

Tiên Hồng Lộ

Contents

Tiên Hồng Lộ	22
1. Chương 1: Sao Băng Kỳ Dị.	23
2. Chương 2: Chiếc Nhẫn Quỷ Dị.	27
3. Chương 3: Tung Tích Phụ Thân.	32
4. Chương 4: Một Đêm Tấn Công.	36
5. Chương 5: Tiên Hồng Không Gian.	40
6. Chương 6: Vấn Thiên Đại Hội.	44
7. Chương 7: Kinh Đô Dương Gia.	49
8. Chương 8: Ước Định Ba Năm.	51
9. Chương 9: Bạch Ngọc Nhân Sâm.	54
10. Chương 10: Đóng Cửa Đánh Chó.	57
11. Chương 11: Pháp Thuật Hàn Băng.	61
12. Chương 12: Điều Dụng Của Kho Hàng.	64
13. Chương 13: Trường Sinh Bất Tử.	68
14. Chương 14: Đêm Động Phòng Tới Muộn.	71
15. Chương 15: Thẻ Chết Biến Dị.	74
16. Chương 16: Vụ Liều Trán.	77
17. Chương 17: Cảm Giác Quỷ Dị.	81
18. Chương 18: Thăm Dò Huyền Cơ.	84
19. Chương 19: Trước Nay Chưa Từng Có.	87
20. Chương 20: Ta Là Dược Sư.	91
21. Chương 21: Bác Ái Thiên Hạ.	94
22. Chương 22: Không Phân Thiện Ác.	97
23. Chương 23: Tiên Sư Tới Chơi.	100
24. Chương 24: Lên Kế Hoạch Kỹ Càng.	104
25. Chương 25: Ích Cốc Huyết Ấn.	107
26. Chương 26: Dược Sư Tiên Tử.	111
27. Chương 27: Sư Muội Thần Bí.	115
28. Chương 28: Biết Khó Mà Lui.	118
29. Chương 29: Đấu Pháp Nơi Hoang Dã.	121
30. Chương 30: Đấu Pháp Nơi Hoang Dã.	124
31. Chương 31: Biến Hóa Quỷ Dị.	128
32. Chương 32: Ngư Long Hỗn Tạp.	131
33. Chương 33: Sắc Giới Hòa Thượng!	134
34. Chương 34: Phối Hợp Trị Thương!	137
35. Chương 35: Chỗ Tốt Của Dược Sư!	140
36. Chương 36: U Hương Mật Ngữ!	143
37. Chương 37: Phá Nước Xông Ra!	146
38. Chương 38: Sự Phiền Nào Của Dương Phàm.	149
39. Chương 39: Hà Đạo Hung Hiểm.	152
40. Chương 40: Lam Thủy Cự Nhân!	155
41. Chương 41: Thần Thức Thông Suốt.	158

42. Chương 42: Cố Ý Gây Khó Dễ!	162
43. Chương 43: Được Voi Đòi Tiên!	165
44. Chương 44: Thiên Nhân Hình Thức.	169
45. Chương 45: Bước Đi!	172
46. Chương 46: Toàn Tri Mô Thức!	175
47. Chương 47: Tiên Cảnh Trên Nước!	178
48. Chương 48: Danh Sách Được Liệu	181
49. Chương 49: Thiên Tài Địa Bảo	184
50. Chương 50: Tái Kiến Vân Tiên Tử!	187
51. Chương 51: Giá Cả Giao Dịch	190
52. Chương 52: Lòng Biết Ơn!	192
53. Chương 53: Giai Nhân Ước Hẹn	195
54. Chương 54: Vừa Gặp Đã Thân!	198
55. Chương 55: Ước Hẹn Một Năm	201
56. Chương 56: Truy Kích Mưu Toán	204
57. Chương 57: Mệt Chết Các Người!	206
58. Chương 58: Nhảy Xuống Vực Sâu!	208
59. Chương 59: Thế Lực Dương Gia!	211
60. Chương 60: Sơn Huyết Độc Mãng!	214
61. Chương 61: Cửu U Tiên Quyền!	216
62. Chương 62: Tu Luyện Độc Thuật	219
63. Chương 63: Rừng Rậm Kinh Người.	222
64. Chương 64: Ma Khí Hồi Phục.	225
65. Chương 65: Thế Ngoại Đào Viên	227
66. Chương 66: Kỳ Nhân Lánh Đời	230
67. Chương 67: Tu Sĩ Bạc Cao	233
68. Chương 68: Phổ Yêu Y Quán.	236
69. Chương 69: Lâm Chung Trọng Thương.	239
70. Chương 70: Di Thư.	242
71. Chương 71: Khoảng Cách Giữa Hai Huynh Đệ.	245
72. Chương 72: Hồ Bán Tiên.	248
73. Chương 73: Hạo Nhiên Chính Khí.	251
74. Chương 74: Uẩn Linh Đan.	253
75. Chương 75: Thủ Đoạn Đê Tiện.	257
76. Chương 76: Tiên Và Phàm.	259
77. Chương 77: Lần Luyện Đan Đầu Tiên.	262
78. Chương 78: Giải Độc Đan Và Luyện Độc.	264
79. Chương 79: Vụ Liều Trấn Sát Khí Nổi Lên.	267
80. Chương 80: Muốn Lấy Uẩn Thần Đan.	270
81. Chương 81: Mầm Mống Linh Dược.	273
82. Chương 82: Huyền Tuyến Bất Mạch.	275
83. Chương 83: Y Thuật Dẫn Hề Lộ.	278
84. Chương 84: Dấu Đầu Lòi Đuôi!	281
85. Chương 85: Nhất Chiến Thành Danh!	284
86. Chương 86: Sát Khí Báo Trước.	286
87. Chương 87: Huynh Đệ Khác Biệt!	289
88. Chương 88: Hậu Lễ Của Lưu Đức Quý!	292
89. Chương 89: Tiếp Tục Tu Luyện Ma Công!	295
90. Chương 90: Tiên Uẩn Cổ Triện!	297
91. Chương 91: Vụ Liều Nổi Phong Ba!	300
92. Chương 92: Tắt Tai Chữa Bệnh!	303
93. Chương 93: Bắt Chệt Trắng Trợn!	306
94. Chương 94: Thần Dũng Vô Địch!	309
95. Chương 95: Sát Khí Đêm Khuya!	312

96. Chương 96: Thận Trọng!	315
97. Chương 97: Chó Cùng Rút Giậu	319
98. Chương 98: Ma Uy Sơ Hiện!	322
99. Chương 99: Tu Vi Tăng Tiến!	325
100. Chương 100: Tin Tức Đến Từ Dương Gia Bảo!	328
101. Chương 101: Bí Mật Phủ Đầy Bụi!	330
102. Chương 102: Thỉnh Cầu Của Trịnh Dực Sư!	333
103. Chương 103: Mặt Nạ Thần Bí.	336
104. Chương 104: Thần Thức Uy Hiếp!	339
105. Chương 105: Ước Hẹn Quỷ Thi Sơn!	342
106. Chương 106: Quỷ Thi Sơn.	345
107. Chương 107: Quỷ Thi Sơn Kinh Hồn!	348
108. Chương 108: Lệ Quỷ Ra Oai.	350
109. Chương 109: Bản Lãnh Của Dương Phàm	354
110. Chương 110: Mộ Huyết Cương Thi	358
111. Chương 111: Quỷ Thi Đạo Đại Viên Mãn	361
112. Chương 112: Mộ Huyết Kinh Hồn	365
113. Chương 113: Thiết Giáp Khôi Lỗi	368
114. Chương 114: Thiên Niên Huyền Thi	372
115. Chương 115: Ma Công Dị Biến	376
116. Chương 116: Sự Triệu Tập Của U Lâm Vô Danh.	380
117. Chương 117: Độc Kế Tập Kích Của Dương Phàm	384
118. Chương 118: Lại Giăng Co Sinh Tử.	388
119. Chương 119: Vật Phàm Trong Quan Tài Đá.	392
120. Chương 120: Đột Phá Ngưng Thần Kỳ Và Luyện Hóa Khôi Lỗi.	396
121. Chương 121: Khí Linh Tiên Hồng Giới.	400
122. Chương 122: Lại Thấy Ánh Mặt Trời.	404
123. Chương 123: Lão Tổ Truy Hồi	408
124. Chương 124: Ma Đạo Thạch Thiên Hàn	412
125. Chương 125: Tác Dụng Ngầm Của Thạch Thiên Hàn	416
126. Chương 126: Sở Ngọc Yên Biểu Lộ	419
127. Chương 127: Thu Đồ Đệ.	424
128. Chương 128: Uy Hiếp, Nhượng Bộ.	427
129. Chương 129: Ẩn Tích Dương Thiên.	432
130. Chương 130: Cửu U Mật Cảnh.	435
131. Chương 131: Huyết Ma Thất Tử.	439
132. Chương 132: Uy Năng Cấp Cao.	443
133. Chương 133: Dễ Như Trở Bàn Tay.	447
134. Chương 134: Diệu Dụng Của Tiên Hồng Giới.	451
135. Chương 135: Ma Khí Linh Tuyền	456
136. Chương 136: Tam U Ma Diễm	459
137. Chương 137: Thiên Lôi Tẩy Lễ!	463
138. Chương 138: Lực Lượng Ma Đạo Tinh Tú.	468
139. Chương 139: Mới Đến Kinh Đô!	471
140. Chương 140: Cạnh Tranh Phù Bút	475
141. Chương 141: Bất Yến Vương Phủ	479
142. Chương 142: Bình Tĩnh, Bình Tĩnh!	483
143. Chương 143: Nhị Quận Chúa Thần Bí	488
144. Chương 144: Kỳ Nữ	492
145. Chương 145: Cửu Túc Huyền Mạch	497
146. Chương 146: Khách Quý Thần Bí	501
147. Chương 147: Hàn Viễn Sơn	505
148. Chương 148: Niêm Ngọc Quan Âm	510
149. Chương 149: Xúc Phạm Thần Linh	514

150. Chương 150: Lâm Vũ Tiết Lộ Bí Mật	518
151. Chương 151: Tam Đại Thần Y	523
152. Chương 152: So Tài Độc Thuật	526
153. Chương 153: Vô Song	529
154. Chương 154: Lực Lượng Khó Tin	531
155. Chương 155: Kinh Thế Hải Tục	535
156. Chương 156: Thân Thể Hoàn Mỹ	539
157. Chương 157: Đã Định Trước Bị Vượt Qua	541
158. Chương 158: Khách Liều Dược Sư.	544
159. Chương 159: Bách Việt.	548
160. Chương 160: Giá Phải Trả.	553
161. Chương 161: Định Nhân Không Thể Thay Đổi! (1).	557
162. Chương 161: Định Nhân Không Thể Thay Đổi! (2).	560
163. Chương 162: Nữ Thần Y.	564
164. Chương 163: Thực Lực Của Lam Nguyệt Y Quán.	566
165. Chương 164: Tái Kiến Hồ Phi.	571
166. Chương 165: Duyên Phận	575
167. Chương 166: Cận Vệ Của Dương Phàm	578
168. Chương 167: Phi Ứng Màu Bạc.	580
169. Chương 168: Ai Nói Lấp.	584
170. Chương 169: Tiên Hồng Y Quán.	587
171. Chương 170: Chuẩn Bị Ổn Thỏa.	591
172. Chương 171 - 172: Khảo Hạch Tuyển Chọn!	595
173. Chương 173 - 174: Sát Khí Tới!	606
174. Chương 175: Thiên Nhân Mô Thức!	613
175. Chương 176: Khai Trương Long Trọng	616
176. Chương 177: Âm Thầm Quấy Rối	620
177. Chương 178: Khởi Tử Hồi Sinh	623
178. Chương 179: Kinh Đô Đệ Nhất Thần Y	628
179. Chương 180: Sóng Ngầm, Cừ U Tới Gần	630
180. Chương 181: Vòng Âm Sát Cuối Cùng	633
181. Chương 182: Sinh Tử Một Đường	636
182. Chương 185: Bảng Hiệu Thần Bí	647
183. Chương 186: Võ Tu	654
184. Chương 187 - 188: Đối Thủ Đáng Sợ	656
185. Chương 189: Lựa Chọn Của Dương Phàm (1)	666
186. Chương 189: Lựa Chọn Của Dương Phàm (2)	670
187. Chương 190: Tiên Hồng Giới (1).	673
188. Chương 191: Tiên Hồng Giới (2).	675
189. Chương 192: Uy Lực Của Khôi Lỗi	678
190. Chương 193: Treo Thưởng Một Đồng Tiền.	681
191. Chương 194 - 196: Nghịch Sát	685
192. Chương 197 - 198: Chuẩn Bị Cho Trúc Cơ	694
193. Chương 199 - 200: Tung Tịch Tiên Tử Tái Hiện	700
194. Chương 201 - 202: Âm Huyết Quân Vương Hiện	707
195. Chương 203 - 204: Giày Rách Và Quyền Họa Hiện	715
196. Chương 205: Âm Huyết Quân Vương Cho Mời	724
197. Chương 206: Đảm Nhiệm Chức Trưởng Lão	728
198. Chương 207: Trúc Cơ	732
199. Chương 208: Giết Nhanh Không Thể Chống Cự	735
200. Chương 209: Năng Lực Mới Của Trúc Cơ Kỳ	739
201. Chương 210: Tỷ Thí.	743
202. Chương 211: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn	748
203. Chương 212: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn (2)	752

204. Chương 213: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn (3)	756
205. Chương 214: Quyết Chiến Đã Tới	760
206. Chương 215: Âm Mưu	764
207. Chương 216: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (thượng)	768
208. Chương 217: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (trung)	772
209. Chương 218: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (hạ)	776
210. Chương 219: Ma Xà Chi Vũ (thượng).	779
211. Chương 220: Ma Xà Chi Vũ (hạ).	783
212. Chương 221: Quay Về Vụ Liễu Trấn!	787
213. Chương 222: Xưa Đâu Bằng Nay!	791
214. Chương 223: Bí Ẩn Của Trận Quyết Chiến!	795
215. Chương 224: Diệt Môn!	799
216. Chương 225: Chuyện Xưa Không Đầy Đủ!	802
217. Chương 226: Tường Vân Ngõa.	806
218. Chương 227+228: Trở Về Dương Gia Bảo.	810
219. Chương 229: Uy Hiếp, Đàm Phán.	817
220. Chương 230: Thân Thế Mê Hoặc.	821
221. Chương 231: Huỳnh Đệ Hòa Thuận.	825
222. Chương 232: Đính Hôn.	829
223. Chương 233: Khai Quang Tịnh Thế Diễm.	833
224. Chương 233: Khai Quang Tịnh Thế Diễm (2).	839
225. Chương 234: Lại Dò Xét Mộ Huyệth Quỷ Thi	842
226. Chương 235: Thúc Tĩnh	845
227. Chương 236: Bạc Cao Xuất Hiện	849
228. Chương 237: Ngân Giáp Thị Vệ.	852
229. Chương 238: Ma Đầu Xuất Thế.	857
230. Chương 239: Phong Vân Rung Chuyển.	861
231. Chương 240: Đỉnh Tầng Ngự Dương Quốc.	863
232. Chương 241: Âm Mưu.	867
233. Chương 242: Cửu U Phong Vân Khởi (thượng).	870
234. Chương 243: Cửu U Phong Vân Khởi (trung)	874
235. Chương 244: Cửu U Phong Vân Khởi (hạ)	878
236. Chương 245: Hàn Băng Động (thượng)	885
237. Chương 245: Hàn Băng Động (trung)	889
238. Chương 245: Hàn Băng Động (hạ)	893
239. Chương 246: Lưu Ly Nham Tinh Xà	897
240. Chương 247: Mưu Kế Của Dương Phàm	901
241. Chương 248: Thần Phục	905
242. Chương 249: Thất Thái Thành Bảo	909
243. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (1)	913
244. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (2+3)	917
245. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (4+5)	925
246. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (6+7)	932
247. Chương 251: Kinh Sợ (thượng)	939
248. Chương 251: Kinh Sợ (hạ)	942
249. Chương 252: Thượng Phẩm Linh Thạch!	946
250. Chương 253: Cửu U Cốc!	950
251. Chương 254: Gặp Lại Ở Cửu U Bí Cảnh!	954
252. Chương 255: Mặt Trời Máu Quỷ Dị Ở Cửu U Bí Cảnh!	958
253. Chương 256: Cửu U Cốc - Cộng Phó Vu Sơn (thượng)	963
254. Chương 256: Cửu U Cốc - Cộng Phó Vu Sơn (hạ)	967
255. Chương 257 - 258: Cửu U Cốc - Bí Cảnh Tận Thế	969
256. Chương 259: Cửu U Cốc - Cao Giai Mở Đường	976
257. Chương 260: Cửu U Cốc - Dương Phàm Khuyên Bảo	980

258. Chương 261: Cửu U Cốc - Bản Đồ Của Dương Phàm.	984
259. Chương 262: Cửu U Cốc - Đóng Băng Bảo Hộ.	988
260. Chương 263 - 264: Cửu U Cốc - Vực Sâu Giao Long	992
261. Chương 265: Cửu U Cốc - Tam Đại Tân Tú	1001
262. Chương 266: Cửu U Cốc - Hai Tòa Thần Tượng	1004
263. Chương 267 - 268: Huyết Nhật Điện - Đoạt Xá Trọng Sinh	1007
264. Chương 269: Huyết Nhật Điện - Kinh Hồn Động Phách	1015
265. Chương 270: Huyết Nhật Điện - Thư Của Dương Thiên	1019
266. Chương 271: Huyết Nhật Điện - Trận Chiến Sau Cùng	1022
267. Chương 271: Huyết Nhật Điện - Trận Chiến Sau Cùng (2)	1030
268. Chương 272: Huyết Nhật Điện - Người Thắng Lớn Nhất	1038
269. Chương 273: Huyết Nhật Điện	1042
270. Chương 274: Vô Tự Ma Điện	1047
271. Chương 275: Biến Hóa Của Hàn Tinh Xà	1050
272. Chương 276: Ai Uy Hiếp Ai?	1053
273. Chương 277: Mười Ba Nước Bắc Tần	1058
274. Chương 278: Bắt Ba Ba Trong Rọ	1061
275. Chương 279: Huyền Cơ Tu Vi Tăng Lên	1066
276. Chương 280: Nghịch Linh Huyết Cường Đại	1069
277. Chương 281: Kim Đan Đại Tu Sĩ	1073
278. Chương 282: Cẩm Pháp Chỉ Hoàn	1077
279. Chương 283: Đánh Trọng Thương Bạc Cao	1081
280. Chương 284: Thân Phận Bại Lộ	1085
281. Chương 285: Huyền Thiên Hóa Hư	1089
282. Chương 286: Sinh Tức Chi Địa	1092
283. Chương 287: Bắc Tần Chi Loạn.	1096
284. Chương 288: Thủy Lạc Bích Thiên	1099
285. Chương 289: Kim Duệ Chi Bảo	1102
286. Chương 290: Thái Cổ Thiên Ma Diễm	1106
287. Chương 291: Ma Tung Sơ Hiện	1110
288. Chương 292: Bổ Thiên Quân Vương	1113
289. Chương 293: Trở Lại Kinh Đô	1117
290. Chương 294: Gặp Lại	1121
291. Chương 295: San Cửu U	1124
292. Chương 296: Hi Vọng Sống Lại	1128
293. Chương 297: Lưu Ly Xà Tăng Cấp	1131
294. Chương 298: Tam Mục Thông Linh Mãng.	1135
295. Chương 299: Dương Thiên!	1139
296. Chương 300: Dương Phàm Và Dương Thiên!	1142
297. Chương 301: Diệu Thủ Hồi Xuân!	1147
298. Chương 302: Lưu Ly Xà Triển Lộ Oai Phong	1151
299. Chương 303: Nhân Quả Hai Đời	1154
300. Chương 304: Quanh Co	1158
301. Chương 305: Bạc Cao	1162
302. Chương 306: Lăn Đầu Gặp Mặt Được Vương	1165
303. Chương 307: Uy Áp Bạc Cao	1170
304. Chương 308: Thiên Hành Chi Duyên	1174
305. Chương 309: Cổ Nhân.	1177
306. Chương 310: So Tài	1181
307. Chương 311: Chênh Lệch Quá Lớn.	1186
308. Chương 312: Ta Chính Là Độc Vương	1190
309. Chương 313: Địch Nhân Chung.	1193
310. Chương 314: Trùng Kích Cao Giai.	1198
311. Chương 315: Không Phải Kim Đan Kỳ	1201

312. Chương 316:	Con Đường Hoàn Toàn Mới.	1205
313. Chương 317:	Triển Lộ Thực Lực	1208
314. Chương 318:	Bỏ Chạy Trối Chết	1212
315. Chương 319:	Tông Sư Ma Đạo	1216
316. Chương 320:	Ma Kiếm Xuất Thế	1220
317. Chương 321:	Vụ Liều Trấn Không Bình Thường	1224
318. Chương 322:	Ma Công Tầng Thứ Tư	1228
319. Chương 323:	Ba Đại Quân Vương	1231
320. Chương 324:	Uẩn Chứng Kỳ, Diễn Hóa Tìm Hiểu!	1235
321. Chương 325:	Dương Phạm Hiện Thân!	1239
322. Chương 326:	Mọi Người Chết Vần!	1243
323. Chương 327:	Thầy Trò Gặp Lại, Âm Mưu Giết Người!	1247
324. Chương 328:	Sát Khí Trong Đêm.	1251
325. Chương 329:	Lực Kháng Hai Bậc Cao!	1255
326. Chương 330:	Kim Đan Ngã Xuống	1260
327. Chương 331:	Nguy Cơ Tới Gần	1264
328. Chương 332:	Tề Tụ Vần Thiên Đại Hội	1268
329. Chương 333:	Ma Diễm Tranh Hùng	1272
330. Chương 334:	Tam U Lão Ma Xuất Hiện	1276
331. Chương 335:	Nhiều Đợt Ngăn Cản	1280
332. Chương 336:	Cái Chết Của Vô Song	1284
333. Chương 337:	Chạy Thoát!	1288
334. Chương 338:	Phong Thư Cùng Ngọc Giản	1291
335. Chương 339:	Hoang Dã Ma Tung	1295
336. Chương 340:	Ma Hoàng Kiếm Trổ Uy	1298
337. Chương 341:	Nhị U Ma Diễm	1302
338. Chương 342:	Chiến Trường Cổ Tại Triệu Quốc	1305
339. Chương 343:	Cổ Truyền Tổng Trận	1308
340. Chương 344:	Mới Đến Thiên Cầm	1312
341. Chương 345:	Phường Thị Đảo Nhỏ	1315
342. Chương 346:	Duyên Thọ Đan	1318
343. Chương 347:	Trần Thú Biển Sâu	1321
344. Chương 348:	Xuất Phát!	1325
345. Chương 349:	Thuần Dưỡng Thiên Độc Hạt	1328
346. Chương 350:	Nghinh Chiến Đại Tu Sĩ	1331
347. Chương 351:	Thành Lũy Trên Biển!	1335
348. Chương 352:	Thiên Nhạc Viên!	1338
349. Chương 353:	Bậc Cao Nguyên Anh Mời!	1342
350. Chương 354:	Trưởng Lão Vinh Dự.	1345
351. Chương 355:	Ba Năm Tiềm Tu.	1348
352. Chương 356:	Trước Lúc Đại Hải Nan.	1351
353. Chương 357:	Truyền Thuyết Thiên Lan.	1354
354. Chương 358:	Đại Hải Nan Khủng Bố	1358
355. Chương 359:	Yêu Đan Bậc Cao	1361
356. Chương 360:	Lại Bể Quan	1364
357. Chương 361:	Rèn Luyện Ma Kiếm	1367
358. Chương 362:	Bậc Cao Hội Tụ	1370
359. Chương 363:	Lực Chiến Đại Tu Sĩ (thượng)	1373
360. Chương 364:	Lực Chiến Đại Tu Sĩ (hạ)	1377
361. Chương 365:	Cực Âm Cực Dương Đan	1380
362. Chương 366:	Thiên Linh Huyền Căn	1383
363. Chương 367:	Thiên Nho Đảo	1387
364. Chương 368:	Thất Hương Ngọc Hồn Dịch	1390
365. Chương 369:	Tam Sát Nam Đế	1394

366. Chương 370:	Cường Giả Như Mây	1397
367. Chương 371:	Cổ Nhân Bắc Tần	1401
368. Chương 372:	Thái Thượng Vong Tình Quyết	1405
369. Chương 373:	Xóa Bỏ Tai Họa Ngầm!	1409
370. Chương 374:	Trảm Long Kiếm!	1413
371. Chương 375:	Nguy Cơ Diệt Môn! (thượng)	1416
372. Chương 376:	Nguy Cơ Diệt Môn! (hạ)	1420
373. Chương 377:	Nguyên Tắc Tam Sát!	1424
374. Chương 378:	Người Đàn Ông Cổ Giáp Thần Bí	1428
375. Chương 379:	Thâm Hải Âm Mưu.	1432
376. Chương 380:	Tiên Khí Thượng Giới	1435
377. Chương 381:	Tu Luyện Đại Thần Thông	1439
378. Chương 382:	Đường Hoàng	1442
379. Chương 383:	Quát Lui!	1446
380. Chương 384:	Diễn Cẩn Kỳ	1450
381. Chương 385:	Thần Thức Mạnh Mẽ	1454
382. Chương 386:	Liên Tục Thăng Cấp.	1457
383. Chương 387:	Bí Tận Thất Cầm Hải	1461
384. Chương 388:	Cửu Chuyển Kim Cương Quyết	1465
385. Chương 389:	Thất Tinh Trấn Ma Kiếm	1468
386. Chương 390:	Thanh Đồng Đại Môn	1472
387. Chương 391:	Thiếu Nữ Mặc Ngân Bào!	1476
388. Chương 392:	Tử Cức Xà Đằng!	1479
389. Chương 393:	Vào Điện	1483
390. Chương 394:	Vách Ngầm, Hộp Vàng	1487
391. Chương 395:	Khổng Tước Tiểu Yêu	1491
392. Chương 396:	Cường Giả Không Biết	1495
393. Chương 397:	Long Ngâm Kinh Hồn (thượng)	1497
394. Chương 398:	Long Ngâm Kinh Hồn (hạ)	1500
395. Chương 399:	Tiến Giai Đại Tu Sĩ	1503
396. Chương 400:	Chỉ Bảo Long Khí	1506
397. Chương 401:	Dược Phòng Mật Thất	1509
398. Chương 402:	Cấm Chế Phản Xạ	1514
399. Chương 403:	Khổng Thi Linh	1514
400. Chương 404:	Đại Hỗn Loạn - Linh Lung Tâm Ngọc	1518
401. Chương 405:	Hoàng Tước Chân Chính	1523
402. Chương 406:	Long Túc Sí Kim Diễm	1528
403. Chương 407:	Tái Ngộ Thi Dao	1532
404. Chương 408:	Chu Hồng	1537
405. Chương 409:	Xảo Trá	1541
406. Chương 410:	Không Gian Thần Thú	1546
407. Chương 411:	Thất Thái Linh Châu	1551
408. Chương 412:	Ma Ảnh Hiện	1555
409. Chương 413:	U Ảnh Ma Chủ	1559
410. Chương 414:	Nội Điện	1564
411. Chương 415:	Tiên Phủ Như Thế	1568
412. Chương 416:	Truyền Thừa Lôi Linh Châu	1572
413. Chương 417:	Tiên Khí Oai	1576
414. Chương 418:	Cẩn Nuốt Ma Hóa Vực Sâu	1581
415. Chương 419:	Ma Thần Phụ Thể (1)	1589
416. Chương 419:	Ma Thần Phụ Thể (2)	1593
417. Chương 419:	Ma Thần Phụ Thể (3)	1596
418. Chương 420:	Long Lân Bảo Giáp	1599
419. Chương 421:	Thắng Lợi Áp Đảo	1603

420. Chương 422:	Chém Long Giác	1607
421. Chương 423:	Ma Ảnh Linh Châu - Cuộc Chiến Cuối Cùng	1612
422. Chương 424:	Truyền Thừa Linh Bảo	1616
423. Chương 425:	Tam Linh Hóa Nhất	1620
424. Chương 426:	Kết Thúc Thiên Lan Điện!	1625
425. Chương 427:	Trở Về Thiên Nhạc Viên!	1629
426. Chương 428:	Chạy Xa Tiềm Tu!	1634
427. Chương 429:	Hiếu Ra, Bình Cảnh Cuối Cùng!	1638
428. Chương 430:	Nguy Cơ Trên Hoang Đảo!	1642
429. Chương 431:	Chiến Nguyên Anh! (thượng)	1647
430. Chương 432:	Chiến Nguyên Anh! (hạ)	1651
431. Chương 433:	Nguyên Anh Ngã Xuống! (thượng)	1656
432. Chương 433:	Nguyên Anh Ngã Xuống! (hạ)	1661
433. Chương 434:	Mầm Móng Cửa Báo Thù!	1666
434. Chương 435:	Tấn Chức Diễn Căn Kỳ!	1670
435. Chương 436:	Diễn Căn Kỳ Huyền Ảo	1674
436. Chương 437:	Loại Quặng Sinh Quặng	1678
437. Chương 438:	Oai Phong Của Tông Sư! (thượng)	1682
438. Chương 438:	Oai Phong Của Tông Sư! (hạ)	1687
439. Chương 439:	Tam Linh Sơn	1691
440. Chương 440:	Trở Về Bắc Tàn (thượng)	1695
441. Chương 440:	Trở Về Bắc Tàn (trung)	1698
442. Chương 440:	Trở Về Bắc Tàn (hạ)	1702
443. Chương 441:	Cổ Chiến Trường	1706
444. Chương 442:	Hắn Đã Trở Lại!	1709
445. Chương 443:	Cảnh Còn Người Mất	1713
446. Chương 444:	Y Quán Cổ Hữu	1718
447. Chương 445:	Tà Tu Tới Xâm Phạm	1721
448. Chương 446:	Sai Lầm Của Dương Phàm	1726
449. Chương 447:	Dương Gia Bảo Chủ	1730
450. Chương 448:	Mối Nguy Ngũ Bàn Sơn	1733
451. Chương 449:	Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (thượng)	1738
452. Chương 449:	Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (trung)	1742
453. Chương 449:	Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (hạ)	1745
454. Chương 450:	Đuổi Giết Nguyên Anh	1749
455. Chương 451:	Nâng Cao Thực Lực	1753
456. Chương 452:	Đoạn Kiếm Của Vô Song	1757
457. Chương 453:	Ý Chí Bất Diệt!	1761
458. Chương 454:	Quân Vương Tề Tụ!	1766
459. Chương 455:	Thủ Đoạn Lôi Đình!	1770
460. Chương 456:	Thế Giới Trong Tranh!	1774
461. Chương 457:	Ma Đạo U Âm	1778
462. Chương 458:	Dược Tiên Tử	1781
463. Chương 459:	Chí Quét Ngang Ngự Dương!	1785
464. Chương 460:	Dương Lão Đại	1789
465. Chương 461:	Hóa Thần Kỳ?	1793
466. Chương 462:	Bia Đá Tiên Hồng	1797
467. Chương 463:	Dòng Máu Cẩm Kỳ	1801
468. Chương 464:	Thạch Hóa!	1805
469. Chương 465:	Liệt Vô Huyền	1809
470. Chương 466:	Sát Ý Càng Đậm	1812
471. Chương 467:	Thủ Phạm Chân Chính	1817
472. Chương 468:	Thiên Khô Giả Minh Thuật	1821
473. Chương 469:	Đội Ngũ Cường Đại	1825

474. Chương 470: Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư. (thượng)	1830
475. Chương 470: Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư. (hạ)	1835
476. Chương 471: Lôi Đình Chém Giết	1839
477. Chương 472: Ném Đá Dò Đường	1844
478. Chương 473: Sát Tinh Phủ Xuống (thượng)	1848
479. Chương 474: Sát Tinh Phủ Xuống (trung)	1853
480. Chương 475: Sát Tinh Phủ Xuống (hạ)	1857
481. Chương 476: Tam U Lão Ma Tái Hiện	1862
482. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (thượng).	1863
483. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (trung).	1867
484. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (hạ).	1872
485. Chương 478: Làn Sầu Tái Chiến.	1876
486. Chương 479: Hà Lạc Thần Bí.	1880
487. Chương 480: Hóa Anh Đan.	1885
488. Chương 481: Một Người Đắc Đạo, Cả Họ Được Nhờ.	1890
489. Chương 482: Mối Nguy Cơ Của Kinh Hồng Môn! (thượng).	1895
490. Chương 482: Mối Nguy Cơ Của Kinh Hồng Môn! (hạ).	1899
491. Chương 483: Tám Khối Kim Minh Chuyên.	1904
492. Chương 484: Thượng Cổ Kỳ Trận	1908
493. Chương 485: Đánh Lén	1913
494. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (thượng)	1918
495. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (trung)	1922
496. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (hạ)	1927
497. Chương 487: Thắng Lợi Toàn Diện	1932
498. Chương 488: Man Di Cửu Tộc	1936
499. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (thượng)	1940
500. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (trung)	1944
501. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (hạ)	1949
502. Chương 490: Huy Hoàng Cường Thịnh	1953
503. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh	1958
504. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh (2)	1976
505. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh (3)	1994
506. Chương 492: Vô Song Hồi Sinh	1999
507. Chương 493: Vô Miện Chi Vương (ông Vua Không Ngai)	2003
508. Chương 494: Tốc Độ Ngạo Thị Bắc Tần	2008
509. Chương 495: Diệu Dụng Của Hồn Căn	2013
510. Chương 496: Còn Có Vẻ Lạnh, Rất Lạnh!	2017
511. Chương 497: Giả Heo Ăn Lão Hồ!	2022
512. Chương 498: Lấy Một Địch Hai!	2027
513. Chương 499: Nhất Tiên Song Điều!	2031
514. Chương 504: Tu Sĩ Man Di	2036
515. Chương 505: Một Chết Một Thương	2040
516. Chương 506: Quét Ngang Hết Thấy	2045
517. Chương 507: Thực Lực Của Dương Phàm	2049
518. Chương 508: Mô Phỏng Sinh Linh	2054
519. Chương 509: Hành Tung Mờ Áo	2059
520. Chương 510: Tới Thiết Hỏa Sơn	2063
521. Chương 511: Rèn Lợi Bảo	2068
522. Chương 512: Linh Bảo Xuất Thế	2073
523. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (thượng)	2077
524. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (trung)	2082
525. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (hạ)	2086
526. Chương 514: Luyện Hóa Linh Bảo	2091
527. Chương 515: Hội Hợp	2094

528. Chương 516:	Cổ Lương Thành	2099
529. Chương 517:	Đồng Kết Máu	2103
530. Chương 518:	Sáu Pho Tượng Đá	2108
531. Chương 519:	Gặp Gỡ Đại Tu Sĩ	2113
532. Chương 520:	Đánh Cuộc Úc Vạn Sinh Linh	2117
533. Chương 521:	Diệu Thủ Tái Hiện	2122
534. Chương 522:	Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (thượng)	2127
535. Chương 522:	Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (trung)	2131
536. Chương 522:	Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (hạ)	2135
537. Chương 523:	Ma Hoàng Ra Tay	2140
538. Chương 524:	Thế Cục Đảo Ngược	2145
539. Chương 525:	Quét Ngang Man Di (thượng)	2150
540. Chương 525:	Quét Ngang Man Di (trung)	2155
541. Chương 525:	Quét Ngang Man Di (hạ)	2159
542. Chương 526:	Quyết Chiến	2164
543. Chương 527:	Uy Lực Của Linh Bảo Kế Thừa	2168
544. Chương 528:	Khổng Tước Tiên Giá	2173
545. Chương 529:	Độc Thủ Kinh Thiên	2178
546. Chương 530:	Kết Hợp Thần Bí	2182
547. Chương 531:	Bán Thiên Nhân Vô Dịch	2187
548. Chương 532:	Huyết Ước	2192
549. Chương 533:	Hành Trình Mới	2197
550. Chương 534:	Tiến Tới Cực Bắc	2201
551. Chương 535:	Tuyệt Ẩm Tình	2205
552. Chương 536:	Băng Phong Bạo Ấp Tới	2210
553. Chương 537:	Nhân Vật Hoàn Toàn Mới	2215
554. Chương 538:	Băng Nguyên Sát Khí	2219
555. Chương 539:	Thật Nhiều Phù Triệu	2224
556. Chương 540:	Độc Hạt Hiện Ra	2229
557. Chương 541:	Tán Công	2233
558. Chương 542:	Huyền Minh Băng Thiềm	2238
559. Chương 543:	Lưu Ly Xà Bé Quan	2242
560. Chương 544:	Thông Qua Khảo Hạch	2246
561. Chương 545:	Tiên Vực Cực Bắc	2251
562. Chương 546:	Băng Phách Tông	2256
563. Chương 547:	Kiểm Tra Cuối Cùng	2260
564. Chương 548:	Tiên Tàn Huyền Nhai	2265
565. Chương 549:	Tứ Thánh Tôn Cực Bắc	2269
566. Chương 550:	Rễ Cây Quỷ Dị	2273
567. Chương 551:	Mộc Canh Tinh	2278
568. Chương 552:	Giả Heo Ăn Cọp Trong Truyền Thuyết	2282
569. Chương 553:	Thạch Lâm Cẩm Địa	2287
570. Chương 554:	Âm Thầm Xuất Thủ	2291
571. Chương 555:	Băng U Công Chúa	2295
572. Chương 556:	Trọng Lực Khủng Bó	2299
573. Chương 557:	Bắc Cực Từ Quang	2304
574. Chương 558:	Thạch Thiên Hàn Ra Tay	2308
575. Chương 559:	Lại Mất Tích	2313
576. Chương 560:	Tổ Hợp Vô Dịch	2318
577. Chương 561:	Thu Phí Qua Đường	2323
578. Chương 562:	Vạn Hàn Băng Phách Dịch	2327
579. Chương 563:	Phá Cửa Mà Vào	2332
580. Chương 564:	Đóng Băng Ngàn Dặm	2336
581. Chương 565:	Tham Lam Dã Tâm	2341

582. Chương 566:	Lão Bà	2345
583. Chương 567:	Về Đội	2349
584. Chương 568:	Thái Thượng Trưởng Lão	2354
585. Chương 569:	Hóa Thần Chi Cảnh	2358
586. Chương 570:	Cổ Tộc Thần Bí!	2363
587. Chương 571:	Long Khí	2368
588. Chương 572:	Huyết Mạch Hoàng Tộc	2372
589. Chương 573:	Xích Long Châu	2377
590. Chương 574:	Máu Huyết Tiên Tàn	2382
591. Chương 575:	Thiên Kiếp Hóa Hình	2386
592. Chương 576:	Luyện Hóa Chí Bảo Long Khí	2391
593. Chương 577:	Tinh Thần Tháp	2395
594. Chương 578:	Trời Giáng Báo Kiếp, Tất Có Dị Số	2400
595. Chương 579:	Tinh Tôn	2405
596. Chương 580:	Tần Quang Đức	2410
597. Chương 581:	Thánh Tôn Cổ Tộc	2415
598. Chương 582:	Hóa Thần Kỳ Chân Chính	2419
599. Chương 583:	So Tài Thổ Độn Thuật	2424
600. Chương 584:	Chí Bảo Long Khí Chân Chính	2428
601. Chương 585:	Hoàng Long Quan Chiến Xích Long Châu	2432
602. Chương 586:	Chống Lại Thánh Tôn	2437
603. Chương 587:	Diễn Cẩn Hậu Kỳ	2441
604. Chương 588:	Về Bắc Tàn	2445
605. Chương 589:	Truyền Tống Nội Hải	2450
606. Chương 590:	Gặp Lại Thanh Long Hộ Pháp	2454
607. Chương 591:	Thiên Khung Thành	2459
608. Chương 592:	Lời Đồn Nội Hải	2463
609. Chương 593:	Ma Ảnh Hiện	2468
610. Chương 594:	Lôi Đình Xuất Kích	2472
611. Chương 595:	Tam Nhân Thần Thông	2476
612. Chương 596:	Quyền Sinh Sát Trong Tay	2481
613. Chương 597:	Ngôi Vị Thành Chủ	2486
614. Chương 598:	Nam Đế Tái Hiện	2490
615. Chương 599:	Chí Cường Giả Nội Hải!	2495
616. Chương 600:	Huyền Linh Chân Kiếm	2499
617. Chương 601:	Kỳ Tài Có Một Không Hai	2504
618. Chương 602:	Tân Chí Cường Giả	2508
619. Chương 603:	Lại Tới Tam Linh Sơn	2513
620. Chương 604:	Đuổi Ra Khỏi Cửa	2517
621. Chương 605:	Kẻ Bạc Tình	2522
622. Chương 606:	Hòn Đảo Sụp Đổ	2526
623. Chương 607:	Uy Áp Chấn Nhiếp Của Chí Cường Giả	2531
624. Chương 608:	Thiên Dực Vương	2535
625. Chương 609:	Tu Tích Thi Dao	2539
626. Chương 610:	Suy Diễn Thêm Một Bước	2543
627. Chương 611:	Ừn Ừn Kéo Tới	2548
628. Chương 612:	Thiết Dực Đại Quân	2552
629. Chương 613:	Đuổi Giết Yêu Tôn	2556
630. Chương 614:	Tông Sư Chân Chính	2561
631. Chương 615:	Nguyên Tôn Đại Nhân	2565
632. Chương 616:	Khổng Tước Vương Mời	2569
633. Chương 617:	Ma Vân Thành	2573
634. Chương 618:	Cáo Mượn Oai Hùm	2578
635. Chương 619:	Thất Vũ Đảo	2582

636. Chương 620: Thiên Thu Vô Ngân	2586
637. Chương 621: Thi Dao Trở Về	2591
638. Chương 622: Tông Sư Liên Thủ	2595
639. Chương 623: Tấn Thần Đan	2599
640. Chương 624: Thông Thiên Tam Giai	2604
641. Chương 625: Vĩnh Hằng Đảo	2608
642. Chương 626: Thanh Đồng Hộ Tí	2613
643. Chương 627: Gặp Lại Âm Hồn Thượng Nhân	2617
644. Chương 628: Tứ U Ma Diễm	2622
645. Chương 629: Chí Cường Tụ Hội	2626
646. Chương 630: Bảng Chân Hỏa Ma Diễm	2631
647. Chương 631: "kế Hoạch Phong Ma"	2635
648. Chương 632: Lại Tới Thượng Giới Tiên Khí	2639
649. Chương 633: Trở Lại Thiên Lan Điện	2643
650. Chương 634: Tai Ương Hủy Diệt (thượng)	2648
651. Chương 634: Tai Ương Hủy Diệt (hạ)	2652
652. Chương 635: Chí Bảo Long Khí? Thiên Long Cung!	2657
653. Chương 636: Bích Dao Vân Tiên	2661
654. Chương 637: Thần Hư Đan	2665
655. Chương 638: Vơ Vét Thiên Lan Điện	2669
656. Chương 639: Tụ Lôi Đình	2673
657. Chương 640: Truyền Tống Bắc Tần	2678
658. Chương 641-642: Đại Chiến Huyền Minh Băng Thiềm	2682
659. Chương 643 - 664 (1)	2700
660. Chương 643 - 664 (2)	2703
661. Chương 643 - 664 (3)	2707
662. Chương 643 - 664 (4)	2709
663. Chương 643 - 664 (5)	2714
664. Chương 643 - 664 (6)	2718
665. Chương 643 - 664 (7)	2723
666. Chương 643 - 664 (8)	2726
667. Chương 643 - 664 (9)	2730
668. Chương 643 - 664 (10)	2734
669. Chương 643 - 664 (11)	2740
670. Chương 643 - 664 (12)	2743
671. Chương 643 - 664 (13)	2746
672. Chương 643 - 664 (14)	2750
673. Chương 643 - 664 (15)	2755
674. Chương 643 - 664 (16)	2759
675. Chương 643 - 664 (17)	2762
676. Chương 643 - 664 (18)	2766
677. Chương 643 - 664 (19)	2769
678. Chương 643 - 664 (20)	2773
679. Chương 643 - 664 (21)	2776
680. Chương 643 - 664 (22)	2781
681. Chương 643 - 664 (23)	2784
682. Chương 643 - 664 (24)	2787
683. Chương 643 - 664 (25)	2790
684. Chương 663: Luận Bàn! (thượng)	2798
685. Chương 663 : Luận Bàn! (hạ)	2802
686. Chương 664 : Lấy Hiện Trường Luyện Tập!	2807
687. Chương 665 : Bản Chúc Của Dương Phàm!	2812
688. Chương 666 - 669 (1)	2817
689. Chương 666 - 669 (2)	2821

690. Chương 666 - 669 (3)	2826
691. Chương 666 - 669 (4)	2832
692. Chương 666 - 669 (5)	2838
693. Chương 670 - 678 (1)	2845
694. Chương 670 - 678 (2)	2849
695. Chương 670 - 678 (3)	2855
696. Chương 670 - 678 (4)	2859
697. Chương 670 - 678 (5)	2863
698. Chương 670 - 678 (6)	2867
699. Chương 670 - 678 (7)	2873
700. Chương 670 - 678 (8)	2878
701. Chương 670 - 678 (9)	2882
702. Chương 670 - 678 (10)	2886
703. Chương 679 : Đối Kháng Đồng Thuật (thượng)	2890
704. Chương 679 - 680 (1)	2894
705. Chương 679 - 680 (2)	2897
706. Chương 679 - 680 (3)	2900
707. Chương 681 : Đại Tu Sĩ Hóa Thần!	2904
708. Chương 682 : Đối Kháng (thượng)	2909
709. Chương 682 : Đối Kháng (trung)	2913
710. Chương 682 : Đối Kháng (hạ)	2918
711. Chương 683 : Chí Bảo Phòng Ngự Mạnh Nhất!	2923
712. Chương 685 - 698 (1)	2932
713. Chương 685 - 698 (2)	2933
714. Chương 685 - 698 (3)	2936
715. Chương 685 - 698 (4)	2940
716. Chương 685 - 698 (5)	2943
717. Chương 685 - 698 (6)	2945
718. Chương 685 - 698 (7)	2948
719. Chương 685 - 698 (8)	2951
720. Chương 685 - 698 (9)	2954
721. Chương 685 - 698 (10)	2958
722. Chương 685 - 698 (11)	2962
723. Chương 685 - 698 (12)	2968
724. Chương 685 - 698 (13)	2970
725. Chương 685 - 698 (14)	2973
726. Chương 685 - 698 (15)	2976
727. Chương 685 - 698 (16)	2980
728. Chương 685 - 698 (17)	2983
729. Chương 685 - 698 (18)	2986
730. Chương 685 - 698 (19)	2989
731. Chương 685 - 698 (20)	2992
732. Chương 699 : Nguy Cơ Ngầm!	2994
733. Chương 700 : Huỳnh Muội Gặp Lại (hạ)	3002
734. Chương 701 : Tặng Lễ Hồi Lộ!	3006
735. Chương 702 : Kim Lý Vương!	3011
736. Chương 703 : Chịu Đòn Nhận Tội!	3015
737. Chương 704 - 707 (1)	3020
738. Chương 704 - 707 (2)	3022
739. Chương 704 - 707 (3)	3024
740. Chương 704 - 707 (4)	3028
741. Chương 704 - 707 (5)	3030
742. Chương 704 - 707 (6)	3033
743. Chương 704 - 707 (7)	3035

744. Chương 707 - 713 (1)	3037
745. Chương 707 - 713 (2)	3042
746. Chương 707 - 713 (3)	3045
747. Chương 707 - 713 (4)	3049
748. Chương 707 - 713 (5)	3053
749. Chương 707 - 713 (6)	3057
750. Chương 707 - 713 (7)	3061
751. Chương 707 - 713 (8)	3065
752. Chương 707 - 713 (9)	3069
753. Chương 714-721 (1)	3073
754. Chương 714-721 (2)	3076
755. Chương 714-721 (3)	3079
756. Chương 714-721 (4)	3082
757. Chương 714-721 (5)	3085
758. Chương 714-721 (6)	3088
759. Chương 714-721 (7)	3092
760. Chương 714-721 (8)	3096
761. Chương 714-721 (9)	3098
762. Chương 714-721 (10)	3101
763. Chương 714-721 (11)	3104
764. Chương 714-721 (12)	3107
765. Chương 714-721 (13)	3109
766. Chương 714-721 (14)	3112
767. Chương 722 : Lui Binh!	3115
768. Chương 723 : Đột Phá Hoán Nha Trung Kỳ!	3120
769. Chương 724 : Hoán Thiên Nha Thứ Hai!	3124
770. Chương 725 : Chém Giết Vu Tôn!	3129
771. Chương 726 : Truy Tung Thiên Cơ!	3134
772. Chương 727: Người Thắng Làm Vua	3138
773. Chương 728: Thiên Cơ Đồ	3142
774. Chương 729: Lôi Minh Thiếu Chủ	3147
775. Chương 730: Sơ Hiển Thực Lực.	3151
776. Chương 731: Thông Linh Hóa Thân	3155
777. Chương 732: Lửa Giận Của Lôi Minh Vương.	3160
778. Chương 733: Lực Thần Hư Đấu Thần Lực Hoán Nha!	3164
779. Chương 734: Đánh Ngược.	3168
780. Chương 735: Quỷ Dị Huyết Nhật.	3172
781. Chương 736: Tử Vong Huyết Uyên.	3176
782. Chương 737: Giao Dịch Thất Bại.	3181
783. Chương 738: Long Tiên Sính Uy!	3185
784. Chương 739: Phá Điện.	3190
785. Chương 740: Huyết Tiên Thăng Cấp.	3193
786. Chương 741: Làm Nhục Phủ Chủ.	3199
787. Chương 742 : Dịch Quỷ Lâm!	3204
788. Chương 743 : Vạn Quỷ Độc Ôn Thuật	3208
789. Chương 744 : Tu Vi Tăng Tiến!	3212
790. Chương 745 : Phương Pháp Phá Trận!	3217
791. Chương 746 : Hấp Thu Long Hồn!	3222
792. Chương 747: Lựa Chọn Của Dương Phàm!	3227
793. Chương 748: Bạch Cốt Khô Lâu.	3231
794. Chương 749: Thuần Di.	3235
795. Chương 750: Pháp Lực Ngàn Năm.	3240
796. Chương 751: Hợp Thể Kỳ.	3244
797. Chương 752: Lực Chống Hai Đại Phủ Chủ.	3249

798. Chương 753: Bắt Giữ Ép Hối.	3253
799. Chương 754: Tần Tuấn	3258
800. Chương 755: Thực Lực Hồng Tôn.	3262
801. Chương 756: Trở Lại Quỷ Lâm.	3266
802. Chương 757: Cửu Minh Thiên Châu.	3270
803. Chương 758: Cách Một Bức Tường.	3275
804. Chương 759: Thanh Hư Thiên Ba Phong.	3279
805. Chương 760: Chạy Ngang Chạy Dọc.	3284
806. Chương 761: Ma Long Vương.	3289
807. Chương 762 : Tam Nhân Thông Thiên Thánh Hầu	3293
808. Chương 763: Nguy Cơ Đột Xuất.	3299
809. Chương 764: Tử Vong Tả Thủ.	3304
810. Chương 765: Cửu Long Thịnh Hội.	3309
811. Chương 766: Hiệu Lệnh Thiên Hạ.	3314
812. Chương 768: Trừng Phạt!	3319
813. Chương 769 : Hoán Nha Hậu Kỳ	3324
814. Chương 770 : Hồng Hách Ngang Ngược!	3329
815. Chương 771 : Trở Về Tông Môn!	3334
816. Chương 772: Dương Phàm Nhập Ma.	3339
817. Chương 773: Thừa Tướng Hàn Kỳ.	3343
818. Chương 774: Tái Chiến Hoàng Thúc.	3348
819. Chương 775: Thôi Diễn Một Lần Nữa.	3352
820. Chương 776: Tần Đô.	3357
821. Chương 777: Đội Hình Nhị Hoàng!	3362
822. Chương 778: Vãn Hoa Kỳ.	3366
823. Chương 779: Máu Nhuộm Trời Cao.	3370
824. Chương 780: Thiên La Địa Vọng.	3375
825. Chương 781: Phân Lượng Thiên Nhất Hồn Thủy.	3380
826. Chương 782: Tiên Tần Cổ Điện.	3384
827. Chương 783: Bác Dịch Thai (*) Thượng Cổ.	3389
828. Chương 784 : Bích Ngọc Thiên Hương Tửu	3393
829. Chương 785: Cửu Long Tỷ.	3398
830. Chương 786: Lật Ngược Thế Cờ!	3403
831. Chương 787: Cửu Ngũ Chí Tôn!!!	3408
832. Chương 788 : Vạn Long Phệ Thiên!	3412
833. Chương 789 : Thiên Tinh Vãn Lạc!	3417
834. Chương 790 : Quyết Chiến Vân Điện! (thượng)	3422
835. Chương 790 : Quyết Chiến Vân Điện! (hạ)	3427
836. Chương 791: Số Mệnh Quyết Đấu.	3431
837. Chương 792: Tông Sư Đánh Cờ.	3436
838. Chương 793 : Vô Song Tam Kiếm	3440
839. Chương 794 : Tông Sư Chi Chiến (thượng)	3445
840. Chương 794 : Tông Sư Chi Chiến (trung)	3450
841. Chương 794: Tông Sư Chi Chiến. (hạ)	3455
842. Chương 795: Hoán Thiên Tam Thần.	3459
843. Chương 796: Tam Linh Hóa Nhất Vs Thái Hư Huyền Thần. (thượng)	3464
844. Chương 796: Tam Linh Hóa Nhất Vs Thái Hư Huyền Thần. (hạ)	3468
845. Chương 797: Phân Phối Danh Ngạch.	3472
846. Chương 798: Mộc Cương Thiên Ti Phục Tiên Trận.	3476
847. Chương 799: Nghe Tiếng Mạ Chạy.	3481
848. Chương 800: Vô Dịch Đại Tần.	3485
849. Chương 801: Thiên Hỏa Tấn Nhân.	3490
850. Chương 802: Đạo Quanh Nơi Xưa.	3494
851. Chương 803: Không Chịu Nổi Một Kích.	3499

852. Chương 804: Động Tĩnh Ngoại Hải Vực.	3504
853. Chương 805: Đại Viên Mãn.	3508
854. Chương 806: Cường Giả Ngoại Hải Vực.	3512
855. Chương 807: Trình Độ Không Thể Vượt Qua!	3517
856. Chương 808: Tề Tụ Mộ Viên!	3521
857. Chương 809: Mở Ra! Tần Hoàng Lăng.	3526
858. Chương 810: Cái Chết Của Tần Quang Đức.	3530
859. Chương 811: Trầm Vạn Binh Mã Dừng.	3535
860. Chương 812: Thiên Quân Vạn Mã.	3540
861. Chương 813: Gieo Gió Gặt Báo.	3544
862. Chương 814: Thủy Hoàng Di Thể, Hồn Thủy Hiện.	3549
863. Chương 815: Thôn Hồn Xúc Tu.	3553
864. Chương 816: Vượt Qua Khó Khăn.	3558
865. Chương 817: Các Người Là Những Tội Nhân!	3563
866. Chương 818 : Thân Thể Ma Đế	3567
867. Chương 819: Tiên Tần Thủy Hoàng.	3572
868. Chương 820 : Tinh Tôn Buông Xuống	3576
869. Chương 821 : Cửu Ngũ Tề Tụ	3581
870. Chương 822 : Địa Mạch Chi Tích	3589
871. Chương 823: Hy Vọng! Cứu Thế Chủ!	3593
872. Chương 824 : Nguyên Vọng Thăng Cấp	3597
873. Chương 825 : Ba Giai Đoạn Văn Hoa	3601
874. Chương 826: Đột Nhiên Tăng Mạnh!	3606
875. Chương 827: Mười Tầng Phong Ấn!	3610
876. Chương 828: Chất Văn Ngoại Hải Vực.	3614
877. Chương 829: Nửa Bước Không Di.	3619
878. Chương 830 : Phong Ấn Tầng Thứ Nhất	3624
879. Chương 831: Nguyên Vọng Phục Sinh.	3629
880. Chương 832: Hồi Hồn Thuật.	3634
881. Chương 833: Đặt Mình Trong Hiểm Cảnh.	3638
882. Chương 834: Tiêu Diệt Toàn Bộ.	3643
883. Chương 835: Lại Về Bắc Tần.	3648
884. Chương 836: Chặt Đứt Tiên Duyên.	3653
885. Chương 837: Đại Diễn Phục Sinh.	3657
886. Chương 838: Ngày Biến Thành Đêm!	3662
887. Chương 839: Hai Đặc Điểm Của Dương Phàm.	3667
888. Chương 840: Cha Con Gặp Lại.	3672
889. Chương 841: Tiên Khí Mất Tích.	3677
890. Chương 842: Thu Tiên Phủ.	3681
891. Chương 843: Chuẩn Bị Cuối Cùng.	3686
892. Chương 844: Hoàng Trưởng Lão Thần Bí.	3690
893. Chương 845: Nam Hải Vực	3695
894. Chương 846: Nguy Cơ Chân Chính.	3700
895. Chương 847: Mị Tiên Hồn Hương Thể.	3704
896. Chương 848: Ý Cảnh Văn Hoa Trung Kỳ.	3708
897. Chương 849: Tu Bỏ Tiên Phủ.	3712
898. Chương 850: Thiên Uy.	3716
899. Chương 851: Cuộc Chiến Đầu Tiên Ở Ngoại Hải Vực.	3721
900. Chương 852: Diệt Sát Song Sứ.	3725
901. Chương 853 : Uy Lực Của Tụ Lôi Đình	3730
902. Chương 854: Tầng Phong Ấn Thứ Ba.	3735
903. Chương 855 : Khoảnh Khắc Sinh Tử	3739
904. Chương 856: Trấn Thiên Tháp	3744

905. Chương 857: Người Thủ Hộ Bắc Tần.	3748
906. Chương 858: Độc Thuật Khô Tịch.	3753
907. Chương 859: Hắc Tinh Hải Vực.	3757
908. Chương 860: Vân Tiên Đảo.	3762
909. Chương 861: Cảnh Giới Văn Hoa Chân Chính.	3766
910. Chương 862: Ý Cảnh Văn Hoa!	3771
911. Chương 863: Phong Ấn Tầng Thứ Tư!	3776
912. Chương 864 : Long Trời Lờ Đất	3781
913. Chương 865: Con Trai Kiếm Hoàng!	3785
914. Chương 866: Dự Đoán Chứng Quả Kỳ.	3790
915. Chương 867: Tiên Đảo, Nhân Sâm Quả.	3795
916. Chương 868: Luận Đạo Trăm Năm.	3800
917. Chương 869: Đại Luân Hồi.	3804
918. Chương 870: Độ Kiếp Đan.	3809
919. Chương 871: Phong Ấn Tầng Năm? Tiểu Luân Hồi? Bất Tử Bất Diệt.	3813
920. Chương 872: Thiên Kiếp, Cửu Tử Nhất Sinh!	3817
921. Chương 873 : Đại Thừa Kỳ	3822
922. Chương 874: Uy Hiếp.	3826
923. Chương 875: Tung Tích Thạch Thiên Hàn.	3831
924. Chương 876: Hồ Phi Thức Tỉnh!	3835
925. Chương 877: Cổ Nhân Ngoại Hải!	3840
926. Chương 878: Lực Ép Hai Độ Kiếp.	3844
927. Chương 879: Vu Tồn Địch Thân Tội.	3849
928. Chương 880: Phong Ấn Tầng Sáu, Luân Hồi Quả!	3853
929. Chương 881: Tiểu Luân Hồi Chuyển!	3857
930. Chương 882: Giảng Co Ma Ảnh.	3862
931. Chương 883: Kinh Tâm Động Phách.	3866
932. Chương 884: Tam Túc Kim Ô.	3870
933. Chương 885: Tư Đồ Lệnh.	3875
934. Chương 886: Thần Huyết Truyền Thuyết.	3879
935. Chương 887: Luân Hồi Bàn.	3883
936. Chương 888: Thiên Xà Hộ Pháp.	3887
937. Chương 889: Quần Đảo Nam Ngột.	3892
938. Chương 890: Báo Thù Không Thể Ngăn Cản.	3897
939. Chương 891: Cơn Giận Của Kiếm Hoàng.	3901
940. Chương 892: Sơ Chiến Kiếm Hoàng.	3906
941. Chương 893: Tửu Kiếm Tiên.	3910
942. Chương 894: Chứng Quả Sơ Thành.	3915
943. Chương 895: Kiếm Hoàng Chết.	3919
944. Chương 896: Thiên Mị Xà Hậu.	3923
945. Chương 897: Vô Gian Luân Hồi.	3928
946. Chương 898: Đạo Tiêu Ma Trường.	3932
947. Chương 899: Luân Hồi Môn.	3937
948. Chương 900: Tiên Hồng Đạo Tổ.	3941
949. Chương 901: Cuộc Chiến Có Một Không Hai!	3945
950. Chương 902: Phong Ấn Tầng Tám.	3950
951. Chương 903: Chân Tiên Buông Xuống.	3954
952. Chương 904: Tần Hoàng Tổ.	3959
953. Chương 905: Vô Địch Nhân Giới.	3963
954. Chương 906: Hai Trăm Năm.	3968
955. Chương 907: Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận.	3973
956. Chương 908 : Chân Tiên?	3978
957. Chương 909: Thất Giới.	3982

958. Chương 910: Đẩy Lui Ba Bước.	3987
959. Chương 911 : Đến Đây! Rốt Cuộc Đến Rồi	3991
960. Chương 912 : Tam Trọng Dị Thiên Kiếp!	3996
961. Chương 913 : Thiên Kiếp Khủng Bố	4001
962. Chương 914: Loạt Thứ Mười Tám, Tâm Ma Kiếp!	4005
963. Chương 915: Chứng Quả Đại Viên Mãn.	4010
964. Chương 916: Cửu Nhật Tái Hiện.	4015
965. Chương 917: Huyết Điện Mở Ra.	4019
966. Chương 918: Chích Thủ Trảm Tiên.	4024
967. Chương 919: Tàng Tinh Điện.	4029
968. Chương 920 : Chân Ma Hình Già	4033
969. Chương 921: Lời Khuyên	4038
970. Chương 922: Phật Điều. Phù Không Kiềm.	4042
971. Chương 923: Người Có Duyên. Người Thích Hợp!	4046
972. Chương 924 : Chém Giết Vô Tình	4051
973. Chương 925 : Tái Hiện Luân Hồi Môn	4055
974. Chương 926: Thi Thể Ma Đế.	4061
975. Chương 927: Bảo Tàng Đại Đế Nghịch Linh Điện.	4066
976. Chương 928: Dễ Dàng Như Thế.	4070
977. Chương 929: Thực Lực Của Sư Điện Tà Nam.	4074
978. Chương 930: Lấy Thân Chứng Quả, Phong Ấn Tầng Chín.	4079
979. Chương 931: Xoay Chuyển Thời Gian.	4083
980. Chương 932: Gần Trong Gang Tắc.	4088
981. Chương 933: Nếu Thiên Địa Không Từ Bỏ.	4092
982. Chương 934: Bí Mật Đại Đế.	4097
983. Chương 935: Đại Điện Phi Thăng.	4101
984. Chương 936: Nhân Giới Đỉnh.	4106
985. Chương 937 : Quyết Chiến Vực Ngoại	4111
986. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (thượng)	4115
987. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (trung)	4120
988. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (hạ)	4124
989. Chương 939: Thân Thế Của Vô Song.	4129
990. Chương 940: Tầng Phong Ấn Thứ Mười.	4134
991. Chương 941 : Vội Nguyên Ý Của Ta , Giết Tới Thượng Giới!	4138
992. Chương 942 : Luân Hồi Trọng Diễn	4143
993. Chương 943: Phi Thăng Thai.	4148
994. Chương 944: Thiên Giới.	4152
995. Chương 945: Thiên Thần Tinh.	4157
996. Chương 946: Thiên La Ngục.	4162
997. Chương 947: Tù Phạm, Khiêu Chiến.	4166
998. Chương 948: Ngục Tốt Không Đơn Giản.	4171
999. Chương 949 : Vượt Ngục (thượng)	4176
1000. Chương 949: Vượt Ngục. (hạ)	4181
1001. Chương 950: Đại La Kim Tiên.	4187
1002. Chương 951: Tu Luyện Luân Quả Kỳ.	4191
1003. Chương 952 : Thiếu Niên Phương Chân	4196
1004. Chương 953: Nghịch Tiên Huyết.	4200
1005. Chương 954: Thực Lực Của Phương Chân.	4205
1006. Chương 955: Lão Tổ Phương Gia.	4210
1007. Chương 956: Phương Thiên Thành.	4214
1008. Chương 957: Ngạo Tiên Phủ.	4219
1009. Chương 958: Vi Nhân Sư Biểu.	4223
1010. Chương 959: Ý Khí Chi Tranh!	4227
1011. Chương 960: Xuất Thủ Khi Nào?	4232

1012.	Chương 961:	Cửu Kiếm Di Chỉ.	4237
1013.	Chương 962:	Nguy Cơ Trong Tinh Hà.	4241
1014.	Chương 963:	Thọ Nguyên Trăm Ngày.	4245
1015.	Chương 964:	Mệnh Hạch.	4250
1016.	Chương 965:	Cầm Sát Nhị Tiên!	4254
1017.	Chương 966:	Dò Xét Luân Hồi!	4258
1018.	Chương 967:	Phân Chia Bảo Vật.	4260
1019.	Chương 968:	Tinh Không Thành Lũy.	4274
1020.	Chương 969:	Diệt Tinh Pháo.	4278
1021.	Chương 970:	Tử Vong? Đã Bắt Đầu!	4281
1022.	Chương 971:	Đoạn Cuối Của Tử Vong!	4284
1023.	Chương 972:	Tân Sinh. Tinh Thiên Thế Giới!	4286
1024.	Chương 973:	Hệ Thống Mới. Cảnh Giới Mới!	4289
1025.	Chương 974:	Thái Độ Hai Kiếp Làm Người.	4291
1026.	Chương 975:	Truyền Thụ Kiến Thức Vỡ Lòng Và Tu Luyện.	4294
1027.	Chương 976:	Thăm Dò. (1)	4297
1028.	Chương 976:	Thăm Dò. (2)	4300
1029.	Chương 977:	Cửu Tinh Tháp.	4304
1030.	Chương 978:	Thiếu Niên Dạ Thiên.	4307
1031.	Chương 979:	Thong Thả Ngàn Năm!	4311
1032.	Chương 980:	Nguy Cơ Hiểm Nghèo!	4314
1033.	Chương 981:	Lôi Đình Chém Giết!	4317
1034.	Chương 982:	Tử Thần Buông Xuống.	4320
1035.	Chương 983:	Chu Vũ Thành Chủ.	4324
1036.	Chương 984-985:	Tiên Quân?	4327
1037.	Chương 986:	Ám Sát!	4331
1038.	Chương 987:	Khổng Chế Sinh Tử!	4333
1039.	Chương 988:	Vân Tiêu Cung!	4336
1040.	Chương 989:	Tung Tích Của Vũ Tịch!	4338
1041.	Chương 990:	Quốc Sư	4341
1042.	Chương 991:	Hoàn Toàn Sai Lầm	4345
1043.	Chương 992:	Điều Kiện Kèm Theo	4348
1044.	Chương 993:	Mười Vạn Năm	4351
1045.	Chương 994:	Dân Bản Địa Tiên Hồng!	4354
1046.	Chương 995:	Tiên Thạch Cực Phẩm!	4357
1047.	Chương 996:	Lực Lượng Của Tiểu Thế Giới!	4360
1048.	Chương 997:	Khảo Hạch!	4363
1049.	Chương 998:	Vân Tiêu Cung!	4364
1050.	Chương 999:	Ý Chí Của Tiên Đế!	4367
1051.	Chương 1000:	Phân Phối Chức Vụ!	4370
1052.	Chương 1001:	Uẩn Sinh Đại Viên Mãn.	4372
1053.	Chương 1002:	Sinh Mệnh Lục Diệp.	4375
1054.	Chương 1003:	Thiên Tượng.	4378
1055.	Chương 1004:	Con Chó Nhỏ Ra Trận.	4381
1056.	Chương 1005:	Con Thứ Chín Của Long Hoàng.	4384
1057.	Chương 1006:	Qua Lại Hai Giới.	4387
1058.	Chương 1007:	Tiên Vệ Đoàn Trưởng.	4390
1059.	Chương 1008:	Cửu Công Chúa.	4393
1060.	Chương 1009:	Dương Phàm Đã Chết.	4396
1061.	Chương 1010:	Luân Hồi Tinh Bảo.	4399
1062.	Chương 1011:	Tiên Đế. Mạnh Bao Nhiêu?	4403
1063.	Chương 1012:	Chiến Tiên Đế.	4408
1064.	Chương 1013:	Bản Tôn Chân Chính.	4413
1065.	Chương 1014:	Nuốt Giết Tiên Đế.	4418

1066.	Chương 1015:	Nguyện Vọng Không Thể Xóa Nhòa.	4423
1067.	Chương 1016:	Bí Tân Của Đại Đế.	4427
1068.	Chương 1017:	Mộng Ảo Cùng Chân Thật.	4432
1069.	Chương 1018:	Ấm Vệ Thần Bí.	4437
1070.	Chương 1019:	Bích Dao Cung.	4441
1071.	Chương 1020:	Nháy Mắt Vạn Năm	4446
1072.	Chương 1021:	Sáng Tạo Sinh Mệnh.	4450
1073.	Chương 1022:	Dương Thần.	4455
1074.	Chương 1023:	Bại Lộ.	4459
1075.	Chương 1024:	Cửu Công Chúa Trùng Phạt.	4464
1076.	Chương 1025:	Tiềm Lực Vượt Qua Thần Khí	4469
1077.	Chương 1026:	Phù Lâm Tiên Đế.	4473
1078.	Chương 1027:	Cường Giả Nghịch Thiên.	4478
1079.	Chương 1028:	Bể Nghề Bát Phương.	4483
1080.	Chương 1029:	Đại Đế Đã Trở Lại.	4487
1081.	Chương 1030:	Đổi Mặt Đại Đế.	4492
1082.	Chương 1031:	Không Biết Tự Lượng Sức.	4497
1083.	Chương 1032:	Thức Tỉnh!	4502
1084.	Chương 1033:	Lực Lượng Của Đại Đế.	4507
1085.	Chương 1034:	Đưa Tiễn.	4512
1086.	Chương 1035:	Cửu Long Cung.	4518
1087.	Chương 1036:	Thầy Trò Gặp Lại	4522
1088.	Chương 1037:	Trương Đại Tiên Thần Bí	4527
1089.	Chương 1038:	Cửu Long Thứ.	4532
1090.	Chương 1039:	Xuyên Qua Giới Diện	4536
1091.	Chương 1040:	Luân Huyết Đại Đế	4541
1092.	Chương 1041:	Cường Cường Liên Thủ	4546
1093.	Chương 1042:	Tấn Chức	4550
1094.	Chương 1043:	Cắt Cánh	4554
1095.	Chương 1044:	Hoa Thiên Đại Lục	4559
1096.	Chương 1045:	Chướng Khổng Thời Không	4563
1097.	Chương 1046:	Man Thiên Thành	4568
1098.	Chương 1047:	Dương Thần Bí Thảm	4572
1099.	Chương 1048:	Hồ Thúc	4577
1100.	Chương 1049:	Tử Sát Yêu Hoàng	4582
1101.	Chương 1050:	Hai Bước	4586
1102.	Chương 1051:	Man Hoàng	4590
1103.	Chương 1052:	Phong Cẩm	4595
1104.	Chương 1053:	Lên Vào Cửu Long Cung	4600
1105.	Chương 1054:	Nồ Tung Trời	4604
1106.	Chương 1055:	Tàng Bảo Điện	4609
1107.	Chương 1056:	Luân Hồi Chú	4613
1108.	Chương 1057:	Nhân Họa Đắc Phúc	4618
1109.	Chương 1058:	Tài Liệu Giới Ngoại	4622
1110.	Chương 1059:	Phật Tổ	4627
1111.	Chương 1060:	Thiên Phật Thần Điều	4631
1112.	Chương 1061:	Giới Ngoại Thần Tháp	4635
1113.	Chương 1062:	Ma Giới	4640
1114.	Chương 1063:	Vào Tháp (thượng)	4644
1115.	Chương 1063:	Vào Tháp (hạ)	4648
1116.	Chương 1064:	Trò Chơi Sinh Tử	4653
1117.	Chương 1065:	Nguy Cơ Sinh Tồn	4658
1118.	Chương 1066:	Chém Giết	4662
1119.	Chương 1067:	Đột Nhiên Tăng Mạnh	4667

1120.	Chương 1068:	Song Sí Lôi Hồ	4671
1121.	Chương 1069:	Sấm Quan (thượng)	4676
1122.	Chương 1069:	Sấm Quan (hạ)	4680
1123.	Chương 1070:	Cường Giả Như Mây	4685
1124.	Chương 1071:	Huyền Thần Chấn Thế	4689
1125.	Chương 1072:	Thông Thiên Tháp	4694
1126.	Chương 1073:	Bạch Hồ Thất Tầng	4701
1127.	Chương 1074:	Phá Đồ.	4706
1128.	Chương 1075:	Đại Hư Mê Cung	4710
1129.	Chương 1076:	Thái Thượng Yêu Long Hoàng	4715
1130.	Chương 1077:	Vận Khí	4720
1131.	Chương 1078:	Tử Vong	4726
1132.	Chương 1079:	Tu Vi Đỉnh Cao	4731
1133.	Chương 1080:	Tàng Bảo Điện Dưới Đất	4736
1134.	Chương 1081:	Tuyệt Mệnh Âm Sát.	4740
1135.	Chương 1082:	Thần Ma Luyện Tâm Lộ	4745
1136.	Chương 1083:	Trâm Luân	4750
1137.	Chương 1084:	Cửa Cuối Cùng	4755
1138.	Chương 1085:	Ba Người	4760
1139.	Chương 1086:	Chư Cường Khủng Hoảng	4765
1140.	Chương 1087:	Thiên Thu Từ Biệt!	4769
1141.	Chương 1088:	Đơn Thương Độc Mã!	4774
1142.	Chương 1089:	Tối Khô Lạp Hủ	4779
1143.	Chương 1090:	Cường Giả Nghịch Thiên Siêu Cấp	4783
1144.	Chương 1091:	Hoàn Vũ Phóng Trục	4787
1145.	Chương 1092:	Để Hấn Vào Đi!	4792
1146.	Chương 1093 :	Thiên Diệp Cổ Phật	4797
1147.	Chương 1094:	Người Không Dám, Ta Dám!	4801
1148.	Chương 1095:	Chỉ Xuất Một Kiếm.	4805
1149.	Chương 1096:	Kiếm Phá Hoàn Vũ.	4810
1150.	Chương 1097:	Nhân - Yêu - Kiếm!	4814
1151.	Chương 1098:	Minh Đế.	4819
1152.	Chương 1099:	Hồn Độn Thiên Giai.	4823
1153.	Chương 1100 :	Phá Giới Mà Đi	4828
1154.	Chương 1101:	Hồn Độn Nguyên Thạch.	4833
1155.	Chương 1102:	Hôn Lễ Long Trọng. (thượng)	4837
1156.	Chương 1103:	Hôn Lễ Long Trọng. (trung)	4842
1157.	Chương 1104:	Hôn Lễ Long Trọng. (hạ)	4846
1158.	Chương 1105:	Con Chó Nhỏ Ra Tay.	4851
1159.	Chương 1106:	Hư Không Hỏa Diễm	4855
1160.	Chương 1107:	Vạn Kiếm Chúc Mừng.	4861
1161.	Chương 1108:	Xuyên Qua Thất Giới	4866
1162.	Chương 1109-1110:	Tân Minh Đế	4870
1163.	Chương 1111:	Lão Đạo Thần Bí	4873
1164.	Chương 1112:	Đại Thiên Ngày Tận Thế	4878
1165.	Chương 1113:	Luân Hồi Thiếp.	4881
1166.	Chương 1114:	Đại Kết Cục!	4890

Tiên Hồng Lộ

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp Nguồn: vip. vandan. vn, tuchangioi. com, 4vn. eu Dương Phàm , một thiếu niên t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-hong-lo>

1. Chương 1: Sao Băng Kỳ Dị.

Đây là một khối đại lục bao la bát ngát. Dọc ngang vạn vạn dặm có thừa, có vô số quốc gia lớn nhỏ.

Nơi này, danh sơn khắp chốn, động thiên phúc địa nhiều vô số kể. Trong đó tồn tại không ít cấm địa thượng cổ và di cảnh (di tích thắng cảnh)

Trong những năm tháng xa xưa vô tận, lời đồn về Thần Tiên trường sinh bất lão truyền từ đời này qua đời khác. Nhân loại đối với điều này, rất tin không chút nghi ngờ.

Ngư Dương quốc - Nam Linh Dương gia. Trong một tòa biệt viện nằm đơn độc. Trong bụi hoa là một mảnh yên tĩnh.

Một thiếu niên như thường ngày khoan chân tĩnh tọa, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bao phủ một tầng ánh trắng nhàn nhạt.

Bầu trời đêm trên không, sao trời xán lạn khiến cho thế giới của Đông Thắng Đại Lục thêm một phần thần bí.

Thật là một buổi tối mỹ lệ!

Nhưng hai tròng mắt thiếu niên nhắm chặt, không nghe sự vật bên ngoài, một lòng tu luyện.

Một tầng sáng xanh mông lung bao phủ bên ngoài thân thể hắn làm cho người ta có một loại ảo giác bỗng bệnh như tiên.

Thật lâu sau, thiếu niên phun ra một hơi thật dài, một luồng "Bạch sắc khí liên" phun ra, không ngờ giăng co một thời gian khoảng mười nhịp thở.

(Bạch sắc khí liên: luồng khí trắng liên kết với nhau như sợi xích)

Nếu để võ giả thế tục nhìn thấy, khẳng định sẽ khiếp sợ không thôi. Thiếu niên trước mắt, không ngờ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên của võ giả.

Thở ra xong, thiếu niên mở đôi mắt sáng như sao trên bầu trời đêm, thâm thúy mà thần bí.

- Mười hai năm rồi

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn tinh không bất biến, trong mắt lộ ra một loại tình cảm đặc biệt:

- Mười hai cái xuân hạ thu đông. Ta tu luyện bất kể mưa gió mới có được thành tựu ngày nay

Thiếu niên này tên là Dương Phàm, năm nay mười tám tuổi, là "thiên chi kiêu tử" trong đám trẻ tuổi của gia tộc tu tiên Nam Linh Dương gia.

Ở trong Dương gia bảo to lớn như vậy, hắn chính là thiên tài tu luyện đệ nhất!

Tuổi gần mười tám, Dương Phàm đã thăng lên cảnh giới tu tiên thứ hai - Ngưng Thần

Kỳ!

Tu Chân Giới trên Đông Thắng Đại Lục, cấp bậc tu luyện phân chia làm chín cảnh giới lớn: Luyện Khí - Ngưng Thần - Trúc Cơ - Kim Đan - Nguyên Anh - Hóa Thần - Hợp Thể - Độ Kiếp - Đại Thừa.

Với tuổi này của hắn, nếu có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ, được coi là tư chất siêu phàm.

Mục tiêu cuối cùng của tu tiên là vì ngao du thiên địa, trường sinh bất lão.

Một khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, tuổi thọ của con người có thể tăng lên khoảng 150 năm. Theo tu vi gia tăng, tuổi thọ của con người được tăng lên một khoảng lớn, cũng có được các loại thần thông: có thể hô phong hoán vũ (hô gió gọi mưa), có thể phiên giang đảo hải (dời sông lấp biển), có thể thuận tức thiên lý (nhảy mất đi ngàn dặm).

- Đáng tiếc a! Ta tu luyện chăm chỉ như vậy, thậm chí được coi là đệ nhất thiên tài của gia tộc, nhưng muốn đi tới tiên đạo vĩnh hằng trường sinh bất tử lại vẫn nhỏ bé vô cùng. Càng tiếc nuối chính là, mười năm qua, tung tích phụ thân không rõ, một đi không quay lại. Ta lại chưa có thực lực đi tìm người

Trên mặt Dương Phàm toát ra vài phần cô đơn.

Nào có ai biết, sau lưng thiên tài phải trả giá bằng bao nhiêu cố gắng cùng tâm huyết, còn có phần tịch mịch không muốn người biết.

Hắn chăm chú nhìn bầu trời đêm xinh đẹp, đối với giấc mộng mình theo đuổi sinh ra một tia nghi ngờ.

- Chẳng lẽ trường sinh bất tử, thần du Thái Hư, hóa vũ thành tiên, mà người tu tiên từ xưa đến nay theo đuổi chỉ là một giấc mộng căn bản không tồn tại hay sao?

(Thần du Thái Hư: tinh thần dạo chơi hư không rộng lớn; Hóa vũ thành tiên: thoát xác thành tiên)

Đúng lúc này, trên bầu trời đêm của Đông Thắng Đại Lục xuất hiện một vầng sáng rực rỡ.

- Đó là mưa sao băng!

Dương Phàm kinh ngạc không thôi, trong lòng cũng có chút kích động.

Trong mười tám năm cuộc đời của hắn, còn chưa bao giờ từng gặp mưa sao băng.

- Phàm ca! Nhanh ra xem mưa sao băng!

Đúng lúc này, từ bên ngoài xông vào một thiếu niên có khuôn mặt tương tự như Dương Phàm nhưng lộ vẻ non nớt.

Bộ dạng thiếu niên này thực thanh tú, tên là Dương Lỗi. Năm nay mười sáu tuổi, là thân đệ đệ của Dương Phàm. (em ruột)

- Đại ca! Huynh cũng dừng cả ngày chỉ biết tu luyện. Mưa sao băng, đó chính là trăm năm khó gặp.

Dương Lỗi oán giận nói.

- Hà hà! Mưa sao băng, đích xác không thể bỏ qua.

Dương Phàm mỉm cười, đứng dậy đi với đệ đệ cũng nhau xem mưa sao băng. Nhưng mưa sao băng kia chỉ duy trì thời gian một, hai nhịp thở liền biến mất. Cứ như vậy kết thúc một cách khó hiểu!

- Đáng tiếc a

Dương Lỗi vẻ mặt tiếc nuối:

- Đệ còn chưa kịp cầu nguyện.

Dương Phàm cũng vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng lại có chút cổ quái. "Mưa sao băng này, vì sao đột nhiên biến mất?"

- Đúng rồi, đại ca! Ngày mai chính là "Vấn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc. Đây chính là một cơ hội khó được để biểu hiện ở trong con cháu gia tộc đời thứ ba chúng ta. Đến lúc đó, mỗi một con cháu gia tộc đời thứ ba đều phải qua kiểm tra, đo lường của trưởng bối để khảo hạch tiến độ tu vi trong ba năm gần đây.

Đệ đệ Dương Lỗi đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng nói.

- Ha ha! Không chỉ là một lần "Vấn Thiên đại hội" sao? Có cái gì đáng chờ mong, cũng chẳng có gì đáng nói.

Dương Phàm vỗ mặt cười nhắc nói, đưa tay vỗ vai đệ đệ an ủi:

- Đệ phải tin tưởng chính mình, nhất định có thể làm tốt nhất.

- Hừ! Ca ca đương nhiên không cần để tâm. Huynh mới tu luyện được mười năm liền có được tu vi Ngưng Thần Sơ Kỳ. Đây chính là lần đầu tiên trong gia tộc trăm năm qua. Thử hỏi Nam Linh Dương gia to như vậy, có ai có thể sánh vai với đại ca chứ?

Đệ đệ Dương Lỗi nói tới đây, mang theo một ít tự hào, cũng kèm theo một chút ghen tị.

Hắn cùng đại ca Dương Phàm gần như bắt đầu tu tiên cũng một năm nhưng chênh lệch giữa hai người lại lớn như vậy.

Đại ca Dương Phàm tu luyện đến Ngưng Thần Sơ Kỳ, tu vi đuổi thẳng đến trưởng bối gia tộc đời thứ hai. Mà hắn là đệ đệ, trong thời gian như nhau vẫn dừng lại ở Luyện Khí Hậu Kỳ.

Đối với ánh mắt sùng bái của đệ đệ Dương Lỗi, Dương Phàm thở dài một hơi. Đôi con người màu đen sâu thẳm chăm chú nhìn lên bầu trời đêm của Đông Thắng Đại Lục, khẽ thở dài:

- Từ xưa đến nay, hàng tỷ tu sĩ trên Đông Thắng Đại Lục này, không thiếu kinh tài tuyệt diệu, các thế hệ kỳ tài có một không hai. Trong những người đại thần thông bọn họ, tư chất đại bộ phận đều hơn ta. Nhưng, ngược dòng lịch sử đại lục cổ xưa gần mười vạn năm cũng không từng gặp được một vị đại năng độ kiếp phi thăng.

Vào thời điểm thơ ấu, hắn rất hâm mộ "Tiên nhân" phi hành trên bầu trời, hy vọng một ngày nào đó có thể giống bọn họ, bay lượn trời cao không bị kiềm chế. Nhưng sau khi hắn dùng thiên phú nổi trội xuất sắc, được trưởng lão gia tộc thu làm đệ tử và trọng điểm bồi dưỡng, hắn mới phát hiện thiên địa này to lớn như vậy, mình lại nhỏ bé như thế.

Mặc dù thiên phú của hắn ở trong Nam Linh Dương gia nho nhỏ này coi như không tồi. Nhưng đưa mắt nhìn khắp Đông Thắng Đại Lục vô cùng rộng lớn này, gần như lại không tính là cái gì cả.

Dương Lỗi nao nao, cảm nhận được biến hóa tình cảm của đại ca. Hắn cũng nhìn bầu trời Đông Thắng Đại Lục, đối với giấc mộng theo đuổi của mình cũng sinh ra nghi ngờ.

Chẳng lẽ con đường tu tiên chính là một ảo tưởng không hề tồn tại sao?

Mà nếu quả thật như thế, vì sao hàng tỷ tu sĩ Đông Thắng Đại Lục đều theo đuổi giấc mộng hư vô mờ mịt này?

"Vèo!"

Đúng lúc này, trên bầu trời Đông Thắng Đại Lục đột ngột xuất hiện một ngôi sao băng. Thoáng chốc, bầu trời đêm xẹt qua một vệt sáng rực rỡ chói mắt khiến vô số người chú ý.

- Thật là một ngôi sao băng mỹ lệ!

Dương Phàm nao nao. Vừa rồi mưa sao băng biến mất một cách khó hiểu, hiện tại như thế nào lại đột nhiên bay tới một viên.

- Đại ca, mau nhìn! Lại có một ngôi sao băng lao tới! Chúng ta cầu nguyện đi!

Dương Lỗi hoa chân múa tay vui sướng, hưng phấn không thôi. Cuối cùng nhắm mắt lại, hai tay chắp lại bắt đầu cầu nguyện.

Dương Phàm nhìn ngôi sao băng kia, trên mặt mang theo vài tia vui mừng: "Xem hướng rơi, ngôi sao băng kia rất có khả năng sẽ rơi xuống gần Nam Lĩnh này. Theo sách cổ ghi lại,

chỉ cần sao băng rơi xuống mặt đất sẽ sinh ra ""Thiên Ngoại vãn Thạch" cực kỳ hiếm thấy. Có thể dùng để chế tạo ra Linh Bảo trong truyền thuyết"

Ở trong tầm nhìn của hắn, ngôi sao băng kia ở trong mắt hắn rõ dần lên từng chút một.

Kỳ quái chính là, trong quá trình ngôi sao băng này rơi xuống, bao phủ trong một vầng hào quang bảy màu, lớn nhỏ thủy chung không thay đổi.

"Vèo!"

Đột nhiên, Dương Phàm phát hiện, phương hướng ngôi sao băng này rơi xuống, dĩ nhiên là Nam Lĩnh Dương gia.

"Không. Mục tiêu của nó không ngờ là ngôi biệt viện này của ta" Về mặt Dương Phàm hoảng sợ. khuôn mặt không khỏi co giật, muốn trốn tránh cùng với nhắc nhở đệ đệ. Đáng tiếc đã không còn kịp.

Ngôi sao băng kia cấp tốc rơi xuống, chỉ lớn bằng đầu ngón tay cái, vừa lúc đánh trúng trán Dương Phàm.

Theo sau là một vật nhỏ rơi xuống, lọt vào trong tay Dương Phàm.

"Đây là"

Về mặt Dương Phàm kinh ngạc, phát hiện trong lòng bàn tay mình có thêm một cái nhẫn màu bạc cực kỳ cổ quái.

Từ mặt ngoài mà xem, chiếc nhẫn này không có bất kỳ điểm đặc thù gì. Dường như chỉ là một cái nhẫn bình thường ở giới thể tục.

Nhưng Dương Phàm không cho rằng một cái nhẫn bình thường sẽ rơi từ trên trời xuống.

Phải biết rằng, người tu chân tuy rằng sau khi đến Ngưng Thần Kỳ liền có được năng lực phi hành, nhưng muốn bay ra khỏi bầu khí quyển thì không phải đại năng là không làm được.

Nghe nói, ở bên ngoài chín tầng trời có thiên lôi và cương phong cường đại. Đừng nói là một cái nhẫn bình thường, cho dù là đại thần thông thực lực mạnh mẽ cũng không bay được, hơn phân nửa sẽ bị xé thành bụi phấn.

"Trong chiếc nhẫn này rốt cục lại có bí mật gì đây?"

Trong lòng Dương Phàm vô cùng tò mò. Hắn mơ hồ cảm thấy được vật này không tầm thường, thậm chí có thể thay đổi vận mệnh cuộc đời của mình.

Chính vào lúc này, đệ đệ Dương Lỗi đã cầu nguyện xong, mở to mắt về mặt tò mò hỏi:

- Đại ca! Có "Thiên Ngoại vãn Thạch" rơi xuống hay không?

- Hình như không có.

Dương Phàm không chút thay đổi nắm cái nhẫn màu bạc vào trong lòng bàn tay.

- Hừ! Cho dù "Thiên Ngoại vãn Thạch" rơi xuống cũng không tới lượt Nam Lĩnh Dương gia chúng ta có được.

Dương Lỗi cười lạnh nói. Tuy rằng hắn nhỏ tuổi, có chút non nớt nhưng quy tắc cơ bản của Tu Chân Giới cũng biết ít nhiều.

Dương Phàm gật đầu đồng ý nói:

- Không có "Thiên Ngoại vãn Thạch" rơi xuống, đối với Nam Lĩnh Dương gia chúng ta mà nói có lẽ còn là một chuyện tốt

Ở Ngự Dương quốc, Nam Linh Dương gia chỉ là một thế lực nhỏ không đâu vào đâu. Nếu có "Thiên Ngoại vãn Thạch" rơi xuống, hơn phân nửa sẽ bị các thế lực lớn khắp nơi nhòm ngó. Từ đó mang đến tai ương ngập đầu cho Nam Linh Dương gia.

- Đệ đệ! Đệ mau trở về đi thôi. Ngày mai chính là "Vãn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc. Đệ cần phải chuẩn bị cho tốt một chút.

Dương Phàm cười nói.

- Được! Đệ bây giờ trở về điều chỉnh trạng thái, ngày mai phải phát huy thật tốt, chiếm được trưởng bối ưu ái. Đến lúc đó, nói không chừng có thể giống như đại ca, được gia tộc coi thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng.

Dương Lỗi nói một cách chắc chắn.

Nói xong, Dương Lỗi vội vàng rời đi. Hắn cũng có một biệt viện ở gần chỗ ca ca.

Từ biệt đệ đệ, Dương Phàm cầm cái nhẫn không rõ lai lịch trong lòng bàn tay, trong lòng không yên mà lại chờ mong.

"Chiếc nhẫn này từ trên trời rơi xuống, hơn phân nửa là đại thần thông chiến đấu mà rơi xuống. Thậm chí vật này còn có khả năng là Tiên Nhân trong truyền thuyết đánh rơi. Mặc kệ là loại khả năng nào, nó đều có khả năng mang đến cho ta kỳ ngộ lớn lao"

Dương Phàm kích động chưa từng có, toàn thân còn khẽ run rẩy.

- Các người đều lui xuống đi, ta muốn tĩnh tu một đêm để chuẩn bị cho "Vãn Thiên đại hội" ngày mai.

Dương Phàm bộ mặt lãnh đạm đuổi những người hầu và nha hoàn trong viện đi, sau đó tiến vào trong phòng, khoanh chân ngồi xuống.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến cái gì liền vội vàng bố trí mấy tầng cấm chế bốn phía căn phòng, phòng ngừa những người khác rình mò.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn khẽ thở phào một hơi, lấy cái nhẫn màu bạc trong tay ra, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong, thì thào nói nhỏ:

- Chỉ mong người đừng làm ta thất vọng

2. Chương 2: Chiếc Nhẫn Quỷ Dị.

Bất kể từ phương diện nào, Dương Phàm đều không nhận ra được chút phi phàm nào của nó.

Nếu là thời điểm bình thường chiếm được cái nhẫn này thì cũng thôi, Dương Phàm đại khái cũng không chú ý nhiều đến nó, cho dù cầm trong tay cũng sẽ tùy ý ném đi.

Nhưng chính là một cái nhẫn bình thường như vậy, nó lại rơi xuống từ bên ngoài chín tầng trời.

Chiếc nhẫn này ẩn giấu mịt mờ như vậy nhất định có bí mật kinh thiên gì ở bên trong.

Dương Phàm cố kiểm chế hưng phấn trong lòng, bắt đầu từ các phương diện thăm dò bí mật của chiếc nhẫn bạc này.

Nhưng mà trải qua nửa ngày nghiên cứu tìm tòi, Dương Phàm vẫn không tìm được nửa điểm manh mối.

"Kỳ quái! Cái nhẫn này không có chút dị thường nào!"

Dương Phàm biết rõ là chiếc nhẫn bạc này có điểm bất phàm nhưng lại tìm không được manh mối để bắt đầu.

Cò quái, quá cổ quái!

Dương Phàm cố gắng làm mình trấn tĩnh lại, chăm chú nhìn chiếc nhẫn, trên mặt lộ vẻ suy tư.

”Theo sách cổ ghi lại, mỗi một thánh bảo thông linh trong truyền thuyết, có thể thông qua ‘Khế ước máu’ nhận chủ. Nếu cấp bậc chiếc nhẫn này rất cao, hẳn có thể thông qua phương thức này nhận chủ, từ đó vạch trần bí mật của nó.”

Dương Phàm nghĩ đến đây, căn ngón trỏ, ở trong không khí vẽ lên thành từng đường cong màu đỏ, rất nhanh hợp thành một đồ án màu máu kỳ dị. Đây là trận pháp “Khế ước máu”, tu sĩ Luyện Khí Kỳ trở lên đều có thể sử dụng.

Tiếp theo, miệng hắn niệm chú ngữ liên tục, hai tay hóa thành bóng mờ nối tiếp, tia sáng lóe lên khiến cho khế ước máu đột nhiên tỏa hào quang mãnh liệt.

Một khoảnh khắc nào đó.

- Kết!

Hai tròng mắt Dương Phàm nở rộ tinh quang, khế quát một tiếng, sau đó vươn ngón trỏ điểm một cái lên chiếc nhẫn màu bạc.

- Đi!

Thoáng chốc, trận pháp màu máu kết thành một ấn ký màu máu lớn bằng ngón cái, dưới sự điều khiển của ngón trỏ Dương Phàm chuẩn xác đánh lên chiếc nhẫn màu bạc.

”Ông!”

Trong hư không truyền đến một luồng dao động kỳ dị.

Nhưng khi ấn ký màu máu của hắn đánh lên nhẫn bạc, lập tức liền biến mất.

Bỗng dưng biến mất, không hề có chút dấu hiệu gì!

Biến mất một cách quỷ dị!

Đây đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm kinh ngạc vô cùng, tình cảnh như vậy hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn.

Từ dấu hiệu mà đoán thì khế ước máu đã thất bại.

Nếu như là thành công hoặc là có chút hiệu quả thì Dương Phàm tối thiểu là cũng có thể cũng chiếc nhẫn này sinh ra cảm ứng nào đó.

Thất bại!

Dương Phàm nhẹ thở một hơi nhưng cũng không từ bỏ, ngược lại càng cảm thấy cái nhẫn này quỷ dị.

”Không bằng ta thử xem chất liệu của cái nhẫn”

Dương Phàm trầm ngâm suy nghĩ, dùng một chút lực lên cái nhẫn.

- Rắc!

Nhẫn gãy rơi xuống đất tan thành mảnh nhỏ.

Này

Nửa trái tim của Dương Phàm đều lạnh. Cái nhẫn này không ngờ bị vỡ.

Thử hỏi một kiện pháp bảo cao cấp. làm sao dễ dàng bị hủy như vậy?

Cho dù là thanh linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm của Dương Phàm, ít nhất cũng có thể chịu đựng được một đòn khoảng hơn ngàn cân, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bị hủy như vậy.

Tuy nhiên, ngay sau đó mắt Dương Phàm sáng lên.

Cái nhẫn bị vỡ, nhưng ở trong những mảnh vỡ ra kia lại lộ ra một cuộn giấy cực nhỏ bé.

Đây là thứ gì?

Dương Phàm thật cẩn thận cầm lấy cuộn giấy nhìn không bắt mắt này, rồi mở nó ra.

Cuộn giấy kia mặc dù mở ra cũng chỉ lớn khoảng ngón út, nhưng vừa mở hết lại đột nhiên biến thành một bức tranh cuộn khoảng ba thước, tựa như là ma thuật.

Chất liệu cuộn giấy này, nhìn qua cũng rất bình thường.

Mặt trên còn viết chữ

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng, không khỏi tập trung nhìn vào.

Trong bức tranh cuộn nhìn cực kỳ bình thường kia có vài chữ cầu thả: Phá rồi sau đó lập.

Phá rồi sau đó lập?

Dương Phàm nao nao, trong lòng không khỏi sinh ra một loại ảo giác bị trêu chọc.

Là người tu tiên, đạo lý phá rồi sau đó lập thì ai không biết, ai không hiểu?

Nếu chữ trong bức tranh kia cứng cáp có lực, ẩn chứa ý cảnh đại đạo vô cùng thì cũng thôi. Nhưng mẫu chốt lànhững chữ bên trên viết vô cũng cầu thả, thậm chí có hơi xiêu xiêu vẹo vẹo.

”Chẳng lẽ là người đại thần thông nào muốn trêu chọc ta sao?”

Dương Phàm nghĩ đến đây, trong lòng liền sinh ra một ngọn lửa giận không tên.

Phá rồi sau đó lập? Nói nhảm chó má gì chứ!

Dương Phàm đưa tay ra, lập tức xé bức tranh cuộn thành mảnh nhỏ, ném xuống mặt đất.

VùVù

Sau khi xé nát bức tranh, trong lòng Dương Phàm thoải mái hơn rất nhiều. Bản tính hắn có chút ngông cuồng, không tính là người xấu, nhưng là cũng không xứng là người tốt. Hạn nhất là bị người ta trêu đùa, lừa gạt mình!

Roẹt!

Đúng lúc này, đồng mảnh giấy vụn trên mặt đất đột nhiên tụ lại cũng một chỗ, lại tổ hợp thành một bức tranh cuộn.

Này

Trong lòng Dương Phàm lại bốc lửa nhưng lại tập trung nhìn vào, phát hiện trên bức tranh lại hiện thêm mấy dòng chữ:

Phá rồi sau đó lập mới có thể thành công.

Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung (thiền)! Dương Phàm thiếu chút nữa thì học máu.

Một câu phía trước thì cũng thôi, câu sau đối với Dương Phàm mà nói quả thực là làm nhục trắng trợn.

Ở Đông Thắng Đại Lục, người tu tiên cũng không cần phải dứt tuyệt thất tình lục dục, bọn họ cũng không ngăn cản chuyện yêu đương, nhưng bình thường đều là giới hạn bởi những người trong ”Đồng đạo”. Có thể nói, một bộ phận người tu tiên đều có bạn lữ song tu với mình, đạo lữ song tu tâm niệm ăn ý, sau khi song tu còn có thể xúc tiến tu vi hai bên tăng lên.

Cho nên dòng chữ ”Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung” đối với người tu tiên thế gian này mà nói là một loại làm nhục lớn lao.

Nghĩ cũng không nghĩ, Dương Phàm lại đưa tay xé nát bức tranh cuộn này.

VùVù

Sau khi Dương Phàm xé nát bức tranh cuộn, hắn ngưng thần quan sát, phòng ngừa bức tranh này lại tổ hợp.

Tuy nhiên bức tranh lần này lại không tổ hợp.

Ông

Đột nhiên, tất cả mảnh nhỏ trên mặt đất lại tụ cũng một chỗ, tổ hợp thành cái nhẵn lúc đầu Dương Phàm nhìn thấy.

Hơn nữa, chiếc nhẵn này đột nhiên từ mặt đất bay vụt lên, lơ lửng trước mặt Dương Phàm, ở trước người hắn như muốn bay đi.

Dương Phàm khẽ giật mình, vẻ mặt đề phòng nhìn chiếc nhẵn, không kìm được hỏi:

- Người tốt cực có mục đích gì?

Vù

Chiếc nhẵn này hóa thành một bóng mờ lồng vào một ngón tay trên bàn tay phải Dương Phàm.

Lập tức, trên nhẵn lóe lên hào quang bảy màu. Dương Phàm chỉ cảm thấy mình tiến vào một không gian thần bí khó lường.

Thân thể hắn ở một không gian xa lạ, bốn phía là thổ địa màu đen sẫm vô biên vô hạn, tản ra khí tức tĩnh mịch đáng sợ.

Chỉ có mảnh đất màu xanh dưới chân hắn là thổ địa bình thường, cỏ dại mọc xanh biếc đơn mơn, rươi tốt rậm rạp.

Đương nhiên, mảnh đất xanh này chỉ có khoảng một thước vuông, thật giống như một mảnh ruộng tí hon.

Ở bên cạnh nó còn được dựng một căn nhà tranh nhỏ.

Đương nhiên, nhà tranh này cũng rất nhỏ, chỉ khoảng mười thước vuông.

Gâugâugâu!

Bên cạnh nhà tranh có một con chó nhỏ, một mực kêu gâu gâu.

- Hoan nghênh tới "Tiên Hồng Không Gian" Dương Phàm không ngờ nghe hiểu được giọng của nó. Tiên Hồng Không Gian?

Đây là nơi nào?

Đồng thời Dương Phàm còn có thể cảm nhận được thân thể của hắn ở không gian của Đông Thắng Đại Lục.

Đây chẳng lẽ là ý thức không gian trong truyền thuyết?

Gâu gâu gâu!

Con chó nhỏ nói:

- Tiên Hồng Không Gian tồn tại niên đại vô cùng xa xưa, chứng kiến đại vũ trụ sinh ra cùng hủy diệt. Chỉ cần có thể hoàn thành trao đổi đồng giá lần đầu, người liền trở thành một người khai hoang không phải dân bản xứ duy nhất.

- Quan trọng nhất là, người có thể có được bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì đại thiên vũ trụ.

- Cái gì là trao đổi đồng giá? Dương Phàm hỏi.

- Phá rồi sau đó lập, mới có thể thành công. Muốn luyện công pháp này, đầu tiên phải tự cung.

Con chó nhỏ nói.

- Không được! Vây tuyệt đối không được!

Dương Phàm không tự chủ được giật mình, nói từ chối luôn miệng.

Về phần công pháp nghịch thiên cái gì thì hắn ngay cả nghe cũng chưa từng. Coi như con chó nhỏ này tùy tiện lừa dối người.

- Người chẳng lẽ không cân nhắc một chút. Tiên Hồng Không Gian diệu dụng vô cùng, có thể hoàn thành bất kỳ nguyện vọng nào của người. Chỉ có người không thể tưởng tượng được, không có gì người không chiếm được.

Giọng con chó nhỏ tràn đầy hấp dẫn.

Không không không

Dương Phàm lắc đầu liên tục như trống bỏi.

Ngay cả hộ vệ của tiểu đệ đệ cũng không có, cho dù là có mỹ nữ tuyệt sắc cũng có tác dụng rắm chó gì!

- Nhìn thấy gian nhà tranh này, không, nó là một kho hàng. Tuy rằng trước mắt còn nhỏ, nhưng có thể cho ngài gửi bất kỳ đồ vật nào trong không gian sự thật, mà lại còn tuyệt đối an toàn.

Con chó nhỏ tiếp tục giới thiệu.

- Đây không phải là công năng "Nhấn không gian" trong truyền thuyết. Dương Phàm nao nao, hơi có chút kinh ngạc.

Ở Đòng Thắng Đại Lục, nhấn không gian chỉ được ghi lại trong sách cổ, nghe nói loại bảo vật này chỉ có người ở Tiên giới mới có thể tạo ra. Người tu tiên bình thường, sử dụng đều là túi trữ vật, phân chia làm nhiều đẳng cấp.

Nhấn không gian?

Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vẻ khinh miệt:

- Đạo cụ trữ vật không gian một khi bị phá, vật phẩm bên trong sẽ tiến vào không gian loạn lưu, bị tan hủy về dạng nguyên thủy. Mà kho hàng này có ta trông coi, tuyệt đối an toàn. Cho dù người chết thì người khác cũng không chiếm được.

Ặc Trên trán Dương Phàm nổi lên những đường màu đen. Lão tử đã chết rồi thì còn quan tâm chó gì đến những thứ trong kho hàng nữa.

- "Tiên Hồng Không Gian có thể làm cho ta trường sinh bất tử hay không? Dương Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên nói ra nguyện vọng trong lòng.

- Trường sinh bất tử?

Con chó nhỏ lại lộ ra ánh mắt khinh bỉ, không kiên nhẫn nói:

- "Tiên Hồng Không Gian" có thể làm cho người đạt được bất kỳ nguyện vọng nào, điểm này không hề nghi ngờ. Đừng lặp lại lần thứ hai với ta.

- Hắc hắc! Một khi hoàn thành trao đổi đồng giá, người có thể đạt được một bộ pháp quyết có thể chân chính trường sinh bất tử.

- Nghe thì thật không tệ. Chỉ là yêu cầu trao đổi đồng giới này có vẻ quá hà khắc. Dương Phàm nói hơi chút do dự, vừa nghĩ đến dòng chữ "Muốn luyện công pháp này, đầu tiên phải tự cung!" là hắn liền thấy lạnh cả người.

- Kỳ thật còn có một phương pháp thỏa hiệp. Người có thể không làm thái giám. Con chó kia chậm chậm nói.

- Phương pháp gì?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Trường sinh bất tử - Đó chính là giấc mộng mà hàng tỷ tu sĩ trên Đòng Thắng Đại Lục đều truy tìm!

Vào

Đúng lúc này, tại không gian hiện thực. Dương Phàm ở Nam Linh Dương gia đột nhiên xuất hiện tình huống.

Xoẹt!

Không gian quĩ dị trước mắt biến mất.

Dương Phàm mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn căn phòng quen thuộc trước mặt, giường, bồ đoàn, bàn ghế

Tình cảnh vừa rồi xảy ra, tựa như một giấc mộng hư vô. Chiếc nhẫn kia vẫn còn đeo trên ngón tay hằn như trước.

Chỉ là ở lòng bàn tay của Dương Phàm có thêm một con hạc giấy nhỏ do lá bùa gấp thành.

- Ba ba ba!

Con hạc giấy lóe ra hào quang màu xanh, vỗ cánh, lắc lư trước mặt Dương Phàm - rất sống động, rất đáng yêu!

3. Chương 3: Tung Tích Phụ Thân.

Toàn thân hạc giấy ánh xanh tỏa sáng, ở trong từng tầng ánh sáng, truyền ra một giọng nói có vẻ già nua:

- Phàm nhi! Qua đây gặp vi sư.

Giọng nói này chỉ vọng lại hai lần trong phòng, ánh xanh trên thân hạc giấy kia nhanh chóng mờ dần.

- Dạ, sư tôn! Đồ nhi lập tức tới liền.

Dương Phàm đối diện với hạc giấy, vẻ mặt kính sợ nói.

Ngay giây tiếp theo, ánh sáng xanh trên thân hạc giấy hoàn toàn biến mất rồi đột nhiên bùng cháy trong phút chốc hóa thành tro tàn.

Đối với điều này, Dương Phàm lại thấy nhiều cũng không kỳ quái.

Hạc giấy là một loại công cụ đưa tin cấp thấp trong tu tiên giới, mà lại còn là duy nhất. Chỉ cần truyền xong tin tức sẽ lập tức cháy thành tro tàn.

- Sư tôn tìm ta vào thời điểm quan trọng này khẳng định là vì "Vấn Thiên đại hội" ngày mai.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, đưa mắt liếc chiếc nhẫn thần bí trong tay một cái liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Chân đạp linh khí hạ phẩm "Thanh Phong Kiếm", Dương Phàm không nhanh không chậm bay lên bầu trời Dương gia bảo, bay về phía phủ của sư tôn.

Sư tôn của Dương Phàm họ Liễu, là Thủ tịch trưởng lão của Nam Linh Dương gia, có được tu vi Ngưng Thần Hậu Kỳ. Tuy rằng Liễu trưởng lão là trưởng lão khác họ nhưng thực lực của lão cao thâm khó lường, quan hệ với gia chủ không giống bình thường cho nên có thể trở thành Thủ tịch trưởng lão của Dương gia.

Trong quá trình phi hành, Dương Phàm lẳng lặng nhìn xuống Dương gia bảo lấp lóe ánh đèn trong màn đêm bao phủ.

Giờ phút này, toàn bộ Dương gia bảo có thể ngự kiếm phi hành chỉ có một mình Dương Phàm.

Ở trong này có rất nhiều người thương ở lại, cũng có một số ít người tu tiên. Dương gia là thế lực thống trị nơi này, lịch sử gia tộc chừng bốn, năm trăm năm.

Khi Dương Phàm bay đến một nơi nào đó, phía dưới đột nhiên truyền đến giọng nữ dễ nghe:

- Dương Phàm đại ca! Chờ một chút!

Dương Phàm theo bản năng dừng lại, lập tức đoán ra chủ nhân giọng nói này.

- Dương Mạn sư muội, là muội à! À, cả Dương Quang sư huynh!

Dương Phàm từ trên trời hạ xuống, cười ha hả nhìn một nam một nữ trước mặt.

Người thanh niên kia khoảng 27, 28 tuổi, mặc cẩm bào màu tím, mào thô mặt vuông chữ điền, nhìn qua tương đối chừng chạc. Người này là đệ tử thân truyền của gia chủ Dương gia, tên là Dương Quang. Từ hai năm trước hắn đã tu luyện đến Luyện Khi Đại Viên Mãn.

Dương Quang là thiên tài tu luyện chỉ sau Dương Phàm trong gia tộc, cũng là tử đệ (con cháu và đệ tử) trong gia tộc đời thứ ba có hy vọng tiến vào Ngưng Thần Kỳ nhất chỉ sau mỗi Dương Phàm.

Nữ tử kia tuổi chừng hai mươi, mặc một bộ áo váy màu xanh xám, mặt như hoa như nguyệt, mắt sáng như nước, da thịt trắng bóc nhẵn nhụi. Khi nàng nhìn đến Dương Phàm thì khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt liên tục lóe sáng kỳ dị, không kìm nổi gọi Dương Phàm.

Nàng ta chính là Dương Mạn con gái gia chủ. Nàng sinh ra đã rất đẹp, thiên phú cũng không tồi, được rất đông tử đệ trong gia tộc theo đuổi tôn sùng.

Thử nghĩ, con gái gia chủ xinh đẹp như hoa lại có tư chất không tồi. Nếu ai có thể cùng nàng kết thành đạo侶 song tu vậy chẳng phải là sắc tài kiêm tu, vừa được giai nhân lại vừa được gia nghiệp Dương gia lớn như vậy?

Nhưng ánh mắt Dương Mạn rất cao, hạng tầm thường căn bản không lọt vào mắt xanh.

- Dương Phàm đại ca! Huynh định đi đâu vậy? Bình thường rất ít khi nhìn thấy huynh ngự kiếm phi hành trong Dương gia bảo.

Dương Mạn hân hoan rạo rức đi tới bên cạnh Dương Phàm, giọng rất là ôn nhu.

- Nhiều ngày không gặp, sư muội vẫn khỏe chứ?

Dương Phàm thần nhiên không vội trả lời, đối với sư muội thiên chi kiều nữ này, hắn mặc dù không có bao nhiêu hào cảm nhưng ấn tượng cũng không tính là xấu.

Thấy Dương Mạn cùng Dương Phàm nói chuyện với nhau thật thân thiết, lại bỏ quên mình ở một bên, trong mắt Dương Quang hiện lên một tia lo lắng khó thể phát hiện.

Đại đa số tử đệ trong gia tộc đều biết Dương Quang hắn đang theo đuổi Dương Mạn con gái gia chủ.

Những người có tâm tư đều nhìn ra được, Dương Mạn dường như có chút ái mộ đối với Dương Phàm.

Xin nói rõ một điểm là: Ở Nam Linh Dương gia, phần đông tử đệ tuy là họ Dương, nhưng phần lớn cũng không có quan hệ huyết thống. Có một bộ phận tử đệ vốn không phải họ Dương, bọn họ sau khi vào gia tộc mới đổi họ.

Tỷ như Dương Quang này, từ nhỏ là một cô nhi, căn cốt rất tốt liền được gia chủ thu làm đệ tử thân truyền, đổi thành họ Dương.

Lại tỷ như Dương Phàm, hắn theo họ của phụ thân nhưng mà tổ tiên hắn cũng không phải họ Dương.

- Ha ha! Dương Phàm sư đệ. Toàn bộ người Nam Linh Dương gia này đều biết thiên tài người, trời đêm Dương gia bảo yên lặng tĩnh mịch, người lại ngự kiếm phi hành trên bầu trời, rất là thu hút ánh mắt đó!

Trong lời nói của Dương Quang ẩn chứa vài tia châm chọc nhưng cũng không che giấu được ghen tuông trong lòng.

Nên biết, người tu tiên cần đạt tới Ngưng Thần Kỳ mới có được năng lực ngự kiếm phi hành.

Toàn bộ Dương gia bảo, trừ Dương Phàm thì trong đám tử đệ đời thứ ba không còn ai có thể phi hành.

Dương Quang châm chọc Dương Phàm ở trên bầu trời khoe khoang, đồng thời cũng lộ ra ghen tị trong lòng.

- Đúng rồi, thiếu chút nữa thì ta quên, sư tôn tìm ta có việc, không thể nói nhiều với các người. Sư muội, ta đi đây

Dương Phàm nói một tiếng với Dương Mạn rồi ngự kiếm mà đi, căn bản không có để ý liếc mắt nhìn Dương Quang một cái.

- Tạm biệt Dương đại ca!

Dương Mạn cười hi hi nói, nhìn dáng người Dương Phàm tiêu sái ngự kiếm phi hành mà trong mắt lộ ra vài tia sùng bái cùng hướng tới, trong lòng hâm mộ không thôi, thì thảo lắm lắm:

- Đến khi nào ta có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ thì hay. Ngự kiếm phi hành, ngao du chân trời, đây là loại sướng khoái cỡ nào.

- Hừ! Không phải chỉ là ngự kiếm phi hành sao? Sư muội, chỉ cần chăm tu luyện, không quá mười năm muội khẳng định có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

Dương Quang nói như đinh đóng cột, ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào bóng lưng Dương Phàm rời đi, hiện lên một tia âm độc, ngầm chứa đầy ghen ghét.

- Mười năm?

Dương Mạn nhẹ nhàng vén lọn tóc trước trán, ở trong bóng đêm hiện rõ vẻ động lòng người, đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu, lạnh đạm nói:

- Vậy ta đây chẳng phải là ngồi chờ mười năm?

"Phi thiên độn địa là giấc mộng từ nhỏ ta đã có. Hiện tại xem ra, trong gia tộc chỉ có Dương đại ca có thể giúp ta đạt thành nguyện vọng này." Dương Mạn thở dài sâu kín, trong đầu lại hiện ra bóng lưng sư huynh Dương Phàm tiêu sái vô ngần lại cũng đủ kiêu ngạo.

"Ngưng Thần Kỳ, ta nhất định phải đạt tới!"

Dương Quang xiết chặt nắm tay, trên mặt lộ ra ánh mắt kiên định nói:

- Sư muội yên tâm. Ta cũng có thể giúp muội đạt thành nguyện vọng này!

- Chỉ bằng ngươi? Dương Mạn nở nụ cười:

- Ngay cả là mười người cũng không theo kịp bóng lưng của Dương Phàm đại ca

- Được, chúng ta cược một lần. Muội cho ta thời gian một năm, chỉ cần một năm ta nhất định có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. Đến lúc đó, sư muội nhất định phải gả cho ta!

Dương Quang vẻ mặt tự tin nói.

- Một năm? Không có khả năng! Nếu thật có thể thành công, ta có lẽ sẽ suy nghĩ một chút.

Dương Mạn cười tươi như hoa. ***

Một đường vô sự, Dương Phàm đi vào viện của sư tôn Liễu trường lão.

- Vào đi.

Dương Phàm còn chưa mở miệng nói chuyện thì cửa phòng liền tự động mở ra, truyền tới một giọng nói già nua đầy vẻ ôn hòa.

Bởi vậy có thể thấy được tu vi của lão già trong phòng hơn xa Dương Phàm.

- Đồ nhi bái kiến sư tôn.

Dương Phàm đi vào trong phòng, thi lễ với lão già ngồi khoanh chân, vẻ mặt tôn kính.

Lão già kia mặc áo vải, tóc bạc mặt hồng hào, mặc dù tuổi đã thất tuần nhưng tinh khí thần vẫn tràn trề vô cùng, so với thanh niên trai tráng bình thường tốt hơn rất nhiều.

- Ngươi ngồi trước đi.

Sắc mặt Liễu trường lão ngưng trọng, khẽ vung tay lên, cửa phòng tự động đóng lại. Xung quanh căn phòng mơ hồ hiện lên cấm chế cường đại.

- Sư tôn, ngài đây là

Dương Phàm nhận thấy được bầu không khí có vẻ không bình thường, xem ra sư tôn tìm mình đến tuyệt đối không đơn giản là vì "Vấn Thiên đại hội" ngày mai.

- Vì sư lần này tìm người tới là có chuyện trọng yếu muốn bàn. Trên mặt Liễu trưởng lão lộ ra chút mệt mỏi:

- Trước nói cho người một tin. "Vấn Thiên đại hội" ngày mai, "Kinh đô Dương gia" sẽ phái người đến chi nhánh Nam Linh chúng ta tuyển chọn tử đệ thiên phú xuất sắc nổi trội.

- Kinh đô Dương gia? Dương Phàm chấn động

Nên biết rằng trong phạm vi Ngự Dương quốc mấy vạn dặm này, Kinh đô Dương gia chính là một trong bốn đại gia tộc tu tiên tiếng tăm lừng lẫy, lịch sử sâu xa có thể ngược dòng hơn ngàn năm.

Nghe nói, Nam Linh Dương gia chẳng qua chỉ là một chi nhánh của Kinh đô Dương gia.

Đối với tin tức quái vật lớn Kinh đô Dương gia muốn tới Dương gia bảo tuyển chọn đệ tử, Dương Phàm cảm thấy rất ngạc nhiên vui mừng.

Đây dường như là một tin tức tốt

Dương Phàm thầm nghĩ, với thiên phú của hắn, nếu biểu hiện xuất chúng trong "Vấn Thiên đại hội" ngày mai thì rất có khả năng có cơ hội được Kinh đô Dương gia lựa chọn.

Liễu trưởng lão nhìn vẻ mặt Dương Phàm vào trong mắt, thở dài nói:

- Chuyện này đối với người mà nói cũng không phải là một tin tức tốt

- Đó là vì sao?

Dương Phàm hết sức khó hiểu.

Nếu có thể tiến vào đại gia tộc tu tiên như Kinh đô Dương gia, hắn có thể tiếp xúc với càng nhiều cao nhân, đồng thời cũng có thể đạt được càng nhiều tài nguyên tu tiên.

- Đêm nay, vì sư sẽ rời khỏi Dương gia bảo.

Trên mặt Liễu trưởng lão lộ vẻ phức tạp, không trực diện trả lời câu hỏi của Dương Phàm mà là nói ra một quyết định khác của mình.

- Sư tôn, ngài muốn rời đi?

Dương Phàm giật mình, theo sau "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, mắt hơi đỏ lên, vẻ mặt chân thành nói:

- Sư tôn ngày thường đối với đệ tử ân trọng như núi, vì sao đột nhiên muốn rời khỏi Dương gia bảo?

Liễu trưởng lão vung tay, một luồng lực vô hình nâng Dương Phàm lên. Lão chăm chú nhìn đệ tử của mình, hít sâu một hơi tận lực áp chế thương cảm trong lòng, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Vì sư muốn rời khỏi Dương gia bảo là có liên quan với Kinh đô Dương gia ngày mai tới đây. Người có biết, hai mươi năm trước ta cũng với phụ thân người Dương Thiên có quan hệ bằng hữu thân thiết. Mười năm trước, phụ thân người đột nhiên mất tích, người đã từng hỏi tin tức có liên quan tung tích phụ thân người, ta vẫn chưa nói cho người.

- Sư tôn! Ngài hiện tại muốn nói ra tung tích phụ thân con sao? Dương Phàm vẻ mặt cấp bách nói.

Mười năm, phụ thân không biết sống chết, không rõ tung tích!

- Phụ thân người rất có khả năng đã chết. Mà Kinh đô Dương gia chính là một trong những cừu gia của ông ta. Cho nên, một khi người tiến vào Kinh đô Dương gia chính là dẫm vào miệng hổ!

Lúc Liễu trưởng lão nói đến hai chữ "cừu gia" thì giọng lạnh như băng, nhiệt độ trong phòng đều hạ xuống vài phần.

- "Vấn Thiên đại hội" ngày mai, người bất kể thế nào cũng không nên đồng ý tiến vào Kinh đô Dương gia.

Liễu trưởng lão nhấn mạnh vài lần:

- Trước khi người tiến vào Trúc Cơ Kỳ, vì sư chỉ có thể nói cho người bấy nhiêu thôi. Khi thực lực người đủ cường đại, hết thấy đều có thể giải quyết rõ ràng.

- Được rồi, người có thể trở về. Tối nay vì sư sẽ rời khỏi Dương gia bảo để tránh mang họa sát thân cho người. Đây đều là ân oán của đời trước, lý ra không nên liên lụy đời tiếp theo. Phàm nhi chỉ cần không tiến vào Kinh đô Dương gia là được.

Liễu trưởng lão không chờ Dương Phàm có ý kiến liền xua hắn ra ngoài.

- Sư tôn sư tôn

Dương Phàm ở ngoài phòng hô vài câu, đều không được đáp lại, cuối cùng đành phải ảm đạm rời đi.

Nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi, Liễu trưởng lão rốt cục không kìm nổi, nhổ một hàng lệ nóng, khẽ thở dài:

- Chỉ mong ngày sau còn có cơ hội gặp lại.

Học học

Sau khi trở lại tiểu viện của mình, hô hấp Dương Phàm dồn dập, ngực không ngừng nhấp nhô.

- Phụ thân phụ thân! Người rốt cục sống hay chết?

Hai tay Dương Phàm run rẩy, trong đầu hiện ra hình ảnh phụ thân mình sùng bái tuổi ấu thơ.

- Đều do thực lực ta không đủ mạnh

Dương Phàm âm thầm tự trách, ánh mắt đột nhiên rơi xuống chiếc nhẫn thần bí đeo trên tay.

Trong lòng hắn đột nhiên khẽ động.

4. Chương 4: Một Đêm Tán Công.

- Nhãn Tiên Hồng Không Gian Người có thể cho ta đạt thành nguyện vọng sao? Dương Phàm thì thảo nói nhỏ.

- Không nên hoài nghi. Tiên Hồng Không Gian có thể đạt thành bất kỳ nguyện vọng nào của người.

Đúng lúc này, một giọng nói khinh miệt vang lên trong đầu Dương Phàm.

Giọng nói này thật quen thuộc

- Bá!

Ngay sau đó, hắn lại tiến vào Tiên Hồng Không Gian cổ quái, đứng ở trên một thảm cỏ xanh, bên cạnh có nhà tranh cùng một con chó nhỏ.

Trừ bỏ mảnh đất màu xanh dưới chân hắn, thổ địa chung quanh toàn bộ là một màu đen thẫm, mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức chết chóc.

Vừa rồi nói chuyện, hiển nhiên là con chó nhỏ kia.

- Hiện tại người có thể suy nghĩ kỹ càng. Tiên Hồng Không Gian có thể giúp người đạt thành bất kỳ nguyện vọng nào, càng trọng yếu hơn vẫn còn là bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì đại thiên vũ trụ. Trong vô số không gian, vô số thế giới, tỷ tỷ sinh linh, người có thể gặp được Tiên Hồng Không Gian cũng là cơ duyên lớn lao.

Con chó nhỏ thân nhiên nói, biểu tình của nó cực kỳ nhân tính hóa. không ai lại cho rằng nó chỉ là một con chó nhỏ bình thường.

- Công pháp nghịch thiên? Đây là đồ vật gì? Trong ấn tượng của ta, công pháp chia làm các cấp bậc: Nhập môn, cấp thấp, trung cấp, cao cấp. Vì sao chưa từng nghe nói qua "Công pháp nghịch thiên"?

Dương Phàm nghi hoặc nói.

- Hừ hừ! Công pháp nghịch thiên, có tính duy nhất. Toàn bộ đại thiên thế giới, đều chỉ từng xuất hiện hai bộ. Cái nơi chim không ỉa đái của người này, như thế nào có thể có được. Cho dù có cũng là giả.

Con chó nhỏ có chút tự đắc nói.

- Không ngờ lợi hại như vậy!

Dương Phàm lập tức ý thức được giá trị của công pháp nghịch thiên này, chỉ sợ toàn bộ Đông Thắng Đại Lục cũng không có một bộ, tuyệt đối siêu việt hơn công pháp cao cấp.

- Thế nào, người hiện tại có thể làm ra lựa chọn rồi? Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vẻ tươi cười mưu kế đạt thành.

- Nhưng là

Dương Phàm vừa nghĩ đến câu "Muốn luyện công pháp này, trước tiên phải tự cung" kia, trong lòng bắt đầu tính toán đường lui.

- Đúng rồi. Lúc trước người không phải nói còn có một phương pháp thỏa hiệp sao? Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy. Muốn luyện bộ công pháp này, đầu tiên phải tự mình hại mình, phải có tinh thần kính dâng vô tư. Trở thành thái giám là một loại phương pháp tự mình hại mình, nó cho người ở phương diện công năng tính dục trở thành một phế nhân. Còn có một loại phương pháp khác, đó chính là tự phế tu vi, cho người về mặt vũ lực trở thành một phế nhân.

Trong mắt con chó nhỏ lộ ra một vẻ cười quỷ dị.

- Cái gì? Tự phế tu vi!

Dương Phàm vẻ mặt hoảng sợ, thần sắc đề phòng nhìn con chó nhỏ.

Đối với những người tu tiên như hắn mà nói, nếu tự phế tu vi, vậy quá thực so với chết còn thống khổ hơn.

Dương Phàm tu luyện cho tới Ngưng Thần Kỳ bây giờ, cái giá phải trả chính là mười mấy năm khổ tu.

Thử nghĩ, mười mấy năm khổ tu, hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đây là loại đả kích cỡ nào, tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn so với trở thành thái giám.

- Ha ha! Người không muốn trả giá? Lúc trước ta từng gặp 99 người, bọn họ đều không thể tự mình hại mình để đổi lấy cơ hội này, lại hoặc là không quá tin tưởng năng lực của Tiên Hồng Không Gian. Chỉ mong người có thể làm ra lựa chọn sáng suốt hơn bọn họ. Đây chính là bộ công pháp nghịch thiên thứ nhì của đại thiên vũ trụ a! Nếu người biết bộ công pháp nghịch thiên thứ nhất là một loại vô địch đáng sợ cỡ nào trong thiên địa thì sẽ không do dự như vậy.

Con chó nhỏ cười tí mắt nói.

Sắc mặt Dương Phàm âm u không quyết, chìm vào trầm tư. Tại khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới lời nói của sư tôn:

"Phụ thân người rất có khả năng đã chết. Mà Kinh đô Dương gia chính là một trong những cừu gia của ông ta. Cho nên, một khi người tiến vào Kinh đô Dương gia, chính là dẫm vào miệng hổ!"

"Vấn Thiên đại hội" ngày mai, người bất kể thế nào cũng không nên đồng ý tiến vào Kinh đô Dương gia".

Đúng rồi, phế nhân!

Nếu ta trở thành một phế nhân, liền tuyệt đối không vào được Kinh đô Dương gia.

Cứ như vậy, Kinh đô Dương gia cũng không để ý đến một phế nhân mất pháp lực như ta.

Sau đó ta lại lợi dụng kỳ ngộ này, dốc lòng tu luyện.

Vì phụ thân, vì giấc mộng trường sinh bất tử Dương Phàm lấy quyết đoán lớn lao làm ra một quyết định có thể nói là thay đổi vận mệnh ngày sau của hắn.

Tự phế tu vi!

Ánh mắt Dương Phàm dần trở nên sắc bén. Giờ khắc này tâm tình hắn đột nhiên xảy ra chuyển biến.

Đồng thời, hắn cũng có chút hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong dòng chữ trên cuốn tranh kia "Phá rồi sau đó lập mới có thể thành công"!

Thử nghĩ, một người có thể quyết đoán như thế, có thể ngoan độc với mình như thế, hắn như thế nào không thể trở nên nổi bật, như thế nào không thể siêu nhiên thế gian?

- Chỉ cần người đưa tay đặt lên mặt thổ địa màu đen thẫm bên cạnh, người liền thành công tự phế tu vi.

Con chó nhỏ nhắc nhở, thấy Dương Phàm làm ra quyết định thì trên mặt lộ vẻ tán thưởng.

- Ta không cần tự phế tu vi trong không gian sự thật? Dương Phàm nao nao.

- Đúng vậy! Tiên Hồng Không Gian rất thần kỳ, cũng không phải là không gian giả thuyết. Người trong hiện thực cùng người nơi đây hoàn toàn đồng bộ. Nói cách khác, nếu người chết trong này, như vậy trong hiện thực người cũng sẽ chết đi.

Con chó nhỏ cười nói.

- Thật sự thần kỳ như vậy?

Dương Phàm hoàn toàn không thể hiểu hàm nghĩa không gian này đại biểu, dĩ nhiên là đồng bộ với hiện thực.

Hít sâu một hơi, Dương Phàm ngồi xổm xuống, vươn một đôi tay hơi run run sờ soạng về phía thổ địa màu đen thẫm bên cạnh mảnh đất màu xanh.

Trong không gian quỷ dị này, trừ bỏ mảnh đất màu xanh dưới chân Dương Phàm, thổ địa màu đen thẫm còn lại đều tản ra một cỗ khí tức chết chóc đáng sợ.

Rất cực, dường như qua một vạn năm, tay của Dương Phàm chạm đến thổ địa màu đen thẫm kia.

- Phốc!

Dương Phàm dùng sức ấn tay lên mảnh thổ địa màu đen thẫm kia.

Thoáng chốc, một luồng lực lượng cắn nuốt đáng sợ từ trong thổ địa chết chóc kia truyền đến.

Trên người Dương Phàm lóe ánh xanh, nguyên khí bản mạng không tự chủ được tuôn trào tới thổ địa màu đen kia.

Trong lúc nhất thời, thân thể hắn nhận lấy tàn phá không thể tưởng tượng, gân mạch trong cơ thể đứt gãy rất nhiều nơi, ngay cả nội tạng cũng bị tổn thương không nhẹ.

Theo nguyên khí bản mạng thoát ra ngoài, sinh cơ trong cơ thể Dương Phàm cũng bị xói mòn rất nhiều, khuôn mặt vốn hồng nhuận cũng trở nên tái nhợt vô cùng.

Thậm chí là làn da cùng tóc trên người hắn với tốc độ có thể thấy được nhanh chóng lão hóa.

- A

Dương Phàm thống khổ gào lên, trên trán toát mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run

Rẩy.

Loại thống khổ này không phải người thường có thể chịu đựng, cũng chỉ có Dương Phàm tâm tính cứng cỏi vô cùng mới gắng gượng chịu đựng nổi.

Thật lâu sau, thổ địa màu đen được bàn tay Dương Phàm chạm đến không ngờ bắt đầu chuyển biến thành thổ địa màu xanh lá giống dưới chân hân.

Dần dần, lực hút của mảnh đất càng ngày càng ít, bắt đầu tràn ngập sức sống.

Ầm

Đúng lúc này, Dương Phàm nhũn người ngã xuống đất, pháp lực mất hết trở thành một phế nhân.

Càng làm cho người ta sợ hãi chính là tóc đen trên đầu hân biến thành màu trắng.

Ngay khoảnh khắc pháp lực Dương Phàm mất hết, chiếc nhẫn trong tay hân tản ra một cỗ rung động đặc thù.

Dấu ấn màu máu bên ngoài nhẫn bắt đầu khởi động, một luồng sáng ngọc dung hợp với màu máu này, hóa thành một đoàn hư ảnh tiến vào sâu trong linh hồn Dương Phàm.

Tại khoảnh khắc này, trong đầu của hân có thêm một dòng tin tức:

"Tiên Hồng Quyết".

Đây dĩ nhiên là một bộ công pháp trước nay chưa từng có!

"Tiên Hồng Quyết? Đây chẳng lẽ là 'công pháp nghịch thiên' theo lời con chó nhỏ kia?" Dương Phàm thất kinh trong lòng!

RoẹtẦm

Đột nhiên, Nam Linh Dương gia sấm sét nổ lớn, thiên lôi màu tím cuộn cuộn nơi chân trời, khí thế kinh người.

Trong nháy mắt này, uy áp đáng sợ từ trời cao vô tận truyền đến.

Thiên uy lâm liệt, không phải sức người có thể chống lại.

Hơn nữa, phạm vi uy áp này bao phủ cực kỳ rộng lớn, trong nháy mắt bao phủ cả Đông Thắng Đại Lục rộng lớn hàng tỷ dặm.

Đám tu sĩ thực lực hơi yếu kém cùng người thường cũng chẳng sao, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trong thiên địa mơ hồ lóe lên lôi điện, cảm nhận được khí thế mênh mông cuộn cuộn trước đó chưa từng có, ngoài ra không có cảm thụ đặc biệt nào khác.

Nhưng đám đại thần thông thực lực cao cường thì thăm, đều phải chịu thiên uy đáng sợ kia.

- Chẳng lẽ là có người độ Đại Thiên Kiếp, muốn hóa vũ phi thăng!

Từng đợt thần thức bồi hồi quanh quẩn trên Đông Thắng Đại Lục. Đám cường giả Nguyên Anh Kỳ trở lên. từng người kinh hãi không thôi, nhất tề phun ra một búng máu.

- Không có khả năng. Cho dù là độ Thiên Kiếp cũng không có uy năng như thế.

Ở phía đông Đông Thắng Đại Lục, trên một tòa tháp chiêm tinh luôn luôn huy hoàng, một bóng hình xinh đẹp mông lung lơ lửng trời cao, từng điểm tinh quang bay quanh dáng người hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, giống như là nữ thần tinh không.

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

Một giọng nói như thanh âm của trời vang vọng trên tinh không, nữ tử bao phủ trong tinh quang thần bí kia thở dài sâu kín, cũng phun ra một búng máu.

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

- Trời giáng thiên kiếp, tất có dị số!

Tin tức này dùng một tốc độ khó tin truyền đi giữa các đại thần thông trên toàn Đông Thắng Đại Lục.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của nữ tử tinh không thần bí kia.

Trừ bỏ những đại thần thông ra, Dương Phàm là tu sĩ bậc thấp duy nhất phải chịu uy áp khổng lồ này. Hoặc nói là phạm nhân, bởi vì hắn đã mất đi pháp lực.

Lôi điện cuộn cuộn trong thiên địa kia ở trong tầm nhìn của hắn so với người khác khuếch trương gấp trăm, ngàn lần.

Dương Phàm thậm chí nảy sinh một loại ảo giác, áp lực vô cùng khiến cho toàn bộ thiên địa rung chuyển chính là nhằm vào hắn mà đến.

Ở dưới thiên uy như thế, hắn cũng không tìm nổi phun một búng máu, gắt gao chống đỡ.

Cũng may hiện tượng diễm báo dị thường trong thiên địa kia chỉ duy trì vài hô hấp liền dần dần thoái lui.

Phù

Dương Phàm toàn thân đổ mồ hôi, nhũn người ngã xuống, bộ dạng tâm thần còn rất sợ hãi

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cuộc đời của hắn đã trải qua biến hóa rất lớn. Pháp lực khổ tu mười mấy năm đều mất đi, trở thành một kẻ phế nhân.

Mà hắn trở thành phế nhân, giấy dựa dưới thiên uy lẫm liệt kia cũng rốt cục tham sống sợ chết, tránh thoát một kiếp.

- Chúc mừng chủ nhân! Ngài tại "Thiên Đạo" theo dõi khổng chế thành công chống đỡ. Từ giờ trở đi, ngài trở thành người khai khoang trong Tiên Hồng Không Gian, cũng có được bộ công pháp nghịch thiên này, trở thành kẻ có thể sáng tạo ra vô hạn khả năng.

Giọng con chó nhỏ vang lên trong đầu Dương Phàm.

Ở sâu trong linh hồn hắn, một đoàn ánh sáng ngọc trong suốt, nó đại biểu chính là "Tiên Hồng Quyết", đang chậm rãi dung nhập vào linh hồn Dương Phàm.

Giờ phút này, màn đêm dần dần rút đi, chân trời xuất hiện tia sáng ngày mới.

Sắc mặt Dương Phàm trắng bệch, hắn run rẩy mở cửa phòng.

Một đầu tóc bạc đón gió phát phơ, trông vẻ tang thương cùng thê thảm cô độc như thế.

Một đêm tán công.

Hắn - trở thành một phế nhân!

5. Chương 5: Tiên Hồng Không Gian.

Một thiếu niên 18 tuổi lại có một đầu tóc bạc rối tung. Đây là loại tình cảnh thê lương cỡ nào?

Dương Phàm run rẩy đứng ở cửa, ánh mắt ảm đạm vô thần. Nhưng mà trong lòng hắn lại không có một tia tuyệt vọng.

Trong thế giới tối đen dường như vô tận kia, có một ngọn đèn sáng ngời khiến hắn có được sự bình tĩnh cùng trấn định trước nay chưa từng có.

Ở sâu trong thức hải, một đoàn ánh sáng ngọc bao vây lấy công pháp nghịch thiên "Tiên Hồng Quyết" xưa nay chưa từng có, đang chậm rãi dung nhập cùng linh hồn hắn.

Đồng thời, Dương Phàm cũng có thể nhìn tinh cảnh của Tiên Hồng Không Gian vô cùng rõ ràng.

Ở trên thổ địa màu đen vô tận tử tịch (chết chóc tĩnh mịch) kia, hắn chiếm một nơi chật hẹp nhỏ bé, dưới chân là một mảnh đất màu xanh.

Sau khi được bản mạng nguyên khí Dương Phàm rót vào, diện tích đất màu xanh mở rộng lên hai thước vuông.

Diện tích nhà tranh không thay đổi, con chó nhỏ lúc trước thái độ khác thường, vô cùng cung kính nhìn chủ nhân Dương Phàm này.

- Chủ nhân! Đất màu xanh dưới chân ngài đại biểu cho lãnh địa ngài khai hoang. Hiện tại ngài là Tiên Hồng cấp 0, có được một ít năng lực khai hoang.

Con chó nhỏ chủ động giải thích.

- Một mảnh đất xanh như vậy, ta có thể làm gì? Nếu không đoán sai, một khi tiến vào thổ địa màu đen tử tịch kia chắc chắn là ta sẽ chết trong nháy mắt.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Chủ nhân nói không sai. Ngài không thể đi vào thổ địa màu đen. Với quyền hạn của ngài ở Tiên Hồng cấp 0, có thể gieo trồng thiên tài địa bảo sinh trưởng ở bất kỳ môi trường nào trên mảnh đất xanh. Trước mắt, thời gian gia tốc đất màu xanh là gấp đôi.

Con chó nhỏ không phiến nói.

- Ồ? Nói cách khác, mảnh đất xanh dưới chân ta có thể thích ứng thực vật của bất kỳ môi trường nào, nếu đem tuyết liên trên núi băng trên đỉnh vạn trượng gieo trồng nơi đây cũng có thể sinh sống?

- Đúng vậy! Đừng nói là tuyết liên núi băng, cho dù là đem thiên tài địa bảo tới nơi đây cũng có thể sinh trưởng rất tốt.

Con chó nhỏ cười nói:

- Bởi vì giới hạn bởi cấp bậc Tiên Hồng, mảnh đất xanh trước mắt năng lực có hạn. Theo cấp bậc ngài đề cao, đừng nói thực vật, mà cho dù là kim loại khoáng sản cũng có thể gieo trồng.

- Đúng rồi. Thời gian gia tốc là ý gì? Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Thời gian gia tốc chính là hiệu quả tăng nhanh tốc độ sinh trưởng của thực vật trên đất màu xanh. Nếu ngài trồng một gốc linh thảo nơi này, nguyên bản cần mười năm mới có thể trưởng thành, nhưng dưới tác dụng của thời gian gia tốc, ngài chỉ cần năm năm. Theo cấp bậc Tiên Hồng của chủ nhân đề cao, tỷ lệ thời gian gia tốc càng lúc càng lớn.

- Dương nhiên! Nếu chủ nhân dùng "Tiên Hồng Quyết" phụ trợ thì có thể nâng cao tỷ lệ thời gian gia tốc một khoảng lớn trong thời gian ngắn.

- Thời gian gia tốc, điều này quá khó tin!

Dương Phàm bị raug động thật lớn. Đất màu xanh không chỉ có khả năng thích ứng thực vật bất kỳ môi trường nào, còn có thể gia tăng tốc độ sinh trưởng.

- Tóm lại, Tiên Hồng Không Gian này còn có đủ loại tác dụng diệu kỳ! Chủ nhân ngài dần dần sẽ phát hiện.

Trên mặt con chó nhỏ lộ ra vài tia tươi cười quỷ dị.

- Được rồi. Nếu đúng như lời ngươi, ta phế bỏ một thân công pháp cũng không tính là thiệt thòi. Chỉ là, những ngày tiếp theo, ta khẳng định phải ẩn nhẫn

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không ngớt.

- Chủ nhân. Ngài chẳng lẽ quên "Tiên Hồng Quyết"? Nó là công pháp nghịch thiên siêu việt hết thảy thế gian. Nếu có thể tu luyện nó, cho dù không thể khiến ngài lập tức có thân thông vô địch tung hoành thiên hạ, nhưng là đủ để ngài vô địch cùng giai.

Con chó nhỏ thiện ý nhắc nhở.

Trong lòng Dương Phàm cũng mơ hồ không thôi.

Theo hần biết, ở trên Đông Thắng Đại Lục, công pháp tu tiên chia làm: Nhập môn, sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Giống như tiểu gia tộc như Nam Linh Dương gia, công pháp có thể tiếp xúc cũng chỉ cực hạn trong nhập môn cùng sơ cấp.

Cấp bậc công pháp càng cao, tiềm lực khai phát cũng lại càng lớn, có thể cho người tu luyện đi được càng xa hơn. Đương nhiên, công pháp cấp cao càng thâm ảo, uy lực bình thường cũng cường đại một chút.

Có thể chiếm được một bộ công pháp trung cấp, đối với Dương Phàm mà nói đều là chuyện cầu còn không được. Công pháp cao cấp trân quý, hần ngay cả nghĩ cũng không dám.

Về phần công pháp nghịch thiên, hần thậm chí nghe cũng chưa từng.

- Công pháp nghịch thiên a

Dương Phàm có chút đợi không kịp, muốn lập tức bắt đầu tu luyện.

Tuy nhiên, chuyện trong hiện thực lại không cho pháp hần làm vậy.

Bởi vì, hôm nay chính là ngày đặc thù nhất trong gia tộc: tổ chức "Vấn Thiên đại hội".

Đối với "Vấn Thiên đại hội", cao tầng gia tộc cực kỳ coi trọng, từng tử đệ gia tộc đều phải tham gia.

Vừa nghĩ đến "Vấn Thiên đại hội", Dương Phàm không khỏi cười khổ. Lấy trạng thái hiện tại của hần, đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" không biết sẽ sinh ra dạng kết quả như thế nào.

Ngồi ở viện điều tức một lát, cảm thụ được pháp lực trống rỗng trong cơ thể, Dương Phàm rốt cục cảm nhận được sự nhỏ yếu của người thường.

Mất đi pháp lực, hần chỉ là một người thường.

Nếu đặt ở tu tiên giới, hần chỉ là một kẻ phế nhân!

Khi mặt trời mới mọc vừa dâng cao, thời điểm màu đỏ nhuộm chân trời, Dương gia bảo cũng dần trở nên náo nhiệt.

Hôm nay là ngày "Vấn Thiên đại hội" trọng yếu, tử đệ trong gia tộc đều phải dậy sớm hơn dĩ vãng.

Dương Phàm đứng dậy, khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Cái gì phải đến cuối cùng cũng đến

Hần thật muốn nhìn một chút, vào thời điểm mình xuống dốc nhất còn có bao nhiêu người có thể thiết tình đối xử với mình.

Dương Phàm vừa mới đứng dậy, ngoài viện truyền đến một giọng nói mềm mại êm tai:

- Dương đại ca, ta là Dương Mạn. Có thể vào được không?

- Cửa không chốt. Vào đi. Dương Phàm thần nhiên nói.

- Thật tốt quá. Dương đại ca huynh còn chưa xuất phát, không bằng chúng ta cùng nhau

Dương Mạn mặc trang phục kiều diễm như hoa, đột nhiên giật mình sững sờ nhìn Dương Phàm một đầu tóc trắng, mặt trắng bệch ở đối diện.

- A!

Dương Mạn che miệng kinh hô một tiếng, mặt hoa biến sắc.

- Dương đại caHuynh, huynh bị làm sao? Tóc huynh như thế nào bạc trắng.

Dương Mạn run giọng nói, ánh mắt trốn tránh nhìn Dương Phàm phát hiện một sự thật kinh người.

- Sư muội! Xảy ra chuyện gì thế?

Đúng lúc này, Dương Quang mặc cẩm bào màu tím đi vào viện, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

- Tóc của sư đệ

Dương Quang đầu tiên ngẩn ra, tuy nhiên khi ánh mắt hần rọi lên người Dương Phàm cũng lập tức phát hiện ra một sự thật kinh người.

- Chẳng lẽ Dương Phàm sư đệ luyện công tẩu hỏa nhập ma, mà lại còn Dương Quang cũng có chút không xác định dừng lại, chờ đợi Dương Phàm trả lời.

- Đúng vậy, chính như người dự đoán, ta luyện công không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma. Không chỉ vậy, ngay cả một thân tu vi của ta đều tán đi

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói, một đầu tóc bạc trong gió sớm có vẻ thê lương như

Thế.

- Sư đệ! Người người tán công?

Dương Quang há to miệng, trên mặt không tự chủ được lộ ra một tia mừng như điên nhưng lại bị hần thu liễm trong nháy mắt.

Trên mặt hoa của Dương Mạn lộ ra một tia không đành lòng, chợt bình tĩnh lại, quay mặt không hề liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái nào nữa.

Trong lòng Dương Quang cực sáng khoái, thư thái trước nay chưa từng có, đi tới trước mặt Dương Phàm, đưa tay vỗ vai hần, làm bộ ý tốt nói:

- Dương Phàm sư đệ, người không nên nhụt chí. Với thiên phú của người, cho dù tán công cũng không phải không thể nào khôi phục tu vi vốn có.

- Đa tạ ý tốt của sư huynh!

Trên mặt Dương Phàm không có một tia tuyệt vọng, thản nhiên nói.

Trong lòng hần lại cười lạnh. Ở tu tiên giới, nếu mất đi một thân tu vi, muốn khôi phục đến cảnh giới vốn có, là khó khăn cỡ nào?

Tu tiên cùng luyện võ ở thế tục là giống nhau, một khi trôi qua tuổi tốt đẹp nhất mới đi tu luyện, đó chính là làm nhiều được ít, khó khăn dị thường.

- Dương Quang sư huynh. Chúng ta đi trước đi

Dương Mạn cười với Dương Quang, lôi kéo tay hần, vô cùng thân thiết rời khỏi viện của Dương Phàm.

Trong lòng Dương Quang mừng như điên. Không có Dương Phàm cản trở, hần chính là đệ nhất thiên tài thực lực xứng với danh tiếng trong gia tộc. Nữ nhân bản thân thâm yêu cũng trở về trong vòng tay của mình.

Dương Phàm dùng ánh mắt trào phúng nhìn một nam một nữ rời đi, trong lòng không mất mát bao nhiêu.

Hần đối với loại tiểu nhân dối trá như Dương Quang vốn không có hảo cảm gì. Đối với Dương Mạn cũng không có ý thích gì, hiện tại lại thấy rõ bản chất nữ nhân này.

- Tốt, rất tốt

Dương Phàm khẽ thở ra một hơi, dùng một loại tâm tình trước nay chưa từng có đi ra khỏi viện.

Giờ này khắc này, hần không có mất mát cũng không có một tia vui mừng, giống như là một người ngoài thế giới.

- Phàm ca! Phàm ca!

Hần vừa bước ra cửa viện, liền nghe thấy một giọng nói lộ vẻ non nớt.

- Đệ đệ.

Dương Phàm cười với đệ đệ Dương Lỗi.

- Phàm ca Tóc huynh?

Dương Lỗi thấy đầu tóc đại ca bạc phơ, hoảng sợ mặt lộ vẻ lo lắng.

- Đại ca không việc gì. Dương Phàm mỉm cười.

- Còn nói không việc gì. Xem sắc mặt của huynh giống một người chết, khẳng định là luyện công xảy ra sai lầm. Không bằng để đệ đi xin tộc trưởng cho huynh được nghỉ.

Dương Lỗi vọt tới trước mặt đại ca, kéo hấn đi vào trong viện.

- Ha ha! Đệ đệ, dừng lại, đại ca có lời muốn nói. Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Phàm ca, huynh đây là

Dương Lỗi cẩn thận quan sát đại ca, đột nhiên phát hiện một sự thật tàn khốc.

- Đúng vậy. Đại ca hiện tại là một phế nhân.

Dương Phàm đưa tay vỗ vai đệ đệ, giọng điệu bình thản dị thường.

Dương Lỗi vừa nghe không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn phía đại ca hấn đầy vẻ phức tạp. Có quan tâm, có thương hại, có lo lắng

Sau một lát, hai mắt Dương Lỗi đỏ lên, thấp giọng nói:

- Đại ca Không bằng huynh về nhà ở cùng mẫu thân cùng muội muội đi. "Vấn Thiên đại hội" này huynh cũng chẳng cần tham gia, tránh bị đối xử lạnh nhạt.

- Chuyển về nhà ở? Dương Phàm gật gật đầu:

- Đây là một lựa chọn không tồi. Nhưng trước đó, ta còn muốn tham gia "Vấn Thiên đại hội" một lần.

Trên thực tế, Dương Phàm có một g đình kỳ quái.

Phụ thân hấn Dương Thiên mười tám năm trước mang hấn về Nam Lĩnh Dương gia, Dương Phàm chưa từng gặp qua mẹ đẻ của mình.

Sau khi phụ thân Dương Thiên trở về, không ngờ cưới một người thường làm vợ, sinh ra đệ đệ Dương Lỗi này.

Ngoài ra Dương Phàm còn có một muội muội, là Dương mẫu nhật về, tên là Dương Tuệ Tâm.

Bởi vì sợ chậm trễ huynh đệ Dương Phàm tu hành, Dương thị cùng con gái ở lại một trấn nhỏ gần Dương gia bảo.

- Phàm ca! Vì cái gì huynh còn muốn tham gia "Vấn Thiên đại hội" này chứ? Không bằng để đệ xin sư tôn

- Không cần, ý ta đã quyết. Nếu ta không đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" lần này, ngược lại là một loại hành vi trốn tránh sự thật của người nhu nhược.

Đôi mắt Dương Phàm trong suốt bình lặng như nước hồ thu.

Dương Lỗi bị sự trấn định cùng dũng khí của đại ca cuốn hút. Nếu đối lại là bất kỳ người nào, khi đối mặt sự thật tàn khốc như vậy e là đã sớm hồng mắt.

Hấn bắt lấy tay Dương Phàm, hít sâu một hơi, vẻ mặt chân thành nói:

- Đại ca! Đệ tin tưởng sẽ có ngày huynh quật khởi một lần nữa!

6. Chương 6: Vấn Thiên Đại Hội.

Thân tình quả nhiên là cảm tình vô tư nhất, chân thành tha thiết nhất thế gian này.

Hắn cùng Dương Lỗi tuy rằng là anh em cùng cha khác mẹ nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình giữa hai người càng hơn anh em ruột bình thường.

- Được rồi, thời gian không sớm nữa, chúng ta cùng nhau đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" thôi.

Dương Phàm về mặt bình tĩnh đi ở Dương gia bảo nào nhiệt phi phạm, Dương Lỗi sóng vai đi cùng hắn, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Vào buổi sáng, Dương Phàm một đầu tóc bạc khiến người chú ý biết bao.

Thiếu niên 18 tuổi, một đầu tóc bạc phát phơ, trong tang thương hiện rõ vẻ thê lương.

Người thường ở trong Dương gia bảo phần lớn đều nhận thức Dương Phàm. Dù sao trong toàn bộ đám tử đệ đời thứ ba, chỉ có hắn mới có thể ngự kiếm phi hành trên bầu trời.

Dĩ vãng, mỗi lần hắn xuất hiện đều gây nên một lần chấn động.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Woaaaa

Đám người ồ lên, mọi người không kìm nổi bắt đầu thảo luận.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia, tóc hắn như thế nào đột nhiên biến bạc. Ta nhìn bộ dạng hiện tại của hắn dường như rất suy yếu. Hắn muốn đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" sao?

- Hơn nữa là luyện công tẩu hỏa nhập ma. Ta thấy hắn hiện tại đi đường còn không ổn. Với trạng thái như vậy, hắn còn có thể tham gia "Vấn Thiên đại hội"?

- Người anh em, người cũng là tử đệ Dương gia, hắn là biết một chút nội tình chứ.

- Ồ

Tên tử đệ Dương gia kia hơi nao nao, kinh ngạc nói:

- Dương Phàm sư huynh không ngờ tán côngHắnhắn thành một kẻ phế nhân!

Tán công? Phế nhân?

Kết luận này lập tức gây nên chấn động như nước sôi sôi trào.

- Tin tức lớn! Tin tức lớnĐệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia không ngờ trở thành một kẻ phế nhân!

Lập tức tin tức Dương Phàm trở thành phế nhân giống như mọc cánh truyền ra khắp mọi góc ngách trong Dương gia bảo.

- Ha ha. Nguyên lai thành một phế nhân. Ta nói làm sao hôm nay hắn không ngự kiếm phi hành, khoe khoang trên trời cao.

Có người trào phúng, bỏ đá xuống giếng nói.

- Hix hixTa nhìn thấy đầu hắn bạc trắng, rất là thê lương. Hiện tại lại mất đi pháp lực, cảm thấy được hắn thật đáng thương.

Một tử đệ Dương gia thiện lương không kìm nổi chảy nước mắt.

Người chung quanh lập tức ném ánh mắt khinh bỉ về phía hắn:

- Không có tiền đồ

- Hắn tán công - xứng đáng! Ngày thường cao cao tại thượng, hiện tại ngã chết hắn. Làm cho hắn ném thử một chút tư vị người thường.

Trong đám người, tiếng châm biếm trào phúng không ngừng, nhưng vẫn có một bộ phận người trầm mặc không nói, trong lòng cảm thấy tiếc hận cùng đồng tình.

- Đám người các người, đều câm miệng cho ta!

Dương Lỗi rút cục bùng nổ, vận dụng pháp lực cao giọng quát lớn một tiếng.

Lập tức, toàn trường tĩnh lặng. Đám người thường đều bị thanh thế của hắn chấn nhiếp.

Dương Lỗi là người tu tiên có tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ, ở trong đám tử đệ đời thứ ba coi như không tồi. Dĩ vãng, trừ bỏ đại ca Dương Phàm cùng Dương Quang Luyện Khí Đại Viên Mãn kia rồi thì trong số tử đệ gia tộc đời thứ ba hiếm có người có thể chống lại hắn.

- Ha ha ha Dương Lỗi sư đệ. Từ rất xa nghe thấy thanh âm của ngươi, là chuyện gì làm ngươi tức giận như thế?

Đúng lúc này, từ cách đó không xa một tu sĩ mập mạp tướng mạo đáng khinh đi tới. Người này chừng 30 tuổi, bụng phình ra, má phình tai to, một đôi mắt ti hí lúc mỉm cười gần như híp lại thành một đường.

- Lý mập mạp?

Dương Lỗi nao nao, chợt cả giận nói:

- Ngươi cút xa ta một chút!

Lý mập mạp tên đầy đủ là Lý Phúc Quý, là cháu ngoại của lão tổ Dương gia.

Kẻ này lỗ mãng háo sắc, bình thường toàn dạo chơi nơi phong nguyệt, kéo bè một đám bằng hữu rượu thịt. Ở Nam Lĩnh Dương gia thường xuyên làm ra một số chuyện thương thiên hại lý, ý mạnh hiếp yếu. Lâu dần, người thường trong Dương gia bảo cùng một số tử đệ gia tộc đối với hắn kính mà tránh xa, có một số người thậm chí hận hắn thấu xương.

Ngay cả gia chủ Dương Hồng đối với hắn cũng không thích.

Nhưng Lý mập mạp lại được lão tổ Dương gia kia yêu thương, cưng chiều có thừa.

Bởi vì gia chủ Dương Hồng chỉ có độc một con gái Dương Mạn, không có con trai cho nên lão tổ Dương gia hết sức chiều cổ cháu trai mất song thân này.

Lão tổ là người thế nào, lão là đời thứ nhất của Nam Lĩnh Dương gia hiện nay, địa vị cao cao tại thượng. Quyết định lão đưa ra, ngay cả gia chủ cũng không dám trái.

Cho nên, dưới sự che chở của lão tổ Dương gia, mặc dù Lý mập mạp bình thường làm một số việc thương thiên hại lý nhưng cũng không ai dám chân chính trừng trị hắn. Gia chủ đối với việc này cũng mở một mắt nhắm một mắt, nhiều nhất là giáo huấn miệng một phen.

Trong dĩ vãng, chỉ có đệ nhất thiên tài Dương Phàm này trong gia tộc là mạnh tay giáo huấn Lý mập mạp một chút.

Lý mập mạp ngay cả bẩm báo cho lão tổ kia cũng không giải quyết được gì. Dù sao Dương Phàm là thiên chi kiêu tử trong gia tộc, sư tôn Liễu trưởng lão thực lực lại quá mạnh mẽ, là người nổi bật trong thế hệ thứ hai.

- Ấy da, đây không phải đệ nhất thiên tài Dương gia bảo chúng ta sao?

Trên mặt Lý mập mạp lộ ra nụ cười sáng lạn, không có ý tốt nhìn Dương Phàm, lại coi như không thấy Dương Lỗi ở bên cạnh.

Ba tháng trước, Dương Phàm mạnh tay giáo huấn Lý mập mạp này một hồi, đối với việc này hắn đã sớm ghi hận trong lòng.

Hiện tại Dương Phàm mất hết pháp lực, trở thành một phế nhân, đối với Lý mập mạp mà nói là một chuyện hả lòng hả dạ cỡ nào?

Đám người thường chung quanh Dương gia bảo vừa thấy Lý mập mạp đến đây, mặt lộ vẻ sợ hãi, trong lòng đều thống hận muốn chết.

- Cảm tạ khách lệ. Dương mỗ hiện tại chỉ là một phế nhân.

Dương Phàm sắc mặt gợn sóng không sợ hãi nói, đưa tay ngăn cản đệ đệ bên cạnh tức giận muốn ra tay.

- Ha ha ha. Một khi đã vậy, ta đây liền xưng hô ngươi là "Đệ nhất phế tài Dương gia", Phàm ca thấy thế nào?

Lý mập mạp lộ ra vẻ tươi cười vô lại. (bản dịch là vô hại nhưng ta nghĩ để là vô lại thì hay hơn.)

- Ngươi muốn chết!

Dương Lỗi giãy khỏi tay Dương Phàm, tay bấm pháp quyết, linh quang lóe lên, không khí truyền đến một làn sóng nhiệt bốc hơi.

- HôVèo vèo vèo

Ba viên hỏa đạn từ trong tay hắn liên tiếp bắn rag, ánh lửa chói mắt làm cho đám người chạy loạn.

- A! Chạy mau!

- Không tốt. Tiên sư đánh nhau

Lý mập mạp kinh hãi, không dự đoán được Dương Lỗi dám động thủ với mình, vội vàng té ra một tấm phù triệu màu lam, rút pháp lực vào trong.

Phù triệu màu lam kia trong khoảnh khắc hình thành một màn nước màu lam trước người hắn, mơ hồ có thể thấy được lam quang chuyển động bên trong.

- Thịch thịch thịch

Ba viên hỏa đạn đánh lên màn nước màu lam, mặt trên tạo nên từng đợt gợn sóng.

- Tiểu tử, còn có tên "đệ nhất phế tài Dương gia" kia, các ngươi chờ xem!

Lý mập mạp nhân cơ hội chuẩn mất. Nếu thật sự đánh thì hắn cũng không phải là đối thủ của Dương Lỗi.

Kể này bình thường không có lòng tu luyện, tuy có lão tổ Dương gia tặng cho không ít bí tịch linh đan, chẳng qua cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ. Mấy năm nay, tu vi không chút tiến thêm.

- Đại ca, chúng ta đi. Nếu ai dám lại đến làm nhục ngươi, kêu ta đem hắn đánh cho tàn phế.

Dương Lỗi trợn mắt nhìn đám người xung quanh. Dương Phàm cười nhàn nhạt:

- Một con ruồi bọ mà thôi, đệ đệ không nên vì thế mà ảnh hưởng tâm tình. Người tu tiên kỳ nhất là nóng nảy không ổn định.

- Đại ca! Lý mập mạp đến làm nhục ngươi như vậy, ngươi không ngờ không tức giận. Dương Lỗi thở phì phì nói.

- Bình tĩnh, bình tĩnh

Dương Phàm không hề bận tâm, nhắc chân đi về trước, phần trấn định này của hắn khiến Dương Lỗi bội phục sát đất.

Đại ca, ta coi như phục huynh! Dương Lỗi không khỏi cười khổ, cùng đại ca đi trọng địa gia tộc.

Nam Linh Dương gia mỗi ba năm đều cử hành "Vấn Thiên đại hội" một lần, gia chủ trưởng bối sẽ ở ngày này kiểm tra tiến bộ tu vi đám tử đệ để đảm bảo phát triển tốt đẹp tương lai thế hệ đời sau của gia tộc.

Cũng giống như ngày trước, "Vấn Thiên đại hội" sẽ tổ chức ở trọng địa Dương gia bảo - Vấn Thiên đài.

Vấn Thiên đài là một đài đấu pháp cao ba trượng, dùng một loại đá kháng pháp màu đen tạo thành, cứng rắn dị thường.

Đài đấu pháp màu đen dài rộng hơn trăm trượng, đứng vững trên mặt đất, trông có vẻ rất nặng nề mà trang nghiêm.

Khi huynh đệ Dương Phàm tới Vấn Thiên đài, nơi này đã tụ tập rất đông tử đệ gia tộc, một đám vùng chân múa tay bộ dạng ngơ ngơ muốn thử.

”Vấn Thiên đại hội”, đối với tử đệ đời thứ ba của Nam Linh Dương gia mà nói cũng là một cơ hội để thể hiện mình. Nếu biểu hiện tốt, nói không chừng có thể được trưởng bối ban thưởng.

Dương Phàm đến đây tự nhiên là gây nên một hồi chấn động.

- Người anh em, các người biết không? Đệ nhất thiên tài gia tộc Dương Phàm hiện tại đã trở thành một phế nhân.

- Hừ! Ta đã sớm nghe nói qua, Nam Linh Dương gia chúng ta hiện giờ sinh ra cái gọi là ”đệ nhất phế tài”.

Ánh mắt đám tử đệ gia tộc đều chăm chú lên người Dương Phàm, bắt đầu lên nghị luận.

Dương nhiên cũng có một bộ phận tử đệ gia tộc dùng ánh mắt đồng tình tiếc hận nhìn về Dương Phàm.

Tóm lại, từ khoảnh khắc này trở đi, đệ nhất thiên tài gia tộc trên đầu từng có vô số vòng sáng đã không còn tồn tại nữa.

Dương Phàm nắm chặt tay đệ đệ, không cho hắn phát tác, thấp giọng nói:

- Đệ đệ không nên xúc động. Nếu người muốn trút giận cho đại ca thì từ nay về sau liền cố gắng tu luyện, tranh thủ vượt qua những người này.

Dương Lỗi chăm chú nhìn vào mắt đại ca, từ trong con ngươi tối đen thâm thúy hắn thấy được một vẻ thờ ơ lạnh nhạt, thấy được một loại tự tin quyết đoán, thấy được một loại cơ trí ẩn nhẫn.

Ở trong mắt đại ca, không có tuyệt vọng cùng mất mát cho dù là một tia.

Tâm thần Dương Lỗi chấn động, không ngờ nảy sinh một cảm giác vô lực. Hắn thầm hít sâu một hơi nói:

- Đại ca, ta nghe huynh

Dương Phàm cười nhạt, đôi con ngươi đen thẫm lại trở nên không hề dao động.

”Thật sự là kỳ quái. Khoảnh khắc vừa rồi, đại ca không ngờ mang đến cho ta một loại cảm giác hoàn toàn nhìn không thấu.”

Dương Lỗi nao nao, nhìn khuôn mặt cương nghị của Dương Phàm. Dưới đả kích trầm trọng mất pháp lực biến thành phế nhân mà hắn vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm ngồi xổm xuống, đưa hai tay ra chạm vào mảnh đất xanh tràn ngập sức sống vô hạn kia.

Điểm sáng tươi mát xanh biếc dọc theo cánh tay ngăn nắp trật tự tiến vào cơ thể Dương Phàm.

Sức sống cuộn cuộn không ngừng dùng một tốc độ khó tin chữa trị thân thể hắn.

- Không nghĩ tới mảnh đất xanh này không ngờ còn có hiệu quả kỳ diệu như thế! Dương Phàm than thở, nói với con chó nhỏ bên cạnh nhà tranh.

- Đó là đương nhiên. Mảnh đất xanh có thể phụ trợ chữa thương, tẩy tử phạt cốt, thậm chí còn có thể tắm bổ linh hồn. Hiện tại ta thật chờ mong, chủ nhân sau khi tu luyện ”Tiên Hồng Quyết” sẽ sinh ra kết quả thể nào?

Con chó nhỏ đáp, trong mắt hiện ra một tia tò mò.

- Đúng rồi, Trong Tiên Hồng Không Gian này, trừ ta ra còn có người khác hay không? Dương Phàm đột nhiên hỏi ra nghi hoặc của mình.

Đúng lúc này, trước Vấn Thiên đài truyền đến một hồi chấn động.

- Gia chủ tới rồi! Mau nhìn!

- Các trưởng lão đều tới? Như thế nào không nhìn thấy Thủ tịch Liễu trưởng lão?

Động tình khác thường bên ngoài chặt đứt liên hệ của Dương Phàm cùng Tiên Hồng Không Gian.

Chẳng qua chỉ ngắn ngủi thời gian nửa khắc, khí sắc hẳn đã tốt đẹp hơn, khuôn mặt không còn trắng bệch không chút máu như trước.

Tiên Hồng Không Gian, quả thực kỳ diệu vô cùng!

7. Chương 7: Kinh Đô Dương Gia.

Tẩy tủy phạt cốt tằm bổ linh hồn - Đây chính là kỳ hiệu mà loại linh đan quý báu nào đó ở tu tiên giới mới có được.

Ví dụ như tẩy tủy phạt cốt, muốn đạt tới hiệu quả như thế thì phải cần loại "Tẩy Tủy Đan" thần kỳ. Loại đan dược này có thể tăng mạnh tu vi tu sĩ bậc thấp hoặc thể chất của người thường, khiến thân thể của nhân loại yếu ớt có thể được lột xác.

Nếu có được Tẩy Tủy Đan trợ giúp, cho dù là một người tư chất bình thường cũng có nắm chắc rất lớn tiến vào cảnh giới tu tiên đầu tiên - Luyện Khí.

Nhưng giá trị của Tẩy Tủy Đan không tầm thường, luyện chế cũng không dễ, người bình thường căn bản không thể có được.

Theo Dương Phàm biết, toàn bộ Nam Linh Dương gia cũng không nhất định có thể lấy ra mấy viên Tẩy Tủy Đan.

Nếu có thể có được rất nhiều Tẩy Tủy Đan, một gia tộc có thể dễ dàng tạo ra một lượng lớn người tu tiên.

So với tẩy tủy phạt cốt, tằm bổ linh hồn càng cao cấp hơn. Theo cấp bậc tu sĩ đề cao, tác dụng của linh hồn sẽ càng ngày càng trọng yếu. Tình huống cụ thể ngay cả Dương Phàm cũng chỉ biết được sơ sơ. Dù sao hẳn bước lên con đường tu tiên không lâu, lúc trước vẫn còn là một tu sĩ bậc thấp.

Từ tẩy tủy phạt cốt cùng tằm bổ linh hồn, đất màu xanh thần bí trong Tiên Hồng Không Gian ẩn chứa lực lượng sinh mệnh, không ngờ có thể trị liệu thương thể Dương Phàm với tốc độ khủng bố.

Công năng này, Dương Phàm mới vừa tự thân cảm nhận được, chỉ trong thời gian chốc lát. thương thể trong cơ thể hẳn đã tốt hơn phân nửa, hoàn toàn sánh ngang nửa tháng tu dưỡng của hắn.

- Tẩy tủy phạt cốt tằm bổ linh hồn trị liệu khôi phục

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ. Những công năng này chính là hiệu quả thêm vào của đất xanh thần bí.

- Đại ca! Đại ca! "Vấn Thiên đại hội" lập tức sẽ bắt đầu rồi, huynh xem gia chủ cùng các trưởng lão đều bay qua đây.

Đúng lúc này, đệ đệ Dương Lỗi vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Dương Phàm gật gù đầu, vội thu liễm tâm thần ánh mắt hướng về phía bầu trời.

Vèo vèo vèo

Trên bầu trời bảy tám người bay tới đều là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Chỉ có tu vi đạt tới Ngưng Thần Kỳ, người tu tiên mới bước đầu có được năng lực phi hành, mà lại còn phải mượn pháp khí pháp bảo.

Người cầm đầu tuổi chừng 50, dáng người khôi ngô, tướng mạo trang trọng, không giận tự uy, chân đạp một thanh loan đao màu bạc phá không mà đến, khí thế không tầm thường.

Người này đúng là gia chủ Dương gia, Dương Hồng.

- Ý?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua bảy tám người Ngưng Thần Kỳ kia, thầm nghĩ:

"Nam Linh Dương gia dường như không có nhiều tu sĩ Ngưng Thần Kỳ như vậy." Quả nhiên, trong bảy tám người kia còn có hai gương mặt xa lạ.

- Bái kiến gia chủ! Bái kiến trưởng lão!

Đám tử đệ gia tộc gần Vãn Thiên đài đều vô cùng cung kính thi lễ.

Bảy tám người do gia chủ Dương Hồng cầm đầu đều phi vào dãy mái che nắng gần Vãn Thiên đài.

- Dương công tử cùng Từ tiên sinh, hai vị khách quý mời ngồi.

Sau khi tiến vào dãy mái che, gia chủ Dương Hồng không ngờ chủ động mời hai người trong đó ngồi xuống, thái độ hết sức cung kính.

Hai người này phân biệt là một thiếu niên áo trắng mặt như ngọc, một vị nho sinh trung niên.

Thiếu niên áo trắng kia chỉ khoảng 15, 16 tuổi, lại có được tu vi Ngưng Thần Kỳ, về phần nho sinh trung niên bên cạnh hẳn tu vi lại sâu không lường được, đám người Dương Phàm căn bản không thể đoán ra.

- Ha ha! Dương gia chủ khách khí quá. Nam Linh Dương gia cùng Kinh đô Dương gia chúng ta, ngược dòng căn nguyên chính là người một nhà.

Nho sinh họ Từ cười nhàn nhạt, cùng Dương công tử kia ngồi xuống, không ngờ ngồi ở giữa của khán đài mái che.

Chờ sau khi hai người này ngồi xuống, một đám trưởng lão cùng gia chủ Dương gia mới ngồi xuống.

- Hai người kia có lai lịch gì, ngay cả gia chủ đều tôn sùng bọn họ như thượng khách?

- Ta đoán bọn họ là khách quý đến từ Kinh đô Dương gia. Có một số tử đệ biết trước tin tức nói.

- Kinh đô Dương gia.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn về phía Dương công tử cùng Từ tiên sinh trong khán đài mái che, hô hấp hơi chút dồn dập.

Từ nơi của sư tôn Liễu trưởng lão biết được Kinh đô Dương gia chính là một trong số cừu gia của phụ thân hắn, mà hiện tại phụ thân hắn sinh tử không rõ, hơn phân nửa là tính mạng khó giữ.

Cho nên, khi hắn kết luận thân phận hai người này, trong lòng lập tức sinh ra một tia địch ý.

Hô

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, cố làm cho mình bình tĩnh lại, tận lực thu liễm địch ý trong lòng.

Hắn hiểu được người tu tiên có cảnh giới cao, cảm quan cực kỳ linh mãnh, mình nếu nảy sinh sát ý, rất có khả năng bị đối phương cảm ứng được.

- Các con cháu đệ tử Nam Linh Dương gia. Hôm nay chính là "Vãn Thiên đại hội" ba năm một lần của gia tộc

Gia chủ Dương Hồng đứng dậy, giọng nói quán chú phép lực vang vọng toàn trường, khiến tất cả mọi người yên tĩnh lại.

- Tại "Vãn Thiên đại hội" hôm nay, Dương gia bảo ta may mắn đón tiếp hai vị khách quý đến từ Kinh đô Dương gia phân biệt là Thiếu chủ Kinh đô Dương gia - Dương công tử Dương Vũ. Một vị khác là trưởng lão Kinh đô Dương gia Từ tiên sinh.

Sau khi gia chủ Dương Hồng giới thiệu, khóe miệng Dương công tử kia khẽ cong lên, dùng một ánh mắt từ trên nhìn xuống đảo qua mọi người phía dưới.

Hắn phát hiện, trong đám tử đệ Dương gia bảo này không có một người nào có thể sánh vai với mình, tu vi đều dưới Ngưng Thần Kỳ.

Khuôn mặt Từ tiên sinh ôn hòa, mỉm cười với đám tử đệ Dương gia phía dưới.

- Hiện tại, ta lại công bố một tin tức. Lần này trên "Vãn Thiên đại hội", bất kỳ một tử đệ gia tộc nào nếu biểu hiện thật tốt sẽ được Từ tiên sinh và Dương công tử ưu ái, sẽ có cơ hội trực tiếp được tuyển vào Kinh đô Dương gia.

Dương Hồng cười nói.

Woaaaaa!

Toàn trường chấn động một hồi, các tu sĩ đều bắt đầu nghị luận.

Kinh đô Dương gia, đó chính là một trong bốn đại gia tộc tu tiên của Ngự Dương quốc. Nếu so với Nam Linh Dương gia vậy quả thực như đom đóm so mặt trăng. Nếu có thể tiến vào thể lực tu chân như vậy, đối với tiền đồ cùng vận mệnh tuyệt đối là một cơ hội xoay chuyển lớn lao.

Nghe được tin tức này, ngay cả Dương Lỗi bên cạnh Dương Phàm đều lộ ra vài phần động tâm.

- Đây chính là một cơ hội khó được a!

Ở một bên khác, trên mặt Dương Quang cũng lộ ra vài tia hưng phấn, ánh mắt đảo qua Dương Phàm cách đó không xa, thầm nghĩ: "Hiện giờ Dương Phàm trở thành phế nhân, mất đi hòn đá chắn đường thì ta chính là người có cơ hội được lựa chọn nhất trong số tử đệ Nam Linh Dương gia"

Trong lúc nhất thời, trong lòng hân nhiệt huyết sôi trào.

- Dương thể thúc. Ta nghe nói Nam Linh Dương gia người có một vị kỳ tài hiếm có, không quá hai mươi liền có được tu vi Ngưng Thần Kỳ, có chuyện này hay không?

Đúng lúc này, Dương Vũ kia lên tiếng. Giọng nói hân không lớn không nhỏ nhưng lại cố ý để tất cả mọi người tại đây nghe được.

- Nay đích xác là có một người như vậy. Người này tên là Dương Phàm, năm nay mười tám tuổi, so với thiên phú của Thiếu chủ mười sáu tuổi tiến vào Ngưng Thần Kỳ thì chẳng tính là gì.

Dương Hồng hơi chút do dự nói, trong lòng cũng tiếc hận không thôi. Xem ra mình rốt cục không giữ được thiên tài Dương Phàm này.

Đêm qua hắn đã dặn dò Liễu trưởng lão làm cho Dương Phàm bất kể thể nào cũng không muốn đáp ứng tiến vào Kinh đô Dương gia.

- Haha! Như thế rất tốt!

Dương Vũ khẽ cười một tiếng, thân hình bắn lên, bay ra hạ xuống trên Vãn Thiên đài nói với Dương Hồng:

- Dương thể thúc, xin người mời vị thiên tài gia tộc kia ra, cùng ta so tài một phen.

Woaaaa!

Toàn trường chấn động, lập tức chuyển thành một mảnh tĩnh mịch.

8. Chương 8: Ước Định Ba Năm

Dương Phàm trong lòng "thình thịch" một hồi chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người đều chăm chú lên người mình.

Trong lòng hắn thầm nghĩ không tốt, tại thời điểm quan trọng này lại bị thiếu chủ Kinh đô Dương gia khiêu chiến.

Nếu là bình thường, vậy thì cũng thôi. Đây là Ngưng Thần Kỳ, hắn sẽ không sợ hãi cái gì. Nhưng là giờ phút này, một thân tu vi của hắn tán đi, trở thân một phế nhân, như thế nào có thể chống lại đối phương?

Dương Vũ theo ánh mắt mọi người toàn trường nhìn lên mặt Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

Thiếu niên mười tám tuổi, một đầu tóc bạc bay trong gió, ở trong đám người nhìn mà thấy kinh người.

Cho dù là Dương Vũ nhìn thấy thiếu niên này lần đầu tiên, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một tia thê lương.

Càng làm cho hắn khiếp sợ chính là, cái gọi là đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia này dĩ nhiên là một phế nhân.

- Phàm nhi! Người đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, ánh mắt đám người gia chủ Dương Hồng cũng rơi vào trên người Dương Phàm, vẻ mặt đều kinh ngạc.

Dương Phàm hơi thi lễ với gia chủ, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Đệ tử tối hôm qua tu luyện, tẩu hỏa nhập ma, một đêm tán công. Hiện tại đã trở thành một phế nhân.

Nghe vậy, năm sáu tên trưởng bối đời thứ hai của Nam Linh Dương gia sắc mặt kinh biến.

Đây chính là thiên tài Nam Linh Dương gia dốc lòng đào tạo, là trụ cột tương lai của Dương gia bảo, hiện tại lại trở thành một phế nhân.

Tâm huyết nhiều năm, tài bồi nhiều năm, mười mấy năm chờ mong đều trở thân công dã tràng!

Trên mặt gia chủ Dương Hồng lộ ra vẻ thương tiếc, không đành lòng liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

- Hẳn chính là con của Dương Thiên? Từ tiên sinh mặt không thay đổi nói.

- Đúng. Hẳn chính là con trai của Dương Thiên năm xưa. So với Dương Thiên khi đó, đứa con này của hần thiên phú còn tốt hơn, tuổi mới mười tám liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ. Đáng tiếc, một thiên tài như vậy lại tẩu hỏa nhập ma, trở thành một phế nhân.

Loại tình cảm thương tiếc trong mắt Dương Hồng là chân thật, tha thiết. Dù sao thiên tài Dương Phàm này là đời thứ hai bọn họ cộng đồng chờ mong cùng tài bồi

- Người chính là đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia?

Dương Vũ đứng trên Vãn Thiên đài vẻ mặt kinh ngạc nhìn thiếu niên đầu bạc kia.

- Ha ha ha! Cái gì mà đệ nhất thiên tài! Hần hiện tại là đệ nhất phế tài Dương gia bảo. Dương Thiếu chủ, người nếu muốn tìm người tỷ thí, vẫn là đổi một đối tượng đi.

Giọng trào phúng chói tai của Lý mập mập vang lên dưới đài lập tức gây nên một trận cười vang.

- Lý mập mập, người muốn chết

Dương Lỗi tức giận, lại bị Dương Phàm ngăn cản lại.

Nhưng mà, từ ngày hôm nay, danh hiệu đệ nhất phế tài của Dương Phàm cũng là được quyết định.

- Phúc Quý, người cảm miệng cho ta!

Gia chủ Dương Hồng lạnh lùng quát, đối với cháu trai này, hần cũng rất thống hận.

- Haizzz! Nam Linh Dương gia to như vậy, nhưng lại không có một người có thể tỷ thí với ta. Ta từ Kinh đô rất xa gấp rút tới đây nhưng lại phí công.

Dương Vũ vẻ mặt ngạo nghễ đứng trên Vãn Thiên đài, vẻ mặt có chút tiếc nuối cùng hối hận.

- Hừ! Thiếu chủ Dương gia, người thật sự là quá mức khinh người. Đại ca của ta vừa vặn tán công, người liền đúng lúc đến khiêu chiến. Vào thời điểm đại ca ta mạnh nhất, như thế nào không thấy người đến khiêu chiến?

Dương Lỗi cười lạnh nói.

- Người

Dương Vũ không khỏi cứng đờ.

- Bản công tử cũng là vừa tròn mười sáu, vừa lúc "Vãn Thiên đại hội" của Nam Linh Dương gia cho nên mới gấp tới đây.

- Ta thấy người sớm có mưu đồ, muốn đến Nam Linh Dương gia ta giương oai. Dương Lỗi trả lời một cách mỉa mai.

- Sự thật thắng hùng biện. Ta tới Dương gia bảo, đệ nhất phé tài thì nhìn thấy, cái gọi là đệ nhất thiên tài kia ngay cả bóng cũng không thấy.

Dương Vũ khí thể bức người nói.

Đúng lúc này, đám tử đệ dưới đài không nhần được nỗi nhục này, không khỏi mắng to.

- Đê tiện!

- Vô sỉ!

- Tiểu nhân!

- Lợi dụng lúc người gặp khó khăn!

Lập tức, sắc mặt Dương Vũ xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt đảo qua mọi người toàn trường, rốt cục rơi vào trên người Dương Lỗi cùng Dương Phàm, cả giận nói:

- Huynh đệ các ngươi cùng tiến lên, Dương Vũ ta tùy thời phụng bồi.

- Ha ha ha! Thật sự là buồn cười. Có bản lĩnh một mình ngươi đấu với tất cả chúng ta! Mọi người dưới đài lại một trận cười vang dội.

- Vũ nhi ngươi xuống đài đi. Không bằng chúng ta đổi một phương pháp điều hòa. Nếu đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia không may ngã xuống, như vậy ngươi liền chờ hấn ba năm, khiến cho Dương gia bảo lại dốc lòng bồi dưỡng ra một thiên tài. Ba năm sau, ngươi lại đến Dương gia bảo một chuyến, nếu vẫn không ai có thể địch nổi ngươi, vậy cũng là thắng quang minh lỗi lạc. Dương bảo chủ, ngươi thấy sao?

Từ tiên sinh thần bí khó lường lên tiếng.

- Đúng đúng. Lời này có lý! Nam Linh Dương gia chúng ta lúc này xảy ra một điểm ngoài ý muốn khiến công tử thất vọng. Ba năm sau, ngươi lại đến Dương gia bảo, chúng ta nhất định có thể bồi dưỡng ra một đối thủ có thể tỷ thí với công tử.

Dương Hồng cười nói hòa vào, trầm nghĩ: "trong vòng ba năm, bất kể trả giá như thế nào cũng phải bồi dưỡng ra một tử đệ Ngưng Thần Kỳ trẻ nhất trong thế hệ này!"

Nam Linh Dương gia không chịu nổi sự mất mặt này!

- Tốt tốt tốt! Từ tiên sinh nói rất đúng. Ba năm sau, ta lại đến Dương gia bảo này một chuyến.

Ánh mắt Dương Vũ dừng trên người huynh đệ Dương Phàm, cười lạnh nói:

- Đến lúc đó, hai các ngươi cùng tiến lên xem có thể xúc phạm tới ta mấy may!

- Ai sợ ai? Chúng ta chờ xem! Dương Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Phàm mỉm cười không nói gì, dường như ngầm đồng ý ước định này. Khúc nhạc đệm này qua đi. "Vấn Thiên đại hội" tiến hành gọn gàng ngăn nắp.

- Được rồi, "Vấn Thiên đại hội" gia tộc hiện tại chính thức tiến hành. Dựa theo quy định bao năm qua, người biểu hiện tốt nhất lần trước lên đài.

Nói chuyện là Nhị đệ của gia chủ - Dương Cương.

Dương Cương bộ dạng chừng 40 tuổi, Tu vi Ngưng Thần Trung Kỳ.

- Đầu tiên, chúng ta mời biểu hiện tốt nhất lần trước - Dương Dương Quang lên triển lãm pháp lực.

Dương Cương vừa dừng một chút, cuối cùng đem "Dương Phàm" sửa thành "Dương Quang".

Mọi người toàn trường nao nao, đều đưa ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm, muốn nhìn bộ dạng mất mát của hấn.

Nhưng Dương Phàm mặt đầy vẻ tươi cười, không có một tia mất mát, càng không có một tia tuyệt vọng.

Đúng lúc này, bên tai Dương Phàm đột nhiên truyền đến một giọng nói uy nghiêm:

- Người còn ở đây làm gì? Mất mặt xấu hổ! Còn không mau rút đi! Dương Phàm vừa nghe, thân hình liền cứng đờ, đưa ánh mắt về phía gia chủ Dương Hồng. Nguyên lai, gia chủ Dương Hồng vừa rồi dùng thần thức truyền âm kêu hắn rút đi. "Thật không nghĩ tới a"

Dương Phàm cười xin lỗi hướng về gia chủ, sau đó xoay người rời đi.

Trong dĩ vãng, hắn là thiên tài trong gia tộc, gia chủ Dương Hồng đối với hắn quan tâm yêu thích có thừa, còn thường xuyên chỉ đạo hắn về mặt tu luyện.

Hắn đã sớm đoán trước, mình sẽ bị gia tộc lạnh nhạt nhưng không ngờ tới gia chủ lại trực tiếp kêu mình "rút".

- Đại caHuynh làm sao đột nhiên bỏ đi?

Dương Lỗi không rõ gia chủ dùng thần thức truyền âm cho nên hắn cũng không nghe thấy.

- Đệ đệ. Người ở lại chỗ này quan sát. Một phế nhân như ta thế nào tham gia "Vấn Thiên đại hội". Ta hiện tại có chút tưởng nhớ mẫu thân cùng muội muội, trước về nhà một chuyến.

Dương Phàm tiêu sái cười, nhẹ nhàng nhìn lướt qua gia chủ cùng đám trưởng lão trên đài.

- Vậy huynh cần thận một chút

Dương Lỗi nhìn bóng lưng đại ca rời đi, một đầu tóc bạc theo gió phất phơ, nhìn cô đơn như vậy.

Trong lòng hắn đau xót, một giọt nước mắt rơi xuống.

Nhưng mà, hắn lại không biết. Thiên tài ngã xuống, chỉ là một bất đầu mới

9. Chương 9: Bạch Ngọc Nhân Sâm.

Trên đài xem cuộc chiến, gia chủ Dương Hồng nhìn bóng lưng Dương Phàm rời đi, trái tim trong ngực không khỏi khẽ nhảy.

Trước khi Dương Phàm rời đi, nụ cười xin lỗi hướng về gia chủ khiến cho trong lòng hắn sinh ra một cảm giác không thể nói rõ.

Dương Hồng là gia chủ Dương gia, là một người cực kỳ coi trọng lợi ích.

Nếu Dương Phàm trở thành phế nhân, đối với gia tộc đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào thì ở tại chỗ này ngược lại dọa người xấu hổ, như vậy liền không cần phải ở nơi này nữa.

Dương Phàm rời đi, tất nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý.

Mà ngay cả Dương Quang vừa mới lên đài cũng không kìm nổi liếc mắt nhìn theo, trong lòng cảm xúc mênh mông: "Từ hôm nay trở đi, ta chính là đệ nhất nhân trong đám trẻ tuổi gia tộc. Ai cũng không ngăn cản được bước chân ta"

Ở một góc nào đó trong đám người, Dương Mạn một thân trang phục kiều diễm như hoa, trong đôi mắt sáng lóe lên một tia thương hại, chợt bị tình cảm lạnh nhạt thay thế: "Đáng tiếcĐệ nhất thiên tài trong gia tộc. Nếu không phải xảy ra bất ngờ lần này, phụ thân rất có khả năng sẽ đem ta gả cho hắn"

Lý mập mạp thấy Dương Phàm rời đi, trông mắt đảo quanh hiện lên một tia sáng âm độc.

Chỉ thấy hắn lén lấy một con hạc giấy từ trong túi trữ vật ra, trong tay bắn ra vài đạo linh quang, thấp giọng thì thầm vài câu với hạc giấy.

Cuối cùng, hắn cong tay bắn ra, con hạc giấy này hóa thành một luồng sáng xanh nhìn không bắt mắt bay về phía chân trời, biến mất không thấy.

Dương Phàm rời khỏi trọng địa gia tộc, lại về tới Dương gia bảo ồn ào huyên náo.

Ở trong này, các loại tiếng mua bán ầm ĩ trên chợ truyền vào trong tai Dương Phàm.

Dương gia bảo cũng không phải thuần túy là nơi của tiên gia, nơi này có rất nhiều người thường ở lại, bọn họ phụ thuộc vào Nam Linh Dương gia.

- Bánh bao Trương lão tam, vừa lớn vừa thơm, một văn tiền ba cái!
- Bánh rán Trần Khê vừa ra lò, thơm ngon giòn ngọt, mua ba tặng một! (tính tiền bốn: D, chém phát.)
- Rượu gạo Vương lão cát, tên hiệu trăm năm, vị thuần ngon miệng

”Đây là thế giới người thường, bọn họ nhìn như tự do tự tại, kỳ thực chịu đủ khi dễ, chịu đựng sinh lão bệnh tử. Ngay cả vương phi hầu tướng, cũng khó tránh khỏi cái chết, khó thấy được ảo diệu tiên đạo.”

Dương Phàm chăm chú nhìn chợ Dương gia bảo náo nhiệt phi phàm, trong lòng là một mảnh yên lặng.

Khi hắn tiếp xúc tiên đạo, thấy được hy vọng trường sinh bất tử, liền rất cực khó có thể trở lại cuộc sống của con kiến ngưỡng mộ người khác này nữa.

Đứng ở tại chỗ, tâm thần Dương Phàm lại chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Ngồi xổm xuống, hắn đặt lòng bàn tay sát lên mặt đất xanh, điểm sáng màu lục cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn, dùng một tốc độ khó tin khôi phục thương thế của hắn, bổ sung cơ năng sinh mạng của hắn.

Thậm chí, điểm sáng màu lục này còn tiến vào trong đầu hắn để tắm bổ linh hồn!

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm thần thanh khí爽 (thần trí thanh tỉnh, tâm tình sáng khoái), gân mạch đứt gãy trong cơ thể cùng với lục phủ ngũ tạng bị tổn thương toàn bộ khôi phục nguyên trạng.

- Đây quá thực quá thần kỳ. Hiệu quả chữa thương của đất màu xanh so với cái gọi là linh đan diệu dược không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, trên mặt có thêm vài tia huyết sắc, tóc màu trắng cũng pha thêm một ít màu hồng tía.

Chỉ ngắn ngủi thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm liền khôi phục thân thể cường tráng mà tu sĩ Ngưng Thần Kỳ mới có, hiện tại khác biệt duy nhất chính là pháp lực mất hết, nguyên thần cũng không cường đại như lúc trước, nhưng cường đại hơn người thường vài lần.

”Với trạng thái hiện tại của ta, cho dù không mượn Tiên Hồng Không Gian cũng có thể trong bốn, năm năm khôi phục tu vi vốn có”.

Trong lòng Dương Phàm kích động vô cùng, hai tay khẽ run nhẹ.

Đất màu xanh dễ dàng chữa trị sinh cơ cũng sức sống của hắn, cũng tắm bổ linh hồn khiến cho hắn không hề bị hạn chế bởi tuổi tác, có được tiềm lực có thể so với thiếu niên 11, 12 tuổi

”Thật tốt quá, hiện tại ta trở về nhà tu luyện bộ ”Tiên Hồng Quyết” kia”.

Dương Phàm thu hồi tâm thần, trước tiên đi về phía tiểu viện của mình ở Dương gia bảo.

Tuy nhiên, khi đi được nửa đường, hắn đột nhiên cảm thấy một tia dị thường.

Hắn lập tức nghiêng người, khóe mắt lướt qua phía sau ánh mắt lại rơi xuống một quầy hàng trước mặt.

- Nhân sâm này bán như thế nào Dương Phàm giả vờ hỏi thăm.
- Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị hắn nhìn thấy!

Ở trước cửa một cửa hàng, ba bọn nam tử sắc mặt không tốt ngồi xổm xuống, xuyên qua dòng người như nước chảy nhìn chằm chằm Dương Phàm đang hỏi mua đồ cách đó không xa.

- Sợ cái gì? Tiểu tử này mất hết pháp lực, ngay cả một phạm nhân bình thường cũng không bằng
- Chúng ta chờ một chút. Tới nơi nào không có ai mới hung hăng chính hắn một phen. Một trung niên râu cá trê cầm đầu nói.

- Vâng, bát thức! Có người tu tiên như ngài, chúng ta tuyệt đối không sợ sai sót.

- Ha ha! Dương công tử, đây vốn là một gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm, giá trị xa xỉ. Chỉ tiếc, vật này bị vài người thường tìm được, bảo quản không tốt làm cho mất đi đại bộ phận sinh cơ. Trừ khi có thể gặp được Luyện Đan Sư cao tay, mới có thể làm nó chết mà sống lại.

Chủ nhân quầy hàng kia dĩ nhiên là một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ. Hắn giao dịch ở chợ Dương gia bảo, hiển nhiên nhận thức Dương Phàm đã từng là thiên tài này.

Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm, đây chính là thiên tài địa bảo!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, hỏi:

- Gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này bán như thế nào?

- Dương công tử, tại hạ tự giới thiệu một chút. Tại hạ là Lâm Chung, là một tán tu. Công tử mặc dù mất đi toàn thân pháp lực, nhưng có thể trấn định vinh nhục không sợ hãi như vậy, khiến tán tu như ta bội phục.

- Nếu công tử thích, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này ta tặng cho người cũng không sao. Lâm Chung nhiệt tình nói.

Dương Phàm như có suy nghĩ nhìn Lâm Chung một cái, nói:

- Vậy được rồi! Nếu Lâm huynh đệ khách khí như vậy, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này, ta nhận!

Tán tu ở Tu Tiên Giới, bình thường không môn không phái, thậm chí có một số ít ngay cả sư thừa cũng không có. Bằng vào một hai bản công pháp cũ nát không trọn vẹn, vô cùng gian khổ tìm hiểu tiên đạo.

Đối với tán tu bậc thấp mà nói, bọn họ khuyết thiếu nhất chính là con đường tu tiên. Công pháp ngọc giản, pháp khí pháp bảo, kinh nghiệm tâm đắc tu luyện đều là những thứ bọn họ thiếu thốn.

Lâm Chung khẳng khái như vậy tặng gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này cho Dương Phàm, khẳng định là có dụng ý.

- Hôm nào, Lâm huynh đệ có thể đến nhà ta làm khách, không phải là nơi ở của ta ở Dương gia bảo mà là nhà ta ở Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Đa tạ công tử. Đa tạ công tử!

Lâm Chung cũng là người thông minh, liên tục nói lời cảm ơn. Dương Phàm tuy rằng mất một thân pháp lực nhưng hẳn dù sao cũng từng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, nắm giữ tri thức tu tiên cùng thần thông pháp môn khẳng định so với hắn phong phú gấp mười, gấp trăm lần.

Sau khi tạm biệt Lâm Chung, Dương Phàm lại xoay người, đưa lưng về phía mấy người theo dõi kia.

Đột nhiên chạy tới một góc bí mật, ánh mắt hắn xoay chuyển, cắn vỡ ngón tay, bắn ra một tia máu.

- Mổ!

Hắn đưa ngón tay dính máu tươi chỉ lên túi trữ vật đeo bên hông.

Túi trữ vật mở rag, Dương Phàm lưu loát từ trong túi lấy ra một xấp phù triện, giấu ở túi tiền.

Làm xong mọi thứ, Dương Phàm thở nhẹ một hơi.

Mất hết pháp lực, hắn cần phải dùng máu tươi của mình để dẫn, miễn cưỡng mở ra túi trữ vật, lấy ra mười mấy tấm phù triện.

Túi trữ vật này dù sao làm bạn với hắn nhiều năm như vậy, hơn nữa lúc trước hắn là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, máu tươi trong cơ thể ẩn chứa một tia linh tính.

Thông qua phương pháp này, ngay cả là mất hết pháp lực, dưới tình huống hiểu rõ nguyên lý pháp thuật, hắn cũng có thể miễn cưỡng khởi động một số pháp thuật chỉ cần ít pháp lực có thể thi triển.

- Ở bên kia, mau nhìn!

Trung niên râu cá trê kinh hô một tiếng, mang theo ba tên du côn tiếp tục đuổi theo.

Vừa rồi trong nháy mắt Dương Phàm biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ khiến cho bát thúc luống cuống một chớp mắt.

”Đây chính là việc quan hệ tới mười khối linh thạch cũng một ngàn lượng bạc, nhất định không thể cho ”dê béo” này lẫn mất”.

Dương Phàm đi đến nửa đường, tâm thần lại chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Đứng trên mảnh đất xanh, Dương Phàm nhìn con chó nhỏ cách đó không xa hỏi:

- Vật phẩm trong không gian sự thật của ta, như thế nào lấy vào nơi đây?

Con chó nhỏ nói:

- Ý niệm ngài khê động là có thể.

- Đơn giản như thế?

Ý niệm Dương Phàm khê động, Bạch Ngọc Nhân Sâm trong tay tiến vào Tiên Hồng Không Gian, nằm trong tay hắn.

- Ồ? Gốc nhân sâm trong tay ngài xem ra lập tức muốn chết. Đưa nó trồng trên mảnh đất xanh, không quá nửa ngày có thể khôi phục.

Con chó nhỏ nhìn nhân sâm trong tay Dương Phàm, thành linh thốt ra một câu.

- Ha ha! Ta sớm đoán vậy mới mua nó về. Không nghĩ tới mảnh đất xanh thực sự có hiệu quả này.

Dương Phàm vui tươi hơn hử nói.

- Ta đi giúp ngài lấy công cụ từ kho hàng

Dứt lời, con chó nhỏ tiến vào nhà tranh sau lưng, từ bên trong lấy ra một cái xẻng nhỏ, chạy tới gần đưa vào trong tay Dương Phàm.

Dương Phàm hiểu ý nó, dùng cái xẻng lật cỏ trên mảnh đất xanh, đào một hố đất nhỏ, vùi lấp một nửa gốc nhân sâm vào.

Thoáng chốc, từng tia nhỏ màu lục từ trong đất xanh kéo dài ra, tràn vào trong Bạch Ngọc Nhân Sâm.

Bạch Ngọc Nhân Sâm dùng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, từ bộ dạng uể oải không phấn chấn vốn có dần dần khôi phục sức sống.

- Thật tốt quá. Chỉ bằng vào gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm này là có thể bán được vài trăm linh thạch ở chợ giao dịch.

Dương Phàm cảm thấy mừng rỡ.

Vài trăm linh thạch, đó chính là một con số giá trị không nhỏ. Chậm rãi, Dương Phàm về tới biệt viện của mình, cố ý không cài cửa.

- Nhanh lên, cùng tiến vào

Râu cá trê chỉ huy ba tên du côn nhanh chóng vọt vào biệt viện. Nhưng sau khi tiến vào biệt viện, bọn họ đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Dương Phàm!

10. Chương 10: Đóng Cửa Đánh Chó.

Bát thúc mang theo vài tên du côn đi vào biệt viện nhưng không nhìn thấy bóng dáng Dương Phàm.

Có thể nói Dương Phàm chân trước đi vào, bọn họ lập tức đi theo, không có khả năng không thấy một bóng người.

- Tìm cho ta!

Trong mắt Bát thúc lóe hàn quang, kêu ba tên du côn tiến vào biệt viện tìm kiếm.

Nếu đổi lại bình thường, cho bọn hắn mượn trăm lá gan cũng không dám làm càn như thế.

Nhưng hôm nay là ngày đặc thù "Vấn Thiên đại hội", đại đa số tử đệ trong gia tộc đều đi tham gia "Vấn Thiên đại hội". Càng quan trọng là, đã từng đệ nhất thiên tài này mất hết pháp lực, trở thành một phế nhân mới khiến bọn họ không chút cổ kị nào.

- A!

Trong biệt viện đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, hai nha hoàn chừng 15,16 tuổi nhìn thấy mấy tên du côn như hung thần ác sát lập tức hoảng sợ mặt hoa biến sắc.

Hai nha hoàn này bình thường phụ trách cuộc sống hàng ngày của Dương Phàm. Trong gia tộc, tử đệ có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế tuyệt đối không quá năm người.

- Hắc hắc tiểu cô nương bộ dạng không tồi a!

Ba tên du côn này lập tức nổi sắc tâm, áp bức về phía hai nha hoàn nhan sắc bình thường này.

Là du côn, cuộc sống của bọn họ cũng không nở mặt nở mày như bề ngoài, thường xuyên một bữa no một bữa đói. Dương gia bảo coi như một nơi có chút pháp quy, bọn họ bình thường nhiều nhất chỉ đùa giỡn một ít đàn bà con gái.

Hiện giờ nhìn thấy hai nha hoàn diện mạo trung bình, tự nhiên cơn khát khó nhịn.

- Mấy người các ngươi, nhanh đi làm việc chính cho ta. Con mẹ nó, tám đời chưa đụng đến nữ nhân à

Bát thúc kia nổi giận nói.

- Vâng, vâng, Bát thúc!

Ba tên du côn vội vàng đồng ý, bắt đầu cẩn thận kiểm tra biệt viện.

- Hai nha hoàn các ngươi, thành thật khai báo cho ta. Có gặp qua chủ nhân các ngươi hay không?

Bát thúc lạnh lùng nhìn chằm chằm hai nha hoàn bị dọa sợ run rẩy này.

- Đại đại nhân. Chúng ta chưa từng thấy chủ nhân quay về. Một nha hoàn run giọng nói.

- Hừ! Nếu không nói nơi ẩn thân chủ nhân các ngươi, ta liền giao các ngươi cho ba tên sắc quỷ đói khát khó nhịn này. Đến lúc đó hậu quả thế nào, các ngươi có thể tưởng tượng

Bát thúc sắc mặt âm trầm, giọng uy hiếp.

- Cầu đại nhân bỏ qua cho chúng ta

- Chúng ta thật sự không thấy chủ nhân trở về người đi tham gia "Vấn Thiên đại hội" rồi!

Hai nha hoàn bị dọa sợ phát khóc.

Bát thúc không khỏi mặt lộ vẻ suy tư.

- Bát thúc! Chúng ta đã tìm khắp nơi nhưng không có bất kỳ manh mối gì. Tuy nhiên, chúng ta ở trong phòng, lại tìm được một ít vật phẩm đáng tiền.

Sau một lát, ba tên du côn tiến lại báo cáo, trong tay cầm một ít đồ cổ tranh chữ, bình ngọc bộ sách bộ dạng thẳng lợi trở về.

- Mấy tên các ngươi! Bát thúc mặt xanh mét:

- Ta cho các ngươi đến tìm người chứ không phải tới lấy đồ vật. Tính chết không đổi!

Ầm!

Ba tên du côn vẻ mặt ủy khuất, đem đồ vật trên tay ném xuống đất.

- Ta dám kết luận, Dương Phàm vẫn còn trốn trong viện này. Ánh mắt Bát thúc bắt đầu tìm tòi các góc trong viện.

- Chẳng lẽ

Bát thúc đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, chợt lẩm bầm:

- Không có khả năng pháp lực hần mất hết, theo lý thuyết thì không thể thi triển pháp thuật.

Nghĩ đến đây, Bát thúc đột nhiên đứng yên tại chỗ ngưng thần hút khí, hai tay lần lượt giao nhau đánh ra mấy đạo bí quyết, trên người sinh ra một cỗ dao động linh khí.

Đột nhiên, hai tròng mắt Bát thúc có thêm một chút linh quang.

Đây là pháp thuật tu sĩ bậc thấp thường dùng - Linh Nhãn Thuật!

Thông qua Linh Nhãn Thuật, tu sĩ có thể nhìn thấy một số sự vật mắt thường không nhìn thấy, tỷ như quỷ vật, hồn phách.

Đồng thời, Linh Nhãn Thuật còn có hiệu quả phá ẩn thân nhất định.

- Haizzz các người đây là tự mình chuốc lấy cực khổ. Đúng lúc này, cửa biệt viện truyền đến một giọng nam tử.

Thân hình Dương Phàm hiện ra, hần thở dài một tiếng, sau đó đóng cửa viện lại.

- Kết! Cửa viện đóng lại.

- Chủ nhân!

Hai nha hoàn vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nói.

- Người người quả nhiên ở trong này!

Bát thúc mặt lộ vẻ kinh ngạc, thấy Dương Phàm đóng cửa lại trong lòng đột nhiên có chút không ổn.

- Ba người các người, xông lên, đánh hần cho ta! Bát thúc cao giọng quát.

- Lên!

Ba tên du côn tới gần Dương Phàm.

- Ha ha! Ba tên phàm phu tục tử các người, dám động thủ với ta? Dương Phàm đứng trước cửa, bình tĩnh tự nhiên nói.

- A!

Ba tên du côn này khiếp sợ uy danh Dương Phàm ngày thường, lập tức dừng bước, bộ dạng do dự không quyết.

- Ba người các người, sợ cái gì? Hiện tại hần mất hết pháp lực, chính là một con hổ giấy. Lên cho ta, sau khi xong chuyện, thưởng cho mỗi người 100 lượng bạc.

Bát thúc ở phía sau quát lạnh, ánh mắt chớp lóe không ngừng, bắt đầu đánh giá Dương Phàm trấn định tự nhiên này.

- Dạ, Bát thúc!

Ba tên du côn vừa nghe 100 lượng bạc phần thưởng, lập tức tâm thần phấn chấn, giống như ăn Viagra quá liều, sợ hãi trong lòng biến mất sạch, không sợ sống chết ép tới Dương Phàm.

- Các người thật không sợ chết mà nghe hần giục giã?

Dương Phàm vui vẻ, trong mắt lóe tinh quang, chậm rãi nâng một bàn tay lên, một cỗ khí thế áp bách mơ hồ truyền ra.

- A!

Ba tên du côn này kinh hô một tiếng, vọt tới nơi cách Dương Phàm nửa thước thân thể liền cứng lại, không dám động thủ.

Bởi vì Dương Phàm vào giờ phút này, trên người có một cỗ khí phách cao thủ.

Tuy rằng mất hết pháp lực, nhưng dưới sự trợ giúp của mảnh đất màu xanh trong Tiên Hồng Không Gian, hắn có được thân thể cường đại của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, so với người thường thì mạnh hơn một khoảng lớn.

- Ba người các ngươi chẳng có tác dụng! Bát thúc thiếu chút nữa tức giận hộc máu.

- Ầm!

Đột nhiên, một quyền Dương Phàm đánh ra đánh bay một tên du côn gần nhất ra ngoài.

Lực đạo không ngờ mạnh như vậy, tên du côn kia nằm trên mặt đất hấp hối, khoe miệng trào ra một vòi máu.

Hai tên du côn khác lập tức bị dọa hồn vía lên mây, không biết làm gì.

Thịch! Thịch!

Dương Phàm lại đá ngang một cái, đá ngã hai tên du côn còn lại.

Chỉ nghe "rắc rắc" hai tiếng, chân của hai tên du côn đã bị gãy.

Trước sau thời gian không đến ba hô hấp, Dương Phàm đánh tàn phế ba tên du côn.

- Điều! Điều này sao có thể chứ?

Bát thúc mặt không giọt máu, khó tin nhìn "Đệ nhất phế tài gia tộc".

Hắn tuyệt đối không dự đoán được, sau khi tán công mà Dương Phàm còn có bản lĩnh vũ lực không tầm thường, đủ để đối phó một đám ô hợp.

- Nói cho ta biết, là ai phái các ngươi tới?

Ánh mắt Dương Phàm hùng hổ dọa người, sắc bén như đao.

- Ngươi! Ngươi đừng cho là ta sợ ngươi? Một phế nhân mất hết pháp lực, ta còn không coi ngươi ra gì!

Bát thúc ngoài cứng trong mềm nói, vừa nói thân thể vừa lùi lại phía sau.

- Ha ha! Ngươi! Một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ cũng dám ở trước mặt ta múa rìu trước cửa Lỗ Ban. Đối lại trước kia, ta chỉ thò đầu ngón tay là có thể diệt ngươi.

Dương Phàm cười dài nói.

- Hừ! Cho dù ngươi không nói thì Dương mỗ cũng biết là ai sai sử ngươi tới.

Thân thể Dương Phàm từng chút một ép tới gần Bát thúc, tạo cho hắn áp lực lớn lao.

- Ngươi sai sử phía sau có phải là tên ngu xuẩn Lý mập mập hay không? Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cười quỷ dị.

- Ngươi! Ngươi!

Bát thúc kinh hô một tiếng, sắc mặt kinh biến, hiển nhiên là bị một lời của Dương Phàm nói toạc bí mật.

- Ngươi đứng lại, tới nữa ta phải ra tay đó!

Bát thúc đầy mặt sợ hãi, trong tay lóe linh quang, hỏa linh lực bốn phía đột nhiên trở nên sống động, dần ngưng tụ thành một viên hỏa đạn.

- Ha ha! Thi triển một cái Hỏa đạn thuật mà ngươi cũng mất nửa ngày.

Dương Phàm mặt lạnh cười trào phúng, xem ra Bát thúc này cũng chỉ là một người tu tiên gà mờ.

Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một tấm phù triện. Dương Phàm cắn vỡ ngón tay, máu tươi bắn lên phù triện.

Đột nhiên, hắn quát khẽ một tiếng, phù triện trong tay bắn ra, ở trên bầu trời hóa thành một viên hỏa đạn, trước một bước đánh trúng Bát thúc!

- Bốp!

Trên người Bát thúc đột nhiên nổi lửa, không ngừng lăn lộn kêu la trên mặt đất. Dương Phàm mặt lạnh nhạt nhìn Bát thúc, lại từ trên người lấy ra một tấm phù triện.

- Tha mạng đại nhân tha mạng!

Ngọn lửa trên người Bát thúc dập tắt một chút, thấy động tác Dương Phàm không khỏi kêu khóc lên.

- Người nói, ta muốn xử trí mấy con chó săn các người như thế nào đây? Dương Phàm thông dong nói.

11. Chương 11: Pháp Thuật Hàn Băng.

- Đại nhân tha mạng. Tiểu nhân mắt chó không nhìn thấy Thái Sơn!

Ba tên du côn kia mặc dù bị Dương Phàm đánh cho tàn phế, chỉ còn một hơi nhưng cũng nằm trên mặt đất cầu xin.

- Công tử

Hai nha hoàn trong viện mặt hoa biến sắc, thấy Dương Phàm chế phục mấy kẻ ác ôn này, bộ dạng vẫn còn rất sợ hãi.

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam tử ôn hòa:

- Người chính là con trai của Dương Thiên? Không tồi, không tồi

Nghe tiếng, thần sắc Dương Phàm đại biến, xoay người nhìn lại mới phát hiện trong viện vô thanh vô tức có thêm một nho sinh trung niên.

Bộ dạng nho sinh trung niên này tuấn tú bất phàm, trong tay cầm chiết phiến, thần sắc ôn hòa, có thể tưởng tượng được phong lưu lỗi lạc thời trẻ tuổi của hắn.

Mặt hắn mang ý cười đang đánh giá Dương Phàm.

- Người là ai? Như thế nào biết tên cha ta? Dương Phàm hỏi theo bản năng.

Bình tĩnh nhìn lại, Dương Phàm lập tức nhận ra thân phận nho sinh trung niên này, hắn chính là Từ tiên sinh xuất hiện trên "Vấn Thiên đại hội" hôm nay.

Từ tiên sinh này cùng Thiếu chủ Kinh đô Dương gia cùng đến Dương gia bảo, thực lực sâu không lường được.

- Ha ha! Lão phu Từ Lập, người có thể gọi ta một tiếng Từ tiên sinh.

Nho sinh họ Từ hai tay chắp sau lưng, chậm rãi đi vào viện, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi mặt Dương Phàm, khẽ thở dài:

- Quá giống

Dương Phàm nao nao, lập tức lộ ra vẻ cảnh giác, thầm nghĩ: "Người này đến từ Kinh đô Dương gia, lại biết tên cha ta. Chẳng lẽ hắn chính là một trong những kẻ thù của phụ thân?"

- Xin hỏi Từ tiên sinh. ngài tới nơi ở của ta có chuyện gì không? Dương Phàm mặt không thay đổi hỏi.

Từ tiên sinh cười nói:

- Ta đến xem con của cố nhân. Sớm tại Kinh đô Dương gia ta đã nghe nói Nam Linh Dương gia có thiên tài hiếm có Đáng tiếc, việc thế gian lại trùng hợp như thế, lúc ta tới nơi này hiền diệt liền gặp bất hạnh, thiên tài ngã xuống.

- Nguyên lai Từ tiên sinh là cố nhân của cha ta, chẳng lẽ tiên sinh tới Dương gia bảo chỉ vì nhìn ta một lần? Sắc mặt Dương Phàm dịu xuống, nhưng không buông lỏng cảnh giác trong lòng.

- Ha ha. Dương nhiên không phải.

Từ tiên sinh không trả lời ngay vấn đề của Dương Phàm, ánh mắt đảo qua Bát thúc quỳ trên mặt đất cùng với mấy tên du côn kia.

- Mấy người này ở lại đây cũng không có tác dụng. Không bằng để ta thay người giải quyết phiền toái nhỏ này.

Từ tiên sinh cười lạnh nhạt, đột nhiên xòe chiết phiến trong tay.

Chiết phiến kia vừa xòe ra, linh quang mãnh liệt phóng ra. Một cỗ linh quang uy áp cường đại phủ xuống khiến cho cả tòa biệt viện đều cảm thấy khó thở.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, miễn cưỡng chống đỡ được cỗ linh áp này.

Xuyphụt!

Chiết phiến xòe ra, phụt ra một mảnh băng khí trong suốt màu lam.

Trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong biệt viện hạ xuống vài phần, hai nha hoàn đứng cách đó không xa lạnh lẽo run lên.

Bá!

Băng khí màu lam tạo thành mấy đạo băng vụ xà xẹt qua bốn người kia.

Hô!

Sau khi ánh lam lóe lên, trong biệt viện có thêm bốn "băng côn hình người" bị băng sương màu lam bao phủ.

Tách! Tách!

Từ tiên sinh thu lại chiết phiến, cười tủm tỉm nhìn Dương Phàm.

"Pháp thuật người này thật đáng sợ chiết phiến trong tay hắn ít nhất là linh khí thượng phẩm!"

Dương Phàm hoảng sợ, trong ý cười của Từ tiên sinh, hắn cảm nhận được một cỗ sát khí mơ hồ.

Trong pháp bảo pháp khí của Đông Thắng Đại Lục, cấp thấp nhất là "Pháp khí", cấp bậc hơi cao một chút là "Linh khí", càng cao cấp chính là "Pháp bảo"!

Bất kể là pháp khí, linh khí hay là pháp bảo đều chia làm: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Ánh mắt đảo qua bốn băng côn hình người kia, Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh. Hắn đã kết luận sinh cơ trong cơ thể bốn người kia đã hoàn toàn bị đông kết.

Bằng vào tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ của Bát thúc còn có thể chống đỡ được thời gian vài hô hấp, còn ba tên du côn kia chỉ trong nháy mắt đã bị đông lại mà chết.

Chỉ một quạt, liền kết thúc sinh mạng bốn người, nhẹ nhàng hời hợt như vậy.

Từ tiên sinh rốt cục là cường giả cảnh giới ra sao?

Dương Phàm cảm giác tu vi đối phương chỉ sợ còn trên sư tôn Liễu trưởng lão của mình. Toàn bộ Dương gia bảo, có thể chống lại chỉ có lão tổ Dương gia bề quan không ra kia.

- A!

Hai nha hoàn cách đó không xa bị sợ hãi mất hồn, trực tiếp mềm oặt ngã xuống đất.

- Pháp thuật hàn băng của Từ tiên sinh quả thật là đứng đầu trong những người văn bối từng gặp.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, nói ra lời thật trong lòng.

Trên Đông Thắng Đại Lục này, quốc gia vô số, càng có nơi Man Hoang đầy yêu thú. Ngự Dương quốc chỉ là một nước nhỏ không nổi bật. Nam Linh Dương gia lại càng chỉ là một gia tộc tu tiên bé nhỏ không đáng kể. Dương Phàm trước kia từng nghe từng gặp cũng cực kỳ có hạn.

- Hiền diệt quá khiêm tốn

Từ tiên sinh nhìn thẳng Dương Phàm, mặt không thay đổi hỏi:

- Tu vi của ta so với sư tôn ngươi, lại như thế nào?

- Đây

Dương Phàm không nghĩ tới đối phương lại đề cập đến sư tôn mình. Xem ra Từ tiên sinh có thể nhận thức Liễu trưởng lão.

- Nếu luận thực lực, sư tôn ta hẳn là không bằng Từ tiên sinh. Dương Phàm thản nhiên nói.

Từ tiên sinh không phủ nhận cười cười:

- Sư tôn ngươi Liễu Vô Ngàn, vì sao trước khi "Vấn Thiên đại hội" cử hành lại rời khỏi Dương gia bảo?

- Đây

Dương Phàm không biết trả lời như thế nào.

- Còn nữa. Có phải trước khi "Vấn Thiên đại hội" diễn ra, sư tôn ngươi phong ấn pháp lực của ngươi?

Trong mắt Từ tiên sinh lập tức lóe ra một luồng tinh quang, uy áp vô hình bức tới Dương Phàm.

Vù!

Thân hình chợt lóe. Từ tiên sinh trong chớp mắt đi tới trước người Dương Phàm, vươn một bàn tay khoác lên vai hắn.

Thân thể Dương Phàm cứng đờ, không thể động đậy, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng lạnh đến tận xương xâm nhập cơ thể mình.

Sau một lát, Từ tiên sinh một chưởng đẩy Dương Phàm ra, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

- Quái! Xem trong cơ thể ngươi trống rỗng. Chẳng lẽ thật sự tẩu hỏa nhập ma mất hết pháp lực?

Từ tiên sinh không thể nào hiểu nổi. Hắn vốn tưởng rằng là sư tôn Liễu trưởng lão của Dương Phàm dùng kế, phong ấn pháp lực đồ đệ. Hiện tại vừa xem thì không phải như vậy.

- Ầm!

Cửa viện bị đá văng ra, một thiếu niên áo trắng vọt vào nói với Từ tiên sinh:

- Tiên sinh, người để lại cho kẻ này một mạng. Ba năm sau, ta còn muốn đến Dương gia bảo một chuyến để gặp hai huynh đệ bọn họ một hồi.

Dương Phàm liếc mắt nhìn, thiếu niên áo trắng này không phải là thiếu chủ Kinh đô Dương gia Dương Vũ hoành hành không có kị ở Vấn Thiên đài hay sao?

Dương Vũ phá cửa mà vào, rất bá đạo, chỉ liếc mắt nhìn phé nhân Dương Phàm này một cái.

Từ tiên sinh cười nói:

- Dương Phàm là con của cố nhân, ta như thế nào xuống tay với hắn? Mà ngươi, như thế nào không ở lại xem "Vấn Thiên đại hội" của Nam Linh Dương gia?

- Hừ! Một đám con kiến Luyện Khí Kỳ, xem chỉ bắn mắt? Dương Vũ nói, vẻ mặt ngạo nghễ.

Từ tiên sinh vẫn tươi cười như trước, không có gì ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn Dương Phàm đối diện rồi nói:

- Ngày khác, nếu phụ thân người trở lại, xin thay ta hỏi thăm hân.

Dứt lời, Từ tiên sinh đánh mắt ra hiệu với Dương Vũ, hai người rời khỏi biệt viện.

- Phế vật. Người đừng quên "Vấn Thiên đại hội" ba năm sau. Đến lúc đó, xem ta như thế nào đem hai huynh đệ các người đồng loạt đánh thành phế nhân.

Trước khi đi, Dương Vũ quay đầu lại lạnh lùng liếc Dương Phàm một cái.

Dương Phàm nhún vai, đi vào biệt viện bắt đầu thu thập hành lý vật phẩm.

Từ tiên sinh cùng Dương Vũ đi tới một góc hẻo lánh của Dương gia bảo.

- Tiên sin, ngài như thế nào thay đổi chủ ý mà không xuống tay với kẻ này? Dương Vũ không kìm được hỏi.

- Nếu kẻ này thật sự có thiên phú cũng tiềm lực lớn lao, ta nhất định sẽ phế bỏ pháp lực của hắn để trừ họa về sau. Nhưng vừa rồi ta đã kiểm tra, tiểu tử này quả thật mất hết pháp lực, nhưng không đến mức trở thành phế nhân. Nếu muốn khôi phục đến tu vi lúc trước, ta thấy ít nhất cần thời gian hơn mười năm.

Từ tiên sinh trầm ngâm nói.

- Ha ha. Mười năm. Dương Vũ nở nụ cười:

- Ba năm sau, ta sẽ đến Dương gia bảo lại phế hắn lần nữa.

- Phế hắn một lần không phải vấn đề. Nhưng người tốt nhất không nên phá hủy kế hoạch của gia chủ cùng lão tồ.

Từ tiên sinh thành linh nói.

12. Chương 12: Diệu Dụng Của Kho Hàng.

"Xem ra Từ tiên sinh này rất có khả năng là một trong cừu gia của ta. Tuy nhiên hai người này dường như có mưu đồ gì cho nên tạm thời không hạ sát thủ với ta." '

Dương Phàm khẽ thở phào một hơi. Với thực lực Từ tiên sinh cũng Dương Vũ hiện tại, muốn giết chết hắn chỉ cần động động đầu ngón tay là được.

Đương nhiên, sở dĩ Từ tiên sinh không có xuống tay với Dương Phàm, vẫn là bởi vì tu vi hắn đều tán, trở thành một kẻ phế nhân.

Nếu Dương Phàm vẫn còn là tu luyện thiên tài lúc trước, đối phương có thể nhịn không động thủ với hắn hay không vậy thì khó nói.

"Hiện tại quan trọng nhất là phải có được thực lực tự bảo vệ mình. Khi ta cũng có được đủ thực lực mới hợp thời phản kích."

Trong con người thâm thúy của Dương Phàm chứa một cỗ ẩn nhẫn cùng cơ trí mà người thường khó có thể với tới.

Có được Tiên Hồng Không Gian, lại thêm "Tiên Hồng Quyết" xưa nay chưa từng có, trong lòng Dương Phàm có một ngọn đèn sáng khiến hắn có được bình tĩnh cùng rõ ràng trước nay chưa từng có.

Dưới sự trợ giúp của đất màu xanh, Dương Phàm có thể trong thời gian ngắn hoàn toàn khôi phục sinh cơ cùng sức sống trong cơ thể, có được thể chất của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Dương Phàm không mượn vật bên ngoài, cũng có thể khôi phục lại tu vi vốn có trong vòng bốn, năm năm, đây đã vượt xa so với Từ tiên sinh dự đoán.

Trở lại biệt viện, Dương Phàm nói với hai nha hoàn kia:

- Hai người các người, hỗ trợ ta thu thập đồ vật một chút.

- Vâng, công tử!

Hai nha hoàn tuân mệnh, dưới sự phân phó của Dương Phàm bắt đầu sửa sang lại một ít vật phẩm có giá trị.

Dương Phàm dù sao cũng ở Dương gia bao nhiêu năm như vậy, vật phẩm trân quý không ít.

Dương nhiên, vật phẩm tu tiên là trọng yếu nhất, hắn vẫn tùy thân mang theo. Túi trữ vật của hắn có mấy chục khối linh thạch, bốn năm kiện pháp khí, hai kiện linh khí hạ phẩm, mấy bình linh đan, một số ngọc giản, một ít tài liệu luyện khí.

Những tài nguyên này không thể so với người tu tiên trước một đời, nhưng nếu so với đám tán tu có thể nói là tư bản phong phú.

Rất nhanh, hai nha hoàn đem một ít vật phẩm trân quý yêu thích cất chứa của Dương Phàm lấy về trong viện, đóng gói gọn gàng.

- Hai người các ngươi đã hầu hạ ta nhiều năm như vậy, hiện tại pháp lực ta mất hết, không người có thể che chở các ngươi. Nơi này có chút bạc, hai người lấy đi chia nhau!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, lấy ra một túi bạc nhỏ ném cho hai nha hoàn này.

Nhìn biệt viện này, trong lòng hắn có chút phiền muộn.

- Đa tạ công tử ban thưởng!

Hai nha hoàn "phịch" một tiếng, quỳ sụp xuống đất, liên tục nói cảm ơn.

- Số ngân lượng này đủ để cho hai người các ngươi chuộc thân. Các ngươi có thể đi thôi, ngày sau tìm một người tốt.

Dương Phàm phát phát tay để cho hai nha hoàn này đi.

- Công tử bảo trọng.

Hai nha hoàn gạt nước mắt rời khỏi biệt viện.

Chờ hai người đi rồi, Dương Phàm biến sắc, lập tức đóng cửa biệt viện. Sau đó hắn đi vào trước đồng vật phẩm trân quý yêu thích, thò tay chạm vào. Đồng thời tâm thần hắn chìm vào Tiên Hồng Không Gian.

Bá! Bá! Bá!

Những bộ sách, đồ cổ, tranh chữ theo tay hắn chạm vào từng thứ một biến mất tại chỗ. Sau một lát, tại chỗ trống trơn, không còn một vật.

Trong Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm phân phó con chó nhỏ:

- Ngươi đem mấy thứ này cất vào trong kho hàng.

Con chó nhỏ kia vẻ mặt ủy khuất nói:

- Mấy thứ này lớn như vậy, hơn nữa ta cũng không phải phu quân vác.

- Vậy sao? Vậy cái xềng kia của ta ngươi làm như thế nào từ kho hàng lấy ra? Dương Phàm giơ cái xềng trong tay, mặt đầy ý cười.

Con chó nhỏ không có biện pháp, hết sức không tình nguyện chạy tới, há miệng cùng vươn tay rất nhẹ nhàng khua vác ba vật phẩm. Miệng một cái, trên lưng hai cái.

Dương Phàm trợn mắt há hốc mồm, con chó nhỏ này cũng quá thần kỳ đi!

Trong lòng khẽ động, Dương Phàm liền hỏi:

- Ta thấy lai lịch ngươi bất phàm, ngươi tên là gì?

Con chó nhỏ vừa nghe lời ấy, có chút tự hào nói:

- Ánh mắt chủ nhân quả nhiên không tầm thường. Ta chính là thần thú mạnh nhất sinh sống trên mảnh đất trong Tiên Hồng Không Gian này. (có một mình nó thì mạnh nhất chứ gì nữa)

Thần thú mạnh nhất!

Dương Phàm vừa nghe lời ấy, trong lòng khẽ động. Con chó này dĩ nhiên là thần thú!

Ở Đòng Thắng Đại Lục, thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giống như Kỳ lân, Thần Lo, Phượng Hoàng đều là thần thú người người đều biết.

Nhưng, biết thần thú là một chuyện, gặp qua lại là một chuyện khác.

Theo sách cổ ghi lại, tu sĩ chính mắt gặp qua thần thú, trên cơ bản vốn không thể sống mà quay về.

Cho dù là đám tu sĩ bậc cao được vạn người kính ngưỡng ở trước mặt thần thú đều không có năng lực phản kháng.

- Người là thần thú còn là cường đại nhất.

Dương Phàm kích động không thôi, vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, người là loại thần thú nào trong truyền thuyết? Hạo Thiên Khuyển? Tam Đầu Thần Khuyển? Hay là Thôn Nhật Khuyển?

Dương Phàm một hơi báo ra mấy loại thần thú dạng khuyển trong truyền thuyết.

Con chó nhỏ ngẩn ra, chợt tức giận nói:

- Không nên so sánh ta với loại sinh linh thấp kém đó.

- Vậy xin hỏi danh hiệu của người?

Lời nói Dương Phàm tức thì khách khí hơn. Tên này, ngay cả thần thú dạng khuyển trong truyền thuyết đều xem thường.

- Tên của ta là con chó nhỏ.

Con chó nào đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt tự hào nói.

- Người kêu con chó nhỏ?

Trên trán Dương Phàm hiện đầy vết đen.

- Đúng vậy, không thể giả được. Toàn bộ Tiên Hồng Không Gian, có thể hưởng quang vinh đặc thù như vậy, chỉ có một mình chó nhỏ ta đây.

Con chó nhỏ không cho là nhục, ngược lại cho là quang vinh nói.

- Thôi thôi thôi một con chó ngốc, khẳng định bị ai lừa dối.

Dương Phàm không hề để ý con chó nhỏ, để nó chuyên tâm giúp mình chuyển đồ vật. Chỉ trong chớp lát, con chó nhỏ vận chuyển hết đồ vật vào kho hàng.

- Đúng rồi! Ta có thể lấy thứ gì ta muốn trong Tiên Hồng Không Gian ra trong nháy mắt hay không?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Có thể. Chủ nhân đứng ở kho hàng, chỉ cần một ý niệm trong đầu, muốn đồ vật gì, đưa tay ra động vào, đồ vật đó liền xuất hiện trong tay ngài ở hiện thực.

Con chó nhỏ đáp.

- Thần kỳ như vậy?

Dương Phàm đi vào kho hàng, thực nghiệm một chút, quả đúng như lời con chó nhỏ nói. Chính mình trong hiện thực có thể lấy ra đồ vật trong nháy mắt.

Sau khi sắp xếp lại đồ vật, Dương Phàm một thân thoải mái đi ra cửa lớn, cuối cũng liếc mắt nhìn tòa biệt viện này một hồi, trong mắt hiện ra vài tia nhớ lại.

- Gặp lại sau!

Dương Phàm thở dài trong lòng, liền dứt khoát cất bước hướng ra ngoài Dương gia bảo.

Lúc đi đến cầu treo cửa lớn Dương gia bảo, hắc mớ hồ còn nghe được vài tiếng nói nhỏ của hộ vệ trông cửa.

- Nhìn thấy tên đầu bạc kia không? Hắc từng là đệ nhất thiên tài Nam Lĩnh Dương gia Dương Phàm. Tuy nhiên chính tại hôm nay, hắc trở thành một phế nhân.

- Nguyên lai là hắc à! Ta vừa rồi chợt nghe người đi đường nói, hiện tại hắc đã là danh phó kỳ thật đệ nhất phế vật.

- Hắc từ thiên tài biến thành phế vật, hiện tại một đầu tóc bạc.,ta cảm thấy hắc thật đáng thương

Một hộ vệ có vẻ non nớt trong đám có chút không đành lòng.

- Đồ không có tiền đồĐó là hắc xứng đáng như vậy!

Mấy hộ vệ trông cửa khác nhất tề đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía hộ vệ trông cửa tướng mạo non nớt kia.

- Ta chỉ là đồng tình hắc, vậy cũng là sai saoHộ vệ trẻ tuổi vẻ mặt ủy khuất nói.

- Thôi, thôi. Trừ phi tất yếu, về sau ta tận lực không đến địa phương quỷ quái này.

Dương Phàm rời khỏi Dương gia bảo, nghe thấy đoạn đối thoại đó không khỏi lộ vẻ cười khổ.

Dương Phàm lắc lắc đầu, bình tĩnh dị thường rời khỏi Dương gia bảo, khoe miệng nổi lên một tia chua xót.

Đi ước chừng vài chục dặm, Dương Phàm ngừng lại. Lúc này sắc trời đã dần tối.

- Xem ra, đã không kịp về nhà. Nếu ta còn tu vi Ngưng Thần Kỳ thì tốt, ngự kiếm phi hành chỉ cần thời gian nửa nén nhang, liền có thể tới nhà.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm liền tiến vào một mảnh rừng hiểm vắng chân người, gom một đồng cỏ khô, sau đó lại phát hiện mình không có đá đánh lửa.

Haiz!

Mất pháp lực chính là không thể làm gì.

Dương Phàm nhún vai lấy ra một tấm phù triệu màu đỏ, sau đó cắn vỡ ngón tay, máu tươi trào ra.

Phốc!

Phù triệu kia hóa thành một viên hỏa đạn đánh trúng đồng cỏ, ngọn lửa bốc lên. Dương Phàm liền tiến lại gần đồng lửa, khoanh chân mà ngồi.

Trên thực tế, lấy thể chất Ngưng Thần Kỳ của hắc, cho dù ngồi ở khu rừng ẩm ướt lạnh lẽo này cũng sẽ không sinh bệnh.

Nhưng là thiên tính nhân loại không thích hắc ám cùng cô đơn. Đốt lửa lên thì trong lòng cũng sẽ ấm áp một chút.

- Đêm dài vắng vẻ, không bằng ở nơi này tu luyện "Tiên Hồng Quyết" đi.

Dương Phàm có chút cô đơn, dứt khoát nhắm mắt tu luyện, tâm thần chìm vào thức hải.

Ở sâu trong thức hải có một đoàn ánh sáng màu ngọc như hư vô mông lung, nơi này bao hàm tin tức về "Tiên Hồng Quyết".

Khi tâm thần Dương Phàm cùng đoàn ánh sáng màu ngọc này dung hợp, một luồng tin tức khổng lồ vọt tới ý thức của hắc

13. Chương 13: Trường Sinh Bất Tử.

Giờ phút này, hần đang chịu đựng dòng tin tức đến từ luồng ánh sáng ngọc, tinh thần bị trùng kích thật mạnh giống như dê sông bị nước lũ tràn về, thời khắc đều có thể sụp đổ.

Một khi không thể chịu đựng được áp lực tinh thần này, như vậy Dương Phàm rất có khả năng bị tinh thần thác loạn, kết cục đáng sợ trở thành ngu ngốc.

Cho nên, giờ phút này Dương Phàm không dám có một tia lơ lửng.

Cũng may dòng tin tức này tuy rằng rất mãnh liệt, nhưng thời gian liên tục cũng không dài.

Sau một lát, Dương Phàm thở nhẹ ra một ngụm trọc khí, trên trán xuất hiện mấy giọt mồ hôi như hạt đậu.

”Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyển - Luyện Khí Thiên”

Một đoạn khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu xoay vần trong đầu Dương Phàm.

Nguyên lai, Dương Phàm chỉ chiếm được một bộ phận công pháp khẩu quyết ”Tàn Quyển” trong ”Tiên Hồng Quyết”.

”Tàn Quyển” chia làm chín tầng, vừa lúc đối xứng chín cảnh giới lớn của Tu Tiên Giới: Luyện Khí, Ngưng Thần, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Giờ phút này, tin tức cùng công pháp khẩu quyết có liên quan đến ”Tàn quyển - Luyện Khí Thiên” tự nhiên vào tay, Dương Phàm cũng bắt đầu lĩnh ngộ bước đầu.

”Không hổ là công pháp nghịch thiên. Chỉ nội dung của ’Luyện Khí Thiên’ tầng thứ nhất đã nhiều hơn nội dung của tất cả ngọc giản trong túi trữ vật của ta”.

Dương Phàm kinh ngạc thở dài một hơi.

Lĩnh ngộ hồi lâu, trong lòng hần liền có thêm đủ loại hiểu ra.

Đứng đây, hần mở to mắt nhìn bóng đêm xung quanh, cảm giác mỗi một phiến lá, tảng đá, trong mỗi một cọng cỏ dại đều ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng thân cận.

Hần mở hai tay ra muốn ôm lấy đại tự nhiên này, tâm thần thậm chí xông ra hoàn cảnh bốn phía.

Tại giờ khắc này, trong vòng phạm vi mười trượng, bất kỳ gió thổi cỏ động đều không trốn khỏi lỗ tai hần.

Thậm chí ngay cả tiếng hít thở của một con sâu ngoài mấy trượng, cũng không tránh khỏi cảm quan của hần.

Đây là một loại ý cảnh vi diệu cỡ nào, làm người ta tâm động vô cùng, mà lại tự nhiên trôi chảy đến như vậy.

Mấy hô hấp qua đi, Dương Phàm từ trong cảnh giới này tỉnh lại, chỉ thấy thần thanh khí爽, lỗ chân lông toàn thân như tự hô hấp, trôi chảy thoải mái vô cùng.

Đứng yên trong khu rừng này, hần có một loại ảo giác như cá gặp nước.

Tuy nhiên, khi hần lại muốn tiến vào cảnh giới thần kỳ này thì lại cảm thấy bất lực.

Xem ra, loại cảnh giới này không thể có một tia miễn cưỡng, tự nhiên mà đến không thể cưỡng cầu.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, lại nảy sinh một tia nghi hoặc:

- Kỳ quái! khẩu quyết này tối nghĩ thâm ảo hơn xa bất kỳ pháp thuật cùng công pháp nào ta tu luyện gấp mười, gấp trăm lần, vì sao ta lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ một phần chứ?

Hần cũng sẽ không cho rằng hết thảy là bởi vì thiên phú của mình.

Người trong nhà tự biết chi tiết của mình, tư chất cùng thiên phú của Dương Phàm ở Nam Linh Dương gia còn có thể được coi là thiên tài, nhưng nếu đặt ở trên Đông Thắng Đại Lục dọc ngang hàng tỷ dặm thì chỉ có thể thuộc loại trung bình.

Trong một bản sách cổ có ghi lại kỳ tài có một không hai, từ trong bụng mẹ bắt đầu Luyện Khí, năm tuổi Ngưng Thần, mười tuổi Trúc Cơ. (chắc là tên nào xuyên việt đây)

Dương nhiên, quái thai như vậy cũng là cực ít, cũng chỉ giới hạn nghe đồn mà thôi.

Lúc trước Dương Phàm có thể trở thành đệ nhất tại thiên tài Dương gia bảo không chỉ bởi vì thiên phú của hắn mà còn có cố gắng, cùng với sự tôn dục lòng tài bởi không thể phân ra.

Suy tư thật lâu, Dương Phàm cũng không nghĩ thông suốt, dứt khoát không nghĩ nữa.

Tiếp tục ngồi khoanh chân, Dương Phàm cũng không nóng lòng đột phá, hắn bắt đầu tìm hiểu từng nội dung trong "Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyền"

Dòng tin tức khổng lồ kia nằm trong một trạng thái hỗn độn, tin tức tầng thứ nhất Luyện Khí rõ ràng vô cùng, tầng thứ hai Ngưng Thần mơ hồ một chút, tầng thứ ba Trúc Cơ mông lung không rõ, thậm chí chỉ biểu hiện một bộ phận nhỏ,

về phần Trúc Cơ trở lên chỉ là một đống hỗn độn, Dương Phàm không thăm dò được tin tức nào.

Nói cách khác, tuy rằng hắn tiếp thu nội dung dòng tin tức "Tiên Hồng Quyết - Tàn Quyền" nhưng trước mắt chỉ có thể hiểu biết nội dung ba tầng đầu.

"Dòng tin tức bên trong 'Tàn Quyền' chính là khủng bố, không chỉ có bao gồm công pháp khẩu quyết từ Luyện Khí Kỳ đến Đại Thừa Kỳ, còn có một số phân loại. Bao gồm Luyện Đan Thiên, Thảo Mộc Thiên, Yêu Linh Thiên, Thánh Liệu Thiên, Bàng Môn Tả Đạo Thiên"

Dương Phàm bước đầu đọc lướt qua một số nội dung đại khái phân loại liền lập tức bị luồng tri thức phong phú này bao phủ.

Tỷ như Luyện Đan Thiên, nơi này ghi lại các phương pháp luyện chế cùng tài liệu phối chế các loại linh đan diệu dược.

Một loại linh đan nào đó trong này, không ngờ là đan dược cực kỳ trân quý trong Tu Tiên Giới.

Tỷ như Trúc Nhan Đan, có thể trì hoãn rất lớn dung mạo người tu tiên lão hóa.

Người tu tiên tuy rằng tu tiên nhưng cũng không đại biểu có thể thanh xuân vĩnh trú, dung mạo vẫn sẽ già cả như cũ. Mức độ già cả cùng tiến độ tu luyện của tu sĩ có liên quan.

Nếu tiến độ tu luyện cực nhanh, hai mươi tuổi liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ, trước năm mươi tuổi Trúc Cơ, trước trăm tuổi Kết Đan, như vậy dung mạo tu sĩ ở một đoạn thời gian tương đối dài sau này có thể giữ nguyên bộ dạng khoảng hai mươi tuổi.

Nhưng, thiên tài như vậy ở Tu Tiên Giới chiếm tỷ lệ cũng rất nhỏ, hơn nữa quá trình tu luyện thường gặp phải bình cảnh, ngay cả thiên tài cũng bởi vậy mà trì trệ không tiến. Cho nên, đại bộ phận tu sĩ Tu Tiên Giới này, dung nhan đều theo thời gian mà dần dần biến già đi.

Nam tu sĩ có lẽ không để ý, nhưng nữ tu sĩ trời sinh thích đẹp, thậm chí sẽ coi dung mạo trọng yếu như sinh mạng.

Có lẽ hiệu quả thực tế của Trúc Nhan Đan đối với người tu tiên không lớn, nhưng Dương Phàm ở Luyện Đan Thiên còn thấy một loại "Duyên Thọ Đan".

Ý nghĩa như tên, Duyên Thọ Đan có thể gia tăng tuổi thọ của tu sĩ.

Đối với người tu tiên mà nói, lực hấp dẫn của nó là trí mạng.

Con đường tu tiên dài dòng, có bao nhiêu tu sĩ bởi vì tuổi thọ đến cùng, do đó hóa thành một nắm tro tàn, thể lương vô cùng.

- Duyên Thọ Đan, đây chính là linh đan gần như thất truyền của Tu Tiên Giới! Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không thôi.

Trừ Trúc Nhan Đan cùng Duyên Thọ Đan này ra, trong Luyện Đan Thiên còn có vô số linh đan kỳ diệu vô dùng, có loại Dương Phàm ngay cả nghe cũng chưa từng.

- Luyện Đan Sư, địa vị ở Tu Tiên Giới cực kỳ cao thượng.

Trong lòng Dương Phàm nảy sinh ra một ý, nhưng chỉ là chợt lóe mà qua, không làm ra quyết định.

Sau đó, hắn lại bắt đầu đọc lướt qua vài phân loại phía dưới.

Thảo Mộc Thiên, liệt kê vô số thiên tài địa bảo trong thiên địa. Có độc vật, có linh vật, kỳ hoa dị thảo vô số kể. Trong này, còn có một bộ công pháp phân biệt độc tính thảo mộc.

Yêu Linh Thiên cũng tương tự Thảo Mộc Thiên, liệt kê yêu vật thiên hạ.

Nội dung hai thiên này, Dương Phàm không có hứng thú.

Thánh Liệu Thiên phía sau, không ngờ nói về y đạo!

Nội dung bên trong Thánh Liệu Thiên không ngờ chiếm cứ một nửa các loại nội dung, Dương Phàm không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nhớ tới Luyện Đan Thiên, Thảo Mộc Thiên, Yêu Linh Thiên phía trước, dường như là đặt nền móng cho Thánh Liệu Thiên này.

Thánh Liệu Thiên nói về dược lý trong thiên hạ, bao gồm kết cấu thân thể người, yêu thú, vật chủng. Nói đến chỗ thâm ảo, thậm chí còn đem đạo trị liệu dung nhập vào trong thiên địa đại đạo.

Trong đó, Thánh Liệu Thiên chú ý chính là yên lặng kính dâng, tinh thần vô tư bác ái thiên hạ!

Nói nhảm!

Dương Phàm không tin bộ lý luận này, bỏ qua Thánh Liệu Thiên một bên, bắt đầu xem nội dung của Bàn Môn Tả Đạo Thiên có chút thiếu.

Bàn Môn Tả Đạo Thiên, nơi này giảng về các loại thần thông pháp thuật lập tức hấp dẫn ánh mắt của Dương Phàm.

- Trời ạ! Nơi này không ngờ còn có không ít pháp thuật thất truyền của Tu Tiên Giới.

Dương Phàm lập tức hưng phấn, bắt đầu xem nội dung bên trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên. Cái gì Tỳ Thủy Quyết, Mê Túng Bộ, Dịch Dung Thuật, Áo Ảnh Phân Thân Thuật, Thân Ngoại Hóa Thân, Thiên Lôi Quyết... vô số pháp thuật thần thông, bí thuật khiến hắn hoa cả mắt.

Đương nhiên, đại bộ phận thần thông pháp thuật nơi này, với tu vi hiện tại của hắn căn bản không thể tu luyện, trừ khi có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ, thậm chí là Trúc Cơ Kỳ.

Trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên có một câu nói đại cương: Bàn Môn Tả Đạo Thiên này, chỉ có thể đọc lướt qua, khó có thể thành đại đạo.

Một câu này như một chậu nước lạnh hắt lên mặt Dương Phàm.

Đây là đạo lý gì?

Tinh thần kính dâng bác ái của y đạo được tôn sùng thành thiên địa đại đạo. Pháp thuật thần thông ngược lại cho là tiểu đạo, bàn môn tả đạo.

"Tiên Hồng Quyết" đích xác rất cường đại khiến trái tim Dương Phàm đập thành thịch.

Ưu thế to lớn nhất của công pháp này, đó là thanh xuân vĩnh trú. Ưu thế thứ hai, tuổi thọ dài lâu, gần như gấp đôi tu sĩ cùng cấp.

Đặc biệt, khi Dương Phàm tiến vào loại trạng thái dung nhập môi trường xung quanh, loại cảm giác dường như có thể nắm hết thủy trong tay, làm cho người ta động lòng cỡ nào.

Để cho Dương Phàm động lòng nhất vẫn là tiềm lực thật lớn của bộ công pháp này.

Nội dung "Tàn Quyển" không ngờ bao quát chín cảnh giới từ Luyện Khí Kỳ đến Đại Thừa Kỳ.

Kéo dài qua chín đại cảnh giới!

Cái này đại biểu cho cái gì?

Nó là một bộ công pháp có thể chân chính đạt tới bờ bên kia của trường sinh bất tử. Nhưng trong lòng Dương Phàm không phục! Ngay sau đó, hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

14. Chương 14: Đêm Động Phòng Tới Muộn.

Lúc này, hắn lập tức xuất hiện trong kho hàng, bốn phía đặt một số vật bình thường hắn thích.

Đi ra kho hàng, đặt chân trên thổ địa màu xanh. Dương Phàm tự động sinh ra một loại cảm xúc khó thể nói rõ.

Cả không gian là một mảnh tĩnh mịch. Trên thổ địa màu đen thẫm kia tản ra khi tức tử vong cô quạnh, vọt về phía hắn như thủy triều.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, lần đầu tiên cảm giác mình cô độc như thế.

Mặc dù sau khi tán công, hắn ở Dương gia bảo đã bị đủ loại nhục nhã cùng trào phúng, gần như bị mọi người bài xích. Dưới tình huống như vậy, trong lòng hắn vẫn giữ nguyên được một mảnh trong sáng.

Nhưng vào giờ khắc này, hắn đứng trên mảnh đất xanh nhỏ bé, bốn phía là một vùng khí tức hoang vu chết chóc, hắn không hiểu sao lại nảy sinh ra một loại cô độc bất lực chưa từng có.

Trong mảnh đất xanh, từng dòng chảy nhỏ tràn vào thân thể hắn, trong phút chốc khiến hắn tiến vào loại trạng thái kỳ lạ lúc trước, dung nhập môi trường xung quanh dường như có thể nắm mọi thứ trong tay.

Một mảnh đất xanh lại có thể ở nơi tử vong vô biên vô hạn này giữ được một sự yên lặng cùng xanh biếc.

Nó giống như là ốc đảo trong sa mạc khô cằn kia, khiến vô số người lạc đường nhìn thấy hy vọng, không khỏi nước mắt lưng tròng, vui sướng cực kỳ.

Trong phút chốc, loại cô độc bất lực trong lòng Dương Phàm biến mất không còn hình dáng.

Nếu sinh ra là cây rừng, ta lấy tươi tốt mà quang vinh. Nếu sinh ra là cây cỏ, ta lấy um tùm mà xanh biếc.

Vào giờ khắc này, Dương Phàm hiểu ra một loại ngoan cường cùng bất khuất của sinh mạng.

Phù!

Thật lâu sau, hắn phun ra một ngụm trọc khí thật dài.

Chỉ lần ngộ đạo lần này, hắn thấy cảnh giới linh hồn của mình tăng lên một bậc. Lực lượng linh hồn không ngờ nhảy tới cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn lúc trước. Loại tốc độ này khiến Dương Phàm cảm thấy khủng bố.

Thời gian ngắn ngủi không đến chén trà nhỏ mà hắn lại đạt được mục tiêu mà người thường mất mười, hai mươi năm đều khó có thể đạt được.

Lực lượng linh hồn hắn đạt tới Luyện Khí Đại Viên Mãn, pháp lực tu vi nếu tu luyện đến Luyện Khí Đại Viên Mãn vậy chính là chuyện thuyên đến đầu cầu tự nhiên thăng, chỉ cần khổ tu trong hiện thực.

- Chúc mừng chủ nhân.

Con chó nhỏ bên cạnh nhà tranh vui vẻ nói.

Dương Phàm duỗi thân thể một chút mới phát hiện chỗ vô cùng ảo diệu của "Tiên Hồng Quyết", đủ xưng là kỳ công thiên cổ.

Nhưng nếu muốn xưng là nghịch thiên, Dương Phàm cảm thấy được có chút không đủ.

Công pháp này dường như lấy y đạo làm chủ, muôn vàn pháp thuật khác, vạn vật thần thông ngược lại đều thành bâng môn tả đạo.

Ghê tởm chính là, Thánh Liệu Thiên chủ đạo cái loại tinh thần "bác ái thiên hạ, vô tư kính dâg".

Điều này làm Dương Phàm khó có thể chấp nhận.

Tu Tiên Giới hiện tại, đại bộ phận tu sĩ vì lợi riêng, pháp bảo, linh đan, vì các loại ích lợi mà tranh đoạt, thậm chí không tiếc sinh mạng làm giá phải trả.

- Con chó nhỏ. "Tiên Hồng Quyết" chính là công pháp nghịch thiên theo lời người? Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Hắn chính là trong lòng có nghi ngờ, đều không phải không hài lòng uy năng của "Tiên Hồng Quyết".

"Tiên Hồng Quyết" là một công pháp có thể chân chính đạt tới trường sinh bất tử. Chỉ điểm này thôi thì Dương Phàm đã không còn một tia không đủ.

- Đúng vậy. Chẳng lẽ người có nghi vấn gì sao? Con chó nhỏ nói.

- Nếu ta không nhìn lầm thì bộ công pháp này lại lấy y đạo làm chủ, lấy bác ái thiên hạ, vô tư kính dâg là tư tưởng cuối cùng.

Trên mặt Dương Phàm hơi mang một tia nghi hoặc.

- "Tiên Hồng Quyết" ta cũng không tu luyện. Là công pháp nghịch thiên, nó chính là duy nhất thế gian, người tu luyện chỉ có một. Nhưng là, ta còn biết một ít tin tức có liên quan.

Trên mặt con chó nhỏ lộ vẻ nhớ lại, ấp a ấp úng nói:

- Nó thật sự không phải là công pháp y đạo gì! Chỉ là nghe nói nghe nói nó là một bộ công pháp nghịch thiên loại phi chiến đấu.

- Loại phi chiến đấu?

Dương Phàm ngẩn ngơ, lập tức không còn gì để nói:

- Loại phi chiến đấu. đó không phải công pháp phụ trợ sao?

- Vậy hạ có lẽ, đại khái có lẽ có thể là vậy! Con chó nhỏ thốt lên mấy từ.

- Tuy nhiên, người yên tâm đi. Cho dù là công pháp phụ trợ, nó cũng là nghịch thiên, ít nhất cũng có thể cho người tung hoành đồng cấp. Cái này gọi là "tồn tại tức là đạo lý". (câu này Lôi Mông nói với Phiêu Vũ Thiên Tôn trong Tinh Thần Biển thì phải)

Con chó nhỏ cười hắc hắc.

Dương Phàm trầm mặc hồi lâu, hỏi:

- Ta đây có thể đồng thời tu luyện công pháp khác không? Tỷ như một loại công pháp đại thần thông nào đó.

- Trên lý luận, hẳn là có thể! Con chó nhỏ có chút không xác định nói.

- Được rồi. Coi như ta tìm sai người.

- Dương Phàm nhún vai, coi như nhìn rộng hơn.

Bất kể công pháp chiến đấu hay là công pháp phụ trợ, chỉ cần nó có thể mang đến cho mình thực lực, mang đến cơ hội trường sinh bất tử thì đó chính là công pháp tốt nhất.

Về phần cái tư tưởng bác ái vô tư kính dâg chó má kia thì để nó đi gặp quỷ đi.

Trong Bàng Môn Tả Đạo Thiên có nhiều pháp thuật thần thông như vậy làm cho Dương Phàm rất chờ mong.

Trước khi đi, Dương Phàm nhìn thoáng qua gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm chôn ở trong đất xanh.

Giờ phút này, gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm này đã khôi phục vài phần sinh cơ, điểm sáng màu xanh cuộn cuộn không ngừng lưu chuyển bên trên.

- Ủ, rất tốt! Nhân sâm này đã hoàn toàn khôi phục sức sống, không được bao lâu chính là một gốc Bạch Ngọc Nhân Sâm 500 năm trân quý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Phàm ngẫm vui sướng, không tốn một linh thạch liền kiếm được một thiên tài địa bảo trị giá vài trăm linh thạch.

Nhìn mảnh đất xanh, hai mắt Dương Phàm sáng lên. Đây chính là ngón tay vàng phát tài làm giàu a!

- Ồ? Như thế nào ta cảm giác được diện tích đất xanh này thoáng mở rộng một chút? Dương Phàm đột nhiên khẽ "ồ" một tiếng, nhìn mảnh đất xanh dưới chân mình, chẳng lẽ là ảo giác?

Thần thức Dương Phàm cảm giác được có tăng lên một chút nhưng lại không thấy biến hóa gì.

- Cổ quái!

Dương Phàm cho là ảo giác, nghĩ rồi lại trở về kho hàng.

Sau đó, bóng hắc biến mất khỏi Tiên Hồng Không Gian. Con chó nhỏ nhìn bóng Dương Phàm rời đi, thì thào lẩm bẩm:

- Chủ nhân này của ta cùng đủ ngu ngốc rồi, ta như thế nào lại quên không thể nói hắc nói bạch, bằng không về sau hắc sẽ biết

Con chó nhỏ này lại lộ vẻ mặt hối hận.

Bên đồng lửa, Dương Phàm nhìn rừng cây tĩnh lặng bốn phía, trong lòng không khỏi sinh ra một mảnh màu xanh sinh cơ bừng bừng.

- Thời gian còn hơn nửa đêm, không bằng đi tu luyện.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, lại bắt đầu lĩnh ngộ nội dung bên trong "Tàn Quyền - Luyện Khí Thiên".

Từng đoạn khẩu quyết cùng ký hiệu tối nghĩa xoay quanh trong thức hải hắc.

Theo lý thuyết, nội dung của Luyện Khí Thiên này vô cùng tối nghĩa thâm ảo, hơn xa công pháp bình thường mười lần có thừa. Nhưng là, Dương Phàm lại có thể trong mộng lung hiểu ra ý nghĩa của nó.

Hơn nữa, loại ý nghĩa này, cho dù hắc hiểu rõ cũng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra.

Có lẽ là bởi vì lực lượng linh hồn của Dương Phàm đạt tới cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn, chỉ nửa đêm hắc liền sinh ra khí cảm.

Khí cảm là một cánh cửa tu sĩ nhất định phải trải qua để bước vào Luyện Khí Kỳ.

Từng tia màu xanh mát lạnh chảy trong cơ thể hắc, vô hình vô chất, vô sắc vô vị.

Đây là một loại lực lượng như thế nào, ngay cả bản thân Dương Phàm cũng chỉ có thể mờ mịt chạm vào, người ngoài căn bản không thể cảm nhận được.

Giờ phút này, người ngoài nhìn vào chỉ thấy trong cơ thể Dương Phàm vẫn là trống rỗng, không hề có một tia pháp lực.

Nhưng Dương Phàm lại chân thật cảm nhận được mình đã bước tới bên cạnh cảnh giới Luyện Khí Kỳ.

Ngày hôm sau, giọt sương sớm rơi lên trán hắc.

Dương Phàm như gốc cây khô ngồi khoanh chân dưới đất, đồng lửa bên cạnh đã sớm tắt. Vẻ mặt hắc yên tĩnh, trầm mê trong ý cảnh khó thể nói rõ, trong phạm vi 20 trượng, một tia hít thở, một con kiến, một phiến lá khô hết thấy đều có cảm giác liên hệ chặt chẽ với cảm quan của hắc.

Cảm nhận lạnh lẽo trên trán, Dương Phàm mở hai mắt.

Khoảnh khắc hắc mở mắt, dường như hiện lên một vệt màu xanh ôn nhuận như mưa móc, khí chất của hắc cũng xảy ra biến hóa không nhỏ.

Giờ phút này, bất kỳ người nào lần đầu nhìn thấy hẳn đều sinh ra một loại hảo cảm cùng thân thiện.

Tuy nhiên, nếu để cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường dò xem thì trong cơ thể hẳn vẫn trống rỗng, không hề có một tia pháp lực.

Đứng bên cạnh đồng lửa đã tắt, Dương Phàm cười thản nhiên, ngón tay khẽ động, ánh lửa lóe lên. Một viên hỏa đạn bắn ra đánh trúng lên một gốc cây xanh mướt.

Bụp.

Ngọn lửa thiêu đốt trên cây một lát, bởi vì không khí ẩm ướt buổi sáng sớm trong rừng nên lửa không lan tràn mà chỉ để lại một vết nám.

- Ha ha

Trên mặt Dương Phàm mang theo một tia mỉm cười. Một đêm trước, pháp lực hẳn mất hết.

Nhưng mà lại qua một đêm, hẳn thành công "trọng sinh", thì triển ra pháp thuật đầu tiên. Hỏa đạn thuật, chính là một loại pháp thuật cấp thấp nhất. Đối với Dương Phàm mà nói, đây lại là một bắt đầu mới.

15. Chương 15: Thể Chất Biến Dị.

Nên biết rằng, muốn thi triển loại pháp thuật cấp một như hỏa đạn thuật ít nhất cũng cần tu tu vi Luyện Khí Kỳ.

Giờ phút này Dương Phàm mới vừa sản sinh khí cảm không lâu, chưa bước vào Luyện Khí Kỳ, nhưng dưới linh hồn ý cảnh không tầm thường, phi thường lưu loát phóng ra một hỏa đạn thuật.

Chỉ bằng điểm này, hẳn so với Bát thức Luyện Khí Sơ Kỳ gà mờ lúc trước thì mạnh hơn rất nhiều.

Liếc mắt nhìn vết nám trên thân cây, Dương Phàm mỉm cười đứng trên mặt đất, thể xác tinh thần giãn ra, cảm giác từng đợt khí tức sinh mạng quanh quẩn xung quanh thân thể.

Vừa rồi thi triển một cái hỏa đạn thuật ít nhất tiêu hao một phần tư pháp lực của Dương Phàm.

Nhưng khi hẳn đi ra khỏi khu rừng rậm này, bất kể là pháp lực hay là lực lượng linh hồn đều khôi phục tới trạng thái mạnh nhất.

- Năng lực khôi phục này thật đáng sợ

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một tia run rẩy. Năng lực khôi phục như thế, quả thật so với dùng linh đan diệu dược bình thường cũng không thấp hơn.

Thử nghĩ, lấy loại năng lực khôi phục khủng bố này, ở trong số đồng giai thì còn ai có thể chống lại Dương Phàm.

Mặc dù "Tiên Hồng Quyết" không phải công pháp thần thông chuyên chiến đấu nhưng chỉ dựa vào năng lực khôi phục kinh thể hải tặc này liền có thể hoành hành đồng cấp.

Một phần tư pháp lực, Dương Phàm chỉ mất mười mấy nhịp thở liền khôi phục hoàn toàn.

- "Tiên Hồng Quyết" có phải là công pháp hệ Mộc hay không đây? Trong lòng Dương Phàm sinh ra một tia nghi vấn.

Trong công pháp Ngũ Hành cơ bản, tu sĩ tu luyện công pháp hệ Mộc có khí mạch dẻo dai nhất, chiến đấu lực kéo dài cường đại hơn rất nhiều tu sĩ đồng cấp.

Đồng thời, công pháp hệ Mộc cũng có thần thông cũng pháp thuật trị liệu, về mặt ẩn giấu khí tức cũng cưu thế nhất định.

Bình thường, tu sĩ tu luyện công pháp hệ Mộc thì tuổi thọ so với những tu sĩ đồng cấp khác lâu dài hơn một chút.

- Nhưng, lúc trước ta ngộ đạo, rõ ràng cảm giác được một cành cây ngọn cỏ, một viên gạch viên ngói đều có linh tính. Đây đã thuộc về siêu việt phạm trù của công pháp hệ Mộc bình thường.

Dương Phàm chung quy không thể xác định thuộc tính cụ thể của "Tiên Hồng Quyết".

Có lẽ khi hần tu luyện trọn bộ công pháp đến Đại Viên Mãn, hết thảy có thể sáng tỏ.

Đi trên đường cái, Dương Phàm quay đầu liếc mắt nhìn lại khu rừng không tên kia, trong lòng sinh ra một loại cảm xúc kỳ lạ.

- Rời khỏi Dương gia bảo, hiện tại ta nên trở về nhà!

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, dọc theo đường cái đi về phía Vụ Liễu trấn của Dương gia bảo.

Dọc theo đường đi hần cũng gặp một số người đi đường.

Những người đi đường này phần lớn đều là ở thôn xóm lân cận, bọn họ nhìn thấy Dương Phàm cũng chỉ nhìn nhiều một cái, không có vẻ gì khác thường.

Dương Phàm cảm giác thật cổ quái. Ngày hôm qua hần từ Dương gia bảo đi rạc, đi đến đâu đều có thể nghe được tiếng bàn luận, thậm chí bị người khác chỉ trỏ.

- Rất cục là ở đâu xảy ra vấn đề?

Vì giải quyết nghi hoặc trong lòng, Dương Phàm đi tới một hồ nước bình lặng ở phía trước.

Đứng trước hồ nước, Dương Phàm thấy được một nam tử văn nhả tuần tú, một đầu tóc đen tùy ý rối tung, tuy là hỗn loạn nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhuận như gió.

- Đây là ta?

Dương Phàm cảm thấy kinh ngạc, một đầu tóc bạc biến thành tóc đen không nói, khí chất trên người cũng xảy ra biến hóa lớn lao.

- Không được. Với trạng thái của ta, khi về nhà khẳng định sẽ khiến người có tâm tư hoài nghi.

Dương Phàm trầm nghĩ không ổn.

Nghĩ đến đây, hần liền hít sâu một hơi, thu liễm khí tức trên người.

Theo động tác của hần, mặt hồ nước trước mặt gợn lên từng đợt lăn tăn.

Cổ khí tức đặc thù trên người Dương Phàm thu liễm từng chút một, sinh cơ càng ngày càng ít.

Tới một lúc, sắc mặt hần lộ vẻ tái nhợt, bộ dạng yếu đuối.

Dương Phàm cũng không dừng lại, khí tức trên người lại biến hóa thêm một bước.

Lại một lát sau, toàn thân hần giống như một cây khô, không hề có một tia khí tức sinh mạng.

Vừa nhìn, giống như một người chết.

Ầm!

Đột nhiên, giống như một khúc gỗ, thân thể Dương Phàm cứng ngắc ngã thẳng xuống đất, mặt không chút máu, làn da lạnh băng.

Chẳng lẽ hần tu luyện bí thuật, một chút không cẩn thận đã đánh mất mạng?

Nửa canh giờ qua đi, mặt trời chiếu lên mặt Dương Phàm, thân thể hần mới bắt đầu chậm rãi nhúc nhích.

Theo sau, làn da lạnh lẽo của hần bắt đầu khôi phục độ ấm, trên mặt có một ít huyết sắc.

- Thật là kỳ quái. Loại Khô Mộc Công này ta giống như là sinh ra đã biết, sử dụng thành thục, không ngờ vừa học là biết.

Dương Phàm kinh ngạc không thôi.

Khô Mộc Công không phải là nội dung trong Bàn Môn Tà Đạo Thiên, mà là một loại pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên.

- Chẳng lẽ Chỉ cần là pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên, ta đều có thể học được rất nhanh?

Dương Phàm liền chọn lựa một loại pháp thuật trọng yếu khác hiện tại có thể học được trong Thánh Liệu Thiên - Vũ Lộ Thuật.

Vũ Lộ Thuật có thể trị khỏi vết thương ngoài da, có tác dụng to lớn đối với miệng vết thương.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Dương Phàm. Vũ Lộ Thuật này hẳn vừa mới lĩnh ngộ một chút liền học được ba, bốn thành hỏa hầu.

Chỉ thấy hắn xòe bàn tay, một đám sương mắt thường nhìn không thấy tản ra trong không khí khiến cho tâm thần trong sáng thoải mái, tuyệt diệu không thể tả.

Bị giới hạn bởi pháp lực và hỏa hầu, tuy rằng là Vũ Lộ Thuật nhưng lại nhìn không thấy mây mưa, cho dù người tu tiên sử dụng Linh Nhãn Thuật cũng chỉ có thể nhìn thấy một màn sương màu xanh nhạt.

Không biết hiệu quả Vũ Lộ Thuật này thế nào?

Dương Phàm chờ mong trong lòng, đây chính là một trong những loại pháp thuật trọng yếu trong "Tiên Hồng Quyết".

Vì thế, hắn cắn vỡ đầu ngón tay trái của mình, tay phải thi triển Vũ Lộ Thuật.

Đúng lúc này, một cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Ngón tay Dương Phàm vừa mới cắn vỡ, làn da bị rách, máu còn không tràn ra thì miệng vết thương đã khép lại.

Chờ sau khi tay phải Dương Phàm thi triển Vũ Lộ Thuật thành công, miệng vết thương đã sớm khép lại.

Dương Phàm không khỏi ngẩn ngơ, còn có thể cảm nhận được cảm giác mát lạnh chảy trên ngón tay kia.

Cảnh tượng như thế quả thực vượt qua phạm vi nhận biết của Dương Phàm.

Trong truyền thuyết, có vị đại năng thần thông cái thế nào đó hoặc là thần thú cường đại có tấm thân bất diệt, đao thương bất nhập, cho dù là có vết thương cũng có thể tự liền trong nháy mắt.

- Nguyên lai Không chỉ có pháp lực khôi phục nhanh, ngay cả miệng vết thương này cũng có tốc độ khôi phục khủng bố.

Dương Phàm càng nghĩ càng cảm giác được mức độ khủng bố của "Tiên Hồng Quyết".

Thậm chí, đã không thể dùng khủng bố để hình dung, xưng là biến thái cũng không quá đáng.

Chỉ trong một đêm, thể chất Dương Phàm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lực lượng thân thể hắn, tốc độ, nhanh nhẹn không biến đổi nhiều, chỉ duy nhất tốc độ khôi phục đạt tới một trình độ mà bản thân hắn cũng cảm thấy đáng sợ.

Phù!

Dương Phàm hít sâu một hơi, lau khô mồ hôi lạnh trên trán, lại thi triển Khô Mộc Công khiến khí tức trên người biến thành một người rất phổ thông.

Nghĩ rồi, hắn càng điều chỉnh trạng thái này xuống dưới khiến bộ dạng hắn thoát nhìn có chút suy yếu.

- Rồi, cái dạng này, không khác biệt lắm

Dương Phàm nhìn mặt hồ nhu gương trước mặt hết sức vừa lòng, lần đầu tiên phát hiện mình cũng có điểm yêu thích về đẹp của mình.

Dương Phàm trong mặt hồ kia tuy rằng hơi chút suy yếu nhưng phối hợp với bề ngoài anh tuấn của hắn lại có một loại khí chất phong độ của người trí thức.

Trở lại đường lớn, người đi đường nhìn thấy Dương Phàm vẫn không quá lạ như cũ.

Ngược lại có một thái bà nhìn thấy Dương Phàm, ánh mắt vốn đục ngầu đột nhiên sáng ngời, không nhìn được thốt lên:

- Tiểu tử thật tuấn tú, chỉ là thoát nhìn có chút suy yếu.

Rồi về mặt bà ta lại tiếc hận nói:

- Haizzz, người trẻ tuổi hiện giờ, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị nữ sắc vắt kiệt sức sống.

Thính lực Dương Phàm rất tốt, cách rất xa cũng nghe được lời nói của lão thái bà kia, thiếu chút nữa vấp tảng đá dưới chân ngã nhào.

Về phương diện sắc đẹp, mười tám năm nay Dương Phàm vẫn đều áp chế rất gắt gao.

Là đệ nhất thiên tài, nữ tử xinh đẹp nháy mắt đưa tình với hắn trong Dương gia bảo nhiều vô số kể.

Nhưng là, cho tới bây giờ Dương Phàm vẫn là một xử nam.

Không phải bởi vì hắn không có dự vọng về phương diện này, mà hắn không muốn bởi vì sắc đẹp mà chậm trễ việc tu luyện.

Nghe được lời nói của lão thái bà kia, trong lòng Dương Phàm không có gì để nói nhưng không kìm nổi thâm nghĩ: "Thế chất của ta đã xảy ra biến dị, năng lực khôi phục lại mạnh như thế. Tại phương diện kia, lực kéo dài hắn là không kém a"

Nghĩ đến đây, trái tim của xử nam mười tám tuổi Dương Phàm bị áp lực nhiều năm không ngờ nhảy mạnh mấy hồi.

Một đường không ngừng đi vội, Dương Phàm không chút mệt mỏi, thần khí vẫn tràn đầy như cũ.

Khi mặt trời chiều ngả về tây, phía trước xuất hiện một khu rừng liễu.

Dưới ánh hoàng hôn chiều tà, một trấn nhỏ yên tĩnh an bình xuất hiện trong tầm mắt Dương Phàm.

Tròng mắt hắn hơi đỏ lên, nước mắt rơi xuống, khẽ thở dài: "Vụ Liễu trấn, nhà của ta, rốt cuộc cũng tới"

16. Chương 16: Vụ Liễu Trấn.

Lúc mới sinh ra, hắn vốn chưa từng gặp mẹ đẻ của mình, cùng phụ thân sống nương tựa vào nhau, hai cha con đi tới Vụ Liễu trấn.

Lúc ấy, phụ thân cưới một nữ tử bình thường ở Vụ Liễu trấn làm vợ.

Lúc hai tuổi, đệ đệ Dương Lỗi sinh ra.

Năm sáu tuổi, Dương Phàm được phụ thân đưa tới Nam Lĩnh Dương gia. Lúc ấy Liễu trưởng lão không chút do dự nhận hắn, thậm chí còn không kiểm nghiệm thiên phú tu tiên của hắn.

Năm đó, đệ đệ Dương Lỗi kiên quyết muốn đi theo ca ca tu tiên. Vì thế, tuy rằng không muốn nhưng Dương mẫu nước mắt rưng rưng đưa Dương Lỗi đến Dương gia bảo.

Từ đó về sau là mười hai năm ròng khổ tu.

Mau thân Dương thị sợ ảnh hưởng tu luyện hai huynh đệ nên không có chuyển đến ở Dương gia bảo mà cùng con gái nuôi Dương Tuệ Tâm sống nương tựa lẫn nhau.

Trong mười hai năm này, huynh đệ Dương Phàm hàng năm mới có thể về nhà đoàn viên một, hai lần, hơn nữa đều là vào ngày trọng yếu như lễ tết

- Vụ Liễu trấn

Dương Phàm gạt nước mắt, trong lòng tưởng niệm cùng kích động xưa nay chưa từng có.

Nguyên lai, Vụ Liễu trấn ở sâu trong đáy lòng là một chốn bình yên.

Hiện giờ, hấn vừa mất đi pháp lực không lâu, ở Dương gia bảo chịu cô lập chưa từng có, gặp đủ loại nhục nhã cùng châm chọc.

Khi hấn trở lại Vụ Liễu trấn mới cảm thấy được nơi này thân thiết ấm áp, ở sâu trong đáy lòng lại thân cận như vậy.

Lòng mang một loại cảm xúc khó thể nói rõ, Dương Phàm dưới ánh mặt trời lặn chậm rãi đi về Vụ Liễu trấn.

Đường hẹp quanh co, rừng liễu dưới hoàng hôn lại an bình điềm tĩnh như vậy, giống như là một cô gái yên tĩnh ngủ nghỉ.

Khi Dương Phàm đi vào Vụ Liễu trấn chỉ nhắc lên một đợt gợn sóng nhỏ.

Dù sao, Vụ Liễu trấn chỉ là thế giới người thường sinh sống, hiểu biết tin tức về Tu Tiên Giới rất ít.

Lấy con người và phong tục nơi này, ngay cả bọn họ biết Dương Phàm tán công trở về cũng sẽ không giống người ở Dương gia bảo, châm chọc cùng bỏ đá xuống giếng không hề che giấu.

- Ồ? Đây không phải con lớn của nhà Dương Thiên sao? Nghe nói là đi Dương gia bảo tu tập pháp thuật tiên gia, như thế nào lại về vào lúc này?

- Tối hôm qua nghe tin đồn, nghe nói con lớn của nhà Dương Thiên tu luyện pháp thuật mắc sai lầm, trở thành một người bình thường, hiện tại mới về nhà đó

- Ha ha! Không tu tiên thì thôi, ta thấy tiểu tử này không tồi, bộ dạng cũng rất đẹp trai. Cô nương nhà ai mà chẳng thích. Hôm nào, ta làm bà mối làm mối cho hấn

Dương Phàm tiến vào Vụ Liễu trấn, đụng tới người quen thuộc còn lên tiếng chào hỏi.

- Hắc, Phàm ca. Huynh không phải đi tu tiên sao? Làm sao lại trở lại vào lúc này? Thiết Ngưu ở cách vách ánh mắt lén lút, từ thật xa liền thấy được Dương Phàm.

- Thiết Ngưu. Một năm không gặp, ngươi lại cao lên rất nhiều a. Dương Phàm vui vẻ nói.

Thiết Ngưu bằng tuổi hấn, lúc mới sinh ra đã nặng tám, chín cân, trời sinh thần lực, đã bái một võ lâm cao thủ trong thế tục làm sư phụ, nghe nói còn cũng học được một ít tài nghệ.

Giờ phút này, Thiết Ngưu trưởng thành giống như một con trâu rừng, dáng người khôi ngô, cao hơn Dương Phàm hấn một cái đầu, giống như một người khổng lồ nhỏ.

- Phàm ca tu tiên trở về, hấn là học không ít pháp thuật. Khi nào rảnh chúng ta luận bàn, luận bàn.

Thiết Ngưu khờ khạo cười nói. Hấn lớn giọng, tiếng nói cả nửa con phố đều có thể nghe rõ.

Trong phòng Dương gia.

Tuệ Tâm. Như thế nào ta nghe thấy Thiết Ngưu ồn ào, giống như là Phàm nhi về nhà Dương thị đang làm việc nhà đột nhiên nghe được động tĩnh bên ngoài.

- Mẫu thân, con ra nhìn xem

Một giọng thiếu nữ êm tai từ khuê phòng truyền ra.

- Không nói chuyện phiếm với người nữa Ta vào gặp mẫu thân cùng muội muội. Dương Phàm bỏ lại Thiết Ngưu rồi cất bước về nhà.

Đây là một căn nhà bình thường bằng gỗ được dựng lên mười tám năm trước, bằng tuổi với Dương Phàm.

Nhìn căn phòng do tự tay phụ thân tạo ra, trong mắt Dương Phàm lộ ra một loại tình cảm không biết tên, trong lòng thì trào nói nhỏ:

- Phụ thân Người rốt cục đi đâu?

Két! Cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Đại ca

Một bóng người yếu điệu quen thuộc xuất hiện trước mặt Dương Phàm, ngạc nhiên vui mừng hô to.

Đây là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, ăn mặc giản dị ước chừng 15, 16 tuổi. Đôi mắt sáng như trăng rằm, mặt hoa trắng như ngọc, tóc mềm như tơ buộc ở sau đầu.

Giọng nàng nhẹ nhàng như gió, mềm mại như nước, đôi con ngươi dịu dàng dường như có linh tính.

- Tuệ Tâm. Đại ca đã trở lại

Dương Phàm mỉm cười nhìn muội muội Dương Tuệ Tâm. Nửa năm không thấy, nguyên lai hạt giống mỹ nhân giờ này đã trưởng thành như hoa như ngọc. Càng đáng quý chính là giọng nói ngọt ngào làm tâm thần người ta sáng khoái.

- Mẫu thân mẫu thân! Đại ca đã trở lại, người mau ra đây.

Dương Tuệ Tâm biểu lộ ra các loại tình cảm vui vẻ, lôi kéo tay Dương Phàm đi vào trong nhà, hô lớn.

- Phàm nhi về rồi à

Một giọng nói run run truyền đến. Dương thị từ trong buồng đi ra, nhìn thấy con trai lớn, không khỏi lệ nóng lưng tràn.

- Mẫu thân, con đã trở về.

Dương Phàm đi lên cầm bàn tay run rẩy của mẫu thân, lại thấy trên mặt bà có thêm vài nếp chân chim nơi khóe mắt.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Dương thị lau khô nước mắt, không hỏi Dương Phàm vì sao trở về cũng không hỏi đệ đệ Dương Lỗi vì sao không về.

- Qua đây, mau ngồi đi. Trời đã tối, nương đi nấu cơm cho người.

Dương thị cùng con trai hàn huyên vài câu liền đi vào phòng bếp làm cơm.

Dương Phàm cảm động trong lòng, hẳn đoán được mẫu thân cùng muội muội hẳn là đã biết chuyện mình tán công ở Dương gia bảo.

Nhưng là hai mẹ con lại không hề đề cập tới chuyện này.

- Đại ca, nếu đã về nhà thì huynh cứ an tâm ở lại. Vụ Liễu trấn chính là nhà của huynh. Dương Tuệ Tâm rót cho Dương Phàm chén trà, nói.

Sau đó, Dương Tuệ Tâm liền kể một ít việc nhà cho Dương Phàm, đều nói một số chuyện vui vẻ.

Dương Phàm lắng lắng nghe, không muốn đánh vỡ bầu không khí ấm áp cùng yên bình.

- Tuệ Tâm. Năm nay muội đã mười bảy tuổi, dựa theo phong tục thế tục cũng đã đến tuổi gả chồng. Vụ Liễu trấn này, có người nào thích hợp

Dương Phàm lại chủ động đề cập đến việc hôn nhân đại sự của Dương Tuệ Tâm.

Bởi vì lần này hắn trở về thì thấy Tuệ Tâm nhan sắc tuyệt luân, cho dù không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng được coi là hoa nhường nguyệt thẹn. Hơn nữa tính cách dịu dàng, theo lý thuyết hẳn là có rất nhiều người tới bàn việc kết thân.

- Đại ca

Mặt hoa của Dương Tuệ Tâm đỏ lên, đầu cúi xuống. Nói đến vấn đề này, khuê nữ nhà ai mà lại không thẹn thùng?

- Khụ khụ

Dương Phàm ho nhẹ hai tiếng, che bớt xấu hổ cười nói:

- Đại ca quên, mới này là thế tục giới.

Thế tục giới cùng Tu Tiên Giới có khác biệt rất lớn. Thế tục giới bị lễ nghi phong kiến cường đại trói buộc. Tu Tiên Giới, tương đối mà nói thì có vẻ tự do hơn.

Nếu ở Tu Tiên Giới, nam tu sĩ cùng nữ tu sĩ ngằm tiếp xúc, chung sống với nhau, tự do luyện ái cũng không tính là ngạt nhiên.

Nhưng nếu ở giới thế tục xảy ra loại chuyện này, nữ tử sẽ bị chụp cái mũ "không biết hổ thẹn", "không trinh tiết", thậm chí có nơi còn có thể nhốt nữ tử vào lồng, ném xuống sông té hà bá.

Dương Phàm hàng năm ở lại Tu Tiên Giới đã ngược lại thích ứng với kết giao tự do, đột phá gông cùm lễ nghi phong kiến.

- Cũng không trách được đại ca. Gần nửa năm qua, người tới cửa cầu thân thật không ít. Giọng Dương Tuệ Tâm nhỏ như gió thoảng, lén liếc Dương Phàm một cái, nói:

- Chỉ là, bậc phạm phu tục tử này Tuệ Tâm đều không thích. Còn may mẫu thân yêu thương, đều trưng cầu ý kiến của muội

- Ha ha.

Dương Phàm đột nhiên tức cười, nói:

- Nguyên lai ánh mắt muội muội rất cao, không để ý đến phạm phu tục tử này. Hay là muội muội muốn đi Tu Tiên Giới tìm kiếm chồng tốt?

- Đại ca lại chê cười ta

Dương Tuệ Tâm hé miệng cười, ý ngượng ngùng dần dần biến mất, con mắt sáng hơi chút mờ đi, nói:

- Từ lúc nhỏ, Tuệ Tâm mắt thấy đại ca cùng Tam đệ cùng nhau lên núi tu tiên, trong lòng hâm mộ không thôi. Nhưng Tuệ Tâm tư chất ngu dốt, nhất định không thể tu tiên mà chỉ có thể mắt nhìn những tiên sư tiêu sái thoát trần, rất tiêu điều tự tại.

Dương Phàm khẽ thờ dài một hơi:

- Muội muội nghe ta khuyên một lời, tuyệt đối không thể yêu người trong tiên đạo. Tiên phạm cách biệt, tuổi thọ hai người cách xa nhau, nếu không trải qua được thời gian ma luyện, cuối cùng chỉ có thể gia tăng bi thương!

Đôi sáng của Dương Tuệ Tâm chợt lóe:

- Về sau đại ca có quyết định gì?

- Con đường trường sinh bất tử, chính là một con đường có đi mà không có về

Trong mắt Dương Phàm thần quang ngưng tụ, thâm thúy vô cùng, trên người không hiểu tràn ra một loại khí chất siêu nhiên của thế giới bên ngoài, rồi lại cùng môi trường chung quanh hòa hợp làm một thể.

Dương Tuệ Tâm vừa nghe lời ấy, con ngươi linh động không hiểu sao co lại.

Đúng lúc này, trong nhà bếp truyền đến tiếng Dương thị rên lên.

- Mẫu thân, người làm sao vậy?

Dương Phàm cùng muội muội đồng thời đứng dậy đi vào trong bếp, lại phát hiện lúc Dương thị thái rau, không cẩn thận làm đứt tay.

- Không có việc gì

Dương thị nhin đau, miễn cưỡng cười với hai người:

- Bằng bó một chút là không thành vấn đề. Các ngươi lên nhà chính tán gẫu đi.

- Như vậy sao được? Để con đến giúp mẹ.

Dương Tuệ Tâm không chờ mẫu thân từ chối liền tiếp nhận công việc của Dương thị, hỗ trợ nấu cơm.

- Mẫu thân, người tới bên này, con hiện giờ đang nghiên cứu đạo y học, trị liệu cho người một chút.

Dương Phàm nâng tay mẫu thân, một bàn tay khác thì triển Vũ Lộ Thuật. Một tầng sương mù mắt thường nhìn không thấy bao phủ miệng vết thương trên ngón tay Dương thị, sau đó làm bộ mát xa huyết vị, ấn ngón tay cái lên miệng vết thương.

Dương thị chỉ cảm thấy miệng vết thương trên ngón tay có một cảm giác mát lạnh chảy qua.

Sau một lát, Dương Phàm lấy ngón tay ra, chỉ thấy làn da Dương thị vốn bị cắt rách đã lành lại kéo da non mềm như trẻ con.

Hoàn hảo không tổn hao gì.

- Hả?

Sau khi chữa khỏi vết thương trên ngón tay của mẫu thân, Dương Phàm bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác kỳ dị.

17. Chương 17: Cảm Giác Quỷ Dị.

Mơ hồ có một dòng chảy nhỏ, vô hình vô chất chảy trong cơ thể Dương Phàm, chảy khắp tứ chi bách hải, ngay cả linh hồn đều được tẩy rửa.

Đó là một loại cảm giác khó tả, làm cho người ta lâng lâng muốn bay, thậm chí có xu hướng gây nghiện.

Tuy nhiên, loại cảm giác này chỉ giằng co trong nháy mắt, khi miệng vết thương khép lại thì cảm giác cũng biến mất.

- Phàm nhivết thương của ta?

Dương thị vẽ mặt kinh dị, vết thương trên ngón tay mình cứ vậy mà khỏi hẳn!

Bà thầm nghĩ: "Nó không phải bị mất pháp lực sao? Như thế nào còn có thể dùng pháp thuật?"

- Mau thân. Đây là thuật y đạo, ở trong tiên Thuật chỉ có thể tính là bàng môn tả đạo. Dương Phàm cười ha ha nói, hẳn làm sao không đoán được tâm tư mẫu thân.

- Thì ra là thế. Phàm nhi, nếu con không màng công danh, ở Vụ Liễu trấn làm thầy thuốc cứu nhân độ thế cũng không tồi. Ta thấy y thuật của con so với y quán đối diện thì mạnh hơn nhiều.

Dương thị vui mừng nói, vội đi qua giành việc của con gái.

- Mẫu thân, người nghỉ tạm một bên đi Dương Tuệ Tâm khuyên can, không đành lòng nói.

- Thương của mẹ đã tốt rồi

Dương mẫu mặt đầy ý cười, quơ quơ ngón tay của mình, nguyên là miệng vết thương đã kéo da non hết sức rõ ràng.

- Như thế nào có thể?

Dương Tuệ Tâm nao nao, đôi mắt sáng lên, chuyển lên mặt Dương Phàm, trong mắt mang theo một tia khác thường.

- Đại ca người hiện tại nghiên cứu thuật y đạo, lập tức liền trị lành vết thương của nương. Thật thần kỳ!

Dương thị vừa thái rau vừa cười nói.

- Nương. Người cẩn thận một chút, đừng để ngón tay bị thương nữa.

Dương Phàm dặn dò một câu liền đi khỏi nhà bếp, trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Mới vừa rồi trong quá trình trị thương cho mẫu thân, cái loại cảm giác đó thật sự rất quỷ dị.

Dương Phàm mơ hồ có một loại ảo giác: tu vi của mình dường như tăng lên

Đương nhiên, loại cảm giác này rất mơ hồ, ngay cả chính hắn cũng không thể xác định.

Thử nghĩ, trên thế gian này nào có chuyện như vậy? Giúp người trị thương còn có thể tăng tu vi.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải tất cả mọi người đều đi tu luyện thuật y đạo rồi? "Có thể là ảo giác của ta thôi"

Dương Phàm cười cười, đi lên phòng khách ngồi xuống, muội muội Dương Tuệ Tâm cũng đi tới.

- Đại ca

Con ngươi linh động mà dịu dàng của Dương Tuệ Tâm dừng trên người Dương Phàm, bộ dạng có chút chần chờ.

- Muội có vấn đề gì cứ trực tiếp hỏi đi. Hai huynh muội chúng ta còn có lời gì không thể nói sao?

Dương Phàm thần nhiên ngồi trên ghế, rất tùy ý nói.

- Muội muốn hỏi đại ca có thật sự là đúng như lời đồn, mất hết pháp lực hay không?

Dương Tuệ Tâm thấp giọng hỏi nhìn thẳng vào mắt Dương Phàm, dường như muốn từ trong mắt hắn nhìn ra một tia sơ hở.

Nhưng mà Dương Phàm không hề bận tâm, con ngươi đen thẳm thâm thúy mà thần bí khiến Dương Tuệ Tâm không thể nhìn ra bất kỳ manh mối gì.

- Mất hết pháp lực không giả nhưng cũng không phải giống như người ngoài đồn thổi trở thành một phế nhân. Đại ca hiện tại không phải chuyển sang tu thuật y đạo sao? Đây cũng miễn cưỡng có thể tính là bàng môn tả đạo trong tu tiên.

Dương Phàm mặt ôn hòa nói, trên người mơ hồ tản mát ra một luồng khí tức tự nhiên tươi mát làm cho người ta không kìm nổi sinh ra một tình cảm thân thiết.

Dương Tuệ Tâm ngậy người một chớp mắt, cổ khí tức mờ mịt trên người Dương Phàm cũng đột nhiên biến mất.

Đột nhiên, nàng cảm thấy được trên người đại ca có lẽ có bí mật nào đó không muốn người biết.

- Đại ca không ngờ chuyển sang học thuật y đạo, không bằng huynh mở một nhà y quán ở Vụ Liễu trấn này nhé?

Dương Tuệ Tâm đề nghị.

Dương Phàm lắc đầu cười nói:

- Đại ca vừa mới bước trên y đạo, học thức cùng kinh nghiệm còn thấp, nếu tùy tiện mở y quán chẳng phải sẽ làm tổn thương tính mạng người khác?

- Điều này sao có thể? Đại ca nắm giữ là pháp thuật tiên đạo, cách thức vừa rồi chữa khỏi vết thương của mẫu thân, làm sao thầy thuốc thế tục có thể so sánh!

Dương Tuệ Tâm hé miệng cười, không đồng ý nói.

- Đạo y học bác đại tinh thâm, đại ca chỉ lần mò được sơ sơ. Trị liệu một ít vết thương ngoài da bình thường còn được, nếu gặp nghi nan tạp chứng khác liền bó tay không cách nào. Việc này vẫn là để lại sau này tính tiếp.

Dương Phàm đích thật không phải là đang nói dối. Ở trong "Tân Quyển - Thánh Liệu Thiên" có học vấn y đạo phong phú như trời biển, ngay cả kết cấu thân thể người, kết cấu yêu thú, kết cấu sinh mạng đều có đề cập.

Hiện giờ, Dương Phàm chỉ nắm giữ được Khô Mộc Công cùng Vũ Lộ Thuật trong Thánh Liệu Thiên. Khô Mộc Công là pháp môn thu liễm khí tức còn Vũ Lộ Thuật là pháp thuật trị liệu ngoại thương (vết thương ngoài da, bề ngoài).

”Nếu ta có thể tinh thông tất cả học thức trong Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Đan Thiên, rất có khả năng ở Tu Tiên Giới này có thể trở thành một đời Được sư và Luyện Đan Sư.”

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Bất kể là Được sư hay là Luyện Đan Sư thì địa vị ở Tu Tiên Giới đều cực kỳ đặc thù. Sở dĩ như vậy, là bởi vì số lượng của bọn họ rất ít.

Được sư cùng Luyện Đan Sư đều bị thể hệ tu luyện chính thống bài xích, xưng là ”Bàng môn tả đạo” không thể tiến đến đỉnh tiên đạo.

Trong trường hợp đó, số lượng Được sư cùng Luyện Đan Sư cực nhỏ, rất nhiều tu sĩ đều cần bọn họ trợ giúp. Tỷ như Được sư, bọn họ chữa trị không phải là thương bệnh của người thường, đối tượng trị liệu là người tu tiên. Tu Tiên Giới đủ loại pháp thuật mạnh mẽ cùng công pháp bá đạo, tu sĩ chiến đấu bị thương, thầy thuốc thế tục không có khả năng chữa khỏi mà chỉ có thể dựa vào Được sư. Dưới tình huống như vậy, Được sư nắm giữ tính mạng tu sĩ.

Tác dụng của Luyện Đan Sư lại càng lớn. Bọn họ luyện chế các loại linh đan diệu dược có thể dùng tăng lên tu vi, cố bản bồi nguyên, chữa thương trị bệnh.

Luyện Đan Sư cao minh được các đại tông phái và gia tộc tu tiên tôn sùng là thượng khách, địa vị siêu phàm, được cả chính ma hai phe che chở.

Tóm lại, đây là hai chức nghiệp cực kỳ béo bở ở Tu Tiên Giới.

Nói chuyện phiếm một lát nữa, Dương Phàm trong đôi câu ba lời kể lại chuyện xảy ra với mình ở Dương gia bảo.

Dương Tuệ Tâm cũng là nữ tử thông minh lanh lợi, tuy rằng Dương Phàm bớt đi rất nhiều nội dung nhưng nàng làm sao lại đoán không ra đủ loại đối xử mà đại ca gặp phải ở Dương gia bảo.

- Đại ca. Huynh trở về là tốt rồi, người của Dương gia bảo không ngờ lại ác nghiệt vô tình như vậy. Huynh chẳng qua là tẩu hỏa nhập ma, mất hết pháp lực. Bọn họ không nên đối xử như vậy với huynh.

Dương Tuệ Tâm có chút bênh vực nói.

Dương Phàm cười nhàn nhạt:

- Toàn bộ Tu Tiên Giới chính là sự thật tàn khốc như vậy, có gì ngạc nhiên đâu?

Đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm tối sầm lại, dịu dàng nói:

- Đại ca, con đường tu tiên tàn khốc vô tình như thế, huynh vì sao còn siêng năng đi tìm?

- Bởi vì tu tiên có thể lấy được tự do, có thể trường sinh bất tử, có thể siêu nhiên ngoài thế giới, càng có thể chạm đến bản chất nhất của thế giới này. Chỉ cần bước trên con đường tu tiên, cho dù chỉ có một cơ hội xa vời thì không thể từ bỏ.

Dương Phàm gần như không chút nghĩ ngợi nói ra những lời này, trong mắt lóe thần quang, kết luận:

- Đây là một con đường không thể trở về tràn ngập kỳ ngộ cùng khiêu chiến. Cá lớn nuốt cá bé, thắng làm vua thua làm giặc. Tuy là tàn khốc nhưng lại là đơn giản như vậy.

Vào giờ khắc này, tâm huyết trong thân thể Dương Phàm bị kích phát khiến Dương Tuệ Tâm đối với thế giới không biết này có chút hướng tới, lại có kiêng kỵ.

- Ha ha, để mọi người chê cười rồi. Thế tục giới cũng có chỗ tốt của nó, chỉ cần không xảy ra chiến tranh loạn lạc, cũng là an bình bình thản.

Dương Phàm lại khôi phục bộ dạng ôn hòa tuấn nhã giống như một thư sinh suy yếu.

Không được bao lâu, Dương thị đã làm xong đồ ăn, người một nhà hòa thuận vui vẻ, ở trong phòng ăn dùng cơm.

Sau đó, Thiết Ngưu nhà cách vách đưa tới một ít thịt, cũng hét lên với Dương Phàm:

- Ngày mai hai ta so nghề một phen, xem tiên thuật của người lợi hại hay là Thiết Bồ Sam của ta mạnh.

Đối với điều này Dương Phàm chỉ nở nụ cười, không đặt ở trong lòng.

Một nhà ba người sau khi dùng cơm, nói chuyện đến nửa đêm mới đi vào giấc ngủ.

Dương Phàm ngủ không được, từ trong phòng đi ra, dõi mắt nhìn bầu trời đêm Đông Thắng Đại Lục mà nhớ tới tình cảnh mưa sao băng rơi xuống hôm đó.

Sau đó, lại nhớ tới hồi tối ở nhà bếp, cảm giác quỷ dị khi chữa trị vết thương cho mẫu thân làm gợi lên sự hiếu kỳ của Dương Phàm.

Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng lẽ chữa bệnh cho người khác thì mình cũng có thể có được chỗ tốt? Dương Phàm quyết định tìm tòi đến tận cùng.

18. Chương 18: Thăm Dò Huyền Cơ.

Trong lòng hần tràn đầy nghi hoặc về cảm giác cổ quái lúc trước trị thương cho mẫu thân, quyết định đi ra thăm dò một chút.

"Lấy cái gì làm thí nghiệm đây?"

Ánh mắt Dương Phàm tìm tòi bốn phía.

Gâu gâu!

Một tiếng chó sủa từ một góc nào đó trong sân truyền đến.

- Đúng rồi, nhà mình không phải nuôi một con chó sao?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay.

Nên biết rằng, lúc này chính giữa đêm khuya, mẫu thân cùng muội muội đều đang ngủ. Dương Phàm không muốn quấy rầy họ.

Hít sâu một hơi, khí tức trên người Dương Phàm xảy ra biến hóa mịt mờ, từng tia từng luồng màu xanh tươi mát chảy trong cơ thể hần, nhỏ bé khó phát hiện.

Chỉ một thoáng, cổ khí tức tự nhiên thân thiết trên thân thể hần càng phát ra càng rõ ràng.

Gâu gâu!

Con chó lớn màu xám kia kêu khê khê hai tiếng, đột nhiên xông tới Dương Phàm. Biến hóa như thế khiến cho Dương Phàm biến sắc.

Tuy nhiên, trên mặt con chó xám kia lại rõ ràng mang theo vài tia vui sướng, sau khi vọt tới trước mặt Dương Phàm liền thân thiết thò đầu lưỡi không ngừng liếm ống quần hần.

Dương Phàm mỉm cười, lại cảm nhận được diệu dụng của "Tiên Hồng Quyết", có thể hiểu rõ thiên địa, cùng vạn vật tương dung, ở chung hài hòa.

Tu luyện công pháp này, khiến Dương Phàm có được loại khí tức có thể khiến bất kỳ loại sinh mạng nào sinh ra cảm giác thân thiết.

Loại khí tức này, vào lúc bình thường thì Dương Phàm sẽ dùng Khô Mộc Công để thu liễm, tránh cho người nào khác chú ý.

Dương Phàm hiểu được, giờ phút này mình phải ẩn nhẫn. Nếu khiến cho Từ tiên sinh, Lý mập mập, Dương Quang biết mình có tiềm lực lớn lao khôi phục tu vi, như vậy có thể sẽ dẫn đến họa sát thân.

Hiện nay, tuy hần có linh hồn cảnh giới Luyện Khí Đại Viên Mãn nhưng pháp lực vẫn còn dừng ở giai đoạn khí cảm, gặp được người tu tiên hơi có thực lực chỉ sợ đều khó có thể ứng phó.

- Chó nhỏ à, ngại quá, đành phải bắt người làm vật thí nghiệm

Dương Phàm hướng về phía con chó, lộ ra nụ cười sáng lạn mê người, một bàn tay trong hư không đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Chợt trong tay hắn lóe linh quang, điểm một cái lên trán con chó.

Gâu!

Con chó vô lực kêu một tiếng, liền buồn ngủ té lăn trên đất.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ vừa lòng, miễn cưỡng thi triển ra thuật hôn mê ở cự ly gần khổng chế con chó. Tuy rằng không tính là vô thanh vô tức nhưng tối thiểu cũng không đánh động đến mẫu thân cùng muội muội nghỉ ngơi.

Xách con chó đến một góc tường, Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra một thanh đoản kiếm ba xích hàn quang bắn ra bốn phía.

Thanh đoản kiếm này, dưới ánh trăng tản ra ánh sáng bạc như thủy tinh.

Nói đến thanh kiếm này, vẫn là Dương Phàm ngẫu nhiên chiếm được.

Năm trước từ Dương gia bảo về nhà, ở trên đường gặp một võ giả thể tục bị đuổi giết, tu vi người này cao thâm đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, dĩ nhiên đứng ở đỉnh thể tục, có thể sánh ngang với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ở Tu Tiên Giới. Nhưng bản thân người này bị trọng thương, bị mười mấy người đuổi đánh, mất thấy mệnh tới cuối cùng.

Ngày hôm đó, tâm tình Dương Phàm tốt đẹp nên tiện tay cứu tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên này.

Võ giả kia vì báo ân cứu mạng, nhất định phải đem thanh thần binh "Ngư Trường Kiếm" trên người đưa cho Dương Phàm.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng không coi trọng vũ khí thể tục, tuy nhiên trong Ngư Trường Kiếm này ẩn chứa một tia thần thông, lại sắc bén dị thường, đồng thời chất liệu cũng rất cứng rắn.

Cầm Ngư Trường Kiếm, Dương Phàm thật cẩn thận vạch một nhát lên làn da của con chó.

Chỉ vạch nhẹ một cái, lập tức trên lưng con chó xuất hiện một vết thương dài đến nửa xích (1 xích = 0.33m), sâu có thể thấy tận xương.

Tình cảnh như vậy khiến cho Dương Phàm hít sâu một hơi, không khỏi có cái nhìn khác về thanh Ngư Trường Kiếm trong tay. Thần binh thể tục, về mặt phương diện uy năng thần thông mặc dù kém pháp khí pháp bảo nhưng về phương diện nào đó lại có chỗ vượt trội.

Thu liễm tâm thần, Dương Phàm lập tức thi triển một cái Vũ Lộ Thuật, màn sương mắt thường khó thấy rơi xuống, bao trùm lên miệng vết thương dài đến nửa xích kia.

Kỳ tích tái hiện, vết thương trên lưng con chó đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ ràng, cũng nhanh chóng sinh trưởng thịt mới, da cùng bộ lông mới.

Dương Phàm cẩn thận cảm thụ biến hóa của cơ thể trong quá trình trị liệu này.

Mơ hồ, từng đợt từng dòng chảy nhỏ theo bộ vị bị trị liệu kia truyền đến, tràn vào các nơi trong cơ thể hắn, rèn luyện máu thịt cùng gân cốt, tẩy rửa linh hồn cùng thức hải.

Tuy nhiên, theo trị liệu chấm dứt, loại cảm giác lâng lâng sung sướng này rất nhanh liền biến mất.

"Cảm giác này tu vi dường như thật sự tịnh tiến một chút." Trên mặt Dương Phàm mang theo một tia không quá chắc chắn.

Ánh mắt lại rơi lên thân con chó, Dương Phàm phát hiện vết thương dài nửa xích kia chỉ khép lại một phần ba.

Nguyên lai phạm vi tác dụng của Vũ Lộ Thuật là có hạn, đồng thời cũng chịu ảnh hưởng bởi công lực cùng hỏa hầu của Dương Phàm, không thể một lần khép kín vết thương lớn như vậy.

”Lại thử xem”

Dương Phàm xòe bàn tay, Vũ Lộ Thuật lại một lần nữa phủ xuống, chữa trị một phần hai miệng vết thương còn thừa.

Lập tức loại cảm giác lâng lâng sung sướng lại một lần nữa truyền đến.

Tuy nhiên, lúc này cảm giác mang đến cho Dương Phàm cũng không như lần trước.

Khẽ cau mày, Dương Phàm lại bắt đầu thi triển Vũ Lộ Thuật lần thứ ba.

Lúc này, hiệu quả còn kém hơn lần thứ hai, chỉ có một cảm giác rất nhỏ. Tu vi giống như tĩnh tiến, nhưng không lớn rõ ràng bằng hai lần trước.

Dương Phàm thu hồi Ngự Trường Kiếm, thở nhẹ một hơi chứ không tiếp tục nữa.

Hắn đã rõ ràng một chút manh mối, nếu tiếp tục thì hiệu quả càng ngày càng kém.

Nhắm mắt suy nghĩ, trong đầu Dương Phàm đột nhiên lóe lên một luồng sáng, dường như bắt giữ đến cái gì.

Nhưng rất nhanh, hắn liền buông tha suy tư, thì thào lẩm bẩm:

- Chỉ cần ta liên tục tu luyện ”Tiên Hồng Quyết”, việc này rất nhanh có thể tra ra manh mối.

Nên biết rằng, hắn tu luyện ”Tiên Hồng Quyết” mới được một ngày, có thể có thành tựu như thế cũng là có thể tự biết đủ.

Trở lại phòng, Dương Phàm không chìm vào giấc ngủ mà khoanh chân ngồi, bắt đầu trọng điểm tìm hiểu nội dung của Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Khí Thiên.

Trải qua một ngày xuất hiện tình cảnh quỷ dị, thái độ của hắn đối với Thánh Liệu Thiên đã đổi mới rất nhiều. Đương nhiên, Luyện Khí Thiên là cơ sở pháp lực cũng không thể bỏ qua.

Chuyện kỳ quái lại xảy ra, pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên chỉ cần cảnh giới đủ thì Dương Phàm đều vừa học là biết, khuyết thiếu duy nhất chính là hỏa hầu.

Kế tiếp Khô Mộc Công cùng Vũ Lộ Thuật, sau đó Dương Phàm lại thoải mái học được Ngọc Cốt Thuật. Thuật này có công hiệu nối gân liền xương, có thể trị liệu ngoại thương nghiêm trọng như gãy tay chân, gãy xương

Ngọc Cốt Thuật hơi có chút phức tạp, cần am hiểu kết cấu thân thể người, nhưng đồng dạng không làm khó được Dương Phàm.

Một đêm qua đi, Dương Phàm thần thanh khí sảng, cảm giác tu vi tăng tiến không ít.

Nhưng hắn cảm giác đại bộ phận công lao là bởi vì ngày hôm qua trị thương cho mẫu thân và con chó.

”Chẳng lẽ thông qua chữa bệnh cho người khác thì tu vi của ta có thể tăng tiến rất nhanh?”

Trong lòng Dương Phàm càng ngày càng có chút khuynh hướng về kết luận hoang đường này.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới lý luận chủ trương của Thánh Liệu Thiên ”Bác ái thiên hạ, vô tư kính dân”.

”Ta cũng không thể hiểu hết về nó. Có trả giá liền có báo đáp. Ta thay người khác trị thương, thông qua tính đặc thù của công pháp nghịch thiên này, tu vi của mình cũng có thể tăng lên?”

Dương Phàm quyết định tiếp tục thăm dò.

- Đại ca, nhanh ra ăn sáng

Sáng sớm, giọng nói dịu dàng như nước của Dương Tuệ Tâm truyền đến làm cho người ta trong lòng ấm áp.

- Được, ta lập tức ra liền!

Dương Phàm lên tiếng đáp lời, trong lòng thầm than: ”Nếu ai có thể lấy được cô gái như Tuệ Tâm thì khẳng định là phúc tám đời.”

Chỉ chốc lát, Dương Phàm thay một bộ quần áo mới, rửa mặt chải đầu sơ qua rồi đi vào phòng chính.

Con người linh động của Dương Tuệ Tâm khẽ chuyển, Dương Phàm sau khi rửa mặt chải đầu càng phát ra vẻ nho sinh tuấn tú. Mặc dù lộ chút suy yếu, nhưng lại có khí chất của người trí thức, ôn nhuận như gió.

Một nhà ba người đồng thời dùng cơm, ấm áp vô cùng. Nhưng Dương thị đột nhiên toát ra một câu, cười tủm tỉm nói:

- Phàm nhi, tuổi con cũng không nhỏ, đã đến lúc cưới vợ sinh con. Hiện tại con về nhà, có muốn ta tìm bà mối thăm hỏi một cô nương xinh đẹp cho con hay không?

Dương Phàm vừa nghe lời này liền "Phụt" một tiếng, phun đồ ăn trong miệng ra.

- Đứa nhỏ này, xem người như vậy, có nhất định phải phản ứng lớn như vậy không? Dương thị trách cứ nói.

Dương Phàm nao nao, cũng cảm giác rất kỳ quái. Đúng vậy, ta vì sao có phản ứng lớn vậy?

Nghĩ lại cẩn thận, đây cũng là vì có liên quan đến nhiều năm Dương Phàm cố ý áp chế. Bởi vì sợ ảnh hưởng tu vi, hắn tận lực không dính nữ sắc nhưng cũng không ý nghĩa là hắn không có dục vọng về mặt này. Tuổi còn trẻ, đúng là lúc khí huyết tràn trề mạnh mẽ. Nếu không có dục vọng mới chính là sinh lý không bình thường.

Con người Dương Tuệ Tâm khẽ động, khuyên can Dương thị:

- Mẫu thân. Đại ca vừa trở về, có thể còn chưa tính đến vấn đề này.

- Hắn không tính toán, cho nên ta làm mẹ mới phải thay hắn tính toán một chút Dương thị cười dài nói.

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng thì bên ngoài truyền đến một giọng nói như sấm rền:

- Phàm ca. Tối hôm qua đã nói rồi, hôm nay chúng ta so tài một phen.

Rất hiển nhiên chính là Thiết Ngưu ở cách vách kêu la.

- ày hôm qua ta đáp ứng người lúc nào

Dương Phàm không còn gì để nói, chột mắt sáng lên: "Đây không phải là đưa lên cửa làm thí nghiệm sao?"

19. Chương 19: Trước Nay Chưa Từng Có.

- Đứa nhỏ này, cơm còn chưa ăn xong Dương thị oán giận nói.

- Đại ca cẩn thận một chút. Hiện tại huynh đã mất hết pháp lực, chỉ sợ không phải là đối thủ của tên to con kia. Hơn nữa, Thiết Ngưu đã bái sư học nghệ, võ nghệ bất phàm.

Trong đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm hiện lên một tia lo lắng.

- Yên tâm. Tên to con đó còn không thương tổn đến ta được.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, thông dong đi ra cửa, đúng lúc nhìn thấy Thiết Ngưu đang thị uy ở cửa.

Chỉ thấy hai tay Thiết Ngưu nắm hai cây thiết chùy nặng trăm cân hung hăng đập xuống mặt đất.

Ầm!

Mặt đất run lên khe khẽ, khi hắn giơ song chùy lên đã để lại hai dấu chùy sâu nửa tấc trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Người này cũng quá biến thái rồi.

- Đại ca. Muội thấy huynh đừng nên đi, Thiết Ngưu thật là đáng sợ.

Dương Tuệ Tâm thò tay ngọc túm chặt ống tay áo Dương Phàm, không cho hắn đi qua.

- Ha ha ha. Phàm ca, người rốt cục đi ra rồi. Còn thất thần làm gì, đi ra cùng ta đánh một trận.

Thiết Ngưu thấy Dương Phàm đi ra, mừng rỡ nói.

Hai tay hấn vung hai thiết chùy lớn phát ra từng đợt tiếng rít nặng nề làm cho người ta có một cảm giác áp bách.

Mặt hoa Dương Tuệ Tâm trắng bệch, bị cỗ uy thế này dọa sợ.

Nàng là một cô gái, bình thường khó ra khỏi khuê phòng một lần thì có khi nào gặp qua loại trường hợp này.

- Muội muội, nếu không muội về nhà trước đi.

Dương Phàm cũng kinh hãi bởi thực lực của Thiết Ngưu. Vài năm không thấy, không nghĩ tới người này thật đúng là học được một thân võ nghệ không tầm thường.

- Đại ca, ta lo lắng. Để cho ta đi cùng

Giờ phút này Dương Tuệ Tâm vẽ mặt quật cường, nhất định muốn đi xem.

- Được rồi. Chúng ta không thể tỷ thí trên đường cái. Thiết Ngưu, không bằng chúng ta đi đến nhà người, sân sau nhà người rất rộng.

Dương Phàm đề nghị.

- Không thành vấn đề, tùy người.

Thiết Ngưu vẽ hào sảng đi trước dẫn đường, đưa Dương Phàm cùng Dương Tuệ Tâm về trong nhà mình.

Sau khi chào hỏi người nhà Thiết Ngưu, ba người liền đi vào trong biệt viện.

- Thiết Ngưu. Người xuống tay cần phải nhẹ một chút, không nên đá thương tới Dương công tử

Hai mắt của mẫu thân Thiết Ngưu bị mù, có chút lo lắng liền dặn dò hần.

- Nương, người yên tâm. Chùy pháp của ta hiện tại đã đạt tới trình độ thu phát tự nhiên. Về mặt Thiết Ngưu tự tin, đưa huynh muội Dương Phàm ra sân sau.

- Nơi này quả nhiên rất rộng, đồ chơi cũng không thiếu.

Dương Phàm quan sát sân sau của Thiết Ngưu, cảm giác nơi này chính là một cái diễn võ trường, không ngờ bày mười tám loại binh khí

Trong lòng hần âm thầm nói: "Chẳng lẽ sau lưng Thiết Ngưu còn có người khác? Với hoàn cảnh nhà hần thì không có khả năng có tiền như vậy."

- Tới. Phàm ca, mười tám loại vũ khí tùy người chọn. Đến lúc đó thua cũng đừng trách không công bình.

Thiết Ngưu nôn nóng nói.

- Muội muội, muội lui ra một bên.

Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, nói với muội muội.

- Đại ca cẩn thận.

Dương Tuệ Tâm lùi ra xa xa.

- Bắt đầu đi.

Dương Phàm chấp tay sau lưng, cứ như vậy nhìn Thiết Ngưu.

- Cái gì? Người không dùng vũ khí? Thiết Ngưu cảm thấy khó tin.

- Đúng vậy. Tuy rằng ta mất hết pháp lực nhưng chung quy vẫn là người trong tiên đạo, tỷ thí với một võ giả thế tục như người, nếu vẫn dùng vũ khí chẳng phải là khiến người chê cười hay sao?

Dương Phàm cố ý khích tướng, làm cho Thiết Ngưu tức giận ra tay.

Quar nhiên, Thiết Ngưu vừa nghe thì trên mặt lộ vẻ tức giận:

- Hay cho tên tiểu tử Dương gia người. Dám coi thường ta

Hắn nhấc song chùy, chuẩn bị cho Dương Phàm mất mặt.

- Ha ha. Không biết là vị cao nhân nào luận võ cùng Thiết Ngưu. Giọng điệu thật không nhỏ

Đúng lúc này, một lão già đi tập tễnh từ trong phòng chứa củi sân sau đi ra.

- Sư phụ! Sao ngài lại ra đây? Thiết Ngưu vẻ mặt kinh ngạc nói.

Lão già này nhìn qua có chút suy yếu, ngay cả đi đường cũng có chút không ổn, vẻ mặt tang thương, khẽ liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái rồi đứng ở một bên nói với Thiết Ngưu:

- Người đánh với hắn, ta ở bên quan sát.

Dương Phàm cũng liếc mắt đánh giá lão già một cái, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Ánh mắt hắn sắc bén cỡ nào, hoàn toàn có thể thông qua mắt thường phán đoán ra. Lão già này trước kia ít nhất là một võ giả Tiên Thiên, đứng ở đỉnh thế tục giới.

Chỉ là, đối phương vì nguyên nhân nào đó mà bị cắt đứt gân tay, ngay cả chân cũng đều bị gãy một cái.

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?

Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn đối phương, không kìm được lên tiếng hỏi.

- Lão phu chỉ là một tiểu bối vô danh. Lão già thản nhiên nói.

- Tiểu tử Dương gia. Hiện tại có sư phụ ta làm chứng, chúng ta hiện tại so tài một phen.

Thân hình Thiết Ngưu chợt lóe, bước tới bên cạnh Dương Phàm, chùy trái bức thẳng cổ họng, chùy phải quét ngang hạ âm.

"Tiểu tử này đủ độc"

Thân hình Dương Phàm đột nhiên cử động, tránh thoát song chùy Thiết Ngưu tấn công chỉ giữa nửa tấc.

Vù! Vù!

Thiết Ngưu thấy Dương Phàm có chút bản lĩnh thật sự, liền dùng sức múa song chùy, từng luồng kinh phong trong sân bốc lên khiến cho Dương Tuệ Tâm đang đứng cách đó không xa xem cuộc chiến khẩn trương không thôi, trái tim đều nhảy lên tới cổ họng.

Nhưng bất kể Thiết Ngưu công kích mãnh liệt cỡ nào thì Dương Phàm đều có thể né tránh vào thời khắc mấu chốt.

Lão già đứng bên cạnh xem cuộc chiến, trong mắt hiện lên một tia khác thường, đột nhiên nói với Thiết Ngưu:

- Sử dụng "Cửu Khúc Liên Hoàn Chùy Pháp".

Thiết Ngưu nghe lời nói của sư phụ, chùy pháp trở nên biến hóa, trở nên quỷ dị không thôi. Một chùy lại một chùy, góc độ công kích cũng biến thành khó có thể nắm giữ.

Trong lúc nhất thời, Dương Phàm bị bức vào thế cực kỳ nguy hiểm.

Vù!

Đột nhiên, Dương Phàm nhảy ra khỏi vòng chiến.

- Người đây là ý gì? Ta đang đánh sảng khoái mà. Thiết Ngưu có chút không vui nói.

- Nóng người lắm đấy.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng, hai tay lần lượt giao nhau phát ra một loạt tiếng xương kêu giòn vang.

Thiết Ngưu nao nao nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta tiếp tục.

Dứt lời, hắn liền xông lên, một chùy công tới. Dương Phàm đứng ở tại chỗ, không ngờ không né tránh. Hắn giơ một cánh tay trực tiếp đối cứng với thiết chùy.

- A!

Dương Tuệ Tâm kinh hô lên một tiếng, mặt hoa trắng bệch. Chẳng lẽ hắn choáng váng sao?

Thiết Ngưu cũng sửng cả người, muốn thu hồi thiết chùy thì đã không còn kịp.

- Ầm!

Bụi mù bốc lên bốn phía.

Bàn tay của Dương Phàm cùng thiết chùy của Thiết Ngưu chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ nặng nề.

Giờ khắc này, mây người tại đây đều sợ ngây người. Một chùy qua đi, Dương Phàm bình yên vô sự.

Trên thực tế, Dương Phàm đón đỡ một chùy của Thiết Ngưu cũng khiến bàn tay hắn run lên một hồi, hồ khẩu rách tả tơi.

Nhưng một màu xanh mát lạnh chảy qua, miệng vết thương lập tức khép lại.

- Phàm ca. Chẳng lẽ ngươi cũng trời sinh thần lực? Thiết Ngưu chấn kinh.

- Ha ha. Chúng ta tiếp tục!

Thân hình Dương Phàm như gió, trong phút chốc nhẹ nhàng bay tới phát động công kích như bão táp với Thiết Ngưu.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thiết Ngưu vung song chùy, lại khó có thể chống đỡ, về mặt tốc độ hoàn toàn không theo kịp đối phương.

Hai mươi hiệp.

Thiết Ngưu hơi chút thở dốc, thể công của Dương Phàm vẫn như trước không suy kiệt. Năm mươi hiệp.

Trên trán Thiết Ngưu mồ hôi, động tác càng lúc càng chậm, thở hổn hển. Dương Phàm thần sắc như trước.

Tám mươi hiệp.

Thiết Ngưu đã trúng mười mấy quyền của Dương Phàm, khuôn mặt bị đánh cho bầm tím, máu tươi đầm đìa. Dương Phàm mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Một trăm hiệp.

- A! Ta nhận thua!

Thiết Ngưu ném đôi chùy xuống đất, nằm trên mặt đất thở dốc. Hộc! Hộc! Hộc!

Thiết Ngưu đã hoàn toàn không thể động dậy, cả người đầy vết thương, không ngừng thở dốc.

- Ha ha. Ngươi còn muốn đánh nữa không? Dương Phàm mặt đầy ý cười ngồi xổm xuống.

- Không đánh. Phàm ca, ta phục rồi! Thiết Ngưu bị đánh đến phục.

Tình cảnh như thế khiến cho hai người xem cuộc chiến kinh ngạc không thôi.

”Người này khí mạch không ngờ kéo dài như vậy”

Lão già kia nhìn Dương Phàm, mắt lóe lên không ngừng.

Có thể nói, Dương Phàm vừa rồi là hoàn toàn dựa vào thể lực thủ thắng.

Bằng vào năng lực khôi phục khủng bố, hắn trực tiếp làm Thiết Ngưu tiêu hao hết sức, sau đó buông tay chà đạp.

- Ha ha. Người đánh không lại ta rất bình thường, Phàm ca ta hiện tại còn có thể tính là nửa tiên sư đấy.

Dương Phàm cười nói, không chút nào vì thủ thắng mà cảm thấy tự đắc. Tiên sư, chính là xưng hô của người trong thế tục đối với người tu tiên.

- Đúng rồi Phàm ca ta hiện tại nghiên cứu thuật y đạo. Để cho ta trị liệu thương thể ngươi một chút.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra nụ cười sáng lạn, thẳng đến cuối cùng mới lộ ra cái đuôi hồ ly.

Chỉ thấy hắn đưa một tay ra, nhẹ nhàng áp lên vết thương cùng nơi sưng đỏ trên người Thiết Ngưu.

Hắn ngậm thi triển Vũ Lộ Thuật.

Tức thì, cổ cảm giác kỳ dị kia lại sinh ra.

Hơn nữa, cảm giác này so với vài lần trước mạnh hơn mấy lần.

Từng dòng chảy mát lạnh theo miệng vết thương được thi triển Vũ Lộ Thuật chảy tới, tẩy rửa tứ chi bách hải cùng linh hồn Dương Phàm.

Trong cơ thể, dòng chảy màu xanh tươi mát như có như không kia càng ngày càng tinh thuần lớn mạnh.

Lúc này, Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được tu vi của mình tăng trưởng. "Tăng trưởngThật sự tăng trưởng"

Trong lòng Dương Phàm mê mông không thôi, kích động trước nay chưa từng có. Thông qua phương pháp này tăng trưởng tu vi, quả thực là xưa nay chưa từng có!

20. Chương 20: Ta Là Dược Sư.

Mơ hồ, tu vi Dương Phàm dĩ nhiên đột phá khí cảm, tiến thêm một bước tới gần Luyện Khí Kỳ.

Một khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, hắn chính là một người tu tiên danh phó kỳ thực, xem như trở lại con đường tu tiên.

Luyện Khí Kỳ tuy rằng là cảnh giới thứ nhất trong chín cảnh giới tu tiên nhưng một cửa này lại làm khó vô số người, khiến cho vô số người thường không có thiên phú tu tiên, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

- Phàm ca quả thực là rất thần kỳ. Thương trên người ta nhanh như vậy được người chữa khỏi. Ngay cả một vết sẹo đều không có!

Thiết Ngưu ngạc nhiên vui mừng vô cùng, từng dòng chảy tươi mát chảy lên miệng vết thương, thoải mái cực kỳ, giống như có một nữ tử dịu dàng đang dùng bàn tay ngọc nhỏ nhắn nhẹ nhàng sờ vuốt

Loại cảm giác này quả thực làm người ta mất hồn, làm cho người ta muốn nghiện.

Một mạch kéo dài thời gian mười mấy nhịp thở, Dương Phàm hăng hái tinh thần, trị liệu tất cả thương thể trên người Thiết Ngưu.

- Thật thoải mái a! Phàm ca, ngươi có thể tiếp tục hay không!

Thiết Ngưu thực sự có chút nghiện, thời điểm từng dòng chảy tươi mát chảy trên người, làm cho người ta lâng lâng sung sướng, tựa như hít heroin, khó kiềm chế được.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm giác cổ linh khí kỳ lạ vô cùng trong cơ thể mình tăng cường hơn so với tối qua bốn, năm lần.

Từ khí cảm đến Luyện Khí Kỳ, cần một quá trình tích lũy linh khí. Người bình thường, cần thời gian ba đến năm năm còn người tư chất cao cần một năm rưỡi là được.

Nhưng giờ phút này, chỉ một lần trị liệu mà Dương Phàm cảm giác được mình đã đạt tới đỉnh của khí cảm, chỉ kém một bước liền có thể đột phá quan ải này, tiến vào Luyện Khí Kỳ.

"Kỳ quái. Vì sao lúc trị liệu cho Thiết Ngưu, biên độ tu vi tăng trưởng rõ ràng mạnh hơn mười lần có dư so với ngày hôm qua trị liệu cho mẫu thân cùng con chó?"

Dương Phàm nảy sinh nghi hoặc.

So sánh chênh lệch của Thiết Ngưu cùng mẫu thân, con chó nhỏ. Dương Phàm đột nhiên tìm đến một tia manh mối.

Nếu như là so sánh thực lực, cho dù mười mẫu thân cộng với con chó cũng không phải đối thủ của Thiết Ngưu.

Thử nghĩ, Thiết Ngưu trời sanh thần lực lại được cao nhân chỉ điểm, học thành một thân võ nghệ, hai tay nhắc lên đôi thiết chùy nặng trăm cân thì hung hãn mức nào. Dưới tình huống không thi triển pháp thuật cùng dựa vào năng lực khôi phục, cho dù là Dương Phàm cũng không nắm chắc phần thắng.

”Xem ratheo đối tượng chữa trị khác nhau mà hiệu quả tăng trưởng tu vi của ta cũng có chênh lệch. Ừm, tuy nhiên việc này còn phải tiến thêm một bước nghiệm chứng”

Trong lòng Dương Phàm đã có một tính toán sơ bộ.

Một con đường thẳng cấp đơn giản mà khó tin hiện lên trong đầu hắn.

- Phàm ca. Người không phải mất hết pháp lực sao? Vừa rồi làm sao ta lại cảm giác người sử dụng tiên thuật?

Thiết Ngưu đột nhiên khó hiểu hỏi. Hắn cũng biết Dương Phàm mất hết pháp lực nên mới dám solo cùng đối phương. Nếu không, cho hắn mượn một trăm lá gan cũng không dám tìm tiên sư khiêu chiến.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Mất pháp lực không giả nhưng ta cũng không phải là một phế nhân. Hiện tại ta chuyển qua tu luyện thuật Y đạo, cũng chính là bàng môn tả đạo trong tiên thuật. Nếu người khẳng khái nói ta là tiên sư, vậy chỉ có thể tính là nửa Dược sư.

- Dược sư?

Sư phụ thần bí của Thiết Ngưu nghe vậy không khỏi kinh hô một tiếng. Dương Phàm gật gật đầu, lộ ra một chút bất đắc dĩ:

- Đúng vậy. Ta đã không còn hy vọng tiến vào tiên đạo vô thượng, đành phải dồn tinh lực cho bàng môn tả đạo.

Trong lòng hắn đã tính tốt, mình hiện tại chuyển nghề Dược sư, loại chức nghiệp này ở Tu Tiên Giới tuy rằng được hoan nghênh nhưng đồng dạng bị coi là ”Bàng môn tả đạo”, không thể tiến quân vào tiên đạo chân chính, bị người tu tiên chính thống kỳ thị.

Dương Phàm lấy thân phận này làm nguy trang, chẳng những có thể công khai tăng tu vi, càng có thể tránh được một ít họa sát thân.

Nghĩ đến một Dược sư nhỏ bé cũng sẽ không khiến cho Dương Quang, Từ tiên sinh cảm nhận được uy hiếp gì.

- Dược sư

Lão già run rẩy đi tới Dương Phàm, trên mặt lộ ra một tia chờ mong cùng cầu xin, dường như thấy được hy vọng vô hạn.

- Sư phụngài đây là?

Thiết Ngưu vội vàng đỡ sư phụ.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, đoán được ý đồ của đối phương.

- Khẩn cầu Dược sư, nhìn xem bệnh trên người lão phu có thể chữa khỏi hay không?

Lão già đi tới trước người Dương Phàm, trong mắt tràn ngập cảm tình chờ mong, kích động, cầu xin

- Dám hỏi vị lão bá này, tôn tính đại danh của ngài? Dương Phàm vẻ mặt hiền lành hỏi.

Lão già này là một võ giả Tiên Thiên, thực lực so với Thiết Ngưu khẳng định cường đại hơn rất nhiều

- Tại hạ Nam Cung Vũ.

Lão già lúc này cũng không dám úp úp mở mở, đối với Dương Phàm cung kính có thừa, mặc dù tuổi của đối phương có thể làm con cháu của lão.

- Nam Cung Vũ? Sư phụ, ngài dĩ nhiên là "Phi Thiên Kiếm Khách" Nam Cung Vũ thanh danh hiển hách giới võ lâm Ngu Dương quốc?

Thiết Ngưu chấn động, lập tức dùng ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn về phía sư phụ.

- "Phi Thiên Kiếm Khách"?

Thần sắc Dương Phàm như thường, chưa từng nghe qua danh hiệu này.

Hắn ở Tu Tiên Giới, chính là Tiên sư thần bí cao thượng trong cả thế tục giới, võ lâm, hắn làm sao quan tâm tới một người ở giới võ lâm chứ.

- Lão phu chỉ là một phàm phu tục tử, ở trong mắt Được sư đại nhân không đáng giá nhắc tới.

Lão già cười theo, cũng nhìn ra Dương Phàm không biết danh hiệu mình, trong lòng càng thêm xác định thân phận đối phương, vì thế càng thêm kính sợ.

- Để cho ta nhìn xem tình huống của người

Về mặt Dương Phàm bình thản, đợi cho Nam Cung Vũ đưa tay ra, hắn đặt một ngón tay lên mạch đối phương.

Rồi hắn nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh tâm.

Lực lượng thần bí tràn ngập sinh cơ, vô hình vô chất trong cơ thể kia mạnh mẽ tràn vào cơ thể Nam Cung Vũ.

Bản thân Nam Cung Vũ lại không cảm giác gì, không thể biết được cỗ lực lượng này tồn tại

Trên thực tế, đây cũng là kết quả Dương Phàm cố ý thu liễm, ẩn nấp liễm khí là sở trường của "Tiên Hồng Quyết".

Sau một lát, Dương Phàm thông qua phương pháp này hiểu biết thương thế của Nam Cung Vũ.

- Gân tay của người hoàn toàn bị đứt, xương đùi hoàn toàn bị bể gãy nhưng sinh cơ trong cơ thể vẫn còn nên mới có thể cho người chống đỡ tới hiện giờ. Dương Phàm thản nhiên nói.

- Phàm ca. Ta cầu người, có thể giúp sư phụ lão nhân gia trị khỏi thương thế hay không? Thiết Ngưu túm ống tay áo Dương Phàm, khẩn cầu nói.

- Nếu Được sư có thể trị khỏi bệnh lão phu, ngày sau tất sẽ báo đáp.

Trong mắt Nam Cung Vũ lóe thần quang, nắm chặt tay Dương Phàm, thân hình run lên nhẹ nhẹ.

- Thương này

Dương Phàm vừa nói ra hai từ, Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ liền cùng nhau quỳ xuống.

- Phịch!

Hai người quỳ trên mặt đất, Thiết Ngưu lệ nóng lưng tròng, nói:

- Sư phụ là người tốt

- Các người đều đứng lên. Dương mỗ chưa nói không cứu người. Dương Phàm có chút không lời để nói, thở dài:

- Ta chỉ là muốn nói, trọng thương đứt gân gãy xương như vậy, ta cho tới bây giờ chưa từng trị cho ai, không có kinh nghiệm gì.

Hai người nghe vậy đứng dậy, Thiết Ngưu thất vọng nói:

- Vậy cũng chính là người không thể trị bệnh này?

Thần sắc Nam Cung Vũ cũng lộ vẻ ảm đạm.

- Vậy thì cũng không phải Dương Phàm hơi chút chần chờ nói.

- Chẳng lẽ ngài có vài phần nắm chắc? Trong mắt Nam Cung Vũ lại có sinh cơ.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Dù sao cũng là lần đầu tiên, đại khái nắm chắc 90%.

Nắm chắc 90%!

Câu nói này làm Nam Cung Vũ cùng Thiết Ngưu chấn động ngây người.

Càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là, đây còn là lần đầu tiên, dưới tình huống chưa có kinh nghiệm.

Nam Cung Vũ không khỏi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Dương Phàm: "Được sư này cũng quá tự tin một chút hả"

- Phàm ca, người không nên lừa người. Đây là quan hệ đến vận mệnh một đời của sư phụ.

Thiết Ngưu trợn mắt lên.

- Đây chẳng qua là thương bệnh của phàm phụ tục tử. Đối tượng Dương mỗ ngày sau trị liệu là nhân vật cấp bậc tiên sư.

Dương Phàm thấy hai người này không tin, thần sắc cũng trở nên lạnh nhạt.

- Hai người các người đã không tin, vậy ta đây liền cáo từ.

Dứt lời, hắn liền mang theo muối muối Dương Tuệ Tâm đi ra ngoài.

- Được sư đại nhân, xin dừng bước! Nam Cung Vũ nóng nảy gọi theo.

- Phàm ca, ta van cầu người. Chỉ cần người có thể trị khỏi bệnh cho sư phụ lão nhân gia, cho dù bắt ta làm trâu làm ngựa cũng được.

Thiết Ngưu một tay ôm chân Dương Phàm.

Dương Tuệ Tâm cũng có chút không đành lòng, dịu dàng nói:

- Đại ca. Huynh cứu bọn họ đi.

Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Dương Phàm thở dài một hơi, vẻ mặt chính khí nói:

Thôi được. Ai kêu lòng dạ ta mềm yếu như vậy. Thân là Y sư liền phải nhân từ độ lượng, cứu nhân độ thế, bác ái thiên hạ

21. Chương 21: Bác Ái Thiên Hạ.

Dương Phàm mặt đầy chính khí nói rất có tác phong cao thượng của một đại thần y kỳ nhân. (đại thần còn thì đúng hơn!)

Giờ phút này hắn dần dần cảm nhận được tư tưởng chủ trương của "Tiên Hồng Quyết".

- Phàm ca. Người đáp ứng cứu trị sư phụ của ta, ông ấy là người tốt.

Thiết Ngưu thi lễ nói lời cảm tạ, vui sướng lòng mày giãn ra.

Nam Cung Vũ kia hứa hẹn nói:

- Chỉ cần Được sư có thể trị lành thương thế của ta, ngày sau sẽ dâng lên ngàn lượng vàng. Nếu còn có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần Nam Cung Vũ ta có thể làm được thì cho dù xông pha khói lửa cũng không chối từ.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Ta trị bệnh của người, không hỏi qua người trước kia thiện ác thế nào, chỉ cần là người thế tục đều có thể trị liệu. Ta chữa bệnh cho người, cũng không vì kim tiền tài vật, chỉ vì cứu nhân độ thế, bác ái thiên hạ.

Hắn trị liệu cho người ta, đương nhiên sẽ không quan tâm thiện ác, lại càng không để ý tài vật ngoài thân mà quan trọng là người có thể cho ta gia tăng tu vi.

Vừa nghe lời này, Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ không khỏi nghiêm nghị kính trọng. Thế gian này không ngờ có người cao thượng như vậy, trị bệnh cứu người, không cần bất kỳ báo đáp nào, đây là loại tinh thần cỡ nào?

- Được sư, xin nhận ta một lạy.

Nam Cung Vũ cảm kích không thôi, không ngờ vô cùng chân thành cúi người thật sâu, thành khẩn nói:

- Bất kể Được sư có thể chữa khỏi bệnh cho ta hay không, đều là người đời này tại hạ kính nể nhất.

- Đúng vậy Phàm ca, loại tinh thần vô tư kính dâng này của người khiến ta có cảm giác hổ thẹn sâu sắc

Hai mắt Thiết Ngưu thoáng đỏ lên, hết sức cảm động.

Dương Phàm lại lắc đầu:

- Sai rồi. Ta không phải vô tư kính dâng, ta có trả giá tất có hồi báo!

- Đúng đúng đúng!

Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ liên tục gật đầu, không dám đi ngược lại loại tư tưởng nhìn như ấu trĩ này, có lẽ Được sư đại nhân hẳn giác ngộ tư tưởng càng cao

- Được rồi Nam Cung đại hiệp, người ngồi xuống ta trị liệu cho người.

Dương Phàm ra hiệu.

Thiết Ngưu vội vàng mang đến một chiếc ghế dựa để sư phụ ngồi xuống.

Dương Phàm ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên trên đùi bị gãy của Nam Cung Vũ.

Thiết Ngưu cùng Dương Tuệ Tâm đứng ở một bên, thở mạnh cũng không dám, ngưng thần tử tế quan sát.

Từng luồng lực lượng thần bí vô hình vô chất tràn vào trong cơ thể Nam Cung Vũ, kéo dài đến nơi hắn bị gãy xương.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Xương cốt trên đùi người bị một loại công pháp có lực phá hoại cường đại bẻ gãy, xương nơi bị gãy đã không hề có sinh cơ. Thương thế như vậy không phải y sư thế tục có thể chữa trị. Đồng dạng, người tạo thành lực phá hoại như thế cũng không phải người trong thế tục.

Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ.

Thần sắc Nam Cung Vũ tối sầm lại, thở dài nói:

- Được sư nói không sai. Thương thế trên người ta là do một vị tiên sư pháp lực cường đại tạo thành, hẳn cố ý tha ta một mạng, chính là muốn ta không có một thân nội lực, lại phải chịu tra tấn trở thành phế nhân. Lúc trước, ta từng đi tìm mấy đại danh y của võ lâm lại không thể có sức xoay chuyển tình thế.

Dương Phàm tò mò nói:

- Người đánh bị thương người là ai?

- Các nơi đây về phía Nam 500 trăm dặm, trong một vùng núi cao vực sâu liên miên có một nơi cảnh tượng như thần tiên tên là "Ngũ Bàn Sơn", phía trên thi thoảng có tiên nhân cưỡi gió đi qua. Lão phu đã sớm nghe thấy điều này, vì tìm kiếm bí tịch võ tu trong truyền thuyết, liền lần vào trong nơi tiên nhân này. Cuối cùng, lão phu chẳng những không có lấy được bí tịch võ tu, còn bị vị tiên sư ở Ngũ Bàn Sơn kia đánh ra để lại một thân thương thế không thể chữa khỏi.

Nam Cung Vũ mặt hiện vẻ nhớ lại, thì thào tự thuật.

Dương Phàm nghe xong cũng giật mình: "Nguyên lai là Ngũ Bàn Thiên Thai. Nơi đó là một cái chợ lớn giao dịch của người tu tiên. Trong phạm vi bốn, năm ngàn dặm quanh đây đều là số một số hai. Nhưng là, Ngũ Bàn Thiên Thai này cũng có pháp quy nghiêm khắc. Tu sĩ dưới Ngưng Thần Kỳ, nếu không được đặc biệt cho phép thì không được đi vào. Một khi làm trái, sẽ bị đuổi ra cùng xử phạt".

- Ngũ Bàn Thiên Thai kia, trước khi Dương mỗ mất hết pháp lực đã từng đi qua một lần. Theo ta được biết, nơi giao dịch bình đài này nằm trong một vùng tuyệt địa hung hiểm, tuy không có ảo trận che giấu nhưng bốn phía mây trăm trượng đều là vực sâu không đáy. Nam Cung đại hiệp làm thế nào đi vào?

Dương Phàm bắt tay đặt lên trên đùi gãy xương của Nam Cung Vũ, âm thầm thi triển Ngọc Cốt Thuật mới học được tối hôm qua. Từng đợt khí tức sinh mạng ôn nhuận bắt đầu chữa trị nơi xương bị bể gãy của Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ cũng cảm nhận được biến hóa rất nhỏ, đáp:

- Lão phu sở trường nhất chính là khinh công, lại có sự trợ giúp của một con điều lớn theo ta mười mấy năm, thật ra có thể miễn cưỡng tiến vào nơi tiên nhân. Nhưng tiếc rằng, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế, ngay cả con điều ta yêu quý nhất cũng gặp phải độc thủ của tiên nhân kia.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm vừa trị liệu cho Nam Cung Vũ vừa nói:

- Vừa rồi ta đã xem qua, Nam Cung đại hiệp không có thiên phú tu chân nhưng nhìn người không tiếc trả giá đi tìm kiếm bí tịch võ tu, dường như rất là hướng tới con đường tu đạo.

- Đúng vậy. Phàm phu tục tử, cuộc sống ngắn ngủi vài chục năm như bóng câu qua cửa sổ. Đây là một loại bi ai cùng bất đắc dĩ cỡ nào. Ai mà không muốn trường sinh, đi tìm con đường tu tiên? Chỉ tiếc là lão phu không có thiên phú tu tiên, nhưng nghe nói trong tiên đạo cũng có một đạo võ tu thích hợp võ giả tu luyện cho nên lão phu mới có thể tìm cách tới nơi tiên nhân, hy vọng có thể đạt được bí tịch võ tu.

- Người muốn trà trộn vào nơi tiên nhân thật ra không sai. Chỉ tiếc người vận khí không tốt, vừa lúc tìm tới chợ giao dịch bậc cao Ngũ Bàn Thiên Thai này. Một ít chợ giao dịch bình thường khác phần lớn đều có đặt thủ đoạn che mắt. Có thời gian người tới Dương gia bảo thử vận khí, chỉ cần là tử đệ Dương gia cực kỳ thân thiết đều có thể vào trong. Nếu là người ngoài thì người nghĩ cách dứt cho bảo vệ cửa một ít bạc cũng có thể đi vào.

Dương Phàm nói, trong lòng cũng thầm than: "Cũng trách Nam Cung Vũ này không hay ho, không dừng tìm tới Ngũ Bàn Thiên Thai"

- Đa tạ Dược sư chỉ điểm, tại hạ cảm ơn vô cùng. Ngài cũng không cần xưng hô ta là Nam Cung đại hiệp. Ở trong mắt tiên sư, đại hiệp thế tục căn bản không đáng giá nhắc tới. Không bằng ngài kêu ta một tiếng Nam Cung huynh là được rồi.

Nam Cung Vũ nói.

- Được rồi, Nam Cung huynh. Người đứng lên, dùng hai chân bước đi thử một lần xem. Dương Phàm đột nhiên đứng dậy nói với Nam Cung Vũ.

Bản thân hần thì nhắm mắt lại, dòng chảy sinh mạng nhỏ vô hình vô chất trong cơ thể lại lớn hơn vài lần, mệnh môn không thôi lưu chuyển khắp nơi khiến cho thân thể Dương Phàm lại được trải qua một lần tẩy rửa nữa. Mờ hồ, dòng chảy sinh mạng nhỏ bé không thể nắm lấy kia chuyển hóa thành từng điểm sương mù xanh biếc chảy trong cơ thể Dương Phàm.

- Cáicái chân này của ta không ngờ có thể đi lại rồi!

Nam Cung Vũ kinh hô một tiếng, hơi thử một chút liền rất nhẹ nhàng đi lại tại chỗ. Sau đó, hần lại bắt đầu chậm rãi chạy quanh biệt viện.

- Khỏi rồi, chân của ta khỏi rồi!

Nam Cung Vũ mừng rỡ đi tới trước người Dương Phàm, lại phát hiện đối phương đang nhắm mắt điều tức.

Thấy cảnh như vậy, hắn càng cảm động. Được sư khẳng định vì trị thương chân cho mình mà tiêu hao pháp lực thật lớn.

Thật lâu sau, Dương Phàm mới mở đôi con ngươi bình tĩnh như nước, nhẹ thở ra một hơi:

- Ta đã điều tức xong, có thể tiếp tục chữa trị kinh mạch bị đứt của ngươi.

Mơ hồ, khí chất trên người Dương Phàm đã xảy ra một chút biến hóa mà không người biết được.

Trong hai mắt bình tĩnh không chút gợn sóng kia có thêm phần tự tin cùng trấn định.

Từng làn sương mù màu xanh biếc trôi nổi ở trong cơ thể hắn, chỉ khoảng giây lát lại dung nhập vào trong kinh mạch, biến mất không thấy.

Khô Mộc Công khiến cho hắn thu liễm khí tức cùng pháp lực trên người tới cực điểm, ngay cả tu sĩ tu vi cao hơn hắn đích thân tới cũng không nhìn ra manh mối gì.

"Luyện Khí Kỳ, Dương Phàm ta rốt cục trở về con đường tiên đạo"

Trái tim bình tĩnh của Dương Phàm tức thì nổi lên từng hồi sóng to.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn từ một phế nhân mất hết pháp lực lại trở về con đường tu luyện tiên đạo.

Đây quả thực có thể so với kỳ tích!

"Tu Tiên Giới, chung quy lại có một ngày ta quét khỏi, vững chân giường danh"

Dương Phàm cố gắng làm cho trái tim mình khôi phục bình tĩnh. Hiện tại hắn mới vừa tiến vào Luyện Khí Sơ Kỳ, pháp lực thấp kém, vẫn cần phải ẩn nhẫn khiêm tốn.

- Được sư. Ta xem ngài vừa rồi trị thương cho ta dường như tiêu hao không ít pháp lực, không bằng tạm gác lại ngày mai đi

Nam Cung Vũ thấy Dương Phàm vừa mới điều tức xong lại muốn tiếp tục trị thương cho mình, có chút không đành lòng nói.

- Đúng vậy Phàm ca, ngày khác ngươi lại đến

Thiết Ngưu cùng Dương Tuệ Tâm đều có chút không đành lòng.

- Cứu nhân độ thế là bổn phận của y sư. Khổ nữa, mệt nữa cũng có hề gì. Để ta tiếp tục trị kinh mạch cho ngươi

Dương Phàm vẻ mặt hiền lành, mỉm cười nói.

Vừa nghe lời ấy, ba người có mặt đều cảm động vô cùng.

Ngay cả người từng trải như Nam Cung Vũ cũng đều cảm động không biết nói gì.

Cái gì là y sư từ bi, cứu nhân độ thế bác ái thiên hạ?

Cái gì là không vì lợi cho mình, chuyên môn lợi người, tinh thần vô tư kính dâng?

Đây là một ví dụ điển hình nhất!

Lập tức hình tượng Dương Phàm ở trong lòng mấy người trở nên vô cùng cao lớn, hơn nữa tăng cao đến một mức tột cùng.

22. Chương 22: Không Phân Thiện Ác.

Nam Cung Vũ cũng không đành lòng nói:

- Dương Được sư, người đã cố ý muốn trị liệu, lão phu cũng không thể cự tuyệt! Chỉ là, lát nữa nếu người không chống đỡ được, xin tuyệt đối không cần miễn cưỡng.

Dương Tuệ Tâm cũng lo lắng nói:

- Đại ca, nên nghe lời khuyên của Nam Cung đại hiệp, đừng cậy mạnh.

- Điểm này các ngươi yên tâm.

Dương Phàm tự tin cười, hần thầm nghĩ: "Ưu thế lớn nhất của ta chính là năng lực khôi phục, đừng nói trị liệu một đại hiệp, cho dù trị liệu mười Vô Thánh cũng dư dả."

Nam Cung Vũ trước mắt tuy rằng gân tay bị đứt, một chân bị gãy nhưng nội lực cùng nguyên khí không bị phế bỏ.

Nếu Dương Phàm không nhìn nhầm, người này là võ giả Tiên Thiên của thế tục giới, nếu không tính thần thông và pháp thuật thì chính là cấp bậc ngang với Ngưng Thần Kỳ của Tu Tiên Giới.

Người có thực lực cường đại được trị khỏi bệnh, mức độ tu vi Dương Phàm tăng lên cũng lại càng lớn.

Từ mẫu thân, đến con chó xám, đến Thiết Ngưu, rồi lại tới võ giả Tiên Thiên trước mắt này.

Dương Phàm mấy lần nghiệm chứng, thực lực đối tượng được trị liệu thấp hơn mình, như vậy hiệu quả rất kém. Nếu là đồng cấp, hiệu quả khá tốt, nếu đối tượng thực lực mạnh hơn mình thì hiệu quả lại càng tốt.

Vừa rồi, hần dùng Ngọc Cốt Thuật trị chân bị gãy xương của Nam Cung Vũ, chỉ cảm thấy thực lực đột nhiên tăng mạnh, không ngờ một hơi đột phá đến Luyện Khí Kỳ.

Đây là loại thần tốc cỡ nào?

Đương nhiên, không thể phủ nhận trong này cũng có liên quan đến linh hồn cảnh giới của Dương Phàm.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Dương Phàm ít nhất phải tu luyện thời gian một năm, trải qua linh khí tích lũy lâu dài mới có thể từ khí cảm đột phá đến Luyện Khí Kỳ.

Nhưng mà quá trình này, Dương Phàm chỉ dùng một chút thời gian ngắn liền thành công đột phá.

Cho new, Dương Phàm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Nam Cung Vũ - "tiên đan linh dược" có thể đề thăng tu vi của hần.

Tuy nhiên, loại hành vi này của Dương Phàm ở trong mắt đám người Nam Cung Vũ lại trở thành một hình tượng cao thượng vô tư như thế.

- Dược sư, mời ngồi

Nam Cung Vũ vội vàng mời Dương Phàm ngồi trên ghế, chính mình đứng ở bên cạnh, thân hình hơi ghé về trước, miễn cưỡng đưa cánh tay bị đứt gân qua.

Dương Phàm cũng không khách khí, đưa tay đặt lên cánh tay của Nam Cung Vũ, lại một lần nữa thi triển Ngọc Cốt Thuật. Trong cơ thể hần chợt sinh ra từng luồng sương mù màu xanh tràn ngập sinh mạng khí tức, kéo dài đến nơi đứt gân cánh tay của Nam Cung Vũ.

Giờ khắc này, Dương Phàm có thể cảm giác rõ ràng vô cùng những chỉ tiết nhỏ bé nơi bị đứt gân, vận chuyển Ngọc Cốt Thuật, làm sống lại sinh mệnh sức sống nơi đứt gân, sau đó dùng phương thức đặc biệt thúc giục hai bên sinh trưởng.

Nếu như có tu sĩ thần thức cường đại ở đây, nhất định có thể quan sát thấy, kinh mạch bị đứt kia không ngờ lấy tốc độ có thể nhìn thấy bắt đầu sống lại rồi kéo dài, mập mạp như cá chạch.

Một lát sau, kinh mạch đứt gãy rốt cục dung hợp cùng một chỗ.

Trên tay Dương Phàm đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu ngọc nhàn nhạt, sau đó mở to mắt, thở nhẹ một hơi.

Ngọc Cốt Thuật, có hiệu quả thần kỳ nối gân liền xương, là loại pháp thuật trị bệnh thứ hai Dương Phàm hiện tại học được.

Tuy nhiên, pháp thuật này chung quy có chút rườm rà, có vẻ tiêu hao tinh thần.

- Dược sư, thế nào?

Nam Cung Vũ lộ vẻ vội vàng hỏi, hần cảm giác cánh tay mình dường như lại có sinh cơ nhưng chưa được Dược sư chỉ thị, hần không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Người có thể thử tùy tiện hoạt động một chút.

Dương Phàm nói xong câu đó liền nhắm mắt điều tức.

Ở trong cơ thể hần, đám sương từng dòng màu lục lại lớn mạnh một chút, chỉ một ý niệm là có thể chuyển khắp toàn thân. Vô tình, lại có thể làm cho hần tiến vào ý cảnh đặc thù dung nhập hoàn cảnh xung quanh.

Giờ khắc này, trong phạm vi năm mươi trượng, hết thảy mọi thứ đều nằm trong khống chế cảm quan của hần.

Hơn nữa, dưới loại tình huống này hần có thể thấy được mọi sinh mạng trong môi trường xung quanh.

Đầu tiên, phản ứng mãnh liệt nhất chính là vài người trong sân.

Người có sinh mạng lực mạnh nhất không ai khác ngoài Nam Cung Vũ, sau đó là Thiết Ngưu, yếu nhất là Dương Tuệ Tâm. Dương Phàm tự so sánh, sinh mạng lực của hần hần là không kém so với Nam Cung Vũ.

Không chỉ như thế, trong phạm vi không gian còn có một ít phản ứng sinh mạng rất nhỏ, Dương Phàm cũng có thể mơ hồ thấy được.

Cuối cùng, Dương Phàm thậm chí dung nhập cảm quan của mình vào trong đại địa, ở trong này hần thấy được vô số sinh vật nhỏ bé.

Nhưng là, đại địa là tầng vật chất nên đối với cảm quan của hần có ngăn cách nhất định.

"Với tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ của ta hiện tại, còn không hình thành thần thức nhưng lại có thể dùng phương thức này đi cảm giác thế giới bản chất của thế giới bên ngoài."

Dương Phàm trong lòng mừng rỡ, đây không thể nghi ngờ là gia tăng rất nhiều năng lực đối địch cùng lực sinh tồn của hần.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến hần tiếc nuối chính là sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, lúc này hần trị liệu cho Nam Cung Vũ thì hiệu quả lại không lớn bằng lần trước.

Luyện Khí Kỳ là một quá trình tích lũy cùng rèn luyện linh khí, không thể có nửa điểm mưu lợi mà cần phải từng bước từng bước một khổ tu.

"Tuy rằng hiệu quả không như lần trước nhưng là có còn hơn không, ít nhất là đỡ tốn hơn một tháng khổ tu"

Dương Phàm cũng là bình tĩnh, trong lòng đã thấy đủ. Có thể dùng phương thức này để tăng tu vi, quả thực có thể nói là hành vi nghịch thiên.

Hiệu quả trị bệnh càng ngày càng kém, loại xu thế phát triển này hần là hợp lý.

Trả giá = thu hoạch.

Nhưng thu hoạch ngang nhau lại cũng không làm tu vi Dương Phàm đã tăng nhiều đạt được biên độ tăng lên tương ứng.

Sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, mỗi lần hần tăng một bậc đều cần khổ tu một thời gian dài. Muốn một lần tăng tu vi một biên độ lớn cũng là không thực tế.

Tóm lại, đối tượng Dương Phàm chữa trị, thực lực càng cường đại hiệu quả càng tốt. Khi Dương Phàm nhắm mắt điều tức, tinh luyện linh khí sinh mạng trong cơ thể thì Nam Cung Vũ trải qua một phen thích ứng, rốt cuộc cánh tay cũng khôi phục.

Tuy nhiên, hần thấy Dương Phàm nhắm mắt điều tức cũng không dám quấy nhiễu.

Thật lâu sau, Dương Phàm rốt cục mở mắt, nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí. bộ dạng dường như tiêu hao rất nhiều pháp lực.

- Dược sư đại nhân, xin nhận lão phu một lạy nữa.

Nam Cung Vũ không ngờ muốn quỳ xuống bái tạ.

Dương Phàm vội vàng đỡ hần, sắc mặt hơi trầm xuống, chính khí nói:

- Ta trị bệnh cho người, chính là bản chức của y sư không hỏi thiện cùng ác, cũng không ham tiền tài, lại càng không muốn người bị thương cúng bái.

Đương nhiên, trong lòng hần còn có một câu trọng yếu nhất nhưng lại không nói: "Chỉ cần có thể gia tăng tu vi cho ta là được rồi"

Nam Cung Vũ cùng Thiết Ngưu đương nhiên không biết nguyên do bên trong, lại càng cảm động không biết nói gì.

- Dương Dược sư, người tốt như người, ngày sau đi lại trong giang hồ hoặc là cùng người ở chung cần phải cẩn thận tuyệt đối. Trên đời này, không thiếu hạng người lấy oán trả ơn. Người trị thương cho người, ngược lại dẫn tới họa sát thân.

Nam Cung Vũ không kìm nổi nhắc nhở.

Thiết Ngưu gật đầu nói:

- Phàm ca, người cũng không nên quá nhân từ. Có một số người xấu không thể dễ dàng cứu chữa.

Dương Phàm nghe lời này không khỏi âm thầm buồn cười. Mấy người này thật sự cho rằng mình là hạng ngu ngơ không biết đối nhân xử thế.

Hần ở Tu Tiên Giới tàn khốc sống mười mấy năm, làm sao mà ngay cả đạo lý cơ bản đó cũng không hiểu chứ.

- Ta nếu là y sư thì chẳng phân biệt thiện ác, thế nhân đều có thể cứu. Nếu gặp được loại hạng người lấy oán trả ân, ta chẳng những phải chữa thương thân thể mà còn phải trị linh hồn, cứu vớt kẻ lạc đường.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói, trong mắt hiện lên một tia thần quang làm người ta khó thể nắm chắc.

Hần ngược lại rất chờ mong gặp được cái hạng lấy oán trả ơn này Dương Phàm không ngại "Trị liệu" cho hần nhiều lần.

Nhìn nụ cười sáng lạn của Dương Phàm, mấy người ở đây không kìm nổi rung mình một cái.

"Có lẽ Dương Dược sư này cũng không phải đơn giản như tưởng tượng của ta. Hần dù sao cũng là người trong tiên đạo chỉ là, tinh thần y sư của hần như vậy, vô tư kính dăng, thực làm cho người ta lòng sinh kính nể!"

Nam Cung Vũ trầm nghĩ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng Dương thị:

- Phàm nhi, Trong nhà có khách tới, nói là đến từ Dương gia bảo, cùng người có quen biết.

- Dương gia bảo?

Dương Phàm khẽ rung mình, đứng tại chỗ trong giây lát, sử dụng Khô Mộc Công thu liễm tu vi đến mức tận cùng.

Người Dương gia bảo tới, lại nhận biết mình, sẽ là ai đây nhỉ?

Khách đến từ Dương gia bảo, chẳng lẽ là tiên sư

Đám người Nam Cung Vũ đều kinh dị.

23. Chương 23: Tiên Sư Tới Chơi.

Trên thực tế, dưới tình huống bình thường, nhìn qua Dương Phàm tựa như một thư sinh yếu đuối.

”Ta hiện giờ ở Dương gia bảo bị cô lập chưa từng có, trừ đệ đệ Dương Lỗi ra thì gần như không có bằng hữu cùng người đáng giá tin cậy nào”

Dương Phàm hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Dương Tuệ Tâm ở bên cạnh một cái, cười nói:

- Muội muội, chúng ta về nhà

Dương Tuệ Tâm cảm nhận được một tia khác thường trong thần sắc Dương Phàm. vội vàng nắm lấy tay hắn. dịu dàng nói:

- Đại ca. Có phải có vấn đề gì hay không?

- Hắn là sẽ không. Đệ đệ ngươi trước mắt ở Dương gia bảo là một trong những người nổi bật trong tử đệ đời thứ ba

Dương Phàm giải thích, nói lời từ biệt với Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ.

Chỉ cần đệ đệ - tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ còn ở Dương gia bảo thì những hạng tầm thường hắn là không dám tới cửa gây phiền toái.

- Phàm ca. Tiên sư từ Dương gia bảo tới, không bằng cho chúng ta kiến thức một chút nhé.

Thiết Ngưu vẻ mặt chờ mong nói, Nam Cung Vũ cũng có chút động tâm. Nghe nói đến tiên sư, bọn họ đều cảm thấy rất hứng thú.

Dương Phàm vẻ mặt ôn hòa nói:

- Tiên phàm có cách biệt, có vị Tiên sư tính cách cổ quái không thích náo nhiệt, càng không muốn giao tiếp cùng người thường. Để ta trước tiên đi xem, nếu là người quen biết, ngày sau có thể giới thiệu với hai người.

Nghe Dương Phàm nói vậy, Thiết Ngưu cùng Nam Cung Vũ đành phải bỏ ý niệm này trong đầu.

Đối với tiên sư, trong lòng họ chung quy vẫn còn kính sợ.

Dương Phàm kéo tay muội muội rời khỏi nhà Thiết Ngưu, phát hiện trong lòng bàn tay muội muội toát ra mồ hôi.

- Muội muội muội dường như rất sợ?

Dương Phàm dừng chân nhìn chằm chằm lên khuôn mặt tinh xảo thanh tú, trong đôi mắt đầy linh động kia rõ ràng có vài tia lo lắng.

Dương Tuệ Tâm lắc đầu, nhìn khuôn mặt ca ca, khẽ thở dài:

- Ta cảm nhận được bất an trong lòng đại ca. Đây là dĩ vãng chưa từng có.

Trong lòng Dương Phàm hơi kinh hãi, muội muội không ngờ có thể cảm nhận được một tia bất an ở sâu trong đáy lòng mình.

Chuyện này cũng quá khó tin!

Giờ phút này hắn thân là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, cảnh giới linh hồn so với người thường mạnh hơn không biết bao nhiêu, nếu không cố ý thu liễm, người bình thường làm sao có thể cảm nhận được biến hóa tâm lý của hắn.

- Muội muội, cứ yên tâm, không có việc gì

Dương Phàm không khỏi sinh lòng thương hại. Trên thực tế, hắn cũng không lo lắng cho an nguy của mình. Chân chính lo lắng, ngược lại là người thân của hắn.

Chỉ một tia bất an lại bị Dương Tuệ Tâm cảm giác được.

- Chúng ta đi vào thôi!

Dương Phàm mang theo muội muội về nhà, vừa vào cửa liền thấy được một thanh niên áo vải ăn mặc rất bình thường. Người này chỉ nhìn một cái. Dương Phàm cảm thấy rất quen mắt.

- Ha ha! Nguyên lai là Lâm huynh.

Dương Phàm thoải mái thở một hơi, vẻ mặt tươi cười đi lên phía trước.

Thanh niên áo vải này dĩ nhiên là Lâm Chung lúc trước đưa gốc Bạch Ngọc Nhân Sàm 500 năm cho Dương Phàm ở Dương gia bảo.

- Dương công tử, hai ngày không thấy, thần sắc người tốt hơn nhiều.

Lâm Chung rất nhiệt tình tiến lên, hai người quen biết cười, sau đó phân biệt ngồi xuống.

Gặp hai người này quả thật là quen biết, không có một tia khác thường. Dương Tuệ Tâm liền yên tâm theo mẫu thân rời khỏi phòng khách.

- Dương công tử. Người vừa mất hết pháp lực không lâu, chỉ sợ nguyên khí đại thương. Ta đặc biệt luyện chế mấy viên Bổ Nguyên Đan hạ phẩm, tặng đến đại biểu tâm ý.

Lâm Chung từ trong túi trữ vật lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm biết ý đồ đến của Lâm Chung, cũng không khách khí, tiếp nhận bình ngọc này, khi mở nắp bình ra thì một mùi thuốc xông vào mũi.

Hắn từng đọc lướt qua nội dung đại khái trong "Tàn Quyển - Luyện Đan Thiên", giờ phút này đối với loại linh đan Bổ Nguyên Đan tương đối bình thường của Tu Tiên Giới này, đã có khả năng phân biệt nhất định.

Hắn vừa quan sát linh đan trước mắt, đồng thời rút ra một bộ phận tâm thần rót vào trong dòng tin tức trong thức hải xem nội dung Luyện Đan Thiên.

- Mấy viên Bổ Nguyên Đan này là người luyện chế? Dương Phàm hỏi.

Lâm Chung hơi kinh hãi:

- Không sai. Chẳng lẽ Dương công tử cũng hiểu đạo luyện đan?

- Hơi biết sơ sơ. Ngày ấy sau khi ta rời khỏi Dương gia bảo, đi nhầm vào một mảnh rừng rậm ngẫu nhiên gặp một vị kỳ nhân. Hắn thấy ta tư chất tốt, lại phế bỏ một thân tu vi liền nói đáng tiếc rồi truyền cho ta một chút về đạo Y học. Đường nhiên, là Y sư phải hiểu được lý. Dược sư Tu Tiên Giới càng phải hiểu đạo luyện đan.

Dương Phàm mặt không đổi sắc bịa chuyện.

- Dương công tử không ngờ có kỳ ngộ như vậy

Lâm Chung bán tín bán nghi, thăm nghĩ: "Chuyện tốt như vậy, vì sao không để cho mình gặp phải?"

Nhưng hắn lại thay đổi suy nghĩ, chính mình tư chất bình thường, cho dù gặp được cao nhân thì người ta cũng chưa chắc sẽ truyền thụ tài nghệ cho mình.

- Đây có lẽ là ông trời bồi thường. Ta mất đi một thân pháp lực, từ nay về sau khó có thể tiến vào con đường trường sinh bất tử, đành phải chuyển tu tập đạo Y học. Hoàn hảo, thiên phú về mặt Y học của ta dường như rất cao.

Dương Phàm khẽ thở dài, trên mặt mang theo một tia than thở.

- Dương công tử gặp kỳ ngộ này, cũng coi như là tạo hóa an bài, không nên quá thất vọng.

Lâm Chung ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại có chút đồng tình.

Dương Phàm trước kia thân là đệ nhất thiên tài gia tộc. Ngưng Thần Kỳ duy nhất đời thứ ba, chỉ có một mình hắn ngự kiếm phi hành trên bầu trời Dương gia bảo.

Khi đó, hắn oai phong cỡ nào, được vô số người sùng bái cùng hướng tới, lại là giấc mộng trong lòng bao nhiêu cô gái.

Kỳ thật, trong lòng Lâm Chung còn có một bí mật. Hắn tư chất bình thường, lại là một kẻ tán tu. Dương Phàm ngày trước có thể nói là thần tượng trong lòng hắn.

Cho nên, khi đệ nhất thiên tài Dương Phàm này ngã xuống, hắn lại phá lệ đồng tình.

Nhưng hắn cũng thất vọng. Đối phương từng là cường giả Ngưng Thần Kỳ, nắm giữ tri thức cùng kinh nghiệm trong tay khẳng định phong phú hơn mình mười lần có dư.

- Lâm huynh đệ. Ta hiện giờ trở thành một kẻ phế nhân, vinh quang ngày xưa không còn tồn tại nữa. Trừ người thân ra, toàn bộ người tu tiên ở Dương gia bảo cũng chỉ có mình người đối xử chân thành với ta. Nếu người muốn trợ giúp gì, cứ việc nói ra đi.

Dương Phàm cười nói

Lâm Chung vừa nghe lời này, lòng mang cảm kích, vẻ mặt nhớ lại nói:

- Lâm Chung ta thân là một kẻ tán tu, mười năm trước từng làm một đồng tử trông coi lò đan của một Luyện Đan Sư. Bởi vì luyện đan bất cẩn nên bị đuổi khỏi sư môn. Sau này, ta mượn vào một ít tri thức tu tiên cùng công pháp tu luyện hữu hạn, một đường sờ soạng, hao phí bảy, tám năm rốt cục tiến vào Luyện Khí Kỳ.

- Không có sư trưởng chỉ điểm, người có thể dựa vào bản thân lần mò tiến vào Luyện Khí Kỳ cũng là đáng quý.

Dương Phàm hơi chút tán thưởng nói, không khỏi nhìn Lâm Chung bằng con mắt khác.

Lâm Chung lại nói tiếp:

- Dương công tử hẳn là biết, tán tu bậc thấp lai lịch không rõ như ta thì thể lực tu tiên bình thường sẽ không thu lưu, thậm chí căn bản là xem thường chúng ta.

- Hôm nay tới nhà công tử, không cầu truyền thụ cho ta pháp môn tu luyện, chỉ cầu có thể chỉ điểm một chút trên con đường tu hành.

Lâm Chung vẻ mặt thành khẩn nói, trong mắt lộ vài tia chờ mong cùng hướng tới.

Hắn hiểu được Dương Phàm thân là đệ tử Dương gia bảo, không được tự tiện truyền thụ công pháp cho người ngoài, liền lấy lui làm tiến, chỉ cầu Dương Phàm có thể chỉ điểm một chút.

Dương Phàm suy tư một lát rồi nói:

- Từ hôm nay trở đi, người liền ở lại Vụ Liễu trấn này đi.

- Cảm ơn ân huệ của công tử, ngày sau chắc chắn hồi báo.

Lâm Chung vẻ mặt kích động đứng dậy hướng về Dương Phàm cúi người một cái thật sâu.

- Người cũng không cần phải thế. Chỉ điểm tu hành rất đơn giản, thậm chí truyền thụ cho người một hai bộ công pháp không phải của Dương gia bảo cũng không thành vấn đề. Nhưng là, ta ở Vụ Liễu trấn này có một chuyện cần người hỗ trợ một phần.

- Công tử mời nói, nếu có yêu cầu gì cứ việc dặn bảo. Lâm Chung nói.

- Ta thân là Y sư, liền phải cứu nhân độ thế, đồng thời cũng muốn tích lũy kinh nghiệm Y đạo. Cho nên, qua mấy ngày nữa ta sẽ mở một nhà Y quán ở Vụ Liễu trấn này. Như vậy, sức một mình ta, tâm có thừa mà sức không đủ. Hiện giờ người đến đây, vừa lúc có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện này.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Mở Y quán?

Lâm Chung nao nao hỏi:

- Không biết Y quán công tử định mở là trị người thường, hay là trị cho Tiên sư?

Dược sư cũng chia làm hai loại. Một loại là thể tục giới, chuyên trị bệnh của người thường. Nhưng còn có một loại Dược sư siêu nhiên ngoài thể tục, đối tượng bọn họ chữa trị là tiên sư của Tu Tiên Giới.

- Bất luận thiện cùng ác, giàu hay nghèo, tiên a y phạm đều có thể trị.

Dương Phàm thản nhiên nói.

Lâm Chung hơi kinh hãi:

- Công tử quả thực không giống người thường, không ngờ quảng đại như vậy. Nếu như thế, Lâm mỗ sẽ dốc toàn lực giúp Dương công tử hoàn thành tâm nguyện này.

Khỏe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, nếu có thể thành công mở một nhà Y quán liền có thể hấp dẫn người bị thương cuồn cuộn không ngừng kéo tới, không lo không có cách nào tăng tu vi.

24. Chương 24: Lên Kế Hoạch Kỹ Càng.

Dương Phàm đưa cho Lâm Chung một hai bộ công pháp bình thường có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. Lúc rảnh rỗi cũng chỉ điểm cho hắn một chút trên con đường tu luyện.

Về mặt tu luyện cảm ngộ và kinh nghiệm, Lâm Chung từ nơi Dương Phàm được lợi không nhỏ. Đồng thời, những tri thức tu tiên Dương Phàm nắm giữ cũng không phải Lâm Chung có thể so sánh.

Lâm Chung là một tán tu, ngay cả một bộ công pháp đầy đủ cũng đều khó mà có được. Mà Dương Phàm thì từng là thiên tài tu tiên có danh sự truyền thụ, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc tu tiên.

Bất kể là tiên thiên hay là hậu thiên, Dương Phàm đều gặp may mắn như vậy.

Về mặt nào đó mà nói, học thức cùng kinh nghiệm mà Dương Phàm có được cũng đủ làm sư phụ của Lâm Chung.

Nửa tháng qua đi, kế hoạch mở y quán của Dương Phàm thành công bước đầu nhưng còn thiếu hai nhân tố.

Một là, mở cửa hàng và mua sắm dược liệu, thậm chí phải mời một hai thầy thuốc bình thường ở Y quán khám bệnh hàng ngày, những thứ này đều tốn tiền. Dĩ vãng Dương Phàm là người tu tiên, bình thường cũng không để ý những vật ngoài thân này.

Hơn nữa, Tu Tiên Giới sử dụng đều là linh thạch, ngân lượng hay thứ gì khác thì khi Dương Phàm rời khỏi Dương gia bảo đã cho hai nha hoàn hầu hạ mình nhiều năm. Cho dù không cho, một chút ngân lượng như vậy cũng không đủ mở một Y quán vừa lòng Dương Phàm.

Thứ hai, Dương Phàm mở Y quán không chỉ là chữa bệnh cho người thường, đối tượng trị bệnh càng trọng yếu hơn vẫn là tiên sư, Dương Phàm không có khả năng lúc nào cũng đều ở trong y quán.

Hắn nhất định phải có được một lượng dược vật và dược tài nhất định của Tu Tiên Giới, thậm chí hắn còn có thể cân nhắc luyện chế một ít linh đan chữa thương, có thể chữa bệnh cũng có thể bán kiếm chút linh thạch. Cho dù là để bày ở Y quán, mấy thứ này cũng cần có. Bằng không, người tu tiên nào lại tới nơi này trị thương?

Ngày hôm nay, Dương Phàm cùng Lâm Chung ở một chỗ.

- Xem ra, ta phải đi một chợ giao dịch tu tiên gần đây, tốt nhất nghĩ biện pháp ở đó kiếm ít dược liệu luyện đan.

Dương Phàm cân nhắc nói.

Nửa tháng nay, hắn trừ việc lên kế hoạch mở Y quán, mỗi ngày buổi tối đều khổ tu "Tiên Hồng Quyết".

Không chỉ cần tìm hiểu Luyện Khí Thiên cùng Thánh Liệu Thiên, vì làm tốt các bước lót đường cho việc mở Y quán cùng làm Dược sư ngày sau, hắn còn bỏ thời gian nhất định ra đọc lướt qua nội dung Luyện Đan Thiên cùng Thảo Mộc Thiên.

Về phần các loại pháp thuật thần thông trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên, Dương Phàm đã thử qua, gian nan không phải bình thường.

Nhưng pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên thì chỉ cần cảnh giới tu vi phù hợp, Dương Phàm vừa học là thông, không hề cách trở.

Sau Ngọc Cốt Thuật, Dương Phàm lại học được hai loại pháp thuật: Biến Hình Thuật cùng Ẩn Nặc Thuật.

Biến Hình Thuật: Dùng phương thức vận chuyển linh khí đặc thù, co rút cốt cách cùng cơ nhục (da thịt cơ bắp), do đó đạt tới mục đích thay đổi hình thể cùng bề ngoài.

Đương nhiên, loại thay đổi này cũng là có hạn. Với tu vi Luyện Khí Kỳ của Dương Phàm hiện tại, có thể làm chiều cao của hắn rút lại bốn, năm thước, có thể khiến hình thể hơi béo một chút.

Biến Hình Thuật khác với thuật dịch dung, dưới tình huống bình thường, không dễ dàng bị người nhìn thấu. Tuy nhiên, nếu có thể phối hợp Biến Hình Thuật cùng thuật dịch dung vậy hiệu quả càng tốt hơn.

Ẩn Nặc Thuật: pháp quyết ẩn nấp chỉ có "Tiên Hồng Quyết" mới có, có thể dung nhập vào môi trường xung quanh, cường đại hơn loại pháp thuật cùng tên ở Tu Tiên Giới rất nhiều.

Lúc mới bắt đầu, bị ảnh hưởng của tu vi cảnh giới, thi triển Ẩn Nặc Thuật không thể di động, hoặc là chỉ có thể di động cực kỳ thông thả, bằng không liền dễ dàng hiện hình. Nhưng theo thực lực cũng hỏa hầu tăng lên, có thể di động rất nhanh trong trạng thái ẩn thân.

Biến Hình Thuật cùng Ẩn Nặc Thuật tuy là hai pháp thuật nhỏ bé không đáng kể nhưng Dương Phàm lại rất thích. Chúng nó có thể giúp hắn gia tăng bản lĩnh sinh tồn rất lớn.

Lâm Chung giúp hắn tham khảo:

- Hai phường thị (chợ giao dịch) tu tiên gần đây, Ngũ Bàn Thiên Thai không cần nghĩ đến, Dương gia bảo đại khái công tử không muốn đi. Như vậy công tử cũng chỉ có thể lựa chọn ba phường thị còn lại: Vũ Vụ Sơn Trang, Quỷ Ma Quật, Tú Ngọc Các.

Hai người đều là người trong Tu Tiên Giới, trong phạm vi ngàn dặm như vậy chỉ có mấy cái phường thị: Ngũ Bàn Thiên Thai, Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, Quỷ Ma Quật, Tú Ngọc Các.

- Vũ Vụ Sơn Trang cũng không cần phải nghĩ. Gia tộc tu tiên này, ta từng dùng danh nghĩa Nam Linh Dương gia đi qua một, hai lần. Quỷ Ma Quật cùng Tú Ngọc Các cùng với phường thị tu chân của Ngũ Bàn Thiên Thai thì sau lưng đều có thế lực không tầm thường. Quỷ Ma Quật là thế lực ma đạo, tốt nhất không đi. Như thế xem ra, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn Tú Ngọc Các.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, khi hắn nói đến ba chữ Tú Ngọc Các, trên mặt lộ ra một tia nhớ lại.

Hắn mơ hồ nhớ được, vào năm sáu tuổi phụ thân từng dẫn hắn đi qua Tú Ngọc Các một lần, sau đó mới đưa hắn đến Dương gia bảo.

Từ đó về sau, Dương Phàm cũng từng rút thời gian đi qua Tú Ngọc Các một hai lần nhưng đều không có kết quả mà về, không chút tung tích phụ thân.

- Tú Ngọc Các? Ta còn tưởng rằng công tử sẽ lựa chọn Vũ Vụ Sơn Trang!

Lâm Chung nao nao, liền cười nói:

- Nếu công tử có điều cố kỵ vậy thì Tú Ngọc Các kia tuy rằng xa một chút, nhưng đi một chuyến cũng không phải là không được.

- Công tử, Không bằng để ta đi cùng người.

Lâm Chung cười nói.

- Tạm thời không cần. Người ở lại Vụ Liễu trấn, ngoài thời gian tu luyện cũng đừng quên chiếu cố người nhà của ta. Ngoài ra, người cũng tốt nhất là ở gần nhà của ta mở một cửa hàng, được liệu của thể tục giới liền giao cho người. Khi cần phải, có thể áp dụng một chút thủ đoạn.

Dương Phàm phân phó.

- Điều này ta hiểu.

Lâm Chung mỉm cười hiểu ý. Hắn đương nhiên hiểu được câu "Khi cần phải, có thể áp dụng một chút thủ đoạn" là có ý gì.

- Được rồi, người chuẩn bị một chút, quá hai ngày ta sẽ xuất phát.

Dương Phàm sau khi tiễn Lâm Chung đi, lại cũng mẩu thân và muối muối nói chuyện, nói rõ mình phải ra ngoài một chuyến.

- Đại ca, huynh chừng nào thì trở lại?

Con mắt Dương Tuệ Tâm sáng như nước, mặt hoa trắng như tuyết càng thấy tú lệ tuyệt luân.

- Ngắn thì mười bữa nửa tháng, lâu thì hai ba tháng.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Tú Ngọc Các cách nơi đây bảy đến tám trăm dặm, hiện tại hắc còn không có năng lực ngự kiếm phi hành, cũng chỉ có thể dùng ngựa đỡ chân. Đồng thời, sau khi tới Tú Ngọc Các mua một ít dược liệu linh tinh đều cần một chút thời gian.

Nếu còn đụng phải một số chuyện ngoài ý muốn, cũng có khả năng kéo dài thêm một chút thời gian.

- Đại ca, ra ngoài phải cẩn thận làm việc.

- Phàm nhi. Trên đường phải chú ý thân thể, không nên cậy mạnh.

Mẩu thân và muối muối ở bên cạnh lưu luyến dặn dò.

Dương Phàm cười nói:

- Ta còn chưa có đi mà hai người đã dặn đi dặn lại rồi.

Ngay tại ngày hôm sau, Dương Phàm chuẩn bị thỏa đáng mọi chuyện, cười một con khoái mã rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Nhưng không khéo chính là, ngay buổi chiều ngày hôm sau hắc rời đi, đệ đệ Dương Lỗi lại về nhà.

- Đại ca làm sao không ở nhà?

Dương Lỗi phong trần mệt mỏi trở về gấp, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

- Ôi, như thế nào lại không khéo như vậy. Đại ca người ngày hôm qua vừa rời khỏi Vụ Liễu trấn, chỉ nói xa nhà một chuyến, mua sắm một ít dược liệu.

Dương thị khẽ thở dài.

- Đại ca vì sao muốn mua sắm dược liệu?

Dương Lỗi mặt lộ vẻ khác thường, khó hiểu hỏi.

Dương Tuệ Tâm dịu dàng nói:

- Đại ca may mắn được cao nhân truyền thừa, hiện giờ tu tập thuật y đạo, đang chuẩn bị mở Y quán cứu nhân độ thế đó.

- Mở y quán., cứu nhân độ thế?

Dương Lỗi vẻ mặt cổ quái. Hắc đối với tính cách đại ca có chút hiểu biết, tuyệt đối không phải là hạng người có lòng nhân hậu.

Cứu nhân độ thế, như thế nào cũng không có dính dáng đến đại ca. Bình thường nhìn thấy bên đường có người đuổi giết, đều là cứu hay không còn phải xem tâm tình.

- Đúng vậy. Phàm nhi học được một ít Y thuật hết sức cao minh. Thương thế bình thường căn bản không thể làm khó nó.

Dương thị ca ngợi.

- Tam đệ, người lần này về nhà có chuyện gì?

Dương Tuệ Tâm hỏi.

Dương Lỗi khề thở dài một hơi:

- Đệ tìm Phàm ca có chuyện quan trọng thương lượng, không nghĩ tới huynh ấy lại rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Dứt lời, mặt hần lộ vẻ âm đạm.

- Đệ đệ, người tìm đại ca rốt cục là có chuyện gì?

Dương Tuệ Tâm hỏi.

- Hiện giờ ở Dương gia bảo, ta cũng tên ngụy quân tử Dương Quang kia đều là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của gia tộc. Chỉ là pháp lực Dương Quang kia càng cao hơn ta một bậc, không tranh được với hần. Lần này ta quay về Vụ Liễu trấn chính là cần đại ca giúp đỡ.

Dương Lỗi vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ

Dương mẫu cũng Dương Tuệ Tâm vẻ mặt lo lắng nói.

- Trước khi đại ca rời đi, có mang theo túi trữ vật không?

Ánh mắt Dương Lỗi lóe lên không ngừng. Hần biết rõ, đại ca hần là còn có một chút linh đan trân quý, cùng với thanh linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm kia, phù triện, pháp khí, linh thạch lại càng không cần phải nói.

"Chuyện thế gian vì sao không khéo như vậy? Hiện giờ, đại ca trở thành phế nhân, những vật quý hiếm trong túi trữ vật cũng không có tác dụng nhiều. Chỉ cần ta mở miệng, đại ca nhất định lấy ra cho ta, không nghĩ tới hần lại vừa vụn rời đi!"

Trong mắt Dương Lỗi hiện lên vẻ tiếc nuối, thầm nghĩ trong lòng.

25. Chương 25: Ích Cốc Huyết Án.

Trên đường cái, bụi mù cuốn cuộn.

- Giá! Giá!

Dương Phàm hét lớn, tay cầm roi ngựa, một người một ngựa cấp tốc tiến về trước.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm thụ tiếng gió ù ù bên tai mà trong lòng Dương Phàm trăm mối ngổn ngang.

Hần đã từng là thiên tài tu tiên Nam Lĩnh Dương gia, từ sau khi bước vào Ngưng Thần Kỳ ngự kiếm phi hành, chưa bao giờ từng nghĩ tới có một ngày mình phải dùng ngựa để đỡ chân.

Trong Tu Tiên Giới này, Ngưng Thần Kỳ là một bước tiến không nhỏ. Nếu người nhìn thấy trên bầu trời có tu sĩ ngự kiếm phi hành hoặc là chân đạp độn quang mà đi, vậy nhất định là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên không thể nghi ngờ.

Ngưng Thần Kỳ đại biểu chính là một giấc mộng bay lên trời, là cảnh giới vô số tu sĩ nhập môn bậc thấp hướng tới. Nhưng, giấc mộng này đối với hơn phân nửa tu sĩ bậc thấp mà nói đều chỉ là một giấc mộng khó thành sự thực.

Ở Tu Tiên Giới thậm chí còn có một cách nói khác, nếu không tiến vào Ngưng Thần Kỳ, người cũng không tính là người tu tiên cùng Tiên sư chân chính.

Từ hôm qua khi rời Vụ Liễu trấn, Dương Phàm dọc theo đường đi không chút ngừng lại, khoái mã không ngừng chạy như bay.

Như thế, tinh lực Dương Phàm sung túc, năng lực khôi phục rất mạnh nhưng ngựa dưới chân hần lại không thể chịu nổi.

Đi tới một vùng dãy núi liên miên, con ngựa của Dương Phàm rốt cục không chịu nổi, té trên mặt đất sùi bọt mép.

Dương Phàm thiếu chút nữa thì bị ngã theo, nhìn con ngựa thở hồng hộc trên mặt đất, trán ứa vạch đen mà trong lòng thâm cấp bách.

Giờ phút này, ánh mặt trời nóng rực từ trên trời chiếu xuống.

- Thời tiết chết tiệt, không ngờ ta quên chuẩn bị thức ăn cho ngựa.

Bản thân Dương Phàm không có cảm giác gì, liên tục chạy một ngày một đêm không thấy đói khát. Nhưng chính vì hắn không có cảm giác gì mới xem nhẹ thể lực của tọa kỵ.

Từ sau khi có "Tiên Hồng Quyết", Dương Phàm phát hiện bản thân không những năng lực khôi phục rất cường đại, thậm chí còn có thể trước tiên có được Ích Cốc đan.

Bình thường tu sĩ chỉ có vào cảnh giới tu tiên thứ ba Trúc Cơ Kỳ mới chính thức có được năng lực Ích Cốc, khi không dựa vào tác dụng của Ích Cốc đan, có thể nửa tháng không ăn uống vẫn sinh hoạt bình thường.

Về phần dưới Trúc Cơ Kỳ, nếu muốn bế quan lâu dài chỉ có thể dựa vào Ích Cốc đan.

Vừa nghĩ đến Ích Cốc đan, ánh mắt Dương Phàm sáng lên thầm nghĩ: "Không bằng cho con ngựa này ăn một viên Ích Cốc đan thử xem".

Nếu có thể làm cho tu sĩ nhân loại Ích Cốc, vậy cho con ngựa này ăn một viên, nói không chừng cũng có thể có hiệu quả tương đương.

Nghĩ là làm, Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra một bình ngọc nhỏ, từ bên trong đổ ra một viên đan được màu trắng nõn, búng vào trong miệng con ngựa, giúp nó ăn vào.

Nghĩ rồi, Dương Phàm lại lấy ra một cái hồ lô nước, cho nó uống một chút nước.

Sau khi làm xong, Dương Phàm liền ở bên cạnh quan sát.

Sau một lát, con ngựa này không ngờ bắt đầu có tinh thần, sinh mệnh lực tràn đầy từng chút một.

Sau thời gian nửa chén trà, con ngựa này tinh thần phấn chấn, bốn vó giậm tại chỗ, để lại một đồng dấu chân.

Dương Phàm mừng rỡ, nhảy lên trên ngựa vung roi quát lớn:

- Giá! Giá!

Lập tức con ngựa như một làn gió phi về phía trước, tốc độ nhanh hơn lúc trước vài phần.

- Lộp cộp! Lộp cộp!

Tốc độ này khiến Dương Phàm có cảm giác rất đã nghiền, không ngờ không thua gì ngự kiếm phi hành.

Đi tới đường cái, Dương Phàm vượt qua từng con khoái mã một làm người khác hâm mộ không thôi.

- Con ngựa kia thật đúng là tốt, chẳng lẽ là Thiên lý mà trong truyền thuyết?

Chủ nhân của những con ngựa bị Dương Phàm vượt qua không khỏi kinh ngạc, kinh ngạc bởi con ngựa của Dương Phàm.

Tuy nhiên, cười một hồi Dương Phàm dần cảm giác được có vài phần không ổn.

Con ngựa dưới thân đột nhiên có dấu hiệu không bình thường, sinh mệnh lực bành trướng từng chút một.

Cuối cùng, con ngựa thậm chí còn hơi run rẩy.

- Sao lại như vậy?

Trong lòng Dương Phàm khó hiểu, vội vàng đặt tay lên lưng ngựa, từng màn sương sinh mệnh rót vào trong cơ thể con ngựa.

Sau một lát, sắc mặt Dương Phàm đại biến, hắn cảm giác được sinh mệnh lực trong cơ thể ngựa bành trướng đến một cực hạn.

Không tốt!

Hắn vội vàng nhảy khỏi lưng ngựa, lẳng không lật người, miễn cưỡng ổn định thân hình. Ngay khoảnh khắc hắn hạ xuống đất, dị biến nổi lên.

- Thành thích!

Con ngựa đột nhiên phát cuồng, tốc độ tăng nhanh vài lần, hai tròng mắt ứ máu phát ra một tiếng hí chấn động tâm hồn.

Sau đó nó chạy như điên, ngựa dọc theo đường đi nghe thấy tiếng hí này đều té ngã.

Chỉ chớp lát, nửa con đường cái hỗn loạn không chịu nổi, người bị thương vô số, mang theo từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng còn chưa hết, con ngựa này cuối cùng xông đến một đoàn xe dài mấy trăm trượng ở phía trước, theo tiếng hí của nó, toàn bộ ngựa của đoàn xe sợ tới bay hồn mất vía, người ngã ngựa đổ.

- A!

Vừa thấy tình cảnh hỗn loạn như vậy, Dương Phàm cũng ngây ngẩn cả người, giương mắt nhìn bốn phía, lại phát hiện một đám người thường xung quanh đang trợn mắt nhìn mình.

Trong đó thậm chí còn có người giương cung bạt kiếm chuẩn bị xông lên động thủ.

"Aiz, xem ra Ích Cốc đàn người tu tiên sử dụng chưa chắc thích hợp với nhân loại bình thường hoặc động vật. Học vấn cỏ cây linh đan cũng bác đại tinh thậm, còn phải từng bước nghiên cứu. Chỉ là, tình cảnh trước mắt phải như thế nào giải quyết hậu quả cho tốt"

Về mặt Dương Phàm cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn như thế nào đoán trước được một viên Ích Cốc đan nhỏ bé không ngờ lại tại nên tai họa lớn vậy, quần chúng bị thương lên tới hơn trăm người.

Đặc biệt là đoàn xe đông đúc phía trước, không chỉ người bị thương, ngay cả hàng hóa trong xe ngựa đều đổ cả ra.

- Ồ?

Dương Phàm đột nhiên phát hiện, trong một chiếc xe ngựa không ngờ đổ ra một ít dược liệu.

Nếu là dược liệu bình thường thì cũng thôi, nhưng trong số dược liệu này có một bộ phận không ngờ là dược liệu Tu Tiên Giới có thể dùng đến, chẳng những có thể trị thương bệnh, càng có thể luyện chế linh đan diệu dược.

- Tiểu nhi vô tri!

Rất nhanh, có hai kỵ sĩ từ trong đoàn người xông ra, trên người lộ khí thế sắc bén, đi tới trước mặt Dương Phàm trách mắng:

- Người cưỡi ngựa như thế hả?

- Phốc!

Trong đoàn xe có một thanh niên ác liệt rút bảo kiếm, hàn quang chợt lóe đâm vào cổ con ngựa.

Theo một tiếng hí thảm, con ngựa của Dương Phàm chết đi.

- Mau theo ta đi gặp lão gia!

Hai gã kỵ sĩ lầy bội kiếm. đe dọa nói.

Ở trong mắt bọn họ, Dương Phàm là một thư sinh nho nhã yếu đuối, căn bản là mặc người xâm lược.

- Được.

Dương Phàm về mặt bình tĩnh theo hai gã kỵ sĩ đi tới trước một chiếc xe ngựa xa hoa trong đoàn xe, ánh mắt rơi xuống những chiếc xe đổ nhào.

Kết quả hần phát hiện, trong xe không ngờ đều chở được liệu.

”Nhiều được liệu như vậy, cho dù là mấy chục cái túi trữ vật bình thường cũng không chứa hết.”

Dương Phàm không khỏi tim đập thành thịch, thầm nghĩ: ”Chẳng lẽ đoàn xe này là một thế lực trong thế tục của một gia tộc tu tiên hay môn phái nào đó?”

Thí dụ như Nam Linh Dương gia, trong thế tục giới cũng có thế lực người thường phụ trách thu thập tài liệu tu tiên, thiên tài địa bảo, cũng có trẻ nhỏ thiên phú tu tiên

Lão gia, gây ra chuyện chính là người này.

Người thanh niên ác liệt vừa rồi rút kiếm đâm ngựa của Dương Phàm nói.

Trong lúc nhất thời, trên nửa con đường cái, Dương Phàm trở thành kẻ địch chung của mọi người.

- Ha ha, tiểu tử, là ai sai người làm vậy?

Màn xe mở rag. một gã văn sĩ trung niên tầm bốn năm chục tuổi cười nói. Người này mặc hoa lệ, trên người có một cỗ ụ áp của kẻ bề trên.

- Con ngựa của ta không biết vì có gì đột nhiên phát cuồng không khống chế được nên mới tạo thành hỗn loạn lúc này, cũng không phải người nào sai khiến.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói, nhìn người trung niên trước mắt, trấn định tự nhiên.

Hắn bày ra bộ dạng việc này không quan hệ với ta.

- Lão gia, đưa người này cho ta xử lý, không đánh hắn một trận thì khó tiêu mối hận trong lòng ta.

Thanh niên ác liệt bên cạnh trong mắt lóe hàn quang lạnh thấu xương. Dương Phàm dùng khoe mắt liếc người này một cái liền phát hiện đối phương dĩ nhiên là một võ giả Tiên Thiên trong thế tục.

Văn sĩ trung niên vừa mới định nói chuyện, trong một chiếc xe ngựa phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười của một thiếu nữ:

- Kẻ này rõ ràng là cho ngựa ăn loại linh dược nào đó của Tu Tiên Giới.

Vừa dứt lời, một nữ tử mặc áo tím dáng người yếu điệu từ trong xe ngựa đi ra.

Nàng này dung mạo rất đẹp, da trắng như tuyết, khuôn mặt như hoa như nguyệt, có một khí chất xuất trần.

Nhưng nữ tử này lại có một vẻ cao ngạo, mắt nhìn mọi người ở đây giống như nhìn xuống con kiến.

Trong lòng Dương Phàm cả kinh, không phải bởi vì nhan sắc nàng ta mà bởi vì đối phương cũng là người tu tiên.

Tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ.

Càng làm cho hắn kinh hãi chính là, nàng này còn có thể đoán ra nguyên do tuần mã nổi điên.

- Lâm tiểu thư!

- Lâm tiên tử!

Mọi người chung quanh xe ngựa đều thi lễ, mặt lộ vẻ cung kính.

Văn sĩ trung niên khẽ thở dài:

- Vũ nhi, người này liền giao cho người xử lý.

Nguyên lai, nữ tử áo tím này là con gái trung niên, tên là Lâm Vũ.

- Vâng, phụ thân. Người này mặc dù không có pháp lực, nhưng khẳng định là bị người tu tiên sai khiến, để ta tra hỏi hắn một phen.

Dứt lời, Lâm Vũ cho người áp giải Dương Phàm đến trước mặt mình.

- Ba!

Lâm Vũ vươn n ngọc cách không điểm một cái, linh quang chợt lóe.

Điểm huyết thuật!

Thân thể Dương Phàm không thể động đây, nao nao: "Đây rõ ràng là bản thăng cấp của điểm huyết thuật trong Tu Tiên Giới."

Sau đó, Lâm Vũ này từ trong túi trữ vật lấy ra một viên thuốc màu đỏ đậm, cong tay bắn ra đưa vào trong miệng Dương Phàm.

- Người cho ta ăn cái gì?

Dương Phàm hơi chút kinh ngạc hỏi.

- Xích Độc đan.

- Cái gì? Xích Độc đan.

Dương Phàm hoảng sợ. Hắn từng đọc lướt qua nội dung của Luyện Đan Thiên, hiển nhiên biết Xích Độc đan là loại độc dược thể nào.

- Hừ hừ, cho dù là một người tu tiên bình thường nhất, khi ăn vào một viên cũng sẽ như lửa đốt, sống không bằng chết.

Lâm Vũ cười lạnh.

Dương Phàm lại là vẻ mặt quái dị.

Nhưngnhưng làhắn như thế nào cảm giác được trong cơ thể ảm áp thoải mái.

- Đâyđây thật sự là Xích Độc đan sao?

Dương Phàm không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Lâm Vũ.

26. Chương 26: Dược Sư Tiên Tử.

- Tiểu tử vô tri, Xích Độc đan trong cơ thể ngươi có phải phát tác hay không, có cảm giác gì?

Dương Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể ảm áp dào dạt, từng đám sương sinh mạng trùn ngập các nơi trong cơ thể, tăng thêm vài tia ảm áp.

- Đâyđây thật sự là Xích Độc đan sao?

Dương Phàm rốt cục không kìm nổi kinh ngạc trong lòng, không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn phía Lâm Vũ.

Lâm Vũ nghe lời này, lại thấy ánh mắt hoài nghi của Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, khẳng định chắc chắn nói:

- Đây đương nhiên là Xích Độc đan, không thể giả được.

NhưngDương Phàm phát hiện cảm giác không đúng. Không có loại thống khổ muốn sống không được, cảm thụ lại là ảm áp như thế.

- Người xác định không lấy sai đan dược?

Ánh mắt hoài nghi của Dương Phàm chuyển thành hoài nghi, nhìn chằm chằm vào Lâm Vũ.

- Làm sao có thể?

Lâm Vũ rốt cục phát hiện sau khi Dương Phàm ăn một viên Xích Độc đan thật sự không có việc gì.

Đối phương chỉ là một người thường, nếu ăn vào Xích Độc đan chân chính, như thế nào có thể không có phản ứng.

Trừ khi Viên Xích Độc đan kia thật sự có vấn đề.

- Tiểu thư. Người khẳng định lấy sai đan được rồi. Vừa rồi sau khi ta nuốt viên thuốc kia thì cảm giác cả người tinh lực dư thừa, một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, thoải mái cực kỳ.

Dương Phàm bộ dạng rất hường thụ.

Hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề có liên quan đến thể chất mà Thánh Liệu Thiên cùng Luyện Khí Thiên có nhắc tới. Sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ, chính mình dường như có được "Thánh nông thân thể" gì đó. Cụ thể có tác dụng gì thì trong hai thiên này cũng chỉ lướt qua sơ sơ.

"Chẳng lẽ ta thật sự lấy nhầm đan được?"

Lâm Vũ lấy cái bình sứ nhỏ kia ra, dùng mũi ngửi qua thì chỉ cảm thấy một làn hơi nóng rực ập tới.

"Đúng mà!"

Lâm Vũ nhướn mày. Nàng vừa mới xác định lại đan được này đúng là Xích Độc đan, nhưng thật sự không biết là ở đâu xảy ra vấn đề.

- Vị tiểu thư này. Nếu không tin, tự người ăn vào một viên thử xem, ta có thể thề với trời, thật sự không lừa người.

Dương Phàm giơ tay lên thề, một bên giặt giầy nói.

Lâm Vũ vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên phát hiện Dương Phàm giơ tay nhắc chân, biến sắc:

- Người như thế nào có thể động đây?

- Hả? Vừa rồi ta không phải bị trúng điểm huyết thuật bản thăng cấp sao? Như thế nào có thể động?

Dương Phàm cũng kinh dị nói. Hắn hoạt động chân tay, thầm nghĩ: "Ta không trùng kích huyết vị, như thế nào lại tự động giải huyết?"

- Người rốt cục là ai?

Lâm Vũ vẻ mặt đề phòng, hai tay lóe linh quang, chuẩn bị thi triển pháp thuật.

Giờ phút này, cho dù nàng có ngốc đến đâu cũng biết đối phương không phải tầm thường, vừa rồi hơn phân nửa là giả trụ ăn thịt hổ.

Loảng xoảng!

Hộ vệ xung quanh cầm binh khí sáng quắc xúm lại gần Dương Phàm.

Tức thì, không khí trở nên trầm trọng, chiến đấu như muốn xảy ra.

Ở một bên khác, văn sĩ trung niên kia vẻ mặt lo lắng, lo lắng cho con gái mình.

- Lâm đại nhân, xin ngài yên tâm. Tiểu thư nhất định không có việc gì.

Thanh niên ác liệt kia đứng bên cạnh hắn an ủi nói.

Về mặt Dương Phàm cũng ngưng trọng. Nếu luận tu vi, thiếu nữ đối diện có tu vi Luyện Khí Hậu Kỳ, hơn hẳn mình. Nếu nói về số lượng, đối phương lại càng có vài trăm người.

Đương nhiên, hắn cũng tự tin có thể mở một đường máu, toàn thân trở ra.

Nhưng ánh mắt hắn liếc qua được liệu trong những chiếc xe này, có chút không cam lòng.

Trong lúc nguy cấp này, trong xe ngựa phía sau Lâm Vũ truyền đến một giọng nữ thở dài sâu kín:

- Lâm sư tỷ, người thả hắn đi đi

Giọng nói kia như tiếng của trời dịu dàng êm tai, giống như nước suối róc rách, lại giống như là gió nhẹ khẽ vuốt, lại như cỏ nhỏ nẩy mầm

Một làn khí tức sinh mạng yên lặng an tường khiến cho bầu không khí thể tục xung quanh trong phút chốc tiến vào trong ý cảnh dưới câu nước chảy của người khác.

Bên trong giọng nói như vậy, mơ hồ còn có một dòng ma lực thần kỳ tẩy rửa linh hồn.

Dương Phàm đứng ở tại chỗ, trong lòng đã yên bình lại nổi lên sóng lớn nhấp nhô.

Giờ này khắc này, hẳn lại cảm nhận được một cỗ khí tức làm cho người ta vô cùng thân thiết.

Hắn nâng một đôi con ngươi thâm thúy nhìn chiếc xe ngựa phía đối diện giống như thấy được một khuôn mặt khuyên thành chim sa cá lặn. Thậm chí, hắn còn mơ hồ nghĩ thấy một làn hương thơm làm cho tâm thần người ta phấn chấn, mang theo vài phần khí tức hoa cỏ, lại xen lẫn mùi hương thơm của thiếu nữ.

- Sư muội, người này lai lịch không rõ, ngươi vì sao muốn thả hắn đi?

Lâm Vũ quay đầu lại nhìn xe ngựa kia, giọng chất vấn.

Gió nhẹ khẽ thổi qua khiến cho màn xe bay lên, trong nháy mắt lộ ra tuyệt mỹ trong xe.

Dương Phàm lập tức thấy được một đôi con ngươi sáng sâu thẳm, điềm tĩnh như nước. Ở trong đó, dường như thấy được hoa cỏ tràn ngập vô hạn sinh cơ, thân thiết mà xa xôi.

Trong nháy mắt này, bốn phía là một mảnh tĩnh mịch. Tất cả hộ vệ đều ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Keng keng!

Mấy thanh binh khí bởi vì chủ nhân mất hồn mà rơi xuống đất phát ra một loại tiếng vang, phá tan cảnh đẹp trong nháy mắt.

Bức rèm che cửa "xoẹt" một tiếng đóng lại, phục hồi như cũ, ngăn cách tất cả ánh mắt hồn bay phách lạc của mọi người.

Tất cả nam tử có mặt tại đây, chỉ có trong lòng Dương Phàm có thể giữ vững một mảnh trong sáng.

Ánh mắt Dương Phàm sắc bén, bắt giữ được cảnh tượng trong nháy mắt kia, chẳng những thấy được đôi mắt khiến người ta hít thở không thông, càng thấy được toàn cảnh. Đáng tiếc chính là, sư muội thần bí của Lâm Vũ, trên mặt ngọc có một tầng lụa trắng che phủ dung mạo.

Nhưng là hình dạng tuyệt mỹ vẫn như cũ khiến Dương Phàm tim đập thành thịch.

Nghe câu hỏi của Lâm Vũ, sư muội thần bí trong xe ngựa rốt cục nói chuyện, giọng nói cũng êm tai như chuông gió, dịu dàng như nước, âm người ta tim đập nhanh hơn:

- Sư tỷ. Người này cùng ta là người đồng đạo. Hỗn loạn vừa rồi, có lẽ chỉ là cử chỉ vô tình của hắn. Cho nên, không cần làm hắn khó xử.

- Sư muội, nhưng là xe ngựa của chúng ta đã bị hỗn loạn như thế, bị thương không dưới trăm người. Tổn thất như thế, cho dù là cử chỉ vô tình của hắn cũng không thể dễ dàng thả đi.

Lâm Vũ không cam lòng nói.

Đúng vậy. Nhất định không thể buông tha hắn, bắt hắn bồi thường!

- Bồi thường tổn thất! Bồi thường ngân lượng!

Người xung quanh đoàn xe cũng đều nhân cơ hội nhao nhao cả lên.

Không chỉ có người đoàn xe này không chịu buông tha Dương Phàm, ngay cả quần chúng bị hại gần đó cũng đều kêu gào.

Có thể nói, cử chỉ vô tình của Dương Phàm đã gây nên công phẫn.

- Sư muội, cho dù chúng ta chịu buông tha tiểu tử này nhưng người khác chưa chắc đã đáp ứng.

Lâm Vũ cười dài nói, đi tới trước màn xe thấp giọng hỏi:

- Sư muội, người vì sao phải cầu tình thay cho tiểu tử lai lịch không rõ này?

Nàng hàng năm cùng sư muội ở một chỗ, đối với tính cách của nàng cũng có hiểu biết. Lúc này không ngờ lại cầu tình cho một tiểu tử vô danh, thực là trái với lẽ thường.

- Hắn cũng là Dược sư. Sư muội nhẹ giọng nói.

Đứng cách thật xa, Dương Phàm cũng có thể nghe được giọng nói mềm mại êm tai như hoa như nước kia.

"Ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy"

Dương Phàm không kìm nổi muốn nhìn sư muội trong xe kia một cái.

Nhưng khiến hắn kinh hãi vẫn là hàm nghĩa trong câu nói kia: "Hắn cũng là Dược sư."

"Chẳng lẽ, sư muội trong xe này, nàng là một Dược sư cực kỳ hiếm thấy của Tu Tiên Giới"

Từ lúc giọng nói kia vang lên, Dương Phàm liền cảm nhận được một cảm giác thân thiết khó hiểu, đồng thời cũng có một lực hấp dẫn khó có thể nói rõ khiến hắn không kìm nổi muốn vào trong xe gặp mặt sư muội kia.

- Tiểu tử, người dĩ nhiên là Dược sư!

Lâm Vũ cả kinh, không khỏi cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt. Ủhm, diện mạo cũng tầm tạm

Tuy nhiên, nhìn qua như thế nào cũng giống một thư sinh yếu đuối.

Thử hỏi, một gã Dược sư ở Tu Tiên Giới như thế nào ngay cả bản thân mình cũng không chiếu cố được?

Dứt lời, Lâm Vũ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dương Phàm.

- Ta là Dược sư không sai, chẳng qua là mới nhập môn. Còn nữa., tại hạ họ Dương chứ không phải là "tiểu tử" gì cả.

Dương Phàm thần nhiên nói, đối với ánh mắt hoài nghi của Lâm Vũ, hắn không cho là đúng.

"Tiểu tử thôi này" Lâm Vũ trong lòng thầm mắng, cười lạnh nói:

- Vậy thì tốt, nếu là Dược sư thì những người bị thương này sẽ do người phụ trách.

Dứt lời, nàng liền quát khê:

- Tất cả người bị thương, toàn bộ đều lại đây để cho vị "Thần y" này trị liệu cho các người.

- Dạ, tiểu thư.

- Vâng, Lâm tiên tử.

Ào ào một hồi, hơn trăm người vọt tới gần Dương Phàm, vây kín cả nửa con đường.

Tuy nhiên, sau khi những người này xông tới trước người Dương Phàm, vẻ mặt lại hồ nghi: "Tiểu tử này tuổi quá trẻ, thật sự là Thần y sao?"

Nhìn hơn trăm người này, Dương Phàm lập tức tròn mắt, đồng thời cũng thầm mắng Lâm Vũ kia chụp mũ "Thần y" cho mình.

Tuy nhiên nhiều người bị thương như vậy đưa lên tận cửa, đúng là Dương Phàm cầu mà không được.

Chợt vẻ mặt hắn chính nghĩa, nghĩa khí ngút trời nói:

- Lâm tiểu thư yên tâm. Thân là Dược sư, chăm sóc người bệnh, cứu nhân độ thế là bản chức của Dương mỗ

27. Chương 27: Sư Muội Thần Bí.

Vừa nói tới trị thương, Dương Phàm lập tức một bộ chính khí ngút trời.

Hắn nhìn về phía đám người bị thương, trong con ngươi lóe lên ánh sáng khác thường, làm cho người ta có cảm giác thật giống như một kẻ đại sắc lang nhìn một đám mỹ nữ bị cởi sạch quần áo.

Ah!

Đám người bị thương phàm là nhìn vào ánh mắt hắn đều cảm thấy lòng không được rùng mình một cái.

Lâm Vũ vẻ mặt cổ quái. Trước mắt có hơn trăm người nhưng không ngờ người này lông mày cũng không nhăn một tia, toàn bộ bao trọn.

Nên biết rằng, cho dù đối tượng trị bệnh là người thường, đối với Dược sư bậc thấp vừa nhập môn mà nói cũng muốn tiêu hao pháp lực không ít.

Huống chi, đám người bị thương trước mắt số lượng rất nhiều, có tới hơn trăm người.

Cho dù là đối một Dược sư pháp lực thâm hậu cũng rất khó chống đỡ nổi.

- Nhiều người như vậy, người thật sự không có vấn đề sao?

Lâm Vũ lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

- Việc này có thể mệt một chút, nhưng vấn đề hắn là không quá lớn.

Dương Phàm hơi do dự nói.

Dứt lời, hắn liền đi tới một thanh niên trong đám người bị thương, cười nói:

- Xin báo ra nơi người bị thương.

Thanh niên kia vươn tay, phía trên có một vết thương bị sưng đỏ.

Dương Phàm xòe bàn tay, nhẹ nhàng vuốt qua miệng vết thương của thanh niên.

Hắn cố ý dây dưa thời gian hai ba nhịp thở, sau đó mới thu tay.

Lại nhìn vết thương kia, ngay cả vết sẹo cũng không có, khác biệt duy nhất chính là non đặc biệt rõ ràng sau khi chữa khỏi.

- Khỏi rồi, không ngờ khỏi rồi! Quả thật là tiên y!

Thanh niên kia kinh hô một tiếng, quơ cánh tay bị thương của mình.

- Ồ? Thật sự là khỏi!

Lâm Vũ không khỏi nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác, nàng vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một Dược sư cùi bắp.

Hiện tại vừa nhìn, kẻ này thủ pháp thật lão luyện, tốc độ trị liệu lại nhanh khiến người ta sợ hãi.

- Ha ha. Mọi người xếp hàng, một người rồi một người tới

Trên mặt Dương Phàm mang nụ cười ôn nhuận như gió làm cho người ta có một loại cảm giác nho nhã thân cận.

Trong đám người lập tức một hồi chấn động, ánh mắt đám người bị thương nhìn về phía Dương Phàm đã xảy ra biến hóa lớn lao.

- Nguyên lai hắn thật là tiên Y. Chuyện vừa rồi khẳng định là hiểu lầm.

- Đúng đúng. Thủ đoạn trị thương này quả thật là quá cao minh!

- Tiên Y, ngài thuận tiện giúp ta nhìn xem đùi phải thối trước ta không cẩn thận té bị thương!

- Tiên Y đại nhân, ta thường xuyên bị bệnh tim phát tác, xin ngài hỗ trợ xem giúp

Chỉ chốc lát, Dương Phàm liên tục trị thương cho hơn mười người, đầu hần cũng lớn hơn một vòng.

Để cho hần rối rắm vẫn là hiệu quả khi trị liệu cho những người này.

Hiện nay, hần trị liệu ngoại thương rất nhỏ này cho người thường, gần như không cảm thụ được pháp lực tăng trưởng. Thương thế nghiêm trọng một chút còn hơi có chút cảm giác.

Chờ sau khi hần trị liệu cho hai mươi người, cảm giác pháp lực còn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng tâm thần tiêu hao khá lớn.

Dương Phàm tu luyện "Tiên Hồng Quyết", thể chất dị thường, năng lực khôi phục rất khủng bố.

Nhưng, giống như hần một hơi trị thương cho hơn hai mươi người, cho dù là Dược sư Ngưng Thần Kỳ cũng sẽ cảm thấy có chút cố sức.

Huống chi, Dương Phàm về mặt pháp lực còn trụ được nhưng năng lực khôi phục tâm thần lại không nhanh như vậy.

Tâm thần cùng tinh lực đều thuộc về phạm trù lực lượng linh hồn. Năng lực khôi phục của Dương Phàm về mặt này cũng hơn xa người thường, nhưng không khủng bố như khôi phục pháp lực.

Sau khi chữa trị cho ba, bốn mươi người, trên trán Dương Phàm xuất hiện từng giọt mồ hôi. Pháp lực hần vẫn không thành vấn đề nhưng tâm thần đã tiêu hao quá nửa.

"Nếu có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ là tốt rồi"

Trong lòng Dương Phàm không khỏi trầm than. Luyện Khí Kỳ là tích lũy linh khí trong cơ thể, mà Ngưng Thần Kỳ là linh hồn hiểu được mà thăng hoa.

Một khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, lực lượng linh hồn gia tăng mãnh liệt, có thể làm thần thức ra khỏi thân thể, cũng có thể ngự kiếm phi hành, thần thông khó lường.

Phù!

Sau khi chữa trị cho năm sáu mươi người, Dương Phàm thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác được từng dòng đám sương sinh mạng lớn mạnh từng chút một.

- Dương công tử. Người còn chịu đựng được không?

Lâm Vũ ở bên cạnh lộ chút lo lắng hỏi.

Giờ phút này, thái độ nàng ta đối với Dương Phàm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đối với y sự yên lặng không tiếng tăm gì mà vô tư kính dăng như vậy, ngay cả nàng là tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ cũng không khỏi thấy kính trọng.

Không chỉ có thái độ của nàng biến hóa, hộ vệ xe ngựa xung quanh, người hầu, người chăn ngựa ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm đã tràn ngập vẻ kính trọng.

- Không có việc gì. Chăm sóc người bệnh là bản chức của ta.

Dương Phàm vội vàng lắc đầu, cảm giác tu vi của mình tăng lên, làm sao hần có thể bỏ qua chứ.

Trong lòng Lâm Vũ cũng thất kinh liên tục. Bản thân nàng cũng được coi là nửa Dược sư nhưng là bị loại sức bền một hơi trị thương cho mấy chục người làm cho kinh sợ.

Bất kể là tốc độ trị liệu hay là sức bền, Dương Phàm không thể nghi ngờ là có thể so sánh với Dược sư lâu năm.

Đúng lúc này, giọng nói dễ nghe như nước suối trong kia truyền đến:

- Dương Dược sư y đức bậc này khiến tiểu nữ tử tự cảm thấy hổ thẹn

Theo giọng nói kia vang lên, tất cả nam nữ có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Từng dòng khí tức tự nhiên ngọt ngào trời nổi truyền đến, Dương Phàm đang trị thương cho người ta tâm thần khẽ chấn động, chỉ cảm thấy một mùi thơm nhàn nhạt, dường như tỏa ra từ hoa cỏ.

Một bàn tay ngọc nhỏ và dài giống như một tác phẩm nghệ thuật nhân gian tuyệt mỹ khoát lên bờ vai hấn, nhu nhược không xương, trắng nõn nà.

- Sư muội! Sao muội lại ra đây?

Lâm Vũ chấn động. Lúc trước sư tôn từng dặn dò, cố gắng đừng cho sư muội xuất đầu lộ diện.

Dương Phàm không tự chủ được quay đầu lại, lại chạm vào đôi mắt diễm tĩnh sâu thẳm kia. Cô gái mỹ lệ tuyệt luân phía sau ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt khe khẽ chạm đất, không nhiễm một hạt bụi trần. Mơ hồ có một vầng hào quang màu sáng ngọc nhân nhật bao phủ quanh thân thiếu nữ giống như là hoa tiên tử trên chín tầng trời.

Dưới vầng sáng mờ lung cùng cái khăn che mặt màu trắng che lấp, Dương Phàm nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt thế không thuộc về thế tục, diễm đạm mà u tĩnh, tự nhiên mà xuất trần.

Dương Phàm vừa mới chuẩn bị nói chuyện liền thấy có một lực lượng khiến người thân cận tiến vào trong cơ thể mình, thậm chí thẩm nhập linh hồn.

Chỉ giây lát, lực lượng linh hồn của hấn bị tiêu hao bắt đầu tăng nhanh.

- Bái kiến tiên tử!

Mọi người lúc này mới tỉnh táo lại, một đám người dập đầu quỳ lạy trên mặt đất.

- Xin Dương Dược sư nghỉ ngơi một hồi để tiểu nữ tử trợ giúp người một tay.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nhấc tay lên, từng luồng sáng ngọc như gió xuân hóa thành một dải màu xanh bao phủ lên người mấy chục người bị thương còn lại.

"Đây đây dĩ nhiên là pháp thuật trị thương quần thể!"

Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Theo hấn biết, pháp thuật chữa thương thi triển phạm vi lớn như vậy thì ít nhất cũng là tu sĩ Ngưng Thần Hậu Kỳ trở lên.

Ngưng Thần Hậu Kỳ!

Nếu như đặt ở Nam Lĩnh Dương gia, gần như có thể nói là vô địch, so với sư tôn Liễu trưởng lão của hấn cũng không kém.

Hơn nữa, Dương Phàm còn hoàn toàn nhìn không thấu tu vi của nàng này, mơ hồ có một tầng khí tức nhu hòa ngăn trở cảm quan của hấn.

Gần trong gang tấc, một tầng lụa trắng che mặt ngăn cản hấn nhìn hình dáng sư muội thần bí kia. Nhưng đôi mắt diễm tĩnh sâu thẳm cùng giọng nói như thanh âm của trời cũng đủ để cho người ta trọn đời khó quên.

Từng dải sáng màu xanh vờn quanh khu vực này, mờ lung như hư ảo.

Sư muội thần bí, cánh tay hơi nâng lên, dưới lớp lụa che mặt mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt ngọc tuyệt thế khuynh thành, từng lọn tóc đen trong gió nhẹ và vầng sáng xanh phiêu dật như Tinh Linh.

Giằng co ước chừng bốn năm nhịp thở, thương thế mấy chục người còn lại toàn bộ khép lại.

Sau khi làm xong chuyện này, ánh sáng trong mắt sư muội thần bí hơi mờ một ít, hô hấp cũng có chút dồn dập, hơi thở như lan.

Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được khí cơ của nàng yếu đi.

Đồng thời trị liệu mấy chục người, pháp lực cùng tâm thần trả ra rất khủng bố. Cho dù lấy tu vi của nàng cũng có chút suy yếu.

Hơn nữa, vừa rồi nàng còn trợ giúp Dương Phàm khôi phục pháp lực cùng tinh thần.

- Sư muội. Nhanh quay về trong xe ngựa.

Lâm Vũ thúc giục nói.

Sư muội thần bí gật đầu, ngoái lại liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, trong con mắt yên lặng như nước hơi có một tia gợn sóng.

Dương Phàm chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng thân thiết không thôi, trong lòng cũng sinh ra hảo cảm.

Chỉ một lần ngoái đầu nhìn lại, thân thể sư muội thần bí như thần tiên lơ lửng bay lên, tiến vào trong xe.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: "Nàng này cùng mình đều là Dược sư. Nếu có thể cùng mình kết thành đạo侶 song tu vậy thì thật là chuyện rất tốt. Chỉ tiếc"

- Tất cả mọi người trở về, chuẩn bị xuất phát!

Thanh niên ác liệt bắt đầu chỉnh đốn đoàn xe, liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái nói:

- Dược sư đại nhân. Ta có thể cấp cho ngươi một con khoái mã cùng ta đồng hành!

- Như thế rất tốt!

Dương Phàm mừng rỡ. Không biết là bởi vì có được vật cưỡi hay là bởi vì có thể đồng hành cùng đoàn xe mà cảm thấy vui mừng.

Rất nhanh, cả đội xe đều khôi phục bình thường. Dương Phàm cưỡi ngựa đồng hành, song song với Lâm Vũ và xe ngựa của sư muội thần bí.

Đi khoảng nửa ngày, đột nhiên Lâm Vũ kia lộ mặt ra, nói với Dương Phàm:

- Ngươi lại đây, ta có lời muốn nói với ngươi!

28. Chương 28: Biết Khó Mà Lui.

Từ sau khi gặp mặt sư muội của Lâm Vũ, trong đầu Dương Phàm thường xuyên hiện lên đôi mắt điềm tĩnh như nước cùng với mùi thơm thần nhiên ngào ngạt hơi thở hoa cỏ.

- Lâm tiểu thư tìm Dương mỗ có chuyện gì không?

Dương Phàm ghìm cương, đi tới trước xe, cách Lâm Vũ chỉ nửa thước, có chút chờ mong hỏi.

Lâm Vũ nghĩ nghĩ, vươn một ngón tay ngọc rồi khẽ vạch một cái ở trước hai người. Một cấm chế kỳ dị bao phủ hai người.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ khác thường. Đây là bản đơn giản của pháp thuật cấp hai - Lồng cách âm.

Cũng giống như tu tiên phân chia làm chín đại cảnh giới, pháp thuật cũng chia làm chín cấp. Từ uy lực thấp nhất cấp một đến cao nhất cấp chín.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Luyện Khí Kỳ có thể thi triển pháp thuật cấp một, nếu muốn thi triển pháp thuật cấp hai vậy thì hết sức khó khăn. Đương nhiên, nếu cảnh giới cao, có lẽ có thể thi triển, nhưng pháp lực có chút không đủ.

Lồng cách âm là pháp thuật cấp hai, dưới tình huống bình thường, chỉ có tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên mới có thể thi triển. Tác dụng của nó là để nói chuyện riêng với nhau, người bên ngoài không thể nghe được thanh âm.

Lộc cộc lộc cộc

Trên đường cái ồn ào náo động, tiếng xe ngựa cùng tiếng vó ngựa dưới ánh mặt trời đã khuất, vô lực rên rỉ.

Lâm Vũ trầm ngâm nói:

- Dược sư. Ta thấy ngươi chăm sóc người bệnh cứu nhân độ thế, phẩm chất như thế thật khiến người tôn kính. Cho nên, ta có một chuyện muốn nhắc nhở ngươi.

- Lâm cô nương mời nói.

Dương Phàm mơ hồ có một loại ảo giác, Lâm Vũ tiếp theo nói đến hẳn là có liên quan với sư muội thần bí kia.

- Sư muội kia của ta từ nhỏ thiên phú dị bẩm, dùng bẻ nguyệt tu hoa chim sa cá lặn cũng không đủ để hình dung dung mạo. Gần hai năm qua, phàm là nam tử từng gặp nàng thì không một ai có thể chống cự mệnh lực. Nếu không cần thiết, sư muội cũng sẽ không xuất đầu lộ diện, đây cũng là sư tôn lão nhân gia vẫn luôn cường điệu. Nhưng hôm nay sư muội cho người ngoại lệ một lần, thậm chí vì thế mà trái lệnh sư phụ.

Lâm Vũ nhìn nam tử trước mắt, trong mắt lộ ra một tia ý tứ khó mà bắt giữ.

Dương Phàm cảm giác là lạ, Lâm Vũ nói với mình chuyện này làm gì? Tuy nhiên, nàng đề cập đến chuyện sư muội, Dương Phàm tự nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú.

- Người cũng biết. Hiện giờ Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc, trong số tuổi trẻ có mấy người tuyệt thế thiên tài thiên phú xuất chúng?

Lâm Vũ hỏi ngược lại.

- Việc này Xin Lâm cô nương chỉ giáo.

Trong lòng Dương Phàm có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ nổi tên mấy người này.

- Trong đó nổi danh nhất là ba ngôi sao mới nổi phân biệt là Sở Vân Hàn, đệ tử thân truyền của Tam u Lão Ma; Lệ Hồng Phi, con trai Vô Ưu cốc chủ; Trắc Kinh, đứa con kỳ tích của Thanh Nguyên Tông. Ba người này tuổi đều dưới ba mươi nhưng tu vi bọn họ không một người nào không phải Ngưng Thần Kỳ trở lên, thậm chí có người bước vào Trúc Cơ Kỳ.

Lúc Lâm Vũ nhắc tới ba người này, trong lòng cũng có kính sợ.

Trong lòng Dương Phàm hơi kinh hãi. Đại biểu phía sau ba người này chính là ba thế lực lớn hiện giờ của Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc: Ma Dương Tông, Vô Ưu cốc, Thanh Nguyên Môn.

So với ba thế lực lớn này, gia tộc tu tiên như Nam Lĩnh Dương gia hoàn toàn là nhỏ bé không đáng kể.

Nghe ý tứ Lâm Vũ, ba ngôi sao sáng kia tu vi thậm chí tiến vào Trúc Cơ Kỳ! Trúc Cơ Kỳ!

”Trước ba mươi tuổi, liền tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Việc này cũng quá khủng bố rồi”

Dương Phàm quả thực có chút không tin sự thật này. So sánh với họ, hẳn - từng là đệ nhất thiên tài gia tộc căn bản không đáng nhắc tới.

Trúc Cơ Kỳ. Dối mặt toàn bộ Dương gia bảo cũng chưa chắc có một người!

Nói cách khác, bất kỳ một kẻ nào trong ba người này, đều có thể quét ngang thế lực nhỏ như Nam Lĩnh Dương gia.

Ngoài ra, cái tên Tam u Lão Ma thì Dương Phàm đã sớm nghe nói. Người này là ma đầu số một số hai Ngự Dương quốc. Tọa trấn Ma Dương Tông, uy danh kinh sợ Tu Tiên Giới mấy trăm năm, không người có thể địch lại.

Lâm Vũ xem ánh mắt kinh dị của Dương Phàm vào trong mắt, lại nói tiếp:

- Hiện nay, Sở Vân Hàn cùng Lệ Hồng Phi trong ba ngôi sao sáng đều đã gặp mặt sư muội một lần, hơn nữa đều là vừa gặp đã yêu, quyến luyến không quên. Hai người này bởi vì sư muội nên đã từng đại chiến một lần.

Nói đến đây, Lâm Vũ cũng than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm lộ ra vài tia đồng tình.

Dương Phàm vội vàng hỏi:

- Xin hỏi quý sư muội đã có người ái mộ hay chưa

Lâm Vũ có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, thần nhiên nói:

- Tiểu sư muội từ nhỏ chán ghét chiến đấu, đối với những người này đều không thích. Trước mắt xem ra, tiểu sư muội chưa ái mộ bất kỳ nam tử nào.

Biết được kết quả như thế, trong lòng Dương Phàm không khỏi khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn cũng cảm thấy kinh ngạc vì loại tâm tình này của mình.

- Dương Dược sư. Người nếu thông minh thì chắc đã đoán được dụng ý ta nói với người những lời này?

Lâm Vũ cười dài hỏi.

Dương Phàm cũng mơ hồ đoán được một ít. Lâm Vũ này chính là muốn mình biết khó mà lui, bỏ qua ý đồ với tiểu sư muội nàng.

Tuy là hiểu được đạo lý này nhưng trong lòng Dương Phàm cũng có chút không cam lòng.

Mười tám năm nay, hắn chỉ đối với nữ tử vừa rồi mới lòng sinh hảo cảm.

Hơn nữa, cùng là Dược sư, công pháp tương tự như thế. Nếu có thể kết làm đạo侶 song tu há chẳng phải là điều tuyệt vời?

Thấy Dương Phàm trầm mặc không thôi, Lâm Vũ có chút không đành lòng, nói:

- Nếu là người bình thường, ta khuyên một câu cũng thôi, tránh dẫn ra họa sát thân.

- Nhưng là, vừa rồi ta đã nhìn ra tiểu sư muội đối xử với người cùng người khác bất đồng, dường như có chút hảo cảm. Việc này nếu là bị đám người Sở Vân Hàn biết được, cho dù bản lĩnh người tới đâu cùng khó tránh khỏi cái chết. Thậm chí ngay cả gia tộc hoặc người thân của người đều sẽ bị liên lụy.

Cuối cùng, Lâm Vũ nói ra một tin tức khiến Dương Phàm vui sướng vô cùng.

Nhưng, tin tức này cũng đại biểu sẽ mang đến cho Dương Phàm họa sát thân.

Hiện giờ, bất kỳ kẻ nào trong ba người kia đều đủ để quét ngang Dương gia bảo, càng đừng nói thế lực phía sau bọn họ. (tác giả câu chữ trắng trợn, mới vừa nhắc tới cái này xong)

Dương Phàm nghĩ thầm trong lòng, hồi lâu sau hắn rốt cuộc làm ra một quyết định.

- Đa tạ Lâm cô nương chỉ bảo.

Dương Phàm vẻ mặt cảm kích nói.

Lâm Vũ khẽ thở dài:

- Đều là Dược sư, phẩm chất người rất tốt, cũng không thích chiến đấu. Về mặt nào đó mà nói thì người cùng sư muội thật ra rất xứng. Nhưng nếu người biết thân phận cùng tu vi sư muội thì sẽ hiểu rõ người thật ra khó xứng với nàng.

- Nghe lời khuyên của ta, mau mau rời đi, rời xa đoàn xe chúng ta.

Lâm Vũ khuyên can.

Dứt lời, Lâm Vũ bắn một cái hủy bỏ cấm chế, kéo màn xe lại.

Dương Phàm nao nao, không khỏi hô to:

- Lâm tiểu thư. Tại hạ còn chưa thỉnh giáo phương danh Tiểu sư muội của cô.

Thẳng đến bây giờ hắn vẫn chưa thấy được hoàn toàn sư muội thần bí kia, thậm chí ngay cả một cái tên đầy đủ cũng không biết.

Hết thấy đối với hắn mà nói giống như một giấc mộng không chân thật.

Lâm Vũ thò đầu ra, mặt như băng sương lạnh lùng nói:

- Tiểu tử vô tri nào có tư cách biết điều này. Nhanh cút đi.

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh, khóe miệng mang theo chua xót. Hắn làm sao không rõ Lâm Vũ quát hắn như vậy cũng là vì tốt cho hắn.

- Dược rồi. Dương mỗ cáo từ

Dương Phàm vùng roi ngựa, điều khiển ngựa rất nhanh đi lên trước, bỏ lại từng chiếc xe ngựa ở phía sau.

Giờ này khắc này, tuy tâm tình hần suy sụp nhưng vẫn giữ vững một trái tim bình tĩnh lý trí như trước.

Thời gian hần tu luyện "Tiên Hồng Quyết" ngắn ngủi, hiện giờ mới có tu vi Luyện Khí Sơ Kỳ, đằng sau còn có mẫu thân, muội muội, đệ đệ.

Bất kể là vì sinh tồn của bản thân hay là an nguy của người thân, hay là thực lực địa vị chênh lệch thì hần đều không thể không tạm thời khiêm tốn và ẩn nhẫn.

Từ khoảnh khắc thiên tài ngã xuống kia bắt đầu, hần đã làm tốt kế hoạch ẩn nhẫn.

Quạt khởi trong tương lai cần tâm trí nằm gai nếm mật. Nếu không, sẽ bị bóp nát từ trong trứng nước.

Trong từng làn bụi đất, vật cưỡi của Dương Phàm mất thấy liền rời khỏi đoàn xe trùng điệp.

- Dương công tử bảo trọng

Một giọng nói nhỏ nhẹ như gió vang lên bên tai Dương Phàm. Từng đợt hơi thở hoa cỏ làm người ta thân thiết quanh quẩn quanh thân.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, giọng nói này

Hần hiểu được, đối phương đang dùng thần thức truyền âm cho mình.

- Xin hỏi cô nương họ gì?

Trái tim Dương Phàm hơi gia tốc, vội vàng hỏi.

- Vân

Giọng nói đột nhiên ngừng lại, hơi thở hoa cỏ thân thiết thấm lòng người kia hoàn toàn biến mất.

- Vân? Vân

Dương Phàm ngẩng đầu, vừa lúc thấy một đám mây, mặt trời cũng không nóng rát như lúc trước.

Xem ra, nàng họ Vân. Vân sư muội! Vân tiên tử!

Dương Phàm giục ngựa đi trước, bóng lưng biến mất trên đường cái.

Bên trong xe ngựa.

Lâm Vũ khó hiểu nói:

- Tiểu sư muội. Người này tuy không tồi nhưng cũng đã biết khó mà lui, muội còn truyền âm cho hần làm chi?

- Không có gì, chỉ là chưa từng có người nào mang cho ta cảm giác thân thiết tự nhiên như vậy

Vân tiên tử sâu kín thở dài, nhắm đôi mắt đẹp, không hề nói thêm một lời.

29. Chương 29: Đấu Pháp Nơi Hoang dã.

Chỉ là dưới vẻ bề ngoài trấn định tự nhiên của hần lại có một trái tim lộ vẻ suy sụp.

Đoàn xe bụi trần mệnh mông cuồn cuộn phía sau đã b hần bỏ lại rất xa.

Cách Tú Ngọc Các còn có một nửa quãng đường.

Lúc này đây, Dương Phàm không quên chiếu cố tình huống của ngựa, lúc ven đường gặp cỏ xanh và nguồn nước sẽ lưu lại một chút.

Cứ như vậy, tới lúc đêm khuya, Dương Phàm đã lại đi được một đoạn đường.

Dắt ngựa buộc vào một thân cây, hần quyết định tu luyện nửa đêm ở trong nơi rừng hoang núi sâu này.

Lúc ban ngày hần chữa khỏi thương thế cho năm sáu mươi người thường, pháp lực hơi có tăng trưởng.

Giờ phút này hần tu luyện cũng đồng thời tiến thêm một bước củng cố cảnh giới hiện tại

Luyện Khí Sơ Kỳ tuy rằng là tu vi thấp nhất nhưng đối với người vừa phế bỏ pháp lực như Dương Phàm mà nói lại rất đáng quý.

Chín đại cảnh giới tu tiên, một bậc khó hơn một bậc, giống như là dãy núi vô tận kia, một ngọn cao hơn một ngọn.

Giờ phút này, Dương Phàm ở vào Luyện Khí Sơ Kỳ của chín đại cảnh giới, đứng ở điểm thấp nhất, tầng dưới cùng.

Nhưng mà tâm của hần lại bình tĩnh như nước, lấy tiến độ như thế, tu vi của hần liên miên không ngừng tiến bộ, chung quy có thể sánh với siêu việt tông sư cùng ma đầu danh chấn một phương của Tu Tiên Giới.

Sau một hai canh giờ. Dương Phàm chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể càng tinh thuần, những màn sương sinh mạng thần bí không thể nắm lấy vận chuyển trong khí mạch, huyết quản, kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, thậm chí ngay cả linh hồn đều có thể tắm bổ.

Trong loại trạng thái này, hần tự nhiên có thể dung nhập môi trường xung quanh, cỏ cây, hoa sâu đều nằm trong cảm giác của hần.

Trong phạm vi sáu mươi trượng, hết thấy sinh cơ lưu động hần đều có thể dễ dàng cảm giác được rõ ràng vô cùng.

Chính giờ khắc này, cách đó không xa truyền đến đây một loạt động tĩnh không nhỏ, linh khí dao động dị thường, cũng mang theo sinh mạng khô kiệt cùng chết đi.

Tâm thần Dương Phàm cứng lại, lập tức rời khỏi trạng thái kỳ dị.

Hần vội vàng đứng dậy, ánh mắt nhìn về phương xa liền nhìn thấy trong khe núi có hai người đang đấu pháp, trong lúc nhất thời cuồng phong rống giận, cát bay đá chạy, thanh thế không nhỏ.

Hai người này gồm một lão già và một thanh niên. Lão già thân bị trọng thương nhưng hai mắt như đuốc, trên người truyền ra một cỗ linh áp không nhỏ. Mà thanh niên kia trung khí đầy đủ, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, không dám chính diện chống lại lão già.

”Nơi rừng hoang núi thẳm này, không ngờ có người không tiếc tính mạng, liều chết chiến đấu.”

Tâm thần Dương Phàm khẽ chấn động, lập tức thi triển Ân Nặc Thuật vừa học không lâu.

Một cỗ dao động thần bí nhộn nhạo trên thân hần, toàn bộ thân hình biến mất, giống như bỗng dưng biến mất.

- Nghiệt đồ. Người không ngờ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Buồn cười là ta lại lấy ba mươi năm tâm huyết ra tài bồi nhưng lại dạy dỗ ra đệ tử như thế. Vì một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm mà người giết chết con ta, lại còn hạ độc thủ với vi sư.

Lão già kia thân bị trọng thương nhưng pháp thuật và pháp khí trong tay bộc phát ra uy lực đáng sợ trong hư không. Từng đạo quang ảnh phân tán đi, liên tục bức thanh niên lui về sau, không có sức đánh trả.

Uẩn Thần Đan trung phẩm?

Dương Phàm vừa nghe tên này thì trong lòng khẽ động.

Uẩn Thần Đan là một loại linh đan kỳ diệu bồi dưỡng lực lượng linh hồn. Đan dược này về tại một trình độ nhất định còn có thể gia tăng tỷ lệ tu sĩ Luyện Khí Kỳ đánh sâu vào Ngưng Thần Kỳ.

Nếu là Uẩn Thần Đan hạ phẩm vậy cũng thôi. Nhưng nếu là Uẩn Thần Đan trung phẩm thì giá trị lại tăng cao mười lần có dư.

Một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm ít nhất có thể khiến tu sĩ đánh vào Ngưng Thần Kỳ tăng thêm ba phần chắc chắn!

- Hừ, lão già. Người đã tiến vào Ngưng Thần Kỳ, không ngờ muốn đưa Uẩn Thần Đan trong tay cho đứa con bất tài của người. Chẳng lẽ người không biết, đan dược này có thể khiến cho ta đã ngừng ở Luyện Khí Đại Viên Mãn nhiều năm có thể tấn chức Ngưng Thần Kỳ sao?

Thanh niên kia mặt đầy tia cười lạnh:

- Chính là bởi vì người thiên vị như thế mới khiến ta giết chết con người, lại ám toán người. Hiện tại, người đã là nỗ lực hết đà, đầu tiên là trúng Ma Tiên Tán ta hao phí hai mươi khối linh thạch mua sắm, lại bị một đòn nghiêm trọng của ta

Dưới công kích hung hãn của lão già Ngưng Thần Sơ Kỳ, thanh niên kia không đón đỡ chính diện mà không ngừng trốn tránh và chống đỡ, chỉ cầu không thất bại.

Lão già kia tuy thực lực không tầm thường nhưng tiếc rằng bị đánh trọng thương, lại phải phân ra hơn nửa thân pháp lực để ngăn cản lực lượng tê dại của Ma Tiên Tán.

Dương Phàm ẩn nấp cách đó không xa nhìn xem hai người chiến đấu.

”Một viên Uẩn Thần Đan trung phẩm có lực hấp dẫn thật không nhỏ. Tuy nhiên, đan dược này có thể quyết định vận mệnh cả đời của thanh niên kia, cũng khó trách hắn không khống chế được mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.”

Thanh niên kia ngừng ở Luyện Khí Đại Viên Mãn nhiều năm nhưng không thể đột phá. Uẩn Thần Đan trung phẩm vừa hay là một cơ hội thay đổi vận mệnh của hắn.

Dương Phàm không tính toán chen tay vào chiến đấu của hai người, việc này vốn không quan hệ cùng hắn, tội gì dẫn họa lên người?

- Nghiệt đồ. Đã như thế, lão phu cho dù là chết cũng không cho người được như ý nguyện.

Trên trán lão già rách ra một lỗ máu, linh quang trên người đột nhiên tỏa sáng, trong thời gian ngắn xông phá ràng buộc của Ma Tiên Tán.

Dương Phàm linh cảm cảm giác được, sinh cơ cùng sức sống trong cơ thể lão già kia nhanh chóng mất đi.

Thanh niên biến sắc, thân thể như điều đứt dây bị một chưởng cách không của lão già đánh ra thật xa.

Sau đó, lão già vận chuyển pháp lực toàn thân điều khiển thiết kiếm đen nhánh trong tay.

Thiết kiếm đen nhánh này là một thanh pháp khí cực phẩm, lão già dung nhập tất cả pháp lực cùng khí huyết vào trong, thanh kiếm phát ra một hồi ngân vang, toát ra khí tức làm người ta tim đập nhanh.

- Phốc!

Thanh niên kia phun ra một búng máu, trong tay đột nhiên có thêm một khối Thanh sắc phương chuyên (chuyên: viên gạch)

Hắn phun máu lên khối Thanh sắc phương chuyên này, trên tay liên tục xẹt qua vài đạo linh quang cùng pháp quyết, miệng liên tục niệm chú ngữ.

- Ông!

Đột nhiên, trên khối Thanh sắc phương chuyên này nở rộ một luồng linh áp cường đại, bỗng nhiên biến thành một khối thanh chuyên dài vài trượng.

- Nghiệt đồ. Không ngờ người trộm đi một trong những linh khí trấn sơn của Kim Hồng Môn.

Lão già kia thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt lại có thêm vẻ tức giận cùng kiên quyết.

- Vèo!

Lão già dốc toàn bộ pháp lực cùng khí huyết, thiết kiếm đen nhánh trong tay hóa thành một bóng mờ mờ hồ không rõ đậm tối trước người thanh niên.

Thanh chuyên trước người thanh niên lại phóng đại gấp đôi, tản ra một cỗ khí thế áp lực nặng nề.

ĐinhPhanh!

Thiết kiếm đen nhánh cùng thanh chuyên to như vậy chạm vào nhau phát ra một tiếng kim chúc va chạm nặng nề.

- Crắc!

Thiết kiếm đen nhánh của lão già không chịu nổi gánh nặng, nổ tung, cuốn ra bốn phía.

- A!

Thanh niên kia không chịu nổi dư ba cường đại, thân thể bị nổ tung, một bàn tay thậm chí còn vỡ vụn, tức thì thân bị trọng thương, mình đầy thương tích.

Làm xong hết thảy mọi thứ, thân thể lão già mới quỵ xuống đất, chỉ còn thoi thóp một hơi, sinh cơ trong cơ thể đã lâm vào tuyệt cảnh, cách cái chết không xa.

- Ha ha lão già. Người mặc dù liều chết một mạng nhưng cũng không thể giết chết ta. Nếu không có kiện pháp bảo trấn sơn nơi tay, ta nào dám chiến đấu cùng người?

Thanh niên kia cả người là máu ngựa mặt lên trời cười, từ mặt đất bò dậy, từng bước một đi tới chỗ lão già.

Lão già kia đã gần tử vong, nhưng hai tròng mắt lão vẫn đầy thần quang, nhìn sang hướng Dương Phàm ẩn nấp nói:

- Đạo hữu ẩn nấp bên kiaLão phuchi cầu người

Chưa nói dứt câu, lão liền đoạn khí bỏ mạng.

- Người nào? Đi ra!

Thanh niên biến sắc, trong mắt linh quang nở rộ, mắt nhìn sang hướng lão già vừa nhìn, mơ hồ cảm thấy được sơ hở ở khu vực kia.

Dương Phàm khẽ thờ dài một hơi, tạo nên một dao động linh khí nhộn nhạo, lộ ra thân hình cùng tu vi, thầm nghĩ: "Lão già kia không hổ là tu sĩ Ngưng Thần Kỳtrước khi chết cũng muốn kéo ta chết theo."

Giờ phút này, hắn gặp phải một tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn ở trạng thái trọng thương.

Thanh niên thấy Dương Phàm hiện thân, vẻ khẩn trương trên mặt biến mất, thay vào là vẻ dữ tợn, mắt lộ hung quang:

- Một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ nhỏ bé, nếu đã bị người nhìn thấy, liền chôn cùng lão nhân này đi.

Một cỗ sát khí nồng đậm không chút nào che dấu ép tới.

30. Chương 30: Đấu Pháp Nơi Hoang Dã.

Dương Phàm vẻ mặt đầy kinh hoàng cùng sợ hãi, thân thể liên tục lui ra sau, bộ dạng không hề có ý thức chiến đấu.

Kỳ thật, tâm hắn bình lặng như nước, sớm đã kết luận đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn phân nửa là sẽ giết người diệt khẩu.

- Ha ha, coi như không phát hiện? Vậy cũng có nghĩa là nói, chuyện vừa rồi người đã thấy toàn bộ?

Sát khí trên mặt thanh niên càng đậm, trong mắt hiện lên một tia trêu tức, thân hình có chút lảo đảo đi tới gần.

Hắn thân là tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn, nếu là bình thường thì giết chết một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ quả thực không tốn bao nhiêu sức lực.

Nhưng, hiện tại hắn mang thương nặng, pháp lực tổn hao nhiều, trong tay tuy có linh kiện pháp bảo trấn sơn nhưng đã vô lực chống chế loại pháp bảo cường đại mức này rồi

Giờ phút này, hấn gặp đối phương không chiến mà bại, vẻ mặt sợ hãi cùng kinh hoàng nên trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Từng bước một tới gần, hấn dùng khí thể mạnh mẽ đem thiếu niên Luyện Khí Sơ Kỳ trước mặt ép tới mức không thể thở nổi.

- Hôm nay cũng bởi người không may, thấy được chuyện của chúng ta, cho nên người phải chết!

Trong mắt thanh niên lộ hung quang, hai tay huyền hóa ra một mảnh hư ảnh. Linh quang lóe lên, một hơi đánh ra hai ba viên hỏa đạn.

Vèo vèo vèo!

Ánh lửa bay nhanh mà đến, không khí mang theo một cỗ sóng nhiệt.

Đều là Luyện Khí Kỳ, thanh niên này phát ra hỏa đạn thuật thì uy lực so với Bát thức trước kia quả thật không cùng một cấp bậc. Uy lực lớn hơn vài lần, mà một lần còn phát ra ba viên.

Luyện Khí Đại Viên Mãn, tu sĩ cấp bậc này linh khí tích lũy cùng ngưỡng luyện trong cơ thể đã đạt tới một bình cảnh, so với Luyện Khí Kỳ bình thường thì cường đại hơn rất nhiều.

Nếu là tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ bình thường, gặp phải công kích như thế chỉ sợ sẽ bị thương trong khoảnh khắc.

Nhưng đối thủ mà thanh niên này gặp phải lại là Dương Phàm. (NVC của chuyện này mới chết: D)

Hấn không phải một tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường, càng có một trái tim ẩn nhẫn vô cùng.

Trong thời khắc nguy cơ này, thân hình Dương Phàm nhoáng lên, lẳng không xoay người trốn khỏi ba viên hỏa đạn thành hình tam giác công kích này.

- Đây

Thanh niên giật mình sững rạc, ý thức chiến đấu cùng năng lực phản ứng của Dương Phàm vượt xa những gì hấn đoán trước.

Tuy nhiên, khi hấn nhìn thấy Dương Phàm lẳng không nhảy lên thì trên mặt không khỏi lộ ra một tia trào phúng.

Ai cũng đều biết, tu sĩ Luyện Khí Kỳ không có năng lực phi hành, ngay cả dừng lại ngắn ngủi trên không trung đều gian nan vạn phần.

Dương Phàm thân ở trên không trung thì tính linh hoạt, phạm vi né tránh, năng lực di động đều sẽ bị hạn chế rất lớn.

Như vậy, hấn nhất định sẽ lâm vào nguy cơ lớn lao.

Nhưng mà, thanh niên lại một lần nữa thất sách.

Dương Phàm lẳng không xoay người đạt tới đỉnh điểm, trong khoảnh khắc thân thể muốn hạ xuống thì dị biến đột nhiên sinh ra.

Vèo!

Một luồng sáng màu xanh từ trong tay Dương Phàm bay ra.

Giờ khắc này, màn đêm tối đen đều bị một luồng sáng mỹ lệ này xuyên thủng.

VèoPhốc!

Một thanh kiếm xanh ngọc đâm xuyên cổ họng thanh niên!

Một kiếm trí mạng!

Thanh niên mở to hai mắt nhìn mà vẻ mặt nghi ngờ, hấn hơi chớp chớp mắt, hạ xuống nhìn thanh phi kiếm màu xanh xuyên thủng cổ họng mình.

- Thanh Phong Kiếm, linh khí hạ phẩm. Cho người chết cũng minh bạch.
- Dương Phàm cười lạnh, vung văng hạ xuống đất.
- Điều này sao có khả năng

Thanh niên vẽ mặt kinh hãi, dựa vào một cổ pháp lực và khí huyết chống đỡ, miễn cưỡng phun ra vài từ.

Một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ như thế nào có thể khống chế được linh khí?

Linh khí là thứ mà xếp phía trên pháp khí, ít nhất cần có tu vi Ngưng Thần Kỳ mới có thể khống chế.

Hơn nữa, cho dù tu vi người đạt tới Ngưng Thần Kỳ, cũng vị tất có được một món linh khí!

Nói ngay lão già vừa chết đi kia, lão là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nhưng trong tay sử dụng lại chỉ là pháp khí cực phẩm.

Pháp khí cùng linh khí đều chia làm tứ phẩm: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm!

- Phịch!

Thanh niên đoạn khí bỏ mình, thi thể ngã xuống mặt đất, trên mặt còn lộ ra vẻ nghi ngờ kinh hãi.

Trước khi chết, hắn cũng không rõ một tu sĩ Luyện Khí Sơ Kỳ nhỏ bé như thế nào có thể khống chế linh khí tấn công.

Dương Phàm thở nhẹ ra một hơi, linh quang chợt lóe, linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm về trong tay hắn.

Nhìn thanh phi kiếm này, hắn đột nhiên nghĩ tới sư tôn Liễu Vô Ngân của mình.

Thanh Phong Kiếm chính là do Liễu trưởng lão tặng cho Dương Phàm nhân ngày hắn tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

- Hừ, trừ tử đệ gia tộc Dương gia bảo ra, người ngoài làm sao biết được linh khí đã sớm tương liên với tâm thần ta. Cho dù hiện tại ta chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, chỉ cần tiêu hao nhiều pháp lực vẫn có thể khống chế kiếm này.

Dương Phàm mặt đầy vẻ cười lạnh. Vừa rồi một kiếm giết địch lại tiêu hao hơn nửa pháp lực trong cơ thể hắn.

Đương nhiên, sở dĩ có thể thành công cũng có quan hệ tới việc lúc trước hắn giả vờ yếu đuối và phối hợp hoàn mỹ lẫn không thuần kích (lăng không đánh ra một đòn trong nháy mắt).

Nếu như thanh niên kia cẩn thận không khinh địch thì Dương Phàm cho dù có thể thủ thắng, lại rất khó để có thể dễ dàng một kiếm giết địch như thế, hơn phân nửa là phải trả một cái giá không nhỏ.

Ánh mắt Dương Phàm quét lên hai cổ thi thể, mắt dừng ở túi trữ vật cùng pháp khí của bọn họ.

Đây đều là chiến lợi phẩm!

Không chút do dự, Dương Phàm mở túi trữ vật của hai người, điểm lướt qua chiến lợi phẩm bên trong.

Sáu bảy kiện pháp khí, một hai trăm khối linh thạch, còn lại là một số linh đan, tài liệu

Trong đó, khối thanh chuyên kia gợi nên sự chú ý của Dương Phàm.

Nhặt khối thanh chuyên lên, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức trầm trọng áp lực. Mặt ngoài thanh chuyên có một số ký hiệu huyền diệu.

Hơi nhận biết một chút, Dương Phàm phát hiện pháp bảo này dĩ nhiên là một món linh khí trung phẩm.

Linh khí trung phẩm!

Đây là một trong những thứ khiến thanh niên có gan xuống tay với sư tôn của mình.

Nhưng lấy tu vi Luyện Khí Đại Viên Mãn của thanh niên kia, mượn bí thuật trả một cái giá lớn cũng chỉ có thể miễn cưỡng thúc giục pháp bảo này một lần, mà chỉ có thể dùng để phòng thân mà không thể dùng để đối địch.

- Hô!

Dương Phàm cố nén kích động trong lòng, ý niệm khê động liền thu khối thanh chuyên này vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Một bảo vật quý trọng như vậy, giai đoạn hiện này Dương Phàm không thể khống chế, bỏ vào kho hàng trong Tiên Hồng Không Gian càng có vẻ an toàn một chút.

Nếu để vào trong túi trữ vật, bị tu sĩ thần thức cường đại cảm giác đến, chắc chắn sẽ gây ra họa sát thân.

Hơn nữa, Dương Phàm từ trong đối thoại giữa hai người vừa rồi mà biết được, thanh chuyên này dĩ nhiên là một trong các linh kiện pháp bảo trấn sơn của Kim Hồng Môn.

Như vậy, Dương Phàm lại càng không dễ dàng vận dụng vật này.

Sau khi thanh lý chiến lợi phẩm, Dương Phàm trong lòng cực kỳ sướng khoái. Lúc này mặc dù mạo hiểm một chút nhưng thu hoạch có chút phong phú, mang đến cho mình lợi nhuận không nhỏ.

Tìm một góc bí ẩn, Dương Phàm lấy một bình ngọc từ trong túi trữ vật, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc màu tím ánh sáng êm dịu lớn khoảng ngón út, vừa ngửi đã thấy tâm thần trong sáng sảng khoái.

- Quả thật là Uẩn Thần Đan trung phẩm!

Dương Phàm mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng cất nó thật kỹ.

"Viên Uẩn Thần Đan này, lại thêm trong túi trữ vật của ta, lúc trước sư tôn tặng mấy viên Uẩn Linh Đan trung phẩm chưa dùng, đối với tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ bình thường mà nói thì có nắm chắc rất lớn đột phá Ngưng Thần Kỳ".

Dương Phàm âm thầm tính toán trong lòng.

Tác dụng của Uẩn Linh Đan là tinh luyện độ tinh khiết của linh khí, gia tăng cường độ linh khí của tu sĩ, đối với tu sĩ chưa tiến vào Luyện Khí Đại Viên Mãn mà nói thì có tác dụng không nhỏ.

Uẩn Linh Đan cộng với Uẩn Thần Đan.

Đây là một tổ hợp tuyệt vời dùng để đột phá Ngưng Thần Kỳ.

Tuy nhiên, đối với Dương Phàm Luyện Khí Sơ Kỳ mà nói, Ngưng Thần Kỳ còn có một khoảng cách, sau khi tiến vào Luyện Khí Hậu Kỳ mới lại tính tiếp đến chuyện này.

Hơn nữa, trong lòng hắn có một loại cảm giác kỳ quái. Với tính đặc thù công pháp nghịch thiên của hắn, dùng linh đan tiêu phí thời gian dài đi bế quan tu luyện còn không bằng đi làm Dược sư trị bệnh chữa thương cho vài tu sĩ cường đại một chút.

So sánh tốc độ của hai phương pháp này, làm Dược sư dường như còn nhanh hơn một chút.

Dương Phàm ở nơi hoang dã lại tu luyện một canh giờ, pháp lực sớm đã khôi phục lại trạng thái đỉnh điểm.

- Hô!

Hắn đứng dậy, nhìn bóng đêm dần dần tán đi, trong không khí có một tầng hơi nước mỏng manh, lạnh lẽo thấm vào tim.

"Còn có nửa canh giờ nữa trời sẽ sáng, không bằng ta lên đường sớm một chút, hiện giờ lại có thêm một chút vốn liếng, hẳn là có thể đi Tú Ngọc Các mua không ít dược liệu."

Dứt lời, hắn lại đi về hướng đường cái.

Trên đường đi gặp hai cỗ thi thể, Dương Phàm trong lòng khê động, không lập tức đốt cháy mà đi tới trước hai cỗ thi thể này.

Cổ chịu mùi xác thối, Dương Phàm xòe bàn tay, thi triển Vũ Lộ Thuật với vết thương trên thi thể.

Hắn muốn xem một chút, Vũ Lộ Thuật có tác dụng đối với thi thể hay không.

31. Chương 31: Biến Hóa Quỷ Dị.

Khi đám sương màu xanh nhạt chạm vào miệng vết thương thì dị biến đột nhiên xảy ra. Vết thương bị Vũ Lộ Thuật baO lấy đột nhiên bốc lên một màn sương độc màu đen, khiến người ta choáng váng hoa mắt. Hơn nữa miệng vết thương còn ứa ra một bãi máu loãng huyết nhục cũng tan ra khiến người ta thấy mà buồn nôn!

Sắc mặt Dương Phàm kịch biến thân mình lập tức nhảy lùi lại mấy trượng cẩn thận nhìn biến hóa của thi thể kia.

- sẽ không phát sinh thi biến chứ

Về mặt Dương Phàm biến đổi phát hiện khói độc màu đen trên miệng vết thương dần dần biến mất. trên thi thể cũng chảy ra một bãi máu loãng ngấm vào trong nền đất. Thật lâu sau loại biến hóa này mới chấm dứt. chỉ là bên cạnh miệng vết thương của thi thể kia. huyết nhục đã thối rửa mất một mảng lớn.

Biến hóa quỷ dị như thế khiến Dương Phàm rất ghê tởm nhưng Cũng thấy tò mò.

- Vì sao lại có biến hóa như thế phát sinh nhỉ?"

Dương Phàm suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối nào.

Cuối cùng hắn thở dài một hồi:

- Xem ra Tiên Hồng Quyết quả chứa nhiều ảo diệu cần chính mình tìm tòi

Thông qua việc chữa thương cho người khác để đề thăng tu vi cũng là một loại công hiệu mới mà hắn vừa tìm hiểu ra

- Nơi hoang sơn dã lâm này không nên ở lâu

Dương Phàm rút cục kìm nén sự tò mò trong lòng cũng không để ý gì đến cỗ thi thể kia nữa mà lập tức rời khỏi nơi hoang dã này.

HỒ!

Hắn lại vận chuyển Khô Mộc Công điều chỉnh khí tức cả người để thoát nhìn mình như một người bình thường mà thôi. Vì để phòng ngừa đi tới Tụ Ngọc Các bị những tu sĩ quen biết nhận ra. Dương Phàm lại thi triển Biến Hình Thuật để thân thể mình Cao hơn một Chút. thậm chí cải biến cả một số bộ phận cơ thể phía dưới.

Khô Mộc Công để thay đổi hình thể Biến Hình Thuật để thay đổi dung mạo. Dương Phàm tin tưởng rằng chỉ cần không phải là người quá quen thuộc với mình thì không thể dễ dàng nhận ra mình được.

Sau đó hắn đi vào quan đạo gần đó, cưỡi dây cương ngựa nhân dịp bóng đêm mờ nhạt khi ngày mới sắp tới phóng ngựa chạy như bay.

sau khi Dương Phàm rời đi không lâu, trong trời đêm bỗng nhiên có hai con phi ưng với đôi mắt màu đỏ thẫm bay tới. Hai con phi ưng này đáp xuống bên cạnh thi thể kia loay hoay một lát rồi lại phá không bay đi.

chỉ một lát sau trên bầu trời lập tức truyền tới âm thanh Xé gió, một lão đạo sĩ mặc đạo bào màu xám không chế một mảnh hắc vụ âm trầm từ trên trời giáng xuống Hắn nhìn hai cỗ thi thể dưới mặt đất rồi tập trung ánh mắt về thi thể của thanh niên kia.

Giữa cỗ thi thể này có một bãi máu loãng quỷ dị, trên cơ thể có một mảnh hư thối và vết thương dài. đập vàO mắt rất kinh tâm

- Quái lạ, chẳng lẽ từng có đại địch với Quỷ Thi Đạo ta hiện thân nơi này?

Về mặt của lão đạo sĩ béo này kinh hãi mà khai thần thức Xem xét kỹ bốn phía nhưng cũng không phát hiện được manh mối gì cả.

Sau khi trầm ngâm một lát. lão liền vung tay lên, hai lũ lục hỏa yêu dị lần lượt tiến tới hai cỗ thi thể kia

Rất nhanh hai cỗ thi thể bắt đầu mấp máy, không ngờ lại đứng dậy khỏi mặt đất.

- Hai Cỗ thi thể này vốn đều là người tu tiên một người còn là Ngưng Thần Kỳ

Thần sắc của lão đạo sĩ béo hơi vui mừng

sau đó hắn bắt đầu thao túng hai Cỗ thi thể này đi lời.

- Ồ?

Lão đạo sĩ béo nhìn chằm chằm vào thi thể thanh niên kia phát hiện thao túng nó so với thi thể Ngưng Thần kỳ kia còn khó khăn hơn đôi chút.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt của lão đạo sĩ cũng dần trở nên ngưng trọng trong tay lại bắn ra mấy lũ lục hỏa yêu dị. dũng mãnh tiến vào trong cỗ thi thể thanh niên kia

Chi chi chi

Từng đạo khói nhẹ từ Các vị trí khác nhau trên thi thể thanh niên kia toát ra, mất mấy lần hô hấp mới dần an ổn lại.

- Đây là loại công pháp nào. giống như khắc chế với pháp thuật Quỷ Thi Đạo của ta

Về mặt của lão đạo sĩ béo ngưng trọng ánh mắt bắn ra hàn quang vỗ lên một cái túi màu đen đặc biệt bên hông

Một mảnh khí tức âm trầm từ trong miệng túi lập tức phun ra bao phủ lấy hai cỗ thi thể như khô lồi kia

Thoáng chốc. hai cỗ thi thể biến mất. bị bắt nhập vào trong chiếc túi màu đen này.

Làm xong hết thấy lão đạo sĩ béo lại không chế hắc Vụ bay lên trời. Còn hai con phi ưng kia cũng không biết bay tới nơi nào để tìm mục tiêu khác

- Sắc trời sắp sáng rồi! Nếu đã tới đây rồi thì không bằng đi Tụ Ngọc Các một chuyến ta cần một số tài liệu luyện khí.

Dứt lời. lão đạo sĩ béo cười hắc vụ hướng về phía phường thị Tụ Ngọc Các bay tới.

Lại nói tới Dương Phàm sau khi rời khỏi phiền hoang vu kia lập tức thúc ngựa chạy theo quan đạo.

Nhưng sau khi chạy được một lát trong lòng hắn là mà có cảm giác bất an

sau khi hắn rời khỏi nơi hoang dã phát sinh chiến đấu kia bởi vì có dị biến phát sinh nên cũng không xử lý hai cỗ thi thể kia

Hiện tại nhớ tới hai cỗ thi thể đó thì trong lòng liền có chút bất an

Tuy tâm trí của Dương Phàm cứng cõi nhưng việc giết người đoạt bảo như vừa rồi cũng là lần đầu tiên hắn thực hiện.

- Thôi mặc kệ dù sao hai tên kia cũng đã chết. chỉ cần ta cẩn thận hơn không dễ dàng Xuất ra hai kiện linh khí trung phẩm này thì sẽ không Có vấn đề gì lớn Cả!

Dương Phàm nghĩ thế liền xác định phương hướng rồi không nghĩ tới hai cỗ thi thể kia nữa.

Mắt thấy Sắc trời dần sáng tỏ. trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cảm ứng kỳ dị Hắn không khỏi phải ngừng đầu nhìn về phía trời cao. Với thị lực của hắn chỉ có thể thấy được một mảnh hắc vụ mờ mờ.

- Đó là

Hai tròng mắt của Dương Phàm lập tức ngưng tụ một cỗ linh quang nhìn về phía hắc vụ kia. Mơ hồ, hắc nhìn thấy một bóng người khá béo, đang khổng chế hắc vụ dưới chân ngự không bay đi.

- Người này hẳn là một tu sĩ ma đạo!

Dương Phàm giật nảy mình vội vàng thu hồi Linh nhãn thuật để tránh sự phát hiện của đối phương sau mấy cái hô hấp. phía hắc vụ kia cũng dần biến mất ở trong tầm mắt hắc

- Người vừa rồi ít nhất cũng là tu sĩ ngoài Ngưng Thần Hậu Kỳ. Vì sao đối với hắc ta lại có cảm ứng chứ Trong lòng Dương Phàm ngẫm buồn bực. Vẫn không tìm ra đáp án nào cả. Nhưng hắc vẫn lưu ý tới việc này. cũng nhớ kỹ đại khái hình thể của tu sĩ trong hắc vụ kia

Lại qua mấy ngày, rốt cục Dương Phàm cũng tới được một con sông tên là Thanh Giang ở cạnh Tụ Ngọc Các.

Thanh Giang hà là một con sông dài tới mấy ngàn dặm Xuyên qua rất nhiều thung lũng và bình nguyên. có lưu lượng nước rất lớn. Nói bình thường cũng rộng tới mấy trăm trượng trên sông cũng có không ít thuyền bè.

- Thanh Giang hà. Tụ Ngọc Các. đây cũng không phải là lần đầu tiên ta tới nơi này

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. thăm suy nghĩ tới mạch nước ngầm mãnh liệt mà thông với tuyệt cốc trong dãy núi kia. Khi hắc sáu tuổi phụ thân hắc cũng đã từng dẫn hắc tới Tụ Ngọc Các một lần sau đó đưa hắc tới Dương gia bảo.

Sau này, khi tấn chức tới Ngưng Thần kỳ thì hắc cũng đã ngự kiếm phi hành tới Tụ Ngọc Các một lần ý đồ tìm hiểu đôi chút manh mối về phụ thân nhưng cũng không có kết quả gì cả.

Lần này là lần thứ ba hắc đi vào Tụ Ngọc Các. lại dưới thân phận của một Dược sư bậc thấp

Lúc này đây. Dương Phàm không giống như hai lần trước phi hành mà qua, chỉ ở bên cạnh bờ sông tìm kiếm một con thuyền.

Lộ tuyến của Tụ Ngọc các Dương Phàm còn nhớ mang máng hắc tìm được mấy người đánh Cá. thuê bọn họ chở hắc vào Tụ Ngọc Các.

Nhưng mà phần lớn những người đánh cá nơi này cũng không biết Tụ Ngọc Các là nơi nào.

- Vị công tử này, nghe hỏi người muốn đi Tụ Ngọc Các?

Đúng lúc này. một thiếu niên lấm la lấm lét đi tới.

- Đúng thế chẳng lẽ người biết chút tin tức nào?

Dương Phàm mỉm cười hắc biết rằng không chỉ mình hắc là đi tới Tụ Ngọc Các. Nhưng tu sĩ dưới Ngưng Thần kỳ hắc cũng không ít người phải thông qua đường thủy để đi tới nơi đó.

- Công tử đi theo ta!

Thiếu niên này hướng về Dương Phàm hất mắt một cái, cực kỳ thông minh nói

Dương Phàm hiểu ý. đi theo thiếu niên này bốn năm dặm đường, tiến vào một quán trà sau đó theo cửa sau đi vào gặp một người trung niên mặt rỗ,

- Tam gia. ta vì ngài mà mang tới một người. hắc muốn đi Tụ Ngọc Các.

Thiếu niên này hướng về phía người trung niên kia nói nịnh nọt.

- Ừm. lượng bạc này là thưởng cho người!

Trung niên mặt rỗ đuổi thiếu niên kia đi. ánh mắt nhìn về Dương Phàm rồi mới nói:

- Đạo hữu muốn đi Tụ Ngọc Các sao? Chúng ta chuyên môn phụ trách việc này. mời đi theo ta.

- Xin dẫn đường!

Dương Phàm phát hiện người này chỉ là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ mà thôi, Hơn nữa khuôn mặt rõ của đối phương phân nửa là kết quả của việc dịch dung

Dọc đường thăm nghĩ thế, người trung niên mặt rõ này đã dẫn Dương Phàm tới một gian phòng khá rộng. Cánh Cửa phòng mở ra từ bên trong liền chiếu ra ánh sáng dịu dịu tỏa ra cả mùi đàn hương nữa!

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua căn phòng một vòng, đồng tử hơi co rút lại.

32. Chương 32: Ngư Long Hồn Tập.

Dương Phàm nhắm tính có tới hai ba mươi người, toàn bộ đều là người tu tiên. Nam nữ. già trẻ. tăng lữ đạo sĩ có hết! Bọn họ phân ra ngồi mỗi người một nơi. quả thực là Ngư Long hồn tập.

Nếu người không biết nội tình thì có lẽ sẽ nghĩ đây chính là đại hội giang hồ võ lâm.

Nhưng Dương Phàm xác định toàn bộ những người này đều là người tu tiên. hơn nữa đều là các tu sĩ Luyện Khí kỳ. Từ sơ kỳ cho tới đại viên mãn. cả bốn trình độ này ở đây đều có.

- Đạo hữu mời vào nghỉ tạm một chút. chiều nay sẽ đồng loạt đưa các vị đi Tú Ngọc Các.

Người trung niên mặt rõ cười nói.

Dương Phàm gật gật đầu. dưới ánh mắt của phần đông những người này thì thản nhiên đi vào phòng.

Hắn chung quy đã từng là thiên tài tu luyện, những gã Ngưng Thần kỳ này hắn vẫn không thêm để vào mắt.

Ánh mắt quét nhìn bốn phía. Dương Phàm cũng không phát hiện có tu sĩ nào của Nam Linh Dương gia. trong lòng thầm thở dài một hơi. tùy ý tìm lấy một cái bồ đoàn rồi ngồi xuống.

Ở trong này hắn cũng không dám tu luyện Tiên Hồng Quyết vì thể tâm thần tiến nhập vào Tiên Hồng không gian.

Mỗi lần tiến vào Tiên Hồng không gian. Dương Phàm phát hiện bản thân ít nhất phải đem một nửa tâm thần tập trung vào trong đó.

Trong Tiên Hồng không gian. Dương Phàm xuất hiện tại kho hàng. Trong này, nổi bật nhất chính là khối linh khí trung phẩm Thanh chuyên.

Đi khỏi nơi này, hắn đặt chân trên đất màu xanh. Những dòng chảy nhỏ liên miên dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn khiến hắn cảm thấy sinh mệnh ngoan cường bất khuất!

Nhìn mãnh hắc sắc thổ địa khí tức tử vong tĩnh mịch ở xung quanh. Dương Phàm lại giống như một cây xương rồng trong sa mạc. vinh nhục cũng không sợ hãi mà vẫn sinh trưởng.

Trong vô thức. đám sương sinh mệnh trong cơ thể Dương Phàm theo hai chân hắn tiến nhập vào trong mảnh đất xanh này.

Thoáng cái. Dương Phàm cảm giác như mình đã biến thành một cây đại thụ. đã cắm gốc bén rễ vào trong tầng đất. hấp thu chất dinh dưỡng trong đó. đồng thời mình cũng khiến cho phiến thổ địa này càng thêm kiên cố, chắc dày.

Thật lâu sau. Dương Phàm thoát khỏi cảm giác này, hắn cảm thấy giữa mình và mảnh đất xanh này như sinh ra một loại cảm ứng huyết nhục tương liên.

Thở nhẹ ra một hơi. Dương Phàm đột nhiên phát hiện mảnh đất xanh dưới chân lại mở rộng ra.

Trước đây mảnh lục địa này đại khái diện tích khoảng hai ba thước vuông, hiện tại đã mở rộng ra khoảng bốn thước vuông rồi!

Dương Phàm có một loại ảo giác. giống như mảnh đất xanh dưới chân mình là lãnh địa của riêng mình vậy.

Theo sự khuếch trương của nó. quyền lợi của mình ở trong Tiên Hồng không gian lại càng lớn.

Đột nhiên trong đầu Dương Phàm nổi lên một nghi vấn.

Hắn nhìn con chó nhỏ canh giữ bên cạnh kho hàng hỏi:

- Tiên Hồng không gian là của ai? Rốt cuộc Tiên Hồng không gian tồn tại như thế nào. có chủ nhân nào khác hay không?

Lần đầu tiên thành công nhận chủ Tiên Hồng Giới. sau đó Dương Phàm thấy không gian này chỉ có một người là hắn mà thôi. Tiên Hồng không gian liền biến thành vật riêng của hắn.

Tuy nhiên, sau khi mảnh đất xanh dưới chân hắn mở rộng ra. hắn cảm thấy không gian này cũng có chút khác biệt.

- Bẩm chủ nhân. về lý thuyết. Tiên Hồng không gian là một loại tồn tại rất đặc thù. Hiện tại ngài nhìn thấy chỉ là một biểu tượng mà thôi. Không gian này không thuộc về bất kỳ ai cả. Ngoài ngài ra còn có một số người khai hoang bản xứ. Chỉ là không gian này quá lớn. Toàn bộ vũ trụ này lớn như thế nào thì nó có thể kéo dài ra tới đó. Cho nên tạm thời chủ nhân còn không thể nhìn thấy những người khai hoang khác.

Con chó nhỏ giải thích.

- Vậy Tiên Hồng Giới trong tay ta là như thế nào?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Tiên Hồng Giới chính là cây cầu nối liền giữa không gian vật chất và Tiên Hồng không gian. Thế gian này nó cũng là duy nhất. Ngoài ra nó còn có công hiệu gì khác thì ta không biết được.

Con chó nhỏ kia cứ hỏi sẽ trả lời.

Sau đó. nó nghĩ thế nào đó lại nói tiếp:

- Hiện tại chủ nhân là Tiên Hồng cấp một. thời gian gia tốc của đất xanh này nhanh hơn bốn lần. thông qua Tiên Hồng Giới. ngài có thể mang theo một người từ không gian vật chất vào đây để trợ giúp chủ nhân quản lý lãnh địa này. Tuy nhiên điểm tiên quyết là người đó không có chút ý niệm phản kháng nào thì ngài mới có thể mang vào. Hiện tại đây đã là cực hạn của Tiên Hồng Giới.

Dương Phàm ghé mắt nhìn xuống phiến lục địa chật hẹp dưới chân. bĩu môi nói:

- Phiến đất nhỏ như bàn tay này mà còn cần có người trợ giúp

- Vâng, hiện tại đã tăng tốc tới bốn lần. Nếu có thể gia tăng gấp trăm lần thì chẳng phải là có thể gieo trồng được rất nhiều thiên tài địa bảo sao?

Dương Phàm lâm vào suy tư. mảnh đất dưới chân không thể nghi ngờ chính là một thứ thần kỳ.

Hắn đã nhìn ra diện tích của mảnh đất xanh này có liên quan chặt chẽ tới sự tiến triển tu vi của hắn.

Lại ở trong Tiên Hồng không gian thêm một lúc. kiểm tra qua cây Bạch Ngọc Nhân Sâm trên năm trăm tuổi tràn ngập sinh cơ kia một chút. khuôn mặt hắn hiện lên ý cười.

- Vị công tử này, xin hỏi ngài cũng định đi Tú Ngọc Các sao?

Một tiểu cô nương chừng mười lăm mười sáu tuổi đi tới, bẽn lẽn hỏi.

Dương Phàm mở to mắt ra. thu hồi một nửa tâm thần khỏi Tiên Hồng không gian. liếc mắt đánh giá cô gái này một chút. Khuôn mặt mộc mạc. bộ dáng cũng thanh tú nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ mà thôi.

- Đúng vậy, ta nghĩ toàn bộ những người tu tiên trong phòng này đều là định đi Tú Ngọc Các mà!

Dương Phàm mỉm cười nói.

Mặc dù hắn đã dùng Biến Hình Thuật để cải biến một vài bộ phận cơ thể nhưng tướng mạo vẫn cực kỳ anh tuấn. thêm đó trên người hắn còn có chút khí tức ôn hòa. đủ để người bên ngoài gặp hắn cũng dễ sinh hảo cảm.

Về điểm này, công pháp của Dương Phàm và Vân tiên tử thần bí na ná như nhau, đều có cùng loại khí tức thần bí thân thiết tự nhiên.

Chỉ là Dương Phàm vì ấn nhẫn cho nên cố ý thu liễm chút khí tức này. Tuy nhiên, chỉ duy trì ở Luyện Khí kỳ thì cỗ khí tức khiến bất kỳ ai cũng thấy thân thiết này không thể hoàn toàn thu liễm được.

- Ta gọi là Triệu Tuyết. xin hỏi công tử họ gì. muốn đi Tú Ngọc Các trao đổi gì sao?

Cô gái này hơi chút ngượng ngừng nói. Dù sao nàng cũng là chủ động tới bắt chuyện với Dương Phàm.

Dương Phàm thấy nàng cứ thế mà hỏi việc riêng tư của mình thì khẽ cau mày. Nhìn Thấy cũng không có gì kỳ quái rồi mới đáp:

- Ta họ Dương, chuyện này đi Tú Ngọc Các cũng định giao dịch một số dược liệu cùng tài liệu luyện đan!

- Dương công tử chẳng lẽ là Dược sư hay Luyện đan sư sao?

Con người trong vắt như nước của Triệu Tuyết toát ra vẻ tò mò kinh ngạc.

Dược sư và Luyện dược sư trong tu tiên giới này đều rất hiếm gặp. địa vị đều rất cao.

- Đúng thế. ta là một Dược sư mới nhập môn.

Dương Phàm mỉm cười. trên người có một cỗ ôn hoa như gió. làm người ta không khỏi tâm sinh hảo cảm.

Triệu Tuyết hơi chớp chớp mắt. khuôn mặt thanh tú đỏ ửng lên. trái tim khẽ nhảy dựng lên. không dám nhìn thẳng vào Dương Phàm. thấp giọng nói:

- Trong tay ta không có dược liệu. không thể giao dịch với công tử được!

Dứt lời. nàng định rời đi.

- Chờ một chút. người có vật để giao dịch. sao không đi Tú Ngọc Các rồi hãy tính. Nơi đó có nhiều người tu tiên, lựa chọn cũng nhiều hơn.

Dương Phàm khó hiểu nói.

- Công tử chẳng lẽ là lần đầu tiên tới nơi này? Qua chuyến dò này đi Tú Ngọc Các thì chúng ta phải tốn phí là một khối hạ phẩm linh thạch, khi trở về lại tốn thêm một khối. Như vậy chính là hai khối linh thạch. Có thể giao dịch luôn lúc này là tốt nhất!

Triệu Tuyết cúi đầu nói sau đó liếc mắt nhìn trộm hắn một cái rồi rời đi.

"Cô nương này tính toán kỹ thật! Nguyên lai là vì tiết kiệm hai khối linh thạch Dương Phàm không khỏi giật mình. khẽ cười nhìn Triệu Tuyết rời đi.

TUY nhiên trong lòng hắn cũng có chút cảm thấy kỳ lạ. sau khi tu luyện Tiên Hồng Quyết thì khí chất của hắn biến hóa rất nhiều, mị lực cũng tăng lên.

Đối với những người khác phái thì cũng cực kỳ hấp dẫn.

Chỉ một lúc mà Dương Phàm đã nhìn thấy có hai nữ tử hướng về phía hắn liếc mắt đưa tình. sóng mắt dào dạt.

Trong đó còn có một lão nương đã lớn tuổi, như cười như không nhìn hắn. con mắt nhộn nhạo từng đợt xuân ba tràn ra.

Dương Phàm cảm thấy trong người không được tự nhiên, vội vàng chuyển mắt nhìn đi nơi khác.

Đúng lúc này, trong phòng cũng có mấy tên tu sĩ lục tục đi vào. trong đó một hòa thượng mặt béo tai to hét lên:

- Khi nào thì đi Tú Ngọc Các. lão tử chờ không được nữa?

Lập tức toàn bộ mọi người trong căn phòng yên ắng này đều đưa mắt nhìn tên hòa thượng mặt béo này rất cổ quái.

33. Chương 33: Sắc Giới Hòa Thượng!

- Hừm. Tên khốn nạn nào dám tới địa bàn của Thiên Hành Chu ta gây sự?

Một thanh âm của nữ tử truyền tới, giọng điệu lạnh như băng làm người ta tâm cùng phát lạnh. Thanh âm vừa dứt, một nữ nhân mặc áo trắng phiêu nhiên đi tới, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần, vẻ mặt tràn đầy hàn lãnh. Nàng nhìn qua giống như một băng sơn mỹ nhân, làm cho người ta không khỏi ghé mắt nhìn lại.

- Băng Bách Hợp Lý Nguyệt Sương!

Những kẻ lão luyện trong đại sảnh liếc mắt đã lập tức nhận ra thân phận của nữ nhân này.

- Lý Nguyệt Sương này là lão nữ ở Thiên Hành Chu, bộ dáng cũng luôn như bây giờ, vĩnh viễn lạnh như băng, lấy ngoại hiệu là Băng Bách Hợp.

Những tu sĩ quen biết nhau to nhỏ nói chuyện.

- ừm, cái tên Băng Bách Hợp ta cũng từng nghe nói qua, chẳng lẽ lần này nàng phụ trách đưa chúng ta đi Tú Ngọc Các?

Một gã tu sĩ thanh niên khác tò mò nói.

Lão hòa thượng tai to mặt lớn kia thấy Lý Nguyệt Sương hiện thân thì hai mắt sáng ngời, cười phá lên nói:

- Hàng họ được đó! Ra giá đi, cả đêm thì bao nhiêu linh thạch?

Vừa nghe lời ấy, hàn ý trên mặt Lý Nguyệt Sương càng tăng lên, trong mắt ẩn ẩn lộ ra một cổ sát khí

- Ha ha ha các hạ nguyên lai là sắc giới hòa thượng, gần đây hiển hách khắp Thanh Giang hà đấy ư?

Đúng lúc này, từ trong thính đường lại đi vào một gã đại hán khôi ngô, tuổi chừng bốn mươi, hai mắt sáng ngời hữu thần. Người kia vừa đi vào liền xuất hiện một cỗ khí thế áp bách.

- Lão nhị, tên hòa thượng mặt lợn này để ta giải quyết, ngươi không cần nhúng tay vào!

Lý Nguyệt Sương liếc nhìn sang đại hán khôi ngô kia một cái, lạnh lùng nói.

- Thiên Hành Chu chó má này, bản tăng muốn đi Tú Ngọc Các trước, chẳng lẽ không thể bố trí cho ta một chiếc thuyền để đi trước?

Sắc giới hoa thượng nghiêm nghị nói.

Lý Nguyệt Sương cười lạnh nói:

- Tú Ngọc Các ở nơi hiểm ác tuyệt cảnh, trong dòng nước chảy xiết. Nhất thiết phải cười pháp khí Thiên Hành Chu của chúng ta mới có thể vượt qua tầng tầng cửa ải khó khăn, đi tới được nơi đó. Ngươi nếu không thức thời thì ta sẽ không cho ngươi bước lên Thiên Hành Chu nữa bước!

- Đen đui!

Sắc giới hòa thượng mắng một câu, liền đi về phía một chiếc bồ đoàn. Hắn tùy tiện nhưng cũng không đến độ ngu ngốc kết địch với mấy người đối phương.

- Đứng lại!

Lý Nguyệt Sương quát lạnh:

- Ngươi cho rằng cứ như thế là xóa bỏ được việc sĩ nhục ta vừa rồi?

- Tiểu cô nương, ngươi muốn sao? Muốn khi dễ bản tăng sao?

Sắc mặt của Sắc giới hòa thượng âm trầm xuống.

- Nếu ngươi hướng về ta và Thiên Hành Chu xin lỗi một tiếng thì bản cô nương còn có thể tha cho ngươi một mạng. Nếu không, đau khổ da thịt là điều không thể tránh được.

Lý Nguyệt Sương thản nhiên nói.

- Ha ha còn xưng là bốn cô nương? Lão tử duyệt gái vô số, người đã thất trinh, nghĩ rằng bản tăng không nhận ra sao? Không phải bị kẻ nào vụng trộm làm hư thân chăng? Ha ha ha."

Sắc giới hòa thượng châm chọc nói.

- Người

Sắc mặt của Lý Nguyệt Sương lập tức xanh mét. gần như mất đi lý trí

- Ha ha chẳng lẽ bị ta nói trúng rồi?

Về mặt Sắc giới hòa thượng dâm dăng nói.

- Muốn chết.

Trong tay Lý Nguyệt Sương liền xuất hiện một thanh phi kiếm lạnh lẽo. mặt ngoài lóng lánh. hơi vận phép lực liền có một tầng sương lạnh bao trùm lấy.

Hưu!

Thanh phi kiếm hàn lạnh mang theo một cỗ băng khí nháy mắt đã lao tới trước mặt sắc giới hòa thượng. Lúc này Sắc giới hòa thượng cũng đã nhận ra nữ nhân này cũng không dễ chọc. Nếu luận về tu vi thì hẳn và Lý Nguyệt Sương đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Ầm!

Sắc giới hòa thượng đột nhiên té xuất ra một chiếc thiền trượng màu vàng. hoành ngang trước người. Lập tức một âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên.

- Lão tử sợ đánh nhau ư?

Sắc giới hòa thượng nắm cây thiền trượng, lướt tới một cái đã tới trước người Lý Nguyệt Sương.

- Không ổn!

Lý Nguyệt Sương vội vàng thu hồi phi kiếm hàn lạnh kia. nắm ở trong tay.

Ầm ầm!

Sắc giới hòa thượng liên hoàn đánh ra hai trượng, đem Lý Nguyệt Sương bức lui lại phía sau. hô hấp cũng có chút thở dốc. Hiển nhiên là sắc giới hòa thượng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn. phép lực cũng hùng hậu hơn Lý Nguyệt Sương vài phần!

Hô!

Sắc giới hòa thượng thừa thắng xông lên. cây thiền trượng màu vàng trong tay đột nhiên rơi ra tạo nên một cỗ kinh phong cường đại. Trên thân thiền trượng còn ần ần lóe ra một vòng kim mang. Lý Nguyệt Sương chỉ cảm thấy một cỗ kinh phong cường đại quét tới. sắc mặt cực kỳ ngưng trọng. Thanh phi kiếm hàn lạnh chợt run lên khe khẽ. linh quang trên người nàng lóe ra mãnh liệt. một cỗ hàn ý đáng sợ ngưng tụ lại trên phi kiếm. trong lúc vũ động đã xoay tròn hình thành một tầng băng. Một kiếm chém ra. băng hỏa liền phá không bay ra. va chạm với cây thiền trượng đang đánh tới.

Đang!

Hai kiện pháp khí va chạm với nhau. băng hỏa bạo liệt. kinh khí cường đại quét ra phạm vi mấy trượng.

Leng keng!

Đình!

Cây thiền trượng và thanh phi kiếm đều rơi xuống đất. Lý Nguyệt Sương liên tục thở dốc. sắc mặt trắng bệch. phép lực tiêu hao rất nhiều, trên người cũng xuất hiện mấy đạo vết thương. Ngay cả khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng xuất hiện một đạo vết thương rất sâu. nhìn rất ghê người.

Trên người sắc giới hòa thượng cũng bao trùm một tầng sương lạnh. Hấn khẽ run lên. thân mình cũng bị thương nhiều chỗ.

- Con mẹ nó!

Sắc giới hòa thượng thở phì phò đi tới. Dựng cây thiền杖 của mình lên. trừng mắt hung tợn nhìn Lý Nguyệt Sương.

- Đạo hữu. chẳng lẽ ngươi còn muốn khiêu chiến với bảy huynh đệ Thiên Hành Chu ta sao? Việc vừa rồi là ngươi sai. ngũ muội cũng không hề có chỗ nào không đúng. Các ngươi đã giao đấu công bằng. chẳng lẽ còn muốn được một bước lại tiến thêm một bước.

Đại hán khôi ngô chặn trước Lý Nguyệt Sương, thanh âm hữu lực. chấn nhiếp tới tận phế phủ. Trên thực tế, Thiên Hành Chu là một liên minh nhỏ do bảy tán tu tạo thành, trong Thanh Giang Hà cũng coi như một thế lực không nhỏ.

Đi tới Tú Ngọc Các, ngoại trừ các cao nhân có thể ngự kiếm phi hành thì chỉ có thể thông qua thủy lộ. Bảy huynh đệ Thiên Hành Chu nắm giữ một phần ba thủy lộ. cũng gây ra không ít thù hận. Dưới tình huống bình thường, cũng ít có người tu tiên nào muốn đắc tội với Thiên Hành Chu.

- Coi như bản tăng không may mắn. một thân thương thế!

- Xui xẻo!

Sắc giới hòa thượng cũng không dám tiến tới bức vách. nhìn nhìn Lý Nguyệt Sương. Hai người lạnh lẽo nhìn nhau. địch ý vẫn chưa tan.

- Hai vị đạo hữu. Cần gì phải vì chuyện nhỏ thế mà nóng giận!

Một thanh niên nho nhã bước ra khuyên nhủ.

Những tu sĩ còn lại nhìn về phía thanh niên nho nhã này với ánh mắt quái dị.

"Người này chẳng lẽ có vấn đề? Tự nhiên lại đâm đầu vào?" Không ít người thầm nghĩ.

- Người là người nào?

Sắc giới hòa thượng liếc nhìn thanh niên nho nhã này hỏi.

- Hừm!

Lý Nguyệt Sương nhìn về phía hấn. Chỉ cảm thấy khí chất người này không tầm thường. Thanh niên nho nhã kia khẽ thờ dài:

- Tại hạ là một gã dược sư. thấy hai vị bị thương không nhẹ. có ý tốt muốn chữa thương cho các vị.

- Cái gì? Người là dược sư?

Ánh mắt đại hán khôi ngô chặn trước người Lý Nguyệt Sương sáng ngời lên. Dược sư được tu tiên giới rất hoan nghênh. Chiến đấu giữa những người tu tiên. Lực phá hoại rất mạnh. Những y sư của thế tục rất khó chữa trị được. Muốn miệng vết thương nhanh chóng khép lại thì nhất định phải tìm dược sư trị liệu.

- Đúng thế. cứu tử phù thương (chữa bệnh cho người) chính là bổn phận của một thầy thuốc!

Thanh niên nho nhã kia thở dài. lộ ra một bộ dáng trách trời thương dân.

- Xin hỏi đạo hữu họ gì? Ta là lão nhị của Thiên Hành Chu. họ Hình. Người có thể gọi ta là Hình lão nhị.

Trung niên khôi ngô kia cười nói.

- Tại hạ họ Dương!

Thanh niên nho nhã kia mỉm cười. trên người tự nhiên dâng lên một cỗ khí tức ôn hòa thân thiện. Không cần phải nói. thanh niên nho nhã này chính là Dương Phàm.

- Nếu Dương dược sư có ý tốt như thế. mời trị liệu cho Ngũ muội một chút.

Hình lão nhị dịu Lý Nguyệt Sương, hướng về Dương Phàm cười nói.

- Cái này

Lý Nguyệt Sương có chút nhăn nhó. liếc nhìn Dương Phàm. trên mặt lộ ra một chút ngưng ngung. Trên người nàng có nhiều chỗ quần áo bị rách ra, lộ ra mấy chỗ mây mây.

- Tiểu tử. cô ta không muốn thi người trước chữa thương cho ta đi!

Sắc giới hòa thượng hô lên.

- Được rồi!

Dương Phàm nhún vai. Nơi này có hai người bị thương, hẳn tự nhiên là chủ động trị thương cho người ta. Hình lão nhị biến sắc. định lên tiếng nữa thì bị Lý Nguyệt Sương giữ lại:

- Xem bản lĩnh hần sao đã!

- ừm

Hình lão nhị gật đầu.

Trên thực tế. Lý Nguyệt Sương có chút lo lắng cho vết thương trên mặt mình. Nếu là chữa không khỏi thì Quả thực có thể lưu lại một vết thương. Đối với nữ nhân mà nói thì đây là điều không dễ dàng tha thứ được. Cho nên. nàng tính toán tạm thời xem chân tài thực học của Dương Phàm thế nào trước đã.

34. Chương 34: Phối Hợp Trị Thương!

- Đạo hữu hãy cứ yên tâm. Ngoại thương thế này thì mấy ngày trước ta cũng đã trị liệu cho mấy trăm người. Ngài chỉ cần phối hợp với ta là được!

- Gần trăm người? ừm. thế thì hần y thuật của tiểu tử người cũng không tồi Người nói xem ta phải phối hợp với người thế nào?

Sắc giới hoa thượng cũng thấy hảo cảm với Dược sư trẻ tuổi trước mặt này. nhìn khá thuận mắt. Nếu để hần biết rằng. mấy ngày trước người mà Dương Phàm trị liệu đều là một đám phạm nhân thì không biết trong lòng hần sẽ nghĩ cái gì nữa.

- Ngài đứng chỗ này bất động là sự phối hợp tốt nhất rồi

Dương Phàm mỉm cười như một làn gió mát tao nhã. khiến không ít nữ tu sĩ nơi này trái tim cũng phải nhảy lên.

- À. vậy Thì được rồi Tạm thời tin người vậy, nếu có thể trị liệu tốt. lão tử nhất định sẽ có thưởng!

Sắc giới hòa thượng gật gật đầu. đứng tại chỗ không nhúc nhích. Dương Phàm đi bên cạnh hần. huy vũ bàn tay. chậm rãi lướt qua vết Thương trên cánh tay hần. Thời gian hai cái hô hấp qua đi, bàn tay của Dương Phàm rời ra. Trên da vốn có vết thương này đã hoàn toàn biến mất.

- Y thuật thật là cao minh!

Trong đại sảnh. chúng tu sĩ lập tức ồ lên. khen ngợi y thuật của Dương Phàm không dứt.

- Thật không nghĩ tới tuổi còn trẻ như thế mà lại nắm giữ được y thuật cao minh thế. Điều này đối với tu tiên giới chúng ta cũng là một hảo sự!

- Đúng thế đúng thế. hy vọng có thêm nhiều những Dược sư như thế!

- Tuy nhiên ta thấy người này chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, bộ dáng lại tuấn tú như thế. thật khiến người ta tâm sinh hảo cảm!

Lão bà trước đó liếc mắt đưa tình với Dương Phàm nũng nịu nói:

- Ta thật muốn đau nhiều nhiều để hần động chạm chút!

- Hừ!

Những tu sĩ xung quanh đều nhìn về phía lão bà này với ánh mắt khinh bỉ.

Nơi khác. Hình lão nhị và Lý Nguyệt Sương nhìn nhau. trong mắt đều hiện lên một chút tiếc nuối. Bọn họ chưa từng ngờ được y thuật của Dương Phàm lại cao minh như thế? ánh mắt nghi ngờ của bọn họ vừa rồi chắc sẽ lưu lại chút ấn tượng không tốt trong lòng vị Dược sư này. Về hồi hận trong mắt Lý Nguyệt Sương càng đậm. Đối với một Dược sư trẻ tuổi xuất sắc như thế. trong lòng nàng cũng sinh ra hảo cảm. Nghĩ tới mình vừa khiến đối phương lưu lại trong lòng một khuôn mặt không hoàn mỹ thì lại càng thấy hối hận.

- Ha ha. tiểu tử ngươi quả có chân tài thực lực!

Sắc giới hòa thượng chỉ cảm thấy chỗ bị thương truyền đến từng đợt thanh lương, sau khi Dương Phàm rút tay về thì miệng vết thương cũng đã biến mất Thủ đoạn như thế có thể xưng là thần y!

Dương Phàm mỉm cười:

- Ngài đừng nhúc nhích, để ta chữa khỏi những chỗ khác đã!

- Được được. ta sẽ đứng im.

Sắc giới hòa thượng cực kỳ hợp tác. ánh mắt nhìn Dương Phàm cũng khác trước rất nhiều. Trong quá trình trị liệu, Dương Phàm cực kỳ tập trung Tinh thần, cẩn thận tỉ mỉ. phát động một nửa trình độ. Dù thể hiệu quả cũng đã kinh thể hải tặc.

- Chữa thương cho người tu tiên quả nhiên tu vi cũng tăng lên nhiều hơn!

Trong quá trình trị thương. Dương Phàm cảm giác được đám sương sinh mệnh trong cơ thể cũng lớn mạnh và ngưng thật hơn. Từng đợt suối mát thanh lương theo miệng vết thương tiến vào trong cơ thể hắn. gột rửa thân thể. tẩm bổ linh hồn. Pháp lực theo đó cũng được tăng lên. Sau một lúc. Dương Phàm đã trị liệu cho hết thấy những vết thương trên người sắc giới hòa thượng.

Hô!

Hắn thở nhẹ một hơi. nhắm mắt suy nghĩ. thực ra đang tiêu hóa hiệu quả của việc trị thương mang lại. Thông qua trị thương cho sắc giới hòa thượng. Dương Phàm cảm thấy tu vi của mình lại càng thêm thâm hậu. chẳng những củng cố Luyện Khí sơ kỳ mà còn có dấu hiệu tinh tiến hơn. Lấy xu thế này, hắn chỉ cần chữa trị thêm cho mấy tu sĩ cấp bậc này thì có thể bước chân vào Luyện Khí trung kỳ. Tốc độ như thế khiến hắn vô cùng vui mừng. hiệu quả tương đương với mấy tháng bế quan của tu sĩ bình thường. Qua một lúc. sau khi hấp thu tất cả lực lượng. Dương Phàm mở hai mắt ra. phát hiện tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang nhìn chằm chằm về phía mình.

- Tiểu Dược sư. y thuật của ngươi quả thực không tồi. Ta có mười khối linh thạch, coi như là phí tổn của việc trị liệu.

Sắc giới hòa thượng không ngờ lập tức xuất ra mười khối linh thạch.

Dương Phàm cũng cười:

- Tại hạ thân là thầy thuốc, cứu người là trách nhiệm của ta! Vừa rồi chữa thương cho đạo hữu cũng không phải sử dụng tới dược liệu gì cả, chỉ tiêu phí chút pháp lực không đáng kể mà thôi! Do đó không cần thu linh thạch.

- Cái gì? Không thu phí tổn?

Mọi người nơi này đều cực kỳ kinh ngạc.

- Đúng vậy, miễn phí trị liệu!

Dương Phàm mỉm cười nói.

Kỳ Thật trong lòng hắn đã có tính toán. trước tiên tạo ra chút danh khí ở tu tiên giới. Đến lúc đó tự nhiên sẽ không ngừng có người bị thương tìm tới cửa!

Không thu phí dụng tất nhiên có thể đưa tới rất nhiều người bị thương. Linh thạch, pháp bảo chung quy vẫn là vật ngoài thân. so sánh với tu vi bản thân thì tự nhiên không đáng giá nhắc tới.

Dứt lời. Dương Phàm lại đi tới trước mặt Hình lão nhị và Lý Nguyệt Sương cười nói:

- Thương thế của Lý cô nương cũng không ngại nhường tại hạ trị liệu đi!

- Được sư, mời!

- Dương được sư vừa rồi có chút mạo phạm, mong ngài không để trong lòng

Lý Nguyệt Sương hơi ngượng ngùng nói. Điều này hoàn toàn bất đồng với bề ngoài vô tình băng lãnh của nàng.

Hình lão nhị nhìn thấy tình cảnh này. khuôn mặt cũng lộ ra vẻ áy náy.

- Cô nương quá lời rồi

Dương Phàm mỉm cười!

- Mong cô nương phối hợp với ta để trị liệu. vết thương trên mặt người nếu không chữa trị sớm thì biết đâu lại lưu lại di chứng!

- A! Được sư. mời mau ra tay đi, tiểu nữ sẽ phối hợp!

Lý Nguyệt Sương lo lắng nhất chính là vết thương trên mặt. Dứt lời. nàng đứng im không nhúc nhích, ý bảo Dương Phàm cứ động thủ. Tình cảnh như thế thực có chút cổ quái. Một nữ nhân nũng nịu trên người xuân quang tiết cả ra ngoài đứng trước mặt người ta nói: "Mời mau ra tay. tiểu nữ sẽ phối hợp!"

- Được. cô nương cũng không cần lo lắng!

Trong lòng Dương Phàm cười thầm. Cho dù miệng vết thương này có kéo dài thêm chút nữa thì hấn cũng có thể chữa lại cho thật hoàn mỹ. Trên thực tế. trong tu tiên giới này. Những tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ kỳ thì thân thể đều có

năng lực tự lành rất cường đại. Đối với những vết thương bình thường chỉ cần vận công một lúc là có thể khép lại.

Tuy nhiên, nếu là những vết thương do những người tu tiên đồng cấp tạo ra thì cũng không dễ chữa trị. Ví dụ như nói một tu sĩ Kim Đan kỳ bậc cao. nếu bị pháp bảo của một tu sĩ bậc thấp đả thương trên mặt thì chỉ cần hấn vận công chữa thương, không đến nửa ngày vết thương sẽ khỏi hấn. Nhưng nếu hấn bị cường giả đồng cấp Kim Đan, hoặc là dùng pháp thuật hay pháp bảo đả thương thì nếu không có Dược sư hoặc linh đan chữa thương tương

trợ. trong vòng mấy năm. vết thương cũng sẽ không dễ biến mất.

Dương Phàm đi tới bên cạnh Lý Nguyệt Sương, ngửi thấy một mùi thơm của nữ nhân. vội vàng thu liễm tâm thần. nhìn vết thương trên khuôn mặt xinh đẹp của đối phương, chậm rãi nâng tay lên. về phần Lý Nguyệt Sương, hai má nàng vốn đã hồng. hai mắt lại nhắm lại. làm ra bộ dáng mặc cho người ta làm gì thì làm.

Lúc này, ánh mắt của những nam tu sĩ trong phòng đều nhìn chăm chăm vào tay của Dương Phàm. Không ít người còn lộ ra thần sắc hâm mộ. ghen tị. Ai bảo người ta y thuật cao minh như thế. có thể đường đường chính chính chiếm tiện nghi của nữ nhân!

Trong lòng Dương Phàm cũng có chút khấn trương. Đây là lần đầu tiên hấn tiếp xúc gần gũi như thế với một nữ nhân xa lạ. Hiện tại hấn cũng không thể cách không chữa thương được. Hơn nữa cách không chữa thương cũng rất lãng phí phép lực, hiệu quả lại kém hơn rất nhiều. Nếu không phải là tình huống đặc thù thì dù có thể cách không chữa thương. Dương Phàm hơn phân nửa sẽ không sử dụng.

Rốt cục tay của Dương Phàm cũng chạm vào khuôn mặt như ngọc của Lý Nguyệt Sương, sau đó nhẹ nhàng lướt tới.

Nhưng tu sĩ xung quanh đều mở to hai mắt ra nhìn. Nếu đòi lại là tu sĩ khác mà làm thế với Lý Nguyệt Sương thì chỉ sợ đã lập tức bị nài cho ăn một cái bạt tai văng đi.

Nhưng Dương Phàm lại là một Dược sư. một Dược sư có y thuật cao minh!

35. Chương 35: Chỗ Tốt Của Dược Sư!

Những tu sĩ khác đều trừng mắt lên nhìn. ngay cả đánh rắm cũng không dám. trong lòng nén nhịn một cỗ khó chịu. Thân thể mềm mại của Lý Nguyệt Sương khẽ run lên. khuôn mặt ửng hồng. cũng không dám nhúc nhích.

Ai!

Những tu sĩ đứng xem đều có chút thất vọng. Bọn họ kỳ thật đang chờ một cái bạt tai của Băng Bách Hợp dành cho Dương Phàm nhưng rốt cục cũng không diễn ra.

Tay của Dương Phàm chạm vào khuôn mặt sáng bóng của đối phương, cảm giác cực kỳ thoải mái. tâm thần cũng hơi nhộn nhạo. Ngay cả thi triển Vũ Lộ Thuật cũng hơi bị trở ngại. Lúc này đây, hắn đột nhiên có một suy nghĩ trong đầu:

- "Không ngờ Dược sư còn có chỗ tốt như thế này!"

Thử nghĩ xem theo danh tiếng của Dương Phàm ngày càng cao. sau này cơ hội để trị thương cho các tiên tử tu tiên chẳng lẽ còn thiếu sao?

Chỉ hai ba hô hấp sau. bàn tay của Dương Phàm rời khỏi khuôn mặt của Lý Nguyệt Sương. Khi hắn thu tay lại. tất cả tu sĩ nơi này cũng không có ai hoài nghi rằng vết thương trên mặt sẽ không khôi phục lại hoàn mỹ. Quả nhiên khuôn mặt của Lý Nguyệt Sương lúc này không còn chút thương thế nào nữa.

- Chữa xong chưa?

Lý Nguyệt Sương cẩn thận vươn tay lên xoa xoa mặt mình. Thấy đã bóng láng lại như cũ.

- Cô nương có thể dùng gương soi lại. Dương Phàm mỉm cười nói.

- Được!

Lý Nguyệt Sương khẽ lật tay, một chiếc gương tinh xảo nhỏ nhắn xuất hiện khiến Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

- Thật sự là không còn vết sẹo nào! Quả là thần kỳ!

Lý Nguyệt Sương nhìn khuôn mặt của mình. vui sướng nói.

- Cô nương vừa lòng chứ? Dương Phàm hỏi cực kì tự tin.

- Tuy nhiên

Lý Nguyệt Sương nhìn nơi vết thương đã khôi phục lại như cũ. bộ dáng có chút muốn nói.

- Tuy nhiên cái gì?

Dương Phàm biến sắc. Hắn rất tự tin với khả năng chữa trị của mình. Chẳng lẽ còn có chỗ nào mà đối phương không hài lòng.

Lý Nguyệt Sương thấp giọng nói:

- Tiểu nữ cảm thấy thuật trị thương của Dược sư dường như còn có tác dụng làm dịu làn da. Những nơi được ngài thi triển phép thuật thì vùng cạnh đó. làn da cũng càng thêm mịn màng. trắng sáng hơn

Thanh âm của nàng tuy rất nhỏ nhưng những người nơi này đều là người tu tiên. dưới sự tập trung tinh thần thì đều nghe rõ ràng. Trong đó có mấy nữ tu thì trái tim lập tức nhảy lên. ánh mắt nhìn về Dương Phàm lại càng có chút khác biệt.

- Nguyên lai là thế. ừm. hiệu quả Vũ Lộ Thuật của ta có thể nói còn có tác dụng làm đẹp

Dương Phàm gật đầu nói.

- Tuy nhiên

Dương Phàm hơi chần chừ nói.

- Tuy nhiên cái gì?

Về mặt Lý Nguyệt Sương trở nên khẩn trương nói. Những tên nữ tu khác cũng đều dựng hai tai lên. về mặt khẩn trương và chờ đợi.

- ừm. là thế này, Vũ Lộ Thuật chủ yếu là nhằm chữa thương, không phải là để làm đẹp. Nhưng ta còn biết một loại phép thuật chuyên môn để dưỡng dung. làm đẹp. Thậm chí còn có thể làm chậm quá trình lão hóa.

Dương Phàm nhẹ nhàng nói.

Trong Thánh Liệu Thiên có nhiều loại pháp thuật. Chữa thương là một đạo trong đó. Lúc Dương Phàm nghiên cứu phép thuật trong đó thì cũng nhìn qua một loại Tư Nhuận Thuật. Pháp thuật này chuyên dùng để tẩy bỏ da thịt. làm cho da có thêm sức sống. Trắng nõn mịn màng. lại còn có tác dụng chống lão hóa. Tuy nhiên. Dương Phàm lúc ấy cũng không để phép thuật này vào mắt. Chỉ lướt nhìn qua mà thôi.

- Không ngờ thật sự là kỳ thuật!

Khuôn mặt Lý Nguyệt Sương lộ ra vẻ vui mừng. Loại pháp thuật trong truyền thuyết này nàng cũng từng đọc qua trong sách cổ.

- Tuy nhiên

Dương Phàm có chút bối rối nói:

- Pháp thuật này ta còn chưa sử dụng thành thục. còn kém hỏ hầuHơn nữa. thân là thầy thuốc, ta chỉ để ý tới việc chữa bệnh cứu người, đó cũng không nằm trong phạm vi chức trách của ta!

Nói trắng ra một câu là: Trị liệu có thể làm tu vi tăng tiến. làm đẹp thì chưa chắc. Mặc dù có thể thì cũng rất hữu hạn!

- Lý cô nương, trước hãy chữa trị hết các vết thương trên người cô đã. Đây mới là chức trách của tại hạ!

Dương Phàm cười nói.

Tăng cường tu vi mới là trọng yếu nhất!

- Được rồi

Lý Nguyệt Sương có chút thất vọng nói.

Ánh mắt của Dương Phàm đảo qua mấy chỗ vết thương khác trên người nàng. Một vết ở vai, một ở cạnh ngực. còn có một ở đùi. Hơn nữa những nơi này quần áo bị xé rách. xuân quang tiết cả ra ngoài.

- Đây là sao chữa trị được?

Dương Phàm lập tức trợn tròn mắt lên. chớp chớp mắt mấy cái.

Trong đại sảnh lâm vào tĩnh mịch. thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập thùm thụp của mấy nam tu sĩ. Lý Nguyệt Sương lập tức hiểu ra. khuôn mặt đỏ lên như máu. hận không kiếm được chỗ nấp nào dưới đất mà chui xuống. Hình lão nhị hiểu ra. vội vàng nói:

- ừm. Dương Dược sư. trị liệu tiếp cho Ngũ muội thì mong rằng di dời sang chỗ khác. tránh đi một chút!

Dứt lời, hần hướng về phía Lý Nguyệt Sương nháy mắt một cái. Hai người mang theo Dương Phàm rời đi.

Rời khỏi đại sảnh. Dương Phàm cảm giác được ánh mắt ghen tị của những nam tu sĩ đang nhìn theo hần.

- Ai. xem ra làm Dược sư thật tốt. không có chỗ nào không ổn cả!

Dương Phàm thẫm thở dài một hơi. theo hai người này đi tới một gian phòng khác.

- Mong Dương Dược sư chữa thương cho Ngũ muội. Ta tạm thời ra ngoài một chút.

Hình lão nhị nhìn một nam một nữ này rồi rời đi, trước khi đi còn lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

- Dương Dược sư

Lý Nguyệt Sương ngồi trên ghế. có chút ngưng ngừng thấp giọng nói. Dương Phàm cũng xấu hổ. trong lòng thậm chí nổi lên ý niệm bỏ cuộc. Tuy nhiên, vì để tăng tu vi lên. hắn cùng đành phải làm.

Hô!

Thở nhẹ một hơi. Dương Phàm chậm rãi đi về phía Lý Nguyệt Sương.

Được rồi, nếu đã là Dược sư. nhất định phải có trái tim vô tư! Đây cũng là đạo nghĩa cao nhất trong Tiên Hồng Quyết.

Ngay cả vì thế mà hiến thân cũng không chối từ

Đột nhiên, trên người Dương Phàm lại toát ra khí chất hiên ngang凛冽. Hắn đi tới trước người Lý Nguyệt Sương, cảm thụ được mùi thơm từ thân thể nàng toát lên nhưng tâm vẫn như kính.

- Lý cô nương, ta sẽ trị liệu cho cô!

Về mặt của Dương Phàm chính khí. giọng điệu cực kỳ bình tĩnh. Một cỗ khí tức thân thuộc tràn khắp thân mình.

Lý Nguyệt Sương bị khí tức này cuốn hút. trái tim được nhẩy dựng lên cũng dần dịu lại, hơi ngẩng đầu nhìn về phía nam tử trước mặt.

Bởi vì Lý Nguyệt Sương ngồi trên ghế nên Dương Phàm hơi cúi người, đặt một bàn tay lên vai nàng. bắt đầu thi triển Vũ lộ thuật.

Nhẹ nhàng mơn trớn vết thương trên vai Lý Nguyệt Sương mấy cái. Dương Phàm thu hồi bàn tay lại. Lý Nguyệt Sương không cần nhìn cũng biết vết thương kia đã được xử lý rất tốt rồi!

- Ta lại trị vết thương tiếp theo cho ngươi.

Ánh mắt Dương Phàm lại chuyển dời tới bộ ngực của đối phương. Quần áo bị xé mở. lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết. bên cạnh là bộ ngực đang hở ra.

- ừm!

Lý Nguyệt Sương thấp giọng đáp. khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên. dứt khoát nhắm hai mắt lại. Dương Phàm thu liễm tâm thần. vươn bàn tay khe khẽ mấy mảnh vải ra. tay kia thi triển Vũ Lộ Thuật chữa thương cho đối phương.

Lý Nguyệt Sương chỉ cảm thấy trên bộ ngực lạnh lẽo. một bàn tay chậm rãi tiến vào.

- A! Ngươi muốn làm gì?

Lý Nguyệt Sương theo bản năng đẩy Dương Phàm ra.

- Cô nương, sao thế? Tại hạ chỉ là chữa thương cho cô nương. Chúng ta chỉ có quan hệ giữa người bệnh và thầy thuốc, không cần quan tâm tới việc khác biệt nam nữ.

Con mắt của Dương Phàm vẫn như thường, không chút tạp niệm. cỗ khí tức ôn hòa trên người hắn tản mát ra càng khiến người ta tâm sinh hảo cảm.

- Đây là do tiểu nữ nghĩ nhiều. Dược sư cứ trách phạt!

Khuôn mặt Lý Nguyệt Sương càng đỏ thêm. vội vàng xin lỗi Dương Phàm. nhưng trong lòng vẫn thầm nghĩ: "Ngại chết đi được. từ trước giờ chưa từng nghĩ như thế này, đều do ta"

- ừm. chúng ta tiếp tục!

Dương Phàm bắt đầu hành động. Lý Nguyệt Sương lại nhắm hai mắt lại, đôi mắt khẽ run rẩy. Nhẹ nhàng gỡ ra một mảnh vải đã rách. Dương Phàm đưa tay đặt lên ngực của Lý Nguyệt Sương, nhẹ nhàng mơn trớn

nơi bị thương. Một cổ cảm giác thoải mái truyền khắp toàn thân như điện giật. Loại cảm giác này đối với việc mười tám năm qua chưa từng chạm tới thân thể nữ nhân như Dương Phàm mà nói thì là một loại khoái cảm rất mới mẻ. Vũ Lộ Thuật cùng tự nhiên được thi triển. Chỉ là bàn tay của Dương Phàm khẽ run lên, nhẹ nhàng xoa một cái. Chiếc xiêm y nơi ngực của Lý Nguyệt Sương bị mở ra, ngay cả cái vắn hoa cũng rơi ra một mảnh, lộ ra một bộ ngực đầy đặn hồng hào.

- A!

Lý Nguyệt Sương bị tình cảnh này dọa cho ngây người. Dương Phàm ngẩn ra, ánh mắt không tự chủ nhìn về cặp nhũ hoa mê người kia.

- Không được nhìn

Lý Nguyệt Sương lập tức đưa hai tay lên che bộ ngực lại.

- Không không. Lý cô nương, chỗ này của cô cũng có vết thương.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn thẳng vào bộ ngực của Lý Nguyệt Sương, ánh mắt thuần khiết, chính khí lẫm liệt nói.

36. Chương 36: U Hương Mật Ngủ!

Khoảnh khắc khi quần áo trước ngực Lý Nguyệt Sương bị xé ra. Dương Phàm liền nhận thấy được một vết thương trên ngực của nữ nhân này.

Do đó, ánh mắt của hắn lập tức nhìn về phía mục tiêu.

- Ah?

Lý Nguyệt Sương vừa nghe lời ấy không khỏi ngần ra. Quả thực trên ngực nàng có một vết thương rất nhỏ, bị Dương Phàm xé vạt áo ra khiến cọ xát vào khiến đau xót

Hai nhũ hoa rất nhỏ khẽ run lên rồi đột nhiên lại lộ ra. Đỏ ửng như máu, nhanh chóng vùng lên.

- Lý cô nương yên tâm! Tại hạ không phải thuộc loại người tiểu nhân, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Thân là một thầy thuốc, Dương mỗ không hỏi thiện ác, không phân biệt nam nữ. Chỉ cần là người bị thương thì ta sẽ toàn lực cứu giúp.

Dương Phàm oai phong lẫm liệt nhìn không chớp mắt vào Lý Nguyệt Sương, hai mắt yên lặng như nước, không có chút tạp niệm nào.

Trên người hắn còn lơ lửng tản mát ra một loại khí tức sinh mệnh tự nhiên trong sáng làm cho cả căn phòng dường như cùng trở nên tự nhiên bình thường.

Giờ khắc này, mỗi cử động của hắn đều cực kỳ tao nhã, có lực hấp dẫn rất lớn.

Tâm tình của Lý Nguyệt Sương bình tĩnh lại đôi chút, nhận thấy đối phương vẫn yên lặng như nước như trước.

Ánh mắt lặng yên như nước kia giống như không phải đang nhìn vào thân thể của nữ nhân mà đang nhìn bat cứ một loại cây cỏ nào trên thế giới này, không chút dao động.

- Chẳng lẽ ta không hấp dẫn sao?

Lòng tự trọng của Lý Nguyệt Sương bị dả kích nghiêm trọng, trong lòng có chút buồn bực!

Mặc dù lúc này xuân quang của nàng lộ ra, ánh mắt đối phương nhìn mình cũng như nhìn gạch ngói, cặp mắt bình tĩnh không chút gợn sóng nào cả.

Điều này khiến tâm tình của nàng cực kỳ khó chịu, thậm chí bắt đầu hoài nghi mị lực của mình mà còn mất thẩm mỹ của Dương Phàm.

Nữ nhân đúng là một dạng động vật kỳ lạ như thế! Có rất nhiều hành vi rất khó có thể lý giải nổi. Khi xuân quang tiết ra ngoài, ngoại nhân không kiêng nể gì nhìn ngắm thì họ sẽ mắng là lưu manh. nếu có người khinh thường thì họ lại thấy lòng tự trọng bị sỉ nhục!

Lý Nguyệt Sương hiện tại bị lâm vào một loại trạng thái cực kỳ mâu thuẫn, kỳ lạ.

- Lý cô nương, vết thương này cũng không dài lắm.

Dương Phàm nói nhanh, đây chính là cơ hội để gia tăng tu vi của mình. làm sao hắn bỏ qua được.

Trong cảm nhận của hắn. chữa trị cho một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ thì hiệu quả gia tăng tu vi cao hơn gấp chục gấp trăm lần so với trị liệu cho phàm nhân.

- Nhưng

Về mặt Lý Nguyệt Sương có chút do dự. hai tay vẫn che kín trước ngực.

- Lý cô nương lo lắng quá nhiều rồi, Dương mỗ cũng không phải là loại người tiểu nhân lợi dụng khi người ta gặp khó khăn mà trục lợi. Hơn nữa trong mắt người thầy thuốc thì kết cấu của cơ thể vốn đã rõ như lòng bàn tay, vết thương ở chỗ nào cũng không thể làm khó được ta!

Dương Phàm cười nhẹ.

Trên thực tế, trong số những nữ nhân mà Dương Phàm từng gặp thì nhan sắc của Lý Nguyệt Sương cũng chỉ ở mức trung bình mà thôi!

Khi còn ở Dương Gia Bảo. những nữ tử xinh đẹp cũng không ít. nhiều người còn rất cảm tình với hắn.

Bất kể là Dương Mạn hay muội muội Dương Tuệ Tâm. dung mạo đều hơn hẳn Lý Nguyệt Sương một bậc. Càng không nói tới Vân tiên tử mà hắn gặp mấy ngày trước.

Lý Nguyệt Sương vừa nghe lời ấy cũng có một loại cảm giác hoàn toàn bị xem thường, trong lòng không khỏi ghen ngào!

Có lẽ trong mắt của một thầy thuốc như người trước mặt. thân thể mình chỉ như một khung xương tạo thành mà thôi!

Dưới nụ cười ấm áp của Dương Phàm. Lý Nguyệt Sương nhắm hai mắt lại. chậm rãi buông lỏng hai tay. Chiếc váy màu trắng vén xuống, lộ ra một đôi ngọc nhũ mềm mại.

Một cổ phong tình mê người áp thẳng vào mặt Dương Phàm.

Dương Phàm ngồi xổm xuống, cường chế tạp niệm trong lòng. vươn bàn tay ra chậm rãi đẩy về phía cặp vú đầy đặn này.

Bởi vì bộ phận này có chút miễn cảm hơn. Dương Phàm không khỏi khiến những động tác của mình chậm lại để tránh cho người đẹp cảm thấy đau đớn.

Lúc này đây. thời gian đối với Lý Nguyệt Sương mà nói thì rất thong thả. dường như vạn năm đang trôi qua.

Nàng đã chuẩn bị tư tưởng rất tốt nhưng bàn tay Dương Phàm cũng rất thong thả. mãi mà chưa đụng chạm vào thân thể nàng.

Loại chờ đợi này khiến trong lòng Lý Nguyệt Sương như đeo một tảng đá nặng. Nàng thậm chí còn có một ý niệm cổ quái trong đầu. hận không được Dương Phàm ôm chặt lấy cho đỡ phải có cảm giác dằn vò không yên này.

Khoảng cách giữa hai người ngắn như thế. động tác của Dương Phàm tuy rất chậm nhưng cuối cùng vẫn chạm vào đôi gò bồng đảo trắng mịn mê người kia.

Lập tức một cổ cảm giác mất hồn như điện giật truyền khắp toàn thân Lý Nguyệt Sương. Thân thể mềm mại của nàng chợt cứng đờ lên. hơi chút run rẩy. phát ra những âm thanh rên rỉ rất khẽ.

Dương Phàm cảm nhận được sự co giãn kỳ dị từ trên tay truyền tới. không tự chủ được cũng nắm lấy cặp vú kia trong tay.

- Nguy rồi! Ta sao lại có thể thất thố như thế được?

Dương Phàm nắm lấy nhũ phong mềm mại co giãn kia thì trong lòng không khỏi trở nên bộp chộp.

Dương Phàm có thể thề với trời. vừa rồi khi tay hắn sắp chạm vào thân thể nữ nhân thì đã trừ bỏ hết tạp niệm, động tác đó chẳng qua chỉ là theo bản năng. hoặc có thể nói là một loại bản năng mà thôi.

Bởi vì miệng vết thương kia ở trên nhũ phong có một loại phù hợp khó tả đối với lòng bàn tay của nam nhân!

Loại phù hợp này chỉ có thể nói là tự nhiên vốn có. rất khó có thể diễn tả được.

Do đó, Dương Phàm theo bản năng nắm lấy nhũ phong đầy đặn kia. Loại cảm giác từ trước tới nay chưa từng có này thậm chí khiến hắn quên mất việc thi triển Vũ lộ thuật.

Cho đến khi Lý Nguyệt Sương thở nhẹ hai cái. thấp giọng nói:

- Được sư chữa trị chưa?

- Ngay đây!

Dương Phàm vội vàng lướt qua nơi bị thương trên ngực. Vũ lộ thuật cũng thuận thế được thi triển ra.

Sau đó hắn mới lưu luyến buông lỏng tay mình ra.

Lần đầu tiên hắn phát hiện rõ ràng thân thể nữ nhân không ngờ lại tuyệt vời đến thế!

Dương Phàm than nhẹ một tiếng. Chính mình ở Dương Gia Bảo trước đây, khổ tu mất mười tám năm. ngay cả thân thể nữ nhân cũng chưa từng chạm qua. Lúc này nghĩ lại thật có chút hối hận.

Sau khi Dương Phàm thu hồi bàn tay lại. Lý Nguyệt Sương mới mở hai mắt ra. lòng bàn tay cũng đã thấm đầy mồ hôi.

- Được sư. ngài là một người tốt!

Lý Nguyệt Sương nhìn chằm chằm vào Dương Phàm. trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Dương Phàm ho nhẹ một tiếng, không nghĩ tới rằng mình chiếm tiện nghi của người khác mà còn được gọi là người tốt!

- ừm. Lý cô nương, ta chữa trị nốt vết thương cuối cùng cho cô.

Con người của Dương Phàm khôi phục lại trạng thái thanh minh như trước, lại duỗi tay đặt lên chiếc đùi trắng nõn mảnh khảnh của Lý Nguyệt Sương.

Lúc này đây hắn hoàn toàn thu liễm tâm thần. trong lòng không có một chút tạp niệm nào. Quá trình trị thương cũng cực kỳ thuận lợi.

Làm xong hết thấy điều này, Dương Phàm thở nhẹ một hơi nói:

- Lý cô nương, ta đã chữa trị hết tất cả các vết thương cho cô, không còn chút dấu vết nào nữa.

- Cảm ơn!

Lý Nguyệt Sương vội đưa áo quần lên che lấp lại hết rồi hướng về Dương Phàm mỉm cười. không còn thấy sự khó xử và ngại ngùng như trước.

- Vậy tại hạ cáo từ trước! Dương Phàm chuẩn bị thi lễ rời đi.

- Chờ chút. Dương Dược sư. Lý Nguyệt Sương đột nhiên gọi Dương Phàm lại.

- Cô nương còn có chuyện gì chẳng? Dương Phàm hơi chút kinh ngạc hỏi.

- Hừm! Người chiếm tiện nghi rồi đã muốn chuồn đi sao? : Lý Nguyệt Sương nhìn Dương Phàm xa xôi!

Dương Phàm bị ánh mắt của nàng nhìn khiến không thấy tự nhiên, vội vàng thu liễm tâm thần. lấy ánh mắt bình thản nhìn Lý Nguyệt Sương nói:

- Cô nương quá lời rồi. tại hạ thân là thầy thuốc, chữa bệnh cứu người, bác ái thiên hạ!

- Xì xì!

Lý Nguyệt Sương nở một nụ cười hiểm hoi:

- Người bác ái thiên hạ? Muốn làm cho nhiều cô gái cũng phải tuyệt vọng sao?

Dương Phàm nao nao. không nghĩ tới thầy thuốc bác ái thiên hạ. còn có thể lý giải thành như thế!

- Dương Dược sư. người ở lại chút. ta có lời muốn nói.

Lý Nguyệt Sương ngoắc ngoắc tay để Dương Phàm trở lại.

- Cô nương muốn nói gì? Dương Phàm nghe thế thì quay lại.

- Gần thêm một chút! Lý Nguyệt Sương nói.

Dương Phàm lại gần thêm chút.

- Gần thêm chút nữa!

Lý Nguyệt Sương dứt khoát tới cạnh Dương Phàm. hai người gần nhau như da thịt, mùi thơm quanh quần khắp người.

Lý Nguyệt Sương ghé đôi môi anh đào nhỏ nhắn tới sát người Dương Phàm nói nhỏ mấy câu.

- Đây

Dương Phàm sau khi nghe xong có chút khó xử.

37. Chương 37: Phá Nước Xông Ra!

Dương Phàm có chút bối rối rời khỏi phòng của Lý Nguyệt Sương, bên tai dường như vẫn còn vang vọng âm thanh nhẹ nhàng khiến tim của người ta cũng phải đập nhanh hơn kia. Vừa ra khỏi phòng, hắn đã gặp Hình lão nhị đi ra đón hỏi:

- Dương Dược sư, thương thế của Ngũ muội ta như thế nào rồi?

- Đã hoàn toàn khỏi hẳn!

Dương Phàm mỉm cười nói. Dứt lời hắn liền định rời đi.

- Chờ một chút!

Hình lão nhị đột nhiên gọi Dương Phàm lại. như cười như không nói:

- Trừ bỏ trị thương cho Ngũ muội ra thì Dược sư còn có nói chuyện gì khác hay làm chuyện gì với Lý Nguyệt Sương hay không?

Về mặt Dương Phàm cổ quái nói:

- Đương nhiên, điều này có gì lạ sao?

Lúc này, đến lượt Hình lão nhị kinh ngạc. Theo như trả lời của Dương Phàm thì chuyện đó như là đương nhiên vậy.

- Thân là thầy thuốc, ngoại trừ chữa thương thì cần phải hiểu biết hoàn toàn về tình trạng của người bệnh.

Dương Phàm cũng không nề hà gì. giải thích thêm. Dứt lời, hắn cáo biệt Hình lão nhị. hướng về căn phòng trước đó đi tới.

- Kỳ lạ

Hình lão nhị vẫn như trước, không hiểu ra cái gì gọi là "hiểu biết hoàn toàn về tình trạng của người bệnh".

Đi ra khỏi phòng. Dương Phàm thờ phào một hơi. Hắn nhớ tới những lời Lý Nguyệt Sương ghé tai nói nhỏ thì thầm lắc lắc đầu nghĩ:

- Quên đi, nếu không phải vì để gia tăng tu vi thì cũng không đến mức lưu lạc tới nơi này.

Một hồi này. hắn liên tục chữa thương cho hai Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ. tu vi cũng tăng lên một khoảng không nhỏ. Dựa theo xu thế này. cũng không bao lâu nữa là hắn có thể tấn chức Luyện Khí trung kỳ.

Đúng lúc này. Dương Phàm lơ mơ nghe được âm thanh Hình lão nhị đi vào trong phòng kia nói chuyện với Lý Nguyệt Sương.

Tâm thần khẽ động. hắn lập tức tiến nhập vào cảnh giới kỳ dị dung nhập vào môi trường xung quanh. Trong khu vực này. từng đợt sinh mệnh dao động. mỗi tiếng gió, mỗi cái hô hấp. mỗi nhịp tim đập hắn đều rất rõ ràng.

Trong phạm vi mười trượng, bất cứ chút gió thổi cây rung nào đều bị hắn biết được. không thể thoát khỏi cảm quan của hắn.

- Ngũ muội. tên Dược sư kia có chiếm tiện nghi của ngươi không?

Hình lão nhị hỏi.

- Hừm. cho hắn trăm lá gan cũng không dám chiếm tiện nghi của bốn cô nương! Thanh âm khá lạnh nhạt của Lý Nguyệt Sương truyền ra.

Dương Phàm mỉm cười. đưa chân bước vào căn phòng kia.

Mới vừa vào cửa, dường như chỉ mới nghe được âm thanh của bước chân. gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía khuôn mặt Dương Phàm. Trong nhiều ánh mắt còn lộ ra đôi chút ghen tị. Dương Phàm không để ý tới những điều này chút nào. ánh mắt hắn vẫn tĩnh lặng như nước. Dù những ánh mắt kia nhìn hắn như thế nào hắn vẫn không thay đổi sắc mặt.

- "Đường chính chính, không làm gì mờ ám thì sợ gì gặp quỷ!"

Dương Phàm không chớp mắt. vô cùng tự nhiên đi vào đại sảnh. trực tiếp bỏ qua tất cả các ánh mắt chứa đầy các loại ý tứ. cảm xúc. Thấu về mặt chính khí của Dương Phàm. những tu sĩ xung quanh không khỏi lộ ra vẻ mặt thất vọng. Bọn họ vốn tưởng rằng Dương Phàm sẽ lộ ra biểu tình xấu hổ hoặc chột dạ. Nhưng bọn họ đã xem thường công phu hàm dưỡng của Dương Dược sư rồi!

Dương Phàm vừa mới ngồi xuống chỗ bồ đoàn trước đó của mình. sắc giới hòa thượng đã đi lại. cười tủm tỉm nói:

- Tiểu tử, thành thật khai ra. với tốc độ của ngươi, chữa trị chút thương thế đó thì hắn không cần nhiều thời gian như thế chứ?

Dứt lời. hắn bất động thanh sắc bố trí một tầng cấm chế cách âm ở xung quanh. Loại cấm chế cách âm này chỉ có thể ngăn cách được âm thanh truyền ra ngoài, nhưng không ngăn cản được thần thức xuyên qua. Nhưng trong này tất cả mọi người đều chỉ mới có cảnh giới Luyện Khí kỳ. thần thức không thể xuất thế được.

- Thời gian rất dài sao?

Dương Phàm mỉm cười.

- Tại hạ cùng nói chuyện phiếm với hai người bọn họ một lúc.

- Ai!

Sắc giới hòa thượng lắc lắc đầu. làm ra một bộ dáng rất không đành lòng nói:

- Lấy kinh nghiệm duyệt gái vô số của ta mà xem thì nàng hẳn là loại người ngoài lạnh trong nóng. ở ngoài tuy nhìn rất lạnh lùng cao ngạo nhưng sâu trong nội tâm cùng rất trống trải.

Dương Phàm nghe lời này không khỏi phải nhìn sắc giới hòa thượng với con mắt khác.

Nhớ tới lời nói nhỏ mà LÝ Nguyệt Sương ghé tai nói với hắn trước khi ra. hắn càng thêm đồng ý với kết luận của sắc giới hòa thượng.

- ta lại nói cho người một bí mật này! Bằng Bách Hợp vẫn một trăm phần trăm là xử nữ. Hắc hắc. lúc trước ta nói lời kia chỉ là muốn châm chọc khiến nàng tức giận một phen thôi! Bởi vì trước đây. có một tên dân tộc định xuống tay với nàng. suýt nữa đã thành công. Việc này đã để lại một bóng ma trong lòng nàng!

Sắc giới hòa thượng nói tới đây trên mặt lại lộ ra thần tình phức tạp:

- Đáng tiếc tiểu bằng hữu lại không đắc thủ. Lão tử đã không có phúc mà hưởng, ta trông chờ vào sức hấp dẫn của tiểu bằng hữu người!

Về mặt Dương Phàm lộ ra nét cổ quái. tên hòa thượng này sao mà đầu óc lảm tưởng tượng như thế!

- Người sẽ không phải là tên dân tộc chưa thành công kia chứ?

Dương Phàm cực kỳ vô tâm nói. Nhưng đột nhiên, sắc giới hòa thượng vừa nghe thế sắc mặt đã lập tức đại biến. trên trán toát cả mồ hôi lạnh. ánh mắt nhìn nhìn về bốn phía. vội vàng hừ với Dương Phàm một tiếng.

- Không phải là người chứ?

Thấy bộ dáng sợ hãi chột dạ của sắc giới hòa thượng. Dương Phàm có chút cười không thành tiếng.

- Tiểu huynh đệ. việc này xin người hãy giữ bí mật cho ta!

Sắc giới hòa thượng ở bên cạnh năn nỉ.

- Được rồi, việc này ta sẽ không chủ động nói ra.

Dương Phàm cũng không nghĩ đắc tội với tên sắc giới hòa thượng có tu vi Luyện Khí hậu kỳ này. cũng không kìm nổi khuyên nhủ:

- Tuy nhiên, đứng ở góc độ người thầy thuốc thì ta muốn khuyên người một câu. Người hiện tại chỉ mới là Luyện Khí kỳ, mới bước chân vào cánh cửa tu tiên, nếu quá trầm mê vào nữ sắc sẽ khó có thể đắc đạo trường sinh! Ngay cả trăm năm thọ nguyên của người cũng vì thế mà tổn hại to lớn!

Sắc giới hòa thượng cũng biết Dương Phàm nói có lý, thở dài:

- Con đường trường sinh bất tử. một kẻ phàm phu tục tử như ta chỉ có thể mơ ước thôi! Đừng nói Kim Đan. Nguyên Anh. dù là cửa ngõ Ngưng Thần kỳ kia ta cả đời cũng khó có thể đột phá được! Nếu như thế. trong thời gian trăm năm ngắn ngủi này sao không hưởng thụ một phen?

- Con đường tu luyện, sợ nhất chính là mất đi niềm tin. Đạo hữu nếu có niềm tin thì nhất định sẽ còn một tia hy vọng!

Dương Phàm nhẹ nhàng khuyên bảo. Từ khi hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết thì trong lòng hắn là một mảnh yên bình. đối với con đường trường sinh bất tử cũng không nóng nảy, vội vàng. mà hiểu rằng cảnh giới này tự nhiên sẽ tới!

- Hòa thượng ta nhất định sẽ ghi nhớ lời này của Dược sư!

Sắc giới hòa thượng khẽ thở dài một cái. Hắn đột nhiên phát hiện ra gã Dược sư trước mắt này cùng không đơn giản như mặt ngoài biểu hiện!

Cùng Dương Phàm ở chung một chỗ. tên đại dân tộc như hắn cùng tâm sinh hảo cảm. thậm chí còn tự biết xấu hổ.

Phải biết rằng, trước đây, hắn ghét nhất là những tên mặt trắng!

Hàn huyền thêm lát. sắc giới hòa thượng lui ra. Dương Phàm bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Thời gian trôi qua từng chút một. Trong lúc này cũng không hề ít tu sĩ tiến vào đại sảnh. đều nhằm để đi tới Tú Ngọc Các.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời cũng tối dần.

Nhưng lúc này, năm người Thiên Hành Chu đi ra. trong đó có mấy người mà Dương Phàm đã gặp qua là Lý Nguyệt Sương và Hình lão nhị. lão tam mặt đỏ.

Còn hai người còn lại là một lão già tóc hoa râm và một thanh niên mặc cẩm bào. Người trước giản dị chất phác. người sau trên mặt có chút ngạo khí.

Dương Phàm nhìn không thấu tu vi của lão già kia. còn thanh niên mặc cẩm bào cùng là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Năm người này đều là những người tu tiên có tu vi đã ngoài Luyện Khí hậu kỳ.

- Qua nửa canh giờ nữa. Thiên Hành Chu sẽ xuất phát! Các vị ở đây xin mời theo cùng ta đi Thanh Giang hà!

Tên thanh niên mặc cẩm bào kia đứng ra lên tiếng, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người trong đại sảnh. thản nhiên nói.

Dứt lời. năm người này mang theo hơn trăm người tu tiên trong đại sảnh đi ra khỏi phòng, đi vài dặm dọc theo một thông đạo.

Chờ mọi người đi ra khỏi thông đạo. một trận gió lạnh thổi tới. Dương Phàm vừa thấy, trước mắt mình là Thanh Giang hà đang nổi sóng mãnh liệt!

Thanh niên mặc cẩm bào cung kính nói với lão già kia. Lão già gật gù đầu. đi tới bên cạnh Thanh Giang hà. Chỉ thấy lão già hấp khí ngưng thần. hai tay lần lượt giao nhau. từng đợt linh quang chuyển động trên người hắn. Trên ngón tay hắn toát ra một loạt các phù văn, phiêu đảng hư không. Trong miệng hắn cũng phát ra những chú ngữ khó hiểu. Một lúc sau. con sông liền nổi lên từng trận ba đào. khí thế hùng dũng. ở thời khắc này, trong tay lão già xuất hiện một chiếc lệnh bài hình kiếm màu bạc. phép lực của lão rót vào trong đó. khe hét lên một tiếng.

- Hiện!

Ầm!

Nước sông bị chém thành hai nửa. sâu tới mấy chục trượng. Chợt chiếc thuyền thiết giáp rất lớn từ dưới sông đi lên. liền giống như một con cự thú từ thời tiền sử. Mặt ngoài chiếc thuyền này bao phủ một tầng quang huy màu lam thần bí, ngăn cách nước sông ở bên ngoài.

38. Chương 38: Sự Phiền Nã Của Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn về thứ to lớn trước mặt. cảm thấy chính mình thật sự bé nhỏ.

Trong Thanh Giang hà mênh mông kia. nước sông tách ra. một chiếc thuyền rất lớn bọc thép từ trong lòng sông Hiện lên. Mặt ngoài của nó bao phủ một tầng quang huy màu lam nhàn nhạt thần bí mà trang nghiêm. Những tu sĩ xung quanh có người tranh luận. có người ngạc nhiên, cũng có người không thấy gì kỳ quái cả. Dương Phàm biết Thiên Hành Chu kỳ thực là một loại pháp khí đặc thù. có thể thuận lợi băng qua những đoạn đường hiểm ác trên Thanh Giang hà mà những con thuyền bình thường không thể làm được.

Cẩn thận đánh giá Thiên Hành Chu này, Dương Phàm phát hiện ra bên ngoài chiếc thuyền cực lớn này có bọc một loại kim loại rất đặc biệt. hẳn là một loại tài liệu luyện khí của tu tiên giới. Nhiều tài liệu luyện khí như thế thì quả là có giá trị không nhỏ.

Tuy rằng chỉ là một kiện pháp khí nhưng Dương Phàm có thể đoán được rằng giá trị của nó còn cao hơn những linh khí bình thường nhiều lắm. Dưới ánh trăng chiếu rọi, mặt ngoài của Thiên Hành Chu lóe ra ánh sáng mờ mờ. chất phác mà chân thật!

Toàn bộ Thiên Hành Chu dài tới ba mươi trượng, rộng chừng mấy chục trượng, nhìn qua có ba tầng. kỳ thực phía dưới còn có hai tầng nữa. Trên thuyền bố trí cực kỳ đơn giản. phòng ốc được kiến tạo theo một phong cách riêng, cũng có vài phần cổ xưa. Ngoại trừ thân mình rất lớn ra thì các kiến trúc ở trên lầu các cũng khiến người ta rất thoải mái.

Chỉ thấy lão già kia nắm chặt lấy lệnh bài hình kiếm kia. linh quang lóe ra. không chế con thuyền này chậm rãi từ ngoài dòng sông tiến sát vào bờ. Đi tới gần bờ mười mấy trượng thì chiếc thuyền dừng lại. Nếu gần thêm chút nữa thì chỉ sợ nước sẽ không đủ sâu để đỗ lại.

Dương Phàm nhìn lão già trước mặt. không khỏi thầm đoán tu vi của người này. Hẳn hẳn là lão đại trong bảy huynh đệ Thiên Hành Chu. Dương Phàm phỏng chừng lão già này có lẽ đã bước vào Ngưng Thần kỳ.

Tên thanh niên lãnh ngạo kia từ trong tay tung ra một thứ. hóa thành một tấm ván gỗ màu xanh dài tới mười mấy trượng, nổi trên mặt nước.

Dương Phàm nhìn vật ấy, thầm đoán đó hẳn cùng là một loại phép khí có công năng đặc thù.

- Mọi người chuẩn bị lên thuyền. Trước tiên. chúng ta sẽ bán linh phù. mỗi người một linh thạch. Phòng đơn mỗi người ba linh thạch, phòng sang trọng thì mỗi người năm linh thạch.

Người thanh niên lạnh giọng quát. trong tay xuất hiện một loạt tấm linh phù. chia làm ba loại có màu sắc khác nhau: xanh. bạc. vàng.

Dương Phàm lần đầu tiên cười pháp khí như thế cũng không nghĩ tới còn nhiều trò vậy.

Tuy nhiên, những tu sĩ nơi này thật ra cũng không thấy lạ lắm gì. đều tiến lên mua các tấm linh phù. cuối cùng thậm chí còn sắp xếp thành các đội ngũ.

- Dương Dược sư. hay là ta và người cùng ở một gian phòng sang trọng đi. Linh thạch ta sẽ lo. coi như là phí tổn chữa thương lúc trước. Như thế nào?

Sắc giới hòa thượng đề nghị với Dương Phàm.

- Cái này

Dương Phàm do dự. Cũng không phải bởi vì đối phương là một tên dâm tặc mà chỉ là hắn muốn ở một phòng riêng. Đây cũng là một loại thói quen. không muốn bại lộ bí mật của bản thân với người khác. Đúng lúc này, một đạo bóng hình xinh đẹp đi tới, thản nhiên nói:

- Dương Dược sư. người lên thuyền trước đi. Vì đã chữa thương cho tiểu nữ. chẳng lẽ còn dám thu linh thạch của người ư?

Người tới tự nhiên là Lý Nguyệt Sương.

- Được rồi! Một khi đã như thế. Dương mỗ cung kính không bằng tuân mệnh!

Dương Phàm vừa lúc có thể dễ dàng từ chối sắc giới hòa thượng, lại có thể ở một mình một phòng.

- Tên tiểu tử này

Sắc giới hòa thượng cảm thấy có chút ghen tị. chột thổ dài nói:

- Ai bảo tên mặt trắng ngươi là được nhiều người yêu thích như thế?

Nếu luận về tướng mạo thì Dương Phàm tất nhiên là cực kỳ tuấn tú, đủ để tán đổ bất kỳ cô gái đang hoài xuân nào!

Trong trường hợp đó. vốn lớn nhất của hắn cùng không phải là tướng mạo mà là khí chất tự nhiên ôn hòa của mình. khiến cho ai cùng phải tâm sinh hảo cảm và thân thiết. Nếu lại xét thêm cả thân phận siêu nhiên của một Dược sư thì người ta càng phải nhìn với ánh mắt đặc biệt, càng không dễ dàng sinh ra ác ý.

- Mời Dược sư

Lý Nguyệt Sương mang theo Dương Phàm đi tới bên cạnh tấm ván gỗ kia. nói:

- Người trước chờ một chút đi.

Dứt lời. nàng đi tới trước mặt thanh niên kia. cười nói:

- Hoàng lão lục. cho ta một tấm linh phù của một căn phòng sang trọng

Thanh niên kia hơi do dự. hỏi:

- Là vì sao?

Ánh mắt hắn đã rất nhanh thấy được Dương Phàm ở cách đó không xa. Hình lão nhị giải thích:

- Đó là Dương Dược sư. y thuật rất siêu phàm. mới đây đã giúp chữa thương cho Ngũ muội!

- Thật sao?

Ánh mắt người thanh niên này nhìn qua Dương Phàm. hiện lên một tia lãnh sắc nói:

- Đã là bằng hữu của Ngũ muội thì cho hắn một tấm linh phù của căn phòng sang trọng đi!

Vẻ sắc lạnh lóe lên trong mắt thanh niên kia liền biến mất. những người bên cạnh dù không cảm giác được nhưng thân là dược sư. do cùng sâu sắc cảm giác được một tia địch ý từ đối phương.

- Hắn là Dược sư?

Vẻ mặt của lão già lộ ra dị sắc. bàn tay lên vuốt vuốt chòm râu. đánh giá Dương Phàm một lúc:

- Không ngờ tuổi còn trẻ như thế

- Viên lão. y thuật của hắn đích xác không tầm thường!

Lý Nguyệt Thương cười nói. tiếp nhận tấm linh phù. vẻ mặt vui vẻ đi về phía Dương Phàm. Ánh mắt của Viên lão nhìn sang Hình lão nhị. nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Là thế này

Hình lão nhị kể sơ qua những gì phát sinh trong đại sảnh. Viên lão trầm ngâm một lát truyền âm nói:

- Thân phận của người này không rõ, có lẽ được truyền thừa của danh y. không thể đắc tội được!

- Vâng!

Ba người Hình lão nhị hội ý, chỉ có thanh niên kia vẫn mang theo ánh mắt không cho là đúng. Viên lão thấy Dương Phàm theo Lý Nguyệt Thương lên Thiên Hành Chu thì nói nhỏ:

- Tính toán thì một thể hệ truyền nhân của Dược Tiên cốc bất hạnh ngã xuống cũng đã gần hai mươi năm. Thanh niên này y thuật không tầm thường, tuổi lại còn trẻ như thế. có lẽ là một trong những người nối nghiệp mà Dược Tiên cốc vừa bồi dưỡng ra. Nhưng nghe nói. Dược Tiên cốc đã xuất hiện một thiên tài tuyệt thế. nhưng lại là một nữ tử!

- Cổ quái

Viên lão suy tư một chút nhưng cũng không tìm ra được nguyên do.

ở bên kia. Dương Phàm theo Lý Nguyệt Thương đạp chân lên tấm ván màu xanh. đi lên Thiên Hành Chu. Sau khi lên boong tàu. ánh mắt Dương Phàm nhìn khắp xung quanh, cảm giác như đã đặt chân vào một nhà nghỉ rất sang trọng.

- Đây là linh phù của ngươi, tiến vào căn phòng đầu tiên bên trái. Lý Nguyệt Thương đem chiếc linh phù kia cho hắn. thần nhiên nói.

- Tạ ơn cô nương!

Dương Phàm mỉm cười. cầm lấy tấm linh phù đi tới phòng kia. Vừa mới đi tới. hắn liền cảm giác được xung quanh phòng có một tầng cấm chế. Hắn cũng không phải là người không biết gì. tế xuất ra linh phù. chạm vào cấm chế quanh phòng liền không chút trở ngại mở cửa phòng đi vào. Lý Nguyệt Thương đi theo tới cửa. nói nhỏ:

- Còn nhớ chuyện ta nói với người trước đó chưa?

- Cái này

Dương Phàm hơi chút do dự, lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi. Lý cô nương! Ngày sau Dương mỗ nhiều khả năng sẽ một mình lưu lạc thiên hạ, chữa bệnh cứu người, đồng thời tìm kiếm con đường trường sinh mờ mịt. Việc này vẫn là bỏ đi thôi!

- Hừm!

Lý Nguyệt Thương hừ nhẹ một tiếng!

- Giải cho người có sắc tâm mà không đủ can đảm. Lúc trước chiếm tiện nghi của ta rồi, giờ lại định không đếm Xỉa gì nữa hay sao?

Dương Phàm không khỏi cười khở. Lời nói trước khi rời khỏi phòng của Lý Nguyệt Thương trước đó khiến hắn vô cùng bối rối.

Nàng này không ngờ muốn cùng hắn có một đêm uyên ương!

- Việc này tuyệt đối không thể!

Vẻ mặt của Dương Phàm kiên quyết; lạnh nhạt nói.

- Người nếu cứ khẳng khẳng như thế ta sẽ lập tức xuống thuyền!

Lý Nguyệt Thương nghe thế, sắc mặt hơi chút trắng bệch ra trong mắt cũng xuất hiện chút hơi nước. cắn răng nói:

- Ta biết không lưu được lòng người lại, chỉ cần người làm bạn ta một đêm cũng đã đủ rồi! Bởi vì ta lo sợ, ngày sau sẽ không được gặp lại người nữa

Dương Phàm cảm nhận được sự chân thành của nàng. Hắn không ngờ được mình lại có thể có được mị lực như thế!

- Nếu ta không đáp ứng

Dương Phàm ở thời khắc này thậm chí có chút động tâm. Dù sao hắn cũng chỉ mới là thiếu niên mười tám tuổi!

Lúc này, trong đầu hắn xuất hiện một mùi thơm hoa cỏ. Trong hơi thở tươi mát này phảng phất có một cô gái tuyệt sắc, đầu đội khăn trắng che mặt, hình dáng hoàn mỹ như ẩn như hiện, con mắt sáng trong như nước, tóc đen phiêu dật. Nàng mặc một chiếc váy màu lục thanh thoát, thanh âm trầm ấm như dư âm vẫn vang vọng bên tai

Ầm!

Dương Phàm giữ chặt cửa đóng lại. Khẽ thở dài một hơi, thật lâu sau mới bình tĩnh lại được.

- "Tiên Hồng Quyết mang đến cơ hội trường sinh bất tử cho ta cũng khiến khí chất của ta đại biến. Những nữ tử phạm tục này dễ động tâm. Nếu không thể ngăn chặn được việc này thì ngày sau sẽ không ngừng dụ hoa dẫn bướm rồi!"

Hắn thì ào tự nhủ, cùng nhắm mắt suy nghĩ ra một đối sách.

39. Chương 39: Hà Đạo Hung Hiểm.

Trong đó, có tới hơn một nửa ở cùng nhau trên boong. Chỉ có một số người, bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà lựa chọn phòng riêng, cũng hiếm người sử dụng những phòng sang trọng.

Tuy rằng những căn phòng sang trọng này có cấm chế nhưng Dương Phàm vẫn lo lắng như trước, lại bố trí thêm một tầng cấm chế nữa!

Một tầng tế văn màu lục dung nhập vào trong phòng, biến mất trong tường. Đây chính là cấm chế cảnh báo độc đáo của Tiên Hồng Quyết, chỉ cần có thần thức thăm dò là Dương Phàm sẽ lập tức phát hiện ra.

Thân là tu sĩ Luyện Khí kỳ, bình thường đối với thần thức của tu sĩ cấp cao thì sẽ phải thúc thủ vô sách nhưng Dương Phàm lại là một ngoại lệ.

Hắn nhắm hai mắt lại, bắt đầu vận chuyển Khô mộc công, điều tiết khí tức trên người.

Nhưng bất kể hắn điều tiết như thế nào, chỉ cần vẫn bảo trì ở tu vi Luyện Khí kỳ thì khí tức ôn hòa của hắn vẫn không có cách gì hoàn toàn thu liễm lại được.

Trừ khi Dương Phàm hết sức chăm chú, tâm thần hợp nhất, không quan tâm tới ngoại vật mới có thể trăm phần trăm thu liễm cỗ khí chất như là bẩm sinh này.

Hô!

Dương Phàm thở phào một hơi, trên trán túa ra một chút mồ hôi nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản được cỗ khí tức này.

- Chỉ có thể tận lực thu liễm

Dương Phàm cũng rất là bất đắc dĩ. Trừ khi hắn áp chế tu vi của mình xuống mức độ của một phạm nhân bình thường nếu không không thể chân chính khống chế được cỗ khí tức này.

Tuy nhiên, nếu áp chế tới mức độ phạm nhân thì hắn làm sao có thể chữa thương cho những người tu tiên được?

Đột nhiên hắn nghĩ tới Văn tiên tử thần bí lúc trước. Tu vi của nàng càng cao thâm thì cũng có được loại khí tức tương tự, đủ để bất cứ người nào mà lần đầu tiên thấy nàng đều tâm sinh hảo cảm. Nếu là nam tu sĩ thì thậm chí có thể nói vừa gặp đã thương yêu.

- Có lẽ nàng cũng có sự phiền não như thế này! Khó trách luôn đội một tầng khăn che mặt!

Dương Phàm nghĩ đến đây trong lòng khẽ động. Khăn che mặt, mặt nạ, thuật dịch dung!

- Nhưng thuật dịch dung bình thường rất khó lừa được người tu tiên.

Dương Phàm nhướng mày. Nhưng đối tượng mà hắn trị liệu thường là những người tu tiên đồng cấp hoặc cao hơn mình.

- ừm! Lần này đi Tú Ngọc Các phải chú ý nhiều hơn. Hắn là có một số pháp khí hoặc đạo cụ phụ trợ về mặt này!

Dương Phàm hạ quyết tâm, trong lòng nhất thời buông lỏng.

Tú Ngọc Các cũng không phải là một phường thị quy mô nhỏ của người tu tiên. Các loại pháp khí, pháp bảo, linh đan, diệu dược, tài liệu tu tiên, vật kỳ lạ có thể nhìn thấy khắp nơi.

Thở nhẹ ra một hơi, chân mày Dương Phàm hơi giãn ra, đi ra khỏi căn phòng sang trọng này. Hắn muốn hỏi xem thời gian cụ thể để đi tới Tú Ngọc Các.

Đồng thời hắn cũng có chút hứng thú với thủy vực của Thanh Giang hà. Trước kia hắn nghe nói thủy vực này cực kỳ hung hiểm, thậm chí còn có yêu thú ẩn núp.

Đạp chân lên boong tàu, gió thổi mát rượi. Hắn đi đến mép thuyền, ngưng thần nhìn về dòng sông kéo dài tới tận hạp cốc xa xa.

Thiên Hành Chu tuy lớn nhưng so với thủy vực dài tới mấy ngàn dặm này mà nói Thì cũng không đáng giá nhắc tới.

Chỉ một lát, Thiên Hành Chu đã đi tới một khu vực gấp khúc, nước chảy xiết. Nơi này, nước sông hung mãnh trôi, dốc tới chừng bốn mươi lăm độ. Nhưng thuyền bè bình thường đi đến đây phần nữa sẽ rơi vào kết cục tan tác.

Hô!

Thiên Hành Chu vững như thái sơn. ầm ầm lao xuống, khiến nước bắn tung tóe. Thậm chí một số vật nước còn hắt lên cả người Dương Phàm. đánh thẳng vào mặt. hơi chút đau rát. Thật là mát mẽ. khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi lao xuống chỗ hung hiểm này. dưới đó thật ra lại khá bằng phẳng, nhưng trong dòng sông cũng chứa không ít đá ngầm.

Vừa mới từ trên cao mạnh mẽ lao xuống, dù có thể may mắn không lật thì thuyền bè bình thường nếu đụng phải số đá ngầm kia cũng sẽ rơi vào kết cục tan nát.

Ông!

Bên ngoài thân thuyền nổi lên nhưng luồng ánh sáng mờ lung màu lam. Tốc độ của con thuyền giảm xuống, thong thả đi trên dòng sông. Mặc dù ngẫu nhiên gặp phải một vài khối đá ngầm nhưng thân tàu lại cực kỳ chắc chắn. lại có cấm chế bảo hộ nên trên dòng sông cũng chỉ bị lay động một chút.

Vượt qua đoạn sông có nhiều bãi đá ngầm này, cảnh sắc phía trước đột ngột thay đổi Thiên Hành Chu tiến nhập vào một mảnh thung lũng trông có vẻ xa xưa! Cảnh sắc nơi này tuyệt đẹp. nước sông lại trong xanh vô cùng! Những dãy núi hai bên sông chứa đầy quái thạch lởm chởm. u lam xanh mướt. Thỉnh thoảng lại có thể nghe được tiếng vượn kêu chim hót. Điều đó khiến cho tinh thần và Thể xác người ta rất an bình.

Lúc này đây cũng không ít tu sĩ từ những phòng chung hoặc phòng đơn đi ra. nhìn ngắm cảnh vật mờ lung trong bóng đêm.

Trong bóng đêm kỳ ảo và mênh mông, tâm linh Dương Phàm lần nữa tiến vào cảnh giới dung nhập vào thể giới quanh mình

- Nước sông. bèo. rong. các loài cá. núi non. cây cối. đất đá đều rõ ràng trong óc hẳn một cách kỳ lạ. như đang trong mộng cảnh.

Đám sương sinh mệnh trong cơ thể hẳn lại vận chuyển như tơ lũ. thậm chí rời khỏi thân thể. cùng những dòng chảy sinh mệnh trong không gian xung quanh sinh ra một sự cộng hưởng khó có thể diễn tả được.

Cảm quan của Dương Phàm khuếch trương ra gấp chục gấp trăm lần. Trong phạm vi trăm dặm. hẳn đều mơ hồ cảm giác được tất cả các dòng chảy sinh mệnh.

Đây là một cảnh giới vô thượng Thiên nhân hợp nhất. bản thân mình dung nhập với Thiên địa!

Nhưng Dương Phàm đang thông qua sự đặc biệt của công pháp. dưới sự cộng hưởng của các sinh mệnh. mơ hồ có thể tiến vào cảnh giới mờ mịt này!

Mơ hồ. Dương Phàm hiểu được. đám mây sinh mệnh trong cơ thể đang xây dựng một "cây cầu" hài hòa với những dòng chảy sinh mệnh bên ngoài!

Hắn say đắm vào ý cảnh vô thượng này, sợ rằng không cẩn thận sẽ phải rời ra.

Cùng với đó. thủy vực trăm dặm nơi này cũng xảy ra một ít biến hóa.

Những thực vật trong sông. trong nước nhất tề hướng về Thiên Hành Chu tiến tới, trong sự chuyển động đó mơ hồ truyền ra một loại thanh âm mà nhân loại không thể nghe được.

Nhưng mà Dương Phàm thông qua "cây cầu" Thần bí kia thì lại có thể nhận ra niềm vui của đám thực vật này.

Không chỉ có thực vật, ngay cả đất đá dưới sông, cây cỏ trên núi cũng lơ mơ phát ra một ít tin tức mờ mịt Rầm rầm!

Tôm cá trong lòng sông cũng bị kinh động, tụ tập thành phiên hội tụ về phía Thiên Hành Chu.

Vừa mới bắt đầu thì chỉ có một hai con nhảy lên khỏi mặt nước. Theo thời gian. số lượng đã ngày càng nhiều.

Rầm rầm rầm!

Haiba conMười conMột trăm con

Sau một lúc, số lượng tôm cá đã đạt tới một con số kinh khủng.

Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy một mảnh bóng sáng màu trắng bạc liên tục toát lên bên cạnh Thiên Hành Chu, từng đạo đường cong lơ mờ dường như đang suy diễn trí lý của những sinh mệnh tự nhiên này.

- Mau nhìn kia!

Chúng tu sĩ trên Thiên Hành Chu không khỏi hô lên.

Giờ phút này, số lượng tôm cá cạnh Thiên Hành Chu cũng đã gia tăng lên.

Một ngànMột vạn

Số lượng tôm cá đã đạt tới một mức độ khiến người ta căng thẳng.

Tận mắt nhìn thấy mảnh trắng bóng này đủ để khiến người ta sợ mất hồn!

Nhưng mà dưới cảm nhận của Dương Phạm, hần dường như thấy được những đứa nhỏ đang vui vẻ chơi đùa. Toàn bộ thể xác và tinh thần của mình cũng đang rất vui vẻ.

Trong ý cảnh vô thượng này, khí tức trên người hần không ngờ dung nhập vào với môi trường xung quanh; trở thành một sự tồn tại mà người ta rất dễ không chú ý tới.

Khiến cho người ta cảm giác rằng hần dường như nên đứng nơi đó, hơn nữa cũng không có chút kỳ lạ nào!

Rầm!

Đột nhiên, có tới một hình cung màu bạc dài tới mấy chục trượng nhảy khỏi mặt nước.

Kia dĩ nhiên là một loài cá rất lớn, một cỗ khí tức khiến người ta cũng phải cảm giác áp lực truyền tới.

Yêu thú!

Những Tu sĩ trên Thiên Hành Chu vô cùng khiếp sợ.

Nhưng mà bốn phía Thiên Hành Chu cũng đồng thời truyền tới những khí tức tương tự, thậm chí còn cường đại hơn.

Từng con yêu thú, hoặc là cá, hoặc là tôm cua, hoặc là rắn lùn lướt hiện thân bên cạnh. Yêu khí mà bọn chúng ngưng tụ lại đủ để cho các tu sĩ bậc cao cũng lâm vào biến sắc!

Năm người của Thiên Hành Chu đã sớm đi lên boong tàu.

Lý Nguyệt Sương kinh hoảng nói:

- Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ là Hà bá của Thanh Giang hà sẽ xuống tay với chúng ta?

- Thần linh nào mà đủ uy lực như thế? Chỉ sợ chỉ có Yêu vương ở sâu dưới đáy Thanh Giang hà mới có thể làm được?

Viên lão khê thở dài trong mắt hiện lên một cỗ mờ mịt và sợ hãi.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ? Hình lão nhị nói.

Những tu sĩ bốn phía cũng sẽ kinh hoảng.

Viên lão khê thở dài một hơi, thần sắc lại bình tĩnh trở lại, thần nhiên nói:

- Mặc cho số phận!

40. Chương 40: Lam Thủy Cự Nhân!

Viên lão cực kỳ bình tĩnh, trong giọng nói cũng lộ ra chút bất đắc dĩ và mệnh mang. Mặc cho số phận!

Chúng tu sĩ nơi này ồ lên, vẻ mặt không cam lòng và hăm hăm, đều té ra pháp khí của mình, chuẩn bị liều mạng một phen!

Thân là người tu tiên, bọn họ đều không phải là người lương thiện. Sợ rằng chỉ còn một hơi cuối cùng cũng sẽ không khuất phục.

- Xung quanh chúng ta đã có mấy trăm con yêu thú, đại bộ phận đều là yêu thú bậc một. Trừ số đó ra, còn có mấy chục con yêu thú bậc hai. Còn có thể có yêu thú cấp bậc cao hơn nữa hay không thì ta cũng khó có thể dò xét được!

Viên lão nhìn những tu sĩ đang dâng trào chiến ý, thản nhiên nói.

Yêu thú cũng chia làm chín cấp bậc, tương ứng với chín đại cảnh giới của người tu tiên. Thực lực của yêu thú cấp một tương đương với tu sĩ Luyện Khí kỳ; yêu thú cấp hai tương đương với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Xung quanh Thiên Hành Chu không ngờ có tới mấy trăm con yêu thú, ngay cả yêu thú cấp hai cũng có mấy chục con.

Giờ phút này, mọi người lại ở ngay trên Thanh Giang hà, không kể là thực lực, số lượng, hay là về mặt địa lợi thì cũng không có điểm nào có thể sánh bằng. Chúng tu sĩ lập tức im lặng. Nhưng có người nghĩa khí nghiêm nghị nói:

- Chẳng lẽ chúng ta sẽ ở nơi này ngồi chờ chết sao?

- Đúng thế! Cho dù chết chúng ta vẫn phải liều mạng!

- Chúng ta liều mạng có lẽ còn có cơ hội tạo ra một đường chạy trốn!

Có hai tu sĩ nóng nảy gần như sắp thi triển phép thuật động thủ!

- Dừng tay!

Viên lão đạo hét lớn một tiếng. Một cỗ linh áp đột nhiên buông xuống trên người hai gã tu sĩ kia. Những tu sĩ xung quanh cũng đều có cảm giác hít thở không thông. Viên lão đại này hiển nhiên có tu vi ngoài Luyện Khí kỳ. Hai tên Luyện Khí kỳ kia đứng sững sờ tại chỗ, trên trán đổ cả mồ hôi lạnh, không dám động đậy chút nào nữa. Thoáng chốc, toàn trường lâm vào một mảnh tịch mịch.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về trên người Viên lão. Ở nơi này hẳn là người có tu vi cao nhất, cũng là người từng trải nhất, mọi người đều chờ hắn quyết định, không dám làm càn.

- Với số lượng và thực lực của đám yêu thú này nếu thực sự muốn tiêu diệt chúng ta thì cũng chỉ mất chút thời gian mà thôi

Viên lão thản nhiên nói, khóe miệng mang theo vài tia cười lạnh.

- Các người xem, những yêu thú này đã bao vây xung quanh Thiên Hành Chu, lại không hề có chút dịch ý nào cả!

Viên lão đại nói tiếp.

Mọi người ngưng thần nhìn kỹ, nhận ra rằng quả đúng như thế! số lượng của đám yêu thú này đang không ngừng nhiều thêm nhưng cũng không có ý công kích Thiên Hành Chu!

- Gần trăm năm trở lại đây, yêu thú và nhân loại ở Thanh Giang hà này vẫn sống yên ổn với nhau, gần như không phát sinh chuyện yêu thú tập kích thuyền bè của nhân loại. Hơn nữa, ngàn năm qua ở Ngự Dương Quốc, người tu tiên vẫn áp chế thể lực của Yêu tộc, cục diện này chưa từng bị phá vỡ. Mặc dù có đôi lúc phát sinh chiến đấu nhưng cũng là hiện tượng riêng lẻ mà thôi. Yêu thú tụ tập với quy mô lớn như thế này đích xác có chút không bình thường?

- Ta đoán những yêu thú này chưa chắc đã tới để tập kích chúng ta. Có lẽ còn có nguyên nhân nào đó mà không ai biết!

Viên lão phân tích rành mạch nói.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy cực kỳ có lý. Thế lực Yêu tộc sẽ không đối với đám tu sĩ bậc thấp bé nhỏ này xuống tay!

Nếu như quả thực muốn động thủ thì cả Thiên Hành Chu và mọi người trên đó đã sớm bị đám yêu thú này đánh thành mảnh nhỏ!

Rầm rầm!

Số lượng yêu thú không ngừng tăng lên. chỉ chớp lát đã vượt qua con số một ngàn!

Trong đó con hơn trăm con yêu thú cấp hai. Điều này có nghĩa là có hơn trăm cường giả tương đương Ngưng Thần kỳ đang ở nơi này!

Phóng mắt nhìn ra phía thủy vực này, trừ bỏ đám tôm cá bình thường thì tất cả đều là yêu thú. Yêu khí bàng bạc do đám yêu thú này tản ra đủ để tất cả mọi người trên Thiên Hành Chu mất đi dũng khí chiến đấu!

Nếu những yêu thú này không có ý định động thủ thì chúng ta cứ chạy đi như thường lệ.

Có người đề nghị.

- Ai. cách này có lẽ được!

Viên lão gật gù đầu. tế xuất ra lệnh bài hình kiếm, thao túng Thiên Hành Chu chậm rãi đi tới.

Trên thực tế. quanh thân Thiên Hành Chu có mười mấy trận pháp lớn nhỏ. cũng được khảm không ít linh thạch. Lệnh bài trong tay Viên lão chính là chìa khóa then chốt để phát động pháp khí đặc biệt này.

Khi vừa bắt đầu thì Thiên Hành Chu cùng chậm rãi chạy đi. Đại quân yêu thú cũng lập tức đi theo khiến nước sông cuộn lên mãnh liệt, kinh đào hải lãng.

A!

Tình cảnh thế này khiến mọi người biến sắc.

Nhưng những yêu thú này vẫn chỉ vờn quanh bốn phía mà không có chút địch ý nào cả.

Hô!

Ngoại trừ Dương Phàm đang dung nhập vào ý cảnh đặc biệt kia. mọi người còn lại đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- May mà những yêu thú này cũng không có địch ý.

- Nhưng vì sao bọn chúng cứ theo chúng ta?

Chúng tu sĩ trên boong thuyền vẫn lo lắng không yên, trong lòng càng có thêm một số nghi vấn.

Thiên Hành Chu chậm rãi tăng tốc. chỉ chớp lát đã di chuyển như bình thường.

- Chỉ mong đêm nay có thể bình an vô sự!

Hai tay Lý Nguyệt Sương khép vào nhau. nhắm mắt thăm cầu nguyện!

- Sự tình có lẽ không đơn giản như thế! Những yêu thú này đi theo chúng ta nhưng lại không động thủ hẳn là có mục đích gì đó! Yêu vương trong Thanh Giang hẳn là nhân vật truyền thuyết, đã sống tới mấy ngàn năm. Hết thấy điều này có thể là đều do hắn điều khiển!

Viên lão khè cau mày. thì thào nói nhỏ.

Lý Nguyệt Sương mở hai mắt ra, đảo qua toàn bộ Thiên Hành Chu. ánh mắt dừng lại trên người Dương Phàm đang đứng bên cạnh mép thuyền.

Nàng biến sắc. Bên ngoài có nhiều yêu thú như thế. Dương Phàm lại đứng ở mép thuyền chẳng phải là cực kỳ nguy hiểm sao!

Mà sự tồn tại của Dương Phàm như là tự nhiên, trở thành một bộ phận của không khí Mặc dù hắn đứng ở mép thuyền nhưng vẫn không khiến người ta có chút bất ngờ nào cả.

Chỉ là Lý Nguyệt Sương đối với hắn có chút tình cảm trong lòng nên mới có phản ứng như thế!

Khi nàng chuẩn bị tiến lên để kéo Dương Phàm vào thì dị biến lại đột nhiên phát sinh.

Ầm!

Phía trước Thiên Hành Chu đột nhiên nổi lên sóng lớn tới vài chục trượng, mãnh liệt mênh mông, khí thế to lớn. Giờ khắc này, dường như nước sông của cả Thanh Giang hà đều bị cuốn lên, những dãy núi xung quanh cùng hiện lên sự bất ổn.

Thiên Hành Chu đột nhiên dừng lại, bị cơn sóng động trời kia cản lại. Chợt một cỗ uy áp như ẩn như hiện, buông xuống phiến thủy vực này. Trong nhất thời, trong phạm vi trăm dặm đều bị bắn vào một màn áp lực vô hình. Mặc kệ là những yêu thú, hay vẫn là người trên Thiên Hành Chu, đều bị áp lực khó có thể hô hấp được.

Viên lão có tu vi cao nhất, khuôn mặt già nua đỏ bừng lên. Bùm một tiếng, hắn quỳ nửa gối xuống boong thuyền, khoe miệng tràn ra một vết máu. Tu vi của hắn cao nhất, cũng chịu áp lực lớn nhất lập tức tâm thần cũng bị hao tổn. Những tu sĩ còn lại cũng diên đảo, cả đám đều chống đỡ khổ cực, đại bộ phận đều quỳ gối xuống, không thể cử động được. Nhưng chỉ có một người là ngoại lệ. Hắn chính là Dương Phàm, chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ. Chỉ là tất cả mọi người đều đang chống chịu áp lực khủng bố kia, không thể phân ra chút tâm thần nào nữa. Dương Phàm lặng lẽ đứng ở bên cạnh mép thuyền. Tất cả dòng chảy sinh mệnh trong phạm vi trăm dặm đều hiện rõ trong óc hắn. Đám sương sinh mệnh trong cơ thể hắn tự nhiên cũng thông suốt với thiên địa, cùng với những dòng chảy sinh mệnh ở ngoại giới hình thành một "cây cầu" nối liền nhau. Giờ khắc này hắn có thể nghe được hỉ nộ ái ố của tất cả các sinh mệnh trong dòng sông. Đương nhiên Dương Phàm cũng muốn cùng với những sinh mệnh trên boong thuyền cộng minh nhưng lại phát hiện những dòng chảy sinh mệnh này mang theo dao động tâm tình cực kỳ phức tạp, rất khó khăn. Cho nên hắn dứt khoát từ bỏ những dòng chảy sinh mệnh trên bong tàu mà hướng về phía vô số sinh mệnh trong lòng sông để truyền đi khí tức thân thiện và an hòa của mình. Nhưng hắn cũng không hề ngờ rằng cỗ khí tức tự nhiên và thân thiện trên người hắn lại dẫn tới sự theo đuổi và thân thiện của vô số sinh mệnh cường đại.

Ầm!

Ngay lúc này, một cỗ uy áp kinh khủng xâm nhập vào trong các giác quan của Dương Phàm.

Cây cầu mà Dương Phàm tạo ra nối liền sinh mệnh Dương Phàm với các dòng chảy sinh mệnh khác lập tức bị đánh gãy, hắn cũng lập tức rời khỏi ý cảnh vô thượng Thiên nhân hợp nhất!

Ầm ầm!

Tất cả yêu thú xung quanh Thiên Hành Chu đều rời đi, dưới uy áp của vương giả này đều lựa chọn chạy trốn.

Chỉ qua mấy cái hô hấp, mấy ngàn yêu thú và vô số cá tôm đều trốn tiệt, không chút bóng dáng nào nữa.

Ngay sau đó, một cỗ sóng lớn ngập trời dâng lên, từ trong lòng sông dâng lên hình thành một cự nhân màu lam mơ hồ.

Uy áp kinh nhân từ trên cự nhân màu lam này phát ra khiến thiên địa cũng phải biến sắc.

- Ha ha ha Trong thiên địa lại có ngoại tộc như thế! Ngày sau khi Vãn Đỉnh mời đến Hà Uyên Đình ta làm khách!

Cự nhân màu lam này là do nước hình thành, lại mở miệng lên tiếng, quả là không thể tưởng tượng nổi

41. Chương 41: Thần Thức Thông Suốt.

(Vãn đỉnh: cướp đoạt ngôi báu = soán ngôi)

Âm thanh do lam thủy cự nhân kia phun ra mênh mông cuộn cuộn. truyền đi cả trong phạm vi trăm dặm. Uy áp vô hình khiến cho tất cả yêu thú và sinh vật nước tản đi bốn phía.

Ta và mọi người trên Thiên Hành Chu ngây ngốc hết cả. ngay cả dũng khí nói chuyện, nhúc nhích cũng không có.

Giờ phút này, ngay cả vẻ mặt của Dương Phàm cũng hiện lên vẻ kinh dị. ánh mắt tập trung nhìn về phía lam thủy cự nhân giống như thiên thần hàng lâm ở trong không trung, cảm thấy rất khó thở

- Với định lực của hắn cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ. đứng ngay tại chỗ.

Rầm!

Ngay sau đó. lam thủy cự nhân vỡ tan ra. hóa thành vô số bụi nước dung nhập vào trong Thanh Giang hà!

Hô!

Tất cả mọi người đều nhẹ nhõm thở phào. Chỉ nghe nhưng âm thanh bụp bụp liên miên không dứt! Vừa mới chịu đựng áp bách vạn quân chi thế. giờ phút này đột nhiên biến mất khiến thân mình mọi người mềm nhũn. ngã hết ra nền. không ngừng thở dốc.

- Viên lão. lam thủy cự nhân vừa rồi là thần thánh phương nào? Sao lại có được uy áp và thần thông như thế? Lại còn có thể khu động ngàn vạn yêu thú!

Hình lão nhị vẫn còn sợ hãi. đưa ánh mắt nhìn về phía Viên lão đang khoanh chân ngồi.

Những người còn lại cũng đều chuyển ánh mắt nhìn về phía trên người Viên lão.

- Lam thủy cự nhân này khẳng định không phải là thật thể hoặc bốn tôn. thậm chí cũng không phải là phân thân! Ta hoài nghi hết thấy đều là do vị Yêu vương thần bí trong Thanh Giang hà chỉ đạo!

- Viên lão hơi chần chờ một chút rồi nói đưa tay lên lau mấy vết máu trên khóe miệng. Tuy là nói thế nhưng ngay cả bản thân hắn cũng rất khó có thể xác định được tình cảnh vừa rồi là do ai đứng đằng sau thao túng.

- Yêu vương thần bí?

Chúng tu sĩ đều rất đổi kinh ngạc.

Thanh Giang hà liên miên mấy ngàn dặm. có vô số nhánh sông. là con sông lớn nhất trong Ngư Dương Quốc.

Theo sách cổ ghi lại thì ở sâu trong Thanh Giang hà có một vị Yêu vương thần bí. Hắn chính là chúa tể chân chính của dòng sông này. tu vi cao thâm khôn lường, thần long kiến thủ bất kiến vĩ (nói chung là khó gặp!).

Ngay cả ba thế lực lớn của Ngư Dương Quốc. Thanh Nguyên Môn. Ma Dương Tông. Vô Ưu Cốc cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Tuy nhiên mấy ngàn năm qua. không chỉ có Ngư Dương Quốc. ở Đại lục Đông Thắng vô tận này, người tu tiên vẫn áp chế thế lực của Yêu tộc Nhưng tu sĩ nhân loại cũng không có khả năng đuổi được thế lực Yêu tộc ra khỏi phạm vi của mình. Trong cuộc đấu này. sinh mệnh lực ngoan cường của Yêu tộc có vai trò rất lớn.

Đại lục Đông Thắng vô cùng rộng lớn. thế cục các nơi cũng không giống nhau. một câu rất khó có thể nói hết được.

Tuy nhiên ở tại Ngư Dương Quốc này, gần ngàn năm qua. người tu tiên và thế lực Yêu tộc vẫn sống yên ổn với nhau. chưa từng phát sinh lần đại chiến nào lớn! Tục truyền thì giới cao tầng của hai phương đường như đã đạt được một thỏa thuận mà không muốn người ngoài biết được.

- Nhưng hành động của lam thủy cự nhân kia là nhằm vào chúng ta. Thái độ của nó thật cổ quái. Lời nói của nó trước khi đi cũng thật khiến người ta đoán không ra.

- Trong thiên địa lại có ngoại tộc như thế! Ngày sau khi Vãn Đình mời tới Hà Uyên Đình ta làm khách!

- Câu nói của lam Thủy cự nhân kia là nhằm vào ai?

- Nếu theo như lời này thì hẳn là có thâm ý gì đó!

Có tu sĩ bắt đầu nghị luận với nhau. nhưng vẫn không thể đưa ra một kết luận khiến người ta tin tưởng. Dương Phàm vừa rời khỏi cảnh giới chí thượng kỳ diệu kia. trên mặt vẫn mang theo vẻ kinh hãi. Tuy nhiên hẳn khác với những người quanh mình rất nhiều. Tâm thần hẳn vô cùng sáng khoái, cảm thấy linh hồn lực đã tăng trưởng hơn không chỉ mấy lần. Ngộ tính và cảnh giới bản thân cũng tăng tiến lên một trình độ khó có thể tưởng tượng được!

Ý niệm trong đầu Dương Phàm vừa động. thần thức lại bao trùm phạm vi mấy dặm.

- Cái này

Dương Phàm lộ ra vẻ mặt vui mừng và kinh ngạc. Thần thức của hắn không ngờ có thể ly thể xuất ngoại.

Tu tiên chia làm chín đại cảnh giới. Ba cảnh giới đầu Luyện Khí. Ngưng Thần. Trúc Cơ thuộc loại nhập môn!

Trong đó Luyện Khí kỳ và Ngưng Thần kỳ chính là tích lũy linh khí. thần thức vừa mới hình thành cơ bản. không thể thoát ly ra khỏi cơ thể. Nếu tu tập công pháp và pháp quyết trong ngọc giản thì tu sĩ Luyện Khí kỳ phải đem ngọc giản dán lên trán mới có thể tìm hiểu được.

Nói cách khác. trước Ngưng Thần kỳ, thần thức chỉ có thể dừng lại trong cơ thể. có thể chống cự lại uy áp và sự dò xét của tu sĩ khác ở một trình độ nhất định.

Dương Phàm vừa trải qua một lần ngộ đạo. trải qua biến sinh mệnh trong thiên địa gột rửa. trong khoảng thời gian ngắn mà linh hồn lực đã bành trướng hơn mấy lần. đột phá Luyện Khí kỳ, tiến vào Ngưng Thần kỳ.

Giờ phút này. thần thức của hắn toàn lực triển khai có thể bao trùm trong phạm vi một dặm. So với lúc trước ở Dương Gia Bảo. thân là Ngưng Thần sơ kỳ thì cường đại hơn tới mấy lần!

- Cường độ thần thức của ta tuyệt đối vượt qua Ngưng Thần sơ kỳ, hẳn là đạt tới Ngưng Thần hậu kỳ.

Trong lòng Dương Phàm mừng như điên. kết luận ra một điều mà ngay cả bản thân mình đều không thể tưởng tượng được!

Cảnh giới thần thức của hắn không ngờ có thể địch lại với cường giả ngưng thần hậu kỳ.

Đã từng là tu sĩ Ngưng Thần kỳ, Dương Phàm đương nhiên hiểu được chỗ tốt của việc thần thức cường đại.

Điểm thứ nhất. thần thức cường đại thì khống chế pháp bảo và uy lực cũng càng mạnh hơn!

Điểm thứ hai có được thần thức mới có thể chân chính ngự kiếm phi hành!

Thứ ba. che dấu với những tu sĩ thấp hơn thì bọn họ rất khó phát hiện ra.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là nó mang lại cho tu sĩ khả năng cảm quan cường đại hơn. Tu sĩ có thần thức càng cường đại thì khi đối địch có thể chiếm được tiên cơ, đồng thời dễ dàng tránh né được một số uy hiếp.

Kỳ thật. thần thức chính là cảm quan kéo dài. Cảm quan của phàm nhân chỉ giới hạn trong thân thể. mà người tu tiên lại có thể kéo dài nó ra. xuất ra bên ngoài.

Theo Dương Phàm biết thì người có đại thần thông trong truyền thuyết, thần thức có thể kéo dài tới ngàn vạn dặm. có khả năng hô mưa gọi gió. thần thông vô hạn.

- Người Thật đúng là to gan lớn mật! Vừa rồi có nhiều yêu thú bao vây nơi này mà người còn đứng ở mép thuyền, chẳng lẽ không sợ chết à?

- Đúng lúc này, LÝ Nguyệt Sương từ cách đó không xa đi tới. sắc mặt có chút tái nhợt. Nàng nhìn Dương Phàm với vẻ lo lắng nói. Dương Phàm khẽ cười nói:

- Yêu thú này hẳn là không có địch ý với chúng ta. nếu đối phương thực sự xuống tay thì cả tòa Thiên Hành Chu này cũng không ai có thể chạy thoát được. Đứng ở mép thuyền và trong khoang thuyền thì có gì khác nhau chứ?

- Người

Lý Nguyệt Sương không khỏi cứng lưỡi. không khỏi cho rằng lời Dương Phàm là thật!

Nhưng, đạo lý là như thế nhưng chân chính có thể bình tĩnh. tự nhiên, can đảm như thế thì có được mấy người?

Thời điểm gặp phải đối mặt với uy hiếp tử vong chân chính, bất cứ sinh linh nào cũng đều cảm thấy sợ hãi. Dù là sống được thêm một giây phút cũng sẽ không sinh ra thói ý.

- Đúng rồi, Lý cô nương, tại hạ có chuyện muốn hỏi. Thiên Hành Chu này khi nào thì mới đi tới Tú Ngọc Các. bởi vì đây là lần đầu tiên ta đi thủy lộ.

Dương Phàm hỏi.

- Đại khái là khoảng sau canh bốn có thể thuận lợi đi Tú Ngọc Các. Tảng sáng thì chúng ta lại đón tiếp một đám người tu tiên phản hồi lại bờ của Thanh Giang hà. Tối ngày hôm sau lại tiếp đón thêm một đám người tu tiên nữa đi Tú Ngọc Các. Tóm lại. Thiên Hành Chu ngày về, đêm đi. Giữa trưa lại về tới bờ Thanh Giang hà.

Lý Nguyệt Sương không cần SUY nghĩ trả lời. Hiển nhiên nàng cực kỳ rõ ràng chuyện này.

Dương Phàm gật đầuThiên Hành Chu cũng không phải là con thuyền duy nhất có thể đi tới Tú Ngọc Các trên thủy lộ. Một ngày qua lại hẳn là có thể kiếm được mấy trăm linh thạch. Khoản thu như thế cũng đã rất dày rồi

- Tuy nhiên, hôm nay vì sự việc quỷ dị này. hành trình đã bị trì hoãn đôi chút. tận tối trước canh năm mới có thể tới Tú Ngọc Các.

Lý Nguyệt Sương nói.

- "Chỉ cần có thể bình yên tới Tú Ngọc Các là được. Dương mỗ cũng không cầu gì khác. chỉ làNgày sau ta sẽ không bao giờ đi thủy lộ nữa!"

Cầm Phiên cười nói. Chuyện vừa phát sinh đủ để cướp đi sinh mạng của tất cả mọi người nơi này. Nhưng tu sĩ khác cũng ôm ý tưởng tương tự. chỉ cần bình an đến Tú Ngọc Các là được!

- Kỳ thật. trước kia cũng chưa từng phát sinh chuyện như thế này. Lần này chính là ngoài ý muốn

Hai gò má của Lý Nguyệt Sương hơi đỏ lên. vội vàng giải thích.

Dương Phàm cười không nói gì. Hiện tại trong lòng hắn rất sôi sảng khoái, có được thần thức của Ngưng Thần hậu kỳ, chẳng những có thể thoải mái khống chế linh khí mà còn có năng lực ngự kiếm phi hành. ngày sau đương nhiên sẽ không cần đi theo thủy lộ nữa.

LÝ Nguyệt Sương tất nhiên không rõ được nguyên nhân trong đó. thấy Dương Phàm nói không theo thủy lộ nữa thì trong lòng xuất hiện cảm giác mất mát

Khi hai người đang sống vai nói chuyện thì một thanh âm lạnh lẽo truyền tới:

- Nguyệt Sương, đây là vị Dược sư theo lời người nói sao?

Cầm quan của Dương Phàm cực kỳ linh mãnh. dù không quay đầu lại nhưng vẫn có thể cảm giác được một đôi mắt địch ý đang nhìn mình.

Một gã thanh niên mặc cẩm bào hoa lệ đi tới. khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

Hắn cũng chính là Hoàng lão lục, một trong bảy hủnh đệ của Thiên Hành Chu.

42. Chương 42: Cố Ý Gây Khó Dễ!

Hoàng lão lục từ phía sau Dương Phàm đi tới. giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo. trong mắt cùng lóe lên một tia lãnh quang.

Dương Phàm mặc dù đứng quav lưng về phía hắn nhưng với cảm quan sắc bén của mình lại khiến hắn rất rõ ràng. cảm nhận được địch ý của đối phương. Tu sĩ có tu vi cao thâm. thần thức cường đại thì thường có loại năng lực này. Nếu có người bên cạnh sinh ra địch ý với bọn họ thì bọn họ cũng dễ dàng cảm ứng được. Cho nên khi ở cùng với người có cùng cảnh giới thì càng phải cẩn thận. thu liễm tâm thần. Nhưng Hoàng lão lục đối đãi với Dương Phàm như là một kẻ Luvện Khí sơ kỳ. nên cũng không thêm chú ý tới điều đó.

- Hoàng lão lục. ta cũng đã không ít lần nói với ngươi không được xưng hô với ta như thế! Gọi ta là Ngũ tỷ hoặc lão ngũ.

Sắc mặt của Lý Ngụyệt Thương hàn lạnh. đối với việc Hoàng lão lục tới đây cũng không yên tâm. thái độ lạnh nhạt nói.

Hoàng lão lục cũng chỉ cười trừ. đi tới bên cạnh quan sát Dương Phàm một chút. khoe miệng hơi trào phúng. Hắn không thể không thừa nhận khí chất và vẻ bề ngoài đối phương khá hơn hắn.

Nói dễ nghe chính là có được vẻ ngoài anh tuấn khôi ngô. Nói không dễ nghe chín là đồ mặt trắng!

Không cần nghi ngờ. lần đầu tiên Hoàng lão lục nhìn thấy Dương Phàm đã liền cho rằng hắn chính là một tên mặt trắng!

- Tại hạ Hoàng Vũ, là lão lục trong bảy huynh đệ Thiên Hành Chu. Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ!

Hoàng lão lục khinh thường hắn. dường như lấy thân phận bề trên mà nói chuyện. mang theo chút hàm ý kẻ trên nhìn xuống!

Dương Phàm vừa gặp thanh niên trước mặt này, trong lòng đã không có cảm tình rồi!

Tên của người này lại là Hoàng Vũ, điều này khiến hắn bỗng nhớ tới Thiếu chủ Dương gia Dương Vũ,

Ngày đó. thiên tài Dương Vũ mới mười sáu tuổi bước chân lên vãn Thiên Nhai của Dương Gia Bảo. lấy ánh mắt cao cao tại thượng nhìn huynh đệ Dương Phàm.

- Được. được. được! Từ tiên sinh nói đúng lắm. Ba năm sau ta lại đến Dương Gia Bảo một chuyến! Đến lúc đó hai người các ngươi cùng lên. xem có động được vào ta chút nào không!

- Phế vật! Ngươi đừng quên tham gia vào vãn Thiên đại hội ba năm sau đó! Đến lúc đó xem ta sẽ đánh hai huynh đệ ngươi thành phế nhân như thế nào?

Trước khi đi. Dương Vũ quay đầu nhìn Dương Phàm lạnh lẽo.

* * *

Chuyện chỉ mới xảy ra nửa tháng trước, trong trí nhớ của Dương Phàm vẫn còn hằn rõ.

Mặc dù chịu đựng nhiều sự trào phúng và khinh thường, hắn vẫn thản nhiên đối mặt. không chút lộ ra một tia tuyệt vọng và cam chịu nào trước mặt địch nhân cả!

Nhưng trí nhớ vẫn là trí nhớ. Dương Phàm sẽ không dễ dàng quên đi!

Hoàng lão lục trước mặt này so với Thiếu chủ Dương gia thì hoàn toàn không đáng để nhắc tới. Người kia. với mười sáu tuổi đã tấn chức Ngưng Thần kỳ. Với tư chất như thế. ngay cả Dương Phàm trước kia cùng không bằng được!

Nhưng Hoàng Vũ và Dương Vũ chỉ khác nhau một chữ mà hơn kém nhau nhiều lắm. về phần tính cách thì có vài phần tương tự. cũng đều kiêu căng!

Dương Vũ ngạo mạn là do thực lực. thiên phú và thế lực của gia tộc!

Nhưng Hoàng lão lục ngạo mạn mà không hề có tiền vốn!

Lấy tuổi của hắc mà chỉ có thể tu luyện tới Luyện Khí hậu kỳ thì chỉ có thể tính là tư chất hạng trung mà thôi!

Những tu sĩ như thế. ở Dương Gia Bảo trước kia. Dương Phàm có thể nhìn thấy rất nhiều. Bọn họ đối với mình đều rất kính sợ.

Tại hạ họ Dương!

Dương Phàm chỉ nói ra họ của mình. Trên thực tế, hắc cũng chưa từng nói ra tên họ đầy đủ của mình. Trong đại sảnh lúc trước, hắc cùng chỉ mới nói ra họ mình mà thôi!

Dương Phàm chung quy vẫn là thiên tài tu luyện của Dương Gia Bảo. Người gặp qua hắc cũng không nhiều, nhưng trong một phạm vi nhỏ cũng có chút danh khí.

- Dương Dược sư. hạnh ngộ. hạnh ngộ!

Trên mặt Hoàng Vũ rõ ràng mang theo chút hờn giận. Hắc hỏi tính danh của Dương Phàm nhưng đối phương chỉ báo ra một cái họ mà thôi!

- Hoàng lão lục. Dương Dược sư chính là khách quý trên Thiên Hành Chu chúng ta. người hãy lễ độ chút đi!

Lý Nguyệt Sương lạnh giọng trách mắng!

- Nguyệt Sương, từ khi nào người bắt đầu nói tốt cho ngoại nhân thế? Hơn nữa. câu nào của ta không khách khí?

Ánh mắt của Hoàng lão lục dừng lại trên người Lý Nguyệt Sương, cười cười nói.

Kẻ này thật ra rất giao hoạt. Chỉ có thái độ và vẻ mặt là hung hăng với Dương Phàm nhưng trên lời nói lại không hề tỏ ra chút sơ hở nào.

- Người người

Lý Nguyệt Sương cực kỳ buồn bực. hướng về Dương Phàm nói:

- Dương Dược sư. Lục đệ của ta bình thường đã thế. người không cần để vào lòng.

- Lão lục ta đối với những người khác nhau thì thái độ cũng khác nhau.

Hoàng lão lục bắt ngờ nói.

Dương Phàm vẫn mỉm cười. Hoàng lão lục này tuy kiêu căng không thôi nhưng rõ ràng là yêu ghét phân minh!

Hắc cũng không hiểu mình đã đắc tội người này ở điểm nào.

Giờ phút này, Dương Phàm thân là Dược sư. lấy chữa thương cứu người làm vốn, sẽ không để ý tới những thứ đó. Cười vang lên một tiếng. Dương Phàm hướng về phía Lý Nguyệt Sương nói:

- Lý cô nương, ta về phòng nghỉ ngơi đã.

- Chờ một chút.

Hoàng lão lục đưa tay ra ngăn cản Dương Phàm lại. thần nhiên nói:

- Ta còn chưa nói vào chính sự cơ mà!

- Các hạ có gì chỉ giáo?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

- Nghe nói Dương Dược sư y thuật cao siêu, vừa vặn Viên lão đại không ngờ tâm thần bị hao tổn. Hiện tại mời người đi qua giúp hắc chữa thương!

Hoàng lão lục khôi phục lại vẻ mặt đứng đắn.

- Tâm thần bị tổn hao?

Dương Phàm khẽ cau mày.

Nếu là ngoại thương, gãy xương bình thường thì hẳn tất nhiên không cần nghỉ.

Nhưng nếu tâm thần bị tổn hao tức là đề cập tới phương diện tâm thần. với tu vi trước mắt của hắn rất khó để chữa khỏi.

Trong Thánh Liệu Thiên cũng có pháp thuật chữa trị tâm thần. tẩm bổ linh hồn.

Chỉ là phép thuật đó yêu cầu phải đạt tới cảnh giới Ngưng Thần kỳ mới có thể tu luyện.

- Ha ha. sao thế? Dương Dược sư không phải là y thuật siêu phàm sao? Chút tiểu thương đó mà đành bó tay sao?

Trên mặt Hoàng lão lục lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn. không chút nào sốt ruột chuyện tâm thần lão đại bị hao tổn.

- Hoàng lão lục. người không phải là đang làm khó Dương Dược sư sao? Hẳn mới chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ. làm sao có thể chữa trị được thương thế về mặt linh hồn!

Lý Nguyệt Sương lúc này quá là thống hận Hoàng Vũ cùng cực!

Chữa trị thương thế về mặt linh hồn thì Dược sư bình thường không thể làm được. Nhưng Dược sư dưới Trúc Cơ kỳ thì nhiều nhất chỉ có một hai dược phương, hoặc là dùng linh đan chậm rãi chữa trị. Nếu một Dược sư chân chính am hiểu việc chữa trị thương thế về mặt linh hồn thì đó tuyệt đối là Dược sư bậc cao. tu vi ít nhất cũng phải đột phá nhập môn bậc ba. tấn chức tới Kim Đan đại đạo xa xôi kia. Dược sư như thế. đặt ở Ngự Dương Quốc. tuyệt đối có thể là Tông sư cấp bậc. địa vị siêu nhiên, không ai dám trêu chọc. Dương Phàm nghe lời nói của Hoàng lão lục thì cười cười. không nói gì. không thừa nhận cũng không phủ nhận!

- Dược sư đại nhân. nếu người không thể chữa khỏi cho lão đại thì chúng ta cũng không dám cam đoan Thiên Hành Chu này có thể đúng hạn đi tới Tú Ngọc Các.

Trên mặt Hoàng lão lục mang theo vẻ như cười như không nói với Dương Phàm. Xem ra. hắn là cố ý gây khó dễ cho Dương Phàm.

Dương Phàm thấy đối phương bức bách như thế thì trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ nộ hỏa vô danh. Hiện tại hắn tuy chỉ mới có tu vi Luyện Khí sơ kỳ nhưng cảnh giới thần thức có thể so sánh với Ngưng Thần hậu kỳ. Hơn nữa. với linh khí Thanh Phong Kiếm thì giết một tên tu sĩ Luyện Khí bình thường căn bản là chuyện đơn giản.

- Lão lục, người đối đãi với thượng khách của Thiên Hành Chu như thế sao?

Đúng lúc này một thanh âm già nua truyền tới. Người lên tiếng đúng là Viên lão.

- Viên lão đại! Là thế này, ta đang chuẩn bị mời Dương Dược sư chữa thương cho ngài. Nhưng phép lực của hắn thấp kém. Thử hỏi người như thế có thể được bảy huynh đệ chúng ta xưng là khách quý của Thiên Hành Chu không? Chẳng lẽ chỉ chữa trị đôi chút ngoại thương mà đã có thể xưng là thần y?

Các vị đạo hữu trên thuyền, các người xem thế là đúng hay sai?

Hoàng Vũ thấy nhiều người như thế lại đây xem náo nhiệt thì liền hỏi.

- Đúng thế. Chữa trị chút thương thế ngoài da thì không đủ nhắc tới.

Có người phụ họa.

- Hẳn tuổi còn trẻ, pháp lực lại thấp kém thế thì sao có thể xứng đáng với cái tên thần y?

- Các người

Lý Nguyệt Sương nắm tay dậm chân. vẻ mặt rất tức giận.

Sắc mặt Dương Phàm cũng có chút khó coi. đồng thời cũng không nói gì cả.

- "Ta tự xưng là thần y khi nào?"

- Yên lặng hết cho ta!

Viên lão quát lạnh một tiếng, một cổ linh áp đột nhiên buông xuống. Với uy thế Ngưng Thần kỳ của hắn lập tức khiến mọi người yên lặng lại.

- Dương Dược sư, lực đệ của ta đã đắc tội, mong người bỏ qua!

Viên lão cười nói, vẻ mặt rất điềm đạm, rất khách khí với Dương Phàm.

- Viên lão khách khí rồi, chỉ là

Về mặt Dương Phàm bình tĩnh nói. Ánh mắt lại chuyển dời lên trên người Hoàng Vũ, thản nhiên nói:

- Chỉ là Hoàng đạo hữu, người vì sao phải bữa bãi như thế? Chẳng lẽ là vì người họ Hoàng?

- Người ta ăn nói bữa bãi khi nào?

Dưới con mắt của nhiều người như thế, Hoàng Vũ không thể không cãi lại.

Sắc mặt Dương Phàm vẫn bình tĩnh như thường, khóe miệng lại nổi lên chút trào phúng, đều đều nói:

- Dương mỗ đã từng nói không chữa trị được thương thế của Viên lão chưa?

Thoáng chốc, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Hoàng Vũ.

Đích xác, từ trước tới giờ Dương Phàm chưa từng nói mình không thể chữa được!

43. Chương 43: Được Voi Đòi Tiên!

Ha ha ha

Vừa nghe được lời ấy, gần trăm tu sĩ trên thuyền không ngờ cất tiếng cười lớn.

- Vì sao người cười!

Dương Phàm không đổi sắc nói, trong lòng cùng mừng thầm.

- Tiểu tử, người cũng đừng khoác lác to mồm. Chỉ bằng một tên tiểu nhân Luyện Khí sơ kỳ như người sao có thể chữa trị linh hồn bị thương được?

Hoàng Vũ hăm hở nói. Hắn tuyệt đối tin rằng Dương Phàm không thể chữa khỏi cho linh hồn bị thương được.

Đừng nói hắn là tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, cho dù là tu sĩ Ngưng Thần kỳ có lịch duyệt phong phú cùng rất khó làm được điều này.

Linh hồn bị thương bình thường chỉ có thể dựa vào việc vận công điều dưỡng, thông thả khôi phục. Đường nhiên cũng có một số linh đan hiếm có có thể đẩy nhanh tốc độ phục hồi khi linh hồn bị thương. Nhưng loại đan dược trân quý này cũng không phải là thứ mà tu sĩ bậc thấp có khả năng được hưởng.

- Hoàng lão lực nói đúng rồi! Hắn còn trẻ như thế, là một tên tiểu Dược sư mới nhập môn thì làm sao có thể chữa trị được loại thương thế mức độ như thế?

Lập tức bên ngoài có người phụ họa.

- Quả thực là không có khả năng!

Đại bộ phận đều đồng ý gật đầu.

Ngay cả Lý Nguyệt Thương bên cạnh Dương Phàm cũng có chút lo lắng. Nàng cũng tin hắn không có năng lực như thế!

Tuyệt đối không thể!

Về mặt Hoàng Vũ tràn đầy tự tin và ngạo khí, lấy tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống tên Dược sư trẻ tuổi này.

Dương Phàm cũng mỉm cười nhìn mọi người xung quanh, lạnh nhạt nói:

- Ừm. như Hoàng đạo hữu nói. chỉ cần không phải là đứa ngốc thì khi vừa gặp đã kết luận rằng Dương mỗ chỉ mới là một tên Được sư mới nhập môn thì làm sao có thể chữa trị được thương thế của Viên lão

- Đúng thế. chúng ta cũng không phải ngốc!

- Điều này còn cần phải hỏi sao?

Được sư Luyện Khí sơ kỳ làm sao có thể chữa trị linh hồn bị thương. Cho dù là Được sư đã thành danh hơn phân nữa cũng thức thủ vô sách!

- Tuyệt đối không thể. không cần nghĩ cũng biết

Chúng tu sĩ bên ngoài cười nói. Tuy nhiên cũng có không ít tu sĩ ý thức được cái gì đó Về mặt tươi cười trên mặt Hoàng Vũ đột nhiên cứng ngắc. Lúc này hắn mới nhận ra mình đã sập bẫy của đối phương.

- Ha ha Hoàng đạo hữu. chỉ cần không ngu thì đều hiểu được điều này. Người sao lại muốn mời ta đi chữa thương cho Viên lão! Chẳng lẽ ngươi là thằng ngu sao? Hay là cố ý muốn làm khó Dương mỗ?

Dương Phàm nói xong lời cuối cùng. trong mắt lộ ra một ý cười thâm thúy.

Thoáng chốc. toàn trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Chân tướng đã rõ ràng!

Về tươi cười trên mặt Dương Phàm biến mất. từng bước một bước về phía Hoàng Vũ, thản nhiên nói:

- Hoàng đạo hữu. ngươi hẳn là phải cho mọi người một cái công đạo đi!

- Cái này. cái này

Sắc mặt của Hoàng Vũ xanh mét. không tự chủ được liên tục lui về phía sau. Đối phương chiếm được đạo lý sắc bén linh hoạt và khí thế tuyệt đối. hắn đã vô cùng hoảng hốt. thất thế.

- Ngươi đứng lại đó cho ta! Bước thêm một bước thì đừng trách ta không khách khí!

Hoàng Vũ bị bức tới mép Thiên Hành Chu. không còn đường lùi nữa. trên mặt lập tức lộ ra vẻ dửng dưng. hai tay lóe ra linh quang, chuẩn bị thi triển pháp thuật!

- Lão lục!

Một thanh âm già nua truyền đến. Viên lão quát lên một tiếng chói tai. nghe như sấm động khiến động tác của hắn dừng lại.

- Lão đại

Hoàng Vũ run run nói. trong ánh mắt mang theo một chút chột dạ.

Hắn rất rõ ràng tính cách của lão đại. Tính tình của lão thích nói đạo nghĩa, lý lẽ. Nhưng dưới tình huống có bao nhiêu là người chứng kiến như thế này thì lão sẽ không có lý lẽ gì mà bảo vệ hắn được. hơn phân nữa sẽ xử lý công bằng.

- Lão lục. đủ rồi! Mau xin lỗi Dương Được sư đi!

Về mặt của Viên lão oai phong, nói với giọng điệu không thể làm trái được Lý Nguyệt Sương đứng bên cạnh Dương Phàm. cười lạnh nói:

- Dương Được sư vốn là khách quý của Thiên Hành Chu ta, người vì sao phải gây gổ với hắn như thế? Cho dù ngươi có xin lỗi hắn cũng không thể rửa sạch sự sỉ nhục mà người đã gây ra cho Dương Được sư.

- Nguyệt Sương Ngươi

Trong mắt hắn lộ ra vẻ bi thống. Hắn chỉ vào Dương Phàm. run giọng nói:

- Chỉ là vì tên mặt trắng này mà ngươi không tiếc xé rách tình cảm huynh đệ chúng ta sao?

Dương Phàm nghe được lời ấy, trong lòng càng thêm không biết nói gì? Nếu không phải là trước mắt bao nhiêu người thì hẳn đã sớm đem tên này ném xuống Thanh Giang hà cho cá ăn rồi!

Lý Nguyệt Sương đỏ bừng mặt. khẽ gất lên:

- Hừ! Là do người không biết tốt xấu
- Tên mặt trắng này chỉ được cái bề ngoài, làm sao so được với ta?

Hoàng Vũ hoàn toàn mất đi lý trí. gần như gào lên.

Lý Nguyệt Sương giật mình. Đám người Viên lão. Hình lão nhị cũng trầm mặt.

Bảy huynh đệ của Thiên Hành Chu ở chung với nhau nhiều năm. tình huống cá nhân của từng người, người khác cùng hiểu rõ ràng.

Lão lục Hoàng Vũ thích Lý Nguyệt Sương nhiều năm nhưng vẫn không từ bỏ. Điều này mấu huỳnh đệ đều biết.

Lý Nguyệt Sương chỉ đối đãi với Hoàng Vũ như với đệ đệ mình mà thôi. không có chút tình cảm nam nữ nào. Vì không muốn phá hỏng tình cảm huỳnh đệ đã có, Lý Nguyệt Sương đối với việc này cũng giả cảm già điếc. không để ý tới.

Yên lặng một lát. Viên lão khẽ thở dài:

- Hoàng lão lục. mặc kệ nói như thế nào thì đều là do người không đúng. Nếu người thích Nguyệt Sương cùng không cần phải làm khó xử Dương Dục sư như thế! Mau mau xin lỗi Dương Dục sư đi! Đừng trì hoãn hành trình của mọi người!
- Muốn ta xin lỗi hắn ư? Điều đó không có khả năng! Trừ khi hắn có năng lực khiến ta chân chính tâm phục khẩu phục!

Hoàng Vũ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm cười khổ. Người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Cũng đúng! Ai bảo mình là Dục sư. Tạm thời đành phải làm người tốt vậy! Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. nói với Hoàng Vũ:

- Hoàng đạo hữu. người không xin lỗi cũng được! Tuy nhiên ta cũng muốn nói rõ một chút! Tại hạ và Lý cô nương chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ có quan hệ giữa người thầy thuốc và người bệnh mà thôi!

Lý Nguyệt Sương nghe Dương Phàm nói thế thì trong lòng cảm giác cực kỳ mất mát, hung hăng nhìn Hoàng Vũ một cái.

- Dương Dục sư thật là nhân từ. lão phu thay mặt tên lục đệ này hướng về người xin lỗi!

Viên lão cười nói. thấy Dương Phàm chủ động buông tay cũng không khỏi phải thầm thuyết phục trí tuệ của đối phương! Hẳn hiểu rõ tính tình của lục đệ quật khởi. lúc này cũng là lúc khiến hắn lùi bước.

- Hừ. người cho rằng như vậy là Hoàng mỗ sẽ cảm kích cái ý tốt giả bộ của người ư?

Hoàng Vũ làm ra bộ mặt khinh thường!

- Lão lục. người đây là không biết sống chết. lấy oán trả ơn!

Lý Nguyệt Sương thù hận nói. Dương Phàm trầm mặt không nói.

- Tên mặt trắng, người muốn ta xin lỗi thì nhất định phải xuất ra bản lĩnh thật sự để Hoàng mỗ phải chịu thuyết phục! Một tên Dục sư Luyện Khí sơ kỳ mà thôi! Cho dù người có dán hoa sen trên trán. trên lưỡi. có tâm kế hoãn nữa cũng là uống công thôi! Chỉ bằng mấy thủ đoạn trị liệu thương thế ngoài da kia mà đòi ta đối đãi người như khách quý sao?

Hoàng Vũ lạnh giọng châm chọc. Không những không xin lỗi còn được voi đòi tiên. muốn phản kích lại Dương Phàm.

- Hoàng lão lục. cút xuống cho ta!

Viên lão giận dữ nói.

- Lão đại! Ta ở trên Thiên Hành Chu này Chẳng lẽ vì tên mặt trắng này mà huynh muốn ta phải cút khỏi đây hay sao?

Hoàng Vũ run run nói. ánh mắt nhìn về phía lão đại. trong mắt lộ ra vẻ thống khổ.

- Cái này

Viên lão không khỏi cứng lưỡi. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Huynh đệ mấy người sau nhiều năm ở chung tình cảm đã rất bền vững! Dương Phàm thấy tình cảnh này, khẽ thở dài nói:

- Được rồi! Người nói xem phải như thế nào người mới buông tay. Dương mỗ cũng muốn an ổn đi tới Tú Ngọc Các.

- Nếu muốn ta cảm phục thì trừ khi người đấu phép có thể thắng ta!

Hoàng Vũ cười nói.

- Người không phải là muốn làm khó Dương Được sư sao? Hấn chỉ là một tên Được sư, làm sao có thể chiến đấu với người được?

Lý Nguyệt Thương tức giận bất bình nói. bênh vực cho Dương Phàm.

- Quả thực là không công bằng! Những tu sĩ xung quanh đều nói.

Được sư ở tu tiên giới nổi tiếng ngang với Luyện đan sư. xem như là chức nghiệp có tính phụ trợ, không am hiểu chiến đấu.

- Được rồi Người là Được sư. nếu có thể trị thương cho Viên lão đại thì ta sẽ tâm phục khẩu phục. xin lỗi người!

Trên mặt Hoàng Vũ lại lộ ra vẻ tươi cười vì coi như đã chắc thắng!

Quyền chủ động lại rơi vào tay hấn.

- Hai chọn một. Dương Được sư!

Vẻ tươi cười trên mặt Hoàng Vũ lại càng thêm sáng lạn!

Dương Phàm cười khổ không thôi. Vì sao mình lại gặp loại người không đạt mục đích không thôi này?

- Hoàng lão lục. người không được khinh người quá đáng!

Lý Nguyệt Thương lôi kéo vạt áo Dương Phàm nói:

- Chúng ta đi. không cần để ý tới hấn!

- Sao thế? Người không dám?

Hoàng Vũ cười lạnh!

Dương Phàm mỉm cười. đẩy Lý Nguyệt Thương ra. Rốt cục hấn đã không nhẫn nhịn được nữa!

Hấn nhìn Hoàng vũ. nhẹ nhàng nói:

- Hai chọn một. cái nào cũng được!

Xôn xao!

Chúng tu sĩ ồ lên. khẩu khí của Dương Phàm không ngờ cũng lớn như thế.

- Tuy nhiên, phải có bằng chứng, chúng ta đặt cược chút! Các vị đạo hữu có thể làm chứng!

Con mắt Dương Phàm lần đầu tiên lộ ra một tia hào quang linh hoạt, sắc bén, cổ khí tức thần hóa tự nhiên trên người đã hoàn toàn biến mất.

44. Chương 44: Thiên Nhân Hình Thức.

Nếu nói lúc trước Dương Phàm là một phiên rừng rậm tự nhiên hài hòa, dưới mưa sa bão táp vẫn sừng sững bất động.

Thì lúc này đây Dương Phàm chính là cơn lũ quét cuộn trời, ban phát ra sự trừng phạt vô tình đối với nhân loại đã tàn phá thiên nhiên.

Dưới cổ khí thể như thiên uy của tự nhiên này, Hoàng Vũ là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ không ngờ lại có cảm giác đứng cũng không vững.

- "Một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ không ngờ có thể mang đến áp lực như thế đối với mình?" Hoàng Vũ quả thực rất khó tin. Nhưng sự thật vẫn là như thế!

Trong nháy mắt, ngay cả dũng khí để nói chuyện hấn cũng không có.

Càng kỳ lạ chính là chỉ có mình hấn phải chịu đựng cổ áp lực như thiên uy này. Những người khác chỉ cảm giác được Dương Phàm có chút tức giận, khí tức trở nên lạnh lẽo hơn mà thôi.

Chỉ có Viên lão bên kia là nhìn ra đôi chút manh mối, từ trên người Dương Phàm lơ mơ cảm giác được một tia áp lực nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, Dương Phàm phóng xuất ra cổ khí thể không tầm thường này gần như chỉ trong thời gian một cái hô hấp mà thôi.

Ngay sau đó vẻ mặt Dương Phàm lại trở nên bình tĩnh, thu liễm khí thể của mình nhưng ánh mắt vẫn rất lạnh lẽo.

- Người nào muốn đặt cược như thế nào?

Hoàng Vũ khôi phục lại bình thường, vẫn không chịu thua, vẻ mặt căm thù.

Hắn lúc này ý thức được Dương Phàm cũng không tầm thường nhưng tới tình cảnh này rồi, hấn đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể để mặc đối phương chèo lái mà thôi.

- Hai tuấn một, Dương mỗ tùy tiện phụng bồi. Nếu người thua, người hãy thực hiện lời hứa vừa rồi, quỳ xuống nhận lỗi. Nếu ta thua, ta sẽ lập tức rời đi Thiên Hành Chu, tự sinh tự diệt! Người xem thế nào?

- Được!

Hoàng Vũ cũng không cần suy nghĩ, lập tức đáp ứng.

Trong dòng nước chảy xiết không thôi, trên hà đạo Thanh Giang hà này nguy cơ bốn phía. Một khi Dương Phàm rời khỏi Thiên Hành Chu thì nhất định gặp phải nguy cơ sinh tử. Cho dù không chết cũng phải thừa nhận biết bao tra tấn.

về phần nếu thua Hoàng Vũ sẽ không lo lắng mình có thể thua được.

Nếu là tỷ thí đấu pháp, hấn là một tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, hàng năm hộ tống Thiên Hành Chu, kinh nghiệm chiến đấu không thiếu, làm sao có thể thua một tên Dục sư Luyện Khí sơ kỳ được.

Trong mắt những tu sĩ đồng cấp thì sức chiến đấu của Dục sư kém hơn một chút. Đây cũng đã là một nhận thức chung rồi.

Đương nhiên cũng không thể phủ nhận có một số Dục sư ở tu tiên giới có pháp lực thông thiên khiến những tu sĩ cùng cấp phải nín sợ. Nhưng Dục sư cường đại cũng gần như không xuất hiện ở trong số tu sĩ bậc thấp mà chỉ xuất hiện trong số tu sĩ bậc cao mà thôi.

Nếu Dương Phàm lựa chọn chữa trị thương thế cho Viên lão thì Hoàng Vũ lại càng yên tâm!

Luyện Khí kỳ chỉ là mới tu luyện về mặt pháp lực mà chưa hề tu luyện về mặt linh hồn. Do đó. một tên tiểu nhân Được sư Luyện Khí sơ kỳ thì không có khả năng chữa trị được linh hồn bị thương.

Điểm này gần như mọi người đều biết.

Bất kể Dương Phàm lựa chọn cái gì. Hoàng Vũ đều nắm chắc thắng lợi.

- Dương Được sư. người sao lại kích động như thế! Sao có thể so bì với hắn như thế được. thật sự là không công bằng!

Lý Nguyệt Sương không ngừng nháy mắt với Dương Phàm. thậm chí trực tiếp nói ra lời ngăn cản.

Nàng nghĩ rằng Dương Phàm nhất thời xúc động. mất đi lý trí nên mới so đấu với đối phương.

- Đặt cược là do người nói ra. chẳng lẽ muốn đổi ý sao?

Hoàng Vũ cười khẩy nói. hắn sợ Dương Phàm lại rút lui.

- Ta hiện tại giống một người mất khôn sao?

Dương Phàm mỉm cười nhìn Lý Nguyệt Sương, rồi ánh mắt lại nhìn sang Hoàng Vũ, thản nhiên nói:

- Hai chọn một. người chọn cái nào?

Lý Nguyệt Sương từ trong mắt Dương Phàm đã nhận ra được sự bình tĩnh và trầm ổn không tầm thường. Nàng cũng bị cuốn vào đó. sự lo lắng trong lòng cũng giảm đi hơn nữa.

- Người để ta chọn sao? Được. Hoàng mỗ cũng không khách khí. ừm Hoàng Vũ hơi trầm ngâm.

Phải chọn một trong hai. chính hắn cũng không biết nên chọn cái nào.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới Dương Phàm trước đó tạo ra cỗ áp lực khó hiểu kia cho mình. lập tức bỏ đi điều đầu tiên.

- ừm! Ta lựa chọn cách thứ hai. Vạn nhất ta thua. lại có thể chữa khỏi thương thế cho lão đạo. Ta dù tâm phục khẩu phục cũng có chút an ủi!

Hoàng Vũ thầm nhủ.

Dương Phàm vừa nghe lời ấy cũng có chút không ngờ. Không nghĩ tới Hoàng Vũ còn có ý tưởng này.

Viên lão. Hình lão nhị nghe hắn nói xong trong lòng cũng không khỏi nổi lên cảm động. Loại tình cảm huynh đệ này quả thực rất đáng quý.

- Được rồi, Dương mỗ sẽ chuẩn bị chữa thương cho Viên lão. Dương Phàm gật gật đầu.

- Chờ một chút.

Hoàng Vũ hô lên.

- Người còn gì muốn nói:

Dương Phàm hỏi.

- Việc trị liệu của người tốt nhất vẫn phải hạn chế thời gian. Vì Viên lão đại còn phải khống chế Thiên Hành Chu. nếu người trị hoãn lâu quá thì dù chữa khỏi cho Viên lão đại thì toàn bộ thuyền khách trên Thiên Hành Chu sẽ bị ảnh hưởng.

Hoàng Vũ thản nhiên nói.

- Điểm ấy người cứ yên tâm, Quá trình Dương mỗ trị liệu cho Viên lão sẽ không ảnh hưởng đến công việc của Viên lão. Nói cách khác. trước khi trời sáng ta sẽ chữa khỏi linh hồn bị thương cho lão.

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một nụ cười nhạt.

- Như thế thì tốt

Hoàng Vũ thấy Dương Phàm bình tĩnh như thế thì trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

- ừm! Các vị. Dương mỗ về phòng mình một lát. chuẩn bị cho việc trị liệu. Dương Phàm không ngờ dưới ánh mắt của tất cả mọi người lại đi về phòng mình.

- Dương Dược sư

Lý Nguyệt Sương đuổi theo sau.

Trong mắt Hoàng Vũ hiện lên một tia dị sắc. thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ muốn kéo dài thời gian sao? Hay là muốn chạy trốn?

Vì thể hần liền ở cạnh phòng Dương Phàm. tuy thời theo dõi.

- Lý cô nương, ta phải về phòng chuẩn bị một chút. hơn canh giờ nữa sẽ ra. Dương Phàm cười với Lý Nguyệt Sương đang chạy lại.

- Dương Dược sư. cho dù người thua cũng không sao hết. Tiểu nữ có một pháp khí có thể di chuyển trên mặt nước. dù không thể đi xa nhưng có thể đảm bảo cho người có thể vượt qua Thanh Giang hà tới bờ được!

Lý Nguyệt Sương thấp giọng, len lén nói với Dương Phàm.

- Ha ha. đa tạ hảo ý của cô nương. Tuy nhiên. Dương mỗ thật sự không cần Dương Phàm cũng hiểu được hảo ý của đối phương, cự tuyệt nói.

Đóng cửa lại. vẻ tươi cười trên mặt Dương Phàm biến mất! Hần thì ào lăm bầm:

- Lấy cảnh giới linh hồn Ngưng Thần hậu kỳ của ta. tu luyện Hoàn hồn thuật trong Thánh Liệu Thiên hần là cũng không chút trở ngại nào!

Hoàn hồn thuật chính là một phép thuật chuyên để chữa thương cho linh hồn, có thể chữa khỏi linh hồn bị thương bình thường, còn có tác dụng khôi phục tâm thần.

Pháp thuật này cần tu vi Ngưng Thần kỳ mới có thể tu luyện. Tuy thế. với cảnh giới linh hồn Ngưng Thần hậu kỳ của Dương Phàm thì cũng không có hạn chế gì.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây. bất cứ phép thuật gì trong Thánh Liệu Thiên thì Dương Phàm đều có thể học chỉ trong thời gian rất ngắn.

Chỉ là. sau khi tiến vào phòng Dương Phàm cũng không đặt tâm tư vào tu luyện Hoàn hồn thuật.

Hần nhớ tới tình cảnh khi đứng ở mép thuyền!

Chỉ chút khoảnh khắc ngắn ngủi kia. Dương Phàm đã tiến nhập vào một cảnh giới vô thượng, lúc ẩn lúc hiện. Linh hồn hần hình thành một sự liên hệ kỳ diệu với những dòng chảy sinh mệnh trong phạm vi trăm dặm. thậm chí có thể mơ hồ đạt tới cảnh giới Thiên nhân hợp nhất trong truyền thuyết.

Một lần ngộ đạo như thả linh hồn của hần từ cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn đã đạt tới Ngưng Thần hậu kỳ.

Loại nhảy vọt này nghe mà rợn cả người, phải tương đương với người khác mất mấy chục năm tu luyện và tham ngộ.

Hơn nữa. trong lúc hần ngộ đạo. vừa lúc xảy ra dị biến như thế trên Thanh Giang hà. thần thông kinh thể hải tặc của lam thủy cự nhân. lưu lại lời nói: "Ha ha ha. trong thiên địa lại có ngoại tộc như thế! Ngày sau khi vấn Đỉnh mời ta tới Hà Uyên Đỉnh làm khách!"

Vấn đỉnh trong lời nói của lam thủy cự nhân kia có hàm ý gì?

Hà Uyên Đỉnh là nơi nào?

Trong lòng sông Thanh Giang hà rốt cuộc tồn tại nhân vật thần bí nào mà mạnh mẽ như thế?

Bỏ qua những ý niệm này. Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại. tiến nhập vào trạng thái tu luyện. Đám sương sinh mệnh trong cơ thể hần tản ra. liên hệ cùng với những dòng chảy sinh mệnh trong không gian xung quanh. Chỉ chớp lát. hết thấy động tĩnh trong phạm vi trăm trượng đều vô cùng rõ ràng trong óc hần.

so với thần thức còn rõ ràng hơn nhiều. Nhưng Dương Phàm dò xét mãi mà vẫn không thể tìm lại được cảm giác như là dung nhập vào thiên địa, cảnh giới vô thượng mờ mịt như lúc trước. Sau một lúc. Dương Phàm mở hai mắt ra. trên mặt là vẻ tiếc nuối.

- Thôi vậy! Loại "Thiên nhân hình thức" vô cùng mờ mịt này cũng chỉ có cơ duyên mới xảy ra. Ta có thể đột phá thể này cùng đã là may mắn rồi!

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. Hắn tạm thời gọi trạng thái thần bí lúc trước là "Thiên nhân hình thức"!

Sau đó. tâm thần hắn xâm nhập vào sâu trong linh hồn. ở quảng sáng mông lung kia. Pháp quyết của Hoàn hồn thuật hiện lên trong đầu hắn.

Chỉ tốn thời gian nửa chén trà nhỏ. Dương Phàm đã lĩnh ngộ một chút về phép thuật này.

Sau nửa canh giờ. Dương Phàm bấm tay về phía hư không, một lư ánh sáng lơ lửng như một nụ hoa xuất hiện. nở ra thành một đóa hoa.

45. Chương 45: Bước Đi!

- Thi triển Hoàn hồn thuật này lại tiêu hao phép lực như thế! Dương Phàm khẽ cau mày. thì thảo tự nhủ.

Thuận tay phóng ra một Hoàn hồn thuật, một lư ánh sáng lơ lửng như một đóa hoa nở rộ. phôi phôi một cỗ linh hồn dao động.

Dùng thần thức có thể nắm bắt được hư ảnh của đóa hoa tràn ra. mông lung huyền ảo. khiến người ta có cảm giác không thực.

Hoàn hồn thuật vừa rồi chỉ kéo dài chừng một cái chớp mắt. Dương Phàm liền cảm giác được phép lực trong cơ thể đã tiêu hao hơn nữa.

Không chỉ phép lực tiêu hao rất lớn mà ngay cả sự tiêu hao về tinh thần cũng không nhỏ.

Dù Dương Phàm có năng lực khôi phục biến thái như thế nhưng cũng có chút không chịu nổi. đặc biệt là về mặt tinh thần.

May mắn. cảnh giới linh hồn hắn dưới cơ duyên xảo hợp kia đã đột phá tới Ngưng Thần kỳ mới có thể khiến hắn miễn cưỡng thi triển Hoàn hồn thuật.

Dương Phàm điều tức một lúc. phép lực khôi phục lại như trước, sau đó tinh thần cũng trở lại sung mãn.

Giờ khắc này hắn đã có kết luận. tiêu hao đối với Vũ lộ thuật chủ yếu là phép lực. mà Hoàn hồn thuật lại chủ yếu là linh hồn lực.

So sánh ra. thi triển Vũ lộ thuật thì thoải mái hơn. Bởi vì tốc độ khôi phục phép lực của Dương Phàm nhanh hơn khôi phục tinh thần rất nhiều. Hơn nữa. một khi linh hồn bị tiêu hao quá lớn còn ảnh hưởng trực tiếp tới tốc độ khôi phục phép lực.

- Linh hồn là căn bản của tu sĩ. không thể tiêu hao quá lớn. Pháp thuật này vẫn ít sử dụng là tốt nhất!

Trong lòng Dương Phàm hạ quyết tâm.

Chờ phép lực và tinh thần đều khôi phục lại trạng thái cường thịnh. Dương Phàm đứng lên.

Giờ phút này hắn phải thử dùng Hoàn hồn thuật này để chữa trị thương thế cho tu sĩ Ngưng Thần kỳ. Có thành công hay không hắn cũng không tuyệt đối nắm chắc. Nhưng xuất phát từ niềm tin với công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quỳết. Dương Phàm cũng không lo lắng nhiều. Vừa mới đẩy cửa đi ra. Dương Phàm đã thấy được một đôi mắt sắc bén đang giám thị gian phòng - Hoàng Vũ.

Vừa thấy Dương Phàm đi ra. nhãn tình Hoàng Vũ sáng lên. trên mặt cũng vương chút lo lắng.

- Dương Dược sư. đã mất nhiều thời gian như thế. người đã chuẩn bị tốt chưa?

Hoàng Vũ hỏi. đồng thời quan sát thần sắc của Dương Phàm. phán đoán tình thế.

Nhưng trên mặt Dương Phàm không chút thất kinh nào. chỉ lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. làm cho không ai nhìn ra được tâm tư chân thật của hắn cả.

- ừm. phép lực và tinh thần của ta đã khôi phục rồi!

Dương Phàm gật gật đầu. cũng không thèm nhìn Hoàng Vũ nhiều, hướng về phía Viên lão đi tới.

Hoàng Vũ nao nao. Hóa ra Dương Phàm vừa rồi vào phòng là để điều tức khôi phục.

Viên lão khoanh chân ngồi trên boong thuyền, tuy tinh thần bị hao tổn nhưng vẫn kiên trì thao túng Thiên Hành Chu. đau khổ chống đỡ.

Thấy Dương Phàm đi tới. Viên lão cười nói:

- Dương Dược sư đã chuẩn bị tốt chưa?

Những tu sĩ còn lại cũng đều nhìn về phía này.

Dương Phàm mỉm cười. ầm ập nói:

- Có thể bắt đầu được rồi

Lý Nguyệt Thương cũng chạy lại, không nói nhiều lời. chỉ ở bên cạnh Viên lão đưa mắt nhìn Dương Phàm.

Chỉ thấy hắn chậm rãi vươn một tay ra. nhẹ nhàng đặt lên trán Viên lão. Một cỗ linh hồn dao động mờ mờ, dập dờn ở trong không gian mà chỉ có tu sĩ Ngưng Thần kỳ duy nhất là Viên lão mới có thể miễn cưỡng cảm ứng được.

Một缕 ánh sáng mờ mờ từ trong bàn tay Dương Phàm rót ra. tiến vào trong đầu Viên lão. thậm chí vào sâu trong óc lão. Sau đó một nụ hoa xuất hiện. nháy mắt đã nở rộ thành một bông hoa.

Cỗ lực lượng này nhẹ nhàng như gió, giống như dòng suối nhỏ rong chơi trong rừng. như một đóa hoa tươi đẹp nở rộ trên bãi cỏ xanh.

Viên lão chỉ cảm thấy mình chìm đắm trong ánh mặt trời ầm ập. dưới chân là một mảnh cỏ tươi xanh biếc, mùi hoa thơm phảng phất trong gió. Bốn phía là rừng cây xanh ngắt. tiếng suối róc rách chảy. tiếng chim hót líu lo khiến cho thiên nhiên yên lặng nơi này mang theo sự êm ái và bùng bùng sức sống. Cho nên. lực lượng trong cơ thể Viên lão cũng không phản kháng chút nào. tùy ý để ánh mặt trời ầm ập chiếu rọi đầu óc hắn. Chỉ qua một cái hô hấp. sắc mặt của Dương Phàm trắng bệch. bàn tay trái lại đặt lên trán Viên lão. Nét mặt già nua của Viên lão giãn ra. tinh thần sáng khoái.

Thời gian hai lần hô hấp qua đi. vẻ mặt Dương Phàm đã không còn chút máu. bàn tay hơi run rẩy nhưng vẫn kiên trì tiếp tục. Sắc mặt của Viên lão hồng nhuận, thần quang trong mắt dần ngưng tụ trở nên sắc bén.

Chỉ qua ba lần hô hấp. thân mình Dương Phàm run rẩy. sắc mặt như tờ giấy trắng, mồ hôi không ngừng ứa ra trên trán. Lúc này. những người xung quanh rốt cục nhìn ra điều không ổn.

Lý Nguyệt Thương kinh hô lên một tiếng:

- Nhanh thu tay lại, còn tiếp tục thì người sẽ thoát khí đó.

Dương Phàm nghe thế. thở nhẹ một hơi. đột nhiên thu tay lại, thân mình run lên. tùy ý có thể ngã xuống đất. LÝ Nguyệt Thương vội vàng đỡ lấy hắn. vẻ mặt lo lắng nói:

- Dương Dược sư. người đừng miễn cưỡng, trị không được thì thôi!

Dương Phàm im lặng. không nói gì mà nhắm mắt điều tức. Từ trong túi trữ vật, hắn lấy ra một dược bình. ăn vào một số linh đan. Trên thực tế, hắn xuất ra những linh đan này cũng chỉ là làm bộ. Lấy tốc độ khôi phục của Dương Phàm. những linh đan phổ thông này gần như không có tác dụng gì với hắn.

- Ta nghĩ ngơi một lát sẽ tiếp tục chữa thương cho Viên lão.

Dương Phàm ăn vài viên linh đan. bắt đầu toàn lực khôi phục pháp lực. Vừa rồi liên tục ba cái hô hấp. phép lực là thứ đầu tiên không chống đỡ được! Bởi vì lúc này hắn mới chỉ là Luyện Khí sơ kỳ mà thôi. pháp

lực rất nồng cạn. Linh hồn thì ngược lại. hần vẫn còn hơn phân nửa. Dù sao hần cũng có được cảnh giới linh hồn Ngưng Thần hậu kỳ.

- Dương Dược sư. ta thấy ngươi không cần phải quá miễn cưỡng. Cho dù liều mạng. ngươi cũng không chữa được hết thương thể cho lão đại đâu!

Hình lão nhị ở bên cạnh khuyên giải.

Thái độ của Hoàng Vũ lại im lặng khác thường, nhìn Dương Phàm đang khoanh chân mà ngồi cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Hô!

Trong miệng Viên lão khẽ phun ra một ngụm trọc khí. hai mắt sáng người, vẻ mặt vui mừng nói:

- Y thuật Dương Dược sư quả thực siêu phàm. Thương thể tinh thần của ta đã khá hơn phân nửa rồi!

Lúc này đây, trạng thái tinh thần của Viên lão đại đã khá hơn trước rất nhiều. Lời này vừa ra, những tu sĩ nơi này đều cực kỳ khiếp sợ. Thật sự hữu hiệu sao?

Lập tức, ánh mắt mọi người nhìn Dương Phàm đã biến hóa rất nhiều.

- Viên lão đại. huynh xác định thật sự thấy hữu hiệu?

Hoàng vũ trợn mắt há mồm nhìn. khó tin nói.

Viên lão nhướng mày lên:

- Ta mà lừa ngươi ư? Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy sự biến hóa trên người ta sao?

Dứt lời. một cỗ linh hồn lạnh lẽo áp xuống, nháy mắt đã biến mất. khiến tinh thần mọi người run rẩy.

- Thần y!

- Đây quả là kỳ tích. Dược sư còn trẻ như thế! Ngày sau nhất định có thể trở thành danh y một đời trên tu tiên giới này!

- Thật khó tin, quá là khó có thể tương tượng được! Hần còn trẻ như thế. chỉ mới là Luvện Khí sơ kỳ mà có thể làm được như thế sao?

Mọi người đều tán thưởng nói. thái độ đối với Dương Phàm thay đổi rất nhiều.

Sau một lúc. Dương Phàm mở hai mắt ra. sắc mặt có chút tái nhợt. hướng về Viên lão nói:

- Viên lão. thương thể của ngươi vừa rồi đã khỏi hơn phân nửa. Ta lại chữa tiếp cho ngươi

- Cái nàyCái này không được!

Viên lão vội vàng ngăn lại:

- Ngươi hiện tại suy yếu như thế. lão phu không đành lòng để ngươi tiêu hao nữa! Hơn nữa. thương thể của ta đã không mấy trở ngại nữa. Hôm nay coi như ta đã thiếu ngươi một cái nhân tình! Ngày sau nếu gặp chuyện gì khó khăn. chỉ cần nói một câu. dù cách xa ngàn dặm ta cũng sẽ tới!

Lý Nguyệt Thương ân cần nói:

- Dương Dược sư. ngươi tỉnh dưỡng đi!

Hoàng Vũ lộ vẻ phức tạp. đột nhiên đi tới trước người Dương Phàm. vẻ mặt chân thành nói:

- Dương Dược sư. tại hạ ngu muội. đã nhiều lần đắc tội. mong ngài thứ lỗi. Lần đặt cược này ta đã thua. ngài thắng. Ta trình trọng hướng về ngài xin lỗi!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hần cúi người thật sâu nhận lỗi với Dương Phàm. Dương Phàm cười cười nói:

- Ta vẫn chưa thắng, thương thể của Viên lão còn chưa khỏi hẳn mà!

Hoàng Vũ vội hô lên. trong mắt là một mãnh bộc trực chân thành:

- Dương Dược sư. ngươi mau nghỉ ngơi đi! Trước đây đều là do ta hiểu lầm ngài. Nếu ngài có gì không hay xảy ra thì cuộc đời này ta cũng rất áy náy, bất an.

Trong lòng Dương Phàm hơi thấy thoải mái. Hoàng Vũ coi như cũng là một người yêu ghét phân minh. Một khi thay đổi thái độ với ai thì sẽ chân thành đối đãi. Tuy nhiên. Dương Phàm lắc đầu nói:

- Thân là thầy thuốc, chữa bệnh cứu người là chức trách của ta. Ta nhất định sẽ chữa khỏi thương thế cho Viên lão mới có thể yên tâm nghỉ ngơi được.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ kiên định.

- Dương Dược sư

Mấy người huynh đệ trên Thiên Hành Chu đều rất cảm động. ánh mắt Hoàng Vũ đỏ lên. trong lòng rất áy náy. Thế gian không ngờ còn có người vô tư đáng hiền như hắn. quả thực khiến người ta cảm động và kính nể.

Bùm!

Hoàng Vũ quỳ gối trước mặt Dương Phàm. hai mắt ướt lên nói:

- Dương Dược sư. ta là kẻ khốn nạn!

Bốp!

Một âm thanh giòn tan vang lên.

Hắn quỳ trên mặt đất. tự đưa tay lên tát mình một cái. sau đó khấn cầu nói với Dương Phàm:

- Dương Dược sư. mong ngài hãy nghỉ ngơi đã. Dù trị liệu thì có thể để lát nữa hãy nói.

Dương Phàm vội nâng hắn dậy, cười nói:

- Hiện tại ta cũng không còn trở ngại gì nữa. có thể chữa thương tiếp được rồi! Ý ta đã quyết, các người không cần ngăn cản!

Dứt lời. hắn lại đi tới trước mặt Viên lão.

Hoàng Vũ càng thêm áy náy. quỳ sau Dương Phàm. không thể đứng lên được. Dương Phàm lắc đầu. trong lòng thầm nghĩ:

- Vừa mới trị thương cho Viên lão. tu vi của ta đã gia tăng tới Luyện Khí sơ kỳ đỉnh. chỉ kém chút nữa là bước chân vào Luyện Khí trung kỳ rồi. làm sao từ bỏ được

Trong lòng hắn sục sôi, ngồi trước người Viên lão. chậm rãi đưa tay ra. Dương Phàm hiểu rằng chỉ cần chữa khỏi cho Viên lão. hắn nhất định sẽ thuận lợi thăng cấp lần Luyện Khí trung kỳ.

46. Chương 46: Toàn Tri Mô Thức!

Tuy chỉ là thăng cấp một tiểu giai nhưng Dương Phàm tiến vào Luyện Khí sơ kỳ cũng chỉ mới nửa tháng trước.

Không tới thời gian một tháng mà từ một phế nhân tiến vào Luyện Khí trung kỳ. vượt qua hai tiểu giai. Đây là điều đáng kinh ngạc ra sao?

Hơn nữa. từ sơ kỳ tới trung kỳ. pháp lực cần phải thâm hậu và tinh luyện hơn rất nhiều, sẽ khiến thực lực Dương Phàm gia tăng lên. sau này có thể làm gia tăng thời gian chữa thương, sự bền bỉ cũng sẽ tăng lên nhiều.

Bốn cảnh giới của Luyện Khí Kỳ. từ sơ kỳ tới đại viên mãn. từng tiểu giai trong đó đều có sự chênh lệch không thể xem thường được.

Một gã tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn muốn giết một tên tu sĩ sơ kỳ. trung kỳ thì nhìn chung không gặp chút khó khăn nào cả.

Đây là sự chênh lệch giữa các cấp bậc.

- Dương Dược sư, chữa trị tiếp cũng được. nhưng nếu người không kiên trì được thì cũng không thể miễn cưỡng!

Viên lão chân thành khuyên giải. Đám người Lý Nguyệt Sương bên cạnh cũng phụ họa vào. trong lòng cực kỳ cảm động!

Hoàng Vũ thậm chí vẫn quỳ gối phía sau Dương Phàm. trong lòng cực kỳ áy náy!

Dương Phàm chậm rãi vươn tay ra. đặt sát trán Viên lão. cũng giống như lần trước lại thi triển Hoàn Hồn Thuật.

Tuy nhiên, lúc này đây Dương Phàm chú ý thu liễm khí tức. vận chuyển Khô Mộc Công tới cực hạn để tránh bại lộ khi tới lúc thăng cấp.

Với cảnh giới linh hồn Ngưng Thần hậu kỳ. Dương Phàm có thể nắm chắc che dấu việc thăng cấp một tiểu giai đối với mọi người nơi này.

Bởi vì Viên lão có cảnh giới cao nhất trên Thiên Hành Chu cũng chỉ mới là Ngưng Thần sơ kỳ mà thôi!

Hô!

Thời gian một cái hô hấp qua đi, Dương Phàm thu tay lại. sắc mặt hơi tái nhợt. trong mắt cũng hiện lên một tia vui mừng.

Kỳ thực trong lòng hắn đang mừng như điên!

Quá Trình thăng cấp so với tưởng tượng của hắn còn thuận lợi hơn. nhẹ nhàng vô thanh vô tức.

Đám mây sinh mệnh trong cơ thể Dương Phàm đã lớn mạnh. ngưng thật. bắt đầu làm dịu các bộ phận cơ thể hắn. như mưa xuân thấm đất. Thể chất lại đang diễn ra sự lột xác.

- Viên lão! Ngài cảm thấy thế nào?

Dương Phàm mỉm cười hỏi.

Viên lão sững sốt một lúc. ánh mắt chớp chớp. Tất cả mọi người đều nhìn về mặt lão.

- Tốt lắm! Đã khỏi hẳn rồi!

Viên lão khó tin nói về mặt rất kích động. đối với Dương Phàm đã sinh ra sự tôn trọng và cảm kích.

Dương Phàm cũng hiện lên vẻ tươi cười. Nhìn bề ngoài hắn cũng chỉ là Luyện Khí sơ kỳ nhưng kỳ thật đã vô thanh vô tức tấn nhập cảnh giới trung kỳ rồi!

Loại khoái cảm này chỉ có mình Dương Phàm mới có thể cảm nhận được. Lời khen tặng và sự cảm kích của người khác ngược lại không phải là chính yếu.

- Tốt lắm. thương thế đã khỏi hẳn. Hoàng đạo hữu cũng đứng lên đi!

Dương Phàm lúc này mới xoay người nâng Hoàng Vũ dậy.

- Dương Dược sư. trong lòng tại hạ hổ thẹn vô cùng! Lúc trước lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, châm chọc sĩ nhục ngài. Mong ngài có thể thứ lỗi!

Hoàng Vũ đứng dậy, cực kỳ thành khẩn nói.

Về mặt Dương Phàm bình thường nói:

- Sao lại nói thế! Việc này ta còn muốn cảm tạ Hoàng đạo hữu, cho ta có cơ hội chữa thương cho tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Loại cơ hội này đối với Dương mô mà nói thì chỉ có thể ngộ. không thể cầu. Hoàng Vũ vừa nghe nói thế. nghĩ rằng Dương Phàm đang cố ý nói dối thì không khỏi trở nên nóng nảy:

- Dương Dược sư nói vậy chính là không chịu tha thứ cho ta. Nếu như thế thì ta sẽ quỳ ở đây không đứng dậy nữa!

Hắn nói xong lại chuẩn bị quỳ xuống. Dương Phàm vội vàng nâng hắn lên, cười khổ nói:

- Lời của Dương mõ chính là thật. thật tình phải cảm ơn người cho ta cơ hội chữa bệnh cứu người! Nếu có nữa lời hư ngôn, thiên lôi sẽ đánh chết ta!

Hoàng Vũ trợn mắt há mồm, mọi người nơi nàv đều sững sờ!

Dương Phàm bị người ta châm chọc và gây khó dễ như thế cuối cùng lại còn muốn cảm ơn đối phương!

Đây là chuyện khiến người ta khó có thể tin được!

Nhưng mà không ai có thể biết được đạo lý huyền diệu trong đó!

Thử nghĩ nếu Hoàng Vũ không có ý gây khó dễ cho Dương Phàm thì hắn làm sao có thể vượt cấp tu luyện Hoàn Hồn Thuật, lại chữa thương cho Viên lão, cuối cùng còn tấn chức tới Luyện Khí trung kỳ?

Cho nên, trong lòng hắn lúc này cực kỳ vui mừng, thật có chút muốn cảm ơn Hoàng Vũ!

Thậm chí hắn còn chợt nảy ra ý muốn càng có nhiều lần gặp phải người như Hoàng Vũ. Như thế thì thế giới này sẽ đẹp hơn nhiều, tu vi lại có thể gia tăng!

Hàn huyền với mấy người Thiên Hành Chu một lúc, Dương Phàm về phòng mình với tâm tình thư sướng!

Khoanh chân ngồi xuống, hắn cảm thụ được tu vi của mình đã rõ ràng gia tăng. Đám mây sinh mệnh trong cơ thể nháy mắt đã lan tới toàn thân, rồi phát tán ra, dung hợp với môi trường xung quanh!

Thoáng chốc, trong phạm vi hai trăm thước, tất cả mọi vật đều rõ ràng trong óc Dương Phàm. Hết thấy gió thổi còn lay đều không tránh khỏi được cảm quan của hắn.

Loại trạng thái này tuy không bằng Thiên Nhân Mô Thức lúc trước nhưng cũng biết hết hiểu hết, nắm trong tay hết thấy cảm giác.

Giờ phút này, nhất cử nhất động của mọi người trên Thiên Hành Chu đều nằm trong phạm vi theo dõi của hắn. Cảm giác này giống như đứng trên trời cao quan sát hết thấy phía dưới. Càng đáng nói chính là dù ở các căn phòng này có cấm chế, Dương Phàm vẫn có thể ung dung nắm giữ hết thấy tình cảnh bên trong. Những cấm chế này đối với Dương Phàm mà nói thì cũng giống như thùng rỗng kêu to mà thôi!

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cảm giác cao cao tại thượng kỳ dị. Toàn bộ mọi người trên Thiên Hành Chu, dù làm gì cũng không tránh khỏi cảm quan của hắn được.

"Ừ! Để ta xem nhưng tu sĩ này đang làm gì?"

Dương Phàm có chút tò mò, bắt đầu quan sát từng người một!

Đại bộ phận tu sĩ đều đang nhắm mắt dưỡng thần hoặc là tu luyện. Có một số người đang nói chuyện phiếm, đang xem ngọc giản hoặc nghỉ ngơi. Dương nhiên cũng có một số tu sĩ là ngoại lệ. Khi tâm thần Dương Phàm tập trung vào một căn phòng xa hoa thì không khỏi ngỡ ngàng. Chỉ thấy một gã nữ tu đáng người duyên dáng đang cởi bỏ quần áo, tắm rửa trong bồn. Da thịt trắng nõn, bộ ngực cao ngất - cặp đùi trắng dài. Những bộ vị mẫn cảm này đều nhất nhất hiện lên trong cảm quan của Dương Phàm.

"Cái này cũng quá"

Tinh thần Dương Phàm rung động, lập tức rời khỏi trạng thái kỳ diệu này. Hắn thật không ngờ, trên Thiên Hành Chu này còn có nữ tu đang tắm rửa. TUY nhiên ở trong căn phòng sang trọng kia đúng là có loại hưởng thụ này.

"Ừm, loại trạng thái này dễ dàng hơn Thiên Nhân Mô Thức nhiều lắm." Dương Phàm hơi trầm ngâm, tâm thần khẽ động lại tiến nhập vào trạng thái này. Lúc này đây, hắn cũng không nhìn coi nữ ru kia tắm rửa nữa mà đưa tinh thần đặt ở nơi khác. Cứ như thế, hắn cứ rời khỏi cảnh giới này rồi lại tiến nhập vào

Thật lâu sau hắn rốt cục xác định chính mình đã nắm giữ được trạng thái này, tùy thời có thể sử dụng trong chiến đấu.

”Để ta nghĩ ra đặt cho loại trạng thái này một cái tên”

Dương Phàm suy nghĩ một lát. trong đầu nhanh chóng hiện lên bốn chữ!

Toàn Tri Mô Thức!

Gọi là trạng thái biết hết chính là vì khi Dương Phàm tiến nhập vào trạng thái này, hết thấy mọi chuyện trong môi trường xung quanh hẳn đều nắm rõ như trong lòng bàn tay. Phạm vi của Toàn Tri Mô Thức cũng không rộng lắm. trước mắt chỉ bao phủ phạm vi hai trăm trượng. Tuy chỉ là hai trăm trượng nhưng so với phạm vi bao phủ thần thức của cảnh giới tinh thần Ngưng Thần hậu kỳ của hắn là một dặm thì phải lớn hơn.

Phạm vi của Toàn Tri Mô Thức phụ thuộc vào pháp lực của Dương Phàm. có thể thấy rằng, khi tu vi Dương Phàm đạt tới Ngưng Thần hậu kỳ thì phạm vi sẽ còn lớn hơn nữa!

So với trạng thái Thiên Nhân Mô Thức khi dung hợp với thiên địa tự nhiên thì Toàn Tri Mô Thức chỉ ví như đệ tử gặp sư phụ. Tuy thế nhưng cũng đã mang đến cho Dương Phàm rất nhiều chỗ tốt Có thể biết người biết ta thì đã chiếm tiên cơ rồi!

MỘT ngày nào đó. ta sẽ tìm được trạng thái thần bí mờ mịt Thiên Nhân Mô Thức kia.

Ánh mắt Dương Phàm kiên định. trong lòng cũng hiểu được rằng nếu có thể chân chính nắm giữ được trạng thái kia thì mới có thể tấn chức tới cảnh giới đồng cấp với nhân vật thần bí Yêu Vương trong Thanh Giang Hà kia

Thiên Hành Chu di chuyển trong mạch nước ngầm mãnh liệt của Thanh Giang Hà. Vô thanh vô tức. bóng đêm đã dần biến mất. đã tới tảng sáng rồi!

Một đêm này, Dương Phàm tu luyện, cũng có lúc nghiên cứu y đạo và pháp thuật mới.

47. Chương 47: Tiên Cảnh Trên Nước!

Nghĩ đến đây. Dương Phàm ngừng tu luyện, mở hai mắt ra. thần thức tự nhiên bao phủ phạm vi một dặm quanh Thiên Hành Chu nhưng không một ai có thể phát hiện ra được. Sở trường của Tiên Hồng Quyết chính là khôi phục. chữa trị cùng với ẩn nặc. Mặc dù trên Thiên Hành Chu có một vị Ngưng Thần sơ kỳ nhưng cũng khó có thể nhận ra được thần thức của Dương Phàm. Tối hôm qua hắn đã nghiên cứu rất kỹ Hoàn Hồn Thuật và đã hoàn toàn nắm giữ. Sau đó hắn lại tu luyện thêm một loại pháp thuật khác trong Thánh Liệu Thiên, đó là Khu Độc Thuật!

Sau khi cảnh giới linh hồn tiến vào Ngưng Thần hậu kỳ thì Dương Phàm đã có thể tu luyện được rất nhiều pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên. Khu Độc Thuật chính là một trong số đó. Tên như ý nghĩa. Khu Độc Thuật chính là để trị độc.

”Độc” trong lời này chính là độc thuật của tu tiên giới. so với độc dược của giang hồ thế tục thì đáng sợ hơn ngàn vạn lần. ở tu tiên giới. am hiểu sử dụng độc thuật có hai loại người:

Một chính là Dược sư. Bọn họ am hiểu chế độc. sử dụng độc. lợi dụng mọi hoàn cảnh. cường đại khó lường. Một Dược sư đi theo hướng thiên đạo (thiện) thậm chí có thể trở thành một tông sư dụng độc! Có thể cứu người mà cũng có thể chỉ một giây lát đã đưa người ta vào chỗ chết.

Loại người thứ hai chính là những tu sĩ tu luyện độc công trong Ma đạo. Công pháp bọn họ tu luyện cực kỳ bá đạo quỷ dị. ngay cả linh khí trong cơ thể cũng ẩn chứa độc tính. thân thể khác với người thường. Khi đấu phép khiến người ta rất e ngại.

Dương Phàm thân là một gã Dược sư, tự nhiên cũng muốn học pháp thuật để khu độc, phòng ngừa hậu hoạn. Dương nhiên Dược sư có thể khu độc, hiểu dược lý cũng có thể tu luyện độc thuật. Điểm ấy Dương Phàm rất rõ ràng. Nhưng trong Thánh Liệu Thiên không ngờ không có phép thuật về phương diện dụng độc!

Độc thuật thật ra cũng có nhưng lại ở trong Bàng Môn Tả Đạo Thiên.

Dương Phàm cuối cùng kết luận rằng trong Thánh Liệu Thiên không có pháp thuật công kích.

Phàm là pháp thuật dùng để công kích và các thần thông bá đạo thì toàn bộ đều thuộc Bàn Môn Tả Đạo Thiên. Trong đó, loại độc thuật bá đạo nhất trong cuốn Bàn Môn Tả Đạo Thiên có tên là Khô Tịch Thiên Lý. Pháp thuật này có thể khiến cho trong phạm vi ngàn dặm phơi đầy xác chết, không một bóng cây ngọn cỏ, không một tia sinh cơ.

Khô Tịch Thiên Lý, diệt sát sinh cơ!

Vừa nghe cái tên này cũng đã biết sự bá đạo của Khô tịch thiên lý đáng sợ như thế nào?

Nhưng mà một pháp thuật cường đại như thế ở trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên, nếu muốn tu luyện thì phải tiêu tốn rất nhiều thời gian, khó có thể thành công trong thời gian ngắn. Điểm ấy khiến Dương Phàm rất buồn bực. Thân là Dược sư, hắn cũng muốn có một số thủ đoạn công kích để tự bảo vệ mình.

- Thôi được! Chờ khi y quán của ta ổn định thì tự nhiên sẽ có nhiều thời gian để tu luyện những pháp thuật và thần thông trong Bàn Môn Tả Đạo Thiên!

Trong lòng Dương Phàm than thầm. Hắn biết Thiên Hành Chu sẽ lập tức tới Tú Ngọc Các. Nghĩ tới đây, hắn liền tiến nhập vào Tiên Hồng không gian.

Trong Tiên Hồng không gian.

Chân hắn đạp lên lục thổ địa, đám sương sinh mệnh trong cơ thể hắn tản ra, xâm nhập vào trong tầng đất. Thoáng chốc, Dương Phàm cùng với phiến lục thổ địa này huyết nhục tương liên, tâm thần dung hợp. Với mắt thường có thể thấy được, phiến lục thổ địa dưới chân hắn bắt đầu mở rộng ra. Chỉ chốc lát phiến lục thổ địa này đã khuếch trương tới phạm vi một trượng vuông, so với trước đây đã lớn hơn mấy lần!

Theo phiến lục thổ địa không ngừng khuếch trương, Dương Phàm cảm giác lĩnh vực của riêng mình trong Tiên Hồng không gian cũng lớn hơn rất nhiều. Trước mặt, trong phiến không gian thần bí này, Dương Phàm được coi là Tiên Hồng cấp một, có được phạm vi lục thổ địa là một trượng, phiến lục thổ địa này đã mở rộng bốn lần. Hiển nhiên là diện tích của phiến lục thổ địa này có liên quan đến tu vi của Dương Phàm. Giờ phút này, hắn chỉ mới là tu sĩ Luyện Khí kỳ, tương ứng là Tiên Hồng cấp một, cũng coi như có chút quyền hạn. Hắn nắm trong tay Tiên Hồng Giới, là một kiện bảo vật không rõ cấp bậc, không ngờ có thể cấu thông không gian vật chất thật và Tiên Hồng không gian. Là thứ tồn tại duy nhất. Nhưng công năng khác hẳn còn chưa biết hết. Bởi vì sự tồn tại của Tiên Hồng Giới, Dương Phàm trở thành người khai hoang duy nhất trong Tiên Hồng không gian mà không phải là dân bản xứ. Ánh mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi đang tràn đầy sinh cơ trên phiến lục thổ địa. Dương Phàm ngồi xuống, nhổ gốc dược thảo này lên.

"Lần này ta đi Tú Ngọc Các, ngoại trừ phải mua rất nhiều dược liệu thì còn cần mua mầm giống của một số linh dược và kỳ hoa dị thảo để còn gieo trồng trên phiến lục thổ địa này." Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ.

Tuy nhiên, linh thạch trong tay hắn cũng có hạn. Dù giết người đoạt bảo trong nơi hoang dã kia thì hắn tổng cộng cũng mới có ba trăm linh thạch mà thôi!

Mà cây Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi trong tay hắn ít nhất cũng có thể bán được vài trăm linh thạch. Ý niệm vừa động, Bạch Ngọc Nhân Sâm này liền xuất hiện trong tay Dương Phàm ở không gian vật chất. Dương Phàm cẩn thận thể hội quá trình này, phát hiện ra rằng sở dĩ hắn có thể đem đồ vật gì đó ra khỏi Tiên Hồng không gian là do công năng cây cầu không gian giữa hai không gian của Tiên Hồng Giới.

Từ góc độ đó xem xét thì Tiên Hồng Giới quả giống như không gian giới chỉ trong truyền thuyết. Điểm khác nhau là nếu không gian giới chỉ bị phá vỡ thì những gì trong không gian sẽ bị không gian loạn lưu cắt nát mà Tiên Hồng Giới lại không có vấn đề này.

Dương Phàm cất cây Bạch Ngọc Nhân Sâm này vào một hộp gỗ đặc biệt, rồi dùng cấm chế niệm phong lại. Sau đó hắn mới thả vào trong túi trữ vật.

Lại tỉnh dậy trong phòng một lát - chân trời đã dần xuất hiện ánh nắng, màn đêm biến mất.

Dương Phàm đi tới trên boong thuyền, chỉ cảm thấy không khí rất tươi mát. thần thanh khí sảng. liền theo bản năng dung nhập vào Toàn Tri Mô Thức. nắm bắt hết thảy trong phạm vi hai trăm trượng.

Đúng lúc này, Dương Phàm cảm giác được sau lưng có người đi tới, quay đầu nhìn lại thì là một nữ nhân xinh đẹp mặc váy dài màu hồng nhạt rất diễm lệ. cười hỏi:

- Lý cô nương, sắp tới Tú Ngọc Các rồi Chúng ta cũng sắp phải cáo biệt!

Lý Nguyệt Thương là cố ý trang điểm một phen cũng vừa lúc tới chỗ này tìm Dương Phàm.

Nhìn về phía nam tử tuần tú, trong lòng nàng như lại sinh ra ảo giác. Dáng người anh tuấn của đối phương đứng trong rừng trúc đầy sương mù của buổi sớm mai. mưa rơi rơi ánh mặt trời ấm áp. gần gũi mà thật tự nhiên, lại dường như ở một nơi rất xa xôi

Dương Phàm cảm thấy trong mắt nàng là một vẻ mệnh mang. lập tức rời khỏi Toàn Tri Mô Thức.

Lý Nguyệt Thương hoảng hốt. mới nhận ra mình cứ nhìn đối phương chăm chăm. vội vàng thu liễm tâm thần lại. Trên mặt nàng nhiễm một phiền hồng hào. lại tăng thêm vài phần quyến rũ. Thật đúng là say rượu không bằng say mỹ nhân!

- Dương Được sư. sớm thế mà ngài đã rời đi sao? Sau này có khi nào tới nữa không?

Về mặt Lý Nguyệt Thương lộ ra nét đa cảm. Khi ở cạnh Dương Phàm. nàng không hề còn vẻ băng lãnh và đậm mạc nữa.

- Có duyên sẽ còn gặp lại!

Dương Phàm đưa ra một đáp án mà lúc nào cũng có thể nói được.

- Có duyên sẽ gặp

Trên mặt Lý Nguyệt Thương hiện lên một tia chờ mong và vui mừng.

Hai người đứng trên Thiên Hành Chu. trầm mặc không nói gì. cùng thưởng thức cảnh sắc trên Thanh Giang hà. Những đám mây cuối chân trời đã nhiễm sắc màu ửng đỏ, núi xa mờ mịt, dòng sông gấp khúc. kéo dài như vô tận.

Trên thực tế. Dương Phàm hiểu được tình cảm của Lý Nguyệt Thương. Hắn đối với nàng cũng không có gì ác cảm. nhưng cũng không có tình yêu nam nữ. Hai người chỉ là một gã được sư và một nữ tu xinh đẹp mà thôi!

Ngoài ra cũng không có tình cảm nào khác nữa.

Tâm tình Dương Phàm yên tĩnh như nước. Hắn hiểu rằng. bởi vì khí chất đặc biệt của mình mà ngày sau. nhiều khả năng sẽ phải gặp nhiều tình huống như thế này nữa!

Chỉ chớp lát. Thiên Hành Chu đã trở nên náo nhiệt. Rất nhiều tu sĩ đã đi lên boong thuyền, bắt chuyện với nhau.

Mọi người đều biết Thiên Hành Chu đã sắp về tới đích.

Lại thêm một lúc nữa. phía trước đột nhiên trống trải. con sông cũng rộng dần ra. địa thế núi rừng hai bên sông cũng rơi lại phía sau.

- Tới rồi! Đã tới Tú Ngọc Các rồi! Có người hô lên.

Dương Phàm mỉm cười. lấy cảnh giới thần thức Ngưng Thần hậu kỳ của hắn thì hai mắt đã có năng lực bài trừ huyền trận nhất định.

Mặc dù không cần Linh Nhân Thuật nhưng Dương Phàm cũng có thể mơ hồ nhìn ra được một tiên cảnh trên sông mộng lung ở phía xa xa.

Trong sương mù mộng lung kia có thể thấy được quỳnh lâu điện ngọc. đình đài lầu các. rường cột chạm trổ. Hắn cũng nhìn được có nhân ảnh đi lại. Trên bầu trời còn thấy những ánh sáng lóe lên. hiển nhiên là có tu sĩ ngự kiếm phi hành.

Đây chính là Tú Ngọc Các. thế giới trên nước trong một ngõ cụt của Thanh Giang hà. Nơi này chính là một hồ nước tự nhiên rất lớn. bao phủ một phạm vi mười dặm. Những thác nước từ trên núi đổ xuống, hương hoa. thú ngự. đẹp đến động lòng người.

Dương Phàm nhìn thấy tiên cảnh trên nước này, thần sắc lộ ra vẻ phức tạp.

48. Chương 48: Danh Sách Được Liệu

Đối với việc này Dương Phàm vẫn có chút nghi hoặc và phỏng đoán.

Có thể khẳng định rằng mười hai năm trước phụ thân hắn đã có tu vi từ Ngưng Thần Kỳ trở lên. Nếu không về lý thuyết không thể đưa hắn bay về Tú Ngọc Các được. Tóm lại. Tú Ngọc Các chính là một manh mối cuối cùng trước khi phụ thân mất tích.

Giờ phút này, Dương Phàm đứng trên Thiên Hành Chu nhìn về thế giới trên nước như tiên cảnh xa xa trên Thanh Giang Hà. trong lòng hiện lên nhiều cảm xúc phức tạp. Thiên Hành Chu vẫn không dừng lại, tiếp tục chạy tới Tú Ngọc Các đang ẩn trong sương mù xa xa kia.

Lý Nguyệt Sương đứng bên cạnh hắn. trong mắt hiện lên vẻ mất mát và buồn bã. vẫn cố gắng nở một nụ cười rồi nói:

- Dương Dược sư. đi đường cẩn thận. Nếu có Thế thì Tối ven bờ. có thể đi thuyền của chúng ta, Ngài là khách quý của Thiên Hành Chu, tuyệt đối không phải mất khoản phí dụng nào cả.

Dương Phàm mỉm cười. không nói gì. Hắn có chút bộ dáng không tập trung, hơn phân nửa là vì mình đang có tâm sự trong lòng.

Một lát sau. Thiên Hành Chu đột nhiên dừng lại. tiến gần vào một bến cảng bên cạnh Tú Ngọc Các.

Bến cảng này còn có mấy con thuyền cỡ lớn khác. thể tích cũng không nhỏ hơn Thiên Hành Chu.

Có lẽ những chiếc này đều là những pháp khí phụ trợ cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

Thuyền cập bờ. tất cả tu sĩ đều xuống dưới. sắc Giới hòa thượng còn hô lên một tiếng:

- Dương Dược sư!

- Ta không vội, người đi trước đi.

Dương Phàm để sắc giới hòa thượng đi trước.

Hắn sợ dĩ không đi vì đám người Viên lão đang đi về phía hắn.

- Dương Dược sư! Chuyến đi Tú Ngọc Các này ít nhiều được người ra tay tương trợ mới khiến Thiên Hành Chu có thể bình yên tới đích. Lúc này đây, lão phu hướng về người biểu đạt lòng biết ơn. về sau có gì cần trợ giúp. chỉ cần nói ra là được.

Viên lão hơi khom người thi lễ. có chút nghĩa khí nói. Sau hắn còn có đám người Hình lão nhị. Hoàng Vũ.

- Chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi! Thân là thầy thuốc, điều đó cũng chỉ là tất nhiên mà Thôi!

Dương Phàm khách khí nói.

- Đúng rồi, Dương đạo hữu! Người đã từng nghe nói qua Dược Tiên cốc chưa?

Viên lão đột nhiên hỏi cũng quan sát sắc mặt của Dương Phàm.

- Dược Tiên cốc?

Dương Phàm nao nao. Thật ra hắn đã từng nghe nói tới một môn phái như thế.

Trong sách cổ hắn từng đọc được một ghi chép có liên quan. Dược Tiên cốc là một môn phái lánh đời cực kỳ thần bí trong Ngự Dương Quốc. truyền thừa y đạo và Luyện đan thuật!

Môn phái này có truyền thừa cực kỳ xa xưa. thậm chí so với ba thế lực lớn của Ngự Dương Quốc là Ma Dương Tông, Thanh Nguyên Tông. Vô Ưu cốc còn lâu đời hơn.

Mỗi một đời truyền nhân của Dược Tiên cốc đều là dược sư có y thuật siêu phàm. am hiểu y đạo và luyện đan. thực lực cũng sâu không lường được.

Bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt mà ngay cả ba đại môn phái trong Ngự Dương Quốc cũng không dám dễ dàng trêu chọc môn phái này.

Trong ấn tượng của Dương Phàm thì đây là một môn phái lánh đời thần bí. không tham dự vào sự tranh đấu của thế sự, lại có được địa vị siêu nhiên.

Tinh quang lóe lên trong mắt Viên lão. Dương Phàm kinh ngạc nói:

- Dược Tiên cốc, đích xác có từng nghe qua. cũng có chút hiểu biết nhưng nhiều nhất chỉ là qua sách cổ mà thôi!

- Viên lão. vì sao ngài lại hỏi tới vấn đề này? Chẳng lẽ ngài đã từng qua Dược Tiên cốc?

Dương Phàm tò mò hỏi. Viên lão thờ dãi:

- Đúng thế. ta từng đưa sư phụ đi qua Dược Tiên cốc đó một lần. Lần đó là vì cầu thầy chữa thương cho sư phụ!

- ồ?

Trong lòng Dương Phàm tò mò. nghe Viên lão nói tiếp.

- Lúc ấy sư phụ bị thương rất nặng. là bị một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ đánh cho trọng thương. Nhưng Dược sư bình thường căn bản không có cách gì chữa trị được. Thấy tính mạng sẽ ra đi một sớm một chiều nên ta đưa người tới Dược Tiên cốc. may mắn gặp được một dược đồng trong cốc, mang chúng ta vào trong đó. Cuối cùng chúng ta đã gặp được một nữ dược sư như tiên tử. Sau đó ta mới biết tiên cô kia chính là truyền nhân của Dược Tiên cốc.

Viên lão hơi hồi tưởng lại nói. Dương Phàm lập tức trở nên hứng thú:

- Tiên cô này y thuật thế nào?

- Vị tiên cô kia thân là truyền nhân của Dược Tiên cốc. y thuật đương nhiên cao minh. Lúc ấy nhìn qua mới chừng khoảng hai mươi tuổi, chỉ là cách không phẩy nhẹ mấy cái. Nội thương của sư phụ đã khá hơn phân nửa. Sau đó ta đoán. tiên cô này có thể đã có tu vi Trúc Cơ kỳ.

Viên lão nói. Nghe xong Viên lão miêu tả, ánh mắt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc. giật mình trước thiên phú và y thuật của truyền nhân Dược Tiên cốc.

MỘT nữ nhân. chỉ khoảng hai mươi tuổi không ngờ y thuật siêu phàm như thế. lại còn có được tu vi Trúc Cơ kỳ.

Trong ấn tượng của hắn. chỉ có vị Vân tiên tử tuổi còn trẻ kia mới có thể so sánh được.

- TUY nhiên đây đã là chuyện của hai mươi năm trước. Vị truyền nhân Dược Tiên cốc kia. hai mươi năm trước đã hương tiêu ngọc nát (died). Việc này còn ẩn chứa nhiều bí ẩn. ai cũng không rõ ràng lắm.

Viên lão khẽ thở dài trên mặt lộ ra vài tia tiếc nuối và thương xót.

- Chuyện đã xảy ra hai mươi năm trước ư?

Dương Phàm hơi kinh ngạc. Hắn còn tưởng rằng chỉ là mấy năm trước, không ngờ đã qua hai mươi năm.

Càng không ngờ chính là vị truyền nhân Dược Tiên cốc kia đã chết rồi

Viên lão khẽ thờ dãi:

- Chỉ tiếc người năm đó đã không còn nữa. Ngay cả sư phụ ta là Ngưng Thần trung kỳ cũng đã chết vì thời hạn đã hết.

- Ta thấy Dương Dược sư tuổi còn trẻ mà y thuật đã cao minh như thế nên mới tưởng là một trong những truyền nhân của Dược Tiên cốc.

- Điều này làm sao có thể?

Dương Phàm lắc đầu nói. Chính mình biết đến Dược Tiên cốc cũng chỉ là qua sách cổ ghi lại, làm sao có thể là truyền nhân của Dược Tiên cốc được.

Nói chuyện thêm mấy câu với đám người Viên lão. Dương Phàm rút cục xuống thuyền

đi vào phường thị Tú Ngọc Các.

Pường thị Tú Ngọc Các về chính thể phải cao hơn Dương Gia Bảo một hai cấp bậc.

Nơi này không có các quầy hàng vỉa hè. trên mặt nước cũng có không ít đình thai. nhiều tu sĩ ngồi trên đó. Tuy nhiên, trung tâm phiên thủy vực này có một số lầu các cao lớn. có các cửa hàng cỡ lớn. giao dịch các loại tài nguyên của tu chân giới.

Đây không phải là lần đầu tiên Dương Phàm tới nơi này. Sau khi tiến vào Ngưng Thần kỳ thì hẳn cũng đã từng ngự kiếm phi hành tới đây một lần.

Cho nên hẳn cũng coi như thành thực đường xá. chậm rãi đi tới một số đình thai.

Trên từng đình thai này đều có bàn ghế đá. nhiều tu sĩ vây quanh một chỗ. tự do giao dịch. không cho phép phát sinh xung đột đánh nhau.

Nhưng tu sĩ thường xuyên lui tới có thể dễ dàng tìm được mục tiêu của mình.

Dương Phàm thỉnh thoảng lại liếc nhìn những vật phẩm được giao dịch trên những đình thai này. nhưng cũng không đi vào.

Bởi vì mục đích lần này của hắn là tới mua sắm nhiều loại dược liệu và một số mầm giống linh dược.

Đi qua một loạt con đường nối các đình thai. Dương Phàm đi tới nhưng lầu các cỡ lớn ở khu vực gần trung tâm.

Ánh mắt hắn nhìn qua mấy tòa lầu các rồi cuối cùng dừng lại ở một cổ lầu bốn tầng tên là Dược Vương Các.

Còn chưa tới gần nơi này, Dương Phàm đã mơ hồ cảm ứng được mùi của một số dược liệu. linh đan.

- ừm. chính nó.

Dương Phàm vận chuyển Khô Mộc Công và Biến Hình Thuật, tận lực thu liễm khí tức. Đồng thời hình thể bên ngoài hắn cũng có chút khác với lúc trước. Cứ như thế. chỉ cần không gặp phải người quen thân thì khó có thể nhận ra được hắn.

Đi vào tầng một của Dược Vương Các. bên trong bố trí rất tao nhã theo phong cách cổ xưa. Có ba tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ đang ở trong tiến hành giao dịch. Trong này có bày bán rất nhiều dược quý, dùng cấm chế để niêm phong các loại dược liệu, linh đan. thiên tài địa bảo.

Ánh mắt Dương Phàm nhẹ nhàng đảo qua liền có thể phát hiện ra một số dược liệu mà mình cần. Trước quầy thu tiền có một gã tu sĩ trung niên hơi béo. là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đang nói chuyện với khách hàng.

Dương Phàm suy nghĩ một lúc. trực tiếp từ trong túi trừu vật một cái danh sách đã chuẩn bị từ trước. Trên danh sách này có liệt kê không dưới trăm tên các loại dược liệu. còn có ghi chú rõ số lượng. Dương Phàm hướng về người tu sĩ trung niên kia mỉm cười. đưa danh sách này cho hắn.

Tên tu sĩ béo này thấy hắn chỉ mới là một gã Luyện Khí sơ kỳ thì thái độ cũng thờ ơ. uể oải tiếp nhận danh sách. tùy ý liếc nhìn. Nhưng hắn vừa thấy qua các loại tên dược liệu dày đặc trên đó thì thần sắc đại biến. ánh mắt sáng lên một chút nhìn thẳng vào mặt Dương Phàm.

49. Chương 49: Thiên Tài Địa Bảo

Dương Phàm nao nao. chợt hiểu ý tứ của tên tu sĩ mặt béo này, lạnh lùng nói:

- Những tài liệu này là ta thay sư phụ ta tới mua. Lão nhân gia đang bế quan luyện đan. không rảnh mà phân thân nên mới sai ta tới đây.

-Ồ?

Tên mặt béo giật mình. thái độ đối với Dương Phàm cũng có chút biến chuyển nói:

- Chắc hẳn sư phụ ngươi là một Được sư hoặc Luyện đan sư có thực lực không tầm thường!

Trên danh sách Dương Phàm vừa lấy ra có liệt kê hơn trăm loại dược liệu. Có một số là những dược liệu bình thường, một bộ phận cũng khá quý giá. nhưng có một số loại đến ngay cả hắn cũng chưa từng nghe nói qua!

Ngay cả số lượng các loại dược liệu. nếu muốn mua thì số linh thạch cũng đạt tới mức độ kinh người.

Thử nghĩ một gã tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ làm sao có được số tiền nhiều như thế?

Cho dù là những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường, có xuất ra toàn bộ gia sản cũng không thể mua được nhiều tài liệu như thế.

- Đúng thế! Sư phụ ta là một Được sư.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vài tia kiêu ngạo.

Tên tu sĩ mặt béo kia không khỏi thấy kính nể. Từ thần sắc trong mắt đối phương thì có thể thấy được sư phụ hắn là một Được sư có thực lực khôn lường.

- Được rồi, những dược liệu này ngươi xem lại đi. có hay không? Dương Phàm thản nhiên hỏi.

Giờ phút này hắn có thể nói chuyện ngang hàng với tên tu sĩ mặt béo này. Trong lòng đối phương thậm chí còn có chút thấp thỏm.

- Ngươi tạm chờ một chút.

Gã tu sĩ mặt béo xuất ra một tấm phù triện màu xanh. kết thủ quyết. nói vào trong đó mấy câu khe khẽ. Sau một lúc, từ tầng hai Được Vương Các có một lão già chòm râu đã hoa râm mặc áo bào trắng đi xuống. Dương Phàm đã tiến nhập vào trạng thái Toàn Tri Mô Thức, cảm quan đã bao phủ phạm vi hai trăm trượng. Ngay cả những thứ trên lầu cũng không tránh khỏi tai mắt của hắn. Trong cảm giác của hắn. Được Vương Các có bốn tầng. mỗi tầng đều bố trí cấm chế.

Ở tầng một có một số tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

Tầng hai không ngờ đều là các tu sĩ cấp bậc Ngưng Thần Kỳ.

về phần tầng ba tầng bốn. nơi này cấm chế cường đại khó lường, ngay cả trạng thái Toàn Tri Mô Thức của hắn cũng không cảm ứng được.

Trong lòng Dương Phàm ngưng trọng. Xem ra. thế lực che dấu sau lưng Được Vương Các này âu không lường được.

- Từ sư thúc, người xem danh sách này.

Tên tu sĩ mặt béo này cung kính nói với lão già mặc áo bào trắng kia.

Lão già mặc áo bào trắng liếc nhìn Dương Phàm một cái. ánh mắt đảo qua danh sách trong tay, về mặt hiện lên chút dị sắc. Sau đó. lão lại đánh giá thêm Dương Phàm một lúc rồi hỏi:

- Những thứ này đều là thứ sư phụ ngươi muốn mua?

- Đúng thế. sư phụ không có thời gian. đang luyện chế không ít linh đan, tiêu tốn rất nhiều tài liệu và linh thạch.

Dương Phàm gật đầu nói.

- Được. người theo ta lên tầng hai.

Lão già họ Từ nói xong liền dẫn Dương Phàm đi về phía tầng hai Dược Vương Các.

Trong lòng Dương Phàm có chút lo lắng. Những người trên tầng hai đều là những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên.

Lão già họ Từ dẫn đường, hỗ trợ phá bỏ cấm chế để Dương Phàm có thể thoải mái đi vào. Ánh mắt hắn đảo qua, tầng hai bố trí lại càng đơn giản hơn. Các loại dược liệu cũng không bày ra. Những vách tường bốn phía lại đặt rất nhiều thẻ trúc, trên đó đều khắc tên các loại tài liệu hoặc linh đan.

Uẩn Linh Đan trung phẩm, Thanh Thần Đan trung phẩm. Tẩy Tủy Đan trung phẩm. Trăm năm Hà Thủ ô. Tam Diệp Vân Thảo. Tuyết Mộc Căn

Danh sách những dược liệu. đan dược này xem qua trong tầm nhìn của Dương Phàm.

- Thấy số lượng các tài liệu người cần rất nhiều, linh thạch cũng không ít nên mới ngoại lệ cho người tiến vào tầng hai. Bình thường đây cũng chính là nơi giao dịch của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Lão già họ Từ lạnh nhạt nói.

- Mong tiên sinh giúp tại hạ chút. tổng cộng là cần bao nhiêu linh thạch? Bởi vì sư phụ luyện đan đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên, linh thạch còn lại cũng có hạn. Nếu không đủ thì còn có thể dùng vật phẩm khác để trao đổi.

Dương Phàm bình thản nói.

Lão già họ Từ gật đầu. bắt đầu tính toán cho Dương Phàm. Một lúc sau nói:

- Người cần một trăm linh ba tài liệu. trong đó ba mươi lăm loại có thể tìm được ở tầng hai. sáu mươi sáu loại có thể tìm được ở tầng một. Những loại này là tài liệu thường dùng. không mấy quý hiếm. Nhưng có hai loại cuối cùng là Tử Long Quả và Thiên Diệp Hoa thì tầng một và tầng hai cũng không có.

- Như thế. ngoại trừ Tử Long Quả và Thiên Diệp Hoa thì những tài liệu kia cần bao nhiêu linh thạch?

Dương Phàm lại hỏi.

Tử Long Quả và Thiên Diệp Hoa là hai loại tài liệu hiếm thấy, hắn cũng không thấy bất ngờ.

Những thứ hắn cần luyện chế đều là những linh đan có phẩm chất không cao. cũng tương tự như những dược liệu chữa bệnh mà thôi! Mà hai loại này lại là quý hiếm hơn.

- Tổng cộng là một ngàn linh chín linh thạch. Ta tính số nguyên cho người, một ngàn linh thạch!

Lão già họ Từ cười nói.

"Một ngàn linh thạch!" Trong lòng Dương Phàm cả kinh. Hắn ở Dương Gia Bảo nhiều năm như thế. còn chưa từng tiếp xúc với chừng ấy linh thạch.

Đây vẫn là chưa có Tử Long Quả và Thiên Diệp Hoa. Theo Dương Phàm biết thì hai loại này là thứ rất quý giá. Giá trị so với hơn trăm thứ còn lại chỉ có hơn chứ không kém.

- Ha ha. linh thạch trong tay người có là bao nhiêu?

Lão già họ Từ vẫn tươi cười.

Một ngàn linh thạch, dù ta là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường, phải táng gia bại sản cũng lấy không được.

Một số tu sĩ ở tầng hai nghe nói tới con số một ngàn linh thạch cùng kinh dị. đều chuyển mắt nhìn sang đây.

Tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

Những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ này đều nao nao. Tầng hai từ khi nào lại xuất hiện tu sĩ Luyện Khí Kỳ, giao dịch không ngờ lại tới một ngàn linh thạch?

Dương Phàm hơi chút do dự nói:

- Một ngàn linh thạch, quả thật ta không mang nhiều như thế! Tuy nhiên trong tay ta còn có một loại thiên tài địa bảo, chính là một cây Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi.

Thiên tài địa bảo, lại còn năm trăm năm!

Những tu sĩ xung quanh đều ghé mắt, lộ ra vẻ tò mò.

Tu tiên giới đã trải qua vô số năm, không nói linh khí đã ngày càng loãng, các loại thiên tài địa bảo cũng ngày càng ít đi.

Có thể xuất ra thiên tài địa bảo năm trăm năm, trong mắt tu sĩ bậc thấp như bọn họ cũng là tuyệt đối hiếm thấy.

- Người đưa ra ta xem!

Lão già họ Từ lộ ra dị sắc.

Dương Phàm lấy từ trong túi trữ vật một chiếc hộp gỗ đặc chế, cởi bỏ cấm chế phía trên và mở nắp hộp ra. Bên trong hộp có một củ nhân sâm màu như ngọc, lớn chừng một phần ba bàn tay. Lập tức một cỗ linh khí tinh thuần tràn ra khiến cho không khí cũng tươi mát hơn.

- Sinh mệnh lực của Bạch Ngọc Nhân Sâm này quá là tràn đầy, chỉ sợ là mới nhỏ không lâu đi!

Không ít tu sĩ kinh ngạc nói.

Thiên tài địa bảo bình thường dù đào lên đã lâu, dù bảo quản tốt nhưng sinh cơ và linh tính vẫn chậm rãi tiêu tan. Nhưng củ Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi này vẫn tràn đầy sinh lực, thậm chí còn tản ra mùi bùn đất nhàn nhạt, dường như mới đào lên vậy!

Rắc.

Dương Phàm đóng nắp hộp, cùng phong ấn lại, rồi hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này có thể bán được bao nhiêu linh thạch?

Những tu sĩ xung quanh đều vểnh tai lên nghe.

Đây là một thiên tài địa bảo năm trăm tuổi được bảo tồn rất tốt!

Bảo vật như thế, phối thêm một số tài liệu nữa hoàn toàn có thể luyện chế ra linh đan cao cấp!

- Cái này

Lão già họ Từ có chút chần chờ.

- Chẳng lẽ tiền bối hoài nghi củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này là giả?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Hàng thật giá thật! Củ nhân sâm của người cả cấp độ và phẩm chất đều rất cao!

Lão già họ Từ quá quýt nói.

- Vậy còn có gì rắc rối sao?

Dương Phàm lại hỏi.

- Việc này ta nhất thời không thể làm chủ được. Không bằng để các vị tiền bối tầng ba nhìn qua xem đã!

Lão già họ Từ vẫn nói thẳng ra sự thật!

Dương Phàm nao nao. không nghĩ tới thiên tài địa bảo năm trăm năm lại còn quý báu hơn so với tướng tượng của mình. không ngờ còn kinh động tới những tiền bối ở tầng cao hơn!

Lão già họ Từ giải thích:

- Bởi vì tiền bối trên tầng đúng lúc cần thiên tài địa bảo cấp bậc này. Không bằng để bọn họ nhìn qua xem sao?

Nói xong, hắn cầm một tấm ngọc phù. bấm pháp quyết há mồm nói nhỏ mấy câu.

Một lúc sau. một cỗ linh áp cường đại buông xuống tầng hai Dược Vương Các. Những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nơi này tự nhiên bị áp chế xuống. Sắc mặt Dương Phàm đại biến. chỉ thấy khí huyết bốc lên. tinh thần rối loạn. Hắn dĩ nhiên đã tiến vào trạng thái Toàn Tri Mô Thức. chỉ thấy dòng chảy sinh mệnh bốn phía tạo ra một trận vụn vẹo, giúp hắn giảm đi một phần áp lực. Mà thực lực chân chính của hắn cũng bị bức phải lộ ra.

”Đây là cường giả cấp bậc nào?”

Dương Phàm hoảng sợ. một củ Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi không ngờ có thể dẫn dụ ra cường giả như thế. thật sự ngoài phán đoán của hắn. Đúng lúc này, một thanh âm già nua vang lên trong tầng hai:

- Để hắn đi lên đi!

50. Chương 50: Tái Kiến Vân Tiên Tử!

Dương Phàm hít sâu một hơi. chậm rãi theo cầu thang đi hướng lên tầng trên. cảm chế nơi này không ngờ tự động nhường hắn đi lên.

Tuy rằng hắn hiểu được nơi giao dịch công khai này đã có sự đảm bảo của Tú Ngọc Các. sẽ không thể xuất hiện chuyện giết người đoạt bảo nhưng trong lòng Dương Phàm vẫn có chút không yên như trước.

Dù sao người hắn sắp gặp lại là một cường giả mà hắn chưa từng gặp qua!

Khi hắn đi lên tầng ba thì bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức hoa cỏ như có như không, như một làn gió hiu hiu trong rừng vào ban mai. Lại như tiếng nước róc rách của dòng suối nhỏ. Đây là một cỗ khí tức thân thiết, trong đầu Dương Phàm tự nhiên hiện ra nhân vật Vân tiên tử thần bí thoát tục. không màng danh lợi. Trong mây mù mông lung. con mắt sáng như nước. bóng dáng hoàn mỹ với chiếc khăn trắng che mặt. một cỗ mùi hương ngào ngạt của hoa cỏ khiến người ta suốt đời khó quên

- Chẳng lẽ là nàng?

Trong lòng Dương Phàm hơi kinh hãi.

Mang theo vài phần ngạc nhiên và vui mừng. Dương Phàm rốt cục đi tới tầng ba Dược Vương Các.

Tầng ba bố trí còn trang nhã hơn nữa. trên vách tường còn có một số thi họa. trên bàn có vài loại hoa cỏ quý hiếm. tản mát ra một mùi thơm nhàn nhạt khiến tinh thần người ta rất thanh sáng.

Tầng ba lớn như thế mà chỉ có năm ba người. Ngồi chính giữa là một lão già tuổi đã bảy mươi. tóc trắng như tuyết. Trên người lão có một cỗ uy thế không giận tự uy. Linh áp vừa buông xuống tầng hai hiển nhiên là do người này tạo ra. Tinh thần lão già này quá thục, hai mắt sáng ngời như thần. ánh mắt đầu tiên dừng lại trên mặt Dương Phàm.

- Trong tay ngươi có thiên tài địa bảo năm trăm năm phẩm chất không tồi ư?

Ánh mắt lão già này nhìn Dương Phàm. từ từ nâng chén trà lên. ung dung thưởng thức. Bị lão tùy ý liếc nhìn. thân thể Dương Phàm như bị sét đánh. nháy mắt đã cứng ngắc. Giờ khắc này, hắn dường như cảm thấy được. những gì mình che giấu đều đã bị ánh mắt đối phương nhìn thấu hết!

Hơn nữa. Dương Phàm không ngờ nhìn không thấu tu vi của đối phương. Không nhưng thế. tu vi của bốn năm người trên tầng ba này, hắn đều nhìn không thấu. Hắn vội vàng liếc mắt nhìn. thấy bốn người kia

hoặc đang ngồi. hoặc đang đi lại, nhìn chăm chú vào một số chiếc nhẫn bằng ngọc ghi rõ các loại tài liệu, linh đan.

Trong vô tình, Dương Phàm nhìn thấy một thiêu nữ tuyệt sắc. duyên dáng yêu kiều. đôi mắt sáng diễm tinh như nước. đầu đội một cái khăn che mặt. dáng người hoàn mỹ và tự nhiên. Nàng đứng đó giống như một bức hoa tuyệt mỹ.

Chính là nàng!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động. nhưng trước mặt lão già kia cũng không dám nhìn nhiều, vội vàng lướt qua một lượt tầng ba rồi nói:

- Hồi bẩm tiền bối. ta có một củ Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi. Bởi vì muốn mua một số dược liệu, linh thạch không đủ nên mới lấy vật ấy ra để thay cho linh thạch.

- Ồ?

Lão già đầu bạc uống một hớp rồi đặt chén trà xuống, không nhanh không chậm nói:

- Người đưa vật kia ra ta xem!

Dương Phàm gật đầu. mở hộp gỗ trong tay ra. bên trong là một củ nhân sâm màu oanh ngọc. tản mát ra linh khí tươi mát. tinh thuần!

Một biến hoa rất nhỏ này khiến ánh mắt của mấy người trong tầng ba Dược Vương Các này cũng đều chuyển mắt nhìn sang.

- Thiên tài địa bảo năm trăm năm. không sai! Chính là sao lại xuất hiện trong tay một tên ru sĩ Luyện Khí trung kỳ được? Tiểu tử. người báo giá đi? Bao nhiêu linh thạch?

Một đại hán khôi ngô mặt đen cực kỳ sáng khoải nói. Trong lòng Dương Phàm khẽ thả lỏng. tu vi Luyện Khí trung kỳ của mình chung quy không thể dấu **** được mấy người nơi này. Cũng may. với tu vi này, dù dấu hay không đối với những tu sĩ ở tầng ba này đều không chút quan trọng gì. Dương Phàm cũng không thất vọng. Hắn có thể hiểu ra rằng những tu sĩ nơi này khẳng định có tu vi đã vượt xa Ngưng Thần Kỳ.

Tầng một Dược Vương Các là nơi giao dịch của tu sĩ Luyện Khí Kỳ. tầng hai là Ngưng Thần Kỳ, tầng ba chính là Trúc Cơ Kỳ.

Trúc Cơ Kỳ.

Đây là một cảnh giới mà Dương Phàm gần như chưa từng tiếp xúc qua, cao hơn hẳn hai giai! Dù công pháp tu luyện của hắn có huyền diệu hơn nữa thì ở sự chênh lệch như thế. đích xác không có khả năng che dấu được tu vi thật của mình!

Lão già đầu bạc nghe lời ấy, sắc mặt trầm xuống nói:

- Đối tượng giao dịch của tiểu huynh đệ này hiển nhiên là Dược Vương Các ta. Trình đạo hữu không nên nhúng tay vào thì hơn!

Gã tu sĩ mặt đen họ Trịnh không cho là đúng nói:

- Giao dịch là tự do. ai ra giá cao hơn thì chính là lão đại!

- Hừm!

Lão già đầu bạc hừ nhẹ một tiếng, về mặt lý thuyết thì đối phương cũng nói không sai.

- Được rồi, tiểu tử người ra giá đi!

Gã tu sĩ mặt đen tùy tiện nói.

- Cái này! Đây là lần đầu tiên tại hạ đem bán thứ như thế này, về mặt giá cả cũng khó đánh giá.

Dương Phàm có chút khó xử!

- Bảo người ra giá thì cứ ra giá đi, ngại ngần cái gì?

Gã họ Trịnh bắt mãi nói.

Dương Phàm cắn răng một cái nói:

- Bảy trăm linh thạch, không thể thấp hơn con số đó!

Bởi Vì trong tay hắn có chừng ba trăm linh thạch, mà để mua số dược liệu kia lại cần tới ít nhất bảy trăm linh thạch nữa mới mua đủ.

- Bảy trăm linh thạch?

Gã Tu sĩ mặt đen và lão già đầu bạc đều nhú mày.

- Tiều tử. giá cả này hơi cao đó! Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi bình thường chỉ bán được bốn năm trăm linh thạch, dù phẩm chất tốt lắm cũng không vượt quá sáu trăm linh thạch!

Gã đại hán mặt đen họ Trịnh thần nhiên nói.

Lão già đầu bạc cũng gật gật đầu nói:

- Giá cả quả có chút hơi cao, không ai mua của người đâu!

Dương Phàm suy nghĩ. xuất ra danh sách các loại dược liệu kia. hướng về phía lão già đầu bạc nói:

- Ta lần này là vì sư phụ mua dược liệu có trong danh sách này. Mà củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này và ba trăm linh thạch đã là cực hạn thanh toán của ta.

Lão già đầu bạc tiếp lấy danh sách này, bắt đầu xem xét

Dương Phàm nói:

- Trong đó Tử Long Quả và Thiên Diệp Hoa văn bối đã không mua được. còn số dược liệu còn lại Từ tiền bối ở tầng dưới đã nói có giá tổng cộng là một ngàn linh thạch.

Sau một lúc. lão già đầu bạc trầm ngâm nói:

- Cũng xấp xỉ một ngàn linh thạch, không biết sư phụ người là vị Dược sư hay Luyện đan sư nào?

Về mặt Dương Phàm bình tĩnh nói:

- Tại hạ chỉ là một trong số mấy đệ tử của sư phụ. Lão nhân gia là một Dược sư có y thuật siêu phàm. tiềm ẩn lánh đời. cũng không đề cập qua danh xưng của người!

- Ồ?

Lão già đầu bạc đối với việc Dương Phàm đề cập tới sư phụ cũng có chút hứng thú nói:

- Tuy nhiên ba trăm linh thạch trong tay người và củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này còn không đủ một ngàn linh thạch đâu!

Dương Phàm khẽ cau mày trầm nghĩ: "Trong tay ta còn có một số linh đan và pháp khí Đặc biệt là viên uẩn Thần Đan trung phẩm có thể tấn công Ngưng Thần Kỳ kia. nếu xuất ra cả mấy thứ này nhất định sẽ đủ."

Chỉ là Dương Phàm cũng không thể đưa mấy thứ này ra trao đổi. Hắn tính toán còn ra ngoài phường thị mua thêm một số mầm mống linh dược.

- Trong tay đạo hữu còn có vật phẩm nào khác không, linh đan, pháp bảo đều được.

Lão già đầu bạc cười nói. Hắn đối với Bạch Ngọc Nhân Sâm của Dương Phàm thật sự rất khao khát!

Đang khi Dương Phàm do dự thì một cỗ khí tức thần nhiên tươi mát của hoa cỏ bỗng vương vấn quanh thân hắn.

- Dược Dược sư có thể đưa củ Bạch Ngọc Nhân Sâm trong tay cho tiểu nữ đánh giá chút được không?

Thanh âm dịu dàng mưa mùa xuân truyền đến khiến tinh thần mấy người trên tầng ba Dược Vương Các này cũng run lên.

Dương Phàm nhìn lại, không biết vị Vân tiên tử thần bí kia đã ở bên người từ lúc nào, đôi mắt điểm tỉnh gặp nhau với đôi mắt hắn, mang theo một tia mỉm cười.

51. Chương 51: Giá Cả Giao Dịch

Tâm thần khẽ động, hắn mở hộp gỗ trong tay ra, đưa cho Vân tiên tử quan khán.

- Cô nương là thần thánh phương nào?

Đồng tử trong mắt tên tu sĩ mặt đen họ Trịnh co rút lại, hơi chút ngốc trệ, hiển nhiên cũng vì nữ nhân tuyệt thế như thế ngoại tiên tử này mà cảm thấy kinh diễm. Nhưng lão già đầu bạc của Dược Vương Các lại biết Vân tiên tử, cười nói:

- Vị cô nương này chính là Vân tiên tử từ Dược Tiên cốc tới.

- Chẳng lẽ đạo hữu là một thế hệ truyền nhân mới của Dược Tiên cốc?

Tên mặt đen họ Trịnh chấn động, hiển nhiên càng khiếp sợ thân phận của nàng hơn so với dung mạo khí chất của nàng!

Vân tiên tử hướng về phía hắn khẽ gật đầu, vươn bàn tay trắng nõn như ngọc ra nhẹ nhàng cầm lấy hộp gỗ đựng Bạch Ngọc Nhân Sâm trong tay Dương Phàm, cẩn thận kiểm tra.

Trong lòng Dương Phàm cũng khẽ chấn kinh, không ngờ tới Vân tiên tử trước mặt này lại chính là một thế hệ truyền nhân của Dược Tiên cốc.

Tuy nhiên, phản ứng của tên trung niên mặt đen họ Trịnh kia lại khiến Dương Phàm thấy kỳ quái. Đối phương dường như càng rung động hơn vì thân phận truyền nhân Dược Tiên Cốc của Vân tiên tử.

Một câu vô cùng bình thường mà khiến Vân tiên tử lập tức trở thành tiêu điểm tầng thứ ba của Dược Vương Các. Ba bốn gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác cũng chăm chú nhìn nàng, không dám lơ đãng tùy tiện nữa.

- Vân tiên tử, cô cũng muốn củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này ư? Nếu thế thì nhường cho cô cũng không sao!

Lão già đầu bạc tùm tùm cười nói rất khách khí

Đôi mắt điểm nhiên của Vân tiên tử cũng lộ ra một tia mỉm cười, cho Bạch Ngọc Nhân Sâm này vào trong hộp rồi hướng về Dương Phàm nói:

- Dương Dược sư, củ nhân sâm này bán cho ta có được không?

- Đương nhiên rồi không thành vấn đề, chỉ là về mặt giá cả Dương Phàm đương nhiên không muốn thua lỗ.

Lão già đầu bạc và Tên trung niên họ Trịnh lại lộ ra vẻ cổ quái

- Trước mặt truyền nhân tuyệt sắc của Dược Tiên cốc mà hắn còn có thể đàm phán chuyện giá cả?

Cũng kỳ quái là từ giọng điệu của Vân tiên tử thì dường như hai người còn quen biết nhau

- Tám trăm linh thạch!

Giọng nói của Vân tiên tử vẫn bình tĩnh. Dương Phàm có thể mơ hồ cảm giác được khóe miệng nàng hơi nhếch lên.

Tám trăm linh thạch!

Cái giá này khiến mấy tên Trúc Cơ kỳ nơi này đều vô cùng giật mình. Tám trăm linh thạch thì chẳng phải là mua đắt sao?

Ngay cả Dương Phàm trong lòng cũng có cảm giác như thế! Chẳng lẽ Vân tiên tử tài đại khí thô (giàu nứt đố đổ vách), coi tiền như rác?

Nhưng thân là truyền nhân của Dược Tiên cốc, về mặt phân biệt thiên tài địa bảo thì nàng đúng là người có khả năng bậc nhất!

Lão già đầu bạc ngẩn ra hỏi:

- Vân tiên tử, có thể giải thích chỗ độc đáo được chăng?

Vân tiên tử nhìn nhìn Dương Phàm. bốn mắt chạm nhau. tròng mắt nàng cũng chợt lóe lên. thanh âm dịu nhẹ như mưa xuân cũng vang lên:

- Đây cũng không phải là một củ Bạch Ngọc Nhân Sâm bình thường, sinh mệnh lực ẩn chứa trong nó so với Bạch Ngọc Nhân Sâm năm trăm năm tuổi phải mạnh hơn ít nhất là ba phần! Nếu dùng nó để luyện đan thì hiệu quả sẽ rất tốt! Cho nên với tám trăm linh thạch, tiểu nữ cũng sẽ không thua thiệt!

Nghe nàng nói thế. mấy người ở nơi này đều cẩn thận buông thần thức ra quan sát.

Khi đã cân nhắc tỉ mỉ thì đúng như lời của Vân tiên tử đã nói. Linh tính và sinh mệnh lực của củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này đích xác là mạnh hơn mấy phần so với những thứ cùng cấp bậc.

Cho ra kết luận như thế khiến tên trung niên mặt đen họ Trịnh cũng lộ vẻ hối hận. Hắn nếu sớm biết thế đã bỏ ra bảy trăm linh thạch mua trước, như vậy là đã lời rồi!

Dương Phàm lại có chút kỳ quái

- Củ Bạch Ngọc Nhân Sâm trong tay mình sao lại có thể mạnh hơn ba phần so với đồng cấp?

"Chẳng lẽ là vì"

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một khả năng.

Khi vừa tới tay củ Bạch Ngọc Nhân Sâm này, nó đã lâm vào trạng thái sắp phải bỏ mạng, thậm chí sinh mệnh lực cũng không còn nhiều.

Nhưng sau khi được trồng một thời gian trên phiến lục thổ địa trong Tiên Hồng không gian thì sinh mệnh lực đã nhanh chóng vực dậy.

Dương Phàm cũng chưa từng gặp qua những nhân sâm cùng loại nên cũng không nắm rõ tình hình thực tế. Giờ phút này. dưới tuế nhãn của Vân tiên tử, Dương Phàm rốt cục đã hiểu thêm một sự rình.

"Hiệu quả này cũng quá nghịch thiên đi!"

Trong lòng Dương Phàm mừng như điên. không ngớt cảm kích Vân tiên tử.

- Dương Dược sư. tám trăm linh thạch, người có bằng lòng giao dịch không? Vân tiên tử lại nhìn về phía Dương Phàm. như cười như không nói.

- Cái này đương nhiên là không có vấn đề gì rồi!

Dương Phàm quả thực vui mừng quá đỗi sao lại không đồng ý cơ chứ! Huống hồ đối tượng giao dịch của hắn lại là một nữ nhân mà hắn có cảm tình tốt!

- Thành giao!

Vân tiên tử vung tay ngọc lên. trước người xuất hiện tám khối linh thạch trong suốt, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. linh khí tinh khiết trong đó cũng tràn ra!

Trung phẩm linh thạch!

Về mặt mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia cũng lộ ra dị sắc.

Trong giao dịch hàng ngày. người tu tiên vẫn thường dùng hạ phẩm linh thạch để giao dịch. Còn trung phẩm linh thạch thì trân quý hơn. bình thường cũng ít người lấy ra sử dụng.

Tác dụng chủ yếu của linh thạch là làm gia tăng tốc độ tích lũy pháp lực của tu sĩ. do đó khiến tu vi tiến bộ nhanh hơn.

Cho nên nó mới trở thành tiền tệ thông dụng trong tu tiên giới. Dưới tình huống bình thường, một khối trung phẩm linh thạch có thể đổi được một trăm khối hạ phẩm linh thạch, tỷ lệ như thế quả thực rất kinh người!

Nhưng linh khí ẩn chứa trong trung phẩm linh thạch lại càng tinh khiết hơn, dung lượng còn lớn hơn nữa. Linh khí càng tinh thuần thì hiệu quả tu luyện lại càng tốt! Rất nhiều thu sĩ bậc thấp cả đời đều khó có thể nhìn thấy trung phẩm linh thạch!

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vung tay lên, thu tám khối trung phẩm linh thạch này vào trong túi trữ vật, sau đó giao Bạch Ngọc Nhân Sâm cho Vân tiên tử.

Tuy nhiên, đối với thể lực sau lưng Vân tiên tử hẳn lại có thêm một tầng đánh giá.

Khó trách nhiều ngôi sao mới nổi tiếng tăm lừng lẫy trong Ngự Dương Quốc cũng đều hết sức theo đuổi nàng. Có lẽ không chỉ vì vẻ ngoài tuyệt sắc và khí chất hấp dẫn của Vân tiên tử!

- Đúng rồi, Dương Dược sư, củ Bạch Ngọc Nhân Sâm cao hơn hẳn đồng cấp này người từ đâu mà có được?

Sau khi thu lấy củ nhân sâm này, vẻ mặt nàng cũng có một tia vui mừng. Dù thể nàng vẫn thông thả hỏi.

- Vật ấy là của sư phụ ta, về phần từ đâu mà có thì ngay cả ta cũng không biết được!

Khi nói dối Dương Phàm mắt cũng không nhấp nháy, trong lòng cũng rất bình tĩnh, trái tim cũng không nhảy lên. Đề cập tới điều bí mật nhất của hắn thì làm sao có thể dễ dàng nói ra được, đành phải lấy vị sư phụ mờ mịt của mình ra làm khiên thôi!

- Hẳn là sư phụ của Dương Dược sư phải là một nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, tiểu nữ rất là tò mò

Ánh mắt Vân tiên tử lại chạm nhau với ánh mắt Dương Phàm, đôi tròng mắt bình tĩnh cũng xẹt lên một tia gợn sóng khe khẽ.

Dương Phàm chỉ cảm thấy đám sương sinh mệnh trong cơ thể mình vận chuyển hơi chậm lại, chợt vô thanh vô tức dung nhập vào môi trường quanh mình!

Thoáng chốc, hắn đã tiến nhập vào trạng thái Toàn tri mô thức, thể xác và tinh thần đều dung hợp với tự nhiên, gơ tay nhắc chân đều rất hài hòa, tràn ngập một cỗ sinh lực rất vô hình, lại mộc mạc tự nhiên, khiến người ta không cảm giác thấy một tia khác thường nào cả.

Mùi thơm hoa cỏ ngọt ngào trong hơi thở Vân tiên tử nhẹ nhàng rung động, không gian xung quanh dường như tràn ngập hương hoa!

Giờ phút này, hai người bốn mắt nhìn nhau, không ngờ trong lòng lại sinh ra một loại cảm ứng rất kỳ diệu. Dương Phàm vội vàng thu hồi ánh mắt lại, khiến mình bảo trì trạng thái Toàn tri mô thức, khôi phục lại nhịp tim đập. Cảm giác kỳ diệu tốt đẹp kia cũng theo đó biến mất.

- Tiểu nữ có việc đi trước, Dương Dược sư truyền thừa không tầm thường, nếu có chút công phu thì ngày sau chúng ta luận bàn y thuật một chút!

Đôi mắt xinh đẹp của Vân tiên tử có chút tránh né, hướng về mấy người Dương Phàm nói lời từ biệt rồi vội vàng rời đi.

Đối với biến hóa đột ngột của nàng, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ còn lại cũng có chút sững sờ, không ngờ tới. Bọn họ cũng sẽ không cho rằng sự biến hóa tinh tế của cô gái lại có liên quan đến một gã Luyện Khí kỳ bé nhỏ trước mặt này.

52. Chương 52: Lòng Biết Ơn!

Dương Phàm chỉ cảm thấy một hơi thở với mùi thơm hoa cỏ ngọt ngào quanh quẩn quanh thân mình

- âm thanh như tiếng nước suối róc rách vang vào trong tai.

Trong lòng hắn thậm chí vui sướng, ánh mắt nhìn theo cuối cầu thang, lúc này mới biết thân ảnh mờ lung của Vân tiên tử đã biến mất từ lúc nào. Mùi thơm kỳ dị khiến tinh thần người ta cũng phải ngưng đọng kia cũng đã tan đi. Kiểm chế cảm xúc mừng như điên trong lòng, Dương Phàm hướng về phía lão già đầu bạc nói:

- Tiền bối hiện tại ta cũng đủ linh thạch rồi, có thể giao dịch những loại tài liệu trong danh sách này được không?

Lão già đầu bạc đang có chút thất thần. nghe Dương Phàm nói thế lập tức tỉnh ngộ. sắc mặt già nua hơi đỏ lên nói:

- Người đã có đủ linh thạch, tất nhiên có thể giao dịch!

Dứt lời hần lập tức truyền âm nói với lão già họ Từ:

- Người đi chuẩn bị những tài liệu mà tiểu huynh đệ này cần đi!

Rất nhanh lão già họ Từ cung kính đi lên. sau đó tiếp nhận danh sách rồi vội vã đi ra. Trong lòng Dương Phàm cảm khái không thôi. Một tên tu sĩ Ngưng Thần kỳ không ngờ lại chạy việc như một tên tiểu nhị như thế! Nếu việc này mà đặt trong Dương Gia Bảo thì thật là một chuyện khó tin!

Tuy nhiên, khi hần nghĩ tới lão già đầu bạc trước mặt này, là một cường giả Trúc Cơ kỳ thì trong lòng cũng biết là không có gì kỳ quái cả.

Sở dĩ hần sinh ra ý niệm như vậy trong đầu là vì thế giới hần đã nhìn thấy rất hẹp hòi!

Nam Linh Dương gia hay Dương Gia Bảo. đặt ở trong toàn bộ Ngự Dương Quốc thì quả thật là một sự tồn tại quá mức bé nhỏ.

Trong Dược Vương Các tầng thứ ba. tùy tiện một cường giả Trúc Cơ kỳ này có lẽ cũng đủ để quét ngang những tồn tại bé nhỏ như Dương Gia Bảo.

Khi lão già họ Từ chuẩn bị tài liệu thì lão già đầu bạc lại nhìn về phía Dương Phàm. tùy ý hỏi:

- Nghe người vừa nói chuyện thì trước kia đã từng gặp qua Vân tiên tử ư?

- Đúng thế. mấy ngày trước đây tại hạ đã trùng hợp gặp qua một lần. Ta thân là Dược sư. khi ấy đang chữa bệnh. Sau lại có Vân tiên tử tương trợ mới thuận lợi chữa trị cho những người bị thương. Không nghĩ tới lần này tới Dược Vương Các này chúng ta lại có thể gặp nhau lần nữa.

Dương Phàm nửa thật nửa giả nói.

- Ồ. thì ra là thế! Lão già đầu bạc gật gật đầu:

- Ta thấy sư phụ người tuyệt đối không đơn giản. Ngay cả Vân tiên tử đối với sư phụ người cũng sinh ra chút hiếu kỳ!

Dương Phàm trong lòng rung mình. cười nói:

- Y thuật bác đại tinh thâm. truyền thừa từ rất xa xôi, có vô số lưu phái. ai cũng không dám nói mình là thứ nhất! Sư phụ của vân bối đích xác có chỗ độc đáo. Ngày sau hy vọng có thể cùng truyền nhân của Dược Tiên cốc chứng thực một hồi!

- Ha ha. hậu sinh khả úy!

Lão già đầu bạc mỉm cười. trong lòng lại không cho là đúng. Dược Tiên cốc là một tông môn lãnh đời truyền thừa từ xa xưa. Mỗi một đời truyền nhân đều có y thuật kinh tài tuyệt diệu. hạng người siêu nhiên. Những tiểu phái bàng môn tả đạo làm sao có thể sánh bằng được!

Dương Phàm có thể đoán ra tâm lý đối phương. Nhưng hần có đủ tự tin rằng chính mình có được công pháp nghịch thiên như Tiên Hồng Quết thì chỉ cần cố gắng tu luyện tuyệt đối không thua kém người được Dược Tiên cốc truyền thụ, Tùy ý nói chuyện thêm một vài câu. lão già đầu bạc liền nhắm mắt dưỡng thần. không để ý tới Dương Phàm nữa!

Dương Phàm cũng không thấy bị lạnh nhạt. hần được đãi ngộ như thế này đã coi như là không tồi rồi!

Lại thêm một lúc. lão già họ Từ lại thông báo Dương Phàm tới lấy dược liệu. Dương Phàm suy nghĩ một chút. đưa một ngàn linh thạch cho lão già đầu bạc.

Sau đó hắn đi xuống tầng hai một đồng dược liệu đem phân loại đặt đó. ánh mắt cũng không khỏi hoa cả lên.

- Tiểu huynh đệ, chính là đây! Tổng cộng có một trăm linh một loại tài tiêu. số lượng tự nhiên không ít. Người có thể kiểm tra.

Lão già họ Từ khách khí nói giờ phút này hắn đối đãi với Dương Phàm như là khách quý. Dương Phàm cũng không qua loa. bắt đầu kiểm kê số dược liệu này, trong miệng giải thích:

- Ta là thay sư phụ đi mua dược liệu. không dám lơ là. Nếu có gì sai lầm thì chắc chắn khi trở về sẽ bị mắng
Lão già họ Từ vui vẻ nói:

- Ta biết ta biết, ta cũng là một gã Luyện đan sư. lúc trước cũng chỉ là một tên dược đồng nho nhỏ. chuyên môn trông coi lô đỉnh cho sư phụ! Những ngày như người hiện tại. trước kia ta cũng đã từng trải qua rồi!

- Hóa ra tiền bối là một Luyện đan sư. từ một gã tiểu dược đồng mà trở thành một gã Luyện đan sư Ngưng Thần kỳ như thế này. Thật sự khiến người ta phải thán phục!

Dương Phàm kinh ngạc nói.

- Ha ha. chỉ cần người hiện tại chịu khó một chút. thêm chút ngộ tính thì ngày sau nhất định có thể trở thành một đời danh y.

Lão già họ Từ vui vẻ nói đối với Dương Phàm cũng tâm sinh hảo cảm.

- Đúng rồi tiền bối. ngài là một Luyện đan sư. có luyện đan lô bán không? Ta thường xuyên quan khán sư phụ luyện đan. sớm đã rất hâm mộ. Rất muốn len lén nghiên cứu. dùng phế liệu do sư phụ luyện đan thừa ra để thử một phen.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động. đột nhiên nói

Tiên Hồng Quyết gồm có nhiều chương như Luyện Khí Thiên. Thánh Liệu Thiên. Luyện Đan Thiên. Thảo Mộc Thiên. Bàng Môn Tả Đạo Thiên

Trong đó. Luyện Đan Thiên giảng thuật về đạo luyện đan. cũng coi như là một nhánh của y đạo!

ở tu tiên giới. y đạo và đạo luyện đan vốn là hai loại tri thức có sự giao thoa nhau. hỗ trợ nhau. có thể tham khảo cho nhau. lấy trường bổ đoản.

Nhưng Dược sư cao minh bình thường đều am hiểu luyện đan. Mà đại bộ phận Luyện đan sư cũng hiểu được dược lý. Khác nhau. chỉ là chỗ môn chủ tu mà thôi.

- Tên tiểu đồng như người đứng là không thành thật! Không ngờ lại muốn trộm vụng luyện đan sau lưng sư phụ! Điều đó rất giống với ta trước đây. ha ha ha

Lão già họ Từ cười sang sảng, từ trên người lấy ra một luyện đan lò bằng đồng màu xanh.

- Hôm nay nhìn người rất thuận mắt. luyện đan lô này tặng cho người vậy! Vật ấy ta cũng từng sử dụng khi còn ở Luyện Khí kỳ, cũng đã bồi dưỡng nhiều năm. có giá trị nhất định!

Không ngờ lão già họ Từ tặng luyện đan lô trong tay cho Dương Phàm

- Cái này không được! Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu. tiền bối ngài sao

Dương Phàm ngăn ra. có chút ngại ngùng nói.

- Lão phu nhìn người rất thuận mắt. lại giống ta trước đây nên mới tặng thứ này cho người. Nhớ lại trước đây thật khiến người ta hoài niệm!

Lão già họ Từ hiện lên vẻ hồi tưởng

- Trong đầu nghĩ lại những gian khổ đã phải trải qua khi còn là một dược đồng trước đây!

Thanh niên trước mắt này cũng rất giống mình trước đây, khiến hắn cảm thấy rất đồng cảm. do đó nảy sinh hảo cảm và cảm thông!

- Đa tạ tiền bối.

Trong lòng Dương Phàm hết sức cảm kích. vội vàng thu lấy luyện đan lô này.

Sau khi kiểm tra một lúc. Dương Phàm đã hoàn thành kiểm kê tất cả các loại dược liệu. cuối cùng nói:

- Số lượng dược liệu này quả thực không ít. văn bối rốt cục đã hoàn thành sự ủy thác của sư phụ!

Nói chuyện phiếm một hai câu nữa. Dương Phàm đã chuẩn bị cáo từ rồi đi!

- Chờ một chút!

Lão già họ Từ đột nhiên gọi lại.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên hơi hồi hộp. sợ đối phương hỏi hặn thu lại luyện đan lô mất. Vừa rồi hắn đã đánh giá sơ qua. luyện đan lô kia quả thực giá trị cũng không thấp. trong Luyện Khí kỳ thì đã coi như xếp vào hạng nhất. Ít nhất cũng phải tốn bốn năm mươi linh thạch.

Bốn năm mươi linh thạch đối với một gã tu sĩ Ngưng Thần kỳ bình thường mà nói thì cũng có thể coi là một con số không nhỏ.

Lão già họ Từ vẻ mặt phúc tạp. khẽ thờ dài nói:

- Nơi này ta còn có một chiếc ngọc giản. là tất cả những điều tâm đắc và thể ngộ trong đời luyện đan. đặc biệt là ở phương diện khống chế hỏa hầu có chỗ độc đáo! Lão phu cả đời này cũng không thu đồ đệ. liền tặng cho người vậy!

Dương Phàm kinh ngạc tiếp nhận chiếc ngọc giản này, trong lòng cảm động vô cùng. không biết nên cảm tạ như thế nào!

Hắn có thể nghĩ ra được trong ngọc giản này chính là tích lũy tâm huyết cả đời của đối phương.

- Tiền bối xin hỏi tôn tính đại danh của ngài. ngày sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp!

Dương Phàm thu lại chiếc ngọc giản này, sau đó trịnh trọng nói. Lão già họ Từ mỉm cười nói:

- Tại hạ tên là Từ Xuyên ta giúp người như thể chỉ hy vọng người đỡ phải đi đường vòng. sớm ngày trở thành một đời danh y.

- Văn bối cáo từ!

Cuối cùng. Dương Phàm hướng về phía Từ Xuyên thi lễ thật sâu rồi mới rời khỏi Dược Vương Các.

Cuộc đời này, ngoại trừ ân sư Liễu Vô Ngân ra. thì đây là lần đầu tiên sinh ra lòng biết ơn với một người không quen biết.

Từ Xuyên nhìn theo bóng dáng Dương Phàm rời đi. khuôn mặt có vẻ già nua và rất cô độc. trong mắt cũng lộ ra chút thần sắc phúc tạp. thì thảo lẩm bẩm:

- Chỉ mong ta không nhìn lầm người

53. Chương 53: Giai Nhân Ước Hẹn

Trường sinh bất tử là một giấc mộng vô cùng xa xôi, trên con đường chầm chậm này có vô số người chết vì tranh đoạt các loại lợi ích. chết vì một ý niệm tham lam trong đầu. Nhưng mà hắn cũng biết rõ. thế giới này không phải chân chính là vô tình tuyệt nghĩa, chỉ có lợi ích. âm mưu. giết chóc. mờ ám.

Ngay cả hắn lúc này nhìn như hai bàn tay trắng, là một tên phế vật trong mắt chúng tu sĩ của Dương Gia Bảo. nhưng vẫn đang có rất nhiều người đối đãi chân thành!

Sư phụ. mẫu thân. đệ đệ. muội muội. còn có lão già họ Từ vừa cáo biệt

Một lão già Ngưng Thần kỳ. có lẽ trước đây hắn đã giết qua không ít người như thế. nhưng trong lòng hắn cũng có chỗ hiểu rõ. Chỉ vì một ý niệm kỳ quái trong đầu. mà hắn đã tặng cho Dương Phàm một luyện đan lô và một chiếc ngọc giản ẩn chứa tâm huyết cả đời của lão. Một ý niệm này chỉ chột lóe ra trong đầu

Dương Phàm. nhưng tâm trí của hắn vẫn như trước, cứng rắn. thờ ơ với sự biến ảo phong vân trong tu tiên giới này.

Sau khi đi ra khỏi Dược Vương Các. bước chân Dương Phàm thoảng nhanh hơn một chút. Hắn biết rằng mục đích chuyến đi này của hắn đã đạt được hơn phân nửa. Việc hắn còn phải làm là xem có thể mua được một số mầm giống linh dược hay không. Tuy nhiên, trước hết còn có một việc mà khiến trái tim hắn cũng phải đập thình thịch.

Trước khi Vân tiên tử rời khỏi Dược Vương Các thì từng dùng thần thức truyền âm cho hắn. hẹn hắn đi Tĩnh Hiên Đình ở Tú Ngọc Các gặp nhau, thời gian là nửa canh giờ sau.

Nghĩ tới đây. trong lòng Dương Phàm có chút chờ mong.

Khoảng cách tới nửa canh giờ còn chút thời gian. Dương Phàm rời khỏi khu vực trung Tâm. xuyên qua mấy con đường trên mặt nước. ánh mắt vẫn nhìn về phía các vật phẩm được giao dịch trên các đình thai.

Sau khi đi chuển một hồi. hồi qua hai vị tu sĩ bình thường, hắn rất cuộc tìm được tới Tĩnh Hiên Đình!

Hồ nước nơi này trong vắt như ngọc bích. có nhiều đình thai rải rác trong các cột trụ nơi phiến thủy vực này. Mặt hồ cũng nổi lên một số lá cây xanh lục khá lớn. rộng như một cái bồ đoàn. không biết là giống cây gì. như đang hoàn thành một sứ mệnh gì đó vậy!

Ánh mắt Dương Phàm quét qua bốn phía. tìm kiếm bóng dáng của Vân tiên tử.

Giờ phút này trong lòng hắn có chút thấp thỏm không yên. đối phương có thật sự sẽ chờ hắn nơi này hay không, hay chỉ là một ảo giác mà thôi!

Rốt cục. khi ánh mắt Dương Phàm dừng lại ở một thân ảnh ở một góc xa xa. hắn đã nhìn thấy được bóng hình xinh đẹp mông lung kia. Nàng đang đứng ở một góc ít người bên cạnh Tĩnh Hiên Đình.

Nữ tử kia có dáng người hoàn mỹ ẩn dưới lớp lụa trắng, đôi mắt sáng diễm tĩnh như nước. duyên dáng yêu kiều. thanh nhã như tiên. Từ xa nhìn lại. nàng có một cổ khí chất lãng lệ động lòng người.

Cố lẽ cảm nhận được ánh mắt Dương Phàm. đôi mắt đẹp của Vân tiên tử xuất hiện một quang mang kỳ dị. chuyển đầu nhìn sang. mang theo ý cười khe khẽ.

”Quả nhiên là nàng!”

Dương Phàm vui vẻ. lúc này từ trên người Vân tiên tử. hắn cảm nhận được một nụ cười rất xinh đẹp. Tuy nhiên, ngay sau đó Dương Phàm lại dừng lại.

Bởi vì phiến thủy vực giữa hắn và nơi đình thai Vân tiên tử đang đứng lại không có con đường nào nối với nhau cả.

- Nên làm thế nào cho phải?

Trong lòng Dương Phàm lo lắng. Với tu vi Luyện Khí kỳ của hắn chẳng lẽ có thể phải ngự kiếm phi hành qua đó chăng?

Rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn về phía những phiến lá cây rất lớn màu lục ở nơi này. Ánh mắt Dương Phàm sáng lên. có mấy thứ này, hắn đã có thể mượn lực được rồi!

Nghĩ thế. hắn hít sâu một hơi. thoảng chốc đã tiến nhập vào cảnh giới Toàn tri mô thức. đám sương sinh mệnh trong cơ thể liên hệ chặt chẽ với dòng chảy sinh mệnh xung quanh phạm vi hai trăm trượng. Tất cả mọi biến động hắn đều có thể cảm giác được.

Đồng thời thân thể hắn cũng tiến nhập vào trạng thái đỉnh hoàn mỹ, Hắn liếc nhìn phiến lá cây màu lục trên mặt nước. thân thể nhảy vọt lên.

Giờ phút này thân thể hắn thật giống như một chiếc lông vũ không hề có sức nặng. nhẹ nhàng nhảy lên rồi thông thả hạ xuống.

Bộp!

Mũi chân hắn chạm lên một chiếc lá cây khiến một mảnh bọt nước nổi lên. mấy vòng sóng gần lập tức lan về bốn phía.

Ngay khi mũi chân hắn chạm vào lá cây kia. Dương Phàm chỉ cảm thấy đám sương sinh mệnh trong cơ thể hắn dừng mãnh tiến vào trong lá cây kia. cùng với nó sinh ra cảm giác lực lượng sinh mệnh và huyết nhục tương liên. Sau khi tuần hoàn một vòng lại tiến vào trong cơ thể hắn. khiến sinh cơ và lực lượng của hắn lại nhiều thêm một chút.

Thân thể hắn lại nhảy lên cao cao. bay xa tới hai ba trượng mới nhẹ nhàng hạ xuống. Có kinh nghiệm lần trước, mũi chân của Dương Phàm lại đặt xuống một chiếc lá lớn khác. ngay cả chân hắn cũng không dính chút nước nào. một cỗ lực lượng vô hình dừng mãnh tiến vào chân hắn. khiến hắn lại mạnh mẽ bay ra.

Cứ như thế. Dương Phàm giống như một chiếc lông vũ, phiêu dật thoải mái bước trên phiến lá cây này, bình yên đi tới đình thai kia. thông thả đặt chân xuống. Làm xong hết thấy, Dương Phàm chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần của mình rất sáng khoái trong cơ thể sinh cơ dào dạt. đối với Tiên Hồng Quyết lại hiểu thêm được một bước!

- Dương Dược sư. thân thủ đẹp lắm!

Vân tiên tử nhẹ giọng tán thưởng, hé miệng cười. chẳng qua vẫn nhìn Dương Phàm với vẻ rất tò mò.

- Cô nhìn gì thế?

Dương Phàm có chút không tự nhiên thầm nghĩ. Hay là Vân tiên tử này cũng không khác với những nữ nhân bình thường khác. cũng bị mị lực của mình chinh phục?

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ hơi lướt qua trong đầu hắn mà thôi. Chỉ qua cái chớp mắt. dù hắn có kiêu ngạo đến mấy nữa thì cũng sẽ không ngốc nghếch tới mức độ như thế!

- Không có gì!

Ánh mắt Vân tiên tử khẽ chuyển đi. lộ ra một nụ cười khe khẽ. đôi mi thanh tú khẽ nháy một cái:

- Mời Dương Dược sư ngồi!

Dương Phàm có chút cổ quái. cảm giác Vân tiên tử cũng không cao cao tại thượng, không thể với tới như trước đây mà khi tiếp xúc thì lại thấy rất gần gũi tự nhiên.

Dưới ý bảo của Vân tiên tử, Dương Phàm ngồi xuống trên ghế đá cạnh nàng. Hai người chỉ cách nhau có hai ba bước. thậm chí cảm nhận được hơi thở của nhau nữa. Dương Phàm lại ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ, tinh thần khẽ rung động. hai mắt nhìn vào mắt của nữ nhân đối diện. Tinh thần hai người giao hòa. hai cỗ khí tức cũng vờn quanh nhau. Dương Phàm chỉ cảm thấy đôi mắt diễm tình của Vân tiên tử như chiếu rọi một mảnh rừng xanh dào dạt. cây cối xanh biếc, trăm hoa đua sắc. dòng suối róc rách chảy, chim kêu líu lo.

Đây là một thế giới màu xanh. tràn đầy sinh cơ. an bình. êm dịuThời gian một hai lần hô hấp qua đi, hai người đồng thời thu hồi ánh mắt lại. trong con mắt Vân tiên tử hiện lên một vẻ ngưng ngững và kỳ dị. Dương Phàm mạnh mẽ khống chế mới miễn cưỡng có thể thu hồi ánh mắt của mình lại. lưu luyến không muốn rời.

- Dương Dược sư. huynh nhìn thấy gì?

Vân tiên tử tò mò hỏi. Hai người dường như đã đột phá được gông cùm xiềng xích. có thể tùy tâm tùy ý nói chuyện với nhau.

- Ta thấy được một mảnh thế giới màu xanh. đây là bản chất của công pháp hệ Mộc!

Dương Phàm thì thảo nói nhỏ.

- Ồ?

Trong mắt Vân tiên tử lại hiện ra một tia vui sướng, tiếp tục hỏi:

- Huynh còn nhìn thấy gì nữa?

Dương Phàm do dự một chút rồi mới nói:

- Ta còn thấy được cây cối héo rũ hoa cỏ héo tàn. còn có cô linh bất lực. bất đắc dĩ

Vân Tiên tử nhìn Dương Phàm chăm chăm. vô cùng kinh dị. ánh mắt còn có chút tránh né.

- Như thế xin hỏi trong ánh mắt ta Vân tiên tử nhìn thấy điều gì?

Dương Phàm cực kỳ tò mò. thầm nghĩ rằng hay là do ta cũng tu luyện một hệ công pháp nên mới có thể cùng đối phương sinh ra sự thân thiết và hảo cảm?

Vân tiên tử gạt mình. hai mắt có chút mê mang, suy nghĩ một lát mới nhẹ nhàng nói:

- Ta thấy được

54. Chương 54: Vừa Gặp Đã Thân!

Theo miêu tả của Vân tiên tử. thì có thể thấy được công pháp Dương Phàm tu luyện về phương diện ảo nghĩa đã đứng ở một tầng thứ rất cao. Trên thế giới này, đầu tiên có ánh sáng rồi mới sinh ra được thế giới tràn đầy màu xanh. khiến cho sinh mệnh có ý nghĩa phát triển. Ánh mắt hai người lại giao nhau trong không gian. sinh ra một loại minh ngộ. tâm thần tương dung.

- Dương Dược sư, có thể nói cho ta biết môn phái của huynh được không?

Vân tiên tử nhẹ nhàng hỏi.

- Cái này

Dương Phàm có chút khó xử:

- Sư môn quy định không thể tiết lộ bất cứ điều gì về sư môn. ta cũng đã từng thề độc. không thể vi phạm được!

Công pháp hần tu luyện và bí mật Tiên Hồng Giới không thể để cho người khác biết được! Ngay cả thân nhân cũng không ngoại lệ. Bởi vì việc này thực sự có thể mang tới rất nhiều tai họa đối với hần. khiến giết chóc không ngừng. Càng ít người biết càng tốt. tốt nhất là chỉ mình hần nắm giữ bí mật này mà thôi!

- Nếu Dương Dược sư có chỗ khổ riêng thì cũng thôi vậy!

Vân tiên tử có chút thất vọng. chột khoi phục lại vẻ bình tĩnh.

- Xin lỗi Vân tiên tử. Người ước hẹn với Dương mỗ tới nơi này chính là vì để hỏi chuyện sư môn ta sao?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi. Vân tiên tử hé miệng cười. đôi mắt xinh đẹp khẽ hiện lên ý cười. hơi chút hiện lên vẻ con gái nói:

- Dương Dược sư. không cần phải gọi ta là Vân tiên tử đâu. tiểu nữ tên là Vân Vũ Tịch!

Vân Vũ Tịch!

Trong lòng Dương Phàm cũng rất vui vẻ, cuối cùng cũng biết được tên đầy đủ của nàng, vội vàng hỏi:

- Ta phải xưng hô Vũ Tịch cô nương như thế nào đây?

Hần vừa nói xong. liền cảm thấy lời của mình có chút không thích hợp. Vân Vũ Tịch nhẹ nhàng nhượng mày lên. càng hiện lên sự thanh tú và dịu dàng của người con gái nói:

- Không phải huynh đã xưng hô rồi sao. còn phải hỏi ta!

- Ha ha. tại hạ nhất thời nói sai! Sau này sẽ gọi nàng là Vũ Tịch cô nương vậy!

Dương Phàm cười vang lên. cảm giác Vân tiên tử dễ nói chuyện hơn so với mình tưởng tượng nhiều lắm. Có lẽ hai người vừa gặp mà như thân quen. lại có lẽ đều thông minh sắc sảo. nên lời nói giữa hai người cùng không hề có cách trở.

- Đúng rồi, Vũ Tịch cô nương. Tên của nàng thật có ý tứ. Mây. mưa. tịch (tối), không ngờ bao hàm cả ba loại cảnh vật của thiên nhiên!

Vẻ mặt Dương Phàm cười cười. mang theo vài vẻ nghiêng ngả khinh bạc nói. Nếu là người bình thường, thì làm sao có thể dám nói thế trước mặt Vân tiên tử. Nhưng hai người vừa gặp nhau mà đã cảm giác thân quen. tâm thần cùng tương liên nên cực kỳ thấy thân thiết, vượt xa phạm trù bình thường. Vân Vũ Tịch lắc lắc đầu. như có chút tức giận nói:

- Vũ Tịch đã không màng lễ nghi. nói ra tính danh của bản thân trước. Công tử sao ngay cả tính danh của mình cũng không chịu thổ lộ. chẳng lẽ là khinh thường ta sao?

Dương Phàm ngẩn ra, cười khổ nói:

- Ta không nói ra tên họ đầy đủ của mình cùng là có khổ trong lòng!

Vân Vũ Tịch ảm đạm nói:

- Vân Vũ Tịch từ nhỏ đã được sư phụ nuôi nấng thành người, cuộc đời cũng chưa từng ở chung một mình với một nam nhân nào cả, càng không nói là chủ động ước hẹn người ta! Ngay cả tính danh cũng đã nói ra. Nếu công tử có nỗi khổ riêng thì ta cũng không cưỡng cầu!

Dương Phàm có thể cảm nhận được tâm ý của nàng. thầm nghĩ mình cũng không phải là nhân vật đại danh鼎鼎 gì. sớm muộn gì cũng có ngày bước ra ánh sáng! Hắn khẽ thở dài nói:

- Tại hạ là Dương Phàm. mong Vũ Tịch cô nương giữ bí mật giúp ta!

- Đa tạ Dương công tử, Vũ Tịch sẽ tuyệt đối không thổ lộ với người nào cả!

Vân Vũ Tịch khẽ mỉm cười! Dù cách chiếc khăn che mặt nhưng Dương Phàm vẫn có thể cảm nhận được vẻ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành và chiếc má lúm đồng tiền kia. Hai người nhìn nhau cười cười. rồi ánh mắt lại dời đi. Chỉ là Vân Vũ Tịch có chút ngưng ngừng!

Kể từ đó. lời nói của hai người lại không có chút ngăn cách nào cả, rất thân thiện lại nhộn nhạo. Một cảm giác động tâm. khó có thể nói nên lời. Dương Phàm thoáng đề cập tới những gì mình đã trải qua. Vân Vũ Tịch biết hắn có chuyện khó nói nên vẫn không hỏi nhiều.

- Vũ Tịch vốn là một đứa trẻ bị vứt bỏ. không cha không mẹ. may mà có sư phụ thu dưỡng mới có thể tu luyện tiên đạo như hôm nay. Thiên phú ta dị bẩm. sinh ra đã có được một loại bản năng cảm ứng được và hòa hợp với thiên nhiên cây cỏ. Ngay cả Tiên uẩn Thiên Hương Quýt tối thâm ảo của Dược Tiên cốc từ trước tới nay ta cũng có thể thoải mái học được!

Vân Vũ Tịch khôi phục lại khí chất điềm tĩnh. thanh âm như tiếng suối chảy róc rách. nghe rất êm tai. Nàng kể lại thân thế của mình!

Từng đợt từng đợt mùi thơm hoa cỏ quanh quẩn khắp thân mình Dương Phàm. khiến cho người ta sinh ra một loại thanh thần thu sướng, có cảm giác mơ màng. Dương Phàm nhìn vào đôi mắt điềm tĩnh của nàng. thỉnh thoảng lại đáp lại vài tiếng.

- Vũ Tịch năm nay đã bao nhiêu tuổi?

Trong lòng Dương Phàm tò mò, không kìm nổi hỏi.

Hắn thấy y thuật của Vân Vũ Tịch siêu phàm. tu vi thậm chí đã tiến nhập Trúc Cơ kỳ. đối với tuổi thực của nàng khó có thể xác định được.

- Năm nay ta mười sáu!

Vân Vũ Tịch đáp.

Mười sáu tuổi!

"Không ngờ Vân Vũ Tịch chỉ mới mười sáu tuổi!"

Trong lòng Dương Phàm lập tức bị đả kích không nhỏ. có chút khó có thể tin nổi!

Nghe lại thời điểm hắc mười sáu tuổi vẫn còn dừng lại ở cảnh giới Luvện Khí đại viên mãn. Mãi tới khi hắc mười tám tuổi mới tiến vào Ngưng Thần kỳ. Tuy nhiên, hắc thấy vẻ mặt và giọng điệu của Vân Vũ Tịch đúng với độ tuổi này. Tuy nhiên, về kinh lịch và cảnh giới của nàng, cũng không thuộc loại sành đời!

- Vì sao công tử hỏi thế?

Vân Vũ Tịch khó hiểu hỏi.

Dương Phàm cười nói:

- Ta thấy tu vi của Vũ Tịch cô nương cao thâm như thế nên mới hỏi. Lại không ngờ rằng tuổi của nàng vẫn còn trẻ như thế!

Dương nhiên Dương Phàm sẽ không nói ra nguyên nhân chính. Hắc hỏi thế tự nhiên là có mục đích riêng!

- Còn công tử đã bao nhiêu?

Vân Vũ Tịch thấp giọng hỏi, dường như có chút xấu hổ. Chỉ là có chiếc khăn che mặt nên không nhìn được vẻ mặt thật của nàng!

- Mười tám!

Dương Phàm có chút vui mừng, may mắn mình còn lớn hơn nàng hai tuổi, không thì thật có chút bối rối!

Hai người nhìn nhau, dường như có thể hiểu được ý tứ của nhau, rồi ánh mắt lại rời ra. Lại nói chuyện thêm hồi lâu. Vân Vũ Tịch đứng lên, đưa mắt nhìn về phía Thanh Giang Hà xa xa, khuôn mặt hơi có chút bối rối.

Dương Phàm cũng đứng lên, chỉ cách nàng trong gang tấc, cảm giác thời gian trôi qua quá nhanh! Nhưng hắc cũng cảm thấy toàn thân thư thái!

- Vũ Tịch cô nương, nàng phải đi sao?

Dương Phàm không khỏi hỏi, trong lòng có chút không muốn! Vân Vũ Tịch gật gù đầu, thấp giọng nói:

- Lần này chia tay không biết khi nào mới có thể gặp lại công tử! Lúc trước ta để các sư muội rời đi, bây giờ có lẽ bọn họ cũng sắp trở lại!

Dương Phàm giật mình, khó trách lần này cũng không nhìn thấy sư tỷ Lâm Vũ của Vân Vũ Tịch. Nghe ý tứ của nàng thì không chỉ có một người!

- Vũ Tịch cô nương, ta nàng vừa gặp mà đã thân thiết, ngày sau nếu có cơ hội ta sẽ tới Dược Tiên cốc thăm nàng!

Dương Phàm ôm quyền thi lễ cười nói.

- Công tử tuyệt đối không thể! Huynh nếu đến Dược Tiên cốc thì chỉ có hại cho huynh thôi!

Trong đôi mắt Vân Vũ Tịch lần đầu tiên lộ ra thần sắc lo lắng!

- Vì sao?

Dương Phàm nao nao, đột nhiên từng nhớ tới một câu của Lâm Vũ từng nói với mình.

"Dương Dược sư, nếu người là thông minh cũng có thể đoán ra dụng ý những lời ta nói với người! Nếu là người bình thường thì ta khuyên một câu là thôi, để tránh phát sinh đổ máu!"

"Nhưng ta nhìn ra tiểu sư muội đối đãi với người rất khác thường, dường như có chút hảo cảm. Việc ấy nếu để hạng người như Sở Văn Hàn biết được, thì cho dù người có đại bản lĩnh cũng khó có thể thoát chết! Thậm chí người thân của người, gia tộc của người cũng sẽ bị liên lụy!"

Ánh mắt Vân Vũ Tịch và Dương Phàm gặp nhau, trong đôi mắt sáng hiện lên chút không đành lòng rồi lại thấp giọng nói:

- Sư phụ quản thúc Vũ Tịch rất nghiêm khắc. Nàng sợ ta cũng giống như sư tỷ lúc trước như nhau, đều phải rơi xuống kết cục

- Sư tỷ? Chẳng lẽ là một đời truyền nhân của Dược Tiên cốc?

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới một bí mật của Dược Tiên cốc mà Viên lão nói với hắn trên Thiên Hành Chu.

- Ân. vị sư tỷ đó đã chết mười mấy năm rồi! Sư phụ đối với việc này vẫn cực kỳ đau xót!

Vân Vũ Tịch thương cảm nói.

- Được rồi, Vũ Tịch cô nương! Như vậy chúng ta từ biệt vậy!

Dương Phàm khẽ thở dài!

- Xin hỏi nhà công tử ở nơi nào?

Trong mắt Vân Vũ Tịch vẫn có chút không đành lòng. Dương Phàm đang định nói chuyện. thì chợt nghe từ xa xa có tiếng gọi của nữ nhân:

- Vân sư muội

Thanh âm kia dường như là của Lâm Vũ, sư tỷ của Vân Vũ Tịch. Đúng lúc này, một đạo kiếm quang từ xa xa bay tới. chỉ qua may cái hô hấp. một gã thiếu niên áo trắng từ trên hạ xuống, hướng về phía Vân Vũ Tịch ôm quyền nói:

- Vân tiên tử. chúng ta tìm cô thật là khổ mà!

Dương Phàm vừa thấy thiếu niên áo trắng này thì tâm thần khẽ rung mình. Không ngờ tới. người này hắn cũng biết.

55. Chương 55: Ước Hẹn Một Năm

Thiếu niên áo trắng cười khổ nói.

Trong lòng Dương Phàm rung mình. vội vàng vận chuyển Khô Mộc Công và Biến Hình Thuật lên tới cực hạn!

Thiếu niên áo Trắng này mặt như quan ngọc. ngọc thụ lâm phong. Nếu chỉ nói về bề ngoài thì còn hơn Dương Phàm một bậc. Dương Phàm vừa nhìn thấy đã lập tức nhận ra người này. Hắn lại chính là Thiếu chủ của Dương gia nơi kinh thành - Dương Vũ.

Ngày đó, ở Vãn Thiên đại hội của Dương Gia Bảo. Dương Vũ với tu vi Ngưng Thần Kỳ đã ngạo thị toàn bộ tu sĩ trẻ tuổi của Dương Gia Bảo. thật nở mày nở mặt và cuồng ngạo. Với tuổi mười sáu mà tấn chức tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, làm cho cả một thế hệ trẻ của Dương Gia Bảo phải li ám thất sắc!

Hơn nữa. đồng thời đi cùng Dương Vũ còn có vị Từ tiên sinh thần bí. Hai người bọn họ trong mấy ngày ở Dương Gia Bảo. không biết có âm mưu gì mà còn từng điều tra qua tình hình Dương Phàm. Dương Phàm không ngờ được rằng. ở Tú Ngọc Các này còn có thể gặp lại hắn.

- Dương công tử, vất vả các người rồi, tài liệu đã tìm được hết chưa?

Vân Vũ Tịch thấy Dương Vũ đi tới, vẻ mặt lạnh nhạt. mơ hồ có một loại thái độ như cự người ở ngoài ngàn dặm. Dương Vũ có chút cổ quái ánh mắt đảo qua thanh niên bên cạnh.

Luyện khí sơ kỳ? Coi như không cần để vào mắt!

Hắn không nhận ra Dương Phàm. trực tiếp xem như người qua đường mà thôi!

So sánh với thiếu niên đầu bạc tang thương ngày đó, Dương Phàm chẳng những thân thể cao hơn. vẻ ngoài hơi thay đổi ngay cả khí chất cũng đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dương Vũ chỉ mới gặp qua Dương Phàm một lần. cho nên rất khó có thể nhận ra!

- Vân tiên tử, tài liệu đó ta đã cùng quý sư tỷ mua được rồi! Hiện tại đều đang trên người Lâm tiểu thư!

Về mặt Dương Vũ tươi cười nói. thần sắc hết sức ôn hòa. muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt giai nhân!

Chỉ là Dương Vũ có chút kỳ quái chính mình đột nhiên xuất hiện dường như khiến Vân Tiên tử có chút hờn giận. thái độ còn muốn lạnh nhạt hơn so với trước kia. Dương nhiên, dù đánh vỡ đầu hắc cũng khó có thể đoán ra được nguyên nhân trong đó.

- Đúng rồi, người này là ai vậy? Sao tới giờ ta vẫn chưa gặp qua?

Ánh mắt Dương Vũ nhìn về phía mặt Dương Phàm. chỉ thấy có chút quen mắt. nhưng trong đầu cũng không tìm ra được chút ấn tượng nào có liên quan cả.

- Tại hạ là tu sĩ bản địa của Tú Ngọc Các. vừa rồi ta giúp dẫn đường cho vị Vân tiên tử này, Tìm tới nhưng địa phương có cảnh trí hấp dẫn!

Dương Phàm vội vàng đáp lại.

- Ồ?

Dương Vũ chuyển ánh mắt nhìn về phía Vân tiên tử. Hắc cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ. tên thanh niên Luyện Khí sơ kỳ này làm sao có thể ở cùng chỗ với Vân tiên tử trên đỉnh thai này được.

Càng kỳ lạ chính là bốn phía đỉnh thai này đều là mặt nước. tu sĩ Luyện Khí Kỳ căn bản không thể bay qua được. Ánh mắt Vân Vũ Tịch chợt xẹt qua một tia kinh hoàng, hơi liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái rất tham ý rồi nhẹ giọng nói:

- Hắc là tu sĩ bản địa nơi này, ta vừa rồi nhờ hắc dẫn đường.

Thấy Vân Vũ Tịch phối hợp như thế. Dương Phàm khẽ thờ phào một hơi. Hắc biết lúc này tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện được.

- Sư muội! Tài liệu đều đã mua được hết rồi, chúng ta cũng phải đi thôi!

ở một đỉnh thai xa xa cách nơi này mười mấy trượng, Lâm Vũ sư tỷ hô lên.

- Ta đi ngay đây!

Vân Vũ Tịch hướng về phía sư tỷ mình gật đầu. sau đó đi tới trước mặt Dương Phàm mỉm cười nói:

- Cám ơn vị đại ca này vì vừa rồi đã dẫn đường cho tiểu nữ!

Hai người nhìn nhau. tâm linh tương thông, đều cảm nhận được tình cảm của nhau rồi cáo biệt.

Dứt lời. Vân Vũ Tịch bay lên. một vầng sáng màu lục nhàn nhạt tản ra. nàng như một tiên nữ ở chốn cửu thiên thanh lệ thoát tục.

Hồ nước nhẹ nhàng bập bênh. trong nước lại còn có mấy con cá vui vẻ nhảy ra khỏi mặt nước. làm xẹt lên mấy đường cong màu bạc. khiến khung cảnh càng có thêm sức sống và sinh cơ.

Dương Phàm và Dương Vũ đều đứng trên đỉnh thai quan khán. bị phong thái tuyệt thế này làm cho sửng sốt mất một lúc!

Trong ánh mắt Dương Phàm lộ ra vẻ thưởng thức. chờ mong và vài tia bất đắc dĩ. Ánh mắt Dương Vũ lộ ra một đạo quang mang tham lam một cách trắng trợn và mê đắm. nhưng rất nhanh đã bị hắc thu liễm lại.

Vân Vũ Tịch phiêu nhiên rời đi, nhưng Dương Vũ vẫn ở lại. Ánh mắt hắc lại nhìn vào mặt Dương Phàm. thần nhiên hỏi:

- Người tên gì?

Một cỗ áp lực mờ mờ lập tức ập thẳng vào người Dương Phàm. Dương Vũ cũng không phải là đứa ngốc. tuy không tin một tên tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ sẽ lọt vào mắt xanh của Vân tiên tử, nhưng cũng có thể cảm giác được một tia dị thường giữa Dương Phàm và Vân Vũ Tịch. Hai người này là cô nam quả nữ, thân lại ở một đỉnh thai bị nước bao phủ bốn phía. Dương Phàm lại chỉ là một tu sĩ cảnh giới Luyện Khí kỳ, làm sao có thể đi tới nơi này? Hơn nữa. trước khi hạ xuống từ xa xa hắc đã thấy hai người yên lặng đứng cùng một chỗ. giống như một đôi tình nhân vậy!

Nhưng nghi vấn này phải giải đáp như thế nào?

- Tại hạ là Trương Vũ!

Cảm nhận được áp lực từ người Dương Vũ, Dương Phàm cũng ung dung trả lời. cố ý bịa ra một từ Vũ để khiến đối phương phân tâm đôi chút!

- Ồ? Trương Vũ?

Dương Vũ nao nao. thật không nghĩ tên thanh niên trước mặt này lại có cùng tên với mình. Trương Vũ và Dương Vũ cũng chỉ khác nhau một chữ. khiến Dương Vũ cũng hơi phân tâm chú Ý.

- Tốt lắm. Trương Vũ. ta hỏi người sao lại quen với Vân tiên tử? Người mang nàng tới những nơi nào? Có tiếp xúc với ai không?

Dương Vũ hơi hột hột qua. trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười ôn hòa!

Dương Phàm vừa định trả lời thì xa xa, Lâm Vũ đã bắt đầu thúc dục:

- Dương Thiếu chủ. ta và sư muội sẽ lập tức đi đây!

- Được. ta tới đây.

Dương Vũ không dám trì hoãn. sợ mạo phạm giai nhân. vội vàng ngự kiếm bay lên. hướng về phía hai người Vân tiên tử. Trước khi đi. thần thức hần truyền âm cho Dương Phàm nói:

- Người đứng chỗ này đừng đi đâu. chờ ta tiễn Vân tiên tử đi rồi sẽ hỏi lại người! Nếu trả lời khiến ta vừa lòng. thì sẽ thưởng cho người một kiện thượng phẩm Pháp Khí.

- Ha ha. công tử đi thông thả!

Về mặt Dương Phàm cũng mang ý cười. lại không kìm nổi nhìn về phía Vân tiên tử ở mấy mươi trượng xa. Hai người len lén nhìn nhau rồi cùng xoay người, nhìn về phía khác để tránh người hữu tâm phát hiện ra.

- Công tử bảo trọng, một năm sau chúng ta sẽ gặp nhau ở kinh đô Hàn Viên Sơn nhé!

Vân Vũ Tịch lén lút dùng thần thức truyền âm cho Dương Phàm. Dương Phàm nghiêng nghiêng người, triển khai thần thức Ngưng Thần hậu kỳ của mình truyền âm lại cho Vân Vũ Tịch nói:

- Vũ Tịch cũng hãy bảo trọng! Sẽ có ngày ta có thể đường đường chính chính ở cùng một chỗ với nàng!

- Huynh?

Vân Vũ Tịch kinh dị hô lên một tiếng. Nàng không ngờ rằng cảnh giới thần thức của Dương Phàm đã đạt tới Ngưng Thần hậu kỳ, điều này khiến nàng cực kỳ vui mừng. Dương Phàm mỉm cười không nói về mặt cũng trở nên tự tin. Từ xa nhìn lại cũng nho nhã phi phàm. vững chãi như núi.

- Công tử bảo trọng! Phải cẩn thận tên Dương Thiếu chủ kia!

Vân Vũ Tịch thấy được Dương Phàm có cảnh giới thần thức đã đạt Ngưng Thần hậu kỳ thì trong lòng cũng hơi kỳ lạ. đồng thời nhắc nhở Dương Phàm.

- Vũ Tịch cô nương hãy yên tâm. ta không sao đâu! Một năm sau sẽ gặp lại!

Dương Phàm truyền âm. chân chính tạm biệt nàng!

Hắn đã sớm tiến nhập vào trạng thái Toàn tri mô thức. trò bịp của Dương Vũ làm sao có thể tránh khỏi cảm ứng của hắn.

"Hai người các ngươi tập trung vào người thanh niên kia. ngàn vạn lần không thể để hắn đi được! Nhiều nhất là nửa canh giờ ta sẽ trở lại."

Dương Vũ ngầm truyền âm nói với hai tên thị vệ áo xanh. Hai tên thị vệ áo xanh đều thuộc gia tộc của hắn. là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ. Mắt thấy ba người rời đi. trong lòng Dương Phàm cũng hiện lên đôi chút mất mát. nhưng cũng có vài tia chờ mong.

Mất mát là bởi vì thực lực của mình không đủ, không thể có cơ hội bên cạnh Vân Vũ Tịch. Chờ mong chính là Vân Vũ Tịch cũng có hảo cảm với mình. một năm nữa đã có thể gặp lại. ở thêm một lúc. đợi cho ba thân ảnh kia biến mất. Dương Phàm rốt cuộc có hành động.

Bảo trì trạng thái Toàn tri mô thức. Dương Phàm nắm bắt hết thấy mọi chuyện trong phạm vi hai trăm trượng, thân mình như một chiếc lông vũ, lại nhảy về phía mấy chiếc lá trong hồ. Hắn vừa mới hành động, hai gã thị vệ áo xanh cũng nhướng mày, ánh mắt lằng lể như kiếm.

56. Chương 56: Truy Kích Mưu Toán

Dương Phàm làm bộ như không nhìn thấy hai người, theo con đường trên mặt nước đi về một khu vực trong Tú Ngọc Các. Tình huống bây giờ cấp bách. Dương Phàm chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc mua sắm mầm mống linh dược và các loại pháp khí đạo cụ dùng cho việc dịch dung. Hiện tại. quan trọng nhất là phải làm sao để có thể thoát khỏi hai tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ này!

Nếu bằng vào thủ đoạn ngự kiếm phi hành thì sẽ bại lộ thực lực và con bài chưa lật của Dương Phàm.

- Nếu không thể bằng những thủ đoạn bình thường thoát khỏi hai tên này thì cũng chỉ có Thể nghị biện pháp diệt sát hai người này mà thôi!

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một tia sát khí Nếu bị dồn vào thế bất buộc thì hắn cũng không chút do dự giết người diệt khẩu. Liên quan đến an nguy và bí mật bản thân mình thì Dương Phàm tuyệt đối sẽ không mềm lòng. Dương Phàm còn chưa đi được mấy bước thì hai tên thị vệ áo xanh đã đi tới. ngăn lại nói:

- Vị đạo hữu này chờ một chút.

- Hai vị có chuyện gì sao?

Dương Phàm thản nhiên hỏi làm ra bộ dáng không biết các người là ai.

- Vị đạo hữu này. công tử nhà ta đã nói rằng phải để người chờ hắn tới. không thể cho người rời đi được.

Một gã thị vệ với vẻ mặt ngạo mạn nói.

- Ha ha. chẳng lẽ Tú Ngọc Các này là nhà của các người sao? Ta tuy đã đáp ứng công tử các người nhưng chỉ nói là sẽ chờ hắn ở trong Tú Ngọc Các này mà thôi! Hiện tại ta muốn đi lại một chút để ngắm cảnh thì chẳng lẽ hai người các người muốn ngăn cản?

Thái độ của Dương Phàm rất cứng rắn.

- Cái này

Tên thị vệ kia hơi giật mình. hiển nhiên không ngờ được đối phương chỉ là một tên tiểu nhân Luyện Khí sơ kỳ mà lại có thái độ ương ngạnh như thế.

- Hừm. nơi này là Tú Ngọc Các. chẳng lẽ các người muốn động thủ?

Dương Phàm cố ý đem thanh âm phóng lớn lên. khiến cho những tu sĩ xung quanh chú ý lại đây. Tú Ngọc Các là một phường thị giao dịch cỡ lớn. Thế lực sau lưng sâu không lường được. cũng không phải Kinh đô Dương gia dám trêu chọc!

- Đạo hữu mong ngài bớt giận. chúng ta cũng chỉ là tuân mệnh mà thôi!

Tên thị vệ thấy Dương Phàm cứng rắn như thế thì liền giảm giọng điệu và thái độ xuống.

- Ta muốn đi lại trong Tú Ngọc Các một chút. hai người các người có thể đi theo ta nhưng không được hạn chế sự tự do của ta. hừm hừm!

Dương Phàm hừ lạnh. dứt khoát bước đi. Hai gã thị vệ nhìn nhau. đành phải đi theo phía sau Dương Phàm.

Trong phường thị Tú Ngọc Các này, cho dù bọn hắn là gan hùm mặt gấu cũng không dám động thủ. Trong lòng Dương Phàm cười thầm. thông thả đi ra bên ngoài Tú Ngọc Các. Hắn có thể đoán được Vân Vũ Tịch

sẽ phối hợp với mình. cố gắng kéo dài thời gian cho hắn. Chỉ cần không phải Dương Vũ, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ tự mình xuất thủ thì Dương Phàm sẽ không có chút sợ hãi nào! Hắn tự tin có thể ứng phó được hai tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Hai gã thị vệ cũng chỉ cách Dương Phàm có mấy trượng, không khỏi thấp giọng nói chuyện:

- Xem ra tiểu tử này muốn rời khỏi Tú Ngọc Các. tìm thời cơ chạy trốn. Chúng ta lại không thể động thủ được. phải làm thế nào đây?

Hai người cũng không phải kẻ ngu. sao lại không nhìn ra được Dương Phàm đang nghĩ cách chạy trốn.

- Không bằng chúng ta hãy đưa tin cho công tử. sử dụng một tấm Thần tẩn phù.

- Ngu quá! Ở Tú Ngọc Các mà sử dụng Thần tẩn phù? Giờ phút này công tử đang ở cùng một chỗ với vị tiên tử kia. nếu tùy tiện quấy rối không chừng còn bị trừng phạt. Hơn nữa. giá trị của Thần tẩn phù rất cao. không đến lúc nguy cơ ập tới thì không thể dễ dàng sử dụng được. Nếu không, ngay cả tất cả thể lực của Kinh đô Dương gia trong phạm vi trăm dặm cũng sẽ lập tức bị kinh động

- Chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn hắn rời đi?

- Ta có chủ ý này, không bằng cứ để mặc hắn rời khỏi Tú Ngọc Các đi!

Một gã thị vệ trong mắt bắn ra một đạo lệ quang.

- Ý của người là

Tên thị vệ kia rất nhanh đã minh bạch.

- Đúng thế. một khi rời khỏi Tú Ngọc Các thì chúng ta có thể mạnh mẽ chế trụ hắn lại. đến lúc đó xem hắn còn kiêu ngạo được nữa không?

- Đúng thế đúng thế! Chúng ta là hai tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, kinh nghiệm chiến đấu cũng ăn đứt một tên tiểu tử ngu ngốc không có kinh nghiệm! Tuyệt đối không có chuyện gì ngoài ý muốn cả!

Hai tên thị vệ đã quyết định chủ ý. nên để mặc cho "con mồi" rời đi.

Nhưng mà bọn họ sao biết được nhất cử nhất động, mỗi câu mình nói đều bị Dương Phàm nắm rõ trong lòng bàn tay.

Dương Phàm trong trạng thái Toàn Tri Mô Thức. chiếm hết tiên cơ của đối phương. Đây chính là ưu thế của hắn!

Sau khi biết được kế hoạch của hai tên thị vệ này, trong lòng Dương Phàm âm thầm cười lạnh. tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn.

Chỉ một lúc sau, Dương Phàm đã đi tới sát mặt ngoài Tú Ngọc Các. đưa mắt nhìn lại là một mảnh thủy vực và đỉnh núi vô cùng hung hiểm.

Tuy nhiên, tại thủy vực bên cạnh cũng có một con thuyền cỡ lớn neo đậu. chuyên môn phục vụ cho người tu tiên, số người trên đó cũng không ít.

- Trước khoan hãy động thủ. Nơi này còn có nhiều tu sĩ đi lại lắm.

MỘT gã Thị vệ thấp giọng nói nhỏ. hai người cũng phối hợp rất ăn ý. ở phụ cận lối ra vào Tú Ngọc Các. bọn chúng cũng không động thủ. Điểm này Dương Phàm đã đoán trước trong lòng. Hắn cũng không dừng lại. tốc độ càng lúc càng mau, hướng về phía rừng hoang núi thẳm đi tới. Thủy vực của Thanh Giang hà quá mức hung hiểm. hơn nữa cũng không dễ dàng xuống tay. Hắn lựa chọn núi non có địa thế hiểm ác này. Ước chừng đi được bốn năm dặm. tốc độ của Dương Phàm đã càng lúc càng nhanh, sau đó đang nhanh lại thành chậm lại.

- Huynh đệ. cũng ổn rồi! Chúng ta có thể xuống tay. động tác cũng phải nhanh chút.

Ánh mắt hai gã thị vệ lộ ra vẻ lảng lẽ. khí thế ngưng tụ tới cực điểm. chuẩn bị ra tay. Nhưng đúng lúc này, thân mình Dương Phàm đột nhiên vì một tiếng, lao về phía trước mấy trượng, sau đó dùng sức hai chân. như một con khoái mã lao nhanh về phía trước.

- Cái này

Hai gã thị vệ giết mình.

Dương Phàm chạy trốn thật đúng lúc. Ngay khi hai người đề tụ lực lượng tới đỉnh; chuẩn bị ra tay thì hắn lại đột nhiên chạy trốn.

- Mau đuổi theo! Tiểu tử này không ngờ dám chạy!

Hai tên thị vệ kia giết mình. thân mình như báo. linh khí cấp tốc vận chuyển, lập tức rút ngắn khoảng cách với Dương Phàm. Nơi này cách Tú Ngọc Các chỉ bốn năm dặm. vẫn hơi gần. không nên giết người diệt khẩu. Chạy thêm đoạn nữa!

Dương Phàm dồn thêm sức vào hai chân. tốc độ cũng bạo tăng.

57. Chương 57: Một Chết Các Người!

- về mặt tốc độ. tên tiểu tử này không ngờ cũng không kém hơn chúng ta mấy. Cứ thế này không ổn. chúng ta nên làm gì bây giờ?

Vừa đuổi theo. hai tên thị vệ vừa nói chuyện với nhau.

- Cái này cũng không có gì kỳ quái cả, chạy trốn có thể là sở trường của hắn. hơn nữa chúng ta cũng chưa dốc toàn lực. Không bằng hai người chúng ta so bì pháp lực với hắn. làm cho hắn chết mệt đi! Với tu vi hậu kỳ của chúng ta pháp lực hơn tên sơ kỳ này rất nhiều. ít nhất cũng phải gấp đôi khí mạch cũng dài hơi hơn.

Tên thị vệ còn lại cũng sáng mắt lên nói:

- Đây là một ý hay. đợi lát nữa hắn mệt đến chết thì cũng không cần chúng ta phải động thủ nữa. Nếu trong quá trình đấu pháp. vô tình ngộ sát hắn thì công tử khẳng định cũng sẽ trừng phạt chúng ta.

Rất nhanh, hai tên thị vệ này lại có ý niệm mới trong đầu.

Dương Phàm bảo trì khoảng cách vài chục trượng với bọn chúng, hoàn toàn nắm rõ âm mưu của hai người này.

”So bì sức dai ư?”

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một tia cười lạnh. lộ ra vẻ trào phúng, thấp giọng nói thầm:

- Ha ha. đây là một chủ ý không tồi! Đây đã cách Tú Ngọc Các cũng mới trăm dặm. tu sĩ đấu pháp sinh ra dao động linh khí và hào quang pháp bảo cũng dễ dàng kinh động tới những cao nhân ngự kiếm phi hành trên bầu trời, không phải là nơi phù hợp để giết người diệt khẩu.

Nghĩ đến đây. tốc độ của Dương Phàm lại gia tăng hai phần. đã đạt tới cực hạn của hắn. Dưới trạng thái này, tốc độ tiêu hao phép lực cũng là lớn nhất. Thấy hắn tăng tốc, sắc mặt i tên thị vệ kia đại biến. đồng thời cẩn rằng vận chuyển pháp lực, tốc độ cũng tăng tới cực hạn. Hai phương cùng lộ ra thực lực. phép lực tiêu hao rất nhanh!

Thật ra Dương Phàm cũng không có vấn đề gì. Khả năng khôi phục của hắn đã đạt tới mức biến thái lại đang trong trạng thái Toàn Tri Mô Thức cho nên sinh mệnh tiêu hao trong cơ thể đã nhanh chóng được khôi phục lại.

về mặt tổng thể mà nói thì tốc độ tiêu hao của hắn còn chậm hơn tốc độ hồi phục một bậc cho nên rất thoải mái. TUY nhiên hai gã thị vệ phía sau hắn thì đang phải cố gắng hết sức. mồ hôi không ngừng rơi xuống, rất nhanh đã bắt đầu hô hấp dồn dập.

- Huvnh đệ. cố gắng thôi! Chúng ta ăn vào mấy viên Hồi nguyên đan đi!

Hai người không ngừng kiên trì. lấy ra dược bình. bắt đầu phải sử dụng linh đan. Rất nhanh, thể lực của bọn chúng đã bắt đầu khôi phục. Dương Phàm chạy ở phía trước, thấy bọn chúng dùng linh đan thì cũng không lo lắng chút nào. Loại linh đan bậc Thấp này cho dù dùng tới mấy viên thì dưới trạng thái toàn lực

chạy đi này tác dụng cũng không lớn. Dùng linh đan quá nhiều còn có thể ảnh hưởng không tốt tới thân thể. sinh mệnh cạn kiệt. tổn hại tới thọ nguyên. Một khi bằng hội thì thậm chí còn tạo ra một số tác dụng phụ.

Vù vù!

Hai người phía sau không ngừng hô hấp. về mặt linh khí tuy rằng có thể miễn cưỡng cung cấp nhưng thân thể có chút không chịu đựng được nữa. Thời gian dần Trôi qua. Dương Phàm khống chế tốc độ của mình. luôn bảo trì khoảng cách mười mấy trượng với hai người để chúng có thêm chút hy vọng. Hơn nữa. trong quá trình chạy trốn. Dương Phàm còn giả bộ làm ra vẻ đang chống đỡ hết sức. không ngừng thở dốc. còn mạnh mẽ bức ra đầy mồ hôi.

- Cố gắng kiên trì đi. tên tiểu tử kia cố không được lâu nữa đâu.

Hai tên phía sau nghiêng răng nghiêng lợi. hận Dương Phàm thấu xương.

- Chờ khi quơ được hắc rồi nhất định phải giáo huấn hắc một trận mới được!

Một tên thị vệ oán hận nói.

Vù vù!

Tốc độ song phương không ngừng chậm lại.

Lại chạy tiếp hai trăm dặm nữa. tốc độ của hai tên thị vệ đã không thể dùng từ "chạy" được nữa. gần như là lao đảo lê thân về phía trước. Vì thế. "chạy" liền trở thành "lết", liên tục thở hổn hển.

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một tia tươi cười thắng cuộc!

TUỶ nhiên vào lúc này, phía trước ba người đột nhiên xuất hiện một vách núi dựng đứng. Nếu chạy thêm hai trăm trượng nữa thì chính là vực sâu vạn trượng. Trốn cũng không trốn được nữa.

Tình cảnh như thế khiến Dương Phàm biến sắc.

- Ha ha haTiểu tử ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Hai người phía sau lộ ra vẻ mừng rỡ. vận chuyển chút phép lực ít ỏi còn lại. nhanh chóng chạy về phía Dương Phàm. Ánh mắt Dương Phàm đảo qua hai người, thân mình đứng nguyên tại chỗ. không nhúc nhích gì nữa!

Nhanh nào!

Hai tên thị vệ đã dùng hết sức. trong đầu chỉ còn một ý niệm đó là nhanh chóng đuổi theo đối phương. Dương Phàm dùng lưng về phía hai người, khóe miệng nổi lên một tia trào phúng. Dưới trạng thái Toàn Tri Mô Thức. hắc đứng nguyên tại chỗ. thông thả khôi phục phép lực. Đồng thời. hắc cũng thông qua Toàn Tri Mô Thức nắm giữ tất cả trạng thái cơ thể của hai tên này.

Mười trượngChín trượngTám trượng

Khoảng cách càng lúc càng gần. trong mắt hai tên kia đã hiện lên hy vọng. Thân thể chúng đã cực kỳ khô kiệt. chỉ còn lại đôi chút thể lực và pháp lực nữa.

Năm trượngBa trượngMột trượng

Hai tên ngay cả đi cũng có chút không nổi, miễn cưỡng chống đỡ thân thể. miệng thở hổn hển. mồ hôi ra như mưa!

MỘT trượng!

Chỉ còn lại một trượng!

Hai người nhìn chăm chăm vào Dương Phàm. rốt cục ý thức được có chút không đúng. Dương Phàm đưa lưng về phía bọn họ. đứng tại chỗ đón gió núi khiến người ta có một loại ảo giác vĩnh viễn không thể nào đuổi kịp được.

- Sợ cái gì? Xong lên. tên này khẳng định là không chạy được nữa rồi!

Hai tên thị vệ rốt cục mất đi lý trí xóa đi dự cảm không tốt kia. mang theo tâm lý lừa mình dối người xông lên.

Chín xíchTám xíchBảy xích

Khoảng cách ngày đã càng gần. mắt thấy đã có thể chạm được vào người Dương Phàm rồi!

Ba xíchHai xíchMột xíchĐộng thủ!

Trong mắt hai người bộc phát ra một tia hào quang cuối cùng. cùng nhau chụp vào người Dương Phàm. Bởi vì lúc này bọn họ ngay cả một tia pháp lực cũng không có, chỉ có Thể sử dụng lực lượng nguyên thủy nhất chính là lực lượng thân thể mà thôi!

- Hai!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. cũng không động thủ mà đột nhiên ngồi xuống, giống như là mệt quá, tính định ngồi xổm xuống nghỉ ngơi một lát!

Nhưng một cái ngồi xuống của hắn lại khiến hai người phía sau chụp vào hư không. Chỉ thấy mắt hoa lên. Dương Phàm đã biến mất khỏi tầm nhìn!

Một tia ý niệm cuối cùng cũng không sinh ra nổi, thể lực hai người đã cạn kiệt. pháp lực cạn kiệt. không còn chút lực lượng nào nữa!

Bùm bùm!

Hai thị vệ Luyện Khí hậu kỳ đồng thời ngã xuống, khẽ rên rỉ. trong mắt lộ ra một tia mờ mịt và hối hận.

- Ha ha. hai người các ngươi thật có dũng khí!

Dương Phàm đi tới trước mặt hai người này, vẻ mặt tươi cười sáng lạn lên tiếng.

- A!

Hai tên thị vệ trợn mắt há mồm. nhìn Dương Phàm như thấy một con quỷ. Giờ phút này bộ dáng của Dương Phàm rất nhẹ nhàng, uể oải đứng nơi đó. như không còn chút sức lực nào nữa!

- Cái nàySao có thể?

Hai tên này ngây người, gần như không tin được sự thật trước mắt mình. Một tên tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ. không ăn đan dược. chỉ bằng thể lực không ngờ cũng có thể khiến hai tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mệt tới chết!

58. Chương 58: Nhảy Xuống Vực Sâu!

Một tên thị vệ nhìn Dương Phàm chằm chằm. vẻ mặt không cam lòng. run run nói:

Hắn cố đứng lên khỏi mặt đất nhưng lại "Phịch" một tiếng, té ngã trở lại. Hai tên thị vệ không còn chút pháp lực và khí lực nào nữa. ngay cả một người bình thường cũng có thể thiet được hai tên này!

- Luyện Khí sơ kỳ?

Dương Phàm khẽ lắc đầu:

- Đã không còn là Luyện Khí sơ kỳ!

Bởi vì hai ngày trước hắn đã từ Luyện Khí sơ kỳ tấn chức tới Luyện Khí trung kỳ.

- Tiền bối tha mạng! Tha mạng!

Hai người quỳ rạp dưới mặt đất. ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng, hướng về Dương Phàm đầu hàng. Bọn họ rốt cục hiểu được nam nhân trước mặt này khẳng định là một cao nhân che giấu tu vi. Với khí mạch và pháp lực hùng hậu như thế thì ít nhất đã là cường giả từ Ngưng Thần Kỳ trở lên. Lập tức trên mặt hai người này lộ ra vẻ mặt phức tạp hối hận. tuyệt vọng và bất đắc dĩ! Vẻ mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái không

nghe tới mình không nhận là tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ mà khiến cho hai tên này phản ứng mạnh như thế! Ánh mắt nhìn mình đã tràn ngập vẻ khiếp sợ!

- Tiền bối tha mạng! Chúng ta cũng không dám!

- Thật có lỗi. hôm nay bất kể thế nào cũng không để các người còn sống được!

Dương Phàm ngồi xổm xuống, lần lượt gỡ đi túi trữ vật của hai người, kiểm tra chiến lợi phẩm một chút!

- Hai tên quỷ nghèo, chỉ có ba mươi mấy khối linh thạch thôi à?

Dương Phàm thu hồi chiến lợi phẩm. trên mặt lộ vẻ thất vọng. không khỏi thầm nghĩ. Trừ bỏ ba mươi mấy khối linh thạch ra thì bên trong còn có một vài món pháp khí. một ít linh đan. và một số thứ vụn vặt không đáng kể. TUY nhiên, đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà nói thì số vốn như thế cũng là bình thường!

- Cái này là cái gì?

Dương Phàm nhướn mày nhìn vào một chiếc ngọc phù rực rỡ trong tay rồi hỏi. Hắn chưa từng thấy qua loại đạo cụ phù vân này, có lẽ là một loại cao cấp?

- Hừm. muốn giết cứ giết. muốn moi tin tức từ chúng ta thì đừng hòng!

Trên mặt hai tên thị vệ lộ ra một tia dị sắc!

- Ha ha! Các người không nói cho rằng ta không tra ra được sao?

Dương Phàm cười nhạt. nhẹ nhàng chạm vào những hoa văn rực rỡ trên ngọc phù này, có thể cảm giác được dao động của linh khí và trận pháp vô cùng tinh diệu!

- Được rồi! Nếu hai người các người đã không còn chút giá trị nào nữa thì ta sẽ lập tức đưa các người đi hoàng tuyền!

Dương Phàm vươn bàn tay ra. ngưng tụ một đoàn hỏa diễm. một cỗ nhiệt lưu lập tức tràn ra.

- Chờ một chút! Tiền bối!

Một tên thị vệ lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. vội vàng hô lên.

- Ha ha. người nói!

Dương Phàm thần nhiên nói. Cảm giác của hắn đã nắm chặt hết thảy mọi thứ trong phạm vi hai trăm trượng. Nếu có chút dị động gì sẽ lập tức có phản ứng!

- Chiếc ngọc phù này tên là Thần tấn phù. là một loại đạo cụ truyền tin cỡ lớn.

Tên thị vệ kia nói.

- ồ? Thần tấn phù?

Dương Phàm cũng đã từng nghe nói qua loại đạo cụ này, bình thường rất ít khi được sử dụng. giá trị rất xa xỉ. Loại ngọc phù này thường dùng để cầu cứu. Trong những trận đại chiến của một số tiên môn rất hay được sử dụng.

- Tiền bối ngài còn nghi vấn gì nữa có thể hỏi.

Tên thị vệ kia khôn ngoan nói. Trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia dị sắc. trong lòng càng trở nên cảnh giác. Nhưng hắn cũng đích xác có mấy việc cần hỏi hai tên này.

- Công tử nhà các người làm sao có thể kết giao với Vân tiên tử?

Dương Phàm hỏi.

- Là thế này

Tên thị vệ kia chậm chậm nói:

- Không biết tiền bối đã từng nghe nói qua Kinh đô Lâm gia? Gia tộc tu tiên này có quan hệ rất chặt chẽ với Dương gia chúng ta

- Kinh đô Lâm gia. đương nhiên biết. không phải là một trong bốn đại gia tộc tu tiên của Ngự Dương Quốc sao? Người đừng dài dòng. nói vào việc chính đi!

Dương Phàm Thúc giục nói nắm Thần tấn phù trong tay, tiến vào trạng thái Toàn Tri Mô Thức. trong lòng mơ hồ có vài tia bất an.

- Kinh đô Lâm gia này ở thế tục chủ yếu buôn bán dược liệu. thường xuyên cướp đoạt một số dược liệu quý hiếm và thiên tài địa bảo. Mấy trăm năm qua. gia tộc này và Dược Tiên Cốc có mối quan hệ vô cùng chặt chẽ. Nữ nhi của Gia chủ Lâm gia hiện nay chính là ký danh đệ tử của Dược Tiên cốc, có quan hệ từ nhỏ với Vân tiên tử cũng không tồi Hai đại thế gia quan hệ rất khăng khít. Dương gia Thiếu chủ và Lâm gia Tiểu thư cũng quen biết nhau do đó Thiếu chủ nhà ta cũng quen biết với Vân tiên tử

Tên Thị vệ này giảng giải rất tỉ mỉ. sau khi nói xong còn hỏi:

- Tiên bối ngài còn vấn đề gì nữa không? Chuyện của Thiếu chủ nhà ta. của Dương gia và Lâm gia ta biết gì sẽ nói hết!

Dương Phàm quắc mắt nhìn hẩn. khoe miệng lộ ra một tia trào phúng. Rất hiển nhiên hai người này đang muốn kéo dài thời gian. Tuy nhiên, kéo dài thêm chút thời gian thì có tác dụng gì? Ba người đã chạy ra khỏi phạm vi Tú Ngọc Các đã mấy trăm dặm. ai có thể cứu bọn chúng được!

Cho dù có người biết chúng gặp nạn thì làm sao có thể biết được vị trí bọn chúng!

Đáy lòng Dương Phàm tĩnh lặng như nước. trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. đồng thời quan sát thần sắc hai người này. Cuối cùng. hẩn ở trong trạng thái Toàn Tri Mô Thức cũng rất cực nắm giữ được một tia dao động mờ mịt. đến từ chính tấm Thần tấn phù trong tay.

Nếu không phải là toàn lực tập trung cảm ứng thì Dương Phàm dù ở dưới trạng thái Toàn tri mô thức cũng không nhận ra chút biến hóa nho nhỏ đó!

- Ha ha

Ánh mắt Dương Phàm tập trung vào tấm Thần tấn phù. ý cười trên mặt càng đậm. Hai tên thị vệ lại biến sắc.

- Đây là điểm cuối cùng mà các người dựa vào sao? Dựa vào tấm linh phù này mà công tử nhà người có thể xác định vị trí của các người sao?

Dương Phàm hơi nâng tấm Thần tấn phù này lên. khiến sắc mặt hai người kia xám như tro tàn. Dương Phàm có thể đoán được trong tay Dương Vũ cũng có một tấm Thần tấn phù này!

Thân là Thiếu chủ của Kinh đô Dương gia. khẳng định sẽ có một số thủ đoạn phòng hộ. Nếu không khi gặp phải cường địch thì sẽ chết không được minh bạch sao?

Phốc phốc!

Dương Phàm xuất ra Ngự Trạng đoản kiếm trực tiếp cắt đứt cổ họng hai người. Bảo kiếm của nhân gian giết người không dính máu. sắc bén vô cùng!

Sau đó. Dương Phàm bắn ra hai viên Hỏa đạn thuật đốt hai thi thể này.

Chi chi chi

Thi thể hai người bắt đầu bị đốt cháy, nhanh chóng lan lên tới đầu. Nhưng mà. nháy mắt ngay khi hai người thần hồn câu diệt thì thi thể bọn chúng đột nhiên nổ tung, bộc phát ra một mảnh thanh quang. Một loạt tiếng rít và dao động hướng về bốn phương tán khai.

- Đáng chết! Không ngờ còn có một chiêu như thế.

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng. Hẩn đã cực kỳ cẩn thận mà vẫn xuất hiện một chiêu khiến hẩn bất ngờ. Nếu phải ngăn chặn tình huống này thì hoặc là có được uy lực cực lớn mới có thể khiến thi thể và linh hồn hai người này áp xuống và bị thiêu đốt. Hẩn trước mắt chỉ là một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ. ngay cả có chút phòng ngự cũng khó có thể ngăn cản được việc này.

- Hai tên này chết đi đã kịp hướng về Dương Vũ hoặc Dương gia truyền tin. Mà trong tay ta lại có tấm Thần tẩn phù này, hoàn toàn đã là một bia ngắm di động

Dương Phàm khôi phục lại sự bình tĩnh. trong lòng nhanh chóng vạch ra một kế hoạch.

- Kinh đô Dương gia. Một khi đã như thế. hoặc đã không làm. hoặc phải làm đến cùng!

Trong mắt Dương Phàm đột nhiên bắn ra một tia lệ quang, đơn giản là bóp nát tấm Thần tẩn phù trong tay. Thoáng chốc. một mảnh hào quang hoa mỹ từ trong Thần tẩn phù bùng nổ, từng đợt từng đợt dao động truyền về bốn phương tám hướng, khiến phạm vi mấy trăm dặm cũng phải rung chuyển.

- Thần tẩn phù này thật sự đáng sợ!

Dương Phàm hoảng sợ, thân mình nhảy lên. lao khỏi nơi này. Rất nhanh, hần nhảy xuống vách núi gấp ghềnh kia. hướng về vực sâu vạn trượng đầy mây mù lượn lờ kia.

Chẳng lẽ. Hần muốn tự sát sao?

59. Chương 59: Thế Lực Dương Gia!

Cô gái bên cạnh Lâm Vũ mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt. đầu đội một chiếc khăn che mặt màu trắng, thanh nhã như tiên nữ. Đôi mắt sáng của nàng trong veo như nước. dường như chiếu rọi một mảnh ánh sáng vô tận chứa đầy lực ý. Mùi thơm hoa cỏ nhàn nhạt phảng phất như một tấm lụa mỏng vờn quanh thân thể khiến không gian quanh nàng giống như tiên cảnh!

Ngay cả cách một tầng khăn che mặt. khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng. khí chất và dáng người của nàng vẫn khiến người ta sinh ra sự mơ mộng vô tận. làm cho người ta vừa thấy Thần bí vừa thấy tò mò.

TUY rằng chỉ lộ ra nửa khuôn mặt và đôi mắt sáng nhưng sự tồn tại của nàng vẫn khiến cho Lâm Vũ với diện mạo như tiên cũng phải ảm đạm thất sắc! Không ai dám hoài nghi mỹ mạo khuynh thành tuyệt thế của nàng cả!

Dương Vũ và hai đại mỹ nữ tuyệt sắc này ở cùng một chỗ tự nhiên là phong quang vô hạn. rất hăng hái trong lòng cũng không ngớt đắc ý. Dương nhiên, hơn phân nửa tâm tư của hắn vẫn đặt trên người Vân tiên tử. Đối với điều này, Lâm Vũ tuy có chút xấu hổ và mất mát nhưng cũng đã sớm tập thành thói quen. Đối với vị sư muội của mình nàng ngay cả dùng khí để ghen tị cũng không có. Bất kể là mỹ mạo. khí chất. thân phận. thiên phú. nàng đều kém Vân sư muội quá xa. Khiến Dương Vũ vẫn phải ảm ức đó là Vân tiên tử thủy chung vẫn rất ôn hòa với hắn. không biết được ấn tượng của đối phương với mình rốt cuộc như thế nào?

Dương Vũ đã sử dụng tất cả bản lĩnh của mình mà vẫn không thể tiếp cận gần gũi hơn với Vân tiên tử được. Giữa hai người dường như vẫn có một dãy núi vạn trượng cách trở.

"Xem ra sau này còn cần phải sử dụng ít công phu đối với Lâm Vũ" Trong lòng Dương Vũ nóng vội khó chịu, dục vọng không đạt được. Hắn hoàn toàn không biết được suy nghĩ trong lòng Vân tiên tử như thế nào!

- Dương công tử. ta và sư muội sẽ lập tức phải trở về Dược Tiên cốc. Công tử hãy giữ gìn sức khỏe!

Lâm Vũ không kìm nổi, chuẩn bị tống cổ tên Dương Vũ đi chỗ khác!

- Hôm nay vừa gặp Vân tiên tử, không biết phải bao lâu nữa mới gặp lại, không bằng để ta bồi tiếp các vị thêm một hồi nữa.

Dương Vũ lại cười nói. Vân Vũ Tịch cũng mở miệng nói:

- Công tử đã có hảo ý thì tiểu nữ cũng không dám chối từ!

Dương Vũ mừng rỡ nói:

- Vậy nhường ta tiễn hai vị thêm một đoạn đường!

Trong lòng Lâm Vũ lại cực kỳ cổ quái len lén nhìn Vân Vũ Tịch một cái. thầm nghĩ: "Sư muội rõ ràng là không có chút cảm tình nào với tên Dương Vũ này nhưng sao lại giữ hắn lại?"

Trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một thân ảnh nho nhỏ ôn thuận. Sau lại nghĩ tới thanh niên ở cùng một chỗ với sư muội mình ở đình thai kia.

”Chẳng lẽ”

Trong lòng Lâm Vũ thoáng hồi hộp. Nàng đã đoán ra sư muội mình không ngờ lại hò hẹn với người khác. Trước đó, hai người mình và Dương Vũ lại vị nàng lừa đi.

”Nhưng Sư muội sao lại không mẫn không nhạt nói chuyện với Dương Vũ, dường như cố ý kéo dài thời gian”

Lâm Vũ cảm thấy mình đã đoán ra manh mối nhưng lại không đoán ra nguyên nhân trong đó. Không lâu sau, Dương Vũ đã đưa hai nàng tới bờ sông Thanh Giang hà. Vân Vũ Tịch vung tay lên. Tể xuất ra một chiếc lá cây, lóe lên một mảnh lục quang. Chiếc lá cây này đột nhiên biến lớn mấy chục lần, có thể chở được mấy người.

- Dương công tử! Người không cần phải tiễn nữa. Chúng ta phải xuất phát rồi!

Lâm Vũ nói.

- Cáo từ, ngày sau tái kiến!

Dương Vũ ôm quyền cười, nhìn theo hai người bước lên chiếc lá. Đúng lúc này, trong thiên địa truyền tới một cỗ dao động mờ mịt, một cỗ ánh sáng hoa mỹ xông lên tận trời, trong phạm vi mấy trăm dặm đều có thể nhìn thấy. Thần sắc Dương Vũ kịch biến, trong tay liền xuất hiện một tấm Thần tẩn phù, đem thần thức tiến vào trong đó.

- Không ổn!

Trên người Dương Vũ lóe lên linh quang, vồ vồ tút trử vật tể xuất ra một thanh phi kiếm, thân hình vọt lên, ngự kiếm vội vàng bay đi. Đồng thời như thế, trong phạm vi mấy trăm dặm này, một số tu sĩ Kinh đô Dương gia cũng đều kinh động, ngự kiếm phá không mà đi.

Vù vù vù!

Mấy ngàn tu sĩ của Tú Ngọc Các cũng cảm thấy được sự biến hóa trong thiên địa, đều ghé mắt nhìn ra.

- Chẳng lẽ Kinh đô Dương gia xảy ra chuyện gì khiến có người bóp nát Thần tẩn phù sao?

Trên mặt Lâm Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hô!

Chiếc lá cây cũng bay lên, lao về phía hư không.

- Lâm sư tỷ, hay là chúng ta đi xem sao

Mây liễu của Vân Vũ Tịch lộ ra một tia lo lắng, không chế lá cây kia, đề nghị.

- Sư muội Kinh đô Dương gia có chút loạn nhỏ, tất nhiên có thể tự xử lý, người cũng không cần phải lo lắng! Người bình thường luôn yên tĩnh nền nã, hiện tại sao lại có chút khác thường như thế?

Lâm Vũ nhìn sư muội như cười như không nói. Vân Vũ Tịch yên lặng, nói thật khế:

- Sư tỷ đã biết, cần gì phải hỏi?

Lâm Vũ cười lên khe khẽ nói:

- Tiểu sư muội thông minh của ta ơi! Người vụng trộm đi gặp tình lang, dám dấu diếm cả sư Tỷ người à?

- Sư tỷ, Vũ Tịch xin người, việc này ngàn vạn lần không thể nói với sư phụ được!

Vân Vũ Tịch nắm lấy tay của sư tỷ năn nỉ. Trong mắt hơi có chút ươn ướt, cũng có chút ý làm nũng khiến người ta rất thương cảm!

- Được rồi! Tiểu sư muội của ta ơi, ta đáp ứng! Tuy nhiên, người hiện tại phải lập tức trở về Dược Tiên cốc.

Lâm Vũ hơi bất đắc dĩ nói - Tiểu sư muội và nàng cùng nhau lớn lên từ bé, cảm tình rất thâm hậu.

- Quay về Dược Tiên cốc, nhưng

Vân Vũ Tịch muốn nói mà không nói được

- Tiểu sư muội, ủng hộ cho sư phụ luôn khen người thanh khiết thông minh, luôn rõ thế sự. Khi tình nhân gặp chút chuyện không may mà đã bối rối như thế, còn mất đi cả bình tĩnh nữa!

Lâm Vũ hơi lộ vẻ trách móc, hé miệng nói.

- Lời này của sư tỷ có ý nghĩa gì?

Vân Vũ Tịch khôi phục lại sự bình tĩnh.

- Bốn phía Tú Ngọc Các này đều là thâm sơn tuyệt cảnh, nếu phải tìm một người, nói dễ hơn làm! Hiện tại nếu người tới đó, không phải càng khiến người ta hoài nghi sao? Lại khiến cho Dương Vũ đoán ra quan hệ giữa hắn và người, còn có thể khiến tên tiểu tình lang của người hiện thân đó! Thật quá mạo hiểm!

- Sư muội người hắn là rõ ràng! Một khi chuyện hai người các người bại lộ thì hậu quả nghiêm trọng như thế nào chứ?

Lâm Vũ nghiêm túc, cân nhắc tới lợi hại nói.

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì trong phạm vi mấy trăm dặm, những người tu tiên của Kinh đô Dương gia cũng có cảm ứng.

Lấy Dương Vũ và hai ba gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ làm chủ, hơn nữa còn có một số tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ cũng tụ tập về phía phát sinh chuyện kia. Phi hành một lát, Dương Vũ rốt cuộc đến được nơi vực sâu vạn trượng kia. Bên cạnh vực sâu này còn có một đồng bầy nhầy màu đen, còn có ít khói đen nhẹ nhàng bay lên. Mơ hồ có thể nhìn ra đồng bầy nhầy dưới mặt đất có hình người - Hiển nhiên đây là hai thi thể đã bị đốt cháy.

- Nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Dương Vũ lạnh lẽo, quét nhìn ra bốn phía nhưng cũng không kết luận ra điều gì?

Chỉ chớp lát, từ phương xa có hai ba gã tu sĩ Ngưng Thần kỳ bay tới.

- Thiếu chủ, nơi này xảy ra chuyện gì?

MỘT lão già Ngưng Thần trung kỳ hỏi dò - Hắn là kẻ có tu vi cao nhất trong mấy người.

- Ta để hai tên hộ vệ của gia tộc trông giữ một tên tiểu tử Luyện Khí sơ kỳ. Sắc mặt Dương Vũ hơi hòa hoãn lại một chút, kể lại sự tình một lượt.

- Một tiểu tử Luyện Khí sơ kỳ?

Ba gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nơi này đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

- Điều này cũng khiến ta không hiểu! Hai tên hộ vệ của ta đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, lại đã qua huấn luyện, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Cho dù đối phương là một tên tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn cũng có thể hợp lực chống lại.

Dương Vũ khó hiểu nói.

Lại qua một lúc, có tới mười mấy tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ đều là người của Kinh đô Dương gia tới.

- Lấy nơi này làm trung tâm, lục soát cho ta!

Dương Vũ lãnh đạm nói. Hắn cùng với ba gã tu sĩ Ngưng Thần kỳ kia ngửa kiếm tìm tòi từ trên không.

- Bẩm Thiếu chủ, có manh mối

Rất nhanh một tên thiếu niên Luyện Khí Kỳ lồm lét hô lên, thở hổn hển chạy tới.

60. Chương 60: Sơn Huyết Độc Mãng!

- Nói mau.

- Thiếu chủ, mời ngài theo ta tới bên kia xem, bên vách núi không ngờ còn thấy đôi chút dấu chân.

Thiếu niên này chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ, lại cực kỳ thông minh dẫn Dương Vũ tới vách núi. Còn ba gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia cũng bị tình huống bên này hấp dẫn đi tới. Mấy người tới bên cạnh vách núi, dùng mắt nhìn quả thật phát hiện ra mấy dấu chân mờ mờ. Đặc biệt là ngay cạnh vách vực này có một dấu chân, quả thực nhìn thấy rất ghê người, rõ ràng là nó được ấn sâu hơn một chút. Vừa thấy dấu chân này, lại nhìn xuống vực sâu vạn trượng kia, mọi người không khỏi phải hít sâu một hơi khí lạnh.

- Nhìn xu hướng này thì kẻ địch có lẽ bởi vì nguyên nhân nào đó mà dứt khoát nhảy hẫng xuống vực sâu này.

Một tên Ngưng Thần sơ kỳ nói. Ánh mắt Dương Vũ lóe lên không ngừng, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

- Ha ha Chưa chắc, ta thấy dấu chân này có lẽ là do kẻ địch cố ý lưu lại để hấp dẫn sự chú ý của chúng ta đi xuống vực sâu để điều tra. Còn hẳn có thể thực sự đã theo cách khác chạy trốn.

Lão già có tu vi cao nhất Ngưng Thần trung kỳ cười tủm tỉm nói, trong mắt bắn ra một tia tinh quang. Dương Vũ gật đầu nói:

- Đúng thế! Chúng ta không phải tin dấu hiệu giả tạo này!

Sau đó hẳn lại phân phó:

- Mọi người nghe lệnh, những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thì quan sát từ trên bầu trời, còn những tu sĩ Luyện Khí Kỳ thì tản ra điều tra xung quanh. Đối tượng tìm kiếm là một tên thanh niên, có mục tiêu khả nghi nào cũng không thể bỏ qua được.

- Vâng!

Chúng tu sĩ tuân mệnh, phân tán ra để điều tra xung quanh. Dương Vũ cũng bay lên không trung, tuần tra xung quanh, sắc mặt càng lúc càng âm trầm!

Một tên Luyện Khí sơ kỳ không chỉ đã giết mất hai tên thị vệ của mình mà còn kinh động cả thể lực của gia tộc trong phạm vi mấy trăm dặm!

Điều này không thể nghi ngờ đã hung hăng cho Kinh đô Dương gia hẳn một cái bạt tai!

Nếu không bắt được người này thì mặt mũi của Kinh đô Dương gia còn gì nữa?

Hơn nữa, trong lòng Dương Vũ còn mơ hồ đoán ra thân phận của thanh niên này cực kỳ bí ẩn, lúc trước còn ở chung một chỗ với Vân tiên tử. Khi tiến đưa, Vân tiên tử không nóng không lạnh dường như cố ý kéo dài thời gian

”Hav là, tên thanh niên này và Vân tiên tử”

Sắc mặt Dương Vũ âm tình bất định, nhưng ý nghĩ này chỉ chợt lóe qua trong đầu hẳn mà thôi!

Hẳn chung quy vẫn không tin được truyền nhân cao cao tại thượng của Dược Tiên cốc, thanh nhã thoát tục như Vân tiên tử lại coi trọng một tên tiểu tử Luyện Khí sơ kỳ.

Tuy nhiên, điều này càng khiến hẳn quyết tâm phải bắt giữ được Dương Phàm.

- Nhất định phải bắt tên này lại, giải đáp nghi vấn trong lòng ta

Trên người Dương Vũ bắt đầu khởi động một cỗ linh áp, lệ quang cũng liên tục lóe lên trong mắt.

**

Trong vực sâu vạn trượng, một khu vực âm u cách Dương Vũ chừng mấy dặm. Dương Phàm dẫm chân lên một mảnh đất thối rữa và ướt át, vách núi hai bên phủ đầy dây leo và rêu phong. Giờ phút này hẳn lại hoàn hảo vô khuyết (lành lặn) xuất hiện nơi này. Theo lý thuyết thì từ vách núi vạn trượng kia rơi xuống,

gần như không có chút may mắn thoát khỏi thương vong. Với độ cao và tốc độ rơi xuống khủng bố như thế thì do dù rơi xuống hồ nữa cũng không thể thoát khỏi kết cục tan xương nát thịt!

Nhưng Dương Phàm lại không tổn hao chút lông tóc nào cả!

Ánh mắt hắn không ngừng lóe lên, luôn bảo trì sự cảnh giác. đám sương sinh mệnh trong cơ thể dung nhập vào môi trường xung quanh, tinh thần đã sớm tiến vào Toàn Tri Mô Thức. nắm rõ hết thấy trong phạm vi hai trăm trượng. Đồng thời, trên tay hắn còn có thanh phi kiếm dài chừng ba thước, lóe ra lưu quang nhàn nhạt, khiến cho môi trường âm u xung quanh cũng sáng hơn một chút. Đây chính là Thanh Phong Kiếm, một trong hai thanh phi kiếm mà hắn có. Thanh kiếm này chính là hạ phẩm linh khí, là vật mà sư phụ Liễu Vô Ngân của hắn tặng cho hắn khi hắn tấn chức Ngưng Thần Kỳ. Đối với ba cảnh giới đầu tiên trong chín đại cảnh giới thì linh khí chính là pháp bảo cường đại nhất, thậm chí ngay cả một tên Ngưng Thần Kỳ nghèo túng cũng không có được một kiện linh khí nào!

Chính là nhờ thanh linh khí này, hơn nữa với cảnh giới thần thức Ngưng Thần hậu kỳ, Dương Phàm mới có thể với phép lực của tu sĩ Luyện Khí trung kỳ mà ngự kiếm phi hành, thông dong nhảy xuống vách núi gập ghềnh này. Đương nhiên, với hạn chế của pháp lực, Dương Phàm chỉ có thể miễn cưỡng phi hành ở trên bầu trời, hơn nữa tốc độ cũng rất thông thả. Đây chính là nguyên nhân khiến hắn không chạy trốn trên không trung. Sau một lúc, từ vách núi trong sơn động đột nhiên có một bóng đen lao ra đánh úp về phía hắn. Dương Phàm lạnh lùng cười. Thanh Phong Kiếm trong tay lập tức chém ra, hóa thành một đạo hình cung màu xanh nhạt, đánh mạnh vào hắc quang nà trước khi nó kịp ập vào người.

Phụp!

Máu tươi vẩy ra, một con dơi màu đen bị một kiếm của hắn chém thành hai đoạn!

”Nơi này không thể ở lâu!”

Dương Phàm biến sắc, nắm chặt Thanh Phong Kiếm, thân hình hắn như gió, nhanh chóng rời khỏi sơn động này!

Quả nhiên không lâu sau, từ trong sơn động kia có một đám dơi đen hình thành cả mảng lớn trào ra, nhìn cực kỳ kinh người. Đám dơi đen này cũng không phải là động vật bình thường mà toàn bộ đều là yêu thú bậc một. Nếu luận về sức chiến đấu thì hai ba con dơi như thế này không thể chống lại được một gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Nhưng nếu hình thành một mảng dơi đen như thế này thì cũng rất khủng bố, cho dù là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng phải kinh sợ. Dương Phàm dựa vào cảm quan cường đại nên cũng tránh thoát không ít uy hiếp ở trong tuyệt cốc này. Đi được nửa canh giờ, hắn cũng đụng phải không ít yêu thú bậc thấp, đều là các yêu thú bậc một. Đương nhiên, hầu hết các loại yêu vật đều bị cảm quan của Dương Phàm nhận biết trước nên thoả mái tránh né.

Địa thế bốn phía xung quanh Tú Ngọc Các đều rất hiểm ác. Bất kể là Thanh Giang hà hay là thâm sơn tuyệt cảnh này đều cực kỳ nguy hiểm!

”Không tồi, điều này khiến cho kế hoạch của ta có thể áp dụng được! Xem những tên kia điều tra ra ta như thế nào?”

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một tia cười lạnh.

”Việc cấp bách bây giờ là tìm một góc bí mật để ẩn nấp. Trốn dăm bữa nữa tháng trong tuyệt cốc này thì đám ruồi nhặng kia cũng phải từ bỏ mà thôi!”

Có thể ngự kiếm phi hành nhất định phải là những tu sĩ từ Ngưng Thần Kỳ trở lên. Chỉ có loại tu sĩ mới tạo thành uy hiếp đối với Dương Phàm. Nhưng thần thức Dương Phàm lại có được thần thức cảnh giới Ngưng Thần hậu kỳ, cùng với cảm quan rất cường đại trong trạng thái Toàn Tri Mô Thức nên cho dù là những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường đích thân tới cũng sẽ bị hắn biết trước.

Dương Phàm nhớ rõ thời điểm mình còn là Ngưng Thần sơ kỳ, thần thức nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài tới phạm vi vài chục trượng. Nhưng bây giờ, với Toàn Tri Mô Thức, hắn lại có thể cảm giác được phạm vi hai trăm trượng.

Đi tiếp tới phía trước thêm một đoạn khoảng cách. Dương Phàm liền cảm giác được trước mặt mình có một huyết động. Trong huyết động này truyền ra một trận gió tanh và mùi máu. Trong động huyết này không ngờ lại có một con độc mãng dài tới mấy trượng chiếm cứ.

Tinh thần Dương Phàm khẽ run lên. dĩ nhiên cảm nhận được sinh mệnh lực cường đại của con độc mãng này, độc tố ẩn chứa trong cơ thể nó cũng có thể giết người. Nếu chỉ luận về sinh mệnh lực thì con độc mãng này cũng không thua kém gì tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cả!

”Con độc mãng này hẳn là yêu thú bậc một đỉnh!”

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia chần chờ. Hẳn thân là một Dược sư. vừa lúc lại cần tài liệu trên thân của đám độc vật, có thể luyện chế ra linh đan hoặc độc đan. Ngoài ra. Dương Phàm cũng dự định tu luyện độc thuật nên hẳn cũng rất muốn thu được độc tố trong cơ thể độc mãng này. Nhưng yêu thú bậc một đỉnh thực lực cực kỳ cường hãn. độc thuật ẩn chứa trong cơ thể nó lại cực kỳ cường đại. những tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường nếu gặp phải hơn phân nửa là tránh đi thật xa.

Yêu thú chia làm chín bậc. tương kkk với chín đại cảnh giới của người tu tiên. Mỗi cấp bậc của yêu thú lại chia làm sơ giai. trung giai. cao giai và đỉnh giai.

Con độc mãng trước mắt hẳn hiển nhiên chính là yêu thú bậc một đỉnh giai. thực lực cực kỳ cường đại.

Dương Phàm hít sâu một hơi. chậm rãi đi về phía động khẩu. đám sương sinh mệnh trong cơ thể vận chuyển thành tia thành dòng. Hơi thở trên người hẳn được thu liễm tới cực điểm. đi tới bên cạnh huyết động kia thì con độc mãng mới cảm ứng được. Đột nhiên một trận âm phong từ trong huyết động tản ra. cũng mang theo một cỗ huyết tinh đáng sợ. Chợt con mãng xà dài tới mấy trượng như một tia chớp lao ra, nháy mắt đã bổ nhào tới trước người Dương Phàm. mở ra cái miệng to như bồn máu với bốn cái răng nanh sáng bóng.

- Tốc độ nhanh thật!

Tinh thần Dương Phàm rung động. thân hình nhanh chóng lui lại.

Con độc mãng kia không ngờ lại phun ra một mảnh khói độc màu lục. khoảnh khắc đã bao phủ cả phạm vi hai trượng.

Dương Phàm theo bản năng ngừng thở. nhưng trên người vẫn dính một chút khói độc. quần áo chỉ chốc lát đã hư nát. tan chảy, bắt đầu ăn mòn tới da thịt hẳn.

- Con độc mãng này thật đáng sợ!

Dương Phàm lúc này mới nhận ra mình đã xem thường yêu vật này, khói độc dính trên da hẳn lúc này mơ hồ bắt đầu phát tác.

61. Chương 61: Cửu U Tiên Quyền!

Dương Phàm nhanh chóng lùi lại. bay lên không trung, đám sương sinh mạng trong cơ thể không ngừng vận chuyển. hai chân giống như chuồn chuồn lướt nước liên tục chớp động trên vách đá. sau mấy lần hô hấp. cuối cùng thoát ly khỏi phạm vi công kích cùng áp bách của độc mãng này.

”Ti ti”

Độc mãng kia dựng nửa thân hình lên. hai tròng mắt lấp lóe hàn quang, nhìn chăm chú vị khách không mời mà đến ở phía trước, vẫn không ngừng phun ra nuốt vào khói độc màu xanh. Trên thực tế, sở dĩ Dương Phàm dám một mình chiến đấu với độc mãng này cũng bởi có chỗ ỷ vào. Bản thân hẳn là Dược sư. tu luyện loại công pháp nghịch thiên như ”Tiên Hồng Quyết”, thể chất trải qua biến dị cùng lột xác, người sẽ có khả năng phi thường. Trước đó hẳn từng nuốt vào một viên Xích độc đan lại hoàn toàn vô sự.

Trong ”Tàn Quyền - Luyện Khí Thiên” cũng có trình bày. sau khi tiến vào Luyện Khí Kỳ Dương Phàm sẽ dần dần có được Thân thể Thánh nông. về phần lúc đó sẽ có loại uy năng gì thì chính hẳn cùng khó có thể biết chắc được. Hơn nữa những ngày hẳn ở trên thuyền đã bắt đầu tu luyện Khu Độc Thuật, đó cũng là một nguyên nhân hẳn dám trên chộc một con độc mãng đỉnh cấp này.

Con độc mãng này khó chơi nhất chính là độc của nó. chỉ cần có thể khắc chế nó trên phương diện này vậy đối phó nó sẽ dễ dàng hơn một nửa.

Giờ phút này trên da thịt Dương Phàm lay dỉnh một chút khói độc mơ hồ có chút bị bỏng. cỗ độc lực này không ngờ còn muốn lan tràn trong cơ thể hắn. Nếu là tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường bị độc này lay dỉnh. không được một lát liền khó có thể nhúc nhích, nếu không có linh đan thần dược. trong vòng nửa giờ lực phủ ngũ tạng sẽ thối rữa mà chết. Trên da thịt của Dương Phàm mặc dù bỏng ngứa vô cùng. nhưng khó có thể xâm nhập vào trong cơ thể nữa thốn.

”Chi chi”

Khói độc đó ở trên làn da của Dương Phàm phát ra từng đợt âm vang cổ quái.

Nhưng làn da của Dương Phàm lại không ngờ không bị chút tổn hại nào. có lẽ đã từng bị ăn mòn cùng độc lực công kích. nhưng với thể chất biến thái của hắn. trong thời gian ngắn liền khôi phục lại. Thời gian một hai lần hô hấp qua đi, khói độc này toàn bộ tiêu tán. Dương Phàm hoàn hảo như lúc ban đầu. chỉ là quần áo bị hư hỏng một chút.

Độc mãng kia thấy tình cảnh như vậy, trong con mắt ti hí lộ ra một tia hoảng sợ. thân hình cương cứng tại chỗ. đáng vẻ kiêu căng biến mất hơn phân nửa. Nó cẩn thận vô cùng. gắt gao nhìn chằm chằm Dương Phàm. dĩ nhiên đã coi tu sĩ nhân loại trước mắt này như thiên địch.

- Ha ha! Gặp phải bản Dực sư coi như người không may mắn

Dương Phàm thấy khói độc của đối phương không thể tạo thành uy hiếp gì đối với mình. trong lòng lập tức bình tĩnh. ngay cả Khu Độc Thuật đã chuẩn bị tốt rồi cũng không có cơ hội sử dụng.

Quả nhiên, thân thể mình thành Thân thể Thánh nông rồi, đối với khói độc công kích có năng lực miễn dịch cường đại. Cộng với năng lực khôi phục biến thái của hắn. loại độc lực có thể độc chết tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường này lại không có tác dụng gì đối với hắn.

- Đi!

Trong mắt Dương Phàm lẹ quang lấp lánh. Linh khí hạ phẩm Thanh Phong Kiếm hóa thành một dòng sông xanh bay về phía độc mãng.

ầm ầm!

Hoa lửa bắn ra!

Quanh thân độc mãng đó khói độc lượn lờ. thân hình bắn lên dính chặt một chỗ với Thanh Phong Kiếm. phát ra từng đợt tiếng rên rỉ. Thân là một yêu thú đỉnh cấp. thân thể độc mãng này dĩ thường cứng cáp. không ngờ liên tục giao phong với Thanh Phong Kiếm của Dương Phàm mấy lần.

”Vèo”

Dương Phàm liên tục phát động công kích mấy lần cũng chưa tạo thành tính thương tổn thực chất đối với độc mãng. vội vàng thu hồi Thanh Phong Kiếm. Trong lúc nhất thời. hai bên tạm thời tiến vào trạng thái giằng co.

Không khí bị đè nén.

Thân hình độc mãng cứng lại. đầu run lên nhẹ nhẹ. Trong ánh mắt lóe ra một cỗ tử quang, mơ hồ phát ra một cỗ linh khí dao động.

Dương Phàm chỉ cảm thấy có một cỗ áp lực không nhỏ đang bức tới. Trong lòng hắn thập phần bình tĩnh. vội vàng thừa dịp cơ hội này khôi phục pháp lực. Lấy tu vi Luyện Khí trung kỳ của hắn muốn khống chế linh khí công kích chung quy có chút cố hết sức.

- Hay a!

Dương Phàm điên cuồng rót phép lực vào trong Thanh Phong Kiếm. thân kiếm thoáng chốc tăng lớn mấy lần. mũi kiếm không ngừng vang lên tiếng run rẩy, cả thanh kiếm lóe ra một quang ảnh sáng màu xanh biếc. một cỗ khí thế dâng lên ngang hàng với độc mãng.

”Xư”

Thanh Phong Kiếm nhanh như tia chớp phát ra một tiếng rít chói tai. những chiếc lá cây rụng trên núi không gió mà động.

Độc mãng kia cảm nhận được một cổ nguy cơ trí mạng. trong một kiếm đó quán chú một kích mạnh nhất của Dương Phàm hiện tại. cho dù là tu sĩ Luyện Khí đỉnh đỉnh thân tới đây cũng khó có thể cứng rắn chặn chiêu này.

”Vù vù”

Trên đầu độc mãng này phóng ra một đạo tử quang, một mảnh sương mù dày đặc giống như thực chất phụt ra. ngưng kết ở trên chiếc đầu cứng rắn của nó.

”Thịch thịch!”

Thanh Phong Kiếm chém vào trong đám sương mù dày đặc kia. Dương Phàm chỉ cảm thấy thần thức bị ngăn trở, phép lực ẩn chứa trong phi kiếm đang nhanh chóng tiêu hao. uy lực giảm mạnh.

Thân thể độc mãng đột nhiên khê lạt. phá bay Thanh Phong Kiếm ra.

”Vù”

Thanh Phong Kiếm bị đánh quay về, Dương Phàm thuận thế nâng tay triệu hồi nó. sắc mặt trở nên ngưng trọng hơn.

Mà trên thân độc mãng kia xuất hiện một đạo vết thương dài chừng một thước, máu đang tuôn ra. về mặt thống khổ, lẫn lộn trên mặt đất mấy vòng. sau đó bò chạy về phía huyệt động.

- Chạy đi đâu?

Dương Phàm nhanh chóng ngự kiếm đuổi theo. kẻ tài cao gan cũng lớn. trực tiếp nhảy vào trong huyệt động.

Tuy nhiên, hắn rất thông minh. không có lại gần độc xà kia. Thanh Phong Kiếm lại bay ra phát động công kích sắc bén linh hoạt đối với độc mãng. Dương Phàm vừa thao túng Thanh Phong Kiếm. một bàn tay vừa đẩy ra xuất một mảnh pháp quyết, linh quang rung chuyển, ánh lửa bay loạn.

”Xư xư xư”

Liên tục bốn năm viên hỏa đạn từ trong tay Dương Phàm bắn ra đánh trúng thẳng vào vùng khói độc. hào quang bùng nổ, từng đợt từng đợt nổ tung.

Hỏa đạn thuật có năng lực khắc chế khói độc nhất định. với cảnh giới linh hồn của Dương Phàm có thể liên tục phát động hỏa đạn thuật, uy lực không tầm thường. Trải qua một thời gian dài tiêu hao dần. dựa vào lực bền bỉ kinh người của mình. Dương Phàm đã đánh cho độc mãng đến mức hấp hối.

”Thốc”

Cuối cùng Thanh Phong Kiếm của Dương Phàm phát ra một công kích trí mạng. đâm thủng đầu độc mãng. Sau khi giết chết độc mãng nhất cấp đỉnh phong. Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi. trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Không chút chậm trễ. Dương Phàm lấy ra Ngự Trường đoản kiếm mổ dọc thân độc mãng. lấy ra túi độc. răng độc. cùng lớp da của nó. Mấy thứ này ngoại trừ là tài liệu luyện chế được. còn có thể dùng để luyện độc rất tốt.

Dương Phàm sửa sang lại đồ đạc. thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Độc mãng này cường đại hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của hắn. tuy là yêu thú nhất cấp nhưng cũng đủ sức địch nổi hai ba gã Luyện Khí hậu kỳ. Nhìn thân thể con độc mãng dài đến một trượng này, Dương Phàm lại lấy ra Ngự Trường Kiếm hoàn toàn mổ thịt nó rồi cắt ra làm nhiều mảnh nhỏ. Trong lòng hắn đã có dự tính. ẩn núp tại trong thâm sơn tuyệt cảnh này trong vòng nửa tháng, độc mãng này bản thân đã là một yêu vật nhất cấp đỉnh cũng là một vật đại bổ. Hắn cũng đang muốn thưởng thức chút thực phẩm tươi.

Rất nhanh hắn đã phanh bụng độc mãng ra.

Nhưng đúng vào lúc này, Ngự Trường Kiểm vô cùng sắc bén của Dương Phàm dường như đụng phải một vật gì đó cứng rắn ngăn cản lại.

- Đây là

Dương Phàm lấy dùng Ngự Trường Kiểm lấy ra một vật dính đầy ô uế. Sau khi phân biệt rõ ràng. Dương Phàm phát hiện ra vật đó dĩ nhiên là một quyển sách nhỏ. Cầm quyển sách đi rửa sạch sẽ, trong tay Dương Phàm lộ ra một quyển sách cổ được làm bằng một loại tài liệu vô cùng đen. trên mặt có chút chữ viết.

"Cửu u Ma Kinh - Tiền quyển"

Về mặt Dương Phàm trở nên kỳ quái. nhìn quyển bí điển cực kỳ quý hiếm này. Ở tu tiên giới. công pháp tu chân bình thường đều khắc ở trong ngọc giản. người tu luyện chỉ cần rót thần thức vào là có thể xem được.

Loại Ngọc giản này có thể phục chế thành nhiều phần truyền lưu cho hậu thế. Nhưng ngoại trừ ngọc giản ra. còn có một số vật đặc biệt. Chúng không thể phục chế. chỉ có thể truyền đơn lẻ.

Giống như quyển sách cổ màu đen trước mặt Dương Phàm không chỉ có tài liệu đặc biệt. hơn nữa còn thiết lập một cấm chế cường đại. chỉ có thể dung nhập tâm thần vào trong đó mới có thể lĩnh hội.

Dương Phàm cầm bản "Cửu u Ma Kinh - Tiền quyển", rót phép lực vào, mở ra trang thứ nhất. thần thức rót vào trong đó.

"Rè rè!"

Đột nhiên trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia hoảng sợ. sắc mặt dữ tợn khủng bố. lập tức ném quyển sách màu đen ra.

- Ma công thật bá đạo

Trống ngực Dương Phàm đập thình thịch, mặt không còn chút máu. mắt nhìn quyển sách màu đen nằm trên mặt đất thì thào nói. vô cùng kiêng kỵ.

62. Chương 62: Tu Luyện Độc Thuật

Dương Phàm trong lòng kinh hãi ánh mắt nhìn về phía quyển sách màu đen kia lộ ra vô cùng kiêng kỵ.

Vừa rồi tâm thần hần tiến vào trang đầu tiên liền bị pháp quyết bá đạo tuyệt luân kia cùng không gian đen tối vô tận khiến cho kinh sợ.

Trong trang đầu tiên của quyển sách đó là một không gian tối đen thâm thúy, giống như tuyệt thế ma uyên vậy. Một đám ký hiệu và ngọn lửa màu đen bùng lên. triển hiện công pháp vô cùng khó hiểu trước mắt Dương Phàm. khiến cho hần bước đầu lĩnh ngộ được công pháp tinh túy của ma đạo.

Bộ công pháp ma đạo này bá đạo hại người ích lợi mình. nếu tu luyện tới mức đại thành sẽ trở thành vô địch nhân gian.

Tuy nhiên. Dương Phàm chỉ có được công pháp tiền quyển, còn có hai quyển khác nữa không biết ở nơi nào.

Sau một lúc thật lâu. Dương Phàm lại nhặt quyển "Cửu U ma kinh" màu đen dưới mặt đất lên. cho nó vào trong túi trữ vật

Nhưng hần lại cảm thấy lo lắng. lại lấy nó ra thả vào thương khố trong Tiên Hồng không gian.

"Bộ ma công này ít nhất là một bộ công pháp cao cấp. ẩn chứa uy thế vô cùng bá đạo. Nếu để tu sĩ ma đạo biết chắc chắn ta sẽ rước lấy phiền toái vô cùng."

Trong lòng Dương Phàm cẩn thận cân nhắc. đồng thời cũng rất kỳ quái:

"Vì sao cuốn "Cửu u ma kinh - tiền quyển" này lại xuất hiện ở nơi tuyệt cảnh này. lại còn ở trong cơ thể một con độc mãng nữa chứ? Trong chuyện này đến tột cùng có cái bí mật gì không muốn người biết đến?"

Trong mười hai năm, hần ở Dương gia bảo đều luôn dốc lòng tu luyện, có thể nắm được tin tức về tu tiên cũng không nhiều lắm, mà đối với bí mật trong ma đạo lại càng có hạn. Cho nên, giờ phút này trong tay nắm một bộ công pháp ma đạo bá đạo tuyệt luân, lại không biết lai lịch của nó.

Nghỉ ngơi trong huyết động một lát, tinh khí thần đều khôi phục đến trạng thái đỉnh. Dương Phàm quyết định đi ra ngoài tìm một nơi bí ẩn, tạm thời tránh né một đoạn thời gian sau đó mới nghĩ cách rời đi. Đi ra khỏi huyết động của độc mãng, Dương Phàm tiến vào Toàn Tri Mô Thức, nắm rõ môi trường xung quanh rồi cẩn thận xuất phát tiến về phía trước. Trong quá trình này hần trốn qua không ít yêu thú cấp thấp. Không bao lâu sau, phía trước trở nên trống trải khoáng đạt, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng rừng rậm. Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ, liền gia tăng tốc độ đi về phía rừng rậm kia.

Rừng rậm này liên miên mấy chục dặm, phạm vi không nhỏ, bốn phía còn có núi đá, dòng sông, thác nước cùng với hồ nước nhỏ. Địa thế phức tạp như thế quả thực thích hợp cho Dương Phàm ẩn trốn, tránh né sự lục soát

Đi tới bờ sông, Dương Phàm thông qua Toàn Tri Mô Thức cũng cảm nhận được trong lòng sông có các loại cá di chuyển ngẫu nhiên có một hai yêu thú cấp Thấp. Dương Phàm lấy ra Thanh Phong Kiếm, thân hình bay lên không trung, dưới chân tỏa ra một cỗ linh khí dao động, ngự kiếm phá không trực tiếp bay qua vùng Trời trên con sông này. Hần ngự kiếm bay qua sông như vậy chỉ là muốn tránh bị yêu thú và sinh vật sống trong nước cùng tập kích. Sau khi hạ xuống mặt đất, hần lập tức Thu hồi Thanh Phong Kiếm. Ngự kiếm phi hành trong không trung chẳng những tiêu hao pháp lực mà còn dễ dàng bị người khác phát hiện.

Đi bộ thêm một lát, hần rốt cục tiến vào trong rừng cây âm u sâu thẳm. Trong phiến rừng rậm này cây cối cao lớn, cành lá dày đặc, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới. Trong không gian mơ hồ có một cỗ hàn khí, trong rừng cũng không thấy chim thú và yêu vật

”Nơi này thật là có chút quỷ dị”

Trong lòng Dương Phàm cảm thấy có chút bất an, liền chưa vội tiến sâu vào. Từ khi có được ”Cửu u ma kinh” kia, hần liền cảm giác được nơi này rất khác thường. Ở sâu trong rừng rậm này có lẽ có thứ cấm kỵ gì đó tồn tại

Dương Phàm dừng lại ở mảnh đất giáp với rừng rậm, thiết lập cấm chế quanh thân, bắt đầu khoan chân tu luyện. Đầu tiên, hần bắt đầu tu luyện tâm pháp trong Luyện Khí Thiên. Sinh mệnh trong cơ thể tuần hoàn liên miên không dứt, không ngừng phát triển lên, cùng môi trường xung quanh sinh ra một loại liên hệ thần bí khó lường. Chỉ là dựa vào tu luyện như vậy thì tốc độ tăng tu vi sẽ rất chậm. Dương Phàm chỉ cầu có Thể linh ngộ huyền bí trong đó.

Mất một hai ngày thời gian, sau khi lĩnh ngộ cùng ôn luyện tâm pháp Luyện Khí Thiên, Dương Phàm lại bắt đầu tu luyện mấy loại pháp thuật trong Thánh liệu thiên như Khô Mộc Công, Vũ Lộ Thuật, Ngọc cốt Thuật, Biến Hình Thuật, Ẩn Nặc Thuật, Hoàn Hồn Thuật, và Khu Độc Thuật.

Pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên có một đặc điểm chung chính là không hoàn toàn mang tính công kích. Nhưng phép thuật giống như vậy, Dương Phàm đều vừa học đã thông.

Pháp thuật trong Bảng Môn Tả Đạo Thiên cũng cơ sở tu luyện của ”Tiên Hồng Quyết”. Dương Phàm chỉ là muốn thử qua, lại cảm giác được thập phần khó khăn và không được tự nhiên. Chỗ không được tự nhiên đó giống như người bình thường đang chạy thẳng, đột nhiên lại phải chạy ngược lại vậy. Nhưng pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên đó Dương Phàm đều đã bước đầu học xong, khuyết thiếu chỉ là hỏa hầu và mức độ lĩnh ngộ bản chất của huyền cơ.

Hai ba ngày sau, Dương Phàm đã tu luyện thuần thục những phép thuật đó, hỏa hầu cũng tăng lên mấy phần. Lúc này, Dương Phàm cảm nhận được có chút đói bụng. Tính ra thì hần đã năm ngày năm đêm chưa ăn chút gì. Hiện tại mới có cảm giác đói một chút, điều này đã là siêu việt hơn hần tu sĩ Luyện Khí Kỳ và Ngưng Thần Kỳ bình thường rồi. Chỉ có tiến vào Trúc Cơ Kỳ mới có thể có cơ hội đạt được trình độ ích cốc nhất định.

Dương Phàm muốn nhìn một chút xem cơ thể mình rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu, vì thế liền không dừng lại mà tiếp tục tu luyện. Lần này hần lựa chọn tu luyện chính là một loại độc thuật trong Bảng Môn Tả Đạo Thiên - Khô Tịch Thiên Lý.

Mục đích căn bản của độc thuật này chính là khiến cho vạn vật thể gian cô quạnh tĩnh mịch mà chết. xóa bỏ hết thấy sức sống.

Dương Phàm tu luyện được một hai ngày đã bị trở ngại rất lớn. cảm giác dường như công pháp đang đi ngược lại vậy. Công pháp đi theo đường chính thống mới có thể thi triển Vũ Lộ Thuật cùng những pháp thuật y đạo khác. Công pháp đi ngược chiều cũng là độc thuật gạt bỏ sức sống đáng sợ.

Tổng cộng tu luyện bảy ngày, Dương Phàm mới có thể học được một chút bề ngoài của độc thuật Khô Tịch Thiên Lý này. về phần hiệu quả độc thuật này biểu hiện ra chỉ cần nhìn một vòng năng lượng xung quanh thân thể Dương Phàm. tất cả cây cối đều héo rũ mà chết liền có thể biết được một phần. Nếu tu luyện độc thuật này đến cảnh giới đại thành, một khi thi triển ra. tất cả sinh mệnh trên thế giới này mà bị nó bao phủ đều sẽ héo rũ mà chết. Nhân loại. yêu thú, thực vật đều không thể may mắn thoát được.

Dương Phàm mặc dù học tập bảy ngày nhưng trong khoảng thời gian này, ngoại trừ hắc ra không có một tia sinh cơ nào. cây cối héo úa. mặt đất hoang vu, ngay cả những sinh vật nhỏ bé cũng không còn tồn tại

”Độc thuật này quả thật lợi hại. trước mắt mặc dù không thể tạo thành uy hiếp đối với người khác. nhưng cũng có thể suy đoán một phần. Chỉ là khi ta thi triển độc thuật này luôn không được tự nhiên thông suốt. tu luyện tiến thêm một bước nữa cũng giống như đi ngược dòng nước vậy.”

Dương Phàm lúc này vui buồn lẫn lộn.

”Ừ ừ”

Đúng lúc này hắc cảm giác được bụng của mình vô cùng đói khát. Tính sơ qua một chút. Dương Phàm phát hiện chính mình trong vô tình lại ở trong rừng rậm này nửa tháng. Nửa Tháng vừa rồi nếu đổi là tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường, sớm đã chết đói. Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới có thể kiên trì được thời gian dài như vậy.

”Được! Ta không tin trong vòng nửa tháng mà người Kinh đô Dương gia vẫn ở xung quanh đây. không chịu rời đi.”

Dương Phàm từ trên mặt đất đứng lên. cài lại chiếc thắt lưng. sau đó đi tới bên bờ sông. lấy ra Thanh Phong Kiếm.

- Đi!

Linh Khí trong tay Dương Phàm phá không mà ra. đâm vào trong nước sông.

Trong nước liền dao động và hỗn loạn một trận. sau một lát Thanh Phong Kiếm xuyên nước đâm xuống cắm vào một con cá lớn khoảng hai ba cân. còn có thêm mấy con tôm nữa, rồi trở lại trong tay Dương Phàm.

- Ha ha

Tâm tình Dương Phàm sáng khoái hẳn đoán rằng những người đó đã đi rồi, liền đốt lên một đồng lửa ở trên bờ sông. lại lấy ra một chút thịt độc mãng trộn lẫn với tôm cá đó nấu thành một bữa ăn ngon.

- ừ, thịt độc mãng này giòn mềm vừa miệng, trong cơ thể dường như ấm áp hơn một chút

Dương Phàm không biết sự ấm áp đó thực ra chính là một cỗ độc lực. Dường nhiên, chút độc lực đó trước mặt thể chất biến dị của Dương Phàm trở nên bé nhỏ không đáng kể. ngược lại cảm giác vô cùng ấm áp lại giúp cho thịt càng thêm vài phần mỹ vị. Đúng vào lúc này, Dương Phàm mơ hồ cảm giác được không trung nơi đâu nấp xa xa có động tĩnh khác thường.

- Đó là

Dương Phàm ngưng mắt nhìn. không ngờ phát hiện một bóng người lơ mơ đang ngự kiếm phi hành.

Chẳng lẽ là người Kinh đô Dương gia.

Tâm thần Dương Phàm lập tức chấn động, sắc mặt trở nên âm trầm hơn.

63. Chương 63: Rừng Rậm Kinh Người.

Trong một nơi như thế này. Dương Phàm tin tưởng rằng cho dù là tu sĩ Ngưng Thần KỶ tiến vào trong rừng rậm cũng đừng hòng đuổi được hắn. Dương Phàm sớm cảm thấy rừng rậm này có chỗ quỷ dị. không dám xâm nhập. chỉ là từ giáp ranh tiến vào mép ngoài mà thôi. Hơn nữa phía ngoài rừng rậm có nhiều chỗ thoáng mở, cách con sông phía trước một khoảng không xa.

”Chẳng lẽ là người Kinh đô Dương gia? Nếu đúng là như vậy, một tu sĩ luyện khí sơ kỳ nhỏ bé như ta tại sao có thể khiến cho bọn họ tiêu phí tinh lực đến bậc này?”

Dương Phàm thập phần khó hiểu. hắn ở trong thâm sơn tuyệt cảnh này đã ẩn núp nửa tháng. Theo lý thuyết Kinh đô Dương gia cũng sẽ không giải quyết được việc gì. Vì một tu sĩ Luyện Khí KỶ mà trả cái giá đắt như vậy thật sự không đáng.

Ngay khi Dương Phàm rời khỏi bờ sông không lâu. một lão già ngự kiếm bay tới, đi quanh đồng lửa vẫn còn chưa tắt hết kia.

- Vừa rồi dùng Linh nhãn thuật rõ ràng thấy được một bóng người mà

Lão già thì thào tự nói. đi quanh chỗ giáp ranh giữa bờ sông và rừng rậm một hồi, ánh mắt nhìn chăm chú đồng lửa. Lão già này đúng là một trong những người Kinh đô Dương gia tham gia hành động lùng bắt lần này. là người có tu vi cao thâm nhất. Ngưng Thần trung kỳ!

Lão già ngưng thần này ánh mắt rực sáng, đột nhiên lấy ra một tấm phù triện, rót pháp lực vào trong đó. một đạo ánh sáng phóng lên cao. phạm vi mấy chục dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không đến một lát công phu. từ mấy phương hướng lại bay tới mấy người. Một gã thiếu niên áo trắng trong đó mặt đẹp như ngọc. khí vũ hiên ngang, đúng là thiếu chủ Kinh đô Dương gia. Dương Vũ.

- Ngô lão! Người phát hiện được manh mối gì rồi?

Dương Vũ từ lúc còn cách xa đã lên tiếng dò hỏi.

- Mời công tử nhìn đồng lửa bên bờ sông.

Ngô lão tỏ ý nói. Dương Vũ cùng hai gã tu sĩ Ngưng Thần KỶ khác cũng đều bay đến cạnh đồng lửa.

- Vừa rồi ta sử dụng Linh nhãn thuật, mơ hồ nhìn thấy được một bóng người trốn vào phía rừng rậm này. Người nọ đại khái là một nam thanh niên. khuôn mặt không có thấy rõ. Theo ta thấy người này hơn phân nửa là người công tử muốn đuổi bắt. nếu không không có phản ứng lập tức bỏ chạy như thế.

Ngô lão cười tủm tỉm nói.

- Một khi đã như vậy, bốn người chúng ta liền tiến vào trong rừng lục soát.

Ánh mắt Dương Vũ lạnh lùng nhìn chăm chú khu rừng rậm kia. Nửa tháng! Mọi người đều đã muốn buông bỏ. nhưng chỉ duy mình hắn không chịu. Bất kể như thế nào hắn cũng phải lùng bắt được tên đó. cần thận tra hỏi một phen.

- Chậm đã.

Ngô lão lắc đầu.

- Người có ý gì?

Dương Vũ hỏi. đối với lão già ngưng thần trung kỳ này hắn vẫn thập phần tôn trọng.

- Ta cảm giác được khu rừng rậm này có chút quỷ dị. các người có cảm thấy được một cỗ hơi thở âm trầm hay không.

Ngô lão nói. Ba người còn lại đều ngưng thần cảm nhận một chút. sau đó đều gật gật đầu.

- Khu rừng rậm âm u này đích xác có chút khác thường, tuy nhiên tiểu tử kia nếu dám đi vào. chúng ta vì có gì lại không dám?

Một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ lên tiếng nói. Dương Vũ gật gật đầu:

- Đúng vậy! Chúng ta đi vào lục soát một chút. thậm chí có thể cân nhắc phóng hỏa thiêu cháy khu rừng rậm này, bức tiểu tử kia đi ra.

- Khu rừng rậm này phạm vi khá lớn. địa thế bốn phía phức tạp. Nếu như phóng hỏa vậy thanh thế sẽ lớn. khói mờ bao phủ cũng có thể khiến cho người nọ bị bức vào trong sơn động càng sâu hơn. Chúng ta có lẽ tách ra lục soát. có thể tra xét được toàn bộ. để tránh cho tiểu tử kia vô thanh vô tức trốn thoát.

Ngô lão thập phần bình tĩnh nói. Nếu đuổi bắt một lượng lớn địch nhân. phóng hỏa thiêu cháy rừng rậm hoàn toàn có thể. Nhưng địch nhân chỉ có một người vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến cho tỷ lệ đối phương chạy trốn gia tăng.

- Ngô lão nói có lý.

Dương Vũ gật đầu. thầm nghĩ trong lòng: "Giùng càng già càng cay mà."

Sau khi mấy người làm ra quyết định. liền phân chia nhau ra bốn hướng bay vào trong rừng rậm. bắt đầu lục soát từ nơi vùng ven của rừng. Nhưng công việc lùng bắt này lại phi thường khó khăn. rừng rậm này cành lá dày đặc. Linh nhãn thuật đã bị trở ngại rất lớn. Thần thức của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ tỏa ra cũng có hạn. cho dù là Ngô lão với tu vi Ngưng Thần trung kỳ cũng chỉ có thể tra xét trong phạm vi mấy chục trượng mà thôi.

Dương Phàm ẩn núp tại một góc nào đó trong rừng rậm. thi triển Khô Mộc Công. thu liễm hơi thở trên người xuống tới mức cực điểm. Tựa vào một gốc cây đại thụ trông giống như một cành cây khô. không phát ra một tiếng động nào.

Dần dần thân thể hần cũng trở nên lạnh lẽo. không hề có một tia hơi hám nào. Ngay cả nhịp tim cùng hô hấp cũng sắp đình chỉ.

Ẩn nấp khí tức vốn là một sở trường của "Tiên Hồng Quyết".

Giờ phút này Dương Phàm thi triển Khô Mộc Công đến mức tận cùng. một chút hơi thở cũng không tồn tại. Đồng thời tâm thần hần tiến vào Toàn Tri Mô Thức. nắm trong tay phạm vi hai trăm trượng, hòa hợp với môi trường xung quanh làm một thể. Không chỉ như thế. Dương Phàm còn thi triển Ẩn Nặc Thuật khiến cho thân thể của mình hoàn toàn biến mất dưới ánh sáng ban ngày.

Tóm lại. dùng mắt nhìn thì nơi này quả thực không một bóng người.

Ngay cả dùng thần thức dò xét cũng khó có thể cảm thấy được dị thường nào. trừ khi thần thức đối phương đạt tới cảnh giới cao xa hơn Dương Phàm.

Nửa canh giờ qua đi, Dương Phàm cảm nhận được một tia thần thức đảo qua khu vực này, đại khái là tu sĩ Ngưng Thần sơ kỳ. Phạm vi cảm giác của Dương Phàm mở rộng hơn nữa. lập tức phát hiện người đó chính là Dương Vũ của Kinh đô Dương gia.

"Rốt cuộc là vì sao mà Kinh đô Dương gia lại gắt gao không tha ta như vậy?"

Dương Phàm tự tin hần là không có bại lộ thân phận. Sau khi suy tư một lúc thật lâu. hần đột nhiên liên tưởng đến Vân Tiên Tử của Dược Tiên Cốc. Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này. Điều duy nhất Dương Phàm có thể nghĩ tới chính là điểm này.

Ngày đó. sự tồn tại của mình đã khiến Dương Vũ có lòng nghi ngờ. Sau đó. Vân Vũ Tịch đã giúp đỡ hần kéo dài thời gian. hần lại giết chết hai thị vệ của Kinh đô Dương gia. thần bí mất tích.

Dương Vũ bay qua phía trên rừng rậm. Dương Phàm ở trong trạng thái Toàn Tri Mô Thức còn có thể cảm giác được khuôn mặt âm lãnh kiên quyết của hần.

Tuy nhiên, cho dù Dương Vũ bay qua đỉnh đầu Dương Phàm vẫn như cũ không có cảm giác được. Người mà mình đang tìm kiếm ngay phía dưới cách thân mình không xa. Dương Phàm cười lạnh trong lòng. giống như một gốc cây khô tựa vào cây đại thụ. dường như trở thành một bộ phận của rừng rậm.

Sau hai canh giờ qua đi, Dương Vũ và ba gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ đang tập trung ở trên bờ sông phía trước, từ cao xuống thấp đều bắt đầu tiến hành nghị luận.

- Không hề thấy bóng dáng. người nọ hoặc là đã đi sâu vào trong rừng rậm. hoặc là đã rời khỏi rừng rậm này.

Một gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ lên tiếng nói.

- Chúng ta nhiều người như vậy từ trên cao nhìn xuống, lại không có sương mờ bao phủ. hẳn không có khả năng vô thanh vô tức chạy trốn. Như thế xem ra kẻ này hơn phân nửa là đã tiến sâu vào trong rừng rậm này rồi.

Ngô lão trầm ngâm nói.

Dương Vũ thương nghị với Ngô lão một lát. rất nhanh đưa ra quyết định:

- Ta cùng với Ngô lão giám thị ở trên cao. hai người các người phân làm hai hướng tiến sâu vào trong rừng rậm. Nếu tiểu tử kia có thể đi vào, chúng ta cùng không cần phải sợ hãi.

"Vù vù"

Bốn vị tu sĩ Ngưng Thần KỲ phá không mà đi. Dương Vũ và Ngô lão bay tới không trung nhìn xuống khắp rừng rậm. Hai gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ khác là hai gã trung niên. vô cùng cẩn thận tiến dần vào nơi sâu trong rừng rậm. Càng vào sâu trong rừng rậm này, cổ hơi thở âm trầm băng lãnh kia càng trở nên nồng nặc. Vô hình chung, dường như có một đôi mắt đáng sợ đang nhìn kỹ bọn họ vậy.

Không bao lâu. một trong hai gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ đã tiến gần khu vực trung tâm rừng rậm. vẻ mặt hắn rất cẩn thận. mở rộng thần thức quét nhìn bốn phía. Dương Vũ và Ngô lão ở trên không cũng phân ra một bộ phận tinh lực quan sát. Bốn người bọn họ trước đó đã từng lục soát phía ngoài rừng rậm. chỉ còn lại khu vực trung tâm là chưa tìm kiếm. Nhân vật mục tiêu khẳng định ở trong khu vực trung tâm này.

"A!"

Đột nhiên một cổ gió lạnh thổi tới. tên tu sĩ Ngưng Thần KỲ kia vô duyên vô cớ rơi vào trong rừng rậm. phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Động tĩnh như thế khiến cho đám người Dương Vũ sắc mặt hoảng sợ.

Dương Phàm trốn ở phía ngoài rừng cây cũng nghe được một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, lông tóc trên người cũng dựng thẳng lên.

Tu sĩ Ngưng Thần KỲ kia rơi vào trong rừng rậm rồi không có một tiếng vang nào nữa. cứ như là hư không biến mất vậy.

- Mau trở lại!

Ngô lão ở trên cao quát một tiếng nhắc nhở gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ còn lại ở dưới.

"Vù"

Một cổ gió lạnh lại kéo tới. tên tu sĩ Ngưng Thần KỲ kia cùng không hề có sức phản kháng, rơi vào trong rừng rậm. một tiếng kêu thảm thiết lại truyền ra. Dương Phàm lại mơ hồ nghe được một tiếng kêu thảm thiết nữa. tâm thần run lên thảm nghĩ:

"Trong rừng rậm này rốt cuộc có cái gì đáng sợ tồn tại đây?"

Sau đó. hắn liên tưởng đến "Cửu u ma kinh" chính mình trong lúc vô ý có được.

- Chạy mau! Rừng rậm này thật đáng sợ!

Mất thấy hai gã tu sĩ Ngưng Thần KỲ trong nháy mắt liền chết hết. Ngô lão và Dương Vũ bị dọa cho phá mật. sắc mặt trắng bệch. trực tiếp phá không bay đi. đầu cũng không dám quay lại.

64. Chương 64: Ma Khí Hồi Phục.

Dương Vũ và Ngô lão sợ tới mức mặt không còn chút máu. trong ánh mắt lộ ra vẻ hồi hộp lo lắng. ngay cả đầu cũng không dám quay lại. thi triển pháp lực cao nhất ngự kiếm phi hành bỏ chạy.

Đồng thời với lúc đó. trong phiên rừng rậm âm u này tản mát ra một cỗ hơi thở băng lãnh và tức giận. lan tràn ra bốn phía. Từ khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được một cỗ ma khí đang chậm rãi hồi phục.

Cảm nhận của Dương Phàm cực kỳ cường đại. tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy cũng từ hai tiếng kêu thảm thiết kia. cùng với tình cảnh hai người Dương Vũ chật vật bỏ chạy. có thể đại khái phán đoán ra một kết quả đại khái. Giờ phút này cỗ ma khí kinh khủng khó hiểu kia đang chậm rãi khôi phục. không khỏi khiến hắn sợ hết hồn. Hai gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng không hề có sức phản kháng, vô duyên vô cớ chết đi. huống chi là một tu sĩ luyện khí kỳ nhỏ bé như hắn.

”Chạy thôi”

Dương Phàm cũng bất chấp việc gì. thân hình chớp động liền bay vọt lên. đập vào những cành cây dày đặc. như gió lốc bay ra khỏi bìa rừng rậm mà chạy đi. Hắn tuy rằng cũng có thể miễn cưỡng ngự kiếm phi hành. nhưng tốc độ chắc chắn sẽ chậm hơn nhiều so với cấp tốc chạy.

Trong cả quá trình này, Dương Phàm cảm nhận được dường như có một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn vào mình. Trong lòng hắn có vài phần sợ hãi. lại chưa từng mất đi lý trí. Trong rừng rậm âm u này khẳng định tồn tại một sự cấm kỵ nào đó. Nhưng vào lúc bình thường nếu không tiến vào khu vực trung tâm sẽ không gặp phải độc thủ. Thế nhưng từ khi ma khí kinh khủng kia hồi phục. Dương Phàm không dám kết luận như vậy. Bằng vào tốc độ nhanh nhất của mình chạy ra khỏi rừng rậm vô danh này. Vừa mới rời khỏi rừng rậm. Dương Phàm cảm giác được cỗ hơi thở băng lãnh đang tập trung vào thân mình đã tiêu tán đi hơn phân nửa.

”Rừng rậm vô danh này hơn phân nửa là một nơi cấm kỵ, không nên ở lâu. Trước mắt người Kinh đô Dương gia đã bị dọa cho vỡ mặt. tạm thời cũng không dám quay lại đây nữa.”

Dương Phàm lúc thì chạy bộ. lúc thì ngự kiếm phi hành. xuyên qua khu vực địa thế phức tạp núi sâu rừng hoang, cố gắng tránh xa rừng rậm vô danh kia. ở nơi bằng phẳng hoặc là nơi đồi núi hần đều cấp tốc chạy trốn. chỉ có khi gặp phải sông hồ hoặc nơi tuyệt cảnh hần mới bắt buộc phi hành trên không trung. Dương Phàm thập phần cẩn thận. cố gắng không phi hành trong không trung, như vậy rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác. Liên tục cấp bách chạy trốn mấy canh giờ. cho dù năng lực khôi phục thể lực của Dương Phàm có tốt đến đâu cũng đã là cố hết sức. tùy tiện tìm được một cái sơn động dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ.

”Ta hiện tại đã cách rừng rậm kia mấy trăm dặm. nơi này cũng vô cùng hẻo lánh. hần là sẽ không bị người của Kinh đô Dương gia tìm được.”

Dương Phàm trong lòng bình tĩnh. khoanh chân ngồi xuống, trong đầu bắt đầu suy tư về những chuyện liên quan đến rừng rậm vô danh kia.

”Tại sao ở trong thâm sơn tuyệt cốc lại còn có một nơi cấm địa như vậy, mà ta lại chưa từng nghe nói tới?”

Trong lòng Dương Phàm vô cùng nghi hoặc.

Hắn không biết cấm địa này. Nhưng cũng hiểu được. ngay cả Thiếu chủ Kinh đô Dương gia và mấy tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng hoàn toàn không biết chút gì về nơi này, đây cũng thật có chút cổ quái. Suy tư một lát. Dương Phàm thông qua Tiên Hồng Giới trên tay lấy ra một quyển sách nhỏ trong Tiên Hồng không gian.

”Cửu u ma kinh - Tiên quyền”.

Ánh mắt Dương Phàm lấp lóe không ngừng, chăm chú nhìn quyển sách cổ trong tay. Tiếp tục hồi tưởng về phiên rừng rậm khủng bố kia, trong lòng lại ngổn ngang những điều khó hiểu. Khi bắt đầu chạy khỏi rừng rậm vô danh kia hần từng cảm giác được một cỗ ma khí khủng bố đang hồi sinh. chính điều đó khiến cho người khác khiếp sợ. Mà quyển sách cổ quý hiếm này ghi lại một bộ ma công bá đạo tuyệt luân. Có lẽ giữa hai chuyện này có sự liên hệ gì đó. Đồng thời trong lòng Dương Phàm còn sinh ra một ý niệm trong đầu:

”Trong tay ta có bộ ma công cường đại này. có nên tu luyện thử một chút hay không”

”Tiên Hồng Quyết” tuy rằng vô cùng huyền bí, bác đại tinh thâm. được xưng là nghịch thiên. Nhưng khuyết thiếu thần thông công kích. Từ trên mức độ nào đó mà nói. nó tựa như một bộ công pháp phụ trợ. không tôn sùng chiến đấu cùng công kích. thậm chí coi như là một loại phép thuật bàng môn tà đạo.

””Tiên Hồng Quyết’ có thể giúp ta được trường sinh bất tử. dung mạo không già. thậm chí tuổi thọ so với tu sĩ cùng cấp nhiều hơn gấp đôi. Trong khi đó. công pháp này không có thần thông công kích cường đại.”

Sắc mặt Dương Phàm dần dần trở nên ngưng trọng, thần thức thoáng quét qua bốn phía. cũng không thấy có gì khác thường. Vì thế hắn liền thiết lập một cấm chế bí ẩn tại sơn động này. Sau đó. Dương Phàm cẩn thận mở trang đầu tiên của quyển sách màu đen ra. thần thức rót vào trong đó. trong phút chốc lại cảm giác được một không gian hắc ám thâm thúy, vô số ký hiệu và ngọn lửa chớp động. khiến cho tâm thần hắn cùng phải sợ run, chịu đựng áp lực khó tin. Đồng thời những công pháp huyền bí không thể tiếp xúc kia không ngừng xoay quanh trong đầu hắn.

Trong quyển bí điển màu đen này dĩ nhiên không có một hình thức nào về khẩu quyết công pháp. ảo diệu cũng gần giống như ”Tiên Hồng Quyết” vậy.

Như vậy, nó chỉ có thể truyền lưu đơn lẻ trao tay, rất khó phục chế lại.

Tìm hiểu một lát. Dương Phàm chỉ cảm thấy tinh thần tiêu hao rất lớn. cũng chỉ cảm nhận được một chút bề ngoài của bộ công pháp ma đạo này.

”Xem ra với tu vi hiện tại của ta. tìm hiểu bộ ma công này còn không được.”

Dương Phàm khôi phục bình tĩnh. tạm thời bỏ qua việc tìm hiểu Cửu u ma kinh. Công pháp ma đạo không thể so với công pháp chính đạo. cần tiến hành tu luyện theo tuần tự. Phương pháp tu luyện có chút hung hiểm và quỷ dị. chỉ cần một chút sơ ý liền có thể đi vào con đường vạn kiếp bất phục.

Lại nghỉ ngơi một lát. pháp lực và tinh thần của Dương Phàm cũng khôi phục đến trạng thái đỉnh.

Không dừng lại lâu. hắn nhằm một phương hướng rồi không ngừng lặn lội đường xa.

Để đảm bảo an toàn. Dương Phàm cố gắng không ngự kiếm phi hành. đi bộ và chạy trốn. xuyên qua khắp chốn nguy hiểm. hy vọng sớm ngày có thể rời khỏi phiến rừng núi khỉ ho cò gáy này, trở lại Vụ Liễu trấn.

Đương nhiên, trên con đường gian nan này Dương Phàm cũng phát hiện được một số loại dược liệu linh thảo. thu hoạch cũng không nhỏ. Thông qua thực tiễn học hỏi và phân tích. y đạo và kinh nghiệm của hắn đã gia tăng lên mấy phần. Cứ như vậy, lộ trình gian nan nguy hiểm của Dương Phàm từ buồn tẻ vô vị trở nên lý thú ngập tràn. ngay cả tâm tư về nhà cũng không tha thiết như trước.

Đi trong hai ba ngày, Dương Phàm chém giết mấy yêu thú bậc thấp. thu được mấu cọng kỳ hoa dị thảo có chút quý hiếm. những dược liệu bình thường khác thì được khá nhiều. Rốt CUỘC đến ngày thứ tư. khi mặt trời lặn xuống đằng tây, hắn đi dọc theo một dòng suối nhỏ liền phát hiện từng đạo từng đạo khói bếp bốc lên.

Một thôn xóm nhỏ không xa xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Dương Phàm thoải mái thở ra một hơi. vẻ mặt vui mừng ngời:

”Đi nhiều ngày như vậy, gian khổ bốn ba toàn là một vùng khỉ ho cò gáy, nào là độc thảo nào là yêu vật Hiện tại cuối cùng cùng nhìn thấy có người rồi”.

Tại một vùng biên khác. những người Kinh đô Dương gia tham gia hành động lùng bắt chỉ còn lại hai gã tu sĩ Ngưng Thân Kỳ. Dương Vũ và Ngô lão. cũng đều đã quay về gần tới Tú Ngọc Các.

Rời khỏi khu rừng rậm vô danh kia được nửa ngày, bọn họ lại can đảm quay trở lại, từ rất xa liếc mắt nhìn một cái. Kết quả là từ khoảng cách rất xa bọn họ vẫn có thể cảm nhận được ma khí cuộn cuộn từ trong rừng rậm vô danh kia tràn ra.

Hơn nữa. cỗ ma khí này không ngờ còn đang không ngừng tăng lên. trong phạm vi một trăm dặm dĩ nhiên chim thú đều tuyệt tích. ngay cả đám yêu vật cũng thoát đi rất xa. Dương Vũ và Ngô lão ở lại Tú Ngọc Các chờ nửa ngày.

Trong phút chốc. một đạo thanh quang từ chân trời bay xẹt qua. giáng xuống một vị trung niên thư sinh về mặt ôn hòa.

- Từ tiên sinh! Rốt cuộc ngài đã tới rồi!

Dương Vũ sắc mặt vui mừng. Ngô lão kia cùng vội vàng cúi người thi lễ với trung niên thư sinh. thần sắc có chút cung kính. Trung niên thư sinh này chính là Từ tiên sinh đã đi cùng Dương Vũ tới Nam Dương gia lần trước. Ngày đó. Từ tiên sinh ở trong biệt viện của Dương Phàm thi triển ra phép thuật hàn băng, cũng ra tay tra xét thực giả chuyện Dương Phàm tán công.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta thấy hai người các ngươi rất hoảng loạn. tâm tình còn chưa ổn định.

Từ tiên sinh ngồi xuống, không vội không vội hỏi.

- Chuyện tình là như vậy

Dương Vũ không dám giấu diếm. thuật lại sơ lược những chuyện đã xảy ra một lần.

- Vì một tu sĩ Luyện Khí Kỳ nho nhỏ mà các ngươi lại phát động nhiều nhân lực như vậy? Lại còn tổn hại hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nữa.

Về mặt Từ tiên sinh ngưng trọng, sau đó lại trầm giọng nói:

- Hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia là chết như thế nào. không được úp úp mở mở.

- Bọn họ Khi bọn họ tiến vào trong rừng rậm quỷ dị kia, đột nhiên ngã xuống rồi kêu lên thảm thiết mà chết đi, sau đó ngay cả một tiếng động cũng không có vang lên.

Dương Vũ thấp giọng nói.

- Rừng rậm quỷ dị?

Từ tiên sinh sắc mặt khế đổi hỏi:

- Khu rừng rậm đó phải là khu rừng nằm về phía bắc Tú Ngọc Các. sâu trong thâm uyên tuyệt cốc không?

- Đúng vậy! Từ tiên sinh ngài làm sao lại biết?

Dương Vũ về mặt kinh ngạc.

- Không ngờ là nơi đó

Về mặt Từ tiên sinh kịch biến. bật đứng dậy "vụt" một tiếng, trong ánh mắt lộ ra mấy tia ngưng trọng và kinh hãi. Dương Vũ và Ngô lão thấy Từ tiên sinh phản ứng mạnh mẽ như vậy, trong lòng cũng cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

- Từ tiên sinh! Khu rừng rậm vô danh kia rốt cuộc là như thế nào?

65. Chương 65: Thế Ngoại Đào Viên

Dương Vũ và Ngô lão đương nhiên nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc. vừa hồi hộp sợ hãi vừa cũng không kìm nổi sinh lòng hiếu kỳ. Hai người thở mạnh cũng không dám thở một cái. nhìn Từ tiên sinh đức cao vọng trọng trong gia tộc.

Sắc mặt Từ tiên sinh ngưng trọng, về mặt phức tạp lộ ra đủ loại tâm tình bất định. có kinh sợ. có lo lắng. có chờ mong. Hai tay vắt chéo sau lưng. nhẹ nhàng cất bước chậm rãi đi trong phòng.

Sau một lát. Từ tiên sinh dần dần tỉnh táo lại. hắt thở ra một hơi. ánh mắt đột nhiên đảo qua hai người.

Dương Vũ và Ngô lão lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực không thể chống lại, trong lòng vô cùng bất an.

- Các ngươi có thể sống trở về đã là chuyện vô cùng may mắn!

Từ tiên sinh thu hồi ánh mắt thần nhiên nói với hai người:

- Các ngươi phải nhớ kỹ, sau này không được phép quay lại nơi đó nữa.

- Sẽ không đâu. cho dù cho chúng ta một trăm lá gan cũng không dám quay lại.

Ngô lão trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

- Từ tiên sinh! Ngài có thể nói cho chúng ta biết cánh rừng rậm vô danh đó rốt cuộc có gì bí ẩn vậy, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ngay cả lực trả đòn cũng không có. liền bị diệt một cách khó hiểu.

Dương Vũ vẫn có chút tò mò.

- Việc này các người không nên hỏi tới.

Từ tiên sinh quả quyết nói:

- Còn nữa. Vũ nhi! Người mau chóng trở lại Kinh đô đi. gia chủ rất lo lắng tới sự an nguy của người. Mặt khác. lần này gia tộc tổn thất hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. việc này nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

- Vâng. đệ tử lập tức trở về.

Dương Vũ cúi đầu. hẳn biết mình lần này đã gây ra đại họa. Vì một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ nhỏ bé mà khiến cho gia tộc tổn thất hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, về tình về lý đều không thể nói cho qua được.

Hai người này không dám chậm trễ. lập tức ngự kiếm phi hành chạy về Kinh đô Ngự Dương quốc.

- Cửu Ulần trước cũng đã hai trăm năm rồi

Từ tiên sinh ngây ngẩn đứng tại chỗ. ngẩng đầu nhìn bầu trời. trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc. thì thào tự nói nhỏ:

- Không biết Kinh đô Dương gia có thể chiếm được một phần ích lợi trong đó hay không.

”Vèo”

Từ tiên sinh khẽ dậm chân ngự Lam Tinh Phi Kiếm bay về phương hướng rừng rậm vô danh.

Rời khỏi rừng rậm vô danh. gian khổ bốn ba trong ba bốn ngày, Dương Phàm ngoại trừ thu được một số tài liệu ra. cũng từ thực tiễn lĩnh ngộ được không ít y đạo và học thức. Ngày thứ tư hẳn rốt cục nhìn thấy khói bếp từ một thôn xóm nhỏ an bình đang bốc lên. Giữ thôn là một hàng cây xanh ngắt. một con sông nhỏ chảy qua. đầu thôn là một chiếc cầu gỗ cổ xưa. Tại trong tuyệt cảnh này có thể gặp được một nơi thế ngoại đào nguyên thế này, Dương Phàm cũng cảm thấy rất may mắn.

Giờ phút này hẳn thân trong tuyệt cảnh. nếu như không dựa vào phi hành còn không biết phải mất bao lâu thời gian mới có thể trở lại Vụ Liễu trấn. Nếu nơi này có người ở. Dương Phàm liền vui vẻ cất bước tiến vào.

Đi qua cây cầu gỗ. Dương Phàm thấy được nơi bờ sông có mấy thôn nữ đang giặt quần áo. họ đều nhìn vị khách không mời mà đến này với ánh mắt tò mò. Dương Phàm mỉm cười. cổ hơi thở tự nhiên và hòa ái không hề thu liễm. cả người giống như dung nhập vào trong tự nhiên vậy, không khỏi khiến cho người khác sinh ra hảo cảm.

- Công tử là người phương nào. há không phải người Dật Hà thôn chúng ta. tới nơi này có việc gì sao?

Một thiếu nữ thanh Tú mắt sáng. răng trắng nhẹ nhàng đứng dậy, nho nhã lễ phép hỏi. Thoạt nhìn tựa như là một tiểu thư biết lễ nghĩa vậy.

- Tại hạ họ Dương, trong lúc lạc đường tình cờ đến quý thôn.

Dương Phàm cười nói thuận tiện liếc mắt đánh giá cô gái này một chút. Chỉ cảm thấy nàng linh hoạt siêu quần. mộc mạc tự nhiên, đáng người cân đối nhan sắc cũng rất đẹp. So với nữ nhi tu tiên giới và thế tục. thì thiếu nữ này khiến cho người khác một loại cảm giác tươi mát trong sáng. Trong quan sát của Dương Phàm. thấy được trong số những thôn nữ này ngoại trừ cô gái trước mặt ra cũng không còn ai có được khí chất thần nhiên như thế.

Thiếu nữ này cũng cảm nhận được ánh mắt đánh giá không chút che giấu nào của Dương Phàm. khuôn mặt khẽ đỏ lên. nhưng vẫn không mất lễ nghi nhẹ giọng nói:

- Tiểu nữ là Lạc Thủy. công tử đã có duyên đến với Dật Hà thôn liền là khách quý của thôn. Gia gia ta là một người già tri thức uyên bác và thập phần hiếu khách. Công tử có thể đi tới nhà ta làm khách.

- Ha ha! Nếu như vậy ta liền dựa theo ý chủ nhân vậy.

Dương Phàm vui vẻ đi theo Lạc Thủy cô nương vào trong thôn. trong lòng sinh ra hảo cảm đối với những người thuần phác. hiếu khách nơi này.

Mới vừa đi vào tới thôn, từ rất xa liền nghe được mấy tiếng chó sủa.

”Gâu gâu”

Nghe thanh âm này dường như đến với ý đồ không tốt

Dương Phàm vẻ mặt mỉm cười. thong dong cất bước. mấy con chó nhà chạy đến gần hẩn không ngờ ánh mắt trở nên ngoan ngoãn, tiến lại gần thè lưỡi liếm liếm ống quần hẩn. Lạc Thủy thấy tình cảnh này hé miệng cười nói:

- Dương công tử quả nhiên là người thiện lương, ngay cả những súc vật này nhìn thấy cũng trở nên hòa thuận như vậy.

- Tại hạ là một Dược sư. biết chút y đạo.

Dương Phàm cười nói.

- Dược sư?

Lạc Thủy hai mắt tỏa sáng. lộ ra một vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Công tử ngài cũng là Dược sư?

- Đúng vậy, chẳng lẽ trong thôn này cũng có Dược sư sao?

Dương Phàm gật đầu tò mò hỏi.

- Chính là gia gia ta. ông cũng là Thôn trưởng nơi này.

Lạc Thủy bật cười mừng rỡ, kéo cánh tay Dương Phàm chạy về phía nhà nàng. Vẻ mặt Dương Phàm xuất hiện một tia cổ quái Lạc Thủy này vừa rồi nhìn như hiểu biết lẽ nghĩa, hiện tại lập tức hoạt bát cởi mở như thế. Tuy nhiên, hẩn cũng bị cô gái thuần phác hiếu khách này cuốn hút. tâm tình trở nên sáng khoái.

Lạc Thủy kéo Dương Phàm chạy một lát. giật mình nhận ra. phát hiện mình không ngờ kéo tay một nam tử xa lạ. khuôn mặt cười lập tức ửng đỏ như máu. lại có vẻ ngượng ngùng vội vàng buông tay Dương Phàm ra.

Dương Phàm như cười như không nhìn nàng một cái. không nói gì. khiến cho nàng càng xấu hổ hận không có cái lỗ nào để chui vào.

- Lạc cô nương giản dị hiếu khách như vậy, thịnh tình này Dương mỗ không thể chối từ. nghe nói gia gia cô nương cũng là dược sư nên vô cùng hiếu kỳ.

Dương Phàm nói sang chuyện khác. để Lạc Thủy từ trong ngượng ngùng xấu hổ quay trở lại.

- Công tử mời. đây là nhà của ta.

Lạc Thủy cảm thấy buông lỏng. cảm giác người xa lạ trước mặt có một loại khí chất hoàn toàn khác với những nam tử trong thôn khác. nàng không dám nhìn thẳng ánh mắt Dương Phàm. đi phía trước dẫn đường cho hẩn.

Mới đi vào biệt viện này, Dương Phàm liền nhạy cảm phát hiện một cổ hương vị dược thảo kỳ dị. tâm thần khẽ chấn động. Đi vào trong viện. hẩn dễ dàng thấy được nơi đây nuôi trồng không ít dược liệu. có rất nhiều loại là một số dược liệu quý hiếm. Thậm chí hẩn còn thấy được mấy thứ thiên tài địa bảo. nhìn niên đại không ngờ có mấy trăm năm.

”Chẳng lẽ gia gia của Lạc Thủy cô nương cũng là Dược sư tu tiên giới?”

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

Được sư bình thường rất khó nuôi trồng được nhưng kỳ hoa dị thảo nơi tu tiên giới này.

- Gia gia! Nhà ta có khách!

Lạc Thủy thở nhẹ một hơi, liền để Dương Phàm tiến vào trong phòng ngồi xuống, thuận tiện rót cho hắn một chén trà.

Dương Phàm khẽ hấp một ngụm, chỉ cảm thấy một cổ hơi ấm kỳ dị chảy vào trong cơ thể, chợt lại chuyển hóa thành một cỗ thơm mát, kỳ diệu vô cùng.

Đây là trà gì?

Dương Phàm kinh hãi, bất quá chỉ mới hấp một ngụm liền mơ hồ cảm giác tu vi của mình tinh tiến được một phần.

”Chẳng lẽ trưởng thôn nơi đây là một vị danh y lánh đời.”

Dương Phàm cảm thấy hưng phấn, đúng lúc vừa mới chuẩn bị nâng chung trà lên uống tiếp chợt nghe được một thanh âm thờ đốc già nua truyền đến:

- Thửv nhi là ai đó?

Theo âm thanh này truyền tới, một lão già lưng còng tập tễnh từ trong phòng đi ra, khi nói chuyện còn ho khan mấy lần.

Đến khi Dương Phàm chân chính nhìn thấy lão già lưng còng này, sắc mặt cả kinh, thôn trưởng gia gia mà Lạc Thủy cô nương nói dĩ nhiên là một người tàn phế. Dương Phàm có thể nhìn thấy một chân của lão đã gãy, không hề có một tia lực lượng nào, trên người dường như còn có trọng bệnh gì đó, nói chuyện hữu khí vô lực, còn không ngừng ho khan. Một lão già như vậy lại có thể là một vị danh y lánh đời sao?

Dương Phàm không khỏi sinh ra hoài nghi đối với suy đoán của mình, có danh y nào mà ngay cả bệnh của mình cũng không thể chữa khỏi chứ?

66. Chương 66: Kỳ Nhân Lánh Đời

- Thì ra là người trong đồng đạo. Tiểu huynh đệ, mời ngồi.

”Người trong đồng đạo?”

Dương Phàm nao nao, cũng lập tức hiểu rõ, lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, ngài làm sao nhìn ra thân phận tại hạ.

Lão già lưng còng này ám chỉ đồng đạo đương nhiên là chỉ thân phận được sư của hai người, trước đó cháu gái Lạc Thủy của lão cũng đã nhắc tới. Lão già lưng còng tùy ý ngồi xuống, Lạc Thủy dâng trà lên cho hắn rồi đứng ở một bên lắng nghe, cũng tò mò hỏi:

- Gia gia! Vì sao gia gia thấy được mà con lại không nhìn ra?

Liếc mắt một cái liền nhìn xuyên thấu Dương Phàm thân là được sư, có thể thấy được ánh mắt của thôn trưởng sắc bén nhường nào, so với hai tròng mắt ảm đạm của hắn hoàn toàn trái ngược. Lão già lưng còng này tuyệt đối không đơn giản, Dương Phàm cảm thấy thất kinh, nhưng bề ngoài vẫn không chút đổi sắc.

- Ha ha! Lão phu chỉ dựa vào cảm giác. Hơn nữa loại cảm giác này chưa từng nhầm lẫn. Nếu là được sư, mặc kệ cách ăn mặc và phục sức thế nào, ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Lão già lưng còng như cười như không cười nhìn Dương Phàm, nâng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác đó quá thật vô cùng tao nhã.

- Cảm giác?

Dương Phàm bán tín bán nghi.

Lạc Thủy lại hoàn toàn không tin. bĩu môi trợn mắt hừ một tiếng nói:

- Gia gia lại nói ba hoa rồi, có phải vừa rồi nghe lén con nói chuyện với Dương công tử hay không?

A!

- Người không tin cũng thế

Lão già lưng còng cười khỏ nói, chợt lại hỏi Dương Phàm:

- Tiểu huynh đệ. người có ý kiến gì không?

Dương Phàm suy tư một lát. sắc mặt nghiêm túc nói:

- Nếu lời tiên bói nói không giả. vậy chính là được trung chi vương, y giả chi thánh, thuật y đạo đã đạt tới một cảnh giới thành thạo không thể tưởng tượng. (được trung chi vương. y giả chi thánh: Vua trong giới được sự. thánh trong những y nhân)

- Lời nói của tiểu huynh đệ rất có ý tứ. ta thấy người cũng có chút thuận mắt. Năm nay mới mười tám tuổi mà đã có được tu vi và nhân lực như vậy. tạo hóa sau này không nhỏ. Nếu có hứng thú. có thể lưu lại trong thâm sơn tuệ cảnh này cùng ta một thời gian. người và ta cùng thảo luận nghiên cứu thuật y đạo một chút.

Lão già lưng còng tủm tỉm cười. trong ánh mắt vốn đục ngầu không ánh sáng kia đột nhiên toát ra một tia tinh quang, sau giây lát rồi biến mất. Dương Phàm trong lòng cả kinh. thầm nghĩ xem ra đối phương đã nhìn ra tuổi chính xác của mình rồi sao?

Hắn đã thi triển khô mộc công. giấu kín hơi thở trên người mình xuống đến mức tận cùng. cho dù có thần thức quét qua cũng khó có thể đánh giá tuổi cụ thể của hắn.

- Ý của tiểu huynh đệ thế nào?

Lão già lưng còng hỏi.

- Dương công tử! Đã như thế người cứ ở lại thôn Dật Hà chúng ta một thời gian.

Lạc Thủy cô nường lộ vẻ chờ mong nói.

- Đa tạ tiên bói!

Dương Phàm vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ. Lão già lưng còng trước mắt này trên phương diện y đạo tuyệt đối có trình độ không thể tưởng tượng, nói là cùng nhau nghiên cứu còn không bằng nói truyền thụ kinh nghiệm của mình cho ta.

- Dương huynh đệ khách khí rồi. Người và ta gặp nhau coi như cũng có duyên. Lão phu cũng biết chút thuật xem tướng, biết được nhân sinh của người sẽ thay đổi rất nhanh. Trước mắt tuy rằng là thời điểm rơi xuống thung lũng. nhưng sau này tạo hóa cùng là không thể hạn lượng.

Lão già lưng còng thông thả nói.

Dương Phàm vừa nghe xong lời ấy, trong lòng lại càng nổi sóng.

Nhân sinh thay đổi rất nhanh không phải là chỉ mình một đêm tán công sao. Từ thiên tài tu tiên cao cao tại thượng biến thành một phế nhân?

Trước mắt đang rơi vào trong thung lũng? Cũng là chỉ thực trạng hiện tại của Dương Phàm. làm việc gì cũng rất ần nhẫn. thậm chí còn bị người đuổi giết. Trong tình cảnh đó. Dương Phàm thân mang kỳ ngộ. đạt được Tiên Hồng Giới. chỉ cần nằm gai nếm mật. ần nhẫn một thời gian tự nhiên không thành vấn đề.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên bói?

Dương Phàm thực sự cảm thấy kính nể. đối với thần thông của lão già này sinh ra một chút kính sợ. Có thể gặp được kỳ nhân như thế ở trong thâm sơn tuệ cảnh này cũng coi như là một cơ duyên của mình.

Người tu tiên truy tìm con đường trường sinh bất tử. bắt buộc phải tự mình trải nghiệm tất cả đau khổ và khảo nghiệm, nếu muốn tu thành chính quả. thiên phú. nghị lực. cơ duyên tạo hóa chính là ba nhân tố quan trọng nhất.

Trong đó cơ duyên tạo hóa là mù mờ bất định nhất.

Dương Phàm cảm giác hiện tại bản thân mình như gặp được đại kỳ ngộ thứ hai trong đời, gặp được kỳ nhân.

- Ha ha! Lão phu chỉ là một người vô danh. nói ra cũng không người nào biết đến. Tiểu huynh đệ cứ gọi ta một tiếng tiền bối là được rồi, không cần chú ý.

Lão già lưng còng hiển nhiên không định nói ra tên thật của mình.

Dương Phàm cũng không cảm thấy kỳ quái. liền cùng nói chuyện với lão già lưng còng.

- Trong nhà tiền bối chỉ có hai người là ngài và Lạc Thủy cô nương thôi sao?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Đúng vậy! Thực ra đứa cháu gái này của ta vốn là người trong thôn. từ nhỏ đã mất cha mẹ. ta thấy nó thiên phú bất phàm mới nhận nó làm cháu gái. năm nay mới mười sáu tuổi.

Lão già lưng còng cười đáp. trong ánh mắt nhìn về phía Lạc Thủy lộ ra vài phần từ ái.

Sau đó. Dương Phàm lại lĩnh giáo lão già lưng còng một số kiến thức y đạo. rất nhiều vấn đề đều vô cùng sâu xa và khó hiểu. Nhưng bất kể Dương Phàm hỏi cái gì. lão già lưng còng đều có thể nhất nhất giải đáp. Hơn nữa bình tĩnh suy một ra ba phân tích bản chất vấn đề vô cùng sâu sắc.

Cho đến lúc này. Dương Phàm đã hoàn toàn tôn sùng và bội phục lão già lưng còng này.

Theo thời gian trôi qua. những vấn đề Dương Phàm hỏi không còn giới hạn trong y đạo nữa. mà mở rộng cả sang phương diện luyện đan và thảo mộc. Học thức về luyện đan và thảo mộc cũng có quan hệ chặt chẽ với y đạo.

Kết quả khiến Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện lão già lưng còng này trong hai phương diện đó đồng dạng có trình độ không thể tưởng tượng nổi, đối với vấn đề của Dương Phàm cũng đều là tri vô bất đáp (biết sẽ nói. không biết không nói).

Hỏi đáp. hỏi đáp. Dương Phàm đơn giản nói ra những nghi hoặc về Luyện Đan Thiên. Thảo Mộc Thiên và một số nghi hoặc khác. Mấy vấn đề này lại có chút khó khăn. lão già lưng còng nhũu mày suy tư một lát. với học thức uyên bác và kinh nghiệm phong phú của hần vẫn có thể giúp đỡ Dương Phàm như cũ, phân tích ra thực chất của vấn đề.

Cao nhân. tuyệt đối là cao nhân!

Dương Phàm cảm thấy mừng rỡ. ngay cả tâm tư về nhà cũng không còn. hiện tại hần quả thật dự định ở lại nơi này một chút thời gian. Không lâu sau. sắc trời đã tối, Lạc Thủy đã chuẩn bị một chút thức ăn nhà nông đơn giản.

Dương Phàm phát hiện trong những thực vật đó có rất nhiều loại đều là dược liệu. đặt ở trên bàn liền trở thành dược thiện. Theo lý thuyết. dược thiện bình thường hương vị cũng không được tốt. khó có thể nuốt trôi

Nhưng Lạc Thủy cô nương trù nghệ rất tốt. cùng không biết sử dụng thủ đoạn gì mà khiến cho thức ăn đầy bàn đều có hương vị ngọt ngào dễ ăn. mầu sắc hương vị đều hoàn mỹ. Hơn nữa. sau khi ăn dược thiện liền cảm giác lục phủ ngũ tạng trong cơ thể ôn nhuận vô cùng. dường như được tẩy rửa một lần vậy.

Dương Phàm chỉ ăn mấy miếng liền như nghiện, không khỏi ăn nhiều hơn một chút. không kìm lòng được lần tiếng khen:

- Trù nghệ của Lạc cô nương thật tuyệt!

Lạc Thủy hé miệng cười:

- Công tử nếu thích ta có thể mỗi ngày đều làm cho người ăn.

Dương Phàm cảm thấy trong lòng ấm áp. cảm giác thôn Dật Hà này thật đúng là an nhàn. Nếu là một người bình thường, ở một nơi thế ngoại đào nguyên như thế này, cưới một nữ tử như vậy làm vợ, yên ổn sống qua ngày. không lo chiến loạn. chẳng phải rất yên vui hay sao?

Dương Phàm không khỏi dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía lão già lưng còng. ngày nào cũng được hưởng thụ thức ăn ngon như này. Nhưng hắn thấy lão già lưng còng liếc mắt nhìn Lạc Thủy một cái. hừ nhẹ một tiếng:

- Bình thường sao không thấy người làm những món ăn ngon như vậy

Trong lời nói của lão già lưng còng có vài phần hương vị chua xót. không khỏi khiến Dương Phàm ngạc nhiên. Hai ông cháu này thật là có ý tứ.

Lạc Thủy nghe xong. trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt. lại len lén nhìn Dương Phàm một cái. cúi đầu không nói à.

Sau khi cơm no rượu say. Dương Phàm lại bắt đầu thỉnh giáo lão già lưng còng. Trong thời khắc này. ánh mắt hắn dừng lại ở trên chân tàn phế của đối phương, rốt cục không kìm nổi lên tiếng hỏi:

- Tiền bối! Ngài nếu có được y thuật vô thượng, vì sao không trị liệu bệnh trên người mình?

Hắn sớm nhìn ra lão già lưng còng nếu trên đùi không có thương tích. trong cơ thể cũng có bệnh.

- Dương nhiên là trị không hết. nếu có thể trị được. lão phu còn có thể đứng ở nơi đây sao?

Lão già tàn phế không ngờ liếc mắt khinh thường nói.

- Trị không hết?

Về mặt Dương Phàm quái dị và nghi hoặc. lão già tàn phế này thông hiểu y thuật như thế. chẳng lẽ ngay cả chút thương thế ấy cũng trị không hết.

- Lẽ nào lão phu lại đi lừa người.

Dương Phàm hơi trầm ngâm. trong lòng vẫn không tin, thuận miệng liền hỏi:

- Nếu đã như vậy, không bằng tiền bối để tại hạ thử xem.

Trong mắt hắn. mấy loại bệnh kinh mạch tắc nghẽn, xương cốt bị gãy này hoàn toàn không đáng nói. Lão già tàn phế vừa nghe xong lời này liền cười ha hả nói:

- Bệnh này của ta người không có khả năng chữa khỏi. Người nếu có được đại năng đó ta sẽ truyền toàn bộ sở học cả đời này cho người, ngay cả đứa cháu gái yêu quý này cũng có thể gả cho người.

Lão già tàn phế này không ngờ về mặt tự tin. hoàn toàn không tin Dương Phàm có thể trị được bệnh cho mình.

67. Chương 67: Tu Sĩ Bạc Cao

- Gia gia!

Lạc Thủy tức giận nói khuôn mặt cũng đỏ bừng, trong lòng cũng giận giữ vô cùng.

Dương Phàm mỉm cười. hắn có thể đoán trước được lão già lưng còng này tất nhiên là nắm chắc thắng lợi trong tay mới có thể tự tin tuyệt đối như vậy, mới dám nói như thế. Ngẫm lại cũng phải. với y thuật tuyệt thế của lão mà ngay cả lão cũng trị không hết bệnh. một tu sĩ luyện khí kỳ nhỏ bé sao có thể làm được?

Đồng thời Dương Phàm cũng biết lão già lưng còng này khẳng định là được sư tu tiên giới. nhưng hắn lại hoàn toàn nhìn không thấu hư thực của đối phương. Hai ông cháu này ở trong mắt Dương Phàm cũng không có bất cứ gì khác so với người trần. Trong lòng Dương Phàm đang suy đoán tu vi chân chính của đối phương, lão già lưng còng có học thức uyên bác cùng với cái gọi là "Nhân tướng thuật" kia nữa. thần thông

và học thức như vậy tuyệt đối siêu việt hơn hẳn cực hạn của tu sĩ bậc thấp bình thường. Nếu lão già lưng còng làm nghề y ở tu tiên giới. có thể chính là một đời danh y, thanh danh không nhỏ.

- Ha ha! Tiểu huynh đệ. ta cũng không giấu giếm. vết thương trên người lão phu là bị người khác gây thương tích. Cho dù với y thuật của ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ được một mạng. nhưng không cách nào chữa khỏi được.

Lão già lưng còng cười nói:

- Người nếu hiếu kỳ cũng có thể thử một chút. coi như gia tăng học thức y đạo.

Dương Phàm gật đầu:

- Nếu đã như thế. Dương mỗ xin cả gan thử một lần.

Nếu nói thẳng ra. Dương Phàm đối với việc có thể chữa khỏi thương thế cho lão già lưng còng này quả thực một chút nắm chắc cũng không có. Dứt lời. Dương Phàm liền đi tới trước người lão già lưng còng. ngồi xổm xuống, vươn một bàn tay đặt lên trên đùi tàn phế của lão.

Lão già lưng còng để mặc hần làm. chỉ cười không nói gì.

Lạc Thủy đứng ở một bên. trong lòng lại có chút xấu hổ cùng thấp thỏm không yên. Xấu hổ chính là gia gia không ngờ lấy hôn nhân đại sự của mình ra làm lời hứa hẹn. Không yên chính là vạn nhất Dương Phàm chữa được bệnh cho gia gia thật. vậy chẳng phải là mình

Tuy nhiên, nàng vừa suy nghĩ lại. gia gia thân tàn bị bệnh nhiều năm như vậy, nếu có người có thể chữa khỏi cho dù mình lấy thân báo đáp thì cũng đáng giá.

Nắm tay Dương Phàm đặt trên đùi lão già lưng còng. nhắm mắt lại. đám sương sinh mệnh trong cơ thể vận chuyển không ngừng, dĩ nhiên cảm giác được tình huống chiếc đùi của đối phương.

Trên chân của đối phương. Dương Phàm cảm giác được một cỗ lực lượng sinh mệnh cường đại bàng bạc. cỗ lực lượng này so với bất cứ người tu sĩ nào hần từng gặp đều cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên, cỗ lực lượng sinh mệnh này lại ẩn giấu vô cùng bí ẩn, nếu không phải đối phương để cho hần trị thương, cho dù Dương Phàm tiến vào Toàn tri mô thức cũng khó có thể cảm nhận được. Rất nhanh. Dương Phàm tìm được chỗ xương bị gãy. vị trí bị thương không hề có sinh cơ. tràn ngập một cỗ lực lượng tĩnh mịch đáng sợ khiến người khác trống ngực đập thành thịch.

Cỗ lực lượng tĩnh mịch này còn ẩn chứa tính hủ thực. cùng hơi thở ăn mòn. Không biết vì sao. Dương Phàm đột nhiên liên tưởng đến mãnh thổ địa màu đen vô hạn trong Tiên hồng không gian. đó là một mãnh cô quạnh, không có bất cứ một sinh cơ gì. Đối với loại lực lượng hủy diệt và ngăn chặn sinh cơ này. Dương Phàm không tự chủ được sinh ra tâm lý chán ghét. Sau khi tìm được nguyên nhân của bệnh. Dương Phàm liền thi triển "Ngọc cốt thuật", một cỗ hơi thở sinh mệnh ôn nhuận như mưa xuân chảy xuôi qua vị trí bị thương kia. Sau khi thi triển Ngọc cốt thuật xong. Dương Phàm nao nao. tâm thần cũng tập trung vào vị trí đó. Nhưng lực lượng Ngọc cốt thuật mới khôi phục lại một chút sinh cơ. liền bị một cỗ hơi thở hủy diệt cô quạnh xâm chiếm.

- Quá cổ quái!

Dương Phàm lộ vẻ kinh hãi bắt đầu nhớ lại quá trình chữa trị cái chân gãy cho Sư phụ của Thiết Ngưu là Nam Cung Vũ lần trước. Lần đó miệng vết thương của đối phương dễ dàng được Ngọc cốt thuật của mình cứu trị.

- Tiểu huynh đệ. công pháp và pháp thuật của người rất cao minh. đối với thương thế của ta cũng có chút tác dụng. nhưng trước mắt tu vi và pháp lực của người có hạn. nên không thể trị được hết thương thế cho ta. TUIY nhiên như vậy cũng đã tốt hơn gấp mười gấp trăm lần so với trong tưởng tượng rồi

Trên mặt lão già lưng còng lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Dương Phàm lại không cao hứng như hần. tiếp tục thi triển Ngọc cốt thuật lần thứ hai. Tình hình cũng giống như lần trước, hiệu quả rất nhỏ. vị trí bị thương lại bị một cỗ lực lượng cô quạnh xóa bỏ sinh cơ.

- Đây là rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm thu tay về. vẻ mặt nghi hoặc. trong lòng run lên. đã bị đả kích rất lớn. thậm chí có chút mất mát.

- Hải tử. không cần nản lòng. những gì ngươi vừa làm so với được sư bình thường hiệu quả tốt hơn mấy lần.

Lão già lưng còng an ủi nói:

- Nếu ngươi biết người tạo thành thương tổn như thế này cho ta là một tu sĩ bậc cao pháp lực thông thiên, liền sẽ không cảm thấy kỳ quái nữa.

- Tu sĩ bậc cao?

Dương Phàm lộ vẻ khiếp sợ.

Trong suốt quá trình hần tu tiên mười hai năm còn chưa bao giờ gặp được bất cứ một vị tu sĩ bậc cao nào. Mọi người đều biết tu tiên chia làm chín cảnh giới. ba cảnh giới đầu là nhập môn. chỉ có thể được xem là tu sĩ bậc thấp.

Chỉ có tiến vào cảnh giới thứ tư. sau khi kết đan mới có thể xem là tu sĩ bậc cao chân chính, bọn họ có được thần thông khó tin. trong cái giờ tay nhắc chân cũng có thể ẩn chứa uy lực lớn lao.

ở Ngự Dương quốc nhỏ bé. số lượng tu sĩ bậc cao rất ít, hơn nữa đều là những nhân vật trong truyền thuyết, đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp. nắm giữ vận mệnh thương thiên.

”Hô!”

Dương Phàm thở ra một hơi. trong lòng bình tĩnh lại. thở dài nói:

- Khó trách tiền bối nắm chắc như vậy, nguyên lai thương thế của ngài là do tu sĩ cao cấp tạo thành.

Lão già lưng còng cũng thở dài:

- Tu sĩ bậc cao xuất thủ liền có thể phát động uy năng khó tin. nếu chịu một chút ngoại thương bình thường thì còn tốt, chỉ khi nào thương đến xương cốt và nội tạng thì hậu quả thiết nghĩ khó có thể chịu nổi. Trong mắt tu sĩ bậc thấp. pháp khí xem như có chút cứng rắn. nhưng một chiêu của tu sĩ bậc cao đánh vào là có thể khiến chúng hóa thành bột mịn. càng không phải nói tới xương người. Lực phá hoại ẩn chứa trong đó đáng sợ vô cùng.

Vừa nghe xong lời này. trong mắt Dương Phàm cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Thân là được sư. hẳn cũng hiểu được vị trí bị thương chịu đựng lực phá hoại càng lớn. như vậy sinh cơ khôi phục lại càng khó. Lại nghĩ tới hơi thở cô quạnh hủy diệt chỗ xương lão già lưng còng bị gãy kia. Dương Phàm càng thêm hiểu rõ.

- Y thuật của tiểu huynh đệ thập phần cao minh. bởi vậy có thể thấy được sư phụ dạy người cũng vô cùng thần bí sâu xa. Nhưng tu vi của ngươi còn thấp. trị không hết thương thế của lão phu. người nếu có thể tiến vào cảnh giới tu sĩ bậc cao. hẳn là có thể chữa khỏi bệnh cho lão phu.

Lão già lưng còng mặc dù vui sướng, nhưng cũng có chút tiếc hận. Dương Phàm vội vàng nói:

- Nếu có ngày đó. Dương mỗ nhất định sẽ trở về trị liệu cho tiền bối.

- Muốn tiến vào cảnh giới tu sĩ bậc cao cần phải có được cơ duyên tạo hóa rất lớn. nhân sinh của ngươi sẽ thay đổi rất nhanh, nhưng thật ra có hy vọng rất lớn. Chỉ tiếc, thương thế mà lão phu phải chịu không chỉ có chỗ xương gãy này. trong cơ Thể đã bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Ta dùng hơn chín thành pháp lực của bản thân. cộng với hàng năm sử dụng lượng lớn linh đan. mới miễn cưỡng ngăn chặn vị trí này. Nếu không ta đã sớm chết rồi. Hiện tại tuổi thọ của lão phu nhiều nhất chỉ còn lại có một trăm năm.

Lão già lưng còng tiếc hận không thôi.

Dương Phàm cả kinh trong lòng. lão già lưng còng này nhìn qua liền thấy tuổi tác rất lớn. thân lại bị trọng thương như thế. không ngờ còn có một trăm năm thọ nguyên nữa.

Chẳng lẽ hẳn là tu sĩ bậc cao?

Phải biết rằng tuổi thọ của luyện khí kỳ là trăm năm. ngưng thần kỳ là một trăm năm mươi năm. Trúc cơ kỳ mới có hai trăm năm. Tuổi thọ chính là lực cản to lớn ngăn chặn tu sĩ tiến tới trường sinh.

- Tiền bối! Ngài vì sao không đi nhờ được sư bậc cao giúp đỡ?

Dương Phàm không khỏi sinh ra một chút tâm lý đồng cảm với lão già này.

- Người đả thương ta cũng không phải tu sĩ bậc cao bình thường, thương thế mà ta phải chịu trong vòng cả Ngự Dương quốc chỉ có một người có thể chữa trử. Nhưng người nọ lại trùng hợp đối đầu với Ta. Hiện nay chín thành pháp lực của ta đã bị hạn định, thân thể lại bị thương nặng. tuổi thọ cũng không còn nhiều, trong quãng đời còn lại chỉ cầu một thân sở học có thể có người kế thừa. Cuối cùng cũng chỉ cầu đứa cháu gái này của ta có thể có được một nơi chốn tốt.

Lão già lưng còng thần sắc ảm đạm. lại hiện lên một vẻ trông mong nói với Dương Phàm:

- Người hãy ở lại thôn Dật Hà này một tháng, ta sẽ truyền thụ cho người một vài thứ.

- Đa tạ tiền bối.

Dương Phàm trong lòng mừng rỡ. kỳ ngộ như thế quả thực ngàn năm một thuở nha. Sau đó. Dương Phàm liền tạm thời ở lại thôn Dật Hà. Thời gian một tháng loáng cái đã trôi qua.

Quyển 2: Danh Y Quạt Khởi

68. Chương 68: Phổ Yêu Y Quán.

- Dương đại ca! Huynh không sợ cỏ này có độc sao?

Lạc Thủy ở một bên hé miệng xinh cười nói. bộ dáng ngây thơ hoạt bát rất đáng yêu. Dương Phàm ném mấy cọng cỏ màu tím vào gùi thuốc sau lưng. vô cùng tự tin nói:

- Cỏ này chính là Tử lân hoa sau khi khô héo xót lại, năm sau lại có thể phát triển thành cỏ hoa mới. sẽ giống như một hạt giống linh dược vậy. Nếu nói tới độc tính. cỏ này thực ra có một chút. nhưng không tới mức trí mạng. Chỉ có chút uy hiếp đối với người bình thường mà thôi. Chỉ khi nào trộn nó với độc tố của Lam nguyệt ngô công (con rết màu xanh lam) mới sinh ra độc lực cực kỳ đáng sợ.

Lạc Thủy cười "hì hì" liếc mắt nhìn hẩn một cái:

- Dương đại ca chẳng những y thuật siêu quần. ngay cả phương diện độc thuật cũng trình độ không thấp.

- Trong một tháng qua. huynh đã học được từ nơi thôn trưởng rất nhiều.

Trong mắt Dương Phàm toát ra vài phần tưởng nhớ và cảm kích. Bất tri bất giác hẩn đã ở thôn Dật Hà được thời gian một tháng. Trong một tháng qua. lão già lưng còng đã truyền thụ cho hẩn rất nhiều học thức và kinh nghiệm về y đạo.

Giờ phút này, cho dù hẩn không tu luyện Tiên Hồng Quuyết, trên phương diện y thuật cũng có trình độ không tầm thường. Lão già lưng còng chẳng những dạy hẩn làm thế nào để chữa bệnh. còn truyền thụ cho hẩn cách phân biệt các loại kỳ Hoa dị bảo trong thiên địa. phương pháp thuần hóa hoa cỏ và công hiệu. Hơn nữa. lão già lưng còng truyền thụ không chỉ có dừng lại ở trên giấy cùng bằng miệng, còn thường xuyên phái hẩn đi vào một số núi rừng xung và trong tuyết cốc xung quanh tiến hành quan sát thực tế.

Bởi vậy, Dương Phàm cũng phát hiện không ít kỳ hoa dị thảo cùng những nơi dược liệu sinh trưởng, thu hoạch quả thật không ít. Thì ra xung quanh thôn Dật Hà. trong những tuyết cốc chẳng những có bóng dáng yêu vật bậc thấp. còn tồn tại lượng lớn tài liệu quý hiếm cùng các loại kỳ hoa dị thảo nữa. Mỗi một nơi bí ẩn thậm chí có thể nhìn thấy được bóng dáng thiên tài địa bảo.

Trong vườn nhà Lạc Thủy cũng gieo trồng không ít dược liệu quý hiếm. đều là lão già lưng còng kiếm được từ bên ngoài rồi mang về trồng trong nhiều năm qua. Đường nhiên, rất nhiều kỳ hoa dị thảo sinh trưởng trong hoàn cảnh khắc nghiệt, lão già lưng còng có thể lấy về trồng cũng là cực kỳ có hạn.

- Dương đại ca! sắc trời đã muộn rồi, chúng ta về nhà trước đi. Không thì gia gia sẽ lo lắng. Ngày trước huynh đi một nơi tuyệt địa. một ngày một đêm không về khiến cho gia gia và muội lo lắng gần chết.

Trên khuôn mặt Lạc Thủy vẫn lộ ra thần sắc sợ hãi. đứng ở bên cạnh Dương Phàm. đưa tay kéo tay áo hắn.

- Cũng được. chúng ta về trước đã.

Dương Phàm có chút không cam lòng. xung quanh thôn Dật Hà có vô số tuyệt địa, tồn tại những tài liệu quý hiếm khiến hắn vô cùng động tâm. hận không thể hái hết tất cả những dược liệu đó đi. Nhưng nhiên. Dương Phàm cũng biết ý tưởng này là không thực tế, xung quanh mỗi một loại thiên tài địa bảo đều có yêu thú hoặc là linh thú lợi hại canh giữ, hoặc là môi trường xung quanh cực kỳ ác liệt. với tu vi của hắn căn bản không thể giành được.

- Chúng ta đi nhanh lên thôi.

Lạc Thủy kéo tay Dương Phàm. hai người chậm rãi chạy trong sơn dã trở về nhà. Một tháng ở chung, quan hệ giữa Dương Phàm và Tiểu cô nương xinh đẹp. chất phác. thiện lương Lạc Thủy này cũng có chút thân mật. Dương Phàm ra ngoài hái thuốc hoặc là lĩnh giáo học vấn thực tiễn của lão già lưng còng thxuvên đều có nàng làm bạn.

Mặt trời chiều ngả về tây, trên sườn núi trải đầy cỏ xanh cùng hoa dại làm nền. hai người dắt tay nhau cùng chạy. Gió nhẹ nhàng thổi qua, từng ngọn tóc đen nhánh tỏa ra mùi thơm thoang thoảng bay qua trước mặt Dương Phàm. dường như cũng tỏ rõ tâm lý vui mừng hoạt bát của Lạc Thủy giờ phút này.

Rốt cuộc trước khi văng thái dương xuống núi, hai người về tới thôn Dật Hà. nhìn thấy mấy cột khói bếp. Dương Phàm nhiệt tình chào hỏi một số người trong thôn. Trong lòng Dương Phàm dị thường yên bình. không hề có một tia tạp niệm hay tranh giành ích lợi nơi thế tục. ở nơi này hắn tạm thời quên hết đủ loại tạp niệm cùng áp lực trong lòng. dường như đã trở thành một bộ phận của thôn. Nhưng hắn biết, những ngày như vậy không có khả năng kéo dài lâu.

Thời gian một tháng cũng đã tới. cho dù lão già lưng còng không đuổi hắn đi, hắn cũng sẽ chủ động rời đi. Bởi vì ở Vụ Liễu Trấn và Dương Gia Bảo còn có người nhà của hắn. bằng hữu của hắn. còn có y quán của hắn nữa. Có lẽ một tháng yên bình này sẽ trở thành một thời gian quan trọng trên con đường tu tiên gian khổ trường kỳ của Dương Phàm. một sự biến chuyển trọng yếu. Từ trong sự đuổi giết của địch nhân. cực kỳ nguy hiểm. lặn lội đường xa, tranh đấu với độc vật và yêu vật

Từ khi tán công trở thành phế nhân. cho tới tìm đường sống trong tuyệt cảnh lúc này, chính là giai đoạn trùng nhất trong cuộc đời người. Rất nhanh. Dương Phàm về tới trong nhà thôn trưởng. Lạc Thủy bỏ những đồ vật dụng cụ xuống, rồi rất nhu thuận đi xuống bếp. Một tiếng ho khan truyền đến. thân ảnh lão già lưng còng tập tễnh từ trong phòng đi ra, trong ánh mắt đục ngầu tỏa ra một tình cảm khác lạ.

Đối với lão già này, trong lòng Dương Phàm mang sự biết ơn. tôn trọng, kính sợ. phức tạp vô cùng. Tình cảm trong lòng tuy khó hiểu, nhưng bề ngoài Dương Phàm lại dị thường bình tĩnh. rất thân thiết nói:

- Tiền bối!

- Người phải đi rồi

Lão già lưng còng ngồi trên ghế. nhẹ thở ra một hơi. trong con mắt mờ đục lóe ra một đạo tinh quang. Giờ khắc này, lão giống như hồi quang phản chiếu vậy, sắc mặt khôi phục không ít sắc hồng. thanh âm cùng không còn khàn khàn nữa.

- Tiền bối. làm sao ngài biết?

Dương Phàm không có phủ nhận. lại vô cùng kỳ quái hỏi.

- Làm thầy thuốc thì không thể thiếu tứ chân nhìn. nghe. hỏi. sờ được. Nếu không thể nhìn người đoán bệnh. thì làm sao có thể nhìn rõ tâm linh

Lão già lưng còng tươi cười. giọng điệu cũng rất hòa nhã:

- Hơn nữa lão phu còn biết được Thuật nhân tướng, đối với con đường y đạo rộng lớn của chúng ta cũng có liên hệ hỗ trợ lẫn nhau. Làm thầy thuốc, không phải chỉ có dùng y chữa bệnh. đề cao uy vọng bản thân. đó chỉ là tiểu đạo.

- Xin hỏi tiền bối. như thế nào mới là đại đạo?

Dương Phàm hơi kinh hãi.

- Đại đạo của nghề y, hẳn là đạt được trường sinh bất tử.

Trong đôi mắt lão già lưng còng phát ra một cỗ ánh sáng như sao. giống như sinh ra chớp vậy, một cỗ uy áp cường đại mà không mất tính ôn hòa khiến cho không gian trong phòng chịu một trận áp lực không yên.

- Đa tạ tiền bối dạy bảo. vạn pháp đều có thể thông, y thuật cũng có thể đạt tới trường sinh.

Dương Phàm gật đầu nói. rất đồng ý với quan điểm này, bởi vì hắn đang tu luyện Tiên Hồng Quuyết. lấy phụ trợ là việc chính, nhưng cũng đồng dạng có thể đạt tới trường sinh bất tử.

- Người có thể hiểu được điểm này, trong lòng sẽ sinh ra một tia tín niệm. dung hợp y thuật vào đại đạo. khiến cho hai thứ này không thể tách thành hai phần riêng rẽ.

Lão già lưng còng rất tán thưởng nói.

Sáng sớm ngày hôm sau. Dương Phàm thu thập đồ dùng cá nhân. rồi nói lời tạm biệt với lão già lưng còng và Lạc Thủy. Hồi tưởng lại cuộc sống một tháng vừa rồi, Dương Phàm có một loại cảm giác giống như mộng ảo vậy.

Lão già lưng còng nói

- Một tháng này ta đã truyền thụ cho người không ít học thức y đạo. hiện tại ta lại tặng cho người mấy đồ này.

Dứt lời. lão lấy từ trên người ra một ngọc giản phong cách cổ xưa. một cái bình ngọc có thiết lập cấm chế đặc biệt cùng với một cái roi da màu đen cổ quái.

- Trong ngọc giản này ghi lại kinh nghiệm cùng những kiến thức y đạo mà cả đời lão phu tâm đắc nhất. Trong bình ngọc niệm phong lưu giữ một số mầm mống linh dược quý hiếm. để lại bên ta cũng không có tác dụng gì. Người nếu có điều kiện và đủ thọ nguyên, có thể gieo trồng chúng, từ đó sinh ra một đám dược thảo quý hiếm và thiên tài địa bảo. Còn về chiếc roi da màu đen này là một kiện linh khí phụ trợ. công hiệu phi phàm. từng là pháp bảo tùy thân của lão phu không lâu trước, cũng tặng người để phòng thân.

- Cái này tiền bối. ngài

Dương Phàm cũng ngượng ngùng nhận những đồ vật trân quý đó. Đồng thời trong lòng hắn cũng hiểu được. thế gian không có bữa cơm nào miễn phí cả. Lão già lưng còng đặt lên người mình nhiều tâm huyết và trả giá lớn như thế. cũng có nghĩa sau này hắn phải gánh vác một nghĩa vụ tương ứng.

- Người hãy nhận lấy, lão phu làm như vậy cũng không phải là không có chỗ cầu người. Trong ba năm. nếu người có thể tăng tới Ngưng thần kỳ thì hãy trở lại thôn Dật Hà. Khi đó lão phu sẽ đem tất cả sở học chân chính cả đời cùng những đồ trân quý bên người đều tặng cho người.

Lão già lưng còng ý vị thâm trường nói.

- Ngoài ra. sau khi người rời khỏi nơi này. phải không được nói cho bất cứ người nào về bất cứ chuyện gì liên quan đến thôn Dật Hà và ta. Lão già lưng còng cuối cùng lại dặn dò.

- Văn bối ghi nhớ!

Dương Phàm nghiêm túc đáp.

Rốt cuộc trải qua một phen từ biệt. Dương Phàm dứt khoát xuất phát rời thôn nhỏ nơi tuyệt cảnh này đi.

- Dương đại ca! Sau này huynh đừng quên quay lại đây gặp Thủy nhi đó!

Lạc Thủy thở nhẹ nói. thanh âm thánh thót như từ nơi xa không ngừng vang vọng. quanh quẩn xung quanh Dương Phàm.

Dựa theo chỉ dẫn của lão già lưng còng. Dương Phàm đi trong ba ngày. thỉnh thoảng lại phi hành. rốt cuộc rời khỏi thâm sơn tuyệt cảnh. về tới trên quan đạo. Đi tới một trấn nhỏ. mua một con khoái mã. liên tục chạy mấy ngày, rốt cuộc hân cùng về tới Vụ Liễu Trấn.

Trở lại Vụ Liễu Trấn. Dương Phàm cũng khôi phục diện mạo ban đầu. suy nghĩ một chút. vẫn bảo trì tu vi tại Luyện Khí Kỳ. Tính ra từ ngày tán công đến giờ đã hơn hai tháng, cho dù tăng lên tới luyện khí kỳ cũng không tính là kinh thế hãi tục. Huống chi hân chuyển sang y đạo. ở trong mắt người khác cùng khó có thể hình thành uy hiếp. Bởi vì y đạo được tu tiên giới coi là bàng môn tả đạo. chỉ là thần thông thấp kém.

Dương Phàm cười ngửa đi vào Vụ Liễu trấn. đi thẳng tới trước nhà. Nhưng khi đi tới gần cửa nhà. Dương Phàm lại dừng lại. ở nơi này hân thấy được một gian y quán mới tinh. Trên bảng hiệu y quán ghi rất rõ ràng mấy chữ: Phổ Yêu Y Quán.

69. Chương 69: Lâm Chung Trọng Thương.

Dương Phàm hơi ngẩng đầu lên một chút. ánh mắt chợt lóe. liền lập tức dừng lại trên bảng hiệu này, về mặt lộ ra một loại tình cảm vui mừng hân hoan.

”Không nghĩ tới ta ra ngoài một tháng rồi. Lâm Chung đã mua được y quán này rồi.”

Dương Phàm lập tức từ trên ngựa nhảy xuống, đứng ở ven đường đánh giá y quán Phổ Yêu trước mắt. Y quán này quy mô không nhỏ. ngay khu vực hoàng kim của Vụ Liễu trấn. cách nhà Dương Phàm ước chừng trên trăm mét. Bài trí bên trong y quán mang phong cách cổ xưa, so với y quán bình thường lịch sự tao nhã hơn. Trong cửa hàng lớn như vậy, bày đặt bảy tám quầy thuốc lớn. hai ba đại phu. một người chường quầy, ngoài ra còn có bốn năm người học việc hỗ trợ.

Trên tường xung quanh bốn phía bên trong cửa hàng. dán một số tranh chữ sơn phong thủy tú thâm ý bất phàm. nơi góc tường thậm chí còn đặt mấy chậu hoa cảnh tỏa ra mùi thơm đặc biệt.

Tổng thể mà nói. y quán này phong cách giản dị tao nhã. thêm tranh chữ phong thủy và kỳ hoa dị thảo trong phòng, mơ hồ lộ ra một tia khí thế trấn tiên. Cảm giác đầu tiên của Dương Phàm chính là vừa lòng. phi thường vừa lòng. so với trong tưởng tượng của mình còn tốt hơn nhiều lắm. Muốn mua được một y quán như vậy khẳng định cần phải tiêu phí một lượng tiền bạc kinh người, cho dù lấy tất cả tiền tài trong nhà Dương Phàm ra sợ rằng cũng còn xa mới đủ. Có thể nghĩ được. y quán mà Lâm Chung mua này khẳng định tiêu phí không ít công phu và tâm huyết.

Phổ Yêu Y Quán. đây chính là cái tên mà trước khi Dương Phàm đi đã thương nghị với Lâm Chung.

Về việc tại sao lại gọi như vậy là bởi vì trong Tiên hồng quyết mà Dương Phàm tu luyện luôn đề xướng tư tưởng bác ái thiên hạ. Cho nên. Dương Phàm đơn giản đặt tên y quán này là Phổ Yêu. chính là biểu thị phẩm đức của người hành y.

Đánh giá mấy lần. Dương Phàm đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp. Y quán lớn như vậy không ngờ không có mấy người đến xem bệnh. bên trong tuy rằng lịch sự tao nhã bất phàm, nhưng trông rỗng chảnh có bao người, khiến cho người ta có một loại cảm giác vắng lạnh.

- Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm ngạc nhiên, hân nhớ rõ trước kia Vụ Liễu Trấn đồng dạng cũng có một y quán. sinh ý phi thường tốt. có đôi khi thầy thuốc bên trong thậm chí còn vội vàng khám chữa cho kịp.

Nhưng Phổ Yêu Y Quán này của mình vì sao lại vắng vẻ như thế. Trong này tất có gì đó mờ ám!

Ánh mắt Dương Phàm nao nao. quét nhìn bốn phía Vụ Liễu Trấn. Rất nhanh, hân nhìn thấy phía đối diện với Phổ Yêu Y Quán có một y quán quy mô rất lớn. trên bảng hiệu ghi rõ mấy chữ: Hiền Nhân Dược Đường. (Nhà thuốc Nhân đức)

Y Quán này sinh ý cực kỳ sôi động. người đến người đi nối gót nhau. bên trong có hai ba thầy thuốc và năm sáu tên học nghề gần như đều vội vàng tấp nập.

Hiền Nhân Dược Đường?

Khi nào thì mọc thêm một y quán này?

Ánh mắt Dương Phàm không ngừng lấp lóe. đi vào Phở Yêu Y Quán nhà mình. Mới đi vào liền có một người học nghề nhiệt tình nói:

- Vị công tử này, ngài tới xem bệnh gì?

Dương Phàm lại thần nhiên nói:

- ông chủ y quán này là ai?

Tên học nghề kia ngẩn ra. thấy đối phương diện mạo bất phàm. liền khách khí đáp:

- Y quán nhà này mới mở được một tháng, nghe nói ông chủ là Dương công tử. trước mắt do Lâm nhị gia quản lý.

Lâm nhị gia, đó không phải là Lâm Chung sao?

Dương Phàm lại hỏi:

- Sinh ý y quán vì sao lại vắng vẻ như thế. Lâm Chung đi nơi nào rồi?

- Ngài là

Tên học nghề này nghe giọng điệu Dương Phàm. trong lòng chợt SUY đoán một chút.

- Ta chính là Dương Phàm. ông chủ y quán này. Dương Phàm trầm tĩnh nói.

- Đại chủ nhân!

Vừa nghe lời này, mấy tên học nghề và đại phu trong y quán đều bị kinh động.

- Đại chủ nhân. ngài cần phải làm chủ cho chúng ta đó!

Một gã đại phu khoảng năm mươi tuổi, thân hình run rẩy đi tới. vẻ mặt bi thương nói.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lâm Chung đâu rồi?

Dương Phàm cảm thấy có vẻ không ổn. nhìn tình hình này chứng tỏ y quán nhà mình thành lập gặp phải một số lực cản không nhỏ đây.

- Lâm nhị gia bị người đả thương, đang dưỡng bệnh ở trong nhà.

Đại phu này đáp.

- Các người cứ trông coi y quán. ta đi một chút sẽ trở lại. xem là ai dám trêu chọc y quán của ta.

Dương Phàm trầm giọng nói. trong mắt hiện lên một tia lệ quang. Dứt lời. hất rời khỏi y quán. ngay cả ngựa cũng không để ý đến nữa. đi thẳng đến nhà Lâm Chung. Trước đó. Lâm Chung từng mua lại một biệt viện ở Liễu Vụ trấn. Dương Phàm đi theo đường cũ tiến vào nhà Lâm Chung. Trong biệt viện có mấy tên người hầu và nha hoàn. thấy Dương Phàm tiến vào hiển nhiên nhận ra. không dám ngăn cản.

Sau hai ba bước Dương Phàm đã đi tới trước mặt thất mà Lâm Chung đang bế quan tĩnh dưỡng.

- Ai đó?

Bên trong truyền ra một thanh âm tràn ngập cảnh giác.

- Là ta!

Dương Phàm nhẹ giọng đáp.

- Công tử trở lại rồi!

Trong thanh âm của Lâm Chung lộ ra một chút ngạc nhiên và vui mừng.

Rất nhanh cấm chế trước mặt thất được hủy bỏ. Dương Phàm tiến vào thấy được một thanh niên sắc mặt suy yếu, đang nằm trên chiếc giường mềm mại. trên người còn băng bó một ít vải trắng. Giờ phút này vừa thấy Dương Phàm. trong đôi mắt ảm đạm của Lâm Chung lộ ra mấy tia sắc vui mừng.

- Đúng vậy, ta đã trở về, bên ngoài có một số việc làm chậm trễ.

Dương Phàm nhìn thấy đối phương thể thảm như vậy, trong lòng không chịu nổi, thanh âm có chút trầm thấp. trực tiếp đi tới trước người Lâm Chung, khoát một tay lên trên người hắn. bắt đầu kiểm tra thương thế của hắn.

Lâm Chung nhìn kỹ Dương Phàm trước mặt. cảm giác hơi thở của đối phương đã có biến hóa rất lớn. khó có thể tin được nói:

- Công tử đã tiến vào Luyện Khí Kỳ

Hắn cùng Dương Phàm từ biệt mới chỉ một tháng rưỡi thời gian. khi đó hắn so với phàm nhân bình thường cũng mạnh hơn không bao nhiêu. Hai tháng trước. Dương Phàm mới tấn công trở thành một phệ nhân. không có phép lực. Trong hai tháng, từ một phệ nhân một lần nữa đi lên con đường tu tiên. đối với người tấn tu như Lâm Chung mà nói điều này quả thực có chút khó tin.

- Ta ở bên ngoài gặp được một chút kỳ ngộ. cộng với linh ngộ và kinh nghiệm bản thân ta trên con đường tu luyện, tiến vào luyện khí kỳ cũng không tính là việc kinh thế hãi tục gì.

Dương Phàm uyển chuyển chậm rãi nói. giờ này hắn đã hiểu được thương thế trên người Lâm Chung, bị khá nhiều ngoại thương, xương sườn bị gãy mấy chiếc, một cánh tay và một chân đều bị gãy xương khá nặng. Ngoài ra. trong cơ thể Lâm Chung còn bị một chút nội thương, khí mạch suy yếu.

- Ai đánh người thành như vậy?

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên trở nên âm trầm. đối phương không ngờ xuống tay tàn nhẫn như thế. cho dù là người tu tiên bình thường bị trọng thương như vậy, ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một năm rưỡi mới có thể khôi phục.

Lâm Chung vừa nghe lời này, trên mặt cũng lộ ra vẻ oán hận và đau đớn. khoe mắt thậm chí còn ướt ướt. hắn nắm chặt tay Dương Phàm. thở dốc nói:

- Hung thủ lớn nhất chính là Lý Bàn Tử trong Dương Gia Bảo.

- Lý Bàn Tử?

Dương Phàm nghe được tên này. vẻ mặt cũng lộ ra sự căm hận và khinh bỉ.

Lý Bàn Tử là ngoại tôn của Lão tổ Nam Linh Dương gia. người này được tất cả cưng chiều, bản thân pháp lực thấp kém. lại hoành hành phá hoại bữa bãi xung quanh Dương Gia Bảo. Dương Phàm trước kia quả thật khinh thường không thèm trêu chọc kẻ như vậy, nhưng có một lần khi Lý Bàn Tử đến Vụ Liễu Trấn. không ngờ nổi sắc tâm đối với muội muội hắn Dương Tuệ Tâm. sau đó bị Dương Phàm biết được đã hung hăng giáo huấn một chút. Lúc đó. Dương Phàm thân là thiên tài đệ nhất của gia tộc. Lý Bàn Tử cũng chỉ có thể nén giận.

- Ngoài Lý Bàn Tử ra còn có tiên sư Hồ Bán Tiên của Hiền Nhân Dục Đường nữa. Trong mắt Lâm Chung vẻ căm hận càng tăng lên:

- Hồ Bán Tiên này vốn cũng là một kẻ tán tu lại ở cùng trấn. Lý Bàn Tử cấu kết với hắn chèn ép Phổ Yêu Y Quán của chúng ta đến mức như bây giờ.

Dương Phàm bất động thanh sắc vừa thi triển "Vũ lộ thuật" và "Ngọc cốt thuật" với Lâm Chung, vừa lên tiếng hỏi:

- Nguyên nhân sự việc là cái gì?

Lâm Chung nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đại khái một tháng trước. Tuệ Tâm tiểu thư đang ở trong y quán hỗ trợ, đúng lúc Lý Bàn Tử đi tới Vụ Liễu Trấn. hình như là để tìm tung tích công tử. Tuy nhiên, sau khi hắn nhìn thấy Tuệ Tâm tiểu thư lập tức nổi lên sắc tâm. ta lúc đó đấu phép lực với hắn. thậm chí không tiếc sinh mạng cùng chết với hắn. mới đánh lui được hắn. Một chút thời gian sau đó. Nhị công tử Dương Lỗi về ở nhà mấy ngày khiến cho Lý Bàn Tử không dám động tâm tư với Tuệ Tâm tiểu thư nữa. Nhưng ta cũng bối rối đặc tội với hắn. Hắn liên

thủ với Hồ Bán Tiên của Hiền Nhân Dược Đường, còn có trưởng trấn nữa. cùng nhau chèn ép Phổ Yêu Y Quán. Mấy ngày trước đây. ta bị Lý Bàn Tử. Hồ Bán Tiên cùng mấy tên tán tu đánh lén. thân mới bị trọng thương như thế. chỉ sợ không có thời gian một năm rưỡi; đừng mơ hồi phục.

Lâm Chung kể lại tóm tắt chuyện đã qua cho Dương Phàm nghe một lần.

- Lẽ nào lại đến mức đó!

Dương Phàm mắt lộ lộ quang, đứng dậy, hai tay nắm chặt. vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Lý Bàn Tử này cũng dám thương tổn thân nhân và bằng hữu của ta!

Lâm Chung đang định lên tiếng, đột nhiên ngậy ngẩn cả người, hần nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay. thậm chí đứng dẫu. chợt mắt lộ ra vẻ mừng như điên:

- Thương thế của ta không ngờ đà tốt hơn phân nữa!

Ngoại trừ một chút nội thương ra. ngoại thương trên người hần. bao gồm cả mấy chiếc xương sườn bị gãy. không ngờ đều khỏi hẳn.

Đây quả thực là kỳ tích!

70. Chương 70: Di Thư.

Dương Phàm thần nhiên nói. từ trong túi trữ vật lấy ra mấy linh đan đưa cho Lâm Chung.

- Đa tạ công tử!

Lâm Chung cảm kích không thôi. nhưng cũng kinh ngạc vô cùng:

- Thủ đoạn trị liệu vừa rồi của công tử quả thật rất cao minh. quả thực là kỳ tích. Thương thế vốn cần một năm rưỡi mới có thể khôi phục không ngờ thoáng cái được ngài chữa trị.

Dương Phàm đơn giản ngồi bên cạnh hần. lại bắt tay lên trên mạch Lâm Chung, sau một lát trầm ngâm nói:

- Ta hiện tại còn chưa luyện hoàn thiện pháp thuật chữa trị nội thương, chút linh đan này chỉ có thể giúp cho tốc độ khôi phục của người nhanh hơn thôi. Hiện tại người bắt đầu hấp thu được lực của linh đan đi, ta vận công trợ giúp người một tay.

Lâm Chung lại có chút không nỡ nói:

- Công tử! Thương thế của ta đã được ngài trị liệu hơn phân nửa. còn lại chỉ cần điều dưỡng một đoạn thời gian. làm sao có thể tiêu hao nguyên khí của ngài được. Nếu trong lúc này, Lý Bàn Tử hoặc đám người Hồ Bán Tiên lại tới cửa lục soát. vậy phải làm thế nào?

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng:

- Ta lại hy vọng bọn chúng tìm tới cửa ấy chứ. chờ thương thế của người tốt lên. mới xử lý tiếp việc này.

Trong mơ hồ. trên người hần tỏa ra một cỗ sát khí sắc bén. khiến cho Lâm Chung trong lòng không ngừng lo lắng.

Sau đó. Lâm Chung khoanh chân ngồi dậy, vận khí đan điền. bắt đầu tiêu hóa được hiệu của những linh đan chữa thương kia. Trên thực tế, với thương thế trước đó của Lâm Chung, nếu đổi lại là tu sĩ có thể lực bình thường, dùng một chút linh đan. vậy có thể trong vòng một hai tháng sẽ hồi phục như cũ. Nếu vậy, bản thân hần là một người tán tu, có thể tu luyện đến Luyện Khí Kỳ coi như đã là vận hạnh. nào dám dùng một một số linh đan chữa thương phẩm chất không tệ nữa.

Trong tay Dương Phàm có được chút vốn, một số trong đó là do sư tôn và Dương gia bảo ban cho lúc trước. Cùng có một số là thu hoạch lần đi ra ngoài này của hần. Chờ sau khi y quán ổn định. Dương Phàm còn có thể bắt tay vào luyện đan. trong tay hần có một số lớn tài liệu và dược liệu. trong đó tài liệu quý hiếm cũng có không ít, đã có thể luyện chế một số linh đan quý báu trong Luyện Đan Thiên.

Dương Phàm nhắm chặt hai mắt. đám sương sinh mệnh trong cơ thể hóa thành từng giọt nước tiến vào trong cơ thể Lâm Chung, rất nhanh đi vào vị trí bị thương, hỗ trợ được lực kia khôi phục thương thể. Đồng thời, đám những giọt nước do đám sương sinh mệnh hóa thành đã bồi dưỡng và khôi phục thương thể của Lâm Chung.

Ước chừng sau nửa canh giờ trôi qua. Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, thu tay lại. trên trán xuất hiện một chút mồ hôi. Lâm Chung mở mắt ngay sau đó. sắc mặt hồng nhuận, khí sắc cũng khôi phục bình thường.

Phốc một tiếng.

Lâm Chung đứng dậy, hai mắt sáng ngời có thần. tràn ngập một cỗ chiến ý:

- Công tử! Lần này nếu có người tiến vào, chúng ta cũng không cần sợ Lý Bàn Tử cùng Hồ Bán Tiên kia nữa.

Hiện tại thương thể của hắc đã khỏi hẳn. tất nhiên chiến ý dâng trào.

- Cứ bình tĩnh!

Dương Phàm khoanh tay đứng bên cạnh hắc. sắc mặt cũng bình tĩnh như lúc ban đầu.

- Công tử. ý của ngài là

Lâm Chung có chút hoang mang. chẳng lẽ Dương Phàm còn muốn nhẫn nhịn tiếp sao.

- Ta nơi này có mấy món pháp khí. ngươi có thời gian luyện hóa một chút.

Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra ba kiện pháp khí: một cái chung nhỏ. một thanh tiểu kiếm màu đỏ. một hạt châu màu lam.

Lâm Chung vừa thấy ba pháp khí này, hai mắt sáng lên. hắc là một tán tu, trong tay khó có thể có được một hai kiện pháp khí. Nhưng sau khi hắc ngưng thần phân biệt rõ phẩm chất và cấp bậc những pháp khí này. ánh mắt sững sốt ngây ngốc chớp một cái, vui mừng khôn xiết nói:

- Công tử! Đó đều là pháp khí thượng phẩm nha. ngài đều cho ta sao?

Lâm Chung có chút khó tin. đây chính là ba kiện pháp khí thượng phẩm nha! Cho dù là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ bình thường cũng vị tất có được pháp khí cấp bậc này. Hơn nữa. pháp khí mà Dương Phàm cho còn thập phần toàn diện. Chiếc chung nhỏ kia là pháp khí phòng ngự. cũng có thần thông công kích nhất định. tiểu kiếm màu đỏ kia hiển nhiên là pháp khí công kích hỏa hệ. lực công kích mãnh liệt. về phần hạt châu màu lam. Lâm Chung đoán nó là một kiện pháp khí phụ trợ. lại đoán không ra công hiệu của hạt châu này.

- Ha ha. ngươi nếu muốn khai chiến, sao có thể không chuẩn bị vũ khí chứ. Chỉ dựa vào mấy thứ sắt vụn trên người người cũng muốn chống lại tu sĩ có cửa cải phong phú như Lý Bàn Tử sao?

Dương Phàm như cười như không nói.

- Đa tạ công tử!

Lâm Chung vô cùng ngạc nhiên vui mừng. vô hình chung sinh ra một loại biết ơn cùng kính ngưỡng đối với Dương Phàm.

Hắc thân là một tán tu. trong tay miễn cưỡng chỉ có một hai kiện phép khí thấp kém. thậm chí ngay cả một bộ công pháp đầy đủ cũng không có.

Nhưng những chỗ thiếu đó Dương Phàm đều cho hắc. hai bộ công pháp hắc tu luyện trước đó khiến hắc tích góp nhiều năm gian khổ giờ mới phát huy tác dụng. tu vi tăng tiến không ít, tu luyện đến luyện khí sơ kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách luyện khí trung kỳ một bước.

Giờ phút này, Dương Phàm ngay cả linh khí thượng phẩm trân quý cũng tặng cho hắc. làm sao không khiến Lâm Chung mang ơn cùng lo lắng.

Nhưng hần làm sao biết được. Dương Phàm lúc này vốn liếng phong phú. trong tay ngay cả linh khí cũng có mấy kiện. Ngoại trừ Thanh Phong Kiếm và tấm Bản Chuyên màu xanh kia. còn có một kiện linh khí đầy đủ linh tính tùy thân do lão già lưng còng ở Thôn Dật Hà tặng cho hần trước khi đi.

- Người ở trong nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, luyên hóa mấy món linh khí này một chút. về việc y quán tạm thời giao cho ta.

Dương Phàm cáo từ Lâm Chung, lại nhanh chóng đi về phía nhà mình.

Còn chưa tới nhà. Dương Phàm liền tiến vào Toàn tri mô thức. phát hiện mẫu thân và muội muội đều đang ở nhà, nhà Thiết ngư bên cạnh không ngờ Nam Cung Vũ còn chưa đi. đang dốc lòng dạy đệ tử võ nghệ.

Cửa nhà vẫn đang cài. Dương Phàm cũng không có ý tới gõ cửa. thân hình như sợi lông hồng bay vào trong biệt viện. Chỉ hai ba bước Dương Phàm đã đi vào nhà mình. vừa lúc nhìn thấy muội muội Dương Tuệ Tâm đang làm việc vặt trong nhà.

- Ai đó

Dương Tuệ Tâm khước mắt chớp sáng. thấy được một bóng người, trong lòng giật mình. nhưng khi nàng thấy rõ khuôn mặt người mới tới. kinh ngạc hô lên một tiếng, sắc mặt vui mừng như trăm hoa nở rộ.

- Đại ca!

Dương Tuệ Tâm hô lên một tiếng, đôi mắt sáng ngời lấp lánh lệ quang, buồng vật dụng trong tay ra trực tiếp bỏ nhào vào trong lòng ngực Dương Phàm.

Chỉ chốc lát sau. mẫu thân Dương Thị cũng từ trong phòng đi ra. nhìn thấy Dương Phàm trở về cùng vui mừng không thôi. cười nói:

- Con trai. rốt cuộc con đã quay về. Tuệ Tâm. con cũng không phải còn nhỏ nữa. vẫn còn ý vào đại ca người như vậy.

Dương Tuệ Tâm mặt cười đỏ bừng. con người linh động dịu dàng liếc nhìn đại ca một cái, quav đầu đi vào khuê phòng của mình. Dương Phàm SUY tư nhìn nàng một chút. phỏng đoán chuyện liên quan đến Lý Bàn Tử trước đó hần là muội muội không có nói với mẫu thân. Nhưng trong lòng nàng quả thật chịu sự ủy khuất rất lớn. vừa thấy mình về mới thất thổ như vậy.

- Phàm nhi à! Sau khi con rời Vụ Liễu trấn một ngày. đệ đệ con buổi chiều liền vội vàng chạy về, không biết tìm con có chuyện gì.

Dương Thị nói.

- Sao cơ? Đệ đệ tìm con?

Dương Phàm nao nao. sau khi mình rời đi một ngày thì đệ đệ tìm tới. có chuyện gì sao?

Theo lý thuyết. hần đã là một phế nhân cùng tu tiên giới đường như khó có thể phát sinh chuyện gì. đệ đệ nếu tìm mình. nguyên nhân duy nhất có thể chính là

Dương Phàm SUY đoán trong lòng một chút. nếu trở thành một phế nhân. vậy linh đan. linh khí cùng một số đồ vật khác ở trong tay mình liền cùng không có tác dụng gì. mà đệ đệ Dương Lỗi đúng lúc lại đang thiếu những thứ này.

Trên thực tế. tư chất của đệ đệ Dương Lỗi so với Dương Phàm cũng không kém là bao. chỉ là trong mười năm tu luyên trước đó không khác khổ bằng hần. có đoạn thời gian còn trầm mê trong nữ sắc nữa.

- Mẫu thân cũng không biết Lỗi nhi tìm con có chuyện gì. nhưng lần đó nó phá lệ ở lại nhà một ngày. sau đó nói cho chúng ta biết, nếu con trở về thì bảo con tới ương Gia Bảo tìm nó.

Dương Thị nói.

- Ồ. con biết rồi.

Dương Phàm đáp. Sau khi nói chuyện phiếm cùng mẫu thân mấy câu. liền đi vào khuê phòng của Tuệ Tâm muội muội.

Bày biện đơn giản. ôn hương thoang thoảng, đây chính là khuê phòng của Tuệ Tâm.

- Đại ca!

Dương Tuệ Tâm uyển chuyển đứng dậy. sau một tháng rưỡi không gặp. Dương Phàm phát hiện tư sắc của muội muội càng ngày càng quyến rũ, hàng lông mi lớn như dãy núi, hai mắt dịu dàng như nước. nhìn chung có nhiều mị hoặc nói không nên lời.

- Muội còn chuyện gì đầu ca ca và mâu thân, vừa rồi đại ca đi tới nhà Lâm Chung một chuyện.

Dương Phàm nhìn những biến hóa đó ở trong mắt. ngữ khí lại cực kỳ bình tĩnh. mắt nhìn kỹ muội muội duyên dáng đáng yêu trước mặt.

- Đại ca, huynh cũng biết rồi

Dương Tuệ Tâm không khỏi lệ tràn mi mắt. vẻ mặt ủy khuất lại bỏ nhào vào trong lòng ngực đại ca. không ngừng nức nở.

Dương Phàm lẳng lặng chờ đợi. nhẫn nại an ủi. đợi nàng bình tĩnh lại rồi hỏi:

- Lý Bàn Tử kia chưa làm gì muội chứ?

- Không có

Dương Tuệ Tâm vẻ mặt ửng đỏ:

- Hiện tại Tam đệ cũng đã trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm trong gia tộc. có hẳn ở đó Lý Bàn Tử không dám xuống tay với muội. Chỉ là Lâm đại ca vì muội mà bị thương tổn nhiều như vậy.

- Đúng rồi! Lần đó sau khi đệ đệ rời đi có để lại cho ca ca một phong thư. và một cái ngọc trụ.

Dương Tuệ Tâm lật dưới giường lên. cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gỗ. lấy ra một phong thư và một cái ngọc trụ màu xanh trong suốt.

Dương Phàm tiếp nhận hai vật này, mở phong thư ra. phát hiện chữ viết trên đó đích thật là do tự tay đệ đệ viết lưu lại.

"Đại ca, khi huynh nhìn thấy phong thư này, nhân sinh của đệ đã xảy ra biến hóa vô cùng to lớn. tất cả những ô nhục mà đại ca phải chịu ở Dương Gia Bảo. nhất định có một ngày tiểu đệ sẽ giúp huynh rửa sạch"

Dương Phàm xem nội dung trong thư. phát hiện những chữ này được viết rất tùy tiện và phóng khoáng, giống như rồng bay phượng múa vậy. Nhưng nhìn tiếp phần sau. thần sắc Dương Phàm biến đổi. kéo muội muội Tuệ Tâm ngồi xuống, một mình xem phong thư.

Chỉ chốc lát sau. hai tay hắn nắm chặt. thân hình run rẩy, sắc mặt lại âm tình bất định.

71. Chương 71: Khoảng Cách Giữa Hai Huynh Đệ.

- Đại ca!

Dương Tuệ Tâm đứng ở bên cạnh. trong mắt hiện lên một vài tia lo lắng. Hiển nhiên trong phong thư này có biến cố gì đó. khiến cho đại ca vốn luôn bình thản lâm vào biến sắc. Hơn nữa khi Dương Phàm xem thư. cũng không có ý định để muội muội biết nội dung trong đó. Sau một lúc lâu. Dương Phàm thở ra một ngụm trọc khí. thần sắc cũng khôi phục bình tĩnh. Trong tay hắn bùng lên một ngọn lửa. nhanh chóng thiêu đốt bức thư thành tro tàn.

- Đại ca. rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Tuệ Tâm không kìm nổi lên tiếng hỏi.

- Muội muội chuyện này muội không nên xen vào. là ân oán trong tu tiên giới.

Dương Phàm bình thản nói nhưng sắc mặt cũng không thông dong thản nhiên như trước.

- Đại ca! ngọc trụ trong tay huynh là

Ánh mắt Dương Tuệ Tâm rơi xuống ngọc trụ trên tay Dương Phàm.

- Đây là đồ cha ta lưu lại. trong thư có nhắc là phải giao vật này cho ta.

Dương Phàm suy nghĩ một chút. liền đeo ngọc trụ màu xanh vào bên người, trong mắt lộ ra một tia hoài niệm.

- Muội muội! Huynh hỏi muội thời điểm cuối cùng đệ đệ đến Vụ Liễu Trấn có cái gì khác thường không?

Dương Phàm vẻ mặt ngưng trọng hỏi. Dương Tuệ Tâm hơi hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó nói:

- Từ lúc đại ca đi. đệ ấy đã tới hai lần. Lần đầu tiên là giữa trưa ngày hôm sau ngày huynh rời đi. ngày đó trên mặt đệ ấy có chút lo lắng và thất vọng. Tuy nhiên, đệ đệ lại phá lệ ở lại trong nhà hai ngày. hơn nữa hành tung quỷ bí. Lần về nhà cuối cùng. đệ đệ nói cho muội biết. hắn đã cảnh cáo Lý Bàn Tử. sẽ không còn người dám tiếp tục khi dễ muội nữa. hắn sẽ giống như đại ca trước kia bảo hộ cho muội và mẫu thân. Thời điểm lần thứ hai. muội phát hiện tam đệ thay đổi rất nhiều. Thần sắc so với trước kia linh hoạt sắc bén hơn. còn có một chút ngạo khí Dường như địa vị ở trong gia tộc cũng cao hơn so với trước kia.

Dương Tuệ Tâm cũng không dám giấu diếm. nói ra tất cả những điều mình biết. Không biết vì sao. trong lòng nàng tin nhiệm đại ca nhiều hơn một chút.

Dương Phàm trầm ngâm một lát. thần sắc không ngừng lóe ra, hắn khẽ thờ dài nói:

- Thôi được rồi mặc kệ nói như thế nào hắn cũng là thân đệ đệ của ta. Qua một thời gian nữa. chờ sau khi việc của y quán ổn định. ta sẽ tới Dương Gia Bảo xem thế nào.

Vừa nghe những lời này, Dương Tuệ Tâm cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. thân thiết nói:

- Muội chỉ sợ đại ca và tam đệ phát sinh xích mích gì.

- Hắn vẫn cho rằng huynh là một phế nhân. hiện tại đã cho rằng mình là trụ cột gia đình. cho rằng trong tay có chút bản lĩnh là có thể rong chơi tu tiên giới rồi

Dương Phàm bắt đầu dĩ cười. khóe miệng mang theo một vẻ trào phúng.

- Tam đệ tuổi trẻ khí vượng, gần đây có chút nhuệ khí. đại ca không nên để ở trong lòng.

Dương Tuệ Tâm lên tiếng khuyên giải.

- "Hắn không chỉ có nhuệ khí và tài năng, còn có dã tâm không nhỏ nữa. Chỉ mong sau này ta có thể giúp hắn giải quyết tốt hậu quả."

Dương Phàm thì thào nói nhỏ một câu trong lòng. liền rời khỏi khuê phòng muội muội.

Dương Tuệ Tâm nhìn bóng dáng đại ca rời đi. mặt lộ vẻ cổ quái trầm nghĩ:

- Bên trong lá thư đó rốt cuộc có nội dung gì. dường như giữa đại ca và tam đệ đã phát sinh một chút khoảng cách. còn cái ngọc trụ kia ta chưa bao giờ thấy phụ thân đề cập đến thì phải?"

Trong lòng nàng nảy sinh nghi hoặc. cho dù mẫn tuệ. thông minh lanh lợi nhưng cũng không đoán ra được nguyên nhân trong đó.

Dương Phàm sau khi trở lại phòng liền tiến vào "Toàn tri mô thức" cố gắng lục soát từng góc nhà của mình. Lặp đi lặp lại mấy lần. hắn cũng không có phát hiện gì dị thường.

"Quái lạ. đệ đệ thông qua phương pháp gì mà có thể tìm được nhưng trọng bảo phụ thân lưu lại?"

Trong lòng Dương Phàm nghi hoặc không thôi trước đó nghe muội muội nói qua. lần đó sau khi đệ đệ về nhà phá lệ ở lại trong nhà hai ngày, hơn nữa hành tung quỷ bí. Bởi vậy có thể thấy được. đệ đệ ở trong nhà phát hiện một tia manh mối. do đó mới tìm được nơi phụ thân lưu lại trọng bảo. Thì ra phụ thân Dương Thiên của Dương Phàm trước khi thần bí biến mất. từng để lại một khoản trọng bảo cho hai con trai mình. để bọn họ làm vốn trên con đường tiến thân sau này.

Việc này Dương Phàm cũng chỉ biết được từ trong thư của đệ đệ.

Đúng như hần dự đoán. đệ đệ Dương Lỗi trong ngày trở về nhà đó. quả thật là tìm đại ca muốn lấy những tài nguyên quý báu trong túi trữ vật. nhưng thế sự trùng hợp. đúng lúc Dương Phàm lại rời đi khiến cho hần không thể thực hiện được. Nhưng Dương Lỗi lại tình cờ phát hiện manh mối mà phụ thân lưu lại trong nhà. tìm được nơi cất giấu trọng bảo. về phần trọng bảo phụ thân lưu lại gồm có những gì thì đệ đệ Dương Lỗi một chữ cũng không đề cập tới. toàn bộ độc chiếm những bảo vật mà phụ thân lưu lại.

Dương nhiên, phụ thân Dương Thiên chỉ đích danh ngọc trụ màu xanh nói rõ nhất định phải giao cho đại ca Dương Phàm. hần mới để lại vật đó ở trong nhà. để Dương Tuệ Tâm chuyển cho Dương Phàm.

Ngoại trừ thứ đó ra. trong thư đệ đệ còn lộ ra tự tin và dã tâm vô hạn. cho thấy ngày sau phải giúp Dương Phàm rửa nhục. nổi danh tu tiên giới. ngay cả chuyện tình phụ thân mất tích cũng muốn tự mình gánh vác. nghiêm nhiên trở thành một trụ cột quyền hạn lớn nhất trong nhà.

Đệ đệ Dương Lỗi bởi vì khoản trọng bảo này của phụ thân giúp cho khí thế hăng hái tu vi tăng lên không ít. đủ thực lực tranh phong một phen với đám người Dương Quang, ba đại đệ tử trong gia tộc. cũng muốn trở thành một người trong ba đại đệ tử.

- "Đệ đệ à. người làm việc cũng không tránh khỏi quá qua loa rồi. Nuốt tất cả bảo vật phụ thân lưu lại cũng thôi người lại còn bộc lộ tài năng cùng dã tâm tràn đầy. Tu tiên giới này cũng không phải đơn giản giống như người thấy đâu"

Dương Phàm ở trong phòng trầm tư một lúc lâu. không khỏi tự than nói trong lòng cũng có chút buồn bực và lo lắng.

Hần khổ não cũng không phải bởi Dương Lỗi độc chiếm trọng bảo phụ thân lưu lại. mà là tính cách hành động độc đoán của hần. Manh mối cùng nơi phụ thân hạ lạc một chữ cũng không nói tới. một mình nắm giữ tất cả mọi việc.

Càng làm cho Dương Phàm lo lắng chính là từ trong thư đó hần cảm nhận được dã tâm đang bành trướng của người đệ đệ này.

Nghĩ lại. Dương Phàm bắt đầu đánh giá ngọc trụ màu xanh mình nắm trong tay, hần tìm tòi một chút. thậm chí dùng thần thức thăm dò. cũng không có cảm thấy bất cứ cái gì dị thường. Chỉ cảm thấy được chất liệu làm nên ngọc trụ này có chút đặc biệt. nhìn qua giống như báu vật nhân gian vậy.

Ngọc trụ này là phụ thân chỉ đích danh giao cho mình. không biết Trong đó hàm chứa bí ẩn gì.

"Vì sao phụ thân chỉ đích danh phải lưu vật này cho ta mà không phải cho đệ đệ? Chẳng lẽ nó có liên quan đến thân mẫu chưa từng gặp mặt của ta."

Dương Phàm liền đưa ra một kết luận. Hần và đệ đệ Dương Lỗi thực tế là cùng cha khác mẹ. Phụ thân Dương Thiên ở tu tiên giới dường như từng có đạo侶 song tu Dương Thị chỉ là nữ tử phàm nhân phụ thân lấy sau khi cha con Dương Phàm tới ở lại Vụ Liễu Trấn. Mà muội muội Tuệ Tâm lại là do Dương Thị nhận nuôi.

Tóm lại. đây là một gia đình tổ hợp. quan hệ rất kỳ quái còn có một chút bí mật phức tạp không muốn cho người ngoài biết.

Màn đêm buông xuống. Dương Phàm bình yên vô sự một đêm. nhưng trong lòng không cách nào hoàn toàn yên tĩnh. Chủ yếu có hai sự kiện khiến cho hần bận tâm.

Thứ nhất là bên phía đệ đệ Dương Lỗi. tất nhiên không cần phải nói.

Thứ hai là y quán hần mới mở đã bị Lý Bàn Tử cùng Hồ Bán Tiên liên thủ chèn ép. đây cũng là một nỗi bức xúc trong lòng hần.

Phải biết rằng hần mở y quán không chỉ đơn thuần là tế thể cứu người, vô thanh vô tức tăng lên tu vi mới là mục đích chân chính của hần. Y quán khởi đầu không thuận lợi. không mở ra nhân khí. sao có thể hấp dẫn người tu tiên Tối xem bệnh chứ?

Cho nên. ngày hôm sau, Dương Phàm ở nhà ăn xong bữa sáng rồi lập tức đi tới Phố Yêu y quán. Từ bắt đầu hôm nay. hần muốn đích thân tọa trấn y quán. xem ai dám lại đây khiêu khích.

72. Chương 72: Hồ Bán Tiên.

Điều này khiến cho mấy tên đại phu và học đồ trong Phổ Yêu y quán kinh hãi không thôi. dù sao nơi này hẳn là Đại chủ nhân. Dương Phàm mới vừa ngồi vào chỗ của mình không lâu. đã thấy một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều nhan sắc diễm lệ đi tới. hẳn mỉm cười nói:

- Muội muội cũng đến đây sao?

- Đại ca! Muội chỉ muốn đến y quán hỗ trợ thôi.

Người tới đúng là Dương Tuệ Tâm. nàng vội vàng làm xong việc nhà liền đi theo tới đây. Dương Phàm bất đắc dĩ nói:

- Sinh ý trong y quán vắng vẻ như thế này cùng không cần nhân thủ làm gì.

Nếu đổi là khuê nữ gia đình bình thường, hơn phân nửa sẽ bị vạn phần ngăn cản không cho xuất đầu lộ diện. gia tăng nghiêm khắc quản giáo. Tuy nhiên. Dương Phàm cũng là người trong tu tiên giới. tư tưởng ước thúc khá nhỏ, tự do và tùy ý hơn.

- Muội tới đây châm trà giúp đại ca và mấy vị đại phu.

Dương Tuệ Tâm cười dài nói. không ngờ tranh đoạt công việc tiểu nhị với một tên học đồ. tự mình mang đồ đi tới đây.

- Tiểu thư! Cô chuyện này không được!

Tên học nghề kia sưng sốt một chút. mặt ửng đỏ. hiển nhiên rất ít giao tiếp với nữ tử.

- Để nàng làm đi.

Dương Phàm lắc đầu nói với tên học đồ kia.

Dương Phàm ngồi trong y quán nửa canh giờ. mới nhìn thấy bốn năm người bị thương đi vào cầu y chữa bệnh.

Sinh ý không ngờ vắng vẻ như thế!

Dương Phàm có chút kinh ngạc. theo hẳn biết bản thân Vụ Liễu Trần đã không nhỏ. chừng hơn một trăm hộ gia đình. bốn phía càng trải rộng ra bảy tám thôn lớn nhỏ. Hiện tại, trên trấn chỉ có hai y quán. theo lý thuyết sinh ý phải thập phần tốt mới đúng.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm đi tới trước mặt một gã học đồ thấp giọng hỏi. Hôm qua hẳn đi tới nhà Lâm Chung, nhưng lại quên hỏi Lý Bàn Tử và đám người Hồ Bán Tiên chen ép y quán của mình như thế nào. Bởi vì trong mắt hẳn. bất kể là Lý Bàn Tử hay là Hồ Bán Tiên đều chỉ là tiểu nhân vật bất nhập lưu.

- Công tử, sự tình là như thế này

Tên học đồ kia cũng không dám giấu giếm. nói nhỏ bên tai hẳn mấy câu.

- Đáng giận!

Dương Phàm sau khi nghe xong. sắc mặt càng trở nên âm trầm hơn. Thì ra việc này có liên quan đến Hồ Bán Tiên và Trưởng trấn Lưu Đức. Từ nửa tháng trước, nghe nói con gái yêu quý của trưởng trấn Lưu Đức bị âm hồn quần thân. bệnh tình nguy hiểm vạn phần. sắp mất đi tính mạng. Mà Hồ Bán Tiên của Hiền Nhân Đường cũng không mời mà đến. tự đề cử mình đi tới nhà Trưởng trấn xem bệnh. bảo vệ được tính mạng con gái yêu quý của Lưu Đức. Sau đó, kết cục hai y quán trên trấn đã xảy ra biến hóa to lớn.

Phổ Yêu Y Quán từng một lần đổi mặt tình thế bị niêm phong, bởi có lời đồn thổi là đại phu của y quán này không lành nghề. đã hại chết mấy người bệnh nhân. Mà Hồ Bán Tiên bởi vì chữa khỏi bệnh cho con gái quý hóa của Lưu Đức. dưới sự trợ giúp của người hữu tâm được xưng là danh y một đời. hiểu tiên thuật, giỏi được lý, có thể đuổi quỷ thần.

Dương Phàm vẽ mặt trầm ngâm. đi theo một người bệnh vừa chữa thương, mua thuốc từ trong y quán Phổ Yêu đi ra. Quả nhiên còn chưa đi được quá xa. tới một góc hẻm lách xuất hiện ba bốn tên du côn ngang ngược ngăn cản người bệnh kia lại.

- Người các người

Người bệnh này vốn là một lão già sáu mươi tuổi, vừa thấy tình cảnh như vậy lập tức bị dọa cho nói cũng không đầu không đuôi.

- Hừ hừ! Lão già. có phải lão khớp xương của người ngựa gãy rồi hay không, cũng dám đi Phổ Yêu Y Quán xem bệnh. người không biết y quán đó là hắc **** hả?

M du côn cầm đầu hung ác nói.

- Các người muốn làm cái gì

Lão già run giọng nói.

- Bỏ túi thuốc trong tay người lại!

- Không được! Mạng nhỏ của lão là dựa vào nó mà sống!

Lão già ôm bao thuốc chặt chẽ ở trong lòng ngực.

Ba!

Một tên du côn trong đó tát lão già một cái bạt tai. cười lạnh nói:

- Lần này chúng ta chỉ là cảnh cáo lão. lần sau còn dám vào Phổ Yêu Y Quán. ta sẽ nện cho cái thân dê tiện của lão.

Lão già kia chịu một bạt tai như thế. khoe miệng và trong lỗ mũi chảy ra một tia máu. té ngã trên mặt đất. khó khăn đứng lên.

- Cút đi cho ta! Lần này là cảnh cáo đó.

Tên du côn uy hiếp quát.

- Ha ha!

Một tiếng cười khê từ phía xa truyền tới.

Một thanh niên khí vũ bất phàm đã đi tới. như cười như không nhìn mày tên du côn này.

- Người là ai, muốn ăn đòn hả?

Tên du côn đó không ngờ nhận ra Dương Phàm.

- Người là Dương Phàm?

Tên du côn này ngoài mạnh trong yếu hỏi.

- Hừ. sợ cái gì. trước kia tên này cùng giống như Hồ Bán Tiên biết một chút tiên thuật, nhưng nghe nói đã trở thành một phế nhân rồi.

Một gã du côn khác vênh mặt nói.

Dương Phàm chỉ cười không nói gì. đỡ lão già bị thương đứng lên. bắt động thanh sắc thi triển Vũ Lộ Thuật, trị ngoại thương cho lão. Sau đó. một luồng thanh mát chảy vào trong cơ thể lão già. hỗ trợ lão rửa sạch một chút bộ phận trong cơ thể.

Không đến thời gian hai lần hô hấp. khi sắc lão già trở nên bình thường hơn. dường như chưa hề là một người bệnh vậy.

Dương Phàm cười cười. chữa bệnh cho phàm nhân tuy rằng không thể nào tăng tu vi lên được. nhưng đơn giản thấy thoải mái.

Mấy tên du côn kia thấy tình cảnh như vậy, đều giật mình.

- Thành thần y!

Lão già run giọng nói. "bịch" một tiếng, quì gối trước mặt Dương Phàm.

- Xin hỏi tôn tính đại danh thần y.

Lão già về mặt cung kính nói.

- Ha ha! Ta là đại ông chủ của Phổ Yêu Y Quán. đồng thời cũng là một dược sư. Đoạn thời gian trước không ở nhà. mới khiến cho y quán bị lên án và ức hiếp. Hiện tại ta đã trở về; tất cả mọi người có thể yên tâm đến Phổ Yêu Y Quán chữa bệnh.

Dương Phàm về mặt ôn hòa nói.

Trong thời gian hần nói. chung quanh đã tụ tập một chút người xem náo nhiệt.

- Thần y! Đa tạ thần y!

Lão già vô cùng cảm ơn. được Dương Phàm đỡ lên. đứng ở bên cạnh quay sang chửi mắng tên du côn:

- Mấy tên súc sinh các ngươi, lão nhân ta xem bệnh ở Phổ Yêu Y Quán. không ngờ các ngươi xuất ra thủ đoạn dè tiện như thế. uy hiếp lão nhân. còn ra tay đánh người. Các vị hương thân, các vị bằng hữu. tất cả mọi người hãy phân xử cho công bằng.

- Mấy tên các ngươi là do ai sai khiến!

Dương Phàm lãnh lệ nhìn chăm chú mấy tên du côn ngang ngược này, trên người phát sinh ra một cỗ uy áp mờ ảo. đè ép bọn chúng đến nỗi sắp không thở nổi. Lấy cảnh giới ngưng thần hậu kỳ của hần. dưới áp bách như vậy, mấy phạm nhân bình thường làm sao có thể chịu đựng.

Bịch! Bịch!

Mấy tên du côn quỳ rạp xuống đất. mặt lộ vẻ sợ hãi. khi bọn hần chạm đến ánh mắt Dương Phàm là lúc tâm thành trở nên run rẩy, trong lúc nhất thời trong đầu biến thành một mảnh hư không.

- Là ai sai khiến!

Dương Phàm đột nhiên lạnh lùng quát một tiếng, như sấm nổ giữa mùa xuân vang lên bên tai mấy người.

- Dương Dương công tử, ta nói

Một tên du côn trong đó rốt cuộc không chịu nổi, định nói ra sự thực. Vào lúc này, dòng người tụ tập xung quanh càng ngày càng nhiều. Những người này tuy rằng đều là phạm nhân ở thôn xóm xung quanh Vũ Liễu Trấn. nhưng cũng không phải ngốc. mơ hồ đoán ra được một chút gì đó. Hơn nữa. việc những người bệnh từng đi vào Phổ Yêu Y Quán xem bệnh rồi từng bị uy hiếp và cảnh cáo đã không tính là cái bí mật gì.

Giờ phút này, dưới áp bách của Dương Phàm. mắt thấy chân tướng sắp được phơi bày. tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại chờ đợi kết quả cuối cùng.

- Ha ha ha! Ta tưởng là ai. thì ra là Dương công tử.

Đúng lúc này, một trận tiếng cười quỷ dị truyền đến khiến cho mấy tên du côn lập tức như được đại xá. từ trên mặt đất đứng lên. Dương Phàm thu hồi uy áp. ánh mắt liếc qua. nhìn thấy một gã đạo sĩ khô gầy tay cầm phát trần từ xa đi tới.

- Hồ Bán Tiên!

Trên trần vang lên một trận kinh hô. không ít người về mặt đều lộ ra một loại tình cảm kính ngưỡng.

Hiện giờ Vũ Liễu trấn. Hồ Bán Tiên không chỉ là danh y một đời. còn là bán tiên hiểu biết tiên thuật khu đuổi quỷ thần. thân phận địa vị tất nhiên không mấy người có thể so sánh.

- Người chính là Hồ Bán Tiên?

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm. cũng bắt đầu đánh giá lão đạo sĩ khô gầy này.

So với miêu tả của Lâm Chung có chút bất đồng chính là Hồ Bán Tiên này cũng không phải tu sĩ luyện khí sơ kỳ. nhìn hơi thở trên người hắn. mới vừa tiến vào Luyện khí trung kỳ không lâu. Trên tu vi, so với Dương Phàm thật ra Chỉ là Dương Phàm đã dùng Khô mộc công. ẩn giấu tu vi tại Luyện khí sơ kỳ.

- Ha ha! Không nghĩ tới Dương công tử còn biết tên hiệu của bản đạo. Nhớ ngày đó. công tử nổi tiếng gần xa. được xưng là đệ nhất thiên tài Dương Gia Bảo. còn tiểu đạo ta thì không biết nghèo túng ở nơi nào.

Hồ Bán Tiên cười tủm tủm nhìn Dương Phàm. nhìn thấu tu vi của đối phương, trong đôi mắt hiện lên một tia dị sắc. nhưng rất nhanh lại được vẻ thông dong bình tĩnh thay thế.

73. Chương 73: Hạo Nhiên Chính Khí.

Dương Phàm cười lạnh nói trong giọng điệu rất rõ ràng mang ý tứ hàm xúc muốn tranh phong.

Vừa nghe lời này. trấn dân chung quanh vẻ mặt đều lộ ra mấy phần nghi ngờ. Quả thực Hồ Bán Tiên tới rất trùng hợp. mắt thấy tên du côn kia sắp nói ra người chủ mưu phía sau. hắn liền xuất hiện.

- Ha ha ha! Dương công tử nói lời ấy sai rồi, mấy người này đều là dân thuộc Vụ Liễu Trấn. tuy rằng bình thường không làm việc gì đàng hoàng, chơi bời lêu lổng. nhưng công tử cũng không phải là bộ khoái của quan phủ. cũng không phải là quan quân của triều đình. có quyền lợi gì thẩm vấn bọn hắn.

Hồ Bán Tiên nhẹ nhàng vung phát trần lên. vẻ mặt tươi cười càng sáng lạn. Đúng là gừng càng già càng cay, Hồ Bán Tiên này ở trước đám đông công chúng không luận tình lý với Dương Phàm. ngược lại lấy pháp luật thể tục ra để chèn ép đối phương.

Dù sao nơi này là thể tục giới. những người tu sĩ bậc thấp như bọn họ nếu làm việc tại thể tục dĩ nhiên vẫn phải tuân thủ pháp luật. Dương nhiên, nếu tự ý làm nhiều chuyện thương thiên hại lý, pháp luật thể tục cũng khó có thể ước thúc. Làm một số chuyện giả thần giả quỷ, lừa tiền lừa tài quả thật không có việc gì mà tu sĩ chính đạo không xen vào. Nếu làm ra đại sự gì kinh thế hãi tục, thì để khi khác bàn luận vậy.

- Chân tướng tại trong lòng người. Những tên du côn này bình thường ở trên trấn làm xằng làm bậy, dân trấn ai cũng thông hận. Tuy nhiên, nếu Hồ Bán Tiên đã cầu tình cho bọn họ. Dương mỗ tạm thời liền bỏ qua cho bọn họ. về phần cái gì gọi là người đứng phía sau sai khiến. Dương mỗ cũng sẽ không truy cứu nữa. có lẽ trong lòng mọi người cũng có thể hiểu được một chút.

Dương Phàm mỉm cười. cũng lấy lùi làm tiến, để cho Hồ Bán Tiên cứu giúp đám lưu manh kia rồi gán tội lên người hắn. Chỉ cần là người thông minh. trong lòng cũng sẽ không tự chủ được mà liên hệ giữa người sai khiến phía sau với Hồ Bán Tiên này.

Nhưng Hồ Bán Tiên ở trên trấn đã có uy vọng không nhỏ. trong tư tưởng của rất nhiều dân trong trấn đã coi hắn như thần linh vậy. Cho nên. Dương Phàm cũng không dự định lật mặt hắn. làm như vậy cũng không thực tế.

- Người đừng có ngậm máu phun người

Trong mắt Hồ Bán Tiên hiện lên một tia lo lắng. lại được vẻ cười lạnh thay thế:

- Sớm đã nghe danh Dương công tử là đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia. lại không biết vì sao bây giờ lại trở lại thể tục mở y quán. cùng tranh bát cơm với bản đạo.

Hắn đã sớm biết Dương Phàm từng tán công trở thành một phế nhân. hiện tại lại cố ý nói như vậy hiển nhiên là muốn kích động nổi đau trong lòng đối phương.

- Đệ nhất thiên tài Nam Linh Dương gia? Cũng chỉ là một chút hư danh mà thôi chẳng đáng nhắc đến làm gì? Nhưng các hạ thì ngược lại đó. không lo tu tiên. lại ở nơi thể tục giới giả thần giả quỷ. hỗn loạn dân chúng, sẽ chỉ khiến cho người trong đồng đạo chê cười!

Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, trông lời nói có một cổ đậm mạc nhẹ nhàng, hiển nhiên là thông dong và bình tĩnh phát ra từ trong nội tâm. không phải nói lời khẩu thị tâm phi.

Hồ Bán Tiên thì sắc mặt có chút khó coi. lời nói chính nghĩa của Dương Phàm mơ hồ ẩn chứa một cỗ khí thế kết hợp với lực lượng tự nhiên xung quanh. Trên thanh thế thì Dương Phàm đã áp trên Hồ Bán Tiên một bậc.

- Được, được, được lắm! Nghe ý tứ Dương công tử là xem thường những người tán tu trong dân gian chúng ta sao? Nếu thật sự như thế, chúng ta liền đấu pháp một trận, để kẻ dưới thấy được đâu là chân tài

Hồ Bán Tiên không giận ngược lại còn cười, phất trần trong tay vung lên, một cỗ âm phong không hề báo trước sinh ra không ngừng gào thét, khiến cho dân chúng cùng dân trấn xung quanh ngạc nhiên thán phục không thôi đều kính sợ nhìn về phía hắn.

- Đạo hữu vừa rồi còn giảng giải với Dương mỗ về pháp luật thế tục, hiện tại lại muốn dùng phương pháp bạo lực để giải quyết vấn đề rồi

Dương Phàm lắc đầu cười khổ nói tiếp:

- Thật có lỗi, Dương mỗ cự tuyệt yêu cầu không chính đáng của ngươi.

Nếu là luận đấu pháp, hai người tuy rằng đồng cấp, Dương Phàm vẫn tự tin nắm chắc phần thắng đến chín phần. Hắn đấu một kẻ tán tu còn không phải quá thoải mái sao. Nghĩ tới đoạn thời gian trước, Dương Phàm khiến cho hai gã huấn luyện cảnh giới tu sĩ luyện khí hậu kỳ chết mệt đến m nằm úp sấp xuống.

Tuy nhiên, Dương Phàm hiện tại thậm chí nghĩ mình lấy thân phận một được sư tiến vào tu tiên giới, vô hình trung có thể giảm bớt sự uy hiếp của hắn trong mắt địch nhân. Nếu để cho người ta biết, hắn một tên được sư không chỉ có y thuật siêu phàm, ngay cả thực lực cũng mạnh hơn mấy phần so với tu sĩ cùng cấp, vậy những địch nhân âm thầm ẩn núp kia, tỷ như Kinh Đô Dương gia chẳng hạn, làm sao có thể để hắn phát triển như ý được nữa, sợ rằng sẽ sớm bóp chết hắn ngay từ trong nôi.

- Người ơi

Hồ Bán Tiên giận dữ ghen hòng, chợt cười lạnh nói:

- Đã như thế, ngươi có tư cách gì xem thường những tán tu chúng ta chứ?

Dương Phàm chính khí nói:

- Dương mỗ thân là được sư, lấy tế thế cứu người, bác ái thiên hạ làm gốc, chữa bệnh không hỏi giàu nghèo, tiên giới hay phàm tục, lại càng không muốn giả thần giả quỷ, lừa bịp dân chúng bình thường, không phải những kẻ tiểu đạo như ngươi có thể so sánh.

Trong mơ hồ, cả người Dương Phàm mạnh mẽ tỏa ra một cỗ chính khí thanh thế mệnh mông cuộn cuộn, lời nói oai nghiêm, hơn nữa tư thế ngạo nghễ oai hùng, càng tăng khí thế lên vài phần.

Trái ngược lại, Hồ Bán Tiên lấm la lấm lét, tướng mạo hèn mọn, khô gầy như que củi, dưới thanh thế như vậy lập tức đuối lý.

- Ha ha ha! Dương công tử thật khéo ăn nói!

Đúng lúc này, một trung niên nam tử khuôn mặt chữ quốc, mặc một thân quần áo hoa lệ đi tới. Người này ước chừng ba bốn mươi tuổi, không giận tự uy, cũng có một cỗ khí chất bề trên, thanh âm to lớn có lực.

- Trưởng trấn!

- Trưởng trấn đại nhân!

Dân chúng xung quanh đều kinh hô, không ít người còn chủ động thi lễ, vô cùng tôn kính, trong mắt toát ra sùng kính từ nội tâm.

Người vừa tới đúng là trưởng trấn Vụ Liễu trấn, Lưu Đức Quý.

- Lưu trưởng trấn! Ngài rốt cục đến rồi, mau giúp bản đạo nói lý lẽ một chút. Dương tiểu tử này thật sự là già mồm cường từ đoạt lý, miệng lưỡi lợi hại.

Hồ Bán Tiên vừa thấy Lưu Đức tới, sắc mặt vui vẻ đi tới.

Lưu Đức QUÝ làm trưởng trấn Vụ Liễu trấn đã được mười năm. đức cao vọng trọng, rất được lòng dân. Năng lực cũng không nhỏ. khiến cho một trấn nhỏ như vậy phát triển phồn vinh khởi sắc. chính là quan phụ mẫu dân chúng tôn sùng trong lòng.

Hồ Bán Tiên nếu đứng cùng một bên với Lưu Đức Quý, lấy uy vọng và thanh thế của hai người, hoàn toàn không phải một tiểu tử mới ráo máu đầu như Dương Phàm có thể sánh được.

- Thì ra là Lưu trưởng trấn.

Dương Phàm mỉm cười. khẽ cúi người thi lễ. cũng không quá kính trọng.

Lưu Đức Quý cũng không để chi tiết nhỏ đó trong lòng. hẳn biết Dương Phàm không phải người bình thường, có được khí độ như vậy đã là đáng quý rồi

- Lưu mỗ đến nói hai câu công bằng. hai vị đều là được sư trên trấn. thân phận không phải tầm thường, thiết nghĩ không nên vì một y quán nhỏ nhỏ mà thương tổn hòa khí. Không bằng hai vị hòa thuận ở chung, cạnh tranh công bình. làm ăn hòa thuận, để cho trấn nhỏ phồn vinh hưng thịnh hơn nữa.

Lưu Đức QUÝ cười nói những lời này của hắn đặt dưới tình huống bình thường quả thật vô cùng hữu lý.

Đáng tiếc chính là hai y quán trên Vụ Liễu Trấn tranh chấp và mâu thuẫn căn bản không phải do tiền bạc quyết định.

- Ha ha! Trưởng trấn nói rất đúng. chúng ta sẽ cạnh tranh công bình.

Dương Phàm cười cười nói riêng hai chữ "công bình" lai gần từng tiếng.

Hồ Bán Tiên đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong đó. cười lạnh nói:

- Cạnh tranh công bình. ai sợ ai! Xin hỏi Dương được sư có dám tiếp nhận một trận cạnh tranh công bình không?

Hắn đột nhiên nhấn mạnh hai tiếng "Được sư" rất rõ.

- Mời nói! Nhưng Dương mỗ vẫn cự tuyệt không đánh không.

Dương Phàm tựa cười như không cười nói mơ hồ có thể đoán ra được một chút gì đó.

- Người đã không tiếp nhận đấu pháp. lại lấy tự tôn được sư. Vậy chúng ta liền đánh cược một lần. Thiên kim tiểu thư của Trưởng trấn thân mang trọng bệnh. thậm chí bị oan quỷ quần thân. được ta trị liệu nhiều lần cũng không thể hoàn toàn diệt trừ bệnh tận gốc. Nhưng hai ngày nay. ta đã nghĩ ra một phương pháp. nắm chắc tám mươi phần trăm có thể chữa khỏi bệnh cho thiên kim tiểu thư của Trưởng trấn. Vốn đặt cược là thế này, nếu người tự xưng là y thuật cao siêu thì hãy chữa khỏi bệnh cho thiên kim tiểu thư của Trưởng trấn. như vậy mới có thể khiến Hồ Bán Tiên ta thừa nhận thực lực của người.

Hồ Bán Tiên không có hảo ý nói.

- Được. Dương mỗ tiếp nhận.

Dương Phàm không đợi hắn nói xong. liền quả quyết tiếp nhận khiêu chiến này.

- Tốt. tốt lắm! Ta sẽ cho Dương được sư thời gian bảy ngày.

Hồ Bán Tiên tâm hoài ý xấu. thấy Dương Phàm sáng khoái đáp ứng như vậy, trong mắt lộ ra mấy tia vui mừng.

74. Chương 74: Uẩn Linh Đan.

- Trưởng trấn đại nhân! Chúng ta đã gặp qua võ giả quyết đấu. nhưng chưa từng thấy tỷ thí y thuật. Bảy ngày sau có thể cho những dân trấn chúng ta đại khai nhãn giới hay không?

- Chuyện này

Lưu Đức Quý có chút do dự. dù sao người bị bệnh chính là con gái lão. Dương Phàm mỉm cười. vừa chuẩn bị lên tiếng thì Hồ Bán Tiên kia lại tranh lời nói trước:

- Nếu những dân trấn hiếu kỳ như vậy, hãy để cho bọn họ tới kiến thức một chút. thuận tiện đảm nhiệm nhân chứng luôn. để tránh đến lúc đó có người thua không chịu nổi, lại cạy miệng lưỡi lợi hại.

Lời nói mang ý châm chọc rất rõ ràng.

- Dương công tử có ý kiến gì không?

Lưu Đức QUÝ hỏi.

- Hồ Bán Tiên trùng hợp đã nói ra lời Dương mõ muốn nói.

Dương Phàm khẽ nhếch miệng, bộ dáng thông dong đậm nhạt. coi như trận tỷ thí này căn bản chỉ là một chuyện bình thường.

- Tốt lắm! Các vị hương thân phụ lão. đến lúc đó các vị có thể đến tề xá đánh giá. nhưng chỉ có thể ở trước cửa làm nhân chứng. Ngoài ra. ta còn có thể mời được sư cao minh nhất trong Huyền Thành tới làm trọng tài. như thế càng có thể đảm bảo tính công bằng trong khi tỷ thí

Lưu Đức Quý hướng về dân chúng bốn phía nói.

Hắn cũng là người thông minh. biết Dương Phàm và Hồ Bán Tiên muốn chiến một trận thành danh. nhờ đó giúp cho y quán của mình thanh danh đại chấn. hấp dẫn càng nhiều người bệnh tới.

Hồ Bán Tiên vẻ mặt đắc ý thâm nghĩ:

"Dương gia tiểu tử này là tu sĩ nửa đường mới chuyển sang học y đạo. chỉ mới tiến vào luyện khí kỳ, căn cơ còn thấp. so với được sư nơi thế tục có lẽ còn có chút bản lĩnh. nhưng nếu so đấu y thuật với ta không khác gì múa rìu trước mặt Lỗ Ban."

Thì ra Hồ Bán Tiên này ở trên phương diện y thuật quả thực có chút trình độ. hơn nữa kinh nghiệm mấy chục năm phong phú. tự tin cao hơn tiểu tử mới ráo máu đầu như Dương Phàm. tự cho là dễ như trở bàn tay.

Bất kể là tu vi, trình độ hay kinh nghiệm, hẳn đều hơn một được sư gà mờ mười tám tuổi hẳn một cái đầu. như vậy há có lý nào lại không thắng?

Cứ như vậy, dưới sự điều giải của Lưu Đức Quý, mâu thuẫn giữa Dương Phàm và Hồ Bán Tiên được tập trung trên cuộc tỷ thí y thuật bảy ngày sau.

- Dương mõ về y quán trước, mấy tên du côn này tạm thời buông tha cho bọn chúng. Nếu còn có lần sau. đừng trách Dương mõ hạ thủ vô tình.

Trước khi Dương Phàm đi, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hồ Bán Tiên. bao gồm cả mấy tên du côn kia. Hồ Bán Tiên không khỏi run lên trong lòng. mấy tên du côn kia lại càng sợ hãi mặt xám như tro tàn.

"Quái lạ! Tên này hiện tại chỉ là tu sĩ luyện khí sơ kỳ. không ngờ có thể mang đến cho ta một chút áp lực!"

Hồ Bán Tiên hơi kinh hãi. nhưng chợt nghĩ lại. đối phương dù sao cùng từng là thiên tài tu luyện, cao nhân ngưng thần kỳ, rét trăm chân chết không sợ ngã. Dư uy còn sót lại. chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

- "Hừ! Bảy ngày sau ta sẽ cho ngươi mất hết thể diện. Tuy nhiên lúc này ta cần phải cẩn thận nghĩ cách mới được. phòng bị vạn vô nhất nhất."

Hồ Bán Tiên nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi. trong mắt hiện lên một tia ngoan độc. xoay người đi về phía Hiên nhân được đường của mình.

Trong mấy ngày kế tiếp. tin tức về trận tỷ thí y thuật giữa Dương Phàm và Hồ Bán Tiên giống như có cánh vậy, bay về khắp các thôn xóm. trấn nhỏ và thị trấn xung quanh. Thậm chí ngay cả một số người tu tiên nhân rồi ở những khu vực lân cận cũng hết sức tò mò đối với việc này. Kể từ đó. hai y quán trên Vụ Liễu trấn danh vọng tăng lớn. ngay cả một số người tu tiên cũng biết đến sự tồn tại của chúng.

Tỷ thí y thuật quả thực chính là một việc hiếm thấy.

Nhiều ngày nay. Phổ Yêu y quán có Dương Phàm tọa trấn. Hồ Bán Tiên cũng không dám thi triển một số thủ đoạn bỉ ổi không để người khác biết nữa. vì vậy sinh ý dần dần khởi sắc dần lên. Mọi người trong y quán từ chuông quây, đại phu, đám học đồ cũng trở nên mặt mày hớn hở.

Dương Phàm cũng vô cùng coi trọng trận đánh cuộc lần này, có quan hệ đến chỗ đứng đầu tiên của Phổ Yêu y quán trong tu tiên giới. Tuy rằng hần tin tưởng mười phần. nhưng cũng phải chuẩn bị cẩn thận tỉ mỉ một phen.

Ba ngày sau. Dương Phàm đi tới nhà Lâm Chung, phát hiện thương thế của hần đã khỏi hẳn. đang luyện hóa mấy món pháp khí mà mình tặng cho. Luyện hóa bước đầu tiên phí không quá nhiều thời gian. Dương Phàm suy nghĩ một chút. liền lại cho Lâm Chung một viên uẩn Linh Đan trung phẩm.

- Khóa uẩn linh đan trung phẩm này hần là đủ để cho người từ cảnh giới Luyện khí sơ kỳ đỉnh thăng lên tới luyện khí trung kỳ.

Dương Phàm thân nhiên nói.

Trong tay hần có mấy khóa uẩn Linh Đan, thậm chí còn có một viên uẩn Thần Đan trung phẩm giá trị xa xỉ, tăng cường tỷ lệ thành công trùng kích vào ngưỡng thần kỳ. Vốn hần chuẩn bị giữ khóa uẩn Linh Đan đó lại cho đệ đệ Dương Lỗi. Nhưng Dương Lỗi đạt được trọng bảo do phụ thân Dương Thiên lưu lại, rõ ràng có vốn liếng không nhỏ. Dương Phàm lại bỏ qua ý niệm này trong đầu.

- Uẩn Linh Đan trung phẩm!

Thanh âm Lâm Chung không khỏi run lên. đây chính là uẩn Linh Đan mà hần mong ước tha thiết nha!

Hần bước vào luyện khí kỳ đã nhiều năm. trước kia không có công pháp hoàn chỉnh, hiện tại có thể bù lại. một sự tác động giúp hần bước vào luyện khí sơ kỳ đỉnh phong, cách cảnh giới trung kỳ chỉ có nửa bước.

Dược hiệu của uẩn linh đan trung phẩm cho dù là đối với tu sĩ luyện khí hậu kỳ cũng có tác dụng rất lớn.

- Công tử! Viên linh đan này thật sự quá trân quý.

Lâm Chung nghi hoặc nói. trong lòng có chút bất yên.

Dương Phàm vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Mấy ngày trước ta đã gặp Hồ Bán Tiên kia. không nghĩ tới hần đã bước vào luyện khí trung kỳ.

- Cái gì? Hần khi nào thì tấn thăng!

Lâm Chung chấn động.

- Đúng vậy! Thực lực của hần mạnh hơn so với tưởng tượng của ta một chút, huống chi sau lưng còn có một đại tư sản Lý Bàn Tử. Do đó. khóa uẩn linh đan này giao cho người, hy vọng người có khả năng trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến luyện khí trung kỳ.

Dương Phàm trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Tặng Uẩn linh đan trung phẩm cho Lâm Chung, cộng với mấy món pháp khí thượng phẩm trước đó. là hy vọng thấy hần có thể chống lại đám người Hồ Bán Tiên và Lý Bàn Tử một chút. Dù sao Dương Phàm chỉ muốn lấy thân phận dược sư lại tiến vào tu tiên giới. trước mắt vẫn chưa muốn bại lộ thực lực chân chính của mình.

- Công tử yên tâm! Đừng nói là uẩn Linh Đan trung phẩm. cho dù là một hai khóa uẩn Linh Đan hạ phẩm ta cũng có nắm chắc bước vào cảnh giới Luyện Khí trung kỳ.

Lâm Chung tự tin nói.

- Tốt! Hy vọng người có thể sớm ngày tiến vào cảnh giới trung kỳ, đến lúc đó mới có thể liên thủ chống lại đám người Hồ Bán Tiên.

Dương Phàm vừa lòng nói.

Đến đêm. Dương Phàm cũng truyền thụ cho Lâm Chung không ít tu luyện mà mình tâm đắc. cuối cùng để hắn ăn vào uẩn Linh Đan trung phẩm. Kết quả. dưới sự hỗ trợ của Dương Phàm. trong một đêm Lâm Chung từ cảnh giới sơ kỳ đỉnh phong tấn thăng luyện khí trung kỳ.

- Luyện Khí trung kỳ! Ta không ngờ thành công nhanh như vậy! Đây đều là dựa vào công tử.

Lâm Chung vội vàng đứng dậy. cúi đầu tạ lễ với Dương Phàm.

- Trước đó người chỉ cách luyện khí trung kỳ nửa bước chân. khóa uẩn Linh Đan này chỉ là một cơ hội đột phá bình cảnh. Cho dù không cho người dùng linh đan này, không đến thời gian một tháng người cũng có thể tự đột phá.

Dương Phàm mỉm cười nói. thời điểm vừa trở về hắn đã nhìn ra tiến độ tu vi của Lâm Chung.

- Ba ngày tiếp theo. người cố gắng luyện hóa mấy món pháp khí đó. Bảy ngày sau theo ta cùng đi tới nhà Trưởng trấn. Ta sẽ tỷ thí y thuật với Hồ Bán Tiên ở đó.

Dương Phàm lại lên tiếng phân phó.

- Tỷ thí y thuật?

Ánh mắt Lâm Chung sáng lên. y thuật của Dương Phàm hắn đã được chứng kiến qua.

- Nếu là tỷ thí y thuật vậy Hồ Bán Tiên sao có thể là đối thủ của công tử được.

Lâm Chung cười ha hả. dường như còn tự tin hơn cả chính bản thân Dương Phàm.

- Lần tỷ thí y thuật này là bước đầu tiên ta trở lại tu tiên giới. nhất định phải bảo đảm tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Về mặt Dương Phàm nghiêm túc nói:

- Hiện tại cách bình minh còn một đoạn thời gian nữa. ta liền lên vào trong nhà Lưu Đức Quý kia một chuyến, xem con gái hắn rốt cuộc có bệnh gì trong người.

- Công tử! Việc này có chút không ổn. Ngài lên vào trong phòng thiên kim khuê nữ nhà người ta. vạn nhất bị phát hiện vậy chẳng phải là thanh danh mất hết sao.

Lâm Chung do dự nói.

- Người là một người tu tiên vì sao lại bắt đầu trở nên so đo pháp luật thế tục như thế? Hơn nữa. ta làm sao có thể bị mấy phạm nhân phát hiện được.

Dương Phàm về mặt cổ quái nói.

- Công tử! Không bằng như vậy, ta hiện tại vừa mới tiến vào luyện khí trung kỳ. cũng biết chút y thuật, việc này không bằng để ta đi trước.

Lâm Chung đặc biệt chủ động nói.

- Được rồi, việc này cứ giao cho người trước.

Dương Phàm hơi nheo mắt lại, đắn đo mấy câu rồi rời đi.

Sau khi Dương Phàm rời khỏi. Lâm Chung lấy ra một thân y phục dạ hành màu đen. thân hình như u linh dung nhập vào trong màn đêm.

- Ha ha! Tiểu tử này hành vi khác thường, ta thử theo sau nhìn xem.

Chỉ trong chốc lát. trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một nam tử, khóe miệng hơi mấp máy tự nói một mình.

75. Chương 75: Thủ Đoạn Đề Tiện.

Hơn nữa, cảm quan của người tu tiên linh mãnh hơn người bình thường gấp mấy lần, hầu như có thể cảm nhận được những biến động nhỏ lân cận trước một bước.

Vụ Liễu trấn lớn như vậy, nơi ở của trưởng trấn cũng không xa. Lâm Chung không chút chậm trễ, rất cẩn thận lướt đi trong đêm. Không đến một hồi hắc đã đi tới cạnh nơi ở của Trưởng trấn. Dừng lại trước tường viện ngưng thần quan sát một lát, sau khi không phát hiện ra cấm chế hay bẫy rập gì, thân hình mới "vù" một tiếng trực tiếp bay qua tường vào viện, động tác rất lưu loát.

Sau khi hắc tiến vào nơi ở của Lưu gia, trong bóng đêm cách đó không xa đột ngột xuất hiện một bóng người, trông giống như một u linh vậy.

- Tiểu tử này làm việc không ngờ cẩn thận như vậy, cộng với nghị lực phi thường, thực ra cũng là một quản lý không tệ, chỉ là thiên phú tu tiên kém một chút.

Dương Phàm khẽ thì thào tự nói, thân hình giống như làn gió thông dong nhàn nhã đuổi theo sau Lâm Chung. Hắc đã sớm tiến vào Toàn tri mô thức, sinh mệnh bằng bạc trong cơ thể như dung nhập môi trường xung quanh mình, giúp mình thấy rõ mọi biến hóa xung quanh.

"Hô!"

Dương Phàm cũng trào tường tiến vào trong viện, thực ra hắc đã nắm toàn bộ tình hình đại viện của Lưu gia trong lòng bàn tay, nhất cử nhất động của Lâm Chung càng là trọng điểm chú ý của hắc. Hai người đều trào tường bí mật mà vào, so ra Lâm Chung rất cẩn thận, vạn phần cẩn thận. Mà Dương Phàm lại có vẻ thần nhiên vô cùng, cử chỉ thông dong hơn. Lâm Chung sau khi tiến vào đại viện của Lưu gia, gần như không do dự dừng lại, trực tiếp đi tới một gian phòng ở phía nam, động tác thập phần quen thuộc. Về mặt Dương Phàm trầm ngâm, tiếp tục quan sát.

Sau khi đi vào trong phòng đó, Lâm Chung ngồi xổm xuống đưa mắt nhìn bốn phía, lại sau khi xác định không có người mới xòe tay ra nhẹ nhàng lách vào giữa khe cửa, nhập vào một đạo linh khí.

Kết!

Rất nhanh hắc dùng lực mở cánh cửa ra, rất nhanh lén vào rồi khép cửa lại. Tuy rằng hiện tại là ban đêm, trong phòng một mảnh tối đen, nhưng ánh mắt người tu tiên hơn xa hơn người thường, nhìn bài trí trong phòng hiển nhiên là một khuê phòng, bên trong còn thoang thoảng từng đợt từng đợt mùi ôn hương mê người. Lâm Chung rất cẩn thận đi tới trước giường, mắt nhìn nữ tử đang ngủ say kia, trong mắt lộ ra một tia thương nhớ phức tạp, vương tay khẽ vuốt khuôn mặt nàng.

- Mạn Hương! Mạn Hương!

Lâm Chung nhẹ nhàng gọi nhỏ mấy câu bên tai nữ tử. Không đến một hồi, nữ tử trên giường kia từ từ tỉnh lại, mở đôi mắt đẹp ra thấy trước mắt có người, hé lớn miệng chuẩn bị sợ hãi kêu lên.

- Là huynh!

Lâm chung che miệng nàng, hạ giọng nói.

- Là huynh!

Sau một lát, nữ tử kia khôi phục lại bình thường, thấy người tới là Lâm Chung, dù cho ngạc nhiên vui mừng, nhưng vẫn xấu hổ nói:

- Lâm lang! Hiện tại đang giữa đêm khuya, huynh tiến vào khuê phòng của muội định làm chuyện gì

Thì ra nữ tử này không ngờ chính là Thiên kim của trưởng trấn, Lưu Mạn Hương.

Dương Phàm ẩn nấp ở ngoài cửa, mắt lộ vẻ cổ quái thâm nghị:

- "Lâm Chung này từ khi nào thì quỉ rởn được con gái Trưởng trấn chứ?"

- Mấy ngày sau, Dương công tử sẽ tỷ thí y thuật cùng Hồ Bán Tiên, nàng cũng là một trong đương sự. Hiện tại bệnh tình của muội thế nào, có gì khác không?

- Là ai?

Lưu Mạn Hương sợ tới mức hoa dung thất sắc.

- Là công tử

Lâm Chung biến sắc.

Kết!

Cửa phòng mở ra. Dương Phàm thông dong bình tĩnh tiêu sái bước vào, động tác đó thản nhiên vô cùng. giống như đang đi vào nhà mình vậy. Lâm Chung vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đóng cửa phòng lại khẽ nói:

- Công tử cẩn thận một chút.

Dương Phàm nở nụ cười:

- Xung quanh không có ai. cửa phòng có mở ra thì cũng không sao. không ngờ vợ chồng son các người ở trong này lén lút

Vừa nghe lời này, vẻ mặt Lâm Chung và Lưu Mạn Hương đều ửng đỏ. người sau thì cúi đầu vào trong chăn không dám nhìn người khác. thầm nghĩ trong lòng:

- "Bị người phát hiện rồi, mắc cỡ chết đi được."

Nàng là một tiểu thư khuê các. giữa đêm khuya ở cùng phòng với một nam tử, nếu nói ra ngoài tất danh tiết sẽ không còn.

- Để công tử chê cười!

Lâm Chung da mặt quá thật dày hơn một chút. rất nhanh khôi phục lại.

Dương Phàm thu liễm nụ cười. liếc mắt nhìn hắn nói:

- Việc này trở về rồi nói sau.

Chợt Dương Phàm lại trầm âm nói với hắn:

- "Tiên - Phàm hai giới. chọn sai sẽ hỏng. đó chính là vực sâu vạn trượng, người tự giải quyết cho tốt."

Lâm Chung sắc mặt trắng bệch. tâm thần run lên. toàn thân toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn vừa kinh ngạc Dương Phàm có thể trầm âm. đồng thời lại run sợ trước lời nhắc nhở của đối phương. Trong tu tiên giới cũng không thiếu tình yêu nam nữ. nhưng lại chỉ có thể giới hạn trong "người trong đồng đạo". Thử nghĩ một chút mà xem. một gã tu sĩ Trúc cơ kỳ tuổi thọ hai trăm năm yêu và ết duyên với một nữ tử bình thường tuổi thọ chỉ có mấy chục năm. kết quả sẽ như thế nào?

Trơ mắt nhìn người mình yêu thanh xuân qua hết. dần dần già lão. cho đến tận lúc tóc bạc trắng sao?

Kết cục không chỉ tám phần đau khổ. ngay cả trường sinh đại đạo và bao năm khổ tu cũng hóa thành hư không, mà còn thương cảm cho đến chết. Tình duyên giữa Tiên - Phàm chính là cấm kỵ. Người trong tu tiên giới đều coi đây là tối kỵ.

Cho nên. khi Dương Phàm nhắc nhở Lâm Chung mới phản ứng mạnh như thế.

- Tóm lại. Lưu cô nương để Dương mỗ xem bệnh tình của cô chứ.

Dương Phàm đi tới trước giường.

- Vâng, công tử!

Lưu Mạn Hương vẻ mặt vẫn còn ửng hồng. trong đêm tối nàng không thấy rõ sắc mặt trắng bệch của Lâm Chung lúc này. Dương Phàm rất tự nhiên đưa tay đặt lên cổ tay Lưu Mạn Hương, kiểm tra tình huống trong cơ thể nàng.

Về mặt Lâm Chung khẩn trương nhìn Dương Phàm.

Sau một lát. Dương Phàm thu tay lại. nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí. trong đôi mắt tinh quang lấp lánh.

- Công tử! Mạn Hương bệnh của nàng

Lâm Chung vội vàng lên tiếng hỏi.

- Bình tĩnh!

Dương Phàm đứng lên. hai tay vắt sau lưng. đi lại thông thả trong phòng mấy bước. dường như đang suy tư điều gì đó.

76. Chương 76: Tiên Và Phàm.

Chỉ có Dương Phàm lòng yên tĩnh như nước, sau một lúc lâu mới đưa mắt nhìn ánh sáng ban ngày đang phủ xuống.

Rốt cục, Dương Phàm lên tiếng:

- Lưu cô nương! Hai ngày sau ta tỷ thí y thuật cùng Hồ Bán Tiên. bất kể kết quả thế nào. người thắng vẫn là ta.

- Chuyện này

Lưu Mạn Hương hoa dung thất sắc.

- Công tử! Ngài có biện pháp chữa khỏi cho thương thế của Mạn Hương sao? Ta thấy bộ dáng ngài không ngừng do dự. không biết có bao nhiêu phần nắm chắc?

Lâm Chung vẻ mặt lo lắng hỏi.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Trong người Lưu cô nương có một loại độc. hơn nữa không phải là loại độc bình thường.

- Trúng độc?

Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương đều hết sức ngạc nhiên.

- Mạn Hương trúng độc? Vì sao khi ta kiểm tra thân thể nàng lại không có phát hiện?

Lâm Chung khó hiểu hỏi.

- Bởi vì nàng trúng một loại trùng độc. (Kiểu như thả độc trùng vào người - Phim Tàu có nhiều rồi he he)

Dương Phàm gằn từng chữ từng chữ nói ra.

Trùng độc!

Lâm Chung nghe thấy mà thần sắc đại biến. Lưu Mạn Hương cũng là vẻ mặt kinh ngạc. cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe nói tới trùng độc này.

- Hơn nữa. loại trùng độc này không phải có trong thế tục. nó đến từ tu tiên giới. Uy lực rất mạnh, phương thức tồn tại lại càng thêm quỷ dị. người không phát hiện là rất bình thường.

Dương Phàm thần nhiên nói. hẳn nếu không phải cảnh giới linh hồn khá cao. hơn nữa cảm quan không tầm thường, có lẽ cũng không dễ dàng phát hiện ra sự thật này.

- Vậy công tử có biện pháp nào chữa khỏi cho nàng không?

Lâm Chung vội vàng hỏi.

- Ta nghĩ ra bốn phương pháp

Dương Phàm chậm rãi nói:

- Nhưng ta cũng chưa biết dùng phương pháp nào là thích hợp nhất.

Bốn phương pháp!

Lâm Chung và Lưu Mạn Hương đều há lớn miệng.

Trùng độc hiểm thấy như thế. được sư bình thường căn bản bó tay không có biện pháp gì. Dương Phàm mở miệng chính là bốn loại phương pháp!

Điều này khiến cho người khác sợ hãi tới mức nào. Có thể nghĩ được y thuật của đối phương đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

- Công tử nói giản lược một chút được không?

Lâm Chung khẽ thở phào nhẹ nhõm. trách không được Dương Phàm vẫn bình tĩnh như vậy, thì ra đã sớm nghĩ ra phương pháp giải quyết.

- Phương pháp thứ nhất là lấy độc trị độc. gạt bỏ sinh cơ của trùng độc. Phương pháp này rất bá đạo. Phương pháp thứ hai là dùng Khu Độc Thuật độc môn của ta. tuy nhiên chỉ có nắm chắc tám phần, dù sao cũng không phải loại độc tầm thường. Loại phương pháp thứ ba là ta sẽ kê một đơn thuốc hoặc sẽ luyện chế một giải được đặc biệt, sau khi dùng được vật có thể loại trừ tận gốc loại độc này. Phương pháp thứ tư là dùng pháp lực cường đại cách ly trùng độc ra. sau đó diệt bỏ.

Dương Phàm gần như là không suy nghĩ thêm gì nói ra bốn loại phương pháp. vẻ mặt lộ ra vài phần tự tin và bình tĩnh. làm cho người khác không kìm lòng được thấy tin phục. Trên thực tế. bốn loại phương pháp này cũng không phải Dương Phàm bịa đặt ra. Loại phương pháp thứ nhất: lấy độc trị độc. chính là hắc sử dụng Độc thuật "Cô quanh ngàn dặm" trực tiếp diệt bỏ trùng độc. đương nhiên phải rất cẩn thận tiếp xúc với người bệnh. loại phương pháp này đơn giản nhất, cũng là bá đạo nguy hiểm nhất. Loại phương pháp thứ hai như đã nói. chính là hắc sử dụng "Khu độc thuật" mới tu luyện không lâu trước đó. Loại phương pháp thứ ba lại là học từ nơi lão già lưng còng. Trong ngọc giản mà lão tặng không ngờ có phương pháp chuyên trị trùng độc. Loại phương pháp cuối cùng. người có pháp lực cao thâm đều có thể tự làm thử.

- Vậy vậy tốt quá!

Lưu Mạn Hương ngạc nhiên vui mừng hô lên.

- Đã như vậy, xin công tử khẩn trương chữa khỏi bệnh căn cho Mạn Hương!

Lâm Chung vô cùng vui sướng nói.

Dương Phàm cười khổ lắc đầu nói:

- Hiện tại ta không thể loại bỏ trùng độc cho Mạn Hương tiểu thư được.

- Vì sao? Chẳng lẽ công tử cần tiền tài hay bảo vật? Những thứ đó phụ thân của ta đều có thể cho ngài. chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh cho ta

Lưu Mạn Hương đáng thương thút thút nói.

- Ý của công tử là

Lâm Chung cùng lộ ra vẻ mặt trầm tư.

- Nếu hiện tại ta giúp tiểu thư chữa trị trùng độc. tất nhiên sẽ kinh động Hồ Bán Tiên chủ nhân của trùng độc này, như vậy sẽ khiến cho trận tỷ thí y thuật sắp tới tăng phần bất ổn. Cho nên. ta sẽ chỉ chữa khỏi bệnh cho tiểu thư trong ngày tỷ thí y thuật.

Dương Phàm thản nhiên nói.

Lâm Chung trầm mặc một lát. Lưu Mạn Hương thì đưa mắt nhìn hắc trưng cầu ý kiến. Hai người nhỏ giọng thương nghị một chút. cuối cùng Lưu Mạn Hương thấp giọng nói:

- Vậy tiểu nữ liền đáp ứng yêu cầu trước đó của công tử. hy vọng công tử không được nuốt lời.

- Một lời đã định!

Dương Phàm cười nói. với thân phận và tâm cảnh của hắn hiện tại. sao phải nuốt lời với một phàm nhân chứ?

Sau đó ba người thương nghị chi tiết một chút. trước khi Dương Phàm rời đi còn thản nhiên nói:

- Ta đi trước thời gian cũng không nhiều, hai người các ngươi hãy tranh thủ thời gian đi.

Dứt lời hắn nhẹ nhàng rời đi, thân ảnh dung nhập vào trong bóng đêm không còn thấy bóng dáng. lưu lại trong phòng hai người mặt đỏ. trống ngực đập dồn. Lâm Chung ôm Lưu Mạn Hương trong lòng. vẻ mặt cũng lộ ra một tia không đành lòng. thở dài một hơi. rồi thì thầm âu yếm triền miên với người mình yêu.

Đến lúc tờ mờ sáng. Lâm Chung quyết đoán rời khỏi khuê phòng, thân hình như ngọn gió trở về trong nhà. Vừa đi vào mật thất hắn liền nhìn thấy Dương Phàm đang ngồi tĩnh tọa tại đó.

- Dương công tử!

Lâm Chung vẻ mặt phức tạp. trong thanh âm không có gì là bất ngờ.

- Ngươi cũng biết ta ở lại đây là vì chuyện gì sao?

Dương Phàm đứng dậy, vẫn thong dong nhàn nhã nói. hắn biết Lâm Chung là một người thông minh.

- Biết được!

Lâm Chung nhẹ nhàng thở ra hai tiếng, sắc mặt âm tình bất định. dường như đang quyết định một việc gì cực kỳ khó khăn. Dương Phàm uyển chuyển nói:

- Ngươi hiện tại có hai lựa chọn. một là trợ giúp ta mở y quán. tiến vào tu tiên giới. Dương mỗ có thể cam đoan sau này linh đan. công pháp tu tiên đều sẽ cuộn cuộn không ngừng mà có, cho dù tư chất của ngươi cũng không phải thượng giai, nhưng chung quy sẽ có cơ hội trường sinh bất tử. Hai là rơi vào trong lưới tình. cùng nữ tử phàm trần tình chàng ý thiếp, ở nhân gian tiêu sái mấy chục năm rồi hóa thành một đồng đất vàng. Cũng có thể trở mặt nhìn người người yêu mến dung nhan già yếu, đầu tóc bạc trắng, khô héo mà chết. để rồi thương tâm đau khổ. cùng khó thành chính quả.

- Chẳng lẽ ta không thể dẫn theo nàng cùng tiến vào tiên đạo sao?

Hai tay Lâm Chung nắm chặt. run giọng nói.

- Lừa mình dối người!

Dương Phàm cười lạnh:

- Bản thân ngươi còn khó bảo toàn. làm sao có thể dẫn theo người khác? Với tình trạng trước mắt của tu tiên giới. cho dù là tu sĩ bậc cao đích thân tới cũng không thể thay đổi linh căn thiên phú. Với thiên phú "Phế linh căn" của nàng. trên cơ bản là vô duyên với tu tiên giới. Truyện " " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac. com)

Phế linh căn!

Đây là kết quả khi Dương Phàm kiểm tra bệnh tình cho Lưu Mạn Hương vừa rồi liền phát hiện. Tu tiên giới có nói tới Linh Căn. trong đó kém cỏi nhất chính là Phế Linh Căn. sau đó là Linh Căn phổ thông. Cao hơn chính là Địa Linh Căn. Thiên Linh Căn.

Thiên Linh Căn chính là cực phẩm trong linh căn. hiệu quả tu tiên cao hơn gấp mười gấp trăm lần so với người Linh Căn phổ thông, thuộc về Linh Căn trong truyền thuyết.

Đương nhiên, thế gian cũng có một số Linh Căn vô cùng đặc biệt, tư chất không giống những loại đã định ra. có không ít Linh Căn mạnh hơn Phế Linh Căn không bao nhiêu, còn cực phẩm có lẽ còn siêu việt hơn cả Thiên Linh Căn. Những loại Linh Căn này được xưng là Dị Linh Căn.

Cho dù là thiên tư như Dương Phàm cũng chỉ có thể xếp vào Địa Linh Căn. nhưng như vậy cũng coi như là tư chất không tệ rồi

Lâm Chung vẻ mặt xám như tro tàn. đặt móng ngồi xuống đất. hô hấp cũng trở nên dồn dập. Hắn là người lý trí. cũng biết rõ đạo lý Dương Phàm vừa nói.

Tình yêu giữa Tiên - Phàm. ngàn vạn năm qua được coi là tình yêu cấm kỵ. chuyện này tồn tại giống như đạo lý tự nhiên, gần như không người nào có thể vượt qua lời nói này.

- Sau này chờ tu vi người tăng nhanh, chân chính bước vào tu tiên giới. tất nhiên có thể gặp được vô số nữ tử tuyệt sắc. Thân là người tu tiên. một nửa khác của người chỉ có thể tìm trong tu tiên giới.

Dương Phàm thấp giọng khuyên can. hần đột nhiên nhớ tới Vân tiên tử, tình duyên hai phía kia!

Hai người gặp nhau như bạn cũ, trước khi chia tay từng ước định một năm sau gặp lại tại Kinh thành. Dương Phàm cũng thấp giọng chờ mong sau một năm xa cách. Trên phương diện này, Dương Phàm không thể nghi ngờ là rất may mắn.

- Người nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, tâm tính và định lực tất sẽ tăng nhanh. Như vậy ngày sau tiến trên con đường trường sinh càng tăng thêm vài phần nắm chắc. Ta đi trước, người nếu không buông bỏ. Dương mỗ cũng không miễn cưỡng.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. nhẹ nhàng rời đi.

Lâm Chung ngây ngốc nhìn phương hướng Dương Phàm rời đi, sắc mặt âm tình bất định. trong lòng lâm vào đấu tranh đau khổ nhất trong cuộc đời. Rốt cuộc. lúc trời sáng tỏ, hai tay Lâm Chung tràn ra một vết máu do bị móng tay cắt đứt. môi cũng bị cắn rách. tơ máu tràn ra.

Tiên và Phàm. chỉ là một ý niệm.

77. Chương 77: Lần Luyện Đan Đầu Tiên.

Lâm Chung là một phụ tá đắc lực và là một bằng hữu mà hần thập phần coi trọng cùng chờ mong, người này có nghị lực phi thường, tâm tư tỉ mỉ, làm việc cẩn thận. lại hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Nếu không phải thiên phú có hạn. với tâm tính của Lâm Chung, nhất định có một ngày có thể trở thành một nhân vật cường hoành đáng sợ.

- Hi vọng hần có thể vượt qua ải này.

Sau khi Dương Phàm rời khỏi mật thất của Lâm Chung, trong lòng khẽ thở dài một hơi, thân hình dung nhập vào trong bóng đêm. rất nhanh trở lại nhà mình. Sau khi điều tra nguyên nhân chân chính bệnh tình. Dương Phàm trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Trùng độc tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng phải nhìn xem là loại cấp bậc nào. Tu sĩ luyện khí kỳ bậc thấp giống như Hồ Bán Tiên kia. trùng độc mà hần nắm giữ có lẽ có thể uy hiếp phạm nhân và tu sĩ cùng giai. nhưng đối với dược sư không thể đánh giá bằng lẽ thường như Dương Phàm thì cũng không đáng nhắc tới.

Bình minh phủ xuống. Dương Phàm khoanh chân ngồi trong phòng, từ trong túi trữ vật lấy ra một đỉnh lò luyện đan bằng đồng màu xanh. Lò Luyện Đan này đúng là lần trước khi Dương Phàm đi tới Tú Ngọc Các, được lão già họ Từ trong Dược Vương Các thiện chí tặng cho.

Giờ phút này. hần sẽ sử dụng Lò Luyện Đan này để luyện đan lần đầu tiên trong đời. Trong ngọc giản mà lão già họ Từ kia tặng cho Dương Phàm đã miêu tả kỹ càng tỉ mỉ những phương pháp và kinh nghiệm luyện đan mà lão tâm đắc. đặc biệt đối với phương pháp khống chế hỏa hầu. không giống như kỹ năng phổ biến. Đồng thời trong một tháng ở thôn Dật Hà. ở trên phương diện luyện đan Dương Phàm cũng từng được lão già lưng còng chỉ điểm.

Trước tiên thả vào trong Lò Luyện Đan một số than đá đã được tinh luyện rồi thiêu đốt. Với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, những hòn đá nhỏ đen nhánh tản mát ra ánh sáng màu đỏ sậm. nhiệt độ trong Lò Luyện Đan không ngừng tăng lên. bao gồm cả không khí trong phòng Dương Phàm cũng có vẻ khô nóng bất an.

Than đá tinh luyện là nguyên liệu mà đám tu sĩ bậc thấp dùng để luyện đan. thiêu đốt phía dưới có thể phát ra nhiệt độ cực cao. giá trị khá bình thường. Đẳng cấp cao hơn một chút chính là hỏa chi Thạch có thể phát ra ngọn lửa cực nóng gần bằng chi hỏa của lòng đất. Cũng có một số loại hỏa phù, giá trị xa xỉ. dùng linh lực thúc dục có thể phát ra chi hỏa của lòng đất.

Mấy Thứ này ở tu tiên giới ứng dụng có chút phổ biến. tu sĩ chỉ sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ mới có thể có được Trúc Cơ chân hỏa. rất hữu dụng cho việc luyện đan. Tuy nhiên, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng không muốn tiêu hao nguyên khí. sử dụng chân hỏa trong cơ thể. Cho dù có ý tưởng này cũng là lực bất tòng tâm.

Cho nên trong số tu sĩ bậc thấp khi luyện đan chủ yếu là dựa vào những ngoại vật này để tạo lửa, ngoại trừ muốn luyện chế một số linh đan đặc biệt hoặc là thời khắc mấu chốt mới có thể xuất động chân hỏa trong cơ thể. về phần những tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ Kỳ thì luyện đan như thế nào. trình độ đó không phải những tu sĩ bình thường có thể tiếp cận.

Dương Phàm tĩnh tâm ngưng thần. trong tay giữ pháp quyết, linh quang ló ra. thỉnh thoảng còn bấm tay chỉ lên trên Lò Luyện Đan. mơ hồ có thể thấy được ánh sáng vàng rực rỡ tỏa rộng. đỉnh Lò Luyện Đan màu xanh khẽ phát ra những tiếng "ong ong".

Cứ liên tục như vậy trong một thời gian khá lâu. Dương Phàm mới ngưng lại. vẻ mặt vui mừng. Thì ra vừa rồi hẳn không có cho vào trong Lò Luyện Đan bất cứ tài liệu nào. chỉ thi triển một bộ pháp môn luyện đan là Luyện Đan Thiên trong Tiên Hồng Quyết. Bộ pháp quyết này hẳn cũng từng đọc lướt qua. lần này chính là lần đầu tiên thi triển, không ngờ nước chảy thành sông. Tuy rằng vẫn còn lộ vẻ chưa lưu loát, nhưng đối với lần đầu tiên luyện đan như Dương Phàm mà nói cũng rất đáng quý rồi

Nghỉ ngơi một lát để khôi phục pháp lực và tinh thần. Dương Phàm hít sâu một hơi. đưa vào trong Lò Luyện Đan màu xanh một số tài liệu cấp thấp. Lần này hẳn cẩn thận và chuyên tâm hơn. hai tay tạo thành một pháp quyết vô cùng huyền bí. nhiều điểm sáng màu xanh biếc nở rộ phía trên Lò Luyện Đan màu xanh. tiếng "ong ong" vang hưởng. Đồng thời với thi triển pháp quyết, Dương Phàm còn phải chú ý thể lửa trong Lò Luyện Đan. thông qua thao túng đầu gió vào để khống chế nhiệt độ. Thời gian từng phút từng phút trôi qua. trong lúc đó Dương Thị và Dương Tuệ Tâm đều đã dậy.

Dương Tuệ Tâm đi vào phòng đại ca thấy Dương Phàm đang luyện đan nên không dám tới quấy rầy.

Một canh giờ. Hai canh giờ.

Ước chừng sau thời gian nửa ngày qua đi, trong phòng Dương Phàm đột nhiên truyền đến một trận tiếng "ong minh" sắc bén. trong Lò Luyện Đan màu xanh xuất hiện một mảnh lửa hồng. có thể thấy được nhiệt độ của nó rất cao.

Trên trán Dương Phàm tràn ra một chút mồ hôi rớt cuộc đình chỉ pháp quyết luyện đan. Giờ phút này, thanh âm bén nhọn trong Lò Luyện Đan biến mất. ngược lại tản mát ra một trận mùi hương thơm mát lòng người.

- Thành công rồi sao?

Dương Phàm cũng rất thấp thỏm chờ mong, mắt nhìn vàng sáng màu xanh quanh quẩn bên trong Lò Luyện Đan.

"Thu!"

Chỉ thấy Dương Phàm vung tay lên. theo hơi nóng từ trong Lò Luyện Đan bốc lên. mấy khóa đan được trong suốt êm dịu nảy ra. Đây đúng là loại đan được đầu tiên hẳn luyện chế. Dưỡng khí đan.

Dưỡng khí đan chỉ giới hạn sử dụng trong những tu sĩ Luyện Khí Kỳ. giá trị so với uẩn linh đan trước đó thấp hơn một chút. là một trong những linh đan thấp phẩm.

Dương Phàm suy nghĩ một chút. để nếm thử tác dụng cụ thể của linh đan này, hẳn tự mình ăn vào một khóa. Sau khi nhắm mắt điều tức một lát, trong đôi mắt của Dương Phàm tinh quang chợt lóe, lộ ra vài tia vui mừng:

"Quả nhiên dưới sự gia trì của pháp quyết độc môn trong Tiên Hồng Quyết, được lực của những khóa Dưỡng khí đan này cường đại hơn mấy phần so với đan được đồng cấp. Đây còn là ta vẫn chưa luyện pháp quyết đến nơi đến chốn. Trong Luyện Đan Thiên còn miêu tả nếu có thể luyện pháp quyết này đến cảnh giới cao nhất. có thể khiến cho được lực và hiệu quả của linh đan tăng lên gấp đôi."

Khiến cho được lực của linh đan tăng lên gấp đôi là việc đáng sợ đến mức nào. Nói cách khác, luyện chế một viên uẩn linh đan hạ phẩm có lẽ còn hiệu quả hơn cả một khóa uẩn linh đan trung phẩm bình thường, mà số lượng tài liệu trong đó có thể tiết kiệm hơn khá nhiều. Thông thường linh đan cấp càng cao, tài liệu cần thiết để luyện chế càng quý hiếm. điều này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho số lượng linh đan cao cấp và linh đan cực phẩm rất hạn chế.

Dương Phàm hiện nay mới chỉ bước đầu tu luyện bộ pháp quyết độc môn này, vậy mà đã khiến cho hiệu quả của dưỡng khí đan tăng cường hai phần. Nếu tu luyện đến chỗ cao thâm, chẳng những phải luyện chế một lượng lớn linh đan, mà còn phải có một cảnh giới linh hồn nhất định.

Chỉ là bộ pháp quyết này ở trong Tiên Hồng Quyết được xếp là một bộ công pháp cơ sở, cho dù giao cho người ngoài thi triển cũng vị tất có được hiệu quả này.”

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, Dương Tuệ Tâm đi tới, thấy vẻ mặt đại ca vui mừng cũng vui vẻ nói:

- Đại ca luyện đan thành công rồi?

- Đúng vậy! Ta cần phải tranh thủ thời gian luyện chế thêm một số linh đan nữa.

Vẻ mặt Dương Phàm vui sướng, ngay cả cơm cũng không ăn nhiều, đơn giản đi vào tầng hầm trong nhà, thiết lập một cấm chế, một thân một mình bắt đầu luyện đan.

- Muội muội! Trong tay huynh có ích cốc đan, liên tục mấy ngày không ăn gì cũng không thành vấn đề.

Dương Phàm giải thích với muội muội. Sau đó, hắn liền bắt đầu dốc lòng luyện đan.

Lúc này đây, số lượng linh đan hắn luyện khá lớn, những tài liệu cấp thấp trong túi trữ vật không ngừng hướng vào bên trong Lò Luyện Đan.

Sau mấy canh giờ lại có mười mấy khóa đan được xuất lò. Dương Phàm vung tay phóng chân, tốc độ luyện chế nhanh hơn so với trước không chỉ gấp đôi. Hiện tại, luyện chế chính là Hồi nguyên đan đẳng cấp khá cao. Đan dược này sử dụng khi chiến đấu có thể khôi phục nguyên khí, nhưng không thể dùng một lượng lớn. Lần trước ở cạnh Ngọc Tú Các, hai thị vệ truy kích Dương Phàm đã từng dùng đan dược này.

Tuy nhiên lúc này, sau khi Dương Phàm thu hồi đan dược lại phát hiện bên trong có mấy khóa đan dược hoặc bị dập hoặc bị méo, thậm chí còn có khóa đã bị nứt ra.

Tổng cộng có mười tám khóa linh đan, còn có ba bốn khóa không thành.

Trong số thành công còn lại, còn có mấy khóa nhìn trên màu sắc thấy được có chút khiếm khuyết đây đều là nguyên do hỏa hầu chưa đủ.

- ôi, ta quên mất xác suất luyện đan thành công.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, nhưng cũng không có nản lòng. Theo hắn biết tu sĩ bậc thấp luyện đan bình thường xác suất thành công sẽ không cao hơn năm thành. Nói cách khác, trong mười khóa linh đan có thể thành công năm khóa, đối với tu sĩ bậc thấp mà nói đã là một kết quả không tệ rồi.

78. Chương 78: Giải Độc Đan Và Luyện Độc.

Kế tiếp, Dương Phàm còn muốn luyện chế một số Giải độc đan. Loại linh đan này cần phải có đầy đủ công hiệu giải trừ những loại độc phổ biến. Dương Phàm dự định dựa trên cơ sở này, cộng với một số ý tưởng khác nữa, để luyện chế ra Giải độc đan có thể đối phó với trùng độc bình thường. Đây cũng là một trong những chuẩn bị của Dương Phàm dành cho trận tỷ thí với Hồ Bán Tiên sau này. Ý tưởng này nảy sinh trong đầu hắn chính là lúc xem bệnh cho Lưu Mạn Hương.

Muốn làm liền làm. Dương Phàm từ trong túi trữ vật lấy ra mười mấy loại tài liệu. Cuối cùng hắn còn lấy ra một loại tài liệu đặc biệt: một con ngô công (con rết) thân thể có màu hơi hơi xanh lam. Từ trên ánh sáng xanh đen từ trên lưng nó phát ra có thể thấy được con ngô công này kịch độc cỡ nào. Con ngô công

này chính là Lam Nguyệt Ngô công. nếu trộn đều cùng với cỏ Tử Lăng Hoa có thể tạo nên một độc lực vô cùng đáng sợ.

Thời điểm còn ở Dật Hà Thôn. những lúc Dương Phàm và Lạc Thủy cùng nhau đi hái thuốc liền thu được cỏ Tử Lăng Hoa. về phần con ngô công Lam Nguyệt này chính là một độc vật hiếm thấy. ngày đó trong khi Dương Phàm tiến vào một nơi tuyệt cảnh liền bắt được. Lam Nguyệt Ngô Công bình thường sinh sống tại những khu vực ẩm ướt. tuyệt đối đen tối không thấy ánh sáng.

Giờ phút này, Lam Nguyệt Ngô Công bị Dương Phàm nhốt trong một chiếc bình nhỏ đặc biệt màu đen. Hẳn hiện tại luyện chế giải độc đan nên cần Lam Nguyệt Ngô Công làm phụ liệu. Dương Phàm thông dong bình tĩnh thả Lam Nguyệt Ngô Công ra. lập tức đưa tay bắt nó, không có sợ hãi độc vật giống như người bình thường.

Khi bị hãm sâu vào trong tuyệt cảnh. Dương Phàm từng không cẩn thận bị Lam Nguyệt ngô công cắn một cái. làn da sưng hồng lên một lát rồi lập tức trở lại như cũ không thương tổn gì. Có được thân thể Thánh Nông. Dương Phàm nghiễm nhiên trở thành khắc tinh cùng thiên địch của đám độc vật!

Luyện chế giải độc đan có chút thuận lợi, Dương Phàm cho vào một lượng lớn tài liệu. mất thấy trăm cái chân của Lam Nguyệt ngô công cũng bị hấn tháo mất một nửa. hấp hối nằm trên mặt đất. xem ra cũng không sống được bao lâu nữa.

Sau hai ba canh giờ. một vầng sáng mập mờ từ trong Lò Luyện Đan tỏa ra. Dương Phàm liền dập tắt lửa từ than đá tinh luyện. Trong Lò Luyện Đan xuất hiện một đám đan dược màu tuyết trắng, mỗi một khóa ước chừng lớn bằng đầu ngón tay út Dương Phàm đếm đếm. tổng cộng thu được ba mươi bảy khóa. thành công ba mươi bốn khóa. chỉ có ba khóa luyện chế thất bại.

Hiệu suất tạo đan quá cao rồi!

Dương Phàm vội vàng lấy ra một chiếc bình ngọc màu trắng, thả ba mươi bốn khóa Giải độc đan này vào trong đó, rồi cất vào trong túi trữ vật. Sau khi luyện chế ra Giải độc đan. Dương Phàm liếc mắt nhìn con Lam Nguyệt ngô công đang sắp chết kia thì thảo luận bầm:

- Nếu đã luyện chế Giải độc đan. vậy không thể không luyện chế độc dược được.

Hơn nữa hẳn cũng có thể nhìn ra con Lam Nguyệt ngô công này còn sống không được bao lâu nữa. Vì Thế. một ngày tiếp theo Dương Phàm lại bận rộn từ sáng đến tối Hấn thu hồi Lò Luyện Đan. bắt đầu tiến hành một loạt công việc phức tạp. Luyện độc là một quá trình cần rất nhiều giai đoạn. một số tài liệu đều cần phải trải qua xử lý đặc biệt. Ví dụ như độc tố trong cơ thể con Lam Nguyệt ngô công này, liền cần dùng thủ đoạn đặc biệt bắt nó bài tiết hết ra.

Dương Phàm quả thực rất nhức đầu, nhưng công việc vẫn cần kiên định làm tốt từng bước một, không thể qua loa đại khái. Cũng may hẳn vốn là một khắc tinh của đám độc vật, trong quá trình luyện độc có thể thả tay phóng chân. Nếu đổi lại là một dược sư bình thường, chỉ sợ không có lá gan này. sai lầm một chút liền có thể nguy hiểm đến tính mạng mình.

Làm việc không ngừng nghỉ cho đến buổi tối ngày hôm sau. Dương Phàm mới thành công luyện chế ra một bình nọc độc nhỏ, đựng vào trong một cái chai đặc chế trong suốt. còn thiết lập một cấm chế tại miệng chai để ngừa độc dược tiết ra ngoài. Chất lỏng màu xanh đậm đó ở trong bình bập bênh. mỹ lệ đến kinh tâm động phách, ai có thể lường được chỗ đáng sợ của nó đây?

Có thể nói bình nọc độc này đã tiêu hao một lượng lớn tâm huyết của Dương Phàm. Dùng bí thuật chế độc trong Tiên Hồng Quyết để tinh luyện ra.

- Đây chính là một lọ độc tố nguyên chất. nếu muốn dùng thứ này để đối địch còn cần có một số thủ đoạn nữa.

Dương Phàm nhẹ thở một hơi. lại bắt đầu bận rộn. cả người tiến vào một loại trạng thái si mê. không quan tâm đến việc ngoại giới. Cho đến buổi tối trước ngày tỷ thí y thuật. Dương Phàm mới từ trong tầng hầm nhà mình đi ra.

- Đại ca!

Khi Dương Tuệ Tâm ngược mắt lên vừa nhìn thấy hấn, cũng không kìm nổi hé miệng cười khê. Dương Phàm nhìn vào trong gương phát hiện tóc mình hỗn loạn như những cọng cỏ khô, trên mặt dính một số tài liệu và tro bụi quần áo lại rách nát. Phải biết rằng những tài liệu này của hấn cũng có chút lực sát thương vừa đủ. Chính Dương Phàm có lẽ cũng không để ý, nhưng quần áo trên người hấn lại không có bản lĩnh lớn như vậy.

- Ha ha! Huynh đi tắm rửa một cái đã.

Dương Phàm tâm tình thoải mái, tắm rửa xong thay một thân quần áo mới. Dương Tuệ Tâm rất thân thiết giúp hấn chuẩn bị bữa sáng, thậm chí còn lấy cho hấn một bình hảo tửu. Dương Phàm liên tục bận rộn mấy ngày, khối hạt kia cũng không thấm vào đâu, vừa lúc bụng có chút đói nhìn thấy một bàn thức ăn và bình rượu nhỏ, lập tức tới ăn ngon lành. Dương Tuệ Tâm mới chỉ là cô gái mười sáu mười bảy tuổi rất chờ mong hỏi:

- Đồ ăn tiểu muối làm thế nào?

- ừ, tốt lắm, không tệ!

Dương Phàm tán thưởng nói lại đột nhiên nghĩ tới Lạc Thủy cô nương ở thôn Dật Hà. Cô gái đó đáng vẻ thanh thuần xinh đẹp nho nhã, ngây thơ lãng mạn, càng hiếm có chính là tay nghề nấu ăn tuyệt điểm kia.

Cho tới hôm nay, Dương Phàm vẫn như cũ không thể quên mấy món ngon mà Lạc Thủy làm ra. Những ngày ngắn ngủi ở lại thôn Dật Hà, hấn cùng tiểu cô nương đó sớm chiều bên nhau khiến người ta khó có thể quên được.

- Hừ! Ca ca rõ ràng nói dối!

Dương Tuệ Tâm đầu tiên mặt lộ vẻ vui mừng, chợt lại có vẻ xấu hổ buồn bực không thôi.

- Muội muội! Muội đây là

Dương Phàm kinh ngạc.

- Ca ca khẳng định là không thích thức ăn muối làm, vừa rồi mới nói dối trực giác của muội sẽ không sai.

Dương Tuệ Tâm dường như thực sự tức giận rồi

Dương Phàm vừa kinh ngạc, đồng thời cũng không kìm nổi nở nụ cười. Liền kể tóm tắt đoạn thời gian mình ở lại thôn Dật Hà cho muội muội nghe một lần. Đương nhiên, Dương Phàm vẫn tôn trọng lời hứa với lão già lưng còng, không đề cập tới cái tên thôn Dật Hà, chỉ miêu tả đó là một thôn nhỏ lánh đời. Dương Tuệ Tám nhất thời nghe mê mẩn, kìm lòng không được hỏi:

- Ca ca! Lạc Thủy cô nương kia nấu ăn thực sự tốt như vậy sao? Nàng dung mạo rất xinh đúng không?

Dương Phàm gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Huynh làm sao dám lừa muội chứ?

- Vậy khẳng định đại ca thích nàng ta rồi đúng không?

Dương Tuệ Tâm ánh mắt chợt lóe, rất ngạc nhiên hỏi

Phù!

Dương Phàm trực tiếp phun thức ăn từ trong miệng ra, có chút bất đắc dĩ nói:

- Muội muội à! Muội không nên tưởng tượng nhiều như vậy được không.

Dương Tuệ Tâm che miệng cười:

- Ca ca! Tuổi của huynh cũng không nhỏ nữa, vậy mà còn nói muội

Hai huynh muội ở trong phòng quả thật nói chuyện rất thân thiết. Khi đứng dậy, nhìn ra ngoài thấy sắc trời đã là nửa đêm.

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền tới thanh âm một nam tử:

- Công tử có nhà không?

- Vào đi.

Dương Phàm biết người tới chính là Lâm Chung.

Dương Tuệ Tâm vội vàng đi ra mở cửa, chỉ thấy Lâm Chung vẻ mặt tiêu tụy đi vào, hai mắt lờm xờm. Vừa nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Chung, Dương Phàm cũng có chút giật mình:

- Người đây là

- Công tử! Ngày mai chính là ngày tỷ thí y thuật, ta đã làm ra lựa chọn.

Lâm Chung đặt mông ngồi xuống đối diện Dương Phàm. mở bình rượu ra, đưa lên miệng hùng hăng uống một ngụm lớn.

- Nói đi. ngươi là cầu trường sinh. hay là muốn triển miên trong bể tình.

Dương Phàm tựa cười như không cười nói. Sai Dương Tuệ Tâm nhanh lấy cho Lâm Chung một bộ bát đĩa.

- Công tử! Ta rút cuộc nghĩ kỹ rồi, thật sự rất xin lỗi! Khụ khụ!

Lâm Chung chưa xót cười, mới vừa uống một ngụm rượu liền sặc sụa rồi trong đôi mắt lộ ra niềm day dứt rất đậm. Dương Phàm nghe vậy sắc mặt trong nháy mắt biến đổi trong lòng cũng vô cùng thất vọng.

79. Chương 79: Vụ Liễu Trần Sát Khí Nổi Lên.

Dương Phàm mắt nhìn nam tử tiêu tụy đang uống rượu trước mặt. trong lòng rất là thất vọng. Lâm Chung mà mình rất kỳ vọng lại làm ra lựa chọn như vậy.

Dương Tuệ Tâm đứng ở một bên. vẻ mặt thanh tú lộ rõ nghi hoặc. nàng vốn định tránh đi một lát. nhưng nhìn thấy loại vẻ mặt này của đại ca liền lưu lại. trong lòng thập phần tò mò.

- Khụ khụ

Lâm Chung vẻ mặt day dứt. trong mắt lại hiện lên một tia dứt khoát:

- Công tử! Ta rút cuộc đã quyết định rồi, quyết định nghe theo ngài. Chỉ là ta làm như vậy rất có lỗi với Mạn Hương. Khụ khụ

Chợt trong mắt hắn lộ ra sự bi thương và hổ thẹn.

- Cái gì?

Dương Phàm đột nhiên tỉnh ngộ lại. trong mắt tinh quang chợt lóe. vẻ mặt lộ ra một tia vui mừng nói:

- Người rút cuộc đồng ý vùng kiếm chặt đứt tơ tình

- Đúng vậy! Sau trận tỷ thí y thuật ngày mai chấm dứt. ta sẽ nói việc này với Mạn Hương, đáng tiếc ngày trước đã thề non hẹn biển. bây giờ lại khụ khụ.

Lâm Chung lại uống mấy hớp rượu. cả người cũng có vẻ rất dị thường, không ngừng ho khan. khuôn mặt vô cùng tiêu tụy khốn khổ. Dương Phàm cảm thấy thông cảm sâu sắc. hắn hiểu rằng mấy ngày nay vì sự lựa chọn này mà đối phương phải trả một giá lớn như vậy, cho nên mới có bộ dáng tinh thần sa sút hiện tại. Thử nghĩ xem. muốn vĩnh viễn chia cách với người mình yêu say đắm trong lòng. việc này cần nghị lực lớn mức nào?

Trong lúc nhất thời. Dương Phàm càng coi trọng Lâm Chung hơn. Người tu tiên vì đạt được trường sinh. cuối cùng trở thành Tiên giả. có người nào không phải là người có nghị lực phi thường, cơ duyên vô hạn chứ? Nghị lực lớn. cơ duyên lớn. nếu có thể có được hai nhân tố này, cho dù thiên phú không phải siêu phàm nhất đẳng, cũng có thể trở thành nhân vật khiến người khác ngưỡng mộ.

- Lâm Chung đại ca! Huynh làm sao vậy? Vì sao huynh lại chia tay với Mạn Hương tỷ chứ?

Dương Tuệ Tâm rót cuộc không kìm nổi. mặt cũng hiện rõ vẻ không giải thích được. Lâm Chung không nói gì. chỉ cố chìm đắm trong hơi men. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi nói:

- Nào. ta uống cùng người. Muội muội! Muội đi mua thêm một vò rượu nữa lại đây.

Dương Tuệ Tâm không có biện pháp. đành phải đưa một vò rượu tới. lo lắng nói:

- Hai huynh uống nhiều như vậy có thể xảy ra vấn đề gì hay không? Còn nữa. ngày mai đại ca còn tham gia trận tỷ thí y thuật đó.

- Không có việc gì. hần là người tu tiên, trong mắt thế nhân chính là thần tiên, chút rượu đó tính là gì chứ?

Dương Phàm bắt đầu bồi Lâm Chung uống rượu, về phần trận tỷ thí y thuật ngày mai. hần dường như căn bản không để trong lòng. Hai người không ngừng uống, uống hết một hai vò. Lâm Chung say mềm như bún. gục xuống trên mặt bàn. tiếng thở dốc không ngừng vang lên. Dương Phàm cũng có chút ngà say, đám sương sinh mệnh trong cơ thể vận chuyển vài vòng liền lập tức biến mất.

Sau khi thu dọn xong. Dương Tuệ Tâm liếc mắt nhìn Lâm Chung đang say mềm hỏi:

- Đại ca! Hần làm sao bây giờ?

- Để huynh dìu hần vào phòng.

Dương Phàm thần nhiên nói. đi tới cạnh Lâm Chung.

- Công tử. không cần!

Lâm Chung đột nhiên đứng dậy, hai mắt sáng ngời. sắc rượu trên mặt nhanh chóng biến mất.

”Hô!”

Hần đột nhiên há miệng thở ra một hơi nồng nặc mùi rượu. Kể từ đó. cả người hần liền khôi phục bình thường, tăng thêm mấy phần sinh lực và hăng hái.

Dương Phàm lộ vẻ thương thức. nói với Tuệ Tâm:

- Muội muội! Muội đi ngủ trước đi, buổi tối hôm nay chúng ta còn có chút chuyện khác.

- Được rồi đại ca! Hai huynh cẩn thận một chút.

Dương Tuệ Tâm cũng có chút buồn ngủ. cũng sắp chịu không nổi mùi rượu nồng nặc trong phòng này, vội vàng trở lại khuê phòng của mình.

- Công tử, ta đi trước. Buổi sáng ngày mai ta sẽ đi tới nhà trưởng trấn. Tuy nhiên trận đánh cuộc y thuật này đã không thể trì hoãn.

Lâm Chung chưa xót cười. cả người lại có vẻ kiên nghị hơn. vội vàng cất bước đi ra ngoài. Gió đêm lạnh buốt không ngừng thổi vào người hần.

- Ta tiễn người một đoạn.

Dương Phàm mỉm cười.

- Tạ công tử!

Lâm Chung đáp. hai người sóng vai mà đi. Bước trong bóng đêm mờ lung của Vụ Liễu Trấn. ánh trăng chiếu xuống giúp cho cả thế giới này tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Dương Phàm đi một lát. trong mắt hiện lên một tia khác thường, đám sương sinh mệnh trong cơ thể trong nháy mắt dung nhập vào môi trường quanh mình. tiến vào Toàn tri mô thức, liền nắm rõ không gian xung quanh trong phạm vi hai trăm trượng. Quả nhiên, hần liền cảm nhận được trong bóng đêm có ánh mắt đang lên nhìn hai người, mà không chỉ phát ra từ một nơi.

- Sau khi người về nhà phải cẩn thận một chút. hiện tại ta tuy mất đi một thân pháp lực. nhưng vẫn trong sự theo dõi của những người hữu tâm.

Dương Phàm khẽ nói với Lâm Chung. Lâm Chung gật đầu thấp giọng hỏi:

- Công tử đã tán công được hai tháng, tuy lại tiến vào Luyện Khí Kỳ cũng không phải kinh thế hãi tục. người Dương gia bảo vì cái gì còn muốn đến giám sát chứ?

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một nụ cười trào phúng:

- Lực lượng của Nam Linh Dương gia thực ra không còn giám sát nữa. Thế hệ cùng thời với gia chủ đã sớm cho rằng ta là một phế nhân. Chỉ là trong Dương gia bảo có một hai kẻ ngang ngược ngu ngốc. không đáng nhắc tới.

- Ô! Công tử ngài cũng phải cẩn thận một chút.

Lâm Chung trong lòng cũng sinh ra vài phần cảnh giác.

- Ha ha! Ta chỉ là một đợc sư nho nhỏ. chỉ biết tạo phúc tu tiên giới. sao có thể tạo thành uy hiếp cho ai đợc chứ. Đợc rồi, người tự đi về đi, ta tiễn người đến đây thôi.

Bộ dạng Dương Phàm thông dong nhàn nhã cười nói.

- Ngày mai gặp lại!

Bóng dáng Lâm Chung dung nhập vào trong bóng đêm. trong lòng hắn luôn có cảm giác kỳ quái. sợ rằng Dương Phàm không phải là một đợc sư đơn giản như vậy. Đồng thời, hắn cũng không thể hiểu được chính là vì cái gì Dương Phàm phải mở y quán. ở trong mắt người tu tiên bình thường đó chính là việc làm không đàng hoàng, hoang phí quá nhiều thời gian tu luyện.

"Đây là bước đầu tiên để hắn tiến quân tu tiên giới sao? Vì sao còn có người giám sát Dương công tử?"

Trong lòng Lâm Chung cũng không yên bình. nhưng cách đối nhân xử thế của hắn rất thông minh. Dương Phàm không nói ra hắn sẽ không hỏi đến. Dương Phàm nhìn bóng dáng Lâm Chung rời đi. sau đó xoay người chậm rãi quay về nhà.

Trên thực tế, hắn còn một việc chưa nói với Lâm Chung, giám sát mình còn có một quái vật lớn là Dương gia Kinh Đô. Trong một ngõ tắt nhỏ ở Vụ Liễu Trấn. giờ phút này đang có hai hắc y nhân lăm lăm lét ngồi đó.

- Tình hình thế nào?

Một hắc y nhân lên tiếng hỏi.

- Tiểu tử Dương Phàm kia vừa mới tách khỏi Lâm Chung, quan hệ giữa hai người họ rất thân mật. thần thần bí bí.

Một hắc y nhân khác đáp.

- Tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của hắn. Bắt đầu từ ngày mai. các người cũng phải cho tên tán tu Lâm Chung kia vào trong danh sách giám sát trọng điểm. Kẻ này có chút quái dị. mấy ngày trước đây thương thế còn nghiêm trọng, sau khi Dương Phàm trở về thương thế của hắn liền khỏi hẳn. còn đột phá đến Luyện Khí trung kỳ.

Hai hắc y nhân ở trong bóng đêm khuôn mặt mơ hồ không nhìn rõ, thanh âm cực thấp. Ngay cả đôi mắt ưng cũng được ẩn giấu trong bóng đêm. Sau đó. đúng vào lúc này một thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng hai người:

- Là ai sai khiến các người đến theo dõi hắn?

- A!

Hai hắc y nhân này đồng thời kinh hô một tiếng, bị người đến sát sau lưng mà không có phát hiện. có thể thấy được chỗ đáng sợ của đối phương. Hai người vội vàng quay đầu lại. nhưng vẫn chậm một bước.

Phốc!

Hai bàn tay trắng chuẩn xác chế trụ yết hầu bọn họ. trong nháy mắt phong bế pháp lực bọn họ.

- Người người là ai?

Một hắc y nhân gắng gượng lên tiếng hỏi. vẻ mặt rất hoảng sợ.

- Ta là ai? Ha ha

Giờ phút này bọn họ cũng mơ hồ thấy hình dáng một nam tử. diện mạo tuấn tú, mặc một thân huyền y, trên mặt lộ ra một cỗ ngạo nghễ lạnh lùng. trong con mắt của hắn tràn ngập trào phúng và khôi hài.

- Ta là ai? Các ngươi không có tư cách biết. Cho dù các ngươi không nói ta cũng biết là Dương Quang và Lý Mập phải các ngươi tới.

Vừa nghe lời này, hai người liền biến sắc. một người trong đó lập tức tỉnh ngộ:

- Ngươi người là Dương

Răng rắc! Rắc!

Trong bóng đêm. người nọ phát lực hai tay bóp nát yết hầu hai tên hắc y nhân. Sau đó lấy ra một cái chai. đổ hai giọt chất lỏng màu trắng lên thi thể hai người.

Hai cỗ thi thể bắt đầu bốc khói. bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ hòa tan.

- Hừ! Là các ngươi tự tìm đường chết!

Thân ảnh lãnh ngạo này lại dung nhập vào trong bóng đêm. không quá lâu sau trực tiếp đi vào nhà Dương Phàm, không kiêng kỵ gì nhảy qua tường mà vào. Vừa mới vào trong viện đã nhìn thấy đèn trong phòng vẫn sáng. Dương Phàm đang ngồi trên ghế.

Ánh mắt hai người vừa lúc đối diện nhìn nhau.

- Nếu đến rồi sao không vào trong một lát?

Dương Phàm khẽ thở dài. thanh âm rất nhỏ. hắc y nhân ảnh hưởng đến giấc ngủ của mẫu thân và muội muội.

80. Chương 80: Muốn Lấy Uẩn Thần Đan.

Khuôn mặt này có chút rất giống với Dương Phàm. lại có thêm mấy phần ngạo mạn và lạnh lùng. trên người toát ra một cỗ sát khí lăng lệ mờ ảo. đôi mắt sắc bén khác hẳn. giống như có thể nhìn thấu linh hồn người khác vậy.

Hắn dĩ nhiên chính là Dương Lỗi. Dương Lỗi lúc này đã thoát khỏi sự trẻ con bồng bột. trở nên thành thực hơn. ngay cả thân cao cũng không thấp hơn Dương Phàm bao nhiêu nữa. Giờ phút này. nếu hắn đứng cùng một chỗ với Dương Phàm. người ngoài có thể nhìn ra quan hệ huynh đệ giữa hai người bọn họ. nhưng vị tất có thể nhận ra ai là ca ca. ai là đệ đệ.

- Đệ đệ! Hai tháng không gặp, ngươi thay đổi quả thật rất nhiều đó. Phụ thân rốt cuộc để lại cho chúng ta những vật gì. không ngờ khiến cho ngươi trải qua lột xác như thế.

Dương Phàm vừa thấy đệ đệ mình. thần sắc cũng hơi kinh hãi.

Dương Lỗi không chỉ khí chất toàn thân thay đổi lớn, ngay cả một thân tu vi cũng từ Luyện Khí hậu kỳ tấn thăng đến Luyện Khí đỉnh phong. Luyện Khí đỉnh phong! Bậc Tu vi và thực lực này ở trong Dương gia bảo tuyệt đối không bị xem nhẹ. đủ để ngạo thị và kinh sợ những kẻ tán tu khu vực lân cận.

- Ca ca! Ngươi cũng khiến ta phải nhìn với ánh mắt khác xưa đó. Trong thời gian hai tháng, ngươi từ một phế nhân lại trở lại tu tiên giới. ta còn nghe nói ngươi mở y quán tế thế cứu nhân. phổ vêu thiên hạ? Đây cũng không phải tính cách của ngươi.

Dương Lỗi không chút nào yếu thế, trong mắt tinh quang lấp lóe, nhìn thẳng đại ca mình. trong mơ hồ có một cỗ xu thế muốn áp đảo. Trong giọng nói của hắn cũng mang theo vài tia trào phúng và nghi ngờ.

Hắn là thân đệ đệ của Dương Phàm, hai người từ nhỏ đến lớn cùng nhau lớn lên. làm sao không hiểu tính cách của nhau được. Tế thế cứu nhân. phổ vêu thiên hạ! Đây căn bản không phải một trong những đức tính mà Dương Phàm có. Dương Phàm thành thực rất sớm. từ rất lâu trước đó đã nhìn thấu bản chất tu

tiên giới: Cá lớn nuốt cá bé. sát phạt quyết đoán. ích lợi rõ ràng, không làm việc gì không có ích lợi với mình. cũng không làm chuyện gì không có ý nghĩa.

- Ha ha! Đệ đệ à, cũng chỉ có ngươi là người hiểu ta nhất đó.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười. không ngờ không có phủ nhận nghi ngờ của Dương Lỗi. chợt thay đổi câu chuyện nói:

- Những gì phụ thân lưu lại ngươi đã chiêm được. Hiện tại quay lại Vụ Liễu trấn còn có mục đích gì?

Dương Lỗi trầm mặc một lát. kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó lại nhìn Dương Phàm giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Đại ca! trước kia thiên phú của ngươi siêu phàm. tu vi vẫn luôn đập ta dưới chân. thậm chí còn là đệ nhất nhân trong gia tộc Khi đó. ở trong nhà ngươi nói cái gì thì là cái đó. ta không thể vi phạm. muội muội và mẫu thân cũng đều nghe lời ngươi.

Tuy nhiên, hiện tại đã khác trước, trong nhà này người có tư cách lên tiếng không còn là ngươi nữa. tuổi tác cũng không phải là lý do mà ta phải phục tùng ngươi.

- Ồ?

Dương Phàm lạnh nhạt cười:

- Chung quy ta vẫn là ca ca của ngươi, trước khi phụ thân rời đi cũng từng nói qua rằng ngươi phải nghe lời ta nói chẳng lẽ ngươi quên rồi?

- Câm miệng! Khi đó ta còn chưa đến sáu tuổi hiện tại đã trưởng thành rồi, đủ để gánh vác cả gia đình này, che chở mỗi một người thân. Thử hỏi đại ca ngươi xem, hiện tại ngươi có năng lực này không?

Dương Lỗi cười lạnh nói.

- Được rồi, nói quanh co lòng vòng nhiều như vậy làm gì, Ngươi rốt cuộc muốn đạt được mục đích gì?

Dương Phàm trong lòng không khỏi phát sinh một chút tức giận.

- Đại ca! Tiểu đệ biết trong túi trữ vật của ngươi có không ít đồ. đều là thời điểm lúc ngươi còn là đệ nhất thiên tài được sư tôn và gia tộc tặng cho. Nhưng ta chỉ cần một viên Uẩn Thần đan trung phẩm trong tay ngươi thôi.

Dương Lỗi vẻ mặt kích động nói:

- Hiện tại trong ba đại đệ tử của Nam Linh Dương gia. chỉ có ta và Dương Quang đạt tới cảnh giới Luyện Khí đỉnh phong, chúng ta đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc. Nghe phong phanh từ lời nói của gia chủ có thể biết được một trong hai người giữa Ta và Dương Quang sẽ là người được đề cử trở thành gia chủ đời tiếp theo. Bởi vì tuổi thọ của lão tổ cũng không còn lâu. gia chủ lại chỉ có một người con gái là Dương Mạn. Cho nên. chỉ cần người nào có thực lực vượt qua đối phương một bậc. đồng thời ở trên Vân Thiên Đại Hội hai năm sau biểu hiện xuất sắc. gia chủ liền gả con gái cho người đó.

Dương Phàm vừa nghe những lời nói này, cuối cùng cũng hiểu rõ. khẽ thở dài:

- Ngươi là muốn dùng Uẩn thần đan trong tay ta để trùu kích vào Ngưng thần kỳ?

Vốn là trước khi Dương Phàm tán công từng có một viên uẩn Thần đan trung phẩm. là do sư tôn Liễu Vô Ngân tặng cho hấn để trùu kích vào cảnh giới Ngưng Thần Kỳ. Nhưng ngày đó với tâm cảnh v Thiên phú của hấn. cùng lòng tin vô hạn. không cần dùng đến uẩn Thần Đan hấn cũng may mắn tấn thăng thành công.

Bí mật này trước đó cũng chỉ có Dương Lỗi biết. Nhưng có điều hấn lại không biết đó chính là Dương Phàm thực ra có hai khóa uẩn Thần Đan trung phẩm mà tu sĩ Luyện Khí Kỳ tha thiết mơ ước. Một khóa khác là do lần trước khi đấu pháp ở trong nơi hoang dã. làm ngư ông đắc lợi đoạt được từ trên người hai thầy trò Kim Hồng Môn kia.

- Đúng vậy! Ta và Dương Quang đều chỉ còn kém một bước nữa là có thể đột phá đến Ngưng Thần Kỳ.

Dương Lỗi vẻ mặt gấp gáp nói:

- Đại ca! Hy vọng người có thể đưa cho ta khóa uẩn Thần Đan kia. chỉ cần ta có thể bước vào Ngưng Thần Kỳ. trở Thành người nối nghiệp tiếp theo của Dương gia bảo. xem ai còn dám khi dễ chúng ta nữa!

- Hừ! Người độc chiếm những đồ phụ thân lưu lại. đến giờ còn chưa cho ta một công đạo. Hiện tại lại đòi uẩn Thần Đan của ta nữa. Huống chi. người vừa mới tiến vào Luyện Khí đỉnh phong chưa lâu, nếu trong thời gian ngắn liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ. chẳng lẽ người không sợ Dương gia Kinh Đô diệt trừ sao?

Dương Phàm đột nhiên gọi một gáo nước lên đầu Dương Lỗi.

Kinh Đô Dương gia!

Dương Lỗi nao nao. thuận miệng nói:

- Theo ta được biết, Kinh Đô Dương gia trước mắt dường như đang bắt tay vào làm một chuyện gì đó. nhưng lại phái ra một lượng lớn nhân thủ và tu sĩ cường đại sợ rằng không có thời gian quan tâm tới chuyện tình nơi Dương gia bảo xa xôi này. Mà cừu hận với Kinh Đô Dương gia cũng chỉ giới hạn trong mấy người thế hệ trước, cũng không phải chuyện gì quá ghê gớm. Nếu không như vậy làm sao phụ thân lại đưa chúng ta tới Vụ Liễu Trấn. cho người đi vào Dương gia bảo tu tiên?

- Chẳng lẽ từ trong di thư phụ thân lưu lại người đã biết được chuyện tình năm đó?

Dương Phàm biến sắc. vội vàng hỏi.

- Đúng vậy. ta biết một chút.

Dương Lỗi cười ngạo nghễ:

- Chuyện năm đó liên quan đến mấy người gồm phụ thân. sư tôn người Liễu Vô Ngân. cộng với trưởng lão của Kinh Đô Dương gia Từ tiên sinh. Nhưng chuyện đó đều là ân oán cá nhân. cũng không tính là thâm cừu đại hận gì. Trên cơ bản một thế hệ đã qua vẫn không giải quyết được gì. Hơn nữa. theo như lời phụ thân nhắc lại. mấy người này còn không tính là kẻ thù chân chính của Dương gia chúng ta.

- Vậy cừu gia chân chính là ai? Hiện tại phụ thân ở nơi nào?

Dương Phàm khẩn trương hỏi.

- Không biết! Trong lời Phụ thân nhắc lại cũng không nói đến. Nhưng cha cảnh cáo chúng ta nếu không có tu vi Trúc Cơ Kỳ. tuyệt đối không thể điều tra việc này. Nếu muốn báo thù. ít nhất cần phải đạt tới tu vi Kim Đan Kỳ.

Dương Lỗi đạm mạc nói:

- Cho nên. người nhất định phải giao cho ta khóa uẩn Thần Đan kia. để ta nhanh chóng tiến vào Ngưng Thần Kỳ. Dựa vào tư chất và khả năng của ta. cùng với vốn liếng phụ thân lưu lại, ngày sau tiến vào Trúc Cơ Kỳ cũng không phải không có khả năng.

- Phụ thân rút cuộc để lại cho chúng ta những gì? Lời người nhắc lại đâu?

Dương Phàm lại chất vấn.

- Đại ca! Thật xin lỗi. việc này hiện tại ta không thể nói cho người. Lời phụ thân nhắc lại ta cũng đốt rồi, sợ lưu lại hổng việc, bị kẻ hữu tâm phát hiện.

Dương Lỗi ngạo nghễ nói.

Dương Phàm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được rồi, uẩn Thần Đan ta cho người cũng không sao. dù sao vật này với ta mà nói cũng không có tác dụng quá lớn.

Cảnh giới linh hồn của hắn hiện tại ít nhất đã ngoài Ngưng Thần hậu kỳ, một viên uẩn Thần Đan trung phẩm đối với hắn mà nói quả thật không có hiệu quả gì. Đến lúc đó nếu cần tiến giai Ngưng Thần Kỳ. chỉ

cần pháp lực đạt tới là có thể hoàn toàn thông qua. Hơn nữa, trong tay hắn có tới hai khóa uẩn Thần Đan trung phẩm.

Dương Lỗi mừng rỡ:

- Đại ca! Người thật sự đồng ý cho ta đan dược đó? Dương nhiên, ta cũng có thể trao đổi ít đồ bồi thường cho người một chút, tuyệt đối sẽ không để cho người chịu thiệt.

- Quên đi, hơn phân nửa là người dùng một trong những đồ phụ thân lưu lại trao đổi với ta. vậy thì có ý nghĩa gì nữa. Khóa uẩn Thần Đan này coi như ta chiếu cố đến tình cảm huynh đệ mà cấp nó cho người đi

Dương Phàm lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc bình ngọc, ném cho Dương Lỗi.

- Đa tạ đại ca!

Dương Lỗi vẻ mặt vui mừng, tiếp lấy bình ngọc, thậm chí ngay cả nhìn xem cũng không, trực tiếp để bình ngọc vào trong túi trữ vật Bộ dáng dường như vô cùng tin tưởng đại ca mình.

- Dương nhiên, ta vẫn muốn khuyên người một lời. Trong thời gian ngắn tới tốt nhất không nên trùng kích vào Ngưng Thần Kỳ, tu vi tăng lên quá nhanh, cảnh giới không ổn định không nói mà mang tới cho mình họa sát thân mới là mất nhiều hơn được.

Dương Phàm lên tiếng khuyên can.

- Đại ca yên tâm, ta cũng không phải kẻ ngốc.

Dương Lỗi cười nhìn hắn, thân hình nhẹ nhàng đứng lên nói:

- Tiểu đệ đi trước một bước, đêm nay còn có mấy việc cần đi xử lý.

Dương Phàm nhìn bóng dáng hắn rời đi, trong mắt xuất hiện thần tình phức tạp, thì thào nói nhỏ:

- Tên này quả thật càng ngày càng ngạo mạn, ngay cả ta cũng có chút nhìn không thấu. Chẳng lẽ bề ngoài hắn biểu hiện kiêu căng và cuồng ngạo là muốn che giấu một ý tưởng gì?

81. Chương 81: Mầm Mống Linh Dược.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt, không hề để ý tới phía Dương Lỗi vừa đi nữa, cũng tạm thời gác lại những nghi hoặc trong lòng. Giờ phút này, trời đã về khuya Dương Lỗi đến cũng không làm muối muối và mẩu thân thức giấc. Đối với việc này Dương Phàm khẽ gật đầu. Bất kể là hắn hay là đệ đệ, dù sát phạt quyết đoán, ác nghiệt vô tình nhưng đều cực kì coi trọng thân tình!

Ngày mai đã là ngày Y thuật tranh phong mà tất cả mọi người trong Vụ Liễu Trấn đều biết. Trong lòng Dương Phàm cũng không có chút tâm lý gấp gáp nào cả. Trở lại phòng của mình, hắn khoanh chân ngồi xuống, tâm thần hắn tiến nhập vào Tiên Hồng không gian.

Phiến lục thổ địa phạm vi một trượng cũng không có gì biến hóa nhiều nhưng trên đó cũng có không ít mầm cây đâm chồi. Thì ra khi Dương Phàm rời khỏi Dật Hà Thôn, hắn đã lấy ra một phần những hạt giống linh dược quý hiếm mà lão già lưng còng tặng cho mình gieo trên phiến lục thổ địa này!

Chỉ mới mấy ngày mà đại đa số những linh hoa dị thảo này hoặc là các thiên tài địa bảo đã sinh trưởng, đâm chồi. Trước mắt, thời gian gia tốc của phiến lục thổ địa này là bốn lần. Khi Dương Phàm cho đám sương sinh mệnh nhập vào trong phiến thổ địa đào dạt sinh cơ này thì có thể mơ hồ cảm giác được lực lượng huyền ảo đang sinh trưởng nhanh hơn.

Dương nhiên trong tay Dương Phàm còn có một số hạt giống linh dược khác nhưng với diện tích của phiến lục thổ địa này, hắn chỉ gieo trồng một số hạt giống linh dược có chu kỳ sinh trưởng trong thời gian trăm năm mà thôi.

Trong đó, Huyền Tinh Tuyết Liên và Cửu Dương Huyền Thảo là hai loại có điều kiện sinh trưởng hà khác nhất, cũng là trân quý nhất!

Khi mà lão già lưng còng giao hạt giống hai loại linh dược này cho Dương Phàm thì chúng gần như đã héo rũ, sắp chết. Dù là hạt giống linh dược. lấy cách chế đặc biệt để bảo tồn Thì với thời gian dài chúng cũng không chịu nổi ảnh hưởng của yếu tố môi trường, sinh mệnh lực cũng tiêu tan đi rất nhiều. Nhưng sau khi gieo xuống phần lục thổ địa này thì hai loại thiên tài địa bảo này không ngờ sống lại như một kỳ tích. sinh cơ lại khôi phục đôi chút.

Dương Phàm đã có thể tính tới điểm này. Nếu vài cọng Huyền Tinh Tuyệt Liên và Cửu Dương Huyền Thảo có thể sinh trưởng tới kỳ thành thực thì giá trị tuyệt đối rất kinh người. Bởi vì dạng thiên tài địa bảo này, dưới linh khí đã nhạt dần như thế này thì gần như đã rơi vào tuyệt chủng, ngay cả tu sĩ cao giai cũng phải động tâm.

Tuy nhiên, trong thời gian ngắn. Dương Phàm cũng không trông mong chúng nó sẽ thành thực. Cho dù thành thực thì hắn cũng không dám dễ dàng lấy ra giao dịch nữa. làm như thế rất dễ dẫn tới họa sát thân.

Đứng ở Tiên Hồng không gian. Dương Phàm cũng không định lập tức thu hồi tâm thần lại. Chỉ thấy hắn vỗ túi trữ vật. trong tay xuất hiện một khối bản chuyên màu xanh. chính là một trong những kiện pháp bảo trấn sơn của Kim Hồng Môn. Mặc dù chỉ là một kiện. nhưng nó cũng chính là một kiện linh khí trung phẩm. còn cao hơn một bậc so với Thanh Phong Kiếm của Dương Phàm.

Khi vừa trở lại Vụ Liễu Trấn được mấy ngày thì Dương Phàm cũng từng thử luyện hóa pháp bảo này. Với thần thức cảnh giới Ngưng Thần hậu kỳ như hắn. bắt đầu luyện hóa thì cũng không quá mức khó khăn. nhưng cũng chỉ mới luyện hóa được bước đầu mà thôi. Nếu muốn luyện hóa nó thành pháp bảo bốn mạng thì còn cần hàng tháng trời nữa. như Thế vừa luyện hóa. vừa thôi luyện khiến nó có được mối liên hệ thần bí như huyết nhục tương liên với bản thân mình.

Trải qua một phen thăm dò. Dương Phàm phát hiện khối bản chuyên màu xanh này vừa công vừa thủ, uy lực vô cùng lớn. so với linh khí cùng giai thì phải mạnh hơn vài phần. Càng quý dị hơn đó là pháp bảo này không ngờ còn có năng lực ẩn nấu. Cái gọi là năng lực ẩn nấu. đó chính là thông qua bí pháp khiến nó tạm thời dung nhập vào hư không, sau đó công kích bất ngờ. tạo ra hiệu quả kỳ diệu.

Tuy nhiên, khuyết điểm duy nhất của nó chính là thi triển pháp bảo này rất tiêu hao pháp lực. Dương Phàm không chế hơi lâu chút thì liền xuất hiện hiện tượng pháp lực không đủ.

Thu hồi khối bản chuyên màu xanh này, Dương Phàm lại lấy ra một chiếc roi da màu đen. đây chính là linh khí phòng thân của lão già lưng còng mà lão tặng cho hắn. Dương Phàm từng thử luyện hóa nó nhưng lại có vẻ cực kỳ khó khăn. Hắn khó có thể tưởng tượng được một kiện linh khí phụ trợ mà lại khó luyện hóa như thế. về phần công hiệu của chiếc roi da màu đen này như thế nào thì hắn cũng chỉ mới thăm dò được một chút rất khó thi triển tùy ý.

Sáng sớm ngày thứ hai Dương Phàm thở ra một hơi trọc khí. mở hai mắt ra. thần thanh khí sảng đứng lên. giãn gân giãn cốt một chút. Vừa mới ra khỏi phòng, hắn đã thấy muội muội Dương Tuệ Tâm đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng. Khắp các nơi của Vụ Liễu Trấn đã dâng lên khói bếp lượn lờ.

- "Đây là một trấn nhỏ rất an bình. ta ở đây mở một y quán. hy vọng sẽ không sinh ra mâu thuẫn gì quá lớn. thậm chí dẫn phát huyết án"

Thần quang lóe lên trong mắt Dương Phàm. Việc mở y quán là do hắn rơi vào tình thế bất đắc dĩ. Bất kỳ ai dám ngăn cản kế hoạch của hắn thì hắn đều không chút do dự diệt trừ.

Không lâu sau. ba người một nhà quây quần ăn cơm. rất thuận hòa vui vẻ. Dương thị còn ra vẻ oán giận nói:

- Lỗi nhì nếu có thể về nhà một chuyến Thì thật là tốt!

- Đúng thế!

Dương Phàm cũng ứng tiếng nói. Hắn cũng không nói tới chuyện đêm qua đệ đệ cũng đã tới một lần nhưng không về nhà. Đúng lúc này, từ bên ngoài phòng truyền vào một giọng nói:

- Dương công tử có ở nhà không?

Lập tức có âm thanh gõ cửa truyền vào. Dương Phàm đi ra mở cửa.

- Dương công tử!

Ngoài nhà có một lão già ăn mặc như người hầu cười tủm tỉm nói:

- Lão gia nhà ta mời ngài đi tới. hiện tại cách thời điểm diễn ra đại hội "Dĩ y hội hữu" của Vụ Liễu Trần ta chỉ còn một canh giờ nữa.

Hóa ra lão già này là Phó Tổng quản của Trưởng trấn Lưu Đức Quý.

- Dĩ y hội hữu?

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một tia trào phúng.

- Nhờ chuyển lời lại cho lão gia nhà người, ta sẽ tới đúng hẹn.

- Ta sẽ ở bên ngoài chờ Dương công tử!

Lão Phó Tổng quản này giọng điệu cực kỳ cung kính. khom người đứng ở ngoài cửa. Dương Phàm cũng không khách sáo. chậm rãi dùng bữa cơm trong nhà xong rồi mới đứng lên. Đúng lúc này, cửa phòng lại mở ra. nhà hần lại có thêm một người khách nữa. chính là Lâm Chung.

- Người tới thật đúng lúc, chúng ta đi.

Dương Phàm mỉm cười. vừa lúc đi cùng Lâm Chung ra ngoài. Phó Tổng quản kia liền khom người nói:

- Mời hai vị.

Dứt lời hần ở bên cạnh dẫn đường.

Không lâu sau. Dương Phàm đã tới phía trước trạch viện của Lưu Đức QUÝ. Làm chức vụ Trưởng trấn. hần tất nhiên cũng rất giàu có. không phải hạng bình dân bá tánh có thể sánh bằng được. Tính cả người hầu nữa thì nhà hần cũng có hơn mười khẩu.

Hôm nay, trong đại viện của Trưởng trấn cũng rất náo nhiệt, một số dân chúng tò mò cũng đã sớm tới nơi này để xem náo nhiệt. Từ khi Dương Phàm tới thì không khí lại càng trở nên náo nhiệt.

- Các người nhìn kia. Dương công tử tới rồi

MỘT người lập tức hô lên.

- Phàm ca, huynh rốt cục đã tới. vừa rồi ta tới nhà lại bị Tuệ Tâm muội đuổi đi. nói là sợ quấy rầy việc huynh nghỉ ngơi.

Thiết Ngưu và Nam Cung Vũ không ngờ cũng ở trong đám người này. không biết chạy tới từ lúc nào.

Dương Phàm khẽ gật đầu với hai người, tiếp tục đi vào bên trong. Ánh mắt hần đảo qua những người ở nơi này. ngoại trừ những thường dân ra không ngờ còn có một số loại người khác. như nhân sĩ giang hồ võ lâm. những đại phu thế tục (thầy thuốc), thậm chí còn có thể thấy được bóng dáng của người tu tiên.

"Thật đúng là náo nhiệt!"

Khóe miệng Dương Phàm hơi mân mê. nếu có thể thành công tất nhiên có thể mang tới nhân khí rất lớn cho Phổ Yêu Y Quán.

Rất nhanh. Phó Tổng quản đã dẫn hai người vào một gian phòng trang nhã. Vừa mới đi vào. Dương Phàm đã nhận ra mấy bóng người quen thuộc. Trong đó tất nhiên bao gồm cả Hồ Bán Tiên.

Tuy nhiên, ánh mắt Dương Phàm khi nhìn vào hai thân ảnh quen thuộc khác thì thần sắc đột nhiên khẽ rung mình.

82. Chương 82: Huyện Tuyền Bất Mạch.

Ánh mắt Dương Phàm lập tức biến đổi như cười như không nhìn hai người một béo một gầy trước mặt. Bọn họ ngồi bên cạnh Hồ Bán Tiên. đang nhỏ to nói chuyện. thấy Dương Phàm và Lâm Chung đi vào thì thần sắc đều khẽ đổi.

- Dương sư đệ, đã lâu không gặp!

Một gã thanh niên trong mấy người đứng lên. cực kỳ thân thiết nói. Người này chừng hai bảy hai Tám tuổi, mặc tử bào, khuôn mặt chữ "quốc", trên người có một cổ khí tức ổn trọng. Người này chính là Dương Quang của Dương Gia Bảo. cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn. là một nhân tài trong thế hệ thứ ba của Dương gia.

- Chắc chắc. Dương Phàm. chỉ hai tháng không thấy mà người đã từ một người phế tài trở lại tu tiên giới. còn là một gã được sư. mở y quán ở Vụ Liễu Trấn này. Thật sự khiến ta phải lau mắt mà nhìn!

Thanh âm của Lý mập mạp (Lý Bàn Tử) cực kỳ chói tai không chút kiêng nể gì cả. Hắn thân là cháu ngoại của lão tổ Dương gia cho nên bình thường rất hống hách. Nếu là trước kia cũng thôi nhưng giờ. nhìn bề ngoài Dương Phàm cũng chỉ mới là một gã Luyện Khí sơ kỳ mà thôi đương làm sao có thể khiến hắn kính phục được?

Dương Phàm liếc nhìn hai người, có chút lạnh nhạt nói:

- Phong quang của Dương Quang sư huynh vẫn như ngày nào!

Dứt lời. hắn và Lâm Chung ngồi xuống dãy ghế đối diện. Đối với vẻ châm chọc của Lý mập mạp hắn cũng trực tiếp khinh thường, cũng không thêm trả đũa lại câu nói vừa rồi. Đây chính là sự sĩ nhục lớn nhất. trắng trợn nhất với địch nhân. Không kể người kêu gào như thế nào. ta vẫn vốn dĩ xem thường người. Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ khinh thường, vừa nhìn là nhận ra ngay.

- Người người

Khuôn mặt Lý mập mạp trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Phàm. Trong khi đó. Dương Phàm thậm chí còn không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái. coi hắn như không khí vậy. Ánh mắt Dương Quang hơi nheo lại, nhìn kỹ Dương Phàm một lúc. Hắn mơ hồ cảm giác được. sau khi tâm tình đối phương trải qua một phen công kích thì đã hoàn toàn lột xác.

"Thực sự hắn có thể chỉ là một gã được sư chữa bệnh cứu người sao?"

Tâm kế của Dương Quang cũng không đơn giản. Hắn giống như Dương Lỗi. đối với thân phận được sư của Dương Phàm lúc này thì cảm thấy rất đáng nghi ngờ. Hắn lại trầm nghĩ:

"Ta phải xem y thuật của hắn hiện tại Nếu là cao minh thật thì những phương diện khác chắc chắn khó có khả năng đặc biệt thành tựu"

Hoàn toàn đúng như thế. Nếu muốn tinh thông y thuật thì cũng đã phải hao phí rất nhiều tâm huyết. Nếu là như thế thì ở phương diện tu tiên chính đạo. sẽ rất khó có được thành tựu nổi bật! Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Dương Quang lần này tới Vụ Liễu Trấn.

Chỉ một phòng khách trang nhã của thế tục giới mà lúc này lại đang hội tụ tới vài vị tu tiên giả như thế!

Dương Phàm và Lâm Chung, một phương hai người.

Dương Quang, Lý mập mạp. Hồ Bán Tiên, một phương ba người.

Ngoài ra. trong phòng khách này Dương Phàm còn phát hiện ra có thêm mấy người tu tiên nữa.

Trong đó CÓ một lão già chừng bảy mươi tuổi, mặc bố y sắc mặt ôn hòa. hai mắt sáng ngời hữu thần. bên hông có tới vài cái túi trữ vật, sau lưng thậm chí còn có một được lâu. Khi Dương Phàm nhìn thấy lão già này thì cảm thấy rất quen mắt. Lão già kia ôm quyền cười vang lên nói:

- Dương công tử chẳng lẽ không nhận ra lão phu?

Dương Phàm giật mình. vội vàng đứng lên hành lễ:

- Nguyên lai là Trịnh được sư?

- Công tử quả khiến lão phu phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa! Tuy pháp lực đã mất hết mà chỉ ngắn ngủi hai tháng đã trở lại tu tiên giới! Hơn nữa. lại còn nghiên cứu cả y thuật chi đạo! Lát nữa. lão phu thật sự phải mở mang kiến thức một phen!

Về mặt Trịnh Dược sư rất hiền lành. mỉm cười nói với Dương Phàm.

Hóa ra, vị Trịnh Dược sư này chính là một trong các vị Khách liêu của Dương Gia Bảo. có tu vi Luyện Khí hậu kỳ nhưng y thuật rất siêu phàm. đồng thời còn tinh thông luyện đan thuật! ở Dương Gia Bảo. ngay cả những bậc trưởng bối đời thứ hai có tu vi Ngưng Thần kỳ cũng cực kỳ tôn trọng hắn.

- Trịnh Dược sư khách khí rồi! Dương mỗ sao dám mùa riu qua mắt thợ chứ?

Dương Phàm cũng khách khí. khiêm tốn nói. Hắn hiểu được rằng vị Trịnh Dược sư này không thể đứng về phe Dương Quang được. Thân phận của hắn ở Dương Gia Bảo rất cao. thân là khách liêu, bình thường luôn đứng ở trung lập. không tham gia vào việc tranh giành lợi ích giữa con cháu Dương gia. Ngoài Trịnh Dược sư ra thì trong phòng còn có một vài vị khách nhân. đồng dạng cũng có thân phận dược sư.

Có lẽ lần so đấu y thuật của "Dĩ y hội hữu" hiếm thấy này đã khiến không ít tu sĩ phụ cận Vụ Liễu Trấn chú ý. Mọi người ngồi tĩnh tọa trong phòng khách một hồi thì bức rèm che cửa đột nhiên được vén lên. một trung niên ăn mặc hoa lệ đi vào.

Người này chính là Trưởng trấn Vụ Liễu Trấn Lưu Đức QUÝ.

Ánh mắt của Lưu Đức QUÝ nhìn qua mấy người trong phòng rồi cất cao giọng nói:

- Các vị khách quý có thể quang lâm hàn xá đã là vinh hạnh cho Vụ Liễu Trấn. cũng là vinh hạnh cho Lưu mỗ. Lần đại hội Dĩ y hội hữu này, tham gia chủ yếu chỉ là Dương công tử và Hồ Bán Tiên mà thôi. Những vị khách quý còn lại sẽ ở bên ngoài làm chứng. Mấy vị hương thân phụ lão ở ngoài kia cũng sẽ là một trong những người làm chứng.

- Người đâu. mở cửa ra.

Lưu Đức QUÝ nói đều đều. cho người hầu mở cửa đại môn ra để những dân chúng và nhân sĩ khắp nơi bên ngoài đang rất tò mò cũng có thể nhìn tới sự việc diễn ra ở trong phòng khách.

- Dĩ y hội hữu là một lần so tay nghề Dược sư. lần này chúng ta lại được mở rộng tầm mắt rồi

- Nghe nói Hồ Bán Tiên là Tiên sư trong truyền thuyết, tinh thông quỷ thần thuật. Dương công tử là đối thủ của hắn sao?

- Ta tin tưởng Phàm ca nhất định có thể chiến thắng! Phàm ca cũng từng là tiên sư. sao có thể sợ hãi Hồ Bán Tiên được!

Thiết Ngưu ở trong đám người hét lớn lên. Hắn và Nam Cung Vũ đều ủng hộ Dương Phàm.

Không lâu sau. ngoài cửa của gian phòng trang nhã này đã chật như nêm cối. Trong trạch viện của Lưu Đức Quý đã có tới chừng hai trăm người, phần lớn là tới để xem náo nhiệt. Dương Phàm và Hồ Bán Tiên đều nhìn thấy tình hình này, trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười. Ánh mắt hai người đột nhiên giao nhau. sau đó lóe lên. Trong hư không dường như cũng lóe lên chút hoa hỏa.

- Hiện tại ta tuyên bố. lần Dĩ y hội hữu này có mấy vị Dược sư tới tham dự. Bọn họ là Trịnh Dược sư của Dương Gia Bảo và mấy vị Dược sư lão luyện đến từ Huyện thành Lân so tài này, bọn họ sẽ phát biểu những giải thích độc đáo của mình. Thắng bại cuối cùng cũng sẽ được tham khảo ý kiến của bọn họ. Đương nhiên. Người có quyền lớn nhất cũng chính là Lưu Mạn Hương, con gái của Lưu mỗ. Bởi vì nàng chính là người bệnh trong lần Dĩ y hội hữu này.

Sau khi lên tiếng, ánh mắt Lưu Đức QUÝ đảo qua Dương Phàm và Hồ Bán Tiên rồi cười nói:

- Mời Dương công tử và Hồ Bán Tiên đi vào nội ốc xem bệnh cho tiểu nữ! Mấy vị Dược sư cũng có thể cùng nhau vào quan khán. những người còn lại chờ ở nơi này.

Rất nhanh, có nha hoàn mở ra rèm che trong nội ốc. bên trong có thể nhìn thấy một cái giường khảm ngà voi còn có một tảng lụa mỏng bán trong suốt chắn lại.

Dương Phàm và Hồ Bán Tiên liếc mắt nhìn nhau. đồng thời cất bước đi vào nội ốc.

Bức rèm che kia được mở ra. nhưng những người ở ngoài phòng khách lại không thể nhìn thấy gì cả. Người ngoài phòng chỉ mơ hồ nhìn thấy một số cảnh tượng mà thôi. Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Lưu Đức

Quý, hai người đã đi tới trước chiếc giường. Phía sau tầng lụa mỏng bán trong suốt kia, mơ hồ có thể nhìn thấy một nữ nhân đang nằm trong đó. Tầng lụa mỏng này tất nhiên không thể ngăn cản được ánh mắt của những người tu tiên. Trên mặt Dương Phàm mang theo vẻ mỉm cười nhìn về phía Lưu Mạn Hương.

- Người đâu, lấy sợi tơ!

Lưu Đức Quý khê hô một tiếng.

”Sợi tơ?”

Dương Phàm nao nao, chợt hiểu ra.

Vừa dứt lời, một nha hoàn lập tức mang tới một sợi tơ dài tới hơn một trượng, rồi nhẹ nhàng buộc lên cổ tay trắng nõn tinh tế của Lưu Mạn Hương, đầu kia lại đặt trước mặt Dương Phàm và Hồ Bán Tiên.

Huyền tuyến bắt mạch!

Chỉ chốc lát nhưng người có mặt nơi này đều chấn kinh, đặc biệt là những phàm nhân.

- Huyền tuyến bắt mạch, đây chính là một bản lĩnh y thuật chỉ có trong truyền thuyết! Dân chúng ngoài phòng lập tức tranh nhau thảo luận.

Huyền tuyến bắt mạch, bình thường được sử dụng cho người có thân phận rất đặc thù thường là các nữ nhân có thân phận rất cao quý. Thầy thuốc xem bệnh sử dụng phương pháp này là vì sự chênh lệch thân phận, cũng là cách biệt nam nữ. Đương nhiên, đây cũng chỉ là một loại lời đồn mà thôi phàm nhân gần như là chỉ mới được nghe thấy mà thôi.

- Dương Dược sư, lần đánh cuộc này mấu chốt là ở chỗ người có thể chữa khỏi bệnh cho tiểu thư được không thôi. Lão phu thật ra lại nắm chắc vài phần, không biết người có bản lĩnh thế nào!

Hồ Bán Tiên cười tủm tỉm nói.

- Dược, để ta trước đi!

Về mặt Dương Phàm rất bình tĩnh, tiếp nhận sợi dây nhỏ trong tay của nha hoàn. Chỉ chốc lát, toàn trường đều trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bàn tay hắn.

”Huyền tuyến bắt mạch”

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, không biết là mưu ma chước quỷ của ai? Nói thật, loại phương pháp này hắn cũng chưa từng học qua.

83. Chương 83: Y Thuật Dẫn Hé Lộ.

Bọn họ đều là người tu tiên, không thể chân chính tiêu hao nhiều thời gian để chữa bệnh như thế. Dương Phàm tất nhiên là không cần phải nói. Hắn là Dược sư lăm bồm, mới nhập môn được hơn hai tháng. Còn Hồ Bán Tiên, tuy rằng tuổi tác khá lớn, cũng nắm giữ được một ít y thuật nhưng đại bộ phận Tinh lực vẫn tập trung vào việc tu tiên, xem bệnh cũng là thứ yếu mà thôi!

Dương Phàm tiếp lấy sợi dây nhỏ kia, khóe miệng hơi nhếch, nhắm hai mắt lại. Đám sương sinh mệnh trong cơ thể lập tức hóa thành một dòng nước thanh lương, dọc theo sợi dây nhỏ tiến vào trong cơ thể của Lưu Mạn Hương.

Huyền tuyến bắt mạch?

Đối với người Tu tiên mà nói thì đây hoàn toàn là chuyện cười. Hồ Bán Tiên đứng rất gần hắn, cảm nhận được một chút linh khí dao động rất nhỏ, không khỏi đưa ánh mắt nhìn lên trên sợi dây kia, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc. Trong lòng hắn rất kinh ngạc. Đưa linh khí bám vào sợi tơ rất bé kia, sau đó kéo dài khoảng cách tới một trượng, tiến vào cơ thể người bệnh. Điểm này thì không phải là tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường có thể làm được!

Bởi vậy có thể thấy được, đối với việc sử dụng linh khí, Dương Phàm cũng đạt tới một cảnh giới không thấp.

Hồ Bán Tiên tự nhận mình cũng không thể làm được điều đấy.

Máu tên Dương sư trong phòng cùng đám người Dương Quang cũng mơ hồ cảm nhận được dị động của Dương Phàm.

- Ha ha! Dương công tử tuy chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ nhưng dù sao cũng từng là cao nhân Ngưng Thần kỳ, đối với việc nắm giữ lực lượng quả thật vượt xa nhưng tu sĩ cùng giai. Thông qua thủ đoạn như thế này, ngay cả khi hắn không có kinh nghiệm huyền tuyến bắt mạch nhưng hiệu quả cũng sẽ giống nhau.

Trịnh Dương sư tán thưởng nói đưa tay lên vuốt vuốt râu. trong mắt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Sắc mặt Dương Quang cũng bình thản. cũng biết là không có gì lạ nên khẽ gật đầu nói:

- Nếu muốn làm như Thế thì cũng chỉ có Luyện Khí đại viên mãn mới có thể. Dương sư đệ chung quy vẫn không phải là người thường, ngay cả sửa tu y đạo cũng là thiên phú dị bẩm!

Theo hai người có tu vi cao nhất. có tư cách lên tiếng nhất là bọn họ đã nói thì những người còn lại đều khẽ gật đầu phụ họa.

Dương Phàm kỳ thật đối với bệnh tình trong cơ thể của Lưu Mạn Hương đã có chút hiểu biết. nhưng vì cẩn thận. hắn vẫn tỉ mỉ điều tra kỹ lưỡng. Sau một lát, Dương Phàm mới nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí, trong hai mắt cũng hiện lên một chút dị sắc, đưa mắt nhìn sang Hồ Bán Tiên bên cạnh.

Ánh mắt Hồ Bán Tiên tiếp xúc với hai mắt Dương Phàm. mơ hồ truyền ra một tia âm lãnh và trào phúng.

- Sao thế Dương Dương sư. chút tiểu bệnh như thế hắn là không làm khó được người chứ! Nếu không thì người làm gì đủ can đảm mà mở y quán tại Vụ Liễu Trấn này?

Hồ Bán Tiên cười tủm tỉm. sau đó nhìn nhìn xung quanh

- Dương Phàm. nếu ngay cả bệnh của một phạm nhân mà người cũng không trị liệu được thì đâm đầu mà chết đi. còn trở về tu tiên giới làm gì? Cải tu y đạo làm gì? Ha haCười chết thiếu gia ta mất!

Lý mập mạp ngồi trong phòng khách, không chút kiêng dè gì lên tiếng châm chọc. cất tiếng cười vang.

Những người còn lại nhưng vẫn trầm mặc. thần sắc bất động. chỉ có hắn là kiêu căng. không để ý trước sau mà thôi. Trong sự yên tĩnh này, chỉ có tiếng cười của hắn, điều này thật sự nhạt nhẽo.

Dương Phàm là người liên quan. ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên. lười nhác không thèm liếc nhìn hắn một cái. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lưu Đức Quý. giọng điệu bình thản nói:

- Trên người tiểu thư có hai loại bệnh. một là nhiễm phải một loại hàn độc cổ quái mới đây. Bệnh này có thể dây dưa lâu dài rất khó đối phó.

Dứt lời. hắn như vô tình liếc nhìn Hồ Bán Tiên một cái.

Hồ Bán Tiên ra vẻ không biết Dương Phàm nhìn. trong mắt lại hiện ra một tia bối rối mà người ngoài khó có thể nhận ra. Hắn đột nhiên nhận ra. y thuật của Dương Phàm đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Tuy nhiên, trong lòng vẫn âm thầm cười lạnh. thần sắc bất động.

- Loại bệnh đầu tiên này cũng không sao. chỉ cần dùng mấy lần thuốc, tắm bổ thời gian. nhiều nhất là mười ngày. nửa tháng sẽ có thể cải thiện. Khó đối phó nhất chính là loại bệnh thứ hai. Loại bệnh này chính là một loại độc thuật của tự thân tiểu thư.

Độc Thuật?

Lời này vừa nói ra khiến toàn trường khiếp SỢ. vẻ mặt Lưu Đức QUÝ hiện lên nét lo lắng. khó có thể tin nói:

- Độc thuật?

Khuôn mặt Hồ Bán Tiên lại hiện ra vẻ dị sắc. sắc mặt của đám người Dương Quang. Lý mập mạp cũng hơi đổi.

”Xem ra tên Dương Phàm này quả thật có chút thủ đoạn, không ngờ liếc mắt cái đã có Thể nhìn ra bản chất. chẳng lẽ hẳn thật sự tính toán cái tu y đạo chăng?”

Về mặt Dương Quang trở nên trầm ngâm. Nam nhân bình tĩnh mỉm cười cách đó không xa kia không hiểu sao luôn mang Tới cho hắn một cảm giác khó có thể nhìn thấu được.

- Đúng thế. chính là độc thuật!

Dương Phàm bình thản nói:

- Nếu là độc thuật thì hẳn mọi người có thể nhìn ra. khẳng định có người tính kế với Lưu tiểu thư! Do đó hẳn mới làm ra loại chuện thương thiên hại lí bực này.

Xôn xao!

Toàn trường lập tức ồ lên. mọi người tranh nhau bàn luận.

- Dương Dực sư. nếu là có thể tìm ra nguyên nhân thì người có thể chữa khỏi bệnh cho tiểu nữ không?

Về mặt Lưu Đức Quý rất căng thẳng. nói.

- Việc này Dương mỗ có vài phần nắm chắc.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói:

- Nhưng là mặc dù chúng ta có thể giải trừ được độc thuật này nhưng cũng chỉ là trị được phần ngọn mà không trị tận gốc.

- Đây là vì sao?

- Bởi vì ta cho dù giải độc rồi thì người hạ độc kia lại có thể tiếp tục thi triển độc thuật đối với tiểu thư! Do đó. việc chữa trị của Dương m cũng không có ý nghĩa gì cả!

- Hừ. Dương Dực sư. người nói mãi thế cũng mới chỉ là phỏng đoán của người mà thôi! Vậy người nói xem. Lưu tiểu thư bị độc thuật nào?

Hồ Bán Tiên cười lạnh nói trong lòng đã có chút giật mình.

Trịnh Dực sư trong phòng khách cũng cảm thấy hứng thú hỏi:

- Lão phu cũng rất ngạc nhiên, mời Dương Dực sư giải thích một chút!

- Được rồi, kỳ thật đây cũng không phải là bí mật gì! Trong người Lưu tiểu thư có một loại trùng độc! Nguyên lý của độc này chính là gieo vào trong cơ thể người bệnh một loại ”trùng thần bí”. Mà người thi triển độc thuật này có được một sự liên hệ thần bí khó lường với ”trùng” trong người bệnh. tùy thời có thể thao túng để khiến nó phát tác.

Dương Phàm thông thả nói:

- Người thi triển kia chỉ cần khống chế từ xa. có thể nắm được sinh tử của người bệnh trong tay.

Sắc mặt của Lưu Trưởng trấn trắng bệch. Điều này rất nguy hiểm. sinh tử của con gái không ngờ lại do người khác nắm trong tay!

- Trùng độc?

Trịnh Dực sư cũng cười ảm đạm.

- Loại độc thuật này ta cũng từng gặp qua. quả thực rất khó đối phó. Nhưng người thi triển độc thuật này tuyệt đối là tà đạo ác nhân. làm việc xằng bậy, thương thiên hại lý.

- Trịnh Dực sư nói rất đúng. Độc thuật này đích xác rất đáng sợ. Dụng tâm của người thi triển quả thực thập phần tà ác.

Mấy tên Dực sư còn lại cũng phụ họa theo.

Rùm!

Lưu Đức QUÝ kia đột nhiên quỳ xuống, hướng về Dương Phàm nói:

- Dương công tử, van cầu người hãy cứu lấy con gái ta!
- Trưởng trấn mời đứng lên.

Dương Phàm vội vàng đỡ hần dậy, thản nhiên nói:

- Dương mỗ nếu dám nói ra loại độc thuật này đương nhiên có phương pháp khắc chế!
- Thật sao?

Tên Hồ Bán Tiên kia ngoài mặt cười nhưng trong lòng lạnh lẽo nói:

- Một khi đã như thế thì hãy để chúng ta được kiến thức một phen. xem Dương Dược sư làm sao mà giải trừ được trùng độc trong truyền thuyết này?

Trong lòng hần cười lạnh liên tục:

”Trải qua sự uy hiếp của mình, hôm qua đã đạt được hiệp nghị với Lưu Mạn Hương. Bất kể Dương Phàm có thể chữa trị được bệnh này hay không thì kết quả cũng giống nhau!”

Tuy nhiên, Hồ Bán Tiên vẫn có chút không tin rằng Dương Phàm, người mà nửa đường cải tu y đạo lại có thể đối phó được trùng độc.

84. Chương 84: Dấu Đầu Lòi Đuôi!

Dương Phàm chậm rãi nói, trong lòng quả thật cũng có chút căng thẳng. Dù sao, đây cũng là trận chiến đầu tiên từ khi hần trở lại tu tiên giới, phải cố gắng đạt được toàn thắng.

- Xin hỏi Dương Dược sư có thể nắm chắc mấy phần? Nữ nhi của Trưởng trấn là thiên kim tiểu thư, nếu như người không thể quá nắm chắc mà vẫn cố chữa thì không phải là mạo phạm tới giai nhân sao?

Hồ Bán Tiên nham hiểm nói, Trên người hần mơ hồ lộ ra một loại khí thế hung hăng, muốn trước mặt bao nhiêu người tạo ra thêm cho Dương Phàm chút áp lực để hần bối rối thêm.

Nhưng biểu hiện của Dương Phàm vẫn bình tĩnh tới cực độ, không lộ ra chút thần sắc lo lắng nào khiến hần thêm một lần nữa phải thất vọng.

”Tên này thật không giống một tên tu sĩ vừa đi theo y đạo”

Trong lòng Hồ Bán Tiên có chút bất an. Những Dược sư không có kinh nghiệm bình thường thì trước mặt bao nhiêu người như thế này, hần tuyệt đối không thể trấn định được như thế!

- Phần nắm chắc của Dương mỗ cũng không quá lớn, đại khái chỉ chừng tám phần là giải trừ tận gốc. Nếu phương pháp giải trừ trùng độc này không được, Dương mỗ còn có mấy phương pháp khác để điều trị cho tiểu thư. Lưu Trưởng trấn cứ yên tâm đi!

Dương Phàm mỉm cười nói, ôn hòa như gió, một cỗ khí tức tự nhiên thân thiết khiến người ta phải tín nhiệm, tâm sinh hảo cảm.

- Nắm chắc tám phần?

Hồ Bán Tiên há hốc mồm miệng, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Nắm chắc tới tám phần đã khiến người ta cực kỳ yên tâm, huống chi vẫn là pháp thuật có thể chữa trị tận gốc. Trình Dược sư vốn bình tĩnh như thường trong mắt cũng phải bắn ra một chút dị quang, sắc mặt hơi đổi:

”Nắm chắc tới tám phần? Tiểu tử này không nên tự tin như thế chứ?”

Nắm chắc tám phần có thể giải trừ tận gốc, ngay cả một Dược sư lão làng như hần cũng không dám khoa trương như thế.

- Công tử, mau mời!

Lưu Đức Quý mừng rỡ, vội vàng thúc dục Dương Phàm tiến lên chữa bệnh cho nữ nhi của mình. Nha hoàn vội vàng vén tấm lụa mỏng lên. lộ ra thân ảnh một nữ nhân nằm bên trong.

- Mời công tử!

Lưu Mạn Hương đưa ra cánh tay trắng nõn. cực kỳ phối hợp.

- Đắc tội vậy!

Dương Phàm cũng không khách khí. vươn hai đầu ngón tay ra đặt lên cổ tay của Lưu Mạn Hương. Hắn nhắm hai mắt lại. thi triển Khu độc thuật mà hắn vừa nghiên cứu cách đây không lâu.

Dưới ánh mắt tập trung của mọi người, đầu ngón tay Dương Phàm đột nhiên tạo ra một đóa hoa ánh sáng màu vàng nhạt. đang không ngừng uốn lượn. cực kỳ lộng lẫy. Tuy nhiên, những phàm nhân bình thường cũng rất khó có thể nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng những người tu luyện ở đây lại nhãn tình sáng lên.

Hiển nhiên. Dương Phàm đã bắt đầu thi triển pháp thuật.

Trong cảm giác của Dương Phàm. đầu ngón tay của Dương Phàm kéo ra hai luồng ánh sáng màu vàng nhạt như hai con rắn giao nhau. không ngừng xoay tròn rồi tiến vào trong cơ thể Lưu Mạn Hương. Nơi nó đi qua. không ít thứ độc hại bé nhỏ đều hóa thành hư vô.

Từ giải thích trong Khu độc thuật. Dương Phàm biết rằng trong cơ thể con người có rất nhiều thứ bé nhỏ độc hại. nhưng không thể hoàn toàn khu trừ được. Sự tồn tại của chúng cũng có ý nghĩa riêng.

Chỉ một lúc, tuyến ánh sáng màu vàng nhạt hình rắn này đã tiến vào khắp nơi trong thân thể Lưu Mạn Hương, thanh trừ những cổ trùng phân tán khắp nơi. Trùng độc là một loại tồn tại rất kỳ quái. nó có thể ẩn núp trong bất cứ nơi nào của cơ thể. còn có thể dời đi. Một khi phát tác thì lập tức sẽ sinh sôi nảy nở ra vô số cổ trùng, cắn nuốt huyết nhục của người bệnh. Nghe nói. với những "trùng" cường đại thì ngay cả nguyên thần của tu sĩ cũng có thể bị cắn nuốt.

Sau một lúc, vẻ mặt Dương Phàm lộ ra một tia kinh ngạc. Hắn sử dụng Khu độc thuật đã giết chết không ít cổ trùng nhưng vẫn chưa thể chân chính giết được mẫu trùng (con trùng chúa). Vì thế hắn bắt đầu cẩn thận lục soát.

Thời gian chậm rãi trôi qua. ngay cả bản thân Dương Phàm cũng bắt đầu có chút lo lắng. Hồ Bán Tiên đứng cách đó không xa. khoé miệng lộ ra một tia trào phúng, cười nói:

- Dương Dược sư. đã qua nửa nén hương rồi. người rốt cuộc có nắm chắc hay không?

"Thời gian nửa nén hương?"

Dương Phàm nao nao. dường như chưa lâu như thế chứ? Nhưng Trịnh Dược sư lại cười vang lên nói:

- Dương Dược sư cũng đừng vội. còn lâu mới hết thời gian nửa nén hương. Dứt lời. hắn như vô tình liếc mắt nhìn Hồ Bán Tiên một cái.

Trong lòng Hồ Bán Tiên lập tức khê lộp chộp. cảm nhận được một cỗ áp lực không nhỏ.

Nếu luận về y thuật và lịch duyệt thì hắn còn kém xa cả vạn dặm so với Trịnh Dược sư. Dương Phàm giật mình. liếc nhìn Hồ Bán Tiên một cái. lặng lẽ tiến vào trạng thái Toàn tri hình thức. càng cẩn thận điều tra mẫu chủng của trùng độc này.

Hóa ra. Hồ Bán Tiên cố ý nói thời gian nhiều thêm là muốn gây áp lực cho Dương Phàm. khiến đối phương tâm loạn ý hoảng, khó có thể phát ra chân chính thực lực. Lúc này đây khi Dương Phàm tiến nhập vào trạng thái Toàn mô tri thức thì năng lực cảm quan đã tăng lên rất nhiều, gần như tìm tòi tới từng bộ phận trong cơ thể của Lưu Mạn Hương. Rốt cục hắn đã tìm được chỗ ở chân chính của trùng độc ở một góc vô cùng hẻo lánh.

Sau khi Dương Phàm biết rõ vị trí của trùng độc kia. hắn càng cảm thấy giận dữ. đối với thủ đoạn đê tiện của Hồ Bán Tiên cũng thông hận tới cực điểm. Hồ Bán Tiên không ngờ đem mẫu chủng chuyển tới chỗ bí mật nhất dưới hạ thể của nữ nhân. Đây là loại đê tiện và bỉ ổi như thế nào?

Nếu đổi lại là Được sư bình thường thì cũng rất khó nghĩ tới việc người thi độc lại đặt mấu trùng độc này tới bộ vị kia của nữ nhân. Nhưng Hồ Bán Tiên lại làm như thế. Hắn còn đem một bộ phận trùng không quan trọng khác phân tán khắp cơ thể Lưu Mạn Hương để hấp dẫn sự chú ý của Được sư. khiến người ta chỉ trị phần ngọn mà không trị được tận gốc.

Nhẹ nhàng thở ra một ngụm trọc khí. Dương Phàm cùng minh bạch rằng thái độ làm người của Hồ Bán Tiên rất âm hiểm. không từ thủ đoạn. Một địch nhân như thế ngày sau nhất định phải diệt trừ. Trong mơ hồ. từ đáy lòng Dương Phàm đã sinh ra một cỗ sát khí nồng đậm. Tuy nhiên hắn cũng cố gắng nén giận. Với thân phận Được sư tiến vào tu tiên giới. hắn không thể bộc lộ ra sự cường đại về thần thông và thực lực của hắn được! Muốn giết Hồ Bán Tiên cũng chỉ có thể âm thầm thực hiện. và phải vô thanh vô tức.

Nếu đã tìm ra mấu trùng độc rồi thì tiếp theo đã rất dễ dàng.

Dương Phàm thi triển Khu độc thuật, hai luồng ánh sáng giao nhau kia không ngừng xoay tròn. giao quần lấy nhau tiến vào hạ bộ của Lưu Mạn Hương. Đương nhiên, đây cũng đều là ở trong cơ thể. không phải ngoài thân. Dương Phàm cũng không làm ra chuyện nhơ nhớp nào.

Khàn khàn

Một đạo tiếng kêu quỷ dị đột nhiên vang lên rồi biến mất ngay. Toàn bộ những người ở nơi này khi nghe thấy âm thanh này, trong lòng đều không tự chủ được phải run lên. Dương Phàm cũng không chút lưu tình. lập tức diệt sát mấu trùng độc này.

Gần như cùng lúc đó. Lưu Mạn Hương đang nằm trên giường cũng phát ra một tiếng rên. sắc mặt lập tức ửng đỏ. thân thể mềm nhũn ra, giống như đang tiến vào cao trào vậy. May mắn là có tấm lụa mỏng che chắn nên cũng không có ai chú ý tới tư thế quẩn quại của nàng.

Chỉ là âm thanh này vang lên khiến tâm thần người ta nhộn nhạo. không khỏi nghĩ ngợi viển vông.

Vừa nghe thấy tiếng rên của con gái. Lưu Đức QUÝ cũng cả kinh. vội vàng hỏi:

- Dương Được sư. có chuyện gì sao?

Lúc này, Dương Phàm vừa thu hồi tay lại. nhàn nhã nói:

- Trùng độc đã được giải trừ! Chỉ là tên hạ lưu hèn hạ thi độc kia đã khiến Dương mỗ phải tiêu tốn không ít tâm thần!

Dứt lời. Dương Phàm chuyển ánh mắt nhìn sang khuôn mặt của Hồ Bán Tiên. Giờ phút này sắc mặt của Hồ Bán Tiên trắng bệch. tâm thần tựa hồ giống như đang trong suy yếu.

- Ô? Hồ Bán Tiên, người chẳng lẽ sinh bệnh? sắc mặt sao mà tái nhợt như thế? Dương mỗ vừa chữa xong bệnh cho Lưu tiểu thư. hay là để ta xem bệnh cho người luôn?

Dương Phàm như cười như không nhìn Hồ Bán Tiên.

Vốn là trùng độc kia và người thi độc có một mối liên hệ thần bí. Một khi trùng độc đột nhiên bị tiêu diệt thì tâm thần của người thi độc cũng bị thương nhất định. Theo như lời Dương Phàm. những người còn lại cũng tập trung ánh mắt nhìn về phía Hồ Bán Tiên.

- Không cần Dương công tử lo lắng. bản đạo không sao!

Hồ Bán Tiên cường vận pháp lực. bức máu lên mặt. khiến nó hồng nhuận trở lại. nhưng trong lòng lại đang hận Dương Phàm tới thấu xương. Trịnh Được sư chú ý hết thấy những điều này, trên mặt lộ ra biểu tình đang suy nghĩ.

- Dương Được sư. tiểu nữ thật sự không sao rồi chứ?

Lưu Đức QUÝ mừng như điên nói. Biểu hiện dị thường của Hồ Bán Tiên cũng không khiến hắn quá để ý.

Dương Phàm khề gật đầu nói:

- Đã giải trừ tận gốc.

Sau đó hắn lại như cười như không nói:

- Dương mỗ đã giết trùng độc kia. người thi độc sẽ nháy mắt tâm thần bị thương

Dứt lời, hần như vô ý liếc mắt nhìn sang Hồ Bán Tiên với sắc mặt dường như không được tự nhiên, làm ra vẻ như không nhớ nói:

- Hồ Bán Tiên. Dương mỗ thấy ngươi có bộ dáng như có bệnh. thật sự không cần ta xem cho chứ?

Xoát xoát!

Ánh mắt của mọi người nơi này không tự chủ được đều nhìn về phía khuôn mặt Hồ Bán Tiên. Sự tình này đều khá rõ ràng. chỉ cần người có chút đầu óc thì đều có thể phán đoán ra đôi chút. Hồ Bán Tiên vừa nghe lời ấy lập tức biến sắc. trước mặt bao nhiêu người cười lạnh nói:

- Dương công tử chẳng lẽ hoài nghi ta là người hạ độc?

85. Chương 85: Nhất Chiến Thành Danh!

Dương Phàm chậm rãi nói:

- Nhưng ngược lại. Hồ Bán Tiên. ngươi cần gì phải có phản ứng lớn như thế?

Hần đích xác không có chút hoài nghi nào mà là xác định trăm phần trăm chính là Hồ Bán Tiên. Sắc mặt của Hồ Bán Tiên quả không được tốt. tâm thần vừa bị hao tổn. hiện tại đã cường vận pháp lực đem máu bức lên mặt. nhìn qua cũng hồng nhuận nhưng vẫn không thật sự tự nhiên

- Dương công tử nói đùa

Lưu Đức QUÝ cười lớn một tiếng rồi nói:

- Hồ Bán Tiên, ngươi có muốn xác nhận một chút xem Dương công tử có chữa khỏi bệnh cho tiểu nữ rồi hay không?

Sau đó. hần lại hướng về phía vị khách quý đức cao vọng trọng Trịnh Dược sư nói:

- Trịnh Dược sư, còn các vị Dược sư khác nữa đều là người làm chứng, có thể phát biểu ý kiến của mình!

Hồ Bán Tiên đi tới bên giường, đánh mắt cho Lưu Mạn Hương một cái rồi rất giảo hoạt nói:

- Lão phu xác nhận bệnh tình trên cơ bản đã ổn định nhưng chân chính tình huống như thế nào thì chỉ có tự mình Lưu tiểu thư mới có thể định đoạt.

Sau đó. Trịnh Dược sư đi tới kiểm tra. Hần cực kỳ cẩn thận. tự thân mình bắt mạch cho Lưu Mạn Hương. Sau một lúc. khuôn mặt đầy nếp nhăn của hần lộ ra vẻ kinh dị, cảm thán nói:

- Y thuật của Dương công tử thật siêu phàm. không ngờ đã hoàn toàn giải trừ trùng độc. Thủ đoạn như thế thật thần thông, lão phu cũng cảm thấy tự ti.

Lời này vừa nói ra. mười mấy người trong đại sảnh cũng đều khiếp sợ. biểu lộ ra bộ dáng khó có thể tin được. Mấy tên Dược sư còn lại nhìn nhìn về phía Dương Phàm. ánh mắt lộ ra đủ sự nghi ngờ. ghen tị và kinh hãi. Chỉ mới mười tám tuổi mà lại nắm giữ được y thuật như thế. thậm chí khiến một Dược sư lão luyện như Trịnh Dược sư phải mặc cảm thì có thể biết được y thuật của đối phương cao siêu như thế nào?

Đương nhiên, bọn họ cũng có chút cảm thấy may mắn. Lời ấy của Trịnh Dược sư có lẽ xuất phát từ sự khiêm nhường và tán dương mà thôi. Chứ một tiểu mao đầu vừa bước chân vào y đạo sao có thể so sánh với một gã Dược sư có kinh nghiệm phong phú được?

Có lời này của Trịnh Dược sư. những Dược sư còn lại cũng chỉ làm qua loa. đối với y thuật của Dương Phàm cũng chỉ khen lấy lệ.

- Trịnh Dược sư nói không sai quả thật là anh hùng xuất thiếu niên! Y thuật của Dương công tử quả không tầm thường!

- Dương công tử thiên phú dị bẩm! Trùng độc bậc này mà chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn toàn diệt trừ khiến ta thật sự cảm thấy không bằng!

- Lưu tiểu thư đã khỏi hẳn! Y thuật như thế khiến người ta thật sự khâm phục! Thật sự là Trường Giang sáng sau đèn sáng trước!

Trong nhất thời. Dương Phàm thật sự mở mày mở mặt. được tăng bốc như thần y hàng thế vậy! Những dân chúng khắp nơi đều lộ ra vẻ kính ngưỡng, khuôn mặt kinh ngạc. đều tranh nhau bàn luận. Tình cảnh như thế khiến sắc mặt của Hồ Bán Tiên càng lúc càng khó coi. vẻ mặt của Dương Quang và Lý mập mập cũng trở nên trầm mặc.

Lâm Chung ngồi vững chãi trong phòng khách, vẻ mặt cười nhạt. Hắn từ đầu tới cuối đều rất tin tưởng vào Dương Phàm. kết quả như thế cũng không khiến hắn bất ngờ. Hôm nay. Dương Phàm nhất định "nhất chiến thành danh"!

Có thể đoán được, tên tuổi của hắn sẽ truyền khắp tu tiên giới phụ cận. khiến những tu sĩ và các Dược sư khác nghe danh.

- Các vị tiền bối quá khen rồi Dương mỗ chỉ là một danh y tầm thường mà thôi làm sao đảm đương được đại danh như thế. Nếu như không phải là kế thừa của kỳ nhân và vô tình được cao nhân chỉ điểm thì Dương mỗ cũng không thể chỉ trong thời gian ngắn trở thành một gã Dược sư được!

Dương Phàm vội vàng khiêm tốn nói đồng thời lại như vô tình hé lộ ra một ít bí mật! Mấy tên Dược sư nơi này ánh mắt lập tức sáng ngời. Kế thừa của kỳ nhân và được cao nhân chỉ điểm?

Khó trách tiểu tử này lại nắm giữ được y thuật thần kỳ như thế! Hóa ra là dược danh sư chỉ điểm và kỳ ngộ!

Ngay cả Trịnh Dược sư trên mặt cũng lộ ra vẻ hâm mộ, đột nhiên ánh mắt hơi tối sầm lại. Nhưng mà đây là cơ duyên tạo hóa. cưỡng cầu không được. Đây cũng chính là nhân tố khó nắm bắt nhất trên con đường tu tiên. cầu mong trường sinh bất tử!

- Khụ khụ

Hồ Bán Tiên đột nhiên lên tiếng:

- Kết quả chân chính, người bệnh có quyền lên tiếng. Xin hỏi Lưu tiểu thư. thân thể nàng có thoải mái hay không? Có thấy bệnh đã khỏi rồi hay không?

- Đúng thế! Kết quả cuối cùng của lần Dĩ y hội hữu này sẽ do Lưu tiểu thư định đoạt!

Những người còn lại đều gật đầu tán thành!

Bất kể là y thuật cao minh thế nào. có thể tăng bốc cỡ nào nhưng chân chính chứng nhận kết quả thì phải là người bệnh. Trong lúc nhất thời. phòng khách này lại lâm vào yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chiếc giường có tấm lụa mỏng che kín kia.

- Mạn Hương, con lên tiếng đi. cảm giác thế nào?

Lưu Đức Quý hỏi.

Tất cả mọi người đều đang chờ người bệnh là nàng đưa ra định đoạt cuối cùng. Hồ Bán Tiên hơi híp mắt. liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái. khóe môi nhếch lên. nhìn rất châm biếm.

"Cho dù y thuật của người có cao minh thế nào đi nữa nhưng người bệnh đã bị ta uy hiếp. bất kể quá trình thực hiện như thế nào thì kết quả cuối cùng cũng chỉ có một!"

Rốt cục. dưới ánh mắt chờ mong của mọi người. Lưu Mạn Hương mở miệng lên tiếng:

- Y Thuật của Dương Dược sư thật phi phàm! Quả thật là thủ đoạn của thần tiên. Bệnh tình của tiểu nữ chỉ trong nửa khắc đã có chuyển biến tốt đẹp! So với những thầy thuốc mà tiểu nữ biết trước đây thì hơn hẳn một bậc! Đa tạ Dương công tử đã ra tay cứu giúp. ân đức này tiểu nữ suốt đời không quên!

Thanh âm nhẹ nhàng êm tai cũng ẩn chứa lòng biết ơn chân thành.

Xôn xao!

Nơi này lập tức trở nên huyền ảo. Dân chúng bên ngoài cũng nảy sinh tình cảm vui mừng và cảm động, không kìm nổi phải tán thưởng không dứt.

- Ta đã sớm nói Phàm ca nhất định có thể làm được mà! Thiết Ngưu ở bên ngoài ưỡn ngực rất tự hào và hãnh diện.

Lúc này, Dương Phàm dường như đã trở lại với con người trước kia, là thiên tài đệ nhất vô cùng chói lọi của gia tộc, được vô số người theo đuổi và tán thưởng. Không những thế, lúc này hắn vinh nhục không sợ hãi bình tĩnh vô cùng, đáy lòng chỉ có chút gợn sóng mà không hề cảm giác ngạo mạn.

Bởi vì hắn hiểu được, đây chỉ là bước chân đầu tiên khi hắn trở lại Tu tiên giới mà thôi. Ngày sau, con đường gian nan này còn cần hắn vững bước đi tới

- Cái gì

Hồ Bán Tiên khó tin! Thân mình hắn run lên, sắc mặt âm tình bất định, quả thực không thể tin đây là sự thật!

Nghĩ lại đêm qua, hắn rõ ràng là đã thành công uy hiếp Lưu Mạn Hương. Bất kể điều biến ra sao thì kết quả là nàng đều phải phỉ báng y thuật của Dương Phàm, để thanh danh hắn sụp đổ. Nhưng kết quả thực tế lại xuất hiện ngay trước mặt.

Dương Phàm không những không thất bại mà còn nhân cơ hội này, thanh danh đại chấn.

Kết quả như thế khiến Dương Quang và Lý mập mạp tới nơi này tọa trấn cho hắn, sắc mặt cũng không thể sáng sủa được, sớm cáo từ rời đi, thần thái rất khó coi. Hồ Bán Tiên thậm chí còn không hướng về Lưu Trường Trần chào hỏi mà ỉu xìu rời đi.

- Người đâu!

Lưu Trường trần cực kỳ kích động, lập tức gọi người hầu mang mấy trăm lượng bạc trắng, mười mấy cuộn tơ lụa và những loại châu báu khác tới.

- Mong công tử vui lòng nhận cho. Ta biết Dương Dực sư không phải là người thế tục, vàng bạc châu báu cũng chỉ là chút lễ mọn mà thôi. Đêm nay mời công tử tới nhà ta làm khách Lưu mỗ tất có trọng lễ kính dâng!

Cuối cùng Lưu Trường trần cảm lấy tay hắn, nói rằng hắn nhất định phải nhận những thứ này.

- Được rồi, một khi đã như thế thì Dương mỗ cũng không làm trái ý tốt của Trường trần nữa!

Dương Phàm đỡ lấy những thứ này, đưa mắt nhìn về phía ba người Dương Quang, Lý mập mạp và Hồ Bán Tiên rời đi mà không lên tiếng ngăn cản lại. Trên thực tế, Dương Phàm trước đó có thể vạch trần bộ mặt của Hồ Bán Tiên nhưng hắn chung quy không thể nắm chắc mười phần. Hơn nữa nơi này còn có Dương Quang, một Luyện Khí đại viên mãn tọa trấn.

- Trở lại Tu tiên giới, bước đầu tiên vô cùng trọng yếu đã thực hiện! Sẽ có một ngày, ta muốn toàn bộ tu tiên giới này, nghe tên của ta mà run rẩy

Dưới vẻ ngoài vô hại khuôn mặt không chút gợn sóng của Dương Phàm là một dã tâm mà không ai có thể tưởng tượng nổi!

Ẩn nhẫn!

Dương Phàm có cảm giác rằng khi phá kén bước ra, ánh rạng đông sẽ tràn ngập, không còn xa nữa

86. Chương 86: Sát Khí Báo Trước.

- Hồ Bán Tiên, đây là kế hoạch của ngươi sao? Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Lý mập mạp hung hăng xông lên, nắm lấy cổ áo của Hồ Bán Tiên, không chút kiêng nể cho hắn một cái bạt tai.

Bốp!

Thanh âm cực kỳ rõ ràng.

Khuôn mặt Hồ Bán Tiên vốn đã tái nhợt giờ càng thêm xanh mét. Trên mặt hấn in hấn dấu tay rất sâu. thân hình khẽ run lên. về âm lệ trong mắt chợt lóe lên rồi mạnh mẽ bị đè ép xuống, cười làm lạnh nói:

- Lý công tử! Việc này cũng không thể hoàn toàn trách ta được. Y thuật của tên Dương Phàm này quả thực vượt xa dự đoán của ta. Ngay cả con bé đệ tiện Lưu Mạn Hương cũng lật lọng. vứt bỏ ước định với ta trước đó!

Hừm!

Cơn tức giận của Lý mập mạp vẫn không tiêu tan. hung hăng nhìn vào mặt hấn cười lạnh nói:

- Lúc trước người nào thổi phồng lên là kế hoạch này không có chút sơ hở? Hiện tại ngay cả ta cũng không đẹp mặt được. trở về Dương Gia Bảo nhất định phải chịu sự châm biếm của tên tiểu tử Dương Lỗi kia!

- Lý mập mạp! Tạm thời buông hấn ra đi. Việc này đích xác cũng không ngờ tới được. Hai tên huynh đệ họ Dương này cũng không phải là gà mờ! Dương Phàm trước đây thì không cần phải nói, Dương Lỗi hiện tại cũng hoàn toàn kiêu căng ngạo mạn. không coi ai ra gì! Nhưng trước mặt các bậc trưởng bối lại cực kỳ nhu thuận. Đúng là giảo hoạt!

Dương Quang thản nhiên nói. Khi hấn nhắc tới cái tên Dương Lỗi thì trên mặt hoàn toàn hiện rõ vẻ căm hận. Lý mập mạp buông Hồ Bán Tiên ra. bộ dáng cũng cực kỳ căm hận nói:

- Việc này khẳng định có tên Dương Lỗi kia tham gia. Bằng một mình Dương Phàm thì không thể có bản lĩnh như thế được.

- Tạ ơn Dương công tử. hiện tại chúng ta làm thế nào đây?

Hồ Bán Tiên hơi sợ hãi nói.

Đối với Lý mập mạp. mặt ngoài thì hấn nịnh hót. sợ hãi với bối cảnh của đối phương nhưng sau lưng thì cực kỳ khinh bỉ và thống hận. Nhưng đối mặt với Dương Quang nhân tài kiệt xuất của Nam Linh Dương gia lại cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình. Hấn cực kỳ kính sợ. sợ hãi thực lực chân chính của đối phương.

- Đại cục đã mất. chỉ có thể tạm tránh đi mũi nhọn. tìm cơ hội khác. Hiện tại thanh thế hai huynh đệ hấn không tầm thường, đại ca thì có y thuật cao minh. đệ đệ lại là thiên tài quật khởi.

Dương Quang trầm ngâm nói.

- Chúng ta có nên xuống tay với người nhà bọn chúng không? Hoặc chờ thời cơ xử lý Dương Phàm?

Hung quang trong mắt Lý mập mạp lóe lên.

Dương Quang quả quyết nói:

- Không được! Đây chính là điều tối kỵ của tu tiên giới. Không có thâm cừ đại hận không thể đả thương tới thân thuộc của người tu tiên ở giới thể tục. Hơn nữa. cũng không chỉ có hai tên Dương gia này có người nhà!

Thân là người tu tiên, đều có một ít thân nhân trên giới thể tục. hoặc là bằng hữu. hậu duệ. Tu tiên giới có một quy định bất thành văn đó là ân oán giữa những người tu tiên không được liên lụy tới giới thể tục. Chẳng những Dương Phàm có người thân ở giới thể tục mà ngay cả Dương Quang cũng có lão mẫu là người thể tục.

Hồ Bán Tiên cũng gật đầu nói:

- Việc này không thể làm trái được. Hai huynh đệ họ Dương này tâm tính cứng cỏi. sát phạt quyết đoán. Nếu khiến bọn chúng nóng mặt thì hậu quả cũng không thể chịu đựng nổi

Lý mập mạp nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thôi vậy, ta hận hai tên này tới chết! Ngày sau nếu có cơ hội sẽ diệt trừ hai người này, đùa bốn con bé bại hoại Dương Tuệ Tâm xinh đẹp kia một phen mới được

Đúng lúc đó. cách đây không xa có một tên ăn mày lấm lét đi tới trước mặt Dương Quang, cung kính nói:

- Công tử! Tiểu nhân có việc bẩm báo.

Tên ăn mày này vội vàng ghé sát lỗ tai Dương Quang thấp giọng nói nhỏ vài câu. Dương Quang nghe xong. lệ quang lóe lên trong mắt. chợt cười lạnh nói:

- Quả nhiên

ở nơi kia. dưới sự khen ngợi không dứt của mọi người. Dương Phàm mang theo châu báu vàng bạc mà Lưu Đức QUỲ thưởng cho rời khỏi trạch viện của y. Trước khi rời đi hắn cũng đã đáp ứng Lưu Trưởng trấn sẽ tới nhà hắn dự tiệc buổi tối.

”Việc này rất cuộc cũng kết thúc!”

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. Thiết Ngưu và Nam Cung Vũ đuổi theo hắn. cùng lên tiếng chúc mừng.

Nam Cung Vũ cười nói:

- Đại ân của công tử, lão phu suốt đời không quên Ngày sau chắc chắn sẽ giới thiệu về Phổ Ái Y Quán của ngài cho vô lâm đồng đạo!

Dương Phàm vui vẻ nói chuyện với bọn họ một lúc rồi mới chia tay. Đúng lúc này, một lão già mặc bố y, sau lưng mang được lâu đi tới trước mặt Dương Phàm. vẻ mặt tươi cười.

- Trịnh Dược sư.

Dương Phàm có chút bất ngờ nói.

- Y thuật của Dương công tử quả không tầm thường, tương lai nhất định sẽ là một danh y của tu tiên giới. Lão phu ngày sau còn muốn tới chỗ Dương công tử thân thiết một phen. đồng thời cùng trao đổi một số y thuật!

Trịnh Dược sư cười nói rất tán thưởng y thuật của Dương Phàm.

- Trịnh Dược sư quá khen rồi. Dương mỗ cầu còn không được nữa là!

Trên mặt Dương Phàm lộ ra thần sắc rất vui mừng.

- Đúng rồi, Dương Dược sư! Ba tháng nữa. một thế hệ kiệt xuất mới nổi của Vũ Vụ Sơn trang sẽ đi QUỲ Thi Sơn. tìm kiếm bảo vật trong Thiên Niên Mộ Huyết. Cũng coi như là một

lần lịch lãm. Lão phu và một vài Dược sư khác cũng được mời đi cùng bọn họ. phụ trách chữa thương giải độc. đề phòng bất trắc. đương nhiên cũng được trả thù lao. Dương Dược sư nếu bằng lòng thì đến lúc đó ta sẽ hết lòng tiến cử Dương Dược sư. Đây cũng là một cơ hội trao đổi y đạo thực tế hiếm có.

Trịnh Dược sư hạ giọng nói với Dương Phàm.

- Quý Thi Sơn?

Dương Phàm nao nao. trong lòng khê động.

- Đa tạ Trịnh Dược sư đề cử. nhưng Dương mỗ cũng cần suy nghĩ đã!

- Được. việc này một lời đã định. Một thời gian nữa. lão phu nhất định sẽ tới bái phỏng Dương công tử!

Trịnh Dược sư sau khi nói rõ chuyện này liền tự mình rời đi.

”Vũ Vụ Sơn trang? QUỲ Thi Sơn?”

Trong lòng Dương Phàm thâm lo lắng. cũng lộ ra vẻ suy tư.

Vũ Vụ Sơn trang là một thế lực tu tiên khá gần với Dương Gia Bảo. Hai nhà này thế lực tương đương, sà sà như nhau nhưng về chính thể thực lực thì Vũ Vụ Sơn trang lại trội hơn Dương Gia Bảo một chút.

Các thế hệ Trang chủ của Vũ Vụ Sơn trang đều thuộc hạng người hiểu chiến, đề xướng việc huấn luyện thực chiến cho các đời hậu bối. Cách một vài năm, bọn họ đều để đệ tử đời thứ ba đi ra ngoài thực chiến. Đây đã trở thành một thông lệ!

Còn QUỲ THI SƠN là một nơi còn có rất nhiều bàn cãi. Tục truyền nơi này có không ít quỷ hồn lảng vảng, dưới lòng đất có THIÊN NIÊN MỘ HUYỆT, cất giấu một số trân bảo hiếm có. Cả Dương Gia Bảo và Vũ Vụ Sơn trang đều xem đây là một khu vực cấm địa nho nhỏ.

Chỉ một lúc sau, Dương Phàm đã đưa số vàng bạc châu báu kia về nhà, thưởng một ít cho người hầu rồi cho họ rời đi. Vừa mới vào nhà, Dương Phàm đã thấy trong phòng có một thiếu niên ngạo nghễ đứng đó, mặc một bộ huỳen y, khí vũ bất phàm, trên mặt cũng mang theo vài tia kiêu ngạo. Chính là Dương Lỗi.

- Đệ đệ

Dương Phàm hơi kinh ngạc.

- Chẳng lẽ đệ không thể trở về sao?

Trên bộ mặt góc cạnh tuần tú của Dương Lỗi hiện lên vẻ tươi cười, nhìn qua giống như một thiếu niên mười sáu tuổi. Hắn lại chậm rãi nói tiếp:

- Dương Quang và Lý mập mạp đã tới Vụ Liễu Trấn, đệ sao lại không tới được. Lại nói đệ và mẫu thân, muội muội cũng đã lâu chưa gặp nhau.

Dương Phàm thông qua thần thức đã biết được mẫu thân và muội muội đang ở dưới bếp liên kéo ghế ngồi xuống, hạ giọng nói:

- Đệ về thật đúng lúc!

- Đại ca, huynh nói là có ý gì? có gì cần đệ hỗ trợ sao?

Dương Lỗi khó hiểu nói

Dương Phàm đưa tay lên, trong mắt bắn ra quang hoa mãnh liệt, nói từng chữ một:

- Giúp ta giết người!

- Không thành vấn đề! Đại ca quả nhiên vẫn như trước, tế thế cứu nhân cũng không phải là phong cách của huynh!

Dương Lỗi như cười như không nói không chút do dự đáp ứng yêu cầu của đại ca. Bộ dạng còn có chút hưng phấn nữa!

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi lại:

- Đệ không muốn biết người ta muốn đệ giết là ai sao?

87. Chương 87: Huynh Đệ Khác Biệt!

Dương Lỗi cực kỳ bình tĩnh, trong giọng nói cũng lộ ra tình cảm mà trước nay chưa từng có. Thanh âm còn mang theo một loại cảm xúc run run.

- Đêm đó, mưa tuyết rất lớn. Hai chúng ta mua sắm tài liệu từ Vũ Vụ Sơn Trang trở về, có dừng lại ở một động quật, vừa lúc gặp hai tên tu sĩ ma đạo!

Khuôn mặt Dương Lỗi Tĩnh mịch, rơi vào sự hồi tưởng. Giờ khắc này hắn như trở về thời điểm đó trong quá khứ. Sắc mặt Dương Phàm vẫn không chút gợn sóng nào, lẳng lặng nghe hắn nói dường như cũng đoán trước cái gì. Ba năm trước đây, khi đó Dương Phàm mới là Luyện Khí kỳ đại viên mãn, Dương Lỗi chỉ mới là Luyện Khí trung kỳ.

- Lúc ấy, chúng ta tiến vào động quật kia. đã xảy ra xô xát với hai tên tu sĩ ma đạo. giường cung bặt kiếm. Nhưng hai bên đều có kiêng kị, chưa từng động thủ. Khi đó đệ cực kỳ mong muốn được bình an vô sự. chờ hết mưa tuyết mà trở về.

- Rốt cuộc. cơn mưa tuyết kia cũng hết. nhưng ngay khi hai tên kia rời đi thì đại ca lại đột nhiên xuống tay. không lưu tình chút nào. không chết không dừng. Cuối cùng. hai chúng ta cũng phải trọng thương, nguyên khí đại thương. Dưới ưu thế tiên hạ thủ vi cường, chúng ta đã giết được một tên ma đạo. đánh tên còn lại trọng thương rồi đuổi giết cả trăm dặm. Đệ nhớ rõ mùa đông đó. hai ta ở ngoài tinh đường hơn một tháng thương thế mới tốt được rồi mới về nhà.

Ánh mắt Dương Lỗi nhìn về phía Dương Phàm. hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

- Lúc ấy đại ca nói với đệ rằng tu sĩ ma đạo có thù tất báo. Chúng ta phải hiểm ác hơn cả chúng, bóp chết tai họa từ trong trứng nước. Chỉ có như thế thì mới có thể sống yên ổn trong tu Tiên giới. bảo hộ gia đình bình an.

- Đúng thế. bất cứ điều gì có thể thương tổn bằng hữu thân nhân của ta đều không thể lưu tình. Vì thế. ta có thể lãnh huyết, có thể đồ tể. có thể tiến nhập ma đạo!

Dương Phàm quả quết nói trong mắt tràn ra một cổ sát khí lạnh lẽ.

Giờ khắc này, trên người hắn không còn chút khí tức thầy thuốc từ bi nữa. cổ hơi thở nhân từ kia cũng bị áp chế không thể nhúc nhích nổi. Đây mới chân chính là bộ mặt thật của Dương Phàm. biểu hiện nhân từ. lãnh khốc lạnh lùng. tâm tính ác độc.

Dương Lỗi khôi phục lại biểu tình ngạo nghễ. thản nhiên nói:

- Đệ chưa bao giờ hoài nghi thái độ đối với địch nhân của đại ca. Mục tiêu tiếp theo là ai? Hồ Bán Tiên hay là tên Lý mập mạp kia?

- Trước hết hãy nhớ đi cái gai của Vụ Liễu Trần đã! Lý mập mạp là cháu ngoại mà lão tổ Dương gia yêu thương nhất. không thể tùy tiện được. Dương Quang trực tiếp có quan hệ với người. Hai người các người đang kiềm chế lẫn nhau ở Dương Gia Bảo. Còn những chuyện khác cứ để ta chậm rãi xử lý. Người dốt lòng tu luyện đi. hãy củng cố cơ sở, đừng vội trèo cao!

Dương Phàm bình thản nói

- Ha ha!

Ánh mắt Dương Lỗi lại trở nên lạnh lẽo. mang theo vài phần châm biếm. hướng về đại ca có vẻ uất ức nói:

- Đại ca! Huynh lại bắt đầu ra lệnh cho đệ nữa rồi! Những lời này phải để đệ nói! Hồ Bán Tiên sẽ xử lý sớm. Còn Tên Lý mập mạp kia. trong một hai năm tới phải theo dõi sát sao. một khi có dị động gì thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay đệ được! Đợi thời cơ chín muồi. đệ và Dương Mạn kết làm đạo侶 song tu. trở thành người nối nghiệp đời tiếp theo của Dương Gia Bảo rồi thì có thể giết hắn. sau đó vu oan cho Dương Quang, một mũi tên chết hai con chim!

Ý cười trên mặt Dương Lỗi càng đậm:

- Đại ca! Huynh thấy kế hoạch của đệ thế nào?

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, vừa định nói chuyện thì trên người Dương Lỗi tràn ra một cỗ linh áp. cuộn cuộn như sóng thủy triều ập về phía mình.

- Đại ca! Trên tu tiên giới. thực lực vi tôn. Quyền hành trong nhà cũng là như thế

Dương Lỗi lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Dương Phàm hơi nhú lại. nhìn vào hai mắt đệ đệ của mình. thật lâu sau mới nói:

- Thật đáng mừng! Người đã thành công xuất sư. đủ để sống yên ổn trên tu tiên giới! Nhưng cái duy nhất cần đó chính là khống chế dã tâm của người!

Dã tâm chính là thứ khác nhau duy nhất giữa Dương Phàm và Dương Lỗi lúc này!

Kế hoạch của Dương Lỗi là trở thành nhân vật sáng chói nhất của Dương Gia Bảo. lấy con gái của Tộc trưởng làm vợ. trong mấy chục năm tới sẽ khống chế hoàn toàn Dương Gia Bảo, toàn bộ Nam Lĩnh Dương gia. sau đó bắt đầu kế hoạch thống trị của hắn.

- Đại ca, Ta không cần huynh dạy khôn!

Dương Lỗi thu hồi linh áp trên người, ngữ khí mang theo vài tia không hài lòng và bất mãn. Đột nhiên một âm thanh khe khẽ vang lên kinh động hai người. Dương Phàm và Dương Lỗi lập tức khôi phục lại bộ dáng ôn hòa và thân thiết.

- Đại ca! Huynh cũng đã trở lại. còn nghe y thuật của huynh siêu quần. đánh bại Hồ Bán Tiên, trở thành đệ nhất đại phu của Trưởng trấn. Hiện tại thật là tốt! Tam đệ cũng đã trở lại. một nhà bốn người chúng ta rốt cục cũng đã đoàn tụ.

Dương Tuệ Tâm vui vẻ tiến vào. trang sức trang nhã. nhẹ nhàng, mặc một bộ váy dài màu vàng, dáng người như ngọc. Khuôn mặt nàng cười lên đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phải động tâm!

- Tỷ tỷ thật xinh đẹp!

Dương Lỗi nghịch ngợm nói.

- Đi đi đi

Khuôn mặt Dương Tuệ Tâm không khỏi đỏ lên nói:

- Ta mang đồ ăn lên. hai người gặp lại nhau cũng nên uống với nhau vài chén

Rất nhanh, một nhà bốn người hòa thuận vui vẻ, tạo ra không ít âm thanh vui đùa. Sau khi quá Ngọ. ăn cơm đã xong. Dương Lỗi lại đi làm việc của mình, ra về rất thần bí. Dương Phàm lại đi tới Phổ Ái Y Quán của mình.

Vừa mới đi tới cạnh Phổ Ái Y Quán. Dương Phàm đã nghe một hồi tiếng huyền oán. đưa mắt nhìn sang thì thấy y quán đã kín hết người. Lâm Chung và vài vị đại phu. học đồ khác đang tất bật.

Khi thấy Dương Phàm đi tới cả đám lại ồ lên.

- Nhìn kìa, Dương Dược sư đã tới.

- Dương Dược sư chính là danh y của Vụ Liễu Trấn!

- Người nhìn Dương công tử tuổi còn trẻ thế nhưng nghe nói có được phép thuật tiên nhân. y thuật siêu quần. Ngay cả Hồ Bán Tiên và vài tên Dược sư khác cũng đều phải cam bái hạ phong!

Dương Phàm thấy không khí sôi động trong y quán thì rất vui mừng. Hắn tiến vào. hỗ trợ mấy tên đại phu xem bệnh. Nếu là gặp phải những thương thế bình thường thì Dương Phàm sử dụng mấy loại như Vũ Lộ Thuật hoặc Ngọc CỐT Thuật là có thể chữa rất tốt! Nếu là nội thương thì Dương Phàm lại viết ra một hai phương thuốc, cũng có thể giải quyết được. Thánh Liệu Thiên cũng không phải đơn giản. một tháng vừa qua hắn học được của lão già lưng còng cũng không ít. Trong quá trình này. tu vi của Dương Phàm cũng theo đó thông thả tăng lên. Quả thật chữa bệnh cho phàm nhân thì lợi ích đối với Dương Phàm cũng không cao lắm. Tuy nhiên, hôm nay hắn "nhất chiến thành danh". Danh tiếng của hắn đã bắt đầu truyền khắp vùng phụ cận.

Có thể đoán được. không lâu nữa. sẽ có không ít người tu tiên tìm tới cửa nhà hắn xem bệnh. Lại qua một hai canh giờ. Dương Phàm hơi có chút mệt mỏi. tu vi cũng gia tăng được một ít. đang chậm rãi tới gần Luyện Khí hậu kỳ. Lúc này sắc trời đã về chiều, người bệnh ít hơn nhiều. Vì thế nên Dương Phàm trở về, còn mang theo Lâm Chung về cùng. Vừa mới vào nhà Dương Phàm phát hiện Dương Lỗi đã ngồi sẵn ở đó rồi!

- Muội muội hôm nay chúng ta sẽ tới nhà Trưởng trấn một bữa. cơm chiều không cần làm đâu!

Dương Phàm nói với Dương Tuệ Tâm.

Dương Lỗi đánh giá Lâm Chung một lúc. cũng không hỏi nhiều nhưng người sau cũng rất vui mừng. hướng hắn chào hỏi.

- Đại ca! Lưu Trưởng trấn cũng chỉ là một người thế tục mà thôi! Huynh cần gì phải tới nhà hấn dùng tiệc tối

Dương Lỗi khó hiểu hỏi.

Dương Phàm nói:

- Việc này tất nhiên là có liên quan tới kế hoạch của chúng ta! Tên Hồ Bán Tiên kia đã nhiều lần xuống tay với Lưu gia. Hơn nữa Lưu Đức QUÝ cũng từng ngầm nói với ta rằng hấn có gia bảo quý hiếm muốn tặng cho ta!

Dương Lỗi cười khẽ một tiếng:

- Đệ tưởng vì sao đại ca khác thường như thế. nguyên lai là có lợi ích. Chậc chậc! Không biết Lưu Trưởng Trấn vốn là một phàm nhân thì có thể xuất ra bảo vật gì mà khiến đại ca động tâm như thế?

- Hừm! Không phải đi là sẽ biết sao? Tuy nhiên, bảo vật vẫn là thứ yếu!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Lâm Chung ngồi ở bên cạnh lại có chút kỳ quái. Đúng là hai huynh đệ nhà này thật khác biệt.

88. Chương 88: Hậu Lễ Của Lưu Đức Quý!

- Đại ca! Đệ không đi cùng đâu. Tối nay đệ còn có việc cần phải xử lý.

Dương Lỗi nhàn nhạt nói xong lại lập tức rời đi. thanh âm thần bí rơi vào tai của Dương Phàm và Lâm Chung.

Lâm Chung có chút kinh ngạc. cũng hoàn toàn không hiểu rõ về hai huynh đệ nhà này nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Được rồi Chúng ta đi tới nhà Lưu Đức QUÝ đi! Người cũng không cần tò mò. có một số việc cũng không cần hiểu rõ.

Dương Phàm nhìn về phía đệ đệ vừa rời đi, bộ mặt cũng không lộ ra chút gì, ánh mắt nhìn sang Lâm Chung rồi nói ra một câu đầy hàm ý.

- Ta hiểu mà!

Ánh mắt Lâm Chung khẽ run lên. chỉ giây lát đã hồi phục lại. giọng điệu cũng rất bình thường. Hai người đi tới nhà Lưu Đức Quý, trên đường cũng không nói gì. Dọc đường về mặt Dương Phàm trầm ngâm. thỉnh thoảng lại quan sát Lâm Chung. Dường như hấn đang suy nghĩ một kế sách vẹn toàn. Trên thực tế, Dương Phàm cũng không phải không có phương pháp điều hòa.

Người tu Tiên và phàm nhân nhất định không thể kết hợp với nhau được. Ngoại trừ sự chênh lệch về tuổi thọ thì còn có một sự thật tàn khốc khác đó là dung nhan phải già đi. Thử nghĩ xem khi mà người còn có bộ mặt chỉ mới ba mươi tuổi. thế tử người lại già cả với khuôn mặt tám mươi. Đây là kết cục thế thảm như thế nào? Ngay cả khi người tu tiên có thể chấp nhận thì phàm nhân cũng tự thấy xấu hổ vô cùng.

Nếu ta có thể luyện chế ra Trú Nhan Đan. thậm chí còn có Duyên Thọ Đan thì hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này.” Dương Phàm thầm suy nghĩ.

Trong Luyện Đan Thiên của Tiên Hồng Quyết còn có phương pháp luyện chế hai loại đan dược gần như đã thất truyền này! Luyện chế Trú Nhan Đan Thì còn tương đối dễ dàng. Dương Phàm còn thiếu hai loại tài liệu nữa. Nhưng Duyên Thọ Đan thì lại rất khó khăn.

Mặc dù chỉ có thể luyện chế ra Trú Nhan Đan. có thể giúp phàm nhân mãi mãi giữ nét thanh xuân Dù thọ nguyên đã hết thì cũng có thể coi như trước sau vẹn toàn Người tu tiên trải qua một phen tình cảm thế gian. chẳng những không lưu lại tâm ma mà còn củng cố tâm tình nữa.

Trong chút thời gian ngắn này mà Dương Phàm lại nghĩ tới rất nhiều tình huống mà Lâm Chung còn chưa phát triển tới. Điều đó có thể nói là Dương Phàm rất quan tâm tới Lâm Chung. Hắn cũng không muốn vì việc này mà khiến Lâm Chung phải tiếc nuối. Đáng sợ nhất là lưu lại mầm mống tâm ma ngày sau.

Do Tổng quản dẫn đường. Dương Phàm và Lâm Chung đã đi tới trạch viện của Lưu gia. Trưởng trấn Lưu Đức Quý đã sớm đứng chờ trước cửa. vừa thấy hai người tới đã khách sáo bước ra. làm ra bộ dáng rất thân thiết. Dương Phàm thân thiết đáp lại. Lâm Chung đứng bên cạnh lại trầm mặc, không nói gì.

- Hai vị, mau mời vào! Ta đã chuẩn bị một bữa tiệc rượu thượng đẳng mời hai vị, đây chính là do đầu bếp danh tiếng mà ta mời từ Huyện thành về làm!

Lưu Đức QUÝ dẫn hai người tới trước bàn tiệc rồi giới thiệu. Dương Phàm đảo mắt nhìn qua. Tiệc rượu lớn như thế không ngờ chỉ có ba người bọn họ. Trên bàn bày rất nhiều loại đồ ăn. có tới mấy chục món.

- Lưu Trưởng trấn! Tiệc rượu của ngài không khỏi có chút lạnh lẽo. Sao không mời Lưu tiểu thư ra cùng nhau uống rượu?

Dương Phàm thần nhiên nói không ngờ lại đưa ra một yêu cầu không đúng lễ tiết

- Không thành vấn đề! Điều là do ta sơ sót. Dương Dục sư đã chữa bệnh cho tiểu nữ. đáng ra nên để nó ra cảm ơn mới phải!

Lưu Đức QUÝ cười vang, vội vàng sai người hầu đi mời Lưu Mạn Hương ra dùng cơm.

Một lúc sau. từ bên ngoài truyền vào tiếng bước chân rất khẽ. Lưu Mạn Hương mặc một bộ trang phục xinh đẹp đi vào.

- Dương Dục sư. Lâm công tử! Tiểu nữ ra mắt. cảm tạ hai vị tương trợ, giúp Lưu Mạn Hương và Lưu gia tránh được một kiếp!

Sau khi đi vào, Lưu Mạn Hương cúi người thi lễ. ánh mắt nhìn thoáng qua mọi người. Trong mắt Lâm Chung đầy vẻ vui mừng. đồng thời cũng lóe lên chút khác thường.

- Nếu tiểu thư đã tới thì chúng ta hãy cùng dùng cơm nào.

Dương Phàm mỉm cười. thần sắc không đổi quan sát biểu tình của Lâm Chung. Sắc mặt Lâm Chung lập tức biến đổi cũng khẽ gật đầu nhưng chưa hé răng nói câu nào. Lưu Mạn Hương ngồi xuống, khuôn mặt lộ ra vẻ ủy khuất nhìn Lâm Chung vài lần. Đối phương giống như đồ đầu gỗ. không có phản ứng gì cả. Lưu Đức QUÝ cũng cảm thấy không khí kỳ dị giữa Lâm Chung và nữ nhi nhưng làm bộ như không biết gì. vẫn bồi tiếp Dương Phàm uống rượu. dùng cơm. Sau khi ăn uống no say, Lưu Đức QUÝ đột nhiên ho nhẹ một tiếng rồi nói:

- Người đâu. mang đồ vào đây!

Dương Phàm vẫn rất bình Tĩnh. tất nhiên biết chuyện gì đang diễn ra. Rất nhanh, từ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập. một nữ nhân xinh đẹp bế vào một chiếc hộp màu vàng được chế tác tinh xảo.

- Dương công tử. có chút lễ mọn. mong rằng công tử không từ chối.

Lưu Đức QUÝ cười cười nói đưa chiếc hộp kia tới trước người Dương Phàm.

- Đây là cái gì?

Dương Phàm cũng không khách khí. tiếp nhận chiếc hộp màu vàng rồi hỏi lại.

- Công tử có thể mở ra nhìn xem.

Lưu Đức QUÝ nói.

Dương Phàm mở ra. đồng tử co lại. tự nhiên tim đập nhanh lên. Lưu Mạn Hương và Lâm Chung cũng rất tò mò nhìn về vật ở bên trong chiếc hộp. Chỉ thấy bên trong đặt một khối kim loại lóe lên ánh sáng màu vàng. Kim quang lóe ra chói mắt. khiến người ta không dám nhìn thẳng, mơ hồ còn cảm nhận được một cỗ duệ khí phóng thẳng lên. Dương Phàm lập tức đóng nắp hộp lại. sắc mặt khôi phục lại bình thường, trực tiếp nói:

- Vật này ta nhận. Trường trần có yêu cầu gì cứ nói thẳng ra!

Lâm Chung chỉ từ bên cạnh nhìn vào khối kim loại kia. cũng không biết là vật gì. Hơn nữa Dương Phàm lại lập tức đóng lại. không muốn cho bọn họ nhìn kỹ. Với nhãn giới có hạn. Lâm Chung nhất thời cũng không thể đoán ra khối kim loại kia là thứ gì? Nhưng theo phản ứng của Dương Phàm thì có thể đoán ra giá trị của nó không tầm thường, thậm chí có thể là tài liệu luyện khí cực kỳ giá trị

- Dương Được sư cũng là người thông minh! Ta chỉ muốn hỏi một câu. người hạ độc tiểu nữ có phải là Hồ Bán Tiên không?

Sắc mặt của Lưu Đức QUỲ ngưng trọng nói. Mơ hồ khi hắc nhắc tới Hồ Bán Tiên thì trong giọng nói cũng hiện lên một tia oán hận.

- Ha ha! Hôm nay. những người tu Tiên ở đó. chỉ cần không ngu ngốc thì có thể nhìn ra hung thủ chân chính chính là Hồ Bán Tiên!

Dương Phàm cũng thần nhiên cười cười.

Chỉ là Hồ Bán Tiên lúc ấy cực kỳ giảo hoạt. sau lưng lại có Dương Quang và Lý mập mập. Trình Được sư lại trung lập cho nên dù Dương Phàm vạch trần ra cũng rất khó có thể diệt trừ ngay tại chỗ. Huống chi với thân phận Được sư của hắn. dưới con mắt của nhiều người như thế thì không thể bộc lộ thực lực quá nhiều. Dương Phàm cố ý không vạch trần luôn là không muốn đả thảo kinh xà. khiến cho Hồ Bán Tiên bỏ chạy. Đến lúc đó muốn chém giết người này thì khó hơn lên trời. ngược lại sẽ lưu lại mầm họa sau này.

Lưu Đức QUỲ hít sâu một hơi nói:

- Một khi đã như thế. ta khẩn cầu Dương Được sư ra tay, che chở cho cả nhà Lưu gia ta. Tốt nhất là tru sát kẻ này hoặc khiến hắn cao chạy xa bay khỏi Vụ Liễu Trấn. để ta có thể an tâm.

- Đã nhận thứ này thì đó đã là việc tất yếu. Tuy nhiên, thời gian tới ta cần sự phối hợp của các vị!

- Công tử có kế sách gì?

Nhân tình Lưu Đức QUỲ sáng bừng lên.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Đây chỉ là một trong những kế sách mà thôi. Có lẽ khi chưa kịp thi hành thì Tên Hồ Bán Tiên đã bị diệt sát rồi!

Dứt lời hắc ghé tai nói nhỏ cho Lưu Đức QUỲ mấy câu.

- Được. ta sẽ y theo ý của công tử mà thực hiện.

Lưu Đức QUỲ cũng không SUY nghĩ gì lập tức đáp ứng. Với người như hắn. tự nhiên biết rằng kế hoạch của Dương Phàm đã rất chu đáo. chặt chẽ. Đêm đã khuya. Dương Phàm và Lâm Chung cáo từ Lưu Đức QUỲ ra về. Về mặt Lưu Mạn Hương uất ức nhìn Lâm Chung, liên tục nháy mắt cho hắn nhưng lại không được hắn đáp lại.

Rời khỏi trạch viện của Lưu gia. Dương Phàm dừng lại. hướng về Lâm Chung nói:

- Đêm nay ngươi có thể đi gặp nàng đi! Nếu như quả thực không thể dứt bỏ được thì ta có thể đưa ra một phương pháp cho ngươi.

Về mặt Lâm Chung lộ ra vẻ kiên định nói:

- Công tử! Ta đã quyết định rồi thì sẽ không hối hận nữa. Đây cũng giống như ta dứt khoát đặt chân vào con đường tu tiên, sẽ không quay đầu nữa. Một đi không trở lại!

Trong lòng Dương Phàm cả kinh. phát hiện ra mình đã coi thường nghị lực và sự kiên định của Lâm Chung rồi

- Được rồi! Ngươi cũng cần phải giải thích cho cô ấy một phen Nếu hối hận có thể tới tìm ta. Việc này cũng không phải là không có cách giải quyết!

Dương Phàm trầm ngâm một chút rồi nói.

Nhìn bóng dáng Lâm Chung dần dần tiến nhập vào bóng đêm. trên mặt Dương Phàm lộ vẻ phức tạp. Tuy rằng hắn không phải là người trong cuộc nhưng cũng có thể cảm nhận được vài phần tư vị này.

Đêm đã khuya. khi về tới nhà thì đã thấy Dương Lỗi ngồi bất chéo chân trên ghế chờ hắn. cười dài nói:

- Đại ca! Không biết huynh thu được cái gì ở Lưu gia. muện thế này mới trở về?

89. Chương 89: Tiếp Tục Tu Luyện Ma Công!

- Chiếm được một khối tài liệu luyện khí không tồi, nhưng đệ không cần phải nóng ruột. Trong tay đệ nắm giữ hết thảy trọng bảo phụ thân lưu lại. Ta còn chưa hỏi tới việc này đó!

- Thứ phụ thân lưu lại tất nhiên là chỉ có người nào thu được mới được hưởng

Dương Lỗi lạnh lùng nói:

- Sau này đại ca cũng không cần nhắc lại nữa. Điều này chỉ làm cho quan hệ huynh đệ của chúng ta thêm xung khắc mà thôi! Hơn nữa. mỗi người đều có bí mật của riêng mình. đại ca có bí mật của đại ca. đệ cũng không ngoại lệ.

- Được. mỗi người có bí mật riêng của mình.

Tròng mắt của Dương Phàm hơi nheo lại. nhìn đệ đệ của mình rất thâm ý. Hắn cảm giác được từ lúc trở về, Tính cách của đệ đệ mình đã xảy ra chuyển biến rất lớn.

Chẳng lẽ hắn cũng như mình. gặp được một loại kỳ ngộ nào đó khó lường?

Tuy nhiên, có kỳ ngộ nào có thể so sánh được với mình? Nắm giữ lối vào của một không gian thần kỳ, tu luyện một bộ công pháp trường sinh nghịch thiên?

Trong lòng Dương Phàm cảm thấy buồn cười.

- Chuyện đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?

Dương Phàm chậm rãi hỏi.

- Hừm! Việc này đại ca không cần lo lắng. Huynh cứ quản lý tốt cái y quán của mình đi. Hồ Bán Tiên đang bị đệ theo dõi cẩn mật. chỉ cần có thời cơ tốt nhất là đệ sẽ đánh chết hắn.

Về mặt Dương Lỗi ngạo nghễ nói.

- Được rồi, ta sẽ chờ vậy. Nếu đệ không thành công thì sẽ tiến hành kế hoạch của ta.

Dương Phàm cười khê. đi vào phòng của mình.

- Tốt nhất. huych đừng gây trở ngại cho kế hoạch của đệ!

Dương Lỗi cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe lên. biến mất vào bóng đêm một cách quỷ mị.

"Thân pháp thật quỷ dị"

Dương Phàm vô cùng kinh ngạc. liền tiến nhập vào Toàn Tri Mô Thức. theo dõi tàn ảnh của đệ đệ rời đi.

"Thân pháp như thế đã là cực hạn của Luyện Khí kỳ rồi! Ngay cả ta nếu đối địch với hắn sợ rằng cũng thiệt thòi không nhỏ."

Về mặt Dương Phàm thoáng ngưng trọng. Hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết chú trọng kéo dài khí mạch. sự khôi phục cường đại cùng năng lực ẩn nấp. Còn lực công kích. lực phòng ngự. tốc độ. thân pháp cũng không phải là sở trường của hắn.

Đối mặt với thân pháp của đệ đệ như thế, trong lòng Dương Phàm đột nhiên cảm thấy có chút áp lực.

"Xem ra phải tu luyện thêm một bộ công pháp có thần thông cường đại hơn mới được" Trong đầu Dương Phàm lập tức hiện lên cuốn sách màu đen Cửu U Ma Kinh!

Bộ ma công này hẳn từng tìm hiểu một chút. quả thực là cực kỳ bá đạo. vừa lúc có thể bù đắp lại nhược điểm của hắn

Sau khi trở lại phòng, Dương Phàm khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Tiên Hồng Quuyết một lúc. thể ngộ vô hạn sinh cơ trong thiên địa. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình vẫn đang không ngừng lột xác. Đám sương sinh mệnh trong cơ thể không ngừng tuần hoàn. dung nhập vào mọi ngóc ngách trong cơ thể mà không phải chỉ ở đan điền. thật khác một trời một vực so với những công pháp khác. Kỳ thật đan điền của Dương Phàm hoàn toàn trống rỗng. Quan sát tình hình này, Dương Phàm tâm sinh nghi hoặc. Lực lượng Tiên Hồng Quuyết tu luyện ra mà không hội tụ ở đan điền thì sau này khi mình vượt qua Trúc Cơ kỳ, làm sao có thể Kết Đan?

Bởi vì những công pháp bình thường đều là tập trung vào đan điền. Theo pháp lực tích lũy đến một trình độ nào đó thì không ngừng chất biến. cuối cùng kết đan. đi vào Kết Đan Kỳ. trở thành tu sĩ bậc cao hiếm thấy.

”Nếu lực lượng không hội tụ ở đan điền thì ta hoàn toàn có thể tìm kiếm thêm một bộ công pháp khác để tu luyện. Dù là công pháp ma đạo cũng sẽ không sinh ra xung đột!”

Dương Phàm suy tư thật lâu. rốt cuộc làm ra một quyết định mà sau này đã thay đổi thể cục của toàn bộ tu tiên giới.

”Ma công! Tu luyện ma công!”

Trong suy nghĩ của Dương Phàm. công pháp không phân biệt Chính - Ma mà phân biệt Mạnh - Yếu. Chỉ cần đủ mạnh mẽ thì quản gì nó là Ma hay là Chính! Vì thế hắn không chút do dự đi tu luyện.

Tiên và Ma chỉ là một loại ý niệm mà thôi!

Sau khi đã quyết định. Dương Phàm thở ra một ngụm trọc khí. cũng không lập tức lấy ra quyển đầu của Cửu u Ma Kinh. Hắn trước bố trí một số cấm chế bốn phía xung quanh, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp màu vàng.

Hộp màu vàng này chính là hậu lễ mà Lưu Đức QUÝ tặng cho hắn.

Lúc ấy, khi mở ra chiếc hộp này, trong lòng Dương Phàm lập tức như muốn reo lên. Từ đó có thể thấy được độ quý báu của nó. Hiện tại, Dương Phàm lại nín thở mở ra chiếc hộp này. Một mảnh kim quang chiếu sáng bốn phía căn phòng tối đen. tản phát ra duệ khí như muốn bốc lên tận trời cao.

Trong lúc nhất thời trong phòng như rơi vào tư thế bình khí giao phong hào hùng. cỗ duệ khí cường đại này đủ để khiến người thường sợ tới hồn bay phách tán. đủ để quỷ thần cũng không thể phạm vào được.

Ánh mắt Dương Phàm lộ ra vẻ nóng cháy. đưa tay vuốt ve khối kim loại này. Bàn tay hắn thậm chí còn hơi run rẩy.

”Không sai! Cái này và thứ ghi lại trong cổ tịch giống nhau như đúc.” Dương Phàm lập tức đóng nắp hộp lại. sau đó thiết kế một cấm chế thật mạnh lên nó. cuối cùng đặt nó trong Tiên Hồng không gian.

Hắn đã hình thành thói quen quý báu là những thứ quý giá và không thể lộ ra sẽ đều không đặt trong túi trữ vật, để tránh thần thức của tu sĩ cường đại điều tra ra. do đó dẫn tới họa sát thân.

”Không nghĩ tới khối Duệ Hoàng Thạch này lại là vật gia bảo của Lưu Đức QUÝ! Thật không ngờ!” Dương Phàm thở dài một hơi. khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Duệ Hoàng Thạch chính là tài liệu luyện khí cấp cao trong truyền thuyết. Nó có thể gia tăng uy lực và độ sắc bén của pháp bảo lên rất nhiều, chính là tài liệu mà những Luyện khí sư luôn luôn khao khát. Nhưng, theo vô số năm tiêu xài linh khí dần hao mòn. những loại thiên tài địa bảo cũng ngày càng ít đi. Những tài liệu luyện khí như Duệ Hoàng Thạch dù là tu sĩ bậc cao cũng dễ mất thêm thường.

Trong bữa tiệc tối kia. Dương Phàm cũng có bóng gió hỏi qua Lưu Đức QUÝ xem lai lịch của khối kim loại này nhưng hắn nói rằng thứ đó là do một lão tổ của Lưu gia vô tình tìm được ở một nơi hoang vu. Cụ thể là ở chỗ nào thì cũng không ai có thể khảo chứng được.

”Có vật này trong tay, ngày sau ta nhất định có thể luyện chế ra một kiện pháp bảo cường đại!” Dương Phàm không khỏi tin tưởng gấp trăm lần!

Sau khi cất kỹ Duệ Hoàng Thạch, Dương Phàm lại từ trong Tiên Hồng không gian lấy ra một quyển sách da màu đen, trên đó có mấy chữ ẩn chứa huyền ảo vô cùng thâm thúy.

Cửu U Ma Kinh - Tiên quyền!

Dương Phàm mở ra trang đầu tiên, thần thức tiến nhập vào bên trong. Đây đã là lần thứ ba hắn thể ngộ công pháp ma đạo này.

Lần đầu tiên chỉ là tò mò, lần thứ hai chính là thăm dò mang theo tâm lý do dự. Lần này đây hắn quyết tâm lớn, hoàn toàn tiến nhập tâm thần vào trong không gian tối đen, thâm thúy này. Tinh túy của bộ công pháp dần hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Một đám ký hiệu màu đen cùng với hỏa diễm u ám lần lượt nhảy lên, cực kỳ hấp dẫn, như hướng về phía hắn mỉm cười, cũng không bài xích như lần trước. Thật lâu sau, Dương Phàm đột nhiên mở to mắt ra, hai tròng mắt mơ hồ ẩn chứa một luồng ô quang thâm thúy, thần bí quỷ dị, cũng ẩn chứa một lực hấp dẫn cực lớn.

”Thì ra là thế! Ma công phi ma, ma đạo phi ma! Nếu ta đưa hết tinh thần và thể xác để tiếp nhận nó thì Ma là Chính và Chính tức là Ma!” Trên mặt Dương Phàm hiện lên vẻ thấu hiểu! Hắn cũng không ngờ hắn nhập môn lại thoải mái như thế!

Nhưng Dương Phàm cũng không biết rằng khi hắn thể ngộ ma công thì khí tức hòa hợp với tự nhiên do Khô Mộc Công của hắn che dấu đã không hề giữ lại mà phóng xuất ra. Cổ khí tức hòa hợp tự nhiên này dường như có thể bao dung hết thảy thể gian vạn vật!

Màn đêm bao phủ, Dương Phàm dốc lòng tu luyện ma công, tiến độ rất nhanh, đủ để cho bất kỳ thiên tài ma đạo nào nhìn thấy cũng phải vô cùng xấu hổ. Khi trời đã tảng sáng, Dương Phàm mở hai mắt ra, trong tròng mắt là hai luồng ô quang thâm thúy, trong lòng bàn tay hắn nhộn nhạo một cỗ lực lượng vô hình. Mơ hồ, một cỗ ma khí thuần khiết từ trong lòng bàn tay hắn, từ trong đan điền, từ trong ý niệm hắn sinh ra.

Một đêm này, hắn đã tiến nhập ma đạo!

Tiến bộ như thế đủ để bề nghề thiên hạ, chấn nhiếp Thiên cổ ma đạo!

90. Chương 90: Tiên Uẩn Cổ Triện!

”Chẳng lẽ ta là thiên tài tu ma mà tu tiên giới ngàn năm khó gặp?” Dương Phàm mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Bộ ma công Cửu u Ma Kinh này hắn từng thăm dò hai lần. Nó còn thâm ảo khó hiểu hơn gấp hàng chục lần bất cứ một bộ công pháp nào mà hắn từng xem qua ở Dương Gia Bảo. Cho dù là thiên tài tu luyện nó thì cũng phải cố gắng hết sức mới được.

Theo tin tức trong sách này thì khi tu luyện bộ công pháp tới một trình độ nhất định, có thể tung hoành nhất giới, không người địch lại! Đương nhiên đây cũng chỉ là những người tu luyện nó tự nhận, có thể có phóng đại hay không cũng khó đánh giá. Nhưng có thể khẳng định rằng đây chính là một bộ ma công vang dội cổ kim trên toàn Đông Thắng Đại lục.

Dương Phàm kìm nén kích động trong lòng, đứng lên đi tới một góc phòng. Lệ quang trong mắt hắn lóe lên, đột nhiên vươn ngón trở khê điểm lên trên vách tường.

Phốc!

Vách tường giống như đậu hủ. Ngón tay Dương Phàm đã dễ dàng tiến nhập vào trong. Sự bá đạo tuyệt luân này khiến Dương Phàm sợ run lên.

Đây là lực lượng! Lực lượng của Ma đạo!

Dương Phàm hít sâu một hơi, trầm nghĩ khó trách từ xưa đến nay, có vô số tu sĩ tiến nhập vào ma đạo mà không quay đầu lại được!

Hóa ra công pháp ma đạo lại ẩn chứa uy lực kinh khủng như vậy!

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến cấp bậc của ma công. Công pháp cao cấp của chính đạo cũng có được uy lực tương tự.

Sau khi tâm tình hoàn toàn bình tĩnh lại, Dương Phàm bắt đầu thi triển Khô Mộc Công, thu liễm khí tức trên người tới cực hạn. Không lâu sau, trong cơ thể Dương Phàm lại như trống rỗng. Ngay cả một chút ma khí trong đan điền dường như cũng không còn tồn tại nữa.

Hiệu quả ẩn nấp của Tiên Hồng Quết quả nhiên có thể nói là nghịch thiên. Cho dù gặp tu sĩ cao giai hơn mình cũng rất khó phát hiện ra thực lực chân chính của hắn. Chỉ là Dương Phàm cũng có chút kinh ngạc. Khí tức mà mình đã dùng Khô Mộc Công thu liễm, đem qua khi tu luyện ma công sao lại đột nhiên bùng ra?

Sắc trời dần sáng tỏ. Dương Phàm ra khỏi phòng, cảm quan mở ra, cảm giác có chút khác thường. Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh nghi, ánh mắt nhìn về phía phòng của đệ đệ. Trong phòng này hiển nhiên là có thiết trí cấm chế thuộc loại cảnh báo nhưng Dương Phàm vẫn có thể vô thanh vô tức nhìn thấy hết tình huống của đệ đệ. Giờ phút này, Dương Lỗi đang khoanh chân ngồi, sắc mặt có chút tái nhợt, đang vận công chữa thương. Được lực đang phát huy tác dụng trong cơ thể.

"Không ngờ đệ đệ lại bị thương?" Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn đi lại phía căn phòng này, động vào cấm chế nói:

- Ta vào được không?

Sau khi Dương Phàm đi vào phòng, Dương Lỗi mở to hai mắt ra, thản nhiên nói:

- Không ngờ Dương Quang và Lý mập mập còn ở lại trong Vụ Liễu Trán, đem qua giao Thủ với hai người này, chịu chút khuất nhục nhưng hai người kia cũng không chiếm được chút tiện nghi nào!

- Có muốn ta giúp đệ trị liệu thương thế không?

Dương Phàm đi tới trước người đệ đệ, hơi thân thiết nói.

- Không cần, đệ đã ăn vào một viên thánh đan chữa thương cực kỳ tốt, điều tức thêm nửa ngày là không có gì đáng ngại nữa.

Dương Lỗi cương quyết nói có vài phần quật cường và ngạo nghễ.

- Được rồi ta đi xem y quán thế nào, tiện tay thực hiện kế hoạch của ta. Người tốt nhất là về Dương Gia Bảo trước đi, đừng để các trưởng bối trong tộc hoài nghi.

Dương Phàm nhún vai, rời khỏi phòng Dương Lỗi. Hắn nhìn ra thương thế của đệ đệ cũng không quá nghiêm trọng. Sau khi nói chuyện mấy câu với Dương Tuệ Tâm, Dương Phàm lại đi ra Phổ Ái Y Quán của mình.

Mới sáng sớm, Phổ Ái Y Quán đã có người bệnh tới khám bệnh. Dương Phàm rất vừa lòng, âm thầm gật đầu. Tuy nhiên, hắn lại thấy y quán này dường như đang thiếu thiếu một cái gì đó. Vì thế hắn đi tới phía trước Phổ Ái Y Quán, nhìn về phía bảng hiệu trên đầu.

"Đúng rồi, bảng hiệu của y quán này không có tiêu chí như những y quán của tu tiên giới khác." Dương Phàm chợt hiểu ra.

Hóa ra, y quán của tu tiên giới và giới thế tục cũng còn có nhiều điểm khác nhau. Dương Phàm sở dĩ xem nhẹ việc này là vì trong phạm vi ngàn dặm quanh đây, dù có không ít Dược sư bậc thấp nhưng có thể lập ra y quán cho tu tiên giới thì cũng cực kỳ hiếm có.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm lập tức tìm một chiếc bút lông rất lớn, thêm một chút loại mực đặc thù của tu tiên giới, sau đó ngưng thần, tập trung tinh khí thần thành một thể.

Cứ như thế. đứng ngay tại chỗ. đám sương sinh mệnh trong cơ thể Dương Phàm lập tức tiến nhập vào trong môi trường xung quanh, nắm giữ hết thảy mọi thứ xung quanh, hiểu rõ hết thảy những thứ trong không gian này.

Thời khắc này, y bào của Dương Phàm không gió tự động. Hắn quát khẽ một tiếng, thân mình bay lên. giống như hóa thành tiên nhân. siêu phàm thoát tục.

Nháy mắt này, thời gian dường như trôi chậm lại. Dương Phàm bay lên không trung, khi tới ngang tầm tấm bảng hiệu thì đột nhiên huy vũ chiếc bút lông trong tay. Hắn viết ra mấy chữ. ẩn chứa vài phần tiên khí

Lập tức một loại cổ triện ẩn chứa tiên khí vô tận hiện lên trên bảng hiệu. Một chữ này phiêu dật như tiên. dường như không thuộc về trần thế này!

Đây đúng là một chữ "Tiên"!

Tuy nhiên, nó được viết theo lối chữ cổ triện. Phần lớn những người thế tục không biết đến. cũng chỉ có thể tra cứu trong cổ tịch của tu tiên giới mà thôi!

Trên bảng hiệu này xuất hiện thêm một chữ "Tiên" lập tức khiến cho y quán xảy ra một loại biến hóa khó có thể diễn tả bằng lời. Đây đã không còn là một y quán bình thường nữa mà đã trở thành y quán của tiên giới.

Khi Dương Phàm hạ xuống đất. chăm chú nhìn chữ Tiên trên bảng hiệu thì tâm thần cũng không khỏi chấn động, hăm nhập thật sâu vào trong đó.

- Cái này chữ này là do ta viết sao? Đến hắn mà còn có chút khó có thể tin nổi

Thì ra. khi hắn viết chữ này thì đã vô tình ngộ đến huyền ảo vô cùng trong Tiên Hồng Quuyết. dung nhập nó vào trong đó. Gần như chỉ vì có thêm một chữ này mà khiến cho y quán đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tâm thần Dương Phàm rung mình. vội vàng thu hồi bút lông. nhìn trái nhìn phải. Giờ phút này mới là tờ mờ sáng, cũng không có ai chú ý tới hành động khác thường của hắn. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi. chăm chú nhìn về phía bảng hiệu. Giờ phút này nếu bảo hắn viết lại lần nữa chỉ sợ cũng không thể viết ra chữ "Tiên" như thế!

Từ một mặt nào đó mà nói thì viết ra chữ này cũng không phải do ý chí của hắn chủ đạo. Chân chính khiến chữ này có linh tính như thế chính là do Tiên Hồng Quuyết cùng với thể ngộ vừa rồi của hắn. Không lâu sau. Lâm Chung đi tới y quán Khi hắn nhìn lên bảng hiệu thì không khỏi ngẩn ra. tâm thần cũng bị hấp dẫn. đứng ngẩn ngốc mãi mới hoảng hốt thoát ra.

Chợt trong mắt hắn cũng hiện ra mấy phần thể ngộ. hai tròng mắt cũng sáng chói hơn.

Dương Phàm nhìn thấy tình cảnh này thì biến sắc. Bảng hiệu của y quán không ngờ lại dẫn phát khiến Lâm Chung tiến vào trạng thái ngộ đạo. khiến hắn lại thêm sâu sắc hơn vài phần trên con đường tu luyện.

- Công tử. chữ "Tiên" trên bảng hiệu này là người nào viết thế?

Lâm Chung cực kỳ tò mò hỏi.

- Ha ha. tiên cơ bất khả lộ!

Dương Phàm làm vẻ mặt thần bí bí nói. Hắn đương nhiên sẽ không tự nhận chữ này là do mình viết.

Lâm Chung lộ ra vẻ suy tư rồi nói:

- Hay là chữ này là do cao nhân ẩn thế truyền y thuật vô thượng cho công tử viết nhỉ?

- Đúng vậy, bị tiểu tử ngươi đoán đúng rồi!

Dương Phàm mỉm cười. còn biết sao được. đành phải gán chuyện này lên đầu cao nhân ẩn danh kia mà thôi!

Tuy nhiên, dù Dương Phàm nói rằng chữ này là do mình viết thì người ngoài cũng chưa chắc đã tin. Hơn nữa. hắn cũng rất khó có thể viết ra được một chữ như thế lần nữa!

- Chuyện đêm qua đã giải quyết được chưa?

Dương Phàm đổi sang chuyện khác. thu lại vẻ tươi cười rồi hỏi.

91. Chương 91: Vụ Liễu Nổi Phong Ba!

- Dĩ nhiên ta đã nói rõ tình hình với Mạn Hương, nhưng nàng vẫn khư khư cố chấp. nhất định đòi theo ta cùng nhau vào tiên đạo.

- Ồ?

Dương Phàm lộ vẻ mặt tươi cười:

- Người trả lời nàng thế nào.

Lâm Chung âm thầm nói:

- Mạn Hương nếu có thể tiến giai Luyện Khí Kỳ, ta không ngại nắm tay nàng cùng nhau đi vào tiên đạo. nếu không được. nàng hãy vứt bỏ

Dương Phàm gật gật đầu:

- Như vậy cũng tốt. coi tư chất phế linh cái của nàng ta. căn bản không thể đi vào tiên đạo. Đến lúc đó tự nhiên sẽ hết hy vọng, cứ như vậy, người cùng nàng cũng sẽ không có vương bận gì nữa.

Trên thực tế. kết quả này cũng là ý muốn của Dương Phàm. Hắn chỉ sợ Lưu Mạn Hương chết sống không nghe theo. làm ra chuyện gì đó khiến Lâm Chung cảm thấy tự thẹn và hối hận đến suốt đời. từ đó sau này sẽ lưu lại mầm móng tâm ma.

- Thời gian kế tiếp người nên chú ý cẩn thận. lưu ý đường đi nước bước của đám người Hồ Bán Tiên, nếu hắn định rời khỏi "Vụ Liễu trần", hoặc mưu đồ gây rối cho Lưu gia. Thì lập tức báo cho ta biết.

Dương Phàm lại phân phó.

Lâm Chung gật đầu. lại hỏi:

- Hồ Bán Tiên đại thế đã mất. y quán của công tử đã ổn định. thanh danh truyền xa. không biết kế tiếp công tử có kế hoạch gì?

Trong đôi mắt trong sáng như nước của Dương Phàm. chợt xẹt qua một tia gọn sóng. thần nhiên nói:

- Chờ y quán ổn định. người cứ tiếp tục tu luyện cho tốt, đồng thời chăm sóc một chút "Phổ Ái Y Quán" và người nhà của ta. Ba tháng sau. có lẽ ta cần phải đi "Quỷ Thi Sơn" một chuyến, rồi khoảng một năm sau. ta còn phải đi một chuyến lên kinh đô. Trong hai đoạn thời gian này. người không thể bế quan. thời gian còn lại thì tùy tiện.

- Công tử! Ta có một đề nghị.

Lâm Chung thoáng hơi do dự một chút rồi nói.

- Nói!

Dương Phàm phun ra một chữ ngắn gọn.

- Ta nhìn ra được mục đích chính của công tử mở Phổ Ái Y Quán. là muốn hướng tới tu sĩ Tu Tiên Giới. Nếu như Thế. chờ y quán ở phụ cận Tu Tiên Giới sau khi có danh tiếng nhất định. có thể di chuyển tới chỗ thâm sơn tuyệt địa. chuyên để phục vụ người tu tiên. Đường nhiên, chúng ta trị liệu khẳng định phải thu một lượng linh thạch nhất định nào đó.

- Nói rất đúng! Việc này ta cũng từng cân nhắc. nhưng trong thời gian ngắn khó có thể thực hiện. có lẽ còn cần thời gian vài năm tạo uy tín.

Dương Phàm tỏ vẻ tán thưởng nhìn Lâm Chung vài lần. cười nói:

- về sau nếu người có đề nghị gì. có thể nói thẳng với ta. Người còn có đề nghị gì, bây giờ có thể nói ra luôn đi. Giữa người và ta. tốt nhất không nên giữ khoảng cách gì.

Lâm Chung nhận được cổ vũ như thế. thập phần cảm kích. liền nói:

- Công tử mặc dù y thuật siêu quần. nhưng bệnh nhân ngày sau sẽ từng bước gia tăng. một người không thể phân thân làm nhiều chuyện. Công tử có thể xem xét ở Tu Tiên Giới hoặc là giới thể tục. tuyển chọn vài đệ tử có tư chất.

- Thu nhận đệ tử?

Dương Phàm thoáng nao nao. ngược lại quả thật có hơi bất ngờ. suy nghĩ sơ một chút quả thật cũng thấy có lý.

Theo tu vi tăng lên. đối tượng trị liệu của Dương Phàm đòi hỏi phải có tu vi và thực lực rất cao, những người bị thương bình thường, chỉ sợ rất khó cho tu vi của hắn tăng trưởng, chuyện này có thể giao hết cho các đệ tử làm.

Mấy ngày tiếp theo. người bị thương đến Phổ Ái Y Quán xem bệnh càng ngày càng nhiều, trong đó còn bao gồm một ít nhân sĩ giang hồ. Thường bệnh bình thường, không cần tới Dương Phàm ra tay, nếu gặp được một vài thương bệnh thực nghiêm trọng, Dương Phàm mới ra tay. Tuy nhiên, mấy thảo thuốc và học đồ trong y quán. cũng bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. rất khi Lâm Chung đang tu luyện, cũng thường xuyên bỏ dở để lại đây hỗ trợ.

Thời gian vô tình. nhaoáng lên một cái đã qua nửa tháng. Trong thời gian này, Dương Phàm chữa khỏi không ít người bị thương đều là phạm nhân. tu vi tăng trưởng quá chậm. nhưng cách Luyện Khí hậu kỳ cũng chỉ nửa bước xa. dĩ nhiên đã tu luyện đến cảnh giới trung kỳ đỉnh.

Mặt khác Lưu trưởng trấn cùng "Phổ Ái Y Quán", bắt đầu liên kết với nhau chèn ép "Hiên Nhân Được Đường" của Hồ Bán Tiên. Trước mắt sinh ý của Hiên Nhân Được Đường càng ngày càng kém. ngược lại sinh ý của Phổ Ái Y Quán dần dần thịnh vượng.

Dương Quang và Dương Lỗi. hai gã tân tú Luyện Khí đại viên mãn trong gia tộc. tự nhiên không thể lưu lại lâu dài ở Vụ Liễu trấn. hai người dường như đạt thành hiệp nghị gì đó. cùng một lúc quay về Dương gia bảo.

Tuy nhiên, mặc dù Dương Quang rời đi, nhưng Lý mập mập (Lý Bàn Tử) vẫn còn ở lại Vụ Liễu Trấn. Thường xuyên ở cùng một chỗ với Hồ Bán Tiên, không biết đang thông đồng mưu đồ cái gì.

Dương Phàm thâm cười lạnh. mượn dùng lực lượng thể tục của Lưu trưởng trấn. từng chút từng chút tạo áp lực với Hiên Nhân Được Đường.

ở dưới trợ giúp của người có lòng thành, người ở trấn trên xóm dưới đều đồn đãi nói Hồ Bán Tiên là hung thủ hạ độc đối phó với thiên kim tiểu thư của Lưu trưởng trấn. là kẻ tà đạo giả thần giả quỷ lừa gạt nhân sĩ dân chúng.

Thời gian vô tình. tai tiếng của Hồ Bán Tiên càng ngày càng thối hoắc. mắt thấy không thể ở lại Vụ Liễu trấn được nữa.

Trong một mật thất phía dưới Hiên Nhân Được Đường. Lý mập mập cùng Hồ Bán Tiên đang nhỏ giọng bàn bạc với nhau. bên cạnh còn có hai gã tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ.

- Lý công tử! Bàn đạo ta thật sự sắp không ở lại Vụ Liễu trấn được nữa rồi

Hồ Bán Tiên cười khổ nói.

- Hừ! Người không muốn ở lại Vụ Liễu trấn. còn muốn chạy đến đâu nữa? Tán tu ở huyện thành, kinh đô càng nhiều, người càng thêm khó có chỗ chen chân kiếm cơm. Người cứ nghe lời ta. ở lại Vụ Liễu trấn. chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp đánh gục Dương Phàm.

Lý mập mập cười lạnh nói tiếp:

- Dựa theo kế hoạch của ta làm đi. sau khi chuyện thành, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho người.

Hồ Bán Tiên khẽ thờ dài:

- Nhưng Dương gia huynh đệ cũng không phải dễ chọc. tuy rằng Dương Lỗi hiện tại không ở đây. nhưng Dương Phàm cùng Lâm Chung hai người liên thủ. cũng không phải chúng ta muốn giải quyết là có thể giải quyết được.

- Hừ! Ai nói ta sẽ xuống tay với bọn chúng?

Lý mập mập chầm chọc nói:

- Hiện nay sở dĩ chúng ta bị áp bức thành như vậy. có quan hệ lớn lao với tên Lưu trưởng trấn. Chẳng lẽ Hồ Bán Tiên người lại không hận tên Lưu Đức QUÝ cùng với Lưu Mạn Hương kia hay sao?

- Ý của người là

Hồ Bán Tiên đã đoán được ý đồ của Lý mập mập.

Thì ra. không ngờ Lý mập mập lại động tâm với Lưu Mạn Hương con gái của Lưu trưởng trấn

- Hắc hắc! Mặc dù Lưu Mạn Hương này không quốc sắc thiên hương bằng Dương Tuệ Tâm. nhưng cũng là hàng thượng phẩm. lão tử thích nhất là giày vò loại thiên kim chi nữ thân phận không tầm thường này.

Lý mập mập nói trong mắt toát ra mấy tia dâm quang không hề che dấu chút nào.

Hồ Bán Tiên lại do dự nói:

- Trong lòng ta vẫn còn có chút bất an Tên Dương Phàm này tâm kế không nhỏ. vạn nhất hắn bố trí bẫy rập chờ chúng ta nhảy vào. vậy chẳng phải là nguy rồi sao?

Lý mập mập lộ vẻ mặt khinh miệt nói:

- Uống cho người sống bao năm. trà trộn Tu Tiên Giới nhiều năm như vậy, làm việc còn lo trước lo sau. Tên Dương Phàm chỉ là một gã được sư Luyện Khí sơ kỳ, Lâm Chung cũng là tên tán tu vừa mới tiến vào Luyện Khí trung kỳ. Lấy thực lực của ta và người, cộng thêm hai gã Luyện Khí sơ kỳ tu sĩ hỗ trợ. tuy rằng không dễ dàng giết chết bọn chúng, nhưng nếu muốn ở trước mắt bọn chúng, ức hiếp vài tên phạm nhân còn có thể có khó khăn gì sao?

- Nhưng

Hồ Bán Tiên vẫn cảm thấy có chút không ổn.

- Có cái gì mà nhưng nữa! Dương Quang và Dương Lỗi đã đạt thành hiệp nghị. hai người này trở lại Dương gia bảo. kiềm chế lẫn nhau. trong thời gian ngắn không có khả năng quay lại đây. Hơn nữa. chúng ta ức hiếp mấy tên phạm nhân. cùng hai huynh đệ Dương gia kia không thân cũng chẳng quen. cũng không vi phạm điều kiêng kỵ của Tu Tiên Giới.

Lý mập mập đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo. đầy tự tin. không ngờ nói rất rõ ràng hợp lý, ngay cả Hồ Bán Tiên cũng không tìm ra chút sơ hở nào.

Cùng lúc đó. ở Phổ Ái Y Quán. Dương Phàm cũng gặp phải một lần khiêu chiến về việc mở y quán.

- Công tử! Tình hình không ổn! có vài người tu tiên lại đây xem bệnh. xem ra còn là bộ dáng tới không có thiện ý.

Lâm Chung vội vã đi vào. nói với Dương Phàm đang nhập định tìm hiểu y đạo.

- Cái gì! Rốt cục có người tu tiên lại đây xem bệnh rồi à?

Mắt Dương Phàm sáng rực lên. có phần hưng phấn nói.

Hắn mở y quán nhiều ngày rồi, cũng là lần đầu có người tu tiên đến xem bệnh.

Hiện nay. "Phổ Ái Y Quán" mặc dù có hơi nổi tiếng, được phạm nhân ở phụ cận kính ngưỡng. Nhưng đối với người tu tiên vẫn còn có thái độ hoài nghi.

92. Chương 92: Tát Tai Chữa Bệnh!

Lâm Chung lại không nghĩ như vậy. mặt lộ vẻ ưu sầu:

- Công tử! Ta xem những người đó. dường như là kẻ đến không thiện.
- Kẻ đến không thiện?

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng:

- Chẳng lẽ bọn họ là đến đập phá hay sao?

Cùng lúc Dương Phàm lập tức tiến vào "Toàn Tri Mô Thức", xem rõ mọi tình hình trong y quán ở trong mắt.

- Ta ra ngoài xem.

Dương Phàm vẫn như cũ là một bộ dáng thấp kém khiêm tốn nhưng bình tĩnh tự nhiên. Lâm Chung lại là vẻ mặt cười gượng, đi theo phía sau hắn. Mới vừa đi đến chính đường y quán. liền thấy một vị thanh niên mặc ngân giáp lãnh đạm nói:

- Đây là chỗ các người gọi là y quán à? Trên bảng hiệu ghi rõ có thể chữa trị người tu tiên. lại cứ không được bệnh của huynh đệ ta!

Mấy thầy thuốc bình thường trong Phổ Ái Y Quán. đối mặt với khí thế lợi hại của thanh niên ngân giáp kia có chút luống cuống không biết trả lời sao. Bên cạnh thanh niên ngân giáp. có hai người ăn mặc như người hầu nâng cang. trên cang nằm một tráng hán hai mắt vô thần sinh tử không rõ.

Ngoài ra. đứng phía sau thanh niên ngân giáp là một thiếu nữ như hoa như ngọc. gương mặt thanh tú trắng nõn. một thân mặc xiêm y màu xanh sáng bóng, lộ ra nửa cặp chân thon dài. Bộ dáng chừng mười bảy mười tám tuổi. tựa như Công chúa trong thần thoại.

Nàng đứng ở phía sau không nói gì, dáng vẻ dịu dàng nhu thuận, nhưng trong đôi mắt sáng lại thoáng lộ ra một chút vẻ giảo hoạt.

Dương Phàm đi ra. đảo mắt nhìn qua mấy người này, rồi mỉm cười:

- Các vị đồng đạo. các ngài là tới xem bệnh. ta chính là dược sư của y quán này.

Hắn sớm thông qua "Toàn Tri Mô Thức" hiểu biết đến từng chi tiết của những người này. Gã thanh niên ngân giáp là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, ngân giáp trên người không ngờ là một kiện Pháp Khí phòng ngự giá trị không nhỏ.

Hai người hầu là tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ.

về phần thiếu nữ xinh đẹp như thiên sứ cũng là một người tu tiên, tu vi còn là người cao nhất ở đây: là Luyện Khí đại viên mãn!

- Hừ! Người chính là dược sư của Phổ Ái Y Quán. là Dương Phàm nổi tiếng đó à?

Ánh mắt sắc bén của gã thanh niên ngân giáp. "bá" một cái. chiếu trên mặt Dương Phàm. dường như có chút địch ý.

- Đặt người bệnh xuống, để ta khám xem!

Dương Phàm không hề để ý chút nào với địch ý của gã thanh niên ngân giáp. ngược lại lấy thân phận dược sư phân phó.

Ánh mắt gã thanh niên ngân giáp chợt ngưng đọng. vừa định lên tiếng, chợt nghe một giọng nói giòn tan như tiếng chuông bạc truyền đến:

- Để dược sư xem bệnh cho Hồ Nhân đi!

Người nói chính là cô gái xinh đẹp mặc xiêm y màu xanh. nàng mỉm cười. trên mặt ngọc hiện ra hai lúm đồng tiền. trông rất xinh xắn, lộ ra vài phần thanh thuần xinh đẹp. Vừa nghe nàng này phân phó. hai gã người hầu vội vàng hạ cánh xuống, mời Dương Phàm xem bệnh.

Dương Phàm khẽ gật đầu, thần sắc trầm ổn. phong cách thoải mái và khí tức ôn hòa kia. cứ toát ra tự nhiên như vậy, dường như có thể bao dung hết thảy thế gian. khiến cho trong lòng người ta nảy sinh thiện cảm.

Trong đôi đồng tử tinh thuần như thủy tinh của cô gái thanh tú. không khỏi lóe lên một tia sáng kỳ dị. Dương Phàm ngồi xuống, bình thần đưa bàn tay, nhẹ nhàng khoát lên mạch tay của tráng hán trung niên. Sau một lát. hán thu tay lại. trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Bệnh trạng của tráng hán trung niên thực cổ quái. sinh cơ cùng các cơ quan chính Trong cơ thể đều coi như bình thường, chỉ là phần ý thức xuất phát từ một loại trạng thái kỳ quái ánh mắt đại ra. sắc mặt chết lặng. giống như một kẻ ngu ngốc.

- Dương được sư! Nghe nói ngài y thuật siêu quần. chúng ta mới cố ý đến Vụ Liễu trấn cho ngài xem bệnh. Xin hỏi ngài có nắm chắc chữa khỏi bệnh cho huynh đệ Hồ Nhân không?

Giọng điệu của gã thanh niên ngân ngập hơi dụ đi một ít, nhưng vẫn như cũ có vài phần khí thế hùng hổ dọa người.

- Xin hỏi quý tính các vị.

Dương Phàm thần nhiên hỏi lại thay đổi đề tài. hỏi một vấn đề không liên quan tới bệnh trạng chút nào.

- Hừ! Ngài thân là y sư. chỉ để ý trị bệnh cứu người, đâu có quan hệ gì với thân phận của chúng ta. Ngài là sợ chúng ta không trả tiền thuốc men sao? Hay là không có nắm chắc chữa khỏi bệnh huynh đệ ta?

Gã thanh niên ngân ngập cười lạnh nói.

Lúc này, bốn phía y quán đã tập trung không ít người xem náo nhiệt.

Dương Phàm thần sắc khoan thai không thay đổi ánh mắt lại dời tới trên mặt cô gái. chậm rãi nói:

- Nếu Dương mõ không có nhìn lầm. vị cô nương này là Đại tiểu thư của Vũ Vụ Sơn Trang thì phải!

Trên mặt cô gái lộ ra một tia dị sắc. mỉm cười:

- Dương công tử quả có trí nhớ tốt! Tiểu nữ Sở Ngọc Yên. nửa năm trước chúng ta có gặp mặt một lần ở Vũ Vụ Sơn Trang.

Thì ra nửa năm trước. Dương Phàm không đến hai mươi tuổi đã tấn chức Ngưng Thần Kỳ, từng đại biểu danh nghĩa Dương gia bảo. đi một chuyến tới Vũ Vụ Sơn Trang. Hai gia tộc đại tu tiên này, vốn là láng giềng đã tranh chấp nhau hơn hai trăm năm nay. Lần đó Nam Linh Dương gia cho Dương Phàm đi thăm viếng Vũ Vụ Sơn Trang, tự nhiên là có ý điều võ dương oai. Bởi vì lúc ấy, trong đệ tử ba đời của Vũ Vụ Sơn Trang, vẫn chưa có một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nào.

Lúc ấy, Dương Phàm đi Vũ Vụ Sơn Trang, thời điểm bá kiến trang chủ sơn trang, có gặp mặt Sở Ngọc Yên một lần. nhưng chưa từng nói chuyện với nhau.

- Vị này chính là Sở Nghĩa Vân sư huynh của ta.

Sở Ngọc Yên chỉ ngón tay ngọc vào thanh niên ngân giáp. giới thiệu với Dương Phàm

Gã thanh niên ngân giáp Sở Nghĩa Vân lại có chút không kiên nhẫn nói:

- Sư muội cần gì giới thiệu, chúng ta là đến để hán xem bệnh.

Dương Phàm sắc mặt đột nhiên trầm xuống, phát tay áo nói:

- Nếu như thế. các ngươi khiêng hán đi thôi.

- Đây là ý tứ gì?

Sở Nghĩa Vân biến sắc

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Các người lại lấy thái độ coi rẽ y sư ta như thế. Dương mỗ dựa vào cái gì trị bệnh cho hần?

- Khiêng hần đi đi!

Dương Phàm phất tay áo bỏ đi. thập phần lạnh lùng.

Y sư đối mặt với loại thái độ ngang ngược như thế. đừng nói là được sư Tu Tiên Giới thân phận cao quý, ngay cả đối lại là thầy thuốc giỏi thế tục cũng không thể chịu đựng được. Sở Nghĩa Vân bị thái độ cương quết của hần làm chấn động!

Vì y sư nắm trong tay sinh tử của người bệnh.

- Công tử đừng bước.

Sở Ngọc Yên thở nhẹ một tiếng, vội vàng gọi hần.

- Dương được sư! Sư huynh ta có bao nhiêu chỗ đắc tội. Ngọc Yên ở đây thay hần hướng được sư tạ tội. Hơn nữa. làm y sư cũng là lấy lòng khoan dung làm trọng.

Sở Ngọc Yên tuy là giới nữ lưu. lại biết dựa vào lý lẽ.

Nàng dứt lời. còn hung hăng trừng mắt nhìn Sở Nghĩa Vân một cái. Sở Nghĩa Vân cúi đầu, không dám lên tiếng. Dương Phàm dụ xuống, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Đã có Sở tiểu thư cầu tình. ta cũng liền ngoại lệ một lần. Nếu còn có tình huống như vậy, cho dù dâng tặng một ngàn linh thạch, ta cũng không trị bệnh này.

Trước mắt thiếu nữ tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn. thân phận không tầm thường này, rốt cuộc hần cũng không muốn cứng rắn cùng đối phương.

- Xin mời công tử!

Sở Ngọc Yên cười tươi như hoa. nói giọng ngọt lịm. xinh đẹp nho nhã tinh thuần, như đóa sen trong sáng sau cơn mưa. trong nước bùn mà không vậy nhiễm

- Bệnh của huynh đệ ta đã mời vài vị được sư tiếng tăm ở phụ cận. nhưng đều không thể cứu trị. Nếu ngài có thể trị khỏi bệnh của hần. Sở Nghĩa Vân ta tất sẽ tự mình xin lỗi ngài!

Sở Nghĩa Vân nghiêm túc nói cuối cùng thu hồi vẻ khinh thị trong lòng. Hần thấy thần sắc của Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, cùng với thái độ cương quết vừa rồi, đánh giá đối phương hần thực có vài phần bản lĩnh. vì thế hần không dám khinh thị nữa.

- Là ai giới thiệu các người tới đây?

Dương Phàm lại ngồi xuống xem bệnh. bỏ thêm một câu:

- Có phải Trịnh được sư hay không?

Sở Ngọc Yên giải thích:

- Lâm được sư ở Vũ Vụ Sơn Trang có quan hệ không tệ với Trịnh được sư ở Dương gia bảo. chúng ta là thông qua mối quan hệ này tìm tới đây. Nghe Trịnh được sư nói bệnh này thập phần quý dị. bọn họ đều không thể trị liệu. đi tìm Dương được sư Vụ Liễu trấn. có lẽ còn có vài phần hy vọng.

- Thì ra thế.

Dương Phàm bình tĩnh nói hần liếc nhìn tráng hần trung niên nằm trên cáng sinh tử không rõ, ánh mắt chợt ngưng lại. không nói hai lời. giơ tay lên tát hần bặt tai.

”Bốp!”

Một bạt tai này cực kỳ vang dội.

Thoảng chốc. tại đây liền rơi vào cảnh tĩnh mịch. người vây xem bên ngoài đều là vẻ mặt kinh ngạc. há hốc miệng, một đám đều ngây ra như phỗng.

- Người người

Sở Nghĩa Vân ngẩn ra. chợt vẻ mặt tức giận. liền chuẩn bị phát tác.

”Bốp!”

Dương Phàm ung dung bình tĩnh. lại giơ tay lên. lại là một bạt tai vào mặt đại hán trung niên Hồ Nhân. Lập tức. trên mặt đại hán trung niên xuất hiện hai dấu bàn tay tím đen. nhìn thấy ghê người.

93. Chương 93: Bắt Chẹt Trắng Trợn!

Dương Phàm trước sau đánh hai cái tát lên mặt trắng hán trung niên, làm chấn động toàn trường!

- Người đây là có ý gì?

Trong mắt Sở Nghĩa Vân gần như bốc ra lửa. trên mặt lộ đầy sát khí. thân hình ”đùng” một cái. phóng tới Dương Phàm. chuẩn bị giáo huấn một chút tên được sư không nghe lời này.

- Đứng lại!

Lâm Chung mặt sắc lạnh. hai tay lần lượt đan xen vào nhau. ngón trở hư điểm liên tục đánh ra pháp quyết. trước người dâng lên một luồng dao động linh khí. chỉ thấy chợt lóe vàng sáng xanh. tề ra một cái cổ chung màu đồng đen.

”Boong Boong!”

Cổ chung phát ra một tràng tiếng ngân trầm thấp. nhưng làm cho màng tai người ta muốn nứt ra, tâm thần chấn động. Người dân thường ở bên ngoài nghe tiếng chuông này. không khỏi khí huyết bốc lên. trong nháy mắt trước mắt tối sầm. người thể chất kém một chút liền hôn mê ngay tại chỗ. Thân hình Sở Nghĩa Vân bị Pháp Khí cổ quái này ngăn cản. thoáng khựng lại một chút.

- Dừng tay!

Sở Ngọc Yên quát một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp nổi lên một chút ửng đỏ:

- Sở Nghĩa Vân.

- Sư muội này

Sở Nghĩa Vân không phục. cơn tức giận trong lòng chưa tiêu tan.

- Công tử đang xem bệnh. người ngoài chớ quấy rầy.

Lâm Chung thản nhiên nói cổ chung màu đồng đen trong tay lấp lánh vàng sáng xanh lúc sáng lúc tối. phát ra uy thế không nhỏ. Sở Nghĩa Vân ngẩn ra, ánh mắt nhìn vào kiện Pháp Khí trong tay đối phương, không ngờ lại là Pháp Khí thượng phẩm.

Cổ chung này có thể công có thể thủ. thậm chí còn có thể chấn nhiếp tâm hồn. khiến tâm thần địch nhân hoảng loạn. Trong mắt Sở Ngọc Yên hiện lên một tia dị sắc, một gã tán tu Luyện Khí trung kỳ, không ngờ có thể có trong tay một kiện Pháp Khí thượng phẩm tốt như vậy.

”Bốp!”

Lại là một tiếng vang giòn tan.

Dương Phàm tát trắng hán trung niên cái thứ ba. động tác vẫn ung dung tiêu sái. không bị ảnh hưởng ngoại vật quấy nhiễu chút nào. Tổng cộng ba cái tát tai thời gian cách xa nhau hơn kém không có mấy. mơ hồ ẩn chứa một loại tiết tấu không thể nói nên lời. Cùng lúc đó. trắng hán trung niên nằm trên cang phát ra một tiếng kêu rên. tỉnh tỉnh mê mê mở mắt. mang theo thần sắc ngơ ngác.

- Hồ Nhân! Người tỉnh lại rồi!

Sở Nghĩa Vân kinh hô một tiếng, vội vàng xông lên phía trước, cũng ngồi xổm xuống nhìn.

”Dương được sư y thuật quả thực không tầm thường!”

Trong đôi mắt đẹp của Sở Ngọc Yên thoáng hiện lên một tia sáng kỳ dị, trên gương mặt trắng như tuyết, hai bên má nở rộ ra hai lúm đồng tiền như hoa lê. cực kỳ thanh thuần.

- Tata sao lại xuất hiện ở đây?

Hồ Nhân nhìn dáo dác. vẻ mặt mê hoặc. khi hần nhìn đến Sở Ngọc Yên. sắc mặt cả kinh:

- Cả Đại tiểu thư cũng ở đây?

Sở Ngọc Yên khẽ nói:

- Ai kêu ngươi tham tài. một mình đi QUỶ Thi Sơn tìm kiếm Thiên Niên Mộ Huyết! May mà có Dương được sư ra tay cứu tỉnh ngươi.

- Dương được sư?

Hồ Nhân đứng dậy. ánh mắt dò xét một vòng. đảo qua Dương Phàm. Lâm Chung mấy người, không khỏi hỏi:

- Không biết vị nào là Dương được sư? Tại hạ vô cùng đội ơn.

Hiển nhiên, trong mắt hần không có tìm ra người nào phù hợp với hình tượng Dương được sư.

Sở Nghĩa Vân vội vàng giới thiệu nói:

- Vị này chính là Dương được sư

Hần mặc dù cảm kích. nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm. vẫn còn lộ ra chút không vui, dù sao đối phương từng ra tay đánh huynh đệ mình mấy cái tát.

- Dương được sư! Chính ngài đã cứu ta?

Hồ Nhân có chút khó có thể tin nói. Không ngờ Dương được sư này lại tuổi trẻ như thế!

- Ngươi một mình đi Quỷ Thi Sơn?

Dương Phàm nhìn Hồ Nhân. thản nhiên hỏi.

Hồ Nhân không dám chậm trễ. ảm đạm nói:

- Đều do ta lỗ mãng, một mình một người xâm nhập Quỷ Thi Sơn. mới gặp phải nguy hiểm

Dương Phàm đưa tay sờ má. trầm ngâm nói:

- Có phải ngươi gặp một số Quỷ hồn. tỷ như nữ quỷ hay không.

- A?

Hồ Nhân kinh hô một tiếng, sắc mặt thoáng chốc biến đổi:

- NgàiNgài làm sao biết?

- Uống cho ngươi thân là người tu tiên, không ngờ trúng ”Mê Hồn Thuật” của quỷ vật. cái này chỉ có thể trách ngươi tâm trí không kiên định.

Trong giọng nói của Dương Phàm tựa hồ mang theo ý khinh bỉ.

Hồ Nhân lập tức cúi đầu, lộ vẻ mặt hổ thẹn.

Ngày hôm đó. hần một mình xâm nhập QUỶ Thi Sơn. gặp một thiếu nữ áo trắng sắc nước hương trời, nàng động lòng người, nhất thời tâm hồn rơi vào sắc mê. Lúc ấy, trong lòng hần cũng không phải không có nảy sinh nghi hoặc. nhưng nữ quỷ này dường như có chút đạo hạnh. hoàn toàn che hai mắt hần, mặc dù thi triển Linh Nhãn Thuật cũng nhìn không ra một tia sơ hở. Mấy người tại đây đều là người tu tiên, chỉ

hơi suy nghĩ liền đoán được tám chín phần mười. không khỏi đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Hồ Nhân.

- Nghe ý tứ của Dương được sư. Hồ Nhân hẳn chính là trùng Mê Hồn Thuật?

Sở Ngọc Yên hỏi đôi mắt đẹp chợt lóe chăm chăm nhìn nam nhân tuần lẫm vô song. nho nhã phi phàm ở đối diện.

- Đúng vậy. người trùng Mê Hồn Thuật ý thức sẽ rơi vào đủ loại biểu hiện giả tạo. bình thường trong vòng hai ba ngày sẽ thanh tỉnh lại. Như có được sư Ngưng Thần KỶ cũng có thể lập tức làm tỉnh lại. Dương nhiên, còn có loại phương pháp độc môn này của ta cũng có thể cứu tỉnh người đang hãm sâu trong ý thức mê loạn.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

- Phương pháp độc môn?

Mọi người ở đây đều ngẩn ra, nhớ tới tình hình Dương Phàm giơ tay tát người: phương pháp độc môn chính là như vậy sao?

Hồ Nhân thì lại đưa tay sờ lên mặt mình. cảm giác có hơi đau đau, trên mặt hẳn thoáng lộ vẻ nghi hoặc.

Dương Phàm gật gật đầu. nghiêm túc nói:

- Đây là phương pháp độc môn của ta. người ngoài là học không được.

Sở Nghĩa Vân rõ ràng lộ ra vẻ mặt không cho là đúng. thầm nghĩ: "Tất tai đánh người này, ai không làm được?"

Sở Ngọc Yên bật cười hì hì:

- Dương được sư khẳng định là đang nói đùa.

Dương Phàm cũng khó mà giải thích cho bọn họ. Ba cái tát vừa rồi, cũng không phải là tùy tiện có thể đánh ra. trong đó ẩn chứa huyền ảo nhất định. nói với người ngoài nghề cũng vô ích. Loại phương pháp nhìn như đơn giản này, trong phần tâm đắc về y đạo của lão già lưng còng. còn được miêu tả rất kỹ càng từng chi tiết.

Mấy ngày qua. trừ bỏ buổi tối Dương Phàm vụng trộm tìm hiểu ma công. tiến độ rất thần tốc, còn thời gian ban ngày ở y quán nhàn hạ vô sự. hẳn dùng hết thời gian nghiên cứu ngọc giản phong cách cổ xưa của lão già lưng còng tặng cho hắn. ương nhiên, trừ phương pháp này, còn có Hồi Thần Thuật trong Thánh Liệu Thiên của Tiên Hồng Quyết. dưới vận dụng xảo diệu cũng có thể giải được loại Mê Hồn Thuật này.

- Tốt lắm! Bệnh của hắn ta đã trị, hiện tại mời các vị trả tiền phí dụng đi.

Dương Phàm thỉnh linh chuyển đề tài nói.

- Dương được sư cần nhiều ít linh thạch?

Sở Nghĩa Vân rất tùy ý hỏi.

Dược sư xem bệnh thu phí dụng. ở trong mắt bọn họ là chuyện chính đáng.

- Vốn lúc đầu. dựa theo bệnh tình này, đại khái cần hai mươi khối linh thạch

Dương Phàm chậm chậm nói.

- Cái gì? Hai mươi linh thạch!

Sở Nghĩa Vân biến sắc. không ngờ phải trả phí nhiều như vậy.

ở trong mắt bọn họ. Dương Phàm chỉ thoải mái đánh ba cái tát tai còn huênh hoang khoác lác. hiện tại vừa mở miệng, chính là hai mươi khối linh thạch. Đây quả thực chính là bắt chẹt trắng trợn!

Phải biết rằng. ở trong mắt những tu sĩ bậc thấp bọn họ. mấy chục khối linh thạch tuyệt đối không phải là một số lượng nhỏ. Cho dù là Pháp Khí bình thường, cũng chỉ có giá hai mươi khối linh thạch.

- Tuy nhiên trước đó thái độ tồi tệ của các người đối với y sư. Dương mõ ngoại lệ xem bệnh người bị thương, cho nên vốn hai mươi khối linh thạch phí dụng. sẽ tăng gấp đôi thu các người bốn mươi khối linh thạch!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Bốn mươi khối linh thạch!

Sở Nghĩa Vân cùng Hồ Nhân đồng thời biến sắc. ngay cả Sở Ngọc Yên cũng hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

- Dương nhiên, các người thực lực cường hãn. người đông thể mạnh. lại có Vũ Vụ Sơn Trang ở sau lưng làm hậu thuẫn, vậy hoàn toàn có thể không cần trả một xu nào. Dương mõ cũng không làm gì được các người.

Dương Phàm thực bình tĩnh nói. khỏe miệng lại hơi mỉm cười.

Sở Ngọc Yên vừa nghe lời ấy liền biến sắc. hàm răng trắng tinh khê cắn bờ môi dưới đỏ mọng:

- Được rồi linh thạch này chúng ta thanh toán.

- Đại tiểu thư

Sở Nghĩa Vân cùng Hồ Nhân lộ vẻ mặt hổ thẹn. muốn nói gì lại thôi.

Cứ dễ dàng như vậy bị Dương Phàm bắt chẹt bốn mươi khối linh thạch, bọn họ thật sự không cam lòng!

94. Chương 94: Thần Dũng Vô Địch!

- Sở tiểu thư thật dễ chịu.

Dương Phàm mặt lộ vẻ mỉm cười. ra hiệu cho Lâm Chung tới nhận linh thạch lại cho hắn.

Lâm Chung lộ vẻ mặt kinh ngạc. bốn mươi khối linh thạch, cái này này cũng quá dễ dàng vậy sao?

Nhớ ngày đó. thời điểm hắn còn là một tán tu cộng toàn bộ tài sản. cũng không được bốn mươi khối linh thạch.

- Hừ! Dương dược sư quả thật là y thuật siêu quần. ngay cả phí dụng so với dược sư bình thường cũng phải cao hơn mấy phần!

Trên gương mặt xinh đẹp của Sở Ngọc Yên ứng đỏ thoáng hiện lên sắc giận. dường như đối với Dương Phàm cố ý bắt chẹt. có vẻ không vui. Dương Phàm làm như không thấy vẻ bất mãn của nàng và dịch ý trong ánh mắt Sở Nghĩa Vân gần như có thể giết chết người, hắn thần nhiên nói:

- Xin hỏi Sở tiểu thư. các người không tiếc chạy đến Vụ Liễu trấn. hẳn không phải đơn giản chỉ là vì xem bệnh phải không?

- Dương công tử không hổ là người thông minh tuyệt đỉnh

Sở Ngọc Yên dịu sắc mặt xuống, trong mắt lộ ra ý cười. lời nói hàm chứa ý tán thưởng.

Dương Phàm thu linh thạch vào trong túi trữ vật. khê phát tay một cái. nói riêng với Sở Ngọc Yên:

- Mời Tiểu thư vào bên trong bàn bạc. chỉ cần chịu đưa ra giá cả hợp lý, chuyện gì đều dễ tính.

Trong đôi mắt sáng của Sở Ngọc Yên thoáng hiện lên một tia khác thường, liền đi theo Dương Phàm vào nội đường y quán.

- Nhị vị dừng lại.

Lâm Chung khê quát một tiếng, ngăn cản Sở Nghĩa Vân cùng Hồ Nhân.

- Hai người các người cứ chờ ở bên ngoài đi!

Sở Ngọc Yên lộ vẻ lãnh đạm nói.

- Nhưng gan toàn của tiểu thư ngài

Sở Nghĩa Vân lo lắng nói.

- Tại Vụ Liễu trần nho nhỏ này, các người còn lo lắng cho an toàn của ta sao?

Sở Ngọc Yên cười lạnh nói.

Dương Phàm cười dài nói:

- Người hẳn là nên lo lắng cho an toàn của Dương mỗ mới đúng

Nghĩ lại cũng đúng! Sở Ngọc Yên là tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn. cùng Dương Phàm một mình trò chuyện với nhau. ai lo lắng an toàn cho ai. điều đó thật đúng là khó nói.

Lâm Chung nhìn theo bóng hai người đi vào trong, không khỏi có chút lo lắng: "Sở Ngọc Yên là tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn. còn là Đại tiểu thư của Vũ Vụ Sơn Trang, có thể thấy rõ thực lực của nàng, công tử một mình ở chung với nàng, có thể có nguy hiểm hay không"

Hắn dù là tu sĩ tầng dưới chót nhưng rất am hiểu thế sự. hẳn cũng không cho rằng Sở Ngọc Yên này chỉ là xinh đẹp thanh thuần như biểu hiện bên ngoài của nàng.

Dương Phàm cùng Sở Ngọc Yên đi vào nội đường, thực rõ ràng cảm nhận được ánh mắt ghen tị từ sau lưng. đúng là Sở Nghĩa Vân. Hẳn cười thầm trong lòng. thì ra người này không phải lo lắng vì an toàn của Sở Ngọc Yên. mà lại vì nguyên nhân này.

Bởi vì khí chất. phong độ của Dương Phàm đối với phái nữ rất có lực sát thương. Sở Nghĩa Vân mơ hồ cảm thấy sự muội đối với người này không bình thường. Thời gian trước. Sở Ngọc Yên rất hiếm khi nguyện ý một mình ở chung với nam nhân nào. lúc này đây lại dễ dàng đáp ứng như thế.

- Sở tiểu thư! Hiện tại bốn bề vắng lặng. có thể nói ra mục đích chân chính chuyến đi này của nàng được rồi!

Dương Phàm đợi Sở Ngọc Yên ngồi vào chỗ của mình. sau đó mới lên tiếng dò hỏi. Sở Ngọc Yên cùng Dương Phàm ngồi đối diện. dưới cặp mắt đen nhánh thâm thúy của đối phương, trên gương mặt ngọc của nàng nhiều thêm một ít đốm ửng hồng. Trong lúc nhất thời bầu không khí bên trong có chút quỷ dị.

- Từ mấy ngày trước, theo Trịnh được sư cùng Lâm được sư nơi đó biết được Dương công tử y thuật siêu quần. Đặc biệt Trịnh được sư có vẻ tôn sùng ngài. thậm chí cảm thấy không theo kịpLúc này tận mắt chứng kiến y thuật của công tử. quả thật là danh xứng với thực.

Sở Ngọc Yên nở nụ cười tươi. ngẩng đầu lên ánh mắt sáng ngời. thản nhiên đối mặt cùng Dương Phàm. tâm tình cũng bình tĩnh trở lại. Nàng không phải là thiếu nữ đơn thuần chưa từng trải thế sự. hơn nữa còn là tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn.

- Ha ha! Một cái Mê Hồn Thuật nho nhỏ. được sư bình thường dù rằng không thể lập tức giải trừ. cũng có thể hiểu được nguyên do trong đó. Thì ra tiểu thư tới Vụ Liễu trần lần này là để khảo cứu y thuật của Dương mỗ.

Dương Phàm tựa cười như không cười nói.

- Công tử nói đùa

Sở Ngọc Yên hơi chột dạ. ở dưới ánh mắt của hắn. có chút không được tự nhiên, bàn tay ngọc vân về góc áo. Trong lòng nàng có điều không rõ, Dương Phàm rõ ràng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ. vì sao mình ở trước mặt hắn không thể giành được quyền chủ động, ngược lại biểu hiện thất thố như thế.

Trong mơ hồ. nàng còn có một loại cảm giác không được tự nhiên, dường như tất cả bí mật của mình đều bị vạch trần ra hết dưới ánh mắt của đối phương, trần trụi như một con sơn dương.

Dương Phàm cũng thấy được vẻ khác thường của nàng. vội vàng ngưng thần vận chuyển Khô Mộc Công. cố sức để mình ổn định bình thường trở lại.

- Ta lần này đến đây là vì chuyện đi QUỶ Thi Sơn ba tháng sau. Việc này, Trịnh được sư hẳn là đã nói qua với công tử.

Sở Ngọc Yên rốt cục nói ra mục đích tới đây.

Vũ Vụ Sơn Trang, trải qua các đời đều có thông lệ thí luvện thực chiến. Ba tháng sau, đệ tử đời thứ ba sẽ đi QUỶ Thi Sơn, chuyến đi này rất có thể sẽ xảy ra thương vong, thậm chí gặp phải một số quỷ vật tà đạo, vì thế mới phải mời vài vị được sư hỗ trợ nhằm giảm bớt thương vong.

Dương Phàm không thấy bất ngờ, nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

- Thù lao.

Trực tiếp hỏi giá!

Thật đúng là đủ thẳng thắn.

Sở Ngọc Yên không khỏi lờm hẩn một cái, trong đôi mắt đẹp lộ ra một chút ủy khuất, trong lòng cũng thoáng hơi mất mát, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ mình đã mất đi sức quვენ rũ trước kia rồi sao?"

Nàng là đại tiểu thư thân phận cao quý, xinh đẹp thanh thuần, thanh tú đáng yêu, khí chất hợp lòng người, thường ngày nam nhân đối thoại với nàng, có bao nhiêu người không phải là vạn phần nịnh nọt, hết sức kính sợ như nữ thần hay sao?

Nhưng, nam nhân trước mắt chẳng những không có một chút kính ý, còn mở miệng hỏi giá. Nếu là nam nhân bình thường thì cũng miễn bàn, nhưng đối phương lại là người khác phái hiếm thấy ở cuộc đời này, làm cho người ta tâm động. Khí chất tuấn nhã vô thượng, khí tức ôn nhuận như gió, hài hòa cùng tự nhiên, dường như có thể bao dung hết thảy.

Lòng tự trọng của Sở Ngọc Yên đã bị một ít đả kích, lại có chút không cam lòng.

- Hừ! Ngài muốn bao nhiêu linh thạch!

Nàng bực tức nói.

Dương Phàm đưa ra một bàn tay, thản nhiên nói:

- Năm trăm linh thạch!

- Năm trăm?

Sở Ngọc Yên kinh hô một tiếng, vội vàng đưa tay che cái miệng anh đào nhỏ nhắn.

Năm trăm!

Đây đúng thật là ăn dày.

Cho dù đối là cao nhân Ngưng Thần Kỳ, cũng rất khó có được tư sản như thế.

- Không được! Vậy nhiều lắm, so với thù lao của Trịnh được sư mấy người còn nhiều hơn gấp mấy lần.

- Nhiều lắm là trả cho ngài một trăm linh thạch!

Sở Ngọc Yên kiên quyết nói, trên gương mặt xinh đẹp thêm vài phần linh hoạt. Đột nhiên một luồng linh áp không tầm th, từ trên người nàng phóng xuất ra. Luvện Khí đại viên mãn đứng ở trên đỉnh của Luvện Khí Kỳ, nàng lấy ưu thế tuyệt đối nhìn xuống Dương Phàm xem ra chỉ có Luvện Khí sơ kỳ như nhìn một con kiến.

- Sở tiểu thư đừng mãnh vô địch!

Dương Phàm nghiêm nghị nói, khoe miệng lại mang theo vài tia cười tà quái.

Dũng mãnh vô địch!

Sở Ngọc Yên vừa nghe mấy chữ này, thiếu chút nữa không nén được học máu. Khí thế của nàng thật vất vả mới nổi lên, lập tức xẹp xuống như đoàn quân bại trận. Sở Ngọc Yên đột nhiên phát hiện một sự thật, mình hoàn toàn thất bại dưới tay đối phương.

- Dương công tử! Năm trăm linh thạch nhiều lắm, thật sự nhiều lắm

Sở Ngọc Yên lại làm ra một bộ dáng đáng thương động lòng người.

- Tiểu thư nói thật xem, trả cho Trịnh được sư bọn họ là bao nhiêu?

Dương Phàm thần nhiên hỏi. trong lòng hắn cũng biết năm trăm linh thạch đích thật là giá trên trời.

- Một trăm linh thạch, thời gian ba ngày.

Sở Ngọc Yên nói đúng sự thật.

Dương Phàm thông qua Toàn Tri Mô Thức. nắm trong tay nhịp đập trái tim cùng hô hấp. thậm chí tốc độ máu chảy, mồ hôi phân bố trên làn da của nàng, nên xác định nàng không có nói sai.

- Ủ! Nếu như thế. vậy Dương mỗ sẽ không đòi hỏi nhiều, một giá duy nhất hai trăm linh thạch!

Dương Phàm quả quết nói.

- Hai trăm linh thạch, hơi nhiều, giá này sẽ khiến cho Trịnh được sư bọn họ bất mãn. nếu không thì một trăm năm mươi. như thế nào?

Sở Ngọc Yên cò kè mặc cả. Đột nhiên nàng phát hiện. cò kè giá cả với nam nhân trước mắt này, trong lòng lại thoải mái một chút. trước nay chưa từng khoan khoái như vậy.

- Hai trăm linh thạch, đây là giá thấp nhất.

Dương Phàm đứng dậy, bộ dáng như không bàn lại vấn đề này nữa.

- Được rồi! thua ngài rồi!

Sở Ngọc Yên u oán liếc mắt nhìn hắn một cái. lấy ra mười khối trung phẩm linh thạch đặt trên bàn. nói:

- Đây là mười khối trung phẩm linh thạch, giá trị tuyệt đối cao hơn một trăm khối hạ phẩm tinh thạch, coi như tiền đặt cọc.

Dương Phàm thoáng nao nao: "Nàng này như thế nào đột nhiên trở nên dễ chịu như vậy?"

- Dương công tử! về sau nếu có thời gian rảnh. có thể đến Vũ Vụ Sơn Trang làm khách. Ngọc Yên nhất định sẽ dùng hết tình dạ chủ. nhiệt tình khoản đãi

Sở Ngọc Yên cổ lấy dũng khí thấp giọng nói. cuối cùng sâu kín liếc nhìn Dương Phàm một cái. gương mặt đẹp đẽ bừng như hoa. vội vàng rời đi.

Dương Phàm lập tức hiểu rõ thâm ý của nàng này, còn thoáng chút tâm động. Thân phận của thiếu nữ này không tầm thường, nếu có thể dựa vào lực lượng của nàng, nhất định có thể thật mau đấy nhanh hơn tốc độ tiến quân vào Tu Tiên Giới của mình.

Tuy nhiên, ý niệm này chỉ là chợt lóe qua. hắn đột nhiên nhớ tới Vân Vũ Tịch: trong hơi thở thanh tân tươi mát. gương mặt ẩn dưới tấm sa màu trắng mờ mờ ảo ảo đó. hình dáng hoàn mỹ, mái tóc đen nhánh tung bay như sóng nước. từng đường cong uyển chuyển còn có mùi thơm tự nhiên thoang thoảng làm người ta khó có thể quên được

Ước hẹn một năm cùng Vân tiên tử còn lại mười tháng.

95. Chương 95: Sát Khí Đêm Khuya!

Lâm Chung đứng phía sau hắn. hơi cổ vể lo lắng nói:

- Công tử! Ngài bắt chẹt đại tiểu thư của Vũ Vụ Sơn Trang, không sợ ngày sau nàng sẽ trả thù sao?

- Trả thù?

Dương Phàm ung dung cười:

- Bọn họ tới đây lần này trị bệnh là chuyện phụ. chính yếu là có chuyện khác thỉnh cầu ta. Ba tháng sau. cùng đi theo đệ tử đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang đi Quỷ Thi Sơn.

- Quỷ Thi Sơn?

Lâm Chung hơi kinh hãi:

- Đó chính là phụ cận vùng cấm địa.

- Cấm địa?

Dương Phàm không cho là đúng nói:

- Miễn cưỡng có thể gọi là vậy! Đối với một hai tu sĩ bậc thấp đơn lẻ mà nói. Quý Thi Sơn đích xác có hơi nguy hiểm. Tuy nhiên. Vũ Vụ Sơn Trang qua bao đời đều có thông lệ, mỗi vài năm đều đã cử hành thí luyện một lần. đương nhiên sẽ không để đệ tử trong gia tộc bị tử thương quá nặng, hơn phân nửa có tiền bối gia tộc âm thầm bảo hộ. Ta thân là được sư. cùng đi theo bọn họ. nhiệm vụ này chỉ là chữa thương trị bệnh để giảm bớt thương vong, không tham gia chiến đấu, tính nguy hiểm phải ít hơn nhiều lắm.

ở trong lòng Dương Phàm cấm địa chân chính khủng bố. là Vô Danh u Lâm trong thâm sơn tuỵet cốc gần Tú ngọc các. lúc trước, hai vị cường giả Ngưng Thần Kỳ, không hề có sức phản kháng liền bị ngã xuống một cách khó hiểu.

Lần trước khi đi vào trong Vô Danh u Lâm dần dần thức tỉnh trùng trùng điệp điệp ma khí. mãi cho đến giờ, mỗi khi nhớ tới, Dương Phàm đều cảm thấy run sợ trong lòng.

- Như vậy ta an tâm rồi! Với sự nhạy bén của công tử. hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì. có lẽ công tử vừa từ Vũ Vụ Sơn Trang kia bắt chẹt không ít linh thạch chứ?

Lâm Chung cười nói xem ra cũng có vài phần thích thú.

- Ha ha!

Dương Phàm khẽ cười. tâm tình vô cùng sáng khoái, chợt đổi hướng câu chuyện, nói:

- Trong vòng ba tháng tới có một việc cần chúng ta giải quyết. nếu không ta cũng khó có thể an tâm đi Quý Thi Sơn.

- Ta hiểu ý công tử!

Vẻ tươi cười trên mặt Lâm Chung cũng mất đi.

Đột nhiên Dương Phàm nhắm mắt lại. tâm thần theo đám sương sinh mệnh trong cơ thể. trong phút chốc dung nhập khu vực quanh mình. nắm trong tay bất kỳ biến động nhỏ nào trong phạm vi hai trăm trượng.

Sau một lát. Dương Phàm mở mắt. khoe miệng đầy vẻ cười lạnh và trào phúng.

- Buổi tối hôm nay động thủ!

Dương Phàm dùng thần thức truyền âm trực tiếp cho Lâm Chung.

- Động thủ?

Tâm thần Lâm Chung run lên.

- Nói đúng ra phải là ôm cây đợi thỏ.

Dương Phàm vừa dứt lời. hành tung liền quỷ dị biến mất không còn tung tích. dường như đi chuẩn bị cái gì. Đêm đó. trời tối lộng gió. bầu không khí Vụ Liễu trấn vô hình trung có vẻ tiêu điều vắng lạnh. Vào lúc đêm khuya, rất ít người đi trên đường, thỉnh thoảng có thể nghe được vài tiếng chó sủa. Toàn bộ trấn nhỏ. dưới ánh trăng mờ tối, có vẻ yên tĩnh mà an bình. giống như một mỹ nhân đang ngủ say.

Chỉ có điều trong bóng đêm tối đen thần bí này, bất cứ lúc nào cũng đều đồng lõa với một số chuyện u tối không muốn người ta biết.

Trang viên Lưu gia tọa lạc tại giải đất trung tâm Vụ Liễu Trấn. diện tích khuôn viên này rất rộng lớn. phòng ốc cả thấy có tới mấy chục gian.

Ẩn mình dưới bóng đêm. bốn nhân ảnh len lén tới phụ cận trang viên Lưu gia. Trong đó một béo một gầy hai người bay vọt lên một cây lớn bên cạnh tường rào. Hai người còn lại. một âm thầm một công khai canh gác ở phụ cận trang viên Lưu gia. hai mắt sáng ngời. thi thoảng lóe ra linh quang.

Trên chạc cây lớn bên cạnh tường rào. Lý mập mạp thản nhiên nói:

- Người trong trang viên Lưu gia trên cơ bản đều ngủ say rồi

Hồ Bán Tiên đưa mắt dò tra bốn phía. lại lộ vẻ mặt hồ nghi nói:

- Ta cảm giác có điều không đúng! Rất im lặng. một mảnh tối đen.

- Hừ! Vậy không phải đúng lúc sao! Đêm nay nổi lên cơn gió lạnh. nhiệt độ không khí giảm xuống, cho nên đám phàm nhân này đều ngủ rất sớm. Có lẽ cô bé Lưu Mạn Hương kia cũng không ngoại lệ

Lý mập mạp xem thường nói Trong đôi mắt nhỏ hí được khảm trên mặt bự của hắn. bắn ra một tia sáng âm tà. trong bóng đêm trông thật có vẻ cổ quái.

- Không đúng!

Đột nhiên dường như Hồ Bán Tiên cảm nhận được điều gì, thập phần cảnh giác nói:

- Buổi tối hôm nay. ngay cả lão già phụ trách gõ mõ cầm canh trong trang viên cũng đâu mất rồi

Thường ngày. bất kể thời tiết lạnh bao nhiêu, trang viên rộng lớn như Lưu gia. đều phải có người phụ trách gõ mõ cầm canh. buổi tối cũng không thể ngủ. Giờ phút này, toàn bộ trang viên vắng lặng. tối đen. đích xác có điều gì đó không bình thường.

Hồ Bán Tiên tuổi lớn. bản tính rất cẩn thận. hơn nữa kinh nghiệm phong phú.

- Hừ! Nhiều lời!

Lý mập mạp không kiên nhẫn. vừa nghĩ đến khuôn mặt cùng dáng người mê người của Lưu Mạn Hương, lửa dục liền nổi lên trên thân. dứt khoát đẩy Hồ Bán Tiên một cái:

- Xuống đi.

Hồ Bán Tiên bất ngờ không kịp phòng bị, bị Lý mập mạp đẩy mạnh vào trong, thân hình trong hư không trở mình một cái. lảo đảo rơi trên mặt đất. thiếu chút nữa gây ra tiếng động.

- Ngươi người

Hồ Bán Tiên cực kỳ bức tức. vẻ mặt giận dữ nhìn Lý mập mạp.

- Hà hà! Thân thể của ngươi hãy còn cường tráng chán. chỉ có điều làm việc còn lo trước lo sau.

Lý mập mạp quả quệt nói:

- Với thực lực của chúng ta. ngay cả Dương Phàm cùng Lâm Chung đích thân tới. cũng chỉ lãnh lấy bại lui. Bất kể là thực lực hay là số lượng, chúng ta đều chiếm ưu thế tuyệt đối người còn sợ gì?

Lý mập mạp nắm chắc thắng lợi trong tay, cho dù có bầy rập. hắn cũng không hề sợ hãi hai tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ, hướng chỉ một gã trong đó còn là một tên được sư quèn.

- Được rồi. ta tạm thời phối hợp với ngươi một lần cuối cùng. sau khi chuyện thành, cho ta một kiện Pháp Khí trung phẩm.

Hồ Bán Tiên nghĩ lại thấy Lý mập mạp nói cũng có đạo lý, liền cắn răng đồng ý. Hơn nửa giờ phút này cục diện cũng là tên đã lên dây, không thể không bắn ra.

”Thịch”!

Lý mập mạp cũng từ trên cây nhảy xuống, động tác không ng rất thuần thục và nhanh nhẹn. xem ra cũng không phải lần đầu tiên làm loại chuyện mờ ám này. Hai người tiến vào phía sau cũng phân công nhau làm việc, Lý mập mạp lén lút mò tới phòng Lưu Mạn Hương.

về phần Hồ Bán Tiên, cũng là vẻ mặt cảnh giác. hạ giọng nói:

- Ta hỗ trợ ngươi canh chừng! Gối Tô Xuân Tán này tặng cho ngươi hưởng dụng.

Lý mập mạp tiếp nhận cái gối nhỏ. mắt sáng lên:

- Hà hà! Tên đạo tặc người không ngờ còn giấu **** thứ đồ chơi tốt như vậy!

Dứt lời, hắn càng phát ra âm dật. ở trong bóng đêm tối đen, rất cẩn thận mò tới gian phòng mục tiêu.

Ngay lúc hai người quăng mình đột nhập vào trong trang viên không lâu, hai bóng người như bóng ma xuất hiện trong bóng đêm mờ tối

Chính là Dương Phàm và Lâm Chung.

- Không nghĩ tới Hồ Bán Tiên này thật đúng là đủ cẩn thận. vậy mà để hắn nhìn ra một chút sơ hở. Ta bảo Lưu Đức QUÝ đêm nay lệnh cho tất cả người nhà đi ngủ sớm một chút. bất kể phát sinh chuyện gì. cũng không được phép ra ngoài lại quên mất lão già gõ mõ. Đúng là gừng càng già càng cay

Dương Phàm thấp giọng khẽ nói dường như là tự trách mình.

Lâm Chung cười nói:

- Điểm này ta cũng quên không để ý. Thực ra không trách được công tử, Hồ Bán Tiên sống lâu hơn chúng ta mấy chục năm. thái độ làm người, cơ trí cảnh giác. kinh nghiệm các cái đều phong phú hơn chúng ta cũng là chuyện bình thường.

Lâm Chung còn thêm một câu:

- Huống chi. cho đến giờ này, hết thảy đều nằm trong tay công tử

Dương Phàm gật gật đầu:

- Chúng ta ngày sau làm việc. còn cần phải suy nghĩ cho chu đáo một chút!

- Lập tức hành động!

Dương Phàm phất tay một cái. lệ mang trong mắt chợt lóe. thân hình như làn gió dung nhập trong bóng đêm.

Lâm Chung mỉm cười. để tránh thoát tầm nhìn của trạm gác ngầm. không ngờ theo lỗ chó chui vào trang viên!

Hắn ẩn núp ở một góc. hai mắt như mắt chim ưng. nhìn chòng chọc nhất cử nhất động của Lý mập mập và Hồ Bán Tiên.

ở bên kia. Dương Phàm lặng yên di chuyển tới gần hai gã tu sĩ canh gác ngầm.

Hai gã tu sĩ này đều là Luyện Khí sơ kỳ. trời vừa sẩm tối đã ẩn núp ở gần trang viên Lưu gia. vị trí cực kỳ đặc biệt.

Mục tiêu đầu tiên của Dương Phàm là tên canh gác ngầm. đây là một gã tu sĩ ngồi núp mình trong một góc u tối, hai tròng mắt thỉnh thoảng lấp lóe ánh linh quang nhìn quét bốn phía. gần như không có bất cứ động tĩnh nào có thể thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Dương Phàm ngừng thở. thu liễm khí tức toàn thân đến mức tận cùng. từng chút từng chút một tiếp cận.

Mười trượngbảy trượngba trượng

Đột nhiên truyền đến một hồi tiếng chuông giòn tan. giống như tử thần đòi mạng khiến Dương Phàm nhảy dựng lên.

Tên trạm gác ngầm kia biến sắc. hai tròng mắt lóe ra linh quang nhìn tới chỗ vị trí Dương Phàm.

96. Chương 96: Thận Trọng!

”Không ngờ dưới mặt đất này chôn dấu cơ quan tinh xảo như thế?”

Dương Phàm thoáng hồi hộp. hắn sơ ý một chút liền chạm tới cơ quan. dẫn phát vang lên tiếng chuông nhỏ.

Nếu là cấm chế khẳng định không Thoát khỏi cảm quan mẫn tuệ của Dương Phàm. nhưng đây lại là cơ quan không có một tia dao động linh khí nào. không tra xét rõ ràng tình huống dưới mặt đất, gần như không có khả năng phát hiện.

Ba!

Người canh trạm gác ngằm này diện mạo bình thường, ánh mắt sắc bén lướt qua chỗ Dương Phàm. Dò xét một hồi nhưng không phát hiện điều gì khác thường, sau đó lại bắt đầu chú ý tới phương hướng khác.

Dương Phàm toát ra một thân mồ hôi lạnh. thiếu chút nữa bị lộ.

Thì ra vừa chạm tới cơ quan kia. Dương Phàm phản ứng cực nhanh, lập tức thi triển Ẩn Nặc Thuật, thân hình dung nhập vào phiên hư không này.

Thuật ẩn nấp của Tiên Hồng Quyết thập phần cao minh. cảnh giới của Dương Phàm lại cao hơn tên trạm gác ngằm. cho nên hắn mới có thể tránh thoát Linh Nhãn Thuật điều tra của đối phương. Tuy nhiên, với hỏa hầu cùng cảnh giới của Dương Phàm hiện nay. khi Thi triển Ẩn Nặc Thuật thì không thể đi động và không thể thi triển pháp thuật, nếu không sẽ bại lộ thân hình ngay.

Trải qua một lần sơ hở như vậy, sau đó Dương Phàm cẩn thận hơn. thậm chí dung nhập sinh mệnh dưới đại địa.

Giờ phút này, đừng nói là cơ quan ngằm. cho dù là những sinh vật bé nhỏ như con kiến, đều không thoát khỏi cảm quan của Dương Phàm.

Một cái hai cái ba cái

Dương Phàm hút một ngụm khí lạnh thật sâu, bốn phía của trạm gác ngằm này lại thiết trí mười mấy cơ quan cảnh báo!

”Chủ ý này khẳng định là của tên cáo già Hồ Bán Tiên.”

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, thoáng suy nghĩ một chút liền có thể đưa ra kết luận.

Hắn dần dần hiểu rõ. đêm nay không phải là một trận đấu đơn thuần giữa người tu tiên. mà là một trận đấu trí đấu dũng trong im lặng.

Mà đối thủ của Dương Phàm lại là một lão cáo già có thể là đẳng cấp gia gia của hắn. Bất kể là trí mưu. kinh nghiệm, cẩn thận. đối phương đều vượt qua tu sĩ bình thường.

Hô!

Dương Phàm hít sâu một hơi. đột nhiên trên người sinh ra một cỗ chiến ý vô cùng vô tận.

Giờ phút này. hắn đã không còn một chút ý khinh địch nào. hắn phải cố gắng đạt tới chiến thắng toàn cục. không thể lưu lại bất cứ sơ hở nào.

Bùm!

Trong khoảnh khắc đó. trạm gác ngằm cách Dương Phàm chỉ có ba trượng xa, đột nhiên mềm nhũn ngã xuống đất. thất khiếu đổ máu mà chết.

Dương Phàm hiện ra thân hình. trong tay đang cầm một viên châu màu tím sậm.

Trong hạt châu tản mát ra một khí tức vô sắc vô vị. chỉ vài lần hô hấp đã tiến vào trong cơ thể tên canh gác ngằm. đầu tiên là làm cho máu của hắn đông lại. không khống chế được linh khí. sau đó xóa bỏ sinh cơ của hắn.

Hạt châu màu tím sậm này chính là thời gian trước đây. Dương Phàm dùng Lam Nguyệt Ngô Công, gốc Tử Lâm Hoa các thứ tài liệu độc bảo quý hiếm luyện chế thành, chỉ cần rót vào bên trong một chút pháp lực rất nhỏ. là có thể làm cho độc lực tỏa lan bốn phía. thậm chí có thể bắt chấp cả hướng gió.

Sau khi giết chết người canh gác ngằm này, sự tình liền dễ dàng hơn nhiều. Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. lợi dụng bóng đêm che dấu. nhanh nhẹn hướng tới trạm canh gác công khai của địch.

Vô thanh vô tức. Dương Phàm lên tới phía sau trạm canh gác. tránh khỏi vài cái cơ quan ngầm. cùng một phương pháp dụng độc giết chết tên tu sĩ Luyện Khí Sơ kỳ này.

Cứ như vậy, Dương Phàm vô thanh vô tức diệt gọn hai tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ. hoàn thành một bước trọng yếu của nhiệm vụ lần này.

Một khi kinh động Hồ Bán Tiên cùng Lý mập mập. nhiệm vụ của Dương Phàm và Lâm Chung đêm nay sẽ rất khó tiếp tục tiến hành.

”Xoạt xoạt!”

Dương Phàm hóa thành một bóng đen vượt tường vào bên trong trang viên Lưu gia.

Hắn có được thần thức cảnh giới của Ngưng Thần Kỳ trở lên. cho dù không tiến vào Toàn Tri Mô Thức. cũng có thể dễ dàng né tránh tầm mắt của Hồ Bán Tiên.

Cùng lúc đó. tên Lý mập mập đã mò vào tới khuê phòng của Lưu Mạn Hương. Hắn thò ngón tay đâm thủng giấy dán cửa sổ. rồi lấy ra một cái ống đồng đưa vào. hắn thổi vào trong phòng một luồng mê hương mờ nhạt.

Lâm Chung ở thật xa vẫn thấy rõ từng động tác của hắn. trên mặt không khỏi lộ vẻ ý sát phạt lạnh như băng, đưa tay vào trong túi trữ vật.

- Bình tĩnh.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn. rồi một bàn tay khoát lên bờ vai của hắn ta.

- Công tử

Lâm Chung hơi kinh hãi không nghĩ tới Dương Phàm có thể vô thanh vô tức đi tới bên cạnh mình. Bản lĩnh như thế cho dù là tu sĩ Luyện Khí Đại viên mãn. cũng rất khó làm được.

- Ta sớm đã an bài nữ nhân ngủ trong khuê phòng không phải là Lưu Mạn Hương, chỉ là một người hầu nữ.

Dương Phàm bình thần cười.

- Người hầu nữ?

Lâm Chung ngẩn ra:

- Vậy chẳng phải sẽ để tên Lý mập mập kia chiếm hết tiện nghi sao?

- Ha ha!

Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười quỷ dị không thể tả được:

- Ai chiếm tiện nghi của ai. điều này còn khó nói đây.

Lâm Chung lộ vẻ mặt cổ quái nói:

- Nếu công tử đã có an bài vậy ta an tâm rồi!

- Người phải nhớ kỹ, LÝ mập mập là ngoại tôn mà lão tổ Dương gia bảo thương yêu nhất. Người này bây giờ không thể chết được. nếu không tất nhiên sẽ dẫn tới tai họa chết người cho chúng ta.

Dương Phàm căn dặn.

Bởi vì LÝ mập mập hiện tại vừa là địch nhân vừa là bằng hữu. những người như vậy một khi chết đi. Dương gia bảo phải truy tra hung thủ. cũng sẽ tìm hiểu nguồn gốc sự việc. Đến lúc đó. bất kể là Dương Quang. Hồ Bán Tiên. hay là Dương Phàm. Dương Lỗi đều sẽ không dễ chịu.

Trước khi thực lực còn không đủ cường đại để chống lại Dương gia bảo. Dương Phàm sẽ không hạ sát thủ với LÝ mập mập.

Mục tiêu chân chính của hắn là Hồ Bán Tiên, người này tâm kế ác độc. cáo già xảo quyệt, làm việc không từ thủ đoạn. uy hiếp của hắn so với LÝ mập mập khoa trương âm ỉ kia phải lớn hơn nhiều.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Chung và Dương Phàm. Lý mập mạp phun vào mê hương, đợi một lúc. sau đó liền ngông nghênh mở cửa phòng đi vào. Sau khi đóng cửa. hắn đi đến bên giường, từng đợt ô nhiễm mê người làm cho tim Lý mập mạp đập nhanh hơn. còn nuốt nuốt nước miếng.

- Hắn đi vào rồi?

Lâm Chung Thấp giọng nói.

- Chờ một lát.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

Thời gian qua chừng mấy lần hô hấp. trong phòng mơ hồ truyền ra một hồi tiếng rên rỉ. Mấy người ở đây đều là người tu tiên. nên nghe thực rõ ràng.

Hồ Bán Tiên ở trong trang viên, ánh mắt dò tra bốn phía. canh chừng thay Lý mập mạp. Nghe một hồi tiếng rên rỉ rất nhỏ như vậy, trên mặt không khỏi lộ vẻ chế giễu.

- Người đi ra phía sau chiếu ứng. để phòng ngừa Hồ Bán Tiên chạy trốn.

Dương Phàm bảo Lâm Chung thật cẩn thận lùi ra ngoài tường cách Hồ Bán Tiên mấy chục trượng, đồng thời sử dụng thần thức chỉ lộ tuyến cho hắn. để tránh thoát tầm mắt của Hồ Bán Tiên.

Rất nhanh, khi hết thấy đều an bài thỏa đáng, lúc đó, trong lòng Dương Phàm hơi ổn định lại.

Hồ Bán Tiên canh chừng trong trang viên, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn quét bốn phía. thập phần cảnh giác. nghe từng đợt tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ kia. trong lòng hắn lại có chút bất an. Hắn cảm giác Lý mập mạp gây ra động tĩnh có hơi lớn tiếng.

Theo lý thuyết, cửa phòng đã đóng lại hiệu quả cách âm cũng không kém. Cho dù Lý mập mạp không kiêng nể gì đi nữa. cũng sẽ không làm ra động tĩnh lớn như vậy, đến mức để người bên ngoài có thể nghe được một ít động tĩnh.

Đang lúc hắn nghi hoặc khó hiểu. đột nhiên một bóng người hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Đúng là Dương Phàm!

Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn hắn một cái. rồi cũng không để ý tới hắn. lập tức đi đến gian phòng Lý mập mạp ở trong đó.

- Đứng lại!

Hồ Bán Tiên khẽ quát một tiếng, cũng coi như thông báo cho tên Lý mập mạp đang hành lạc ở bên trong.

- Ha ha!

Dương Phàm không động tâm chút nào. vẫn đưa lưng về phía hắn. đi đến cửa phòng nhẹ nhàng đẩy một cái. mở toang cánh cửa ra

Lập tức. truyền ra một tràng tiếng thở dốc và tiếng động "cạch cạch". Lý mập mạp vẻ mặt dữ tợn. sắc mặt đỏ thẫm, đang hít hực quần lấy một ữ nhân trần trụi trên giường, dường như không nghe đến động tĩnh bên ngoài.

Ánh mắt Hồ Bán Tiên chợt ngưng tụ, rồi đột nhiên thấy được dung mạo của nữ nhân.

Không phải Lưu Mạn Hương!

Không xong. bị lừa!

Hơn nữa. khi hắn nhìn đến bộ dáng của nữ nhân đó sắc mặt lập tức ngẩn ra.

Nữ nhân đó thật không cần dùng từ nữ nhân để hình dung. không ngờ lại là một thiếu phụ xấu xí già hơn bốn mươi tuổi. trên gương mặt rõ ràng rõ rệt đầy phấn. bên miệng còn có một nốt ruồi bằng hạt đậu. thể hình tay chân phát triển, so với nam nhân bình thường còn cường tráng hơn gấp mấy lần.

Giờ phút này. thiếu phụ mặt đỏ đang ngồi trên bụng Lý mập mập ở trên giường, mặt đầy vẻ hường thụ. trong mắt lộ ra lửa dục mãnh liệt.

”Gừ gừ”

Chiếc giường trong khuê phòng không chịu nổi gánh nặng. lắc lư một trận. phát ra tiếng kêu ”cót kéc cót kéc”

Hồ Bán Tiên sững sờ chết lặng!

Xa xa Lâm Chung đang ẩn mình cũng trợn tròn mắt.

97. Chương 97: Chó Cùng Rút Giậu

Hồ Bán Tiên sững sờ chỉ trong một cái chớp mắt. chợt từ kinh ngạc chuyển thành hoảng sợ. thò tay vỗ vào túi trữ vật. linh quang nở rộ, trên tay xuất hiện một cây phát trần.

Hồ!

Hắn đột nhiên vùng phát trần một cái. một luồng âm phong bỗng nhiên sinh ra. thổi quét về hướng Dương Phàm đang đưa lưng về phía mình. Mà sau khi hắn tung ra một kích như tia chớp này. không ngờ lại bỏ mặc Lý mập mập. quay đầu bỏ chạy.

- Hồ Bán Tiên quả là giảo hoạt!

Dương Phàm lập tức xoay người né tránh công kích Hồ Bán Tiên, hắn không dự đoán được đối phương lại không chiến đấu với mình. Nếu như tu vi ngang nhau. Hồ Bán Tiên hầu như trên Dương Phàm một bậc. về kinh nghiệm hỏa hầu các phương diện đều vô cùng phong phú. Dưới tình huống như vậy, ý niệm đầu tiên của hắn lại quyết định chạy trốn.

Hồ!

Theo phát trần quét tới. làn sóng âm phong cuốn tới căn phòng, các tấm ván gỗ màu đỏ tức thì bị bóc ra từng mảnh. vỡ nát. có thể thấy được uy lực của một kích này.

- Sao lại chạy?

Dương Phàm lộ vẻ cười châm chọc. không nhanh không chậm đuổi theo sau.

về phần Lý mập mập và thiếu phụ mặt đỏ xấu xí trong phòng, dường như cả hai trúng một loại xuân độc cổ quái gì đó. chỉ không ngừng hăng say chiến đấu với nhau kịch liệt. liên tục không ngừng, từng đợt từng đợt càng ngày càng tăng nhịp. không hề phản ứng với chuyện xảy ra bên ngoài.

Thời gian một lần hô hấp. Hồ Bán Tiên đã dộn ra xa mấy trượng, tốc độ chợt tăng lên, linh quang dưới chân lấp lóe. hiển nhiên hắn đang không tiếc tiêu hao pháp lực để tăng tốc. Dương Phàm sao có thể để cho hắn như nguyên, tốc độ cũng tăng lên một bậc. không chậm hơn chút nào so với Hồ Bán Tiên.

Đi!

Thời điểm Hồ Bán Tiên đang chạy trốn. đột nhiên nhảy lên không trung, trong tay bóp vỡ mấy tấm phù triện, từng tia ý bằng hàn tỏa lan tới.

”Vù vù!”

Ba tấm phù triện phá không mà ra. nổ bùng ở giữa không trung, nở rộ ra một màn băng vụ màu trắng mờ nhạt. bao phủ phạm vi mấy trượng. Dương Phàm vừa tới gần khu vực băng vụ này, liền có cảm giác ý lạnh lẽo thấm thấu tới. tốc độ máu lưu chuyển trong cơ thể đều liên tiếp bị cản trở. Hắn hiểu rằng Hồ Bán Tiên đang muốn thông qua ba tấm phù triện Hàn Băng này, ngăn cản mình tạm thời trong chốc lát.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm đột nhiên ngừng lại. phóng thích khí tức trên người ra. kéo tăng cao khí thế lên. Từ Luyện Khí Sơ kỳ, lập tức kéo lên đến Luyện Khí Trung kỳ đỉnh!

Trong lúc cấp bách Hồ Bán Tiên nhìn thấy tình huống này, đã sợ hãi càng thêm kinh hoàng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy tháng, không ngờ đối phương đã tu luyện đến Luyện Khí Trung kỳ. thành tựu này chính là tương đương với một giáp 60 năm của hắn. Chẳng lẽ đây là chênh lệch của thiên phú?

Trong lòng Hồ Bán Tiên cũng nảy sinh một tia không cam lòng cùng âm độc. hắn phấn đấu hơn phân nửa đời sống của mình thành tựu lại không hơn hai ba tháng tu luyện của Dương Phàm.

Trong mắt Dương Phàm tức thì hiện ra sát khí. thời điểm bắt đầu lộ ra tu vi chân thật của mình. thì cũng nhất định bằng bất cứ giá nào cũng phải giết người diệt khẩu. Kỳ quái chính là, sau khi bày ra tu vi chân thật Dương Phàm vẫn đứng ở tại chỗ. vẫn chưa nhúc nhích, dường như đang chuẩn bị điều gì. Vô hình trung, một luồng sát khí và áp lực lạnh như băng. tỏa lan trong đầu Hồ Bán Tiên không tiêu tan đi được.

Hắn không khỏi tập trung toàn bộ tâm thần phóng tới trên người Dương Phàm. dưới chân không dừng lại chút nào. thân hình "Vù" một cái. lại phóng tới phía trước một đoạn. Phía trước chính là tường rào!

Đột nhiên trong lòng Hồ Bán Tiên vừa động, cảm giác thập phần cổ quái. phía sau Dương Phàm đang không nhanh không chậm lướt qua màn băng vụ đuổi theo mình.

Chẳng lẽ

Trong lòng hắn nảy sinh cảnh giác. thân hình nhảy lên không trung, chuẩn bị bay ra ngoài trang viên Lưu gia. Chỉ cần bay qua bức tường này, bên ngoài chính là không gian rộng lớn. cho dù có hai ba tu sĩ cùng giai truy kích. hắn cũng tự tin có thể chạy thoát bình yên.

"Boong!"

Một tiếng chuông vang lên đột ngột khiến tâm thần Hồ Bán Tiên run lên. Chỉ thấy bên ngoài tường rào. xuất hiện một thanh niên tướng mạo bình thường, trong tay tế ra một cái cổ chung màu đồng đen. tiếng kêu "boong boong", làm cho khí huyết Hồ Bán Tiên bốc lên. tâm thần xao động.

Cũng may. hắn sớm có đề phòng, thân hình thoáng khựng lại một chút. rồi đạp chân trên tường rào. miễn cưỡng ổn định lại.

- Đi!

Lâm Chung khẽ quát một tiếng, trong tay bắn ra một luồng hào quang màu đỏ như lửa. một thanh phi kiếm toàn thân màu đỏ thẫm cứ như vậy đâm tới trước người Hồ Bán Tiên. Thân hình Hồ Bán Tiên vừa mới đứng vững, phi kiếm của Lâm Chung đã bay đến trước mặt. kèm theo một luồng hỏa quang nóng cháy, độ ẩm bỗng tăng cao. Mũi nhọn của phi kiếm lại súc tích một luồng hỏa quang màu đỏ chói mắt. giống như than củi đốt cháy đỏ. Một kích này tuyệt đối là có dự mưu và sớm đã súc lực.

Hồ Bán Tiên biến sắc mặt. trong tay cầm phát trần miễn cưỡng ngăn chặn ở trước người, điên cuồng rút phép lực vào bên trong, một màn âm phong ở trước người hình thành một tấm chắn vô hình.

Phốc! Phốc!

Hai người giao kích. phát trần trong tay Hồ Bán Tiên đột nhiên bốc cháy. toát ra một đốm lửa lớn. chợt "ầm" một tiếng. Pháp Khí của hắn nổ tung.

Hồ Bán Tiên vừa kinh sợ vừa phẫn nộ. trong tay lại tế ra một tấm phù triện chế tạo tinh xảo ánh sáng rực rỡ. Hắn rút vào pháp lực. một vầng sáng màu lam nhạt lan tràn ra. hình thành một màn hào quang, vừa lúc bao bọc cả toàn thân hắn vào trong đó.

"Ầm ầm!"

Lúc này, phi kiếm rực đỏ trong tay Lâm Chung mang theo từng đợt từng đợt hỏa quang, công kích lên màn hào quang màu lam nhạt này.

- Không ngờ lại là phù triện nhị cấp!

Dương Phàm ở phía sau hơi kinh hãi.

Giờ phút này, hắn đã tới phía sau Hồ Bán Tiên, một thanh phi kiếm màu sắc rực rỡ, đột nhiên từ trong tay hắn bắn ra, mang theo một uy áp kỳ diệu có thể phá nát không gian. Trong chớp mắt như một tia sét đâm trúng Hồ Bán Tiên.

”Ầm!”

Một tiếng nổ vang quang hà màu xanh rực rỡ cùng vàng sáng màu lam nhạt đan xen vào nhau cùng một chỗ. Hồ Bán Tiên lao đảo một cái, từ trên đầu tường rơi xuống, nhưng màn hào quang màu lam trên người hắn còn chưa biến mất, lưu động giống như chất lỏng.

Phù triện nhị cấp vốn có thể phát ra pháp thuật ngang với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, cho dù để mặc cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ công kích, cũng không phải một lúc nhất thời có thể phá vỡ được. Tuy nhiên, qua một kích của ”Thanh Phong kiếm” hạ phẩm Linh Khí trong tay Dương Phàm, uy lực của màn hào quang màu lam này lập tức bị đánh mất một nửa.

Hồ Bán Tiên rơi xuống đất. Lâm Chung cách hắn rất gần liền điều khiển Pháp Khí trong tay, liên tục không ngừng công kích vào hắn, nhưng hiệu quả không rõ ràng lắm.

Dương Phàm bay lên trời, hạ phẩm Linh Khí gào thét mà đến, thanh thế rất mạnh! Hồ Bán Tiên kinh sợ không thôi, không còn để ý tới hình tượng, ngav tại chỗ lăn xuống đất mấy vòng tránh thoát một kích.

Lập tức, hắn cong mình giậm một cái, thân hình bắn vọt ra ngoài. Hắn lại tể ra một tấm ngọc phù màu xanh có vẻ cũ nát, dán trên đùi, đột nhiên tốc độ của hắn gia tăng thêm mấy phần, dưới chân giống như viên đạn bắn ra.

- Thần Tốc Phù!

Sắc mặt Dương Phàm chợt ngưng trọng, không nghĩ tới trong tay Hồ Bán Tiên này còn có đạo cụ hiếm thấy như thế. Xem ra, vì để giữ được một mạng, hắn cũng xuất ra không ít.

Tuy nhiên, Hồ Bán Tiên đã tu luyện năm tháng dài lâu cả một giáp mà nói, có được vốn liếng như vậy, cũng không tính là kỳ quái. Mỗi người tu tiên đều có thể có được kỳ ngộ của riêng mình.

”Vù vù vù!”

Trong lúc nhất thời, tốc độ của Hồ Bán Tiên tăng mạnh, thoát khỏi phạm vi công kích của Lâm Chung.

Tu sĩ Luyện Khí Kỳ không chế Pháp Khí cách không công kích, đó là cực hạn, bởi vì không có thần thức hình thành, phạm vi công kích rất ngắn.

- Người quay lại canh chừng Lý mập mạp! Hồ Bán Tiên đã là cung nỏ hết đà, giao cho ta xử lý được rồi.

Dương Phàm dùng thần thức truyền âm cho Lâm Chung, tốc độ dưới chân tăng lên, ở Vụ Liễu trấn nào là phòng ốc, vách tường, mái hiên, cây cối trong đó toát ra, các loại sinh cơ ẩn chứa trong cảnh vật đó dung hợp cùng một chỗ với đám sương sinh mệnh không ngừng sinh sôi trong cơ thể hắn, sau đó sinh ra một lực lượng kỳ dị, đẩy thân hình hắn dời đi. Cứ liên tục không ngừng như thế, hết đợt này tới đợt khác, vĩnh viễn không khô kiệt.

Đuổi theo nửa dặm đường, Dương Phàm mượn dùng những ưu thế địa lý này, vẫn không có bị mất dấu Hồ Bán Tiên.

Hắn ngưng mắt nhìn theo, chỉ thấy tấm Thần Tốc Phù trên hai bắp chân Hồ Bán Tiên kia, ánh sáng dần dần mờ nhạt đi.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ Hồ Bán Tiên cũng dần dần chậm lại.

Dương Phàm khẽ nheo mắt nhìn, chỉ thấy trên tấm Thần Tốc Phù lúc sáng lúc tối, dường như sắp nổ tung.

- A!

Hồ Bán Tiên hét lớn một tiếng, linh quang trên người tăng vọt, rồi đột nhiên xoay người, mãnh liệt giơ cao hai tay của hắn, như sải lang phóng tới chụp vào Dương Phàm.

”Rắc rắcẦm!”

Lúc này, Thần Tốc Phù trên hai bắp chân Hồ Bán Tiên đột nhiên nổ tung, hình thành một vòng khí xoáy như thực chất, làm cho tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên gấp đôi, trong chớp mắt tập kích đến trước người Dương Phàm.

Đây dĩ nhiên là chó cùng rứt giậu!

Một chưởng đó ẩn chứa pháp lực thâm hậu cả một giáp của Hồ Bán Tiên, mãnh liệt đánh úp lại, bầu không khí rơi vào chấn động.

Dương Phàm bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng phản ứng rất nhanh, vung bàn tay lên đối chưởng cùng với Hồ Bán Tiên.

”Ầm!”

Dưới hai chưởng giao kích, một kích của Hồ Bán Tiên quyết liều mạng, không hề giữ lại chút gì, hơn nữa Thần Tốc Phù nổ tung tạo ra tốc độ gia tăng khủng khiếp, lực đạo này đã đạt tới Luyện Khí Kỳ đỉnh.

Dương Phàm chỉ cảm thấy hồ khẩu vỡ ra đau đớn dị thường, cả nửa cánh tay gần như mất đi tri giác, thân hình thoáng lảo đảo một chút, đứng không vững.

- Đi chết đi!

Hồ Bán Tiên lộ sắc mặt dữ tợn, thừa thắng xông lên, nương theo dư uy, lại tung tiếp một chưởng, bổ về phía thiên linh cái của Dương Phàm.

98. Chương 98: Ma Uy Sơ Hiện!

Thân hình Dương Phàm lảo đảo một chút, chỉ cảm thấy một luồng kinh phong cường đại ập vào đầu.

Trong mắt Hồ Bán Tiên lộ ra hung quang, vẻ mặt dữ tợn, trên cánh tay gân xanh nổi phồng lên. Hắn nương theo dư uy của Thần Tốc Phù súc tích toàn lực tung chưởng thứ hai ầm ầm đánh tới.

MỘT bàn tay của Dương Phàm, ở giao chưởng vừa rồi bị đánh trúng thương, hồ khẩu bị một vết thương rách tả tơi đã mất đi tri giác. Nhưng ngay khoảnh khắc đó, trong cơ thể trào ra vô số dòng chảy mát rượi truyền tới mỗi một tấc da thịt, máu huyết trên cánh tay hắn.

Kỳ tích lại xuất hiện!

Cánh tay bị thương của hắn, trong thời gian một lần hô hấp liền hoàn toàn phục hồi như cũ.

Tuy nhiên, lúc này công kích cường hãn của Hồ Bán Tiên đang ầm ầm bức tới. Nguy cơ chột buông xuống!

Nếu bị địch nhân tung một chưởng đánh nát đầu, cho dù Dương Phàm có tự tin thể chất của mình đến mấy đi nữa, cũng không dám thử nghiệm.

Ầm!

Bàn tay kia của hắn đi trước một bước, tiếp được một chưởng của Hồ Bán Tiên bổ vào đầu, thân hình hơi thối lui lại, cả cánh tay này cũng hơi hơi bị tổn thương.

”Vù vù!”

Hồ Bán Tiên lộ vẻ mặt điên cuồng, giống như một con chó điên phát cuồng, lại tiếp tục đánh úp tới, không chừa chút thời gian rảnh rỗi cho Dương Phàm tể ra Linh Khí.

Hắn hiểu rằng một khi Dương Phàm tể ra Linh Khí, như vậy người chết tất nhiên chính là hắn.

Cho nên, giờ phút này hắn đã đánh một canh bạc trên một giáp nguyên khí và tánh mạng của mình.

”Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!”

Hồ Bán Tiên thái độ khác thường, không ngừng phát động công kích liên tục vào Dương Phàm, thanh thế cuộn cuộn mãnh liệt.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ châm chọc. trên thực tế. sau khi hấn tránh thoát được hai chưởng lúc đầu, coi như đã thoát khỏi nguy hiểm. Với nguồn lực kéo dài biến thái của hấn. đủ để tiêu hao hết sạch lực lượng của Hồ Bán Tiên.

Hiện tại là hai tu sĩ Luyện Khí Trung kỳ đánh xáp lá cà. công kích cực mạnh. nhưng không có thời gian rảnh thì triển pháp thuật hoặc là tể ra Pháp Bảo.

Theo thời gian trôi qua. Hồ Bán Tiên càng lúc càng kinh ngạc. hấn rõ ràng xác định. Dương Phàm trước đó dưới phản kích của mình hai tay bị thương, hổ khẩu bị phá rách tả tơi. đã rơi vào đường cùng.

Thế mà trong giao chiến kế tiếp, Dương Phàm vẫn không kém cỏi chút nào. sinh động đánh đập với mình. xem dáng vẻ đường như còn có dư lực.

Càng làm cho hấn kinh hãi vẫn là khí lực kinh người của Dương Phàm. Với pháp lực thâm hậu một giáp của hấn. ngay cả đối địch với tu sĩ Luyện Khí Hậu kỳ, cũng không thể kéo dài như thế. Trong trường hợp đó. bất kể hấn liên tục công kích mãnh liệt như thế nào. Dương Phàm đều có thể thoải mái ứng phó. đường như pháp lực trong thân thể hấn vô cùng vô tận.

”Kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp. Hồ Bán Tiên pháp lực thâm hậu hơn xa cùng giai. trong lúc nhất thời khó có thể đánh chết được. Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy. sẽ kinh động tới dân chúng Vụ Liễu trấn”

Mặc dù Dương Phàm có phần thắng tuyệt đối nhưng cũng có mặt lo lắng của riêng mình.

Thanh thế đánh nhau giữa hai người không nhỏ. không thể kéo dài tiếp được. Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Khí tức của Dương Phàm đột nhiên sắc bén lên. mơ hồ trong cơ thể hấn sinh ra một lực lượng khiến tâm hồn người ta run sợ.

Hồ Bán Tiên đột nhiên cảm giác không đúng, vừa chạm tới một tia ô quang xẹt qua trong mắt Dương Phàm. tâm thần hấn run lên.

Rồi đột nhiên, khí tức trên người Dương Phàm đại biến. luồng khí tức ôn hòa bao dung kia biến mất không thấy còn lại chính là một khí phách ma đạo bề ngỗ vạm vỡ

”Ầm ầm!”

Dương Phàm tung ra một quyền, bầu không khí dường như run lên. sinh ra một màn chấn động đặc thù. một đám hắc mang từ trên nắm tay lộ ra. phát ra ”ầm” một tiếng.

”Ầm!”

Một quyền này chạm thẳng vào chưởng của Hồ Bán Tiên. lập tức bùng phát ra một tràng tiếng xương cốt vỡ nát.

”Rắc rắc!”

Bàn tay của Hồ Bán Tiên bị linh khí bao bọc lại. rõ ràng bị đánh xuyên thủng qua. máu thịt tung tóe. xương cốt tắc tắc gãy vụn.

Đám hắc mang đó mang theo lực đạo còn nhập vào cánh tay hấn. thậm chí còn định xâm lấn vào nội tạng của hấn.

- MaMa công

Hồ Bán Tiên rống lên thảm thiết, thân thể lão đảo không ổn định. hai mắt đỏ bừng. không thể tin nhìn về phía Dương Phàm:

- Người còn là ma đạo tu sĩ

- Người biết quá nhiều

Dương Phàm lộ sắc mặt lạnh như băng, bỏ tới một chuông: "Ầm" một tiếng, phá tan màn hào quang màu lam quanh thân Hồ Bán Tiên sớm đã ảm đạm. ma khí đen nhánh bá đạo tuyệt luân mang theo lực lượng xuyên thủng kim thạch, phá vỡ thân thể hần. ma khí tàn sát bừa bãi trong phút chốc sinh cơ mọi khí quan trong cơ thể hần đều đứt tuyệt.

Thời gian chỉ trong một hai lần hô hấp. thi thể Hồ Bán Tiên đã tứ phân ngũ liệt. vô cùng thê thảm.

Dương Phàm lập tức lấy đi túi trữ vật của hần. sau đó từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một cái bình ngọc đặc chế. nhỏ một giọt chất lỏng màu trắng ngà lên thi thể.

"Xèo xèo"

Trên thi thể toát ra một làn khói đen. thi thể của Hồ Bán Tiên hòa tan với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được rõ ràng.

Chất lỏng màu trắng ngà này là một loại Hóa Thi Thủy trong Tu Tiên Giới. cho dù là cốt cách cùng huyết nhục của người tu tiên không giống người bình thường, cũng có thể trong thời gian ngắn tan rã

Vật ấy là đệ đệ Dương Lỗi tặng cho. Dương Phàm từng đoán định Hóa Thi Thủy này, có lẽ là một trong số vật phẩm phụ thân lưu lại. Bởi vì hiệu quả của loại Hóa Thi Thủy này, giá trị không thấp. Dương Lỗi trước kia cũng không có.

Giải quyết xong Hồ Bán Tiên. Dương Phàm cũng cảm nhận được trên người mình xuất hiện ma khí cuồng bạo mãnh liệt. Trong đan điền từng đợt từng đợt ma khí thuần khiết giống như vực sâu hắc ám kia.

Dương Phàm rung mình. lập tức thu liễm ma khí. sau đó thi triển Khô Mộc Công, khôi phục xuống đến trạng thái Luyện Khí Sơ kỳ bình thường.

Thế nhưng từng đợt từng đợt ma khí quỷ dị trong không gian nhện nhạo khiến quỷ Thần kinh sợ kia. vẫn không có lập tức tiêu tán.

Hơn nữa. ẩn ẩn hiện hiện Dương Phàm còn sinh ra một loại cảm ứng mơ hồ không rõ nguồn gốc.

Dương Phàm cũng kinh hãi không thôi chính mình tu luyện rốt cuộc là ma công loại nào. không ngờ ẩn chứa uy lực như thế. diệt sát tu sĩ cùng giai giống như trò đùa. Ma công này tuyệt đối là chấn động cổ kim. vì sao từ trước tới nay mình chưa từng nghe nói tới?

Cũng không biết vì sao. từ sau khi đột nhập ma đạo trong đêm đó. mỗi ngày buổi tối Dương Phàm ngẫm ngẫm tu luyện ma công tiến độ thật thần tốc. Kết quả. không có gặp phải bất cứ bình cảnh gì. hần cứ thế tu luyện bộ ma công này tới cảnh giới tương đương với Luyện Khí Trung kỳ đỉnh.

Mãi đến lúc này, hần mới gặp bình cảnh. chưa đột phá được.

Nhưng mà. trong lòng Dương Phàm có một loại ảo giác kỳ quái một khi mình tu luyện Tiên Hồng Quyết đến Luyện Khí Hậu kỳ. bộ ma công đó hần là cũng có thể thông suốt tiến vào Luyện Khí Hậu kỳ.

Cứ như thế suy ra. nếu hần tiến vào Ngưng Thần Kỳ. Trúc Cơ Kỳ, thậm chí Kim Đan Kỳ. như vậy bộ ma công này cũng có thể dễ dàng thăng bậc không hề trở ngại. Ý tưởng này nảy sinh trong đầu Dương Phàm. làm hần hưng phấn không thôi.

Có lẽ. đây là phụ trợ bí mật trong công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quyết cũng không chừng. Tuy nhiên, chuyện này hần cũng không dám khẳng định tuyệt đối còn cần phải tiến thêm một bước để xác định.

Cùng thời điểm đó. ở một chỗ nào đó cách xa Vụ Liễu trấn Dương gia bảo mấy vạn dặm.

Trên một ngọn núi lớn màu đen khiến người ta kinh sợ. mây mù lượn lờ che phủ phương viên mấy chục dặm. bốn phía là vực sâu tối đen không đáy. nơi đây hội tụ một khí tức âm lãnh uy nghiêm. Trong mỗi một thân cây, tảng đá. cỏ dại đều ẩn chứa khí tức khác với ngoại giới.

Lấy nơi này ở trung tâm đỉnh núi lớn màu đen đó. trong phạm vi mấy trăm dặm trên ngọn núi mười mấy chỗ cao không dưới ngàn thước, trong khu vực rộng lớn như vậy đều bao phủ trong tầng tầng lớp lớp áp lực của ma khí

Trong đại diện màu vàng nhạt trên ngọn núi một lão già hắc bào thân hình cao lớn. khoanh tay đứng ngạo nghễ. tay áo không gió mà lay, hắc chỉ đứng ở tại chỗ như vậy, lại giống như một cái bóng ma thật lớn không ai có thể chiến thắng được.

Trong đôi đồng tử đen như mực của lão dường như có một hắc động sâu không thấy đáy. Ánh mắt lão chợt lóe. nở rộ ra một đám quang điểm thâm thúy ngưng kết trong không khí.

- Hóa Thần Ma Công? Chẳng lẽ ta bị ảo giác

Lão già hắc bào chậm rãi nâng tay lên. thấp giọng lẩm bẩm nói. một đoàn hỏa diễm u ám lấp lánh di chuyển trên khoảng không lòng bàn tay của lão. ở trung tâm ngọn lửa này, có một đoàn ô quang thần bí nhìn lúc thì trong suốt, lúc nhìn như âm đậm. lại phảng phất như hào quang rực rỡ có thể che lấp ánh sáng mặt trời.

- Nếu thật sự như thế, người nọ nếu có tu vi Kim Đan Kỳ, lấy hắc làm lô đỉnh. tất nhiên có thể giúp cho Tam u Ma Diễm của ta Tu tới cảnh giới đại thành, đến lúc đó bề ngỗ Ngự Dương quốc. tung hoành Bắc Tàn thập tam quốc cũng không phải là chuyện khó.

99. Chương 99: Tu Vi Tăng Tiến!

Lâm Chung đứng ở cửa phòng, thấy Dương Phàm trở về. thấp giọng nói:

- Hồ Bán Tiên bị công tử giết chết rồi à?

Dương Phàm gật gật đầu:

- Người này pháp lực thâm hậu. thủ đoạn đa dạng, thực lực cao hơn cùng giai không chỉ mấy bậc. còn đáng sợ nhất là hắc xảo trá và cơ cảnh. ta cũng phải hao phí tâm tư khổ sở một phen. mới đánh chết được hắc.

Lâm Chung thoáng lộ ra vẻ kinh dị nói:

- Công tử dũng mãnh phi thường, nếu đổi lại là ta tuy rằng không sợ hắc. nhưng nếu muốn thủ thắng, cũng là muôn vàn khó khăn. Hiện tại công tử đã đánh chết hắc. một tên Lý mập mập nho nhỏ. chỉ cần tăng thêm theo dõi không có gì đáng sợ.

- Không biết công tử định xử trí hắc như thế nào?

Lâm Chung lại tò mò hỏi.

- Một đêm này, ta muốn cho hắc suốt đời khó quên.

Trên mặt Dương Phàm thoáng hiện ra một vẻ cười tà dị. đi vào trong phòng, ở một góc lấy ra một gốc cây loại hoa quả màu tím xinh đẹp trong chậu hoa. Quả đó màu tím trong suốt, tản mát ra từng đợt từng đợt mùi thơm cực kỳ khó hiểu. chỉ khiến cho máu người ta tăng tốc. dục hỏa thiêu đốt trong lòng. muốn ngừng mà không được.

- Cây hoa này có công hiệu thúc giục tính dục. làm cho Lý mập mập phát thú tính. bản thân không kiềm chế được mình. Thiếu phụ mặt đỏ xấu xí trong phòng là một người hầu trong Lưu gia. tuy cực kỳ xấu xí. nhưng thân hình to lớn. khí lực còn mạnh hơn mấy lần so với nam nhân bình thường, nàng này tới nay chưa biết mùi đàn ông. tịch mịch khó nhịn. trước ta đã cho nàng ăn vào nửa viên giải dục

Dương Phàm chậm rãi nói hắc cũng không sợ Lý mập mập giờ phút này bị rơi vào bần mê còn có thể nghe được.

- Thì ra là thế.

Lâm Chung chợt hiểu. đứng ở cửa không có đi vào. Hắc đột nhiên phát hiện thủ đoạn của Dương Phàm quả là âm mưu không phải bình thường.

Thử nghĩ. sau khi Lý mập mập thanh tỉnh lại. phát hiện nữ nhân mình quần lấy cả đêm lại là một người như vậy, không biết tận đáy lòng hắc sẽ lưu lại bóng ma như thế nào.

Bị tổn thương tâm lý, sẽ mãi mãi giày vò thân xác hắc.

- Ta muốn cho buổi tối hôm nay hắc suốt đời khó quên. lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa. Ngày sau thấy nữ nhân liền sợ hãi.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sắc lạnh. từ trong túi trữ vật lấy ra nửa viên giải dược cho Lý mập mập ăn vào.

Sau đó. Dương Phàm đưa mắt ra hiệu cho Lâm Chung rồi hai người rời phòng, đóng cửa lại.

Không lâu sau. từ trong phòng truyền đến từng tràng tiếng kêu rên và thống khổ của Lý mập mập. Thần trí hắc đã dần dần thanh tỉnh lại. trong mơ hồ nhìn thấy một nữ nhân cực kỳ béo tốt, mặt đỏ, khỏe miệng có một nốt ruồi đen. nhe hàm răng vàng khè. đang hôn hít thân thể của mình.

- A!

Lý mập mập trong vô thức phát ra một tiếng hét thảm thiết, thân thể hắc bị thúc đẩy theo bản năng. cùng nữ nhân cực kỳ xấu xí mặt đỏ này quần lấy mưa gió dập dồn không ngừng nghỉ.

Hắc Cố gắng khống chế ý chí. muốn thoát khỏi ma chướng của nàng này, nhưng sức lực của nữ nhân này quá mạnh. thể trọng lại quá kinh dị, giữ chặt hắc ở trên giường hơn nửa chính trong cơ thể hắc cũng có một luồng lửa đục vô danh.

Trải qua một phen giãy dụa. Lý mập mập cuối cùng vẫn thất bại rơi vào trong từng cơn sóng nhồi thân thể chủ động phóng ra. ý thức trong lòng hắc lại có một cảm giác muốn nôn mửa. Dương Phàm vẫn bình tĩnh đứng ở ngoài phòng, mặt lộ vẻ cười lạnh.

Lâm Chung không khỏi lạnh mình. quả thực không dám nghĩ. nếu như mình là Lý mập mập đang

- Chúng ta đi thôi! Chuyện còn lại, tạm giao lại cho Lưu Đức Quý giải quyết tốt hậu quả.

Dương Phàm thần nhiên nói rồi cùng Lâm Chung rời khỏi trang viên Lưu gia.

Màn đêm buông xuống, tiếng rên rỉ khe khẽ kia không ngớt. một khắc nào đó thậm chí truyền đến tiếng cái giường bị gãy

"Răng rắc"!

Buổi tối ngày thứ hai một thân ảnh mập mập tập tễnh. vẻ mặt suy sút và suy yếu rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Từ đó. trong vòng mấy tháng, Lý mập mập tinh thần hoảng loạn. thường xuyên gặp ác mộng. nửa đêm bừng tỉnh. toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. nhìn thấy nữ nhân đều run rẩy kinh hãi. Mãi đến nửa năm sau. hắc mới khôi phục bình thường, nhưng Vụ Liễu trấn dường như đã trở thành một điều cấm kỵ trong lòng hắc. không dám nói trước mặt người khác

Bắt đầu từ đêm đó. Vụ Liễu trấn trở lại yên tĩnh. an bình.

Phổ Ái Y Quán rất nhanh trở thành đệ nhất y quán trong trấn. Hiền Nhân Dược Đường của Hồ Bán Tiên không lâu sau bị niêm phong.

Trên thực tế, dưới âm thầm thao túng của Dương Phàm và Lưu Đức QUÝ. Hiền Nhân Dược Đường bị Phổ Ái Y Quán gồm thấu. về phần Hồ Bán Tiên bị mang lấy ác danh độc hại tiểu thư của trưởng trấn. tà đạo lường gạt nhân sĩ dân chúng, hắc chạy tội bỏ trốn không biết tung tích.

Theo thời gian trôi qua, dân chúng trong trấn dần dần quên lãng Hồ Bán Tiên cùng với Hiền Nhân Dược Đường.

Trái lại Phổ Ái Y Quán. sinh ý càng ngày càng náo nhiệt, thanh danh vang dội thậm chí còn có chút danh tiếng tại Tu Tiên Giới quanh vùng.

Kế tiếp sau Vụ Vụ Sơn Trang, lục tục có một số người tu tiên đến Phổ Ái Y Quán xem bệnh. mỗi lần gặp tình huống này. Dương Phàm đều đích thân tận lực ra tay, giành cơ hội tăng lên tu vi cho mình.

Đối với người tu tiên đến xem bệnh. Dương Phàm đều là tính thu chút phí dụng tượng trưng, chưa từng bắt chẹt.

Linh thạch tuy là trọng yếu, nhưng Dương Phàm càng coi trọng cũng là danh dự và danh tiếng, chỉ có như vậy, mới có thể hấp dẫn càng ngày càng nhiều người tu tiên. Rất cực. một ngày nào đó sau hai tháng, khi Dương Phàm chữa bệnh cho một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, tu vi đột phá đến Luyện Khí Hậu kỳ. Sau khi tiến vào Luyện Khí Hậu kỳ, hắn lập tức lại bắt đầu tìm hiểu Cửu U Ma Kinh.

Quả nhiên, ma công của hắn thông suốt lại tăng lên một tầng. tương đương với tu luyện đến trình độ Luyện Khí Hậu kỳ.

Mấy ngày sau. ma công của hắn lại ngừng lại một bình cảnh mới.

Đối với kết quả này. Dương Phàm vô cùng ngạc nhiên vui mừng. Như vậy. ngày sau mình chỉ cần thông qua Tiên Hồng Quyết tăng lên tu vi, thì trên phương diện ma công hoàn toàn có thể thông suốt.

Điều này quả thực khiến người ta ao ước!

Với ma công của Cửu U Ma Kinh thâm thúy sâu rộng như biển cả. cho dù để cho những kỳ tài thiên linh cái tu luyện, tất nhiên cũng sẽ khó khăn thật lớn. Nhưng, đối với Dương Phàm mà nói tu luyện ma công lại dễ dàng đơn giản như thế.

Sau khi tiến vào Luyện Khí Hậu kỳ, Dương Phàm trừ lúc thỉnh thoảng chữa bệnh cho người tu tiên, thường ngày trên cơ bản cũng không tu luyện, hắn tiêu phí không ít tinh lực để nghiên cứu y thuật và thuật luyện đan. để bù đắp cho căn bản còn thiếu sót. Dù sao hắn là nửa đường đổi nhập vào y đạo. còn thiếu sót rất nhiều học thức.

Ngoài ra. hắn không quên tu luyện Khô Tịch Thiên Lý. đây là độc thuật thiên đạo gạt bỏ sinh cơ. đầy hứa hẹn.

Mỗi lần tu luyện độc thuật này, Dương Phàm đều phải lén vào mật thất, cũng làm cho trong mật thất này bị diệt sạch sinh cơ. ngay cả một con kiến cũng không thấy. càng đừng nói rắn chuột các loại.

Sau khi tu vi của Dương Phàm củng cố ở Luyện Khí Hậu kỳ. hắn lại bắt đầu tìm hiểu bí thuật thần thông trong Cửu U Ma Kinh.

Lúc này tình huống lại bất đồng. ở thời điểm hắn tu luyện Cửu u Ma Kinh. về mặt cảnh giới có thể thông suốt. nhưng ở mặt bí thuật thần thông thì lại không có một chút ưu thế gì.

Trong Cửu U Ma Kinh có một đại thần thông, tên là "U Minh Ma Diễm", uy lực cực kỳ to lớn. Hơn nữa. ma diễm này còn chia làm chín đại cảnh giới. xưng là Nhất u. Nhị U. Tam u

Nếu có thể tu luyện ma diễm này đến Cửu u. đó là Cửu u Ma Diễm thật có thể tung hoành vô địch nhân giới.

Vì tu luyện ma diễm này. Dương Phàm gặp trắc trở hết một ngày một đêm. thậm chí bỏ lỡ cơ hội chữa bệnh cho một người tu tiên. Cuối cùng. mặc dù Dương Phàm không có thành công tu luyện ra ma diễm này, nhưng cũng nắm chắc yếu quyết của nó.

Trong Cửu U Ma Kinh cũng có một số chú thích, tu luyện ma công phải ở địa phương ma khí nồng đậm. mới có thể thu được hiệu quả làm ít công to.

Như vậy, Dương Phàm muốn tu luyện ra u Minh Ma Diễm. phải suy nghĩ về phương diện này.

"Địa phương ma khí nồng đậm"

Địa phương thứ nhất Dương Phàm liên tưởng tới chính là "Vô Danh U Lâm".

"Chẳng lẽ phải đi tới đó?"

Vừa nghĩ tới. Dương Phàm không khỏi rung mình một cái. Vô Danh U Lâm này là chỗ đáng sợ. cũng không phải một tu sĩ Luyện Khí nhỏ nhỏ như hắn có khả năng đụng chạm tới.

Thời gian nhaoáng lên một cái mà qua. mắt thấy đã tới kỳ hạn ba tháng phó ước QUỲ THI SƠN.

ở phương diện y thuật Dương Phàm đã đạt tới trình độ không phải ngày xưa có thể sánh bằng. hơn nữa ma công tiến nhanh, tu vi đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hậu kỳ đỉnh. cách Đại viên mãn chỉ có một bước xa.

Vào một ngày, một tin tức đến từ Dương gia bảo đột nhiên truyền đạt tới Dương Phàm.

100. Chương 100: Tin Tức Đến Từ Dương Gia Bảo!

Khi Dương Phàm nghe được tin tức này, trên mặt hiện ra vẻ trầm tư, nhìn Lâm Chung nhẩn nhừ tin tức cho mình. hỏi:

- Người Dương gia bảo tới là ai?
- Là một đệ tử đời thứ ba. hắn có một phong thư muốn giao tận tay cho công tử.

Lâm Chung đáp.

Dương Phàm buông ngọc giản trong tay xuống, khi hắn đi đến chính đường y quán. vừa lúc nhìn thấy một gã nam tử mặc trường bào xanh. bộ dáng phong lưu phóng khoáng, trau chuốt, ước chừng hơn hai mươi tuổi, tu vi Luyện Khí Hậu kỳ.

Nam tử thanh bào này vừa thấy Dương Phàm đi ra. mắt sáng lên. mặt lộ vẻ thân thiết nói:

- A! Sư đệ! Cuối cùng đệ ra đây rồi! Sư huynh ta ở Dương gia bảo cũng rất nhớ đệ.
- Hắn đi tới, vỗ vỗ bả vai Dương Phàm. lộ ra vẻ tiếc hận. thần sắc đau buồn. thở dài:
- Nhớ ngày đó. khi sư đệ rời Dương gia bảo. sư huynh đang bế quan tu luyện, không đến kịp đưa tiễn người.
- Thì ra là Thu sư huynh

Dương Phàm âm thầm cười. ôn hòa nói:

- Đa tạ hảo ý của huynh không biết lần này đến Vụ Liễu trấn. tìm ta có chuyện gì? Có phải Dương gia bảo cho huynh truyền tin tức gì tới hay không?

Nguyên lai Thu sư huynh này thật đúng là sư huynh đúng nghĩa của Dương Phàm. Hai người ở Dương gia bảo có chung một sư phụ. chính là Liễu trưởng lão đã bỏ đi. Thời điểm sư tôn Liễu Vô Ngân của Dương Phàm ở Dương gia bảo. từng thu nhận mấy tên đệ tử ký danh. Thu sư huynh này chính là một trong số đó.

ở Tu Tiên Giới địa vị của đệ tử ký danh rất thấp. nhận được đãi ngộ không bằng đệ tử chính thức. Cho nên. trong lúc bình thường. Liễu Vô Ngân chiều cố và truyền dạy cho Dương Phàm. nhiều hơn nhiều so với Thu sư huynh. Đối với chuyện này. trước đây Thu sư huynh đương nhiên rất oán hận và ghen tị.

Cho đến hôm đó, Dương Phàm tán công trở thành phế nhân. Thu sư huynh tâm tình thập phần phức tạp. vừa tiếc nuối tiếc hận. đồng thời trong lòng cũng có chút mừng thầm. Nhưng làm sư huynh đồng môn. hắn không có bỏ đá xuống giếng, chỉ là làm như không thấy.

- Ha ha! Sư đệ quả thật là người thông minh. ưa thích thẳng thắn.

Thu sư huynh cười híp mắt. đánh giá Dương Phàm vài lần. phát hiện lời đồn không giả, chỉ ngăn ngừa mấy tháng, sư đệ lại trở về Tu Tiên Giới. đã tiến vào Luyện Khí Kỳ. chỉ là sửa tu y đạo. khí chất trên người cũng thay đổi rất nhiều.

Dứt lời. hắn từ trong lòng lấy ra một phong thư. mặt trên còn có tiêu chí đặc biệt của Dương gia bảo, phong thư dán kín còn có cấm chế đặc biệt.

- Phong thư này, là gia chủ tự mình đề bút. bảo ta chuyển cho sư đệ.

Thu sư huynh sắc mặt bình thản nói.

Dương Phàm tiếp nhận phong thư. không có mở ra ngay, chỉ thần nhiên nói:

- Sư huynh từ xa tới đây. muốn ở lại Vụ Liễu trấn mấy ngày hay không, ta có thể sắp xếp cho huynh.
- Tuy nói ra như vậy, nhưng trong giọng điệu và thần sắc của Dương Phàm. không có chút thành ý nào.
- Cái này sư đệ. ta có chuyện muốn nói cùng người.

Thu sư huynh quét ánh mắt nhìn bốn phía. lướt qua trên mặt Lâm Chung một cái.

Lâm Chung vừa định tránh ra ngoài Dương Phàm lại lên tiếng nói:

- Có cái gì nói cứ nói thẳng ra. nơi này cũng không có người ngoài.

- Được rồi

Thu sư huynh lộ ra một chút kinh ngạc:

- Vậy ta sẽ nói thẳng

Lâm Chung vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh. trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm. thoáng hiện lên một vẻ cảm động. rồi lập tức thu lại vô thanh vô tức.

- Là như vậy Sư tôn lão nhân gia từ buổi tối hôm trước ngày vẫn Thiên đại hội liền rời khỏi Dương gia bảo. Trước khi đi. dường như sư tôn có gọi sư đệ tới gặp

Thu sư huynh ập a ập ứng nói khi nói tới đây. còn không quên quan sát sắc mặt Dương Phàm.

Thấy thần sắc Dương Phàm không thay đổi hẳn mới nói tiếp:

- Mấy sư huynh đệ chúng ta. đối với chuyện sư tôn rời đi rất khó hiểu. cũng rất nhớ lão nhân gia. Lần này ta đến đây. trừ việc truyền tin cho gia chủ. cũng có ý của đại sư huynh, tam sư muội bọn họ

- Hừ! Các người không phải là muốn hỏi sau khi sư tôn rời đi. có lưu lại cho chúng ta cái gì hay không chứ gì?

Trên mặt Dương Phàm chợt lãnh đạm hỏi.

- Đúngđúngvậy ta đại biểu đại sư huynh tiểu sư muội bọn họ đến hỏi sư đệ một câu.

Thu sư huynh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Ta có thể nói rõ với các người, sư tôn rời đi không có lưu lại cái gì.

Trên mặt Dương Phàm hiện lên vẻ chán ghét:

- Hơn nữa. cho dù sư tôn có lưu lại thứ gì. các người cho rằng sẽ có một phần thuộc về mình sao?

Thu sư huynh vừa nghe lời ấy. sắc mặt cực kỳ khó coi. cổ nén cơn tức giận. không có phát tác.

Đích xác. những đệ tử ký danh bọn họ. thân phận thấp kém. chỉ là đệ tử trên danh nghĩa, cho dù Liễu Vô Ngân rời đi. hơn phân nửa cũng sẽ không lưu lại cái gì cho bọn họ.

Dương Phàmà đệ tử đích truyền còn không nhận được cái gì. huống chi là mấy tên đệ tử ký danh Thu sư huynh?

- Tiến khách!

Dương Phàm phất ống tay áo. vẻ mặt lạnh lùng nói. Lần này là trực tiếp đuổi cuốn xéo đi.

Giờ phút này, ma công của hắn đã có hỏa hậu nhất định. tu vi cũng tới gần Luvện Khí Đại viên mãn. căn bản là dưới Ngưng Thần Kỳ không sợ bất cứ người nào.

- Người người

Thu sư huynh sa sầm mặt xuống, rõ ràng hiện ra vẻ tức giận và không hài lòng.

Hắn vẫn không tin trước khi đi Liễu Vô Ngân không có lưu lại thứ gì.

Phải biết rằng. trước kia Liễu Vô Ngân ở trong gia tộc chính là Đại trưởng lão. có tu vi cao hơn Ngưng Thần Kỳ. nghe nói thực lực còn từng thắng qua đại gia chủ. Thử nghĩ tu sĩ Cấp bậc này, vốn liếng có trong tay há có thể xem thường được?

Dương Phàm lộ ra một vẻ khinh miệt, phất tay áo đứng dậy đi vào hậu đường y quán. một mình xé mở phong thư. Kèm theo một đám thanh mang lóe ra. cầm chế đặc thù trên phong thư được giải bỏ. trang giấy không hề hư hao chút nào.

Lấy thư ra. Dương Phàm xem từng hàng xuống, thần sắc cũng đã xảy ra từng tia biến hóa tinh tế.

”Thân là con cháu gia tộc. người sao có thể tự tiện rời gia tộc đi. nể mặt mũi sư tôn Liễu Vô Ngân của người, tạm thời không truy xét chuyện này. sắp tới, nghe nói người sửa tu y đạo. Trình được sư khách liêu của gia tộc có chút Tôn sùng đối với người, hy vọng người lập công chuộc tội, sớm ngày trở lại Dương gia bảo hiệu lực cho gia tộc”

ở cuối thư. có dòng ghi chữ của gia chủ Dương Hồng.

- Hừ!

Dương Phàm cười lạnh liên tục. đợi xem xong bức thư. trong tay hần lóe lên một ngọn lửa đốt lá thư thành tro tàn.

Chỉ chớp lát. Lâm Chung đi đến. nhìn thấy thần sắc không tốt của Dương Phàm. liền nói:

- Thu sư huynh truyền tin đã đi rồi! Không biết có chuyện gì. làm cho công tử có vẻ buồn như vậy.

Dương Phàm cũng đốt cháy luôn bì thư. xong cười lạnh nói:

- Gia chủ Dương gia bảo vậy mà lại chỉ trích ta tự tiện rời gia tộc. còn giả mù sa mưa bảo ta trở về lập công chuộc tội phục vụ cho gia tộc. thật sự là buồn cười! Nhớ lại ở vãn Thiên đại hội ngày hôm đó. là ai bảo ta rút đi?

Ngày đó. ở vãn Thiên đại hội gia chủ Dương Hồng từng trách mắng: ”Người còn đứng ở đó làm gì? Thật xấu hổ mất mặt! Còn không mau rút đi!”

Đương nhiên, đó chỉ là thần thức truyền âm. giới hạn giữa hai người gia chủ và Dương Phàm. những người khác cũng không biết.

- Công tử! Bây giờ ngài tính toán làm sao? Có nghe gia tộc sai phái hay không?

Lâm Chung hỏi.

- Ha ha! Ta còn trở về làm chi? Dương Phàm ta đã không còn là người của Dương gia bảo nữa rồi.

Dương Phàm khẽ cười nói.

- Nhưng mà trên danh nghĩa, công tử vẫn còn là con cháu gia tộc của Nam Linh Dương gia. Dương gia bảo cũng chưa từng công khai khai trừ ngài.

Lâm Chung rất bình tĩnh nói:

- Cho nên. trên đạo lý. công tử không nghe lời sai phái cũng không được.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Người nói có lý! Dương gia bảo không có nói rõ hủy bỏ thân phận con cháu gia tộc của ta. trên danh nghĩa, ta vẫn còn là một thành viên Nam Linh Dương gia. Hơn nữa với thực lực của chúng ta hiện tại. còn không thể chống lại cả gia tộc tu tiên Dương gia bảo này.

Dương gia bảo tuy rằng chỉ là một gia tộc tu tiên bắt nhập lưu ở Tu Tiên Giới. nhưng dù sao nó cũng là một cái thế lực. không phải vài tu sĩ bậc thấp bình thường có thể chống lại được.

- Vậy công tử tính làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải nghe Dương gia bảo sai khiến, phục vụ cho gia tộc sao?

Lâm Chung tức giận bất bình nói.

101. Chương 101: Bí Mật Phủ Đầy Bụi!

- Ta hiện tại vừa không có năng lực tranh phong với Dương gia bảo. cũng không thể nghe theo bọn họ sai khiến. Kế hoạch hiện nay, chỉ có cách kéo dài.

- Nếu bọn họ áp bức ta quá, hừ hừta sẽ chuyển tới gia nhập Vũ Vụ Sơn Trang, dư sức nhận lấy thân phận khách liêu. đến lúc đó để xem Dương gia bảo kia làm sao còn có thể làm khó dễ được ta?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên tia sáng nghiêm túc.

Khi hắn là tu sĩ thiên tài Ngưng Thần Kỳ. ở trong gia tộc hưởng thụ đãi ngộ khiến người ta hâm mộ. hào quang tỏa sáng; mà khi hắn một đêm tán công trở thành phế nhân. phải chịu đựng vô số cười nhạo cùng châm chọc. gia chủ Dương Hồng thậm chí quát bảo hắn cút đi. Giờ phút này. hắn vừa mới đạt được một ít thành tựu trên phương diện y thuật. Dương gia bảo liền lập tức muốn triệu hồi hắn. còn viết "Lập công chuộc tội, hiệu lực vì gia tộc".

Nếu Dương Phàm đáp ứng vậy chẳng khác gì một con chó. người ta ngoắc tay là tới, phất tay là đi ư?

- Kế hoạch này không tệ! Nhất định Dương gia bảo cũng sẽ không dám hành động quyết liệt với công tử. huống chi đệ đệ Dương Lỗi của ngài cũng là thiên tài đương thời trong gia tộc?

Lâm Chung gật đầu cười nói

- Còn có bốn năm ngày nữa. ta sẽ đi Quỷ Thị Sơn. trong thời gian này ngươi hãy chăm sóc y quán cho tốt.

Dương Phàm dặn dò Lâm Chung.

Ngay buổi chiều cùng ngày. một người mặc huyền y dáng người ngạo nghễ xuất hiện tại Phổ Ái Ý Quán. Người này diện mạo có vài phần tương tự với Dương Phàm. thần thái có vài phần kiêu căng. đi thẳng vào nội đường y quán. các thầy thuốc cùng học đồ cũng không dám ngăn cản.

Dương Phàm buông ngọc giản trong tay xuống, thản nhiên nói:

- Ngươi tới làm chi?

- Đại ca.

Dương Lỗi khoanh tay đứng ngạo nghễ. khẽ thốt ra hai chữ. giống như tiếng sấm mùa xuân vang bên tai Dương Phàm. trên người hắn đột nhiên ngưng tụ một luồng linh áp cường đại không khí bốn phía rung động một trận. độ ẩm đột nhiên giảm xuống mấy độ.

Ầm!

Dương Phàm lập tức cảm thấy một áp lực. ngay cả hô hấp đều bị trở ngại. mặt lộ vẻ kinh ngạc:

- Ngươi người thăng cấp Ngưng Thần Kỳ rồi

Ngưng Thần Kỳ!

Dương Lỗi thoáng hiện vẻ vừa lòng cười. thu hồi linh áp. bầu không khí bốn phía khôi phục bình thường, hắn thản nhiên nói:

- Hiện tại đệ đã tiến nhập Ngưng Thần Kỳ, chính thức là đệ nhất tân tú trong gia tộc.

- Sau khi đệ tiến vào Ngưng Thần Kỳ. người đầu tiên muốn nói cho biết chính là đại ca. Dương Lỗi hít sâu một hơi. nhìn đại ca trước mặt vẫn còn là Luyện Khí Sơ kỳ, trong mắt

lộ ra vẻ cực kỳ phức tạp.

Dương Phàm và hắn hai mắt chạm nhau. dường như thấy được vài tia thương hại vài tia cảm giác thành tựu.

- Vì cái gì?

Dương Phàm trầm mặc nói.

- Bởi vì. ở thật lâu thật lâu trước đây. đệ đã có ý tưởng này

Dương Lỗi lộ ra vẻ hưng phấn cùng kích động. lại cố nén tâm tình của mình xuống, lấy giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Thời gian trước đây. huynh cái gì cũng mạnh hơn ta. ta cái gì cũng không bằng huynh. Càng khiến cho người ta đau lòng chính là ta còn nhìn ra. phụ thân vẫn thích huynh hơn. yêu thương huynh

- Dương Lỗi! Ngươi không được nói xấu phụ thân.

Dương Phàm hung hăng vỗ cái bàn: "Ầm" một tiếng, vẻ mặt tức giận. một bàn tay hơi run run.

Từ thuở nhỏ phụ thân Dương Thiên là thần tượng trong lòng hai huynh đệ. ở trong mắt Dương Phàm. phụ thân là người tốt nhất với mình trên đời này.

- Ha haĐại ca! Huynh không nên lừa người dối mình nữa! Cảm giác của ta sẽ không có sai Ta có thể từ trong ánh mắt phụ thân cảm nhận được. ông ấy coi trọng huynh hơn. kỳ thác cảm tình nhiều hơn. mà ta chỉ là con của một nữ tử phàm nhân sinh ra.

Hô hấp của Dương Lỗi đột nhiên dồn dập cả lên. thanh âm hơi có chút run rẩy. cảm xúc kích động.

Dương Phàm trầm mặc.

Đúng vậy, đệ đệ Dương Lỗi chính là sau này phụ thân Dương Phàm đi vào giới thể tục. kết hợp cùng một nữ nhân bình thường sinh ra.

- Điều này cũng là tự ngươi nghĩ tới. có lẽ sự thật không phải như thế. hết thảy đều là chính trong lòng ngươi tác quái.

Dương Phàm thần nhiên nói

- Tốt tốt tốt!

Dương Lỗi sầm mặt xuống, cười lạnh:

- Vậy ta đây nói tiếp cho huynh nghe một sự kiện. đó là về di chỉ trọng bảo phụ thân lưu lạiKử thật hôm đó ta lừa huynh, tất cả vật trong di chỉ kia. bao gồm Pháp Bảo. linh đan. tài liệu, ngọc giản các thứ. toàn bộ đều để lại cho đại ca huynh!

- Cái gì?

Dương Phàm chấn động toàn thân. cả kinh nói:

- Mấy thứ này đều là phụ thân lưu lại cho ta?

- Hừ hừ! Huynh cho rằng ta lại lừa huynh sao?

Dương Lỗi đặt mông ngồi vào ghế.

- Vậylần trước ngươi đưa cho ta cái mặt ngọc kia?

Dương Phàm còn có chút khó có thể tin.

Dương Lỗi cười lạnh một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái khăn tay màu trắng ném cho Dương Phàm.

Dương Phàm đón nhận chiếc khăn tay. chỉ thấy phía trên viết hai hàng chữ nhỏ thanh tú, lộ ra vài phần sắc xảo:

"Mặt ngọc Linh Tề. lưu lại cho con trai Dương Phàm của ta." KÝ tên: Liễu Mộng Yên.

- Lúc đó. mặt ngọc được gói trong cái khăn tay này, hiện tại xem như vật trở về nguyên chủ.

Dương Lỗi lộ vẻ mặt châm chọc nói:

- Đại ca! Giờ còn nghi ngờ ta không?

Dương Phàm nắm chặt chiếc khăn trắng, hai tay khẽ run run. tâm tình có phần không ổn định.

"Liễu Mộng Yênchẳng lẽ chính là mẫu thân ta chưa từng gặp mặt?"

Dương Phàm hít sâu một hơi. cố nén cảm xúc phức tạp trong lòng. từ trên cổ gỡ xuống tấm mặt ngọc lóng lánh màu xanh trong suốt. Giờ phút này, hắn đã xác định. vật ấy là mẫu thân chưa từng gặp mặt của mình lưu lại.

- Mười hai năm trước, phụ thân đưa huynh Tới Dương gia bảo. lại để ta ở lại nhà

Dương Lỗi tiếp tục kể lại. vẻ mặt không cam lòng và không phục. thấp giọng nói như rít:

- Chẳng lẽ ông ấy lại không biết rằng ta cũng là con ruột của ông ấy, cũng giống nhau có thiên phú tu tiên Dương Phàm trầm mặc. không lời gì để nói.

- Sau lại. dưới sự cố sức khẩn cầu và quật cường của ta. mẫu thân rốt cục nhịn đau đưa ta Tới Dương gia bảo. Từ đó về sau. ta cũng bắt đầu tu tiên Nhưng mà. ta vẫn không có được đại ngộ như đại ca. không có danh sư như Liễu trưởng lão chỉ dạy. cũng không có linh đan và công pháp tốt Vì thế. ở cùng một tư chất ta vẫn tụt hậu hơn huynh ta lại một lần thua huynh!

- Trong lòng ta không phục! Vì cái gì? Vì sao ông trời lại bất công như vậy!

Dương Lỗi ngẩng đầu nhìn trời với vẻ mặt dữ tợn. thanh âm run rẩy. hắn đã phát tiết ra nỗi tức giận bất bình và oán hận chất chứa mười mấy năm nay.

- Trong lòng ngươi có những ý tưởng này. vì sao không sớm nói với ta.

Dương Phàm nhìn đệ đệ chằm chằm.

Dương Lỗi từ từ khôi phục bình tĩnh. mới thấp giọng nói:

- Tuy rằng ta lần lượt thua huynh, trong lòng không phục, nhưng ta vẫn luôn biết rằng đại ca là đối với ta tốt nhất. giống như mẫu thân rất thật lòng thật dạ với ta.

-ở buổi tối tuyết lớn hôm đó. chúng ta chiến đấu cùng hai gã tu sĩ ma đạo. đại ca vì cứu ta đã cứng rắn chống đỡ một kích tuyệt mệnh của tên tu sĩ ma đạo trước khi chết.

- Trong lòng ta tuy là không phục. nhưng ta chỉ là hận phụ thân. chỉ là hận ông trời bất công. nhưng không dám biểu lộ những ý tưởng đó ở trước mặt đại ca. thậm chí trong lòng còn có chút xấu hổ

Giọng nói của Dương Lỗi dần dần hạ thấp xuống.

- Nếu đã như vậy. vì sao ngươi muốn độc chiếm các thứ phụ lưu lại.

Dương Phàm lộ vẻ mặt phức tạp. hắn chưa từng dự đoán được đệ đệ sớm chiều ở chung cùng mình. mà ở sâu trong nội tâm nó lại còn có một mặt như vậy.

Dương Lỗi thu hồi cảm xúc. lại khôi phục vẻ mặt lãnh ngạo vô tình:

- Đại ca sở dĩ có thể thắng nhiều lần hơn ta. chỉ là vì có ưu thế và gặp may mắn. có phụ Thân vẫn thương quan tâm. có danh sư chỉ dạy Hiện tại ta lấy các thứ này làm của mình. đã có thể toàn diện vượt qua huynh.

- Ta hiện tại mười bảy tuổi tiến vào Ngưng Thần Kỳ. so với đại ca lúc trước còn sớm hơn một năm.

Khóe miệng Dương Lỗi hơi vểnh lên. trên người nhiều thêm vài vẻ ngạo nghễ.

Thời điểm Dương Phàm tiến vào Ngưng Thần Kỳ. chính là một năm trước, lúc đó hắn mười tám tuổi. Theo phương diện như vậy mà nói Dương Lỗi dường như thật sự hơn hắn đại ca Dương Phàm.

102. Chương 102: Thịnh Cầu Của Trịnh Được Sư!

Khóe miệng Dương Lỗi hơi vểnh lên. ngạo nghễ nhìn thẳng vào vị đại ca đã từng đạp mình dưới chân mười mấy năm. Giờ phút này, trong lòng hắn nhiều thêm một loại cảm giác thành tựu và cảm giác về sự ưu việt không nói nên lời. Trong lòng cảm thấy thỏa mãn hưng vinh trước nay chưa có.

Dương Phàm chỉ trầm mặc không nói hắn cũng không lảng tránh ánh mắt của đệ đệ.

Nhưng trong thần sắc của hắn. không có bi thống, càng không có một chút mất mát. vẫn như cũ bình tĩnh như thường.

- Đại ca! Từ sau khi tán công. huynh đã mất đi tâm huyết và lòng hăng say ngày xưa. Dường như chuyển gì huynh đều không thêm để ý tới. quá bình tĩnh hiện tại đó là khuyết điểm lớn nhất của huynh.

Thần sắc của Dương Lỗi. nhiều thêm vài phần hàm xúc ý tứ người trên nhìn xuống.

- Đúng vậy, đệ đệ! Ngươi đã hơn hắn ta rồi

Dương Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên. ánh mắt của hắn dường như xuyên qua mái ngói. xuyên qua vạt đám mây trắng, thấy được thời không càng xa càng xa. ở trong ánh mắt bình tĩnh như lúc ban đầu của hắn kia. dường như nhiều thêm vài tia thương hại và không đành lòng.

Nếu để đệ đệ biết, chính mình hiện tại không phải tu sĩ Luyện Khí Sơ kỳ. mà là tu vi tới gần Luyện Khí Đại viên mãn. tu sĩ kiêm tu tuyệt thế ma công. không biết đối phương lại sẽ có cảm thụ như thế nào?

Dương Lỗi vừa chạm tới ánh mắt mơ hồ không chừng của đại ca. không khỏi ngẩn người ra. cảm giác thành tựu ở đáy lòng hắn đột nhiên suy giảm đi vài phần.

- Đại ca! Hôm nay ta tới Vụ Liễu trấn. còn có một chuyện.

Dương Lỗi lấy lại bình tĩnh. thần nhiên nói.

- Nói đi!

Dương Phàm không dậy sóng không sợ hãi nói.

- Ta hy vọng đại ca có thể trở về Dương gia bảo. hiệu lực cho gia tộc.

Dương Lỗi có vẻ chờ mong.

- Không thể được! Ta dựa vào cái gì tiếp tục phục vụ cho gia tộc? Người có thể đưa ra lý do gì để ta tin phục.

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Lý do của ta là sắp tới Dương gia bảo sẽ thuộc về chúng ta.

Trong mắt Dương Lỗi lóe lên một tia sáng mang sắc thái kỳ dị. giống như ánh sáng sao băng nổ rộ khoảnh khắc trong trời đêm.

- Sai lầm rồi! Cho dù có khả năng này, tương lai Dương gia bảo cũng chỉ là thuộc về người, ta đối với việc này không có chút xú hứng thú nào. Một lòng tìm đạo cầu trường sinh mới là ý nguyện lớn nhất của ta.

- Trường sinh? Đại ca thực cho rằng bản thân mình còn có hi vọng sao? Đông Thắng Đại Lục có hàng tỉ vạn sinh linh. bất kể nhân loại hay yêu tộc, gần mười vạn năm qua thực chưa từng nghe nói có người nào có thể đắc đạo trường sinh?

Trong giọng nói của Dương Lỗi lộ ra vài tia trào phúng.

Đích xác. trường sinh bất tử, hóa vũ phi thăng, dường như chỉ là một giấc mộng không hiện thực. không thể thực hiện. Phóng mắt nhìn khắp toàn bộ Ngự Dương quốc. số lượng tu sĩ bậc cao ít đến đáng thương, nói gì đến đắc đạo trường sinh?

- Đạo bất đồng không thể cùng hợp tác được.

Dương Phàm nói ra những lời này hơi có chút khó xử. xong đứng dậy, khẽ phát tay:

- Phụ thân lưu lại gì đó. ta cũng không tranh giành với người, cứ giữ lấy cho mình đi!

Ngụ ý, Dương Phàm đã bắt đầu hạ lệnh trục khách.

- Tốt tốt tốt!

Trong mắt Dương Lỗi thoáng lóe lên một tia sáng lạnh. nói liên tiếp ba chữ "Tốt", liền dứt khoát rời khỏi Phổ Ái Y Quán. Dường như hắn rất thất vọng với vị đại ca Dương Phàm này.

Đệ đệ đi rồi Dương Phàm lại mở chiếc khăn tay trắng ra. ngưng thần nhìn nét chữ tinh xảo xinh đẹp trên đó.

Mặt ngọc Linh Tề. tặng cho Dương Phàm con ta. Người viết; Liễu Mộng Yên.

"Mặt ngọc Linh Tề?"

Dương Phàm đưa tay vuốt ve tấm mặt ngọc màu xanh trong suốt sáng bóng trong. Quan sát một hồi hắn chỉ cảm thấy tính chất mặt ngọc này hơi có chút cổ quái. ngoài ra không có gì khác thường.

"Phụ thân rốt cuộc đi nơi đâu? ông ấy lưu lại cho ta di chỉ trọng bảo. không biết có sứ mệnh gì muốn giao cho ta hay không?" Dương Phàm lộ vẻ suy tư.

Hắn luôn có cảm giác. đệ đệ còn có điều bí mật gì đó. không nói cho mình biết.

Mấy tháng trước. Kinh đô Dương gia đến đây. sư tôn Liễu Vô Ngân đột nhiên rời đi. đủ mọi nghi hoặc trong đó khiến Dương Phàm càng thêm mơ hồ và khó hiểu.

"Sư tôn vì sao lại đi biệt tích. hơn nữa một đi không trở lại? Với giao tình giữa sư tôn và phụ thân. chẳng lẽ lại bỏ mặc chúng ta tự sinh tự diệt?"

Tận đáy lòng Dương Phàm đột nhiên có một dự đoán mơ hồ:

"Sư tôn và phụ thân. không hẳn thật sự mất tích. có lẽ chỉ là họ không muốn gặp mình. thậm chí rất có thể đang ngấm bảo vệ mình và đệ đệ."

Ba ngày sau. một lão già mặc vải bố. lưng đeo giỏ thuốc, đi tới Phổ Ái Y Quán Vụ Liễu trấn.

- Dương dược sư! Ba tháng rồi không gặp. sinh ý của Phổ Ái Y Quán người này thật là càng ngày càng thịnh vượng. Tu Tiên Giới ở gần đây đều biết tiếng.

Trịnh dược sư vẻ mặt ôn hòa nói.

- Nhờ phúc của Trịnh dược sư. y quán khai trương phi thường thuận lợi.

Dương Phàm cười nói.

Trong cuộc nói chuyện. Trịnh dược sư cho biết. sau nửa năm nữa lão sẽ từ giả thân phận khách liêu ở Dương gia bảo. rút khỏi Tu Tiên Giới. quay về với thế tục hưởng nhàn trong những năm tháng còn lại. tính ra không hơn hai mươi năm nữa.

- Trịnh dược sư! Ngài không muốn đắc đạo trường sinh. giữa đường lại muốn bỏ đi?

Dương Phàm hơi kinh ngạc nói.

Trịnh dược sư buồn bã. vẻ mặt dường như già thêm mười năm. cười khổ nói:

- Đắc đạo trường sinh? Nói dễ hơn làm! Lão phu tu luyện hơn một giáp năm. ngay cả một cửa ải Ngưng Thần Kỳ này cũng không vượt qua được. càng đừng nói đạo trường sinh bất tử mờ mịt không chừng kia. Ta chỉ nếu muốn ở năm tháng còn lại. quay về thế tục hưởng thanh phúc. ôm con bế cháu

Dương Phàm hơi cảm thấy đồng tình, con đường của tu tiên. dài lâu gian nguy như thế. cuối cùng có thể đạt tới chung điểm lại ít ỏi không có mấy người.

ở thời điểm Trịnh dược sư làm ra quyết định như thế. cũng chứng tỏ lão vô duyên với trường sinh. càng không thể phi thăng lên tiên giới trong truyền thuyết.

- Ta thấy Dương dược sư thiên phú dị bẩm. lại kế thừa danh sư và có kỳ nhân chỉ điểm. ngày sau có lẽ còn có đường hy vọng. trở thành tu sĩ bậc cao hiếm thấy. Lúc này, ta có một chuyện muốn nhờ.

Trịnh dược sư trịnh trọng nói.

- Mời Trịnh dược Sư nói.

Dương Phàm có chút kinh ngạc nói Trịnh dược sư nếu sắp rời khỏi Tu Tiên Giới. còn có thể có chuyện gì muốn nhờ vả mình chứ?

- Lão phu tuy là học đạo tu tiên. nhưng ở giới thế tục cũng có chút huyết mạch. Trong đó có một cháu gái, năm nay mới mười sáu. có được chút thiên phú tu tiên nào đó. vả lại từ nhỏ đã học y chuyên về thảo dược. Ba năm trước đây theo ta học y. đã tu luyện đến Luyện Khí Sơ kỳ. Ta hy vọng Dương dược sư có thể dẫn dắt nàng một phần. tốt nhất là thu nàng làm đồ đệ. Nếu có thể đáp ứng việc này, lão phu tất nhiên sẽ dùng kỳ vật giao tặng.

- Thu đồ đệ?

Dương Phàm ngạc nhiên nói:

- Nếu cháu gái ngài đã có chút thiên phú, vì sao không đưa nàng đến tu tiên ở Dương gia bảo hoặc là môn phái tu tiên nào khác. ngược lại muốn cho nàng theo ta học y?

Trịnh được sư thở dài:

- Lão phu tu luyện một giáp rồ. hơn nữa đối với thuật y đạo nghiên cứu cũng thâm hậu. hy vọng trong hậu bối có một người có thể kế thừa y bát của ta. ngày sau ở Tu Tiên Giới làm nghề y. đồng thời cũng có thể giữ được phồn vinh hưng thịnh cho Trịnh gia ở giới thể tục. kéo dài thế hệ con cháu của Ta.

- Được sư của Tu Tiên Giới nhiều như thế. vì sao cứ khăng khăng phải tìm tới Dương mỗ?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi.

- Lão phu xem bệnh nhiều năm. cũng hiểu chút ít thuật xem người. Dương được sư là kỳ lạ nhất trong số người ta gặp. thậm chí có hi vọng trở thành tu sĩ bậc cao hiếm thấy. Nếu có thể để cháu gái ta bái ngài làm sư phụ. nếu không có thể học tập y đạo. cũng có lợi cho việc kéo dài Trịnh gia ở giới thể tục.

- Tu sĩ bậc cao?

Dương Phàm dường như có điều suy nghĩ liếc nhìn lão một cái. cũng không tin tưởng lắm lời nói của Trịnh được sư.

Nếu nói xem bệnh nhiều năm. thì hiểu biết thuật xem người, điểm này Dương Phàm tin tưởng, nhưng Trịnh được sư nhìn mặt nói mình rất có thể trở thành tu sĩ bậc cao. cũng là không chân thật lắm.

Tu sĩ bậc cao đó thật là trong vạn người không được một. hiếm có như lông phượng và sừng lân. Người không có cơ duyên lớn lao. khó có thể đặt chân vào hạng bậc này. Chỉ sợ Trịnh được sư là xem trúng y thuật huyền diệu của Dương Phàm. hâm mộ không Thôi. muốn cho hậu nhân của lão bái Dương Phàm làm sư phụ để học được những y thuật này.

103. Chương 103: Mặt Nạ Thần Bí.

- Được. ta đáp ứng ngài.

Dương Phàm không cần suy nghĩ đáp ứng. Lúc này hắn thật đúng là thiếu vài tên đệ tử để trợ giúp mình tìm kiếm tài liệu. luyện đan. xem bệnh. chạy chân các thứ.

Tóm lại. một ít việc khuân vác linh tinh. đều có thể giao cho đệ tử hoặc là học đồ đi làm. hắn chỉ cần chữa thương trị bệnh cho người tu tiên cấp bậc nào đó để ổn định. cũng không hề trở ngại tăng lên tu vi của mình.

Trịnh được sư hơi có chút bất ngờ. không nghĩ tới được Dương Phàm nhận lời dễ dàng như thế.

- Lão phu tin tưởng với thái độ làm người của Dương được sư. hẳn là chẳng đáng lừa gạt một lão già sắp vào phần mộ như ta.

Trịnh được sư lộ ra vẻ vui mừng. đưa tay vỗ túi trữ vật lấy ra một cái mặt nạ bằng da màu trắng mềm mại. toàn bộ mặt nạ chính là một mảnh da cực mỏng gần như trong suốt mặt trên phân bố một ít hoa văn li ti phức tạp. giống như kinh mạch trong cơ thể con người.

- Đây là một kiện kỳ vật lúc trước ta ngẫu nhiên thu được. ít nhất phải là một kiện Linh Khí. Vật ấy không hề ít ảo diệu. mang ở trên mặt. chẳng những có thể dịch dung. ẩn nấp hơi thở. còn có tác dụng ổn định tinh thần. Có một lần. lão phu mang mặt nạ này. không ngờ có Thể bình thần ung dung dưới áp chế linh áp của một cường giả Ngưng Thần Kỳ. Hiện tại ta giao tặng kỳ vật này cho Dương được sư. Ngoài ra. chờ hoạt động thí luyện Quý Thi Sơn lần này chấm dứt. sau khi cho cháu gái ta bái sư. lão phu còn có không ít được liệu và linh thạch giao tặng.

Trịnh được sư nói xong, đưa mặt nạ màu trắng này cho Dương Phàm.

- Vật ấy thật có chút ý nghĩa

Dương Phàm đưa tay chạm đến mặt nạ bằng da này, chỉ cảm thấy mềm mại lạnh lẽo. làm cho người ta có một loại cảm giác như chạm vào da thịt. hần hơi rót vào linh khí. cả chiếc mặt nạ lập tức trở nên như trạng thái lỏng trong suốt.

- Mặt nạ này có tên gì? Hiệu quả dịch dung thể nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

Trịnh được sư hơi có vẻ xấu hổ nói:

- Lúc trước khi lão phu lấy được vật ấy chỉ cho là một chiếc mặt nạ dịch dung. thật không biết lai lịch cụ thể của nó. về phần hiệu quả dịch dung Lão phu từng mang mặt nạ này ở trước mặt tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng có Thể qua mặt được.

- Có lẽ chính là một kiện phụ trợ Linh Khí. không có thần thông gì cường đại.

Dương Phàm gật gù đầu. chăm chú nhìn vật trong tay, thấp giọng lầm bầm.

Trịnh được sư nghĩ rằng Dương Phàm xem thường nó. cười khổ nói:

- Mặt nạ này đã là Linh Khí duy nhất lão phu có thể lấy ra. các Pháp Khí còn lại chỉ sợ khó có thể lọt vào mắt của công tử.

Lão cũng hiểu kỳ vật này chỉ là một cái mặt nạ. nhiều lắm chỉ là một kiện Linh Khí loại phụ trợ. không có khả năng có thần thông và uy lực cường đại gì khác.

- Mặc kệ như thế nào. nó dù sao cũng là một kiện Linh Khí.

Dương mỗ sẽ không khách sáo. Dương Phàm hồ hững thu mặt nạ màu trắng vào túi trữ vật. Vừa rồi hắn đã dùng thần thức dò xét. phát hiện chất liệu của mặt nạ dịch dung này cực kỳ thần bí. chỉ sợ hơn xa hạ phẩm Linh Khí Thanh Phong kiếm trong tay hắn. Chỉ có điều cảnh giới thấp hơn dưới tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, khó có thể nhìn ra manh mối trong này. Trịnh được sư chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, ngay cả Linh Khí bình thường cũng không có. thì càng không thể phán đoán giá trị thực sự của mặt nạ này, lão hoàn toàn xem nó như một kiện Linh Khí phụ trợ bình thường.

Nghe Dương Phàm nói như vậy, Trịnh được sư thở một hơi dài nhẹ nhõm. cười nói:

- Qua mấy ngày nữa đi Quỷ Thị Sơn. lão phu sẽ mang cháu gái tới gặp mặt Dương được sư. thuận tiện cũng để cho nó từng trải một chút.

- Khi nào thì xuất phát. ta còn cần chuẩn bị một chút.

Dương Phàm chợt hỏi.

Quỷ Thị Sơn dù sao cũng là phụ cận một cấm địa lớn. Dương Phàm không dám sơ suất.

- Năm ngày sau. một nhóm đệ tử đời thứ ba Vũ Vụ Sơn Trang sẽ xuất phát. vốn định hôm nay mời Dương được sư cùng xuất phát

Trịnh được sư trầm ngâm rồi nói.

- Trịnh được sư nếu không ngại lưu lại ở Vũ Liễu trấn mấy ngày, có thể ở y quán ta hỗ trợ xem bệnh. như thế nào?

Dương Phàm có vẻ chờ mong nói đối phương dù sao cũng là được sư nổi danh phụ cận Tu Tiên Giới. nếu có thể xem bệnh mấy ngày ở y quán của mình. nhất định có thể làm cho danh tiếng của Phổ Ái Y Quán thăng lên một nấc thang mới.

Trịnh được sư hơi khó xử nói:

- Cháu gái ta còn đang ở Vũ Vụ Sơn Trang, lão phu cũng có một số việc cần xử lý một chút. chỉ sợ không thể ở lại đây.

Dương Phàm nghe lão nói vậy có chút thất vọng. Chuyện trên thế gian này không có khả năng hoàn toàn đều vận hành dựa theo ý của hắn. cho dù hắn là tiên nhân trong truyền thuyết cũng không ngoại lệ.

Tiền chân Trịnh được sư đi rồi. Dương Phàm lập tức bận rộn làm một số chuẩn bị cho chuyến đi Quỷ Thi Sơn.

Địa danh khu cấm kỵ Quỷ Thi Sơn Dương Phàm sớm đã nghe đến. Nghe nói là một địa phương âm khí rất nặng. theo truyền thuyết trong đó còn có Thiên Niên Mộ Huyệt, cất giấu không ít bảo vật tu chân giá trị tầm thường.

Theo một vài phàm nhân nói ban đêm thấy được nữ quỷ hoặc là ác quỷ các thứ linh tinh. thậm chí có người còn thấy được thi thể biết đi

Nhằm vào đặc điểm của Quỷ Thi Sơn. Dương Phàm luyện chế một số linh đan. còn cố ý cho Lâm Chung đi tới Dương gia bảo giao dịch một ít phù triện để hỗ trợ.

Thoáng cái. thời gian ba bốn ngày trôi qua. công tác chuẩn bị của Dương Phàm đã làm xong.

Giờ phút này, màn đêm buông xuống, đột nhiên Dương Phàm phát hiện bản thân mình đã xem nhẹ một sự thật. thời gian còn lại không đến nửa ngày. mình nhất định phải tới Vũ Vụ Sơn Trang kịp lúc.

Dựa theo tốc độ cỡi ngựa đi bình thường, không mất thời gian cả ngày, chỉ sợ đến không được Vũ Vụ Sơn Trang.

Bởi vì trước khi tán công hấn còn là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. có thể ngự kiếm phi hành. vô cùng tiêu dao. khiến cho vô số tu sĩ Dương gia bảo hâm mộ và ganh tỵ.

”Phi hành?”

Mắt Dương Phàm chợt sáng lên.

Nếu phi hành đi Vũ Vụ Sơn Trang, hấn là hấn có thể tới kịp lúc.

Nghĩ đến đây. hấn lấy ra tấm mặt nạ dịch dung Trịnh được sư trao tặng. hơi rút vào một chút pháp lực. rồi dán lên mặt. Thoáng chốc. hấn có cảm giác lớp da mỏng trên mặt. hòa hợp cùng một thể với làn da của mình. không có chút xúc cảm khác biệt nào.

”Thật kỳ lạ”

Dương Phàm lộ vẻ mặt dị sắc. mang tấm mặt nạ dịch dung này. không ngờ hấn không thấy có gì khác thường. Chất liệu của mặt nạ dịch dung này thật thần bí. dường như tương liên cùng huyết nhục của chính mình.

Dựa theo cách thực hiện tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường, kế tiếp cần phải đưa tay rút pháp lực vào trong mặt nạ. đắp nặn về mặt bên ngoài.

Tuy nhiên. Dương Phàm có được cảnh giới linh hồn Ngưng Thần Kỳ. tự nhiên không cần cố sức như vậy. Hấn tâm nhập thần thức vào trong mặt nạ dịch dung. dựa theo ý nghĩ của mình. thay đổi hình dáng gương mặt.

Trong suốt quá trình, diện mạo của Dương Phàm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. hấn đơn giản lấy ra một cái gương, dựa theo phương án trong tưởng tượng để sửa chữa khuôn mặt.

Sau một lát. hiện ra trong gương một nam nhân lạnh lùng. ước chừng ba mươi tuổi với gương mặt góc cạnh. mũi thẳng cao.

Xa xa nhìn lại. nam nhân này là gương mặt lạnh lùng và vô tình. lạnh như băng có một loại người cách xa ở ngoài ngàn dặm. Mắt Dương Phàm sáng lên. không ngờ mặt nạ dịch dung này còn có thể dựa theo ý chí của mình để thay đổi khí chất.

Vậy mặt nạ dịch dung này lại chỉ là một kiện Linh Khí bình thường sao?

Dương Phàm phát hiện chính mình thật sự nhột được bảo vật rồi!

Nhìn nam nhân lạnh như băng trong gương kia. Dương Phàm lẩm bẩm:

- Khuôn mặt và khí chất này ngược lại rất thích hợp với thân phận ma đạo tu sĩ.

”Một khi đã như vậy, hấn sẽ là thân phận thứ hai của ta hiện tại lấy tên là Thạch Thiên Hàn.”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút ô quang, bầu không khí trong phòng biến thành ngột ngạt. Trong đan điền hấn đột nhiên nảy sinh một đoàn ma khí cực kỳ thuần khiết trên người hấn lại hiện ra một khí tức bá đạo, bề ngễ thiên địa, nhìn đời bằng nửa con mắt.

Hấn dang hai tay, nhìn lên bầu trời đêm vô tận ngoài cửa sổ, cảm thụ lực lượng bá đạo chảy xuôi trong cơ thể không kiêng nể gì, áp lực thể xác và tinh thần mấy tháng qua nhất thời được buông lỏng.

Ma đạo, đã tính kiên ngạo của nó, sự lạnh lùng bá đạo của nó, coi rẻ trời cao của nó. Hấn đột nhiên phát hiện, đây mới chân chính là mình.

Thạch Thiên Hàn, thời điểm Dương Phàm đặt cái tên này, dường như cũng ký thác một ý nghĩa không tầm thường.

104. Chương 104: Thần Thức Uy Hiếp!

Trong lúc này, Dương Phàm phát hiện vốn những người không rõ thân phận theo dõi Vụ Liễu trấn kia, bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Đoạn Thời gian ngắn trước đây, lúc Phổ Ái Y Quán vừa mới khai trương, hấn phát hiện ở Vụ Liễu trấn không ít nhân sĩ khả nghi, trong đó hơn phân nửa là người của Dương Quang. Lý mập mập phải tới theo dõi.

Ngoài ra, còn có người của Kinh đô Dương gia phải tới âm thầm giám thị.

Nhưng thời gian gần đây, nhân thủ của kinh đô Dương gia, không biết vì có gì dường như đều đã bỏ đi sạch.

”Tu Tiên Giới ở mặt ngoài bình tĩnh không sóng gió, kì thực ngầm chứa mưa gió biến đổi phong ba mãnh liệt, mặc dù là thế lực lớn như Kinh đô Dương gia, cũng không thể tránh khỏi”

Dương Phàm suy nghĩ lướt qua trong óc, đoán định Kinh đô Dương gia có thể là do mối lo nào đó, không thể bận tâm tới chuyện bên này. Hơn nữa thế lực cỡ như Dương gia bảo chỉ là một tiểu gia tộc ở góc xa xôi của Ngự Dương quốc, và những tiểu nhân vật như mình chỉ sợ căn bản là đối phương không để vào mắt

Không biết vì sao, đột nhiên hấn lại liên tưởng đến ma khí dần dần thức tỉnh ở u Lâm Vô Danh.

Ngày đó, hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ của Kinh đô Dương gia, vô cớ ngã xuống ở u Lâm Vô Danh, việc này khẳng định không phải dễ làm sáng tỏ, về phần Kinh đô Dương gia sẽ làm thế nào giải quyết việc này, Dương Phàm thập phần tò mò, trong lòng khó có thể đoán trước, nhưng cũng sẽ không ngốc đến quay lại chỗ Vô Danh u Lâm đáng sợ đó!

”Củ khoai lang phồng tay này để tự Kinh đô Dương gia đi quan tâm, ta là một tu sĩ Luyện Khí kỳ nho nhỏ tốt hơn là an tâm tu luyện cố gắng kinh doanh y quán, lạng lẽ ngưng tụ thực lực”

Thân hình Dương Phàm dung nhập trong bóng đêm, không bao lâu liền rời khỏi Vụ Liễu trấn.

Đi đến một góc hẻo lánh, hấn đột nhiên tế ra thanh phi kiếm, trong tay đánh pháp quyết một cái, thân hình nhẹ nhàng bay lên đạp trên Thanh Phong kiếm.

”Vù vù!”

Phi kiếm ba thước bỗng nhiên nở rộ ra một vầng hào quang êm dịu, tăng lớn lên gấp đôi vừa vạn chứa Dương Phàm đứng ổn định trên nó.

Lập tức, Thanh Phong kiếm sáng rực mãnh liệt, ”Vèo” một tiếng, bay lên không trung, chỉ vài lần hô hấp đã bay xa mấy trượng.

Đón từng đợt gió lạnh, một người một kiếm càng ngày càng bay lên cao, không bao lâu, cảnh vật trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, ngay cả cây cối phòng ốc đều biến thành điểm đen.

Bay càng cao phạm vi tầm nhìn phía dưới càng rộng lớn.

Từ sau khi tán công, đây là lần đầu Dương Phàm bạo gan phi hành như thế.

Như cá vượt biển rộng, như chim bay trên bầu trời cao.

Giờ khắc này, hắn không còn là tên thiên tài ngã xuống, mà là Thạch Thiên Hàn: một ma đạo tu sĩ mới nổi lên.

Trong quá trình phi hành, trong cặp con người đen nhánh của hắn ô quang lấp lánh. Trên người đầy sát khí, nhưng hàm chứa mà không để lộ ra. Trong đan điền ma khí thuần khiết không ngừng sinh sôi không ngừng vận hành.

Tuy rằng Dương Phàm chỉ có tu vi Luyện Khí Hậu kỳ, nhưng dưới chân Linh khí Thanh Phong kiếm, đã sớm tương liên với tinh thần hắn, cộng thêm cảnh giới linh hồn đã ngoài Ngưng Thần Kỳ của hắn, nên tốc độ phi hành cũng không chậm hơn bao nhiêu so với tu sĩ Ngưng Thần Sơ kỳ.

Khí tức ma đạo trên người Dương Phàm chỉ kéo dài một hồi sau đó Dương Phàm cố ý thu liễm lại, để tránh khiến cho một vài tu sĩ ở phụ cận chú ý. Dù sao ở khu vực Dương gia bảo cùng Vũ Vụ Sơn Trang này, vẫn là lấy chính đạo tu sĩ là việc chính.

Ước chừng phi hành một canh giờ, địa thế phía trước đã xảy ra biến hóa, mặt đất bằng phẳng dần dần xuất hiện gồ ghề lên xuống, nhiều thêm cảnh đồi núi, đường lộ cũng bắt đầu quanh co uốn lượn.

Nếu như đi đường bộ, không tốn một hai ngày, chỉ sợ rất khó tới Vũ Vụ Sơn Trang. Dương Phàm từng đi qua Vũ Vụ Sơn Trang một hai lần, đường xá không khó đi lắm, nên cứ bay theo đường cũ.

Khi phi hành, đến địa phương nào đó, phía trước truyền đến tiếng xé gió, cảm quan của Dương Phàm rất mạnh, hắn đi trước một bước tránh ra khỏi đường đi.

Không bao lâu, một luồng hào quang màu xanh nước trắng đường bay đến, chỉ thấy một nữ nhân mặc cung trang ước chừng 27, 28 tuổi, dáng người xinh đẹp, đeo dải lụa bay phát phơ, theo phụ cận Dương Phàm bay qua, hai người cách xa nhau ước chừng mấy chục trượng.

Nữ nhân cung trang lộ ra vẻ tò mò liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, thấy người này thần sắc lạnh như băng, có cảm giác lạnh lùng cách xa người ở ngoài ngàn dặm, trên người lại lộ ra một luồng sát khí lợi hại.

Dương Phàm đảo thần thức qua nàng này, hai tròng mắt đột nhiên sáng ngời, ngưng tụ thần thức, một luồng uy áp mãnh liệt đánh tới nữ nhân cung trang Ngưng Thần Trung kỳ đó.

Nữ nhân cung trang biến sắc, vội vàng thu liễm tâm thần, dưới uy áp cường đại của Dương Phàm, thân thể mềm mại của nàng thoáng khựng lại, cuối cùng cứng rắn kháng cự, chưa từng thất thủ.

”Ngưng Thần Đại viên mãn!”

Nữ nhân cung trang mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Dương Phàm, kinh hô:

- Đạo hữu chớ hiểu lầm, tiểu nữ không có địch ý.

- Hừ!

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, thu liễm thần thức, không hề liếc mắt nhìn xem nàng này một cái, vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ, ngự kiếm bay đi.

Thấy thanh niên sát khí lợi hại đáng sợ đó không động thủ, ngự kiếm bay đi, nữ nhân cung trang nhẹ thở một hơi, trên gương mặt ngọc vẫn còn đáng vẻ sợ hãi.

”Người này thật đáng sợ, tu vi sâu không lường được, hơn phân nữa là ma đạo tu sĩ sát phạt quyết đoán”

Vừa rồi, nàng rõ ràng cảm nhận được uy áp thuộc về Ngưng Thần Đại viên mãn, nếu như giao chiến cùng địch nhân tầng lớp này, nàng căn bản là không có phần thắng, thậm chí rất có thể bị đối phương đánh chết.

Không dám dừng lại, nữ nhân cung trang vội vàng tăng tốc, đầu cũng không dám quay lại, nhắm phía xa xa bay đi, trong lòng còn cảm thấy không yên, lo sợ tên sát tinh đó sẽ truy đuổi tới.

Dương Phàm bay ra xa vài dặm, cũng nhẹ thở một hơi, thì thầm nói nhỏ:

- Tu sĩ Ngưng Thần Trung kỳ, cường độ thần thức cũng không được tốt lắm. chẳng lẽ cảnh giới linh hồn của ta cũng không phải là cảnh giới hậu kỳ, mà là Đại viên mãn?

Hắn chậm rãi mở rộng thần thức. lập tức bao trùm phạm vi một dặm. trầm ngâm một lát. lại lẩm bẩm: "Xem ra cảnh giới linh hồn của ta còn cao hơn so với trong tưởng tượng. Thần thức mở rộng một dặm này có lẽ đã là cực hạn của Ngưng Thần Kỳ rồi."

Ở trong giao phong thần thức vừa rồi, Dương Phàm chủ động phóng ra. lập tức khiến cho nữ nhân cung trang Ngưng Thần Trung kỳ kia mất đi dũng khí chiến đấu. Đích xác. giữa Ngưng Thần Trung kỳ và Đại viên mãn trong đó. có chênh lệch thực lực thật lớn.

Đương nhiên, nếu thực sự đánh một trận. cho dù là năm tên tu sĩ Luyện Khí Hậu kỳ, cũng không chặn được tu sĩ Ngưng Thần Trung kỳ đánh giết.

Lại phi hành tiếp một canh giờ. cách Vũ Vụ Sơn Trang chỉ còn lộ trình mấy chục dặm. Dương Phàm hạ xuống một địa phương hẻo lánh không người, thu hồi Linh Khí. bắt đầu chậm rãi đi bộ tới Vũ Vụ Sơn Trang.

Trời vừa mờ mờ sáng. là lúc Dương Phàm rời khỏi đường lớn. đi vào khu vực đồi núi núi rừng kéo dài không ngớt.

Đi được một lát. sắc trời sáng dần, trong tầm nhìn Dương Phàm đã xuất hiện một tòa sơn trang mông lung sừng sững ở giữa sườn núi. bao phủ dưới màn sương lạnh buổi sáng sớm. trong sơn trang to lớn trắng lè. nhiều thêm vài phần thần bí cổ xưa.

Hắn biết. đây chính là Vũ Vụ Sơn Trang!

Vòng qua mấy gò núi, vượt qua một dòng sông nhỏ. Dương Phàm rốt cục đi tới sơn trang to lớn.

- Dương công tử mời vào! Chúng ta chờ ở đây đã lâu.

Khi hắn đi tới trước sơn trang, sớm đã có hai gã người hầu Luyện Khí Sơ kỳ. chờ sẵn ở đó. cung kính khác thường.

Dương Phàm hơi có chút bất ngờ. hai người này không ngờ có thể nhận ra hắn. Hắn ngưng thần chú ý nhìn. chỉ cảm thấy có hơi quen mặt.

Thì ra, hai người này là hai người hầu khiêng cang hôm đó cùng đi theo Sở Ngọc Yên tới Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm gật gật đầu. nói:

- Các người dẫn đường đi!

Hắn cũng hiểu rằng Vũ Vụ Sơn Trang là một địa phương cấp bậc hơi thâm nghiêm, đối với huyết mạch khổng lồ chế cực kỳ nghiêm khắc. Người của Sở gia ở trong này tương đương với hoàng tộc quý tộc. các người tu tiên khác. không phải là đệ tử, khách liêu, thì là người hầu.

- Người đâu! Đón tiếp Dương công tử vào sơn trang.

Trong đó một gã người hầu cao giọng quát.

Hắn vừa dứt lời. ngay tức thì có một cái kiệu lớn bốn người khiêng chạy tới.

- Mời công tử!

Gã người hầu cung kính nói trong mắt lộ ra vẻ tôn kính. Ngày hôm đó hắn cũng từng chứng kiến y thuật của Dương Phàm.

"Ngồi kiệu?"

Dương Phàm thoáng nao nao. nhưng cũng không khách sáo. nhắc chân bước vào bên trong kiệu. trong lòng thầm nghĩ: "Người của Vũ Vụ Sơn Trang này, thực đúng là biết hưởng thụ"

105. Chương 105: Ước Hẹn Quỷ Thi Sơn!

Cổ kiệu tiến vào sơn trang một lúc sau, thần thức của Dương Phàm nắm được từ bên ngoài không ít ánh mắt ngạc nhiên, hẳn cũng rất ít nhìn thấy bóng dáng các cổ kiệu khác.

”Chẳng lẽ đây là cách Vũ Vụ Sơn Trang tỏ ý tôn trọng được sư?”

Dương Phàm hơi có chút nghi hoặc, liền vén rèm che lên, hỏi:

- Chúng ta đi đâu đây?

Gã người hầu cười nói:

- Đã có người đi báo tin! Lát nữa Dương được sư sẽ tự biết rõ.

Dương Phàm gật gật đầu, buông bức rèm che xuống, vận chuyển lực lượng thần bí Tiên Hồng Quyết trong cơ thể, tâm thần dung nhập vào không gian quanh mình, nắm trong tay toàn bộ không gian trong phạm vi hai trăm trượng, biểu tình, động tác, ngôn ngữ của người phàm và người tu tiên phụ cận đều xem rõ trong mắt.

- Người trong cổ kiệu này là ai, ta vừa rồi thấy được diện mạo hẳn, là một người thực tuần tú trẻ tuổi, thực khó có thể tưởng tượng, hẳn có được đãi ngộ như thế?

- Nghe nói mấy ngày nay, có vài vị được sư y thuật siêu phàm đi vào sơn trang, đều được hưởng đãi ngộ như vậy, hay là người trong kiệu cũng là một vị được sư thân phận cao trọng?

Một tu sĩ Luyện Khí Sơ kỳ kinh ngạc nói.

- Không có khả năng, làm sao có danh y tuổi trẻ như vậy? Ta nghĩ hẳn hơn phân nửa là công tử của thế lực nào đó

Bên ngoài cổ kiệu người phàm cùng một số người tu tiên Luyện Khí Kỳ, bàn tán xôn xao, phỏng đoán thân phận và lai lịch của Dương Phàm.

Dương Phàm ngồi ở trong kiệu trầm buồn cười. Trên thế giới này bất kể ở đâu, bất kể thân phận cao thấp, cũng không thiếu người tò mò hiếu kỳ.

Thời gian ước chừng uống cạn nửa chén trà nhỏ, cổ kiệu đi vào một đại viện tao nhã cao quý liền ngừng lại.

- Mời Dương được sư!

Hai người hầu Luyện Khí Kỳ, khom mình mời Dương Phàm xuống.

Dương Phàm mới vừa bước xuống, chợt nghe một giọng nữ giòn tan như tiếng chuông bạc:

- Hi hi Dương được sư rốt cục đến đây rồi! Hôm nay là ngày chúng ta xuất phát. Ngọc Yên còn tưởng rằng ngài không tới chứ.

Một thân xiêm y màu vàng, Sở Ngọc Yên cao nhả thoát tục đứng trước cổ kiệu, mặt tươi cười như đóa hoa nở rộ, trong đôi mắt trong sáng như thủy tinh đó rõ ràng mang theo đầy vẻ vui mừng.

- Thì ra là Sở tiểu thư! Dương mỗ có tài đức gì mà lại hân hạnh được cô nương tự mình nghênh đón vậy!

Dương Phàm khách sáo nói dù sao cũng là nhập gia tùy tục.

- Ngọc Yên! Hẳn chính là Dương được sư mà muội đề cập với ta à?

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng còn đầy nam tính truyền đến từ một góc khác trong viện.

Dương Phàm chú ý nhìn, chỉ thấy một gã thanh niên mặc cẩm bào màu tím ngọc nhìn chăm chú vào mình, trong giọng nói hơi có vẻ khinh thị.

Thanh niên mặc tử bào này ước chừng hai mươi tuổi, dáng người cao lớn, mày kiếm hơi xếch lên, hai tròng mắt thâm thúy, nhưng thật ra khí vũ hiên ngang, chỉ là trong bản chất ẩn chứa vài phần cao ngạo cùng thái độ của kẻ bề trên nhìn xuống.

- Dương được sư! Đây là Sở Thu Nhiên nhị ca của ta.

Sở Ngọc Yên cười giới thiệu với Dương Phàm.

Sở Thu Nhiên đi tới trước người Dương Phàm. mỉm cười:

- Hoan nghênh Dương được sư đến Vũ Vụ Sơn Trang, cùng hỗ trợ chúng ta tham gia thí luyện QUỲ THI SƠN lần này.

Dương Phàm liếc mắt một cái nhìn xuyên qua tu vi người này, hết sức kinh ngạc. Sở Thu Nhiên này dĩ nhiên là Ngưng Thần Kỳ, khó trách bản chất đối phương ẩn dấu vài phần kiêu căng.

Mới hơn nửa năm không tới đây, trong con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang đã sinh ra tu sĩ Ngưng Thần KỲ.

- Sở Thiếu chủ nói quá lời! Dương mõ chỉ là một được sư nho nhỏ Tầm thường.

Dương Phàm đáp lễ theo phép xã giao.

- TỐT lắm. nếu Dương được sư đã tới, vậy chúng ta tập trung mọi người, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Sở Thu Nhiên thần nhiên nói thoáng đánh giá Dương Phàm vài lần. cũng không chú ý nhiều. Nếu không phải muội muội Sở Ngọc Yên khăng khăng yêu cầu. cùng với Trịnh được sư cực lực đề cử, hẳn căn bản sẽ không mời đối phương tới Tham gia thí luyện lần này.

Không bao lâu. dưới phân phó của Sở Thu Nhiên, con cháu đời thứ ba trong gia tộc lục tục hướng tới nơi này.

Dương Phàm cùng lúc nói chuyện phiếm với Sở Ngọc Yên, đồng thời cũng chú ý tới đám đệ tử Vũ Vụ Sơn Trang.

Nàng này dường như rất có hảo cảm với hắn. lời nói và việc làm thập phần tích cực và chủ động. đối với mọi nghi vấn của Dương Phàm. đều vui vẻ giải đáp. thậm chí còn không ít bí mật có liên quan tới Vũ Vụ Sơn Trang.

"Con cháu Vũ Vụ Sơn Trang tham gia thí luyện lần này, trên cơ bản đều là tu sĩ đã ngoài Luyện Khí Trung kỳ"

Dương Phàm âm thầm quan sát. phát hiện tố chất đám con cháu Vũ Vụ Sơn Trang này rõ ràng phải cao hơn mấy bậc so với Dương gia bảo. trong ánh mắt sắc bén đầy khí thế. trên mỗi người còn ẩn chứa một khí chất sát phạt quyết đoán.

Khó trách Vũ Vụ Sơn Trang mỗi cách vài năm đều phải cử hành thí luyện cho đệ tử đời thứ ba. thậm chí không tiếc phải trả bằng thương vong.

Thí luyện chính là một loại tôi luyện trong thực chiến, trải qua lễ rửa tội sát máu. đối mặt với nguy hiểm tử vong. Dưới tình huống như vậy con cháu sơn trang tham gia thí luyện cũng không dám sơ suất khinh thường.

Không lâu sau. đã có hơn hai mươi người tập trung tại đây.

- AThíthí luyệnluyện rất cực sắp sắp bắt đầu rồi sao?

Một giọng nói lấp chói tai truyền đến. đám con cháu đều lấm lét nhìn. trong mắt lại lộ ra vài phần kính sợ cùng cổ quái.

Người nói là một thiếu niên tướng mạo cực kỳ xấu xí. hắn không hề hình tượng tựa vào góc tường, không giống như đám con cháu khác nghiêm chỉnh xếp hàng trong sân.

Thiếu niên xấu xí mặc tùy tiện trên thân một trường bào cũ rách. hắn có một đôi mắt như con nòng nọc. cái mũi hơi lệch. môi dày. tóc rối loạn. vừa thấy thật giống như một tên tiểu khất cái.

Sở Thu Nhiên khê cau mày. không để ý đến người này. quay sang đám đệ tử nói:

- Chờ vài vị được sư tới. sau đó chúng ta sẽ lập tức xuất phát đi QUỲ THI SƠN.

- Thí luyện lần này do ta toàn quyền quản lý. bất cứ người nào nếu dám kháng mệnh. sẽ xử trị theo gia pháp!

Trong mắt Sở Thu Nhiên hiện lên vẻ nghiêm túc. dường như cố ý liếc nhìn thiếu niên xấu xí một cái.

Gã thiếu niên xấu xí làm như không nghe thấy, đang thò tay ngoáy mũi. Mấy ngón chân thò ra ngoài giày. tản ra một mùi hôi tanh nồng nặc.

Dương Phàm không khỏi chuyển mắt nhìn gã thiếu niên xấu xí. phát hiện người này chỉ sợ là tuổi trẻ nhất trong đám người, vậy mà đã tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

”Trong đám con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang, khi nào thì xuất hiện hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ?”

Dương Phàm thâm kinh hãi trong lòng.

Hơn nửa năm trước hắn đã tới Vũ Vụ Sơn Trang, lúc ấy trong con cháu đời thứ ba tu vi cao nhất còn là Luyện Khí Đại viên mãn. dường như không có nhìn thấy thiếu niên cực xấu này.

Sở Thu Nhiên tán chức Ngưng Thần Kỳ cũng tính là bình thường, dù sao cũng là tu sĩ bước vào Luyện Khí Đại viên mãn rất lâu rồi Nhưng thiếu niên xấu xí này thì có phần không tầm thường.

Sở Ngọc Yên nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt Dương Phàm. vội vàng giải thích nói:

- Hắn gọi Hồ Phi bốn năm năm trước còn là một đứa trẻ lưu lạc. trong lúc vô tình được một vị tu sĩ sơn trang phát hiện. không ngờ hắn có được thiên phú địa linh cái. mà lại là địa linh cái thượng phẩm! Từ đó. hắn được cha ta thu làm đệ tử, bắt đầu theo con đường tu tiên. Nhưng sau đó tiến độ tu luyện của hắn khiến mọi người giật mình kinh sợ. chỉ trong thời gian gần nửa năm. hắn từ Luyện Khí Hậu kỳ đột phá đến Luyện Khí Đại viên mãn. thậm chí một tháng trước dưới sự trợ giúp của một viên uẩn Thần Đan trung phẩm. hắn vừa mới đột phá đến Ngưng Thần Kỳ

”Thời gian mới bốn năm năm. liền đạt tới Ngưng Thần Kỳ. tốc độ này cũng quá dọa người rồi”

Dương Phàm không khỏi dùng ánh mắt kinh nghi nhìn về phía Hồ Phi.

Hắn cũng là thiên phú địa linh cái. lúc trước ở Dương gia bảo cũng phải mất thời gian hơn mười năm. mới đột phá đến Ngưng Thần Kỳ.

Hồ Phi này cho dù có uẩn Thần Đan trung phẩm trợ giúp. cũng không có khả năng trong bốn năm năm đột phá đến Ngưng Thần Kỳ. đây dĩ nhiên đã vượt qua cực hạn của địa linh cái có khả năng đạt tới.

Chẳng lẽ hắn có được thiên linh cái cao cấp?

Ngay lúc Dương Phàm nhìn chăm chú Hồ Phi. đối phương đột nhiên ngẩng đầu lên. nhìn vào mắt hắn. trên mặt mang theo vẻ thích thú.

Lập tức. đột nhiên hắn há miệng nhe răng. cách thật xa nhìn Dương Phàm gơ nắm tay lên múa may điên cuồng, dường như là đang thị uy, trong mắt còn hàm xúc có vài phần ý khiêu khích, thật giống như một kẻ ngu ngốc.

Dương Phàm ngẩn ra. mặt lộ vẻ cổ quái: ”Hay là tên gọi là tu luyện thiên tài này đầu óc có vấn đề?”

Sở Ngọc Yên vội vàng hạ giọng nói:

- Công tử xin đừng trách! Hắn tuy rằng là thiên tài trăm năm khó gặp. nhưng trên phương diện nào đó khác hẳn với thường nhân. đầu óc dường như thực sự có chút vấn đề

”Thì ra đúng thật là một kẻ điên”

Dương Phàm càng thêm hết chỗ nói rồi. đơn giản coi thường các loại tư thái khiêu khích cổ quái của đối phương, trong ánh mắt nhìn người này, không khỏi nhiều thêm vài phần thương hại.

Nhưng mà, đúng lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh. gã thiếu niên xấu xí đột nhiên nổi giận. mãnh liệt xông tới Dương Phàm.

106. Chương 106: Quỷ Thi Sơn.

Dương Phàm ở trong khoảnh khắc trước khi đối phương ra tay, trong lòng liền sinh ra một cảm giác nguy cơ thần bí. khi Hồ Phi chân chính ra tay, cảm giác nguy cơ này liền giống như bóng ma của tử vong, kèm theo áp lực cực lớn bao trùm trước người hắn.

Tuy nhiên. Hồ Phi muốn đánh về phía Dương Phàm. còn phải trải qua một khoảng cách không ngắn. ở khoảng giữa còn có đám người Sở Thu Nhiên.

- Dừng tay!

Sở Ngọc Yên quát một tiếng, ngọc thủ duỗi ra. trước mắt xuất hiện một cái ô che. cách cách mấy tiếng mở ra, hình thành một bức tường hào quang hình vòng cung che chắn ở trước mặt mình và Dương Phàm.

- Hồ Phi! Chẳng lẽ ngươi muốn kháng mệnh?

Trên mặt Sở Thu Nhiên lộ ra vẻ nghiêm khắc. thân hình chợt lóe. ở nửa đường ngăn cản công kích của Hồ Phi.

"Âm!"

Quyền chưởng hai người chạm nhau. trên bàn tay Sở Thu Nhiên bùng lên vàng sáng xanh. cùng ánh sáng lôi điện trên nắm tay Hồ Phi chạm nhau cùng một chỗ. phát ra một tiếng nổ vang như sấm rền. khiến cho màng tai người ta chấn động, khí huyết quay cuồng.

"Kịch! Kịch! Kịch!"

Hai người đồng thời thối lui ra sau ba bước. sắc mặt Sở Thu Nhiên sa sầm xuống, môi phát run; Hồ Phi thì mặt đầy vẻ ngạc nhiên, trên nắm tay còn sót lại một tia lôi điện.

Chỗ hai người vừa chạm nhau. mặt đất nứt toát cháy sém. bụi đất bay lên thổi quét ra bốn phía. trong không khí tràn ngập một mùi vị khác thường.

- Sở Thu Nhiên! Ngươi vì sao phải ngăn cản ta?

Hồ Phi then quá thành giận. nghe rằng trọn mắt nói với Sở Thu Nhiên, bộ dáng dường như cảm thấy rất khó hiểu.

- Dương được sư là khách quý của Vũ Vụ Sơn Trang, cùng theo chúng ta đi tham gia thí luyện, ngươi vì sao vô duyên vô cớ động thủ với hắn!

Sở Thu Nhiên nổi giận nói ngón tay phát run hung hăng chỉ vào hắn

- Hắn hắn là được Dương sư mời đến? Ngươi cho là ta là kẻ ngu ngốc

Hồ Phi lắc lắc đầu. còn hung dữ trừng mắt nhìn Dương Phàm một cái.

- Ngươi tin cũng thế. không tin cũng thế. tóm lại ngươi phải nhớ kỹ một câu. hắn là khách quý của Vũ Vụ Sơn Trang. Chẳng những không thể thương tổn hắn. đợi lát nữa khi tới Quỷ Thi Sơn. ngươi còn phải dùng hết toàn lực giữ an toàn cho hắn.

Sở Thu Nhiên cười lạnh nói.

- Hừ! Muốn muốn tabảo hộ hắn? Đó là không có khả năng!

Hồ Phi đặt móng ngồi xuống đất. sau đó nhắm mắt dưỡng thần. không thêm nói gì nữa.

Dương Phàm đứng ở bên kia. không khỏi xấu hổ. không ngờ Vũ Vụ Sơn Trang có một quái thai như vậy, không biết là phúc hay là họa.

- Được sư bị kinh hãi rồi! Hồ Phi này chỉ là như vậy

Sở Thu Nhiên hơi áy náy nói.

Dương Phàm mỉm cười:

- Ta cũng không có bị thương tổn gì còn phải cảm tạ Sở công tử ra tay chiếu cố.

Sở Ngọc Yên thu hồi cái ô dù trong tay, hạ giọng nói với Dương Phàm:

- Hồ Phi người này thiên phú dị bẩm. dường như có cảm quan đặc thù gì đó. một khi có bất cứ người nào có ý niệm sinh ra địch ý trong đầu hoặc là sinh ra gì khác có ý làm nhục với hắn. đều có thể bị hắn cảm nhận được. Trước đây một thời gian. có vài tên con cháu trong sơn trang, đã bị hắn đánh cho tàn phế

”Quả nhiên là quái thai”

Dương Phàm chuyển ánh mắt đi nơi khác. trong lòng lại rung mình một cái. nếu mình ở chung một chỗ với người này, chính mình đã có thể bị nguy hiểm rồi

Hắn lập tức hạ quyết tâm. kế tiếp thí luyện trong Quỷ Thị Sơn. nhất định phải giữ khoảng cách với người này, tốt nhất là có thể luôn ở gần bên Sở Ngọc Yên và Sở Thu Nhiên.

Đúng lúc này, bên ngoài lại khiêng vào hai cỗ kiệu. có một người hầu Luyện Khí Kỳ hô lớn:

- Trịnh được sư và Lâm được sư tới.

Cỗ kiệu dừng lại. bên trong kiệu phía trước bước xuống một lão già và một thiếu nữ xinh đẹp đến mức rung động lòng người.

Dương Phàm lập tức nhận ra lão già kia. không phải Trịnh được sư còn là ai nữa?

Trịnh được sư vẫn giống như hôm trước, lưng đeo một cái giỏ thuốc, ánh mắt ôn hòa. thiếu nữ bên cạnh lão xinh đẹp phi thường, mắt sáng răng trắng, ánh mắt lấp lánh như sao. duyên dáng yêu kiều. mặc xiêm y màu đỏ nhạt. lộ ra nửa cặp chân ngọc trắng nõn như tuyết Nàng đang tò mò quan sát những người ở đây.

Nhớ lại thiếu nữ này hẳn chính là cháu gái mà Trịnh được sư đã đề cập tới đây rồi

Bên trong cỗ kiệu phía sau bước xuống một lão già khô gầy như cây củi. sắc mặt lộ vẻ tái nhợt. Dương Phàm thầm nghĩ. người này hẳn là Lâm được sư mà Trịnh được sư nhiều lần đề cập với mình.

Thấy hai vị được sư bước xuống. Sở Thu Nhiên lộ vẻ tươi cười bước lên tiếp đón đầy khách sáo. ngôn ngữ thập phần tôn trọng, rõ ràng coi trọng hơn rất nhiều so với được sư trẻ tuổi Dương Phàm.

Sở Ngọc Yên đứng ở bên cạnh Dương Phàm. thấy cảnh tượng này trong đôi mắt sáng của nàng lộ ra một chút vồn vã. Dù sao Dương Phàm là do nàng cố ý yêu cầu và Trịnh được sư cực lực đề cử tới.

- Ha ha! Dương được sư ngài cũng đến đây rồi! Để ta giới thiệu một chút. vị này chính là Lâm được sư của Vũ Vụ Sơn Trang.

Trịnh được sư đi tới giới thiệu với Dương Phàm.

- Lâm được sư! Nghe đại danh đã lâu. hành trình thí luyện Quỷ Thị Sơn lần này. còn thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.

Dương Phàm ôm quyền thi lễ. khiêm tốn nói. Tuy rằng về y thuật đương nhiên hắn không thể kém so với các lão già này, nhưng danh tiếng và kinh nghiệm của đối phương hơn xa mình. nên điều khiêm tốn cơ bản vẫn là không thể thiếu.

- Dương được sư quá khiêm tốn rồi! Từ trong bản lãnh trừ tận gốc cỏ độc cùng vài giải quyết Mê Hồn Thuật ở Vụ Liễu trấn. đã có thể thấy phương diện y thuật của ngài có chỗ độc đáo.

Lâm được sư không mặn không nhạt nói khi lão nói chuyện mặt không chút thay đổi. thập phần khô khan.

Lão đánh giá nhưng thật ra đúng trọng tâm.

Chỉ có điều Dương Phàm vẫn như cũ. trong giọng điệu của Lâm được sư vẫn cảm nhận được một chút không cho là đúng. Dù sao không tận mắt nhìn thấy, Thêm nữa thấy Dương Phàm tuổi trẻ như thế. bởi vì ở đạo y thuật này lai lịch và kinh nghiệm đều rất trọng yếu, cho nên lão cùng với đám người Sở Thu Nhiên có hơi xem thường Dương Phàm. cũng là chuyện bình thường.

- Tiểu Mạn! Vị này chính là Dương được sư mà ta đề cập với con. Mau tới đây chào đi.

Trịnh được sư lại gọi thiếu nữ phía sau đi tới.

- Tiểu nữ Trịnh Tiểu Mạn. ra mắt Dương được sư.

Thiếu nữ tiến lên thi lễ. động tác tao nhã tự nhiên, cúi đầu nhỏ giọng nói còn len lén liếc nhìn Dương Phàm một cái. trong mắt lộ ra một chút mơ hồ và nghi ngờ.

Trịnh được sư cười nói với Dương Phàm:

- Nàng chính là cháu gái Tiểu Mạn của ta! Hy vọng ngày sau Dương được sư có thể Tài bồi cho nàng nhiều hơn.

Dương Phàm giơ tay đỡ Trịnh Tiểu Mạn đứng dậy, nhìn vào mắt nàng. khẽ gật đầu:

- Dương mô đã nhận lời. tự nhiên sẽ không phụ lòng kỳ thác của Trịnh được sư.

Cảnh tượng này khiến cho đám người Sở Ngọc Yên đều lộ vẻ mặt kinh ngạc. xem ý của Trịnh được sư. dường như muốn cho cháu gái quý giá của mình làm đệ tử của Dương Phàm.

Ánh mắt Sở Thu Nhiên lóe ra không ngừng, dừng trên mặt Dương Phàm. lần đầu tiên nhiều thêm vài phần coi trọng.

Từ trong thái độ của Trịnh được sư. rốt cục hẳn khẳng định một điều. được sư trẻ tuổi trước mắt này, hơn phân nửa có bản lĩnh gì đó khiến người ta khâm phục.

Thiếu niên cực kỳ xấu xí Hồ Phi ngồi dưới đất nhắm mắt dưỡng thần. trong ánh mắt trong khoảnh khắc mở mí ra. cũng lộ ra vài phần kinh ngạc.

- Tốt lắm. hai mươi bốn vị con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang, cùng với bốn vị được sư. đều đã đến đông đủ. Kế tiếp. chúng ta lập tức xuất phát đi QUỶ THI SƠN. Ai nhất gan sợ chết hiện tại nói ra. bản công tử có thể phê chuẩn người đó lập tức rút lui. để tránh cản bước mọi người.

Sở Thu Nhiên đưa mắt một vòng kiểm tra con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang ở đây. nói về mặt lạnh lùng. lời nói và việc làm của hắn có một khí chất của kẻ bề trên.

Hiện trường yên lặng thật lâu sau, cũng không có người nào lựa chọn rời khỏi.

- Tốt! Nếu không có người nào bỏ cuộc. tới QUỶ THI SƠN. nếu gặp phải nguy hiểm kẻ nào dám can đảm lâm trận bỏ chạygiết không tha!

Giết không tha!

Sở Thu Nhiên nói tới ba chữ cuối cùng. lộ ra một cổ sát ý lạnh thấu xương, làm cho tâm thần mọi người rung mình một cái.

Không có nghi thức cùng nói chuyện rườm rà, thậm chí không có nhìn đến con cháu đời thứ hai của Vũ Vụ Sơn Trang. Đám tân tú trong con cháu đời thứ ba này, liền xuất phát như sấm rền gió cuốn.

Dương Phàm hơi có vẻ kinh ngạc. hiệu suất làm việc của Vũ Vụ Sơn Trang này thật đúng là cao.

Đoàn người đều là người tu tiên, khí lực dồi dào. đầu tiên là cưỡi ngựa chạy một thời gian. tiếp theo đi bộ băng rừng lội suối từ sáng sớm đi suốt tới buổi tối. không ngừng nghỉ chút nào.

Rốt cục. đến khi bóng đêm buông xuống, sao lấp lánh đầy trời. phía trước xuất hiện dãy núi âm u kéo dài bất tận.

”Đó chính là QUỶ THI SƠN”

Dương Phàm trong lòng vừa động. không biết vì sao càng tới gần. lực lượng Cửu u ma công ở chỗ sâu trong trong cơ thể hắn. lại càng có vẻ rục rịch rộn ràng.

Trong mơ hồ. còn truyền đến một tia mờ nhạt dường như đang kêu gọi hắn. nhưng không biết cụ thể đến từ nơi nào.

107. Chương 107: Quỷ Thi Sơn Kinh Hồn!

Một giọng nói cà lăm truyền đến. đúng là thiêu niên xấu xí Hồ Phi kia. Đôi mắt nhỏ như con nòng nọc của hắn đầy vẻ tò mò nhìn chăm chú dãy núi âm u quỷ dị phía trước.

Mọi người sớm đã quen với tính tình cổ quái của hắn. chẳng ai thêm quan tâm.

Dương Phàm phục hồi tinh thần lại. mắt chăm chú nhìn dãy núi u ám kia. cảm giác kỳ quái trong lòng đó quanh quẩn một chỗ không chừng, không biết là họa hay là phúc.

- Quỷ Thi Sơn bản công tử từng đi tới hai lần. hơn nữa đều là ban đêm. nơi này đích xác có Quỷ Hồn và Cương Thi thường lui tới

Sở Thu Nhiên thản nhiên nói lại cao giọng hướng mọi người cảnh báo nói:

- Mọi người cẩn thận một chút. chờ chúng ta tiến vào trong núi rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Đám tử đệ Vũ Vụ Sơn Trang đời thứ ba nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng đều cẩn thận. khí thế trên người càng sắc bén mãnh liệt hơn lên. đủ để cho quỷ thần chùn bước.

Không bao lâu sau. một hàng hai mươi mấy người, đi vào khu vực âm khí rất nặng này.

Mới vừa đi vào trong dãy núi. độ âm chung quanh đột nhiên giảm bớt xuống vài phần. một luồng khí âm khí lạnh lẽo ập tới, khác hẳn với môi trường ở bên ngoài điều này làm cho không ít tu sĩ trong lòng rét lạnh.

- Ôi! Đây là lần thứ ba ta tới Quỷ Thi Sơn. sao có cảm giác âm khí nơi này dày đặc hơn mấy phần so với hai lần trước.

Sở Thu Nhiên "ồ" một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Sợ cái gì? Nếu lộ quỷ đám đến. tata sẽ cho hắn hồn hồn phi phách tán!

Hồ Phi ngược lại vẻ mặt hưng phấn. giơ hai Tay trước ngực ngưng tụ một đoàn lôi điện. lóng lánh tử quang phát ra tiếng vang "hùm bùm" như tiếng sấm. khiến lòng người run sợ.

Đúng vậy, thần thông lôi điện có thể khắc chế Quỷ vật Quỷ hồn. quỷ vật bình thường thậm chí nghe được tiếng sấm. đều bị dọa đến run rẩy, càng đừng nói bị thần thông lôi điện đánh trúng.

Dương Phàm mặt lộ vẻ dị sắc. thầm nghĩ: "Người này không ngờ nắm giữ thần thông lôi điện. có thể thi triển pháp thuật lôi hệ như cá gặp nước. lực công kích cực kỳ kinh khủng, tu sĩ cùng giai đấu với hắn. chỉ sợ phải chịu thiệt."

Lại đi lên phía trước một lát. cảm giác trong núi có một tầng quỷ vụ bao phủ. khiến tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều, mà âm khí càng ngày càng dày đặc.

Tu sĩ Luyện Khí trung kỳ ở nơi này, tầm nhìn chỉ có thể thấy vật thể trong vòng mười trượng, nếu xa hơn nữa thì chỉ thấy mơ hồ. Ánh sáng sao trên bầu trời, hơn phân nửa bị quỷ vụ ngăn cách. cho nên trong núi càng thêm âm u, không khỏi khiến người ta pháp phòng lo sợ.

"UUU"

Xa xa trong rừng sâu núi thẳm. mơ hồ truyền đến tiếng khóc của nữ tử, tiếng khóc sâu thẳm u oán. chỉ làm cho người ta sởn tóc gáy.

- A!

Nghe tiếng khóc này, một người trong đám đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Mọi người liếc nhìn. người phát ra tiếng kêu sợ hãi nọ là một tráng hán trung niên. sắc mặt lộ ra trắng bệch. dáng vẻ kinh hồn chưa ổn định lại. Dương Phàm phát hiện tráng hán trung niên này mình quen biết. chính là người bệnh lần trước trúng "Mê Hồn Thuật" được mình chữa khỏi.

- Hồ Nhân! Người vì sao kêu thét sợ hãi?

Sở Ngọc Yên hỏi hắn ở ngay bên cạnh Dương Phàm

- Tiểu thư. nữ quỷ này giống như chính là lần trước ta gặp phải!

Hồ Nhân lòng còn sợ hãi nói.

Mọi người vừa nghe. tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này, tiếng khóc của nữ tử kia càng phát ra rõ ràng. trong vô hình có một luồng âm phong đánh úp lại bên này, làm cho người ta phát lạnh cả người.

"Vù!"

Một bóng trắng ở đầu đó ngoài mười trượng lóe lên. hình như là một nữ nhân mặc áo trắng.

"Nữ quỷ?"

Dương Phàm mặt lộ vẻ dị sắc. lại thập phần hiếu kỳ. vì thế phát ra thần thức đi tra xét tình huống bên đó.

"UUU"

Tiếng khóc bi thương càng phát ra thê thảm. từng đợt từng đợt âm phong nhộn nhạo khắp bốn phía.

Thấy cảnh nàv. Sở Thu Nhiên lại cười lạnh một tiếng:

- Thì ra là một con quỷ vật. đám người tu tiên chúng ta. có gì phải sợ?

Trên Thực tế, trong lòng mọi người ở đây cũng coi như cơ bản bình Tĩnh. một con nữ quỷ đích xác bọn họ không để vào mắt.

Dương Phàm thả ra thần thức. xem rõ tình huống bốn phía ở trong mắt. ở ngoài mắt vẫn không lộ chút gì.

Trong ý nghĩ của hắn. tốt nhất trong đám người tu tiên có người bị trọng thương, thì đối với tăng lên tu vi của mình mới có lợi thật lớn.

- Người người tìm tìm chết!

Hồ Phi đột nhiên tỏ ra không kiên nhẫn. thân hình chợt lóe. thoát ra phóng về phía trước, sau đó tiếp tục từ từ bay vọt qua khoảng cách mấy trượng, trong lòng bàn tay bắn ra một đoàn điện quang, công kích vào trong sương mù.

"Vèo vèo!"

Điện quang màu tím lóe lên trong hư không, xua tan màn quỷ vụ bốn phía. đánh Trúng một tảng đá. phát ra một tiếng nổ "ầm".

"Rắc rắc!"

Tảng đá nứt vỡ tan tành. kèm theo một tiếng thét thê lương chói tai.

"Vù!"

Bóng trắng chợt lóe. một nữ nhân sắc mặt trắng bệch. mặc áo dài màu trắng xẹt qua trong trời đêm. nàng hung hăng nhìn chăm chăm Hồ Phi nhưng cũng lộ ra sợ hãi thật sâu.

"Xoẹt!"

Thân ảnh nữ nhân áo trắng chợt lóe lướt qua. dung nhập trong bóng đêm. dường như bị thương không nhẹ.

Hồ Phi vừa định truy kích. lại bị Sở Thu Nhiên cản lại:

- Giặc cùng đường chó đui!

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm ngâm. trận giao chiến vừa rồi nhanh như một tia chớp nhưng cũng không tránh khỏi cảm quan của hắn. Nữ quỷ kia vốn ẩn nấp ở trong bóng đêm. lúc ẩn lúc hiện. hơn nữa di chuyển rất nhanh, nhưng không biết Hồ Phi này dựa vào phương pháp gì. xác định được vị trí đại khái nữ quỷ, do đó phát ra một kích lôi đình.

Thế nhưng nữ quỷ di chuyển rất nhanh, một kích của Hồ Phi bị tảng đá kia ngăn cản. uy lực bị tiêu tán hơn phân nửa. gần như chỉ vài tia dư ba. liền làm cho nữ quỷ bị thương.

Sau khi đánh lui nữ quỷ lúc này lòng tin của mọi người tăng lên nhiều, tiếp tục tiến vào sâu trong màn quỷ vụ.

Sở Thu Nhiên lấy ra từ trong túi trữ vật một tấm bản đồ cũ nát. ánh mắt thỉnh thoảng nhìn quét bốn phía. quan sát môi trường và địa thế chung quanh, dẫn dắt mọi người cùng đi sâu vào trong.

- Dương được sư! Ngài trước kia có từng đi tới Quỷ Thị Sơn chưa? Sao lão phu thấy ngài có vẻ vẫn rất bình Tĩnh

Trịnh được sư cười tủm tỉm hỏi, cháu gái Trịnh Tiều Mạn đứng ở bên cạnh. tò mò nhìn Dương Phàm. trong đôi mắt đẹp lộ ra vài phần hiếu kỳ và mơ hồ.

Dương Phàm cười nói:

- Quỷ Thị Sơn này Dương mò vẫn là tới lần đầu tiên, tuy nhiên đối với Quỷ Hồn. ta cũng không sợ hãi lắm. Vừa rồi con nữ quỷ kia. khi còn sống dường như là một người tu tiên, nắm giữ một ít thần thông, thân pháp quỷ dị. Tuy nhiên, nàng chỉ là một con âm quỷ còn không đủ để gây sợ hãi. Nếu như giao đấu chính diện cùng tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, chỉ sợ chỉ trong nháy mắt là bị đánh gục.

- Dương công tử phân tích có đạo lý.

Trịnh được sư gật gật đầu. không khỏi tán thưởng.

Sở Thu Nhiên cách đó không xa nghe nói như vậy, cũng không khỏi nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác trước.

Có thể phán đoán ra cấp bậc và thân phận của nữ quỷ. có thể thấy được nhãn giới và kinh nghiệm của Dương Phàm k

hông tầm thường.

Tuy nhiên, khi hần nhớ tới Dương Phàm cũng đã từng là thiên tài Ngưng Thần Kỳ thì ngược lại hần cũng không thấy khó hiểu.

Trong đôi mắt Sở Ngọc Yên liên tục lóe lên những tia sáng kỳ dị, vẫn đi theo bên người Dương Phàm. giờ phút này thấy hần nói một câu đánh trúng trọng tâm. trong lòng nàng vô cùng vui mừng. hư vinh trong lòng cũng có chút thỏa mãn.

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Nhị ca Sở Thu Nhiên một cái. cực kỳ đặc ý, dường như có ý nói: "Thấy chưa. người ta đề cử tới đâu có tệ?"

Sở Thu Nhiên thoáng nao nao. khóe miệng lóe lên vẻ tươi cười. dùng thần thức truyền âm nói với Sở Ngọc Yên: "Người này dù sao cũng đã từng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, có tầm nhìn như thế cũng không có gì đáng kinh ngạc. Nhưng hần trẻ tuổi như thế. sửa tu y đạo mới có chút thời gian như vậy, cho dù có chút bản lĩnh. cũng không thể so được với mấy người Lâm được sư."

- Hừ!

Sở Ngọc Yên không khỏi hừ nhẹ một tiếng, dường như có chút tức giận. nhưng không tiện phản kích. Nàng chỉ hy vọng Dương Phàm có thể biểu hiện nổi bật trong hành trình kế tiếp mà thôi.

Lại đi về phía trước một đoạn đường, bốn phía âm u gió lạnh tăng lớn. trong quỷ vụ mơ hồ có thể thấy được từng cái gương mặt dữ tợn. đồng thời kèm theo tiếng gào hú bén nhọn. thê lương, trầm thấp. sợ hãi đủ loại âm thanh.

- Không tốt! Dường như chúng ta gặp rất nhiều quỷ vật trong đó dường như còn có lệ quỷ cấp bậc rất cao. Lên tiếng nói lại là Lâm được sư vẫn trầm mặc ít lời. mặt không chút đổi sắc.

108. Chương 108: Lệ Quỷ Ra Oai.

- Mọi người trấn tĩnh! Chỉ là một đám quỷ vật không ra hồn. chỉ cần ý chí chúng ta kiên định. chúng nó căn bản là không có khả năng tạo ra bất cứ thương tổn gì với chúng ta.

Sở Thu Nhiên quát lạnh một tiếng, vồ túi trữ vật. té ra một tấm gương đồng, trong tay rót vào pháp lực, "Ông" một tiếng, một cột sáng màu xanh sáng ngời chiếu xạ ra. xuyên qua tầng tầng lớp lớp quỷ vụ tạo thành một cái lỗ hổng thật to. uy lực tiêu tán không ít.

"A!"

Trong mơ hồ trong quỷ vụ truyền đến mấy tiếng kêu thê lương thảm thiết, từng đợt từng đợt khói nhẹ bốc ra, dường như có quỷ vật bị Sở Thu Nhiên dùng Pháp Khí giết chết. Thoáng một cái như thế. quỷ vật bốn phía không còn đám trắng trợn như trước, lúc ẩn lúc hiện không chừng.

Không ít tu sĩ mở Linh Nhãn Thuật nhìn quét quỷ vụ bốn phía. dưới sự gia tăng pháp thuật, bọn họ có thể nhìn thấy một ít bóng dáng mơ hồ.

- Nhị công tử! Nếu cứ đi tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp. Chúng ta phải nghĩ cách diệt trừ đám quỷ vật này.

Nói chuyện chính là một gã thanh niên mặc ngân giáp. Dương Phàm vừa thấy, thì ra người này chính là Sở Nghĩ Vân lần trước đến y quán của mình!

Sở Thu Nhiên lại lạnh nhạt nói:

- Âm quỷ trong Quỷ Thi Sơn nhiều vô số, cho dù giết ba ngày ba đêm. cũng là làm chuyện vô ích. Chân chính có thể mang đến vết thương trí mệnh. làm hại cho chúng ta là lệ quỷ ẩn núp trong quỷ vụ. Chỉ cần giết chết lệ quỷ, thì đám âm quỷ còn lại sợ khí thể trên người tu tiên chúng ta. tự nhiên sẽ không dám tới gần.

- Nhị công tử nói có lý! Dường như rất hiểu biết về tình hình Quỷ Thi Sơn này. Truyền đến thanh âm khô khan của Lâm được sư. trong mắt lão lộ ra vài tia tò mò.

Sở Thu Nhiên mặt không đổi sắc nói:

- Nếu không biết tình hình nơi đây, gia tộc sao có thể tùy tiện để chúng ta tới nơi này thí luyện. Tuy nhiên, mục đích của chúng ta lần này là tìm kiếm Thiên Niên Mộ Huyết. Quỷ Thi Sơn ở thật lâu trước kia. là một bãi tha ma thật lớn. rất nhiều tu sĩ ngã xuống, thậm chí có tu sĩ quỷ đạo. ma đạo. Tuy nhiên gần mấy trăm năm nay, nơi này dần dần yên tĩnh trở lại. quỷ vật cấp bậc cao cũng không còn thấy tung tích.

- Chúng ta tiếp tục xuất phát! Đám âm quỷ này chỉ cần không tới gần. chúng ta cũng không cần động thủ. nếu có lệ quỷ cấp bậc cao hiện thân. chúng ta đồng loạt ra tay tiêu diệt.

Sở Thu Nhiên lại bắt đầu ra lệnh. đồng thời dùng thần thức truyền âm. bàn bạc kế hoạch cụ thể.

Kế hoạch này tự nhiên là nhằm vào lệ quỷ, tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ trở lên mới có tư cách tham gia.

Dương Phàm và mấy vị được sư. đương nhiên không tham gia kế hoạch này. nhưng hắn cũng lên nghe trộm kế hoạch này từng chi tiết

Sau đó. mọi người lại bắt đầu đi tới. gương đồng trong tay Sở Thu Nhiên hầu như có thể khắc chế quỷ vật. quỷ vụ ở chung quanh bị nó chiếu xạ vào liền hòa tan như băng tuyết, phạm vi cũng dần dần mở rộng ra.

- Khắc khắc khắc

Lệ quỷ ẩn núp trong quỷ vụ phát ra một tràng tiếng gào thét khiến người ta lạnh cả người. Nhưng lại không biết nó trốn ở nơi nào. gần như không hiện thân. chỉ sử dụng một số lớn âm quỷ ở phụ cận quấy phá.

Thời gian trôi qua từng chút một. đám tu sĩ hầu như đã sinh ra miễn dịch thật lớn đối với âm quỷ bình thường, những tiếng khóc gào la hét không còn ảnh hưởng tâm trí và rất khó tạo thành thương tổn đối với ý chí kiên định của người tu tiên.

Sở Thu Nhiên lại lấy ra bản đồ, hai mắt lóe ra linh quang tra xét môi trường địa lý bốn phía. sau một lát trên mặt hắn hiện ra vẻ vui mừng. Nhưng đúng lúc này, âm phong ở bốn phía tăng mạnh. từng đám quỷ vật nhe răng trợn mắt. dường như phát điên đánh úp về phía mọi người, tầng tầng lớp lớp quỷ vụ làm cho phạm vi hai mươi trượng rơi vào cảnh u tối đáng sợ.

- Khắc khắc khắc

Dương Phàm chỉ cảm thấy phía sau đánh úp lại một cơn gió lạnh. trong lòng sinh ra cảm giác nguy cơ cận kề.

- Tìmtìm chết!

Hồ Phi vung hai tay lên. trong lòng hai bàn tay hần lòi điện sáng tím với khí thể mãnh liệt cắt ngang qua bầu trời đêm. đánh trúng phía sau.

”Vù vù vù”

Lôi điện trong lòng bàn tay lan tràn. lập tức bao phủ một mảng lớn quỹ vật.

- A!

Từng tiếng kêu thê lương thăm thiết vang lên. quỹ vụ bị đánh phá thành một cái lỗ thủng.

Nhưng đúng lúc này, một nam nhân trong tay cầm thanh liêm đao đen nhánh, mắt lộ ra hồng quang từ trong hư không đánh tới. một luồng âm phong màu xám rít gào quét ngang tới.

- Lệ quỷ hiện thân!

Đám người Lâm được sư kinh hô một tiếng, vội vàng vận chuyển pháp lực hộ thể. thu liễm tâm thần. giữ vững linh đài. Không ít tu sĩ Luyện Khí Kỳ không kịp phản ứng. bị lệ quỷ đánh lén. âm phong dính vào người lập tức sắc mặt trắng bệch. bộ dáng như hồn vía lên mây.

- Muốn chết!

Sở Thu Nhiên quát lạnh một tiếng, mặt gương đồng trong tay bắn ra một cột sáng màu xanh. đánh về phía lệ quỷ kia.

- Khắc khắc khắc Tu sĩ nhân loại ngu ngốc!

Trông mắt nam nhân đó lộ ra màu đỏ thẫm. cả người quỷ khí lượn lờ xung quanh, cây liêm đao đen nhánh trong tay đột nhiên vung lên chém tới. một luồng âm phong hùng hậu như cơn gió lốc. đánh trúng cột sáng màu xanh kia.

”Ầm!”

Nổ vang một tiếng, sức va chạm nặng nề. nhện nhạo bầu không khí xung quanh. Công kích của Sở Thu Nhiên lập tức bị tan rã.

”Vèo!”

Thân hình lệ quỷ lại dung nhập vào trong màn quỷ vụ, biến mất không thấy, nhưng sự tồn tại của nó như bóng ma tử thần. có thể uy hiếp sinh mệnh của mọi người bất cứ lúc nào.

- ThậtThật đáng giận! ĐểĐể nó chạy mất!

Hồ Phi nhếch miệng lấp bắp nói. mặt đầy vẻ tức giận.

Lệ quỷ lợi dụng thời cơ đánh lén vô cùng xảo diệu. thừa dịp Hồ Phi tu sĩ nắm giữ thần thông lôi điện này phát ra công kích, ngay sau đó nó lợi dụng khe hở. mới đột nhiên ra tay, nhưng lại vừa đánh xong liền biến đi. vô cùng giảo hoạt.

- Khắc khắc khắc

Lệ quỷ núp trong màn quỷ vụ mơ hồ không chừng, thanh âm quỷ dị thê lương khiến người ta sởn tóc gáy.

Một lần đánh lén vừa rồi, làm cho hơn bốn năm tu sĩ bị thương, không chỉ là âm khí nhập thể như bình thường, mà còn tạo thành thương tổn nhất định về tâm thần.

Bốn năm tu sĩ này, đều là Luyện Khí trung kỳ. hậu kỳ. tất cả đều đang khoanh chân ngồi. trên trán tuôn mồ hôi lạnh ướt đầm. phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

- Được sư mau ra tay cứu người!

Sở Thu Nhiên lộ vẻ mặt ngưng trọng kêu lên. Tên Lệ quỷ đó thực giảo hoạt. đánh một kích liền biến đi. lông tóc không tổn hao gì. lại làm cho không ít con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang ăn đau khổ.

Trịnh được sư và Lâm được sư nghe vậy, lập tức tiến lên trị liệu cho người bị thương.

Dương Phàm đi tới một gã Luyện Khí hậu kỳ. ngồi xổm xuống, đưa tay đặt lên trán hắn.

Sở Ngọc Yên đứng ở trước người hắn. ánh mắt dò xét bốn phương, vẻ mặt cảnh giác. hiển nhiên là cố ý bảo hộ an toàn cho hắn.

Thấy cảnh này, Sở Thu Nhiên lộ vẻ mặt dị sắc. mà trong mắt Sở Nghĩa Vân lại hiện lên một tia ghen tị cùng âm lãnh. nhưng rất nhanh bị hắn thu lại.

- Lâm được sư! Lệ quỷ này mang tới thương tổn. có cứu trị được không?

Sở Thu Nhiên lên tiếng dò hỏi.

- Lệ quỷ công kích không giống bình thường, ẩn chứa âm khí cường đại. ngoài ra còn kèm theo công kích tinh thần. Lão phu cho hắn dùng một viên linh đan. tiếp theo dùng pháp thuật trị liệu một lát. hi vọng có chuyển biến tốt đẹp. nhưng không điều dưỡng hai ba ngày thì không có khả năng khỏi hẳn.

Lâm được sư nói với vẻ mặt cứng ngắt. nhưng trên tay lão không ngừng rót một vầng sáng màu xanh nhạt vào trong cơ thể người bệnh kia. ở một bên. Dương Phàm nhẹ thở một hơi. thu hồi bàn tay đặt trên trán tu sĩ kia. đứng lên.

- Dương được sư! Sao ngài không chữa trị cho hắn?

Sở Ngọc Yên lộ vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Cách đó không xa Sở Nghĩa Vân thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy mừng thầm. mặt không đổi sắc nói:

- Dương được sư dù sao cũng còn trẻ. trị không hết tổn thương do lệ quỷ tạo thành, tiểu thư cũng không nên miễn cưỡng hắn.

Sở Thu Nhiên cùng Lâm được sư ghé mắt nhìn. sắc mặt lạnh nhạt. không nói gì thêm.

Chỉ có Trịnh được sư lại lộ vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng lẽ Dương Phàm thật sự bó tay không có biện pháp?"

TUỶ nhiên, động tác của Dương Phàm bước đi tiếp, lại làm cho người ta vô cùng kỳ quái.

Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh. đi tới trước mặt người bị thương kế tiếp. giống nhau ngồi xổm xuống phía trước người bị thương, đặt tay lên trên trán đối phương.

Có gì đó không đúng

Sở Thu Nhiên đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn lại người bị thương trước đó được Dương Phàm xem qua.

- Phù!

Người bị thương đó phun ra một ngụm trọc khí. toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. sắc mặt đã khôi phục lại mấy phần hồng nhuận, sau đó chậm rãi đứng dậy.

- Người cảm thấy thế nào?

Sở Ngọc Yên lộ vẻ mặt sợ hãi xen lẫn vui mừng. vội vàng hỏi. Gã tu sĩ Luyện Khí Hậu Kỳ với vẻ mặt mê man. nói:

- Ta mới vừa bị lệ quỷ tập kíchThân thể thực không thoải mái. cả người như nhũn ra, ý thức lại mê loạn

- Vậy vậy ngươi hiện tại thế nào?

Hồ Phi đảo quanh đôi mắt nóng nực. tò mò hỏi.

- Hiện tại? Giống như không có gì khác thường, tinh thần dường như còn tốt hơn một ít!

Gã tu sĩ Luyện Khí KỲ nói xong nghi hoặc hỏi:

- Là ai đã cứu ta?

Nghe được lời ấy, mấy người Sở Thu Nhiên đều chấn động. ánh mắt mọi người, không tự chủ được dừng ở trên người nam nhân sắc vẫn bình tĩnh kia.

Chính vào lúc này, Dương Phàm từ trước mặt người bị thương đứng dậy, sau đó đi tới chỗ người bị thương cuối cùng.

Giờ phút này, trong lòng hắn cũng cực kỳ hưng phấn. thì ra vừa mới chữa thương cho hai gã tu sĩ xong, tu vi của hắn rõ ràng có tiến. cách Luyện Khí đại viên mãn chỉ có nửa bước.

Mấy tu sĩ bị lệ quỷ gây thương tích. thân thể bị thương do âm phong gây ra, khó giải quyết nhất chính là tinh thần bị hao tổn.

Tuy nhiên, khiến Dương Phàm cảm thấy kỳ quái chính là. đám sương sinh mệnh trong cơ thể mình mới vừa đưa vào trong cơ thể người bị thương, tức thì âm hàn khí ẩn núp ở trong cơ thể người bệnh liền lập tức tiêu tan biến mất.

về phần bị thương trên phương diện tâm thần. có xu hướng hỗn loạn nào đó, Dương Phàm chỉ đơn giản sử dụng một cái Hồi Thần Thuật, liền trị được ngay. thậm chí còn giúp cho tinh thần người bị thương tốt hơn lên vài phần.

Cho nên nói. Dương Phàm chẳng những trị hết bệnh cho người bị thương, mà còn giúp họ khôi phục lại thực lực lúc đỉnh cao.

Quả nhiên, người tu sĩ thứ hai được Dương Phàm cứu trị. rất nhanh đứng dậy hoàn toàn khôi phục. tinh thần no đủ.

Điều này quả thực giống như kỳ tích!

Trong mắt Lâm được sư hiện lên một tia dị sắc. ánh mắt lướt qua trên người Dương Phàm.

”Vù vù!”

Đột nhiên màn quỷ vụ lại lần nữa cuốn tới, vô số âm quỷ cùng hồn phách ập tới các tu sĩ. đủ loại tiếng kêu khóc không dứt bên tai. làm cho trong lòng người ta nảy sinh Ý sợ hãi. thần trí hỗn loạn.

- Khạc khạc khạc

Một cây liềm đao đen nhánh hóa thành một hư ảnh thật lớn chém về phía Hồ Phi và Sở Thu Nhiên.

”Bùng! Bùng!”

Hồ Phi và Sở Thu Nhiên giao kích với cây liềm đao màu đen kia cùng một chỗ. phát ra tiếng sấm chớp ầm ầm.

”Vù!”

Ngay lúc này, một nam nhân sắc mặt trắng bệch. hai tròng mắt đỏ sẫm từ trong màn quỷ vụ trôi lên. rồi đột nhiên vươn một bàn tay giống như khúc xương khô chụp vào sau lưng Dương Phàm.

- Không xong!

Sở Thu Nhiên biến sắc. Sở Ngọc Yên cũng kinh hô một tiếng.

Không ngờ lệ quỷ kia giao hoạt và âm độc như thế. hiển nhiên nhìn ra bản lãnh trị liệu của Dương Phàm. nên đánh lén sau lưng hắn.

”Phịch!”

Bàn tay xương âm u kia lập tức đâm trúng lưng Dương Phàm.

109. Chương 109: Bản Lãnh Của Dương Phàm

Đám người Sở Thu Nhiên. Trịnh được sư cũng biến sắc mặt. chỉ có thể trở mắt nhìn lệ quỷ từ sau lưng đánh về phía Dương Phàm. Cùng so sánh. trên mặt hai người Sở Nghĩa Vân và Lâm được sư. ngược lại có

vài phần vui sướng khi người gặp họa.

”Phịch!”

Bàn tay xương trắng hếu kia bay qua không gian ngắn ngủn mấy trượng, lập tức đâm trúng vào lưng Dương Phàm. Không ít tu sĩ tại đây đều lộ ra vẻ mặt không đành lòng. với tu vi của Dương Phàm bị lệ quỷ tập kích. chỉ sợ không có may mắn thoát khỏi cái chết.

Nhưng mà. ngay lúc bàn tay quỷ kia chạm đến sau lưng Dương Phàm. trong khoảnh khắc đó nẩy sinh dị biến!

Tròng mắt lệ quỷ lộ ra hồng quang, cả thân mình quỷ cứng ngắc như bị sét đánh. Thần sắc lệ quỷ đại biến.

Không xong!

Ngay tại khoảnh khắc đó. một đám lôi điện màu tím. như đoàn rắn chi chít dày đặc. từ trong thân thể Dương Phàm bắn ra, quấn quanh thân mình lệ quỷ.

”Xèo xèo!”

Lôi điện phá hủy y phục bên ngoài của Dương Phàm. lộ ra phần lưng màu xanh nhạt bên trong đặc biệt dán đầy phù triện màu tím sáng rực.

Dán trên lưng Dương Phàm không ngờ lại là phù triện lôi điện dày đặc. chồng chất cùng một chỗ. chỉ trông thấy đã khiếp sợ.

Mọi người không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

”Xèo xèo xèo!”

Năm sáu cái phù triện nhất cấp kết hợp thành một thể. đột nhiên phóng xuất ra điện xà dày đặc đáng sợ. lập tức lan tràn đến trên thân mình lệ quỷ. khiến thân mình quỷ đứng sững tại chỗ.

Lệ quỷ thoáng cứng ngắc một chốc. trong mắt lộ ra lửa giận. trong miệng phát ra một tràng tiếng gào thét khiến lòng người run sợ. Sau đó bàn tay quỷ vỗ một cái tạo ra một luồng khói đen tiếp xúc cùng lôi điện. đánh tan lôi điện dày đặc kia.

”Thành thịnh!”

Dương Phàm mượn lực. thân thể bị đánh bay ra ngoài, tức thì cảm giác một luồng khí âm lạnh xâm nhập vào trong cơ thể. Tuy nhiên, đám sương sinh mệnh trong cơ thể không ngừng sinh sôi nảy nở. khắp nơi trong thân thể cùng sinh ra vô số dòng chảy tươi mát. Lập tức vây quanh luồng khí âm lạnh này. chỉ trong nháy mắt diệt sạch nó. Trong mơ hồ. Dương Phàm có một loại ảo giác. dường như Tiên Hồng bí quyết mình tu luyện có thể khắc chế lệ quỷ vật này.

Mà lúc này, Sở Thu Nhiên cùng Hồ Phi đã phát động công kích.

”Vèo!”

Trong gương đồng của Sở Thu Nhiên bắn ra một cột sáng xanh sáng rực. chiếu vào lệ quỷ. đẩy lên từng đợt khói đen. mắt thấy đã lan tràn khắp trên thân quỷ của nó.

Hai tròng mắt lệ quỷ sáng rực màu đỏ, trên thân quỷ lại ngưng kết nổi lên một vầng sáng màu đen. khí thể tăng nhanh, trong miệng nó phun ra nuốt vào âm phong, miễn cưỡng ngăn chặn cột sáng màu xanh kia ở bên ngoài.

Nó vừa vùng vẫy định chạy trốn. bên kia Hồ Phi hét lớn một tiếng, hai tay đập lại. một quãng lôi điện tụ tập trước người hắn. một uy áp đáng sợ tức thì đè ép lên toàn trường.

”Vù!”

Lưới lôi điện mang theo một khí thể kinh người bao trùm thân mình lệ quỷ đang không ngừng giãy dụa.

”Vèo vèo vèo!”

Trong phút chốc. mãng lớn lôi điện quấn quanh thân mình lệ quỷ, khiến thân quỷ đứng sững không thể động đậy, khói đen bốc lên. thân quỷ dần dần tan rã. dùng mắt thường có thể thấy được.

Hồ Phi là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, lại nắm giữ thần thông lôi điện. uy lực của nó so với phù triệu lôi điện nhất cấp không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần. Cùng với trợ giúp của Pháp Khí Sở Thu Nhiên, lập tức chế trụ được con lệ quỷ này.

Tiếp tục như thế không bao lâu, nhất định lệ quỷ sẽ chết dưới uy lực của lôi điện.

- A!

Bộ mặt lệ quỷ càng thêm dữ tợn. hai tròng mắt tản phát ra tia sáng đỏ rực khiến tâm thần người ta sợ hãi. vầng sáng đen mờ ảo quanh thân quỷ không còn ổn định. tay chân quơ quào. tiếng rít gào chói tai làm cho người ta kinh tâm động phách.

- Ra tay!

”Vèo vèo! Vù vù!”

Ngay sau đó. từng Pháp khí hoặc là Pháp thuật mang màu sắc khác nhau. ầm ầm đánh vào thân mình lệ quỷ. hình thành một uy lực thật lớn. trong khoảnh khắc đánh cho nó tiêu tan thành mây khói.

Hóa ra các tu sĩ Vũ Vụ Sơn Trang còn lại thừa cơ hội này đồng loạt ra tay. Pháp thuật công kích và Pháp Bảo công kích một mãng lớn. lập tức giết chết ngay con lệ quỷ.

- Hừ! Con lệ quỷ nho nhỏ đi tìm chết!

Hồ Phi phúi phúi tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn quỷ vật nhộn nhạo ở bốn phía. trong tay lôi quang lóe sáng bắn ra bốn hướng tám phương, chung quanh lập tức truyền đến từng đợt tiếng kêu thê lương thảm thiết. Khói đen bốc lên. xem ra lại có mấy con quỷ vật xui xẻo bị Hồ Phi đánh chết.

Thoáng chốc. đám âm quỷ nhộn nhạo quanh quần bốn phía đều lộ vẻ mặt sợ hãi bỏ chạy trốn, màn quỷ vụ dày đặc chung quanh cũng bị tan rã hơn phân nửa.

Lúc này, trên bầu trời thêm nhiều ánh sao lấp lánh. xuyên qua khoảng trống của màn quỷ vụ trên Quỷ Thị Sơn. chiếu thẳng xuống dưới. Cuối cùng mọi người có cảm giác dường như áp lực bóng tối bị xua tan đi phần nào.

”Phù!”

Mọi người thở dài một hơi nhẹ nhõm. lập tức sĩ khí tăng cao. ai nấy đều hoa chân múa tay đầy khí thế.

- Dương được sư! Ngài không sao chứ

Sở Ngọc Yên đỡ Dương Phàm đứng lên. vẻ mặt lo lắng hỏi.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại hướng Dương Phàm bên kia.

Có thể nói. vừa rồi nếu không nhờ có Dương Phàm. nếu muốn chém giết con âm quỷ đó. tuyệt đối là khó khăn vạn phần.

Giờ phút này, trường bào bên ngoài của Dương Phàm rách nát. trên lưng kia phù triệu nhất cấp với tính chất đặc biệt màu xanh nhạt vẫn còn dày đặc. đều là phù triệu lôi điện màu tím.

Ở trong các loại phù triệu nhất cấp. chứa đựng thần thông lôi điện đều là giá cả khá cao. Các phù triệu nhất cấp bình thường khác. một linh thạch có lẽ có thể mua được một tấm. Nhưng phù triệu lôi điện giá cả tối thiểu phải cao hơn gấp đôi.

Uy lực của phù triệu nhất cấp đại khái tương đương với tu sĩ Luyện Khí Kỳ sức lực phát ra một lần phép thuật công kích. Uy lực cụ thể có nhiều mức độ dao động do nguyên nhân tài liệu phù triệu, tiên pháp. trình độ của Phù triệu sư các thứ.

Nếu chỉ dùng một tấm khăng định uy lực có hạn. nhưng như kiểu Dương Phàm một lần sử dụng năm sáu tấm phù triệu lôi điện liên tiếp. đột nhiên bùng nổ cùng một chỗ thì lực công kích cường đại. Uy lực này thật không thể xem thường. Trước khi đi Quỷ Thị Sơn Dương Phàm đặc biệt chuẩn bị thứ này để đối phó

với quỷ vật Ngay cả lệ quỷ kia thực lực có thể so với Ngưng Thần KỖ cũng phải chịu thiệt, cuối cùng vì vậy mà rơi vào kết cục tan thành mây khói.

- Ta không sao! May mà trước khi đi Quỷ Thị Sơn. ta đã có chuẩn bị.

Dương Phàm bình thần cười. bắt đầu sửa sang lại số phù triệu còn trên lưng. nhằm ứng phó với đám quỷ vật tập kích tiếp theo.

- Hi hi! Ai mà biết ngài có thể nghĩ ra ý đồ như vậy! Vừa rồi thật khiến ta một phen sợ hãi.

Sở Ngọc Yên mỉm cười nói. Trước đó thật đúng là toát mồ hôi vì lo lắng thay cho Dương Phàm. Thế nhưng không nghĩ tới đối phương chẳng những có thể bình yên vô sự. ngược lại còn mang đến cơ hội cho mọi người tiêu diệt lệ quỷ.

Mọi người cùng đều vô cùng kinh sợ. Khi ánh mắt bọn họ rơi xuống trên cái lưng dày đặc phù triệu kia. tận đáy lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thử nghĩ. nếu một người trong bọn họ từ sau lưng ám toán Dương Phàm. thì sẽ gặp phải hậu quả như thế nào.

Năm sáu tấm phù triệu lôi điện cùng bùng nổ một lúc, ở dưới tình huống bất ngờ. trong cảnh giới Luyện Khí Kỳ không mấy người có thể chống đỡ một kích đó được.

- Ha ha! Dương được sư quả nhiên chuẩn bị đầy đủ! Khó trách mấy ngày trước đây không chịu cùng đi với lão phu!

Trịnh được sư cười tủm tỉm nói.

Dương Phàm cười khổ nói:

- Ai kêu ta tu vi thấp kém. mới phải làm chút chuẩn bị, để ứng phó với một ít nguy cơ lần này.

- Ha ha! Lần này may mà có Dương được sư, chẳng những y thuật siêu phàm. mà còn trợ giúp chúng ta tiêu diệt một con lệ quỷ.

Trên mặt Sở Thu Nhiên đầy ý cười nói với Dương Phàm. Giờ phút này hẳn nhìn Dương Phàm hoàn toàn với cặp mắt khác trước.

Lâm được sư đứng ở bên kia. nét mặt sững sốt. lộ ra một tia dị sắc. thầm nghĩ: "Người này tuy rằng tu vi không cao. nhưng mang trong người y thuật khó tin, hơn nữa tâm trí mưu kế cũng cực kỳ đáng sợ!"

Trải qua lần này, cách nhìn của mọi người đối với Dương Phàm có biến đổi thật lớn.

"Mấy người các ngươi phụ trách bảo vệ cho Dương được sư. Không được để hắn gặp nguy hiểm lần nữa!"

Sở Thu Nhiên dùng thần thức truyền âm, ngầm bảo ba gã tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ phụ trách bảo hộ an toàn cho Dương Phàm.

Theo biểu hiện vừa rồi có thể thấy được. Dương Phàm ở phương diện trị liệu thương bệnh do quỷ vật. có trình độ không tầm thường. Với tình huống tiếp tục như thế. chỉ cần Dương Phàm không chết thì số thương vong trong thí luyện lần này có thể giảm đến mức thấp nhất.

Tận đáy lòng Sở Thu Nhiên thậm chí quyết định chủ ý, sau khi chấm dứt thí luyện Quỷ Thị Sơn lần này, nhất định phải nghĩ biện pháp lôi kéo Dương Phàm về với trận doanh Vũ Vụ Sơn Trang.

Cảnh giới cảm quan và thần thức của Dương Phàm. có thể nói là cường đại nhất trong mọi người tại đây, nên động tác nhỏ của Sở Thu Nhiên tự nhiên không thoát khỏi mắt của hắn.

Trên thực tế, trước khi lệ quỷ tập kích. hắn đã hoàn toàn nắm trong tay toàn cục mỗi một chi tiết.

Dưới tình huống như vậy, hắn hoàn toàn có thể tránh thoát tập kích của lệ quỷ, thậm chí dư sức phản kích.

Tuy nhiên, vì để che dấu tu vi và thực lực bản thân. hắn đành phải hạ thấp mình xuống, sử dụng cái lưng đặc biệt đã sớm chuẩn bị tốt để tận lực tự bảo vệ mình. Nhưng một chi tiết nhỏ như vậy, cuối cùng có thể trở thành nhân tố mấu chốt tiêu diệt lệ quỷ, thật ra cũng vượt ra ngoài dự liệu của Dương Phàm.

- Mọi người nghỉ ngơi một lát. sau đó tiếp tục xuất phát. mục đích đã không xa!

Sở Thu Nhiên đứng ở trong bóng đêm. ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám con cháu đời thứ ba phân phó. Uy thế của kẻ bề trên trên người hắn đã khắc sâu trong lòng mọi người. Dương Phàm thừa cơ hội này, thay một bộ trường bào màu trắng, càng thêm tuấn nhã. khí vũ phi phàm. mơ hồ trong khí chất dường như hòa hợp với thiên nhiên, nổi bật trong bóng đêm. làm cho trong đôi mắt đẹp của Sở Ngọc Yên liên tục lóe lên những tia sáng kỳ dị.

Hắn vừa ngồi xuống, hai lão già Trịnh được sư và Lâm được sư đã đi tới. Ba được sư thừa cơ hội này bắt đầu đàm luận kinh nghiệm y đạo. đặc biệt nhằm vào thương tổn do quỷ vật gây ra. Hai lão bắt tử được sư này thập phần tò mò đối với y thuật Dương Phàm chữa khỏi tổn thương do quỷ vật gây ra vừa rồi rất nhanh. Hai người nói bóng nói gió. đều muốn hỏi ra một ít manh mối.

Nhưng trong lời nói của Dương Phàm không để lộ ra một chút manh mối gì. hắn lấy lý do có kỳ nhân chỉ điểm và danh sư truyền thụ làm cái cớ. còn công pháp và thủ thuật y thuật bản thân sử dụng thì không hề đề cập tới.

Trong lòng Lâm được sư không khỏi tiếc nuối. Trên mặt Trịnh được sư lại mang theo ý cười. gọi cháu gái Tiểu Mạn của mình lại đây. hướng Dương Phàm thỉnh giáo y thuật của vị sư tôn tương lai.

Dương Phàm đương nhiên hiểu được chủ ý của lão cáo già này, trong lúc nói chuyện thuận tiện khảo cứu một chút tri thức y học của Trịnh Tiểu Mạn. lại phát hiện năng này ở phương diện thảo dược y học. có cơ sở cực kỳ thâm sâu. Nghĩ lại điều này cũng là kết quả do Trịnh được sư nhiều năm bồi dưỡng dạy dỗ.

Nhưng Dương Phàm cũng thấy được thiên phú tu tiên của Trịnh Tiểu Mạn chỉ có thể tính là bình thường, tương đương như Lâm Chung, nếu không có gì bất ngờ xảy ra. ngày sau cũng rất khó vượt qua gia gia của nàng.

Thời gian ước chừng uống cạn nửa chén trà nhỏ. Sở Thu Nhiên ra lệnh một tiếng, lại tiếp tục xuất phát.

Lúc này đây. một hàng hai mươi mấy người, khí thế trên người cuộn cuộn tuôn trào. khiến cho quỷ vật phụ cận kinh sợ không dám tới gần.

Dương Phàm chú ý tới tấm bản đồ cũ nát trong tay Sở Thu Nhiên, trên đường đi. thỉnh thoảng hắn nhìn rồi quan sát môi trường địa lý ở chung quanh.

”Hay là hắn thật sự có manh mối của Thiên Niên Mộ Huyết?”

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ dị sắc. Trong khi đi đường, hắn cũng thỉnh thoảng tiến vào Toàn Tri Mô Thức dò xét cảnh vật chung quanh trong phạm vi hai trăm trượng. Không biết vì sao. Dương Phàm có một loại cảm giác thập phần không được tự nhiên, dường như có một đôi mắt âm độc từ một nơi bí mật nào đó đang nhìn trộm mình cùng với nhất cử nhất động của nhóm người này.

Hơn nữa. càng xâm nhập sâu vào Quỷ Thị Sơn. trong mơ hồ cảm ứng càng ngày càng mãnh liệt. dường như Cửu u ma khí trong cơ thể mơ hồ có chút xao động và hưng phấn.

110. Chương 110: Mộ Huyết Cường Thi

- Mọi người dừng lại. đã tới mục tiêu!

Dương Phàm chợt thấy ớn lạnh. phát hiện âm khí chỗ này so với bốn phía tăng thêm vài lần. địa thế cũng rất phức tạp. hai chân đạp trên vùng đất này chỉ cảm giác một luồng âm khí băng lạnh thấu xương, cả người không được tự nhiên. Trong lòng mặc dù mơ hồ có chút bất an, nhưng Dương Phàm cũng không có ý muốn rút lui. Trải qua chuyện vừa rồi, hắn lập tức chữa khỏi tổn thương cho ba gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ. tu vi lại tăng lên một đoạn. có thể nói nửa chân đã bước vào Luyện Khí đại viên mãn.

Chỗ nguy hiểm thì mức độ thường thường cũng nhận được lợi ích mê người! Giờ phút này, Dương Phàm rất có thể thăng cấp bất cứ lúc nào. Điều này so với ở y quán ôm cây đợi thỏ không biết hấp dẫn hơn biết bao nhiêu lần.

Một khi tiến vào Luyện Khí đại viên mãn. với cảnh giới linh hồn Ngưng Thần Kỳ của hắn. tiến giai Ngưng Thần Kỳ cũng dễ dàng thông suốt. Đến lúc đó. trong phạm vi nho nhỏ như Dương gia bảo. Vũ Vụ Sơn Trang, có thể tạo thành tổn thương cho hắn. khẳng định có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu không vì lo lắng phải hạ thấp mình. gần như có thể hoành hành ngang dọc vùng Tu Tiên Giới này.

Lúc này chỉ thấy Sở Thu Nhiên lại lấy ra tầm bản đồ cũ nát. hắn nhìn xem rồi dò xét bốn phía. sau một lát. khẽ gật đầu. Sau đó thu cất bản đồ. nói với mọi người:

- Bây giờ mọi người bắt đầu chia ra tìm kiếm. trong vòng chu vi một dặm. tìm xem có thấy manh mối mộ huyết hay không.

Đám con cháu đời thứ ba Vũ Vụ Sơn Trang đều ứng tiếng trả lời. rất nhanh chóng chia thành mấy tiểu đội bắt đầu tìm kiếm trong phạm vi một dặm.

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm ngâm. hắn thân là được sư được mời đến. tự nhiên không cần tham gia việc này. Nhưng hắn cũng nhìn ra. trước chuyến đi này dường như Vũ Vụ Sơn Trang cũng đã chuẩn bị kế hoạch rất chu đáo.

Chuyến đi thí luyện Quý Thi Sơn lần này, gần như xuất ra hơn phân nửa con cháu tinh anh của Vũ Vụ Sơn Trang, còn bao gồm cả hai gã thiên Tài Ngưng Thần Kỳ.

Trong phút chốc. đột nhiên Dương Phàm sinh ra một tia cảm giác khác thường, lập tức tiến vào Toàn Tri Mô Thức. Trong nháy mắt hắn nắm rõ từng làn gió thổi từng cọng cỏ lay động trong phạm vi hai trăm trượng.

”Ồ?”

Trong lòng Dương Phàm kinh hô một tiếng, ngoài mặt vẫn không đổi sắc. Thầm than: ”Xem ra Quý Thi Sơn tối nay nhất định không thể yên tĩnh. hy vọng mình có thể từ trong đó kiếm được chút ưu đãi!”

Thời gian dần dần trôi qua. Sở Thu Nhiên phái ra tổng cộng bốn tiểu đội. mỗi tiểu đội năm tu sĩ Luyện Khí Kỳ, lùng sục trong phạm vi một dặm.

Nhưng, nửa canh giờ qua đi. bốn tiểu đội quay về cũng không hề có một tia manh mối.

- Lục soát tiếp! Lục soát cẩn thận lần nữa cho ta!

Đồng tử Sở Thu Nhiên co rút lại. trên mặt mang theo vẻ không cam chịu. hung hăng vung tay lên. lạnh lùng quát:

- Tiểu đội nào phát hiện manh mối, mỗi người được thưởng năm mươi linh thạch và một kiện Pháp Khí thượng phẩm!

Lúc này đây, có phần thưởng kích xù, bốn tiểu đội so với lần trước càng thêm tích cực. bắt đầu tìm tòi lục soát không bỏ qua bất cứ lùm cây bụi cỏ nào.

Mấy người Dương Phàm. Trịnh được sư cũng lộ ra vẻ tò mò và tâm lý chờ mong.

Vũ Vụ Sơn Trang thật có thể tìm được vị trí của Thiên Niên Mộ Huyết hay không?

Ngay khoảnh khắc đó. ở nơi nào đó phía Tây Bắc truyền đến đây một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng kêu cứu bất chợt kinh tâm động phách kinh động mọi người.

- Mau! Bên kia đã xảy ra chuyện!

Sở Thu Nhiên biến sắc. dẫn theo đám người Hồ Phi Sở Ngọc Yên chạy đi.

- Chúng ta cũng đi xem!

Thân mình Dương Phàm nhẹ nhảy lên chạy theo hướng đó. trên thực tế hắn đã nắm trong Tay tình huống bên kia.

- A!

Một gã tu sĩ Luyện Khí trung kỳ phát ra một tiếng hét thảm. thân thể bị một con cương thi cả người hư thối xé sống thành từng mảnh nhỏ. linh khí hộ thân bên ngoài thân thể hắn. gần như không nổi lên chút tác dụng gì.

”Grừ!”

Con cương thi này hình thể cao lớn. hai tròng mắt bốc lên ngọn lửa xanh lè. tay chân cứng rắn như sắt thép. móng tay màu xám trên mười đầu ngón Tay dài đến hai ba tấc. ẩn chứa thi độc đáng sợ.

”Phịch!”

Thân hình con cương thi nhảy nhảy một cái. không ngờ trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hai ba trượng. Nó chột vươn một bàn tay, chụp vào lưng một gã tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

- A!

Gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ này thân thể cứng đờ. thi độc nhập thể. cơ thể tê cứng. trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

”Xoạt xoạt!”

Cương thi cắm móng tay vào thân thể hắn đột nhiên vùng lên.

Lập tức. huyết nhục bay tung tóe. khí quan trong cơ thể. ruột bao tử các thứ. bị cào rách nát. khiến người ta trông thấy phát buồn nôn.

”Vù vù!”

Ba gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ bên cạnh té ra Pháp khí. hóa thành mấy luồng sáng mờ đánh trúng trên người cương thi này.

”Keng! Keng! Keng!”

Đối mặt với công kích của Pháp Khí. trên mình con cương thi này chỉ là lóe lên một chuỗi đốm lửa. quanh thân nó toát ra một đám thi khí màu xám. lập tức cuốn tới mấy món Pháp khí kia.

- Không xong!

Trong đó một gã tu sĩ sắc mặt đại biến. lập tức thu hồi Pháp Khí. đồng thời cảnh cáo đồng bạn:

- Cẩn thận thi khí kia ăn mòn Pháp bảo!

”Bịch! Bịch!”

Hai kiện Pháp khí chột rơi xuống đất. thân Pháp khí biến thành màu đen. bốc lên khói đen dày đặc. đã mất đi liên hệ cùng chủ nhân. thậm chí mất đi hơn phân nửa linh tính.

”Grừ!”

Con cương thi với vẻ mặt dữ tợn. xé đôi thân thể gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ thứ hai này.

- Các người mau lui xuống đi!

Sở Thu Nhiên tới nơi. lớn tiếng quát. Hồ Phi sát theo hắn vừa tới nơi không nói hai lời. trong tay bắn ra một cây ngân châm. lóe ra một đám lôi điện khiến người ta khiếp sợ.

”Vù!”

Ngân châm cắt qua bầu trời đêm. đâm về phía đầu cương thi.

”Vèo!”

Cương thi ném hai mảnh thi thể trong tay, hai tay chập lại đánh mạnh tới phía trước, một màn thi khí màu xám ngăn cản trước mình nó. đồng thời thân hình nó rất nhanh nhảy lùi lại.

”Xèo xèo!”

Sấm chớp lóe lên ầm ầm. thi khí bị ngân châm xuyên thủng, trên tay cương thi xuất hiện một vết cháy xém, khói đen bốc lên. nó phát ra một tràng tiếng rít gào làm người ta sởn tóc

gáy.

Dương Phàm theo ở phía sau. trên mặt lại lộ ra thần sắc khác thường, cương thi này từ đâu hiện ra?

Rất nhanh, ánh mắt hần rơi xuống một cái lỗ hổng Trên sườn núi gần thi thể. bên trong tỏa ra một luồng âm khí lạnh lạnh. Ngoài ra. còn có một tia khí tức Dương Phàm cảm thấy rất quen thuộc.

Ma khí

Tâm thần Dương Phàm vừa động. tại Quỷ Thi Sơn này

111. Chương 111: Quỷ Thi Đạo Đại Viên Mãn

Từ lúc bắt đầu ba tuổi, Trịnh Tiểu MẠ được gia gia nhồi vào học thức y đạo thảo mộc. xem và đọc thuộc lòng một lượng lớn thư tịch cổ điển. Vào lúc năm tuổi, nàng chân chính đi vào con đường tu luyện y thuật, bắt đầu học tập các phương thức y thuật, tỷ như châm cứu. lưu thông mạch máu. Từ đó đến nay, nàng thậm chí chôn vùi tuổi thanh xuân của mình vào con đường đó.

Mười mấy năm qua. Trịnh được sư dốc hết tâm huyết tổng kết phương thức và kinh nghiệm y thuật cả đời. đều truyền cho nàng. nhưng lại thường xuyên phái cháu gái đi các nơi làm nghề y. Dần dần nàng không còn cực hạn lý luận trong nghề y. còn có kinh nghiệm phong phú trong y đạo.

Đúng vậy bởi vì như thế. về mặt y đạo. nàng có được cơ sở cùng trình độ không giống bình thường, vượt rất xa cực hạn mà tuổi nàng có thể tưởng được.

Giờ phút này, khi nàng thấy phương thức Dương Phàm chữa trị cho người tu tiên. bị rung động hoàn toàn. Phương thức trừ bỏ thi khí của cương thi. nàng thậm chí còn chưa thấy rõ. Dương Phàm cũng đã trị xong.

Tiếp theo là ngoại thương gãy xương, nàng mở to hai mắt. ngừng thở. đứng sau lưng Dương Phàm quan sát. nhìn chăm chú vào từng động tác và chi tiết của hắn. Tên bị thương kia. bị cương thi đánh gãy cánh tay, phần xương vỡ nát. còn thêm thi khí ăn mòn. thương tổn đến mức này, ngay cả đối thành đám người Trịnh được sư. cũng có chút khó giải quyết.

Nhưng ở trước mặt Dương Phàm. đôi tay thon dài của hắn. giống như có được thần hiệu hồi xuân. thi triển thuật nối gân cốt. thời gian mới có mấy hô hấp. liền chữa trị xương cốt dập nát

Tâm thần Dương Phàm vô cùng tập trung, một lần này khiến tim hắn thậm chí đập nhanh hơn. Tốc độ trị liệu của "Ngọc cốt Thuật" còn chậm hơn trước kia mấy lần. Nhưng tu vi của hắn tăng trưởng nhất định. một hơi gần tới Luyện Khí Đại Viên Mãn.

Thành thịch!

Thành thịch!

Ngoại trừ một số tâm tư bên ngoài, tinh khí thần của Dương Phàm tập trung trước nay chưa từng có, vận chuyển Khô Mộc Công tới cực hạn. Bởi vì hắn hiểu được. sẽ sắp đột phá.

Vù vù!

Một hô hấp. hai hô hấp

Mắt thấy xương cốt kia đã tiếp nối, chữa trị gần xong xuôi

Ngay tại khoảnh khắc này, trong đôi mắt Dương Phàm ngưng tụ một luồng điểm sáng kinh người, sớm vận chuyển Khô Mộc Công, khổng lồ rõ ràng khí tức biến hóa mà tu vi tăng lên trong cơ thể. trừ phi người có cảnh giới cao hơn hắn. bằng không rất khó cảm thấy biến hóa tinh xảo này.

Đột phá!

Luyện Khí Đại Viên Mãn!

Dương Phàm nhẹ thở ra một ngụm trọc khí. điểm sáng trong con người ảm đạm xuống, cùng cường chế kích động trong lòng.

Luyện Khí Đại Viên Mãn. từ lúc tu vi tự phế cho đến lúc này, tính đến nay thời gian không đến nửa năm. Tốc độ tu luyện như vậy, so với khi Dương Phàm thân là thiên tài gia tộc. gần như muốn nhanh hơn mười lần.

Ngay cả người có Thiên Linh Căn tuyệt đỉnh trong truyền thuyết. đối mặt với tốc độ tu luyện như vậy, cũng vì thế mà lộ vẻ âm đạm.

- Nếu ta tiến thêm một bước về phía trước, đó chính là Ngưng Thần Kỳ, từ đó về sau liền có thể bay cao ở Tu Tiên Giới. Dương gia bảo này có thể mang tới sự tổn thương chân chính cho mình. tuyệt đối có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dương Phàm dường như thấy được hy vọng và khả năng vô tận trong tương lai.

Nhưng hắn cũng hiểu được, mình cần khiêm tốn và bình tĩnh. Tốc độ tu luyện như vậy, nếu khiến cho người có lòng phát hiện. sẽ đưa tới hậu họa vô cùng cho mình. May là. hiện tại hắn có hai thân phận. Một là được sư nhân từ tế thể cứu người. Một khác là một tên tân tú ma đạo quật khởi ác nghiệt bá đạo. Thạch Thiên Hàn.

Nếu như có người nào ngăn cản bước tiến của hắn. Dương Phàm sẽ không do dự xuất động thân phận thứ hai. diệt trừ mọi địch nhân và nguy cơ. Sau khi chấm dứt chuyện trị thương nói gân cốt cho người bị thương. Dương Phàm lại nhẹ nhàng thi triển hai lần Vũ Lộ Thuật, xử lý tốt ngoại thương.

Chờ mọi thứ chấm dứt. khi Dương Phàm đứng dậy, người tu sĩ bị thương kia. giật giật cánh tay, vẻ mặt mừng như điên nói:

- CánhCánh tay của ta

- ĐiềuĐiều này sao có thể chứ?

Trịnh Tiểu Mạn vẫn còn chưa tỉnh ngộ từ trong rung động. Người càng am hiểu sâu về thuật y đạo thi càng có thể hiểu trong y thuật nhẹ nhàng của Dương Phàm. lộ ra ý nghĩ gì.

Giờ phút này. người bị thương kia. vị trí bị thương ngay cả một vết sẹo cũng không có, hoàn toàn không tổn hao bất cứ gì. chính mình còn có dáng vẻ không thể tin.

Sau khi Dương Phàm thành công thăng cấp. liền đứng dậy, quan sát tình hình chiến đấu trên sân.

Dưới sự kiểm chế chủ đạo của hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, hai cương thi kia đã bị đánh đến thương tích đầy mình. tiếp theo bại lui.

Đặt biệt con cương thi Hồ Phi đối phó. cả người cháy đen. từng tia lôi điện kia hoàn toàn áp chế.

Hồ Phi lại lấy ra một thanh phi kiếm trong suốt đỏ như lửa. là một thanh Linh Khí hạ phẩm. dưới sự tăng thêm thần thông lôi điện. lôi hỏa sinh ra với uy lực lớn hơn.

Lôi hỏa. đó tuyệt đối là khắc tinh lớn nhất của đám quỷ thi kia. đối phó với cương thi đồng cấp. hoàn toàn có thể chà đạp trắng trợn. Trong từng đợt tiếng gầm gừ. con cương thi kia ngã xuống âm âm. chết dưới sự công kích của phần đông Pháp Bảo và pháp thuật như sóng triều.

Sau khi giải quyết hết những cương thi trước mắt. Hồ Phi dẫn đầu đám người Sở Ngọc Yên. lập tức đi công kích con cương thi mà đám người Sở Thu Nhiên đang gắt gao chống lại.

- ĐểĐể mạng lại!

Hồ Phi nói lấp. giọng nói truyền đến. hình thành một loại kỳ quái đối lập với uy thế cường đại trên người hắn.

Hắn chuẩn bị xuất phát. trên bầu trời đột nhiên đánh xuống một luồng sương mù đen. truyền đến một trận tiếng cười lảo lếu:

- Ha ha ha! Đám tiểu bối kia! Đừng làm tổn thương Thiết Giáp cương thi hai trăm năm đấy, ta muốn vật đó!

Vù!

Một trận kinh phong cường đại từ trong sương mù âm trầm cuộn cuộn màu đen. đẩy lùi mọi người. Một đám ngẩng đầu nhìn lên khoảng không bầu trời. mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sương mù đen vỡ tan. lộ ra một vị đạo sĩ mặt béo. bên hông có mấy cái túi trữ vật. Lão ngao nghể nhìn xuống đám con cháu dòng thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang phía dưới. với đôi mắt lạnh như băng.

Khi Dương Phàm nhìn thấy dáng vẻ lão đạo sĩ mặt béo này, trong lòng không khỏi máy động. Người này không phải là bóng người mà mình trước đây đang đi trên bầu trời Tú Ngọc Các nhìn thấy sao?

Lúc ấy khi Dương Phàm đánh chết một người thanh niên Luyện Khí Đại Viên Mãn thân chịu trọng thương ở nơi hoang dã. từng dùng Vũ Lộ Thuật trị liệu thi thể. kết quả sinh ra một chút biến hóa quỷ dị khiến người ta hết hồn. Vì thế. Dương Phàm lập tức rời đi. trên đường trong lòng có chút bất an, cũng đột nhiên sinh ra cảm ứng. thấy được lão đạo sĩ mặt béo ở sương mù đen trên bầu trời.

- Tu sĩ Quỷ Thi Đạo!

Sở Thu Nhiên kinh hô một tiếng, hỏi:

- Xin hỏi tiền bối tôn danh đại tính. chúng ta là con cháu dòng thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang, đến đây thí luyện.

Đám người còn lại lập tức không dám lên tiếng.

- Vũ Vụ Sơn Trang?

Trong con người của lão đạo sĩ mặt béo kia xẹt qua một chút dị sắc. hừ nhẹ một tiếng:

- Nguyên lai là con cháu của Sở Hàn Nguyệt; không nghĩ tới ta gặp các người ở Quỷ Thi Sơn. Các người lui qua một bên. con Thiết Giáp cương thi hai trăm năm này là tài liệu cực phẩm luyện thi.

Dứt lời. lão cũng không nhìn những người này, bấm tay niệm thần chú. trong tay bắn ra một đám lục hỏa yêu dị. trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể cương thi có sức chiến đấu tổn hao nhiều.

Ngao.

Con cương thi kia phát ra một trận rít gào không cam tâm, tranh đấu với só chết trên mặt đất. muốn thoát khỏi sự khống chế của lão đạo sĩ mặt béo.

Nhưng tiếc rằng, tu vi đối phương cao hơn hẳn xa. cộng thêm vừa rồi chiến đấu một hồi. chỉ là chống lại khó thể. giống như cương thi quỷ lỗi đứng tại chỗ.

Trên mặt tu sĩ mặt béo lộ ra vẻ hài lòng. vươn tay vỗ vào trữ vật lớn màu đen đặt biệt bên hông.

Lập tức một luồng khí tức âm trầm trong vùng sương mù màu đen đánh xuống, bao vây trên cương thi kia. Vù!

Sau khi sương mù đen kia và khí tức âm trầm kia biến mất. thì hai con Thiết Giáp cương thi hai trăm năm vừa rồi biến mất không còn. Chờ sau khi làm xong những chuyện này, ánh mắt tu sĩ mặt béo kia đảo qua mọi người, rơi xuống trên mặt Hồ Phi. trong đôi mắt không khỏi hiện lên một đám hàn mang.

Hồ Phi không khỏi kinh ngạc. lại đột nhiên nhe răng trợn mắt. trong mắt lộ ra hung quang, quơ hai tay. thị uy với tu sĩ mặt béo kia. một dáng vẻ náo động muốn thử.

Tu sĩ mặt béo sắc mặt trầm xuống, cẩn thận đánh giá Hồ Phi. trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Tiền bối không nên trách, sự đệ của ta chính là dạng này

Sở Thu Nhiên vội giải thích.

Tu sĩ mặt béo lộ ra vẻ giật mình. thâm nghĩ: "Nguyên lai đầu óc người này có chút vấn đề. khó trách không e ngại mình".

Ngao!

Đột nhiên. Hồ Phi phát ra một trần gầm rống bén nhọn. đôi mắt đỏ bừng. thân hình giống như linh hầu thoát ra. song chưởng lôi điện lần lượt thay đổi. trực tiếp giết về phía tu sĩ mặt béo.

- Không nên!

- Dừng tay!

Sở Thu Nhiên và đám tu sĩ của Vũ Vụ Sơn Trang quá sợ hãi. hô lên.

Lôi xà lượn lơ trên người Hồ Phi. mạnh mẽ dị thường, mạnh mẽ xông tới sương mù đen trên đỉnh đầu. lôi quang tràn ra. không ngờ phá sương mù đen kia một lỗ thủng.

Dương Phàm không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên trên mặt. Tình huống này giống nhau như khi mình trông thấy Hồ Phi lần đầu tiên.

- Muốn chết!

Tu sĩ mặt béo lộ ra vẻ giận dữ trên mặt. nhẹ phát tay áo. một luồng kinh phong âm trầm cường đại gào thét xuống.

Cách cách kết kết.

Hai luồng lực lượng lần lượt thay đổi. Hồ Phi giống như bóng cao su bị đánh rơi xuống, thân thể rơi xuống dưới đất nửa thước, quần áo phá nát. về mặt đầy bụi. lại không ngừng gào thét như trước.

Rất hiển nhiên, hai người này rõ ràng không phải cùng cấp độ. Hồ Phi ngay cả về mặt thần thông khắc chế đối phương, nhưng vẫn chịu không nổi một kích nhẹ nhàng của đối phương.

Ngao!

Ngay sau đó. Hồ Phi lại nhảy lên. khí thế trên người không mất mà còn tăng lên phát ra một luồng khí tức quật cường không sợ.

- Hồ Phi! Dừng tay!

Lúc này, đám người Sở Thu Thiên vô xông lại đây, mạnh mẽ giữ chặt Hồ Phi. bất kể như thế nào cũng không cho hắn xuất thủ.

- Người này thật sự hung hăng dị thường, lại nắm giữ thần thông lôi điện thuần chính đáng sợ như thế.

Tu sĩ mặt béo có sắc mặt âm tình bất định. dường như sinh ra sát ý to lớn.

Tuy nhiên, hắn cũng tồn tại cố kỵ trong lòng. ngưng thần nhìn Hồ Phi chăm chú. đột nhiên trong cơ thể lão cảm nhận một luồng lực lượng cấm kỵ rơi vào run sợ. Nếu đối phương lấy quyết tâm ngoan cường chiến đấu không sợ chết. chỉ sợ sẽ gây ra hậu quả không thể tưởng tượng.

Dương Phàm tự nhiên tiến nhập vào Toàn Tri Mô Thức. mắt nhìn Hồ Phi rít gào không thôi. trong nháy mắt. cũng từ trên người này cảm nhận được một luồng lực lượng khiến tim người ta đập nhanh.

- Trên thân người này rốt cuộc ẩn dấu bí mật gì?

Dương Phàm âm thầm cân nhắc. mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Sau một lát. Hồ Phi rời khỏi trạng thái phát cuồng này, nhưng lại nhìn vào trong đôi mắt đạo sĩ mặt béo. lộ ra vào phần địch ý.

Đạo sĩ mặt béo cười lạnh một tiếng:

- Ta không chấp nhất với ngươi, bần đạo chú ý các ngươi đã lâu. Thiên Niên Mộ Huyết phải không?

Dứt lời. ánh mắt của lão dừng lại ở chỗ hông trên sườn núi quỳ dị.

Vừa rồi, hai con Thiết Giáp cương thi hai trăm năm kia. liền từ trong chỗ hổng này ra.

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt Sở Thu Nhiên biến hóa âm tình bất định.

112. Chương 112: Mộ Huyết Kinh Hồn

Một lão già trong đó. mặt hồng hào tóc bạc. mặt trường bào màu ánh trắng, ung dung thông thả. Khuôn mặt lão lúc này có thể tưởng tượng lúc còn trẻ lão phong lưu tiêu sái. Đáng nhắc tới chính là, trên ngón tay thon dài của lão già tao nhã kia. đeo một chiếc nhẫn kỳ lạ lóe ra ánh sáng bạc nhàn nhạt dưới ánh trăng.

Lão già còn lại mặc áo bào tro. nếp nhăn trên mặt. chòm râu hoa râm. khi đi đường như có chút loạn choạng, nhưng thần sắc đã có một luồng uy nghiêm khó thể nói hết. Trong con người ảm đạm. chốc chốc lóe ra một đám tinh quang, đủ để cho đám quỷ vật chung quanh kinh hãi run sợ mà nhượng bộ lui binh.

Bất kể từ trên góc độ nào mà nhìn tới. hai lão già có độ tuổi bảy mươi. xuất hiện ở sâu trong Quỷ Thi Sơn. còn có bộ dáng tự nhiên nhàn nhã. đều đủ để chứng minh bọn họ không tầm thường.

- Nhìn thấy tiến triển trước mắt. mọi thứ đều giống như trong kế hoạch của lão. Con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang lão thành công tìm được chỗ của Thiên Niên Mộ Huyết, hơn nữa lại dẫn ra quỷ đạo mặt béo kia đến đây.

Lão già mặc áo bào xám thấp giọng nói. ánh mắt nhìn giống như u ám. đã có một luồng ý tứ hàm xúc xa xưa. dường như thấy được một nơi rất xa rất xa.

- Ha ha! So với trong tưởng tượng của ta còn muốn hoàn mỹ hơn. Con cháu đời thứ ba của Sơn Trang ta. cũng không bị thương vong bao nhiêu, còn thành công đánh chết lệ quỷ và một con cương thi Thiết Giáp hai trăm năm.

Lão già tao nhã mỉm cười. trong giọng nói có vài phần tự đắc.

- Hừ! Nếu như không phải vì Dương được sư không biết từ chỗ nào chui ra, Vũ Vụ Sơn Trang của lão chuyển này chỉ sợ cũng không thoải mái như vậy.

Lão già mặc áo xám cười lạnh nói.

- Dương lão đầu! Lão thật sự không biết thân phận của người được sư trẻ tuổi kia? Chẳng lẽ khi lão nhìn thấy hắn. liền không thấy nhìn có chút quen mắt sao?

Lão già tao nhã cười thật tươi, nhìn lão già mặc áo bào xám với ý vị khác.

- Cái gì? Chẳng lẽHắn là

Lão già mặc áo bào xám nhìn chằm chằm về phương xa, ánh mắt bỗng chợt ngưng, với dáng vẻ khó thể tin.

Lão già tao nhã hiển nhiên chậm chọc nói:

- Dương gia bảo có nhân tài như vậy, thật đúng là không dễ tìm.

Kế hoạch lần này nếu không có sự hứa hẹn có lợi ích lớn của lão. ta sao lại cho con cháu đời thứ ba mạo hiểm. tìm kiếm Thiên Niên Mộ Huyết, cùng hiệp trợ lão giết chết quỷ đạo mặt béo có thực lực không tầm thường.

Thần sắc lão già mặc áo bào xám buồn bã. thở dài:

- Chúng ta coi như bằng hữu lâu năm. tuy rằng Vũ Vụ Sơn Trang và Dương gia bảo nhiều năm qua không ngừng va chạm nhau. nhưng nếu một bên gặp nguy cơ. bên còn lại cũng sẽ không ngồi yên không lý đến. Hiện nay. lão phu chỉ còn lại thọ nguyên hơn mười năm. nếu như không gạt bỏ từng nguy cơ. chần chừ đời sau Dương gia bảo của ta sẽ lưu lại hậu hoạn vô cùng. Hiện tại khi thực lực của quỷ đạo mặt béo thấp nhất. suy yếu nhất. lão phu có thể bỏ qua cho cơ hội lần này?

- Nếu cho lão phu trông thấy, như vậy người thấy thì có phần chứ.

Ánh mắt lạnh giá của đạo sĩ mặt béo đảo qua toàn trường, cuối cùng lại dừng trên lỗ thủng trên sườn núi, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Sở Thu Nhiên với sắc mặt âm tình bất định. hành trình Thiên Niên Mộ Địa lần này, là tự mình lão tổ gia tộc bày ra nhiệm vụ thí luyện, ngay cả phụ thân và các vị trưởng bối cũng cực kỳ coi trọng chuyện này, không để xuất hiện sai sót.

- Người nào đang lén lút ra đây cho bổn đạo!

Đạo sĩ mặt béo đột nhiên quát một tiếng chói tai. Một luồng linh áp vô hình sinh ra, trong mắt bắn ra một tia lãnh mang. giống như độc xà. dừng trên từng vùng cỏ dại trên sườn núi.

Nghe vậy, mọi người đều ghé mắt nhìn. theo hướng nhìn của đạo sĩ mặt béo.

Một người con gái mặc cung trang, bay ra từ trên sườn núi khác. nhẹ nhàng thở dài. thi lễ nói:

- Tiên bối linh giác phi thường, không ngờ phát hiện sự tồn tại của tiên thiếp, vân bối Sở Cầm có lễ.

Cô gái cung trang này, chính là nữ tu Ngưng Thần trung kỳ mà Dương Phàm trông thấy vào tối hôm qua khi đang ngự kiếm phi hành. Lúc ấy Dương Phàm dùng thân phận ma đạo Thạch Thiên Hàn. Bằng vào thần thức cảnh giới cường đại. chấn động nàng trong chốn lát.

Giờ phút này. Dương Phàm thấy cô gái đó hiện thân. sắc mặt bình tĩnh. dẫy sóng không sợ hãi. coi như sớm biết rằng đối phương ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó.

- Cô cô! Là người sao?

Sắc mặt Sở Thu Nhiên khê biến. đám con cháu còn lại của Vũ Vụ Sơn Trang, cũng biến sắc theo, cũng thi lễ.

- Bái kiến sư cô!

- Bái kiến tiên bối!

Sở Ngọc Yên vừa thấy cô gái cung trang này, lập tức lông mày nhíu lên. nói với vẻ thân thiết:

- Cô cô! Người cũng đến đây sao?

- Hừ! Trưởng bối đời thứ hai của Vũ Vụ Sơn Trang như ngươi, theo đuôi đám tiểu bối này tới Thi Quỷ Sơn. đến tột cùng có ý đồ gì? Bần đạo giờ phút này nằm trong thời kì đặc biệt, thiếu chút nữa xem nhẹ sự tồn tại của ngươi.

Đạo sĩ mặt béo nhìn chằm chằm cô gái cung trang Sở Cầm. nói với vẻ lạnh lùng.

Sở Cầm với một thân cung trang, dáng người uyển chuyển trong bóng đêm vô cùng xinh đẹp. vẻ cười trên mặt lộ ra một chút cười khổ:

- Tiên bối đa nghi rồi Ta thân là đại trưởng bối dòng thứ hai. âm thầm đi theo những tiểu bối này. tự nhiên phụ trách khảo sát quá trình thí luyện của bọn họ. Nếu gặp một số tình huống khẩn cấp. cũng có thể tùy thời xuất thủ. Chẳng lẽ. Vũ Vụ Sơn Trang của ta để mặc cho con cháu tinh anh tiến vào cấm địa trên Quỷ Thi Sơn. mà không làm một chút phương thức bảo hộ sao?

Đạo sĩ mặt béo nhìn chằm chằm nàng một lát. một mảnh yên tĩnh chung quanh, đám con cháu dòng thứ ba cùng không dám hé răng. Cô gái cung trang kia bị lão nhìn như vậy, cả người không được tự nhiên.

Dương Phàm làm một gã được sư nhỏ nhoi. xen lẫn vào trong đám người, cũng không bắt mắt. lúc này hắn kiệt lực thu liễm khí tức. vận chuyển Khô Mộc Công. để tránh cho lão đạo sĩ nhìn ra manh mối gì. Đạo sĩ mặt béo kia tuyệt đối là nhân vật lịch duyệt. so với bất cứ tu sĩ Ngưng Thần Kỳ mà hắn gặp qua. đều phải mạnh hơn vài phần. chỉ là không thể xác định. đối phương có tiến nhập Trúc Cơ Kỳ hay không?

Nếu đạo sĩ mặt béo là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thì ngay cả tập hợp lực lượng của tất cả tu sĩ ở nơi này, cũng vị tất có thể chiến thắng hắn. Dương Phàm, nếu đối phương muốn đuổi tận giết tuyệt những người của Vũ Vụ Sơn Trang, cũng tuyệt đối không thể.

Mọi người ở đây chỉ có Hồ Phi kia dám lộ ra địch ý trắng trợn với lão đạo sĩ mặt béo. khi thì mở miệng nhe răng với lão. quơ hai tay với dáng vẻ điên điên khùng khùng.

Đối với tình huống điên của người này, đạo sĩ mặt béo coi như không thấy. trầm ngâm một lát. nói:

- Bần đạo tạm thời tin lời cô nói. Tuy nhiên, vị trí của Thiên Niên Mộ Địa này tuy rằng do các người phát hiện trước nhưng nếu lão phu ở nơi này, tự nhiên phải được chia một phần lợi ích.

Sở Cầm cười đẹp:

- Nếu tiền bối ở nơi này, tự nhiên có thể tiến vào trong huyết cùng với chúng tôi.

Đạo sĩ mặt béo gật gật đầu. lãnh đạm nói:

- Lời cảnh cáo ở phía trước, nếu một trong số các người, dám lâm trận rút lui. hay là báo tin về Vũ Vụ Sơn Trang, vậy đừng trách lão phu xuất thủ vô tình.

Dứt lời. đạo sĩ mặt béo dùng ánh mắt lạnh giá đảo qua một đám tu sĩ Vũ Vụ Sơn Trang.

Dương Phàm bị ánh mắt đối phương đảo qua. Chỉ trong một cái chớp mắt. thân thể liền sinh ra một loại hàn ý lạnh thấu xương, máu dường như đông lại.

Lấy cảnh giới Ngưng Thần Kỳ của hắn và tu vi Luyện Khí Đại Viên Mãn. đều còn như thế. huống chi tu sĩ có tu vi yếu kém khác.

Lập tức, đám người ở đây cảm như hén. chỉ có Sở Cầm. Sở Thu Nhiên có thể duy trì trấn định bên ngoài. về phần Hồ Phi. thứ gốc diên diên. tự nhiên không thể nghĩ theo lẽ thường.

- Tiền bối nói chính là. trong Thiên Niên Mộ Huyết này. tất nhiên có nguy hiểm vạn phần. có tiền bối xuất thủ. chúng ta cũng có thể nắm chắc thêm vài phần.

Sở Cầm mở miệng cười. nói với vẻ cung kính.

- Hừ! Tính là các người thức thời bản đạo hiện tại cũng không cần đại khai sát giới.

Đạo sĩ mặt béo từ trên bầu trời hạ xuống, vậy phẳng phất sương mù đen như bóng ma theo đó biến mất.

Rơi xuống mặt đất. lão trông giống như một tên tu sĩ bình thường, nhưng bất cứ người nào ở nơi này cũng không dám có một chút khinh thường nào.

- Các người phái những người này, chuẩn bị đào bới lỗ thủng này, bản đạo vừa rồi đã dùng thần thức tra xét qua. bên trong này chính là chỗ Thiên Niên Mộ Huyết. Chỉ là trong huyết, khí âm hàn rất nặng. lại tồn tại một số tình huống quỷ dị. ngay cả thần thức của bản đạo cũng chỉ có thể dò xét mười mấy trượng mà thôi.

Đạo sĩ mặt béo lạnh nhạt nói. bắt đầu công khai ra lệnh.

Sở Cầm đưa mắt về phía Sở Thu Nhiên, rất nhanh bên Vũ Vụ Sơn Trang phái ra một ít con cháu đời thứ ba. bắt đầu đào bới lỗ hổng kia.

- Tiền bối! Nếu trong quá trình đào bới, giống như trước đây một số cương thi nhảy ra.

Sở Thu Nhiên nhìn đạo sĩ mặt béo. nói có chút ậm ờ.

- Yên tâm! Thần thức của bản đạo tùy thời theo dõi vị trí kia. Nếu có cương thi hoặc quỷ vật xuất hiện. tự nhiên sẽ lên tiếng cảnh cáo.

Đạo sĩ mặt béo nói với vẻ lạnh nhạt.

Đối với Thiên Niên Mộ Huyết này, đạo sĩ mặt béo này cũng không nắm chắc mười thành, đành phải tạm thời kết thành quan hệ minh hữu với đám tu sĩ Vũ Vụ Sơn Trang, về phần phân chia lợi ích cuối cùng. ai cũng không thể đảm bảo chuyện ngoài ý muốn.

Dương Phàm ở bên cạnh. không nói một lời. trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn đã tiến vào Toàn Tri Mô Thức. có thể dò xét tình huống không gian dưới mộ huyết mấy mươi trượng.

về phần thần thức. hắn căn bản không dám xuất động. để tránh cho đạo sĩ mặt béo phát hiện.

Quá trình đào bới rất thuận lợi. Những người tu tiên này dùng công cụ. đều là pháp khí. Dưới pháp lực quán chú. có thể dễ dàng nghiền nát khối đá.

Khoảng một lúc không lâu. cầu thang chồng chất xương cốt xuất hiện ở trước mắt mọi người, một luồng khí tức âm lệ hư thối truyền đến.

Dưới chiếu rọi của ánh trăng, trong từng tầng xương cốt. bao gồm đầu sọ. thân thể. một đám các phần xương cốt trên thân thể. lộ ra khí tức tử vong lạnh lạnh.

Cảnh tượng như vậy, quả thực là một nơi chôn xương, không khỏi khiến người sờn tóc gáy.

Ngược lại. đạo sĩ mặt béo kia. với vẻ mặt bình tĩnh. khoe miệng còn lộ ra một chút ý cười. ánh mắt dò xét những phần xương cốt này, lóe ra hào quang khác thường.

- Phái người đi xuống dò đường.

Đạo sĩ mặt béo lại ra lệnh. giọng điệu cực kỳ lạnh lùng.

Sở Thu Nhiên vung tay lên. cho hai gã con cháu Luyện Khí Kỳ đi xuống.

Hai gã con cháu này liếc nhau. trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi. nhưng không dám kháng mệnh. chỉ có thể sóng vai dọc theo bậc thang đi xuống.

Kết kết.

Dẫm nát lên đám xương cốt này, phát ra một trận âm thanh cổ quái. Trong cảnh tượng tĩnh mịch âm trầm lại vang lên. cộng thêm vài phần sợ hãi và lo lắng không yên.

Bỗng một trận âm thanh trầm thấp giống như từ địa ngục cửu u. truyền đến từ sâu trong mộ huyết.

- A!

Hai gã con cháu Luyện Khí Kỳ này lập tức bị dọa hồn vía lên mây, *** *** tràn lan. ngã nhẹ xuống đất.

Cùng lúc thanh âm vang lên. Dương Phàm chỉ cảm thấy Cửu u ma khí trong cơ thể mình. lại là một trận xao động và hưng phấn.

Cạch! Cạch! Cạch!

Sau đó. một tiếng bước chân kỳ dị với tiết tấu chậm truyền đến. Mọi người ở nơi này. thậm chí có thể cảm nhận được mộ huyết run rẩy rất nhỏ.

113. Chương 113: Thiết Giáp Khôi Lỗi

Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân theo tiết tấu kỳ dị. giống như tiếng trầm đục khi kim loại va chạm. nặng nề mà có lực. mộ huyết dưới chân hơi hơi run nhẹ. tiếng răng rắc rắc rắc truyền đến từ tầng tầng xương cốt.

Mọi người đều cảm như hén. hai gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ dò đường bị dọa đá ra quần.

Dương Phàm kiệt lực khống chế Cửu u ma khí xao động hưng phấn dị thường, đồng thời hần cũng tiến vào trạng thái Toàn Tri Mô Thức. nắm trong tay tình huống sâu trong mộ huyết.

Dưới loại tình huống đặc biệt này, Toàn Tri Mô Thức của hắn dường như có lợi hơn so với thần thức. im lặng cảm giác tình hình phạm vi mấy chục trượng của Thiên Niên Mộ Huyết phía dưới chân.

Trong nháy mắt. trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút dị sắc. không biết thấy được tình huống gì dưới mộ huyết.

- Đám chuột nhắt các ngươi, chỉ thoáng có chút động tĩnh. liền dọa cho các ngươi thành dáng vẻ như vậy.

Đạo sĩ mặt béo khẽ quát một tiếng với vẻ khinh thường, khiến hai tu sĩ Luyện Khí Kỳ kia thối lui qua một bên. Những tu sĩ còn lại của Vũ Vực Sơn Trang, nhìn thấy tình huống này ở trong mắt. lại không có phản ứng rõ ràng gì. Bởi vì âm thanh vừa rồi thật sự quá mức khiến cho người ta sợ hãi. Đám Luyện Khí Kỳ, nghe được âm thanh này, chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy, chân thành tê liệt.

Lúc này, đến phiên đạo sĩ mặt béo tiến lên. lão đương nhiên hiểu được. dựa vào những tiểu nhân vật mới ra nghề. khó thể đảm đương.

Kết kết kết kết

Đạo sĩ mặt béo chầm chậm đi đến bậc thang, chân dẫm từng lớp xương cốt. mặt lộ vẻ ngưng trọng, hít thở ngưng thần. mở rộng thần thức đến cực hạn.

Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân nặng nề như kim loại. tuần hoàn qua lại. vươn từ xa đến gần. từ gần tới xa. không ngừng lặp lại như thế.

Đạo sĩ mặt béo rất nhanh nắm giữ ảo diệu trong đó. thần thức mở rộng tiến sâu vào trong mộ huyết, dường như cùng cảm giác một số thứ gì.

- Các người đi theo ta. trong mộ huyết có một số lệ quỷ và cương thi. đợi lát nữa nghe lệnh ta xuất thủ.

Đạo sĩ mặt béo dẫm trên xương cốt. dọc theo bậc thang mộ huyết u ám. vì cẩn thận đạt được. lão vỗ vào túi trữ vật màu đen. một luồng khí tức âm hàn cùng với sương mù đen cuộn cuộn bao phủ phía trước.

Vù!

Trong sương mù đen kia xuất hiện ba bốn con cương thi màu đen, trong hốc mắt đều lóe ra ngọn lửa xanh yêu dị. ngẩn ngơ đứng tại chỗ. hình dáng như quỷ lỗi.

Đạo sĩ mặt béo bấm tay niệm thần chú. trong tay thậm chí còn xuất hiện một cái chuông, khổng chế bốn con cương thi này đi về phía trước.

Dương Phàm đánh giá bốn con cương thi. trong lòng không khỏi máy động. dừng trên người hai con cương thi đó.

Hai con cương thi này, vẫn duy trì một phần hình dáng và tướng mạo khi còn sống. đại khái là một lão già và một thanh niên.

Ánh mắt Dương Phàm quét qua, lại cảm giác rất quen thuộc, dường như nhớ tới trong đó.

Hắn gật đầu. nghĩ đến khi ngày ấy đi Tú Ngọc Các. nhìn thấy hai thầy trò đang đấu phép giết nhau.

- Lão già và thanh niên này. không phải là thầy trò giết nhau sống chết ở hoang dã ngày đó sao?

Dương Phàm rút cuộc nhận ra lai lịch hai con cương thi này.

Thoáng so sánh một chút. Dương Phàm phát hiện về mặt thực lực hai con cương thi này có chút khác nhau. Lão già biến thành cương thi. thực lực có thể so với Ngưng Thần Kỳ. về phần khối cương thi thanh niên kia. thực lực có thể so với Luyện Khí Kỳ.

Trong hốc mắt bọn họ tuy rằng cũng bắn ra ngọn lửa xanh. nhưng ngọn lửa xanh trong hốc mắt của lão già này, thâm hơn một chút. còn thanh niên thì màu xanh nhạt một chút.

Chắc là ngọn lửa màu xanh thẫm. liền đại biểu cho cấp bậc Ngưng Thần Kỳ, màu xanh nhạt đại biểu cho thực lực Luyện Khí Kỳ.

Đạo sĩ mặt béo thao túng bốn con cương thi. đi vào sâu trong mộ huyết, bản thân hắn lại cũng không dừng lại. theo sát sau đó.

Đám người Vũ Vụ Sơn Trang cùng tiếp tục đi theo phía sau đạo sĩ mặt béo.

Khoảng một hồi. một hàng hơn hai mươi người, đi xuống bậc thang mộ huyết, môi trường u ám cũng chuyển thành một vùng tối đen khiến người ta kinh khủng.

Mấy người tu sĩ bên Vũ Vụ Sơn Trang, lấy ra Dạ Minh Châu từ trong túi trữ vật. mấy nguồn sáng làm sáng mộ huyết, xua tan mấy phần sợ hãi tận đáy lòng.

So với trong tưởng tượng mộ huyết còn lớn hơn. lối vào có hai con sư tử bằng đá. trong miệng dường như ngậm thứ gì. nhìn không rõ ràng.

Dương Phàm vốn dĩ ở phía sau. đột nhiên dừng lại trong chớp mắt. liếc mắt nhìn sư tử kia một cái. sau đó lặng lẽ đi xuống dưới theo mọi người.

Hành tẩu một lát. chợt nghe tiếng gào thét của lệ quỷ phía trước, hai ba con lệ quỷ không biết từ đâu nhảy ra, đánh về phía mọi người.

Đạo sĩ mặt béo hừ lạnh một tiếng, khống chế bốn con cương thi chặn đường phía trước, trên tay lão nhảy ra một đám hào quang màu xám. đánh úp vào con lệ quỷ gần đó.

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết truyền đến. vang trong mộ huyết, ánh sáng màu xám lập tức châm vào toàn thân lệ quỷ, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Phương thức như thế. trực tiếp khiến người ở đây sợ hãi.

Một con lệ quỷ vừa dính một đám hào quang màu xám. liền lập tức bị giết chết. đây là loại phương thức nào?

- Đây chẳng lẽ là Trúc Cơ chân hỏa mà tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới có thể có?

Dương Phạm kinh hãi trong lòng. lập tức xác nhận tu vi chân chính của đạo sĩ mặt béo. Trúc Cơ Kỳ!

Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới có thể bước đầu cô đọng bản mạng chân hỏa trong đan điền. gọi là Trúc Cơ chân hỏa.

Uy lực chân hỏa tự nhiên không thể coi thường. Pháp Khí bình thường nhiễm vào. gần như chạy không thoát kết cục hủy diệt. Quỷ vật nhiễm vào, hơn phân nửa rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Đạo sĩ mặt béo có ý định biểu diễn bản mạng chân hỏa một chút. giết chết một con lệ quỷ, khiến mấy tu sĩ Ngưng Thần Kỳ của Vũ Vụ Sơn Trang ở đây sắc mặt trắng bệch.

Tiếp theo quá trình thanh lý lệ quỷ rất thuận lợi. phía trước có cương thi làm tấm chắn. dưới hào quang huyết lệ của một đám lớn Pháp Bảo và phép thuật của đám tu sĩ Vũ Vụ Sơn Trang, hai ba con lệ quỷ rất nhanh bị giết chết.

Sau đó. đạo sĩ mặt béo tiếp tục đi về phía trước, liên tiếp đụng phải một số lệ quỷ hoặc là cương thi. đều bị mọi người thoải mái giải quyết.

Càng đi vào trong, phía trước chồng chất xương cốt càng ngày càng nhiều, số lượng này chỉ khiến lòng người ta dựng đứng.

Tình huống như thế không khỏi khiến người ta liên tưởng đến một tướng công thành vạn xương khô

Cạch! Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân sâu trong mộ huyết, càng phát ra rõ ràng và đến gần. khiến phần lớn tu sĩ kinh hãi run sợ.

Mà lúc này. xương cốt phía trước thông đạo đột nhiên tới phần cuối, xuất hiện một đại điện bằng đá màu đỏ sậm. một luồng khí tức âm trầm bá đạo truyền đến.

Cửu u ma khí ở sâu trong cơ thể Dương Phạm lập tức có chút xu thế không chịu khống chế. hưng phấn dị thường.

Ma khí?

Đạo sĩ mặt béo biến sắc. càng ngưng trọng hơn.

Lờ mờ. có một luồng ma khí ngang ngược tuyệt luân. từ sâu trong đại điện. xông tới như sóng gợn. khiến người ta chùn bước.

Két! Két! Két!

Âm thanh kia được truyền tới từ trong đại điện. tuần hoàn qua lại. từ xa đến gần. từ gần vươn xa.

Tinh quang ló lên trong mắt đạo sĩ mặt béo. nhìn chằm chằm sâu trong đại điện. thần thức sớm rót vào, lộ ra vài tia hưng phấn.

- Đại điện này chính là trung tâm Thiên Niên Mộ Huyết. Nếu có bảo vật. khẳng định dấu ở trong đại điện này.

Tu sĩ mặt béo nói với đám người phía sau.

Vừa nghe lời ấy, phần đông tu sĩ của Vũ Vụ Sơn Trang không khỏi lộ ra vẻ tham lam. mạnh mẽ nhìn chăm chú tiếng vang truyền đến từ trong đại điện màu đỏ sậm bằng đá.

- Ta cho cương thi mở đường, các người hiệp trợ ta đối phó những thứ bên trong.

Đạo sĩ mặt béo phân phó.

Sau đó, lão khổng chế bốn con cương thi mở đường ở phía trước, đoàn người theo sát phía sau.

Trong tiếng vang kinh tâm động phách kia, mọi người rốt cục bước vào đại điện bằng đá.

Cạch! Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân kim loại nặng nề kia dồn dập lên. phía trước hiện lên hai luồng hàn quang, ngưng thần thoáng nhìn. chỉ thấy hai thị vệ cả người mặc áo giáp xông tới. không nói hai lời. giơ trường kích trên tay lên. chém về phía mọi người.

Một luồng kinh phong cường đại từ trên trường kích thoáng vể lên. rít lên. không khí đột nhiên run sợ. áp lực lớn lao bao phủ đầu mọi người

Xì xì!

Một khối cương thi chắn phía trước, không ngờ bị chém thành hai đoạn. chợt bị chia năm xẻ bảy.

Lực lượng quá cường đại!

Dương Phàm trốn phía sau. hít một ngụm lãnh khí

Hơn nữa hắn còn phát hiện, trên trường kích của thị vệ mặc áo giáp kia. dập dờn một luồng ma khí. khó trách có uy năng như thế này, lập tức chém giết một con cương thi có thực lực so với Linh Khí đỉnh phong.

- Đây là khôi lỗi!

Cô gái cung trang có cảnh giới Ngưng Thần trung kỳ vừa thấy hai thị vệ mặc áo giáp kia, không khỏi kinh hô một tiếng.

Khôi lỗi!

Ánh mắt Dương Phàm lại dừng trên thân thị vệ mặc áo giáp. trên thực tế trước đây hắn sớm thăm dò tình huống trong đại điện mấy phần. Trên người thị vệ mặc áo giáp này quả thực không có một chút sinh mệnh dao động nào. là một thứ chết.

- Nhanh xuất thủ. chém giết hai con khôi lỗi. tuy rằng bọn chúng có được thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ nhưng thiếu linh trí. cồng kềnh như máy móc.

Sắc mặt đạo sĩ mặt béo thoáng ngưng, vỗ vào túi trữ vật màu đen. xuất hiện hai con cương thi có thực lực so với Ngưng Thần Kỳ.

Trên thân thể hai con cương thi này không ngờ cùng mặc áo giáp. hành động vụng về. đúng lúc chắn trước mặt hai thị vệ mặc áo giáp.

Thình thịch thình thịch!

Cạch! Cạch! Keng keng.

Thoáng chốc. mấy cỗ cương thi phía trước và hai thị vệ mặc áo giáp giao kích cùng một chỗ. tia lửa bắn ra chung quanh.

- Mọi người nhanh công kích. cương thi của ta duy trì không được bao lâu.

Đạo sĩ mặt béo cũng lấy ra một thanh tiểu kiếm ngâm đen. phá không đi, chém trên đầu thị vệ mặc áo giáp. phát ra một tiếng đing. Áo giáp kia bị lõm vào một chút.

Keng keng đing!

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Đám tu sĩ còn lại đều xuất thủ. pháp bảo hoa mỹ và pháp thuật bao vây vào khu vực kia.

Dương Phàm cũng không xuất thủ. lặng lẽ quan sát, hẳn phát hiện tu sĩ dưới Ngưng Thần Kỳ. căn bản không tổn thương được một chút thị vệ mặc áo giáp. pháp bảo công kích lên trên. ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Thậm chí có người pháp khi chém trên áo giáp. ngược lại bị đánh văng cho nứt ra. Nếu bị trường kích của thị vệ áo giáp kích. sẽ bị rắc một tiếng, lập tức rơi vào kết cục cắt hai đoạn.

về phần pháp thuật cấp một của đám tu sĩ Luyện Khí Kỳ. rơi xuống trên người thị vệ áo giáp. không ngờ không hề bị tổn thương.

Chân chính có thể tạo thành một chút thương hại đến thị vệ áo giáp. ít nhất là mấy vị Ngưng Thần Kỳ dùng Linh Khí. Tiểu kiếm ngâm đen trong tay đao sĩ mặt béo. cũng là một kiện Linh Khí. ngay cả toàn lực công kích trên áo giáp. cũng chỉ có thể lưu lại bốn vết nhỏ. cũng không thể tạo thành thương tổn thực sự.

Đạo sĩ mặt béo có tu vi đạt tới Trúc Cơ Kỳ còn như thế. huống chi đám tu sĩ Ngưng Thần Kỳ Sở Thu Nhiên.

Tuy nhiên. Hồ Phi kia cũng rất cao ngạo. không ngờ cũng có thể tạo thành thương tổn nhất định cho thị vệ áo giáp. Mỗi một lần công kích. trong Linh Khí ẩn chứa lôi điện lực. khiến thị vệ áo giáp kia hơi chậm lại. lâu dài. trên áo giáp cũng xuất hiện một chút vết rất nhỏ.

Xì xì!

Vũ động trường kích. ma khí dập dờn. kinh phong cuồng quét. lại ở một khối cương thi bị chém thành hai đoạn. còn lại mấy cổ cương thi chỉ sợ cũng chống đỡ không được bao lâu.

Thoáng thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt đạo sĩ mặt béo kia lập tức âm trầm xuống. Lão lúc này bị vây ở thời kỳ đặc biệt. Chỉ có thể phát ra thực lực Ngưng Thần Kỳ Đại Viên Mãn. Nói cách khác. cũng sẽ không bị hai thiết giáp khôi lỗi bức đến tình cảnh này.

Chính vào lúc này, sâu trong đại điện sinh ra một trận quỷ dị. Hai quỷ lộ thiết giáp đột nhiên dừng lại.

Lúc này, không khí ngưng trệ. uy áp vô hình buông xuống.

Âm thanh kinh tâm động phách, giống như đến từ Cửu u địa ngục.

Lập tức, một luồng ma khí lạnh giá cuộn cuộn mãnh liệt xông tới. dường như có ma đầu kinh thể hải tặc thức tỉnh.

114. Chương 114: Thiên Niên Huyền Thi

- Không xong! Rốt cuộc gặp biến cố gì chứ? Mộ huyết đột nhiên xuất hiện ma khí mạnh mẽ như thế.

Lão già tao nhả thất sắc. rất bất an.

- Hay là có ma đầu cái thể nào hiện thân? Nhưng một năm trước chúng ta đã đi vào mộ huyết, trong đó có hai con Thiết Giáp khôi lỗi có thực lực không tầm thường, ngoài thứ đó ra còn có Thiên Niên Huyền Thi đang ngủ say.

Lão già mặc áo bào xám nói với vẻ kinh ngạc.

- Chẳng lẽ trong mộ huyết còn có huyền cơ hay là phát sinh biến cố gì sao? Không được, lão phu phải đến đó xem, quyết không thể trở mắt nhìn đám con cháu của Vũ Vụ Sơn Trang ta gặp đại nạn như thế.

Thần sắc lão già tao nhả đại biến. lập tức bay về phía mộ huyết.

- Sở huynh! Yên tâm một chút đi, đây là cơ hội ngàn năm có một. nghĩ đến quỷ đạo mặt béo kia tất nhiên sẽ gặp phải khiêu chiến to lớn. chúng ta chỉ cần thay đổi kế hoạch lợi ích một chút.

Lão già mặc áo bào xám theo sát phía sau. trong mắt lộ ra vài phần hưng phấn và vui mừng. thương nghị với lão già tao nhã.

Dưới mộ huyết, trong đại điện màu đỏ sẫm bằng đá. âm thanh kinh hồn kia tạo ra ma khí kinh thể hãi tục. âm âm áp bách tới. Đám tu sĩ tại đây đối mặt với uy thế và áp lực như thế. sắc mặt một đám trắng bệch. trán đổ mồ hôi lạnh.

Vô hình trung, dường như có một bàn tay ma tử vong. mạnh mẽ giữ chặt cổ họng của người, quản chế pháp lực của người, gây khó thở.

Thân thể Dương Phàm cứng ngắc tại chỗ. một luồng uy thế cùng với đoàn khí thiên ma vừa rồi, khiến cho linh hồn hắn bị áp chế khó thể nhúc nhích. Chỉ cảm thấy máu gần như đông lại. linh khí hội hợp bất an trong cơ thể. nhưng chưa mất đi quyền khống chế.

Tuy nhiên, từng đợt từng đợt ma khí Cửu u ở sâu trong đan điền. cũng run lên dị thường hưng phấn. có vẻ náo động muốn thử.

Sau đó. từng đợt từng đợt thanh lương lưu chảy và đám sương sinh mệnh không ngừng sinh sôi, tràn ngập vào khắp nơi thân thể Dương Phàm. thậm chí làm dịu linh hồn run rẩy.

Trong phút chốc. luồng áp lực lạnh lạnh kia bị Dương Phàm đánh tan mất chín phần. Thân thể khôi phục bình thường, nhẹ thở một hơi. Nhưng bóng ma vô hình này lại bao vây chung quanh thân. phát đi không được.

Lúc này, hắn mới bắt đầu ngưng thần nhìn chằm chằm biến cố sâu trong đại điện. rốt cuộc tồn tại như thế nào. không ngờ có thể phát ra uy năng như thế?

- Thiên Niên Huyền Thi.

Chợt nghe đạo sĩ mặt béo kia kinh hô một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ tham lam. kiêng kị, thần sắc kích động. nhìn chằm chằm sâu vào trong đại điện.

Lúc này, Dương Phàm cũng thấy rõ tình huống sâu trong đại điện.

Sâu trong đại điện tối đen kìa. cương thi không đầu cao một trượng sừng sững đứng trên cao. thân thể nó không có hư thối và ghê tởm như cương thi bình thường. Bên ngoài xác chết. có một chút bụi. nhưng khó thể che lấp sáng bóng trong suốt. Từ phía xa nhìn lại. giống như một khối tác phẩm nghệ thuật bằng ngọc màu xanh trong suốt.

Giờ phút này, trong thân thể huyền thi không đầu. lại náo động từng đợt từng đợt ma khí gợn sóng. kinh sợ phạm vi vài dặm.

- Đó chính là Thiên Niên Huyền Thi sao? Hoàn toàn là một khối ma vệ không đầu!

Dương Phàm hoảng sợ trong lòng. lo lắng không yên, không biết lấy tu vi Trúc Cơ Kỳ của đạo sĩ mặt béo. có thể ngăn cản ma thi đáng sợ kia không?

Con cháu Vũ Vụ Sơn Trang chung quanh, cảnh giới dưới Ngưng Thần Kỳ, ngay cả năng lực động đậy thân thể cũng không có, một đám với sắc mặt trắng bệch. thân thể run rẩy, hoảng sợ cực kỳ.

Đạo sĩ mặt béo khôi phục lại uy năng trước tiến. tiếp theo là Dương Phàm. Hồ Phi. cuối cùng mới là cô gái cung trang Sở Thu Nhiên.

Dương Phàm vì dừng lại phía sau cùng. tuy rằng không ai thấy được hắn khôi phục lại. Hắn vì cẩn thận nên chưa từng có bất cứ dị động gì.

Trái lại. biểu hiện của Hồ Phi khiến Dương Phàm cảm thấy bất ngờ người này còn khôi phục trước cô gái cung trang với cảnh giới Ngưng Thần trung kỳ, gần với đạo sĩ mặt béo và Dương Phàm.

Trong cơ thể ma thi không đầu phát ra một tiện rít gào trầm thấp. nhìn chung quanh, với dáng vẻ không biết làm gì.

Lúc này, luồng ma khí kinh thể hãi tục kia cũng đột nhiên tiêu tán hết. Trong đại điện. ma thi không đầu nâng bước đi dạo chung quanh, không ngờ coi như không thấy mọi người tồn tại.

Tuy nhiên, tiếng bước chân nặng nề kia. quanh quẩn trong đại điện. khiến người ta kinh hãi run sợ.

Vù!

Theo ma khí biến mất. đám con cháu Vũ Vụ Sơn Trang đều khôi phục lại. hít một hơi thật sâu. chỉ cảm thấy nguyên lực thân thể. có người thậm chí còn trực tiếp té trên mặt đất.

Cạch! Cạch!

Đúng lúc này, hai Thiết Giáp khôi lỗi kia đột nhiên khôi phục lại. quơ trường kích. kinh phong mãnh liệt. ma khí dập dờn. đánh về phía mọi người.

Xì xì!

Hai con cương thi Ngưng Thần Kỳ của đạo sĩ mặt béo lập tức bị Thiết Giáp khôi lỗi đánh chết. chém thành mấy đoạn.

Mọi người hiển nhiên vẫn chưa từng khôi phục lại uy áp kinh hồn. mà phần lớn tinh thần của đạo sĩ mặt béo đều bị ma khí không đầu sấu trong đại điện hấp dẫn, trong mắt lóe ra điên cuồng, cùng với chấp niệm tham lam.

Rất hiển nhiên, thứ gọi là Thiên Niên Huyết Thi có lực hấp dẫn rất lớn với đạo sĩ mặt béo.

Chờ sau khi hấn phát hiện hai con cương thi Ngưng Thần Kỳ của mình bị Thiết Giáp Khôi Lỗi đánh chết. không khỏi nổi giận lôi đình. bỗng lại vỗ túi trữ vật. sương mù đen bao phủ. lấy ra một khối cương thi màu đen lượn lờ thi khí

Trong con người của cương thi màu đen lộ ra ngọn lửa màu đỏ nhạt. một luồng khí thể áp bách cường đại vượt qua Ngưng Thần Kỳ, nó vươn một cánh tay trắng kiêu đen nhánh, chống lại một kích của trường kích. phát ra một tiếng vang "Đình" trong trẻo. đốm lửa bắn ra chung quanh.

Ánh mắt Dương Phàm không ngừng lóe lên. Khối cương thi màu đen này hiển nhiên có cấp bậc Trúc Cơ Kỳ, trong đôi mắt lộ ra ngọn lửa đỏ nhạt. thực lực mạnh vô cùng. không ngờ có thể cứng rắn va chạm với trường kích ẩn chứa ma khí của Thiết Giáp khôi lỗi.

Đúng lúc này, cô gái cung trang đột nhiên ra lệnh:

- Thu Nhiên! Con chạy nhanh mang theo những con cháu đời thứ ba trở lại lối vào của mộ huyết, Hồ Phi người lưu lại với chúng ta.

- Dạ! Cô cô.

Trên mặt Sở Thu Nhiên còn có chút dáng vẻ kinh hồn chưa tan. vội mang theo những người này lui về phía sau. cũng nói với đám người Dương Phàm:

- Dương được sư! Trịnh được sư! Các người cũng theo chúng ta rời đi. nơi này rất nguy hiểm. tu sĩ Luyện Khí Kỳ căn bản không thể giúp chuyện gì.

Đoàn người rời đi với vẻ lo âu thấp thỏm. sắc mặt một đám trắng bệch. hiếm có tu sĩ vẫn bị kéo đi theo.

Thình thịch! Thình thịch!

Đạo sĩ mặt béo hộ tống cô gái cung trang. Hồ Phi cùng nhau đối phó với Thiết Giáp Khôi Lỗi. Thình lình lão quay đầu lại. nói:

- Bất cứ người nào trong đám các người rời khỏi nơi vào của mộ huyết thì đừng trách lão phu xuống tay vô tình.

Dứt lời. lão vỗ túi trữ vật, sương mù đen lượn lờ. bay ra một con phi ưng với ngọn lửa xanh đang cháy trong đôi mắt. cùng theo mọi người rời đi, giám thị từng hành động của mọi người.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ vẻ dị sắc. Đạo sĩ mặt béo này làm việc trái lại cẩn thận. hấn quan sát phi ưng mắt xanh đang tuần tra bay quanh trên đỉnh đầu mọi người. Thực lực con phi ưng này hẳn là không mạnh. nhưng nó và đạo sĩ mặt béo hẳn là vẫn duy trì liên hệ chắc chắn.

Rất nhanh, mọi người lui nhanh đến nơi bậc thang tầng xương trắng nơi vào mộ huyết, trên đường trông thấy một con lệ quỷ. Mọi người không để ý tới. vì thể sinh mệnh của một gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ rơi xuống.

- Thiên Niên Mộ Huyết này rất đáng sợ. bảo vật không thấy cái nào. lại gặp nhiều vật khủng bố như vậy.

Sở Nghĩa Vân nhìn nơi sâu trong mộ huyết kia. trong mắt lộ ra một chút nguy cơ.

Trong mộ huyết này, tùy tiện một con lệ quỷ có thể lấy mạng của hắn. mà không cần nói tới Thiết Giáp Khôi Lỗi thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ. và cũng không biết rõ ma thi ngàn năm không đầu.

- Trong mộ huyết thật sự không có bảo vật sao? Nếu là như thế. chúng ta còn cần thiết ở lại trong này sao? Mặc kệ đạo sĩ mặt béo kia. chẳng lẽ lão còn có thể đuổi tận giết tuyệt chúng ta sao?

Một gã tu sĩ trong đám người thấp giọng oán giận nói.

- Đừng! Đại diện sâu trong mộ huyết này. chúng ta cũng không có vào sâu.

Sở Thu Nhiên lại đột nhiên lên tiếng nói:

- Trước khi đi, ta từng vận dụng Linh Nhân Thuật tỉ mỉ nhìn quét qua một chút. phát hiện trong đó còn có quan tài đá, như thứ cực kỳ cổ quái.

Dương Phàm đứng một bên với thần sắc bình tĩnh. Trước lúc hắn tiến vào Toàn Tri Mô Thức. sớm đã tra xét đại diện ở sâu bên trong kia. tường tận hơn Sở Thu Nhiên miêu tả.

Tuy nhiên, đại diện ở sâu bên trong, ngoại trừ bất ngờ có hai khối quan tài đá thiết kế cấm chế. Dương Phàm còn không thật sự phát hiện bảo vật gì.

Giờ phút này, phần lớn tinh thần của hắn đều rơi trên cuộc chiến ở đại diện bằng đá.

Đạo sĩ mặt béo xuất động cương thi Trúc Cơ Kỳ. lập tức chống thể công mãnh liệt của hai con Thiết Giáp khôi lỗi. Lão phối hợp với hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ Hồ Phi và cô gái cung trang, đang dùng công kích từ xa. lập tức chiếm cứ thế thượng phong.

Dương Phàm thầm than trong lòng. Hai con Thiết Giáp khôi lỗi có lực phòng ngự cực kỳ cường đại. trong công kích có thêm ma khí. khuyết điểm là có chút cồng kềnh. Nhưng chính thể lực lượng của hai con Thiết Giáp khôi lỗi. hắn là có thể có lực áp chế bên đạo sĩ mặt béo. Bởi vì đạo sĩ mặt béo bởi vì không muốn mọi người biết lão bị hạn chế. còn chưa thể phát ra thực lực chân chính Trúc Cơ Kỳ.

Chỉ tiếc. Thiết Giáp khôi lỗi này chung quy là vật chết. không biết phối hợp linh hoạt. bị nhân loại tu sĩ luân phiên đùa giỡn. hỏa lực đều chuyển dời lên trên người cương thi Trúc Cơ Kỳ.

Quả nhiên, sau một lát. hai con Thiết Giáp khôi lỗi, bị đánh tan nát. có một thân thực lực. lại dùng sai chỗ.

Lại một lát sau. một con Thiết Giáp khôi lỗi trong đó đột nhiên chia năm xẻ bảy. Lúc này, một luồng lực lượng không rõ ràng sinh ra.

- Không tốt!

Đạo sĩ mặt béo kinh hô một tiếng, liên tục lui về phía sau. Hồ Phi dường như có cảm quan đặc biệt gì đó. không ngờ còn muốn lui về sau hơn hắn một bước

Rồi đột nhiên, con Thiết Giáp khôi lỗi kia nổ vỡ ra. Một luồng lưu quang màu đen đáng sợ âm âm bắn tới bốn phương.

Con Thiết Giáp khôi lỗi còn lại. cùng nổ vỡ ra. tráo ra một luồng khí độc màu đỏ đen chứa kịch độc. cực kỳ nhanh hướng về bốn phương tám hướng.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra trong môi trường hỗn loạn. cô gái cung trang Ngưng Thần trung kỳ miễn cưỡng dùng Linh Khí ngăn cản lưu quang màu đen. lại lập tức bị thương nặng. mặt đỏ bừng. trong miệng tràn ra một vùng máu. Nhưng khói độc màu đỏ đen đến từ phía sau. lập tức nhiễm trên người nàng.

Thoáng chốc. làn da trong sáng trắng nõn bị nhiễm thành màu đen. cũng hư thối rất nhanh, nháy mắt lan đến toàn thân nàng.

Thời gian một hai hô hấp. cô gái cung trang hóa thành một khối xương trắng, yên lặng nằm trên mặt đất.

Hồ Phi và đạo sĩ mặt béo lại đi trước một bước rời khỏi phạm vi khối độc. khuôn mặt lộ ra vẻ hồi hộp.

Một chút khói độc tràn ra ngoài, bức hai người lui ra khỏi Thiên Niên Mộ Huyết, chỉ là cô gái cung trang Ngưng Thần Kỳ trung kỳ kia. cũng chết vô cùng thê thảm.

- Sao lại thế này? Cô cô vì sao không đi ra?

Mới vừa ra tới. Sở Ngọc Yên liền lo lắng hỏi. nàng phát hiện Sở Cầm không đi ra.

- Cô Cô ấy chết rồi.

Hồ Phi trả lời với giọng khô khan.

A!

Sắc mặt Sở Thu Nhiên và Sở Ngọc Yên ngay lập tức kịch biến.

Trường bối đời thứ hai phụ trách khảo hạch thí luyện. âm thầm bảo hộ bọn họ. không ngờ chết trong mộ huyết.

Mọi người trầm mặc im lặng. sắc mặt đạo sĩ mặt béo âm tình bất định. Thoáng một lát. khói độc màu đỏ đen trong mộ huyết dĩ nhiên tiêu tán. nhưng vẫn còn lại độc lực cường đại.

- Trong những người các ngươi, dường như có mấy vị được sư. đứng ra cho bản đạo. xem có cách khắc chế tàn độc này không.

Đạo sĩ mặt béo lạnh nhạt nói. mắt lạnh quét ngang qua mọi người ở nơi này.

Mấy tên được sư ở đây, trong lòng đều hồi hộp một chút.

115. Chương 115: Ma Công Dị Biến

Bởi vì trước khi cô gái cung trang Ngưng Thần trung kỳ ngã xuống, thân là trường bối đời thứ hai trong gia tộc. nàng khẳng định có lưu linh hồn ngọc giản ở Vũ Vụ Sơn Trang. Một khi nàng thân tử. linh hồn ngọc giản sẽ vỡ tan. tất nhiên sẽ được cao tăng của Vũ Vụ Sơn Trang phát hiện.

- Được sư đều đứng ra cho ta!

Trong mắt đạo sĩ mặt béo hiện lên một chút sắc lạnh. trên người dâng lên một luồng linh áp. áp bách trong lòng mọi người, trực tiếp khiến người ta khó thở. Đồng thời. ánh mắt lão dừng phía Dương Phàm. Trịnh được sư. Lâm được sư. lưu lại một chút trên mặt ba người, hiển nhiên có chút phỏng đoán.

Trịnh được sư cười khở. người thứ nhất đứng dậy. nói với đạo sĩ mặt béo:

- Cháu gái này của ta vừa mới bước vào y đạo. không đủ thâm niên.

Đạo sĩ mặt béo liếc nhìn Trịnh Tiểu Mạn. gật gật đầu với Trịnh được sư. nhưng linh áp trên người vẫn không biến mất.

Dương Phàm có thể cảm nhận được trong ánh mắt sắc bén của đối phương lóe ra hàn quang, nhẹ thở dài một hơi. cũng đứng dậy, trong lòng cũng cười khở. Tu sĩ Trúc Cơ KỶ quả nhiên không giống tầm thường, đứng ở điểm cao của ba cảnh giới đầu của tu tiên.

Lâm được sư là người thứ ba đứng ra. mặt không chút thay đổi. ánh mắt lại cùng với Dương Phàm và Trịnh được sư nhìn nhau một chút.

- Ba người các ngươi hãy nghĩ biện pháp. xem có thể khắc chế tàn độc trong mộ huyết này không? Thời gian của bản đạo cũng không nhiều.

Đạo sĩ mặt béo thản nhiên nói. trong giọng nói ẩn chứa một ý tứ uy hiếp.

Lâm được sư liếc mắt nhìn mộ huyết âm u kia. bình thần nói:

- Bẩm tiền bối. khói độc vừa rồi. chúng ta ở miệng mộ huyết cùng cảm nhận một phần. tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nhiễm vào thì chết ngay. ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng khó thể chống lại. Thử hỏi. độc thuật với cấp bậc này. mấy người được sư Luyện Khí Kỳ nhỏ bé như chúng ta có thể ứng phó được sao?

Vừa nghe lời ấy, Dương Phàm và Trịnh được sư liên tục gật đầu. được sư trị thương hay giải độc. đó cũng có hạn chế cấp bậc. Thương tổn do tu sĩ bậc cao tạo thành, căn bản là không có khả năng cho được sư cấp thấp chữa trị. Tàn độc hiện tại cũng giống nhau. hiển nhiên là độc với cấp bậc rất cao. được sư Luyện Khí Kỳ thật sự không thể làm được.

- Hừ! Chẳng lẽ các ngươi đều không muốn sống chẳng?

Đạo sĩ mặt béo bấm tay một cái. một luồng chỉ kinh phong màu xám đánh trúng Lâm được sư vừa rồi lên tiếng.

A!

Lâm được sư kêu thảm một tiếng, toàn bộ cánh tay bắt đầu hư thối, cũng chảy xuống một mảnh huyết đặc. té lăn lộn trên mặt đất. đau đớn vô cùng.

Rắc!

Lâm được sư đột nhiên vận lực. bẻ gãy cả cánh tay, mới khó khăn lắm ngăn cản lực lượng thối rửa ăn mòn từng chút. cũng coi như giữ được một phần.

Tu sĩ còn lại đều trông mà kinh hồn bạt vía.

- Tiền bối! Người đây là

Trong lòng Sở Thu Nhiên dâng lên một cơn giận dữ. không khỏi hỏi.

- Ba người các ngươi nghe đây, nghĩ biện pháp giúp bản đạo khắc chế độc này. không cần khắc chế hoàn toàn. có thể ngăn cản một chút là được.

Đạo sĩ mặt béo lạnh nhạt nói. không quan tâm đến Sở Thu Nhiên.

- Nếu các ngươi ngay cả một chút biện pháp cũng đều không có. bản đạo không ngại diệt trừ ba người các ngươi, sau đó bỏ qua mộ huyết này.

Sát khí trong mắt đạo sĩ mặt béo càng đậm.

Trên thực tế, đối với tàn độc này, lấy đặc tính công pháp của Quỷ Thi Đạo. có thể ngăn cản một hồi. nhưng trạng thái hiện tại của lão. chỉ có thể phát huy thực lực Ngưng Thần Đại Viên Mãn. ứng phó cũng có chút quá sức.

- Để ta thử xem.

Dương Phàm bước ra với vẻ bình tĩnh. hắn cũng không tin đạo sĩ mặt béo kia sẽ bỏ qua Thiên Niên Mộ Huyết này.

- Ha ha tiểu bối ngươi dường như có chút bản lĩnh. từ trị thương lúc trước có thể nhìn ra một phần. Nếu có thể cho ta thêm phần nắm chắc. bản đạo có thưởng thật lớn.

Đạo sĩ mặt béo cười tủm tỉm nói.

Dương Phàm không nói hai lời. từ trên người lấy xuống một tấm vải bố. chà xát thành một nắm. ném vào trong mộ huyết.

Kết

Chỉ khoảng nửa khắc. nhúm vải kia lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ hư thối. sau đó hóa thành một đoàn cặn đen. Tình cảnh như thế. khiến cho đám người ở đây hít một ngụm lãnh khí Dương Phàm bình tĩnh như thường. thần nhiên nói:

- Tuy rằng chỉ là một chút tàn độc nhưng độc lực vẫn rất mạnh. Ta chỉ có thể cho tiền bối miễn dịch một nửa độc tính.

- Cái gì? Một nửa?

Đạo sĩ mặt béo nói với vẻ khó tin. gần như nghĩ đến mình nghe sai rồi.

- Đúng vậy! Chỉ có thể miễn dịch một nửa. đây đã là giới hạn mà văn bối có thể làm được.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Hành động nhanh lên! Nếu người thật sự có thể giúp bản đạo miễn dịch một nửa độc lực. hiển nhiên có thưởng thật mạnh.

Đạo sĩ mặt béo nói với vẻ vội vàng.

Trịnh được sư thấy tình huống như vậy, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Chờ Dương Phàm lấy ra hai bình ngọc từ trong túi trữ vật, một thứ giấy bọc lại.

- Đây là Giải Độc Đan. lấy tu vi tiền bối. chỉ có thể ăn vào năm viên, đây là đan dược phụ trợ. tăng cường hiệu quả của Giải Độc Đan. Thuốc bột trong gói giấy nhỏ này, thoa một chút lên người, có thể hình thành một tầng phòng hộ bên ngoài.

Dương Phàm nói đầu vào đây, lấy ra một số viên thuốc từ trong bình ngọc. cùng với gói giấy nhỏ. cùng đưa cho đạo sĩ mặt béo.

Đạo sĩ mặt béo lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. đầu tiên lấy ra một số viên Giải Độc Đan. gật gật đầu. sau đó cầm lấy một viên đan dược phụ trợ, ực một cái. cũng nhướng mày, cuối cùng lại triển khai tới gói giấy nhỏ. kiểm tra một chút.

- Đan dược phụ trợ này, bản đạo như thế nào cảm thấy có chút cổ quái?

Đạo sĩ mặt béo thành linh hỏi.

Dương Phàm nhẹ nhàng nói:

- Nếu dùng một thứ. nó chính là một loại độc dược. nhưng không đủ uy hiếp tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, dùng với Giải Độc Đan độc môn của ta. lại có thể gia tăng sức chống cự độc tính to lớn.

- Hả? Giải Độc Đan độc môn? Người có sư môn gì?

- Truyền thụ ta y thuật chính là một vị kỳ nhân có một không hai. Ta đã từng thề không thể lộ ra tôn danh đại tách của người đó.

Dương Phàm nói dối mà mắt không chớp.

Dưới chành lệch cấp bậc to lớn. hắn còn có thể nói dối không dấu vết. có thể thấy được định lực và tâm tình này.

- Hả? Xem ra sư thừa của người thật sự không đơn giản.

Đạo sĩ mặt béo kia trước tiên thoa những thuốc bột kia lên trên người, sau đó ăn Giải Độc Đan vào. lại cầm lấy viên đan dược phụ trợ. chần chờ một chút. cuối cùng cùng nuốt vào. Dương Phàm vẫn không lộ ra vẻ gì, Hắn cảm giác trong chớp mắt trước lúc dùng đan dược phụ trợ, thần thức của đạo sĩ mặt béo đang tập trung vào tiếng tim đập. máu. làn da của mình một chút.

Hiển nhiên, đạo sĩ mặt béo vẫn mang cảnh giác thật lớn.

- Người! Còn người nữa. cùng nhau theo ta vào mộ huyệt.

Đạo sĩ mặt béo đột nhiên nâng ngón tay lên. chỉ vào Dương Phàm và Hồ Phi. Dương Phàm có chút ngạc nhiên, như thế nào mà ngay cả mình cũng phải đi vào?

- Tiền bối! Chuyện này dường như có chút không ổn. Dương dược sư chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ, tiến vào mộ huyệt kia. chẳng phải là chịu chết sao?

Sở Ngọc Yên không kiềm nổi nói.

- Hừ! Bản đạo có một chút uyết sách. tiểu cô nương không cần lắm lời. cần thận lão luyện cô thành cương thi.

Đạo sĩ mặt béo cười lạnh nói.

Sở Ngọc Yên nghe vậy, không khỏi rùng mình.

Sở Nghĩa Vân đứng ở phía khác. nhìn về phía Dương Phàm trên vẻ mặt lại có chút vui mừng khi người gặp họa. Dương Phàm gật đầu. cũng cho Hồ Phi một phần giải được chống độc tính.

Sau đó bản thân hắn cũng thống khổ ăn vào một phần.

Thấy vậy, đạo sĩ mặt béo hơi hơi gật gật đầu. nói:

- Hai người các ngươi theo ta tiến vào mộ huyết.

Dứt lời. lão đi đầu hướng vào trong mộ huyết. Dương Phàm và Hồ Phi theo sát phía sau.

Mới vừa tiến vào mộ huyết, đạo sĩ mặt béo dừng lại một chút. chỉ cảm thấy thuốc bôi trên quần áo lóe lên hào quang khác thường. Để ngăn một phần độc lực trong cơ thể. bị một dòng suối âm kỳ dị hóa giải.

Lấy tu vi Trúc Cơ Kỳ của lão. hơi chút vận pháp lực. là có thể ngăn cản độc lực bên ngoài. Hồ Phi và hắn cũng không khác lắm. xem ra người này không tầm thường. về phần Dương Phàm. đạo sĩ mặt béo vươn tay khoát lên người hắn. ngưng tụ một tầng phòng hộ màu xám. bám vào quanh người hắn.

Dương Phàm mỉm cười. dường như đang biểu đạt lòng biết ơn. Hắn biết đạo sĩ mặt béo sẽ không cho mình đi chịu chết. Một được sư cao minh. ở một nơi như Thiên Niên Mộ Huyết, giá trị lợi dụng không nhỏ. Đương nhiên, có lẽ đạo sĩ mặt béo còn có dụng ý gì khác.

Có đạo sĩ mặt béo dẫn đường, ba người rất thuận lợi tiến vào mộ huyết, cũng đi vào cửa đại điện bằng đá kia. Lần tiến vào đại điện bằng đá màu đỏ sậm này, không có Thiết Giáp khô lồi chặn đường, tuy nhiên đạo sĩ mặt béo vì cẩn thận. vẫn cho cương thi Trúc Cơ Kỳ đi trước dẫn đường.

Cương Thi đối với độc tính gần như có thể đỡ một. rất thích hợp hành động ở trong mộ huyết này.

Ba người cẩn thận đi vào đại điện. rất nhanh thấy được ma thi ngàn năm không đầu. Nó đi quanh quần chung quanh, không có tư duy, mọi thứ đều hành động dựa theo bản năng.

- Tiền bối! Khối Thiên Niên Huyền Thi này ngay cả đầu cũng không có, vì sao vẫn có năng lực hành động?

Dương Phàm tò mò hỏi. thật vất vả gặp được tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng lại là Quỷ Thi Đạo. Cơ hội này cũng không nên bỏ qua.

- Cương Thi vốn không giống sinh linh bình thường, hướng chi đây là một khối Thiên Niên Huyền Thi bị ma hóa. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng khác. tỷ như con Thiên Niên Huyền Thi này khi còn sống đã từng tu luyện ma công. hay là thân thể bất diệt trong truyền thuyết.

Đạo sĩ mặt béo đáp. dường như có vẻ khó thể kết luận. Dương Phàm chợt nắm bắt được một chút kích động và hưng phấn trong giọng nói của lão

Thật ra. giống như Thiên Niên Huyền Thi. tuyệt đối là chí bảo mà tu sĩ Quỷ Thi Đạo tha thiết mơ ước. thậm chí có thể bất chấp nguy hiểm đến sinh mạng.

- Các ngươi đứng đây, tu vi của tiểu được sư ngươi rất thấp. có thể lui ra cửa điện.

Đạo sĩ mặt béo lạnh lùng nói.

- Tạ ơn tiền bối.

Dương Phàm thối lui đến lối vào cửa đại điện. Hắn đương nhiên sẽ không ngốc đến cho rằng đối phương chiều cố mình. Đạo sĩ mặt béo hơn phân nữa có chỗ lợi dụng hắn. Đạo sĩ mặt béo đầu tiên thao túng cương thi Trúc Cơ Kỳ màu đen. đi đến mấy cái quan tài đá trong đại điện.

Dương Phàm đứng lối vào đại điện ngưng thần lắng nghe. Hắn cũng rất kỳ quái. trong quan tài đá kia có thứ gì?

Bước chân chậm rãi, mắt thấy cương thi màu đen sắp chạm tới gần quan tài đá.

Ngay giờ phút này. dị biến nổi lên.

Ầm!

Ma thi ngàn năm không đầu đột nhiên xoay người, một thân ma khí mênh mông cuộn cuộn. một chương cách không, bổ về phía cương thi Trúc Cơ Kỳ màu đen.

- Không tốt!

Đạo sĩ mặt béo hoảng hốt. Lão có thể cảm nhận thật sâu. uy năng ẩn chứa trong bàn tay kia.

Rắc!

Cương thi Trúc Cơ Kỳ màu đen. không ngờ chém đứt rõ ràng. sau đó chia năm sẽ bảy.

Vù!

Nháy mắt. ma khí cuộn cuộn mênh mông tràn ngập cả tòa từng góc nghách đại điện. uy áp vô hình lại buông xuống. Ba người lập tức bị áp bách không qua được. Dương Phàm đứng ở lối vào đại điện. liền cảm giác ma khí mênh mông cuộn cuộn kia khiến cho ma khí Cửu u trong cơ thể đang kịch liệt tăng lên.

Áp chế!

Dương Phàm nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau đó. cái thể ma công há có thể như hắn mong muốn. áp chế một lần lại một lần.

Ầm!

Dương Phàm chỉ cảm thấy ma khí tràn vào cơ thể. lực lượng ma đạo vô cùng tận giống như giờ tay nhấc chân có thể hủy diệt sông núi, giá lâm chúng sinh trên thế gian.

116. Chương 116: Sự Triệu Tập Của U Lâm Vô Danh.

Dựa theo tình hình này đi xuống, sớm hay muộn hắn cũng nổ banh xác mà chết!

Trên thực tế. gân mạch trong cơ thể hắn đã sớm vỡ tan mấy lần. nhưng dưới thể chất kì dị của hắn. có thể chữa trị lần lượt.

- Ta nên làm gì bây giờ.

Trong ý thức Dương Phàm có mấp phần trấn tĩnh. cảm giác mình gần chạm gần tới cái chết. Loại tình huống này đột nhiên buông xuống, hắn hoàn toàn không có khả năng nắm trong tay.

Giờ khắc này, hắn lay động liên tục, hô hấp vô cùng khó khăn. còn có thể tìm ai cầu cứu?

Nháy mắt. trong đầu Dương Phàm hiện lên một đạo linh quang, chiếc nhẫn màu xám bạc trong tay hắn hơi khẽ run lên.

Ngay sau đó. hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian. nhưng hắn xuất hiện trong nhà kho trước tiên.

- Chủ nhân.

Con chó nhỏ kinh hô một tiếng, lập tức nhảy đến. không ngờ dùng miệng cắn lưng hắn, sau đó bay nhanh tới mảnh đất xanh. ném Dương Phàm lên trên đó. Không thể tưởng tượng, với thân hình nhỏ bé của nó. không ngờ có lực lượng lớn như vậy.

Thân thể vừa chạm vào mảnh đất xanh. Dương Phàm chỉ cảm thấy vô cùng tận sinh cơ mạnh mẽ tràn vào cơ thể. thoáng chốc ngăn chặn ma khí trong cơ thể. cũng nhanh chóng chữa trị những vị trí tổn hại trong cơ thể.

Trong mảnh đất xanh. dòng chảy mát lạnh cuộn cuộn không ngừng, chảy quanh tứ chi xương cốt, lục phủ ngũ tạng của hắn. thậm chí rót vào trong linh hồn. Trong phút chốc. Dương Phàm chỉ cảm thấy linh đài trấn tĩnh. lại khôi phục lại bầu không khí tự nhiên ấm áp yên tĩnh này, ma khí trong cơ thể cũng được trấn an lại.

Tất cả mọi thứ đều khôi phục lại.

Ý thức Dương Phàm rời khỏi Tiên Hồng Không Gian. Tình huống vừa rồi, nhìn như rất lâu. kỳ thật chỉ là thời gian một hai lần hô hấp.

Vì phòng ngừa biến cố sinh ra trước đây. Dương Phàm dứt khoát lưu lại một phần tâm thần ở Tiên Hồng Không Gian. Cứ như vậy, một phần khác đứng trên mảnh đất xanh ở Tiên Hồng Không Gian. tùy thời tùy lúc nhận được sự tẩy rửa của vô hạn sinh cơ và dòng chảy mát lạnh.

Bởi vì ma khí mệnh môn cuộn cuộn đang che dấu. kinh sợ uy thế mạnh mẽ của ma thi ngàn năm không đầu. Đạo sĩ mặt béo phía trước và Hồ Phi chịu áp lực lớn lao. bản thân còn khó bảo toàn. cũng không cảm nhận được sự khác thường của Dương Phàm.

Hô

Dương Phàm nhẹ thở ra. Ma khí Cửu u trong cơ thể vẫn lưu chuyển không thôi. vẫn duy trì một loại liên hệ thần bí với ma khí cuộn cuộn mệnh môn tràn ngập trong mộ huyệt.

Ngao

Ma thi ngàn năm không đầu bỗng run lên. phát ra một trận tiếng động kinh hồn rung trời; thanh âm kia dập dờn phạm vi trăm dặm. ma khí cuồng bạo như gợn sóng tràn ra bốn phương tám hướng.

- Không tốt!

Sắc mặt đạo sĩ mặt béo đại biến. trong nháy mắt. vận chuyển pháp lực thâm hậu hơn trăm năm. bên ngoài thân lập tức ngưng kết một tầng quang mang màu xám như thực chất. Thân thể đạo sĩ mặt béo bị ma khí cuồng bạo đánh bay, mạnh mẽ va vào bức tường cứng rắn dị thường trong đại điện, ngay cả kêu thảm lên một tiếng cũng không thể phát ra. thất khiếu chảy máu. rơi trên mặt đất. vẫn không nhúc nhích, sinh tử không rõ.

Hồ Phi ở phía sau lão một chút. theo bản năng ngã người, nhưng vẫn không thể tránh được vận rủi Một tiếng "Ầm", va vào bức tường, máu chảy đầu rơi. nháy mắt sau đó. không biết sinh tử.

Dương Phàm đứng ở lối vào đại điện. cách hai người một khoảng, hắn cảm ứng cực kỳ linh mãnh với ma khí. lập tức thối lui ra ngoài đại điện. ma khí Cửu u vận chuyển hộ thân bên ngoài.

Trong tình huống đó. tốc độ tàn sát của ma khí kia thật sự quá nhanh, trong chớp mắt quét ngang qua phạm vi vài dặm. ngay cả hắn cảm ứng trước tiên. vẫn bị quét qua thân thể.

Ầm

Thân thể Dương Phàm cũng bị đánh bay, ma khí Cửu u trong cơ thể kịch liệt nhộn nhạo. một phần ma khí bị đồng hóa. lập tức tiến vào cơ thể Dương Phàm.

Một tiếng "Đùng", thân thể hắn va vào một góc không nhìn thấy bên ngoài mộ huyệt. Thân thể chôn vào trong tầng bụi. chỉ còn lại một chút ý thức trấn tĩnh. nguy cơ rình rập.

Lúc này đây. Dương Phàm nhận lấy công kích ẩn chứa lực lượng hủy diệt. Mặc dù với thể chất biến thái của hắn. cộng thêm sự hỗ trợ của Tiên Hồng Không Gian. cũng không thể chữa trị thân thể trong thời gian ngắn.

Bởi vậy có thể thấy được. uy năng ẩn chứa trong ma khí này đáng sợ như thế nào. có lẽ lực công kích gần tiếp cận tu sĩ bậc cao.

Nhưng mà. ma khí này chính là phần còn lại của lực lượng phát ra trong cơ thể ma thi không đầu. cũng không phải công kích trực tiếp của nó. Điều này khiến cho người ta càng thêm khó tưởng được thực lực chân chính của nó.

- Nhanh bỏ chạy!

Bên ngoài mộ huyết, một lão già tao nhã mặc trường bào màu xanh nhạt bav vạt đến. vươn tay một chút. một thanh phi kiếm hình lưỡi liềm từ trên trời giáng xuống, bắn ra hào quang màu bạc chói lọi. Một tiếng "Ong", nháy mắt hóa thành cự kiếm dài màu bạc. cắm ở lối vào mộ huyết.

Bụp!

Cự kiếm chấn ở lối vào mộ huyết, cắm thật sâu vào từng tầng xương trắng bạc thang, để chặn lại phần lớn uy năng của ma khí.

- Lão tổ!

- Gia gia!

Đám người Vũ Vụ Sơn Trang với vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng. lập tức lui lại. Nguyên lai. lão già tao nhã này hiển nhiên là lão tổ của Vũ Vụ Sơn Trang.

- Công kích ma khí quá mạnh mẽ!

Lão tổ Sở gia chống đỡ một hồi. liền thu hồi Linh Khí của mình. thân hình nhanh chóng lui.

Trên thực tế, khi ma khí kia đánh tới lối vào mộ huyết, lực lượng trải qua phân hóa từng tầng, phát tán đi chung quanh. Nói cách khác. ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ xuất thủ. cũng khó va chạm cứng rắn với thứ này.

Sau một hồi. một lão già mặc áo bào xám cũng theo sát phía sau. ánh mắt lóe lên. nhìn chăm chú ngọn nguồn ma khí nhộn nhạo trong mộ huyết, hỏi:

- Đạo sĩ mặt béo vẫn chưa đi ra?

Sở lão tổ trong lòng vẫn còn sợ hãi. nói:

- Công kích vừa rồi của ma khí quá cường đại. đạo sĩ mặt béo chỉ sợ sinh mệnh gặp nguy hiểm.

Rất hiển nhiên, lão già mặc áo bào xám cùng Sở lão già ẩn núp đã lâu, chính là lão tổ Dương gia của Dương gia bảo. Hai người này không biết có ước định gì. chuẩn bị thiết lập kế hoạch giết chết đạo sĩ mặt béo. nhưng kế hoạch không thể theo kịp biến hóa.

Giờ phút này, sắc mặt lão tổ Dương gia với âm tình bất định nhìn mộ huyết kia. biểu tình có chút không cam lòng. nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đạo sĩ mặt béo này không trừ. ta khó thể an tâm bước vào mộ.

Dứt lời. trên mặt hần lộ ra vẻ dứt khoát, vận chuyển linh lực, kiên quyết bay về phía mộ huyết.

Vừa đến mộ huyết, chợt nghe một tiếng nổ "Ầm", ma uy bùng xuống, ma thi ngàn năm không đầu cao hơn trượng, ở trong ma khí cuộn cuộn. đi từng bước ra bên ngoài.

Ầm! Ầm! Ầm!

Theo bước chân của nó. mặt đất hơi hơi run rẩy, ma khí phát tán ra. khiến cho linh hồn người ta run rẩy, hít thở không thông.

- Chạy!

Lão tổ Dương gia hoảng sợ cực kỳ, sắc mặt trắng bệch. thấy uy thế như vậy, vậy làm sao còn dám muốn đi vào, trong lòng thầm nghĩ: "Ma đầu cái thể như thể này xuất thế. đạo sĩ mặt béo làm sao còn có cơ hội sống."

Vèo!

Hai lão tổ Trúc Cơ Kỳ bị luồng ma uy này đe dọa. đạp phi kiếm bỏ chạy về phía xa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bước chân nặng nề có lực. mặt đất lưu lại một dấu chân sâu gần nửa tấc. vết nứt như tấm lưới phát tán ra. có thể thấy được lực này.

Ngao

Ma thi ngàn năm không đầu đột nhiên dừng lại, mặt trước quay chung quanh, mặt dù nó không có đầu. Trong không khí dường như có chút cảm ứng. đang kêu gọi hắn. Nếu Dương Phàm hiện tại tỉnh lại. có lẽ sẽ phát hiện vị trí ma thi không đầu hướng về; chính là u Lâm Vô Danh ngày ấy, đáng tiếc hắn hiện tại lâm vào lúc kề cận với cái chết.

Phương Bắc Tú Ngọc Các, dưới tuỷet cốc vực sâu.

u Lâm Vô Danh.

Trải qua một tháng biến hóa. toàn bộ u Lâm Vô Danh đều bao phủ một tầng ma khí lạnh giá. giống như một hắc động thật lớn.

Bất kể là cấp bậc cao thấp. vào lúc này, phạm là sinh linh trên không bay qua u Lâm Vô Danh. đều bị kéo vào trong một cách khó hiểu. biến mất không thấy.

Không giống như ngày xưa chính là. chung quanh u Lâm Vô Danh. không ngờ thể lực nhân mã tu tiên đóng quân khắp nơi. Trong đó có Từ tiên sinh của Dương gia kinh đô. hiển nhiên ở trong số này.

Rồi đột nhiên, trong u Lâm Vô Danh truyền đến đây một trận âm thanh lạnh giá thấu xương. Ma khí cuộn cuộn kia lập tức bốc lên không trung, bóng ma hắc động bao phủ chung quanh khu rừng, cũng hiện ra tình huống không ổn định.

Trong phút chốc. ma khí khắp khu rừng tăng lên ba phần, phạm vi bóng ma hắc động bao phủ lại tiếp tục khuếch trương hơn.

”Rốt cuộc có chuyện đáng lo. ma khí không ngờ lại tăng lên.”

Có một người lăm bắm.

Bất cứ người nào ở nơi này. tu vi ít nhất cũng hơn Ngưng Thần Kỳ, đều là nhân vật thượng tầng trong Ngư Dương quốc ở Tu Tiên Giới.

- Từ tiên sinh! Ngươi có ý kiến gì không?

Một người trung niên uy phong hỏi.

- Xem ra ma đầu vô danh trong khu rừng này, còn đang từng bước thức tỉnh. chờ đến khi nó khôi phục lại thì chính là ngày Cửu u lộ ra. Ta dự cảm ngày đó không xa.

Từ tiên sinh chăm chú nhìn vào u Lâm Vô Danh đang bao phủ ma khí. than nhẹ một tiếng.

- Lúc này đây, Dương gia kinh đô chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội. Mỗi một lần Cửu u tái hiện. đều thay đổi thế cục Tu Tiên Giới.

Trung niên uy phong nói.

- Cửu u là Thánh địa ma đạo hướng tới, nhưng chỉ có tu sĩ cấp bậc đặt biệt mới có thể vào trong. Bốn trăm năm trước, nó định ra ma đạo đệ nhất Tam u lão ma. Mỗi lần hai trăm năm. càng khiến cho người ta nghĩ không ra, khi đó chúng ta còn chưa sinh ra. Hiện tại, Tam u lão ma vẫn làm kinh hãi Ngư Dương quốc. hiếm có người nào có thể chống lại. ta sợ lúc này đây. Tam u lão ma sẽ can thiệp chuyện này, để giữ vị trí bá chủ của lão.

Từ tiên sinh nói với vẻ có chút lo lắng.

Ma khí của u Lâm Vô Danh di động. liên tục khó hiểu. liên ngừng lại, khôi phục một mảnh tĩnh mịch.

Một phía khác. cách xa ngàn dặm. Quỷ Thi Sơn.

Thiên Niên Mộ Huyết.

Ma thi không đầu ngẩn ngơ một lát. mất đi cảm ứng trong không khí. ma khí trên người dần dần biến mất.

Sau một lúc thật lâu. nó bằng vào một loại bản năng. bước từng bước về mộ huyết. Khi nó đi tới lối vào mộ huyết, chỉ nghe một tiếng "Ầm", mặt đất sụp xuống, lối vào bị lấp lại. mộ huyết bị ngăn cách với bên ngoài.

Sau đó. nó tiến vào sâu trong đại điện. vô tri nằm trên mặt đất, lâm vào ngủ say, giống như vật chết. Ngoại trừ nó ra. trong mộ huyết còn có ba người sinh tử không rõ.

Một ngày qua đi, đạo sĩ mặt béo trong đại điện. đứng lên khó khăn. cả người vô lực. người đầy máu. dáng vẻ cực kỳ suy yếu. Mỗi một khắc. lão cảm thấy một chút ánh sáng trong đại điện. ghé mắt chợt thấy, quan tài đá phía trước. Bởi vì cách ma thi không đầu một tấc. được mở sang bên. bên trong lóe lên sáng bóng nhàn nhạt giống như một bảo vật gì đó.

Phía sau lão. Hồ Phi cũng mở đôi mắt. hiện lên một chút tinh quang, hấn cắn chặt răng. chậm rãi đi tới, nhìn đạo sĩ mặt béo với vẻ địch ý, cũng thấy được trong quan tài đá phát ra hào quang nhàn nhạt.

Đương nhiên, hai người này cũng không dám có dị động gì. ngừng thở. ngay cả thần thức cũng không dám dao động.

Bởi vì trong đại điện. ngoài trừ hai người, còn có một khối ma thi ngàn năm không đầu khủng bố nằm đó. Nếu làm nó tỉnh lại. ai cũng đừng hòng giữ mạng. về phần bên ngoài mộ huyết, thân thể Dương Phàm được chôn vùi trong đám bụi, nhiệt độ cơ thể hơi chút giảm xuống, tim gần như đình chỉ đập. hô hấp càng ngày càng mỏng.

[

117. Chương 117: Độc Kế Tập Kích Của Dương Phàm

Giờ phút này, dưới môi trường tĩnh lặng như thế. chỉ còn lại ba tu sĩ nhân loại. còn có một khối ma thi ngàn năm không đầu đang lâm vào ngủ say, nhưng tùy thời có thể bùng tỉnh.

Trong đại điện màu đỏ sẫm. đạo sĩ mặt béo và Hồ Phi đều miễn cưỡng đứng lên. hai bên có địch ý, đứng song song nhau. cũng không dám có chút dị động.

Sau một lúc thật lâu. hai người bắt đầu chậm rãi hoạt động tay chân. cũng lưu ý ma thi không đầu đang ngủ say kia.

Nó vẫn không có phản ứng.

Con ma thi không đầu này dường như đang lâm vào ngủ say vĩnh hằng.

Vù!

Hai người hơi thở dài một hơi nhẹ nhõm. cũng không dám lơ là. hô hấp hơi buông lỏng. cũng miễn cưỡng triển khai thần thức.

Không biết vì sao. trong đại điện này đang tồn tại một luồng lực lượng quý dị. Lấy tu vi Ngưng Thần Kỳ của Hồ Phi. thần thức chỉ miễn cưỡng kéo dài ra; Đạo sĩ mặt béo là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng chịu hạn chế nào đó. chỉ có thể phát ra thực lực Ngưng Thần Đại Viên Mãn. thần thức chỉ có thể kéo ra phạm vi hai trượng.

Đương nhiên, này có liên hệ với việc hai người đang ở trạng thái bị thương nặng.

- TaTa điĐi ra ngoài trước.

Hồ Phi mạnh mẽ liếc mắt nhìn đạo sĩ mặt béo một cái, cử động thân thể rồi chậm rãi đi ra ngoài đại điện.

- Hừ.

Đạo sĩ mặt béo lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. không ngăn cản. có lẽ cũng cố kỵ sự tồn tại của ma thi không đầu. nên không dám ngăn cản.

Mắt thấy Hồ Phi rời khỏi đại điện, ánh mắt đạo sĩ mặt béo lại rơi trên quan tài đá cách đó không xa.

Quan tài đã được mở ra một phần. trong đó lóe ra hào quang nhàn nhạt. cách phía xa, mông lung không rõ, nhìn không thấy chân thật. thần thức cũng không thể kéo dài xa như vậy.

Đạo sĩ mặt béo do dự. đứng tại chỗ. cũng không biết có nên qua đó hay không?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới một tràn âm thanh đánh nhau. từng trận lôi điện. cũng theo đó nghe được tiếng thét chói tai của lệ quỷ.

Nguyên lai. Hồ Phi trên đường ra gặp lệ quỷ.

Sau đó. lại truyền đến tiếng kêu thảm của lệ quỷ. Rất hiển nhiên. Hồ Phi nắm giữ thần thông lôi điện. trong tay lại có một kiện Linh Khí hệ hỏa. một khi phát động lôi hỏa. có thể khắc chế các loại lệ quỷ, cương thi.

”Xem ra, người này dường như không phục được vài phần chiến đấu. ta cũng phải hành động nhanh lên lục ửng phái ra bị giết chết. nếu đám người Vũ Vụ Sơn Trang đến vậy thì không xong. Đạo sĩ mặt béo cắn răng một cái, đi đến quan tài đá ở sâu trong đại điện. Trong đó hào quang lóe ra mông lung. giống như ốc đảo trong sa mạc. khiến lão không tiếc cái giá phải trả.

Mười trượng, chín trượng, tám trượng

Tiếp cận từng chút một. đạo sĩ mặt béo như miếng băng mỏng, dị thường cẩn thận. rất sợ chung quanh còn có cấm chế gì nữa. hay là kinh động ma thi không đầu khủng bố.

Theo thời gian trôi qua. lão đã đi được khoảng năm sáu trượng, cũng không gặp bất cứ dị thường gì. mắt thấy đã đi đến gần quan tài đá.

Lúc này, đạo sĩ mặt béo lại dừng lại, lão lo mình cần triệu ra một con cương thi mở đường ở phía trước hay không? Con cương thi Trúc Cơ Kỳ trước kia tan rã nằm ở chỗ quan tài đá. khiến lão đau lòng không thôi.

Đúng lúc này. bên ngoài đại điện lại truyền tới một tràn tiếng bước chân.

- Người sao quay trở lại?

Ánh mắt đạo sĩ mặt béo sáng ngời nhìn về phía Hồ Phi vào trong đại điện.

- Lối vào mộ huyết bị chặn lại rồi

Hồ Phi ủ rũ nói.

Toàn bộ chất liệu gỗ trong Thiên Niên Mộ Huyết đều vô cùng cứng rắn. Sau khi lối vào sập xuống, lấy trạng thái hiện tại của hắn. không mất hai ba ngày, chỉ sợ cũng rất khó làm thông lối vào. Vừa nghe lời ấy, sắc mặt đạo sĩ mặt béo kịch biến. cùng cúi đầu dậm chân.

Trước lúc ma thi không đầu tiến đến. đã từng tạo thành một trận nổ vang thật lớn, đạo sĩ mặt béo lơ mơ cũng đoán được. một chút manh mối.

- Chúng ta cùng nhau qua đó nhìn thử. có lẽ bên ngoài mộ huyết còn có người còn sống cũng không chừng.

Đạo sĩ mặt béo nhàn nhạt nói. Hai người lại đi ra đại điện. Tại lối vào đại điện. đạo sĩ mặt béo cắn răng một cái. vỗ vào túi trữ vật. lấy ra một con cương thi thực lực có thể so với Trúc Cơ Kỳ, trong con người chớp động ngọn lửa màu đỏ nhạt.

Trước đây trong chiến đấu. lão đào tạo tất cả cương thi gần như tổn thất không còn. Những cương thi kia thực lực thấp nhất cũng có thể so với Luyện Khí đỉnh phong, tổn mất một lượng lớn tâm huyết của lão.

Giờ phút này. lão ngay cả lòng chết cũng có.

Đi ra bên ngoài mộ huyết, đạo sĩ mặt béo triển khai thần thức. rất nhanh phát hiện sự tồn tại của Dương Phàm. Giờ phút này, hô hấp của Dương Phàm gần như đình chỉ. hơi thở mỏng manh đến cực điểm.

Hồ Phi kinh hô một tiếng, chạy đến. ngồi xuống đất, thân thể Dương Phàm lộ ra vẻ lạnh như băng.

- HắcHắc đã chết.

Hồ Phi chỉ vào Dương Phàm. ập a ập ứng nói.

Đạo sĩ mặt béo nhìn chăm chú vào Dương Phàm. triển khai thần thức. Đích xác. Dương Phàm rơi vào tử vong. đặt nửa chân vào QUỶ Môn Quan. Ngay tại thời điểm huyền diệu. sinh cơ trong cơ thể hoàn toàn biến mất. làn da lạnh như băng. hô hấp đình chỉ. tim ngừng đập.

- Chết rồi?

Lông mi đạo sĩ mặt béo nhướng lên.

Mặt Hồ Phi lộ ra vẻ thất vọng, đứng dậy. không muốn quản Dương Phàm. tính đi ra ngoài.

- Chờ một chút. người này chết rồi, cho ta luyện hắc thành một khối huyết thi. có thể tự bạo nơi lối vào, mở đường cho chúng ta.

Đạo sĩ mặt béo lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Hừ! Người sợ cái gì chứ? Nơi lối vào có thể chậm rãi mở ra. trước đây hắc cũng giúp qua chúng ta rồi

Hồ Phi trừng mắt. không ngờ ngăn cản đạo sĩ mặt béo.

- Người muốn chết sao? Hắc đã giúp qua Vũ Vụ Sơn Trang các người nhưng đối với ta mà nói. chỉ là dùng làm quân cờ. hưởng chi hiện tại hắc đã chết.

Sắc mặt đạo sĩ mặt béo trầm xuống.

- Ta sớmSớm đã nhìnNhìn người không vừa mắt rồi!

Hồ Phi bỗng nhiên tiến nhập trạng thái điên cuồng, nhe răng. một trận rít gào trầm thấp. Thân thể buông lỏng. dáng vẻ cao to tùy thời khai chiến.

- Người đã muốn tìm chết. vậy đừng trách bản đạo không khách khí. đợi lát nữa ngay cả người ta cũng luyện thành huyết thi.

Đạo sĩ mặt béo vận chuyển pháp quyết. cương thi Trúc Cơ Kỳ bên cạnh hô lên. đánh về phía Hồ Phi.

Hồ Phi không chút nào yếu thế. lôi điện lóe lên trong tay, phi kiếm thuộc tính hệ hỏa. đột nhiên một kích trên người cương thi. Trong lúc nhất thời lôi hỏa nổ vang. uy lực to lớn vô cùng. Nhưng mà. cấp bậc chênh lệch rất lớn. là không thể vượt qua.

Đình!

Đốm lửa bắn ra chung quanh, trên người cương thi Trúc Cơ Kỳ, chỉ lưu lại vết cháy nhỏ.

về phần Hồ Phi. một tiếng thành thịch, cả người bị đánh bay đi, va vào vách tường, miệng học ra một búng máu. có dáng vẻ hấp hối.

- Đi chết đi!

Đạo sĩ mặt béo bấm tay niệm thần chú liên tục. chuẩn bị không chế cương thi giết chết Hồ Phi.

Nhưng, ngay tại phút chốc này. thân thể đạo sĩ mặt béo bỗng run lên. ngã trên mặt đất. không ngừng lăn lộn trên mặt đất. dáng vẻ thống khổ dị thường. Đạo sĩ mặt béo liên tục kêu thảm. con người đồ thảm. toàn thân sợ run. không chỉ kêu gào. làn da biến thành đen. tràn ra một mảng lớn vết máu màu đen.

Lão không chỉ như thế. ngay cả Hồ Phi hấp hối cũng như thế. toàn thân sợ run. làn da biến thành màu đen, dường như trúng kịch độc gì đó.

- NgườiNgười

Đạo sĩ mặt béo kêu thảm rất nhiều, ánh mắt nhìn bóng người chậm rãi đứng lên cách đó không xa.

Không phải cương thi, cũng không phải quỷ vật. mà là Dương Phàm. Dương Phàm chết đi sống lại.

Dương Phàm có dáng vẻ cũng bị thương không nhẹ. một mảnh vết máu trên người, chịu đau nhức. từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn chăm chú đạo sĩ mặt béo.

- Người như thế nào có thể Chẳng lẽ

Đạo sĩ mặt béo có vẻ không thể tin. đột nhiên lại nghĩ tới cái gì.

Dương Phàm đau nhức vô cùng. thương thể đáng sợ trong cơ thể rất khó khôi phục. trừ phi có thể gặp được sư bậc cao đích thân tới. Nếu không không thể trong khoảng thời gian ngắn chữa khỏi.

Hắn chỉ việc đặt mông ngồi xuống đất, lấy ra một viên thuốc từ trong túi trữ vật. ném cho Hồ Phi nói:

- Đây là giải độc. nhanh ăn vào đi.

Hồ Phi nắm viên thuốc, không chút suy nghĩ. lập tức ăn nó vào.

- Đúng vậy! Trước khi tiến vào mộ huyết, lão đã bị ta đưa bình kịch độc.

Dương Phàm nói với vẻ ôn hòa. chợt khí huyết dâng lên.

khụ khụ.

Liên tục ho khan mấy tiếng. Dương Phàm học ra một ngụm máu đặc. mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. cảm thấy thoải mái một chút.

Lúc này, Hồ Phi bên kia dường như run rẩy. nhưng có vẻ vô lực.

A

Khuôn mặt đạo sĩ mặt béo dữ tợn. không ngừng run sợ. lão mạnh mẽ vận pháp lực. chống cự luồng độc lực này, đồng thời còn hung tợn nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Người

- Ha ha! Lão rất cẩn thận. còn nhớ viên đan được phụ trợ kia không.

Khóe miệng Dương Phàm hơi hơi nhếch lên. đồng thời hắn đang lặng lẽ ngưng tụ pháp lực. tranh thủ chữa trị trước một số chỗ bị thương nhẹ. chờ thời khắc máu chốt phóng ra.

- Viên đan được phụ trợ kia là một loại kịch độc. dùng cùng với Giải Độc Đan độc môn của ta. đích xác có thể tăng lực miễn dịch độc tính. Nhưng chỉ cần ta dùng một loại độc vật không màu không mùi khác thì có thể lập tức dẫn dắt sự va chạm của hai loại đan được trong cơ thể, do đó độc lực sinh ra mãnh liệt mấy lần!

Dứt lời. Dương Phàm mở ra lòng bàn tay. lộ ra một viên thuốc màu trắng, trong đó rỗng ruột, lơ lơ phát tán ra một luồng khí tức kỳ dị khó thể phát hiện. lại bị thi khí trong mộ huyết che dấu rất khéo.

- Tiểu tử! Bần đạo coi thường ngươi rồi.

Thân hình đạo sĩ mặt béo run lên, thoáng dịu đi một chút. nhưng vẫn lộ ra vẻ thống khổ.

Dương Phàm thở dài một hơi. đối phương chung quy là cường giả Trúc Cơ Kỳ, ngay cả mình sớm thiết lập độc kế như thế. hạ độc được trong cơ thể đối phương, cùng dẫn dắt ra độc lực đáng sợ. nhưng vẫn không thể giết đạo sĩ mặt béo.

- Tiểu tử! Ma công Huyền âm của bần đạo. bởi vì sự tồn tại của ngươi, không thể không thất bại trong gang tấc.

Trong mắt đạo sĩ mặt béo bắn ra một đám hào quang âm độc. trên người tràn ra một luồng linh áp cường đại. tràn ngập phạm vi mấy trượng, áp bách Dương Phàm và Hồ Phi đến sắc mặt trắng bệch.

Trong phút chốc. lão từ Ngưng Thần Đại Viên Mãn kéo tới Trúc Cơ Kỳ, thực lực trở mạnh gấp hai lần. Bằng vào thực lực Trúc Cơ Kỳ, trong khoảng thời gian ngắn lão có thể ngăn chặn độc lực và thương thể. nhưng lão cũng vì thế phải trả giá phân ra pháp lực sáu tầng.

- Còn chưa động thủ!

Dương Phàm hét lớn một tiếng, mạnh mẽ vận chuyển pháp lực. nhanh đứng dậy. xé áo rách trên người, xảo diệu rút pháp lực vào. ném đến người đạo sĩ mặt béo. bản thân mình nhanh lui lại phía sau.

Đồng thời như thế. Hồ Phi kia từ trên mặt đất bắn tới. Linh Khí màu đỏ thắm trên tay, rót vào một lượng lớn lôi quang màu tím.

Đạo sĩ mặt béo cười lạnh một tiếng, bấm tay một cái. hàn quang xám chột lóe. đánh nát miếng vải kia.

Chợt. miếng vải kia vỡ tan bộc phát ra lôi điện cường đại. ngọn lửa. hạt sương, lập tức bao phủ đạo sĩ mặt béo.

Mà Dương Phàm lại sớm phòng bị. bỏ nhào xuống đất. lăn ra xa.

Trên miếng vải kia lại mang theo một tấm bùa có lực công kích cường đại hơn mấy chục trọng, lập tức bùng nổ ra. uy năng sinh ra đáng sợ như thế nào?

- A!

Đạo sĩ mặt béo kêu thảm một tiếng, bị hàn quang từng màu bao phủ. cả khuôn mặt bị đánh nổ hoa. máu thịt mơ hồ. Trong lúc nhất thời. đạo sĩ mặt béo kinh sợ. cả người run lên. thiếu chút nữa không nhanh chạy.

Không ngờ tiểu tử có cách này!

118. Chương 118: Lại Giảng Co Sinh Tử.

Thân là cường giả Trúc Cơ Kỳ, đứng trên trên đỉnh cao tu sĩ bậc thấp. lão không ngờ mình liên tiếp bị tên tiểu tử Luyện Khí sơ kỳ tính kẻ. còn ăn thiệt thòi như thế. ngay cả tu luyện nhiều năm ma công Huyền Âm. cũng thất bại trong gang tấc.

Rút!

Đúng lúc này, một trận tiếng gầm rú lôi điện của thanh kiếm màu đỏ thắm dẫn thanh thể kinh người, trong chớp mắt đâm trước người lão. lôi hỏa bùng nổ lên.

Đạo sĩ mặt béo không kịp tế ra Pháp Bảo hay là thao túng cương thi. sắc mặt trầm xuống, trên tay ngưng tụ quang mang màu xám. cứng rắn va chạm cùng một chỗ với phi kiếm ẩn chứa lôi hỏa.

Chỉ nghe một tiếng thành thạch, ánh lửa chói mắt và lôi điện tàn sát bừa bãi bắn nổ ra, lập tức bao phủ đạo sĩ mặt béo. Lúc này đây, đạo sĩ mặt béo có phòng ngự. linh khí trên người như thật chất. hình thành một vòng bảo hộ phòng ngự dày đặc. thân hình lui về sau mấy bước. liền ổn định lại.

Một kích nén lực của Hồ Phi không ngờ không phá vỡ được phòng ngự của lão!

Tuy nhiên, dưới sự nôn nóng. đạo sĩ mặt béo vẫn bị một chút vết thương ngoài da.

Chờ sau khi đạo sĩ mặt béo phản ứng lại. thần thức vừa động. cương thi Trúc Cơ Kỳ kia lập tức vồ đến. cùng với một luồng thi khí mạnh mẽ đánh giết về phía Hồ Phi.

Leng keng!

Linh Khí công kích của Hồ Phi. tuy rằng ẩn chứa lực lôi hỏa. lại cũng chỉ có thể lưu lại một chút vết thương trên người cương thi Trúc Cơ Kỳ, khiến cho cuồng tính cương thi kia tăng. Một tiếng "Hô", như tia chớp xông về phía Hồ Phi. tốc độ kia tuyệt đối không phải tu sĩ Ngưng Thần Kỳ có thể sánh được.

Ầm!

Hồ Phi khó thể né tránh. Linh Khí cầm trong tay đón đỡ, thân thể như bóng cao su bị đánh bay. mạnh mẽ va vào trên bức tường, khoe miệng tràn ra một mảng lớn máu.

- HừTiểu tử kia chạy trốn đâu?

Đạo sĩ mặt béo liếc mắt theo dõi phía Dương Phàm trốn trong đại điện.

Lão cừu hận Dương Phàm tới đỉnh điểm. có thể nào bỏ qua cho người này chứ?

Dương Phàm lui vào trong đại điện. cũng là chuyện bất đắc dĩ. Khi đạo sĩ mặt béo lộ ra thực lực chân chính của Trúc Cơ Kỳ. tất cả cơ trí đều có vẻ như bé nhỏ không đáng kể.

Cũng may. đạo sĩ mặt béo không thể không phân ra sáu tầng pháp lực áp chế kịch độc và thương thể trong cơ thể.

Tiến vào đại điện. thần thức và cảm quan của tu sĩ bình thường bị quản chế thật to trong này, ngay cả đạo sĩ mặt béo đều không ngoại lệ. Nhưng dưới Toàn Tri Mô Thức của Dương Phàm. lại có thể hiểu rõ toàn bộ mọi thứ trong đại điện.

Đây là môi trường địa thế rất có lợi cho hắn. sao có thể không lợi dụng nó?

Hơn nữa, trong đại điện này, Dương Phàm còn có một phần vận bất đắc dĩ. tuyệt đối không cần dùng đòn sát thủ.

Vù

Mắt thấy đạo sĩ mặt béo truy tìm vào trong đại điện. thần kinh Dương Phàm cũng tăng tới cực điểm.

Thành hay bại. ngay tại hành động này!

Lệ quang trong con ngươi chợt lóe. Dương Phàm lấy ra ba tấm bùa cấp hai trong túi trữ vật

Thở hổn hển!

Tấm bùa hóa thành ba ngọn lửa cự xà dài hơn trượng, tạo ra sóng nhiệt cuộn cuộn. bao phủ toàn bộ lối vào đại điện. Ba con rắn lửa mạnh mẽ quấn cùng một chỗ. sinh ra thanh thể không tầm thường, xông về phía đạo sĩ mặt béo.

Trong lúc nhất thời. linh khí nổi sóng gió kịch liệt.

Tấm bùa cấp hai. uy lực có thể so với pháp thuật công kích của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Ba tấm bùa cấp hai cùng bạo phát. mặc dù đạo sĩ mặt béo là Trúc Cơ Kỳ cũng không thể khinh thường, dù sao lão chỉ có thể phát huy phần lực bốn tầng.

Thân hình đạo sĩ mặt béo thoáng lui. con ngươi hơi hơi co rút, lấy ra một cây cờ đen dài một xích. nhẹ nhàng vung tay lên.

Một luồng âm phong cường đại màu đen từ trong lá cờ kia phát ra, đúng lúc quét qua ba con rắn lửa bốc hơi lửa. hai bên va chạm. phát ra một tiếng "Thốc", linh khí dao động không thôi. Âm phong màu đen lập tức chiếm thượng phong, chỉ khoảng nửa khắc thôn tính tiêu diệt ba con rắn lửa.

Dương Phàm thừa dịp sơ hở này đã làm một hồi bố trí. cũng thối lui đến chỗ u tối trong đại điện.

Ung dung tiêu diệt ba con rắn lửa. đạo sĩ mặt béo cười lạnh một tiếng, đi vào đại điện từng bước tới gần.

Lão muốn nhìn thử, Dương Phàm còn có thủ đoạn gì.

Dưới sự chênh lệch thực lực và cấp bậc to lớn. lão không tin đối phương có thể trở mình. Đạo sĩ mặt béo vừa mới đi đến lối vào, lão liền lập tức cảm thấy một chút khác thường.

Bỗng đỉnh đầu sinh ra một trận dao động linh khí. ánh sáng màu xanh biến lớn. một luồng trọng lực khó thể hình dung đánh úp lại. khiến lão hô hấp không thông, thân hình không khỏi thoáng dừng, ngay cả linh hồn đều có một chút áp bách.

- Không tốt!

Thần sắc đạo sĩ mặt béo kịch biến. trong thời gian như tia chớp. lá cờ đen trong tay vung lên. quán chú pháp lực thâm hậu. nghênh về phía đỉnh đầu. Chỉ thấy một khối gạch xanh khổng lồ gần trượng, bỗng nhiên xuất hiện. hào quang chói mắt. lộ ra luồng khí tức đầy mịm mịm. như sét đánh mạnh mẽ nện xuống.

Dưới uy thế như thế. khắp không gian dường như cũng có chút run lên.

Lá cờ màu đen và khối gạch xanh to lớn kia giao chiến cùng một chỗ. lực lượng và trọng lực kinh thế hãi tục. chấn cho đạo sĩ mặt béo khí huyết bốc lên. thiếu chút nữa chết ngất đi!

Lá cờ đen trong tay lão chính là một loại Linh Khí công kích có thiên hướng pháp thuật, khuyết năng lực cận chiến, như thế nào cứng rắn va chạm với Pháp Bảo có thần thông trọng lực như khối gạch xanh to lớn. Hơn nữa về mặt cấp bậc. khối gạch màu xanh không chút nào thua Linh Khí trong tay lão. Nếu không phải ỷ vào pháp lực thâm hậu. chỉ dựa vào một kích vừa rồi. liền đủ để nắm nó thành thật.

- Người Người

Khuôn mặt đạo sĩ mặt béo trở nên đỏ bừng. gắt gao nhìn trừng Dương Phàm. với vẻ mặt khó thể tin. Cùng lúc như thế. kịch độc áp chế trong cơ thể lão. cũng lơ mơ có chiều hướng tăng lên. vậy không còn đủ pháp lực.

Dương Phàm đứng ngoài mây trắng, trên người dâng lên một luồng linh áp không tầm thường, liên tục rót linh lực vào trong khối gạch màu xanh. vẻ mặt dữ tợn. Giờ phút này, hắn không còn là gã mờ Luyện Khí Sơ Kỳ, nghiêm nhiên là tu sĩ tinh anh Luyện Khí Đại Viên Mãn.

- Điều Điều này sao có thể.

Đạo sĩ mặt béo mạnh mẽ chống đỡ. nghi ngờ. thần sắc kinh hồn nhìn về phía Dương Phàm.

- Người này hiển nhiên là tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn. nhưng hắn có thể nào có thể dùng Linh Khí vượt cấp.

Đạo sĩ mặt béo vẫn không nghĩ ra. bởi vì không chế Linh Khí ít nhất cần tu vi Ngưng Thần Kỳ.

Ngay sau đó. trên người Dương Phàm lại tràn ra một luồng tinh thần uy áp cường đại. xông tới như thủy triều, khiến thân thể của hắn kéo thêm vài phần.

- Luồng uy áp này

Đạo sĩ mặt béo máy động trong lòng. lập tức mặt như tro tàn, cũng đột nhiên hiểu được khó trách người này có thể luyện hóa và không chế Linh Khí. nguyên lai linh hồn cảnh giới của hắn đạt tới Ngưng Thần đại viên mãn.

Nhưng mà. từ đầu đến cuối. đạo sĩ mặt béo đều cho rằng, Dương Phàm là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ. nhưng lại là một gã được sư với sức chiến đấu không đủ.

Hậu quả này cũng quá khinh địch!

Vù

Hào quang chói lọi của khối gạch xanh to lớn. đầy mộc mạc. mạnh mẽ áp chế khí thế phía dưới.

Khuôn mặt đạo sĩ mặt béo nén đỏ bừng như máu. nghiêng răng nghiêng lợi. không thể động thân. chỉ có thể sống chết chống đỡ. liên tục rót pháp lực vào trong Linh Khí. Một khi có bất cứ phân thân gì. lão liền có thể bị khối đá xanh to lớn ép thành thật.

Hiện tại lão chỉ cần đến lúc pháp lực Dương Phàm chống đỡ không nổi Pháp Bảo thần thông trọng lực như thế. tiêu hao phép lực tuyệt đối to lớn. Lấy pháp lực Luyện Khí đại viên mãn. tuyệt đối không thể chống đỡ bốn năm hô hấp.

Chỉ cần chờ tới khi đó. đạo sĩ mặt béo có thể thừa cơ phản kích. bất kể là triệu hồi cương thi Trúc Cơ Kỳ bên ngoài, hay là sử dụng Pháp Bảo với pháp thuật khác. tru sát người này cũng rất dễ.

Trên mặt Dương Phàm có mấy phần dữ tợn. trong mắt lại toát ra một loại lãnh tĩnh và vững chắc. Trong khoảng thời gian ngắn. dường như không có dấu hiệu pháp lực chống không nổi

Một bàn tay hắn hơi hơi nâng lên. pháp quyết không ngừng, lóe ra từng chút quang mang xanh. liên tục rót pháp lực vào trong khối gạch xanh.

Còn bàn tay kia lại đặt sau lưng. dường như đang nắm cái gì. trong đại điện tối đen. không thấy chân thật.

- Một bước thành công cuối cùng này, không cần vận dụng chiêu sát thủ cuối cùng trong đại điện.

Hắn nhẹ thở dài nhẹ nhõm một hơi. trong lòng hơi bình tĩnh.

Hiện tại nghĩ đến, một phen bố trí vừa rồi thật là có chút mạo hiểm và may mắn.

Hóa ra Dương Phàm thừa dịp ba con rắn lửa giao kích với đạo sĩ mặt béo, sơ hở sinh ra dao động linh khí cường đại, ẩn nấp khối gạch xanh trong hư không lồi vào đại điện, thiết kế mai phục.

Đương nhiên, Dương Phàm có thể thành công bố trí chuyện này, cũng giấu được đạo sĩ mặt béo, còn có liên quan chắc chắn với việc lợi dụng ưu thế thần thức và cảm quan của tu sĩ trong đại điện bị cản trở.

Ầm ầm ầm ầm.

Ngay khi hai người đau khổ giằng co, trong lòng mang ý xấu, bên ngoài mộ huyết vang lên từng đợt thanh thế tiếng đánh nhau không nhỏ. Hồ Phi rít gào hét lên phẫn nộ, từ bên ngoài mộ huyết truyền đến thật rõ ràng.

Đạo sĩ mặt béo hoảng sợ trong lòng:

- Người này không ngờ cũng là một tên quái thai, trong cơ thể không biết ẩn chứa bí mật nào, không ngờ có thể chống đỡ một hồi dưới công kích của cương thi Trúc Cơ Kỳ, nghe thanh thế này, còn có xu hướng càng đánh càng mạnh.

Lão cũng âm thầm kêu khổ, trước khi tiến vào mộ huyết, vì sao mình phải chọn ngay hai người này chứ?

Hai người này hoàn toàn là hai tên quái thai!

Người trước ẩn nhẫn đến phút cuối, âm mưu độc kế và con bài chưa lật liên miên không ngừng, khiến cho lão nhiều lần nói; Người sau chính là một người điên, không sợ trời không sợ đất, trong cơ thể lại ẩn dấu một luồng lực lượng có thể gọi là cấm kỵ.

Đương nhiên, trước khi lão chọn hai người này cũng là lo lắng cho mình.

Hồ Phi người mang thần thông lồi điện, có thể trợ giúp lão đối phó quỷ vật và ngoại tộc khác trong mộ huyết; Dương Phàm là được sư có y thuật bất phàm, cho đạo sĩ mặt béo dùng mấy loại giải dược khắc chế tàn độc, lại khiến trong lòng lão lơ mơ có chút bất an.

Đạo sĩ mặt béo tuyệt đối không đoán được, hai người này không ngờ trở thành thứ có thể uy hiếp sinh mệnh mình trong mộ huyết.

- Nhanh vào trong trợ giúp ta giết lão.

Dương Phàm còn thừa lực gầm thét một tiếng ra ngoài mộ huyết.

Chỉ cần Hồ Phi có thể xông tới lồi vào đại điện, tùy ý một kích phía sau đạo sĩ mặt béo, liền đủ để thay đổi thế cục giằng co hiện tại

Có lẽ nghe được Dương Phàm la lên, tiếng đánh nhau bên ngoài mộ huyết đang đến gần.

- Không tốt.

Đạo sĩ mặt béo cảm thấy sợ hãi không thôi, một khi Hồ Phi đến gần, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Nhưng tiếng đánh nhau kia càng lúc càng gần, rất hiển nhiên Hồ Phi đang kiệt lực tới gần bên phía này.

Càng khiến cho lão kinh hãi chính là, khí lực Dương Phàm kéo dài, liên tục quán chú pháp lực vào trong khối gạch xanh, qua mấy hô hấp, pháp lực không ngờ vẫn chưa có xu hướng khô kiệt.

Ầm ầm! Thành thịnh!

Rất nhanh, âm thanh càng lúc càng lớn, một người một thi rất nhanh chạy đến đây.

- Hãy để mạng lại!

Hồ Phi liếc mắt nhìn đạo sĩ mặt béo gặp nguy cơ, cảm thấy mừng rỡ, thân hình bay lên trời, dẫn ra một luồng lực áp bách cường đại, nhằm về phía đạo sĩ mặt béo, một quyền mạnh mẽ đánh lên ngực lão.

Đồng thời, cương thi Trúc Cơ Kỳ kia cũng theo sát phía sau, kém nửa bước, vươn móng tay màu đen cỡ ba tấc, đâm vào lưng Hồ Phi, âm phong quét qua.

Dưới tình huống như vậy, nếu Hồ Phi đánh trúng đạo sĩ mặt béo. bản thân mình cũng không thể tránh thoát.

Đổi làm người bình thường, hơn phân nữa sẽ dừng tay.

Nhưng, người này hoàn toàn là điên vô cùng. Liều mạng nhận một kích sau lưng. không sợ chết đánh về phía đạo sĩ mặt béo.

Dương Phàm đứng trong đại điện. không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. xem nhẹ mức độ điên của người này.

Dương nhiên, nếu thật có thể một mạng đổi một mạng. Dương Phàm tất nhiên sẽ không phản đối.

Bàn tay đặt sau lưng của hắn chỉ là nắm chắc một cái roi da màu đen. Giờ phút này, hơi hơi thả lỏng một chút. trong đại điện tối đen. che dấu rất khéo.

119. Chương 119: Vật Phàm Trong Quan Tài Đá.

Loại tình huống này khiến Dương Phàm có chút mừng thầm. Nhưng chợt. mảy hắn thoáng nhíu lại. dường như đang lo lắng Hồ Phi mà chết. sẽ sinh ra hậu quả.

Ngay thời điểm sợi chỉ treo chuông, cả khuôn mặt đạo sĩ mặt béo hung dữ đến cực điểm. trán bắn ra một lỗ máu. lập tức thất khiếu đổ máu.

Ngao!

Hai tròng mắt đạo sĩ mặt béo màu đỏ. bỗng thét dài một tiếng, không ngờ bỏ qua sáu tầng pháp lực áp chế kịch độc trong cơ thể. một chưởng đánh ra, thanh thể như sấm. thoáng cái bắn chuyên không lồ màu xanh chụp xuống.

Gần như cùng lúc, quang mang màu xám trên người lão tăng vọt. lập tức điên cuồng cuốn phạm vi một trượng, đồng loạt đánh bay Hồ Phi và cương thi Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm biến sắc. dứt khoát buông tha cho chuyện không chế bản chuyên màu xanh. thân hình vội lui về phía sau.

Hắn hiểu được. chỉ cần kiên trì một lát. với trạng thái bị trọng thương của đạo sĩ mặt béo. sẽ độc phát bỏ mình.

- Đi chết đi.

Khóe mắt đạo sĩ mặt béo. trong con ngươi tràn ngập vẻ lạnh giá và sát khí. lập tức tập trung vào Dương Phàm. Hắn đã biết. mình chỉ sợ sống không được một lát. muốn trước khi chết. đồng quy vu tận với người này

Vù!

Đạo sĩ mặt béo như gió. bằng phương thức ngang ngược, nhằm về phía Dương Phàm. Giờ phút này. bên ngoài thân lão tràn đầy máu đen. một lượng lớn sinh mệnh lực bị hao mòn. thân thể không ngừng run lên.

Dưới Toàn Tri Mô Thức của Dương Phàm. thân hình thoáng nhảy. tránh thoát một chưởng của đạo sĩ mặt béo. nhưng một luồng kinh phong màu xám vẫn đang quét ngang qua vai hắn.

Bụp!

Dương Phàm ở trên không trung phun ra một búng máu. sắc mặt trắng bệch. lại giữ được một mạng. thân thể lần đến bên cạnh hai khối quan tài đá. Một trong những quan tài bằng đá đã bị chưởng kinh của ma thi không đầu chém ra, nhưng không bị tan nát. Dương Phàm đối với chất liệu quan tài đá này rất tin tưởng, liền tránh ở bên cạnh quan tài đá.

Lúc này, hai tròng mắt đạo sĩ mặt béo tràn đầy máu. ý thức vậy trong trạng thái bên cạnh. chỉ còn lại một chút chấp niệm điên cuồng, cũng không thèm nhìn tới. một chưởng bỏ về phía quan tài đá.

Ầm!

Quan tài đã chấn động. không tổn hao chút nào.

Quả nhiên, giống như dự đoán của Dương Phàm. quan tài đá mà ma thi không đầu có thể bỏ ra. đạo sĩ mặt béo Trúc Cơ Kỳ vị tất có thể làm được. Dù sao thực lực người trước tuyệt đối không kém bất cứ tu sĩ bậc cao nào. Uy một chưởng có thể đánh nát Pháp Khí. lại chỉ bỏ quan tài đá này ra.

Ầm Ầm Ầm

Đạo sĩ mặt béo liên tục đánh ra bốn năm chưởng, nhưng quan tài đá kia vẫn bình yên không lay động.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc. chất liệu quan tài đá này không tầm thường. Nói không chừng có thể lấy để luyện khí.

Vù!

Đúng lúc này, đạo sĩ mặt béo kia rốt cục thanh tĩnh một phần. không ngờ từ trên quan tài đá nhảy qua.

- Không tốt!

Sắc mặt Dương Phàm thoáng ngưng, tay đột nhiên vung lên. roi da màu đen như bóng con rắn. yên lặng cuốn lấy đuôi của đạo sĩ mặt béo. Roi da màu đen mười phần có linh tính. cuốn lấy lưng đạo sĩ mặt béo. liền lập tức quấn quanh, rõ ràng giống như một con độc xà.

Đạo sĩ mặt béo bị roi da màu đen quấn chặt từ chân tới cổ. thân hình lập tức cứng ngắt. vẻ mặt đại ra. toàn thân tê liệt.

Dương Phàm phát hiện. trên roi da màu đen lóe ra từng tia hào quang đen nhạt. quấn vào thân thể đạo sĩ mặt béo. khiến toàn thân lão tê liệt. mất đi tất cả năng lực phản kháng. Cứ như vậy, đạo sĩ mặt béo đứng trước người Dương Phàm. trợn mắt há hốc mồm. độc tính phát tán trong cơ thể. sinh cơ bị rút ngắn một chút.

Trong quá trình này, Dương Phàm thấy được một màn quỷ dị. máu huyết trong cơ thể đạo sĩ mặt béo. thuận theo từng tia sáng màu đen nhạt. bị roi da màu đen cắn nuốt một chút.

Sau khi đạo sĩ mặt béo chết đi. roi da màu đen trong tay mình tự động thả lỏng ra khôi phục lại chiều dài vốn có. Nhìn như không có biến hóa gì. nhưng Dương Phàm lại cảm nhận lời mờ Linh Khí này giống như mạnh lên vài phần.

Roia màu đen này là khi Dương Phàm rời khỏi Dật Hà thôn. lão già gù lưng thần bí đưa cho hắn Linh khí bên người. Trước khi luyện hóa. liền cảm thấy vật ấy quỷ dị. vẫn không có chân chính dò xét công hiệu của nó.

Nhưng Dương Phàm biết vật ấy không phải Linh Khí bình thường. Bản thân roi da ẩn chứa độc tính mạnh mẽ. khi quấn quanh địch nhân. có hiệu quả tê liệt. còn có thể thông qua máu huyết địch nhân để cường hóa bản thân.

Nghỉ ngơi một lát. pháp lực Dương Phàm khôi phục hơn phân nửa. miễn cưỡng đứng trên mặt đất. không nghĩ tới liên đới đến trọng thương trong cơ thể. rên lên một tiếng, có vẻ suy yếu vô cùng.

Nếu như thương thế bình thường, lấy thể chất biến thái của Dương Phàm. căn bản có thể tự động khôi phục. Nhưng trọng thương trong cơ thể hắn, cũng do ma khí cường đại tấn công cùng quán thể trước đây tạo thành, lực phá hoại rất mạnh. khó thể khôi phục trong thời gian ngắn.

- Đạo sĩ mặt béo đã chết. mộ huyết bị đóng kín. Hiện tại mình nên làm thế nào giải quyết tốt hậu quả chứ?

Dương Phàm đứng tại chỗ. mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. ánh mắt rất nhanh rơi trên mấy túi trữ vật của đạo sĩ mặt béo. nhặt lên nhìn một chút. không khỏi tâm động lớn. Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tài sản đủ dày. linh thạch còn có hơn một ngàn khối. vài kiện Linh Khí. mười mấy kiện Pháp Khí. những tài liệu khác cùng ngọc giản càng không cần phải nói.

Sau một lát. Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi. tạm thời quăng túi trữ vật trên mặt đất. không đáng lấy. Sau đó. ánh mắt của hắn rơi xuống hai khối quan tài đá trước mặt. Một cái trong đó. quan tài đá đã sớm

bị mở ra. trong đó không có thứ gì khác. chỉ nằm một con thiết giáp khô lồi. lóe ra màu kim loại nhàn nhạt rực rỡ.

Đây cùng chính là thiết giáp khô lồi trước đây có thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ.

- Khối khô lồi này không ngờ vẫn chưa bị luyện hóa.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. đó chẳng phải là nói. mình chỉ cần luyện hóa nó thêm nữa thì có thể thành chủ nhân của vật đó?

Nếu có thể nắm trong tay một khối khô lồi có thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ. Vậy khả năng bảo mệnh Dương Phàm được nâng cao lớn hơn. Gần như có thể hoành hành trong Ngưng Thần Kỳ.

Không chút do dự, Dương Phàm lấy tay khiêng hai khối khô lồi. ý thức tiến vào Tiên Hồng Không Gian!

Ngay sau đó. quan tài đá này và thiết giáp khô lồi nằm trong đó. bị Dương Phàm thu vào Tiên Hồng Không Gian.

- Thành công rồi!

Dương Phàm vui mừng với biểu tình tràn đầy tình cảm.

Sau đó. hắn lại mở ra một khối quan tài đá. trong này cũng đang có một con khô lồi đang nằm. Tuy nhiên bên ngoài thân khô lồi này cũng là áo giáp màu bạc. với không khí trầm lắng. Dương Phàm cảm giác cấp bậc của khô lồi màu bạc này có lẽ còn cao hơn một chút. nhưng lại cảm thấy vật ấy còn khuyết một cái gì.

Hắn cũng bất chấp những điều này. Luyện chế đúng cách. cũng thu khối quan tài đá này vào Tiên Hồng Không Gian.

Sau khi làm xong những chuyện này, Dương Phàm lơ mơ nghe được động tĩnh bên ngoài, vội thu hồi roi da màu đen. vận chuyển pháp quyết. cũng thu hồi bản chuyên màu xanh kia.

về phần túi trữ vật mà đạo sĩ mặt béo lưu lại. Dương Phàm liếc mắt một cái, không hề động nó. mặt lộ ra vẻ suy tư.

Rất nhanh. Hồ Phi với một thân bị thương nặng. ủ rũ đi vào đại điện, ấp a ấp úng nói:

- LãoLão đã chết?

- Đúng vậy! Lão độc phát bỏ mình.

Dương Phàm nói với vẻ thản nhiên, nhưng cũng từ trong tối đi tới chỗ Hồ Phi.

Người này cũng là một tên quái thai. trước kia tiến vào trạng thái điên điên. không sợ sống chết. không ngờ có thể đối kháng công kích của cương thi Trúc Cơ Kỳ.

Trước lúc Dương Phàm tiến vào mộ huyết, liền lơ mơ cảm nhận lực lượng cấm kỵ tiềm ẩn trong cơ thể Hồ Phi. Ngay cả đạo sĩ mặt béo Trúc Cơ Kỳ cũng có chút kiêng kỵ hắn. lúc nào hắn nổi điên phát cuồng, nhưng không thấy được.

Một vùng yên tĩnh trong mộ huyết, chỉ còn lại tiếng tim đập và hô hấp của hai người. Hồ Phi tập tễnh đi đến trước người Dương Phàm. liếc mắt nhìn thi thể và túi trữ vật của đạo sĩ mặt béo trên mặt đất. nói:

- ChiếnChiến lợi phẩm này thuộc về ngươi.

Dương Phàm vừa nghe lời ấy, không khỏi ngẩn ra, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta nghe lầm?"

- Ngươi đà cứuCứu ta một mạng.

Hồ Phi đặt mông ngồi dưới đất. không ngờ còn có một mặt thật thà như vậy. Dương Phàm mỉm cười. từ chối nói:

- Ta có thể còn sống là may mắn. nào dám tham mấy thứ này, đến lúc đó nói không chừng sẽ dẫn tới họa diệt vong.

Hắn sớm hạ quyết tâm. Hồ Phi tốt nhất nên chết. hai người cùng nhau còn sống rời mộ huyết, so với một mình hắn còn sống đi ra càng có lợi hơn. Cứ như vậy, tầm mắt một đám thể lực lớn Dương gia bảo. Vũ Vụ Sơn Trang, hơn phân nửa sẽ tập trung lên trên người tu sĩ thiên tài Hồ Phi. do đó xem nhẹ tác dụng được sư Luyện Khí sơ kỳ Dương Phàm này.

Nói trắng ra chính là cho Hồ Phi chia sẻ tầm mắt và áp lực của ngoại giới với Dương Phàm. để tránh cho người có lòng hoài nghi và phỏng đoán.

Thử nghĩ. nếu còn sống đi ra. chỉ có một mình Dương Phàm. đến lúc đó hắn chắc chắn trở thành tiêu điểm của các thể lực tu tiên lớn chung quanh.

Tất cả mọi người đã chết. ngay cả cường giả Trúc Cơ Kỳ cũng chết. dựa vào cái gì một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ như người có thể sống đi ra chứ?

Cho nên. Dương Phàm nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, quyết đoán bỏ qua túi trữ vật của đạo sĩ mặt béo. đem nó tặng cho Hồ Phi.

- Nguyên lai người sợ chết!

Hồ Phi giật mình. hắn thật sự không lo lắng sâu xa như Dương Phàm. Dương Phàm cười khổ nói:

- Đúng! Chiến lợi phẩm này vốn nên thuộc về Vũ Vụ Sơn Trang các người. Dương mỗ chính là được sư đi theo. nào dám tham mấy thứ này.

- Người không cần nói. ta đây liền nuốt riêng nó!

Ánh mắt Hồ Phi như kẻ trộm. lấy tốc độ sét đánh không bằng, vét sạch mấy túi trữ vật trên mặt đất. khiến Dương Phàm trong chớp mắt giật mình.

- Người đã cứu ta một mạng. Hồ Phi ta bắt đầu từ hôm nay. thiếu người một cái nhân tình!

Hồ Phi nói với lời thề sắt son. còn vỗ vỗ ngực. nói với vẻ chắc chắn.

Dương Phàm không khỏi u sầu. nghe người này nói chuyện. thật sự rất ph lực.

- Được rồi! Lần sau người tới Vũ Liễu trấn. ta luyện chế cho người một viên linh đan. chữa khỏi bệnh lấp bắp của người.

Dương Phàm nói có chút vô lực.

Hắn không có ác cảm gì với người này. Trước đây Dương Phàm vận chuyển Khô Mộc Công giả chết bên ngoài mộ huyết. Khi đạo sĩ mặt béo muốn luyện chế hắn thành huyết thi. kết quả người lại ngang nhiên hộ vệ, lấy chết liều mạng.

- Đây đây là người nói. đến lúc đó cũng đừng quên.

Người này vừa nghe Dương Phàm nói có thể luyện chế bệnh lấp bắp của mình. lập tức kích động. nắm vạt áo của hắn.

Dương Phàm gật gật đầu thật mạnh. vô lực nói:

- Buông tay ra.

Ha ha

Hồ Phi lại ngồi xuống. Thương thế của hắn không nhẹ hơn Dương Phàm. lại giống như không có chuyện gì. Dương Phàm hoài nghi người này rốt cuộc có cảm giác đau hay không, hoặc là thể chất không phải nhân loại.

- Chúng ta trước tiên tĩnh dưỡng ở nơi này mấy ngày. lại nghĩ biện pháp đánh thông mộ huyết ra ngoài.

Dương Phàm thản nhiên nói một câu. khoanh chân ngồi, không hề lo lắng tới người này.

- Ta Ta nghe lời người.

Hồ Phi cười trộm không thôi. cầm mấy túi trữ vật kia. bắt đầu thanh lý chiến lợi phẩm trong đó. ánh mắt liếc trộm.

Dương Phàm nhìn người này đang có dáng vẻ hưng phấn dị thường, không khỏi sinh ra một chút thương hại. chờ ra mộ huyết. không biết hắn còn có thể duy trì dáng vẻ như vậy không?

Tuy nhiên, lấy tính cách người này, có khả năng vì những chiến lợi phẩm này. hung dữ không sợ chết. liều mạng với bất cứ cường giả nào.

Hồ Phi đáng thương bị Dương Phàm đổ sóng gió lên miệng, lại hồn nhiên không biết, khuôn mặt mừng thầm thanh lý chiến lợi phẩm trong túi trữ vật. Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại. kiểm tra tình huống cụ thể của thân thể. khi hắn chú ý tới Cửu u ma khí sâu trong đan điền. không khỏi hoảng sợ.

Thoáng chốc. hắn lộ ra vẻ mừng như điên. chợt lại bị một chút lo lắng thay thế.

120. Chương 120: Đột Phá Ngưng Thần Kỳ Và Luyện Hóa Khôi Lỗi.

Lúc ấy Cửu u ma khí trong cơ thể hắn hưng phấn dị thường, giống như sinh ra cảm ứng nào đó. Trên thực tế, loại tình huống này từ lúc tiến vào Quỷ Thị Sơn. liền phát sinh qua. Đến khi hắn tiến vào Thiên Niên Mộ Huyết; thậm chí khi ở tầng bên trong đại điện. loại dị động của Cửu u ma khí càng phát ra mãnh liệt vô cùng rõ ràng.

Ngay sau khi hắn tiến vào Thiên Niên Mộ Huyết, ma thi không đầu dần dần tỉnh lại. chờ hắn chân chính tiến vào tầng bên trong đại điện. ma thi không đầu đột nhiên bùng nổ, uy áp vô hình và ma khí cuộn cuộn bùng nổ, thân thể Dương Phàm cũng do vậy mà ma khí quán thể đáng sợ.

Cũng tốt, dưới sự trợ giúp của Tiên Hồng Không Gian. cuối cùng bảo vệ Dương Phàm một mạng. nhưng ma công của hắn cũng do vậy đã xảy ra một chút biến dị. lúc ấy vẫn chưa kịp nhìn kỹ.

Một lần biến cố cuối cùng cũng là đáng sợ nhất. ma thi ngàn năm không đầu phát ra ma khí công kích cuồng bạo tàn sát bừa bãi. thổi quét phạm vi vài dặm. kinh sợ vô số quỷ hồn dị vật trong Quỷ Thị Sơn.

ở trong vòng công kích. mấy người trong đại điện. bao gồm đạo sĩ mặt béo. Hồ Phi. Dương Phàm đều bị trọng thương to lớn. Dương Phàm trong vòng công kích đó. gần như gần cận kề với cái chết. ý thức từng một lần mơ hồ không rõ.

Hắn trong mộng còn nhớ rõ. Cửu u ma khí trong cơ thể mình giống như còn đồng hóa một phần công kích đến ma khí mạnh mẽ trong cơ thể

Sau đó. hắn dùng thể chất hòa với Tiên Hồng Không Gian có thể chậm rãi khôi phục. Cửu u ma khí lại hoàn toàn bị áp chế ở chỗ sâu trong đan điền.

”Thì ra là như thế”

Mắt Dương Phàm lộ ra vẻ hồi hộp. cẩn thận cảm thụ mấy phần Cửu u ma khí mạnh mẽ trong cơ thể. có một loại than thở sau khi chết.

Một lần ma khí quán thể. một lần ma công dị biến. hơn nữa một lần ma khí đồng hóa.

Biến hóa to lớn sẽ sinh ra loại kết quả nào.

Giờ phút này, Cửu u ma khí trong cơ thể Dương Phàm không ngờ đột phá Luyện Khí Kỳ. vừa mới tấn chức tới nhóm Ngưng Thần Kỳ.

Ngưng Thần Kỳ!

Quay về Ngưng Thần Kỳ

Khi Dương Phàm phát hiện chuyện thật này, vui sướng cùng kích động như thế nào. Tuy nhiên, trong lòng hắn lại xuất hiện lo lắng rất lớn. Bởi vì tốc độ tăng lên của ma công quá nhanh, quá đột ngột. lẽ mà có một loại xu hướng không nằm trong tay hắn. Trước khi hắn tu luyện ”Cửu u ma công”, hắn vẫn dựa vào ”Tiên Hồng Quyết”

Chỉ cần Tiên Hồng Quyết vẫn dừng lại ở giai đoạn nào thì Cửu u ma công liền có thể trong thời gian ngắn đạt tới trình tự như vậy. Nhưng còn muốn tăng lên trên hay là vượt qua Tiên Hồng Quyết, liền khó hơn lên trời, tuyệt không có khả năng.

Nhưng mà giờ phút này, Cửu u ma công lại dưới tình huống đặc biệt, đánh vỡ cục diện và định luật thông thường, vượt qua Tiên Hồng Quyết về mặt cảnh giới. Điều này làm cho Dương Phàm sinh ra một loại bất an không nói lên lời.

”Cửu u ma công quá mức bá đạo hơn nữa còn khó thể khống chế. Ta nhất định phải nghĩ biện pháp tăng lên cảnh giới của Tiên Hồng Quyết.

Dương Phàm thì thảo luận bầm bầm trong lòng. âm thầm hạ quyết tâm.

Sau đó. Dương Phàm bắt đầu nhắm mắt tu luyện. chậm rãi vận chuyển lực lượng của Tiên Hồng Quyết. Bởi vì sự tồn tại của Hồ Phi. hắn không dám tu luyện chiều sâu quá mức. chỉ thông qua Khô Mộc Công thu liễm khí tức trên người đến cực hạn.

Trong rất nhiều pháp thuật của Tiên Hồng Quyết. Dương Phàm không thể tưởng tượng hóa hầu và trình độ của Khô Mộc Công. hoàn toàn có thể che dấu tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, Trúc Cơ Kỳ dưới tình huống không cẩn thận dò xét. đều rất khó phát hiện. Chờ sau khi làm xong mọi thứ. Dương Phàm đành chỉ tu luyện, chuyện kế tiếp chính là chờ thương thể chậm rãi khôi phục.

Thương thể bình thường, dưới thể chất biến thái của hắn. trong khoảng thời gian ngắn liền khôi phục lại. còn thương thể được tạo ra bởi ma khí công kích mệnh môn cuộn cuộn. Lực phá hoại này tuyệt đối đạt tới Trúc Cơ đỉnh. thậm chí tiếp cận tu sĩ bậc cao. chỉ có thể dựa vào chậm rãi khôi phục và điều dưỡng.

Dương Phàm cũng thử vận công khôi phục. lại phát hiện không có hiệu quả gì. Bởi vì lấy tốc độ khôi phục tự thân của hắn. mà so với pháp thuật trị liệu muốn nhanh hơn. Kết quả là Dương Phàm liền nhận hạ vô sự. đứng dậy, chậm rãi thăm dò trong đại diện. Đương nhiên, khối ma thi ngàn năm không đầu kia. hắn tuyệt đối không dám tiếp cận.

Hơn nữa ngày thăm dò. Dương Phàm cũng không có phát hiện dị thường gì. nhưng ở chỗ ma thi không đầu kia. cảm nhận được một ma khí lơ lửng tràn ra ngoài, chính là ma khí bị ma thi không đầu hấp thu.

Dương Phàm không khỏi giật mình. khó trách con ma thi không đầu ở trong này không chịu rời đi, nguyên lai còn có nguyên nhân này. Đồng thời. trong lòng Dương Phàm còn có một dự đoán. nếu như ma thi không đầu không thức tỉnh. nó thức tỉnh. có thể có liên quan đến Cửu u ma khí trong cơ thể mình.

”Chẳng lẽ thật sự do Cửu u ma khí của ta gây nên.”

Mặt Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

Mà khi hắn sinh ra ý niệm này trong đầu. Cửu u ma khí ở sâu trong đan điền gây nên một trận xao động. ở sâu trong đan điền truyền đến một trận âm thanh áp lực trầm thấp. trong phút chốc. một luồng khí tức đáng sợ sắp thức tỉnh. áp chế toàn trường.

Dương Phàm và Hồ Phi lập tức chịu áp lực khó thể tưởng tượng được.

Bóng ma tử vong lại buông xuống

Sắc mặt Dương Phàm đại biến. tâm thần lập tức tiến vào Tiên Hồng Không Gian. mượn dòng chảy mát lạnh cuộn cuộn không ngừng trên mảnh đất xanh. ngăn chặn Cửu u ma khí trong cơ thể. Hơn nữa. hắn lập tức vận chuyển Khô Mộc Công che dấu Cửu u ma khí đến mức tận cùng.

Trong cảm quan của Dương Phàm. ma thi không đầu nằm trên mặt đất kia. hơi hơi giật mình. lại tiếp tục lâm vào ngủ say. Sau khi khí tức cùng áp lực đáng sợ kia biến mất. Hồ Phi và Dương Phàm đồng thời nhẹ thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Chúng ta trốn ra bên ngoài thôi.

Hồ Phi giật mình một cái. hắn không sợ trời không sợ đất. giờ phút này cũng kinh hãi run rẩy.

Tuy rằng hắn không sợ chết. hung dữ dị thường, nhưng tuyệt đối không thể chống lại lực lượng trước mặt. cũng nên lui bước.

Dương Phàm với vẻ mặt bình tĩnh. ngồi xuống đất. nói:

- Chúng ta hiện tại đều bị thương không nhẹ. bên ngoài mộ huyết có không hề ít lệ quỷ và cương thi! Ngược lại càng giữ ổn định. tối thiểu quỷ vật ngoại tộc kia cũng không dám tới.

- Người sợ cái gì? Thực lực của người không kém kém ta bao nhiêu. Hồ Phi nói với vẻ nghiêm nghị.

So với ma thi ngàn năm không đầu trong đại điện. hắn cảm thấy lệ quỷ và dị vật bên ngoài mộ huyết càng dễ dàng hơn.

Dương Phàm thoáng động trong lòng. hỏi:

- Người nhìn ra tu vi của ta sao?

- Dương Dương nhiên, khi người tới Vũ Vụ Sơn Trang, ta liền nhìn ra.

Hồ Phi lẩm bẩm nói.

Tâm thần Dương Phàm rung mình. cực kỳ hoảng hốt. trên trán lại tràn ra một chút mồ hôi. Người này hoàn toàn là một gã quái thai trong quái thai.

- Tuy nhiên hiện tại ta lại có chút nhìn không thấu người. Hồ Phi nhìn chằm chằm Dương Phàm. lắp bắp nói.

- Vậy trước đây vì sao người không vạch trần ta?

Dương Phàm hỏi với vẻ bất động thanh sắc.

- Ta vì sao phải vạch trần người?

Hồ Phi khó hiểu nói:

- Ta mới chẳng muốn quản chuyện đó.

Dương Phàm không khỏi xấu hổ. Suy nghĩ của người này thật đúng là không giống người thường.

- Người yên tâm. ta sẽ không nói ra. Huống chi người còn cứu ta một mạng.

Hồ Phi nói với vẻ thề chắc chắn.

Dương Phàm nghe người này nói. rất phí sức. sau khi nghe xong. gật gật đầu thật mạnh. vẻ mặt chết lặng.

- Đúng rồi! Người lấy ra những ngọc giản trong túi trữ vật của đạo sĩ mặt béo cho ta xem thử.

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới cái gì. liền nói

- Đưa cho người.

Hồ Phi không hề nhiều, lấy ra những ngọc giản trong túi trữ vật. ném cho Dương Phàm. nói với vẻ không hề gì:

- Người muốn liền đưa người.

Dương Phàm không khỏi kinh ngạc, người này thật đúng là muốn đưa những thứ này cho mình sao?

Tiếp nhận những ngọc giản này, Dương Phàm lật xem hơn nửa ngày, đầu tiên là tìm được một bộ công pháp "Huyền Âm ma công"

Dương Phàm hơi trầm ngâm. lấy ra một ngọc giản trống không, phục chế nội dung công pháp vào. Phục chế ngọc giản. cần thần thức cảnh giới ngoài Ngưng Thần Kỳ, là hành động hạng nhất cần tiêu hao tinh thần. Thật khéo. cảnh giới của Dương Phàm cũng đủ, lực khôi phục cũng quá cường đại.

Thoáng đọc lướt qua một chút. Dương Phàm phát hiện đây là một bộ công pháp QUỲ THI ĐẠO. Sau khi tu luyện, có thể dẫn khí thiên địa cực âm vào cơ thể. còn có thể hấp thu cùng luyện hóa lực quỷ hồn. cùng với thao túng quỷ thi.

Uy năng của công pháp này không bình thường, đối với linh căn thiên phú yêu cầu không cao. tốc độ tu luyện rất kỳ quái. Tuy nhiên, có lợi tất có hại. công pháp này sau khi tới một giai đoạn đặc biệt, cần xuất ra vài thành pháp lực để phong ấn trấn áp lực lượng phản kháng tinh thần của quỷ hồn. sau khi phá bỏ những lực lượng này, mới có thể khôi phục bình thường, hơi có chút sơ sẩy. tâm ma sẽ nhập thể. không chết một cách tử tế.

Nhẹ thở dài một hơi. Dương Phàm liền bỏ qua ý niệm trong đầu tu luyện công pháp này, sau đó hắn lại bắt đầu kiểm tra nội dung trong ngọc giản khác.

Rất cục, Dương Phàm tìm được phương pháp luyện hóa cương thi và một đám dị vật khôi lỗi. Đây cũng chính là mục đích hắn lật xem những ngọc giản này. Không nói hai lời. Dương Phàm dùng tốc độ nhanh nhất phục chế nội dung của ngọc giản này vào trong ngọc giản còn trống.

- Cảm ơn.

Dương Phàm cười cười. đều trả lại một đám ngọc giản cho Hồ Phi.

- Chúng ta vẫn chưa rời khỏi đại điện này.

Hồ Phi có chút sợ hãi nhìn về vị trí của ma thi không đầu. đề nghị với Dương Phàm.

- Muốn đi thì người đi một mình đi. xem trước kia người không sợ trời không sợ đất. hiện tại vì sao lại sợ?

Dương Phàm dứt khoát không để ý đến này. tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian. tính luyện hóa khối thiết giáp khôi lỗi kia trong đó. Hắn đã biết nhân tố làm cho Ma thi không đầu thức tỉnh. hơn nữa nhân tố này còn nằm trong tay mình. tự nhiên không cần quá lo lắng!

Hồ Phi không có biện pháp. đành phải một mình đi ra đại điện.

Còn chưa một lát. chợt nghe người này kinh hô một tiếng, lại nhảy trở vào đại điện.

- Làm sao người như vậy?

Dương Phàm nói có chút bất đắc dĩ.

Nếu không phải vì kiêng kỵ nhiều mặt. hắn thậm chí có ý nghĩ giết chết người này.

- Cương thi của đạo sĩ mặt béo kia

Hồ Phi nói ấp a ấp úng. lại đặt mông lên mặt đất. không dám đi ra ngoài.

Dương Phàm triển khai cảm quan. lại phát hiện khối cương thi Trúc Cơ Kỳ trước đây của đạo sĩ mặt béo. mất đi khổng lồ. quanh quẩn một chỗ quanh bên ngoài mộ huyết, nhưng không dám tiến vào đại điện.

Không cần nghĩ cũng biết. Hồ Phi khẳng định đụng tới gã lợi hại này, nên bị dọa quay về.

- Điều này làm sao bây giờ?

Hồ Phi đứng một góc trong đại điện. ủ rũ.

Bên trong có ma thi không đầu. không thể chống lại; Bên ngoài có cương thi Trúc Cơ Kỳ. đủ để giết chết tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- Chờ.

Dương Phàm thần nhiên nói. trong lòng thầm nghĩ:

- Điều này có thể có chút phiền phức. bên ngoài có một khối cương thi Trúc Cơ Kỳ không người khổng lồ. một hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, chỉ sợ khó thể ứng phó. Cũng được. cương thi Trúc Cơ Kỳ kia không dám tiến vào đại điện. nếu không, lấy trạng thái trọng thương hiện tại của hai người, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi

Dương Phàm nhẹ thở một hơi. phần lớn tâm thần cũng không ở nơi này.

Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm đứng bên cạnh thiết giáp khô lồi, vừa thu hoạch tin tức ngọc giản trong tay, vừa nghiên cứu xong. Con chó nhỏ đứng bên cạnh hắn. nhìn với vẻ tò mò, thường chỉ điểm hắn một chút.

Rất nhanh. Dương Phàm linh ngộ ảo diệu trong đó. trong tay pháp quyết liên tục. trong nguyên thần kéo ra một đám bạch quang nhàn nhạt. trong đó còn pha vô số quang mang các màu. lấy màu lục và màu đen làm chủ.

Từng đợt từng đợt bạch quang cũng theo pháp quyết, ấn vào trong cơ thể khô lồi. Rất cực. sau khi qua đi nửa ngày, Dương Phàm bước đầu luyện hóa khối thiết giáp khô lồi này. Đây cũng đại biểu cho. hắn có được thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ cường đại.

121. Chương 121: Khí Linh Tiên Hồng Giới.

Đứng trên mặt đất trong Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm vừa động ý niệm. "vù" một tiếng. Thiết Giáp Khô Lồi liền bắn vui tới trước mặt nhanh như gió thổi. sừng sững như một tấm chắn khổng lồ.

Thiết Giáp Khô Lồi này cao tới một trượng, thực lực tiếp cận Trúc Cơ kỳ. đối với Dương Phàm mà nói cũng tương đương một cái khiên thịt hình người, một tấm bài tẩy bảo mệnh.

Trên thực tế. lực phòng ngự. lực công kích Thiết Giáp Khô Lồi này cũng không kém Trúc Cơ kỳ. thậm chí mức độ lực phòng ngự còn muốn cứng rắn hơn rất nhiều so với phòng ngự hộ tráo của tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Sở dĩ nói có thực lực tiếp cận Trúc Cơ kỳ. mà không phải có thể so với Trúc Cơ kỳ. đó là bởi Thiết Giáp Khô Lồi không có phép thuật thần thông, cũng không cách nào phi hành. trên phương diện tốc độ cũng kém hơn tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Vì vậy tổng hợp lại mà nói. thực lực của nó chỉ có thể tính là tiếp cận Trúc Cơ kỳ, đơn đã độc đấu thì hơn phân nửa không phải đối thủ tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Trong lúc khô lồi chiến đấu. tiêu hao năng lượng đến từ linh thạch được khảm trên trận pháp tinh vi trong cơ thể nó.

Thiết Giáp Khô Lồi trong tay Dương Phàm. trong cơ thể đã khảm bốn khối trung phẩm linh thạch. Bốn khối trung phẩm linh thạch, tương đương với bốn trăm khối linh thạch bình thường, cái này đối với Dương Phàm mà nói quả thật là một con số trên trời

Dương Phàm hạ quyết tâm: không đến thời khắc nguy hiểm tận cùng. tuyệt đối không thể động tới Thiết Giáp Khô Lồi. Nếu không, chỉ riêng tiêu hao linh thạch cũng đã làm hắn đau lòng không thôi

Ngoại trừ con Thiết Giáp Khô Lồi này. Dương Phàm còn thu được từ trong đại điện một con Ngân Giáp Khô Lồi đẳng cấp cao hơn. Dương Phàm từng thử lấy bốn khối trung phẩm linh thạch từ con Thiết Giáp Khô Lồi, đem khảm vào con Ngân Giáp Khô Lồi. Kết quả. lại phát hiện căn bản không thể khởi động con khô lồi này.

"Chẳng lẽ cần linh thạch cao cấp hơn. mới có thể khởi động nó."

Dương Phàm trầm nghĩ.

Thượng phẩm linh thạch?

Trên cơ bản Dương Phàm không suy nghĩ chuyện này.

Theo hắn biết. thượng phẩm linh thạch ở tu tiên giới cũng cực kỳ quý hiếm. Hơn nữa. một khối thượng phẩm linh thạch dựa theo tỷ lệ trao đổi. vậy là tương đương một vạn linh thạch bình thường!

Hiện tại con số linh thạch trong tay Dương Phàm cũng mới mấy trăm. ngay cả số lẻ cũng không đủ.

Con chó nhỏ đứng bên cạnh. hiếu kỳ nhìn con khô lồi này, mắt chớp chớp. không biết đang nghĩ gì.

- Bỏ nó vào trong nhà kho đi.

Dương Phàm phân phó.

- Nó lớn như vậy!

Con chó nhỏ mặt đầy ủy khuất nói.

- Bớt sàm ngôn đi, chú ý một chút. đừng làm hư hao thiên tài địa bảo cùng linh dược ta trồng.

Dương Phàm có vẻ không kiên nhẫn nói.

- ôôô

Con chó nhỏ rất không tình nguyện, nhưng cũng không còn cách nào. ai bảo Dương Phàm là chủ nhân nó chứ. Con chó nhỏ về mặt không cam lòng. đi tới bên cạnh khôỉ lổ. khẽ chạm nhẹ bên cạnh. Thoáng cái. Thiết Giáp Khôỉ Lổ to lớn cao tới hai trượng bị nó đặt ở trên lưng. Sau đó. nó dễ dàng nhẹ hững đi vào trong kho hàng, tránh né linh dược cùng thiên tài địa bảo trồng trên mặt đất.

Dương Phàm dùng ánh mắt dị dạng nhìn chăm chăm vào nó. trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. không ngờ tới nó thật có thể làm được. Khôỉ lổ này ít nhất cũng nặng bốn năm trăm cân. đặt trên lưng con chó nhỏ này lại giống như không có trọng lượng.

”Lẽ nào con chó này đúng thật là thần thú trong truyền thuyết?”

Dương Phàm không khỏi đánh chủ ý, ánh mắt nhìn con chó nhỏ này đã không bình thường nữa.

Con chó nhỏ vác khôỉ lổ đi vào trong kho hàng, có lẽ cảm nhận được ánh mắt Dương Phàm ở phía sau. không khỏi rùng mình một cái.

- Con chó nhỏ. qua đây. ta có lời hỏi người.

Dương Phàm biến thành bộ dáng hòa ái dễ gần. tươi cười như hoa nói.

- A!

Con chó nhỏ vừa mới đi ra kho hàng. nhìn thấy thái độ Dương Phàm vô cùng khách khí. cả người run lên. về mặt cảnh giác nói:

- Chủ nhân. ngài có vấn đề gì?

- Ta xem người ở trong Tiên Hồng Không Gian này mãi cũng có chút cô đơn, thôi thì theo ta ra ngoài chơi mở mang kiến thức.

Dương Phàm dò xét nói.

- Điều này Chủ nhân. Tiên Hồng Không Gian không đủ đẳng cấp. ta không thể đưa bản thể ra ngoài. Dù là có đi ra ngoài, không gian vật chất nhỏ nhỏ nơi ngài. sợ rằng sẽ

Con chó nhỏ do dự nói.

- Sợ rằng thế nào?

Dương Phàm tiếp tục hỏi.

Con chó nhỏ chớp mắt. đáng thương hề hề nói:

- Sợ rằng không cách nào tiếp nhận sự tồn tại của ta!

- Được rồi, coi như ta không hỏi.

Dương Phàm hết biết nói gì.

- Ta lại hỏi tiếp. người tồn tại có ý nghĩa gì?

- Ta tồn tại có ý nghĩa gì?

Con chó nhỏ nao nao. về mặt huyên cơ cổ quái nói:

- Chủ nhân. không lẽ ngay cả chuyện này ngài cũng không biết hay sao?

- Bớt nói thừa đi? Người không nói thì làm sao ta biết.

Dương Phàm có chút tức giận. hắn cảm giác giống như con chó này đang có hàm ý kỳ thị mình.

- Ta chính là khí linh nhìn Tiên Hồng trong tay chủ nhân. thật lâu thật lâu trước đã sinh ra trong Tiên Hồng Không Gian này.

Con chó nhỏ đáp. trong lời nói lộ ra một loại cảm giác tự hào khó có thể nói nên lời.

- Khí linh? Chính là cái nhãn rách nát này!

Dương Phàm gỡ chiếc nhãn trong tay, nhẹ nhàng dùng chút lực liền bóp nát nó. khóe miệng mang theo mấy phần trào phúng. Đương nhiên, sau khi chiếc nhãn nát bấy. theo ý niệm Dương Phàm vừa động. liền trở lại trong tay.

Con chó nhỏ nghe lời này, không khỏi tức giận, gần như rít gào nói:

- Đây chính là thánh bảo chí cường Tiên Hồng Không Gian!

- Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Dương Phàm không thêm để ý nói:

- Tối thiểu theo ta thấy hiện giờ vật này còn không có thần thông gì khác. Người lui sang một bên. hiện giờ ta muốn mở rộng phạm vi lực thổ địa.

Con chó nhỏ trong lòng không phục. cũng không dám cãi lời. đi tới bên cạnh nhà tranh còn nhắc nhở:

- Chủ nhân. tuy rằng tu vi ngài tiến nhanh, thế nhưng đẳng cấp Tiên Hồng còn chưa tăng lên. trừ khi Tiên Hồng Quyết có thể tăng lên đến trình độ tương ứng.

- Rõ rồi!

Dương Phàm nhàn nhạt nói. nhắm mắt lại, đặt chân lên lục thổ địa phương viên một trượng này, cảm nhận được vô hạn sinh cơ cùng hy vọng. giống như có thể bao dung cả thế gian. Theo tu vi tăng lên. cảm ngộ của hắn đối với lục thổ địa cùng với Tiên Hồng Quyết đã tăng lên một tầng.

Lúc vừa mới bắt đầu. hắn cho rằng Tiên Hồng Quyết chỉ là một bộ công pháp hệ Mộc. Đến sau này, hắn lại phát hiện bộ công pháp nghịch thiên này đã cao đến mức vượt quá tầng thứ sinh mệnh tự nhiên.

Cùng một nhịp thở với sinh mệnh tự nhiên, không chỉ là cây cỏ hoa trăng, chim bay cá nhảy. nó còn bao gồm cả từng hòn gạch từng miếng ngói bên cạnh. thậm chí sơn hà. nhật nguyệt, sao trời

Đương nhiên, loại ý cảnh mờ mịt xa xôi này còn không phải hắn lúc này có thể phỏng đoán.

Lúc này Dương Phàm tối đa chỉ tiếp xúc với tầng sinh mệnh người, động vật, hoa cỏ cây cối. thậm chí yêu thú.

Sau một lát. Dương Phàm thở nhẹ ra một hơi. mở mắt vừa nhìn. liền phát hiện lục thổ địa dưới chân lại mở rộng thêm một trượng rưỡi.

Trong mờ ảo. Dương Phàm cảm giác "linh vực" của mình lại mở rộng vài phần. Một khi tiến vào đặt chân lên lục thổ địa trong Tiên Hồng Không Gian. đều sẽ có một cảm ứng huyết nhục tương liên.

Đồng thời. linh dược. thiên tài địa bảo trồng trên lục thổ địa này. trạng thái sinh trưởng đều nằm trong sự khống chế của Dương Phàm. Gia tăng thời gian trưởng thành gấp bốn lần. điều này làm rút ngắn thật mạnh chu kỳ sinh trưởng của thiên tài địa bảo cùng với linh dược thảo.

Lúc này, Dương Phàm có chút chờ mong Tiên Hồng Quyết tiến vào Ngưng Thần Kỳ hậu kỳ. đến lúc đó thì hơn phân nửa hắn có thể tiến lên Tiên Hồng cấp 2. tốc độ tăng thời gian lục thổ địa có thể tăng lên.

Trước khi đi, Dương Phàm đi tới chỗ ranh giới giữa lục thổ địa và kho hàng, đứng yên. tâm thần rời khỏi Tiên Hồng Không Gian.

Phù!

Trong đại điện mộ huyết. Dương Phàm khoanh chân ngồi. lại đột nhiên mở mắt. phóng ra tia sáng hư ảo.

Ở trong Tiên Hồng Không Gian hơn nửa ngày. tinh khí thần Dương Phàm đã khôi phục đến đỉnh. ngay cả thương thể vô cùng nặng trong cơ thể cũng đã khôi phục một hai phần. Tiếp tục xu thế này, trở về nhà tính đường vài ngày là có thể khỏi hẳn.

- Người người rất cuộc tình tình rồi

Hồ Phi mặt lộ vẻ vui mừng. vội vã đi đến trước mặt Dương Phàm.

- Có chuyện gì không?

Dương Phàm ôn hòa hỏi.

- Người người không muốn ra ngoài sao?

Hồ Phi hỏi.

- Dương nhiên muốn. người có biện pháp nào hay sao?

Dương Phàm hỏi.

- Người người là dược sư. có thể trị thương cho ta hay không, như vậy chúng ta có thể cùng nhau hợp lực

- Nhưng, ta hiểu ý của người rồi

Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Người muốn ta giúp người chữa xong thương thể. sau đó liền thủ đối phó cương thi bên ngoài, lại đánh thông mộ huyết, có phải không?

- Đúng đúng!

Hồ Phi liên tục gật đầu. giống như gà mổ thóc.

- Thương thể trên người người rất là nghiêm trọng, chỉ miệng vết thương đã không dưới mười chỗ. trong đó đa số ta đều có thể trị khỏi trong thời gian ngắn. Nhưng có một bộ phận nhỏ vết thương, lực phá hoại quá mạnh mẽ; Dương mổ bất lực.

Dương Phàm vừa quan sát thương thể Hồ Phi. vừa nói.

- Không không thành vấn đề.

- Còn nữa, ta không thể trị liệu không công cho người, riêng một thân thương thể của người, đổi lại bình thường không có mấy tháng sẽ không tốt được. Ta muốn chữa tốt phần lớn trong thời gian ngắn. sẽ tiêu hao không ít pháp lực nguyên khí.

- Không không thành vấn đề.

Hồ Phi rất sáng khoái, lại hỏi:

- Người người muốn bao nhiêu?

Dương Phàm khẽ nhếch môi. ánh mắt dừng trên mấy túi trữ vật của tên Bàn Quỷ Đạo. nhàn nhạt nói:

- Ta chỉ muốn mấy khối trung phẩm linh thạch trong túi trữ vật kia thôi.

- Được! Ta đưa chocho người!

Hồ Phi lấy ra năm sáu khối trung phẩm linh thạch chứa trong túi trữ vật. đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm gật đầu thỏa mãn:

- Người rất sáng khoái, vậy ta liền trị thương cho người.

Hồ Phi vội vàng ngồi xuống, hết sức phối hợp. nhưng vẫn thấp giọng lẩm bẩm:

- Dù sao những thứ này cũng không không phải của ta.

Dương Phàm lập tức trị thương cho hắn. trước tiên là bắt đầu từ ngoại thương.

Vũ Lộ Thuật lần lượt thi triển ra vô cùng lưu loát. ngoại thương trên người Hồ Phi khôi phục bằng tốc độ mất thường cùng có thể thấy được. Trong âm thầm. pháp lực Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm cùng đang "vụt vụt vụt" tăng lên.

Hồ Phi nhìn đến trợn mắt há mồm:

- Người thật là quáquá thần kỳ!

Dương Phàm nheo mắt:

- Lần sau bị thương, tới Phổ Ái Y Quán ở Vụ Liễu trấn tìm ta xem bệnh. lão bằng hữu ta sẽ giảm giá cho người.

- ừr!

Hồ Phi vội vã gạt đầu. trong ánh mắt lóe ra ánh sao.

- Còn nữa. sau này bên cạnh người có ai đánh nhau bị thương, cũng đề cử hần tới y quán của ta.

Dương Phàm đồng thời vừa trị thương, cũng tiếp tục giựt giây.

- KhôngKhông thành vấn đề.

Hồ Phi gạt đầu. lại chợt nhớ tới cái gì. cúi đầu giậm chân nói:

- Ta ở Sơnson trang đã thương một ít con cháu đệ tử. nếu biết sớm đã đề cử với bọn họ rồi.

- Khụ khụ.

Dương Phàm xấu hổ. vội vã lắc đầu:

- Người đã thương thì thôi đi. không phải đập phá bằng hiệu của ta hay sao.

122. Chương 122: Lại Thấy Ánh Mặt Trời.

Cùng lúc trị liệu. Dương Phàm phát hiện một vấn đề: Thân thể Hồ Phi mạnh hơn hẳn những tu sĩ cùng bậc rất nhiều, thậm chí cường độ thân thể so với cương thi đồng cấp còn muốn biến thái hơn mấy phần.

"Người này quả thật là một cái biến thái, lực lượng cơ thể lại có thể biến thái như vậy."

Dương Phàm âm thầm kinh hãi. nếu như cận thân chiến đấu với người này, tuyệt đối sẽ bị thiệt nặng.

Sau đó. lại phải trị liệu nội thương cho Hồ Phi.

Phương diện nội thương. Dương Phàm còn chưa học được phép thuật trị liệu chuyên môn nào. chỉ có thể lấy pháp lực Tiên Hồng Quyết của bản thân đưa vào trong cơ thể người bị thương, tiến hành điều hòa chữa trị. Nhưng dù vậy, vẫn có thể dễ dàng đối phó được với những nội thương bình thường.

Chẳng qua hiện giờ Hồ Phi bị nội thương lại không bình thường, gây thương tổn cho hần là tồn tại ít nhất phải Trúc Cơ kỳ trở lên. một khi trị liệu thật hóc búa. Trong đó có hai chỗ cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí bố tay không giải quyết được.

Vàng sáng xanh biếc tươi mát nhu hòa lóe ra dao động trên tay Dương Phàm. sương mù sinh mệnh sinh cơ không dứt hóa thành từng sợi từng sợi xanh biếc rót vào trong cơ thể Hồ Phi. làm dịu chữa trị thương thế.

Pháp lực trình độ cao tiếp xúc với thân thể Hồ Phi. sắc mặt Dương Phàm càng thêm ngưng trọng. Một lần nữa cảm thụ được ở sâu trong cơ thể người này ẩn chứa lực lượng cấm kỵ. cổ lực lượng này thậm chí làm cho hần cảm thấy khiếp sợ. không dám tiếp xúc chạm tới nó.

Có thể tưởng tượng, nếu như chọc giận Hồ Phi. đến lúc hần tiến vào trạng thái điên cuồng, sẽ phát huy ra sức chiến đấu đáng sợ cỡ nào. Trước đó. dưới cương thi Trác Cơ kỳ công kích mãnh liệt cũng có thể kiên trì chốc lát. nhưng cũng không rơi rụng.

Lại hao tổn khoảng chừng thời gian một chén trà, Dương Phàm thu tay lại. thở nhẹ ra một hơi.

- Trị trị xong rồi?

Hồ Phi mừng rỡ nói, thử đứng dậy. hoạt động tay chân. lại nhú mảy một chút. Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Trong đó có hai chỗ nội thương, đã bị lực phá hoại cực lớn. gần như tiếp cận uy lực tu sĩ bậc cao công kích. Dương mỗ chỉ là được sư bậc thấp, tạm thời không có năng lực. về phần những nội thương ngoại thương khác. đều đã khỏi hẳn rồi

- Thật thật tốt quá. hiện giờ chúng ta có thể đi ra đối phó cương cương thi kia rồi

Hồ Phi hưng phấn hô lên. nói rồi liền chuẩn bị đi ra ngoài đại điện. bộ dạng thật gấp khó dần nổi.

- Bình tĩnh. bình tĩnh.

Dương Phàm đứng nguyên tại chỗ. bộ dạng thờ ơ.

- Người có có ý gì?

Hồ Phi lập tức có vẻ không vui

- Người cho rằng bằng vào sức của hai người chúng ta là có thể chống lại cương thi cấp bậc Trúc Cơ kỳ? Ngay cả khi chúng ta liều mạng. cho dù đánh gục nó thì chắc chắn cũng phải trả giá thảm trọng.

Dương Phàm chậm rì rì nói.

Chính xác. hai tu sĩ Ngưng Thần sơ kỳ giao phong với tồn tại cấp bậc Trúc Cơ kỳ, gần như không có phần thắng nào. Nếu đổi thành hai người Ngưng Thần đại viên mãn. có thể còn một hai phần hy vọng. Dương nhiên, hai người này đều là một quái thai. có lẽ cũng có một chút cơ hội thủ thắng, nhưng cho dù thành công thì không chết cũng phải tàn phế.

Dương Phàm tự nhiên không muốn bởi vì một con cương thi mà trả giá thảm trọng như vậy. Huống hồ. chờ hẳn ra khỏi Thiên Niên Mộ Huyệt, còn không biết sẽ lâm vào cục diện gì nữa.

Không bảo lưu một chút thực lực ra khỏi mộ huyệt. Dương Phàm sẽ khó có thể yên tâm.

- Vậy vậy người nói phải phải làm gì bây giờ?

Hồ Phi hơi bình tĩnh lại.

Dương Phàm trầm ngâm. nói:

- Không bằng chúng ta chờ ở nơi này hai ngày. có thể không cần chúng ta ra tay, người bên ngoài đi tới liền có thể đánh thông cửa ra vào huyệt mộ rồi.

- Nhưng nhưng vạn nhất bọn họ không dám tiến vào?

Hồ Phi không đồng ý nói.

Dương Phàm vẫn bình tĩnh như trước:

- Cùng lắm thì chờ thêm hai ngày. cũng không có ảnh hưởng gì tới chúng ta. còn có thể nhân cơ hội khôi phục thương thế. Hơn nữa trong tay Dương mỗ còn có Tích cốc đan. dù cho ngày ngốc ở nơi này mười ngày nửa tháng cũng không có vấn đề gì.

- Muốn muốn đợi thì đợi người đợi một mình đi!

Hồ Phi không nhận được. hiển nhiên là người gấp gáp. hơn nữa hẳn nhìn vị trí Vô Đầu Ma Thi ở sâu trong đại điện. trong mắt lộ ra những tia kiêng kỵ thật sâu.

Vù!

Thân hình chợt lóe. Hồ Phi liền rời khỏi đại điện. mang theo uy thế vô cùng mạnh mẽ. chạy thẳng ra bên ngoài huyệt mộ.

Thành thành thành!

Dương Phàm không cần triển khai thần thức hay cảm giác. cũng nghe thấy từng trận tiếng va chạm. Sau một phút. chỉ nghe "ầm" một tiếng, nương theo đó là một tiếng kêu thảm của Hồ Phi.

"Ôi! Đứa nhỏ đáng thương!"

Dương Phàm mặc niệm.

Lại một phút. tiếng kêu thảm đó từ xa tới gần. "vù" một tiếng, một thứ gì đó đập bay vào trong nội điện. Dương Phàm không cần nhìn. cũng biết xảy ra chuyện gì. Hồ Phi đáng thương, bị cương thi Trúc Cơ kỳ cường đại công kích. một chớp mắt bay trở vào đại điện mộ huyết, nằm trên mặt đất thên quá thành giận. nhe răng trợn mắt.

Ánh mắt hần rơi trên mặt Dương Phàm. phát hiện đối phương khoanh chân ngồi đó. hết sức bình tĩnh. lòng nao nao. hỏi:

- Người người không không sợ nó sao?

Nói rồi, hần lòng mang sợ hãi vươn tay chỉ vị trí Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi.

- Không sợ.

Dương Phàm liếc nhìn hần. phun ra hai chữ.

- Người người thật sự không sợ?

Hồ Phi nhìn vào trong ánh mắt Dương Phàm. không khỏi thêm vài phần kính phục.

Tuy nhiên, hần lại vươn tay vò v đầu. trong lòng có chút nghĩ không rõ: Dương Phàm ngay cả Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi cũng không e ngại. vì sao lại kiêng kỵ cương thi Trúc Cơ kỳ bên ngoài vậy chứ.

Theo hần nghĩ. Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi so với cương thi Trúc Cơ kỳ ở bên ngoài mộ huyết, còn muốn kinh khủng hơn gấp chục gấp trăm lần.

- Đúng rồi!

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới một việc:

- Không lẽ trên người người không có đạo cụ gì. có thể chuyên dùng để truyền báo tin tức. để người khác biết người còn chưa chết.

- Cái này không không biết có tác dụng hay không.

Hồ Phi vội vàng lấy trong túi trữ vật ra một đạo ngọc phù. sau đó quán chú pháp lực vào bên trong, còn hần lại nhắm mắt bắt đầu cảm ứng.

- Có chút cảm ứng. nhưng rất mơ hồ.

Hồ Phi vui vẻ nói.

- Vậy là tốt rồi, hiện giờ chúng ta ở nơi này không cần làm gì. cứ điều dưỡng ở đây đi. Dương Phàm nhắm mắt lại. không nói một lời. bắt đầu tu luyện.

Trên thực tế, hơn phân nửa tâm thần của hần đều lưu ở Tiên Hồng Không Gian. mượn lực thổ địa hỗ trợ chữa trị thương thể trong cơ thể.

Trong lúc này, trong đầu Dương Phàm đột nhiên chợt lóe linh quang, nghĩ tới một quyền hạn Tiên Hồng cho mình. đó là có thể đưa một người vào trong Tiên Hồng Không Gian.

"Lực thổ địa có hiệu trị liệu như thế. trần ngập sinh cơ vô hạn. Vậy chẳng phải là cho dù người bị thương, bệnh tình nghiêm trọng, thậm chí sắp sửa tử vong. đã bước một chân vào quỷ môn quan. cũng có thể bảo trì tính mạng, từ đó khởi tử hồi sinh."

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một ý tưởng như thế. nhưng tiền đề là người bị triệu hoán không thể có một tia ý niệm phản kháng.

Đương nhiên, hắc cũng chỉ là ngấm lại mà thôi. trừ khi là người chí thân gặp phải tình huống này, bằng không tuyệt đối không thể vì cứu người mà dễ dàng sử dụng công năng này được.

Hai người ở trong mộ huyết này ngây người hai ngày, Dương Phàm không chút sợ hãi. thương thế trong cơ thể do lực phá hoại cường đại tạo thành cũng tốt bảy tám phần. Điều này hơn phân nửa cũng là công lao của lực thổ địa trong Tiên Hồng Không Gian. bằng không thì dựa vào tốc độ khôi phục của chính hắc. không có mười ngày nửa tháng thì đừng mơ đạt được hiệu quả như vậy.

So sánh lại. Hồ Phi đã có chút tâm thần bất an. ánh mắt vẫn thường liếc về phía Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi ở sâu trong bóng tối.

- Đã hai., hai ngày rồi, làm sao còn chưa tới?

Hồ Phi đứng ở cửa ra vào đại điện. quan sát hướng tầng bên ngoài. Dương Phàm đột nhiên mở mắt. nhàn nhạt nói:

- Hắc là đến lúc rồi, tuy rằng Vũ Vụ Sơn Trang rất ngại mộ huyết này, nhưng vẫn có thể cho tu sĩ cấp thấp. thậm chí phát động lực lượng phạm nhân tới đánh thông cửa ra vào mộ huyết.

LÚC này. Dương Phàm toàn lực triển khai cảm quan. đã cảm thấy được tầng cương thi. quỷ vật ở bên ngoài huyết mộ có dị động.

Con cương thi Trúc Cơ kỳ kia cũng đã rời khỏi phạm vi cảm giác của hắc. có thể là nghe được động tĩnh bên ngoài, bị thu hút ra. Quả thật. qua nửa ngày. bên ngoài đột nhiên có động tĩnh. Mơ hồ truyền đến tiếng cương thi lệ quỷ gào rống. cùng với pháp thuật pháp bảo va chạm.

- Thời cơ đã thành thực.

Dương Phàm lập tức đứng lên. lao về phía bên ngoài đại điện.

- Người người làm sao biết được?

Hồ Phi có chút khó có thể tin. phương diện cảm giác của hắc vượt xa người cùng cấp bậc. tuy rằng cũng cảm thấy được một ít gì đó. nhưng không dám có kết luận chắc chắn.

- Chờ chờ một chút!

Ngay khi hắc đang sững sờ, Dương Phàm đã đi ra bên ngoài đại điện.

Tuy nhiên đúng lúc này. Dương Phàm đột nhiên dừng lại. ánh mắt nhìn về phía vị trí Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi trong đại điện. trên mặt lộ vẻ trầm ngâm. dường như đang cân nhắc gì đó.

"Phía dưới Vô Đầu Ma Thi. chính là một nguồn suối ma khí." Dương Phàm nhớ thật kỹ việc này, đặc biệt lưu tâm.

Bởi vì trong Cửu u Ma Công hắc tu luyện, có một loại thần thông rất mạnh là u Minh Ma Diễm. Tu luyện loại hỏa diễm này rất phiền phức. nhưng ở nơi có ma khí nồng nặc. sẽ có trợ giúp rất lớn.

Loại hỏa diễm này chỉ cần có thể tu luyện tới cảnh giới Nhất u, là có thể hoành hành ba đại cảnh giới tu tiên trước. Nếu như có thể tu luyện đến cảnh giới Tam u ngay cả trong tu sĩ cấp cao cũng là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

- Nhanh nhanh đi thôi!

Hồ Phi thúc giục.

- Được. người theo ta.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Dựa vào cái gì phải nghe theo người?

Hồ Phi nhướn mày lên. có chút không phục nói. Người này đến lúc bây giờ vẫn cứ cường ngạnh.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, không thèm để ý tới hắc. tự mình đi trước, vẻ mặt thông dong bình tĩnh. giông như nơi này không phải huyết mộ đáng sợ. mà là đại viện nhà mình.

Hồ Phi do dự một chút. trực giác nói cho hắn là đi theo có thể là một lựa chọn chính xác.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau đi tới cửa ra vào huyệt mộ.

Không gian bên ngoài huyệt mộ kỳ thật không rộng lớn. thậm chí địa thế có chút phức tạp. nơi này ẩn nấp rất nhiều quỷ vật cùng cương thi. có thể uy hiếp đến tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Dương Phàm bước đi rất chậm. khi thì dừng lại chốc lát. vô cùng thông dong.

Vừa lúc bắt đầu. Hồ Phi có chút không nhận được. tuy nhiên sau đó hắn bỗng phát hiện ra: hai người đi một hồi lâu như thế. lại không đụng tới bất kỳ cương thi quỷ vật nào.

Có thể nghe được tiếng động quỷ vật. nhưng lại không đụng phải bất kỳ một thứ nào. Sau khi phát hiện sự thật này, Hồ Phi lập tức thành thật lại. đi theo phía sau Dương Phàm. Bước đi một lát. phía trước xuất hiện một tia sáng. bên ngoài mơ hồ truyền tới tiếng đánh nhau.

Mơ hồ, có thể thấy được lối vào.

Hồ Phi hung phấn kêu lên:

- Cuối cùng có thể đi ra rồi!

- Câm miệng!

Dương Phàm biến sắc. vội vã vươn tay che miệng tên này lại. Thế nhưng, hắn đã không bù đắp kịp nữa.

Vù vù!

Một con lệ quỷ theo tiếng động phát hiện ra hai người, bổ nhào như một tia chớp từ bầu trời xuống, một cánh tay trắng bệch chụp tới hậu tâm Dương Phàm. tiếng gió gào thét.

- Tốc chiến tốc thắng!

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, trong tay đột nhiên chém ra một xà ảnh màu đen. im hơi lặng tiếng như u linh. thoáng cái cuốn lấy cổ con lệ quỷ kia.

123. Chương 123: Lão Tổ Truy Hỏi

- Kết

Con lệ quỷ kia lập tức cứng đờ. mặt đầy sợ hãi. roi da màu đen này lại có thể cuốn lấy linh thể của nó. không chỉ thế. một cỗ cảm giác tê dại làm cho nó gần như mất đi sức phản kháng. Trên roi da màu đen lóe ra vô số tia sáng đen nhạt. quán lấy xâm nhập vào trong cơ thể nó.

Chỉ thoáng cái, tia sáng đen nho nhỏ kia lấy tốc độ kinh khủng cắn nuốt tinh khí nó chứa trong người. Sau khoảnh khắc. Hồ Phi liền phản ứng lại. nhảy dựng người lên. trong tay ngưng tụ một đoàn tia sét cường đại. hung hăng chụp lên đầu lệ quỷ.

Xẹt xẹt xẹt

Trong uy lực lôi điện dày đặc. lệ quỷ còn không kịp kêu thảm thiết, liền biến mất khỏi thế gian này.

Dương Phàm thu hồi roi da màu đen. thoáng có chút kinh ngạc. thần thông lôi điện quả nhiên là khắc tinh là quỷ thi dị loại.

Trên thực tế. lôi điện là tồn tại cực kỳ đặc thù trong thiên địa. không nằm trong thuộc tính ngũ hành. đồng thời cũng là một trong tượng trưng của thiên phạt. Ngoại trừ công pháp hệ Mộc ra. lực công kích cuồng bạo hủy diệt của nó gần như không có công pháp nào khắc chế được

Ngược lại. thần thông lôi điện có thể khắc chế hay áp chế rất nhiều công pháp. có thể thấy được ưu thế của nó. Tuy nhiên công pháp hệ Lôi rất khó tu luyện, bình thường chỉ có người thể chất đặc thù mới có thể thuận lợi tu luyện về sau. về phần những sủng nhi nắm giữ thần thông lôi hệ. đã ít lại còn thiếu. Rất nhiều tu sĩ cũng có thể thi triển pháp thuật lôi điện. nhưng so sánh với tu sĩ nắm giữ thần thông lôi điện. kém đâu chỉ một đường?

Diệt sát con lệ quỷ này rồi, Dương Phàm lại đi trước dẫn đường, tiếng đánh nhau phía trước càng thêm rõ ràng. Theo khoảng cách tới gần. hai người cùng thấy rõ cảnh tượng phía trước.

Lối vào huyết mộ, có năm con cương thi thực lực không kém đang tranh đấu với tu sĩ bên ngoài

Con cương thi màu đen dẫn đầu. chính là con cương thi Trúc Cơ kỳ sau khi Bàn Quỷ Đạo chết liền mất đi không chế. Trong tu sĩ nhân loại. có một lão nhân trường bào đen ưu nhã. đứng trên Linh Khí ở không trung thi triển pháp thuật thần thông, lại có thể ngang sức ngang tài với con cương thi Trúc Cơ kỳ kia.

Không chỉ như thế. lão nhân này còn chế trụ cả một con cương thi ngang với Ngưng Thần Kỳ cạnh đó.

Lấy một địch hai. lão nhân ưu nhã này không chút rơi xuống hạ phong, đứng trên Linh Khí. pháp quyết liên miên. Trên người lóe lên quang sáng. còn thao túng một thanh phi kiếm hỏa hệ. Có khi thừa đúng cơ hội. đánh một kích hủy diệt lên cương thi Ngưng Thần Kỳ.

về phần ba bốn con cương thi khác. bị một lão nhân áo xám ngăn cản.

Lão nhân này lấy một địch bốn. đồng thời chống lại bốn con cương thi Ngưng Thần Kỳ, không ngờ còn chiếm thượng phong. Bóng người phiêu hốt bất định. bên ngoài cơ thể ngưng kết một vòng bảo hộ phòng ngự. cũng thao túng một Linh Khí hỏa hệ. xuyên qua bốn con cương thi. vững thế bất bại.

Ngoại trừ lão nhân này ra. xa xa còn có mấy bóng người, lại không dám tới gần cửa ra vào huyết mộ.

ở nơi này tùy tiện chạy ra một con cương thi lệ quỷ. đều có thực lực ngang với Ngưng Thần Kỳ, tu sĩ cấp thấp bình thường làm sao dám tới?

Lúc Dương Phàm cùng Hồ Phi đi tới lối ra vào, sắc mặt cùng lúc biến đổi.

- Lão tổ!

Hồ Phi kinh hô một tiếng.

Dương Phàm cũng cả kinh. tuy nhiên hẩn nhìn về phía lão nhân áo xám kia.

Hắn chính là lão tổ Dương Gia Bảo. cũng là phụ thân của Dương Hồng đương đại gia chủ. Dương Phàm tu luyện ở Dương Gia Bảo mười hai năm. cũng từng gặp qua vài lần. Nếu có thể nhận ra thân phận lão tổ Dương gia, vậy trong lòng Dương Phàm tự nhiên gọi được thân phận lão giả trường bào đen kia

Lúc này, thấy hai lão tổ hiện thân. trong lòng Dương Phàm rung lên. vội vàng thúc đẩy Khô Mộc Công đạt tới mức không lộ ra chút khe hở. Từ khi tu luyện Tiên Hồng Quyết tới nay. Dương Phàm nhiều lần đụng tới tình huống như vậy. Khô Mộc Công cũng vì vậy mà đột phá cực hạn. đạt đến một cảnh giới làm người ta không tưởng tượng nổi.

- Nhanh lui sang một bên!

Lão tổ Sở gia thấy Hồ Phi đi ra. trên mặt lộ vẻ vui mừng. không khỏi hét lớn một tiếng. Lập tức liền gia tăng tần suất công kích. tranh thủ cơ hội cho hai người chạy ra

Hồ Phi cùng Dương Phàm nghe vậy, vội vã thoát ly chiến trường bằng tốc độ nhanh nhất. Người trước trực tiếp không chế Linh Khí. bay vọt lên cao. tránh né tranh đấu mãnh liệt.

Dương Phàm chỉ còn cách cẩn thận từng chút. tránh thoát mấy cỗ cương thi. nhẹ tay nhẹ chân tránh thoát vòng chiến.

Đang trong chiến đấu. lão tổ Sở gia không khỏi liếc nhìn Dương Phàm vài lần. mặt không khỏi lộ dị sắc.

Hồ Phi có thể sống sót trong huyết mộ. hơn phân nửa là còn có chút may mắn. Nhưng Dương Phàm là được sư Luyện Khí Kỳ, cũng có thể chạy ra đường sống. điều này làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Chẳng lẽ vận số người này đạt tới trình độ nghịch thiên?

Mặt khác. lão tổ Dương gia cũng ôm suy nghĩ đồng dạng

Rất cuộc. chạy trốn một lát. rồi xa nơi ra vào huyết động vài dặm. Dương Phàm mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Còn lúc này. một nhóm tu sĩ gần đó bắt đầu hỏi đông hỏi tây, hơn phân nửa là Vũ Vụ Sơn Trang, còn có một bộ phận Dương Gia Bảo. ngoài ra đa số là một ít tán tu. Dương Phàm kinh ngạc phát hiện đệ đệ Dương Lỗi cũng ở trong nhóm người, vẻ mặt có vài phần lo lắng. thấy hắn còn sống đi ra liền khôi phục thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt.

- Lui lại!

Đúng lúc này. hai cường giả Trúc Cơ kỳ đang chiến đấu ở lối vào huyết mộ đồng thời ngự kiếm trở về, bỏ mặc đám cường thi kia.

Những cường thi này ở bên ngoài huyết mộ rống to mấy tiếng, lại không hề truy kích.

Bởi vì hiện giờ l ban ngày, cường thi cùng quỷ vật sợ hãi ánh mặt trời, vẫn thích ở nơi âm u ẩm ướt.

Cường thi Trúc Cơ kỳ cũng không sợ hãi ánh mặt trời, nhưng vẫn vô cùng chán ghét. Hơn nữa nó cũng đã có linh trí nhất định, biết đám người Sở lão tổ không dễ chọc. tự nhiên cũng không truy đuổi theo.

Tìm chỗ ngồi một lúc, hai đạo kiếm quang đã bay tới. Sở lão tổ cùng Dương lão tổ nhẹ nhàng hạ xuống đất.

- Người thật khẳng định Bàn Quỷ Đạo kia đã chết trong huyết mộ?

Dương lão tổ nhìn chằm chằm Hồ Phi. vẻ mặt gấp gáp hỏi.

- Khôngkhông sai.

Hồ Phi nói. có chút sợ hãi nhìn Dương lão tổ.

Cường giả Trúc Cơ kỳ, đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Ngưng Thần Kỳ mà nói thật là một tồn tại phải ngược nhìn.

Ánh mắt Dương lão tổ cùng Sở lão tổ đột nhiên rơi xuống mấy túi trữ vật bên hông Hồ Phi.

- Đó đó không phải túi trữ vật của Bàn Quỷ Đạo hay sao?

Dương lão tổ kinh hô một tiếng, trong ánh mắt lóe lên một tia tham lam. lại bị hắn nhanh chóng thu liễm.

- Ha ha ha! Thật tốt quá. tiểu tử ngươi không tệ, chẳng lẽ Bàn Quỷ Đạo kia chết ở trong tay ngươi?

Sở lão tổ mừng rỡ, liếc nhìn mấy túi trữ vật kia. biểu hiện thần nhiên bình tĩnh. Bằng thần thức của bọn họ. thậm chí có thể xuyên qua túi vật. thấy được một ít hình ảnh mơ hồ.

- Hai người các ngươi lại đây. nói những chuyện xảy ra trong huyết mộ.

Sở lão tổ cùng Dương lão tổ liếc nhau. gọi riêng Dương Phàm cùng Hồ Phi tới một bên.

- Là là thế thế này.

Hồ Phi lấp bắp bắt đầu kể lại. ấp a ấp úng. Một việc rất đơn giản. lại bị hắn miêu tả cả nửa ngày.

Sở lão tổ cùng Dương lão tổ nhún mày lại. đều không kiên nhẫn.

- Ngừng lại!

Dương lão tổ thật sự không nhịn được. nói với Dương Phàm:

- Ngươi nói đi.

Trong lòng Dương Phàm cười thầm. biểu hiện ra ngoài bộ dạng khúm núm. hít sâu một hơi. nhưng lại lưu loát bắt đầu thuật lại:

- Do Bàn đạo sĩ uy hiếp. vân bối phải phối chế ra giải dược khắc chế tàn độc huyết mộ. thế nhưng vân bối động tay động chân trong thuốc giải, thời khắc mấu chốt có thể tạo ra kịch độc cường đại. Thế nhưng Bàn Quỷ Đạo giáo hoạt không thôi. bức bách hai người chúng ta cùng theo hắn vào trong huyết mộ.

- Lúc đó Bàn Quỷ Đạo để vân bối ở tầng ngoài, hắn mang theo Hồ huynh đệ đi vào trong đại điện âm trầm kinh khủng, kết quả

- Cuối cùng. Bàn đạo sĩ bị ma khí trùng kích bị trọng thương, nguyên khí đại tổn. huyết mộ cũng sập xuống. Vì đánh thông huyết mộ. hắc lại muốn luyện chế chúng ta thành huyết thi, vì vậy Hồ huynh đệ liền chết phản kháng, văn bối ở thời khắc mấu chốt thúc đẩy kịch độc. hiệp trợ giết chết Bàn Quỷ Đạo.

- Trong huyết mộ có nhiều cương thi quỷ vật như vậy, các người làm sao sinh tồn trong đó hai ngày?

Sở lão tổ mắt sáng như đuốc. nhàn nhạt hỏi.

- Bởi vì tất cả cương thi cùng quỷ vật không dám đi vào trong đại điện. dường như sợ đánh thức Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi đang ngủ say.

Dương Phàm giả vờ bộ dáng lòng còn run sợ.

- Các người ở trong huyết mộ nhìn thấy cái gì? Ta nghe Thu Nhiên miêu tả. ở trong đại điện dường như thấy được thạch quan.

Sở lão tổ hỏi.

- Đúng là có thạch quan. thế nhưng dưới một chưởng của Thiên Niên Ma Thi. nếu không phải đánh trúng cương thi Trúc Cơ kỳ thì ngay cả thạch quan kia cũng theo đó tan thành tro bụi. Văn bối suy đoán. uy lực một chưởng của Vô Đầu Ma Thi kia có thể ngang với tu sĩ cấp cao trong truyền thuyết.

Dương Phàm vẫn cứ không nhanh không chậm đáp.

Tu sĩ cấp cao!

Sở lão tổ cùng Dương lão tổ đều lộ ra vẻ kinh hãi. kiêng kỵ thật sâu thực lực Vô Đầu Ma Thi kia.

Một chưởng đánh chết cương thi Trúc Cơ kỳ, thật là quá dọa người.

Lực phòng ngự của cương thi mạnh hơn hắc tu sĩ đồng cấp. một chưởng là có thể đánh chết cương thi Trúc Cơ kỳ. cái này đại biểu Vô Đầu Ma Thi đồng dạng cũng có năng lực miểu sát bọn họ.

Một thạch quan nho nhỏ dưới uy năng như vậy, lại càng thêm yếu đuối. hoàn toàn có thể quên đi.

Sau đó. Dương lão tổ cùng Sở lão tổ luân phiên hỏi một ít vấn đề có điểm đáng ngờ. Dương Phàm đều trả lời không chút dấu vết

Chờ Dương Phàm trả lời xong. Sở lão tổ mới liếc mắt sang Hồ Phi. hỏi:

- Những lời hắc nói đúng là sự thật?

- Không không sai.

Hồ Phi vô cùng chắc chắn nói.

Trên thực tế, Sở lão tổ chỉ là hỏi tượng trưng cho có mà thôi.

Trong quá trình hỏi vấn đề. thần thức hai vị lão tổ vẫn dừng trên người Dương Phàm. nắm giữ rõ ràng nhịp tim. hô hấp. tốc độ máu chảy. phân bố mồ hôi. Trước chênh lệch thực lực quá lớn áp bức. một tu sĩ Luyện Khí Kỳ có nói bậy hay không, căn bản không thể gạt được cường giả Trúc Cơ kỳ.

Cho nên. hai lão tổ đối với Dương Phàm trả lời đã tin tám chín phần. huống hồ ngay cả Hồ Phi cũng chắc chắn tính xác thật lời hắc nói.

- Ha ha! Dương đạo hữu. xem ra Bàn Quỷ Đạo kia đã chết chắc rồi, lão cũng nên thực hiện lời hứa đi chứ.

Sở lão tổ vẻ mặt đầy ý cười. thần thức truyền âm nói với Dương lão tổ.

- Hừ! Dương mỗ ta chưa từng không tuân thủ uy tín. Qua mấy ngày nữa sẽ tới Vũ Vụ Sơn Trang bái phỏng Sở huynh. Nhưng còn Sở huynh, lão sẽ không đánh chủ ý tới con cháu sơn trang mình. mưu đoạt chiến lợi phẩm của hắc chứ?

Dương lão tổ nói kèm lời châm chọc. nhưng không che giấu được hàm ý chua chua. Hai người chỉ dùng thần thức giao lưu. ánh mắt đối diện. thần sắc biến hóa không thôi.

- Ha ha ha!

Sở lão tổ cười một tiếng dài. ánh mắt rơi trên người Hồ Phi, trong lòng mừng như điên.

Lúc này, trên sân có rất nhiều người ngoài, hẳn không thể trước mắt mọi người đòi Hồ Phi túi trữ vật của Bàn Quỷ Đạo. chờ về sơn trang thì mọi chuyện sẽ đầu vào đó. Sở lão tổ cùng Dương lão tổ đều có tâm cơ riêng, nhưng mà làm sao bọn họ nghĩ tới. người thu lợi lớn nhất. một được sư Luyện Khí Kỳ bề ngoài bé nhỏ không đáng nói. đã bị bọn họ bỏ qua ngay dưới mí mắt.

124. Chương 124: Ma Đạo Thạch Thiên Hàn

Sở lão tổ trước khi đi Vũ Vụ Sơn Trang, còn giả vờ hào phóng tặng cho hắn trăm khối linh thạch cùng vài món Pháp Khí. cười hì hì nói:

- Lần này ngươi vì chuyện con cháu sơn trang, cũng bỏ không ít sức. vì vậy thiếu chút nữa mất mạng. những vật này coi như hồi báo cho ngươi đi.

- Tạ ơn tiên bối.

Cầm được thứ tốt. Dương Phàm đương nhiên sẽ không khách khí. cung kính nói cảm tạ. tiếp nhận mấy thứ mới khoan thai rời đi.

Hành vi của lão tổ Sở gia bị lão tổ Dương gia nhìn vào mắt. trong mắt hiện một tia khinh thường. So sánh với túi trữ vật Bàn Quỷ Đạo. chút linh thạch cùng Pháp Khí kia hoàn toàn nhỏ bé không đáng kể.

Mọi người không tiếp tục ở lại núi, đều rời khỏi nơi cấm kỵ Quỷ Thi Sơn này.

Hiện giờ là ban ngày. Quỷ Thi Sơn còn an toàn một chút. nếu như tới ban đêm. một hai tu sĩ bình thường căn bản không dám ở lại đây. Dương Phàm thở ra một hơi. trước khi rời đi còn quay đầu lại ngưng mắt nhìn hướng Thiên Niên Mộ Huyết. Ánh mắt xa xăm thâm thúy, không biết đang suy tư điều gì.

Có thể sống sót đi ra từ một nơi nguy hiểm như vậy, đồng thời có được thu hoạch không nhỏ. điều này không chỉ có quan hệ tới thực lực. mưu trí của hắn. còn có quan hệ rất lớn tới vận số. Hơn nữa. những nhân tố đều thiếu một thứ cũng không được.

- Mọi người nhanh chóng chạy đi, trước khi trời tối phải rời khỏi nơi này.

Có người hét to nói.

Dương Phàm theo chúng tu sĩ cùng xuất phát. rời khỏi Quỷ Thi Sơn.

Tu sĩ xung quanh đều bàn tán phong ba Quỷ Thi Sơn lần này. vấn đề đàm luận không ngoài bảo vật trong huyết động. cùng với hai người sống sót cuối cùng. Lúc nói đến tên Dương được sư Luyện Khí Kỳ, các tu sĩ đều cười không quan tâm. coi hắn nghịch thiên giữ được mạng sống là vận đạo đuôi chó. Dương Phàm nghe vậy, chỉ cười cười. không phủ nhận.

Chính xác. vận số là thứ rất trọng yếu. Trong lúc này, ánh mắt hắn lại gặp đệ đệ Dương Lỗi.

- Đại ca. huynh có thể sống sót ra khỏi huyết mộ. lẽ nào là bởi vì huynh có được vận số tốt đến nghịch thiên?

Dương Lỗi dùng thần niệm truyền âm cho hắn. khoe miệng cong lên. trong lời nói có một ý nghĩa khó nắm bắt.

- Vận số, cũng là một bộ phận của thực lực.

Dương Phàm nhàn nhạt nói, không để ý tới đệ đệ nghi vấn suy đoán nữa. Tuy rằng hai người là thân sinh huynh đệ. nhưng đạo bất đồng không thể cùng đường, chỉ cần một bên không có nguy hiểm sinh mệnh. bên kia sẽ không chủ động ra tay trợ giúp.

- Ha ha! Đại ca. đệ đi trước một bước.

Dương Lỗi mặt đầy ý cười. khí thế trên người đột nhiên bộc phát. té ra một kiện Pháp Khí đỉnh cấp. khiến cho nhiều người xung quanh chú ý. Hiển nhiên, hắn muốn ngự kiếm phi hành. bỏ lại chúng tu sĩ Luyện Khí Kỳ, một mình rời khỏi Quỷ Thi Sơn.

- Sư tỷ, không bằng để đệ mang tỷ đi một đoạn đường.

Dương Lỗi mỉm cười sáng lạn. hơi khom người nâng tay, nói với một cô gái áo trắng như hoa như ngọc bên cạnh.

Dương Phàm liếc mắt nhìn sang. cô gái kia không phải là Dương Mạn con gái gia chủ sao?

Khi đó. lúc Dương Phàm còn là đệ nhất thiên tài gia tộc. cô gái kia đối với hắn vô cùng ngưỡng mộ. thường thăm tổng thu ba. Chỉ là. Dương Phàm vẫn không có cảm giác gì với nàng.

- Ân!

Mặt ngọc kiều diễm Dương Mạn hiện lên mấy tia ửng đỏ. vô cùng mê người, khe ừ một tiếng, giống như có chút ngưng ngừng. Dương Lỗi mặt đầy tự tin, ngưng mắt nhìn thẳng vào mắt nàng. sau đó kéo tay nàng lên. Hai người ngự kiếm bay lên không, bay vút về phương xa. giống như một đôi thần tiên quyến lữ, làm cho không ít tu sĩ bên dưới than thở hâm mộ.

Mơ hồ. bọn họ còn thấy cảnh tượng hai người ở giữa bầu trời thân mật thì thầm.

Thấy như vậy. Dương Phàm không khỏi lắc đầu. trong lòng thầm than: "Đệ đệ. lẽ nào đệ thật sự không nhìn ra bản chất cô gái này?"

Một ít tu sĩ Dương Gia Bảo đi theo lại bắt đầu xôn xao.

- Không phải Dương Quang sư huynh vẫn đau khổ truy cầu Dương Mạn sư tỷ hay sao? Nếu để hắn thấy được tình cảnh này. sợ rằng sẽ tìm Dương Lỗi sư đệ quyết chiến.

- Hừ! Hôm nay Dương Lỗi sư đệ vừa tấn chức Ngưng Thần Kỳ, trong con cháu gia tộc đời thứ ba có ai địch lại? Sợ rằng Dương Quang sư huynh cũng không có dũng khí khiêu chiến tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- Ta nghe nói thời gian trước Dương Quang sư huynh đang bế quan. lần này không tới Quỷ Thị Sơn. nói không chừng là chờ hắn xuất quan cùng có thể tấn chức Ngưng Thần Kỳ.

Dương Phàm vừa nghe vừa đi, dưới Hình thức toàn tri, thông qua những người này nói chuyện cũng lý giải chung chung tình trạng Dương Gia Bảo.

Bước đi một lúc, bên Vũ Vụ Sơn Trang đột nhiên truyền đến tin tức làm người ta khó có thể tưởng tượng:

- Không tốt. Hồ Phi sư đệ mất tích rồi!

- Hồ sư đệ mất tích rồi!

A!

Tin tức này giống như một trái bom to. nổ vang giữa Quỷ Thị Sơn rộng lớn này, làm cho đông đảo tu sĩ cảm thấy kinh dị.

Chỉ thoáng cái. chúng đệ tử Vũ Vụ Sơn Trang liền hoảng loạn.

Hồ Phi mất tích!

Dương Phàm nghe tin tức này, không khỏi lộ vẻ trầm ngâm.

Từ lúc ở Thiên Niên Mộ Huyết, người này luôn có bộ dạng thu nạp chiến lợi phẩm đến cùng. không có chút tính toán chia sẻ với người khác.

Không lâu trước, hai vị lão tổ gắng hỏi. chỉ cần không phải đứa ngốc cũng có thể nhìn ra. hơn phân nửa những chiến lợi phẩm này sẽ bị trưởng bối lấy đi.

"Người này bỏ trốn. chẳng lẽ vì như vậy, thậm chí không tiếc là địch với cường giả Trúc Cơ kỳ?"

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. coi như hết chỗ nói với tên quái thai Hồ Phi này rồi.

Tuy nhiên, người này không quen không thích, không có vương vấn. làm như vậy không chừng cũng là một diệu kế. chỉ là sẽ phải thừa nhận phiêu lưu rất lớn. Rất nhanh, kiếm quang chói mắt bay vọt từ phương xa tới. Lão tổ Sở gia đạp trên Linh Khí. khó tin hỏi:

- Hắn thật sự chạy trốn?

- Hồi bẩm lão tổ. vừa nãy Hồ Phi sư đệ nói muốn đi vệ sinh. sẽ trở về rất nhanh. Thế nhưng hắn đi rồi liền không quay trở về, chúng ta tìm kỹ bốn phía. cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Một con cháu gia tộc khúm núm nói.

Vù!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang khác phóng tới. chính là lão tổ Dương gia. lại cười an ủi:

- Sở huynh không cần sốt ruột, người này có lẽ đã ngự kiếm trở về Vũ Vực Sơn Trang rồi.

Lão tổ Sở gia sắc mặt lúc trắng lúc đen. hắn đã ý thức được. có lẽ là Hồ Phi mang theo chiến lợi phẩm bỏ trốn.

Nếu quá thật như vậy, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ngự kiếm bỏ chạy, trời đất bao la. muốn lục soát tìm một người thật là vô cùng phiền phức.

Vù!

Lão tổ Sở gia sắc mặt chợt ngưng, đập kiếm quang cấp tốc trở về Vũ Vực Sơn Trang, trong lòng còn ôm một tia may mắn cuối cùng. Lão tổ Dương gia cười dài nhìn bóng lưng hắn rời đi, bộ dạng thật có chút hả hê.

Lại đi một đoạn thời gian. cuối cùng tu sĩ cũng rời khỏi Quỷ Thị Sơn trước khi trời tối.

Cứ như vậy, phong ba Quỷ Thị Sơn theo hai người sóng sót được cứu mà tạm thời hạ màn.

Thế nhưng Dương Phàm rõ ràng việc này còn chưa thật sự chấm dứt. bất luận là Hồ Phi chạy trốn, hay là cương thi Trúc Cơ kỳ còn lại trong huyết mộ. cùng với Vô Đầu Ma Thi tồn tại kinh khủng nhất. đều là những thứ thật dữ người.

Sau khi rời Quỷ Thị Sơn. Dương Phàm lập tức thoát ly đoàn người. Hắn cũng không ngự kiếm trở về, bởi vì hành trình cùng tốc độ trở về, ngự kiếm về nhà tuy nhanh, nhưng sẽ khiến cho người quan tâm chú ý.

Vừa rời Quỷ Thị Sơn vài dặm. thần sắc Dương Phàm đột nhiên biến đổi. chợt khôi phục bình tĩnh. thì thào tự nói:

- Quả thật như thế, đi ra từ Thiên Niên Mộ Huyết, cho dù có khiếm tổn thì cũng vẫn đưa tới một đám ruồi bọ.

Hóa ra. Dương Phàm đã cảm giác được có một ít người đang theo dõi.

Thấy vậy, hắn chuyên môn chọn đi những nơi hẻo lánh bí mật. nhanh chóng thoát khỏi một bộ phận người theo đuổi.

Nhưng vẫn có một chút người theo không biết mệt, truy đuổi gần như không đạt mục đích không bỏ qua. Tình cảnh như vậy, làm cho trong lòng hắn sinh ra sát cơ. Dương Phàm không cần biết những người này theo dõi mình có mục đích cụ thể gì. nếu muốn đối nghịch với mình. như vậy phải chấp nhận trả giá thảm trọng.

Lại đi một lát. Dương Phàm đột nhiên trốn vào trong một mảnh rừng rậm. đội mặt nạ thần bí, lại thay một kiện trường bào màu đen. Bất chợt. hắn vận chuyển Biến Hình Thuật, thân hình trở nên cao hơn nửa thước, khuôn mặt cũng xảy ra biến hóa rất lớn.

Dương Phàm lúc này, cỗ khí tức thân hòa tự nhiên không còn sót lại chút nào. thay vào đó là một loại sát phạt sắc bén cùng lạnh băng vô tình. Rất nhanh, hai ba người bịt mặt áo đen lén lút tiềm nhập vào rừng rậm

- Hắn đi vào đó. nơi này vừa lúc hạ thủ.

Trong đó một người thấp giọng nói, phất tay ra một dấu hiệu động thủ. mặt đầy sát khí. Ba người này đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, dẫn đầu là một Luyện Khí hậu kỳ, hai người còn lại là Luyện Khí trung kỳ.

Ba người nhẹ nhàng nhảy lên. xuyên qua phiến rừng rậm này.

- Hả? Làm sao không thấy người nữa?

Một người trong đó kỳ quái nói.

Ba người lục soát khu rừng nhiều lần. hơn nửa ngày lại hoàn toàn mất đi hình bóng Dương Phàm.

- Xui xẻo! Lại để mất dấu. ngày sau lại tìm cơ hội thôi.

Người áo đen che mặt dẫn đầu mặt đầy phần nộ nói.

Sau đó. ba người cởi khăn che mặt. thay đổi quần áo. nhanh chóng biến hóa thành người tu tiên tiên phong đạo cốt. tùy tiện đi ra khỏi khu rừng.

Vù!

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên vọt xuống một cỗ khí tức ma đạo mạnh mẽ. một gã thanh niên lãnh khốc bay tới từ không xa.

- Tu sĩ ma đạo!

Ba người sắc mặt đại biến. chỉ cảm thấy một cỗ linh áp cường đại phủ xuống, một bóng người hạ xuống từ trên trời

- Chạy mau! Là cường giả Ngưng Thần KỶ!

Ba tu sĩ này ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, chia nhau bỏ chạy.

- Ha ha ha! Nếu gặp Thạch Thiên Hàn ta các người ngoan ngoãn để mạng lại đi!

Thanh niên lãnh khốc này hét dài một tiếng, trong mắt chợt lóe ô quang, cách không chém ra hai chưởng. Thoáng chốc. không khí gần đó bỗng cứng lại, mơ hồ chợt lóe ánh đen.

Sau một khắc.

Ầm! Ầm!

Hai chưởng kinh mạnh mẽ như bàn tay tử thần. ấn vào lưng hai tu sĩ. sinh ra tiếng nổ vang như sấm rền.

- A! A!

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên nơi hoang dã này.

Bịch! Bịch!

Hai cỗ thi thể nằm trên mặt đất. trên ngực hai người đều có một lỗ thủng máu thịt mơ hồ, nhìn mà giật mình. Hơn nữa. lực lượng bá đạo mạnh mẽ trực tiếp xâm nhập vào cơ thể. chấn vỡ trái tim bọn họ.

- Tha mạng! Đại nhân tha mạng!

Một gã tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cuối cùng. nghe đồng bạn hét thảm liền nhìn lại, lập tức bị dọa hai chân nhũn ra. "bành" một tiếng quỳ xuống cầu xin. Thạch Thiên Hàn khước miệng khê nhếch lên. hàm chứa một tia trào phúng thú vị, sát ý thấu xương trên người lại không tiêu tán. ngược lại càng thêm sắc bén kinh người.

Bộp! Bộp!

Tên tu sĩ này mặt run rẩy. cảm giác từng bước đối phương tiến tới giống như bước chân của tử thần. Rốt cuộc. Thạch Thiên Hàn đi tới bên cạnh hắn. dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cái bóng người kia giống như bóng ma tử vong, phủ xuống mặt đất.

- Tha mạngĐại nhân tha mạng

Tu sĩ này quỳ xuống liên tục dập đầu. tuy nhiên một tay của hắn lại khê nắm lại, khê run run. được che giấu vô cùng xảo diệu.

125. Chương 125: Tác Dụng Ngâm Của Thạch Thiên Hàn

Ngay lúc đó, trong mắt tu sĩ kia hiện lên một tia điên cuồng kiên quyết, bỗng giơ một cánh tay, trong lòng bàn tay hiện một tia hàn mang.

- Răng rắc!

Thạch Thiên Hàn nhanh như tia chớp, chớp lấy cánh tay hấn, trong khoảnh khắc bóp nát cả xương cốt bàn tay. Chỉ nghe tiếng xương cốt giòn vang vô cùng, liên tục như pháo trúc nổ đều.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn nơi hoang dã, thậm chí truyền khắp phương viên vài dặm. Sau khoảnh khắc, tên tu sĩ này liền hôn mê. Thạch Thiên Hàn ngồi xuống, nhặt lên một ám khí ba cạnh, thể tích rất nhỏ, bô sần kịch độc, có thể giấu trong lòng bàn tay.

- Thủ đoạn hạng ba!

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, trên tay dùng sức, bên ngoài nắm tay ngưng tụ một tầng hắc khí mơ hồ, làm cho không khí ngưng trệ.

Cạch cạch!

Cây ám khí ba cạnh bị hấn nát thành mảnh nhỏ, nhẹ nhàng rơi vãi trên mặt đất. Làm xong chuyện này, vẻ mặt lạnh lùng Thạch Thiên Hàn lộ ra vẻ thỏa mãn. Lúc này, hấn tùy tâm sở dục thả ra lực lượng của mình, ma khí cuồng bạo lan tràn phủ khắp không gian xung quanh, làm cho sinh linh gần đó kinh hãi mất mật.

Ma khí không chút kiêng nể, đã tính dâng trào, hắc ám nguyên thủy trực tiếp biểu hiện những mặt tối ra ngoài. Trong lòng Dương Phàm cùng sôi trào nhiệt huyết trước nay chưa từng có, giống như đứng trên bão lốc xoay vần, đỉnh núi thống trị chúng sinh

Một lúc lâu sau, một tiếng thét dài truyền khắp phương viên vài dặm. Một tu sĩ ma đạo tên Thạch Thiên Hàn đập phi kiếm ma khí lượn lờ, phá không mà đi.

về phần tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ kia, là do Dương Phàm cố ý lưu lại người sống.

Lấy thân phận Thạch Thiên Hàn, Dương Phàm ngự kiếm xuyên qua phương viên một hai trăm dặm, ma khí ngang tàng cùng dung mạo vô cùng lãnh khốc, tung hoành ngang dọc bốn phương.

Dọc theo đường đi, hấn gặp một ít tu sĩ. Nếu như có địch ý với hấn, đều sẽ tàn sát không chút do dự, lại còn lưu lại danh hào Thạch Thiên Hàn. Nếu như còn dám phản kháng, tuyệt đối sẽ bị hấn diệt không chút lưu tình.

Công pháp ma đạo lực phá hoại rất mạnh, những tu sĩ bị đánh trọng thương nếu trị liệu trễ, sợ rằng cả đời sẽ rơi vào trạng thái tàn phế. Hoành hành quá nửa ngày, rốt cuộc chọc giận tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, dường như là một trưởng lão đời thứ hai Vũ Vụ Sơn Trang.

Dương Phàm không chút e ngại, hào hùng vô hạn, đứng ra quyết chiến. Hai người đấu pháp trên bầu trời, sau trăm hiệp, tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ kia bị đánh cho trọng thương, sử dụng bí thuật bỏ chạy.

Còn Dương Phàm lại chỉ bị một chút thương nhẹ, bằng năng lực khôi phục biến thái của hấn, thời không tới nửa chén trà nhỏ liền khôi phục. Lúc này, Dương Phàm cũng tới lúc thôi, nhanh chóng biến hóa trở lại thân phận được sư vô hại. Hấn không cười ngửa, cứ chậm chậm trở lại Vụ Liễu trấn. Trong lúc đó, hấn còn cố ý đi vào tầm nhìn của một ít tu sĩ.

Dương Phàm làm như vậy, tự nhiên là muốn thoát khỏi quan hệ với Thạch Thiên Hàn. Rốt cuộc mấy ngày sau, hấn trở lại Phổ Ái Y Quán, phát hiện xung quanh đang bận túi bụi.

- Công tử, cuối cùng ngài cũng trở về, mấy ngày nay có rất nhiều người tu tiên tới trị thương!

Lâm Chung thấy Dương Phàm trở về, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng trên người cũng nhẹ hơn phân nửa.

- Người tu tiên?

Dương Phàm theo Lâm Chung đi vào nội đường, phát hiện có mấy vị người tu tiên nằm. thương thể rất là nghiêm trọng.

- Đây hình như là do công pháp ma đạo tạo thành?

Dương Phàm lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. nhìn kỹ lại. phát hiện những người này dường như rất quen mắt. Dương Phàm lập tức rõ ràng. Những người này bị thương, hình như đều là bị tu sĩ ma đạo Thạch Thiên Hàn đánh bị thương.

- Dương công tử, ngài đã trở về.

Một giọng nói cô gái truyền tới. lộ ra vài phần mừng rỡ.

Dương Phàm chuyển mắt nhìn lại. chỉ thấy trong y quán lại xuất hiện một cô gái tú lệ. môi hồng mắt sáng. ước chừng mười sáu tuổi, vẻ mặt ngoan ngoãn.

- Trịnh Tiểu Mạn?

Dương Phàm nao nao. hỏi:

- Gia gia cô đâu?

- Gia gia ta quay về Dương Gia Bảo xử lý chút chuyện qua mấy ngày nữa sẽ tự mình tới chào công tử, để cho ta tới học tập mấy ngày.

Trịnh Tiểu Mạn đáp.

- Dương được sư. ngài chính là Dương được sư.

Đúng lúc này, truyền tới một tiếng kinh hô. chỉ thấy một người tu tiên vọt tới. nắm lấy tay Dương Phàm. nóng ruột như lửa đốt nói:

- Được sư. mời ngài mau cứu huynh đệ của ta. mấy ngày trước hắn bị tu sĩ ma đạo đả thương, nếu bị cứu trị trễ. sợ rằng sẽ tàn phế cả đời.

- Bình tĩnh. bình tĩnh.

Dương Phàm nhẹ nhàng đẩy người tu tiên này ra. cười nói:

- Cứu trị người bị thương là bản chức của Dương mẫu. huống hồ ta trị thương cho các người, cũng sẽ thu phí dụng.

- Đa tạ được sư, tại hạ vô cùng cảm kích!

Người kia vội vàng cảm tạ.

Dương Phàm không nhanh không chậm đi tới trước giường bệnh. ánh mắt đảo qua hai ba người bị thương, thấp giọng hỏi:

- Các người bị thương, dường như là cùng bị một tu sĩ ma đạo tạo thành?

- Được sư mắt sáng như đuốc. bọn họ quả thật là bị cùng một người đả thương.

Tu sĩ bên cạnh không khỏi âm thầm kinh hãi. thần y này quả nhiên xứng với danh xưng. liếc mắt liền nhìn thấu hư thực.

- Người đả thương bọn họ là ai?

Dương Phàm bình tĩnh ung dung hỏi.

- Người kia xưng là Thạch Thiên Hàn. là một cường giả ma đạo thực lực cường hãn. dọc theo đường đi cứ nhìn ai không vừa mắt liền ra tay, nhưng lại không biết nặng nhẹ. Bằng hữu ta thề chết chống lại. cũng bị hắn vô tình đánh ngã. Vũ Vụ Sơn Trang phái ra một tiên bối đời thứ ba ra tay. đại chiến hơn trăm hiệp. cũng bị hắn đánh trọng thương. Tuy nhiên ma đầu này cũng bị chút thương thể. đã bỏ chạy rồi.

Tu sĩ kia vội vàng giải thích.

- Thạch Thiên Hàn? Tu tiên giới gần đây dường như không có một người như vậy.

Dương Phàm làm ra vẻ trầm tư.

- Được sư. Thạch Thiên Hàn kia khẳng định là tu sĩ từ bên ngoài, không biết lai lịch của hắn cũng bình thường thôi, không bằng ngài trị liệu cho huynh đệ ta nhanh một chút đi.

- Được rồi

Dương Phàm gật đầu, bắt đầu tra xét bệnh tình cụ thể của bọn họ.

Những người bị thương nằm trên giường, thương thế cực kỳ nghiêm trọng. Đều là thiếu tay gãy chân, nghiêm trọng hơn nữa, chỉ còn nửa hơi tàn.

Thấy tình cảnh như thế, Dương Phàm trước tiên hít một hơi lạnh, lập tức lòng đầy căm phẫn nói:

- Ma đạo này ra tay thật ác độc!

- Được sư nói không sai, nếu như hắn còn dám tới đây. Tu sĩ chính đạo chúng ta nhất định phải băm thây hắn vạn đoạn.

Tu sĩ bên cạnh đều tỏ vẻ hận ý, phụ họa nói theo.

Nếu như để bọn họ biết cái vị gọi là ma đạo Thạch Thiên Hàn, chính là vị được sư trước mắt hóa thân thành, không biết sẽ có phản ứng gì.

- Khụ khụ, được sư, ngài nhanh trị liệu cho bằng hữu ta trước

Tên tu sĩ ban đầu yếu ớt nói, có chút gấp gáp khó nhịn được

- Ta sẽ cố hết sức.

Dương Phàm khom người xuống, bắt đầu trị liệu cho những người bị thương.

Sau khi trị tốt cho người bị thương đầu tiên, Dương Phàm cảm giác hiệu quả pháp lực tăng lên không tệ.

Phải biết rằng hiện tại đối tượng hắn điều trị là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, dựa theo biên độ tăng lên trước đây, sợ rằng không có hiệu quả một phần mười hiện tại.

"Công pháp ma đạo lực phá hoại lớn, độ khó trị liệu càng tăng lên, nhưng hiệu quả lại rất tốt, không thể kém hơn trị liệu tu sĩ Ngưng Thần Kỳ."

Dương Phàm mừng rỡ như điên, không nghĩ tới mình còn có thể ăn gian như vậy. Trị xong thương thế hai gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ, Dương Phàm cảm giác pháp lực Tiên Hồng Quyết của mình đang từng bước tới gần giới hạn Luyện Khí đại viên mãn đỉnh.

- Đa tạ được sư, vô cùng cảm kích

- Thần y, xin nhận tạ một lạy.

Bùm! Bùm!

Hai người bị thương này biểu đạt kính ý cảm kích lớn lao, cho dù đập nổi bán sắt cũng phải trả cho đủ linh thạch. Nếu như thiếu linh thạch, thì lấy pháp khí trong tay, phù bảo hay tài liệu khác thay thế.

Còn may, Dương Phàm thu phí dụng linh thạch cũng không tính là hà khắc.

Trịnh Tiểu Mạn đứng ở cạnh nhìn, mặc dù ở Quỷ Thị Sơn từng thấy qua y thuật của Dương Phàm, lúc này nhìn thấy lần nữa vẫn cảm giác vô cùng khiếp sợ. Nhìn vị được sư quá mức trẻ tuổi trước mắt, sinh ra kính phục từ trong nội tâm.

Thân là một được sư, Trịnh Tiểu Mạn rất rõ ràng những người bị thương là do cường giả ma đạo công kích, rất khó trị liệu. Cho dù để Trịnh được sư gia gia nàng đích thân tới, cũng phải gặp khó khăn.

Hơn nữa dù ra tay trị liệu, không tu dưỡng mấy tháng một năm, sợ rằng cũng khó có thể khỏi hẳn. Thế nhưng ở trong tay Dương Phàm, thương thế nghiêm trọng như vậy chỉ hao tổn không tới nửa nén hương, liền trị khỏi.

Không phải là trị tốt. là trị khỏi.

Trị khỏi. là hoàn toàn không hao tổn gì!

Trịnh Tiểu Mạn quả thật không dám tin vào mắt mình. trong lòng một trận co rút vô lực. Thử nghĩ. đi theo học tập với được sư cấp bậc này, nàng sẽ phải thừa nhận áp lực lớn cỡ nào. Đồng thời. trong lòng nàng cũng sinh ra một chút tự hào cùng chờ mong.

Mấy người bị thương kế tiếp. Dương Phàm dựa theo cách cũ. trị khỏi từng người. Những người này tự nhiên mang ơn tận lòng. cung phụng Dương Phàm như thần linh. kính ngưỡng có thừa. đau cũng vui vẻ rút hầu bao trả linh thạch.

Chờ những người này đi rồi, Lâm Chung đột nhiên nhớ tới một việc, lấy ra một trăm linh thạch đưa cho Dương Phàm. nói:

- Đây là tiểu thư Vũ Vụ Sơn Trang lưu lại. nói là phí dụng thí luyện Quý Thi Sơn.

Dương Phàm gật đầu. nhận lấy linh thạch, nói với Trịnh Tiểu Mạn:

- Ta cho cô thân phận đại phu y quán. hỗ trợ trị bệnh cho phàm nhân. hoặc là trị liệu tu sĩ Luyện Khí Kỳ bị thương bệnh bình thường, chờ sau khi gia gia cô trở về thì quết định tiếp.

- Vâng. Dương được sư!

Trịnh Tiểu Mạn hành lễ vô cùng trình trọng, sau đó đi chính đường y quán. Chờ nàng đi rồi, Dương Phàm mới nói với Lâm Chung:

- Hiện giờ ta trở lại y quán. người có thể nhẹ nhàng một chút. nắm chắc thời gian tu luyện đi.

- Tạ ơn công tử, ta đang chuẩn bị sắp tới sẽ bế quan tu luyện một thời gian.

Lâm Chung cười nói.

Dương Phàm mỉm cười:

- ở đây ta còn mấy viên uẩn Linh Đan trung phẩm cuối cùng. cho người hết. hy vọng người có thể trong vòng hai năm tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn.

- Công tử. Uẩn Linh Đan trung phẩm này quá quý trọng, hơn nữa bản thân ngài cũng cần nó.

Lâm Chung có chút sợ hãi.

- Ta tự mình có thể luyện chế linh đan. người không cần lo lắng.

Dương Phàm tùy ý nói.

Ngày hôm sau. Dương Phàm thay Lâm Chung bắt đầu tọa trấn y quán.

Kết quả. vừa mới ngồi chưa nóng chỗ thì người bị thương đã đưa tới cuộn cuộn không ngừng, mới mấy ngày liền tới bảy tám người tu tiên.

Những người này đều cùng chu nguyên nhân bị thương, đều do tu sĩ ma đạo Thạch Thiên Hàn đã thương ngày hôm đó.

Cũng bởi vì vậy, danh tiếng Thạch Thiên Hàn liên lan truyền trong tu tiên giới gần đó.

Trong lòng Dương Phàm cười trộm. linh thạch trong tay ngày càng nhiều, tu vi cũng ngày càng tăng lên.

Rất cuộc ba ngày sau. pháp lực Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm thành công đạt đến điểm giới hạn Luyện Khí Kỳ đỉnh, đặt một chân vào Ngưng Thần Kỳ.

126. Chương 126: Sở Ngọc Yên Biểu Lộ

Dương Phàm nương theo thể này, pháp lực Tiên Hồng Quyết nhất cử tăng lên đến điểm giới hạn Luyện Khí đại viên mãn. kém một đường là có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. Mà lúc này, cơn phong ba do Thạch

Thiên Hàn gây ra dần dần bình ổn. con số người tu tiên tới Phổ Ái Y Quán xem bệnh cũng khôi phục tình hình bình thường.

Thế nhưng, pháp lực Dương Phàm đã tới điểm giới hạn. cần một quá trình lượng biến đến chất biến.

Mấy ngày qua, hắn cũng trị liệu hai người tu tiên. thế nhưng tu vi không hề tiến thêm.

”Xem ra thương thế Luyện Khí Kỳ bình thường, rất khó tăng tu vi của ta.” Dương Phàm đứng ở cửa y quán. nhìn người Vụ Liễu trấn lui tới. vẻ mặt trầm tư.

Hôm nay, bày trước mắt hắn hai lựa chọn: một là chờ đợi cơ hội. đợi cơ hội chữa thương cho tu sĩ cấp bậc cao hơn; một là giống như tu sĩ bình thường, bế quan một lần đột phá đến Ngưng Thần Kỳ.

Cái trước có tính ngẫu nhiên nhất định. cần một ít thời gian. cũng không tính là khó. Điều sau. Dương Phàm đã có thần thức cảnh giới Ngưng Thần đại viên mãn. bế quan đột phá ít nhất nắm chắc chín phần thành công.

Đương nhiên. Dương Phàm cũng muốn sử dụng thân phận Thạch Thiên Hàn. lại đi ra tàn sát bữa bãi một phen. Tuy nhiên, cách này bị hắn nhanh chóng phủ định.

Biện pháp này tuy rằng có thể mang tới một nhóm người bị thương trong thời gian ngắn. nhưng cũng có tính nguy hiểm nhất định. Một lần hai lần cũng thôi. nếu thường làm như vậy, cuối cùng sẽ tụ tập một đám người tìm tới.

Dương Phàm lại không hy vọng mình trở thành kẻ địch chung ở vùng tu tiên giới gần đây. bằng thực lực bản thân chống lại ngàn vạn người tu tiên.

”Hiện giờ vừa lúc Lâm Chung bế quan. ta cần tọa trấn y quán. qua vài ngày nữa Trịnh được sư xong chuyện, cũng sẽ tới bãi phỏng ta.”

Dương Phàm nhanh chóng quyết định. đợi thêm vài ngày nữa.

Dù sao ma công của hắn đã tiến vào Ngưng Thần Kỳ, phương diện thực lực không thể kém hơn những trưởng bối đời thứ hai Dương Gia Bảo hay Vũ Vụ Sơn Trang. Hơn nữa có Thiết Giáp Khôi Lỗi thực lực tiếp cận Trúc Cơ kỳ, trên phương diện an toàn thì Dương Phàm cũng có đảm bảo nhất định.

Ngay buổi chiều cùng ngày. Dương Gia Bảo truyền đến một tin tức: Nam Linh Dương gia. trong con cháu đời thứ ba có hai người lực tục thăng cấp Ngưng Thần Kỳ.

Hai người phân biệt là Dương Lỗi, Dương Quang.

Nói đến cũng khéo. hai người này tăng cấp trước sau chỉ kém bốn năm ngày.

Dương Gia Bảo thoáng cái xuất hiện hai tân tú Ngưng Thần Kỳ, gây ra một trận oanh động ở tu tiên giới gần đó. Dương Phàm biết được tin tức này, cùng cười nhạt. trong lòng lắm bầm:

”Đệ đệ à. xem ra đệ cùng có thể hưởng thụ tốt trong thời gian ngắn. Đường nhân sinh không có khả năng thuận lợi như vậy, gia tộc đồng lứa cùng không phải không ai có thể chống lại đệ đâu.”

Đối với Dương Quang kia. Dương Phàm cũng có hiểu biết nhất định. đồng dạng cũng lòng mang dã tâm. đau khổ truy cầu Dương Mạn con gái gia chủ. Biểu hiện bên ngoài là một chính nhân quân tử, kỳ thật âm hiểm giả dối. thích tiểu lý tàng đao. hơn nữa gặp chuyện ổn trọng cẩn thận. rất khó đối phó.

- Dương công tử. cô nương xem bệnh lần trước lại tới nữa. nàng xưng là tới từ Vũ Vụ Sơn Trang, cầu kiến công tử.

Một học đồ tiến vào báo cáo.

- Dẫn nàng vào đi.

Dương Phàm không cần nhìn cũng biết là ai tới.

Quả nhiên, không bao lâu sau một thiếu nữ xinh đẹp quần dài tím nhạt đi vào. chính là Sở Ngọc Yên.

Sở Ngọc Yên hôm nay thoát nhìn càng thêm thanh thuần tú lệ hơn ngày xưa. sở sở động lòng người, khuôn mặt trắng nõn trong suốt mỉm cười ngọt ngào. Hiển nhiên. Sở Ngọc Yên đã trang điểm tỉ mỉ mới tới đây.

Ánh mắt Dương Phàm sáng ngời. để nàng ngồi rồi cười nói:

- Xin hỏi lần này Sở tiểu thư tới Phổ Ái Y Quán ta lại có chuyện gì? Lẽ nào bên trong sơn trang lại có người bị thương?

Sở Ngọc Yên nhẹ nhàng trợn trắng mắt. đôi mắt sáng trong như nước. vài tia gợn sóng rung động, thoáng hiện vẻ u oán nói:

- Lẽ nào không có chuyện gì. ta lại không thể tới tìm Dương công tử hay sao.

Thần tình điềm đạm đáng yêu, trong thanh thuần cùng pha chút nhu tình và giảo hoạt.

Dương Phàm liếc nhìn đôi mắt với nàng. sao còn không rõ ý cô gái này, đây hoàn toàn là một loại câu dẫn. Nam tử bình thường sợ rằng sẽ không chống đỡ được thể công nhu tình này.

- Ha ha! Chỉ sợ là Sở tiểu thư không có chuyện thì không gõ trống quan? Con cháu Vũ Vụ Sơn Trang chỉ sợ cũng không nhàn rồi, không biết có phải các người đã tìm được Hồ Phi?

Dương Phàm hí mắt cười nói. lập tức đưa ra nghi hoặc trong lòng.

Nhắc tới Hồ Phi. sắc mặt Sở Ngọc Yên hơi đổi. rồi lại cười hì hì nói:

- Việc này tự có trưởng bối và con cháu khác phụ trách. Hừ. Dương công tử cũng đừng nói sang chuyện khác nha.

- Được rồi. cô tới đây rốt cuộc có chuyện gì?

Dương Phàm thở dài một hơi.

- Huynh thân là dược sư, lẽ nào không nhìn ra tiểu nữ có bệnh hay sao? Bằng không sao lại không nề hà lao khổ. từ Vũ Vụ Sơn Trang chạy tới Vụ Liễu trấn.

Sở Ngọc Yên đáng thương hề hề nói. tròn mắt trong suốt như bảo thạch, dường như có dấu hiệu hồng lên.

- Cô có bệnh?

Dương Phàm chuyển mắt nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ nói.

- Nếu không tin. Dương công tử có thể xem cho tiểu nữ. Nếu như có thể trị khỏi bệnh. dù là có nhiều linh thạch hơn nữa tiểu nữ cùng sẽ không tiếc sẽ không tiếc.

Sở Ngọc Yên nhỏ giọng nói.

- Có bệnh gì? Ta thấy khí sắc của cô dường như không tệ mà.

Dương Phàm quan sát nàng vài lần. không tra được có gì dị thường, trừ khi là nghi nan tạp chứng ẩn giấu trong cơ thể

Nếu quả thật là như vậy, Dương Phàm cũng không có nắm chắc chữa tốt

Bởi vì cấu tạo cơ thể người vô cùng phức tạp. sâu xa khó hiểu. Dù cho tiên nhân pháp lực vô biên giáng thế, cũng không dám nói là mình nắm rõ cả cơ thể người. Theo Thánh Liệu Thiên trong Tiên Hồng Quyết. Dương Phàm xem có học vấn cấu tạo cơ thể người, chỉ là hết sức phức tạp tới nghĩa, bằng cảnh giới hiện giờ chỉ có thể tìm hiểu một chút.

- Công tử hỗ trợ ta xem thử. bệnh này gần đây mới phát hiện ra. Từ sau thí luyện Quỷ Thi Sơn. càng lúc càng nghiêm trọng.

Sở Ngọc Yên yếu ớt nói.

"Quỷ Thi Sơn?"

Dương Phàm nao nao:

”Lẽ nào cô gái này đi Quý Thi Sơn. đừng phải tà vật gì?”

Nghĩ đến đây. Dương Phàm liền đi đến trước người Sở Ngọc Yên, cô nàng liền phối hợp vươn cánh tay ngọc nhỏ dài ra. Dương Phàm đặt tay lên cổ tay trắng nõn của nàng. chỉ cảm thấy làn da mịn màng khác thường, tuyệt mỹ như ôn ngọc.

Đây là lần thứ hai hần tiếp xúc thân mật với người bị thương khác phái. Lần trước là Lý Nguyện Sương trên Thiên Hành Chu. lúc này lại là tiểu thư Vũ Vụ Sơn Trang. Sở Ngọc Yên coi như tư sắc thượng giai. còn muốn vượt hơn cả Dương Mạn Dương Gia Bảo. phương diện tính cách thanh thuần động lòng người, cũng hết sức lớn mật.

Tiếp xúc gần gũi. Dương Phàm ngửi được mùi hương như hoa nhài dụ người từ thiếu nữ. tâm thần khẽ năng động.

Trong quá trình này, Sở Ngọc Yên mặt ngọc đỏ lên. hơi cúi đầu xuống, len lén nhìn hần vài lần.

Dương Phàm kiểm tra một hồi. nhướn mày, lại hỏi nàng một ít vấn đề.

Sở Ngọc Yên nói rất nhỏ. không còn dũng khí trực tiếp trước đó, giống như có chút rụt rè.

Sau một lúc. Dương Phàm thở ra một hơi. lắc đầu:

- Có thể là y thuật Dương mỗ quá thấp. không nhìn ra bệnh của Sở tiểu thư.
- Công tử y thuật siêu phàm. lại xem kỹ lần nữa. nói không chừng sẽ nhìn ra được gì đó?

Sở Ngọc Yên thề lưỡi với hần. trong ánh mắt lộ một tia giảo hoạt khó có thể cảm thấy.

- Không cần xem, nếu như không phải Dương mỗ y thuật thấp kém. như vậy là bản thân Sở tiểu thư căn bản không có bệnh.

Dương Phàm dứt khoát đứng dậy, hần cũng không phải đưa ngọc. đến lúc này đã nhìn rõ cô gái này có vài phần dụng ý.

- Dương công tử. ta không phải cố ý.

Trên khuôn mặt xinh đẹp Sở Ngọc Yên có vài phần thấp thòm. vội đứng dậy xin lỗi. Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc. cô gái này lại xin lỗi với mình?

Đối phương chính là tiểu thư Vũ Vụ Sơn Trang, thân phận cao quý. tu vi không thấp. hiện giờ lại xin lỗi một tiểu được sư Luyện Khí sơ kỳ như hần.

- Nhưng mà. tiểu nữ thật có chút bệnh.

Sở Ngọc Yên chần chờ nói.

Dương Phàm cười không trách, ý bảo nàng nói tiếp.

Sở Ngọc Yên do dự một chút. mới nói:

- Tiểu nữ chính là bị tâm bệnh.
- Tâm bệnh?

Dương Phàm nhướn mày lên. lập tức rõ ràng đây là chuyện gì.

- Lần trước công tử bị ép đi vào huyết mộ. Ngọc Yên vô cùng lo lắng. sau khi trở về sơn trang vẫn nhớ mãi không quên. Sau được biết công tử bình yên vô sự. rất là vui vẻ, nhưng cũng trà nước không màng

Sở Ngọc Yên thấp giọng nói:

- Chỉ có công tử có thể trị được tâm bệnh này.
- Xin lỗi! Phổ Ái Y Quán có thể trị thân thể bị thương cùng tổn thương linh hồn. nhưng duy độc không thể trị tâm bệnh.

Dương Phàm lắc đầu:

- Sở Tiểu thư nên trở về sơn trang đi. cô và ta thân phận địa vị cách xa, làm sao có thể?

Sở Ngọc Yên vội vàng nói:

- Không! Công tử y thuật thông huyền thân phận ở tu tiên giới vô cùng cao siêu. Lần này ta tới là mời công tử đến Vũ Vụ Sơn Trang làm khách liêu. cha ta cùng nghe đại danh công tử, để cho ta tới an bài chuyện này.

- Khách liêu?

Dương Phàm trầm tư. nói:

- Việc này để ta suy nghĩ một chút.

- Ngọc Yên đã hết lời. cánh cửa Vũ Vụ Sơn Trang tùy thời mở ra cho công tử.

Sở Ngọc Yên nói xong, liền buồn bã rời đi, mặt ngọc còn có chút phiểm hồng. thân hình cũng có vài phần thất lạc.

”Đại tỷ Vũ Vụ Sơn Trang? Ta có cần lo lắng một chút. có thể lực hậu thuẫn, cũng trợ giúp ta không nhỏ.”

Dương Phàm nhìn bóng lưng nàng rời đi, thấp giọng tự nói.

Hắn cũng nhìn ra được. đích xác Sở Ngọc Yên đối với hắn có vài phần chân tình. có thể không phải loại đến chết không rời. nhưng không tính là giả tạo. Ngay khi mặt trời xuống núi, màn đêm sắp phủ xuống, một lão nhân phong trần mệt mỏi. lưng đeo túi thuốc đi tới Phổ Ái Y Quán.

- Gia gia

Trịnh Tiểu Mạn kinh hô một tiếng, vui mừng nhảy nhót nhào vào trong lòng lão nhân. Trịnh được sư?

Dương Phàm đi ra nghênh đón. đối với vị lão được sư này, trong lòng hắn cũng có vài phần tôn kính.

Hai người đi vào ngồi trong nội đường.

Trịnh được sư xem ra rất thích ý, cười nói:

- Cuối cùng cũng làm thỏa đáng mọi chuyện. Bắt đầu từ hôm nay, ta đã rời khỏi tu tiên giới

- Ha ha! Sau này Trịnh được sư đã có thể thanh nhàn rồi, về nhà ôm tôn tử, hưởng phúc về già. thật là hâm mộ. Đáng tiếc. ta đây còn phải phấn đấu vì đạo. tiên lộ xa xôi, gian nguy vạn phần.

Dương Phàm chúc mừng.

- ôi! Ta cũng là hoàn toàn vô vọng thăng cấp Ngưng Thần. bằng không cũng khó buông tha phần chấp niệm này.

Trịnh được sư than thở.

Chính xác. chỉ cần còn có một chút hy vọng, người tu tiên làm sao có thể buông tha. bằng không căn bản khó có thể nhập đạo.

- Hôm nay ta tới y quán. còn mang theo một tin tức từ Dương Gia Bảo. Gia chủ cùng lão tổ Dương gia đều yêu cầu người trở về gia tộc. có thể trở thành một được sư khách liêu.

- Khách liêu được sư?

Khóe miệng Dương Phàm xẹt qua một tia trào phúng. Dương Gia Bảo này, thật đúng là chết cũng không đổi.

Tuy nhiên lần này ngay cả lão tổ Dương gia cũng xen vào, sự tình thật có chút rối rắm.

127. Chương 127: Thu Đồ Đệ.

Trịnh được sư than thở. lão cùng nhìn ra Dương Phàm khó xử không vui, trong lòng cũng có chút xấu hổ.

- Việc này không trách được Trịnh được sư. Trên thực tế, Dương Gia Bảo đã sớm phái người đưa thư cho ta. chỉ là Dương mỗ không đáp ứng.

Dương Phàm nhàn nhạt nói. bộ dạng giống như không đặt việc này ở trong lòng.

- Kử thật. hiện giờ Dương công tử trở về gia tộc. hưởng thụ đãi ngộ khách liêu được sư cũng không phải là chuyện xấu. Nếu như làm căng chuyện với Dương Gia Bảo. sợ rằng sẽ bất lợi với y quán của ngài trên thế tục.

Trịnh được sư lại khuyên.

- Ha ha! Trịnh được sư quá lo rồi. ta vốn là con cháu Dương gia. chưa từng bị Dương Gia Bảo khai trừ. Chẳng có làm được sư khách liêu hay không, là tự do của Dương mỗ. Huống hồ. mời ta làm khách liêu cũng không phải chỉ một nhà Dương Gia Bảo này.

Dương Phàm hơi hột nói.

- Lễ nào người Vũ Vụ Sơn Trang cũng đã mời Dương được sư?

Trịnh được sư lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

- Không sai. Nếu muốn xem bệnh. thì tới y quán của ta, Dương mỗ sẽ theo trình tự thu chi phí nhất định. chưa từng lừa gạt.

Dương Phàm ung dung nhàn nhã nói.

- Như vậy thì tốt. có lẽ người Dương Gia Bảo cùng không dám bức ngài nóng nảy.

Trịnh được sư thở nhẹ một hơi. hổ thẹn trong lòng thoáng giảm bớt vài phần.

Sau đó. hai người lại bắt đầu thương nghị chuyện liên quan đến Trịnh Tiểu Mạn bá sư.

- Không biết Dương được sư nhận thấy tôn nữ lão thể nào. có thể theo ngài học nghệ hay không?

Trịnh được sư cười hỏi.

- Căn cơ học y của nàng không tệ, nhưng hiện giờ ta chỉ có thể thu nàng làm đệ tử ký danh.

Dương Phàm hơi ngừng một chút

- Có thể trở thành đệ tử chính thức hay không, còn cần khảo sát trên các phương diện khác một thời gian nữa.

- Ha ha! Chỉ cần Dương được sư có thể nhận lấy nàng là được rồi, tính cách Tiểu Mạn dịu ngoan, tính tình lương thiện, ở chung một thời gian. tin rằng công tử có thể xác định phẩm tính của nàng.

Trịnh được sư thoải mái nói. rất tự tin với chuyện này.

Dương Phàm gật đầu. đích xác hẳn có ý nghĩ muốn khảo sát nhân phẩm của Trịnh Tiểu Mạn. Thu đệ tử phải xem tư chất. ngộ tính. càng phải xem phẩm tính ở tu tiên giới. chuyện thầy trò tàn sát nhìn mãi quen mắt. Đây cũng có liên quan đến việc khảo sát nhân phẩm đệ tử không được chú trọng.

Bởi vì cả tu tiên giới. bất luận là danh môn chính phái. hay là gia tộc tu tiên các nơi. dù là dòng tán tu. trong lúc tuyển nhận đệ tử. coi trọng nhất luôn là tư chất. hay là thiên phú tu tiên. Một khi có linh căn tốt, tư chất thượng giai. liền nóng lòng tuyển nhận. Cứ như thế. thường thường sẽ bỏ qua nhân tố phương diện nhân phẩm. Đương nhiên, đây cũng chỉ là tình huống đa số, cũng có không ít cao nhân tu tiên càng coi trọng nhân phẩm.

Xác định việc bá sư xong. Trịnh được sư mặt đầy hồng quang, nói với Trịnh Tiểu Mạn ở bên ngoài:

- Tiểu Mạn. mau vào đi, hành lễ bá sư với Dương được sư.

Trịnh Tiểu Mạn nghe vậy, mừng rỡ như điên. đi tới trước mặt Dương Phàm. hành lễ ba lạy.

Dương Phàm nâng nàng lên. mỉm cười nói:

- Từ hôm nay trở đi. cô chính là đệ tử ký danh thứ nhất ta thu nhận. Có thể trở thành đệ tử chính thức hay không, còn cần một bước khảo sát nữa.

- Tạ ơn sư tôn.

Trịnh Tiểu Mạn lại cúi thấp người cảm tạ. động tác ưu nhã. vô cùng nhu thuận, sau đó. Dương Phàm bắt đầu hỏi một ít tình huống của nữ đệ tử này.

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu.

- Có muốn một lòng học tập. đi vào tiên đạo trường sinh bất tử.

- Tiểu Mạn một lòng học y, thể nhưng tiên đạo trường sinh bất tử. chưa từng cầu xa.

Trịnh Tiểu Mạn thấp thòm nói.

Dương Phàm nói tiếp:

- Y thuật cũng là một cách đi lên tiên lộ, cũng có thể chứng đại đạo. Đã đi theo ta. cần theo tôn chỉ sư môn. Y thuật đơn thuần, đó là tiểu đạo. có thể chứng thành chính quả. đó là đại đạo chân chính.

- Vâng, đệ tử ghi nhớ lời sư tôn giáo huấn.

Trịnh Tiểu Mạn không dám có một ý niệm trái ngược, coi lời Dương Phàm nói như danh ngôn chí lý. Tuy rằng nhìn bề ngoài. Dương Phàm chỉ lớn hơn nàng hai ba tuổi, nhưng lại có y thuật siêu phàm nhập thánh, ngay cả gia gia cũng phải mặc cảm không bằng. Nàng làm sao dám có lòng không phục?

Trịnh được sư ở lại Vụ Liễu trấn hai ngày. liền rời đi.

Lúc sắp chia tay, lão tặng cho Dương Phàm một ít dược liệu quý hiếm. cùng với hai trăm linh thạch. Những dược liệu này đều là Trịnh được sư vất vả thu thập nhiều năm. giá trị xa xỉ. Hai trăm linh thạch, đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà nói là một con số thật lớn. đây cũng là một mãnh tâm huyết của Dương được sư.

Dương Phàm cũng không khách khí. thoải mái nhận lấy những thứ này, tiễn bước Trịnh được sư.

Hắn đã quyết định thu Trịnh Tiểu Mạn làm đệ tử, tự nhiên sẽ dốc lòng dạy dỗ. Một khi trở thành đệ tử ký danh. cũng là người một nhà. càng phải kiệt lực trợ giúp nàng bằng y thuật tiến lên tiên đạo.

Cho nên. trước sau Dương Phàm nhận lấy nhiều thù lao như vậy, cũng yên tâm thoải mái. không thẹn với lương tâm.

Trịnh Tiểu Mạn trở thành đệ tử ký danh của Dương Phàm. từ nay về sau Phổ Ái Y Quán lại có một vị dược sư tu tiên giới. Tiểu cô nương này dung mạo tú lệ, còn nhu thuận chịu khổ khó có. bình thường nhẫn nhịn chịu khó. Những chuyện Dương Phàm phân phó. đều cố hết sức hoàn thành, không dám có bất kỳ lười biếng nào.

Cứ như vậy, Dương Phàm cả người thoải mái. người Luyện Khí Kỳ bị thương bệnh đều không cần hắn ra tay, Trịnh Tiểu Mạn tự mình cũng có thể giải quyết. Dương Phàm có một loại cảm giác. trị liệu thương thể trình độ Luyện Khí Kỳ, chỉ còn tác dụng rất nhỏ nhoi với tầng trưởng tu vi của hắn. càng không cần phải nói người phạm nữa.

Trong lúc nhàn rỗi. ban ngày hắn tìm hiểu ngọc giản y đạo Đà Bối lão giả tặng. cùng với học thức Thánh Liệu Thiên. Luyện Đan Thiên.

Thân là y sư. học thức lý luận kết hợp với thực tiễn. kinh nghiệm phương diện y đạo cùng tâm tình cùng nhau phong phú.

Vào ban đêm. ngoại trừ thể bí thuật thông trong Cửu u Ma Công. Dương Phàm ở trong bóng tối rèn luyện độc thuật mạnh mẽ Khô Tích Thiên Lý.

Kể từ đó, Dương Phàm trải qua mỗi ngày phong phú. lại rất tự tại.

Vào một ngày. hắn đột nhiên nhớ tới một việc, tính toán thời gian. thì thảo lắm bầm:

- Ước hẹn một năm với Văn Vũ Tịch ở Tú Ngọc Các khi xưa. hiện giờ tính ra chỉ còn sáu bảy tháng.

Ước hẹn một năm. địa điểm là ở kinh đô. đường xá xa xôi, khẳng định phải sớm xuất phát.

"Xem ra sắp tới, tốt nhất ta phải xử lý hết một chút việc vặt, sau đó mới đi tới kinh đô." Dương Phàm bắt đầu trầm tư.

Hắn đi kinh đô. ngoại trừ gặp Văn Vũ Tịch ra. còn có hai kế hoạch khác. Một kế hoạch trong đó. chính là mở y quán ở kinh đô. Hiện nay, hắn có danh thần y, chỉ cực hạn ở Dương Gia Bảo. Vũ Vụ Sơn Trang, tu tiên giới phạm vi nhỏ gần đây. Đối với Ngự Dương quốc lớn như vậy mà nói. hắn vẫn là một tồn tại bé nhỏ không đáng nói.

Vì tăng cấp tu vi ngày sau. Dương Phàm cần phải đánh ra danh tiếng, để cho tu sĩ thực lực càng mạnh hơn tới tìm mình chữa bệnh.

Đương nhiên, tiền đề là hắn phải có thực lực nhất định.

Nửa tháng sau. Lâm Chung xuất quan. đi tới y quán. Dương Phàm phát hiện khí tức trên người hắn sinh ra một ít biến hóa.

- Không tệ. người chỉ kém một chút là có thể thăng cấp Luyện Khí hậu kỳ rồi

Dương Phàm mỉm cười nói.

- Công tử. ngài tiến vào Luyện Khí trung kỳ"? Lâm Chung cũng kinh ngạc liếc nhìn Dương Phàm.

- Không sai.

- Vậy ngài không có bế quan?

- Không có.

Dương Phàm đậm nhạt nói. có vẻ đương nhiên:

- Trước đây ta là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, bảo lưu lại thể ngộ quá trình cùng cảnh giới tu vi. Hiện giờ chẳng qua là trọng tu lại một lần mà thôi.

- Lấy xu thế tiếp tục như vậy, công tử có thể trong vòng hai ba năm trở lại Ngưng Thần Kỳ rồi.

Lâm Chung kinh ngạc nói. cảm thấy như vậy thật sự rất có lý.

Dương Phàm là trọng tu luyện lại một lần. hơn nữa bằng thiên phú tu tiên thiên tài của hắn. nửa năm đạt được thành tựu như vậy, cùng ở trong tình lý.

- Được rồi Hiện tại Tiểu Mạn là đệ tử ký danh của ta sau này lúc ta không ở đây thì do nàng phụ trợ người quản lý y quán. Hai người các người có thể luân phiên tọa trấn y quán. đừng ngừng việc tu luyện.

Dương Phàm lại nói với Lâm Chung.

- Đệ tử?

Lâm Chung quan sát Trịnh Tiểu Mạn vài lần. gật đầu với Dương Phàm. Sau khi Lâm Chung trở về, Dương Phàm lập tức bắt đầu bế quan. Kết quả. chỉ bế quan liên tục ba ngày ba. Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm liền tiến vào Ngưng Thần Kỳ như nước chảy thành sông.

Ngay một khắc khi hắn thăng chức Ngưng Thần Kỳ, đoàn quang mang xanh biếc nửa trong suốt trong đầu lóe lên một chút. Bất chợt. thông tin Tiên Hồng Quyết tàn quyền liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước đó. trong đầu Dương Phàm chỉ có nhìn rõ ràng được nội dung Luyện Khí Thiên. Ngưng Thần Thiên có chút mơ hồ không rõ, Trúc Cơ Thiên lại càng không rõ ràng. Còn trên ba đại cảnh giới này, càng là một mảnh hỗn độn.

Thế nhưng, khi Dương Phàm thăng cấp Tiên Hồng Quyết đến Ngưng Thần Kỳ, tin tức ba tầng trước liền hiện ra hơn phân nửa. Nội dung Ngưng Thần Kỳ có thể thấy được rõ ràng. Trúc Cơ kỳ có thể nhìn rõ một bộ phận.

về phần các tin tức Thánh Liệu Thiên. Luyện Đan Thiencũng không có nhiều biến hóa.

Ngoại trừ ba đại cảnh giới trước, Dương Phàm còn mong lung cảm thụ được sáu đoàn tin tức hỗn độn đại biểu Trúc Cơ kỳ trở lên. Hắn đã sớm suy đoán. trong Tiên Hồng Quyết tàn quyển hắn bao gồm chín đại cảnh giới tu tiên.

Nếu là tàn quyển. như vậy khẳng định còn không hoàn chỉnh, nếu như công pháp hoàn chỉnh, thật có thể hóa vũ phi thăng, có thể đạt tới tiên giới. Dương nhiên, đây còn là chuyện rất xa xôi, Dương Phàm không cần lo xa như vậy.

Sau đó. Dương Phàm tiếp tục bế quan. bắt đầu tu luyện nội dung pháp quyết Ngưng Thần Kỳ. Sau khi Tiên Hồng Quyết tiến vào Ngưng Thần Kỳ, sương mù sinh mệnh trong cơ thể hắn càng trở nên ngưng thật. Lúc Dương Phàm vận công tới giữa bàn tay, có thể thấy một đoàn khí lưu màu xanh. ôn hòa như gió nhẹ. giống như không có bao nhiêu lực sát thương.

Dương Phàm lại rõ ràng. ưu thế của Tiên Hồng Quyết không phải ở công kích. vì vậy trên phương diện uy năng không bằng Cửu u Ma Công.

Ngày thứ hai hắn bế quan cũng cố tu vi. Lâm Chung đột nhiên vội vã tới tìm hắn.

- Có chuyện gì vậy?

Dương Phàm không phải bế quan mức sâu. cũng cố tu vi một chút. lập tức phát hiện Lâm Chung đã tới.

- Dương Lỗi công tử tới đây.

Lâm Chung lập tức nói.

- Hắn tới làm gì?

Dương Phàm nhướn mày:

- Nếu như không phải chuyện rất trọng yếu, chờ ta xuất quan rồi nói.

- Không, dường như còn có một trưởng bối đời thứ hai Dương Gia Bảo. ta không nhận ra được.

Lâm Chung đáp.

- Trưởng bối đời thứ hai?

Trong lòng Dương Phàm rung mình. vội và đứng dậy, trầm nghĩ: "Chẳng lẽ là vì"

- Ta đi ra ngay.

Dương Phàm trực tiếp xuất quan. đi tới y quán. hắn bế quan vốn ở ngay trong nhà. Đối với các trưởng bối đời thứ hai Dương Gia Bảo. Dương Phàm tự nhiên hết sức quen thuộc. Hơn nữa. hắn biết rõ những trưởng bối đời thứ hai này. cơ bản tuổi đều bốn mươi trở lên. tu vi ít nhất cũng Ngưng Thần trung kỳ trở lên.

Nếu Dương Gia Bảo phái trưởng bối đời thứ hai tới. có thể thấy trình độ coi trọng Dương Phàm. Đồng thời. việc này cũng biểu hiện ra Dương Gia Bảo nhất định phải làm việc này bằng được.

128. Chương 128: Uy Hiếp, Nhượng Bộ.

- Đại ca! Sư tôn đệ đang chờ huynh ở bên trong.

Dương Lỗi cười cười. nhún vai, cũng không nhắc nhở gì với Dương Phàm. Dương Phàm cũng không cảm thấy kỳ quái. chỉ là khẽ cau mày, theo đệ đệ đi vào trong y quán.

Phòng khách bên trong.

Sư tôn đệ đệ Dương Lỗi, là đệ đệ đương đại gia chủ Nam Lĩnh Dương gia. Dương Cương. Dương Cương người này ở trong hàng trưởng bối đời thứ hai. tu vi không tính là nổi bật. Nhưng thân là đệ đệ gia chủ. thân phận không thấp. vấn Thiên đại hội lần trước, chính là do Dương Cương chủ trì

Trong phòng khách, một người trung niên đang ngồi ghế trên. khuôn mặt uy nghiêm, hàng mi như kiếm. tướng mạo có vài phần giống gia chủ Dương gia. trên người mơ hồ có khí thế ngạo nghễ của thượng vị giả.

- Dương thế thúc. ngọn gió nào thổi ngài tới đây, để Phổ Ái Y Quán ta hưởng quang vinh như vậy.

Dương Phàm mặt lộ vẻ tươi cười. đậm nhạt tiến lên hành lễ. trong lời nói cố ý hiển lộ vẻ tôn trọng trưởng bối đời thứ hai.

- Hừ! Thế thúc? Người còn nhớ rõ thế thúc ta!

Dương Cương vừa giận dữ. ánh mắt như đuốc. nhìn chăm chăm vào người đã từng là đệ nhất thiên tài Dương Gia Bảo. Lúc nhìn tới tu vi Dương Phàm. trong ánh mắt Dương Cương mới xẹt qua một tia kinh dị.

Nửa năm ngắn ngủi. Dương Phàm đã tu luyện tới Luyện Khí trung kỳ, tiến bộ như vậy thật đúng là không thể tưởng tượng nổi. Chẳng qua ngẫm lại thiên phú cùng tu vi người này đã từng có, cũng không tính là đặc biệt kinh thế hãi tục.

Thấy vậy, Dương Cương thoáng thu hồi một ít ý khinh thị. có thể không chừng ngày sau người này còn có cơ hội trở lại Ngưng Thần Kỳ.

- Không biết lần này thế thúc tới y quán ta. có chuyện gì hay không?

Dương Phàm ngồi xuống, học đồ y quán nhanh chóng bưng trà nước lên.

- Phàm nhi. người tự tính xem. người đã có bao nhiêu ngày không trở về Dương Gia Bảo rồi.

Dương Cương ho khẽ một tiếng, ngữ khí thoáng hòa hoãn một chút.

Trong lòng Dương Phàm không khỏi kinh ngạc. Dương Cương này tính cách nóng nảy tàn nhẫn nổi danh. hiện giờ lại khách khí với mình như vậy, đúng thật là không dễ dàng mà.

- Có lẽ khoảng hơn nửa năm rồi.

Dương Phàm bình thần bất động nói.

- Dựa theo gia pháp xử lý, nếu đệ tử tự ý rời khỏi Dương Gia Bảo. nhẹ thì phạt trọng, nặng thì đánh gãy chân. Gia quy này, người cũng biết chứ?

Ánh mắt Dương Cương chột ngưng, làm Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp lực.

- Ha ha! Thế thúc nói lời này là có ý gì? Lê nào lão gia ngài đích thân tới Phổ Ái Y Quán. chính là muốn trừng phạt ta hay sao?

Dương Phàm mỉm cười. trong ánh mắt không hề có một tia sợ hãi tôn kính.

Dương Cương ngẩn ra. không nghĩ tới Dương Phàm dưới thế công áp lực lời nói của mình. còn có thể bình thản ung dung như vậy.

Lê nào người này còn có chỗ dựa gì hay sao?

Trong lòng Dương Cương chột động, luôn cảm giác Dương Phàm trước mắt không phải chỉ là một được sư Luyện Khí Kỳ đơn giản như vậy.

Dương Lỗi đứng ở một bên. khoe miệng khẽ mỉm cười. không nói một lời.

- Thư từ gia chủ. người có nhận được rồi chứ?

Dương Cương đột nhiên chuyển lời.

- Đã nhận được.

Dương Phàm gật đầu.

- Người đã nhận được thư từ gia chủ. thì nên rõ ràng. Cho người trở về Dương Gia Bảo, không phải trừng phạt người, mà là cho người cơ hội lập công chuộc tội

Không phải trừng phạt.

Dương Phàm nghe Dương Cương ngang nhiên nói. ánh mắt dần sắc bén. Lập công chuộc tội

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. khóe miệng nhếch một tia trào phúng, thầm nghĩ: "Dương Gia Bảo này, thật sự coi mình là tội nhân?"

- Chỉ cần người trở về gia tộc. là có thể lập tức trở thành khách liêu được sự. hưởng thụ đãi ngộ siêu nhiên, sẽ không kém gì Trịnh được sự.

Dương Cương ân uy cùng bỏ xuống, nói.

- Xin lỗi

Dương Phàm lắc đầu:

- Bây giờ còn còn không phải lúc ta trở về gia tộc.

- Dương Phàm! Người có ý gì? Lẽ nào người dám cãi lại mệnh lệnh gia tộc sai phái?

Dương Cương giận tím mặt. hung hăng vỗ mạnh lên bàn.

Ầm!

Chén trà trên bàn nhảy dựng lên. sau đó "cách cách" một chút trở lại vị trí cũ, lại không rơi ra một giọt nước.

Dương Phàm khẽ nheo mắt lại, thông thả nói:

- Lần này thế thúc tới đây, lẽ nào là vì uy hiếp ta quay về Dương Gia Bảo? Người Vũ Vụ Sơn Trang cũng từng tới đây mời ta đi làm khách liêu được sự. thái độ của bọn họ thật tốt hơn thế thúc ngài rất nhiều.

- Vũ Vụ Sơn Trang?

Dương Cương biến sắc. Hắn đã sớm biết, gần đây Dương Phàm đi lại rất gần với người Vũ Vụ Sơn Trang.

- Người người thân là con cháu Dương Gia Bảo. làm sao có thể gia nhập Vũ Vụ Sơn Trang?

Dương Cương xiết chặt nắm tay, một cổ lửa giận hung bạo áp chế trên người, linh áp vô hình áp bách tới.

- Tuy rằng bọn họ rất thành khẩn với việc này, cũng vô cùng tôn trọng với ta. tuy nhiên tiểu chất vẫn còn đang suy nghĩ.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Tốt, xem như người lợi hại!

Dương Cương cố ép lửa giận trong lòng xuống, nói:

- Có điều kiện gì. người cứ đưa ra đi!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. hắn biết tính tình Dương Cương hết sức nóng nảy. động cái liền ra tay đả thương người. Hiện giờ hắn có thể nhượng bộ như vậy, cũng coi như rất quý rồi

- Dương thế thúc. nếu muốn ta quay về Dương Gia Bảo. vậy chỉ có thể chờ vấn Thiên đại hội hai năm sau. khi đó ta có cơ hội thăng cấp Ngưng Thần Kỳ. Trước đó. chỉ cần gia tộc không bức bách tiểu chất. ta sẽ không gia nhập thế lực tu tiên khác.

Khí tức thân thiết lạnh nhạt trên người Dương Phàm đột nhiên biến mất. thay vào đó là một khí thế áp bức sắc bén. trong mắt lóe lên lãnh mang. Về mặt Dương Cương lộ ra dị sắc. mơ hồ cảm nhận được từ trên người Dương Phàm một cỗ áp bức và dứt khoát ngọc đá cùng tan.

- Người thật sự có thể trong hai năm. thăng cấp Ngưng Thần?

Trong lòng Dương Cương có chút giật mình. dò hỏi.

Hắn lại không biết, Dương Phàm vừa tiến vào Ngưng Thần Kỳ không lâu. còn tu luyện một bộ ma công tuyệt thế. ngay cả trường bối đời thứ hai như hắn cũng chưa chắc là đối thủ của Dương Phàm.

Chờ h năm sau? Ai có thể dự liệu được Dương Phàm sẽ tu luyện đến mức nào nữa

- Năm chắc tám phần mười.

Dương Phàm trấn định tự nhiên nói:

- Chẳng qua là trùng tu một lần mà thôi. bằng thiên phú và kinh nghiệm của ta. hơn nữa có kỳ nhân chỉ điểm. làm được chuyện này cũng không khó khăn lắm.

- Tốt

Trong mắt Dương Cương chợt lóe tinh quang.

- Một lời đã định.

- Thế thúc đừng có hiểu lầm. Hai năm sau tiểu chất quay về Dương Gia Bảo. nhưng không nhất định sẽ phục vụ vì gia tộc.

Dương Phàm nói kèm vẻ châm chọc. ánh mắt quay sang đệ đệ Dương Lỗi đối diện:

- Mục đích chủ yếu của ta là hiệp trợ đệ đệ chống lại thiếu chủ Dương gia ở kinh đô.

Hai người nhìn nhau. hai huynh đệ sinh hoạt cùng nhau nhiều năm như vậy, từ lâu đã tâm ý tương thông, rõ ràng ý tứ trong đó.

Vấn Thiên đại hội lần trước, Dương vũ khiêu chiến toàn bộ con cháu đời thứ ba Dương Gia Bảo. còn châm chọc trào lộng Dương Phàm. Đệ đệ Dương Lỗi giận dữ phản kích, cuối cùng định ra ước hẹn ba năm.

Lúc đó. Dương Vũ nói rõ ba năm sau sẽ còn quay lại Dương Gia Bảo một lần. muốn khiêu chiến hai huynh đệ Dương Phàm cùng những con cháu còn lại. để cho Dương Gia Bảo thua tâm phục khẩu phục.

- Ha ha haHai huynh đệ các người quả nhiên không hổ là tinh anh gia tộc. vấn Thiên đại hội lần kế tiếp cũng là chuyện ta và gia chủ lo lắng nhất. Nếu như hai người các người có thể chống lại thiếu chủ kinh đô bất bại. vậy có thể thắng được mặt mũi cho Dương Gia Bảo chúng ta. đây cũng là cơ hội cho người lập công thật lớn.

Dương Cương vỗ tay cười nói.

Trong lòng Dương Phàm lại không cho là vậy, sở dĩ hắn đề cập tới vấn Thiên đại hội lần sau. là vì kéo dài thời gian. tích súc lực lượng. Mặt khác. cùng lúc là vì vinh nhục của hai huynh đệ. vấn Thiên đại hội lần trước, hắn vừa vận tán công. nhận hết vũ nhục trào phúng, vì thế đệ đệ mới phản kháng, cuối cùng mới nhận ước hẹn ba năm kia.

Thiếu chủ Dương gia tư chất siêu quần. có danh sư chỉ điểm cùng với các loại linh đan quý hiếm duy trì, Bất luận là Pháp Bảo. tư chất. công pháp. thể lực sau lưng. không phải một tiểu gia tộc có thể chống lại được.

Ước hẹn ba năm. Dương Phàm không thể để một mình đệ đệ đối mặt. bởi vì việc này vốn là do mình gây ra. Đồng thời. trong lòng Dương Phàm còn có một nguyên nhân cuối cùng. đó là sau ước hội với Vân Vũ Tịch lần trước, đối mặt với Dương Vũ uy hiếp tra hỏi. thậm chí bị thị vệ Dương gia truy kích.

- Tiểu chất đã biểu đạt rõ ý của mình. có lẽ Dương thế thúc cũng có thể rõ ràng. hy vọng thay tiểu chất chuyển cáo lên gia tộc.

Dương Phàm cười khê nói. Dương Gia Bảo coi trọng vấn Thiên đại hội lần tiếp theo, vượt quá mức tưởng tượng của hắn.

- Đây

Dương Cương khó khăn nói:

- Trịnh được sư thoái ẩn. Dương Gia Bảo ta thật thiếu một được sư có kinh nghiệm. Bên ngoài có lời đồn. y thuật của người đứng hàng đầu vùng này. ngay cả mấy người Trịnh được sư. Lâm được sư cũng than không bằng.

Dương Phàm ngăn ra, lúc nào y thuật của mình đứng hàng đầu ở vùng gần đây vậy chứ?

- Đây chỉ là người bên ngoài quá khen mà thôi. thể thức không cần cho là thật.

Dương Phàm lắc đầu nói.

- Ha ha! Phàm nhi không cần quá khiêm tốn. Lần trước gia phụ trở về từ QUỲ THI SƠN. đối với người khen mãi không dứt. Nghe nói người còn dùng độc thuật trọng thương cường giả Trúc Cơ kỳ, đây không phải một được sư bình thường có thể làm được.

Dương Cương cười to. càng thêm khách khí với Dương Phàm. thay đổi sách lược ân uy cùng bỏ lúc trước.

Dương Phàm người mang y thuật siêu phàm. phía sau có cao nhân lánh đời chỉ điểm. là trọng yếu hơn là hẳn còn có hy vọng rất lớn tiến lên Ngưng Thần.

Đồng thời. làm cho Dương Cương cảm thấy kiêng kỵ là người này lại nắm giữ độc thuật có thể làm trọng thương cường giả Trúc Cơ kỳ. Ngay cả Trúc Cơ kỳ cũng bị trọng thương, vậy đổi thành Ngưng Thần Kỳ, chẳng phải sẽ bị độc chết ngay

Gia phụ trong lời Dương Cương, chính là lão tổ Dương gia. cường giả Trúc Cơ kỳ. Tuy nhiên theo Dương Phàm biết. lão tổ Dương gia này cũng đã sắp đến tận cùng thọ nguyên rồi.

- Độc thuật chẳng qua là tiểu đạo. lần trước tiểu chất ở QUỲ THI SƠN. may mắn đã gặp qua hai vị lão tổ. Chỉ là Hồ Phi Vũ Vụ sơn Trang, lại mang theo chiến lợi phẩm chạy đi

Dương Phàm cười ha hả. kéo đứt đề tài độc thuật miễn cảm này đi.

Tuy nói lần trước dùng độc thuật trọng thương cường giả Trúc Cơ kỳ, có rất nhiều thành phần may mắn. nhưng vẫn còn có uy hiếp rất mạnh với cường giả Ngưng Thần Kỳ. Việc này hơn phân nửa sẽ khiến cho tu sĩ Ngưng Thần Kỳ sinh lòng kiêng kỵ.

- Ô? Chuyện xảy ra trong hành trình QUỲ THI SƠN. gia phụ chỉ nói thoáng qua một chút. tiểu chất cũng là đương sự. không biết có thể nói một chút hay không.

Dương Cương lập tức bị khơi gợi hứng thú. vội vã nói.

Dương Phàm cũng không giấu diếm. lặp lại một lần những chuyện đã trần thuật với hai vị lão tổ lần trước. Dương Cương ở cạnh vừa nghe. cũng cảm thấy vô cùng mạo hiểm. đồng thời cùng nghĩ tới phụ thân cảnh báo mình:

”Thiên Niên Mộ Huyết trên QUỲ THI SƠN. vạn vạn lần không thể chạm tới. nơi đó là cấm kỵ lớn nhất. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ đi vào. đều là cử tử nhất sinh”

- Được rồi. Dương thể thức. ta còn có một chuyện cần hỏi. đó là về Dương gia kinh đô cùng hạ lạc gia phụ. Hy vọng Dương thể thức có thể giải đáp cho tiểu chất một phen. ân oán đời trước, là nghi hoặc lớn nhất của hai huynh đệ chúng ta.

Dương Phàm đột nhiên hỏi. vẻ mặt ngưng trọng chờ mong.

Dương Lỗi đứng cạnh. cũng mang theo vẻ gấp gáp.

- Điều này

Dương Cương biến sắc. dưới ánh mắt cấp thiết của hai huynh đệ Dương Phàm áp bách. có vẻ bất đắc dĩ nói:

- Việc này quả thật là cấm kỵ lớn nhất Dương Gia Bảo chúng ta.

129. Chương 129: Ẩn Tích Dương Thiên.

Trong mắt Dương Phàm. ánh sáng chợt tụ lại. thậm chí liếc nhìn đệ đệ. trong mắt hiện một tia lệ mang. Nếu như lần này Dương Cường không chịu nói ra, trong lòng Dương Phàm thậm chí sinh ra ý niệm động thủ.

Dương Lỗi trầm mặc không nói. cánh tay đặt sau lưng chợt run lên. gân xanh nổi phồng. Cả phòng khách rơi vào một mảnh tĩnh mịch. chỉ nghe thấy tiếng tim đập và hô hấp thật nhỏ. Dương Cường đột nhiên cảm thấy một cỗ nguy cơ. trong lòng mơ hồ có chút bất an. chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm đi một chút.

Hắn là tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ, lại sinh ra một điềm báo nguy cơ. điều này thật khó tin.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới Dương Phàm nắm giữ độc thuật trí mạng. ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng phải trọng thương. Trong nhất thời. trên trán hắn toát ra mồ hôi lạnh. Chẳng qua hắn cuối cùng cũng là trưởng bối đời thứ hai Ngưng Thần Kỳ, trong khoảng khắc liên khôi phục bình thường, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Nếu như động thủ. biện pháp tốt nhất là nháy mắt đánh chết hoặc chế trụ Dương Phàm.

Thế nhưng, trong đó còn có một nhân tố khó có thể dự liệu.

Đó chính là Dương Lỗi!

Dương Lỗi vẫn đứng bên cạnh hắn. cũng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Nếu như Dương Cường ra tay với Dương Phàm. rốt cuộc hắn sẽ giúp ai?

Một bên là sư tôn có ân giáo dục. mặt khác là ca ca có quan hệ ruột thịt.

Trong lòng Dương Cường không chắc. hắn càng lo lắng là Dương Phàm có thể đã sử dụng độc thuật thần không biết quỷ không hay rồi hay chưa

- Dương thế thúc. bất luận là cha ta Dương Thiên, hay là hai huynh đệ chúng ta đều thuộc về Nam Lĩnh Dương gia nhất mạch. Nếu như ngay cả chuyện phụ thân năm đó cũng giấu chúng ta. làm sao có thể để hai huynh đệ chúng ta chân chính cống hiến sức lực cho Dương Gia Bảo.

Ngữ khí Dương Phàm thoáng hòa hoãn một chút.

- Được rồi. ta có thể lộ ra cho các người một chút.

Dương Cường khẽ thở dài. trên mặt lộ ra vẻ nhớ lại hồi ức. giống như phá vỡ thời không trở về quá khứ.

- Dương Thiên phụ thân các người là một nhân vật truyền kỳ, vào một ngày ba mươi năm trước, hắn tới Dương gia Bảo. trải qua trường bối gia tộc kiểm nghiệm, phát hiện hắn có được Dịch linh căn cực kỳ hiếm thấy tu tiên giới.

Dương Cường thở ra một hơi. có vẻ thần thờ. lại như hăm mộ đồ ký, phức tạp cực điểm.

Dịch linh căn!

Nghe lời này. Dương Phàm cùng Dương Lỗi đều tràn ngập chấn động.

Dịch linh căn! Nếu thật sự như thế. vậy thì chẳng phải tư chất Dương Thiên tốt hơn hai huynh đệ bọn họ rất nhiều hay sao. Mọi người đều biết. linh căn tu tiên giới chia làm mấy bậc: phế linh căn. phạm linh căn. địa linh căn. thiên linh căn.

Thiên linh căn. đó là tư chất đỉnh cấp. kỳ tài trăm năm khó gặp tu tiên giới.

Thế nhưng, ngoại trừ vài loại linh căn này ra. còn có một loại linh căn càng mờ mịt thần bí hơn. đó chính là dị linh căn.

Năng lực cùng thiên phú dị linh căn rất khó nắm bắt. kém cỏi nhất cũng là hạng địa linh căn. nếu là cực mạnh. thậm chí có thể siêu việt thiên linh căn cao cấp nhất.

- Đây là bí ẩn lớn nhất Dương Gia Bảo năm đó. một đời trưởng bối trước thậm chí coi việc này là cấm kỵ. công bố bên ngoài Dương Thiên là một vị tu sĩ địa linh căn. sợ hãi bị người ngoài biết được. Sau đó. Dương

Thiên biểu hiện cũng rất không kém. Hai mươi tuổi liền thăng cấp Ngưng Thần Kỳ, trở thành người nổi bật trong những người trẻ tuổi cùng thời.

- Nếu phụ thân là đệ linh căn. vì sao hai mươi tuổi mới thăng cấp Ngưng Thần.

Dương Phàm có chút khó giải thích được.

Dương Cương cười khở sở:

- Khi đó ta cũng cho là như vậy, sau mới phát hiện. thì ra chúng ta đều sai rồi

- Lẽ nào có biến cố gì hay sao?

- Phụ thân của người ẩn dấu rất sâu. con cháu gia tộc chúng ta thời đó đều bị hấn mê hoặc. Thăng đến một ngày, thiếu chủ Dương gia kinh đô tới tham gia vấn Thiên đại hội ở Dương Gia Bảo. chúng ta mới nhìn thấy một góc núi băng của hắn.

Dương Cương giọng nói có chút trầm thấp. tiếp tục kể lại.

- Thiếu chủ Dương gia năm đó. chính là gia chủ Dương gia kinh đô hiện giờ. Năm đó. hắn hào khí hùng phát. hai mươi tuổi liền tu luyện tới Ngưng Thần hậu kỳ, tới Dương Gia Bảo chúng ta điều võ dương oai. Thử nghĩ. hai mươi tuổi có tu vi Ngưng Thần hậu kỳ, ngay cả trưởng lão đời thứ hai cũng không phải đối thủ của hắn. con cháu đời thứ ba lại có ai là đối thủ?

Dương Cương khe thở dài. chợt khuôn mặt hiện mấy tia dị dạng tự hào:

- Thế nhưng, kết quả lại ngoài mọi người dự liệu.

- Tuy rằng thiếu chủ Dương gia rất lợi hại. ngạo nghễ vô địch con cháu đời thứ ba. ngay cả trưởng lão đời thứ hai cũng không phải đối thủ của hắn. Cuối cùng. rốt cuộc Dương Thiên ra tay, chẳng qua hắn lựa chọn chiến đấu cá nhân.

- Trận chiến đó. hiếm có người biết được. người xem trận chiến không quá năm người.

- Kết quả đấu pháp cuối cùng. làm cho mọi người vô cùng chấn động. Thiếu chủ Dương gia Ngưng Thần hậu kỳ không chịu được một kích. trước mặt Dương Thiên giống như một món đồ chơi. Không chỉ bị thua. còn bị hung hăng nhục nhã một trận.

Nói đến đây, Dương Cương thở ra một hơi. giống như chính hắn cũng vì thế mà hành diện.

- Phụ thân năm đó thật là lợi hại!

Dương Phàm cùng Dương Lỗi liếc nhìn nhau. vẻ mặt giật mình tự hào.

- Tuy nhiên, sau đó Dương Thiên phụ thân người cũng đã đắc tội thiếu chủ Dương gia. cũng là gia chủ Dương gia kinh đô hôm nay. Cũng may, đây là một trận đấu cá nhân. hoàn toàn là ân oán cá nhân. Dương Gia Bảo ta mặc dù có sợ hãi. nhưng cuối cùng cũng là một nhánh Dương gia kinh đô. chưa từng bận tâm tới.

- Thế nhưng, ngày vui ngắn chẳng tày gang. Khoảng chừng bốn năm năm sau. không biết vì sao quan hệ giữa Dương Thiên cùng thiếu chủ Dương gia ngày càng nghiêm trọng, dến đáng đến không ít nhân vật. kể cả Từ tiên sinh thần bí khó lường. Ngoài ra. còn có một người càng khó trêu chọc. đó là một vị nhân vật đặc thù Ma Dương Tông, đại đệ tử của Tam u Lão Ma - Liệt Vô Huyền.

Liệt Vô Huyền?

Dương Phàm. Dương Lỗi vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Không nghĩ tới việc này lại liên lụy đến thượng tầng tu tiên giới Ngự Dương quốc.

Theo bọn họ biết. Liệt Vô Huyền này hình như là một vị tu sĩ cấp cao. Nhân vật như vậy, đứng ở trên hàng đỉnh tu tiên giới Ngự Dương, bao quát chúng sinh. tiểu thế lực như Dương Gia Bảo. sợ rằng căn bản không lọt vào mắt đối phương.

- Theo Liệt Vô Huyền xuất hiện. bọn người thiếu chủ Dương gia. Từ tiên sinh đều bại lạc. Lần đó. ta cũng thấy Dương Thiên bị thương trở về, tuy nhiên hắn chỉ tỉnh dưỡng một trận. lại biến mất thần bí.

- Sau đó không lâu sau. hắn ôm người trở về, vẻ mặt đầy u uất áy náy.

Dương Cương nhìn về phía Dương Phàm.

Dương Phàm rõ ràng. năm đó mình bị phụ thân ôm tới Vụ Liễu trấn. về phần mẫu thân thân sinh của mình. hắn chưa bao giờ gặp qua.

- Đúng rồi, sau khi phụ thân ôm ta trở về, vì sao Dương gia kinh đô không ra tay với ngài ấy?

nhớ kỹ đoạn thời gian mình sinh hoạt ở Vụ Liễu trấn. hết sức bình an vui vẻ.

- Điều này, sau đó ta mới biết được. Dương gia kinh đô năm đó dường như có chút sợ hãi phụ thân người, cụ thể liên lụy đến bí mật gì. không thể biết được.

Dương Cương chần chờ nói.

Dương Thiên năm đó thực lực rất mạnh mẽ. ngay cả thể lực như Dương gia kinh đô cũng phải sợ hãi hắn.

- Vậy tiếp đó thì sao?

Dương Lỗi truy vấn.

- Hắn đưa Phàm nhi tới Dương Gia Bảo. giao cho trưởng lão Liễu Vô Ngân. lại biến mất thần bí. Nhưng tục truyền, trong thời gian đó Liệt Vô Huyền đã Kim Đan kỳ đi ra ngoài một lần. sau đó trọng thương trở về, về phần phụ thân người, liền không trở về nữa.

- A!

Vừa nghe kết quả như vậy, tâm Dương Phàm liền nhảy lên cổ họng.

Dương Thiên đi ra ngoài, rất có thể là tìm Liệt Vô Huyền đại chiến. Kết quả Liệt Vô Huyền Kim Đan kỳ trọng thương trở về, còn phụ thân Dương Thiên lại chưa từng quay lại.

- Sau đó chúng ta đều cho rằng Dương Thiên cứu tử nhất sinh. nhưng ngoại trừ Liễu Vô Ngân bằng hữu tốt nhất với hắn ra. Chỉ tiếc. Liễu trưởng lão cũng là một người thần bí. đêm trước đại hội vấn Thiên, lại mất tích thần bí.

- Vậy có người từng hỏi qua nguyên nhân Liệt Vô Huyền trọng thương hay không?

Dương Phàm khẩn trương hỏi.

- Liệt Vô Huyền không hề đề cập một chữ tới việc này, mặc dù hắn là tu sĩ ma đạo. nhưng làm người ngạo khí. tuy nhiên cuối cùng là tu sĩ cấp cao cao tại thượng, không phải chúng ta có thể tiếp xúc đến.

Dương Cương lắc đầu. cười khổ nói:

- Dù sao cũng là chuyện xưa phủ bụi. đối với tu tiên giới rộng lớn mà nói chỉ là một cơn sóng nhỏ mà thôi. chỉ những người đồng lứa như chúng ta còn có chút ấn tượng.

- Vậy xin hỏi thế thúc. các người ai có thể xác định cha ta đã chết?

Dương Phàm ánh mắt lấp lánh hỏi.

Sống thì gặp người, chết phải thấy xác.

- Điều này sợ rằng khó ai chắc chắn mười phần, nhiều năm qua vẫn luôn như không thấy các người, Có thể là vì vậy mà Dương gia kinh đô thẳng đến năm qua mới có chút mờ ám

Dương Cương suy nghĩ nói.

Nói chung, Dương Thiên hơn phân nửa là cứu tử nhất sinh. hy vọng còn sống cực thấp. thậm chí ở trong lòng những người cùng thế hệ. hắn đã chết rồi

- Có thể nói. ta đều đã nói cho các người nghe rồi. Việc này các người biết là được. đừng truyền ra.

Dương Cương thở dài một tiếng, lại nhắc nhở.

sau một lát. Dương Phàm nhìn theo Dương Cương rời đi. phát hiện bóng lưng hần đường như có chút thất lạc

- Đại ca. huynh tin tưởng lời hần nói không?

Dương Lỗi trầm mặc một lát. khước miệng nhếch lên.

- Có lẽ còn có giấu diếm. nhưng tin được sáu bảy phần.

Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Người tự giải quyết cho tốt đi. an nguy của chúng ta đều là tạm thời. Qua một thời gian nữa. ta sẽ đi kinh đô.

- Kinh đô? Đại ca. huynh muốn đi tới đó làm gì?

Dương Lỗi có chút bất ngờ hỏi.

- Thiên cơ không thể tiết lộ.

Dương Phàm cười thần bí.

Hần tự nhiên sẽ không nói mình đi tới kinh đô. ban đầu là vì gặp mặt một cô gái.

- Đại ca. huynh cần phải suy xét thận trọng, nơi kinh đô tàng long ngọa hổ. thế lực rắc rối phức tạp. không giống như Dương Gia Bảo hẻo lánh này.

Sắc mặt Dương Lỗi lạnh nhạt:

- Hy vọng hai năm rưỡi sau. chúng ta còn có gặp lại trên vãn Thiên đại hội Dương Gia Bảo.

- An toàn của đại ca, đệ cứ yên tâm.

Dương Phàm nheo mắt lại:

- Năm đó những chuyện phụ thân đã làm. để chúng ta lập lại lần nữa.

- Được. một lời đã định!

Trên người Dương Lỗi mơ hồ hiện lên một cỗ khí thế tiềm long xuất hải.

Bộp! Bộp! Bộp!

Ánh mắt hai người giao nhau. vỗ tay ba tiếng, lập ra lời thề.

Dương Lỗi vỗ tay xong liền rời đi. không quay đầu lại. lập tức rời Vụ Liễu trấn.

Từ nay về sau. hần bắt đầu tu luyện khắc khổ ở Dương Gia Bảo. rất ít xuất hiện ở bên ngoài.

về phần Dương Phàm. lại bắt đầu để ý chuyện y quán. có khi thì chạy đi phường thị tu chân gần đó mua tài liệu. xuất quỷ nhập thần.

Thẳng đến một tháng sau. Dương Phàm đột nhiên biến mất. không thấy bóng dáng ở Vụ Liễu trấn.

130. Chương 130: Cứu U Mật Cảnh.

về phần Trịnh Tiểu Mạn. hơn phân nửa thời gian rảnh đều nghiên cứu một ngọc giản do Dương Phàm lưu lại cho nàng. Ngọc giản này hiển nhiên Dương Phàm mới phục chế không lâu trước,

bên trong bao hàm kinh nghiệm cùng thủ đoạn y thuật, làm nàng chấn động không thôi. Thế mới biết, mình học y thuật mười mấy năm qua quả thật là ếch ngồi đáy giếng.

Đương nhiên. Trịnh Tiểu Mạn cũng nghe ý chỉ sư tôn Dương Phàm. nghiên cứu y thuật đồng thời cùng không ngừng tu luyện, cố gắng tìm kiếm y đạo có thể chứng trường sinh.

Một tháng sau khi Dương Phàm rời đi, Vụ Liễu trấn lại xảy ra một chuyện: Lệnh thiên kim nhà trưởng trấn ra ngoài tầm tiên. chỉ lưu lại một phong di thư. làm cho Lưu trưởng trấn khóc không ra nước mắt. Tình huống chân chính, chỉ có đường sự cùng một ít người biết được.

- Mạn Hương, cô tội gì phải chấp nhất như vậy chứ?

Sau khi Lâm Chung biết được việc này, không khỏi ngửa đầu nhìn trời. than khổ không thôi

Trước đó hẳn cũng không ngừng khuyên Lưu Mạn Hương, thậm chí cho nàng một ít công pháp tu tiên. Nhưng tiếc rằng, cô gái này là phế linh căn. chuyện này đã định sẵn nàng khó có khả năng đi lên đường tiên đạo.

Vì thế. Lâm Chung bắt đầu phát động thể lực tán tu gần đó. bắt đầu tìm kiếm tung tích Lưu Mạn Hương, kết quả hoàn toàn không có tin tức.

Một ngày, nơi giao nhau giữa vực sâu và Thanh Giang Hà.

Nơi đây là một dải đất hung hiểm. vực sâu sông rộng. đá ngầm rải khắp. mạch nước ngầm che kín, hai bên bờ sông phủ đầy đá lớn cản trở.

Vù!

Một thanh niên áo bào đen. chân đạp phi kiếm hắc khí quanh quẩn. bay ngang qua nơi này.

Phi hành một lát. hẳn dừng lại một hồi. thì thào:

- Ngày trên Thiên Hành Chu. ta vô ý tiến vào cảnh giới vô thượng, để cho cảnh giới linh hồn tăng mạnh. Đáng tiếc. vô duyên tiến vào hình thức thiên nhân phiêu miểu bất định kia nữa.

Dứt lời. hẳn thu hồi phi kiếm. rơi xuống vách núi. nhắm mắt lại. Ma khí trên người bỗng nhiên biến mất không còn. ngược lại tiến vào một cảnh giới tự nhiên sinh cơ vô hạn.

Giờ phút này, hẳn cảm ngộ từng cộng cỏ bên cạnh. từng khối đá. mỗi con cá giữa sông. mỗi một cộng rong nước

Tâm thần tập trung trước nay chưa có. bằng cảnh giới Ngưng Thần Kỳ lúc này, hẳn tiến vào Hình thức toàn tri. có thể dễ dàng nắm giữ động tĩnh trong phương viên hai ba dặm. đây đã vượt quá gấp đôi phạm vi thần thức hẳn có khả năng phủ tới. Cho nên. về phạm vi cảm quan trong Ngưng Thần Kỳ, không ai có thể sánh vai cùng với hẳn.

Một lúc lâu sau. rốt cuộc Dương Phàm rời khỏi cảnh giới tự nhiên, thở ra một hơi. nói nhỏ:

- Xem ra loại đồn ngộ này kiên quyết không thể cưỡng cầu. mà nếu thành công một lần. liền làm cho cảnh giới ta tăng mạnh.

Nếu không cách nào tiến vào Hình thức thiên nhân lần nữa. Dương Phàm liền không dừng lại, ngự kiếm phá không nhắm một hướng bay đi.

Mục tiêu chuyển đi này của hẳn. là Vô Danh u Lâm vô cùng kinh khủng. Hiện giờ tu vi Dương Phàm tiến nhanh, lại có một ít thủ đoạn bảo mệnh. liền quyết định lớn mật tới thăm dò nơi này.

Phi hành nửa ngày, xuyên qua khu vực gần Tú Ngọc Các. gặp một ít tu sĩ đồng cấp. nhưng vẫn bình an vô sự. Tình huống bình thường, tu sĩ phổ thông thấy tu sĩ ma đạo. đều sẽ tự giác bảo trì

khoảng cách. tâm thần căng thẳng, cảnh giác vạn phần. Điều này để cho Dương Phàm bớt đi không ít phiền phức.

Rốt cuộc. đến lúc trời tối, Dương Phàm theo lộ tuyến lần trước tiến vào nơi vực sâu. Sau đó giảm chậm tốc độ. toàn lực triển khai cảm giác. đề phòng bất trắc.

LÚC này, còn chưa tiến vào Vô Danh u Lâm. Dương Phàm đã phát hiện không ít tu sĩ. Những tu sĩ này cấp bậc không thấp. hơn phân nửa đều là Ngưng Thần Kỳ trở lên. đều đóng quân ở gần

Vô Danh u Lâm. không biết có mục đích gì.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện một tình huống quái dị. Tu sĩ ma đạo tới nơi này, dường như còn muốn nhiều hơn cả tu sĩ chánh đạo. Vì vậy, lúc tu sĩ ma đạo như hắn tiếp cận, không khiến bao nhiêu người chú ý.

Cách từ thật xa, Dương Phàm đã cảm giác ma khí hùng hồn, như một lỗ đen tồn tại trong vực sâu.

"Đây còn là Vô Danh u Lâm lần trước hay sao?" Trong lòng Dương Phàm kinh hãi.

Trong mờ mịt, giống như có một tia triệu hoán, sinh ra một ít liên hệ với Cửu u Ma Khí trong cơ thể hắn. Lỗ đen kia tồn tại trong vực sâu, đã mở rộng phạm vi đến trăm dặm, cắn nuốt rất nhiều ngọn núi, rừng cây, sông ngòi xung quanh.

Trong phạm vi bóng tối lỗ đen tồn tại, không có bất kỳ một sinh linh nào dám tiếp cận, dù ngay cả tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, Trúc Cơ kỳ gần đó chỉ có thể đứng xa nhìn ngóng.

"Vô Danh u Lâm này rốt cuộc là tồn tại thế nào, lại để cho nhiều cường giả chạy tới như vậy?"

Dương Phàm nghi hoặc không thôi, đồng thời Cửu u Ma Khí trong cơ thể hắn cũng có chút xu thế không thể khống chế, mơ hồ cảm ứng càng thêm mãnh liệt. Ngay lúc này, Dương Phàm khẽ "ồ" một tiếng, ánh mắt nhìn một trận doanh tu sĩ, kinh ngạc:

"Đó không phải địa bàn Dương gia kinh đô hay sao?"

Dưới Hình thức toàn tri, hắn thấy được vị Từ tiên sinh thần bí kia, còn có một người trung niên tướng mạo có chút tương tự Dương Vũ.

Mặc dù đang trong Hình thức toàn tri, Dương Phàm vẫn không nhìn thấu tu vi hai người này. Lúc này, hai người đang thấp giọng trò chuyện, đề tài không ngoài danh từ Cửu u.

"Cửu u? Đây rốt cuộc là cái gì? Các tu sĩ gần đây đối với nó giống như rất kiêng kỵ lại chờ mong."

Dương Phàm hết sức khó hiểu.

- Là ai?

Từ tiên sinh xoay người lại, quát khẽ một tiếng, cổ uy áp mạnh mẽ phát tán ra, làm cho Dương Phàm bị chấn động rời khỏi Hình thức toàn tri.

"Từ tiên sinh này thật là đáng sợ, không ngờ có thể cảm thấy ta đang dò xét." Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ, biểu hiện bên ngoài vẫn bảo trì ma khí tuôn trào mãnh liệt như cũ, không toát ra chút chột dạ sợ hãi nào.

Ở trong một căn nhà gỗ gần đó.

- Từ tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Trung niên uy nghiêm hỏi.

Trong mắt Từ tiên sinh một tia dị sắc, nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi ta cảm giác được có người đang dò xét, nhưng không xác định lắm.

- Gần đây không ít tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên, có thể là thần thức tu sĩ Trúc Cơ kỳ nào đó tùy ý quét qua thôi.

Người trung niên uy nghiêm cười nói.

- Không, loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như một loại giám sát. Bằng tu vi cảnh giới của ta, trong Trúc Cơ kỳ hắn không có ai dễ dàng tra xét chúng ta nói chuyện được, huống hồ xung quanh nơi này đã thiết đặt cấm chế trọng trọng.

Từ tiên sinh khẽ thở dài:

- Chỉ mong đây là ảo giác của ta.

Từ tiên sinh mở rộng thần thức. quét nhìn bốn phía một lát. không phát hiện điều gì khác thường. Rất nhanh, hai người trong nhà gỗ lại bắt đầu nói chuyện, nhưng cảm chế xung quanh phòng lại tăng mạnh. lúc nói chuyện cũng càng thêm cảnh giác.

Dương Phàm đi dạo một lát quanh Vô Danh u Lâm. phát hiện có rất nhiều tu sĩ ma đạo.

Ngay lúc bay tới gần. phía trước liền có một vị tu sĩ ma đạo Ngưng Thần trung kỳ bay đến. nhìn thấy Dương Phàm không khỏi cười ha ha:

- Vị tiểu huynh này, ngươi vừa mới đến sao? Trông thật lạ mặt.

Người này mặc trường sam màu lam. khuôn mặt trắng trẻo, mũi cao thẳng, bề ngoài khoảng hơn ba mươi tuổi, mơ hồ có một cỗ anh khí. lại không mất hiền hòa.

- Tại hạ là giới tán tu nhận được chút tin tức, vì vậy mới tới nơi này.

Dương Phàm bình thản ung dung, cỗ ma khí mơ hồ tiết ra ngoài trên người không chút giảm bớt. nhàn nhạt nói.

- Ha ha. Hóa ra tiểu huynh cũng là tán tu sao. hạnh ngộ hạnh ngộ. Ta là Lăng Việt Sơn. xin hỏi danh tính huynh đài?

Tu sĩ ma đạo này dường như có vẻ rất hiếu kỳ với Dương Phàm. bắt đầu chủ động bắt chuyện

- Tại hạ Thạch Thiên Hàn.

Dương Phàm biểu hiện ra thái độ lãnh đạm ngạo nghễ.

- Nguyên lai là Thạch huynh! Không bằng huynh cũng gia nhập trận doanh tán tu ma đạo chúng ta. đến lúc đó Cửu u lại hiện thế, mọi người có thể cùng nhau thăm dò. nếu không thì chỉ bằng hai người tán tu chúng ta căn bản không nhét vừa rằng các thế lực lớn kia.

Lăng Việt Sơn hết sức khách khí nói. không bá đạo bất cận nhân tình giống như những tu sĩ ma đạo khác.

- Có thể suy xét một chút. Nhưng mà gần đây Thạch mỗ mới tiến giai Ngưng Thần Kỳ, còn chưa hiểu nhiều về Cửu u cho lắm. hy vọng Lăng đạo hữu có thể chỉ điểm đôi điều.

Dương Phàm cũng không ngại trước tiên trà trộn vào thế lực tán tu ma đạo xem tình huống trước.

- Được. cái này dễ thôi. Ta mang huynh đi địa bàn chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Lăng Việt Sơn nhiệt tình nói. theo Dương Phàm cùng nhau ngự kiếm bay lên không.

vòng quanh lỗ đen khổng lồ vô hình kia. nhắm một hướng bay đi.

Trong lúc nói chuyện. rốt cuộc Dương Phàm cũng có một ít nhận biết sơ bộ về Cửu u.

Tương truyền thật lâu trước kia. Đông Thắng đại lục mệnh mòng như biển. đã từng xuất hiện một ma đầu tuyệt thế. gọi là Cửu u Ma Quân.

Người này tu luyện một bộ ma công chấn cổ tuyệt kim. tên là Cửu u Hóa Thần ma công. Bằng vào ma công này, ma đầu tung hoành ngạo nghễ. cuối cùng phi thăng thượng giới. soạn ra một bản thần thoại dân gian. Tuy nhiên, trước khi phi thăng. Cửu u Ma Quân đã để lại một bộ công pháp lưu lạc nhân giới. Đồn rằng chờ đợi người tài đời sau. có người sẽ truyền thừa y bát của hắn. Vì vậy, không ít người trên Đông Thắng đại lục muốn đi vào Cửu u Mật Cảnh khảo nghiệm một phen. thành công có thể thu được thu hoạch không thể tưởng tượng nổi. Nếu như là tu sĩ ma đạo đi vào trong đó. vậy thu hoạch còn lớn hơn nữa.

- Ta lại nói cho huynh đài một bí mật. đệ nhất nhân ma đạo Ngự Dương quốc. huynh đài biết là ai không?

Lăng Việt Sơn thoáng có vẻ đắc ý nói.

- Dương nhiên là Tam u Lão Ma, nếu như ngay cả chuyện này cũng không biết. vậy Thạch mỗ không đáng là tu sĩ ma đạo nữa rồi.

- Ta nói cho huynh đài. Tam u Lão Ma kia từ bốn trăm năm trước đã từng đi Cửu u Mật Cảnh một lần. cũng thu hoạch từ đó không ít. Từ đó về sau trở thành ma đạo đệ nhất nhân Ngự Dương quốc. chấn nhiếp tu tiên giới nước nhà mấy trăm năm. địa vị không ai có thể lay động được.

Lăng Việt Sơn hết sức thần bí nói.

- Không ngờ còn có việc này. như vậy xem ra Cửu u Mật Cảnh đối với tu sĩ ma đạo chúng ta mà nói là một phúc duyên to lớn mà.

Dương Phàm làm ra vẻ động tâm. trên khuôn mặt lãnh khốc lộ ra vài phần hướng tới.

- Lẽ nào ta còn lừa huynh đài hay sao? Hiện giờ Cửu u Mật Cảnh này bày ra trước mắt chúng ta. chỉ cần đợi thời cơ tốt nhất là có thể đi vào trong. Đến lúc đó. có thể thay đổi số phận hay không, toàn bộ phải dựa vào tọa hóa mỗi người.

Lăng Việt Sơn cười nói.

Không lâu sau. hắn dẫn Dương Phàm tới một dải đất lều trại liên miên. Nơi đây vô số tu sĩ. mỗi lều trại đều có tu sĩ ma đạo cư trú. ở giữa lều trại này, còn có một căn phòng lớn dựng bằng gỗ, bên trong đốt đèn. có thể mơ hồ thấy bóng người lay động. Thế nhưng xung quanh căn phòng này bố trí cấm chế cường đại. Dương Phàm chỉ nhìn thoáng qua.

- Đi. ta dẫn huynh đài đi gặp Huyết Ma đại nhân!

Lăng Việt Sơn dẫn Dương Phàm đi tới một căn phòng gỗ.

Dương Phàm gật đầu. đi theo sau hắn. thầm nghĩ: "Lần này tính là đi vào đại bản doanh ma đạo rồi."

131. Chương 131: Huyết Ma Thất Tử.

Căn nhà gỗ này cũng chia thành từng bộ phận chắc chắn. xung quanh mỗi căn phòng đơn đều có bố trí cấm chế riêng biệt. trình độ mạnh mẽ làm cho Dương Phàm căn bản không dám dùng thần thức. cảm giác chỉ kéo ra hoàn cảnh xung quanh thân thể mà thôi.

Đi vào khu vực này, Dương Phàm bỗng cảm nhận được một cỗ ma khí làm người ta khiếp sợ. thỉnh thoảng có một đạo thần thức đảo qua cũng làm cho hắn hết hồn.

"Xem ra tu sĩ ở trong căn nhà gỗ này, ít nhất cũng là tồn tại Trúc Cơ kỳ trở lên. hơn nữa đều là tu sĩ ma đạo."

Dương Phàm thoáng thu liễm ma khí trên người, nhưng lạnh như băng ngàn năm không tan trên mặt không hề thay đổi.

Rất nhanh. Lăng Việt Sơn đưa Dương Phàm đến trước cửa một căn phòng, một cỗ khí máu tanh đến tận cốt tủy, làm cho người ta run rẩy không thôi.

Lăng Việt Sơn đứng trước cửa phòng, vươn tay khẽ gõ nhẹ. sau đó cung kính nói:

- Huyết Ma đại nhân. ta là Lăng Việt Sơn. hôm nay lại dẫn một vị tán tu ma đạo đến. hắn cân nhắc muốn gia nhập trận doanh chúng ta.

- Dẫn hắn vào đây.

Một giọng nói như truyền từ biển sâu truyền ra. lạnh nhạt không chút tình cảm.

- Vâng.

Lăng Việt Sơn đẩy cửa ra. vươn tay mời Dương Phàm đi vào gian phòng này.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua. bố cục cả gian phòng thu vào mắt. Bố trí rất đơn giản. trong phòng đặt mấy tấm bồ đoàn. trên bàn có một ít ngọc giản. trên mặt đất chôn cất đủ loại tài liệu. trong đó còn có một ít tài liệu là xương cốt tu sĩ hay yêu thú.

Khí máu tanh trong phòng càng thêm nồng nặc. một nam tử mắt ưng mặt áo bào đỏ máu ngồi xếp bằng ở giữa. ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo cũng không anh tuấn. ngược lại có một cổ khí âm lệ.

- Văn bối Thạch Thiên Hàn. bái kiến Huyết Ma tiền bối.

Dương Phàm rất bình tĩnh khom người hành lễ.

Tu tiên giới mạnh được yếu thua lấy thực lực nói địa vị. Trong ma đạo này, càng diễn giải thuần túy nguyên thủy.

- Thạch Thiên Hàn? Người là tu sĩ mới thăng cấp Ngưng Thần Kỳ phải không?

Nam tử áo bào đỏ máu này nhàn nhạt hỏi. trong mắt hiện một tia thất vọng.

- Vâng. văn bối thăng cấp Ngưng Thần không lâu. vừa lúc nghe được nơi này có không ít đồng đạo tụ hội. lòng sinh hiếu kỳ, mới tới đây xem náo nhiệt.

Dương Phàm bị ánh mắt đối phương quét lên quét xuống, cảm nhận được một cỗ áp bách. nhưng vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, khuôn mặt lãnh khốc. không chút gợn sóng sợ hãi.

Nam tử áo bào đỏ máu này cảm thấy bất ngờ. lại quan sát vài lần. hiếu kỳ hỏi:

- Tu vi của người mặc dù không cao. nhưng ma khí trên người lại rất tinh thuần, vượt xa dòng tán tu. không biết sư thừa người nơi nào?

- Sư tôn văn bối là kỳ nhân thế ngoại, trước khi văn bối xuất sư từng để ta phát lời thề độc. không được tiết lộ danh hào lão nhân gia.

Dương Phàm lại bắt đầu thản nhiên lừa dối.

Trên phương diện này. bởi vì nguyên nhân tu luyện Khô Mộc Công. Dương Phàm nắm giữ cơ năng thân thể người đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng được. Dù là đối mặt với tu sĩ bậc cao mà tu vi vượt hẳn mấy cảnh giới. hắn vẫn có thể nói đối mặt không đỡ tim không đập mạnh.

- Ồ? Thì ra là thế.

Nam tử áo bào đỏ máu liền hứng thú. thu hồi một ít lòng khinh thị. tự giới thiệu:

- Ta là lão Thất trong Huyết Ma Thất Tử, lần này các sư huynh đệ chúng ta liên hợp hiệu triệu tán tu ma đạo, liên hợp thành trận doanh thống nhất là vì chống lại các thế lực khác tranh thủ tư cách tiến vào Cửu u Mật Cảnh.

- Huyết Ma Thất Tử?

Trong lòng Dương Phàm kinh hãi. vội vàng nói:

- Từng nghe đại danh Huyết Ma Thất Tử. lần này có thể gia nhập trận doanh của tiền bối văn bối vô cùng cảm kích.

Từ lúc ở Dương Gia Bảo, Dương Phàm đã nghe nói qua danh hào Huyết Ma Thất Tử. Kỳ thật Huyết Ma Thất Tử chính là bảy sư huynh đệ đồng môn. đều tu luyện công pháp Huyết Ma Đạo, nhưng lại là tán tu không môn không phái.

Tục truyền, bảy người này thị sát thành tính. vì tăng lên tu vi đã tàn sát sinh linh lấy máu và linh hồn. làm không ít chuyện nhân thần công phẫn. Bởi vì tu vi Huyết Ma Thất Tử đều rất cao. tu vi thấp nhất cũng là Trúc Cơ kỳ, cho nên dù thỉnh thoảng có không ít tu sĩ danh môn chính phái liên hợp lại đối phó Huyết Ma Thất Tử nhưng đều không có chỗ tốt

Huyết Ma Lão Thất thấy Dương Phàm giống như nghe sấm bên tai. cười dài nói:

- Ha ha ha! Gia nhập trận doanh chúng ta tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng. Đến lúc đó nếu như có cơ hội liền dẫn người vào Cửu u Mật Cảnh tăng trưởng kiến thức.

- Việt Sơn. người dẫn Thạch Thiên Hàn đi ghi chép tin tức đi.

Huyết Ma Lão Thất lại phát phát tay, để Lăng Việt Sơn dẫn Dương Phàm đi xuống.

Đợi hai người đi rồi, Huyết Ma Lão Thất mới nhỏ giọng nói với không khí:

- Lão Lục. người thấy người này thế nào?

Oong.

Trong không khí chợt lóe một tia máu. trong hư không đột nhiên hiện ra một nữ lang thanh xuân vóc người uyển chuyển mặc quần dài màu đỏ, đôi mắt cô gái này lộ một tia quynh rũ thành thực. cười hì hì nói:

- Lẽ nào Lão Thất người không nhìn ra thân phận người này sao?

- Ta chỉ cảm nhận được cỗ khí tức quen thuộc, lại không dám kết luận. lẽ nào người nói là

Huyết Ma Lão Thất trên mặt lộ vẻ giật mình.

- Hừ. vậy còn phải hỏi. Người này hơn phân nửa là môn hạ đệ tử Tam u Lão Ma.

Nữ lang thanh xuân áo đỏ kia nhàn nhạt nói.

- Tam U Lão Ma!

Thân người Huyết Ma Lão Thất run lên. sắc mặt liền trắng bệch. nói:

- Lẽ nào Tam u Lão Ma muốn hạ thủ với Huyết Ma Thất Tử chúng ta.

Thanh danh Tam u Lão Ma uy chấn tu tiên giới Ngự Dương quốc mấy trăm năm. được công nhận là ma đạo đệ nhất nhân.

Bất cứ một tu sĩ ma đạo nào nghe danh. đều phải biến sắc.

- Người thật có thể khẳng định người này là đệ tử Tam u Lão Ma?

Huyết Ma Lão Thất lại truy hỏi.

- Ít nhất cũng nắm chắc bảy phần. bởi vì ta từng gặp mặt Sở Vân đệ tử quan môn Tam u Lão Ma một lần. cỗ ma khí trên thân hai người này rất giống nhau. Sư tôn hần là kỳ tài ma đạo. hiệp trợ hần tìm hiểu bộ Tam u Hóa Thần ma công.

- Tam u Hóa Thần ma công? Đó không phải bản không hoàn chỉnh của Cửu u Hóa Thần ma công hay sao? Đồn rằng luyện thành thần công. sẽ có đại thần thông Tam u Ma Diễm chấn nhiếp ma đạo Ngự Dương quốc mấy trăm năm.

- Ôi. không biết Tam u Lão Ma phái đệ tử hần tới làm gì? Đợi lát nữa phải truy hỏi tiểu tử Lăng Việt Sơn này một phen, rốt cuộc hần làm sao gặp phải Thạch Thiên Hàn này.

Huyết Ma Lão Thất có vẻ bất đắc dĩ nói.

- Lão Thất. người cũng không cần sợ hãi. Tam u Lão Ma cao cao tại thượng ở tu tiên giới, không cần tự hạ thân phận nhắm vào những tiểu bối chúng ta. Huống hồ. sư tôn chúng ta cùng Tam u Lão Ma đồng thời là tông sư ma đạo quan hệ vẫn không tệ.

Nữ lang thanh xuân áo đỏ nhàn nhạt nói.

- Chỉ hy vọng như thế. Nhân vật tầng thứ như Tam u Lão Ma bày ra bố cục nào phải chúng ta có khả năng dò xét được.

Huyết Ma Lão Thất khê thở dài một hơi.

Mặt khác. Lăng Việt Sơn dẫn Dương Phàm đi vào một gian nhà khác. nhận một ngọc bội màu đen.

- Chỉ cần Thạch huynh đưa ma khí vào trong ngọc bội này, nó liền có thể nhớ kỹ khí tức của huynh đài. Từ nay về sau chỉ cần ở trong vòng ngăn dậm. chúng ta có thể cảm nhận được vị trí của nhau. Nếu vượt quá ngăn dậm. loại cảm ứng này sẽ bị suy yếu, nhưng có thể xác nhận đại khái phương vị.

Lăng Việt Sơn giải thích.

Phân phát ngọc bội thân phận là một lão nhân gầy khô tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Dương Phàm.

Sau đó, Lăng Việt Sơn lại kéo Dương Phàm đi dạo khắp nơi. nhận thức một ít tu sĩ ma đạo thực lực không kém.

Cũng không biết nguyên nhân gì. Dương Phàm phát hiện Lăng Việt Sơn này đột nhiên trở nên khách khí với mình. trong ngôn ngữ cũng có vài phần kính nể cẩn thận.

- Được rồi, gần đây Thạch mỗ cần ra ngoài xử lý một ít chuyện rườm rà. không biết có thể chờ đến ngày Cửu u Mật Cảnh mở ra hay không?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

Chuyến này hẳn rời Vụ Liễu trấn. mục đích vốn là đi tới kinh đô gặp mặt Vân Vũ Tịch. đến Vô Danh u Lâm điều tra một chút. chỉ là tiện đường mà thôi. Tuy nhiên, lần tiện đường đi ngang này để cho hắn càng biết được nhiều nội dung bí mật. thu hoạch không ít.

- Điều này Theo tu sĩ cấp cao tính toán. Cửu u Mật Cảnh sẽ mở ra trong mấy năm tới. về phần cụ thể là lúc nào. các tu sĩ cấp thấp chúng ta sợ rằng khó có thể đánh giá. Nếu như Thạch huynh phải rời nơi đây, có thể sớm nói chuyện với Huyết Ma đại nhân.

- Tu sĩ cấp cao? Nếu bọn họ cũng tiến vào Cửu u Mật Cảnh. vậy chúng ta còn có cơ hội hay sao?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi.

Lăng Việt Sơn cười ha ha:

- Điểm ấy Thạch đạo hữu có thể yên tâm. ta chưa nghe nói qua có tu sĩ cấp cao nào có thể đi vào Cửu u Mật Cảnh. Chẳng lẽ đạo hữu không phát hiện ra tới nơi này đều là tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ. chưa từng thấy có hình bóng tu sĩ cấp cao?

- Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu. trên thực tế hắn đã sớm suy đoán như vậy. Nếu không hạn chế tu vi, sợ rằng những tu sĩ cấp thấp căn bản không có tư cách đi vào Cửu u Mật Cảnh này.

Sau đó, Lăng Việt Sơn lại giúp Dương Phàm đặt một lều trại trong trận doanh tán tu ma đạo. để hắn có một chỗ đặt chân.

- Thạch đạo hữu không ngại làm quen với các đồng đạo nơi này một chút. Huyết Ma đại nhân có chuyện. đang gọi ta tới.

Lăng Việt Sơn cười nói. cáo từ Dương Phàm liền vội vàng rời đi.

Dương Phàm dõi mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi. sắc mặt lập tức khôi phục thành bộ dạng lạnh băng vô tình. Trước tiên bố trí thiết đặt một ít cấm chế trong Cửu u Ma Công. sau đó mới khoanh chân ngồi xuống.

"Phản ứng người này trước sau có chút kỳ quái. giống như trên người ta có chỗ nào quái dị vậy."

Dương Phàm mặt lộ vẻ trầm ngâm. nhớ lại tình cảnh gặp mặt Huyết Ma đại nhân lúc trước.

Trong phòng Huyết Ma Lão Thất còn ẩn nấp một người, nhưng không giấu được cảm giác của hắn.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm cẩn thận từng chút tiến vào Hình thức toàn tri, thần không biết quỷ không hay bắt đầu dò xét căn nhà gỗ chỗ Huyết Ma Lão Thất.

- Huyết Ma đại nhân. Thạch Thiên Hàn kia dường như không có ý định ở lại nơi này lâu.

Lăng Việt Sơn

- Ồ?

Trong mắt Huyết Ma Lão Thất ngược lại hiện một tia vui mừng. nghiêm nghị nói:

- Người phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của hắn. cũng phải giám sát từng hành động của hắn. nhưng đừng cho hắn phát hiện được.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Sau đó. Huyết Ma Lão Thất cho Lăng Việt Sơn rời đi.

- Ha ha! Lão Lục. từ những gì vừa hỏi được hoàn toàn có thể nhìn ra. Thạch Thiên Hàn chỉ tùy ý tới Cửu u Bí Cảnh xem xét. đồng thời mới bị Lăng Việt Sơn kéo vào trận doanh chúng ta.

Huyết Ma Lão Thất vẻ mặt tươi cười.

- Hi hi. ai biết Tam u Lão Ma phái hắn tới làm gì. chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Đương nhiên, nếu như người này thật lòng muốn gia nhập trận doanh chúng ta. vậy chúng ta cũng có thể tăng thêm lực lượng.

Nữ lang thanh xuân áo hồng cười quyến rũ, cả người run run. trong phòng xuất hiện vài khí tức kiêu diễm.

Dương Phàm đang trong trạng thái dò xét. dung nhập vào trong khu vực xung quanh, lập tức bị một cỗ bài xích. tâm thần theo đó khẽ rung động.

132. Chương 132: Uy Năng Cấp Cao.

"Thiếu chút nữa đã bị phát hiện rồi."

Đồng thời, trong lòng hắn cùng vạn phần nghi hoặc:

"Tam u Lão Ma? Nghe ý bọn họ nói. dường như ta có liên hệ mật thiết với người đứng đầu ma đạo này. Rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào. chẳng lẽ nguyên nhân là bởi Cửu u Ma Công?"

"Xem ra nơi này không thích hợp ở lâu. nếu như thân phận bị bọn họ vạch trần. không biết sẽ sinh ra kết quả gì."

Trong lòng Dương Phàm quyết định sáng sớm ngày mai liền rời đại bản doanh ma đạo này. Theo thời gian trôi qua bóng đêm càng dày, bóng ma lơ lửng phủ quanh Cửu u Bí Cảnh bắt đầu vận vẹo.

Dương Phàm ngồi trong liêu trại, đột nhiên cảm thấy không đúng. Cửu u Ma Khí trong cơ thể lại giống như lần trước, điên cuồng xao động hưng phấn. cổ cảm ứng mơ hồ bỗng nhiên tăng mạnh gấp mười lần.

"Không tốt!"

Dương Phàm hoảng sợ. lập tức thu tâm thần vào Tiên Hồng Không Gian.

Cùng lúc này, ma khí bao phủ trăm dặm lấy Vô Danh u Lâm làm trung tâm. lan tràn mở rộng bốn phía. Nơi bóng ma lơ lửng vô hình kia đi qua. không chút lưu tình cắn nuốt sông ngòi. núi non. sinh linh ở những nơi nó đi qua.

- A!

Đột nhiên, xa xa liên tục truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, cực kỳ thê lương.

- Không hay. là ma khí dị biến. mọi người nhanh chạy đi!

Một tiếng quát kinh hoàng như tiếng sấm nổ vang lên. truyền ra từ trận doanh tán tu ma đạo. Uy áp cường đại bao phủ phương viên mấy dặm. quả nhiên kinh thể hãi tục. Một lão nhân trường bào hoa văn rồng đứng trên bầu trời, giữa hai chân mày có một ấn ký đỏ máu. lóe ra huyết quang yêu dị.

Uy áp vô cùng mạnh mẽ phát ra trên người lão nhân thần bí này, chỉ riêng khí thể tiết ra cũng đủ là cho hàng ngũ Ngưng Thần. Trúc Cơ kinh hãi mất mặt.

- Cường giả Kim Đan!

- Tu sĩ cấp cao!

Chúng tu sĩ gần đó đều biến sắc. vẻ mặt chấn động kinh ngạc. Bọn họ không nghĩ tới ở nơi này lại có thể tận mắt thấy được tu sĩ cấp cao. Tu sĩ cấp cao. xưng hào này đại biểu đã vượt qua ba đại cảnh giới tu tiên trước, tiến vào giai đoạn thứ giai, ba bậc thần thông.

So sánh với ba bậc thần thông, tu sĩ cấp thấp ở ba cảnh giới trước chỉ có thể tính là ba bậc nhập môn.

- Đại sư huynh. làm sao ma khí lại đột nhiên phát sinh dị biến?

Rất nhanh. Huyết Ma Lão Thất cũng phá vỡ nóc nhà bay lên bầu trời, theo sau còn có không ít cường giả Trúc Cơ kỳ.

Mọi người đều nhìn chằm chằm lão nhân áo bào hoa văn rồng màu tím. trong mắt hiện ra vẻ kính nể tôn sùng từ nội tâm.

- Ma khí dị biến này chỉ ảy ra hai lần. lần này tới càng mạnh hơn. lão phu cũng không biết là nguyên do gì. Mọi người nhanh chóng lui lại. đặc biệt là tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ.

Lão nhân áo bào tím gấp rút phân phó.

Lúc này. đông đảo thế lực gần Cửu u Bí Cảnh cùng một mảnh hỗn loạn. rời bỏ đại bản doanh bay ra nơi xa xa.

Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm vẻ mặt dữ tợn điên cuồng, đặt chân lên vùng lục thổ địa đã mở rộng đến phạm vi ba trượng, dòng sinh mệnh ẩn hàm như dòng nước mát chảy xuôi vào trong thân thể hắn.

Dưới tình huống như vậy, thần trí hắn có thể bảo lưu vài phần thanh tĩnh. không đến mức bị ma hóa. ở mặt khác. Dương Phàm trong không gian hiện thực quát lạnh một tiếng, phá vỡ lầu trại ngự kiếm phá không bay đi. Hắn rõ ràng. khẳng định là Cửu u Bí Cảnh kia gây ra ma khí dị biến trong cơ thể mình. Dương nhiên, rốt cuộc là ai ảnh hưởng ai cái này thật đúng là khó nói.

Vù!

Ma khí tung hoành bừa bãi. bóng ma lơ lửng nơi Cửu u Mật Cảnh cũng bắt đầu chậm rãi mở rộng. giống như trong hư không mở ra một cái miệng rộng. liên tục cắn nuốt tất cả những gì trước mắt.

- Các người lui ra trước, ta đỡ một chút.

Lão nhân áo bào tím vẻ mặt lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn vào ma khí vọt tới như thủy triều.

- Lão đại cẩn thận!

Huyết Ma Lão Thất cùng các cường giả Trúc Cơ kỳ che chở cho chúng tán tu ma đạo. rút lui khỏi chỗ này. lập tức di dời trận địa.

Ầm!

Trong hư không truyền đến một tiếng nổ vang như sấm rền, lão nhân áo bào tím đánh ra một chưởng. Một mảnh huyết mang giữa không trung ngưng tụ thành một tấm màn máu thật lớn. vừa lúc va chạm với ma khí ập tới.

Ầm ầm!

Ma khí đánh lên màn máu. tạo thành một trận rung động. đông đưa run lên từng trận.

Vù vù!

Ma khí vọt tới từng đợt từng đợt. càng phản kháng, nó càng áp tới mạnh hơn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lão nhân áo bào tím ngạo nghễ giữa không trung, mặt như băng hà. sừng sững bất động. mặc cho ma khí liên tục đánh lên bốn năm lần. Lúc này, lão giống như trung tâm trời đất. tất cả ánh mắt mọi người nơi

này đều tụ tập trên người lão. Bằng vào lực bản thân chống lại ma khí mênh mông cuộn trào. đây là tồn tại hùng mạnh cỡ nào.

Đây là tu sĩ cấp cao!

Nếu như đổi thành tu sĩ cấp thấp. sợ rằng một đợt ma khí trùng kích. đã có thể miểu sát một mãnh. Dương Phàm đã bay ra xa vài dặm. dư quang vẫn nhìn lão nhân thần bí ngạo nghễ đứng trước từng cơn sóng ma khí.

”Tu sĩ cấp cao. cũng quá cường đại đi chứ!”

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ. cùng lúc áp chế Cửu u Ma Khí trong cơ thể. cũng sinh ra hào hùng bất tận.

Một ngày nào đó. mình cũng có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, nắm giữ uy năng mạnh mẽ. giờ tay nhắc chân quyết định sinh tử chúng sinh kiến hồi dưới chân. Đến lúc đó. cái gì Dương Gia Bảo. Dương gia kinh đô. cường giả Trúc Cơ kỳ. đều chỉ là con kiến hồi.

Dương Phàm càng bay càng xa tu sĩ cấp cao đã dần dần hóa thành một điểm đen trong tầm nhìn. biến mất không thấy.

”Ồ?”

Lúc bay đến một hồi. Dương Phàm phát hiện Cửu u Ma Khí trong cơ thể xao động hưng phấn đã giảm hơn phân nửa.

”Cửu u Bí CảnhCửu u Ma Công”

Dương Phàm rơi vào trầm tư. sắc mặt âm tình bất định. Không lẽ

”Xem ra trước khi Cửu u Bí Cảnh chưa ổn định ta thật không nên tới tranh đoạt.”

Thẳng đến nửa canh giờ sau. bóng ma lơ đãng vô hình kia mới ngừng việc mở rộng. không còn ma khí đáng sợ trùng kích nữa.

Dương Phàm quét mắt nhìn lại. phát hiện Cửu u Bí Cảnh đã mở rộng hơn mười dặm.

”ừ. dường như ổn định hơn một chút.”

Trong lòng Dương Phàm có một loại ảo giác. đồng thời hết sức chắc chắn: Cửu u Mật Cảnh hiện giờ. ổn định hơn trước kia rất nhiều.

Lại qua đi hai canh giờ. các tu sĩ vốn đóng quân gần Vô Danh u Lâm cũng từ từ trở về trận doanh, xây dựng mới cơ sở tạm thời.

Dương Phàm suy nghĩ một chút. lại trở về trận doanh tán tu ma đạo.

Vừa mới tới nơi. liền nghe Lăng Việt Sơn gấp gấp hỏi:

- Thạch đạo hữu. sao đến giờ mới trở về, ta đang tìm ngươi khắp nơi?
- Ta không sao. chỉ là vừa rồi ma khí dị biến thật đáng sợ. ta trốn ở xa xa không dám trở lại.

Dương Phàm đáp.

- Được rồi, ta muốn gặp Huyết Ma đại nhân có việc cần bàn.

Dương Phàm đột nhiên nói. trong ngữ khí có phần gấp gáp.

- Ta lập tức dẫn ngươi đi.

Lăng Việt Sơn hết sức cung kính đối với Dương Phàm. có yêu cầu đều đáp ứng ngay.

Lát sau. Lăng Việt Sơn đưa Dương Phàm tới trước nhà gỗ mới đóng chỗ Huyết Ma Lão Thất.

- Thạch huynh đệ. ngươi tìm ta có chuyện gì?

Huyết Ma Lão Thất hiếu kỳ hỏi.

- Cửu u Bí Cảnh này chưa ổn định. vừa lúc ta có một số việc cần xử lý. sợ rằng không thể ở lại nơi này lâu được.

Dương Phàm trả lời nước đôi.

- Người muốn đi nhanh như vậy?

Huyết Ma Lão Thất có chút bất ngờ. thật hoàn toàn không hiểu được hành vi của Dương Phàm. thầm nghĩ:

"Thạch Thiên Hàn đột nhiên muốn đi. chẳng lẽ có quan hệ tới ma khí dị biến vừa rồi?"

Liếc nhìn Dương Phàm có chút suy nghĩ. Lão Thất dễ dàng đáp ứng. cười nói:

- Thạch đạo hữu đi đường cẩn thận.

- Tại hạ cáo từ.

Dương Phàm vội vội vàng vàng rời trận doanh tán tu ma đạo. sau đó ngự kiếm phá không mà đi. ma khí lạnh lạnh quanh quẩn trên phi kiếm. dẫn theo một cỗ sát khí dọa người. Những nơi đi qua. tu sĩ gần đó đều ghé mắt nhìn. lộ vẻ kinh dị. Lúc này, Dương Phàm toàn lực thúc đẩy Cửu u Ma Công, tốc độ phi hành nhanh đến khó tin. còn nhanh hơn vài phần so với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đồng cấp. Trong lòng hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Phi hành một lúc lâu. rốt cuộc thoát khỏi cảm ứng mơ hồ kia. lúc này hắn mới chậm rãi giảm tốc độ lại.

Trong tầm nhìn, một con sông cuộn trào chảy mạnh. một mảnh óng ánh. trong bóng đêm trắng lóa mắt.

"Thanh Giang hà?"

Dương Phàm ngưng mắt nhìn kỹ, vừa lúc phát hiện một con thuyền lớn. đập sóng vượt gió. bao phủ trong một quang sáng nhàn nhạt.

Vừa nhìn kỹ, con thuyền này có chút quen mắt.

Dương Phàm nhanh chóng nhận ra được, đó không phải Thiên Hành Chu hay sao?

Bay đến gần. thần thức Dương Phàm vô thức đảo qua Pháp Khí to lớn này, cũng không có ý dừng lại.

Chẳng qua. ngay khoảng khắc đó. Dương Phàm đột nhiên ngừng thân lại.

Lúc này, trong Thiên Hành Chu hỗn loạn một mảnh. trên boong tàu truyền tới một tiếng nói âm lãnh hung ác:

- Giao Ngự Linh Lệnh Bài của Thiên Hành Chu ra đây, nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Người nói là một nam thanh niên áo bào đen. chấp tay đứng trên Thiên Hành Chu. phía sau đứng mười mấy người, tu vi cũng không thấp. mỗi người lộ ra sát khí lạnh lẽ. lạnh băng vô tình.

- Hừ! Các tu sĩ ma đạo các ngươi đừng mơ. Thiên Hành Chu này làm bạn với lão phu mấy chục năm, há có thể dễ dàng giao cho các ngươi như vậy.

Viên lão đại run giọng nói. phần nộ trợn mắt nhìn má tên kia. trên người trào ra khí thế vì nghĩa không chút lùi bước.

- Ha ha ha! Người thật sự không chịu giao ra đây?

Thanh niên áo bào đen cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng vung tay lên. hai tu sĩ ma đạo kéo hai chiếc túi đi lên.

Xoạt!

Chiếc túi bị xé mở. lộ ra một nam một nữ bị gân trâu buộc chặt.

- Lão ngô! Lão lụ!

Sắc mặt Viên lão đại liền trắng bệch.

Một nam một nữ này chính là Hoàng Vũ cùng Lý Nguyệt Sương cùng hộ tống trên Thiên Hành Chu.

- Ưmừn!

Ngoài miệng hai người đều bị che bằng dính. pháp lực bị phong ấn. giấy dựa vô dụng. trong mắt đầy nước mắt thù hận.

- Lão tứ đâu rồi?

Ánh mắt Viên lão đại run lên. trong lòng "Lộp bộp" một tiếng, chỉ thấy một tu sĩ ma đạo lấy ra một cái bọc nhỏ. ném xuống mặt đất.

Cạch cạch!

Trong bọc nhỏ liền lăn ra một đầu người máu thịt mơ hồ.

- A! Lão tứ!

Viên lão đại mặt đầy bi thương, lão lệ giàn giụa. ngửa mặt hét dài. thân thể run run.

Bất chợt. trong mắt lão tràn đầy tơ máu. linh áp Ngưng Thần Kỳ cường đại ép thẳng về phía mười mấy người đối diện.

- Người dám ra tay. ta liền giết hai người này!

Thanh niên áo đen đồng dạng cũng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, hoàn toàn không sợ hãi. hời hợt nói:

- Chỉ cần người chịu giao ra Ngự Linh Lệnh Bài Thiên Hành Chu. ta có thể tha các người một đường.

"Lẽ nào ông trời muốn diệt ta?"

Viên lão đại mặt đầy tuyệt vọng. ánh mắt lại đảo qua hai người Hoàng Vũ cùng Lý Nguyệt Sương, trong mắt hiện một tia không đành lòng.

Lão rõ ràng. bất luận hôm nay có chủ động giao ra Ngự Linh Lệnh Bài Thiên Hành Chu hay không, những tu sĩ ma đạo này cũng không có khả năng tha mấy người mình.

Vù!

Ngay lúc Viên lão đại tuyệt vọng bất đắc dĩ. một thanh phi kiếm ma khí lượn lờ lạnh lạnh giáng xuống từ trên trời, vừa lúc bắn trúng boong tàu.

Phốc!

Phi kiếm cắm vào boong tàu nửa thước, chỉ cách thanh niên áo bào đen kia nửa thước mà thôi

Kiểm khí ma đạo lạnh băng thấu tận xương tiết ra ngoài phi kiếm, làm cho nhiệt độ trên boong tàu liền giảm xuống mấy phần.

133. Chương 133: Dễ Như Trở Bàn Tay.

- Kẻ nào?

Thanh niên áo bào đen quát lạnh một tiếng, sắc mặt lập tức biến đổi. ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt. Bọn người Viên lão đại. vẻ mặt cũng ngạc nhiên nhìn phía bầu trời.

Vù!

Đúng lúc này, một bóng đen gào thét lao xuống từ trên cao, tốc độ thật kinh người. Đồng thời một cỗ khí thế khó có thể nói hết theo tiếng gió thổi kịch liệt bỗng áp xuống, làm cho mọi người bên dưới hít thở khó khăn. Trong chớp mắt. bóng người kia rơi xuống boong tàu. hai chân trầm ổn đạp trên mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", cả Thiên Hành Chu đột nhiên run lên. có thể tưởng tượng được tốc độ lực va chạm. Mọi người chăm chú nhìn. chỉ thấy một nam tử khuôn mặt lạnh lùng như hàn băng ngàn năm. xuất hiện ở giữa Thiên Hành Chu.

Hắn đứng ở ngay trước thanh ma kiếm. về mặt hồ hững lạnh băng. trên bề mặt nơi hai chân chạm tới. xuất hiện một tầng vết nứt lõm xuống, đang lan tràn bốn phía.

Nhìn tình cảnh như vậy, làm mọi người trên thuyền đều hít một hơi lạnh.

Nhảy xuống từ trên cao như vậy, người này lại không tổn thương lông tóc nào.

Nếu không, ngay cả sàn tàu Thiên Hành Chu độ cứng đã gần với Pháp Khí. cũng bị người này đạp ra một mảnh vết nứt làm người ta nhìn mà kinh hãi.

- Các hạ cũng là tu sĩ ma đạo. xin hỏi tôn tính đại danh? Tại hạ là Diệp Phong đệ tử đời thứ ba Âm La Tông.

Thanh niên áo bào đen cảm nhận được khí tức ma đạo bá đạo tuyệt luân trên người nam tử này, trong lòng giật mình. vội vàng hỏi.

Tu sĩ ma đạo. lấy thực lực làm đầu. nắm tay ai lớn thì người đó là lão đại. Đây là quy tắc cứng trắng trợn. Tuy rằng đều là tu sĩ ma đạo Ngưng Thần Kỳ, nhưng Diệp Phong rõ ràng cảm nhận được chênh lệch giữa mình và đối phương.

- Thạch Thiên Hàn.

Nam tử kia nhẹ nhàng phun ra ba chữ. ánh mắt lãnh liệt giống như lưỡi đao. xẹt qua mỗi người nơi đây. Sau đó, chậm rãi vươn tay, rút ra ma kiếm trước người. Viên lão đại vốn còn ôm vài phần hy vọng. chờ đợi cứu tinh đến. Nhưng mà. khi lão xác định người trước mắt cũng là một tu sĩ ma đạo lạnh băng vô tình. trong lòng hoàn toàn thất vọng.

Một đội tu sĩ ma đạo cũng đủ làm bọn họ chịu đủ rồi, bây giờ còn tới một ma đầu càng mạnh hơn nữa. đây đúng là họa vô đơn chí mà.

- Xin hỏi Thạch đạo hữu đột nhiên qua nơi này, có gì cần chỉ bảo? Các đệ tử Âm La Tông chúng ta vừa lúc cần một kiện Pháp Khí chờ người cỡ lớn. mới hạ thủ với mấy người tán tu này.

Diệp Phong thử thăm dò. cũng quan sát thần tình Thạch Thiên Hàn. trong lòng cũng đã bắt đầu tính toán.

- Cút.

Thạch Thiên Hàn chỉ nhàn nhạt nói một chữ. nhưng lại như lưỡi dao sắc lạnh băng cắm vào tim người ta.

Chỉ một chữ. lại ẩn chứa ma lực như vậy. Nhất thời. toàn trường tĩnh mịch.

Yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng tim đập cùng hô hấp của mỗi người, toàn bộ đều lộ vẻ kinh hãi.

- Đạo hữu. người như vậy là có ý gì?

Thần sắc Diệp Phong biến đổi. hắn cũng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. nhanh chóng khôi phục lại từ trong khí thế đối phương kinh sợ.

- Chỗ này, tất cả thuộc về ta.

Thạch Thiên Hàn hơi hột nói.

Vừa nghe lời này, Diệp Phong không giận mà cười:

- Ha ha ha! Người cho là người là tu sĩ cấp cao. hay là tông sư ma đạo? Một chữ đã muốn đuổi chúng ta đi, cho rằng Âm La Tông ta dễ khi dễ hay sao. Người đã không biết điều. hôm nay đừng trách chúng ta không khách khí.

Diệp Phong quát lớn một tiếng, trong tay tế ra một thanh thiết đao đen bóng nặng nề. trong tay lóe ô quang, quang sáng phóng ra. thân hình như báo. chớp mắt tiếp cận trước người Thạch Thiên Hàn.

Hừ!

Theo một tiếng quát lạnh như sấm sét. một mảnh ô quang mang theo khí thế âm trầm. lấy thế thái sơn phủ xuống bao phủ không gian mấy trượng xung quanh Thạch Thiên Hàn. Thạch Thiên Hàn mặt không

đỏ tim không đập nhanh, kiếm khí trong tay kích lên một trận ma khí sắc bén. nhẹ nhàng đỡ một kích của đối phương.

Keng!

Một tiếng vang kim loại trầm muộn. nhộn nhạo bốn phía. cuồng phong lan tràn. sóng khí càn quét. trong phạm vi mấy trượng chỉ còn lại hai người.

Chỉ là tiếp được một kích này, Diệp Phong biến sắc. chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng như vương giả ma đạo dũng mãnh tràn vào cánh tay mình. chỉ thoáng cái hồ khẩu nứt toát ra.

Nên biết, bản thân hắn sử dụng vũ khí là Linh Khí. hơn nữa ra tay trước, hắn phải chiếm ưu thế tuyệt đối mới đúng.

Nhưng, sự thật lại bày ra trước mắt.

Đều là Ngưng Thần sơ kỳ, Linh Khí đẳng cấp như nhau. hơn nữa đều là tu sĩ ma đạo, thực lực hai người lại hơn kém lớn như vậy.

Đây là chênh lệch do công pháp tạo thành!

Cửu u Ma Công, không hổ là ma công tuyệt thế, chấn cổ tuyệt kim.

- Mọi người lên!

Sắc mặt Diệp Phong thoáng hiện vẻ tái nhợt. thân hình lui nhanh, để thủ hạ cản trở chốc lát. Lúc này. trong cơ thể hắn còn một chút lực lượng tàn dư của Cửu u Ma Khí. hắn phải dùng một bộ phận pháp lực đi hóa giải.

Phốc! Phốc! Phốc

Ở mặt khác. Thạch Thiên Hàn cũng không truy đuổi hắn. ma kiếm thoát khỏi tay, hóa thành một đoàn hắc mang đoạt mệnh. Mỗi khi lóe lên. đều dễ dàng thu gặt sinh mệnh một tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

Tu sĩ đồng cấp. ở trước mặt hắn cũng không chống đỡ được mấy hiệp. không cần nói những tu sĩ ma đạo Luyện Khí thấp hơn một bậc này.

Viên lão đại cùng các tu sĩ trên thuyền, nhìn mà kinh hoàng vỡ mắt.

Thạch Thiên Hàn này, hoàn toàn là một ma đầu giết người không chớp mắt mà.

- Mọi người mau triệt lui!

Diệp Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, hóa giải xong ma khí trong cơ thể. là người đầu tiên ngự kiếm bỏ trốn.

- Chạy đi đâu?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh. thân hình bỗng phóng lên. trong tay bắn ra một bóng xà ánh đen. thoáng cái cuốn lấy chân Diệp Phong.

- A!

Diệp Phong chỉ kịp hét thảm một tiếng, lúc rút xuống từ không trung thì tứ chi đã chết lặng. một cỗ lực lượng độc tính xâm nhập vào cơ thể. làm hắn mất đi sức chiến đấu.

- Cứu cứu ta

Diệp Phong miễn cưỡng phun ra mấy chữ.

- Chạy mau!

Thủ hạ hắn chỉ còn sót lại gần mười người, thấy thủ lĩnh bị bắt. nào còn dám chiến đấu. toàn bộ trực tiếp nhảy xuống sông.

Bùm! Bùm!

Tuy nói bằng tu vi Luyện Khí Kỳ, nhảy vào Thanh Giang Hà sóng trào mãnh liệt cũng khó mà sống sót. nhưng cũng còn hơn là đi liều mạng với ma đầu Thạch Thiên Hàn kia. Thạch Thiên Hàn nhìn hành vi của những người này, trong mắt hiện một tia khinh miệt nhàn nhạt. không ra tay ngăn cản. Trên thực tế. nhiều người cùng nhau chạy trốn như vậy, hắn cũng không cách nào chặn giết toàn bộ.

- Cáccác người

Diệp Phong mặt đầy căm tức. khoe mắt muốn nứt ra trừng những thủ hạ không chút chùn bước nhảy xuống Thanh Giang Hà. tốc độ kia còn nhanh gấp đôi lúc chiến đấu bình thường. Sau đó, hắn cảm thấy máu huyết trong cơ thể xói mòn mạnh mẽ. sợi roi đen quỷ dị quấn trên người hắn kéo ra một sợi dây nhỏ màu đen. đang điên cuồng cắn nuốt máu huyết của hắn.

”Đây đây là pháp bảo gì?”

Lửa giận trong mắt Diệp Phong chuyển thành một loại sợ hãi bất đắc dĩ đối mặt với thứ không biết.

Thạch Thiên Hàn nắm chiếc roi đen thần bí, khoe môi nhếch lên một tia cười lạnh. nhìn hắn giống như xem con mồi.

- Thatha mạng!

Diệp Phong mặt đầy sợ hãi. cả người cứng ngắc. giọng run rẩy.

- Thạch mỗ đã cho người cơ hội một lần. nếu không nghe. vậy thì chỉ có con đường chết.

Trong mắt Thạch Thiên Hàn hiện một tia lãnh mang. ma kiếm trong tay ”vù” một tiếng. phá không bắn ra đâm xuyên yết hầu Diệp Phong.

Diệp Phong còn không kịp kêu thảm. trực tiếp tắt thở bỏ mình.

Tồn tại dưới Nguyên Anh kỳ, sau khi thân thể bị tổn hại. gần như không có cơ hội cứu sống. Bởi vì ngay khoảnh khắc khi thân thể tử vong, nguyên thần cũng sẽ chôn theo cùng. Nếu tu sĩ có tu vi Ngưng Thần Kỳ trở lên. đã sớm chuẩn bị. để cho nguyên thần chạy ra trước khi thân thể tử vong thì còn có một đường hy vọng. Chẳng qua. năng lực sinh tồn ở bên ngoài của nguyên thần cực thấp. gần như không tồn tại được bao lâu.

Diệt sát xong Diệp Phong. Thạch Thiên Hàn thu hồi hai món Linh Khí. sau đó chậm rãi đi tới thu túi trữ vật cùng một kiện Linh Khí của Diệp Phong rơi trên mặt đất.

Lúc này, trên Thiên Hành Chu chỉ còn một mảnh yên lặng. chúng tu sĩ trên Thiên Hành Chu. bao gồm cả Viên lão đại bên trong đều có vẻ kính sợ nhìn Thạch Thiên Hàn. không dám có dị động gì.

Rất cuộc. Thạch Thiên Hàn thanh lý xong chiến lợi phẩm. ánh mắt đảo qua những người này, cuối cùng rơi trên người Viên lão đại.

- Cảmcảm tạ ân công. để Thiên Hành Chu chúng ta tránh khỏi kiếp nạn.

Viên lão đại thân người run lên. vội vàng cung kính hành lễ. trong mắt lộ ra vài phần hy vọng.

Từ tình cảnh vừa rồi, hắn nhìn ra được tuy rằng Thạch Thiên Hàn thị sát vô tình. nhưng không giống những tu sĩ ma đạo kia. không có một chút nguyên tắc.

- Người cho là Thạch mỗ sẽ vô duyên vô cớ ra tay tương trợ?

Trên mặt Thạch Thiên Hàn hiện ra vài phần ý cười hiếm thấy.

Bọn người Viên lão đại nghe được lời này, không khỏi ngẩn ra.

Đúng vậy, loại người tính tình lãnh đạm vô tình như Thạch Thiên Hàn. làm sao lại vô duyên vô cớ giúp bọn họ?

Sau khoảng khắc. sắc mặt Viên lão đại trắng bệch. giống như lọt vào hầm băng, run giọng nói:

- Chỉ cần ngài không thương hại huynh đệ chúng ta. điều gì cũng dễ thương lượng.

Nhưng mà, bọn họ không nhận ra ý cười trên khóe miệng Thạch Thiên Hàn mang theo vài phần hàm ý đùa giỡn.

Thạch Thiên Hàn chính là Dương Phàm. nói cách khác. cho dù là đi ngang qua. hơn phân nữa cũng sẽ không quản sống chết những người không liên quan.

- Ha ha! Thạch mỗ không tin những tán tu các người có thể lấy ra cái gì làm ta động lòng!

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ bị trói chặt. nhàn nhạt nói:

- Người còn không đi giải cứu đồng bạn?

- Vâng. vâng. Tạ ơn đại nhân!

Viên lão đại như được đại xá, vội vàng đi qua cắt dây trói gân trâu cho huynh đệ mình. hao phí một lát liền cởi bỏ phong ấn pháp lực trong cơ thể họ.

- Tạ ơn đại nhân!

Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ khôi phục tự do. vội vàng khom người tạ ơn Dương Phàm. trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

- Thạch mỗ đã giết chết tu sĩ Âm La Tông. xem ra Thiên Hành Chu các người cũng nên giải tán rồi

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

Viên lão đại ánh mắt tối sầm lại. nói:

- Đây cũng không còn cách nào. Âm La Tông ở tu tiên giới Ngự Dương quốc. là thế lực gần với ba đại tông môn.

Lý Nguyệt Sương dùng đủ khóe mắt len lén liếc nhìn Thạch Thiên Hàn. trong lòng có một loại cảm giác hết sức đặc biệt. bản thân không thể nói rõ. Nàng có thể kết luận: tu sĩ ma đạo Thạch Thiên Hàn này nàng chưa bao giờ gặp qua. thậm chí cùng chưa từng nghe nói tới.

- Ân công! Bấy huynh đệ chúng ta sợ rằng không cách nào đặt chân ở Thanh Giang Hà này nữa. chiếc Thiên Hành Chu này tiêu hao tâm huyết mấy chục năm của tiểu lão nhi. giá trị còn quý hơn vài phần so với Linh Khí. Nếu như ngài nhìn trúng, xin ngài cứ lấy đi.

Viên lão đại thở dài một hơi. cắn răng một cái. rốt cuộc làm ra quyết định như vậy.

- Người nói là con thuyền này là Pháp Khí?

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái. ánh mắt cũng bắt đầu quan sát con thuyền to lớn mấy chục trượng này.

134. Chương 134: Diệt Dạng Của Tiên Hồng Giới.

- Một kiện Pháp Khí lớn như vậy. làm sao Thạch mỗ mang theo được?

Dương Phàm nhìn Thiên Hành Chu dưới chân. nhàn nhạt nói. giống như cũng không vì vậy mà động tâm. Nếu luận giá trị. vài món Linh Khí bình thường cũng không nhất định có thể đổi lấy món Pháp Khí hình thuyền này. bởi vì thể tích nó quá lớn.

Thể tích lớn như vậy, tài liệu luyện khí tiêu hao trong đó. kinh khủng biết bao nhiêu. Đối với độ cứng Thiên Hành Chu. Dương Phàm vừa nhìn là biết, cũng không phải lần đầu tiên tới đây. Sàn tàu là chỗ tương đối yếu, độ cứng tiếp cận Pháp Khí bình thường, vỏ ngoài con thuyền khổng lồ này là chỗ cứng rắn nhất. xem màu sắc. dường như bổ thêm không ít tài liệu luyện khí không tệ, hẳn có thể thừa nhận Pháp Khí bình thường công kích.

- Điều này

Viên lão đại cười khỏ nói:

- Nói thật rạ, Pháp Khí này thể tích thật quá lớn. lão phu cũng không cách nào luyện hóa nó. càng đừng nói đưa cho người khác. Theo ta đoán, nếu muốn luyện hóa nó trong thời gian ngắn. ít nhất phải là cường giả Kim Đan kỳ.

Dương Phàm gật đầu. cũng có thể hiểu đối phương khó xử. Pháp Khí này thể tích quá lớn. nếu phải luyện hóa hoàn toàn thật không biết phải mất bao nhiêu thời gian tinh lực. Chuyện này đối với tu tiên xem thời gian là mạng sống. thật là không có lời. Vì vậy, dù là Viên lão đại cũng không luyện hóa Thiên Hành Chu này, chỉ có thể lợi dụng thao túng nó chạy trên mặt nước.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm. thầm nghĩ:

”Tuy rằng Thiên Hành Chu này vô cùng to lớn. nhưng chỉ cần có đủ tài liệu. không gian thăng cấp rất lớn. Chờ ta tu luyện đến cảnh giới nhất định. thậm chí có thể làm cho nó có thần thông phi hành, phòng ngự, công kích. Đến lúc đó. nó chính là một kiện Pháp Bảo cường đại có thể phi thiên độn địa. lại còn có thể cho bằng hữu. thân nhân mình ở trong đó tránh nạn.”

Chẳng qua. một kiện Pháp Khí lớn như vậy, Dương Phàm muốn mang theo người là một chuyện không có khả năng.

Túi trữ vật không gian khẳng định là không đủ dùng. về phần Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm cũng không thể xác định. Nghĩ đến đó. Dương Phàm đưa một đoàn tâm thần chìm vào Tiên Hồng Không Gian. Sau khi Tiên Hồng Quyết tiến vào Ngưng Thần Kỳ. quyền hạn của Dương Phàm đã tăng lên.

Lúc này, hắn có quyền hạn khai hoang Tiên Hồng cấp hai. diện tích lục thổ địa đã mở rộng phạm vi ba trượng, tăng tốc độ thời gian là tám lần. Ngoài ra hắn còn có thể sử dụng Tiên Hồng Giới. triệu hoán hai người từ không gian hiện thật vào trong. Lúc này. Dương Phàm đi tới chỗ ra vào kho hàng. Thể tích bên trong kho hàng. từ khi Dương Phàm tiến vào đây vẫn chưa xảy ra biến hóa.

- Không gian bên trong kho hàng này chỉ lớn như vậy thôi sao?

Dương Phàm có vẻ nghi hoặc hỏi.

Con chó nhỏ đáp:

- Kho hàng này vốn không phải vật trong Tiên Hồng Không Gian. nó là một bộ phận của Tiên Hồng Giới. chủ nhân chỉ là nhìn thấy hình thái bên ngoài của nó mà thôi.

- Vậy sao? Chỉ là không gian nơi này cũng quá nhỏ đi chứ.

Dương Phàm nhíu mày.

- Chủ nhân. ngài còn chưa hiểu rõ. Kho hàng chỉ là một hình thái. chỉ cần chủ nhân ngài muốn là có thể thay đổi ngoại hình của nó. thậm chí làm cho không gian bên trong lớn ra.

Con chó nhỏ nói.

- Lại còn có công năng này, sao trước đó người không nói cho ta biết?

Dương Phàm có chút tức giận.

- Những điều này chỉ là công năng phụ gia. ta còn tưởng là ngài biết chứ?

Con chó nhỏ rụt rè nói.

- Ta phải làm sao để thay đổi ngoại hình cùng kích cỡ không gian?

Dương Phàm lại hỏi.

- Chủ nhân có thể thông qua tâm thần dung hợp với Tiên Hồng Giới. là có thể rõ ràng những công năng phụ gia này.

- Được.

Dương Phàm làm theo. dùng tâm thần dung nhập vào Tiên Hồng Giới. ý thức nhanh chóng chạm tới một linh thể giống như đã từng quen biết. Trong khoảng khắc. hắn cùng Tiên Hồng Giới trong tay liền sinh ra một cảm giác huyết nhục tương liên. Rất nhanh, một ít tin tức tự nhiên hiện ra trong đầu Dương Phàm.

Nguyên lai hắn không chỉ có thể thay đổi ngoại hình kho hàng, lại còn có thể để Tiên Hồng Giới ẩn hình. vỡ vụn. biến hìnhHơn nữa. bất luận Tiên Hồng Giới cách hắn xa bao nhiêu, chỉ cần một ý niệm trong đầu là có thể trở về trong tay hắn.

Công năng triệu hoán trong quyền hạn Tiên Hồng. cũng là thực hiện thông qua phương thức này.

Nghĩ tới đây. trong ý thức Dương Phàm sinh ra một ý niệm: "Lớn. lớn. lớn!"

Rất nhanh, không gian bên trong kho hàng liền bội tăng. chớp mắt liền lớn ra gấp mấy chục lần. Sau một lúc. kho hàng mở rộng đến cực hạn. không cách nào lớn thêm nữa.

- ừ. không tệ mà!

Dương Phàm đứng trong một không gian vô cùng trống trải. cao tới trăm trượng, diện tích càng to tới mấy dặm.

Không gian lớn như vậy, dù là chứa hai ba chiếc Thiên Hành Chu cũng không có vấn đề gì

Sau đó. hắn suy nghĩ một chút. lại để ngoại hình kho hàng thay đổi một chút.

Vốn kho hàng là một căn nhà tranh cực kỳ bình thường, thế nhưng hiện giờ biến thành một lầu các cổ kính. nhìn xem thoải mái hơn.

- Ha ha. không tệ!

Dương Phàm cảm thấy vui vẻ, nhưng chợt nhớ gì đó. hỏi:

- Không gian trong kho hàng chỉ có thể mở rộng tới mức này thôi hay sao?

- Điều này có quan hệ tới mức độ linh hồn của chủ nhân. bằng cảnh giới chủ nhân hiện gi. có lẽ đã là cực hạn rồi

Còn chó nhỏ suy nghĩ rồi nói.

- Thu!

Dương Phàm cùng Tiên Hồng Giới huyết nhục tương liên. chỉ một ý niệm. một món vật nhỏ trong kho hàng liền xuất hiện trong tay hắn.

- Vật này còn có hiệu dụng như vậy!

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ. càng thêm yêu thích không buông tay chiếc nhẫn bạc xám này.

Trên Thiên Hành Chu. sau một hồi Dương Phàm mở mắt. lại phát hiện chúng tu sĩ đều đang nhìn mình chăm chăm.

- ừ. lớn nhỏ không thành vấn đề. ta đã nghĩ ra biện pháp.

Dương Phàm nói với Viên lão đại.

- Đại nhân. ngài thật có thể mang nó đi?

Viên lão đại có chút khó có thể tin nói.

- Lẽ nào Thạch mẫu còn có thể lừa các người.

Dương Phàm lạnh nhạt nói. bất chợt. ánh mắt đảo qua những người khách trên Thiên Hành Chu. lạnh băng nói:

- Mấy người các người, đều xuống thuyền đi.

- A!

Chúng tu sĩ kinh hô, nhanh chóng rơi vào một mảnh hỗn loạn. trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Đại nhân. điều này có vẻ không tốt lắm.

Viên lão đại có chút khó khăn.

Hành khách trên Thiên Hành Chu có khoảng mấy chục người, đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Nếu như hiện giờ ném bọn họ xuống Thanh Giang Hà. thật là có chút không hợp lý.

- Cho các người thời gian nửa nén hương, trên Thiên Hành Chu không được lưu một người, bằng không đừng trách Thạch mộ hạ thủ vô tình.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Tạ ơn đại nhân!

Bọn người Viên lão đại vô cùng cảm kích, vội khổng chế Thiên Hành Chu đi tới gần bờ. Dương Phàm lại ngự kiếm phá không, bay lên cao xem xét động tĩnh bên dưới.

- Mọi người nhanh lên. động tác nhanh một chút!

Viên lão đại có vẻ gấp gáp. Hoàng Vũ cùng Lý Nguyệt Sương cũng bắt đầu giúp lão điều khiển Thiên Hành Chu. Dương Phàm đạp kiếm đứng giữa trời, bộ dạng thật là thanh thoi. Tuy nhiên vào lúc này, phía trước bay tới một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. kiếm quang màu xanh lóng lánh dưới chân. trong bầu trời đêm hiện lên rất rõ ràng.

"Ngưng Thần trung kỳ?" Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi.

Tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia là một nam trung niên tên Bạch Hồ. ánh mắt khó hiểu nhìn bên này. Lúc này, Thiên Hành Chu đã cập bờ. người trên thuyền đang lục tục lui xuống.

- Cút.

Ô quang trong mắt Dương Phàm ngưng tụ thành một điểm. ma khí trên người tăng vọt, một cỗ uy áp cường đại theo Cửu u Ma Khí áp bách về phía tu sĩ trung niên kia.

"A! Tu sĩ ma đạo."

Nam trung niên kia sắc mặt đại biến. càng đáng sợ hơn là hắn cảm nhận được một cỗ uy áp thần thức Ngưng Thần đại viên mãn.

"Chạy!"

Nam trung niên vẻ mặt hoảng sợ. quay đầu bỏ chạy.

- Hừ.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, khóe miệng mang một tia cười lạnh. lại dùng thần niệm truyền âm nói:

"Nếu ngươi dám trở lại, ta sẽ dẫn đệ tử Ma Dương Tông diệt sát môn phái của ngươi." '

Tu sĩ trung niên kia vừa nghe lời này, kinh hồn chưa định. tốc độ chạy trốn nhanh hơn ba phần.

Ma Dương Tông

Đây chính là một trong ba đại tông Ngự Dương quốc.

Càng đáng sợ hơn. phía sau Ma Dương Tông còn có Tam u Lão Ma, ma đạo đệ nhất nhân tọa trấn. Trên mặt đất. Viên lão đại vẻ mặt kinh ngạc. ở trong mắt bọn họ. Dương Phàm chỉ quát khê một chữ "Cút", liền dọa tu sĩ đồng cấp bỏ chạy.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm buồn cười:

"Xem ra danh hào Ma Dương Tông. Tam u Lão Ma thật là dùng tốt mà." Cái gọi là người có tên cây có bóng.

Đối mặt siêu cấp đại phái truyền thừa vô số năm cùng tu sĩ Nguyên Anh kỳ trong truyền thuyết, thế lực cùng tu sĩ bình thường đều không có nổi ý niệm phản kháng. Chỉ một lát sau. chúng tu sĩ đều đã lên bờ. Dương Phàm cùng hạ xuống mặt đất.

- Mấy người các người đứng ở đây làm gì. đều giải tán đi. đi bao xa thì cút bao xa!

Dương Phàm bá đạo nói, hiện giờ thân phận hắn là tu sĩ ma đạo Thạch Thiên Hàn. tự nhiên không cần phải khách sáo nhân từ gì.

- Vâng. vâng. vâng!

Những tu sĩ Luvện Khí này nào dám phản đối. toàn bộ chạy ra nơi hoang dã.

- Đại nhân

Ba người Viên lão đại cũng không rời đi.

- Vì sao các người không đi?

- Đây Thiên Hành Chu theo chúng ta nhiều năm như vậy, hiện giờ lão phu chia lìa nó. trong lòng cũng ít nhiều không bỏ được.

Trong mắt Viên lão đại lộ ra tình cảm phức tạp.

- Người muốn tận mắt thấy ta làm sao thu nó đi?

Dương Phàm rõ ràng ý tứ của lão.

- Vâng!

Viên lão đại gật đầu nói:

- Ta biết rõ đại nhân không phải loại tu sĩ ma đạo lạm sát kẻ vô tội. không phân rõ phải trái. khẩn cầu ngài thỏa mãn yêu cầu này.

Dứt lời. lão lại cầm trong tay một lệnh bài bạc hình kiếm. giao vào trong tay Dương Phàm. vật này chính là Ngự Linh Lệnh Bài của Thiên Hành Chu. Dương Phàm gật đầu. đáp ứng bọn họ. sau đó cầm lấy lệnh bài trong tay, đưa thần thức vào trong đó. Được Viên lão đại chỉ điểm. Dương Phàm nhanh chóng rõ ràng thuật điều khiển Thiên Hành Chu.

- Đại nhân. bởi thể tích Thiên Hành Chu quá lớn. chỉ điều khiển bằng pháp lực. thời gian dài sẽ rất mất sức. Vì vậy trên thuyền còn có rất nhiều trận pháp. có một ít vị trí cần khảm linh thạch, hy vọng ngài sẽ đối xử tốt với nó.

Viên lão đại thấp giọng nói.

- Điều này đương nhiên, ngày sau Thạch mã còn có thể sẽ dùng nhiều tài liệu quý hiếm. cải tạo Thiên Hành Chu trở thành một Pháp Bảo phi thiên độn địa.

Dương Phàm hơi hột nói. giống như đang an ủi Viên lão đại.

- Vậy thật là tốt. lão phu không cách nào hoàn thành mộng tưởng này, xin nhờ đại nhân làm thay.

Viên lão đại lộ vẻ mừng rỡ. đồng thời cũng thở ra nhẹ nhõm. Giao Thiên Hành Chu cho Thạch Thiên Hàn. cũng coi như cởi bỏ một tâm nguyện.

- Được. hiện giờ ta muốn thử thu vật này, có thành công hay không. Thạch mã cũng không nắm chắc mười phần.

Thân hình Dương Phàm bay trên mặt nước. sau đó rơi xuống cạnh Thiên Hành Chu. mình lại đạp trên mặt nước.

Ba người Viên lão đại đều nhìn hắn không chuyển mắt.

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhắm mắt lại. tâm thần dung hợp với Tiên Hồng Giới.

- Thu!

Ngay lập tức. Dương Phàm khẽ quát một tiếng.

135. Chương 135: Ma Khí Linh Tuyền

Lời vừa dứt, chỉ thấy Thiên Hành Chu to lớn khổng lồ khẽ run run.

Không thành công?

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc, trong lòng có chút buồn bực.

Bọn người Viên lão đại vẻ mặt đều quái dị, nhìn bên này khó hiểu.

Vừa nãy trong chớp mắt Thiên Hành Chu dường như run lên, nhưng dòng nước chảy qua nó vẫn bình thường, không chút ảnh hưởng, điều này tạo thành một lối thị giác.

- Thất bại, sao lại thế được?

Dương Phàm thì thảo luận thầm, nhưng vẫn không mất đi lòng tin.

Lập tức, hắn tiến tâm thần vào trong Tiên Hồng Không Gian, hỏi:

- Đây là thế nào?

- Thể tích vật phẩm cần thu quá lớn, thần thông chủ nhân còn xa mới đủ.

Con chó nhỏ đáp.

- Thiếu thần thông, điều này nghĩa là gì?

Dương Phàm nhàn nhạt hỏi.

- Muốn thu đồ vật từ bên ngoài vào trong nhẫn Tiên Hồng, cần pháp lực của chủ nhân làm hậu thuẫn. Nếu như chỉ là một con thuyền nhỏ, vậy không thành vấn đề. Nhưng Pháp Khí trước mắt thể tích chất lượng đều lớn như vậy, độ khó gia tăng gấp trăm lần.

Con chó nhỏ không ngại phiền hà nói.

- Còn có hạn chế này?

Dương Phàm lộ vẻ suy tư, nhanh chóng nghĩ thông suốt, nếu như không có hạn chế mặt này, vậy chẳng phải chỉ cần không gian kho hàng đủ lớn, như vậy chỉ cần một ý niệm là có thể thu bất cứ thứ gì vào hay sao? Thấy núi là thu núi, thấy sông rộng thì thu luôn cả con sông.

Ngẫm lại thật không có khả năng, thu thứ càng lớn, thì lại yêu cầu pháp lực tu sĩ càng lớn.

Đương nhiên, nếu như thật sự đạt tới cảnh giới pháp lực thông thiên, dù là thu cả sao trời cũng không phải không có khả năng. Nhưng vấn đề, Dương Phàm chỉ là một tu sĩ cấp thấp.

- Vậy ta còn có biện pháp khác không?

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Có, ta cũng thấy được kiện Pháp Khí bên ngoài kia, chủ nhân chỉ cần luyện hóa nó, sinh ra một ít liên hệ, vậy là có thể dễ dàng thu nó vào rồi.

Con chó nhỏ cười hì hì nói, hai mắt trong suốt lóe sáng, ẩn hiện một chiếc thuyền, chính là Thiên Hành Chu khổng lồ.

- Biện pháp này không tệ, chỉ cần luyện hóa nó, độ khó vận chuyển liền nhỏ hơn.

Dương Phàm gật đầu, tâm thần rời khỏi Tiên Hồng Không Gian.

- Thiên Hành Chu này, Thạch mã tạm thời nhận lấy, cần luyện hóa một chút mới có thể thu được. Các vị, ngày sau có duyên gặp lại.

Dương Phàm vọt người nhảy lên thuyền, cáo từ bọn người Viên lão đại.

- Đại nhân đi thông thả, ngày sau gặp lại.

Viên lão đại cười miễn cưỡng, chấp tay từ biệt Dương Phàm. trong lòng thoáng có chút thất vọng. Tuy nhiên lão cũng không cảm thấy bất ngờ. Pháp Khí khổng lồ như Thiên Hành Chu. coi như là tu sĩ cấp cao đích thân tới. dưới tình huống không luyện hóa cùng rất khó thu hồi.

Dương Phàm cười cười. thân ảnh lẻ loi đứng lặng trên Thiên Hành Chu. cầm lệnh bài trong tay, cười trên ngọn sóng Thành Giang Hà. Không bao lâu sau. bóng người hần biến mất khỏi tầm mắt mọi người, chỉ còn lại Thiên Hành Chu hóa thành một điểm đen.

Lý Nguyệt Thương vẻ mặt mê man nhìn bóng người biến mất. trong lòng có một cảm giác khó nói nên lời. Giờ phút này, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một nam tử nho nhã ôn hòa. Chỉ là nàng vụn vụn lẫn cũng không cách nào liên hệ hai người tuyệt đối bất đồng cùng một chỗ.

- Nguyệt Thương, muội còn sững sờ gì. nhanh trở lại bờ thông báo cho các huynh đệ đi.

Viên lão đại sắc mặt gấp gáp nói.

- Rõ. lão đại.

Lý Nguyệt Thương lập tức giật mình tỉnh lại.

- Ôi! Bắt đầu từ hôm nay, bảy huynh đệ Thiên Hành Chu chúng ta sẽ giải tán. mỗi người một phương, hy vọng người đó có thể đối xử tốt với Thiên Hành Chu.

Cuối cùng. Viên lão đại ngửa mặt thở dài một hơi.

Lúc này. lão giống như lại già đi mười tuổi.

ở ngoài vài dặm. Dương Phàm lẳng lặng đứng trên sàn tàu Thiên Hành Chu. mặc dù đi đã xa. hần cùng mơ hồ cảm nhận được ánh mắt Lý Nguyệt Thương. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. lắc đầu. Đời này mười chín năm qua. ngoại trừ Văn Vũ Tịch ra. hần sẽ không chân chính động tâm với bất kỳ cô gái nào nữa.

Chỉ là ước hẹn kinh đô còn cách nửa năm. trước đó Dương Phàm còn có nhiều chuyện muốn làm.

"Trước tiên thu hồi pháp khí này rồi tính tiếp."

Dương Phàm thu thập các suy nghĩ trong đầu. thao túng Thiên Hành Chu vượt Thanh Hà Giang tới một dải đất hẻo lánh. Hôm qua lúc đi ngang đây, hần từng ngự kiếm vòng quanh mấy trăm dặm. có chút hiểu biết địa thế khu vực này.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ sau. Thiên Hành Chu đi tới một nhánh sông Thanh Giang Hà. quẹo trái quẹo phải. ngày càng bí mật. Sau một hồi. phía trước một mảnh xanh biếc mông lung. hai bờ sông cây cỏ tươi tốt, thật là thế ngoại tuyệt cảnh.

"ừ, ở đây đi. rất là bí mật."

Dương Phàm dừng Thiên Hành Chu lại. thực tế dòng sông nơi này đã dần chật hẹp. không đủ chịu tải Pháp Khí lớn như vậy.

- Trầm!

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng, liên tục bấm pháp quyết, lệnh bài lấp lánh ánh sáng thanh thúy.

Bất chợt. cả Thiên Hành Chu bao phủ trong một tầng màn sáng màu lam nhàn nhạt. dần dần chìm xuống sâu trong nước sông. Không bao lâu. một chiếc thiết giáp thuyền lớn như vậy, kể cả bóng người Dương Phàm đều bao phủ dưới nước sông.

Đáy Thanh Giang Hà.

Dương Phàm hai mắt đóng chặt. khoanh chân ngồi trên sàn tàu. phóng thần thức ra bao phủ con thuyền bên trong, bắn ra từng đạo pháp quyết hóa thành những tia mỏng như tơ phát ra ánh sáng thanh thúy, quần quanh Thiên Hành Chu.

Hần dùng phương pháp này luyện hóa pháp khí khổng lồ như vậy, cần tiêu hao pháp lực cùng tâm thần hết sức kinh khủng. Mặc dù bằng tốc độ khôi phục kinh khủng của Dương Phàm. nửa ngày sau hần cũng không dám tiếp tục tiêu hao như vậy nữa. Dù sao nơi này không phải nhà mình. phải có ý thức phòng bị.

Sau đó. Dương Phàm bắt đầu toàn lực khôi phục. tâm thần đã tiến vào Tiên Hồng Không Gian. ngồi xếp bằng trên lục thổ địa. tùy thời tùy chỗ đều đang khôi phục nguyên khí. Sau nửa canh giờ. tinh khí thần khôi phục đến đỉnh. sau đó tiếp tục luyện hóa. Cứ như thế. thời gian nửa tháng thoáng cái trôi qua.

Một ngày. Thanh Giang Hà chợt sôi trào. nước sông tách ra, Thiên Hành Chu bao phủ trong một màn sáng màu lam nhàn nhạt phá nước đi ra.

Lập tức, vốn dòng nước chật hẹp liền hỗn loạn không chịu nổi, mạch suối phun trào.

- Thu!

Một bóng đen lẳng không bay lên. đứng giữa hư không, sau đó một cánh tay vỗ lên Thiên Hành Chu.

Đông!

Trong khoảng khắc. thiết giáp thuyền khổng lồ run lên. biến mất trong hư không.

"Ha ha. thành công rồi!"

Dương Phàm đập trên mặt sóng pháp phòng, trong lòng vui mừng.

Nửa tháng qua. hắn dùng thần thức pháp lực liên tục luyện hóa Thiên Hành Chu. nắm giữ lực lượng đã đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới. Đặc biệt là thần thức. càng thêm linh mãnh hơn trước đây.

Lúc này. Dương Phàm khê động ý niệm. thần thức truyền khắp phương viên một dặm. ngay cả sự vật sâu dưới nước sông cũng không thoát khỏi mắt hắn.

- Hả?

Dương Phàm đột nhiên khê kêu một tiếng, giống như phát hiện gì đó.

"Không nghĩ tới sâu dưới nước sông này lại cũng có tồn tại thứ cổ quái." Ánh mắt Dương Phàm lóe lên. suy nghĩ chốc lát. chìm xuống dòng sông.

Sau khi tiến vào nước. hắn càng như cá nhập nước. Dưới Hình thức toàn tri, đám sương sinh mệnh trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng dung nhập vào không gian xung quanh, trao đổi qua lại lẫn nhau với sinh cơ ẩn chứa trong nước.

Sau một lát. Dương Phàm càng thêm thích ứng hoàn cảnh trong nước.

Thậm chí ở nơi này, hắn còn có thể dễ dàng hô hấp. đặc biệt không cần pháp thuật phụ trợ. Du hành một lát. Dương Phàm tiến vào trong một dải đất đầy rong, vươn tay phải bỏ lớp thực vật này đi. Lát sau. mặt đất trước mắt bày ra một thông đạo tối đen như mực. giống như một giếng nước.

Đương nhiên, giếng nước này bị bố một tầng cấm chế. dường như còn không yếu. Dương Phàm vận khởi Cửu u Ma Công. một chưởng hung hăng đánh tới.

Ầm!

Cấm chế hơi nhoáng lên. không ngờ vẫn không chút tổn hao.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm không khỏi lộ vẻ trầm ngâm. thầm nghĩ:

"Nếu như phía dưới có người, một chưởng này đánh xuống sẽ kinh động đối phương."

"Chẳng qua cấm chế này giống như phong ấn linh khí. lẽ nào bên dưới là một linh tuyền?"

Trong lòng Dương Phàm khê động.

Theo lý thuyết, thông đạo chật hẹp như vậy, phía dưới hắn không phải động phủ tu sĩ ở. Huống hồ. có tu sĩ nhân loại nào lại chọn mở động phủ dưới đáy sông.

Ầm! Ầm!

Nghĩ tới đây. Dương Phàm tiếp tục vận khởi pháp lực đả kích cấm chế. Liên tục công kích bảy tám lần. cấm chế này chỉ suy yếu hơn phân nửa.

”Xem ra bố trí cấm chế này là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hiện giờ hẳn không ở gần đây. nếu không đã sớm chạy tới rồi.”

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ.

Cuối cùng, hắn cắn răng tể ra trung phẩm Linh Khi Thanh sắc Bản Chuyên. Vật này là Pháp Bảo thần thông hạng nặng, uy năng vô cùng mạnh mẽ. Dương Phàm toàn lực quán chú Cửu u Ma Khí vào, thoáng cái vật này hóa thành một tấm bản chuyên lớn tới hai trượng, lóe ra quang mang sáng lạn cùng hắc mang vờn quanh, một cỗ linh áp cường đại bao trùm phương viên mấy chục trượng.

Tâm thần Dương Phàm nâng lên, cảm giác uy năng của Thanh sắc Bản Chuyên này đã vượt quá cực hạn của mình.

Oanh!

Bản chuyên lớn như vậy, giống như một ngọn núi nhỏ nện xuống, tầng cấm chế liền bị phá vỡ như một tấm giấy. Đồng thời, nước sông xung quanh cũng bị kích động mãnh liệt, hình thành một vòng xoáy nhỏ, cuốn lên một tầng bùn đất lan tràn. Nhất thời, vùng nước xung quanh Dương Phàm trở nên đục ngầu.

”Uy lực Thanh sắc Bản Chuyên này lớn như vậy, một kích sức lực, coi như cường giả Trúc Cơ kỳ đích thân tới cũng phải thoái nhượng lui binh.” Dương Phàm có chút mừng rỡ.

Thử nghĩ, Pháp Bảo hạng nặng ẩn nấp trong hư không, bố trí mai phục, đột nhiên tập kích. Lúc ở Thiên Niên Mộ Huyệt trên Quỷ Thi Sơn, Dương Phàm cũng thông qua biện pháp này áp chế Bàn Quỷ Đạo Trúc Cơ kỳ.

Đương nhiên, khi đó có thể thành công là do Bàn Quỷ Đạo bị trọng thương, lại còn trúng kịch độc mạnh mẽ, có chút thành phần may mắn. Nhưng lúc này, Dương Phàm cũng không phải Dương Phàm ngày đó, bất luận là Cửu u Ma Công hay Tiên Hồng Quết đều bước vào Ngưng Thần Kỳ, thực lực tăng lên không chỉ gấp đôi.

Chờ một lát, nước sông khôi phục trong sạch. Dương Phàm nhìn lại, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức đen kịt tuôn ra từ miệng giếng kia.

”Đây không ngờ đây là linh khí ma tính tinh khiết.” Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ.

Sau khi phá vỡ cấm chế, ma khí kia liền hùng dũng tràn ra, tản ra một cỗ mê hoặc chí mạng.

Ừng ục ừng ục

Miệng giếng đen kịt, liên tiếp toát ra bọt khí nho nhỏ, ma khí lan tràn, nhưng so sánh với cả Thanh Giang Hà, thật nhỏ bé không đáng nói.

”Hóa ra đây là Ma Khí Linh Tuyền trong truyền thuyết” Dương Phàm than thở.

Ma Khí Linh Tuyền cái này đối với tu sĩ ma đạo tuyệt đối là một thứ mơ mộng cầu mong.

”Ta đúng là cần vật này, phụ trợ ta tu luyện u Minh Hỏa Diễm.” Dương Phàm cố áp chế hưng phấn mừng như điên trong lòng.

136. Chương 136: Tam U Ma Diễm

Trong lòng Dương Phàm khê động.

Cho tới nay hắn đều tu luyện Cửu u Ma Công thông thoáng không chút trở ngại. Chỉ cần Tiên Hồng Quyết đạt đến một cảnh giới là ma công cũng có thể tăng lên tới cảnh giới đó trong một thời gian ngắn. loại tình huống này làm cho hắn vô cùng mừng rỡ. Nhưng mà mừng thì có mừng, tu luyện ma công này tuy hết sức dễ dàng, thế nhưng Dương Phàm tu luyện thần thông trong ma công lại hết sức trắc trở.

Hiển nhiên, đó là do tư chất cùng hoàn cảnh hạn chế. Trong đó, u Minh Ma Diễm là một trong những đại thần thông được tôn sùng nhất trong Cửu u Ma Công, cũng là tuyệt kỹ chiêu bài của bộ ma công này.

”Nếu như có thể luyện thành hỏa diễm sơ bộ. cũng lập tức tiến vào trình tự Nhất u, ta liền có thể ngạo thị đồng cấp rồi.”

Dương Phàm hít sâu một hơi. ngừng mắt trầm tĩnh nhìn Ma Khí Linh Tuyền sủi bọt khí màu đen nho nhỏ.

Hắn đang cân nhắc có nên lựa chọn tu luyện u Minh Ma Diễm trong hoàn cảnh này hay không.

Từ trong cấm chế thiết đặt trước đó. có thể thấy chỗ Ma Khí Linh Tuyền này hẳn bị người ta phát hiện. về phần người kia có trở về trong thời gian ngắn hay không. Dương Phàm cũng khó đoán chắc.

Tự hỏi chốc lát, Dương Phàm lại liên tưởng tới Cửu u Bí Cảnh. thầm nghĩ:

”Từ trong cấm chế có thể thấy được. người này hẳn là tu sĩ ma đạo. Đã như vậy, rất có thể hắn sẽ trú ngụ ở gần Cửu u Bí Cảnh. bằng không cũng sẽ không buông bỏ mặc kệ nơi này.”

Nghĩ đến đây. Dương Phàm cắn răng một cái. quyết tâm lặn vào sâu trong Ma Khí Linh Tuyền thử một lần. Phiêu lưu thường thương luôn móc nối với dự hoặc thật lớn. Dương Phàm quyết định đặt cược một trận.

Cẩn thận tới gần Ma Khí Linh Tuyền. Dương Phàm đặt một chân vào trong miệng giếng, tâm thần chấn động.

Hắn chỉ cảm thấy một cỗ ma khí ôn hòa tinh khiết truyền vào chân. truyền khắp tứ chi bách hải. sau đó chậm rãi đi vào sâu trong đan điền. tự nhiên hoàn thành.

Cửu u Ma Khi trong đan điền như một vòng xoáy, hấp thu ma khí này vào trong trận doanh mình.

Dương Phàm dứt khoát nhắm mắt lại. thở ra ngưng thần. toàn lực triển khai Cửu u Ma Khí trên người, cảm nhận tinh tú ma đạo sâu như biển.

Lúc này, tâm thần như tiến vào trong một không gian tối đen thâm thúy, vô số ma diễm thiêu đốt cùng ký hiệu tối nghĩa khó hiểu xoay quanh trong đầu hắn. Khí tức hắc ám nguyên thủy như tới từ viễn cổ từng chút ăn mòn linh hồn cùng tâm thần hắn.

Cuồng bạo, phóng túng, vô tình, giết chóc, thị huyết, điên cuồng, bá đạo

Vô số nội tâm hắc ám lan tràn tung hoành trong nội tâm hắn. hợp thành một cỗ lực lượng đáng sợ quỷ khóc ma tru, chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể hắn.

Nếu có thể chế ngự được cỗ lực lượng này, đạp nó dưới chân. vậy liền trở thành ma đạo chí cao, ngạo nghễ bát hoang lục hợp. trên trời dưới đất duy ta độc tôn.

Đây là đạo thứ nhất.

Nếu như chỉ có thể mượn dùng cỗ lực lượng này, thả ra lực lượng hắc ám nguyên thủy. dọa nhập ma đạo. trở thành một đại tông sư ma đạo. ngạo thị thiên hạ.

Đây là đạo thứ hai.

Nhưng mà, nếu bị cỗ lực lượng này khống chế vậy thì triệt để ma hóa. Ta tức là ma, ma tức là ta. Người đại thành có thể dung nhập chư thiên ma đạo, diệt tuyệt chúng sinh.

Đây là đạo thứ ba.

Thuận ta thì sống. nghịch ta thì chết.

Đây là ma đạo!

Khuôn mặt Dương Phàm vặn vẹo giãy dụa. hết sức thống khổ. đang chống lại lực lượng hắc ám bạo ngược ngập trời này.

Nếu như không cách nào chiến thắng cỗ lực lượng đó. hắn sẽ mất đi cơ hội thăng cấp ma đạo chí cao. từ đó rơi xuống hai đạo sau.

Nhìn lịch sử Đông Thắng Đại Lục sáu ngàn vạn năm. có thể qua được cửa này, đạp bằng cỗ lực lượng hắc ám nguyên thủy dưới chân. gần như không có!

Đa số đều nhập đạo thứ hai, nhập đạo thứ ba cũng có, nhưng không ai không phải bị lực lượng ma đạo ảnh hưởng, mất đi bản tính.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Dương Phàm càng thêm trắng bệch. trong mắt hiện ra vô số trình tự. mắt thấy sẽ bại lui khỏi đạo thứ nhất.

Hắn cuối cùng là một nhân loại nhỏ bé. làm sao có thể tranh đấu với lực lượng hắc ám nguyên thủy tụ tập vô số bạo ngược thiên địa. Nhưng bất luận thế nào, một cửa này vô số kỳ tài có một không hai ma đạo đều không làm được.

Dựa theo tình huống bình thường, Dương Phàm sẽ rời khỏi đạo thứ nhất. cũng là con đường đa số tu sĩ ma đạo lựa chọn. Người đại thành, có thể thành tựu một đời tông sư ma đạo. ngạo nghễ thiên hạ.

Nhưng mà. ngay thời khắc mấu chốt cuối cùng. trong cơ thể Dương Phàm đột nhiên dâng lên một cỗ khí tức ôn hòa thân thiết, giống như có thể bao dung hết thảy thế gian.

Cỗ khí tức này nghiêm nhiên siêu việt trình tự sinh mệnh. bao phủ vạn vật thế gian. lại dung nhập vào trong vạn vật.

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên hòa hoãn lại, tâm thần hết sức thả lỏng. hai tay mở ra. trên người mơ hồ có một quang sáng thanh thúy bán trong suốt

Quang sáng này cực nhạt. nhạt như không thể nhìn thấy màu của nó.

Vù!

Trong lúc này, ngàn vạn đạo lực lượng hắc ám nguyên thủy bạo ngược, dung nhập vào trong cỗ khí tức này.

ô quang trong mắt Dương Phàm dần dần bị màu xanh thanh thúy cực nhạt từng bước chiếm lấy, từng chút biến mất.

Vào lúc này, trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười. nhẹ nhàng xoa dịu lực lượng này, để chúng nó ngoan ngoãn chung sống. sau đó tiến vào trong cơ thể mình.

Một lúc lâu sau. Dương Phàm thở ra một hơi dài. trên mặt hiện thần sắc kỳ dị.

”Hóa ra đây là ma đạo”

Dương Phàm thì thảo luận, có một cảm giác không thể nói nên lời. cảm giác như lại có cảm ngộ tinh túy Cửu u Ma Công càng sâu hơn.

Trải qua thể nghiệm ma đạo thần bí này, hắn đã vượt qua một bậc thang trước nay chưa ai bước tới. về phần hắn có thể đi bao xa, con đường gian khổ cỡ nào, sợ rằng khó ai có thể dự liệu.

Phù!

Dương Phàm làm cho mình khôi phục bình tĩnh, ánh mắt lại rơi xuống Ma Khí Linh Tuyền

Không biết vì sao, khi hắn nhìn lại Ma Khí Linh Tuyền lần này, cảm giác như lực lượng ẩn chứa bên trong giảm đi rất nhiều, có vẻ như hao hết phân nửa linh lực.

”Chẳng lẽ là”

Dương Phàm bắt đầu kiểm tra thân thể của mình. thân thể cường tráng hơn một chút. ma khí tinh khiết hơn vài phần, nhìn bề ngoài không có thay đổi gì

”Tận dụng thời cơ. hy vọng lực lượng Ma Khí Linh Tuyền còn sót lại có thể trợ giúp ta tu thành u Minh Ma Diễm.”

Dương Phàm không chút do dự. cả người nhảy xuống miệng giếng Ma Khí Linh Tuyền này.

Hành vi như vậy, nếu bị tu sĩ ma đạo khác nhìn thấy. sợ rằng sẽ kinh hoàng.

Tu sĩ cấp thấp nhảy vào Ma Khí Linh Tuyền như vậy, hơn phân nửa sẽ bị ma khí quán thể, mất đi bản tính, thậm chí trực tiếp bạo thể tử vong.

Thế nhưng Dương Phàm nhảy vào Ma Khí Linh Tuyền rồi, lại giống như không có chuyện gì. hần cảm giác ma khí tinh khiết này cũng không xúc phạm tới mình.

Thân thể trầm xuống một chút. thảng đến sâu trăm trượng, mới chậm rãi dừng lại. Nơi này là chỗ ma khí hưng thịnh nhất trong Ma Khí Linh Tuyền.

Dương Phàm dứt khoát khoanh chân ngồi tại chỗ, hai mắt nhắm lại, tâm thần một lần nữa chìm vào trong không gian hắc ám Cửu u Ma Công vô bờ bến.

Ý niệm khẽ động. pháp quyết tin tức có liên quan tới u Minh Ma Diễm dừng mãnh tràn vào đầu hần.

Thần thông này hần đã không phải tìm hiểu lần đầu. trước đây lúc tu luyện đều vạn phần trắc trở. khó khăn trọng trọng.

Thế nhưng lúc này, Dương Phàm cảm giác ngộ tính trên phương diện này lại gia tăng gấp đôi. Nhiều chỗ trước đây không ngộ ra được, hiện giờ liếc mắt liền thông hiểu.

Dựa theo pháp quyết thần thông, ma khí trong đan điền Dương Phàm hình thành một vòng xoáy đặc dị. bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Nửa ngày sau. một cỗ ma khí từ Thanh Giang Hà phóng lên cao. hình thành một vòng xoáy nhỏ cao khoảng một xích. (1 xích = 0. 33m)

Hai ngày sau. vòng xoáy trong đan điền Dương Phàm trở nên đen kịt thâm thúy, tốc độ cũng tăng nhanh.

Năm ngày sau. vòng xoáy trên mặt sông mở rộng tới phương viên một trượng, lóe hắc mang nhàn nhạt.

Mười ngày sau. hai mắt Dương Phàm phủ một mảnh đen kịt. tóc dựng thẳng lên, toàn thân vờn quanh các ký hiệu màu xám thần bí khó lường, nhộn nhạo dao động kỳ lạ.

Nửa tháng sau, vòng xoáy trên mặt sông xoay tròn cực nhanh, vòng xoáy ma khí ngưng tụ trong đan điền nhìn như tĩnh lặng. kỳ thật đã đạt tới cảnh giới cực nhanh hóa tĩnh.

Một tháng sau. trong miệng Dương Phàm phun ra một đoàn ma diễm màu đen, nước sông xung quanh sôi trào sùng sục, biến mất từng mảng lớn, chợt trở nên đục ngầu. một mảnh chết lặng.

Bắt đầu từ lúc này, trong cơ thể hần lan tràn một tia hỏa diễm màu đen. Thoạt nhìn rất nhạt, rất ôn hòa. nhưng phóng ra một cỗ khí tức làm cho sinh linh xung quanh run sợ.

Nhưng mà, đây chỉ là hình thức ban đầu của ma diễm. Kế tiếp. mới là mấu chốt nhất.

Phốc xuy xuy!

Một tia hỏa diễm màu đen lại trở vào trong cơ thể Dương Phàm, cắn nuốt không còn ma khí trong đan điền, ngưng kết thành một đoàn hỏa diễm thâm thúy nhỏ bằng ngón cái.

Lập tức. Dương Phàm miệng liên tục niệm chú ngữ. trên trán rạch một đoàn máu, dung hợp cùng các ký hiệu thần bí xoay tròn xung quanh.

Ngay sau đó, lại là các chú ngữ thần bí gấp rút, huyết nhục hai tay Dương Phàm phủ rậm rạp các tia màu đen, từng thời khắc hóa thành ô quang, cùng huyết quang, ký hiệu thần bí, ba thứ hợp nhất.

”Kết!”

Giữa trán Dương Phàm phóng ra quang điểm đen làm lòng người run sợ. quát lạnh một tiếng.

Đồng thời. vón trán bị vạch ra xuất hiện một ấn ký màu đen như trắng lạnh. lóe ra ánh sáng thần bí.

ô quang, máu huyết, ký hiệu thần bí, ba thứ hợp nhất.

Dần hiện ra một đoàn u quang thần bí, run run, giống như trái tim đang nhảy lên.

Xuy!

Dương Phàm mở lòng bàn tay, đoàn hỏa diễm thâm thúy bằng ngón cái nhảy lên hóa thành một ngọn lửa bao quanh u quang thần bí.

Trong khoảng khắc. một đoàn dao động kỳ dị nhện nhạo trong lòng bàn tay Dương Phàm.

Oanh!

Nước sông quay cuồng, vòng xoáy nổ tung. dấy lên sóng lớn cao tới mười trượng.

Oanh long!

Không chỉ thế, trên bầu trời truyền tới một trận nổ vang, một đạo lôi điện giáng xuống từ bầu trời.

Dương Phàm biến sắc, một đoàn hỏa diễm màu đen kỳ dị trong bàn tay bắn ra. trung tâm có một đoàn u quang kỳ dị.

Vù!

Đúng lúc này, bầu trời lại truyền tới một tiếng xé gió.

Nhất tia độn quang màu đen bắn tới từ phía chân trời, bên trong độn quang là một lão nhân khô gầy.

- Kẻ nào? Dám cướp Ma Khí Linh Tuyền của ta!

Lão già khô gầy giận dữ, một cỗ linh áp cường đại ép xuống dưới.

"Không tốt, lại là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, xem linh này, tối thiểu là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ!"

Dương Phàm lập tức biến sắc trong lòng phát lạnh.

Bằng tu vi Ngưng Thần sơ kỳ của hắn gặp phải cường giả Trúc Cơ hậu kỳ, gần như không có cơ hội gì.

Chẳng qua khi lão già khô gầy kia nhìn thấy đoàn ma diễm thần bí giữa hư không, đầu tiên là ngần ra, sau đó cả người liền hồn phi phách tán.

- Tam U Ma Diễm!

Lão nhân khô gầy kinh hô một tiếng, sắc mặt trắng bệch. không chút nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy, trong miệng còn phun ra một ngụm máu huyết, dung nhập vào trong độn quang, tốc độ liền nhanh hơn vài phần. Trong chớp mắt liền bắn tới phía chân trời, biến mất khỏi vùng nước này.

Hắn mới bay ra vài dặm. phía trước liền đụng phải một nam thanh niên, chân đạp mây đen cũng là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

- Cỗ lão huynh, chuyện gì dọa huynh thành như vậy?

Thanh niên này có vẻ châm chọc nói.

- TamTam u Ma Diễm!

Lão nhân khô gầy vẻ mặt hoảng sợ nói không rõ ràng tiếp tục bỏ chạy.

- Cái gì hỏa diễm?

Nam thanh niên này không nghe rõ ràng mở thần thức ra bay lên trước một hồi.

Rất nhanh, thần thức của hắn bắt được một đoàn hắc diễm thần bí, giữa ma diễm kia có một đoàn u quang, chợt lấp lóe giống như tim đập, làm cho linh hồn người ta run rẩy.

- A! Tam u Ma Diễm!

Thanh niên này rung mình một cái mặt không còn chút máu. quay đầu bỏ chạy. Tốc độ không chậm hơn lão già khô gầy trước đó. thần sắc càng chật vật khó coi hơn.

137. Chương 137: Thiên Lôi Tẩy Lễ!

Trong mơ hồ, hắn nghe được một tiếng kinh hô, dường như là "Tam u Ma Diễm" gì đóSau đó, cổ uy áp kia liền biến mất khó hiểu.

Lúc này, hấn khoanh chân ngồi trong Ma Khí Linh Tuyền sâu trăm trượng dưới đáy Thanh Giang Hà, ma khí lưu động quanh người dần dần tản mát. hiển nhiên ma khí tính thuần trong linh tuyền này đã khô kiệt.

”Hao hết nhanh như vậy?”

Hấn thở dài, nhẹ nhàng tung người nhảy ra miệng giếng linh tuyền, đứng dưới đáy Thanh Giang Hà.

Ngay lúc này, hấn cảm nhận được một tia cảm ứng đặc biệt.

Xẹt xẹt xẹt!

Trên bầu trời có một quầng mây đen nhỏ, sấm chớp vang rền, ngưng tụ thành một đạo lôi điện màu tím, một cỗ thiên uy nghiêm nghị giáng xuống từ trên bầu trời.

Đông!

Đoàn ma diễm thần bí trải qua nhiều phen dung hợp phát ra một tiếng kêu vang, đoàn ti quang trung tâm ngọn lửa chột lấp lóe, rung lên như tim đập. làm cho thần quỷ sợ run.

Xuy xuy!

Tử sắc thiên lôi thô to bằng ngón cái giáng xuống từ trên trời, vừa lúc đánh trúng u Minh Ma Diễm.

Ma diễm run lên, đoàn u quang chỗ trung tâm lập tức phai nhạt vài phần. Trong mơ hồ, truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

”Không hay!”

Thần sắc Dương Phàm biến đổi, hấn làm sao có thể để cho đoàn ma diễm mình khổ công tu luyện ra tiêu tán mất được?

Phốc!

Ma khí trên người chấn động, Dương Phàm hóa thành một tàn ảnh đen phá nước đi ra, bay vút lên hư không, ngón tay tuôn ra một đoàn hắc quang, thổi vào trong ma diễm.

Thoáng chốc, ma diễm khí thể đại chấn, lại có thể chống đối lại lôi lực thiên địa. không chút chịu thua.

Tình hình như vậy hoàn toàn vượt qua lẽ thường, công pháp ma đạo bình thường gặp phải lực lôi điện đều phải bị khắc chế nhất định.

Đương nhiên, u Minh Ma Diễm là thần thông ma đạo cực mạnh. lực lôi điện bình thường không cách nào khắc chế được nó.

Thế nhưng, lúc này nó phải đối mặt ới lực thiên lôi.

Trong lòng Dương Phàm nghiêm nghị. điên cuồng rót Cửu u Ma Khí vào trong ma diễm. Lúc này là khi u Minh Ma Diễm sinh ra, phải trải qua thiên lôi tẩy lễ.

Một khi có thể thành công, ngày sau ma diễm này sẽ không sợ hãi bất cứ thần thông có thể khắc chế ma đạo nào, thậm chí còn có thể sinh ra năng lực miễn dịch cường đại.

Nếu như thất bại, nhẹ thì ma diễm bị hao tổn. Dương Phàm trọng thương. Nếu nặng, ma diễm tiêu tán, linh hồn Dương Phàm tan biến hồn phi phách tán.

Hiện tại là lúc sinh tử tồn vong, thời khắc mấu chốt hưng suy vinh nhục.

Ầm ầm!

Oai lôi điện không chút ngừng lại, từng sợi lôi xa quấn quanh ma diễm muốn bóp chết ma diễm này từ trong trứng nước.

Dương Phàm vừa sợ vừa giận, cảm giác ma diễm có xu thế không kháng cự được. Hơn nữa Cửu u Ma Khí trong cơ thể hấn vừa đánh ra đã bị lôi xa đánh tan hơn phân nửa.

Chỉ mới chớp mắt, ma khí trong cơ thể Dương Phàm gần như đã hao hết. Bởi vì trước đó tất cả ma khí đều dùng luyện ra u Minh Ma Diễm cho nên đã tiêu hao hết bảy tám phần.

Sắc mặt trầm xuống, trong bàn tay Dương Phàm lại tuôn ra một dòng khí lưu màu lục nhạt bao quanh ma diễm, bắt đầu giao chiến với lôi xà rậm rạp.

Kết kết!

Lôi xà bắt đầu tiêu hao mạnh mẽ, còn khí thể ma diễm lập tức trở nên hung mãnh. bắt đầu phản công, không ngờ bắt đầu cắn nuốt từng chút uy lực thiên lôi dật tán.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm mừng rỡ, duy trì liên tục rót vào khí lưu màu lục nhạt.

Giai đoạn hiện tại, Tiên Hồng Quyết hẳn tu luyện dường như có thành phần thuộc tính Mộc rất lớn, lại vừa lúc khắc chế hơn phân nửa uy lực lôi điện.

Xẹt xẹt âm âm!

Lực thiên lôi ngày càng yếu. đoàn u quang trung tâm u Minh Ma Diễm ngày càng sáng ngời, tạo ra một ảo giác như che lấp cả vầng trăng.

Rốt CUỘC, Dương Phàm được Tiên Hồng Quyết nghịch thiên trợ giúp. u Minh Ma Diễm thành công trải qua lôi điện tẩy lễ. Còn đoàn mây đen giữa hư không, cũng trống rỗng biến mất cực kỳ quỷ dị.

”Nơi này không thích hợp ở lâu.”

Trong lòng Dương Phàm rung mình, thu hồi lại u Minh Ma Diễm đã có sơ hình. chống Thanh Phong Kiếm nhắm hướng xa bay nhanh, lát sau liền biến mất khỏi chân trời.

Nghĩ tới u Minh Ma Diễm trải qua thiên lôi rửa tội, thanh thể quá lớn. sợ rằng tu sĩ trong phạm vi trăm dặm đều có thể cảm thấy được.

Quả nhiên, không bao lâu sau, có một chút tu sĩ lục tục tới đây kết quả không tra được đầu dây mối nhợ nào.

Bởi vì Dương Phàm tu luyện ở sâu trong Thanh Giang Hà. thiên lôi tẩy lễ cũng là giữa mặt nước sông. Sau khi hẳn rời đi, tất cả đều bị dòng nước Thanh Giang Hà chảy xiết bao phủ.

- Vừa rồi rõ ràng thấy nơi này có thiên lôi phủ xuống, thanh thể không nhỏ. Còn tưởng là có thiên địa linh vật chịu thiên lôi tẩy lễ nữa chứ?

- Thật là thiên lôi sao?

Có người nghi vấn:

- Ta thấy chưa chắc, không chừng có tu sĩ cấp cao chiến đấu ở nơi này.

- Nói bậy bạ. đó rõ ràng khôngkhông phải lôi điện bình thường.

Một giọng nói lấp chối tai truyền đến, người nói là một thiếu niên vô cùng xấu xí, vẻ mặt khinh bỉ nhìn người kia.

- Hừ! Chỉ bằng lời nói một phía của ngươi?

Người nọ liếc nhìn hắn, trả lời mỉa mai.

Xẹt xẹt xẹt xẹt!

Thiếu niên xấu xí kia hai tay lồng vào nhau sinh ra hồ quang mạnh mẽ chọt lóe liên tục trong không khí
Thần thông lôi điện!

Chúng tu sĩ xung quanh đều giật mình.

Người nắm giữ thần thông lôi điện đúng là rất khó gặp.

Nếu Dương Phàm còn ở đây, tất nhiên có thể liếc mắt nhìn ra thân phận người này. Đó không phải Hồ Phi, thiên tài Vũ Vực Sơn Trang ôm chiến lợi phẩm bỏ trốn hay sao?

- Đóđóphải lôi điện bình thường, lẽ nào ngươi khôngkhông cảm nhận được thiên uy hay sao?

Hồ Phi khinh miệt liếc người nọ.

- Tiểu huynh đệ nói không sai. vừa nãy ta ở tương đối gần. cũng cảm nhận được một cỗ uy thế từ thiên địa. chẳng qua là

- Có thể là ta ở quá xa, không cảm nhận được trước.

Người bỏ bị Hồ Phi mỉa mai, mặt già đỏ lên xám xịt bỏ chạy, bót cho tiếp tục mất mặt trước nhiều người.

- Ôi! Nếu như vừavừa rồi có ta ở đây vậy thì tốt rồi Cóó thể hồ hồ trợ chia sẽ một chút lời điện tẩy tẩy lễ.

Hồ Phi có vẻ phiền muộn nói.

Người ở chung quanh nghe nghe hẩn nói. thật là khó chịu. nhưng cuối cùng cũng nghe rõ ràng.

Hồ trợ chia sẽ lời điện tẩy tẩy lễ?

Ánh mắt những người này đều liếc hẩn như nhìn kẻ si ngốc, sau đó đều tản đi.

Mọi người đều biết, lúc đối mặt với thiên kiếp, người ngoài không được can thiệp, nếu không rất có thể sẽ được thiên lôi "chiếu cố" ngoài hạn ngạch.

- Hừ! Ngungu ngốc.

Hồ Phi khinh bỉ nhìn đoàn người tứ tán bốn phía, sau đó dọc theo nhánh sông Thanh Giang Hà. nhắm một hướng bay đi.

Phi hành mấy chục dặm. đột nhiên hẩn thấy một bóng người quen thuộc, dường như là một trưởng bối đời thứ hai Vũ Vụ Sơn Trang.

- A! Chạychạy mau!

Hồ Phi biến sắc, vội vàng nhắm hướng một nhánh sông Thanh Giang Hà hẻo lánh bay đi.

Hẩn mạo hiểm ôm chiến lợi phẩm chạy trốn, lúc này gặp được người Vũ Vụ Sơn Trang, cho nên trong lòng có chút sợ bóng sợ gió.

Bóng người ở xa xa nhìn thấy người này vô cớ bỏ chạy ngược lại có chút buồn bực: "Không lẽ gặp phải một tên ngu ngốc?"

Vù!

Hồ Phi không tiếc tiêu hao nguyên khí phi kiếm dưới chân kéo một dài sáng dài màu đỏ sậm, tiếng xé gió như sấm nổ vang chuyển bay một góc bí mật. Chỉ mới một lát, rốt cuộc bỏ xa người nọ.

Phù phù!

Không ngừng thở dốc, hẩn nhanh chóng đi tới vách núi bụi cây dày đặc bên bờ Thanh Giang Hà. trong lòng còn sợ hãi:

- Rốt cuộc bởbở rơi được hẩn rồi!

Chẳng qua ngay lúc này, Hồ Phi đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng áp lực. trong rừng cây mơ hồ lóe ra bóng ma màu đen, sáng tối thay nhau cực kỳ quỷ dị.

Đây rõ ràng là khí tức ma đạo.

Chẳng lẽ có tu sĩ ma đạo tu luyện ở chỗ này.

Hồ Phi là một người thần kinh thô thiển, tự xưng là có thần thông lời điện trong tay, cho nên không sợ hãi tu sĩ ma đạo bình thường.

Vì vậy, mang theo vài phần hiếu kỳ, hẩn đi tới gần bụi cây, đập lên những lùm cây mọc meo phát ra tiếng "xột xoạt".

Còn chưa tiếp cận rừng cây, chợt nghe một tiếng nói lạnh băng tận xương tủy:

- Kể nào?

Một cổ sát khí nghiêm nghị lan tràn tới.

- Aiai sợ ai?

Hồ Phi ngẩng đầu ưỡn ngực, đi tới khu rừng cây kia, trong lòng bàn tay còn lóe mấy tia lôi quang.

Lúc hắn đi vào trong rừng rậm. vừa lúc thấy một nam tử áo bào đen vóc người cao ráo, hàng mi như kiếm, mặt tựa hàn băng, quanh thân vờn quanh những đám ký hiệu thần ký truyền ra một cổ hắc ám khí tức, hắc ám khí tức cổ thần bí xa xưa.

Càng đặc biệt hơn là giữa mi tâm nam tử này có một ấn ký nguyệt nha (trăng khuyết) lúc sáng lúc tối, lòng bàn tay phiêu phù một đoàn hỏa diễm u ám. Trung tâm ngọn lửa kia có một đoàn u quang thần bí, lúc sáng lúc tối, chợt lập lòe làm cho người ta kinh hoảng, linh hồn run rẩy.

Nam tử này thật đáng sợ!

Đây là phản ứng đầu tiên của Hồ Phi. trực giác nói cho hắn: người này uy hiếp mình cực lớn. tốt nhất không thể là địch.

- Ngươi người là ai?

Hồ Phi ấp a ấp úng hỏi.

Nam tử kia chậm rãi mở mắt, phun khế mấy chữ

- Thạch Thiên Hàn!

Khi hắn nhìn thấy Hồ Phi, trong ánh mắt không gọn sóng sợ hãi hiện vài tia dị sắc, trong chớp mắt khôi phục bình tĩnh. sau đó bắt đầu ngưng luyện ma diễm trong tay.

Hồ Phi hết sức hiếu kỳ, nhìn ma diễm trong tay hắn. hỏi:

- Đây đây là cái gì?

Thạch Thiên Hàn căn bản không để ý tới hắn nhưng lại không ra tay công kích, vẫn như tượng băng ngàn năm đứng yên tại chỗ khí tức như càng phát ra đáng sợ hơn.

Theo thời gian trôi qua ma diễm trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn ngày càng ngưng thật ổn định, ấn ký nguyệt nha thần bí giữa mi tâm hắn cũng theo đó biến mất.

Lúc này, hắn nhẹ nhàng bung tay, cổ ma khí phiêu phù trước người hắn, còn hắn lại nhắm mắt điều tức.

Một lúc lâu, Cửu u Ma Khí trong cơ thể hắn khôi phục vài phần nhẹ nhàng há miệng phun ra từng sợi hỏa diễm màu đen nhàn nhạt rót vào trong ma diễm.

Chỉ kiên trì thời gian vài chục lần hô hấp ma khí lại khô kiệt.

Thấy như vậy, Dương Phàm khế thờ dài một hơi:

"Xem ra ngưng luyện ma diễm này không phải ngày một ngày hai là có thể đạt được hiệu quả."

Phốc!

Hắn vung tay lên, u Minh Ma Diễm hóa thành một tia màu đen dung nhập vào trong người hắn, trở lại chỗ sâu trong đan điền.

- Ngươi người tu luyện cái công công pháp gì vậy?

Hồ Phi hết sức hiếu kỳ hỏi.

Lúc đối mặt với đoàn ma diễm trong tay Thạch Thiên Hàn. hắn có thể cảm nhận được lôi điện tinh tú trong cơ thể khế run lên. Nếu chân chính đối địch. có thể khắc chế được hay không, trong lòng hắn cũng không chắc.

Dương Phàm hiểu rõ tính cách người này, dứt khoát không để ý tới hắn. trong lòng thầm nghĩ:

"Ta luyện ra u Minh Ma Diễm này cần tới một tháng, hiện giờ cách ước hẹn kinh đô một năm. chỉ còn không tới nửa năm."

- Người người

Hồ Phi rút cuộc nổi giận. hần nhần nạy đợi nửa ngày hỏi vài câu. đối phương căn bản không để ý tới hần.

Ngao! Ngao!

Thật sự quá khinh thường người mà!

Hồ Phi nhảy lên như linh hầu. thần thông lôi điện ngưng tụ trong tay từ lâu hóa thành hồ quang sáng chói đánh về phía Dương Phàm.

138. Chương 138: Lực Lượng Ma Đạo Tinh Túy.

Xẹt xẹt xẹt!

Tia lôi điện kết thành một lưới lôi điện, không khí liền đông cứng lại, lôi quang tím chợt lấp lóe. chỉ một hô hấp ngắn ngủi liền tới trước mặt. Dương Phàm vẫn không nhúc nhích, giống như tảng đá. hít sâu ngưng thần, nhẹ nhàng nâng một tay lên, lòng bàn tay mở ra. Giữa huyết nhục tràn ra hoa văn màu đen. một cổ khí tức hủy diệt bạo ngược nhảy mắt bắn ra, quỷ khóc thần sầu.

Ầm!

MỘT tiếng chấn động vang lên, "răng rắc" một tiếng, lưới lôi điện liền bị một chưởng chém thành mảnh nhỏ, bên tai còn quanh quẩn tiếng nổ bùm bùm, làm cho người ta khí huyết quay cuồng.

Ngao ngao!

Hồ Phi kêu thảm một tiếng, thân thể mạnh mẽ có thể so sánh với yêu Thú đồng cấp lại như trái bóng da bị đá bay ra ngoài, thân thể ngã lộn trên mặt đất, che tay liên tục kêu gào.

Đập vào mắt, trong tay hần rậm rạp hoa văn màu đen như những sợi tơ, lan tràn ăn mòn vào trong cơ thể hần.

Xẹt xẹt xẹt!

Hồ Phi nhảy dựng lên, một tia lôi điện màu tím tụ hội trong bàn tay, mới hóa giải được lực lượng ma đạo khó tưởng tượng kia.

Dương Phàm cũng ngẩn ra, nâng tay ngậy người chốc lát, thầm nghĩ: "Lúc nào mình có được lực lượng mạnh mẽ như vậy?"

Hần kiểm tra thân thể mình, xác thật tu vi còn ở Ngưng Thần sơ kỳ, bất luận là Tiên Hồng Quyết hay ma công đều như thế.

Thế nhưng, uy lực một chưởng vừa rồi, lớn hơn trước kia không chỉ gấp đôi.

Thực lực Hồ Phi không cần hoài nghi. mới không gặp mấy tháng liền tăng cấp Ngưng Thần trung kỳ, lại cộng thêm thần thông lôi điện cường đại theo lý thuyết hần đủ để đàn áp đồng cấp mới đúng.

"Chẳng lẽ là bởi"

Dương Phàm đột nhiên hồi tưởng lại trải qua thần bí ngay ở dưới Ma Khí Linh Tuyền.

Lúc đó, được Tiên Hồng Quyết trợ giúp, hần đạp dưới chân ngàn vạn lực lượng hắc ám bạo ngược trong thiên địa, từ đó ma đạo bước vào bậc thang mà khó ai tưởng tượng.

Từ đó, thân thể hần mơ hồ xảy ra một ít biến hóa giờ tay nhắc chân có thể đánh ra lực lượng tinh túy ma đạo, uy lực vô cùng to lớn.

Ngao ngao!

Hồ Phi đứng cách đó không xa, vẻ mặt chặt vật, hít thở gấp gáp, không ngừng rít gào với Dương Phàm, nghe răng trợn mắt giống như muốn tiến vào trạng thái điên cuồng.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, hắc mang trong mắt ngưng tụ thành một điểm nhìn chăm chăm vào Hồ Phi.

Hơn nữa cùng lúc, trên trán hắn hiện ra một ấn ký trắng khuyết màu đen. lúc sáng lúc tối lóe ra quang mang quỷ dị.

- A!

Hồ Phi đối diện với hai mắt hắn lộ ra vài tia sợ hãi hiếm thấy, thân người rùng mình một cái, có một loại cảm giác bị đối phương nhìn thấu.

Phốc!

Giữa bàn tay Dương Phàm nhảy lên một đoàn ma diễm u ám, một cỗ rung động thần bí lan tràn bốn phương tám hướng, làm cho ngàn vạn sinh linh xung quanh run sợ.

Hồ Phi rùng mình một cái:

- Người người muốn làm gì?

- Mạng của ngươi còn chưa hết, người Vũ Vụ Sơn Trang không đuổi theo ngươi sao?

Dương Phàm không chút sợ hãi nói.

- Người người làm sao biết biết được?

Hồ Phi hoảng sợ, nam tử xa lạ trước mắt làm sao lại biết lai lịch của mình.

- Chiến lợi phẩm trong tay ngươi đều còn đó chứ?

Dương Phàm chậm rãi đi về phía hắn, U Minh Ma Diễm trong tay, u quang thần bí lúc sáng lúc tối tạo ra một cảm giác cực kỳ áp bức.

- Đó đó là của ta!

Trong mắt Hồ Phi lộ hung quang, thân hình co rụt, tốc độ nhanh như tia chớp nhảy lên cây, nháy mắt phá không bay đi. tốc độ đó làm cho Dương Phàm cũng cảm thấy kinh ngạc.

Hắn cũng không truy đuổi thực lực Hồ Phi không kém, thân thể mạnh mẽ khác thường. Trong cơ thể càng tiềm ẩn một cỗ lực lượng cấm kỵ, nếu bức hắn nóng nảy ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng sẽ đánh.

Vù!

Kiểm quang lửa đỏ kéo dài phía chân trời phát ra tiếng rít chói tai. Lúc này, Hồ Phi một hơi bay ra trăm dặm. vẻ mặt đầy phần nộ nói:

- Tại sao tại sao đi Tối đầu cũng có người nhận ranh hạn ra ta

”Không được ta phải chạy xa hơn nữa”

Trong lòng Hồ Phi hết sức khó chịu bắt đầu đau khổ suy tư.

Rốt cuộc phải đi nơi nào đây?

Lấy kinh nghiệm lịch duyệt có hạn của hắn, ngoại trừ những địa phương nhỏ bé như Vũ Vụ Sơn Trang, Dương Gia Bảo ra hắn không biết các nơi khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt Hồ Phi đột nhiên sáng ngời:

- Có rồi!

- Ta có thể có thể đi kinh kinh đô!

Kinh đô!

Đây đích thật là một địa phương xa xôi. Bởi vì mặc kệ là Dương Gia Bảo, Vũ Vực Sơn Trang, hay là Tú Ngọc Các đều là chỗ xa xôi nhất Ngự Dương quốc cách kinh đô tới mấy vạn dặm.

Bằng tốc độ năng lực phi hành liên tục của Ngưng Thần Kỳ bình thường, không có thời gian một tháng sẽ không tới mục tiêu.

”Ha ha! Hiện tại giờ ta phải đi kinh đô!”

Trong lòng Hồ Phi mừng rỡ, trong tay không biết lấy đâu ra một ngọc giản bản đồ, dựa theo lộ tuyến trên đó kích động ngự kiếm phá không bay đi.

Ở một mặt khác, Dương Phàm thu hồi ma điểm, lẳng lặng đứng trên vách núi nhìn bầu trời một mảnh xanh thẳm thì thào tự nói:

- u Minh Ma Điểm mới thành, ta cũng nên đi kinh đô rồi, nghe nói đó là một nơi tàng long ngọa hổ!

Một lát sau hắn đáp phi kiếm ma khí lượn lờ nhắm hướng Bắc bay đi.

Đông Thắng Đại Lục mệnh mông, vô biên vô hạn. Ngự Dương quốc ở phương Bắc tuy là một nước nhỏ, nhưng cũng có sông núi đất đai ngang dọc tám vạn dặm.

Tám vạn dặm sơn hà cấm tú, diện tích lớn như vậy, nhân khẩu trong đó quả thật khó có thể tưởng tượng, càng thêm không cách nào thống kê. Chẳng qua trong mấy trăm triệu nhân loại, tỷ lệ người tu tiên chiếm khoảng một phần ngàn.

Còn kinh đô là trung tâm trọng yếu Ngự Dương, phồn hoa hưng thịnh vang danh tám vạn dặm Ngự Dương quốc.

Dương nhiên, nơi kinh đô ngọa hổ tàng long sóng ngầm mãnh liệt, thế lực cắn rứt giao nhau tình huống hết sức phức tạp.

Ở trong hoàn cảnh này, kinh đô tự nhiên cũng cần có người thống trị. Chẳng những thống trị kinh đô còn phải độc tôn bốn phương, nếu không mọi thứ sớm đã lộn xộn.

Lịch Sử, người thống trị Ngự Dương quốc đều do bốn đại gia tộc ở kinh đô luân phiên thay thế.

Bốn đại gia tộc bao gồm: Vũ Văn gia, Sở gia, Dương gia, Lâm gia.

Hôm nay thống trị kinh đô cùng với Ngự Dương, chính là Vũ Văn hoàng tộc hiện tại. Chỉ là gần nửa năm qua phần lớn người tu tiên cao tăng trong bốn đại gia tộc đều bị điều đi một nơi thần bí khó lường, tương ứng còn có các thế lực tu tiên giới khác.

Hiện tượng này khiến cho rất nhiều thế lực phỏng đoán, đều tìm hiểu nguyên do. Nhưng mà đối với bách tính bình dân cùng dòng tán tu bình thường, những biến hóa nhỏ này cũng không có ảnh hưởng nhiều tới bọn họ.

Ngày hôm nay, sắc trời dần tối, một nơi hẻo lánh ngoài kinh đô, trên bầu trời hạ xuống một vị khách không bình thường.

Người này ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, mặc nho bào, tuấn mỹ phi phàm, nhìn qua giống như một thư sinh yếu nhược, trên người mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức thân cận hiền hòa.

Rất cuộc tối rồi phi hành đã hơn nửa tháng.

Thư sinh văn nhược này khẽ thở dài một hơi, sớm thu hồi phi kiếm, ngưng mắt nhìn cái bóng hoàng thành kinh đô to lớn đồ sộ ở phương xa.

Trên đường có rất nhiều người tụ hội đang đi về phía thành kinh đô. Trong đó có nông phu, thợ thủ công, lái buôn. Tú tài

Trong đó, không ai biết có một tân tú ma đạo không muốn người biết lên vào giữa dòng người mệnh mông này.

Hắn đã tới. sẽ nhắc lên cơn sóng nào tới kinh đô phồn hoa thế lực lẫn lộn này?

139. Chương 139: Mới Đến Kinh Đô!

Dương Phàm khoát nhe bào, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt. đi theo bên cạnh những nông phu tay mang túi, lưng đeo sọt cùng đi dọc theo đường, bước đi tới kinh thành.

Phía trước có một con lừa chở một xe củi khô, chủ nhân là một nam nhân cường tráng cao to thô kệch, tướng mạo có vẻ hàm hậu, quay đầu liếc nhìn Dương Phàm, lớn tiếng nói:

- Tiểu thư sinh, ta thấy cậu thân thể yếu ớt, bước đi cũng không ổn. không theo kịp mấy người thô thiển chúng ta, không bằng lên xe lừa ta chở cho?

Dương Phàm rõ ràng hẳn có ý tốt. gật đầu:

- Vậy ta cũng không khách khí nữa!

- Hắc, ta kéo cậu lên!

Người này cười hắc hắc, kéo lừa dừng lại vươn tay với Dương Phàm.

- Đa tạ.

Dương Phàm cảm giác tay hắn rất thô ráp, nhẹ nhàng mượn lực liền nhảy lên trên ngồi cạnh bên người hắn.

- Ồ? Không ngờ tiểu tử cậu động tác còn khá linh mẫn.

Người này có chút bất ngờ, tùy tiện trò chuyện với Dương Phàm. Dương Phàm ngồi trên đống củi khô sần sùi, cảm giác khá cứng, lạnh băng, đặc biệt trên đường xe lừa này còn không ngừng xóc nảy.

Nam nhân cường tráng này ngồi bên cạnh giống như không có chuyện gì, chỉ là ở nhà bận rộn nửa ngày, hơn nữa đánh lừa đi xa, toát một ít mồ hôi, liền dứt khoát cởi trần áo trên.

Kể từ đó, hai người trên xe lừa liền có chút quái dị. Người ngồi trước là một nam nhân thô tục ở trần thân trên, đầu đầy mồ hôi; người ở sau là một thư sinh tuấn mỹ ôn hòa, hào hoa phong nhã.

Người xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị nhìn tổ hợp hai người, thậm chí có người còn chỉ trỏ.

- Hừ! Nhìn cái gì chứ, có tin lão tử móc mắt người ra không.

Nam nhân này trừng mắt, gồng cơ bắp phình lên, mấy nông phu gần đó vừa thấy liền lộ vẻ sợ hãi, thu liễm một chút.

Trong lòng Dương Phàm cười thầm, ngồi trên đống củi xe lừa này, đầu đó thổi qua một cơn gió nhẹ, người xung quanh lăm bắm thì thào, ngược lại có thêm một phần thể hội.

- Quý tính đại ca.

Dương Phàm hỏi

- Ta là Trương Tam Ngưu. Cậu cứ gọi ta là Tam Ngưu là được.

Người này cười hàm hậu.

- Tam Ngưu?

Dương Phàm khẽ gọi, đột nhiên nhớ tới Thiết Ngưu sát vách nhà mình ở Vụ Liễu trấn. Hiện giờ tên kia đã học được võ nghệ không kém, có thể sẽ nhanh chóng kết hôn rồi

- Tam Ngưu đại ca, tiểu đệ vừa tới kinh đô, có việc muốn thỉnh giáo đại ca.

Dương Phàm bắt đầu hỏi người này những chuyện mình quan tâm.

Không bao lâu, phía trước xuất hiện một tòa thành trì nguy nga hùng vĩ, lúc này ánh mặt trời bắt đầu xa xa nhuộm màu hồng, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu rọi từ bên kia thành trì xuống, cho tòa đô thành cổ xưa này thêm vài phần trang nghiêm.

Đây là ngoại thành kinh đô, tường thành cao tới mấy chục trượng, dùng đá cứng rắn xây dựng thành, bên trên còn lưu lại vết tích mưa gió năm tháng.

Đi tới cửa thành, con đường từ từ rộng ra.

Lúc này, cửa thành mở rộng, tám binh sĩ thủ thành đứng thẳng hai bên, người mặc áo giáp trong tay cầm trường mâu lóe ra tia sắc bén ánh mắt hùng hồn.

Khi xe lừ Tam Ngưu đi tới, hai binh sĩ liền ngăn hãm lại.

- Hai văn tiền.

Trong đó một binh sĩ lạnh nhạt nói.

- Lại muốn nhiều như vậy? Mấy hôm trước mới một văn tiền mà!

Tam Ngưu oán giận nói.

- Hừ! Mấy hôm trước đây người công cũi vào thành, hôm nay người lại chuyển cả một xe, lại thêm một người, một văn tiền làm sao đủ?

Một lão binh cười hắc hắc. hiển nhiên nhận biết Tam Ngưu.

- Được rồi.

Tam Ngưu rất không tình nguyện móc ra hai văn tiền, còn thấp giọng lầm bầm:

- Một xe cũi này của ta còn bán không được mười văn tiền.

Dương Phàm nhìn tình cảnh này trong mắt, vẻ mặt ý cười không lên tiếng. Sau khi vào thành. Dương Phàm chậm rì rì nói chuyện với Tam Ngưu.

- Đúng rồi! Tam Ngưu đại ca. huynh có biết Hàn Viễn Sơn ở chỗ nào hay không?

Dương Phàm bình thản hỏi.

- Hàn Viễn Sơn? Đó là danh thắng nổi danh nhất kinh đô. nghe nói núi đó rất kỳ lạ, trên đó còn có một tòa chùa miếu gọi là Thanh Viễn tự. Tiểu thư sinh vào thành rồi tùy tiện hỏi bất cứ một người nào cũng có thể biết chỗ của nó.

- Tình nguyện chết? Thanh Viễn Tự?

Dương Phàm lộ vẻ mặt quái dị.

Hàn Viễn Sơn, Hàm oan sơn?

Dương Phàm luôn cảm giác là lạ nhưng cũng không hỏi nhiều. Dù sao hiện giờ cách ước hẹn một năm tại "Hàn Viễn Sơn" còn tới bốn năm tháng, trong lúc này Dương Phàm còn có đủ thời gian.

"Trước tiên thăm dò tình hướng kinh đô rồi tính tiếp." Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ.

Theo hẳn biết, kinh đô Ngự Dương quốc cũng có không ít thế lực tu tiên, nổi danh nhất chính là tứ đại gia tộc tu tiên kinh đô.

Trong đó, Dương gia kinh đô thậm chí có thể tính là nửa kẻ thù của Dương Phàm. Vì vậy lúc này tới kinh đô không phải hẹn hò đơn thuần, còn có rất nhiều chuyện cần hẳn làm.

Lại đi một lát. đường phố càng thêm náo nhiệt phồn hoa. Dương Phàm cáo biệt Tam Ngưu. Trước khi đi, Dương Phàm cho hẳn mấy lượng bạc vụn.

Tam Ngưu nhìn bạc trong tay, ngốc sững sốt một hồi dùng răng cắn một cái. mừng như điên nói:

- Hôm nay đúng là gặp quý nhân rồi! Khi hẳn nhìn lại. đã mất đi hình bóng thư sinh trước đó.

Dương Phàm đi qua đường phố đông đúc bắt tri bắt giác tiến vào Hình thức toàn tri

Lúc này, hẳn là một phần tử trong dòng người ngàn ngàn vạn vạn, nhưng mỗi bước đi lại không đụng chạm tới bất kỳ người nào. giống như tự do ngoài thế gian.

Mỗi người xung quanh đối với hành vi của hẳn đều coi như không thấy, giống như hết sức bình thường?

Lúc đi tới một nơi, cảm giác nhạy cảm của Dương Phàm cảm nhận một dao động linh lực rất nhỏ.

Hắn liếc nhìn lại, phát hiện ven đường vây quanh một vòng người, ở giữa cầm một bảng hiệu: Trần Tà Khu Quỷ.

Bên cạnh bảng hiệu có một cái bàn, một lão già quần áo lam lũ cầm trong tay một xấp bùa kêu lớn:

- Trần tà khu quỷ, một lượng bạc một tấm.

Một thiếu niên diện mạo thanh tú đứng bên cạnh lão nhân này, trong tay cầm một thanh phù bút đang vẽ bùa trên bàn.

Ánh mắt Dương Phàm đầu tiên dừng trên người thiếu niên này.

"Vẽ bùa?"

Dương Phàm liền có hứng thú, dao động linh khí hắn vừa cảm nhận được chính là ở trên phù bút thiếu niên này.

Lúc này, trên trán thiếu niên có một chút mồ hôi. nhưng ánh mắt sáng khác thường, phù bút trong tay vô cùng lưu loát, đường bút uốn lượn, liền mạch lưu loát, đánh một vòng cong hoàn chỉnh trận pháp.

Thu bút, thiếu niên nhấc tay lên, vô cùng phiêu dật, chỉ có một chút linh khí tiết ra ngoài.

"Hỏa hầu không tệ!"

Trong lòng Dương Phàm thầm than, dứt khoát đi lên trước xem thử.

Đối với đạo luyện phù, Dương Phàm xem qua không nhiều lắm còn xa mới bằng hai đạo luyện đan cùng y thuật.

Tuy nhiên lúc hắn còn ở gia tộc tu tiên Dương Gia Bảo, từng gặp được nhiều tán tu rất mạnh. Tới gần nhìn thử, liền biết thiếu niên này có được tạo nghệ luyện phù vượt xa chúng bạn cùng lứa.

Nhưng bất ngờ là Lão nhân lam lũ này lại là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ đại viên mãn. Bằng tu vi như vậy, vì sao lại lưu lạc trên đường vẽ bùa bán tiền?

Trong lúc Dương Phàm quan sát hai người này, ánh mắt lão nhân lam lũ kia cũng vừa lúc liếc qua Dương Phàm, trong mắt chợt lóe tinh quang, cũng nhìn ra thân phận người tu tiên của hắn.

Vốn là Dương Phàm bảo trì biểu hiện tu vi Luyện Khí trung kỳ, hắn không có khả năng hoàn toàn lấy thân phận người phạm tiến vào kinh đô.

- Trần tà khu quỷ, một lượng bạc một tấm đây.

Lão nhân lam lũ tiếp tục rao lớn, liếc Dương Phàm một lần coi như không phát hiện.

- Một lượng bạc, quá đắt đi chứ?

Có người xung quanh không rõ tình huống hét lên.

- Hừ! Lá bùa của ta là tiên phù dùng tài liệu đặc thù chế thành. Không chỉ có thể trấn tà khu quỷ, dán ở trong phòng còn có thể thanh tâm an thần, ngủ ngon không lo!

Lão nhân lam lũ bình thản nói.

- Không sai! Trình Lão Tiên là đại sư bắt quỷ có tiếng ở kinh đô, lần trước Yến Vương phủ có ma quái mời Trình lão tiên sư ra tay liền lập tức có hiệu quả.

- Là thật sao?

- Chẳng lẽ còn giả được nếu không làm sao đáng giá một lượng bạc một tấm, người từng mua phù này đều có tác dụng.

Ở đây đa số người đều có thái độ tôn sùng. rất tín nhiệm lão nhân lam lũ này.

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc, thầm nghĩ:

”Trịnh Lão Tiên này sẽ không giống Hồ Bán Tiên ở Vụ Liễu trần lườm gạt bách tính tàn hại sinh linh chứ?”

Chẳng qua Trịnh lão tiên tu vi rõ ràng mạnh hơn Hồ Bán Tiên rất nhiều, khí tức trên người cùng tương đối hiền hòa.

- Một lượng bạc, ta mua một tấm thử xem.

Dương Phàm có hứng thú đi tới trước thiếu niên cười nói.

- Đạo Công tử, ngài cũng muốn?

Thiếu niên có chút bất ngờ, hần liếc mắt liền nhìn ra thân phận Dương Phàm là người tu tiên, vừa gọi ra hai chữ ”Đạo hữu” liền đổi giọng.

Dương Phàm cười không đáp dùng một lượng bạc đổi lấy lá bùa thiếu niên vừa vẽ xong.

Thần thức đảo qua đánh giá giá trị cùng tài liệu tiêu hao cho lá bùa này. Cuối cùng hần cho ra một kết luận: vẽ lá bùa này đều chỉ cần tiêu hao một ít tài liệu thể tục, đặt ở giới thể tục thì những tài liệu này không đáng tiền, chỉ có tương đối hiếm thôi.

Đánh giá tổng thể giá trị lá bùa này cũng tiếp cận một lượng bạc.

Trên thực tế, mấu chốt nhất vẫn là trân pháp thiếu niên dùng phù bút vẽ ra cùng với linh khí rót vào lúc đó. Nói cách khác, tác dụng lá bùa này rất có hạn.

Trong lúc Dương Phàm quan sát lá bùa này, lão nhân lam lũ lại liếc nhìn hần. trong lòng có chút buồn bực.

- Người biết vẽ phù triện không?

Dương Phàm thu hồi lá bùa này, hỏi thiếu niên.

- Phù triện?

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn Dương Phàm có chút ngại ngừng nói:

- Biết một chút, Trước đây từng vẽ qua chỉ là cần tiêu hao rất nhiều tài liệu quý giá không thể sử dụng nhiều như vậy. Trước kia gia gia ta cũng từng vẽ không ít phù triện cấp thấp.

- À?

Dương Phàm gật đầu, trầm nghĩ:

”Xem ra thiếu niên này đang mượn cơ hội luyện phù. Hai ông cháu này mặc dù là tán tu, nhưng tuyệt đối khác với Hồ Bán Tiên Vụ Liễu trần, cũng không lừa gạt bách tính, vẽ ra phù chú đều là hàng thật giá thật.”

- Thế nào. vị công tử này chỉ sợ không phải vì trần tà khu quỷ mà đến. không biết còn có gì chỉ bảo?

Hơn nữa đồng thời, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ áp lực nhàn nhạt. Tán tu Luyện Khí đại viên mãn không thể coi thường.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, hai ông cháu này là tán tu bản thổ kinh đô. không ngại tiếp xúc với bọn họ từ đó hiểu biết tình huống tu tiên giới kinh đô.

Nghĩ đến đây, trên mặt Dương Phàm ý cười càng đậm, mở lòng bàn tay trong tay không biết từ lúc nào đã thêm một cái phù bút màu đen, chụp mũ mạ vàng.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, mơ hồ có thể thấy bên ngoài phù bút này có hoa văn phi phàm, còn có lông tơ đầu bút màu xanh tím.

- Tử Thanh Hào Mao Bút!

Trong mắt lão nhân lam lũ chợt lóe tinh quang, chợt thất thố thốt lên còn thiếu niên thanh tú kia càng có vẻ mừng rỡ.

140. Chương 140: Cạnh Tranh Phù Bút

Lão nhân lam lũ cùng thiếu niên thanh tú vô cùng kinh ngạc. trong lòng chấn động ánh mắt nhìn phù bút lộ ra vẻ kinh diễm, thần sắc si mê.

ở tu tiên giới có rất nhiều vật phẩm quý báu. không chỉ bao gồm Pháp Bảo, phù triện, thiên tài địa bảo. Trong đó. phù bút cũng là một loại đạo cụ phép thuật, tương đương với lô đỉnh, đan lô của luyện đan sư.

Phù bút tốt một chút giá trị sẽ không thấp hơn Linh Khí, Pháp Bảo. Có thể tăng lên rất nhiều xác suất chế phù thành công, đối với luyện phù sư càng có lực hấp dẫn chí mạng.

Tử Thanh Hào Mao Bút ở trong tu tiên giới cũng tính là một loại phù bút tương đối quý hiếm đặt ở trong mắt luyện phù sư cấp thấp đúng là vật trân phẩm mơ mộng cầu mong.

Vù!

Dương Phàm mỉm cười, phù bút trong tay biến mất như ma thuật, làm cho hai ông cháu ngẩn ra, trong ánh mắt toát ra vài phần tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Thiếu niên thanh tú này định lực còn thiếu, thần tình còn có chút ngây ngốc. không phản ứng lại được, nhìn thấy Dương Phàm thu hồi phù bút đành phải nuốt một ngụm nước miếng.

- Khụ khụ!

Lão nhân lam lũ ho khẽ, nhỏ giọng nói:

- Vị công tử này, lẽ nào ngài cũng là luyện phù sư?

- Không phải, Ta chỉ thông thạo y thuật cùng luyện đan nhưng trên mặt luyện phù lại dốt đặc cán mai!

Dương Phàm lắc đầu. Điểm này hẳn thật không nói dối, hẳn xác thật không biết luyện phù.

- Vậy phù bút của ngài?

Ánh mắt lão nhân lam lũ liền sáng lên, thiếu niên thanh tú cũng ngừng phù bút trong tay, hai ông cháu vẻ mặt khẩn trương nhìn Dương Phàm.

- Ngẫu nhiên có được cũng không có tác dụng gì.

Dương Phàm cười hì hì nói.

Cái gọi là ngẫu nhiên có được đương nhiên không phải đơn giản như vậy. Lúc Dương Phàm hóa thân ma đạo Thạch Thiên Hàn, diệt sát không ít tu sĩ. Trước tiên là ở Dương Gia Bảo còn có một lần trên Thiên Hành Chu. trong đó còn không thiếu hàng ngũ Ngưng Thần Kỳ.

Mỗi lần chém giết địch nhân xong, Dương Phàm đương nhiên sẽ không quên thu thập chiến lợi phẩm.

về phần Tử Thanh Hào Mao Bút này từ đâu tới chính Dương Phàm cũng không nhớ rõ, hẳn không có hứng thú luyện phù nếu như không phải vừa lúc gặp hai ông cháu này, cũng không biết sẽ bỏ quên nó ở góc nào nữa.

Lão nhân lam lũ nghe lời này, liếc nhìn Dương Phàm có chút suy nghĩ, quay lại đoàn người đang ồn ào nói:

- Các vị hương thân phụ lão, hôm nay dọn quán! Ngày khác trở lại!

Dứt lời, lão nói với thiếu niên thanh tú:

- Vân nhi. dọn quán đi!

- Vâng, gia gia.

Thiếu niên thanh tú hưng phấn thu bút, dạ một tiếng, lập tức bắt đầu thu dọn quầy hàng.

- Vị công tử này, chúng ta đổi nơi khác nói chuyện.

Lão nhân lam lũ cười nói.

Một lát sau. Dương Phàm theo hai ông cháu này đi ngang dọc đường tắt kinh đô, quẹo trái quẹo phải, ba người tới một rừng trúc hẻo lánh.

Dương Phàm liếc rừng trúc này, đã phát hiện nó là một ảo trận.

- Mời công tử. đây là nơi người tu tiên kinh đô tụ hội, cung cấp linh thạch cùng trao đổi đạo cụ. Chủ nhân nơi đây không phải bình thường, có thể đảm bảo giao dịch.

Lão nhân lam lũ cười giới thiệu. Dọc theo đường đi, thông qua nói chuyện hắn biết Dương Phàm là người tu tiên mới đến kinh đô.

- Trịnh lão vẫn thường tới nơi này! ”?

Dương Phàm hiếu kỳ hỏi.

Trên đường nói chuyện, hắn cũng thăm dò qua loa tình huống hai ông cháu này.

Lão nhân lam lũ họ Trịnh, tu sĩ đồng bối xưng là Trịnh lão. hoặc là Trịnh Lão Tiên; cháu gọi là Trịnh Vân Phi là một tân thủ tu tiên Luyện Khí sơ kỳ, mới nhập đạo bốn năm năm trên phương diện vẽ phù có tạo nghệ không thấp.

- Ha ha! Ta là khách quen của Thúy Vi Cư này.

Trịnh Lão Tiên cười nói dẫn đầu đi vào rừng trúc, bóng người đột nhiên trở nên mờ ảo sau đó hoàn toàn biến mất.

Dương Phàm cười với Trịnh Vân Phi cùng đi vào rừng trúc này, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến đổi, rừng trúc liền biến thành lầu các cổ xưa tao nhã. Bên trong ngồi đủ các loại nhân sĩ đang cười nói trò chuyện: có lão đạo sĩ, có lão hòa thượng, có thư sinh văn nhã, cũng có lão nương quá tuổi cùng thiếu nữ thanh xuân.

Trịnh Lão Tiên đi vào, lập tức có tu sĩ chào hỏi lão.

- Ha ha! Ta nói Trịnh lão, hôm nay không phải lão cùng đưa cháu đi bán phù trên đường hay sao, làm sao lại quay về nhanh như vậy?

Một lão nhân mặt đen ngồi ở góc quán trà cười nói, giọng nói kéo dài.

- Hừ! Hắc lão quỷ, ta vừa mới đi vào, miệng quạ đen của lão liền bắt đầu om sòm rồi. Sắc mặt Trịnh Lão Tiên hơi trầm xuống, trả về một câu liền không để ý tới lão già mặt đen kia, cười nói với Dương Phàm:

- Dương đạo hữu, chúng ta ngồi bên này.

Ba người ngồi ở bàn trà phía trước, nhanh chóng có thiếu nữ thanh lệ bưng trà bánh lên.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua các tu sĩ trong Thúy Vi Cư, đa phần là hàng ngũ Luyện Khí, cũng có rất ít tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- Xin hỏi Dương đạo hữu, Tử Thanh Hào Mao Bút trong tay ngài có muốn giao dịch không?

Trịnh Lão Tiên nhanh chóng đi vào chính đề dường như có chút gấp gáp. Lão biết rõ Dương Phàm tìm mình cũng có ý đồ, nếu không cũng sẽ không đưa ra trân phẩm như vậy trước mặt hai người.

- Dù sao Dương mỗ cũng không phải luyện phù sư, giữ lại Tử Thanh Hào Mao Bút này cũng không hề có tác dụng, dù là giao dịch tiện nghi cho Trịnh lão cũng không sao, một trăm linh thạch.

Dương Phàm hơi hột nói.

- Một trăm linh thạch. Ngài thật sự chịu bán ra?

Trịnh Lão Tiên không tin sự tình lại thuận lợi đơn giản như thế.

Một trăm linh thạch, thật sự quá tiện nghi rồi!

Phù bút trân quý như Tử Thanh Hào Mao Bút nếu gặp phải đối tượng giao dịch có thân phận luyện phù sư, tu sĩ bình thường sẽ hung hăng vơ vét một phen. Dù là chào giá một hai trăm linh thạch, cũng sẽ có luyện phù sư nhịn đau nhỏ máu mua lại.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, chậm rãi nói:

- Dương mỗ vừa tới kinh đô long hổ này, nhân sinh không quen. chính là cần người chiếu cố một chút.

Vừa nghe lời này, Trịnh Lão Tiên nhướng mày, hỏi:

- Ý của ngài là

- Dương mỗ là một dược sư, vừa tới kinh đô, cần dự tính tìm một chỗ để ngày sau mình có chỗ đặt chân ở tu tiên giới.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói.

- Ngài là dược sư?

Trịnh Lão Tiên vẻ mặt dị sắc, trầm ngâm nói:

- Dược sư tốt, ở kinh đô này, bất luận là giới thể tục hay tu tiên giới. đều vô cùng khan hiếm, được các thế lực lớn lôi kéo, địa vị cao cả.

- Nếu như Dương đạo hữu thật có tạo nghệ phương diện y thuật, việc này rất dễ dàng. Còn nếu như không Trịnh Lão Tiên nói đến đây. dừng một lúc, quan sát trên dưới Dương Phàm vài lần. hàm ý đã rất rõ ràng. Đạo y thuật, phương diện tài nghệ, còn phải nói lịch duyệt cùng kinh nghiệm.

Trịnh Lão Tiên hiển nhiên có chút hoài nghi Dương Phàm, trẻ tuổi như vậy, y thuật sẽ tốt tới mức nào?

Dương Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ, cách nghĩ của Trịnh Lão Tiên cơ bản đại biểu phương thức suy nghĩ của đa số người.

”Dược sư?”

Thiếu niên thanh tú ngồi bên cạnh ánh mắt trong suốt cũng lộ ra một tia nghi vấn.

- Điểm này Trịnh Lão Tiên có thể yên tâm trên đạo y thuật. Dương mỗ tự hỏi trong đồng cấp sẽ không kém bất kỳ người nào.

Dương Phàm khí định thần nhàn nói, trong lời nói lộ khí chất làm người ta tin phục.

- Dược, nếu đạo hữu tự tin như thế, xem ra có chút thực học.

Trong mắt Trịnh Lão Tiên chợt lóe tinh quang, cái nhìn với Dương Phàm cũng có đổi mới.

Lập tức, Trịnh Lão Tiên bắt đầu suy xét. Trịnh Vân Phi bên cạnh đã có vẻ gấp gáp.

- Trịnh lão suy xét thể nào?

Một lúc sau, Dương Phàm cười, từ trong túi trữ vật lấy ra Tử Thanh Hào Mao Bút: cán bút màu đen, đường viền màu vàng, lông tơ màu xanh tím. mơ hồ toát ra một cỗ linh khí dao động.

- Tử Thanh Hào Mao Bút!

Mấy tu sĩ xung quanh kinh hô một tiếng, mọi người trong quán trà là người tu tiên, có người không thiếu kiến thức.

Rất nhanh, có vài tu sĩ tiến lên quan sát, có thần sắc kinh diễm, có tham lam nhìn vào phù bút trong tay Dương Phàm.

- Vị đạo hữu này, phù bút trong tay ngài bán thể nào? Ta ra một trăm hai mươi linh thạch, có bán hay không?

Trong đó có một lão già áo bào hồng thân hình khô gầy đi tới trước mặt Dương Phàm, nhàn nhạt nói.

- Hứa phù sư?

Trịnh Lão Tiên vừa thấy người này, biến sắc, ánh mắt hai người va chạm. trong không khí như bắn ra một tia lửa, hiển nhiên có chút địch ý.

Dương Phàm liếc mắt nhìn sang, Hứa phù sư theo lời Trịnh Lão Tiên là một vị tu sĩ Luyện khí đại viên mãn, lúc này đang vẻ mặt gấp gáp ham muốn nhìn mình.

- Xin lỗi, phù bút này ta đang chuẩn bị giao dịch với Trình lão.

Dương Phàm lắc đầu.

Trịnh Lão Tiên vừa nghe lời này, trong lòng mừng rỡ, vẻ mặt đắc ý gật đầu nói:

- Hứa phù sư, theo thứ tự trước sau, Tử Thanh Hào Mao Bút này hôm nay thuộc về ta rồi

Nói xong, lão lập tức lấy trong túi trữ vật ra một đồng linh thạch, nói với Dương Phàm:

- Dương được sư, đây là một trăm hai mươi linh thạch, dựa theo ước định trước đó.

”Một trăm hai mươi linh thạch?

Dương Phàm vừa định nói chợt nghe Hứa phù sư lãnh đạm nói:

- Ta ra một trăm năm mươi linh thạch.

Một trăm năm mươi!

Người xung quanh cả kinh, sắc mặt Trịnh Lão Tiên lập tức biến đổi, lập tức hận nghiêng rằng Hứa phù sư này.

Lúc này, ngày càng có nhiều tu sĩ đi tới bên này, rất có hứng thú xem kịch vui.

- Một trăm năm mươi. ta cũng có thể lấy ra.

Trịnh Lão Tiên cắn răng một cái, lại bỏ thêm ra ba mươi khối linh thạch.

- Dương được sư, ngài xem thế nào, một trăm năm mươi, ta cũng có thể lấy ra.

Trịnh Lão Tiên nói với Dương Phàm.

Dương Phàm lại có vẻ ngạc nhiên, vốn mình ra giá là một trăm khối linh thạch, hắn vừa chuẩn bị giải thích.

Hứa phù sư lại lên tiếng:

- Ta ra hai trăm!

Hai trăm linh thạch!

Tu sĩ xung quanh một trận oanh động.

Hai trăm linh thạch, có lẽ là cực hạn của Tử Thanh Hào Mao Bút này rồi, điểm đó Dương Phàm rất rõ ràng.

Nếu như tiếp tục tăng giá, người mua đã được không bằng mất.

- Người người

Trịnh Lão Tiên mặt đầy tức giận, nhìn chăm chăm Hứa phù sư:

- Lê nào ngươi muốn đổi nghịch với lão phu?

Hứa phù sư cười lạnh nói:

- Lời ấy sai rồi, đây là cạnh tranh công bình, linh thạch ai nhiều thì phù bút này thuộc về người đó. Các vị đạo hữu hãy phân xử công bằng đi.

- Dương nhiên là ai ra giá cao, vậy thì thuộc về người đó.

- Không sai, cạnh tranh công bình.

Đa số người ở nơi này đều phụ họa.

Sắc mặt Trịnh Lão Tiên âm tình bất định, tài lực cùng thể lực phía sau lão xa xa không bằng Hứa phù sư, còn đấu tiếp như vậy thì chỉ làm mình thua thảm hại hơn.

- Hai trăm linh thạch, vị tiểu đạo hữu này xem thế nào?

Hứa phù sư thấy Trịnh Lão Tiên im tiếng, vẻ mặt đặc ý, trên mặt càng tươi cười sáng lạn giống như Tử Thanh Hào Mao Bút đã nắm chắc trong tay.

- Chúng ta đi!

Trịnh Lão Tiên vẻ mặt không vui, thu hồi linh thạch trên bàn đứng lên chuẩn bị đi.

- Trịnh lão, xin chờ một lát!

Dương Phàm gọi Trịnh Lão Tiên lại.

- Dương được sư có gì chỉ bảo?

Trong lòng Trịnh Lão Tiên khẽ động, trong mắt hiện một tia hy vọng.

- Lẽ nào ta là chủ phù bút này, bán cho ai. chủ nhân ta lại không có quyền lên tiếng hay sao?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ cong lên.

- Cái này

Nụ cười trên mặt Hứa phù sư động lại.

Tu sĩ xung quanh cũng giật mình, nháo nửa ngày, hai người bọn họ cạnh tranh, căn bản không trải qua chủ nhân phù bút đồng ý.

- Trình lão, dựa theo ước định trước đó, một trăm linh thạch, phù bút này là của ngài.

Dương Phàm nhấn rõ từng chữ, lời không chút gợn sóng nói.

Oa!

Lời vừa nói xong, dương trường lập tức ồ to. Tu sĩ cả Thúy Vi Cư đều bị kinh động.

141. Chương 141: Bất Yến Vương Phủ

- Một trăm linh thạch? Ta không nghe lầm chứ?

Trịnh Lão Tiên thân thể cứng đờ, vẻ mặt mừng rỡ khó hiểu gắt gao nhìn Dương Phàm.

- Người người có nói sai hay không?

Hứa phù sư khó có thể tin được, người tu tiên trên thế gian này có ai lại ngại nhiều linh thạch chứ?

Sinh ra nghi hoặc không chỉ có hai người, các tu sĩ vây quanh cũng ôm tâm tình đồng dạng. Hiện trường một trận tĩnh mịch, ánh mắt mọi người đều rơi trên người Dương Phàm đợi hắn xác định.

- Lẽ nào ta nói không rõ sao?

Dương Phàm nhấn mạnh ngữ khí nhàn nhạt nói:

- Dựa theo ước định trước đó một trăm linh thạch, Tử Thanh Hào Mao Bút này thuộc sở hữu của Dương mỗ, bán cho ai do ta định đoạt.

Trong lời nói mang theo vẻ lạnh nhạt kiên định để mọi người rõ ràng đây không phải nói nhảm mà là một chuyện thật thiên chân vạn xác.

- Dương được sư quả thật thủ tín, lão phu không nhìn lầm người!

Trịnh Lão Tiên mừng như điên, đối với nhân phẩm Dương Phàm cũng tán thành nhất định. Đồng thời, trong lòng lão cũng sinh ra một tia cảm động nhàn nhạt. Nếu Dương Phàm không thủ tín, lấy lợi ích làm trọng, như vậy hôm nay lão còn đâu mặt mũi nữa.

Sau đó, hai người một tay giao hàng một tay giao linh thạch. Dương Phàm giao Tử Thanh Hào Mao Bút cho Trịnh Lão Tiên, người sau cũng giao dịch cho Dương Phàm một trăm linh thạch.

Hứa phù sư nhìn hai người giao dịch, sắc mặt cực kỳ âm trầm nhìn Dương Phàm vài lần, trong mắt phun ra hàn mang, sau đó phần nộ rồi đi. Tuy rằng Dương Phàm đưa lưng về Hứa phù sư, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hàm chứa sát khí của lão ta.

”Một tu sĩ Luyện Khí Kỳ nhỏ nhỏ mà thôi.”

Trong lòng hắn cười lạnh thật không để việc này trong lòng. Trần phong ba phù bút này đã chấm dứt, mọi người đều tản đi, Dương Phàm trò chuyện vui vẻ với Trịnh Lão Tiên, quan hệ giữa hai người không khỏi càng gần hơn.

Vốn Trịnh Lão Tiên còn muốn tặng thêm năm mươi linh thạch cho Dương Phàm, lại bị hắn cự tuyệt.

- Trịnh lão, lẽ nào ngài quên ước định giữa chúng ta?

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Ha ha! Điều này đương nhiên ta nhớ kỹ.

Trịnh Lão Tiên liên tục gật đầu, cười nói:

- Bằng nhân mạch lão phu ở kinh đô, tìm một thân phận khách liêu hay khách quý cho Dương được sư quá thật dễ như trở bàn tay, chỉ là không biết đạo hữu có yêu cầu cụ thể gì.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, rất thẳng thắn nói:

- Ta tới kinh đô cũng không phải vì phục vụ cho một thế lực nào, từ đó được hưởng thụ nhân gian hay lợi ích cho bản thân. Mục đích cuối cùng của Dương mỗ là muốn mở một y quán tiên giới, vì vậy cần một thế lực nhất định làm chỗ dựa. Bởi vậy, thế lực này tốt nhất mạnh một chút.

Lúc Dương Phàm nói lời này, thậm chí không thiết trí cấm chế cách âm, bởi vì chuyện này căn bản không cần

Những việc hắn muốn làm đều là quang minh chính đại. Mở một nhà y quán chỉ vì tạo phúc tu tiên giới, sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích nhiều người. Nhưng mà ai có thể đoán được mục đích chân chính hắn mở y quán chứ?

- Đạo hữu thật có chí hướng tốt ở nơi kinh đô này, thế lực cường đại nhất không ngoài tứ đại gia tộc tu tiên Vũ Vân, Sở, Dương, Lâm. Chỉ là sợ rằng độ khó hơi lớn, Dương được sư có thể theo lão thương nghị cụ thể.

Trịnh lão cười nói.

- Làm Trịnh lão nhọc lòng, ta vừa tới kinh đô, chuyện này cũng không gấp.

Dương Phàm gật đầu.

- Cho lão phu một chút thời gian nhất định sẽ hết khả năng làm thỏa đáng cho ngài.

Trịnh Lão Tiên tự tin nói. Bản thân lão có tu vi Luyện Khí đại viên mãn, sống ở kinh đô nhiều năm như vậy, nhân mạch cực lớn, việc này không làm khó được lão.

Lại nói chuyện phiếm một lát. Trịnh Lão Tiên mời Dương Phàm đi hàn xá của lão. Vừa nghe từ hàn xá, Dương Phàm còn tưởng là nhà Trịnh Lão Tiên, đợi khi tới nơi lại cảm thấy bất ngờ.

- Yển vương phủ?

Dương Phàm nhìn phủ đệ tráng lệ trước mắt, không khỏi ngẩn ra. Bất chợt, hắn liền hiểu được.

- Ha ha! Năm trước lão phu gia nhập vào Yển vương phủ, cũng trở thành khách liêu vương phủ.

Trịnh Lão Tiên thoáng có chút đắc ý.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu, quan sát vương phủ khí phái huy hoàng này, chỉ cảm thấy nơi đây có một cỗ khí phách mơ hồ không biết đến từ nơi này. Trong lòng hắn thầm nghĩ:

”Xem ra Yến vương phủ này cũng không đơn giản.”

Ôm lòng hiếu kỳ, Dương Phàm theo hai ông cháu Trịnh Lão Tiên đi vào Yến vương phủ.

Thị vệ ngoài cửa phủ thấy Trịnh Lão Tiên trở về; đều khom người hành lễ; lại hỏi thân phận Dương Phàm.

- Dương được sư là bằng hữu của ta, ngày sau có thể sẽ trở thành khách liêu vương phủ. Trịnh Lão Tiên chỉ nhàn nhạt nói một câu liền dẫn Dương Phàm vào trong phủ, xem ra

thân phận của lão ở trong vương phủ cũng không thấp.

- Dương được sư cảm giác vương phủ này thế nào?

Trịnh Lão Tiên không đề cập tới thân phận chủ nhân vương phủ ở kinh đô, mặt cười hì hì hỏi

- Cảnh sắc nơi này không tệ.

Dương Phàm gật đầu, câu trả lời làm cho Trịnh Lão Tiên có chút không biết nói gì.

- Chủ nhân Yến vương phủ là đệ đệ đương kim thánh thượng, Vũ Văn Liệt.

Trịnh Lão Tiên cười nói.

Dương Phàm khẽ động dung:

- Nói như vậy, nơi này chẳng phải địa bàn Vũ Văn gia tộc?

- Cũng không phải, Thống trị giới thế tục không phải là người tu tiên nhất định phải là người phàm. Đây là định luật ngàn năm qua ở tu tiên giới. Vũ Văn gia tộc chân chính, chỉ âm thầm giúp đỡ mà thôi. Đương nhiên, Vũ Văn Liệt cùng với đương kim thánh thượng, đều là hậu duệ tử tôn gia tộc Vũ Văn, có quan hệ huyết thống trực hệ với lão tổ gia tộc.

Trịnh Lão Tiên giải thích.

Dương Phàm chợt hiểu, hóa ra đây là quan hệ giữa giới thế tục cùng tu tiên giới. Người tu tiên không được phép trực tiếp tham dự chính quyền thế tục, tối đa chỉ có thể âm thầm giúp đỡ dẫn đường, nếu không thì sẽ làm mất đi quy tắc không chế thế gian.

Từ phương diện này xem ra Yến vương phủ chỉ là lực lượng trên giới thế tục của Vũ Văn gia tộc hoặc nói là thế lực ngoại tăng gia tộc. Biết rõ điểm này rồi, Dương Phàm lại có một bước hiểu biết cấu tạo thế lực kinh đô.

- Chẳng qua, Dương được sư ngài cũng đừng coi thường Yến vương Vũ Văn Liệt.

Trịnh Lão Tiên vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Ồ?

Dương Phàm hiếu kỳ:

- Lễ nào Vũ Văn Liệt này cũng là người tu tiên?

- Không, Vũ Văn Liệt chỉ là một người phàm nhưng hắn nắm giữ võ lực đỉnh phong giới thế tục. Đã từng có lời đồn, hắn bằng vào một thân võ lực đánh chết một tu sĩ ma đạo Ngưng Thần Kỳ.

Trịnh Lão Tiên đề thấp giọng nói.

- Thật có chuyện này ư?

Trong lòng Dương Phàm cả kinh:

- Võ lực đỉnh phong giới thể tục lại mạnh đến như thế sao?

Theo hẳn biết, võ lâm nhân sĩ bình thường tu luyện tới cảnh giới nhất định trên phương diện thể chất có thể so sánh với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Trong cơ thể vận chuyển chân khí, nhưng không cách nào sử dụng pháp lực. Vì vậy, thực lực võ giả Tiên Thiên vượt quá tu sĩ Luyện Khí Kỳ, nhưng không cách nào chống lại Ngưng Thần Kỳ.

Yến vương Vũ Văn Liệt này có thể dùng võ lực đánh chết một tu sĩ ma đạo Ngưng Thần Kỳ, chuyện này thật nghe mà rợn người.

- Lực ảnh hưởng Yến vương trên giới thể tục rất lớn, uy vọng thậm chí còn trên cả đương kim thánh thượng. Chẳng qua Vũ Văn Liệt này cũng có một tiết nuối, hẳn đã hơn bốn mươi tuổi, bên dưới có ba con gái nhưng lại không có con trai truyền thừa hương khói.

Trịnh Lão Tiên lại bắt đầu nói chuyện trong Yến vương phủ, dường như rất có ý muốn Dương Phàm gia nhập nơi này.

"Yến vương phủ? Dường như cũng không tệ lắm." Dương Phàm có chút ý động.

Sau khi rõ ràng cấu tạo thể lực kinh đô, hẳn phát hiện người tu tiên phải chịu quy tắc hạn chế, ở nơi này hình như có chút bó tay bó chân không thể to gan lớn mật làm việc. Ngược lại thể lực thể tục thống trị hàng tỷ phạm nhân, bọn họ mới là nhân vật chính. Dù sao quốc gia nhân loại, phạm nhân chiếm tỷ lệ lớn nhất.

Dương Phàm đã dự liệu trước, muốn mở y quán ở kinh đô cần thiết phải mượn thể lực thể tục. Mà lực ảnh hưởng Yến vương phủ trên giới thể tục lớn như vậy, phía sau lại có một Vũ Văn gia tộc cường đại là một tuyển chọn không tệ.

Đi qua mấy hành lang gấp khúc, phía trước xuất hiện một dòng sông nhân tạo có lương đình, cầu kiều, núi giả, rừng trúc

- Đi qua cầu kiều, phía trước là nơi khách liêu chúng ta ở lại. Mỗi một khách liêu đều có một trạch viện của riêng mình.

Trịnh Lão Tiên giống như một người hướng dẫn, đi tới đâu nói tới đó. Tôn tử Trịnh Vân Phi yên lặng không lên tiếng, rất ít khi nói chen vào, dường như bị quản chế rất nghiêm khắc.

Lúc đi tới cầu kiều, phía trước có vài người vội vàng đi tới tuổi đều trên lục tuần.

Dương Phàm khịt mũi nhạy cảm ngửi được mùi vị thảo dược, ánh mắt rơi trên túi thuốc của một lão nhân mang theo người.

"Những người này đều là dược sư." Dương Phàm cho ra kết luận.

- Hà dược sư? Các người vội vàng như vậy, rốt cuộc vị quý nhân nào trong phủ bị bệnh?

Trịnh Lão Tiên hiểu kỳ hỏi, người được hỏi là một vị dược sư trong có vẻ lớn tuổi nhất.

Hà dược sư thở dài một hơi:

- Bệnh nhị tiểu thư lại phát tác.

Chỉ nói một câu, bọn họ liền vội vàng chạy một hướng trong vương phủ, ngay cả người lạ mặt như Dương Phàm cũng không kịp hỏi.

- Nhị nữ nhi Yến vương Vũ Văn Liệt là một kỳ nữ thiên phú dị bẩm, trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý. Chỉ là từ nhỏ thể chất quái dị, thân mang bệnh lạ, lại phát tác không định kỳ, ngay cả dược sư tu tiên giới cũng không thể trừ tận gốc.

Trịnh Lão Tiên giải thích.

- Lại còn có chuyện này?

Dương Phàm lộ ra dị sắc, lại bình thản nói:

- Theo ta thấy được sư vương phủ cũng không hơn thế này, tu vi cao nhất mới Luyện Khí hậu kỳ.
- Dương được sư có điều không biết. Kỳ thật trong Yến vương phủ còn có một vị ông Phương được sư, là một trong tam đại thần y kinh đô có thần thuật khởi tử hồi sinh. Có người nói người nếu không chỉ y thuật cao siêu, bản thân còn là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- Được sư Ngưng Thần Kỳ?

Dương Phàm khẽ động dung, trong lòng sinh ra vài phần cổ kỳ. Từ khi hắn bắt đầu bước vào tiên đạo còn chưa bao giờ thấy qua được sư cấp bậc Ngưng Thần Kỳ.

- Nếu vị Đông Phương được sư này được tôn xưng là một trong tam đại thần y kinh đô, vậy hắn không chữa được bệnh cho nhị quận chúa vương phủ hay sao?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Nếu như không có vị Đông Phương được sư này, vậy sợ rằng nhị quận chúa đã bỏ mình từ lúc vài tuổi rồi. Tuy nhiên mặc dù bằng y thuật của ngài ấy, cũng chỉ có thể bảo trụ lại cho nhị quận chúa một mạng.

Trịnh Lão Tiên khẽ thở dài.

- Lúc này nhị quận chúa lại phát bệnh, không biết có gặp được hắn hiện thân hay không.

Hiển nhiên Dương Phàm sinh ra một ít hứng thú với vị Đông Phương được sư thần bí này.

- Đông Phương được sư thân phận siêu nhiên, chỉ là treo một thân phận khách liêu ở vương phủ, đa phần thời gian cũng không ở bên trong phủ, ở kinh đô to lớn này, còn không có ai dám ước thúc ngài ấy.
- Tam đại thần y kinh đô, bất cứ một người nào đều là hạng người thân phận siêu nhiên, được giới thể tục cùng tu tiên giới cộng đồng ngưỡng mộ.

Trịnh Lão Tiên than thở, trong mắt lộ ra vài phần ngưỡng mộ kính nể.

- Thần y lại có thể nổi tiếng như thế, còn thông sát cả giới thể tục cùng tu tiên giới.

Dương Phàm thoáng có chút bất ngờ. đồng thời cùng trầm nghĩ:

"Không biết y thuật của mình so sánh với tam đại thần y kinh đô, ai mạnh ai yếu, lại cách xa bao nhiêu?"

142. Chương 142: Bình Tĩnh, Bình Tĩnh!

Đi qua cầu kiều trên dòng sông nhân tạo phía trước là một lâm viên hoa nở chim hót, phòng ốc hơi rải rác, mặc dù không tính là hùng vĩ đồ sộ, nhưng hơn ở cảnh trí hợp lòng người, hoàn cảnh càng thêm u tĩnh.

- Nơi này có không ít khách liêu vương phủ, trong đó có không thiếu người tu tiên.

Trịnh Lão Tiên cười cười nói.

Thần thức Dương Phàm chỉ tùy ý đảo qua, liền phát hiện người tu tiên ở nơi này đã có hơn mười vị, đây chỉ là kết quả quét qua khu vực gần nhất. Đường nhiên, người tu tiên hưởng lạc nơi thể tục hơn phân nửa đều là dòng Luyện Khí, đa số đều đã có tuổi. Tu sĩ trẻ tuổi như Dương Phàm, Trình Văn Phi thì ít hơn. Không bao lâu sau, ba người tới một tòa biệt viện u tĩnh, bên trong trồng đủ loại hoa cỏ, tản ra mùi hương nhàn nhạt.

- Dương được sư, mời vào. Biệt viện này chính là chỗ lão phu ở, coi như rộng rãi, ngài ở nơi này cũng không sao. Nếu như có ý, ta có thể đề cử ngài với tổng quản vương phủ, lấy thân phận được sư Luyện Khí Kỳ của ngài, kiếm một thân phận khách liêu hắn cũng không khó.

Trịnh Lão Tiên khách khí nói.

- Việc này không vội, tuy nhiên tạm thời xem ra Yến vương phủ vẫn là một lựa chọn không tệ.

Dương Phàm gật đầu, được Trịnh Lão Tiên an bài nhanh chóng vào ở một gian phòng, cũng có nha hoàn vương phủ phụ trách sinh hoạt.

- Vậy đạo hữu cứ ở nơi này một thời gian, Vân nhi hiện giờ con không cần vẽ phù liên tục theo Dương được sư đạo vương phủ hay kinh đô đi.

Trịnh Lão Tiên phân phó.

- Vâng, gia gia.

Trịnh Vân Phi lộ vẻ vui mừng, ngày thường hần bị Trịnh Lão Tiên quản thúc rất nghiêm ngặt khó có được một ngày rảnh rỗi.

- Thật tốt quá!

Đợi Trịnh Lão Tiên đi rồi, Trịnh Vân Phi như con chim thoát khỏi lồng giam cực kỳ vui vẻ, thiếu chút nữa ngựa mặt hét to lên, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Dương được sư, huynh quả là phúc tinh của đệ. Nếu vừa đến kinh đô để đệ theo huynh đi dạo một vòng.

- ừ, Được. nhưng mà phải cẩn thận, gia gia đệ còn ở trong phòng kia.

Dương Phàm cười hì hì nói, thăm nghĩ:

”Đứa nhỏ đáng thương, xem ra bị ghen hòng rồi!”

- A!

Trịnh Vân Phi vội che miệng lại, vẻ mặt khẩn trương nhìn gian phòng gia gia.

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói:

- Gia gia của đệ hiện giờ đang thử công hiệu Tử Thanh Hào Mao Bút, trong phòng đã bố trí cấm chế rồi

Trên thực tế thần thức của hắn đã sớm tiến vào trong phòng Trịnh Lão Tiên, phát hiện Trịnh lão đang tập trung tinh thần vẽ bùa, mặt lộ hồng quang, phù bút đang sử dụng tự nhiên là Tử Thanh Hào Mao Bút vừa mới giao dịch.

- À! Cảm ơn.

Trịnh Vân Phi nhẹ thở dài một hơi, thoáng có vẻ tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc kinh nghiệm hỏa hầu của đệ không đủ, khẳng định gia gia sẽ không để cho đệ sử dụng Tử Thanh Hào Mao Bút.

Dương Phàm mỉm cười:

- Trịnh lão ăn muối còn nhiều hơn đệ ăn cơm, ngâm mình đại đạo mấy chục năm còn đệ mới nhập đạo bốn năm năm. Bằng thiên phú của đệ, không tới mười hai mươi năm là có thể siêu việt toàn diện gia gia đệ rồi.

- Hắc. điều này là khẳng định, đến lúc đó ta không cần mỗi ngày phải bị ngài ấy quản lý nữa.

Trịnh Vân Phi cười hắc hắc thoáng có mấy phần ngây thơ.

- Dương được sư, đệ thấy tu vi và tuổi của huynh đều cao hơn đệ, người cũng ổn trọng hơn không bằng đệ gọi huynh là Dương đại ca đi.

Trịnh Vân Phi nói có pha lẫn vẻ chờ mong.

Dương Phàm mỉm cười:

- Vân Phi tiểu đệ, đệ dẫn ta dạo một vòng vương phủ đi

- Được, Dương đại ca.

Trịnh Vân Phi mừng như điên, cảm thấy Dương Phàm có một cỗ khí tức làm cho người ta cảm thấy thân thiết, lần đầu tiên gặp hắn liền có ấn tượng khá tốt.

- Dương đại ca, đệ nói cho huynh, diện tích phủ đệ vương phủ rất lớn, đi dạo hai ngày cũng không nhất định có thể thấy hết cảnh vật

Trịnh Vân Phi nước miếng tung bay bắt đầu giăng giải.

Hai người đi một vòng quanh khu khách liêu, sau đó lại đi qua cầu kiều sông nhân tạo trước đó đi vào trong khu vực người thế tục vương phủ.

”Thế tục thế tục này, thật đúng là biết hưởng thụ mà!”

Dương Phàm thưởng thức nha hoàn người hầu lui tới trong vương phủ cùng với các loại kiến trúc khí phái xa hoa vô cùng. Tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường, nếu như ở lại nơi này, hưởng thụ nửa đời người, đó cũng là một dự hoặc không nhỏ.

Lúc đi tới chỗ một hành lang, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng kêu nhỏ:

- Mau tránh ra, nhanh tránh đường cho ta đi xem nhị tỷ!

Phía sau truyền đến một mùi hương nhàn nhạt và tiếng gió thổi giống như có người đang chạy nhanh. Dương Phàm hết sức bình tĩnh hơi nghiêng người, ung dung nhàn nhã nhìn phía sau.

- A!

Tốc độ người kia cực nhanh, Trịnh Vân Phi cũng không có cảm quan linh mãnh vô cùng như Dương Phàm cộng thêm đang nước bọt tung bay giăng giải bất ngờ không đề phòng bị người phía sau đụng trúng.

- Ai da!

Hai tiếng kêu thảm vang lên, phía trước Dương Phàm chợt truyền đến một tiếng ”Phốc thông”, một thiếu nữ cung trang phía sau đè Trịnh Vân Phi ngã xuống đất, hai người lập tức bị chút vết thương nhẹ.

Ngao!

Trịnh Vân Phi rên rỉ một tiếng, còn thiếu nữ cung trang ngây ngốc thoáng cái, chợt lấy tay bưng trán sưng đỏ, lập tức nức nở:

- Người ơi

- Còn đè trên người ta mau đứng lên!

Trịnh Vân Phi vừa mắng to đẩy thiếu nữ cung trang kia xuống. Mà khi hắn xoay người nhìn dung mạo như hoa như ngọc của thiếu nữ, không khỏi ngẩn ra chợt kinh hô một tiếng:

- Tiêu quận chúa!

- Là người!

Thiếu nữ cung trang hiển nhiên nhận ra Trịnh Vân Phi. Trịnh Vân Phi đỏ mặt. nói năng lắp bắp:

- Ta, ta không phải cố ý.

- Kể nào, dám ám sát quận chúa!

Đúng lúc này phía sau truyền đến mấy tiếng quát to, bốn năm thị vệ vương phủ nhìn chằm chằm hai người Dương Phàm.

”Soạt” một tiếng, mấy thị vệ này lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông tới đây, bảo đao trong tay lập tức đặt lên cổ Dương Phàm cùng Trịnh Vân Phi.

- A. các người hiểu lầm rồi!

Trịnh Vân Phi bị dọa mặt mũi trắng bệch, vội vàng giải thích. Cảm nhận lưỡi đao lạnh lẽo trên cổ, Dương Phàm nao nao.

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Dương Phàm vẽ mặt bình tĩnh, hỏi ngược lại:

- Chúng ta rất giống thích khách hay sao?

- Người người không được cử động!

Thị vệ cầm đao kia tay hơi run lên, thoáng cắt vỡ da Dương Phàm huyết quang chợt lóe lên. Thế nhưng vết thương kia chỉ trong nháy mắt liền khôi phục lại, làm thị vệ này há to miệng, vẻ mặt không thể tin được.

- Ta có cử động sao?

Dương Phàm có chút phẫn nộ.

- Không không có?

Thị vệ có chút sợ hãi.

Bốp!

Dương Phàm nhẹ nhàng vung tay lên đánh bay thị vệ ra ngoài, cả người hắn hóa thành một bóng đen, "vù" một tiếng biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. Một lúc lâu sau, xa xa truyền đến một tiếng "bồm", bọt nước tung lên, hiển nhiên là có người rơi xuống nước.

A!

Mấy thị vệ khác thấy tình cảnh như vậy, liền ngậy ra như phỗng. Tiểu quận chúa cùng Trịnh Vân Phi cũng dùng ánh mắt không phải là người nhìn về phía Dương Phàm.

- Tiểu quận chúa! Cô nhanh bảo bọn họ bỏ vũ khí ra đi.

Trịnh Vân Phi nhanh chóng tỉnh táo lại, yếu ớt nói.

- Mấy người các người, nhanh rút ra đi, bọn họ đều là khách quý vương phủ.

Tiểu quận chúa cũng đỏ mặt, kêu quát một tiếng.

- Vâng, vâng.

Mấy thị vệ run như cây sậy rời đi.

Lúc này, Trịnh Vân Phi cùng tiểu quận chúa mới đứng lên, vẻ mặt xấu hổ.

- CÔ Cô không sao chứ?

Trịnh Vân Phi nói, ánh mắt nhìn về phía tiểu quận chúa có chút né tránh.

- Hu hu hu. trán của ta!

Tiểu quận chúa sờ trán hết sức đau đớn nói, nước mắt tuôn rơi như hạt châu.

- Vậy vậy phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Trịnh Vân Phi rối loạn.

- Chỉ là một chút ngoại thương rất nhỏ mà thôi.

Dương Phàm liếc mắt. bình thản nói.

- Hu hu hu.

Tiểu quận chúa bưng cục u đỏ trên trán. khóc càng lớn hơn:

- Như vậy bảo ta làm sao đi gặp người nữa?

- Được sư! Ta đi gọi được sư!

Trịnh Vân Phi khẩn trương nói:

- Tiểu quận chúa, cô chờ đã. ta lập tức đi gọi được sư cho cô.

Trịnh Vân Phi vừa dứt lời, liền xoay người chạy đi tìm được sư vương phủ. Chẳng qua, Trịnh Vân Phi vừa chạy được hai bước, bỗng nhanh chóng ngừng lại, thân người nhoáng cái liền chuyển ánh mắt lên người Dương Phàm:

- Dương đại ca!

Dương Phàm như cười như không nhìn hắn, không có ý ra tay.

- Người còn không đi gọi được sư?

Tiểu quận chúa cong môi tức giận nói.

- Dương đại ca, cầu huynh thương xót đi mà!

Trịnh Vân Phi đáng thương hề hề nói.

Dương Phàm gật đầu:

- Được rồi!

- Hửn

Tiểu quận chúa liền vô cùng hoảng sợ liên tục lùi về sau trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu. Vừa nãy tình cảnh Dương Phàm vung tay lên liền đánh bay thị vệ, lúc này còn đang chiếu lại rõ ràng trong đầu nàng.

- Đứng qua đây

Tiểu quận chúa giọng run run nói, liền khóc đến hoa lệ *** vũ, khẩn trương ôm chặt Trịnh Vân Phi.

- Tiểu quận chúa, Dương đại ca là một vị được sư là người rất tốt.

Trịnh Vân Phi vươn tay đẩy nàng tới trước mặt Dương Phàm. Lúc này, Dương Phàm nhẹ nhàng nâng tay về phía nàng.

- A!

Tiểu quận chúa bị dọa đến nỗi mặt nhỏ tái nhợt, lập tức nhắm hai mắt lại giống như đã dự đoán hình ảnh mình sẽ bị Dương Phàm đánh bay. Tuy nhiên tình cảnh trong dự liệu cũng không xảy ra. nàng chỉ cảm thấy trên trán mát lạnh hết sức thoải mái giống như có một dòng suối mát chảy qua lại được một trận gió nhẹ vờn quanh.

- Tốt rồi.

Dương Phàm thu tay lại, cười dài nhìn tiểu quận chúa bị mình dọa tới sắc mặt trắng bệch, cảm giác nha đầu này thật là cổ quái tinh linh.

- Ta không sao?

Tiểu quận chúa mở mắt phát hiện Dương Phàm đứng ở trước người, mà mình cùng không bị đánh bay như nàng tưởng tượng.

- Hử? Trán của ta?

Nàng đột nhiên vươn tay sờ sờ trán phát hiện vốn chỗ sưng đỏ lại trơn bóng, phần da kia lại còn sót vài phần mát mẻ ôn hòa hết sức thoải mái.

- Nhanh! Nhanh! Lấy gương tới đây.

Tiểu quận chúa mừng rỡ kêu lên.

- Tata có.

Trịnh Vân Phi lấy từ trong túi trữ vật ra một mặt gương đồng đưa cho tiểu quận chúa. Ánh mắt Dương Phàm liếc nhìn mặt gương đồng, không khỏi chuyển ánh mắt quái dị nhìn về phía Trịnh Vân Phi.

- Hắc hắc, đây là pháp khí đối phó quý vật.

Trịnh Vân Phi có chút xấu hổ nói.

- Tốt rồi, thật sự tốt rồi! Phần da chỗ đó hình như còn trắng hơn trước nữa!

Tiểu quận chúa vui mừng nhảy nhót, tùy tiện ném gương đồng sang một bên.

- Đứng!

Trịnh Vân Phi bay người phóng tới, chỉ miễn cưỡng chạm tới mép chiếc gương đồng.

Răng rắc!

Gương đồng vỡ tan, dù sao chỉ là loại pháp khí đặc thù, uy năng chỉ dựa vào trận pháp bên trên, bản thân không có thuộc tính kiên cố. Theo gương đồng vỡ tan, lòng Trịnh Vân Phi cũng nát, tru lên:

- Gương đồng của ta!

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Dương Phàm an ủi:

- Chỉ là một mặt gương đồng mà thôi.

143. Chương 143: Nhị Quận Chúa Thần Bí

Tiểu quận chúa thấy bộ dạng Trịnh Vân Phi đau lòng không thôi không khỏi tức giận nói

- Đó không phải một cái gương bình thường

Trịnh Vân Phi vô lực nói ngay cả ý nghĩ tự sát cũng có. Nếu như để cho gia gia biết mình làm hư hao một kiện pháp khí không tầm thường, không biết sẽ nghiêm phạt mình thế nào. Nghĩ tới đây hắn liền càng thêm phiền muộn.

- Hi hi! Dương dược sư, y thuật của ngươi thật là tốt vừa bị thương ngươi trị thoáng cái là hết. Càng thần kỳ là chỗ được trị hết, làn da càng trắng hơn. Đúng rồi, có phải pháp thuật của ngươi còn có thể làm đẹp hay không?

Tiểu quận chúa lú lú truy vấn.

- Làm đẹp? Đích thật là có một chút.

Dương Phàm lại rất thẳng thắn. Trong Thánh Liệu Thiên Tiên Hồng Quyết có chứa nhiều pháp thuật, không chỉ có chữa thương chữa bệnh, trong đó còn có Tư Nhuận Thuật có kỳ hiệu làm đẹp. nhưng lại còn chuyên môn nhằm vào làn da.

- A! Thật tốt quá!

Tiểu quận chúa hai mắt lóe sao sùng bái nhìn Dương Phàm.

- Chẳng qua Dương mỗ thân là dược sư chỉ phụ trách chữa thương chữa bệnh về phần làm đẹp không có quan hệ tới Dương mỗ. Huống hồ dung mạo tiểu quận chúa cũng là thượng giai thế gian không cần làm đẹp nữa.

Dương Phàm dứt khoát cự tuyệt.

Hắn là dược sư cần tạo ra hình tượng thần y cứu người chết trị người bị thương, mà không phải thẩm mỹ sư. Huống hồ tiểu quận chúa này ngũ quan tinh xảo, làn da trơn mịn, tư sắc đã coi như không kém, chỉ là không tính là tuyệt sắc khuynh thành.

- Ôi!

Tiểu quận chúa có vẻ thất vọng. thấp giọng thì thầm:

- Nha hoàn người hầu trong phủ đều nói ta là xinh đẹp nhất nhưng mà so sánh với nhị tỷ

- Nhị tỷ?

Dương Phàm nghe liền rõ ràng, không lẽ chính là nhị quận chúa bị quái bệnh mà Trịnh Lão Tiên đề cập với mình trước đó. Nghe ý của Trịnh lão, nhị quận chúa trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý, là một vị kỳ nữ.

- A! Ta làm sao lại quên mất chính sự đều tại người đó!

Tiểu quận chúa đột nhiên giậm chân. thở hắt hắt nói.

- Tata làm sao chứ!

Trịnh Vân Phi đáng thương hề hề nói phiền muộn tới cực điểm.

- Bệnh tình nhị tỷ đột nhiên phát tác, các vị được sư trong phủ đều bất lực nói chỉ có thể bảo trụ được tỷ trong ba ngày. Trong vòng ba ngày, nếu như Đông Phương được sư còn không trở về gấp. tỷ ấy sẽHu hu hu!

Tiểu quận chúa lệ tuôn trào nói lại khóc to.

- Đông Phương được sư?

Sắc mặt Trịnh Vân Phi cũng biến đổi:

- Đông Phương được sư hành tung phiêu hốt bất định ai biết lúc nào ngài sẽ trở về, bảo ta làm sao đi tìm ngài ấy?

- Thì ra cô vội đi xem bệnh tình nhị tỷ, cho nên mới đụng phải Tiểu Vân.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Đúng vậy.

Tiểu quận chúa khóc nói ánh mắt đột nhiên rơi trên người Dương Phàm. vội nắm cánh tay hắn giống như nắm được gốc rễ cứu mạng:

- Dương được sư, y thuật của huynh thần kỳ như thế, có thể xem bệnh nhị tỷ ta hay không?

Trịnh Vân Phi cũng ánh mắt sáng ngời phụ họa theo:

- Đệ cũng thấy được y thuật của Dương đại ca so ra mạnh hơn các được sư vương phủ nhiều lắm.

- ừ, để ta Thử xem.

Dương Phàm bình thản nói.

- Được được được. Dương được sư ta đi dẫn đường cho huynh.

Tiểu quận chúa nín khóc mỉm cười giống như thấy được hy vọng lớn nhất, vội dẫn đường phía trước. Một lát sau. tiểu quận chúa lại gọi thị vệ tới đi trước mở đường, quẹo trái quẹo phải đi qua hành lang gấp khúc, rốt cuộc đi tới một lầu gác dựa bên bờ nước, cảnh sắc sinh hương.

Vừa nhìn cảnh sắc này ánh mắt Dương Phàm liền sáng lên cảm giác kiến trúc nơi này có một phong cách riêng, giống như không bàn mà hợp với chí lý thiên địa.

- Tiểu quận chúa!

Nha hoàn trước lầu các thỉnh an.

- Mau dẫn chúng ta vào.

Tiểu quận chúa lo lắng nói.

- Vâng, quận chúa.

Nha hoàn nhanh chóng dẫn ba người vào phòng.

Dương Phàm đi vào trong lầu các, càng sinh ra một cảm giác kỳ quái cảm giác như gia cụ bên trong phòng, gốc hoa, thảm trải thậm chí ánh sáng màu sắc phối hợp đều đạt tới một cảnh giới tự nhiên mà thành, tạo một cảm giác vô cùng thoải mái.

"Xem ra chủ nhân lầu các này thật không đơn giản."

Trong lòng Dương Phàm thất kinh.

Cuối cùng, nha hoàn đưa ba người tới trước một căn phòng, khom người mở cửa.

- Nhị tỷ!

Tiểu quận chúa lập tức nhảy vào trong.

Đây là một gian khuê phòng kỳ quái trong phòng dán một ít tranh chữ, đốt đèn hương, hương khí lượn lờ, còn có một tấm bình phong, tách biệt với phòng ngủ tư nhân của chủ nhân. Xuyên thấu qua bình phong, mơ hồ có thể nhìn thấy lụa mỏng, còn có một mùi hương nhàn nhạt làm cho người ta tâm yên ý mãn.

Lúc này, ở ngoài bình phong có đứng mười mấy đại phu, chỉ là những người này đều một mặt sầu bi khổ sở, bó tay không biết biện pháp.

- Thật không có biện pháp, kỳ chứng như vậy sợ rằng chỉ có tam đại thần y kinh đô mới có thể giải cứu.

- Đáng tiếc, Đông Phương được sư hành tung mờ mịt. Hai đại thần y khác, một vị tính tình cổ quái một vị khác càng là kẻ thù vương gia. Ồi

- Vậy phải làm sao bây giờ, nếu Vương gia trách tội xuống!

Những đại phu thế tục này nóng ruột như lửa đốt, sợ hãi Yến vương nghiêm phạt. Bọn họ so ra kém các được sư khác, đều là người tu tiên, địa vị cao thượng, dù là trị không hết thì Vương gia cũng sẽ không làm gì bọn họ.

- Nhị tỷ! Nhị tỷ! Tỷ không sao chứ?

Tiểu quận chúa lướt qua bình phong đi vào trong, nhào tới cạnh giường, trong mắt nước mắt tuôn ra. Về mặt sợ hãi.

- Nguyệt Nhi, bé ngoan, nhị tỷ không sao đâu.

Một giọng cô gái êm tai truyền đến giống như cơn gió nhẹ trong sương mù, mềm nhẹ thoáng có vẻ bệnh trạng, làm người nghe thương xót.

- Tỷ thật sự không sao chứ?

Trong giọng nói tiểu quận chúa lộ ra vẻ nghi ngờ. Đại phu cùng được sư ngoài bình phong thở dài một hơi, lắc đầu, chỉ sợ là nhị quận chúa đang an ủi tiểu quận chúa mà thôi.

- Không sao đâu nhị tỷ đã cảm ứng được quý nhân tới.

Giọng nói nhẹ nhàng của nàng lại lộ ra vài phần thoải mái.

"Quý nhân?"

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, chợt trầm nghĩ:

"Chẳng lẽ là trùng hợp? Hay là nhị quận chúa chỉ nói lời an ủi mà thôi."

- Hu hu hu! Nhị tỷ, muội biết tỷ đang an ủi muội nhưng mà tỷ yên tâm, hôm nay muội mời tới một được sư y thuật không kém.

Tiểu quận chúa vội đứng dậy, đi ra ngoài bình phong nói với Dương Phàm:

- Dương được sư, mau tới xem bệnh cho nhị tỷ đi.

Dương được sư!

"Xoạt" một tiếng, tất cả đại phu cùng được sư đều chuyển ánh mắt lên người Dương Phàm.

Trẻ tuổi như Thế?

Mấy được sư lại thật sự nhìn ra thân phận Dương Phàm, chỉ là trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thị nghi vấn. Đạo y thuật, tu vi chỉ là một mặt. Kinh nghiệm, từng trải, hỏa hầu đều là nhân tố hết sức trọng yếu.

Dương Phàm nhìn qua là Luyện Khí trung kỳ quá mức trẻ tuổi làm sao có thể để cho những lão được sư này tin phục.

- Ồ?

Trong đó Hà được sư lớn tuổi nhất giật mình khê kêu một tiếng, ánh mắt đảo qua hai người Dương Phàm cùng Trịnh Vân Phi. Lúc trước ở cầu kiều nhân tạo, lão đã thấy Trịnh Lão Tiên dẫn theo Dương Phàm đi tới.

- Hà tiền bối Dương được sư là bằng hữu gia gia cháu.

Trịnh Vân Phi vội giải thích.

Dương Phàm mỉm cười, nhắc chân chuẩn bị đi vào trong bình phong chuẩn đoán. Nhưng vào lúc này, ngoài phòng truyền tới một tiếng nói sắc bén đầy khí phách:

- Hàm Nhi, Bệnh của con lại phát tác nữa sao?

Tiếng nói vừa dứt, một cỗ khí tức bá đạo khó có thể hình dung lan tràn ngoài bình phong, được sư cùng đại phu nơi này đều biến sắc thừa nhận áp lực khó có thể tưởng tượng. Dương Phàm cũng cảm nhận được một cỗ áp lực không nhẹ. Không chỉ như thế, bởi vì nguyên nhân cảnh giới tương đối cao, hắn càng cảm nhận rõ ràng cỗ khí tức bá đạo kia tràn đầy uy năng đáng sợ.

Người này có thể uy hiếp đến mình!

Trong lòng Dương Phàm khê động. nhanh chóng suy nghĩ. lập tức đoán ra thân phận người đến.

Yến vương Vũ Văn Liệt!

Bang bang!

Tiếng bước chân còn chưa tới, nhưng trong vô hình đánh lên linh hồn mọi người, giống như tiếng búa tạ giáng xuống.

- Bái kiến Yến vương!

Những đại phu thế tục đều quỳ bái sợ hãi không thôi mấy được sư cũng đều hành lễ vài phần trong mắt lộ một tia kính nể. Người đi tới là một thanh niên nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao lớn tuấn mỹ, mặc áo bào xanh hoa văn rồng màu tím, tràn đầy khí phách; giơ tay nhắc chân có một loại khí thế uy nghiêm thượng vị giả.

- Phụ thân! Hu hu hu những được sư này đều không thể trị hết bệnh nhị tỷ

Tiểu quận chúa vọt ra, nhào vào trong lòng phụ thân, tiếng khóc không dứt.

- Hừ! Đám đại phu các ngươi, bình thường ăn bổng lộc vương phủ, thời khắc mấu chốt lại bất lực, đều cút ra cho ta!

Ánh mắt Vũ Văn Liệt đảo qua những đại phu thế tục này.

Phác thông! Phác thông!

Những đại phu này đều quỳ xuống, tạ tội xong mới sợ hãi đi ra. Chờ bọn họ đi rồi, ngoài bình phong chỉ còn lại vài được sư tu tiên giới lợi hại.

- Thật sự bất lực sao?

Vũ Văn Liệt đứng ngoài bình phong, khê thở dài một hơi, hạ giọng hỏi những được sư này. Ánh mắt hắn sắc bén như kiếm, nhìn bên trong bình phong. Tầng bình phong kia đối với hắn thật giống như thùng rỗng kêu to.

- Hồi bẩm Vương gia thật sự vô lực xoay chuyển trời đất, trừ phi Đông Phương được sư ở đây. Bằng pháp thuật của ta tối đa chỉ có thể giữ được tính mệnh tiểu thư trong ba ngày.

Hà được sư tư cách cao nhất thấp giọng nói.

Bọn họ nói chuyện ngoài bình phong, giọng nói rất nhỏ không để nhị quận chúa bên trong biết.

- Lẽ nào ý trời là vậy?

Vũ Văn Liệt ngửa đầu ngừng mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ nói nhỏ:

- Đông Phương được sư đi Bắc Mạc Hoang Nguyên, cách xa tám vạn dặm. Dù là có thể liên hệ được. cũng không có tác dụng gì.

- Phụ thân.

Trong bình phong truyền ra một tiếng nói mềm nhẹ suy yếu của nhị quận chúa.

- Hàm Nhi.

Vũ Văn Liệt hít sâu một hơi đi vào trong, trên mặt mang theo tự trách thật sâu.

- Phụ thân yên tâm, ta đã cảm ứng được quý nhân đã tới, đã định trước không có lo lắng tính mệnh.

Nhị quận chúa nhẹ giọng thoải mái nói trong giọng nói dường như còn có vài phần vui sướng chờ mong.

- Quý nhân?

Vũ Văn Liệt chợt ngừng lại:

- Hàm Nhi nói có phải thật không?

- Thiên chân vạn xác.

- Nhưng thế nhưng quý nhân ở đâu?

Tiểu quận chúa vẻ mặt nghi hoặc nói.

Dương Phàm đứng ở bên ngoài bình phong, trong lòng lại khẽ động: "Lẽ nào đây không phải trùng hợp."

Nếu thật sự là thế, vậy thì vị nhị quận chúa này cũng thật đáng sợ.

- Dương được sư, sao huynh còn không vào!

Tiểu quận chúa đột nhiên nhớ tới, kinh hô một tiếng, lao ra nói với Dương Phàm.

- Ha ha! Dương mỗ chỉ hiểu kỳ thôi!

Trong mắt Dương Phàm xẹt qua một tia kinh dị, vẻ mặt lạnh nhạt đi vào trong bình phong chuẩn đoán.

- Người là?

Yến vương Vũ Văn Liệt hai mắt như đuốc nhìn thẳng vào vị được sư quá mức trẻ tuổi này, mơ hồ có một cổ khí tức làm người ta hít thở không thông ép tới Dương Phàm.

- Người trị bệnh.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói.

144. Chương 144: Kỳ Nữ

Vũ Văn Liệt liếc nhìn Dương Phàm. khẽ nhíu mày nói:

- Nguyệt Nhi, con tìm người này từ đâu tới? Trong vương phủ dường như không có vị khách liêu này.

Trong lời này, Vũ Văn Liệt không che giấu khinh thị Dương Phàm lại càng không cần phải che giấu. Được sư trẻ tuổi như vậy, tu vi cũng không cao, rất khó làm cho người ta tin phục. Trong mắt người đời, đại phu y thuật cao siêu đều là lão bất tử bảy tám chục tuổi được sư mới mười mấy hai mươi như Dương Phàm sợ rằng chỉ mới cấp học đồ.

- Phụ thân, Dương được sư y thuật không kém, ít nhất phải mạnh hơn rất nhiều lần những được sư trong vương phủ. Ngài để cho huynh ấy thử xem sao.

Tiểu quận chúa hai mắt đầm lệ cầu khẩn. Hai người nói chuyện các được sư vương phủ đứng bên ngoài đều nghe rõ ràng.

Cái gì?

Được sư trẻ tuổi này mạnh hơn chúng ta?

Mấy người do Hà được sư dẫn đầu đều lộ vẻ mặt không vui, không khỏi đi tới gần theo dõi.

- Hừ! Được sư này còn trẻ tuổi hơn cả đồ tôn thế tục của ta, ta muốn xem hấn mạnh hơn chúng ta cỡ nào.

Hà được sư cười nhạo nói đi tới trước tấm bình phong, mấy được sư Luyện Khí Kỳ còn lại cũng phụ họa.

- Nguyệt Nhi, đừng hồ đồ! Chuyện liên quan đến sống chết của Hàm Nhi, con làm sao có thể mời một người một Thân phận không rõ ràng tới vương phủ chữa bệnh của Hàm Nhi được?

Vũ Văn Liệt cả giận nói, trên không bỗng sinh ra một cỗ khí phách khó có thể hình dung.

- Hu hu!

Tiểu quận chúa bị dọa không dám nói tiếp, ánh mắt áy náy nhìn Dương Phàm. Thường ngày, Yến vương tính tình khí phách nóng nảy, tuy rằng rất yêu thương con gái chỉ khi tức giận hoặc nóng giận lên, không ai dám chạm tới nghịch lân của hấn.

- Đúng vậy! Tiểu quận chúa tuổi ngài còn nhỏ, trên đời người giả thần giả quỷ, hạng người lừa gạt nhiều vô số kể. Ngài ngàn vạn lần đừng bị người ngoài lừa bịp.

Hà được sư vẻ mặt hiền lành chỉ điểm, trong ánh mắt nhìn Dương Phàm có pha vài phần hả hê.

- Ha ha, trị không được do các người định đoạt. Chẳng qua Dương mỗ nói rõ một chút, cơ hội chỉ có một lần.

Dương Phàm cười lạnh nhạt, bình thần nói.

Cơ hội chỉ có một lần.

Vũ Văn Liệt ngẩn ra, mơ hồ cảm nhận được trên người Dương Phàm có một cỗ ngạo khí. Có thể được sư này thật sự có thực học cũng không chừng, trong lòng Vũ Văn Liệt đột nhiên có chút hối hận. Dù sao còn có một phần vạn hy vọng, hấn cũng không thể bỏ qua, dù sao đây là đại sự liên quan tới sinh tử của nữ nhi hấn.

- Được!

Yến vương Vũ Văn Liệt thoáng trầm ngâm, liền kiên quyết nói:

- Người đã tự tin như thế, ta để cho người thử xem. Nếu xảy ra sai lầm gì, bản vương nhất định lấy mạng chó của người, diệt cửu tộc người!

Nói xong mấy chữ diệt cửu tộc cuối cùng. Dương Phàm liền cảm nhận được một cỗ sát khí nồng đậm.

- Dương được sư, cha ta cho huynh cơ hội huynh nhanh xem cho nhị Tỷ đi.

Tiểu quận chúa nín khóc mỉm cười.

Dương Phàm nghe vậy, cũng cười lạnh lùng lắc đầu nói:

- Xin lỗi, ta không tiếp thụ loại phương thức bức hiếp chữa bệnh này.

Vương gia mời cao nhân khác đi.

Dứt lời. hấn liền phất áo xoay người muốn đi!

- Dương được sư!

Tiểu quận chúa kinh hô.

- Dương đại ca, huynh không thể làm như vậy!

Trịnh Vân Phi vô cùng lo lắng nói.

- Hừ! Không phải chỉ là một tiểu mao đầu thôi sao, còn bầy giá lớn như vậy?

Máu người Hà được sư cũng trào phúng.

- Người đứng lại đó cho ta!

Vũ Văn Liệt quát lạnh một tiếng, khí thế cuồng bạo như thủy triều trong khoảng khắc ập tới người Dương Phàm. Dương Phàm lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, còn có một tia nguy cơ, thân thể liền ngừng lại. Yển vương Vũ Văn Liệt này đã từng chém giết tu sĩ ma đạo Ngưng Thần Kỳ, đích thật rất đáng sợ. danh bất hư truyền

- Vương gia, ngài lấy sinh tử uy hiếp ta xem bệnh, chẳng lẽ không biết khi được sư chữa bệnh cho bệnh nhân, đồng dạng cũng nắm giữ sinh tử của bọn họ.

Dương Phàm không chút gợn sóng sợ hãi nói.

- Đây

Vũ Văn Liệt chợt cứng lại.

Dương Phàm đi tới ngoài bình phong, liền muốn rời đi.

Vũ Văn Liệt nhìn bóng lưng hắn, bộ dạng muốn nói lại thôi. Vừa nhìn Dương Phàm hết sức dễ dàng ứng phó uy áp cường đại của hắn, đồng thời không úy không sợ có thể thấy hắn tuyệt đối không phải được sư Luyện Khí Kỳ đơn giản.

Lúc này, Dương Phàm cho hắn cảm giác có chút cùng loại như Đông Phương được sư hành tung phiêu miểu.

- Được sư chờ đã!

Đúng lúc này, một giọng nữ mềm mại yếu bệnh truyền đến có chút suy yếu vô lực.

- Cơ hội chỉ có một lần.

Dương Phàm không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng.

- Thân là được sư, lẽ nào ngài thấy chết mà không cứu? Huống hồ được sư ngài từ đầu đến cuối vẫn không hỏi qua bệnh nhân ta mà.

Nàng kia thấp giọng, tranh luận lý lẽ.

- Cô nói có đạo lý, nhưng mà có người lấy chết bức bách.

Dương mỗ không trị cũng được. Dương Phàm ngừng lại, trên thực tế hắn vẫn cảm thấy có hứng thú với vị nhị quận chúa này.

- Phụ thân chỉ là lo lắng an nguy của ta.

Giọng nói kia trầm mặc một lát. lại vang lên:

- Ngài yên tâm trị bệnh cho Tiểu nữ, bất luận thành bại sinh tử, tiểu nữ đều đảm bảo ngài bình yên vô sự.

- Xin phụ thân đáp ứng.

Nhị quận chúa nói với Yển vương.

- Hàm Nhi. con

Yển vương khẽ run lên.

Một lát sau, giống như thương nghị một chút. Yển vương mới thở dài một hơi:

- Dương được sư, ngài vào đi. Bản vương tuân thủ lời hứa của tiểu nữ bất luận kết quả thế nào cũng sẽ không động đến ngài.

Làm ra thoái nhượng như vậy, việc này đối với Yến vương ở kinh đô dưới một người mà trên vạn người mà nói tuyệt đối là lần đầu tiên. Các được sư ở đây đều đầy vẻ khó tin, không thể tin được Yến vương luôn luôn bá đạo cường thế lại đáp ứng điều kiện này.

- Được.

Dương Phàm gật đầu đi tới bình phong khuê phong, thản nhiên nói:

- Nếu không phải Dương mỗ có chút hứng thú với nhị quận chúa cũng sẽ không phá lệ này.

Vũ Văn Liệt nghe vậy, sắc mặt lập tức không dễ coi, thầm nghĩ: "Lẽ nào người này muốn đánh chủ ý tới nữ nhi của ta?" "Hừ, quả nhiên tiểu tử này rắp tâm bắt lương mà."

Chúng được sư ở bên ngoài không yên đứng ở bình phong tận mắt quan sát từng cử động của Dương Phàm. Dương Phàm liếc mắt quan sát khuê phòng, bố trí thật đơn giản, ngoại trừ bàn trang điểm ra còn có một bản đọc và giá sách. Trên giá sách lại chất đống các bản sách cổ, mỗi một bản giá trị không thấp. Bên giường màu tím nhạt bị lụa mỏng che lấp mờ hồ có thể thấy được hình bóng xinh đẹp bên trong.

Lúc này. Yến vương cùng tiểu quận chúa đều trước giường, bên cạnh còn có hai tiểu nha hoàn tú lệ, ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người Dương Phàm. Dương Phàm thản nhiên đi tới, liền chuẩn bị nhấc lụa mỏng lên.

- Người không cần bắt mạch sợi chỉ sao?

Yến vương nhướng mày hiển nhiên có chút đề phòng Dương Phàm. Dương Phàm cười ha hả:

- Ta là cảm thấy hứng thú với nhị quận chúa mới phá lệ ra tay, hướng hồ bắt mạch sợi chỉ là một loại tạp kỹ của đại phu thế tục. Đối phó bệnh thường còn được nhưng nếu đổi thành kỳ bệnh như quận chúa đúng là một trò cười mà.

- Được rồi, người nhanh ra tay đi.

Vũ Văn Liệt nhàn nhạt nói

Dương Phàm không khách khí trực tiếp đi tới trước giường, vươn tay nhấc lụa mỏng lên còn ung dung ngồi ở cạnh giường.

"Tiểu tử này quả thật vô lễ tới cực điểm."

Các vị được sư quan sát ngoài bình phong hận tới ngứa răng. Lụa mỏng vừa nhấc lên. một mùi hương cô gái kỳ dị kéo tới, làm cho tâm thần Dương Phàm khê động. Chỉ thấy trước mặt là một cô gái tuyệt sắc thoảng vẻ bệnh trạng, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, dung nhan tinh mỹ như đồ sứ hoàn mỹ nhất thế gian. Làn da tuyết trắng trong suốt trắng mịn như tơ lụa, mũi ngọc cao tinh xảo, đôi mắt sáng như thu thủy lại lộ ra những tia thâm thúy cơ trí

Trong lúc hô hấp, trên người cô gái tỏa ra một mùi hương lan kỳ dị hồn nhiên tự thành. Nếu không tra xét cẩn thận. còn tưởng là cô gái thường xông hương. Chỉ là dáng người nhỏ nhắn mềm mại bị tấm thảm hoa lệ che đậy nhưng vẫn có thể thấy đường cong hoàn mỹ khê pháp phòng.

LÚC này, trong khi Dương Phàm quan sát nàng, nhị quận chúa tuyệt sắc cũng nhìn về phía Dương Phàm, cảm nhận được đối phương quan sát thường thức không chút nào che giấu.

- Tiểu nữ Vũ Văn Hàm, xin hỏi đại danh quý nhân.

Nhị quận chúa mặt cười thoảng rạng rỡ lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

- Quý nhân? Cô nói ta là quý nhân?

Dương Phàm mỉm cười có chút khó giải thích nói.

- Đúng vậy, tiểu nữ đã sớm cảm ứng thẳng đến khi được sư muốn rời đi, loại cảm ứng này liền mạnh lên gấp mười.

Vũ Văn Hàm nói nhỏ, trên hàng mi lại thêm vài phần vui mừng.

- Tại hạ Dương Phàm, Vũ Văn tiểu thư có thể nghĩ sai rồi cô và ta hai người chưa từng quen biết, làm sao cô có thể biết được ta sẽ trị khỏi bệnh của cô.

Dương Phàm dò hỏi hẳn thật có chút hoài nghi, không lẽ cô gái này có năng lực đặc thù gì. Lúc này, hẳn đột nhiên nhớ tới muội muội Dương Tuệ Tâm. giống như cũng sở hữu một loại năng lực cổ quái mặc dù hẳn thu liễm tâm tình sâu cớ nào cũng bị năng cảm nhận được.

- Tiểu nữ luôn tin được sư nhất định có thể làm được.

Vũ Văn Hàm mềm nhẹ nói lộ ra một tia chắc chắn, ánh mắt đối diện Dương Phàm. Dương Phàm đối diện với ánh mắt thâm thúy tràn ngập cơ trí, lòng hiếu kỳ trong lòng càng tăng lên. Khác với những cô gái khác. Vũ Văn Hàm đối diện với ánh mắt hẳn không có một tia lùi bước ngượng ngùng, giống như tới gần xem kỹ hẳn.

- Khụ khụ

Đúng lúc này, Yên vương Vũ Văn Liệt đứng trước giường ho khê hai tiếng, nói:

- Được sư. mời ra tay nhanh đi.

Nếu không phải vì Dương Phàm có thể nắm khả năng trị liệu bệnh tình nữ nhi chỉ sợ hẳn đã sớm ra tay đuổi tên phá rối này đi rồi

- Vũ Văn tiểu thư, Dương mỗ xem bệnh cho cô.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt.

- Mời được sư.

Vũ Văn Hàm vươn một cánh tay tuyết trắng như tinh ngọc, từng sợi hương lan càng thêm rõ ràng làm cho trong lòng Dương Phàm rung động. Mùi hương này hiển nhiên nhiên là mùi hương tự nhiên của cô gái còn hơn hương hoa cả thế gian.

Dương Phàm không khách khí. vươn hai ngón tay đặt lên chủ mạch Vũ Văn Hàm, đám sương sinh mệnh trong cơ thể hóa thành từng sợi tơ mỏng manh tràn vào trong cơ thể giai nhân. Đồng thời kiểm tra bệnh tình, Dương Phàm hỏi:

- Vũ Văn tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi?

Thấy tình cảnh này, mọi người không khỏi lộ ra vẻ cổ quái Vũ Văn Liệt càng nhú mào. Người xem bệnh thì xem bệnh, hỏi tuổi cô nương người ta làm gì?

- Mười tám.

Vũ Văn Hàm nhẹ nhàng nói dung nhan thanh nhã như thiên sứ không một tia gợn sóng, trong bình tĩnh hiện vài phần đẹp Tri thức, Dương Phàm gật đầu thưởng thức:

- Nói như vậy, bệnh của cô đã phát ra mười tám năm qua tính cả một năm từ trong bụng mẹ vậy là mười chín năm rồi.

Nghe lời này, Vũ Văn Liệt cũng cảm thấy một chút mảnh khèo, có thể thấy được được sư trước mắt đã tìm được một ít đầu mối.

- Đúng vậy.

Vũ Văn Hàm gật đầu, rất là phối hợp.

- Ta thấy cô bình tĩnh như thế, không lo lắng cho sinh tử của mình sao?

Dương Phàm như cười như không hỏi.

- Có quý nhân ở đây, Hàm Nhi tự biết không lo tính mệnh.

Vũ Văn Hàm mỉm cười, lần đầu tiên mỉm cười như lệ hoa sau mưa, tạo cho Dương Phàm một cảm giác kinh diễm.

- Ha ha ha! Vũ Văn tiểu thư nói không sai có ta ở đây, cô thật sự không lo tính mệnh.

Dương Phàm cười thản nhiên.

Từ sau Vân Vũ Tịch, lại có một cô gái để mình sinh ra cảm giác động tâm. Dương nhiên, động tâm không có nghĩa là hấn lập tức thích cô gái này, tối đa chỉ là hiếu kỳ.

- Được sư thật có nắm chắc?

Vũ Văn Liệt nghe vậy nghe vậy mừng rỡ.

- Cứ làm dựa theo biện pháp của ta có thể lập tức cứu lại tính mệnh Vũ Văn tiểu thư.

Dương Phàm đầy vẻ tự tin nói.

- Mời được sư phân phó.

Vũ Văn Liệt vội nói.

- Mời Vũ Văn tiểu thư rời giường, theo Dương mỗ ra ngoài dạo một vòng, liền lập tức có hiệu quả.

Dương Phàm mỉm cười nói.

A!

Mọi người nơi này đều ngây dại!

145. Chương 145: Cửu Túc Huyền Mạch

- Tiểu tử. ngươi đừng quá đáng!

Yến vương Vũ Văn Liệt nộ khí sôi lên trong mắt chợt lóe hàn mang, lòng bàn tay mở ra ngưng tụ một đoàn quang mang màu vàng kim làm người ta run rẩy. Trong khoảng khắc, không khí cả phòng liền cứng lại.

Hô!

Một cỗ áp lực vô hình giống như một ngọn núi nhỏ ngàn vạn ân ép khuê phòng này không thở nổi.

Bình bình!

Bình bình! Bình bình!

Lúc này, trong khuê phòng nhỏ chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh của mọi người. Dương Phàm không khỏi lộ ra dị sắc, không nghĩ tới Yến vương lại phản ứng lớn như vậy. Mấy được sư bên cạnh bình phong, nhìn hấn trong mắt cũng có vài phần hả hê.

Đột nhiên, hấn nghĩ tới chỗ vấn đề. Nơi này là giới thể tục chịu lẽ nghi phong kiến ước thúc rất mạnh khác biệt một trời một vực với tu tiên giới. Cô nương người ta còn chưa xuất giá. cùng người đi ra ngoài dạo một vòng. Nói ra thì rất đơn giản nhưng ở giới thể tục là một chuyện đòi phong bại tục. Huống hồ đối tượng còn là thiên kim như quận chúa.

- Vương gia an tâm đừng gấp kỳ thật nhị quận chúa không có bệnh gì, chỉ là bởi thể chất của nàng rất đặc thù mà thôi.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói, ánh mắt rơi xuống đoàn kim mang huyền lệ ngưng tụ trong tay Vũ Văn Liệt, trong lòng thầm giật mình:

”Tuy rằng chỉ là võ giả thể tục nhưng nắm giữ lực lượng ngay cả người tu tiên cũng cảm thấy run sợ.”

Võ giả tu luyện đến cảnh giới nhất định chân khí trong cơ thể cũng có thể ngoại phóng. Nhưng áp súc cao độ chân khí như Vũ Văn Liệt làm thật là khó như lên trời. Chỉ cần hấn đánh ra một chương, uy năng đó đủ để miểu sát một người tu tiên Luyện Khí Kỳ. Dưới tình huống như vậy, ngay cả tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng chưa chắc có thể thắng được hấn.

- Hiện tại thân thể Hàm Nhi suy yếu như vậy, động ngón tay cũng khó khăn làm sao để nàng đi ra ngoài được?

Vũ Văn Liệt cười lạnh nói.

- Điểm này Dương mỗ tự nhiên có biện pháp.

Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Vũ Văn tiểu thư có một loại thể chất trong truyền thuyết gọi là Cửu Túc Huyền Mạch.

- Cửu Túc Huyền Mạch?

Vũ Văn Liệt cùng Vũ Văn Hàm đều cả kinh, người sau tâm thần càng rung lên.

- Loại thể chất này hết sức thần bí, chỉ có ghi chép trong vài bản sách cổ, hơn nữa tin tức ghi chép rất có hạn.

Dương mỗ cũng mới thấy lần đầu. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

”Cửu Túc Huyền Mạch?”

Mấy người Hà được sư nhìn lẫn nhau. Bọn họ chưa từng nghe nói qua loại thể chất này.

- Vì sao ngay cả Đông Phương được sư cũng không nói tới chuyện này?

Vũ Văn Liệt có vẻ nghi vấn hỏi. Dương Phàm cười thần bí:

- Thiên cơ không thể tiết lộ.

Sau đó, hắn quay đầu lại cười với Vũ Văn Hàm:

- Vũ Văn tiểu thư nhận thấy thể nào?

Lúc này, trong đôi mắt sáng Vũ Văn Hàm lộ ra vài phần mê man giống như có cảm ngộ.

- Dương được sư, vì sao kỳ quái như vậy, Khi ngài đề cập Cửu Túc Huyền Mạch ta đột nhiên có một loại cảm giác khó có thể hình dung.

Vũ Văn Hàm nói nhỏ cổ găng hỏi ức lại cảm giác vừa rồi. Vừa nghe nàng nói như vậy, trong lòng Dương Phàm liền thở dài một hơi xem ra đích thật Vũ Văn Hàm là Cửu Túc Huyền Mạch. Trên thực tế cái tên Cửu Túc Huyền Mạch là do Dương Phàm nhận được từ trong biển tin tức Thánh Liệu Thiên.

Khi hắn vừa bắt đầu kiểm tra thân thể Vũ Văn Hàm phát hiện trong cơ thể cô gái này tồn tại một cỗ lực lượng thần bí, có một loại liên hệ đặc thù với thiên địa nhưng không cách nào câu thông khai thông. Dần dần, cỗ lực lượng khó chạm tới này ứ đọng trong cơ thể không được phát tiết trở ngại sinh cơ trong cơ thể Vũ Văn Hàm.

Khi hắn kết luận bệnh trạng như vậy, trong đầu tự nhiên tràn ra một cỗ tin tức chính là thể chất Cửu Túc Huyền Mạch.

- Hiện giờ các người có thể tin tưởng Dương mỗ nói rồi chứ?

Dương Phàm không chút gợn sóng sợ hãi, ánh mắt đảo qua mọi người. Bọn người Hạ được sư sắc mặt liền khó coi.

Vũ Văn Liệt thở phào nhẹ nhõm không khỏi nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt khác. Ngay cả tam đại thần y kinh đô cũng không nhìn ra thể chất chân chính của Hàm Nhi, nam tử trước mắt lại có thể một lời nói rõ.

Có thể, hắn mới là cứu tinh chân chính của nữ nhi!

- Phụ thân, cứ làm dựa theo lời hắn yêu cầu đi.

Vũ Văn Hàm khẽ nói, trong đôi mắt sáng lộ một tia kiên nghị.

- Được.

Vũ Văn Liệt liếc nhìn Dương Phàm thật sâu lập tức bắt đầu phân phó.

- Các người đều lui xuống đi, quản gia hỗ trợ truyền lệnh.

Vũ Văn Liệt đi ra ngoài phòng, bắt đầu bố trí

Không bao lâu sau, xung quanh khuê phòng quận chúa liền không còn một người tạp vụ nào.

- Được rồi, hiện giờ người có thể bắt đầu.

Vũ Văn Liệt nhàn nhạt nói.

Dương Phàm thông qua Hình thức toàn tri, nhìn tình huống bốn phía ở trong mắt, cười khổ nói:

- Vương gia, kỳ thật không cần làm lớn chuyện như vậy.

- Hừ!

Vũ Văn Liệt hừ lạnh một tiếng, rời khỏi phòng, lưu lại Dương Phàm, Vũ Văn Hàm cùng với tiểu quận chúa.

- Vũ Văn tiểu thư, mời cô đi theo ta.

Dương Phàm nhẹ nhàng cầm cánh tay nhỏ bé bạch ngọc của Vũ Văn Hàm, sinh cơ cuộn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể nàng, thoáng làm tâm thần nàng chấn động, trên mặt hiện thêm vài phần sắc thái.

- Ta

Vũ Văn Hàm có được sức nhưng nàng còn mặc áo ngủ không thể tùy ý thay y phục trước mặt nam tử xa lạ được.

- Tiểu quận chúa, cô tới đây hỗ trợ.

Dương Phàm trầm ngâm nói lại rót vào trong cơ thể Vũ Văn Hàm rất nhiều lực lượng sinh mệnh, mới đi ra ngoài bình phong. Trong khuê phòng nhanh chóng truyền ra tiếng mặc quần áo rất nhỏ, Dương Phàm lại khinh thường rình coi. chờ đợi cô gái mặc xong quần áo.

Một lúc lâu sau. tiểu quận chúa nói:

- Được sư mau vào đi, tinh thần nhị tỷ lại không tốt rồi

Dương Phàm khẽ thở ra một hơi đi vào trong. Phát hiện Vũ Văn Hàm đã mặc một quần dài màu đen tú nhả đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng trên khuôn mặt tái nhợt chỉ có một tia tàn hồng nhàn nhạt, khí sắc không tốt, thân thể mềm mại lung lay sắp đổ.

- Đi theo ta.

Dương Phàm tự nhiên kéo tay Vũ Văn Hàm, đám sương sinh mệnh trong cơ thể hóa thành từng sợi mỏng rót vào trong cơ thể nàng. Khí sắc Vũ Văn Hàm lập tức chuyển tốt, tiểu quận chúa bên cạnh thở ra một hơi. nói:

- Làm ta sợ muốn chết! Nhưng mà Dương được sư thật là thần kỳ, nắm tay một chút liền có hiệu quả lớn như vậy.

- Khụ khụ!

Dương Phàm ho khẽ:

- Đây là thủ đoạn y thuật.

Vũ Văn Hàm cúi thấp đầu vành tai đỏ bừng.

- Vậy sao?

Tiểu quận chúa hết sức hoài nghi, ánh mắt rơi trên tay hai người, lại phát hiện ra một quang sáng nhàn nhạt lóe lên thâm thúy.

- Vũ Văn tiểu thư, cô đi theo ta một chút, thả lỏng toàn thân tâm xem có thể cảm ngộ được gì không?

Dương Phàm duy trì liên tục rót vào đám sương sinh mệnh nắm tay Vũ Văn Hàm chậm rãi đi ra ngoài khuê phòng. Ánh mặt trời ấm áp bên ngoài hạ xuống, giống như bên cạnh có núi có rừng. cảnh trí hợp lòng người.

- ừm.

Vũ Văn Hàm thấp giọng đáp nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, mặt cười như thiên sứ, đôi mắt sáng như nước thâm thúy cơ trí lộ ra một màu sắc thần bí.

”Cô gái này quả nhiên không phải người thường.”

Dương Phàm âm thầm gật đầu, Vũ Văn Hàm có một loại vẻ đẹp thần bí, hơn nữa định lực rất mạnh, sẽ không dễ bị vật ngoài mê hoặc. Ngay cả lúc này, nàng cùng Dương Phàm tay trong tay, vẫn có thể nhanh chóng tĩnh lặng như nước.

- Cô có thể nhắm mắt lại. buông lỏng thể xác tinh thần, không cần cố kỵ gì tùy ý đi thông thả. Cảm nhận ngọn gió thổi qua, dòng suối chảy xuôi bên cạnh còn có ánh mặt trời chiếu sáng xa xa

Dương Phàm vừa đi, vừa dẫn đạo cho nàng.

Vũ Văn Hàm dựa theo lời hấn nói, nhắm đôi mắt đẹp, buông lỏng thể xác tinh thần theo Dương Phàm nắm tay chậm rãi bước đi. Lúc mới bắt đầu, Dương Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể Vũ Văn Hàm tốt hơn một chút. Theo thời gian trôi qua lúc màn đêm buông xuống, Dương Phàm mơ hồ cảm giác được trên người Vũ Văn Hàm sinh ra một tia dao động thần bí. Dương Phàm chỉ có thể mơ hồ bắt được cổ dao động thần bí này nhưng khó có thể chạm đến bản chất lực lượng đó. Điều này càng dẫn phát lòng hiếu kỳ của Dương Phàm.

Đến khi trên bầu trời xuất hiện những ngôi sao dao động thần bí trên người Vũ Văn Hàm càng phát ra rõ ràng hơn. Ngay khoảnh khắc, Vũ Văn Hàm mở đôi mắt sáng ra, ở trong bóng đêm lóe ra tia chớp giống như chiếu rọi ngôi sao khắp bầu trời.

Sau đó. nàng ngưng mắt nhìn bầu trời đêm xa xa.

Tối nay, trăng sáng sao thưa thớt nhưng ở trong mắt nàng những ngôi sao trên bầu trời lại phá lệ tỏa sáng chói. Trong ánh mắt Dương Phàm lóe lên thần sắc kỳ dị, nắm tay nàng trong mơ hồ sinh ra một ảo giác đồng dạng. ở xa xa, trên đỉnh một tòa lầu các một nam nhân áo bào xanh hoa văn rồng tím đứng trong bóng đêm như ma thần.

Đó chính là Yến vương Vũ Văn Liệt.

Hắn chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của hai người Dương Phàm. trong mắt lộ ra vẻ phức tạp thì thào tự nói:

- Y thuật người này quả là thần kỳ, xem ra thật có hy vọng chữa khỏi bệnh của Hàm Nhi. Chỉ mong hấn đừng sinh ra ác niệm gì với Hàm Nhi. nếu không

Trong bóng đêm, gió cũng có chút lạnh.

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây.

Dương Phàm buông tay Vũ Văn Hàm ra:

- Cô trở về phòng nghỉ ngơi đi.

- Đa tạ ân cứu mạng của Dương được sư, xin nhận Hàm Nhi một lễ.

Đôi mắt sáng Vũ Văn Hàm lóe ra nước mắt vui mừng kích động muốn quỳ lễ tạ ơn.

- Xin đứng lên.

Dương Phàm vội nâng nàng dậy, nhàn nhạt nói:

- Sở dĩ Dương mạo phá lệ ra tay, cũng là xuất phát từ hiếu kỳ với quận chúa và Cửu Túc Huyền Mạch

- Hàm Nhi đã rõ nhưng bất luận thế nào thì Dương được sự cũng là ân nhân cứu mạng, cũng là quý nhân ta chờ đợi từ lâu.

Vũ Văn Hàm cười thản nhiên, ở trong bóng đêm tĩnh lặng mỹ lệ không thể nói hết.

- Quý nhân? Có lẽ vậy.

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc thâm nghị: "Xem ra không phải trùng hợp."

Hắn ngẩng đầu nhìn sao trời rộng lớn trong mắt chợt sáng lên: "Bầu trời ngôi sao ngôi sao vận mệnh"

Trong mơ hồ, hắn đã có một phen cảm ngộ cảm giác được một cỗ lực lượng tồn tại trong trời đất không thể chạm tới. Đợi Dương Phàm đi rồi, trong ánh mắt thâm thúy cơ trí của Vũ Văn Hàm toát ra một tia phức tạp, thấp giọng lầm bầm:

- Hắn chỉ là quý nhân của ta thôi sao? Lại sẽ dẫn ta đến phương nào?

Chia tay xong nàng cảm giác gió có chút lạnh mới trở lại khuê phòng, dù sao thân thể nàng rất suy yếu. Rời khuê phòng Vũ Văn Hàm, Dương Phàm một mình bước đi trong bóng đêm. Trải qua lần trị liệu cho Vũ Văn Hàm kinh nghiệm cùng từng trải y đạo lại có tăng lên, càng thêm có nhận biết với thiên địa. với đại đạo.

Vù!

Vừa đi ngang một phiến đá bên dòng nước phía trước chợt lóe lên một bóng người, cản hắn đi tới.

- Người là ai?

Dương Phàm nheo mắt lại, hắn tin chắc rằng mình chưa thấy qua người này. Lẽ nào hắn muốn ám sát mình?

146. Chương 146: Khách Quý Thần Bí

- Người muốn mạng người!

Người áo đen che mặt lạnh lùng phun mấy chữ thân người nhoáng lên chớp mắt liền tới trước mặt Dương Phàm đánh ra một chưởng, kinh khí cường đại phá vỡ không khí đánh tới. Tốc độ linh mãnh như vậy, còn muốn cao hơn cả dòng Luyện Khí Kỳ.

Tiên Thiên võ giả!

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc, thân hình khê động tránh né một kích sét đánh này. Người nọ thấy Dương Phàm hơi hốt tránh thoát một kích của mình thoáng có chút bất ngờ, thu hồi lòng khinh thị. Trên người tuôn ra một cỗ khí thế càng cường đại hơn, quyền chưởng bay múa lập tức diễn biến ra một mảnh hư ảnh nương theo tiếng không khí bùng nổ, mơ hồ lóe ra hồng quang.

Thực lực Tiên Thiên võ giả tuyệt đối không thể coi thường, coi như người tu tiên bị đánh trực diện hậu quả cũng rất nghiêm trọng. Dương Phàm tiến vào Hình thức toàn tri, nắm giữ tất cả khu vực xung quanh, bắt cứ một tia gió thổi cỏ lay. Bao gồm cả tim đập, hô hấp, ánh mắt, tốc độ máu chảy, thậm chí vận chuyển chân khí trong cơ thể địch nhân đều hiện rõ trong mắt. Dưới tình huống như vậy, hắn đã đứng ở thế bất bại.

Chẳng qua Dương Phàm không có ý lập tức ra tay, hắn đứng tại chỗ bước chân di động trong phạm vi nhỏ dễ dàng thích ý "hoạt động gân cốt". Mỗi một lần dời bước nghiê người, đều vừa đúng lúc chỉ kém tí xíu tránh thoát công kích của đối phương.

Ầm ầm ầm!

Tiên Thiên võ giả áo đen công kích liên miên không ngừng, thế nhưng ngay cả góc áo của Dương Phàm cũng không chạm tới. Đến cuối cùng, hắn thậm chí đánh ra lửa giận động tĩnh vô cùng lớn trong hư không lóe ra kinh khí màu đỏ nhạt mỗi một chưởng đủ để phá đá vỡ bia, bẻ gãy sắt thép.

Nhưng mà hắn cũng càng đánh càng kinh hãi trong lòng càng thêm lo lắng, mặc kệ cố gắng thế nào cũng không chạm tới đối thủ gần trong gang tấc.

”Rốt cuộc đối phương là cao thủ trình độ nào.”

Người áo đen kinh hãi vỡ mặt bắt đầu sinh ý thoái lui. Ngay lúc hét to một tiếng, hai tay đánh ra, biến ảo thành một đoàn sóng khí đỏ lửa ép xuống không gian trong phạm vi trăm trượng. Cùng lúc, hắn vọt người bay đi.

- Chạy đi đâu?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, đã sớm tính trước một bước phóng lên tránh thoát làn sóng khí đỏ lửa kia vươn tay bắt lấy chân người áo đen này.

- Cút!

Người áo đen hoảng sợ nổi giận gầm lên một tiếng, dưới chân dùng sức muốn đá văng Dương Phàm ra. Chẳng qua chỉ khoảnh khắc sau, hắn kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy cả chân tê rần. mất đi cảm giác sau đó nặng nề rơi xuống.

Ầm!

Người áo đen rơi trên mặt đất té một cú thật nặng. Dương Phàm vỗ vỗ tay, bình thản nhìn hắn. như cười như không nói:

- Người còn muốn chạy? Chạy nữa ta cắt chân của người. Nói cho ta biết, là ai phái người tới?

- A!

Người áo đen vừa đứng lên nghe lời này liền kinh hãi không thôi, không dám nhúc nhích nữa. Chỉ cần không phải đầu đất là có thể biết rõ nam tử trước mắt tuyệt đối là tồn tại tầng thứ cao hơn mình. Nếu đối phương muốn giết mình quả thật dễ như trở bàn tay.

- Người không nói?

Nụ cười trên mặt Dương Phàm càng thêm sáng lạn.

- Đại nhân tha mạng!

Người áo đen bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, run giọng nói:

- Không có ai phái ta tới, tiểu nhân là tiểu nhân mắt chó không thấy được Thái Sơn dám hạ thủ với đại nhân ngài.

- Ồ? Thật là như vậy?

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Đúng vậy.

Người áo đen gật đầu.

- Tốt lắm, người cút đi.

Dương Phàm vừa phát tay áo, vừa lúc đánh trúng ngực hắn. Một cỗ lực đạo vô cùng lớn tuôn ra, thoáng cái đánh hắn bay mất.

Vù vù

Người bị mặt áo đen hóa thành một điểm đen. bị đánh bay lên bầu trời bị dọa tới hồn phi phách tán phát ra một tiếng” A” thê lương thảm thiết.

Bôm!

Một lúc lâu, xa xa truyền tới tiếng một vật rơi xuống nước. Đánh bay con ruồi này xong, khoe miệng đáng tươi cười tràn đầy ý cười, thì thầm:

- Yến vương phủ coi ta là người dễ chọc sao? Phái một người thực lực bất nhập lưu tới thử thực lực của ta.
Trong mắt hắn chợt lóe lãnh mang:

- Nếu như còn có chuyện như vậy, thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Dứt lời, hắn đi tới chỗ Trịnh Lão Tiên.

Vừa đi được mấy chục bước, phía trước có một lão nhân vẻ mặt ôn hòa đi tới, khúm núm nói:

- Dương được sư, mời bên này, Vương gia đã an bài chỗ ở cho ngài.

- À?

Dương Phàm gật đầu, hỏi:

- Người đảm nhiệm chức gì ở vương phủ?

- Hồi bẩm được sư, tiểu nhân chỉ là một tổng quản ở vương phủ không đáng nói, chỉ cầu cúc cung tận tụy vì vương phủ.

Lão nhân khách khí nói.

Chỉ là một tổng quản? Lão già này thật là đủ khiêm tốn mà.

Có thể trở thành tổng quản Yến vương phủ to như vậy, lão là người bình thường sao, hơn phân nửa là tâm phúc Yến vương.

- Được. vậy lão dẫn đường đi.

Dương Phàm đi theo hắn.

Vừa đi hai bước, Dương Phàm dừng lại khó hiểu hỏi:

- Lão dẫn ta đi chỗ nào? Sao ta lại cảm giác như đi về hướng chỗ Nhị quận chúa ở?

Theo lý thuyết, Yến vương phủ phải an bài hắn tới khu vực khách liêu mới đúng. Tổng quản cười nói:

- Vương gia vì để tiện cho được sư chữa bệnh cho Nhị quận chúa, vì vậy an bài ngài ở Hàm Trà Cư cũng là vùng núi bên bờ hồ nước chỗ Nhị quận chúa.

- À?

Dương Phàm gật đầu:

- Cảnh trí chỗ đó cũng rất u tĩnh, chỉ là không cách nào giao lưu với các khách liêu Vương phủ.

- Chờ bệnh tiểu thư an lành, được sư ngài muốn ở nơi nào. Vương gia đều có thể an bài cho ngài. Dương nhiên, nếu ngài không muốn đổi

Tổng quản cười nói đùa luôn khách khí tôn trọng Dương Phàm tới cực điểm.

Trên thực tế, lão là tổng quản Yến Vương Phủ, tay nắm quyền to, địa vị cực cao, một ý niệm liền có thể quyết định sinh tử ngàn vạn người. Trong tình huống bình thường, đa số người trong vương phủ đều hết sức kính sợ lão.

Thế nhưng vào lúc này, lão lại đưa ra thái độ tiếp đãi hòa nhã cẩn thận nhất, cung kính với Dương Phàm hoàn toàn không thua kém Yến vương Vũ Văn Liệt.

Dương Phàm thoáng suy tư, liền đáp:

- Được. như vậy cũng không tệ. Nếu như không phải có hứng thú với bệnh Vũ Văn tiểu thư, có thể Dương mỗ đã sớm rời vương phủ rồi

Tổng quản vừa nghe lời này, trong lòng thở phào một hơi, đưa Dương Phàm đi tới Hàm Trà Cư cạnh dòng nước yên tĩnh.

- Ở đây đã an bài tốt, mời được sư.

Tổng quản đưa Dương Phàm tới trước một lầu các tinh xảo, nơi đây đã sớm có nha hoàn người hầu phục vụ.

- Cho tất cả người hầu lui đi, lưu lại một người phụ trách cho ta điều khiển. Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mấy người hầu nha hoàn, nhàn nhạt nói.

- Vâng.

Trong mắt tổng quản hiện một tia dị sắc, dựa theo lời hắn yêu cầu cho lui tất cả người hầu, chỉ lưu lại cho Dương Phàm một người hầu lạnh lợi.

- Các người cũng lui xuống đi, không có ta gọi thì không được tới gần phòng. Dương Phàm tiếp tục phân phó.

- Vâng.

Tổng quản cùng người hầu cùng lui xuống.

Dương Phàm đi tới phòng khách thuộc về mình, ngay cả đến cũng không chậm, trước tiên bố trí một tầng cấm chế quanh phòng, sau đó ngồi trên giường. Vốn theo thói quen trước kia, tiếp theo hắn sẽ bắt đầu khoan chân tu luyện. Tuy nhiên Dương Phàm lại suy nghĩ:

”Ma công đạt đến bình cảnh; khó có thể đột phá, u Minh Ma Diễm mới thành, cũng không phải có thể luyện ra hỏa hầu trong ngày một ngày hai. Độc thuật Khô Tịch Thiên Lý thoảng có chút thành tựu nhưng mà như thế”

”Nếu đi tới thế tục, vậy sao ta không hưởng thụ một chút, ngủ một giấc thật ngon.”

Nghĩ đến đây, Dương Phàm vươn vai, tùy ý ngã lên giường, sau đó ngủ khò khò.

Đêm khuya, trong một đại điện Yến Vương Phủ.

Bóng người cao lớn áo bào xanh hoa văn rồng tím, chấp tay đứng trên sàn nhà bạch ngọc trơn bóng, đưa lưng về phía người áo đen đang quỳ.

- Vương gia, tiểu nhân thất trách, người này thật sâu không thể lường, ta ngay cả góc áo hắn cũng không chạm tới được.

Người áo đen thấp giọng xấu hổ nói.

- Ta đều thấy được.

Vũ Văn Liệt chấp tay bước đi thông thả, thở dài một hơi xoay người đối mặt với hắn:

- Người cuối cùng là võ giả Tiên Thiên giới thế tục, tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường không phải là đối thủ của ngươi, trước đây ngươi cũng không phải chưa đánh giết người tu tiên. Lúc này, ngay cả hư thực đối phương cũng không thăm dò được.

- Đều do tiểu nhân vô năng.

Người áo đen thấp giọng nói:

- Không bằng Vương gia ngài phái ra Tà Ảnh cùng Huyền Vương tu vi cao nhất

- Không cần, bất cứ thành viên Âm Bộ nào trước khi có mệnh lệnh bản vương cũng không được dò xét người này. Lần này thử đã là thất lễ với khách quý, hắn cũng đã khẳng định rõ ràng. Nếu như lại ra tay, hậu quả không tưởng tượng nổi.

- Vâng, Vương gia. điểm này tiểu nhân đã rõ.

Người áo đen vâng lời.

- Ngươi lui xuống đi, gọi Tà Ảnh và Huyền Vương tới đây. Yến vương phân phó.

- Vâng.

Thân hình người áo đen chợt lóe. hóa thành một đạo hư ảnh, biến mất khỏi đại điện. Khi hắn nghe được Vương gia muốn điều khiển Huyền Vương cùng Tà Ảnh, thân người không khỏi rùng mình.

Đều là thành viên Âm Bộ, hắn đương nhiên biết Tà Ảnh Huyền Vương là tồn tại đáng sợ cỡ nào. Tuy nói võ giả thế tục, Tiên Thiên là cao thủ đứng đầu, thế nhưng Tiên Thiên cũng chia thành sơ đẳng, trung đẳng, cao đẳng, cùng với đại viên mãn.

Hắn chỉ là võ giả Tiên Thiên sơ đẳng, còn Tà Ảnh Huyền Vương ít nhất là cảnh giới Tiên Thiên cao đẳng, thực lực hai bên hơn kém đâu chỉ gấp đôi.

Buổi trưa hôm sau, mặt trời treo cao chói chang, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi lên mặt Dương Phàm. Chậm rãi mở mắt ra, Dương Phàm chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng. đứng dậy thư giãn gân cốt một chút.

”Ngủ một giấc thật là tốt, cảm giác tu vi cũng tăng lên một phần.”

Dương Phàm mở cửa phòng, tâm tình cảm thấy khá tốt, đã lâu không có thả lỏng thoải mái ngủ một giấc như vậy.

Vừa đi ra sân, người hầu nhảy cảm chạy tới trước người Dương Phàm, khom người hỏi:

- Đại nhân có yêu cầu phân phó gì không?

- Người đi chuyển lời với Nhị quận chúa một chút, bảo nàng ban ngày đi ra một ngoài một chút, buổi tối ta sẽ tới xem bệnh cho nàng.

Dương Phàm phân phó.

Dứt lời, chính hắn lại thần nhiên rời Hàm Trà Cư. Đương nhiên, trong lúc này hắn cảm nhận được có người âm thầm nhìn trộm nhưng coi như không thấy. Đi một lát. hắn đi tới chỗ Trịnh Lão Tiên.

- DươngDương đại ca!

Trịnh Vân Phi vừa thấy Dương Phàm, ánh mắt liền sáng lên vô cùng thân thiết nhào tới.

- Dương đại ca, y thuật của huynh thật là quá thần kỳ, mạnh hơn rất nhiều những dược sư vương phủ. Nghe nói huynh vừa ra tay, bệnh Nhị quận chúa lập tức khỏi hơn phân nửa.

Trịnh Vân Phi vô cùng mừng rỡ nói.

- Hiện giờ người trong Vương phủ đều biết có khách quý thần bí tới, lấy y thuật vô thượng thần diệu giải cứu Nhị quận chúa.

Trịnh Vân Phi vẻ mặt tự hào hưng phấn nói.

Khách quý thần bí? Y thuật thần diệu vô thượng?

Dương Phàm không khỏi tỏ vẻ kinh ngạc, tin tức này truyền ra cũng quá nhanh đi chứ.

147. Chương 147: Hàn Viễn Sơn

Đúng lúc này, Trịnh Lão Tiên cũng đi ra cười nói.

- Vang danh kinh đô? Trịnh lão khoa trương quá. Dương mỗ chẳng qua chữa trị cho một phàm nhân, làm sao đáng kể chứ?

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Ha ha! Điểm này Dương dược sư lại không rõ. Tuy rằng Nhị quận chúa chỉ là một phàm nhân, thế nhưng bệnh của nàng lại thuộc kỳ chứng thể gian, độ khó có thể xếp vào hạng đầu ở kinh đô ngay cả ba đại thần y cũng không giải quyết được. Hiện giờ ngài bốc trần bệnh của nàng, lại dễ dàng trị liệu như vậy cùng đã đủ để cho ngài nổi danh y giới kinh đô trong thời gian ngắn rồi

Trịnh Lão Tiên giải thích.

- Thì ra là thế!

Dương Phàm cũng hiểu được nguyên do trong đó, khôi phục bình tĩnh, lại chuyển đề tài:

- Trịnh lão, hôm nay lão có thời gian đi ra, không biết Tử Thanh Hào Mao Bút kia có thỏa mãn hay không? Hắn nhìn ra Trịnh Lão Tiên vừa thu phù bút đi ra khỏi phòng.

- Tử Thanh Hào Mao Bút thật danh bất hư truyền, lão phu vô cùng thỏa mãn. Phù bút cấp bậc này, sợ rằng chỉ có luyện phù sư Ngưng Thần Kỳ mới có tư cách sở hữu.

Trịnh Lão Tiên than thở, vẻ mặt còn sót vài phần kinh diễm dường như còn trầm mê trong mị lực của Tử Thanh Hào Mao Bút.

- Đúng rồi, Dương được sư, hiện giờ ngài có tính toán gì không? Nếu như ở lại Vương phủ khẳng định sẽ được Vương gia trọng dụng. Đương nhiên, bằng bản lĩnh y thuật của ngài sợ rằng bất cứ một thế lực kinh đô nào cũng không dám từ chối ngài ngoài cửa.

Trịnh Lão Tiên hiểu kỳ hỏi.

- Điều này Dương mỗ cũng chưa thật sự quyết định, hiện giờ xem ra Yến Vương Phủ này cũng là một tuyến chọn không tệ.

Dương Phàm nhàn nhạt nói, đưa ra một đáp án không xác định.

- Lão phu thật hết sức hy vọng Dương được sư có thể ở lại Vương phủ, như vậy ngày sau chúng ta cùng có thể chiếu cố lẫn nhau.

Ánh mắt Trịnh Lão Tiên thành khẩn.

- Ta sẽ cân nhắc.

Dương Phàm gật đầu, lại nói với Trịnh Vân Phi:

- Đệ theo ta đi ra ngoài dạo nào.

- Đi ra ngoài dạo?

Trịnh Vân Phi ngăn ra:

- Lẽ nào Dương đại ca muốn rời Vương phủ, nhưng bệnh của Nhị quận chúa thì sao?

- Điều này trong lòng ta tự biết, đệ chỉ cần dẫn đường là được rồi.

Dương Phàm hết sức bình thản nói.

- Vân nhi. con nghe theo lời Dương được sư nói dẫn ngài đi dạo quanh kinh đô. Bắt đầu từ hôm nay, mệnh lệnh của ngài ấy là mệnh lệnh của gia gia. con phải vâng lời.

Trịnh Lão Tiên nghiêm khắc nói.

- Vâng. gia gia!

Trịnh Vân Phi không dám cãi lời, ngoan ngoãn dẫn Dương Phàm đi ra ngoài. Vừa đi ra khỏi cầu kiều không xa, phía trước liền có một bóng ảnh tú lệ chạy đến, thì ra là tiểu quận chúa Vương phủ.

- Dương được sư! Trịnh Vân Phi! Các người muốn đi đâu?

Tiểu quận chúa nhảy nhót đi tới.

”Phiền phúc tới rồi!”

Trong lòng Trịnh Vân Phi âm thầm kêu khổ, kiên trì nói:

- Ta dẫn Dương được sư đi dạo quanh thành đô, huynh ấy vừa đến kinh đô không lâu không quen nơi này.

- À? Thì ra là thế!

Tiểu quận chúa gật đầu, bỗng nhiên nhảy lên chỉ vào Dương Phàm thở hồng hộc nói:

- Người mặc kệ bệnh Nhị tỷ ta bản thân mình lại chạy ra ngoài đi dạo, người có chút y đức nào hay không.

Tiểu quận chúa tức giận không thôi vươn tay chỉ Dương Phàm, bộ dáng như muốn ăn tươi hắn.

- Bình tĩnh.

Dương Phàm lại bình thản nói:

- Bệnh Nhị tỷ cô, trong lòng ta đã có tính toán, tối nay lại trị liệu cho nàng.

Tiểu quận chúa bị hai chữ "bình tĩnh" dọa tới mặt trắng bệch, cũng không nghe rõ nửa câu sau, vội vàng nói:

- Đúng đúng. Dương được sư khăng định không phải loại người như vậy.

Nàng còn nhớ rất rõ ràng tình cảnh ngày hôm qua. Dương Phàm vung tay lên đánh bay hộ vệ Vương phủ. Trước đó. Dương Phàm cũng nói "bình tĩnh", kết quả hộ vệ kia không cẩn thận cắt vỡ làn da hắn, cuối cùng rơi xuống kết cục đáng sợ.

"Nếu như mình không bình tĩnh. vậy kết quả sẽ là" Tiểu quận chúa ngẫm lại liền sợ hãi không thôi!

- Được. chúng ta phải đi rồi

Dương Phàm nói với Trịnh Vân Phi.

- Ta có thể đi cùng các người được không?

Tiểu quận chúa yếu ớt hỏi, vẻ mặt thật chờ mong.

- Cô cũng muốn đi?

Ánh mắt Dương Phàm cùng Trịnh Vân Phi nhìn thẳng vào mặt nàng, vẻ mặt đều cổ quái.

- Đúng vậy! Từ nhỏ ta lớn lên ở kinh đô, chỗ nào thú vị, phong cảnh chỗ nào đẹp ta đều biết rõ nhất.

Tiểu quận chúa thề thốt.

Dương Phàm liếc nhìn nàng. không quan tâm:

- Tùy tiện!

- Yahoo!

Tiểu quận chúa mừng rỡ phát cuồng, vội vàng chạy theo nói:

- Để cho ta dẫn Dương được sư đi dạo kinh đô như vậy phụ thân sẽ không phản đối ta đi ra ngoài nữa.

Dương Phàm cùng Trịnh Vân Phi cứng ngắc, hóa ra tiểu quận chúa đang đánh chủ ý này.

Cũng may, Dương Phàm căn bản không thèm để ý tới. Kết quả ba người liền ngông nghênh đi ra ngoài Yến Vương Phủ.

Cùng lúc này, thư phòng Yến vương.

Vù!

Một bóng người trống rỗng hiện ra.

- Báo! Tiểu quận chúa theo Dương được sư rời Yến Vương Phủ. đi theo còn có tôn tử của Trịnh Lão Tiên.

- Bọn họ rời khỏi Vương phủ?

Yến vương Vũ Văn Liệt lập tức đứng dậy, khe nhú mày, trầm ngâm một lúc lâu. nói:

- Phái người âm thầm bảo hộ, chú ý an toàn của bọn họ. Đồng thời còn phải lưu ý, đừng cho bọn họ rời khỏi phạm vi kinh đô. Một khi bọn họ có ý đồ như vậy, lập tức báo lên.

- Rõ.

Bóng ảnh kia "vù" một tiếng, biến mất khỏi thư phòng Yến vương.

Ba người ngông nghênh đi ra Yến Vương Phủ, kết quả thông suốt không trở ngại, cũng không có ai ngăn cản.

- Đa thật là tốt quá, ta tự do rồi!

Tiểu quận chúa nhảy nhót hoan hô.

Dương Phàm cũng khẽ nhíu mày, hẳn đã cảm ứng được người Vương phủ âm thầm phái tới giám sát. Tiểu quận chúa vừa thấy thần sắc Dương Phàm như vậy, cho rằng mình quá đáng, lập tức thu liễm đi nhiều, làm xấu thề lưỡi với Trịnh Vân Phi.

Bước đi một lát, tiểu quận chúa đã không nhận được hỏi:

- Dương được sư, huynh muốn đi nơi nào, ta đều có thể dẫn huynh đi được. Dù là huynh muốn đi hoàng cung ta cũng có thể cho người đi vào.

- Hàn Viễn Sơn.

Dương Phàm nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

Vốn hẳn còn tính toán tốn một ít thời gian, tùy tiện dạo quanh kinh đô, càng thêm hiểu biết tình huống thế giới người phàm. Chẳng qua Hàn Viễn Sơn là nơi hẳn ước hẹn với Vân Vũ Tịch, hiện giờ hết sức hiếu kỳ.

"Có thể là nàng cũng đã sớm đến kinh đô!" Dương Phàm nghĩ như thế.

- Hàn Viễn Sơn? Tốt tốt lắm, đó là Thánh địa Phật gia thần bí nhất kinh đô, ngay cả đương kim thánh thượng hoàng huynh ta năm ngoái cũng đến đó kính hiến nhang đèn nữa.

Tiểu quận chúa riu rít nói.

Kết quả là kế hoạch của Dương Phàm xảy ra thay đổi nho nhỏ, sớm đến Hàn Viễn Sơn kinh đô. Tìm một chiếc xe ngựa, ba người ngồi lên xuất phát đi Hàn Viễn Sơn. Bởi Hàn Viễn Sơn ở trong phạm vi ngoại thành kinh đô, xe ngựa phải đi hai canh giờ mới tới nơi.

"Lẽ nào bọn họ muốn rời khỏi kinh đô, nhanh báo lên Vương gia!" Lập tức có người âm thầm truyền lại tin tức, bằng tốc độ khó tin truyền tới Yến Vương Phủ.

- Tiếp tục giám sát.

Yến vương Vũ Văn Liệt có chút đứng ngồi không yên, thì thào:

- Như vậy không đúng, nếu hẳn cảm thấy hứng thú với Hàm Nhi, thì lựa chọn lưu lại Vương phủ một thời gian, không nên rời kinh đô nhanh như vậy chứ.

Một lát sau lại truyền đến tin báo:

- Báo, bọn họ đi tới Hàn Viễn Sơn.

- Hàn Viễn Sơn? Thánh địa Phật gia, hẳn đi nơi đó làm gì?

Vũ Văn Liệt càng nghĩ càng thấy cổ quái, nhưng lại thở nhẹ một hơi. Dương Phàm chỉ đi chiêm ngưỡng Thánh địa Phật gia, cũng không có dự định rời khỏi kinh đô.

LÚC đi đến gần Hàn Viễn Sơn, tốc độ xe ngựa liền chậm lại rất nhiều. Dương Phàm cảm thấy thật kỳ quái, người đánh xe liền giải thích:

- Nơi này là đất lành Phật gia, ta là phàm phu tục tử, vì tôn kính nên giảm tốc độ vài phần.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Dương Phàm thất kinh:

"Không nghĩ tới Phật gia trong mắt dân chúng thế gian lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy."

Theo hẳn biết, thế lực Phật gia ở Ngự Dương quốc không tính là cường hãn, so ra kém hai đạo chánh ma, rất ít tham dự vào tranh đấu thế tục. Nhưng theo tình cảnh hôm nay xem ra, lực ảnh hưởng Phật gia trên

giới thể tục lại rất lớn, ngay cả đương kim thánh thượng cũng tới Hàn Viễn Sơn kính hiến nhang đèn, tới thiếu ở trong phạm vi kinh đô là như vậy.

Đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên mơ hồ nghe thấy tiếng chuông vang du dương tường hòa, nhộn nhạo giữa dãy núi tầng mây, bốn phương tám hướng truyền đến một cổ dao động thần bí.

- Các người có nghe được tiếng chuông vang không?

Dương Phàm tùy ý hỏi.

- Có tiếng chuông gì?

Trịnh Vân Phi có vẻ khó hiểu hỏi, tiểu quận chúa cũng nghi hoặc:

- Thanh Viễn Tự ở sâu trong Hàn Viễn Sơn, còn cách nơi này rất xa. Huống hồ hiện giờ cũng không phải lúc chùa miếu gõ chuông mà.

- Có thể là ảo giác của ta.

Dương Phàm cười nói.

Xe ngựa đi theo đường núi, đi vào chỗ sâu trong Hàn Viễn Sơn. Trong quá trình này, Dương Phàm vẫn luôn nghe được tiếng chuông vang du dương tường hòa, càng thêm rõ ràng mãnh liệt.

”Điều này thật là cổ quái.”

Trong lòng Dương Phàm thật khó hiểu, nhưng ngay lúc này, Cửu u Ma Khí trong cơ thể hắn mơ hồ có chút nóng nảy, dường như sinh ra một cảm giác chán ghét.

Cửu u Ma Khí? Đất lành Phật gia? Khí điềm lành?

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nhanh chóng thông suốt nguyên nhân trong đó.

Hiện giờ đúng là không phải lúc chùa miếu gõ chuông tụng kinh, cho dù là có thì cũng không truyền xa như vậy. Tiếng chuông vang kia, hẳn đại biểu cho một loại lực lượng vô hình cũng là khí điềm lành bao phủ cả Thanh Viễn Tự cùng với Hàn Viễn Sơn.

Sở dĩ Dương Phàm có thể cảm nhận được cổ lực lượng này, có thể là bởi cảnh giới hắn khá cao lại có thể là bởi Cửu u Ma Khí trong cơ thể có một loại nhạy cảm đối địch với lực lượng Phật gia.

Khí ma đạo cùng khí điềm lành vốn là đối thủ một mất một còn. khắc chế lẫn nhau. Trên một trình độ nhất định. Phật gia có một loại khắc chế rất mạnh với ma đạo.

Theo xe ngựa đi tới, tiếng chuông nhộn nhạo trong đầu Dương Phàm ngày càng mạnh mẽ rõ ràng, làm cho hắn hết sức chán ghét.

”Hàn Viễn Sơn? Vì sao trước kia lại lựa chọn ước hẹn ở nơi này?” Trong lòng Dương Phàm thầm than, hắn rõ ràng, trong người mình mang ma công tới vùng đất lành Phật gia này, không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Cũng may hắn cực kỳ tự tin vào hiệu quả ẩn nấp của Tiên Hồng Quyết, dù là mình giao tiếp với Phật tử tương đối hiếm thấy, đối phương cũng khó mà cảm nhận được khí tức ma đạo trong người mình.

- Thanh Viễn Tự, tới rồi, tới rồi!

Tiểu quận chúa kinh hô.

Rất nhanh, ba người đều xuống xe ngựa, phải dùng sức đôi chân lên núi.

- Thật nhiều người!

Dương Phàm vừa xuống xe, liền phát hiện có vô số người tới Hàn Viễn Sơn. Trong đó đa số là bách tính bình dân cùng đại quan quý nhân, thậm chí người tu tiên cũng có. Người trước là tới cúng viếng nhang đèn mục đích người sau thì không thể suy đoán được.

Hai chân đạp trên mặt đất lạnh Phật gia Hàn Viễn Sơn, cả người Dương Phàm đều không được tự nhiên. Khí diễm lạnh vừa nhập thể Cửu u Ma Khí trong cơ thể liền xao động một trận giống như nhào ra cần xé.

Dương Phàm ngẩng đầu ngưng mắt nhìn miếu thờ trên đỉnh núi, mơ hồ có thể thấy được một cỗ ánh sáng tường hòa bao phủ trên tầng mây bầu trời giống như một màn ánh sáng thủ hộ.

- Đi lên thôi.

Dương Phàm nhắc chân bước đi, u Minh Ma Diễm tiềm tàng sâu trong đan điền bỗng phát sinh một trận run rẩy, phát ra một cỗ dao động mờ mịt theo bước chân hần phiêu dăng trong thiên địa.

Cùng lúc đó, trong một tòa miếu thờ ở Thánh địa Phật gia Thanh Viễn Tự, một tiếng "răng rắc", một tòa pho tượng Phật tổ vàng kim trông rất sống động, đột nhiên khi không vỡ nát.

148. Chương 148: Niêm Ngọc Quan Âm

Boong boong!

Tượng phật vừa nổ tung trong nháy mắt một tiếng chuông vang gấp gấp truyền khắp cả khu vực Thanh Viễn Tự.

- Xảy ra chuyện gì?

Không ít các tăng nhân khoanh chân tụng kinh bị tiếng chuông cảnh báo làm giật mình lộ ra vẻ kinh hãi, hết sức bất an nhìn về phía một hướng trong Thanh Viễn Tự.

- Không hay, thánh tượng bị hủy rồi!

- Ma đạo xâm nhập!

- Toàn tự đề phòng, có ma đạo xâm nhập!

Ma đạo xâm nhập!

Ma đạo xâm nhập!

Chúng Phật tu Thanh Viễn Tự đều hoảng loạn. về mặt ngưng trọng nghiêm túc tập kết ở các nơi trong chùa miếu cùng bảo vệ các vùng chùa miếu yếu hại. Lúc này, Dương Phàm đang bước đi dưới chân núi, ven đường là một mảnh cây to, tiểu quận chúa cùng Trịnh Vân Phi đều giống như chim non thoát khỏi lồng vui mừng nhảy nhót đùa giỡn.

"Hả?"

Dương Phàm đột nhiên phát hiện dị trạng trên Thanh Viễn Tự hí mắt nhìn lại. Trên núi đột nhiên xuất hiện rất nhiều tăng nhân, thần tình nghiêm túc, nghiêm trận chờ đợi. Những tăng nhân này không phải người thường, trên người có một cỗ khí tức đặc thù, đa số tương đương với tu sĩ cấp bậc Luyện Khí Kỳ.

Phật tu?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, ngay từ lúc đi tới Hàn Viễn Sơn, Cửu u Ma Khí xao động một trận làm cho hần cũng sinh lòng chán ghét với nơi này. Phật tu đối với tu sĩ tu luyện ma công tuyệt thế như hần mà nói là đại địch sinh tử không phải người chết thì là ta mất mạng. Hần cũng mơ hồ cảm thấy được Thanh Viễn Tự biến hóa khác thường, có khả năng liên quan đến u Minh Ma Diễm biến hóa trong cơ thể mình. Giờ phút này, khí tường hòa bao phủ trên Hàn Viễn Sơn đã bị một cỗ khí tức không hài hòa đánh vỡ, trở nên hỗn loạn khó nói.

"Hắc hắc."

Dương Phàm cười trộm, bên ngoài lại bất động thanh sắc đi lên đỉnh núi lễ Phật.

- Ma nghiệt phương nào dám nhiễu an bình Thanh Viễn Tự ta!

Đúng lúc này, một giọng nói tràn ngập uy nghiêm, vô cùng nghiêm nghị truyền ra khắp cả Hàn Viễn Sơn.

Đông!

Một mảnh phật quang vàng kim nhàn nhạt kéo từ xa tới, nhóm cả nửa bầu trời không thành một màu vàng kim giống như vô bờ vô bến làm cho người ta ngưỡng mộ mong chờ. Chẳng qua kỳ quái là người phàm trên núi vẫn bái phật thấp hươu như thường, coi như không nghe thấy tiếng nói này, cũng không thấy cảnh tượng trên bầu trời cao.

- Ô? Đóa mây trên trời.

Trịnh Vân Phi kỳ quái nhìn bầu trời. xoa xoa mắt.

- Bầu trời?

Tiểu quận chúa ngẩng đầu, thở hắt hắt nói:

- Không có gì cả mà!

- Có thể là ta thấy ảo giác thôi!

Trịnh Vân Phi vẻ mặt mờ mịt, vò vò đầu hết sức khó hiểu. lẩm bẩm:

- Rõ ràng ta thấy đám mây kia có một tầng kim quang, sao lại không thấy nữa?

- Xì!

Tiểu quận chúa nhắc tay gõ hắt một cái, hừ một tiếng nói:

- Ngốc đầu ngốc não, thần kinh dần dần, đi trước dẫn đường cho ta.

Trịnh Vân Phi cũng cười khở, lắc đầu không biết giải thích thế nào.

Hắn rõ ràng cảm quan của người tu tiên vượt xa người phàm. Một ít sự vật người phàm không thấy, người tu tiên lại có thể cảm thấy được. Cảnh tượng vừa rồi, hẳn tin chắc không phải ảo giác.

"Có lẽ là cảnh giới ta còn kém."

Trịnh Vân Phi nghĩ đến đây, ánh mắt chuyển sang Dương Phàm phát hiện đối phương lại không có vẻ mặt gì lạ. Trên thực tế. lúc này Dương Phàm cực kỳ khó chịu, khi tiếng nói uy nghiêm trang trọng kia vang lên, một cỗ áp lực vô danh ép hắt không thở nổi Cửu u Ma Khí cùng u Minh Ma Diễm trong cơ thể cũng đều thành thật xuống.

Dương Phàm đã sớm vận chuyển Khô Mộc Công tới cực hạn, ẩn nấp ma công không lộ ra một tia dấu vết.

Không chỉ như thế, trên người hắt đã nhận nhạo một cỗ khí tức thân thiết với tự nhiên hòa hợp một thể với hoàn cảnh xung quanh mình. Dương Phàm phát hiện lực lượng Tiên Hồng Quyết còn có thể dung hòa một chỗ tới khí tường hòa Phật gia tuy hai mà một. Dưới tình huống như vậy, hắt càng giống như một tu sĩ tu luyện đại pháp chánh đạo thậm chí còn tiếp cận công pháp Phật gia bao dung thanh tịnh.

Không lâu sau khi tiếng nói kia vang lên, Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được có một cỗ thần thức quét qua bên người mình. Cảnh giới thần thức kia vượt xa hắt thể nhưng lúc này Dương Phàm đang ở trong Hình thức toàn tri dung hòa với cảnh giới tự nhiên, nên có thể cảm giác được sự tồn tại của cỗ thần thức này. May mắn thần thức kia chỉ hơi dừng một chút trên người hắt. nhắt gửi một cỗ khí tức thân mật, sau đó lập tức rời đi quét những khu vực khác.

Một lúc lâu sau, quang sáng vàng kim trên đám mây bầu trời mới biến mất một cỗ khí tức tường hòa lại tràn ngập nơi đất lành Phật gia. Lúc này, giọng nói kia lại vang lên lần nữa:

- Yên tĩnh! Toàn bộ lui về!

"Xoạt!" một tiếng, vốn chúng Phật tu dàn trận sẵn sàng liên lập tức thối lui.

Đến khi tất cả kết thúc, Dương Phàm mới thở nhẹ ra một hơi, bắt đầu nghiêm khắc khống chế Cửu u Ma Khí cùng u Minh Ma Diễm trong cơ thể. không để cho chúng có một tia dị động. Cũng may bất luận là Cửu u Ma Khí hay u Minh Ma Diễm đều nằm trong sự khống chế tuyệt đối của Dương Phàm. Chúng nó dường như cũng có chút linh tính từ đó luôn thành thành thật thật một mảnh yên tĩnh.

- Sao ta lại cảm giác như vừa xảy ra chuyện gì đó?

Tiểu quận chúa nhìn vùng đất lành Phật gia yên lặng tường hòa, vẻ mặt mê hoặc nói.

- Khăng định đã xảy ra chuyện gì đó!

Trịnh Vân Phi gật đầu, sau đó lại hỏi Dương Phàm:

- Dương đại ca, huynh có phát hiện gì không?

Hắn biết cảnh giới Dương Phàm cao hơn mình.

- Có.

Dương Phàm đáp.

- Huynh có phát hiện gì?

Ánh mắt tiểu quận chúa sáng ngời:

- Dương được sư quả nhiên không phải người thường mà.

Ánh mắt hai người đều dừng trên mặt Dương Phàm vô cùng chờ mong, vừa rồi bọn họ đều cảm thấy có chút không đúng.

- Ta phát hiện cảnh sắc nơi này thật không tệ. Yên tĩnh, hài hòa, an tường, các người nghĩ sao?

Dương Phàm tỏ vẻ si mê nhìn phong cảnh trên Hàn Viễn Sơn.

- Trời ạ

Trịnh Vân Phi cùng tiểu quận chúa hai mặt nhìn nhau, sau đó gật đầu thật mạnh, có vẻ đuổi sức uể oải.

- Được rồi,. Các người đi nhanh một chút, ta muốn chiêm ngưỡng Thánh địa Phật gia Thanh Viễn Tự này.

Dương Phàm có vẻ chờ mong nói, sau đó dẫn đầu tăng tốc bước đi, cũng không quản hai người có theo kịp hay không.

- Nè! Chờ một chút!

Tiểu quận chúa vội vàng tăng tốc chạy theo, thiếu chút nữa sẽ không đuổi kịp.

- Người công ta đi!

Tiểu quận chúa kéo lấy Trịnh Vân Phi tức hô hô nói.

- Vì sao là ta chứ?

Trịnh Vân Phi chỉ còn cách theo nàng yêu cầu, ngồi thấp xuống, dựa lưng công tiểu quận chúa tinh linh cổ quái này đuổi theo Dương Phàm. Trong lòng Dương Phàm cười trộm. bước đi nhanh về phía trước, hơi thở thật sâu vô cùng dễ dàng như tản bộ giữa sân nhưng Trịnh Vân Phi phía sau lại rất phiền muộn. Liên tục chạy hơn mười dặm, trên lưng còn công một người, gà con Luyện Khí sơ kỳ như hắn thật có chút quá sức.

- Đến nơi rồi!

Dương Phàm như cười như không liếc nhìn hắn, đột nhiên dừng lại.

- Ôi, da!

Thân thể bỗng nhiên dừng lại, Trịnh Vân Phi nghiêng người về trước, còn tiểu quận chúa trên lưng hắn lại không chịu được quán tính ngã về phía trước, lực kéo không nhỏ

Phác thông!

Bi kịch lại xảy ra, hai người nhào xuống mặt đất, tiểu quận chúa đè lên người Trịnh Vân Phi ép hắn ngã gục. Lập tức, người thấp hươu bái phật xung quanh đều dùng ánh mắt dị dạng nhìn hai người.

- Đần độn, đều tại người đó!

Tiểu quận chúa cực kỳ buồn bực cảm nhận được ánh mắt xung quanh, mặt nhỏ liền đỏ lên, hung hăng đá hần mấy cái.

Ngao ngao!

Trịnh Vân Phi lại phát ra mấy tiếng kêu thảm. Tiểu quận chúa còn chưa hết giận chuẩn bị động chân tay tiếp.

- Bình tĩnh!

Dương Phàm bình thần nói:

- Nơi này là đất lành Phật gia.

- A! Phải phải!

Tiểu quận chúa rung mình một cái, vội vàng thu tay, buông tha Trịnh Vân Phi.

- Không hổ là đất lành Phật gia!

Dương Phàm dùng ánh mắt kỳ dị quét nhìn chùa miếu cùng tượng phật hùng vĩ cao to trước mắt giống như thấy được sự vật không bình thường. Trong tầm mắt của hắn, Thanh Viễn Tự bao phủ trong một tầng khí điềm lành vô hình mơ hồ có thể thấy được phật quang. Ngoài ra, tiếng chuông xa xưa vang bên tai không dứt trấn an linh hồn mọi người, thậm chí có công hiệu ngưng thần tĩnh tâm.

Đây là phật!

Trong lòng Dương Phàm liền nhiều thêm các loại cảm ngộ công pháp phật gia cùng ma đạo lại có ý cảnh tuyệt đối ngược nhau. Nếu như nghịch chuyển phật đạo đó chính là ma!

Ngược lại, vứt bỏ ma đạo quay đầu là bờ. Đó chính là phật.

- Hì hì. không bằng chúng ta đi thắp hương bái phật đi.

Tiểu quận chúa nói với Dương Phàm.

- Được.

Dương Phàm gật đầu, rồi lại bổ thêm một câu:

- Các người thắp hương, ta ở bên cạnh xem.

Bảo hắn quỳ lạy các thánh tượng Phật gia này, vậy thì không có khả năng.

- Hừ!

Tiểu quận chúa cong môi kéo Trịnh Vân Phi đi tới chùa miếu. Dương Phàm không để ý, cũng không có dự định theo hai người, ở trong Thanh Viễn Tự dạo chơi không mục đích.

"Hàn Viễn Sơn này chính là nơi ta ước hẹn với Vân Vũ Tịch không biết đến lúc đó ta sẽ gặp nàng ở nơi nào?"

Dương Phàm bung thần thức ra, bắt đầu quan sát các cảnh quan Thanh Viễn Tự. Trên thực tế, chùa miếu cũng không có gì để xem, chỉ đơn giản là một ít tượng phật cùng tăng nhân.

"ừ, ta đi xem những người phạm thắp hương thế nào."

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, đi tới một tòa chùa miếu gần đó. Tòa chùa miếu này rất lớn, bên trong có một bức tượng cô gái tướng mạo đoan trang hiền hòa, chân đạp đài sen. Từng sợi tóc phiêu dật giữa hư không, tay đỡ bình bạch ngọc, mỉm cười thần nhiên, tạo ra một vẻ đẹp thần bí ẩn hiện.

Dương Phàm mắt nhìn tượng nữ thần phật này, lộ ra vẻ kinh ngạc hiếu kỳ hỏi tăng nhân bên cạnh:

- Bức tượng phật này là người nào lại là một cô gái. thật là hiếm thấy mà. Tăng nhân kia nghe lời này, nao nao, chợt giận dữ nói:

- Người là phạm phu tục tử, dám vũ nhục Thánh Phật, đây là phạm gia Đại Từ Đại Bi Niêm Ngọc Quan Âm.

Đại Từ Đại Bi Niêm Ngọc Quan Âm?

- Xin lỗi, ta tới ngắm phong cảnh không phải tín đồ phạm gia.

Dương Phạm không thèm để ý nói sau đó bình thản nhìn những người phạm thấp hươu bái Phật.

- Người người

Tăng nhân giận dữ, nhưng cũng không thể làm gì được hắn. Đối phương không phải tín đồ phạm gia, hắn cũng không có biện pháp làm gì Dương Phạm.

"Cầu Đại Từ Đại Bi Niêm Ngọc Quan Âm, bảo hộ con ta một tiếng bình an thì trướng trạng nguyên lấy một người vợ tốt cầu một tiếng bình an"

Một người phụ nữ vô cùng thành kính quỳ lạy trước tượng Phật, phát ra kính nể cùng kính ngưỡng từ trong nội tâm, một tay cầm nhang đèn lên thần đàn. Nhang đèn thiêu đốt từng chút, còn người phụ nữ thành kính cầu khẩn. Từng sợi dao động tinh thần cực nhỏ cực yếu trên người nàng bắt đầu khởi động, theo nhang đèn biến mất không biết đi đến nơi nào.

"Thật kỳ quái!"

Dương Phạm quan sát một lúc lâu, kinh dị khó mà tin nổi.

Từng sợi lực lượng tinh thần cực nhỏ, tuy vô cùng nhỏ yếu, nhưng nếu tụ tập hàng triệu hàng tỷ lực lượng như vậy, nó sẽ là tồn tại đáng sợ cỡ nào?

Trong đầu Dương Phạm hiện lên một tia ý niệm kỳ dị.

149. Chương 149: Xúc Phạm Thần Linh

"Tốt, chính là người rồi!"

Ánh mắt Dương Phạm sáng lên liền quyết định chủ ý.

- Các vị đại nhân xin thương xót, ban cho tiểu nhân mấy đồng tiền! Cảm tạ ân đức!

Lão ăn mày nằm dài dưới đất. nâng một cái chén sắt mẻ cầu khẩn người đi qua lại. Người đi ngang qua thỉnh thoảng có người sẽ ném cho hắn mấy văn tiền. Lão ăn mày này tuy ăn mặc rách nát, vẻ mặt dơ bẩn tóc tai bù xù bẩn thỉu, thế nhưng mỗi khi có đồng tiền rơi vào trong chén sắt, con mắt hắn đều trộm cười gian một tiếng.

Đang đang!

Đột nhiên!

Một khối bạc lớn rơi xuống, làm chén sắt trong tay hắn cũng lật nhào.

Bạc! Một khối bạc thật to!

Lão ăn mày kích động không thôi. mắt gian sáng ngời cực điểm trong ánh mắt chỉ còn lại khối bạc to lớn này. Một khối bạc lớn như thế cũng đủ cho hắn tiêu sái qua mùa đông làm sao không hưng phấn được.

- Tạ ơn đại nhân! Tạ ơn đại nhân!

Lão ăn mày vội vàng vươn tay nhặt lấy khối bạc lớn kia. Nhưng đúng lúc này, một nam tử thanh niên vươn tay lấy đi khối bạc khỏi tay hắn.

- A! Bạc của ta!

Lão ăn mày muốn nổi điên chuyển mắt nhìn người thanh niên nọ.

- Người muốn khối bạc này sao?

Dương Phàm cười dài nói:

- Chỉ cần giúp ta làm một chuyện, ta có thể cho ngươi mười khối nữa! Quả nhiên trên trời không có rơi cái bánh mà!

Lão ăn mày thở dài một hơi thoáng cảnh giác nói:

- Ngươi muốn ta làm gì!

- Yên tâm, tuyệt đối không phải chuyện nguy hiểm nhưng cần phải có da mặt dày.

Dương Phàm thông thả nói.

- Da mặt dày?

Lão ăn mày vỗ ngực thề thốt:

- Đại nhân yên tâm đây chính là ưu điểm sở trường của ta tuyệt đối không thành vấn đề.

- Ha ha, ngươi đưa lỗ tai tới đây.

Dương Phàm cảm thấy buồn cười, da mặt dày lại là ưu điểm của hắn. Cúi đầu tới bên tai lão ăn mày nói nhỏ vài câu.

- Đơn giản như vậy?

Lão ăn mày nghe xong, có chút khó tin.

- Đúng, chỉ đơn giản như vậy, nhưng ngươi phải dựa theo lời ta nói mà làm, chỉ cần hoàn thành viên mãn là được.

- Được. vậy cứ quyết định như vậy đi!

Lão ăn mày gật đầu tiếp nhận khối bạc lớn Dương Phàm đưa cho nghênh ngang đi vào trong chùa miếu.

Dương Phàm chậm rì rì đi theo sau hắn.

- Đứng lại! Đứng lại!

Rất nhanh liền có hòa thượng ngăn cản hắn lại.

- Đất lành Phật gia, người tạp vụ nhanh nhanh rời đi, tránh cho ô nhiễm miếu thờ thần thánh!

- Phì phì phì!

Lão ăn mày phẫn nộ:

- Ngươi dám kỳ thị ta? Phật gia chú ý phổ độ chúng sinh, người người bình đẳng, lẽ nào ăn mày không thể vào chùa miếu, không thể làm tín đồ đạo Phật?

- Các vị hương thân phụ lão tới đây phân xử công bằng cho ta đi!

Lão ăn mày kêu gào.

Chỉ một lát, rất nhiều người liền xúm lại nhưng đều đồng ý cách nói của lão ăn mày.

- Tiểu hòa thượng, để cho lão ta vào đi ai nói ăn mày sẽ không thể bái phật.

Có người khuyên bảo.

- Thế nhưng

Hòa thượng liền do dự.

Lão ăn mày liền nói:

- Ngươi sợ lão tử không có tiền mua nhang đèn? Ngươi mở mắt chó mà xem đây là cái gì?

Lão ăn mày mở bàn tay ra, lộ một khối bạc to vô cùng.

Một khối bạc thật là lớn!

Người xung quanh đều kinh hô một tiếng.

- Nhìn rõ chưa đây là cái gì? Mở mắt chó của người ra mà xem!

Lão ăn mày đặc ý vênh vảo, bộ dạng giống như giàu mới nổi.

- Đây

Hòa thượng kia mặt đại ra, lập tức hết chỗ nói. Đây là thế đạo gì chứ? Ngay cả ăn mày cũng có tiền hơn cả mình.

- Hừ. mắt chó thấy người thấp!

Lão ăn mày nghênh ngang đi vào trong miếu thờ, hòa thượng kia thở dài một hơi trong lòng đang cân nhắc xem mình có nên đi làm ăn mày hay không. Lão ăn mày đi vào trong miếu thờ thoáng trải qua một phen sóng gió, mua một ít nhang nén sau đó theo Dương Phàm ra hiệu đi tới miếu thờ tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm.

Phía trước tượng phật có hai hàng người xếp dài. trước hương án có hai bồ đoàn có thể cho hai người đồng thời quỳ bái. Lão ăn mày xếp hàng đi bái phật điều này làm cho dân chúng xung quanh đều kinh ngạc không thôi.

Ăn mày cũng có thể đi bái phật thắp hương!

Hòa thượng trước hương án liếc nhìn lão ăn mày, thấy trong tay hắn cũng có nhang đèn cũng không nói gì thêm. Không bao lâu sau liền tới phiên lão ăn mày.

Phốc thông!

Lão ăn mày vẽ mặt bi thảm khổ sở thấp nhang đèn khóc nói:

- Đại Bi Đại Từ Niêm Ngọc Quan Âm xin phù hộ ta ấm no không lo. ô ô ô

Mọi người thấy tình cảnh này, tuy rằng cảm giác thật cổ quái nhưng có thể hiểu được tâm tình của hắn. Trong lòng Dương Phàm cười thầm. Đừng nhìn lão ăn mày này khóc to như vậy, trên thực tế hắn không có bất kỳ thành ý gì, ý nghĩ duy nhất là sau khi xong xuôi, tới chỗ Dương Phàm lấy được bạc.

Đốt xong nhang đèn, Dương Phàm tỉ mỉ cảm giác. phát hiện tuy rằng lão ăn mày đã quỳ lạy nhưng nhang đèn này không hề có dị thường, không có lực lượng tinh thần cực nhỏ lúc trước.

”Quả nhiên!”

Dương Phàm âm thầm gật đầu, không khác gì như mình đã nghĩ. Người không có thành ý, bất luận quỳ bái thế nào cũng sẽ không sinh ra lực lượng tinh thần thần bí kia.

- Ghê tởm!

Đột nhiên, lão ăn mày nổi điên lên:

- Ta đối với người thành kính sùng kính như vậy, vì sao người còn để cho ta đói bụng? Người làm sao trả lại nhang đèn ta cúng cho người?

Cả người hắn run lên vươn tay chỉ vào tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm đoan trang ôn nhu, tức giận mắng.

Dựa theo ước định với Dương Phàm trước đó. những lời hắn mắng đều phát ra từ nội tâm moi hết bất mãn trong lòng đều mắng ra, ngược lại. hắn sẽ không được bạc.

- Xú bà nương!

Lão ăn mày phun nước bọt về phía tượng phật. ở trong quá trình này, Dương Phàm ngưng thần cảm giác được có một dao động tinh thần yếu ớt theo nhang đèn bay lên, sau đó biến mất không thấy.

Ngay lúc này, dị biến chợt phát sinh. Dương Phàm cảm giác được gì đó, ngẩng đầu nhìn tượng phật phát hiện vẻ ôn hòa cơ trí trong ánh mắt Niêm Ngọc Quan Âm biến mất thay vào đó là một tia giận dữ, sợi tóc bay múa trong gió, nàng ngưng mắt nhìn lão ăn mày đang liên tục mắng mình cười lạnh lùng.

Đương nhiên, đây chỉ là "Ảo giác" Dương Phàm mơ hồ bắt được, người phàm không hề phát hiện ra, ở trong mắt bọn họ. "Niêm Ngọc Quan Âm" vẫn từ bi ôn nhu, đoan trang mỹ lệ như trước.

- Lão ăn mày này điên rồi, dám xúc phạm thần linh!

- Mau đuổi tên điên này ra ngoài!

Mọi người giận dữ lúc này mới phản ứng lại lao lên chuẩn bị ẩu đả lão ăn mày này.

- A! Chạy mau!

Lão ăn mày bị dọa sắc mặt tái nhợt hoảng hốt bỏ chạy. Nhất thời, trong miếu liền thành một trận hỗn loạn.

Dương Phàm hết sức bình thản, ngược nhìn Niêm Ngọc Quan Âm đoan trang tú lệ cười thản nhiên, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ một tia cười nhạt khinh thường miệt thị. Lường gạt bách tính, đánh cắp lực lượng người phàm kiến hôi dưới chân đây là thần phật?

Trong mắt Dương Phàm sinh ra một cỗ khinh miệt.

Kỳ quái là theo trong lòng hấn sinh ra tâm lý miệt thị, một đoàn dao động tinh thần kỳ dị cũng theo nhang đèn lan tràn biến mất trong thiên địa.

Oanh!

Trong khoảng khắc, tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm xảy ra biến hóa lớn. Phía sau tượng thần sinh ra một đạo lôi điện, mái tóc xanh bay múa giống như rồng lượn chín tầng trời dấy lên muôn ngàn cơn lốc quét bay đại địa, đài hoa sen dâng lên một mảnh cánh hóa bốc lửa xanh tím. Quan Âm mắt lạnh nhìn Dương Phàm trong mắt hiện một tia sát khí tức giận.

Áp lực vô cùng vô tận ập tới như sóng triều, làm cho tâm thần Dương Phàm chấn động, biến sắc.

Chẳng qua trong khoảng khắc hấn cười lạnh liếc tượng thần kia phát áo bỏ đi.

"Những thứ này chỉ là hư ảo mà thôi căn bản không cần sợ. Từ xưa đến nay chỉ nghe có người hóa vũ phi thăng, nhưng gần như có thể xác định chưa từng có tiên nhân hạ thế." Dương Phàm khinh thường nghĩ tiếp tục đi ra ngoài chùa miếu.

Lúc này người trong chùa miếu đều đặt lực chú ý lên lão ăn mày đang chạy trốn, không có người nào lưu ý hành động của hấn.

Ầm ầm!

Sắc trời bỗng tối sầm lại, một đạo lôi điện quét qua chân trời, làm miếu thờ chợt sáng chợt tối.

- A!

Chúng phàm nhân kêu to sợ hãi, người người thất kinh.

Sấm sét, thật là sấm sét!

Trong lòng Dương Phàm "lộp bộp" một tiếng, lạnh đi một nửa.

- Khẳng định là tên ăn mày kia xúc phạm thần mình làm Quan Âm Đại Sĩ mất hứng đánh xuống thiên phạt!

Mọi người oán hận nói, hận lão ăn mày thấu xương. Thế nhưng, lão ăn mày đã yên lặng chạy khỏi miếu thờ này, dung nhập vào trong dòng người ngàn vạn.

"Hổng rồi, ta bị lừa, lần này hổng rồi, lại xúc phạm tới thần linh. Nếu không thì sao lại đột nhiên có sét đánh xuống chứ."

Lão ăn mày hối hận không thôi, đắc tội thần linh hậu quả này chỉ nghĩ tới mà thấy sợ rồi

Ban ngày ban mặt, đột nhiên có sét đánh, chuyện này đích thật vô cùng cổ quái. Dương Phàm bình tĩnh đi ra ngoài, trong lòng lại sợ hãi không kém gì lão ăn mày kia.

”Quả thật là khó tin, tiên nhân thượng giới rốt cuộc là tồn tại thể nào?”

Dương Phàm kinh hãi vỡ mật, mới vừa đi ra ngoài cửa chùa miếu Niêm Ngọc Quan Âm.

Ầm ầm!

Lại có một đạo lôi quang hiện lên từ phía chân trời, tử quang chói mắt làm ánh mắt hắn đau rất, dứt khoát nhắm mắt lại. Hắn thậm chí còn có một loại ảo giác, lôi điện này chính là nhắm vào hắn.

”Tình huống không ổn”

Trong lòng Dương Phàm thầm kêu không tốt. Từ trong các tình cảnh vừa rồi, hoàn toàn có thể đoán ra một kết luận: Tiên nhân thượng giới có thể rất khó hạ giới, nhưng bọn họ có thể thông qua các phương thức đặc thù ảnh hưởng tới hạ giới. Huống chi Niêm Ngọc Quan Âm địa vị cao thượng, khẳng định không phải tiên nhân bình thường, về phần là cấp bậc gì thì càng không thể biết được.

Còn may, chờ khi Dương Phàm đi ra khỏi miếu thờ cũng không phát sinh dị tượng gì.

Phù!

Dương Phàm thở ra một hơi, biết mình không có nguy hiểm trong lòng vẫn khó có thể giải thích được. Đông Thắng Đại Lục từ xưa đến nay, số lượng nhân loại hàng triệu hàng tỷ, người mắng trước tượng phật khẳng định không ít. Vừa nãy lão ăn mày cũng đã làm, vì sao hắn không gặp ”Thiên phạt”? Hết lần này tới lần khác mình chỉ sinh ra tâm lý miệt thị với tượng thần đã bị Niêm Ngọc Quan Âm phát hiện thậm chí sinh ra sát niệm.

Đi ra khỏi Thanh Viễn Tự, Dương Phàm lại bắt đầu dạo chơi xung quanh đỉnh Hàn Viễn Sơn. Chỉ là hy vọng Niêm Ngọc Quan Âm kia đừng có nhớ thương mình nếu không ngày sau mình phi thăng thượng giới vậy thì thảm rồi.

Đương nhiên, việc này Dương Phàm cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao hiện giờ cũng không có nguy hiểm gì, phi thăng thượng giới đối với hắn mà nói còn là chuyện rất xa xôi. Lúc đi tới một khu rừng trúc, Dương Phàm đột nhiên ngừng lại, mơ hồ nghe được một giọng nói quen thuộc.

- Lâm tử, tử thật xác định. Mấy tháng sau Vân tiên tử sẽ tới kinh đô, sẽ tới Hàn Viễn Sơn này?

Người nói là một thiếu niên quần áo hoa lệ, trên người có một cổ ngạo khí nhân nhạ ánh mắt sắc bén như kiếm.

150. Chương 150: Lâm Vũ Tiết Lộ Bí Mật

Trong lòng Dương Phàm rung mình, giọng nói này rất quen thuộc, khóe mắt liếc nhìn, chỉ dựa vào bóng người, hắn liền nhận ra được thân phận thiếu niên kia.

Không phải Dương Vũ thì là ai?

Dương Phàm có chút kinh ngạc:

”Đi tới chỗ nào cùng gặp người này? Lẽ nào ta và hắn đã định trước có thù oán?”

ở trên Vấn Thiên đại hội Dương Gia Bảo. Dương Phàm lần đầu tiên gặp Dương Vũ, lúc đó người này ngạo khí khắp người, ngạo nghễ phong cảnh ra sao?

Lần thứ hai gặp nhau, là ở phường thị tu tiên Tú Ngọc Các. Khi đó Dương Phàm thi triển Biến Hình Thuật thay đổi dung mạo khí chất đại biến. Dương Vũ không nhận ra được. Lúc này, ở Hàn Viễn Sơn kinh đô xa cách mấy vạn dặm lại một lần nữa gặp được người này.

Thời gian hai năm ngắn ngủi, ba lần gặp lại hắn. Không phải có duyên phận thì là thù oán định sẵn. ở bên cạnh Dương Vũ, còn có một cô gái đáng người nổi bật, đưa lưng về phía Dương Phàm.

Tuy nhiên Dương Phàm từ hai chữ "Lâm tỷ", lập tức đoán ra thân phận cô gái này.

Lâm tỷ chính là sư tỷ Vân Vũ Tịch, thiên kim Lâm gia kinh đô. Dương Phàm có duyên gặp vài lần. Lần trước ở trên sơn đạo cô gái này cho hắn ăn một viên Xích Độc Đan, sau đó lại khuyên hắn biết khó mà lui, buông tha bất kỳ ý niệm gì với Vân Vũ Tịch.

- Suyt, nhỏ giọng chút, ta lừa ngươi sao?

Lâm Vũ có vẻ cẩn thận nói:

- Chuyện này ta cũng thật vất vả mới bóng gió nghe ra từ chỗ Vân sư muội.

Dương Vũ nhăn mày lại, dường như cảm giác được gì. hỏi:

- Chẳng hay Vân tiên tử từ xa đến đây có chuyện gì, gặp mặt người nào, không lẽ tới ước hẹn với người nào đó?

- Điều này Tỷ thật sự không thể nói rõ cho ngươi. Tiểu sư muội biết rõ chuyện này, một khi ta để lộ ra, ngày sau tất nhiên nàng có thể tính ra từ các manh mối.

Lâm Vũ lắc đầu, không chịu nói nguyên do chuyện này.

- Lẽ nào người Vân tiên tử ước hẹn là kỳ tài tân tú tu tiên giới?

Dương Vũ có vẻ không cam lòng hỏi.

- Cũng không phải đại nhân vật gì, đồng thời ngươi cũng đã gặp qua hắn. Chỉ là người này được tiểu sư muội ưu ái vượt xa người thường.

Lâm Vũ thở dài nói.

- Ta đã gặp hắn?

Dương Vũ cau mày, nhưng bất luận thế nào cũng không nhớ được một người như vậy.

- Lâm tỷ chỉ có thể nói nhiều như vậy, ngươi đừng hỏi nữa.

Lâm Vũ thoáng bất đắc dĩ lại chuyển lời:

- Không bằng ta đi bái kiến Huyền Chân Cao Tăng hộ pháp Thanh Viễn Tự, ngài ấy và cha ta có chút giao tình.

- Huyền Chân Cao Tăng? Tốt tốt! Đã sớm nghe đại danh người này, nghe nói Phật hiệu cao siêu, tạo nghệ phi phàm. ta cũng rất hiếu kỳ.

Dương Vũ cười cười dường như cũng quên đi chuyện vừa rồi, nhưng sâu trong mắt hiện một tia âm lệ. Hai người cười nói vui vẻ, đi về phía sâu trong Thanh Viễn Tự, không bao lâu đã mất đi bóng dáng.

Soạt!

Một bóng người trống rỗng xuất hiện ở nơi bọn họ vừa nói chuyện hiện ra một thân ảnh thanh niên nam tử.

Đó là Dương Phàm.

Vốn hắn đang ẩn nấp ở gần đó nghe trộm hai người nói chuyện với nhau.

"Xem ra ước hẹn với Vân Vũ Tịch mấy tháng sau sợ rằng khó có thể an bình rồi!"

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc. Hắn không nghĩ tới bởi vì có Lâm Vũ, bí mật mình ước hẹn với Vân Vũ Tịch lại bị tiết lộ, hơn nữa sinh ra biến cố khó có thể tưởng tượng. Trầm ngâm thật lâu. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm:

"May là còn có mấy tháng, ta phải làm xong việc chuẩn bị. Nếu y quán có thể triển khai thuận lợi như vậy trong thời gian này có thể tăng không ít tu vi."

Chỉ cần có thể thuận lợi mở y quán nơi kinh đô long hổ này có vô số người tu tiên. khi đó khẳng định có thể giúp cho tu vi Dương Phàm liên tục tăng lên.

Ngày hôm đó, Dương Phàm đi dạo quanh Hàn Viễn Sơn cả ngày, nhìn như đi vòng quanh không mục đích kỳ thật hắn đã nhìn thấu hoàn cảnh địa lý cả Hàn Viễn Sơn. Lúc mặt trời xuống núi. Dương Phàm đi xuống từ trên Hàn Viễn Sơn, lúc tới chân núi phát hiện tiểu quận chúa cùng Trịnh Vân Phi đang lo lắng.

- Dương được sư, rốt cuộc huynh trở về rồi

Tiểu quận chúa cùng Trịnh Vân Phi đều khẽ thở dài một hơi.

- Chúng ta trở về Vương phủ, ngày mai tiếp tục du lịch.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Thật tốt quá!

Tiểu quận chúa hoan hô nhảy nhót, Trịnh Vân Phi cũng mặt mày rạng rỡ. Ba người ngồi trên xe ngựa, mặt trời ngã về phía tây, sắc trời dần tối, tiểu quận chúa lú lú nói không ngừng.

- Dương được sư, lúc đó huynh không thấy đâu, lão ăn mày kia nhục mạ Quan Âm, xúc phạm thần linh bị dân chúng đánh một trận.

Trong lúc này tiểu quận chúa cũng đề cập chuyện lão ăn mày xúc phạm thần linh.

- Lại có việc này?

Dương Phàm ngạc nhiên nói, trong lòng lại thầm cười trộm.

- Lê nào Dương được sư không thấy sét đánh trên bầu trời sao? Đó là thần minh đánh xuống thiên phạt!

Tiểu quận chúa cong môi nói.

- Sét đánh? Đương nhiên thấy được!

Dương Phàm không để ý nói:

- Sét này không bổ trúng người, làm sao có thể coi là thiên phạt được?

- Đây

Tiểu quận chúa ghen lời. không biết phản bác thế nào.

- Có phải thiên phạt hay không, ta không thể khẳng định.

Trịnh Vân Phi nói:

- Nhưng mà kỳ quái là, ta nghe nói trong tay lão ăn mày kia có một khối bạc rất to làm người ta đổ cả mắt. Ta đoán sau lưng việc này tất nhiên có người sai sử.

- Ha ha, cánh rừng thật lớn chim gì cũng có.

Dương Phàm chuyển đề tài:

- Ngày mai các người đưa ta đi xem một ít y quán nổi tiếng kinh đô này.

- Y quán? Vậy có gì đáng xem chứ.

Tiểu quận chúa nhướng mày. Ánh mắt Trịnh Vân Phi sáng lên:

- Dương được sư y thuật siêu phàm, huynh muốn mở y quán phải không?

Trước đó lúc ở Thúy Vi Cư, hắn đã nghe Dương Phàm đề cập tới chuyện này, mở y quán mới là mục đích cuối cùng của hắn ở kinh đô.

- Mở y quán? Hi hi, chuyện này khẳng định rất vui!

Tiểu quận chúa giãn hàng mi, lại hứng thú phấn khởi nói:

- Y thuật Dương được sư kỳ diệu như thế còn nắm giữ kỹ thuật làm đẹp, nói không chừng ngày sau sẽ nổi danh khắp cả kinh đô!

Nói đến kỹ thuật làm đẹp, tiểu quận chúa liền hưng phấn cả người.

- Bình tĩnh.

Dương Phàm bình tĩnh nói:

- Làm đẹp không phải chức trách của được sư.

- A!

Tiểu quận chúa mặt cười trắng bệch. vội gật đầu:

- Phải. phải. phải!

Khi màn đêm buông xuống, ba người về tới Vương phủ. Vừa đến phủ lão tổng quản liền lên đón, cung kính nói với Dương Phàm:

- Hôm nay Vương gia thiết yến, chúc mừng Nhị quận chúa bình phục, đây là thiệp mời Dương được sư!

Dứt lời. liền đưa lên một bức thiệp.

- Được, ta sẽ đến đúng giờ.

Trong ánh mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc, thầm nghĩ: "Xem ra Yến vương đã chuẩn bị vứt cành ôliu cho mình rồi."

Nếu như Yến vương thật có thành ý

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên nổi lên một kế hoạch. Mỡ y quán, lực lượng một người cuối cùng có chút khó khăn, rất khó để ý chuyện thế tục. Còn nếu mượn thế lực Yến Vương Phủ vậy hoàn toàn bất đồng.

Ban đêm, Vương phủ bày yến tiệc lớn đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi phàm. Người được mời không nhiều lắm, nhưng thế lực khắp nơi giới thế tục kinh đô đều biết chuyện này, không mời mà đến đưa lên một phần hậu lễ.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm cảm nhận được thật sâu địa vị Yến Vương Phủ tại giới thế tục kinh đô. Lúc này, hắn đang ở trong phòng khách Hàm Trà Cư Vương phủ, mân mê vài thứ, mục đích là chuẩn bị cho ước hẹn ở Hàn Viễn Sơn mấy tháng sau. Trong đó còn bao gồm một ít độc vật trình độ bất đồng cùng các linh kiện khác.

"Xem ra ta phải tranh thủ đi phường thị mua một ít phù triện." Dương Phàm trầm ngâm.

Lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng gọi của người hầu:

- Đại nhân, Nhị quận chúa cầu kiến bên ngoài.

- Nhị quận chúa?

Dương Phàm nao nao. nói:

- Ta ra xem.

Dứt lời, hắn thu thập mọi thứ, đẩy cửa đi ra, phát hiện Vũ Văn Hàm lẳng lẳng đứng trong bóng đêm giữa sân, thân cung trang màu trắng, mái tóc khẽ buộc lên. Ánh trăng sao trời khắp trên cao giống như đèn làm nền cho nàng. Dáng người ôn nhu tinh tế, tiểu nhan trắng tuyết như ngọc, ở trong làn gió đêm tạo một vẻ đẹp yếu đuối bệnh trạng.

Dương Phàm đi đến gần, quan sát một lát cảm thán cảnh đẹp ý hay.

Hay cho một đại giai nhân!

Đáng tiếc duy nhất là cô gái này là người trong thế tục. Dương Phàm cũng không có ý niệm gì.

- Khí sắc Nhị quận chúa đã khá hơn xem ra bệnh tình của cô đã tốt hơn sáu bảy phần rồi

Dương Phàm cười nhàn nhạt, tình trạng Vũ Văn Hàm hiện giờ còn tốt hơn cả hắn nghĩ.

- Đây cũng là nhờ Dương được sư thần thuật hồi xuân, tiểu nữ ở đây tạ ơn.

Vũ Văn Hàm cúi người hành lễ về mặt chân thành cảm kích.

- Nhị quận chúa xin đứng lên!

Dương Phàm vội nâng nàng lên tiếp xúc gần gũi, hần liền ngửi được một mùi hương lan kỳ dị bất đồng với hương của cô gái bình thường, tâm thần rung động.

- Tiểu nữ tử tới đây có việc thỉnh giáo!

Vũ Văn Hàm nhìn bầu trời về mặt mê man khó hiểu, nhỏ giọng nói.

- Mời nói!

Ánh mắt Dương Phàm nhìn bên ngoài Hàm Trúc Cư. Lúc này cả Vương phủ trong một mảnh náo nhiệt, người hầu lui tới cùng người thế lực khắp nơi nhiều không đếm hết.

- Hôm qua lúc đi vào giấc ngủ, Hàm Nhi lại có giấc mộng kỳ quái. Ta mơ thấy mình đứng giữa tình không, xung quanh là sao trời râm rạp chúng nó di động chậm chậm.

Vũ Văn Hàm thoáng có chút hồi hộp nói.

- Đứng giữa tình không? Trước đây cô đã từng có giấc mộng này?

Dương Phàm hiểu kỳ hỏi.

- Dường như từ khi ta ra đời đến nay, trong mơ Hàm Nhi đều thấy tình cảnh này. Chỉ là giấc mộng đêm qua càng thêm rõ ràng.

Trong đôi mắt Vũ Văn Hàm hiện một sắc thái kỳ dị:

- Ta cảm giác giấc mơ kia thật quá chân thực.

- Còn có chuyện gì lạ khác không? Nói như vậy, ngay từ khi cô ra đời liền thông hiểu mọi chuyện? Nếu không, làm sao lại nhớ rõ giấc mộng đó?

Dương Phàm kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, từ khi ta ra đời liền thông hiểu mọi thứ. mấy tuổi liền bắt đầu đọc rất nhiều sách vở. Ngoài ra, Hàm Nhi còn có một loại năng lực không thể tin được, đó chính là dự đoán.

- Dự đoán?

Dương Phàm lộ vẻ kinh dị, còn có thiên phú như vậy sao?

- Hôm qua lúc ta phát bệnh, Hàm Nhi cũng không nóng nảy, là bởi vì sớm dự đoán được quý nhân đến. Kết quả. Dương được sự ngài liền tới Vương phủ.

Vũ Văn Hàm nói nhỏ:

- Cho tới nay, bí mật này chỉ có ta cùng phụ thân biết.

”Dự đoán.”

Dương Phàm thở nhẹ một hơi: cái này cũng khó tin quá đi chứ. Hần vừa định nói, phát hiện có người đi tới bên này.

- Dương được sự, hiện giờ đã đến lúc dự tiệc, Vương gia phái ta tới mời ngài.

Lão tổng quản cung kính nói, dùng ánh mắt cổ quái liếc nhìn Vũ Văn Hàm:

- Nhị quận chúa cũng ở đây? Không bằng đi cùng thế nào?

- Bệnh tình của cô sau này hãy bàn.

Dương Phàm liếc nhìn Vũ Văn Hàm có thâm ý, lại nói với tổng quản:

- Như vậy người dẫn đường đi.

151. Chương 151: Tam Đại Thần Y

Dương Phàm và Vũ Văn Hàm đi theo lão quản gia đến Quần Anh Điện của Vương phủ. Chung quanh có không ít thị vệ Vương phủ đi theo bảo hộ và mở đường. Dọc theo đường đi, hai người Dương Phàm tạo ra ánh mắt ngạc nhiên của người người đến đây, đặc biệt quần sự người hầu trong Vương phủ đều lộ ra vẻ dị sắc.

- Đó chính là nhị công chúa như lời đồn, quả thực là tuyệt sắc giai nhân!

Những người hầu tiến vào Vương phủ không lâu khê hô lên, trong mắt đều nhanh chóng rời ra ngoài.

- Đúng rồi! Người đi cùng với nhị công chúa là ai, trông quần gia kính sợ hân như thế, khẳng định là đại nhân vật.

Ở phía xa có người thấp giọng thảo luận nói.

- Chẳng lẽ đây là thần y chữa khỏi nhị quận chúa? Ngoại trừ người đó ra, còn có ai có thể nhận được đãi ngộ như thế?

Có người phỏng đoán nói.

- Thần y? Điều đó không có khả năng. Thế gian này nào có thần y trẻ tuổi như thế?

Kết quả phỏng đoán này lại gây nên một trận chỉ trích. Dương Phàm hồ hững đi theo, nghe giọng mọi người nghị luận ở phía xa, cũng có dáng vẻ vinh nhục không sợ. Tuy nhiên trong lòng hắn cũng vui vẻ, bước đầu tiên đi vào kinh đô lập tức sẽ đạt thành rồi.

Mở y quán, hấp dẫn người tu tiên đến xem bệnh cần nhất chính là danh khí. Theo tình huống hiện tại mà xem mình đã có đủ danh khí nhất định, ít nhất ở giới y thuật kinh đô là như thế.

- Nếu có thể tiến thêm bước khiến danh khí vang dội.

Dương Phàm âm thầm suy tư trong lòng, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Hôm nay buổi tiệc trong phủ Yến Vương, không phải là một cơ hội thật tốt sao?

Nghĩ đến đây, hắn liền bắt đầu âm thầm bày ra. Khi đi đến một nơi nào đó, cách đó không xa đột nhiên truyền tới một giọng nói già nua quen thuộc:

- Dương được sư!

Dương Phàm ghé mắt thoáng nhìn cười nói:

- Trịnh lão! ông cũng được mời tham gia yến hội? Ha ha! Tiểu Vân muội cùng ở đây.

- Ha ha! Dương đại ca.

Trịnh Vân Phi nhìn thấy Dương Phàm, cũng lộ ra vẻ vui mừng. Hai người thời gian ở chung không nhiều, tuy nhiên đều thuộc loại cùng lứa, quan hệ không tệ, cũng chơi thân. Trịnh Vân Phi đối với tên của Dương Phàm và danh khí của được sư đại ca thập phần kính nể, rất có hảo cảm.

- Đến đây! Dương được sư! Ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Trịnh được sư giới thiệu một lão già bên người cho Dương Phàm nhận thức, cười nói:

- Đây chính là đồng hành của ngươi, H được sư khách liêu của Vương phủ, ngoại trừ Đông Phương được sư, lão chính là được sư lâu đời nhất Vương phủ.

- Hà được sư?

Lông mi Dương Phàm nhẹ nhàng nhếch lên, đây không phải là ngày đó hắn trông thấy trong khuê phòng Vũ Văn Hàm, thấy Được Sư dẫn đầu kia sao?

Lúc ấy, đám người Hà được sư khinh thường, nghi ngờ Dương Phàm. thậm chí vui mừng khi người gặp họa. Nhưng cuối cùng, bọn họ đều mất hứng mà về, mất mát đến cực điểm. Ngay cả Đông Phương được sư đều không làm gì được căn bệnh này, lại bị một người trẻ tuổi kia có thể làm cháu của mình tìm được nguyên

nhân căn bệnh. còn chữa khỏi thành công. Sắc mặt Hà được sư nhục nhã rất xấu hổ, miễn cưỡng lộ ra vẻ cười, nói với Dương Phàm:

- Dương được sư! Chúc mừng, chúc mừng!

- Hà được sư? Kính ngưỡng đã lâu!

Dương Phàm nói trông như khách sáo, trên mặt lại không có một chút thành ý. Trên thực tế, hần căn bản không nghe nói qua tên nhân vật Hà được sư này.

- Khụ khụ!

Trịnh lão trước tiên cảm giác được không khí không đúng, vội cười một tiếng ha ha rồi nói sang chuyện khác, cười nói:

- Dương được sư! Buổi tiệc tối nay ở Vương phủ, người chỉ sợ là một trong những nhân vật chính, Vương gia rất coi trọng người.

Lão tổng quản Vương phủ liên tục gật đầu phụ họa nói:

- Trịnh lão nói không sai, Vương gia rất coi trọng Dương được sư.

Dương Phàm mỉm cười, chỉ vào Vũ Văn Hàm bên cạnh nói:

- Nhị quận chúa mới khỏi bệnh, nàng là nhân vật chính hôm nay, Dương cố gắng qua là tận một chút lực mỏng.

- Đúng vậy! Nhị quận chúa bệnh nặng mới khỏi, lão phu lúc này chúc mừng.

- Chúc mừng nhị quận chúa bệnh nặng mới khỏi!

Trịnh lão tiên và Hà được sư vội thi lễ nói, dù sao đối phương cũng coi như một trong chủ nhân của Vương phủ.

- Nhị vị không cần đa lễ, Hàm nhi có thể đại nạn không chết đây đều nhờ vào Dương được sư.

Wũ Văn Hàm cười duyên nho nhã thi lễ nói.

Hành trình từ nay về sau có được bình an vô sự, tuy nhiên Dương Phàm cũng đứng chung với Vũ Văn Hàm hiển nhiên hấp dẫn ánh mắt nhiều người. Hành tẩu thời gian uống nửa chén trà nhỏ, phía trước xuất hiện một tòa đại điện khí thế huy hoàng, trên nóc nhà còn quán quanh hai con phi long, trên bảng hiệu màu vàng lộ ra ba chữ to hùng hồn: Quần Anh Điện.

Lối vào đại điện Quần Anh Điện có bài trí một bậc thang màu xanh ngọc, một con đường kéo dài xuống, khiến trong lòng người ta không khỏi sinh ra ngưỡng mộ.

- Quần Anh Điện?

Khóe miệng Dương Phàm hơi hơi nhếch lên, thâm nghĩ, xem ra Yến Vương cũng là một người coi trọng hiền tài.

- Dương được sư! Nhị quận chúa! Thỉnh đi về phía bên này.

Lão tổng quản cười nói tủm tỉm, dẫn hai người Dương Phàm đi về phía bên cạnh đại điện.

- Đợi lát nữa tái kiến!

Trịnh lão tiên cười ha ha. Dương nhiên ông hiểu được Dương Phàm nhận được đặc quyền, sẽ không lập tức được an bài đến chỗ ngồi đại điện. Dương Phàm cũng cảm thấy có chỗ tinh tế trong đó, được lão tổng quản đưa tới bên cạnh đại điện.

Bên cạnh đại điện, không gian được thiết kế u nhã, chỉ có mấy người ngồi ít ỏi. Một người đàn ông thanh niên ngồi trên thủ tọa, mặc thanh bào tử ngọc viền con rồng, ánh mắt lạnh giá, toàn thân tản mát ra một luồng khí tức lạnh lẽo ngang ngược, tràn ngập chung quanh không gian.

Chính là Yến Vương Vũ Văn Liệt.

- Dương được sư đến đây.

Vũ Văn Liệt nhìn Dương Phàm cười, ý bảo hắn ngồi vào.

- Bái kiến Vương gia.

Dương Phàm hơi thi lễ, cũng không khách khí, bình ổn ngồi xuống, cũng bắt đầu quan sát mấy người trong bên cạnh đại diện. Đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng trên người một lão già mũi ưng khô gầy như cây củi trong số đó. Cùng lúc đó, ánh mắt lão già này cũng dừng lúc gặp ánh mắt hắn. Hai luồng ánh mắt giao kích trong hư không, giống như một chuỗi va chạm nảy lửa.

- Ha ha! Dương được sư! Ta giới thiệu cho ngài một chút, vị này chính là Lỗ thần y, một trong tam đại thần y ở kinh đô.

Vũ Văn Liệt đứng dậy, giới thiệu với Dương Phàm rất có hòa khí.

Một trong tam đại thần y!

Trong lòng Dương Phàm thoáng động, khó trách sau khi tiến vào đại diện, liếc mắt một cái lập tức chú ý tới người này. Đều là được sư, sau khi tay nghề đạt tới một mức nào đó có thể thoải mái cảm nhận sự tồn tại cùng nghề, vốn khi ở Dật Hà Thôn, lão già thần bí kia cũng có được thần thông như vậy.

- Lỗ thần y! Chào ngài!

Dương Phàm đứng dậy thi lễ, Đối phương dù sao cũng là người có tu vi không tầm thường, lại là tam đại thần y ở kinh đô, hậu bối y đạo như hắn nên tôn kính.

- Dương được sư?

Lỗ thần y nghiêng người liếc mắt nhìn căn bản không đứng lên, còn cầm lấy chén trà nhấp hai ngụm, hiển nhiên muốn gây khó cho Dương Phàm. Lúc này, mấy người đang ngồi trong bên hông đại diện đều là hạng người có thân phận bất phàm thấy hành vi của Lỗ thần y lại không chút nào không cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn lộ ra vẻ cười.

Những người này đều nhìn chăm chú vào Dương Phàm, nhìn hắn ứng phó như thế nào.

Dương Phàm lập tức có chút giận dữ trong lòng, bề ngoài bất động thanh sắc, nheo con mắt lại nhìn chăm chú vào Lỗ thần y. Lực lượng Tiên Hồng Quyết trong cơ thể lấy một phương thức vận chuyển không thể tưởng tượng.

Công pháp đi đường chính, đó là thần thuật chữa bệnh chữa thương. Công pháp đi ngược cũng chính là độc thuật gạt bỏ sinh cơ.

Lỗ thần y bị hắn nhìn như vậy, lập tức có chút không được tự nhiên, bỗng linh hồn run lên cảm thấy một luồng khí tức tử vong.

Ngưng Thần trung kỳ?

Dương Phàm liếc mắt nhìn thấu tu vi của Lỗ đại sư, không có uy hiếp gì với mình sau đó chậm rãi ngồi xuống, cầm lấy chén trà nhấp hai ngụm.

- Người Người

Đột nhiên mắt Lỗ thần y như muốn nứt ra, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng run giọng chỉ vào Dương nói.

Dương Phàm không nhìn lão chỉ là thần nhiên uống trà. Tất cả mọi người ở nơi này không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong đôi mắt sắc bén của Yến Vương Vũ Văn Liệt hiện lên một chút dị sắc.

- Lỗ mỗ có chuyện xuống trước, sau đó quay lại.

Khuôn mặt Lỗ thần y nghẹn đỏ bừng, không để ý hình tượng rời khỏi bên cạnh đại diện. Vừa đi ra hông đại diện, khóe miệng lão tràn ra một ngụm máu, lập tức mở lòng bàn tay ra, một màu tím đen nhìn thấy ghê người.

Vù!

Thân hình chợt lóe, lão nhanh chóng tiến vào một mảnh rừng trúc, khoanh chân ngồi bắt đầu toàn lực bức độc.

- Đây rốt cuộc là độc thuật đáng sợ gì chứ?

Lỗ thần y hoảng sợ trong lòng, chợt trong đôi mắt hiện lên một chút hàn quang: "Tiểu tử này cũng dám thi triển độc thuật với ta. Hừ hừ! Chẳng lẽ hắn không biết ta cũng là tổ sư dụng độc sao?"

Trong hồng điện, Dương Phàm bình thần ung dung ngồi, rất nhàn rỗi nhấp trà, trong lòng cũng âm thầm cười lạnh: Thứ không biết trời cao.

Vừa rồi hắn lần đầu tiên thi triển thần công độc thuật Khô Tịch Thiên Lý, công pháp nghịch chuyển ẩn vào đám sương sinh mệnh chung quanh, lập tức hóa thành lực lượng khủng bố gạt bỏ sinh cơ vô thanh vô tức đi vào cơ thể Lỗ thần y.

Lỗ thần y bất ngờ không kịp đề phòng, ăn đau khổ, tuy nhiên lão chung quy cũng là một đời thần y, miễn cưỡng ngăn chặn công kích. Nhưng Dương Phàm như thế nào cho lão như ý, trong nháy mắt tiêu hao một nửa pháp lực, khiến lực lượng độc thuật tăng lên mấy lần, do đó khiến Lỗ thần y bị thương nặng, thiếu chút nữa hộc máu tại chỗ.

- Uy năng của độc thuật này không tệ, chỉ là vận chuyển không được tự nhiên, còn có chút có vẻ chưa quen, có cơ hội đi thực chiến một chút.

Dương Phàm suy tư trong lòng.

Mà giờ phút này, mấy người cùng ngồi trong đó nhìn vào trong mắt hắn lộ ra một chút kính sợ. Bọn họ phần lớn không rõ lắm, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng có chút rõ ràng: Vừa rồi trong thời gian hai hô hấp ngắn ngủn, Dương Phàm động tay chân gì đó khiến cho Lỗ thần y chịu khổ lớn.

- Lỗ thần y không có chuyện gì chứ?

Yến Vương Vũ Văn Liệt cười hỏi tùm tùm, dường như có vẻ có vài phần vui sướng khi người gặp họa.

- Lão nhân gia hắn có lẽ đi vệ sinh thôi!

Dương Phàm nói với vẻ tựa như cười như không.

- Không việc gì là tốt rồi, Lỗ thần y là được sư khách liêu của Dương gia, cảm thấy rất hứng thú với Dương được sư, lúc này mới không mời mà tự đến đây.

Wu Văn Liệt nói với vẻ bình thường, đồng thời cũng biểu lộ lập trường và lai lịch của Lỗ thần y cho Dương Phàm.

Dương Phàm gật gật đầu, trong lòng cũng thất kinh: Lỗ thần y này không ngờ là khách liêu được sư Dương gia kinh đô?

Điều này thật có chút trùng hợp!

Chẳng lẽ Dương gia kinh đô nhất định là cừu gia của mình?

Dương Phàm tính toán trong lòng, xem ra, mình vẫn chắc chắn là cừu địch của Dương gia kinh đô. Bất kể là ân oán đời trước, hay là tranh cãi lớn, thậm chí ngay cả khách liêu nhà bọn họ cũng như thế.

Thời gian trôi đi một chút, ngày càng có nhiều người hội tụ trong chính điện Quân Anh Hội. mấy vị quân sư trong Vương phủ, tiếp đãi đầu vào đây, cùng an bài chỗ ngồi. Qua một lúc lâu sau, Lỗ đại sư lại qua về hồng đại điện, khí sắc khôi phục được một ít, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm, lơ mơ hiện lên một chút sát khí.

152. Chương 152: So Tài Độc Thuật

Lỗ thần y tiến vào hồng điện lập tức gây nên ánh mắt chăm chú của mấy người khác. Giờ phút này, khí sắc Lỗ thần y vẫn có chút không bình thường, vừa mới ngồi xuống, trong mắt lão liền hiện lên một chút hào quang kỳ dị, nhìn Dương Phàm với vẻ lạnh nhạt.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một luồng khí tức không giống tầm thường, tuy rằng dùng mắt thường căn bản nhìn không ra cái gì, nhưng không khí vô kia lại khiến trong lòng người ta lơ mơ bất an. Thứ này giống như ném một người vào khu rừng nguyên thủy nguy cơ chung quanh, mặc dù chung quanh một mảnh yên tĩnh cũng có thể cảm nhận được nguy cơ trí mạng kia.

Dương Phàm rung mình trong lòng, chỉ cảm thấy một luồng nguy cơ nhàn nhạt đánh úp lại, triển khai thần thức lấy Thông Linh Nhân của người tu tiên như hắc, nắm lấy một vòng ánh sáng màu đỏ nhạt hóa thành dạng chùm. trong nháy mắt đánh lên người mình.

Độc thuật?

- Lỗ thần y này không ngờ cũng am hiểu độc thuật!

Dương Phàm thất kinh trong lòng, bề ngoài bất động thanh sắc không nói một lời. Giờ khắc này, dưới khuôn mặt không tràn ngập sợ hãi của hắc, lực lượng Tiên Hồng Quyết trong cơ thể hắc không ngừng vận chuyển sinh sôi, ánh sáng màu tím nhạt vừa tiếp cận đã bị thể chất đặc biệt duy nhất của chính hắc triệt tiêu hấp thu hơn phân nửa, về phần một phần độc lực còn thừa lại bị đám sương sinh mệnh hóa thành sương mù căn nuốt trong khoảnh khắc biến mất hầu như không còn.

Sau một hai hô hấp, Lỗ thần y thu hồi ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm, một mình nhắm trà với dáng vẻ khoan thai tự nhiên. Những người khác ở đây đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía hai người này.

- Dương sư thúc

Vũ Văn Hàm cảm thấy không khí có chút không tầm thường, mắt nhìn Dương Phàm trong con mắt sáng lộ ra một chút lo lắng. Dương Phàm hướng nàng mỉm cười ý bảo mình bình yên vô sự.

Lỗ thần y thấy tình huống như vậy, mặt lộ vẻ nghi ngờ, âm thầm quan sát Dương Phàm một lát phát hiện đối phương thật sự không bị chút gì.

- Điều này sao có thể, người này không ngờ có thể hoàn toàn không quan tâm Thất Hủ Độc Thuật của ta!

Trong lòng Lỗ thần y dâng lên sóng to gió lớn nhìn về phía thần sắc Dương Phàm sinh ra biến hóa rất lớn, lập tức thu hồi lòng khinh thị. Lão cảm giác người thanh niên Luyện Khí Kỳ trước mặt này liền giống như núi băng bị mây mù bao phủ, nhìn như bé nhỏ không đáng kể kì thực vẫn chưa lộ ra một góc núi băng. Trong tam đại thần y, y thuật của lão tuy rằng không phải cao nhất, nhưng về phương diện độc thuật; lại có một bản lĩnh không tầm thường.

Trên thực tế, có lẽ trước kia, lão là Luyện độc sư chuyên dụng độc, chỉ là sau này vì tránh né cừu gia nên đổi thành Dược sư cũng đầu phục Dương gia kinh đô.

Thất Hủ Độc Thuật là một loại độc thuật lão mới nghiên cứu, có thể giết người vô hình, khuyết điểm là có chút tiêu hao pháp lực. Chỉ khi nào thi triển thành công, dưới tình huống tu sĩ đồng cấp không phòng bị, cho dù không chết cũng có thể làm bị thương nặng.

Nhưng Dương dược sư trước mặt lão sau khi trúng Thất Hủ Độc Thuật của mình dường như căn bản không có chuyện gì cả.

Dương Phàm nhìn vào trong mắt lão tựa như cười tựa như không, sau đó nhẹ nhàng cắn hạt dưa, dáng vẻ nhàn nhã kia thiếu chút nữa không chừng nhắc chân lên bất chước. Thấy tình huống như vậy, sắc mặt Lỗ thần y âm tình bất định, sau đó là lâm vào một mảnh trầm mặc không biết đang nghĩ kể sách gì.

Dương Phàm cũng không quá lo, Tiên Hồng Quyết mình tu luyện chính là đi thần thuật chữa thương, vận hành nghịch chuyển, chính là không thể phá nổi, độc thuật khủng bố Khô Tịch Thiên Lý.

Hắc tự xưng là trong cùng cấp, Dược Sư khác khó thể sánh vai cùng với mình, ít nhất không thể gây uy hiếp gì với mình.

Yến vương Vũ Văn Liệt không phải hạng người tầm thường, trong ánh mắt sắc bén của ông toát ra một chút dị sắc, nhìn thấy ở trong mắt giao phong vô hình giữa Dương Phàm và Lỗ thần y,

Hai Dược sư lớn có hai lần giao phong.

Lần đầu tiên Dương Phàm chủ động phóng ra khiến Lỗ thần y ăn khổ đau.

Lần thứ hai Lỗ thần y chủ động phóng ra. Dương Phàm không bị thương một sợi lông.

Hai lần giao phong, Dương Phàm hiển nhiên đều thắng dễ dàng, mà dường như có vẻ có chút dư sức.

Quần Anh Điện của Vương gia, khách đã đến gần như đông đủ. Đúng lúc này lão quản gia tiến vào đưa tin cũng nói nhỏ vài câu bên tai Yến vương Vũ Văn Liệt.

- Cái gì? Hắn cũng đến đây sao?

Sắc mặt Vũ Văn Liệt hơi đổi đang chuẩn bị nói chuyện, chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng truyền vào trong Quần Anh Điện:

- Một đám thiếu đầu óc.

Trong âm thanh này lộ ra một luồng ngạo khí và lạnh giá khó nói rõ, trong đó hàm ý có một loại cao cao tại thượng.

Dương Phàm chấn động trong lòng. triển khai Toàn Tri Mô Thức, rất nhanh thấy được một thiếu niên cả người phát ra khí tức vô cùng lạnh lẽ, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo trắng không nhiễm một chút bụi có một dung mạo bình thường tới cực điểm.

Tuy nhiên, hắn mặc một thân áo trắng như tuyết kia, hôm nay từng người ăn mặc trang phục hoa lệ trong đại điện lại có vẻ không hợp nhau.

- Không tốt! Vô Song lại đến đây.

- Vô Song! Sát tinh này như thế nào cũng đến Yến Vương phủ chứ?

Rất nhiều người trong Quần Anh Điện đều nhận ra thân phận người này.

Vô Song?

Dương Phàm có một loại cảm giác kỳ quái khó thể nói rõ với thiếu niên áo trắng kia. điều này khiến cho bản thân hắn đều kinh ngạc không thôi. Mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng Dương Phàm cảm giác hắn mang đến cho mình uy áp thật lớn, khí tức từ trên người mà xem thực lực hắn là không thua tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- í? Không bình thường.

Dương Phàm cẩn thận quan sát thiếu niên Vô Song, phát hiện hắn không giống người tu tiên, cũng không giống võ giả thể tục. Chẳng lẽ hắn là kiếm tu trong truyền thuyết?

Ánh mắt Dương Phàm lại rơi vào vũ khí trên lưng hắn, đó là một thanh bảo kiếm chưa rời khỏi vỏ, phong cách cổ xưa xuất trần, vừa nhìn liền biết không phải cấp bình thường.

Sau khi Vô Song xuất hiện, Dương Phàm phát hiện dáng vẻ Vũ Văn Hàm ngồi bên cạnh mình có chút bất an, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp, thoáng lại hồi phục bình tĩnh.

- Vũ Văn tiểu thư! Cô nhận biết hắn?

Dương Phàm nhàn nhạt hỏi, giờ phút này hắn còn hứng thú đối với Vô Song lớn hơn tuyệt thế giai nhân

Một người không phải người tu tiên, cũng không phải võ giả của thể tục, kiếm tu hư thực trong truyền thuyết, có thể nào không khiến Dương Phàm hiếu kỳ trong lòng.

Kiểm tu là một loại tu chân đặc biệt từ xa xưa. Vào thời kỳ cổ đại đã từng có một lần phồn vinh. Theo sách cổ ghi lại, kiếm tu có được lực công kích vượt qua cùng cấp, sức chiến đấu rất mạnh. tu sĩ bình thường sợ hãi.

Nếu nói mục tiêu cuối cùng của người tu luyện bình thường là trở thành thần tiên trường sinh bất tử, như vậy mục tiêu của kiếm tu chính là trở thành kiếm tiên tiêu điều tự tại tung hoành thiên địa.

- Ủ!

Vũ Văn Hàm gật gật đầu, lại do dự mà nói:

- Nửa năm trước, hần bị phụ thân muội đánh bại chấn động Vương phủ, lúc này đây hần chỉ sợ là
- Hần muốn quay lại đây khiêu chiến với Yến Vương sao?

Con người Dương Phàm sáng lên, trong lòng giật mình, nguyên lai là một võ si.

- Khả năng vậy

Ánh mắt Vũ Văn Hàm có chút tránh né.

Dương Phàm như có chút suy nghĩ liếc nhìn nàng, chuẩn bị lên tiếng, chợt nghe Yến Vương nói:

- Các vị khách quý! Thỉnh vào trong Quần Anh Điện.

153. Chương 153: Vô Song

- Dương được sư! Mời vào.

Quần gia bắt đầu an bài chỗ ngồi cho khách quay trong hồng đại điện. Dương Phàm và Vũ Văn Hàm cùng nhau tiến vào Quần Anh Điện, phát hiện đại điện vốn trống trải, nay chỗ ngồi đã đầy hơn chín phần, chỗ ngồi còn lại đều là vị trí tốt

Khi những khách quý này vừa đi vào, trong đại điện lập tức một mảnh yên tĩnh, ánh mắt vào trăm người vừa rơi xuống bên người bọn họ. Trong đó, Vũ Văn Hàm là đối tượng được tập trung nhiều nhất, mỹ nhân mang bệnh với khuôn mặt ngọc nhân gian tuyệt mỹ và yếu ớt nhỏ bé cũng không mất đi vẻ thông tuệ chính phục mọi phạm nhân ở nơi này.

- Tiểu thư! Dương được sư! Xin mời ngồi bên này.

Lão quần gia tươi cười an bài Dương Phàm và Vũ Văn Hàm ngồi cùng nhau, cũng chính là ghế ngồi gần chủ tọa nhất. Đây là chỗ ngồi gần với Yến Vương nhất, có thể thấy được Vũ Văn Liệt coi trọng Dương Phàm. Hiển nhiên, Vũ Văn Hàm và Dương Phàm chính là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay. Một người là bệnh nặng mới khỏi, một người là đối tượng mời chào của Yến Vương.

Dương Phàm trấn định ngồi vào, cảm nhận được ánh mắt của mấy trăm người ở đây đang nhìn chăm chú, sắc mặt gọn sóng không sợ, cùng liếc mắt nhìn Vũ Văn Hàm phát hiện nàng không ngờ không chút bối rối, lặng lẽ ngồi xuống, thanh nhã như xưa. còn mỉm cười về phía Dương Phàm

- Trước kia Vũ Văn tiểu thư thường xuyên tham gia loại bữa tiệc này sao?

Dương Phàm cười hỏi, Quần Anh Điện to như thế, hần quen thuộc chỉ có mấy người, bên người lại chỉ có một mình Vũ Văn Hàm

- Rất ít khi tham gia, bởi vì từ nhỏ thân thể muội suy yếu.

Vũ Văn Hàm thấp giọng nói ánh mắt vô tình hướng về phía nào đó, có chút tránh né. Dương Phàm cũng đột nhiên cảm ứng, chỉ cảm thấy một luồng ánh mắt giống như băng kiếm rơi lên người mình. Chỉ thấy một góc nào đó trong đại điện, một thiếu niên có tướng mạo bình thường, mặc áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm phong cách cổ xưa, lạnh lùng liếc mắt nhìn hần.

Vô Song?

Dương Phàm không nghĩ tên mình sẽ khiến người có chủ ý, theo thái độ vừa rồi mọi người và Yến Vương Vũ Văn Liệt trong đại điện có thể thấy được người này dường như có vẻ rất khó chơi.

Vô Song chỉ lạnh nhạt liếc mắt nhìn ánh mắt lại rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Văn Hàm ôn hòa rất nhiều. Thấy tình huống đó, Dương Phàm rất kinh ngạc cũng cảm thấy quan hệ giữa hai người không tầm thường. Hần cũng rất kỳ quái Vũ Văn Hàm không ra khỏi nhà, như thế nào nhận biết Vô Song?

Trong chuyện này có cổ sự gì không muốn người biết?

Nghĩ đến đây, Dương Phàm lại có chút hứng thú: Bất kể Cửu Túc Huyền Mạch của Vũ Văn Hàm hay là con đường tu luyện không đoán ra của Vô Song, hẳn đều không thể biết. Không đến một hồi, khách quý trong hồng đại điện đều ngồi vào, Quần Anh Điện to như Thế, trên cơ bản đã tràn đầy, chỉ còn lại mấy chỗ trống ít ỏi.

- Hì hì! Dương được sư.

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc truyền đến.

- Tiểu quận chúa?

Dương Phàm nhìn lại, phát hiện tiểu quận chúa ngồi xuống bên cạnh thềm lười làm mặt quỷ với hắn. Theo lý thuyết, tiểu quận chúa xem như một trong chủ nhân của Vương phủ, địa vị không tầm thường, chỗ ngồi hẳn là gần với Yến Vương Vũ Văn Liệt mới đúng.

Tuy nhiên, buổi tiệc lần này cũng được an bài Dương Phàm xếp trước tiểu quận chúa, vấn đề về những chi tiết này, tự nhiên không qua mắt được những người có lòng, không ít người còn đang đàm luận về thân phận của Dương Phàm.

- Chẳng lẽ người này chính là vị thần y chữa khỏi bệnh cho nhị quận chúa?

- Tám chín phần là như thế. Ta ở kinh đô nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua hắn.

- Chỉ là niên kỉ thần y này cũng quá nhỏ.

Tuổi của hắn thật sự là được sư truyền kỳ chữa khỏi cho nhị quận chúa? Mọi người ở đây vẫn có chút nghi ngờ và kinh ngạc.

- Hả? Lỗ thần y cũng đến đây!

- Lỗ Thần y Trong tam đại thần y của kinh đô cũng đến đây!

Có người khẽ hô lên.

Lập tức, sự tồn tại của Lỗ thần y gây nên không ít người chú ý.

- Ta nhớ rõ Lỗ thần y dường như có quan hệ không tốt với Yến Vương, làm sao cũng đi tới Vương phủ?

- Chẳng lẽ lão cũng muốn kiến thức thần y chữa khỏi nhị quận chúa?

Sắc mặt Lỗ thần y có chút không bình thường, ngồi trên vị trí của mình, trầm mặc không nói

- Ha ha! Lỗ thần y! Lão có nhận xét gì về vị được sư tuổi trẻ của Vương phủ không?

Bên cạnh lão truyền tới một giọng đàn ông tràn ngập từ tính. Lỗ thần y gھể mắt vừa nhìn, hơi kinh hãi:

- Tam hoàng tử?

Người đàn ông trước mặt này ước chừng có vẻ ba mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn phi phàm, vẻ mặt ôn hòa, cử chỉ bất phàm, ăn mặc rất mộc mạc, không xa hoa như quý tộc

- Hồi hoàng tử! Vị Dương được sư Vương phủ này, cho là y thuật siêu phàm, có lẽ không thể kém hơn lão phu.

Trên mặt Lỗ thần y vẫn duy trì một chút tôn kính, hồi đáp.

Trên thực tế, Tam hoàng tử này không có quyền không có thế, là một người được sinh ra khi hoàng thượng còn trẻ cùng với cung nữ, sau đó mặc dù cũng là hoàng tử nhưng địa vị cũng thấp hơn hoàng tử bình thường rất nhiều.

- Tuổi hắn trẻ như thế, thực sự có bản lĩnh không tầm thường sao?

Tam hoàng tử có chút khó thể tin.

- Điều này có gì kỳ quái thể gian to lớn như thế, luôn luôn có một số kỳ tài có một không hai.

Lỗ thần y thản nhiên nói.

- Trong đại diện này cũng có mấy người, tỷ như Yến Vương, hay tỷ như Vô Song ở góc kia.

Vô Song?

Hoàng tử nhìn thiếu niên mặc áo trắng như tuyết ở góc kia, thở dài một hơi thật mạnh, nói:

- Đúng vậy! Mới mười sáu tuổi cũng đánh bại phần đông Tiên Thiên võ giả trong kinh đô. Kinh đô hiện giờ, ngoại trừ tam thúc Yến Vương, và Vô Thánh Ngự Dương quốc, chỉ sợ không có võ giả nào có thể chống lại.

- Vương gia giá lâm.

Ngay thời khắc này, trong đại diện vang lên một âm thanh đầy khí phách. Tiếng nói vừa dứt, Vũ Văn Liệt mặc thanh bào tử ngọc thêu rồng từ bên hông điện đi ra. Thoáng chốc toàn trường yên tĩnh. Không khí trong đại diện khẩn trương hơn, giống như trong đó tràn ngập uy nghiêm vô hình.

Sắc mặt Vũ Văn Liệt nghiêm nghị, không giận mà uy, đi về phía ngai vàng phía trên cao, ánh mắt chậm rãi liếc qua mọi người ở nơi này. Dương Phàm cảm giác khi Vũ Văn Liệt nhìn về phía mình và Vũ Văn Hàm ánh mắt dịu dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của ông rơi xuống góc kia, đột nhiên dâng lên một luồng thần quang lạnh thấu xương. Một luồng không khí không thể hình dung, bao phủ khắp đại diện khiến cho người ta có một loại cảm giác áp lực vô cùng.

- Hừ!

Yến Vương hừ lạnh một tiếng.

Dương Phàm từ trong mắt ông nhìn lại chỉ thấy thiếu niên mặc áo trắng như tuyết ở góc kia đang rất tranh phong cùng với Vũ Văn Liệt, đôi mắt tràn ra một luồng chiến ý hừng hực.

Vô Song?

Tất cả mọi người trong đại diện cả kinh, hay là hắn muốn quấy rối?

Vũ Văn Liệt thu hồi ánh mắt dường như không muốn so đo với Vô Song, chậm rãi nói:

- Hôm nay tiệc tối chúc mừng Hàm nhi bệnh nặng mới khỏi, cảm tạ bằng hữu khắp nơi cố khuyến khích. Đồng thời tiệc lần này, cũng là vì trả thù lao cho ân nhân cứu mạng Hàm nhi Dương được sư.

Dứt lời, Vũ Văn Liệt hơi khẽ nâng tay, ánh mắt chuyển về phía Dương Phàm thậm chí còn hướng hẳn lộ ra vẻ mỉm cười. Dương Phàm lần đầu tiên tham gia trường hợp này, cảm giác mấy trăm luồng ánh mắt quét về phía mình trong đó còn không ít người tu tiên, không mang tới áp lực.

Ngay tại lúc này, Vô Song ngồi ở góc kia, một tiếng bình đột nhiên đứng dậy, một luồng kiếm khí vang rền tràn ra ánh mắt dừng trên người Dương Phàm.

- Không tốt!

Lão tổng quản ngầm phụ trách toàn bộ buổi tiệc trong Vương phủ, trong lòng hồi hộp trái tim đập mạnh.

154. Chương 154: Lực Lượng Khó Tin

Trong đám nhân vật ở kinh đô, Vô Song là một người rất phiền toái và khó chơi. Hắn không câu nệ thể tục lễ nghi nhưng lại độc lai độc vãng, không cho ai mặt mũi. Người này còn có một ham muốn lớn nhất đó chính là hiếu chiến, thấy được đối thủ càng lớn mạnh càng hưng phấn. Mặc kệ đối thủ có đồng ý hay không, đều mạnh mẽ khiêu chiến một cách bá đạo. Nếu không ứng chiến, hắn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn bức đối thủ xuất chiến.

Trong thời gian một năm gần gũi. Vô Song ở kinh đô khiêu chiến vô số cường giả, không có võ giả nào mà không có thực lực bất phàm thậm chí còn bao gồm một số người tu tiên. Từ lúc nửa năm trước, Vô Song đã từng đến Vương phủ khiêu chiến Yến Vương. Thân phận Vũ Văn Liệt cao như thế nào nên khinh thường ứng chiến.

Kết quả không ngờ người này xâm nhập Vương phủ gây náo loạn, thậm chí còn chút xíu nữa làm bị thương nhị quận chúa được Vương gia yêu thích nhất. Vũ Văn Liệt giận dữ chạy tới đánh một trận với Vô Song, cuối cùng kết quả là: Vô Song bị thua, mặc dù Yến Vương thắng, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Từ đó về sau, thanh danh Vô Song chấn động được thể lực khắp nơi mời gọi nhưng hần đều tránh xa. về phần Vô Song có thân phận và lai lịch đặc biệt gì lại chỉ có một số rất ít người biết mà Yến Vương chính là một trong số đó.

Giờ phút này, khi Dương Phàm đứng đây trông thấy phần đông đại nhân vật kinh đô, Vô Song đột nhiên đứng dậy, hiển nhiên lại muốn tìm người khiêu chiến. Mà hôm nay Dương Phàm là một trong nhân vật chính ở buổi tiệc trong Vương phủ, lại là đối tượng có ơn với Yến Vương Vũ Văn Liệt. Nếu bị người này khiêu chiến, vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi

Dương Phàm cũng cảm nhận được chiến ý không rõ từ trên người Vô Song, trong lòng kinh ngạc không ngừng, Chẳng lẽ hần muốn khiêu chiến với mình?

Toàn bộ đại diện một mảnh tỉnh mạch, ngay cả tiếng thở cũng rất rõ ràng, Vũ Văn Liệt siết chặt nắm tay, trong mắt lơ mơ lộ ra một chút sát khí giận dữ: "Nếu người này còn dám gây náo loạn thì"

Phần đông khách mời trong Quần Anh Điện có đủ loại tâm tư, có người lo lắng, có người xem kịch vui, có người vui mừng khi người gặp nạn. Lỗ thần y ngồi ở chỗ cách Dương Phàm không xa, cảm thấy mừng rỡ, hận không thể Vô Song lập tức xuất thủ quấy rối. Dương Phàm biết lúc này không thể lui bước, ngược lại nhìn Vô Song cười dài, nói:

- Vị tiểu bằng hữu này! Người có kiến giải gì?

Tiểu bằng hữu?

Mọi người thoáng ngạc nhiên, ở kinh đô này, còn không có bao nhiêu người dám lấy thái độ như thế xưng hô với Vô Song. Tuy nhiên, niên kỷ của Vô Song mới chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, Dương Phàm xưng hô như thế nếu đối với thiếu niên bình thường, vậy cũng không tính là gì. Nhưng đối tượng của hần võ sĩ khó chơi nhất điên cuồng nhất ở kinh đô, kỳ tài có một không hai trong vạn người. Mọi người ở nơi này, bao gồm Vũ Văn Hàm, đám người Yến Vương, đều toát ra mồ hôi vì Dương Phàm.

"Chẳng lẽ hôm nay buổi tiệc Vương phủ nhất định không yên bình sao?"

Lão tổng quản cười khổ dùng ánh mắt ám chỉ thị vệ trong đại điện, đã làm tốt chuẩn bị thu tàn cuộc. Quả nhiên, Vô Song vừa nghe lời ấy, lông mi nhướng lên, tuy nhiên hần lại không có bất cứ phản ứng gì lớn. Dưới cái nhìn chăm chú của đám nhân vật ở đây, Vô Song hít sâu một hơi, đột nhiên khom người, nói với Dương Phàm:

- Cảm tạ được sư xuất thủ, chữa khỏi bệnh của nhị quận chúa, hiện tại Vô Song nói lời cảm ơn.

Dương Phàm thấy nao nao, không nghĩ tới Vô Song không phải hướng mình khiêu chiến, trái lại hướng mình bày tỏ lòng biết ơn.

Xôn xao!

Trong đại điện dâng lên chấn động ngăn ngừa, tất cả mọi người lộ vẻ kinh ngạc, rất bất ngờ. Ngay cả Yến Vương Vũ Văn Liệt đều có chút kinh dị, lại quan sát đôi mắt của Vô Song, dường như có chút hoài nghi người này có phải có chút vấn đề hay không.

- Các hạ quá lời! Cứu sống là bản chức của thầy thuốc.

Dương Phàm cười nhạt. Nếu Vô Song không có địch ý gì với mình, hần cũng nên khách khí một chút. Sau khi Vô Song khom người nói lời tạ ơn lại đứng thẳng lên, nói với vẻ thản nhiên:

- Tuy nhiên được sư ngài mặc dù cứu nhị quận chúa một mạng, nhưng vẫn là đối tượng khiêu chiến của ta ở kinh đô.

Dứt lời, một luồng chiến ý hưng phấn tới cốt tủy ngưng tụ trong con ngươi của Vô Song. Dương Phàm thậm chí có thể nhìn thấy hai tay hần rung động, cùng với huyết mạch bành trướng trong cơ thể.

Vù vù!

Vô Song lưng đeo một thanh bảo kiếm cổ xưa, một trăn kêu gào không ngại dường như cảm nhận tâm tình của chủ nhân cũng dâng lên một luồng chiến ý. Giờ phút này, trong cơ thể Vô Song tích tụ một luồng lực lượng đáng sợ muốn phá không mà ra xé rách hết thủy trời buộc của thế gian. Tinh thần Dương Phàm chấn động, lập tức cảm nhận được một luồng áp lực và nguy cơ tiềm ẩn, trong lòng không khỏi kinh hãi: "Kiếm khách thế tục mười lăm mười sáu tuổi này, không ngờ có thể mang đến cho mình nguy cơ mãnh liệt như thế"

Lúc trước khi đối mặt với Yến Vương Vũ Văn Liệt, hắn cũng có loại cảm giác này nhưng vẫn chưa mãnh liệt như vậy.

Vào thời điểm bị ánh mắt Vô Song nhìn chằm chằm. Dương Phàm có một loại cảm giác kỳ quái: Mình cho dù chạy đến chân trời góc biển cũng trốn không khỏi chấp niệm bắt khuất của đối phương.

- Phan!

Vũ Văn Liệt mạnh mẽ vỗ bàn, lạnh nhạt nói:

- Làm càn! Đại diện Vương phủ sao để người vô lý chứ? Nếu người không biết phân biệt, đừng trách ta đánh người ra khỏi kinh đô!

- Đánh ra khỏi kinh đô? Ha ha ha.

Vô Song ngửa mặt lên trời cười lạnh. nói:

- Vô Song ta không quan tâm lễ nghi thế tục, cũng coi thường tất cả qui tắc kia. Nếu ông có thể đuổi ta ra khỏi kinh đô chuyện không thể tốt hơn, chỉ tiếc

Nói xong lời cuối cùng dường như Vô Song có vẻ có chút tiếc nuối. thở dài:

- Chỉ tiếc hiện tại ta vẫn có thể bị trời buộc ở kinh đô.

Lộp cộp cộp

Đúng lúc này, bên ngoài chạy đến gần một trăm thị vệ Vương phủ từng người cầm vũ khí trong tay.

- Các người muốn cạy mạnh?

Sắc mặt Vô Song lạnh lùng nhẹ nâng tay lên trên hư không, hàn quang lóe lên.

- Dừng tay!

Ánh mắt Vũ Văn Liệt thoáng ngưng, gấp giọng ngăn cản. Nhưng ông vẫn chậm một bước. Vô Song căn bản không nhìn người nào, một mảnh kiếm khí hoang tàn xuất hiện trong tay hắn, chỉ nghe được một trận âm thanh xuy xuy xuy.

Ngay sau đó. một vòng thị vệ chung quanh hắn ngay cả tiếng kêu thảm cũng không phát ra, đều ngã xuống đất cổ họng bị cắt đứt, máu chảy ra một mảnh đỏ thẫm như đóa hoa nở rộ. Nhẹ khoát tay, liền giết chết hơn hai mươi thị vệ Vương phủ.

Mắt mọi người nhìn thảm trạng như thế không khỏi hít một ngụm lạnh khí, mặt lộ ra cảm xúc hoảng sợ. Trong lúc nhất thời, một mảnh hỗn loạn trong Quần Anh Điện, có một số phạm nhân đưa lễ vật bị dọa đến đầy cả ra, điên cuồng run sợ chạy ra bên ngoài.

- Người muốn chết! Một khi đã như vậy, hôm nay ta cùng người đánh một trận.

Yến Vương Vũ Văn Liệt lóe lên hàn quang trong mắt hóa thành một luồng tàn ảnh màu xanh, trong nháy mắt đánh đến trước người Vô Song. Tốc độ và thân pháp kia khiến những người tu tiên như Dương Phàm đều cảm thấy rung động.

Con người Vô Song co rút lại, bàn tay Vũ Văn Liệt trong tầm mắt hắn giống như lớn hơn mấy lần. Một đoàn kim quang sáng chói bạo phát từ trên cánh tay phồng lên của ông hóa thành một luồng lưu quang áp lực không gian cường đại đánh tới trước mặt hắn.

Ầm ầm!

Vô Song nâng tay, vỗ nhẹ hai chưởng, chưởng thứ nhất đánh ra, hóa thành một luồng lực liên miên cùng với lực lượng áp lực hư không va chạm nhau thân hình hơi lui. Chưởng thứ hai đánh ra hóa thành một luồng lực lượng như núi lửa mạnh mẽ giao kích cùng một chỗ với Yến Vương.

Ầm ầm!

Một luồng sóng xung kích mạnh mẽ vô cùng giao kích bắn ra, thổi quét phạm vi hơn mười trượng liên tiếp giết chết mấy tên không may, thậm chí đánh trọng thương một gã tu tiên Luyện Khí Kỳ.

Thịch! Thịch! Thịch!

Hai người tiếp tục giao kích hóa thành hai bóng tàn ảnh biến mất trong đại điện.

- Ôi!

Lão tổng quản thở dài một hơi vội phân phó đám thị vệ và người hầu thu tàn cuộc.

- Các vị không cần kinh sợ, ở đại điện này quan sát chờ Vương gia đánh lui người đó rồi cùng nhau dự tiệc tối

Lão tổng quản nói với đám khách mời.

Có một số người tự xưng là thực lực không thấp đều đi ra Quần Anh Điện ở bên ngoài quan sát.

- Hì hì! Phụ thân lại đánh nhau với võ si kìa.

Dương được sư, nhị tỷ, chúng ta cùng ra ngoài xem đi.

Tiểu quận chúa nhảy nhót nói, kéo tay Vũ Văn Hàm hướng Dương Phàm ý bảo giống như một chút cũng không lo lắng cho an nguy của phụ thân.

- Cũng được! Nếu có người bị thương, ta cũng có thể tiếp ứng một chút.

Dương Phàm gật đầu theo hai vị quận chúa đi ra đại điện.

Thịch! Thịch! Thịch!

Lúc này, hư không ngoài đại điện có hai bóng người nhanh chóng lùi lại giao kích va chạm giống như thần nhân vang lên từng đợt nổ sấm rền. Từng luồng lực lượng ảnh hưởng chung quanh, phá hủy cây cảnh và hoa trong hoa viên Vương phủ.

Mỗi một khắc còn nghe thấy một tiếng âm vang, một tòa lầu các sập ầm ầm bụi bặm bay lên tung tóe.

- Đây còn là lực lượng phạm nhân có thể nắm giữ?

Dương Phàm nhìn trên hư không, thấy tình cảnh này, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn. Yến Vương và Vô Song tuy rằng đều không thể phi hành nhưng dường như có được một loại năng lực di động dừng lại ngăn ngừa trong không trung, mượn lực lượng va chạm lẫn nhau tựa như thần nhân giao chiến, mà không mượn bất cứ ngoại vật gì.

Theo Dương Phàm biết, người tu tiên ở ba cảnh giới đầu nếu muốn phi hành phải mượn Pháp Khí hay dùng đạo cụ gì đó, một số pháp thuật đặt biện hay là ngoại lệ.

Không dựa vào pháp bảo phi hành nhất định phải tu luyện Độn Quang thuật, nhưng Độn Quang Thuật cần sau khi tu sĩ bước vào Kim Đan Kỳ bậc cao mới có thể tu luyện. Tu sĩ Trúc Cơ KỲ tu luyện Độn Quang Thuật, chỉ sợ vẫn cố hết sức.

Nhưng hai người trước mặt, lấy thân phạm tục nhảy lên hư không, nắm trong tay lực lượng khó tin, trong lúc giơ tay nhắc chân phóng thích uy năng, đủ để cho người tu tiên bậc thấp sợ hãi cũng hơn xa sự tưởng tượng của Dương Phàm.

Cho dù bản thân hấn đối địch với bất cứ người nào trong hai người, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ cũng sẽ bị buộc luống cuống tay chân.

- Ha ha ha! Đánh nhau thống khoái. Vũ Văn Liệt! Tiếp ta một chưởng cuối cùng!

Trên bầu trời thân ảnh lơ mờ bỗng dừng lại, hóa thành bộ dáng Vô Song đứng ngẩn ngủ trên hư không. Kinh phong cuồng vũ chung quanh, hấn với một thân áo trắng như tuyết, ở trong cát bay mù mịt tiêu sái vô cùng hài lòng giống như nhân vật thần tiên.

Thần sắc Vũ Văn Liệt âm lệ trong mắt đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng hung tợn, hai tay lần lượt thay đổi hít thở ngưng thần. Một đoàn quang điểm màu vàng nhạt lóng lánh trên trán ông thần bí khó lường.

Cùng lúc như thế thân thể ông không ngừng phồng lên lơ mờ có thể thấy được một tầng ánh sáng da vàng nhạt giống như rắn hóa rồng.

- Hóa Long Phá!

Trong phạm vi một trượng quanh Vũ Văn Liệt, bị một tầng vàng sáng màu vàng bao bọc giống như một tầng kết giới. Cùng lúc như thế, một đoàn quang điểm màu vàng trên trán hóa thành một đoàn hư ảnh rỗng, gương nanh múa vuốt xông về phía Vô Song. Một luồng uy năng siêu nhiên vượt ra lẽ thường bập bênh phạm vi trượng, chỗ có thể đi qua linh hồn run sợ hãi không thôi.

Dương Phàm ngưng thần cảm nhận luồng lực lượng kia khiến tim mình đập nhanh.

- Đây rốt cuộc lực lượng như thế nào chứ?

Giờ khắc này, trong con người tối đen sâu xa của hắn hiện lên một chút sắc thái kỳ dị.

155. Chương 155: Kinh Thế Hải Tục

Lực lượng kia khiến tim người ta đập nhanh, đủ để khiến cho người tu tiên dưới Trúc Cơ tâm thần run sợ không dám cứng rắn va chạm.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, Dương Phàm muốn nếu như mình đối mặt với Vũ Văn Liệt không giống người trước mắt, nếu không lấy ra u Minh Ma Diễm hay là thiết giáp khôi lỗi, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ chính diện.

về bên kia Vô Song với một thân áo trắng như tuyết, di động ở hư không cát bay mù mịt, giống như mặt gương, gọn sóng không sợ hãi khí tức trên người dần dần biến hóa. Trong tình cảnh nguy hiểm như thế hắn không ngờ chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên người lóe ra một chút hàn quang màu bạc nhàn nhạt phiêu dật xuyên suốt như gió nhẹ.

- Hóa Long Phá!

Công kích trên trán Vũ Văn Liệt từng bước phát về phía trước. Hư ảnh rỗng. gương nanh múa vuốt, khí phách không ai bì nổi, mạnh mẽ cắn nuốt, mắt thấy đã cắn nuốt hấn hết.

Dương Phàm đứng gần xem cuộc chiến của Vô Song, trong lòng cũng có một trận chờ mong và tò mò. Người này như thế nào có thể đối với chiêu thức cường đại làm trọng thương tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, thậm chí giết chết.

Trước đây. Dương Phàm đối với câu chuyện Vũ Văn Liệt đã từng giết Ngưng Thần Kỳ, có chút nghi ngờ, hiện tại cũng hoàn toàn tin.

Vèo!

ư ảnh rỗng gần như va chạm trên người Vô Song. Lúc này, tu sĩ có hiểu biết ở đây đang xem cuộc chiến, tâm đều run đến cực điểm. Đúng lúc này, Vô Song rốt cục có phản ứng, hấn mở đôi mắt lạnh nhạt thờ ơ ra, nhàn nhạt liếc nhìn Yến Vương Vũ Văn Liệt một cái. Trong con người tối đen của hắn hiện lộ ra một bóng dáng hình thanh Kiếm.

Đây là một thanh "Kiếm" ngay cả dưới Toàn Tri Mô Thức của Dương Phàm đều không thể thấy rõ, dường như bị một tầng thời không ngăn cách, ngăn bởi một tầng Luân Hồi giống như một tầng ngăn cách không thể vượt qua.

Răng rắc!

Kiểm hư ảnh vô hình kia nhẹ nhàng động một chút nháy mắt làm hư ảnh rỗng vỡ tan hóa thành nhiều điểm sáng đầy trời. Dương Phàm chấn động tâm thần vào lúc đó, hắn có một loại cảm giác kỳ dị trong chớp mắt ngăn ngử thần thức và Toàn Tri Mô Thức dường như mất đi tác dụng, bị kéo ra mơ hồ không rõ, về phần hư ảnh rỗng như thế nào bị đánh tan. Dương Phàm vẫn không thấy rõ. Cảm quan của hắn chỉ nắm bắt được hư ảnh Kiểm vô hình kia nháy mắt chợt lóe.

- Phá.

Vũ Văn Liệt vừa thốt xong chữ "Phá", vầng sáng màu vàng bao phủ phạm vị một trượng đột nhiên thu lại, vầng sáng bên ngoài tầng kim lân kia ngưng lại vài phần rất nặng, lộ ra vài phần ý vị mọc mạc.

Vù!

Tàn ảnh trong hư không nhoáng lên một cái, Vũ Văn Liệt nháy mắt lóe ra trước mặt Vô Song, hai tay đan xen nhau hư không vung lên sau đó tận hết sức mình chậm rãi đẩy một chưởng lên.

Theo một chưởng hắn phóng ra không gian trước mặt bỗng chịu đựng một luồng áp lực không thể tưởng tượng, giống như áp lực ngàn cân cự thạch. Trên mặt Vô Song hơi hơi hiện lên một chút máu, hiển nhiên là bị áp bách khó thể thở.

Tuy nhiên, chung quy có một luồng ý chí bất khuất khiến hắn mạnh mẽ chống đỡ, áp lực lớn nhất bùng nổ trong chớp mắt. Dương Phàm ở phía xa xem cuộc chiến, đều cảm thấy một trận hải hùng ở thời điểm nguy cấp như thế, ngay cả tiểu quận chúa ở bên cạnh cũng ngừng thở, vẻ mặt khẩn trương lo lắng. Trên khuôn mặt Vũ Văn Hàm hiện lên một chút lo lắng và quan tâm, trong lòng bàn tay cũng tràn ra một tầng mồ hôi nắm chặt góc váy.

- Lực lượng đỉnh của võ giả thế tục không ngờ có thể bộc phát ra lực lượng khiến người ta sợ hãi như thế.

Trịnh lão tiên ở bên người Dương Phàm thấp giọng thở dài, nhìn hai người trên không trung, ánh mắt lộ ra một chút kính sợ. Thân là người tu tiên lại đối với lực lượng của phạm nhân thế tục cảm thấy sợ hãi, nếu nói ra, người tu tiên bình thường chỉ sợ cũng không tin tưởng.

- Nghe nói Ngự Dương quốc còn có một vị Võ Thánh. Một thân võ nghệ đạt tới cảnh giới trước nay chưa có, sống một hai trăm năm, hơn nữa trong gần trăm năm chưa từng thất bại được công nhận võ giả đỉnh cấp.

Một khách liêu cách đó không xa thấp giọng nói.

Võ Thánh?

Không ngờ còn có người mạnh hơn.

Bản thân Dương Phàm đều có chút khó thể tin, Yến Vương và Vô Song trước mặt chính là biến thái tới cực điểm. Nhưng bọn họ không ngờ vẫn chưa phải lợi hại nhất. Võ Thánh cường đại nhất kia thì tồn tại ở mức độ ra sao?

- Xem ra thế tục giới này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng. Đối với thế giới phạm nhân thu lại lòng khinh thị. Loại ý tưởng trước kia tự nhận là người tu tiên có thể hoành hành thế tục giới bị xóa bỏ.

Rồi đột nhiên, trong hư không truyền đến một trận tiếng vang trầm quá dị khiến khí huyết nhộn nhạo, linh hồn chấn động. Chỉ thấy Vô Song đánh ra một chưởng, trong lòng bàn tay ẩn hiện một chút hàn quang thâm màu, giao kích trầm trọng cùng một chỗ với không gian áp bách của Yến Vương.

Trong chớp mắt song chưởng chạm nhau, một luồng sóng xung kích mạnh mẽ bạo vang, thổi quét phạm vi mấy mươi trượng, nơi đi qua một mảng lớn kiến trúc sập, trên mặt đất quét ra một hố rộng.

Trong tầm nhìn, một mảnh âm u mơ hồ, ngăn cản tầm mắt của đại bộ phận người. Dương Phàm cảm quan không giống tầm thường, nắm bắt hai thân ảnh nhanh chóng bay vụt ra ngoài, cùng với hai luồng sáng.

Phốc! Phốc!

Trong mây mù bụi đất, Yến Vương và Vô Song đồng thời phun ra một búng máu, bản thân bị trọng thương, thất tha thất thiếu rơi trên mặt đất bước mấy bước nặng nề.

- Phụ thân.

Tiểu quận chúa kinh hô một tiếng, xông tới.

Trong mắt Vũ Văn Hàm cũng lo lắng vô cùng, nhưng thân thể nàng suy yếu, lảo lảo đứng tại chỗ hướng ánh mắt về phía Dương Phàm cầu xin giúp đỡ. Dương Phàm gật gật đầu bình tĩnh nói:

- Không có vết thương trí mạng và nguy đến tính mạng.

Vũ Văn Hàm nghe vậy, hơi thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong con mắt sáng hiện lên một chút mơ màng, thấp giọng nói:

- Không biết vì sao muội vừa rồi rất lo lắng cho an nguy của phụ thân trong khi ông giao chiến với Vô Song, lòng muội rất bất an.

- Lưỡng bại câu thương! Thực lực chẳng phân biệt gần như nhau nhưng nếu như đây chính là cực hạn của phụ thân cô như vậy người thắng chính là Vô Song.

Dương Phàm liếc liếc mắt nhìn người mặc áo trắng như tuyết ở phía xa xa Vô Song lướt qua đỉnh phòng ngạo nghễ nhìn xuống, trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ quái, trực giác nói cho mình biết, sau này người này tất nhiên là một người rất đáng sợ.

Trong gần hai mươi năm cuộc sống, đã từng mang cho hắn loại cảm giác này, chỉ có hai người. Người thứ nhất là Hồ Phi ở Vũ Vụ Sơn Trang, còn một là Vô Song hôm nay chứng kiến. Người trước cho hắn có cảm giác là cầm ky, điên cuồng, không sợ trời không sợ đất; Người sau cho hắn một loại thần bí, mạnh mẽ, ngoan cường bất khuất.

Điểm giống nhau chính là hai người rất khó chơi và cảm giác thực lực của bọn họ khiến người ta cảm thấy tiềm lực đáng sợ khiến tim đập nhanh!

Vũ Văn Hàm gật gật đầu. nói:

- Muội có loại cảm giác nếu lần sau giao chiến nữa, người thua nhất định là phụ thân.

- Tuy rằng bọn họ cũng không có nguy đến sinh mệnh nhưng vết thương họ chịu cũng rất nghiêm trọng.

Ánh mắt Dương Phàm khi thì đảo qua Vũ Văn Liệt và Vô Song dường như đang nghĩ chủ ý gì.

- vết thương của Phụ vương làm phiền được sư ngài.

Vũ Văn Hàm khẩn thiết nói.

- Không thành vấn đề.

Dương Phàm tự nhiên là trăm vui, chữa thương cho cường giả cấp bậc này, vậy có thể là chuyện hắn cầu còn không được. Tuy nhiên, ánh mắt hắn lại hướng về phía Vô Song đứng trên mái hiên ở phía xa xa trầm nghĩ: "Cơ hội tuyệt hảo này tuyệt không nên bỏ qua, trị thương cho bọn họ hiệu quả này chỉ sợ tốt hơn tu sĩ Ngưng Thần Kỳ vài lần!"

Trong bóng đêm, Vô Song với một thân áo trắng như tuyết, có vẻ có chút không hợp cảnh lại vẻ có vài phần cô độc tĩnh mịch. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Dương Phàm, trong tròng mắt Vô Song đột nhiên sáng ngời rơi xuống trên mặt Dương Phàm

Vù!

Vô Song nhẹ nhàng bước trên mái hiên hóa thành một luồng bóng trắng, lóe đến trước người Dương Phàm.

- Bảo hộ được sư!

Yến Vương phía xa xa với sắc mặt đại biến kinh hô. Từ một góc trong bóng đêm mờ lung của Vương phủ, bỗng lóe lên một bóng dáng quỷ dị chắn trước mặt Dương Phàm. Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, chăm chú nhìn một người đàn ông khô gầy, mặc áo đen đầu đội mặt nạ bảo hộ không thấy rõ hình dạng.

- Tà Ảnh?

Vô Song nhẹ nhàng cười:

- Nửa năm trước, có lẽ ngươi còn có tư cách đánh một trận với ta, nhưng hiện tại

Trong lời nói, Vô Song rõ ràng lộ ra ý khinh thường và coi nhẹ.

- Đích xác, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng Vô Song ngươi đừng quên trạng thái hiện tại của mình.

Giọng nói của Tà Ảnh trầm thấp vang lên dường như đến từ trong vực sâu không đáy.

- Ha ha! Phải không?

Vẻ mặt Vô Song ung dung trấn định, khóe miệng hơi hơi nhếch lên vươn bàn tay trắng dài chậm rãi cầm chuôi thanh bảo kiếm cổ xưa ở sau lưng.

- Ngươi

Tà Ảnh cứng ngắc, bất kể âm thanh hay biểu tình ngay cả máu lưu chuyển trong cơ thể cũng gần như động lại. Dương Phàm cũng giật mình, sau đó hít một ngụm lãnh khí nhìn bảo kiếm xuất trần mang theo phong cách cổ xưa trên lưng. Nhẹ thở dài một hơi, Dương Phàm vươn tay vỗ vỗ bả vai Tà Ảnh thấp giọng nói:

- Ngươi lui xuống đi.

- Nhưng

Tà Ảnh do dự nói:

- An toàn của ngài

Tâm phúc rất trung thành. Dương Phàm mỉm cười. nói:

- Yên tâm! Hắn sẽ không làm thương tổn ta hơn nữa ngươi cũng ngăn không được hắn.

- Được! Được sư bảo trọng!

Tà Ảnh liếc mắt nhìn Vô Song với vẻ phức tạp, thân hình chợt lóe hóa thành một luồng hư ảnh biến mất ở trước mắt mọi người.

- Ha ha! Ngươi rất có nắm chắc, ta sẽ không thương tổn ngươi sao?

Vô Song với vẻ cười nhìn được sư trước mặt như không hề có sức chiến đấu. Có lẽ người khác sẽ cho rằng như vậy, nhưng ánh mắt của hắn chưa bao giờ nhìn lầm.

- Đúng vậy!

Dương Phàm hạ giọng, chỉ có thể cho Vô Song nghe được:

- Hiện tại ngươi thân chịu trọng thương, tin hay không chỉ cần Dương mỗ dùng một hai loại độc có thể khiến sinh mệnh ngươi bị đe dọa!

- Dùng độc?

Vô Song biến sắc cười lạnh:

- Độc thuật chung quy là chút đạo nhỏ tuy nhiên ngươi có thể nói ra lời như vậy, có thể gặp người cùng là đối thủ đáng đánh một trận.

- Thật có lỗi, ta không dám có hứng thú với chiến đấu.

Dương Phàm lắc đầu. lại cười tủm tỉm nói:

- Tuy nhiên, nếu sau này bản thân ngươi bị trọng thương, có thể tới tìm ta.

Dương mỗ có thể chữa thương miễn phí cho ngươi.

- Chữa thương miễn phí?

Vô Song nao nao cảm giác có chút cổ quái.

- Ý các hạ như thế nào?

Dương Phàm cười dài nói, Vô Song này là phần tử hiếu chiến, thích khiêu chiến đối thủ cường đại. Khẳng định không thể tránh bị thương. Nếu có thể đạt thành hiệp nghị với người này. Dương Phàm thầm vui vẻ trong lòng.

156. Chương 156: Thân Thể Hoàn Mỹ

Tiểu quận chúa nhìn Dương Phàm cùng phần tử nguy hiểm Vô Song đang thấp giọng nói với nhau, trong lòng có chút không yên. Nàng cùng Dương Phàm không có giao tình sâu đậm nhưng đối phương là nhân vật mấu chốt để chữa khỏi kỳ bệnh cho Nhị tỷ.

Vũ Văn Liệt ngưng thần điều tức, hai tròng mắt vẫn bắn thần quang, sắc bén như kiếm, dường như có thể xuyên thấu tâm linh. Hắn thần nhiên liếc mắt đảo qua bên kia phát hiện Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, đang thương nghị gì đó với Vô Song, thần sắc còn có ý cười cùng chờ mong.

- Yên tâm, Dương Dược sư không có việc gì. So ra, Vô Song có thể sẽ càng nguy hiểm một chút.

Vũ Văn Liệt nghĩ lại chuyện lúc trước ở trong điện Dương Phàm giao phong cùng Lỗ thần y, không khỏi cảm thấy rất trấn định. Với trạng thái bị thương nặng của Vô Song hiện giờ nếu cùng Dương Phàm là địch hơn phân nửa không chiếm được chỗ tốt

- Vậy là tốt rồi Khẳng định là phụ vương phái người âm thầm bảo hộ hắn.

Tiểu quận chúa khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, chợt cái miệng nhỏ mân mê thở phì phì nhìn Vô Song:

- Người này là thứ gì vậy? Nửa năm trước chạy đến vương phủ quấy rối còn thiếu chút nữa khi phụ Nhị tỷ, hiện tại lại tới tiệc tối vương phủ quấy rối. Phụ vương, Người nhất định phải nghĩ biện pháp giáo huấn hắn một trận.

- Câm miệng!

Vũ Văn Liệt hung hăng trừng mắt nhìn nàng:

- Việc này nào đến phiên nữ hài tử như ngươi lên tiếng.

- Dạ. phụ vương.

Tiểu quận chúa lập tức không dám hé răng, bộ ủy khuất đi tới trước mặt Vũ Văn Hàm gạt lệ nói:

- Oa oa. Phụ thân lại mắng ta!

Vũ Văn Hàm nhẹ nhàng cười dặt tay nàng an ủi:

- Phụ vương người hiện giờ tâm tình không tốt.

- Phụ vương lại không có bị thua.

Tiểu quận chúa ôm giận nói. Vũ Văn Hàm khẽ thở dài một hơi không nói gì. Chiến đấu giữa Vô Song cùng Vũ Văn Liệt nào có đơn giản như mặt ngoài?

- Được, Cứ quyết định vậy đi!

Đúng lúc này, ở bên kia Dương Phàm dường như cùng Vô Song đạt thành hiệp nghị gì đó, hai người đối mắt nhìn nhau thần quang vô hình dường như bắn ra tia lửa trong hư không. Vừa thấy tình cảnh như vậy, trong mắt Yến Vương Vũ Văn Liệt lộ ra một tia dị sắc không rõ hai người này đang làm cái quỷ gì.

- Đến đây người chữa thương cho ta!

Vô Song thần nhiên nói:

- Thương thế lần này là một lần nghiêm trọng nhất từ khi ta đến kinh đô tới nay. Dưới Tình huống bình thường, chỉ sợ phải nằm cả tháng! Khụ khụ!

Nói xong lời cuối, hần còn vuốt ngực ho nhẹ hai tiếng, trong miệng lại học ra một búng máu. sắc mặt Trắng bệch.

Dương Phàm bắt tay lên bờ vai hần bắt đầu chữa thương, không nhanh không chậm nói:

- Công lực của người không thâm hậu bằng Yến Vương, cho nên bị thương nghiêm trọng hơn một chút.

Vô Song nghe vậy trầm mặc không nói dường như cam chịu đánh giá của Dương Phàm.

- Ồ, thân thể này của người, thật sự quá hoàn mỹ!

Pháp lực "Tiên Hồng Quyết*" của Dương Phàm sau khi tiến vào cơ thể Vô Song không khỏi than nhẹ một tiếng. Từ sau khi hần chuyển sang tu y đạo, không biết trị thương cho bao nhiêu người, hết sức hiểu biết cơ cấu thân thể người. Nhưng thân thể hoàn mỹ như Vô Song, Dương Phàm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tỷ lệ thân thể, kết cấu xương cốt, phân bố cơ bắp, máu vận hành, Tim đập hết thấy đều đạt tới một trình độ không tưởng. Với thân thể này của Vô Song cho dù không có bất kỳ pháp lực hoặc chân khí gì, vậy cũng là một chiến sĩ cực kỳ hợp cách.

Thay lời khác, đây là một thân thể vì chiến đấu mà sinh ra.

Đối với ánh mắt quái dị của Dương Phàm, trong mắt lạnh nhạt của Vô Song hiện lên một tia gọn sáng, thần nhiên nói:

- Người làm sao biết được, khối thân thể này của ta là như thế nào luyện thành?

- Luyện thành?

Dương Phàm nao nao kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ thân thể này của người không phải trời sinh ra đã có?

Thân thể khi sinh ra đã được quyết định, cái này giống như thiên phú hoặc là linh căn, ngày sau cải tạo chung quy là có giới hạn.

- Thân thể này của ta không có bất kỳ thiên phú gì, vốn là rất bình thường, không thể mạnh hơn bất kỳ phạm nhân nào.

Khóe miệng Vô Song hơi nhếch lên dường như có vài tia tự hào.

- Nhưng trải qua mười bảy năm cố gắng, ta lại khiến nó đạt tới một trình độ cân xứng hoàn mỹ. Lực lượng như nhau, một quyền của ta đánh ra uy lực so với người khác lớn hơn một phần.

Dương Phàm vừa nghe lời này trong lòng lại thấy chấn động. Thân thể này của Vô Song, thật đúng là do sau này rèn luyện ra mà lại còn là trải qua mười bảy năm cố gắng.

- Hả, không đúng! Mười bảy năm?

- Người hiện tại bao nhiêu tuổi? Dương Phàm đột nhiên tò mò hỏi.

- Mười sáu tuổi.

Vô Song không chút suy tư nói.

- Vậy như thế nào là mười bảy năm? Chẳng lẽ người là

Dương Phàm đột nhiên cả kinh dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Vô Song.

- Đúng vậy.

Trên mặt Vô Song hiện ra nụ cười hiểm thấy:

- Ta từ trong bụng mẹ đã bắt đầu cải tạo thân thể này, mới có kết quả ngày hôm nay.

- Người là doạ?

Dương Phàm đề thấp thanh âm:

- Doạ xá?

- Không phải.

Vô Song lắc đầu:

- Điều này người không cần hỏi. Từ trong bụng mẹ ta đã hiểu chuyện, vậy chỉ có thể chứng minh ta là một thiên tài!

”Ta là một thiên tài! Tên này cũng quá cuồng ngạo!” Trong lòng Dương Phàm lại không có lời nào để nói.

- Dương nhiên. Nếu người cảm thấy hứng thú, ta có thể nói bộ pháp quyết này cho người. Chỉ tiếc người không có khả năng tu luyện từ trong bụng mẹ. Ha ha

Vô Song dường như không có kiên kị cùng phòng bị gì cả. Dương Phàm đang chữa thương cho hắn liền cảm giác tu vi đang tăng lên, cảm giác đó thật là cực kỳ sáng khoái.

- Cái gì? Người thật sự chịu nói bộ pháp quyết quý giá như thế cho ta?

Mặt Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc. Pháp quyết như thế quả thật chưa từng nghe qua.

- Điều kiện đầu tiên là người có thể đả bại ta! Ha ha ha!

Vô Song ngửa đầu cười lớn. sau khi bình tĩnh lại nói:

- Tuy nhiên, ta cảm giác người muốn thắng ta. chỉ sợ rất khó, rất khó!

- Rất khó?

Dương Phàm nghe vậy, trong lòng thật có chút không phục, tuy nhiên giờ phút này hắn là Dược sư, lấy cứu bệnh cho người làm nhiệm vụ, thật khinh thường đi đánh nhau với kẻ điên này. Trong khi hai người nói chuyện không chút kiêng kị, phủ Yến Vương đã khôi phục bình tĩnh. Dưới sự bố trí của tổng quản, tân khách đều tản đi.

Bởi vì thương thế Vô Song có vẻ nặng. Dương Phàm mất nửa canh giờ mới chữa khỏi được hơn phân nửa. Yến Vương Vũ Văn Liệt ở phương xa nhìn chăm chú vào tình huống bên này, sắc mặt càng có chút âm trầm.

- Hừ. Dương Dược sư này thật đáng giận, không ngờ chạy tới chữa thương cho Vô Song!

Tiểu quận chúa tức giận nói tâm tình hết sức khó chịu. Vũ Văn Liệt chỉ trầm mặc không nói sắc mặt rất khó coi.

- Nguyệt nhi. Cũng không trách được, hắn vẫn là một Dược sư tự do tự tại, không có gia nhập bất kỳ thế lực gì. Hơn nữa, hắn còn là ân nhân cứu mạng của ta.

Vũ Văn Hàm thở dài sâu kín khuyên giải.

Tiểu quận chúa hừ nhẹ nói:

- Nhị Tỷ nói có chút đạo lý. Nhưng ta thấy hắn chữa bệnh cho Vô Song, ta liền khó chịu!

- Ha ha. Đã gần khỏi hắn rồi Cho người chữa bệnh, tốc độ rất nhanh. Cái gọi là kinh đô tam đại thần y, y thuật của bọn họ hơn phân nửa không so được với người.

Vô Song kêu Dương Phàm ngừng lại, tự do hoạt động gân cốt ở tại chỗ một chút, hết sức vừa lòng. Hắn ca ngợi y thuật của Dương Phàm không thôi. Dương Phàm cười mà không nói, trong lòng cũng thật là sáng khoái. Chỉ chữa bệnh nửa canh giờ như vậy, khiến tu vi mình tăng lên một khoảng lớn, tiết kiệm được nửa năm tu luyện bình thường.

157. Chương 157: Đã Định Trước Bị Vượt Qua

- Thương thế của người còn chưa trị hết.

Dương Phàm nhắc nhở biết rằng đã không ngăn được hắn.

- Đã không còn trở ngại nhiều. Cảm ơn người trị liệu.

Vô Song quay đầu lại, thần quang ngưng tụ làm một điểm trong mắt. Trong thế giới đen nhánh trong mắt kia có in thân hình của Dương Phàm, ý vị sâu xa nói:

- Đừng quên ước định giữa chúng ta.

Ba

Bóng trắng mơ hồ không rõ ở trong không trung tạo thành một đường cong, vài hô hấp liền biến mất trong tầm nhìn của Dương Phàm cùng mọi người ở vương phủ. Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc. Phong cách hành sự của Vô Song này thật đúng là dứt khoát. Hắn vừa mới trị lành nội thương trên người Vô Song, tu vi tăng lên một khoảng lớn, trong lòng tự nhiên là ngẫm vui mừng không thôi.

Hơn nữa, hắn đã đạt thành hiệp nghị với Vô Song. Ngày sau nếu ở kinh đô bị thương, phải tìm đến hắn trị thương. Đường nhiên, Dương Phàm cũng phải trả một cái giá nhất định đó chính là toàn lực ứng phó người này khiêu chiến. Tuy nhiên, ở trong hiệp nghị. Dương Phàm kéo dài thời gian chiến đấu đến mấy tháng.

Chờ Vô Song đi rồi, Dương Phàm thu hồi ánh mắt mặt mang ý cười đi về phía Yến Vương, phát hiện yến hội hôm nay đã kết thúc. Lúc này, sắc mặt Yến Vương Vũ Văn Liệt rất khó coi, không biết là bởi vì bị thương hay là trong lòng không thoải mái. Vũ Văn Hàm cùng Tiểu quận chúa đều đứng cạnh hắn.

- Hừ!

Tiểu quận chúa thấy Dương Phàm đi tới không khỏi hừ nhẹ một tiếng, miệng nhỏ chu lên. Dương Phàm không có động tác vẫn tươi cười đi tới gần, ánh mắt dừng trên người Yến Vương:

- Thương thế Yến Vương cũng không nhẹ, có thể để Dương mổ trị liệu hay không?

- Được. Người tới thư phòng của ta.

Vũ Văn Liệt nhìn Dương Phàm một cái thật sâu, lại nói với Vũ Văn Hàm:

- Còn Hàm nhi nữa, người cũng tới.

Dương Phàm cùng Vũ Văn Hàm liếc mắt nhìn nhau đều có chút tò mò không quá hiểu được ý của Vũ Văn Liệt. Trong mắt của Vũ Văn Hàm, Dương Phàm thấy được vài tia hiểu ý và xin lỗi.

- Nguyệt nhi còn không hiểu chuyện, xin Dương Được sư thứ lỗi.

Vũ Văn Hàm dịu dàng nói nhỏ.

- Không sao.

Dương Phàm mỉm cười cùng đi với hai người này.

- Người không cần phải đi cùng!

Vũ Văn Liệt liếc mắt nhìn tiểu quận chúa một cái lời nói quyết đoán.

Đôi mắt tiểu quận chúa đỏ lên, oán hận nhìn Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt một cái sau đó quay đầu bước đi, càng đi càng nhanh, dường như có chút ủy khuất. Dích xác, ở trong phủ Yến Vương, không có dán chữ cũng không có nhân quyền. Bất kể là chuyện lớn đến đâu, chỉ cần Yến Vương lên tiếng, đó là khuôn vàng thước ngọc.

- Dù sao chỉ là một đứa nhỏ.

Khóe mắt Dương Phàm liếc mắt nhìn tiểu quận chúa một cái cũng không nghĩ nhiều. Một lát sau, ba người đi vào một thư phòng giản dị. Yến Vương ngồi trước bàn sách nhẹ thở ra một hơi đưa tay ra nói với Dương Phàm:

- Người chữa bệnh cho ta đ thuận tiện cũng nói chuyện khác nữa.

Có một người hầu già cả rất thông minh mang đến cho Dương Phàm một cái ghế. Dương Phàm khoát tay lên cổ tay Yến Vương, bắt đầu chữa thương cho hắn, cười ha ha nói:

- Vương gia có lời gì đều có thể nói thẳng.

Vũ Văn Liệt trầm ngâm một lát. nói:

- Vừa rồi ngươi cũng đã trị liệu cho Vô Song, có thể thấy được hai chúng ta ai bị nặng hơn.
- Tổng thể thì sần sần như nhau, nhưng Dương mỗ vẫn có thể thấy được thương thế của Vương gia hơi nhẹ hơn hẳn một chút, nhưng cũng chỉ là chênh lệch rất nhỏ.

Dương Phàm nói rành mạch:

- Trên thực tế, từ lúc ta xem thương thế của Vô Song liền có dự đoán. Công lực của Vương gia thâm hậu hơn hẳn rất nhiều.

Vũ Văn Liệt cười khổ nói:

- Công lực thâm hậu thì sao chứ vẫn như cũ không thể thắng hẳn. Ngày sau lại càng không có hy vọng nữa.

Dương Phàm trầm mặc không nói đồng thời khi chữa khỏi thương thế cũng quan sát thân thể Vũ Văn Liệt. Thân thể Vũ Văn Liệt cũng vô cùng cường đại thậm chí về mặt lực lượng còn hơn Vô Song vài phần nhưng về tổng thể thì lại không hoàn mỹ bằng Vô Song.

- Dương Dục sư chẳng lẽ không có ý kiến gì sao?

Vũ Văn Liệt dường như hỏi dò nói.

- Tiềm lực của Vô Song là cường đại nhất mà ta từng gặp. Vừa rồi lúc ta chữa thương cho hắn phát hiện hắn có được một thân thể hoàn mỹ tới cực điểm, không ngờ vượt qua cực hạn của nhân loại.

Dương Phàm thần nhiên nói sau đó giọng nói khẽ chuyển, thẳng thắn không sợ nói:

- Vương gia nhất định bị hắn vượt qua.

Đã định trước sẽ bị vượt qua.

Vũ Văn Liệt nghe vậy, mặt đẹp khẽ biến bộ dạng có chút nghi ngờ. Từ nhỏ đến lớn, phụ vương trong mắt nàng dường như là chiến thần không người có thể địch nổi càng đừng nói đến bị vượt qua.

Vũ Văn Liệt khẽ thở dài một hơi:

- Dương Dục sư quả nhiên không phải người tầm thường, người nói không sai. Nhưng kỳ thật Vô Song đã vượt qua ta. Lần quyết chiến này, về mặt nào đó mà nói ta đã bại bởi hắn. Trừ bỏ một chiêu bí kỹ bảo mệnh cuối cùng, chiêu thức cường đại nhất của ta đều đã dùng.

- Nhưng là Vô Song từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, đều chưa từng rút kiếm!

Trong mắt Vũ Văn Liệt toát ra một tia mắt mát cùng mê man.

- RÚT kiếm!

Dương Phàm nao nao, hắn cũng không lưu ý tới bảo kiếm của Vô Song, tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ kiếm thuật hắn càng lợi hại.

- Nửa năm trước, công lực Vô Song không bằng hiện tại cũng chỉ là Tiên Thiên trung kỳ, võ giả cấp bậc này ta chỉ phát tay là có thể diệt sát.

Vũ Văn Liệt thấp giọng nói, dường như nhớ lại khẽ thở dài:

- Nhưng là lúc ấy, hắn rút kiếm ra không ngờ có thể giao phong cùng ta trăm hiệp, cuối cùng ta dựa vào tuyệt kỹ cùng công lực cường đại thắng hiểm.

- Lần đó, tuy rằng ta thắng hắn nhưng cũng bị hắn đánh cho bị thương. Một khi Vô Song rút kiếm, thực lực đề cao không chỉ gấp đôi!

Vũ Văn Liệt nhẹ thở một hơi sắc mặt hơi ngưng trọng.

- Vô Song từ đầu đến cuối cũng không rút kiếm nói như vậy hắn căn bản giữ lại thực lực.

Dương Phàm cũng là vẻ mặt ngạc nhiên than thở, nhớ lại lúc trước Tà Ảnh hiện thân bảo hộ chính mình. Vô Song đưa tay ra sau lưng nắm bảo kiếm của hắn. Thử nghĩ, lúc ấy sau khi rút kiếm. thực lực Vô Song đề cao gấp đôi có dư vậy sẽ cường đại tới mức nào?

Lúc này, Dương Phàm đột nhiên có chút hối hận đáp ứng hiệp nghị với Vô Song.

Tuy nhiên, thu hoạch thường thường đi đôi với nguy hiểm. Hơn nữa Vô Song đã nhắm ngay mục tiêu khiêu chiến Dương Phàm, chỉ cần hắn còn ở lại kinh đô cho dù muốn tránh cũng tránh không thoát.

- Ta vẫn nghĩ nguyên nhân Vô Song không rút kiếm. Có lẽ hắn căn bản là khinh thường rút kiếm!

Thương thế Vũ Văn Liệt nhanh chóng khôi phục, nhưng thần quang trong mắt lại dần dần mờ đi. Trong lòng Dương Phàm khẽ động, hắn đang trị thương cho Vũ Văn Liệt, khi đối phương mất đi ý niệm chiến thắng Vô Song cùng một tia hy vọng cuối cùng, trong cơ thể dường như mất đi cái gì.

Khi một tia tín niệm kia bị mất đi, hắn coi như không thể nào tiến lên cấp bậc cao hơn. Thấy tình cảnh như vậy, Dương Phàm cảm thấy nghiêm nghị đồng thời cũng tiếc hận không thôi.

- Kỳ thật Vương gia cũng không cần mất mát như thế, Vô Song không phải người thường, thậm chí Dương mỗ còn nghi ngờ thân thể của hắn.

Dương Phàm an ủi. Hắn đột nhiên nhớ lại một đoạn nói chuyện giữa mình và Vô Song.

Người là đoạt Dương Phàm đề thấp thanh âm:

- Đoạt xá?

- Không phải.

Vô Song lắc đầu:

- Điều này ngươi không cần hỏi. Từ trong bụng mẹ ta đã hiểu chuyện, vậy chỉ có thể chứng minh ta là một thiên tài!"

- Lời này là thế nào?

Thần quang của Yến Vương Vũ Văn Liệt chợt lóe.

158. Chương 158: Khách Liêu Được Sư.

- Đây cũng coi như là một bí mật trong Tu Tiên Giới.

Dương Phàm do dự một chút không biết phải nói như thế nào thì tốt. Hơn nữa, hắn cũng không quá khẳng định dự đoán trong lòng.

Yến Vương thần nhiên cười:

- Vũ Văn gia tộc là một trong bốn đại gia tộc tu tiên kinh đô, Cái gọi là Tu Tiên Giới, bốn vương sớm có tiếp xúc.

- Chẳng lẽ Vô Song kia là người tu tiên hay sao?

- Có phải là người tu tiên hay không ta không dám khẳng định. Nhưng người này nhất định không phải võ giả thế tục có thể so sánh. Ta có một loại dự đoán

Dương Phàm dừng một chút trong mắt hiện ra vẻ kỳ dị:

- ở trong sách cổ của Tu Tiên Giới có một ghi chép nói về Luân Hồi.

- Luân Hồi?

Yến Vương cùng Vũ Văn Hàm đều kinh hãi, ở trong thế tục cũng có nói đến Luân Hồi, nhưng người hiểu rõ đều biết đó là lời nói vô căn cứ.

- Đúng vậy, ở trong Tu Tiên Giới cũng có Luân Hồi. Nói ra, cũng gần như là một loại truyền thuyết. Không ai có thể chân chính xác định cùng chứng thật. Bởi vì dựa theo đạo Luân Hồi, sinh linh sau khi chết, chuyển sang đời khác sẽ mất đi tất cả trí nhớ.

Dương Phàm nói trong lòng hắn cũng có dự đoán cùng mê man. Lúc trước hắn đã hỏi Vô Song xác nhận người này không phải đoạt xá sống lại. Đoạt xá là một tội kỵ trong Tu Tiên Giới tức là tu sĩ sau khi chết linh thể chạy ra gạt bỏ ý thức của sinh linh khác cũng đoạt thân thể cho mình dùng do đó đạt tới mục đích "trọng sinh" hoặc "trọng tu".

Dương nhiên, đoạt xá chỉ ở trong điều kiện không còn cách nào khác mới có thể làm, xác suất phi thường thấp. Đối tượng đoạt xá quá yếu, không thể chịu đựng linh thể. Nếu đối tượng quá cường đại có thể sẽ bị linh thể đối phương cắn nuốt.

Hơn nữa, số lần đoạt xá càng nhiều, xác suất lại càng thấp. Tại tình huống bình thường, sau lần đoạt xá đầu tiên thành công trong linh thể sẽ mất đi một phần nào đó, lần sau muốn đoạt xá lại càng khó khăn vạn phần.

- Không biết Yến Vương có biết được một chút manh mối thân phận Vô Song.

Dương Phàm thấy bộ dạng Yến Vương cúi đầu trầm tư không khỏi lên tiếng hỏi.

- Kỳ thật, Vô Song là một người đề cử tới kinh đô. Người đó ở Ngự Dương quốc có địa vị hết sức quan trọng, ngay cả cao tầng Tu Tiên Giới đều hết sức kiêng kỵ hắn.

Giọng Yến Vương trầm trầm nói.

- Người đó là ai?

Dương Phàm hết sức tò mò. Một phàm nhân có thể khiến cao tầng Tu Tiên Giới đều phải kiêng kỵ, có thể thấy được thực lực của hắn. Cao tầng Tu Tiên Giới đó tất nhiên là tu sĩ bậc cao Kim Đan Kỳ trở lên.

- Ông ấy chính là ân sư của ta.

Yến Vương ngẩng đầu nhìn trời, khi hắn nhắc tới hai chữ "ân sư" trong mắt lộ ra vẻ kính sợ cùng ngưỡng mộ.

Ân sư của Yến Vương? Hắn ta là ai?

Dương Phàm nghĩ đến bản lĩnh vô kỳ siêu việt thể tục của Yến Vương, trong đầu đột nhiên hiện ra một tia linh quang, nhưng lại không bắt giữ được.

Yến Vương hít sâu một hơi dùng một loại giọng điệu kỳ dị nói:

- Sư tôn của ta chính là đệ nhất cường giả thể tục Ngự Dương quốc. Võ Thánh!

Võ Thánh!

Dương Phàm nghe hai từ này, tâm thần khẽ động, thật sâu cảm nhận được sức nặng mà hai từ này đại biểu.

- Vậy Vô Song có thể là sư đệ của ngươi hay không?

Dương Phàm hỏi dò.

- Không phải!

Yến Vương khẳng định mười phần:

- Việc này sư tôn đã từng xác nhận.

Dương Phàm gật gật đầu nhớ tới bộ dạng Vô Song không ai bì nổi. Người như vậy, chỉ sợ sẽ không thần phục bất kỳ người nào. Kế tiếp, trong thư phòng một mảnh trầm mặc. Dương Phàm toàn lực chữa thương cho Vũ Văn Liệt tu vi tăng trưởng rất nhanh. Tốc độ này so với khi trị liệu cho Vô Song chỉ hơi chậm hơn một chút. Kết quả như thế khiến cho Dương Phàm hơi có chút bất ngờ.

Theo lý thuyết, công lực Yến Vương thâm hậu hơn Vô Song rất nhiều, lực lượng cơ thể cũng hơn vài phần thương thể hai người cũng gần như nhau như vậy phải là trị liệu cho Yến Vương tăng lên tu vi nhiều hơn mới đúng.

Nhất thời Dương Phàm chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Có lẽ định nghĩ thực lực cá thể cũng không chỉ công lực thâm hậu, lực lượng cơ thể nó hẳn còn bao quát cả tinh, khí, thần của một con người.

Vô Song về mặt tinh thần ý chí so với Yến Vương giờ phút này thì cường đại hơn rất nhiều. Hắn có được một ý chí cường đại bất khuất không từ bỏ, dũng cảm hướng tới tiềm lực vô hạn. Đây cũng là một bộ phận của thực lực. Ngược lại, Yến Vương Vũ Văn Liệt đã mất đi một cỗ ý chí chiến đấu không sợ sinh tử kia, về mặt tinh thần kém hơn Vô Song một chút.

Thời gian chậm chậm trôi đi, sau nửa canh giờ.

- Vương gia, Thương thể của người đã khỏi hẳn.

Dương Phàm thu tay, nhẹ thở ra một hơi.

- Tốc độ trị liệu của người thật nhanh.

Vũ Văn Liệt có chút khó tin nói:

- Thương thể như vậy nếu là trước kia không mất một, hai tháng chỉ sợ khó mà khỏi hẳn. Nhưng người chỉ dùng nửa canh giờ đã khiến thương thể ta khôi phục. Điều này, ngay cả tam đại thần y kinh đô cũng không làm được.

- Rất nhiều người đều nói như vậy.

Dương Phàm mỉm cười cũng không khiêm tốn.

Hắn chuyển sang tu y đạo đã một đoạn thời gian, trị liệu thương thể cho rất nhiều tu sĩ. Phản ứng chung của bọn họ chính là tốc độ rất nhanh.

Vũ Văn Liệt trầm mặc thật lâu sau khẽ thở dài:

- Không biết Dương Dược sư còn có thể ở lại trong phủ bao lâu? Nếu bốn vương đoán không sai, đối tượng khiêu chiến kế tiếp của Vô Song chính là Dược sư người.

Vũ Văn Hàm ngồi ở bên cạnh nghe lời ấy, thần sắc biến đổi hơi chút khẩn trương nói:

- Vô Song muốn khiêu chiến Dược sư người?

- Ta?

Đôi mắt Dương Phàm hơi híp lại:

- Nhị gia như thế nào biết được, Dương mỗ chỉ là một Dược sư như thế nào khiến võ sĩ như hắn khiêu chiến.

Hắn cùng Vô Song ngầm đặt thành hiệp nghị điều này người ngoài không hề biết.

- Cảm giác.

Ánh mắt Vũ Văn Liệt sáng ngời nhìn chăm chú Dương Phàm nói:

- Lúc ở Quần Anh Điện người này đã có khuynh hướng đó, về phần thực lực của Dược sư.

Dương Phàm nhún vai, cười dài nhìn hắn:

- Ta chỉ là một Dược sư cứu bệnh cho người.

Về mặt Vũ Văn Liệt phức tạp nhìn hắn một cái:

- Dược sư khiêm tốn rồi. Tuy rằng ta không nhìn được cảnh giới cụ thể của người, nhưng trực giác của ta nói cho ta biết, người có được thực lực không thể coi thường. Huống chi. Vô Song đã khi nào khiêu chiến với đối thủ thực lực yếu hơn mình quá nhiều?

- Đây là hiệp nghị giữa ta cùng hần. Nội dung cụ thể Dương mỗ không thể để lộ.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Vừa nghe Dương Phàm xác nhận. Yến Vương thở một hơi thật dài:

- Cá vàng làm sao chịu làm vật trong ao!

- Không biết Dược sư còn có tính toán gì không? Là chữa khỏi bệnh cho tiểu nữ liền rời khỏi vương phủ hay là có mục đích khác?

Yến Vương lại thẳng thắn hỏi.

- Việc này thì xem Vương gia người.

Dương Phàm cười thản nhiên.

- Chỉ giáo cho?

Ánh mắt Yến Vương sáng lên, hần vốn tưởng rằng đối phương, một Dược sư có thực lực tầng thứ này hần sẽ không dễ dàng gia nhập phủ Yến Vương. Giờ phút này nghe giọng nói của Dương Phàm dường như còn có khả năng.

- Dược sư có yêu cầu gì có thể nói ra.

Vũ Văn Hàm cũng là vẻ mặt chờ mong.

Dương Phàm hơi chút nghĩ ngợi, chậm rãi lên tiếng:

- Từ khi ta chuyển sang tu y đạo. được cao nhân chỉ điểm liền một lòng tu y đạo lấy "Cứu tử phù thương, bác ái thiên hạ" làm tôn chỉ. Vì giải cứu vô số người bị thương khắp thiên hạ. thân là người hành nghề y mục tiêu cuối cùng ta đến vương phủ chính là vì mở y quán.

Mở y quán!

Yến Vương vốn đang uống trà, nghe đến cuối cùng thiếu chút nữa chết sặc.

Hần vốn tưởng rằng Dương Phàm một Dược sư y thuật siêu phàm nhập thành đến vương phủ của mình sẽ có bí mật gì đó không thể lộ ra. Nhưng cuối cùng nói ra mục đích lại khiến hần đều cảm thấy bất ngờ.

Mở y quán xin tiền vốn từ thiện. Mục đích này, cũng quá đơn giản quá đơn thuần!

Yến Vương không tin!

- Không nghĩ tới Dược sư thiện tâm như vậy, mang một trái tim bác ái cứu nhân độ thế.

Vũ Văn Hàm vẻ mặt sùng kính tin lời nói của Dương Phàm. Khâm phục phẩm tính của hần không thôi.

Thấy rốt cục có người chịu tin tưởng mục đích của mình. Dương Phàm gật gật đầu, cảm thấy thật vui mừng. Mục đích hần đến phủ Yến Vương, đích xác là đơn giản như vậy. Mở y quán chỉ vậy mà thôi. Không có ý đồ gì khác.

- Không biết phủ Yến Vương có thể trợ giúp Dương mỗ đạt thành nguyện vọng này hay không?

Dương Phàm như cười như không nhìn Vũ Văn Liệt, chờ đợi câu trả lời.

- Đây

Trong lòng Vũ Văn Liệt có chút hụt hẫng, không tin mục đích của Dương Phàm chỉ đơn thuần như vậy.

- Vương gia có nghĩ tới không, một ý niệm trong đầu ngài. Dương mỗ liền có thể mở một y quán rất lớn, từ đó giải cứu được ngàn vạn người bị thương chịu khổ, chịu đau. Đây chính là chuyện tích âm đức.

Dương Phàm ở một bên giục dây nói.

- Tích âm đức? Ha ha ha! Dược sư là người tu tiên, chẳng lẽ còn tin tưởng điều này.

Yến Vương tạm thời bỏ đi bản khoản trong lòng ngược lại cười hỏi:

- Vương phủ tiêu phí đại lượng sức người sức của, giúp người lên kế hoạch làm việc này. Không biết Được sư có thể đảm nhiệm khách liêu Được sư trong vương phủ hay không?

- Khách liêu Được sư?

Dương Phàm không chút nghĩ ngợi đáp:

- Không thành vấn đề. Chẳng qua Dương mõ cần tự do cao độ, không chịu vương phủ điều khiển cùng ra lệnh, có quyền lựa chọn. Đương nhiên, Dương mõ cũng sẽ phục tùng đạo nghĩa cùng nhân tình cố kỵ cơ bản.

- Được. Một lời đã định. Hiện tại ta ban cho người lệnh bài chỉ tôn của vương phủ. Người cầm lệnh bài không khác gì gặp bản vương. Có thể tiện cho Được sư làm việc.

Yến Vương vẽ mặt hào sảng nói, lấy ra một lệnh bài khác rồng màu vàng lớn bằng tay người trưởng thành.

Dương Phàm không khách khí tiếp nhận lệnh bài, cất kỹ.

- Việc mở y quán có thể bàn sau. Trước tiên, bản vương muốn hỏi Được sư một hai chuyện. Có liên quan tới Hàm nhi.

Về mặt Yến Vương trịnh trọng, nhìn thẳng nam tử thần bí khó lường trước mặt.

- Xin mời.

Dương Phàm cảm thấy một không khí khác thường. Vũ Văn Hàm dung mạo đoan chính, lẳng lặng nghe.

- Chuyện thứ nhất có liên quan đến thể chất đặc thù của Hàm nhi, cũng chính là "Cửu Túc Huyền Mạch" theo lời Được sư. Khi Hàm nhi sinh ra đã khác với đứa nhỏ nhà khác. Hiểu chuyện, hiểu ý người, kỳ quái nhất là nàng còn có được năng lực đoán trước không thể tưởng tượng.

Yến Vương dừng một chút lại nói:

- Lúc trước Được sư đã từng nói cảm thấy hứng thú với Hàm nhi mới ngoại lệ ra tay cứu nàng. Bản vương cảm thấy bất an sâu sắc liên tưởng thần hy vọng Được sư có thể nói rõ nguyên do.

- Ngài đây là ý gì?

Dương Phàm hơi híp mắt lại.

Yến Vương liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái thật sâu.

- Nếu Dương Được sư có ý với Hàm nhi bản vương có thể làm chủ gả nàng cho người, báo đáp ân cứu mạng của Được sư. Nếu Được sư chỉ cảm thấy hứng thú với thể chất đặc thù của nàng, coi trọng tư chất Hàm nhi. Bản vương cũng có thể cho Hàm nhi theo Được sư tu tiên.

Vừa nghe lời này, lông mày Dương Phàm đột nhiên nhướng lên lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Vương.

159. Chương 159: Bách Việt.

Mục đích ban đầu khi hấn đến vương phủ vốn chính là tìm kiếm một thể lực có tình báo ở thể tục làm hậu thuẫn, dễ dàng cho việc mở Tiên giới y quán của mình. Dương Phàm cũng không phủ nhận có hứng thú với Vũ Văn Hàm, thể nhân đa phần thích nhìn mặt mà bắt hình dong, lòng yêu cái đẹp ai chẳng có? Điểm ấy ngay cả người tu tiên cũng không ngoại lệ.

Huống chi chân chính hấp dẫn Dương Phàm là thể chất đặc thù của Vũ Văn Hàm. Cái loại thể chất Cửu Túc Huyền Mạch này, ngay cả hạng kiến thức rộng rãi như tam đại thần y kinh đô cũng không biết, Dương Phàm cũng là từ trong những tin tức ở Thánh Liệu Thiên của "Tiên Hồng Quyết" mà biết được loại thể chất này.

Yến Vương biến sắc không nghĩ tới Dương Phàm sẽ có phản ứng lớn như vậy. Hấn cũng chỉ là lời thẳng nói rõ.

"Phụ vương không ngờ có ý gả ta cho hấn? Vậy như thế nào cho phải?"

Vũ Văn Hàm cúi đầu trong lòng hồi hộp không yên, không biết là ngượng ngùng hay là khó chấp nhận. Khuôn mặt tuyết trắng bỗng nguyệt tu hoa nổi lên một vết đỏ ửng. Tuy nhiên định lực nàng phi thường, trong giây lát khôi phục bình thường, trong đôi mắt sáng một mảnh bình tĩnh trầm mặc không nói.

- Dương Dược sư hiểu lầm rồi

Yến Vương khê thở dài một hơi:

- Hàm nhi là con gái ta yêu thương nhất. Bỗng vương chỉ là vì lo lắng cho ái nữ, không muốn nàng gặp bất kỳ thương tổn gì. Chỉ cần không vượt qua tầng giới hạn này, điều kiện gì cũng có thể bàn. Hơn nữa, ta thấy thực lực Dược sư không tầm thường, cơ trí bình tĩnh là một người có thể gửi gắm.

- Tiên phạm cách biệt, Vương gia cho rằng khả năng này có thể thành sao? Huống chi Vương gia người làm sao biết. Dương mỗ không có đạo lữ song tu?

Dương Phàm cười lạnh nói.

Người tu tiên đều không phải không thể có phối ngẫu. Đạo lữ song tu ở Tu Tiên Giới là chuyện quá bình thường.

- Đây

Yến Vương nhất thời tắc tịt, không biết phản kích thế nào, ở trong tâm ý của hắn, nhị quận chúa mỹ mạo khuynh thành, khí chất thanh cao lại thêm một tia nhu tính bệnh trạng và trí tuệ đủ để khiến bất kỳ nam tử thế tục nào tự thấy xấu hổ, vừa gặp sinh lòng thương mến. Nhưng Dương Phàm thân là tu sĩ trọng tu công pháp nghịch thiên, hiển nhiên không phải phạm nhân thế tục cũng người tu tiên bình thường có thể so sánh.

Một trong những mục đích chuyến đi đến kinh đô lần này của hắn chính là cùng Vân tiên tử tâm tâm tương ấn ước hội. Cho dù Vũ Văn Hàm tuyệt sắc khuynh thành, khí chất thanh cao cũng chỉ khiến hắn nhìn mà hân thưởng, tâm sinh tò mò.

- Dương mỗ xin khuyên một câu. Nếu Vương gia chân chính lo lắng cho ái nữ liền giao quyền quyết định chuyện hôn nhân đại sự này cho nhị quận chúa, để cho Hàm nhi tiểu thư tự quyết định vận mệnh của mình.

Dương Phàm cũng là phát ra lời nói từ nội tâm, ánh mắt nhìn vào Vũ Văn Hàm nhu nhược bình tĩnh trí tuệ ở bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia thương tiếc.

Vừa nghe Dương Phàm nói như vậy, Vũ Văn Hàm dùng ánh mắt cảm kích nhìn hắn một cái, tay ngọc khê mân mê góc áo, trong lòng sinh ra một loại chờ mong trước nay chưa từng có,

ở trong vương triều phong kiến, sinh ra ở đại thế gia, nàng chưa từng chờ đợi hôn nhân tự do, tự chọn phối ngẫu lý tưởng?

Nhưng giờ này khắc này nghe được Dương Phàm gợi ý, trong lòng nàng đã nảy sinh mầm mống.

- Hừ! Hôn nhân đại sự sao là trò đùa, đương nhiên cần bỗng vương tự mình giúp nàng đôn đốc. Việc này Dương Dược sư không cần hỏi đến!

Sắc mặt Yến Vương trầm xuống, đối với khuyên bảo của Dương Phàm không cho là đúng trong lòng thậm chí có chút không vui.

- Dược rồi Dương mỗ không nên hỏi đến việc riêng của Vương gia.

Dương Phàm lắc đầu, trong lòng khê thở một hơi, đáng tiếc cho Vũ Văn Hàm tuyệt sắc xinh đẹp cùng tài nữ mà ngay cả chuyện chung thân đại sự đều không tự quyết định được. Tuy nhiên việc này không liên quan gì đến hắn, hắn sẽ không cố ý đi can thiệp việc nhà của Vũ Văn Liệt.

Giọng điệu của Yến Vương thay đổi về mặt ôn hòa nói:

- Bệnh của Hàm nhi, Dược sư đã tìm được nguyên nhân. Xin hỏi cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn toàn trị tận gốc?

- Bệnh tình đã được ổn định, về sau chỉ cần chăm sóc thật tốt hẳn là không có nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên nhị quận chúa mang "Cửu Túc Huyền Mạch", muốn chân chính chữa khỏi hoàn toàn Dương mỗ cũng không nắm chắc 100%. chỉ có thể chậm rãi thăm dò. Hơn nữa, sau khi chữa khỏi

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vài tia suy tư dường như có lời chưa nói, bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Xin Dược sư nói rõ.

Yến Vương hơi lộ vẻ khẩn trương hỏi.

- Với trạng thái hiện tại của nhị quận chúa, ta chăm sóc thêm mấy ngày là có thể sinh hoạt bình thường. Nhưng nếu hoàn toàn chữa khỏi sẽ kích phát lực lượng thần bí của "Cửu Túc Huyền Mạch" trong cơ thể nàng.

Về mặt Dương Phàm ngưng trọng:

- Đến lúc đó, sẽ phát triển đến trình độ nào ngay cả Dương mỗ đều không thể đoán trước

- Nếu kích phát lực lượng của "Cửu Túc Huyền Mạch", đó là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Yến Vương mặt không thay đổi hỏi.

- Lành dữ khó dò, ai cũng không nói chuẩn được.

Dương Phàm hơi có thâm ý nhìn Vũ Văn Hàm một cái, nói nhỏ:

- Tuy nhiên, có một điểm có thể khẳng định là: Một khi Cửu Túc Huyền Mạch thức tỉnh, nhị quận chúa sẽ không còn sinh hoạt như người thường được nữa.

Yến Vương nghe vậy, gật gật đầu nói với Vũ Văn Hàm:

- Hàm nhi, con có thể trở về. Ta sẽ trao đổi việc mở y quán với Dược sư.

- Vâng, phụ vương.

Vũ Văn Hàm giọng nói ôn hòa nhỏ nhẹ, hơi hạ thấp người, lại liếc nhìn Dương Phàm một cái, nhẹ giọng nói:

- Gặp lại Dương Dược sư sau.

- Đợi lát nữa tiếp tục chữa bệnh cho nhị quận chúa.

Dương Phàm gật gật đầu.

Đợi Vũ Văn Hàm đi rồi, Yến Vương mới chậm rãi mở miệng, vẻ mặt phức tạp nói:

- Bổng vương chỉ muốn cho Hàm nhi làm một nữ nhi bình thường, sống bình yên cả đời.

- Ý của Vương gia, ta hiểu.

Dương Phàm mỉm cười rất khéo léo trả lời.

Yến Vương nghĩ rằng hẳn đáp ứng yêu cầu của mình mới chậm rãi nói:

- Tiếp theo. chúng ta trao đổi việc mở y quán. Xin Dược sư nói rõ yêu cầu cụ thể.

- Rất đơn giản, Chỉ hai điểm: Danh khí người tu tiên.

Dương Phàm không chút suy tư đáp.

- Dược sư có thể giải thích một chút?

Yến Vương cái hiểu cái không, nhưng là hiểu được vài phần.

- Dương mỗ đến kinh đô mở y quán cứu nhân độ thế không phải mục đích quan trọng nhất. Chữa bệnh cho mấy người thường, chỉ sợ khó tăng cao danh khí của Dương mỗ. Đối tượng chủ yếu của Dương mỗ là người tu tiên, cho nên y quán đầu tiên cần danh khí rất lớn vừa hấp dẫn người thường, cũng hấp dẫn được người tu tiên.

Dương Phàm trả lời gọn gàng.

- Những thứ này không phải vấn đề, với tài lực, nhân lực cùng uy vọng của phủ Yến Vương, đều có thể làm được chuyện này. Tuy nhiên, nếu là Tiên giới y quán như vậy tất nhiên cần một ít người tu tiên Được sư. Nay tài nguyên của Vương phủ cũng là có hạn.

Yến Vương trầm ngâm nói.

- Điều này cũng là một vấn đề.

Dương Phàm khẽ nhún mày rồi lại cười dài nói:

- Tuy nhiên chỉ cần Dương mỗ tọa trấn y quán lâu dài sẽ không tồn tại vấn đề này.

- Chúng ta thương nghị thêm một chút về công việc cụ thể.

Hai người bắt đầu thảo luận, chỉ chốc lát Yến Vương đem tiên sinh phòng thu chi cùng quản gia tới.

- Tổng cộng dự tính chi ra sáu vạn ba ngàn lượng bạc

Cuối cùng, tiên sinh thu chi thu hồi bàn tính, báo ra một con số mà ngay cả chính mình đều cảm thấy kinh ngạc.

Sáu vạn ba ngàn bạc ròng!

Đây là một con số khổng lồ.

Ở kinh đô, cho dù mua một đại trạch viện không tồi, một vạn lượng bạc ròng đủ để mua mấy cái. Y quán bình thường, mấy ngàn lượng bạc có thể thu mua, y quán quy mô lớn một hai vạn bạc ròng là nhiều.

Nhưng y quán thiết kế dựa theo ý nghĩ Dương Phàm lại cần nhiều bạc như vậy.

Yến Vương thần nhiên nói:

- Chỉ cho Dương Được sư mười vạn lượng bạc.

- Mười vạn

Tiên sinh phòng thu chi há hốc miệng, giật mình trong giây lát.

- Người có kiến nghị gì khác?

- Dạ, dạ

Tiên sinh phòng thu chi khúm núm nói.

Dương Phàm ngồi ở bên cạnh, cười mà không nói. bộ dạng bình tĩnh điềm đạm.

- Được rồi về những mặt khác người có thể tìm quản gia trao đổi.

Yến Vương đứng dậy, nhẹ phát tay lại ra hiệu với lão quản gia.

- Vậy ta cáo từ, Chuyện y quán sẽ quyết định trong mấy ngày tiếp theo.

Dương Phàm đứng dậy, cáo từ Yến Vương, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi. Việc y quán rốt cục có một tin tức.

Sau một lát. hắn đi tới: "Hàm Trữ Cư".

Vừa vào sân, kiện phó (người hầu trắng kiện) liền khom người nói:

- Nhị quận chúa cho mời.

- Nhị quận chúa?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia dị sắc:

- Ta tới liền, Người trông thật kỹ, không cho người khác tiến vào.

- Dạ. đại nhân.

Kiến pho khom người lui về phía sau. Dương Phàm lập tức đi tới nơi ở của nhị quận chúa, dọc theo đường đi người hầu nha hoàn nhìn thấy đều khom mình thi lễ. Còn chưa tới khuê phòng của nhị quận chúa. Dương Phàm từ thật xa đã nhìn thấy Vũ Văn Hàm lẳng lặng đứng một mái tóc dài nhẹ nhàng bay trong gió đêm. Khuôn mặt đẹp bình tĩnh như nước hồ, trong mắt sáng hiện ra một tia dịu dàng ôn nhu.

- Dương Dược sư tới rồi, tiểu nữ chờ đã lâu.

Vũ Văn Hàm khẽ mỉm môi cười như bách hợp nở rộ rực rỡ trong đêm. Dương Phàm phát hiện bốn phía khuê phòng Vũ Văn Hàm không một bóng người, tất cả người hầu đều bị sai đi, lúc này chỉ còn lại hai người. Không chút bố trí phòng vệ, có thể thấy được tín nhiệm của Vũ Văn Hàm đối với Dương Phàm.

- Hàm nhi tiểu thư chỉ sợ là có tâm sự hả.

Dương Phàm đi tới gần, khẽ thở dài nhìn giai nhân tuyệt sắc trước mặt. Hắn vừa là thưởng thức cái đẹp vừa sinh lòng thương hại. Lúc ở trong thư phòng Vương phủ, hắn đã nhìn ra một ít manh mối.

- Chuyện gì đều không giấu được Dược sư.

Đôi mắt sáng của Vũ Văn Hàm tối sầm lại, áy náy cười:

- Dược sư có thể vào phòng nói chuyện?

- Không thành vấn đề.

Dương Phàm gật đầu. Nữ tử trong thế tục duy nhất đối với Vũ Văn Hàm là hắn có hảo cảm.

- Mời Dược sư.

Vũ Văn Hàm mời Dương Phàm vào khuê phòng mình. Dựa theo lễ nghi thế tục đừng nói là một người ngoài, cho dù là chú rể trước khi hôn nhân cũng không thể tự tiện tiến vào khuê phòng cô dâu. Huống chi giờ phút này, lại chỉ có Vũ Văn Hàm cùng Dương Phàm trong một phòng.

Đi vào khuê phòng, Dương Phàm cảm thấy có vài tia cảm giác đặc biệt, mùi đàn hương nhàn nhạt còn có mùi lan hương tự nhiên thấm lòng người từ trên thân thể Vũ Văn Hàm khiến hắn có xu hướng tâm viên ý mãn (đứng núi này trông núi nọ).

Vũ Văn Hàm ra hiệu cho Dương Phàm ngồi xuống, bước chân nhẹ nhàng, không biết từ nơi nào lấy đến một lồng chim bên trong nhốt một con chim không biết tên bộ lông lông lẩy, đang phát ra một tràng tiếng hót giòn tan dễ nghe.

Nếu là loài chim trong Vương phủ lại ở trong tay Vũ Văn Hàm tự nhiên không phải loại thường.

- Cảm tạ khuyến bảo của Dược sư với phụ vương trong thư phòng.

Vũ Văn Hàm lộ vẻ cảm kích nói, đôi mắt sáng đối mắt với Dương Phàm. Hai người đối diện, Dương Phàm lập tức hiểu được khẽ thở dài:

- Chỉ là tận chút lực mỏng, đáng tiếc Yến Vương cũng không để ý đến.

- Phụ vương đối với ta có ân dưỡng dục, ông không đáp ứng, Hàm nhi không chút oán hận.

Đôi mắt sáng của Vũ Văn Hàm tỏa ra màu sắc kỳ dị, hơi chút chờ mong nhìn Dương Phàm.

- Hàm nhi có một chuyện muốn nhờ.

- Mời nói.

Dương Phàm đã ý thức được điều gì.

- Đây là chim Bách Việt mà Hàm nhi thích nhất trị giá ngàn vàng. Là quà sinh nhật phụ vương tặng năm mười bảy tuổi.

Vũ Văn Hàm cầm lấy lồng chim trên bàn đi tới trước cửa sổ. Vươn ngón tay mềm mại trắng như tuyết, không ngờ mở cửa lồng.

- Hiện tại, ta thả nó đi.

Vũ Văn Hàm mặt đầy vui vẻ nói.

Sau khi cửa lồng mở chim Bách Việt kia vỗ cánh phát ra một tiếng kêu to, ở trên không trung tạo thành một đường cong bay về phía chân trời rộng lớn làm cho người ta trong lòng sinh ra mơ mộng.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm lập tức hiểu rõ, tâm thần chấn động lắc đầu nói:

- Thật có lỗi. Ta không thể đáp ứng yêu cầu của cô.

- Vì sao?

Thân thể vốn suy yếu của Vũ Văn Hàm khẽ run lên sắc mặt càng tái, có vẻ yếu đuối. Đôi mắt sáng cũng tối sầm lại.

160. Chương 160: Giá Phải Trả.

- Ngay cả chim chóc đều có thể tìm được tự do thuộc về mình. Dương Dược sư ngài tại sao không thể trở thành người mở cửa lồng cho Hàm nhi?

- Tự do?

Đôi mắt Dương Phàm lộ ra một tia trào phúng cùng thương hại vẫn như cũ nhìn về con chim bay về phía chân trời xa xa dường như đã thấy được diệt vong và hắc ám vô tận trong tương lai của nó, lạnh lùng nói:

- Cái giá phải trả không phải cô có thể chịu đựng.

Giờ phút này, hẳn dường như có vẻ bất cận nhân tình. Nhưng trên thực tế, trong lòng Dương Phàm còn có chút hối hận: "ở trong thư phòng vương phủ chính mình từng ngay mặt đề nghị với Yến Vương, cho kỳ nữ Vũ Văn Hàm này tự quyết định hôn nhân và vận mệnh."

Đáng tiếc chính là Yến Vương chung quy là người thế tục, tư tưởng cố chấp bảo thủ phong kiến lễ nghi không chịu nghe theo đề nghị. Lúc ấy, Vũ Văn Hàm cũng có mặt, nếu là nữ tử tầm thường thì cũng thôi, nhưng nàng không phải là bình thường. Có được trí tuệ siêu phàm cùng Cửu Túc Huyền Mạch thần bí vô cùng. Vừa nghĩ đến vận mệnh tương lai của mình hoàn toàn không khống chế được, thậm chí sẽ gả cho một người không thích, từ sâu trong linh hồn của Vũ Văn Hàm đã mơ hồ sinh ra vài tia không cam lòng. Đồng thời, trong lòng nàng đối với người đó còn có một loại sợ hãi cùng chống cự không hiểu. Ngay cả bản thân Vũ Văn Hàm đều không thể nói rõ.

- Cô đi theo ta.

Dương Phàm đi tới bên cạnh Vũ Văn Hàm dắt tay nàng đi ra ngoài.

- Dược sư. người

Khuôn mặt Vũ Văn Hàm đỏ bừng thoáng chống cự một chút. liền cảm giác được một cỗ lực lượng ôn hòa thân cận tràn vào cơ thể.

- Ta dẫn cô đi xem. Nếu Hàm nhi tiểu thư còn có ý như thế ta sẽ phá lệ một lần nữa. Mang cô tiến vào tiên đạo thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Dương Phàm hết sức bình thản nói.

- ừ.

Vũ Văn Hàm nhẹ nhàng lên tiếng, trong lòng cũng có một loại cảm giác khác thường. Bởi vì hiện tại Dương Phàm bắt đầu đổi giọng hỏi nàng là Hàm nhi tiểu thư mà không phải quận chúa. Vô hình trung, nàng cảm giác nam tử xa lạ trước mắt thân cận hơn một chút.

- Thông qua lực lượng của ta, cô cố gắng cảm gió thổi bên ngoài, còn có một cỗ năng lượng cuộn cuộn tồn tại mãi trong thiên địa.

- Cảm thụ, dùng tâm cảm thụ. Có thể thức tỉnh huyết mạch tiềm ẩn trong thân thể cô.

Dương Phàm kéo nàng đi chậm chậm, giọng nói hần mờ ảo không chừng, giống như đến từ không gian xa xôi vang lên trong đầu Vũ Văn Hàm. Nhưng ở trong mắt người ngoài, chỉ có thể nhìn thấy mỗi Dương Phàm nhẹ nhàng mấp máy không sinh ra bất kỳ thanh âm nào.

Vũ Văn Hàm tuệ tâm thông linh rất nhanh liền tiến vào trạng thái. Dưới lực lượng thần bí của Dương Phàm dẫn dắt nàng dần dần cảm thụ đến khác biệt của thế giới quanh thân. Vô hình trung, đôi mắt trong vắt thông linh của nàng chiếu rọi trắng sáng tỏ và sao sáng đầy trời đêm, một cỗ lực lượng không thể chạm đến cùng thứ thần bí ẩn núp trong cơ thể nàng hình thành một sự cộng hưởng khó tin.

Dương Phàm giữ vững tiết tấu, lẳng lặng nhìn nàng. Giờ này khắc này, hần phát hiện trên mặt ngọc tuyết trắng của Vũ Văn Hàm dường như bao phủ một tầng hào quang mơ hồ, trong suốt lộ ra một tia hồng hào làm cho người ta cảm thấy một dạng xinh đẹp thần thánh khác thường. Loại xinh đẹp này, không chấp nhận bất kỳ một tia tiết độc bao hàm cơ trí cùng thánh khiết, siêu phàm thoát tục.

Tiếp xúc gần gũi như thế, mùi thơm thần nhiên từ cơ thể ả áp thấm lòng người, kiều diễm vô hạn khiến tâm thần Dương Phàm rung động. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Dương Phàm, bên tai Vũ Văn Hàm đỏ rực, tim đập hơi gia tốc ngay cả hô hấp đều có chút dồn dập trong phút chốc rời khỏi loại ý cảnh mờ mịt thần bí kia.

- Đáng tiếc!

Trong lòng Dương Phàm thầm than một tiếng, hơi có chút tự trách.

- Được sư, đều do Hàm nhi.

Về mặt Vũ Văn Hàm xin lỗi cùng áy náy, trong nội tâm nàng cũng có chút tự trách. Vừa rồi mới chỉ mơ hồ cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng, tim đập như hươu chạy. Ngày thường, với vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng không biết phải đón nhận bao nhiêu ánh mắt như vậy, nhưng vẫn bình tĩnh như nước. Hiện tại lại có chút không giữ được bình tĩnh.

- Không CÓ việc gì. Mục đích của chúng ta sắp đến.

Dương Phàm mỉm cười.

Vũ Văn Hàm khôi phục điềm tĩnh tự nhiên, phát hiện hai người vô tình đã đi ra khỏi Hàm Trữ Cư. Đi tới một nơi hẻo lánh phía trước một chút là tường Vương phủ. Dương Phàm nắm tay nàng, đi tới bên cạnh tường.

- Chẳng lẽ Được sư muốn

Vũ Văn Hàm kinh ngạc nói.

- Đúng vậy. Ta muốn dẫn cô ra Vương phủ.

Dương Phàm cười nói.

Vũ Văn Hàm liếc mắt nhìn hần một cái thật sâu không biết chủ ý của Dương Phàm nhưng trong lòng nàng có một loại tự tin không hiểu, nhẹ giọng nói:

- Được.

- Nắm lấy, cẩn thận!

Dương Phàm đột nhiên ôm nâng hông nàng sau đó nhẹ nhàng nhảy ra khỏi phủ Yến Vương.

Vũ Văn Hàm nhắm hai mắt lại cảm nhận được tiếng gió bên tai còn có mùi hương thơm từ cơ thể nam tử trong lòng vừa sợ hãi lại có một loại bình yên. Loại cảm giác kỳ dị mà mâu thuẫn này mới mẻ trước nay chưa từng có.

Sau một, hai hô hấp. Dương Phàm mang theo nàng hạ xuống ngoài vương phủ, cười nói:

- Ta có thể cho cô làm một con chim thoát lồng trong phút chốc.

- Cảm ơn Được sư.

Vũ Văn Hàm vui mừng phát ra từ nội tâm không khỏi dùng ánh mắt tận kỳ đánh giá màn đêm mông lung.

- Trước kia cô chưa từng rời khỏi vương phủ?

Dương Phàm tò mò hỏi. Hẳn mang Vũ Văn Hàm đi ra cũng không phải dạo phố hoặc tán tỉnh. Trên thực tế lúc này đã có cao thủ vương phủ âm thầm giám sát đều không trốn khỏi cảm quan của Dương Phàm.

- Thuở nhỏ thân thể Hàm nhi yếu đuối, một năm đều khó mà ra một lần, mỗi lần đều ngồi ở trong kiệu.

- Được. Cô theo ta tới.

Dương Phàm khôi phục vẻ lạnh nhạt tự nhiên, kéo nàng không nhanh không chậm đi về một hướng.

- Được sư ngài muốn mang ta đi xem cái gì?

Vũ Văn Hàm không kìm nổi hỏi.

- Đợi lát nữa cô sẽ biết.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Đi vòng vo một hồi, cũng không biết qua bao nhiêu ngõ nhỏ hai người đi tới trước một khu viện. Đây là một nhà dân bình thường.

- Ầm ầm

Dương Phàm gõ cửa không hề lễ nghi. Vũ Văn Hàm ở bên cạnh hẩn mặt lo lắng không yên.

- Ai đó!

Một giọng nói lộ vẻ không kiên nhẫn truyền đến. CrítzzCánh cửa mở ra một đại hán để trần nửa người, miệng hét lớn:

- Muộn như vậy rồi, ai còn tới gõ cửa. Là Ma lão tứ sao?

- Hả?

Đại hán vừa nhìn thấy hai người đứng ở cửa vẻ mặt kinh ngạc. Khi hẩn nhìn thấy Vũ Văn Hàm, cả người đều cứng ngắc ánh mắt đều thẳng. Hẩn là một dân chúng bình thường, đã bao giờ gặp qua nữ tử tuyệt sắc bậc này.

- Chúng ta đi vào.

Dương Phàm cũng không để ý đến hẩn kéo Vũ Văn Hàm đi vào trong sân.

- Này các người là ai?

Sau một lúc lâu đại hán mới phản ứng lại vội vàng đuổi theo.

Mà giờ phút này, Dương Phàm kéo tay Vũ Văn Hàm đi tới cửa nhà bếp người này.

- Cô nhìn xem

Dương Phàm buông tay Vũ Văn Hàm khiến nàng nhìn vào trong một góc phòng, ở nơi đó, rõ ràng có một đồng lông chim màu sắc tươi đẹp, nhìn thật là quen mắt. Trên lông chim còn dính một chút vết máu kinh người đập vào mắt.

- Đây đây là

Nhìn tình cảnh như vậy, sắc mặt Vũ Văn Hàm trắng bệch lập tức ngậy đại, trong mắt lộ ra vài tia hoảng sợ. Sau đó Dương Phàm đi tới trước bếp lửa lấy lên một con chim nướng phát ra từng đợt mùi thơm, ha ha cười:

- Đây là con chim Bách Việt mà vừa rồi cô cho nó tự do. Hiện tại nó đã là bữa ăn của người khác.

Dứt lời, hẩn cầm lấy xương thịt chim nướng đưa tới trước mắt Vũ Văn Hàm.

Vũ Văn Hàm tưởng tượng chim Bách Việt làm bạn với mình mấy tháng rơi xuống tình cảnh như vậy, không khỏi thương tâm muốn chết. Nàng vốn suy yếu, lập tức thân thể mềm mại nhũn đi. lung lay muốn ngã.

Dương Phàm vội vàng ném xiên thịt nướng trong tay đỡ lấy Vũ Văn Hàm rót vào sinh cơ không dứt. Sau một lát khi sắc Vũ Văn Hàm mới khôi phục bình thường, nhưng trong mắt vẫn như trước có một chút đau lòng cùng suy yếu.

- Các người là ai?

Đúng lúc này, tráng hán đi tới vẻ hung ác nhìn hai người chỉ là trong thần sắc nhìn phía Vũ Văn Hàm lộ ra vài tia kinh diễm cùng si mê. Dương Phàm không để ý đến hắn đỡ Vũ Văn Hàm, thần nhiên nói:

- Nó vốn là chim trong lồng bình yên vô sự. Cô vì cho nó tự do liền thả nó bay. Lại không biết rằng chim Bách Việt đã không thể thích ứng môi trường thế giới bên ngoài, kết quả khiến nó chết vào trong tay dân chúng kinh đô.

- Đây là cái giá phải trả cho sự tự do!

Đôi mắt Dương Phàm hiện lên một tia hào quang kỳ dị mơ hồ tản mát ra một cỗ áp bách ép Vũ Văn Hàm không thể thở nổi. Vũ Văn Hàm đầu tiên là cảm thấy một trận sợ hãi nhưng nàng trí tuệ hơn người, chợt nghĩ đến cái gì khôi phục bình tĩnh vốn có, đôi mắt lại nở rộ tia sáng:

- Tuy rằng chim Bách Việt đã chết nhưng nó lại chết vì truy tìm giấc mộng cùng trời xanh bao la. Bầu trời vốn là nơi thuộc về nó mà không phải là trong lồng. Chim trong lồng chỉ là một cái xác không hồn sống có ý nghĩa gì? Sao bằng tuy rằng chỉ xinh đẹp trong nháy mắt nhưng là chung quy cũng đẹp lộng lẫy.

- Được sư, Ta biết dụng tâm lương khổ của ngài. Hàm nhi nếu đã có quyết định như vậy, sẽ không sợ bất kỳ khó khăn nào.

Ánh mắt Vũ Văn Hàm càng thêm kiên định.

- Tốt, tốt!

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên dường như còn có vài tia khinh miệt, ánh mắt đảo qua căn phòng, phát hiện tráng hán lúc trước trong khi hắn nói chuyện đã không thấy bóng.

- Chúng ta trước tiên về vương phủ. Có lẽ còn có trò hay để xem. Ha ha!

Dương Phàm chậm rãi kéo tay nàng đi ra ngoài viện. Vừa đi ra ngoài, chợt nghe một tiếng gầm giận dữ, tráng hán lúc trước mang theo vài tên lưu manh sắc mặt hung hãn vọt vào.

- Ha ha. Cô nàng này quả thực là nhân gian tuyệt sắc sẽ không phải là công chúa gặp rủi ro nào chứ!

Ánh mắt mấy tên lưu manh này dừng trên người Vũ Văn Hàm lộ vẻ bệnh trạng cũng đẹp tuyệt trần trong mắt lộ ra dâm quang không thể che dấu lộ hết vẻ si mê.

- Hắc hắc. Chúng ta cùng tiến lên.

Trong đó một kẻ lưu manh dẫn đầu mọi người cùng nhau ép tới Vũ Văn Hàm rõ ràng không có ý tốt

- A

Vũ Văn Hàm cả kinh thất sắc chân tay luống cuống nhìn phía Dương Phàm.

- Tới địa ngục đi!

Lưu manh kia một cước đá bay Dương Phàm.

Ầm

Dương Phàm ngã trên mặt đất dường như bị hôn mê.

- Được sư!

Vũ Văn Hàm thiếu chút nữa khóc, trong đôi mắt lóe lên nước mắt trong suốt. Nhưng ngay tại giờ phút này, mấy tên lưu manh kia đã nhào tới bức nàng đến sát góc tường. Vũ Văn Hàm tuyệt vọng. Nàng có thể đoán

trước, một khi chính mình rơi vào trong tay mấy tên lưu manh này, vậy sẽ là kết cục bi thảm tới nhường nào?

Giờ khắc này Vũ Văn Hàm mới thật sâu hiểu được ý mà Dương Phàm muốn nhấn nhủ. Một giọt nước mắt trong suốt từ trên khuôn mặt trắng ngần không hạt bụi rơi xuống, đôi mắt lộ ra vẻ bất lực cùng tuyệt vọng, lông mi run rẩy không khỏi làm người ta sinh lòng triu mến. Nhưng chỉ càng thúc giục mấy tên phạm nhân trước mắt phát ra thú tính nguyên thủy

161. Chương 161: Dịch Nhân Không Thể Thay Đổi! (1).

Mấy tên du côn kia cười dâm tà không chút thiện ý bức tới Vũ Văn Hàm, một người đến tay trời già còn không chột!

- Người này thật sự khiến người ta phải nhộn nhạo! Cực phẩm nhân gian cũng chỉ như thế! Chẳng lẽ ông trời lại ban thưởng tiên nữ này cho chúng ta! Hắc hắc, huynh đệ. tiến lên nào!

- Có thể được hưởng dụng nữ nhân thể này thì dù sống ít đi mười năm cũng đáng giá! Ha ha ha

Trong mắt đám người này lúc này chỉ còn có khuôn mặt tuyệt thể đang bất lực với nước mắt lã chã. Về mặt bọn chúng vô cùng tham lam hai tay run rẩy hướng về phía nữ nhân tuyệt sắc mà dù nằm mộng cũng khó thấy này!

- Không được, để ta tới!

- Cút mẹ mày đi để ta lên trước!

Rất nhanh, hai tên lưu manh lại nổi lên tranh chấp, ánh mắt tràn ngập hồng quang, thiếu chút nữa đã động thủ với nhau!

- A!

Vũ Văn Hàm thất kinh trong lòng tràn đầy vẻ lo âu và tuyệt vọng, thân mình mềm nhũn ra lung lay sắp đổ. Ngay cả khí lực để tự sát nàng cũng không có.

Phốc phốc phốc!

Đúng lúc này một đạo bóng đen xẹt qua trong đại viện vừa lúc lướt qua đám lưu manh kia. Hàn quang ẩn ẩn hiện lên huyết quang bắn ra. Mấy tên du côn lưu manh trong sân gồm cả tên trắng hán kia thân thể đều trở nên cứng ngắc.

Ba!

Bóng đen kia hơi dừng lại một chút liếc mắt nhìn về phía Dương Phàm đang nằm trên mặt đất sau đó lại dung nhập vào trong bóng đêm biến mất giống như một âm hồn.

Bùm bùm

Bóng dáng này vừa biến mất, bốn năm người trong sân đồng loạt ngã xuống đất. Khí tuyệt thân vong máu huyết giàn giụa. Vũ Văn Hàm nhìn thấy một màn này, bị dọa cho mặt không còn chút máu chỉ biết nhắm hai mắt lại không dám nhìn nữa!

Đúng lúc này, từ bên tai nàng lại truyền tới tiếng bước chân quen thuộc, có người đang tiến lại gần.

- Dương Dục sư!

Vũ Văn Hàm mở hai mắt ra lập tức nhào vào trong lòng ngực hân thấp giọng khóc nức nở bộ dáng rất ủy khuất!

Đợi qua một lúc. Dương Phàm đẩy nàng ra thở dài nhẹ một tiếng rồi nói:

- Hiện tại cô đã hiểu được rồi chứ!

- Hàm nhi hiểu rồi! Đa tạ Dục sư chỉ điểm!

Vũ Văn Hàm lau khô nước mắt trong con ngươi lại hiện lên chút xấu hổ nhưng cũng đã thấy có nét mình bạch.

- Cô hiểu được là tốt rồi!

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Nếu vừa rồi không có cao thủ của Vương phủ âm thầm bảo hộ thì kết cục của cô cũng không tốt đẹp gì hơn so với con Bách việt điều đâu!

Vũ Văn Hàm nghe thể thần sắc lại biến đổi. Hậu quả này, nàng chỉ nghĩ thôi cũng đã không muốn!

Dương Phàm thấy nàng suy yếu quá vì thể lại đặt một tay lên vai nàng, chậm rãi rót đám sương sinh mệnh cuộn cuộn kia vào cơ thể nàng. Sau một lúc, sắc diện của Vũ Văn Hàm lại càng trở nên hồng nhuận, lộng lẫy, càng thêm xinh đẹp khí sắc cũng khá hơn rất nhiều.

Vũ Văn Hàm lại hơi mê man nói:

- Thật sự rất hâm mộ y thuật của Dược sư!

- Cô cũng không thích hợp để học y thuật!

Dương Phàm nói thẳng.

Vũ Văn Hàm mang Cửu Túc Huyền Mạch lại không có thiên phú tu tiên. Nếu nàng muốn bước chân vào Tiên đồ thì phải kích phát được lực lượng thần bí trong huyết mạch cơ thể nàng!

- Chúng ta về Vương phủ thôi!

Dương Phàm lôi kéo cánh tay của Vũ Văn Hàm đi về phía phủ đệ của Yến Vương. Hắn đã sớm biết có cao thủ của Vương phủ âm thầm ẩn núp phụ trách bảo hộ sự an toàn của Nhị Quận chúa cho nên giờ phút này có chút đề phòng.

- ừm!

Vũ Văn Hàm cúi đầu đáp.

Trong đêm thanh gió mát hai người đi một lúc đã về tới Yến Vương Phủ. Đồng dạng, lần này hai người lại trèo tường vào. Nếu đi bằng cửa chính tất nhiên sẽ có một số ảnh hưởng không tốt đối với Vũ Văn Hàm.

Sau khi đến Hàm Trữ Cư, Dương Phàm buông tay Vũ Văn Hàm ra về mặt bình tĩnh nói:

- Việc trị liệu đến hôm nay chấm dứt! Bệnh của Hàm nhi tiểu thư đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần ngày sau chăm sóc cẩn thận là được.

- Ta

Vũ Văn Hà cắn môi, biểu hiện ra bộ dáng như bất lực

- Ý tứ của Dược sư là?

- Hàm nhi tiểu thư đã hết bệnh rồi, ngày sau có thể yên ổn sống ở Vương phủ như một người bình thường sống hết cuộc đời này, cũng sẽ hưởng hết những vinh hóa phú quý của nhân gian. Điều này cũng đủ để khiến hàng ngàn hàng vạn phạm nhân vô cùng hâm mộ!

Thanh âm của Dương Phàm không chút biểu cảm.

- Không! Ta không muốn!

Về mặt Vũ Văn Hàm quật cường và kiên nghị. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Dương Phàm, chột lại nhìn lên bầu trời vô tận ánh mắt lộ ra hào quang sáng sủa!

- Hàm nhi không muốn cả đời như thế bị vây trong lồng! Hơn nữa thần bí tính không kia, vũ trụ vô tận kia dường như đang có thứ gì đó kêu gọi ta!

Vũ Văn Hàm chăm chú nhìn tinh không trong bóng đêm. Ánh mắt mê man của nàng dần bắn ra quang hoa về mặt cũng trở nên kiên định!

Dương Phàm nghe thế tâm thần chấn động, sắc mặt trở nên ngưng trọng, có chút không ngờ nói:

- Người hiện đã hiểu sự khó khăn trên con đường đó vẫn nguyện ý như con thiêu thân lao đầu vào lửa sao?

Vũ Văn Hàm mở miệng cười nói:

- Dương Dực sư trước đây không phải đã từng nói nói nếu ta vượt qua được khảo hạch vừa rồi, Hàm nhi vẫn kiên trì thì sẽ đáp ứng dẫn ta tiến nhập Tiên đồ sao?

- Được được được!

Dương Phàm nhìn nàng thật sâu, trong lòng ẩn ẩn có vài phần kính nể. Trải qua một phen khảo nghiệm vừa rồi đối mặt với hậu quả đáng sợ như thế. Nếu là nữ nhân bình thường đã sớm mất hết dũng khí.

Vũ Văn Hàm lại vẫn có thể kiên trì như thế không chỉ bởi vì lực lượng thần bí trong cơ thể của mình có dấu hiệu thức tỉnh mà còn vì ý chí của nàng!

- Lúc trước, Phụ vương của ngươi từng nói rõ với ta rằng hãy cho ngươi một cuộc sống bình thường của phàm nhân!

Dương Phàm nhẹ nhàng nói, không trả lời trực tiếp.

- Phụ vương!

Vũ Văn Hàm trở nên trầm ngâm, thần thái cũng tối sầm lại, hỏi:

- Dực sư chẳng lẽ đã đáp ứng người rồi?

- Ha ha, vận mệnh và sự tự do của ngươi thì người khác có thể quản được hay sao? Dương mẫu sao lại đáp ứng được!

Khóe miệng Dương Phàm hơi mân mê. Yến Vương từng nói thế với hắn nhưng hắn cũng chưa từng đáp ứng!

- Nói thế thì Dực sư có chịu làm người "mở lồng" cho Hàm nhi không?

Vũ Văn Hàm vui vẻ cười nói.

Sắc mặt Dương Phàm trịnh trọng gật đầu:

- Đúng thế! Người đã thông qua khảo hạch lần này! Ta đương nhiên sẽ thực hiện lời hứa! Hơn nữa! Người nếu đã cố ý như thế thì cũng không ai ngăn được người cả! Dương mẫu sẽ là dẫn lộ nhân!

- Dẫn lộ nhân?

Vũ Văn Hàm thấy hơi tò mò trong mắt hiện lên vẻ chờ mong mà trước giờ chưa từng có, nàng cảm kích nói:

- Dực sư. Hàm nhi bái tạ!

Dứt lời. nàng khom người thật sâu về phía Dương Phàm để biểu đạt sự cảm động và kính ý của mình!

Dương Phàm cũng không ngăn cản. mỉm cười:

- Ta cũng chỉ có thể làm dẫn lộ nhân cho ngươi mà thôi! Hàm nhi ngươi mang Cửu Túc Huyền Mạch! Con đường của ngươi ngày sau sẽ đi như thế nào thì một kẻ tu tiên bậc thấp như ta không thể đoán được!

Ánh mắt Vũ Văn Hàm chân thành nói:

- Mặc kệ ngày sau Hàm nhi ra sao đều sẽ không bao giờ quên được ân tình của Dực sư hôm nay!

- Được. vậy ta sẽ mỗi mắt trông chờ!

Dương Phàm cũng không hồi hận, đáp ứng việc này!

Vũ Văn Hàm có được thể chất thần bí như thế. Ngày sau có thể đi bao xa, ngay cả hắn cũng khó có thể đánh giá được! Mà hắn chỉ là một dẫn lộ nhân mà thôi!

Ngay lúc này thần sắc Dương Phàm hơi đổi. Hắn làm cái động tác ý bảo Vũ Văn Hàm chớ lên tiếng, ánh mắt làm như vô tình liếc nhìn về một phía.

Vũ Văn Hàm nhìn thấy tình cảnh như thế, thầm giật mình nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra!

Vù -!

Trong trời đêm mơ hồ truyền ra một tiếng gió rất khẽ nhưng sau đó đã lập tức biến mất.

- Được rồi, đi thôi!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

- Thực tế hành động của ngươi và ta đều bị Yến Vương Phủ theo dõi. Chỉ là Dương Mỗ không để chúng biết được nội dung chúng ta trò chuyện mà thôi!

- Phụ thân khẳng định là lo lắng cho sự an nguy của ta!

Vũ Văn Hàm thở dài một hơi:

- Hàm nhi cũng không thích cảm giác đó!

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây thôi! Từ ngày mai trở đi, ta vừa chữa thương cho cô, đồng thời sẽ dần dần giúp cô tăng cường thể chất!

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Vũ Văn Hàm hiểu được rằng Dương Phàm phải đi nhưng nàng nghĩ cái gì đó, lại cười nói:

- Dương Được sư là dẫn lộ nhân của ta, như thế thì ta sẽ gọi người là Dương tiền bối hay Dương đại ca đây?

Dương Phàm cười khổ, quan hệ hai người vô hình đã gần hơn một chút, thản nhiên nói:

- Tuổi tác của chúng ta cũng hơn kém nhau không nhiều, cô gọi ta là Dương đại ca cũng không sao!

- Dương đại ca, đêm mai tái kiến!

Vũ Văn Hàm nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi, nhẹ nhàng nói lời từ biệt. Nàng cười tươi như trăm hoa đua nở trong đêm lại có một vẻ mỹ lệ rất riêng.

162. Chương 161: Định Nhân Không Thể Thay Đổi! (2).

- Xuất hiện đi!

Bá!

Từ mái hiên trên đỉnh đầu của hắn lúc này xuất hiện một người thiếu niên mặc áo trắng, lưng đeo bảo kiếm khí chất siêu phàm thoát tục, tướng mạo lại rất bình thường!

- Vô Song. ngươi theo dõi ta làm gì?

Dương Phàm có chút không hài lòng nói:

- Chẳng lẽ ngươi đã quên ước định giữa chúng ta rồi?

Về mặt Vô Song dữ tợn trong mắt hiện lên một tia bi thống, khó khăn lắm mới nói ra mấy câu:

- Ta thật đau lòng!

- Ngươi đây là

Dương Phàm có chút nghi hoặc nhưng lại như hiểu ra điều gì.

- Ngươi đau lòng thì có gì liên quan tới ta?

Dương Phàm không hiểu sao thản nhiên nói:

- Dương Mỗ cũng không biết chữa tâm bệnh!

- Vì cái gì? Vì cái gì?

Vô Song hung hăng nhìn chăm chú vào Dương Phàm hai tay hơi run rẩy. Một cỗ khí tức khó có thể hình dung đột nhiên phát ra từ trong hai mắt hắn. Tâm thần Dương Phàm khẽ run lên xuyên thấu ánh mắt của Vô Song, hắn nhận thấy được một cỗ "Kiếm ý" mông lung ngạo nghễ thiên địa bề ngạnh thiên hạ dường như hội tụ vô cùng vô tận thiên uy!

Dương Phàm vội vàng gia tăng khoảng cách sắc mặt lộ ra vẻ đề phòng.

- Mười sáu năm trong cuộc đời này, ta một lòng chìm vào vô đạo không màng bất cứ thứ gì chỉ mong một ngày có thể Phá Toái Hư Không mà đi!

Vô Song hít sâu một hơi hai tay run run. Một bàn tay lại hướng về phía chuôi bảo kiếm có phong cách cổ xưa kia. Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ nguy cơ sẵn sàng chiến đấu nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút buồn bực!

- "Chẳng lẽ với ngạo khí của hắn mà không tuân thủ lời hứa sao?"

- Nhưng từ khi tới nơi này, ngày đó khiêu chiến Yến Vương thì ta gặp nàng

Vẻ mặt Vô Song hơi đại ra dường như tiến nhập vào một phần hồi tưởng. Dương Phàm đứng cách hắn xa xa cũng không vọng động. Giờ khắc này hắn có thể cảm nhận được mình đã bị một cỗ khí tức cường đại tập trung, một khi mình có dị động thì đều có thể dẫn tới một hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

- Nàng? Chẳng lẽ ám chỉ

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên lóe lên. Nhớ rõ thời điểm khi ở Quần Anh Điện. Vô Song từng hướng về mình cúi đầu nói lời cảm ơn:

- Cảm tạ Dược sư ra tay chữa khỏi bệnh cho Quận chúa! Vô Song xin cảm ơn!

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên hiện lên một khả năng!

- Từ sau khi người gặp nàng. Trong lòng nàng cũng đã có biến hóa kỳ diệu!

Ánh mắt Vô Song thâm thúy mơ màng thanh âm cũng run run.

- Người là đang nói tới Vũ Văn Hàm?

Dương Phàm hỏi.

Vô Song không trả lời hắn rồi nói tiếp:

- Ngày đó, ta ngộ thương nàng lần đầu tiên vì thế mà trong lòng sinh ra cảm giác tự trách và hối hận! Phải biết rằng từ trước tới nay, ta đã khiến hàng ngàn hàng vạn người vô tội bị thương nhưng chưa từng sinh ra tâm tình như thế! Vì thế từ hôm đó gần như tối nào ta cũng tới liếc trộm nàng một cái! Chỉ cần liếc mắt một cái, một cái thôi mà ta đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi! Ta chưa từng bao giờ hy vọng xa vời hơn điều đó!

Trong mắt Vô Song lộ ra tình cảm phức tạp chua xót!

- Nhưng từ khi ta thấy người và nàng thân mật như thế trong lòng cũng không thể kiềm chế được!

Bàn tay Vô Song run run không ngừng, từ trong lòng lộ ra một cỗ sát khí mãnh liệt!

- TaTa muốn giết người!

Tay hắn nắm lấy chuôi kiếm sau lưng!

- Hắn muốn rút kiếm!

Sắc mặt Dương Phàm đại biến!

Thực lực của Vô Song mạnh mẽ tới biến thái nếu là đang trong tình huống này, càng bộc lộ ra một thực lực gấp hai lần bình thường!

Tuy nhiên, sát ý của Vô Song dù rất mãnh liệt nhưng trong lòng vẫn duy trì đôi chút lý trí, Bàn tay muốn rút kiếm cũng không ngừng run rẩy. Có thể tưởng tượng được trong lòng hắn đang vô cùng đấu tranh.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi trầm nghĩ:

”Không nghĩ tới rằng một thiên tài không ai bì nổi này lại có một bộ mặt như thế!

Từ trong lời nói của hắn có thể nhận ra Vô Song thích Vũ Văn Hàm cũng rất chung tình. Trong trường hợp đó dù hắn là một kỳ tài có một không hai nhưng chung quy cũng chỉ mới mười sáu tuổi, còn rất ngây thơ. Hắn chỉ đứng từ xa nhìn người mình yêu thương mà trong lòng đã thấy thỏa mãn cũng không dám tiếp cận, càng không dám biểu lộ

Giờ khắc này, hắn thấy người mình yêu thương lại đột nhiên có bộ dáng thân thiết với Dương Phàm thì trong lòng cực kỳ bị thống!

- Có lẽ người đã hiểu lầm ta, ta chỉ là Dư thừa của nàng mà thôi, là dẫn lộ nhân của nàng!

Dương Phàm khẽ thở dài!

Nhìn Vô Song đang không ngừng tranh đấu và run rẩy. Sự đau khổ ở sâu trong mắt hắn khiến Dương Phàm sinh ra cảm giác đồng tình.

- Không!

Vô Song lắc đầu khôi phục lại vài phần lý trí hơi đau khổ nói:

- Bởi vì ta thấy được trong mắt nàng đã lộ ra một sự vui mừng!

Dương Phàm không thể phủ nhận cười nói:

- Ta trị được bệnh cho Vũ Văn tiểu thư cho nên cô ta mới vui vẻ!

- Không!

Vô Song hít sâu một hơi thân thể cũng khôi phục lại bình thường. Hắn cũng thu tay cầm kiếm kia lại. Về mặt hắn cuối cùng khôi phục lại sự thanh tĩnh chưa xốt nói:

- Sự mê man cô độc trong lòng nàng vì người mà tiêu biến!

Dương Phàm trầm mặc.

- Ta là một người không tầm thường, ta chỉ yêu kiếm sẽ không chiếu cố ai cả!

Thân mình Vô Song chợt lóe lên bay vút lên mái hiên đối diện rồi lãnh đạm nói:

- Bây giờ ta sẽ không giết người, đợi mấy tháng sau quyết chiến, sẽ lấy cái mạng chó của người!

Dứt lời, bộ mặt hắn lại lộ ra vẻ dữ tợn thân mình run lên bay Vù về phương xa.

Về mặt Dương Phàm phức tạp nhìn bóng dáng hắn rời đi thể hội một câu nói trước khi rời đi của Vô Song: Ta là một người không tầm thường, ta chỉ yêu kiếm sẽ không chiếu cố tới ai!

Không hiểu vì sao khi hắn nghe Vô Song nói thế, một điều gì đó mà trong lòng như bắt giữ được lại trở nên mơ hồ.

- Thôi thôi, đây có lẽ chính là sự khổ tâm của thiên tài!

Dương Phàm lắc lắc đầu về lại phòng mình. coi như sự việc chưa từng phát sinh.

Màn đêm buông xuống, Dương Phàm lại khoan chân ngồi xuống tu luyện độc thuật Khô Tịch Thiên Lý. Đoàn hỏa diễm u ám thần bí trong đan điền kia chậm rãi ngưng luyện. Không hiểu sao khi Dương Phàm ngưng luyện u Minh Ma Diễm thì mơ hồ cảm ứng được điều gì đó trong thiên địa dường như có một đạo dao động vô hình như đang kêu gọi hắn.

”Đây là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?”

Dương Phàm thấy không thể giải thích được u Minh Ma Diễm chính là một đại sát chiêu mà hắn nắm giữ lúc này. Hắn tất nhiên phải khổ tâm nghiên cứu. Vì thế hắn thả tâm thần hoàn toàn chìm đắm vào u Minh Ma Diễm, theo một tia dao động mờ mịt kia bập bềnh trong thiên địa.

Hô!

Trong phút chốc, Dương Phàm tiến nhập vào một loại cảm giác mờ mịt không chừng! Bên tai hắn vang lên tiếng gió cổ quái trước mắt là một không gian tối đen sâu xa. Cuối không gian đó mơ hồ có một người đang đứng, dáng người khôi ngô, toàn thân tản mát ra một cỗ ma uy bề ngễ thiên hạ!

Dương Phàm không thấy rõ bộ dáng của người này, chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ mà thôi

Tuy nhiên, khiến hắn vô cùng khiếp sợ đó là trong lòng bàn tay của người này cũng có một đoàn hỏa diễm cùng loại với của hắn.

”KiaKia chẳng lẽ cũng là?”

Dương Phàm dường như nhìn thấy khóe miệng người nọ lộ ra tia mỉm cười, tâm thần chấn động. Trong khoảng thời gian ngắn hắn thoát khỏi trạng thái mê lúng này!

”Người kia là ai? Chẳng lẽ hắn cũng tu luyện Cửu u Ma Công sao? Hơn nữa còn nắm giữ u Minh Ma Diễm!”

Trong lòng Dương Phàm vô cùng hoảng sợ! Hắn có thể cảm ứng được thực lực người nọ vượt xa hắn! Nếu ở trong Ngư Dương Quốc thì khẳng định người này tuyệt đối là tu sĩ bậc cao đứng trên đỉnh.

Đồng thời, Dương Phàm có một loại trực giác. Rằng người nọ ở Ngư Dương Quốc khẳng định cũng cảm ứng được sự tồn tại của mình. Hơn nữa, người đó nhất định đã là địch nhân không thể thay đổi của mình!

”Hắn là ai? Có thể là ai?”

Dương Phàm bắt đầu nhớ lại những nhân vật thuộc hàng đỉnh trong truyền thuyết của Tu Tiên Giới Ngư Dương Quốc.

Đầu tiên là tìm tòi trong số các tu sĩ ma đạo!

Chỉ một lúc những nhân vật đáng sợ tồn tại cả trăm năm qua đều xuất hiện trong đầu Dương Phàm.

Tam u Ma lão!

Trừ người này ra rồi cuộc Dương Phàm cũng không nghĩ tới người thứ hai nào như thế!

Mọi người đều biết Tam u Ma lão chính là ma đạo đệ nhất nhân ở Ngư Dương Quốc! Tam u Ma Diễm là tuyệt kỹ thành danh của hắn. Ngọn lửa này vừa ra không ai trên Ngư Dương Quốc này có thể địch nổi!

Những lão quái Nguyên Anh Kỳ khác đều vô cùng kiêng kỵ lão. Dương Phàm lại nhớ lại trong Cửu u Ma Công có phân cấp u Minh Ma Diễm. Mỗi cảnh giới đều dùng u quang để phân chia đó cũng chính là diễm tâm của ma diễm.

Giờ phút này, ma diễm mà Dương Phàm mới vừa luyện ra tất nhiên là ở cảnh giới Nhất u, cũng chính là Nhất u Ma Diễm.

”Nếu có thể luyện chế ra ma diễm ở cảnh giới Tam u thì không phải gọi là Tam u Ma Diễm sao?”

Sau khi đưa ra kết luận này, trong lòng Dương Phàm lại rất kinh sợ thầm nghĩ: ”Xem ra ngày sau nhất định phải cẩn thận không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ quyết không thể dùng tới ma diễm này!”

Cũng may, thời điểm hắn sử dụng ma công đa phần đều ở dưới thân phận Thạch Thiên Hàn!

Ai có thể nghĩ tới một ma đạo lãnh khốc giết người không chớp mắt kia lại chính là một Dược sư cứu người chữa bệnh như Dương Phàm được?

Một đêm qua đi sắc trời dần sáng rõ, Dương Phàm liền rời khỏi phòng, thì thầm tự nhủ: ”Không nghĩ tới ta phải đối mặt với một địch nhân cường đại như thế! Thậm chí tính mạng lúc nào cũng có thể bị đe dọa!”

Vô hình hắn cảm giác được một cỗ nguy cơ vô cùng bức bách

163. Chương 162: Nữ Thần Y.

Dương Phàm rời khỏi phòng, ánh mắt xa xăm nhìn con đường đang dần rõ ra giữa ánh sáng của ngày mới, thì thầm tự nhủ. Biến hóa của U Minh Ma Diễm và nhân vật mạnh mẽ trong đêm tối kia lần này đã mang tới cho hắn một cỗ áp lực khó có thể tưởng tượng được. Nếu không cố gắng thay đổi thì có lẽ có một ngày, hắn giao phong với nhân vật cường đại Tam U Ma lão mà hắn hự hự thực thực cảm ứng được kia.

Giờ phút này sắc trời đã dần sáng tỏ, Vũ Văn Hàm dậy sớm hơn so với trước đây. Nàng đang trang điểm, trên khuôn mặt cũng hiện lên một nụ cười tinh khiết. Có lẽ cảm nhận được điều gì, bàn tay đang cầm lược chải tóc của nàng hơi dừng lại, con mắt chợt sáng bừng lên nhìn về phương hướng Dương Phàm một cái. Gần như chỉ một liếc mắt này cũng khiến nàng có chút mê man nhưng cũng không nghĩ nhiều, lại tiếp tục chải tóc.

Thấy tình cảnh như thế, Dương Phàm không khỏi rùng mình thầm nhủ:

”Tuy rằng cô ta không có linh cái nhưng lại thông linh đến trình độ như thế! Ngay cả thiên linh cái trong truyền thuyết sợ rằng cũng không bằng! Cửu Túc Huyền Mạch rốt cuộc ẩn chứa lực lượng thần bí tới bậc nào?”

- Đại nhân, ngài có gì dặn bảo không?

Một tên thủ vệ ở bên cạnh cúi người xuống hỏi chặt dứt dòng suy của Dương Phàm.

- Ta có việc phải đi ra ngoài. Người cứ ở chỗ này không để cho người ta tiến vào phòng của ta!

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn căn dặn.

- Ngài có cần xe ngựa hay kiệu không để tiểu nhân chuẩn bị?

Tên thủ vệ kia rất lạnh lợi hỏi.

- Không cần!

Dương Phàm nghĩ một lúc rồi lại nói:

- Nếu Vũ Văn tiểu thư tới đây. Thì nói ta lúc này đang chuẩn bị cho việc mở y quán buổi tối sẽ trở về, có lẽ một hai ngày mới tới một lần!

- Vâng, đại nhân, tiểu nhân đã nhớ kỹ!

Tên thủ vệ kia vô cùng cung kính sắc mặt vẫn bình tĩnh lui lại đứng sang một bên, bộ dáng rất trung thành

Dương Phàm ra khỏi Hàm Trữ Cư đi qua một cây cầu, tới chỗ ở của Trịnh lão.

- Tiểu Vân mau ra đây, hôm nay ta mang người ra khỏi Vương phủ.

Dương Phàm đứng ngoài cửa hô lên. Sau một lúc không có phản ứng gì, Trịnh lão đi ra, sầm mi khổ kiếm nói:

- Vân Phi bị thương!

- Sao lại thế?

Lông mày Dương Phàm nhướn lên đi vào trong phòng của Trình Vân Phi. Mở cửa phòng ra, hắn liền nghe được thanh âm kêu rên, Trình Vân Phi đang nằm trên giường, trên người có mấy vết thương, hai má cũng thâm tím. Bên cạnh giường còn có một gã Dược sư đang ngồi chính là Hà tiên sư mà Dương Phàm đã gặp qua ở Vương phủ. Vừa thấy Dương Phàm tiến vào, Hà Dược sư biến sắc có chút hồi hộp lại như thở phào một hơi nhẹ nhõm nói:

- Dương Dược sư tới thật đúng lúc, trông Vân Phi có pháp thuật rất kỳ quái bị thương không nhẹ.

Dứt lời, hắn đứng dậy thối lui sang bên cạnh hơi xấu hổ và căng thẳng.

- Dương đại ca, người tới rồi!

Trịnh Vân Phi vừa thấy Dương Phàm tiến vào thì ánh mắt sáng lên. Dương Phàm khẽ gật đầu rồi đi tới bên cửa sổ vươn tay ra mở tung hai cửa. Hơi trầm ngâm một lúc ánh sáng trên tay Dương Phàm hóa thành sinh cơ liên miên tiến vào trong cơ thể của Trịnh Vân Phi

Với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được sắc mặt của Trịnh Vân Phi dần khôi phục lại bình thường!

Sau một lúc, Dương Phàm thu tay lại thở nhẹ một hơi nói:

- Tình hình cũng không nghiêm trọng lắm. Ta sẽ trị ngoại thương cho người. Người nói xem là ai khiến người bị thương thế này?

- TaTa không rõ lắm!

Trịnh Vân Phi đỏ mặt lên, ấp a ấp úng nói:

- Ngày hôm qua ta rời Vương phủ đi mua chút tài liệu kết quả là trước mắt đột nhiên tối sầm lại, sáng nay tỉnh lại đã ở đây rồi!

- Nói như thế là người đã bị người ta ám toán?

Dương Phàm nhướn mày.

- Đúng thế! Đều là do ta vô dụng!

Về mặt Trịnh Vân Phi lộ ra sự tự trách mình nói.

Dương Phàm trầm mặc không nói lần lượt thay đổi hai Tay, một mảnh quang điểm màu lục nhàn nhạt như mưa phùn rơi đáp xuống trên người Trịnh Vân Phi. Giờ khắc này, kỳ tích lại phát sinh.

Mấy chục vết thương trên người Trịnh Vân Phi sau khi hấp thu những mưa bụi sinh mệnh này, chỉ qua mấy lần hô hấp đã khép lại, thịt mới đã nảy nở thay cho những vết sẹo và những vết xước.

Chỉ hai ba hô hấp sau, Dương Phàm thu hồi tay lại khoanh tay đứng đó thản nhiên nói:

- Đứng lên đi đưa ta tới Kinh Đô! Hôm nay có việc phải làm!

A!

Trịnh Vân Phi há miệng, đứng dậy vươn người, phát hiện ra thương thế trên người mình không ngờ đã khỏi hẳn.

Bình yên vô sự!

Hà Dược sư đứng bên cạnh quan khán cũng ngậy ra như phỗng, hai tay run run. Ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Phàm dường như đang nhìn về một thần linh!

Từ khi hắn tiến vào Ngưng Thần Kỳ thì pháp lực của Dương Phàm thâm hậu rất nhiều, tu luyện được không ít pháp thuật trị liệu trong Thánh Liệu Thiên!

Vừa rồi. phép thuật chữa thương cho Trịnh Vân Phi là mở rộng của Vũ Lộ Thuật, tên là Xuân Vũ Phục Tô.

Nếu pháp lực đủ cường đại thì bằng vào pháp thuật này, hắn có thể lập tức chữa khỏi thương thế trên diện rộng.

- Tốt rồi, thương thế của ta tốt lắm rồi!

- Gia gia, mau đến xem!

Trịnh Vân Phi nhảy từ trên giường xuống, Trịnh lão vừa nghe thế cũng lập tức từ bên ngoài phòng tiến vào. Lão thấy bộ dáng vui vẻ của Trịnh Vân Phi thì đầu tiên là khiếp sợ sau lại điên cuồng vui mừng. chân mày cũng giãn ra.

(Thiếu một đoạn ngắn)

Bớt sàm ngôn đi! Theo ta ra ngoài!

Thân thủ Dương Phàm vỗ một chưởng vào người tiểu tử này, lực lượng vừa phải khiến Trịnh Vân Phi giật nảy lên vội vàng gật đầu nói:

- Phải, phải! Dương Dược sư, ngài muốn đi đâu?

Trịnh Vân Phi giống như một con gà choai theo Dương Phàm rời khỏi nhà Trịnh lão.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi. Trịnh lão và Hà Dược sư liếc nhìn nhau trong mắt vẫn còn sự kinh hãi.

- Tốc độ trị liệu cũng quá nhanh. Dù là cao nhân Trúc Cơ Kỳ bình thường cũng không làm được như thế! Hà Dược sư khó tin nói.

- Ta biết y thuật của hắc bất phàm nhưng chưa từng ngờ được hắc lại đạt tới trình độ như thế!

Trịnh lão cũng nhìn theo bóng dáng Dương Phàm thần sắc có chút phức tạp!

- MỘT y thuật siêu phàm như thế nếu có thể học được một hai phần thì dù bá hắc làm thầy ta cũng nguyện ý.

Vẻ mặt của Hà Dược sư cũng lộ ra vẻ sùng kính!

Trong mắt hắc, Dương Phàm cũng giống như thần thánh, sự kính ngưỡng trong lòng cũng sẽ không thấp hơn so với tu sĩ bậc cao.

Sau khi đi ra khỏi Yên Vương phủ, Dương Phàm nói với Trịnh Vân Phi:

- Y quán! Người mang ta đi tới y quán có quy mô lớn nhất kinh đô này để ta xem qua, tốt nhất là những y quán có thể trị liệu cho người tu tiên!

- Không thành vấn đề! Giao cho ta đi!

Trịnh Vân Phi vỗ ngực nói

Hôm nay không có tiểu Quận chúa đi cùng nên cước bộ của hai người rất nhanh, chỉ một lúc đã đi tới một y quán có quy mô không nhỏ.

"Lam Nguyệt Y Quán!"

Dương Phàm nhìn kỹ bằng hiệu này, trong mắt cũng lộ ra một tia dị sắc cảm giác cái tên của y quán này có chút cổ quái. Những y quán bình thường đều là đồng nhân, từ ái vân vân.

- Dương đại ca, Lam Nguyệt Y Quán này danh nghĩa chính là của nữ thần y duy nhất trong ba đại thần y!

Trịnh Vân Phi nói.

- Nữ thần y?

Dương Phàm nao nao. Hắc vốn tưởng rằng ba đại thần y đều là hạng người tuổi đã thất tuần, chưa từng ngờ được còn có một vị nữ thần y.

- Hắc hắc, không nghĩ tới người cũng không biết! Ta nói cho người một bí mật!

Trịnh Vân Phi thần thần bí bí nói:

- Lam Nguyệt nữ thần y này nghe nói là một nữ Dược sư cực kỳ xinh đẹp! Tại kinh đô này cũng có không ít người quý gối nâng vấy cho cô ta! Nghe nói đương kim Hoàng đế cũng đau khổ theo đuổi nàng đó!

164. Chương 163: Thực Lực Của Lam Nguyệt Y Quán.

Dương Phàm hơi kinh ngạc.

- Y thuật của vị nữ thần y này như thế nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm! Ba đại thần y của Kinh Đô, mỗi người đều có y thuật siêu phàm nhập thánh!

Trịnh Vân Phi nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên, nữ thần y Lam Nguyệt này nghe nói tính tình có chút cổ quái, hơn nữa không quan tâm tới nhân tình.

- Ha ha, một khi đã như thế ta cũng phải vào y quán dưới danh nghĩa là của cô ta xem sao!

Dương Phàm lúc này nổi lên một chút hứng thú, trừ bỏ Vân Vũ Tịch ra hẳn còn chưa từng gặp qua một nữ Dược sư nào có y thuật siêu phàm nào cả!

Bên trong y quán to lớn này bày biện vô cùng đơn giản nhưng người ra vào rất nhiều, lúc nào cũng có. Trong đó, Dương Phàm thỉnh thoảng còn thấy bóng dáng của người tu tiên, hiển nhiên là tới đây để chữa bệnh.

Quả nhiên, đây là một y quán của Tiên giới trú nhập giữa nhân gian. Tinh quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe lên đi vào Lam Nguyệt Y Quán, ánh mắt đảo qua những thầy thuốc đang xem bệnh cho người bệnh thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

Vô hình trung, hắn đã nắm rõ toàn cảnh trong y quán này. Ngay cả những căn mật thất được thiết kế cấm chế cũng bị hắn phát hiện ra. Một lúc sau, Dương Phàm khẽ thở dài:

- Không hổ là ba đại thần y!

Thông qua cảm quan cường đại của mình, hắn đã nắm rõ bố cục và thực lực của y quán này. Bất kể là tài lực hay nhân lực cũng vượt xa Phổ Ái Y Quán của hắn ở Vụ Liễu Trấn.

Nói về tài lực, số lượng và phẩm chất của dược liệu và linh đan dự trữ trong y quán này đủ để cho một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ như Dương Phàm cảm thấy khiếp sợ! Một số dược liệu quý hiếm hoặc thiên tài địa bảo thậm chí còn hấp dẫn hắn không nhỏ.

Điều này làm cho Dương Phàm nghĩ tới phiền lực thổ địa trong Tiên Hồng không gian của mình. Trên đó gieo trồng rất nhiều mầm móng dược liệu quý hiếm trải qua thời gian sinh trưởng lâu ngày, đã có một số đâm chồi nảy lộc.

Luận về nhân lực không tính số thầy thuốc thế tục thì số Dược sư cảnh giới Luyện Khí Kỳ cũng có tới hơn mười vị. Trong đó còn có hai gã Dược sư cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn tọa trấn.

Có thể nói thực lực của Lam Nguyệt Y Quán đã vượt xa tưởng tượng của Dương Phàm.

- Y quán này đã là y quán có địa vị và danh khí nhất ở Kinh Đô chưa?

Dương Phàm thu hồi ánh mắt hỏi Trịnh Vân Phi bên cạnh.

- Chưa phải!

Trịnh Vân Phi cũng không cần suy nghĩ mà nói luôn.

- Tuy nhiên, đây cũng có thể xếp vào một trong ba y quán lớn nhất!

- Y quán có địa vị cao nhất là nhà nào?

Dương Phàm hít sâu một hơi lại hỏi thêm:

- Ta chỉ nói tới y quán mà có địa vị cao nhất trong mắt người tu tiên thôi!

Trịnh Vân Phi nghĩ một lát rồi nói:

- Hẳn là Thiên Ân Dược Các! Y quán này là thần bí nhất, ngay bên cạnh Kinh Đô nhưng chỉ có một số người tu tiên mới biết vị trí của nó. Hơn nữa, bình thường y quán này không chữa trị cho thường nhân thu linh thạch cũng khá đắt.

Thiên Ân Dược Các!

Dương Phàm lập tức nhớ kỹ y quán thần bí này. Bởi vì hắn hiểu được đối với kế hoạch của hắn, bất kể là Lam Nguyệt Y Quán này hay là Thiên Ân Dược Các thần bí khó lường kia thì đều mang tới lực cản cho hắn.

- Được sư, ta mang người vào coi nói không chừng có thể trao đổi một chút kinh nghiệm với Được sư nơi này.

Trịnh Vân Phi đột nhiên chủ động nói trong mắt hiện lên một tia vui sướng. Hắn dẫn Dương Phàm đi về phía trước.

-Ồ, tiểu tử này

Dương Phàm thấy hơi cổ quái cảm giác được hành vi của người này hơi không bình thường. Đi qua mấy cái hành lang phía trước xuất hiện một cái phòng, cũng đồng dạng là nơi chữa bệnh nhưng thầy thuốc nơi này chỉ có hai ba người, bệnh nhân cũng ít hơn.

Nơi hành lang có hai người tu tiên có bộ mặt thanh tú, mặc thanh sam đang thủ hộ ngăn cản một ít người tiến vào. Thấy hai người Dương Phàm đi tới hai người kia cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi cho vào, không ngăn cản lại.

Hiển nhiên, nơi này là chuyên chữa bệnh cho người tu tiên phạm nhân không được phép tiến vào. Đi vào gian phòng này, Dương Phàm ngửi được một cỗ thanh hương nhàn nhạt. Một cỗ linh khí mỏng manh tinh khiết đang bập bênh nơi này.

Căn phòng lớn như thế nhưng cũng chỉ có bốn năm người tu tiên tới xem bệnh. Bên trong vốn còn có ba Được sư nữa. Trong đó có một Được sư là một cô gái còn rất trẻ mặc một bộ quần áo bằng lụa mỏng màu trắng, khuôn mặt trái xoan tú lệ, đôi mắt lộ ra vài phần linh tính, trên người mơ hồ tỏa ra một cỗ tiên khí. Mặc dù không tính là tuyệt sắc khuynh thành nhưng nàng cũng được coi là có tư sắc thượng giai!

Trịnh Vân Phi vừa thấy cô gái này ánh mắt lập tức sáng ngời, đi tới nhẹ giọng nói:

- Tích Đồng tiểu thư, ta tới đây!

Cô gái kia thấy hắn tới thì hé miệng cười:

- Trịnh Vân Phi, người từ khi nào thì lại có thời gian loanh quanh tới chỗ của ta. Ta thấy sắc khí của người rất tốt không giống như tới xem bệnh!

- Hắc hắc, hôm nay ta mang một bằng hữu tới thăm hỏi y quán của các vị!

Khuôn mặt Trịnh Vân Phi hơi đỏ lên, vì thế kéo Dương Phàm vào câu chuyện.

- Thật không?

Tích Đồng không tin, nhẹ nhàng liếc mắt sang Dương Phàm ở bên cạnh hắn, trong mắt cũng hiện lên một tia ngạc nhiên nhưng không chủ động hỏi chuyện.

- Tích Đồng tiểu thư, ta nói cho người biết nha, vị bằng hữu của ta cũng không phải là người thường nhé!

Trịnh Vân Phi đi tới trước hai bước cười đùa nói.

Dương Phàm như cười như không nhìn hắn không nghĩ rằng tên này còn nhân cơ hội này tới đây tán gái.

- Chờ ta chữa trị cho đạo hữu này đã rồi sẽ lại nói chuyện với các người.

Tích Đồng khẽ vuốt mái tóc một cái, hiện lên một phen thi vị của nữ nhân rồi viết một đơn thuốc cho một vị Luyện Khí hậu kỳ trước mặt, còn lấy ra một dược phẩm, dặn dò:

- Công pháp người tu luyện không hợp lý, âm hàn khí trong cơ thể ăn mòn nội tạng. Trong khi dùng thuốc không được tiếp tục tu luyện công pháp có thuộc tính âm hàn kia. Dùng thêm những viên thuốc trong bình này, cứ hai ngày dùng một viên. Sau một tháng, bệnh của người sẽ khỏi. Khi đó có thể tiếp tục tu luyện công pháp kia.

- Tạ ơn Được sư, xin hỏi cần bao nhiêu linh thạch?

Người tu tiên kia hỏi lại.

- Không nhiều đâu, chỉ cần năm khối linh thạch là được. Chủ yếu là đất ở bình linh đan này, cần ba bốn khối linh thạch. Mà phương thuốc này, dùng một số thảo dược thể tục là được.

Tích Đồng giải thích.

- Cảm ơn Dược sư cô nương!

Người nợ nghe thế thì mừng rỡ, thanh toán linh thạch rồi rời đi.

Dương Phàm hoàn toàn nhìn rõ những gì đang diễn ra, đồng thời vẫn quan sát tình huống xem bệnh của hai gã Dược sư khác trong lòng cũng kinh ngạc và bội phục. Dược sư của y quán này đều là người tu tiên, nhưng bọn họ đã hình thành một trình tự có tính quy tắc lại có thể gia tăng hiệu suất xem chữa bệnh.

- Xem ra y quán của ta ở Vụ Liễu Trần phải tham khảo một chút.

Trong lòng Dương Phàm trầm nghĩ.

Đúng lúc này, vị Tích Đồng tiểu thư kia đứng dậy, cười cười nhìn hai người rồi nói với Trịnh Vân Phi:

- Còn không giới thiệu vị bằng hữu của người cho ta sao?

Dương Phàm mỉm cười tự giới thiệu mình:

- Tại hạ Dương Phàm là một gã Dược sư mới tiến nhập y đạo chưa lâu còn mong Tích Đồng tiểu thư chỉ giáo.

- Hóa ra là Dương Dược sư! Khó trách từ trên người người ta cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, thân thiết!

Tích Đồng tiểu thư hé miệng cười nâng tay lên nói:

- Mời hai vị, chúng ta sang bên kia nói chuyện phiếm một lúc.

- Được!

Trịnh Vân Phi mừng rỡ cũng không chờ Dương Phàm có đáp ứng hay không.

- Tiểu tử này

Dương Phàm cũng hơi bất đắc dĩ tuy nhiên hắn cũng đang có ý này.

Ba người đi vào một đình lý cạnh đó, những nha hoàn đều rất cung kính dường như rất kính sợ đối với Tích Đồng tiểu thư này vậy!

- Tích Đồng tiểu thư và Vân Phi đã sớm quen biết sao?

Dương Phàm hỏi dò.

Nữ Dược sư trước mặt này cũng tầm tuổi như nữ đệ tử Trịnh Tiểu Mạn của mình nhưng tu vi của đối phương lại yếu hơn một chút.

Tích Đồng liếc nhìn Trịnh Vân Phi một cái bình thản nói:

- Đại khái nửa tháng trước, hôm đó trên đường thấy hắn vẽ phù nên mới quen biết.

Dương Phàm hơi gật đầu cũng mơ hồ nhìn ra Tích Đồng cũng không quá thích thú Trịnh Vân Phi nhưng Trịnh Vân Phi lại có chút yêu thích Tích Đồng.

- Ta nghe nói gần đây ở Kinh Đô có xuất hiện một vị Dược sư truyền kỳ, dường như cũng họ Dương. Vị này là người chữa khỏi kỳ bệnh trăm năm khó gặp của Nhị Quận chúa của Yến Vương Phủ.

Tích Đồng nhìn chằm chằm vào Dương Phàm nhẹ giọng nói.

- Ha ha ha. Tích Đồng tiểu thư sẽ không cho rằng vị Dược sư truyền kỳ kia lại là tại hạ đi?

Dương Phàm tùy ý cười.

Trịnh Vân Phi cũng thông minh thấy Dương Phàm nói thế cũng không xen miệng vào, trong lòng có chút cổ quái. Vừa nghe Tích Đồng hơi thất vọng. Tuy nhiên, nàng thấy khí chất của Dương Phàm không tầm thường, tuấn nhã ôn hòa nên cũng không lạnh nhạt.

- Xin hỏi Tịch Đồng cô nương và thần y Lam Nguyệt có quan hệ như thế nào?

Dương Phàm nói sang chuyện khác, đột nhiên hỏi.

- Chính là Gia sư!

Tịch Đồng hơi tự hào nói.

Hóa ra tiểu thư đã bái thần y làm thầy!

Dương Phàm than nhẹ một tiếng.

Trịnh Vân Phi nghe thế cũng thấy sợ hãi:

- Tịch Đồng tiểu thư dĩ nhiên là đệ tử của nữ thần y Lam Nguyệt sao!

Nghe đến đây trong lòng hắn có chút mất mát và không cam lòng. Nếu là đệ tử của thần y thì Dương Phàm lập tức nổi lên hứng thú bắt đầu dò xét về học vấn y lý của nàng. Lúc đầu, Dương Phàm chỉ đề cập tới một số y lý nông cạn. Tịch Đồng đối đáp cũng rất trôi chảy.

Nhưng sau đó, Dương Phàm lại đưa một số nội dung mà đã từng học được ở lão già thần bí và của trong Thánh Liệu Thiên của Tiên Hồng Quyết ra thảo luận thì Tịch Đồng liền có chút khó khăn.

Bất giác nửa canh giờ đã trôi qua. Dương Phàm vẫn rất tự nhiên mà Tịch Đồng cũng đã ngày càng kinh hãi, cảm giác y lý của mình đã tới cực hạn rồi

Cũng may, Dương Phàm vẫn biết dừng lại đúng lúc. Lúc này hắn mỉm cười nói:

- Tham khảo một phen với Tịch Đồng tiểu thư. Dương mỗ cũng có ích không ít. Hôm nay dừng tại đây thôi để tránh việc chúng tôi lại làm ảnh hưởng tới công việc của tiểu thư!

Tịch Đồng nghe lời ấy cũng không khỏi thở phào một hơi, đối với thân phận của Dương Phàm cũng thấy rất hiếu kỳ. Nàng cảm giác được đối phương như một mảnh sương mù không đoán ra được.

- Dương Dược sư khiêm tốn rồi, Tịch Đồng mặc cảm, đáng tiếc hôm nay sư tôn không có mặt bằng không nhất định sẽ giới thiệu cho người!

Tịch Đồng khẽ thở dài. Nàng hiểu được rằng y thuật của đối phương đã vượt xa chính mình. Một phen trao đổi vừa rồi, nam tử thần bí trước mặt này chỉ sợ là đang thăm dò hư thật của mình mà thôi.

- Tịch Đồng tiểu thư, sau này còn gặp lại!

Dương Phàm ôm quyền cáo từ. Chỉ là Trịnh Vân Phi bên người còn có bộ dáng không nỡ rời đi. Hai người vừa rời khỏi đình lý thì từ xa xa đột nhiên truyền tới âm thanh của một trận đánh nhau.

Ầm ầm.

Keng keng

A!

Một gã Dược sư Luyện Khí Kỳ bị đánh bay ra ngoài.

- Có chuyện gì?

Tịch Đồng biến sắc, hóa thành một đạo bạch ảnh bay đi, trên người nàng chợt lóe ra hào quang màu xanh nhạt. Nhưng còn chưa đi được lâu chợt nghe ầm một tiếng, bóng trắng đã nhanh chóng trở lại.

- Không tốt! Tịch Đồng tiểu thư!

Trịnh Vân Phi quên mình lao tới tiếp lấy bóng trắng kia. Hắn chỉ cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại xuống tới, thân mình không tự chủ được cũng bị đẩy ra sau. Mắt thấy hai người sắp ngã nhào xuống đất thì Trịnh Vân Phi chỉ cảm nhận được một bàn tay nhẹ nhàng đang đỡ lấy mình giống như bàn thạch ngàn năm bất động. Thân mình hắn lập tức ổn định lại.

- Hừ, người! Người cho rằng là nữ nhân thì ta sẽ không dám đánh sao?

Một thanh âm mãnh liệt khác truyền tới cực kỳ kiêu ngạo!

165. Chương 164: Tái Kiến Hồ Phi.

Một loại thanh âm chói tai khác lộ ra ý tứ không rõ vang lên. Dương Phàm chưa nhìn thấy nhưng nghe thanh âm này cũng thấy rất quen tai.

- Hẳn sao lại tới Kinh Đô?

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ dị sắc, ánh mắt lập tức nhìn ra ngoài xa mười mấy trượng. Chỉ thấy một thiếu niên ăn mặc rách rưới lôi thối hai tay xuống, vẻ mặt rầu rĩ nói.

Người này không phải là Hồ Phi thì còn là ai?

Phốc!

Nhưng lúc này, Tích Đồng tiểu thư cũng không kìm nổi, phun ra một búng máu sắc mặt tái nhợt hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, dù nàng ít tuổi nhưng thân lại là Dược sư, y thuật không kém. Trên người nàng đập dềnh một cổ ánh sáng màu lam ôn nhuận, nhẹ nhàng phiêu dật từ trong cơ thể tán phát ra. Hiển nhiên nàng đang tự mình chữa thương. Đồng thời nàng lấy ra một cái bình ngọc, lôi một viên thuốc màu lục trong suốt rồi cho vào miệng.

- Đáng chết, người cũng dám đả thương Tích Đồng tiểu thư!

Trịnh Vân Phi thấy cảnh đó sắc mặt giận dữ, tế xuất một kiện Pháp khí chuẩn bị lao lên chiến đấu.

- Không được!

Tích Đồng khi đang chữa thương thì thần sắc hơi đổi thấp giọng nói:

- Người người không phải là đối thủ của hắn!

- Bình tĩnh!

Dương Phàm đưa tay ra ngăn Trịnh Vân Phi đang rất kích động lại, nhàn nhạt nói:

- Người này là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Ngưng Thần Kỳ.

Trịnh Vân Phi nghe thế trong lòng chợt nguội lạnh, chỉ cảm thấy khi tức mà tên thiếu niên xấu xí kia tản mát ra khiến tim mình cũng phải đập nhanh hơn. Hẳn chỉ là một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ bé nhỏ làm sao có thể chống lại tu sĩ Ngưng Thần Kỳ?

- Thần thánh phương nào dám quấy rối ở Lam Nguyệt Y Quán ta?

Đúng lúc này hai gã Dược sư cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn tọa trấn nơi này vọt tới.

- TaTa tới chữa bệnh. Mau gọi mau gọi Dược sư tốt tới đây!

Hồ Phi mở trừng hai mắt một cổ linh áp cường đại áp tới khiến hai tên Dược sư cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn lập tức dừng lại.

Cường giả Ngưng Thần Kỳ!

Hai người này cả kinh, mặc dù bọn họ là tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn thực lực không tầm thường nhưng khi đối mặt với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thì lập tức mất đi dũng khí chiến đấu.

- Tiền bối ngài là tới xem bệnh?

Một người trong đó cẩn thận nói.

- Dương Dương nhiên. Người các người không được kêu thần thần y ra đây!

Hồ Phi ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

- Cái này, thần y nàng không ở tại y quán!

tên Được sư kia lo lắng nói.

- Hừ, nàngnàng nếu dámđám không xuất hiện, ta sẽ đậpđập nát yy quán này!

Trong mắt Hồ Phi lộ ra hung quang, bàn tay khẽ lật lên. Trong lòng bàn tay hần xuất hiện một viên lôi cầu hoa quang màu đỏ nhạt.

Lôi hỏa!

Dương Phàm ở xa xa quan khán trong lòng hoảng hốt. Lúc trước, hần chỉ nghĩ rằng Hồ Phi nắm giữ thần thông lôi điện thực lực vượt xa tu sĩ cùng giai nhưng không ngờ này hần đã dung hợp lực lượng hỏa hệ vào trong thần thông lôi điện. Bất kể là pháp thuật hỏa hệ hay thần thông lôi điện đều có lực công kích rất đáng sợ, lực phá hoại rất mạnh. Khi hai thứ này dung hợp thì sẽ trở thành một trong những tồn tại có sức phá hoại mạnh nhất trong Tu tiên giới có năng lực khắc chế rất mạnh đối với tà ma vật!

Giờ phút này, đoàn lôi hỏa kia giống như một tiểu tinh linh, không ngừng lấp lóe trên tay Hồ Phi hoạt bát tự nhiên như có linh tính vậy. Mà Dương Phàm từ trong đoàn lôi hỏa nho nhỏ kia cảm nhận được một cỗ áp lực rất khủng bố. Một khi thứ này nổ tung thì uy lực nó phát ra không ai có thể đoán trước.

- Nực cười. cường giả Ngưng Thần Kỳ cũng không thể không nói đạo lý như thế được! Không chỉ đả thương Tích Đồng tiểu thư còn muốn phá y quán!

Sắc mặt Trịnh Vân Phi giận dữ, hai tay gần như run run hiển nhiên thống hận người này tới cực điểm. Tuy nhiên, linh áp của Ngưng Thần Kỳ và lôi hỏa lực đẩy uy lực kia khiến hần chùn bước.

Nếu lúc này hần đi lên chỉ sợ chỉ có chịu chết mà thôi.

- Tiền bối bớt giận, thần y thật sự không có mặt tại y quán. Ngài cố gắng chờ một hai ngày. Mà thương bệnh của ngài thế nào để chúng ta xem qua một chút.

Lão Được sư cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn kia kinh hãi nói.

Nếu là giao tiếp với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường, hần cũng không kinh hãi như thế nhưng người trước mặt này lại căn bản không phân rõ phải trái!

Người hoàn toàn không nói đạo lý, thực lực lại cường hãn như thế thì là người khó đối phó nhất!

- Khôngkhông được!

Bàn tay Hồ Phi vung lên về mặt giận dữ nói:

- Được sư Luyện Khí Kỳ khôngkhông có khả năng!

- Ha ha Hồ Phi. Người từ khi nào lại tới Kinh Đô dạo chơi thế này?

Đúng lúc này một trận cười khẽ vang lên.

- Ai? Là ai?

Hồ Phi hoảng hốt. Bản thân hần vừa chạy tới kinh đô sao lại có người nhận ra mình?

Hần chuyển mắt nhìn sang phát hiện ra Dương Phàm ở cách hần không xa đang như cười như không nhìn lại.

- Làlà người?

Hồ Phi hiện ra bộ dáng như thấy quỷ! Đầu tiên là vô cùng kinh ngạc rồi về mặt lại trở nên mừng như điên:

- DươngDương Được sư! Thật tốt quá!

Vù

Người này như phi thân, như linh hầu, lập tức bay thẳng về phía Dương Phàm.

- A! Tên sát tinh này lại tới!

Sắc mặt Trịnh Vân Phi trắng bệch. Tích Đồng tiểu thư đang tự chữa thương bên cạnh sắc mặt cũng khê biến. Tuy nhiên, bọn họ cũng không vọng động. Theo đối thoại của Dương Phàm và Hồ Phi hai người hẳn là quen biết nhau.

Thấy Hồ Phi lao lại đây, Dương Phàm lập tức lùi lại hai bước đưa tay lên xoa xoa nói:

- Còn không thu hồi lời hỏa trên tay người đi?

- Hắc hắc!

Hồ Phi lập tức dừng lại, thu lời hỏa vào trong cơ thể vẻ mặt đắc ý nói:

- Hiện tại, ta luyệnluyện ra Hồng Huyền Lô Hoa rồi. Lần nữa nếu gặp phải tên tu sĩ mama đạo họ Thạch kiaNhất định sẽ đánhđánh cho hắn thành đồng thệ!

Dương Phàm nghe thế sắc mặt lập tức hơi lúng túng, trầm giọng nói:

- Cái gì mà tu sĩ ma đạo?

- Chínhchính là tên tu sĩ ma đạo kiêu ngạo lần trước gặp phải kia, trong tay hắn có một ngọn lửa rấttrát lợi hại!

Hồ Phi lẩm bẩm nói hiển nhiên chuyện đánh nhau với Thạch Thiên Hàn lần trước vẫn canh cánh trong lòng hắn.

- Ô, thì ra là thế! Vậy người hiện tại bị thương gì?

Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn hắn một cái.

- Tata gặp phải một người quáquá lợi hại. Thiếuthiếu chút nữa đã mất cả cái mạngmạng này rồi!

Hồ Phi trong lòng còn sợ hãi, nói.

- Để ta xem thương thế của người!

Dương Phàm vươn tay, Hồ Phi cũng phối hợp để hắn kiểm tra, chủ động bỏ quần áo lộ ra một vết kiếm khiến người ta sợ hãi trên ngực. Ngoài ra, trên những chỗ khác trên thân hắn cũng có nhiều vết thương.

Sau một lúc, DươngPhàm thu tay lại trong mắt lộ ra vài tia kinh dị khó tin nói:

- Bị thương thế này mà người không ngờ không chết?

Qua kiểm tra một lần, hắn phát hiện ra một kiếm kia đã động tới nội tạng của Hồ Phi thậm chí còn thương tổn tới tâm mạch. Nếu đổi lại là người khác dù là tu sĩ bậc cao thì đều gần như không thể sống được!

- Thiếuthiếu chút nữa đã chếtchết!

Hồ Phi nhe răng nói:

- Tuy nhiên, tên kia cũng đi rồiđi rất nhanh. Ai bảo hắn kiêu ngạo!

Dương Phàm vừa nghe thế trong lòng cùng hết chỗ nói. Người đã đủ kiêu ngạo rồi, chẳng lẽ có kẻ còn kiêu ngạo hơn?

- Có thểcó thể chữa khỏi được không?

Hồ Phi chờ mong nhìn về phía Dương Phàm hừ lạnh nói:

- Tata tìm rất nhiều ĐượcĐược sư nhưng đều khôngkhông có biện pháp!

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Vấn đề không khó. Tuy nhiên ta rất tò mò là ai khiến người bị thương thế này?

Thời điểm ở Thiên niên mộ huyết trên Quý Thi Sơn. Dương Phàm từng chữa thương cho người này, phát hiện cường độ thân thể hắn quả thực là rất mạnh không thua kém yêu thú đồng cấp chút nào!

Nhưng thân thể cường hãn như thế mà lúc này vẫn bị thương trí mạng như thế thì có thể đoán ra thực lực của đối thủ.

- Không không biết!

Hồ Phi lắc đầu:

- Lần lần sau gặp hãn nhất định phải phải dạy dỗ hãn một chút!

- Được rồi, tìm một chỗ yên tĩnh. Ta trước chữa thương cho người đã!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Được, nhanh chút! Tata còn muốn tìm tìm hãn tính sổ!

Hồ Phi vội vàng nói.

- Ta trước chữa thương cho bằng hữu đã. Vân Phi, người ở đây chiếu cố cho Tích Đồng tiểu thư đi!

Dương Phàm dẫn dò Trịnh Vân Phi một câu sau đó mang Hồ Phi đi tới một góc không người. Được sư trong y quán nào dám ngăn cản.

- Dương đại ca sao lại quen biết tên sát tinh này chứ?

Trịnh Vân Phi thấy hai người đi xa thì len lén nói.

Tích Đồng đang cố gắng chữa thương, nghe lời ấy, khẽ thở dài nói:

- Người này thật đáng sợ, một kích tùy ý mà khiến ta bị thương nặng. Với y đạo hiện tại của ta hiển nhiên cũng khó chữa khỏi

- Cái gì? Tích Đồng tiểu thư, thương thế của cô nghiêm trọng thế sao?

Trịnh Vân Phi lộ ra vẻ mặt lo lắng.

- Tiểu thư, chúng ta sẽ giúp cô!

Sau một lúc, hai gã Dược sư Luyện Khí đại viên mãn đi tới, hai tay đặt lên hai vai Tích Đồng pháp lực ôn nhu như nước tiến vào cơ thể nàng.

- Lực phá hoại thật mạnh. Với tu vi chúng ta chỉ sợ

Một người lo lắng nói.

- Ta chỉ có thể bảo đảm tính mạng trong ba ngày. Hy vọng sư phụ có thể trở về, nói cách khác

Tích Đồng thở dài một hơi sắc mặt tái nhợt, sinh cơ trong cơ thể đang dần trôi qua.

- Giờ phải làm sao đây?

Trịnh Vân Phi lập tức hoang mang lo sợ. Nhưng rất nhanh hãn nghĩ tới cái gì vội vàng nói:

- Cô yên tâm đi, có Dương Dược sư ở đây cô sẽ không sao đâu!

- Dương Dược sư?

Hai lão già kia nhìn sang Trịnh Vân Phi nhất tề lắc đầu nói:

- Một Dược sư Luyện Khí trung kỳ thì không thể!

- Không! Nếu hãn có thể chữa khỏi thương thế cho người kia thì nhất định có thể cứu ta một mạng. Bởi vì thương thế người kia còn nghiêm trọng hơn ta mấy lần.

Con mắt Tích Đồng khi sáng khi tối, dường như một ngọn đèn lập lóe trong đêm tối. Khi này, dù đang chữa thương nhưng nàng cũng kịp liếc nhìn thương thế của Hồ Phi một cái trong lòng cũng rất kỳ quái rằng với thương thế như vậy, hãn hãn phải chết rồi chứ!

Nghe vậy, ánh mắt mấy người đều nhìn về phía kia.

Nơi này, Dương Phàm một tay đặt lên người Hồ Phi đám sương sinh mệnh ôn nhuận như tờ đang tiến vào trong cơ thể hắn nhanh chóng chữa trị thương thế. Chỉ qua thời gian nửa nén hương, những thương thế nhẹ đã hoàn toàn chữa khỏi.

Trong quá trình chữa thương, Dương Phàm chỉ cảm thấy từng đợt dòng chảy thanh lương vô hình đang thổi qua cơ thể mình. Tu vi huyết nhục, kinh mạch, ngũ tạng, thậm chí linh hồn đang nhanh chóng tăng lên.

Với một tốc độ khó tin, hắn đang từ Ngưng Thần sơ kỳ, nhanh chóng tiến vào Ngưng Thần trung kỳ. Trước đó, hắn vốn cho rằng, lúc trước chữa thương cho Vô Song và Yến Vương thì tu vi đã tăng không ít rồi

Hiện tại, thương thế của Hồ Phi còn nghiêm trọng hơn bọn hắn nhiều gấp mấy lần, hiệu quả của trị liệu cũng rõ ràng hơn. Thời gian dần trôi qua, Dương Phàm vô tình đã đạt tới Ngưng Thần sơ kỳ đỉnh.

”Với tiến độ này, ta chẳng phải sẽ lập tức thăng cấp sao?”

Dương Phàm cũng cảm thấy bất ngờ!

166. Chương 165: Duyên Phận

Giờ phút này, chỉ qua một canh giờ mà tu vi của Dương Phàm đã gia tăng tương đương với thành quả mà những Tu sĩ bình thường khác phải tu luyện ít nhất một hai năm. Hắn đã đưa tiến bộ trong hai năm rút ngắn xuống còn một canh giờ nên tất nhiên có thể rõ ràng cảm nhận được tốc độ đang tăng lên. Nếu để người khác biết được điều này thì chỉ sợ bọn họ ghen tị tới đỏ mắt. thậm chí còn từ bỏ cả việc tu luyện.

Thời gian dần trôi qua, toàn thân Dương Phàm thư thái vô cùng hưởng thụ tốc độ gia tăng tu vi này. Loại cảm giác này khiến người ta không khỏi nghiện. Hắn hận không thể lúc nào cũng được hưởng cảm giác này.

Ở một khắc này, Dương Phàm chỉ cảm giác được tu vi của mình đã đạt tới Ngưng Thần sơ kỳ đỉnh. Nếu thêm một chút nữa thì có lẽ sẽ tấn chức Ngưng Thần trung kỳ. Nhưng vào lúc này, lực lượng Tiên Hồng Quyết tràn ngập sinh cơ vô hạn rót vào trong cơ thể Hồ Phi đã quay trở lại lưu sướng tới cực điểm.

Trị liệu chấm dứt!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, chậm rãi thu tay lại. Trong lòng hắn vẫn còn đang cảm thụ dư vị chưa tiêu tan hết này.

- Xong rồi sao?

Hồ Phi ngạc nhiên, vô cùng vui mừng a lên một tiếng! Từ trên mặt đất nhảy lên vươn vai lắc hông, hai tay mở ra. Từng đạo từng đạo lôi điện màu đỏ nhạt không ngừng vờn quanh thân thể.

- Thương thế của ngươi đã được chữa khỏi rồi. Không biết ngươi giao chiến với người kia ở nơi nào?

Dương Phàm bình tĩnh dò hỏi.

Từ trong giọng nói của Hồ Phi thì có thể thấy được người đánh hắn trọng thương kia đồng dạng cũng bị thương nghiêm trọng, thậm chí không kém gì hắn. Nếu có thể biết chỗ của hắn lại chữa trị cho hắn thì Dương Phàm nắm chắc trăm phần trăm sẽ tiến nhập Ngưng Thần trung kỳ.

- Không không biết! Hắn nói một tháng sau lại tới!

Hồ Phi nhớ lại nói.

- Ha ha, lần sau ta sẽ đánh hắn thành thành đồng thệ!

Hồ Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Phàm có chút thất vọng lại hỏi:

- Ngươi tới Kinh Đô làm gì?

- Trốn trốn chạy!

Hồ Phi không nghĩ nói thẳng.

- Vậy người sao lại cố tình tới Kinh Đô này?

Dương Phàm vô cùng khó hiểu trong lòng cũng thấy buồn bực. Lúc trước, hắn và Hồ Phi gặp nhau ở Thiên niên mộ huyết, may mắn mà cả hai cùng sống sót. Sau đó, ở cạnh Tú Ngọc Các với thân phận Thạch Thiên Hàn lại gặp nhau. Mà lúc này đây, hắn đi xa tới bảy tám vạn dặm đi vào Kinh Đô xa xôi này, lại tình cờ gặp hắn một lần nữa. Điều này cũng không khỏi quá trùng hợp đi?

Dương Phàm cũng không nói gì. Tương tự thế còn có một người, chính là Dương gia Thiếu chủ Dương Vũ.

Tuy nhiên, Dương Vũ lại gần như là địch nhân không thể thay đổi của Dương Phàm. Bất kể là Vấn Thiên đại hội hay là vì có quan hệ với Vân Vũ Tịch hoặc lại là ân oán từ đời trước tất cả đều đã định giữa hai người không thể hòa giải được.

So sánh với đó Hồ Phi lại không có xung đột gì với Dương Phàm, hơn nữa còn có chút trọng nghĩa, tri ân báo đáp.

- Nghe nghe nói nơi này nóng nực cho nên ta muốn muốn biết nơi này!

Hồ Phi có chút buồn bực đáp.

- À. thì ra là thế xem ra chúng ta thật có duyên!

Trong lòng Dương Phàm không khỏi cười thầm. Hóa ra người này ngoại trừ Dương Gia Bảo ra cũng chỉ nghe nói tới Kinh Đô biết nơi này nóng nực nên chạy tới.

- Hắc hắc, thật thật có duyên!

Hồ Phi nghe xong. lập tức trở nên hưng phấn lại chột nói:

- Lần lần trước, người đã đã cứu ta một lần. Lần này, lại giúp giúp ta lần nữa, về sau ai dám khi khi dễ người thì tìm tìm ta giúp. Tata nợ người hai hai lần nhân tình!

Hồ Phi chân thành nói.

- Ha ha

Dương Phàm không nghĩ tới người này không chỉ bá đạo hung hãn không sợ chết mà còn có một mặt đáng yêu như thế!

- Được, đây là người nói đó nhé! về sau nếu muốn đánh ai, ta sẽ tới tìm người!

Dương Phàm cười tủm tỉm thầm nghĩ:

"Người này quả là một nắm tay không tời Nếu luận thực lực, bản thân mình còn không nắm chắc có thể thắng được hắn!"

- Không không thành vấn đề!

Hồ Phi vỗ ngực nói:

- Đánh nhau là việc việc ta thích nhất!

Dương Phàm toát cả mồ hôi người này quả nhiên là một tên chiến cuồng. Ngay lúc hai người đang đàm thoại thì một thanh âm truyền tới:

- Dương đại ca, mau tới giúp!

Đưa mắt nhìn sang thì thấy Trịnh Vân Phi đang vội vã chạy lại.

- Có chuyện gì?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Tích Đồng tiểu thư bị băng hữu này tẩu thương. Nếu ba ngày không có Dược sư cấp bậc thần y cứu chữa thì sợ rằng sẽ nguy hiểm tính mạng

Trịnh Vân Phi vô cùng lo lắng nói ngôn từ cũng rất dồn dập. Nhìn hẩn thế, sợ rằng chỉ hận không thể lập tức kéo Dương Phàm lại.

- Tata không biết hẩn là bằngbằng hữu của người!

Hồ Phi ngượng ngùng nói có chút tự trách.

- Không sao, ta qua xem.

Dương Phàm cũng không chút vội vã chậm rãi đi tới chỗ tiểu đình vừa rồi mấy người ngồi nói chuyện.

- A! Không ổn, tên sát tinh kia lại tới!

Đang giúp Tích Đồng chữa thương, sắc mặt một trong hai tên Luyện Khí đại viên mãn kia đại biến khuôn mặt khấn trương, ra vẻ đề phòng. Tuy nhiên không ngờ chính là Hồ Phi lúc này lại có bộ dáng ngượng ngùng, vừa đi vừa cười tiến về phía bọn hẩn.

- Tiền bối!

Trong lòng hai người này không yên về mặt bất an nhìn Hồ Phi.

Không lâu trước đó, Hồ Phi còn như một hung thần ác sát thái độ biểu hiện hiện tại lại có chút khác thường. Cho nên nhìn vẻ tươi cười của Hồ Phi bọn họ liền không rét mà run.

- Bình tĩnh.

Dương Phàm đi tới trước người Tích Đồng nói với hai gã Dược sư Luyện Khí đại viên mãn này:

- Các người lùi lại đi, giao nàng cho ta!

- Cái gì?

Hai gã Dược sư lão bài này vừa nghe thế, sắc mặt trầm xuống, dường như đã hiểu sai ý tứ.

- Người các người muốn đánh nữa sao?

Hồ Phi nhướn mày lên nâng bàn tay. Một viên lõi hỏa khiến người ta tim đập nhanh lên xuất hiện.

- A! Vâng! Vâng!

Hai tên Dược sư này đều lùi lại vội vàng thu hồi pháp lực.

Giờ phút này, bọn họ hiểu rằng Dương Phàm chỉ sợ đã chữa khỏi bệnh cho tên sát tinh này rồi. Hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không tầm thường.

- Mời Dược sư!

Tích Đồng mở mắt ra thấp giọng nói. Thanh âm của nàng có chút suy yếu, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu.

- Dương mỗ không khách khí vậy!

Dương Phàm đặt tay lên vai Tích Đồng. Lực lượng sinh mệnh như mưa xuân được rót vào trong cơ thể nàng!

Chỉ một lát, Dương Phàm đã nắm rõ tình hình. Tích Đồng trúng một chưởng của Hồ Phi tuy rằng hẩn chưa dùng toàn lực nhưng một chưởng này vẫn ẩn chứa lõi hỏa lực cũng không tầm thường. Một chưởng này có lực phá hoại rất lớn khiến nội phủ của Tích Đồng bị thương. Mà công pháp của cô ta không đủ để chữa trị thương thế bậc này, chỉ có thể trợ mắt nhìn sinh cơ bản thân dần trôi qua.

- May mà phản ứng của Tích Đồng tiểu thư cũng nhanh, ăn ngay linh đan bảo mệnh tại chỗ. Nếu là tu sĩ khác có lẽ đã bỏ mình rồi

Dương Phàm bình Tĩnh nói thầm nghĩ trong lòng rằng tên Hồ Phi này thật là không chút nường tay, ngay cả mỹ nữ mà cũng không thu tay thiếu chút nữa là lấy mạng cô gái này rồi!

167. Chương 166: Cận Vệ Của Dương Phàm

Cũng may Tích Đồng thân là dược sư, sử dụng linh đan bảo mệnh đúng lúc bảo vệ tâm mạch tuy nhiên nàng cũng cảm thấy bất lực đối với thương thể trong cơ thể đang dần dần lấy đi sinh mệnh lực kia.

Đúng lúc này một cỗ lực lượng tinh khiết giống như dòng nước ấm áp dũng mãnh chảy vào trong cơ thể làm cho thể xác và tinh thần nàng cũng trở nên ấm áp, sinh mệnh lực trong cơ thể lại có thể nhanh chóng tăng trưởng.

Biến hóa như thế khiến cho Tích Đồng kinh hãi vô cùng đồng thời trong lòng đại định, có Dương Phàm ở đây vậy tánh mạng của mình không còn đáng lo nữa. Nàng kinh hãi chính là lực lượng thần kỳ gần như có thể khởi tử hồi sinh của đối phương, chẳng những có thể nhanh chóng chữa trị những chỗ thương tổn trong cơ thể, thậm chí còn có thể bổ sung sinh cơ một mức độ nhất định.

Bàn tay Dương Phàm khoát lên trên bả vai nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại cảm thụ cái loại khoái cảm khi công lực tăng lên này quả thật không thể dùng từ ngữ nào có thể diễn tả được. Mới vừa rồi lúc trị liệu cho Hồ Phi thì công pháp Tiên Hồng Quyết của hắn đã thăng lên tới Ngưng Thần sơ kỳ đỉnh phong. Chỉ còn thiếu một bước là có thể bước chân vào cảnh giới trung kỳ. Tích Đồng tuy rằng tu vi không cao nhưng thương tổn lại rất nặng lực phá hoại cũng rất lớn mang đến cho Dương Phàm hiệu quả tăng lên rất khả quan. Sau một lát cánh tay Dương Phàm khoát lên vai nàng khẽ run lên, hơi thở trên người đã xảy ra một tia biến hóa mơ hồ, tốc độ trị liệu vô cơ tăng lên mấy lần, liên tục hít vào thở ra.

”Hô”

Ngay sau đó Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi chậm rãi thu hồi tay lại, hai mắt có vẻ thâm thúy trong sáng hơn cũng tăng thêm vài phần tự tin. Đồng thời hắn cũng vận chuyển Khô Mộc Công đến cực hạn để che dấu hơi thở biến hóa.

- Chữa trị xong!

Dương Phàm mỉm cười.

- Đã chữa tốt rồi sao?

Hai vị lão dược sư Luyện Khí đại viên mãn mở lớn hai mắt nhìn, trong mắt lộ ra nghi hoặc rất sâu. Tích Đồng mở mắt ra giật mình chớp chớp một cái. Rồi lập tức bắt đầu kiểm tra trạng thái thân thể mình, vẻ mặt càng lúc càng rung động. Sau một lúc khá lâu, Tích Đồng khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt phức tạp liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái uyển chuyển đứng dậy cúi đầu thi lễ nói:

- Đa tạ thần y cứu giúp, nếu tiểu nữ không đoán sai khẳng định ngài chính là Dược sư truyền kỳ đã chữa khỏi kỳ bệnh thể gian cho Nhị quận chúa Yến Vương Phủ rồi

Dương Phàm không có phủ nhận, trong đôi mắt lộ ra ý cười đậm nhạt:

- Tích Đồng tiểu thư quá khen là bằng hữu của ta đã thương cô, về tình về lý Dương mõ cũng nên xuất thủ.

Tích Đồng liếc mắt nhìn Hồ Phi một cái cười nói:

- Nếu không có vị tiền bối này xuất thủ sợ rằng đến hiện tại tiểu nữ vẫn còn đang bị giam giữ trong thùng rồi. Không biết thân phận chân chính của Dương dược sư là gì?

- Ha ha!

Dương Phàm không kìm nổi liếc mắt nhìn Hồ Phi thêm một lần. Tâm tình vô cùng sáng khoái thầm nghĩ:

- Nếu không có người này xuất thủ ta cũng không thể đột phá nhanh như vậy.

Thì ra sau khi chữa khỏi cho Tích Đồng, trong thời gian mấy lần hô hấp cuối cùng Dương Phàm rốt cuộc đã đột phá đến cảnh giới Ngưng Thần trung kỳ. Từ cảnh giới Ngưng Thần sơ kỳ đến trung kỳ đối lại là một tu sĩ bình thường khác, dưới tình huống không ở trong trạng thái bình cảnh thì ít nhất phải mất hai ba năm thời gian. Nhưng quá trình này Dương Phàm hoàn thành chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày mà Thôi. Dương nhiên có được điều này còn bởi liên quan đến kỳ ngộ của Dương Phàm mấy ngày gần đây, nếu vận khí không tốt cho dù mất mấy tháng cũng không thể đạt được chuyện tốt như vậy.

- Tiểu thư! Thương thế của cô thật sự tốt rồi sao?

Một vị Dược sư Luyện Khí đại viên mãn trong đó còn có chút khó tin hỏi.

- Hoàn Toàn chính xác, ta đã khỏi hẳn rồi

Tích Đồng vô cùng trình trọng đáp.

- Chuyện này dĩ nhiên là thật!

Hai lão Dược sư hoàn toàn khiếp sợ đến tột đỉnh, thương bệnh mà bọn họ đã hoàn toàn thúc thủ vô sách (Bỏ tay không có biện pháp) ở trước mặt đối phương lại tựa như chuyện vặt trong nhà vậy.

- Không hổ là thần y! Nếu luận về tốc độ trị liệu thì toàn bộ Dược sư. bao gồm cả thần y ở kinh đô có lẽ cũng không bằng một nửa ngài.

Một lão Dược sư khác lên tiếng khen ngợi.

Về mặt Tích Đồng cũng ngạc nhiên thán phục nói:

- Đúng vậy! Luận về tốc độ trị liệu thì ngay cả sư tôn cũng không bằng được Dương dược sư ngài.

Được khen ngợi như thế ngay cả Dương Phàm cũng có chút ngượng ngùng cười nói:

- Hai vị quá khen. Dương mỗ chỉ là tán nhân mới nhập y đạo mà thôi.

Mới nhập y đạo? Tán nhân?

Tích Đồng dẫn đầu ba gã Dược sư đầu tiên ngẩn ra một chút, sau đó cũng không kìm nổi bật cười.

- Dược sư khiêm nhường rồi, mới vừa rồi tiểu nữ tham luận y thuật với ngài cảm giác được tri thức y học của Dương dược sư thực sự uyên bác. Hơn nữa cộng thêm y thuật thần diệu như vậy há có thể là tán nhân mới nhập y đạo được chứ?

Tích Đồng hé miệng cười nói, Dương Phàm khẽ thở dài một hơi lộ vẻ chán nản nói:

- Trước kia Dương mỗ là người tu tiên một lòng cầu tiên đạo. Mới sửa tu y đạo chưa đến một năm.

- Làm sao có thể chứ? Thần y nói đùa rồi.

Mấy vị Dược sư nhìn nhau cười.

Mặc dù Dương Phàm lời ngay nói thật nhưng ba người này lại không tin, không chỉ bọn họ không tin mà ngay cả Trịnh Vân Phi cũng không tin. Dương Phàm lắc lắc đầu, nếu bọn họ không tin vậy cũng quên đi. Hẳn đến kinh đô sớm đã có dự liệu trước rằng người hữu tâm nhất định sẽ điều tra ra lai lịch thân phận bản thân hắn. Tuy nhiên Dương Phàm cũng rất vui mừng, hẳn lấy thân phận Dược sư tiền quân Tu Tiên Giới danh khí càng lớn sẽ càng tốt. Như vậy có thể hấp dẫn càng nhiều người bị thương. Hoàn toàn có thể dự liệu được đến một lúc nào đó thanh danh của hắn sẽ đạt tới mức truyền khắp Ngự Dương quốc. Khi đó Dương Phàm ít nhất cũng đặt chân vào hàng ngũ tu sĩ bậc cao rồi

- Tích Đồng tiểu thư! Có thể dẫn Dương mỗ đi thăm y quán một chút được không?

Dương Phàm chuyển đề tài, đột nhiên đưa ra một yêu cầu như vậy.

- Không thành vấn đề! Mời dược sư để chúng ta có thể giới thiệu cho ngài.

Tích Đồng vui vẻ nói không một chút do dự đáp ứng hắn, cũng không một chút lo lắng dẫn hắn đi thăm y quán một lần. Khi đã biết được thân phận Dương Phàm và y thuật siêu phàm của hắn. đám người Tích Đồng vô cùng kính sợ đối với hắn. Cho dù đối mặt với tu sĩ bậc cao cũng chỉ như thế mà thôi một yêu cầu nhỏ bé ấy đương nhiên có thể thỏa mãn.

Sau khi hai canh giờ trôi qua, Dương Phàm rút cuộc cáo từ Tích Đồng rời khỏi Lam Nguyệt Y Quán.

Thông qua Tích Đồng giới thiệu, trên phương diện chuẩn bị mở y quán hắn lại thu được một chút kinh nghiệm cùng tâm đắc có thể nói là chuyến đi này không tệ. Đi ra khỏi y quán hòa vào dòng người đông đúc trên đường phố kinh đô phồn hoa.

Đi theo phía sau Dương Phàm có hai người, ngoại trừ Trịnh Vân Phi ra còn có thêm một người nữa chính là Hồ Phi.

- Ở kinh thành người cũng không quen biết người nào khác sao?

Ánh mắt Dương Phàm dừng lại trên khuôn mặt Hồ Phi hỏi.

- Không, không có.

Hồ Phi đáp.

- Có việc gì hay nhiệm vụ gì không?

- Không có.

- Nói cách khác ngoại trừ tị nạn ra người không có dự tính bất cứ mục đích gì sao?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc hỏi.

Hồ Phi ngẩn ra rồi gật gật đầu.

- Được rồi! Một khi đã như vậy hay là người đi theo làm trợ lý cho ta thế nào?

Dương Phàm lên tiếng đề nghị.

- Chuyện này

Hồ Phi nhướn mày có chút do dự nói:

- Ta không thích nghe người khác điều khiển.

Dương Phàm thầm than có chút thất vọng xem ra tên này đã quen tự do thích cuộc sống vô câu vô thúc.

- Bất quá thiếu người thiếu người một nhân Tình hiện tại cũng không có việc gì liền đi theo người vậy.

Hồ Phi lại làm ra một quyết định.

Dương Phàm nghe vậy cảm thấy mừng rỡ, cười ha ha nói:

- Thời gian sắp tới ta sẽ mở y quán cho nên những ngày sau này có lẽ sẽ gặp một chút phiền toái không bằng người làm cận vệ của ta đi.

- Cận vệ?

Hồ Phi đại khái có thể hiểu ý tứ này, gật gật đầu đáp:

- Ta sẽ ở bên cạnh người nhiều nhất nửa năm!

- Được! Một lời đã định!

Dương Phàm mở cờ trong bụng. Thời gian nửa năm đã là quá nhiều, còn có ba bốn tháng nữa là đến kỳ hạn ước định với Vân Vũ Tịch. Mà nửa năm thời gian đã vượt qua phạm vi này rồi.

168. Chương 167: Phi Ưng Màu Bạc.

- Chỉ nửa năm thôi.

Hồ Phi gật gật đầu trong lòng lại mơ hồ có một loại cảm giác không hay. Trịnh Vân Phi đều thu cuộc đối thoại giữa hai người vào trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một cường giả Ngưng Thần Kỳ cú như vậy trở thành cận vệ của Dương Phàm. Kết quả như vậy khiến cho Trịnh Vân Phi không chỉ ngạc nhiên thán phục mà còn không thể tưởng tượng nổi, ở trong mắt hắn tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều là tiền bối nhất cấp cho dù là gia gia mình nhìn thấy cũng phải kính sợ vô cùng. Mà Hồ Phi trước mắt này lại là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cường đại nắm giữ lực lượng lôi hỏa đáng sợ.

”Nếu ta có cận vệ như vậy chẳng phải là có thể ngang dọc kinh đô sao?”

Trịnh Vân Phi không khỏi trong lòng hâm mộ và cảm thán đồng thời càng bội phục Dương Phàm sát đất.

- ừ, hiện tại chúng ta sẽ thương nghị một chút những vấn đề chi tiết.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

- Người,.. người nói đi.

Hồ Phi đáp.

Dương Phàm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trong vòng nửa năm này bình thường người không được rời xa ta một tấc luôn bảo trì ở bên cạnh ta trong phạm vi hai mươi trượng. Dưới một số tình huống đặc biệt người có thể cách xa ta nhưng không thể vượt quá phạm vi một dặm. Không được ta cho phép thì không được tự tiện rời đi. Nếu ta bị công kích người phải cố gắng hết sức để bảo hộ ta. Nếu địch nhân có ý đồ phát động công kích với ta người có thể tùy tình huống mà chủ động công kích trước, đồng thời sau khi Dương mỗ mở y quán người cùng cần đảm nhận chức trách trấn thủ y quán.

- Chỉ những việc này sao?

Hồ Phi sau khi nghe xong liền hỏi.

- ừ, trên cơ bản chính là ba điểm. Đối với người mà nói hẳn là không khó.

Dương Phàm lộ vẻ than vãn nói:

- Tin tưởng trong lúc này hơn phân nửa sẽ có cơ hội cho người xuất thủ.

- Đánh đánh nhau ta không không sợ!

Hồ Phi vẻ mặt tự tin nói.

- Ha ha!

Dương Phàm trong lòng cảm thấy buồn cười lại nói với Trịnh Vân Phi:

- Người dẫn ta tới mấy y quán có uy tín nhất kinh đô tiếp tục xem đi, ít nhất phải là cấp bậc giống như Lam Nguyệt Y Quán.

Trịnh Vân Phi đáp:

- Ngoại trừ Thiên Ân Dược Các ra, Lam Nguyệt Y Quán đã là y quán số một số hai tại kinh đô rồi Còn có hai y quán nữa phân biệt là Nhân Hòa Y Quán và Thiên Vân Y Quán. Y quán trước là do đệ tử Lỗ thần y xây dựng. Y quán sau có quan hệ rất sâu tới ngự y thần bí trong hoàng cung.

- ồ? Như vậy xem ra cả hai y quán này đều không đơn giản.

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên mỉm cười nói tiếp:

- Vậy tới Nhân Hòa Y Quán xem trước đi.

Nhân Hòa Y Quán là do đệ tử Lỗ thần y xây dựng. Như vậy khẳng định có chút quan hệ với Dương gia kinh đô, quan hệ giữa hai nhà này với Dương Phàm đều là đối địch hẳn tự nhiên không thể xem nhẹ được.

Trịnh Vân Phi không có nghĩ nhiều, dẫn theo hai người đi bộ xuyên qua một số dãy phố phần hoa của kinh đô. Một lúc lâu sau đi tới một y quán cỡ lớn đồng dạng cũng được đặt trong một con phố sầm uất.

”Nhân Hòa Y Quán”

Mấy chữ trên bảng hiệu phóng khoáng mà không mất kính ý, ý cảnh quả thực không tầm thường. Dương Phàm vừa nhìn thấy những chữ này hẳn không tự chủ được nhớ tới trận so đấu độc thuật giữa hắn và Lỗ thần y.

Bốn chữ to này tất nhiên không tệ nhưng trên ý cảnh thì còn kém rất nhiều so với Phổ Ái Y Quán của Dương Phàm tại Vụ Liễu trấn. Nhìn bảng hiệu Dương Phàm đột nhiên bắt đầu suy nghĩ không biết nên lấy tên gì đặt cho y quán sắp mở của mình tại kinh đô.

Hay là tiếp tục sử dụng Phổ Ái Y Quán?

Dương Phàm suy nghĩ một chút liền quyết định đổi một cái tên khác mang ý nghĩ độc đáo lại phù hợp với thủ đoạn y thuật của mình. Danh hiệu tuy nhiên trong khoảng thời gian ngắn hần cũng chưa nghĩ được tên nào tốt cả.

”Thôi việc này tạm gác lại mấy ngày nữa nói sau.”

Dương Phàm hôm nay đi ra là muốn tham khảo một chút ưu điểm của y quán nơi kinh đô, từ đó chuẩn bị kế hoạch lập nên y quán theo lý tưởng của chính mình. Ba người đi vào Nhân Hòa Y Quán phát hiện bố cục bên trong rất thông thoáng, cũng chia làm một số đại sảnh, phía ngoài đại sảnh đương nhiên là để chữa bệnh cho phạm nhân rồi

Khi đi tại ngoại đường Dương Phàm còn có chút thất vọng, đại thể không khác Lam Nguyệt Y Quán.

Tuy nhiên, chờ sau khi tiến vào trong y quán mới phát hiện trong đó có một cánh cửa. Nói là một cánh cửa chính là nhằm vào phạm nhân mà thôi thực ra nơi này được ảo trận bao phủ, bên cạnh còn có người tu tiên canh gác người bình thường sợ rằng không vào được.

- Chúng ta vào xem.

Dương Phàm nổi lên hứng thú dẫn theo hai người đi về phía cánh cửa được người canh gác kia.

Hai gã tu tiên trông coi cửa vào thần nhiên liếc mắt nhìn ba người một cái không nói gì. Tuy nhiên khi Hồ Phi đến gần, lúc hơi thở trên người tỏa ra lập tức khiến cho hai kẻ này hoảng sợ đứng im lặng kính cẩn không dám hé răng.

Dương Phàm dẫn đầu đẩy cửa tiến vào, thực ra chỉ là thông qua linh khí thôi động cấm chế sau đó thông đạo mở ra rồi cất bước đi vào. Chỉ cần là người tu tiên rót pháp lực vào là có thể đi qua cánh cửa rất thấp này.

Vừa tiến vào Dương Phàm chợt nghe được một đàn tiếng chim hót. Ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoang, trước mắt là một quần thể gồm như sơn, thủy, thụ, điểu. Các loại nguyên tố này hình thành một thể ”Thiên địa”.

Nói là ”Tiểu thiên địa” đương nhiên là so sánh khoa trương một chút, nhìn như thần bí nhưng thực tế chỉ là một phổ địa được bố trí thêm chút sơn giả dẫn nước chảy về thành suối sau đó vun trồng các loại hoa và cây cảnh, nói thẳng ra chính là một mảnh lâm viên. (lâm viên = vườn cây cảnh)

Có chút khác biệt chính là lâm viên lớn như vậy lại được ẩn dấu trong một tầng ảo trận cùng cấm chế, phạm nhân vào không được. Chính bởi đó mà tạo nên vẻ thần bí vô cùng giống như thế ngoại tiên cảnh vậy.

Chút kỳ xảo này tự nhiên không thể che giấu được Dương Phàm. Ngay khi hần vừa mới cất bước đi vào đã nhìn rõ bố cục trong này.

- Nơi này cảnh sắc rất tốt giống như tiên cảnh vậy. Đây là lần đầu tiên ta tiến vào đó.

Trịnh Vân Phi vẻ mặt ngạc nhiên thán phục nói.

Hồ Phi đưa mắt quét nhìn một vòng, theo bản năng liền triển khai thần thức trong thời gian ngắn nhìn thấu hết huyền thuật trong đó không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Không phải chỉ là một cái vườn nát thôi sao?

Cạnh đó có tu sĩ nghe được thanh âm này liền liếc mắt nhìn sang. Vừa thấy là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ lập tức sợ hãi không dám há miệng nói gì. Tại trong lâm viên này có mấy gian lầu gác cổ kính. Trong mỗi gian lầu đều có Dược sư tọa trấn người tu tiên có thể tự mình lựa chọn địa phương xem bệnh và điều trị.

Ba người tản bộ trong này một lát khước miệng Dương Phàm khẽ nhếch nói:

- Không cần xem nữa, chúng ta đi thôi.

- Dương đại ca! Ta cảm thấy nơi này không tệ, dường như tốt hơn Lam Nguyệt Y Quán một chút.

Trịnh Vân Phi lộ vẻ khó hiểu nói.

- Kỹ xảo nhiều hơn so với Lam Nguyệt Y Quán.

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Nhưng tiêu chuẩn Dược sư, dược liệu chân chính lại kém Lam Nguyệt Y Quán một hai phần.

- À, ta là người ngoài không hiểu biết. Nghe Dương đại ca nói như vậy ta cũng có chút cảm thấy như vậy. Nơi này làm cho người ta cảm giác không giống như là một nơi cầu y chữa bệnh, hình như là ra vẻ mê hoặc người bệnh, có chút làm giả bộ.

Trịnh Vân Phi suy nghĩ một chút nói.

Ba người cũng không lưu lại mà rời khỏi Nhân Hòa Y Quán.

Bọn họ vừa rời đi, trọng một lầu gác liền có người lên tiếng:

- Sư tôn! Bọn họ đi rồi

Một trung niên nam tử có chút mập mạp nói.

- ừ. tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Dương Phàm. Nhìn tình hình thì người này quả thật muốn mở y quán tại kinh đô. Hừ! Hẳn nghĩ rằng linh thạch là dễ kiếm như vậy sao?

Nói chuyện chính là một lão già mũi ưng khô gầy như cây củi.

Nếu Dương Phàm ở trong này nhất định có thể nhận ra thân phận người này, đúng là một trong ba đại thần y kinh đô Lỗ thần y.

- Sư tôn nói có đạo lý. Y quán Tu Tiên giới ở kinh đô chỉ có mấy nhà như vậy, mỗi một nhà đều có bối cảnh không tầm thường, há có thể để cho ngoại nhân dấy máu ăn phần cơ chứ?

Trung niên nam tử lộ vẻ trào phúng nói.

- Chuyện này cũng không hẳn. Dương Phàm này thần minh có những thủ đoạn không phải nhỏ, ngay cả ta cũng có chút nhìn không thấu. Hơn nữa hẳn còn là Dược sư khách quý của Yến Vương Phủ cũng chính là trận doanh của Vũ Văn gia tộc. Chúng ta nếu muốn ngăn cản hẳn mở y quán cũng không quá thực tế. Nhưng nếu muốn mang đến cho hắn một chút quấy nhiễu vậy thì hắc hắc!

Lỗ thần y lộ ra vẻ tươi cười âm hiểm.

Sau khi rời khỏi Nhân Hòa Y Quán, mục tiêu thứ ba của Dương Phàm hôm nay chính là Thiên Vân Y Quán. Nghe ý tứ Trịnh Vân Phi thì chỗ dựa vững chắc của Thiên Vân Y Quán này là đến từ hoàng cung thực lực không bình thường.

Lại đi bộ nửa canh giờ, Dương Phàm đi tới Thiên Vân Y Quán khoảng cách tới hoàng cung tương đối gần. Y Quán này có chút phô trương xa xỉ, dĩ nhiên xây dựng theo kiểu kiến trúc cung điện. chi phí xây dựng quá mức xa hoa.

Vừa đi tới cạnh Thiên Vân Y Quán. Dương Phàm liền thấy được rất nhiều xe ngựa lộng lẫy, một số nhân sĩ quý tộc một thân y bào hoa lệ từ trên xe ngựa bước xuống, rồi tiến vào y quán. Đường nhiên cũng có đại phu hoặc là Dược sư từ trong y quán đi ra được người dùng xe ngựa dẫn đi.

- Đây là

Nhìn thấy tình cảnh như thế. Dương Phàm có chút giật mình.

- Thiên Vân Y Quán ta cũng chưa từng đi vào, nghe nói chủ yếu là nhằm vào người thế tục

Trịnh Vân Phi hạ giọng nói.

- Chúng ta đi vào.

Dương Phàm vẻ mặt không chút thay đổi nói. Nếu đã đến đây đương nhiên không thể không vào một chút. Sau khi tiến vào y quán, nơi đi qua là một mảnh kiến trúc cung điện tráng lệ phong cảnh lịch sự tao nhã còn có thể nhìn thấy một số cô gái dung mạo thanh tú mặc y phục giống như cung nữ lại vừa có thiên hướng như nữ phó (nữ y tá vậy), đối với nam giới có lực hấp dẫn không nhỏ.

- Nơi này thật sự có thể trị thương cho người tu tiên sao?

Dương Phàm có chút hoài nghi, vô thanh vô tức triển khai cảm quan. Sau một lát hắc khê thở ra một hơi mặt lộ vẻ quái dị thần nhiên nói:

- Không cần xem chúng ta đi!

- Dương đại ca! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Trịnh Vân Phi có chút khó hiểu nói.

- Nơi này đích xác có một số Dược sư Tu Tiên giới. Tuy nhiên đềuọa lạc trong vinh hoa phú quý của thế tục giới trăm mê tửu sắc với quyền lợi.

Dương Phàm không do dự không sợ hãi nói, lại cũng không có biểu lộ ra vẻ khinh thường hay trào phúng nào.

Đường tu tiên gian khổ mệnh mông không bờ bến ai có thể đạt được trường sinh đây?

Nếu kết quả cuối cùng nhất định là trăm năm tuổi thọ hầu như không còn hóa thành một đồng đất màu vàng, thì còn ai có thể kiên trì đi tiếp nữa?

Những Dược sư Luyện Khí Kỳ bậc thấp trong Thiên Vân Y Quán này thiên phú cũng không được tốt lắm, đường tu tiên vô vọng. Bọn họ không cầu tiến tới liền dừng lại trong thế tục giới, quán to lộc lớn, chữa bệnh cho người hưởng thụ vinh hoa phú quý nơi thế tục.

Đương nhiên, nơi này có Dược sư Tu Tiên giới cũng có thể trị thương cho người tu tiên. Lúc mặt trời sắp xuống núi, Dương Phàm về tới Yến Vương Phủ. Tiến vào Hàm Trữ Cư. Dương Phàm lập tức quay về phòng của mình.

"Ngoại trừ Thiên Ân Dược Các ra, ba y quán có uy tín nhất ở kinh đô đều đi tham quan rồi. Mấy ngày kế tiếp ta sẽ bắt đầu lên kế hoạch thành lập y quán của chính mình."

Dương Phàm thấp giọng khê nói, tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian thấy được không ít linh dược và thiên tài địa bảo đã có thể thu hoạch. Ngay tại thời điểm hắc chuẩn bị suy tư đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió cấp bách.

"Vù"

Một phi ưng màu bạc bay qua ngoài cửa sổ.

-Ồ?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia dị sắc.

169. Chương 168: Ai Nói Lấp.

"Vèo"

Phi ưng màu bạc hơi dừng lại nơi đó một cái chớp mắt. Một cuộn giấy nhỏ màu trắng bay vào trong cửa sổ.

- Đây là

Động tác Dương Phàm cực kỳ linh hoạt thoáng một cái mở cửa sổ ra cầm lấy cuộn giấy này nắm vào trong tay. Phi ưng màu bạc bay lượn giữa không trung một vòng, phát ra một trận tiếng kêu rõ to.

- Phi ưng này hiển nhiên không phải loài vật tầm thường. So với phi ưng bình thường phải lớn hơn mấy lần chẳng lẽ nó là yêu thú?

Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn phi ưng màu bạc đang bay lượn giữa không trung một cái, cảm nhận được từ trong cơ thể nó có một cỗ năng lượng sinh mệnh còn cường đại hơn so với tu sĩ bậc thấp bình thường mấy lần.

Dưới Toàn Tri Mô Thức Dương Phàm lập tức nhìn ra cấp bậc của nó, quả nhiên là một yêu thú hơn nữa còn là yêu thú nhị cấp thực lực tương đương với tu sĩ Ngưng Thần KỖ

”Hừ”

Phi ưng kia liếc đôi mắt sắc nhọn nhìn Dương Phàm một cái lại phát ra một trận tiếng kêu to dường như đang có vẻ rất cấp bách. Dương Phàm vội vàng mở cuộn giấy ra xem, mặt trên viết mấy chữ: ”Ta bị thương, lại đây trị thương cho ta.”

Phía dưới còn có hai chữ: Vô Song.

”Không ngờ Vô Song bị thương?”

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, với thực lực của đối phương gần như có thể đi ngang dọc ở nơi kinh đô này. Hiện tại không ngờ bị thương. Nếu là thương thế bình thường, dựa theo ước định thì Vô Song hoàn toàn có thể tự tìm tới cửa để Dương Phàm trị liệu cho. Nhưng Vô Song không có tự mình đến đây lại để con ngân ưng này tới truyền tin, bởi vậy có thể thấy được thương thế của hắn nghiêm trọng mức nào.

- Bảo hộ quận chúa và Dược sư! Giết chết con chim ưng khổng lồ kia!

Đúng lúc này, trong Hàm Trữ Cư xuất hiện mấy chục tên hộ vệ vương phủ, có người cầm cung tên bắn lên con chim ưng đang bay lượn trên bầu trời

Vèo vèo vèo

Mấy chục mũi tên nhọn ở trong hư không lóe lên hàn quang, làn mưa tên giống như một chiếc lồng chụp về phía ngân ưng kia. Ngân ưng thấy tình cảnh như vậy trong mắt hiện lên một tia trào phúng, hai cánh nhẹ nhàng huy vũ, một cỗ cuồng phong vô hình bất chợt sinh ra trực tiếp thổi bay tất cả những mũi tên nhọn này.

- Không xong! Mau mời cao thủ đến. phi ưng này không phải loài vật tầm thường, sợ rằng chính là yêu vật trong truyền thuyết.

Đám thị vệ lập tức bối rối thối lui lại. Bọn họ gặp phải phi ưng thể tích khổng lồ như thế sợ làm thương tổn đến người trong Vương phủ vì thế đuổi tới. Mà theo tình huống lúc này xem ra, phi ưng này chẳng những có linh trí, dường như còn có thể là Yêu thú trên không nữa. Ngân ưng phát ra một trận tiếng kêu lớn thanh thế không tầm thường. Hai cánh vẫy lên mấy đạo khí lãng màu bạc từ trên cao phát xuống.

- Dừng tay!

Thân hình Dương Phàm vội vàng lao ra đồng thời phi kiếm về phía trước. Trong tay xuất ra một thanh pháp khí trung phẩm.

”Choang choang choang”

Khi mấy đạo khí lãng màu bạc đánh tới trên phi kiếm thân hình Dương Phàm chấn động một chút mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Liên tục lui về phía sau.

- Uy lực thật cường đại!

Dương Phàm trong lòng thất kinh, cánh tay một trận run lên. Trên pháp khí trong tay còn lưu lại mấy lỗ thủng rất nhỏ. Dường nhiên, một kích vừa rồi hắn chỉ sử dụng pháp lực tương đương với Luyện Khí hậu kỳ, bằng không cũng không khiến cho pháp khí trong tay bị hao tổn.

- Dẫn đường đi!

Dương Phàm thần nhiên hướng về phía ngân ưng kia nói.

”Ngao”

Ngân ưng lại kêu lên một tiếng, hóa thành một chiếc bóng màu bạc phá không bay đi. Thân hình Dương Phàm nao động lên một cái liền đi theo ngân ưng tiến về phía trước. Hắn mỗi lần bước đi một bước đều có thể vượt qua khoảng cách hơn một trượng, biểu hiện phiêu dật tự nhiên không cố sức động tác thoạt nhìn giống như đang đi tản bộ trong trang viên vậy.

- Người người muốn đi đâu?

Dương Phàm vừa cất bước, từ trong một nơi trong viện truyền ra thanh âm Hồ Phi.

- Chờ chờ tamột chút.

- Ha ha! Người bảo trì khoảng cách với ta trong phạm vi mười dặm là được.

Dương Phàm khẽ dừng lại suýt nữa quên mất mình còn có một cận vệ.

- Được.

Hồ Phi đi theo phía sau hần ngược lại có vẻ rất ung dung thoải mái.

- Con phi ưng này là linh thú, chủ nhân của nó có quen biết với ta, các người lui đi.

Dương Phàm cất bước đi đồng thời thản nhiên nhìn lướt qua những thị vệ Vương phủ đang tay chân luống cuống kia lên tiếng ra lệnh.

- Vâng, đại nhân!

Những hộ vệ này giống như được đại xá lập tức tản đi bốn phía. Trong không trung, phi ưng dường như rất có linh tính luôn bảo trì khoảng cách một tầm nhìn nhất định với Dương Phàm. Cũng không hề rời hần quá xa. Một lúc sau, một người một ưng đã rời khỏi Vương phủ. Hồ Phi đi theo ở phía sau không có lại gần. Sau nửa canh giờ, ngân ưng dẫn Dương Phàm đi tới một con phố cổ nát nơi kinh đô. Con phố này ngang dọc khắp nơi có rất đông dân chúng bình thường ở đây.

Đến khi ngân ưng bay đến trên một trạch viện không bắt mắt đột nhiên dừng lại nhìn Dương Phàm một cái, sau đó liền tiến vào trong trạch viện đó.

- Chính là nơi này sao?

Dương Phàm đến trước cửa nhẹ nhàng gõ một cái phát hiện cánh cửa chỉ khép hờ vì thế liền đẩy cửa tiến vào.

- Người cuối cùng cũng đến rồi

Mới vừa đi vào trong nhà chợt nghe thấy một thanh âm yếu ớt truyền ra.

Vô Song đang ngồi trên sàn nhà dựa vào một góc tường, giờ phút này mở mắt ra, y phục màu trắng trên thân đã rách nát không tả nổi, thậm chí còn có chút

- Đây là chỗ ở của người sao?

Dương Phàm đánh giá phòng ốc này một chút cảm giác không có gì đặc biệt. Nơi này giống như là chỗ ở của dân chúng bình thường.

- Không, là ta cho chủ nhân nhà này một ít bạc để ta tạm thời ở lại đây một tháng.

Vô Song đáp.

”Hừ”

Con ngân ưng khổng lồ kêu lên một tiếng, thập phần nhu thuận tựa vào bên người Vô Song, điệu ngoan giống như một con mèo nhỏ vậy.

- Người bị thương đúng là không nhẹ, dường như còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lần trước?

Dương Phàm đi tới ngồi xổm xuống, vươn một bàn tay khoát lên bờ vai của hần bắt đầu kiểm tra thương thế. Tuy rằng bề ngoài nói như vậy nhưng Dương Phàm cũng là trong bụng mở cờ. thương thế càng nặng đối với mình lại càng có lợi.

- Thế nào, phải bao lâu mới có thể hồi phục như cũ?

Vô Song lộ vẻ vô lực hỏi.

- Thân thể người gặp phải lực phá hoại to lớn như vậy, còn có hỏa hệ pháp thuật

Dương Phàm lẩm bẩm nói.

- Người phỏng đoán không sai biệt lắm.

Vô Song khẽ thở dài một hơi khác thường, không ngờ bị một loại hỏa lực đáng sợ thế này đã thương mà lại không bị chết. Xem tình hình dường như gặp phải lôi điện tập kích.

- Người quyết chiến với ta chính là một kẻ hiểu chiến, hơn nữa còn có chút điên cuồng.

- Lôi hỏa?

Dương Phàm giật mình kinh ngạc.

Hắn đột nhiên nghĩ tới Hồ Phi, không phải người này nắm giữ lôi hỏa lực sao? Nếu là Hồ Phi vậy chính là độc môn tuyệt kỹ Hồng thư lôi hỏa của hắn rồi

- Người chiến đấu với người phương nào?

Dương Phàm thử thăm dò hỏi, trong lòng hắn cảm thấy mình đoán không sai. Người trong lời Vô Song nói hơn phân nửa chính là Hồ Phi.

- Không biết, tuy nhiên hắn là một kẻ điên.

Vô Song khẽ thở ra một hơi.

- Thực lực của hắn vượt quá sự tưởng tượng của ta nếu không phải một kiếm liền chết ở thời điểm cuối cùng, sợ rằng hiện tại ta đã chết ở trong tay hắn.

- Vậy hắn có điểm gì đặc biệt không?

Dương Phàm đã bắt đầu chữa thương cho Vô Song, chỉ cảm thấy pháp lực đang bồng bồng tăng lên. Cảm giác sảng khoái vô cùng.

- Đặc điểm?

Vô Song mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Hắn là một người nói lắp.

Vừa nghe lời này, trong lòng Dương Phàm khẽ thở ra một hơi. Xem ra trăm phần trăm là Hồ Phi không thể nghi ngờ.

Trong lòng vừa nghĩ tới Hồ Phi, Dương Phàm đột nhiên hồi hộp một chút. Không ổn, người này không phải chính là bảo tiêu thiếp thân của mình sao?

- Hừ! Người nói lắp nói lắp!

Một thanh âm tràn ngập lửa giận truyền đến.

170. Chương 169: Tiên Hồng Y Quán.

- Là người!

Vô Song cảm thấy kinh ngạc, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, một tay đặt lên bảo kiếm để ở sau lưng. Sau đó dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Dương Phàm đang chữa thương cho mình. Dương Phàm cười khổ nói:

- Hắn là bằng hữu của ta. Ngày hôm nay vừa mới gặp lại ở kinh đô, không nghĩ tới các người đã đánh nhau rồi.

- Hừ hừ! Hôm nay chúng ta phải tính toán sổ!

Hồ Phi hai tay lần lượt thay đổi từng tia Hồng Huyền Lôi Hỏa rung động ngưng kết ở phía trước hắn. Uy áp vô hình tỏa ra toàn bộ trạch viện, trong không khí một cỗ hơi thở kinh khủng ngưng kết khiến người khác run rẩy.

- Thương thể của ta còn chưa tốt, người đã vội vàng lo nghĩ tìm ta quyết đấu sao? Chẳng lẽ người quên chúng ta ước hẹn một tháng sau mới chiến tiếp?

Giọng điệu Vô Song rất bình thản. Tuy rằng rất kiêng kị đối với Hồ Phi nhưng vẫn thông dong như trước, trong đôi mắt không có bất cứ một tia sợ hãi hay kích động nào.

- Người người vừa vũ nhục ta, cho nên tata muốn giáo huấn người một chút.

Hồ Phi khẽ nói lại quay sang nói với Dương Phàm:

- Dương, Dương được sư! Người tránh ra một chút!

Dương Phàm cũng như cười như không nói:

- Vô Song cũng là bằng hữu của ta, người thực sự muốn đả thương hắn sao? Chẳng lẽ người quên thân phận hiện tại của người rồi?

- Cáicái gì?

Hồ Phi giật mình.

- Nhưng nhưng hắn vũ nhục ta, người cũng không thể hận chế ta báo thù!

Hồ Phi cũng không ngốc, bắt đầu chất vấn đấu tranh. Hắn đáp ứng làm cận vệ phụ trách bảo hộ cho Dương Phàm nhưng chưa nói hạn chế hắn đi làm những chuyện khác.

- Hừ! Người vốn chính là một tên nói láp! Một người nếu ngay cả khuyết điểm của mình cũng không dám thừa nhận thì làm sao có thể tiến bộ được?

Vô Song cười lạnh nói thái độ vô cùng cường ngạnh.

- Người người

Hồ Phi vừa mới hạ xuống lửa giận được một chút lại lập tức bùng lên đến mức trước nay chưa từng có. Dương Phàm không khỏi thảm than. Trong lòng cười khổ, Vô Song này cũng quá không nể mặt mũi người ta rồi. Hồ Phi là một người bị khuyết tật, chính hắn đương nhiên hiểu được. Nhưng Vô Song lại trào phúng giống như không cho người ta chút thể diện nào như vậy, đối lại là bất cứ người nào cũng phải giận tím mặt.

- Tata muốn giếtgiết chết người!

Hai tay Hồ Phi gần như run rẩy, trong đôi mắt bắn ra một tia sát khí.

- Vô Song! Tội gì phải như vậy chứ? Hiện tại bản thân người trọng thương, không bằng hướng Hồ đạo hữu xin lỗi đi.

Dương Phàm hạ giọng khuyên nhủ.

- Dương được sư người tránh ra. Vô Song ta không úy kỵ bất cứ người nào khiêu chiến!

Vô Song đẩy Dương Phàm ra, trong đôi mắt lộ ra một cỗ chiến ý nồng đậm. Mặc dù dưới tình huống như vậy hắn vẫn như cũ không chút nào lùi bước. Tinh Khí Thần trong phút chốc đạt tới đỉnh, trên người mơ hồ có một cỗ ngạo khí vô cùng tối thượng xông thẳng lên mây xanh.

"Keng"

Hàn quang kinh người, Vô Song đã rút kiếm ra.

Một đạo bạch sắc lóe mắt kinh thể thối qua trong phòng hình thành một mảnh quang ảnh kinh tâm động phách. Đồng thời với đó, một trận tiếng kiếm ngân nhẹ nhàng dễ nghe nhộn nhạo trong hư không, kiếm khí rền vang xông thẳng lên tận trời cao ngạo khí vô cùng. Trong một sát na đó, kiếm quang chói mắt dường như trở thành tiêu điểm của toàn bộ thế giới. Hết thấy sự vật khác phía dưới so với nó đều như ngừng chuyển động lại.

"Vèo"

Hàn quang sắc bén, Vô Song nhanh như tia chớp đánh ra một kích đâm đến trước người Hồ Phi. Hồ Phi khẽ nhảy tránh một chút, một kích của Vô Song hoàn toàn ra ngoài dự đoán của hắn. Tốc độ, thời cơ, góc độ đều đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng.

Ở lần giao thủ trước, vào thời điểm cuối cùng Vô Song trong nháy mắt bạt một kích mới khiến hắn bị thương nặng. Mà lần này, Vô Song chủ mưu một kích, một kiếm này trong nháy mắt nổ rộ ra quang hoa khiến cho Dương Phàm đứng bên cạnh xem cuộc chiến cũng cảm thấy một cỗ kinh diễm đã lâu không gặp.

”Xuy”

Kiếm khí bạch sắc linh hoạt đáng sợ va chạm với lôi hỏa ngưng tụ trên cánh tay Hồ Phi. Hai người ở trong hư không giằng co nhau trong thời gian nửa lần hô hấp, bảo kiếm đột phá tầng phòng hộ của Hồ Phi đâm trúng bờ vai của hắn.

”Phốc”

Thân thể Hồ Phi cứng đờ, bờ vai bị xuyên thủng. Trong mắt có một tia mờ mịt cùng hoài nghi.

- Dừng tay!

Thân hình Dương Phàm chợt lóe, nhanh chóng đánh về phía bên này.

”Keng”

Bảo kiếm trở vào bao, Vô Song lộ ra nụ cười người chiến thắng. Chỉ là sắc mặt của hắn càng trở nên tái nhợt hơn trước. Thân mình lung lay sắp ngã, đã suy yếu tới cực điểm. Mà từ thủy chí chung Dương Phàm chỉ thấy được một đạo kiếm quang kinh diễm cùng với hình dáng bảo kiếm lung linh mờ ảo chưa từng thấy rõ chân diện mục của kiếm chiêu vừa rồi

- Điều này sao có thể?

Hồ Phi ngơ ngác đứng tại chỗ cảm thụ cỗ kiếm khí kia đang tàn sát phá hoại trong cơ thể. Dưới một kiếm mạnh mẽ như thế nếu đối là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường sợ rằng thân thể đã bị hủy rồi.

Nhưng thân thể hắn cường đại vô cùng có thể so với yêu thú đồng cấp bậc. Trải qua xung đột một kiếm này đã cảm thấy hòa hoãn hơn chỉ là lại khiến cho hắn chịu nội ngoại thương không nhẹ. Tĩnh dưỡng mấy ngày mới có thể tốt lại.

”Bịch”

Thân hình Vô Song mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười châm chọc nói:

- Đây là kết cục của sự khinh địch, người nghĩ rằng Vô Song ta bị thương là người có thể ăn được ta sao?

Hồ Phi nghe xong tức giận cả người phát run lên. Giơ tay chỉ vào Vô Song nhưng không hề động thủ. Hắn vốn là người không chịu thua kém, hiện tại thấy Vô Song ngay cả đứng cũng không đứng nổi, lại nói ra những lời như thế ngược lại khinh thường không xuất thủ nữa.

- Các người muốn đánh nhau thì đánh đi.

Dương Phàm thản nhiên nói lại tiếp tục bắt đầu chữa thương cho Vô Song. Hồ Phi lâu bầu một tiếng rồi đặt mông ngồi xuống đất, vẻ mặt không cam lòng cùng bất phục. Ước chừng một lúc lâu sau, Dương Phàm thu hồi cánh tay nói với Vô Song:

- Thương thế của người đã trị xong.

- Cảm ơn!

Vô Song mỉm cười:

- Có Được sư người ở đây. Kế tiếp ta có thể khiêu chiến càng nhiều đối thủ cường đại, bao gồm cả những người tu tiên đã ngoài Ngưng Thần Kỳ.

- Không cần khách khí, chỉ cần còn có một hơi thở là Dương mỗ có thể bảo đảm tính mệnh cho người.

Dương Phàm vẻ mặt tự tin nói trong lòng cũng thầm vui mừng.

Vô Song và Hồ Phi đều là hai kẻ không chịu thua thiệt, người trước là kẻ vô si, người sau là kẻ cuồng chiến.

Sau khi hai người này gặp được nhau tự nhiên sẽ xuất thủ giao đấu.

Dương Phàm tự nhiên nguyện ý nhìn thấy loại tình huống này, vừa mới chữa thương xong cho Vô Song rõ ràng tu vi có chút tăng lên. Tối thiểu có thể so với tu luyện trong mấy tháng.

- Được rồi! Chúng ta cáo từ trước. Dương mỗ lập tức sẽ mở y quán tại kinh đô, đến lúc đó hy vọng các hạ chiếu cố sinh ý y quán một chút.

Dương Phàm trước khi đi cười nói.

- Không thành vấn đề! Ta sẽ đề cử cho đối thủ của ta đến y quán của ngươi.

Khóe miệng Vô Song bĩu môi một cái, nụ cười tràn ngập tà ý nói:

- Cảm ơn trước!

Dương Phàm đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, đối tượng Vô Song khiêu chiến tám chín phần đều sẽ bị đánh cho không chết cũng tàn phế. Cáo biệt Vô Song, Dương Phàm trở lại Yến Vương Phủ.

Vương phủ, trong Hàm Trữ Cư.

Dương Phàm vừa về đến chỗ ở đã thấy Vũ Văn Hàm vẻ mặt lo lắng đứng ở trước cửa phòng, thấy mình quay về liền thoải mái thở ra một hơi, vẻ mặt vui mừng nói:

- Dương đại ca cuối cùng đã trở lại. Nghe thị vệ quý phủ nói huynh đi theo một yêu vật, Hàm nhi thật sự có chút lo lắng.

- Ta làm sao có việc gì chứ? Hàm nhi tiểu thư quá lo rồi

Dương Phàm mỉm cười chỉ vào Hồ Phi giới thiệu:

- Đây là bằng hữu của ta, Hồ Phi! Đồng thời cũng là cận vệ của Dương mỗ.

- Ra mắt Hồ tiên sư!

Vũ Văn Hàm hai mắt để ý Hồ Phi, rất khách khí lên tiếng chào hỏi.

Hồ Phi vẫn giữ bộ dáng xa cách như trước. Người này hiển nhiên đối với mỹ nữ không có bất cứ khái niệm gì, từ việc lần trước hắn xuất thủ đánh bại nữ Dục sư Tích Đồng của Lam Nguyệt Y Quán liền có thể thấy được một phần.

- Tính hắn như vậy, Hàm nhi tiểu thư chớ trách.

Dương Phàm và Vũ Văn Hàm hàn huyên mấy câu sau đó nói tới việc mình muốn mở y quán.

- Dục sư muốn mở y quán ngay sao?

Vũ Văn Hàm có chút ngạc nhiên vui mừng nói.

- Đúng vậy!

Dương Phàm cảm khái nói:

- Đây sẽ là y quán thứ hai mà ta xây dựng. Nghe nói Hàm nhi học thức uyên bác có thể giúp huynh chuẩn bị một tay không?

- Dương đại ca nói đùa rồi

Vũ Văn Hàm hé miệng cười khẽ.

- Tuy nhiên, muội có thể giúp huynh tham khảo một chút.

- Như thế cũng tốt, việc này ta đang có chút đầu đầu, vừa đi tới ba y quán có uy tín nhất kinh đô quan sát đó.

Dương Phàm trong lòng vui sướng, được nhiều giúp đỡ luôn luôn tốt. Huống chi Vũ Văn Hàm tài trí lại phi phàm. Mấy ngày từ nay về sau, Dương Phàm bắt đầu chuẩn bị việc mở y quán. Căn cứ yêu cầu của hắn, Vũ Văn Hàm hỗ trợ chỉ ra một số điểm trọng yếu.

Đương nhiên, việc cụ thể đại khái có thể để lão quản gia của Vương phủ đi mua. Có một số dược liệu cần mua sắm. Dương Phàm sẽ viết ra danh sách để lão quản gia phái người đi thu thập.

Về phần một số dược liệu, linh đan Tu Tiên giới, tài liệu của chúng cực kỳ hiếm có. Dương Phàm sẽ tự mình đi thu mua không để xảy ra chuyện sơ sót.

Vì thế hắn chạy tới mấy phường thị lớn gần đó ở kinh đô, cuối cùng cũng mua được đại bộ phận trở về.

Còn có một chút dược liệu quý hiếm trong Tiên Hồng Không Gian đã thành thực. Dương Phàm thu thập một chút đi ra. Những tài liệu này đều là vô giá bao hàm cả một số thiên tài địa bảo. Năm ngày sau, Dương Phàm bắt đầu dùng tài liệu tiến hành luyện đan. Bí quyết luyện đan trong Thánh Liệu Thiên có thể đẩy nhanh tốc độ hắn luyện đan cùng hiệu quả linh đan tăng cả xác suất thành công nữa.

Lúc này hắn luyện chế linh đan đại bộ phận đều dùng cho chữa thương, những linh đan này đều định dùng làm thực lực căn bản cùng dự trữ cho y quán. Đại khái mười ngày sau, Dương Phàm ước chừng luyện chế ra mấy chục lô linh đan giá trị không thể coi thường, đủ để cho người tu tiên bình thường đỡ mất.

Kể từ đó, trong thời gian tổng cộng nửa tháng, y quán trong lý tưởng của Dương Phàm dưới sự an bài của Vũ Văn Hàm và quản gia Vương phủ đã được thành lập tại kinh đô. Nơi y quán tọa lạc chính là chốn phồn hoa của kinh đô.

Hoàn toàn giống như trong sắp đặt của Dương Phàm: trên chính thể y quán chính là một tòa cổ tháp màu lục cao năm tầng, mỗi một tầng đều cao tới hai trượng, bên trong bố trí giản dị thanh nhã, phong cách không tầm thường.

Vách tường và sàn nhà trang trí rất thoải mái. Trên vách tường dán một chút tranh chữ, phòng trong còn có một chút kỳ hoa dị thảo. Cùng với đàn hương đậm nhiên tươi mát. Phong cách tổng thể là tự nhiên tươi mát nhưng không mất đi khí thế làm cho người khác một loại cảm giác vui tai vui mắt.

- Không tệ. không tệ!

Dương Phàm đi vào trong y quán, cảm thấy thập phần hài lòng. Y quán này chính là dựa theo ý tưởng của mình mà lập nên. Không bàn mà hợp với ý cảnh trong Tiên Hồng bí quyết cùng phong cách công pháp mà hắn tu luyện.

Giờ phút này, y quán còn chưa có khai trương, thậm chí ngay cả danh hiệu cũng chưa đặt.

Thấy vậy, Dương Phàm nhướng mày. Đặt cho y quán này cái tên gì bây giờ?

Vừa suy nghĩ đến tầng năm, cổ tháp màu lục tràn ngập hơi thở tự nhiên thanh nhã, lực lượng Tiên Hồng bí quyết trong cơ thể Dương Phàm lập tức vận chuyển. Ánh mắt Dương Phàm sáng lên:

”Nếu ta tu luyện chính là Tiên Hồng bí quyết, vậy không ngại lấy tên là Tiên Hồng Y Quán.”

Tiên Hồng Y Quán, lấy luôn danh hiệu công pháp nghịch thiên mà Dương Phàm đang tu luyện.

171. Chương 170: Chuẩn Bị Ổn Thỏa.

Tên y quán cùng với công pháp nghịch thiên mà hắn tu luyện minh minh tương ứng, dường như là chứng minh một điều gì đó.

- Dương đại ca! Huynh rất cuộc

- Ha ha! Mấy ngày gần đây mãi bế quan luyện đan nên cần thêm chút thời gian.

Tâm tình vui vẻ của Dương Phàm biểu lộ hoàn toàn ra ngoài.

- Dương đại ca có chuyện gì mà vui sướng như thế?

Vũ Văn Hàm khẽ cười hỏi.

- Làm phiền Hàm nhi rồi. Bố cục cùng chi tiết của y quán ta đều rất thích.

Dương Phàm đánh giá bố trí mọi nơi trong y quán một chút, cảm thấy thập phần vừa lòng.

- Dựa theo yêu cầu của Dương đại ca, lầu một của y quán là để chữa thương chữa bệnh cho dân chúng bình thường, lầu hai là chuyên chuẩn bị cho quý nhân quan lớn thượng tầng ở kinh đô, Lầu ba là chữa bệnh cho tu giả, Lầu bốn là nơi Dương đại ca tự mình tọa trấn. Tầng năm không mở ra là không gian riêng của Dương đại ca.

Vũ Văn Hàm thấy Dương Phàm rất vừa lòng, trên mặt cười lộ ra mấy tia vui vẻ là vui mừng phát ra từ nội tâm.

- Làm phiền Hàm nhi rồi

Dương Phàm tán dương nhìn Vũ Văn Hàm. sau đó hỏi:

- Đã nhiều ngày nay muội có tiến triển gì hay không?

- Thân mình không suy yếu giống như trước, chỉ là thường xuyên mơ thấy mấy giấc mơ kỳ quái.

Vũ Văn Hàm thấp giọng than nhẹ trong đôi mắt dịu dàng lộ ra mấy tia khác thường:

- Đến mỗi đêm, Hàm nhi đều cảm nhận được một loại lực lượng thần bí trong cơ thể dường như tinh thần có một loại cảm ứng với bầu trời đêm có lẽ là ảo giác của muội chăng.

- Không, đó không phải ảo giác, có nhân tất có quả.

Dương Phàm phủ định nói:

- Muội thường xuyên nằm mộng, lại sinh ra loại cảm giác thần bí này chứng tỏ lực lượng trong cơ thể huyết mạch muội đang tiến thêm một bước thức tỉnh, đây chính là chuyện tốt.

- Đa tạ Dương đại ca chỉ điểm.

- Linh đan huynh luyện chế cho muội đã dùng chưa?

Dương Phàm lại hỏi.

- Đã phục dụng một chút, cảm giác tinh thần cũng không SUY yếu giống như trước kia, mấy ngày trước đây ta cùng với nha hoàn Tiểu Hồng so đấu khí lực.

Vũ Văn Hàm vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nói:

- Nàng là nha hoàn có khí lực lớn nhất Hàm Trữ Cư, mỗi ngày có thể ăn ba bốn bát cơm. Kết quả Hàm nhi không ngờ thắng!

Tu tiên giới thật sự thần bí, mấy viên linh đan có thể làm cho người ta sinh ra biến hóa lớn như vậy. Trong đôi mắt Vũ Văn Hàm nhiều ra vài phần ngạc nhiên thán phục và chờ mong.

Tu Tiên giới là một quần thể mà nàng không thể hiểu rõ nhưng lại thập phần tò mò. Nghe nói bọn họ có thể hô phong hoán vũ, có thể ngay lập tức đi ngàn dặm, có thể che lấp mặt trời, phi hành độn địa ngao du Thái Hư không gì không làm được.

Đương nhiên, đây chỉ là Tu Tiên giới trong mắt một phàm nhân như nàng. Dương Phàm nhìn vẻ mặt Vũ Văn Hàm trong mắt, tự nhiên có thể hiểu quá trình nghĩ trong lòng nàng, ầm ầm cười:

- Chỉ là mấy viên linh đan mà thôi hiện tại thể chất của muội cũng chỉ là cấp bậc bình thường, để đạt tới hiệu quả huynh mong muốn ít nhất cần một đoạn thời gian nữa.

Dứt lời. Dương Phàm lại lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc bình nhỏ trong suốt, trong bình này chứa một viên linh đan trong suốt, lóe ra ánh vàng rực rỡ, tản mát ra một cổ quyền rũ trí mệnh.

- Đây là

Vũ Văn Hàm vừa Thấy viên thuốc này liền cảm thấy được giá trị của nó không tầm thường.

Dương Phàm cười thần bí. nhẹ thở ra nói:

- Tẩy Tủy Đan!

- Tẩy Tủy Đan!

Thần sắc Vũ Văn Hàm biến đổi phức tạp liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái. Nàng đọc đủ thứ đàn thư cùng sách cổ, biết thế gian có một loại tiên đan cực kỳ hiếm thấy tên là Tẩy Tủy Đan. Có thể gia tăng rất lớn thể chất con người, là thánh đan mà võ giả thế tục tha thiết mơ ước.

TUY nhiên, đan dược này cực kỳ trân quý hiếm thấy, ở thế tục giới rất khó gặp.

- Dương đại ca! Đan dược này rất quý trọng.

Vũ Văn Hàm không dám tiếp nhận.

Dương Phàm hồn nhiên cười:

- MỘT viên Tẩy Tủy Đan đáng kể gì? Đây coi như là một món quà nhỏ huynh tặng cho muội. Vì Thành lập y quán muội cũng đã dốc hết sức rồi

Tẩy Tủy Đan Dương Phàm đã luyện chế ra hơn mười mấy khóa.

- Cảm ơn Dương đại ca, ân tình như thế Hàm nhi không thể báo đáp rồi.

Vũ Văn Hàm hơi hạ thấp người tiếp nhận chiếc bình nhỏ này.

Dương Phàm dặn dò:

- Linh đan này muội nhất thiết không thể dùng một mình mà phải có phụ vương muội hoặc là huynh thủ hộ mới được dùng. Ba ngày sau khi dùng đan dược thân thể của muội sẽ sinh ra một lần biến đổi lớn, siêu việt hơn xa so với phạm nhân thế tục hay võ giả bình thường.

- Hàm nhi hiểu rồi.

Vũ Văn Hàm cẩn thận cất linh đan lại.

Đúng lúc này, một vị quản sự Vương phủ đi tới:

- Bẩm nhị quân chúa! Công tác chuẩn bị cho y quán của Dương dược sư đã làm xong, hiện tại chỉ còn thiếu một cái bảng hiệu.

- Bảng hiệu?

Vũ Văn Hàm đưa ánh mắt dò hỏi Dương Phàm.

- Người phái người mua một cái bảng hiệu tốt nhất, tên y quán ta đã chuẩn bị rồi Sẽ mời cao nhân đề tự.

Dương Phàm đạm mạc nói.

Vũ Văn Hàm tò mò hỏi:

- Không biết tên y quán là gì?

Dương Phàm hít sâu một hơi, giọng điệu lạ lùng nói:

- Tiên Hồng Y Quán.

Tiên Hồng Y Quán!

Vũ Văn Hàm khẽ nhắm bốn chữ này, có một loại cảm giác kỳ quái nhưng không nói rõ nên lời. Tiên Hồng? Vì cái gì Dương Phàm lại muốn lấy tên này? Vũ Văn Hàm có chút khó hiểu. Nhưng nhất thời cũng không có truy hỏi.

- Còn có gì khó khăn có thể nói ra. y quán của ta phải khai trương nhanh một chút.

Dương Phàm quay sang hỏi quản sự Vương phủ kia.

- Hồi bẩm Dương được sư! Bểng hiệu đã sớm mua về chỉ là chờ được đề tự. Bởi vì tên y quán đã định cho nên không dám tự tiện chủ trương.

Quản sự trầm ngâm nói:

- Ngoài trừ việc đó ra, y quán đã lập xong. Nhưng nghe Tổng quản đại nhân nói còn có một việc không dễ làm.

- Có phải là vấn đề nhân thủ hay không?

Dương Phàm cười hỏi.

- Đúng vậy! Thầy thuốc bình thường đều mời ổn thỏa, nhưng muốn mời tiên sư lại đây lại có chút phiền phức.

Quản sự đáp.

- Chuyện này ta sẽ có biện pháp khác, ngày mai dự trừ một ngày, ngày sau đó y quán lập tức khai trương!

Dương Phàm dị thường quyết đoán nói.

- Rõ! Được sư, loại bỏ hai nhân tố kia, chỉ cần nửa ngày hết thầy đều có thể sắp xếp ổn thỏa.

Quản sự đáp.

Không dừng lại trong y quán lâu, giao hết mấy việc ra cho quản sự. Dương Phàm trở lại Yến Vương Phủ, đi thẳng đến chỗ ở Trịnh lão tiên.

- Trịnh lão, Chuyện ta ủy thác cho người đã hoàn thành chưa?

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Trịnh lão tiên cười tủm tỉm nói:

- Đã làm thỏa đáng. Đêm nay người hãy đi theo ta tới Thúy Vi Cư một chuyến, về phần có hài lòng hay không liền xem ý tứ của người.

- Tốt! Cứ như vậy. Ngày kia y quán của ta sẽ khai trương, việc này không thể kéo dài.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng nói.

Vào lúc ban đêm. Trịnh lão tiên và Dương Phàm rời khỏi Yến Vương Phủ đi tới Thúy Vi Cư lần trước, đi theo còn có cận vệ Hồ Phi.

Thúy Vi Cư chính là một nơi các tu sĩ trao đổi cùng giao dịch, lần trước chính ở nơi này Dương Phàm đã bán một bút Tử Thanh, một Bách Linh Thạch với giá thấp cho Trịnh lão tiên, do đó lấy được hảo cảm của lão già này.

- Vào bên này.

Trịnh lão tiên dẫn Dương Phàm vào một cái sương phòng đơn. Phong cách sương phòng lịch sự tao nhã trong sạch. Dương Phàm vừa mới ngồi vào chỗ của mình không lâu. Trịnh lão tiên vỗ nhẹ tay một cái, một cánh cửa bên của sương phòng được mở ra.

Từ bên mái hiên đi ra mười mấy người tu tiên, trong đó phân ra thành hai nhóm: Nhóm thứ nhất là nhóm gồm thiếu nam thiếu nữ tuổi từ mười bốn đến mười sáu. Nhóm thứ hai là người tu tiên tuổi khá lớn đều là Được sư.

- Ha ha! Dương được sư thoải mái lựa chọn đi.

Trịnh lão tiên cười ha hả nói.

Dương Phàm gật gật đầu, bắt đầu đánh giá những người này.

172. Chương 171 - 172: Khảo Hạch Tuyển Chọn!

Ở nửa tháng trước. Dương Phàm đã ủy thác Trịnh lão tiên hỗ trợ đi lo liệu việc này. Buổi tối hôm nay lão vừa lúc tập trung những người này lại đây để Dương Phàm tuyển chọn. Giờ phút này, ở đây mười mấy người đều không dám thở mạnh chờ đợi phán định cuối cùng của Dương Phàm.

Trải qua Trịnh lão tiên thuyết minh trước đó bọn họ sớm đã biết chính mình sắp gặp là một vị Dược Sư truyền kỳ mới nổi lên ở kinh đô. Nghe nói vị Dược Sư truyền kỳ này đã trị được kỳ bệnh hãn thể cho nhị quận chúa của Yến Vương Phủ làm chấn động giới y thuật ở kinh đô. Ngay cả ba đại thần y đối với chuyện này đều tấm tắc lấy làm kỳ.

Tục ngữ nói. người có tên cây có bóng.

Cho nên giờ này khắc này, những người này bất kể còn trẻ hay là tuổi già, trong lòng đều có chút không yên. Trong ánh mắt nhìn Dương Phàm lộ ra vài phần kính sợ và kinh ngạc. Làm cho bọn họ khiếp sợ chính là vị Dược Sư trong truyền thuyết này không ngờ trẻ tuổi như vậy!

Thật sự quá trẻ!

Bất kể là giới thể tục hay Tu Tiên giới bình thường thần y y thuật siêu phàm tuổi tác đều rất cao. Bởi vì y thuật là một quá trình tích lũy kinh nghiệm cùng học thức cần rất nhiều thời gian lắng đọng lại. Thấy Dương Phàm trẻ tuổi như thế lập tức vài lão Dược Sư ở đây nảy sinh lòng xem thường. Những lão Dược Sư này tu vi đều quanh quẩn một chỗ ở Luyện Khí trung kỳ đến Luyện Khí hậu kỳ, khi bọn họ thấy rõ tu vi và tuổi tác của Dương Phàm, trong mắt bọn họ thậm chí sinh ra một ít nghi ngờ. Tuy nhiên, những lão Dược Sư này đều là Trịnh lão tiên mời đến. Bọn họ hiểu tính tình của Trịnh lão cho nên trong lúc nhất thời cũng không có phát tác chỉ hơi che dấu ý xem thường trên mặt.

- Trước bắt đầu từ các Dược Sư đi!

Dương Phàm quan sát thật lâu sau đó thần nhiên nói:

- Y quán của ta cần bốn Dược Sư túc trực trường kỳ, hiện tại đến đây tám vị. Nói cách khác, Dương mỗ chỉ có thể từ trong các vị tuyển chọn một nửa, về phần đãi ngộ của y quán, các người có thể yên tâm tuyệt đối không thể kém mấy may so với ba đại y quán ở kinh đô. Thậm chí còn tốt hơn.

Một câu nói ấy, bảy tám lão Dược Sư ở đây không khỏi động tâm. Tam đại y quán kinh đô là Lam Nguyệt, Nhân Hòa, Thiên Vân. Đây chính là mấy nơi đã sớm nổi tiếng từ lâu.

Tuy nhiên, ở cùng cấp y thuật, người không có quan hệ rất khó gia nhập vào y quán thuộc đẳng cấp này. về phần còn lại tám chín vị thiếu nam thiếu nữ mười bốn đến mười sáu tuổi, ở dưới hấp dẫn như thế trong mắt lại lộ ra hướng tới chờ mong, trong lòng thấp thỏm không yên.

- Tốt lắm, bây giờ ta bắt đầu xét duyệt.

Dương Phàm nói với vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt đảo qua bảy tám lão Dược Sư, bỗng dưng nảy sinh ra một áp lực vô hình chợt lóe rồi biến mất, làm cho bọn họ trong lòng máy động, không dám có chút lơ là thu hồi vẻ khinh thường trong lòng.

Không cần nói tới bản lĩnh y thuật của Dương Phàm, hần đưa ra đãi ngộ còn tốt hơn ba đại y quán, đã đủ để cho những người này vứt bỏ tôn nghiêm, đánh vỡ da đầu để tranh đoạt bốn vị trí hữu hạn này.

- Ta muốn xét duyệt từng người một! Ngồi trước đi!

Dương Phàm ánh mắt chợt lóe giờ tay chỉ một lão Dược Sư Luyện Khí trung kỳ gần mình nhất.

- Nếu một người tu tiên luyện công tẩu hỏa nhập ma. Pháp lực mất cân đối, kinh mạch bị hao tổn, gan mật bị thương, dám hỏi ngài trị liệu như thế nào?

Dương Phàm thần nhiên hỏi.

- Đây

Lão Dược Sư này nao nao lập tức trầm ngâm suy nghĩ sau một lát, nói:

- Ta dùng Thanh Ninh Thủy thoa trên trán hoặc là bôi lên đàn hương loại thanh tâm để cho thần trí của hần thanh thần, sau đó dùng linh khí hệ mộc của ta chữa trị kinh mạch bị hao tổn của hần, về phần gan mắt

Rất nhanh, lão Dược Sư này nói ra phương pháp giải cứu.

Dương Phàm khẽ gật đầu:

- Phương pháp có thể thực hiện. Ta nhắc lại hai vấn đề

Thời gian từng chút trôi qua, tám lão Dược Sư. mỗi người đều phải trả lời Dương Phàm ba vấn đề có liên quan phương diện y đạo. Ba cái vấn đề, có khó cũng có dễ ở trong ý tưởng của Dương Phàm có thể trả lời hai cái trên cơ bản là đủ tư cách; có thể trả lời ba cái y thuật có thể tính là không tệ.

Đương nhiên, đây chỉ là xem xét bước đầu. Đồng thời lúc khảo hạch ở dưới Toàn Tri Mô Thức. Dương Phàm còn có thể quan sát thuộc tính cùng với tình huống vận hành của pháp lực trong cơ thể người nọ.

Đây là cơ sở trọng yếu của Dược Sư Tu Tiên giới.

Nếu tu vi không vững chắc, thuộc tính không đúng. Cho dù có lý luận mạnh mẽ, cũng là lý luận suông.

Ước chừng thời gian không đến một canh giờ. Dương Phàm đã khảo hạch xong, tám lão Dược Sư sắc mặt khác nhau, có kẻ vui sướng, cũng có người mất mát. Tuy nhiên, bọn họ có một đặc điểm chung, là ánh mắt nhìn Dương Phàm từ vẻ khinh thị lúc trước, hiện giờ biến thành kính sợ cùng ngưỡng mộ.

Dương Phàm đưa ra những vấn đề kia, độ khó khăn chia làm đơn giản, bình thường, linh hoạt.

Người có thể trả lời hai vấn đề cũng có hai ba người. Nhưng có thể trả lời toàn bộ lại chỉ có một người. Theo tiêu chuẩn mấy vấn đề này, bọn họ có thể phỏng đoán ra, về lý thuyết y thuật của Dương Phàm tuyệt đối ở trên bọn họ.

Dược Sư truyền kỳ quả nhiên danh bất hư truyền!

- Ngài tên gì?

Dương Phàm chỉ vào lão Dược Sư duy nhất trả lời ba vấn đề hỏi.

- Tiểu lão là Lục Hồng!

Lão già này có điểm vừa mừng vừa lo, lão dù kính sợ đối với Dương Phàm nhưng trấn định hơn nhiều so với mấy người khác. Dương Phàm gật gật đầu, ghi nhớ tên Lục Hồng. Người này có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, y thuật cũng cao minh nhất trong tám lão Dược Sư này.

- Y thuật của ngài có thể, ngài có nguyện ý gia nhập Tiên Hồng Y Quán của ta hay không?

Dương Phàm cười hỏi.

- Cầu còn không được.

Lục Hồng vui sướng nói.

Mấy Dược Sư còn lại đều là vẻ mặt hâm mộ nhìn lão.

- Còn nữa này, này, này các người có nguyện ý gia nhập Tiên Hồng Y Quán không?

Dương Phàm đưa tay chỉ ba lão Dược Sư. hỏi.

- Nguyện Ý! Tuyệt đối nguyện Ý!

Mấy người liên tục gật đầu bộ dáng vô cùng mừng rỡ. Kể từ đó, Dương Phàm thu bốn lão Dược Sư nhân hiệu lâu đời y thuật không tệ. Các Dược Sư này tu vi đều là Luyện Khí hậu kỳ, tuổi ít nhất đều hơn sáu mươi tuổi.

- về phần các người còn lại.

Ánh mắt Dương Phàm dừng lại ở trên mặt mấy Dược Sư khác đều đang lộ sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Thật xin lỗi! Ta chỉ cần bốn Dược Sư.

Dương Phàm hơi áy náy cười nói.

Ồi!

Bốn lão Dược Sư nhân hiệu lâu đời này, vẻ mặt đầy mất mát và không cam lòng đi ra ngoài. Lập tức, ánh mắt Dương Phàm chợt lóe sáng lại rơi vào trên mặt chín thiếu nam thiếu nữ còn lại trong phòng.

Mấy người này lập tức có vẻ sợ hãi, thấp thỏm không yên, cúi đầu, dùng dư quang khóe mắt nhìn về phía Dương Phàm. Tuy nhiên, cũng có ngoại lệ, trong đó một cô gái dung nhan xinh đẹp, lớn mật ngẩng đầu lên đôi mắt sáng nhìn thẳng vào Dương Phàm hơi hơi lộ ra ý cười đầy tự tin và thanh thản.

- Người trước đi lên nhận khảo hạch của ta.

Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn nàng một cái.

Trong số thiếu nam thiếu nữ này, có năm nam và bốn nữ. Mà cô gái này là ngoại lệ lớn mật nhất trong bốn cô gái.

- Tiểu nữ là Diệp Liên.

Giọng nói của cô gái êm dịu say lòng người, đôi mắt sáng như nước, lông mi chớp chớp vô cùng quyến rũ, dường như đang ngằm câu dẫn Dương Phàm. Máy thiếu niên ở đây lập tức thần hồn điên đảo ngay cả mấy lão Dược Sư đều có chút cảm lòng không được.

Nàng này quả thực là tuyệt sắc nhân gian!

Trịnh lão tiên thâm than trong lòng vội vàng hướng Dương Phàm ý bảo: nàng này không tệ, hãy nhận lấy đi.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn Diệp Liên một cái:

- Người thực nguyện ý làm học đồ ở y quán của ta.

Vốn y quán của Dương Phàm trừ tuyển nhận Dược Sư Tu Tiên giới bên ngoài, còn cần vài tên học đồ. Làm học đồ không cần biết nhiều y thuật, chỉ cần hiểu biết một chút về dược lực, đầu óc linh hoạt, siêng năng cần cù là được.

- Diệp Liên thuở nhỏ đam mê y thuật, nghe nói Dương dược sư truyền kỳ sắp mở y quán ở kinh đô liền vui mừng đến chờ đợi.

Diệp Liên lộ vẻ mặt chờ mong và thành khẩn nói.

- Nàng không phải là lão mời đến?

Dương Phàm nhìn phía Trịnh lão tiên hỏi.

- Khụ khụ này, ta vốn chỉ mời mười sáu người.

Trịnh lão tiên hơi xấu hổ nói.

- Ha ha!

Dương Phàm nhìn Diệp Liên lắc đầu nói:

- Thật có lỗi ta không thể thu người.

- Vì sao?

Diệp Liên vừa nghe lời ấy liền biến sắc, điều này hoàn toàn ra ngoài ý liệu của nàng.

- Bởi vì người mị lực quá lớn, nếu làm việc trong y quán chẳng những sẽ ảnh hưởng tới công việc của Dược Sư và học đồ, tất nhiên còn có thể dẫn tới trêu hoa ghẹo nguyệt, do đó mang đến nhiều phiền toái cho y quán của ta.

Dương Phàm thẳng thắn nói trong thần sắc có một tia hàm xúc ý tứ khác.

Mị lực quá lớn!

Mọi người tại đây đều sửng sốt không ngờ còn có loại lý do cự tuyệt này.

Điệp Liên nghe lời nói ấy, trong đôi mắt xinh đẹp lập tức mơ hồ xuất hiện một lớp hơi nước, mắt thấy như sắp khóc. nàng nghẹn ngào nói:

- Điệp Liên thông minh lanh lợi lại chịu cực chịu khổ trở thành Dược Sư cũng là nguyện vọng từ nhỏ của ta, vì sao ngài lại lấy lý do khách quan như vậy để cự tuyệt Điệp Liên?

- Người thật sự không đi?

Dương Phàm hơi hơi nheo mắt lại ra hiệu cho Hồ Phi bên cạnh.

- Người người không đi ta sẽ rara tay đó!

Hồ Phi đứng lên trên người phóng xuất ra một cỗ linh áp đáng sợ. Trong lúc nhất thời, trong căn phòng nhỏ nhỏ này lập tức tràn ngập áp lực, hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó nhọc. Hồ Phi mãnh liệt bá đạo mặc kệ nam nữ hô đánh là đánh không có chần chừ, tập tính này Dương Phàm là biết rõ ràng.

- Đại nhân tha mạng!

Điệp Liên bị dọa thân thể mềm mại mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất lập tức khóc "hu hu" không ngừng.

- Đưa nàng ta ra ngoài!

Dương Phàm lộ vẻ mặt vô tình nói.

- Hu hu! Ta đi! Ta đi!

Điệp Liên hai mắt đầm lệ khóc "hu hu", bộ dáng đáng thương đi ra cửa hông. Trước khi đi còn liếc cặp mắt u oán nhìn Dương Phàm một cái. Thấy tình cảnh như vậy, mấy người còn lại đều hai mắt nhìn nhau.

- Tốt lắm! Đến phiên các người!

Dương Phàm đảo ánh mắt nhìn mấy học đồ còn lại, thần nhiên nói:

- Tuy rằng chỉ là tuyển nhận học đồ. Nhưng nếu làm tốt, làm cho người ta vừa lòng. Dương mỗ sẽ cân nhắc thu làm đệ tử ký danh.

Đệ tử ký danh?

Những thiếu nam thiếu nữ này nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, mang đầy hy vọng cùng chờ mong. Bọn họ đều là người có cơ sở tu tiên, ngừng lại ở Khí Cảnh Kỳ, trong đó tu vi mạnh nhất mới là Luyện Khí Sơ Kỳ.

- Người trước lên đây, ta hỏi người mấy vấn đề.

Dương Phàm chỉ vào người gần mình nhất.

Lần này hỏi đến vấn đề thiên kì bách quái, cũng không giới hạn trong phương diện y thuật, hơn nữa đều rất đơn giản. Mỗi người đều được hỏi ba đến năm vấn đề, không bao lâu, khảo hạch sắp chấm dứt.

Rất nhanh, đến phiên cuối cùng là một thiếu niên có vẻ ngượng ngùng và căng thẳng, bộ dáng ước chừng mười bốn tuổi

- Người tên là gì?

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn, chau mày, cảm giác thiếu niên này có chút hướng nội, chỉ sợ không thích hợp làm học đồ lắm.

Rất nhanh, đến phiên cuối cùng là một thiếu niên có vẻ ngượng ngùng và căng thẳng bộ dáng ước chừng mười bốn tuổi

- Người tên là gì?

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn, chau mày, cảm giác thiếu niên này có chút hướng nội, chỉ sợ không thích hợp làm học đồ.

Tuy nhiên, hôm nay đến khảo hạch mười mấy người này, có thể nói là tính cách khác nhau, hẳn cũng không thấy kỳ quái

- Ta tên là Thương Vân!

Thiếu niên sợ hãi nói.

- Thật có lỗi, ta không thể thu nhận ngươi.

Dương Phàm lần đầu là hỏi xong một vấn đề, liền lập tức từ chối.

- Không! Ngài không thể như vậy!

Gã thiêu niên lập tức mặt xám như tro tàn, ồm một tiếng, quỳ sụp trên mặt đất, Ôm chân Dương Phàm không rời.

- Cho ngươi cơ hội một lần, nói ra một lý do để ta tin phục.

Dương Phàm lộ vẻ mặt dị sắc, thản nhiên nói. Trong đôi mắt Dương Phàm lóe ra một tia sắc thái kỳ dị. Nhìn kỹ thiếu niên mặt xám như tro tàn tuyệt vọng quỳ dưới chân mình.

- Tata

Thiêu niên tên là Thương Vân này có hơi khấn trương, giờ này dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, hẳn ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

- Ngươi không cần khấn trương, kết quả có xấu cũng chỉ là hôm nay ngươi khảo hạch thất bại, ngày khác có thể có cơ hội khác.

Một cách không ngờ Dương Phàm ân ái nói trên mặt hiện vẻ tự nhiên ôn hòa, trên người ẩn ẩn có một khí tức ôn nhuận dịu dàng. Thương Vân nghe lời nói ấy, mỗi kích động trong lòng và vẻ thấp thỏm lo âu bỗng dưng biến mất, đối với nam nhân trước mắt có một loại tin tưởng một cách kỳ diệu.

Người còn lại ở đây cũng đều lộ vẻ mặt kinh ngạc. Dương Phàm lạnh lùng vô tình trước đó bọn họ đã nhìn thấy, trực tiếp đuổi đi Diệp Liên cô gái tuyệt sắc như vậy không kể tình lý. Mà giờ phút này, cũng là Dương Phàm lại ôn hòa hiền từ như vậy, làm cho trong lòng người ta nảy sinh hảo cảm và thân thiết, giống như phật gia Ngọc Quan Âm Đại Từ Đại Bi.

- Ngươi hãy đứng lên đi! Khuất tất quỳ dưới chân người chỉ có thể nhận được lòng thương hại nhưng không đổi được sự tôn nghiêm và hi vọng người muốn có.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Dạ! Dực Sư đại nhân!

Thương Vân ổn định trong lòng, trong đôi mắt nhiều ra vài tia kiên định. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt như tưởng nhớ lại điều gì, hắn suy nghĩ thật lâu, dần dần trên mặt hắn lộ ra một loại bi thống thật sâu, một chút đau xót đó dường như có thể rơi vào linh hồn người ta, làm cho người ta thấy mà run sợ.

Tâm thần Dương Phàm rung mình đây là một loại tình tự chân chính phát ra từ nội tâm có thể dẫn tới đồng cảm linh hồn.

Kể từ đó, hắn càng nhiều thêm một chút tò mò. Trên thực tế, hắn mở y quán số học đồ cần tới phần lớn công việc chỉ là chạy việc. Đối yêu cầu của học đồ cũng không cao.

Rốt cục, Thương Vân cố lấy dũng khí, mở miệng nói:

- Tata muốn làm sống lại tỷ tỷ của ta!

Dương Phàm nhướng mày không có lên tiếng. Người còn lại ở đây bao gồm mấy vị Dực Sư, nghe câu nói ấy đều hai mắt nhìn nhau.

- Sống lại? Điều này sao có thể, đây đã vượt qua phạm trù của y sư.

- Nghe nói trước đây ở Tu Tiên giới có Thánh Dực Sư nào đó nắm giữ thần thông phản sinh

Một lão Dược Sư thấp giọng nói.

- Hừ! Đó chỉ là lời nói vô căn cứ.

Một lão Dược Sư Khác cười lạnh nói. Trong lúc nhất thời, trong sương phòng đều sôi nổi bàn tán. Mấy lão Dược Sư Tu Tiên giới đối với thuyết sống lại, đều tỏ thái độ bán tín bán nghi. Còn các học đồ nghe câu nói ấy lại mặt lộ vẻ kinh hãi, bọn họ ít kiến thức hơn, nghe lời nói ấy cảm thấy không thể tưởng tượng.

Trên đời này thực sự có sống lại sao?

- Bình tĩnh.

Dương Phàm vỗ nhẹ thành ghế bình thần nói

- Sống lại! Điều này chỉ là một cái truyền thuyết Ở giới thể tục không có khả năng nhưng là ở Tu Tiên giới còn có thể có một tia mờ mịt. Mặc dù Tu Tiên giới không có khả năng, như vậy Tiên giới xa xôi kia thì sao?

Ồ!

Mọi người tại đây lập tức yên tĩnh lại. Nghe xong lời nói của Dương Phàm càng sinh ra hồ đồ suy nghĩ mông lung.

Giới thể tục, Tu Tiên giới, Tiên giới.

Nguyên lai thế giới này đúng là rộng lớn như thế, mà bản thân mình chỉ là một hạt cát bé nhỏ không đáng kể.

- Người nói tiếp đi.

Dương Phàm dừng ánh mắt trên mặt Thương Vân nhẹ nhàng nói

- Người là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, vì sao lại cam nguyện tới đây làm một Dược Sư. với số tuổi như thế mà nói, tu chất của người tuyệt đối là thể gian hiểm có.

- Ngàingài!

Thương Vân vô cùng kinh ngạc. Không nghĩ tới nam nhân trước mắt lại có thể vừa nhìn liền biết rõ tu vi của mình. Thuật ẩn giấu của hắn rất cao minh, tu sĩ dưới Ngưng Thần Kỳ không có khả năng thấy rõ hư thật của hắn. Nhưng Dược Sư thần bí trước mắt, lại có thể vừa nhìn đã biết tu vi của mình. Hít sâu một hơi, Thương Vân mới mở miệng nói:

- Nếu Dược Sư thực có thể mang đến cho ta hy vọng, Thương Vân nguyện ý trả bất cứ giá nào bái ngài làm sư phụ.

- Ta thu đồ đệ, tư chất và tu vi không phải là điều kiện trọng yếu nhất.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Người hãy nói ra lý do khiến ta tin phục đi.

Ánh mắt Thương Vân hơi hơi tối sầm lại thấp giọng nói:

- Ở năm ấy ta tám tuổi, ta còn là một đứa nhỏ vô câu vô thúc bình thường có phụ mẫu yêu thương ta, còn có tỷ tỷ đối với ta tốt nhất. Nhưng vào một năm đó, thành linh xảy ra một trận dịch ngắn, phụ thân bệnh nặng khỜng dậy nổi. Thầy thuốc trấn trên cứu không được, y quán trong thành có thể cứu trị nhưng mà trong nhà không có đủ tiền

- Vì thế, phụ thân rời bỏ chúng ta. Từ đó về sau, mẫu thân một mình gánh vác chuyện trong nhà, ngày ngày lao động, vô tình mang bệnh nặng khi ta mười tuổi bà cũng rời đi!

- Mẫu thân rời bỏ ta, chỉ còn lại có hai tỷ đệ chúng ta. Khi đó tỷ tỷ chỉ mới mười bốn tuổi, nàng vì duy trì sinh kế phải làm mướn dệt vải giặt quần áo cho người ta. Bởi vì không có cha mẹ, chúng ta hàng ngày bị người Khi dễMột lần nợ, khi đó ta mười hai tuổi, tỷ tỷ còn chưa đến mười sáu tuổi, mấy tên du côn vô lại từ trấn trên chạy tới nhà đòi nợ. Ta năn nỉ bị đánh đập bán sống bán chết, những tên du côn đó còn không chịu buông tha.

- Tỷ tỷ liều mạng cầu xin cho ta, kết quả, vì để ta khỏi bị hành hạ, cũng vì để gán món nợ không có kia, nàng đã dâng ra trinh tiết của mình để mặc mấy tên du côn kia đùa bỡn

Nói tới đây, hai tròng mắt Thương Vân nổi đầy gân máu thân mình run run không ngừng, giọng nói khàn khàn.

- Suốt đêm đó ta bị dây thừng trói chặt. Không thể động đây, trơ mắt nhìn động tác thô bạo của những tên đó, chúng còn cười dâm ác. Nhưngta bắt lực

- Sau đó, tỷ tỷ bán tất cả gia sản bao gồm cả nhà cửa, đưa ta đến kinh đô hy vọng có thể tìm được một con đường sống. Có lẽ là may mắn có một cao nhân vô tình nhìn trúng ta, thu hai tỷ đệ chúng ta. Từ đó về sau ta cùng theo vị ấy học nghệ.

- Nhưng mà, khi hết thấy đều đã ổn định thì vào một đêm đó, tỷ tỷ đột nhiên thất cổ tự sát

Nói tới đây, Thương Vân đột nhiên bật khóc, trong đôi mắt lộ ra vẻ tự trách và hổ thẹn thật sâu.

- Cha mẹ vì ta mà chết, tỷ tỷ cũng vì ta mà chết. Bọn họ đều đã bị cực khổ và khuất nhục như thế

Thương Vân khóc nức nở nói:

- Vì cái gì chỉ để một mình ta còn sống trên đời. Nếu ta là một Dược Sư, là một danh y, phụ mẫu ta sẽ không phải chết, tỷ tỷ của ta cũng đâu đến nỗi

- Thì ra người muốn trở thành Dược Sư là nguyên nhân này?

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm ngâm, lắc đầu cười khổ nói:

- Kỳ thật, người sai lầm rồi!

- Sai lầm? Vì cái gì?

Thương Vân lau khô nước mắt, hơi có vẻ không phục nói

- Hết thấy sai lầm này, không ở chỗ người có phải là Dược Sư hay không, mà nguyên nhân chính là vì các người thuộc loại kẻ yếu. Thử nghĩ, nếu nhà người lúc đó có quyền thế, hoặc là trong nhà có người nào đó có thực lực, như vậy cha mẹ của người cũng sẽ không chết đi, những tên du côn đó lại càng Không dám tới tận nhà khi nhục.

- Kẻ yếu, đây là nguyên nhân căn bản nhất.

Dương Phàm thản nhiên lặp lại.

- Cao nhân thu lưu ta cũng từng nói với ta như vậy.

Thương Vân đột nhiên mở to hai mắt nhìn Dương Phàm, trong mắt hiện lên một tia dị sắc

- Phải Không?

Dương Phàm cũng không kỳ quái người hiểu đượ đạo lý này cũng không ít.

- Tuy nhiên, nếu muốn làm sống lại tỷ tỷ của người, tại bên trong giới thể tục này chỉ sợ là hy vọng mong manh. Cho dù Thánh Dược Sư trong truyền thuyết đích thân tới, cũng làm không được. Bởi vì tỷ tỷ người đã chết nhiều năm rồi, hồn phách không còn ngay cả thi thể đều hư thối

Dương Phàm nói thẳng ra.

- Không! Dược Sư!

Thương Vân kích động cả lên:

- Dưới sự trợ giúp của cao nhân kia, thi thể của tỷ tỷ ta được bảo quản hoàn hảo không tổn hao gì, được đóng băng trong một loại quan tài thủy tinh kỳ diệu.

- Ồ?

Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc, gật đầu nói:

- Nếu như vậy, chỉ cần có thể tìm được Thánh Dược Sư trong truyền thuyết thì có hi vọng sống lại. Thậm chí dù một số tu sĩ đại thần thông dường như cũng có thần thông này.

- Đa tạ Dược Sư đại nhân chỉ điểm bến mê. Xin ngài nhận lấy ta đi, Thương Vân chỉ cầu ở trong y quán làm một học đồ, từ nay về sau sửa tu y đạo.

Thương Vân nói chân thành.

- Sửa tu y đạo?

Dương Phàm nghe nói bốn chữ này. Có một loại cảm giác vô cùng thân thiết, đây chẳng phải là hắn đã trải qua tự cung sao?

- Được rồi, Người đã có chí nguyện như thế. Vậy ta phá lệ cho người làm học đồ của y quán.

Dương Phàm dùng ánh mắt mang ý tứ hàm xúc nhìn Thương Vân một cái. Sau đó ánh mắt đảo qua mấy thiếu nam thiếu nữ còn lại, gờ ngón tay chỉ hai nam hai nữ

- Người, người, người, còn thêm người, đều muốn trở thành học đồ trong y quán ta chứ.

- Dạ! Dược Sư đại nhân!

- Đa tạ Dược Sư khai ân!

Những người này đều lộ sắc mặt vui mừng, trong lòng sinh ra một loại tự hào, về phần mấy người còn lại, vẻ mặt mất mát và Không cam lòng sầm sập rời đi.

- Tốt lắm, hôm nay tuyển chọn đến đây chấm dứt.

Dương Phàm đứng dậy, ánh mắt đảo qua chín người trong phòng, cười nói:

- Có thể gia nhập Tiên Hồng Y Quán, chứng minh các người có được năng lực hơn xa người thường. Buổi tối hôm nay, các người đều tới gặp quản sự vương phủ nơi đó đăng ký, buổi sáng ngày mai, đúng giờ các người tới y quán, thương nghị chi tiết quy tắc. Ngày mai, y quán chính thức khai trương.

- Lúc này, ta hỏi lại một câu cuối cùng. Trong chín người các người có ai muốn rời bỏ không?

Ánh mắt Dương Phàm đột nhiên trở nên sáng rực đảo qua chín người này:

- Hiện tại rời bỏ còn kịp.

- Không có khả năng

- Nhất định sẽ không

Những người này đều lắc đầu về mặt dứt khoát.

- Ta cảnh cáo trước: nếu giữa đường rời bỏ, phải chịu phạt gấp đôi tiền công hoặc linh thạch. Nếu như dám phản bội y quán, hừ hừ

Dương Phàm nói xong câu đó, liền đứng dậy rời đi. Hồ Phi theo sát phía sau.

Trịnh lão tiên ở lại trong sương phòng, nói vài ba câu với bọn họ. Sau một lát, ba người Dương Phàm rời khỏi Thụ Vi Cư.

- Dược sư có vừa lòng Không?

Trịnh lão tiên cười tủm tỉm hỏi

- Cũng tốt! Chỉ là Thương Vân này có thể có chút vấn đề, tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mười bốn tuổi, người đặt trong thể lực tu tiên bình thường là thiên tài nhất cấp.

Dương Phàm thần nhiên nói

- Hẳn thật là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ? Không ngờ lão phu còn nhìn không thấu.

Trịnh lão tiên có chút khó có thể tin.

- Ta không thể nhìn lầm.

Dương Phàm tự tin đáp.

- Mới mười bốn tuổi đã tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ. Tốc độ cũng quá nhanh, nhớ ngày đó lão phu ở tuổi này, còn ngưng lại ở Khí Cảnh Kỳ.

Trịnh lão tiên khẽ thở dài

- Ha ha! Ai biết mà nói chứ? Tư chất và kỳ ngộ hai thứ này, chỉ cần có một là siêu phàm xuất chúng rồi, nếu hai thứ đều có, thì có thể nói là "nghịch thiên".

Dương Phàm cười nói

- Nói như thế Thương Vân này thật đúng là có chút vấn đề. Như vậy Dương được sư ngài vì sao còn muốn thu lưu hắn?

Trịnh lão tiên hỏi.

- Ta trước đó từng nhìn chăm chú vẻ mặt của hắn. Tình tự thương cảm cùng tự trách của hắn có thể dẫn tới cộng minh linh hồn, không thể là đang nói dối. Nếu thật là diễn trò, như vậy ta cũng không thể không bội phục kỹ xảo của hắn, so với thực tế còn thực hơn!

- Ha ha! Đúng là so với thực tế còn thực hơn. nói có đạo lý.

Dương Phàm cùng Trịnh lão tiên cười to một tràng. Giờ phút này, màn đêm đã buông xuống, ba người rời đi Thụy Vi Cư liên ** vào bóng đêm

Đi được một lúc, thân hình Dương Phàm hơi khựng lại, khẽ cau mày.

- Bắt nàng lại đây.

Dương Phàm cười lạnh nói

Hồ Phi nghe vậy, thân hình "vù" một cái biến mất tại chỗ, đồng thời vang lên một tràng tiếng sấm động thanh thế thật lớn. Sau vài lần hô hấp, Hồ Phi bay vọt ra xa mấy chục trượng, chộp vào một góc tối

- Cứu mạng a!

Một giọng nữ nũng nịu truyền đến, đầy vẻ đáng thương.

- Bậy! Người người dám theo dõi chúng ta!

Trong giọng nói của Hồ Phi chứa đầy tức giận. Hắn đưa tay nắm lấy cô gái trong góc tối, sau đó nhẹ nhàng bay xẹt trở về.

- Vì sao muốn theo dõi chúng ta?

Dương Phàm nhìn cô gái mềm mại sinh đẹp trước mắt dùng giọng điệu cực kỳ lạnh lùng

- Hu hu! Người ta chỉ là muốn theo Dục Sư đại nhân học y.

Điệp Liên quệt nước mắt, một bộ dáng thật đáng thương. Dung nhan xinh đẹp như thế, phối hợp với bộ dáng này thật khiến cho người ta đau lòng, đủ để cho bất cứ người nào có chút nam tính đều nảy sinh lòng trù mến.

- Người thật muốn lại đây?

Dương Phàm thấy nàng ta chưa từ bỏ ý định. Khóe miệng khẽ mím lại, trong lòng nảy sinh một kế

- Đúng vậy.

Điệp Liên lộ vẻ mặt vui mừng, dường như thấy được hy vọng.

- Được, trong y quán của ta lúc này vừa lúc thiếu mấy người phụ việc. Người cứ đến đó, mỗi ngày phụ trách giặt quần áo cho những học đồ cùng với Dục Sư.

Dương Phàm không mặn không nhạt nói.

- Cái này

Điệp Liên có vẻ khó có thể tin, một tiểu cô nương xinh xắn yêu kiều như mình. không ngờ còn có nam nhân nhần tâm để mình đi làm loại việc nặng nhọc này.

- Người không muốn?

Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười thực hiện được âm mưu:

- Tốt lắm!

- Không không! Ta nguyện ý.

Điệp Liên cắt ngang lời nói của Dương Phàm:

- Điệp Liên có thể chịu khổ, nếu làm thật tốt. Hy vọng Được Sư có thể thu làm học đồ.

- Người thực nguyện ý?

Lần này đến phiên Dương Phàm kinh ngạc.

- Vâng vâng! Nguyện ý! Một trăm lần nguyện ý.

Điệp Liên dường như rất sợ Dương Phàm đổi ý, vội vàng nói

Dương Phàm dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng, hần như thế nào vẫn cảm giác nàng này có vẻ miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo?

- Được rồi được rồi

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. Thầm than: "Vì sao mình mở y quán, lại đưa tới nhiều người khó hiểu như vậy chứ? Xem ra. những ngày kế tiếp khó được yên ổn rồi."

- Đa tạ Được Sư!

Điệp Liên mừng rỡ. Lập tức nín khóc mỉm cười, tốc độ đổi sắc mặt đó so với diễn viên hài kịch còn nhanh hơn. Nhận lấy "người lao công" này, sau đó ba người Dương Phàm tiếp tục đi về hướng Yến Vương Phủ.

- Người còn đi theo chúng ta làm gì?

Dương Phàm nhướng mày, nhìn chăm chú vào Điệp Liên.

- Hu hu! Điệp Liên không có nhà để về.

Điệp Liên lại bắt đầu rơi nước mắt.

Nghe nói lời ấy. Dương Phàm lập tức có vẻ tức giận. Nàng này diễn trò cũng quá kém vừa mới được đăng chân liền lăn đàng đầu.

- Ha ha! Người muốn đi theo ta?

Dương Phàm làm bộ như tò mò hỏi.

- Dạ!

Điệp Liên thấp giọng nói.

- Tốt lắm. Dương mỗ một mình một người từ xa vào kinh đô. Vừa lúc cần một nha hoàn hầu hạ

Dương Phàm cười dài nói

Nha hoàn hầu hạ!

Lời vừa nói ra khiến Trịnh lão tiên hoảng sợ, trông mắt tròn trừng thiếu chút nữa rớt ra ngoài, chẳng lẽ Dương được sư nhìn thật tao nhã này, trên thực tế là hạng mặt người lòng thú?

Cái gọi là nha hoàn hầu hạ, theo trên mặt chữ là có thể biết nó hàm nghĩa gì rồi, không phải là nha hoàn bình thường, là cùng loại với thị thiếp nhất lưu, nhưng thân phận thấp kém hơn

Tuy nhiên, lão ngấm lại cũng không thấy kỳ quái. Nữ nhân xinh đẹp như Điệp Liên, lại cực kỳ hấp dẫn như vậy, bất cứ nam nhân nào không nghĩ tới đem nàng lên giường?

Dương Phàm dù sao cũng là một nam tử huyết khí phương cương. Chỉ có điều đưa ra yêu cầu thẳng thắn như thế, điều này cũng thái quá.

- Cái này

Điệp Liên mặt đỏ tới mang tai ánh mắt trốn tránh, cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu

- Nếu Được Sư nguyện ý có thể đối xử tốt với Điệp Liên. ta nguyện ý.

Phốc!

Dương Phàm thiếu chút nữa nhảy dựng lên rồi.

Trịnh lão tiên và Hồ Phi đều là người tu tiên. Mặc dù thanh âm của Điệp Liên rất thấp nhưng vẫn nghe rất rõ ràng, cả hai đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

- Hy vọng Được Sư đại nhân không phải lấy vui đùa trêu đùa ta.

Đôi mắt Điệp Liên như làn thu thủy động lòng người chiếu vào Dương Phàm, trong đôi mắt đó tựa như một lốc xoáy vô hình hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Thật có lỗi! Dương mỗ thật đúng là hay nói giỡn.

Sắc mặt Dương Phàm chợt lạnh lùng.

- Hu hu!

Điệp Liên khóc không ngừng, thậm chí tiếng khóc nghẹn ngào thấm thiết.

Dương Phàm không để ý tới nàng này, đi thẳng về Yến Vương Phủ.

- Nếu Được Sư nói ra lời ấy, sao có thể lật lọng, chuyện này liên quan tới thanh bạch của tiểu nữ

Điệp Liên quần lấy không buông.

”Người còn có trong sạch!”

Dương Phàm dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng ta một cái. không để ý

- Hu hu

Điệp Liên vừa khóc hu hu vừa theo sát phía sau, không rời.

- Bình tĩnh.

Dương Phàm đột nhiên đứng lại, ánh mắt thần nhiên quét nhìn nàng một cái.

- Hu hu

Dương Phàm phất ống tay áo, một luồng kinh phong nhu hòa đánh ra, vừa vặn đánh trúng nàng này.

- A!

Trong bầu Trời đêm kinh đô truyền đi một tiếng thét chói tai một bóng người nhỏ nhắn mềm mại xẹt qua trên bầu trời mơ hồ hiện ra một đường cầu vồng.

- Chúng ta đi.

Dương Phàm cũng không hề liếc mắt nhìn lại, dạo đầu đi trước, Hồ Phi đi theo sát phía sau

- Đây

Trịnh lão tiên lộ vẻ mặt cổ quái, Dương Phàm nãy xuống tay cũng quá độc ác đi. Lão có hơi không đành lòng, quay nhìn lại phía sau. Sau một lát, chỉ nghe tiếng ”bịch bịch bịch”. Điệp Liên rơi vào trong rừng rậm, quần áo bị nhánh cây cào rách, lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

- Xảy ra chuyện gì?

Vài tên khất cái đang an cư lạc nghiệp ở gần đó nghe được động tĩnh đều đi tới xem.

Khi bọn hắn thấy rõ cảnh tượng vô cùng buồn thảm trước mắt, ánh mắt cả đám đều đại ra, trong miệng không ngừng rõ dài.

- Lên! Chúng ta cùng nhau.

Một tên khất cái nổi máu chịu không nổi nói.

- Đúng, Dù sao nơi này cũng không có người.

Lập tức, mấy tên khất cái này liền đi tới chỗ thân hình tuyệt đẹp mềm mại vô lực của Điệp Liên.

- A!

Điệp Liên lại phát ra một tiếng thét chói tai, bị dọa cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Hà hà

Những tên khất cái này một đám quần áo rách nát, đầu tóc rối bù, toàn thân bốc mùi hôi rình, không ngừng nuốt nước miếng, đi bước một tới gần nàng

Ở bên kia, ba người Dương Phàm đi rất nhanh, không bao lâu liền về tới Yến Vương Phủ.

Vừa về tới vương phủ, người hầu hướng Dương Phàm nói

- Được Sư đại nhân Vương gia cho mời ngài đến thư phòng.

"Yến Vương đột nhiên tìm ta làm gì?" Dương Phàm có chút cổ quái hẳn đang chuẩn bị bắt tay vào làm bằng hiệu y quán.

Không bao lâu, hẳn rời Hàm Trữ Cư.

Tại thư phòng Yến Vương Phủ.

Yến Vương Vũ Văn Liệt nhẹ thở một hơi, lấy ra một cái lệnh bài màu đen đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm có hơi khê hiểu. Kết quả, phát hiện mặt trái lệnh bài ghi rõ bốn chữ: "Ám Huyết Vương Triều."

- Đây là một tổ chức sát thủ Tu Tiên giới lớn nhất ở kinh đô.

Yến Vương lộ sắc mặt ngưng trọng nói.

- Người hiện tại nhận được Ám Huyết Lệnh! Nói rõ sắp sửa gặp phải ám sát của Ám Huyết Vương Triều.

- Theo thông lệ từ xưa tới nay, người chỉ có không tới một thành cơ hội giữ được mạng sống, bởi vì mỗi khi Ám Huyết Vương Triều tiếp nhận nhiệm vụ, xác suất thành công hoàn thành nhiệm vụ ám sát rất cao tới chín phần mười;

173. Chương 173 - 174: Sát Khí Tới!

Vũ Văn Liệt ngưng trọng dị thường, lẳng lặng nhìn Dương Phàm.

"Ám Huyết Vương Triều?" Dương Phàm vẫn bình tĩnh như thường, hơi có chút kinh ngạc nói:

- Ta đúng là lần đầu tiên nghe nói về tổ chức thần bí này, ngay cả người tu tiên cũng có thể ám sát?

- Đúng vậy, tổ chức này vốn thuộc về Tu Tiên giới. Nghe nói thủ lĩnh là một người tu tiên bí ẩn như thần long thấy đầu không thấy đuôi không ai biết bộ mặt thật của hắn. Tấm Ám Huyết Lệnh này là phát hiện ở trước cửa đại viện của người, lúc ấy nó cắm ở trên cửa. Lệnh bài này là phong cách hành sự của Ám Huyết Vương Triều.

Vũ Văn Liệt giải thích.

Dương Phàm im lặng lắng nghe, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lệnh bài màu đen trong Tay. Lệnh bài này dùng chất liệu đặc biệt ở Tu tiên giới chế tạo ra, cho dù dùng Bảo Khí ở giới thể tục cũng khó có thể làm hư hỏng cái này được.

Chỉ dựa vào tấm lệnh bài này, Dương Phàm đã có thể lường trước một hai phần thực lực của Âm Huyết Vương Triều.

- Trước khi tấm lệnh bài này xuất hiện, cao thủ ẩn núp trong vương phủ không có người nào phát hiện một chút manh mối gì sao?

Dương Phàm trầm ngâm một lúc rồi hỏi.

Lúc ấy vừa lúc hắn không ở vương phủ cùng đi với Trịnh lão tiên tới Thụy Vi Cư.

- Không có! Tà Ảnh ở gần ngay tại Hàm Trữ Cư, hắn chỉ có một loại cảm giác kỳ quái nhưng không có phát hiện ra manh mối gì.

Vũ Văn Liệt thật cũng không có giấu diếm, đương nhiên nói:

- Cường giả Tu Tiên giới đâu phải cao thủ thể tục có thể so sánh được. Huống chi địch nhân còn là Tổ chức Âm Huyết Vương Triều.

Dương Phàm gật gù đầu, trên thực tế chính là như vậy. Người tu tiên có pháp thuật và thần thông thiên kì bách quái nếu muốn che dấu ánh mắt của võ giả thể tục quả thật rất đơn giản. Tà Ảnh là cường giả Tiên Thiên cao minh nhất trong vương phủ. Hắn có cảm giác chứng tỏ địch nhân từng đi qua phạm vi cảm quan của hắn.

- Vương gia tìm ta đến là lo lắng an toàn của nhị quận chúa phải không?

Dương Phàm thẳng thắn nói.

- Đúng vậy! Tuy rằng Âm Huyết Vương Triều bình thường chỉ xuống tay nhằm vào con mồi mục tiêu, không liên lụy đến người ngoài. Nhưng ta làm phụ thân dĩ nhiên vẫn không thể đặt con gái vào chỗ nguy hiểm. Được Sư người thân là khách liêu của vương phủ cũng là đối tượng bảo vệ của Yến Vương Phủ, ta sẽ phái cao thủ âm thầm bảo hộ người. Chỉ là người không thể ở lại Hàm Trữ Cư.

Yến Vương nói thẳng không quanh co chút nào.

Nhưng thật ra Dương Phàm thích loại phong cách này, gật gù đầu:

- Ta có thể hiểu nỗi khổ của Vương gia! Y quán của Dương mỗ đã xây dựng xong, ngày mai ta sẽ vào ở Y quán của mình.

- Được Sư sẽ không lo lắng cho y quán của mình à? Trong Yến Vương Phủ có rất đông cao thủ bảo hộ dù sao so với ở bên ngoài cũng tốt hơn.

Vũ Văn Liệt nhẹ giọng nói:

- Người thân là khách liêu của vương phủ, bốn vương có nghĩa vụ phụ trách an toàn của người.

- Đa tạ hảo ý của Vương gia.

Dương Phàm mỉm cười:

- Muốn lấy đầu Dương mỗ, ta thật muốn nhìn một chút xem Âm Huyết Vương Triều này có bao nhiêu thực lực.

- Có cần ta phái người âm thầm bảo vệ y quán hay không?

Vũ Văn Liệt hỏi.

- Không cần! Tranh đấu của Tu Tiên giới, giới thể tục tốt nhất không nên tham dự vào.

Dương Phàm chuyển đề câu chuyện thản nhiên nói:

- Dương mỗi lúc này nhắc nhở. Trong thời gian này, Vương gia tốt nhất không cần phải bắt cứ người nào tới đây!

Vũ Văn Liệt gật gù đầu, hắn cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này. Tu Tiên giới tranh đấu so với giới thể tục nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều. Những người tu tiên đó đứng ở trên mây quyết định vận mệnh người ta, phạm nhân không thể đuổi kịp.

Ở lại trong thư phòng hàn huyên vài câu. Dương Phàm đứng dậy cáo từ.

- Không biết Được Sư mở y quán, đặt tên là gì? Ngày mai khai trương, có cần Yến Vương Phủ hỗ trợ phối hợp một chút hay không?

Yến Vương hỏi.

- Tiên Hồng Y Quán.

Thân hình Dương Phàm nhẹ nhàng lóe một cái liền biến mất trong thư phòng.

Vũ Văn Liệt đứng trong thư phòng, khẽ niệm bốn chữ: Tiên Hồng Y Quán.

Hắn không hiểu hàm nghĩa của hai chữ Tiên Hồng này lắm, chỉ âm thầm suy đoán đủ thứ.

Trở về lại chỗ ở, sau đó Dương Phàm lập tức gặp mặt Vũ Văn Hàm tỏ rõ một số chuyện với nàng.

- Hàm nhi hiểu, phụ vương đã nói cho ta. Dương đại ca nhất định phải cẩn thận an toàn cho mình.

Vũ Văn Hàm hơi có vẻ lo lắng.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Ta sẽ cẩn thận.

Đối với chuyện ám sát sắp gặp phải Dương Phàm cũng không có coi thường, nhưng trong lòng hắn vẫn bình thản. Thực lực bản thân hắn không tầm thường, nắm giữ không ít đòn sát thủ và con bài thần bí chưa lật, hơn nữa có cận vệ Hồ Phi cho dù là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đích thân tới cũng có sức để liều mạng.

Về phần tu sĩ bậc cao, bọn họ đứng ở trên đám mây nhìn xuống chúng sinh, thường thường là không thèm hạ mình đi làm những loại chuyện mờ ám này. Cho nên, trong lòng Dương Phàm không có sợ hãi chút nào, tâm tình vô cùng bình thản ngay cả ý đối địch cũng không có.

Mang theo loại tâm trạng này, Dương Phàm trở lại nơi ở của mình. Vừa mở cánh cửa ra, tâm thần Dương Phàm rung mình một cái liền chuẩn bị tề ra Pháp khí

"Vù!"

Một luồng hàn quang từ trong phòng bắn ra là một thanh ám khí hình trăng lưỡi liềm, mặt trên lóe ra một chút lục quang, hiển nhiên có bồi kích độc.

"Đinh!"

Dương Phàm cong tay búng ra, thoải mái bắn văng ám khí này ra ngoài xong hắn ngưng thần nhìn vào trong phòng.

Đâu có người nào?

Đám sương sinh mệnh trong cơ thể Dương Phàm trong phút chốc dung nhập không gian quanh mình tiến vào Toàn Tri Mô Thức, nắm trong tay tất cả mọi tình huống trong khu vực.

Không có gì!

Trừ Dương Phàm cùng với người hầu trong sân ngoài ra không có người nào khác.

- Ồ?

Dương Phàm vào trong phòng liền phát hiện một cái cơ quan máy móc nhỏ bằng gỗ và kim loại chế tạo thành, mặt trên có một máy phóng ra vừa lúc có thể phóng ra ám khí. Hắn đi tới chuẩn bị cầm lấy xem.

Tuy nhiên, ngay sau đó thân hình hắn chợt ngừng lại và lui ra khỏi phòng, sau đó cách không đánh tới một chưởng.

”Ầm!”

Một chút hào quang màu xanh nhạt đánh trúng cơ quan kia.

”Răng rắc!”

Ngay tức khắc trong cơ quan đó nổ bắn ra một đám lười dao dày đặc lập tức bao phủ không gian phạm vi cả trượng.

”Vù! Vù! Vù! Vù!”

Mấy chục lười dao thật nhỏ như mưa bụi bình thường, hóa thành điểm điểm hàn quang dày đặc, trong chớp mắt bắn trúng các nơi trong phòng, đâm vào vách gỗ cứng rắn phát ra hàng tràng tiếng

”Kịch kịch kịch”.

Dương Phàm bắt đầu quan sát những lười đao nhỏ này, không ngờ đều lấp lánh hàn quang. Hắn tùy tiện nhấc lên một cái quan sát phát hiện độc lực trên nó rất mãnh liệt đủ để dẫn tới tử vong cho tu vi dưới Luyện Khí hậu kỳ.

”Xem ra đây chính là vòng ám sát thứ nhất mang theo tính dò xét.”

Dương Phàm lộ vẻ mặt dị sắc. Định nhân chỉ đặt một cái cơ quan để vào trước cửa trong phòng. Một khi mở cửa sẽ kích động chốt mở, bắn ra ám khí thứ nhất che tai mắt người ta. Chờ con mồi ý y xem thường bước vào chạm tới cơ quan kia lúc đó sẽ dẫn phát sát thủ đáng sợ.

- Được Sư đại nhân! có chuyện gì vậy?

Đúng lúc này người đầu ở trong sân nghe tiếng động vội vàng chạy tới.

- Không có việc gì!

Dương Phàm theo bản năng đáp.

TUY nhiên, thoáng cái hắn đột nhiên cảm thấy không thích hợp quay nhìn lại gã người hầu kia.

”Vèo!”

Hàn quang chợt lóe, trong tay gã người hầu đột nhiên bay vọt ra một kiện Pháp khí mơ hồ không rõ, dường như cái lồng phủ chụp tới đầu Dương Phàm. Dương Phàm biến sắc lập tức ngồi sụp xuống, Pháp khí kia hóa thành một luồng sáng lạnh mơ hồ bay xẹt qua đỉnh đầu của hắn.

Ngay sau đó, trong một bàn tay Dương Phàm nhiều ra một kiện Pháp khí, còn trên bàn tay kia nhiều thêm một hạt châu màu tím sậm, vật ấy là Độc bảo hãn luyện chế lúc ở Vụ Liễu trấn có thể giết người trong vô hình.

Trong lòng rung mình, Dương Phàm lập tức rút pháp lực vào trong độc bảo, chỉ cần phát ra độc lực vô hình vô chất này, dưới Ngưng Thần Kỳ chỉ sợ không ai có thể toàn thân thoát đi được.

Nhưng đúng lúc này, gã ”người hầu” kia thân ảnh chợt lóe, ngay cả Pháp khí bắn ra cũng không thềm quần tới, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đoàn hư ảnh phóng vọt về hướng phương xa, vượt nóc băng tường, thậm chí bay trên không trung, so với cao thủ võ lâm giới thể tục phải cao hơn mấy phần.

Một kích không trúng, lập tức bỏ chạy!

Thích khách này thật đúng là đủ quyết đoán. Dương Phàm cũng không khỏi thầm bội phục, nếu đối phương chỉ chạy chậm một chút, chỉ sợ đã bị độc lực vô hình trong độc bảo nhập thể rơi vào kết cục độc phát bỏ mình.

Một kích không trúng, lập tức bỏ chạy!

Thích khách này thật đúng là đủ quyết đoán. Dương Phàm cũng không khỏi thầm bội phục, nếu đối phương chỉ chạy chậm một chút, chỉ sợ đã bị độc lực vô hình trong độc bảo nhập thể rơi vào kết cục độc phát bỏ mình.

Tuy nhiên, người thực nghĩ rằng mình có thể chạy thoát sao?

Dương Phàm lạnh lùng cười, khi gã "người hầu" vừa chạy xa khoảng hơn trượng, hắn liền đuổi theo thân hình nhảy lên không trung. Từng tia hào quang xanh biếc lóe ra trên hư không, thân thể hắn không ngờ đặt chân bước đi mấy bước trên không trung, vượt qua khoảng cách mấy trượng.

Lăng Không Hư Bộ!

Đúng vậy là khinh công vô thượng trong truyền thuyết ở giới thể tục!

Từ lúc xem Vô Song cùng Yến Vương so đấu. Dương Phàm liền quan sát cách bọn họ dừng lại và di chuyển ngăn ngừa ở trong hư không. Hiện tại, lại thấy tên ám sát kia bỏ chạy nên thi triển thuật Lăng Không Hư Bộ, linh khí cấp bậc Ngưng Thần Kỳ trong cơ thể liền tự nhiên vận chuyển thành công phục chế môn võ học tuyệt thế này.

Gã người hầu nghe không gian phía sau có luồng gió đánh úp lại, dư quang khóe mắt hắn khẽ liếc nhìn một cái trong lòng hoảng sợ vội vàng lặn trên mặt đất mấy vòng.

"Vèo! Âm!"

Pháp khí phi kiếm trong tay Dương Phàm, đánh trúng mặt đất phá thành một cái hố sâu đất đá văng tung tóe. Có thể thấy được uy lực của nó. Tuy nhiên cứ như vậy, phi kiếm của Dương Phàm cũng đâm sâu dưới mặt đất không thể lập tức thu hồi.

"Âm!"

Gã thích khách đột nhiên sờ soạn thứ gì đó trong tay, một tiếng nổ mãnh liệt rồi sương mù bao phủ tại chỗ. Mà chính hắn không biết thi triển loại thủ đoạn nào, thân thể hư không biến mất.

Dương Phàm theo bản năng nhắm mắt lại lấy thần thức nhìn quét qua. Tốc độ phát động của thần thức so với Toàn Tri Mô Thức phải nhanh hơn nhiều. Kết quả, thần thức hắn bắt giữ được bóng dáng người này chạy trốn.

Kỳ quái chính là Dương Phàm cũng không có lập tức truy kích chỉ đứng tại chỗ nhìn theo. Thích khách thấy hắn không có truy đuổi theo, trong lòng thầm thở một hơi nhẹ nhõm. Một kích không trúng, lập tức bỏ chạy, đây là một trong nguyên tắc của sát thủ Âm Huyết Vương Triều khi thừa hành nhiệm vụ. Dương Phàm vừa rồi ở trong thư phòng thông qua nói chuyện với Vũ Văn Liệt. Đối với tư liệu đặc điểm cùng cơ bản của tổ chức này, đã có bước đầu hiểu biết.

- Sao chạy đi đâu?

Gã sát thủ vừa chạy ra mấy trượng, phía trước đột nhiên xuất hiện một thiếu niên cực kỳ xấu, trong tay lấp lóe ra tia lửa lôi điện màu đỏ nhạt lóng lánh không ngớt. Lập tức, một áp lực kinh người đánh úp lại.

"Phốc!"

Một tia lôi quang rất nhỏ từ trong tay hắn bắn ra với tốc khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi trong chớp mắt đánh trúng thân thể gã sát thủ. Lập tức, thân thể sát thủ cứng đờ cả người run lên không thể động đậy. Dương Phàm đứng ở xa xa quan khán trên mặt hơi có chút bất ngờ không nghĩ tới Hồ Phi còn có một chiêu như vậy. Lôi điện thần thông ở tay trong hắn không chỉ có lực phá hoại cường đại mà còn có thể có năng lực khống chế như thế.

- Bắt hắn đem lại đây!

Dương Phàm đứng ở xa xa dùng thần thức truyền âm nói.

Trải qua một phen kết hợp như vậy, Dương Phàm quyết định để lộ một bộ phận thực lực. Bày ra thần thức của mình, không chỉ có để Hồ Phi thu hồi lòng khinh thị càng có thể phát huy tác dụng cận vệ của hắn hữu hiệu hơn.

Hồ Phi nghe vậy, giơ tay chụp vạt áo gã sát thủ xách bổng lên, bàn tay kia vỗ vào bụng hắn phong ấn pháp lực của hắn. Hai ba bước, Hồ Phi phi thân lại đây ném tên sát thủ xuống dưới chân Dương Phàm. Dương Phàm cũng không lưu tình chút nào một chân đạp trên ngực hắn cười lạnh nói:

- Một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ nho nhỏ, chỉ bằng vào người cũng nghĩ đến ám sát ta? Dứt lời, hắn ngồi xuống đưa tay lột bỏ mặt nạ da người trên mặt sát thủ lộ ra một gương mặt tái nhợt, có vài nếp nhăn. Trên gương mặt có còn mấy vết thương, trong đôi mắt lộ ra vài tia tuyệt vọng.

- Người mau nói ra là ai thuê người tới giết ta?

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào mắt hắn, phủ xuống một uy áp bức người, khiến cho tâm thần sát thủ này phát run lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn Dương Phàm. Giờ phút này hắn mới hiểu rằng đối phương tất nhiên không phải là một gã Được Sư Luyện Khí Kỳ đơn giản như vậy, chỉ bằng cổ tinh thần uy áp này, khẳng định đối phương đã bước vào Ngưng Thần Kỳ. Ám sát tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, cho dù cho hắn mười lá gan cũng không dám làm.

Giờ phút này, hắn hận thấu xương kẻ phụ trách tin tình báo trong tổ chức. Đối với đánh giá đo lường thực lực của một con mồi mục tiêu, chỉ một sai lầm nhỏ thì có thể làm thất bại toàn bộ nhiệm vụ. Huống chi trong tin tình báo lần này thực lực của mục tiêu cùng với thực lực thực tế, đâu chỉ kém ít lần?

- Ta là sát thủ chỉ phụ trách tiếp nhận nhiệm vụ, không biết là người nào thuê. Thanh âm khàn khàn từ trong miệng sát thủ phát ra.

- Đúng như thế à?

Dương Phàm nửa tin nửa ngờ nói.

- Cho dù người tiến hành mưu hèn với ta cũng sẽ nói như vậy không hề có tác dụng

Gã sát thủ nhắm hai mắt lại dường như chờ chết. Đúng lúc này, thị vệ trong vương phủ nghe động tĩnh chạy lại đây. Rầm một tiếng, một đội mười mấy người thị vệ vương phủ chạy lại đây, vây chặt tên sát thủ nằm trên mặt đất.

- Đại nhân! Đây là chuyện gì xảy ra?

Thị vệ trưởng hơi khom người thi lễ hỏi.

- Hắn là một sát thủ, ý đồ ám sát bốn Được Sư bị cận vệ của ta chế phục!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Có cần giao hắn cho vương phủ xử trí không?

Thị vệ trưởng hỏi và sai thủ hạ của hắn lấy dây trói lại.

- Không được!

Dương Phàm sầm sắc mặt xuống:

- Người này có yêu pháp thiếu chút nữa lấy mạng của ta không thể giao cho người.

Dứt lời hắn hít một hơi ngưng thần, trong đôi mắt nở rộ ra một tia sắc thái kỳ dị, một dao động mịt mờ nhộn nhạo toát ra. Cùng lúc, lực lượng Tiên Hồng Quyết trong cơ thể hắn vận hành nghịch chuyển phát ra với phương thức không thể tưởng tượng.

- Cái này

Gã Thị vệ trưởng không nghĩ tới Dương Phàm lại cự tuyệt. Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy một khí tức tử vong phủ xuống. Chờ hắn kịp phản ứng lại thì Dương Phàm đã tránh ra.

- Đã chết! Hắn đã chết rồi!

Một tên thị vệ cả kinh kêu lên.

Thị vệ trưởng đưa mắt nhìn, lập tức hoảng sợ chỉ thấy tên sát thủ vừa mới đây còn sống đàng hoàng, đã đổ máu thất khiếu mà chết.

Đã chết?

Hắn đã chết như thế nào?

Đám thị vệ đều toát ra một thân mồ hôi lạnh không tự chủ đều chuyển ánh mắt nhìn theo hướng Dương Phàm rời đi, trong mắt toát ra vẻ kính sợ thật sâu. Rất nhanh, bọn họ khiêng thi thể đi đồng thời báo cáo chuyện này lên tổng quản.

Lão tổng quản tự mình chạy tới, lập tức cho người khám nghiệm tử thi, hắn lại suốt đêm làm việc này rồi báo lên Yến Vương.

- Sát thủ?

Yến Vương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không nghĩ tới Âm Huyết Vương Triều nhanh như vậy đã phái người lại đây rồi.

- Tuy nhiên thực lực của Dương Phàm này cũng thật là sâu không lường được, hơn nữa bên người còn có một vị cận vệ Ngưng Thần Kỳ, Âm Huyết Vương Triều cũng là xem nhẹ thực lực của hắn.

- Vương gia! Nói như vậy, nhiệm vụ của Âm Huyết Vương Triều thất bại rồi thôi sao?

Lão tổng quản tò mò hỏi.

- Thất bại?

Yến Vương cười lạnh lắc đầu nói:

- Dựa theo lệ thường, đây chỉ là sát thủ vòng thứ nhất, còn có hai lần kế tiếp. Nếu có thể tránh thoát ba lượt ám sát, Âm Huyết Vương Triều mới có thể thu tay lại. Trừ phi người thuê tiếp tục trả thêm vào nhiều tiền tài hoặc là linh thạch của Tu Tiên giới.

- Còn có hai lần ám sát nữa à?

Dương Phàm trở lại trong phòng. Vuốt ve tấm Huyết lệnh bài trong tay, thì thầm nói trong đôi mắt không có lo lắng càng không có sợ hãi ngược lại có vài tia chờ mong và hưng phấn. Hắn hiểu rằng gặp phải tình huống như vậy nhất định không thể lùi bước và sợ hãi dù chỉ là một tia ý nghĩ.

"Cứ một mực phòng bị, chung quy cũng không phải là biện pháp đối phó tốt nhất, chính cái gọi là "đâm trước mặt để tránh, bắn lên sau lưng khó phòng". Ta phải nghĩ một biện pháp đối phó mới được." '

Dương Phàm xoay chuyển ý nghĩ trong đầu rất nhanh liên tưởng đến buổi tối hôm nay ở Thúy Vi Cư gặp được nàng Điệp Liên kia. Điệp Liên ở biểu hiện bề ngoài xem ra là một cô gái thật bình thường, ngay cả Dương Phàm dùng thần thức dò xét cũng là kết quả như vậy.

Nhưng hắn luôn có cảm giác cô gái này không giống một phàm nhân. Theo vẻ mị hoặc độc hữu cùng với cơ năng sinh mệnh trong cơ thể trên người nàng đều có thể phỏng đoán một hai phần. Nàng này sắc đẹp thượng phẩm nhưng dường như tu luyện một loại mị thuật, làm cho Dương Phàm cảm nhận không được pháp lực trong cơ thể nàng. Còn có một người đáng ngờ đó chính là thiếu niên bất hạnh Thương Vân. Dương Phàm đối với người này cũng có chút hoài nghi. Tuy nhiên hắn có thể cảm nhận được tình cảm thân thiết trong ánh mắt Thương Vân kia có thể dẫn phát cộng minh linh hồn.

Vào đêm khuya, Dương Phàm ngồi xuống điều tức, bắt đầu tu luyện Cửu u ma công. Bởi vì pháp lực Tiên Hồng Quyết của hắn tấn chức tới Ngưng Thần trung kỳ, ma công phải theo đó tăng lên.

Cũng giống như trước đây, có cảnh giới Tiên Hồng Quyết làm cột chống đỡ nên Cửu u ma công tăng lên tốc độ rất nhanh, bất chấp công pháp này yêu cầu tư chất cùng ngộ tính rất hà khắc.

Đồng thời, Dương Phàm cũng phát hiện một tình huống, từ lần ngộ đạo ma khí trên linh tuyến ngày đó sau khi linh ngộ tinh tú ma đạo hắn tu luyện thân thông ma công và ma đạo đều có một loại cảm giác như cá gặp nước.

Buổi sáng ngày hôm sau, Dương Phàm nhẹ thở một hơi thu hồi ma công, lực lượng Tiên Hồng Quyết dịu dàng thân thiết che dấu toàn bộ ma khí trong cơ thể. Đi ra sân, hắn phát hiện vương phủ lại cấp cho mình một người hầu mới.

Dương Phàm đánh giá tên người hầu này vài lần, mặt không đổi sắc thầm ghi nhớ khí tức trên người hắn, cũng chỉ là đệ phòng vạn nhất. Nghĩ đến sát thủ hơn phân nửa sẽ không tái diễn trò cũ.

- Ta hôm nay sẽ rời Vương phủ. Người cũng không cần phải hầu hạ ta.

Dương Phàm thu dọn một số đồ vật này nọ, đồng thời chào tạm biệt Vũ Văn Hàm sau đó rời vương phủ đi tới y quán của mình. Vừa đến y quán phát hiện học đồ cùng Dược Sư hôm qua tuyển nhận đều tới đông đủ.

Ngoài ra, trong y quán còn có một số thầy thuốc thế tục và một đám người phụ việc linh tinh. Giờ phút này, trong y quán truyền đến mùi thuốc ngạt mũi, rất nhiều người của vương phủ đang bắt tay vào làm công tác thu dọn cuối cùng.

Dương Phàm kiểm tra một vòng, phát hiện hết thảy đều xếp đặt dựa theo ý mình, hắn vừa lòng gật gật đầu. Ngay sau đó, hắn đi lên tầng năm y quán, thuộc về không gian tư nhân của riêng mình. Không gian bên trong tầng năm Y quán có giường, có thư phòng, cũng có phòng kho. Bên trong trang trí thập phần trang nhã, Dương Phàm vừa lúc thấy một tấm bảng hiệu nghĩ là quản sự vừa đưa tới

Thế là, Dương Phàm lấy ra từ trong túi trữ vật cây bút lông đặc biệt của Tu Tiên giới. Cầm cây bút lông lớn mặt lộ vẻ trầm ngâm. Dương Phàm lẳng lặng nhìn bảng hiệu trước mắt chậm rãi điều tức, vô tình trong vô thức lại tiến vào trong ý cảnh độc đáo của Tiên Hồng Quyết

Trong đầu pháp quyết cùng ký hiệu cổ xưa huyền diệu tối nghĩa của Luyện Khí Thiên. Ngưng Thần Thiên, bay phát phơ không ngừng, truyền ra tiếng vang thanh minh và kỳ diệu, mơ hồ thất buộc vòng quanh một góc pháp tắc của vũ trụ hồng hoang nguyên thủy kia

Giờ khắc này, cảm quan của hắn rộng mở gấp trăm gấp ngàn lần, đám sương sinh mệnh trong cơ thể dung nhập mỗi một tắc không gian quanh mình, nảy sinh một loại cộng minh kỳ lạ cùng với vô cùng vô tận sinh mệnh mầm non trong thiên địa.

Thiên Nhân Mô Thức!

Tâm thần Dương Phàm rung động.

174. Chương 175: Thiên Nhân Mô Thức!

Thậm chí, trên bầu trời kinh đô còn hiện ra cầu vồng bảy màu thần bí. Cảnh tượng tráng lệ như thế khiến cho ngàn vạn phàm nhân ngạc nhiên và kinh sợ. Giờ này khắc này, đám sương sinh mệnh kia không ngừng sinh sôi cộng minh tương ứng cùng sinh mệnh ngoại giới tạo nên một cầu nối, trong mơ màng Dương Phàm cũng thông qua nó chạm đến một cái cảnh giới tối cao mơ hồ không rõ. Cái loại cảm giác này, dường như có được toàn trí toàn năng, có được thần thông thông thiên triệt địa. Hô hấp hít thở linh khí thiên địa như cá gặp nước, cảm quan nằm trong tay hết thảy vạn vật.

Dương Phàm hiểu rằng kế tiếp lần trước ở "Thiên Hành Chu", lần này mình lại một lần nữa chạm đến ý cảnh thiên nhân vô thượng.

Tuy nhiên, dao động cuộn cuộn dị thường của linh khí mệnh môn trong thiên địa, cũng dẫn tới không ít người tu tiên ở kinh đô chú ý tới. Dương Phàm thấy được việc này, vội vàng thu liễm đám sương sinh mệnh. Cầu vồng bảy màu trên bầu trời kinh đô bỗng dưng lập tức biến mất làm cho số người tu tiên nào đó có lòng muốn truy tra mất đi manh mối.

Nhưng theo huyên ý của hắn thu liễm, cảnh giới thiên nhân mờ mịt thần bí kia càng trở nên xa xôi mơ hồ hơn. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi hiểu được hôm nay đã vô lực vẫn hồi ánh mắt dừng lại trên bảng hiệu trong đầu hiện ra mấy chữ "Tiên Hồng Quyết".

Pháp quyết của Tiên Hồng Quyết như chân lý tồn tại mãi mãi từ thời hồng hoang không ngừng xoay quanh. Bỗng nhiên đôi mắt Dương Phàm sáng ngời thần sắc nở rộ ra một tia sáng thần diệu ảo ảo không gió mà

lay động, mái tóc nhẹ phất phơ. Hắn nhẹ nhàng dùng chân đá hất một cái, bảng hiệu bên cạnh "Kịch" một tiếng, bay lên giữa không trung, vừa vạn ngang tầm mắt của hắn.

"Hô xoài xoài!"

Dương Phàm ra tay nhanh như tia chớp. Giờ khắc này, thời gian dường như ngừng lại, bảng hiệu rơi xuống với tốc độ trở nên rất chậm, động tác của hắn cũng không nhanh không chậm, nét bút đi như long như xà, phiêu dật xuất trần vô cùng vô tận tiên ý.

"Tiên Hồng Y Quán".

Thời gian ngắn ngủn nửa công phu hô hấp, bốn chữ cổ triện phiêu dật như tiên hiện rõ trên bảng hiệu. Vừa nhìn vào thể chữ đó dường như sống động bình thường. Đặc biệt là hai chữ "Tiên Hồng" dường như được phó thác vào đó đạo lý đại đạo vô cùng vô tận.

Dương Phàm thu bút Thở một hơi, đột nhiên vươn tay; chộp lấy tấm bảng hiệu suýt chút nữa rơi xuống đất.

"Thành công rồi!"

Dương Phàm đặt bảng hiệu ở xa xa, lẳng lặng chăm chú nhìn xuyên thấu qua vài chữ cổ triện hàm chứa tiên ý đơn giản kia, trong ánh mắt hắn nhiều thêm vài tia hiểu ra. Đối với Tiên Hồng Quyết lại hiểu biết nhiều thêm vài phần.

Thật lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt vẫn còn có chút khó có thể tin: "Đây thật sự là ta có thể viết ra hay sao?"

Lần trước ở Vụ Liễu trấn thời điểm mở y quán, hắn cũng từng viết chữ Tiên, thuận theo ý cảnh của Tiên Hồng Quyết nước chảy thành sông, đồng dạng vượt qua trình độ cực hạn hiện có của hắn. Mà lúc này đây, hắn lại ở bên bờ của Thiên Nhân Mô Thức mờ ảo thần bí viết xong bốn chữ, rót vào áo nghĩa vô cùng vô tận của Tiên Hồng Quyết vào đó.

Ồ?

Dương Phàm đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp, phát hiện cường độ thần thức của mình đột nhiên gia tăng gấp đôi rồi, thoải mái quét qua phạm vi hai dặm.

Cường độ thần thức gia tăng!

Dương Phàm ngạc nhiên và vô cùng vui mừng nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ. Lần trước thời điểm xúc động cảnh giới thiên nhân, cảnh giới linh hồn của hắn trực tiếp tăng vọt từ Luyện Khí Kỳ lên tới Ngưng Thần đại viên mãn.

Mà lúc này đây liền trực tiếp đột phá đến trình độ Trúc Cơ Kỳ. Nói cách khác giờ phút này cường độ thần thức của Dương Phàm có thể sánh vai cùng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

"Ồ! Không đúng!"

Dương Phàm kiểm tra thân thể của mình lại phát hiện một ít triệu chứng lạ. Ngay sau đó, hắn lại lộ vẻ mặt cực kỳ mừng rỡ. Hóa ra không chỉ có cường độ thần thức của hắn gia tăng mà ngay cả tu vi pháp lực cũng tăng lên, cảnh giới Tiên Hồng Quyết đã từ Ngưng Thần trung kỳ tăng lên tới Ngưng Thần hậu kỳ.

Ngưng Thần hậu kỳ!

Dương Phàm chưa bao giờ nghĩ tới chính mình nhưng lại mới chỉ trong thời gian ngắn ngủn không đến một năm từ một phế nhân tăng lên tới cảnh giới Ngưng Thần hậu kỳ. Với hắn giờ phút này tu vi Ngưng Thần hậu kỳ cùng cảnh giới thần thức Trúc Cơ sơ kỳ, hơn nữa còn có nhiều con bài chưa lật và sát thủ ẩn dấu, tuyệt đối có thể tung hoành vô địch cùng hạng Ngưng Thần Kỳ, ngay cả có đụng độ tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, cũng có lực chiến một trận.

Dương Phàm ngạc nhiên và vui mừng trước nay chưa từng có, hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đột nhiên hắn nghĩ tới câu nói của sư tôn Liễu Vô Ngân trước khi rời đi: "Trước khi ngươi còn không có tiến vào Trúc

Cơ Kỳ. Vì sư chỉ có thể nói cho người bao nhiêu đó thôi. Khi người có thực lực đủ cường đại là lúc hết thấy đều có thể dễ dàng giải quyết”

Trúc Cơ Kỳ!

Trong đôi mắt Dương Phàm phát ra từng tia sáng, dường như chứa đựng hy vọng vô hạn.

Ý của Liễu Vô Ngân là: chỉ có tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Dương Phàm mới có thể ở điều kiện tiên quyết tự bảo vệ mình để tiếp tục truy tra chuyện có liên quan tới phụ thân Dương Thiên. Tuy nhiên, Trúc Cơ Kỳ ở trong mắt tu sĩ bậc thấp tuyệt đối thuộc vào hàng ngũ cao nhân nắm trong tay thần thông không thể coi thường. Mà cũng là một tấm chắn để đi tiếp vào tu sĩ bậc cao phía trên.

Nhưng nếu muốn Trúc Cơ thành công cũng là khó khăn vạn phần, xác suất so với từ Luyện Khí Kỳ đột phá đến Ngưng Thần Kỳ độ khó khăn không chỉ gấp mười lần. Nhìn chung Tu Tiên giới có biết bao nhiêu tu sĩ ngưng lại ở Ngưng Thần Kỳ, không thể đặt chân vào hàng ngũ cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

”Đáng tiếc Thiên Nhân Mô Thức không thể cưỡng cầu”

Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi. Đợi cho nước mực đặc thù trên bảng hiệu thật khô, hắt lại dùng hỏa diễm hong thêm một hồi mới cầm lấy, rời đi không gian tư nhân của riêng mình trong Tiên Hồng Y Quán.

- Vài người các người, treo bảng hiệu này lên đi.

Dương Phàm phân phó.

- Dạ! Dực Sư đại nhân!

Những người này đều là người của vương phủ.

Không lâu sau, bảng hiệu Tiên Hồng Y Quán rốt cục được treo lên. Dương Phàm đứng ở dưới ngẩng mặt nhìn liên tục gật đầu.

- Dương dực sư! Chữ trên bảng hiệu này là người phương nào đề vậy? Ta nhìn qua cảm thấy là lạ có một loại cảm giác không hiểu không nói rõ được.

Lão Dực Sư Lục Hồng vẽ mặt mơ màng chỉ tấm bảng hiệu nói.

- Ha ha! Đây là kỳ nhân có một không hai truyền thụ y thuật cho ta đề tặng.

Dương Phàm mỉm cười.

Đúng lúc này, Hồ Phi cũng đi tới hần kinh ngạc nhìn mấy chữ trên bảng hiệu, sững sốt đứng tại chỗ một lúc lâu ánh mắt không rời.

- Người làm sao vậy?

Dương Phàm đưa tay quơ quơ ở trước mặt hần hỏi.

- Tata cũng không biết.

Hồ Phi thu hồi ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn về phía bảng hiệu kia. Dương Phàm lấy ánh mắt cổ quái nhìn hần chỉ cảm thấy khí tức trên mình người này đã xảy ra một ít biến hóa mịt mờ khó hiểu.

- Ta muốn đi tu luyện một lát.

Rốt cục Hồ Phi có phản ứng hướng Dương Phàm nói.

- Được rồi! Người đi lên tầng năm đi!

Dương Phàm lắc lắc đầu.

Đợi Hồ Phi đi rồi Dương Phàm bắt đầu ở lại y quán đi dạo một vòng, nhìn xem có chi tiết nào cần sửa đổi. Đến buổi chiều, hần triệu tập tất cả Dực Sư và học đồ, dặn dò bọn họ một ít chi tiết quy tắc cùng một số hạng mục công việc cần chú ý.

- Người sao cũng đến đây?

Sắc mặt Dương Phàm chợt nghiêm lại, ánh mắt nhìn về hướng một cô gái xinh đẹp đến mức rung động lòng người, chính là Điệp Liên quần lầy hần ngày hôm qua bị ném đi.

- Ta không phải là tới làm lao công sao?

Điệp Liên nói vẻ đáng thương.

- Ta chỉ triệu tập Dược Sư cùng học đồ lại đây, ngươi thì không dùng được vào việc gì.

Dương Phàm lạnh nhạt vô tình nói.

- Hơ hơ!

Đôi mắt sáng của Điệp Liên dần đỏ lên. Đường như bị vô cùng ủy khuất, làm cho học đồ và Dược Sư ở đây đều cảm thấy đồng tình không đành lòng.

- Ngươi người chính là xem thường ta!

Điệp Liên mắt ứa lệ chạy ra ngoài vẻ mặt đầy ủy khuất. Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn nàng một cái như thể nào cảm giác kỳ xảo của nàng này có điều tăng lên, cảm xúc quả thật có chút không ổn định, chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

175. Chương 176: Khai Trương Long Trọng

Điệp Liên chạy thẳng một đường, rời khỏi Tiên Hồng Y Quán đi vào trong một tiệm tạp hóa ở gần đó.

- Hu hu hu! Sư tôn, ta không muốn làm nhiệm vụ này nữa xin giải phong ấn cho ta đi!

Điệp Liên khóc lóc kể lể với một nam tử thần bí, người mặc áo bào đen đội mặt nạ đen.

- Vì sao?

Nam tử thần bí giọng nói không mặn không nhạt giọng thoáng hơi khàn:

- Ngươi là đệ tử ta xem trọng nhất.

- Thế nhưng người kia thật quá khó hầu hạ! Hắn lại không có một chút hứng thú đối với ta.

Điệp Liên khóc than.

Nam tử thần bí khẽ thở dài một hơi:

- Đây là bởi vì ngươi còn chưa dụng tâm làm nhiệm vụ. Nếu như là kẻ đầu đường xó chợ chỉ bằng mỹ sắc cùng mị thuật vô song của ngươi là có thể làm cho mục tiêu thần hồn điên đảo. Người kia xác thật khó đối phó, ngươi phải nhẫn nại một chút đây cũng là một loại khảo nghiệm tôi luyện đối với ngươi.

- Vâng, sư tôn!

Điệp Liên bình ổn tâm tình lại lau khô nước mắt, khuôn mặt thanh tú phóng ra vài tia cười động lòng người. Trong ánh mắt thâm thúy của nam tử thần bí hiện ra một tia khen ngợi gật đầu nói:

- Coi như là diễn kịch, ngươi cũng phải dụng tâm mà diễn.

- Viên thuốc này cho ngươi, ở thời khắc mấu chốt thì ăn vào có thể cởi bỏ phong ấn của ngươi, để tránh khỏi gặp phải loại tình huống đêm qua.

Nam tử áo bào đen thần bí lấy ra một viên thuốc, đưa cho Điệp Liên.

- Tạ ơn sư tôn.

Điệp Liên vội tiếp nhận viên thuốc, cất thật kỹ.

- Ngươi tiếp tục đi.

Nam tử thần bí bỏ lại một câu, thân hình hóa thành một quang sáng hư vô, biến mất khỏi tiệm tạp hóa bình thường này. Điệp Liên nhìn nơi sư tôn biến mất, lộ vẻ mặt khó hiểu thì thầm tự nói:

- Sự tôn giao cho nhiệm vụ lần này thật là cổ quái

Nàng không ở lại lâu liền quay về Tiên Hồng Y Quán. Vừa bước lên lầu. Điệp Liên liền đụng phải Dương Phàm.

- Cô vừa đi đâu vậy?

Dương Phàm bình thần hỏi.

Điệp Liên bị dọa nhảy dựng. Lúc đối mặt với Dương Phàm trong lòng nàng có một loại cảm giác cổ quái.

- Tâm tình ta không tốt, chỉ đi ra ngoài dạo một vòng, hiện giờ đã có quyết định rồi

Điệp Liên thấp giọng nói.

- À? Quyết định gì?

Dương Phàm có vẻ hứng thú hỏi.

Vừa nãy thần thức của hắn theo cô gái này ra ngoài, kết quả lại phát hiện một màn quỷ dị: Điệp Liên đi vào một tiệm tạp hóa sau đó lại tự đứng mất đi khí tức bóng dáng của nàng, giống như biến mất giữa hư không vậy.

Nhưng qua nửa ngày, cô gái này lại như xuất hiện giữa hư không, quay lại y quán.

- Điệp Liên quyết định ở lại y quán không sợ khổ, không sợ mệt cũng không sợ khi dễ, nhất định sẽ dùng chân tình đánh động được sư thu ta làm đồ đệ.

Đôi mắt Điệp Liên lộ ra một tia quật cường bất khuất.

- Được!

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra mấu tía trào phúng:

- Từ hôm nay trở đi y phục của được sư cùng học đồ trong y quán đều do cô giặt tẩy, công tác vệ sinh bốn tầng lầu y quán cũng giao cho cô, về phần tầng năm y quán không có ta cho phép không được tự ý bước vào, bằng không lập tức khai trừ cô.

- Ta nhất định sẽ làm tốt.

Điệp Liên hiện vẻ mặt kiên nghị không có một chút tia oán hận ủy khuất, ngược lại tích cực lạc quan khác thường. Dương Phàm hơi có chút kinh ngạc, không để ý tới cô gái này nữa, bắt đầu bận rộn làm việc.

Tiên Hồng Y Quán chia làm năm tầng, Tầng một, hai là nơi chữa thương chữa bệnh cho người phạm, lầu ba do bốn vị được sư tu tiên giới xem bệnh. Còn Dương Phàm chỉ cần tọa trấn lầu bốn, thương bệnh bình thường, hắn căn bản khinh thường ra tay.

Lấy tu vi Ngưng Thần hậu kỳ của hắn hiện giờ trị liệu thương thế do hạng Luyện Khí Kỳ bình thường tạo thành, sợ rằng không có hiệu quả gì. Trải qua tính toán nửa ngày cả y quán đã được bố trí thỏa đáng không tìm ra sơ hở nào.

Để phòng ngừa dò thám, Dương Phàm còn cố ý bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế cường đại ở tầng bốn cùng tầng năm y quán. Không gian tư nhân ở tầng năm, chẳng những có cấm chế còn bố trí một trận pháp loại nhỏ. Coi như tu sĩ Trúc Cơ kỳ đích thân tới cũng không cách nào dò thám tình huống tầng bốn, tầng năm.

Vào ban đêm, Dương Phàm rút thời gian trở về Vương phủ một chuyến. Trước tiên kiểm tra tình huống Vũ Văn Hàm. cảm giác Cửu Túc Huyền Mạch trong cơ thể cô gái này đang trong thức tỉnh, thậm chí hắn có thể cảm nhận được một tia lực lượng thần bí đang kêu gọi những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Sau đó, hắn lại đi gặp Yến vương Vũ Văn Liệt. nói rõ ý đến đây.

- Ha ha! Không thành vấn đề, ngày hôm qua ta đã có đề nghị. Ngày mai Tiên Hồng Y Quán khai trương, Yến Vương Phủ ta thậm chí Vũ Văn gia tộc cũng sẽ dốc sức tương trợ.

Vũ Văn Liệt hào sảng nói.

- Vũ Văn gia tộc? Vậy thì thật quá tốt. Dương mõ đa tạ.

Dương Phàm biểu đạt lòng cảm tạ.

Hắn chỉ là muốn Yến vương chống đỡ một chút, không nghĩ tới đối phương còn có thể lôi kéo ra Vũ Văn gia tộc phía sau.

Chẳng qua, Dương Phàm nghĩ tới bản thân Vũ Văn Liệt đã có thực lực siêu việt ngang tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, nên cũng không cảm thấy kỳ quái nữa. Bất luận là tu tiên giới hay thể tục giới đều lấy thực lực định địa vị, có lẽ địa vị Yến vương ở Vũ Văn gia tộc cũng không thấp.

- Nhưng còn người, dường như đặt hết tâm tư lên y quán, lẽ nào không lo lắng Âm Huyết Vương Triều ám sát sao?

Yến vương hiểu kỳ hỏi.

Dương Phàm hơi hột nói:

- Hy vọng vòng ám sát tiếp theo thực lực đối thủ đừng quá yếu.

- Xem ra được sư rất có tự tin. Được rồi, ta còn muốn nói cho ngài một ít tin tức về tổ chức này. Âm Huyết Vương Triều là một tổ chức cực kỳ phức tạp chia làm thành viên nội bộ cùng thành viên ngoại bộ. Hơn nữa nhiệm vụ thành viên cũng không chỉ giới hạn trong ám sát.

Yến vương giải thích.

- Thành viên nội bộ cùng thành viên ngoại bộ. hai loại này khác nhau chỗ nào?

Dương Phàm hỏi.

- Người trước là nội bộ tổ chức huấn luyện ra, trung thành đến chết. Thành viên ngoại bộ, lại có thể là bất cứ một võ giả, người tu tiên, tán tu nào, thậm chí là một phạm nhân bình thường. Chỉ cần người có thể ra được bằng giá, chỉ trước một bộ phận đưa ra nhiệm vụ là có thể được thành viên ngoại bộ tiếp nhận.

Yến vương nói.

- Không nghĩ tới Vương gia hiểu rõ tổ chức này như vậy, lẽ nào ngài cũng là một trong những thành viên ngoại bộ?

Dương Phàm lơ đãng hỏi.

- Ha ha được sư nói đùa.

Thần sắc Yến vương hơi đổi, cười ha ha. nói:

- Thành viên ngoại bộ cũng không chính quy, vào lúc bình thường chỉ là một võ giả bình thường hoặc người tu tiên, chỉ khi bọn họ thiếu thốn tài vật hoặc linh thạch, lác mình biến hóa là có thể trở thành một trong thành viên ngoại bộ.

- Nói như vậy, bất cứ một người nào bên cạnh ta đều có thể là sát thủ do Âm Huyết Vương Triều phái tới?

Dương Phàm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

- Không sai, kỳ thật đây là do lợi ích sai khiến. Hôm qua ám sát được sư hẳn là thành viên nội bộ Âm Huyết Vương Triều. Loại ám sát này chỉ có ba lần, hơn nữa mỗi lần mạnh hơn một lần, về phần thành viên ngoại bộ truy sát sẽ không có hạn chế số lần thế nhưng có kỳ hạn cụ thể, quá thời hạn sẽ vô hiệu.

- Đa tạ Vương gia chỉ giáo. Dương mõ đã rõ rồi.

Dương Phàm thần sắc bình thản như thường, cáo biệt Yến vương, thầm nghĩ: "Xem ra Yến vương này khẳng định đã từng có liên hệ buôn bán với Âm Huyết Vương Triều."

Đêm khuya, gió có chút lạnh. Dương Phàm cảm giác được bầu không khí có vài tia không bình thường. Vừa đi tới một góc quanh vắng vẻ, phía trước đột nhiên có mấy người bật mặt đánh tới. binh khí pháp khí bay vút tới.

”Không ngờ đến nhanh như vậy!”

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, lấy ra một thanh phi kiếm cầm trong tay hơi hệt chống đỡ.

Leng keng keng!

Chỉ hai ba cái, những công kích này đều bị đánh lùi.

- Chịu chết đi!

- Mọi người cùng tiến lên, giết người này là có thể nhận được vạn lượng hoàng kim, ba trăm linh thạch cùng hai kiện Pháp Khí cực phẩm.

Những người này vàng thau lẫn lộn, đa số là người tu tiên, còn có vài tên võ giả Tiên Thiên. Dương Phàm mắt lạnh nhìn những người này, rót pháp lực vào Độc Bảo trong bàn tay, bản thân lại bỗng bồng bênh bay múa, bước giữa hư không, phiêu dật như tiên.

Chỉ trong khoảng khắc, hắn đã đi một vòng tròn quanh những sát thủ này.

Bịch! Bịch! Bịch!

Những nơi đi qua các sát thủ đều ngã xuống đất, độc phát thân vong.

- Hừ, một đám ô hợp!

Dương Phàm thu hồi Độc Bảo bay lên trở về Tiên Hồng Y Quán. Hắn vừa đi không bao lâu, trong góc tối nhảy ra vài bóng người.

- Được sư này thật là đáng sợ, xem ra chỉ sợ không phải tu sĩ Luyện Khí KỶ trung kỳ, đánh giá ít nhất là tu vi Luyện Khí đại viên mãn.

- Đáng sợ nhất là Độc Bảo trong tay hắn, chỉ cần vừa tiếp cận liền chết ngay, dù là ngừng thở cũng vô dụng!

Một người trong đó sợ hãi nói.

- Quên đi, chúng ta vẫn nên buông tha nhiệm vụ này, để thành viên nội bộ Âm Huyết Vương Triều đau đầu đi.

Rất nhanh, có vài người trong đó liền buông bỏ.

- Nói đúng, tuy rằng phần thưởng rất mê người, thế nhưng người này thật là một nhân vật nguy hiểm mà.

Dương Phàm trở lại tầng năm y quán, tu luyện ma công lập tức thông suốt đạt đến cảnh giới Ngưng Thần trung kỳ. Tu luyện thêm mấy ngày, chỉ sợ cũng có thể đạt tới Ngưng Thần hậu kỳ.

Chỉ là lúc ngưng luyện u Minh Ma Diễm. Dương Phàm có thể mơ hồ cảm thụ được tồn tại cường đại như đứng trên tầng mây, tay nắm ma diễm bao quát thiên hạ chúng sinh. Tồn tại cường đại trong mơ hồ, mặc dù cách hắn xa xôi không biết bao nhiêu, nhưng áp lực làm hắn kinh hoàng vỡ mắt cảm giác nguy cơ chưa bao giờ biến mất.

Một đêm không có chuyện gì, ma công tăng mạnh.

Ngày hôm sau, lúc hắn đi ra tầng năm Tiên Hồng Y Quán, phát hiện cả y quán giăng đèn kết hoa náo nhiệt phi phàm. Có không ít người tới chúc mừng tặng thiệp, tổng quản Vương phủ đang phụ trách chuyện này.

Ở chỗ này, Dương Phàm phát hiện không ít người quen biết: Trịnh Lão Tiên, Trịnh Văn Phi, tiểu quận chúa, Vũ Văn Hàm, Hà được sư còn có một ít người xuất hiện ở yến hội Vương phủ lần trước.

Nói chung, một y quán lớn như vậy, lại có chút chật chội. Đồng thời, cũng có vô số người tới y quán xem bệnh. Ngoài cửa y quán có hai học đồ đang hét to:

- Y quán khai trương ngày đầu tiên, xem bệnh miễn phí!

Theo bọn họ gào lớn, ngày càng có nhiều người phàm chen chúc nhau đến trong đó còn bao gồm một ít người tu tiên hiểu kỳ, ở cửa y quán còn có một bình đài, bên trên có một vị tiên sinh giăng sách đang nước miếng tung bay giăng giải:

- Nói tới vị được sư truyền kỳ này, đã trị được bệnh mà ba vị đại thần y kinh đô cũng không làm gì được. Kết hạ thiện duyên với Yến Vương Phủ, thậm chí được tôn sùng vô cùng ở kinh đô này

Dương Phàm đang hứng thú nghe, đúng lúc này Vũ Văn Hàm đi tới, mỉm cười nhu hòa nói:

- Dương đại ca, đại điển khai trương hôm nay thế nào?

- Hiệu quả rất tốt, chẳng qua ta cảm giác đại điển khai trương hôm nay quá nửa sẽ không thuận lợi tiếp tục như thế!

Dương Phàm nhàn nhạt nói, ánh mắt đảo qua đoàn người dày đặc gần y quán. Mơ hồ, hẳn cảm nhận được sát khí ẩn giấu dưới ồn ào náo nhiệt.

- Tránh tránh! Mọi người tránh ra!

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền tới một trận hỗn loạn. Mấy người đàn ông cường tráng mặc áo vải, nâng một cáng cứu thương, bên trên là một lão nhân hai má xanh tím chuyển thành đen đang chạy tới bên này.

- Mọi người nhanh tránh ra, bệnh nhân nguy hiểm sớm chiều, cầu thần y ra tay cứu trị!

Đi đầu là một gã thư sinh cùng một thiếu nữ, hai người mắt sưng đỏ, nóng ruột như lửa đốt xem ra là con cái người bệnh.

176. Chương 177: Âm Thầm Quấy Rối

Mọi người nghe vậy, đều nhường đường, Dương Phàm nheo mắt lại nhìn lão nhân nằm trên cáng sắc mặt đã xanh tím biến đen, mấy nam nhân nâng cáng đều là người phàm nhưng thân thể thật cường tráng.

Còn con cái người bệnh, thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ tú lệ vẻ mặt hết sức lo lắng.

- Cầu thần y cứu cha ta một mạng.

Thiếu nữ tú lệ khóc thành lệ nhân đi tới trước Tiên Hồng Y Quán "bành" một tiếng, quỳ xuống cầu xin. Dương Phàm bình thần đứng trước cửa sổ lầu bốn, việc này tự có người y quán xử lý.

- Đưa người vào trong, hôm nay Tiên Hồng Y Quán khai trương, xem bệnh miễn phí

Một học đồ hét lớn.

- Vâng vâng, cảm tạ đại phu.

Thiếu nữ thoáng mừng rỡ, đoàn người nâng cáng đưa lão nhân đi vào lầu một y quán. Đây là nơi chuyên chữa bệnh cho người phàm.

Rất nhanh có đại phu bắt mạch cho lão nhân này, nhướng mày, ngữ khí ngưng trọng nói:

- Người này bệnh phát nghiêm trọng. Nhịp tim suy yếu, khí huyết không ổn, các khí quan trọng cơ thể đều không thể vận hành bình thường.

- Đại phu, cầu ngài cứu cha ta một mạng.

Thiếu nữ nghe vậy, ôm lấy chân đại phu không buông.

- Sợ rằng chúng ta bất lực, đưa hẳn tới lầu hai thử đi.

Đại phu thở dài một hơi, lắc đầu trầm nghĩ:

"Hôm nay y quán vừa khai trương, đã đưa tới một bệnh nhân chết làm sao một tốt đây?"

Nghĩ đến đây thần sắc hẳn kịch biến vội phân phó với học đồ đứng bên cạnh:

- Người nhanh báo tin lên Lục được sư lầu ba cùng Dương thần y. Mấy người này tới quấy rối, lão nhân kia đã là người sắp chết, một khi chết ở y quán hậu quả thật không tưởng nổi

- Vâng, ta lập tức đi ngay.

Học đồ bên cạnh hẳn chính là Thương Vân do Dương Phàm tuyển nhận ngày ấy.

Thương Vân biết rõ sự tình nghiêm trọng, bằng một tốc độ khó tin chạy lên trên lầu. Vừa đi đến lầu ba, liền thấy Lục được sư đi xuống, vội nói:

- Được sư, đại sự không ổn, bệnh nhân vừa đưa vào vốn đã là một người sắp chết.

Lục được sư biến sắc, vội chạy xuống lầu hai cũng nói với Thương Vân:

- Người nhanh đi lầu bốn báo tin cho Dương được sư.

- Ta đi ngay.

Tốc độ Thương Vân thật nhanh, chỉ mấy hô hấp liền chạy đến lầu bốn. Lúc này, Dương Phàm đang cùng Vũ Văn Hàm ngồi ở sảnh đường uống trà, có nói có cười.

- Ha ha! Thương vân, người có chuyện gì mà gấp như vậy?

Dương Phàm mỉm cười nói.

- Dương thần y, có thể là có người tới y quán quấy rối, đưa một bệnh nhân sắp chết tới xem bệnh.

Thương Vân tỏ vẻ gấp gáp nói.

- Ồ?

Dương Phàm trấn định thản nhiên:

- Thật có chuyện này sao?

- Chắc chắn mười phần, đại phu lầu một nói người kia sẽ lập tức chết ngay.

Thương Vân gấp gáp nói.

Vũ Văn Hàm nghe vậy, vô cùng lo lắng nói:

- Dương đại ca, y quán vừa khai trương, nếu có người chết bên trong sẽ đưa tới hậu quả rất xấu.

Dương Phàm gật đầu:

- Hiển nhiên chuyện này có người đang âm thầm quấy nhiễu y quán ta khai trương.

- Người xuống trước đi.

Dương Phàm phát tay với Thương Vân, không chút nóng nảy.

- Vâng, thần y.

Thương Vân còn muốn nói gì, thấy bộ dạng Dương Phàm bình tĩnh như vậy, nuốt lời muốn nói trở vào trong. Trong lòng hẳn rất buồn bực, gặp phải chuyện nguy cơ như vậy, Dương Phàm là chủ nhân y quán, bề ngoài lại không có một chút lo lắng.

- Hàm Nhi, ta đưa cho cô Tẩy Tủy Đan, dự tính lúc nào mới sử dụng?

Dương Phàm chuyển đề tài, cười nói.

- Phụ vương nói hiện giờ quá bận rộn, qua hai ba ngày nữa sẽ giúp ta hộ pháp.

Vũ Văn Hàm đáp.

- Hy vọng viên Tẩy Tủy Đan này có thể xúc tiến Cửu Túc Huyền Mạch trong cơ thể cô thúc tỉnh thêm một bước.

Vào lúc này, y quán phía dưới đã thành một mảnh hỗn loạn. Đại phu thế tục lầu hai bắt lực với bệnh nhân này.

- Cha ơi, ngài kiên trì cố lên, van cầu các người, để thần y xuất thủ trị bệnh cho cha ta đi. Tiếng khóc của thiếu nữ truyền từ lầu hai y quán tới tận lầu ba.

- Các người đưa hấn đến lầu ba đi, có thể được sư bên trên có biện pháp.

Đại phu thế tục lầu hai lắc đầu.

Tuy rằng y thuật bọn họ không kém nhưng đối với bệnh nhân sắp chết này, không có sức xoay chuyển càn khôn.

- Dương đại ca, huynh mau xuống dưới xem chừng để những người âm thầm quấy rối kia thực hiện được.

Vũ Văn Hàm không nhịn được thúc giục, nàng phát hiện Dương Phàm giống như đang cố ý kéo dài thời gian luôn nói với mình những chuyện không liên quan gì.

- Ha ha, Hàm Nhi an tâm đừng gấp.

Dương Phàm thông thả như trước, nhẹ nhàng phẩm trà.

Bịch bịch bịch!

Thương Vân hổn hển chạy lên vô cùng khẩn cấp nói:

- Thần y, không tốt, người kia sắp chết rồi!

- Ta biết, người xuống dưới đi.

Dương Phàm buông ly trà, nhàn nhạt nói:

- Nếu như người kia không nổi giận, cứ đưa hấn ra khỏi y quán.

- Đây

Thương Vân cảm thấy khó tin, càng không cách nào hiểu được suy nghĩ của Dương Phàm, tuy nhiên hấn chỉ cần dựa theo thần y phân phó mà làm là được. Hấn vừa đi tới lầu hai chợt nghe thiếu nữ khóc lớn:

- Cha, cha! Ngài đừng đi mà

- Đã không còn hơi thở, bệnh phụ thân người đã không phải ngày một ngày hai lại thêm đại hạn đã tới, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được hấn.

Lục thần y thở dài một hơi.

Đúng lúc này, Thương Vân đi xuống nói nhỏ bên tai Lục được sư vài câu.

- Đưa hấn xuống đi!

Lục được sư ra lệnh.

Lập tức có hộ vệ phụ trách an toàn y quán đi tới, không nói hai lời đẩy mấy người kia ra, mạnh mẽ nâng cáng đưa người ra ngoài.

- Hu hu hu! Cha, ngài chết thật là thảm quá đều là do đám được sư vô năng này, là bọn họ hại chết ngài mà!

Thiếu nữ khóc không ngừng, tiếng nói sắc nhọn thê thảm đứng ở xa cũng có thể nghe thấy.

- Hừ! Những đại phu các người, không bằng cầm thú hại chết cha ta. Còn có thần y chó má kia ta nhất định phải cáo người lên công đường!

Thanh niên thư sinh kia mắng to vẻ mặt bi thống thù hận.

- Tránh ra, đưa người này ra ngoài!

Hộ vệ trong y quán đều là hạng người võ nghệ bất phàm, hai ba cái liền đánh bay những người này ra ngoài y quán.

- Là y quán của các người, hại chết cha ta!

- Các người là đám đại phu vô năng, thần y chó má, ông trời nhất định sẽ trừng phạt các người!

Hai người con người bệnh cùng mấy người đàn ông đi theo chặn ngay ở cửa khóc lớn mắng to. Lập tức người phàm xem não nhiệt xung quanh tràn tới, thấy tình cảnh này liền sinh lòng đồng tình chỉ trở Tiên Hồng Y Quán

- Cái y quán chó má gì, mới khai trương liền hại chết người.

Có người mắng.

Y quán lâu bốn.

- Dương đại ca, giờ phải làm sao? Mới ngày đầu khai trương, liền có người chết trong y quán.

Vũ Văn Hàm thoáng oán giận nói.

Dương Phàm chậm rì rì đứng lên, bình thản nói:

- Được rồi chúng ta đi ra giải quyết hậu quả.

Trong tiếng chửi mắng khinh bỉ, Dương Phàm đi ra khỏi y quán phát hiện ngoài cửa người ta tấp nập.

- Các người tránh ra.

Dương Phàm nói với hộ vệ.

- Thần y, rốt cuộc ngài đi ra rồi!

Thương Vân mừng rỡ nói lập tức giọng cứng lại:

- Thế nhưng, bệnh nhân đã chết rồi!

- Thần y đến rồi!

Không biết là ai kêu lên.

- Thần y đến rồi!

Các hộ vệ mở đường cho Dương Phàm nhất thời ánh mắt ngàn vạn người đều rơi trên người vị thần y khoan thai đi tới.

177. Chương 178: Khởi Tử Hồi Sinh

Thư sinh thanh niên giận dữ chỉ trích, trong mắt đầy căm hận bộ dạng kia thật hận không thể nuốt sống Dương Phàm.

- Hu hu hu! Là ngươi, là ngươi hại chết phụ thân ta! uổng cho ngươi còn xưng thần y không dám trị bệnh cho cha ta. để lão nhân gia chết không nhắm mắt!

Thiếu nữ khóc đến hai mắt sưng đỏ quỳ gối trước cang nhào vào lòng người chết liên tục gào khóc bi thảm tới cực điểm.

- Các vị hương thân phụ lão các người đều phân xử công bằng đi. Người như vậy, còn dám xưng là thần y. Y quán như vậy, làm sao dám lập ở kinh đô dưới chân thiên tử?

Thanh niên thư sinh chấp tay với người xem não nhiệt xung quanh, căm phẫn sôi trào nói

- Đúng vậy, người như vậy sao có tư cách xưng là thần y? Chúng ta có thể đi công đường làm chứng cho người.

Bên cạnh lập tức có người chỉ trích.

- Đại phu y quán này thật là táng tận thiên lương, vừa mở y quán liền hại chết một người. May mà ta không để lão cha tuổi thất tuần tới đây xem bệnh.

Bên ngoài y quán thành một mảnh hỗn loạn, mọi người đều bàn tán chỉ trích Dương Phàm cùng với Tiên Hồng Y Quán.

Đương nhiên, có hộ vệ ngăn cản bọn họ chỉ có thể mắng mà thôi.

- Bình tĩnh.

Rốt cuộc Dương Phàm cũng nói:

- Các người trình diễn cũng không kém lắm.

Giọng nói hần không lớn nhưng ẩn chứa một loại trào phúng trắng trợn thâm nhập tận cốt tủy linh hồn. Nhất thời mọi người đều an tĩnh lại, thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ như bị đánh trúng yếu hại nhất thời im tiếng, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp bức thẳng vào lòng. Ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt sắc bén của Dương Phàm dường như xuyên thấu linh hồn bọn họ.

- Hừ! Mặc kệ người nói thế nào, cha ta chết ở y quán các người, đây là chuyện thật không cần tranh cãi.

Thanh niên thư sinh nghiêm mặt nói.

- Hần đã chết?

Dương Phàm nhếch miệng cười quay đầu nhìn lão nhân trên cánh rõ ràng có chút không tin.

- Cha ta đã tắt thở rồi, đại phu cũng đã xem qua lẽ nào người tự xưng thần y còn muốn chối cãi?

Thanh niên thư sinh hùng hổ nói sau đó nâng tay thu hút mọi người xung quanh, nghiêm nghị nghĩa khí nói:

- Phía sau ta có ngàn ngàn vạn vạn bách tính làm chứng, ngay cả người có khẩu tài miệng đồng răng thép cũng không cách nào thay đổi sự thật này.

- Đã chết hay không, vậy cũng phải để y giả tới phán định.

Dương Phàm cười lạnh nói ngồi xuống vươn tay đặt trên chủ mạch bị bệnh.

Sau một lát, hần trầm ngâm nói:

- Xem ra đã chết không đến nửa chén trà nhỏ.

- Ha ha ha!

Thanh niên thư sinh cười to:

- Thế nào, hiện giờ người chịu thừa nhận sự thật rồi sao.

Chúng người phàm xung quanh ồ lên, bắt đầu gào thét khiển trách, Dương Phàm thình lình nói:

- Phụ thân của người đã chết. người có cần vui vẻ như vậy hay không?

- Người

Nụ cười cứng ngắc trên mặt thanh niên thư sinh này, người xung quanh cũng ngạc nhiên.

- Hừ! Người cố ý đưa một người chết tới y quán ta rốt cuộc có ý đồ gì, là ai sai khiến người tới đây?

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, trong mắt lóe hàn mang uy áp cường đại như cự chùy ngàn cân hung hăng đánh lên đầu thanh niên thư sinh này, tiếng nói truyền vào trong tai hần như tiếng sấm rền nổ tung.

Đùng!

Thanh niên thư sinh bị dọa tè ra quần, ngã ngồi dưới đất kinh hãi vỡ mắt nhìn Dương Phàm. Bằng cảnh giới linh hồn Trúc Cơ kỳ của Dương Phàm, một đạo thần thức trùng kích rất nhỏ đã dọa hần hồn bay phách lạc. Nếu như hần muốn hạ sát thủ, một cỗ tinh thần trùng kích cường đại là có thể làm người phàm lập tức biến thành ngu ngốc.

- Hu hu hu! Người là thần y, trị không được bệnh cha ta, hiện giờ lại khi dễ ca ca ta!

Thiếu nữ khóc càng thê thảm làm người ta càng thêm đồng tình.

- Ha ha ha! Tốt tốt tốt! Người đã nói thế vậy Dương mỗ để cho phụ thân các người tĩnh lại. Nhìn xem.

Dương Phàm lấy trên người ra một hộp sắt mở ra, bên trong là một loạt ngân châm kích cỡ không đồng đều. Động tác của hắn thu hút ánh mắt mọi người nơi này, được sự quan sát ở phía sau vẻ mặt cổ quái nói:

- Lễ nào hắn muốn khởi tử hồi sinh?

Khởi tử hồi sinh!

Mọi người nơi này, bất luận là người phạm hay đại phu thể tục hoặc là người tu tiên cùng được sự đều ngừng thở gắt gao nhìn chăm chăm động tác Dương Phàm. Trước tiên Dương Phàm lấy ra một cây ngân châm chậm rãi rút pháp lực vào trong, giữa trán phóng ra một tia lực lượng kỳ dị.

- Thương Vân, ngươi làm trợ thủ cho ta, lát nữa lấy châm đưa cho ta.

Dương Phàm hết sức chăm chú phân phó.

- Vâng, thần y đại nhân!

Trong ánh mắt Thương Vân lóe ra ánh sáng kỳ dị đi tới phía sau Dương Phàm, dựa theo yêu cầu của hắn lấy ra tám cây ngân châm. Dương Phàm tập trung tinh thần trong tay cầm một cây ngân châm, đôi mắt thâm thúy chỉ còn lại có ngân châm mảnh dễ này, giống như một thân tinh khí thần đều rót vào trong đó.

Giờ phút này, toàn trường một mảnh tĩnh mịch dù là rơi một cây kim cũng có thể nghe được rõ ràng.

Trong khoảng khắc, trông mắt Dương Phàm chợt co lại ngân châm trong tay hạ xuống như tia chớp lóe ra màu sắc trong suốt kỳ dị. Tia sáng kia gần như không nhìn được bằng mắt thường.

Phốc!

Ngân châm đâm vào một khiếu huyết kỳ dị bên cạnh huyết Thái Dương trên đầu lão nhân. Thoáng cái, vồn lão nhân đã chết đi bỗng nhiên mở mắt làm mọi người nơi này trong lòng phát lạnh. lập tức thành một mảnh hỗn loạn.

- Đưa châm, ba cây bên trái

Toàn bộ tâm thần Dương Phàm gần như tập trung trên người lão nhân này, vươn tay lấy châm. Thương Vân lập tức theo yêu cầu, đưa ba cây ngân châm cho hắn.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba mũi ngân châm liên tục châm vào ba vị trí khác trên đầu lão nhân. Thân thể lão nhân liền run lên giống như trở chứng động kinh.

Oa!

Toàn trường khiếp sợ, kẻ nhất gan càng hô to.

- Đưa châm, chín cây lớn ở giữa.

Dương Phàm tiếp tục ghim châm.

Phốc! Phốc! Phốc!

Từng tia từng tia hàn quang phát ra trong tay hắn. Chỉ trong chớp mắt, hắn lấy từ trong tay Thương Vân chín cây châm phân ra cắm trên các bộ vị thân thể lão nhân.

- Một châm cuối cùng!

Dương Phàm không nhìn tới Thương Vân, trong hộp sắt còn lại một cây ngân châm lóe ra quang mang phi thúy kỳ dị. Không như tiếp nhận ngân châm bình thường. Dương Phàm hít sâu ngưng thần, thần thức xoay xung quanh nguyên thần bắn ra một tia quang mang, lực lượng Tiên Hồng Quyết sinh sôi không thôi trong cơ thể lưu chuyển tràn ra một cỗ khí tức ôn hòa thân thiết. Thương Vân ngồi phía sau Dương Phàm nhìn bên hông của hắn trong mắt hiện một tia dị sắc.

Giờ phút này, tim hắn đập nhanh, bàn tay toát một tầng mồ hôi.

Tinh khí thần Dương Phàm tụ thành một thể mơ hồ cảm nhận được trong không khí có một tia dị biến, một tia sát khí mờ mịt bị hắt bắt được.

Sát khí tới từ nơi nào?

Vì vậy, một châm cuối cùng hắt nâng lên giữa không trung, liền cứng ngắc.

Trên thực tế, bộ thuật ngân châm kỳ quái này, là học được từ trong ngọc giản lão nhân tặng. Chẳng qua Dương Phàm căn cứ ưu thế Tiên Hồng Quyết của mình đưa phương pháp tối nghĩa phức tạp kia đơn giản hóa đến mức tận cùng.

Phương pháp ngân châm này, không chỉ có thể chữa thương chữa bệnh, thậm chí còn có thể đưa người vừa chết sống trở lại. Đương nhiên, nếu muốn thi triển thủ thuật thành công cần phải có mấy điều kiện cơ bản.

Thứ nhất, người chết phải vừa chết không bao lâu, thời gian càng dài độ khó càng lớn.

Thứ hai, hồn phách người chết phải bảo trì hoàn chỉnh, không thể dễ tán đi, nếu linh hồn tan biến thì không còn có ý nghĩa nữa.

Thứ ba, thân thể người chết cùng phải còn tính hoàn chỉnh nhất định, sinh cơ còn sót trong cơ thể càng nhiều, hy vọng càng lớn.

Thứ tư, cảnh giới linh hồn người thi thuật phải vượt xa người chết.

Lúc ở Vụ Liễu trần, Dương Phàm từng lấy một ít động vật nhỏ làm thực nghiệm, chứng nhận kết quả thành công.

Chẳng qua dùng thuật ngân châm này cần vận dụng lực linh hồn phải tập trung tinh lực cao độ.

Nếu ở thời khắc mấu chốt này, có người hạ thủ với Dương Phàm vậy thì phiền phức lớn.

”Hóa ra là”

Cánh tay Dương Phàm cứng lại giữa không trung, khoe miệng khe nhếch lên. Hắn đã phỏng đoán ra, một tia sát khí mơ hồ kia hơn phân nửa là đến từ Thương Vân phía sau. Trong lòng thầm thở dài một hơi, một châm cuối cùng trong tay Dương Phàm chậm rãi hạ xuống, tinh lực tập trung cao độ.

Mà lúc này, Thương Vân nhìn hắn vẻ mặt đầy phức tạp lộ ra một tia giãy dụa chợt biến mất.

Phốc xuy!

Một châm cuối cùng là đâm trúng bộ phận trái tim lão nhân.

- A!

Lão nhân trên cái chột kêu to một tiếng, mở mắt mê man nhìn người xung quanh. Trái tim bắt đầu đập, tiếng hít thở thật dài dòng máu bắt đầu chảy. Trên mặt lão nhân cũng thêm vài tia huyết sắc.

- Sống rồi! sống rồi!

Không biết ai hô to, tiếp theo mọi người liền oanh động.

Khởi tử hồi sinh!

Không ngờ thành công rồi!

Thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ đều ngẩn ra, bộ dạng không thể nào tin được.

- Khởi tử hồi sinh! Thần y!

- Thần y! Không hổ là thần y truyền kỳ!

Đoàn người oanh động, dân chúng dùng ánh mắt tôn trọng kính ngưỡng nhìn về phía Dương Phàm. Còn học đồ, đại phu, được sư trong y quán đều chấn động cực điểm. Lúc này Dương Phàm ở trong mắt bọn họ đã giống như thần linh.

- Đây chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi!

Dương Phàm bất chợt nói, dứt lời một tay đặt lên vai lão nhân, rót vào đám sương sinh mệnh.

Dưới tình huống bình thường, dùng loại phương pháp để người chết "Khởi tử hồi sinh", tối đa chỉ có thể để hắc hắc thêm một lát. Nghe Dương Phàm nói vậy, mọi người đều tỉnh táo lại, nhưng vẫn không áp chế được chấn động cùng kích động trong lòng.

Mặc dù chỉ là hồi quang phản chiếu, nhưng cứu sống người đã chết cũng là chuyện thật trăm phần trăm!

- Lão nhân gia, vốn ngài đã ở bên bờ vực tử vong, là ta kéo lão trở về từ quỷ môn quan.

Dương Phàm vừa rót vào đám sương sinh mệnh vừa cười ha ha nói. Dương Phàm không nói cho lão nhân biết hắc hắc đã chết bởi vì chuyện này có chút kinh thế hãi tục sợ rằng đối phương không tiếp thụ được. Huống hồ ở tu tiên giới linh hồn bất diệt sẽ không tính là chân chính chết đi.

- Đa tạ thần y!

Lão nhân ho khẽ một tiếng, cảm khái nói:

- Không lâu trước ý thức của ta đã rơi vào bóng tối còn tưởng rằng đã chết rồi.

- Xin hỏi hai vị này là con cháu của ngài?

Dương Phàm chỉ vào thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ đối diện, hỏi lão nhân.

- Bọn họ?

Lão nhân mê man nhìn hai người, lắc đầu nói:

- Ta không nhận ra bọn họ.

Tiểu lão nhi chỉ là một tên ăn mày lưu lạc mà thôi.

- A!

Thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ mặt như tro tàn. Mấy người phụ trách nâng cang đều cả kinh, thậm chí nghĩ không tốt

- Chạy mau!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng:

- Bắt bọn họ lại!

"Soạt!" một tiếng, mười mấy hộ vệ gần đó liền tràn lên hàn quang binh khí lấp lóe dưới ánh mặt trời, tản ra sát khí đáng sợ. Không dám chống lại, thanh niên thư sinh cùng thiếu nữ và những người liên can đều bị hộ vệ bắt sống.

- Trói bọn họ lại sau đại điển khai trương mới thẩm vấn.

Dương Phàm phân phó.

- Người không phải triều đình cũng không phải bộ khoái, không có quyền bắt giữ ta! Người không nhìn vương pháp hay sao!

Thanh niên thư sinh bị trói quát lên.

- Vương pháp?

Dương Phàm nao nao. cảm thấy buồn cười ở trong trí nhớ của hắc hắc dường như không có hai chữ này. Đúng lúc này, một tiếng hô rõ to vang khắp toàn trường:

- Yến vương đến!

178. Chương 179: Kinh Đô Đệ Nhất Thần Y

Người kinh đô đều biết ngoại trừ đường kim thánh thượng ra chỉ có Yến vương mới được mặc long bào. Khác với long bào vàng của thiên tử, Yến vương dùng long bào màu xanh. Rất nhanh, cổ kiệu dừng trước Tiên Hồng Y Quán, người hầu kéo rèm che bên trong trước sau đi ra hai người.

Đi đầu chính là Yến vương Vũ Văn Liệt. Chẳng qua hôm nay Vũ Văn Liệt mặc áo bào bình thường, có vẻ rất tùy ý.

- Tiểu thư, mời!

Wũ Văn Liệt nhẹ nâng tay thoáng có chút khiêm tốn nói. Một đoàn hương khí mơ hồ kéo tới, bên trong cổ kiệu đi ra một thiếu nữ áo màu lam, khí chất ưu nhã. Cô gái không tính là tuyệt sắc, vẻ mặt tĩnh như nước lặng tạo cho người ta một cảm giác bình thản.

- Là Nhu muội muội, nàng sao lại đến đây?

Wũ Văn Hàm đứng cạnh Dương Phàm thoáng kinh ngạc nói.

Dương Phàm liếc nhìn Vũ Văn Hàm cùng thiếu nữ ưu nhã đi ra từ trong kiệu, hiếu kỳ hỏi:

- Nàng là?

Xem tình hình. Yến vương Vũ Văn Liệt có vẻ rất tôn trọng cô gái này. Lẽ nào cô gái này đến từ Vũ Văn gia tộc tu tiên?

Trong lòng Dương Phàm đã suy đoán một chút.

- Nàng là Nhị tiểu thư Vũ Văn gia tộc, Vũ Văn Nhu.

Wũ Văn Hàm thấp giọng nói:

- Nàng sinh ra rất thần bí, bình thường rất ít lộ diện. Nghe nói cũng là một được sư y thuật siêu phàm, ta cùng với nàng cũng chỉ gặp hai lần.

- ồ? Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu cho hộ vệ mở đường cùng Vũ Văn Hàm ra nghênh đón.

- Dương được sư khai trương y quán, bản vương cố ý đến đây chúc mừng. Vị này chính là nhị tiểu thư Vũ Văn gia tộc chúng ta, Vũ Văn Nhu.

Yến vương mang ý cười nhìn Dương Phàm.

- Đa tạ Vương gia cùng Vũ Văn gia tộc cổ động.

Dương Phàm thoáng hành lễ, biểu đạt ý cảm ơn. Yến Vương Phủ cùng Vũ Văn gia tộc phân biệt đại biểu cho đỉnh cao giới thể tục cùng tu tiên giới kinh đô, có thể được bọn họ cổ động, Tiên Hồng Y Quán nhất định oanh động cả kinh đô.

Wũ Văn Nhu thân áo màu thủy lam, từ lúc bắt đầu đã yên lặng nhìn kỹ Dương Phàm, lúc này hé môi cười:

- Đã sớm nghe thế thúc nói Dương được sư là một vị được sư truyền kỳ, hôm nay gặp được được sư thi triển y thuật vô thượng Khởi tử hồi sinh để cho tiểu nữ mở rộng tầm mắt.

- Ha ha ha! Được sư quả thật không phải người thường, chẳng những trị khỏi kỳ bệnh ngàn năm khó gặp của Hàm Nhi, ngay cả Khởi tử hồi sinh cũng làm được. Chỉ dựa vào hai điểm này, cái ghế đệ nhất thần y kinh đô không ai ngoài ngài nữa!

Wũ Văn Liệt lớn tiếng nói vang vọng toàn trường.

Đệ nhất thần y kinh đô!

Dương Phàm nghe lời này liền hoảng sợ vội nói:

- Vương gia. lời này không được!

Trên thực tế hẳn cũng rõ ràng. Yến vương cố ý nâng cao giá trị đang tạo thế cho mình. Mở y quán cần phải có quyền uy cùng danh tiếng, có Yến vương cùng Vũ Văn gia tộc chống lưng trong lòng Dương Phàm đã mừng thầm.

Thê nhưng, danh hào đệ nhất thần y kinh đô, làm cho trong lòng Dương Phàm chột động thầm hô không ổn. Hai chữ "đệ nhất" sẽ đưa tới phiền phức vô cùng.

Đệ nhất thần y kinh đô.

Oa một tiếng, toàn trường oanh động, danh hào này thật sự quá kinh người. Mọi người nơi này đều bàn tán, có người tán thành, có người ôm thái độ hoài nghi.

- Ha ha! Dương được sư chớ khiêm tốn. Thử hỏi cả kinh đô, vị được sư nào có khả năng khởi tử hồi sinh? Bệnh Hàm Nhi kéo dài mấy chục năm cũng không có vị thần y nào giải quyết triệt để.

Yến vương cực lực đẩy Dương Phàm lên, vẻ mặt đầy ý cười. Mọi người nơi này nghe nói thế không khỏi gật đầu. Đúng vậy, khởi tử hồi sinh bọn họ mới nghe nói lần đầu lại còn tận mắt chứng kiến.

- Thần y! Thần y!

- Đệ nhất thần y kinh đô!

Không biết là ai khởi đầu, mọi người nơi này bắt đầu hét lớn đặc biệt là nhóm người phạm tội mất thấy Dương Phàm khởi tử hồi sinh.

Bầu không khí nơi này lập tức nóng lên. Dương Phàm cười khổ, thế này tốt rồi muốn khiêm tốn cũng không có khả năng nữa. Cũng may hiện giờ hẳn có Yến Vương Phủ cùng Vũ Văn gia tộc chống lưng, hơn nữa một thân y thuật siêu phàm cũng coi như là một đại nhân vật không dễ chọc.

- Vương gia cùng Vũ Văn tiểu thư mời vào trong y quán ngồi.

Dương Phàm vươn tay mời khách khứa nói đồng thời cũng quan sát Vũ Văn Nhu vài lần. Phát hiện cô gái này mới mười tám đôi mươi đã có tu vi Ngưng Thần hậu kỳ. Tư chất như vậy, so với thiếu chủ Dương gia kinh đô chỉ hơn không kém, càng đặc thù là cô gái này còn có một thân phận được sư.

- Tiên Hồng Y Quán?

Ánh mắt của Vũ Văn Nhu dừng trên bốn chữ lớn trên bảng hiệu. Đôi mắt trầm tĩnh như nước lộ ra thần sắc phức tạp: kinh ngạc, mê man, hiểu ra

Thân hình Yến vương cũng ngừng lại bị bốn chữ lớn hấp dẫn. Hai người đứng tại chỗ hồi lâu mới tỉnh ngộ lại.

- Xin hỏi được sư chữ trên bảng hiệu y quán này do người phương nào đề lên?

Trong mắt Vũ Văn Nhu lóe lên một tia sáng, hiểu kỳ hỏi. Yến vương cũng nhìn Dương Phàm, chờ hắn trả lời.

Tiên uẩn cổ triện ý cảnh như vậy, quá nửa là do tu sĩ cấp cao viết ra.

- Đây là kỳ nhân khoáng thế truyền thụ y thuật cho ta đề lên.

Dương Phàm lại thản nhiên lừa dối.

Trên thực tế, từ một trình độ nào đó mà nói hẳn cũng không nói dối. Cái gọi là kỳ nhân khoáng thế, chính là Tiên Hồng Quyết.

Bốn chữ đề Trên bảng hiệu này, ẩn chứa ý cảnh huyền ảo ngay cả bản thân Dương Phàm cũng không thể cân nhắc. Hẳn ở trong tình huống xúc động Hình thức Thiên nhân trong Tiên Hồng Quyết, mới có thể viết ra tiên uẩn cổ triện ẩn chứa đại đạo thiên địa.

Nếu muốn hẳn viết lại lần nữa sợ rằng sẽ không đạt được một phần mười trình độ này.

KỲ nhân khoáng thế?

Trong lòng Yến vương cùng Vũ Văn Nhu đều rùng mình, nhìn nhau lộ ra một tia dị sắc. Một thiên tài ngã xuống trong một tiểu gia tộc tu tiên, phế bỏ tu vi, sửa tu y đạo mới một thời gian ngắn như thế liền có được y thuật siêu phàm nhập thánh. Quá nửa là phía sau có kỳ ngộ hoặc cao nhân chỉ điểm.

Trên thực tế, bằng thể lực Yến Vương Phủ cùng với Vũ Văn gia tộc đã tra ra thân phận cùng xuất xứ của Dương Phàm, Đối với điểm này, Dương Phàm căn bản không cảm thấy kỳ quái.

- Y thuật của Dương cao siêu như vậy, kỳ nhân khoáng thế truyền thụ tài nghệ cho ngài chẳng phải là được sư tiếng tăm lừng lẫy tu tiên giới?

Vũ Văn Nhu thử dò hỏi.

Dương Phàm thoáng có vẻ áy náy nói:

- Vị kỳ nhân khoáng thế truyền thụ y thuật cho ta ẩn nấp thế gian mấy trăm năm. Hẳn buộc ta thề rằng không được báo ra danh hào.

Trong tiếng than hiếu kỳ, Dương Phàm đưa Vũ Văn Nhu cùng Yến vương vào tầng bốn Tiên Hồng Y Quán, là nơi Dương Phàm tọa trấn. Học đồ Thương Vân đưa trà bánh lên. Vũ Văn Nhu có vẻ hiếu kỳ liếc nhìn học đồ này: Thiếu niên Luyện Khí hậu kỳ, lại chỉ là một gã học đồ.

Vô tình, nàng lại đánh giá Dương Phàm càng cao.

Ba người ở trong phòng đàm luận một lát đột nhiên Dương Phàm nhớ tới một chuyện, vội đứng dậy:

- Hai vị chờ một lát, Dương mỗ còn có một chuyện phải xử lý.

Quyển 3: Cửu U Phong Vân

179. Chương 180: Sóng Ngầm, Cửu U Tới Gần

- Tiểu thư, cô đã từng là một dược sư có ý kiến gì với hần không?

Yến vương Vũ Văn Liệt bình tĩnh hỏi. Kỳ quái là hai người nói chuyện với nhau nhưng tiếng nói chỉ cực hạn ở trong phạm vi một trượng, người ngoài không nghe được nội dung cụ thể.

- Nếu hần có thể trị khỏi bệnh Hàm Nhi tử, hôm nay lại thể hiện ra y thuật Khởi tử hồi sinh. Chỉ dựa vào hai điểm này, hần đã đủ sánh vai với ba đại thần y kinh đồ rồi.

Vũ Văn Nhu thoáng trầm tư nói.

- Như vậy tiểu thư có tính toán gì không?

Vũ Văn Liệt càng đề thấp giọng.

- Nếu như có thể lôi kéo hần về gia tộc vậy thì tốt nhất. Cho dù không được, ít nhất phải giao hảo với hần. Theo tu sĩ cấp cao tính toán, ngày mở ra Cửu u đã rất gần rồi, xem ra chỉ còn khoảng một năm nữa thì Cửu u Bí Cảnh sẽ mở ra, đến lúc đó hy vọng hần sẽ phát huy công dụng.

Trong mắt Vũ Văn Nhu xẹt qua một tia trầm tĩnh.

- Cửu u Bí Cảnh?

Trong lòng Vũ Văn Liệt rùng mình, chợt thở dài nói:

- Đáng tiếc bí cảnh này chỉ giới hạn ở tu sĩ cấp thấp, lại còn hạn chế dưới năm mươi tuổi. Người già rồi, căn bản không có bất kỳ hy vọng gì. Nhưng còn Dương dược sư y thuật siêu phàm thậm chí có thể khởi tử hồi sinh, đến lúc đó nếu có thể gia nhập trận doanh Vũ Văn gia tộc sẽ tăng mạnh cơ hội tồn tại cho trận doanh gia tộc.

- Một dược sư tốt, bất kỳ thể lực nào cũng khát cầu. Ta nghe thể thức nói y thuật người này không kém gì ba đại thần y kinh đồ, hơn nữa tốc độ trị liệu kỳ quái cho nên lần này mới đích thân đến.

Vũ Văn Nhu bình thản nói trong mắt còn có vài tia chờ mong.

- Ha ha! Tốc độ trị liệu đích thật rất dọa người, chỉ là tiểu thư ngài không có tận mắt thấy được. Lần trước ta cùng Vô Song đại chiến, người bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng, thế nhưng ở trong tay hắc không đến nửa canh giờ đã trị khỏi.

Yến vương cười nói.

- Tốc độ trị liệu của hắc ta không có cơ hội thấy nhưng thấy được thủ đoạn Khởi tử hồi sinh trong truyền thuyết.

Vũ Văn Nhu khẽ thở dài trong mắt toát ra thần sắc dị dạng:

- Hy vọng hắc có thể thức thời, cống hiến sức lực cho Vũ Văn gia tộc chúng ta.

ở một mặt khác, Dương Phàm cáo biệt hai người, đi ra ngoài Tiên Hồng Y Quán. Lúc này, lão nhân vừa "sống lại" không bao lâu đã hấp hối, mắt thấy cũng nhanh tắt thở rồi. Dương Phàm ngồi xuống, vươn tay đặt lên chỗ trái tim lão, rót vào đám sương sinh mệnh liên miên vô tận.

Một lát sau, khí sắc lão nhân khá hơn. Dương Phàm khẽ thở dài:

- Lão nhân gia, đại nạn của ngài vốn cũng sắp tới lại thêm thân bị bệnh nặng theo lý thuyết hắc không thể sống quá nửa tháng. Ta cuối cùng là người, không phải thần tiên, tuy rằng cứu ngài tỉnh lại nhưng không cách nào nghịch thiên được.

Lão nhân nghe lời này, thần sắc buồn bã trong ánh mắt toát ra khát cầu quyền luyện sinh mệnh. Nhìn lại một đời vui vẻ, hối hận đau khổ, chua cay mặn đắng, đủ loại tâm tình phức tạp chợt lóe qua. Trong lòng Dương Phàm xúc động đây là tình cảm mà một người sắp chết toát ra.

- Lão nhân gia, hiện giờ ta có thể trị khỏi bệnh trong thân thể ngài, về phần đại nạn thọ mệnh chỉ có thể cố sức thôi.

Dương Phàm chậm rãi rót vào đám sương sinh mệnh đồng thời cũng bắt đầu trị liệu các loại thương bệnh trong cơ thể lão nhân. Một lão già thất tuần, cả đời hắc tích lũy bệnh tật lớn nhỏ chừng mấy chục chỗ, các hạng cơ năng càng thêm vô cùng suy nhược.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm không khỏi liên tưởng đến người tu tiên khi thọ nguyên tiên đạo đến cực hạn, khi bọn họ không cách nào tiến thêm một bước cũng sẽ đối mặt với tình huống này. Một lát sau, Dương Phàm thu tay, thở ra một hơi:

- Lão nhân gia, thương bệnh trong cơ thể ngài trên cơ bản đều trị hết. Bằng trạng thái hiện giờ có lẽ ngài còn được hai ba năm thọ nguyên.

- Tạ ơn thần y cứu mạng!

Lão nhân lệ nóng quanh tròn, khí sắc khôi phục bình thường, rời khỏi cang dập đầu với Dương Phàm.

- Xin lão nhân gia đứng lên, ta cũng chỉ hết sức thôi, chỗ này có mấy lượng bạc vụn, ngài cầm lấy đi.

Trong lòng Dương Phàm có chút thương hại, chỉ cho lao mấy lượng bạc vụn, không dám cho nhiều.

Sau khi cảm ơn một hồi, vị lão nhân tuổi xế chiều này từ từ rời đi, bước đi còn có chút khập khiễng.

- Thần y này từ thiện như vậy, thật khiến người ta cảm động.

- Hiện giờ thế đạo này, đã rất ít nhìn thấy được sư có y đức như vậy.

Mọi người xung quanh nhìn tình cảnh này trong mắt, lập tức tán thưởng Dương Phàm không thôi. Dương Phàm nhìn bóng lưng lão nhân rời đi dần xa trầm nghĩ: tiên lộ xa xôi, con đường trường sinh mờ mịt bất định, dù là thọ nguyên của mình vượt xa tu sĩ đồng cấp nhưng mấy trăm năm sau còn không phải như vậy?

ở lầu bốn Tiên Hồng Y Quán. Yến vương cùng Vũ Văn Nhu đứng cạnh cửa sổ nhìn quá trình chữa bệnh của Dương Phàm trước y quán ở trong mắt nhìn nhau cũng có phần cảm thán.

- Không nghĩ tới vị Dương được sư này còn có một mặt từ thiện như vậy.

Vũ Văn Nhu thở dài yếu ớt:

- Chỉ là người như vậy ở tu tiên giới sợ rằng sẽ có hại.

Yến vương lại cười nói:

- Tiểu thư nói vậy sai rồi. Tuy rằng hắc có một mặt từ thiện, nhưng không phải là hạng người nhân từ nương tay. Kỳ thật là một người tâm trí cẩn thận bình tĩnh đối với địch nhân thì lạnh lùng vô tình. Lần trước ở bữa yến tiệc của ta. Lỗ thần y nói năng làm khó hắc kết quả bị người này trực tiếp thi triển thủ đoạn khó dò làm Lỗ thần y chịu thiệt. Nếu tiểu thư ở lâu với hắc, tất nhiên sẽ rõ ràng.

- Lỗ thần y? Chính là vị được sư khách liêu Dương gia kính đô? Ta nghe nói trước đây hắc là một độc sư, trong tay nắm giữ độc thuật đáng sợ rất khó đối phó. Trên danh nghĩa là thần y, kỳ thật y thuật so sánh với Đông Phương được sư, Lam Nguyệt nữ được sư thì còn kém rất xa. Nói là một được sư khách liêu kỳ thật chính là một gã độc sư.

- Nhạ vật như vậy, lại chịu thiệt trong tay Dương thần y?

Vũ Văn Nhu thoáng kinh dị nói.

- Không sai. Buổi tối hôm đó tuy rằng bọn họ không đánh lớn nhưng ta cảm giác ra bọn họ đã âm thầm giao thủ.

Yến vương cười dài nói hiển nhiên có chút tôn sùng thực lực Dương Phàm. Nếu như Dương Phàm có thể được Vũ Văn gia tộc trọng dụng, hắc cũng sẽ sáng sửa mặt mày.

- Như vậy, xem ra Vũ Văn gia tộc chúng ta lại càng nghĩ biện pháp để hắc hộ tống con cháu tinh anh gia tộc cùng đi vào trong Cửu u Bí Cảnh.

Đôi mắt Vũ Văn Nhu lóe lên sắc thái dị dạng, càng thêm coi trọng Dương Phàm. Chữa xong bệnh lão nhân. Dương Phàm trở về y quán trong ánh mắt kính ngưỡng của người phàm. Hắc nhân nhạ liếc nhìn Thương Vân:

- Tối nay người tới tầng năm, ta có lời muốn nói với người.

- Vâng.

Giọng Thương Vân run lên, sắc mặt có chút khó coi, lòng bàn tay đầy mồ hôi, sắc mặt phức tạp nhìn Dương Phàm. Lúc đi tới lầu ba Dương Phàm gặp được Diệp Liên, nàng thiếu nữ mị hoặc vô song, tú lệ tuyệt luân này đang ở một góc quét dọn vệ sinh. Một vị mỹ nữ nũng nịu như vậy lại làm việc khổ công ở y quán, điều này làm cho rất nhiều người vô cùng kinh ngạc, đề nghị với nàng:

- Vị cô nương này, không bằng cô tới quý phủ, ta đảm bảo cho cô tiền công gấp mười lần nơi này.

Diệp Liên cười ngọt ngào làm cho người ta thần hồn điên đảo:

- Cảm ơn, ta chỉ muốn theo thần y học y thuật!

Dương Phàm nhìn tình cảnh này trong mắt, khẽ cau mày nhưng không nói gì, đi lên lầu bốn. Vốn hắc tưởng rằng cô gái này là sát thủ Âm Huyết Vương Triều, nhưng trải qua một tia sát khí mật mờ hôm nay, hắc càng đặt hoài nghi lên người Thương Vân. Lầu bốn y quán, Dương Phàm, Yến vương, Vũ Văn Nhu, còn có Vũ Văn Hàm bốn người ngồi nói chuyện phiếm. Nơi này, chủ nhân chắc chắn là Dương Phàm nhưng chủ khách lại là Vũ Văn Nhu.

Lúc bắt đầu, Dương Phàm nói chuyện phiếm với cô gái này một ít học thức y thuật, phát hiện y thuật Vũ Văn Nhu không kém tuy rằng không bằng hạng như ba đại thần y nhưng cũng kém không xa.

Sau đó, mấy người lại trò chuyện về một ít kỳ văn dị sự. Một lát sau, Vũ Văn Nhạ lại chuyển lời mỉm cười nói:

- Thần y đã nghe nói qua Cửu u Bí Cảnh chưa?

- Nay Dương mỗ mới nghe lần đầu, trước đây ta ở Dương Gia Bảo xa xôi, kiến thức nông cạn.

Dương Phàm khiêm tốn nói cố gắng che giấu mình đã đi tới Vô Danh u Lâm hai lần, thậm chí gia nhập trận doanh tán tu ma đạo.

- Thần y không nghe nói qua cũng bình thường thôi.

Vũ Văn Nhu không lộ ra bất kỳ một tia khinh thị nào ôn nhu giải thích:

- Cửu u Bí Cảnh vốn là một nơi thần bí, Có người nói là di chỉ do ma đầu thượng cổ Cửu u Ma Quân trước khi phi thăng lưu lại. Ma đầu này trước khi phi thăng từng ngang dọc vô địch nhân giới, cướp đoạt vô số kỳ trân dị bảo, mấy thứ này không thể mang đi thượng giới vì vậy để nó lưu lại di chỉ

Dương Phàm yên lặng lắng nghe, phiên bản do Vũ Văn Nhu nói có chút chi tiết không giống tu sĩ ma đạo Lăng Việt Sơn đã kể nhưng tổng thể coi như giống nhau. Vũ Văn Nhu cường điệu trọng điểm là kỳ trân dị bảo ma quân lưu lại trong di chỉ, mà trọng điểm Lăng Việt Sơn là trên truyền thừa ở Cửu u Ma Quân.

Chỉ là thông qua Vũ Văn Hàm giảng giải, Dương Phàm lại có thêm giải thích về Cửu u Bí Cảnh. Hóa ra nơi này chẳng những có sức dự hoặc tu sĩ ma đạo, đối với tu sĩ bình thường cũng có mê hoặc chí mạng.

- Trong lãnh thổ Ngự Dương quốc có một thông đạo Cửu u Bí Cảnh, các thế lực lớn đều nhìn trộm. Mà Vũ Văn gia tộc ta may mắn giữ được một chỗ, ngày thông đạo cảnh mở ra gia tộc có thể phái tu sĩ tinh anh trẻ tuổi vào trong.

Sau khi Dương Phàm nghe xong trầm ngâm một lát hỏi:

- Đây là bí mật Vũ Văn gia tộc vì sao Vũ Văn tiểu thư lại nói cho ta.

- Nếu thần y là khách liêu Vương phủ vậy cũng là bằng hữu Vũ Văn gia tộc chúng ta. Nếu có hứng thú có thể trở thành được sư khách liêu gia tộc

Vũ Văn Nhu có vẻ chờ mong nói.

- Điều này bây giờ Dương mỗ còn là con cháu gia tộc Nam Lĩnh Dương gia, tạm thời không có dự định gia nhập thế lực khác.

Dương Phàm uyển chuyển cự tuyệt.

Vũ Văn Nhu cùng Yến vương nghe lời này, đều lộ vẻ thất vọng.

- Chẳng qua nếu giao hảo với Vũ Văn gia tộc, Dương mỗ cũng phải có thành ý.

Dương Phàm lại biểu đạt lập trường của mình. Không gia nhập Vũ Văn gia tộc nhưng có thể hợp tác, bản thân mình cũng sẽ không đầu nhập vào thế lực khác ở kinh đô.

- Thần y có ý này, làm cho ta cảm thấy vui mừng.

Dung nhan bình tĩnh như nước của Vũ Văn Nhu phóng ra một nụ cười tươi mát ưu nhã động lòng người. Dương Phàm vừa định nói. chợt nghe lâu một hỗn loạn:

- Không tốt có thích khách xâm nhập!

Thích khách xâm nhập?

Trong lòng Dương Phàm cả kinh chẳng lẽ là đợt ám sát thứ hai của Âm Huyết Vương Triều đã tới?

180. Chương 181: Vòng Âm Sát Cuối Cùng

Không tốt! Chẳng lẽ là

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới cái gì, vội triển khai thần thức bao phủ toàn bộ Tiên Hồng Y Quán. Thần thức của hắn trong phút chốc tiến vào mật thất dưới y quán.

Trên thực tế khi thiết lập Tiên Hồng Y Quán. Dương Phàm cố ý làm thêm một tầng phía dưới năm tầng của y quán cũng chính là tầng ngầm dùng để xử lý một số chuyện không thể lộ ra ngoài. Khi thần thức của hắn kéo dài tới mật thất sắc mặt bỗng nhiên biến đổi

Sau một lát, Dương Phàm lần theo dấu vết đám người, đi tới mật thất phát hiện thanh niên thư sinh và cô gái bị bắt giữ trước đây, đã bị người loại bỏ, cổ họng bị cắt vỡ.

- Nguyên lai không phải giết ta mà là muốn giết người diệt khẩu.

Sắc mặt Dương Phàm có chút âm trầm. Khi chuyện phát sinh, hắn đang ở cùng Vũ Văn Nhu, Yến Vương nói chuyện với nhau. Mà người được âm thầm đứng trong bóng tối, phải thích khách lẻ vào trong y quán, giết hai quân cờ này diệt khẩu. Để phòng ngừa Dương Phàm nắm giữ chứng cứ điều tra thân phận chân thật của hắn

”Rốt cuộc là ai đang âm thầm phá rối, và đối nghịch với ta?”

Khuôn mặt Dương Phàm ngưng trọng, trầm tư: Y quán của mình ở kinh đô hiển nhiên sẽ xúc phạm tới lợi ích người khác, ngoài ra kẻ thù cũng có thể xuống tay với mình. Phân tích như thế, hắn đại khái có thể đoán người âm thầm đứng phía sau.

Đầu tiên, tam đại y quán kinh đô đều có chút hiềm nghi. Dù sao mục đích mở y quán của mình là vì kiếm linh thạch, sau đó là cừu gia, vậy phải nhắc đến Dương gia kinh đô cùng với Lỗ thần y, Dương Phàm cho rằng, Lỗ thần y là tình nghi lớn nhất. Người này ở phía sau nắm trong tay Nhân Hòa Y Quán. Đồng thời cũng là khách liêu của Dương gia kinh đô, quan trọng nhất là, lão là người Dương Phàm kết thù duy nhất ở kinh đô.

- Nếu quả thật là như thế, như vậy nhiệm vụ ám sát của Âm Huyết Vương Triều, rất có thể là Lỗ thần y phát ra.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sát khí.

Xem ra muốn bình yên sinh sống ở kinh đô, trước hết nên diệt trừ hậu hoạn này!

Chỉ chớp lát, Dương Phàm quay lại lầu bốn.

- Dương được sư! Chuyện gì xảy ra trong y quán?

Vũ Văn Nhu hỏi một cách thân thiết.

- Một chút việc nhỏ, nhỏ đến không đáng kể, không ảnh hưởng đến đại cục.

Dương Phàm cười nói.

Sau đó, ba người bắt đầu nói chuyện với nhau. Trong lúc này cũng có rất nhiều người bên trận doanh Yến Vương, đến Tiên Hồng Y Quán chúc mừng, có người thậm chí còn đưa lên hậu lễ.

Đối với chuyện đó, Dương Phàm đồng loạt tạ ơn. Nói vậy, qua ngày hôm nay, thần y đệ nhất kinh đô và tên Tiên Hồng Y Quán chấn động khắp kinh đô.

Hiệu quả như vậy, đã vượt qua hiệu quả trong dự đoán của Dương Phàm mấy lần. Cho đến lúc trưa, Yến Vương và Vũ Văn Nhu mới cáo từ. Trước khi đi, Vũ Văn Nhu nói với vẻ hơi thâm ý:

- Hy vọng thần y có thể hợp tác dài lâu với gia tộc Vũ Văn chúng ta.

Ngày khai trương y quán miễn phí chữa bệnh. Dương Phàm tọa trấn ở lầu bốn, người người tấp nập bên ngoài y quán, không ít thể lực ngầm phái người tra xét. Ngày đầu tiên khai trương long trọng, mặc dù gặp một số rắc rối, nhưng cũng có được hiệu quả ngoài dự đoán khiến uy danh của y quán đại chấn. Đồng thời danh hiệu đệ nhất thần y ở kinh đô của Dương Phàm giống như mọc cánh bay khắp kinh đô, đầu tiên là nổ tung ở giới y thuật kinh đô.

Đối với điều này, Dương Phàm cũng không biết được, cũng không quan tâm tới. Vào ban đêm, tầng thứ năm của y quán, trong phòng riêng của Dương Phàm.

- Thần y đại nhân! Ngài gọi ta đến có chuyện gì?

Thương Vân nói với vẻ cung kính. Dương Phàm lạnh lùng cười:

- Hành động của ngươi không tệ lắm, ngay cả ta đều bị ngươi lừa.

- Đại nhân! Ngài nói có ý gì? Ta không hiểu lắm.

Thương Vân nói với vẻ mù mờ.

- Người đó! Âm Huyết Vương Triều trả thù lao người bao nhiêu để người đến giết Dương mỗ.
Hàn quang chớp động trong mắt Dương Phàm, nhìn chăm chăm một đứa bé chỉ có mười bốn tuổi.

- Đại nhân! Con thật sự không lừa người. Con trước đây kể cho người, đều là chuyện chân thật!
Sắc mặt Thương Vân trắng bệch giọng nói có chút run sợ. "Phịch" một cái. quỳ xuống trước mặt Dương Phàm. Dương Phàm chuẩn bị nói chuyện, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa "Ầm" "Ầm"

- Ai?

Sắc mặt Dương Phàm lạnh lùng:

- Không có sự cho phép của ta, bất cứ người nào cũng không được tự tiện tiến vào tầng năm.

- Được sư đại nhân! Là ta.

Giọng nói nhỏ bé của một cô gái truyền đến chính là Điệp Liên.

- Cô có chuyện gì?

Dương Phàm cảm giác có chút kỳ quái, như thế nào vào thời khắc mấu chốt. Điệp Liên này tiến vào?
Hay là bọn họ cùng một phe?

- Điệp Liên có chuyện quan trọng, hướng được sư đại nhân hồi báo.

Điệp Liên nói với vẻ dịu dàng.

- Được! Cô tiến vào đi.

Dương Phàm âm thầm cười lạnh, hẳn không tin hai người này có thể hại mình.

Két, cánh cửa mở ra. Điệp Liên đi vào.

Dương Phàm lẳng lặng ngồi trên ghế, trấn định tự nhiên, khóe miệng có một tia trào phúng nhàn nhạt. Trong không khí ngưng kết một luồng khí tức áp lực. Đột nhiên, Dương Phàm cảm nhận được một chút sát khí lơ mơ khiến tâm thần hắn bất an.

Sát khí này, không đến từ Thương Vân và Điệp Liên trong tầng năm của y quán mà là bên ngoài.

Sao lại thế này?

Dương Phàm khó hiểu, vội triển khai thần thức tra xét tình huống bên ngoài. Kết quả không có bất cứ manh mối gì. Một chút sát khí kia dường như nơi nào đó buông xuống, khiến người ta không để ý. Tâm thần Dương Phàm rung mình biết mình gặp sát thủ cực kỳ đáng sợ.

- Được sư đại nhân! Đêm nay có thể có chút nguy hiểm. Tình huống nguy cấp ngài tốt nhất nên ở trong y quán.

Điệp Liên hạ giọng, nói với vẻ lo âu.

- Nguy hiểm?

Dương Phàm dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía Điệp Liên, lại liếc mắt nhìn Thương Vân:

- Ngoại trừ hai người bọn người ra, ta vẫn không biết chỗ nào có nguy hiểm.

- Ngài nhất định phải tin ta!

Trong đôi mắt Điệp Liên lóe ra một chút lệ quang trước nay chưa từng có.

- Chẳng lẽ là vòng ám sát cuối cùng.

Thương Vân thì thào nói nhỏ. Tinh quang lóe lên trong mắt Dương Phàm, ánh mắt sáng chói nhìn hẳn, một luồng áp lực nơi nào đó buông xuống.

- Được sư đại nhân! Ta nói cho người biết tình huống chân thật.

Thương Vân với vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Phàm thở dài nói:

- Con đến từ sát thủ đợt thứ hai của Âm Huyết Vương Triều. Vào sáng hôm nay, Thương Vân bỏ qua nhiệm vụ. Cho nên, hiện tại ngài sẽ gặp đợt ám sát thứ ba đáng sợ trong tổ chức.

- Người quả nhiên là sát thủ của Âm Huyết Vương Triều.

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Tuy nhiên người làm như vậy không phải là phản bội tổ chức sao?

- Lão sư nhất định tha thứ cho con.

Trên mặt Thương Vân có chút hổ thẹn thấp giọng nói:

- Con kể cho được sự chuyện xưa, là có thật. Ngài là hy vọng duy nhất cứu sống tỷ tỷ. Bởi vì ở kinh đô này, vẫn chưa ai thật sự có được thần thông Khởi Tử Hồi Sinh.

- Ha ha! Nguyên lai người vì nguyên nhân này mới bỏ qua nhiệm vụ giết chết ta.

Dương Phàm đại khái hiểu rõ, trước đây Thương Vân kể thân thể hần cho mình dao động cảm xúc linh hồn thật sự không giống như diễn trò.

- Như vậy còn cô?

Dương Phàm chuyển ánh mắt dừng trên mặt Điệp Liên. nói:

- Cô thì sao là vì nguyên nhân gì bỏ qua cho chuyện ám sát Dương mỗ.

- Người

Điệp Liên tức giận không thôi nhưng lời nói của nàng đột nhiên dừng lại. Giờ phút này, toàn bộ không khí tầng năm đông lại, sát khí vô hình giống như hóa thành thực chất, như thủy triều.

Một đợt ám sát cuối cùng!

Dương Phàm hít sâu một hơi, tinh khí thần kéo lên tới cực điểm.

181. Chương 182: Sinh Tử Một Đường

Kích phát ra tiềm năng trong cơ thể hần, tinh khí thần trong phút chốc kéo lên đám sương sinh mệnh trải rộng trong cơ thể hóa thành khí hình rắn rít gào mãnh liệt. Tuy nhiên, khi thần kinh hần căng thẳng, sát khí đè lên toàn bộ tầng năm y quán bỗng biến mất không thấy tăm hơi.

Dương Phàm không dám lơ là lập tức thu liễm hơi thở. Trong khoảng thời gian ngắn tiến vào Toàn Tri Mô Thức nằm trong tay toàn bộ động trong Tiên Hồng Y Quán. Sau một lúc thật lâu, chung quanh không còn bất cứ một chút động tĩnh gì, sát khí ẩn nấp kia không còn xuất hiện nữa.

Vù!

Dương Phàm bắt giữ được một tia tàn ảnh đột nhiên biến mất trong cảm quan của mình tốc độ khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ. Khi nó yên lặng dường như dung nhập vào vùng hư không này. Khi di động mạnh mẽ như lôi đình.

- Thuật ẩn nấp thật đáng sợ. Sát thủ kia chỉ sợ là cường giả Trúc Cơ Kỳ!

Khuôn mặt Dương Phàm đầy vẻ hồi hộp. Trực tiếp là địch của cường giả Trúc Cơ Kỳ, hần có lẽ có lực tự bảo vệ mình nhưng lại là dưới tình huống lộ át chủ bài. Mà hiện tại hần lại phải đối mặt với sự ám sát của cường giả Trúc Cơ Kỳ.

Sát thủ! Bọn họ sẽ không bận tâm đạo đức hay tôn nghiêm gì, lấy giết người là mục đích cuối cùng có thể không từ thủ đoạn. Chiến đấu trực tiếp với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm có cơ hội tự bảo vệ mình nhưng đối mặt với ám sát tình huống sẽ không tốt.

”Không nghĩ tới đợt sát thủ cuối cùng vậy mà quá đáng sợ như vậy!”

Dương Phàm cau mày, cận vệ Hồ Phi đang bế quan tu luyện, hẳn chỉ có thể một mình đối mặt với cường giả cấp bậc này.

- Thần y! Sát khí vừa rồi khẳng định là đến từ Ngân Bài Sát Thủ trong tổ chức. Nghe nói trong tu sĩ bậc thấp không có bất cứ người nào có thể tránh thoát sự ám sát Ngân Bài Sát Thủ

Thương Vân trong lòng toát mồ hôi lạnh. Vừa rồi hẳn cũng lơ mơ cảm nhận được sự nhìn lên của sát thủ đột ba chỉ là không biết vì sao cùng không chịu xuất thủ.

- Ngân Bài Sát Thủ?

Dương Phàm lộ ra chút nghi hoặc nói:

- Vừa rồi hẳn xuất hiện nhưng vẫn chưa xuất thủ. Không biết như thế nào mới có thể vượt qua một đợt ám sát cuối cùng?

Thương Vân nói:

- Chỉ có hai tình huống, thứ nhất là Ngân Bài Sát Thủ tử vong, thứ hai là Ngân Bài Sát Thủ xuất thủ ba lượt đều thất bại.

- Mới vừa rồi có tính là xuất thủ hay không?

Dương Phàm hỏi.

- Không tính! Bởi vì hẳn vẫn chưa phát động công kích với ngài.

Thương Vân đáp.

- Ta hiểu rồi.

Dương Phàm thở dài một hơi nhẹ nhõm, mình chỉ cần tránh thoát ba lượt xuất thủ của đối phương là được.

- Tốt lắm! Các người lui ra đi thôi.

Dương Phàm xua bọn họ đi xuống, cũng không tiếp tục truy hỏi thân phận hai người nữa.

- Thương Vân là sát thủ đây đã là chuyện thật đã định. Mà sự tồn tại của Điệp Liên có chút cổ quái. Nàng dường như chỉ muốn tiếp cận mình cũng không có ác ý gì.

Dương Phàm lặng lẽ suy tư.

Chính tại khoảnh khắc này, hậu tâm hắn chợt lạnh, lại cảm nhận được một đoàn sát khí như có như không. Sát khí này hẳn là đến từ ngoài cảm quan và thần thức của hắn. Cách xa vài dặm, người đó có thể rõ ràng truyền sát ý về phía hắn, điều này nghe rộn cả người. Cho nên cảnh giới linh hồn của sát thủ kia tuyệt đối cao hơn hắn, ít nhất là cường giả ngoài Trúc Cơ trung kỳ. Đối phương từng khắc theo dõi hắn, chỉ muốn tìm được bất cứ sơ hở nào sẽ phát động một kích trí mệnh cho cuộc sống người khó yên bình.

- Không được, không thể ngồi chờ chết!

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kiên nghị lập tức đứng dậy, sắp xếp một số thứ trong túi trữ vật, thậm chí mang theo thần bí hắc tiên bên người, ngay cả thiết giáp khôi lỗi, cũng chuyển vào trong trữ vật

Rất nhanh, hắn xuất ra bút mực viết một phong thư đi đến tầng ba y quán phân phó cho một tên học đồ, cho hắn đi kêu Hồ Phi lại đây. Hiện tại Hồ Phi bế quan tu luyện trong phủ Yến Vương, cách nơi này một khoảng.

Dương Phàm hiểu được bản thân mình chung quy rơi vào cục diện bị động, chỉ tìm được Hồ Phi mới có cơ hội chuyển bại thành thắng. Đợi một canh giờ, học đồ vừa đi không quay lại. Dương Phàm cảm thấy một chút không ổn.

Sau hai canh giờ, học đồ phái đi ra vẫn chưa quay về. Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi, xem ra tên học đồ kia đã gặp bất hạnh rồi

Sát thủ kia không ngờ lợi hại như vậy, nhận biết từng tên được sư và học đồ của Tiên Hồng Y Quán, một khi có người ra ngoài cầu cứu hẳn đều xóa bỏ không chút lưu tình.

- Xem ra ta phải tự mình vượt qua.

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi hướng Lục được sư ở lâu ba chào hỏi, liền một mình rời khỏi

- Thần y vừa mới rời khỏi.

Một tên thị vệ nói.

Mà lúc này, Dương Phàm đã đi ra được một đoạn.

Đèn đường sáng trưng trên phố, người đến người đi, Dương Phàm đi đường không nhanh không chậm, lòng yên tĩnh như nước không vì ngoại vật mà dao động. Dưới Toàn Tri Mô Thức hẩn nắm trong tay bất cứ một chút dị động nào trong khu vực không gian chung quanh, bước đi cũng vẫn duy trì một cái tiết tấu kỳ dị.

Sát khí âm thầm ẩn núp kia, khi thì thoáng hiện. Dương Phàm gợn sóng không sợ hãi bước đi vẫn như trước.

Bước đi thời gian một trà nhỏ, mắt thấy đã đi tới phủ Yến Vương. Dương Phàm mừng thầm trong lòng xem ra sát thủ kia không tìm ra sơ hở không xuất thủ. Không qua bao lâu, phủ Yến Vương ngay trước mặt. Dương Phàm bước đi nhanh hơn đi đến thị vệ coi cửa.

- Dương được sư!

Đám thị vệ Vương phủ đều nhận biết hẩn, vội thi lễ với hẩn. Dương Phàm gật gật đầu đi vào.

- Rốt cục đến rồi

Dương Phàm khẽ buông lỏng hơi thở.

Cao thủ trong phủ Yến Vương vô số kể, cũng có cường giả đỉnh thế tục của phủ Yến Vương. Sát thủ kia cho dù thực lực mạnh mẽ hơn, cũng phải suy nghĩ một chút. Nhưng đúng lúc này, một vệt hàn quang nhàn nhạt lóe lên ở phía trước.

Điều này sao có thể?

Tâm thần Dương Phàm khiếp sợ. Nguyên lai sát thủ kia biết hẩn đến phủ Yến Vương, vì thế ẩn núp ở trên mái hiên cửa. Hẩn đi vào đối phương dồn lực một kích, tâm trí và thủ đoạn như thế. quả thực khó lòng phòng bị.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một vệt hàn quang nhàn nhạt kia nhìn qua như ánh trăng, nho nhỏ không thể phát hiện. Nhưng ở trong mắt Dương Phàm nó cũng là bàn tay tử thần. Vào thời điểm chỉ mảnh treo chuông, trong tay Dương Phàm xuất hiện một thanh phi kiếm trong suốt, từng đợt linh khí màu xanh rót vào trong đó, chỉ kém một chút chắn ở trước mặt hàn quang nhàn nhạt kia.

Keng!

Một tiếng kêu nhẹ vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh ban đêm. Dương Phàm cảm thấy một luồng khí lạnh lẽ không thể ngăn cản xông tới, cả bàn tay run lên mất đi tri giác. Không chỉ như thế còn có một luồng lực lượng quỷ dị bá đạo đánh vào trong cơ thể hẩn lập tức khiến hẩn bị trọng thương.

Răng Rắc!

Hàn quang nhàn nhạt và Thanh Phong kiếm trong tay hẩn va chạm cùng một chỗ. Chỉ trong nháy mắt, Linh Khí hạ phẩm này bị cắt thành hai đoạn. Linh Khí và thần thức của Dương Phàm tương liên, linh khí bị hao tổn, tâm thần Dương Phàm lập tức bị thương, khóe miệng tràn ra một vết máu. Mà giờ phút này, Dương Phàm mới nhìn thấy rõ bản thể của hàn quang nhàn nhạt kia.

Đó dĩ nhiên là một thanh kiếm lưỡi mỏng gần như ẩn nấp vô hình trong trời đêm, ánh sáng màu ánh trăng.

Từ khí tức trên đó phát tán ra mà xem, đây ít nhất là Linh Khí thượng phẩm, thậm chí còn là Linh Khí cực phẩm!

Vù!

Sau khi chặt đứt Linh Khí của Dương Phàm, thanh kiếm lưỡi mỏng hơi hơi ngừng, vế về phía cổ họng hắn. Mà giờ phút này, chính là một kiếm của Dương Phàm chém ra, Linh Khí gãy, tâm thần bị hao tổn, thân bị trọng thương không nhẹ.

Xuy!

Mắt thấy một số hàn quang kia đã xẹt qua cổ họng Dương Phàm. Đúng lúc này, một bàn tay khác của Dương Phàm vung lên. Một khối bản chuyên màu xanh bỗng đứng xuất hiện ngăn cản ở trước mặt.

Keng.

Thanh kiếm lưỡi mỏng dung nhập vào trong bóng đêm đánh trúng Linh Khí trung phẩm vô cùng nặng này, không lưu lại bất cứ dấu vết nào, vào thời khắc mấu chốt cứu Dương Phàm một mạng.

Cũng không quản Linh Khí bị cắt thành hai đoạn. Dương Phàm lập tức rút pháp lực vào trong bản chuyên màu xanh. Lập tức, trước người hắn xuất hiện một hàng rào vách tường, ánh sáng xanh chói lọi.

Thanh kiếm lưỡi mỏng giống như tia chớp đâm ra hai kiếm, khiến tầng bảo hộ lay động liên hồi, hào quang màu xanh u ám hơn rất nhiều. Dưới bóng đêm, Dương Phàm thấy được một bóng đen mơ hồ không rõ, đang đứng trên mái hiên. Linh Khí trong tay, dung nhập vào trong ánh trăng bóng đêm, hàn quang lóe lên giống như tử thần đoạt mệnh.

- Không tốt! Có người ám sát!

Lúc này, đám hộ vệ của Vương phủ, đều phản ứng lại đây, xông tới lại thấy một màn khó tin kia.

Vù!

Bóng đen mơ hồ không rõ kia, tình cảnh này, một cái lẳng không nhảy lên. bay lên trên nóc nhà. Sau đó chia ra làm bốn, bay đến bốn phương. Huyền Ảnh Phân Thân Thuật?

Dương Phàm đứng tại chỗ, trong tay nắm một cây hắc tiên không bắt mắt nhưng không xuất thủ.

Trước khi đám hộ vệ chạy tới, Dương Phàm thu hồi bản chuyên màu xanh, ngồi sụp xuống, nhặt lên một thanh Linh Khí hạ phẩm nhẹ thở dài một hơi: Cuối cùng trốn qua một kiếp.

Tuy nhiên hắn vẫn phải gặp hai lần ám sát đoạt mệnh của Ngân Bài Sát thủ.

- Được sư! Ngài không có chuyện gì chứ?

Đám hộ vệ đi đến, dò hỏi.

- Ta không sao, ta chỉ bị vết thương nhẹ không đáng ngại.

Dương Phàm cười cười, giờ phút này sắc mặt hắn có chút tái nhợt, tay cầm kiếm kia đã bị tê liệt. Trừ lần đó ra, tâm thần Dương Phàm bị hao tổn, thân thể bị trọng thương. Tuy nhiên, lấy thể chất đặc biệt của hắn, những thương thế này đều lấy tốc độ khó tin khôi phục lại so với tốc độ trị liệu còn nhanh hơn.

Bởi vì năng lực khôi phục so với tốc độ trị liệu còn nhanh hơn. Cho nên Dương Phàm nếu tự mình trị liệu, gần như không có tác dụng, hắn muốn làm chính là chờ thương thế tự động khôi phục.

Thân bị trọng thương, Dương Phàm không nhanh không chậm đi về phía trước, cảm giác thương thế trong cơ thể, đang hồi phục rất nhanh. Cùng lúc đó hắn vẫn duy trì Toàn Tri Mô Thức để ngừa sát thủ quay lại.

Theo như dự đoán của Dương Phàm, hiện tại mình bị trọng thương, sát thủ kia hơn phân nửa sẽ không bỏ qua cơ hội này. Quả nhiên, hắn mới đi một lát liền có một loại cảm giác bị nhìn lên.

- Sát thủ này quả thật lợi hại. Ẩn Nặc Thuật đạt tới cảnh giới siêu phẩm nhập thánh, mặc dù dưới Toàn Tri Mô Thức cũng không thể dễ dàng cảm nhận vị trí tồn tại của hắn.

Trong lòng Dương Phàm một mãnh bình tĩnh, dần dần thu gọn phạm vi Toàn Tri Mô Thức. Dưới hình thức cảm quan này, phạm vi trăm trượng, là phạm vi hữu hiệu nhất của hắn. Vì ứng phó với sát thủ đáng sợ này, Dương Phàm thu nhỏ phạm vi cảm quan đến phạm vi hai mươi trượng.

Hành tẩu một lát, phía trước là con sông nhân tạo, đi lên trên cầu liền có thể đi vào khu vực khách liêu của Vương phủ, nơi đó có không ít người tu tiên. Hồ Phi cư ngụ bên trong. Vừa tiếp cận con sông nhân tạo, ánh mắt Dương Phàm nhìn tròng, thân hình bỗng nhiên nhảy về phía trước.

Vù

Một cây hắc tiên thần bí trong tay, hóa thành một luồng hư ảnh không ngờ bỗng dưng kéo chiều dài thêm hai trượng. Vô thanh vô tức đâm về một nơi nào đó trong lòng sông.

Hắc tiên thần bí không một tiếng động giống như rắn độc trong bóng đêm, bỗng chốc kéo dài thêm một hai trượng, đánh trúng một nơi nào đó chỗ con sông.

Kình

Con sông yên tĩnh bị động thành một cái lỗ to lớn, gợn sóng mãnh liệt, bọt nước văng tung tóe, một bóng đen mờ hồ không rõ Vù một tiếng, bay ra xa mấy trượng, sau đó chia làm bốn chạy bốn phương. Dương Phàm ngưng thần thoáng nhìn, nhắm chuẩn một cái bóng đen không nhanh không chậm bức bách tới gần.

Bóng đen kia thấy tình huống như vậy, tốc độ đột nhiên nhanh hơn mấy phần, dưới ánh trăng chiếu xuống, Dương Phàm lơ mơ thấy được một gương mặt cực kỳ bình thường, trên mặt hơi có chút kinh ngạc, hiển nhiên là Dương Phàm có thể phát hiện hắc ảnh thân, cũng nhận ra sự chân thật trong ảo ảnh phân thân của hắc ảnh mà cảm thấy không ngờ.

- Còn hai lần nữa.

Thân hình bóng đen dừng lại, nói với giọng điệu không được tự nhiên, trong mắt hiện lên một chút hàn mang, khiến Dương Phàm sinh ra một loại cảm giác bị rắn độc nhìn chăm chăm. Dứt lời, bóng đen hóa thành một mảnh hư ảnh mờ lung, tốc độ nhanh đến mức Dương Phàm không thể đuổi kịp. Thời gian mấy hô hấp, tránh thoát cảm quan của hắc ảnh.

- Thích khách này ngay cả tốc độ cũng nhanh đến mức này. Hơn nữa, Ẩn Nặc Thuật và ảo ảnh phân thân kỳ diệu, cho dù gặp tu sĩ cường đại hơn hắc ảnh cũng có thể chiến thắng.

Thần sắc Dương Phàm càng lộ ra vẻ ngưng trọng. Ngân Bài Sát Thủ này đến bây giờ chỉ xuất thủ một lần, còn có hai lần ra tay ám sát mình. Sau khi hiểu được thực lực chân chính của thích khách này, Dương Phàm cũng không tự tin như trước đây. Nhìn về phía thích khách chạy đi, Dương Phàm đi qua cây cầu trên sông, vẫn không buông lỏng, đi vào khu vực khách liêu Vương phủ. Đêm đêm, hắc ảnh cũng không cố kỵ điều gì, lên tiếng gọi Hồ Phi ra.

- TaTa đang bếBế quan!

Hồ Phi nói với vẻ không hề giận.

Ánh mắt Dương Phàm liếc nhìn một cái, hơi lộ ra dị sắc:

- Người bế quan trong này, trái lại thoải mái, nhanh như vậy đã tu luyện đến Ngưng Thần hậu kỳ, nhưng ta vừa mới trực tiếp bị người ta đuổi giết.

- NgườiNgười bị đuổiĐuổi giết?

Thần sắc Hồ Phi biến đổi hỏi:

- LàLà ai?

- Ngân Bài Sát Thủ của Ám Huyết Vương Triều, một địch nhân cực kỳ đáng sợ.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Hắc ảnh đã xuất thủ với ta, dựa theo lẽ thường, hắc ảnh còn có hai lần xuất thủ với ta.

- Hắc ảnh ở nơi nào, để ta giúp người đi xửXử lý hắc ảnh!

Ánh mắt Hồ Phi sáng ngời nói trong đôi mắt lộ ra luồng chiến ý điên cuồng.

- Thích khách này thích đánh lén, chưa bao giờ đánh chính diện, hơn nữa một kích không thành, lập tức bỏ chạy rất quívết đoán, về phần tiếp theo sẽ xuất thủ khi nào, ai cũng khó thể đoán trước.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một chút cười khổ:

- Hắn là một tên cường giả Trúc Cơ Kỳ, ta không cần giết chết hắn, chỉ cần bảo trụ mạng nhỏ trước.

- Trúc Trúc Cơ Kỳ?

Trên mặt Hồ Phi lộ ra một chút kinh ngạc, dường như có chút sợ hãi. Đích xác, cường giả Trúc Cơ Kỳ, cho dù lấy một địch hai cũng có thể chiến thắng hai gã tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ. Từ quỹ thi ở Thiên Niên Mộ Huyết, khiến bọn họ kiến thức qua thực lực tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Đạo sĩ mặt béo khi đó bởi vì nguyên nhân công pháp chỉ có thể phát ra một nửa thực lực liên bức hai người đến tình cảnh nguy hiểm. Mà giờ phút này, Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều, thực lực của hắn ít nhất mạnh hơn gấp đôi, hơn nữa hành động quívết hơn.

- Đúng vậy! Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải liên thủ đối phó thích khách kia như vậy mới có thể gia tăng phần thắng.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng nói. Hồ Phi gật đầu, nói với vẻ kiên quyết:

- Ta nhất định bảo vệ người.

Thư phòng Yến Vương phủ.

Kết!

Một bóng dáng đàn ông trống rỗng xuất hiện ở trong đó.

- Báo Vương gia! Dương được sư tới phủ tìm Hồ tiên sư, ở trong phủ bị Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều ám sát một lần bị thương không nhẹ. Sau đó ở gần sông nhân tạo. Dương được sư nhìn thấy nơi ẩn thân của thích khách, chủ động giải trừ nguy nan.

Yến Vương ngồi ở trước bàn, trầm ngâm nói:

- Ngân Bài Sát Thủ ở kinh đô ra tay gần như chưa từng thất bại. Ngay cả trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của tứ đại gia tộc cũng từng bị hại dưới tay. Dương Phàm này thật sự không đơn giản, không ngờ trốn thoát được một lần xuất thủ của Ngân Bài Sát Thủ còn nhìn thấu một lần ẩn nấp.

Đêm đó, Dương Phàm ngủ lại trong phủ. Cả đêm, Dương Phàm đều khoanh chân tĩnh tọa, đồng thời tu luyện Tiên Hồng Quyết, triển khai cảm quan tập trung mọi khu vực, để ngừa lúc này sát thủ lại tiến đến.

Sáng ngày hôm sau, Dương Phàm dưới sự hộ tống của Hồ Phi về tới Tiên Hồng Y Quán. Ngày hôm qua khai trương long trọng, Tiên Hồng Y Quán và tên của kinh đô đệ nhất thần y uy chấn y giới, người đến xem bệnh liên tiếp không dứt, trong số này còn gồm cả không ít người tu tiên.

Dương Phàm tuần tra y quán một lát, phát hiện nhân thủ có chút không đủ, mặc kệ là học đồ hay là được sư đều rất khẩn trương. Kết quả là, Dương Phàm phái người ở khắp kinh đô chiêu mộ được sư và học đồ, đồng thời cũng cho Trừng lão trước tiên giúp mình kiểm tra chọn một số người.

Ngày đầu tiên trôi qua, lợi nhuận của Tiên Hồng Y Quán bao gồm bạc ròng, linh thạch nhiều không đếm được. Bạc kiếm được, Dương Phàm không để vào mắt, những ngày đầu tiên chính thức khai trương, liền có được một trăm linh thạch, số lượng này khiến hắn cảm thấy vui mừng.

Đương nhiên, được sư tọa trấn ở y quán, mỗi tháng đều phải phát linh thạch.

Dương Phàm có thể tưởng tượng, theo nhân thủ của y quán khuếch trương, cùng với danh tiếng truyền xa đến lúc đó linh thạch vào tay khẳng định còn muốn nhiều hơn.

- Đây quả thực là món lãi kếp sù.

Dương Phàm mừng thầm, hắn mở y quán ước nguyện ban đầu chẳng qua là tăng tu vi lên, linh thạch trong tay trái lại là một sự kinh hỉ không ngờ. Linh thạch chính là tiền tệ thông hành của Tu Tiên giới. Linh thạch có được đủ nhiều, là có thể đi giao dịch càng nhiều tài liệu tu tiên, pháp bảo, đạo cụ, thiên tài địa bảo

Thoáng một cái, nửa tháng trôi qua, lúc này chuyện kinh doanh của y quán càng ngày càng tốt, uy danh đệ nhất thần y, hấp dẫn rất nhiều người tu tiên. Dương Phàm tọa trấn ở lầu bốn y quán, bệnh tật bình thường, hần căn bản không muốn xuất thủ. Hiện nay, có thể khiến hần mang đến hiệu quả tu vi tăng lên, chỉ có tu vi ngoài Ngưng Thần Kỳ, hoặc là tu sĩ bậc thấp với thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Thời gian nửa tháng, ông chủ duy nhất Dương Phàm không ngờ kiếm được vài ngàn khối linh thạch. Mà đó còn chưa kể đến mấy trăm linh thạch đã phân cho nhân viên. Hiện tại, Dương Phàm cũng coi như có chút tài sản, ngẫu nhiên đi phường thị tu tiên kinh đô mua sắm một ít tài liệu cùng đạo cụ bùa

Tuy nhiên, duy nhất khiến tâm thần Dương Phàm bất an vẫn là Ngân Bài Sát Thủ âm thầm dò xét.

Nửa tháng này, đã từng có mấy lần hần đều cảm nhận sát khí bỗng dưng thoáng hiện. Còn may là Hồ Phi và hần gần như một tác cũng không rời. Ngân Bài Sát Thủ kia vẫn tìm không được cơ hội tốt để tập kích. Nhưng đến một ngày trạng thái yên bình bị đánh vỡ.

- Cái gì? Người lại muốn đi chiến đấu với Vô Song?

Dương Phàm lộ ra vẻ dị sắc.

- ĐúngĐúng vậy!

Khuôn mặt Hồ Phi nói với vẻ cố chấp:

- ĐâyĐây ướcƯớc định của ta với hần.

Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi:

- Người đi nhanh về nhanh đây.

- Không bằng người cùng đi theo ta đi!

Hồ Phi do dự nói:

- Ta sợ gãGã sát thủ kia sẽ thừa cơ hội!

Dương Phàm suy nghĩ lắc đầu nói:

- Thôi! Chuyện phải tới cuối cùng cũng sẽ tới.

- Được rồi! NgườiNgười cẩn thận.

Cùng ngày, Hồ Phi rời khỏi Tiên Hồng Y Quán.

Dương Phàm đứng trước cửa sổ tầng năm của y quán, ánh mắt xa xăm nhìn về phía Hàn Viên Cư ở kinh đô, thì thào nói nhỏ: "Còn ba tháng nữa". Nhưng đúng lúc này, một tia sát khí thoáng hiện trong đầu hần, ngực chợt lạnh. Thân thể Dương Phàm cứng đờ, toàn thân lạnh như băng, như rơi vào hầm băng.

Thích khách tựa như âm hồn xuất hiện có thể nói là xuất quỷ nhập thần. Sát khí phát tán ra, dường như có thể đông cứng linh hồn so với lần ám sát trước mạnh hơn không chỉ vài lần. Dương Phàm cảm thấy chấn động tâm thần, theo khí tức bấy giờ Ngân Bài Sát Thủ phát ra mà xem thực lực so với lần trước cường đại hơn rất nhiều. Lặng lẽ đứng tại chỗ, Dương Phàm không nhanh không chậm tiến vào Toàn Tri Mô Thức, không chế cảm quan trong phạm vi hai mươi trượng.

Hai mươi trượng, đây cũng là một không gian không nhỏ, ngay cả cao nhân Trúc Cơ Kỳ, cũng cần thời gian nhất định di chuyển. Căn cứ sát thủ kia lần trước thi triển ra tốc độ nhanh nhất. Dương Phàm phỏng đoán ít nhất phải có thời gian hai ba hô hấp, đối phương mới có thể vượt qua khoảng cách hai mươi trượng.

Thời gian hai ba hô hấp, đây cũng đủ cho Dương Phàm làm rất nhiều chuyện, sẽ không bị rơi vào kết cục trong nháy mắt bị đối phương giết. Rất nhanh, cảm quan linh mẫn của Dương Phàm. tra xét được chỗ của Ngân Bài Sát Thủ.

Một luồng hàn ý xuyên thấu lòng bàn chân hần.

Địch nhân không ngờ ở dưới chân hần!

Tầng năm và tầng bốn của y quán chỉ có một vách ngăn!

Ngày thường, Dương Phàm một mình tọa trấn lầu bốn người ngoài không đi vào. Thích khách kia lại nhân cơ hội này bản thân như thần lẩn treo trên trần nhà. Cho nên thích khách kia ở ngay dưới chân hắn, cách hai người chỉ có một tấm ván gỗ. Tuy rằng tài liệu dùng để kiến tạo Tiên Hồng Y Quán đều là ván gỗ thượng đẳng, trải qua xử lý đặc biệt cứng rắn dị thường, ngay cả ngọn lửa bình thường cũng không thể thiêu đốt dễ dàng.

Nhưng thứ gọi là cứng rắn ở trước mặt người tu tiên căn bản như một trò đùa, cũng không khác một trang giấy.

- Người quả nhiên có thể cảm giác vị trí tồn tại của ta.

Một giọng nói lạnh nhạt truyền vào trong tai Dương Phàm. Thích khách không ngờ lên tiếng nói chuyện trước khi phát động công kích. Điều này khiến cho Dương Phàm có chút không ngờ.

- Thủ đoạn ẩn nấp rất cao minh. không ngờ có thể thần không hay quỷ không biết lén vào y quán của ta.

Dương Phàm nói với vẻ bình tĩnh, lại hỏi:

- Người vào khi nào? Khi ta tiễn Hồ Phi đi?

- Con mồi! Người lập tức phải chết còn muốn nói nhiều lời như vậy làm gì.

Trong giọng nói của thích khách lộ ra một chút chế giễu.

Dương Phàm cảm giác hàn ý càng tăng đến từ lòng bàn chân, linh hồn đều khẽ run rẩy.

- Ha ha! Nếu người đã nắm chắc 100% giết chết ta vì sao lại muốn nói lời vô nghĩa với ta? Chẳng lẽ thất bại lần trước, khiến người không cam lòng?

Trọng giọng nói của Dương Phàm lộ ra vẻ ý cười vui.

Nói ngắn ngủi mấy câu, hắn đối với thích khách này hiểu biết nhất định. Người này là Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều, bằng vào tốc độ không thể tưởng tượng và thủ đoạn ẩn nấp. bình thường bất cứ nhiệm vụ nào đều một kích chiến thắng, cho nên rất kiêu ngạo.

- Lần trước ta khinh địch cho rằng người như tu sĩ Luyện Khí Kỳ, khi công kích chỉ dùng ba thành lực đạo nếu không người cho mình còn có thể sống tới ngày hôm nay?

Thích khách cười lạnh nói.

- Chỉ dùng ba thành lực đạo sao?

Dương Phàm thất kinh trong lòng, tuy nhiên chợt suy nghĩ đây có lẽ là một loại thủ đoạn tâm lý chiến của đối phương, khiến mình mất đi tin tưởng liều sống chết. uy nhiên, nếu thích khách kia lần trước thật sự chỉ dùng ba thành lực đạo như lời nói như vậy thực lực chân chính của hắn lại đáng sợ như thế nào?

- Đáng tiếc nha! Lúc này người xuất kích, nhất định phải thất bại!

Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi trên tay kết một cái pháp quyết, trong không khí chấn động, một tầng vàng sáng màu đất bao trùm trong toàn bộ không gian tầng năm dùng mắt thường khó thể trông thấy, bao gồm sàn nhà và nóc nhà. Cùng lúc như thế, dưới chân Dương Phàm bỗng nhiên thoáng vận lực, thân hình nâng lên.

Hắn vừa động, dưới chân truyền đến một tiếng thịch thịch, vàng sáng màu vàng đất lung lay dữ dội, trận pháp bao phủ không gian tầng năm rung động, vàng sáng lưu chuyển không ngừng, lúc sáng lúc tối. dường như tùy thời muốn tắt.

Lúc này, cả Tiên Hồng Y Quán sinh ra một cơn chấn động rất nhỏ, người có cảm quan linh mãnh có thể cảm giác được. Mặc dù có trận pháp giảm bớt lực lại vẫn tạo thành rung chuyển như thế, có thể thấy được lực phá hoại của một kích vừa rồi của thích khách kia.

- Trận pháp?

Thích khách thất thanh kinh hô, thân hình chợt lóe biến mất ở không gian tầng năm y quán. Dương Phàm đứng tầng năm y quán nhìn những vết rách trên sàn nhà tầng năm, trên trần toát ra một tầng mờ hôi lạnh. Chỉ thiếu một chút xíu nữa thích khách liền phá vỡ trận pháp tầng thứ năm y quán.

Trước đây vì ứng phó đợt tập kích thứ hai của Ngân Bài Sát Thủ. Dương Phàm triệt hồi trận pháp và cấm chế vốn có, cố ý bố trí một tầng trận pháp ẩn tàng ở tầng năm tên là Ẩn Tầng Huyền Kỳ. Bộ trận pháp này là khi Dương Phàm đi phưởng thị kinh đô vô tình nhìn thấy, vì thế bỏ ra một hai trăm linh thạch bố trí, bố trí ở tầng năm y quán.

Sự kỳ diệu của trận pháp này ở chỗ bình thường ở trạng thái đóng. không tràn ra bất cứ linh khí gì, chỉ có khi chủ nhân kích phát nó mới có thể triển khai lực lượng trận pháp. Nếu địch nhân tiến vào trong trận pháp sẽ bị trói buộc với một mức độ nhất định tốc độ giảm đi thân rơi vào trong ảo trận.

Dương Phàm hy vọng hiệu quả giảm tốc độ bên trong trận pháp, điều này dùng để đối phó với tốc độ khủng bố của thích khách là tốt nhất. Tuy nhiên, chuyện thường phát triển một cách ngoài dự đoán. Thích khách kia giao hoạt tới cực điểm, ẩn núp trên trần nhà tầng thứ tư. Vì thế, tính đông tính tây, ngược lại thất bại trong gang tấc, lại thất bại.

Đứng lảng lảng tại chỗ một lát, Dương Phàm chậm rãi khuếch trương cảm quan phát hiện trong y quán không còn khí tức của thích khách.

Vù!

Dương Phàm nhẹ thở một hơi, đợt ám sát thứ hai này, cuối cùng cũng ứng phó được rồi, có một chút thành phần may mắn. Tuy nhiên, khi ánh mắt của hắn chạm đến sàn nhà vỡ ở dưới chân. sắc mặt ngưng trọng hơn.

Lực lượng thủ hộ trận pháp. hắn rất hiểu. một kích vừa rồi của Ngân Bài Sát Thủ kia ít nhất gấp hai lần uy lực được phóng ra ở Vương phủ.

- Thích khách kia quả nhiên không nói láo, khi xuất thủ đợt thứ nhất hắn chỉ dùng ba thành lực đạo.

Dương Phàm hoảng sợ trong lòng, bằng không lấy tu vi Ngưng Thần Kỳ của hắn căn bản không có khả năng ngăn một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung, hậu kỳ.

Ngưng Thần Kỳ và Trúc Cơ Kỳ, có chênh lệch lực lượng to lớn, kém một cấp lớn, dưới toàn lực của người có âm mưu tập kích. Ngưng Thần Kỳ gần như chỉ có kết cục bị miểu sát. Khi Dương Phàm phân tích và suy tư, một luồng sát khí từ ngoài hai dặm truyền đến. Đây dĩ nhiên vượt qua thần thức và phạm vi cảm quan của hắn.

- Lần đầu tiên là ta khinh địch, lần thứ hai tính vận khí người tốt, dựa theo lệ thường, một lần xuất kích cuối cùng, ta sẽ sử dụng mười thành lực lượng. Hơn nữa sẽ không khinh địch như một kích vừa rồi

- Chờ xem, tu sĩ nhỏ bé, tận thế của người, ngay ở lần tiếp theo.

Sát khí và hàn ý trong giọng nói kia càng phát ra rõ ràng, sau đó lại bỗng nhiên biến mất. Thần sắc Dương Phàm âm trầm, hai tay xiết chặt, sát thủ này thật sự quá kiêu ngạo, muốn tới thì tới. muốn đi thì đi, nghĩ nơi này là vườn rau sao?

Tiếp theo ta phải cho người có đi không có về!

Dương Phàm với sắc mặt âm tình bất định, nổi giận thật sự đứng trầm tư trên tầng năm. Nhưng dưới tình huống kém một cấp độ lớn. Dương Phàm muốn bảo vệ sinh mệnh cũng có chút khó, về phần muốn phản kích thích khách, lại khó khăn vạn phần!

Dương Phàm đi đến lầu bốn phát hiện Thương Vân và Diệp Liên nghe được động tĩnh chạy lên.

- Thần y! hắn đã tới?

Diệp Liên run giọng nói nhìn vết rách to lớn trên trần nhà.

Dương Phàm gật gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Còn lại một lần cuối cùng.

Sau đó, hắn phân phó với Thương Vân:

- Mời người đến đây, tu sửa căn lầu này.
- Dạ!

Thương Vân nói, không kìm nổi nói:

- Ngân Bài Sát Thủ xuất thủ lần thứ ba, sẽ không xuất thủ như lẽ thường, cũng sẽ không tuân thủ quy định gì, hoàn toàn không từ thủ đoạn.

Điệp Liên cũng gật đầu nói:

- Ngay cả trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của tứ đại gia tộc tu tiên ở kinh đô, đều bị ám sát thành công.

Thế lực của Ám Huyết Vương Triều không ngờ mạnh như vậy, ngay cả thế lực như tứ đại gia tộc tu tiên đều dám động?

Dương Phàm có chút khó thể tin.

- Ngân Bài Sát Thủ đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ, nhưng phía trên nữa còn mạnh hơn đó chính là Kim Bài Sát Thủ. Nghe nói ngay cả tu sĩ bậc cao đều có thể ám sát.

Điệp Liên hạ giọng nói.

- Ám sát tu sĩ bậc cao.

Dương Phàm hít thật sâu một ngụm lãnh khí.

Thực lực của Ám Huyết Vương Triều, so với trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn mười lần. Thực lực tu sĩ bậc cao, hắn tận mắt thấy qua. Mấy tháng trước, hắn ở chỗ Vô Danh u Lâm đã từng nhìn thấy lão đại Huyết Ma Kim Đan Kỳ, đứng ngạo nghễ trên hư không, bằng vào thực lực bản thân chống lại cuồng bạo ma khí mệnh mông cuồn cuộn, uy năng này có thể nói là kinh thể hải tặc bề ngễ tung hoành.

Lão già lưng gù thần bí ở Dật Hà thôn tu vi sâu không lường được. Y thuật lại tinh thông, vết thương trên người lão cũng bị tu sĩ bậc cao tạo thành. Lực phá hoại tạo thành trên thân thể không thể điều trị trong vài chục năm, lúc ấy Dương Phàm cũng chỉ đành chịu.

Dương Phàm chưa bao giờ nghĩ qua, một tổ chức không ngờ cường hãn đến có thể ám sát tu sĩ bậc cao.

- Ta sẽ cẩn thận.

Lệ quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe dừng ở trên mặt Điệp Liên, nhàn nhạt nói:

- Cô tiếp cận ta, rốt cuộc có mục đích gì?

Nếu không nói ta sẽ trục xuất cô đi.

- HuHuhuHiện tại Điệp Liên không có một chút pháp lực gì, như thế nào có thể xúc phạm tới thần y. Hơn nữa, ta đối với thần y căn bản không có bất cứ ác ý gì.

Điệp Liên lau nước mắt bắt đầu làm nũng, bộ dạng đáng thương.

- Cô là người có thân phận không rõ ràng, ở bên cạnh ta, là một tai họa ngầm không biết.

Dương Phàm nói không chút lưu tình:

- Ta mời cô đi.
- Hu hu hu

Điệp Liên khóc nói:

- Ta thật sự không ác ý, thậm chí còn có thể bảo vệ an toàn cho người.
- Cô đi đi! Đừng khiến ta động thủ.

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Xem như người lợi hại!

Điệp Liên dậm chân tức giận nói xoay người bước đi. Thương Vân lại như có suy nghĩ nhìn nàng một cái.

- Con nhận biết nàng sao?

Dương Phàm hỏi.

- Nhận biết! Tuy nhiên nàng bình thường không phụ trách ám sát. Con nghĩ nàng không có ác ý với ngài.

Thương Vân nói.

- Con muốn ở nơi này, chỉ là vì học y của ta. hoặc là để ta xuất thủ cứu sống tỷ tỷ của người?

Dương Phàm nhìn về phía Thương Vân hơi thâm ý.

- Con không thích công việc sát thủ này, mà trở thành một gã được sư lại có thể bù lại khuyết điểm trong lòng là tốt rồi

Thần sắc Thương Vân hơi hơi ảm đạm.

- Nói như vậy, con muốn học y cũng không phải vì hứng thú nhất thời.

Dương Phàm nhẹ thờ dài một hơi:

- Con ra ngoài làm việc đi.

- Dạ

Thương Vân rời đi.

Thần thức Dương Phàm đang truy tìm Điệp Liên. Cũng giống như lần trước, Điệp Liên rời khỏi Tiên Hồng Y Quán đi đến gần một cửa hàng tạp hóa. Sau khi đi vào cửa hàng, Dương Phàm bỗng nhiên mất đi khí tức của nàng dường như hư không biến mất.

Loại tình huống này khiến trong lòng Dương Phàm lâm vào rung động. Hai lần đều giống nhau, sau khi Điệp Liên vào cửa hàng tạp hóa liền giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

- Sư tôn! Con lại thất bại! Mời người trách phạt Điệp Liên đi.

Điệp Liên lau nước mắt, khóc lóc kể lể nói.

Vù

Bên trong lờ mờ xuất hiện một đoàn quang ảnh ngưng kết thành một người đàn ông thần bí mặc áo đen đầu đội mặt nạ màu đen.

- Nếu hần không tin con thì cũng thôi đi.

Người đàn ông thần bí mang mặt nạ nói với vẻ bình tĩnh:

- Ngân Bài Sát Thủ tự mình xuất thủ, tuy nhiên nhiệm vụ đã phát ra nếu hủy bỏ cũng không thể rồi.

- Sư tôn! Điệp Liên khó hiểu, vì sao ngài bảo vệ người này như thế? Chẳng lẽ trong tổ chức cũng nhìn trúng y thuật siêu phàm của hần.

Điệp Liên tò mò nói.

- Bởi vì

Người đàn ông thần bí đột nhiên dừng lại, nhàn nhạt nói:

- Sau này con sẽ biết.

182. Chương 185: Bảng Hiệu Thần Bí

Cửa hàng tạp hóa này tuyệt đối có chỗ không tầm thường!

Nghĩ đến đây, Dương Phàm rời khỏi Tiên Hồng Y Quán, bước nhanh đi tới cửa hàng tạp hóa

- Khách quan Ngài muốn mua thứ gì?

Tiểu nhị của cửa hàng thấy khí chất Dương Phàm không tầm thường nói rất khách khí. Tinh quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe, đánh giá cửa hàng nhìn như bình thường

Thân ở nơi này, hắn có một loại cảm giác rất đặc biệt, rồi lại không thể dùng lời nói mà hình dung. Đây chính là một chút cảm giác mơ hồ, ngoại trừ thứ đó, trong mắt hắn đây là một cửa hàng cực kỳ bình thường.

- Ta tới tìm một vị bằng hữu.

Dương Phàm thản nhiên nói, cũng không quan tâm tới tiểu nhị gọi, trực tiếp xông vào trong cửa hàng.

- Người đến nhanh! Có người cướp.

Tiểu nhị thấy vậy hô to gọi lớn. Tuy nhiên, vừa la lên một nửa, giọng nói của hắn đột nhiên dừng lại. Dương Phàm hơi có chút bất ngờ, không quan tâm đến hắn, tiếp tục đi vào bên trong.

Không bao lâu sau, hắn đi tới căn phòng trống trải ở trong này, hắn lơ mơ nắm giữ được khí tức của Điệp Liên, lại đột nhiên biến mất

Tuy nhiên, ở trong gian phòng này, hắn cảm nhận được một luồng dao động linh khí tiêu tán, hiển nhiên trước đây không lâu có người đã từng thi triển qua pháp thuật hay là có người tu tiên đánh nhau.

Trong phòng, không có một bóng người.

- Tại sao có thể như vậy chứ.

Dương Phàm cảm thấy khó tin, dưới Toàn Tri Mô Thức, hắn bắt giữ được một số manh mối vừa mới tiêu tán, ngoài ra, rốt cuộc không dò xét ra chút manh mối gì. Thần thức này ở Trong phòng thật lâu, Dương Phàm thu hồi thần thức, nhẹ thở dài một hơi, thế gian này có quá nhiều thứ hắn không thể nắm lấy.

Từ thế tục giới đến Tu Tiên giới rộng lớn, lại từ Tu Tiên giới đến Tiên giới thần bí không biết có nhiều thứ cần hắn thăm dò từng bước một, muốn vậy phải có thực lực nhất định. Thở dài một hơi, Dương Phàm rời khỏi cửa hàng tạp hóa, chưởng quầy và Tiểu nhị Trong cửa hàng cũng không ngăn cản hắn. Dương Phàm cố ý bắt chưởng quầy lại hỏi một hồi, nhưng vừa nghĩ đến Âm Huyết Vương Triều thần bí mạnh mẽ và chỗ quỹ dị của cửa hàng, hắn bỏ qua cho ý nghĩ này trong lòng

Hắn mới vừa rời khỏi không lâu, trong căn phòng trống trải lúc trước, quang ảnh chợt lóe, bóng dáng Điệp Liên đột ngột xuất hiện, còn có người đàn ông thần bí đôi mắt thâm thúy.

- Làm con sợ muốn chết!

Điệp Liên vỗ vỗ ngực, một bộ dáng còn sợ hãi.

- Chỗ kinh đô tạm thời không cần con rồi. Nếu con đồng ý, ngày mai con liền xuất phát đi đến Cửu U Bí Cảnh trước.

Người đàn ông trầm ngâm nói.

- Cửu U Bí Cảnh?

Thần sắc trong mắt Điệp Liên run lên, trong đôi mắt lại có chút chờ mong.

- Dạ! Cửu u Bí cảnh đối với tu sĩ bậc thấp mà nói là một hồi khiêu chiến trước nay chưa từng có, mặc kệ có thể lấy lợi ích trong đó hay không, chỉ cần có thể từ trong đó đi ra Sau này nhất định trở thành tinh anh Trong Tu Tiên giới, thậm chí có hy vọng tiến tới hàng tu sĩ bậc cao.

Người đàn ông thần bí trầm giọng nói

- Nếu người sợ hãi hay là khiếp sợ, hiện tại cũng có thể chọn bỏ qua cho. Tuy nhiên, trong vòng hai trăm năm, cơ hội chỉ gặp một lần

- Sư tôn! Điệp Liên nguyện ý.

Điệp Liên nói với ánh mắt kiên định

- Hành trình Cứu u, nguy hiểm thật lớn, lấy cơ trí và thực lực của con cơ hội sống không vượt quá năm phần. Hơn nữa, con không phải đi vì ta, mà là chiến đấu vì mình Con cần phải nghĩ cho rõ ràng.

Người đàn ông thần bí nói với vẻ lạnh nhạt.

- Điệp Liên đã ra quyết định, cùng với dừng lại ở giai đoạn tu tiên nhập môn tầm thường còn không bằng liều chết một phen.

Trong con mắt sáng của Điệp Liên bắn ra một luồng tinh quang giống như ẩn chứa hào quang khát vọng.

- Tốt! Không hổ là đệ tử ta coi trọng.

Người đàn ông thần bí mang mặt nạ khẽ cười một tiếng, thân hình hóa thành một vùng quang ảnh biến mất trong phòng. Điệp Liên ở đó một hồi, ăn vào một viên thuốc, vội rời khỏi cửa hàng sau đó trực tiếp rời khỏi kinh đô.

Dương Phàm đứng ở trước cửa sổ tầng năm Tiên Hồng Y Quán, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, thần thức của hắn lại bắt được sự tồn tại của Điệp Liên. Tuy nhiên lúc này đây, Điệp Liên không hề xuất hiện với thân phận cô gái bình thường mà là một người tu tiên Ngưng Thần hậu kỳ.

Ngưng Thần hậu kỳ!

Dương Phàm hít sâu một hơi, sau khi đi vào kinh đô, hắn phát hiện Dương gia bảo là nhỏ yếu cỡ nào. Tùy tiện một cô gái mười mấy tuổi, đã có tu vi Ngưng Thần hậu kỳ, có thể so với trưởng lão Dương gia bảo.

Đất kinh đô, không hổ là trung tâm. Tu Tiên giới ở Ngự Dương quốc, khu vực này tầng long ngoạ hổ, cao thủ vô số kể. Nếu Điệp Liên đã rời khỏi Tiên Hồng Y Quán. Dương Phàm cũng không cần tiếp tục theo đuổi chuyện này để tránh rắc rối phiền toái càng nhiều.

Vào lúc ban đêm, một bóng dáng tập tễnh chậm rãi đi về y quán, cả người là vết thương

Chính là Hồ Phi

- Chiến đấu đã xong?

Dương Phàm tò mò hỏi

Xem ra, Hồ Phi lại thua rồi.

- TaTa thắng!

Sắc mặt Hồ Phi tái nhợt, trên khuôn mặt lộ ra biểu tình tự hào.

Thắng?

Dương Phàm có chút hoài nghi.

Thực lực của Vô Song, hắn rất rõ ràng, lấy thân thể hoàn mỹ, hơn nữa ý chí chiến đấu cường đại, cho dù so với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng có lực liều mạng

- Ta trị thương cho người.

Dương Phàm bắt tay khoát lên bờ vai của hắn, phát hiện ngoại thương Hồ Phi chịu rất nghiêm trọng, có hai nơi thắm vào xương cốt. Lấy thể chất hắn có thể so với yêu thú đồng cấp, đều đã bị vết thương như thế có thể nghĩ, công kích của Vô Song là sắc bén cỡ nào.

- Người thắng, còn bị trọng thương như vậy, Vô Song kia thì sao?

Dương Phàm nói có chút kinh ngạc.

- HấnHấn khôngKhông chết được.

Hồ Phi cười hắc hắc:

- BảngBảng hiệu y quán của ngươi có lợi.

- Bảng hiệu?

Dương Phàm nói với vẻ nghi hoặc:

- Ngươi nói bảng hiệu của Tiên Hồng Y Quán.

Hồ Phi hưng phấn nói:

- Nó khiến ta đột nhiên ngộ đạo, công lực tăng tiến nhiều, cho nên mới đánh bại Vô Song.

Ngộ đạo? Điều này cũng được!

Dương Phàm kinh ngạc không thôi, thật không nghĩ tới bảng hiệu y quán của mình không ngờ còn có tác dụng lớn như vậy.

- Ta khôngkhông lừa

- Được rồi ta tin ngươi.

Dương Phàm không nhiều vướng víu ở trong này, mấy chữ Tiên Hồng Y Quán trên bảng hiệu, rót vào ý cảnh và ảo nghĩa công pháp nghịch thiên của mình, không phải công pháp bình thường có thể so bì, có thể do vậy mà ngộ đạo, cũng không tính là quá ngoài ý muốn.

- TaTa đi rồi, sát thủ kia khôngKhông động đến ngươi sao?

Hồ Phi đột nhiên nghĩ hoàn cảnh của Dương Phàm chủ động hỏi

- Đã tới và đã đi rồi

Dương Phàm nói với vẻ qua loa, lấy tay chỉ dưới sàn nhà nứt ra.

- QuáQuá đáng ghét!

Hồ Phi giận dữ.

- Ngươi, Ngươi không có chuyện gì là tốt rồi

- Còn một lần ám sát cuối cùng.

Dương Phàm nói với vẻ sầu lo:

- Ám sát lần đầu tiên người đó chỉ dùng lực đạo có ba thành, lần thứ hai, chỉ phát huy uy năng có sáu thành, còn một lần cuối cùng, hấn xuất thủ toàn lực.

- Hấn nếu dámDám đến, ta đánh bẹp hấn!

Hồ Phi nhe răng trợn mắt nói.

Dương Phàm cười cười, tiếp tục chữa thương cho hấn, sau nửa canh giờ, thương thế Hồ Phi khỏi hấn. lập tức vui vẻ hơn. Chữa khỏi vết thương cho Hồ Phi, Dương Phàm đột nhiên cảm nhận một chút khí tức khác thường, vội nhìn bên ngoài y quán.

Đứng trước cửa Tiên Hồng Y Quán là một thiếu niên mặc áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm, vẻ mặt suy yếu, trên bầu trời có một con ưng khổng lồ màu bạc, ngẫu nhiên phát ra một trận kêu lạnh lạnh.

Vô Song?

Dương Phàm và Hồ Phi ngẩn ra

- Hấn muốn đến tìm ta trị thương.

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm. Hồ Phi chuẩn bị kêu gọi, lại bị Dương Phàm đè vào lại:

- Chờ một chút

Vô Song đứng trước cửa quán, đôi mắt giống như vực sâu mây mù lượn lờ, thần bí sâu sắc

Giờ phút này, hắn ngơ ngác nhìn mấy chữ "Tiên Hồng Y Quán" trên bảng hiệu, cả người giống như lâm vào vùng bùn không thể tự kiềm chế.

- Hắn có thể là đang ngộ đạo.

Về mặt Dương Phàm đầy dị sắc, nhìn Vô Song đang trầm mê trong ý cảnh kỳ diệu.

- HắnHắn cũng ngộ đạo!

Hồ Phi há to miệng, mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Trước đây hắn cũng là vì bảng hiệu này mà ngộ đạo, sau đó bế quan. Tu vi tăng mạnh, nhưng thắng Vô Song một chút xíu. Mà hiện tại Vô Song biến thái này, cũng nhìn bảng hiệu này mà ngộ đạo. Nếu ngộ đạo thành công, thực lực của hắn chẳng phải là sẽ gia tăng rất nhiều sao.

Thời gian Vô Song ngộ đạo rất dài, mãi cho đến đêm khuya, hắn vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, giống như một bức tượng.

Ở trong quá trình này trong đôi mắt hắn sáng chói hẵn, sắc mặt trang nghiêm hơn. Đồng thời, khi tức trên người hắn, cũng đã mơ hồ phát sinh biến hóa. Dưới sự phân phó của Dương Phàm. học đồ và được sư trong y quán cũng không quấy rầy hắn.

Trên người Vô Song cũng có một luồng khí tức ngạo nhân, kẻ đầu đường xó chợ cũng không dám tiếp cận. Đêm đã khuya, Hồ Phi đi vào giấc ngủ, Dương Phàm trở lại Tầng năm y quán tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện.

Một đêm vô sự, Ngân Bài Sát Thủ đáng sợ kia dường như biến mất trong hư không không còn xuất hiện trong cảm quan của Dương Phàm, thậm chí không có bất cứ dấu hiệu sát khí nào. Dương Phàm không cho rằng đối phương sẽ bỏ qua, ngược lại càng cảnh giác hơn.

Sáng ngày thứ hai, Dương Phàm mở cửa sổ ra, lọt vào trong tầm mắt hắn, chỗ kinh đô phồn hoa náo nhiệt ở bên ngoài người đến người đi trong y quán.

Đột nhiên, trong tầm mắt Dương Phàm nắm bắt một bóng trắng quen thuộc

Vô Song?

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ dị sắc. Hắn vẫn còn đứng đó ngộ đạo!

Điều này quả thật khó tin, một lần ngộ đạo không ngờ kiên trì thời gian lâu như vậy.

- Đó không phải là Vô Song kinh đô đệ nhất kiếm thủ sao?

Rất nhanh, chung quanh có người nhận ra thân phận Vô Song. Vô Song ở kinh đô là một nhân vật nổi tiếng, đặc biệt lần trước giao chiến cùng Yến Vương, lại nâng thanh danh của hắn lên đỉnh điểm, là thần tượng trong lòng vô số thiếu niên nam nữ.

Bất kể là ở thế tục giới hay là Tu Tiên giới, thanh danh Vô Song cũng không thấp

Mà giờ phút này, hắn lại vẫn không nhúc nhích, si ngốc đứng trước y quán, ánh mắt lúc này đều dừng trên tấm bảng y quán, dường như đang thưởng thức thiếu nữ tuyệt đẹp khuynh quốc khuynh thành

Dòng người qua lại không ngừng trên đường phố, các loại tiếng rao hàng và ồn ào đối với hắn không có một chút ảnh hưởng.

- Bảng hiệu này có gì đẹp?

Mấy người võ giả thế tục và người tu tiên khó hiểu trong lòng, không khỏi nghiêng đầu về phía bảng hiệu, tâm thần thoáng động lơ mơ chạm đến một chút ảo diệu. Tuy nhiên, lấy ngộ tính và cảnh giới có hạn của bọn họ, chỉ có thể cảm thấy bảng hiệu này không giống tầm thường.

- Quả nhiên có chút huyền bí.

Một người tu tiên kinh dị nói, khi hắn vừa chăm chú nhìn bảng hiệu kia, cả người chìm vào đó trong thời gian mấy hô hấp, sau khi chợt tỉnh ngộ lại dường như lại lĩnh ngộ thứ gì. Vào ban đêm, Vô Song đột nhiên tỉnh lại.

Suốt một ngày một đêm ngộ đạo, hắn mới tỉnh lại, trong đôi mắt lộ ra một chút hiểu ra và dị thường sau đó mở ra hai tay, lấy góc độ Không tầm thường, xem kỹ phiến không gian quanh mình

- Nơi này là

Trong con người sâu sắc thấu hiểu hiện lên một chút mơ màng. Không lâu sau, Dương Phàm từ trong y quán đi ra, cười nói:

- Người đã ngộ đạo ở nơi này một ngày một đêm, hiện tại mới tỉnh lại, có thu hoạch, gì không?

- Thu hoạch?

Vô Song rơi vào trầm tư, hai tay mở ra, ngược lên nhìn trời cao kia, sau một lúc thật lâu mới thấp giọng nói:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ta đã chạm đến một mức độ tinh thần rất cao.

- Đêm mai, cũng vào lúc này, ta lại đến.

Vô Song xoay người bước đi, nện bước có chút tập tễnh.

- Thương thế của người.

Dương Phàm hô.

Vô Song cũng không quay đầu lại, rời khỏi nơi phồn hoa này.

- TaTa cảm giác hắn đã thayThay đổi!

Hồ Phi đứng phía sau Dương Phàm lẩm bẩm thì thào nói

Y quán cứ theo lẽ thường khai trương chỉ là không giống như lúc xưa, trước cửa y quán xuất hiện một thiếu niên áo trắng như tuyết lưng đeo bảo kiếm nhìn lên bảng hiệu y quán. Qua một vài ngày, sự xuất hiện của Vô Song, dường như trở thành một luồng phong cảnh Tiên Hồng y Quán, không ít võ giả thế tục ngưỡng mộ hắn đều đến đây quan sát

Thậm chí ngay cả không ít người tu tiên đều tò mò điều này, lại đây quan sát.

Người tu tiên có chút ngộ tính khi đối mặt với bảng hiệu của y quán, có chút cảm xúc trở về bề quan, không ngờ đột phá bình cảnh, thành công thăng cấp. Bên người Dương Phàm còn có một tiểu tử mười bốn tuổi, Thương Vân, tu tiên mới mấy năm. Ngộ tính rất mạnh. Hắn ngóng nhìn bảng hiệu nửa canh giờ mỗi ngày. Không ngờ từ Luyện Khí Hậu Kỳ tu luyện đến Luyện Khí Đại Viên Mãn.

Từ nay về sau, Thương Vân mỗi ngày đều đã nhìn bảng hiệu kia mấy lần, ngẫu nhiên sẽ có một chút linh quang hiện lên trong đầu.

Chuyện kỳ tích như thế, gây nên sự hiếu kỳ của nhiều người.

Một truyền mười, mười truyền trăm, càng ngày càng nhiều người tu tiên ngưỡng mộ đến, thậm chí có người cách ngàn dặm xa đuổi tới kinh đô, chính là vì thấy bảng hiệu thần bí này. Tuy nhiên, phần lớn mọi người mất hứng quay về, không người được thu hoạch, chỉ có một ít người sinh ra cảm ngộ về nhà bề quan, tu vi đều có tăng lên với mức độ nhất định.

Thời gian Vô Song ngộ đạo là lâu dài nhất kéo dài suốt một tháng. Ngoài ra còn có một người rất đặc biệt, đó chính là Hồ Phi. Hồ Phi khi nhìn xem bảng hiệu, ngẫu nhiên lâm vào một hồi, sau đó đi bề quan một hai ngày.

Dương Phàm thường xuyên quan sát Vô Song cảm nhận khí tức trên người này chậm rãi biến hóa, đôi con người mơ màng kia càng phát ra sâu sắc sáng ngời khiến cho người ta có một loại cảm giác thần bí không thể chạm đến.

- Gần một tháng rồi.

Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi, không biết sự tồn tại của bằng hiệu mình, là tốt hay là xấu

Tuy nhiên, kỳ quái chính là, một tháng qua, Ngân Bài Sát Thủ kia không ngờ không có xuất hiện. Trong một tháng, sinh ý của Tiên Hồng Y Quán thịnh vượng, bình yên vô sự, người tu tiên tới đây chữa bệnh càng ngày càng nhiều. Thậm chí gây áp lực đến mấy cửa hàng y quán Tu Tiên giới kinh đô, khiến một số cửa hàng hận nghiêng răng.

Sinh ý tốt, vì thế linh thạch cuộn cuộn không ngừng, rơi vào túi tiền của Dương Phàm.

Bất tri bất giác, trong Tay Dương Phàm đã nắm giữ mấy ngàn linh thạch. Trong tu sĩ cùng giai, tuyệt đối là tài sản hùng hậu, số lượng linh thạch này thậm chí so với một phần lớn tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn muốn nhiều hơn.

Duy nhất khiến trong lòng Dương Phàm bất an vẫn là sát thủ kia không biết ẩn núp nơi nào.

Từ sau lần thứ hai ám sát thất bại qua một tháng kể, Ngân Bài Sát thủ kia cũng không xuất hiện. Nhưng Dương Phàm tin chắc, hẳn nhất định tránh ở một góc nào đó, chờ thời cơ tốt nhất phát động một kích trí mệnh với mình.

Ngày hôm nay, Yến Vương Vũ Văn Liệt với một thân thường phục, đột nhiên đi tới Tiên Hồng Y Quán. Cùng với Dương Phàm đứng ở cửa sổ lầu bốn của y quán. Yến Vương nhìn Vô Song dưới lầu khẽ thở dài:

- Bằng hiệu của y quán người, bốn vương lần trước xem qua, cũng có chút thu hoạch, tu vi tăng tiến không ít. Mà nghĩ đến ngày sau có thể đánh một trận với Vô Song. Nhưng lại không nghĩ tới trình độ ngộ đạo của hẳn vượt xa đám người chúng ta.

- Đúng vậy! cứ cách mỗi một ngày hẳn đều tới nơi này một lần. Kỳ quái nhất chính là mỗi lần ngộ đạo, hẳn đều ở đây liên tục một ngày một đêm, khi tỉnh lại, đều chính xác như vậy

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục nói.

- Ha ha! Dương được sư, đã lâu không gặp, cảm giác tiến triển của người cũng không nhỏ.

Yến Vương tựa như cười như không cười nhìn Dương Phàm.

- Vương gia khen sai rồi, đây đều là do sát thủ kia bức, chỉ là lần thứ ba ám sát chậm chạp không đến.

Dương Phàm lắc lắc đầu, trên mặt có chút chua xót.

Sau khi tiến vào Ngưng Thần hậu kỳ, tiến triển tu vi của hẳn bắt đầu chậm dần, y quán khai trương nhiều ngày như vậy, hẳn trị liệu qua cho không ít tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, tu vi thăng đến Ngưng Thần Đại Viên Mãn.

Vào lúc này. hẳn đang lo chuyện Trúc Cơ, vốn nghĩ rằng chuyện có chút xa xôi, lại không nghĩ rằng sẽ tới nhanh như vậy.

- Được sư sao không lấy yếu dụ địch?

Vũ Văn Liệt hạ giọng nói.

- Lấy yếu dụ địch?

Ánh. mắt Dương Phàm hơi hơi sáng ngời, cảm thán nói:

- Xem ra chỉ có như vậy, cùng với phòng bị còn không bằng dẫn dụ sát thủ đến.

Yến Vương đến đây, mang đến cho Dương Phàm một chủ ý. Hẳn bắt đầu âm thầm bày bố. Ngay ngày hôm sau, Vô Song từ trong ngộ đạo tỉnh lại, trong mắt bắn ra hào quang, hình thành một cái lốc xoáy thần bí.

Một thân áo trắng hạt bụi nhỏ không nhiễm, hẳn vinh nhục không sợ tiêu sái đi vào Tiên Hồng Y Quán. Từ lúc ngộ đạo tới bây giờ, Vô Song lần đầu tiên đi vào y quán.

- Người ngộ đạo đã xong?

Khi Dương Phàm nhìn thấy Vô Song mở mắt, sinh ra một loại cảm ứng kỳ diệu.

- Đúng vậy! Ba ngày sau, ta sẽ quyết chiến một trận với Hồ Phi, bù lại sĩ nhục lần trước

Vô Song chuyển mắt nhìn phương xa thản nhiên nói:

- Nếu không có gì bất ngờ, qua một đoạn thời gian, ta sẽ rời khỏi kinh đô.

Rời khỏi kinh đô?

Dương Phàm thất kinh trong lòng.

- Đúng vậy! Là đến lúc khiêu chiến lão.

Vô Song thấp giọng nói, trên mặt lộ ra một chút chờ mong.

- Khiêu chiến lão?

- Một người nuôi dưỡng ta lớn lên.

Giọng điệu Vô Song lộ ra ngữ điệu kỳ dị

- Đây là ước hẹn của ta với lão.

- Lần ngộ đạo này, thực lực của người tăng bao nhiêu?

Dương Phàm tò mò hỏi

Người khác ngộ đạo nhỏ bé, tu vi đều có thể tăng lên một bậc, mà hắn lại ngộ đạo một tháng, thực lực sẽ tăng đến mức nào.

- Thực lực?

Một mảnh mơ màng trong mắt Vô Song:

- Ngay cả chính ta cũng không biết, nhưng ta lỡ mờ hiểu được, kinh đô, đã không còn đối thủ rồi bao gồm những người gọi là tu tiên.

Điều này sao có thể? Chê cười!

Dương Phàm lộ ra vẻ nghi ngờ, hoàn toàn không tin.

yện”

Đất kinh đô, tàng long ngọc hổ, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều nhiều như vậy, Trúc Cơ Kỳ khẳng định cũng không hề ít, thậm chí Dương Phàm còn hoài nghi, nơi này còn có bóng dáng tu sĩ bậc cao

- Người không tin?

Vô Song nhẹ nói hờ hững, trên mặt lộ ra vẻ tự tin khó thể nói rõ.

- Đúng vậy! Có lẽ người có thể chiến thắng Hồ Phi, có thể chiến thắng Yến Vương, còn có ta, nhưng nơi kinh đô, còn có người tu tiên tiềm tàng.

Dương Phàm không thể phủ định nói:

- Chính theo như lời người, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

- Ha ha.

Vô Song không chút tức giận chậm chạp nói với giọng nhẹ nhàng

- Người đã là bằng hữu của ta, như vậy người chứng minh cho ta xem xem.

- Chứng minh? Người muốn chứng minh như thế nào?

Ánh mắt Dương Phàm hơi hơi nheo lại, giờ phút này Vô Song mang đến cho hắn một loại cảm giác hoàn toàn nhìn không thấu. Một tháng ngộ đạo, thực lực gia tăng bao nhiêu hắn căn bản không thể đoán được.

183. Chương 186: Võ Tu

- Ha ha, Người tu tiên tiếm tàng theo lời người là chỉ thích khách kia sao?

Thích khách?

Dương Phàm giật nảy mình, lập tức triển khai cảm quan.

Ba

Vô Song không ngờ biến mất ngay trước mắt hắn, chờ khi Dương Phàm phản ứng lại, đối phương đã xuất hiện ở trong không trung cách y quán mấy chục trượng. Dưới bóng đêm một Thân áo trắng lưng đeo bảo kiếm đón gió đêm, tay áo phát phơ, đôi mắt thâm thúy như trời sao, phiêu nhiên như tiên.

Ông

Vô Song vừa xuất hiện, vị trí dưới chân hắn đột nhiên lộ ra một bóng đen, lập tức hóa thành một đoàn quang ảnh chia ra làm bốn chạy ra bốn hướng. Bốn bóng đen giống nhau như đúc chạy ra bốn hướng.

Huyền Ảnh Phân Thân Thuật!

- Là tên sát thủ kia.

Dương Phàm gần như kinh hô ra, đây là Ngân Bài Sát Thủ mà mình đề phòng ngày đêm.

- Ta ghét nhất hạng người ám sát đánh lén.

Khóe miệng Vô Song mang theo vài tia trào phúng cùng khinh miệt, vươn bàn tay trắng muốt, cứ vậy khe vuốt một cái.

Ông

Trong không trung phía trước không hề có dấu hiệu sinh ra một đạo kiếm quang màu bạc, vừa lúc xuất hiện ở cổ họng một bóng đen.

- Phụt

Máu bắn ra cùng với một tiếng hét thảm. Thích khách kia tắt thở bỏ mạng. Từ góc độ của Dương Phàm mà nhìn, sát thủ kia dường như tự đâm đầu lên kiếm quang của Vô Song sau đó đầu mình cách biệt.

Phịch

Ngân Bài Sát Thủ đáng sợ của Âm Huyết Vương Triều té ngã trên mặt đất, đầu lún lông lốc, trong mắt còn mang theo biểu tình khó tin. Từ lúc Vô Song ra tay đến khi ngừng, đến cuối cùng chém chết Ngân Bài Sát Thủ, tổng cộng cũng chỉ thời gian mấy hô hấp.

Dương Phàm không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Khó trách khẩu khí Vô Song to lớn như thế, đất kinh đô đã không còn đối thủ. Chỉ bằng thủ đoạn vừa rồi hắn ra tay chém chết Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều, thực lực đó đã siêu việt cấp bậc Trúc Cơ Kỳ, về phần đã đạt tới trình độ tu sĩ bậc cao hay không. Dương Phàm cũng không thể đoán được.

Tuy nhiên, có một điểm có thể khẳng định là ý chí chiến đấu cùng cảnh giới của Vô Song khẳng định đã đạt tới cấp độ tu sĩ bậc cao. Vài hô hấp giết chết một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ hơn nữa khiến đối phương không hề có sức phản kháng. Vậy cần loại cảnh giới cấp bậc nào?

Ba

Sau khi giết chết Ngân Bài Sát Thủ, Vô Song lắc mình một cái trở về tầng bốn y quán, trên mặt không có một tia cảm giác thành tựu, thân hình càng lộ vẻ cô đơn tịch mịch thì thào lầm bầm:

- Hy vọng người kia đừng để cho ta thất vọng.

Dương Phàm không kìm nổi hỏi:

- Người kia là ai?

- Võ giả đệ nhất Ngự Dương quốc.

Vô Song hít sâu một hơi nói với một giọng điệu kỳ dị. Trong mắt hắn tràn ngập một vẻ chờ mong cùng hưng phấn.

- Người nói đến Võ Thánh?

Dương Phàm đột nhiên tỉnh ngộ. Lúc trước Yến Vương từng đề cập qua. Vô Song chính là do sư tôn Võ Thánh của hắn đề cử tới đây. Võ Thánh được Ngự Dương quốc công nhận là võ giả đệ nhất. Thực lực ông ta sâu không lường được, nghe nói ngay cả cao tăng Tu Tiên Giới đều kiêng kỵ vô cùng.

Vô Song gật gật đầu:

- Tại đất kinh đô này, còn lại hai trận chiến, Hồ Phi còn có người nư!

- Ta?

Dương Phàm một trận hồi hộp, trong lòng lại vô lực:

- Thực lực của người đã tăng lên cảnh giới cao như thế vì cái gì còn muốn khiêu chiến chúng ta?

- Chẳng lẽ người đã quên ước định lúc trước. Vô Song ta là một người tuân thủ hứa hẹn.

Vô Song nói về mặt ngạo nghễ.

- Cách ước định của chúng ta còn có hai tháng thời gian.

Vô Song mặt không biểu tình nói.

- Còn có hai tháng thời gian a!

Dương Phàm nhẹ thở ra ánh mắt lại nhìn về hướng Hàn Viên Sơn ở kinh đô Thời gian ước hội cùng Vân tiên tử cũng vào hai tháng sau. Nếu Vô Song hạ thủ vô tình, không biết mình còn có thể sống đến ngày đó hay không?

- Ba ngày sau, ta cùng với người còn có một trận chiến!

Vô Song khẽ cười một tiếng, đi khỏi lầu bốn nói với Hồ Phi.

- Người

Hồ Phi nghiêng răng run giọng nói:

- Người người nghĩ rằng ta sợ người sao?

Thân hình Vô Song mông lung ung dung thông thả đi ra Tiên Hồng Y Quán. Dương Phàm đứng ở cửa sổ lầu bốn y quán mắt nhìn bóng lưng Vô Song đột nhiên nhớ tới cái gì hít sâu một hơi dùng thần thức truyền âm:

- Người rốt cục là võ giả. hay là người tu tiên.

Võ giả như thế nào có được lực lượng cường đại như vậy.

Bất kể là Vô Song hay là Yến Vương, hoặc là Võ Thánh trong truyền thuyết kia lực lượng đều vượt xa cấp bậc võ giả bình thường.

- Điều không phải.

Thân hình Vô Song ngừng lại giọng nói vang lên trong đầu Dương Phàm.

- Điều không phải! Đây là cái gì?

- Ta là

Trong mắt Vô Song phóng ra tia sáng kỳ dị, nhẹ nhàng phun ra hai từ.

- Võ tu!

Võ tu!

Dương Phàm nghe hai chữ này, tâm thần chấn động giống như bị sấm ngày xuân đánh trúng.

Võ tu, Trên thế giới này không ngờ thật sự có võ tu!

Cái gọi là võ tu chính là dùng võ nhập đạo đạt tới hiệu quả theo đuổi thiên địa đại đạo cùng con đường trường sinh bất tử như người tu tiên.

Ở trong bản sách cổ nào đó có miêu tả về võ tu. Dùng võ nhập đạo, con đường gian nan hiểm nguy khó khăn vạn phần. Thậm chí so với tu tiên còn khó khăn không chỉ mười lần. Chỉ khi nào thành công nhập đạo, vậy sẽ có được lực chiến đấu viễn siêu tu sĩ cùng cấp.

Đặc điểm lớn nhất của võ tu là lực chiến đấu rất mạnh, mạnh đến đáng sợ!

Tuy nhiên, là võ tu, bọn họ cũng có khuyết điểm chính là thọ nguyên ít hơn người tu tiên cùng cấp, pháp thuật và thần thông có được lúc ban đầu cũng ít hơn. Nhưng là sức chiến đấu của võ tu tại thời kỳ thượng cổ, lại ăn sâu vào lòng người.

Dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú phương hướng Vô Song rồi đi trong lòng Dương Phàm vạn ngàn suy nghĩ. Muốn chiến thắng đối thủ như vậy, mình rốt cục phải trả một cái giá là bao nhiêu?

Vô Song vốn chỉ làm một người bình thường, nhưng là từ lúc hắn ở trong bụng mẹ đã bắt đầu ngưng luyện thân thể từ đó mà tạo ra thân thể hoàn mỹ. Thiên phú hắn rất bình thường, nhưng ngộ tính hắn lại đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng.

Điểm đáng sợ nhất của Vô Song chính là "Ngộ tính". Chỉ dựa vào vài chữ trên bảng hiệu Tiên Hồng Y Quán liền tăng cảnh giới của mình lên một cảnh giới khó thể tưởng tượng.

- Muốn chiến thắng hắn ít nhất ta phải tiến giai Trúc Cơ Kỳ mới có một đường hy vọng.

Dương Phàm trong lòng âm thầm tính toán. Nhưng là tu vi hiện tại của hắn chỉ tới gần Ngưng Thần Đại Viên Mãn nếu muốn thành công tiến giai Trúc Cơ trong vòng hai tháng, gần như không có khả năng. Trừ khi cho hắn thêm thời gian một năm mới.

- Hai tháng, thật sự quá gấp rút

Dương Phàm lắc đầu.

Hai tháng sau là cơ hội hắn gặp mặt Vân Vũ Tịch, vừa chờ mong lại vừa không có cách nào. Ngân Bài Sát Thủ đã chết, Dương Phàm tạm thời không lo âu về sinh mạng, Tiên Hồng Y Quán lại khôi phục bình tĩnh.

Hai ngày sau, Dương Phàm đi phủ Yến Vương một chuyến phát hiện Vũ Văn Hàm từ nửa tháng trước, dưới sự trợ giúp của Yến Vương, sử dụng Tẩy Tủy Đan. Khi hắn lại nhìn thấy Vũ Văn Hàm kinh dị vô cùng. Nàng này khí chất biến đổi rất lớn, khuôn mặt bình tĩnh như lúc đầu, khuynh quốc khuynh thành, lại có thêm vài phần thánh khiết cùng cơ trí. Dưới cung trang hoa lệ làm nền, nàng giống như Cửu Thiên Huyền Nữ, trong cử chỉ lời nói đều mang một cổ khí như tiên giáng trần.

- Hàm nhi, Cửu Túc Huyền Mạch của muội thức tỉnh rồi?

Dương Phàm hơi lộ vẻ kinh dị nói.

Wũ Văn Hàm cười nhợt nhạt, trong đôi mắt sáng ngời nở rộ ra tia sáng thần bí. Dường như cùng một loại thần bí nào đó tồn tại trong thiên địa sinh ra một tia cảm ứng.

- Hàm nhi Tính ra gần đây Dương đại ca có chút phiền phức.

Wũ Văn Hàm chăm chú nhìn Dương Phàm một lát thốt lên lời nói kinh người.

184. Chương 187 - 188: Đối Thủ Đáng Sợ

- Hàm nhi nói rất đúng. Ám sát của Ám Huyết Vương Triều vừa mới chấm dứt lại gặp phải một tên càng biến thái.

- Mà Hàm nhi muội sau khi dùng Tẩy Tủy Đan, biến hóa rất lớn.

Sắc mặt Dương Phàm trở nên ngưng trọng:

- Chẳng lẽ muội đã đoán trước được lành dữ của ta?

- Đoán trước là một trong những bản năng của Hàm nhi. Sau khi dùng Tẩy Tủy Đan ta có thể mơ hồ sử dụng cổ lực lượng thần bí kia trong có thể, năng lực đoán trước so với trước kia mạnh hơn vài lần. Nhưng, muốn đoán trước tương lai của Dương đại ca. lại có vẻ hết sức vô lực.

Trong mắt Vũ Văn Hàm có vài tia kinh dị.

- Xem ra lực lượng từ Cửu Túc Huyền Mạch của Hàm nhi hơn phân nửa là có liên quan tới bói toán suy diễn. Là một loại thần bí nhất của người tu tiên.

Dương Phàm cảm thấy ngạc nhiên. Không nghĩ tới năng lực của Vũ Văn Hàm lại có liên quan tới loại thần bí đó.

- Đây đều nhờ có sự trợ giúp của Dương đại ca. Sau khi dùng Tẩy Tủy Đan. Hàm nhi chẳng những thức tỉnh lực lượng huyết mạch, hiện tại thể chất cũng gia tăng rất nhiều. Mấy đại hán bình thường đều không thể tới gần thân thể ta.

Vũ Văn Hàm hé miệng cười trong vẻ thánh khiết thần bí có thêm vài phần dịu dàng ngọt ngào. Có một loại hấp dẫn khác lạ.

- Ta chỉ là một người dẫn đường.

Dương Phàm không cho là đúng nói:

- Con đường Hàm nhi phải đi ta hoàn toàn xa lạ. Rốt cục có thể đi bao xa còn phải dựa vào chính muội.

- Đa tạ Dương đại ca dạy bảo.

Hàm nhi xin ghi nhớ.

Vũ Văn Hàm hạ thấp người thì lễ cười tươi như hoa khiến tâm thần Dương Phàm hơi chấn động thiếu chút nữa bị khí tức thần bí của nàng hấp dẫn.

- Chúng ta hiện tại đều là người tu tiên không cần quá mức trói buộc bởi lễ tiết thế tục.

Dương Phàm đưa tay đỡ nàng đứng lên.

- Hàm nhi gần đây thường bị một giấc mộng kỳ quái.

Vũ Văn Hàm chìm trong mê man và nhớ lại:

- Ta trong mộng đứng trên tinh không, cùng ánh sáng của sao đầy trời giao hòa hô ứng dường như trở thành một bộ phận của bọn họ. Nữ tử trong mộng kia rất đẹp tựa như là nữ thần.

Dương Phàm nghe lời ấy, mặt không khỏi lộ vẻ khác thường, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Luân Hồi hoặc là dấu hiệu chỉ Cửu Túc Huyền Mạch mới có!"

Luân Hồi cũng chỉ là một truyền thuyết, mà Cửu Túc Huyền Mạch thì lại càng thần bí khó lường.

- Hàm nhi có năng lực như vậy, có thể thử bói toán lành dữ của ta trong tương lai hai tháng tới một chút hay không? Cho dù là một ít tin tức mơ hồ cũng được.

Dương Phàm đột nhiên muốn nghiệm chứng năng lực Vũ Văn Hàm.

- Dạ. Dương đại ca. Hàm nhi gắng sức thử một lần.

Vũ Văn Hàm gật đầu. tiếp:

- Tuy nhiên tốt nhất là phải chờ tới buổi tối

- Được, Vừa lúc ta có chuyện muốn nói cùng Yến Vương, hôm nay liền ở Vương phủ ăn tiệc vậy.

Dương Phàm cười ha ha nói.

Buổi tối, Dương Phàm cùng người một nhà Yến Vương ăn tối, cũng gặp Vương phi của phủ Yến Vương. Vương phi cũng là mẫu thân đẻ ra Vũ Văn Hàm cùng tiểu quận chúa, tuy rằng vì tuổi tác nên trên mặt và đuôi mắt có nếp nhăn nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái tuyệt sắc của nàng năm xưa.

Trong bữa tiệc, Dương Phàm phát hiện Vương phi này thi thoảng lại đánh giá mình, ánh mắt đó dường như là nhìn con rể vậy, khiến hắn có chút không được tự nhiên. Sau tiệc tối Vương phi quận chúa lui ra Dương Phàm cùng Yến Vương trò chuyện với nhau.

- Dương Được sư quả thực không phải tầm thường, không ngờ giết chết Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều. Việc này đã đủ khiếp sợ tất cả các tổ chức hắc ám ở kinh đô. Chắc rằng ngày sau cũng không có tổ chức nào dám tuyên bố nhiệm vụ của người.

Yến Vương cười nói.

- Vương gia hiểu lầm. Kỳ thật giải quyết Ngân Bài Sát Thủ là có người khác.

Dương Phàm lộ chút chua xót. nói:

- Người kia chính là Vô Song.

- Vô Song?

Yến Vương ngẩn ra.

- Đúng vậy. Đại khái hai tháng sau hắn sẽ rời khỏi kinh đô.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Cái gì? Hắn muốn rời khỏi kinh đô?

Yến Vương có chút khó tin nói.

- Hắn muốn đi khiêu chiến một người.

Dương Phàm kể lại.

- Khẳng định là sư tôn ta - Vô Thánh.

Yến Vương kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ hắn tự cho rằng đất kinh đô đã không có đối thủ. Dám khiêu chiến với sư tôn ta?

- Không, hiện tại hắn rất mạnh. Giết chết Ngân Bài Sát Thủ quả thật như trở bàn tay. Tuy nhiên, cũng vì vậy mà giải trừ cho ta một lần nguy cơ.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Tuy nhiên, hai tháng sau. ta cũng sẽ bị hắn khiêu chiến.

- Người có tính toán gì không?

Yến Vương khôi phục bình tĩnh:

- Vô Song chiến đấu cùng người, bình thường sẽ không hạ thủ lưu tình. Với thực lực hiện tại của hắn, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ sẽ không phải đối thủ.

- Ngày mai ta sẽ đi xem hắn quyết chiến với Hồ Phi. Vương gia có hứng thú không?

Thần sắc Dương Phàm rất bình tĩnh.

- Vô Song quyết chiến, ta đương nhiên cảm thấy hứng thú.

Đôi mắt Yến Vương có thêm một tia thần thái. Dương Phàm lại thấy được tia lửa hưng phấn cùng chờ mong. Sau khi từ biệt Yến Vương, Dương Phàm đi vào Hàm Trữ Cư.

Lúc này, bầu trời đầy sao, trời đêm mê người. Vũ Văn Hàm không ngờ đứng ở trên đỉnh lầu các. Trên dung nhan tuyệt mỹ yên tĩnh dường như tỏa ánh hào quang thần bí nhàn nhạt. Nàng mặc cung trang hoa lệ, da thịt trắng như tuyết, mơ hồ như tỏa hào quang, thánh khiết vô cùng giống như nữ thần.

Nàng hơi ngẩng đầu, hai tay nhỏ nhắn tao nhã chậm rãi nâng lên nhìn tinh không dường như tồn tại mãi mãi.

Dương Phàm đứng cách đó không xa, ánh mắt tròn tròn sững sờ trong giây lát bị cảnh tượng thần bí điểm lệ kia hấp dẫn.

Mũi chân khẽ điểm xuống đất. Dương Phàm nhẹ nhàng bay lên hạ xuống bên cạnh Vũ Văn Hàm. Người được một mùi cơ thể như hoa lan kỳ dị, giai nhân bên người, trông như thiên sứ. Nàng thấy hấn tới, khuôn mặt mỹ lệ nở rộ từng luồng hào quang, quay sang Dương Phàm.

Dương Phàm cảm giác không khí có chút kỳ dị. Đúng lúc này, một cỗ lực lượng không thể nắm bắt từ trên người Vũ Văn Hàm nhộn nhạo mà ra. Dao động thần bí lấy nàng làm trung tâm, truyền khắp thiên địa. Những vì sao trên bầu trời dường như càng thêm sáng ngời.

Trong đôi mắt ẩn chứa trí tuệ bình tĩnh của Vũ Văn Hàm không ngờ mơ hồ chiếu xạ sao sáng đầy trời. Ngoài ra, không còn gì khác.

Trong lúc này, Dương Phàm cảm giác được lực lượng trong cơ thể Vũ Văn Hàm trôi đi rất nhanh, trên khuôn mặt đẹp đầu tiên là một vết đỏ bừng sau đó dần dần trở nên tái nhợt. Trong khoảnh khắc quanh thân nàng gần nén một cỗ tinh quang nhàn nhạt, đôi mắt sáng rọi ngưng thành một điểm, tay ngọc nhẹ nhàng tạo thành một quỹ tích kỳ dị quanh thân.

Dương Phàm tiến vào Toàn Tri Mô Thức, từ dao động thần bí tản ra trên người nàng mơ hồ chạm đến gì đó thần bí khi thiên địa vận chuyển. Chỉ là, cảm giác đó rất mơ hồ, rất thần bí. Cùng với Thiên Nhân Mô Thức của hấn có chút tương tự.

Hô

Đột nhiên. Vũ Văn Hàm thở nhẹ ra một ngụm, dao động thần bí trong thiên địa biến mất, đôi mắt sáng khôi phục bình thường, một mảnh yên tĩnh.

- Có kết quả gì không?

Dương Phàm thấy bộ dạng Vũ Văn Hàm có chút suy yếu, đưa tay khoát lên vai nàng, cuộn cuộn không ngừng rót đấm sương sinh mệnh vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Văn Hàm tái nhợt. thân thể mềm mại nhũn đi ngã vào trong lòng Dương Phàm.

- Hàm nhi, muội không sao chứ?

Dương Phàm ôm người ngọc trong lòng, vội vàng tra xét tình huống trong cơ thể nàng phát hiện nàng bị tổn thương linh hồn rất nhỏ.

- Dương đại ca Hàm nhi đã cố hết sức!

Vũ Văn Hàm dưới sự trợ giúp của Dương Phàm, khí sắc khôi phục rất nhiều. Giờ phút này mặt đẹp đỏ bừng đẹp không thể tả, hơi thở như lan hương thơm thấm lòng người. Thân thể mảnh khảnh mềm mại kia hơi hơi cứng đờ.

Nhìn thần sắc Vũ Văn Hàm toát ra tự trách cùng hổ thẹn. Dương Phàm thấy không đành lòng:

- Không thể thành công thì thôi. Vận mệnh của người là phức tạp cỡ nào. Một cô gái như muội mới vào tiên đạo như thế nào có thể nắm trong tay?

- Dương đại ca. Tuy rằng ta không thể đoán trước lành dữ trong một hai tháng này của huynh, nhưng cũng mơ hồ nắm được một ít manh mối.

Đôi mắt đẹp của Vũ Văn Hàm có vài phản rung động khiếp sợ.

- Ta cảm giác được vận mệnh của Dương đại ca dường như là dây dưa với một loại cấm kỵ nào đó. Hàm nhi hơi chút miễn cưỡng liền bị hao tổn tâm thần. Có lẽ là năng lực của ta không đủ.

Vũ Văn Hàm lẳng lặng nói, chăm chú nhìn nam tử như một bí ẩn trước mắt.

- Vậy muội có từng dự đoán lành dữ của người khác? Tỷ như là phụ vương muội!

Dương Phàm lộ vẻ khác thường, tò mò hỏi.

- Có thể. Chẳng qua người thực lực càng mạnh dự đoán càng khó khăn. Như phụ vương, ta ngẫu nhiên có thể thành công một chút. Nhưng đối mặt với Dương đại ca. khó khăn này so với phụ vương không chỉ mười lần. Chỉ có thể bắt được một ít cảm giác mơ hồ không rõ.

Vũ Văn Hàm đáp.

Dương Phàm nghe xong, trong lòng thất kinh. Nếu là luận thực lực mình cùng Yến Vương không chênh lệch nhiều, có thể nói là cùng một cấp bậc. Nhưng là dự đoán khó khăn lại khó hơn Yến Vương không chỉ mười lần.

Vô hình trung, dường như có một tầng cảm kỵ nhìn không thấy sờ không được khiến cho khó khăn dự đoán tăng cao.

”Chẳng lẽ nguyên nhân là vì công pháp nghịch thiên ”Tiên Hồng Quyết?”

Dương Phàm thầm đoán trong lòng.

Màn đêm buông xuống, Dương Phàm không ở lại trong phủ, từ biệt Vũ Văn Hàm trở lại Tiên Hồng Y Quán. Mà lúc này, hắn cũng không lập tức đả tọa mà tiến vào Tiên Hồng Không Gian. Theo tu vi tăng cao, diện tích đất xanh trong Tiên Hồng Không Gian được mở rộng ra rất nhiều. Từ đầu là ba trượng vuông, hiện tại là năm trượng vuông.

Dương Phàm cảm giác lãnh địa của mình lại mở rộng. Cái loại cảm giác này hết sức kỳ lạ dường như nơi nào đất xanh lần tới nơi đó chính là địa bàn của mình lĩnh vực của mình. Con chó nhỏ lười biếng nằm ở trước kho hàng, thấy Dương Phàm tiến vào, tinh thần rung lên:

- Chủ nhân. Đã thật lâu ngài không vào.

- Người cũng cảm thấy buồn bực?

Dương Phàm lại lộ dị sắc. đi vào trong kho.

Kho hàng không giống như biểu hiện bên ngoài, không gian bên trong rất lớn. Ngay cả vật khổng lồ như Thiên Hành Chu đều có thể chứa.

- Từ khi có chủ nhân về sau ta sẽ cảm thấy buồn. Dĩ vãng ngủ một lần không biết qua bao nhiêu năm.

Con chó nhỏ mê man nói.

Dương Phàm hơi có ý cười, không nghĩ tới con chó nhỏ làm khí linh của Tiên Hồng Giới còn có một mặt như vậy. Chân đạp trên đất màu xanh, vô hạn sinh cơ rót vào cơ thể chảy khắp tứ chi bách hải, mát lạnh sáng khoái, thậm chí có thể tẩy rửa linh hồn.

Dương Phàm trầm tư một lát trầm nghĩ:

- Chỉ cần ta đem một nửa tâm thần ở lại trong Tiên Hồng Không Gian, ngay cả thân thể bị hủy trong nháy mắt cũng có thể giữ được một mạng.

Tuy nhiên, cũng cần phải chú ý kỹ xảo. Nếu phản ứng chậm, tâm thần còn không chìm vào trong Tiên Hồng Giới hoặc Tiên Hồng Không Gian, thân thể vừa hủy, tu sĩ bậc thấp không có cơ hội sống sót

Nghĩ đến đây, Dương Phàm đã sinh ra một kế. Hai tháng sau quyết chiến cùng Vô Song, nếu người này ra tay không lưu tình như vậy cũng chỉ có thể thông qua biện pháp này giữ mạng. Đương nhiên, đây cũng là kế sách mà trong tình huống vạn bất đắc dĩ mới có thể làm.

Nếu trong hai tháng này có đột phá to lớn, trong lòng Dương Phàm cũng có sức liều mạng. Cùng lắm thì lấy ra sát thủ giản u Minh Ma Diễm. Đồng thời, ngày mai chính là ngày Vô Song chiến đấu cùng Hồ Phi Dương Phàm muốn hiểu biết thực lực đối thủ tự nhiên phải đi quan sát.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa mới nhú, sáng sớm Tiên Hồng Y Quán đã có không ít khách tới. Sinh ý tốt hơn y quán khác ở kinh đô rất nhiều. Loại tình huống này, cũng ý nghĩa linh thạch cuộn cuộn không ngừng. Theo lý thuyết Dương Phàm hẳn nên vui mừng rất lớn mới đúng, thậm chí là còn ngậm vui mừng. Tuy

nhien, giờ phút này hẳn không có loại tâm tình đó. Bất kể là chuyện gì, tháng sau chiến đấu với Vô Song hay là gặp gỡ Vân Vũ Tịch hoặc là chuyện Cửu u Bí Cảnh sau đó đều cần hẳn tính toán cùng chuẩn bị.

Ngược lại, sinh ý y quán thịnh vượng, đại bộ phận đều có người dưới tay đi vận hành, thao tác. Hẳn gần như không cần tiêu phí bao nhiêu tâm tư.

Giờ này ở kinh đô thanh danh cùng uy tín của Tiên Hồng Y Quán nghiêm nhiên vượt qua tam đại y quán: Lam Nguyệt, Nhân Hòa, Thiên Vân, đuổi tới gần Thiên Ân Được Các thần bí nhất kia.

Nếu không phải vì chuyện riêng cấp bách. Dương Phàm có lẽ đã bớt chút thời gian đi Thiên Ân Được Các một chuyến, tới kiến thức y quán nghe đồn thực lực mạnh nhất Tu Tiên Giới kinh đô. Dương Phàm cùng Hồ Phi ở tầng bốn y quán chờ một lúc, Yến Vương Vũ Văn Liệt mặc áo bào liền thân đi tới.

- Khiến hai vị chờ lâu.

Vũ Văn Liệt cười với hai người, giọng điệu không có chút khí thế gì của kẻ bề trên, hết sức khách khí. Tới cấp bậc bọn họ quyền thế tiền tài thế tục chỉ như cặn bã. Đồng thời, Vũ Văn Liệt cũng không phải võ giả bình thường. Hẳn giống Vô Song hẳn là "vô tu" được ghi lại trong sách cổ.

- Thời gian cũng gần tới.

Dương Phàm khẽ gật đầu.

- Hồ Phi, Hôm nay ngươi yên tâm đánh một trận với Vô Song. Ta cùng Yến Vương thay ngươi quan sát cuộc chiến.

Hồ Phi sớm được thông báo từ Dương Phàm, giờ phút này thần sắc trang nghiêm, rất nghiêm túc nói:

- Các các người quan sát cũng được. Nhưng không nên muốn nhúng tay vào chiến đấu giữa chúng ta.

Dương Phàm nghe lời ấy, trong lòng có chút cảm thụ khác thường. Đây có lẽ chính là tôn nghiêm của cường giả. Bất kể là Hồ Phi hay là Vô Song. Bọn họ đều có một trái tim cường giả bất khuất không từ bỏ. Cho dù biết rõ không hề có phần thắng, cũng sẽ không cho người khác can thiệp. Có lẽ có người nói bọn họ ngốc nhưng nếu không có tâm tính cùng ý chí như vậy, bọn họ cũng khó có được thành tựu hiện tại. Lần lượt đột phá trong chiến đấu với địch nhân mạnh hơn mình thậm chí là siêu việt.

- Được. ta đáp ứng người!

Dương Phàm nhìn hẳn một cái thật sâu. Bất kể là Hồ Phi hay là Vô Song đều là đối thủ đáng kính nể. Nhớ ngày trước ở Nam Lĩnh Dương gia lúc được tôn là đệ nhất thiên tài, Dương Phàm cũng có loại tâm lý như vậy. Chỉ là không rõ ràng như bọn họ mà thôi.

"Đến lúc nào ta mới có thể trở lại chính mình lúc trước."

Dương Phàm thầm nhủ trong lòng. Chỉ có lúc hóa thân thành Thạch Thiên Hàn hẳn mới có thể biểu lộ không chút che giấu chính mình, ở dưới một tấm mặt nạ giả hiền lành hẳn có một trái tim càng khuyh hướng ác ma.

- Ha ha ha. Bốn vương hiểu tâm tình ngươi.

Yến Vương tán thưởng nhìn Hồ Phi một cái trên mặt lộ ra vài phần hồi ức:

- Cũng giống hệt ta thời trẻ khi đó ta tiến triển về mặt võ đạo một ngày ngàn dặm, tốc độ nhanh vô cùng. Đáng tiếc sau khi ta có con, có sự nghiệp, lại mất đi tâm tính như vậy.

Dương Phàm nghe lời nói ấy, trong mắt hiện lên một tia hiểu ra như có suy nghĩ liếc nhìn Yến Vương một cái.

Yến Vương thời trẻ đồng dạng có được loại huyết tính và tôn nghiêm bất khuất không từ bỏ, dũng mãnh đi lên. Không sợ trời không sợ đất có gan khiêu chiến từng đối thủ mạnh hơn mình cho nên tu vi tiến triển cực nhanh. Nhưng là, khi hẳn có được sự nghiệp cùng gia đình, trong lòng có lo lắng mất đi "tín niệm" trước kia vì thế mất đi tiến độ tu vi khi tuổi trẻ.

Mang theo cảm tính khó nói rõ, Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt đi theo Hồ Phi rời khỏi Tiên Hồng Y Quán đi về phía một nơi nào đó vùng ngoại ô kinh đô. Ba người đi vừa nhanh vừa ổn, không cần thuê xe ngựa chỉ mất khoảng nén nhang liền rời khỏi kinh đô. Trong lúc này, Dương Phàm cảm nhận được trên người Hồ Phi chậm rãi ngưng tụ chiến ý cùng ý chí.

Sau khi rời khỏi kinh đô, cỗ ý chí cùng chiến ý kia lại đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng. Mỗi khi bước một bước tín niệm của hắn đều gia tăng thêm một phần, tính khí thần trong lúc này mơ hồ siêu việt trạng thái bình thường, ngay cả tốc độ vận chuyển pháp lực trong cơ thể cũng đột phá cực hạn ngày thường.

Đột phá, hắn đang đột phá!

Tại đối mặt với áp lực trước mặt không thể kháng cự, tính khí thần cùng ý chí chiến đấu của hắn kích phát hết mọi tiềm lực trong cơ thể đến mức tận cùng. Dương Phàm chấn động tâm thần, trong lòng tràn ngập một cỗ nhiệt huyết. Yến Vương cũng đồng dạng mang một loại cảm tình như vậy. Trái tim trong cơ thể tại khoảnh khắc này dường như khôi phục diện cuồng thời tuổi trẻ

Cách thật xa sinh linh phụ cận đều có thể cảm nhận được một cỗ chiến ý điên cuồng áp lực.

- Người kia thật đáng sợ.

Phàm nhân phụ cận chỉ là nhìn cái đầu tiên vào Hồ Phi, cảm thấy tâm thần run lên, thậm chí có người còn bị dọa trực tiếp *** đái giần giữa mềm nhũn ngã ra đất. Đây là loại chiến ý cường đại cỡ nào, chỉ bằng khí thế trên người có thể dọa người đến mức hồn vía lên mây. Tu sĩ bình thường mà thấy chỉ sợ ngay cả dũng khí giao tiếp cũng không có.

Dương Phàm cùng Yến Vương đứng ở phía sau Hồ Phi mắt thấy chiến ý của hắn từng bước kéo lên trầm mặc không nói. Thậm chí trong mắt còn có thêm một ít chờ mong cùng hưng phấn.

Hồ Phi giờ này khắc này nghiêm nhiên đạt tới khoảng khắc cường thịnh nhất trong lịch sử của hắn lấy chiến ý như thế cùng thần thông phi phàm cho dù là chiến đấu với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng có sức liều một trận.

Sau khi ba người rời khỏi kinh đô thế lực khắp nơi đều có người tra tới.

- Yến Vương, Dương thần y, Hồ Phi thần bí rời khỏi kinh đô. Từng tin tức truyền đến cao tăng các thế lực lớn nhỏ ở kinh đô.

Bất kể là Yến Vương hay là Dương Phàm giờ phút này, ở đất kinh đô đều không phải là hạng tầm thường. Một người là một trong những người phát ngôn của gia tộc Vũ Văn ở thế tục giới, lực ảnh hưởng của thế tục rất lớn. Một người là đệ nhất thần y mơ hồ vượt qua ba đại thần y ở kinh đô, nắm giữ năng lực khởi tử hồi sinh. Động tác khác thường của hai đại nhân vật này khiến các thế lực chú ý.

- Xem ra là muốn đi chiến đấu.

Người âm thầm quan sát đoán.

Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt cũng không phải người tầm thường. Bọn họ cũng cảm giác đến sự tồn tại của những mật thám này nhưng lại mặc kệ. Lại đi được một lát. Dương Phàm khẽ "a" một tiếng:

- Bên kia không phải là Hàn Viễn Sơn, nơi danh thắng ở kinh đô sao? Bên trên đó có cổ tháp ngàn năm, Thanh Viễn Tự.

Đồng thời. nơi này cùng là nơi Dương Phàm hẹn gặp Vân Vũ Tịch.

- Lần trước chiến đấu ở ngay gần đây!

Hồ Phi nói:

- Hẳn nhiên nói ở đây yên tĩnh.

Dương Phàm cùng Yến Vương nhìn nhau, mặt đều lộ vẻ khác thường. Nơi này là đất lành cửa Phật, chiến đấu ở gần đây? Vô Song kia thật đúng là biết chọn chỗ!

Tới một nơi hoang vu vắng vẻ, bước chân Hồ Phi nhanh hơn khi thì bay nhảy như đi ở nơi núi hoang. Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt cũng không phải người bình thường, dễ dàng có thể đuổi kịp. Không được bao lâu, ba người đi tới một nơi không người cách xa Hàn Viễn Sơn.

- Đến đến rồi!

Hồ Phi đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua bốn phía phát hiện nơi này là vùng ven của Hàn Viễn Sơn, cách Thanh Viễn Tự một khoảng cách rất lớn. Trừ khi là tu sĩ bậc cao chiến đấu, nếu không không có khả năng lớn khiến cho đám phật tu kia chú ý.

- Vô Song chưa tới?

Yến Vương nhìn quanh bốn phương. Dương Phàm triển khai thần thức, đảo qua phạm vi hai dặm, không phát hiện được một bóng người. Vô Song này có phải có chút quá kiêu ngạo?

Tuy nhiên, chiến ý trên người Hồ Phi giờ khắc này lại đột nhiên tăng mạnh, mãnh liệt như gió bão thổi lên tận trời. Chiến ý kia không ngờ xông thẳng lên tầng mây trên trời. Rồi đột nhiên, khí tức lưu chuyển toàn thân Hồ Phi biến đổi, cảm giác cường thịnh hơn trước vài phần.

Người này không ngờ đột phá!

Giờ khắc này, hần trực tiếp từ Ngưng Thần hậu kỳ tăng lên đến Đại Viên Mãn, còn vượt qua Dương Phàm một chút. Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc. Đối mặt với áp lực càng lớn. tiềm lực được bức ra từ cơ thể Hồ Phi lại càng lớn.

Chẳng lẽ

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn lên trời cao, ở trong tầng mây kia có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm kiêu ngạo cô độc không ai sánh bằng. Người kia không ngờ lẳng không lơ lửng ở tầng mây giống như không có sức nặng. Gió mạnh trên bầu trời chỉ nhẹ nhàng phất phơ tay áo hần. Nguyên lai không ngờ hần ở trên bầu trời, khó trách chiến ý của Hồ Phi lại xông thẳng lên trời.

- Đây là chiến đấu giữa ta và hần. Vì sao lại có người ngoài?

Vô Song đưa mắt nhìn Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt thản nhiên nói. Trong giọng nói không nghe ra được bất kỳ một tia dao động cảm tình.

- Dương nhiên là muốn trước tiên hiểu biết thực lực đối thủ cũng xúc tiến tu vi của mình tinh tiến. Chẳng lẽ Vô Song người sợ?

Dương Phàm giọng khích tướng nói.

- Các người lùi ra ngoài một dặm.

Vô Song bình tĩnh nói, không nhiều lời nhìn như trúng phép khích tướng của Dương Phàm, nhưng thực chất hần căn bản không để điều này trong lòng. Dương Phàm cùng Yến Vương nghe vậy, đều lui ra sau một dặm. Mục đích của bọn họ rất đơn giản chỉ là quan sát cuộc chiến. Chứng kiến trận chiến không giống bình thường này. Trên thực tế trừ hai người này ra xa xa còn có nhiều người nhìn trộm khác.

Vô Song toàn thân áo trắng, nhẹ nhàng từ trên tầng mây hạ xuống, giống như một cái lông chim không có bao nhiêu sức nặng. Vài hô hấp hai chân hần chạm đất cách Hồ Phi vài trượng.

- Người không có làm ta thất vọng.

Vô Song như tán thưởng nói:

- Chỉ mong đây không phải là một trận chiến cuối cùng giữa ta và ngươi. Xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi. Vô Song ta sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Được.

Hồ Phi chỉ nói một chữ khí thế trên người bỗng ngưng lại, một khu vực trước người, không khí dường như ngưng trệ áp lực cực kỳ.

- Roẹt

Một mảnh hồ quang màu tím theo hai tay hấn đột nhiên vung lên, vài đạo hồng quang xẹt qua trong chớp mắt đánh trúng thân thể Vô Song. Tốc độ đó quả thật làm người ta sợ hãi vô cùng. Nháy mắt đánh trúng Vô Song, gần như không hề có sức phản kháng. Đây là lôi điện lực đơn thuần, dùng tốc độ chiến thắng.

Dương Phàm cùng Yến Vương đứng x xem cuộc chiến trầm trồ khen ngợi một hồi.

Phốc -

Thân thể Vô Song bị đánh trúng, sau đó bỗng dưng biến mất. Chẳng lẽ là bị tiêu diệt?

Dương Phàm đột nhiên tỉnh ngộ. Đó chỉ là một hư ảnh bị đánh trúng. Vô Song trong khoảnh khắc lôi điện đánh tới tránh thoát. Lúc này mới tạo thành một loại giả tượng về thị giác.

- Không tồi. Tốc độ ra tay của người đã có tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều.

Giọng nói Vô Song xuất hiện tại phía sau Hồ Phi như cười như không nói. Lời còn chưa dứt chỉ nghe "Tắc" một tiếng. Hồ Phi nhấc chân đạp xuống đất một đạo điện xà kéo dài trên mặt đất mạnh mẽ phá vỡ một vết rách trong khoảnh khắc lan tràn tới dưới chân Vô Song. Một chiêu này gần như là tại Vô Song vừa mới chạm đất liền lập tức đánh úp tới có thể nói là xuất kỳ bất ý. Thiên phú chiến đấu của Hồ Phi đáng sợ vô cùng có được một loại trực giác cùng bản năng không thể tưởng tượng.

Vô Song muốn tránh cũng không được mặt lộ vẻ ngưng trọng, hai chân vận lực. Một cổ sóng gợn màu xanh linh hoạt sắc bén từ dưới chân hấn tràn ra va chạm cùng một chỗ với điện xà kia.

Phốc

Xuy!

Trên người Hồ Phi vang lên tiếng "bùm bùm", như tia chớp xông đến gần Vô Song điên cuồng đánh ra mấy chưởng.

- Đùng, Đùng

Tốc độ mỗi một chưởng đều nhanh như tia chớp tốc độ công kích cự ly gần so với tốc độ phóng linh khí của tu sĩ bậc thấp phải nhanh hơn mười lần. Tăng tốc độ cự ly gần cực nhanh cũng là ưu thế chiến đấu gần người. Tu sĩ sở trường khổng chế cự ly xa nếu bị tu sĩ am hiểu đánh cận chiến tới gần vậy hậu quả không thể tưởng tượng. Thậm chí có vài phần tỷ lệ vượt cấp giết địch.

Tuy nhiên, Vô Song đồng dạng am hiểu chiến đấu gần người, thân thể hoàn mỹ của hắn chính là một loại thuyết minh.

Ầm, Ầm, Ầm

Quyền chưởng hai người giao nhau sinh ra tiếng vang như sấm rền. Khiến cho màng tai người ta bị chấn động rách tả tơi tâm thần chấn động. Chỉ trong giây lát sinh linh trong phạm vi vài dặm xung quanh cảm thấy huyết khí bốc lên, một số động vật nhỏ trực tiếp bị chấn động chết tại chỗ. Cũng may, Dương Phàm cùng Vũ Văn Liệt cũng không phải hạng thường, thi triển phòng ngự bị ảnh hưởng rất nhỏ. Đồng thời khi đối chiếu, thân hình hai người ở gần đó hốt ẩn hốt hiện ngẫu nhiên còn lửng không lên trời, ở trên không quyền cước đều xuất ra. Chính vào lúc này, Hồ Phi cắn răng, một quyền gắt gao nắm chặt, không khí run lên, một quyền đó ầm ầm đánh ra. Một mảnh lôi hỏa màu đỏ nhạt đánh ra hóa thành hai con cự mãng, bầu trời tràn ngập lửa nóng dường như muốn nổ tung.

- Tới hay lắm!

Ánh mắt Vô Song ngưng tụ, trong mắt hiện lên một tia tinh quang. Hai lần chiến đấu trước, hắn đều từng chịu thiệt trước lôi hỏa lực của Hồ Phi. Lúc này, Vô Song không nhanh không chậm hai tay nhìn như thông thả khẽ vung nhẹ trước người. Một cổ khí tức ôn hòa nhộn nhạo ở phía trước, hình thành một lớp xoáy thần bí nhìn không thấy.

- Ong -

Khi cổ lôi hỏa lực tràn ngập khí tức đáng sợ tới gần, không khí rung động, giấy dựa giấy lát bị nuốt sạch.

- Đây là

Dương Phàm gần như kinh hô thốt lên. Khoảnh khắc Vô Song ra tay, hấn đường như có một loại cảm giác quen thuộc. Chiêu thức kia dường như ẩn chứa vài phần ý cảnh của "Tiên Hồng Quyết".

Chẳng lẽ là

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới tấm bảng hiệu của Tiên Hồng Y Quán. Vô Song đương nhiên tu luyện "Tiên Hồng Quyết", bởi vì công pháp nghịch thiên này là duy nhất, chỉ cho một người tu luyện. Vô Song chỉ là tham khảo ý cảnh của nó.

- Thành thật!

Hai tay Vô Song nhẹ nhàng vung lên. Hồ Phi bị một cỗ lực lượng vô hình bắn ra ngoài, đồng thời một cỗ khí tức bạo liệt xông vào cơ thể hắn.

Phốc -

Thân hình Hồ Phi lao đảo, miễn cưỡng ổn định lại, miệng phun ra một búng máu. Dương Phàm ngơ ngác đứng ở tại chỗ, trong đầu bắt đầu chiếu lại quá trình Vô Song dùng phương thức thần bí hóa giải một kích cuồng bạo của Hồ Phi. Không chỉ là hóa giải, Vô Song còn dẫn cỗ lực lượng kia quay ngược trở lại lập tức khiến Hồ Phi bị thương. Từ khi giao thủ tới nay, Dương Phàm phát hiện Vô Song cũng không hề dùng lực lượng siêu việt Hồ Phi, thậm chí lực lượng hấn sử dụng còn yếu hơn Hồ Phi nửa bậc. Nhưng với thân thể hoàn mỹ của hắn lại có thể phát huy ra uy năng đè ép Hồ Phi.

Nguyên lai ý cảnh của "Tiên Hồng Quyết" không ngờ có thể phát ra uy năng như vậy.

Trong đầu Dương Phàm đủ loại phép quyết của "Tiên Hồng Quyết" xoay quanh, vô hình trung đối với ý cảnh công pháp có thêm lĩnh ngộ một tầng sâu hơn. Đích xác, ngộ tính của Vô Song không người địch nổi. Chỉ thông qua một tấm bảng hiệu lại có thể lĩnh ngộ nhiều như vậy. Đương nhiên, Dương Phàm cũng không chịu thiệt. Theo Vô Song vận dụng thực tế, Dương Phàm lý giải "Tiên Hồng Quyết" cũng sâu sắc thêm vài phần. Trong lúc nhất thời đám sương sinh mệnh lưu chuyển trong cơ thể lại ngưng thật vài lần, tứ chi bách hải đột nhiên truyền đến một cơn sáng khoái. Mơ hồ, Dương Phàm phát hiện mình chạm tới bậc thang Ngưng Thần Đại Viên Mãn. Nếu có thể tiến giai Ngưng Thần Đại Viên Mãn như vậy hai tháng tiếp theo hẳn phải lo lắng khẳng định là Trúc Cơ. Đến lúc đó giao thủ với Vô Song cũng sẽ có thêm một hai phần thắng.

- Ha ha. Vừa rồi đều là ngươi ra tay hiện tại nên đến phiên ta.

Vô Song cười nhàn nhạt thân hình nhẹ nhàng bay lên đến trên đỉnh đầu Hồ Phi.

Hô -

Một chớp, chậm rãi vỡ xuống. Dương Phàm nhìn một chớp kia có một loại ảo giác thời không hỗn loạn. Mặc dù nhìn như thông thả nhưng Hồ Phi lại có một loại ảo giác muốn tránh không được, không thể chống lại. Hắn sẽ không từ bỏ cũng không khuất phục. Chiến ý đến từ trong xương cốt khiến đôi mắt hắn tràn ngập một tầng tơ máu.

- Ngaongao -

Hồ Phi gầm lên một tiếng, thân hình "Vù" một cái nhảy dựng lên giống như một con linh thú hung hăng vỗ tới thiên linh cái của Vô Song.

Ầm

Khóe miệng Vô Song hiện lên một tia trào phúng, cứ vậy nhẹ nhàng vỗ một cái. Một cỗ lực lượng khổng lồ như núi bạo phát ra đánh bay Hồ Phi.

Vèo -

Hồ Phi bay ra mấy chục trượng, hung hăng đụng vào một sườn núi.

Ầm Ầm

Lập tức một góc nhỏ sườn núi văng tung tóe khóe miệng Hồ Phi tràn ra một tia máu. Nhưng chiến ý trong mắt hắn càng tăng trên mặt lại thêm vài tia điên cuồng.

- Ngaongao

Hồ Phi hóa thành một mảnh tàn ảnh trong chớp mắt từ trên sườn núi biến mất khoảnh khắc tới trước người Vô Song.

- Tốc độ thật nhanh.

Dương Phàm kinh hô. Tình hình hiện tại của Hồ Phi hoàn toàn không thể tính theo lẽ thường, tuyệt đối có thể lực áp tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường. Nếu là chỉ nói riêng tốc độ đường thẳng, cho dù so với Ngân Bài Sát Thủ lúc trước còn khủng bố hơn. Trong thời gian ngắn bộc phát tốc độ và lực lượng đáng sợ tới cực điểm. Hoàn toàn có thể đánh bại một tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ.

Đôi mắt Yến Vương cũng lộ ra vài tia sợ hãi. Nếu chính mình đối mặt một cường giả như vậy, ít nhất sẽ rơi vào kết cục trọng thương.

Ầm

Vô Song không nhanh không chậm đánh ra một quyền, giao kích cùng Hồ Phi.

Vèo

Hồ Phi lại bị đánh bay ra và vào trên một ngọn núi. Lúc này, Dương Phàm cảm giác lực lượng của Vô Song đã tăng lên một trình độ đáng sợ, đánh bay Hồ Phi vừa rồi điên cuồng hơn trâu rừng gấp chục lần.

- Ngao ngao ngao

Thân thể Hồ Phi chìm sâu trong núi, cánh tay bị đánh tả tơi cả người là máu vô cùng thê thảm. Nhưng hắn vẫn ngoan cường rít gào như trước, ngưng tụ chiến ý.

- Người thua rồi, Bất kể là lực lượng, tốc độ hay là khống chế lực lượng.

Vô Song hơi hệt băng quơ thần nhiên nói.

- Vù -

Một chuỗi hư ảnh màu trắng từ nơi của hắn kéo dài đến trước mặt của Hồ Phi sau đó lại trở về vị trí cũ. Dương Phàm ngăn ra lúc hiểu được thì rung động vô cùng. Vô Song trong khoảnh khắc ngắn ngủi xuất hiện ở trước mặt Hồ Phi sau đó lại trở về chỗ cũ làm cho người ta có cảm giác thật giống như giữa hai người này có thêm một chuỗi hư ảnh liên tiếp.

- Không.

Hồ Phi rống điên cuồng một tiếng, trong cơ thể phát ra một cỗ khí tức cấm kỵ.

Dương Phàm chấn động tâm thần. Hắn đã sớm phát hiện trong cơ thể Hồ Phi có một cỗ lực lượng cấm kỵ. Lúc trước ở Quỷ Thị Sơn ngay cả Quỷ đạo mập đều kiêng kỵ vô cùng.

Ngao -

Hai mắt Hồ Phi tràn ngập tơ máu hai tay mở ra tạo thành vòng cung trước mặt, thân thể nửa khom nửa ngồi xồm, ngửa mặt lên trời hét dài. Bộ dạng nhe răng nhếch miệng, quái dị cực kỳ,

Trong phút chốc phong vân kịch biến thiên địa linh khí vọt tới như thủy triều. Từng tia lôi điện tập kết trong tầng mây. Một cỗ khí tức khiến chúng sinh run sợ phủ xuống thế gian này.

185. Chương 189: Lựa Chọn Của Dương Phàm (1)

Trong phút chốc. thân thể hắn đột nhiên bành trướng, bên ngoài thân thể lóe ra một quang sáng màu tím thân thể được cường hóa không biết bao nhiêu lần. Một cỗ khí tức dã man nguyên thủy đập vào mặt mà đến làm cho tâm thần người ta run rẩy.

Grào

Hồ Phi đứng dậy, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, trong cơ thể hần đường như có một lốc xoáy vô hình tạo nên một trận kinh phong cuồng bạo bốn phía thổi quét phạm vi mấy chục trượng.

Vô Song thân ở trong kinh phong cuồng bạo kia mặt lộ vẻ khác thường, thân thể không tự chủ được hướng về phía Hồ Phi. Có một cỗ lực hút vô hình kéo hần về phía trung tâm. Lực hút kia không nhắm vào thân thể hần mà là linh hồn. Khi linh hồn đối mặt với cỗ lực hút này, thân thể không tự chủ được bị kéo vào.

Grào

Huyết quang trong đôi mắt Hồ Phi tán đi, hét lớn một tiếng, thân hình như linh hầu nhảy ra ngoài, một quyền như tia chớp đánh trúng đầu Vô Song.

Ầm

Vô Song hóa thành một đạo bạch ảnh bị đánh bay ra, lún sâu vào trong ngọn núi bị bụi đất cuộn cuộn bao phủ. Dương Phàm cùng Yến Vương đứng xem ở xa xa, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Chiến cuộc không ngờ chuyển biến nhanh vậy, mới vừa không lâu. Vô Song còn chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng ngay sau đó Hồ Phi phát cuồng, một quyền đánh bay hần sinh tử không rõ.

Hồ Phi sau khi nổi điên thân thể được cường hóa vài lần, lực đạo có thể phá băng mở núi vỡ bia. Uy lực một quyền kia chỉ sợ có thể miểu sát võ tu cấp bậc Yến Vương. Hồ Phi đứng ở tại chỗ giây lát xa xa bụi mù còn không tán đi, bên trong không có tiếng động.

- Chẳng lẽ hần đã chết?

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm tuy nhiên lại cũng có vài phần tiếc nuối cùng đau xót khó hiểu. Tuy rằng Vô Song cùng hần có quan hệ đối địch nhất định, thậm chí sẽ uy hiếp đến tính mạng hần. Nhưng trong lòng Dương Phàm vẫn rất bội phục Vô Song.

Ngao

Chiến trường lớn như vậy một mảnh tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng rít gào của Hồ Phi. Dương Phàm đứng ngoài một dặm, thần thức kéo tới bị cỗ khí tức dã man nguyên thủy khủng bố kia ngăn chặn, cảm quan bị hạn chế rất lớn nhìn không thấy hư thật trong bụi đất. Tuy nhiên hần cảm giác Hồ Phi sau khi cuồng hóa thân thể cao hơn một chút, biến hóa lớn nhất vẫn là lực lượng thân thể. Với lực lượng thân thể hần giờ phút này ngay cả không thi triển thần thông, chỉ dựa vào một đôi nắm đấm vẫn có thể chống lại cường giả Trúc Cơ Kỳ.

Sau khi một quyền đánh bay Vô Song hai mắt Hồ Phi sáng ngời nhìn chăm chú vào ngọn núi bị bụi đất bao phủ chiến ý trên người phát ra càng trở nên mãnh liệt. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng Dương Phàm khẽ động. Xem ra hơn phân nửa là Vô Song không chết. Quả nhiên sau một lát, từ trong núi truyền đến một tràng tiếng ho khan rất nhỏ:

- Khụ khụ

Theo sau bụi đất cũng dần dần tán đi, lộ ra tình huống chân thật khu vực đó.

- Khụ khụ

Thân thể Vô Song bị lún sâu trong núi, dường như bị bụi đất làm làm sặc không ngừng ho khan. Đầu chảy ra một vùng máu sắc mặt có chút tái nhợt. Hồ Phi từng bước đi tới, trong tầng mây mơ hồ có lói quang lóe lên, quanh thân cuồng phong gào thét, giống như chiến thần thời viễn cổ. Dưới chiến ý và uy thế như thế Hồ Phi nhìn chằm chằm Vô Song phun ra vài từ:

- Ngươi người thua!

- Thua?

Vô Song nao nao trên mặt lộ ra ý trào phúng nồng đậm dường như nghe được truyện cười đáng cười nhất.

Vô Song từ từ nói.

Cái gì? Làm nóng người?

Mấy người có mặt tại trận đều khiếp sợ. Chẳng lẽ trận chiến đấu cực kỳ mãnh liệt vừa rồi thật sự chỉ là làm nóng người?

- Người quả nhiên không có làm ta thất vọng. Tiếp theo, ta sẽ vận dụng lực lượng chân chính.

Thân hình Vô Song nhoáng lên một cái từ trong lòng núi lóe ra trôi nổi giữa không trung. Không dùng phi kiếm hay pháp thuật, hắn giống như không có sức nặng, lơ lửng ở trong không trung làm cho người ta có một ảo giác ngưỡng mộ nhìn lên trên. Bóng người màu trắng kia hơi hơi chấn động, rồi một hạt bụi không nhiễm, phong nhã như tùy ý.

- Đến đi!

Hai vuốt Hồ Phi vung lên một vùng phong mang màu tím bắn tới Vô Song. Trong không khí truyền đến một tràng tiếng ma sát kịch liệt tốc độ cực kỳ nhanh chóng, uy năng có thể dễ dàng tất cả tu sĩ bậc thấp. Đối mặt với một kích dị thường này, Vô Song phong nhã tự nhiên, không ngờ nhắm mắt lại.

Mắt thấy công kích đã tới trước mặt.

Hô -

Vô Song nhẹ nhàng nhoáng lên, tránh thoát một kích này, thân thể trong nháy mắt dường như hư không biến mất sau đó lại xuất hiện.

Ầm

Phong mang màu tím đánh trúng một khối đá lớn cách đó không xa, lập tức phát ra một trận tiếng nổ vang lên vỡ thành mảnh nhỏ.

- Không đúng!

Vô Song lộ vẻ suy tư dường như đối với việc tránh thoát một kích của Hồ Phi vừa rồi, không hài lòng lắm. Dương Phàm ở xa xa quan sát cuộc chiến, cảm thấy khó tin. Trong khoảnh khắc vừa rồi, thân thể Vô Song dường như biến mất, sau đó lại xuất hiện tại chỗ.

Đó là loại thân pháp quỷ dị cỡ nào?

Hơn nữa, Dương Phàm cảm giác thân pháp này cùng với một loại ảo diệu trong "Tiên Hồng Quyết" của mình dường như có chút liên hệ.

- Ngao -

Hồ Phi rít gào không ngừng, đôi mắt gắt gao tập trung Vô Song, mơ hồ trong mắt lộ ra một tầng hào quang màu tím nhạt. giống như có thể xuyên thủng không gian.

Vèo -

Hồ Phi hung hăng giậm mạnh, thân thể bắn ra như pháo đạn, một tay thành trảo hung hăng chớp tới chỗ Vô Song. Vài đạo phong mang màu tím lần lượt đan xen mà tới phong bế hết tất cả đường trốn tránh. Đôi mắt Vô Song hơi nheo lại, vươn một đầu ngón tay, hướng về phía khoảng không phía trước nhẹ nhàng vạch một cái. Một đạo kiếm quang màu xanh lóe ra hào quang huyền lệ thần bí, hình thành một đường cong xảo diệu không ngờ đánh vào cùng một chỗ với vài đạo phong mang màu tím kia.

Bá -

Sau khi làm xong hết thấy, Vô Song lại hư không biến mất ngay sau đó lại xuất hiện ở ngoài mười trượng, giống như một lông chim màu trắng, lơ lửng giữa không trung, trên mặt mang theo một tia cười khê. Dương Phàm mơ hồ bắt giữ đến một tia huyền bí khi Vô Song biến mất trong hư không, trong mắt lộ ra một tia dị sắc thì thào:

- Đây sao mà giống Phong Độn Thuật?

Độn Thuật là phép thuật mà người tu tiên thực lực cường đại mới có thể tu luyện, có thể đạt tới hiệu quả gần như thuận di. Đương nhiên cũng chỉ là gần với thuận di. Lúc thi triển loại pháp thuật này thường có thể bắt giữ đến một tia tung tích.

Nếu như là một người tu tiên thực lực cao cường biết loại phép thuật này thì cũng thôi nhưng Vô Song là một võ tu lại có thể có được loại thần thông này, thật sự là vượt quá tưởng tượng. Võ tu mặc dù có chiến đấu lực cường đại nhưng là về mặt thần thông phép thuật xa xa không bằng người tu tiên truyền thống. Trừ khi võ tu đạt tới một cấp bậc rất cao. Nghĩ đến đây, Dương Phàm không khỏi nhớ lại lời nói của Vô Song lúc trước ở Tiên Hồng Y Quán:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Ta đã chạm đến một cấp bậc tinh thần rất cao.

Hiển nhiên, cấp bậc tinh thần của Vô Song cực cao. Tuy rằng là một võ tu nhưng hẳn không ngờ bằng vào ngộ tính đáng sợ, đem áo nghĩa pháp thuật của người tu tiên dung nhập vào trong năng lực của võ tu. Mà bằng hiệu của Tiên Hồng Y Quán chính là một cơ hội, một chất xúc tác cho Vô Song.

Khi võ tu lĩnh ngộ áo nghĩa phép thuật tiên gia rồi sau đó cải tiến nó. Đây sẽ là một loại tình cảnh thế nào?

Bá - Bá

Thân thể Vô Song ở trên bầu trời lúc ẩn lúc hiện, thần bí khó lường giống như hư không thần ma. Tuy nhiên, trong quá trình thi triển loại pháp thuật này, lực lượng trong cơ thể Vô Song cũng bị trôi đi rất nhanh. Dương Phàm quan sát một lát phát hiện sau khi Vô Song thi triển liên tục vài lần, sắc mặt hơi chút suy yếu, nhưng trên mặt hẳn lại có thêm vài phần vui mừng.

- Ăn đòn

Thân hình Vô Song dừng lại không hề trốn tránh, một bàn tay chấp sau lưng, một bàn tay khác vẽ nên từng đường cong huyền ảo trước người, ngăn cản công kích của Hồ Phi ở ngoài.

- Âm Âm âm -

Bất kể là công kích của Hồ Phi mạnh bao nhiêu. Vô Song đều có thể nhẹ nhàng hóa giải trên mặt mang theo một tia mỉm cười thản nhiên.

- Hẳn chỉ dùng một tay

Yến Vương nói với Dương Phàm bộ dạng lòng còn sợ hãi.

Dương Phàm gật gật đầu, ngậm thở dài một hơi: "Đối thủ cường đại như vậy, ta phải đối mặt như thế nào?" Giờ phút này, hai tay hắn nắm chặt gần như run rẩy, bởi vì dùng sức quá độ móng tay còn đâm sâu vào thịt. Tuy nhiên, miệng vết thương đó đối với Dương Phàm mà nói bé nhỏ không đáng kể trong thời gian ngắn liền khôi phục.

Vô Song chỉ dùng một bàn tay nhẹ nhàng băng qua. Thân thể chỉ ngẫu nhiên hoạt động một chút rồi lại ở thế bất bại. Hồ Phi thấy thế thân hình bay lên trời trực tiếp vồ tới gần người Vô Song.

- Đến tốt lắm!

Vô Song khẽ quát một tiếng, trên khuôn mặt cực kỳ bình thường kia có vài tia vui mừng dường như đang trầm mê trong loại cảnh giới nào đó.

Hồ -

Hồ Phi mang theo khí thế đáng sợ, một trận gào thét chớp tới, còn mang theo một mảnh lôi hỏa màu đỏ nhạt thanh thế kinh người. Vô Song khẽ hít một hơi, một đầu ngón tay chạm rai chỉ ra. So với uy thế cường đại của Hồ Phi, một ngón tay này của Vô Song nhìn như nhỏ bé không đáng kể; bộ dạng lưỡi biếng. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc đầu ngón tay và một trảo của Hồ Phi chạm vào nhau dị biến đột nhiên sinh ra.

Đầu ngón tay kia đột nhiên bắn ra một cỗ kiếm quang lăng lệ, nhỏ bé như sợi tơ quanh thân còn có kiếm khí sắc bén lượn lờ.

Phốc -

Ầm

Kiểm quang như sợi tơ kia vừa mới tiếp xúc liền phá rách làn da khủng bố vô cùng của Hồ Phi sau khi cường hóa, trên bàn tay xuất hiện một lỗ máu. Tuy nhiên, lực lượng khủng bố theo sau mà đến bùng nổ đánh bay Vô Song ra ngoài một trượng.

Ngao

Bàn tay Hồ Phi bị đánh ra một lỗ máu, máu tươi phun ra đau đớn khó hiểu. Với thân thể biến thái của hắn cũng không thể khiến miệng vết thương khép lại trong thời gian ngắn.

186. Chương 189: Lựa Chọn Của Dương Phàm (2)

Vô Song đánh giá Hồ Phi vài lần có chút bất ngờ. Một kích vừa rồi ngưng tụ lực lượng đến mức tận cùng, không ngờ không có phá hủy cánh tay đối phương, mà chỉ xuyên thủng một lỗ máu.

- Người chỉ sợ không phải là huyết thống nhân loại thuần khiết hả?

Vô Song thần nhiên liếc mắt nhìn Hồ Phi một cái. Vừa nghe lời ấy, Hồ Phi đang thống khổ rên rỉ, run lên không rõ.

Không phải huyết thống nhân loại thuần khiết?

Dương Phàm trong lòng khẽ động, lời này của Vô Song là có ý gì?

- Thân thể của ta từ trong bụng mẹ đã bắt đầu ngưng luyện, đã đạt tới cực hạn của nhân loại ngay cả so với thân thể của ma tu cũng không kém bao nhiêu. Nhưng thân thể của người, rõ ràng siêu việt cực hạn của nhân loại.

Vô Song vẻ mặt bình tĩnh nói.

Dương Phàm hiểu được Vô Song có thân thể hoàn mỹ.

"Chẳng lẽ Hồ Phi không phải nhân loại là yêu thú hoặc là dị vật gì khác?" Dương Phàm kinh hãi không thôi.

Nhưng nếu là yêu thú hoặc là ngoại tộc gì khác, trước Hóa Hình kỳ là không thể xuất hiện với thân thể nhân loại. Hóa Hình Kỳ, đó là cấp bậc có thể sánh với lão quái Nguyên Anh Kỳ trong số tu sĩ bậc cao của Tu Tiên Giới. Như thế xem ra Hồ Phi không có khả năng là yêu thú hoặc ngoại tộc khác. Hồ Phi đột nhiên hai tay đầm ngực phát ra một tràng tiếng rống thê thảm, cổ lực lượng cấm kỵ tồn tại trong cơ thể từng bước kích phát ra.

Ông

Một hư ảnh thần bí mơ hồ không rõ xuất hiện sau lưng hắn, một cỗ khí tức đáng sợ từ hồng hoang viễn cổ đập vào mặt.

- Đó là

Ánh mắt Dương Phàm vừa chạm vào hư ảnh sau lưng Hồ Phi, linh hồn khẽ rung động, không ngờ sinh ra một cảm giác muốn quỳ lạy, thân thể thậm chí không bị khống chế. Thân thể Vô Song cứng đờ trên mặt cũng lộ ra một tia thống khổ, đầu gối không chịu khống chế muốn quỳ xuống.

Phịch -

Dương Phàm đột nhiên nghe được một thanh âm. Yến Vương bên cạnh vẻ mặt kính sợ cùng thành kính đang quỳ về hướng Hồ Phi.

Ông -

Hư ảnh thần bí sau lưng Hồ Phi tản mát ra khí tức càng thêm mãnh liệt. Tâm thần Dương Phàm run lên có chút sắp không kháng được.

- ồ?

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu Dương Phàm. Chủ nhân giọng nói này đến từ Tiên Hồng Giới, đến từ Tiên Hồng Không Gian rộng lớn vô ngần. Chính là con chó nhỏ. Dương Phàm vội vàng đưa tâm thần chìm vào Tiên Hồng Không Gian phát hiện trên mặt con chó nhỏ lộ vẻ dị sắc, cố ý chỉ không thể kháng cự cũng dần biến mất khỏi trong đầu.

- Chỉ là cảm nhận đến một cỗ khí tức quen thuộc. Tuy nhiên rất nhạt, rất nhạt.

Con chó nhỏ hơi chút mê man, nó cũng có chút không diễn tả được. Dương Phàm cảm thấy khó hiểu cũng không quan tâm được nhiều như vậy, để lại một nửa tâm thần ở trong Tiên Hồng Không Gian để phòng ngừa thân phục bởi cỗ khí tức đáng sợ kia.

Bá

Rồi suy nghĩ của hắn trở lại không gian sự thật.

Thương

Một đạo hàn quang mát rượi như thác đổ thổi qua trong hư không, mang theo một tiếng ngân vang. Đưa mắt nhìn qua, Vô Song rút bảo kiếm, một cỗ kiếm khí linh hoạt muốn xông phá tận trời theo kiếm quang mơ hồ không rõ kia phát ra. Dương Phàm thấy được một màn kỳ dị, trong đôi mắt thâm thúy của Vô Song có một thanh "Kiếm" đang lơ lửng trong hư không, nhìn qua không quá chân thật dường như ngăn cách bởi thời không cùng Luân Hồ muôn đời.

- Phá!

Thanh kiếm sâu trong đôi mắt Vô Song sáng ngời, bảo kiếm trong tay vung lên. Một đạo kiếm quang kinh diễm vô song dường như không nhìn khoảng cách không gian, hung hăng chém lên hư ảnh thần bí sau lưng Hồ Phi.

Phốc -

Hư ảnh thần bí kia run lên, hào quang ảm đạm dung nhập vào cơ thể Hồ Phi biến mất.

Phịch -

Hồ Phi phun máu tươi ngã xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự sinh tử không biết.

Choeng

Hàn quang chợt lóe cùng với tiếng kim loại giòn tan dễ nghe vang lên, bảo kiếm trở vào bao. Sắc mặt Vô Song có chút suy yếu, liếc mắt nhìn Hồ Phi té trên mặt đất hết sức bình tĩnh nói:

- Người thua.

Chỉ là Hồ Phi hôn mê bất tỉnh căn bản không nghe được thanh âm.

- Vô Song. Người đã thắng. Chiến đấu chấm dứt xin không nên thương hại đến hắn.

Dương Phàm vội vàng chạy tới, xem xét thương thế Hồ Phi. Kết quả hắn phát hiện một cục diện quỷ dị. Trong cơ thể Hồ Phi còn có sinh cơ nhưng dường như linh hồn hắn chìm vào ngũ say.

Linh hồn ngũ say.

Trong lòng Dương Phàm 'thình thịch' một hồi cảm thấy khó giải quyết vô cùng, không chút bảo đảm. Vô Song lạnh nhạt nhìn hai người một cái, thân thể thẳng lên giữa không trung, sau một lát mới mở miệng nói:

- Hắn bại. Trận tiếp theo sẽ đến lượt người.

Khóe miệng của hắn nổi lên một tia cười lạnh:

- Trận chiến này, tuy rằng thanh thế rất lớn nhưng ta vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Còn chưa dùng hết toàn lực?

Dương Phàm cảm thấy một trận vô lực hai tay nắm chặt gần như mất đi tín niệm vốn có.

- Đường nhiên, hiện tại ngươi cũng có thể từ bỏ, đỡ cho ta phải tốn công phu.

Vô Song lạnh lùng nhìn Dương Phàm.

- Từ bỏ?

Đôi mắt Dương Phàm sáng lên, đây dường như là một lựa chọn không tồi. Đích xác. Với tình huống hiện tại mà xem, cho dù thực lực Dương Phàm lại tăng gấp mấy lần cũng không thể là đối thủ của Vô Song.

LÚC trước, lực lượng cấm kỵ Hồ Phi bộc phát ra đã mơ hồ chạm đến cấp bậc tu sĩ bậc cao. nhưng ở trước mặt Vô Song vẫn bị đánh bại như cũ, hiện tại sinh mạng đang trong nguy kịch. Thật sự muốn từ bỏ sao?

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong lòng mơ hồ có chút không cam lòng. Hiện tại hắn lấy thân phận thần y hành tẩu thế gian, dưới bộ mặt giả nhân giả nghĩa kỳ thật có một trái tim càng xu hướng ác ma hơn. Theo hắn có thể không chút do dự lựa chọn tu luyện ma công có thể thấy được một phần. Vì tương lai lâu dài, hắn khiếm tốn ẩn nhẫn như vậy, hòa ái dễ gần. Đồng thời, ý cảnh "Tiên Hồng Quyết" khiến tâm tính hắn vẫn duy trì lạnh nhạt bình thản. không tranh thế tục.

Nếu từ bỏ vậy sẽ sinh ra loại hậu quả nào?

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh. Một khi từ bỏ, như vậy về mặt tinh thần hắn sẽ hoàn toàn bại bởi Vô Song để lại bóng ma không thể xóa nhòa. Từ đó về sau chỉ có thể nhìn theo bóng lưng. hoàn toàn bị hắn giẫm nát dưới chân.

Trong tay ta có công pháp nghịch thiên? Sao có thể ở dưới người khác?

Trái tim cường giả giấu ở sâu trong đáy lòng Dương Phàm rốt cục bị chạm đến cũng hoàn toàn kích nổ. Đây là Dương Phàm của ngày trước, Dương Phàm không ai bì nổi, được tôn là đệ nhất thiên tài gia tộc.

- Không, ngươi không thể.

Từ xa truyền đến giọng nói một người.

Chính là Yến Vương Vũ Văn Liệt.

Giờ phút này, Vũ Văn Liệt nhìn qua già nua hơn dĩ vãng rất nhiều. Trải qua quý báu vừa rồi, hắn dường như mất đi tất cả chiến ý, trở thành một lão nhân tuổi xế chiều đã bị mài sạch tất cả tín niệm cùng ý chí.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động đột nhiên nhớ tới lời nói của Vũ Văn Liệt lúc trước ở Tiên Hồng Y Quán:

- Cũng giống hệt ta thời trẻ khi đó ta tiến triển về mặt võ một ngày ngàn dặm tốc độ nhanh vô cùng. Đáng tiếc sau khi ta có con có sự nghiệp, lại mất đi tâm tính như vậy.

- Từ bỏ?

Dương Phàm hít sâu một hơi. hào quang trong mắt ngưng tụ thành điểm. dùng giọng điệu trịnh trọng trước nay chưa từng có:

- Chỉ cần còn có một ngày theo đuổi tiên đạo trường sinh vốn không có hai chữ "từ bỏ".

Sau khi nói ra những lời này, Dương Phàm cảm giác cổ khí ứ động trong lòng mình bỗng nhiên tiêu tan, tâm tình rộng mở trong sáng kiêu kỳ cùng sợ hãi đối với Vô Song ở sâu trong đáy lòng cũng tan thành mây khói. Giờ phút này, Vô Song dường như là một trong vô số kiếp nạn trên con đường tu tiên gian nan của hắn, là kinh lịch ắt không thể thiếu.

- Tốt tốt tốt!

Vô Song liên tục phun ra ba chữ trên mặt có một biểu tình khác thường. Chợt ngưng mắt nhìn Dương Phàm. lạnh lùng nói:

- Nếu khoảnh khắc vừa rồi nếu ngươi từ bỏ, ta sẽ không chút do dự một kiếm xóa ngươi khỏi thế gian này.

Vừa nghe lời ấy, Dương Phàm cùng Yến Vương đều thấy lạnh trong lòng. Dương Phàm thở dài một hơi nhẹ nhõm, may mắn trong nháy mắt vừa rồi mình ngộ đạo không những ý cảnh tăng lên một tầng còn bởi vậy mà giữ được một mạng. Trong khoảnh khắc vừa rồi là lựa chọn có liên quan đến vận mệnh trong cuộc đời.

- Bởi vì người đoạt trái tim của người ta yêu đi

Vô Song nói trong mắt toát ra một tia đau xót xúc động linh hồn: "Cho nên. ta chiến đấu với người sẽ không hạ thủ lưu tình!"

- Hai tháng sau gặp lại!

Vô Song bỏ lại một câu cuối cùng thân hình nhoáng lên một cái lẳng không ra đi mười trượng, sau đó cứ vậy đập khoảng không mà đi. Áo trắng như tuyết, mờ mịt như tiên. Nhưng Dương Phàm mơ hồ cảm thấy, Vô Song không có vui sướng của người thắng, thân ảnh này ngược lại có chút cô đơn tịch mịch, thương cảm.

187. Chương 190: Tiên Hồng Giới (1).

- Thương thế của hần

Yến Vương dò hỏi.

- Ta cũng nói không rõ. Chỉ có thể trở về rồi xem lại.

Dương Phàm khê thờ dài một hơi.

Hần dù sao cũng mới đi vào y đạo, đối với loại trạng thái linh hồn ngủ say này thật là có chút bó tay không cách nào. Linh hồn ngủ say, không phải hôn mê ngắn ngủi, cũng không phải đơn giản biến thành người thực vật. Đây là một ca bệnh mà Dương Phàm chưa từng nghe thấy.

Ôm Hồ Phi hôn mê bất tỉnh. Dương Phàm cùng Yến Vương trở về kinh đô. Dọc theo đường đi hai người trầm mặc không nói tâm tình đều có chút giảm sút. Dương Phàm giảm sút bởi vì thương bệnh của Hồ Phi. Yến Vương mất mát bởi vì có một loại vô lực lão nhân tuổi xế chiều. Giờ này khắc này, hần đã mất đi tất cả tín niệm, kẻ từng là đối thủ đã bỏ hần mà đi, lấy tư thế của người thắng đứng trên đỉnh nhìn xuống.

Khi hai người trở lại kinh đô, thám báo các thế lực khắp nơi truyền lại một đồng tin tức về.

Chiến đấu của Hồ Phi cùng Vô Song, người xem cũng không phải chỉ có Dương Phàm cùng Yến Vương, trong tối không ít người nhìn trộm. Chỉ là người trong cuộc làm như không thấy mà thôi.

Lúc này, hai người đầy mặt mất mát trở về. Hồ Phi sinh tử không rõ gây nên không ít người ngờ vực vô căn cứ.

- Vương gia. chúng ta từ biệt tại đây thôi.

Sau khi tiến vào đô Thành. Dương Phàm nói với Vũ Văn Liệt.

- Chiến đấu của Hồ Phi cùng Vô Song, người đều thấy được. Dương Dược sư có tính toán gì không?

Vũ Văn Liệt không kìm nổi nói.

- Dương nhiên là toàn tâm chuẩn bị chiến đấu.

Sắc mặt Dương Phàm gọn sóng không sợ nói trên mặt không có bất kỳ một tia lo lắng cùng sợ hãi nào, tâm tính vượt xa trước đó rất nhiều.

- Tâm cảnh của người rất tốt, nhưng cũng không thể bù được chênh lệch thật lớn về thực lực.

Yến Vương khê thở dài lời thẳng không sợ.

- Vương gia có đề nghị gì?

Dương Phàm thản nhiên cười.

- Ngươi Dương quốc to lớn như thế, người có thể tạm thời tránh một chút. Chờ sau khi thực lực đủ cao, ngày khác lại tìm Vô Song quyết chiến. Từ lời nói của người này có thể thấy được, lúc quyết chiến hần sẽ hạ sát thủ với người.

Yên Vương hạ thấp giọng nói. Hắc nói cũng không phải không có đạo lý. Ngự Dương quốc tung hoành tám vạn dặm, địa vực rộng lớn, tùy tiện tìm một chỗ trốn đi. Vô Song cũng không phải là thần, hắc như thế nào có thể tìm được mục tiêu?

- Đa tạ ý tốt của Vương gia.

Dương Phàm lắc đầu:

- Nếu làm như vậy, có lẽ ta sẽ vĩnh viễn bại bởi hắc, vì thế mà hối hận cả đời. Thậm chí mất đi tín niệm tiến quân Tiên giới.

Một khi mất đi ý niệm cùng ý chí chiến đấu, ngay cả nắm giữ công pháp nghịch thiên nhưng không thể vượt qua được từng cửa ải khó khăn trên đường tu tiên gian nguy, đồng dạng sẽ vô duyên với tiên đạo.

- Người đã có ý này, bốn vương cũng khâm phục. Đáng tiếc ta đã mất cơ hội. Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, ngày sau có lẽ người có thể từ xà hóa rồng, trở thành một tu sĩ bậc cao trong phạm vi Ngự Dương quốc.

Yên Vương nhìn hắc một cái thật sâu, sau đó vẻ mặt mất mát rồi đi. Bước chân cũng không có lực như dĩ vãng. Dương Phàm chăm chú nhìn bóng lưng Vũ Văn Liệt đi xa, cảm giác khí phách ngày xưa của hắc đã không còn tồn tại nữa.

Ôm Hồ Phi chìm trong ngủ say. Dương Phàm chậm rãi đi về Tiên Hồng Y Quán. Đi đến trước cửa hàng tạp hóa thần bí kia, bước chân hắc đột nhiên ngừng lại, quỳ dị quay đầu, bộ dạng như có suy nghĩ. Thân hình dừng một chút, Dương Phàm về tới Tiên Hồng Y Quán, ở trong phòng saucửa hàng tạp hóa, nam tử đội mặt nạ màu đen nhìn chăm chú hướng Dương Phàm rời đi. thì thào nói nhỏ:

- Bảng hiệu kỳ quái. Rốt cục đến từ nơi nào? Vô Song quả là tuyệt thế thiên tài thể gian, cho dù không phải "Một khi ngộ đạo, bạch nhật phi thăng" nhưng ngộ tính của hắc trong Ngự Dương quốc vài trăm năm gần như không người có thể so sánh. Tuy nhiên, Vô Song dường như chỉ là ngộ tính tốt, không có thiên phú tu Tiên cùng loại Thiên Linh Căn.

Một khi ngộ đạo, bạch nhật phi thăng. Đó chỉ vẻn vẹn là một truyền thuyết, là điển cổ trong một cuốn sách cổ, trong hiện thực còn chưa từng gặp qua. Sự tồn tại của Vô Song dường như xác minh đạo lý này. ***

Tầng năm y quán.

Dương Phàm đặt Hồ Phi ở trước người, rót vào cơ thể hắc linh cơ liên miên, chữa trị thương thế. Duy trì một lát, Dương Phàm lộ vẻ dị sắc khẽ "a" một tiếng.

- Thương thế này

Dương Phàm khẽ thở ra một hơi, thương thế của Hồ Phi còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của hắc mấy lần. Tốc độ trị liệu thông thả dị thường. Khi lực lượng "Tiên Hồng Quyết" của hắc ý đồ chữa trị vết thương trên người Hồ Phi không ngờ gặp phải lực cản lớn lao. Một cỗ lực lượng hủy diệt khô tịch thật lớn ngăn chặn hiệu quả trị liệu của hắc. Loại trị liệu trình độ này hoàn toàn là cố hết sức mà không chuyển biến!

Đột nhiên, Dương Phàm nghĩ tới lão già lưng còng ở Dật Hà Thôn, thương trên người lão là đại thương do tu sĩ bậc cao tạo thành. Với y thuật cao siêu của lão già thần bí đó nhiều năm như vậy trôi qua cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ được một mạng. Lực phá hoại càng mạnh, thương thế tạo nên càng khó có thể trị liệu.

- Chẳng lẽ công kích của Vô Song đã tiếp cận trình độ tu sĩ bậc cao rồi?

Dương Phàm cẩn thận nghĩ lại, cảm giác thương thế của lão già lưng còng so với Hồ Phi hiện tại chỉ sợ còn nghiêm trọng không chỉ gấp mười lần. Lão già lưng còng từng nói đánh hắc bị thương không phải tu sĩ bậc cao bình thường.

Liên tục nửa canh giờ, Dương Phàm trị liệu chỉ tạo được một chút hiệu quả so với toàn bộ thương thế của Hồ Phi quả thật chỉ là "băng sơn nhất giác", (ý nói: chỉ được một phần rất nhỏ, nhỏ bé không đáng kể).

- Đây cũng không phải là một biện pháp. Ta phải sớm chữa trị thân thể Hồ Phi sau đó nghĩ cách làm linh hồn hắc lại.

Dương Phàm thì thảo nói nhỏ đau khổ suy tư.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn chỉ có một biện pháp. Đó chính là sử dụng công năng nghịch thiên của Tiên Hồng Giới thu Hồ Phi vào trong Tiên Hồng Không Gian thần bí. Mảnh đất xanh trong Tiên Hồng Không Gian có hiệu quả vô cùng kỳ diệu. Dương Phàm chỉ cần để lại một nửa tâm thần ở đây, ngay cả thân thể bị hủy cũng có thể sống lại. Đây là con át chủ bài bảo mệnh mà hắn mới phát hiện không lâu. Dưới tình huống không đến lúc vạn bất đắc dĩ. Dương Phàm sẽ không sử dụng công năng này của Tiên Hồng Giới. Bởi vì làm như vậy rất có khả năng bại lộ bí mật.

Tuy nhiên. Hồ Phi là bảo tiêu gần người của hắn là trợ lực cường đại của hắn ở đất kinh đô này. Hơn nữa hai người đã có hữu nghị nhất định.

Bất kể là về tình hay về lý, hắn đều cần phải cân nhắc một chút.

Thật lâu sau, Dương Phàm hít sâu một hơi, khởi động trận pháp tầng năm y quán, mắt nhìn Hồ Phi dưới chân, thì thảo nói nhỏ:

- Không có biện pháp, chỉ đành phải dùng cách này thử một chút.

Nghĩ đến đây, hắn xòe tay trái của mình, bên trên bỗng nhiên xuất hiện một cái nhẫn màu bạc xinh xắn dị tự nhiên.

188. Chương 191: Tiên Hồng Giới (2).

Tâm thần Dương Phàm tấn nhập vào Tiên Hồng không gian liên hệ với con chó nhỏ kia.

- Ta triệu tập một người tiến vào.

Dương Phàm nói với con chó. Tuy rằng nó đã nắm giữ những tin tức liên quan nhưng hắn vẫn nói với nó một câu. Dù sao con chó nhỏ này cũng là Khí linh của Tiên Hồng Giới.

- Nếu triệu tập bản thể ở vật chất không gian thì với tu vi hiện tại của chủ nhân còn chưa làm được.

Con chó nhỏ đáp:

- Triệu tập chia làm hai loại. Một là triệu tập bản thể, loại còn lại chính là ảnh thân.

- Ảnh thân?

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái. Đây là lần đầu tiên hắn nghe tới cái từ này.

- Chủ nhân không nhớ rõ lời nói của ta trước đây rồi! Tiên Hồng không gian không phải là một không gian giả định, cũng không phải là không gian ý niệm. Trong hiện thực và nơi

này, người hoàn toàn là đồng bộ. Nó có thể chiếu rọi toàn bộ vạn vật trong vũ trụ. Ví dụ như chủ nhân ngài hiện tiến vào Tiên Hồng không gian không phải là bản thể mà là ảnh thân của ngài. Bản thể và ảnh thân là trạng thái đồng bộ. Nếu ở trong Tiên Hồng không gian này ngài chết đi thì như vậy, ở trong thế giới vật chất ngài dù có bản lĩnh nghịch thiên cũng sẽ nhảy mất tử vong?

Con chó nhỏ này kiên nhẫn giải thích.

- Bản thể? Ảnh thân?

Sau khi Dương Phàm nghe xong đã hiểu tới bảy tám phần, nhưng vẫn rất nghi hoặc: Ảnh thân rốt cuộc là loại tồn tại gì? Vì sao ảnh thân và bản thể đồng bộ?

Mỗi khi tiến vào Tiên Hồng không gian. Dương Phàm đều cảm giác bản thân của mình nơi này đều tồn tại vô cùng chân thực hơn nữa còn không thể thật hơn được nữa.

- Nếu ta để người tiến vào trong Tiên Hồng không gian chiến đấu với người ta thì có ưu thế gì không?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ thế nên hỏi.

- Chủ nhân, phiên thổ địa dưới chân ngài chính là lĩnh vực của ngài. Nếu là ngoại nhân tiến vào thì sẽ bị quản chế mà ngài ở chỗ này gần như đã là bất tử bất diệt!

Con chó nhỏ đáp lại.

Trong lòng Dương Phàm trở nên vui vẻ, không nghĩ tới phiên lục thổ địa này lại còn có tác dụng như vậy, hoàn toàn là lĩnh vực của chính mình. Nếu chiến đấu với người khác ở chỗ này thì có thể có rất nhiều chỗ tốt, địch nhân lại bị quản chế đủ đường. Mà chính mình lại như bất tử bất diệt lực lượng cuồn cuộn không ngừng.

- Chủ nhân tính cho ảnh thân của ngoại nhân tiến vào lĩnh vực của ngài sao?

Con chó nhỏ hỏi.

- Đúng thế!

Dương Phàm quả quyết nói.

- Bản thể của đối tượng bị triệu tập phải không có ý niệm phản kháng gì trong đầu. Dù là tiềm thức phản kháng cũng không được!

Con chó nhỏ lại nói.

- Ha ha. linh hồn của hắn đã ngủ say, sao có thể phản kháng được?

Dương Phàm cười tủm tỉm.

- Vậy chủ nhân ra tay đi, ta chỉ là Khí linh thôi!

Con chó nhỏ chậm rãi nói.

- Được!

Dương Phàm hít sâu một hơi, linh hồn bản thể và Tiên Hồng Giới khí thần hợp nhất, một cỗ tin tức thoáng hiện lên trong đầu hắn. Lập tức hắn rót một tia pháp lực vào Tiên Hồng Giới sau đó thấp miêng niệm những chú ngữ khó hiểu.

Ông!

Đột nhiên, từ trong Tiên Hồng Giới xuất hiện một cỗ hấp lực không hiểu từ đâu lập tức hút đi một nửa pháp lực của Dương Phàm. Cùng lúc đó một lưỡi dao động khó hiểu từ trên tay trái của Dương Phàm hướng về phía Hồ Phi

Sau khi thi pháp xong, Dương Phàm còn đứng tại chỗ. Hồ Phi vẫn như đang ngủ say bất tỉnh, dường như không có gì biến hóa cả. Tuy nhiên, trong Tiên Hồng không gian lại đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Bá!

Trên phiên lục thổ địa đột nhiên xuất hiện một thiếu niên xấu xí đang bất tỉnh, chính là Hồ Phi. Dương Phàm đứng trước người hắn kiểm tra trạng thái của người này. Sau khi tiến vào Tiên Hồng không gian, Hồ Phi không có biến hóa gì. Đương nhiên, đây chỉ là ảnh thân của Hồ Phi. Dương Phàm khoanh chân ngồi trước người hắn nhắm hai mắt lại, cảm giác được thân thể tinh thần hòa hợp vào phiên lục thổ địa này, cảm giác có một loại huyết nhục tương liên. Trong ý thức của hắn lực lượng vô cùng vô tận trong phiên lục thổ địa này đang ưu chuyển khắp tứ chi của Dương Phàm, lực phủ ngũ tạng và thậm chí tẩy rửa cả linh hồn. Lập tức, một lưỡi ánh sáng nhàn nhạt bao phủ lấy thân mình Hồ Phi.

Tốc độ chữa trị của phiên lục thổ địa này rõ ràng là còn tốt hơn rất nhiều so với tự thân Dương Phàm chữa trị. Nhưng dù là như thế, tiêu tốn mất nửa canh giờ nhưng cũng chỉ chữa trị được một bộ phận mà thôi. Từ đó có thể thấy được công kích của Vô Song đáng sợ như thế nào!

Hiệu quả của phiên lục thổ địa này rõ ràng liên quan tới tu vi bản thân của Dương Phàm. Theo thời gian tăng tốc kia là có thể thấy được đôi chút. Thời điểm đầu tiên, thời gian gia tốc của nơi này là hai lần, sau một lát tăng lên bốn lần. Mà tốc độ hiện tại lại tăng lên tám lần. Chỉ qua mấy canh giờ, thân thể của Hồ Phi đã khôi phục lại hoàn toàn ngay cả di chứng do cuồng hóa lưu lại cũng đều bị loại bỏ.

Dưới tình huống bình thường, với sự cuồng hoa đáng sợ của Hồ Phi thì ít nhất phải hư thoát mấy ngày, điều dưỡng mấy tháng mới có thể khôi phục lại được. Nhưng chữa trị dưới phiến lục thổ địa này thì chỉ qua mấy canh giờ đã có thể tỉnh lại. Sau khi thân thể được chữa trị tốt, sự phục hồi một tia xói mòn trong cơ thể Hồ Phi cũng thông thả. Không có sự trợ giúp của phiến lục thổ địa, hắc căn bản không khôi phục được như thế.

Trên thực tế, bất cứ một sinh linh nào bao gồm phạm nhân, người tu tiên, yêu thú, trong cơ thể chúng đều tồn tại sinh mệnh cơ năng và hoạt tính nhất định. Cái gọi là thọ nguyên chính là hạn chế Dương Phàm sinh cơ dần xói mòn, sinh mệnh hoạt tính cũng dần dần giảm bớt

Sở dĩ người tu tiên có thể sống lâu hơn phạm nhân là vì sinh mệnh cơ năng trong cơ thể họ cường đại hơn, tốc độ xói mòn cũng chậm hơn. Hắc hiện tại đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa! Nhưng làm sao để hắc tỉnh lại?

Dương Phàm nhíu mày.

Sau khi thân thể hồi phục không có chút tổn hại nào nữa nhưng Hồ Phi vẫn không tỉnh lại. Con chó nhỏ nghe Dương Phàm nói thế thì đi lại quan sát Hồ Phi một lúc ánh mắt cũng hiện lên một chút dị sắc nói:

Linh hồn hắc đã bị thương tổn chỗ nào đó cần ở đây chữa trị thêm một thời gian nữa khiến cho linh hồn được dịu thuận mới dần dần thức tỉnh được.

Linh hồn bị thương?

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái:

Khi ta kiểm tra sao lại không phát hiện ra?

Linh hồn và huyết mạch của hắc thật đặc thù. Con chó nhỏ khẽ nói:

Hơn nữa, đây là một loại thương tổn linh hồn rất kỳ lạ, người ra tay có ý cảnh rất cao.

Ý cảnh rất cao?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới Kinh hồng nhất kiếm mà bảo kiếm của Vô Song rời vỏ chém ra khiến hư ảnh thần bí sau lưng Hồ Phi cũng tan biến. Giả sử đối mặt với địch nhân như thế ta nên làm thế nào? Dương Phàm phát hiện ra con chó nhỏ này biết rất nhiều liên hồi.

Nếu quả là ý cảnh cao thì chủ nhân để ảnh thân tiến vào Tiên Hồng không gian là có thể!

Con chó nhỏ cũng không nghĩ nhiều, đáp luôn

Không ngờ có biện pháp hóa giải! Trong lòng Dương Phàm mừng thầm.

Sau mấy ngày. Dương Phàm khôi phục bình thường, tu luyện càng chăm chỉ hơn. Hắc để Hồ Phi đứng trong tầng thứ năm của y quán, hơn nữa dẫn dò con chó nhỏ nếu Hồ Phi sắp tỉnh lại thì lập tức nhắc nhở mình.

Ngày thứ ba từ Trịnh lão. Dương Phàm thu được một tin tức: Kinh đô xuất hiện một viên Trúc Cơ Đan, sẽ công khai bán ra ở Vân Phong Bảo Các!

Trúc Cơ Đan?

Nghe tới ba chữ này, trong lòng Dương Phàm khẽ động. Giờ phút này, hắc đã đặt nửa chân vào cảnh giới Ngưng Thần Kỳ đại viên mãn, khoảng cách tới Trúc Cơ Kỳ cũng không xa nữa. Tuy rằng cảnh giới của hắc đã tiến nhập Trúc Cơ sơ kỳ nhưng pháp lực vẫn chưa đạt tới trình độ đó.

- Nếu có thể có được một viên Trúc Cơ Đan thì chẳng phải là sẽ gia tăng tỷ lệ và tốc độ Trúc Cơ của ta sao?

Dương Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, nghe ý tứ của Trịnh lão thì Trúc Cơ Đan đã khiến khắp các thế lực Tu Tiên Giới nơi Kinh đô này chú ý, những tu sĩ bình thường chỉ sợ khó có thể tranh đoạt được.

- Trúc Cơ Đan

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. Nhìn tình thế này thì thật sự rất khó có thể thu viên Trúc Cơ Đan này vào tay được!

Trúc Cơ Kỳ là một bức tối trọng cầu của tu sĩ bậc cao, ở khắp các thể lực trên Kinh đô này, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tuyệt đối có thể được coi là nhân vật cao tầng, ở các thể lực nhỏ thì Trúc Cơ Kỳ có thể được coi là nhân vật cấp lão tổ. Lấy Dương Gia Bảo và Vũ Vụ Sơn trang mà nói thì hai vị lão tổ thực lực cường đại nhất chính là đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ.

- Nếu có thể tiến vào Trúc Cơ Kỳ thì ta ít nhất cũng có lực liều mạng với Vô Song, ngày sau trở lại Dương Gia Bảo thì dù đối mặt với lão tổ Dương gia cũng có thể có địa vị tương đương, thậm chí tương giao ngang hàng.

Trúc Cơ Kỳ chính là đại biểu cho thực lực. Dương Phàm biết rằng viên Trúc Cơ Đan này sẽ được bán đấu giá vào ba ngày sau. Tối hôm đó, Dương Phàm đi tới Yến Vương Phủ một chuyến để nắm rõ tình hình. Khi hắn đang đi trên đường thì thân mình đột nhiên dừng lại hàn quang trong mắt chợt lóe lên. Chỉ một lúc sau, mấy đạo bóng đen từ trong mấy ngõ nhỏ đi ra. Nhất thời sát khí lẫm liệt, hàn quang lóe lên.

Sát thủ?

Dương Phàm miết độc bảo trong tay, độc lực vô hình phát đi.

Bùm! Bùm!

Những bóng đen này đều ngã lăn xuống, thất khiếu trào máu mà chết.

- Ha ha. đệ nhất thần y của Kinh đô không ngờ cũng là hạng người dụng độc.

Từ một góc khá sáng có một người bịt mặt bước ra ngôn ngữ lộ ra vài tia trào phúng. Thần thức Dương Phàm đảo qua phát hiện ra người tới không ngờ lại là một gã tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn.

Tu vi của đối phương còn cao hơn hắn!

- Người có quan hệ gì với Lỗ thần y?

Dương Phàm thần nhiên nói.

Thân mình tên tu sĩ bịt mặt kia hơi cứng lại đôi mắt hiện lên sát khí trong tay lập tức xuất hiện một chiếc quạt lông màu đỏ. Một cỗ áp lực trầm trọng áp thẳng tới, nhiệt độ xung quanh chợt cao hơn tới mười độ.

Hai mắt Dương Phàm hơi nhú lại:

- Người cho rằng có thể giết chết được Dương mỗ sao? Ngay cả sát thủ Âm Huyết Vương Triều Ngân Bài cũng không làm được người cho rằng mình có thể sao?

- Ha ha người nghĩ rằng ta không biết sao? Sát thủ Ngân Bài là chết trong tay Vô Song. Việc này đã là bí mật được công khai ở Âm Huyết Vương Triều rồi!

Tên tu sĩ che mặt kia cười dài một tiếng, chiếc quạt lông trong tay cách không vung về phía Dương Phàm. Từng đạo hoa diễm màu đỏ tạo thành hình quạt có bán kính ba thước, chớp mắt đã áp tới, linh áp cường đại khiến hô hấp của Dương Phàm cũng hơi dồn dập. Không khí xung quanh cũng xuất hiện một cỗ sóng nhiệt có thể nấu chảy kim loại. Đây là thực lực của tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn!

Tâm thần Dương Phàm chợt nâng lên, võ túi trữ vật, trước mắt hắn đột nhiên lóe lên. xuất hiện một tấm chắn rất lớn chắn trước người.

Thình thịch! Thình thịch!

Hỏa diễm màu đỏ phụt tới đánh mạnh lên tấm chắn gây ra những âm thanh kinh tâm động phách.

189. Chương 192: Uy Lực Của Khôi Lỗi

Thình thịch! Thình thịch!

Hỏa diễm nổ tung, một đạo tiếng rít truyền tới. Chỉ thấy một người mặc toàn thân thiết giáp, một khôi lỗi tay cầm trường kích phá tan khí lãng của hỏa diễm như tia chớp đánh về phía hắn. Một cỗ khí tức tràn đầy uy áp tới khiến hắn cảm nhận được một cỗ nguy hiểm.

- Khôi lỗi?

Thân hình tên tu sĩ bật mặt chợt lóe lên, tránh hiểm thoát khỏi một kích của khôi lỗi này, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Về mặt Dương Phàm lạnh nhạt, có vẻ rất nhẹ nhàng. Hắn đứng đó không chế khôi lỗi mặc thiết giáp này. Một kích vừa rồi, cũng chỉ mới phát ra một nửa uy năng của nó. Tên tu sĩ bật mặt thấy vậy, ánh mắt ngưng trọng, cây quạt lông trong tay đột nhiên vung về phía con khôi lỗi, một đạo hỏa xà đánh mạnh về phía nó.

Ầm!

Đạo hỏa xà này nổ tung trên người khôi lỗi cũng chỉ khiến nó đình chỉ một chút mà không tổn hao gì cả!

Bộ áo giáp của con khôi lỗi của Dương Phàm này có lực phòng ngự rất mạnh, cũng có thể miễn với các loại pháp thuật.

- Cấp bậc của con khôi lỗi này

Tên ru sĩ che mặt kia kinh hãi. Cấp bậc của con khôi lỗi này vượt xa sự tưởng tượng của hắn, sức chiến đấu sợ rằng có thể tương đương với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Khuyết điểm duy nhất của nó chính là tốc độ không thể đạt tới trình độ của Trúc Cơ Kỳ.

- Khôi lỗi thế này mà lại nằm trong tay một tên ru sĩ Luyện Khí Kỳ sao?

Ánh mắt của tên tu sĩ bật mặt này lộ ra một tia tham lam. Chỉ cần giết chết Dương Phàm là con khôi lỗi có thực lực tiếp cận Trúc Cơ Kỳ này sẽ tự động dừng lại, trở thành chiến lợi phẩm của hắn. Cảm nhận được sát khí và vẻ tham lam trong đôi mắt của tên tu sĩ này, Dương Phàm lại cố ý làm ra bộ dáng yếu nhược, thân mình lùi lại.

- Ha ha. chạy sao nổi?

Tên tu sĩ này đột nhiên lẳng không, đập lên phi kiếm bay thẳng về phía Dương Phàm. Hắn phát hiện ra rằng con khôi lỗi của Dương Phàm thuộc loại cận chiến, không thể phi hành. Nếu mà nó có thể phi hành thì không thể nói thực lực của nó tiếp cận tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mà có thể so với cao nhân Trúc Cơ Kỳ rồi. Trên không trung, tên tu sĩ che mặt nhẹ nhàng vung cây quạt lông trên tay lên, một mảnh hỏa diễm như lông chim từ trên không trung buông xuống, đánh mạnh về khu vực nơi Dương Phàm đứng. Dương Phàm biến sắc thân mình lui nhanh lại, hơn nữa không chế thiết giáp khôi lỗi nhanh chóng che trước mặt mình.

Thình Thịch! Thình thịch!

Lực phòng ngự của con khôi lỗi này cực mạnh, toàn bộ công kích đều bị nó cản lại. Khi Dương Phàm rời khỏi phạm vi công kích, pháp quyết trong tay đột nhiên biến đổi.

Hưu!

Con khôi lỗi này nhảy dựng lên cao chừng hơn một trượng, trường kích vung lên. Một đạo hắc mang nhàn nhạt từ trường kích phá không lao ra, chém thẳng về phía tên tu sĩ che mặt kia.

- Không ổn!

Trên người tên tu sĩ che mặt đột nhiên hiện lên một tầng hồng quang nhàn nhạt, hình thành một cái lồng khí, cây quạt lông của hắn cũng hoành ngang trước người.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hư ảnh của cây trường kích mang theo ma khí với khí thế lớn lao lập tức đánh thẳng xuống mặt tên tu sĩ này.

Phốc!

Khuôn mặt tên tu sĩ che mặt trắng bệch, phun ra một búng máu rơi ngay xuống đất. Giờ khắc này, hắn mới phát hiện ra rằng bản thân đã coi nhẹ con khôi lỗi này. Tuy rằng chủ nhân của nó không đáng nhắc tới nhưng bản thân mình lại đã coi thường một kích toàn lực tương đương với một kích của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Mặc dù tu vi của hắn đã đạt tới Ngưng Thần đại viên mãn nhưng cũng không thể chịu nổi một kích toàn lực của con khôi lỗi này. Hàn quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe lên, không chế khôi lỗi đánh tới. Bản thân hắn cũng sử dụng tốc độ nhanh tới khó tin vọt tới, trên người cũng tản mát ra một cỗ linh áp cường đại.

- Cái gì?

Tên tu sĩ che mặt cảm nhận được sự biến hóa trên người Dương Phàm trở nên kinh hãi. Khi hắn đã nhận thấy thực hư của Dương Phàm thì trong lòng lập bộp. Người này không phải là tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà ít nhất đã là Ngưng Thần hậu kỳ. Tên tu sĩ che mặt hoảng sợ vô cùng xoay người muốn chạy trốn. Nếu sớm biết người này là tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ thì hắn tuyệt đối sẽ không vì lợi ích của Lỗ thần y mà bị dụ dỗ, tiến tới xuống tay với Dương Phàm.

Nhưng lúc này, kinh phong đã đánh tới. Tốc độ của con khôi lỗi cũng không chậm hơn hắn, chỉ là thiếu thủ đoạn phi hành giữa không trung mà thôi.

- Lưu lại đi!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, vung tay lên. Hắc tiên thần bí giống như độc xà vô thanh vô tức quần lấy hai chân của hắn.

- Ah

Tên tu sĩ bịt mặt kêu lên một tiếng kinh hãi thân thể tê dại cứng ngắc. Một cỗ độc lực theo hắc tiên đang rót vào cơ thể hắn.

Đùm!

Hắn quay tới bảy tám vòng trên không trung rồi bị Dương Phàm kéo mạnh xuống, quăng ngã trên mặt đất, mặt ngã lên trời. Một tia quang mang màu đen nhạt từ đầu cây hắc tiên thần bí tiến vào trong cơ thể tên tu sĩ kia làm cho cơ thể hắn hoàn toàn tê dại mất đi khả năng phản kháng, rồi hấp thu máu huyết của hắn. Tên tu sĩ che mặt chỉ cảm giác được máu huyết trong cơ thể hắn nhanh chóng bị xói mòn, đôi mắt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Dương Phàm ngồi xổm xuống, vạch khăn che mặt của hắn xuống, thấy được một khuôn mặt già nua đã xám như tro tàn.

- Lỗ thần y cho người ích lợi gì mà người tới giết ta?

Dương Phàm lạnh lạnh nói.

- Tha mạng!

Toàn thân tên tu sĩ che mặt chết lặng về mặt tuyệt vọng, ngay cả nói chuyện cũng phải vô cùng cố gắng.

- Người không nói?

Từ trên tay Dương Phàm đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm lóe lên hàn quang, huơ huơ trước mặt hắn.

- Ta nói

Khuôn mặt lão già lộ ra một chút hoảng hốt.

- Trúc Trúc Cơ Đan!

- Trúc Cơ Đan?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia trào phúng.

- Chẳng lẽ Lỗ thần y hắn nghĩ rằng hắn có thể mua được viên Trúc Cơ Đan sắp bán đấu giá kia sao? Dù là hắn có, sao lại có thể cho người một viên linh đan như thế?

- KhôngKhông phải!

Lão già gần như hư thoát, máu huyết toàn thân gần như đã bị cây hắc tiên hấp thu mất một nửa. Dương Phàm thấy thể liên khổng chế cây hắc tiên ngừng hấp thu máu huyết, cũng hơi thả lỏng ra một chút để hẳn nói chuyện.

- Không phải Trúc Cơ Đan mà là phối phương của Trúc Cơ Đan. Hơn nữa, Lỗ thần y còn có một loại chủ dược là Hoa Linh Thảo trong phối phương đó!

Lão già vội vàng nói.

- Hoa Linh Thảo?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra dị sắc. Hắn cũng không lạ lẫm gì với đan phương của Trúc Cơ Đan vì trong Thánh Liệu Thiên cũng có. Nhưng loại chủ dược Hoa Linh Thảo thì lại vô cùng khó kiếm.

Nghe nói tại thời kỳ thượng cổ. Hoa Linh Thảo là loại cỏ bình thường, sau khi sinh trưởng hai trăm năm thì có thể biến thành một loại chủ dược của Trúc Cơ Đan. Tuy nhiên, theo thời gian mấy mươi vạn năm, hơn trăm vạn năm phát triển, nhưng thứ trân kỳ dị vật đều đã dần diệt tuyệt, linh khí cũng dần trở nên nhạt hơn, nhưng linh thảo tầm thường nhất cũng trở thành những tài liệu cực kỳ quý hiếm.

- Người xác nhận trong tay của Lỗ thần y thật sự có Hoa Linh Thảo?

Dương Phàm lạnh nhạt hỏi.

- Ngàn vạn lần là thật! Hắn còn xuất thứ đó ra cho ta xem nữa!

Lão già nài nỉ liên tục gật đầu.

- Người có quan hệ gì với Lỗ thần y? Chẳng lẽ đều là đồng chức trong Kinh đô Dương gia?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới cái gì chuyển đề tài

- Đúng thế, chúng ta đều là Khách liêu của Kinh đô Dương gia, cầu Dương thần y tha cho lão phu một mạng. Ta còn có tin tức trọng yếu hơn báo cho người!

Giọng điệu của lão già này cũng run run!

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng thì cảm giác được điều gì đó, lập tức đại biến thúc dục pháp lực toàn thân, cây hắc tiên lập tức chuyển động biến hóa ta vô số hắc mang, quấn kín người lão già kia lại. Chỉ một lần hô hấp, lão già kia đã khí tuyệt bỏ mình, máu huyết cũng bị hút sạch trở thành một bộ thây khô. Dương Phàm ngồi xổm xuống lấy đi túi trữ vật của lão già rồi thân mình bay đi.

Bay xa tới mấy trượng, về mặt Dương Phàm hiện lên nét trầm ngâm, lạnh lẽo ẩn nấp.

190. Chương 193: Treo Thưởng Một Đồng Tiền.

Lục búp

Hóa Thi Thủy vẫn còn đang có tác dụng, từng bước hòa tan đám máu loãng kia, thậm chí dung nhập vào trong nền đất. Đột nhiên, hai mắt hắn lộ ra tinh quang, quét nhìn bốn phía. Thần thức cường đại lập tức quét một vòng quanh phạm vi hai dặm. Sau một lúc lâu. lão già mặc áo xám lộ ra dị sắc:

- Kỳ quái!

Dương Phàm chỉ là tiềm ẩn ở cạnh đó, đồng thời thi triển Khô Mộc Công và Ẩn Nặc Thuật, che dấu hoàn toàn hơi thở, thân ảnh cũng dường như biến mất khỏi thế giới này. Trong lúc đó, hắn mơ hồ cảm nhận được thần thức của lão già mặc áo xám này quét tới, trong lòng thậm chí còn có chút không yên.

Hóa ra, lão già mặc áo xám này không ngờ là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, cảnh giới thần thức cũng tương đương như hắn. Điều khiến Dương Phàm cảm thấy khó hiểu chính là lão già mặc áo xám này vẫn quanh quẩn một chỗ này rất lâu mà chưa chịu rời đi. Dường như hắn biết Dương Phàm đang ở phụ cận nhưng chỉ là không biết được vị trí cụ thể mà thôi.

- Chẳng lẽ là bị lộ rồi sao?

Về mặt Dương Phàm hiện lên dị sắc, đột nhiên nhớ tới túi trữ vật mà mình vừa lấy được.

- Chẳng lẽ người này là tu sĩ của Kinh đô Dương gia

Nghĩ tới đây, hắn liền đưa một lư thần thức thâm nhập vào trong túi trữ vật, rất nhanh phát hiện ra bên trong có một khối lệnh bài màu bạc, bên trên có một chữ "Dương".

Quả thế!

Tâm thần Dương Phàm khẽ rung mình, túi trữ vật kia lập tức tiêu thất tiến nhập vào Thương khố trong Tiên Hồng không gian. Cách đó không xa, lão già mặc áo xám thốt lên một tiếng kinh dị, khó tin nói:

- Cảm ứng kia sao lại đột nhiên biến mất! Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cùng không thể nháy mắt lau đi khí tức trên lệnh bài thân phận kia chứ?

Khóe miệng Dương Phàm hơi mân mê, hoàn toàn biết rõ biểu hiện của đối phương, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiên Hồng không gian không ngờ còn có diệu dụng thế này!

Lão già mặc áo xám kia lại tìm kiếm xung quanh một lúc, cuối cùng không tìm được chút manh mối nào nữa đành phần nộ rời đi. Dương Phàm xác nhận hắn đi rồi mới thở nhẹ một hơi, thân mình lại hiện ra. Giờ phút này, hắn tuy rằng không úy kỵ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nhưng cũng không muốn trực diện chiến đấu với cường giả cấp bậc này.

"Tên tu sĩ bị mặt vừa bị ta giết chết, không tới hai ngày Lỗ thần y sẽ nhận được tin tức này, từ đó chắc chắn sẽ càng thêm phòng bị ta. Nếu đã như thế hoặc không làm, đã làm là phải làm tới cùng, thừa dịp chuyện này thừa thắng xông lên đem hậu hoạn này diệt trừ luôn!"

Dương Phàm không dừng lại. đi về Tiên Hồng Y Quán tọa trấn ở tầng thứ tư. Hắn thậm chí còn cố tình dạo đi dạo lại mấy lần trong y quán, chữa bệnh cho mấy tên tu sĩ bình thường và phạm nhân.

- Thần y ra tay sao?

- Không hổ là đệ nhất thần y ở Kinh đô, mới hai lần hô hấp mà ta đã khỏi hẳn.

Mọi người đều khen. Dương Phàm cười ha hả rồi quay về tầng thứ tư. Hắn làm như thế là để làm ra chứng cứ mình đang ở y quán.

- Thần y đại nhân, ngài tìm ta có chuyện gì?

Thương Vân đi vào lầu bốn. hỏi. Dương Phàm gọi hắn lên tất nhiên là có mục đích, thần nhiên nói:

- Nơi này ta có mười đồng tiền người cầm đi tới Âm Huyết Vương Triều, giúp ta tuyên bố nhiệm vụ ám sát Lỗ thần y của Kinh đô!

- Mười đồng tiền?

Về mặt Thương Vân lộ ra nét cổ quái. nói:

- Trong lịch sử của Âm Huyết Vương Triều không có giải thưởng nào thấp như thế. Nếu quả như thế còn phải giao ra ít nhất mười lượng bạc làm phí thủ tục. Hơn nữa vì thù lao quá ít cho nên sát thủ trong tổ chức này cũng sẽ không tham dự.

- Sao? Nói như thế thì không có giới hạn của giải thưởng đúng không?

Ánh mắt Dương Phàm nheo lại. nói:

- Ta đây sẽ cho người mười lượng bạc và một đồng tiền. Treo giải thưởng, thù lao là một đồng tiền.

Một đồng tiền.

Thương Vân đã hết chỗ nói. Tuy nhiên, hắn là người thông minh, lập tức phản ứng lại hỏi:

- Mục đích của thần y ngài là muốn

Hắn nghĩ tới Dương Phàm là muốn lấy phương pháp này để làm nhục Lỗ thần y.

Một đồng tiền? Không có bất cứ một sát thủ nào nguyện ý đi làm, mà thần y tiếng tăm lừng lẫy Kinh đô lại chỉ đáng giá một đồng tiền, điều này thật sự là chuyện đáng buồn cười bậc nhất trên thế gian!

- Người không cần hỏi nhiều, chỉ cần làm thế! Tất nhiên sẽ có người ra tay!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Vâng!

Trong lòng Thương Vân kinh ngạc, nghe ý của Dương Phàm thì tất nhiên sẽ có người tiếp nhận nhiệm vụ này. Sau khi nhận lệnh, Thương Vân lập tức vội vàng rời đi. Dương Phàm mở ra trận pháp trên tầng lầu thứ tư, triển mở cảm quan, thần không hay quỷ không biết rời khỏi Tiên Hồng Y Quán hướng về một chỗ trong Kinh đô đi tới. Hành tẩu một lúc, khí tức trên người của hắn biến đổi, trên mặt đội chiếc mặt nạ thần bí đạt được từ Trịnh Dược sư, hóa thành một khuôn mặt lạnh khốc, thân thể cũng cao lớn hơn một chút. Cả người hắn liền tỏa mát ra một cỗ khí tức bá đạo mà lạnh lùng. Đây chính là ma đạo Thạch thiên Hàn!

- Đã lâu rồi không đi ra giải sầu rồi!

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Thạch Thiên Hàn lộ ra vài tia trào phúng. Bước chân hắn chậm rãi đi trong Kinh đô. Hắn vẫn không cố ý che dấu hơi thở ma đạo trên người. Khuôn mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lẽo như hàn băng vạn niên. Mục tiêu của Dương Phàm lần này chính là Nhân Hoa Y Quán, cũng chính là y quán mà tên Lỗ thần y nắm trong tay. Dương Phàm ở Kinh đô cũng đã được một thời gian, đối với các thế lực và nhân vật khắp nơi cũng khá hiểu biết. Mà đối với địch nhân của mình hắn lại càng tìm hiểu kỹ càng. Trên danh nghĩa Nhân Hoa Y Quán là do đại đệ tử của Lỗ thần y chủ trì quản nhưng thực tế lại do Lỗ thần y nắm trong tay.

Lấy thân phận Thạch Thiên Hàn, hắn chậm rãi đi bộ tới Nhân Hoa Y Quán, lúc này ma khí lạnh thấu xương từ người hắn tỏa ra, tất nhiên khiến không ít người chú ý tới.

- Đây đã là lần thứ hai tới đây

Tuy nhiên, sinh ý nơi này rõ ràng không bằng Tiên Hồng Y Quán của hắn. Phần ngoài của y quán, hắn tất nhiên không thèm ngó nghiêng mà đi thẳng vào bên trong. Chỉ một lúc, trong tầm mắt của hắn xuất hiện tòa giả sơn lần trước. Hai gã tu tiên liếc mắt nhìn hắn một cái, thần sắc khê đối, trên mặt lộ ra vẻ kính sợ và rất kiêng kỵ. Bọn họ nhìn ra Thạch Thiên Hàn chính là tiền bối Ngưng Thần Kỳ, lại là tu sĩ ma đạo đáng sợ. Từ khi chất lộ ra bên ngoài có thể thấy được, người này tuyệt đối là hạng người lãnh huyết vô tình. Tuy nhiên, bọn họ vẫn không ngăn cản chỉ đánh mắt nhìn nhau một cái mà thôi.

Làm ở y quán, trên nguyên tắc bọn họ sẽ không kiêng dè tu sĩ ma đạo, chỉ cần là người bị thương thì đều sẽ tiếp nhận. Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn hai người này một cái xuyên qua cánh cửa đặt trên hòn giả sơn kia, đi vào lâm viên đầy liễu ngũ hoa viên kia. Phiến lâm viên này bị ảo trận và cấm chế bao phủ giống như là một phiến thiên địa nhỏ, bên trong có một số lầu các phân biệt có các Dược sư cấp bậc khác nhau tọa trấn.

Thần thức Trúc Cơ Kỳ mạnh mẽ của Dương Phàm đảo qua khu vực này cấm và trận pháp nơi này cũng không thể ngăn cản được thần thức của hắn. Sau một lúc, khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, thân mình đi về một phía.

Trong một lầu các của phiến lâm viên này. Một lão già mũi ưng khô gầy đang ngồi trên bồ đoàn

Giờ phút này, trên tay hắn cầm một tấm Truyền âm phù, biểu tình khuôn mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng trở nên âm trầm. Người này chính là Lỗ thần y, một trong ba đại thần y của Kinh đô.

- Tấm Truyền âm phù này chính là một con cháu của Dương gia đưa tới?

Lỗ thần y âm lãnh hỏi

- Hoàn toàn đúng, không biết có chuyện gì mà khiến sư phụ tức giận như thế?

Từ trong một góc của lầu các có một người trung niên khá mập mạp ăn mặc hoa lệ đi ra.

- Không ngờ có người ở Âm Huyết Vương Triều tuyên bố nhiệm vụ ám sát vi sư.

Trong mắt Lỗ thần y thoáng hiện lên một chút hàn quang.

- Ám sát sư phụ?

Trung niên này kinh ngạc vô cùng:

- Với uy danh của sư phụ và thế lực chống lưng mà không ngờ cùng có người dám làm như thế?

- Sư phụ có biết người đứng sau vụ này là ai không?

Lỗ thần y chau mày:

- Ta ở Kinh đô nhiều năm như thế đắc tội cũng không ít người. Hơn nữa, trước khi gia nhập Kinh đô Dương gia kẻ thù cũng có không ít!

Trong khoảng thời gian ngắn. Lỗ thần y cũng không thể xác định được người đứng sau là ai!

Hắn cũng không giống như Dương Phàm, ở Kinh đô có không ít kẻ thù, hơn nữa còn có nhiều người hận hắn vô cùng. Là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, hắn đã sống gần một trăm năm trên đời, lại từng là một gã độc sư làm không ít chuyện thương thiên hại lý, kẻ thù tất nhiên không ít! Sau khi tới Kinh đô, hắn tuy rằng chuyển thành Được sư nhưng mấy chục năm qua hắn cũng đắc tội với không ít tu sĩ.

Mà Dương Phàm mới đến Kinh đô mấy tháng, thời gian rất ngắn, hơn nữa còn rất khiêm nhường do đó có rất ít kẻ thù, những quan hệ lợi ích cũng có mấy cái.

- Vậy sự an toàn của sư phụ

Người trung niên này lo lắng nói.

- Hừ. người yên tâm. Chỉ cần không phải là sát thủ Ngân Bài ra tay, những kẻ đầu đường xó chợ tất nhiên không thể tới gần thân ta được!

Lỗ thần y vô cùng tự tin nói.

- Chỉ là ta có chút tò mò. Người nợ rốt cuộc dùng đến cái giá như thế nào để đánh giết ta? Phải biết rằng, phần lớn tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ở Kinh đô này ta đều biết, không ai vì chút lợi ích mấy trăm khối linh thạch mà lại xuống tay đối phó ta!

Lỗ thần y lẩm bẩm.

Đúng lúc này, từ bên ngoài có người truyền tin vào:

- Đại nhân. có Truyền tin phù!

- Vào đi!

Lỗ thần y lạnh nhạt nói

Rất nhanh, một gã tu sĩ Luyện Khí trung kỳ tiến vào đưa trình một tấm ngọc phù màu xanh. Lỗ thần y tiếp lấy ngọc phù, để người truyền tin nài rời đi. Hắn nhìn chăm chú tấm ngọc phù trong tay một chút, trên tay bấm quyết, dùng phương pháp đặc thù để mở ra.

Truyền tin phù cũng là một loại phương thức truyền tin của Tu Tiên Giới nhưng khác Truyền âm phù là nó không lưu giữ thanh âm mà là chữ viết. Một chút thanh quang nhàn nhạt nhanh chóng từ trong Truyền tin phù sáng lên rất nhẹ nhàng. Lỗ thần y ngưng thần nhìn kỹ.

Buồn cười.

Thoáng chốc, thần sắc Lỗ thần y trầm xuống, giận tím mặt thiếu chút nữa cũng bạo nổ.

Răng rắc!

Tấm ngọc phù trong tay bị hắn trực tiếp bóp nát.

- Sư phụ.

Trung niên kia có chút không yên, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Một đồng tiền Một đồng tiền.

Hai nắm tay của Lỗ thần y nắm chặt, thân mình hơi run run

- Không ngờ có người dùng một đồng tiền để làm giải thưởng ám sát ta!

Hắn hiểu rằng giải thưởng của Âm Huyết Vương Triều không có mức cao nhất cũng không có mức thấp nhất! Đương nhiên, phí thủ tục thấp nhất chính là mười lượng bạc. Nếu treo giải thưởng đủ cao thì mới có thành viên trong tổ chức ra tay.

- Một đồng tiền?

Người trung niên này kinh ngạc cũng không hiểu ra ẩn ý sau đó!

Lỗ thần y nghiêng răng nghiêng lợi. Tuy nhiên, hắn rất nhanh đã tỉnh táo lại suy nghĩ hồi lâu trên mặt lộ ra một tia âm lãnh:

- Ta đại khái đoán ra được là ai rồi!

- Là ai?

- Hơn phân nửa là hắn! Bởi vì gần đây ta mang tới cho hắn đại phiền phức, đã tuyên bố nhiệm vụ tại Âm Huyết Vương Triều nhưng việc ám sát vừa thất bại!

Lỗ thần y lẩm bẩm.

- Hắn lấy một đồng tiền ra treo thưởng giết ta quả thực là khiêu khích trắng trợn và tuyên chiến!

Lỗ thần y nghĩ tới một đồng tiền kia, trong lòng liền không áp chế được sự tức giận. Một đồng tiền là đơn vị tiền tệ nhỏ nhất của Ngự Dương Quốc, đại khái có thể mua được hai cái bánh bao ở chợ.

191. Chương 194 - 196: Nghịch Sát

”Không ngờ dùng một đồng tiền để truy nã sư phụ mình?”

Điều này quả thật là sự sỉ nhục và châm chọc quá trắng trợn. Khó trách Lỗ thần y sau khi nhìn Truyền tin phũ phàng lại phần nộ như thế!

- Nhưng một đồng tiền thì sẽ có người ám sát sao?

Người trung niên này không khỏi nghi hoặc nói. Lỗ thần y hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Mục đích của người này không phải là để giết ta mà đa phần là muốn làm nhục lão phu! Thử hỏi xem chỉ một đồng tiền thì ai lại đảm nhận nhiệm vụ này?

- Nhưng vạn nhất vẫn có người tới Sư phụ cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn

Người trung niên này hơi lo lắng nói:

- MỘT đồng tiền có thể không khiến sát thủ nào ra tay nhưng người này có thể âm thầm phái người tới ám sát

Lỗ thần y rùng mình thầm nghĩ:

”Giải thưởng một đồng tiền! Nếu để hắn thành công Thì”

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Nếu chỉ với giải thưởng là một đồng tiền mà có thể thành công thì dù hắn không chết cũng sẽ trở thành chuyện đáng chê cười và châm chọc nhất Kinh đô này.

- Người dựa theo phân phó của ta đi làm

Sắc mặt Lỗ thần y ngưng trọng, hướng về phía đại đệ tử mình dặn dò để hắn làm tốt một số phòng bị.

- Vâng. sư phụ, con sẽ dựa theo phân phó của người đi làm, biến y quán này thành tường đồng vách sắt! Dù là sát thủ cường đại nhất cũng chỉ uống công mà về!

Tên đại đệ tử thề nói.

- Người đi đi!

Lỗ thần y gật đầu, hướng hần xua tay. Người trung niên này khom người rời đi, sắc mặt của Lỗ thần y vẫn hiện ra vẻ trầm ngâm, thấp giọng lầm bầm:

- Hơn phân nửa là hần

Tới lúc này, hần đại khái có thể xác định kẻ đứng sau màn này là ai. Trong thời gian gần đây, người mà hần gây thù chuốc oán cũng chỉ có Dương thần y, kẻ tấn chức thần y quá trẻ ở Kinh đô này. Mặc kệ là lợi ích hay là ân oán, hai người đều ở thế bất lưỡng lập.

A!

Đột nhiên, Lỗ thần y nghe được một tiếng hét thảm, thanh âm này hình như là xuất phát từ đại đệ tử của hần.

- Không ổn!

Tâm thần Lỗ Thần y khẽ run lên, thân hình chợt lóe đi tới cửa. Hần không khỏi hít sâu một hơi lương khí.

- Người là ai?

Lỗ thần y nhìn về tên tu sĩ ma đạo có khuôn mặt băng hàn, ầm ầm phát ra ma khí khiến hần cảm thấy hồn phi phách tán kia. Tu vi và thực lực của đối phương đều vượt xa hần.

- Là người giết người

Thanh niên lãnh khốc mặc hắc bào này đặt thi thể kia xuống, chính là thi thể của tên đại đệ tử kia chết vô cùng thảm.

”Sát thủ? Không ngờ tới nhanh như thế!”

Lỗ thần y cảm thấy khó tin:

- Người tới giết ta? Chẳng lẽ là vì phần thưởng một đồng tiền kia sao?

- Đúng vậy! Một đồng Tiền đủ để phá vỡ lịch sử của Âm Huyết Vương Triều ta. để Thạch Thiên Hàn ta ra tay một trận thành danh!

Khoe miệng Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia cười lạnh. Thần sắc của Lỗ thần y âm lãnh:

- Điều là Ngưng Thần Kỳ, người tự cho rằng là có thể giết được ta sao?

- Ha ha

Thạch Thiên Hàn cười lạnh lùng:

- Ba hiệp! Đủ để lấy cái mạng chó của ngươi! Nếu không được, ta lập tức rời đi!

- Ba hiệp?

Lỗ thần y nao nao, lập tức có cảm giác bị khinh thường. Hần cũng có tu vi Ngưng Thần trung kỳ, lại từng là một đời độc sư thực lực không thể coi thường.

”Tiểu tử này thật cuồng vọng!”

Đúng lúc này, nhưng tu sĩ khác trong y quán cũng nghe được động tĩnh, có người đi tới đây.

- Không ổn, có thích khách!

- Thích khách, người đâu!

Khuôn mặt Thạch Thiên Hàn lộ vẻ trào phúng. Cửu U Ma Khí trong cơ thể không ngừng lưu chuyển. Chỉ chốc lát, ma khí lăm liệt và ý chí cường đại hóa thành một khí thể vô kiên bất tồi, áp bách về phía Lỗ thần y.

Thần sắc của Lỗ thần y kịch biến. Thực lực đối phương hiển nhiên còn mạnh hơn bản thân hắn tưởng tượng. Chỉ sợ là dù cùng giai nhưng đủ để giết chết mình. Thạch Thiên Hàn vươn một tay ra cách không chụp một cái. Hắc mang trên cánh tay hắn chợt lóe lên, không khí như bị đẩy đi ép thẳng về phía Lỗ thần y. Lỗ thần y lập tức cấp tốc bấm quyết tể ra một tấm chắn hình tròn, che kín trước người. Một cỗ tử điện lưu chuyển bên trên tấm chắn.

Hắc mang chợt lóe lên, chưởng kinh bá đạo tuyệt luân đánh mạnh lên tấm chắn kia, từng đợt điện lưu không ngờ bị hắc khí này nuốt hết. Lỗ thần y chỉ cảm thấy một cỗ lực phá hoại mạnh tới khó tin đang tiến vào cơ thể mình.

Phốc!

Lỗ thần y phun ra một búng máu, nét mặt già nua trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân mình hắn lão đảo miễn cưỡng lắm mới trấn định thân hình. Chỉ mới một hiệp mà hắn đã bị trọng thương.

- Người

Ánh mắt Lỗ thần y nhìn Thạch Thiên Hàn có một loại cảm giác như nhìn vực sâu không đáy. Vừa rồi hắn tể ra một kiện Pháp khí phòng ngự có thuộc tính lôi điện vốn là muốn khắc chế công pháp ma đạo của đối phương, nhưng lại không nghĩ rằng không chỉ không có tác dụng mà lại bị đối phương khắc chế lại.

- Mau cứu thần y!

Đúng lúc này từ xa xa có mấy tên tu sĩ lao tới tể ra Pháp khí, chuẩn bị ra tay.

Ba ba ba

Thạch Thiên Hàn đứng ngạo nghễ tại chỗ, nhẹ nhàng đánh ra mấy chưởng. Không khí xuất hiện một trận rung động, khí tức ẩn chứa áp lực đáng sợ khiến người ta hít thở không thông.

aaaaa

Hắc mang lóe lên, hắc khí lưu chuyển, lập tức liên tiếp đánh nát trái tim của ba gã tu sĩ khí tuyệt thân vong. Mà lúc này, trong tay Lỗ thần y nắm một thứ. Một cỗ lực lượng vô hình vô chất đột nhiên xuất hiện trong phạm vi không gian mấy trượng nơi này. Thân mình Thạch Thiên Hàn đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó phun ra một mảnh sương mù màu tím nhàn nhạt lạnh lùng nói:

- Đây là độc bảo của ngươi?

- Sao lại thế? Sao có thể?

Lỗ thần y kinh hãi khó tin nhìn Thạch Thiên Hàn. Vừa rồi nhân cơ hội kia, hắn âm thầm phát động độc bảo trong tay. Độc bảo này chính là sát chiêu cuối cùng của hắn, một khi phát động đủ để mang tới uy hiếp trí mạng cho một nửa số tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Hắn mở lòng bàn tay, nơi đó có một khối tinh ngọc xà hình màu tím, tản mát ra độc lực vô hình vô chất.

Chính là thứ này, không sai!

Đây đúng là sát chiêu cuối cùng của Lỗ thần y nhưng đối với tu sĩ ma đạo trước mặt này lại căn bản không có hiệu quả!

Trốn!

Lỗ thần y cũng mất đi ý chí và dũng khí chiến đấu.

- Trốn sao? Điều này chỉ làm ngươi chết nhanh hơn thôi!

Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia thương hại trào phúng nói. Thân mình hắn bay lên. Giờ khắc này, hắn có cảm giác như cá gặp nước, ma khí bá đạo vô cùng vô tận qua từng lần hô hấp như hòa hợp màu máu huyết. Mỗi cái nhấc tay giơ chân đều có thể phát ra công kích đáng sợ. Đủ loại cảm giác mà hắn từng trải qua lúc

lĩnh ngộ lực lượng tinh túy kia lại xuất hiện, cảm thấy rằng ma khí trong cơ thể mình so với bình thường phải mạnh gấp đôi. Khi Dương Phàm bay lên tới một độ cao nhất định thì đột nhiên đánh ra một quyền, Cửu u Ma Khí trong cơ thể như chột bùng nổ, cánh tay hần ần ần có thể thấy được một khí toàn (xoáy khí) màu đen.

Không khí sinh ra hai đạo khí toàn quay cuồng với khí thể mạnh mẽ, lừng lẹ một đi không trở lại.

Lỗ thần y cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng, linh hồn cũng run rẩy! Hần cố gắng ngưng tụ ra một vòng bảo hộ quanh thân mình.

Ầm!

Không khí rung lên, một bàn tay màu đen mơ hồ chấn động không gian, dường như mang theo lực lượng vạn quân đánh ngay vào thân thể hắn.

Ầm ầm!

Một chuồng này của hần ần chứa lực lượng tinh túy ma đạo trực Tiếp phá tan vòng bảo hộ. cuồng bạo nhập thể Lỗ thần y Phá tan mọi sinh cơ!

Về mặt thi thể của Lỗ thần y trên mặt đất vẫn mang theo sự kinh hoàng, bất đắc dĩ, mê man rất phức tạp. Mà giờ phút này, Dương Phàm đã thu liễm lại, ma khí nghịch chuyển một vòng trong cơ thể chảy qua tứ chi bách hải rồi trở lại trong đan điền vô cùng thuận lợi khiến hắn cảm giác rất thư thái. Từ khi lĩnh ngộ ra lực lượng tinh túy ma đạo. Dương Phàm đã hiểu rõ hơn rất nhiều đối với lực lượng ma đạo. Từ nay về sau, trên con đường ma đạo luyện ít được nhiều. Cùng một lực lượng, hắn có thể đánh ra uy lực lớn gấp hai lần, sức chiến đấu vượt xa tu sĩ ma đạo cùng giai.

Không kể Lỗ thần y này là Được su Ngưng Thần Kỳ, cho dù là ma đạo tu sĩ đồng cấp cũng khó có thể kiên trì được lâu nếu Dương Phàm xuất toàn lực công kích. Chỉ trong ba hiệp sẽ thu tính mạng của Lỗ thần y quả không có chút hư ngôn. Thạch Thiên Hàn chỉ dùng tới hai chiêu đã làm được!

Sau khi giết Lỗ thần y, Dương Phàm lập tức cướp lấy túi trữ vật của hắn, dùng thần thức quét qua một lượt.

- Khá thật, của cải thật sự hùng hậu!

Về mặt Dương Phàm lộ ra dị sắc, trong lòng cũng thất kinh. Từ túi trữ vật của Lỗ thần y hắn phát hiện tới mấy ngàn linh thạch, thậm chí có mấy chục khối trung phẩm linh thạch! Ngoài ra còn mấy món Linh khí, mấy chục kiện Pháp khí và vô số đan dược, dược liệu. Của cải của Lỗ thần y không ngờ cũng nhiều hơn vài phần so với tên quý đạo mập mạp Trúc Cơ KỶ kia!

Tuy nhiên, ngẫm lại điều này cũng là bình thường! Lỗ thần y đã cắm rễ ở Kinh đô nhiều năm như thế, còn có y quán của riêng mình kiếm được không ít linh thạch. Cái này còn chưa tính tới số hắn tiêu hao trong con đường tu tiên. Sau khi điều tra một hồi, Dương Phàm không ngờ không phát hiện ra mục tiêu mình cần tìm là Hoa Linh Thảo.

- Hoa Linh Thảo ở nơi nào? Chẳng lẽ là tên tu sĩ che mặt kia gạt mình?

Dương Phàm lộ ra dị sắc, đi vào phòng của Lỗ thần y, triển mở thần thức cẩn thận tìm tòi. Rất cực, sau một lúc, Dương Phàm phát hiện ra một nơi cấm chế mờ mờ.

- Thần y chết rồi, hung thủ ở trong này!

- Thích khách là tu sĩ ma đạo đã giết chết Lỗ thần y rồi!

- Báo thù cho Lỗ thần y!

Lúc này, toàn bộ Nhân Hoa Y Quán đã rất hỗn loạn, có người báo tin, cũng có người trừng mắt nghiến răng đứng ngoài phòng Lỗ thần y, chuẩn bị động thủ. Dương Phàm lộ ra vẻ cười lạnh không để ý tới những người này. Hắn đi về phía một cái giá sách dựng sát vách tường, đưa tay đẩy nó ra. Phía sau đó, hắn có thể thấy được một Thúc linh trận nho nhỏ. Bởi vì tác dụng của trận pháp này, dù là thần thức đảo qua cũng rất khó có thể thấy được linh khí dao động mờ mịt kia.

Dương Phàm vươn ngón trở ra nhẹ nhàng bắn một lũ ma khí hình châm phá bỏ đi Thúc linh trận cũng phá vỡ cấm chế. Lập tức một cỗ dao động linh khí tinh khiết từ bên trong truyền ra, còn có một mùi kỳ hương thấm đẫm ruột gan. Nhân tình Dương Phàm sáng lên, vỗ tay lên vách tường, bên trong rỗng ruột. Hắn hất nhẹ cái, vách tường đã bị thổi bay.

Lập tức một mảnh vàng sáng nhàn nhạt truyền ra, kỳ hương kia cũng trở nên rõ ràng hơn. Bên trong vách tường này có khảm một viên minh châu có thể tản phát hào quang được đặt trên đỉnh.

Phía dưới nó có ba bình sứ bằng bạch ngọc, từng bình đều có nhan sắc không tầm thường. Trong đó có một bình sứ còn có bông tuyết kết ngưng. Ba bình ngọc này có chung một đặc điểm là đều có cấm chế đặc biệt phong ấn lại.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua, trong lòng không khỏi chấn động mừng rỡ như điên. Mỗi thứ bên trong ba bình ngọc này đều vô cùng quý hiếm. Trong đó, đồ vật trong một bình chính là mục tiêu của hắn Hoa Linh Thảo. Mà hai cái bình ngọc còn lại cũng không tầm thường. Bình có bông tuyết ngưng kết chính là Băng Linh Quả cực kỳ hiếm có trên Tu Tiên Giới. Nó có thể luyện chế ra nhiều loại linh đan quý báu. Nếu là nó rơi vào tay của tu sĩ tu luyện công pháp bằng thuộc tính thì còn có tác dụng lớn hơn nữa. Còn có một bình ngọc trong đó có một cái rễ cây màu xanh nhìn qua vô cùng khô cằn, sinh khí không đủ.

- Đây là cái gì?

Dương Phàm nhìn thoáng qua nhất thời không nhớ rõ nó là cái gì. Thổ nhưỡng trong bình ngọc này không ngờ lại có bảy màu, có thể thấy được độ khó khăn trong vun trồng nó. Tuy nhiên, Lỗ thần y hiển nhiên là không có cách gì thành công bồi dưỡng nó.

- Nếu là đặt cùng một chỗ với Hoa Linh Thảo và Băng Linh Quả thì khẳng định cũng không phải là thứ bình thường.

Dương Phàm phát ổng tay áo, ba bình ngọc này đều bị hắn thu vào trong Tiên Hồng không gian.

- Trồng bọn chúng lên phiến lục thổ địa đi!

Dương Phàm không khách khí ra lệnh cho con chó nhỏ.

- Vì sao mà ta lại thành phu khuân vác thế này

Có chó nhỏ vô cùng buồn bực nhưng cũng phải theo dẫn dò của Dương Phàm đi làm. Dương Phàm thu ba bình ngọc rồi mới phát hiện trong vách tường này còn có một vật lặng lẽ nằm ở đó.

- Đây là

Ánh mắt Dương Phàm nhíu lại, vẻ mặt hiện lên sự khiếp sợ. Chỉ thấy dưới ánh sáng trên vách tường có một khối Bản Chuyên màu xanh mộc mạc mà tản mát ra một cỗ khí tức kỳ lạ.

- Cái này không phải là Pháp bảo của ta sao?

Dương Phàm vỗ lên túi trữ vật, một khối Bản Chuyên giống y đúc nó xuất hiện trên tay. Giờ phút này, động tĩnh bên ngoài đã càng lúc càng lớn. Nhiều tên tu sĩ tu vi ngoài Luyện Khí hậu kỳ đang cầm Pháp khí trong tay lao vào.

Dương Phàm vội vàng thu hai khối Bản Chuyên màu xanh này vào trong túi trữ vật. Sau đó ánh mắt hắn đảo qua những người này, trên người từng đợt từng đợt ma khí màu đen như xúc tua tử vong không ngừng tản ra.

A!

Những người này vừa tiếp xúc với hai tròng mắt giống như hai vực sâu tối đen của Dương Phàm thì tâm thần đều run lên. Áp lực đáng sợ quét tới khiến đám người kia bỏ chạy như gà bay chó sủa.

- Chạy mau, tên tu sĩ ma đạo này quá mức đáng sợ!

- Không ổn, ma đầu xâm lấn.

Thạch Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, thân hình cao lớn lãnh khốc phá cửa sổ lao ra. Hắn xoay người thủ lấy đầu của Lỗ thần y rồi đập lên phi kiếm Ma Bảo Chiếu, hướng về một vị trí của Kinh đô bay đi. Với thân phận Thạch Thiên Hàn hẳn một đường tàn sát hoành hành, ma khí lẫn lộn khiến không ít người bị dọa cho hồn phi phách tán.

- Ma khí thật đáng sợ!

- Tu sĩ ma đạo nào dám tới Kinh đô làm càn?

- Cường độ ma khí gần như có thể sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, là cao nhân ma đạo từ nơi nào tới.

Những người đi trên đường thấy bóng dáng của Thạch Thiên Hàn thì đều nháo nhào lên, liên tục bàn luận. Thạch Thiên Hàn phi hành rất nhanh, chỉ một lúc đã bay đi được mười mấy dặm. Sau một lúc, Dương Phàm hạ xuống một con đường phồn hoa đi vào một sông bạc. Bên cạnh sông bạc là một thanh lâu, nơi đây là một nơi nổi tiếng hoang phí, người tới người đi tấp nập, ngư long hỗn tạp. Thạch Thiên Hàn đi vào sông bạc, thuận lợi tìm được cửa vào. Nơi này có người tu tiên thủ hộ xuyên qua ảo trận đi vào thông đạo. Hắn đi dọc theo một cầu thang ngầm đen tối đi về phía trước mấy chục bước thì phía trước trở nên rộng rãi sáng sủa, hiện ra một thế giới ngầm dưới lòng đất, bên trong đèn đuốc sáng trưng.

Thế giới ngầm này cũng có đường xá, phòng ốc, địa vực rộng lớn tới mười mấy dặm. Dưới chân Kinh đô không ngờ còn có một thế giới như thế?

Trước đây, Dương Phàm cũng là từ Thương Vân mà biết phương pháp tiến nhập vào nơi này. Trong thế giới ngầm này có đủ loại người tu tiên nhưng mỗi người đều mang một cỗ lệ sát khí. Nơi sáng rực nhất của thế giới này chính là một tòa đại điện màu xám, trang nghiêm và uy phong, lộ ra một tia khí tức uy áp. Những người ra vào nơi này trên người đều có một cỗ sát lục huyết khí đáng sợ.

Thạch Thiên Hàn biết nơi này chính là Kinh đô của Âm Huyết Vương Triều, tổ chức hắc ám lớn nhất. Đến nơi này rồi hẳn cũng không thể không hơi thu liễm lại ma khí ngang ngược của mình! sắc mặt hắn lạnh lùng đi vào.

Hắn đi một lúc không lâu thì thấy được một thân ảnh từ bên trong đi ra. Đây chính là Thương Vân. Thương Vân vừa lúc nhìn thấy hắn. tâm thần bỗng khẽ run lên, cảm giác tên tu sĩ ma đạo này vô cùng đáng sợ. không dám nhìn nhiều mà vội vàng rời đi. Khóe miệng Thạch Thiên Hàn khẽ nhếch lên đi vào trong nơi tiếp nhận nhiệm vụ của Âm Huyết Vương Triều.

- Tiền bối, ngài thật sự muốn tiếp nhận nhiệm vụ này? Chỉ với một đồng tiền mà ám sát Lỗ thần y của Kinh đô?

Tên phụ trách kia thấy rất kinh ngạc.

- Đúng thế, nhiệm vụ này ta đã hoàn thành!

Thạch Thiên Hàn lấy ra một cái bọc, từ bên trong có một cái đầu người lặn ra. Rất nhanh có người đi tới xác nhận

Sau một lúc, Thạch Thiên Hàn thản nhiên nói:

- Các người đã xác nhận rồi thì mong đưa giải thưởng một đồng tiền trao cho ta.

- Một đồng tiền

Người phụ trách Âm Huyết Vương Triều hiện lên vẻ mặt cổ quái. Không dừng lại lâu, Thạch Thiên Hàn đập phi kiếm nhanh chóng rời đi. Màn đêm buông xuống. Một tin tức chấn động Kinh đô bắt đầu truyền đi từ các thế lực lớn trong nhân gian: Kinh đô Lỗ thần y bị người ta lấy giải thưởng một đồng tiền để ám sát và đã có một vị ma đạo tu sĩ hoàn thành nhiệm vụ!

Giải thưởng một đồng tiền đã phá kỷ lục trong lịch sử của Âm Huyết Vương Triều!

Đồng thời tin tức này đi kèm với những câu chuyện cổ quái liên quan không ngờ chỉ vài ngày đã lan khắp kinh đô gây chấn động lớn khiến vô số người tò mò suy đoán. Những điều này tạm thời không đề cập tới.

Lại nói, Dương Phàm sau khi quay về Tiên Hồng Y Quán thì lập tức bắt đầu kiểm kê lại chiến lợi phẩm. Giết tên tu sĩ che mặt Ngưng Thần Kỳ kia chiếm được một kiện Linh khí công kích hỏa hệ trung phẩm là Xích Vũ Phiến, uy lực bất phàm. Ngoài ra còn hai ba kiện Linh khí hạ phẩm nhưng Dương Phàm cũng không coi vào mắt. Dương nhiên, thu hoạch lớn nhất của hắn là tới từ Lỗ thần y. Trong túi trữ vật của Lỗ thần y không có Linh khí trung phẩm nhưng có không ít đan dược có giá trị cao, thậm chí còn có mấy Độc vật rất cường đại. Trong đó, Độc bảo Xà hình Tử ngọc kia có độc tính rất mạnh, có thể uy hiếp trí mạng tới tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Thậm chí nó còn mạnh hơn Độc bảo mà Dương Phàm có được lúc trước vài phần. Kiểm kê qua chiến lợi phẩm, của cải của Dương Phàm lại dày lên rất nhiều.

Tổng kết lại, hắn hiện đã có hơn vạn khối linh thạch, linh thạch trung cấp có mấy chục khối. Một kiện Linh khí thượng phẩm: Hắc tiên thần bí. Vật ấy không rõ cấp bậc nhưng từ khi bắt đầu hấp thu máu huyết của tu sĩ ở Quỷ Thị Sơn thì cấp độ và phẩm chất dường như cũng tăng lên.

Linh khí trung phẩm cũng có mấy kiện bao gồm khối Bản Chuyên màu xanh và Xích Vũ Phiến. Có hơn mười kiện Linh khí hạ phẩm ví dụ như Thanh Phong Kiếm. Hắn cũng có mấy chục kiện Pháp khí cấp độ và phẩm chất cũng không kém. Tuy nhiên, trong số đó chỉ có Thiên Hành Chu là được Dương Phàm chú ý.

Còn tài liệu, thiên tài địa bảo, linh đan thì vô số.

Dương nhiên, còn có Tiên Hồng Giới không rõ cấp bậc và chiếc mặt nạ thần bí thu được từ Trịnh Dục sư. Thật lâu sau, Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. Không nghĩ tới chỉ qua mấy năm ngắn ngủi mà hắn lại có được tiền tài hùng hậu như thế. Trong số những tu sĩ bậc thấp thì hắn cũng coi như người nổi bật. Sau đó tâm thần Dương Phàm tiến vào trong Tiên Hồng không gian.

Trên mặt đất của phiên lục thổ địa này có không ít thiên tài địa bảo, kỳ hoa dị thảo.

Trong đó, Hoa Linh Thảo, Băng Linh Quả và nửa cánh khô đỏ màu xanh kia là vừa thu được.

Trước đó, Dương Phàm cũng đã gieo trồng Cửu Dương Đồng Thảo và Huyền Tinh Tuyết Liên cũng đã khá nhiều tuổi.

Hai thứ này, cấp bậc còn cao hơn Băng Linh Quả và Hoa Linh Quả vài lần, giá trị rất cao. Nếu hắn thành công vun trồng thì ngay cả tu sĩ bậc cao nhìn thấy cũng đều động tâm. Cuối cùng Dương Phàm lại lấy ra hai khối Bản Chuyên màu xanh kia, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

”Vì sao lại có hai kiện Pháp bảo giống nhau như đúc thế này?”

Thanh sắc Bản Chuyên là một kiện Pháp Bảo cực mạnh của Dương Phàm, luận công kích thuộc hạng thứ nhất, lực phòng ngự cũng ổn định ở vị trí hàng đầu. Nếu so sánh với hắc tiên thần bí là một kiện Linh khí thượng phẩm, tuy nhiên chỉ là một loại phụ trợ, ưu thế ở chỗ quỷ dị linh hoạt cùng với thuộc tính làm tê liệt cường đại nhưng luận về uy lực so với Thanh sắc Bản Chuyên hơi kém một chút.

Tuy rằng là một kiện Linh khí trung phẩm nhưng Thanh sắc Bản Chuyên có thể công có thể thủ thậm chí có thể ẩn nấp trên hư không, dùng cho đánh lén. Công hiệu này thời điểm ở Thiên Niên Mộ Huyệt Quỷ Thị Sơn Dương Phàm đã sử dụng qua hiệu quả rất tốt

Hiện tại, hai khối Thanh sắc Bản Chuyên giống nhau như đúc xuất hiện trong tay Dương Phàm. Cái này có chút không thể tưởng tượng. Theo Dương Phàm từ lúc trước ở vùng hoang dã kia nghe được đối Thoại giữa Thầy trò đó mà biết được. Pháp bảo này vốn là một trong những linh kiện bảo vật Trấn sơn của Kim Hồng Môn. Dương Phàm trong lòng vừa động, nói như thế hai khối Thanh sắc Bản Chuyên này có lẽ chính là một trong số đó.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm bắt đầu quan sát hoa văn trên hai khối Thanh sắc Bản Chuyên ngoại hình giống nhau, nhưng là hoa văn trên nó có khác biệt rất nhỏ. Dương Phàm đưa vào một tia thần thức xem xét khối Thanh sắc Bản Chuyên, nó chưa có luyện hóa qua chỉ chớp lát hắn liền tiếp nhận được một ít tin tức không trọn vẹn. Một lúc sau, trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng, hai tay mỗi tay cầm một khối Thanh Sắc Bản Chuyên, rót vào bên trong từng đợt từng đợt tia sáng màu xanh biếc.

”Ông!”

Hai khối Thanh sắc Bản Chuyên ngán lên "ông ông", tản phát ra cổ khí tức phong cách cổ xưa dày đặc, đồ án hoa văn trên mặt tương ứng lẫn nhau, trong vô hình dường như có một tia liên hệ thần bí nào đó. Cứ liên tục như thế một lát sau, Dương Phàm rút vào gần như hết một nửa pháp lực. Ngay lúc này, hai khối Thanh sắc Bản Chuyên nở rộ hào quang, phân biệt kéo dài ra từng tia sáng trong suốt dùng mắt thường nhìn không thấy, quấn quanh lẫn nhau cùng một chỗ. Lập tức trong đầu Dương Phàm lại nhiều thêm một mảng tin tức, trong mắt hần chợt lóe sáng, hai tay dùng sức khẹp lại.

"Bốp!"

Hai khối Thanh sắc Bản Chuyên va chạm vào nhau, vang lên tiếng kêu trầm thấp rất nặng, làm cho trận pháp trên tầng năm y quán khê run lên có thể thấy được uy thế này mạnh biết bao, ở trong một màn sáng xanh mờ, từng vòng từng vòng tia sáng trong suốt trong hai khối Thanh sắc Bản Chuyên dường như hiểu thấu đáo lẫn nhau, cuối cùng tuy hai mà một dung hợp cùng một chỗ.

"Phù!"

Dương Phàm nhẹ thở một hơi, mắt chăm chú nhìn một khối Thanh sắc Bản Chuyên kết hợp phong cách cổ xưa càng thêm thần bí trước mắt. Thể tích so với trước kia lớn hơn gấp đôi khí tức càng thêm dày đặc, màu sắc vẫn là màu xanh. Tuy nhiên trong màu xanh này còn lóe ra nhiều điểm sáng vàng. Cùng so với điểm sáng lúc trước, trên Pháp bảo mới này càng nhiều thêm vài phần uy áp sắc bén.

Dương Phàm nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên nó, cảm nhận được trên Thanh sắc Bản Chuyên mới này còn mơ hồ ẩn chứa cổ khí tức áp lực đó. Dựa theo pháp quyết lúc trước. Dương Phàm rút vào pháp lực lập tức cả khối Thanh sắc Bản Chuyên nở rộ vàng sáng mờ rồi đột nhiên biến thành lớn, hóa thành một khối đá lớn dài đến ba trượng, nằm ngang ở trước mặt Dương Phàm. Mặt trên vàng sáng màu xanh cùng những điểm sáng vàng cùng nhau hô ứng truyền đến một uy áp sắc bén bức người.

"Uy lực chính thể tăng lên gấp mấy lần!"

Dương Phàm cùng Pháp bảo này tâm thần tương liên, có thể cảm nhận được uy lực mệnh mông ẩn chứa tràn đầy trong đó. Sau khi hai khối Thanh sắc Bản Chuyên dung hợp, đẳng cấp tăng lên hai cấp bậc. Lúc ban đầu một khối riêng rẽ chỉ là Linh khí trung phẩm, nhưng sau khi hai khối dung hợp chỉ sợ còn cao hơn Linh khí thượng phẩm đạt tới trình độ Linh khí cực phẩm!

Linh khí cực phẩm!

Đó chính là Pháp bảo mạnh nhất, là ước mơ tha thiết của tất cả tu sĩ bậc thấp, là một kiện Pháp bảo mà tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường đều khó có được. Dương Phàm thật không ngờ chính mình lại có thể có một kiện Linh khí cực phẩm. Có thứ này trong tay, với tu vi Ngưng Thần Kỳ của hắn lúc này ngay cả đối mặt tác chiến cùng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng không úy kỵ chút nào. Pháp bảo Thanh sắc Bản Chuyên trong tay lại biến hóa. thật lớn dài đến ba trượng hào quang bỗng nhiên thu liễm, sau đó biến mất ở hư không trước mắt dung nhập vào trong hư không. Dương Phàm triển khai thần thức quan sát một lát, trên mặt lộ ý cười: "Không sai! Hiệu quả ẩn nấp thật tốt!"

Có lẽ bởi vì tính đặc thù của công pháp Tiên Hồng Quyết, hiệu quả ẩn nấp của Thanh Sắc Bản Chuyên phi thường tốt, cho dù là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ đích thân tới, cũng không thể dễ dàng cảm nhận được Thanh sắc Bản Chuyên dung nhập trong hư không.

- Thu!

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, vẫy tay một cái, Thanh sắc Bản Chuyên dung nhập trong hư không biến hóa trở lại nguyên hình rơi vào trong tay hắn, sau đó một phân thành hai. Hai khối Thanh sắc Bản Chuyên phân biệt xuất hiện trên tay Dương Phàm.

- Xem ra trước khi chưa tập trung đủ tất cả linh kiện Pháp bảo này, chỉ có thể tạm thời dung hợp hai khối. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, không đến thời cơ vạn bất đắc dĩ ta cũng sẽ không thúc động Linh khí cực phẩm. Truyen

"Đích xác, tu sĩ bậc thấp có trong tay Linh khí cực phẩm quả thật có chút kinh thế hãi tục, bình thường ra Tay không nên sử dụng."

Nghĩ đến đây, Dương Phàm đều thu hai khối Thanh sắc Bản Chuyên vào trong túi trữ vật. Sau đó hắn triển khai cảm quan bao phủ toàn bộ Tiên Hồng Y Quán phát hiện Thương Vân còn chưa có trở về. Bởi vì ở thời điểm hắn hóa thân thành Thạch Thiên Hàn động tác cực nhanh, lại là phi hành qua lại, cho nên còn trở về sớm hơn Thương Vân cả nửa ngày. Thấy vậy, hắn lại tiến vào Tiên Hồng không gian.

Trên lục thổ địa gieo trồng rất nhiều các loại linh dược, kỳ hoa dị thảo, thiên tài địa bảo. Trong đó đều là rất nhiều tài liệu quý hiếm ở Tu Tiên giới. Ánh mắt Dương Phàm dò tra từng thứ một cuối cùng dừng lại trên nửa thanh khô đằng màu xanh kia.

Giờ phút này khô đằng vẫn đang có hơi héo rũ. Tuy nhiên so với lúc trước đặt ở nhà Lỗ thần y nơi đó đã nhiều ra vài phần sinh cơ.

- Vật ấy rốt cuộc là thứ gì, trồng trên lục thổ địa đã lâu, không ngờ chỉ khôi phục có một chút sức sống.

Dương Phàm lộ vẻ mặt kỳ lạ lắm lắm.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của hắn, thiên tài địa bảo bình thường, ngay cả sắp chết chỉ cần trồng ở trên lục thổ địa đều có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục không ít sức sống. Không đến mức giống như khô đằng này, vẫn là một bộ dáng ủ rũ không chút sinh cơ.

- Người có biết lai lịch khô đằng này không?

Dương Phàm hướng tới con chó nhỏ dò hỏi.

- Không biết!

Con chó nhỏ lắc đầu:

- Tuy nhiên ta có thể khẳng định giá trị của khô đằng này còn hơn tất cả các thứ gieo trồng trên lục thổ địa.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ dị sắc có phần khó có thể tin nói:

- Chẳng lẽ nó còn quý báu hơn so với Cửu Dương Đồng Thảo, Huyền Tinh Tuyết Liên.

Con chó nhỏ gật đầu nói:

- Điều kiện tiên quyết là chủ nhân có thể để nó khôi phục lại sinh cơ, sau đó chân chính thành thực.

- Vậy thật đúng là đáng giá chờ mong!

Dương Phàm nhìn chăm chú nửa thanh khô đằng kia, trong ánh mắt nhiều thêm vài tia sáng nóng cháy.

Hóa Linh Thảo, Băng Linh Quả là tài liệu quý hiếm là cùng cấp của Tu sĩ trong bậc thấp mà Cửu Dương Đồng Thảo, Huyền Tinh Băng Liên lại là đẳng cấp ngay cả Tu sĩ bậc cao đều thập phần khát vọng. Mà nửa thanh khô đằng này còn cao hơn so với hai loại đó.

Kiểm tra tài bồi xong các thứ trong lục thổ địa, sau đó Dương Phàm lại nhìn Hồ Phi còn nằm trên lục thổ địa, từng đợt từng đợt sinh mệnh mong manh lưu chảy, đang chậm rãi làm dịu linh hồn của hắn. Xem ra Hồ Phi còn cần một ít thời gian mới có thể thức tỉnh.

Khẽ thở dài một hơi, hình chiếu của Dương Phàm biến mất trong Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm lại triển khai cảm quan bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, phát hiện Thương Vân đang trên đường quay về. Dương Phàm mỉm cười đi xuống Tiên Hồng Y Quán. Thấy một vài tu sĩ đang đứng trước cửa y quán chăm chú nhìn lên bảng hiệu y quán.

- Nghe đồn bảng hiệu y quán này có thể giúp người ta ngộ đạo từ đó đột phá bình cảnh hiện có. Nhưng mà ta nhìn cả nửa ngày không có một chút xú hiệu quả gì.

Trong đó một gã tu sĩ ủ rũ nói.

Dương Phàm vừa nghe lời ấy, không khỏi hơi trầm tư suy nghĩ.

192. Chương 197 - 198: Chuẩn Bị Cho Trúc Cơ

- Hừ! Bảng hiệu này ẩn chứa đạo lý đại đạo độc đáo. Đâu phải ai ai cùng có thể thành công ngộ đạo?

Từ phía sau hai gã tu sĩ này đi tới một thiếu niên, tuổi tác chừng mười bốn mười lăm tuổi

- Người là ai?

Hai gã tu sĩ nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện người tới là một tu sĩ còn rất trẻ, nhưng tu vi của đối phương lại cao hơn bọn hắn.

- Ta là học đồ của Tiên Hồng Y Quán.

Thiếu niên với giọng điệu cực kỳ bình thản nói.

- Học đồ?

Hai gã tu sĩ có chút khó có thể tin, Thương Vân mới mười bốn mười lăm tuổi, liền có được tu vi Luyện Khí đại viên mãn. Thiên phú như thế cho dù đặt ở trong bất cứ thế lực nào cũng là tân tú thiên tài của thế hệ mới.

- Xinxin hỏi, bảng hiệu này thật sự có thể giúp người ta ngộ đạo sao? Chúng ta là nghe tiếng mà đến.

Trong đó một gã tu sĩ ấp a ấp úng nói. Thương Vân thoáng dụ giọng, nói:

- Có thể! Nhưng chỉ có số rất ít người có ngộ tính mới có thể từ trong đó thu được đột phá, hạng người bình thường thì chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Hai gã tu sĩ này vừa nghe lời ấy, sắc mặt lập tức càng thêm ủ rũ.

- Thần y đại nhân! Ngài ra đây à?

Thương Vân xoay chuyển ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Dương Phàm đứng ở cửa hơi thoáng ngạc nhiên, vui mừng chào hỏi.

”Thần y đại nhân?”

Hai gã tu sĩ nhìn theo ánh mắt Thương Vân trong lòng vô cùng rung động. Thần y đại nhân chẳng lẽ là chủ nhân của Tiên Hồng Y Quán, thần y truyền kỳ thứ nhất kinh đô. Lập tức, hai gã tu sĩ này vô cùng kích động, vội vàng tiến lên thi lễ:

- Bái kiến thần y!

- Không cần đa lễ.

Dương Phàm mỉm cười tò mò hỏi:

- Hai người các ngươi đến nơi này, chỉ vì bảng hiệu trên đỉnh đầu kia sao?

Hai gã tu sĩ mặt đỏ lên, trong đó một người đáp:

- Chúng ta cách kinh đô có ngàn dặm xa cố ý đến đây chiêm ngưỡng bảng hiệu này.

- Nhưng chúng ta chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được bảng hiệu này thần bí bất phàm nhưng không thể từ trong đó ngộ đạo đột phá bình cảnh hiện tại như lời người ta đồn đãi.

Ánh mắt gã tu sĩ có vẻ ảm đạm nói.

Dương Phàm nói:

- Ngộ đạo là chuyện nước chảy thành sông, không thể miễn cưỡng! Hơn nữa đối với ngộ tính của bản thân có yêu cầu rất lớn.

- Tạ ơn thần y chỉ điểm.

Hai người cúi đầu nói lời cảm tạ không vì thần y trước mắt tuổi còn trẻ, mà có lòng khinh thị chút nào.

- Từng có một người ở trước cửa y quán của ta, ngộ đạo suốt một tháng, tu vi tiến triển cực nhanh, lúc này có lẽ đã bước vào hàng ngũ tu sĩ bậc cao rồi

Dương Phàm khẽ thở dài, trên mặt có vài tia phức tạp.

Tu sĩ bậc cao?

Hai gã tu sĩ lập tức bị chấn động, đối với bảng hiệu treo trên Tiên Hồng Y Quán nảy sinh vô hạn lòng ngưỡng mộ.

- Vậy xin hỏi: chữ trên bảng hiệu là do người nào viết ra?

Một gã tu sĩ trong đó tò mò hỏi.

- Từ một vị kỳ nhân có một không hai viết ra, người ấy cảnh giới rất cao. Là cao nhân ẩn thế chân chính!

Dương Phàm lừa dối lần nữa mặt không đổi sắc.

Kỳ nhân có một không hai! Cao nhân ẩn thế! Hai người này lập tức sinh lòng kính sợ. Có thể tưởng tượng cao nhân viết ra bảng hiệu này khẳng định là tu sĩ bậc cao, thậm chí còn là lão quái Nguyên Anh Kỳ trong truyền thuyết.

Dừng lại một lát, hai người này hoàn toàn không thu được gì nhưng là bọn họ lại chiếm được một tin tức chấn động. Có thể tưởng tượng, không cần tới vài ngày truyền thuyết có liên quan tới bảng hiệu Tiên Hồng Y Quán sẽ loan truyền khắp kinh đô.

- Nhiệm vụ công bố rồi sao?

Dương Phàm mỉm cười nhìn phía Thương Vân hỏi.

- Một đồng tiền, đã tuyên bố.

Thương Vân hơi lấy làm lạ không kìm nổi hỏi:

- Thực sẽ có người tiếp nhận nhiệm vụ với giải thưởng như vậy sao?

- Có.

Dương Phàm bình tĩnh nói:

- Nếu người thật hiếu kỳ, hiện tại có thể quay lại Âm Huyết Vương Triều, nhìn lại xem tình hình thế nào.

- Thật sự có người tiếp nhận?

Thương Vân có vẻ không tin, đơn giản cũng không vào y quán, lập tức quay ngược trở lại Âm Huyết Vương Triều. Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn hắn rời đi, đi đến trước cửa Tiên Hồng Y Quán ngẩng đầu chăm chú nhìn những nét chữ cổ triện trên tấm bảng hiệu kia.

"Bảng hiệu này rốt cuộc có nên tồn tại ở thế gian này hay không?"

Dương Phàm chăm chú nhìn bảng hiệu có chút do dự. Không thể phủ nhận, tồn tại của bảng hiệu này khiến cho "Tiên Hồng Y Quán" vang danh khắp nơi, hấp dẫn càng ngày càng nhiều tu sĩ giúp hắn thu được linh thạch cuộn cuộn không ngừng. Đồng thời, tên tuổi thần y cũng uy chấn đất kinh đô này. Tuy nhiên, sự tồn tại của bảng hiệu này, cũng không có tác dụng tốt, nó có thể làm cho người có ngộ tính ngộ đạo.

Nếu người nọ là bằng hữu của mình cũng thôi không có gì nhưng nếu là địch nhân thì sao?

Vô Song chính là một ví dụ, người này ngộ tính quả thực khó có thể tưởng tượng. Chỉ dựa vào mấy chữ đó liền sinh ra bay vọt về chết.

"Là đúng hay sai?"

Ánh mắt Dương Phàm dần dần mờ mịt cả lên, ngắm nhìn mấy chữ do chính mình viết ra. Ngay đúng lúc ấy hắn tiến vào cảnh giới vô thượng Thiên Nhân Mô Thức suy diễn ra một số huyền ảo cùng đạo lý đại đạo trong Tiên Hồng Quyết. Một số huyền ảo trong đó ngay cả chính hắn đều chỉ là cái hiểu cái không, thậm chí là một đám hỗn độn mơ hồ.

”Nếu người khác có thể từ trong đó ngộ đạo còn ta có nhờ vậy mà lĩnh ngộ được cái gì không đây?”

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, tinh khí thần toàn thân bị mấy chữ cổ triện kia hấp dẫn, trong cơ thể Tiên Hồng Quyết cứ tự nhiên như thế mà vận hành trong vô tình thoát khỏi tuyến đường thường ngày. Thời gian từng chút từng chút chuyển dời đến cuối cùng trong ánh mắt Dương Phàm chỉ còn lại có mấy chữ trên bảng hiệu đó. Hắn chỉ cảm thấy linh khí của Tiên Hồng Quyết trong cơ thể thông thoáng trước nay chưa từng có, mơ hồ như có dấu hiệu đột phá. Đối với bản chất của lực lượng, có lĩnh ngộ từng bước một.

Đủ loại pháp quyết của Tiên Hồng Quyết, độc thuật Khô Tịch Thiên Lý giờ phút này đều hiện rõ trong đầu Dương Phàm. Thật lâu sau. Dương Phàm thở nhẹ một hơi khí tức trên người đã xảy ra một ít biến hóa không rõ ràng.

Thì ra thông qua lần này lĩnh ngộ với bảng hiệu, hắn hiểu biết về Tiên Hồng Quyết có điều tăng cao, đặc biệt là các loại thần thông pháp thuật. Ngay cả độc thuật Khô Tịch Thiên Lý khó tu luyện nhất hắn cũng thu được thành tựu. Tu vi tăng lên tuy rằng không lớn nhưng là thẳng tới gần Ngưng Thần đại viên mãn.

Ngộ đạo, dưới tình hình chung sẽ không tăng lên pháp lực của tu sĩ mà là tăng lên cấp độ linh hồn.

Bởi vì pháp lực là kết quả do thời gian tích lũy.

Dương Phàm đoán rằng Vô Song giờ phút này chính là ý cảnh rất cao, đứng ở một trình độ rất cao nhưng tu vi chân chính hắn là không có đạt tới trình độ của tu sĩ bậc cao, tối thiểu trong khoảng thời gian ngắn là như thế. Tuy nhiên có một điều có thể khẳng định, trong vòng một hai năm tới. Vô Song nhất định có thể chân chính đạt tới trình độ võ tu bậc cao.

- Thần y đại nhân!

Một giọng nói run run truyền đến.

Dương Phàm nhìn lại, đúng là Thương Vân.

Giờ phút này, vẻ mặt Thương Vân đầy hồi hộp cùng hưng phấn. nói:

- Thần y đại nhân! Nhiệm vụ đã được người ta tiếp nhận rồi. Mà lại hoàn thành rồi.

- Ha ha!

Dương Phàm cười thần bí:

- Lỗ thần y đã chết, việc này cũng chấm dứt!

Người cùng không cần hỏi nhiều.

- Dạ. đại nhân!

Thương Vân hiểu rằng, có một số việc Dương Phàm không cho mình biết.

- Đúng rồi, người tới y quán cũng một thời gian rồi, nhưng có học được chút gì không?

Dương Phàm hỏi.

- Thời gian rảnh rồi, ta đã học thuộc tất cả tên dược liệu và linh đan. Khi đại phu khám bệnh cho người ta, ta cẩn thận lắng nghe còn thường xuyên thỉnh giáo ông ấy. Hiện tại. bệnh bình thường miễn cưỡng có thể ứng phó được.

Thương Vân đáp.

Dương Phàm nghe vậy, không khỏi biến sắc. Mới có bao nhiêu ngày, không ngờ Thương Vân có thể xem bệnh điều này thật có hơi khó tin. Thương Vân bản thân thiên phú thật tốt cộng thêm khắc khổ nghiên cứu cùng chăm chỉ, đích xác so với thường nhân tiến bộ hơn nhiều lắm.

- ở đây có một bộ công pháp trị liệu, ngươi cầm lấy tu luyện, trước học nhập môn thử xem.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc rồi nói, đồng thời lấy ra một ngọc giản đưa cho Thương Vân. Ngọc giản này đương nhiên là lấy từ Lỗ thần y. Theo Lỗ thần y nơi đó lấy được chiến lợi phẩm không chỉ có giới hạn trong linh thạch, pháp bảo, tài liệu, còn có số tài phú tri thức quý báu đó chính là những ngọc giản.

- Đa tạ Dược Sư!

Thương Vân hưng phấn tiếp nhận ngọc giản, tuy rằng chỉ là một bộ công pháp cấp nhập môn. Giờ phút này sau khi biết được thiên phú của Thương Vân cùng tình hình khắc khổ cố gắng của hắn. Dương Phàm cũng không khỏi coi trọng Thương Vân người học đồ trong y quán này thêm vài phần, thậm chí đang cân nhắc có nên hay không thu hắn làm đệ tử ký danh. Vào lúc ban đêm, Dương Phàm ở trong không gian tầng năm y quán tu luyện.

Bởi vì vừa mới ngộ đạo, đối với hiểu biết về ý cảnh của Tiên Hồng Quyết có điều tăng lên cho nên hắn lập tức bắt đầu tu luyện nội dung trong Ngưng Thần Thiên. Giờ phút này, hắn còn có thể nhìn thấy một ít nội dung trong Trúc Cơ Thiên, dưới kết hợp hai thứ tu vi tăng lên thần tốc.

Ngày hôm sau, Dương Phàm mở to mắt trong miệng phun ra một dòng khí màu xanh mờ nhạt lan tỏa ra khắp tầng năm y quán sau đó từng chút từng chút lan tràn xuống lầu bốn, lầu ba, thoang thoang có một mùi hương thơm kỳ dị bao phủ khắp cả Tiên Hồng Y Quán.

Tâm tình Dương Phàm vô cùng thư thái, chỉ một đêm công phu như vậy, rốt cục hắn đã bước vào cảnh giới Ngưng Thần đại viên mãn.

Ngưng Thần đại viên mãn!

Hiện tại hắn phải lo lắng chỉ có một chuyện: đó chính là Trúc Cơ.

Trúc Cơ! Dương Phàm thở dài một hơi, không ngờ ngày này cũng tới rất nhanh như vậy.

- Hình như ngày mai chính là ngày bán đấu giá Trúc Cơ đan.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm nói.

Trúc Cơ đan, rốt cuộc mình có nên đi tranh đoạt hay không. Phải biết rằng bán đấu giá Trúc Cơ đan lần này, các thế lực lớn ở kinh đô như hổ rình mồi, một mình hắn thế đơn lực bạc, chỉ sợ có chút khó khăn.

"Dù sao ta đã có Hóa Linh Thảo tài liệu luyện chế Trúc Cơ đan, không bằng chuẩn bị luyện chế Trúc Cơ đan. Ta cũng có thể thử nghiệm luyện chế xem sao." Dương Phàm thầm nghĩ.

Tuy rằng luyện chế Trúc Cơ đan tương đối khó, không phải Luyện Đan Sư cấp đại sư thì không dám luyện chế. Tuy nhiên Dương Phàm đặc biệt có pháp quyết luyện đan của Luyện Đan Thiên trong Tiên Hồng Quyết, có thể gia tăng xác suất thành công cùng tốc độ thật lớn.

Từ Vụ Liễu trấn đến kinh đô, Dương Phàm đã luyện chế không ít đan dược, thủ pháp cũng dần thành thục, xác suất luyện đan thành công so với Luyện Đan Sư bình thường phải cao hơn rất nhiều.

"Ta hiện tại tuy rằng không có Trúc Cơ chân hỏa hoặc là mạch chi hỏa nhưng ta còn có thứ giống như vậy!" Dương Phàm nghĩ đến thứ đó mắt liền sáng lên.

Đúng vậy! Là u Minh Ma Diễm!

u Minh Ma Diễm cấp bậc tuyệt đối không thấp cho dù so sánh với Trúc Cơ chân hỏa của tu sĩ Trúc Cơ cũng không yếu kém chút nào.

"Không biết ma diễm này có thể dùng cho luyện đan được hay không?"

Dương Phàm lộ vẻ mặt suy tư. Sau đó, hắn liền viết một cái danh sách đưa cho Thương Vân không ít linh thạch, bảo hắn đi mua một số tài liệu. Luyện chế Trúc Cơ đan cần rất nhiều tài liệu. Trên thực tế, Lỗ thần y đã góp nhặt hơn phân nửa, Dương Phàm tự mình có một chút hiện tại còn thiếu một vài món. Đợi Thương Vân rời đi, Dương Phàm dặn dò Dược Sư cùng học đồ trong y quán, mình hôm nay bế quan luyện đan không xem bệnh.

Sau khi trận pháp cấm chế đều mở ra. Dương Phàm lấy ra đỉnh đan lô màu đồng đen, thêm vào một chút than đá tinh luyện. Cũng cho tài liệu vào trong vạc. Trong phút chốc, trong tay hắn phun ra một đám hỏa diễm âm u, chỗ trung tâm của nó có một chút u quang, lúc sáng lúc tối

Dùng ma diễm luyện đan, đây là một ý tưởng thử nghiệm của Dương Phàm lần này. Bản thân hắn có phép quyết luyện đan rất cao minh, có thể gia tăng thật lớn xác suất luyện đan thành công.

Nếu tu luyện đến đỉnh cao có thể làm cho được lực của linh đan tăng lên gấp đôi có thể nói là nghịch thiên. Mặc dù giờ phút này, đan dược do Dương Phàm luyện chế ra so với cùng một đẳng cấp hiệu quả đã tốt hơn hai ba phần. Trúc Cơ đan ở trong giới Luyện Đan Sư bậc thấp là một loại linh đan rất khó luyện chế, tài liệu tiêu hao cũng rất quý giá, thường thường không có cơ hội để Luyện Đan Sư luyện chế lại lần thứ hai.

Dương Phàm ở phương diện pháp quyết tài liệu không có vấn đề còn thiếu chính là lửa tốt để đốt lò luyện đan. Nghĩ tới nghĩ lui, dường như hắn chỉ có thể lựa chọn U Minh Ma Diễm thử nghiệm một chút. Nhìn ánh lửa phun vào trong đan lò, hỏa diễm u ám trong tay Dương Phàm bắn ra một đoàn ô quang, nhập vào trong đó. Hắn không dám trực tiếp dùng u Minh Ma Diễm tiếp xúc với đan lò, sợ đan lò này không chịu nổi sức nóng.

”Ông!”

Đoàn ô quang kia vừa chạm vào than đá tinh luyện tỏa ra ngọn lửa, lập tức bùng cháy mãnh liệt bao phủ một nửa đỉnh lò. Thoáng chốc, lò luyện đan màu đồng đen dần đỏ lên lấy mắt thường có thể thấy được, cuối cùng đạt tới trình độ lửa đỏ chói mắt, tỏa ra cực nóng khiến nhiệt độ trong phòng cấp tốc tăng lên. Thấy tình hình này, Dương Phàm rất mừng rỡ, xem ra đẳng cấp của ma diễm không thấp có thể tăng lớn sức lửa đốt lò luyện đan. Ước chừng một lúc lâu sau hơi sáng mờ bốc lên mùi thơm dễ chịu hợp lòng người, một lò Tẩy Tủy Đan đã luyện thành.

”Tốc độ thật nhanh!”

Dương Phàm vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Trước đây hắn luyện một lò Tẩy Tủy Đan ước chừng phải tốn thời gian nửa ngày, hiện tại chỉ một canh giờ đã luyện chế xong, tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần. Có ma diễm phụ trợ, hiệu suất của luyện đan này phải tốt hơn rất nhiều so với địa mạch chi hỏa. Dường nhiên, không thể thiếu phần của pháp môn luyện đan độc môn của Dương Phàm. Mang trong lòng tâm lý chờ mong, Dương Phàm khai lò kiểm tra, phát hiện có ba viên phế đan, sáu viên đan dược phẩm chất thấp còn lại mười một viên phẩm chất tốt

”Tốc độ thì nhanh hơn rất nhiều, nhưng xác suất thành công luyện đan lại có điều giảm xuống.”

Dương Phàm cau mày. Tốc độ tăng lên vài lần nhưng là xác suất thành công luyện đan cùng phẩm chất khó tránh khỏi giảm chậm lại không ít. Có lẽ là ta khống chế hỏa hầu của ma diễm còn chưa đủ. Dương Phàm ngẫm nghĩ một hồi rồi lại luyện chế mấy loại đan dược khác. Đối với dung nhập ma diễm có hơi điều chỉnh lại. Trải qua một hồi thử nghiệm, sau hai ba canh giờ Dương Phàm thở nhẹ một hơi: ”Xác suất thành công có điều tăng cao nhưng phẩm chất của đan dược vẫn như cũ tăng lên không được”

Dương Phàm luyện chế ra đan dược thấp kém, bình thường sẽ không lấy ra sử dụng. Nhiều lắm là thường cho học đồ trong y quán. Đan dược thấp kém thường có hàm chứa tác dụng phụ nhất định, hiệu quả cũng kém hơn vài phần.

”Xem ra chỉ có thể xem xét cho chậm lại tốc độ một chút!” Dương Phàm trầm ngâm một lát lại bắt đầu thử nghiệm. Luyện chế đan dược nhất định không được nôn nóng, có đôi khi cần điều tiết giảm chậm độ nóng. Kết quả trong một lò đan dược tiếp theo, Dương Phàm phát hiện phẩm chất có điều tăng lên, trong hai mươi viên linh đan đã có được mười sáu viên phẩm chất tốt, ở không ngừng nghiên cứu và thăm dò, kỹ thuật luyện đan của Dương Phàm có điều tăng lên, đã có linh hội tiến một bước đối với quyền tâm đặc luyện đan của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ họ Liễu ở Dược Vương Các, ở thời điểm Dương Phàm luyện đan. Tiên Hồng Y Quán vẫn vận hành đều vào đây, Dược Sư, đại phu, học đồ, tiên sinh Phòng thu chi, chưởng quầy, đều hoàn thành bốn phận công tác của mình. Mỗi ngày Tiên Hồng Y Quán đều phải tiếp đón khách nhân đếm không hết trong đó còn bao gồm một ít người tu tiên. Dược Sư trong Y quán không đủ, từng mở rộng tuyển chọn thêm hai lần. Nhưng những lúc bận rộn vẫn như cũ có chút sốt đầu mẻ trán.

Buổi chiều cùng ngày, người đến y quán xem bệnh vẫn như trước không ít.

- Các vị khách quan đi thông thả!

Học đồ của Y quán khách sáo đưa tiễn tiếp đón người bệnh.

- Vị lão nhân gia này! Ta đỡ ngài lên lâu!

Giờ phút này Tiên Hồng Y Quán, riêng học đồ đã có hai mươi người, dưới yêu cầu của Dược Sư Lục Hồng, đối với khách nhân cực kỳ khách sáo và cung kính, bất kể đối phương có thân phận gì.

- Mời hai vị nữ khách quan!

Ánh mắt gã học đồ đột nhiên ngẩn ngơ cả người giống như mất hồn. Phía trước đang đi đến là hai thiếu nữ khí chất thanh nhã, trong đó một nữ tử trang phục cao nhã hoa lệ xinh đẹp như hoa. mỗi cái gờ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất cao nhã quý phái.

Vị nữ tử kia lại cực kỳ thần bí. Giống như tiên tử hạ phàm: xiêm y màu xanh nhạt không nhiễm một hạt bụi mái tóc đen buông rủ tự nhiên, nhẹ nhàng phất phới trong gió. Chỉ có điều là trên gương mặt của hình dáng hoàn mỹ đó lại bị che một lớp sa màu trắng như ẩn như hiện làm cho người ta sinh ra vô hạn suy nghĩ viển vông. Theo bước sen của nàng đi đến từng làn hương hoa thiên nhiên tinh khiết tỏa ra, mùi thơm tươi mát dần lan khắp y quán, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái giống như đi vào hoa viên xinh đẹp tươi mát buổi sáng sớm.

Thấy được rõ nhất vẫn là đôi mắt linh động trong sáng như hoa lan, đầm đậm như nước đường như nở rộ vô hạn ý xuân làm cho người ta không tự kìm chế được sinh ra ý muốn thân cận. Nhìn đến thiếu nữ cao nhã quý phái kia, gã học đồ chỉ thấy trước mắt sáng ngời, có một loại thể nghiệm kinh sợ vì sắc đẹp của nàng.

Sau đó, khi ánh mắt hần tiếp xúc nữ tử che mặt thần bí kia, mặc dù không có nhìn thấy chân chính dung mạo của nàng, nhưng cả người hần gần như đã đánh mất hồn phách, mà lại không mấy may nảy sinh ra chút lòng khinh nhờn.

Cuối cùng gã học đồ phản ứng lại, vội vàng khom người đón chào:

- Mời nhị vị khách quý lên lầu hai!

- Lầu hai?

Vị nữ tử áo trắng cao quý mỉm cười:

- Không, chúng ta ít nhất phải lên lầu ba.

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Gã học đồ này thâm hận mình ngu ngốc, hai vị nữ tử trước mắt có một khí chất tuyệt nhiên không giống người thế tục, trong đó một vị càng giống như tiên nữ hạ phàm, rõ ràng không phải là phàm nhân. Hơn phân nửa là người tu Tiên.

- Tiểu nhân đáng đánh đòn! Xin dẫn đường cho hai vị khách quý!

Gã học đồ dùng vẻ mặt ân cần ở phía trước khai lộ dẫn đường cho hai vị nữ khách quan. Không lâu sau gã học đồ đưa hai nàng lên lầu ba Tiên Hồng Y Quán. Nơi này là chỗ chuyên chữa bệnh chữa thương cho người tu tiên. Lúc này có thể nhìn thấy bóng dáng mười mấy người tu tiên.

- Ồ? Đây không phải là Lâm tiểu thư sao?

Trong đó một người tu tiên kinh ngạc kêu lên.

- Đại tiểu thư của Kinh đô Lâm gia.

Kinh đô Tu Tiên giới chỉ có một số người như vậy, ở thời gian lâu, người có chút danh tiếng khó tránh khỏi bị người ta biết mặt. Thì ra thiếu nữ áo trắng này chính là Lâm Vũ tiểu thư của Kinh đô Lâm gia. Mà Tiểu sư muội bên cạnh nàng. tự nhiên chính là Vân Vũ Tịch đối tượng ước hội Dương Phàm đến kinh đô. Lâm Vũ cười hướng vài người tu tiên quen biết chào hỏi.

- Lâm tiểu thư! Vị tiên tử bên cạnh này là ai?

Vài vị tu tiên người bản địa kinh đô vô cùng tò mò nói. Trong ánh mắt nhìn về phía Vân tiên tử, lộ ra vài phần cực nóng. Trong lúc nhất thời lầu ba y quán rơi vào cảnh tĩnh mịch, ngay cả những đại phu đang xem bệnh, người bệnh, học đồ đều đưa mắt nhìn.

- Nàng là

Lâm Vũ do dự nói lập tức lại chuyển sang hướng khác, cười dài nói:

- Nàng là tiên tử bị biếm xuống trần gian, các người là hạng người bình thường, sao có thể biết được danh hiệu của nàng!

Vừa nghe lời ấy, mấy người này lại lộ vẻ bán tín bán nghi, một người trong đó hỏi:

- Vậy chúng ta phải xưng hô với nàng như thế nào mới đúng.

Lâm Vũ thấy tình cảnh như vậy, trên mặt đầy ý cười.

- Sư tỷ

Vân Vũ Tịch khẽ kêu một tiếng, hơi có dáng vẻ của cô gái nhỏ. Giọng nói đó êm dịu như tiếng suối reo, nhẹ như tiếng gió thổi như cỏ nhỏ nẩy mầm làm cho người ta mơ màng tưởng như vạn vật trong thiên nhiên. Mọi người tại đây lập tức nhìn đến ngay người.

Thật lâu sau, Lục được sư đầu tiên phản ứng lại. nói:

- Ta xem nhị vị khách quý khí sắc thật tốt Không giống người có bệnh, không biết đến y quán ta có chuyện gì?

Vân Vũ Tịch vừa định lên tiếng, lại bị Lâm Vũ giành trước:

- Vị sư muội ta này tinh thông y thuật, xuất thân từ Dược Tiên cốc. Nghe nói Tiên Hồng Y Quán là của Dược Sư truyền kỳ thứ nhất kinh đô, nên đặc biệt đến gặp mặt.

193. Chương 199 - 200: Tung Tích Tiên Tử Tái Hiện

"Dược Tiên cốc? Thì ra các người tìm tới là muốn lãnh giáo y thuật của Dương thần y!" Lục Hồng vô cùng kinh ngạc, lập tức hiểu rõ ý đồ của hai thiếu nữ.

Từ khi danh tiếng của Tiên Hồng Y Quán cùng với Dược Sư truyền kỳ thứ nhất của kinh đô loan truyền bay xa, người tới đây cầu kiến Dương Phàm vô số kể, trong đó không ít người tu tiên tu vi không tầm thường. Những người này cầu kiến, mục đích không giống nhau, có người là nghe nói thần thuật khởi tử hồi sinh mà đến; cũng có người đến là muốn lãnh giáo y thuật: cũng có người tới đây cầu sư.

- Ồ! hy vọng Dược Sư có thể thay lời nhắn dùm.

Vân Vũ Tịch nhún người, dáng tạo nhã tự nhiên, còn có một khí chất dễ thân cận. Trong đôi mắt trong sáng lộ rõ vẻ chờ mong.

- Trước kia, mỗi tháng người đến cầu kiến thần y nhiều vô số kể, trên cơ bản thần y đều cự tuyệt. Dù sao thần y đại nhân bề bộn nhiều việc. Tuy nhiên, cô nương là đến từ Dược Tiên Cốc thân phận đặc thù, nếu là ngày thường, hoàn toàn có thể thay lời nhắn dùm

Lục Hồng khẽ thở dài một hơi:

- Chỉ tiếc

- Chẳng lẽ hôm nay có tình huống gì đặc biệt?

Lâm Vũ kinh ngạc hỏi.

- Hôm nay thần y đại nhân bế quan tu luyện! Đang lúc luyện đan không rảnh tiếp khách. Lúc sáng sớm đã từng căn dặn chúng ta.

Lục Hồng cũng hết sức tiếc hận nói.

Trước mắt Vân tiên tử khí chất xuất trần, khác xa người tu tiên bình thường, hơn nữa đối phương đến từ môn phái ẩn thế Dược Tiên cốc, thân phận lại đặc biệt và siêu nhiên như vậy. Vân Vũ Tịch nghe nói lời ấy có vẻ thất vọng, nhỏ giọng nói:

- Không đúng lúc như thế này ngày khác ta lại đến. Nhất định phải gặp để mở mang kiến thức về thần thuật khỏi tử hồi sinh của hân.

Lâm Vũ đứng bên cạnh nghe nói lời ấy, mặt lộ vẻ vui mừng:

- Tiểu sư muội! Hôm nay chúng ta trở về đi! Hừ! Kiểu cách của Thần y này thật đúng là phách lối!

Vân Vũ Tịch yên lặng không nói gì chỉ là liếc mắt nhìn lên tầng bốn, tầng năm y quán một cái rồi theo Lâm Vũ đi xuống khỏi lầu ba y quán.

- Lâm tiểu thư! Mau nói cho chúng ta biết phương danh của Tiểu sư muội của tiểu thư này.

Có vài người tu tiên từ phía trên đuổi theo xuống, vẫn không chịu buông tha cho.

- Các người hãy lui đi! Tiểu sư muội của ta thân phận đặc thù đừng làm phiền!

Lâm Vũ lạnh lùng nói.

Những người này đều là Luyện Khí kỳ, sao có thể lọt vào mắt xanh của nàng càng đừng nói có thể gặp gỡ kết giao với sư muội.

- Lâm tỷ! Ngài cứ thế mà đi được sao!

vẫn có người không chịu buông tha cứ bám lấy. Lâm Vũ cũng không biết làm sao.

- Được rồi, ta nói cho người biết Tiểu sư muội họ Vân, chỉ có thể nói bao nhiêu thôi!

Lâm Vũ cũng chịu không nổi công kích bằng lời ngon tiếng ngọt như viên đạn bọc đường của những người này.

- Họ Vân? Vân tiên tử!

Những người tu tiên này vô cùng hưng phấn, cuối cùng đã biết họ của Tiểu sư muội thần bí này, có một tên gọi thích hợp. Thoát khỏi những người bám đuôi này, Lâm Vũ khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hai người vừa mới đi ra y quán không lâu, một giọng nói nam sang sảng truyền đến:

- Vân tiên tử, Lâm tiểu thư! Đã lâu không gặp!

Trong giọng nói có một sức hấp dẫn thu hút người ta, mà không mất khí chất của nam nhân. Người ở chung quanh nghe tiếng đều biết không phải là người tầm thường. Chỉ thấy trên hiên nhà đối diện ngạo nghễ đứng một vị nam nhân tuấn tú, mặc trường bào cẩm tú màu xanh ngọc, áo choàng màu đen phất phơ theo chiều gió, trong ánh mắt lộ ra một khí thế kiên cường mãnh liệt. anh khí kinh người. Người này đứng ở trong thế tục này, khiến người ta có một loại cảm giác muốn hạ mình trước kẻ tôn quý cao vời vợi này.

- Lệ Hồng Phi? Là ngài!

Lâm Vũ dường như bộ dáng rất kinh ngạc, ý cười trong mắt lóe ra từng tia sáng lấp lánh, hiển nhiên bị hấp dẫn bởi thân tu của thể hệ Tu Tiên giới Ngự Dương quốc trước mắt này. Bất kể là thực lực, khí chất, dung mạo, nam nhân trước mắt đặt ở trong Tu Tiên giới đều là cực phẩm trong cực phẩm được vô số nữ nhân ngưỡng mộ luyện ái.

- Thì ra là Lệ công tử.

Vân Vũ Tịch cười khúc khích, khẽ nhún mình thi lễ. Từ khi nàng rời Dược Tiên cốc ra ngoài, gặp qua rất nhiều nam nhân ưu tú. Trong số đó, có thể lưu lại ấn tượng ở trong lòng nàng rất ít, mà Lệ Hồng Phi này chính là một người trong đó.

Chính như lúc trước Lâm Vũ nói thẳng với Dương Phàm: ba đại tân tú trong Tu Tiên giới Ngự Dương quốc, mỗi một vị đều là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ, sáng chói vô hạn, thể lực sau lưng lại cường đại dị thường, khiến cho người ta ngưỡng mộ. Mà Lệ Hồng Phi này, chính là một trong ba đại tân tú, lại là con của Vô Ưu cốc chủ tu sĩ bậc cao truyền kỳ của Ngự Dương quốc.

Vô Ưu Cốc chủ tu chân Tu Tiên giới Ngự Dương quốc mấy trăm năm. Là nhân vật cao tăng vang danh Tu Tiên giới. Thành danh đã lâu, là lão quái Nguyên Anh Kỳ cùng một cấp bậc với Tam u lão ma.

- Ha ha ha! Từ một năm trước gặp Vân tiên tử đến nay, vẫn nhớ mãi không quên! Hôm nay tại kinh đô trong trăm vạn dòng người này gặp lại, thật sự là phúc phận của Hồng Phi tu tới mười đời.

Lệ Hồng Phi mặt đầy ý cười không mấy may kiêng kỵ biểu lộ tâm ý của mình với Vân Vũ Tịch.

- Đa tạ công tử còn nhớ!

Vân Vũ Tịch lại cười nói, biểu lộ sự tôn kính cơ bản, trong đôi mắt sáng lại là một vẻ điềm nhiên tĩnh mịch nhìn không ra ý nghĩ trong lòng nàng. Trong mắt Lệ Hồng Phi hiện lên một tia dị sắc, cười nói:

- Vân tiên tử đến kinh đô là vì chuyện gì?

- Vũ Tịch chỉ cầu nâng cao lịch duvet, cùng thần y nơi đây tham thảo về y thuật!

Vân Vũ Tịch nói xong lời cuối cùng, thoáng ngưng lại một chút dường như giảm bớt đi một ít câu nói. Lâm Vũ thì lại hơi thâm ý nhìn vị Tiểu sư muội này một cái, đương nhiên sẽ không vạch trần phần sự thật nàng giấu diếm.

- Nói như thế Vân tiên tử là đi ra ngoài du lịch?

Lệ Hồng Phi sáng mắt lên, trong ánh mắt nhiều ra vài phần hy vọng.

- Vâng!

Vân Vũ Tịch cảm nhận được ánh mắt khác lạ của sư tỷ, trên gương mặt đẹp như ngọc sau tấm sa che mặt dường như ửng đỏ lên, đôi mắt sáng cũng có vẻ hơi né tránh. Lệ Hồng Phi lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ kiệt xuất này then thùng e lệ, tâm thần nhộn nhạo nghĩ rằng đối phương cố ý. Trên mặt hẩn lộ đầy vẻ tự tin và chờ mong nói:

- Nếu như thế Hồng Phi cả gan xin cùng đi với Vân tiên tử du lịch kinh đô coi như làm Sứ giả hộ hoa, như thế nào?

- Cái này

Vân Vũ Tịch có ý muốn từ chối, tuy nhiên nhìn đến bộ dáng nhiệt tình của đối phương như vậy, liền có phần không đành lòng. Lệ Hồng Phi là tân tú nổi bật trong lớp người tuổi trẻ đương đại, thân phận siêu nhiên, thực lực siêu quần, khí vũ hiên ngang, là trong số rất ít nam nhân lưu lại ấn tượng ở trong lòng Vân Vũ Tịch, trước mắt nàng thật không có ác cảm gì với hắn.

- Sư muội! Dù sao muội ở chốn kinh đô còn phải kéo dài một hai tháng. Thời gian cũng không ngắn ấy, chúng ta cùng nhau du lịch, nhiều người cũng không sao.

Lâm Vũ cười dài nói.

Nàng ngược lại rất cổ vũ Lệ Hồng Phi theo đuổi Vân Vũ Tịch. Thân phận, địa vị, tu vi các thứ của hai người này đều thấp phần tương xứng.

Dược Tiên cốc là môn phái ẩn thế, dưới tình huống chính ma hai bên đều không đắc tội như thế. Một khi Vân Vũ Tịch gia nhập vào bất cứ một bên chính ma nào, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thể cân bằng của Tu Tiên giới Ngự Dương quốc.

Mà Vô Ưu Cốc cũng là một môn phái vô cùng kỳ lạ, chẳng phân biệt là chính hay ma. Vừa chính vừa tà, ung dung tự tại trên thế gian, cùng Dược Tiên cốc có phần tương tự.

- Tốt lắm, ta nghe lời sư tỷ!

Trong ánh mắt chờ mong của Lệ Hồng Phi cùng Lâm Vũ, Vân Vũ Tịch cuối cùng đáp ứng.

Tại tầng năm Tiên Hồng Y Quán.

Dương Phàm nhẹ thở một hơi, thu hồi u Minh Ma Diễm thu xếp lại các tài liệu và đan dược, hẩn lẩm bẩm:

- Luyện đan lần này rốt cục cũng xong một giai đoạn, hỏa hầu cũng luyện không tệ lắm, chỉ chờ tập trung đủ tài liệu, ta có thể cẩn thận luyện chế Trúc Cơ đan rồi

Đối với luyện chế Trúc Cơ đan. Dương Phàm vẫn rất chờ mong.

Luyện chế Trúc Cơ đan cần yếu nhất là Hóa Linh Thảo còn thêm vài loại tài liệu quý hiếm khác, hẳn có thể nuôi trồng trong Tiên Hồng Không Gian, dựa theo hiệu quả tốc độ tăng trưởng gấp tám lần của lục thổ địa hiện nay, không tới một năm là có thể thừa thải một số.

"Ngày mai chính là ngày bán đấu giá Trúc Cơ đan ta cũng nên đi xem cho biết."

Dương Phàm uốn mình cho giãn gân cốt xong đi xuống tầng bốn y quán.

Bởi vì hắn bế quan, nơi đây đã có thiết trí cấm chế, người ngoài khó có thể đi vào trong đó. Không biết vì sao, trong lòng Dương Phàm có cảm giác khác thường, dường như trong lúc bế quan hắn đã bỏ lỡ điều gì.

Hắn xuống tới lầu ba y quán.

Bỗng dưng, Dương Phàm cảm nhận được thoang thoảng một mùi hương thơm hoa cỏ thiên nhiên, có một loại cảm giác rất quen thuộc.

"Chẳng lẽ" Dương Phàm lộ vẻ mặt khác thường, trong lòng thầm nghĩ: "Hay là nàgnàng đã tới đây?"

Nhưng cách ước hẹn Hàn Viễn Sơn còn thời gian tới hai tháng. Hít sâu một hơi, Dương Phàm cố gắng cảm nhận khí tức này, đồng thời trong phút chốc tiến vào Toàn Tri Mô Thức, nắm trong tay phạm vi khu vực mấy trăm trượng. Nhưng mà, hắn chỉ bắt giữ được cổ khí tức cực kỳ mơ hồ hiển nhiên người đã đi thật xa rồi

Nghĩ đến đây, Dương Phàm liền hỏi Lục Hồng ở lầu ba y quán:

- Lục được sư! Trong lúc ta bế quan, có người nào thân phận đặc thù tới đây không?
- Người có thân phận đặc thù?

Lục Hồng thoáng suy nghĩ một chút mắt sáng lên. nói:

- Trong lúc đại nhân bế quan có hai vị thiếu nữ thân phận không tầm thường đã tới, trong đó một người là con gái của Kinh đô Lâm gia; còn thiếu nữ kia thực thần bí, nghe nói là tới từ Dược Tiên cốc.
- Bọn họ đến y quán làm gì?

Trong lòng Dương Phàm vừa động, mặt không đổi sắc hỏi, hắn đã khẳng định Vân tiên tử đã tới nơi này.

- Dường như là muốn tìm đại nhân tham thảo y thuật. Tuy nhiên trước đó ngài đã căn dặn, trong lúc bế quan không được quấy nhiễu, cho nên không thể thông báo.

Lục Hồng đáp lại cảm nhận được một vẻ khác thường từ Dương Phàm không khỏi hỏi:

- Chẳng lẽ đại nhân quen biết họ?

Dương Phàm thật không có giấu diếm thần nhiên nói:

- Có gặp mặt một lần nhưng không quen, nếu lần sau tìm đến thì thông báo cho ta.
- Dạ. chúng ta hiểu.

Lục Hồng đáp, trong lòng cũng có chút hồ thẹn. Biết mình đã bỏ lỡ một chuyện của Dương Phàm. Dương Phàm đi ra y quán, nhìn thấy người ra xa mờ mịt, không khỏi thở dài một hơi, mình lại lỡ dịp vai kề vai với Vân Vũ Tịch rồi

Theo Lục Hồng miêu tả trong đó có thể thấy được, Vân Vũ Tịch cũng không xác định thần y truyền kỳ của Tiên Hồng Y Quán chính là mình. Dương Phàm tiếc hận. Dương Phàm áp chế mất mát trong lòng lại càng chờ mong hơn lên, bởi vì hắn đã xác định Vân Vũ Tịch đã đến kinh đô này, hơn nữa còn đến đây trước hai tháng.

Chỉ có điều chốn kinh thành rộng lớn như thế, biến người mờ mịt, mình phải đi đâu tìm nàng đây?

Hơn nữa theo đúng nghi lễ hẳn cũng không thích hợp tiếp xúc với Vân Vũ Tịch. "Tung tích tiên tử mờ mịt!"

Dương Phàm nhắm hai mắt lại, tưởng nhớ lại hai lần gặp mặt Vân Vũ Tịch, cái loại cảm giác tâm động không yên, chờ mong này, thủy chung quanh quẩn trong lòng hắn. Chỉ tiếc hiện tại thực lực của mình vẫn

như cũ có chút không đủ. Dương Phàm nắm chặt hai nắm tay, thần quang trong mắt ngưng tụ làm một điểm, dường như đã hạ quyết tâm: "Trúc Cơ! Nhất định phải Trúc Cơ thành công."

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về hướng Hàn Viễn Sơn xa xa.

Cùng lúc ấy, tại Hàn Viễn Sơn.

- Sư muội! Muội làm sao vậy?

Lâm Vũ đột nhiên nói.

Lệ Hồng Phi cũng tò mò nhìn về phía vị thiếu nữ thần bí toàn thân như tụ tập thiên địa linh tú trước mắt mình. Vân tiên tử dường như có vẻ thấp thỏm không yên, chăm chú nhìn về hướng kinh đô, thấp giọng nói:

- Chỉ là có một loại cảm giác kỳ lạ, có lẽ là ảo giác thôi!

- Chẳng lẽ là ảo giác!

Dương Phàm đứng ở trước cửa y quán cũng thì thào nói nhỏ.

Vào lúc ban đêm, Thương Vân mang theo không ít tài liệu quay về, báo với Dương Phàm:

- Đại nhân! Tài liệu ngài cần, trên cơ bản đã mua đủ, nhưng vẫn còn thiếu một loại tài liệu.

- À? Còn thiếu cái gì?

Dương Phàm dù bận tâm vẫn ung dung nói thấy hiệu suất làm việc của Thương Vân thật ra rất vừa lòng. Hắn đưa một danh sách mặt trên viết rất nhiều loại tài liệu, Thương Vân có thể trong vòng một ngày mua được đầy đủ như thế, có thể thấy được năng lực của hắn. Thương Vân do dự một lát, nói ra mấy chữ:

- Thiên Khuyết Thụ Căn

- Thiên Khuyết Thụ Căn?

Dương Phàm bật cười, phát tay áo:

- Tài liệu này tìm không thấy cũng không sao.

- Ồ!

Thương Vân lộ vẻ mặt kinh ngạc, nói:

- Ta tìm rất nhiều chỗ cũng không có loại tài liệu này.

Dương Phàm mỉm cười:

- Đây chỉ là một loại tài liệu vô dụng, người không cần quan tâm.

- Đại nhân! Ngài còn có chuyện gì cần dặn bảo không?

Thương Vân hỏi.

Dương Phàm vốn định cho hắn liên hệ với người của Âm Huyết Vương Triều, đi truy tra tin tức có liên quan tới Vân tiên tử. Nhưng nghĩ lại hắn cảm thấy không ổn vì thế nói:

- Người học y cho tốt đi, nếu có hiệu quả tốt, nói không chừng ta sẽ đặc biệt thu người làm đệ tử.

- Tạ ơn đại nhân! Tạ ơn thần y

Thương Vân nghe vậy vui mừng khôn xiết trong mắt toát ra vẻ ngạc nhiên vui mừng cùng tâm tình cảm động, nhưng không thể nói ra thành lời.

- Được rồi, người đi xuống đi! Ngày mai ta muốn đi Vân Phong bảo các một chuyện.

Dương Phàm nói, lại như tự nói:

- Nghe nói hội đấu giá nơi đó thực không tệ, thậm chí còn có bán đấu giá Trúc Cơ đan.

- Được Sư ngài cũng định đi Vân Phong bảo các à?

Thương Vân hơi có chút kinh ngạc.

- Nói vậy, chẳng lẽ còn có ai cũng định đi?

Dương Phàm theo trong lời nói của hắn nắm được điều gì đó.

- Cái này còn có mấy người Trịnh lão tiên! Rất nhiều người tu tiên ở kinh đô đều muốn đi xem.

Thương Vân đáp, trong giọng nói có chút kích động. Hiển nhiên có giấu điều gì đó, Dương Phàm ngược lại cũng không có truy hỏi tiếp cho hắn hần đi xuống. Chờ sau khi Thương Vân rời đi, Dương Phàm lẩm bẩm:

- Kỳ quái ta tra rất nhiều sách cổ, cũng không có tìm được tài liệu Thiên Khuyết Thụ Căn này. Hiện tại cho Thương Vân đi tìm mua cũng không có.

Thì ra Thiên Khuyết Thụ Căn cũng không phải tài liệu cần thiết để luyện chế Trúc Cơ đan. Dương Phàm thu thập tài liệu Trúc Cơ đan, vì tránh để người ta chú ý, Vì thế thêm vào một số tài liệu khác. Thiên Khuyết Thụ Căn này là tài liệu cổ quái cần cho luyện chế Duyên Thọ Đan trong Luyện Đan Thiên.

Vật ấy Dương Phàm chưa từng nghe nói tới, hiện tại lại có thể chứng thật điều đó. Duyên Thọ Đan là linh đan gần như thất truyền trong giới tu tiên. Ngay cả phối phương đều khó tìm được. Tài liệu ghi trong Luyện Đan Thiên cũng không nhiều lắm, chỉ có loại Thiên Khuyết Thụ Căn này là hơi có chút kỳ lạ.

Dương Phàm có điều nghĩ không ra. Giá trị của Duyên Thọ Đan gần như không thể đo lường được, có thể gia tăng tuổi thọ của tu sĩ, điều này chẳng khác nào tăng thời gian và sinh mệnh của tu sĩ. Tuổi thọ nhiều thêm một trăm năm, đúng là có thể tăng thêm vài phần cơ hội tìm tới tiên đạo. Nếu đan dược này có thể luyện chế thành công, giá trị của nó so với Trúc Cơ đan chỉ sợ phải cao hơn gấp mười lần. Bởi vì thời gian cùng tuổi thọ, hiện nay người tu tiên gần như là bất lực. Chỉ cần có thể tìm được Thiên Khuyết Thụ Căn, tìm thêm mấy loại tài liệu khá quý giá ở Tu Tiên giới. Dương Phàm tự tin có thể luyện chế ra loại linh dược này.

Ngày hôm sau, ông cháu Trịnh lão tiên theo ước hẹn đến cùng đi với Dương Phàm tới Vân Phong bảo các.

Theo Trịnh lão tiên giới thiệu, Vân Phong bảo các là do một thể lực thần bí ở kinh đô xây dựng nên. Bình thường là một kiểu phường thị của tu tiên, nhưng nổi danh nhất chính là hội đấu giá ở nơi này. Hội đấu giá trong Vân Phong bảo các bình thường là mỗi hai tháng tổ chức một lần, mỗi lần đều hấp dẫn rất đông người và bảo vật áp đáy hòm xuất thế. Lúc này đây, một viên Trúc Cơ đan của Vân Phong bảo các làm chấn động các thể lực lớn ở kinh đô.

Cao nhân Trúc Cơ Kỳ đặt ở trong các thể lực bình thường đó chính là nhân vật cao tầng, là cường giả trung kiên. Nhiều cường giả Trúc Cơ Kỳ thì thể lực lớn mạnh. Cho nên lúc này đây các thể lực đối với Trúc Cơ đan rơi vào tình thế bắt buộc: không thể không chớp lấy, có thể nói là khí thế hùng hổ.

Ba người đồng hành đi tới sông bạc mà buổi tối hôm trước Dương Phàm lấy thân phận Thạch Thiên Hàn đã tới đó. Rất nhanh, mấy người đi tới thế giới ngầm trong lòng đất. Âm Huyết Vương Triều ngay tại trước mắt.

Dương Phàm cũng không lấy làm lạ. Âm Huyết Vương Triều chính là kẻ thống trị trong thế giới ngầm này. Nơi này còn có rất nhiều chỗ khác, trong đó có rất nhiều giao dịch đều là không thể công khai. Vân Phong bảo các là một tòa lầu các rộng lớn như một ngọn núi, từ ở chỗ sâu dưới nền đất hướng thẳng lên trên kéo dài chừng ba mươi trượng cao. Diện tích cũng rất rộng lớn, đặc biệt lầu một chính là Phòng đấu giá, có thể cất chứa mấy trăm người.

Mấy ngày gần đây Vân Phong bảo các tụ tập vô số tu sĩ. Hiện trường gần như không đủ chứa. Vì thế, trừ tu sĩ được mời, ngoài ra tu sĩ muốn vào Phòng đấu giá mỗi người phải nộp mười khối linh thạch.

- Mười khối linh thạch?

Trịnh lão tiên há to miệng:

- Đây cũng quá đắt đi.

Trịnh Vân Phi cũng là bộ dáng ngây ra như phỗng.

Quả thật mười khối linh thạch đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà nói là một con số không nhỏ. Dương Phàm mỉm cười đưa ra ba mươi khối linh thạch, nói với người nọ:

- Ba người.

- Cái này cái này coi sao được!

Trịnh lão tiên có vẻ ngượng ngùng nói.

- Chỉ là ba mươi khối linh thạch mà thôi.

Dương Phàm hơi hột nói.

- Ngài ngài là Dương thần y?

Một lão già Ngưng Thần Kỳ vừa tới cửa Vân Phong bảo các nhìn chăm chú vào Dương Phàm vẻ mặt đầy kích động. Dương Phàm thoáng kinh ngạc, cảm giác lão già này nhìn có hơi quen mắt.

- Chẳng lẽ ngài không nhớ sao? Một tháng trước Thần y ngài từng đích thân ra tay trị ác tật chiếm cứ nhiều năm trong cơ thể lão phu.

Lão già đi tới, bộ dáng cảm kích nói.

- Ồ! Hóa ra là ngài!

Dương Phàm lập tức nhớ tới.

Hắn tọa trấn Tiên Hồng Y Quán trị liệu đối phương bình thường đều là tu sĩ đã ngoài Ngưng Thần Kỳ. Những người như vậy ở tháng khai trương, hắn chữa trị đối tượng không ít. Bằng không tu vi của hắn cũng không thể tăng nhanh lên tới trình độ Ngưng Thần đại viên mãn như hiện nay.

- Dương thần y cũng muốn tới hội đấu giá, sao ngài không nói sớm một chút.

Lão già vô cùng nhiệt tình lại quay sang người thu linh thạch kia trách mắng:

- Mau mau trả lại linh thạch cho thần y!

- Dạ. đại nhân!

Lập tức có người đi tới trả lại linh thạch còn nguyên vẹn cho Dương Phàm. Dương Phàm thật cũng không có khách sáo, vẻ mặt bình thản cùng lão già hàn huyên vài câu, thuận tiện hỏi một chút tình hình của hội đấu giá. Lão già ngược lại biết gì đều trả lời còn để lộ một ít bí mật không muốn người ta biết.

- Thần y! Ta xếp đặt cho ngài trong một phòng trang nhã.

Lão già ra tay lấy công làm tư, tự mình dẫn ba người Dương Phàm đi về phía Phòng đấu giá. Chung quanh các tu sĩ thấy cảnh này, đều ghé mắt nhìn rất là không phục.

- Vì sao hắn lại có Thể có đãi ngộ như thế?

Một gã đại hán mặt đen giận dữ nói thập phần không bằng lòng.

- Đi đi! Người biết gì. vừa rồi đó chính là thần y truyền kỳ thứ nhất ở kinh đô.

- Cái gì? Thần y truyền kỳ thứ nhất lại là hắn?

- Khó trách có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế, thì ra hắn chính là thần y truyền kỳ thứ nhất kinh đô, nghe nói có thần thông khởi tử hồi sinh.

Có người ngạc nhiên thán phục nói.

- Người còn có gì không phục?

Gã tu sĩ thu linh thạch lạnh mặt nói.

- Hắn là thần y cứu nhân độ thế! Được vạn người kính ngưỡng. Ta tự nhiên kính phục rồi!

Gã đại hán mặt đen ngoan ngoãn giao ra linh thạch. Nhưng thật ra tâm phục khẩu phục không còn lời gì để nói nữa.

194. Chương 201 - 202: Âm Huyết Quân Vương Hiện

Đồng thời, ở trong thần sắc kính ngưỡng, than thở của những người đó, bọn họ lại có một loại cảm giác lâng lâng thành tựu, trong lòng vô cùng sáng khoái. Trịnh Vân Phi nhẹ nhàng lướt qua tu sĩ gần đó hiện ra vài phần đắc ý.

Làm tu sĩ tầng dưới tu tiên giới kinh đô, hẳn chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ đặc thù như vậy, lúc này cảm giác hết sức uy phong. Chẳng qua khi hai ông cháu thấy bộ dạng Dương Phàm vinh nhục không biến, bình thần ung dung, lập tức ho khê một tiếng, thu hồi biểu tình, vẻ mặt nghiêm túc.

- Thần y đại nhân, mời bên này.

Lão nhân Ngưng Thần Kỳ hết sức khách khí mời ba người Dương Phàm đi tới một ghế ngồi trong nhà trong Hội đấu giá. Chiếc ghế ngồi này ở khu phía trước, rất xa hoa, phục vụ chu đáo. Ngoại trừ nhà tọa này, hội đấu giá còn có mấy chiếc ghế khác, còn có sương phòng khách quý, vô cùng xa hoa

- Nếu có yêu cầu gì, thần y đại nhân cứ phân phó hạ nhân làm là được.

Lão nhân Ngưng Thần Kỳ nói xong, mới mỉm cười rời đi. Dương Phàm khách sáo tiễn lão ta rời đi, sau đó nhìn ý khu Hội đấu giá to lớn. Lúc này hội đấu giá còn chưa bắt đầu, đã ngồi đầy một phần ba. Trong đó người trên nhà tọa cùng ghế bình thường đều có thể thấy được. Thế nhưng người trong sương phòng khách quý có trận pháp thủ hộ, nếu như mở ra có thể che giấu thân phận không cách nào dễ thăm dò.

Ba người Dương Phàm ngồi ở hàng nhà tọa thứ hai. coi như tương đối ở hàng đầu. Hắn vừa quay đầu lại, liền thấy được mấy người quen mắt, đa phần là người tu tiên nổi danh nơi kinh đô. Thân là thần y truyền kỳ đệ nhất kinh đô, danh tiếng Dương Phàm tự nhiên không nhỏ, rất nhiều người ở gần liền thấp giọng to nhỏ.

- Thấy không, đó chính là chủ nhân Tiên Hồng Y Quán được xưng là dược sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô.

- Đã sớm nghe thấy, không ngờ tới trẻ tuổi như vậy.

- Đệ nhất kinh đô? Y thuật của hắn có thể đè ép được tam đại thần y thanh danh kinh đô đã lâu hay sao?

Có người nửa tin nửa ngờ.

- Hừ! Đó là người không thấy được. Ngày đó ở cửa Tiên Hồng Y Quán, ta tận mắt thấy được Dương thần y thi triển thần thuật Khởi tử hồi sinh. Không chỉ như thế, ngài ấy còn trị được kỳ chứng của Nhị quận chúa Yến Vương Phủ nhiều năm vẫn không trị khỏi.

- Đúng rồi, nghe nói Lỗ thần y một trong tam đại thần y kinh đô, bị người ta treo thưởng một vạn tiền, lại bị người ta ám sát thành công.

Rất nhanh, những người này liền hưng phấn nói tới những tin tức vừa hề ở kinh đô. Cái chết của Lỗ thần y dường như trở thành, trò cười lớn nhất kinh đô này.

- Lỗ thần y nổi danh đã lâu, nhưng chưa từng ngờ tới sẽ chết không có giá trị như thế. Một vạn tiền liền mua được đầu của hắn, việc này thật có chút kỳ hoặc.

Có một vị tu sĩ lớn tuổi khê thở dài.

Dương Phàm lại nhắm mắt dưỡng thần, ngấm triền khai cảm quan nghe những người này đàm luận Tranh chấp. Tuy rằng những người này đàm luận có một bộ phận đều là tin vừa hề, nhưng có thể từ đó phân tích ra thế cục kinh đô có chút biến hóa. Ba người chờ một lát, người trong hội đấu giá ngày càng nhiều, các thế lực khắp kinh đô cùng tu sĩ mạnh mẽ đều tới nơi này. Tu sĩ tham gia hội đấu giá lần này có sáu phần là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên gần như tụ tập hết phân nửa tu sĩ linh anh nơi kinh đô.

Lúc đầu Dương Phàm chỉ nhắm mắt dưỡng thần nhưng một lúc đột nhiên hắn cảm nhận được ánh mắt như mũi châm đâm tới. Trong lòng rung mình, hắn ở nơi kinh đô, ngoài trừ Lỗ thần y ngoài ý muốn ra, hắn còn có đại cừu nhân nào?

Liếc nhìn lại, Dương Phàm theo cảm quan nhanh chóng dừng ở sương phòng khách quý bên trái. Sương phòng khách quý treo giữa không trung, trận pháp vẫn chưa hoàn toàn mở ra, chỉ là cắt đôi âm thanh, người bên ngoài có thể nhìn thấy người bên trong. Lúc này, ở trước lan can xà lim trong sương phòng khách quý, một thiếu niên áo trắng mặt như quan ngọc, trán như kiếm, lộ ra vài phần ngạo khí.

Dương Vũ!

Thần sắc Dương Phàm hơi đổi, người này chính là thiếu chủ Dương gia kinh đô, Dương Vũ

Người này tiến độ bất phàm, lần trước ở vấn Thiên đại hội. Dương Phàm suy đoán hắn ở khoảng Ngưng Thần sơ kỳ đến trung kỳ, hiện giờ đã tu luyện tới Ngưng Thần hậu kỳ. Không hổ là con cháu đại gia tộc, bản thân tư chất bất phàm hơn nữa tài nguyên tu luyện phong phú, linh đan vô số, công pháp không lo, có danh sư chỉ điểm, có thể nói tiến bộ thần tốc.

Thế nhưng, so sánh với Dương Phàm, vẫn là gấp sự phụ. Thời gian hơn một năm, Dương Phàm từ một phế nhân, tu luyện đến Ngưng Thần đại viên mãn như lúc này, còn lực áp người này một bậc. Nghĩ đến đây, khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, quay đầu lại không nhìn nữa.

Dương Vũ thấy vậy, cau mày. Hắn từ trong ánh mắt Dương Phàm bắt được một tia khinh thị nhàn nhạt.

Một gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ lại dám khinh thị ta?

Trong ánh mắt Dương Vũ Mạn lên một tia âm lệ.

- Hắn chính là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, nghe nói khi trước Vũ nhi từng qua lại với hắn ở Dương Gia Bảo?

Một vị trung niên uy nghiêm hoa phục ở giữa sương phòng nhàn nhạt nói.

- Cái gì? Hắn chính là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô.

Dương Vũ vô cùng khiếp sợ, bộ dạng Khó tin nói:

- Hắn không phải phế nhân Dương Gia Bảo hay sao?

- Lời vi phụ nói còn có thể giả sao?

Nam tử trung niên bình thản nói, trong lời nói tràn ngập một cỗ uy thế dũng mãnh. Sương phòng khách quý Dương gia, chớp mắt lập tức yên tĩnh. Phụ thân Dương Vũ là đương đại tộc trưởng Dương gia kinh đô, đại nhân vật tay nắm thực quyền.

- Vâng, hài nhi không dám hoài nghi lời phụ thân, chỉ là quá khó tin. Thời gian một năm ngắn ngủi, hắn từ một phế nhân chuyển biến thành được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô

Dương Vũ vô cùng kinh ngạc nói.

- Thế gian này vô số thiên tài, huống hồ hắn là con của Dương Thiên.

Tộc trưởng Dương gia nhàn nhạt nói, lúc nhắc tới tên Dương Thiên, nhìn thấy tay hắn khẽ run lên trong mắt hiện một tia âm lệ.

- Tục truyền người này có kỳ nhân khoáng thể chỉ điểm, bằng không ngay cả tư chất hắn cao tới đâu, cũng không có khả năng vô sư tự thông, học được một thân y thuật siêu phàm. Bằng hiệu Tiên Hồng Y Quán là do cao nhân sau lưng hắn đề lên, nghe đồn nhìn nó có thể đoán ngộ. Chỉ là ta khinh thường đi xem, Vũ nhi nên dành thời gian đi xem thử.

- Bằng hiệu làm cho người ta đoán ngộ?

Dương Vũ có vẻ không tin nhưng đáp ứng nói:

- Hài nhi sẽ bớt thời gian đi xem thử một chút.

- Đứng rồi phụ thân, không biết Dương Thiên như ngài nói là nhân vật nào? Đường như có vẻ rất khó lường, ta hỏi qua Từ tiên sinh, ngài ấy nói ngày sau sẽ nói cho ta biết.

Dương Vũ hiểu kỳ hỏi.

Lúc phụ thân cùng Từ tiên sinh đề cập tới tên Dương Thiên, thần sắc đều có biến hóa rất rõ.

- Dương Thiên? Sau này người đừng đề cập tới người này.

Tộc trưởng Dương gia biến sắc, nghiêm khắc nói.

Một lời không nói, một chữ không nói.

- Vâng, hài nhi đã rõ.

Dương Vũ đột nhiên rõ ràng phụ thân Dương Phàm chỉ sợ là cấm kỵ trong gia tộc, sau này vẫn nên ít nhắc tới trước mặt trưởng bối gia tộc thì hơn.

- Còn may người này thật sự là một được sư, nhưng mà chúng ta cũng không nên sơ sót quản chế hắn.

Tộc trưởng Dương gia đảo mắt qua hai trưởng lão bên cạnh, thần thức ngấm truyền âm dường như đang thương thảo gì đó. Dương Vũ lại nghiêng người nhìn chăm chú vào Dương Phàm một lát, cười lạnh, có phần khinh miệt, thâm nghị

”Được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô? Hừ hừ, lần sau đi Dương Gia Bảo, ta nhất định sẽ tự tay giết huynh đệ các người ở vãn Thiên đại hội.”

Đồng thời, lúc hắn quan sát Dương Phàm, lại cảm giác như có chút quen thuộc và không đúng, dường như gặp người cũng khí chất đó ở nơi nào. TỰ nhiên, hắn vẫn không liên tưởng Dương Phàm đến người bị gia tộc truy sát ở Tú Ngọc Các.

Lúc này, Dương Phàm ở trong mắt TU sĩ cao tầng ở Dương gia kinh đô vẫn là một được sư Luyện Khí Kỳ bé nhỏ không đáng kể, chỉ là kiến hôi. Nếu không phải kiêng kỵ Dương Thiên sống chết không rõ cùng kỳ nhân khoáng thế giả dối hư ảo kia, chỉ sợ đã sớm gạt bỏ hắn. Ngay trong lúc Dương Phàm trầm tư, phía sau truyền đến một trận oanh động, giống như có đại nhân vật đã tới.

- Ha ha, Dương được sư cũng tới rồi.

Dương Phàm vừa quay đầu lại, chợt nghe được tiếng nói quen thuộc, còn có khí phách ập tới. Người tới là Yến vương Vũ Văn Liệt, đi theo sau còn có hai người, trong đó là Nhị quận chúa Vũ Văn Hàm tuyệt sắc khuynh thành, trần ngập màu sắc thần bí vô hạn.

Một người khác, là một lão đầu hủ hèm áo xám, lưng còng một túi thuốc, bên hông còn có mấy túi trữ vật, trên người có một cỗ khí chất phàm Trần rất nặng, rất khó nhận ra hắn là một người tu tiên.

- Vương gia, còn có Nhị quận chúa.

Dương Phàm vội đứng dậy, mỉm cười hành lễ, ánh mắt rơi xuống lão nhân hủ hèm, Trong lòng có vài phần suy đoán.

- Ha ha, vị này chính là Đông Phương được sư.

Vũ Văn Liệt cười nói.

Đông Phương được sư, một trong tam đại thần y kinh đô?

Suy đoán trong lòng Dương Phàm được khẳng định vội hành lễ chào hỏi với Đông Phương được sư.

- Hắc hắc, không tệ, không tệ.

Đông Phương được sư vẻ mặt hèn mọn, híp mắt quan sát Dương Phàm vài lần. Lúc Dương Phàm đối diện người này, có một loại cảm giác kỳ quái, thế nhưng lại không nói rõ được. Ba người Yến Vương Phủ ngồi ngay phía trước Dương Phàm, thân phận bọn họ cao quý cũng vào ngôi nhà tọa.

Dương Phàm thân là được sư khách liêu Yến Vương Phủ, tự nhiên không thể thiếu tham khảo một chút y thuật cùng Đông Phương được sư. Trải qua một phen trò chuyện, Dương Phàm phát hiện Đông Phương lão

đầu này học thức uyên bác, nói tới một ít vấn đề luôn nói trúng điểm mấu chốt, từ phương diện này không kém hơn lão nhân Dật Hà Thôn.

Chỉ là Đông Phương lão đầu là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, còn lão nhân Đà Bối Dật Hà Thôn hơn phân nữa là tu sĩ cấp cao, tu vi hai người kém nhau cực lớn.

- Tiểu lão nhi hiếu kỳ, Dương được sư từ nơi nào biết được Cửu Túc Huyền Mạch?

Đông Phương được sư nhắc tới vấn đề này, hiển nhiên hết sức hiếu kỳ, ánh mắt dị dạng nhìn Dương Phàm.

- Điều này là ta biết được từ vị kỳ nhân khoáng thế chỉ điểm y thuật cho ta.

Dương Phàm chỉ phải tiếp tục lừa dối.

Phía sau có một kỳ nhân khoáng thế, mới có lợi cho hắn đi lại nhân gian.

- Kỳ nhân khoáng thế?

Đông Phương được sư híp mắt thành một đường:

- Người kia có đặc thù gì, không phải trên lão quái vật đầu có một cục u, trên u có một cái sừng chứ.

Dương Phàm nghe lời này, vẻ mặt kinh ngạc.

Trên đầu có một cục u, trên u lại có sừng, thể gian này nào có quái vật như vậy. Vừa nhìn biểu tình Dương Phàm, Đông Phương được sư gật đầu như cười như không, không nói gì nữa. Dương Phàm cảm thấy khó hiểu, nhưng không biểu hiện ra cười nói:

- Người kia không để cho ta lộ ra bất kỳ Tin Tức gì của ngài ấy.

- Hiểu mà, hiểu mà.

Đông Phương được sư cười thần bí, bộ dạng kia thật là cực kỳ hèn mọn. Trong lòng Dương Phàm không nói gì, hắn làm sao lại có cảm giác như càng bơi càng đen vậy.

- Các vị khách quý, các bằng hữu đến từ khắp nơi. Hội đấu giá mỗi hai tháng một lần Vân Phong Bảo Các, bắt đầu!

Đúng lúc này, một tu sĩ béo đứng Trên đài cao quát lớn. Tu sĩ béo này có tu vi Ngưng Thần hậu kỳ, mắt sáng như đuốc, giọng thật to, mặt béo hồng nhuận. Hai bên người đứng bốn tu sĩ mặc Linh Khí phòng ngự, trong tay là phi kiếm Linh Khí, ánh mắt sắc bén, lộ thần quang cảnh giác. Theo hắn lên tiếng, hội đấu giá lập tức yên tĩnh lại.

- Trước khi đại hội lần này bắt đầu, hoan nghênh Âm Thiên Quân Vương Âm Huyết Vương Triều đã đến.

Tu sĩ béo nhắc tay dùng ánh mắt vô cùng kính nể nhìn về phía một hàng nhà tọa.

Âm Huyết Vương Triều, Âm Thiên Quân Vương?

Dương Phàm vô cùng giật mình, mọi người nơi này cũng oanh động một trận nhưng lập tức lại yên lặng đáng sợ. Yến vương Vũ Văn Liệt cũng lộ vẻ kinh ngạc, theo mọi người cùng nhìn về phía tu sĩ béo kia chỉ tới.

Chỉ thấy ở giữa nhà tọa hàng đầu, một vị nam tử thần bí đội mặt nạ đen ngời đó. Nam tử thần bí này có khí chất đặc biệt, vóc người cao to dựng thẳng, đôi mắt tối đen không ánh sáng, vững chắc không gợn sóng, cũng không mang theo sắc thái tình cảm gì, tạo một cảm giác đậm đặc cùng cực.

Thần thức tu sĩ dò xét tới, liền như đá chìm đáy biển, không biết thực hư. Dương Phàm ngồi ở hàng thứ hai, cách hắn rất gần, vẫn không nhìn thấu hư thực của hắn.

- Hắn chính là Âm Huyết Quân Vương trong truyền thuyết?

Có người kinh ngạc nói:

- Vì sao ta chưa từng nghe nói qua danh hào của hắn?

Yến vương hạ giọng:

- Âm Huyết Vương Triều tổng cộng có ba vị Quân vương, chia làm Phệ Thiên. Bò Thiên. Âm Thiên. Ở trong đó, Âm Thiên Quân Vương là người thần bí nhất. Không biết vì sao hôm nay lại gặp trên hội đấu giá, điều này thật không bình thường.

Theo vị Âm Huyết Quân Vương xuất hiện, các đại thế lực kinh đô trên hội đấu giá đều rối loạn, các nhân vật cao Tàng cũng biến sắc.

"Vì sao gặp phải vị Âm Thiên Quân Vương thần bí nhất ở nơi này, lẽ nào hắn cũng muốn tranh đoạt Trúc Cơ Đan."

Ngay cả thế lực cấp bậc tứ đại gia tộc tu tiên kinh đô cũng phải lo lắng

Âm Huyết Vương Triều ở nơi kinh đô thực lực sâu không thể lường, tuy rằng lịch sử tổ chức không lâu, nhưng lại mạnh mẽ đáng sợ, thần bí đủ làm tứ đại gia tộc tu tiên kinh đô kiêng kỵ vạn phần.

Tu sĩ béo lạnh nhạt liếc nhìn mọi người, nói:

- Hiện giờ bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm đầu tiên. Đây là một loại linh đan hiếm thấy, gọi là Tầm Độc Đan. Sau khi dùng, từ nay về sau có thể tăng sức chống cự với độc vật thể gian, thậm chí có thể trực tiếp miễn dịch độc thuật bình thường.

Tầm Độc Đan!

Toàn trường xôn xao, kiện vật phẩm mở màn đầu tiên lại là linh đan quý hiếm như vậy.

- Tầm Độc Đan đặt giá một trăm linh thạch! Hiện tại bắt đầu đấu giá.

Tu sĩ béo vỗ mạnh chiếc bàn gỗ lim trước người.

- Một trăm năm mươi!

Lập tức có người nâng thẻ bài lộ ra vẻ hưng phấn.

- Hai trăm linh thạch!

- Hai Trăm năm mươi!

Linh đan quý hiếm, công hiệu phi phàm, khiến cho rất nhiều người hứng thú, thậm chí ngay cả vài thế lực cũng tham dự vào. Nghe nói đến tên Tầm Độc Đan. Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái Loại đan này ở trong Luyện Đan Thiên có sẵn phối phương, tài liệu có chút khó, tuy nhiên trong đó có vài tài liệu có thể thay thế.

Nếu thử luyện chế, hắn tự tin có thể làm được. Hắn lại vẫn thờ ơ lạnh nhạt, xem Tầm Độc Đan này có thể bán được bao nhiêu. Loại đan này tuy rằng hiệu quả thần kỳ, chẳng qua đối với thể chất đặc thù, Thánh Nông Thể của hắn thật không cần thiết.

- Năm Trăm linh thạch!

- Sáu trăm!

- Tám trăm!

Giá kéo lên từng chút, quả thật ngoài dự liệu của Dương Phàm. Cuối cùng, viên Tầm Độc Đan này bị nâng tới một ngàn năm trăm linh thạch, lúc này đã không còn bao nhiêu người trả giá nữa.

- Hai ngàn linh thạch!

Đột nhiên, một giọng nói khí thế truyền từ trong sương phòng khách quý bên trái Dương Phàm.

"Dương gia kinh đô?"

Dương Phàm nao nao.

- Hai ngàn linh thạch? Còn có giá cao hơn hay không?

Tu sĩ béo liên tục hỏi, không có người tăng giá, vì vậy tuyên bố:

- Kiện vật phẩm đầu tiên, Tầm Độc Đan thuộc về sương phòng khách quý số ba.
- Phụ thân, giá hai ngàn linh thạch, có phải hơi cao hay không?

Dương Vũ hỏi.

Tộc trưởng Dương gia cười nhạt nói:

- Thoáng cao một chút tuy nhiên đây là vật đầu đầu giá đầu tiên, cũng không phải vật thường, đồng thời có thể tăng danh vọng gia tộc ta ở tu tiên giới kinh đô.
- vẫn là phụ thân nghĩ chu đáo.

Dương Vũ cười nói, tỏ vẻ kính nể.

- Ha ha, viên Tầm Độc Đan này cho con dùng đi, ngày sau đi lại tu tiên giới, cũng Tăng vài phần bảo mệnh
- Tộc trưởng Dương gia thoáng hiện vẻ từ ái nhìn nhi tử.
- Tạ ơn long ân phụ thân.

Dương Vũ mừng như điên, Tầm Độc Đan trị giá hai ngàn linh thạch, cứ bị mình chiếm được như vậy.

- Hiện giờ bắt đầu đấu giá vật phẩm thứ hai. Đây là một chiếc quạt cổ, nhưng không được đầy đủ. Vốn là một kiện Pháp Bảo

Tu sĩ béo lại bắt đầu miêu tả sinh động khiến cho không ít tu sĩ chú ý.

Dương Phàm nhìn chăm chăm vào kiện vật phẩm này, đó là một chiếc quạt cổ tàn phiến, mất đi đa phần Uy năng vốn có, hiện giờ tương đương cấp bậc thượng phẩm Linh Khí. Thoáng phân tích một chút, Pháp Bảo tàn phiến này tài liệu tất nhiên không tệ nhưng tu sĩ cấp thấp sử dụng có chút cật lực, đặc biệt là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Pháp Bảo, dù sao cũng là do TU sĩ cấp cao sử dụng.

Chẳng qua bảo vật vừa xuất hiện, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nơi này lập tức sáng mắt lên.

- Đặt giá ba trăm linh thạch! Bắt đầu đấu giá.

Tu sĩ béo cao giọng hô.

- Một ngàn linh thạch!

Trong sương phòng phía đông lập tức có người lên tiếng, dường như có dũng khí rất lớn. Thoáng cái tăng đến một ngàn linh thạch, làm cho đương trường tĩnh lặng chốc lát, nhưng nhanh chóng có người tăng giá.

- Một ngàn hai Trăm linh thạch!
- Một ngàn năm trăm linh thạch!

Các cao nhân Trúc Cơ Kỳ còn lại, cũng phải nghiêm túc.

Dương Phàm lắc đầu, chiếc quạt cổ này hẳn cũng không dự định mua, vật ấy không thích hợp với hắn. Huống hồ hắn cũng không muốn vì vậy mà xúc phạm tới những cao nhân Trúc Cơ Kỳ ở tu tiên giới kinh đô này.

Chẳng qua hắn thật có hứng thú liếc nhìn Vũ Văn Hàm, cười nói:

- Hội đấu giá lần này, Hàm nhi cũng có hứng thú tới xem.

Theo hắn nghĩ, Vũ Văn Hàm không phải một người thích náo nhiệt, khí chất thần bí thánh khiết trên người nàng giống như hồ hào với tình không biến cải, hoàn toàn không hợp với nơi náo nhiệt như ở đây.

- Hội đấu giá lần này vốn cũng không dự định đến.

Vũ Văn Hàm vẻ mặt mê man nói:

- Thế nhưng ngay tối qua, Hàm nhi có một giấc mộng kỳ quái, bảo hôm nay ta tới đây, nói có thứ thuộc về ta

- Còn có chuyện này?

Dương Phàm lộ vẻ kinh dị, nửa tin nửa ngờ, Vũ Văn Liệt cười nói:

- Dương được sư đừng xem là thật, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Dương Phàm lộ vẻ suy tư không chấp nhận đây là lời nói chơi. Từ trong tình huống ngày xưa có thể thấy được giấc mộng của Vũ Văn Hàm cùng Cửu Túc Huyền Mạch của nàng có một mối liên hệ thần bí khó lường.

”Trên hội đấu giá này thật sự có thứ thuộc về Vũ Văn Hàm? Cuối cùng Trúc Cơ Đan sẽ thuộc về nhà nào?”

Trong lòng Dương Phàm ngược lại có vài phần hiếu kỳ chờ mong, đối với hội đấu giá lần này lại thêm vài phần háng hái, bình thần theo dõi bán đấu giá đang trong trạng thái nóng bỏng. Kiện vật phẩm thứ nhất cùng thứ hai hội đấu giá này đều là thứ không tầm thường, bán ra giá thật khả quan, đẩy các tu sĩ nơi này lên một đợt cao trào.

- Kiện vật phẩm thứ ba là một thanh phi kiếm Hạ phẩm Linh Khí hệ hỏa uy lực không tầm thường

- Giá khởi điểm hai trăm linh thạch! Tu sĩ béo lên tiếng.

Hạ phẩm Linh Khí, Dương Phàm không có nhiều hứng thú, đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có chút thiếu hứng thú. Tuy nhiên có rất nhiều tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ánh mắt sáng lên bắt đầu trả giá. Cuối cùng hạ phẩm Linh Khí này đẩy lên mấy trăm linh thạch, bị một vị tu sĩ Trúc Cơ đoạt đi, Hạ phẩm Linh Khí đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói phẩm bậc có chút thấp, hiển nhiên đây là chuẩn bị cho hậu bối của hắn.

Bắt đầu từ kiện vật phẩm thứ ba, vật bán đấu giá đều là vật phẩm bình thường, ví dụ như hạ phẩm Linh Khí này. Trừ khi phẩm cấp Linh Khí đạt tới thượng phẩm mới có thể làm tu sĩ Trúc Cơ kỳ động tâm, vì vậy những vật phẩm này đều nhằm vào tu sĩ Ngưng Thần Kỳ phổ thông. Ngồi xem bán đấu giá nóng bỏng, Dương Phàm rất có hứng thú ngồi xem, thỉnh thoảng có vài món đồ cũng có thể làm hắn hứng thú.

- Phù triệu tam giai, Băng Vân Huyền Sơn! có thể phát động khí đông lạnh công kích, cũng có thể đóng băng sinh ra sương mù ảo cảnh. Phù triệu tổng cộng có mười lăm tấm chia ra bán đấu giá, cũng có thể mua từng tấm hoặc cùng nhau mua.

- Mỗi tấm giá khởi điểm năm mươi linh thạch, Hiện giờ bắt đầu trả giá!

Tu sĩ béo quát lớn. giọng nói lớn khác thường.

Phù triệu tam giai

Không ít tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trước mắt sáng ngời, lại không muốn hao mấy trăm linh thạch mua xuống. Phù triệu cấp thấp giá trị bình thường đều tương đối thấp. Bởi vì tài liệu cần luyện chế giá trị thấp, cũng không yêu cầu đẳng cấp luyện phù sư phải cao. Nhưng một khi phù triệu tiến vào tam giai giá trị liền tăng lên rất lớn. Phù triệu tam giai đó là tương đương pháp thuật công kích của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn là thuận phát. Nếu như sử dụng thỏa đáng, gần như có thể miểu sát tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, thậm chí tạo thành thương tổn đối với cao nhân Trúc Cơ kỳ cũng không phải là không có khả năng.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm, nâng thẻ bài nhàn nhạt nói:

- Một trăm linh thạch.

- Một trăm hai mươi

- Một trăm năm mươi!

Giá trị phù triệu tam giai thường bảo trì trong khoảng hai trăm linh thạch, nhiều hơn thì không CÓ lời. Dù sao phù triệu cũng là vật tiêu hao một lần, thắng vì xuất kỳ bất ý. Đặt ở trong tay tu sĩ cấp thấp thường có thể làm con bài tẩy bảo mệnh

- Hai trăm linh thạch!

Dương Phàm lại nâng thẻ bài thần nhiên nói. Những người trả giá khác đều lộ ra vẻ do dự.

- Hai trăm hai mươi.

Có một tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ do dự tăng giá.

- Hai trăm năm mươi.

Dương Phàm hời hợt nói.

Hai trăm năm mươi linh thạch!

Mọi người còn lại đều buông tha, giá này đã tương đối cao rồi tiếp tục Trả giá sẽ vượt quá cái giá mong muốn.

- Hai trăm năm mươi linh thạch, có người nào trả giá cao hơn không?

Tu sĩ béo dồ xét xung quanh.

- Ba trăm linh thạch!

Đúng lúc này, một giọng nói kéo dài truyền ra, phát ra từ sương phòng khách quý Dương gia kinh đô. Dương Phàm liếc nhìn sang, chỉ thấy Dương Vũ một thân áo trắng, vẻ mặt trào phúng nhìn mình. Kẻ này hiển nhiên muôn phá hoại kế hoạch của mình mà.

- Ba trăm năm mươi linh thạch!

Dương Phàm cố ý dùng ánh mắt khinh miệt liếc nhìn Dương Vũ. So tài lực, vốn liếng của mình cũng không nhỏ.

- Bốn trăm linh thạch!

Dương Phàm bị ánh mắt đối phương khiêu khích, trong lòng sinh ra một cổ lửa giận.

- Bốn trăm năm mươi.

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, không chút nào chịu thua.

- Năm trăm!

Dương Vũ cắn răng nói không ngờ tới đối phương lại dám so đấu tài lực với mình.

- Vũ nhi!

Tộc trưởng Dương gia sắc mặt trầm xuống:

- Con đường đường là thiếu chủ Dương gia, làm sao lại không có kiến thức tranh cường hào thắng như vậy?

- Năm trăm?

Dương Phàm lắc đầu, buông tha. Bỏ quyền.

Trên thực tế, nếu như so tài lực. Dương Phàm hoàn toàn có thể áp đảo đối phương. Dù sao Dương gia kinh đô không có khả năng mặc kệ cho Dương Vũ tiếp tục không cố kỵ được.

- Năm trăm linh thạch! Còn có giá cao hơn hay không?

Tu sĩ béo mặt đầy hưng phấn, Năm trăm linh thạch, đây là một cái giá vượt quá dự liệu mà. Lúc bình thường, phù triệu tam giai có thể bán được ba trăm linh thạch, coi như là một cái giá không tệ rồi

Năm trăm linh thạch, đắt đỏ như vậy, tự nhiên không có ai cạnh tranh với Dương Vũ. Vì vậy, Dương Vũ thuận lợi mua được một tấm phù triệu. Cái giá năm trăm linh thạch thật CÓ chút cao, hẳn chỉ mua đi một kiện.

Sau đó lại bắt đầu bán đấu giá mười bốn tấm phù triệu Bằng Vân Huyền Sơn còn lại.

- Hai trăm năm mươi!

Dương Phàm nâng thẻ bài lên, một hơi nâng giá đến hai trăm năm mươi. Mọi người nhìn tứ thế hần như vậy, cơ bản đều buông tha ý niệm tranh đoạt. Dương Phàm vốn là được sự truyền kỳ vang danh đệ nhất kinh đô, thân phận siêu nhiên, đa số người vẫn không muốn đắc tội hần. Nếu không, vạn nhất lúc nào xảy ra chuyện không hay, cũng không đến mức cắt hết đường lui của mình.

- Hai trăm năm mươi. Còn có ai trả giá cao hơn không?

Tu sĩ béo hô.

- Ha ha. Nhường cho Dương thần y mấy tấm cũng không sao.

Bên dưới có người cười nói. Còn mấy người do dự đều b.

- Đã như vậy, hai trăm năm mươi đấu giá thành công.

Tu sĩ béo sắc mặt bình thản nói.

- Ta muốn mười tấm.

Khóe miệng Dương Phàm khê nhếch, giá cũng không cao không bằng một lần mua mười tấm.

- Mười tấm?

Tu sĩ béo thoáng có chút bất ngờ, gật đầu:

- Mười tấm tổng cộng hai ngàn năm trăm linh thạch.

Chúng tu sĩ nơi này cũng thoáng kinh ngạc không ngờ tới Dương Phàm lại một hơi mua nhiều phù triệu tam giai như vậy. Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng. Đối phương thân là được sự, tu vi lại không cao tự nhiên cần phù triệu đẳng cấp cao một chút bảo mệnh. Dù sao khởi động phù triệu, cũng không cần nhiều pháp lực.

Phù triệu tam giai coi như tu sĩ Luyện Khí Kỳ cũng có thể phát động thuận lợi, sát thương tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng không kỳ quái. Thấy cảnh này, Dương Vũ trong sương phòng bên trái sắc mặt liền không dễ coi.

Hần vì tranh cường hạo thắng, tốn năm trăm linh thạch mua được một tấm. Còn Dương Phàm chỉ dùng hai ngàn năm trăm linh thạch, lại mua được số lượng gấp mười. Bởi Dương Phàm mua số lượng lớn, ba tấm phù triệu còn lại đều bán ra giá rất cao, cơ bản đều bán ra ở giá ba trăm linh thạch. Chia cho ba người trả giá được, giá nằm trong khoảng ba trăm đến bốn trăm.

Trịnh Lão Tiên mặt đầy ý cười nói:

- Vốn tưởng rằng hai trăm năm mươi linh thạch một tấm có chút hơi cao, hiện giờ xem ra Dương được sự lại biết tính toán nhất.

- Phù triệu tam giai đó, lão phu còn chưa từng sờ tới.

Trịnh Lão Tiên khê thở dài.

Đúng vậy, phù triệu tam giai tương đối trân quý, gần như có thể ngang với nửa kiện Linh Khí. Chẳng qua luyện chế phù triệu như vậy ít nhất cần tu vi Trúc Cơ kỳ. Luyện phù sư Trúc Cơ kỳ, ở nơi kinh đô này, thật là lông phượng sừng lân mà.

- Các vị chú Ý!

Tu sĩ béo đột nhiên khê "suýt" một tiếng, cười thần bí:

- Các vật phẩm kế tiếp không quá cùng dạng như trước, chúng nó đều là kỳ vật lai lịch bất minh!

195. Chương 203 - 204: Giày Rách Và Quyền Họa Hiện

Tu sĩ béo hơi híp mắt lại, trong giọng nói có vài tia dụ hoặc.

- Lại còn có phương thức đấu giá này, vật phẩm không cách nào xác định giá trị, chuyện này có khác gì đánh bạc chứ?

Dương Phàm lộ vẻ dị sắc, hần lần đầu tham gia hội đấu giá Vân Phong Bảo Các, không quá hiểu rõ tình huống.

Sau khi tu sĩ béo dứt lời, không ít tu sĩ nơi này lại lộ ra vẻ hưng phấn, rục rịch chờ mong. Trong những tu sĩ này, lại còn có cao nhân Trúc Cơ kỳ, mỗi người hai mắt lóe sáng, hiển nhiên rất có hứng thú với đấu giá kế tiếp.

- Vương gia, phương thức đấu giá này thật là kỳ lạ. Không biết trong hội đấu giá trước kia sẽ có kết quả gì?

Dương Phàm hiểu kỳ hỏi.

Vũ Văn Liệt quay đầu lại, cười nhạt nói:

- Những kỳ vật này, đa số là vật phẩm bình thường, còn có một số ít vật cổ quái, lai lịch không rõ, không biết công dụng, không cách nào đánh giá được giá trị. Nhớ tới ba năm trước, có người lấy năm trăm linh thạch đấu giá được một chiếc nhẫn, lại là một kiện cổ Bảo trong truyền thuyết, có người nói công hiệu hết sức thần kỳ.

- Quả thật có chuyện này sao?

Dương Phàm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại có thể lấy được cổ Bảo từ nơi này.

Cổ Bảo đều là cực phẩm trong Pháp Bảo. Nó truyền lưu từ thời thượng cổ, chất liệu cực tốt, uy lực so với Pháp Bảo đồng giai đều mạnh hơn ít nhất phân nửa, thậm chí gấp vài lần, giá trị khó có thể đánh giá.

- Vương gia nói không sai, lão phu cũng nghe nói qua những lời đồn này. Vào khoảng mười năm trước, trên hội đấu giá còn xuất hiện một quyển cổ thư vô danh. Chất liệu đặc thù, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm. Chỉ là chữ trên đó lại không có ai nhận ra được. Cuối cùng bản cổ tịch vô danh này bị một nhân sĩ thần bí cướp lấy.

- Trong quá trình người này mang theo cổ tịch bỏ trốn bị tu sĩ cấp cao Ngự Dương quốc truy sát, cuối cùng mới bại lộ thân phận lại là yêu tu Hóa Hình Kỳ tới từ Yêu tộc!

Đông Phương được sư ở bên cạnh Yến vương cười cười nói.

- Thảo nào những người này hưng phấn như vậy.

Dương Phàm chợt hiểu, loại hình thức đấu giá này có chứa tính chất đánh bạc. Vận số tốt, nói không chừng có thể được một kiện bảo vật thông thiên. Đương nhiên, kết quả cuối cùng thì quá nửa là mua được một kiện đồ vật bình thường.

- Hiện giờ bắt đầu đấu giá kiện kỳ vật đầu tiên. Đây là một quyển sách da đen, tài liệu kỳ lạ chỉ có hai mươi trang, thể nhưng nội dung khẩu quyết trên đó huyền diệu tới ngấm. Ngay cả một vị tu sĩ cấp cao Kim Đan Kỳ cũng xem không hiểu. Vật này đấu giá khởi điểm là hai trăm linh thạch.

Theo tu sĩ béo giới thiệu, rất nhanh có hai nữ tu sĩ tư sắc tú lệ, động tác ưu nhã, bưng lên một chiếc hộp dùng tinh thạch trong suốt tạo thành. Trong hộp là một quyển sách da đen cũ nát, bên trên có rất nhiều vết bẩn, hiển nhiên niên đại đã lâu.

- Giá quy định hai trăm linh thạch, hiện giờ bắt đầu đấu giá!

Tu sĩ béo lộ vẻ hưng phấn.

Ngay cả tu sĩ cấp cao Kim Đan kỳ cũng xem không hiểu quyển sách da đen này?

Điều này lập tức làm tu sĩ nơi đây thật hiểu kỳ, nhưng rất nhiều người lại do dự không có dự định ra tay. Đúng vậy, ngay cả tu sĩ cấp cao cũng không xem hiểu nội dung khẩu quyết đó, những tu sĩ cấp thấp bọn họ lại càng không có hy vọng.

Không ít tu sĩ trên tràng đều thử dùng thần thức thăm dò, thể nhưng hộp tinh thạch trong suốt kia hiển nhiên không phải vật thường, lập tức cắt đứt thần thức của mọi người.

- Ta ra ba trăm linh thạch!

Rất nhanh, có người báo giá.

- Ba trăm năm mươi.

Trên tràng thoảng yên tĩnh một hồi, lại có người tăng giá. Sau một lát, bản sách da đen vô danh này bị nâng tới một ngàn linh thạch, bị Vũ Văn gia tộc kinh đô thu mua. Dương Phàm không tham dự nhưng lộ ra vẻ mặt cổ quái, không nói gì.

- Kiện kỳ vật thứ hai, đây là một kiện cổ giáp tàn phá, bên trên có rất nhiều ký hiệu thần bí. Lai lịch không rõ, nhưng chất liệu có chút cứng rắn. Linh Khí cao nhân Trúc Cơ Kỳ cũng không thể tổn thương tới nó. Chẳng qua bởi cổ giáp không còn hoàn chỉnh, không thể sử dụng như Pháp Bảo.

- Cổ giáp tàn phá này, đặt giá ba trăm linh thạch, hiện giờ bắt đầu đấu giá.

Tu sĩ béo mặt đầy hồng quang, dùng sức vùng tay lên.

- Năm trăm linh thạch!

Một cao nhân Trúc Cơ kỳ bắt đầu tăng giá. Dương Phàm nhìn kỹ cổ giáp tàn phá một lát, lộ vẻ dị sắc. Bởi vì nguyên nhân tinh thạch trong suốt, thần thức những người khác không cách nào thăm dò được bản thể cổ giáp. Thế nhưng Dương Phàm lại bất đồng, hắn có thể tiến vào Toàn Tri Mô Thức dùng phương thức quan sát cực chi tiết.

- Một ngàn linh thạch!

Không bao lâu, bộ giáp rách nát này đã bị nâng tới giá một ngàn linh thạch, hơn nữa giá trị còn đang liên tục kéo lên. Hiển nhiên tu sĩ nơi này đều rõ ràng, tài liệu cổ giáp này cứng rắn như thế, dù là không phải kỳ vật, chỉ bằng những tài liệu này, đưa nó đi nung chảy là hoàn toàn có thể luyện chế thành Pháp Bảo mới.

- Một ngàn năm trăm linh thạch!

- Một ngàn tám trăm!

- Hai ngàn!

Tài liệu cổ giáp tàn phá hấp dẫn những đại sư luyện khí số lượng không nhiều ở nơi này.

- Hai ngàn ba trăm!

- Ba ngàn linh thạch!

Đột nhiên, một tiếng nói nóng nảy truyền đến làm toàn trường khiếp sợ. Mọi người đều nhìn sang, người lên tiếng là một nam nhân cao to râu cá trê, người vô cùng cường tráng. Cơ thể hắn phồng to mơ hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng nóng bỏng. Rõ ràng nhất là đôi tay của hắn vô cùng lớn, hơn nữa rất thô ráp gần như to gấp đôi người thường, giống như một cái quạt. làm người ta sợ hãi.

- Thiết Ma Sơn, là hắn, đại sư luyện khí có uy danh nhất kinh đô.

Thiết Ma Sơn! Đại sư luyện khí! Dương Phàm không khỏi quan sát nam nhân râu cá trê kia vài lần, phát hiện tu vi đối phương vô cùng thâm hậu, trên người có một cỗ khí tức đáng sợ.

Ba ngàn linh thạch!

Toàn trường oanh động một trận lại khôi phục bình tĩnh. Đại sư luyện khí ra tay, dù là người có ý cạnh tranh, cũng đành đánh trống thoái lui. Vì vậy, cổ giáp tàn phá này bị vị đại sư luyện khí đoạt được.

- Mau mau! Đưa cổ giáp lên cho ta xem.

Trong ánh mắt Thiết Ma Sơn lóe ra những tia lửa hưng phấn. Rất nhanh liền có tu sĩ được chúng hộ vệ bảo vệ, đưa đồ vật vào trong tay vị đại sư luyện khí này.

- Không tệ, tài liệu này thật là hiếm thấy, cứng rắn như vậy

Thiết Ma Sơn vuốt ve hoa văn trên cổ giáp, quả thật yêu thích không buông tay, sau đó sáng khoái chi trả linh thạch ngay tại chỗ. Ba ngàn linh thạch, lại đưa hội đấu giá đẩy lên một cao trào. Sau đó, lại liên tục đấu giá hai ba dạng kỳ vật, đều bán ra cái giá khó tin.

- Kiện kỳ vật kế tiếp, đây là một đôi giày cổ quái, tài liệu không rõ, có chút cũ nát. Đôi giày này kỳ lạ ở chỗ mỗi khi có gió to, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng "liu".

Tu sĩ béo tỏ vẻ bình thản nói.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy đôi giày này vô cùng cũ nát, tài liệu có chút mềm mại nhưng nhìn qua không có một tia linh tính.

- Giá khởi điểm một trăm linh thạch.

Tu sĩ béo nói.

- Hừ, vừa nhìn ta còn tưởng là Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết. Thế nhưng Ngự Phong Ngõa không phải có màu sắc này.

Có người cười nhạo.

- Ngự Phong Ngõa? Đó là pháp bảo phụ trợ cường đại trong truyền thuyết mà, có thể đẩy nhanh gần gấp đôi tốc độ tu sĩ, thậm chí có thể dẫn động một cơn lốc, vật trước mắt này có thể so sánh được sao?

- Ta đoán vật này có thể là hàng phông chế Ngự Phong Ngõa, nhưng trong lúc chiến đấu bị hư hao, khí linh mai một.

- Đạo hữu nói đúng, loại hình pháp bảo này mấu chốt ở chỗ khí linh và trận pháp, hiện giờ tài liệu cũng hư hao coi như không có giá trị gì.

Đặt giá hồi lâu, lại không có ai lên tiếng.

- Một trăm hai mươi linh thạch.

Một lát sau, một giọng nói hơi do dự truyền đến.

Mọi người nhìn lại, người nâng thẻ bài là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô. Dương Phàm nâng thẻ bài lên báo ra giá thấp chỉ một trăm hai mươi. Một trăm hai mươi, có lẽ là giá thấp nhất hội đấu giá lần này rồi

- Có đạo hữu khác tăng giá hay không?

Tu sĩ béo thoáng có chút không cam lòng.

Một trăm hai mươi linh thạch, thực là hơi thấp. Nhưng hắn cũng không còn cách nào, bằng cái hình dạng đôi giày rách này, lại còn tổn hại nữa. Dò xét một lát, chỉ nghênh đón được những ánh mắt trào phúng, tu sĩ béo bất đắc dĩ nói:

- Đã như vậy, đôi giày này thuộc về sở hữu của Dương thần y.

Nói xong, hắn còn nhìn về phía Dương Phàm cười cười. Danh tiếng thần y đệ nhất kinh đô hắn cũng đã sớm nghe thấy. Dương Phàm mỉm cười, để tu sĩ phụ trách phục vụ bên cạnh đưa phù triện, cùng đôi giày này tới cho mình, cũng sẵn khoái thanh toán linh thạch. Dương Phàm thu phù triện tam giai Bằng Vân Huyền Sơn vào trong túi trữ vật, lại cầm đôi giày rách này trong tay.

Đôi giày này tuy rằng rất cũ nát, có chút xám xịt thế nhưng Dương Phàm lại nhìn ra được nó vốn có màu bạc, ở trong tay, cảm giác như đôi giày này không hề có linh tính nhưng lại rất nhẹ, nhẹ hơn cả giày người thường nữa. Tài liệu đôi giày này cũng rất mỏng giống như lông chim tạo cho người ta một cảm giác không quá chắc chắn.

"Lẽ nào ta cảm giác sai rồi?"

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm, vừa rồi rõ ràng hắn cảm giác được từ trong đôi giày này có một tia dao động sinh mệnh cực kỳ mờ nhạt. Nếu không phải hắn tu luyện công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quyết lại quan sát bằng Toàn Tri Mô Thức sợ rằng đã không cảm nhận được một tia dao động sinh mệnh rất nhỏ này.

Đồng Phương được sư như cười như không nhìn hắn:

- Vì sao Dương được sư phải mua một đôi giày không có linh tính này, vật này rõ ràng đã không còn cơ hội chữa trị.

- Lẽ nào Đông Phương được sư biết lai lịch của ó?

Dương Phàm cảm giác lão đầu thêm rượu này nói lời có hàm ý riêng.

- Không có chỉ là thấy qua Pháp Bảo cùng loại. Theo ta phân tích nếu muốn khôi phục vật ấy, có lẽ cần máu thần thú trong truyền thuyết. Mặc dù là loãng một chút cũng có hy vọng.

Đông Phương lão đầu nói.

- Ồ?

Dương Phàm lập tức thu vật này vào Tiên Hồng Không Gian. Đứng ở trên Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm thoáng trầm ngâm đặt đôi giày rách này ở dưới chân. Theo ý niệm của hắn, từng sợi sinh mệnh nhỏ chậm rãi thấm vào trong đôi giày. Không hai hô hấp qua đi, tâm thần Dương Phàm khẽ động, mơ hồ cảm nhận được một tia dao động sinh mệnh rất nhỏ, dường như có xu thế tăng mạnh.

Hơn nữa, vốn đôi giày xám xịt cũ nát, màu sắc dường như cũng đang phát sinh biến hóa chậm chậm.

”Có hy vọng

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm, nếu như đôi giày này có phân nửa uy năng như Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết, vậy mình thật là kiếm lớn rồi.

- Kiện kỳ vật tiếp theo, là một quyển họa thần bí. Tài liệu bình thường, lai lịch không rõ, niên đại xa xôi. Chẳng qua lúc bầu trời trải đầy sao, bên trên giống như có ảnh ngược những điểm sáng sao trời.

Tu sĩ béo giới thiệu.

Vật này vừa hiện ra, Vũ Văn Hàm bên cạnh Yến vương mặt cười chợt biến, kinh hô một tiếng:

- Phụ vương, chính là nó!

- Lẽ nào

Dương Phàm lộ dị sắc hạ giọng nhìn vào mắt nàng.

- Dương đại ca, đây là vật Hàm nhi thấy trong mộng, nghe người trong mộng nói vật này thuộc về ta

Vũ Văn Hàm kinh ngạc khác thường nói, hô hấp cũng gấp gấp, hơi thở như lan, đôi mắt liên tục lóe sáng kỳ dị ngược nhìn cẩn thận quyển họa đặt bên trên.

Một quyển họa thần bí lại không khác gì trong giấc mộng của Vũ Văn Hàm. Không nghĩ tới hôm nay nó lại xuất hiện ở hội đấu giá này!

Dương Phàm cảm thấy thật khó tin, tuy rằng đặt ở tu tiên giới nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút hoang đường. Dù sao người tu tiên vẫn là người, không phải tiên chân chính. Báo trước trong mộng lại thật sự xảy ra trong hiện thực, điều này chỉ có ở trong những chuyện xưa truyền thuyết

Lúc này, trên mặt Vũ Văn Hàm có vài phần mơ hồ, vui mừng, ngạc nhiên. Đôi mắt sáng nhìn vào quyển họa, ánh mắt không khỏi càng thêm thâm thúy thần bí.

- Khởi điểm một trăm linh thạch, hiện giờ bắt đầu đấu giá!

Tu sĩ béo thoáng kích động nói.

- Một trăm hai mươi linh thạch.

Ở một góc hội đấu giá một lão già tuổi thất tuần, trong tay quả trượng màu đen dùng giọng khàn khàn nói. Ánh mắt đục ngầu của lão cũng nhìn quyển họa thần bí, có chút thần sắc dị dạng, ngữ khí hơi do dự không quyết đoán. Chỉ là hắn tăng giá, những người khác còn đang trong trạng thái chờ xem, tại thời không có hứng thú quá lớn.

- Đây là một quyển họa chất liệu bình thường, bên trên không có bất kỳ đồ án gì.

Một lão nhân Ngưng Thần Kỳ thầm nói cười nhạt bỏ qua.

- Hàm nhi vật này thật là thứ con tằm thấy trong mộng?

Yến vương hạ giọng hỏi, dường như có chút khó tin.

- Đúng vậy. Hy vọng phụ vương có thể giúp Hàm nhi mua lại.

Vũ Văn Hàm hai mắt sáng như sao mang theo vài phần chờ mong, thậm chí có chút khấn trương nhìn quyền họa, sợ vật này bị người khác cướp đi.

- Hai trăm linh thạch.

Giọng nói Vũ Văn Liệt tràn đầy khí phách vang lên trong hội đấu giá, nâng thẻ bài trong tay lên cao. Yến vương là đại nhân vật vang danh kinh đô, hẳn vừa lên tiếng, những người khác liền nhận ra được.

- Yến vương Vũ Văn Liệt.

- Hẳn chính là võ giả số một số hai kinh đô, nghe nói thực lực vô cùng cường đại, thậm chí có năng lực chém giết cường giả Ngưng Thần Kỳ.

- Yến vương chính là một trong những người thay mặt Vũ Văn gia tộc ở thế tục, địa vị trong gia tộc cùng không thấp.

Người bên dưới bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

- Hai trăm hai mươi linh thạch.

Trong góc phòng truyền đến giọng nói khàn khàn trước đó. Mọi người nhìn sang, xem là ai đang cạnh tranh với Yến vương. Người lên tiếng là một lão nhân cầm trượng đen, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt cùng đục ngầu dường như đứng cùng không vững.

- Khí tức trên người lão già kia rất cổ quái, hẳn là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Dương Phàm âm thầm quan sát nói.

- Hai trăm năm mươi.

Yến vương lạnh nhạt liếc nhìn lão nhân tuổi xế chiều kia tựa hồ có chút khinh thường.

- Hai trăm bảy mươi.

Lão nhân cầm trượng đen kia giọng vẫn khàn khàn như trước, ánh mắt đục ngầu không ánh sáng, giống như không thấy được Yến vương vậy.

- Ba trăm linh thạch!

Giọng Yến vương mạnh hơn, một cỗ áp lực mơ hồ ép về phía lão nhân không rõ lai lịch. Lúc này, Vũ Văn Hàm hết sức khấn trương, giống như một tiểu cô nương bất lực. Nàng nhìn Dương Phàm thoáng có vẻ thấp thòm nói:

- Dương đại ca, nếu như không lấy được quyền họa này thì làm sao đây?

Dương Phàm trầm ngâm:

- Nếu ở trong mộng đã sớm có báo trước với muội như vậy vật ấy hẳn sẽ phải thuộc về muội. Nếu vật này thật sự thuộc về muội vậy người khác làm sao cũng không thể đoạt lấy được.

Vũ Văn Hàm nghe nói vậy, hơi bình tĩnh một chút.

- Ba trăm hai mươi!

Mỗi lần lão nhân này đều tăng hai mươi linh thạch.

- Bốn trăm linh thạch!

Yến vương thật tức giận rồi.

- Bốn trăm hai mươi!

Lão nhân này mỗi lần vẫn tăng hai mươi linh thạch, không chút gợn sóng.

- Dương được sư, có thể trợ giúp một lần hay không?

Đột nhiên Yến vương quay đầu, nhỏ giọng nói với Dương Phàm. Dương Phàm nghe vậy, thoáng có chút kinh ngạc. Chẳng qua ngẫm lại cũng bình thường. Yến vương cuối cùng là võ giả thế tục không có khả năng có quá nhiều linh thạch.

- Hiện giờ ngài cho ta mượn một ít linh thạch, trở về ta sẽ trả cho ngài.

Yến vương tự tin nói.

- Ha ha nếu vật này thuộc về Vũ Văn tiểu thư vậy để ta mua xuống đi.

Dương Phàm vẻ mặt ý cười, nâng thẻ bài lên hồi hợt nói:

- Một ngàn linh thạch!

Từ hơn bốn trăm linh thạch, thoáng cái tăng đến một ngàn!

Oa!

Mọi người nơi này đều ồ to nhìn về phía Dương Phàm.

- Là hần, được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô!

Chúng tu sĩ có không ít người đều nhận ra thân phận Dương Phàm.

- Lại là hần.

Trong sương phòng khách quý Dương gia kinh đô, ánh mắt Dương Vũ âm lãnh như độc xà nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Một ngàn linh thạch! Còn có giá cao hơn hay không!

Tu sĩ béo mặt đầy hồng quang, vô cùng hưng phấn. Chính hần cũng cảm thấy bất ngờ, quyền họa thật nhìn không đáng giá này, lại có thể bán ra giá như thế.

Một ngàn linh thạch!

Lão nhân cầm trượng đen ngồi ở góc phòng, rốt cuộc biến đổi thần sắc liếc nhìn Dương Phàm có vẻ hết sức do dự. Một lát sau, lão cắn răng một cái giọng khàn khàn lại truyền ra:

- Một ngàn hai mươi khối linh thạch!

Lão lại bỏ thêm hai mươi khối, chẳng qua lúc này trên mặt có thần sắc đau lòng, sắc mặt không còn bình tĩnh như trước nữa.

- Dương đại ca.

Vũ Văn Hàm cắn cắn môi muốn nói lại thôi. Yến vương cũng có chút bất ngờ, đã tăng tới một ngàn linh thạch, lão nhân này vẫn còn không chịu buông tha. Dương Phàm hai mắt chợt ngưng, nhàn nhạt nói:

- Hai ngàn linh thạch!

Oa!

Mọi người lại một trận than thở. Trực tiếp nâng giá lên gấp đôi. Lão nhân ngồi trong góc phòng thần sắc đại biến, lóe ra quang mang bất định, ánh mắt nhìn thần sắc mang theo thần sắc phức tạp. Cuối cùng, lão khẽ thở dài một hơi, lắc đầu cuối cùng không tiếp tục nữa.

- Hai ngàn linh thạch, còn có giá cao hơn hay không?

Tu sĩ béo mừng rỡ như điên, thật sự là giá trên trời mà. Trên tràng trăm mặc một trận, ngay cả lão nhân lai lịch không rõ kia cũng không lên tiếng nữa. Lúc này, Vũ Văn Hàm gần như ngừng thở. nhịp tim tăng mạnh, đôi tay ngọc nắm chặt.

- Tốt lắm, quyền họa này thuộc về Dương thần y.

Tu sĩ béo lớn tiếng nói.

Dương Phàm lộ vẻ tươi cười, phân phó tu sĩ phụ trách phục vụ bên cạnh đưa quyển họa lên đây. Khi quyển họa tới tay Dương Phàm, hắn cũng thoáng hiện dị sắc, phát hiện vật này chất liệu rất bình thường, bên trên hoàn toàn không có vẽ cổ xưa.

Nhìn sơ, hắn thật cho rằng đây là một món đồ bình thường, nhưng quyển họa này có liên quan đến giấc mộng báo trước của Vũ Văn Hàm, bí mật Cửu Túc Huyền Mạch không thể bỏ qua được.

- Hàm nhi, muội xem xem.

Dương Phàm đưa quyển họa cho Vũ Văn Hàm.

- Cám ơn Dương đại ca.

Vũ Văn Hàm vô cùng mừng rỡ, cõi lòng đầy chờ mong, cẩn thận tiếp nhận quyển họa.

Khi cánh tay nhỏ bé của nàng chạm vào quyển họa, thân thể mềm mại khẽ run lên, trong đôi mắt sáng xẹt qua một tia tinh quang nhàn nhạt. Hai mắt lộ ra một mảnh mê man, sau đó lại lộ ra vẻ thương cảm, đau buồn, bất đắc dĩ đủ mọi thần tình phức tạp.

Lúc này, nàng như biến thành một người khác. Chẳng qua những tâm tình này chỉ chợt lóe qua trên mặt nàng mà thôi. Tiếp theo, trên quyển họa này xuất hiện vài điểm sao sáng thưa thớt tản ra tia sáng yếu ớt, không nhìn kỹ căn bản khó có thể phát hiện.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm khẽ thở dài một hơi: xem ra vật này thật sự không tầm thường, gần như mọi người đều nhìn nhầm, hai ngàn linh thạch không uổng phí

Lấy được quyển họa, khí tức trên người Vũ Văn Hàm lại xảy ra biến hóa rất nhỏ. Cảm tình dao động trong nháy mắt làm cho Dương Phàm cảm thấy vô cùng cổ quái. Còn quyển họa thần bí cũng không còn cũ nát bình thường nữa, lúc này tản ra một khí tức cổ kính, không khí đột nhiên sinh ra một tia hương thơm.

Đông!

Đột nhiên, những điểm sao sáng đột nhiên biến mất, một mảnh đen kịt thâm thúy như không gian vũ trụ vô tận, thần bí mà mênh mông tạo ra một loại ảo giác vô tận. Dung nhan trắng tuyết của Vũ Văn Hàm mang theo vài phần hồi hộp mờ mịt, chậm rãi thu quyển họa lại.

- Thế nào?

Dương Phàm hiếu kỳ hỏi.

Vũ Văn Hàm nhất mắt lại điềm tĩnh như thiên sứ, trên dung mạo giống như có vài tia quang mang thánh khiết, thấp giọng nói:

- Trong trí nhớ của muội dường như có thêm không ít chuyện, hết sức kỳ quái. Hơn nữa quyển họa này còn có một loại khí tức làm cho muội rất quen thuộc, giống như bằng hữu nhiều năm không gặp.

- Vậy lai lịch quyển họa này thì sao?

Dương Phàm hỏi.

Trong đôi mắt đẹp Vũ Văn Hàm có vài tia mê man. cúi đầu:

- Hàm nhi cũng không nói rõ, chỉ là dường như biết tên của nó. Tinh Nguyệt Đồ.

- Tinh Nguyệt Đồ?

Dương Phàm nao nao, hắn chưa bao giờ nghe nói qua danh hào Pháp Bảo này.

- Hàm Nhi thấy được trên đó có ngôi sao, trắng sáng, vũ trụ vô hạn, thậm chí còn thấy được một số cảnh tượng kỳ quái giống như ảo cảnh vậy.

Vũ Văn Hàm nhẹ nhàng xoa quyển họa Tinh Nguyệt Đồ yêu thích không buông ra.

Lúc này, bán đầu giá vẫn còn tiếp tục chỉ là tâm tư Dương Phàm đều bị hấp dẫn ở nơi này. Từ khi tu tiên hắn lần đầu tiên mới thấy chuyện kỳ dị như vậy, tiếp tục hỏi:

- Hàm nhi, có thể nói rõ tình huống cụ thể trong giấc mộng hôm qua, lúc trước muội nói là có người ở trong mộng nói chuyện này với muội.

- Đúng vậy, Giấc mộng kia rất chân thực, thế nhưng muội nhớ lại liền thấy rất mơ hồ, ở trong mộng, muội mang máng nhớ có một người, dung mạo đều đã quên chỉ có thể nhớ kỹ đôi mắt rất đặc biệt. Nếu như có thể gặp lại, muội nhất định có thể nhận ra được.

Vũ Văn Hàm lộ ra vẻ hồi ức.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc, nói:

- Nói như vậy, rất có thể "người nọ" báo mộng cho muội.

- Báo mộng?

Vũ Văn Hàm nao nao.

- ừ, trong sách cổ có ghi chép chuyện xưa ở trong thế tục cũng có truyền thuyết cùng loại, một ít nhân vật không bình thường được gợi ý trong mộng, sau đó ở trong hiện thực tạo ra một phen sự nghiệp.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Xem ra truyền thuyết thần quỷ cũng không phải không có lửa thì sao có khói đều có căn cứ nhất định.

- Hàm nhi, cất giữ quẻ họa này cho tốt, vật đó dùng hai ngàn linh thạch đổi lấy được.

Yến vương nhắc nhở, lại biểu lộ cảm tạ với Dương Phàm:

- Đa tạ được sư ra tay tương trợ, trở về ta sẽ nghĩ biện pháp đổi linh thạch cho ngài.

- ừ.

Vũ Văn Hàm thu xong quẻ trục, nhưng cảm nhận được lão nhân cầm quả trứng trong góc phòng thoáng có chút nóng rực nhìn nàng, dường như có vẻ không cam lòng.

- Vương gia khách khí, vật ấy là lễ vật ta tặng cho Nhị quận chúa chính thức đặt chân vào tu tiên giới.

Dương Phàm mỉm cười, cự tuyệt Yến vương hoàn trả.

Hai ngàn linh thạch, đối với Vũ Văn Liệt giới thế tục mà nói thật khó mà gom góp được.

- Cái gì? Đặt chân tu tiên giới?

Vũ Văn Liệt nghe vậy, sắc mặt đại biến. liền nói:

- Điều này điều này không được!

Dương Phàm cười nhạt:

- Vương gia không ngăn cản được.

- Vì sao?

Vũ Văn Liệt trầm giọng nói.

- Bởi vì

Dương Phàm hít sâu một hơi về mặt ngưng trọng nói:

- Từ khi ta gặp được Nhị quận chúa, đồng thời phát hiện Cửu Túc Huyền Mạch liền cảm giác được có một lực dẫn dắt mơ hồ không ai nghịch chuyển được.

Vũ Văn Liệt trầm mặc.

- Phụ vương!

Vũ Văn Hàm có chút không đành lòng, nàng hướng tới tự do, rất muốn tu tiên, nhưng lại có chút không bỏ thân thế tục, không đành lòng làm trái phụ thân làm hấn đau lòng.

- Đấu giá kế tiếp là vật phẩm xếp thứ ba hội đấu giá này.

Tu sĩ béo đột nhiên cất cao giọng.

Ba kiện vật phẩm cuối cùng.

Mọi người nơi này đều kéo tinh thần lên, cá biệt cao nhân Trúc Cơ kỳ không mua được bảo vật càng lộ ra biểu tình ngo ngoe muốn thử. Rất nhanh, trên đài cao liền đưa lên một bộ áo giáp màu bạc, lóe ra ánh sáng mê người. Bên trên hoa văn phù triện phức tạp đa dạng, tản ra một cỗ khí tức bức người.

- Đây là một kiện Linh Giáp phòng ngự gọi là Huyền Ngân Giáp, phẩm bậc là Linh Giáp phòng ngự thượng phẩm. Linh Giáp này có lực phòng ngự rất mạnh, có thể chịu đựng tu sĩ Trúc Cơ kỳ đả kích toàn lực. Đáng nhắc tới là trong Linh Khí phòng ngự có ẩn chứa một lượng nhỏ Cực Bí Ngân, vì vậy tăng cường mạnh mẽ dịch phép thuật.

Tu sĩ béo hít sâu một hơi, giới thiệu xong Linh Giáp phòng ngự thượng phẩm này.

Vật này vừa hiện ra, các tu sĩ cấp bậc Trúc Cơ kỳ nơi đây ánh mắt đều sáng ngời, hô hấp gấp gáp.

Linh Giáp phòng ngự thượng phẩm!

Không ít tu sĩ đều vô cùng chấn động.

Trong Linh Khí, loại phòng ngự hết sức hiếm thấy, cần rất nhiều tài liệu luyện chế, giá trị chế tạo đắt đỏ. Bình thường, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cực ít có Linh Khí phòng ngự dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không ngoại lệ. Có chút tu sĩ Trúc Cơ kỳ có lẽ có, nhưng chẳng qua là Linh Khí phòng ngự hạ phẩm, Linh Khí phòng ngự trung phẩm đã tính là lông phượng sừng lân rồi. Mà lúc này trên hội đấu giá kiện vật phẩm xếp hạng ba lại là một kiện Linh Khí phòng ngự thượng phẩm.

- Linh Giáp này lại chứa đựng Cực Bí Ngân?

196. Chương 205: Âm Huyết Quân Vương Cho Mời

- Vì sao Âm Huyết Vương Triều lại nhúng tay vào chuyện này?

Trong sân doanh Dương gia kinh đô, tộc trưởng cùng với các vị trưởng lão đều nhìn nhau. Bọn họ súc tích thực lực buông tha một ít vật phẩm đấu giá trước đó vốn dự định vào lúc cuối cùng tranh đoạt Trúc Cơ Đan nhưng quên mất Âm Thiên Quân Vương tồn tại

- Một vạn linh thạch, còn có giá cao hơn hay không?

Tu sĩ béo dùng ánh mắt kính nể nhìn Âm Thiên Quân Vương, sau đó dò xét bốn phương, vẻ mặt nghiêm túc. Cả hội đấu giá tẻ ngắt một lát cũng không ai tham dự.

- Người nắm giữ phía sau Vân Phong Bảo Các này chính là Âm Huyết Vương Triều, chúng ta không cần phải đi tranh đoạt, hơn nữa Âm Huyết Vương Triều cũng không dễ đắc tội

Trong sương phòng khách quý Vũ Văn gia tộc. Vũ Văn Nhu hoa dung vẫn bình tĩnh, thấp giọng nói.

Wũ Văn Lâm thu hồi ngạo khí, gật đầu nói:

- Tiểu thư nói rất đúng.

Tiếp đó, hắn lại thở dài một hơi thoáng có vẻ bất đắc dĩ. Hiện giờ hắn đang ở giai đoạn Ngưng Thần đại viên mãn, nếu như có thể được một viên Trúc Cơ Đan sẽ rất nắm chắc tiến vào Trúc Cơ kỳ. Nếu như có thể tiến vào Trúc Cơ kỳ, như vậy bằng tuổi cùng thành tựu của hắn sẽ lao thẳng đuổi theo tam đại tân tú Ngự Dương quốc, thậm chí có thể chen chân thành đệ tứ tú. Chỉ tiếc, Âm Thiên Quân Vương nhúng tay, đã định trước hắn vô duyên với viên Trúc Cơ Đan này.

- Không ai tăng giá như vậy viên Trúc Cơ Đan này thuộc về Âm Thiên Quân Vương.

Tu sĩ béo khẽ thở phào nhẹ nhõm, khom người thật sâu với nam tử mang mặt nạ thần bí ngồi ở hàng ghế đầu, biểu đạt kính ý của mình. Thẳng đến cuối cùng cũng không có người phản đối hay ra giá.

Dương Phàm ngồi ở phía sau, mắt nhìn Âm Thiên Quân Vương sâu không thể lường, có một tia cảm giác kỳ dị. Tất cả thần thức thăm hỏi nơi này, chỉ cần đến gần mặt nạ thần bí của Âm Thiên Quân Vương, đều sẽ như đá chìm đáy biển, biến mất vô tung.

”Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, ta chung quy là thể đơn lực bạc không cách nào chen vào kẻ hở giữa đông đảo thể lực cướp được viên Trúc Cơ Đan này.”

Dương Phàm có chút tiếc hận nhưng không tính là thất vọng. Hắn đã sớm lường trước kết quả này. Tuy nhiên, hội đấu giá lần này hắn cũng thu hoạch không ít. Chiếm được mười tám phù triệu tam giai, còn có một đôi giày lai lịch thần bí, về phần Trúc Cơ Đan hắn chỉ còn cách là tự mình thử luyện chế, dù sao tài liệu cơ bản đều chuẩn bị.

- Đại nhân, Trúc Cơ Đan xin ngài thu lấy.

Tu sĩ béo cho tu sĩ đưa Trúc Cơ Đan sang, bộ dạng hết sức cung kính. Khóe miệng nam tử thần bí khẽ nhếch lên, dưới đông đảo ánh mắt nhìn vào, tiếp nhận Trúc Cơ Đan. Hắn không hề bận tâm, ánh mắt lạnh nhạt vô tình nhẹ nhàng đảo qua mọi người, mơ hồ có một tư thế quân lâm thiên hạ. Dương Phàm va chạm với ánh mắt hắn phát hiện Âm Thiên Quân Vương cố ý vô ý nhìn thoáng qua mình, loại cảm giác này hết sức vi diệu. Người bên cạnh Dương Phàm lại không có cảm giác này.

Trúc Cơ Đan đấu giá thành công cũng có nghĩa Hội đấu giá này đã kết thúc, các đại thể lực cùng tán tu đều tản đi.

- Dương được sư, nhiều ngày không gặp vẫn luôn tốt chứ?

Lúc Dương Phàm vừa đi ra, một cô gái tú lệ áo màu lam đáng vẻ ưu nhã đi tới.

- Không ngờ Vũ Văn tiểu thư còn nhớ tới Dương mỗ.

Dương Phàm mỉm cười. khách khí nói.

Cô gái trước mắt chính là Vũ Văn Nhu gặp được ở Tiên Hồng Y Quán, đại tiểu thư Vũ Văn gia tộc.

- Ta giới thiệu cho ngài một chút, vị này là sư huynh Vũ Văn Lâm.

Vũ Văn Nhu giới thiệu với Dương Phàm vị nam tử áo bào tím, diện mạo bất phàm bên cạnh. Vũ Văn Lâm này Dương Phàm cũng chỉ thấy qua trên hội đấu giá, lúc này Vũ Văn Nhu giới thiệu, hắn tự nhiên không thể chậm trễ, khách sáo vài câu. Chỉ là Vũ Văn Lâm này tuy biểu hiện ra bảo trì lễ nghi cơ bản nhưng trong thần sắc mơ hồ có vài phần ngạo khí, đối với Dương Phàm cũng không coi trọng, nhàn nhạt nói hai câu liền theo Vũ Văn Nhu rời đi.

Lần đầu gặp mặt, Dương Phàm cũng không có ấn tượng tốt với người này. Hắn rõ ràng dụng ý của Vũ Văn Nhu, chỉ sợ là muốn trải ít chần chệch cho hành trình Cửu u ngày sau.

- Được sư đại nhân, Các chủ đại nhân muốn gặp ngài!

Lúc đi ra cửa Vân Phong Bảo Các, vị lão nhân Ngưng Thần Kỳ trước kia liền tới đón.

- Các chủ?

Dương Phàm trầm nghĩ: ”Chẳng lẽ là Các chủ Vân Phong Bảo Các?”

Hắn thân là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, người muốn gặp hắn thường có thân phận rất cao, hắn cũng không dễ cự tuyệt

- Đúng vậy, Các chủ có chuyện quan trọng tìm ngài thương lượng.

Lão nhân Ngưng Thần Kỳ trịnh trọng nói.

- Được. ta theo người đi.

Dương Phàm gật đầu, nói với Yến vương, Vũ Văn Hàm một tiếng, sau đó theo lão nhân Ngưng Thần Kỳ này vòng lại Vân Phong Bảo Các. Theo lão nhân Ngưng Thần Kỳ này dẫn đường, Dương Phàm đi tới lầu bảy Vân Phong Bảo Các. Do kiến trúc hình tháp, không gian bên trên ngày càng nhỏ nhưng trang trí càng thêm xa hoa.

- Người có thể xuống rồi.

Một cô gái áo xanh lạnh như sương ở lầu bảy nhàn nhạt nói.

- Vâng. Linh Phương cô nương

Lão nhân Ngưng Thần KỶ rất cung kính với cô gái này, khom người thối lui.

- Được sư mời vào, Quân vương đang chờ ở trong.

Vị Linh Phương cô nương này nhìn Dương Phàm vài lần, trong mắt hiện một tia quý dị, có vài phần khó giải thích.

- Quân vương?

Dương Phàm nao nao, thầm nghĩ: "Không phải Các chủ sao? Làm sao hiện giờ lại biến thành Quân vương. Chẳng lẽ là vị Quân vương của Âm Huyết Vương Triều?"

Linh Phương rõ ràng là một lãnh mỹ nhân, không có giải thích, đưa Dương Phàm tới một phòng khách tao nhã.

- Quân vương, người đã tới.

Linh Phương đi vào thông báo với người bên trong, ngữ khí mềm nhẹ, hết sức tôn kính.

- Cho hắn vào đi.

Một giọng nam tử hơi khàn truyền đến.

- Vâng.

Linh Phương vội nâng tay ra hiệu để Dương Phàm đi vào còn mình lại khom người rời đi.

Dương Phàm bước vào gian phòng khách này, thấy được một nam tử áo bào đen đầu đội mặt nạ đen đang ngồi ngay trên ghế, đôi mắt không hề có sắc thái cảm tình lạnh nhạt cực điểm.

- Là người, Âm Thiên Quân Vương.

Dương Phàm bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực.

Vị quân vương thần bí nhất Âm Huyết Vương Triều, lại gặp riêng mình?

"Lẽ nào vì chuyện Ngân Bài Sát Thủ lúc trước, Âm Huyết Vương Triều muốn gây bất lợi với mình?"

Trong lòng Dương Phàm có chút thấp thỏm nhưng nghĩ tới đối phương thân phận, địa vị, tiềm lực. hắn khinh thường làm vậy.

- Mời ngồi.

Âm Thiên Quân Vương ra hiệu.

Giọng hắn có chút khàn đường như cố ý làm ra như vậy để che giấu gì đó. Điều này làm cho Dương Phàm cảm thấy kỳ quái, Dương Phàm ngồi xuống, hỏi:

- Xin hỏi quân vương tìm một tu sĩ Luyện Khí KỶ như Dương mỗ rốt cuộc là có chuyện gì?

- Luyện Khí KỶ?

Nam tử mặt nạ thần bí nghe lời này liền nói một câu kéo dài, nhàn nhạt nói:

- Tu vi chân thực của người, ở trước mặt bản Quân vương liền nhìn không sót chút nào. Chẳng qua bản Quân vương cũng rất bội phục thuật ẩn nấp của người, dường như hiệu quả không kém Hư Không Di Thiên Thuật của ta.

Dương Phàm nghe vậy, sắc mặt kịch biến. Khó Mộc Công của mình đã tu luyện đến cảnh giới như vậy, lúc này cảnh giới thần thức cũng không thấp lại không thể gạt được ánh mắt đối phương,

- Quân vương quả nhiên rất cao, sợ rằng đã bước vào hàng ngũ tu sĩ cấp cao rồi

Dương Phàm thử thăm dò:

- Luận thuật ẩn nấp, Dương mỗ làm sao có thể vượt qua danh tiếng Âm Thiên của ngài được?

- Ha ha.

Nam tử thần bí cười khê giống như thật vui mừng quan sát Dương Phàm một lát, nói:

- Không tệ. không tệ.

Hắn không phủ nhận lời Dương Phàm nói, hiển nhiên chính là đứng ở hàng ngũ tu sĩ cấp cao trên đỉnh tu tiên giới.

Tu sĩ cấp cao.

Dương Phàm khê thở dài một hơi, lòng ngược lại buông xuống. Dưới tình huống như vậy, đối phương muốn mạng của mình, căn bản không cần phí nhiều sức như vậy. trong mắt tu sĩ trình độ này, tu sĩ cấp thấp không khác gì kiến hôi, ngay cả cao nhân Trúc Cơ Kỳ cũng không ngoại lệ. Đối phương đã là tu sĩ cấp cao, lại là hành gia am hiểu thuật ẩn nấp, tu vi thực của Dương Phàm phơi bày rõ ràng cũng bình thường.

- Xin hỏi Quân vương tìm tới Dương mỗ có mục đích gì?

Dương Phàm bình thần như thường, trực tiếp hỏi ra, ở trước mặt tu sĩ cấp cao, hắn căn bản không có dự định quanh co lòng vòng.

Nam tử thần bí thoáng có vẻ tán thưởng liếc nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Âm Huyết Vương Triều ta mời người gia nhập tổ chức, không biết người có đồng ý không?

- Gia nhập tổ chức?

Dương Phàm hết sức bất ngờ vẻ mặt cổ quái:

- Ta lại không phải sát thủ mà.

- Âm Huyết Vương Triều cũng cần có được sự y thuật cao siêu.

Nam tử thần bí nói đương nhiên.

- Nếu như đại nhân lấy sinh mệnh áp chế. Dương mỗ tự nhiên không dám không theo.

Dương Phàm khê thở dài một hơi.

Âm Thiên Quân Vương cười cười:

- Người thật là đủ trực tiếp nhưng bản Quân vương nói rõ, không bức bách người gia nhập.

- Điều này có phải nên cho Dương mỗ tự hỏi một chút.

Dương Phàm do dự nói.

- Người tốt nhất ra quyết định ở đây, bởi vì sắp tới bản Quân vương có khả năng phải rời kinh đô.

- Nếu như Dương mỗ không gia nhập ngài thật sự sẽ không uy hiếp tính mạng của ta?

- Ha ha! Tấm bảng hiệu treo trên cửa y quán của người, bất cứ tu sĩ cấp cao nào nhìn thấy, muốn hạ thủ với người cũng phải nghĩ trước nghĩ sau, bản Quân vương sao lại làm việc ngu xuẩn như vậy?

Nam tử thần bí cười nói.

- Bảng hiệu?

Dương Phàm nao nao. liền giải thích:

- Đó là một vị kỳ nhân khoáng thế chỉ điểm ta đề lên, chính là ngài ấy truyền cho ta y thuật.

- Vị kỳ nhân khoáng thế kia thật làm người ta khâm phục, thời gian một năm, không chỉ cho người sửa tu y đạo còn đặt được thành tựu như vậy.

Nam tử thần bí khẽ thở dài một hơi:

- Nếu có cơ hội hy vọng người có thể dẫn tiến cho bản Quân vương.
- Văn bối đã biết.

Dương Phàm gật đầu, ở trước mặt vị tu sĩ cấp cao sâu không thể lường này, hắn sửa thành xưng văn bối.

- Kỳ thật gia nhập Âm Huyết Vương Triều đối với người cũng không có chút chỗ xấu, ngay cả đối thủ Vô Song của người cũng gia nhập.

Nam tử thần bí nhàn nhạt nói.

- Ngay cả Vô Song cũng gia nhập Âm Huyết Vương Triều?

Dương Phàm cảm thấy rất bất ngờ, bằng tính cách cao ngạo bất quần của Vô Song, còn có thể gia nhập tổ chức bị người ta ước thúc.

- Đúng vậy, hiện giờ hắn không phải là đối thủ của một trong ba vị Quân vương Âm Huyết Vương Triều, vì vậy gia nhập tổ chức. Trước khi không siêu việt chúng ta sẽ không rời khỏi tổ chức.

Nam tử thần bí chậm rãi nói.

- Xin hỏi Quân vương, nếu như ta gia nhập Âm Huyết Vương Triều, sẽ có chỗ tốt gì?

Dương Phàm thẳng thắn hỏi.

Không có lợi ích thúc đẩy, ai sẽ vô duyên vô cớ gia nhập tổ chức?

197. Chương 206: Đảm Nhiệm Chức Trưởng Lão

Dương Phàm phát hiện vị tu sĩ bậc cao trước mặt khiến người ta ngưỡng mộ nói chuyện tốt hơn trong tưởng tượng, cho nên hắn mới hỏi thẳng.

- Bất cứ thành viên nào gia nhập tổ chức đều có một chỗ tốt giống nhau. đó chính là hai chữ

Người đàn ông thần bí nhẹ thở dài hai chữ:

- Tin tức.
- Tin tức?

Dương Phàm hiểu ra một chút.

- Có lẽ người không biết, tin tức của Âm Huyết Vương Triều trải rộng toàn bộ Tu Tiên giới của Ngự Dương quốc, thậm chí các thế lực lớn, không biết phân lượng hai chữ này có đủ không?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút tinh quang, gật đầu nói:

- Phân lượng thì đủ nặng ngàn cân.

Tin tức Âm Huyết Vương Triều trải rộng toàn bộ Ngự Dương Quốc, giá trị trong đó khó thể tưởng tượng. Nếu có thể có con đường tin tức tốt như vậy. Dương Phàm có thể như cá gặp nước ở Tu Tiên giới không bị động như vậy.

- Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa? Nếu người trở thành thành viên trong Âm Huyết Vương Triều, đây cũng không ảnh hưởng thân phận khách liêu của người ở Yến Vương phủ.

Trong giọng nói của Âm Thiên Quân Vương, lộ ra một chút ý tứ nghi hoặc.

- Ta đây phải làm gì?

Dương Phàm hỏi.

- Trị thương cho thành viên tổ chức, đương nhiên bệnh tật bình thường không dễ cho người ra tay. Căn cứ tình huống trước, được sự cấp bậc như người, ngẫu nhiên ra tay một chút. liền đủ rồi

Dương Phàm suy nghĩ nhanh, chỉ khoảng nửa khắc quyết định chủ ý:

- Được! Ta có thể gia nhập.

- Đây là một tấm lệnh bài trong tổ chức, người nhận lấy.

Người đàn ông đeo mặt nạ thần bí, một chút cũng không kỳ quái đưa cho hắn một tấm lệnh bài màu máu, trên đó tỏa ra một tia khí tức quý dị. Dương Phàm tiếp nhận lệnh bài vừa nhìn, trên đó có mấy chữ: Âm Huyết Trưởng lão. Dương Phàm hoảng sợ, hai chữ trưởng lão trong bất cứ thế lực nào đều đại biểu cho địa vị cao tầng.

- Từ bây giờ trở đi người chính là trưởng lão của Âm Huyết Vương Triều. Tấm lệnh bài này đại biểu cho thân phận và địa vị của người trong tổ chức.

Ám Thiên Quân Vương giải thích.

- Tạ ơn Quân vương.

Dương Phàm thu hồi lệnh bài hơi hơi khom người, thậm chí có chút được yêu thích mà lo sợ. Trong lòng hắn đang cân nhắc, mình chẳng qua có thân phận được sự, ngay cả có tu vi không tầm thường, nhưng khó thể đảm nhiệm chức vụ trưởng lão.

- Linh Phượng! Người vào đây

Giọng nói của Ám Thiên Quân Vương truyền ra bên ngoài. Rất nhanh, một vị mỹ nữ băng sương trước đây đi đến nhu thuận thi lễ:

- Quân vương có gì phân phó.

- Từ hôm nay trở đi người thuộc quyền sở hữu của Dương trưởng lão, nghe theo sự điều khiển của hắn.

Ám Thiên Quân Vương phân phó.

- Dạ!

Linh Phượng thoáng ngần ra nhưng vẫn trả lời thuyết phục sau đó đứng bên cạnh Dương Phàm giống như một tên cận vệ. Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ dị sắc không nghĩ tới mình tự nhiên có một vị mỹ nữ tu sĩ làm thủ hạ.

- Dương trưởng lão! Người vừa mới gia nhập Âm Huyết Vương Triều, dựa theo lệ thường, ta sẽ đưa một món quà gặp mặt cho người.

Ám Thiên Quân Vương mở lòng bàn tay ra, trên đó xuất hiện một hộp sắt đưa cho Dương Phàm. nói:

- Sau khi người trở về rồi nhìn.

- Tạ ơn Quân vương ban cho.

Dương Phàm tiếp nhận hộp sắt nhỏ vào trong tay, cảm giác có chút cổ quái. Ám Thiên Quân Vương này đối với mình có hơi tốt quá đi?

Nhận lấy lễ gặp mặt của Ám Thiên Quân Vương. Dương Phàm đi theo Linh Phượng đến lầu sáu của Vân Phong bảo các, hiểu biết chế độ quy tắc của Âm Huyết Vương Triều, còn có một chút tin tức thành viên nội bộ.

Càng hiểu biết sâu. Dương Phàm liền càng cảm giác sâu sắc chỗ cường đại của Âm Huyết Vương Triều. Khuôn mặt Linh Phượng có chút xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là trên mặt có một tia lạnh giá khiến người tránh xa ngàn dặm. Khi Dương Phàm và nàng đi cùng một chỗ có một tia áp lực nhân nhạ. Tuy rằng Linh Phượng do Ám Thiên Quân Vương cho làm thủ hạ của hắn nhưng Dương Phàm lại có thể cảm nhận được trong lòng nàng không phục.

Luận tu vi, Linh Phượng là nữ tu Ngưng Thần hậu kỳ, kém Dương Phàm không quá lớn, đích xác không thể sinh lòng kính sợ với hắn lớn bao nhiêu.

- Linh Phượng! Vân Phong bảo các này có quan hệ gì với Âm Huyết Vương Triều?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Hồi bẩm trưởng lão, các chủ của Vân Phong bảo các chính là Bồ Thiên Quân Vương của Âm Huyết Vương Triều.

- Bồ Thiên Quân Vương?

Dương Phàm có chút kinh dị, nói như thế cái gọi là Vân Phong bảo các chính là một chỗ phụ thuộc vào Âm Huyết Vương Triều.

- Vậy người cũng biết tên của ba Quân vương sao?

- Tiểu nữ không biết, ba Quân vương đều rất thần bí, không có bao nhiêu người biết tính danh của họ.

Khi Linh Phượng đề cập tới ba Quân vương, trong đôi mắt có một chút kính ngưỡng rõ ràng, đó là một loại tình cảm xuất phát từ nội tâm. Sau hai canh giờ, Dương Phàm hiểu biết sâu hơn với tổ chức Âm Huyết Vương Triều, thương nghị một số quy tắc chi tiết với Linh Phượng, rồi một mình rời đi. Sau khi đi ra thể giới ngầm. Dương Phàm thở nhẹ một hơi trong lòng có một loại cảm giác rất cổ quái.

Đoạn thời gian trước, mình vẫn là đối tượng bị Âm Huyết Vương Triều đuổi giết, hiện tại lại trở thành trưởng lão của tổ chức này. Biến hóa này thật đúng là có chút như trò đùa.

Tiên Hồng Y Quán không gian riêng tầng năm.

Dương Phàm hoàn toàn tỉnh táo lại cảm thấy khó hiểu với một chút biểu hiện của Âm Thiên Quân Vương.

- Một tên Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều liền có được tu vi Trúc Cơ Kỳ, lấy cảnh giới tu vi của ta hẳn là không đủ để đảm đương chức vụ trưởng lão của Âm Huyết Vương Triều, Âm Thiên Quân Vương kia lôi kéo ta như thế, rốt cục là có mục đích gì?

Dương Phàm không thể hiểu nổi

Cuối cùng, hẳn chỉ nghĩ đến một loại khả năng, Âm Thiên Quân Vương có lẽ coi trọng tiềm lực lớn lao của mình cùng với khoáng thế kỳ nhân giả dối sau lưng mình. Khi nói đến vị "Khoáng thế kỳ nhân" viết chữ lên tấm bảng Tiên Hồng Y Quán. Âm Thiên Quân Vương lộ ra ý kính phục rõ ràng.

- Đúng rồi! Thử xem lễ gặp mặt hẳn đưa ta, những thứ tu sĩ bậc cao tặng, hẳn là không phải vật phàm.

Dương Phàm lấy ra hộp sắt kia thoáng sờ soạng, liền xóa cấm chế trên đó. Mở hộp sắt ra, bên trong hiện ra một bình sứ nhỏ như bạch ngọc trên đó có viết ba chữ nhỏ: "Trúc Cơ đan"

- Như thế nào là Trúc Cơ đan?

Khi ánh mắt của hắn dừng trên ba chữ này, Dương Phàm chấn động cả người, cảm thấy khó tin. Khoản cho này cũng quá lớn. Lễ gặp mặt không ngờ chính là một viên Trúc Cơ đan có giá trị vạn kim. Dương Phàm hít sâu một hơi làm cho mình bình tĩnh lại quyết tự mình nghiệm chứng lại.

Xóa bỏ cấm chế ngoài bình sứ, mở bình ra một luồng linh khí nồng đậm và mùi hương kỳ dị giao hòa cùng một chỗ, lượn lờ trong phòng, khiến tâm thần người ta mê mẩn. Lộ ra ở trước mặt Dương Phàm là một viên đan được trong suốt như bạch ngọc to cỡ ngón cái phát ra sự hấp dẫn to lớn.

Đúng vậy, đây là Trúc Cơ đan!

Dương Phàm vội thiết lập lại cấm chế trên bình sứ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

- Có lẽ Trúc Cơ đan ở trong mắt tu sĩ bậc cao. căn bản không tính là thứ quá quý báu.

Dương Phàm trầm hạ giọng nói.

Đích xác Trúc Cơ đan ở trong mắt tu sĩ bậc thấp không khác đan dược thánh phẩm tha thiết mơ ước. Nhưng tu sĩ bậc cao bình thường, từ hơn trăm năm thậm chí mấy trăm năm trước đã là Trúc Cơ.

Phải biết rằng, trên Trúc Cơ Kỳ còn có bình cảnh càng cao là "Kết Đan".

Đột nhiên Dương Phàm nhớ tới tình cảnh hôm nay Âm Thiên Quân Vương đến hội đấu giá mua lấy Trúc Cơ đan. Viên Trúc Cơ đan kia hình như trước đó ông chuẩn bị lưu cho mình. Hắn cảm giác đối phương nắm trong tay toàn bộ đại cục mà mình lại đi vào bố cục ông thiết kế.

”Chỉ mong ta suy nghĩ nhiều, nếu quả thật là như thế mưu trí của Âm Thiên Quân Vương này cũng quá đáng sợ.”

Dương Phàm thu lại suy nghĩ, khôi phục vẻ bình tĩnh, ít nhất trước mắt xem ra, hắn gia nhập Âm Huyết Vương Triều, chỉ có lợi không có chỗ hại, có thể có được mạng lưới tin tức bao phủ toàn bộ Ngự Dương quốc đối với an nguy của hắn có sự bảo đảm lớn hơn nữa, không hề gặp cục diện bị động như vậy. Hơn nữa từ nay về sau hắn còn có thể có được sự che chở của tổ chức này, thậm chí điều khiển một số thành viên trong tổ chức này, cho mình sử dụng. Đây cũng là một trợ lực lớn lao.

Thoảng một cái ba ngày trôi qua.

Dương Phàm cũng không lập tức dùng Trúc Cơ đan đi bế quan tu luyện. Con đường tu luyện không nên mượn bất cứ ngoại vật gì. Bằng vào năng lực của mình đột phá tu vi, đây là một kết quả tốt nhất có lợi cho ngày sau tiến giai càng cao. Quá mức ỷ vào ngoại vật ngược lại sẽ hạn chế tiềm lực bản thân. Ba ngày này Dương Phàm đi qua Yến Vương phủ một chuyến phát hiện Vũ Văn Hàm sau khi có được Tinh Nguyệt Đồ khí tức trên người càng phát ra thánh khiết đoan chính. Mỗi khi nàng đứng lặng dưới sao trời trải rộng Tinh Nguyệt Đồ trên thân thể mềm mại của nàng quanh quẩn một tầng sáng chói nhàn nhạt. giống như nữ thần.

Tiến bộ của Vũ Văn Hàm tự nhiên là nhanh vô cùng, đã chính thức bước vào con đường tu tiên chỉ là con đường nàng đi rất kỳ lạ. Dương Phàm quan sát hiện tại cảnh giới của nàng tương cảnh giới Luyện Khí Kỳ.

Ba ngày này, Dương Phàm đều xử lý xong rất nhiều chuyện phàm tục, sau đó bắt đầu bế quan tu luyện thi thoảng đi xuống quan sát bằng hiệu y quán. Cứ như vậy, sau nửa tháng Dương Phàm không để ý chuyện bên ngoài, một lòng tu luyện vô tình đạt tới Ngưng Thần Kỳ đỉnh chỉ kém một bước có thể bước vào Trúc Cơ Kỳ, ở trong quá trình này, Dương Phàm đã từng nhiều lần lấy ra Trúc Cơ đan cân nhắc một chút đều nhìn xuống không dùng.

Đồng thời hắn cũng suy nghĩ: ”Âm Thiên Quân Vương biết ta dừng lại ở Ngưng Thần Đại Viên Mãn vì thế cố ý tặng ta viên Trúc Cơ đan này làm lễ gặp mặt hy vọng ta có thể sớm ngày tiến vào Trúc Cơ Kỳ”.

Hiện tại cách ước hẹn Hàn Viễn Sơn còn hơn một tháng, hắn tự tin mình có thể bước vào Trúc Cơ Kỳ. Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ hắn sẽ sử dụng Trúc Cơ đan.

”Trúc Cơ Kỳ, Trước khi phó ước Hàn Viễn Sơn ta nhất định phải đạt tới”.

Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm.

Bởi vì ở Hàn Viễn Sơn hắn còn phải đối mặt một đối thủ đáng sợ!

Sau khi trải qua nửa tháng súc lực. Dương Phàm lập tức giao chuyện trong y quán cho Lục Hồng và Thương Vân. Mà bản thân hắn tìm nơi bí mật khác đi bế quan đột phá. Một hôm, một tu sĩ ma đạo với khuôn mặt hung dữ điều khiển phi kiếm ma khí dày đặc rời khỏi đất kinh đô.

Một hơi bay ra mấy ngàn dặm. Dương Phàm dùng thân phận Thạch Thiên Hàn hạ xuống một nơi vách núi tuyệt địa.

”Chính là nơi này rồi”

Dương Phàm gật gật đầu, ma khí trên người tràn ra. Thanh Phong kiếm trong tay phá không ra tiến vào thân núi, sau một lúc lâu mở ra một động phủ đơn giản. Sau đó hắn lại lấy ra mấy trận kỳ và mười mấy viên linh thạch, dựa theo phương thức riêng phóng ra kết pháp quyết trong tay, từng luồng linh quang biến mất chung quanh khu vực.

Sau một lát, ngọn núi trước mắt biến mất ở trong mắt, biến thành một vực sâu không đáy mây mù lượn lờ. Dương Phàm nhìn chung quanh, sau khi thấy không có gì sơ hở, hít vào một hơi. tiến vào động phủ đơn giản khiến trận pháp hoàn toàn phong bế nơi đây.

Sau khi thân hình hắc biến mất, vùng đất vốn có đã bị khoảng không mây mù lượn lờ che phủ. Tuyệt địa mờ mịt hoang dã, tiếng gió vẫn như cũ, dường như không có phát sinh bất cứ chuyện gì.

198. Chương 207: Trúc Cơ

Từ nửa tháng trước Dương Phàm tiến vào bế quan sâu cũng không biết tình huống bên ngoài. Có lẽ hắc cũng không đoán trước được một lần bế quan sẽ hao phí thời gian dài như vậy, ở quá khứ mỗi lần hắc tiến cấp đều nhẹ nhàng trôi qua. Khi tiến cấp Luyện Khí Kỳ, Ngưng Thần Kỳ, đều như trong nháy mắt liền xong hết.

Có thể thấy Trúc Cơ so với trong tưởng tượng còn muốn khó hơn. Đồn đãi khó khăn liên quan với Trúc Cơ như thế nào xác xuất thấp như thế nào cũng không sai. Khó trách một viên Trúc Cơ đan sẽ có giá như vậy. Thật sự là vì một đạo khoảng cách vô hình ngăn cách tu sĩ bậc thấp. Dương Phàm mặc dù có một viên Trúc Cơ Đan nhưng dưới tình huống không đến mức bất đắc dĩ, hắc sẽ không lấy ra sử dụng.

Tu luyện do tự thân, có thể không mượn dùng vật bên ngoài là tốt nhất. Lúc này, Dương Phàm ngồi xếp bằng bất động giống như cổ thụ ngàn năm, hắc đều đặt toàn bộ tâm thần vào vòng sáng xanh trong suốt trong đầu. Khẩu quyết công pháp Trúc Cơ thiên trong Tiên Hồng Quyết, càng ngày càng hiện ra rõ ràng trước mặt hắc. Hắc theo khẩu quyết kia tự nhiên vận chuyển pháp quyết, đám sương sinh mệnh trong cơ thể, hóa thành từng luồng khí sương mù màu xanh như con rắn trườn khắp nơi trên thân thể.

Trong quá trình này, Dương Phàm cảm giác thể chất đặc biệt của mình đang tiến thêm một bước lột xác. Cơ thể huyết mạch, gân cốt, nội tạng đang biến hóa chậm rãi. Biến hóa rõ ràng nhất là máu. Dương Phàm cảm giác linh khí trong cơ thể như nước lũ, đều bị máu hấp thu sau đó lại chảy khắp tứ chi bách hải, lục phủ ngũ tạng. Thậm chí còn có một dòng chảy nhỏ bé, thẩm thấu vào linh hồn sâu trong đầu.

Bởi vì hắc đã có được cảnh giới linh hồn Trúc Cơ Kỳ. Cho nên lần này về mặt linh hồn tăng lên ngược lại không lớn như vậy. Máu hấp thu một lượng lớn sương mù sinh mệnh, từng lần lại lưu chuyển toàn thân, cảm giác kia rất thoải mái khiến người ta mất hồn. Dương Phàm cảm giác: Mỗi lần máu lưu chuyển đường như đều rót vào huyết mạch mới tiến hành một lần đổi mới và lột xác.

- Lấy xu thế như thế, nếu ta Trúc Cơ thành công vậy thể chất chẳng phải là phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục trong lòng, lại vứt bỏ các loại tạp niệm một lòng bế quan đột phá. Cứ như thế hắc lại liên tục bế quan ba ngày, khí tức trên người đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Lúc này, bên ngoài thân hắc còn phân bố một tầng chất dính màu vàng nhạt. Dưới sự thúc dục linh khí những chất dính này rất nhanh bốc hơi lên. Sau khi làm xong, trên da thịt Dương Phàm lộ ra một tầng hào quang sáng chói, trong từng hô hấp, sương mù khí màu xanh hóa thành hình ngưng thật hơn bắn ra, khiến cho không khí phạm vi xung quanh biến đổi lớn.

Hô!

Một luồng khí xoáy theo đó sinh ra thổi quét phạm vi mười mấy trượng. Mỗi một lần hắc hô hấp, sương mù màu xanh kia đều bắn ra, ở bên ngoài hình thành một khí trụ màu xanh khiến cho luồng khí xoáy biến hóa. Theo biến hóa này, linh thạch trận pháp chung quanh động phủ tạm thời rốt cục bị tiêu hao hết, ngọn núi bị che khuất kia cũng đột ngột lộ ra, thay thế hư không vốn có.

Dương Phàm không hề có cảm giác bởi vì hắc đã tiến vào lúc cuối cùng đột phá bình cảnh.

Vù!

Theo hơi thở của hắc, sương mù màu xanh kia đột nhiên hóa thành hình rắn quây quanh trong động phủ giản dị. Tiếp theo lại hóa thành hình mãnh hổ hung mãnh dị thường, lò mờ còn có thể nghe thấy một tiếng rít gào. Cứ như thế mỗi một lần kế tiếp, hắc thở ra sương mù màu xanh. đều hóa thành một loại hình thái đều là một con vật nào đó của thiên nhiên. Giờ phút này, đám sương mù này biến thành hình thái tuy còn mơ hồ nhưng cũng đã có một chút hình thần. Dương Phàm không biết sự tu luyện của mình gây ra biến

hóa vi diệu của môi trường chung quanh. Đỉnh ngọn núi chỗ của hần xuất hiện một đoàn linh khí hội tụ từ thiên địa thành sương mù khí với màu sắc rực rỡ trắng lệ phi thường.

Sau nửa ngày!

Vèo vèo!

Hai luồng kiếm quang bay vọt về phía này, là một người thanh niên thư sinh và một vị nữ tu mặc váy. Hai người dắt tay đồng hành, hiển nhiên là một đôi đạo侶 song tu. Thanh niên thư sinh mắt nhìn sương mù khí với màu sắc rực rỡ mà trên đó đang truyền tới uy áp bức người, cảm thấy kinh hãi run rẩy:

- Chúng ta trông thấy dị tượng thiên địa nên mới đến đây, không ngờ nơi này có người đang thăng cấp.
- Đại ca! Chúng ta có lẽ nhanh chóng rời đi, vạn nhất xúc phạm cao nhân ở đây, vậy có thể khổ rồi!

Trên khuôn mặt rạng rỡ của nữ tu mặc váy, lộ ra vẻ lo lắng.

- Bích muội đừng lo! Theo huynh phỏng đoán, người thăng cấp kia chính là tu sĩ Ngưng Thần Đại Viên Mãn, lúc này đang đứng ở thời khắc mấu chốt đột phá Trúc Cơ Kỳ, thật không rảnh bận tâm chúng ta.

Thanh niên thư sinh cười nói, đôi mắt hần nhìn chằm chằm động phủ giản dị bị sương khí màu xanh bao phủ kia ánh mắt lóe lên không ngừng.

- Không bằng như vậy, chúng ta chờ ở chỗ này, có lẽ có thể học được một chút kinh nghiệm.

Thanh niên thư sinh đề nghị.

- Dạ! Đại ca nói có đạo lý, tấn công Trúc Cơ Kỳ, cũng là sau này chúng ta gặp phải.

Nữ tu mặc váy nhu thuận rúc vào trong lòng hần.

Vèo vèo vèo!

Đúng lúc này, phương xa lại có ba gã tu sĩ bay đến. Trong đó có một người khí thế trên người mạnh mẽ vô cùng, phi kiếm dưới chân quanh quẩn một luồng ma khí không kiêng nể gì rất uy phong.

- Phía trước có dị tượng thiên địa có thể có linh vật xuất thế.

Người cầm đầu là một lão già đầu trọc trong mắt bắn tinh quang, ma khí trên người lại tăng lên tốc độ tăng lên như sóng đào.

- Ma đạo tu sĩ!

Sắc mặt thanh niên thư sinh chợt cứng lại nhìn chăm chú ba gã ma đạo tu sĩ bay tới lộ vẻ đề phòng. Nữ tu thậm chí còn lấy ra một đai với màu sắc rực rỡ, trên đó có nhiều điểm lốm đốm, khe vung lên trước người hình thành một vòng bảo vệ phạm vi mấy trượng. Nếu như có người nào xâm phạm chắn chắn gặp công kích quỷ dị khó lường.

- Hả?

Khi lão già ma đạo cầm đầu bay tới, mặt lộ vẻ dị sắc:

- Nguyên lai là có người Trúc Cơ ở đây, dường như còn đang đứng ở thời khắc mấu chốt cuối cùng.
- Hai người các ngươi là bằng hữu của vị tu sĩ bế quan này sao?

Lão già đầu trọc liếc nhìn đôi song tu đạo侶 trước mặt này. Nếu luận thực lực, bên bọn họ ba người, phải hơn một chút. Tuy nhiên, song tu đạo侶 ở Tu Tiên giới, thể xác và tinh thần song tu thậm chí tâm linh tương thông, khi liên thủ cũng không thể coi thường.

Thanh niên thư sinh nhàn nhạt nói:

- Chúng ta cũng là nhìn thấy dị tượng mà tới, ba vị các hạ muốn thế nào?

Hần cũng không úy kỵ ba người trước mặt.

- Biết thức thời các ngươi liền rút đi đừng vội xen vào chuyện người khác.

Lão già đầu trọc hừ lạnh một tiếng, cùng lúc nói chuyện đã quan sát trạng thái thăng cấp bên kia.

- Các người có ý gì? Chẳng lẽ muốn

Thanh niên thư sinh biến sắc, làm sao còn không rõ ý của ba tu sĩ ma đạo này sao?

Bọn họ rõ ràng muốn mượn cơ hội tu sĩ tấn công Trúc Cơ Kỳ ở thời khắc mấu chốt cuối cùng nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Lão già đầu trọc này là một tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ, hai tên đồng lõa với lão đều là tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ. Dưới tình huống như vậy, đánh lên tu sĩ đang tấn công Trúc Cơ Kỳ, có phần thắng rất lớn.

- Hừ! Nếu như các người không đi

Trong mắt lão già đầu trọc hiện lên một tia sát khí âm lãnh, hơn nữa còn trong chớp mắt lưu lại trên mặt nữ tu mặc váy kia lộ ra vẻ không có ý tốt

- Đại ca! Chúng ta có lẽ nên thoái lui đi.

Sắc mặt nữ tu mặc váy hơi đổi, nhìn thanh niên thư sinh nói:

- Được! Chúng ta đi!

Sắc mặt thanh niên thư sinh cũng khó coi, vì nghĩ cho an nguy hai người mình hẳn cũng không thể không chọn như thế.

Vào! Vào!

Song tu đạo lữ này dắt tay nhau bay đi, chỉ chốc lát biến mất trong tầm nhìn ba ma đạo tu sĩ.

- Người đi theo dõi một chút xem bọn hắn có thật sự đi hay không?

Lão già đầu trọc vẫn có chút lo lắng lệnh cho một gã ma đạo tu sĩ trong đó theo dõi. Sau một lát gã ma đạo tu sĩ kia đi xung quanh:

- Lão đại! Ta theo dõi mười mấy dặm đã mất đi bóng dáng, hẳn là trốn xa rồi.

- Được! Chúng ta động thủ đi!

Trong mắt lão già đầu trọc hiện lên một chút âm lệ nhìn chăm chú ngọn núi dưới một đoàn sương mù khí màu sắc sáng chói. Giờ phút này, lối vào động phủ giản dị bị sương mù khí màu xanh kỳ quái bao phủ, thần thức không thể thăm dò. Ba người thật cẩn thận tới gần động phủ, khi đi đến gần một trượng, lão già đầu trọc im bất lại từ trong tay xuất ra một viên châu màu đỏ như lửa. hơi hơi rót pháp lực vào trong đó.

Chỉ một thoáng, một luồng khí tức bạo ngược khô nóng truyền đến.

- Hỏa Liệt Đạn!

Hai gã ma đạo tu sĩ bên cạnh nhìn nhau.

Ầm!

Lão già đầu trọc ném hạt châu màu đỏ như lửa vào trong động phủ, lập tức truyền đến một trận nổ vang, toàn bộ ngọn núi hơi hơi chấn động.

- í?

Lão già đầu trọc khẽ "í" một tiếng, nhìn chăm chú vào cửa động. Sương mù khí màu xanh vẫn lượn lờ.

Vù!

Đột nhiên, sương mù khí màu xanh kia hóa thành một hình rắn dài đến hai trượng, xoay quanh cửa động!

Tình cảnh này thật sự rất quỷ dị.

- Lão đại! Có vấn đề gì sao?

Một gã ma đạo tu sĩ trong đó nói.

- Không đúng! Chỉ nghe được tiếng nổ, nhưng không thấy ánh lửa. Hỏa Liệt đạn một khi phát động, sẽ sinh ra ngọn lửa bạo liệt đáng sợ đủ để nuốt hết động phủ nhỏ giản dị này.

Lão già đầu trọc khẽ cau mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Đúng lúc này, đoàn linh khí màu sắc rực rỡ trên ngọn núi đột nhiên bắt đầu tiêu tán. Tình cảnh như thế khiến trong lòng ba người không khỏi hồi hộp một chút. Trong động phủ, một mảnh tĩnh lặng sương mù khí màu xanh kia cũng dần dần thu lại.

- Lão đại! Hẳn rốt cuộc có Trúc Cơ thành công không?

Một gã ma đạo tu sĩ nói với vẻ không yên.

- Trước lui!

Lão già đầu trọc ra lệnh một tiếng, ba người nhanh chóng bay đi, trốn lên trên đỉnh ở một nơi cách vài dặm âm thầm quan sát tình huống bên này.

- Nếu Trúc Cơ thất bại, tất nhiên nguyên khí đại thương, chúng ta có thể nhân cơ hội này diệt sát hẳn. Hừ hừ! Một tu sĩ tới gần Trúc Cơ tài sản trong tay khẳng định giàu có hơn chúng ta!

Lão già đầu trọc thấp giọng nói.

- Nếu người đó Trúc Cơ thành công chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Nói thừa, đương nhiên là chạy với tốc độ nhanh nhất!

Lão già đầu trọc nhàn nhạt nói:

- Ước chừng hẳn mới tiến cấp căn cơ chưa vững, cũng không dám truy kích.

Cứ như vậy, lão già đầu trọc cầm đầu ba gã ma đạo tu sĩ âm thầm nhìn trộm, ở phía khác trong huyết động một tòa vách đá dựng đứng, thanh niên thư sinh và nữ tu mặc váy đang tránh ở đó.

Bọn họ vẫn chưa rời đi, cùng quan sát tình huống bên kia, không biết có dự tính gì không.

- Lão đại! Hẳn đã ra đây.

Một gã ma đạo tu sĩ trong đó kinh hô. Chỉ thấy sương mù trong động phủ kia hoàn toàn biến mất, một người chậm rãi đi ra.

199. Chương 208: Giết Nhanh Không Thể Chống Cự

- HẳnHẳn bị thương!

Ba gã ma đạo tu sĩ âm thầm nhìn trộm hưng phấn dị thường.

Khẳng định hẳn Trúc Cơ thất bại!

Ba người này nhìn nhau trong đôi mắt đồng thời lộ ra vẻ vui mừng.

Trúc Cơ thất bại, nguyên khí đại thương!

- Lên!

Sát khí trong đôi mắt lão già đầu trọc đột nhiên bắn ra, dẫn dắt hai gã ma đạo tu sĩ phóng đi tới chỗ ngọn núi của người đó. Mà người đó đứng ở cửa động phủ, đối với điều này giống như chưa phát giác, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư rơi vào hồi ức cảm khái rất nhiều.

Vù vù vù!

Ba gã ma đạo tu sĩ rơi xuống mặt đất cách thanh niên áo bào đen cũng chỉ cách xa vài trượng, ba luồng linh áp không thể coi thường đồng loạt ép thẳng tới nam tử nhìn như là Trúc Cơ thất bại trước mắt.

- Ha ha! Vị đạo hữu này, quá trình tấn công Trúc Cơ lần này, cảm giác như thế nào?

Lão già đầu trọc không lập tức động thủ cười tà nhìn đối phương, trên lòng bàn tay nổi lơ lửng một xương đầu lâu trắng bệch trên đó phát ra một luồng ma khí lạnh giá. Đây hiển nhiên là ma khí của hắn.

- Chính là ba người các ngươi, khi Thạch mỗ tấn công Trúc Cơ vừa rồi, ra tay quấy nhiễu?

Vẻ hồi tưởng hiện ra trên mặt người đàn ông áo bào đen đưa ánh mắt lạnh như băng dừng trên thân ba người.

- Ha ha ha! Chính chúng ta thì ngươi muốn thế nào đây? Hiện tại ngươi Trúc Cơ thất bại, nguyên khí đại thương, còn muốn toàn thân trở ra sao?

Lão già đầu trọc cất tiếng cười to xương đầu lâu trắng bệch trôi nổi trước người, vù một tiếng, bay đi bắn ra độc khí cuộn cuộn màu xám. Vật ấy không ngờ còn là một kiện Pháp Bảo có cấp bậc Linh Khí trung phẩm.

- Dừng tay!

Chính vào lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hét to.

Vù! Vù!

Một nam một nữ dắt tay trôi nổi bay đến, chính là song tu đạo sĩ trước kia: Thanh niên thư sinh và nữ tu mặc váy.

- Là các ngươi!

Trong mắt lão già đầu trọc hiện lên hung quang:

- Các ngươi không ngờ không đi chẳng lẽ muốn đối nghịch với ta sao?

- Vị đạo hữu này! Xin cho hỏi quý tính, ba người chúng ta cùng chung tay, không cần sợ mấy tên vô sĩ kia

Thanh niên thư sinh cười nói với thanh niên áo đen. Hắn nhìn ra được đối phương tuy rằng Trúc Cơ thất bại nhưng ít nhất cũng có cảnh giới Ngưng Thần Đại Viên Mãn, mặc dù nguyên khí đại thương, cũng không nên coi thường.

- Ta gọi là Thạch Thiên Hàn.

Thanh niên áo đen liếc nhìn hai người với vẻ nhàn nhạt:

- Ta đề nghị hai vị vẫn không nên can thiệp vào nhanh chóng rời đi.

- Vì sao? Chúng ta đều là tu sĩ chính đạo, hẳn là hợp lực đối phó với những tên ma đạo này!

Thanh niên thư sinh rất khó hiểu. Nữ tu mặc váy cười khanh khách nói:

- Chúng ta là đệ tử của Thanh Nguyên Môn, ta gọi là Bích Thiển Nhu, huynh ấy là sư huynh ta Lam Điền Ngọc.

- Các ngươi là đệ tử của Thanh Nguyên Môn?

Lão già đầu trọc chấn động trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ, hai gã ma đạo tu sĩ bên cạnh lão cùng có biểu tình như vậy.

Thanh Nguyên Môn!

Thạch Thiên Hàn nghe vậy, cũng hơi bị động dung.

Thanh Nguyên Môn chính là một trong ba thế lớn Tu Tiên giới trong Ngự Dương quốc, là tông môn chính đạo đệ nhất kể thừa vạn năm, nội tình sâu dày. Mấy trăm năm qua, Thanh Nguyên Môn lãnh đạo thế lực chính đạo tranh phong với Ma Dương Tông chẳng phân biệt cao thấp. Hiện giờ nghe thấy tên Thanh Nguyên Môn trong lòng ba tên ma đạo tu sĩ đều thoáng có chút sợ.

- Thạch đạo hữu! Ngươi cùng đi theo đám người chúng ta, xem ba người này dám nhân lúc cháy nhà đi hôi của?

Người thanh niên gọi là Lam Điền cười lạnh nói.

Ba người lão già đầu trọc nghe vậy, sắc mặt đại biến, lập tức hiểu được dự mưu và kế hoạch lần này chỉ sợ phải thất bại. Đối diện với sự liên thủ của ba người, thực lực không dưới bọn họ.

- Thanh Nguyên Môn?

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng cười:

- Thật có lỗi! Ta cũng là ma đạo tu sĩ!

Dứt lời, một luồng ma khí ngang ngược bề ngễ từ trên người hắn mạnh mẽ xuất hiện. Uy áp mạnh mẽ kia khiến không khí chung quanh ngưng trệ một hồi. Lập tức đôi song tu đạo lữ Lam Điền Ngọc và Bích Thiển Nhu này biến sắc nhìn Thạch Thiên Hàn với vẻ khó thể tin.

HắnHắn cũng là ma đạo tu sĩ!

Ma khí quá thuần khiết!

Ba người lão già đầu trọc kinh hãi vô cùng, tuy rằng đều là Ngưng Thần KỶ nhưng bọn hắn cảm thấy ở trước mặt Thạch Thiên Hàn không hề có sức phản kháng. Giờ phút này, Thạch Thiên Hàn hiển lộ ra tu vi Ngưng Thần KỶ đỉnh. Ma khí bá đạo tuyệt luân kia chỉ khiến ba người trước mặt cảm thấy run sợ.

- Thạch đạo hữu! Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, chúng ta nghĩ là chính đạo tu sĩ đột phá cho nên mới ra tay quá nhiều. Đã là ma đạo tu sĩ không bằng bốn người chúng ta liên thủ giết chết đôi nam nữ này, để tránh lưu lại hậu họa.

Trên trán lão già đầu trọc có một tầng mồ hôi giải thích với Thạch Thiên Hàn. Người đàn ông gọi là Thạch Thiên Hàn trước mặt thật sự là đáng sợ, theo uy thế phát tán ra mà xem, nhất định tu luyện ma công thượng thừa. Lão già đầu trọc thậm chí có một loại ảo giác mặc dù ba người bọn họ liên thủ cũng không thể là đối thủ của Thạch Thiên Hàn.

- Thạch đạo hữu! Chúng ta cũng có ý tốt mới tới cứu ngài. Ngài muốn thông đồng với ba người này làm bậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Thiển Nhu thoáng trắng, cảm nhận được luồng ma uy không thể ngăn cản trên người Thạch Thiên Hàn.

- Các người đi đi.

Thạch Thiên Hàn liếc nhìn hai người một cái nhàn nhạt nói, cũng không có địch ý.

- Thạch đạo hữu! Sau này gặp lại.

Hai người nhẹ nhàng thở ra, vội ngự kiếm dắt tay bay về phương xa. Lượn lơ bay ra, Bích Thiển Nhu thấp giọng nói:

- Sư huynh! Người gọi là Thạch Thiên Hàn kia tuy rằng là ma đạo tu sĩ nhưng nhìn qua cũng không phải người xấu.

- Không phải người xấu, nhưng cũng không phải người tốt lắm. Dù sao cũng là ma đạo tu sĩ. Hắn không tính giết chúng ta.

Lam Điền Ngọc trầm ngâm nói.

- Đại ca! Chúng ta bỏ một mình hắn, vừa rồi ba người kia có thể xuống tay với hắn hay không?

Bích Thiển Nhu nói có chút không đành lòng.

- Thực lực người này sâu không lường được. Ba ma đạo tu sĩ kia hắn là không làm gì được hắn.

Hai người vừa bay, còn vừa nhìn lại.

Bọn họ bay ra nửa dặm, ba người còn lại, liền giao chiến rồi

Ôi!

Một tiếng kêu thảm truyền đến.

Đầu của lão già đầu trọc cầm đầu bị văng tung tóe, trên ngực còn có một dấu chưởng, tất cả xương cốt trên người đều bị chấn vỡ nát. Không hề nghi ngờ, tu sĩ Ngung Thần hậu kỳ này đã chết.

Tình cảnh như thế khiến mọi người ở đây hít một ngụm lạnh khí

- Lão già chết như thế nào?

Lam Điền Ngọc và Bích Thiên Nhu gần như cùng kinh hô. Trong quá trình bọn họ rời đi, đều quan sát tình huống bên này, lại không thấy rõ Thạch Thiên Hàn làm sao giết chết lão già đầu trọc. Từ đầu đến cuối, Thạch Thiên Hàn căn bản đứng tại chỗ, động một chút cũng không có. Có thể nói thân thể hắn không chút nhúc nhích. Bao gồm hai gã ma đạo tu sĩ bên người lão già đầu trọc cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ là một chiêu, căn bản không tiếp xúc, lão đại của mình liền bị giết không rõ.

- Nhanh, chạy nhanh!

Hai người chấn kinh một hai giây, rốt cuộc phản ứng lại, mặt như tro tàn, thân hình thoáng nhảy, chuẩn bị chạy trốn.

- Chạy đi đâu?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một chút hào quang kỳ dị nhìn chăm chú một người trong đó, chậm rãi nâng tay trái lên. T

Phốc!

Một khối thi thể từ trên không trung rơi xuống. Nếu quan sát thi thể phát hiện cổ họng của ma đạo tu sĩ này bị bóp nát.

Lam Điền Ngọc và Bích Thiên Nhu đứng yên phía trời cao mặt lộ ra vẻ khiếp sợ:

- Điều này sao có thể?

Hắn làm sao làm được?

Hai người căn bản không tiếp xúc, cũng không thấy Thạch Thiên Hàn thi triển pháp thuật cách xa hay là Pháp Bảo công kích. Từ trên thi thể mà nhìn tên ma đạo tu sĩ kia rõ ràng bị người dùng tay bóp nát cổ họng.

Không đến thời gian mấy hô hấp. Thạch Thiên Hàn đứng tại chỗ bất động liền giết chết hai gã.

- Người được trốn sao?

Thạch Thiên Hàn mắt nhìn một gã ma đạo tu sĩ khác.

Bùm!

Tên ma đạo tu sĩ quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, cả người run sợ, thể xác và tinh thần rơi vào một tầng bóng ma khủng bố. Lão già đầu trọc và một gã ma đạo tu sĩ khác chết bất minh khiến hắn sợ hãi tới cực điểm.

- Tha mạng! Đại nhân tha mạng!

Hắn trực tiếp dập đầu với Thạch Thiên Hàn.

- Hừ! Các người thiếu chút nữa khiến cho Thạch mỗ Trúc Cơ thất bại ta có thể nào tha mạng cho các người?

Thạch Thiên Hàn nói rất lạnh nhạt.

Dứt lời, hắn lại nâng tay lên, ánh mắt nhìn chăm chăm tên ma đạo tu sĩ cách đó không xa.

- Người

Giọng nói của ma đạo tu sĩ này chợt im bặt nhưng hắn lại mở to mắt nhìn đối phương. Cho dù chết, hắn cũng muốn hiểu được, mình sẽ chết như thế nào?

Hắn không muốn chết không nhắm mắt, vì vậy trong nháy mắt Thạch Thiên Hàn nâng tay lên hắn mở to hai mắt nhìn. Nhưng trong nháy mắt hắn giống như mất hồn, vị trí trái tim xuất hiện một dấu chưởng, thân thể lập tức tan rã.

Dùng!

Thi thể của hắn nằm trên mặt đất, trước khi chết trong đôi mắt hắn còn lộ ra một chút vẻ kinh hãi, giống như thấy chuyện khó tin.

- Đây là các người tự tìm tử lộ.

Hành động của Thạch Thiên Hàn thông thạo lấy đi túi trữ vật của ba người, cũng rất nhanh thanh lý chiến lợi phẩm. Giết chết mấy tên ma đạo tu sĩ này, có được năm sáu kiện Linh Khí hạ cấp. còn có một kiện Linh Khí trung cấp chính là xương đầu lâu trắng bệch trong tay lão già đầu trọc. Tiếc nuối chính là, ba người này ngay cả thực lực không tầm thường, xảo quệt dị thường, đáng tiếc ở trước mặt Dương Phàm không có bất cứ sức phản kháng nào liền bị giết chết chớp nhoáng như vậy.

Không thể ngăn cản giết trong chớp nhoáng!

Bá đạo như thế, không phân phải trái như thế.

Dương Phàm thu chiến lợi phẩm xong, nâng tay trái mình lên, chăm chú nhìn ngón trỏ. Chỉ có bản thân hắn biết, trên ngón tay kia đeo một chiếc nhẫn thần bí, một vật không rõ cấp bậc. Dương Phàm cảm thấy cái gì. Dương Phàm chợt quay đầu lại, nhìn phương nào đó trên bầu trời.

Ồi!

Lam Điền Ngọc và Bích Thiên Nhu kinh hô một tiếng, từ trong trạng thái khiếp sợ ngơ ngẩn tỉnh ngộ lại. Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên cười lạnh nhìn hai người bọn họ. Sau đó, hắn nâng tay trái tử vong mình lên.

Thoáng chốc khuôn mặt của Lam Điền Ngọc và Bích Thiên Nhu như tro tàn. Vô hình. một luồng khí tức tử vong đập vào mặt khiến cho thân thể bọn họ đứng thẳng bất động. Nhìn bàn tay tử vong kia tâm thần hai người run sợ hai tay nắm chặt nhau tràn ra từng tia mồ hôi.

Tuy nhiên, ngay cả khi tử vong sau cùng, hai người lại không thất kinh, ngược lại tình sâu nhìn nhau chăm chú nhìn nhau.

- Các người còn không đi.

Giọng nói truyền đến của Thạch Thiên Hàn lạnh giá vào xương cốt, lúc này hắn đã thu hồi tay trái của mình.

Lam Ngọc Điền và Bích Thiên Nhu liếc nhau trong mắt lộ ra một tia mừng như điên, hai người nhìn nhau khom người chào Thạch Thiên Hàn liền dắt tay nhau rời đi. Trải qua khoảnh khắc sinh tử biểu tình của bọn họ giống như kinh ngạc tăng lên, tâm tình càng có chút tăng trưởng.

Chờ sau khi hai người này rời đi. Dương Phàm nâng tay trái mình lên, thì thào nói nhỏ:

- Một ngày chỉ có thể dùng ba lần.

200. Chương 209: Năng Lực Mới Của Trúc Cơ Kỳ

Dương Phàm vuốt ngón tay trái của mình theo hành động của hắn, trên ngón trỏ đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn màu xám bạc. Chiếc nhẫn này thoát nhìn có phong cách cổ xưa tự nhiên, không hề có chỗ kỳ lạ.

Từ sau khi Trúc Cơ, cấp bậc Tiên Hồng của hắn tăng lên tới cấp ba lại có thêm năng lực mới. Vừa rồi hắn dùng bí kỹ của Tiên Hồng Giới lấy phương thức bá đạo không phân trắng đen chớp nhoáng giết ba gã ma đạo tu sĩ.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng phát hiện loại bí kỹ này một ngày chỉ dùng ba lần. Tính ra, lần Trúc Cơ này thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Dương Phàm, ngay cả viên Trúc Cơ đan cũng không dùng.

Nguyên nhân phải xét đến lần trước khi viết lên trên bảng hiệu Tiên Hồng Y Quán lại tiến vào Thiên Nhân Mô Thức khiến cảnh giới linh hồn tăng nhiều hơn tiến vào Trúc Cơ sơ kỳ.

Khi cảnh giới linh hồn tăng lên tới cảnh giới tương ứng độ khó của Trúc Cơ gần như giảm hơn phân nửa. Kết quả là hắn tiến nhập vào Trúc Cơ Kỳ như nước chảy thành sông.

”Trúc Cơ Kỳ! Ta rốt cuộc làm được”.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Dương gia bảo, vô tình lại rơi vào trầm tư cùng hồi tưởng. Một năm trước, hắn vẫn là một phế nhân mất đi pháp lực, trải qua một hồi tiềm ẩn và đau khổ. Hiện giờ tu vi đạt tới một trình độ không thể tưởng được. Tiên Hồng Không Gian chính là lĩnh vực của chính Dương Phàm. Địa bàn của ta do ta làm chủ!

Một khi có địch nhân tiến vào Tiên Hồng Không Gian sẽ bị hạn chế mọi thứ, tu sĩ cùng cấp tiến vào gần như không có sức phản kháng. Đương nhiên, cường chế triệu tập này, cũng có hạn chế nhất định.

Đầu tiên, năng lực này một ngày chỉ dùng ba lần. Mỗi một lần sử dụng đều tiêu hao không ít tâm thần. Tiếp theo, đối thủ có cấp bậc chênh lệch với Dương Phàm cũng có liên quan đến xác suất thành công triệu tập. Nếu tu vi địch nhân thấp hơn Dương Phàm một cấp bậc lớn. Như vậy gần như có thể triệu tập 100%. Nếu như tu vi giống nhau hoàn toàn như vậy còn có năm sáu thành cơ hội.

Mặt khác tu vi đối thủ cao hơn Dương Phàm một cấp bậc lớn như vậy xác suất thành công gần như bằng không. Có được năng lực này, gần như chỉ một ý niệm trong đầu Dương Phàm có thể miểu sát người có tu vi thấp hơn mình. Hơn nữa về mặt năng lực Dương Phàm còn có một bí thuật không tiếc phải trả giá đó là cường chế triệu tập tu sĩ có cấp bậc cao hơn mình rất nhiều.

Nhưng loại bí thuật này phải trả cái giá lớn lao, đối thủ cao hơn hắn một cấp bậc lớn sau khi thành công triệu tập tu vi của hắn sẽ lui lại một cấp. Tỷ như nói Dương Phàm hiện tại có tu vi Trúc Cơ Kỳ. Nếu như muốn cường chế tu sĩ Kim Đan Kỳ tiến vào, mặc dù hắn loại bỏ đối phương, sau đó tu vi bản thân hắn cũng sẽ lui ngược về Ngưng Thần Kỳ.

- Bí thuật này quả nhiên bá đạo đáng tiếc một ngày chỉ có thể dùng ba lần.

Dương Phàm vui sướng trong lòng nhưng trong lòng vẫn có chút chưa đủ. Cường chế triệu tập ánh thân, đây đã thành một con bài chưa lật của Dương Phàm. Đặt chân vào mảnh đất xanh Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm mắt nhìn các loại thiên tài địa bảo đang gieo trồng ở khu vực trung tâm mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Đột nhiên, vung tay lên, một vầng sáng màu xanh bao vây vùng gieo trồng thiên tài địa bảo và linh dược. Chuyện khó tin xảy ra, một mảnh đất xanh lưu động như nước chảy từ chỗ vị trí trung tâm vốn có, chuyển qua một góc mảnh đất xanh khác. Sau đó ý niệm của hắn vừa động một vùng sóng gợn màu xanh trào ra trên mảnh đất xanh bao phủ vùng thiên tài địa bảo kia, đây tương đương với một tầng cấm chế cường đại.

- Ủ! Cứ như vậy, sau này gọi địch nhân vào. Khi chiến đấu sẽ không lan đến gần nó.

Dương Phàm gật gật đầu.

Từ khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ, năng lực Dương Phàm tăng nhiều, nắm trong tay mảnh đất xanh cũng tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới. Một khi có địch nhân tiến vào Tiên Hồng Không Gian nếu là tu sĩ cùng cấp, gần như sẽ lập tức bị trói buộc cộng thêm thời gian phản ứng của đối phương, trên cơ bản Dương Phàm có thể miểu sát.

- Còn có hai mươi ngày, liền phải tới ước hẹn Hàn Viễn Sơn ta phải nhanh chóng chuẩn bị một chút.

Dương Phàm không dừng lại quá lâu dùng thân phận Thạch Thiên Hàn. ngự kiếm phi hành mấy ngàn dặm cách xa vị trí kinh đô rồi hạ xuống. Sau đó, hắn lại tháo mặt nạ thần bí xuống, xương cốt cả người vang lên một trận giòn tan, cơ thịt trên mặt mấp máy một hồi. Rất nhanh, hắn lại khôi phục tới bộ dáng bình thường.

Ẩn tàng tu vi tới trình độ Luyện Khí hậu kỳ, Dương Phàm phản hồi Tiên Hồng Y Quán. Trải qua hơn nửa tháng, Dương Phàm trở lại y quán, đầu tiên xử lý một ít chuyện thể tục. Trong đó hắn còn liên lạc với Âm Huyết Vương Triều một chút biết được một ít tin tức mình quan tâm.

Ba tin tức đơn giản Dương Phàm có chút quan tâm: Một là tình huống bên phía Dương gia bảo Vụ Liễu trấn; hai là liên quan đến tung tích Vân tiên tử; ba là tình trạng của Vô Song.

Mạng lưới tin tức của Âm Huyết Vương Triều, quả nhiên không khiến Dương Phàm thất vọng. Trải qua tìm hiểu hần biết thế cục bên phái Dương gia bảo coi như ổn định. Địa vị của đệ đệ Dương Lỗi và Dương Quang ngang nhau, tu vi tương đương, từ Ngưng Thần sơ kỳ đến trung kỳ. Hai người toàn lực ganh đua gần như kỳ phùng địch thủ, về phần Vân tiên tử, Dương Phàm biết được nàng lưu lại ở Thiên Ân Dược Các sau đó hành tung không rõ.

Thiên Ân Dược Các?

Dương Phàm trầm ngâm. nói:

- Thiên Ân Dược Các là y quán thần bí nhất kinh đô, lấy thân phận hiện tại của ta đi vào trong đó. dường như có chút bất ổn.

Hắn cũng hy vọng có thể sớm ngày nhìn thấy Vân Vũ Tịch.

- Tuy nhiên, trước đó. ta cần đem ma công tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ!

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Dương Phàm.

Lần Trúc Cơ này, hắn đem tu vi Tiên Hồng Quyết tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ, nhưng ma công vẫn dừng ở Ngưng Thần Đại Viên Mãn. Tuy nhiên. Dương Phàm muốn chờ sau khi Hồ Phi tỉnh lại rồi tu luyện ma công.

Vì thế ba ngày kế tiếp, Dương Phàm lưu lại ở Yến Vương phủ quan sát tiến triển của Vũ Văn Hàm.

- Dương đại ca! Huynh đã lâu không tới Vương phủ rồi.

Vũ Văn Hàm với vẻ cười thánh khiết vô ưu, lộ ra vài phần vui mừng. Hơn nửa tháng không gặp hơi thở thần bí trên người nàng rõ ràng hơn, bình tĩnh tự nhiên, giống như thiên sứ. Dương Phàm va chạm với đôi mắt sáng của nàng, trong đó một mảnh sâu sắc rộng lớn vô ngần lơ mơ có thể nhìn thấy nhiều điểm tinh quang, thần bí mà xa xưa.

Đối diện với đôi mắt này, Dương Phàm không kiềm nổi bị hơi thở thần bí xa xưa hấp dẫn.

- Hàm nhi! Muội tiến bộ không ít, đáng tiếc huynh không có lực chỉ dẫn muội.

Dương Phàm mắt nhìn nữ thần Vũ Văn Hàm thánh khiết trước mặt trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

- Hàm nhi còn phải cảm tạ Dương đại ca trợ giúp muội mua được Tinh Nguyệt Đồi. Hiện tại nó chỉ dẫn con đường tu luyện của muội.

- Từ sau khi có được nó, Hàm nhi bước vào một điện phủ thần bí huyền diệu chạm đến dấu vết vận chuyển thiên địa vận mệnh để lại, từ trong khe hở thời không, lục lọi quá khứ và tương lai, đó chính là Tinh Thần Chiêm Bao Đạo.

Vũ Văn Hàm điềm tĩnh thánh khiết, trong con mắt sáng lộ ra hào quang thần bí cơ trí. Âm thanh của nàng mờ ảo vô ngần dường như từ thượng cổ kéo dài đến.

- Tinh Thần Chiêm Bao Đạo?

Dương Phàm nghe vậy, tâm thần chấn động, đây dường như là một đạo thần bí từ thời thượng cổ truyền thừa cho tới bây giờ. Đột nhiên hắn phát hiện, Vũ Văn Hàm tuy rằng đứng trước mặt mình đã có một loại cảm giác thần thánh như cách thời không mà không thể chạm đến.

- Hàm nhi! Có thể cho huynh kiểm tra tình hình thân thể của muội, qua một đoạn thời gian ta phải rời khỏi kinh đô rồi

- Dương đại ca! Mời!

Vũ Văn Hàm lộ ra vẻ mỉm cười không cự tuyệt, vươn bàn tay như ngọc mềm mại nhỏ nhắn ra.

Hai người nắm tay dưới bầu trời sao.

Dương Phàm nhắm mắt lại, lực lượng Tiên Hồng Quyết dò xét vào thân thể của nàng. Trong đan điền của Vũ Văn Hàm có một đoàn sao sáng như nguồn suối giống một lốc xoáy nhỏ, lực lượng của Dương Phàm đi vào, liền rơi vào chỗ bí mật ngăn ngủi.

Hắn bắt đầu tiến vào phân tích từng bước đoàn lực lượng này, lại cảm thấy một trận hỗn loạn. Cũng may, Tiên Hồng Quyết trong cơ thể hắn lập tức vận chuyển không thôi khiến hắn khôi phục cảnh giới tâm như nước.

Sau một lát, Dương Phàm buông tay Vũ Văn Hàm ra, nhẹ thở dài một hơi:

- Lực lượng quá huyền diệu, thẩm thấu vào khe hở thiên địa, mặc dù đặt ra trước mặt huynh, cũng chỉ có thể nhìn thấu một chút.

Đôi mắt sáng của Vũ Văn Hàm lại có chút mê man:

- Trong khoảng thời gian này, thông qua Tinh Nguyệt Đồi, trong trí nhớ Hàm nhi lại xuất hiện một số cảnh tượng khó hiểu, có một số càng rõ ràng hơn trước.

- Muội nhìn thấy gì?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Ngoại trừ trước kia thường xuyên mơ ra, Hàm nhi còn nhìn thấy một người đàn ông, chính là ông ấy báo cho muội đi hội đấu giá lấy Tinh Nguyệt Đồi.

- Người đó có đặc điểm gì?

- Muội không thấy rõ, nhưng ánh mắt của ông rất đặc biệt, ở trong một đoạn trí nhớ rõ ràng nhất, muội thấy được một đôi mắt màu bạc rất đáng sợ.

Vũ Văn Hàm nhỏ giọng nói.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, trầm ngâm khôi phục hít sâu một hơi:

- Xem ra huynh có thể khẳng định một chuyện rồi.

Ngay khi hắn suy tư nơi cửa động, Tiên Hồng Giới truyền đến một tin tức:

- Chủ nhân! Hắn nhanh tỉnh rồi.

Hiển nhiên là giọng nói của con chó nhỏ.

- Đã tỉnh rồi? Người nói là Hồ Phi.

Dương Phàm nghe vậy, dưới tác dụng bắc cầu của Tiên Hồng Giới. ánh thân lập tức tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Tiên Hồng Không Gian.

Mảnh đất xanh bây giờ đã khuếch trương đến mức phạm vi trăm trượng, phạm vi thật lớn. Mà các loại thiên tài địa bảo trước đây Dương Phàm đều gieo trồng ở trong phạm vi nhỏ mấy trượng,

về phần Hồ Phi đang nằm ở một góc.

Ánh thân của Dương Phàm trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Hồ Phi, phát hiện hơi thở trên người hắn đã xảy ra biến hóa lớn như vậy. Một luồng lực lượng cấm kỵ đang chậm rãi phóng thích. Trong quá trình này, linh hồn của Hồ Phi rơi vào trong ngủ say, cũng bắt đầu thức tỉnh. Chỉ là muốn thật sự tỉnh lại còn cần một chút thời gian.

"Qua thời gian ngủ say dài như vậy, thân thể và linh hồn của hắn trải qua mảnh đất xanh không ngừng làm dịu tu vi dường như tăng trưởng rất lớn".

Dương Phàm nhìn chăm chú Hồ Phi một lát.

Trong quá trình thức tỉnh, lực lượng cấm kỵ trong cơ thể Hồ Phi phóng thích từng chút nhưng với sự làm dịu của mảnh đất xanh lại có thể khiến thân thể hắn chịu đựng được. Dương Phàm cảm giác lực lượng của hắn đang đột nhiên tăng mạnh.

- Vô Song.

Hồ Phi đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, mặc dù ở trong mộng hắn vẫn không quên tên này.

- Có lẽ cho hắn ra ngoài thôi.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, Hồ Phi biến mất trong Tiên Hồng Không Gian. Trúc Cơ Kỳ, Tiên Hồng cấp ba, mảnh đất xanh của Dương Phàm khuếch trương đến phạm vi một trăm trượng, có thể triệu tập mười người tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Tốc độ tăng thời gian của mảnh đất xanh lên mười sáu lần. Cũng không giống như lúc trước chính là Dương Phàm có thể thi triển thần thông nhằm vào vật gì tốc độ vật đó càng tăng lên một bước. Trừ thứ đó ra Dương Phàm còn có thêm một năng lực hoàn toàn mới đó chính là "Cường chế triệu tập".

Cái gọi là "Cường chế triệu tập" chính là cưỡng chế kéo ánh thân của người nào đó vào Tiên Hồng Không Gian.

201. Chương 210: Tỷ Thí.

Luân Hồi?

Vũ Văn Hàm nghe nói hai chữ này, thân thể mềm mại nhoáng lên, đoạn ngắn hồi ức trong đầu trong nháy mắt quay lại nghìn lần. Trong lúc nhất thời, nàng rơi vào các loại mê hoặc và buồn rầu.

Khi Vũ Văn Hàm tỉnh ngộ lại đã sớm nhìn không thấy bóng dáng của Dương Phàm.

Đêm đó, Dương Phàm vội chạy về Tiên Hồng Y Quán. Vừa đến cửa y quán, cảm giác một luồng khí tức cuồng bạo đã tràn vào mặt.

- Người đã tỉnh!

Dương Phàm vội đi vào không gian lầu bốn y quán, chỉ thấy Hồ Phi đang đứng, luồng lực lượng cuồng bạo đã tính trên người trực tiếp không chút nào che dấu. Bỗng chốc Hồ Phi đứng dậy, đôi mắt giống như hai luồng ánh lửa rồi đột nhiên nhìn lại đây, mang đến cho hắn một luồng áp lực nhàn nhạt. Dương Phàm phát hiện áp lực từ phía đó đến trên người mình cảm thấy không hiểu nổi:

- Chẳng lẽ ngươi không biết ta sao?

- Ta đã tỉnh! Là ngươi đã cứu ta?

Sự mơ màng trong mắt Hồ Phi biến mất, chỉ là ánh mắt càng có một loại cổ quái. Gắt gao nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Ta tên là gì?

Dương Phàm hỏi

- Dương Phàm! Ngươi hỏi điều này làm gì?

Hồ Phi trở mặt xem thường.

- Ồi! Ngươi nói không còn lấp bắp rồi sao?

Mặt Dương Phàm lộ vẻ kinh dị, đầu tiên khi thấy người này, hắn còn tưởng rằng đối phương mất trí nhớ rồi. Dù sao về mặt thương tổn lớn lao linh hồn đừng nói là mất đi trí nhớ, cho dù biến thành kẻ ngu ngốc còn có thể. Nhưng Hồ Phi lúc này, thoát nhìn không chút bình thường, ngay cả nói chuyện đều hết lấp bắp.

- Ta không còn nói lấp?

Hồ Phi ngẩng ra vẻ mặt kinh hãi:

- Thực sự không nói lắp. Người gọi là Dương Phàm, ta gọi là Hồ Phi. Ta bị Vũ Vụ Sơn Trang đuổi giết cho nên đến kinh đô này, người muốn mở y quán cho nên cũng tới nơi này. Người có ân với ta đã cứu tính mệnh của ta cho nên hiện tại ta là cận vệ người. Ha ha! Thật tốt quá!

Hồ Phi một hơi huyên thuyên một tràng lớn rồi cục xác định chuyện này là thật.

- Ha ha ha! Lực lượng của ta lại biến mạnh hơn rồi!

Hồ Phi lại kiểm tra thân thể không khỏi nhìn lên trời cười lớn bộ dáng kia buồn cười vô cùng. Thực lực gia tăng rất nhiều, nói huyên cũng ưu loát, lần linh hồn ngủ say này, đối với Hồ Phi mà nói. hoàn toàn là một lần kỳ ngộ lớn. Dương Phàm nhìn người này, tu vi gần tới Trúc Cơ Kỳ, biến hóa lớn nhất vẫn là lực lượng cơ thể hắn. Thông quan sau khi cảm quan thăng cấp, Dương Phàm cảm giác lực lượng thân thể của Hồ Phi tăng mạnh gấp hai lần. Hiện tại ngay cả tiến vào Trúc Cơ Kỳ hắn còn chưa nhưng dựa vào một đôi tay trần là có thể sánh ngang với tu sĩ có địa vị Trúc Cơ Kỳ. Đây vẫn không phải là kết quả chưa cuồng hóa. Sau khi cuồng hóa Dương Phàm ngay cả muốn cũng không muốn nhìn.

- Hừ hừ! Thực lực của ta trở nên mạnh mẽ nhiều như vậy, lần sau trông thấy tên Vô Song kia, ta muốn mạnh mẽ giáo huấn hắn!

Hồ Phi lăm bằm một trận nói với vẻ dứt khoát.

Dạy Vô Song?

Trong ánh mắt của Dương Phàm rõ ràng mang theo một chút vẻ hoài nghi. Cảnh giới của Vô Song cũng đạt tới tu sĩ bậc cao, lần trước chiến đấu với Hồ Phi cũng không dùng hết toàn lực. Mặc dù hiện tại thực lực Hồ Phi tăng lên nhưng muốn chiến đấu với Vô Song chỉ sợ vẫn còn không đủ.

- Người không tin ta?

Hồ Phi có chút tức giận, không khỏi thoáng dậm chân.

Bịch!

Theo dậm chân của hắn, toàn bộ Tiên Hồng Y Quán đều khẽ run lên.

- ôi! Không tốt! Chuyện gì phát sinh rồi!

- Vừa rồi ta cảm giác nơi này chấn động xuống, chẳng lẽ là động đất?

Trong Tiên Hồng Y Quán rơi vào một trận xôn xao, hơn nửa ngày mới bình ổn lại.

- Bình tĩnh.

Dương Phàm giữ hắn lại:

- Người muốn phá hủy y quán của ta sao?

- Người nói ta vì sao đánh không lại hắn!

Hồ Phi cương chế tức giận và không phục trong lòng

- Khi người tiến bộ, Vô Song cũng không ngồi không, lấy cảnh giới có thể so với tu sĩ bậc cao, thực lực tăng lên có thể còn nhanh hơn người.

Dương Phàm nói với vẻ nhàn nhạt.

Hồ Phi trằm mặt một lát.

- Còn lại nửa tháng, chính là lúc ta quyết chiến với Vô Song.

Dương Phàm nhẹ thở dài một hơi.

- Vậy người làm sao đây?

Con người Hồ Phi sáng lên, chột xoa hai tay, nói:

- Không bằng ta thay người đánh với hắn!

- Người đánh thay ta?

Dương Phàm lắc đầu:

- Không được, trận chiến này, ta phải chủ động ứng phó, hơn nữa ta cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.

- Người ngay cả ta cùng đánh không được còn muốn đánh với hắn?

Con người của Hồ Phi co rút, nói.

- Tốt lắm! Chúng ta đánh một trận xem thử.

Đến lúc này Dương Phàm có chút thích thú.

Sau một lúc lâu, một vùng hoang dã cách kinh đô mấy trăm dặm.

- Đến, lên đi!

Hồ Phi nói với vẻ hưng phấn.

- Người ra tay trước đi.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Được! Ta đây không khách khí!

Thân thể Hồ Phi như linh hầu nhảy đến, sau đó một quyền mạnh mẽ đánh tới. Dương Phàm đứng tại chỗ, vươn nắm tay mình ra lấy cứng va chạm.

Ầm!

Thân thể Dương Phàm lập tức bị đánh bay đi, ở trong không trung phun ra một búng máu mới vũng vàng rơi xuống.

- Người chỉ có chút thực lực như vậy?

Hồ Phi lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Sau một lát, Dương Phàm từ trên mặt đất đứng lên, giống như cũng không có chuyện gì, nói:

- Một quyền vừa rồi chỉ là muốn thử một chút lực lượng thân thể chúng ta hơn kém bao nhiêu.

Nếu là trước khi Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm khẳng định không dám so với Hồ Phi như vậy. Nhưng sau khi Trúc Cơ lực lượng thân thể của hắn cũng một cái tăng trưởng về chất. Một lần đối kích vừa rồi hắn bị thương một chút nhưng trong thời gian ngắn liền khôi phục lại. Như thế xem ra thể chất của chính Dương Phàm cường hãn hơn người tu tiên bình thường rất nhiều, nhưng so với kẻ biến thái như Hồ Phi thì vẫn có chút chênh lệch không nhỏ.

- Chúng ta lại tiếp tục.

Dương Phàm chậm rãi lấy ra một tấm chắn, cũng không biết kiện Linh Khí phòng ngự cấp thấp có được như thế nào. Loại phòng ngự Linh Khí áo giáp, hắn vẫn chưa có.

- Lại tiếp ta một quyền!

Hồ Phi hét lớn một tiếng! Thân thể trong hư không vẽ lên mấy đạo tàn ảnh, rồi đến trước mặt Dương Phàm đánh ra mười mấy quyền như bão táp.

Ầm ầm! Ầm ầm ầm

Tiếng đánh trầm trọng, vang rộng khắp chốn hoang dã này.

Phù phù!

Đúng lúc đó một con chim bay qua bị đánh thẳng rơi xuống dưới lập tức bỏ mình, có thể thấy được lực lượng va chạm của hai người. Trong lúc nhất thời, bụi mù bay đầy. Sau một lát chiến đấu dừng lại, trong

tay Dương Phàm nắm một tấm chắn, thân hình một chút cũng không động, Hồ Phi cũng có bộ dáng thở phì phò.

- Người Người

Hồ Phi rít gào không ngừng, còn thở hổn hển. Vừa rồi hắn phát động mười mấy quyền toàn lực như núi lửa bạo, lực đạo vô cùng lớn, sức bật lại đáng sợ. Nhưng Dương Phàm thì giống như một ngọn núi sừng sững ngàn năm, bất cứ công kích hắn như thế nào, đều không chút lay động. Mồ hôi của hắn chảy đầy mặt, thở hồng hộc. Trái lại, Dương Phàm khí định thần nhàn với dáng vẻ tự nhiên bình tĩnh.

- Từ lúc nào ngươi tiến vào Trúc Cơ Kỳ?

Hồ Phi đột nhiên mở to hai mắt nhìn với dáng vẻ khó thể tin. Hắn sớm biết Dương Phàm không phải là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Trước khi mình ngủ say, thì hắn đã ở Ngưng Thần Kỳ. Nhưng hiện tại, hắn đã tiến nhập Trúc Cơ Kỳ.

- Ha ha! Kỳ ngộ tốt, chiếm được một viên Trúc Cơ đan cho nên liền thành công Trúc Cơ.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói:

- Thế nào? Ngươi có phục hay không?

- Không phục! Chúng ta tiếp tục, cho dù ngươi Trúc Cơ ta cũng muốn đánh bẹp ngươi.

Hồ Phi hét lớn một tiếng, trong tay tràn ra một đoàn hỏa lôi khiến tim người ta đập nhanh, uy thế cường đại phát ra từ trong cơ thể đủ khiến cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lâm vào động dung.

Ầm ầm! Két két.

Hai người lại triển khai một trận giao kích.

Tuy nhiên, tình huống cuối cùng vẫn giống nhau. Dương Phàm tay cầm một tấm chắn, một quang sáng màu xanh lờ lờ trước người, hình thành một vách ngăn phòng ngự không thể vượt qua. Không biết vì sao lực hỏa lôi của Hồ Phi sau khi va chạm với lực lượng của Tiên Hồng Quyết không ngờ bị khắc chế mạnh mẽ. Nếu là lực lôi điện đơn thuần, vậy còn đỡ một chút. Dù sao Tiên Hồng Quyết có xu hướng công pháp một hệ. Nhưng Hồ Phi nắm trong tay hỏa lôi lực, trong thiên địa này, gần như không có thứ nào khắc chế.

- Ôi!

Hồ Phi nhe răng trợn mắt không ngừng công kích Dương Phàm, lực đạo càng ngày càng mạnh, công kích như bão táp kia đủ để phá tan tầng phòng ngự của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Nhưng khí mạch của Dương Phàm kéo dài vô cùng bất kể hắn công kích như thế nào đều không chút sút mẻ. Công kích mãnh liệt lực kéo nhất định không cao. Trừ phi có được một kích phá tan năng lực phòng ngự của Dương Phàm, nếu không đừng mơ tưởng tạo thành một chút thương tổn nhỏ với hắn.

Cứ như thế nửa canh giờ không ngừng công kích. Hồ Phi thật sự mệt mỏi đặt mông ngồi dưới đất rên rỉ nói:

- Ngươi còn có thể ra tay hay không đây?

Vù vù!

Hồ Phi ướt đầm mồ hôi, đỉnh đầu đều bốc lên sương mù, kinh mạch toàn thân lồi lên, thân thể bành trướng. Trái lại, Dương Phàm như mây trôi gió nhẹ cười nói tự nhiên, trên mặt ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

- Ngươi đã phục chưa?

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

- Không có khả năng!

Hồ Phi huy động song thảo bổng rít gào một tiếng, một luồng lực lượng cấm kỵ đã man từ trong cơ thể phóng thích ra, thân thể không rõ cao lên vài thước, cuồng phong rít gào giận dữ chung quanh, linh khí thiên địa tàn sát một trận hỗn loạn. Vừa thấy tình cảnh như vậy, Dương Phàm biến sắc, biết Hồ Phi đã tiến nhập trạng thái cuồng hóa.

Vù!

Tàn ảnh chợt lóe, thân ảnh cao lớn của Hồ Phi gào thét đến, một quyền đánh đến.

Kịch!

Một quyền kia bộc phát ra một luồng lực lượng tràn đầy như núi, cũng nương theo một mảnh tàn sát hỗn loạn lôi hỏa màu đỏ sáng. Dương Phàm nhận một kích như thế, thân hình lập tức lui về sau tấm chắn phòng ngự màu xanh trước người vang lên một tiếng "răng rắc", bị phá vỡ ra. Lực lượng cuồng bạo theo đó mà đến trực tiếp đánh Dương Phàm bay đi.

- Khụ khụ! Lực lượng quá dã man.

Dương Phàm dường như không có chuyện gì, từ trong bụi mù đi ra, thu hồi tấm chắn phòng ngự kia lấy ra một khối bản chuyên màu xanh.

Vù!

Trong đôi mắt Hồ Phi lộ ra hàng quang nhàn nhạt kêu gào một tiếng, như linh hầu chạy loạn từ trên xuống dưới. Một quyền cách không đánh tới, một mảnh ánh sáng tím cuồng bạo mang theo lôi hỏa màu đỏ sáng, lấy vạn uy không đáng, gào thét đến.

- Độc!

Pháp quyết trong tay Dương Phàm biến đổi, bản chuyên màu xanh bỗng hóa thành một khối đá to cao ba trượng, ánh sáng xanh trên đó chớp động, từng mảnh ký hiệu thần bí không chuyển động không ngừng, ánh sáng màu vàng nhàn nhạt lóe lên.

Ầm!

Một kích đủ để băng sơn nứt ra, đánh lên trên bản chuyên màu xanh, chỉ lay động gợn sóng.

- Điều Điều này sao có thể?

Hồ Phi hét lớn một tiếng, đánh lên trên bản chuyên màu xanh kia không ngừng.

Kìt! Kìt! Kìt

Đánh hơn nửa ngày, khí mạch Dương Phàm kéo dài, ký hiệu thần bí trên bản chuyên màu xanh kia vận chuyển không ngừng.

Vù vù! vù vù!

Hồ Phi công kích không có kết quả, nằm sấp trên mặt đất không ngừng thở hổn hển, mồ hôi chảy ra không ngừng. Trái lại Dương Phàm không chút vui vẻ, mà có một dáng vẻ đương nhiên. Hắn thấy trên bản chuyên màu xanh lưu động ký hiệu thần bí, lóe lên vàng rực. Sau khi qua dung hợp, thần thông Pháp Bảo này lại tăng lên, hiện tại tuy rằng chỉ dùng một khối lại phát ra lực lượng khó tin.

- Nguyên lai chỉ có sau khi tiến vào Trúc Cơ mới có thể phát ra toàn bộ uy năng. Nếu nói về phòng ngự một khối bản chuyên màu xanh của mình liền vượt qua Linh Khí phòng ngự trung phẩm.

Dương Phàm âm thầm suy tư nói. Sau đó hắn lại ghé mắt nhìn Hồ Phi đang thở hổn hển:

- Người đã phục chưa?

- Không phục.

Hồ Phi rít gào một tiếng, nói với vẻ không cam lòng:

- Có bản lĩnh người chủ động đánh đi.

Kìt!

Bản chuyên màu xanh như núi nhỏ ầm ầm nện xuống.

Bùm!

Ngay sau đó Hồ Phi bất tỉnh xuống đất.

- Như người mong muốn.

Dương Phàm thu hồi Pháp Bảo, nhàn nhạt nói.

202. Chương 211: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn

- Bại bởi ta ngươi có phục hay không?

Dương Phàm như cười như không hỏi.

- Không phục!

Hồ Phi gần như gầm lên nói.

- Vậy được, chúng ta lại đi đánh một trận.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Không không

Hồ Phi lại lắc đầu như trống boi, trong đôi mắt lộ ra bất đắc dĩ cùng vô lực thật sâu. Lúc này, hắn tình nguyện đi đại chiến trăm hồi cùng Vô Song cũng không muốn đánh với Dương Phàm. Đích xác, chiến đấu với Dương Phàm thật là mất hứng, hết sức mệt mỏi, quả thật là tra tấn về tinh thần. Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi. Nhưng vấn đề là bất kể ngươi cố gắng nhiều đến đâu đều thấy không thể hình thành uy hiếp thực chất đối với hắn liền cảm thấy có chút vô lực.

Đặc biệt lúc cuối cùng Dương Phàm đập Thanh Chuyên lên đầu Hồ Phi, đánh hắn tới mức không cách phản kháng.

- Hiện tại ngươi lợi hại như vậy, đã Trúc Cơ rồi còn cần ta bảo hộ?

Hồ Phi ủ rũ nói.

Dương Phàm lắc đầu:

- Không, ta hiện tại vẫn không thể tách rời bảo tiêu ngươi được. Bởi vì hiện tại ta chỉ có thể xuất hiện với tu vi Luyện Khí hậu kỳ, dưới trường hợp bình thường, vẫn cần sự "bảo hộ" của ngươi.

Cùng ngày, hai người trở lại Tiên Hồng Y Quán. Dương Phàm không nói hai lời lập tức bế quan. Hồ Phi trợn to mắt nhìn:

- Ngươi vừa mới thành công Trúc Cơ lại muốn bế quan nữa?

- Vừa mới Trúc Cơ, muốn củng cố tu vi còn phải tốn một thời gian nhất định. Không có tình huống đặc thù không nên quấy rầy ta.

Dương Phàm dặn dò vài câu liền khởi động trận pháp tầng bốn y quan sau đó bắt đầu tu luyện ma công. Hiện giờ tu vi cảnh giới của Tiên Hồng Quyết đã tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ, dựa theo cảnh giới ngày trước, Cửu u Ma Công của hắn hắn cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng lên cảnh giới tương ứng. Nhoáng một cái bảy ngày trôi qua. So với trong tưởng tượng của Dương Phàm còn thuận lợi hơn, ma công của hắn cũng tu luyện tới tầng thứ ba, cũng chính là tương đương với hỏa hầu Trúc Cơ Kỳ.

Khi hắn đạt tới Trúc Cơ Kỳ, lại lấy ra "Cửu u Ma Kinh - Tiền quyển", dòng tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu, từng đám ký hiệu thần bí và ma diễm nhảy múa xoay quanh không ngừng. Liên tục thời gian mấy hô hấp, tin tức khổng lồ này mới bị hắn hấp thu xong. Giờ phút này, hắn cảm nhận được một tầng càng sâu về ảo diệu của Cửu u Ma Kinh. Không chỉ như thế Dương Phàm còn từ trong đồng tin tức này biết được nhiều điều có liên quan đến lai lịch của Cửu u Ma Kinh.

Nguyên lai Cửu u Ma Kinh tên đầy đủ vốn là "Cửu u Hóa Thần Ma Công".

Tiền quyển chỉ có nội dung của 1/3 cho nên được xưng là "Tam u Hóa Thần Ma Công".

Tam u Hóa Thần Ma Công!

Sau khi Dương Phàm biết được tin tức này, tâm thần chấn động. Đây không phải là ma công mà Tam u Lão Ma ma đạo đệ nhất nhân của Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc tu luyện hay sao?

Lúc trước hắn đã sớm đoán tới, hiện tại lại càng khẳng định. Lần trước khi hắn đi gần Vô Danh u Lâm ma xui quỷ khiến thế nào gia nhập trận doanh ma đạo tán tu. Huyết Ma lão thất cùng lão lục từ khí tức công pháp liền nghi ngờ hắn có quan hệ với Tam u Lão Ma.

Sau đó, ở phụ cận Tú Ngọc Các. Dương Phàm tu thành u Minh Ma Diễm. Ma diễm vừa xuất hiện liền trực tiếp dọa chạy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đến rình coi. Hít sâu một hơi Dương Phàm đã tọa tu luyện u Minh Ma Diễm thêm một hồi. Sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ, u Minh Ma Diễm lại có thể trong thời gian ngắn tăng lên một bậc khiến uy lực tăng cao. Giờ phút này, đoàn u quang trung tâm ma diễm lóe lên không thôi tản ra từng dao động quỷ dị. Tâm thần Dương Phàm hoàn toàn dung nhập vào trong, lập tức tiến vào một không gian sâu thẳm.

LÚC này hắn chỉ có một tia cảm ứng mơ hồ không nhìn thấy bóng ma cao lớn trong ma diễm đáng sợ trước kia. Tuy là như thế, Dương Phàm vẫn như cũ có thể cảm nhận được một uy hiếp vô hình.

- Chẳng lẽ ta chú định là địch của cường giả đệ nhất ma đạo Tu Tiên Giới? (chú định: vận mệnh quyết định)

Dương Phàm cười khổ một tiếng.

Thông qua tin tức hoàn chỉnh vừa rồi, hắn đã biết được u Minh Ma Diễm có một đặc điểm đó chính là duy nhất. Nếu thế gian còn có ma diễm cùng loại thứ hai như vậy sẽ phải nghĩ biện pháp cắn nuốt kẻ kia từ đó đạt được mục đích tăng cường bản thân. Tỷ như Dương Phàm hiện tại chỉ tu luyện tới cảnh giới Nhất u Ma Diễm mà Tam u Lão Ma kia lại tu luyện tới cảnh giới Tam u.

Nếu Tam u Lão Ma cắn nuốt u Minh Ma Diễm của Dương Phàm như vậy uy lực ma diễm của hắn cũng sẽ tăng lên.

- Tuy nhiên, nếu ta là Tam u Lão Ma khẳng định sẽ chờ cho kẻ kia tu luyện đến cảnh giới Nhị u Ma Diễm mới ra tay cắn nuốt dung hợp. Như vậy, có thể gia tăng thực lực bản thân rất nhiều.

Dương Phàm bắt đầu trầm tư.

Giữa Tam u cùng Nhất u cách biệt một trời một vực. Giờ phút này nếu Tam u Lão Ma tới đây cắn nuốt ma diễm của Dương Phàm tác dụng cực nhỏ. Nếu chờ Dương Phàm tiến vào Nhị u đại thành, hoặc là Tam u sơ thành, mới tới cắn nuốt. Vậy hiệu quả tốt hơn chục, trăm lần.

Đột nhiên, trong không gian tối tăm sâu thẳm kia, một góc khác đột nhiên sáng lên một đoàn ma diễm cùng loại. Chỉ là nơi trung tâm ma diễm kia không ngờ có ba đoàn u quang, một cỗ khí tức hủy diệt đáng sợ ập tới khiến tâm thần Dương Phàm chấn động. Ngay sau đó ở sâu trong không gian đó một thân ảnh cao lớn mơ hồ lộ ra. Bộ dạng nhìn không rõ, hoặc chỉ là một loại cảm ứng tinh tế.

- Phốc

Dương Phàm vội vàng rời khỏi không gian tối tăm sâu thẳm này, hô hấp gấp gấp tim đập nhanh hơn. Hít sâu một hơi, Dương Phàm trấn định lại tinh thần.

- Tam u Lão Ma này thật đáng sợ.

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ suy tư lại bắt đầu suy nghĩ đối sách. Theo tình huống trước mắt, cảnh giới u Minh Ma Diễm càng cao, đối với mình ngược lại càng không tốt. Nếu tiến vào cảnh giới Nhị u, nguy hiểm càng lớn. Tuy nhiên, muốn tiến vào cảnh giới Nhị u Ma Diễm, nhất định phải đứng trong hàng ngũ tu sĩ bậc cao Kim Đan Kỳ, đối với Dương Phàm hiện tại mà nói còn rất xa xôi

Muốn từ bậc thấp bước vào bậc cao, rất khó, rất khó

Tu sĩ bình thường, cho dù tu luyện cả trăm năm cũng không thể vượt qua khoảng cách này.

- Còn may lão ma này chỉ có thể cảm ứng được sự tồn tại của ta mà không biết được vị trí cụ thể.

Hai tay Dương Phàm xiết chặt, trong lòng quyết định chủ ý: "Chờ sau khi Trúc Cơ đại thành, cùng lắm thì ta chạy khỏi Ngự Dương quốc, Đông Thắng Đại Lục ngang dọc hàng tỷ dặm. tùy tiện chạy tới một nơi cực xa xôi, lão ma kia cũng không làm gì được ta".

Nghĩ đến đây hắn hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, tình huống cũng không nguy cấp như mình tưởng tượng như vậy. Sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Dương Phàm lại tốn mấy ngày tìm hiểu một ít thần thông phép thuật.

Đến một ngày, Dương Phàm mạnh mẽ rời khỏi cảnh giới không tự kiểm chế. Hắn hít sâu một hơi mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ thì thào nói nhỏ:

- Tới rồi, rốt cục tới rồi

Rốt cục hắn đã đợi tới ngày hôm nay. Một năm trước hắn cùng Vân Vũ Tịch ở trong mấy vạn dặm Tú Ngọc Các, đã ước định về lần ước hội này. Mà ngày này, cuối cùng cũng tới.

- Ngày mai ta muốn ra ngoài một chuyến.

Dương Phàm tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói với Thương Vân.

- Đại nhân có gì phân phó.

Thương Vân hỏi.

- Từ hôm nay trở đi, ta liền thu người làm đệ tử ký danh.

Dương Phàm cười nói.

Thương Vân đầu tiên là cả kinh rồi mừng như điên. "Phịch" một tiếng, quỳ xuống đất. vẻ mặt kích động:

- Sư tôn. Xin nhận đệ tử một lay.

Cộp - Cộp - Cộp -

Hắn liên tục đập đầu ba cái xem như lễ bái sư đơn giản.

- Ngày sau nếu ta không có mặt, người cùng Lục Hồng quản lý y quán này.

Dương Phàm chậm rãi đi xuống lầu ba. Lục Hồng cùng Thương Vân liên tục vâng dạ nghe theo phân phó của hắn. Tuy nhiên, bọn họ đối với lời dặn bảo đột ngột của Dương Phàm cảm thấy dị thường. Chẳng lẽ Dương Phàm đã đoán trước, sau này sắp xảy ra chuyện gì?

- Sư tôn. Chẳng lẽ ngài có việc gấp gì sao?

Thương Vân khó hiểu hỏi.

- Hai ngày này, ta đích xác là có chuyện trọng yếu phải xử lý. Hơn nữa. thời gian ta ở lại kinh đô đã đủ dài. Chờ sau khi chuyện được xử lý ta sẽ về nhà một chuyến, thậm chí đến bao giờ trở lại, ngay cả ta cùng không thể quyết định.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi sau đó tiếp tục dặn bảo hai người một ít chi tiết. Trước khi đi, Dương Phàm còn đưa cho Thương Vân mấy viên ngọc giản y đạo, còn có mấy viên linh đan giá trị xa xỉ. Đợi Dương Phàm rời đi thật lâu sau, Thương Vân đột nhiên phát hiện, trong số linh đan này không ngờ còn có một viên Linh Thần Đan trung phẩm cực kỳ trân quý.

Linh Thần Đan trung phẩm!

Thương Vân hít sâu một hơi:

- Có viên Linh Thần Đan trung phẩm này, ta hoàn toàn nắm chắc trong vòng hai tháng tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

Lúc này hắn còn không biết, đối với Dương Phàm hiện tại mà nói luyện chế Linh Thần Đan trung phẩm đã không có khó khăn gì lớn.

Sau khi ra khỏi Tiên Hồng Y Quán, dương phạm ngoái đầu nhìn lại bằng hiệu một cái, đấu tranh tư tưởng một lát, trong lòng thở dài:

- Bảng hiệu này cứ để ở đây, để lại cho càng nhiều người có cơ duyên đi!

Vì thế, hắn cùng Hồ Phi rời khỏi Tiên Hồng Y Quán.

Dương Phạm có một tia lưu luyến nhàn nhạt. Hồ Phi đứng bên cạnh hắn nghĩ rằng hắn sợ hãi chiến đấu với Vô Song liền nói:

- Đến lúc đó ta trợ chiến, nếu Vô Song kia hạ sát thủ với ngươi, ta nhất định sẽ không cho hắn được như ý.
- Ha ha.

Dương Phạm mỉm cười không nói gì thêm. Rời khỏi y quán hai người đi tới phủ Yến Vương. Dương Phạm biểu đạt ý tứ muốn rời khỏi kinh đô với Yến Vương. Dương nhiên, còn muốn đi gặp mặt Vũ Văn Hàm một lần.

Vũ Văn Hàm biết được tin tức Dương Phạm sắp rời khỏi, hai mắt đỏ lên khí chất thánh khiết, không còn sót lại chút gì. bỏ nhào vào trong lòng Dương Phạm khóc một hồi. Dương Phạm trấn an giây lát. rồi nói:

- về sau chúng ta khẳng định còn có cơ hội gặp mặt.

Vũ Văn Hàm lau khô nước mắt:

- Dương đại ca. Trước khi đi có thể để Hàm nhi bói cho huynh một quẻ?

- Bói?

Dương Phạm nao nao. cười nói:

- Muội làm theo sức mình thôi, đừng quá miễn cưỡng.

Hiện tại hắn đã tiến vào Trúc Cơ Kỳ, thực lực m

ạnh hơn, muốn bói toán ra vận mệnh của hắn vậy khó khăn càng lớn hơn.

Đêm đó, Hàm Trữ Cư.

Trong trời đêm, sao sáng đầy trời, hào quang mê người.

Vũ Văn Hàm đứng trước mặt Dương Phạm, đôi mắt đẹp nhắm chặt. Trên người nàng tản ra một tia khí tức yên tĩnh thánh khiết, ở dưới bầu trời sao nàng càng trở nên thần bí xinh đẹp làm cho người ta cảm giác được nàng xa xôi không thể chạm đến. Từng điểm sáng nhỏ vờn quanh thân nàng, mông lung mê ly như mộng như ảo.

Ông

Đột nhiên, nàng vung tay lên, trước người xuất hiện một bức họa cổ xưa dường như còn tản ra một làn hương thơm nhạt kỳ dị như tới từ Thượng cổ. Lúc đầu trên bức họa một mảnh tối đen, theo pháp quyết như hoa sen nở rộ trong tay Vũ Văn Hàm, từng đợt điểm sáng bày ra bên trên. Sau một lát, một nơi nhỏ ở trung tâm Tinh Nguyệt Đồ hình thành một tinh hà trắng lệt vô cùng.

Tinh tú xoay tròn, hào quang tản ra. Vũ Văn Hàm mở đôi mắt đẹp, trên khuôn mặt ngọc tuyệt sắc khuynh thành lại có vẻ tái nhợt vô cùng. Hiển nhiên là hao nhiều pháp lực.

Đột nhiên, tất cả tinh tú trên Tinh Nguyệt Đồ đều biến mất.

Thân thể mềm mại của Vũ Văn Hàm đổ vào trong lòng Dương Phạm. chỉ nói một câu:

- Hai năm sau xin Dương đại ca nhất định phải rời khỏi Ngự Dương quốc.

Dứt lời. nàng liền hôn mê.

203. Chương 212: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn (2)

Đêm khuya, Dương Phàm đã ra khỏi vương phủ nhưng lời nói Vũ Văn Hàm vẫn quanh quẩn không thôi trong đầu hắn. Kết quả quẻ bói này, không thể nghi ngờ không mưu mà hợp với suy luận cùng dự đoán của chính Dương Phàm. Nhìn bộ dạng suy nghĩ sâu xa của hắn, Hồ Phi không cho là đúng nói:

- Dương Phàm. Người thật sự tin tưởng lời nói của nữ nhân này?

Dương Phàm gật đầu không chút nghi ngờ:

- Tin tưởng.

- Như vậy hai năm sau người sẽ rời khỏi Ngự Dương quốc?

Hồ Phi cảm thấy không thể tưởng tượng, ở trong mắt hắn. Dương Phàm không thể nghi ngờ là một người sáng suốt giờ phút này lại dễ dàng tin tưởng lời nói một n hân.

- Đúng vậy. Tuy rằng ta đi chưa được bao xa nhưng theo sách cổ ghi lại, diện tích lãnh thổ Đông Thắng Đại Lục rộng lớn, dọc ngang hàng tỷ dặm, trong đó quốc gia lớn nhỏ vô số. Ngự Dương quốc chẳng qua chỉ là như một hạt cát bên trong, cho dù là ở mười ba nước Bắc Tần cũng chỉ có thể xếp hàng cuối, càng đừng nói gì đến chuyện so sánh với Đại Tần vương triều - cái nôi Thánh địa tu tiên?

Dương Phàm nhìn bầu trời sao vô hạn cảm thán vạn phần. Thế giới to lớn như vậy, mình chỉ mới vừa từ Dương gia bảo tới kinh đô quả thật không khác gì con kiến.

Mười ba nước Bắc Tần? Đại Tần vương triều?

Hồ Phi cũng lộ ra vẻ hướng tới cười hắc hắc:

- Việc này ta vẫn không nghĩ nhiều, hiện tại nghe người nói tới. cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Không bằng như này, về sau người muốn đi thế giới bên ngoài, vậy mang ta cùng đi. Thế nào?

- Được. được.

Dương Phàm không nhịn được bật cười. Hồ Phi này giống như là tính trẻ con chưa hết.

- Tuy nhiên, đó cũng là chuyện hai năm sau. Hiện tại còn có hai chuyện vô cùng cấp bách đây.

Thần sắc Dương Phàm lại trở nên ngưng trọng. Ngày mai là ngày ước hẹn Hàn Viễn Sơn, ngày kế chính là chiến đấu cùng Vô Song. Nếu bình yên vượt qua hai chuyện này, Dương Phàm sẽ rời khỏi kinh đô trở về Vụ Liễu trấn Dương gia bảo. Dù sao nơi đó mới là nhà của hắn còn có thân nhân, bằng hữu cùng gia nghiệp.

- Hiện tại chúng ta muốn đi đâu? HỒ Phi hỏi

- Hàn Viễn Sơn.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe hào quang, giọng hùng hồn phun ra ba từ này.

- Người tới đó làm gì?

- Gặp một người, trong lúc này có thể gặp được một số phiền toái vậy liền nhờ người rồi

- Người yên tâm. việc này giao cho ta.

Hồ Phi hưng tợn nói:

- Đến lúc đó ai dám tới quấy rầy, ta liền xé nát hắn.

Dương Phàm mỉm cười:

- Người có thể coi làm ruồi bọ vỗ bay là được.

- Đúng rồi Người muốn tới gặp là nam hay nữ?

Hồ Phi tò mò hỏi.

- Đến lúc đó người sẽ biết.

Dương Phàm thần bí nói, trên mặt cũng lộ ra vài tia nhớ lại, nhớ tới hai lần gặp gỡ Vân Vũ Tịch. Lần đầu tiên là bèo nước gặp nhau, lần thứ hai là vừa gặp đã như bạn cũ, đều có hảo cảm với nhau.

”Hiện tại ta tiến vào Trúc Cơ Kỳ, luận tu vi thực lực đủ để xứng đôi với nàng. Thậm chí có thể quang minh chính đại gặp mặt”.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong lòng chờ mong vạn phần. Hồ Phi nhìn hẩn về mặt cổ quái có chút khó hiểu. Dương Phàm luôn luôn bình tĩnh tự nhiên, giờ phút này vì sao bộ dạng có chút mất hồn vía

- Còn một canh giờ nữa là trời sáng, chúng ta xuất phát sớm một chút.

Dương Phàm hơi chút vội vàng mang theo Hồ Phi rời khỏi kinh đô. Sau đó ngự kiếm bay về Hàn Viễn Sơn. Khi bọn họ tới Hàn Viễn Sơn trời đã tờ mờ sáng.

- Người đi theo ta. Địa hình nơi này có chút phức tạp.

Dương Phàm mang theo Hồ Phi đi chung quanh Hàn Viễn Sơn tuần tra một hồi. Lúc trước tới nơi này, hắn đã cố ý thăm dò địa hình Hàn Viễn Sơn, không ít vị trí địa thế phức tạp còn có một số nơi bí ẩn.

Khi mặt trời buổi sáng mọc lên. Dương Phàm đã dẫn Hồ Phi đi khắp Hàn Viễn Sơn một lượt.

- Các người cụ thể gặp mặt ở đâu?

Hồ Phi hỏi.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Nếu ta biết, hà tất phải mất công như này?

- Chúng ta chung quy phải chờ ở chỗ nào đó a.

Hồ Phi có chút hết chỗ nói.

Dương Phàm nghĩ một hồi. trầm ngâm:

- Không bằng chúng ta tới nơi đó.

- Nơi nào?

- Người theo ta thì biết.

Dương Phàm liền đi về hướng Thanh Viễn Tự trên Hàn Viễn Sơn. Giờ phút này, mặt trời mới lộ rõ, tiếng chuông quanh quần trên núi từ xa truyền lại, không khí phật gia an tường càng ngày càng rõ ràng. Dương Phàm cảm giác Cửu u Ma Khí trong cơ thể có chút rục rịch. Tam u Ma Diễm khẽ run rẩy kêu lên không chịu ngồi yên. Còn may lực lượng Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm vẫn chiếm địa vị chủ động, cho dù ma công uy chấn cổ kim cũng không thể lật ngược. Hơi phí một chút tâm thần, Dương Phàm khiến cho ma khí cùng ma diễm trong cơ thể ổn định, yên tĩnh để bảo.

Giờ phút này mới là sáng sớm, cửa Thanh Viễn Tự vừa mới mở ra, có vài tăng nhân đang quét rác, phát ra tiếng ”xoẹt xoẹt”, cảnh tượng rất là yên bình. Hai người đi vào chùa, những tăng nhân này thấy mà làm ngơ không ngăn trở. Rất nhanh, Dương Phàm mang theo Hồ Phi đi vào một đại điện, ở trung ương có một tượng phật trong rất sống động.

- Tượng phật này là nữ!

Hồ Phi há hốc mồm cảm giác rất kỳ quái. Vừa rồi đi qua một số ngôi chùa đều là một số Kim Cương, La Hán, Phật Đà. Đột ngột thấy pho tượng nữ phật này, liền có chút đột ngột.

- Niêm Ngọc Quan Âm. Đây là một pho tượng nữ phật duy nhất trong tất cả chùa chiền ở Thanh Viễn Tự.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn pho thượng Niêm Ngọc Quan Âm trước mắt. Khuôn mặt Niêm Ngọc Quan Âm đoan trang tú lệ, thần thánh không thể xâm phạm. Chân đứng trên đài sen, tóc bay trong không trung, tay cầm bình ngọc trắng, nụ cười thần nhiên. Biện ảo khôn lường, mờ mịt thần bí lại đẹp đến không thể không xâm phạm.

Đây là Niêm Ngọc Quan Âm đại từ đại bi trong mắt người đời.

Dương Phàm cười nhàn nhạt, trên mặt cũng không có một tia ý thành kính. Lần trước đến nơi đây hắn mơ hồ thấy được một tia manh mối.

- Lừa gạt dân chúng, gạt lấy lực lượng người thường kiến hôi dưới chân, Đây là thần phật?

Lần đó hắn cũng bởi vậy mà xúc phạm thần linh mơ hồ còn giáng xuống "Trời phạt". Đương nhiên, lần này Dương Phàm tới đây, cũng không phải vì tìm tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm gây phiền toái.

Toàn bộ Thanh Viễn Tự chỉ có một pho tượng nữ phật, chắc rằng hơn phân nửa là Vân Vũ Tịch sẽ đến nơi đây. Hơn nữa, ở trong sách cổ, Niêm Ngọc Quan Âm cũng là thần phật thượng giới danh tiếng lẫy lừng, người tu tiên đều có nghe thấy. Lại chờ một lát, lục tục có người thường đến Thanh Viễn Tự cúng bái. Dương Phàm cùng Hồ Phi ngồi một bên nhìn. Hồ Phi bộ dạng buồn bã ủ rũ.

Dương Phàm dứt khoát tựa vào một góc đại điện, sau đó nhắm mắt lại im lặng triển khai cảm quan. Sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm phát hiện hạn chế khi triển khai cảm quan phạm vi bao phủ cũng không như thần thức.

Thần thức Trúc Cơ Sơ Kỳ có thể bao trùm phạm vi ba, bốn dặm, phạm vi hữu hiệu quá cảm quan là phạm vi hai dặm, lớn hơn liền mơ hồ. Hai loại này đều có ưu thế riêng. Phạm vi thần thức càng ngày càng lớn cũng ẩn chứa uy năng vô thượng. Mà cảm quan mở rộng có hạn nhưng trong phạm vi hữu hiệu càng rõ ràng tỉ mỉ, hiệu quả tốt hơn thần thức mấy lần. Thậm chí ở một mức độ nhất định còn không bị ảnh hưởng một số cấm chế cùng trận pháp.

Hai người lại đợi nửa canh giờ vẫn như cũ không có tiến triển gì.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc thần thức Dương Phàm phát hiện ra một người quen thuộc. Một thiếu niên mặc áo trắng, trên mặt mơ hồ có vài phần ngạo khí

Đây không phải kinh đô Thiếu chủ Dương Vũ thì là ai?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, nhớ tới ngày ấy nghe được Dương Vũ cùng Lâm Vũ bí mật nói chuyện. Dương Vũ từ nơi Lâm Vũ biết được tin tức, biết Vân Vũ Tịch sẽ đến Hàn Viễn Sơn, cho nên hôm nay cũng tới.

- Đợi lát nữa người chú ý người kia.

Dương Phàm vội dùng thần thức truyền âm, miêu tả một chút cho Hồ Phi. Dương Vũ đi một mình, mặc áo trắng, diện mạo bất phàm. Thần thức Hồ Phi rất nhanh đã tìm được hắn.

- Có muốn ta đánh hắn tàn phế hay không?

HỒ Phi xoa tay bóp huyệt hưng phấn vô cùng nói.

- Không nên.

Dương Phàm lắc đầu:

- Thân phận người này bất phàm. Kinh đô Dương gia sau lưng mạnh hơn Vũ Vụ Sơn Trang của người không biết bao nhiêu lần. Chỉ có thể dạy bảo nhỏ nhen, người dựa theo kế hoạch của ta mà làm.

Dương Phàm nói nhỏ vài câu bên tai hắn.

Dương Vũ đi dạo một hồi ở Hàn Viễn Sơn liền tiến vào Thanh Viễn Tự, hơn nữa còn đi thẳng tới đại điện nơi Niêm Ngọc Quan Âm. Thấu tình hình này, sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, nhưng không có ý lãng tránh. Nếu là trước kia hắn có lẽ sẽ cố kỵ gia thế sau lưng người này. Nhưng giờ phút này, hắn đã bước vào Trúc Cơ Kỳ, sau lưng còn có Âm Huyết Vương Triều cường đại đáng sợ. Hoàn toàn không cần sợ hãi cái gì.

Rất nhanh. Dương Vũ đi vào đại điện chùa này, hơi hơi thi lễ với tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm. Người tu tiên đối đãi thần phật có góc độ bất đồng, biết được sự tồn tại của bọn họ, cung kính bọn họ như tiền bối. Cho nên, người tu tiên không tin thần phật nhưng kính thần phật.

Sau khi thi lễ, ánh mắt Dương Vũ khẽ đảo qua

đại điện. Vốn chỉ là tùy ý nhìn theo thói quen nhưng khi ánh mắt hần nhìn đến một góc đột nhiên thoáng ngừng.

- Là người?

Trên mặt Dương Vũ lộ vẻ khác thường, không nghĩ tới Dương Phàm cũng tới nơi này. Hôm nay hần từ nơi Lâm Vũ nhận được tin tức Vân tiên tử một mình ra ngoài, mục tiêu là Hàn Viễn Sơn. có lẽ là muốn đi gặp người nào.

Đây đúng là một cơ hội ngàn năm một thuở!

Cho nên hần đi tới Hàn Viễn Sơn trước một bước.

Chỉ là ở trong này lại gặp Dương Phàm. Rốt cục là trùng hợp hay là cố ý?

Trong lòng Dương Vũ có một loại cảm giác kỳ quái, khóe miệng chỉ hơi nhích lên đưa mắt nhìn Dương Phàm.

- Nguyên lai là Dương thiếu chủ.

Dương Phàm tựa vào góc tường, thân thể ngay cả động cũng không động lười biếng nói không hề có ý tôn kính. Trên mặt Dương Vũ lộ vẻ tức giận định đi lên dạy dỗ người này một chút. Nhưng hần đột nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực từ thiếu niên xấu xí bên cạnh Dương Phàm truyền đến.

Hồ Phi hung hăng trừng mắt nhìn Dương Vũ, nhe răng nhếch miệng. Tinh thần uy áp vô hình khiến Dương Vũ cảm thấy vài tia nguy cơ. Dương Vũ lập tức hiểu được tu vi thiếu niên xấu xí trước mắt cao hơn mình cũng đoán được thân phận đối phương. Không ít người tu tiên ở kinh đô đều biết cận vệ bên người Dương thân y là một cường giả Ngưng Thần Kỳ, thực lực cường hãn dị thường.

Hôm nay vừa thấy, Dương Vũ mới phát hiện, vị cận vệ này của Dương Phàm. so với tưởng tượng của mình còn đáng sợ hơn.

- Dương thân y tới đây có gì phải làm sao?

Dương Vũ mặt không thay đổi hỏi.

- Ha ha. Ta là một tiểu nhân vật, tới đây thì có chuyện gì lớn chứ. Mà ngược lại Dương thiếu chủ quang lâm nơi đây, có chuyện gì quan trọng. Nếu cần thiết, Dương mỗ có thể tránh đi một chút.

Dương Phàm như cười như không nói.

- Ta tới đây đợi người!

Dương Vũ có chút không kiên nhẫn nói.

- Đợi người? Vậy thật là khéo.

Dương Phàm nhún vai, không nói thêm gì.

Trong lòng Dương Vũ thầm cảm thấy không ổn nhưng trong nháy mắt lại bỏ đi ý niệm tình huống xấu nhất trong đầu, tự giấu một hồi. Ngay khi hai người trầm mặt, một lần khí tức hoa cỏ tự nhiên thấm lòng người bay tới.

Cỗ khí tức này không cố ý che giấu, người thể tục khó mà phát hiện nhưng người tu tiên lại có thể mơ hồ cảm nhận được, đặc biệt là người từng thể nghiệm. Đôi mắt Dương Vũ lập tức sáng ngời tìm đập gia tốc.

Dương Phàm thất kinh: "Nàng tới đây lúc nào, không ngờ ta không nhận thấy được?" Ánh mắt hai người đều nhìn ra cửa đại điện.

Giờ khắc này, thời gian dường như chìm vào vũng bùn, thông thả dị thường. Rốt cục một nữ tử thân hình duyên dáng như tiên mặc một bộ váy màu lục nhạt, không nhiễm một hạt bụi từ từ tiến vào. Một làn hương thơm ngào ngạt như hoa cỏ tươi mát bay trong đại điện, sự tồn tại của nàng thoáng chốc trở thành trung tâm toàn đại điện, thậm chí che mờ ánh sáng từ tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm.

204. Chương 213: Ước Hẹn Hàn Viễn Sơn (3)

Dưới pho tượng Niêm Ngọc Quan Âm tươi cười thản nhiên. Dương Phàm không nghĩ tới lại gặp Vân tiên tử dưới tình huống như vậy. Còn may lúc này là sáng sớm, người trong Thanh Viễn Tự rất thưa thớt không gây nên chấn động gì. Cách biệt một năm, nàng vẫn điềm tĩnh như trước, xinh đẹp như trước. Mặt mang một tấm lụa che, che mặt ngọc từ đôi mắt trở xuống, da thịt trắng như tuyết ngọc lộ ra hào quang mê người, tóc đen phát phối tuyệt trần. Có bộ váy dài màu lục nhạt làm nền nhìn như tinh linh trong gió.

Đôi mắt sáng kia, điềm tĩnh như băng trong suốt như nước hồ thu phẳng phất ẩn chứa vô hạn lực ý và sinh cơ. Trên thực tế, Dương Phàm chỉ cần nhìn thấy đôi mắt tràn ngập lực ý sinh mệnh là có thể nhận ra thân phận của nàng.

- Dương công tử, Vũ Tịch tới muộn.

Nàng cười xin lỗi, cho dù là thanh âm xin lỗi, vẫn dịu dàng như nước suối, giọng thánh thót như âm thanh của trời.

Dương công tử?

Tâm thần Dương Vũ chấn động trên mặt lộ vẻ mừng như điên. Dương Phàm đứng yên tại chỗ bình tĩnh tự nhiên.

Dương công tử, rốt cục là Dương công tử nào?

Rất không khéo là trong đại điện này có hai vị Dương công tử. Vân Vũ Tịch đi vào đại điện vừa lúc nhìn đến tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm thản nhiên cười cúi người thi lễ:

- Nghe danh Niêm Ngọc Quan Âm đã lâu!

Người tu tiên kính thần phật nhưng không tin thần phật. Trong đại điện chùa chiền này nhìn thấy Niêm Ngọc Quan Âm đại từ đại bi, Vân Vũ Tịch cảm thấy ngạc nhiên vui mừng liền cúi người thi lễ, động tác tao nhã tự nhiên, làm cho người ta có một loại chấn động và hưởng thụ về thị giác. Dương Vũ mặt kích động nhìn vị nữ thần hoàn mỹ trong lòng ngay cả hô hấp đều ngừng trong giây lát gần gũi đáng vẻ cao ngạo trên người cũng không còn tồn tại. Trong mắt hân hào quang nóng rực gần như có thể khiến người tan chảy. Có thể thấy được thâm tình của người này.

Dương Phàm bình tĩnh hơn hẳn rất nhiều, nhưng tim đập dồn dập cùng thần thái trong mắt không cách nào che giấu tâm tình hân hoan phút này.

Dương Vũ hít sâu một hơi, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra ý cười ấm áp cử chỉ nhẹ nhàng tao nhã thông dong đi tới:

- Vân tiên tử. Không nghĩ tới nàng cũng tới Thanh Viễn Tự.

- Là người. Dương công tử!

Vân Vũ Tịch hơi lộ chút bất ngờ cũng không thất lễ, nở nụ cười nhưng đôi mắt sáng lên nhìn về phía Dương Phàm. Có lẽ là cổ kỳ cái gì cũng lập tức chào hỏi hẳn.

- Ha ha. Không nghĩ tới Vân tiên tử lại tới Thanh Viễn Tự. Nếu đã như vậy, không ngại để ta hướng dẫn du lịch cho nàng. Đại bộ phận danh thắng cổ tích nơi kinh đô ta đều nghe nhiều mà thuộc.

Dương Vũ cười nói. vẻ mặt ân cần. vẻ nóng rực trong mắt có chút thu bớt.

- Ngày hôm nay Vũ Tịch có chuyện tạm thời không có thời gian thưởng thức non sông kinh đô.

Vân Vũ Tịch có chút khó xử nói, mặt đẹp hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Dương Phàm ở trong góc một cái động tác rất kín đáo. Dương Phàm cùng nàng tâm có thông linh làm sao còn không biết Vân Vũ Tịch ám chỉ, trong lòng thật vui mừng đồng thời lại hết sức cảm động. Vân Vũ Tịch nghĩ rằng mình vẫn còn là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, lo lắng an toàn của hắn cho nên không quang minh chính đại tiếp xúc với Dương Phàm mới dùng ánh mắt ám chỉ.

- Không sao. không sao.

Dương Vũ bị cự tuyệt, trong lòng có chút thất vọng, mặt ngoài lại ra vẻ hào phóng:

- Nếu Vân tiên tử muốn trợ giúp gì, có thể nói với ta.

Mà lúc này, Dương Phàm đã đi tới, trên mặt lộ ra vài tia vui sướng phát ra từ nội tâm, chăm chú nhìn con người yên lặng như nước của Vân Vũ Tịch hít sâu một hơi nói:

- Vũ Tịch cô nương. Cách biệt một năm như ngàn năm. Ước hẹn Hàn Viễn Sơn hôm nay, khổ chờ ba trăm ngày đêm.

Vân Vũ Tịch nghe vậy, trong con người yên tĩnh như nước cũng lóe lên một tia ngượng ngùng động lòng người, đối mắt nhìn Dương Phàm một lát, cười xinh đẹp rồi xoay người mà đi. Vừa thấy Vân tiên tử đột nhiên rời đi, Dương Vũ ngăn ra vẻ mặt tức giận nhìn Dương Phàm:

- Người là kẻ vô tri, không biết lễ phép, đường đột giai nhân khiến Vân Vũ Tịch rời đi.

Dương Phàm lộ vẻ trào phúng liếc hẳn một cái, không nói gì lập tức đuổi theo tìm tung tích Vân tiên tử. Thông qua giao lưu bằng mắt vừa rồi, Dương Phàm có thể cảm nhận được tâm ý của Vân Vũ Tịch không chút nào biến đổi so với năm trước, thậm chí càng rõ ràng hơn. Điều này khiến hắn thật cao hứng không thêm để ý tới Dương Vũ.

Thấy Dương Phàm cũng đuổi theo hướng Vân tiên tử, Dương Vũ giận dữ:

- Người đứng lại đó cho ta. Đi thêm bước, ta hủy y quán của người.

Dương Phàm lạnh lùng cười không thêm để ý, đưa mắt ra hiệu cho Hồ Phi.

- Hắc hắc, tiểu tử lại đây. Cùng đại gia chơi vài chiêu.

Hồ Phi "Vù" một tiếng, nhảy tới không nói hai lời một quyền ẩn chứa lực lượng cường đại chính diện ập tới. Dương Vũ cảm giác được sau lưng phát lạnh, nguy cơ truyền đến trong lòng chợt lạnh, thân hình vội vàng lóe lên. Trong tay trào ra một dòng nước lạnh màu lam giao kích cùng Hồ Phi

Phốc

Hàn khí đánh tới khiến tay Hồ Phi cứng đờ.

Ầm

Chợt một cỗ lực lượng dã man đánh bay Dương Vũ ra xa.

Ầm

Thân thể hắn lún vào trong tường, khoe miệng tràn ra một vòi máu, toàn bộ đại diện khẽ rung lên. Trên tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm cũng xuất hiện một vết nứt.

- Lực lượng thật biến thái.

Cánh tay Dương Vũ phát đau mặt lộ vẻ kiêng kị.

- Hắc hắc!

Hồ Phi từng bước đi tới hẳn bộ dạng không có ý tốt.

- Nơi này là đất lành của phật, có phật tu bậc cao tọa trấn. Người dám động thủ

Dương Vũ vẻ mặt hung dữ nói.

Vừa rồi giao thủ trong chớp mắt. Hồ Phi chỉ bằng vào lực lượng thân thể đã khiến hắn bị thương nhẹ. Tuy rằng điều này cũng có liên quan tới việc Dương Vũ chống đỡ trong lúc vội vàng, nhưng thực lực Hồ Phi ổn định ép hẳn một bậc là sự thật không thể chối cãi.

- Đất lành của phật?

Hồ Phi đầy mặt khinh bỉ nói:

- Lão tử đã sớm nhìn đám hòa thượng trọc đầu khó chịu rồi. Nếu bọn họ dám tới giúp người, lão tử dạy một thể.

Vù -

Thân hình Hồ Phi như linh hầu. chớp mắt nhào tới.

Dương Vũ lộ vẻ buồn bực, tay bấm pháp quyết, một mảnh sương băng chợt hình thành trước người, hóa thành băng xà màu lam xoay tròn, mang theo băng hàn thấu xương đánh về phía Hồ Phi.

Trên tay Hồ Phi ngưng kết một tầng tử quang nhàn nhạt. một đoàn Hồng Huyền Lô Hỏa bắn ra giao kích cùng một chỗ với băng xà.

Rắc rắc!

Phốc

Vừa giao kích, Hồng Huyền Lô Hỏa của Hồ Phi liền chiếm ưu thế, cắn nuốt băng xà kia từng chút một.

- Lô hỏa!

Dương Vũ đầy mặt kinh ngạc sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Trong tay hắn lấy ra một cái túi màu xanh liều mạng rót phép lực vào trong.

Ông -

Túi màu xanh này đột nhiên bành trướng mấy lần. sau đó phóng ra một cơn gió lốc màu xanh cuồng bạo lập tức bao trùm phạm vi vài chục trượng, dư ba dao động gần đó vài trăm trượng, thanh thế mênh mông cuộn cuộn. Trong lúc nhất thời, bụi mù bốc lên bốn phía, lá khô bay đầy trời khó có thể nhìn thấy gì.

- Chạy đi đâu!

Trong gió lốc hỗn loạn kia truyền đến tiếng rống to của Hồ Phi đuổi theo bóng người màu trắng. Nguyên lai Dương Vũ không có nhiều phần thắng, trong lòng lại không bỏ được Vân tiên tử. liền sử dụng Linh Khí chạy giữ mạng, nhân cơ hội chạy trốn. Đáng tiếc. hắn cũng quá coi thường Hồ Phi. Người này nhìn như lỗ mãng nhưng kỳ thật có thiên phú chiến đấu rất cao, lập tức nhắm chuẩn hắn. đuổi theo không bỏ.

- Cuồng đồ lớn mật. Dám gây sự ở Thánh địa phật môn!

Đúng lúc này, từ xa có hai tăng nhân tay cầm gậy gỗ chạy tới. trợn mắt nhìn hai người.

- Nhanhnhhanh đi bắt hai tên cuồng đồ này!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí an tường của Thanh Viễn Tự bị đánh vỡ, ở một bên khác Dương Phàm đuổi theo vài dặm, ở một nơi bí ẩn mất dấu Vân Vũ Tịch.

- Ồ?

Dương Phàm nhảy về phía trước vài chục trượng, triển khai thần thức nhưng không thấy bóng dáng giai nhân. Thấy vậy, hắn thu hồi thần thức tiến vào Toàn Tri Mô Thức, cảm quan bao phủ phạm vi hai dặm. Rất nhanh, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên đi về phía trước vài trượng, đứng dưới một gốc cây xanh ngắt. cười dài nói:

- Vũ Tịch cô nương, mau ra đây đi!

Phì -

Trên cây truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng như gió của Vân tiên tử, mùi thơm ngào ngạt ẩn chứa hơi thở hoa cỏ cũng truyền đến khiến tâm thần Dương Phàm rung động. Dương Phàm ngẩng đầu phát hiện Vân tiên tử đứng trên đại thụ đang che miệng cười khẽ.

- Không bằng công tử lên đây đi.

Vân Vũ Tịch hướng về hắn nhẹ vung tay lên, tư thái động lòng người vô cùng khiến Dương Phàm tâm viên ý mãn.

- Được!

Dương Phàm nhẹ nhàng bay lên trên cây, đứng cùng Vân Vũ Tịch trên một cành cây, hai người đưa mắt nhìn nhau. Dương Phàm hai mắt sáng quắc. Vân Vũ Tịch bên tai hơi đỏ, khẽ cúi đầu.

Lần này gặp mặt. Dương Phàm cảm giác Vân Vũ Tịch càng thân thiết động lòng người, giống như tinh linh trong rừng rậm nguyên thủy.

- Một năm không gặp. Vũ Tịch cô nương vẫn khỏe chứ?

Dương Phàm thu hồi ánh mắt tạm thời nhìn ra phương xa làm nhẹ bầu không khí trước mắt khiến tim đập gia tốc.

- Vũ Tịch vẫn khỏe, ở Dược Tiên cốc học tập tu luyện, hái thuốc trồng hoa bình thần thanh tĩnh nhưng thường xuyên lại nhớ tới công tử. Hôm nay gặp gỡ tuy có trắc trở nhưng Vũ Tịch hết sức vui vẻ. Mà ngược lại công tử, một năm không thấy. biến hóa không nhỏ.

Vân Vũ Tịch ngược đôi mắt sáng. nhìn chăm chú nam tử trước mắt trong mắt có vài phần vui mừng.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Một năm qua ta cũng trải qua một số khó khăn tuy nhiên tu vi tiến bộ thần tốc. Hiện tại cũng không cần sợ hãi hạng người tầm thường kia.

Dứt lời. hần hơi phóng ra một chút khí tức.

- Trúc Cơ Kỳ.

Vân Vũ Tịch kinh dị vô cùng, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị như mặt hồ yên ả nổi lên từng gợn sóng.

- Đúng vậy, chưa được bao lâu.

Dương Phàm lộ vẻ tự hào nói.

- Công tử thật làm cho người ta ngạc nhiên vui mừng. Mới một năm không thấy đã có được thành tựu như thế.

Vân Vũ Tịch phát ra vui mừng từ nội tâm.

Hai người nói chuyện vui vẻ, ngẫu nhiên có vài tia cười khiến tim đập mạnh, không khí dường như đang vang lên một khúc nhạc của trời. Chỉ chớp lát, hai người đơn giản ngồi trên cành cây trò chuyện với nhau, từ cuộc sống trải qua đến sau đó là học vấn y đạo.

Nói tới y thuật, Vân Vũ Tịch đột nhiên đề cập đến Tiên Hồng Y Quán kinh đô. tò mò nói:

- Vũ Tịch nghe nói. đệ nhất thần y kinh đô cũng là họ Dương, từng thi triển thần thuật "Khởi tử hồi sinh"?

Dương Phàm nghe vậy, mặt lộ vẻ cổ quái:

- Tiên Hồng Y Quán là do ta mở.

- Chẳng lẽ người chính là vị Dược sư truyền kỳ kia?

Vân Vũ Tịch kinh ngạc vô cùng.

- Đúng vậy. Ngày đó ta nghe Dược sư trong y quán có nói qua, khi đó đã đoán là cô đã tới. Đáng tiếc ngày đó đang bế quan bế luyện cơ hội.

Dương Phàm nhẹ thở dài.

- Hiện tại chúng ta không phải đã gặp sao?

Đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch khẽ chớp, ngọt ngào nói:

- sớm biết Tiên Hồng Y Quán là công tử mở ra ta liền trực tiếp tới tìm.

Dương Phàm trầm ngâm một lát cổ lấy dũng khí đưa ra một yêu cầu:

- Nếu Vũ Tịch cô nương tới kinh đô không bằng để cho ta tiếp cô nương cùng du ngoạn một phen.

Vừa rồi ở trước tượng phật Niêm Ngọc Quan Âm. Dương Vũ từng có đề nghị như vậy, nhưng lại bị Vân Vũ Tịch từ chối. Lúc mới đưa ra yêu cầu này, trong lòng Dương Phàm còn có chút lo lắng. Lo lắng bị từ chối.

- Vâng!

Vân Vũ Tịch thấp giọng nói, đôi mắt sáng yên tĩnh như nước đúng lúc bắt gặp ánh mắt chờ mong của Dương Phàm. Lúc này, hai người cũng không tránh né. nhìn nhau cười.

- Âm ỉm

Đúng lúc này. bên dưới truyền đến một loạt tiếng đánh nhau. Cuồng phong gào thét, linh khí tản ra bốn phía kinh động hai người.

- Thánh địa phật môn, chớ có gây sự. Hai tên hậu bối. nhanh chóng rời đi.

Đồng thời. một đạo phật quang từ trên trời giáng xuống, uy áp kinh thể hãi tục phủ xuống nơi đây.

205. Chương 214: Quyết Chiến Đã Tới

- Cẩn thận!

Dương Phàm hô nhỏ một tiếng, vội vàng nắm bàn tay nhỏ của Vân Vũ Tịch, hai người ổn định trong gió lốc. Đợi sau khi dư ba dừng lại khuôn mặt Vân Vũ Tịch không khỏi đỏ lên. thấp giọng nói:

- Tay công tử đau quá.

Dương Phàm tỉnh ngộ, vội vàng buông tay nương nòng nói:

- Vừa rồi nhất thời nóng vội, Vũ Tịch cô nương chớ trách. Không biết có thương đến cô không?

Vân Vũ Tịch khẽ đưa bàn tay trắng như tuyết ra, bên trên không ngờ bị bóp thành vài vết màu xanh nhìn ghê người. Thấy vậy, trong lòng Dương Phàm hơi đau nhói. tự trách không thôi. nói:

- Để ta trị liệu cho cô nương!

- Ừm.

Vân Vũ Tịch có chút không biết làm sao đành phải gật đầu để Dương Phàm nâng bàn tay ngọc mềm mại nhỏ nhắn của mình, hoàn toàn quên mình cũng là một Dược sư y thuật siêu phàm.

Dương Phàm nhẹ nhàng chạm vào bàn tay tuyết trắng mềm mại trơn nhẵn, đột nhiên một cổ cảm giác như điện giật truyền vào trong lòng hai người. Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Vân Vũ Tịch điềm tĩnh bình thản, trong mắt cũng toát ra vài phần mê man. Dương Phàm chỉ cảm thấy mềm mại không xương, mát lạnh thấm lòng người còn có một loại hồi hộp khác thường, trong lúc nhất thời tâm viên ý mãn.

ẦmẦm -

Phía dưới vừa bình tĩnh được một hồi lại bắt đầu chiến đấu. Dương Phàm phân tâm thần, triển khai thần thức quan sát. Phát hiện Hồ Phi đang đuổi theo Dương Vũ không buông tha, công kích không ngừng, hung hãn dị thường.

- Ngừng. Mau ngừng! Cao tăng đến đây, nơi này là Thánh địa phật gia!

Dương Vũ giận dữ hét, đang bị đánh cho chật vật không chịu nổi, vừa đánh vừa lui.

- Hắc hắc! Hôm nay lão tử muốn đánh mặt ngươi nở hoa. xem ngươi về sau còn dám ra đây trêu chọc nữ nhân của Dương huynh hay không?

Hồ Phi cười ha ha.

- Cái gì? Ngươi dám bôi nhọ Vân tiên tử!

Dương Vũ vừa nghe lời ấy, không khỏi giận dữ, tay lập tức gia tăng sức mạnh dường như có dấu hiệu đánh ngược lại.

- Tới tới tới. Đánh thật là tốt!

Hồ Phi chiến ý dạt dào hận không được hỏa lực đối phương mạnh thêm chút nữa.

- Công tử!

Dương Phàm đột nhiên nghe được giọng nói hơi mang theo xấu hổ của Vân Vũ Tịch, đưa mắt nhìn qua phát hiện thương đã trị khỏi. Hai người gần trong gang tấc, có thể cảm nhận được nhịp thở cùng tim đập của nhau. Mùi thơm hoa cỏ ngào ngạt thản nhiên kia khiến Dương Phàm không khỏi có chút khó tự kiểm chế, mắt nhìn đáng vẻ con gái ngượng ngùng động lòng người của Vân tiên tử thiếu chút nữa có xúc động thê non hẹn biển. Còn may, Dương Phàm hiện tại rất bình tĩnh, biết việc này không thể gấp liền chậm rãi buông tay ngọc ra. Cái loại cảm giác kỳ dị như mất hồn cũng biến mất không còn.

Sau đó, trong mắt hai người một mảnh trong sáng, nhìn nhau mỉm cười.

- Vũ Tịch cô nương. Hai ta gặp nhau ba lượt. chung quy còn chưa nhìn toàn bộ phương dung. Hôm nay có thể thỏa mãn một chút hay không?

Dương Phàm cười ha ha nói.

- Là Vũ Tịch thất lễ. Chỉ là nghe theo sư tôn dặn bảo thường ngày đeo mặt che mặt đã quen rồi.

Vân Vũ Tịch lại cười nói, đưa tay chuẩn bị gỡ khăn che mặt.

Giờ phút này, hai người cơ hồ không có khoảng cách, nói cười tự nhiên, rất giống nhu một đôi tri kỷ. Dương Phàm về mặt chờ mong nhìn chăm chú vào Vân Vũ Tịch muốn chân chính nhìn rõ mặt người đẹp.

Ầm Ầm

Bỗng cây đại thụ nơi hai người run lên. chợt "Răng rắc" một tiếng ầm ầm đổ xuống.

- Cẩn thận!

Dương Phàm kéo Vân Vũ Tịch khê nhảy, sau đó lẳng không bước vài bước trên không, phiêu nhiên rơi xuống đất.

- Cảm ơn!

Vân Vũ Tịch cười nhẹ đứng sững vai cùng Dương Phàm giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

- Vân tiên tử!

Hai người đang chiến đấu bên dưới cây đều ngẩn ra, Dương Vũ lại kinh hô một tiếng:

- Các người như thế nào cùng một chỗ?

Dương Vũ có chút nghĩ không ra nhìn bộ dạng Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch dường như rất thân cận trong lòng bỗng dâng lên một cổ ghen tị cùng sát ý. Vân Vũ Tịch vừa chuẩn bị nói chuyện lại bị Dương Phàm ngăn cản. Hắn cười dài nói:

- Ta cùng Vũ Tịch cô nương đang ở trên cây xem cuộc chiến của các người.

Vũ Tịch cô nương?

Dương Vũ cảm giác quan hệ giữa hai người này thân thiết dị thường, trong lòng phát lạnh nhìn chằm chằm hai người, hít sâu một hơi cố gắng kìm nén oán hận cùng không cam lòng trong lòng. cổ nở nụ cười hỏi:

- Vân tiên tử cùng Dương Dược sư quen biết từ trước?

- Ta cùng Dương công tử biết nhau từ một năm trước. Vũ Tịch lần này tới kinh đô. chính là ước định một năm trước.

Giọng nói dịu dàng của Vân Vũ Tịch. trong lúc nói còn liếc nhìn Dương Phàm. thản nhiên mà vui mừng. Sau khi Dương Vũ nghe xong. cả trái tim đều lạnh. Chẳng lẽ bọn họ đã

- Nhưng điều này sao có thể?

Dương Vũ trong lòng không cam, đồng thời cũng nghĩ không rõ. Vân tiên tử thanh nhã xuất trần, người nói nghiệp đời sau của Dược Tiên cốc, như thế nào lại thích một tiểu tử Luyện Khí Kỳ?

Hơn nữa. một năm trước. Dương Phàm vừa mới tán công còn là một phế nhân. Nếu bại bởi ba ngôi sao sáng của Ngự Dương quốc có lẽ hắn còn bình yên một chút vì dù sao mình không bằng bọn họ. Nhưng lại bại bởi một người mình vẫn xem thường, cái loại ghen khuất, không cam lòng oán hận quá thật không thể phát tiết.

- Mấy vị thí chủ. Bần tăng cảnh cáo một lần cuối cùng, hạn cho các người trong một canh giờ rời khỏi Thánh địa phật môn.

Trên bầu trời truyền tới một giọng nói già nua có lực.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên bầu trời vài trăm trượng, một lão tăng thân mặc cà sa lơ lửng trên không, trên người mơ hồ tỏa ra một vầng phật quang màu xanh tranh nhau phát sáng cùng mặt trời mới mọc.

Đó là phật môn cao tăng!

Dương Phàm chấn động tâm thần nghĩ đến đạo phật quang kinh thể cùng uy năng cường hoành vừa rồi. Từ khi tức mà đoán đối phương hơn phân nửa bước vào hàng ngũ tu sĩ bậc cao.

- Thiếu chủ Kinh đô Dương gia Dương Vũ gặp qua cao tăng!

Dương Vũ vội vàng cúi đầu thi lễ. vẻ mặt cung kính:

- Vãn bối quấy rầy thanh tịnh của quý tự, xin cao tăng thứ tội.

- Ồ? Nguyên lai người từ Kinh đô Dương gia. Đã nghe đệ tử Huyền Chân của ta nói qua.

Giọng điệu lão tăng dịu đi một chút:

- Bần tăng Tịnh Nhật. Nhiều năm trước từng cùng gia gia của người có duyên gặp mặt một lần!

- Nguyên lai là Tịnh Nhật cao tăng! Ta nghe gia gia từng đề cập tới ngài!

Dương Vũ khẽ thở một hơi:

- Mấy tháng trước, vãn bối cùng từng bá kiến Huyền Chân cao tăng. đối với phật môn có chút kính ngưỡng.

- Nếu là hậu bối cố nhân, việc hôm nay tạm thời bỏ qua. Các người có thể ở lại Thanh Viễn Tự. nhưng không được gây sự nữa.

Tịnh Nhật cao tăng phát phát tay, thân hình hóa thành một đạo sáng mờ màu xanh. trong nháy mắt xẹt qua chân trời. Thần thức đều khó thể bắt giữ tốc độ cực kỳ kinh người.

- Quả nhiên là tu sĩ bậc cao.

Dương Phàm thâm kinh hãi.

Nếu là Tịnh Nhật cao tăng muốn ra tay giết mấy người mình, phỏng chừng đều không cần phí nhiều công sức.

- Tới đây. Mao đầu tiểu tử, chúng ta lại đánh một hồi.

Hồ Phi cười hắc hắc. nhảy tới trước người Dương Vũ, chuẩn bị ra tay.

- Dừng. dừng!

Dương Vũ thiếu chút nữa bị tức chết khiếp, xua tay, sắc mặt âm trầm nói:

- Muốn đánh trước rời khỏi đây, bản công tử phụng bồi đến cùng.

Hắn cũng không dám tiếp tục đánh ở trong này.

- Vân tiên tử. Tại hạ cáo từ trước.

Dương Vũ cố nén oán khí trong lòng. cười nói lời từ biệt với Vân Vũ Tịch. Không muốn mất mặt trước mặt giai nhân, bảo trì phong độ vốn có.

- Công tử đi thông thả.

Vân Vũ Tịch ưu nhã tự nhiên trả lễ.

- Còn có Dương Dược sư. Người chớ quên ước hẹn ba năm lúc trước tại "Vân Thiên đại hội" Dương gia bảo.

Dương Vũ trước khi đi lạnh lùng liếc nhìn Dương Phàm một cái. Dứt lời hần liền ngự kiếm bay đi.

Hồ Phi vừa chuẩn bị đuổi theo bị Dương Phàm cản lại thấp giọng nói:

- Giặc cùng đường chớ đuổi. Kinh đô Dương gia hơn phân nửa có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tọa trấn. còn có lão tổ tu vi càng đáng sợ.

- Ta nghe lời người.

Hồ Phi hiểu được đạo lý này, cũng không đuổi nữa. Ánh mắt hần xoay chuyển, dừng trên người Vân Vũ Tịch. mắt trừng lớn. ói:

- Vị cô nương nàyChẳng lẽ là song tu đạo lữ của Dương huynh người?

Song tu đạo lữ!

Dương Phàm ngăn ra. nhất thời cảm thấy xấu hổ, thầm hận người này ý nghĩ đơn giản tứ chi phát triển, nói chuyện không chút suy nghĩ. Vân Vũ Tịch nghe vậy, mặt ngọc đỏ bừng, gần như lan tận bên tai liếc mắt nhìn Dương Phàm trong mắt lóe sáng, rồi lại tránh đi.

- Khụ khụ. Hồ Phi. không nên vô lễ!

Dương Phàm hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái. vội vàng giới thiệu:

- Vị này chính là Vân cô nương, cũng là một vị Dược sư. Y thuật của nàng so với ta còn cao hơn!

- Vũ Tịch gặp qua Hồ công tử!

Vân Vũ Tịch rất nhanh khôi phục bình thường, trong mắt hiện ra một tia tò mò. đánh giá Hồ Phi vài lần.

- Ta chỉ cảm giác các người giống song tu đạo lữ mà thôi.

Hồ Phi có chút không phục. vẻ mặt phẫn nộ nói:

- Lúc ở Vũ Vụ Sơn Trang, thấy nhiều rồi

Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch mỉm cười. sóng vai đi về Hàn Viễn Sơn. thần nhiên thân thiết

Hồ Phi có chút buồn bực. giống như cái đuôi đi theo phía sau hai người, vẫn còn bộ dạng yên tâm thoải mái.

- Dương công tử. Công tử không phải người kinh đô, đối với nơi này dường như rất quen thuộc.

Vân Vũ Tịch tò mò hỏi. Có Dương Phàm dẫn đường, hành trình Hàn Viễn Sơn thông suốt, dọc trên đường đi cơ bản không gặp được mấy người.

- Ha ha. Mấy tháng trước, ta đã tới kinh đô. Hàn Viễn Sơn cũng tới vài lần.

Dương Phàm cười nói.

Hần đương nhiên không nói qua trước đó từng tới đây thăm dò, địa hình rõ ràng như lòng bàn tay. Hai người cùng đi, nói chuyện rất vui vẻ. Dương Phàm cảm giác thời gian qua rất nhanh, tiếc nuối duy nhất chính là phía sau có một cái "Bóng đèn", (ý nói kỳ đà cản mũi)

Lúc mặt trời sắp sửa xuống núi, ba người đi xuống Hàn Viễn Sơn. Mắt thấy sắp phải chia tay Vân Vũ Tịch.

- Sư muội! Tiểu sư muội!

Dưới núi, truyền tới một giọng nữ, pha chút lo lắng.

- Là Lâm sư tỷ.

Vân Vũ Tịch cùng Dương Phàm liếc nhau. trong mắt có vài tia không muốn xa rời. Rất nhanh, dưới núi đi lên một nữ tử áo trắng, dung mạo đẹp dễ. trên người có một cỗ khí chất cao quý thần nhiên.

Chính là Lâm Vũ, con gái kinh đô Lâm gia. Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn Lâm Vũ vài lần. Đối với nàng này, hắn không hề có hảo cảm, bảo trì trầm mặc.

- Tiểu sư muội. Cả ngày không thấy bóng muội khiến sư tỷ lo lắng muốn chết.

Lâm Vũ đi tới kéo tay Vân Vũ Tịch về mặt lo lắng nói.

- Thừa mong sư tỷ quan tâm, Vũ Tịch tự biết cẩn thận.

Vân Vũ Tịch ngoan ngoãn đáp lại xoay người đưa mắt nhìn Dương Phàm đôi môi khẽ hé dùng thần thức truyền âm.

Dương Phàm gật gù đầu.

về phần nội dung truyền âm cụ thể. cũng chỉ hai người biết được. Cứ như vậy, Dương Phàm nhìn theo Vân Vũ Tịch xuống núi lên xe ngựa tuyệt trần mà đi.

- Quác -

Bỗng nhiên một tiếng vang điếc tai vang vọng bầu trời.

Ngân quang chợt lóe. một con ngân ưng thật lớn "Vù" một tiếng, bay qua đỉnh đầu Dương Phàm. khí thế hung mãnh.

- Là hắn!

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng, thanh âm hơi chút run rẩy.

- Đó là linh thú của Vô Song.

Hồ Phi hung tợn nhìn theo hướng ngân ưng khổng lồ rời đi. Dương Phàm hít sâu một hơi, mắt nhìn chân trời xa xa, trên người mơ hồ nổi lên một cỗ chiến ý.

Hắn hiểu được. quyết chiến sắp tới!

206. Chương 215: Âm Mưu

- Vô Song tìm người quyết chiến?

Trên mặt Hồ Phi lộ ra vẻ kinh ngạc trong mắt có một tia lo lắng. Hắn cùng Vô Song đánh vài lần hiểu được sự lợi hại của đối phương. Dương Phàm tuy đã tiến vào Trúc Cơ Kỳ nhưng muốn chống lại hắn. thật là có chút gian nan

- Quyết chiến trong vài ngày này, không nghĩ tới hắn lại chờ không được.

Dương Phàm nói nhỏ trên người bốc lên một cỗ chiến ý. Vừa mới tiến vào Trúc Cơ hắn cũng muốn nghiệm chứng thực lực chân chính của mình một chút. Kiếm tu Tiên Hồng Quyết nghịch thiên cùng ma công tuyệt thế rốt cục có thể phát huy ra loại uy năng nào, ngay cả chính Dương Phàm đều có chút chờ mong. Đêm đó, hai người trở lại Tiên Hồng Y Quán. Hồ Phi rất nhanh bắt đầu tu luyện.

Vù -

Một đạo huyết mang lóe lên trước mắt. Dương Phàm lộ vẻ khác thường, nhẹ vung tay lên bắt được một quả ngọc phù huyết sắc, bên trên tản ra một tia khí tức quý dị. Hắn rót thần thức vào trong, nhận được một số tin tức. Sau giây lát trên mặt Dương Phàm lộ vẻ cổ quái, bội phục vô cùng đối với tin tức của Âm Huyết Vương Triều. Minh cùng Vô Song sắp quyết chiến, không ngờ cũng không giấu được tổ chức. Khẽ thở dài một hơi Dương Phàm hóa thành một bóng dáng mơ hồ rời khỏi Tiên Hồng Y Quán. Đêm khuya, hắn một mình một bóng tiến vào thế giới ngầm. Bên trong Âm Huyết Vương Triều.

- Xin trình lệnh bài

Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến. Trong tay Dương Phàm xuất hiện một lệnh bài huyết sắc.

- Xin mời Trưởng lão vào.

Giọng nói kia lộ ra một tia kinh dị, sau đó chuyển qua thái độ cung kính không yên. Về mặt Dương Phàm lạnh nhạt chậm rãi đi vào trong. Người gặp phải trên đường, trên người đều có một cỗ sát khí hung dữ, đều không phải hạng tầm thường.

- Dương trưởng lão. Quân vương đang chờ người.

Đúng lúc Linh Phượng đi tới, đón hấn vào trong một gian thư phòng ánh sáng lờ mờ.

- Nghe nói người quyết chiến với Vô Song?

Trong mắt Âm Thiên Quân Vương lạnh nhạt như lúc đầu, không hề có một tia tình cảm ngồi ở ghế trên nhìn Dương Phàm.

- Đúng vậy. Không biết Quân vương có chỉ thị gì?

Dương Phàm về mặt bình tĩnh nói, hấn có chút nghĩ không thông. Với thân phận địa vị của đối phương, vì sao lại hỏi đến việc riêng của mình.

- Người cùng Vô Song đều là thành viên bên trong tổ chức. bản Quân vương không hy vọng tinh anh Âm Huyết Vương Triều bồi dưỡng có gì sơ xuất.

Giọng nói kia xuyên qua mặt nạ màu đen có chút khàn khàn. Nhưng ngược lại ẩn chứa một ma lực khác thường.

- Chẳng lẽ Quân vương muốn ngăn cản chúng ta quyết chiến?

Dương Phàm nói:

- Chỉ sợ có chút khó khăn. Hơn nữa cũng khó có thể thuyết phục Vô Song.

- Không! Bản Quân vương cũng không phải muốn ngăn cản các người chiến đấu. Chỉ là có một điều kiện tiên quyết.

- Điều kiện gì?

- Điểm đến là dừng.

Quân vương thần bí mặc trường bào hoa văn màu đen đầu mang mặt nạ chậm rãi đứng dậy.

- Vô Song nghĩ như thế nào?

Dương Phàm mặt không thay đổi hỏi.

- Người này bảo trì trầm mặc cao ngạo dị thường. Âm Huyết Vương Triều chung quy có một ngày khó thể giữ được hấn.

Trong mắt Âm Thiên Quân Vương lóe lên một tia sát khí.

- Nếu hấn không nghe theo thì làm thế nào?

Dương Phàm cười nói.

- Hừ. Nếu không nghe theo. như vậy vào ngày quyết chiến, để Phệ Thiên Quân Vương giúp người diệt sát người này.

Âm Thiên Quân Vương lạnh lùng cười.

Diệt sát Vô Song!

Dương Phàm nghe nói lời này, không khỏi hít sâu một ngụm lãnh khí. Đây cùng thật quá độc.

- Phệ Thiên Quân Vương là một trong ba vị Quân vương của Âm Huyết Vương Triều, khẳng định là tu sĩ bậc cao. Nếu vào thời khắc quyết chiến mấu chốt đột nhiên ra tay đích xác có nắm chắc rất lớn diệt sát Vô Song.

- Dương nhiên. Bản Quân vương sẽ không cưỡng ép. Quyền chủ động trong tay người.

Sát khí trong mắt Âm Thiên Quân Vương dần thu liễm chờ đợi Dương Phàm trả lời. Sau một lúc lâu trầm tư, Dương Phàm rốt cục cho đáp án:

- Trận chiến của ta với Vô Song vốn đã ước định từ mấy tháng trước. Cho dù là vì thực hiện hứa hẹn này, ta cũng không thể không toàn lực ứng chiến.

Âm Thiên Quân Vương dường như khẽ nhíu mày một chút.

- Đúng. Sinh tử quyết chiến. Nếu không, hết thấy đều không còn ý nghĩa.

Âm Thiên Quân Vương trầm ngâm thật lâu. sau đó hỏi:

- Người nắm chắc bao nhiêu?

- 50: 50!

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Nếu không tiếc hết thấy mọi giá. phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều.

- Ha ha! Không nghĩ tới người còn có phần thắng lớn như vậy.

Bản Quân vương thật ra xem nhẹ người.

Âm Thiên Quân Vương nhẹ nhàng cười, trong mắt nhìn về phía Dương Phàm mơ hồ có thêm vài phần quan tâm cùng chờ mong. Dương Phàm ngạc nhiên, cảm giác Âm Thiên Quân Vương này đối với mình có một chút không tầm thường.

- Nếu như vậy, người cứ yên tâm chiến một trận với hắn. Nếu người thật sự có thể ngang tay với Vô Song. bản Quân vương sẽ tính toán cho người trở thành người nối nghiệp Quân vương đời tiếp theo.

Âm Thiên Quân Vương cười tủm tỉm nói.

Người nối nghiệp Quân vương?

Dương Phàm ngẩn ra, đối với hành vi của vị Quân vương thần bí trước mắt này, cảm thấy không thể nắm bắt.

- Đa tạ quân chủ ưu ái.

Dương Phàm vội vàng cúi đầu nói lời cảm tạ.

- Nghe nói người cùng Vân tiên tử của Dược Tiên cốc, có chút liên hệ?

Âm Thiên Quân Vương đột nhiên chuyển đề tài

- Đúng vậy.

Trong lòng Dương Phàm có chút không yên, Âm Thiên Quân Vương này như thế nào thích hỏi đến việc riêng của mình?

Mơ hồ. trong lòng hắn có chút không vui.

- Người mất hứng?

Trong giọng nói Âm Thiên Quân Vương ẩn chứa một tia khác lạ.

- Dương mỗ lời thẳng không sợ. Quân vương vì sao ưu ái với ta như thế?

Dương Phàm nhìn thẳng vào vị Quân vương thần bí trước mắt.

- Ha ha. Ta là chịu bằng hữu nhờ vả.

Giọng điệu Âm Thiên Quân Vương thật ôn hòa.

- Bằng hữu nhờ vả?

Dương Phàm vẻ mặt cổ quái:

- Xin hỏi Quân vương. Vị bằng hữu kia của người là ai. có quan hệ gì với ta?

Âm Thiên Quân Vương khẽ thốt ba chữ:

- Liễu Vô Ngân!

Liễu Vô Ngân!

Tâm thần Dương Phàm chấn động vội vàng bắt lấy tay hắn. run giọng nói:

- Người biết tin tức sư tôn ta?

Liễu Vô Ngân chính là ân sư thụ nghiệp của Dương Phàm. ở Dương gia bảo đốc lòng chiếu cố hắn mười mấy năm.

- Ừm. Hắn là thành viên tổ chức, thân phận cũng là trưởng lão. Một năm trước từng tới kinh đô một lần.

Âm Thiên Quân Vương đáp lời.

- Sư tôn cũng là thành viên tổ chức?

Dương Phàm thất kinh không thôi. cũng không biết hắn nói là thật hay giả.

- Quân vương. Ta có một chuyện muốn nhờ.

Dương Phàm hơi chút dồn dập nói.

- Cứ nói!

Giọng điệu Âm Thiên Quân Vương rất bình thản.

- Ta hy vọng tổ chức có thể phái chút nhân thủ, hỗ trợ tìm kiếm sư tôn cùng phụ thân sinh tử không rõ của ta.

Dương Phàm thật sâu nói.

Cho tới nay, hắn đối với điều này đều hết sức coi trọng, nhưng lại không biết truy tìm từ đâu. Tâm có thừa mà lực không đủ.

- Việc này người yên tâm đây cũng là chuyện tổ chức quan tâm. Ta sẽ phái thêm nhân thủ đi điều tra càng nhiều manh mối.

Âm Thiên Quân Vương thản nhiên nói:

- Ngoài ra. Thân nhân ở thế tục của người cũng được Âm Huyết Vương Triều bảo hộ. Không cần phải phân tâm vướng bận đến những người phạm tục.

Dương Phàm nghe lời ấy, thần sắc hơi đổi

"Bảo hộ thân nhân của mình. đây có phải là biến tướng của uy hiếp hay không?"

Dương Phàm trong lòng khẽ chấn động. thầm nghĩ: "Xem ra trong khoảng thời gian ngắn tiếp theo ta phải về nhà một chuyến."

- Được rồi, người đi đi, buông tay đánh một trận với Vô Song. Không cần phải cố kỵ gì cả.

Âm Thiên Quân Vương phất phất tay, ra hiệu cho Dương Phàm rời đi. Hắn vừa đi, một góc trong gian phòng xuất hiện một lão già tóc bạc mặt hồng hào thân mặc áo vải

- Phàm nhi đi rồi? Thật không thể tưởng được. Thời gian không được hai năm hắn đã tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Xem ra kế hoạch của chúng ta cũng nên đẩy nhanh tốc độ.

Lão già này nhìn phương hướng Dương Phàm rời đi. vẻ mặt phức tạp. Nếu Dương Phàm ở đây, nhất định sẽ kinh hô. Lão già này không phải là Liễu trưởng lão sư tôn của hắn sao?

207. Chương 216: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (thượng)

- Sư tôn người ở đâu?

Hồ Phi trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

- Sư tôn từ lúc trời vừa sáng đã rời đi rồi!

Thương Vân đáp.

- Đáng giận!

Hồ Phi hung hăng xiết chặt nắm tay. Không ngờ Dương Phàm không cáo mà biệt. Việc này khiến hắn thật sự giận dữ, làm bằng hữu đồng thời là cận vệ của Dương Phàm, không ngờ Dương Phàm lại bỏ đi so đấu cùng với Vô Song trước.

- Gia hỏa này thật không có nghĩa khí!

Về mặt Hồ Phi giận dữ ngửa mặt lên trời rít gào vang vọng cả y quán. Thương Vân thấy tình cảnh nhu vậy không khỏi lộ vẻ dị sắc, thầm nghĩ: "Sư tôn đoán quả nhiên không sai."

- Tiền bối bớt giận. trước khi sư tôn rời đi từng nhắn vãn bối truyền đạt cho ngài một câu.

- Hắn nói cái gì?

Hồ Phi lập tức yên tĩnh lại.

- Sư tôn người nói, bảo tiền bối ngài bình tĩnh một chút. Nếu qua ngày mai người còn không có trở về, thì hẹn gặp tại Vụ Liễu Trấn.

- Vụ Liễu Trấn?

Hồ Phi giật mình, nghe giọng điệu này có vẻ dường như Dương Phàm rất nắm chắc vậy. Nhưng vì cái gì hắn không cho mình đi theo xem cuộc chiến chứ? Chẳng lẽ sợ ta nhúng tay, hoặc là sợ ảnh hưởng hắn quyết chiến?

Trong lòng hắn đã lo lắng, nhưng bề ngoài lại giận dữ. Đối với việc Dương Phàm đi không từ biệt hận đến ngứa răng.

Rừng trúc Phỉ Thúy. một danh phong thắng cảnh nơi kinh đô. Giờ phút này, ở mảnh đất u tĩnh nhất trong rừng trúc

- Vũ Tịch cô nương, nàng đến từ khi nào?

Dương Phàm vẻ mặt kinh ngạc quan sát Vân tiên tử đang thản nhiên trầm tư phía trước. Vốn thời gian ước định là buổi sáng ngày hôm qua. Dương Phàm đã xuất phát trước cứ tưởng rằng mình sẽ tới trước. Không ngờ kết quả là Vân Vũ Tịch còn tới trước mình.

- Lần trước ước hẹn tại Hàn Viễn Sơn Vũ Tịch đến muộn để cho công tử đợi lâu trong lòng áy náy. Hôm nay đến trước hai canh giờ ở đây chờ công tử.

Vân Vũ Tịch nhẹ nhàng cười, thanh âm dịu dàng mềm mại nhu tiếng suối chảy vậy.

Dương Phàm nghe được lời này tâm thần vui vẻ, lại có chút cảm động. Hai canh giờ trước trời còn chưa sáng tỏ, khi đó sợ là trời vẫn còn tối đen.

"Mặc dù tuyệt sắc khuynh thành, thanh nhã như tiên, thân phận siêu phàm. Nhưng nàng không có cao ngạo như những nữ tử tu tiên cực phẩm bình thường khác."

Từ lần gặp gỡ đầu tiên Dương Phàm đã cảm thấy Vân tiên tử bình dị gần gũi, trên người tỏa ra một cỗ hơi thở khiến cho người khác luôn cảm giác gần gũi. Có lẽ đây cũng là bởi sự tương tự giữa hai công pháp

mà hai người tu luyện mà hình thành tâm linh câu thông. Theo lẽ thường mà nói thì nam nữ hẹn ước bình thường đều là con gái thông dong tới đây, để gọi là "khảo nghiệm" người con trai.

Nhưng Vân Vũ Tịch lại tới trước hai canh giờ chờ ở nơi này, phẩm chất tâm tính như vậy đủ khiến cho Dương Phàm cảm thấy hổ thẹn. Giờ này khắc này, Dương Phàm đột nhiên có một loại dự cảm mãnh liệt: nhất định cùng Vân Vũ Tịch kết làm đạo侣 song tu, bất cứ người nào cũng không thể ngăn cản!

Tuy nhiên, hắn lại rất nhanh ngăn chặn loại xúc động trong lòng này. Dương Phàm hiểu rằng hiện tại thời cơ còn chưa tới. Đồng thời trong lòng hắn còn có chút bất an, lo lắng Vân Vũ Tịch sẽ cự tuyệt, do đó khiến cho giữa hai người sinh ra chút ngăn cách.

Vũ Tịch vì sao phải như vậy, chỉ cần nàng đến đây đúng giờ là Dương Phàm cảm thấy mãn nguyện lắm rồi

Dương Phàm vẻ mặt vui mừng nói. đi đến trước người nàng, nhẹ nhàng nắm tay nàng. Vân Vũ Tịch thoáng rụt lại nhưng rồi lại nhu thuận để yên. Đôi mắt sáng diễm tinh kia liếc nhìn Dương Phàm lại có chút buồn cười.

Nàng cười khẽ nói:

- Muội sợ sự tỷ biết được hành tung của muội mới tranh thủ tới sớm như vậy.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi mỉm cười, biết được Vân Vũ Tịch chỉ là nói đùa. Hai người tay nắm tay, kẻ vai sánh bước tiến vào sâu trong rừng trúc giống như đôi tiên đồng ngọc nữ.

- Dương công tử! Huynh không muốn nhìn toàn bộ diện mạo của Vũ Tịch sao?

Vân Vũ Tịch thản nhiên cười, trong đôi mắt lộ ra vẻ hoạt bát hồn nhiên.

- Đúng vậy! Ta làm sao quên được chuyện này. Mỗi lần gặp lại nàng đều mang khăn che mặt. ngược lại đâm ra thành quen.

Dương Phàm mừng rỡ, vẻ mặt chờ mong nhìn giai nhân trước mặt.

- Lần này muội xin thỏa mãn thỉnh cầu của công tử. Chỉ là Vũ Tịch sợ công tử chê xấu.

Vân Vũ Tịch tựa hồ có chút lo lắng nói.

- Xấu?

Làm sao có thể chứ?

Dương Phàm không thể không mỉm cười. Vân Vũ Tịch hoàn toàn là một nữ tử thuần phác hồn nhiên, bất kể dung mạo như thế nào, nước da lộng lẩy, hay là khí chất đều đạt tới mức hoàn mỹ không thể hình dung.

- Công tử thực sự sẽ không bởi vì dung mạo Vũ Tịch mà thất vọng chứ?

Vân Vũ Tịch vẫn còn có chút lo lắng khẽ vươn cánh tay, hy vọng hắn lại thừa nhận.

Dương Phàm vừa định lên tiếng đột nhiên một cơn cuồng phong thổi qua phía trên rừng trúc

"Ngao"

Một con phi ưng khổng lồ màu bạc bay qua không trung, kinh phong mãnh liệt. Hai người vội vàng ngừng đầu chăm chú nhìn lên không trung. Chỉ thấy trên con phi ưng khổng lồ màu bạc có một người bạch y ngạo nghễ đứng thẳng, lưng đeo bảo kiếm.

- Chiến!

"Keng"

Một thanh âm kim khí vang lên uy thế vô hình cùng kiếm khí sắc bén giống như từ trên giá lâm xuống thiên địa, hung hăng va chạm chính diện với tầng linh hồn của Dương Phàm. Vô Song chỉ phun ra một từ "Chiến" rồi thúc dục phi ưng khổng lồ bay đi.

Nhưng áp lực từ không trung đè xuống kia cũng không có yếu đi. mà càng phát ra cường thịnh hơn. Dương Phàm hít sâu một hơi, trên người đột nhiên ngưng tụ một cỗ chiến ý như muốn phá vỡ mọi trói buộc trên thế gian vậy, hào khí trùng thiên nói:

- Muốn chiến liền chiến!

- Công tử!

Vân Vũ Tịch tha thiết kéo cánh tay hắn, trong mắt lộ ra mấy phần bất an và lo lắng.

- Vũ Tịch cô nương. Hôm nay ly biệt phút này, ta cùng với hắn nhất định phải có một trận chiến.

Dương Phàm nhìn giai nhân trước mặt, mùi hương thoang thoảng cùng hơi thở thơm mát khiến lòng hắn dâng trào, ý chí cũng tăng cường hơn mấy phần, lập tức đẩy toàn bộ áp lực mà Vô Song đem đến ra ngoài.

- Công tử! Sư tôn đã truyền tin tới đây, ngày mai Vũ Tịch phải quay về Dược Tiên cốc.

Trong đôi mắt của Vân Vũ Tịch xuất hiện vài hạt nước mông lung buông tay Dương Phàm ra miễn cưỡng cười nói:

- Tương lai còn dài. công tử保重.

Từ thủy chí chung nàng cũng không có ngăn cản Dương Phàm đi so đấu. Thậm chí cũng không hỏi hắn chiến đấu với người nào.

- Vũ Tịch cũng xin保重, sau này có thời gian nhất định ta sẽ tới Dược Tiên cốc gặp nàng.

Dương Phàm như cười như không nói:

- Tuy nhiên lần sau gặp lại. nàng đừng gọi thẳng ta là công tử nữa.

Dứt lời hắn liền phi thân bay lên, chiến ý toàn thân dâng cao đạt tới đỉnh điểm trước nay chưa từng có. Dương Phàm chỉ cảm thấy một dòng nước ấm đang lưu chuyển trong cơ thể. từng chút từng chút hâm nóng nhiệt huyết mà hắn đã áp chế bao lâu nay.

Nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi, trong mắt Vân Vũ Tịch mới hiện lên một tia lo âu. sâu kín khẽ nói:

- Ta có nên qua đó hay không? Chỉ sợ lại làm Dương công tử phân tâm, ảnh hưởng đến hắn chiến đấu.

”Hừ”

Dương Phàm đạp Thanh Phong kiếm quanh thân một tầng khí vụ ngưng tụ không ngừng xoay tròn bao phủ thân thể hắn trong một tầng ánh sáng màu xanh. Từ xa nhìn lại một đạo quang cầu màu xanh nhỏ xuyên phá hư không, sinh ra những tiếng rít chói tai.

Phía trước một thân ảnh cao ngạo đứng trên con khổng lồ, lưng đeo bảo kiếm. áo trắng như tuyết giống như kiếm tiên trong truyền thuyết vậy.

- Ngần ngừ hai tháng không gặp tu vi của ngươi lại tăng lớn, đã đặt chân vào cảnh giới Trúc Cơ Kỳ. Như thế xem ra ngươi có thể chiến một trận cùng ta.

Đột nhiên, thân hình Vô Song dừng lại một chút để cho phi ưng bay đi, chính mình lại lơ lửng giữa không trung.

Không nhờ bất cứ ngoại vật gì, chỉ dựa vào pháp lực bản thân có thể đạp hư không giữ thân thể bay lên. Đây là loại cảnh giới nào! Nghiễm nhiên là hiển lộ một loại năng lực của tu sĩ bậc cao.

Tầng khí vụ màu xanh trên người Dương Phàm cấp tốc xoay tròn, khí thể trong người liên tục tăng cao, vô hình trung hình thành một cánh tay đè ép không gian xung quanh.

Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Vô Song đã bước vào tu sĩ bậc cao. Với cá tính của đôi phương, nếu đà tiến vào tu sĩ bậc cao thì căn bản sẽ khinh thường không so đấu với một tu sĩ bậc thấp như hắn.

Vô Song giờ phút này rất hiểu rõ cảnh giới của hắn. Có lẽ tu vi cao hơn không nhiều so với Dương Phàm, nhưng trên cảnh giới Vô Song Tuyệt đối đáng sợ tới cực điểm.

- Đến đây, chiến với ta một trận!

Trong hai mắt của Vô Song chiến ý dạt dào, quang mang màu xanh trên thân thể lóe lên. liền lập tức biến mất tại chỗ.

”Hừ!”

Ngay sau đó hắn xuất hiện đột ngột trước mặt Dương Phàm giống như phong độn trong truyền thuyết. Trong thời gian ngắn đã đi tới trước người Dương Phàm, sau đó vang lên một tiếng ”ba”, một chưởng nhanh nhẹn dứt khoát xuất ra. Nhìn qua giản dị tự nhiên, cũng không dính một tia bụi mù nào, trong mơ hồ có một cỗ khí lẫm lẫm. Thời điểm Dương Phàm xem cuộc chiến lần trước đã từng chứng kiến loại thân pháp quỷ dị này của Vô Song, giờ phút này thân tâm kỳ cảnh vẫn như cũ có một loại cảm giác không kịp phòng ngự.

Ánh mắt ngưng trọng. Dương Phàm vung một cánh tay lên, tầng khí xoáy màu xanh ngưng tụ đã lâu liền đánh ra ”phốc” một tiếng, trong không khí một trận lay động.

”Thình thịch”

Hai chưởng giao nhau. Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng ác liệt đến mức tận cùng bổ tới, ẩn chứa một loại uy năng có thể đánh nát kim thiết thành bột phấn. Trong giây phút đó, hắn quả thực hoài nghi cánh tay này có còn thuộc về mình nữa hay không, cả cánh tay tê rần gần như mất đi tri giác. Đồng thời, cỗ lực lượng ác liệt không gì địch nổi đó xông thẳng tới những bộ vị yếu ớt trong cơ thể Dương Phàm.

Tại trong thời khắc nguy hiểm vạn phần này, sinh mệnh lực trong cơ thể Dương Phàm hóa thành một con rắn dài dẫn đạo cho tầng sương vụ màu xanh thúy không ngừng đẩy lui cỗ lực lượng vô cùng ác liệt kia ra ngoài.

Nếu chậm một chút nữa thôi, một kích này đã có thể khiến trái tim Dương Phàm đập nát, gân mạch đứt vỡ.

”Phốc!”

Dương Phàm đột nhiên thở mạnh ra một hơi.

Thoáng chốc, một đoàn lực lượng như con rắn dài màu xanh thúy lao mạnh ra đánh thẳng vào khuôn mặt và nửa thân trên của Vô Song. Đoàn lực lượng kia được dẫn đạo tuần hoàn ở trong cơ thể một vòng, sau đó từ trọng miện phát ra.

Biến hóa như thế quả thực chính là xuất hồ bất ý.

Thần sắc Vô Song biến đổi, ngay cả loại thần thông Phong Độn Thuật cũng không kịp trốn tránh. Trong thời điểm chỉ mảnh treo chuông này, nửa thân trên của Vô Song lập tức uốn ngược ra sau tạo với thân dưới thành góc chín mươi độ. Đoàn lực lượng giống như con rắn dài bao hàm một kích đáng sợ kia chỉ thiếu một chút xú nữa cuối cùng sượt qua người hắn. Vô Song còn có thể cảm nhận được trên mặt mình cảm giác mát mát.

”Ông”

Ánh sáng màu xanh chợt lóe. Vô Song biến mất khỏi trước mặt Dương Phàm xuất hiện ở ngoài mười trượng, thần nhiên nói:

- Không tệ! Người thiếu chút nữa là có thể đã thương được ta rồi!

Mà Dương Phàm sau khi dùng miệng phát ra một kích đáng sợ kia, thân hình ở trong hư không nhoáng lên một cái, liên tục lộn mấy vòng trên không mới đứng vững thân hình. Thanh Phong Kiếm bay ”vù” một tiếng lại xuất hiện dưới chân hắn.

Giờ phút này, cảnh giới hai người đã phân ra cao thấp.

Dương Phàm không có khả năng không mượn ngoại vật để đứng trong hư không thời gian dài, mà Vô Song lại có thể ngao du khắp chân trời giống như tu sĩ bậc cao, thậm chí hắn còn nắm giữ loại thủ đoạn đáng

sợ như Phong Độn Thuật kia khiến người khác không khỏi phòng bị. Dù sao cũng phải nói t một hiệp đấu. hai người vẫn chưa phân thắng bại.

Vô Song với tiên thuật kỳ diệu xuất kỳ bất ý xuất thủ, phát động công kích ác liệt đáng sợ vô cùng, lập tức khiến Dương Phàm rơi xuống hạ phong. Tuy nhiên, Dương Phàm phản kích lại đoạt thiên địa tạo hóa. Dưới nguy cơ khôn cảnh như vậy không ngờ nghịch chuyển nguy cơ thiếu chút nữa khiến Vô Song thừa nhận một kích trí mệnh.

Chỉ mới một hiệp nhưng hai người trước sau đều từ quỷ môn quan trở về. Có thể thấy nguy hiểm tới mức độ nào.

208. Chương 217: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (trung)

Đúng vậy, còn có cả sợ hãi.

Trong chiến đấu mà sống và chết chỉ cách nhau một cái chớp mắt này, cảm xúc của hai người đều hiển lộ vô cùng sâu sắc, bởi vì căn bản không thể che giấu mà khiến cho phân tâm. Đây chính là hiển lộ cảm xúc chân thật ở sâu trong nội tâm mỗi người. Đối mặt với tử vong, không có bất cứ người nào có thể chân chính coi nhẹ.

Sinh tử, thành bại chỉ tại trong tích tắc đó.

Chỉ một lần so đấu. tinh - khí - thần của hai người tập trung đến mức trước nay chưa từng có, cũng không có bất cứ một chút ý tứ giữ lại hay phân tâm gì.

- Nơi này không thích hợp làm chiến trường.

Dương Phàm thản nhiên nhìn thoáng qua rừng trúc thưa thớt ở dưới chân. Nơi này tuy là khu vực khá xa kinh đô nhưng quả thực vẫn có một số người ở, Trận chiến với Vô Song hẳn phải dốc toàn bộ thực lực xuất động cả những quân bài tẩy chưa lật nữa. Dương Phàm cũng không hy vọng người hữu tâm nào biết được thực lực cùng các loại thủ đoạn bí thuật chân chính của mình.

”Vù”

Dương Phàm ngự kiếm xoay người, hóa thành một thương ảnh mờ ảo giống như tên rời cung bay về hướng bắc. Luồng khí màu xanh thùy trên người hắn hình thành một vòng lốc xoáy, khiến cho người khác khó có thể dò xét chân dung. Về mặt Vô Song không chút gợn sóng, cũng đạp hư không cứ như vậy đi theo. Chỉ là trong đôi mắt của hắn có vài phần chờ mong và kích thích. Trong đồng tử chỉ còn lại một màu ánh sáng xanh thùy lấp lóe.

”Hưu hưu”

Hai người một trước một sau cấp tốc phi hành, cảnh vật dưới chân nhanh chóng lùi lại phía sau. gió thổi bên tai phát ra những thanh âm vù vù rung động. Tốc độ càng lúc càng nhanh, cứ phút chốc cảnh vật dưới chân đã trở nên một mảnh mơ hồ.

Một trăm dặm. hai trăm dặm năm trăm dặm. Càng bay càng xa.

Dương Phàm bình tĩnh như nước trấn định tự nhiên. Tốc độ đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng. Tại trong quá trình này, pháp lực tiêu hao rất nhanh, nhưng sự khôi phục sức khỏe biến thái của hắn lại giúp hắn có thể kéo dài trạng thái phi hành cấp tốc như vậy. Nếu đổi lại là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đồng cấp dưới loại trạng thái như thế này phi hành hai canh giờ sợ rằng sẽ bị hư thoát.

Nhưng Dương Phàm liên tục phi hành nửa ngày, mặt không hồng tim không tăng nhịp đập, hô hấp vững vàng. Cũng không biết phi hành được bao nhiêu nghìn dặm, đến khi màn đêm buông xuống hai người bay đến một mảnh sa mạc hoang vu không có người ở.

Vô song thủy chung đi theo hắn. Lúc vừa mới bắt đầu còn lộ vẻ có chút không kiên nhẫn nhưng sau đó khóe miệng hắn lại khẽ bĩu môi, trong lòng bình thản đi theo phía sau Dương Phàm, không nhanh không chậm, không xa không gần. Hắn hiểu rằng trận chiến này là quá trình đấu trí đấu dũng, đồng dạng cùng sẽ

khảo nghiệm nghị lực cùng tâm tính của mỗi người. Mắt thấy phiền sa mạc hoang vu này, thân hình Dương Phàm đột nhiên dừng lại:

- ở nơi này đi.

Hai người chậm rãi đáp xuống mặt đất. Thông qua ngọc giản bản đồ Dương Phàm biết được nơi này gọi là Nhận Nguyệt sa mạc. Ước chừng bao trùm phương viên ngàn dặm. dường như có một môn phái nhỏ bất nhập lưu ẩn nấp nơi này.

- Chiến!

Trong đôi mắt Vô Song thần quang ngưng tụ, một thân trắng như tuyết tại trên sa mạc này có chút bắt mắt. Dứt lời, hần cách không đánh ra hai quyền không khí quanh thân lập tức tạo nên một trận sóng gợn.

"Ba ba"

Chưởng kinh vô hình hình thành một mũi nhọn xuyên thấu trong hư không, trong khu vực áp lực lập tức tăng lên đáng kể. Đường thẳng giữa hai người trên sa mạc vô thanh vô tức xuất hiện một đạo khe rãnh sâu tới hai thước, thẳng tắp một đường không hề đứt gãy.

Dương Phàm đứng nguyên tại chỗ, tầng khí màu xanh thúy quanh thân âm âm rung động. giống như nước chảy đánh ra hai chưởng, mơ hồ có vài phần nhẹ nhàng.

"Âm âm"

Trước người Dương Phàm dường như trống rỗng sinh ra một trận chưởng kinh lăng lệ giao nhau. Một cảm giác cực kỳ khó chịu truyền đến, trong công kích của Vô Song ẩn chứa một mũi nhọn như kiếm khí, gần như có thể xuyên thấu vách núi trong nháy mắt, Cho dù là tinh thiết ở trước mắt cũng chẳng khác gì đậu hũ, một kích tức phá!

Thanh kiếm như dung nhập vào trong từng ý cảnh, bất kể là xuất quyền hay xuất cước hay là công kích gì khác đều ẩn chứa kiếm khí rền vang. Dương Phàm nhanh chóng lui thân hình lại nhưng chỉ đánh ra bảy thành uy năng của hai chưởng cách không này, lực lượng còn lại thể như chẻ tre nhập vào cánh tay, khiến cho hần hết sức đau đớn, kinh mạch lập tức vỡ tan. Cũng may lực lượng Tiên Hồng bí quyết hóa thành dòng nước ôn hòa hóa giải lực lượng còn sót lại, về phần thương thể vừa nhận phải, trong thời gian một lần hô hấp đã khôi phục hơn phân nửa.

"Ba ba"

Công kích thứ hai của Vô Song lại đến.

"Cứ tiếp tục như thế cũng không phải biện pháp!"

Ánh mắt Dương Phàm nghiêm nghị, trong tay xuất hiện thêm một khối bản chuyên màu xanh.

"Ông"

Một mảnh hào quang màu xanh hóa thành một tấm bia đá rộng chừng ba trượng đón đỡ ở trước người, trên bản chuyên to lớn này còn ẩn hiện một tầng ký hiệu thần bí, ánh vàng mờ mờ lóe ra. khiến cho người khác một loại cảm giác bị cường đại áp bách.

"Choang choang"

Hai thanh âm trầm trọng do kim chúc giao nhau truyền đến. Hai đạo chưởng kinh lăng lệ này không công mà bắn ngược lại. Vô Song lộ vẻ kinh ngạc nhìn một cái bản chuyên màu xanh trước người hần.

Dương Phàm cười lạnh, ta là người tu tiên sao lại chiến đấu xác thịt với một võ tu chứ?

Người tu tiên thiện trường chính là pháp bảo, phép thuật và thần thông.

- Đi!

Pháp quyết trong tay Dương Phàm biến đổi, bản chuyên màu xanh hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh, "Vù" một tiếng bay tới bao phủ Vô Song. Vô Song vừa chuẩn bị thi triển thần thông Phong Độn Thuật liền phát giác một cỗ trọng áp to lớn đánh úp tới, lập tức khiến cho hần thi thuật thất bại. Mắt thấy bóng

ảnh của bản chuyên to lớn đã buông xuống đỉnh đầu hắn. Nếu không thể né tránh cũng chỉ có thể cứng rắn chống lại.

Vô Song nâng hai tay lên, hơi hột vung lên trên một lượt, giao tiếp với trung ương của bản chuyên màu xanh kia. Bản chuyên màu xanh bị đánh văng ra, thân hình Vô Song tung bay lên mấy trượng.

Dương Phàm kinh ngạc, trọng áp ngàn cân của bản chuyên khổng lồ, dùng tất cả uy thế nện xuống không ngờ bị Vô Song dễ dàng hóa giải, toàn thân thoát ra. Đây chính là lực lượng của võ tu sao?

từ khi giao thủ đến hiện tại. Dương Phàm đã phát hiện một chuyện. Vô Song vẫn chưa sử dụng tới lực lượng vượt trên hắn một bậc. Hai lần giao kích trước Vô Song sử dụng lực lượng còn thấp hơn lực lượng của Dương Phàm, chỉ có lần này chống đỡ pháp bảo hắn mới sử dụng ra lực lượng gần bằng với lực lượng của Dương Phàm.

”Quái lạ? Phong Độ Thuật của ta vừa rồi không ngờ mất đi hiệu lực.”

Vô Song lộ vẻ kinh ngạc nhìn bản chuyên khổng lồ đang xoay tròn trong không trung. Với tốc độ cùng Phong Độ Thuật của hắn đủ để tránh né trước khi linh khí của đối thủ công kích tới. Nhưng bản chuyên màu xanh của Dương Phàm ẩn chứa một cỗ trọng lực không gian kỳ quái, dưới tình huống không kịp phòng bị hắn đành phải lựa chọn cứng rắn chống đỡ. Dương Phàm cảm thấy mừng thầm, không nghĩ tới bản chuyên màu xanh còn có kỳ hiệu như thế, suýt nữa khiến cho Vô Song ăn thiệt thòi rồi

”Vù”

Bản chuyên khổng lồ lại phóng ra, ở trong hư không tạo thành một bóng ma to lớn, ánh sáng màu xanh ảm đạm lấp lóe sau đó như tòa núi nhỏ nện xuống.

”Hừ”

Lần này Vô Song đã sớm có phòng bị, thân hình chớp động một cái trước khi trọng lực buông xuống trong chớp mắt tránh thoát một kích sau đó đánh về phía Dương Phàm. Trong đôi mắt thâm thúy của Vô Song lóe ra một chút hàn quang, thân hình giống như thanh lợi kiếm phi về phía Dương Phàm, trong tay một quyền hung hăng đánh ra. Quyền ảnh vừa xuất, hàn quang màu bạc ở cánh tay hắn xoay quanh không thôi.

Thoáng chốc một đạo quang ảnh hình trụ phá không bắn ra. Mang theo một cỗ lực lượng khiến cho linh hồn kinh hãi. Tâm thần Dương Phàm rung động, nếu muốn triệu hồi bản chuyên màu xanh về đã không có khả năng nữa. Thấy vậy, hắn lại nâng tay lên, trước người lại xuất hiện một khối bản chuyên màu xanh.

”Ông”

Hào quang màu xanh lấp lánh hình thành một đạo bình phong không thể công phá.

”Bang”

Bản chuyên màu xanh dài đến ba trượng bỗng run lên. Đột nhiên, một tia linh khí lơ lửng dao động xuyên thấu qua đánh trúng Dương Phàm. Dùng thần thức cảm thụ mơ hồ có thể bắt giữ được một tia kiếm khí màu bạc trong suốt tiến vào trong cơ thể Dương Phàm. Lập tức thân thể Dương Phàm hơi cứng đờ một chút, suýt chút nữa rơi từ không trung xuống dưới, tầng ánh sáng màu xanh thúy trong đầu không ngừng lưu chuyển, tiến hành ma sát kịch liệt với kiếm khí màu bạc kia.

”Hô”

Dương Phàm khôi phục bình thường, vẻ mặt nghĩ lại mà sợ.

Vừa rồi đúng lúc xuất ra một khối bản chuyên màu xanh khác đã cản lại đại bộ phận công kích mới giúp hắn có thể toàn lực ứng phó một kiếm ý công kích linh hồn kia. Vô Song đứng ở ngoài một trượng, nhìn một khối pháp bảo đồng dạng lại xuất hiện trước người Dương Phàm, mặt lộ vẻ dị sắc, quang hoa màu xanh trên người tỏa sáng. Biến mất tại chỗ.

”Hừ hừ”

Ngay sau đó một khối bản chuyên khổng lồ ở xa kia lập tức bao phủ lại nện xuống đúng vị trí hắn vừa ở đó.

”Phốc phốc”

Tàn ảnh của Vô Song bị dập tắt, xuất hiện ở ngoài ba trượng, hai tròng mắt hơi nheo lại. Đột nhiên, hắn phát hiện công pháp của Dương Phàm quỷ dị siêu phàm, lực lượng vừa mạnh vừa bền. Hơn nữa trong tay lại nhiều thủ đoạn đa dạng. Mặc dù trên cảnh giới chênh lệch rất lớn, giống như lòng sông so với biển cả vậy, nhưng Vô Song cũng rất khó trong khoảng thời gian ngắn lấy được mạng của hắn.

- Ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Vô Song lạnh lùng cười, thân thể hóa thành một đạo bạch ảnh nhảy lên hướng về phía Dương Phàm.

- Hừ!

Dương Phàm thao túng một khối bản chuyên trong đó ném về phía hắn.

”Ầm”

Bản chuyên khổng lồ hung hăng chụp đúng vị trí đó.

”Ba”

Bất thành linh thân ảnh Vô Song phân ra làm hai tránh thoát công kích, sau đó phân biệt cùng đánh về phía Dương Phàm. Ánh mắt Dương Phàm ngưng trọng, không ngờ không thể phân biệt rõ đâu là thật đâu là giả.

Hai Vô Song đều có hơi thở như đúc, tản mát ra kiếm khí lẫm liệt trùng thiên.

”Hô hô”

Nếu đã như thế Dương Phàm liền nhất tâm nhị dụng (một tâm làm hai việc), thao túng một khối bản chuyên màu xanh công kích một Vô Song, một bản chuyên màu xanh khác chuyên phụ trách phòng thủ.

Nhưng dị biến lại xuất hiện.

”Ba”

Hai Vô Song ở trong hư không phiêu hốt bất định. Hơn nữa đều có thể sử dụng Phong Độn Thuật. Bản chuyên màu xanh tuy rằng uy thế cường đại nhưng tốc độ lại không phải điểm mạnh. Mắt thấy hai Vô Song đã bức đến trước người. Dương Phàm lập tức vung tay lên, hai khối bản chuyên màu xanh đồng thời biến mất ở trong không trung. Không ngờ hắn thu hồi Linh Khí!

Trong chớp mắt sau khi bản chuyên màu xanh biến mất, hai tay Dương Phàm thay đổi lần nữa, trong đôi mắt ngưng tụ một cỗ lực quang yêu dị, từng vòng từng vòng hư ảnh màu xanh giống như gợn sóng tản ra bốn phương tám hướng.

Lập tức, một Vô Song trong đó thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị. còn một Vô Song khác thì ”ông” một tiếng lập tức biến mất trong hư không. Lực quang yêu dị trong mắt Dương Phàm không ngừng tỏa sáng, mờ mờ ảo ảo dấy lên một tia ánh sáng màu lục thần bí quỷ dị. Từng vòng từng vòng hư ảnh màu lục kia dùng mắt thường căn bản không thể nhìn thấy, vô thanh vô tức (không tiếng không mùi).

Đây đúng là Khô Tịch Thiên Lý mà Dương Phàm đã tu luyện một đoạn thời gian rất dài.

Khô Tịch Thiên Lý, xóa bỏ sinh cơ, bá đạo ngoan độc!

Nhưng độc thuật này tu luyện cũng rất khó nhọc, cần vận chuyển công pháp đi ngược chiều. Vô Song không kịp phòng bị tiến vào phạm vi độc thuật của Khô Tịch Thiên Lý, sinh cơ trong cơ thể lập tức bị ăn mòn, xối mòn cũng đang nhanh chóng lan tràn ra toàn thân.

”Hừ”

Quang mang màu xanh quanh thân Vô Song lóe lên, thoát ly khỏi phạm vi độc thuật, xuất hiện ở ngoài mười trượng. Ngay sau đó, chỉ thấy mặt hắn cùng hai cánh tay hắn một mảnh màu tử thanh (xanh kiểu trứng độc). Nhan sắc càng ngày càng đậm, sắc mặt trở nên xanh mét khó coi.

209. Chương 218: Trận Chiến Sinh Tử Tại Kinh Đô (hạ)

- Dương mỗ thân là Dược Sư, biết độc thuật thì có vấn đề gì chứ?

Dương Phàm không cho là đúng nói, quang điểm quỷ dị trong mắt dần dần tiêu thất. Hắn cũng biết rõ không có khả năng dựa vào độc thuật diệt chết Vô Song trừ khi đối phương đứng ở trong phạm vi độc thuật do hắn thi triển. Hơn nữa, độc thuật này Dương Phàm cũng mới chỉ có chút thành tựu không có khả năng lan tỏa nhanh trong quá trình sử dụng.

- Được, được!

Từ trong miệng Vô Song có một khối máu loãng màu xanh phun ra, sắc mặt khôi phục bình tĩnh nói:

- Người là người tu tiên, có thể sử dụng bất cứ phép thuật, phù triện, pháp bảo gì bao gồm cả độc thuật.

Nói đến đây, khí thể trên người hắn ngược lại phai nhạt đi một chút, nhếch miệng lộ ra vài ý cười vui vẻ. Dương Phàm đương nhiên sẽ không cho rằng đối phương bởi vì trúng độc mà nhận thua. Trên thực tế, Vô Song đã đẩy lùi độc lực ra ngoài. Với cảnh giới bậc cao của hắn, sự khôi phục sức khỏe cũng rất mạnh, trong nháy mắt liền có thể hấp thu một tầng lớn thiên địa linh khí, chuyển hóa thành vũ lực hào hùng của bản thân.

- Ta vốn tưởng rằng không chế cảnh giới tới trình độ này cũng đủ để từ từ áp chế ngươi.

Trên khuôn mặt Vô Song lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói:

- Năng lực sinh tồn của người mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của ta. đây hẳn là liên quan đến công pháp kỳ lạ mà người tu luyện phải không? Tuy nhiên, tiếp theo ta sẽ không hạ thủ lưu tình nữa!

Thanh âm Vô Song ngưng đọng giống như kim loại, một cỗ sát khí xuất hiện trong đôi mắt hắn.

- Nếu muốn giết ta, dưới tu sĩ bậc cao sợ rằng không ai có thể làm được.

Dương Phàm lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ, hít sâu một hơi, dùng một loại ngữ khí kỳ dị nói:

- Bởi vì công pháp mà ta tu luyện là độc nhất thế gian có thể nói là nghịch thiên.

- Ha ha ha! Nghịch thiên?

Vô Song nở nụ cười.

- Thì ra người cũng muốn nghịch thiên, xem ra chúng ta là cùng chí hướng.

Lời nói của Vô Song trở nên cuồng ngạo gần như khiến cho Dương Phàm kinh hãi. Nghịch thiên theo như lời hắn nói là nhắm vào cấp bậc công pháp. Mà trong lời nói của Vô Song thể hiện rõ một thái độ trái nghịch với thiên địa đại đạo.

- Đến đây đi, xem người có đủ tư cách làm đối thủ chân chính của ta hay không!

Hơi thở trên người Vô Song đã xảy ra một tia biến hóa khó hiểu, ngay khi Dương Phàm tập trung vào hắn lập tức có một loại ảo giác đối mặt với đại dương mênh mông. Trong mơ hồ, Dương Phàm từ trên người Vô Song cảm nhận được một cỗ ý cảnh cùng loại với Tiên Hồng bí quyết. Đó là một loại cảnh giới dường như có thể bao dung núi cao biển rộng. Vẻ mặt Dương Phàm ngưng trọng, trước người xuất hiện hai khối bản chuyên màu xanh, tỏa ra hào quang rực rỡ.

”Hô”

Bỗng nhiên, Vô Song đánh ra một chưởng. Trong mắt Dương Phàm bắt giữ được một mảnh hư ảnh. Một bàn tay vô hình dài hơn một trượng với một loại lực lượng mềm mại đánh về phía đầu của hắn. Dương Phàm chỉ cảm thấy chính mình bị bao phủ trong một tầng bóng ảnh, dường như bầu trời trở thành một cái vung thật lớn, bất kể hắn trốn tránh thế nào cũng thể thoát khỏi trời buộc được.

- Đi!

Hai tay Dương Phàm tung lên, bản chuyên màu xanh hóa thành một tảng đá lớn ba trượng, giống như một mặt tường thành hoành ngang trước người.

”Âm”

Bản chuyên màu xanh run lên, những ký hiệu kim sắc cùng ánh sáng lập tức trở nên ảm đạm, đồng thời chợt trầm xuống. Sắc mặt Dương Phàm đại biến vội vàng tề ra một khối bản chuyên màu xanh khác hình thành đạo phòng tuyến thứ hai. Khối bản chuyên màu xanh thứ hai cũng run lên, hào quang ảm đạm một chút nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng ngăn chặn một kích này.

”Công kích thật đáng sợ!”

Dương Phàm hít sâu một hơi gần như sử dụng ra tất cả thủ đoạn của bản thân mới ngăn cản được một kích nhìn như nhẹ nhàng băng quơ của Vô Song.

”Hư”

Đột nhiên. Vô Song vung tay lên, một đạo kiếm khí vô hình ẩn hiện lộ ra một tia hàn quang lơ lửng xuất hiện trong không khí nhắm vào đầu Dương Phàm bổ tới. Dương Phàm như hãm vào trong hầm băng, cảm giác máu huyết toàn thân như muốn đông lại.

”Xem ra không thể cứ bị động như thế.”

Dương Phàm thầm nghĩ không ổn, hắn không thể để Vô Song phát động công kích liên tục như vậy, công kích sau lại càng cường đại hơn công kích trước. Bản thân mình sợ rằng không có cơ hội nghịch chuyển, bị hoàn toàn áp chế.

- Dung hợp!

Pháp quyết dưới hai tay Dương Phàm như ảo ảnh thoáng hiện, từ trong miệng thốt ra hai tiếng hữu lực.

”Ông”

Hai khối bản chuyên màu xanh bảo hộ trước người đột nhiên hòa vào một chỗ, từng tia từng tia trong suốt thẩm thấu vào trong hai khối bản chuyên màu xanh, hòa hợp làm một thể, tuy hai mà một. Lập tức một mảnh quang mang màu xanh bạo phát, một cỗ uy áp mãnh liệt bao trùm khu vực này. Triển hiện tại trước mắt là một khối phương chuyên khổng lồ dài đến năm trượng, cỗ trọng áp mội mạc, hoa văn kim sắc lơ lửng tản ra uy năng khiến cho người khác không khỏi kinh hãi.

”Hư”

Hàn quang xuất hiện trong hư không, kiếm khí vô hình trong thời gian ngắn đã chém tới. Mà hoa văn kim sắc trên khối phương chuyên kia dao động một trận sinh ra một đám ký hiệu thần bí. Kim sắc lưu chuyển hình thành một khiên chắn cường đại.

”Ba”

Khiên chắn do những ký hiệu kim sắc hình thành rung động một trận kịch liệt, hào quang ảm đạm đi một chút nhưng còn tốt ngăn chặn một kích cường đại này không bị tổn hao gì.

- Đi!

Hàn quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, pháp quyết trong tay biến đổi. Lập tức nhân cơ hội phản công. Một mảnh núi nhỏ xanh thẫm đan xen từ trên trời giáng xuống, áp lực lớn lao không thể chống cự bao phủ toàn thân Vô Song. Giờ khắc này, trong phương viên mấy dặm tất cả hào quang đều bị một kích này che phủ, ngay cả mặt trời chói chang trên bầu trời cũng lâm vào ảm đạm. (Tưởng đang đánh nhau buổi tối mà?)

Cánh tay Vô Song khẽ run lên, trong đôi mắt nhiều thêm một tia kích động cùng kích thích. Uy năng cường đại của Linh Khí cực phẩm khiến hắn cảm nhận được vài tia nguy hiểm. Một cỗ lực lượng hùng hồn ngưng kết trong cơ thể chuẩn bị chờ đợi. Bỗng nhiên, hai tay của hắn cùng với hai cánh tay đều có một tầng hàn quang nhàn nhạt bám vào. Trong một cái chớp mắt trước khi Linh Khí cực phẩm nện xuống đầu hắn. Vô Song vẫn không nhúc nhích. Đường như trầm mê trong một loại cảnh giới khó tin. Bất cứ sơn băng địa liệt hay núi lửa bùng nổ trước mắt cũng không thể khiến hắn sinh ra nửa điểm gợn sóng.

Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một tia bất an.

Vô Song cuồng ngạo không phải vô duyên vô cớ.

- Phá!

Vô Song nâng lên bàn tay được hàn quang màu bạc bao bọc, dùng tốc độ như tia chớp bổ ra. Trong nháy mắt. Dương Phàm chỉ cảm thấy một đạo sét đánh hiện lên.

”Khanh”

Hàn quang màu bạc cùng hào quang thanh kim cùng giao kích một chỗ. Bản chuyên khổng lồ giống như tòa núi nhỏ, là Linh Khí cực phẩm siêu việt hơn bình thường rất nhiều, trong phút chốc trở nên run rẩy, tầng tầng linh quang màu xanh trên đó chớp mắt trở nên ảm đạm hơn một nửa.

Vô Song cười lạnh một tiếng, dùng một tay khác như sét đánh bổ tới, rất có một cỗ khí thế khai thiên lập địa.

”Ầm”

Bản chuyên màu xanh lại tiếp tục run lên, linh quang ảm đạm tới cực điểm.

- Thu!

Dương Phàm biến sắc, lập tức vẫy tay, bản chuyên màu xanh quay về trước người, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi. Vô Song này thật sự là quá đáng sợ, ngay cả Linh Khí cực phẩm cũng dám cứng rắn đối kháng.

Nếu là Linh Khí bình thường vậy cũng không đáng nói, bất quá đây là một kiện pháp bảo có thần thông trọng áp. Dưới một kích trọng lực chừng ngàn cân cộng với thần thông trọng lực đáng sợ kia cho dù là tu sĩ bậc cao đích thân tới cũng không dám dễ dàng cứng đối cứng với nó.

Đổi lại là Hồ Phi có lực lượng cơ thể cường đại mấy lần kia, chịu đựng một đòn công kích như thế cho dù không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng. Nhưng Vô Song chỉ dùng một đôi chưởng bằng xương bằng thịt, dưới thân thể hoàn mỹ cùng cảnh giới võ tu cao siêu phát huy, liền có thể làm được. Thân hình Vô Song trôi nổi giữa không trung, hai tròng mắt thâm thúy như biển rộng. liếc mắt nhìn chăm chú Dương Phàm một cái, thân nhiên nói:

- Nếu người chỉ có được chút thực lực như vậy, quyết chiến ngày hôm nay nên kết thúc rồi!

Dứt lời. hần nâng một bàn tay màu bạc lên, chậm rãi mở ra sau đó hung hăng vỗ về phía Dương Phàm.

”Hô”

Thoáng chốc. Dương Phàm cảm giác khu vực mình đang đứng bị không khí cùng thiên địa linh khí bốn phía đè ép lại căn bản ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

”Đây không phải uy năng mà tu sĩ bậc thấp có được.”

Trong lòng Dương Phàm gần như mất đi dũng khí phản kháng. Giờ này khắc này, Vô Song hiển lộ ra chính là cảnh giới võ tu bậc cao. Nhất cử nhất động dường như khổng chế lực lượng thiên địa.

”Ba”

Một bàn tay lớn vô hình đánh trúng tầng phòng hộ trước ngực Dương Phàm. Một cỗ lực lượng bàng bạc như núi xuyên thấu Linh Khí cực phẩm vọt tới trên người Dương Phàm. Thân thể hần một trận đau nhức, gần như tan vỡ, mất đi tri giác. Dương Phàm chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng. Linh Khí dưới chân cũng không biết lạc đi nơi nào. một cỗ lực đạo cường đại gào thét đi theo thân thể hần. Trong cảm quan, tiếng gió chói tai, gió mạnh xâm nhập cơ thể. Thân hình hần đã bay ra mấy dặm, sau đó nhập sâu vào trong một tòa núi.

’Phanh ầm”

Nghọn núi cao mấy trăm mét trước mắt này kịch liệt run lên, từng tảng đất đá lớn văng tung tóe suýt chút nữa sập xuống. Khi đất đá bụi mù tiêu tan, thân ảnh Dương Phàm đã không còn tung tích. Nhưng sâu trong ngọn núi kia còn có hơi thở của hần. Chỉ là hơi thở đó đang dần biến mất, càng ngày càng yếu.

Thì ra. hần đang bị chôn sống.

Vô Song ngừng giữa hư không nhẹ nhàng thở dài:

- Người là một đối thủ không tệ, đáng tiếc hôm nay ta muốn giết chết người, ai bảo người thoát đi người yêu trong tim ta. Bằng không việc này sẽ lưu lại trong tim ta không thể quên đi được.

Trong lời nói, trong đôi mắt hắn toát ra mấy phần bi thống. Tuy nhiên cũng tốt, mất đi người mình thương nhớ, chính mình có thể toàn tâm toàn ý dành cho kiếm đạo. Thân thể Dương Phàm đã bị tàn phá nghiêm trọng, nhiều chỗ bị gãy xương, một bộ phận kinh mạch vỡ nứt. Thậm chí ngay cả tâm mạch của hắn cũng nát. Giờ khắc này, ý thức Dương Phàm suýt chút nữa lâm vào hôn mê. May là tại thời khắc mấu chốt hắn lưu lại một nửa tâm thần trong Tiên Hồng Không Gian. Hàng ngàn vạn dòng tế lưu trong phương viên trăm trượng thổ địa mạnh mẽ vọt tới, rất nhanh chữa trị thương thể của hắn.

"Cuối cùng cũng đoán không sai. Tiên Hồng Giới có thể ở thời khắc mấu chốt bảo toàn cho ta một mạng."

Dương Phàm trong lòng thâm than, sau khi tâm mạch được chữa trị tốt, hắn lập tức thoát khỏi hiểm cảnh sống chết.

"Cũng may, hắn chỉ là cảnh giới cao chứ không có chân chính bước vào bậc cao, bằng không thương thế này rất khó đối phó."

Dương Phàm không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn. Đồng thời hắn ngẫm vận chuyển Khô Mộc Công ẩn nấp hơi thở trong cơ thể một chút, tất cả khí quan trên thân thể đình chỉ hoạt động.

Thoạt nhìn lúc này hắn chẳng khác gì một người đã chết.

- Chết rồi. hắn chết rồi sao?

Vô Song lộ vẻ có chút kinh ngạc trong lòng cảm thấy đột ngột. Hắn triển khai thần thức điều tra một lát phát hiện Dương Phàm thực sự đã chết.

- Đáng tiếc! Người chỉ thiếu một bước là có thể bức ta sử dụng ra công kích mạnh nhất.

Vô Song dường như có chút tiếc hận.

Dương Phàm nằm trong lòng đất, yên lặng vận chuyển Khô Mộc Công, cảm quan trong vô tình dung nhập vào trong tầng đại địa này. Hắn nghe rất rõ ràng tiếng tiếc hận của Vô Song.

"Ta giả chết như thế có thể đã lừa được Vô Song còn có thể tránh được rất nhiều phiền toái."

Dương Phàm suy nghĩ.

Nhưng trong lòng hắn mơ hồ có chút không cam lòng, chính mình còn có chiêu sát thủ cùng con bài chưa lật, chưa từng xuất động.

210. Chương 219: Ma Xà Chi Vũ (thượng).

"Tiềm lực người này thật đáng sợ nếu thật sự bỏ qua như vậy, chung quy sau này thoát không khỏi uy hiếp của hắn."

Tâm thần Dương Phàm trở nên nghiêm nghị. Trốn được nhất thời chứ không trốn được một đời.

Vô Song một thân bạch y vừa bay được một hai dặm đột nhiên dừng lại. Hắn bỗng dưng quay đầu lại, mắt nhìn về phía chiến trường vừa rồi. Trong đôi mắt lộ ra vài tia kinh ngạc, hít sâu một hơi lấy giọng nói:

- Người xuất hiện đi, ta biết người chưa chết!

Thì ra ngay tại thời điểm Vô Song rời đi, từ đáy lòng Dương Phàm sinh ra một tia sát khí cùng cảm xúc không cam lòng khiến cho Khô Mộc Công xuất hiện sơ hở. Cảm ứng của Vô Song mẫn tuệ vô cùng. Cảm ứng đối với sát khí, chiến ý lại càng đạt tới vô cùng kỳ diệu. Hắn có được thân thể nhân loại hoàn mỹ, là chiến sĩ trời sinh. Dương Phàm còn nằm ở trong tầng đất nghe thấy thanh âm như thế, ngược lại khẽ thở dài một hơi.

Đột nhiên trong lúc đó cổ hơi thở dịu dàng bao phủ trên người hắn bắt đầu thay đổi. Trong đôi mắt hiện lên một chút ô quang thâm thúy, bốn phía đột nhiên sinh ra một cỗ rung động khiến người khác run sợ.

Vô Song đứng ở ngoài hai dặm rõ ràng cảm nhận được một cổ hơi thở mạnh mẽ lan tràn ra, trên mặt không khỏi lộ ra vài tia hưng phấn.

”Ầm ầm”

Tầng đất đá nổ tung, bụi đất tung bay đầy trời, một gã thanh niên mặc hắc bào lãnh khốc nhảy lên trên hư không. Khuôn mặt lạnh như băng kia giống như tuyết sơn ngàn năm không chảy, một cỗ lãnh ý cùng miệt thị tận trong cốt tủy thoáng hiện lên trong đôi mắt hắn.

- Người là ai?

Vô Song biến sắc, ngưng mắt cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt.

- Ta, Thạch Thiên Hàn!

Nam tử hắc bào trên người tỏa ra quang vụ màu đen, không ngờ cũng không mượn ngoại vật bay vút lên. Trong Trúc Cơ Kỳ chỉ có một số ít pháp môn và bí thuật mới có thể giúp tu sĩ không cần dùng pháp bảo vẫn có thể ngao du bầu trời. Mà Cửu u Ma Công là tuyệt thế ma công từ cổ chí kim, Dương Phàm lại lĩnh hội được ma đạo tinh túy chi lực. Không ngờ đạt tới một cao độ siêu việt hơn hẳn đồng cấp.

- Thạch Thiên Hàn? Người cùng Dương Phàm có quan hệ gì?

Vô Song sẽ không ngờ đến mức cho rằng Thạch Thiên Hàn là từ hư không nhảy ra.

- Đánh thắng ta nói sau.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng đáp.

- Chỉ cần đối thủ cường đại. Vô Song ta ai đến cũng không cự tuyệt.

Vô Song cũng không nghĩ nhiều, hắn vốn là võ sĩ, đã có đối thủ tới đây làm sao có thể cự tuyệt.

”Hưu hưu”

Trên bầu trời hai đạo nhân ảnh một đen một trắng đang nhanh chóng bay lại gần nhau. Vô Song phiêu dật xuất trần giống như người trong kiếm tiên. Thạch Thiên Hàn ma khí lạnh lùng, giống như ma đạo tông sư. Chỉ sau nửa khắc thời gian, cả hai cách nhau không đến mười trượng. Trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn chỉ chít hoa văn màu đen giống như lần lượt thay đổi rõ ràng. Một cổ hơi thở hủy diệt cuồng bạo lan tràn ra khiến cho linh hồn run rẩy.

”Ba”

Một chương nổ ra, không gian dường như cũng trở nên rung động. Hoa văn màu đen hóa thành một mảnh sáng gợn tần ra, áp bức phiến khu vực xung quanh Vô Song.

Dương Phàm tinh - khí - thần đã đạt tới đỉnh phong trước nay chưa từng có. Một chương này là một kích mạnh nhất trong cuộc đời gần hai mươi năm của hắn, phát huy lực lượng ma đạo tinh túy đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ một kích này cũng tiêu hao hết một phần tư ma khí của hắn, cơ hồ đạt tới Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong, còn muốn siêu việt hơn cả cường sĩ cường đại. Một trận chiến này kích thích huyết tính trong hắn, còn có ma tâm tận trong đáy lòng.

Vô Song dừng lại, vẻ mặt hắn ngưng trọng, trong đôi mắt chỉ còn lại chương ẩn màu đen sâu thẳm, tâm thần run sợ cũng hưng phấn trước nay chưa từng có. Hắn khẽ hít một hơi, một tay vung lên ở trong hư không.

Đột nhiên, không gian trước mắt khiến cho người ta một loại ảo giác như sắp sụp đổ. Một mảnh lốc xoáy nhu hòa kỳ dị hình thành ở trước người Vô Song không ngừng kéo dài ra

Lốc xoáy này dùng mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có thể bằng cảm ứng hoặc thần thức cảm ứng mới được. Hắn tồn tại dường như siêu việt hơn hết thảy lẽ thường mà thế gian này có.

”Đùng”

Chưởng ấn ngăm đen với hoa văn màu đen quỷ dị lan tràn giao kích một chỗ với lốc xoáy kỳ dị trước người Vô Song. Lập tức hai màu sáng ngân - hắc bùng lên lần lượt thay đổi va chạm lẫn nhau dẫn phát thiên địa linh khí kịch đấu. Giờ khắc này, cuồng phong gào thét giận dữ, từng đợt khí xoáy tụ cùng gió giạt bao phủ lấy hai người làm trung tâm, thổi quét ra bốn phương tám hướng. Trên đỉnh đầu hai người mây đen dày đặc, có thể thấy được lõi quang ẩn hiện chớp động. Hơi thở đáng sợ kinh thể hãi tục sinh ra trước hai người, sinh linh trong phương viên mấy chục dặm một trận kinh hãi, run sợ bất an. Sau mấy lần hô hấp qua đi, dị biến đột nhiên phát sinh, hai người nhất tề lui về phía sau.

”Oanh”

Trong phiên không gian kia. hai màu lực lượng ngân - hắc đột nhiên bùng nổ, hơi thở cuồng bạo đáng sợ trong nháy mắt lan tràn mấy dặm, trong thiên địa hình thành một mảnh lốc xoáy khiến cho khu vực sa mạc này sản sinh ra một lần đáng sợ.

”Ào”

Lập tức bụi mù cuộn cuộn, cát bụi đầy trời. Kể đâu đường xá chợ gần như không thể sinh tồn.

- Tiếp ta mấy chiêu nữa!

Thân hình Thạch Thiên Hàn ”vèo” một tiếng, hóa thành tàn ảnh màu đen xuyên qua màn gió xoáy cát bụi vọt về phía Vô Song.

”Ầm ầm ầm”

Thạch Thiên Hàn liên tục chém ra, hoa văn màu đen quỷ dị kia như ánh sáng tử vong, lấy bàn tay màu đen sâu thẳm làm trung tâm, cả một khu vực bị đập nát thành một mảnh, ma uy bá đạo xung thẳng lên trời.

Động tác Vô Song không nhanh không chậm như trước, hoặc quyền hoặc chưởng vội vàng không ngừng đánh ra. Mỗi một kích đều mang theo một cỗ thiên địa đại thế, ý cảnh siêu phàm. Trên bầu trời hai đạo nhân ảnh một đen một trắng di động tạo nên từng đạo tàn ảnh khai triển một trận chiến trường kỳ hiếm thấy.

”Rầm rầm”

Cát bụi chưa kịp tiêu tán, hai người vẫn không ngừng so chiến, vừa chiến vừa đi, đều xuất ra thần thông kỳ dị. Bất tri bất giác phía trước xuất hiện một mảnh ốc đảo.

”Ầm ầm ầm”

Khí thế cường hoành cùng tiếng vang rung trời dẫn tới sự chú ý của một môn phái tu tiên trên ốc đảo.

- Người nào đang chiến đấu ở bên kia, sắp đánh tới địa bàn chúng ta rồi!

Một tu sĩ Luyện Khí Kỳ kinh hô lên.

- Ma khí! Bên đó có ma khí thật đáng sợ.

- Có tu sĩ ma đạo cường đại đang đánh giết lại đây!

- Nhanh đi thông báo tổ sư. Toàn bộ ốc đảo trở nên rối loạn.

Sau mấy cái hô hấp, hai đạo thân ảnh một đen một trắng xuất hiện phía trên ốc đảo. quyền chưởng giao kích sinh ra dư uy đáng sợ khiến cho những tu sĩ bậc thấp ở phía dưới kinh hãi hết hồn.

- Sư tôn! Không tốt. đại sự không tốt!

Một trung niên Ngưng Thần trung kỳ lao tới trước một mật thất hô lớn.

- Xảy ra chuyện gì?

Một thanh âm già nua truyền ra.

- Có cường giả ma đạo đánh tới đây, sợ rằng sẽ sinh ra rối loạn.

Trung niên nhân khủng hoảng nói.

Cánh cửa mật thất mở ra, một lão già có chòm râu hoa râm bước ra. Hắn triển khai thần thức quan sát tình hình trên ốc đảo. Lập tức hai cỗ hơi thở khiến người khác kinh hãi truyền đến. Trong đó có một cỗ hơi thở ma đạo càng làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

Tổ sư sắc mặt đại biến:

- Hai người này không trêu được. thông báo tất cả đệ tử môn hạ toàn bộ trốn xuống dưới lòng đất!

- Rõ!

Tu sĩ trung niên rất nhanh đi truyền mệnh lệnh xuống.

- Không ngờ còn có tu sĩ tu luyện Hóa Thần Ma Công. Người này hẳn là có chút quan hệ với Tam u lão ma.

Tổ sư vẻ mặt kinh hãi lắc đầu.

”Ầm ầm”

Đúng lúc này, hai người đang chiến đấu đột nhiên rơi xuống mặt đất, uy thế vô hình khiến cho bất cứ người nào cũng kinh hãi không thôi.

- Ta cùng phải nhanh chóng đi ẩn núp mới được.”

Hắn rung mình một cái, không nói hai lời trên người tỏa ra một đạo hàn quang màu vàng đất, bao phủ lấy hắn trực tiếp chui vào trong cát bụi. bóng dáng vô ảnh vô tung. Đúng lúc đó. hai người đang giao chiến đột nhiên dừng lại.

- Thạch Thiên Hàn! Thực lực của ngươi không tệ, tuy nhiên muốn cho ta rút kiếm thì còn kém vài phần hỏa hầu.

Vô Song một thân bạch y trắng như tuyết, bị cát bụi nhiễm vàng một số chỗ, phiêu dật như kiếm tiên.

Thạch Thiên Hàn quanh thân bao phủ một tầng quang vụ màu đen, thần nhiên rung động, dần dần trở nên ảm đạm.

- Không thể không thừa nhận, mặc dù ta nắm giữ lực lượng ma đạo tinh tú, khiến cho uy lực của ma công tăng lên gấp đôi nhưng như cũ vẫn kém hơn ngươi một bậc.

Thạch Thiên Hàn thần nhiên nói.

Hắn thập phần thắng thắn thừa nhận. Vô Song thật sự quá mạnh mẽ, nhưng lại gặp mạnh càng mạnh. Lúc trước khi chôn vùi trong tầng đất vốn tưởng rằng sẽ buộc hắn phát huy hơn bảy thành thực lực. Nhưng hiện tại xem ra lại sai lầm rồi

Cửu u Ma Công vốn uy thế hơn xa công pháp bình thường, hơn nữa Dương Phàm nắm giữ lực lượng ma đạo tinh tú, càng làm cho uy lực ma công có thể tăng lên gấp đôi. Giờ phút này chiến ý cùng tinh khí thần đã tăng lên tới đỉnh phong, đã là thời khắc mạnh nhất trong đời này của hắn.

- Trừ khi người có thể đạt tới bậc cao, nếu không vĩnh viễn cũng khó có thể khiến ta sử ra lực lượng chân chính. Bởi vì, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực ngay cả chính ta cũng không biết rõ lắm.

Vô Song lộ vẻ chưa xót cười nói.

- Ta hiểu.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

- Tu sĩ dưới bậc cao người là đệ nhất nhân.

Không đến bậc cao vĩnh viễn khó có thể bức Vô Song phát huy ra toàn bộ lực lượng. Ý cảnh của hắn cực cao, thân thể hoàn mỹ, tiềm lực vô hạn. Từ sau lần ngộ đạo đó. Vô Song sinh ra biến hóa về chất, muốn kích phát lực lượng bản thân nhất định phải khiêu chiến đối thủ càng cường đại. Đặc điểm của Vô Song là lực công kích rất mạnh, động một chút là có thể diệt sát tu sĩ cùng giai. Mà đặc điểm của Dương Phàm là sinh tồn lực biến thái. Nếu không có năng lực khôi phục đáng sợ cùng thể chất biến thái, hẳn làm sao có thể kiên trì đến hiện tại?

- Nếu đã như thế, ta đây sẽ bắt đầu sử dụng Pháp bảo.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Tuy rằng tác chiến cận thân là điểm mạnh của Cửu u Ma Công, nhưng nếu có thêm Pháp bảo vậy uy lực sẽ càng thêm cường đại.

”Hô”

Trên tay hắn xuất hiện thêm một chiếc quạt lông màu đỏ. Đây là một kiện Linh Khí công kích trung phẩm tên là Xích Vũ Phiến. Đoạt được của tên tu sĩ Ngưng Thần Đại Viên Mãn lần trước có ý đồ giết hắn. Dương Phàm rút vào trong đó ma khí, ánh mắt lạnh lùng bỗng sáng lên.

”Hô”

Một ngọn lửa áp lực hình quạt ác liệt đánh tới, ngọn lửa đó ẩn chứa một tầng ô quang nhàn nhạt khiến cho linh hồn người khác cũng phải rung động. Cửu u ma khí kết hợp với hỏa diễm của xích viêm sinh ra uy năng lớn lao, đừng nói là nấu chảy kim thiết, cho dù là Pháp khí bình thường cũng có thể trong nửa khắc liền tan chảy.

Vô Song mặt lộ vẻ dị sắc, cách không bỏ ra một chưởng, thân hình mơ hồ bất động. Ma viêm chi uy này hắn cũng không dám trực tiếp đụng chạm.

”Ào ào”

Trong lúc Dương Phàm gào thét, thân hình tiếp cận tới. Một khắc đó, trong Xích Vũ Phiến phụt ra một cơn rần lửa dài đến ba trượng, được ô quang bao bọc xoay quanh thân hình, d

ường như có linh tính hướng về phía Vô Song mà đi.

”Vù”

Đồng thời trong tay Dương Phàm vô thanh vô tức bắn ra một đạo xà ảnh lơ lửng. Vô Song bỏ ra một chưởng, ngọn lửa nổ tung, thân thể hắn dựa thể lao chéo lên sang bên cạnh.

”Hừ”

Mà đúng lúc này, xà ảnh vô thanh vô tức kia trùng hợp quấn quanh vào đùi Vô Song. Chiêu này quả thật khó lòng phòng bị!

Lúc này, Vô Song chỉ cảm thấy hai chân tê rần, thân thể gần như trở nên cứng ngắc. Đây là một hắc tiên thần bí, giống như độc xà linh hoạt uyển chuyển lan tràn ra từng sợi từng sợi dây màu đen nhàn nhạt không ngừng quấn quanh lên trên người hắn.

”Không tốt!”

Vô Song thầm nghĩ không ổn, một cổ uy hiếp trí mạng cùng hàn ý truyền đến.

211. Chương 220: Ma Xà Chi Vũ (hạ).

”Hô”

Thân thể Vô Song rơi xuống phía dưới, trong đôi mắt Dương Phàm hàn quang lóe ra, liên tục quán chú ma khí vào trong hắc tiên thần bí trong tay.

”Ông”

Hắc tiên một trận dao động dường như vật sống vậy, uy năng kỳ dị này không ngờ tăng thêm vài phần. Dương Phàm mơ hồ cảm giác được dưới Cửu u ma khí quán chú, hắc tiên thần bí trong tay đã xảy ra mấy tia dị biến. Thân thể Vô Song từng chút từng chút bị quấn chặt, từng sợi từng sợi dây nhỏ màu đen quấn quanh toàn thân hắn. Hắn đột nhiên cảm nhận được máu huyết trong cơ thể đang chậm rãi mất đi.

Đây vẫn còn bởi là hắn nếu đổi là Ngưng Thần tu sĩ bình thường khác, chẳng phải là sau mấy lần hô hấp liền bị hút thành một khối xác khô sao?

Trong tình cảnh nguy cấp như thế. sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, trong đôi mắt Vô Song lộ ra vẻ sợ hãi. Tuy nhiên, so với sợ hãi càng nhiều hơn là hưng phấn và kích thích. Dưới loại cảm xúc này, trong lòng hấn thực ra bình tĩnh tới cực điểm. Dương Phàm đối diện với đôi mắt hấn, trong không gian tối đen kia sinh ra một điểm sáng kỳ diệu. hóa thành một thanh kiếm mơ hồ dường như từ trong hư không sinh ra vậy.

- Đó là cái gì?

Dương Phàm ngẩn ra, loại cảnh tượng này hấn từng gặp qua hai lần. Lần đầu tiên ở Yến Vương Phủ. Khi đó Vô Song chiến đấu cùng Yến Vương, ở thời khắc mấu chốt cuối cùng. trong ánh mắt cùng xuất hiện ra loại tình cảnh này. Kết quả. chiến đấu chấm dứt. nhìn như ngang tay nhưng thực ra Yến Vương bị thua.

Lần thứ hai ở cạnh Hàn Viễn Sơn. Vô Song quyết chiến với Hồ Phi. Một chiêu cuối cùng. trong ánh mắt Vô Song cũng xuất hiện một chuôi kiếm thần bí mờ ảo. Kết quả Hồ Phi đã tiến vào trạng thái hoàn toàn cuồng hóa giống như cự thú. bị Vô Song dễ dàng đánh bại.

”Ông”

Trong cảm quan của Dương Phàm, thanh kiếm mơ hồ kia phát ra một đạo run rẩy, một cỗ kiếm khí lăng lệ xông lên, kiếm khí vô thượng, bề ngoài thiên hạ từ trong cơ thể Vô Song kích phát ra.

Giờ khắc này Dương Phàm cảm giác cả người Vô Song giống như một thanh kiếm, một thanh thần kiếm tuyệt thế cùng với thanh kiếm trong mắt hấn dung hợp làm một thể.

”Oanh”

Một mảnh kiếm khí tuyệt luân cường đại bắn ra bốn phương tám hướng, một đạo ở trung tâm kia giống như cánh tay trẻ con trực tiếp hất văng hắc tiên thần bí ra. Dương Phàm chỉ cảm thấy thần thức đau xót, hiển nhiên là lực lượng đáng sợ tác dụng trên hắc tiên thần bí kia có một bộ phận sẽ phân chia sang chính mình, nghiêm nhiên ẩn chứa công kích linh hồn.

”Hưu hưu hưu”

Phiến kiếm khí mạnh mẽ trong phút chốc lao đến, mỗi một tia kiếm khí có uy năng đủ để đánh gãy một Pháp Khí hạ phẩm, huyết nhục bình thường tuyệt đối không thể chống cự, trừ khi Dương Phàm là một nhân ảnh thần thú. Dương Phàm không kịp tế ra pháp bảo, cấp tốc lui về phía sau, quang vụ màu đen quanh thân thể lập tức ngưng tụ dày thêm mấy phần.

”Phốc phốc phốc”

Mặc dù phản ứng khá nhanh, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần. Dương Phàm vẫn như cũ bị ba đạo kiếm khí mạnh mẽ trong đó đánh trúng.

Mặt, cánh tay, lồng ngực xuất hiện ba đạo vết thương sâu thẳm vào tận trong xương tủy, khiến cho người khác nhìn mà kinh hãi. Tê liệt cùng đau đớn từ miệng vết thương truyền tới khiến cho Dương Phàm cảm nhận được lực phá hoại phi thường cường đại. Ngay cả với sức khôi phục biến thái như hấn cũng khó có thể trong khoảng thời gian ngắn khôi phục lại.

”Vù”

Dương Phàm nhanh chóng lui về phía sau, tranh thủ thời gian khôi phục thương thể. Hấn chỉ cảm thấy mấy chỗ vết thương kia lực phá hư vẫn còn, đang cùng đấu tranh cùng ngàn vạn dòng tế lưu quanh thân không ngừng xung đột. Dương Phàm chia ra một bộ phận tâm thần tiến nhập Tiên Hồng Không Gian, sinh cơ triển miên vọt tới, giúp cho tốc độ khôi phục thương thể của hấn nhanh thêm vài phần.

- Nên đến lúc kết thúc rồi!

Vô Song nhẹ thở ra một hơi, kiếm khí quanh thân kêu rít như tiếng gió nhẹ, uy thế vô thượng kia đủ để khiến cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kinh sợ. Vô Song giờ khắc này nghiêm nhiên đạt tới một đỉnh phong, đạt tới sự cực hạn.

Đệ nhất nhân dưới Kim Đan Kỳ.

Ngoại trừ tu sĩ bậc cao ra, ở cấp bậc này sẽ không tồn tại hạng người nào muốn chân chính chống lại hắn. Dương Phàm chưa xót cười, khi hắn kiến thức được thực lực chân chính của Vô Song mới hiểu được chênh lệch giữa mình và hắn.

- Kết thúc đi!

Tay Vô Song chậm rãi nâng lên.

Trong phút chốc một đạo kiếm khí màu bạc như sét đánh trực tiếp cắt qua mấy chục trượng không gian bổ tới đỉnh đầu Dương Phàm. Một kiếm này hòa vào thiên địa đại thể ẩn chứa ý cảnh kiếm đạo vô thượng, còn lộ ra công kích vào linh hồn. Dương Phàm vung tay lên, hai khối bản chuyên màu xanh xuất hiện trước thân thể, lập tức hợp thành làm một, hình thành một đạo tường đồng vách sắt không thể xuyên qua.

”Bang”

Quang mang màu xanh cùng hoa văn kim sắc kịch liệt lưu chuyển, hào quang lập tức ảm đạm hơn phân nửa.

”Phối:”

Một cỗ công kích kiếm đạo xuyên thấu qua Linh Khí cực phẩm vẫn đánh trúng Dương Phàm. Sắc mặt Dương Phàm lập tức trắng bệch, thân thể ở trong hư không run rẩy một chút cuối cùng mới ổn định. Tuy nhiên, một kích này đã khiến tâm thần hắn bị trọng thương. Khóe miệng chảy ra một dòng máu nóng nhiễm đỏ y bào, từ cánh tay chảy xuôi lên hắc tiên thần bí.

Đột nhiên, dị biến phát sinh.

Hắc tiên thần bí kia giống như độc xà bắt đầu khởi động, sau khi hấp thu tiên huyết của Dương Phàm, linh tính tăng nhiều, trong mơ hồ có một cỗ ảo giác muốn rời tay đi công địch.

- Ồ?

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được mấy tia khác thường. Giờ phút này, hắc tiên thần bí mang đến cho hắn một loại ảo giác huyết nhục tương liên.

”Hô”

Hắn đột nhiên vung tay lên, hắc tiên thần bí ở trong không trung phát ra một mảnh tàn ảnh, quét ngang không gian mấy trượng, nhanh đến mức khó tin. Nơi nào nó đi qua, sinh linh trong phạm vi khu vực đó liền tịch diệt.

”Ông”

Hắc tiên thần bí ở trong tay Dương Phàm rung động, phát ra thanh âm độc xà rít lên.

”Chẳng lẽ”

Trong lòng Dương Phàm suy đoán một chút. Đúng lúc này, Vô Song lơ lửng ở phía xa lại xuất thủ. Một đạo hồ quang trong trẻo lạnh lùng trong chớp mắt đánh úp lại, bao hàm thiên địa đại thể cùng kiếm đạo vô thượng.

Ánh mắt Dương Phàm ngưng trọng, đơn giản vung hắc tiên thần bí trong tay lên.

”Hô”

Hư ảnh màu đen cùng hồ quang trong trẻo lạnh lùng kia va chạm vào nhau. Vốn tốc độ công kích của Vô Song cực nhanh. Dương Phàm nếu muốn chặn lại rất khó huống chi là một cái trường tiên mà không phải khiên chắn, nhiều ít có sự khác biệt. Nhưng hắc tiên kia giống như có linh tính, ở trong hư không đã làm ra độ lệch rất nhỏ, vừa lúc va chạm cùng một chỗ với kiếm quang đáng sợ kia.

”Ầm”

Không khí trong phương viên mấy trượng run lên. Dương Phàm cảm giác cánh tay run rẩy, vẫn có một tia kiếm khí đáng sợ đánh vào cánh tay khiến cho hắn bị thương. Tuy nhiên so với lần công kích trước còn tốt hơn nhiều. Thấy tình cảnh này, Dương Phàm rốt cuộc khẳng định một việc, đột nhiên cầm hắc tiên trong

tay nắm vào giữa không trung. Mà huyết dịch trong cơ thể hắn lưu chuyển một trận kịch liệt, hội tụ thành một đường, ánh mắt mở lớn, bắn ra một viên huyết châu trong suốt. Đây chính là máu huyết trong cơ thể người tu tiên!

Huyết châu bắn ra vừa lúc đánh trúng hắc tiên. Lúc này, trên hắc tiên kia lan tràn ra từng tia từng tia huyết quang, hào quang màu đen bành trướng, hóa thành một khối thô như nắm. Một hắc xà dài đến hai ba trượng ở trong không trung rất nhanh xoay quanh giãy giụa.

”Phê phê”

Hắc xà này giãy giụa vặn vẹo trong hư không phát ra từng tiếng rít. truyền đến một cỗ uy hiếp dã tính. Đây giống như là một độc xà chân chính. Dương Phàm khiếp sợ vô cùng, hắn cùng với hắc xà giữa không trung vẫn còn duy trì liên hệ thần bí. Ý niệm vừa động, độc xà kia lao”vù” một tiếng, trực tiếp biến mất giữa không trung. Tiếp theo đó nó xuất hiện trước người Vô Song, lao thẳng vào hắn.

”Phốc”

Thân thể hắc sắc không thể đỡ này, từng vòng từng vòng hào quang màu đen xoay chuyển, không ngờ động thẳng vào tầng kiếm khí phòng hộ của Vô Song. Chuyện Dương Phàm không dám làm không ngờ nó dám thoải mái làm.

Màu đen này quỷ dị bá đạo, tốc độ công kích cùng phòng ngự đều đạt tới một trình độ khó tin. Ánh mắt Vô Song nghiêm nghị, song chưởng huy động đánh ra một mảnh kiếm khí như sóng biển trào dâng, giao kích cùng một chỗ với hắc xà.

”Ầm ầm”

Một xà một người ở trong hư không chiến đấu. Dương Phàm đứng ở xa không chế để cho hắc xà gắt gao cuốn lấy Vô Song. Tranh thủ cơ hội này hắn nắm chặt thời gian khôi phục pháp lực tổn thất và thương thế. Đồng thời, hắn cũng âm thầm đánh giá năng lực của hắc xà. Cuối cùng, hắn lại làm ra một kết luận. thực lực hắc xà này ít nhất đạt tới Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong. Bởi vì bản chất đặc thù, lực phòng ngự của nó mạnh mẽ vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn đủ để chống lại Vô Song. Tuy nhiên. Dương Phàm cũng hiểu được hắc tiên thần bí sở dĩ sinh ra uy năng như vậy là bởi vì tác dụng của huyết dịch mình, không thể bảo trì được lâu.

Nghĩ đến đây, pháp quyết trong tay Dương Phàm biến đổi, dung hợp bản chuyên màu xanh từ trên cao bao phủ phía trên Vô Song. Đồng thời phối hợp với hắc xà. Vô Song linh hoạt, sắc bén, mạnh mẽ chống đỡ từ không trung đánh xuống phía dưới. Vừa rơi xuống mặt đất, Dương Phàm xuất hiện ở ngoài mây trượng phía sau hắn, vung tay lên triệu hồi thiết giáp khôi lỗi ra.

- Chi!

Dương Phàm thao túng thiết giáp khôi lỗi tấn công về phía Vô Song. Kể từ đó, không chỉ có hắc tiên giằng co, phía sau có thiết giáp khôi lỗi đánh lén, trên bầu trời có bản chuyên màu xanh áp chế. Dưới sự vây công của ba vật này, Vô Song mơ hồ rơi xuống hạ phong. Tuy nhiên, bằng vào thực lực bản thân thao túng ba vật này, đã đạt tới cực hạn mà Dương Phàm có thể làm được. Hắn cũng không thể tham dự vào trận chiến, trừ phi buông tha cho một vật trong đó.

Vô Song tuy có một thân thực lực đáng sợ nhưng trong khoảng thời gian ngắn trong lòng cũng có một cỗ uất khí

- Hừ. đây là thủ đoạn của người tu tiên sao?

Dương Phàm âm thầm cười lạnh. Người tu tiên cường đại, phát ra đủ loại thần thông, pháp thuật và dụng cụ pháp bảo. Chính mình không cần đích thân xuất thủ nhưng vẫn hơn cả thiên quân vạn mã, với tiên pháp ngao du cửu thiên, nhìn xuống con kiến dưới chân. Trường sinh mặc dù là mong muốn nhưng không phải mục tiêu cuối cùng. Lực lượng cùng thần thông mới là biện pháp tốt nhất. trực tiếp nhất trong mắt của đại đa số tu sĩ. Nghĩ đến đây, Dương Phàm lập tức thúc dục ba vật phát động công kích rất mạnh dồn dập đối với Vô Song.

Trong mắt Vô Song hiện lên một tia sát khí, thanh kiếm trong mắt đột nhiên run lên, vòng kiếm khí bảo hộ quanh thân đột nhiên chấn động, bạo liệt đánh ra. Ánh mắt Dương Phàm rung mình cảm thấy một tia không tốt.

”Keng keng”

Hàn quang chợt lóe. Vô Song rút ra bảo kiếm. Một đạo thanh âm kiếm ngân giòn tan vang lên, vang vọng thiên địa, kiếm khí vô hình phá tan đám mây trên cửu thiên, mây đen cuộn cuộn bị xua tan. Một tia lôi điện oanh kích xuống, không ngờ dung hợp cùng thanh kiếm kia. Giờ khắc này, trong thiên địa một mảnh u ám, hết thấy ánh sáng đều tập trung tại một kiếm tuyệt thể như đến từ cổ xưa kia.

”Hô”

Một đạo kiếm quang dài đến ba trượng mang theo lực lượng không gian quanh mình cộng thêm lôi điện thiên địa ầm ầm chém xuống.

”Răng rắc”

Thiết giáp khôi lỗi bị chém thành hai đoạn, chợt nổ tung, mảnh vỡ bay tung tóe. Hắc xà phát ra một tiếng kêu thảm thiết, khôi phục nguyên trạng, hóa thành hắc tiên thần bí trở lại trong tay Dương Phàm. Bản chuyên trên đỉnh đầu bị lôi điện oanh kích rõ ràng tách ra ”ba” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Sắc mặt Vô Song trắng bệch, dựa theo lực kiếm này chém một kiếm cuối cùng về phía Dương Phàm. Chính hắn cũng hiểu được. đây là một kiếm cuối cùng, sau khi chém ra hắn không còn khí lực nữa.

Dương Phàm thoáng chốc bị một cỗ uy thế bao trùm, cỗ uy thế bao hàm lực lượng thiên địa cùng kiếm đạo vô thượng cổ xưa.

Một kiếm cuối cùng này quyết định thắng bại.

Dương Phàm tập hợp tất cả ma khí không nhiều còn lại trong cơ thể, quang vụ màu đen quanh thân đột nhiên bành trướng. Đồng thời trên trán hắn đột ngột xuất hiện một ấn ký hình trăng lưỡi liềm, lúc sáng lúc tối cực kỳ quỷ dị.

212. Chương 221: Quay Về Về Vụ Liễn Trán!

Mặc dù trình độ lực lượng còn ngừng lại ở cực hạn Trúc Cơ đỉnh, nhưng uy thế của thiên địa, uy lực của lôi điện này, cộng thêm ý cảnh siêu phàm, đủ để cho tu sĩ bậc cao bình thường cảm thấy không bằng

Dương Phàm bình tĩnh khác thường, ngay cả tổn thất áo giáp con rối, cũng không có nỗi gợn sóng trong lòng hắn. Ma khí bao phủ quanh thân hắn đều tiêu tán. Trên trán xuất hiện một dấu ấn hình vành trăng, lúc sáng lúc tối, một đạo động đập nhanh kỳ dị, thỉnh thoảng thỉnh thoảng tại trên ốc đảo sa mạc này. Rồi đột nhiên trong lòng bàn tay hắn bật phun ra một đám ma diễm u ám, chỗ trung tâm ngọn lửa này có một đóa quang thần bí, lấp lánh lấp lánh, quỷ dị cực kỳ. Đám u quang này như nhịp đập của trái tim bình thường, cùng dao động linh hồn cùng với nhịp tim đập của Dương Phàm sinh ra một loại cộng minh kỳ lạ. Lúc này đây phạm vi mười dặm trên địa phương ốc đảo, tất cả sinh linh tiềm tàng bao gồm số lượng tu sĩ không nhiều lắm kia, linh hồn đều theo u quang lấp lánh mà nhảy lên.

Thình thịch!

Thình thịch! Thình thịch!

Từng tiếng từng tiếng tim đập không tiếng động. làm cho ốc đảo trên sa mạc rơi vào yên tĩnh như vật chết. Cảm giác đó giống như tất cả mọi người đều chết hết, chỉ còn lại thế giới không còn mảy may sinh khí. Dương Phàm hít sâu một hơi, tất cả ma khí trong cơ thể đều rót vào trong đó, chẳng những như thế, ngay cả một phần máu huyết trong cơ thể đều bị rút đi.

- i!

Dương Phàm đột nhiên đánh ra một chưởng, trên ma điểm đó truyền đến một khí tức hủy diệt đến từ hắc ám xa xưa, hóa thành ánh sáng tử vong làm cho bốn phía càng thêm tối đen. Tồn tại của nó giống như một Ma đạo vương ngạo nghễ với trời cao đứng trên hết thảy trên thế giới này.

”Vù! Vù!”

Một sáng một tối, hai luồng khí tức bá đạo sắc bén, diệt sạch sinh linh và chạm vào nhau. Giờ khắc này, trời đất bỗng bừng sáng như ban ngày. Sau đó lại tối sầm lại như ngày tận thế. Trên ốc đảo sa mạc rơi vào tĩnh lặng, không có bất cứ tiếng động gì. Chỉ còn lại có: sáng và tối luân phiên nhau. Chỉ trong khoảnh khắc một tiếng bùng nổ không âm thanh, nhộn nhạo tất cả mọi linh hồn.

Tất cả linh hồn ở ốc đảo sa mạc rơi vào run rẩy. Chợt một đám bụi mù bao phủ nơi đây. Ba ngày sau, vào buổi hoàng hôn hai bóng người một đen một trắng, tập tễnh vô lực, lấy ốc đảo làm điểm khởi đầu, dưới bóng mặt trời lặn đi về hai phương hướng khác nhau.

Mười ngày sau, cát bụi sớm đã hoàn toàn trở lại yên tĩnh. Khắp ốc đảo đều bị cát bụi chôn vùi. Cuối cùng ở một khoảnh khắc nào đó, một thanh niên hơi thở yếu ớt từ dưới mặt đất đi lên. Hắn từ trong hang động dưới mặt đất mấy chục trượng đi ra. Vì chạy thoát ra ngoài tìm sinh lộ, hắn gần như hao hết tất cả pháp lực và thể lực. Khi hắn lên đến trên mặt đất, trên mặt đầy vẻ sợ hãi và tuyệt vọng. Lọt vào trong tầm mắt, hắn thấy một thi thể.

- Lão tổ!

Thanh niên run run giọng kêu lên. Đó là thi thể một lão già râu bạc trắng, yết hầu bị bóp nát, máu đông cứng lại, thi thể đã hư thối. Sau đó, hắn đi dò xét bốn phía, đi một lúc hắn phát hiện mấy chục thi thể.

- Đã chết! Đều đã chết!

Gã thanh niên ôm đầu khóc rống, vẻ mặt mờ mịt và không biết làm sao. Mười năm trước, hắn là một thiếu niên bị đuổi giết, cửa nát nhà tan, chạy trốn tới sa mạc Nhạn Nguyệt này. Cuối cùng, hắn gặp phải bão sa mạc, mắt thấy sẽ chết không tránh khỏi. May mắn chính là hắn được môn phái tu tiên Hàn Nguyệt Môn trên sa mạc Nhạn Nguyệt này thu lưu, đồng thời bá làm môn hạ. Mười năm qua hắn chăm chỉ tu luyện, nhưng vẫn ngưng lại ở cảnh giới Luyện Khí sơ kỳ, tiến độ như thế hắn phải chịu đồng môn cười nhạo, làm cho sự tôn thờ dài. Nửa tháng trước, hắn được phái xuống dưới mặt đất sa mạc đào khoáng thạch dùng để luyện khí. Rồi một ngày kia, hai cường giả đột nhiên đến sa mạc quyết chiến, làm cho cả Hàn Nguyệt Môn rơi vào sợ hãi kinh hoàng.

Vừa mới bắt đầu quyết chiến, tăng nham thạch sụp đổ, hắn bị trần cát đất lớp lớp phủ lên trên. Ước chừng tổn mất mười ngày hắn mới từ dưới lòng đất đào một cái thông đạo đi thẳng lên trên mặt đất. Nhưng tình cảnh lúc này, khiến hắn càng thêm sợ hãi sâu sắc. Hắn kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, cho ra một cái kết luận:

”Diệt môn!”

Trừ hắn ra, Hàn Nguyệt Môn từ trên xuống dưới hơn một trăm người, đều chết hết không còn ai khác.

Hung thủ rốt cuộc là ai?

Hắn hít sâu một hơi, rất nhanh nghĩ tới hai cường giả ngày ấy lại đây quyết chiến. Gã thanh niên không còn sức đi. Rốt cục, hắn đi tới chỗ nào đó, phát hiện một cái hố thật lớn. Cái hố này rộng chừng mấy chục trượng, thành hố hơi có hình tròn. Chỗ trung tâm lại sâu không lường được làm cho người ta thấy mà lạnh mình. Hai bên đầu mút cái hố mơ hồ có thể nhìn thấy dấu chân của hai người, in trên lớp đất ốc đảo.

Hiển nhiên chỗ này là sau khi hai người quyết chiến.

- Rốt cuộc là vì cái gì bọn họ quyết chiến. Vì sao lại liên lụy đến Hàn Nguyệt Môn?

Gã thanh niên ngửa mặt lên trời rít gào, sau đó mệt mỏi nằm trên mặt đất. Những thi thể tu sĩ Hàn Nguyệt Môn này, không phải chết vì ảnh hưởng của trận chiến đấu, mà rõ ràng là bị người ta sát hại: trên thi thể có khi là bị bóp nát cổ họng, có khi là bị kiếm khí chém thành hai đoạn.

Giờ phút này, hấn mất đi chỗ đi về, mất đi chốn dựa dẫm, sắp tới phải trở thành một tán tu lưu lạc không chỗ ở không nơi nương tựa. Thật lâu sau, hấn thu thập một vài thứ, lẻ loi rời bỏ khu ốc đảo này. Trong lòng gã thanh niên có chút hận ý, nhưng hoàn toàn không có một chút xú ý niệm báo thù nào.

Cường giả. đó là cường giả chân chính.

Hấn hít sâu một hơi quay đầu nhìn kỹ cái hồ sâu lưu lại kia. trong lòng để lại vô hạn tình cảm. Dần dần đi xa khỏi ốc đảo, trong lòng hấn có một nghi vấn: Hai cường giả quyết chiến đó kết quả cuối cùng. ai thắng ai bại?

Ngày hôm đó. ở sâu mấy chục trượng dưới lòng đất. hấn cũng cảm nhận được một cỗ ma khí hào hùng cùng kiếm ý ngất trời. Thực hiện nhiên hai bên quyết chiến, có một vị là ma đạo tu sĩ. còn một vị có thể là chính đạo.

Ai thắng ai bại?

Đây là nghi vấn trong lòng hấn.

Hai tháng sau.

Một thanh niên thư sinh chân đạp Linh khí phi kiếm, dáng phong trần mệt mỏi từ kinh đô về tới Vụ Liễu trấn mãnh đất vùng biên cương của Ngự Dương quốc.

"Rốt cục tới rồi!"

Thanh niên thư sinh ra một góc vắng lặng không người hạ xuống, gỡ xuống tấm mặt nạ bạc cực mỏng trên mặt. Lộ ra một gương mặt hơi có vẻ tang thương. Hấn chính là một trong hai người hai tháng trước ở trên sa mạc Nhận Nguyệt tham gia trận chiến kinh thiên, là Dược Sư thứ nhất kinh đô Dương Phàm, cùng là ma đạo tu sĩ Thạch Thiên Hàn.

Giờ phút này, sắc mặt hấn còn hơi có chút tái nhợt. Thoạt nhìn rất suy yếu. "Thương tổn ở chỗ sâu trong linh hồn, không ngờ khó khôi phục như thế!" Dương Phàm cũng không phải là lần đầu tiên than thở như thế. Lần quyết chiến đó hấn tiêu hao máu huyết, là một lần bị thương tích nghiêm trọng nhất trong đời.

Một kích cuối cùng va chạm đó uy lực của nó sinh ra hoàn toàn có thể so sánh với bậc cao, có thể tưởng tượng mức độ thương tổn này thế nào. Dương Phàm ước chừng phí mất thời gian một tháng, mới hoàn toàn chữa trị xong nội ngoại thương.

Nhưng thương tổn ở chỗ sâu trong linh hồn lại rất khó chữa trị. Hai tháng qua chỉ chữa trị được một hai phần. Mặc dù giờ phút này trong đầu Dương Phàm. còn có thể thường xuyên hiện ra kiếm ý mơ hồ trong đôi mắt của Vô Song kia.

"Thanh kiếm đó có lẽ thật sự đã dùng một phương thức nào đó tồn tại ở thế gian." Dương Phàm từng nghĩ như vậy.

Vụ Liễu trấn.

Giờ phút này đã là buổi chiều, dòng người rất ít. Nhưng Dương Phàm đến đây cũng dẫn tới chú ý của dân trấn.

- Ô? Đó không phải là Dược dược sư sao?

- Dược Sư thứ nhất Vụ Liễu trấn. Phổ Ái Y Quán chính là hấn mở ra.

- Ta nhớ rõ Phổ Ái Y Quán. hiện tại là do Trịnh cô nương phụ trách?

Người nào đó nghi hoặc hỏi.

- Người vừa mới dọn tới bản trấn không hiểu biết tình hình lắm! Trịnh cô nương kia là đệ tử ký danh của Dương dược sư.

- Trịnh dược sư y thuật nổi tiếng gần xa, ngay cả quý nhân quan to trong thành đều tới đây cầu y, không ngờ chỉ là đệ tử của người này?

Người nọ vô cùng kinh ngạc.

Đối mặt với dân trấn khe khẽ nói nhỏ bàn tán với nhau. Dương Phàm chỉ bình thản cười. Dương nhiên, cũng không hề ít dân trấn quen thuộc, tiến đến chào hỏi cùng hắn. Rất nhanh, khi đi đến một góc phố. Dương Phàm ngửi được một mùi vị được thảo quen thuộc. Ngẩng đầu nhìn lên bốn chữ Phổ Ái Y Quán đã hiện ra trước mặt.

”Thì ra đã đến y quán nhà mình rồi!” Dương Phàm tự giễu mình.

Từ sau trận chiến ấy, linh hồn hắn đã bị tổn thương nghiêm trọng, mỗi khi vận dụng thần thức và cảm quan. đều cảm thấy một chút đau nhức. Cho nên. hiện tại hắn rất ít vận dụng thần thức. Mà là dùng ánh mắt của một người bình thường để quan sát tục thế phàm trần thờ ơ lạnh nhạt cùng người tu tiên hoạt động ngầm mãnh liệt này.

”Ta rời Vụ Liễu trấn hắn là đã hơn một năm, không biết y thuật và tu vi của Tiểu Mạn có tiến triển chút nào hay không?”

Dương Phàm chậm rãi đi vào Phổ Ái Y Quán. lập tức nhìn thấy hai Dược Sư người tu tiên đang ngồi đó.

Dược Sư?

Dương Phàm hơi nao nao. Hắn nhớ rõ khi mình rời đi, trong y quán trừ Trịnh Tiểu Mạn. cũng không có Dược Sư nào khác.

- Vị khách quan này! Ngài là tới xem bệnh à mời qua bên này!

Người nói chuyện là một nữ học đồ chừng mười hai mười ba tuổi thực xa lạ. Dương Phàm chưa từng gặp qua.

- Ta không phải tới xem bệnh.

Dương Phàm cười nói.

- Không phải tới xem bệnh?

Nữ học đồ có hơi nao nao.

Dương Phàm cũng không nhiều lời. liền đi thẳng vào bên trong y quán.

- Công tử đừng bước!

Nữ học đồ nóng nảy, nhưng muốn ngăn hắn lại hiển nhiên là không có khả năng.

- Phàm nhân vô tri nào đó, lại dám xông vào cấm địa của Phổ Ái Y Quán?

Một Dược Sư tọa trấn trong đó ước chừng ba mươi tuổi, tu vi Luyện Khí trung kỳ, mắt lạnh liếc nhìn Dương Phàm. ”Vù” một cái. hắn vọt đến trước người Dương Phàm. chặn lối đi. Dương Phàm thật hết biết nói gì nói:

- Nơi này chính là nhà của ta. vì sao ta không thể đi vào?

- Đây là nhà của người?

Gã thanh niên Dược Sư nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra. chợt trào phúng nói:

- Ta nhìn ngươi hơn phân nửa là tinh thần có hơi điên điên khùng khùng, không bằng để bản Dược Sư kê cho ngươi một đơn thuốc.

Hóa ra hắn thực xem Dương Phàm là người bệnh tâm thần.

Dương Phàm: Là Dược Sư truyền kỳ thứ nhất kinh đô không ngờ để cho một Dược Sư nho nhỏ không lịch sự cười nhạo, còn gán cho tinh thần điên điên khùng khùng, để cho thần y hắn này kê toa thuốc. Chuyện này nếu để người trong giới y thuật ở kinh đô biết chỉ sợ sẽ cười đến rụng răng mất.

- Hồ Phi ở đâu?

Dương Phàm thật khinh thường, không chấp nhận cùng hắn, ánh mắt chợt ngưng lại, trong y quán bỗng đứng sinh ra một cỗ áp lực. Gã thanh niên Dược Sư hơi biến sắc, hắn cảm giác thư sinh nhìn như yếu đuối

trước mắt không phải người tầm thường, bằng không như thể nào mơ hồ mang đến cho mình cảm giác bất an. Đúng lúc này, bên trong y quán truyền ra một giọng nữ ôn nhu:

- Phương Minh! Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Rất nhanh, một nữ nhân từ bên trong đi ra dáng người uyển chuyển, thân mặc xiêm y màu vàng rực rỡ. Thấy nữ nhân này đi ra, thanh niên gọi là Phương Minh sáng mắt lên. về mặt ân cần nói:

- Trịnh cô nương! cô ra đây rồi! Đây là một người bệnh tâm thần điên điên khùng khùng, ta đang phụ trách trị liệu cho hắn!

213. Chương 222: Xưa Đâu Bằng Nay!

Phương Minh về mặt ân cần nói, trong ánh mắt nhìn về phía Trịnh Tiểu Mạn lộ ra sắc thái nóng rực.

- Tinh thần điên điên khùng khùng?

Trịnh Tiểu Mạn ngẩn ra, ánh mắt dừng lại ở trên người Dương Phàm. trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng. vô cùng kích động.

- Sư tôn! Ngài đã trở về!

Trong đôi mắt Trịnh Tiểu Mạn lộ ra màn hơi nước mờ mờ. Dương Phàm đi một lần chính là một năm, từ đó đến nay, gánh nặng của Dược Sư y quán liền rơi xuống trên vai thân làm đệ tử nàng.

Một năm qua. nàng chịu biết bao khổ cực, có ai hiểu được?

Một thiếu nữ mười mấy tuổi phụ trách một cái y quán, đối mặt với người tu tiên muôn hình muôn vẻ.

”Phịch!”

Trịnh Tiểu Mạn quỳ sụp xuống trước mặt Dương Phàm:

- Đồ nhi bái kiến sư tôn.

Trong mắt của nàng ứa ra dòng lệ ủy khuất, mãi đến lúc này gặp lại sư tôn nàng mới lộ ra sự mềm yếu trong lòng.

- Tiểu Mạn! Người đứng lên đi! Ta rời đi y quán thời gian dài như vậy, người cũng chịu khổ không ít.

Dương Phàm vội vàng đỡ nàng đứng lên, mắt nhìn nữ đệ tử này càng lớn càng xinh đẹp. hơi có vẻ tán thưởng nói:

- Thành thực hơn, tu vi tiến bộ cũng rất không tệ. hiện tại đã tiến vào Luyện Khí hậu kỳ rồi

Lúc trước thời điểm rời đi. Trịnh Tiểu Mạn còn ngừng lại ở cảnh giới Luyện Khí sơ kỳ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một năm nàng đã vượt qua hai tiểu giai, điều này thực cũng không dễ dàng.

- Đây đều là nhờ sư tôn chỉ điểm, còn lưu lại những linh đan và ngọc giản đó.

Trịnh Tiểu Mạn lau khô nước mắt hơi lộ vẻ kiêu hãnh nói. Trước kia khi chưa gặp Dương Phàm nàng chỉ là một tu sĩ bậc thấp bình thường, điều kiện tu tiên có giới hạn, gia gia nàng cũng chỉ là một Dược Sư Luyện Khí hậu kỳ. Thời điểm Dương Phàm còn ở y quán đã chỉ điểm và chiếu cố cho nàng không ít, sau này khi rời đi còn cố ý để lại cho nàng và Lâm Chung không ít linh đan.

Thầy trò hai người gặp lại nhau mặt đầy vẻ chân tình, còn thanh niên Dược Sư Phương Minh đứng một bên thì cả người rơi vào trạng thái tê tái.

”Hắn hẳn là sư tôn của Trịnh cô nương!”

Phương Minh lăm lăm trong miệng, về mặt tức thì xám như tro tàn, trên mặt đầy nghi vấn. Bất luận như thế nào hắn cũng khó có thể tưởng tượng, thư sinh trông thật yếu đuối trước mắt này, so với mình còn nhỏ hơn nhiều mà lại là Dược Sư sư tôn của Trịnh cô nương. Giờ phút này, hắn cực kỳ khó chịu đồng thời trong lòng sợ hãi một cách khó hiểu.

- Phương Minh! Người còn không mau xin lỗi sư tôn ta.

Trịnh Tiểu Mạn đảo cặp mắt phượng nhìn vào mặt hắn, trên mặt lộ vẻ tức giận, lạnh giọng trách mắng.

- Trịnh cô nương! Thực xin lỗi, ta thật không biết!

Phương Minh sắc mặt trông thật khó coi.

- Làm nghề y, phải có điều cơ bản nhất là phẩm chất, người ngay cả điểm kiên nhẫn ấy cũng không có, còn không lễ phép với khách nhân như thế.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Thực có lỗi! Phổ Ái Y Quán không thể thu lưu người.

- Người

Phương Minh nổi giận và xấu hổ đan xen, nhìn chằm chằm vẻ mặt bình thản của Dương Phàm trong lòng nảy sinh một tia oán hận.

- Được được được! Phương Minh biết mình không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này.

nói liên tiếp ba tiếng được cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn Dương Phàm một cái. phất tay áo rời đi.

- Người đó là ai?

Dương Phàm hỏi Trịnh Tiểu Mạn.

- Sư tôn! Hắn tên là Phương Minh, là một người tu tiên ở gần đây, hơi biết về y thuật, là hắn chủ động muốn tới đây phụ giúp. Đều do Tiểu Mạn không biết nhìn người, để hạng người như hắn lọt vào y quán.

Trịnh Tiểu Mạn thấp giọng nói.

Dương Phàm hiểu rằng khẳng định là tên Phương Minh đó có tình ý với Trịnh Tiểu Mạn mới chủ động lại đây thể hiện ân cần, hắn khẽ thở dài một hơi:

- Điều này cùng không thể trách người, dù sao người của y quán không đủ.

- Đúng rồi, sư tôn! Vị này chính là Lý được sư, đệ tử mời đến tọa trấn. hắn có quen biết với gia gia của đệ tử.

Trịnh Tiểu Mạn lại chỉ vào một trung niên Được Sư khác trong y quán nói.

- Dương được sư! Nghe đại danh đã lâu.

Lý được sư cười ha hả.

Dương Phàm khẽ gật đầu, khách sáo một hai câu. Lý được sư này là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ.

- Đúng rồi, nghe nói chốn kinh đô có một Được Sư truyền kỳ, cũng là họ Dương.

Trịnh Tiểu Mạn ngạc nhiên thán phục nói.

Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc nói:

- Ta vừa từ kinh đô trở về, không nghĩ tới tin tức đã truyền tới nhanh như vậy.

Kinh đô cách Vụ Liễu trấn hơn tám vạn dặm. Tuy rằng Tu Tiên giới cũng có phương thức truyền tin đặc thù, nhưng cách nhau xa xôi như thế, có thể nhận được tin tức ngay, thật sự có điểm không dễ dàng.

- Chẳng lẽ vị Được Sư truyền kỳ kia chính là sư tôn ngài!

Trịnh Tiểu Mạn nghe nói lời ấy, không khỏi khiếp sợ.

- Vì sư ở kinh đô mở một nhà y quán lấy tên là Tiên Hồng.

Dương Phàm cười nói.

”Đúng rồi! Chính là Tiên Hồng Y Quán do thần y truyền kỳ tọa trấn, còn tự mình biểu thị qua thần thuật khởi tử hồi sinh.”

Trịnh Tiểu Mạn vô cùng khiếp sợ, trong lòng vẫn còn bán tín bán nghi muốn từ Dương Phàm nơi đó nhận được đáp án xác thực.

- Đi! Chúng ta đi vào nói chuyện, thuận tiện nói rõ tình hình người nhà của ta cùng với Dương gia bảo thể nào rồi

Dương Phàm theo Trịnh Tiểu Mạn đi vào nội đường. Hai người đàm luận một lát. Dương Phàm liền đứng dậy.

- Sư tôn! Ngài còn có việc gì gấp sao?

Trịnh Tiểu Mạn khó hiểu hỏi.

- Cách biệt một năm rồi Ta còn muốn mau đến gặp thân nhân, còn cả Lâm Chung nữa.

Dương Phàm cáo từ, rời Phổ Ái Y Quán.

Đi dọc theo con đường quen thuộc, không bao lâu hắn về đến nhà.

- Đại ca!

Dương Tuệ Tâm đang dọn dẹp trong phòng, vừa thấy Dương Phàm trở về, trong đôi mắt sáng như nước của nàng lập tức ứa ra giọt lệ vui mừng. Nàng lập tức nhào vào trong lòng Dương Phàm, đôi mắt phủ một lớp hơi mờ:

- Đại ca! Huynh đi một lần chính là một năm. cuối cùng đã về nhà rồi.

Dương Phàm phát hiện muội muội càng lớn càng xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt trong sáng diễm tĩnh, da dẻ trắng như tuyết; hai hàng chân mày như vẽ.

- Muội muội càng ngày càng xinh đẹp. ta xem ra cửa nhà chúng ta sắp bị đập đổ rồi!

- Đại ca! Huynh vừa trở về. liền chế giễu muội rồi!

Dương Tuệ Tâm tươi cười mặt ửng đỏ lên. lại càng thêm thanh thuần động lòng người. Ngay sau đó, mẫu thân Dương thị đi ra, lệ già tuôn rơi, trong ánh mắt lóe ra vẻ vui mừng trong nước mắt. Vào lúc ban đêm, một nhà Dương Phàm ba người hòa thuận vui vẻ. Trong thời gian này, Dương Phàm cũng đã đi tới nhà Lâm Chung một lần, phát hiện hắn đang trong lúc bế sinh tử quan. Đường như đang tấn công đột phá Ngưng Thần Kỳ. Dương Phàm cũng không quấy rầy hắn.

Ngày hôm sau. Dương Phàm bắt đầu tọa trấn Phổ Ái Y Quán. đồng thời hồi phục thương thể của mình. Chiến một trận cùng Vô Song tuy rằng tổn thất một quý lõi thiết giáp rất có giá trị, nhưng ý chí chiến đấu của hắn tăng lên một hai thứ bậc, đối với không chế và phát huy lực lượng bản thân cũng có tiến bộ vài phần. Từ đó, hắn khám phá ra một đại thần thông hóa linh khác của hắc tiên thần bí.

Chỉ cần rót vào kiện kỳ bảo thần bí này máu huyết của chủ nhân, liền có thể khiến nó hóa thành hắc xà có sức chiến đấu cường đại, chịu ý niệm của chủ nhân điều khiển tác chiến, trong khoảng thời gian ngắn phát huy ra sức chiến đấu, đủ để tung hoành trong hàng ngũ Trúc Cơ Kỳ. Trở thành một con bài chưa lật trong tay Dương Phàm. Trận quyết chiến hôm đó, Dương Phàm trừ Cường Chế Triệu Hoán của Tiên Hồng Giới, gần như hắn đã sử dụng tất cả các con bài chưa lật. Tu vi cảnh giới của Vô Song đều cao hơn so với hắn, nếu hắn cưỡng chế triệu tập vào Tiên Hồng Không Gian, mặc dù có thể thủ thắng, nhưng cũng vì vậy phải trả một cái giá là tu vi giảm xuống một bậc!

Nghe nói Dương Phàm tọa trấn, không ít Dục Sư ở gần đó tiến đến tiếp kiến. Trong đó còn bao gồm không ít người mộ danh mà đến bá sư. Dương Phàm tiếp đãi từng người, cùng cự tuyệt không ít người muốn lại đây bá sư học nghệ. Liên tiếp mấy ngày như vậy, Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang cùng các thế lực lớn, đều phái người đến.

”Hóa ra danh tiếng quá lớn cũng không phải là chuyện tốt gì!” Dương Phàm lắc lắc đầu, đối với những việc giao tế vụn vặt này cảm thấy thật phiền toái.

Một ngày nọ. Dương Phàm đang ngồi trấn ở Phổ Ái Y Quán.

- Ha ha ha! Người không có chết.

Một giọng nói quen thuộc truyền vào.

Rất nhanh bên ngoài Y quán đi vào một thiếu niên cực kỳ xấu. Không phải Hồ Phi thì là ai. Dương Phàm mặt lộ vẻ vui mừng bước tới đón tiếp, mỉm cười nói:

- Ta nói rồi gặp lại ở Vụ Liễu trấn mà!

Hồ Phi vỗ vỗ vai của hắn thập phần thân mật nói:

- Hai tháng cũng không thấy bóng dáng người đâu. Thật đúng là nghĩ rằng người gặp phải bất trắc gì rồi.

- Đúng rồi! Người quyết chiến cùng Vô Song, thắng bại như thế nào?

Hồ Phi tò mò hỏi.

- Thắng bại quyết chiến?

Dương Phàm rơi vào phút trầm tư ngẩn ngui hít sâu một hơi:

- Tình hình trong này vô cùng phức tạp. Thật sự là một lời khó nói hết. sau này sẽ nói với người đi!

- Người có thể còn sống trở về, khẳng định là không có bại.

Hồ Phi cố nhịn lòng hiếu kỳ xuống, cũng không hỏi nhiều nữa. Nhưng hắn hiểu rằng, trận chiến đó khẳng định là một trận đấu vô cùng gian nan. Cho đến giờ phút này, nhìn qua khí sắc của Dương Phàm đều có chút không tốt.

- Ta trở về đây là muốn nhìn một chút tình hình trong nhà, xong mới an tâm đi tới một địa phương

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới trước khi rời kinh đô có ước hẹn cùng Vũ Văn gia tộc. Hắn đã đồng ý hơn nửa năm sau sẽ trợ giúp đệ tử tinh anh của Vũ Văn gia tộc đi Cửu u Bí Cảnh. Đương nhiên. Dương Phàm cũng có yêu cầu, hắn ra điều kiện Vũ Văn gia tộc phải bảo vệ y quán của mình ở kinh đô. Có Vũ Văn gia tộc làm chỗ dựa. Dương Phàm rất cuộc không cần lo lắng uy hiếp của Kinh đô Dương gia, huống chi thực lực của hắn cũng không thể xem thường.

- Đúng rồi, người có trở về Vũ Vụ Sơn Trang hay không?

Dương Phàm lại hỏi.

- Ta không dám trở về!

Hồ Phi lắc lắc đầu.

- Người sợ cái gì? Với thực lực của người hiện tại. cho dù lão tổ Sở gia đích thân tới. cũng chưa chắc là đối thủ của người.

Dương Phàm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

- Cái này

Hồ Phi luôn luôn là không sợ trời không sợ đất, nhưng Vũ Vụ Sơn Trang cũng coi như có ân với hắn. vì chuyện lần trước đúng là hắn cảm thấy chột dạ cho nên không dám trở về. Dương Phàm rất nhanh hiểu rõ nguyên do trong này.

- Như vậy đi! về sau người cứ hỗ trợ ta trấn thủ y quán. Phụ trách an toàn các thứ cho ta! Ngay cả Vũ Vụ Sơn Trang dù biết rõ người ở chỗ này, chỉ sợ cũng không dám gây chuyện.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc rồi nói

- Được!

Hồ Phi sáng mắt lên đáp ứng. Cứ như vậy, sau khi trở lại Vụ Liễu trấn. Hồ Phi vẫn như cũ là cận vệ của Dương Phàm. Sau đó, Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang lục tục phái người tới. thập phần khách sáo. vờ như vô tình không hề đề cập tới chuyện trước kia.

Tên tuổi của Dương Phàm, tán tu bình thường có lẽ không biết. Nhưng thế lực cỡ như Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang như vậy, như thế nào không biết. Thần y thứ nhất kinh đô. Tiên Hồng Y Quán, sau lưng có Vũ Văn gia tộc ủng hộ, loại tin tức này giới cao tầng của hai thế lực lớn sớm đã biết.

Ngay cả đương kim Hoàng đế Ngự Dương quốc cũng là người đời sau ở thế tục của Vũ Văn gia tộc thì có thể tưởng tượng được thực lực này. Cho dù bọn họ có một trăm lá gan. cũng không dám trêu chọc Dương Phàm.

Một ngày này, Dương Cương trưởng bối Dương gia bảo đích thân tới.

- Phàm nhi! Lão tổ lên tiếng mời người lúc nào rảnh rang đi Dương gia bảo ôn chuyện xưa.

Dương Cương nói với vẻ mặt tươi cười.

Dương Phàm thần nhiên liếc nhìn vị trưởng bối gia tộc này:

- Có rảnh nói sau, không biết đệ đệ của ta kia, được ngài dạy dỗ. hiện tại như thế nào?

- Lỗi nhi tu luyện rất chuyên cần, hiện còn đang bế quan, không biết người đã trở lại.

Dương Cương cười theo nói, hẳn cùng không dám hù dọa người giống như lần trước đến y quán. Giờ phút này Dương Phàm đã không phải là kẻ dưới như ngày xưa. Dương Phàm khẽ cau mày:

- Sau khi đệ đệ xuất quan, ngài bảo hắn về nhà. mẫu thân rất nhớ hắn.

Đáy lòng hắn âm ỉ có chút không bằng lòng. Mấy ngày trước đây nghe Tuệ Tâm nói: đệ đệ Dương Lỗi quanh năm suốt tháng, đều không trở về nhà gặp người nhà lần nào.

214. Chương 223: Bí Ẩn Của Trận Quyết Chiến!

Sau khi trở lại Vụ Liễu trấn. Dương Phàm tạm thời bắt đầu dưỡng thương. Chớp mắt. nửa tháng trôi qua, linh hồn bị tổn thương của Dương Phàm cũng chữa trị tốt hơn phân nửa.

"Ý cảnh kiếm đạo của Vô Song thực đáng sợ, may mà là ta nếu đổi lại là tu sĩ khác chịu đựng công kích như thế, hơn phân nửa sẽ đánh mất tinh thần ý chí chiến đấu, lưu lại hậu hoạn không thể xóa nhòa, từ đó về sau vô vọng tấn chức lên cảnh giới cao hơn."

Cho đến giờ phút này, trong đầu Dương Phàm còn thường xuyên hiện lên một kiếm kinh thiên động địa trên sa mạc Nhận Nguyệt ngày đó. Đa số thời gian trong thời gian ngắn dừng chân ở Vụ Liễu trấn, Dương Phàm đều dùng cho dưỡng thương, hàng ngày nhưng thật ra thanh nhàn an bình. Trong lúc này, Dương Phàm liên hệ qua vài lần với người của Âm Huyết Vương Triều. Linh Phượng thủ hạ trực thuộc của hắn cũng âm thầm đi tới Vụ Liễu trấn.

- Thời điểm ta không ở đây, hãy lưu ý nhiều hơn tình hình bên này, thuận tiện bảo vệ người nhà của ta.

Dương Phàm từng ba lần bảy lượt dặn dò.

- Trưởng lão xin cứ yên tâm! Chuyện này Quân vương cũng đã phân phó qua!

Linh Phượng vẻ mặt cung kính nói.

Không biết vì sao. từ khi Dương Phàm từ kinh đô chạy về đây. Linh Phượng đối với Dương Phàm càng thêm kính sợ hơn.

- Trưởng lão! Linh Phượng có một chuyện rất tò mò. Nghe nói ngài cùng Vô Song quyết chiến qua một lần, hơn nữa không có bại.

Linh Phượng tò mò hỏi.

- Ha ha! Người nghe Quân vương nói à? Thời điểm ta chiến đấu cùng với Vô Song, cũng không có ai ở đó. Dương Phàm cũng không lấy làm lạ vì sao hắn biết chuyện này, bởi vì Vô Song cũng là thành viên của Âm Huyết Vương Triều.

Linh Phượng cười thần bí:

- Trên sa mạc Nhận Nguyệt có một môn phái xuống dốc, tên là Hàn Nguyệt Môn! Một ngày nọ, toàn bộ tất cả đệ tử Hàn Nguyệt Môn trên ốc đảo đều chết hết. nhưng trừ một tên đệ tử Luyện Khí Kỳ còn sót lại.

"Không ngờ còn có một người sống?"

Dương Phàm nghe nói lời ấy, trong lòng rung mình. Ngày hôm đó, chỉ là hắn cùng Vô Song chiến đấu. Hàn Nguyệt Môn cũng không phải là đối tượng bọn hắn chém giết. Sau đó, có một số việc phát triển tiếp theo cũng không phải dựa theo ý nghĩ chủ quan. Tuy nhiên, chính là ngày hôm đó, giúp cho Dương Phàm hiểu rõ ràng hơn về Vô Song.

- Trưởng lão! Trận quyết chiến hôm đó, thật ra kết quả chúng ta đều chỉ có thể đoán, nhưng không cách nào xác định.

Trong đôi mắt Linh Phượng đột nhiên lóe ra một tia sáng khác thường:

- Nhưng Hàn Nguyệt Môn bị diệt môn là các ngài làm ra hay sao? Trừ quyết chiến ra, nơi đó còn xảy ra chuyện gì?

- Quả đúng là có chút chuyện ngoài ý muốn.

Dương Phàm rơi vào hồi ức thật sâu, trên mặt còn hiện lên một chút tiếc nuối, đủ loại tình cảm phức tạp thoáng hiện ra trong ánh mắt.

Linh Phượng thật cẩn thận nói:

- Linh Phượng rất ngạc nhiên! Trưởng lão có thể nói cho ta biết hay không?

Dương Phàm trầm ngâm thật lâu. sau đó rút cục khẽ thở dài:

- Đêm nay người tới y quán đi.

- Dạ! Cảm ơn trưởng lão!

Linh Phượng lộ vẻ mặt vui mừng, trong mắt còn lóe ra vài tia cảm kích. Cho tới nay, ở trong tổ chức. Vô Song là một tồn tại thần bí, cường đại đến khó tin. Thậm chí còn bắt đầu khiêu chiến đệ tam Quân vương người có thực lực cường đại nhất.

Quân vương từng kết luận nói: "Người này rốt cục sẽ có một ngày vượt qua chúng ta."

Ngày hôm đó ở Tiên Hồng Y Quán. Vô Song chỉ dùng một chiêu giết chết Ngân Bài Sát Thủ, ở trong Âm Huyết Vương Triều nổi lên một cơn dậy sóng điên cuồng, từ đó để cho hắn thăng lên tới một độ cao truyền kỳ. Trận chiến đấu giữa Vô Song và Dương Phàm là một điều bí ẩn. Chuyện phát sinh trên ốc đảo sa mạc Nhận Nguyệt, lại một cái bí ẩn lớn.

Buổi chiều cùng ngày, Dương Phàm nói với Trịnh Tiểu Mạn:

- Người nghĩ ngơi sớm một chút đi, nơi này giao cho ta.

Khi đêm xuống. Dương Phàm ngồi trong thư phòng ở bên trong y quán. Hồ Phi đứng bên cạnh hắn.

- Dương đại ca! Huynh có thể bắt đầu nói chưa?

Hồ Phi mặt đầy vẻ chờ mong nói:

- Huynh cùng Vô Song quyết chiến, ai thắng ai bại?

Trải qua thời gian dài ở chung như vậy, tình bạn hữu giữa Hồ Phi cùng Dương Phàm ngày càng thâm sâu.

- Có thể bắt đầu rồi

Dương Phàm gật gật đầu.

”VỪ!”

Đúng lúc này, bên ngoài chợt tiến vào một thân ảnh. Một nữ nhân mặc áo dài màu xanh hiện ra tại bên cạnh Dương Phàm. Hồ Phi nhận biết Linh Phương, ngược lại cũng không có ngăn cản.

- Trưởng lão! Mời nói. Linh Phương sẽ chăm chú lắng nghe.

Linh Phương nói với vẻ mặt cung kính.

- Nếu hôm nay ta nói với người những điều này, Quân vương của Ám Huyết Vương Triều có thể ngày hôm sau liền nhận được những nội dung này hay không?

Dương Phàm tựa cười như không cười nói.

- Điều này

Linh Phương hơi khựng lại, rồi nói tiếp:

- Nếu trưởng lão bảo ta giữ bí mật. Linh Phương tự nhiên sẽ không báo cho Quân vương biết!

- Kử thật cùng không phải bí mật gì lắm. coi như các người nghe một câu chuyện xưa đi!

Dương Phàm nở nụ cười. chợt hắt rơi vào hồi ức thật sâu, xúc cảm trên mặt lần lượt thay đổi thoát sáng thoát tối. Trong thư phòng hoàn toàn im lặng, Hồ Phi cùng Linh Phương im thín thít.

Trong khoảnh khắc đó, thậm chí Dương Phàm nhắm hai mắt lại. giọng nói trầm thấp vang lên trong y quán ở tiểu trấn an bình này

Tiếng gió rít gào, cát vàng bay tung tóe. trên ốc đảo rơi vào cảnh hỗn loạn hôn ám. Nơi này. nghiêm nhiên trải qua một trận chiến có một không hai. Một cái hố sâu thật lớn vốn không có sẵn ở nơi này, đột ngột xuất hiện trên ốc đảo sa mạc.

Bịch! Bịch!

Hai cái thân ảnh gần như là cùng một lúc ngã trên mặt đất. Trên ngực Dương Phàm xuất hiện một miệng vết thương trông thật đáng sợ. Trong đầu còn có một vầng kiếm quang tươi đẹp rực rỡ chói mắt. linh hồn đau nhức kịch liệt.

Thân thể hần gãy dựa ở tại chỗ, khuôn mặt vặn vẹo, thần sắc thống khổ. Nếu không phải một bộ phận tâm thần ở lại Tiên Hồng Không Gian, thì chỉ đơn giản vết kiếm thương đáng sợ trên thân thể, đủ để khiến hần lập tức ngã xuống bỏ mình. Một kiếm này, thật sự vượt qua sức chống đỡ của tu sĩ bậc thấp, chiếm được một trình độ không thể tưởng tượng. Nếu nó còn cường đại thêm vài phần, công kích của nó có thể trực tiếp hủy diệt thân thể cùng linh hồn của Dương Phàm, dù có Tiên Hồng Không Gian cũng khó bảo vệ tính mệnh, ở bên cạnh, Vô Song nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất. Hai tay hần run bần bật, cố nắm chặt thanh bảo kiếm đang cắm xuống mặt đất. Trên người hần bốc cháy từng điểm từng điểm u quang như những vòi lửa quần quanh, bất kể như thế nào đều khó có thể dập tắt được.

Những u quang này, vốn thuộc loại u Minh Ma Diễm!

Vừa rồi một lần giao kích đó, ma diễm cùng kiếm quang va chạm, không ngờ Dương Phàm lại có thể đưa ma diễm công kích trên bản thể của Vô Song. Giờ phút này, lực lượng của Vô Song gần như khô kiệt, linh hồn run rẩy, thân thể lại từng đợt từng đợt bị hành hạ. Thế nhưng trong đôi mắt của Vô Song, có một bước tiến mơ hồ mở mịt làm cho ý chí của hần mạnh mẽ hơn gấp mười lần. Thân hồn không bị dập tắt, chiến ý không bị tiêu tan.

Ý chí cường đại đó giúp hần sống sót, trên người hần lại dần dần tản phát ra vài tia kiếm ý.

- Người không có chết!

Vô Song cắn răng chống đỡ, ánh mắt dừng lại trên mặt Dương Phàm, giờ phút này đang thống khổ dị thường.

- Chết? Ta sao có thể dễ dàng chết đi như vậy!

Dương Phàm suy yếu dị thường, thân thể bị tàn phá và tổn hại không thể tưởng tượng, chỉ có thể miễn cưỡng đứng lên, lại không còn sức bước đi. Vô Song chịu đựng tra tấn, chống bảo kiếm đứng lên.

- Còn muốn đánh sao?

Dương Phàm lạnh lùng cười.

- Ta giết không chết người

Vô Song kêu lên một tiếng đau đớn:

- Năng lực sinh tồn của người, khiến ta cảm thấy giạt mình kinh sợ. Chính ma song tu phải không?

- Chính ma song tu?

Dương Phàm cười không thể phủ nhận.

Lập tức, thần sắc hấn biến đổi, hơi trào phúng nói:

- Chúng ta hôm nay có ra khỏi vùng sa mạc này hay không, cũng là một cái ẩn số không biết được.

”Bốp! Bốp!”

Tiếng vỗ tay từ bên trên truyền xuống, giọng nói của một nam nhân trung niên truyền xuống:

- Chậc chậc! Chiến đấu thật phần khích! Hoàng mỗ thật sự là may mắn ba đời.

Nam nhân trung niên này là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, hấn là trưởng bối một môn phái nào đó trên ốc đảo.

- Con kiến!

Vô Song căn bản không hề ngẩng đầu nhìn nam nhân trung niên kia một lần nào.

- Ha ha! Ta là con kiến? Nếu là trước khi các người chiến đấu thì đúng vậy. Nhưng hiện tại! Pháp bảo, linh thạch, ngọc giản trong tay các người, còn thêm cái mạng của các người đều nằm trong tay của ta.

Gã nam nhân trung niên cười tùm tùm nói.

Dương Phàm vẻ mặt thống khổ cố ngọ nguậy đứng lên, rốt cục thân thể lại đứng vững vàng ổn định, nhìn chăm chú nam nhân trung niên kia, phun ra từng chữ một:

- Chỉ sợ người không có phúc để hưởng.

Dứt lời, hấn chậm rãi đi đến phía Vô Song.

- Người muốn làm gì?

Ánh mắt Vô Song chợt lạnh, bảo kiếm trong tay nâng lên, đó là một thanh kiếm thân màu bạc hoàn mỹ không tỳ vết, Lạnh liệt mà không mất trang nghiêm, còn lộ ra khí tức cổ xưa qua bao năm tháng. Một ý chí kiếm đạo cường đại từ trên thân kiếm dâng lên. Trên mặt gã nam nhân trung niên lộ ra dị sắc, trong lòng cảnh giác thêm một ít. Hai người này mặc dù thân thể bị thương nặng, nhưng cũng không phải dễ đối phó như trong tưởng tượng của mình.

Nếu một người trong Vô Song và Dương Phàm đó, không tiếc hết thấy cái giá phải trả, thật rất có thể sẽ hạ gục hấn. Thấy vậy, hấn vội vàng lui về phía sau mấy trượng xa, nói với mấy tên đệ tử xa xa:

- Mời tổ sư ra đi! Nhất định phải bắt hai người này lại!

- Dạ!

Lập tức có đệ tử tuân mệnh chạy đi.

- Vô Song! Nếu chết trong tay những con kiến này, thì ô nhục và đáng hận biết bao?

Dương Phàm cố hết sức đi đến chỗ Vô Song, chưa xót cười nói.

Gã nam nhân trung niên lén lút nhìn xem tình huống của hai người, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Ý của người là?

Trong mắt Vô Song hiện lên một tia dị sắc.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như có thể hiểu ý nhau. Dương Phàm hít sâu một hơi, nói ra câu nói kinh người:

- Không bằng chúng ta tự kết liễu tính mạng đối phương.

- Được!

Vô Song vô cùng quyết đoán gật đầu đáp ứng, trên mặt ngược lại lộ ra vẻ tươi cười vui mừng:

- Được chết ở trong tay người, dù sao cũng tốt hơn so với chết ở trong tay mấy con kiến.

Thấy tình cảnh như vậy, nam nhân trung niên đang lén nhìn xem cảm thấy mừng rỡ. Nếu không cần trả bất cứ giá nào mà có thể đổi lấy cái chết của hai người này, đó là một chuyện tốt biết bao!

Cứ như vậy, hai người chậm rãi đi tới gần nhau, bước chân tập tễnh dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

”Phốc!”

Vô Song rốt cục chống đỡ không được, bảo kiếm cắm xuống mặt đất miễn cưỡng ổn định thân hình.

”Bịch” một tiếng, Dương Phàm nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh hắn. Một bàn tay lại khoát lên cánh tay của Vô Song.

Hai người lập tức bắt đầu phân cao thấp.

”Người còn nghĩ là giữ mạng sống nữa sao?”

Dương Phàm hạ thấp giọng nói:

- Thật khó hiểu người liền cam nguyện chết đi như vậy?

- Chết? Đương nhiên không muốn.

Vô Song lộ vẻ mặt mơ màng, thì thào nói nhỏ:

- Vì để thoát khỏi phép tắc tối cao trong cõi mơ hồ mù mịt kia, ta đã phải trả một cái giá rất lớn, như thế nào cam nguyện chết đi như vậy?

- Tốt! Nếu không chịu chết, như vậy người tạm thời giao sinh mạng cho ta.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Ta chỉ có ba lần cơ hội xuất thủ, mà người bị thương không tính là nghiêm trọng lắm. Chỉ cần ta hóa giải Ma diễm chi hồn trong cơ thể người thì có thể giúp người khôi phục vài phần chiến lực.

- Nói cho ta biết, nên làm gì bây giờ?

Vô Song nhắm hai mắt lại, chậm rãi súc tích thực lực, hẳn cảm giác Dương Phàm đang hóa giải sự tra tấn ác liệt trong cơ thể hắn.

- Không nên phản kháng.

Dương Phàm khẽ thốt ra bốn chữ.

215. Chương 224: Diệt Môn!

- Nơi này là

Vô Song cảm thấy mờ mịt khiếp sợ.

- Tiên Hồng Không Gian! Người là người thứ hai tiến vào nơi đây.

Dương Phàm liền đứng ở bên cạnh hắn, khẽ thở dài một hơi. Nếu không vì để ứng phó với khó khăn sắp tới, hẳn cũng sẽ không cho Vô Song tiến vào nơi đây tình nguyện. Tuy rằng Tiên Hồng Không Gian cũng

không phải là sở hữu tư nhân riêng của hắn. Vô Song chỉ cảm thấy sinh cơ trong cơ thể từng chút một dồi dào lên, tinh khí thần đang rất nhanh khôi phục. Thương thể trên người với mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục của nó. Dương Phàm khoanh chân ở bên cạnh hắn, quanh thân bao phủ một màn ánh sáng màu xanh biếc, lưu chuyển không ngừng.

- ở bên ngoài lục thổ địa là vùng đất chết. Cho dù tu sĩ bậc cao tiến vào cũng không thể sống được.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Ta đi vào nơi này giống như đã không thể nắm giữ sinh mệnh của mình nữa rồi!

Vô Song nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt thập phần sắc bén.

Dương Phàm tán thưởng gật gù đầu:

- Tiến vào nơi đây, ta có thể thoải mái lấy mạng của ngươi, cho dù là tu sĩ bậc cao vào đây, cũng có thể bị ta giết chết.

Vô Song hít sâu một hơi, cảm nhận khí tức của phiên không gian này, thấp giọng nói:

- Nơi này khiến ta có một loại cảm giác rất kỳ quái nó rốt cuộc là một tồn tại thể nào vậy?

- Không gian này cũng không phải của ta! Dương mỗ chỉ là có được một mảnh đất nhỏ sống ở trong này mà thôi. Ta chỉ là một người khai hoang ở nơi này.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Người khai hoang?

Vô Song phóng thần thức ra bốn phía đều là một mảnh tĩnh mịch, hắn lắc lắc đầu:

- Nơi này thật sự còn có sinh linh khác tồn tại hay sao?

Dương Phàm trầm mặc một lúc, điểm này hắn cũng không xác định lắm đều là nghe con chó nhỏ nói mà thôi.

- Trên lý thuyết có, trên thực tế khẳng định cũng có!

Bên kia lục thổ địa, trước một tòa lầu các cổ kính, truyền đến tiếng con chó nhỏ.

- Ngươi là

Vô Song tập trung ánh mắt nhìn lại. Con chó nhỏ hí mắt liếc nhìn hắn. nói nhỏ:

- Thì ra hắn là

Khi Vô Song đứng trước mặt con chó nhỏ, lập tức có một loại cảm giác bị nhìn thấu.

- Hiện tại không phải lúc nói chuyện phiếm! Chúng ta phải đối phó với mấy con cá nhỏ kia!

Tâm thần của Dương Phàm quay lại không gian hiện thực.

- Hiện tại ngươi đã khôi phục vài phần lực lượng rồi chứ?

Dương Phàm đứng dậy. hỏi Vô Song.

- Đối phó với mấy con kiến, hắn là không thành vấn đề.

Vô Song rút bảo kiếm ra. thân hình "Vù" một tiếng, nhẹ nhàng bay lên, về tới bên ngoài hố sâu, về mặt tâm thần của Dương Phàm bị thương rất nghiêm trọng, vô cùng đau nhức. Hắn miễn cưỡng vận dụng pháp lực, nhảy ra ngoài cái hố lớn do chính hai người tạo ra.

- Không xong!

Gã tu sĩ trung niên Ngưng Thần Kỳ kinh hãi la một tiếng, vội vàng thối lui.

- Chết!

Dương Phàm chợt tập trung ánh mắt. nâng tay trái lên. Thân thể gã tu sĩ trung niên cứng đờ, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tâm thần bị cưỡng ép dẫn tới một không gian xa lạ. Hắn còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã bóp nát cổ họng hắn. Đồng thời như thế, trong không gian hiện thực "Đùng" một tiếng, cổ họng hắn vỡ vụn. tắt hơi chết tiêu. Tình cảnh này thật khiến trong lòng người lạnh ngắt, ngay cả thân thể địch nhân cũng không có chạm vào, mà lại chết một cách khó hiểu như vậy.

Một gã trưởng bối môn phái Ngưng Thần Kỳ. cứ như vậy bị giết chết không hề có chút sức phản kháng nào. Đây là năng lực đặc biệt Cường Chế Triệu Hoán của Tiên Hồng Giới của Dương Phàm. Giết người trong nháy mắt không thể chống đỡ.

Phàm là tồn tại cấp bậc thấp hơn hắn, đều có thể bị Tiên Hồng Giới trực tiếp triệu tập ảnh chiếu thể thân vào Tiên Hồng Không Gian. Thể thân vừa chết, bản thể cũng sẽ cùng một lúc đó chết đi.

- Chạy mau!

Các tu sĩ còn lại vội vàng bỏ chạy về hướng môn phái với ý đồ trốn bên trong trận pháp để được che chở.

- Tới phiên ngươi rồi!

Dương Phàm tiêu hao pháp lực thật lớn, không còn sức té ngã trên mặt đất.

- Cứ giao cho ta!

Vô Song một thân áo trắng tung bay trong cuồng phong bão cát. Bảo kiếm tuyệt thế trong tay nhẹ nhàng vung lên, hàn quang lấp lóe. Mỗi một kiếm hắn chém ra. đều có thể thoải mái thu gặt một cái sinh mệnh, động tác phiêu dật xuất trần. Thanh kiếm được kỹ thuật hóa từ bình thường biến thành kỳ tích, tăng lên tới một cái cảnh giới nghệ thuật. Dương Phàm chăm chú nhìn động tác và hô hấp của hắn, không khỏi thu được lợi không ít.

Hắn không thể không thừa nhận. Vô Song chính là tông sư kiếm đạo trời sinh, dường như hắn và kiếm là cùng một thể. Hiểu biết về kiếm của hắn đã đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng. Thời gian chỉ khoảng nửa khắc. Vô Song đã lấy đi mấy chục tính mạng tu sĩ, trong đó còn bao gồm hai trưởng lão Ngưng Thần Kỳ.

- Cuồng đồ lớn mật, dám ở Hàn Nguyệt Môn ta giương oai!

Đúng lúc này. một lão già râu bạc trắng, cười một cây thước xanh phá không bay đến.

- Tổ sư! Tổ sư ra đến đây rồi!

Lập tức, vốn đệ tử Hàn Nguyệt Môn đang hỗn loạn, ý chí chiến đấu tăng vọt, đánh tới phía Dương Phàm.

"Vù!"

Trong chớp mắt lão già râu bạc trắng phi hành lại đây, trên người cuốn tới một luồng linh áp cường đại khiến hai người Dương Phàm biến sắc.

Cao nhân Trúc Cơ Kỳ!

Môn phái nhỏ bình thường đều có tổ sư hoặc là khách liêu Trúc Cơ Kỳ tọa trấn, bằng không sẽ sớm bị các môn phái khác thôn tính.

- Ta hiện tại tinh lực không đủ, chỉ có thể phát huy một hai thành thực lực. Chỉ sợ không phải là đối thủ của hắn.

Vô Song dùng thần thức truyền âm với Dương Phàm.

- Ta chỉ có thể ở thời khắc mấu chốt ra tay!

Dương Phàm cũng biết nguy cơ của Thế cục giờ phút này vội vàng tranh thủ thời gian phục hồi sức lực.

Bí kỹ Cường Chế Triệu Hoán của Tiên Hồng Giới, một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần. Mỗi một lần sử dụng đều phải hao phí tinh thần lực.

"Vèo! Vèo!"

Vô Song bỏ mặc không quan tâm tới lão già râu bạc trắng kia, thân hình hần nhẹ nhàng bay lượn, chớp lóe trên ốc đảo, mỗi một kiếm chém ra, đều có thể thoải mái lấy tánh mạng của một tu sĩ bậc thấp.

- Để mạng lại!

Lão già râu bạc trắng Trúc Cơ Kỳ mắt thấy hần giết hại môn đồ đệ tử của mình, lập tức nổi trận lôi đình. Trong tay bắn ra một cái Bảo đình màu xanh, mang theo một cỗ uy thế cường đại phủ trùm tới phía Vô Song. Vô Song chỉ cảm thấy truyền đến một lực hút cực mạnh, thân thể hần không tự chủ được bay về hướng Bảo đình màu xanh kia.

"Bảo đình màu xanh này không phải pháp bảo bình thường!" ' Mắt Dương Phàm sáng rực nhìn cái Bảo đình màu xanh.

"Vèo!"

Đúng thời khắc nguy cơ này, trên người Vô Song chợt lóe một vầng sáng màu xanh biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện cách xa mấy trượng.

- Phong Động Thuật!

Lão già râu bạc Trúc Cơ Kỳ lộ vẻ mặt kinh sợ.

Thiếu niên áo trắng trước mắt này, chẳng những thực lực kinh người, mà còn nắm giữ Phong Động Thuật thần kỳ. Cỗ thần thông Động Thuật bậc này, ít nhất phải đi vào bậc cao mới có thể tu luyện, hơn nữa pháp môn thần thông chỉ có kỳ ngộ không thể cầu.

Bảo đình màu xanh này là bảo vật trấn sơn của Hàn Nguyệt Môn, một khi phát động tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường đều rất khó tránh thoát được.

"Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!"

Vô Song thoát ần thoát hiện không chừng, từng kiếm từng kiếm trí mạng, trong một lần hô hấp. có thể chém ra bốn năm kiếm, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

- Chạy mau!

Một gã Tu sĩ bắt đầu nảy sinh ý rút lui, lập tức bỏ chạy.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, chậm rãi nâng tay trái lên. Thân thể tên tu sĩ đang chạy trốn cứng đờ, cổ họng bị bóp nát. "Bùm" một tiếng ngã trên mặt đất. Ngay sau đó Dương Phàm đứng dậy, điều khiển phi kiếm diệt sát đám tu sĩ có ý đồ chạy trốn.

- A

Hai tròng mắt của lão già râu bạc Trúc Cơ Kỳ đỏ bừng nhưng thân pháp của Vô Song linh hoạt xuất trần, lại có được Phong Động Thuật, nên lão cũng không àm gì được hần. Đột nhiên, trong mắt lão già chợt lóe hàn quang, rơi xuống trên người Dương Phàm bên kia, thân bị thương nặng vô cùng suy yếu: "Trước giết chết hần!"

216. Chương 225: Chuyện Xưa Không Đầy Đủ!

Chợt. truyền đến một lực hút khó có thể chống cự. Dương Phàm chỉ cảm thấy khí tức tử vong đánh ập tới, dừng nói là hần hiện tại, cho dù là ở thời kì toàn thịnh, nếu muốn chống cự lực hút này cũng phải cố hết sức. Lúc này linh hồn hần truyền đến từng đợt đau nhức, không còn sức để khu động Pháp bảo trọng hình Thanh sắc Bản Chuyên của hần.

- Để phần người rồi!

Dương Phàm hướng về phía Vô Song cười cười, để mặc thân thể bị hấp lực kia kéo lên không trung, Hần hiểu rằng mình không còn sức phản kháng. Tại thời khắc mấu chốt cuối cùng này, hần chỉ có phối hợp cùng Vô Song mới có thể giết chết lão già râu bạc kia. Nếu không hai người đều phải táng thân ở chốn sa mạc

hoang vu này. Vô Song mặc dù thân pháp xuất thần nhập hóa. nhưng cũng chỉ có thể ở trong khoảng thời gian ngắn chạy trốn, nhưng chạy không thoát khỏi truy đuổi của lão già râu bạc.

- Chịu ta một kiếm!

Trên người Vô Song chợt lóe tia sáng màu xanh, liền xuất hiện ở phía sau lão già râu bạc ngoài bốn năm trượng. Thoáng chốc, một kiếm phá không kèm theo một cổ khí thể của thiên địa, từ sau lưng chém tới, ý cảnh kiếm đạo vô thượng, áp bức linh hồn của lão già râu bạc. Sau khi chém ra một kiếm này, sắc mặt Vô Song trắng bệch. Một kiếm này dĩ nhiên đã cạn kiệt toàn bộ lực lượng của hắn.

Lão già râu bạc lập tức cảm nhận được một mối nguy cơ trí mạng, cây thước xanh dưới chân "Vù" một tiếng, hiện ra trong tay, lão vung tay lên, lập tức hình thành tầng tầng vầng hào quang, biến ảo thành vầng sáng mờ ba màu đỏ xanh lam.

"Bùng!"

Kiểm khí cường đại chém vào màn sáng mờ. Lão già trên hư không run lên, vẫn đang có một kiếm đạo công kích, thậm chí tới tận linh hồn của lão. Lập tức, thân hình lão già nhoáng lên một cái, khoe miệng tràn ra một vết máu, tâm thần bị hao tổn. Tuy nhiên, lực lượng Vô Song vừa xuyên thấu qua, thân thể hắn liền rơi xuống đất. Lão già râu bạc trắng lộ ra vẻ tươi cười của người chiến thắng.

Thế nhưng, ngay giờ phút này, Dương Phàm thân ở giữa không trung, chậm rãi nâng lên tay trái của mình. Thân thể lão già râu bạc trắng bỗng nhiên cứng đờ, vẻ tươi cười trên mặt lão cũng ngưng đọng lại.

"Vèo!"

Lão tiến vào một không gian xa lạ, đứng trên một mảnh đất màu xanh biếc, bốn phía là vùng tử vong vô tận, trong đó không ngừng lóe lên khí tức hủy diệt làm cho tâm thần lão run rẩy.

- Đây đây là đâu?

Lão tổ râu bạc trắng chợt tỉnh ngộ, lại phát hiện cổ họng mình đã bị một gã nam tử hung hăng nắm lấy.

- Là ai người?

Lão già như bị sét đánh, khó có thể tin nhìn về phía người thanh niên này.

"Hắn không phải chính là thanh niên SUY yếu vô lực kia hay sao?"

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đây là địa phương nào?"

Lão già hoài nghi có phải mình đã tiến vào không gian trong mơ hay không?

Trong truyền thuyết. Tu Tiên giới có một loại thần thông kỳ dị. tu luyện giả có thể tiến vào mộng cảnh của đối thủ, sau đó ở trong mộng giết chết địch nhân.

"Rắc rắc!"

Dương Phàm lạnh lùng trên tay chợt dùng sức bóp nát cổ họng lão già. Cùng một lúc, lão tổ râu bạc trên không trung ốc đảo sa mạc lập tức mất mạng rơi xuống, đồng dạng là cổ họng bị bóp nát.

Đã chết! Không hề có sức phản kháng. Dương Phàm nhẹ hít một hơi. rơi xuống trên mặt đất.

Cường Chế Triệu Hoán ở dưới tình huống không phải trả giá, đối phó với tu sĩ đồng cấp chỉ có năm phần cơ hội thành công. Vừa rồi hắn thừa dịp linh hồn của lão già bị tổn thương, tâm linh xuất hiện sơ hở liền bắt chợt ra tay, mới dễ dàng thành công như thế. Trực tiếp vô thanh vô tức trong chớp mắt giết chết tu sĩ cùng một cấp. Hơn nữa không hề có sức phản kháng, điều này quả thực đáng sợ.

Dương Phàm nhìn chòng chọc đám đệ tử Hàn Nguyệt Môn đang núp tránh ở bốn phía. đi đến chỗ Vô Song thân hình cũng không ổn định, đồng thời hắn cố chịu đựng linh hồn đang đau nhức dữ dội. Giờ phút này hắn có một loại dự cảm, muốn cứ như vậy ngắt đi, chuyện gì cũng không nghĩ tới nữa. Tuy nhiên, những gương mặt đầy cừ hận của đệ tử đám Hàn Nguyệt Môn kia, tùy tiện đến một hai tên là có thể kết liễu tính mạng của hắn.

Bởi vì hiện tại hắn chỉ còn lại có một chút khí lực miễn cưỡng có thể đi trên đường.

Một bướchại bước

Bước chân của hắn càng ngày càng nhẹ, dường như sắp ngã quỵ bất cứ lúc nào. Vô Song không còn chút sức lực nằm ở bên cạnh. Dương Phàm đi bước một tới chỗ hắn.

- Hắn đi không nổi nữa rồi! Chúng ta đánh giết đi! Báo thù cho chương môn và tổ sư!

Một gã tu sĩ thanh niên hai tròng mắt đỏ bừng kêu lên.

- Lên! Chúng ta cùng tiến lên!

Những gã tu sĩ chậm chậm tới gần bên này

”Bịch!”

Dương Phàm ngã xuống bên cạnh Vô Song, đưa tay khoát lên bờ vai của hắn thở dốc hít mấy hơi:

- Tới phiên ngươi rồi!

Bàn tay của hắn dường như có ma lực, thần thái đôi mắt của Vô Song bắt đầu hồi phục, dần dần đã có khí lực. Mà lúc này, những tên đệ tử Hàn Nguyệt Môn còn lại đã áp sát tới.

- Giết chết hắn! Giết chết bọn chúng!

- Ai giết chết bọn chúng thì có tư cách làm tân chương môn của môn phái.

Dương Phàm nở nụ cười, chậm rãi nâng lên cánh tay trái tử vong của hắn.

- A!

Những tên đệ tử Hàn Nguyệt Môn này đều hoảng sợ, mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn về phía hắn. Vừa rồi, bọn họ tận mắt nhìn thấy, thanh niên thần bí này chỉ tùy ý giơ tay, trong nháy mắt liền giết chết tổ sư của mình. Theo cánh tay Dương Phàm giơ lên, những tên đệ tử Hàn Nguyệt Môn đều kiêng dè không dám xông tới gần. Trên thực tế, chỉ có Dương Phàm tự mình hiểu bí kỹ bá đạo này một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, mà hôm nay hắn đã dùng hết số lần hạn mức rồi

Hiện tại hắn làm như vậy, chỉ là muốn kéo dài một chút thời gian để tranh thủ cơ hội cho Vô Song hồi phục. Một lát sau, Dương Phàm cũng không có sử dụng bí kỹ, hướng về phía đám đệ tử Hàn Nguyệt Môn nở nụ cười.

- Chúng ta bị lừa rồi! Hắn hoàn toàn không có năng lực ra tay!

Đột nhiên có người chợt hiểu ra.

- Giết! Cùng nhau tiến lên!

Lập tức có mấy người lớn mật phóng vọt tới. Mà lúc này, Vô Song chậm rãi đứng lên.

- Ngươi khôi phục nhiều ít lực lượng rồi.

Dương Phàm hỏi.

- Một thành.

Vô Song đáp.

Dương Phàm thở phào một hơi, gật gật đầu:

- Một thành đủ rồi!

Những tên đệ tử còn lại này đều là Luyện Khí Kỳ. Vô Song có một thành lực lượng cũng đủ để đối phó rồi
”Vù!”

Vô Song nhẹ nhàng tung mình lên, trên ốc đảo sa mạc này lại lần nữa xuất hiện một bóng trắng thân pháp quỷ dị, thoát ẩn thoát hiện, giết người nhanh như chớp. Dương Phàm cố hết sức đứng lên, gắng gượng tể ra hạ phẩm Linh Khí Thanh Phong kiếm.

- Một tên cũng đừng lưu. toàn bộ giết hết!

Dương Phàm lạnh lùng nói, trong mắt đã hiện đầy sát khí. Phi kiếm của hắn chuyên môn nhắm vào những tên tu sĩ bậc thấp có ý đồ chạy trốn. Sau một lát, đệ tử Hàn Nguyệt Môn trên ốc đảo đều bị chém chết không còn tên nào. Vô Song liên tục thở dốc. bảo kiếm cắm trên mặt đất, không có ngã xuống.

- Còn có địa đạo.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Ý của ngươi là

Vô Song trưng cầu ý kiến.

- Diệt môn!

Dương Phàm khẽ phun ra hai chữ.

- Đúng! Diệt môn!

Vô Song gật gật đầu. ánh mắt gợn sóng không sợ hãi. Dựa vào một ý chí lớn lao. đứng dậy. Tiếp theo sau, hai người xuyên qua xuyên lại trên ốc đảo sa mạc, dễ dàng tìm ra từng cái từng cái huyết động dưới lòng đất, rồi tàn sát tất cả đệ tử Hàn Nguyệt Môn ẩn nấp dưới đó.

Sau khi làm xong hết thấy, lúc này hai người vô lực nằm trên cát vàng dưới bầu trời ốc đảo, sau đó cùng ngất đi

Ba ngày sau, hai bóng người một đen một trắng tập tễnh yếu ớt, lấy ốc đảo làm khởi điểm, dưới ánh mặt trời lặn buổi hoàng hôn hướng hai phương hướng đi tới. Sau đó, một trận chiến cõi trần gian này kết lại.

Bí ẩn rốt cục được vạch trần.

Tại Phổ Ái Y Quán ở Vụ Liễu trấn.

Dưới ánh đèn trong thư phòng, thanh âm của Dương Phàm cũng ngừng lại.

Hồ Phi và Linh Phượng về mặt đáy hồi hộp cùng thở dài, tâm trí còn đắm chìm trong bầu không khí đó thật khó có thể nói nên lời. Dương nhiên. Dương Phàm kể chuyện cũ cùng sự thật phát sinh lúc đó vẫn còn có chút khác nhau. Hắn sửa đổi một số chi tiết trong đó để giữ lại bí mật con bài chưa lật và sát thủ ngầm của mình.

- Sau trận quyết chiến, ngài hắn là có rất nhiều cơ hội giết chết Vô Song?

Linh Phượng nói.

Dương Phàm mắt lạnh nói:

- Hắn cũng có bao nhiêu lần cơ hội đó giết chết ta.

- Nếu giữa ta và Vô Song trong đó bất cứ người nào có một chút dị tâm, như vậy hai người chúng ta đừng mơ tưởng còn sống quay về.

Dương Phàm chậm rãi ngừng đầu, mắt dõi nhìn về phương xa, ở nơi đó sau trận quyết chiến giữa hắn cùng Vô Song, sau đó phân ra mà đi. Phân biệt là lúc Vô Song một thân áo trắng, một thanh bảo kiếm, hai tay áo đón gió phất phơ thanh thoát mà đi, về phần những chiến lợi phẩm còn lại, tất cả đều thuộc về Dương Phàm. Lúc ấy, Dương Phàm thậm chí có chút ngượng ngùng khi nhận lấy tất cả những thứ này. Phải biết rằng, trong những chiến lợi phẩm này, nhưng lại bao gồm cả bảo vật trấn sơn của Hàn Nguyệt Môn.

Sau lại, hắn từ trong ngọc giản lão tổ râu bạc biết được: ở hàng ngàn năm trước. Hàn Nguyệt Môn là một thế lực tu tiên thực lực không tầm thường, trong môn phái thậm chí có tu sĩ bậc cao tọa trấn. Bảo đỉnh màu xanh đó tên là Động Hư Bảo Đỉnh, kế thừa mấy ngàn năm, là một kiện kỳ bảo thân thông phi phàm, cùng so sánh với cực phẩm Linh khí cũng không kém chút nào. Còn cây thước xanh lão già râu bạc sử dụng tên là Tam Linh Xích có thể công có thể thủ là một kiện thượng phẩm Linh khí quý giá. Ngoài ra, diệt môn cả một môn phái tu tiên nhỏ. Dương Phàm thu được ngọc giản. sách cổ, linh thạch, tài liệu các thứ nhiều vô số kể.

Dương Phàm còn mơ hồ nhớ rõ, trước khi đi Vô Song nói:

- Bằng hữu! Ta đi thôi!

- Bằng hữu?

Lúc ấy Dương Phàm ngẩn ra.

Vô Song không có quay đầu lại, chậm rãi nói:

- Tại trên thế gian này, người là người duy nhất có thể khiến ta yên tâm đưa phía sau lưng giao cho người!

Lúc ấy Dương Phàm muốn nói, nhưng cổ họng dường như bị cái gì đó chặn lại, hần đứng lặng cũng không nói ra câu gì. Đường nhiên, hần cũng không nhìn được nét mặt của Vô Song, hai người đưa lưng về nhau.

- Còn nữa. trận chiến giữa chúng ta vẫn chưa chấm dứt. Trừ phi một bên trong chúng ta có thể khiến cho đối phương hoàn toàn thần phục

Vô Song đi rồi, không mang theo một chút bụi trần.

Dương Phàm biết Vô Song rất cô tịch, hần không cha không mẹ, không có tình bạn hữu, người yêu duy nhất nhưng không cách nào tiếp cận.

- Tốt lắm! Chuyện xưa của ta đến đây chấm dứt.

Dương Phàm thở dài một hơi, phất phất tay ra ý bảo tiễn khách. Linh Phượng và Hồ Phi vẫn còn mang vẻ mặt dư vị chưa hết.

- Ta cảm giác chuyện xưa của trưởng lão dường như còn giấu một ít gì đó, đó mới là chỗ linh hồn của câu chuyện!

Linh Phượng đưa mắt nhìn Dương Phàm. chỉ dựa vào trực giác nói.

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

Có lẽ sau này, khi hần gặp lại Vô Song, hai người vẫn như trước lại ra tay đánh nhau. Nhưng đoạn ký ức lúc hai người tạm biệt khi đó, hần chỉ biết chôn dấu tận đáy lòng. Linh Phượng hướng Dương Phàm cáo từ, trong lòng có hơi thất vọng, nàng có cảm giác mình chỉ là nghe một câu chuyện xưa không đầy đủ. Vào lúc đêm khuya, tâm thần Dương Phàm nhập vào Tiên Hồng Không Gian như thường ngày để chữa trị linh hồn bị thương.

Đúng lúc này, ở trong Tiên Hồng Không Gian hần bắt giữ được một tia dao động linh hồn trước nay chưa từng có.

Điều này làm cho hần hoảng sợ.

Trừ chính hần ra. trong không gian này hầu như chưa từng gặp qua một sinh linh nào khác.

v

217. Chương 226: Tường Vân Ngõa.

Không có gì khác thường

Ánh mắt Dương Phàm không khỏi rơi xuống lục thổ địa. Ở một góc dải đất, có một đôi giày bạc cũ nát phát ra một trận dao động linh hồn rất yếu ớt, thậm chí còn vậy ở trạng thái mơ màng.

”Đó là”

Trong lòng Dương Phàm khẽ động lộ ra vẻ mừng rỡ. Đôi giày rách này vốn là lấy được từ lần hội đấu giá ở Vân Phong Bảo Các. Lúc đó cảm thụ được một tia dao động sinh mệnh trên vật này, vì vậy ma xui quỷ khiến mua nó xuống.

- Nó thức tỉnh rồi

Con chó nhỏ đứng ở bên cạnh lầu các nhàn nhạt nói. Ngày xưa, ở phía sau nó là một tòa nhà tranh, nó nằm ở nơi đó thật là thích hợp. Chẳng qua về sau, căn nhà tranh bị Dương Phàm thay đổi thành lầu các cao mấy chục trượng, hiện giờ nó ở đó liền có vẻ nhỏ bé.

- Thức tỉnh?

Dương Phàm hết sức hiếu kỳ, vươn tay, một cỗ ánh sáng màu lục thanh thủy bao phủ đôi giày rách, "vù" một tiếng đã xuất hiện ở trong tay hắn. Lúc này, đôi giày màu bạc vẫn cũ rách như trước, không có gì khác biệt. Khác nhau là ở chỗ nó có thêm vài phần linh tính, trở nên sáng bạc một chút nhìn qua không còn giống như một vật chết phàm trần nữa. Hóa ra con chó nhỏ nói là thức tỉnh là chỉ linh tính của nó.

"Lẽ nào Pháp Bảo này, có được khí linh của riêng mình?" Trong lòng Dương Phàm thất kinh.

Theo hắn biết, Pháp Khí bình thường, Linh Khí, thậm chí là Pháp Bảo cũng không có khí linh. Nhưng có chút thượng cổ Linh Bảo trong truyền thuyết, lại có cách nói này. Quan sát một lúc lâu, Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Đáng tiếc quá. Tiên Hồng Không Gian chỉ là chứa trữ linh tính của nó nhưng tài liệu hư hao lại không cách nào chứa trữ được.

Dương Phàm chưa từng thấy qua loại tài liệu đôi giày này, có chút giống như lông chim. Lúc này, linh tính đôi giày vừa thức tỉnh, từ trên chất liệu. Dương Phàm có thể cảm giác được một cỗ áp bức mạnh mẽ, đó là một loại run rẩy tới từ linh hồn không thể khống chế.

Có thể thấy được tài liệu này thật không đơn giản rất có thể là tạo thành từ linh kiện trên người thần thú nào đó.

"Tài liệu hư hao như vậy, ký hiệu trận pháp bên trên cũng mất đi tác dụng. cho dù là có linh tính, quá nửa cũng không có tác dụng gì." Dương Phàm xác định.

Hiện giờ hắn dù có vốn liếng, nhưng sẽ không tự đại đến mức cho rằng mình có thể chứa trữ đôi giày bạc này.

"Trước tiên ta mang vào xem thử xem."

Dương Phàm suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nên thử một lần. Còn may, đôi giày này rất lớn. Dương Phàm mang vào có cảm giác rất thoải mái.

"Ồ?"

Dương Phàm đi vài bước, cảm giác có chút khác biệt. Hơi dùng chút lực, hắn liền bay bổng lên nhảy lên cao hai ba thước.

Thân nhẹ như yến!

Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng. rốt cuộc phát hiện kỳ diệu của đôi giày này. Sau đó, thân ảnh lên bay lượn, tung lên như lông chim ở trên lục thổ địa Tiên Hồng Không Gian.

"Không tệ, có đôi giày này trong tay, tốc độ di động của ta lại tăng thêm hai ba phần, thân pháp càng thêm linh hoạt hơn trước đây." Dương Phàm mừng rỡ.

Vào ban đêm, hắn cũng không dưỡng thương nữa, trực tiếp rời Vụ Liễu Trấn đi tới một góc hẻo lánh không người. Tề ra Thanh Phong Kiếm, Dương Phàm mang đôi giày bạc ngự kiếm phi hành.

"Tốc độ tăng nhanh hơn hai ba phần, hơn nữa tiêu hao pháp lực cũng ít hơn."

Dương Phàm bay lượn trong bầu trời đêm một lát. Ngay lúc đó, hắn sinh ra một ý nghĩ, ngay ở giữa không trung liền dứt khoát thu hồi Thanh Phong Kiếm.

Xoạt!

Hắn mang đôi giày, bắt đầu bước đi giữa không trung, thân hình như phi yến bay lượn.

"Còn có kỳ diệu như vậy!"

Dương Phàm rõ ràng, mang vào đôi giày này tác chiến giữa không trung, lại càng thêm linh hoạt. Ngoại trừ không cách nào thi triển độn thuật nháy mắt na di ra. Dương Phàm linh hoạt bay giữa không trung, có thể ngang với võ tu Vô Song.

- Đôi giày này quả thật vô cùng kỳ diệu, mang nó vào có một loại cảm giác cưỡi mây đạp gió. Như vậy, liền gọi nó là, gọi là Tường Vân Ngõa.

Tường Vân Ngõa!

Dương Phàm cảm giác cái tên này thật là rất hợp!

Ngay trong nháy mắt đặt tên cho đôi giày này. Dương Phàm cảm giác Tường Vân Ngõa dưới chân lại truyền đến một trận dao động linh hồn kỳ dị. Đột nhiên, một cỗ cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân.

Vụt!

Một đạo quang mang màu bạc lóe lên giữa không trung. Sau khoảnh khắc, hần liền xuất hiện ở ngoài mười trượng.

- Đây chẳng lẽ là ảo giác?

Dương Phàm gần như sửng sờ.

Vừa nãy Tường Vân Ngõa dưới chân hần sinh ra một loại giống như na di độn thuật. Nghĩ tới đây, hần tiếp tục bước đi giữa không trung, phát hiện tốc độ đôi giày dưới chân lại tăng thêm vài phần. Lúc này, hần mang Tường Vân Ngõa, tốc độ đã tăng lên phần nửa. Một đôi giày cũ nát khiếm khuyết, lại có thể làm cho hần tăng phúc đến một nửa tốc độ. Nên biết rằng Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết, đại danh lừng lẫy trong Pháp Bảo phi hành, nhưng tối đa cũng chỉ có thể tăng phúc tốc độ gấp đôi.

”Nếu như ta có thể chữa trị được Tường Vân Ngõa vậy chẳng phải càng có thể phát huy ra thần thông càng thêm khó tưởng tượng.”

Dương Phàm thử nghiệm một hồi cảm giác rất thỏa mãn. Tiếc nuôi duy nhất là hần không cách nào thi triển ra loại na di thần tốc trước đó lần nữa. Dương Phàm lại nghĩ tới biện pháp thử luyện hóa Pháp Bảo tàn khuyết này. Nếu đôi giày có linh tính, như vậy hần sẽ có khả năng luyện hóa.

Vì vậy, ngay trong đêm hần đưa tâm thần vào Tiên Hồng Không Gian, dứt khoát chữa thương ở bên trong, đồng thời bắt đầu thử luyện hóa đôi giày này. Lúc đầu việc luyện hóa không hề có hiệu quả. Sau đó, hần đột nhiên tế ra u Minh Ma Diễm tăng cường thần thức luyện hóa. Kết quả bắt đầu luyện hóa hữu hiệu, tuy rằng tốc độ cũng không nhanh lắm.

”ừ. có thể luyện hóa là tốt rồi.”

Dương Phàm mừng thầm, hần chờ đợi ngày sau mang đôi giày này bay lượn trên trời, cưỡi mây đạp gió, thậm chí thi triển loại thần thông nháy mắt na di. Ngày hôm sau. Dương Phàm vừa tỉnh lại, liền nhận được tin tức.

- Dương Lỗi đệ đệ ngươi xuất quan rồi, tu vi không có đột phá. vẫn ở Ngưng Thần trung kỳ.

Linh Phượng phụ trách truyền tin tức này tới cho Dương Phàm.

- ừ. Tốt lắm. tiếp tục quan tâm động thái Dương Gia Bảo cùng Vũ Vụ Sơn Trang, cùng cần chú ý các chuyện có liên quan.

Dương Phàm gật đầu.

Nếu đệ đệ đã xuất quan như vậy biết được tin mình trở về, theo lý thuyết hần sẽ tới Vụ Liễu trấn một chuyến. Kết quả, Dương Phàm đợi hai ngày cũng không thấy đệ đệ trở về. Nhưng ngày hôm sau Dương Lỗi xuất quan. Lâm Chung đang bế quan ở Vụ Liễu trấn cũng xuất quan.

Lâm Chung biết được Dương Phàm xuất quan, cố ý tới bái phỏng, lộ vẻ cảm khái kích động, hàn huyên với Dương Phàm đến tận chiều.

- Công tử, cuối cùng ngài cũng trở về, chuyến hành trình kinh đô này lại mất thời gian dài như vậy.

Lâm Chung cảm thán nói.

Dương Phàm lộ ý cười:

- Ta ở đó cũng mở ra một nhà y quán, vì vậy thời gian ở lại lâu hơn một chút.
- Vậy từ nay về sau công tử sẽ không rời Vụ Liễu trần nữa sao.

Lâm Chung cảm giác hẳn không có khả năng ở lại Vụ Liễu trần lâu.

Dương Phàm gật đầu:

- Đúng vậy, ta tối đa chỉ có thể ở lại Vụ Liễu trần nửa năm, sau đó đi một nơi, về phần lúc nào trở về, cũng khó có thể xác định.
- Đúng rồi, công tử. Tiên Hồng Y Quán ở kinh đô có phải là do ngài xây dựng?

Lâm Chung hỏi.

- Đúng vậy, nhà y quán đó là do ta xây dựng!

Dương Phàm nói:

- Ngoài ra, ta cũng kết quan hệ minh hữu với Vũ Văn gia tộc kinh đô.

Vũ Văn gia kinh đô!

Lâm Chung vô cùng chấn động.

Tứ đại gia tộc kinh đô, cho dù hẳn ở một nơi xa xôi hẻo lánh như Vụ Liễu trần này, cũng vẫn như sấm bên tai. Tứ đại gia tộc, thế lực bọn họ không chỉ cực hạn ở kinh đô, còn có các chi nhánh khắp Ngự Dương quốc.

Ví dụ như Dương Gia Bảo chính là một nhánh Dương gia kinh đô, trên danh nghĩa chịu Dương gia kinh đô điều khiển; Sở gia Vũ Vụ Sơn Trang, cũng chính là một nhánh Sở gia kinh đô. Quan hệ giữa các thế lực này, rắc rối phức tạp khó có thể nói rõ chỉ bằng vài lời.

Lâm Chung không ngờ tới Dương Phàm đi kinh đô một chuyến liền đạt được thành tựu như vậy. Tiên Hồng Y Quán, được sự truyền kỳ đệ nhất kinh đô, còn có Vũ Văn gia tộc ở sau lưng.

Dương Phàm cười cười. bình thản như không.

Nếu như để Lâm Chung biết hẳn còn là trưởng lão Âm Huyết Vương Triều, chẳng biết sẽ lộ ra biểu tình gì. Đúng vậy, Dương Phàm hôm nay đã không thể coi thường, thế lực như Dương Gia Bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, hẳn căn bản không thật sự để vào mắt.

- Được rồi. bây giờ ngươi còn dừng lại ở Luyện Khí đại viên mãn, như vậy mấy ngày trước ngươi trùng kích Ngưng Thần KỶ đã thất bại?

Dương Phàm trầm ngâm hỏi.

Ánh mắt Lâm Chung ảm đạm:

- Đây đã là lần trùng kích thất bại thứ hai rồi, lẽ nào cả đời ta cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới này.
- Tu tiên, cũng là một quá trình lột xác tâm linh, ngươi nhất định không được mất lòng tin. Không bằng thế này, ta trợ giúp ngươi một tay.

Dương Phàm nói.

- Hiện tại công tử ở cảnh giới nào?

Lâm Chung hiểu kỳ hỏi.

Mãi cho đến nay, hẳn cũng không thể chân chính tu vi thực của Dương Phàm.

- Ha ha. điều này ta tạm thời bảo mật.

Dương Phàm làm ra vẻ thần bí.

Trên thực tế, cũng không phải là hắn không tin Lâm Chung, chỉ là không muốn vì vậy mà đả kích hắn thôi. Trước mức chênh lệch to lớn rất dễ làm hắn sinh ra tâm lý tự ti, bất lực, bất bình hành, thậm chí cuối cùng mất đi quyết tâm tiến lên tiên đạo.

- Như vậy công tử phải làm thế nào trợ giúp ta tiến vào Ngưng Thần Kỳ. Nếu như có thể đi vào cảnh giới đó ta liền có thể ngồi vững một vùng đất ở vùng gần Vụ Liễu trấn này, thậm chí có được một trăm năm mươi năm thọ nguyên.

- Nếu như có thể đạt tới mục tiêu này, cả đời ta đã không tiếc nữa.

Lâm Chung kích động nói.

- Ngưng Thần Kỳ, đời này không tiếc?

Dương Phàm thở dài một hơi:

- Mục tiêu của ngươi quá ngẩn rồi

Lâm Chung vẫn giữa vẻ bình thản nói:

- Ta chỉ là một người bình thường, thiên phú kém hơn công tử. Có thể bước vào Ngưng Thần Kỳ, cũng đã hết sức thỏa mãn rồi

Dương Phàm lại thở dài, nói:

- Đã như vậy, chỗ ta có một viên Ngưng Thần Đan trung phẩm tặng cho ngươi, từ nay về sau chúng ta đã xong một đoạn trăn duyên này.

Ngưng Thần Đan trung phẩm!

Lâm Chung trước tiên cả kinh, lúc hắn nghe nửa câu sau, cả người run lên:

- Công tử, ý của ngài là

- Vụ Liễu trấn, Dương Gia Bảo, kinh đô, Ngự Dương quốc, Bắc Tần Thập Tam quốc, vương triều Đại Tần.

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia màu sắc dị dạng, nói ra liên tiếp mấy địa danh.

Lâm Chung nghe vậy, ánh mắt run lên, dưới đáy lòng sinh ra một cảm giác bé nhỏ như kiến hôi.

218. Chương 227+228: Trở Về Dương Gia Bảo.

- Vụ Liễu trấn Vụ Liễu trấn

Lâm Chung cười tự giễu:

- Ta lại chỉ nhìn Thấy ở trong một nơi nhỏ bé như thế này, ếch ngồi đáy giếng mà.

- Ngươi phải rõ ràng, bản thân không thể nào bước lên cảnh giới cao cao hơn, thiên phú chỉ là một trong những nguyên nhân, mà tầm nhìn và ý chí cũng sẽ hạn chế ngươi tiến lên cao.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Đa tạ công tử chỉ điểm, ta đã rõ rồi. Nếu như chỉ thỏa mãn với một Ngưng Thần Kỳ, vậy thì uống phí ta khổ nhập tiên đạo, ngược lên đỉnh thế giới này.

Trên trán Lâm Chung toát ra một chút mồ hôi lạnh.

Chín đại cảnh giới tu tiên, từng bước đi tới, mỗi cánh cửa về sau ngày càng cao. Nếu trong lòng còn một tia lòng tin bất khuất, sẽ nhất định còn có hy vọng đạt tới mục đích. Nhưng nếu lòng sinh ra ý thỏa mãn hay tâm niệm như tro tàn, như vậy ngay cả một chút hy vọng cũng không có.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, có thể hiểu là một chuyện, nhưng chân chính làm được lại liên quan đến một mặt tâm linh phức tạp.

- Hiểu được là tốt rồi, viên Ngưng Thần Đan trung phẩm này vẫn tặng cho người.

Dương Phàm cười cười.

- Công tử

Lâm Chung tay run run, tiếp nhận viên Ngưng Thần Đan, không biết làm biểu đạt cảm kích trong lòng mình lúc này. Làm một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, hắn đương nhiên rõ ràng giá trị tác dụng của viên Trung phẩm Ngưng Thần Đan này. Nếu có viên Ngưng Thần Đan trung phẩm này trợ giúp, bản thân mình trùng kích Ngưng Thần Kỳ ít nhất có thể tăng năm phần thành công.

- Chỉ là một viên Ngưng Thần Đan trung phẩm mà thôi, trong lòng người không cần phải mang gánh nặng quá lớn.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

Lấy tầm mắt cùng độ cao của hắn hiện giờ, một viên Ngưng Thần Đan trung phẩm đã không tính là trân phẩm gì, thậm chí chính hắn cũng có thể luyện chế dễ dàng.

- Không, công tử!

Lâm Chung tràn ngập chân thành nói:

- Có Thể đối với ngài mà nói Ngưng Thần Đan trung phẩm này không coi là thứ gì, nhưng đối với tán tu như ta mà nói lại là vật báu vô giá.

Một tán tu không có chỗ dựa, tự lực lợi trường thành. Bọn họ khác biệt với các đệ tử trong môn phái, có được tài nguyên tu tiên cực kỳ có hạn, càng miễn nói tới Ngưng Thần Đan trung phẩm đẳng cấp linh đan như thế này.

Dương Phàm thầm thở dài nhưng rõ ràng nguyên nhân trong đó. chợt cười nói:

- Đệ đệ không nên thân của ta, nếu có được một nửa bản tính như người, ta đã cảm thấy hết sức an ủi rồi

Lâm Chung nghe lời này, không khỏi ngẩn ra:

- Dương Lỗi công tử thiên phú bất phàm, tuổi còn nhỏ đã tấn chức Ngưng Thần Kỳ. Gần đây lại khắc khổ tu luyện bế quan trường kỳ, mạnh hơn ta gấp mười gấp trăm lần.

- Thiên phú là một chuyện, bản tính lại là một chuyện khác.

Dương Phàm lắc đầu:

- Ta đã trở về nhiều ngày, cũng không gặp tên này tới một chuyến đoàn tụ thân nhân một lần.

- Ta cảm thấy Dương công tử cùng Dương Lỗi công tử

Lâm Chung có vẻ muốn nói lại thôi.

- Người có gì thì cứ nói thẳng, không cần kiêng kỵ.

Dương Phàm thần quang chợt lóe.

- Ta cảm giác công tử ngài cũng hẳn tụy ra huynh đệ ruột thịt, nhưng dường như có chút ngăn cách.

Lâm Chung cẩn thận nói.

- Ngăn cách? có thể là vậy.

Dương Phàm cũng không có thần sắc không vui, đột nhiên nhớ lại khi xưa đệ đệ ngây thơ hồn nhiên, mọi chuyện ỷ lại vào mình.

- Xem ra ngày mai ta phải đi xem Dương Gia Bảo rồi, thử xem Dương gia lão tổ tìm ta có chuyện gì. Thuận Tiệp cũng đi xem đệ đệ không nên người của ta.

Dương Phàm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, thì thào lẩm bẩm Dù sao cũng là thân sinh huynh đệ, cảm tình với nhau mấy chục năm.

"Làm ca ca. nhất thiết phải có lòng bao dung." Dương Phàm nghĩ vậy.

- Công tử. ngài rốt cuộc muốn trở về gia tộc

Lâm Chung lộ ý cười:

- Dương Gia Bảo hôm nay khẳng định phải tôn sùng ngài là thượng khách.

- Kỳ Thật. nếu như không phải bởi vì đệ đệ ở Dương Gia Bảo. đối với ta mà nói đã không còn bao nhiêu lo lắng nữa.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Lâm Chung nghe lời như thế, không khỏi lạnh run một cái.

- Đúng rồi có Ngưng Thần Đan của công tử, ta có hy vọng rất lớn tiến lên Ngưng Thần KỶ. Ta dự định nghỉ ngơi vài ngày, tiếp tục trùng kích Ngưng Thần KỶ.

Lâm Chung thử dò hỏi.

- Ta cho ngươi một kiến nghị.

Dương Phàm trầm ngâm

- Công tử mời nói.

- Trong vòng nửa năm, viên Ngưng Thần Đan trung phẩm này ngươi cứ lưu giữ, để cho lòng mình an định hài hòa, đánh tan lo lắng sợ hãi trong lòng. Sau đó tranh thủ dùng lực lượng của mình trùng kích Ngưng Thần KỶ. Nếu như không mượn vật ngoài tiến giai thành công bằng vào thực lực của mình. rất có lợi cho đột phá tiến thêm một bước ngày sau.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Ta sẽ làm dựa theo cách nói của công tử.

Lâm Chung không cần suy nghĩ nói ngay.

Sáng ngày hôm sau. Dương Phàm dẫn Hồ Phi rời Vụ Liễu trấn, đi về phía Dương Gia Bảo.

- Hắc hắc! Dương Gia Bảo? Trước kia ta chỉ nghe nói nhưng chưa từng đi qua. không biết so sánh với Vũ Sơn Trang thế nào.

Hồ Phi tỏ vẻ hiếu kỳ.

Đi hơn nửa ngày, trong lòng Hồ Phi đã không kiên nhẫn:

- Đi chậm quá rồi không bằng chúng ta bay qua đi.

- Vậy được, ngươi mang ta cùng bay đi.

Dương Phàm nhàn nhã nói, khước miệng khẽ nhếch lên.

- Ngươi

Hồ Phi hết chỗ nói. Chẳng qua ai bảo hắn là cận vệ của Dương Phàm chứ. Vì vậy, một thanh phi kiếm mang theo hai người phá không bay đi. Ngự kiếm phi hành. tốc độ liền nhanh hơn gấp mười. Không bao lâu sau, hai người liền bay đến Dương Gia Bảo.

- Trực tiếp bay vào trong.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

ở đây cũng không phải kinh đô, muốn bay là bay, không cần cố kỵ gì.

Vù!

Một đạo kiếm quang đỏ lửa, xuyên qua bầu trời Dương Gia Bảo.

- Nhìn kìa! Mau nhìn! Cường giả Ngưng Thần KỶ!

Có vài tu sĩ gà mờ kinh hô. thoáng có vẻ kinh dị hô to.

ở vùng xa xôi hoang vắng nơi Dương Gia Bảo, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều là cấp trưởng bối ngày thường khó mà thấy được. Lúc này, thấy có người ngự kiếm phi hành, ít nhiều cũng có chút mới lạ.

- Dừng lại ở chỗ đó.

Dương Phàm chỉ vào một sân viện nói.

Hai người ạ xuống trước sân viện độc lập này.

- Đây là nơi ta đã từng ở.

Dương Phàm nhìn sân viện quen thuộc, trong mắt hiện vài tia hoài niệm. Tuy rằng ngoài miệng lạnh lùng, Dương Phàm không có bất kỳ lưu luyến gì với Dương Gia Bảo. Nhưng dù sao cũng đã ở đây mấy chục năm mưa gió, cuối cùng cũng có một chút cảm tình.

- Thoạt nhìn không tệ. vào xem thử.

Hồ Phi thấy hết sức hứng thú với nơi này, hẳn muốn nhìn xem nơi Dương Phàm tu luyện trước kia. Dứt lời. hẳn trực tiếp đẩy cửa ra đi vào bên trong.

- Người

Dương Phàm vươn tay cứng lại giữa không trung, thu lại lời muốn nói. Bởi vì hẳn cũng nhìn ra được. sau khi mình đi rồi, đã có người dọn tới đây. Sân viện rất u Tĩnh, trồng một ít kỳ hoa dị thảo. tản ra một tia hương thơm ngát nhàn nhạt, phòng ốc bố trí tinh nhã, không xa hoa nhưng có vẻ thật ấm áp.

- Các người là ai? Không gõ cửa đã vào, sao lại không lễ phép như vậy.

Hai người vừa bước vào, một nha hoàn nghe tiếng động đi ra từ bụi hoa mang theo vẻ đề phòng.

- Chủ nhân sân viện này là ai?

Dương Phàm ôn hòa hỏi.

Nha hoàn kia cảm giác một chút thân cận, dịch ý liền tiêu tan. cười nói:

- Các người vừa đến Dương Gia Bảo sao. chủ nhân sân viện này là

Đột nhiên, một tiếng nói cắt lời nàng:

- Ha ha! Ta tưởng là ai đã tới, hóa ra là Dương sư đệ.

"Chi nha" một tiếng, cửa phòng mở ra. một người thanh niên diện mạo bất phàm bước ra. vẻ mặt đầy ý cười nhìn Dương Phàm.

- Ha ha! Ta tưởng là ai, hóa ra là Dương sư đệ.

Giọng nói này hết sức quen thuộc, khuôn mặt thanh niên kia càng khắc sâu trong trí nhớ Dương Phàm.

Dương Phàm liếc nhìn đối phương, ngữ khí thản nhiên nói:

- Dương Quang sư huynh vẫn khỏe chứ, không ngờ tới là huynh ở sân này.

Dương Quang đi từ trong phòng ra, âm thầm quan sát hai người Dương Phàm, ánh mắt dừng lại trên mặt Hồ Phi trong chớp mắt. cười hì hì nói:

- Dương Phàm sư đệ yên tâm. từ khi đệ đi rồi, sân viện này ta vẫn hết lòng chăm sóc. Đệ xem, hoa cỏ trong vườn vẫn còn tốt lành, thậm chí càng thêm sáng lạn hơn trước kia nữa.

Lời của hắn rõ ràng mang theo vài phần ám chỉ.

Dương Phàm làm sao không rõ ý của hắn. cười cười:

- Đa tạ Dương Quang sư huynh đã chăm sóc sân viện tốt như vậy, sư đệ tạ ơn.

- Nào có, đây là chuyện ta hẳn phải làm.

Dương Quang cười tươi nói, chẳng qua trong lòng hắn đã có chút dị dạng. Nghe lời Dương Phàm hiển nhiên rất hoài niệm nơi này, giống như có ý muốn thu hồi lại sân viện này. Hắn chỉ là một hậu bối Dương Gia Bảo, đương nhiên không rõ năng lực cùng thế lực phía sau Dương Phàm vào lúc này, ở trong mắt Dương Quang. Dương Phàm vẫn là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, bởi thân phận được sư mà địa vị mới cao lên. Nhưng so sánh với bản thân hắn là thiên tài gia tộc lại không cách nào đánh đồng được.

- Đúng rồi, vị này là

Lực chú ý của Dương Quang vẫn luôn không rời Hồ Phi bên cạnh Dương Phàm. Hồ Phi là tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn, vượt hẳn tròn hai tiểu cảnh giới. Cho dù không cố ý tỏa ra khí thế, vẫn làm cho hắn cảm thấy một cỗ áp bức.

- Bằng hữu kiêm cận vệ của ta Hồ Phi.

Dương Phàm cười giới thiệu hai người lẫn nhau.

- Cận vệ?

Trong mắt Dương Quang hiện một tia kinh dị, bằng tu vi Ngưng Thần đại viên mãn của đối phương, lại chỉ là một cận vệ cho Dương Phàm sư đệ.

Chẳng lẽ trong này có trò mèo gì?

Một người là Ngưng Thần đại viên mãn, một người là được sư Luyện Khí hậu kỳ.

Trong lòng Dương Quang đột nhiên sinh ra một cách nghĩ: chẳng lẽ là người này áp chế Dương Phàm sư đệ?

Sự tình quá nửa là thế.

Trong lòng Dương Quang chắc định. miệng lẩm bẩm:

- Hồ Phi? ồ! Sao nghe quen tai như vậy.

- Lẽ nào người

Dương Quang đột nhiên nhớ tới một chuyện có liên hệ đến mộ huyệt QUỲ Thi Sơn cùng Vũ Vụ Sơn Trang.

- Không sai. lão tử chính là Hồ Phi bị Vũ Vụ Sơn Trang truy sát.

Hồ Phi hừ lạnh một tiếng.

- May mắn được gặp.

Dương Quang ngoài cười trong không cười nói. Kỳ thật hắn đang âm thầm cười lạnh: Dương Phàm à Dương Phàm. đây là người đáng đời. Tấn công còn không cam lòng, không nên đi làm được sư gì đó, ý đồ mai sau trỗi dậy. Như vậy tốt rồi, bị tên cùng hung cực ác này khống chế. Hơn nữa trong lòng hắn đồng thời cũng sẵn sàng phòng bị, đề phòng Hồ Phi hạ thủ với mình. Bằng tu vi Ngưng Thần trung kỳ của hắn, đối với cường giả đại viên mãn cao hơn hai tiểu cảnh giới, nếu như một lòng muốn chạy trốn, ở trên địa bàn Dương Gia Bảo này, đối phương cũng không làm gì được hắn.

- Đúng rồi. Dương Phàm sư đệ, lần này đệ tới Dương Gia Bảo vì chuyện gì.

Dương Quang chậm chậm nói.

- Mấy ngày trước Dương Cương thế thúc tới Vũ Liễu trấn tìm ta.

Dương Phàm bình thản trần thuật lại.

- Ồ! Ta hiểu rồi. Dương Phàm sư đệ khẳng định đã đáp ứng trở về Dương Gia Bảo đảm nhiệm chức vụ được sư gia tộc rồi chứ gì?

Dương Quang thể hiện vẻ tỉnh ngộ, đồng thời lại âm thầm trào phúng: "Dương Phàm này sửa tu y đạo, còn không phải muốn trở mình ngày sau, trở về Dương Gia Bảo giành lấy địa vị của mình."

Dương Phàm cười khỏ, lắc đầu. Dương Quang này dường như có chút tự cho là thông minh quá mức, ngược lại không ổn trọng như trước kia. Nhưng mà ngẫm lại cũng phải. trước đây mình được tôn xưng là đệ nhất thiên tài gia tộc dưỡng nết hẳn dưới chân, đối phương đương nhiên phải cẩn thận đối đãi. Hắn vừa chuẩn bị nói, bên ngoài truyền đến một giọng nữ mềm mại như chuông bạc:

- Dương sư huynh, huynh có khách tới sao.

Dương Phàm không xoay người lại, nghe tiếng nói liền biết là ai, không khỏi thềm thở dài một tiếng.

- Sư muội. muội mau tới xem là ai đã đến.

Dương Quang mặt đầy tươi cười chào đón. dẫn đầu đi tới.

Dương Phàm cùng Hồ Phi xoay người lại, đập vào mắt là một cô gái váy hoa màu nhạt, dung mạo như hoa như nguyệt. cao quý thoát tục.

- Người là Dương Phàm sư huynh?

Cô gái này nao nao, trong mắt lộ ra vài tia phức tạp nhưng lại bị một tia lạnh nhạt thay thế. Cô gái này là con gái tộc trưởng Dương gia, Dương Mạn. Lúc này, nàng nhìn nam tử mà mình đã từng ngưỡng mộ quý mến, không khỏi nghĩ lại hồi ức xưa kia.

- Ha ha sư muội rất bất ngờ sao?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên. Nếu như nói trước tán công, hắn không có hảo cảm gì với cô gái này, như vậy sau khi tán công lại nhiều hơn vài phần mắt lạnh chán ghét. Đáng ghê tởm hơn là Dương Phàm có được tin tức, cô gái này quanh quẩn giữa đệ đệ Dương Lỗi cùng Dương Quang. Từng nhiều lần để hai thiên tài gia tộc mình tranh ám đấu, bản thân lại không hề biểu lộ nổi lòng.

- Dương sư huynh nói đùa, thúc thúc muội nhiều lần đi mời, muội biết cuối cùng có ngày huynh sẽ trở về. Huynh chờ ngày này không phải rất lâu hay sao?

Dương Mạn cười hì hì đi tới. chào hỏi với Dương Phàm.

Lúc này, Dương Phàm không phải một phế nhân mà là một được sư y thuật siêu phàm. Sau khi vào gia tộc, địa vị cũng sẽ không thấp nàng tự nhiên sẽ không thất lễ. Trong lòng Dương Phàm không biết nói gì: Làm sao những người Dương Gia Bảo đều cho rằng mình thật gấp gáp trở về gia tộc như vậy chứ. Trên thực tế, Dương Phàm căn bản không dự định cầm rế ở một Dương Gia Bảo nho nhỏ này. Hắn hoài niệm duy nhất ở Dương Gia Bảo chỉ còn lại một chút ký ức lúc nhỏ, tình thầy trò, tình huynh đệ.

- Được rồi. Sư muội. không bằng muội dẫn ta đi gặp gia chủ đi.

Dương Phàm bình tĩnh như không, nói.

- Được. để muội dẫn đường.

Dương Mạn không chút do dự đáp ứng.

Dương Quang bên cạnh nhìn hình ảnh này vào trong mắt, sâu bên trong hiện một tia âm lệ.

Có Dương Mạn dẫn đường, mấy người thuận lợi đi vào khu vực trung tâm Dương Gia Bảo cũng là nơi gia chủ, lão tổ, trưởng bối cư ngụ. Nơi đây phòng giữ sâm nghiêm, cấm chế chồng chất. có vài nơi còn có trận pháp thủ hộ.

Mấy người ở trong đại sảnh chờ một lát. Dương Quang, Dương Mạn không có ý rời đi. Rất nhanh, truyền tới tiếng bước chân thoảng gấp gáp, gia chủ Dương Hồng cùng Dương Cương trước sau bước vào.

- Ha ha! Rốt cuộc Phàm nhi đã trở lại.

Dương Hồng cùng Dương Cương hiện vẻ cười lạnh, lúc ánh mắt đảo qua Hồ Phi không khỏi âm thầm kinh hãi.

Thiếu niên bên cạnh Dương Phàm lại là tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn!

- Vị này chính là

Dương Hồng cùng Dương Cương lộ ý hỏi.

- Đây là cận vệ của ta. Hồ Phi.

Dương Phàm giới thiệu.

- Hồ Phi?

Hai người ngẩn ra, dường như nghĩ tới điều gì.

- Ha ha. các người không cần suy đoán, hẳn chính là Hồ Phi từng bị Vũ Vụ Sơn Trang truy sát một năm trước.

Dương Phàm cười dài nói.

Dương Hồng cùng Dương Cương nhìn nhau trong mắt hiện một tia kinh dị. Dương Phàm hôm nay rất cuộc có bao nhiêu năng lực, dám lộ liễu trắng trợn thu lưu đối tượng bị Vũ Vụ Sơn Trang truy sát. Hơn nữa, Vũ Vụ Sơn Trang biết chuyện như vậy, lại chỉ có thể im lặng nhắm một mắt mở một mắt.

Dương Quang cùng Dương Mạn ở bên cạnh càng thất kinh, nhìn thái độ gia chủ cùng trưởng bối đối với Dương Phàm thật là quá tốt. Thậm chí bọn họ còn thấy được mấy tia thần thái cung kính. Một người là gia chủ Dương Gia Bảo, một người khác là đệ đệ gia chủ Hai người ở tại Dương Gia Bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, đều là đại nhân vật danh chấn một phương.

Thế nhưng, lúc này đối mặt với Dương Phàm, bọn họ nói năng lại mơ hồ có một thái độ cung kính.

Dương Mạn nhìn vào Dương Phàm, đôi mắt liên tục lóe lên những tia sáng kỳ dị, thầm nghĩ: ở trong thời gian một năm rưỡi này, khẳng định hắn đã đạt được thành tích không thể xem thường.

Lúc này Dương Quang lại bảo trì tâm tính cẩn thận, sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt thoáng hiện âm trầm. Hẳn không nghĩ tới sau khi Dương Phàm trở về, sẽ làm hai vị gia chủ trưởng bối hết sức quan trọng cung kính như vậy.

- Dương sư huynh, huynh trở về Dương Gia Bảo là muốn nhậm chức được sư gia tộc phải không?

Dương Mạn cười ngọt ngào nói, ánh mắt nhìn Dương Phàm nhiều hơn vài phần nhu tình. Nhưng mà nàng vừa nói ra lời này, trong phòng lập tức yên tĩnh. Dương Hồng cùng Dương Cương chợt biến đổi thần sắc, ánh mắt sắc bén đảo qua Dương Mạn.

- Mạn nhi không được nói vậy, Dương sư huynh người đã là được sư khách liêu Vũ Văn gia kinh đô làm sao trở về Dương Gia Bảo nhậm chức được sư gia tộc được?

Dương Hồng quát lạnh nói.

- A!

Dương Mạn lập tức hoa dung thất sắc, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Dương Quang sắc mặt trắng nhợt, trong lòng bỗng phát lạnh. Vũ Văn gia kinh đô!

Dù là bọn họ tin tức có bé tắc hơn cũng sẽ không thể không biết thế lực Vũ Văn gia tộc.

So sánh với tứ đại gia tộc kinh đô, các thế lực như Dương Gia Bảo, Vũ Vụ Sơn Trang căn bản không đáng nhắc tới, tùy tiện phái mấy cao thủ tới là có thể diệt môn. Đây là chênh lệch giữa thế lực tu tiên cao cấp và thế lực cấp thấp, khác nhau một trời một vực. Vũ Văn gia tộc kinh đô, không phải đứng đầu tứ đại gia tộc nhưng lại mơ hồ nắm giữ đại cục giới thế tục Ngự Dương Quốc.

Đương kim thánh thượng, cũng là họ Vũ Văn.

Lúc này, rất cuộc bọn họ rõ ràng vì sao Dương Phàm có thể lộ liễu trắng trợn mang theo Hồ Phi xuất hiện, vì sao trưởng bối gia tộc lại cung kính với hắn như vậy.

- Đúng rồi, hiền chất, nghe nói người ở kinh đô rất có danh tiếng, được tôn là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô?

Dương Cương khen ngợi không lộ dấu vết, đồng thời ánh mắt Dương Hồng thăm ra hiệu với nữ nhi và Dương Quang, ý bảo bọn họ nói chuyện cẩn thận một chút.

- Được sư truyền kỳ đệ nhất. Ha ha, đây chẳng qua là đồng đạo kinh đô cất nhắc mà thôi. Chẳng qua ở kinh đô, ta mở ra một nhà Tiên Hồng Y Quán hiện giờ làm ăn cũng không tệ.

Dương Phàm thu thần sắc thái độ của những người này vào mắt. trong lòng âm thầm trào phúng. Chẳng qua hẳn tới Dương Gia Bảo cũng không phải để xem thái độ cung kính của những người này.

- Được rồi. mấy ngày trước nghe Dương thế thúc nói lão tổ muốn gặp ta, vì vậy tiểu chất tới đây. Tiểu chất muốn nói chuyện cùng lão nhân gia.

Dương Phàm nhàn nhạt nói, thần tình bình thản như không.

”Người này lại còn trực tiếp tìm lão tổ nói chuyện ngang hàng, bộ dạng lại còn tỏ vẻ đương nhiên.”

Dương Quang, Dương Mạn liếc nhìn nhau. miệng cảm như hén.

Dương Phàm lúc này đây, nghiêm nhiên đã đạt tới độ cao mà bọn họ không thể với đến. Lão tổ, trưởng bối tối cao Dương Gia Bảo, cường giả trấn thủ một thế lực tu tiên tồn tại như một vị thần thủ hộ.

219. Chương 229: Uy Hiếp, Đàm Phán.

- Dẫn hẳn vào đi.

Theo tiếng nói này vang lên, một cỗ áp lực đột nhiên phủ xuống, làm cho những người Dương Hồng, Dương Cương lộ ra vẻ kính nể.

- Vâng. lão tổ!

Dương Quang cùng Dương Mạn liếc nhìn nhau, trong mắt lóe ra vẻ kính hãi. Dương Phàm hôm nay, ngay cả lão tổ Dương gia cũng phải nói chuyện bình đẳng với hẳn có thể tưởng tượng ra thực lực địa vị cỡ nào.

- Phàm nhi. mời đi bên này.

Gia chủ Dương Hồng thoáng cung kính dẫn đường cho hẳn. Dương Phàm gạt đầu, Hồ Phi làm cận vệ, một tắc không rời. Nhìn theo bóng lưng Dương Phàm đi theo gia chủ, trong đôi mắt Dương Mạn lóe lên vài tia phức tạp không khỏi than khê. Đối tượng mà mình đã từng ngưỡng mộ và lạnh nhạt, hôm nay đã bước đến tầng lớp mà mình khó thể với đến. Không bao lâu, hai người Dương Hồng đi tới trước một mật thất.

- Phụ thân. bọn họ đã đến rồi.

Dương Hồng đứng ở trước một mật thất chất chồng cấm chế, hết sức tôn kính.

- Người lui xuống đi, để ta nói chuyện một mình với Phàm nhi.

Tiếng nói của Dương gia lão tổ phiêu đăng, chợt lóe sáng, cấm chế mật thất đã mở ra. Dương Hồng không dám có chút làm trái khom người rời đi. Làm tộc trưởng Nam Linh Dương gia, hẳn lại có thể khúm núm đến trình độ như vậy. Nhớ tới trên vắn Thiên đại hội trước đó, thân phận một đời gia chủ như Dương Hồng uy thế ra sao. Dương Phàm thông thả bước vào gian mật thất này, không có một tia cẩn thận sợ hãi. Hồ Phi bên cạnh hẳn cũng vậy, ở trên bờ đoàn trong mật thất một lão già áo xám ngồi xếp bằng, chòm râu hoa râm mặt hẳn nếp nhăn.

Nhìn từ bề ngoài, lão ta chỉ là một lão nhân tuổi xế chiều bình thường mà thôi. Nhưng mà lão lại là một lão tổ địa vị chí cao Dương Gia Bảo hiện giờ. Cho dù ở trong mắt tu sĩ bên ngoài Dương Gia Bảo, lão cũng là một cao nhân Trúc Cơ Kỳ thân phận cao thượng!

Ánh mắt lão tổ Dương gia nhẹ đảo qua hai người, khi hẳn thật sự nhìn kỹ Hồ Phi trong mắt chợt lóe tinh quang. Mặc dù không cố ý tỏa ra khí tức gì nhưng hai người đi vào vẫn có thể cảm nhận được áp lực cùng uy nghiêm của lão nhân tuổi xế chiều trước mắt. Cuối cùng vẫn là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ vang danh mà.

Trong lòng Dương Phàm thăm than. Bằng cảnh giới của hẳn hoàn toàn có thể nhìn ra tu vi lão tổ Dương gia cao hơn mình một tiểu cảnh giới, đạt tới cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

- Hai vị, mời ngồi.

Lão tổ Dương gia nhắc tay, thần sắc ngưng trọng, thu hồi lòng khinh thị. Không biết vì sao Hồ Phi bên cạnh Dương Phàm lại mang tới cho hắn một loại áp lực mơ hồ. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đại viên mãn có thể mang tới áp lực cho lão thân là Trúc Cơ trung kỳ, lão tổ Dương gia âm thầm lú lười. Lão biết rõ Hồ Phi là đối tượng bị Vũ Vụ Sơn Trang truy sát nhưng lại không đề cập một chữ tới chuyện này.

- Lão tổ, đã lâu không gặp, lão nhân gia ngài vẫn hồng quang tỏa sáng, sinh long hoạt hổ dũng mãnh như xưa không giảm, để cho Nam Lĩnh Dương gia yên ổn thái bình, hưởng thụ thịnh vượng phát đạt.

Dương Phàm cười ha ha nói, xem ra thật có vẻ rất hiền hòa thân thiết.

Lão tổ nhàn nhạt nói:

- Phàm nhi đang chăm chọc lão phu sao? Ta là người nửa chân bước vào quan tài, làm sao có thể so sánh với những người trẻ tuổi các ngươi. Ngăn ngừa không gặp một năm, tu vi vị cận vệ của ngươi đã đột nhiên tăng mạnh. sợ rằng thực lực đã tới gần Trúc Cơ Kỳ rồi.

Nói đến đây, lão tổ còn liếc hai người như có thâm ý:

- Tu tiên giới vĩnh viễn là cường giả làm đầu, cường giả sẽ không thần phục kẻ yếu.

Ý của lão tổ rất rõ ràng, nếu như Dương Phàm không có thủ đoạn tương ứng làm sao có thể để cho Hồ Phi tu vi tiếp cận Trúc Cơ Kỳ cam tâm làm cận vệ cho hắn.

- Ha ha lão tổ nghĩ nhiều quá, hắn không chỉ là cận vệ của ta càng là bằng hữu tốt của ta.

Dương Phàm không muốn dây dưa trên đề tài này, tỏ vẻ nhàn nhã nói:

- Nhưng còn lão tổ, bằng kinh nghiệm y đạo của ta xem ra, có lẽ ngài còn khoảng mười năm thọ nguyên nữa.

Ánh mắt lão tổ chợt ngưng, rồi đột nhiên hiện một tia tinh quang, lại chợt ảm đạm vài phần. thở dài nói:

- Không hổ là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô. Ngươi nói không sai. thọ nguyên lão phu đã gần đến đại hạn, thời gian chỉ còn lại mười năm.

Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thọ hai trăm năm gần gấp hai ba lần người phàm.

Đây là khác nhau giữa người tu tiên cùng người phàm. Mặc dù không thể đạt đến cảnh giới trường sinh bất tử, nhưng thọ nguyên cao hơn mấy lần thậm chí mấy chục lần, cũng là dự hoặc chí mạng. Nhưng mà đại nạn thọ nguyên trước mắt, ngay cả người tu tiên có muôn vàn pháp thuật, vạn vật thần thông, cũng phải vô lực.

Dương Phàm nói hai ba câu đâm thẳng yếu điểm của lão tổ, làm lão thần sắc ảm đạm, nhất thời càng có vẻ già nua.

- Chẳng hay lần này lão tổ tìm ta, có chuyện gì cần nói. Nếu như chỉ muốn ta trở về hiệu lực gia tộc vậy không nói cũng được.

Dương Phàm nói thẳng.

Trước mặt tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thành danh này, hắn lại không hề có một chút sợ hãi nào, thái độ rất cứng rắn. Trong lòng lão tổ Dương gia mơ hồ sinh ra một tia tức giận. lại bị lão dùng sức ấn nhẫn. Một năm trước, Dương Phàm vẫn còn là một tồn tại do lão tùy ý nắm giữ sinh tử; còn hôm nay, lão cho dù cố tình nhưng lại không có lá gan kia. Dương Phàm dường như cảm giác được tâm tình biến hóa trong lòng lão tổ Dương gia, khóe miệng khẽ nhếch lên cười nói:

- Lão tổ có tin không, nếu như hiện giờ ngài ra tay với hai người chúng ta, bị xóa sổ khỏi thế gian này, kiên quyết sẽ không phải là chúng ta.

Nghe lời này, thần sắc lão tổ Dương gia kịch biến, một cỗ linh áp cường đại triều dâng lên như thủy triều. Dương Phàm cảm giác được một tia áp lực nhàn nhạt, trên mặt vẫn duy trì thần sắc bình thản không sợ.

Nhưng còn Hồ Phi bên cạnh hắn, trên người lại đột nhiên kéo lên một cổ khí tức cuồng bạo dã man, cốt cách cả người vang lên một trận tiếng vang, trong mắt xẹt qua một tia hồng quang nhàn nhạt. Lão tổ Dương gia hoảng sợ, trực giác nói cho lão: thiếu niên trước mắt tuyệt đối có lực lượng có thể chống lại mình. Thậm chí trong cơ thể Hồ Phi còn mờ mờ tỏa ra một cỗ

lực lượng cấm kỵ, làm cho lão cảm giác một cỗ nguy cơ mạnh mẽ.

Hồ!

Lão tổ Dương gia hít sâu một hơi thu hồi linh áp của mình. Hồ Phi hừ khê một tiếng, cũng khôi phục bình thường. Dương Phàm ngồi trên bồ đoàn vẫn tươi cười như trước nói:

- Lão tổ đã tin chưa.

- Lão phu đã tin tưởng bảy phần.

Lão tổ Dương gia gật đầu nặng nề, cường chế sóng to gió lớn trong lòng. Chỉ bằng một mình Hồ Phi, đã có thể lực áp được lão càng đừng nói bên cạnh còn có một được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô thực lực không rõ.

Nếu như thực lực Dương Phàm còn kinh khủng hơn Hồ Phi, như vậy ở trong không gian nhỏ hẹp này, lão thật không có nhiều cơ hội. Trầm mặc một lát, lão tổ Dương gia lộ vẻ phức tạp nói:

- Bằng địa vị thanh thế của người hôm nay, lão phu yêu cầu người thuần phục Dương Gia Bảo đích thật là chuyện không thể nào, dù sao gia tộc đã từng thẹn với người.

- Lão phu chỉ có một thỉnh cầu.

- Mời nói.

Dương Phàm mơ hồ suy đoán được một chút.

- Người đã biết lão phu chỉ còn khoảng mười năm thọ nguyên, mà theo ta tính toán thì ở trong mười năm này, đời thứ hai không ai có thể tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Phàm nhi có thể tưởng tượng được sau khi ta chết. Dương Gia Bảo mất đi cường giả Trúc Cơ Kỳ tọa trấn sẽ gặp phải số phận như thế nào.

Lão tổ Dương gia nói trong giọng bao hàm vài phần bất đắc dĩ.

- Nếu như lão tổ chết đi, trong gia tộc lại không có cường giả Trúc Cơ Kỳ mới quật khởi chống đỡ, chờ đợi Dương Gia Bảo chỉ có thể là bị diệt hoặc thuần phục thể lực khác.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Chẳng qua ở trong mười năm này, nếu như người có thể ra tay che chở, duy trì huyết mạch gia tộc. Dương Gia Bảo tất nhiên có thể sống yên ổn ở nơi tu tiên giới tàn khốc này.

Trong mắt lão tổ Dương gia xẹt qua một tia thần sắc nhìn hai người trước mắt.

- Phải đó. Nếu như ta đáp ứng chẳng hay lão tổ chịu trả giá thế nào?

Dương Phàm cười híp mắt nói.

Lão tổ Dương gia cười khổ:

- Lê nào người thật sự lạnh lùng như vậy. Đối với một gia tộc đã từng bồi dưỡng người mấy chục năm. không hề có một tia cảm tình nào.

Dương Phàm cười lạnh:

- Dương Gia Bảo đối với ta mà nói không có bao nhiêu hoài niệm. Nhưng nếu chân chính lãnh khốc vô tình chỉ trong mấy năm tới, chờ đợi Nam Linh Dương gia nhất định là diệt vong.

Lão tổ Dương gia nghe vậy, trong lòng phát lạnh. tiếp đó thở dài cay đắng:

- Được rồi, người có điều kiện gì thì cứ nói ra.

Đồng thời trong lòng lão cũng có chút may mắn. Dương Phàm cũng không phải chân chính tuyệt tình quyết ý với Dương Gia Bảo. Cuối cùng cũng ở nơi này trôi qua mười hai mùa xuân nóng lạnh, không thể không có một chút cảm tình nhỏ nhoi.

Thấy rốt cuộc lão tổ Dương gia chịu thỏa hiệp. Dương Phàm hết sức thỏa mãn:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản. Đầu tiên, ta rất hoài niệm sân viện nơi ta từng ở, chỗ đó là nơi duy nhất đáng hồi ức ở Dương Gia Bảo.

- Điều này không thành vấn đề. Từ hôm nay trở đi, sân viện kia sẽ được tách biệt, mỗi ngày phái người quét dọn, bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào.

Lão tổ Dương gia không chút suy nghĩ nói ngay, ở trong mắt lão đó chẳng qua là một sân viện hoàn cảnh hơi tốt một chút mà thôi.

- Thứ hai, ngài phải nói hết tất cả những bí ẩn liên quan đến cha ta năm đó bao gồm cả những manh mối sau khi ngài ấy mất tích.

Dương Phàm nói đến đây, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh.

- Điều này, lão phu chỉ có thể nói hết những gì mình biết cho người.

Lão tổ khẽ thở dài.

- Một điều cuối cùng, lúc ta không ở đây, y quán ở Vụ Liễu trấn cùng các thế lực còn lại đưa vào trong phạm vi bảo hộ của Dương Gia Bảo.

Dương Phàm bình thản nói.

Dù sao Dương Gia Bảo cũng là đầu gấu nơi này, tác dụng che chở hữu hiệu vượt xa Âm Huyết Vương Triều cùng Sở gia kinh đô.

- Điều này cũng không thành vấn đề, sản nghiệp cùng người thân của người đều được Dương Gia Bảo bảo hộ.

Lão tổ Dương gia gật đầu.

Ba yêu cầu của Dương Phàm cũng không tính là quá đáng.

- Ngoài ra, trong mười năm ta chỉ có thể bảo hộ trong phạm vi khả năng của mình. Nếu như bản thân ta khó bảo toàn vậy phải nhờ tới người khác che chở.

Dương Phàm bổ sung.

- Điều này là đương nhiên, ta chỉ cần một lời hứa hẹn. Phàm nhi có thể tận tâm tận lực, lão phu đã thỏa mãn rồi.

Lão tổ Dương gia đương nhiên sẽ không trông cậy vào hứa hẹn không quá hiện thực này.

- Được rồi, hiện giờ ngài có thể nói những chuyện liên quan đến phụ thân năm đó. Lúc trước Dương Cương thể thúc cũng có nói, nhưng ta cảm giác còn có chuyện che giấu.

Dương Phàm chợt lóe thần quang, nói.

- Được rồi, bằng thực lực địa vị của người ngày hôm nay cũng có một số việc người nên biết, lão phu chỉ có thể nói tất cả những gì mình biết cho người.

Lão tổ Dương gia thở dài một hơi, trong lời nói mang theo vài tia bất đắc dĩ.

Trong lòng Dương Phàm có chút thấp thỏm kích động, yên lặng chờ đợi, trầm nghĩ:

- Chuyện có quan hệ tới phụ thân năm đó, rốt cuộc cùng đã biết được rồi?

Làm thái thượng hoàng Dương Gia Bảo, cao nhân Trúc Cơ Kỳ, bằng vị trí trên cao của lão, khẳng định sẽ biết rất nhiều bí ẩn hơn Dương Cương.

220. Chương 230: Thân Thế Mê Hoặc.

- Phụ thân Dương Thiên của ngươi là một kỳ tài khoáng thế, thân mang Dị linh căn hiếm thấy nhất tu tiên giới. Cho dù so sánh với tam đại tân tú tu tiên giới hiện giờ cũng không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn vài phần

Về mặt lão tổ Dương gia mang thân sắc phức tạp, như thần thờ, như tự hào, lại như bất đắc dĩ. Dương Phàm yên lặng lắng nghe, những nội dung vừa nói, hẳn đã sớm biết từ Dương Cương.

Mặc dù lúc này nghe lại lần nữa, hẳn cũng không khỏi tâm tình sôi trào, phụ thân năm đó thật là nghĩa khí bồng bồng mà. Nếu như không chết, hiện giờ phụ thân sẽ bước tới cảnh giới nào rồi?

- Sau đó, thiếu chủ Dương gia đời trước tới tham gia vấn Thiên đại hội Dương Gia Bảo chúng ta, tung hoành ngang dọc trên đại hội. Cuối cùng phụ thân ngươi ra tay, âm thầm chiến đấu dễ dàng chiến thắng thiếu chủ Dương gia đời trước, cũng là gia chủ Dương gia hôm nay

Lão tổ Dương gia không nhanh không chậm kể lại.

Lúc nói đến vài chỗ, lão còn ngừng lại một chút rơi vào hồi ức ngẩn ngui. Dương Phàm cũng không quấy rối lão, lúc đầu những chuyện nói ra cũng không khác nhiều với Dương Cương đã nói.

Sau đó. Từ tiên sinh, Liễu Vô Ngân, thậm chí Liệt Vô Huyền càng cường đại hơn đều từng người xuất hiện.

Dương Phàm nghe rất chăm chú, một lát sau rốt cuộc hẳn không nhịn được hỏi:

- Lão tổ, ta có một điểm không rõ. Phụ thân phân tranh với những người này, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Vì sao tranh đấu? Nguyên nhân là gì?

Đây cũng là chỗ lần trước Dương Cương không nói rõ. Lão tổ Dương gia hít sâu một hơi ngữ khí ngưng trọng nói:

- Tất cả những người này, đều là vì một nữ nhân.

- Một nữ nhân?

Tâm thần Dương Phàm run lên, cảm thấy khó tin, mơ hồ cảm giác được chuyện muốn nói tiếp sẽ là mấu chốt của vấn đề.

- Ha ha! Có thể ngươi cảm thấy thật là khó tin, thật là buồn cười, nhiều tinh anh thiên tài tu tiên như thế lại vì một nữ nhân mà ra tay đánh đấm.

Dương gia lão tổ cười chua xót:

- Nếu như ngươi không tận mắt thấy dung mạo mẫu thân ngươi, sẽ không nghĩ như vậy nữa.

- Mẫu thân ta?

Dương Phàm cả người chấn động. thất thần chốc lát. Nên biết rằng Dương Phàm chưa từng gặp qua mẫu thân thân sinh của mình, phụ thân Dương Thiên cũng rất ít đề cập đến. Dương Lỗi cùng hẳn là quan hệ cùng cha khác mẹ. Dương thị ở Vụ Liễu trấn là một nữ tử phạm tặc do Dương Thiên kết hôn sau này.

- Vậy rốt cuộc mẫu thân ta là ai

Dương Phàm khẩn trương hỏi.

- Ngươi thân là dược sư, hẳn biết trong Ngự Dương có một môn phái thần bí lánh đời gọi là Dược Tiên cốc.

Lão tổ Dương gia nhìn hẳn.

- Dược Tiên cốc là Thánh địa tất cả dược sư hướng tới, ta đương nhiên nghe nói qua.

Dương Phàm vội gật đầu, Vân Vũ Tịch chính là truyền nhân Dược Tiên cốc.

- Nếu như ta đoán không sai. mẫu thân của người hắc là một đời truyền nhân Dược Tiên Cốc, chỉ tiếc nàng hồng nhan bạc mệnh đã đi hai mươi năm rồi

Lúc lão tổ Dương gia đề cập tới mẫu thân Dương Phàm mặt mang theo vài phần tôn kính.

- Truyền nhân Dược Tiên cốc?

Dương Phàm nao nao. thần sắc ảm đạm. chột lẩm bẩm:

- Điều này thật là trùng hợp

Hắc vạn lần không ngờ tới, truyền nhân đời trước Dược Tiên cốc, lại chính là mẫu thân của mình. Như vậy Vân Vũ Tịch cùng mẫu thân thân sinh của mình. sẽ có quan hệ gì. Dương Phàm nhớ rõ khi đó lần đầu đi Thiên Hành Chu đến Tú Ngọc Các. Viên lão đại cũng từng hoài nghi mình là truyền nhân Dược Tiên cốc, cũng từng đề cập tới vị "Tiên cô" chữa trị cho sư tôn mình năm xưa.

Lúc đó, Viên lão đại cũng từng thở dài vì vị truyền nhân Dược Tiên cốc hương tiêu ngọc vẫn.

- Đúng rồi. mẫu thân ta gọi là gì?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Điều này, ta cũng chỉ biết họ của Liễu tiên tử về phần phương danh. lại không biết đến.

Lão tổ Dương gia do dự nói.

- Họ Liễu?

Dương Phàm lập tức từ Tiên Hồng Không Gian lấy ra một mảnh khăn tay màu trắng, bên trên thêu mấy chữ thanh tú sâu xa:

Linh Tê Ngọc Trụ, lưu cho Dương Phàm con ta.

Ký tên: Liễu Mộng Yên

Họ LiễuLiễu Mộng Yên!

Dương Phàm thở dài một hơi, ngắm nhìn những chữ thêu xinh đẹp. trầm mặc một lúc lâu.

- Mẫu thân ta đã chết như thế nào?

Trong giọng nói Dương Phàm lộ ra những tia lạnh lùng.

Lấy thân phận truyền nhân Dược Tiên cốc, làm sao có thể chết sớm như vậy, chỉ sống đến hai mươi tuổi. Chỉ có một khả năng đó chính là nhân tố con người mà tử vong.

- Điều nàyMẫu thân người quả thật bị người ta giết chết, về phần hung thủ là ai, khó có thể suy đoán. Chẳng qua theo lão phu suy đoán. việc này quá nửa có quan hệ tới một người.

Dương gia lão tổ trầm ngâm.

- Ai?

Ánh mắt Dương Phàm trừng lên trong giọng mơ hồ hiện một cỗ sát khí.

- Đó là một nhân vật chúng ta không thể nào trêu chọcHắn chính là đại đệ tử thân truyền Tam u Lão Ma, tổ sư Ma Dương TôngLiệt Vô Huyền!

Liệt Vô Huyền!

Thần sắc Dương Phàm chột ngưng, hô hấp dồn dập, chính là tu sĩ ma đạo cấp cao từng đánh một trận với phụ thân. Liệt Vô Huyền.

- Đúng vậy, khi đó phụ thân người tìm Liệt Vô Huyền đánh một trận, sau đó mất tích thần bí nhiều năm, chúng ta đều mất đi dấu mối của hắn. Mọi người đều suy đoán. có phải phụ thân người đã chết trong tay Liệt Vô Huyền

Dương gia lão tổ nói xong những lời này, trầm mặc hồi lâu.

- Thế nhưng ta nghe Dương Cương thế thúc nói. không ai có thể xác định sinh tử của cha ta.

Dương Phàm thoáng không cam lòng.

- Quả thật. sống phải gặp người chết phải thấy xác, chúng ta đều không thể xác định chắc chắn phụ thân người đã chết. Dù là Liệt Vô Hưu bản thân đương sự cũng không hề đề cập tới chuyện này. Hơn nữa bằng trình độ của chúng ta rất khó truy hỏi hẳn chuyện này.

Lão tổ Dương gia than thở.

Dương Phàm trầm mặc nhưng không thể phản kích. Tu sĩ cấp cao ở trên tầng mây bao quát thiên hạ chúng tu sĩ cấp thấp, tu sĩ bình thường căn bản không thể nào với tới.

- Chẳng qua tục truyền Liệt Vô Hưu là một người rất có ngạo cốt, hẳn có phải hung thủ chân chính hay không vẫn không thể xác định, nhưng quá nửa có liên quan đến kẻ này.

Lão tổ Dương gia giải thích.

Sắc mặt Dương Phàm âm tình bất định, một lát sau lại hỏi:

- Lão tổ có biết đầu mối quan hệ đến cha ta?

- Điều này lão phu thật không biết

Lão tổ lắc đầu:

- Tuy nhiên, nếu như hẳn không chết, trên đ có một người duy nhất rõ ràng hạ lạc của hẳn.

- Ngài là nói

Dương Phàm rõ ràng người lão ám chỉ.

- Đúng. đó chính là sư tôn của ngươi. Liễu Vô Ngân. Lúc lão tổ nhắc tới người này, trong mắt chợt lóe lệ quang:

- Liễu Vô Ngân là hảo bằng hữu của phụ thân ngươi, quan hệ rất tốt. Hẳn biểu hiện ra là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, ở lại Dương Gia Bảo. Nhưng kỳ thật. ta cảm giác khẳng định tu vi của hẳn phải ở Trúc Cơ Kỳ trở lên, cụ thể là cảnh giới gì ta cũng không thể ước đoán.

Hai người lại trò chuyện một lát trong mật thất, lão tổ đối với Dương Phàm đều có hỏi tất đáp. Nửa canh giờ sau, Dương Phàm cùng Hồ Phi rời đi trở lại phòng khách lúc trước. Bọn người Dương Hồng, Dương Cương, Dương Mạn, Dương Quang, vẫn không rời đi.

Ngoài ra. trong đại sảnh còn có thêm một người Dương Phàm không thể không quen thuộc hơn.

- Đại ca

Người gọi là một thiếu niên thần sắc thoáng hiện vẻ kiêu căng, một phần bình tĩnh, xem ra thành thực hơn trước đây.

Đó chính là đệ đệ Dương Lỗi.

Dương Phàm liếc nhìn hẳn, hừ khẽ một tiếng, thần thức truyền âm nói: "Đợi lát nữa nói chuyện."

Thần sắc Dương Lỗi đột nhiên biến đổi, nhìn chằm chằm đại ca Dương Phàm không thể tin nổi.

Thần thức truyền âm

Nên biết rằng. chỉ có sau khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, mới có thể thần thức truyền âm. Hơn nữa. tiếng nói Dương Phàm như bỗng nhiên sinh ra ở trong đầu hẳn. hẳn gần như không cảm nhận được dao động thần thức của ca ca. Bởi vậy, có thể thấy cảnh giới thần thức của Dương Phàm cao hơn hẳn nhiều.

Đây chuyện này sao có thể được chứ?

Dương Lỗi có chút khó tin sắc mặt không dễ nhìn.

Đúng lúc này, một giọng nói già nua vang lên:

- Hồng nhi. ta có chuyện phân phó.

Là tiếng nói của lão tổ!

- Xin phụ thân cứ nói!

Dương Hồng khom người nói.

Mọi người nơi này đều câm như hến. chờ đợi mệnh lệnh lão tổ Dương gia.

- Bắt đầu từ hôm nay, Phàm nhi có thể tùy ý ra vào Dương Gia Bảo, hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng con cháu đời thứ hai. Ngoài ra, sân viện trước kia Phàm nhi ở, tách biệt ra ngoài, liệt vào cấm địa. Bất kỳ kẻ nào cũng không được tự ý ra vào, nhưng mỗi ngày phải phái người quét dọn chăm sóc

Tiếng nói uy nghiêm của lão tổ Dương gia vang lên.

Dương Quang nghe vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi nhưng cố nén bất công trong lòng.

- Vâng. phụ thân. ta lập tức an bài thỏa đáng chuyện này.

Dương Hồng nghe lệnh.

Sau đó. giọng nói của lão tổ biến mất, rơi vào yên tĩnh. Ánh mắt Dương Hồng nhìn vào Dương Quang, cười nói:

- Đồ nhi. lão tổ đã phân phó. Hôm nay người dọn trở về chỗ cũ, ngày khác ta tìm một nơi mới cho người.

- Vâng. sư tôn. đệ tử đã rõ.

Dương Quang cố bày ra vẻ tươi cười.

Sau đó. trưởng bối đời thứ hai cùng đệ tử Dương Gia Bảo bắt đầu nhiệt tình chiêu đãi Dương Phàm, bầu không khí không chút nhiệt liệt, về phần Dương Quang, hẳn một người một mình. xám xịt rời đi. Hẳn phải nghe theo ý sư tôn dọn ra khỏi sân viện vốn thuộc về Dương Phàm. Trước khi đi, khóe mắt hẳn liếc tới Dương Phàm. trong mắt hiện một tia âm trầm hung lệ.

"Dương Phàm à Dương Phàm, còn có Dương Lỗi, hai huynh đệ các người nhớ kỹ. Sớm muộn có một ngày, ta sẽ làm các người vĩnh viễn không thể xoay người" Hẳn âm thầm hạ định quyết tâm.

Dương Phàm quay đầu lại nhìn hẳn. lộ ra vẻ có chút suy nghĩ. Hẳn tu luyện Tiên Hồng Quyết nghịch thiên, cảm giác hết sức cường đại, hơn nữa tu vi chênh lệch quá lớn dù cho Dương Quang chỉ sinh ra một tia ác ý, cho dù che giấu xảo diệu. nhưng vẫn không thể gạt được hẳn.

"Xem ra người này thật là một hậu hoạn mà" Trong lòng Dương Phàm âm thầm tính toán.

Hẳn một người đương nhiên không cần sợ Dương Quang, nhưng ở Dương Gia Bảo này, có người thân của mình, bao gồm mẫu thân tay trái gà không chặt, muối muối, còn có y quán Vụ Liễu trấn, bằng hữu

Dương Gia Bảo thịnh tình khoản đãi, thẳng đến khi mặt trời xuống núi, Dương Phàm mới chuẩn bị cáo từ.

- Đệ đệ. theo ta trở về nhà.

Dương Phàm kéo Dương Lỗi tới một góc hẻo lánh.

- Trở về?

Dương Lỗi lạnh mắt liếc nhìn hẳn, trong mắt hiện một tia không cam lòng và mất mát, hơi hận ý nói:

- Đại ca. vì sao người phải che giấu tu vi của mình?

- Trở về rồi nói.

Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta không ẩn giấu tu vi, làm sao để cho vài người yên tâm?

Dương Lỗi hơi cứng lại, nhưng quật cường nói:

- Ta không quay về.

- Không quay về?

Trong lòng Dương Phàm mơ hồ bốc lên một cổ lửa giận:

- Ta đi hết một năm rưỡi, người chưa từng về nhà một lần. Dương Gia Bảo cách Vụ Liễu trấn gần như thế, bằng tốc độ ngự kiếm phi hành của người, nửa canh giờ là có thể về đến nhà. Người có từng nghĩ tới mẫu thân ở nhà. còn có nhị tỷ của người?

221. Chương 231: Huynh Đệ Hòa Thuận.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ thất vọng rất lớn, chăm chú nhìn thiếu niên với vẻ quật cường trước mặt:

- Đệ đệ! Đệ đã thay đổi rồi!

”Đệ đệ! Đệ đã thay đổi rồi.”

Dương Lỗi chấn động toàn thân, trên mặt trong phút chốc thoáng qua một chút đau xót khiến lòng người lạnh giá. Hai tròng mắt của hắn hồng nhuận, loại kiêu căng trên người đột nhiên tan thành mây khói. Hắn nở nụ cười hay là khóc. Một tia trong suốt trong hốc mắt nháy mắt bốc hơi lên.

- Hừ! Tiểu tử! Hãy nghe đại ca người nói, bằng không lão tử phải mạnh mẽ giáo huấn người một chút.

Hồ Phi cách đó không xa đi tới. nhìn Dương Lỗi với vẻ khinh bỉ giọng dạy bảo:

- Tiểu tử! Người có thân nhân, không hầu hạ cho tốt, lão tử ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết.

Tuy lời nói của hắn thô tục nhưng nói rõ một đạo lý: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng; Con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không còn.

- Đệ đệ! Theo ta về đi. Mặc dù đệ không muốn, ta cũng có năng lực mạnh mẽ đưa đệ về nhà.

Giọng điệu Dương Phàm bỗng nhiên cứng rắn hơn.

- Được! Đệ đi với huynh trở về.

Dương Lỗi liếc mắt nhìn hắn với vẻ phức tạp. rốt cục chấp nhận. Hồ Phi bên cạnh Dương Phàm giống như một con dã thú hoang dã, phát ra hơi thở dã tính cuồng bạo mang đến cho hắn áp lực quá lớn.

Vì thế ba người ngự kiếm mà đi. Lúc này đây, Dương Phàm nhắc chân theo Dương Lỗi, hai người bay trên một thanh phi kiếm. Bầu không khí trầm mặc, huynh đệ hai người không nói gì. Trên mặt Dương Phàm còn có một chút vẻ tức giận còn sót lại.

- Đại ca! Vì sao huynh không ngự kiếm phi hành.

Giọng nói của Dương Lỗi có chút máy móc, dường như có chút bất mãn với Dương Phàm.

- Từ sau khi tán công, đã quen rồi

Dương Phàm nói với vẻ tức giận.

Dương Lỗi hít sâu một hơi. rồi nói tiếp:

- Đệ biết! Tu vi của huynh khẳng định vượt qua đệ. Huynh đi kinh đô một chuyến, địa vị thân phận cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngay cả trưởng bối gia tộc cũng tôn kính huynh như thế.

- Huynh lần này đến Dương gia bảo. mục đích chủ yếu chính là gặp đệ. Vì sao không quan tâm đến thân tình chứ? Chẳng lẽ đệ tự cho là tu tiên tuyệt tình mà cắt đứt đoạn thân tình thế tục.

Giọng điệu Dương Phàm thoáng dịu xuống.

- Đại ca! Chúng ta cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, chẳng lẽ huynh không hiểu đệ sao?

Con người Dương Lỗi lộ vẻ nhu thuận, giọng nói có chút khàn khàn:

- Đệ sẽ không ngu như vậy, nếu không thì không thể giúp đệ tu tiên. Ngược lại sau này trong lòng đệ lưu lại tiếc nuối, thậm chí sợ hãi tâm ma! Ngoại trừ đệ có thể vô tình vô nghĩa tuyệt đối đối với thân nhân không chút vương bận. Nhưng chúng ta đều biết được điều đó là không thể.

Trong con người Dương Phàm hiện lên dị sắc nhìn một chút vẻ ủy khuất trong đôi mắt đệ đệ trong lòng không khỏi máy động: Chẳng lẽ mình còn chưa hiểu hết đệ đệ của mình. Từ khi còn nhỏ bắt đầu, đệ đệ ở trong lòng hẳn đều rất thông minh nhu thuận, mình nói gì nghe nấy, cho tới bây giờ đều là đối tượng hẳn che chở.

Dương Phàm khẽ lắc đầu, thu hồi suy nghĩ:

- Chúng ta về nhà trước rồi nói sau.

Sau nửa canh giờ, ba người về tới Vụ Liễu trấn.

Dương thị trông thấy đứa con thân sinh mình trở về, lập tức khóc giống như người nước mắt, mạnh mẽ ôm con vào trong lòng. Dương Phàm có thể cảm nhận rõ ràng. Dương thị thương yêu đệ đệ ở Dương gia nhiều hơn, trong lòng cũng thả lỏng hơn một chút. Đối với chuyện này, trong lòng hẳn không chút ganh tị và bất bình. Dù sao, đệ đệ là con thân sinh của Dương thị, loại tình cảm cốt nhục thật sự.

- Lỗi nhi! Con rốt cục đã trở về, mẹ đi làm thức ăn ngon cho con.

Dương thị lau nước mắt.

- Cảm ơn mẫu thân.

Trên mặt Dương Lỗi có một chút cảm động và áy náy. Thời gian hơn một năm, hẳn gần như không về nhà một chuyến. Chính theo như lời Dương Phàm nói, Dương gia bảo cách Vụ Liễu trấn cũng không xa lấy tốc độ của hẳn không cần nửa canh giờ là có thể về nhà một chuyến.

- Tam đệ! Mẫu thân ở Vụ Liễu trấn rất nhớ đệ. Có hai lần còn tự mình đi Dương gia bảo, nhưng nghe nói đệ đang bế quan.

Dương Tuệ Tâm nói có chút oán giận.

- Đây là lỗi của đệ.

Dương Lỗi cúi đầu nói, hai tay nắm chặt hơi hơi run sợ. Tuy nhiên, Dương thị làm mẫu thân cũng không có chút trách cứ kêu Dương Tuệ Tâm cùng đi ra sau bếp. Trong phòng chỉ còn lại ba người Dương Phàm. Dương Phàm trầm ngâm một lát tâm tư dần dần tỉnh táo lại. hỏi:

- Đệ đệ! Huynh đi rồi, đệ ở Dương gia bảo vẫn luôn bế quan sao?

- Bế quan! Tu luyện.

Dương Lỗi nói có chút trầm trọng.

- Đệ luôn luôn tu luyện sao?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút dị sắc.

- Dạ! Một khi đệ lơ là thì sẽ bị Dương Quang đuổi kịp và vượt qua.

Thần quang Dương Lỗi bỗng run lên, trong lời nói và việc làm có một luồng ý thức nguy cơ. Khi đề cập đến tên Dương Quang này, hẳn dường như có chút cổ kị.

- Lấy thiên phú và tài sản của đệ, hơn nữa còn vất vả tu luyện, không ngờ đều không qua hẳn?

Về mặt Dương Phàm lộ ra dị sắc.

- Đúng vậy! Không biết vì sao khi đệ tấn chức Ngưng Thần Kỳ không đến mấy ngày thì hẳn cũng rất nhanh thăng cấp. Mấy tháng trước, đệ từ Ngưng Thần sơ kỳ tấn chức đến trung kỳ. nghĩ rằng vượt qua hẳn, lại không đoán trước được hẳn lại lập tức đuổi tới. Khi đệ có một kiện Linh Khí hạ phẩm từ chỗ sư tôn thì hẳn lại rất nhanh có được hai kiện Linh Khí.

Giọng nói của Dương Lỗi đột nhiên dồn dập hơn.

- Điều này rất bất thường.

Khuôn mặt lãnh tỉnh của Dương Phàm phân tích.

- Đúng vậy! Đệ cũng không nghĩ ra, theo lý thuyết, hắc hắc sẽ bị đệ vút ở phía sau mới đúng.

Dương Lỗi hít sâu một hơi.

- Cho nên đệ bởi vì chuyện này, mà trong thời gian một năm không về nhà.

Dương Phàm cảm thấy không ngờ.

Dương Lỗi gật đầu sau đó trầm mặc

- Bởi vì sao phải muốn đuổi kịp và vượt qua Dương Quang?

Dương Phàm thành linh hỏi một câu. Trong đôi mắt Dương Lỗi hiện lên một tia phứt tạp, chuẩn bị nói chuyện, mẫu thân Dương thị và nhị tỷ Tuệ Tâm đang bưng đồ ăn vào.

- Đến đây! Lỗi nhi! Phàm nhi! Hôm nay một nhà chúng ta thật vất vả đoàn tụ.

Dương thị nói với vẻ tươi cười sáng lạng, một năm qua, bà chưa từng vui mừng như thế. Một nhà bốn người thật vất vả mới đoàn tụ. Dương Phàm cũng không nhắc lại những chuyện không thoải mái, mấy người có cười có nói.

Khi đêm khuya. Dương thị và Tuệ Tâm đều đi vào giấc ngủ. Hồ Phi cũng được an bài chỗ nghỉ ngơi. Dưới sao sáng, Dương Phàm và Dương Lỗi đứng trong đình viện, nghênh đón gió đêm có chút mát.

Hai người trầm mặc một hồi.

- Đại ca!

Đôi mắt đỏ hồng của Dương Lỗi, có chút nói không nên lời. Dương Phàm cười cười:

- Đệ có mục tiêu hay đã tâm gì đại ca có thể giúp đệ hoàn thành, thậm chí kêu ta giết Dương Quang, đệ có thể giúp đệ làm được.

- Đều là đệ tự cho mình thông minh, tự cho mình đúng.

Dương Lỗi cúi đầu, vẻ mặt hổ thẹn giống một đứa bé phạm vào sai lầm.

- Đệ phạm sai lầm gì?

- Vào thời điểm đại ca tán công đã bị nhiều người trào phúng và châm biếm như vậy, thậm chí bị Dương gia bảo vút bỏ, đệ rất thương tâm càng oán hận Dương gia bảo.

Dương Lỗi hít sâu một hơi:

- Gặp được đại ca, khiến đệ nản lòng thoái chí với Dương gia bảo, đệ muốn báo thù cho huynh, rửa sạch mọi sỉ nhục.

- Mất đi sự che chở của đại ca, thân nhân ở Vụ Liễu trấn bị uy hiếp đến từ Lý mập mập và Dương Quang, còn có uy hiếp tiềm tàng của Dương gia kinh đô. Đệ muốn nhanh chóng tăng tu vi lên, thay thế chỗ của đại ca trong gia tộc, trở thành đệ nhất nhân trong gia tộc. Đệ muốn trở thành trụ cột của gia tộc, bảo hộ mẫu thân, đại ca, tỷ tỷ, vì đại ca rửa sạch từng sỉ nhục!

Giọng nói của Dương Lỗi dần dần thấp xuống.

- Trùng hợp ngày đó đệ có được tài sản phụ thân lưu lại, nó khiến đệ thấy được hy vọng.

Dương Lỗi nói tới đây, ánh mắt ảm đạm xuống, chưa xốt nói:

- Nhưng mà đại ca chung quy vẫn là đại ca, đệ mãi mãi không thể vượt qua, càng không cần đệ đi bảo vệ.

Dương Phàm nghe vậy, không khỏi động dung, trên mặt ngược lại lộ ra một chút hổ thẹn. Trong khoảng cuộc sống sau khi tán công. hắc hắc vẫn chưa lo lắng cho tình cảnh và áp lực mà đệ đệ chịu đựng. Trước tán

công, hẳn là trụ cột của gia đình mà sau khi tán công áp lực vô hình này lại rơi xuống trên người đệ đệ Dương Lỗi. Điều này cũng khó trách đệ đệ trong thời gian đó biến đổi nhanh như vậy.

Mặt ngoài kiêu căng lạnh lùng kia đều chỉ là một loại nguy trang hẳn che dấu áp lực trong lòng. Mà sau khi Dương Phàm tán công, vẫn chưa nói bí mật bản thân cho đệ đệ, thậm chí sau khi tấn chức Ngưng Thần Kỳ và Trúc Cơ Kỳ, cũng không từng lộ ra bất kì tin tức nào cho đệ đệ.

Vì thế trọng trách và áp lực nặng nề trong lòng, đều ẩn trên thân một người thiếu niên có chút non nớt.

- Đệ đệ! Đệ thật khờ.

Dương Phàm áy náy, lại cảm động. nói có chút khàn khàn:

- Đại ca hiểu lầm đệ rồi

- Đại ca!

Dương Lỗi không tìm nổi rơi lệ, bổ nhào vào trong lòng Dương Phàm giống như đệ đệ ngoan ngoãn trước kia phục tùng đại ca. Dương Phàm ôm chặt lấy hắn, trong lòng trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang.

Đã từng có thời gian, đệ đệ khiến hắn cảm thấy xa lạ, thậm chí khiến trái tim hắn băng giá. Nhưng sự thật chứng minh thân tình so với bất cứ tình cảm gì đều phải tin cậy hơn.

- Điều do ta khiến đệ nhận gánh nặng lớn như thế, tuy nhiên hiện tại đệ cũng càng chín chắn hơn.

Dương Phàm vui vẻ cười. vỗ vỗ bả vai đệ đệ.

- Đại ca không cần tự trách, đã từng có thời gian đệ có chút ganh ghét đại ca, cũng nhanh chóng muốn chứng minh năng lực của mình.

Dương Lỗi tự chế giễu cười. lại hỏi:

- Đại ca có thể nói cho đệ. hiện tại rốt cuộc huynh có cảnh giới gì?

- Cảnh giới của huynh

Dương Phàm hơi hơi trầm ngâm, môi khẽ nhúc nhích, thần thức truyền âm, chỉ hướng Dương Lỗi nói ra hai chữ.

- Ha ha ha!

Dương Lỗi nở nụ cười. cười sáng lạn. cùng có thể rất tự hào:

- Đệ rất hy vọng nhanh chóng nhìn thấy, biểu tình của những trưởng bối đời thứ hai của Dương gia bảo khi biết tu vi chân chính của đại ca.

Vô hình cả người Dương Lỗi thả lỏng một mảng lớn.

- Đại ca! Lấy địa vị thực lực hiện tại của huynh, không biết có giành lấy Dương gia bảo, trở thành chủ nhân mới của Nam Linh Dương gia.

Trong đôi mắt của Dương Lỗi thần quang chợt lóe nói với vẻ rất hưng phấn.

- Điều này có thể, tuy rằng nắm chắc không lớn.

Dương Phàm trầm ngâm nói. chợt lại lạnh nhạt cười:

- Tuy nhiên, hạ thấp một chút mới là vương đạo. Hiện tại đại ca cũng có uy hiếp ẩn tàng, không thể quá lộ liễu. Hơn nữa. một cái Dương gia bảo nhỏ bé ta trái lại không để vào mắt.

- Dạ! Tiểu đệ hiểu. Hiện tại có Dương đại ca làm chỗ dựa xem chúng ta làm đi sửa trị Dương Quang kia.

Dương Lỗi xoa tay, nói.

Dương Phàm âm thầm quan sát đệ đệ Dương Lỗi, vẫn phát hiện một chút biến hóa của hắn. đó chính là dã tâm. Giành lấy Dương gia bảo, hiện tại Dương Phàm có lẽ có năng lực này nhưng hắn chưa từng có ý tưởng này. Mà trong lòng đệ đệ Dương Lỗi lại sớm nảy sinh ý tưởng này.

- Đại ca! Hiện tại địa vị thân phận, thực lực của huynh không thể như ngày xưa. Tiểu đệ có một việc muốn huynh giúp đỡ.

Dương Lỗi đột nhiên nói với vẻ chờ mong.

222. Chương 232: Đính Hôn.

Dương Phàm nói với vẻ bình tĩnh.

Sau khi cảnh giới Tiên Hồng Quyết và ma công cùng lúc tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ, hắn vẫn cần tu luyện thân thông tương ứng tăng lên, đây là cần tích lũy hỏa hầu, lắng đọng theo năm tháng.

- Đại ca! Hiện tại huynh có thể ngang hàng với lão tổ Dương gia, có thể trợ giúp đệ cưới Dương Mạn sư tỷ làm vợ hay không?

Dương Lỗi nói với vẻ có chút kích động.

- Cái gì? Cưới Dương Mạn làm vợ!

Thần sắc Dương Phàm đại biến. khó thể tin nổi. nói:

- Đệ còn muốn cưới nàng làm vợ sao?

Sự thỉnh cầu của Dương Lỗi, thật ra ngoài dự đoán của Dương Phàm. Hắn vốn tưởng rằng đệ đệ muốn mình hiệp trợ đối phó Dương Quang, lại không đoán được sẽ có kết quả như thế.

- Đại ca! Huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ huynh cũng thích nàng. Nếu như vậy, tiểu đệ liền thôi

Thần sắc Dương Lỗi ảm đạm vài phần.

- Đệ rất thích nàng sao?

Ánh mắt sáng rực của Dương Phàm nhìn đệ đệ.

- Thích! Từ mấy năm trước, đệ liền thầm thích sư tỷ rồi. Chỉ là khi đó nàng có chút ngưỡng mộ đại ca, đệ cũng không dám nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Dương Lỗi hơi hơi đỏ lên, ánh mắt có chút tránh né. Dương Phàm thấy tình cảnh như vậy, không khỏi nhẹ thở dài một tiếng. Loại con gái này thực sự đáng thích như vậy sao?

- Đại ca! Đệ biết sư tỷ có lẽ chưa nói tới thiện lương thuần khiết nhưng ở Tu Tiên giới hiểm ác tàn khốc này, bản tính của nàng cũng không coi như quá xấu. Dựa vào cường giả, đây cũng là đại đa số con gái chọn, cũng là sự bất đắc dĩ của nữ tu.

Dương Lỗi vội giải thích.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Dương Mạn cũng chưa tới mức tội ác tày trời, nhưng độ trung thành của nàng đáng phải suy tính lại.

- Liên quan đến vận mệnh hôn nhân đại sự của mình, sư tỷ như thế nào quanh co do dự, chúng ta hẳn là có thể thông cảm nàng. Đệ tin. nếu sau này sư tỷ thật sự gả cho đệ. khẳng định quyết một lòng.

Dương Lỗi có chút sợ hãi, lo lắng Dương Phàm không đáp ứng:

- Hơn nữa. nếu đệ có thể sớm ngày kết hôn hoặc là đính hôn, mẫu thân cũng có thể an tâm rồi

Dương Phàm trầm mặc thật lâu, trong lời nói của đệ đệ chỉ có thể miễn cưỡng cho qua, nhưng hẳn đối với bản tính của Dương Mạn này, không ôm thái độ lạc quan.

- Được! Đệ khẳng định như vậy, huynh đây qua mấy ngày sẽ đi tìm lão tổ Dương gia thương nghị.

Dương Phàm nói với vẻ hơi thâm ý:

- Đệ đệ đã trưởng thành, không cần biết đệ có thật tình hay không, hay là ôm mục đích gì, làm đại ca ta nên duy trì đệ một lần.

- Tạ ơn đại ca!

Dương Lỗi kích động không thôi, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, dường như trong đầu đã buộc quanh sự tỷ cao quý như hoa như nguyệt kia, tình cảnh tốt đẹp rót vào trong người mình.

- Tốt lắm! Nếu người đã trở lại thì nên nghỉ ngơi hai ngày đi.

Dương Phàm than nhẹ.

Chờ sau khi đệ đệ đi nghỉ ngơi, thân hình Dương Phàm chợt lóe dung nhập vào trong bóng đêm, rất nhanh, hần đi tới một góc bí ẩn ở Vũ Liễu trấn.

- Tìm ta làm gì?

Dương Phàm hồ hững nói, tàng cây trên đỉnh đầu hần, một vị mỹ nữ băng sương mặc trường bào màu đen hạ xuống.

- Báo trưởng lão, đây là truyền tin Quân vương đưa cho ngài.

Linh Phượng khom mình thi lễ, đưa một khối truyền tin phù màu đỏ.

- Còn có chuyện khác hay không?

Dương Phàm hỏi

- Theo điều tra của chúng ta. Dương Quang của Dương gia bảo có mưu đồ gây rối với trưởng lão.

Linh Phượng đáp.

- Dương Quang?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút lãnh quang, phát tay cho Linh Phượng rời đi. Dương Phàm rất nhanh quay lại phòng mình, sau đó lấy pháp quyết đặc biệt mở tấm truyền tin phù này.

Truyền tin phù và truyền âm phù không giống nhau, trong đó bao gồm chữ viết tin tức, hơn nữa trải qua mà hóa cấm chế đặc biệt, không có pháp quyết tương ứng, cho dù cảnh giới cao hơn nhiều, cũng rất khó mở.

Ở Tu Tiên giới, kiểu và hình thức truyền tin phù có rất nhiều.

Vù vù

Cởi bỏ cấm chế của Truyền tin phù, một tầng quang sáng lơ lửng màu đỏ hình thành hiệu quả tương tự như giấy, hiện ra trước mặt Dương Phàm. Trong truyền tin phù này lưu lại một câu: Duy trì thực lực cân bằng của con cháu đời thứ ba của Dương gia bảo.

Vù!

Dương Phàm nhẹ thở một hơi, chau mày:

- Quân Vương rốt cuộc có dụng ý gì?

Vì sao phải duy trì thực lực cân bằng của con cháu đời thứ ba của Dương gia bảo?

Bố cục của Âm Thiên Quân Vương, rất khó thể khiến người ta nghĩ thông. Con cháu của đời thứ ba Dương gia bảo hiện giờ liên chia làm hai đại trận doanh, phần là Dương Lỗi và Dương Quang.

Ý tứ mờ mịt của truyền tin phù này chính là muốn Dương Phàm không nên giúp đệ đệ đối phó Dương Quang, cho bọn họ duy trì cân bằng tinh tế. Đột nhiên. Dương Phàm nhớ tới theo lời đệ đệ nói không lâu:

”Đúng vậy! Không biết vì sao khi đệ tấn chức Ngưng Thần Kỳ không đến mấy ngày, hần cũng nhanh chóng tăng cấp rồi. Mấy tháng trước, đệ từ Ngưng Thần sơ kỳ tấn chức lên trung kỳ. nghĩ đến vượt qua hần lại chưa từng đoán được hần lại lập tức đuổi tới. Khi đệ có được một kiện Linh Khí hạ phẩm từ chỗ sư tôn, hần lại rất nhanh chiếm được hai kiện Linh Khí”.

Đích xác, dựa theo tình huống bình thường, lấy thiên phú của Dương Lỗi, tài sản và sự cố gắng về mặt tu vi hần là có thể bỏ lại Dương Quang mới đúng. Nhưng trên thực tế, bất kể Dương Lỗi cố gắng như thế nào đều không thể chân chính bỏ lại chênh lệch với Dương Quang.

- Thật là kỳ quái. Âm Huyết Vương Triều vì sao can thiệp chuyện giữa con cháu đời thứ ba của Dương gia bảo, đây không khỏi có chút làm chuyện dư thừa.

Dương Phàm gần như có thể khẳng định là Âm Huyết Vương Triều sau lưng âm thầm duy trì Dương Quang, khiến thực lực của hắn không bị đệ đệ vượt qua, do đó hình thành một cục diện địa vị ngang nhau.

Lấy thế lực Âm Huyết Vương Triều, muốn tiêu diệt Dương gia bảo trên cơ bản dùng tiêu diệt trong nháy mắt để hình dung. Dương Lỗi ở Vụ Liễu trấn nghỉ ngơi mấy ngày, Dương Phàm liền viết một phong thư cho hắn mang đưa gia chủ. Sau khi gia chủ Dương Hồng nhìn thấu nội dung trong thư, sắc mặt khê biến, lập tức tìm lão tổ Dương gia và mấy vị trưởng bối đời thứ hai thương nghị.

- Như thế rất tốt, cột huynh đệ Dương gia lên trên một trên chiến thuyền của Dương gia bảo chúng ta.

Dương Cương gật đầu tán thành, tỏ thái độ trước tiên.

Hắn là sư tôn của Dương Lỗi, đương nhiên duy trì chuyện này, kết làm vợ chồng với Dương Mạn, sau này đệ tử của mình có khả năng rất lớn để trở thành chủ nhân của Nam Lĩnh Dương gia.

- Tuy nhiên. Dương Phàm này chỉ đề nghị đính hôn, cũng nói rõ chờ Dương Lỗi tấn chức Trúc Cơ Kỳ cùng với Mạn nhi tấn chức Ngưng Thần Kỳ, mới chủ sự hôn nhân hai người, thậm chí chính thức trở thành song tu đạo侶.

Một trưởng lão khác nói với vẻ khó hiểu.

- Phụ thân! Ngài có ý kiến gì không?

Dương Hồng mắt nhìn lão tổ khoanh chân nhắm mắt ngồi trên cao. Lão tổ Dương gia mở to mắt, một chút tinh quang hiện lên, trong đó tự nhiên sinh ra một luồng áp lực:

- Dương Phàm này rất thông minh, hắn rõ ràng đang mưu đồ Dương gia bảo chúng ta chờ khi đệ đệ hắn tấn chức Trúc Cơ Kỳ cũng sẽ cùng Mạn nhi kết làm vợ chồng, trên cơ bản có thể nắm quyền to của Dương gia bảo trong tay.

Lời vừa nói ra, mấy vị trưởng bối đời thứ hai không khỏi kinh hô một hồi.

- Dương nhiên, nếu Mạn nhi không thể tấn chức Ngưng Thần Kỳ, vậy cũng không có tư cách dặt tay vào tiên đạo với Dương Lỗi, dù sao thọ nguyên của tu sĩ Luyện Khí Kỳ nhiều nhất chỉ có một trăm năm, còn có dung nhan biến già trong mấy chục năm. Đến lúc đó, nếu Dương Lỗi tấn chức Trúc Cơ Kỳ, mặc dù không cưới Mạn nhi, cũng có cơ hội mưu đoạt toàn bộ Dương gia bảo. Dù sao thọ nguyên của lão phu chỉ còn có mười năm.

Lão tổ Dương gia thở dài một tiếng.

- Vậy chúng ta đây nên làm gì bây giờ?

Các trưởng bối đời thứ hai của Dương gia bảo đều có chút kinh hoảng, lão tổ nói:

- Dương Phàm đã có hạn chế này, có thể thấy hắn nắm chắc khiến đệ đệ của mình tiến vào Trúc Cơ Kỳ. Cho nên chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp trong vòng mấy năm. làm cho Mạn nhi tiến vào Ngưng Thần Kỳ, làm cho nàng bồi dưỡng tình cảm với Dương Lỗi. Sau này bọn họ kết làm song tu đạo侶. Mặc dù Dương Lỗi nắm quyền to ở Dương gia bảo thì có gì chứ, cuối cùng cũng không phải kéo dài huyết mạch của gia tộc ta sao?

Đám trưởng bối đời thứ hai nghe nói ánh mắt đều sáng lên.

- Lão tổ anh minh, cách này cao minh.

Dương Hồng kinh hỉ nói:

- Huynh đệ Dương Phàm này đều là người tài năng rất có thiên phú, nếu có thể cột chặt bọn họ lên trên con thuyền của Dương gia bảo, cho con gái ta hy sinh một chút cũng không hại gì?

- Hừ!

Dương Cương có chút không giận. nói:

- Cái gì kêu con gái hy sinh, lấy tướng mạo tài năng của đồ đệ ta chẳng lẽ còn không xứng với con gái người?

- Ha ha! Nhị đệ hiểu lầm.

Dương Hồng cười ha ha một tiếng, lại nói:

- Ta phái người tìm Mạn nhi đến đây, có ta và phụ thân làm chủ. nàng nhất định không phản đối, huống chi Dương Lỗi và nàng cũng rất xứng.

- Nói vậy mới đúng.

Dương Cương lộ ra vẻ cười, lão cũng nhanh chóng chờ mong đệ tử của mình có thể đi xa hơn. Không đến mấy ngày hồi âm đến từ lão tổ Dương gia báo đưa đến tay Dương Phàm. Người truyền tin, không ngờ cũng là Dương Lỗi.

Dương Phàm mở thư ra, hai mắt nhìn gật gật đầu nói với đệ đệ:

- Khi nào thì đệ tiến vào Trúc Cơ Kỳ, là sư tỷ của đệ có thể xuất giá.

- Trúc Cơ Kỳ?

Dương Lỗi há to miệng, có chút kinh dị.

- Đúng vậy! Hôn sự của các đệ đã định ra rồi, chỉ cần chờ một ngày đệ đạt tới Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Trong lúc này, tranh phong giữa đệ và Dương Quang, ta cũng sẽ không can thiệp, hy vọng đệ có thể bằng vào thực lực của mình chiến thắng hắn.

- Đệ không sợ Dương Quang, nhưng đại ca Trúc Cơ Kỳ này chỉ sợ có chút khó khăn đó!

Dương Lỗi có chút bất mãn nói.

- Lấy thiên phú và tài sản của đệ, trong mười năm đệ hẳn là tiến vào Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Dương Lỗi nói:

- Hiện tại đệ đã đạt tới Ngưng Thần trung kỳ, tu luyện đến cảnh giới Đại Viên Mãn có thể ba hay năm năm. Khó nhất chỉ sợ vẫn là bình cảnh tấn chức Trúc Cơ Kỳ. Một cửa làm khó rất nhiều tu sĩ. Hơn nữa, trong mười năm phải đạt tới Trúc Cơ Kỳ, đệ chỉ sợ không chờ được.

- Được rồi! Chờ đệ tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, khi rất khó đột phá bình cảnh, đến đây tìm đại ca. Ta là được sư truyền kỹ ở kinh đô, có phương pháp đột phá bình cảnh Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm nói với vẻ nho nhã bình tĩnh.

- Đúng vậy! Đệ làm sao quên điểm ấy, đại ca có thể đột phá Trúc Cơ Kỳ nhanh như vậy, khẳng định có bí quyết.

Dương Lỗi kinh hỉ nói.

Dương Phàm cười mà không nói. Hắn có một viên Trúc Cơ đan, nhưng tạm thời không tính đưa cho đệ đệ, bởi vì đan dược này rất quý báu, chỉ sợ mang đến cho Dương Lỗi họa sát thân, ở Tu Tiên Giới một viên Trúc Cơ đan bình thường, có thể khiến cho một hồi gió tanh mưa máu nhỏ.

Từ nay về sau. đệ đệ Dương Lỗi trở về Dương gia bảo, vẫn khắc khổ tu luyện như xưa, có chút không giống là cứ qua hai tháng, tất nhiên hắn sẽ trở về Vụ Liễu trấn một chuyến, đoàn tụ với thân nhân.

Những lời nói sau không đề cập đến, sau khi Dương Phàm xử lý xong những chuyện vặt này, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một chút chuẩn bị bắt đầu bế quan một lần dài hạn. Sau khi tiến vào Trúc Cơ Kỳ, trong Tiên Hồng Quyết cũng có thần thông cực kỳ quan trọng cần tu luyện đó chính là chân hỏa. Cao nhân Trúc Cơ Kỳ bình thường, đều có Trúc Cơ chân hỏa thuộc về mình. cũng chính là bản mạng chân hỏa.

Dương Phàm đương nhiên không ngoại lệ, nhưng hắn vừa mới thăng cấp không lâu, không có thời gian đi tu luyện. Đương nhiên, Tiên Hồng Quyết làm công pháp nghịch thiên, chân hỏa được ra cùng Trúc Cơ chân hỏa hoàn toàn không giống nhau tên là Khai Quang Tịnh Thế Diễm.

Nghe nói hỏa này có được đại thần thông rất thần kỳ.

223. Chương 233: Khai Quang Tịnh Thế Diễm.

Một mảnh đất xa xôi phía Bắc Vụ Liễu trấn, Dương Phàm đeo mặt nạ thần bí, thay đổi dung mạo, biến hóa nhanh chóng, trở thành một người tu tiên chính phái. Sau đó, chân đạp Tường Vân Ngõa điều khiển Tam Linh Xích. Một đám sáng mờ ba màu mang hắn bay vọt về phía chân trời, qua mấy thời gian hô hấp rồi biến mất không thấy. Ngay ngày thứ ba Dương Phàm rời đi, ở góc nào của Vụ Liễu trấn bỗng sinh ra khí tức cường đại của người thăng cấp lại chợt lóe rồi biến mất.

Vù!

Ở dưới mặt đất, Lâm Chung mở con mắt, một chút linh quang màu xanh hiện lên trong đó lơ mơ sinh ra một luồng linh áp. Nếu giờ phút này có người tu tiên khác ở đây, sẽ phát hiện Lâm Chung đã đột phá Luvên Khí Kỳ Đại Viên Mãn tiến vào cảnh giới cường giả Ngưng Thần Kỳ.

”Ngưng Thần Kỳ! Thật không nghĩ tới, ta cũng có ngày này”.

Lâm Chung mở hai tay ra, cảm thụ linh khí trong cơ thể lớn hơn mấy lần, trên mặt hiện lên kinh hỉ, cảm thán nhớ lại từng chút tình cảm hoài niệm. Tuy nhiên, hồi tưởng tình hình thời khắc mấu chốt cuối cùng tấn công Ngưng Thần Kỳ, Lâm Chung lộ ra vẻ sợ hãi trong lòng, hiện tại ngẫm lại đều cảm thấy nghĩ mà sợ. Trong đầu Lâm Chung hiện ra một bóng hình con gái xinh đẹp. Hắn vốn tưởng rằng mình đã hoàn toàn quên mất nàng rồi. Nhưng không dự đoán được, một khắc cuối cùng tấn công Ngưng Thần Kỳ ánh mắt u oán của cô gái này, không ngờ hiện lên trong đầu thiếu chút nữa, khiến tâm thần hắn yếu đuối

- May mà có Ngưng Thần Đan của công tử, mới khiến mình thành công thăng cấp hữu kinh vô hiểm.

Lâm Chung thở dài vô cùng. Sau khi tấn công Ngưng Thần Kỳ, hắn lập tức đi đến y quán, muốn nói cho Dương Phàm tin tức tốt này. Kết quả từ chỗ Trình Tiểu Mạn biết được Dương Phàm tìm được chỗ bí ẩn khác chuẩn bị bế quan một lần, ngắn thì mười ngày hay nửa tháng, lâu thì hai ba tháng. Thấy vậy, Lâm Chung liền bắt đầu trấn thủ y quán, đồng thời củng cố tu vi cảnh giới cũng rút ra một chút thời gian để tìm hiểu y đạo và luyện đan.

Thoảng cái thời gian trôi qua hơn nửa tháng, không thấy bóng dáng Dương Phàm. Điều này khiến cận vệ Hồ Phi của hắn cảm thấy lo lắng.

- Công tử rút cuộc đạt tới cảnh giới nào, một lần bế quan không ngờ thời gian dài như vậy.

Lâm Chung khó thể tưởng tượng nói.

QUỷ Thị Sơn nơi cắm kỵ, mảnh đất bao phủ quỷ vụ. Động phủ Dương Phàm tạm thời cư trú dưới một cái sườn núi. Động phủ thô sơ, giống như một nhà đá, mấy viên Dạ Minh Châu do Tu Tiên giới đặc chế phát ra hào quang nhu hòa.

Chung quanh động phủ này có thiết kế cấm chế rất mạnh. Chung quanh sườn núi còn có trận pháp bảo hộ, quỷ vật lệ quỷ tâm thường căn bản không thể tiếp cận. Dương Phàm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, từng luồng sương mù màu xanh sinh ra không ngừng, lấy nơi này làm trung tâm tràn ra phạm vi mấy trượng. Trong thời gian hô hấp, trong miệng hắn đều phun ra một đoàn cột màu xanh sau đó hóa thành hình thái kỳ dị nào đó.

Vì thế ở trước mặt hắn một đám sinh linh mơ hồ lần lượt từ từ thoáng hiện, khi thì mãnh hổ, khi thì mãng xà, khi thì phi yến, qua một lúc lại là những yêu thú nào đó hắn từng gặp qua. Dem linh khí hóa thành hình thức cụ thể, đây là một loại bản năng sau khi hắn tiến vào Trúc Cơ Kỳ dần dần lĩnh ngộ. Đúng lúc này, Dương Phàm khẽ quát một tiếng, một chuỗi đánh ra ngoài một trượng lập tức xuất hiện một bàn tay lớn màu lục khiến không khí trong khu vực chấn động.

”So với công kích bình thường cũng mạnh hơn không bao nhiêu”.

Dương Phàm thì thảo tự nói.

Đến QUỲ THI Sơn bế quan tới nay, hắn cũng không lập tức tu luyện chân hỏa Trúc Cơ Kỳ, mà là trước tiên thêm một bước củng cố tu vi, cũng nhanh nhạy nắm được lực lượng trong tay.

- Tiên Hồng Quyết và mọi thứ vạn vật thiên nhiên cùng một nhịp thở, vừa rồi đánh ra những sinh linh kia rốt cuộc có huyền diệu gì?

Dương Phàm lại cách không đánh ra một chiêu. Một luồng khí màu xanh thoáng bắn ra, hóa thành một con rắn độc. Vù một tiếng, đánh trúng bức tường được cấm chế thủ hộ.

Ầm!

Chung quanh bức tường nhẹ nhàng run lên, trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ dị sắc. Công kích vừa rồi tăng lên tuy rằng không nhiều lắm, lại ẩn chứa một loại linh tính, rắn quỷ dị và một kích lôi đình. Sau đó, hắn đánh ra từng chiêu, biến ảo làm đủ loại sinh linh, đánh trúng bức tường trước mặt, uy năng, tốc độ, các phương thức không giống nhau. Sau một lúc thật lâu, trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia hiểu được, thì thảo lắm bầm: ”Mọi sự vạn vật thiên nhiên, đại đạo tới đơn giản, lực lượng bản năng nguyên thủy”.

”Nếu ta có thể dung nhập thiên nhiên, lĩnh hội các loại bản năng của những sinh linh này, có thể khiến công kích mình có linh tính, do đó phát ra uy năng khó tin.”

Đáy lòng Dương Phàm sinh ra từng loại hiểu ra.

”Loại năng lực này rất giống linh khí hóa hình được ghi trong tu tiên ngọc giản. Hiện tại ta mới bước vào cánh cửa của nó, huyền hóa ra sự vật còn thiếu linh tính”.

Dương Phàm tu luyện tham ngộ như vậy.

Thoáng cái trôi qua nửa tháng, cảnh giới linh khí hóa hình của Dương Phàm liên quan đến hỏa hầu có chút đề cao, huyền hóa ra sự vật ngưng thật hơn. Đột nhiên, ánh sáng màu xanh trên người hắn chợt lóe, hình thành một kiện áo giáp màu lục từ sợi tơ màu xanh kết thành.

”Không biết áo giáp lục sắc này có lực phòng ngự như thế nào?”

Về mặt Dương Phàm có vẻ hiểu rõ.

Sau đó, hắn đột nhiên vươn tay, một đoàn sợi tơ màu lục từ trong tay phóng ra, trong hư không chuyển vài vòng, quấn quanh lớp lớp, giống như hư ảnh. Sau khi làm xong những chuyện này, Dương Phàm thở nhẹ một hơi: ”Linh khí hóa hình tuy rằng thần kỳ quỷ dị, lại rất tiêu hao pháp lực. Lấy tu vi Trúc Cơ Kỳ hiện tại của ta, đều không thể duy trì liên tục thời gian bao lâu”.

Dương Phàm lại không biết, thủ đoạn cảnh giới giống như linh khí hóa hình này, thông thường chỉ có tu sĩ bậc cao mới có thể nắm giữ. Lấy tu vi Trúc Cơ KỲ của hắn, có thể thi triển ra, vẫn là tính đặc thù của công pháp này và thần hiệu nghịch thiên.

Sau khi linh khí hóa hình mới thành lập. Dương Phàm chẳng những củng cố ý cảnh công pháp, đối với việc khống chế lực lượng cũng tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Điều tức một lát, Dương Phàm thì thảo lắm bầm: ”Hiện tại ta có thể bắt đầu tu luyện Khai Quang Tịnh Thế Diễm”.

Sau đó, nhắm đôi mắt lại, cả người làm vào một loại ý cảnh bế quan chiều sâu gần như đoạn tuyệt quan hệ với bên ngoài. Nếu giờ phút này, có người phát động công kích với Dương Phàm. Hắn gần như không có bất cứ lực phản kháng gì. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn chọn hiểm cảnh hẻo lánh như QUỲ THI Sơn. Sâu trong linh hồn, đoàn quang mang màu lục trong suốt đại biểu cho Tiên Hồng Quyết, tỏa ánh sáng trong suốt lơ mơ như mộng ảo. Từ thiên Luyện Khí KỲ tới thiên Trúc Cơ Kỳ, tất cả pháp quyết và tin tức đều xoay quanh rất rõ ràng trong đầu hắn. Nói cách khác, Dương Phàm đã chiếm được tất cả tin tức ba cảnh giới lớn đầu tiên, về phần trên Trúc Cơ Kỳ, cũng là một đoàn hỗn độn mơ hồ, một chút tin tức đều khó thể chạm đến.

- Xem ra giữa bậc thấp và bậc cao đích xác còn tồn tại khoảng cách lớn.

Dương Phàm tâm sinh cảm thán. Khi nào thì hắn có thể đi vào bậc cao có thể tung hoành Tu Tiên giới, trời cao biển rộng bất cứ nơi nào mặc ta đi. Chỉ là hắn cũng hiểu được nếu từ bậc thấp vượt qua đến bậc cao, rất khó rất khó.

Chỗ trung tâm dòng tin tức thiên Trúc Cơ có một đoàn tin tức rất trọng yếu, đó chính là pháp quyết tu luyện Khai Quang Tịnh Thể Diễm. Từ điểm này có thể thấy được. Khai Quang Tịnh Thể Diễm chiếm vị trí rất cao trong Tiên Hồng Quyết.

Dương Phàm nhập tinh thần vào trong đó bắt đầu lĩnh ngộ, nhận thức. Một ngày, hai ngày, năm ngày

Thời gian dần dần trôi qua, Dương Phàm chưa bao giờ mở đôi mắt ra nhìn, giống như gốc cây cắm rễ, tĩnh tọa bất động, ngay cả khí tức trên người cũng nhạt tới cực hạn. Thoáng cái, thời gian nửa tháng trôi qua. Khoảnh khắc này, Dương Phàm rốt cuộc mở mắt, trên mặt mang theo một chút hồi hộp và cảm thán.

”Khai Quang Tịnh Thể Diễm này hoàn toàn vượt qua chân hỏa bình thường. Lúc này nửa tháng lĩnh ngộ tuy rằng biết rõ phương pháp tu luyện, nhưng cũng chỉ là mơ hồ hiểu rõ một chút huyền ảo”.

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không ngừng, đối với chân hỏa Trúc Cơ của mình càng ngày càng mong đợi. Hiểu rõ phương pháp tu luyện và hiểu ra huyền ảo trong đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Đây giống như người xưa biết tảo sẽ rơi xuống, lại không rõ nó vì sao phải rơi xuống.

Dương Phàm giờ phút này cũng như thế, hắn chỉ biết rõ phương pháp tu luyện của mình, về mặt huyền ảo chỉ là tham ngộ phần ngoài thôi. Tuy nhiên, đây cũng không ảnh hưởng hắn tu luyện thần thông này.

Sau khi biết rõ pháp quyết tu luyện, Dương Phàm không khỏi cảm thán: ”Chân hỏa này không ngờ còn phải phối hợp với Tiên Hồng Không Gian mới có thể tu luyện có thể nói được xưng là duy nhất thể gian”.

Tâm thần hắn rót vào Tiên Hồng Không Gian. Ánh thân ngồi xếp bằng trong mảnh đất xanh trong Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm hít sâu một hơi, thần sắc dần dần trang trọng, tập trung cao độ trước nay chưa có. Giờ phút này, trên người hắn lơ mơ toát ra một luồng khí tức trang nghiêm. Trong linh khí liên miên trong cơ thể hóa thành rắn dài, lấy phương thức vận chuyển riêng biệt, trình độ phức tạp này, vượt qua tưởng tượng của Dương Phàm. Nếu không phải trước đây hắn tiến nhập một cảnh giới hoàn toàn mới không chế lực lượng trong tay, muốn không chế linh khí phức tạp như thế chỉ sợ khó khăn vạn phần.

Dùng phương pháp vận hành pháp quyết riêng biệt, liên tục trôi qua ba ngày ba đêm. Dương Phàm cũng phát hiện quy luật, bất kể con đường linh khí tuần hoàn trong cơ thể. tiêu điểm của bọn chúng trước sau ở mỗi một chỗ trong đan điền.

Vận chuyển linh khí ba ngày ba đêm, khung xương cơ thể Dương Phàm, đường mạch máu lộ ra một tầng màu xanh trong suốt rực rỡ. Trong đan điền xuất hiện một điểm nhỏ màu xanh như hư vô.

Một ngày, hai ngày, ba ngày

Thời gian trôi qua, điểm nhỏ màu lục dần dần ngưng tụ thật lớn mạnh, trở thành đoàn ánh sáng cỡ hạt châu màu xanh. Nhưng nhìn qua mộng lung mơ hồ, phẳng phất như ảo giác. Chính vào lúc này, Dương Phàm vận chuyển pháp quyết đột nhiên biến đổi, ánh sáng màu xanh trên người mãnh liệt, dư âm sóng khí tấn công đến khiến cảm chế trong động phủ rung động một trận, gây nên từng đợt gợn sóng.

Sau đó, linh khí vận hành trong cơ thể hắn, con đường đột nhiên đổi lớn, toàn bộ chuyển nghịch hướng.

Vù!

Dương Phàm cảm giác có lốc xoáy trong cơ thể. Dòng chảy cuộn cuộn trong Tiên Hồng Không Gian như sông dài xông tới, quán nhập vào trong đó. Cùng lúc như thế, khung xương cơ thể, khí tinh túy ẩn chứa trong mạch máu, cũng mạnh mẽ tràn vào đan điền. Một đoàn quang sáng trong suốt sâu trong linh hồn, cũng dẫn ra từng đợt ánh sáng tiến vào đan điền, dung nhập vào lốc xoáy màu xanh như hư vô.

Dương Phàm hiểu được hiện tại là điểm then chốt là thời điểm quan trọng tu luyện chân hỏa. Hắn giữ vững tinh thần lý trí, tâm thần hợp nhất, lốc xoáy linh khí cường đại trực tiếp nâng thân thể hắn lên. Hơn nữa, đỉnh đầu Dương Phàm đều lơ mơ hiện lên một tầng linh quang màu trắng nhàn nhạt, trong suốt như nước giống như thần nhãn. Tình cảnh như thế đồng thời xuất hiện ở Tiên Hồng Không Gian và trong động phủ tạm thời.

Dưới tác dụng linh khí cường đại và lốc xoáy trên thân thể lơ lững trên không trung, một tầng linh quang màu trắng trong suốt nhàn nhạt, mông lung như huyền ảo, mờ mịt như tiên. Trong đan điền đoàn lốc xoáy màu xanh như hư vô, từ lúc này bắt đầu lộ ra trạng thái không ổn định, vận vẹo biến hình như trạng thái lỏng.

Khung xương thân thể, tinh khí ẩn tàng trong mạch máu và ánh sáng kỳ dị ở sâu trong linh hồn xông tới, cùng nhau rót vào trong đó khiến trạng thái của nó càng thêm biến đổi, dần dần từ lốc xoáy chuyển hóa thành một loại hình thái khác.

Vốn con đường linh khí vận hành phức tạp, cũng đột nhiên nghịch chuyển, dẫn tới Tiên Hồng Không Gian và cảnh vật trong không gian thật biến ảo. Biến hóa lớn nhất vẫn là Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm lơ mơ cảm giác được một luồng lực lượng cô quạnh hủy diệt từ tử vực màu đen vô biên bên ngoài truyền đến. Đó là lực lượng khủng bố hủy diệt tuyệt đối tử vong, chạm vào là chết!

Dương Phàm bỗng hấp thu dòng chảy trong mát liên miên không ngừng trên mảnh đất xanh nháy mắt chảy rộng khắp thân hắn. Tứ chi bách hải, máu thịt xương cốt, lục phủ ngũ tạng. Chợt những dòng chảy mát lạnh này hội tụ cùng một chỗ hóa thành một đoàn ánh sáng trắng, dung hợp với đoàn ánh sáng xanh như hư vô kia.

Vèo!

Dương Phàm đột nhiên mở miệng, phun ra một đạo quang lưu màu xanh, một mảnh vầng sáng màu trắng bắn ra. Trước người hắn hình thành một đoàn ánh sáng màu xanh không ổn định. nhan sắc rất nhạt, lơ mơ không rõ, gần như trong suốt. Mà lúc này, từ trong tử vực vô biên xông tới một luồng lực lượng hủy diệt tinh mịch tử vong, hóa thành sợi tơ đen liên miên không ngừng, đúng lúc đâm trúng đoàn ánh sáng màu xanh nhạt mông lung không rõ.

Ầm!

Thân hình Dương Phàm run lên, liên tục bấm tay niệm thần chú, giữa mi tâm chảy ra một đoàn tinh huyết hóa thành một tia, dung nhập vào trong đoàn ánh sáng màu xanh nhạt kia.

Vù vù!

Đoàn ánh sáng thần bí lấp lánh một vùng ánh sáng màu máu, cùng phát ra một trận rung động đặc biệt, rung chuyển linh hồn. Ngay sau đó, sợi tơ đen tử vong liên miên kia bị nuốt hết. Đoàn ánh sáng màu xanh nhạt mông lung bỗng phồng lên kịch liệt một trận. Thoáng chốc, một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi xông tới.

Thành thịch!

Đoàn ánh sáng màu xanh nhạt vỡ ra hóa thành một ngọn lửa màu trắng trong suốt bao quanh, giống như từng con tinh linh nhỏ múa may trước người Dương Phàm.

”Những thứ này”

Khuôn mặt Dương Phàm ngạc nhiên. Ý niệm hắn vừa động những ngọn lửa màu trắng trong suốt này bỗng ngưng tụ cùng một chỗ hình thành một đoàn điểm sáng mông lung màu xanh nhạt lóe lên rực rỡ trong suốt mông ảo mê người, tràn ngập một luồng khí tức ”Sinh”.

”Khai Quang Tịnh Thế Diễm? Đây là chân hỏa Trúc Cơ của mình?”

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, từ trên ngọn lửa này, hắn không cảm nhận bất cứ nhiệt độ gì. Chân hỏa bình thường, đều có thể dùng luyện đan hay luyện khí, nhiệt độ hẳn là đủ điều kiện.

Rất nhanh, tâm thần hắn thâm nhập vào trong điểm sáng mông lung màu xanh nhạt này, lập tức sinh ra một loại cảm giác huyết nhục tương liên. Đồng thời. một luồng tin tức phát ra, truyền đến từ trong Khai Quang Tịnh Thế Diễm. Dương Phàm nhắm mắt tìm hiểu, sau một lúc thật lâu hắn mở to mắt lộ ra một chút hiểu được.

Ý niệm vừa động, Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành từng đám ngọn lửa trong suốt màu trắng, ”Vèo” một tiếng, xoay tròn quanh Dương Phàm. hình thành một tầng phòng hộ. Sau đó. ngón tay hắn điểm một

cái, ngọn lửa màu trắng hóa thành một ngọn lửa hình rắn trong suốt đứng trước cấm chế.

Ầm!

Toàn bộ động phủ run lên, tầng tầng cấm chế lấy phương thức quỷ dị tan rã, trong phúc chốc bị phá đi chín phần. Đây vẫn là kết quả Dương Phàm chưa dùng toàn lực.

- Ta thiết kế cấm chế này, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đích thân tới trong nhất thời đều không thể đánh tan.

Mặt Dương Phàm lộ vẻ kinh hãi. Luận về lực phá hoại, Khai Quang Tịnh Thế Diễm này có lẽ không bằng u Minh Ma Diễm nhưng nếu luận chỗ thần thông huyền ảo, nó lại cao hơn không chỉ một bậc. Dương Phàm có thể khẳng định nếu làm cho Khai Quang Tịnh Thế Diễm và Nhất u Ma Diễm va chạm nhau thua chỉ sợ là u Minh Ma Diễm.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại cảm giác, hẳn sẽ không ngốc đến đi thử như vậy. Mặc kệ là Khai Quang Tịnh Thế Diễm hay là Nhất u Ma Diễm đều là thần thông trong tay Dương Phàm.

"Thần thông và uy năng của lửa này, còn chờ tra xét, trước mắt củng cố nó một phen rồi nói sau".

Khuôn mặt Dương Phàm vui mừng, nhắm mắt lại, đoàn Khai Quang Tịnh Thế Diễm nhảy nhót chớp lóe trên lòng bàn tay. Thời gian trôi qua, Khai Quang Tịnh Thế Diễm ngưng thật từng chút một ở trong tay Dương Phàm nhưng nhìn qua lại càng phát ra mơ hồ không rõ, quang mang màu xanh càng ngày càng nhạt.

Lòng Dương Phàm yên tĩnh như nước, lập lại pháp quyết trong tay. Thoáng cái nửa tháng trôi qua, linh quang màu trắng trong suốt trên đỉnh đầu Dương Phàm càng phát ra mỹ lệ chói mắt, sắc sỡ sáng chói.

Đột nhiên, quang diễm trong tay Dương Phàm chợt lóe rồi tắt dung nhập vào trong cơ thể. Mà linh quang chói mắt màu trắng trên đỉnh đầu hẳn cũng theo đó biến mất, linh khí biến động trong thiên địa cũng ổn định.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm sau khi mới thành lập. Dương Phàm lại bắt đầu tu luyện pháp thuật trị liệu trong Thánh Liệu Thiên của Tiên Hồng Quyết. Một hai thần thông phụ trợ trong Thánh Liệu Thiên, khiến cho Dương Phàm hứng thú.

Hai loại thần thông này, phân biệt là Hoán Huyết Đại Pháp và Huyền Thiên Hóa Hư.

Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp: Dung nhập hoán đổi huyết mạch tốt hay là huyết mạch thần thú vào trong cơ thể sinh linh bậc thấp, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, có thể đề cao thể chất người được thụ thuật. Thuật này thành công, thậm chí có thể người thụ thuật còn có được thiên phú năng lực hay là thần thông khó tin.

Tuy nhiên, thi triển Hoán Huyết Đại Pháp. sẽ tiêu hao nguyên khí của người thi thuật rất lớn, hơn nữa xác xuất thành công là máu huyết mạnh yếu của hai phía đổi máu mà quyết định. Huyền Thiên Hóa Hư: Bí thuật độc môn của Tiên Hồng Quyết thay đổi hoàn cảnh trong phạm vi khu vực, có thể cho nhiều người ẩn tàng khí tức, thân thể, Thậm chí tạo ra ảo cảnh, khiến địch nhân bị lạc vào trong đó.

Dương Phàm tìm hiểu nửa ngày, hiểu rõ nguyên lý trong đó. Hai loại bí thuật này là thần thông trong Thánh Liệu Thiên, đều có thể vừa học đã thông. Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp, bí thuật này có chút biến thái nghịch thiên, gần như có thể thay đổi năng thiên phú cùng huyết mạch của một người.

Thử nghĩ nếu dung nhập huyết mạch của thần thú hay là chủng tộc sinh linh cao cấp vào trong cơ thể nhân loại, điều này sẽ sinh ra năng lực tăng lên như thế nào chứ?

Cho dù là một khối thân thể bình thường, cũng có thể khiến hắn sa đoạ thần kỳ.

"Chỉ tiếc, thi triển bí thuật này cần trả cái giá không nhỏ, hơn nữa cần có được huyết mạch của chủng tộc sinh linh bậc cao cũng rất khó khăn".

Dương Phàm vừa chờ mong. lại cảm thấy khó giải quyết.

Đích xác, lấy thực lực của Dương Phàm đi đâu để lấy máu của thần thú. Huyết mạch thần thú thì không hy vọng xa vời, chỉ cần giao long cấp một cũng là thứ tồn tại cực kỳ mạnh mẽ ở nhân giới, ngay cả tu sĩ bậc cao cùng nhượng bộ lui binh.

Tính ra, Huyền Thiên Hóa Hư Thuật điều kiện vốn không hà khắc rắc rối như vậy, khó khăn không lớn lắm. Dương Phàm tốn mất nửa tháng thời gian tu luyện vài loại pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên.

Mà lúc này, hắn cũng chuẩn bị xuất quan. Tính ra lần bế quan này của hắn. đại khái mất gần hai tháng. Bế quan hai tháng, đối với tu sĩ bậc thấp mà nói vẫn còn có chút dài!

Dương Phàm chân mang Tường Vân Ngõa, thân thể như phi yến bay ra rơi xuống vùng ven mảnh đất tràn ngập quỷ vật.

”Ừ! Đúng rồi! Nếu mình tu luyện ra Khai Quang Tĩnh Thế Diễm thì hoàn toàn có thể dùng nó luyện hóa kỳ bảo Tường Vân Ngõa trên chân mình. Đôi giày này dùng Nhất u Ma Diễm hiệp trợ luyện hóa đều rất khó khăn”.

Dương Phàm nảy sinh một ý tưởng. Vì thế hắn lại chìm vào trong động phủ tạm thời, cũng không mở ra ảo trận, liền thấy hai tay hắn huyền hóa một vùng hư ảnh trên hư không. Trong phút chốc, cảnh sắc chung quanh biến đổi lớn, vốn vùng sườn núi kia biến thành một mảnh Tu La địa ngục âm trầm cảnh tượng này rất đáng sợ. Đây đúng là thần thông Huyền Thiên Hóa Hư mà hắn học được. Dương Phàm triển khai thần thức tra xét một chút thăm than nói: ”Còn thiếu một chút hỏa hầu, muốn lường gạt thần thức cường giả Trúc Cơ Kỳ, còn có chút khó khăn”.

Tuy nhiên, mục đích chủ yếu của hắn trở lại không phải tu luyện bí thuật này. Tiến thêm một bước luyện hóa Tường Vân Ngõa mới là thứ hắn chờ mong. Trong động phủ tối lơ mờ, đỉnh đầu Dương Phàm bỗng nhiên dâng lên một tầng hào quang màu trắng, trong lòng bàn tay nhảy lên một đoàn Khai Quang Tĩnh Thế Diễm.

Chợt hắn tiến ra Tiên Hồng Không Gian thử dùng lửa navel luyện hóa dị bảo kia. Thần thức dung hợp với Khai Quang Tĩnh Thế Diễm, từng điểm thẩm thấu lên trên giày bạc. Sau một lát, thần sắc Dương Phàm mừng rỡ: ”Uy năng của quang diễm này không bình thường, tốc độ luyện hóa nhanh hơn ma diễm mấy lần, không biết hiệu quả luyện đan, luyện khí như thế nào”.

Lại qua mấy ngày, Dương Phàm cảm giác nguyên khí khô kiệt. Tâm thần tiêu hao quá lớn, thu hồi Khai Quang Tĩnh Thế Diễm sau đó ngồi xuống điều tức. Sau nửa ngày, một luồng tàn ảnh màu bạc hiện lên trên trời đêm QUỶ THI SƠN.

Dương Phàm cảm giác mình trống rỗng na di mười trượng.

”Không ngờ thành công rồi!”

Dương Phàm cảm thấy ngoài ý muốn, xem ra nhiều ngày qua mình dùng Khai Quang Tĩnh Thế Diễm luyện hóa Tường Vân Ngõa hiệu quả rất tốt. Lúc này trên cơ bản hắn luyện hóa kỳ bảo này cho mình, cảm nhận được linh tính tràn ngập trong này và phương thức vận hành. Hào quang màu bạc dưới chân run lên, Dương Phàm lại tự nhiên xuất hiện mười trượng phía trước, giống như quỷ mị.

”Thật tốt quá! Ta đã nắm được thần thông ẩn chứa trong Tường Vân Ngõa.”

Dương Phàm liên tục lóe ra ba lượt, cảm giác tiêu hao khá lớn liền ngừng lại. Sau đó, hắn liền tự nhiên đáp không mà đi, thân hình nhẹ như phi yến, tốc độ khiến người ta cực kỳ hoảng sợ. Dưới sự trợ giúp của Tường Vân Ngõa, độ nhanh nhẹn của hắn trên bầu trời gia tăng to lớn.

Giờ phút này, Tường Vân Ngõa có thể khiến tốc độ của hắn tăng thêm. Nói cách khác, kỳ bảo phù trợ này, chẳng những có thể thay pháp bảo phi hành còn khiến tốc độ của hắn tăng lên 80%. Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết, có thể tăng tốc độ phi hành gấp đôi liền khiến người ta cảm thấy kinh hoàng. Mà đôi Tường Vân Ngõa tồn tại này, chỉ dựa vào vài phần linh tính và năng lực không trọn vẹn đã khiến tốc độ Dương Phàm tăng 80%.

”Nếu ta tiến thêm một bước luyện hóa giày này, không cần thời gian mấy năm hắn là có thể khiến tốc độ của nó nhanh hơn gấp đôi!”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút hào quang hưng phấn.

Vào!

Ánh sáng cầu vồng màu bạc chợt lóe, hắt lại tự nhiên di chuyển về phía trước mười trượng. Cảm giác kia thật sự thoải mái sảng khoái, tiêu sái cực kỳ. Khi bay đến một nơi Dương Phàm đột nhiên cảm thấy có cái gì ánh mắt dừng trên sườn núi. Rồi đột nhiên, một tràn tiếng thét thê lương chói tai truyền tới, một con nữ quỷ mặc bộ áo trắng, không coi hấn vào đầu chợt lóe rồi biến mất.

- Lệ quỷ.

Dương Phàm nao nao.

Lệ quỷ bình thường, thực lực ít nhất tương đương tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Hành trình Quỷ Thị Sơn lần trước, mấy con lệ quỷ, tạo ra phiền toái rất lớn với đội ngũ thí luyện của Vũ Vực Sơn Trang.

Vào!

Bóng trắng kia lại chợt lóe, xuất hiện phía sau Dương Phàm.

- Muốn chết!

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, con lệ quỷ nhỏ bé này, không ngờ dám kiêu ngạo trước mặt mình.

224. Chương 233: Khai Quang Tịnh Thế Diễm (2).

Khung xương thân thể, tinh khí ẩn tàng trong mạch máu và ánh sáng kỳ dị ở sâu trong linh hồn xông tới, cùng nhau rót vào trong đó khiến trạng thái của nó càng thêm biến đổi, dần dần từ lốc xoáy chuyển hóa thành một loại hình thái khác.

Vốn con đường linh khí vận hành phức tạp, cũng đột nhiên nghịch chuyển, dẫn tới Tiên Hồng Không Gian và cảnh vật trong không gian thật biến ảo. Biến hóa lớn nhất vẫn là Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm lơ mơ cảm giác được một luồng lực lượng cô quạnh hủy diệt từ từ từ vực màu đen vô biên bên ngoài truyền đến. Đó là lực lượng khủng bố hủy diệt tuyệt đối tử vong, chạm vào là chết!

Dương Phàm bỗng hấp thu dòng chảy trong mát liên miên không ngừng trên mảnh đất xanh nháy mắt chảy rộng khắp thân hân. Tứ chi bách hải, máu thịt xương cốt, lực phủ ngũ tạng. Chợt những dòng chảy mát lạnh này hội tụ cùng một chỗ hóa thành một đoàn ánh sáng trắng, dung hợp với đoàn ánh sáng xanh như hư vô kia.

Vào!

Dương Phàm đột nhiên mở miệng, phun ra một đạo quang lưu màu xanh, một mảnh vầng sáng màu trắng bắn ra. Trước người hấn hình thành một đoàn ánh sáng màu xanh không ổn định. nhan sắc rất nhạt, lơ mơ không rõ, gần như trong suốt. Mà lúc này, từ trong tử vực vô biên xông tới một luồng lực lượng hủy diệt tinh mịch tử vong, hóa thành sợi tơ đen liên miên không ngừng, đúng lúc đâm trúng đoàn ánh sáng màu xanh nhạt mỏng lung không rõ.

Ầm!

Thân hình Dương Phàm run lên, liên tục bấm tay niệm thần chú, giữa mi tâm chảy ra một đoàn tinh huyết hóa thành một tia, dung nhập vào trong đoàn ánh sáng màu xanh nhạt kia.

Vù vù!

Đoàn ánh sáng thần bí lấp lánh một vùng ánh sáng màu máu, cùng phát ra một trận rung động đặc biệt, rung chuyển linh hồn. Ngay sau đó, sợi tơ đen tử vong liên miên kia bị nuốt hết. Đoàn ánh sáng màu xanh nhạt mỏng lung bỗng phồng lên kịch liệt một trận. Thoáng chốc, một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi xông tới.

Thình thịch!

Đoàn ánh sáng màu xanh nhạt vỡ ra hóa thành một ngọn lửa màu trắng trong suốt bao quanh, giống như từng con tinh linh nhỏ múa may trước người Dương Phàm.

”Những thứ này”

Khuôn mặt Dương Phàm ngạc nhiên. Ý niệm hần vừa động những ngọn lửa màu trắng trong suốt này bỗng ngưng tụ cùng một chỗ hình thành một đoàn điểm sáng mông lung màu xanh nhạt lóe lên rực rỡ trong suốt mông ảo mê người, tràn ngập một luồng khí tức "Sinh".

"Khai Quang Tịnh Thế Diễm? Đây là chân hỏa Trúc Cơ của mình?"

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, từ trên ngọn lửa này, hần không cảm nhận bất cứ nhiệt độ gì. Chân hỏa bình thường, đều có thể dùng luyện đan hay luyện khí, nhiệt độ hần là đủ điều kiện.

Rất nhanh, tâm thần hần thâm nhập vào trong điểm sáng mông lung màu xanh nhạt này, lập tức sinh ra một loại cảm giác huyết nhục tương liên. Đồng thời, một luồng tin tức phát ra, truyền đến từ trong Khai Quang Tịnh Thế Diễm. Dương Phàm nhắm mắt tìm hiểu, sau một lúc thật lâu hần mở to mắt lộ ra một chút hiểu được.

Ý niệm vừa động, Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành từng đám ngọn lửa trong suốt màu trắng, "Vèo" một tiếng, xoay tròn quanh Dương Phàm, hình thành một tầng phòng hộ. Sau đó, ngón tay hần điểm một cái, ngọn lửa màu trắng hóa thành một ngọn lửa hình rắn trong suốt đứng trước cảm chế.

Ầm!

Toàn bộ động phủ run lên, tầng tầng cảm chế lấy phương thức quỷ dị tan rã, trong phúc chốc bị phá đi chín phần. Đây vẫn là kết quả Dương Phàm chưa dùng toàn lực.

- Ta thiết kế cảm chế này, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đích thân tới trong nhất thời đều không thể đánh tan.

Mặt Dương Phàm lộ vẻ kinh hãi. Luận về lực phá hoại, Khai Quang Tịnh Thế Diễm này có lẽ không bằng u Minh Ma Diễm nhưng nếu luận chỗ thần thông huyền ảo, nó lại cao hơn không chỉ một bậc. Dương Phàm có thể khẳng định nếu làm cho Khai Quang Tịnh Thế Diễm và Nhất u Ma Diễm va chạm nhau thua chỉ sợ là u Minh Ma Diễm.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại cảm giác, hần sẽ không ngốc đến đi thử như vậy. Mặc kệ là Khai Quang Tịnh Thế Diễm hay là Nhất u Ma Diễm đều là thần thông trong tay Dương Phàm.

"Thần thông và uy năng của lửa này, còn chờ tra xét, trước mắt củng cố nó một phen rồi nói sau".

Khuôn mặt Dương Phàm vui mừng, nhắm mắt lại, đoàn Khai Quang Tịnh Thế Diễm nhảy nhót chớp lóe trên lòng bàn tay. Thời gian trôi qua, Khai Quang Tịnh Thế Diễm ngưng thật từng chút một ở trong tay Dương Phàm nhưng nhìn qua lại càng phát ra mơ hồ không rõ, quang mang màu xanh càng ngày càng nhạt.

Lòng Dương Phàm yên tĩnh như nước, lập lại pháp quyết trong tay. Thoáng cái nửa tháng trôi qua, linh quang màu trắng trong suốt trên đỉnh đầu Dương Phàm càng phát ra mỹ lệ chói mắt, sắc sỡ sáng chói.

Đột nhiên, quang điểm trong tay Dương Phàm chợt lóe rồi tắt dung nhập vào trong cơ thể. Mà linh quang chói mắt màu trắng trên đỉnh đầu hần cũng theo đó biến mất, linh khí biến động trong thiên địa cũng ổn định.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm sau khi mới thành lập. Dương Phàm lại bắt đầu tu luyện pháp thuật trị liệu trong Thánh Liệu Thiên của Tiên Hồng Quyết. Một hai thần thông phụ trợ trong Thánh Liệu Thiên, khiến cho Dương Phàm hứng thú.

Hai loại thần thông này, phân biệt là Hoán Huyết Đại Pháp và Huyền Thiên Hóa Hư.

Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp: Dung nhập hoán đổi huyết mạch tốt hay là huyết mạch thần thú vào trong cơ thể sinh linh bậc thấp, có hiệu quả thoát thai hoán cốt, có thể đề cao thể chất người được thụ thuật. Thuật này thành công, thậm chí có thể người thụ thuật còn có được thiên phú năng lực hay là thần thông khó tin.

Tuy nhiên, thi triển Hoán Huyết Đại Pháp, sẽ tiêu hao nguyên khí của người thi thuật rất lớn, hơn nữa xác xuất thành công là máu huyết mạnh yếu của hai phía đối máu mà quyết định. Huyền Thiên Hóa Hư: Bí thuật độc môn của Tiên Hồng Quyết thay đổi hoàn cảnh trong phạm vi khu vực, có thể cho nhiều người ẩn tàng khí tức, thân thể, Thậm chí tạo ra ảo cảnh, khiến địch nhân bị lạc vào trong đó.

Dương Phàm tìm hiểu nữa ngày, hiểu rõ nguyên lý trong đó. Hai loại bí thuật này là thần thông trong Thánh Liệu Thiên, đều có thể vừa học đã thông. Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp, bí thuật này có chút biến thái nghịch thiên, gần như có thể thay đổi năng lực thiên phú cùng huyết mạch của một người.

Thử nghĩ nếu dung nhập huyết mạch của thần thú hay là chủng tộc sinh linh cao cấp vào trong cơ thể nhân loại, điều này sẽ sinh ra năng lực tăng lên như thế nào chứ?

Cho dù là một khối thân thể bình thường, cũng có thể khiến hấn sa đọa thần kỳ.

”Chỉ tiếc, thi triển bí thuật này cần trả cái giá không nhỏ, hơn nữa cần có được huyết mạch của chủng tộc sinh linh bậc cao cũng rất khó khăn”.

Dương Phàm vừa chờ mong, lại cảm thấy khó giải quyết.

Đích xác, lấy thực lực của Dương Phàm đi đâu để lấy máu của thần thú. Huyết mạch thần thú thì không hy vọng xa vời, chỉ cần giao long cấp một cũng là thứ tồn tại cực kỳ mạnh mẽ ở nhân giới, ngay cả tu sĩ bậc cao cùng nhượng bộ lui binh.

Tính ra, Huyền Thiên Hóa Hư Thuật điều kiện vốn không hà khắc rắc rối như vậy, khó khăn không lớn lắm. Dương Phàm tốn mất nửa tháng thời gian tu luyện vài loại pháp thuật trong Thánh Liệu Thiên.

Mà lúc này, hấn cũng chuẩn bị xuất quan. Tính ra lần bế quan này của hấn, đại khái mất gần hai tháng. Bế quan hai tháng, đối với tu sĩ bậc thấp mà nói vẫn còn có chút dài!

Dương Phàm chân mang Tường Vân Ngõa, thân thể như phi yến bay ra rơi xuống vùng ven mảnh đất tràn ngập quỷ vật.

”Ừ! Đúng rồi! Nếu mình tu luyện ra Khai Quang Tĩnh Thế Diễm thì hoàn toàn có thể dùng nó luyện hóa kỳ bảo Tường Vân Ngõa trên chân mình. Đôi giày này dùng Nhất u Ma Diễm hiệp trợ luyện hóa đều rất khó khăn”.

Dương Phàm nảy sinh một ý tưởng. Vì thế hấn lại chìm vào trong động phủ tạm thời, cũng không mở ra ảo trận, liền hai tay hấn huyền hóa một vùng hư ảnh trên hư không. Trong phút chốc, cảnh sắc chung quanh biến đổi lớn, vốn vùng sườn núi kia biến thành một mảnh Tu La địa ngục âm trầm cảnh tượng này rất đáng sợ. Đây đúng là thần thông Huyền Thiên Hóa Hư mà hấn học được. Dương Phàm triển khai thần thức tra xét một chút thăm than nói: ”Còn thiếu một chút hỏa hầu, muốn lường gạt thần thức cường giả Trúc Cơ Kỳ, còn có chút khó khăn”.

Tuy nhiên, mục đích chủ yếu của hấn trở lại không phải tu luyện bí thuật này. Tiến thêm một bước luyện hóa Tường Vân Ngõa mới là thứ hấn chờ mong. Trong động phủ tối lơ mơ, đỉnh đầu Dương Phàm bỗng nhiên dâng lên một tầng hào quang màu trắng, trong lòng bàn tay nhảy lên một đoàn Khai Quang Tĩnh Thế Diễm.

Chợt hấn tiến ra Tiên Hồng Không Gian thử dùng lửa navel luyện hóa dị bảo kia. Thần thức dung hợp với Khai Quang Tĩnh Thế Diễm, từng điểm thẩm thấu lên trên giấy bạc. Sau một lát, thần sắc Dương Phàm mừng rỡ: ”Uy năng của quang diễm này không bình thường, tốc độ luyện hóa nhanh hơn ma diễm mấy lần, không biết hiệu quả luyện đan, luyện khí như thế nào”.

Lại qua mấy ngày, Dương Phàm cảm giác nguyên khí khô kiệt. Tâm thần tiêu hao quá lớn, thu hồi Khai Quang Tĩnh Thế Diễm sau đó ngồi xuống điều tức. Sau nửa ngày, một luồng tàn ảnh màu bạc hiện lên trên trời đêm QUỶ THI SƠN.

Dương Phàm cảm giác mình trống rỗng na di mười trượng.

”Không ngờ thành công rồi!”

Dương Phàm cảm thấy ngoài ý muốn, xem ra nhiều ngày qua mình dùng Khai Quang Tĩnh Thế Diễm luyện hóa Tường Vân Ngõa hiệu quả rất tốt. Lúc này trên cơ bản hấn luyện hóa kỳ bảo này cho mình, cảm nhận được linh tính tràn ngập trong này và phương thức vận hành. Hào quang màu bạc dưới chân run lên, Dương Phàm lại tự nhiên xuất hiện mười trượng phía trước, giống như quỷ mị.

”Thật tốt quá! Ta đã nắm được thần thông ẩn chứa trong Tường Vân Ngõa.”

Dương Phàm liên tục lóe ra ba lượt, cảm giác tiêu hao khá lớn liền ngừng lại. Sau đó, hắn liền tự nhiên đập không mà đi, thân hình nhẹ như phi yến, tốc độ khiến người ta cực kỳ hoảng sợ. Dưới sự trợ giúp của Tường Vân Ngõa, độ nhanh nhẹn của hắn trên bầu trời gia tăng to lớn.

Giờ phút này, Tường Vân Ngõa có thể khiến tốc độ của hắn tăng thêm. Nói cách khác, kỳ bảo phù trợ này, chẳng những có thể thay pháp bảo phi hành còn khiến tốc độ của hắn tăng lên 80%. Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết, có thể tăng tốc độ phi hành gấp đôi liền khiến người ta cảm thấy kinh hoàng. Mà đôi Tường Vân Ngõa tổn hại này, chỉ dựa vào vài phần linh tính và năng lực không trọn vẹn đã khiến tốc độ Dương Phàm tăng 80%.

”Nếu ta tiến thêm một bước luyện hóa giày này, không cần thời gian mấy năm hắn là có thể khiến tốc độ của nó nhanh hơn gấp đôi!”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút hào quang hưng phấn.

Vèo!

Ánh sáng cầu vòng màu bạc chợt lóe, hắn lại tự nhiên di chuyển về phía trước mười trượng. Cảm giác kia thật sự thoải mái sảng khoái, tiêu sái cực kỳ. Khi bay đến một nơi Dương Phàm đột nhiên cảm thấy có cái gì ánh mắt dừng trên sườn núi. Rồi đột nhiên, một tràn tiếng thét thê lương chói tai truyền tới, một con nữ quỷ mặc bộ áo trắng, không coi hắn vào đầu chợt lóe rồi biến mất.

- Lệ quỷ.

Dương Phàm nao nao.

Lệ quỷ bình thường, thực lực ít nhất tương đương tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Hành trình Quỷ Thi Sơn lần trước, mấy con lệ quỷ, tạo ra phiền toái rất lớn với đội ngũ thí luyện của Vũ Vụ Sơn Trang.

Vèo!

Bóng trắng kia lại chợt lóe, xuất hiện phía sau Dương Phàm.

- Muốn chết!

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, con lệ quỷ nhỏ bé này, không ngờ dám kiêu ngạo trước mặt mình.

225. Chương 234: Lại Dò Xét Mộ Huyết Quỷ Thi

Ngao!

Lờ mờ dường như có thể nghe được tiếng rít gào kinh sợ linh hồn, uy thế kinh người. Sau đó, một tiếng kêu thảm thiết thê lương sắc bén vang lên chung ở khu vực quỷ vụ bao phủ, bóng trắng đột nhiên lộ ra lộ ra một nữ quỷ với sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Lãnh mang trong mắt Dương Phàm chợt lóe, lại một chưởng đánh ra. Một bàn tay lớn màu lục bỗng nhiên thoáng hiện sau đó sầm chớp thoáng chớp nuốt hết nữ quỷ hiện hình kia.

Thành thịch!

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có, sương mù xanh bắn ra, một luồng bốc hơi màu xám dâng lên tại chỗ, linh hồn mất đi. Sau khi Dương Phàm làm xong mọi việc, mặt hiện lên vẻ hồ hởi.

Đối với địch nhân chủ động tìm tới cửa. Dương Phàm không có bất cứ lòng thương hại nào, cho dù lại giết chết ngàn vạn lần, cũng sẽ không có chút gợn sóng gì tận đáy lòng của hắn. Cũng trách nữ quỷ này xui xẻo, nàng không nhìn ra tu vi chân thật của Dương Phàm liền mạo muội tiến đến tập kích, kết quả bị kết liễu không hề có sức phản kháng, thần hồn tiêu tán.

Vù!

Dương Phàm chân đạp Tường Vân Ngõa liền chuẩn bị rời Quỷ Thi Sơn với âm khí dày đặc. Tuy nhiên ở một nơi nào đó, Cửu u ma khí trong cơ thể hắn sinh ra một tia dao động mỏng manh.

Lờ mờ có một luồng cảm ứng đến từ chỗ sâu trong Quỷ Thi Sơn. Loại cảm ứng này cũng không phải lần thứ hai. Vào lần trước, dị động của Cửu u ma khí mãnh liệt hơn lần này. Tuy nhiên hiện giờ Dương Phàm nắm giữ ma khí như ý cho nên biên độ dao động của ma khí rất ít.

”Ta thiếu chút nữa quên rằng trên Quỷ Thi Sơn này còn có một Thiên Niên Mộ Huyệt còn chưa hiểu rõ”.

Dương Phàm đột nhiên tỉnh ngộ nhớ tới chuyện này. Lần trước, hắn cùng với con cháu đời thứ ba của Vũ Vụ Sơn Trang cùng đi tới nơi này thí luyện, có thể nói kinh tâm động phách, tử thương thảm trọng. Đến cuối cùng, bí ẩn ma thi không đầu trong Thiên Niên Mộ Huyệt còn chưa được hiểu thấu. Dương Phàm rõ ràng nhớ rõ, chỗ mà ma thi không đầu ngàn năm nằm xuống, dường như có một linh tuyến ma khí. Ma khí không ngừng tràn ra ngoài, lại bị ma thi hút lấy. Dương Phàm phỏng đoán, ma khí linh tuyến dưới Thiên Niên Mộ Huyệt khẳng định mạnh hơn nhiều chỗ gần Tú Ngọc Các bằng không chỉ sợ hàng năm rất khó cung ứng cho ma thi đang ngủ say.

”Hiện giờ thực lực của ta vượt qua ngày xưa lại có Tường Vân Ngõa, loại kỳ bảo này có thể nhảy mất đi động, không bằng đi vào trong huyệt tra xét một chút.” Dương Phàm trầm ngâm một lát. rất nhanh hạ quyết tâm, dựa theo lộ tuyến trong trí nhớ bay theo hướng về Thiên Niên Mộ Huyệt.

Chỉ là phạm vi của Quỷ Thi Sơn rất lớn, lại có quỷ vụ bao phủ, trước đây sở dĩ có thể tìm được vị trí mộ huyệt, là vì trong tay nhị công tử Sở Thu Nhiên của Vũ Vụ Sơn Trang có tấm bản đồ. Lần này đây, Dương Phàm muốn tìm được vị trí ban đầu, lại có chút khó khăn.

Thấy vậy, Dương Phàm dứt khoát thả lỏng ước thúc ma khí trong cơ thể, tùy ý cho chúng biến hóa sinh sôi. Rất nhanh, ma khí trong cơ thể hắn xôn xao hơn, lờ mờ cảm ứng càng mãnh liệt không chỉ mười lần. Thần quang trong mắt Dương Phàm nghiêm nghị, chỉ bằng mượn cảm ứng này, bay tới một chỗ nào đó của Quỷ Thi Sơn. Có Tường Vân Ngõa tương trợ, tốc độ phi hành của hắn rất nhanh. Sau một lát tìm được vị trí ban đầu.

Vừa mới rơi xuống, một luồng âm khí dày đặc đánh úp lại. Ma khí trong cơ thể Dương Phàm lập tức sinh ra dị động mãnh liệt. Sắc mặt Dương Phàm thoáng ngưng, lập tức khống chế ma khí hoàn toàn. Hắn biết Cửu u ma khí của mình có liên hệ với ma thi không đầu ngàn năm trong đại điện mộ huyệt mà không ai biết. Lần trước, ma thi ngàn năm không đầu đột nhiên thức tỉnh có liên quan đến Cửu u ma khí trong cơ thể mình.

”Cửa vào mộ huyệt không ngờ bị lấp lại rồi.”

Dương Phàm đi tới lối vào lúc đầu lại phát hiện nơi này thiết kế một tầng cấm chế cường đại, trải qua phân tích tầng cấm chế này là do hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ hợp lực thiết kế. Bên cạnh lối vào có lập một tấm bia đá, trên đó khắc mấy chữ:

Thiên Niên Mộ Huyệt, phong ấn cái thể ma đầu. tự ý xông vào chết!

Sau khi Dương Phàm xem xong, cười miệt thị. Cấm chế này và tấm bia đá hiển nhiên là do hai lão tổ của Vũ Vụ Sơn Trang và Dương gia bảo.

- Ủ! Cho ta kiến thức thực lực của hai vị lão tổ Trúc Cơ Kỳ một chút.

Dương Phàm đến bây giờ có chút hứng thú, nâng tay lên. Đối với cấm chế trước mặt đột nhiên đánh ra một quyền.

Ầm!

Quang mang màu xanh và cấm chế phía trước va chạm cùng chỗ. Kết quả, cấm chế kia hơi hơi lắc lư một chút, bình yên vô sự. Dù sao cũng là cấm chế của hai lão tổ Trúc Cơ Kỳ hợp lực thiết lập, một kích tùy ý của tu sĩ cùng cấp sao có thể đánh tan. Thấy vậy, tay Dương Phàm biến đổi pháp quyết, trên tay xuất hiện một cây quạt lông màu đỏ.

Vù!

Dương Phàm rót linh khí vào đột nhiên vung lên, quạt lông màu đỏ kia bắn ra một luồng ngọn lửa nóng cháy hình cung. Một luồng sóng nhiệt trong không khí đánh úp lại, nhiệt độ chung quanh chợt tăng lên.

Linh khí công kích bậc trung, loại thần thông hệ hỏa, lực công kích tuyệt đối không thể coi thường. Một kích như thế, đối lại là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, ứng phó cũng có chút tay chân hỗn loạn.

Ầm!

Một trận run rẩy trên mặt đất, tiếng bắn phá đủ để phá vỡ màng tai. Ngọn lửa cực nóng hình cung bắn phá trên cấm chế kia lập tức nổi lên một trận gợn sóng, một trận lắc lư. Một kích toàn lực của quạt lông lửa vẫn không phá giải cấm chế.

Thấy vậy, Xích Vũ Phiến trong tay Dương Phàm biến mất, xuất hiện chính là một thanh xích phong cách cổ xưa. Rót linh khí vào trong đó, thanh xích lập tức thoáng hiện màu lục, luồng uy áp bức nhân khiến hoàn cảnh chung quanh mình rơi vào một loại áp lực.

Phốc!

Thanh xích vung xuống, hào quang ba màu gây ra uy sét đánh, mở ra ba lỗ hổng hẹp dài mà cấm chế trước mặt thiết lập. Dương Phàm nhân cơ hội này, tay cầm thanh xích vung ngang lên, lại là ba lỗ hổng không khác lúc trước. Một tiếng âm vang, cấm chế kia lập tức sụp đổ tan nát. Dương Phàm gật gật đầu, thu hồi Tam Linh Xích, bước đầu có chút phỏng đoán thực lực hai lão tổ.

Linh Khí thượng phẩm Tam Linh Xích này là bảo vật truyền thừa rất lâu của Hàn Nguyệt Môn, có thể công có thể thủ, uy năng thần thông không bình thường, cơ hồ tiếp cận Linh Khí cực phẩm.

Sau khi cấm chế bị phá, một luồng khí hư âm trầm truyền đến khiến người ta sởn tóc gáy.

Vù!

Rồi đột nhiên, bóng đen chợt lóe, một con cương thi có đôi mắt chớp động lửa xanh đánh tới. Dương Phàm hơi kinh hãi, nghĩ đến khi phá cấm chế dẫn ra cương thi trong mộ huyết!

Bịch!

Ánh sáng màu bạc hình cung chợt lóe, ánh sáng Tường Vân Ngõa run lên dưới chân Dương Phàm, liền trực tiếp tiến vào mộ huyết âm trầm tối đen, cũng tránh né một kích của cương thi kia.

”Chẳng qua là cương thi cấp Ngưng Thần Kỳ”

Dương Phàm thì thào nói nhỏ, trên tay bóp Xích Vũ Phiến, nhìn cũng không thấy, phía sau cây quạt.

Hô

Sóng nóng cháy cuộn cuộn đi, ánh lửa hình quạt màu đỏ, trực tiếp bao trùm khối cương thi kia, chỉ khoảng nửa khắc là hóa thành tro tàn. Dương Phàm giữ chặt ma khí trong đan điền, tay bóp Xích Vũ Phiến, không không chậm đi sâu vào trong mộ huyết. Trên thực tế, huyết ngăm này, phạm vi rất lớn, lệ quỷ và cương thi chiếm giữ không hề thiếu. Lần trước tiến đến chỉ là tiện đường đi vào chỗ trung tâm đại điện.

Đi trong chốc lát, một luồng âm phong đánh úp đến, bên cạnh thạch quan nhảy ra một con lệ quỷ.

Phốc!

Một cái quỷ trảo trắng bệch đánh úp tới ngực Dương Phàm. Dương Phàm cười lạnh một tiếng, Xích Vũ Phiến vung lên cách cách, trực tiếp đem lệ quỷ kia hồn phi phách tán, hồn vía lên mây,

Linh Khí công kích hệ hỏa vừa hay đúng là khắc tinh của những vật tà quỷ này, cảm quan của Dương Phàm cường đại dị thường, mỗi lần đều có thể đi sau chế địch ung dung hài lòng. Hơn một lần tới nơi này, Dương Phàm thấy được những quỷ vật này, đều đã nghĩ cách tránh đi lo ngại. Lúc này đây tới bao nhiêu diệt bấy nhiêu, hơn nữa không cần tốn nhiều sức khiến hắn hít sâu một ngụm ác khí

Mục tiêu của Dương Phàm vẫn là đại điện sâu trong mộ huyết. Thân hình như phi yến bay vút vào bên trong, lại cùng với những tà vật này giằng co nhiều. Sau đó. Dương Phàm liền đi tới trước đại điện. Mặc dù cách hơn năm rưỡi, chỗ cửa đại điện này vẫn có thể nhìn thấy dấu vết đánh nhau trước đây. Dương Phàm hít sâu một hơi đi vào bên trong đại điện, kiệt lực áp chế ma khí Cửu u trong cơ thể, Khô Mộc Công cũng được hắn vận hành tới cực hạn.

Sâu trong đại diện kia một khối ma thi không đầu lạng lẽ nằm đó, chung quanh một vùng yên tĩnh. Trong đại diện này có một luồng lực lượng cường đại không rõ, áp chế thần thức thăm dò, mặc dù lấy thần thức Trúc Cơ Kỳ, cũng khó thể dò xét toàn cảnh trong đó. Tuy nhiên sau khi Dương Phàm thi triển cảm quan lại có thể chiếu mọi vật trong mấy mươi trượng trong đầu nhưng lại rõ ràng dị thường.

Ma thi ngàn năm không đầu ngủ say như trước, tử thi chân chính, giờ phút này tư thái nằm giống như lúc Dương Phàm rời đi. Phía dưới ma thi, linh hồn Dương Phàm có cảm giác được ma khí tinh khiết đang lộ ra lại bị ma thi không đầu này hấp thu.

”Ma khí tinh khiết như thế. thực đáng tiếc!”

Dương Phàm thầm than một tiếng, tuy nhiên hắn cũng không dám tùy tiện quấy rầy ma thi không đầu. Thực lực tên khổng bố này tuyệt đối có thể so với bậc cao, thậm chí có thể chém giết bậc cao. Nếu làm cho nó tỉnh thì mình cũng chỉ đường chạy trốn chết. Gần như khí tức trên người ma thi phát tán ra, khiến Dương Phàm cảm thấy cả người mất tự nhiên. Cũng may, hắn hiểu được điều kiện đầu tiên quyết định ma thi này thức tỉnh là do mình nên yên tâm hơn. T

Ánh mắt Dương Phàm tra xét khắp nơi ở chỗ sâu trong đại diện bước đi rất vững vàng xem có tìm được một chút bí mật liên quan tới mộ huyết hay không. Chỉ chốc lát, hắn tiến vào chỗ sâu trong đại diện, thậm chí vị trí vượt qua vị trí ma thi không đầu.

Thâm nhập từng chút một.

Dương Phàm cũng không lơ là, hắn có một phần tâm thần đặt trên ma thi không đầu để ngừa dị biến phát sinh. Nếu không phải có Pháp bảo phụ trợ cường đại như Tường Vân Ngõa này, Dương Phàm cũng không dám đi vào thăm dò. Rốt cục khi đi tới vị trí đó. Dương Phàm đột nhiên ngừng lại. Giờ phút này, đã đi tới cuối đại diện. Bức tường thạch bằng đá trước mặt, một khu vực hiện ra màu vàng nhạt gần giống với màu sắc của vách tường chung quanh, lúc này hắn đi vào mới phát hiện.

”Đây Hình như là cánh cửa.”

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh dị.

Nghĩ đến đây, sương mù màu xanh trên người hắn dâng lên. Trong thời gian ngắn hình thành một áo giáp màu xanh bên ngoài do sợi tơ kết thành. Sau đó, hắn lại lấy ra một khối bản chuyên màu xanh, ánh sáng xanh lóng lánh hóa thành một khối thạch bí dài ba trượng, ký hiệu chung quanh, cùng với từng tia kim mang. Tay biến đổi pháp quyết. tấm bia đá màu xanh kia đột nhiên biến mất trong hư không. Làm xong những chuẩn bị này, hắn hít sâu một hơi sau đó vươn tay, đẩy về phía cánh cửa vàng nhạt kia.

Ầm.

Ầm thanh vang dội như kim loại va chạm, một luồng khí hơi thổi từ trong cánh cửa truyền tới.

226. Chương 235: Thức Tỉnh

- Ồ?

Dương Phàm về mặt kinh ngạc, ngơ ngác nhìn bàn tay mình sau đó trầm ngâm. Hắn cũng không cho rằng cửa lớn màu vàng này dễ dàng đẩy ra như thế. Nguyên lai khi hắn vừa mới chạm tay vào cửa lớn, cảm giác một cỗ lực lượng không thể ngăn cản giống như bàn thạch ngàn năm bất động, ngay cả thần thông của mình có mạnh hơn gấp chục lần cũng không thể di động được. Tuy nhiên ngay tại khoảnh khắc đó, Nhất u Ma Diễm ở sâu trong cơ thể hắn đột nhiên dùng một phương thức kỳ dị nhảy lên với tiết tấu dị thường kỳ quái.

Nói cách khác, nó tự động mở chứ không phải lực lượng của Dương Phàm mở ra. Tình cảnh như thế thật sự làm người ta không thể tưởng tượng. Mơ hồ Dương Phàm cảm giác được Thiên Niên Mộ Huyết này cùng Cửu u Ma Công mình tu luyện có quan hệ chặt chẽ. Trực giác nói cho hắn biết, cho dù là tu sĩ bậc cao đích thân tới cũng khó có thể mở cánh cửa màu vàng này ra. Mơ hồ Dương Phàm có một loại ảo giác mình dường như bước vào một lối xoáy vận mệnh huyền cơ khó lường.

Cửu u Ma Công, ma uy cái thể kinh sợ cổ kim.

Nhưng trên đời này không có bữa ăn miễn phí

- Tu luyện công pháp này, rốt cục là phúc hay là họa?

Dương Phàm ngơ ngác đứng trước cửa lớn màu vàng này, bắt đầu trầm tư. Thật lâu sau trong mắt hắn thần quang tràn ngập, trên người mơ hồ dâng lên một cỗ chiến ý bất khuất không phục.

Dương Phàm tự giễu cười, tuy rằng hắn tu luyện ma công này, nhưng con át chủ bài lớn nhất của hắn cũng không phải là nó. Cho tới nay, bất kể Cửu u Ma Công này cường đại cuồng bạo như thế nào, cũng không thể tránh khỏi ước thúc bao dung vô hạn của Tiên Hồng Quyết nghịch thiên kia. Hít sâu một hơi, hắn triển khai cảm quan bước vào cửa lớn màu vàng nhạt, ở trong này lực lượng áp chế lại mạnh hơn mấy lần, thần thức của Dương Phàm ở trong này trên cơ bản không có tác dụng bao nhiêu. Ngay cả cảm giác trong Toàn Tri Mô Thức cũng chỉ có thể chiếu rọi được phạm vi mấy trượng.

Mới vừa đi vào cửa, thân hình Dương Phàm đột nhiên ngừng lại. ánh mắt tập trung vào một vật ở bên cạnh. Thoáng chốc. thân thể hắn cứng ngắc, sau lưng lạnh lẽo. Hai bên Dương Phàm đều xếp một hàng pho tượng kim loại, bên ngoài bao phủ bởi áo giáp. Người không biết tiến vào còn tưởng rằng chúng nó chỉ là pho tượng, là vật chết. Nhưng Dương Phàm lại không cho là như vậy. Bởi vì hắn từng có được đồ vật này. Đây đều là khôi lỗi.

Khôi lỗi! Thiết giáp khôi lỗi.

Giờ phút này, hai bên cách Dương Phàm khoảng vài trượng, tám Thiết giáp khôi lỗi. Hai hàng tổng cộng là mười sáu Thiết giáp khôi lỗi. Dương Phàm hiểu được điều này ý nghĩa là gì. Trong không gian căn phòng này, nếu những Thiết giáp khôi lỗi này đồng thời phát động công kích, vậy cũng tương đương với mười sáu cao nhân Trúc Cơ Kỳ. Đồng thời bị mười sáu khôi lỗi Trúc Cơ Kỳ công kích, cho dù là tu sĩ bậc cao cũng phải nhượng bộ rút lui.

Dương Phàm hít sâu một hơi, sau lưng một tầng mồ hôi lạnh, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đứng tại chỗ thật lâu sau, những Thiết giáp khôi lỗi này đều không chút cử động, nhưng là trường kích lóe lên ánh sáng băng lạnh trong tay bọn họ lại tản ra một cỗ sát khí giàn giụa.

- Bỏ qua, hay là đi vào?

Dương Phàm vẫn đang suy nghĩ vấn đề này. Không hề nghi ngờ nếu hiện tại từ bỏ, hắn có Tường Vân Ngõa có thể trong nháy mắt rời khỏi nơi đây, toàn thân trở ra. Suy tư thật lâu, Dương Phàm vẽ mặt kiên định tiếp tục đi vào bên trong.

Tình cảnh mở cửa vừa rồi, khiến hắn sinh ra một chút suy nghĩ. Bản thân sở dĩ có thể đi vào nơi này, là do cơ duyên nếu không cũng không thể mở được cánh cửa này. Nện bước vững vàng, Dương Phàm chậm rãi đi về phía trước, hai hàng Thiết giáp khôi lỗi hai bên giống như đao phủ. Từng bước một, hắn đi ra khỏi phạm vi Thiết giáp khôi lỗi không khỏi thở nhẹ một hơi. Dương Phàm cảm giác ý chí cùng dũng khí của mình trải qua lần ma luyện này lại có tăng lên.

Lúc này, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát tình huống bên trong, phát hiện đây dường như là một tòa thần điện, vách tường bốn phía điêu khắc phù điêu cổ xưa. Trên phù điêu có một vị ma đầu đứng ngạo nghễ trên chín tầng trời, tầng mây cuộn cuộn dưới chân. Bên trên có vô số người tu tiên, tu ma. thậm chí còn có phật tu. Các loại Pháp bảo. kiếm quang, hào quang, ở nơi đây cùng sáng lên đan xen nhau, trong lúc nhất thời cuồng phong gào thét, lôi điện nổ vang. Khí thế khổng lồ mênh mông cuộn cuộn, hùng tráng như sử thi.

Dương Phàm nhìn một hồi. không hiểu rõ là chuyện gì. Nhưng cũng đoán đây có lẽ là một đoạn lịch sử trên Đông Thắng Đại Lục. Lịch sử Đông Thắng Đại Lục có thể ngược dòng đến trăm vạn năm trước kia. Hắn chỉ là một tu sĩ bậc thấp, mới chỉ sống vẹn vẹn hai mươi năm đương nhiên không hiểu thấu nội dung trên phù điêu. Tuy nhiên, một góc khác của đại điện, một pho tượng đá cao lớn nặng nề đứng sừng sững khiến hắn chú ý. Tượng đá này tạc vị ma đầu không biết tên nào đó, dưới chân sông dài cuộn cuộn giống như là hắc long diệt thế. Trên trán hắn có một dấu ấn hình trăng cong màu tím đen, hai tay chấp sau lưng, ngạo nghễ đứng sừng sững trong thiên địa rộng lớn này.

- Đây là

Dương Phàm chăm chú nhìn ma đầu tượng đá này, hoặc có thể là ma thần. Dấu răng hình trăng cong trên trán nam tử gợi nên sự chú ý của Dương Phàm. Sau đó, hắn lại quay đầu nhìn về phía ma đầu cái thể đứng ngạo nghễ trên chín tầng trời nhìn xuống chúng sinh thiên hạ ở trên phù điêu kia.

- Ma đầu tượng đá và trên phù điêu rõ ràng là một người.

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi, bắt đầu suy đoán thân phận ma đầu cái thể này. Thu hồi ánh mắt, hắn lại chú ý tới vật bên cạnh tượng ma thần. Hai bên tượng đá có hai cổ quan tài đá, bị một tầng hào quang màu ngăm đen bao phủ nằm trong trạng thái phong ấn. Trước tượng ma thần có một bàn đá hơi cao, bàn đá này dường như hòa hợp làm một với tượng đá. Trên bàn có đặt mấy thứ: Một quyển sách nhỏ màu đen, một cái chìa khóa gỉ sét, một tấm bản đồ da thú không rõ chất liệu.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, đi tới bàn đá cũng cẩn thận cảm ứng. Kết quả không cảm nhận được bất kỳ linh khí dao động gì hoặc là trận pháp khác tồn tại

Nói cách khác. những vật phẩm này có thể lấy tùy ý.

Dương Phàm mang theo vài phần cẩn thận cùng tò mò, đi tới trước bàn đá, chậm rãi nâng tay lên, dùng dư quang khỏe mắt quan sát hai hàng thị vệ thiết giáp ở hai bên cửa, ở trong ý nghĩ của hắn, giờ phút này có thể gây nguy hiểm cho hắn ở trong đại điện chỉ có mười sáu Thiết giáp khôi lỗi này. Mắt thấy tay hắn sắp sửa chạm vào quyển sách nhỏ màu đen kia.

Đúng lúc này, Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ nguy cơ.

Vèo -

Hắn lập tức rút tay, lui ra ngoài vài trượng. Nghĩ rồi hắn tế ra hắc tiên thần bí. Đứng một lát, trong mắt Dương Phàm chợt lóe thần quang, một đạo hư ảnh phá không bay ra.

Vù -

Hắc tiên thần bí kéo dài hơn trượng, cuốn lấy quyển sách nhỏ màu đen kia. Tức thì, dị biến đột nhiên sinh ra. Chỉ thấy ba cái lỗ đen ngòm từ hai bên bàn đá mở ra.

- Vèo vèo vèo

Ba đạo hàn quang như hư ảnh từ trong lỗ nhỏ bắn ra, được bao phủ bởi một tầng u quang màu lam gào thét mà ra. Tốc độ cực kỳ kinh người.

Ông -

Một trận dao động kỳ dị từ u lam màu quang này bắn ra, khiến cho khí huyết Dương Phàm nhộn nhạo, linh hồn run rẩy từng hồi. Hắn quả thật không dám tưởng tượng, nếu bị đâm trúng sẽ gặp phải thương tổn như thế nào.

- Phốc phốc phốc -

Ba đạo hư ảnh hàn quang đánh trúng một vách tường, đâm vào sâu nửa tấc, toàn thân rung lên phát ra tiếng "ông" ngân vang. Dương Phàm cả kinh thở ra một hơi nhìn ba cây châm nhỏ màu bạc trên tường, bên trên còn tỏa ra một tầng u quang màu lam.

"Đây chẳng lẽ là "Thứ Hồn Châm" trong truyền thuyết Tu Tiên Giới sao?"

Dương Phàm cảm thấy không rét mà run một hồi.

Thứ Hồn Châm là một loại pháp bảo được tạo thành bởi một loại tài liệu đặc thù có thể tạo thành thương tổn cực lớn với linh hồn tu sĩ. Vật này rất hiếm thấy, đặc điểm của nó cho dù không rút pháp lực, đơn thuần phóng ra, sau khi đánh trúng mục tiêu có thể sinh ra thương tổn như kim đâm đối với linh hồn. Nếu bám thân thức lên nó, dùng tâm thần điều khiển còn có thể gia tăng mức độ thương tổn.

Dương Phàm cũng không đi quản mấy cây Thứ Hồn Châm kia, mà quan sát quyển sách nhỏ màu đen trong tay mới lấy được. Quyển sách nhỏ này khi Dương Phàm thoáng nhìn cái đầu tiên. liền cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc. Giờ phút này đưa mắt nhìn kỹ, mặt trên có mấy chữ:

”Cửu u Ma Kinh - Trung quyền”.

Vừa thấy mấy từ này, Dương Phàm không khỏi cảm thấy tim đập nhanh. Hắn liền vội vàng thu vào Tiên Hồng Không Gian, rồi lấy ra một quyển khác: ”Cửu u Ma Kinh - Tiền quyền”.

- Khó trách ta có thể dễ dàng tiến vào nơi này như vậy, quả nhiên là do cơ duyên.

Dương Phàm cuối cùng nghĩ thông một số vấn đề.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn tượng ma thần trước mặt, trong lòng có một suy đoán: Tượng đá này tác chẳng lẽ là Cửu u Ma Quân bề ngỗ nhàn giới thời kỳ Thượng cổ sao?

Đột nhiên. Cửu u ma khí trong cơ thể hắn vận chuyển với một phương thức kỳ dị, tượng ma thần dường như là sống lại. Nam tử kia đột nhiên vươn một bàn tay, bắn ra một đoàn u Minh Hỏa Diễm. Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ ma uy kinh thiên cái thế phủ xuống, mà mình thì nhỏ bé như một giọt nước trong biển rộng mênh mông!

Phốc -

u Minh Ma Diễm không tự chủ được nhảy ra trong lòng bàn tay hắn dường như muốn tranh đua với loại ma diễm trong tay ma thần kia. Đồng thời trên thân hắn dâng lên một cỗ ma khí giằng giụa như thủy triều trào dâng.

- Không ổn!

Dương Phàm đột nhiên kinh hô một tiếng, vội vàng thu hồi u Minh Ma Diễm cũng áp chế Cửu u ma khí trong cơ thể.

Bá -

Tượng đá ma thần vừa rồi còn trông sống động lại biến thành vật chết nhưng trong thân vận dường như có thêm vài tia khinh thường và trào phúng.

Ngao -

Một tràng tiếng động kinh hồn động phách từ một góc khác của đại điện mộ huyết truyền ra, một cỗ ma khí dày đặc phóng lên cao. Ma uy kinh thế hãi tục lấy nơi ma thi không đầu trong đại điện làm trung tâm, bao phủ phạm vi mấy chục dặm.

Chỉ một thoáng, nơi ma uy bao phủ. sinh linh rung động, một mảnh tỉnh mạch dường như tất cả sinh linh đều đã chết. Đó là một loại uy năng không thể tả bằng lời, trực tiếp xâm nhập linh hồn.

- Không xong. Nó muốn thức tỉnh.

Dương Phàm đầy mặt kinh hãi, chuyện hắn lo sợ nhất sẽ xảy ra, đúng là vẫn còn xảy ra, ở nơi sâu trong đại điện tối om kia, ma thi không đầu cao vài trượng chậm rãi đứng lên. Từng cỗ ma khí nhu sóng gợn thổi ra bốn phương tám hướng. Phạm vi mấy chục trượng, đủ để nung chảy kim loại.

Ngao -

Thanh âm kia khủng bố cực kỳ, khiến người ta rùng mình sởn tóc gáy.

- Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Dương Phàm hít sâu một hơi, ma khí trong cơ thể đã hoàn toàn áp chế nhưng ma thi không đầu này dường như đã hoàn toàn thức tỉnh.

Ầm Ầm! Ầm Ầm

Ma thi không đầu ngàn năm bắt đầu giẫm chân bước đi khiến tim Dương Phàm đập nhanh hơn.

Vù -

Dương Phàm cắn răng một cái, vung hắc tiên thần bí trong tay, thu lấy chìa khóa cùng bản đồ trên bàn. Lập tức, Tường Vân Ngõa dưới chân hắn ánh sáng màu bạc khê run, trong thân điện lóe lên một đường cong ánh sáng màu bạc.

Bá -

Trong phút chốc, hần na di tới lối vào cửa lớn màu vàng, đúng lúc nhìn thấy ma thi không đầu đang tản ra ma khí kinh thiên. Giờ này khắc này, đối mặt với ma thi không đầu ngàn năm có thể chém giết tu sĩ bậc cao, hần - một tu sĩ bậc thấp như con kiến có cơ hội còn một đường trốn chết hay không?

227. Chương 236: Bậc Cao Xuất Hiện

Lão tổ Sở gia về mặt ngưỡng trọng nhìn lão già mặc áo bào xám đang phi hành tới.

- Với năng lực của hai chúng ta còn không đủ để thăm dò bí ẩn của Thiên Niên Mộ Huyết. Nếu có người làm đá dò đường đi trước, tự nhiên là chuyện tốt.

Lão tổ Dương gia thần nhiên nói.

- Chí lý. Chúng ta ở trong tối ngầm quan sát, có lẽ có cơ hội

Ánh mắt lão tổ Sở gia hơi sáng lên, cười cười.

Vèo - Vèo -

Hai đạo hào quang bay xuyên qua dãy núi bao phủ tầng tầng quỷ vụ, âm khí trầm trầm. Hai người ngự khí bay về phía sâu trong QUỶ THI SƠN.

Cáp -

Vừa bay đến một nơi, một thanh âm kinh tâm động phách vang lên, theo sau là ma khí cuồng bạo mãnh mẽ cuộn cuộn như triều dâng áp đến. Chỉ khoảnh khắc, phạm vi mấy chục dặm một mảnh tĩnh mịch. Tất cả sinh linh đều cứng đờ, vô số quỷ vật bị dọa run lên bần bật.

- Nó quá tĩnh rồi

Thân hình hai lão tổ chấn động, liếc nhau. Trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Cổ ma uy áp bức linh hồn cùng với tiếng hét kinh hồn kia khiến hai vị lão tổ đức cao vọng trọng cảm như hén, đứng trong không trung không dám động đậy. Mặc dù cách xa hơn mười dặm, bọn họ vẫn như cũ có thể cảm nhận được cường độ cổ ma khí kia. Nếu chân chính tiếp xúc với nó, hơn phân nửa sẽ bị diệt sát không hề có sức phản kháng.

Cùng lúc đó, lối vào thần điện mộ huyết.

Bá -

Dương Phàm sau khi cuốn hết đồ vật trên bàn đá, lập tức na di ra cửa lớn màu vàng lợt. vừa lúc nhìn thấy ma thi không đầu ngàn năm phát ra ma uy mãnh mẽ cuộn cuộn kia. Cổ uy áp cùng khí thể vô hình gần như khiến hần cứng ngắc tại chỗ không thể động đậy. Dương Phàm tính sơ qua, vị trí hiện tại của hần cách lối vào đại điện mộ huyết khoảng cách chừng vài chục trượng. Khoảng cách vài chục trượng, mà Tường Vân Ngõa của hần mỗi lần na di chỉ được khoảng mười trượng.

Trong lòng Dương Phàm "thình thịch" một hồi.

Ngao -

Ma thi không đầu đột nhiên xoay người, ma khí vô thượng nặng nề như núi lập tức tập trung trên người Dương Phàm. Hần chỉ cảm giác cả người lạnh như băng, như bị chôn trong hầm băng, một cỗ nguy cơ trí mạng đánh thẳng vào trong lòng. Chỉ mới là khí cơ tập trung gần như khiến hần mất đi ý niệm phản kháng!

Hồ -

Một cỗ ma khí màu đen cuồng bạo từ trên người ma thi không đầu dâng lên, nó hơi chút chần chờ, nâng bàn tay lên chộp tới Dương Phàm. Lập tức, một cỗ lực lượng hủy diệt áp bách không gian đánh tới. Tâm thần Dương Phàm chấn động, dòng chảy mát lạnh của Tiên Hồng Quyết trong cơ thể lưu chuyển một vòng, khiến hần thoát khỏi ma uy vô thượng khóa bất động.

Ầm

Dương Phàm lật tay đẩy một cái, đóng cửa lớn màu vàng lại. Ngay sau đó, một cỗ lực lượng khủng bố kinh thiên đánh lên trên cửa lớn màu vàng.

Ầm

Đại diện mộ huyết rung lên nhẹ nhẹ, cửa lớn màu vàng lọt trước mắt Dương Phàm vẫn bình yên vô sự.

Phù -

Dương Phàm thở nhẹ một hơi, chỉ nghe thấy tiếng tim đập "thình thịch" dồn dập, quần áo đều bị mồ hôi ướt sũng. Tình huống vừa rồi là nguy cơ mức nào. Dưới tình huống ma thi không đầu hoàn toàn thức tỉnh, cho dù hắn thi triển thần thông Tường Vân Ngõa ít nhất cũng phải na di ba, bốn lần. Không mất thời gian mấy hô hấp là không có khả năng thoát khỏi đại diện mộ huyết. Thời gian vài hô hấp cũng đủ cho ma thi không đầu tiêu diệt hắn mấy lần. Cho nên hắn quyết đoán lựa chọn thối lui rút vào trong thần điện. Nếu hắn chỉ rút lui, sử dụng Tường Vân Ngõa na di đến bên trong thần điện vậy ma thi không đầu đồng dạng có thể trong chớp mắt đuổi theo vào, đến lúc đó Dương Phàm vẫn không thể thoát khỏi kết cục diệt vong như trước.

Trong nháy mắt đó, Dương Phàm làm ra một quyết định đánh cuộc mạng sống. Không có chạy trốn mà trực tiếp đóng cửa lớn màu vàng lại. Theo cảm thụ lúc trước của hắn, cửa lớn màu vàng này có một cỗ lực lượng không thể lay động, kiên cố như bàn thạch. Hắn sợ dĩ có thể mở ra cũng là bởi nguyên do có Cửu u Ma Công!

Sự thật chứng minh. Dương Phàm đoán đúng, cũng cực đúng. Một chưởng có thể phá núi nứt đất của ma thi không đầu kia không ngờ không có tổn hại đến cửa lớn màu vàng chút nào.

Ầm ầm - Ầm ầm

Cửa lớn không ngừng rung lên, chấn nhiếp tâm hồn. Hiển nhiên là ma thi không đầu ngàn năm kia đang không ngừng công kích cửa lớn. Dương Phàm lau mồ hôi lạnh, lo lắng ma thi không đầu này có thể công phá được cửa lớn hay không.

Tuy nhiên, sau khi công kích mười mấy chưởng, ma thi không đầu kia thấy không có hiệu quả liền từ bỏ, vòng vo quanh quẩn trong đại diện mộ huyết.

Ầm - Ầm - Ầm -

Ma thi không đầu cao vài trượng, giống như ma vương vực sâu, mỗi một bước đại diện đều khê rung lên, cũng để lại một dấu chân sâu đến nửa thốn, Có thể thấy được lực lượng của nó. Dương Phàm khê thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra trong thời gian ngắn là xem như mạng nhỏ của mình được giữ vững. Hắn ở trong thần điện này quanh quẩn một hồi, ánh mắt dừng ở trên ba cây Thứ Hồn Châm.

- Thứ Hồn Châm là Pháp Bảo cực kỳ hiếm thấy ở Tu Tiên Giới, giá trị của nó thậm chí vượt qua cực phẩm Linh Khí cùng Pháp Bảo bình thường.

Dương Phàm nhảy lên, nhẹ nhàng trôi qua thu ba cây Thứ Hồn Châm vào trong Tiên Hồng Giới. Sau đó, hắn lại bắt đầu quan sát mấy thứ vừa lấy được. Chất liệu tấm bản đồ kia đặc thù. mặt trên cũng không có chú thích gì, có chút giống mê cung. Dương Phàm nhìn một hồi cũng không biết là bản đồ khu vực nào, về phần chìa khóa sắt gỉ sét kia. Dương Phàm cảm giác trong đó ẩn chứa một cỗ lực lượng kỳ dị. Bất kể là bản đồ hay là chìa khóa. Dương Phàm đều không hiểu được.

Ngược lại bản "Cửu u Ma Kinh - Trung quyển" lại khiến Dương Phàm mừng rỡ không thôi. Vật này có thể chờ sau khi hắn tăng lên bậc cao rồi tu luyện. Bởi vì Tiên quyển bao gồm nội dung của ma công ba tầng đầu, từ Luyện Khí Kỳ đến Trúc Cơ Kỳ. Mà Trung quyển lại bao hàm nội dung ba cảnh giới lớn từ Kim Đan Kỳ đến Hóa Thần Kỳ.

Quanh quẩn trong thần điện hồi lâu. Dương Phàm cũng âm thầm kêu khổ. Ma thi không đầu ngàn năm kia quanh quẩn trong đại diện không ngừng, cũng không rời đi. cũng không có ngủ say.

Hiển nhiên, không giết chết Dương Phàm nó sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Vậy như thế nào cho phải?

Dương Phàm cười khỏ, có thể nói là lòng nóng như lửa đốt.

- Bình tĩnh. bình tĩnh.

Dương Phàm hít sâu một hơi, cố gắng trấn định lại.

- Thần điện này hơn phân nửa là một trong những di chỉ của Cửu u Ma quân ở nhân giới. Nếu ta có kỳ ngộ tiến vào nơi này, cũng được truyền thừa Cửu u hắc là hắc sẽ không cho truyền nhân của mình chết oan chết uổng.

Dương Phàm ngẩng đầu, nhìn vào tượng đá Cửu u Ma quân trong thần điện. Nam tử tượng đá kia. khoe miệng hơi nhếch lên có vài phần vui vẻ. Dương Phàm nao nao. Hắc cảm giác thần vận của tượng đá này cùng với trước khi dị biến có chút khác biệt.

- Nếu ta được hắc truyền thừa, như vậy khẳng định còn có một đường sinh cơ.

Dương Phàm như thấy được ánh rạng đông trong bóng đêm. SUY nghĩ bay vút bắt đầu tính toán đối sách. Một ngày một đêm, Dương Phàm đều trầm tư suy nghĩ. Hắc bắt đầu cố gắng nhớ lại đủ loại tình huống sau khi mình vào thần điện.

Vừa bắt đầu, lúc hắc đẩy cửa, Nhất u Ma Diễm ở sâu trong cơ thể nhảy lên tiết tấu dị thường, sau đó cửa lớn màu vàng lợt không thể lay động tự động mở ra. Sau đó là hai hàng Thiết giáp khôi lỗi đối mặt nhau. Biết sự lợi hại của Thiết giáp khôi lỗi này, người tiến vào chỉ sợ đều rút lui có trật tự, kinh hãi vỡ mật.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, một cửa này có lẽ là khảo nghiệm dũng khí của bản thân. Thử nghĩ, Cửu u Ma quân lựa chọn truyền nhân, tự nhiên cần khảo nghiệm Dương Phàm. Một cửa dũng khí qua đi sau đó là trên bàn đá bắn ra ba cây Thứ Hồn Châm. Đây là khảo nghiệm người "Cẩn thận".

Cẩn thận là điều kiện nhất định phải có của người tu tiên bước vào con đường tu tiên. Sau đó là kinh động ma thi không đầu ngàn năm. Nếu lựa chọn chạy chốn khẳng định mất mạng. Cho dù lui ra phía sau cũng không có sinh cơ. Lựa chọn duy nhất chính là đóng cửa lớn màu vàng lợt. Một cửa này. khảo nghiệm hắc là cơ trí.

Dũng khí, cẩn thận, cơ trí. Nếu thêm vào cơ duyên mà mở cửa cần đến đó chính là bốn nhân tố: tạo hóa, dũng khí, cẩn thận, cơ trí

- Nhưng là ta cảm giác còn có một nhân tố trọng yếu hơn chưa khảo nghiệm!

Đột nhiên, trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Không thể hoài nghi những nhân tố kể trên đều là điều kiện không thể thiếu để trở thành cường giả. Tuy nhiên, còn có một nhân tố càng thêm trọng yếu.

- Thực lực!

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Thực lực là cơ sở, cũng là căn bản nhất.

- Nếu là khảo nghiệm thực lực, vậy sẽ dùng phương thức nào? Chẳng lẽ là một đấu một với ma thi không đầu?

Dương Phàm lại bắt đầu nhìn quét các chi tiết trong đại điện này.

Hai bên tượng đá Cửu u Ma quân đều có một quan tài đá bị phong ấn, đây là Dương Phàm không dám đụng chạm. Ngoài ra, hai hàng Thiết giáp khôi lỗi ở lối vào. Từ khi Dương Phàm tiến vào thần điện tới nay, chưa từng nhúc nhích.

- Thiết giáp thị vệ!

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia tinh quang. Quỷ Thi Sơn, Dương Phàm ở trong thần điện trầm tư một ngày một đêm, phụ cận rất nhiều tu sĩ của Tu Tiên Giới đều nghe tin mà tới. Tuy nhiên, những người này cũng không dám tới gần Thiên Niên Mộ Huyết trong vòng một dặm. Ma uy vô hình cùng ma khí mênh mông cuốn cuộn cho dù có chút suy yếu nhưng vẫn bao phủ phạm vi một dặm.

Lão tổ Dương gia đoán rằng phạm vi một dặm này có thể là phạm vi uy hiếp của ma thi không đầu ngàn năm. Một khi có người xâm nhập, sẽ gặp phải chém giết không chút lưu tình.

- Người của Ngũ Bàn Sơn cũng tới rồi.

Lão tổ Sở gia thần thức truyền âm nói.

- Người nói đến Ngũ Bàn Thiên Thai?

Lão tổ Dương gia vẻ mặt kinh dị nói.

Ngũ Bàn Thiên Thai là đại hình giao dịch phương thị số một số hai trong phạm vi bốn, năm ngàn dặm. Hơn nữa yêu cầu không thấp, chỉ có tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trở lên mới có thể đi vào. (đại hình: quy mô lớn)

Nghe nói. phương thị tu tiên này, phía sau có tu sĩ bậc cao khổng chế, thực lực không phải thế lực nhỏ như Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang có thể so sánh.

Lão tổ Dương gia theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa ba bốn cường giả Trúc Cơ Kỳay tới. Ba nam một nữ, tu vi đều từ Trúc Cơ Sơ Kỳ đến Trúc Cơ Hậu Kỳ. Bên cạnh bốn cao nhân Trúc Cơ Kỳ này còn có một trung niên mặt chữ điền mặc kim bào, cứ như vậy trống rỗng lơ lửng trên không trung, không mượn bất kỳ ngoại vật gì. Đôi mắt nhắm tịt, bộ dạng không nghe chuyện bên ngoài.

- Người nọ không phải là Nhị đương gia của Ngũ Bàn Sơn - Kim Hằng tiền bối sao?

Sở lão tổ cùng Dương lão tổ liếc nhau trong mắt lộ ra một tia kính sợ. Sau đó thần thức truyền âm bay về phía trung niên kim bào kia

- Văn bối Dương Vân (Sở Hàn Nguyệt) bái kiến Kim tiền bối.

Hai vị lão tổ bay đến trước mặt trung niên kim bào vẻ mặt cung kính thi lễ nói. Kim Hằng mở to mắt, lùi bước liếc nhìn hai người một cái nói:

- Các người là tu sĩ phương nào?

Trong lòng hai vị lão tổ lập tức dâng lên một cơn ghen ghét cùng bị ai. Là lão tổ của Dương gia bảo cùng Vũ Vụ Sơn Trang, đối phương ngay cả bọn họ là nhân vật thế nào cũng không biết.

- Văn bối đến từ Dương gia bảo (Vũ Vụ Sơn Trang).

Hai vị lão tổ không chút nào dám buông lỏng. vẻ mặt cung kính nói.

- Dương gia bảo? Vũ Vụ Sơn Trang?

Kim Hằng thoáng gật đầu:

- Ta nhớ ra rồi. Các người có chút quan hệ cùng Dương gia cùng Sở gia ở kinh đô.

- Đúng đúng!

Hai vị lão tổ liên tục gật đầu, trong lòng cuối cùng coi như thở dài một hơi nhẹ nhõm, ở trước mặt tu sĩ bậc cao bọn họ đều giống như con kiến.

228. Chương 237: Ngân Giáp Thị Vệ.

- Các người có biết chi tiết về Thiên Niên Mộ Huyết này không?

- Chúng văn bối chỉ biết một chút, ở sâu trong mộ huyết kia có một ma thi không đầu thực lực có thể so với bậc cao. Lúc trước còn yên lặng nhưng là có tu sĩ không rõ lai lịch lên vào trong, đánh thức ma thi đáng sợ này.

Sở lão tổ vẻ mặt cung kính đáp.

- Các người còn biết những gì?

Trong mắt Kim Hằng lóe lên một tia tử quang, uy áp vô hình thuộc về tu sĩ bậc cao áp đến. Cổ cảm giác nguy cơ trí mạng kia khiến tâm thần hai lão tổ chấn động. Dưới tình huống như vậy, hai vị lão tổ căn bản không dám nói dối.

- Bẩm Kim tiền bối. Thiên Niên Mộ Huyệt này, chúng ta thật sự là bất lực. Một năm trước từng có một vị đồng đạo Trúc Cơ Kỳ đi vào, kết quả táng thân bên trong. Từ đó về sau chúng ta hạ lệnh con cháu gia tộc không được tùy tiện xâm nhập nơi đây, cũng đặt cấm chế ở lối vào mộ huyệt, lập bia đá cảnh báo người ngoài. Nhưng không nghĩ tới vẫn có người to gan lớn mật xông vào.

Dương lão tổ đáp, trên trán có mấy hạt mồ hôi lạnh.

- To gan lớn mật?

Kim Hằng cười lạnh một tiếng:

- Người nọ hơn phân nửa là tu sĩ bậc cao, tiến vào tất nhiên sẽ kinh động ma thi không đầu.

- Ý của tiền bối ngài là

Hai vị lão tổ kinh ngạc. Nghe ý tứ Kim Hằng này, chỉ cần là tu sĩ bậc cao sau khi tiến vào mộ huyệt sẽ kinh động ma thi không đầu.

- Hừ. Mộ huyệt cấm địa Quỷ Thi Sơn này truyền thừa không biết bao nhiêu năm. chúng ta như thế nào lại không biết?

Trên mặt Kim Hằng hiện lên vài tia trào phúng. Dương lão tổ cùng Sở lão tổ chấn động tâm thần, lúc này mới phát hiện hai người mình coi khinh nhân giới của tu sĩ bậc cao. Tu sĩ bậc cao thần thông quảng đại, tính toán của họ làm sao hai người có thể phỏng đoán. Sự tồn tại của Thiên Niên Mộ Huyệt Quỷ Thi Sơn không thể nào giấu được tu sĩ bậc cao. Nhưng là bởi vì nguyên nhân nào đó bọn họ cũng không dễ dàng tiến vào mộ huyệt, lâu dần liền mở một mắt nhắm một mắt làm ngơ.

- Xin hỏi Kim tiền bối. Thực lực ma thi không đầu kia rốt cục là như thế nào? Với thực lực của ngài. có thể đối phó hay không?

Sở lão tổ không kìm nổi tò mò hỏi. Bọn họ cũng hiểu được. Với thân phận và độ cao của đối phương, sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với hai người mình.

- Nếu có thể đối phó. Kim tiền bối còn đứng ở đây? Tuy nhiên, ta cũng biết một chút. Thực lực ma thi không đầu này là từ sau khi tỉnh dậy bắt đầu từng bước tăng cao. Lúc bắt đầu, tu sĩ bậc cao Kim Đan Kỳ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng nếu là để nó thức tỉnh dần dần, cho dù là lão quái Nguyên Anh Kỳ cùng đều phải nhượng bộ tránh xa.

Kim Hằng vẻ mặt lạnh nhạt hỏi:

- Hai các người tới sớm có biết ma thi không đầu này đã thức tỉnh bao lâu?

- Ít nhất đã một ngày một đêm.

Dương lão tổ trả lời không cần suy nghĩ.

- Cái gì? Đã được một ngày một đêm?

Kim Hằng nghe vậy, biến sắc mặt.

- Tiền bối. Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Hai vị lão tổ khó hiểu, bốn tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía sau Kim Hằng cũng lộ vẻ khác thường: "Trên đời này. có chuyện gì có thể khiến Kim Hằng thân là tu sĩ bậc cao biến sắc như thế?"

- Thật khó có thể tưởng tượng được. Như thế tu sĩ bậc cao tiến vào mộ huyệt đã đại chiến một ngày một đêm cùng ma thi không đầu. Bởi vì ma thi không đầu này sau khi chém giết hoặc đuổi tu sĩ bậc cao xâm lấn sẽ tiếp tục chìm vào ngủ say.

Kim Hằng lộ vẻ mặt khó có thể tin.

Hai vị lão tổ cùng bốn cao nhân Trúc Cơ Kỳ khác của Ngũ Bàn Sơn cũng đều lộ vẻ khiếp sợ. Đại chiến cùng ma thi không đầu một ngày một đêm?

Này cũng quá khủng bố. Vậy tu sĩ bậc cao tiến vào mộ huyết kia chẳng lẽ là lão quái Nguyên Anh Kỳ trong truyền thuyết?

Nếu Dương Phàm cũng ở đây, nghe được bọn họ phỏng đoán cùng đối thoại, khẳng định sẽ cảm thấy hoang đường đáng cười. Giờ này khắc này, hắn còn hoàn hảo không tổn hao gì ở trong thần điện.

Ngoài cửa lớn màu vàng lợt, ma thi không đầu xao động không yên, không ngừng quanh quẩn ở trong đại điện mộ huyết. Bộ dạng không giết chết Dương Phàm quyết không bỏ qua. Mà bản thân Dương Phàm thì vẻ mặt bình tĩnh ngồi khoanh chân ở bên cạnh cửa lớn màu vàng lợt, hai mắt nhắm chặt, trước người lơ lửng trôi nổi một đoàn quang điểm màu lục mông lung gần như trong suốt. Từng tia quang mang màu lục rót vào trong Thiết giáp khôi lỗi ở trước người. Dương Phàm không ngờ đang thử luyện hóa Thiết giáp khôi lỗi trước mặt.

Đây quả thật là gan lớn vô cùng.

Quanh thân hắn có mười sáu Thiết giáp khôi lỗi. Nếu sinh ra dị động gì, vậy tương đương với châm lửa giận của mười sáu cường giả Trúc Cơ Kỳ. Nhưng mà, trên thực tế Dương Phàm đã thành công luyện hóa được hai Thiết giáp khôi lỗi.

Lúc này, hắn đang luyện hóa Thiết giáp khôi lỗi thứ ba.

- Thật không nghĩ tới, Những Thiết giáp khôi lỗi này thật sự có thể luyện hóa.

Ngay cả chính Dương Phàm đều cảm thấy không thể tưởng tượng. Lúc vừa mới tiến vào thần điện này, hắn còn bị thanh thế của mười sáu Thiết giáp khôi lỗi này dọa ngây người. Tuy nhiên, sau khi hắn tiến vào, đám Thiết giáp khôi lỗi này căn bản là vật chết không hề có dị động. Vì thế, Dương Phàm mới sinh ra ý tưởng lớn mật như thế.

- Đây chính là mười sáu Thiết giáp khôi lỗi, năng lực chiến đấu trên mặt đất có thể so với Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm kích động vô cùng. Nếu có thể chiếm được đồng Thiết giáp khôi lỗi này, về sau cho dù đối mặt tu sĩ bậc cao, hắn cũng có sức liều mạng. Hai con ba con bốn

Dương Phàm có Khai Quang Tịnh Thể Diễm trong tay, tốc độ luyện hóa rất nhanh. Không bao lâu, hắn liền bước đầu luyện hóa được bảy con Thiết giáp khôi lỗi. Bảy con Thiết giáp khôi lỗi, tương đương với sức chiến đấu của bảy vị cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm làm sao có thể không kích động?

Hơn nữa, bản thân số Thiết giáp khôi lỗi này đều đã được khảm linh thạch, không cần Dương Phàm hao tổn thêm vào. Hít sâu một hơi, hắn bắt đầu luyện hóa Thiết giáp khôi lỗi thứ tám. Lúc này, tốc độ lại nhanh vài phần. Dương Phàm thành công luyện hóa Thiết giáp khôi lỗi thứ tám.

Chỉ mất một, hai canh giờ, hắn đã có được tám Thiết giáp khôi lỗi thuộc về chính mình. Dương Phàm đứng dậy, đưa mắt nhìn tám Thiết giáp khôi lỗi khác còn chưa luyện hóa.

Ông -

Bỗng nhiên, hàng Thiết giáp khôi lỗi đối diện bỗng nhiên bốc lên quang mang khác thường, hai tròng mắt đỏ thẫm.

- Không ổn!

Dương Phàm cảm thấy được một tia dị biến, những Thiết giáp khôi lỗi chưa luyện hóa này không ngờ sinh ra ý thức công kích. Một cỗ sát khí hung lệ bức tới. Trong lòng Dương Phàm chợt lạnh, hắn còn không cuồng vọng đến mức dựa vào lực lượng bản thân chống lại tám cường giả Trúc Cơ Kỳ.

Bá -

Tường Vân Ngõa dưới chân lóe ngân quang. Dương Phàm biến mất tại chỗ, na di lên giữa không trung ngoài mười trượng.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Hắn vừa mới na di ra ngoài, trường kích nặng nề trong tay tám Thiết giáp khôi lỗi kia liền vung tới, truyền đến một tràng tiếng rít phá không trầm thấp. Từng luồng ma khí màu đen theo công kích của chúng phá không bay ra.

Ầm Ầm Ầm

Những công kích này đều đánh trúng lên thân tám Thiết giáp khôi lỗi ở đối diện.

- Lên!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, tám Thiết giáp khôi lỗi vừa mới luyện hóa liền xông lên nghênh đón, công kích tới Thiết giáp khôi lỗi đối diện.

Keng keng! Ầm Ầm!

Tức thì, tiếng va chạm không ngừng vang lên trong thần điện. Ma khí tràn ra bốn phía, chiến đấu có chút hỗn loạn.

- Tiếp tục như vậy không ổn.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm. Nếu để mặc chúng nó công kích, cuối cùng hơn phân nửa rơi vào kết cục đồng quy vu tận. Nghĩ đến đây, trong tay hắn đột nhiên có thêm hai tấm phù triệu, cũng thao túng tám Thiết giáp khôi lỗi của mình rất nhanh lui về sau.

Vèo vèo

Hai tấm phù triệu phá không bay lên, xẹt qua một đạo hàn mang màu lam.

Ầm Ầm

Đột nhiên, hư ảnh hai ngọn băng sơn từ trên trời giáng xuống, thanh thế khổng lồ, sương mù băng hàn cường đại lập tức đông kết khu vực kia. Tám Thiết giáp khôi lỗi đối diện, trên áo giáp lập tức bao phủ một tầng băng sương, cứng ngắc tại chỗ trong giây lát, tốc độ hành động chậm lại hơn một nửa. Dương Phàm vừa mới tế ra chính là phù triệu cấp ba "Băng Vân Huyền Chì". Đây là hắn mua được ở hội đấu giá lần trước, giá trị không nhỏ.

Không ngoài dự liệu của hắn, phù triệu cấp ba còn không đủ xúc phạm đến Thiết giáp khôi lỗi sở trường phòng ngự. Nhưng là mục đích của Dương Phàm đã đạt tới. Theo sau. Dương Phàm lại điều khiển Thiết giáp khôi lỗi của mình công kích tới. Đám khôi lỗi đối diện bị băng sương đông kết, tốc độ công kích cùng di động đều giảm mạnh, lập tức bị đánh đập không lực trả đòn.

- Nhất định phải chết.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ trào phúng. Sức chiến đấu của Thiết giáp khôi lỗi tuy mạnh, nhưng dưới tình huống không có trí tuệ, đối mặt tu sĩ cùng cấp Trúc Cơ Kỳ, cho dù là hai đánh một cũng rất khó thủ thắng. Khôi lỗi chỉ dưới sự điều khiển của chủ nhân mới có thể phát huy ra thực lực chân chính.

Răng rắc

Đúng lúc này, Thiết giáp khôi lỗi đối diện bị chém thành hai đoạn, "ầm" một tiếng nổ tung. Uy lực bùng nổ cường đại. lập tức đông thời hủy diệt ba Thiết giáp khôi lỗi ở bên cạnh.

Ầm ầm ầm -

Dương Phàm chau mày. Vừa rồi bùng nổ. hắn cũng bị tổn thất một Thiết giáp khôi lỗi. Kế tiếp, hắn không dám lơ là, trước tiên cho khôi lỗi của mình đánh Thiết giáp khôi lỗi đối diện thành tàn phế. sau đó nhanh chóng lui ra sau. Mà Dương Phàm thì tế ra Xích Vũ Phiến, ánh mắt thoáng ngưng, đột nhiên vung ra.

Hô -

Quang diễm màu đỏ hình cung lập tức quét trúng hai Thiết giáp khôi lỗi, lại thêm băng vụ ngưng kết trên người nó, lập tức băng hỏa nhị trọng thiên, nổ tung.

Ầm ầm ầm

Mấy Thiết giáp khôi lỗi đối diện bị bùng nổ dây chuyền, toàn bộ hủy diệt. Trong thần điện lập tức một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại toàn âm thanh bùng nổ quanh quẩn. Dương Phàm thở nhẹ một hơi, nhìn Thiết giáp thị vệ đứng thành hàng trước người mình, mặt lộ vẻ vui mừng.

Ông -

Mà đúng vào lúc này trong thần điện truyền đến động tĩnh khác thường. Dương Phàm đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai quan tài đá hai bên tượng đá Cửu u Ma quân lóe hắc quang, cảm chế suy yếu từng chút một.

CạchCạch

Nắp quan tài đá bị đẩy ra, lộ ra kim loại sáng bóng lóe ngân quang. Một cỗ khí tức cường đại làm tim đập nhanh truyền đến.

- Đó là

Dương Phàm nhìn chăm chăm vào vật trong quan tài đá lộ ra từng chút một. cảm thấy thật quen mắt. Rất cục, nắp quan tài mở hẳn ra, lộ ra hai Ngân giáp thị vệ, tản ra khí tức khiến tu sĩ bậc thấp cảm thấy run sợ.

Ngân giáp thị vệ!

Trong lòng Dương Phàm "thình thịch" một hồi, trong thần điện này không ngờ còn có khôi lỗi đẳng cấp càng cao. Loại Ngân giáp khôi lỗi này, chính hắn cũng có một con, ngay cả linh thạch trung phẩm đều không thể khu động. Theo tình huống hiện tại mà xem, hai Ngân giáp khôi lỗi này có sức chiến đấu có thể so với bậc cao.

Hai khôi lỗi bậc cao!

Dương Phàm chỉ cảm thấy trái tim lạnh ngắt một hồi.

Vèo

Dương Phàm nhấc tay bắn ra một tấm phù trận cấp ba "Băng Vân Huyền Chi".

Ầm

Hư ảnh băng sơn trên trời hạ xuống, băng vụ cường đại lập tức bao phủ hai Ngân giáp thị vệ kia. Trên ngân giáp ngưng kết một tầng băng sương. Nhưng mà hai con Ngân giáp khôi lỗi này dường như không bị ảnh hưởng gì, quanh thân chợt lóe ô quang, băng sương tan chảy với tốc độ có thể thấy rõ. Tác dụng của phù trận cấp ba đối với chúng rất nhỏ.

Vèo vèo

Hai con khôi lỗi này như tia chớp màu bạc lóe lên xông tới, tốc độ làm người ta sợ hãi cực kỳ.

Thật đáng sợ! Thực lực tuyệt đối có thể so với bậc cao!

Dương Phàm vội vàng điều khiển một Thiết giáp khôi lỗi qua chặn lại, đồng thời thu hồi sáu Thiết giáp khôi lỗi khác, sau đó rút linh khí vào Trường Vân Ngõa dưới chân.

Bá -

Hắn lập tức na di tới trước cửa lớn màu vàng lợt.

Kétzzz

Cửa lớn màu vàng lợt mở ra, ma khí ngập trời tràn vào. Ma thi không đầu lập tức xoay người, ma uy cường đại bao phủ tới.

Răng rắc

Lúc này sau lưng truyền đến một tiếng kim loại gãy rời. Thiết giáp khôi lỗi bị hai thanh kiếm lớn màu bạc chém thành bốn mảnh, ầm ầm nổ tung ra.

Vèo vèo

Hai Ngân giáp thị vệ bình yên vô sự, như tia chớp đánh úp tới Dương Phàm, tốc độ làm người ta kinh sợ.

229. Chương 238: Ma Đầu Xuất Thế.

Bá -

Dương Phàm trong nháy mắt nó nâng tay lên. Tường Vân Ngõa dưới chân quang mang màu bạc run lên. trong phút chốc na di ra ngoài mười trượng, nguy hiểm né tránh được một kích. Thân hình vừa ổn định, hần không chút nghĩ ngợi, vung tay lên không trung.

Vù vù vù vù

Bốn Thiết giáp khôi lỗi chắn trước không gian giữa hần cùng Ma thi không đầu. Dưới mệnh lệnh của hần, bốn Thiết giáp khôi lỗi từ bốn phương hướng bao vây đánh tới Ma thi không đầu.

Vèo vèo

Cùng lúc đó, trong thần điện hai Ngân giáp thị vệ có thể so với cao giai nhìn trừng trừng xông vào đại điện.

Ầm ầm

Hào quang màu xanh lóe lên, lối vào đại điện, một tấm bia đá màu xanh cao mấy trượng, trên ký hiệu mang theo từng tia màu vàng ầm ầm hạ xuống, vừa lúc chặn đứng lối vào.

Bá -

Dương Phàm lại na di ra ngoài mười trượng, căn bản không dám nhìn ra phía sau. Nhưng thanh âm từ phía sau truyền tới khiến cho hần hết hồn.

Rắc!

Ầm Ầm -

Ma thi không đầu cách không một chưởng chụp tới, hào quang màu đen cột khí cuồng bạo ngang trời thoáng hiện, một Thiết giáp thị vệ lập tức tan thành từng mảnh, sau đó ầm ầm bùng nổ. Nhưng dư ba bùng nổ lại không hề tổn thương đến nó một chút nào.

Bá -

Dương Phàm na di lần thứ ba, trốn ra ngoài mười trượng. Mắt thấy lối vào đại điện ngay tại cách đó không xa.

Rắc -

Lại một tiếng vỡ vang lên, ma thi không đầu đưa tay mạnh mẽ bóp nát một Thiết giáp thị vệ ở gần mình nhất. Thiết giáp thị vệ có sức chiến đấu có thể so với Trúc Cơ Kỳ nổ tung ngay trước mặt hần.

Ầm ầm

Ma thi không đầu chỉ hơi lắc lư một chút không ngờ bình yên vô sự. Có thể thấy bản thân nó có lực lượng thân thể đáng sợ, lực phòng ngự càng biến thái.

Lập tức có thể chạy ra rồi!”

Thần kinh Dương Phàm căng đến cực điểm, trên người dâng lên một cỗ ma khí xông lên cao, Cửu u ma khí rót vào Tường Vân Ngõa, tốc độ tăng lên rất nhiều.” Vù” một tiếng, bay về phía ngoài đại điện. Đúng lúc này, từ linh hồn hần truyền đến một trận đau đớn tới từ pháp bảo Bản Chuyên màu xanh.

Keng - Keng -

Hai Ngân giáp thị vệ đồng loạt vung cự kiếm trong tay chém lên Bản Chuyên thật lớn nặng nề phong cách cổ xưa phát ra tiếng ”toa toa” nặng nề. Lập tức khiến màu sắc nó ảm đạm, thu nhỏ lại nguyên trạng. Một kích hợp lực của hai tên có thể so với tu sĩ bậc cao là đáng sợ mức nào. Bản Chuyên màu xanh không có hư

hao đã là may mắn mấy đời, nhưng Dương Phàm là chủ nhân. tâm thần tương liên nên lập tức bị thương tổn.

Phốc -

Dương Phàm phun ra một búng máu, trong khi phi hành vội vàng thu hồi Bản Chuyên màu xanh. Lại qua thời gian hai hô hấp, Dương Phàm bay ra đại điện, thân hình ẩn vào trong tầng ngoài mộ huyết tối thui trống trải. Nơi này tồn tại không thiếu cương thi cùng lệ quỷ.

Crắc - Crắc

Trong đại điện, liên tục truyền đến hai tiếng vỡ vang lên, hiển nhiên là ma thi không đầu kia tiêu diệt hai khôi lỗi. Dương Phàm hít sâu một hơi, làm ra một quyết định.

Ầm

Thân thể hần đột nhiên từ không trung hạ xuống, ẩn nấp vào một góc hẻo lánh. Chỉ một thoáng, sinh cơ cùng khí tức trong cơ thể hần hoàn toàn biến mất, nhịp tim giảm dần, hô hấp chậm rãi ngừng lại, nhiệt độ cơ thể cũng trở nên lạnh lẽo.

”Với thực lực của ma thi không đầu cùng ngân giáp thị vệ, nếu chúng nó thật sự đuổi theo, ta khẳng định khó thoát khỏi cái chết!”

Dương Phàm rất rõ ràng điểm này.

Sau khi thực lực đạt tới bậc cao, tốc độ không biết nhanh bao nhiêu. Cho dù tốc độ của Dương Phàm lại tăng thêm gấp đôi, cũng vị tất có thể chạy trốn. Cho nên. hần không chạy mà lừa chết!

về mặt thực lực Dương Phàm không có cách nào so với chúng, nhưng có một điểm. Dương Phàm tuyệt đối là mạnh hơn chúng.

Đó chính là trí tuệ!

Bất kể là ma thi không đầu hay là ngân giáp thị vệ, bọn họ cũng không có được trí tuệ độc lập đầy đủ. Tất cả hành động của ma thi đều dựa vào bản năng, mà khôi lỗi thì bị chi phối bởi mệnh lệnh cùng trận pháp. Dương Phàm nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, nhìn qua tựa như một người chết.

Một, hai hô hấp qua đi, hần phát hiện ma thi không đầu cùng ngân giáp thị vệ cũng không đi ra.

”Kỳ quái”

Dương Phàm không dám manh động. Là nguyên nhân gì khiến cho ma thi không đầu cùng ngân giáp thị vệ không đuổi theo. Tuy nhiên, ngay sau đó trong đại điện truyền tới tiếng đánh nhau cuồng bạo khiến Dương Phàm hiểu ra.

Ngao -

Trong đại điện, ma thi không đầu vung hai tay, từng cỗ sóng khí cường đại thổi quét bốn phía, đang cùng hai ngân giáp thị vệ trước mắt đánh vào nhau.

Ầm ầm ầm ầm

Tiếng đánh nhau động trời kia truyền đến, toàn bộ mộ huyết khê rung lên, uy áp cùng khí thế vô hình khiến đám lệ quỷ du lang ở tầng ngoài mộ huyết bị dọa run rẩy. Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, hần không nghĩ tới ma thi không đầu lại đánh nhau với ngân giáp thị vệ.

”Lúc này náo nhiệt rồi”

Trong lòng Dương Phàm hơi buông lỏng. Nghĩ rồi, hần cũng hiểu ra, Ngân giáp thị vệ là vật chết không có tư tưởng, nhìn thấy mục tiêu sẽ phát động công kích. Ma thi không đầu lại bằng vào bản năng hành động, có người công kích nó tự nhiên nó sẽ đánh trả không chút do dự.

Keng keng!

Ầm ầm

Ma khí trên thân ma thi không đầu càng ngày càng dày, đôi mắt hai ngân giáp thị vệ có thể so với bậc cao nó không chỉ không bại lui, ngược lại càng đánh càng hăng. Cự kiếm trong tay ngân giáp thị vệ chém lên người nó bắn lên một chùm tia lửa phát ra tiếng vang như kim loại.

Ngao -

Ma thi không đầu phát ra tiếng rống kinh sợ thần hồn, ma khí xung thiên cuộn cuộn ập đến, ma uy vô hình lại áp lực phạm vi vài chục dặm.

Ầm ầm

Hai ngân giáp thị vệ có thể so với bậc cao không ngờ đồng loạt bị ma thi đánh bay.

Cũng may phòng ngự của ngân giáp thị vệ này cũng mạnh, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng bị ma thi tiêu diệt.

”Ta vẫn nên thừa cơ trốn đi, nếu không” ’

Dương Phàm chấn động trong lòng, đám vật chết này thật sự rất biến thái, tùy tiện một kích liền đủ để cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không chết cũng tàn phế.

Vù -

Thân hình hần nhẹ nhàng bay lên, dưới sự trợ giúp của Tường Vân Ngõa giống như phi yến bay về phía ngoài mộ huyết. Dương Phàm rời đi không ảnh hưởng đến chiến đấu giữa ma thi không đầu cùng hai ngân giáp thị vệ. Hần vừa mới bay đến miệng mộ huyết đột nhiên cảm nhận được một cỗ thần thức mạnh mẽ đảo qua. Tuy nhiên, khi thần thức kia đảo qua lại bị ma uy mạnh mẽ của ma thi không đầu áp chế.

”Thần thức thật cường đại!”

Tâm thần Dương Phàm run lên, rất nhanh liền nghĩ ra. QUỶ Thi Sơn động tĩnh lớn như vậy, ma khí tận trời. khẳng định sẽ khiến thế lực các nơi chú ý tới.

”Ta không thể để cho bọn họ phát hiện thân phận của ta.”

Dương Phàm trầm mặt, lúi vào trong mộ huyết mấy trượng, sau đó lấy mặt nạ thần bí ra dán lên mặt rồi vận chuyển Biến Hình Thuật. Theo sau. một cỗ ma khí thuần túy cường đại từ trên người hần dâng lên, rất khéo léo dung nhập vào trong sóng triều ma khí cuộn cuộn này. Ma thi không đầu đang trong chiến đấu, thân hình hơi chút ngừng lại rồi lại tiếp tục chiến đấu với hai ngân giáp thị vệ. Lực công kích đột nhiên nâng cao hơn vừa rồi mấy phần.

Dương Phàm lại không biết những tình huống này. Hần thay hắc bào Thạch Thiên Hàn vẫn mặc, sau đó chân đạp hư không, dùng phương pháp mạnh mẽ khó lường bay đi.

Vèo

Ma đạo Thạch Thiên Hàn hóa thành một bóng đen dung hợp cùng ma khí cuộn cuộn bay ra bên ngoài. Rất nhanh, hần cảm nhận được một cỗ thần thức vô cùng mạnh mẽ, uy áp vô hình từ ngoài vài dặm truyền tới.

”Tu sĩ bậc cao”.

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng vài phần. Hần cũng phát hiện mặt nạ thần bí trên mặt mình đích xác có vài phần tác dụng chống cự tinh thần uy áp. Dưới uy áp này, hần bình thần ung dung. còn có ý vô tình liếc mắt một cái nhìn về phương hướng kia.

Ầm -

Crắc

Đúng lúc này, trong mộ huyết truyền đến một tiếng vang kim loại, ma thi không đầu rút cục một chương đánh tan tầng phòng ngự của một ngân giáp thị vệ.

ẦmẦm

Chợt sóng khí bùng nổ cường đại như triều dâng từ trong mộ huyết tràn ra, thân hình Dương Phàm ở trong không trung không khỏi khê lung lay vài cái.

- Không tốt! Chạy mau!

Dương Phàm có thể đoán ra, ma thi không đầu xử lý một ngân giáp thị vệ, khiến cho nó nổ tung. Hai khối lõi có thể so với bậc cao đồng thời tự bạo, uy năng sinh ra đáng sợ tới mức nào!

Ngao -

Ma thi không đầu sừng sững tại chỗ, tiếng rống kinh hồn vang vọng, dường như đang thị uy. Ma khí quanh quần quanh thân càng nồng đậm, thân thể nó cùng bỗng dựng cao lên một trượng hai. giống như một người khổng lồ nhỏ!

Vèo -

Dương Phàm dùng hết sức bú sữa, phát huy ra tốc độ lớn nhất trong đời hóa thành một tia sáng màu đen xẹt qua chân trời tầng tầng quý vụ. Hắn vừa bay ra được một lát, mộ huyết ầm ầm sụp đổ. Lập tức một ma thi không đầu ma khí cuộn cuộn nhảy lên. Ma thi không đầu ngàn năm không ngờ nó rời khỏi mộ huyết cùng đại diện chỉ thuộc về nó.

Ngao

Ma thi không đầu hướng về phía Vô Danh u Lâm phát ra một tràng tiếng kêu trầm trầm, một cỗ dao động cảm ứng vô hình truyền đi trong thiên địa.

- Cái gì? Không ngờ nó ra rồi!

Ngoài vài dặm. Kim Hằng Nhị đương gia của Ngũ Bàn Sơn biến sắc.

- Lui. Toàn bộ lui lại!

Kim Hằng ra lệnh.

- Dạ -

Mấy tên cao nhân Trúc Cơ KỲ của Ngũ Bàn Sơn đều rút lui. Dương lão tổ cùng Sở lão tổ thấy tình hình cũng lập tức rút lui. Bọn họ có thể đoán trước, cục diện kế tiếp sẽ gặp phải sẽ là đáng sợ và hỗn loạn biết bao nhiêu.

Ầm -

Vèo

Ma thi không đầu đột nhiên giậm mạnh chân, thân thể như đạn pháo bay vút ra ngoài. Tốc độ cực kỳ kinh người. Khoảng cách một hai dặm đối với nó mà nói chẳng qua chỉ là thời gian nháy mắt.

- A! Ma đầu đến đây!

Tu sĩ gần đó còn không kịp chạy trốn, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng. Uy áp vô hình bao phủ nơi đây, đám tu sĩ bậc thấp gần như mất năng lực cử động.

Ầm

Ma thi không đầu rơi xuống mặt đất, một quyền đánh ra, hào quang màu đen chợt lóe. Cột khí màu đen xuyên qua thân thể hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, ầm ầm nổ tung. Máu thịt bay tứ tung, vô cùng thê thảm. Ngay sau đó ma thi không đầu đột nhiên dừng lại, ma uy kinh thiên lập tức tập trung vào trên người nam tử trung niên mặc kim bào giữa không trung.

- Không ổn!

Kim Hằng không nghĩ tới ma thi không đầu này đột nhiên lại tập trung vào mình. Hắn không chút suy nghĩ, trên người ngưng tụ ra một tầng tử quang, lật tay đánh ra một chưởng, hình thành một quang sáng màu tím.

Phốc -

Cột khí màu đen lập tức xuyên qua quầng sáng màu tím trước thân hắn, ma khí còn lại đánh lên trên người, cùng tầng phòng ngự tử quang va chạm vào nhau. Sắc mặt Kim Hằng trắng bệch phun ra một búng máu, mượn cổ lực lượng kia bay về phương xa. Nhưng ma thi không đầu này dường như là nhận chuẩn hắn. "Vù" một tiếng, hóa thành một quang ảnh màu đen bức bách về phía hắn, ở một bên khác. Dương Phàm bay ra vài dặm, trong lòng âm thầm tính toán: "Ma thi không đầu này quả thật là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Xem ra dường như muốn tàn sát nhân giới, một tràng gió tanh mưa máu là không thể tránh khỏi. Ta vẫn nên sớm rời đi"

Hắn lại không nghĩ đến một vấn đề:

Rốt cục là ai dẫn ma thi không đầu đi ra, do đó mới mang đến cho Tu Tiên Giới một hồi tai nạn như vậy.

Ma thi không đầu có lợi hại đến đâu cũng chỉ dựa vào bản năng làm việc. Như vậy, ai mới là thủ phạm chân chính?

230. Chương 239: Phong Vân Rung Chuyển.

Vèo -

Tử quang đồ như máu kia âm âm hạ xuống một nơi chỉ cách hắn nửa dặm. Dương Phàm lộ vẻ dị sắc, ngưng mắt nhìn, chỉ thấy dưới chân núi kia là một trung niên kim bào sắc mặt trắng bệch, độn quang dưới chân hình thành tử quang đồ như máu vừa rồi cũng biến mất.

"Tu sĩ cao giai!" Tâm thần hắn chấn động, mặt lộ vẻ cảnh giới, nhìn chăm chú vào trung niên kim bào ở xa xa bị thương không nhẹ nhìn qua như đang hấp hối. Gần đây rốt cục còn có kẻ đáng sợ nào có thể khiến tu sĩ bậc cao bị thương nặng như thế mà lại không tiếc mọi giá chạy trốn chết như vậy?

Cảm nhận được ma khí còn sót lại trên tu sĩ kim bào có chút quen thuộc. Dương Phàm giật mình tỉnh ngộ. Tu sĩ bậc cao này khẳng định là gặp phải ma thi không đầu. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi dò xét bốn phía nhưng vẫn không cảm thụ được tung tích ma thi đuổi tới.

- Là người?

Trung niên kim bào biến sắc đưa mắt nhìn tới Dương Phàm, dường như đã từng gặp hắn. Nguyên lai cổ thần thức mạnh mẽ lúc trước chính là từ người này. Dương Phàm lúc này mới hiểu ra.

- Các hạ là người phương nào?

Dương Phàm vẻ mặt trấn định nói, trong mắt hiện lên một vệt ô quang. Nếu ở tình huống bình thường gặp phải tu sĩ bậc cao, có lẽ hắn sẽ kính sợ ba phần, trong lòng không yên. TỰ NHIÊN người trước mắt này hiển nhiên bị thương rất nặng, có lẽ cứng đối cứng thì Dương Phàm còn không phải đối thủ, nhưng nếu tự bảo vệ hắn là không khó.

- Ta là Nhị đương gia Kim Hằng của Ngũ Bàn Thiên Thai.

Người là tu sĩ ma đạo phương nào lại thức tỉnh ma thi không đầu đáng sợ này thương hại đến sinh linh rốt cục có rắc tâm gì?

Trung niên kim bào nhìn phía Dương Phàm thần sắc lộ ra vài tia kiêng kỵ. Hắn hoài nghi Dương Phàm chính là tu sĩ bậc cao thần bí lúc trước lên vào trong mộ huyết, cùng ma thi không đầu đại chiến một ngày một đêm. Huống chi, có thể từ trong mộ huyết toàn thân trở ra, cũng có thể đoán được thực lực người này.

- Ta là ai?

Dương Phàm lạnh lùng cười, chậm rãi nâng tay lên, trên người tản ra một cỗ khí tức hủy diệt ma đạo tinh tú. Trên trán hắn đột nhiên xuất hiện một dấu ấn hình trăng cong lúc sáng lúc tối cực kỳ quỷ dị.

Ông -

Một đoàn ma diễm u ám hiện lên trong lòng bàn tay Dương Phàm, trung tâm ma diễm, có một đoàn u quang thần bí, nhảy lên giống như tim đập khiến cho linh hồn run lên.

- Tam u Ma Diễm!

Trong mắt trung niên kim bào đầy kinh ngạc mặt như tro tàn, các loại tình cảm sợ hãi biểu hiện ra.

Bá -

Thân hình Dương Phàm bỗng đứng na di ra ngoài mười trượng, sau đó hóa thành một quang ảnh màu đen bay về chân trời xa xa.

- Rốt cục hần là ai? Chẳng lẽ là Tam U Lão Ma trong truyền thuyết.

Trung niên kim bào khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi nhìn theo Dương Phàm hóa thành điểm đen biến mất ở phía chân trời xa.

”Đều là tu sĩ bậc cao. Kim Hằng này dường như kính sợ Tam u Lão Ma vô cùng”.

Dương Phàm một bên cấp tốc phi hành, trong lòng thầm nghĩ. Xem ra tu sĩ bậc cao cũng có chênh lệch thực lực rất lớn. Rốt cục, hần tới gần Vụ Liễu trấn, ở một góc hẻo lánh biến trở về thân phận Được sư. Bể quan hơn hai tháng, lần này Dương Phàm dùng tu vi Ngưng Thần sơ kỳ trở lại y quan!

Ngưng Thần sơ kỳ!

Lâm Chung sống người như phỗng.

Mới không được hai năm. Dương Phàm liền khôi phục tu vi trước khi tán công thật sự là khó tin.

- Ồ? Hồ Phi đi đâu rồi?

Dương Phàm triển khai thần thức bao phủ toàn bộ Vụ Liễu trấn nhưng không tìm được bóng dáng Hồ Phi.

Lâm Chung đáp:

- Hai tháng trước, công tử vừa đi bế quan, hần cũng tìm nơi khác bế quan.

- Người còn có thể tĩnh tâm đi bế quan?

Dương Phàm cảm thấy bất ngờ. Hồ Phi là một người cực độ hiếu chiến, tính cách táo bạo rất khó yên tĩnh. Đối với chuyện của Hồ Phi hần cũng không hỏi nhiều, liền ở lại Vụ Liễu trấn tu luyện.

Ngay tại ngày thứ hai Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ ma khí quen thuộc xẹt qua trên không ngoài trăm dặm.

- Ma thi không đầu!

Dương Phàm hơi chấn kinh. Cũng may, ma khí kia vội vàng đi qua, cũng không có công kích lung tung.

Ba ngày sau. Dương Phàm nghe được tin tức kinh người: Ma thi không đầu ngang trời xuất thế, tiêu diệt một tu sĩ bậc cao, chém giết mấy trăm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, còn lại tu sĩ bậc thấp nhiều không đếm xuể. Ngoài ra ma thi không đầu còn nhổ tận gốc mấy thế lực tu tiên, tử thương vô số.

Mơ hồ một hồi gió tanh mưa máu, lấy Quỷ Thị Sơn là điểm xuất phát bắt đầu lan tràn ra một hướng nào đó. Trong lúc nhất thời các thế lực tu tiên lớn trong phạm vi mấy ngàn dặm Quỷ Thị Sơn đều sợ hãi không thôi chìm vào sợ hãi vô hình. Không hề nghi ngờ, chỉ cần thế lực tu tiên nào bị ma thi không đầu đi qua liền khó tránh khỏi kết cục diệt môn. Tuy nhiên, ma thi không đầu này có một đặc điểm là không ra tay với người thường, nhưng lại cực kỳ miễn cảm với linh khí dao động của người tu tiên. Càng là tu sĩ cường đại cảm ứng của nó càng mạnh.

”May mắn ma thi không đầu không đi ngang qua Dương gia bảo. Nếu không đệ đệ gặp nguy hiểm rồi!

Dương Phàm ngậm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Cái gì? Trong mấy thế lực bị diệt môn còn bao gồm phường thị tu tiên Tú Ngọc Các?

Vào ngày thứ năm, Dương Phàm lại nhận được một tin tức rung động. Tú Ngọc Các là một phường thị quy mô không nhỏ, thực lực không thể coi thường. Phía sau thậm chí có thể có tu sĩ bậc cao, hiện tại không ngờ

bị ma thi không đầu nhỏ tận gốc. Dương Phàm tuy rằng không đích thân ở trong đó nhưng có thể tưởng tượng được cảnh tượng tanh máu kia.

231. Chương 240: Đỉnh Tầng Ngư Dương Quốc.

Ma thi không đầu ngàn năm cao hai trượng dường như bị cái gì triệu tập mang theo một cỗ ma khí cuồng bạo tận trời như tia chớp bắn về phía Cửu u Bí Cảnh. Trong khoảnh khắc, ma thi không đầu xông vào trong hắc động âm u giống như có thể cắn nuốt mọi thứ kia.

Ông -

Lập tức, toàn bộ Cửu u Bí Cảnh nổi lên một gợn sóng màu đen nhưng cũng không dị biến và mở rộng thêm, ngược lại càng thêm củng cố ngưng thật. Ma thi không đầu sau khi xuyên qua hắc động âm u kia liền biến mất tăm tích không rõ sống chết. Mà đầu lâu không biết tên kia lạnh lùng đảo qua thể giới xung quanh, thần nhiên nhìn quang ảnh màu đen và màu xanh một cái trong nháy mắt dung nhập vào trong Cửu u Bí Cảnh.

- Ha ha ha. Thanh Hư lão nhân. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Lúc này Cửu u Bí Cảnh mở ra thoạt nhìn có chút không tầm thường.

Quang ảnh màu đen đứng trên không trung, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng một người. Trên người này quần quanh một tầng ma khí tinh thuần cường đại, mơ hồ lộ ra một cỗ ma uy bề ngỗ thiên hạ dường như còn đáng sợ hơn ma thi không đầu lúc trước vài phần. Quang ảnh màu xanh đối diện hắt quần quanh một tầng hào quang màu xanh, hạo nhiên chính khí thâm thúy như biển. Là một lão đạo tiên phong đạo cốt chòm râu hoa râm.

- Tam u lão ma. Người có biết lai lịch ma thi không đầu này? Lần trước lúc Cửu u mở ra vẫn chưa từng xuất hiện.

Lão đạo râu tóc bạc trắng được xưng là Thanh Hư thần nhiên hỏi.

- Hừ. Cửu u Bí Cảnh này vốn là một trong những nơi thần bí nhất của 13 nước Bắc Tần. Bản tông cũng chỉ may mắn đi qua một lần làm sao biết rõ chi tiết?

Từ quang ảnh màu đen truyền đến một tràng cười lạnh.

- Theo tình huống giao thủ vừa rồi, thực lực ma thi không đầu vừa mới bước vào Nguyên Anh Kỳ, nhưng hai chúng ta lại không làm gì được nó. Hơn nữa, lực lượng của nó còn đang tăng lên từng bước.

Giọng nói già nua của lão đạo Thanh Hư vang lên.

- Thanh Hư Lão Đạo. Người hẳn là biết "Thân thể bất diệt" trong truyền thuyết?

Thanh âm trong quang ảnh màu đen có vài tia ý tứ nắm chắc.

- Thân thể bất diệt?

Thanh Hư Lão Đạo lộ ra vẻ kinh hãi:

- Nếu để mặc cho ma thi này trưởng thành, trong Ngư Dương quốc chỉ sợ không ai có thể trấn áp hẳn.

- Chỉ là một ma thi không có trí tuệ có gì đáng sợ.

Quang ảnh màu đen không cho là đúng nói:

- Huống chi. Cửu u Bí Cảnh này truyền lại nhiều năm như vậy, sự tồn tại của nó vẫn còn là một bí ẩn. Ma thi kia đi vào. vị tất có thể đi ra.

- Được rồi Chúng ta lại đi Thành Giang Hà một chuyến. Lão yêu kia mấy năm gần đây lại có chút không thành thật, nửa năm trước không ngờ còn muốn tranh đoạt danh ngạch tiến vào Cửu u Bí Cảnh.

Thanh Hư Lão Đạo cười nói:

- Chúng ta cùng lão yêu kia đấu qua vài lần, đều hơi chiếm thượng phong. Chỉ là lúc này, Vô Ưu Cốc Chủ không có tham dự.

Quang ảnh màu đen giọng lạnh nhạt nói:

- Hẳn không đến cùng thôi. chỉ cần không liều mạng, hai chúng ta liên thủ đủ để ứng phó lão yêu kia. vẫn phải cho ba vị đạo hữu Nguyên Anh Kỳ trấn thủ Cửu u Bí Cảnh. để ngừa thế lực nước khác đục nước béo cò.

- Lời này có lý.

Thanh Hư Lão Đạo cười dài một tiếng.

Hư Hư

Hai đạo quang ảnh, một đen một xanh trong nháy mắt biến mất khỏi thiên địa, dường như chưa từng xuất hiện. Sau khi hai đại cường giả này rời đi, nơi Cửu u Bí Cảnh. ma khí càng ngày càng ổn định, thậm chí dần dần thu liễm có xu thế ổn định tiêu tan. Sau đó, những tu sĩ các trận doanh rời đi không lâu sau mấy ngày lại đều tới.

Vụ Liễu trấn. Phổ Ái Y Quán.

Từ khi biết được ma thi không đầu xuất phát tới Cửu u Bí Cảnh. Dương Phàm cảm giác được sự tình có biến hóa.

- Báo trưởng lão. Lại có tin tức mới.

Linh Phượng lại tới báo tin.

- Nói.

Dương Phàm chợt lóe thần quang, trong mắt lộ ra vài phần cấp bách. Hẳn mơ hồ cảm thấy được. sự tồn tại của ma thi không đầu này sẽ gây nên thảm kịch trong phạm vi Ngự Dương quốc.

- Trước khi ma thi không đầu tới gần Cửu u Bí Cảnh. từng bị hai vị tông sư chính ma lương đạo cường đại nhất ngăn cản một đoạn thời gian.

- Vậy sau đó? Ma đầu kia có thành công tiến vào Cửu u Bí Cảnh hay không?

Dương Phàm hỏi.

- Tuy nhiên, cuối cùng ma thi không đầu kia vẫn còn tiến vào Cửu u Bí Cảnh. cũng biến mất một cách thần bí. Dựa theo lệ thường trước kia. phàm là tiến vào Bí Cảnh. đều không có khả năng xuất hiện lại.

Linh Phượng đáp.

- Ngay cả hai nhân vật cao nhất chính ma lương đạo cũng không ngăn cản được nó?

Dương Phàm cảm thấy kinh ngạc.

- Theo tình báo phân tích, Thanh Hư tán nhân cùng Tam u lão ma chỉ đóng ở Cửu u Bí Cảnh. các thế lực lớn phụ cận kéo dài thời gian cũng không có ý tứ chân chính tiêu diệt ma thi này.

Linh Phượng giải thích.

- Ồ?

Dương Phàm lộ vẻ trầm tư. lại hỏi:

- Vậy Cửu u Bí Cảnh có biến hóa gì?

- Bẩm trưởng lão. Theo lời đồn. Cửu u Bí Cảnh có thể sắp tới sẽ mở ra.

Linh Phượng đáp.

- Cái gì? Cửu u Bí Cảnh sắp mở ra?

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên biến đổi. Hắn sớm đoán trước sự tồn tại của ma thi không đầu này sẽ gây nên biến hóa nào đó ở Cửu u Bí Cảnh. không nghĩ tới lại rút ngắn rất nhiều thời gian mở Cửu u Bí Cảnh. Trước khi hắn rời khỏi kinh đô đã đạt thành hiệp nghị cùng Vũ Văn gia tộc, sẽ theo con cháu tinh anh của Vũ Văn gia tộc cùng tiến vào Cửu u Bí Cảnh. Ngoài ra. Dương Phàm còn từng đăng ký ở trận doanh ma đạo tán tu.

Cửu u Bí Cảnh cùng ma công hắn tu luyện, có quan hệ rất chặt chẽ, lúc này, khả năng sẽ có kỳ ngộ hiếm có.

- Người trở về sửa sang lại một chút, đem tất cả tình báo có liên quan đến Cửu u Bí Cảnh. đưa đến cho ta. Dương Phàm dặn bảo.

- Dạ. trưởng lão.

Linh Phượng đáp, trước khi đi hé miệng cười nói:

- Nghe Quân vương nói Ám Huyết Vương Triều chúng ta lần này cũng tính toán từ Cửu u Bí Cảnh phân chia một phần ích lợi.

- Cửu u Bí Cảnh. rốt cục là cái gì, mà lại có hấp dẫn lớn như vậy?

Linh Phượng đi rồi, Dương Phàm thì thảo luận trầm ngâm nói. Hắn đã đoán trước điều này sẽ gây nên mạch nước ngầm giữa các thế lực lớn trong Ngự Dương quốc.

"Xem ra. ta cũng phải làm một ít chuẩn bị". Dương Phàm trầm nghĩ.

Ngay buổi chiều cùng ngày, một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ phong trần mệt mỏi chạy tới Phổ Ái Y Quán. đưa tới một phong thư.

- Đến từ Kinh đô Vũ Văn gia tộc?

Ánh mắt Dương Phàm biến đổi. vội vàng mở cầm chế trên phong thư. Trên thực tế, đây cũng là một loại truyền tin phù thông thường. Một quãng sáng nhạt như ẩn như hiện trên trang giấy, Dương Phàm ngưng mắt nhìn mấy chữ:

"Cửu u mở ra. xin thần y tới gấp Cửu u Bí Cảnh phía bắc Tú Ngọc Các trước kia". Bên dưới ký tên là: Vũ Văn Nhu.

Vũ Văn Nhu Dương Phàm đã gặp mặt vài lần, là tiểu th của Vũ Văn gia tộc, tu vi không tầm thường. Cũng chính là nàng chủ trương đề nghị Dương Phàm gia nhập trận doanh Vũ Văn gia tộc.

- Người về nói cho Vũ Văn tiểu thư. Dương Phàm sẽ tới Cửu u Bí Cảnh trong vòng ba ngày.

Dương Phàm nói với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ truyền tin kia.

- Dạ. Dương thần y. Gia chủ cùng nhị tiểu thư chờ ngài đã lâu.

Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia không có hỏi nhiều, hỏa tốc rời đi.

- Còn có ba ngày, Hồ Phi như thế nào còn không xuất quan?

Dương Phàm nhíu mày.

Tuy rằng hắn hết sức tự tin thực lực của mình nhưng dù sao cũng lẻ loi một mình, khuyết thiếu bằng hữu chân chính đáng tin. Vào lúc ban đêm. Linh Phượng đem tình báo đã sửa sang lại. báo hết cho Dương Phàm.

- Đã được tin tức đáng tin từ cao tầng Ngự Dương quốc truyền tới. Cửu u Bí Cảnh sẽ mở ra trong vòng nửa tháng tới.

- Trước mắt. lấy ba tông môn tu tiên cao nhất cầm đầu thế lực các nơi. đang thương thảo danh ngạch tiến vào Cửu u Bí Cảnh.

- Chờ chút Danh ngạch, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tiến vào Cửu u Bí Cảnh còn hạn chế về số người?

Dương Phàm đột nhiên cắt ngang lời nàng.

- Bẩm trưởng lão. Trước mắt còn không phát hiện số người thượng hạng tiến vào Cửu u Bí Cảnh. Danh ngạch này, là hạn chế mà thế lực các nơi đặt ra. Theo tin tức cao tầng Ngự Dương quốc để lộ ra. một khi phát hiện thế lực tu tiên quốc gia khác tiến vào, tiêu diệt không tha.

Linh Phượng cười nói.

- Ồ?

Dương Phàm có chút hiểu ra:

- Nói cách khác. Cửu u Bí Cảnh này kỳ thật có thể chứa rất nhiều người, thậm chí là vô hạn chế. Nhưng miếng bánh ích lợi thật lớn này, bị các thế lực lớn cao tầng Ngự Dương quốc lũng đoạn. đồng thời cũng không muốn nước phù sa chảy vào ruộng người ngoài.

- Tình huống chính là như thế. Giải thích của Quân vương cùng trưởng lão là giống nhau.

Trong mắt Linh Phượng ẩn chứa một tia giảo hoạt:

- Đối mặt với các thế lực ngoại lai. Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc trăm ngàn năm nay đều đoàn kết. Dù sao cũng là thực lực yếu nhất trong 13 nước Bắc Tần.

Dương Phàm gật gật đầu, đồng ý cái nhìn của Linh Phượng. Đúng bởi vì Ngự Dương quốc nhỏ yếu, mới có một loại ý thức nguy cơ vào lúc đối mặt với các thế lực ngoại lai, sẽ tạm thời bỏ qua mâu thuẫn nội bộ, đoàn kết nhất trí đối ngoại.

- Lần này có tư cách tham gia phân phối danh ngạch Cửu u, là những thế lực nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Phân phối danh ngạch, có thể từ phương diện nào đó đại biểu thế lực Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc tham gia phân chia.

Linh Phượng thoáng suy tư. liền đáp:

- Đầu tiên là ba tông môn tu tiên cao nhất Ngự Dương quốc. Tiếp theo là các thế lực tu tiên hạng nhất như Kim Hồng Môn, Âm La Tông, Quỷ Huyền Môn Bốn gia tộc tu tiên kinh đô liên hợp làm một, trận doanh này thực lực không kém gì một môn phái hạng nhất nào. Ngoài ra. còn có trận doanh tán tu chính đạo cùng ma đạo, phía sau đều có cường giả Nguyên Anh Kỳ duy trì về phần các thế lực tu tiên hạng hai, hạng ba khác, danh ngạch chỉ sợ rất hữu hạn thậm chí không có tư cách tham dự.

Dương Phàm nghe xong. không khỏi âm thầm kinh hãi. Trước mặt lợi ích to lớn này ngay cả bốn gia tộc lớn kinh đô đều không thể không liên hợp lại một chỗ, để tranh thủ càng nhiều danh ngạch, về phần thế lực nhỏ như Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, đối với miếng bánh Cửu u Bí Cảnh này, chỉ sợ ngay cả nghĩ cũng không dám.

- Đúng rồi Ám Huyết Vương Triều chúng ta chẳng lẽ không có tranh đoạt danh ngạch?

Dương Phàm cảm thấy khó hiểu hỏi. Theo hắn biết, thực lực Ám Huyết Vương Triều không tầm thường, hẳn là không thể kém những môn phái tu tiên hạng nhất kia.

Linh Phượng cười thần bí:

- Ám Huyết Vương Triều chúng ta dù sao cũng là tổ chức không thể ra ngoài sáng, không phải thế lực tu tiên, cho nên chỉ có thể dùng phương thức xé lẻ ra, rót vào trận doanh tán tu chính ma lương đạo. Hơn nữa. những sát thủ trong tổ chức đều độc lai độc vãng đã quen rồi

- Điều này cũng đúng.

Dương Phàm gật gật đầu. Hắn mơ hồ cảm thấy được. Cửu u Bí Cảnh mở ra đối với cả Ngự Dương quốc mà nói đều là một cơ hội. Đây là một cơ hội tăng lên thực lực Tu Tiên Giới bản quốc.

- Tình báo đã hết, trưởng lão còn có phân phó gì?

Linh Phượng cười hỏi. Dương Phàm bình thường thái độ ôn hòa, đối với thủ hạ như nàng cũng không có ước thúc nghiêm khắc gì.

Dương Phàm lộ vẻ thận trọng:

- Người truyền tin cho Âm Thiên Quân Vương, Cửu u Bí Cảnh lần này, ta cũng sẽ tham dự. Tuy nhiên, ta theo cùng với Vũ Văn gia tộc.

232. Chương 241: Âm Mưu.

Linh Phượng vẻ mặt bình tĩnh nói, không chút nào cảm thấy bất ngờ. Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự cường đại của mạng lưới tin tức Âm Huyết Vương Triều. Ước định của mình với Vũ Văn gia tộc chỉ giới hạn giữa mình và nội bộ đối phương, nhưng vẫn không giấu được tầm mắt Âm Huyết Vương Triều.

- Quân vương không có ý kiến gì?

Ngược lại Dương Phàm có chút kinh ngạc.

Hắn thân là trưởng lão cùng Dược sư tọa trấn của Âm Huyết Vương Triều, lại trợ giúp con cháu tinh anh Vũ Văn gia tộc đi Cửu u Bí Cảnh, dường như có chút không hợp tình. Nếu bởi vì lần Cửu u Bí Cảnh này mà hắn bỏ mình vậy Âm Huyết Vương Triều mất không cái giá phải trả âm thầm duy trì

Linh Phượng mỉm cười:

- Dương trưởng lão có thể chiến đấu với Vô Song mà không bại. Quân vương có đánh giá rất cao với thực lực của ngài. cũng không quá lo lắng an nguy của ngài. Hơn nữa. thành viên trong Âm Huyết Vương Triều sở trường là ám sát. mà không phải là dùng hình thức đoàn thể tiến vào.

Dương Phàm gật đầu. Lần này Âm Huyết Vương Triều xé lẻ ra hành động đối với Dược sư cũng không có nhu cầu gì. Dược sư chỉ có đặt trong đoàn đội mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

- Đúng rồi, người có biết Hồ Phi đi đâu không?

Dương Phàm nhớ tới một chuyện, thỉnh linh hỏi.

- Hồ Phi?

Linh Phượng lắc đầu:

- Hắn không trong tầm mắt của Âm Huyết Vương Triều chúng ta. Nếu trưởng lão muốn tìm. có thể tăng thêm nhân thủ đi tìm.

Xem ra, Hồ Phi cùng không phải đối tượng chú ý trọng điểm của Âm Huyết Vương Triều.

- Thôi.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Nếu hắn trở về Vụ Liễu trấn. người nghĩ cách liên hệ. nói cho hắn biết tung tích của ta. Nếu có hứng thú gọi hắn đến Cửu u Bí Cảnh.

- Dạ.

Linh Phượng cười cười. nàng đương nhiên biết được dụng ý của Dương Phàm. Nếu Dương Phàm ở trong Cửu u Bí Cảnh được trợ lực cường đại Hồ Phi này, sẽ có thêm vài phần thắng. Sáng ngày hôm sau, Dương Phàm để lại nhà một phong thư cho đệ đệ Dương Lỗi, trong đó giảng giải mục đích chuyến đi này của mình, ích lợi càng lớn nguy hiểm cũng càng lớn. Chuyến đi Cửu u lần này, bản thân Dương Phàm cùng không nắm chắc toàn thân trở ra cho nên hắn mới để lại phong thư này. để phòng bị vạn toàn.

Trời vừa tờ mờ sáng. Dương Phàm chân đạp Thanh Phong Kiếm rời khỏi Vụ Liễu trấn còn đang chìm trong mộng đẹp. Một hơi bay ra mấy trăm dặm, đến một nơi. Dương Phàm đột nhiên dừng lại.

Bá -

Hắn đưa tay ra, trong lòng bàn tay có thêm một ngọc bội màu đen. Vật này là bằng chứng thân phận sau khi hắn đăng ký ở trận doanh tán tu ma đạo một năm trước, có thể cảm ứng lẫn nhau.

”Nếu gia nhập trận doanh Vũ Văn gia tộc, vật này không thể để lại trên người.”

Dương Phàm nghĩ một hồi, thu ngọc bội màu đen này vào trong kho hàng Tiên Hồng Không Gian, cũng không phá hủy. Đưa nó để vào trong Tiên Hồng Không Gian. có thể ngăn cách cảm ứng. Cho dù hắn đứng trước mặt Huyết Ma lão thất, đối phương cũng không có khả năng nhận ra hắn. Đại khái phi hành hơn nửa ngày, đến lúc bóng đêm mờ mịt. Dương Phàm dọc theo Thanh Giang Hà chạy tới Tú Ngọc Các trước kia. Giờ khắc này, lưu vực Thanh Giang Hà rất ít người. Pháp Khí chở tu sĩ Luyện Khí Kỳ trước kia cũng không còn tồn tại, về phần giao dịch phường thị trên nước của Tú Ngọc Các, giờ phút này hiện ra trước mắt là một đồng hồ hỗn độn. Lầu các, hành lang, đình đài trước kia đều đã bị hủy hoại. Dương Phàm bay đến một nơi nào đó còn dừng một chút. Tòa lầu các sụp đổ dưới chân chính là Dược Vương Các lúc trước.

- Đáng tiếc Một tiên cảnh trên nước như thế.

Dương Phàm có thể nhìn đến một số thi thể tu sĩ, mặc dù đi qua mấy ngày nhưng vẫn có thể ngửi được vài tia máu tanh như trước. Khẽ thở dài một hơi Dương Phàm lập tức bay về phía vịnh đại Vô Danh u Lâm.

Dọc theo đường đi. Dương Phàm còn gặp không ít tu sĩ. trên cơ bản đều từ Ngưng Thần Kỳ trở lên. Tiến vào Cửu u Bí Cảnh có một hạn chế. Tuổi không thể vượt qua năm mươi mà tu vi cũng hạn chế ở bậc thấp. Cho nên những tu sĩ lui tới này, tuổi cũng không lớn. Hầu hết đều là Ngưng Thần Kỳ, còn có một số Luyện Khí Đại Viên Mãn, về phần tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đó chính là lông phượng và sừng lân. Thẳng đến khi Dương Phàm tới Cửu u Bí Cảnh cũng không gặp được bao nhiêu tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

”ừ. quả nhiên có chút biến hóa!”

Dương Phàm chăm chú nhìn Cửu u Bí Cảnh phương xa, ma khí xung thiên tồn tại trước kia trên cơ bản đều đã thu liễm. Đập vào mắt là một tầng bóng mờ màu đen, bao phủ khu vực phạm vi hai trăm dặm giống như một không gian độc lập. Bóng mờ màu đen thật lớn kia còn lộ ra một tia linh khí dao động mịt mờ, hoàn toàn khác với tình hình đáng sợ lúc trước. Phía trước Cửu u Bí Cảnh, mấy ngàn tu sĩ trú chân đều là tinh anh đến từ các thế lực và tán tu chính ma của Ngự Dương quốc.

Tu vi Dương Phàm giữ ở trình độ Ngưng Thần sơ kỳ, đến nơi đây căn bản là nhỏ bé không đáng kể; không khiến bao nhiêu người chú ý. Hắn phi hành không nhanh không chậm, triển khai cảm quan, tính toán thực lực mạnh yếu thế lực các nơi, ở giữa trận doanh các nơi có ba khu vực tản mát ra khí tức cường đại nhất, số lượng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đều có rất nhiều, còn có một số càng cường đại, Dương Phàm căn bản không dám nhìn nhiều.

Hắn đoán ba trận doanh ở giữa kia hẳn là ba tông môn cao nhất Ngự Dương quốc: Thanh Nguyên Môn, Ma Dương Tông, Vô Ưu cốc.

Trận doanh bốn gia tộc lớn kinh đô ở về phía tây. Dương Phàm rất nhanh liền tìm được. Rất nhanh, một đám khuôn mặt quen thuộc, hiện lên trong cảm quan của Dương Phàm. Dù sao hắn ở kinh đô một thời gian không ngắn người quen biết không hề ít.

- Dương thần yKia không phải Dương thần y sao?

Rất nhanh, trong bốn gia tộc tu tiên kinh đô có người nhận ra thân phận Dương Phàm.

- Các người xem. Ngay cả kinh đô đệ nhất thần y đều đến.

Trong trận doanh bốn gia tộc tu tiên kinh đô, gọi nên một tràng nghị luận, các tu sĩ đều đưa mắt nhìn Dương Phàm phi hành không nhanh không chậm, cảm nhận được vài ánh mắt căm thù. trong đó đại bộ phận đều đến từ trận doanh Kinh đô Dương gia. Đường nhiên, trừ bỏ ánh mắt địch ý ra, Dương Phàm còn nghênh đón càng nhiều ánh mắt thân thiện. Dù sao cũng là Dược sư Tu Tiên Giới, đã xem bệnh cho rất nhiều người, đạt được nhân tình không phải số ít.

Cứ như vậy một hồi có hai, ba tu sĩ lên tiếng bắt chuyện hỏi thăm Dương Phàm, cảm tạ ân từng trị liệu. Đối với họ, Dương Phàm đều mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng có chút thoải mái. Dích xác thân là Dược sư, Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư ở Tu Tiên Giới có địa vị cao cả, đi đến đâu cũng đều được hoan nghênh.

Nếu Dương Phàm cố ý đi giao lưu quan hệ; khẳng định sẽ có nhân mạch rộng lớn ở Tu Tiên Giới. Tuy nhiên, hẳn đối với điều này cũng không hứng thú gì.

Vèo vèo vèo

Đúng lúc này, trong trận doanh Vũ Văn gia tộc bay ra vài tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, trong đó một nam một nữ cầm đầu. Chính là Vũ Văn Lâm và Vũ Văn Nhu.

- Dương Được sư. Cuối cùng người cũng đến. Bởi vì Cửu u Bí Cảnh xảy ra đột biến mới không thể không gấp rút mời người tới đây. Cũng không nghĩ tới, nửa năm không gặp tu vi Dương Được sư đột nhiên tăng mạnh.

Lên tiếng là Vũ Văn Nhu mặt hoa mĩm cười. Nàng mặc váy dài màu lam, diện mạo tuy không tính là tuyệt mỹ nhưng khi chất điềm tĩnh dịu dàng. Giờ phút này thấy được tu vi chân thật của Dương Phàm, trong con mắt sáng lộ ra vài tia kinh ngạc và vui mừng.

Vũ Văn Lâm cũng hơi lộ vẻ kinh dị nhìn về phía Dương Phàm. Nửa năm trước, đối phương còn là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, hiện tại lại bước vào Ngưng Thần Kỳ. Tiến độ như thế thật là kinh người.

- Ha ha. Vũ Văn tiểu thư quá khen rồi Cửu u Bí Cảnh chính là sự kiện long trọng của tinh anh mới trong Ngưng Dương quốc chúng ta. Có thể được tham gia là vinh hạnh của Dương mỗ.

Dương Phàm hết sức khách sáo nói.

- Dương Được sư theo chúng ta tới

Vũ Văn Nhu dẫn chúng tu sĩ đưa Dương Phàm tiến vào trận doanh thuộc về Vũ Văn gia tộc. Tình huống như thế khiến cho mấy đại gia tộc khác ở kinh đô chú ý. Trong trận doanh Kinh đô Dương gia.

- Quả nhiên. Vũ Văn gia tộc này sẽ dẫn thần y này vào Cửu u Bí Cảnh.

Nói chuyện là một vị trung niên văn nhã, tay cầm chiết phiến, phong độ tao nhã. Người này đúng là Từ tiên sinh người từng gặp mặt Dương Phàm một lần.

- Từ tiên sinh. Hẳn hẳn khi nào bước vào Ngưng Thần Kỳ?

Dương Vũ mặc áo trắng ở bên cạnh kinh ngạc nói miệng há hốc, bộ dạng khó có thể tin.

- Ồ?

Từ tiên sinh cũng cả kinh:

- Lần trước đi Dương gia bảo, ta từng cố ý kiểm tra thân thể hắn, pháp lực mất hết. Hiện tại mới không được hai năm, hắn liền tấn chức Ngưng Thần Kỳ. Điều này sao có thể?

Lúc trước ở Dương gia bảo. Từ tiên sinh từng phỏng đoán: Dương Phàm ít nhất cần mười năm mới có thể khôi phục lại tu vi vốn có. Nhưng mà, chuyện phát triển thường bị nhiều nhân tố và ẩn số tác động thường sẽ không phát triển dựa theo lý tưởng.

Thời gian mới không được hai năm. Dương Phàm liền khôi phục tu vi vốn có. Điều này vượt qua dự đoán của hai người. Nếu để Từ tiên sinh cùng Dương Vũ biết, Dương Phàm không chỉ khôi phục tu vi vốn có, còn vượt qua một cảnh giới rất cao. Không biết bọn họ sẽ có ý nghĩ gì?

- Xem ra lời đồn không giả. Người này gặp một phen kỳ ngộ hoặc là được cao nhân chỉ điểm.

Từ tiên sinh trầm ngâm nói.

- Đây sao có khả năng

Trong lòng Dương Vũ có chút bất an, mơ hồ cảm thấy vài tia uy hiếp. Giờ này khắc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra cảnh tượng gặp Dương Phàm lần đầu tiên. Lúc ấy, ở trên "Vấn Thiên đại hội".

Thiếu niên pháp lực mất hết, một đầu tóc bạc gặp phần đông trào phúng và cười lạnh, vẫn bình tĩnh tự nhiên cỡ nào. Một đôi mắt lạnh, bàng quang thế giới vinh nhục không sợ hãi.

Có lẽ đó không phải ngẫu nhiên.

Hai tay Dương Vũ nắm chặt không ngừng run lên.

Hai năm gần đây, gia tộc cho hắn rất nhiều linh dược phụ trợ mới từ Ngưng Thần sơ kỳ tăng lên tới Ngưng Thần hậu kỳ. Tiến độ này đã được xưng là thần tốc, nhưng so với Dương Phàm, lại không đáng nhắc tới.

- Người này đích thật là một uy hiếp tiềm tàng. Hiện tại lại được Vũ Văn gia tộc che chở, sau lưng còn có cao nhân không ai biết. Chúng ta rất khó ra tay với hắn.

Hai mắt Từ tiên sinh hơi híp lại, bắn ra một luồng hàn quang:

- Tuy nhiên. Chúng ta còn có hai lần cơ hội ra tay với hắn.

- Hai lần cơ hội?

Dương Vũ đầy mặt vui vẻ.

Khóe miệng Từ tiên sinh nặn ra một tia ý cười âm mưu:

- Lần đầu tiên chính là Cửu u Bí Cảnh lần này. Hắn chung quy là một Dược sư, sức chiến đấu có hạn. Trong lúc hỗn loạn, tìm cơ hội ra tay với hắn, về mặt chi tiết chờ lát nữa bàn kỹ.

- Cơ hội thứ hai chính là "Vấn Thiên đại hội" Dương gia bảo một năm sau. Dựa theo hứa hẹn lần trước, các người còn có một lần quyết chiến chưa xong. Đến lúc đó, trong tỷ đấu chính thức cho dù người giết chết hắn trước bao người, Vũ Văn gia tộc cũng không thể truy cứu chuyện này.

- Ta hy vọng có thể giết chết hắn trong Cửu u Bí Cảnh!

Dương Vũ cảm thấy bất an thật sâu, khó có thể che giấu sát khí trong mắt.

233. Chương 242: Cửu U Phong Vân Khởi (thượng).

Uy danh cùng thành tựu của hắn cho dù đặt ở trong lịch sử tu chân dài dòng hàng tỷ năm của Đông Thắng Đại Lục đều là hiếm thấy, được xưng là kỳ tài nghìn đời. Trong vòng nghìn đời, không người có thể vượt qua.

Cửu u Ma quân một thân ma công vang dội cổ kim, tại hạ giới chỉ dùng hơn ngàn năm liền phá không phi thăng. Nghe nói, hắn để lại không ít di chỉ truyền thừa trên đại lục, còn có mấy nơi Cửu u Bí Cảnh. Còn có Cửu u thần phủ trong truyền thuyết hư vô mờ mịt.

Trong những di chỉ Bí Cảnh này, để lại truyền thừa của Cửu u Ma quân cùng kỳ trân dị bảo ở hạ giới. Thậm chí còn có một số côi bảo truyền lưu từ thượng cổ. Cửu u Ma quân rốt cục để lại bao nhiêu di chỉ cùng Bí Cảnh ở nhân giới không ai có thể biết chính xác. Nhưng là trăm ngàn năm nay, ngẫu nhiên có một hai cường giả lấy được bảo vật trong Cửu u Bí Cảnh mà quật khởi thần tốc.

Dương Phàm ở trong trận doanh Vũ Văn gia tộc hai ngày, đều đọc những sách cổ mượn ở chỗ Vũ Văn Nhu. Thông qua đọc số sách cổ này, hắn biết được rất nhiều chuyện về Cửu u Ma quân. bao gồm một số cử chỉ việc làm mà hắn đã làm lúc còn sống. Mặc dù lịch sử đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm ăn mòn, những điều ghi trên sách cổ này vị tất đã là thật. Nhưng Dương Phàm vẫn có thể từ trong những ghi lại này nắm được một ít dấu vết

- Cửu u Ma quân rốt cục là nhân vật bao nhiêu vạn năm trước, hiện tại rất khó kiểm chứng.

- Tuy nhiên, hắn dường như nằm trong một thời đại rất đặc thù, giữa Thượng cổ và kim cổ.

Đôi mắt Dương Phàm bỗng sáng ngời.

Thời kì thượng cổ, cách hiện tại đã hơn vạn năm, tiếp theo là thời kim cổ. Mà Cửu u Ma quân dường như là sinh ra giữa hai giai đoạn này.

- Chẳng lẽ Cửu u Ma quân là kết thúc thời đại Thượng cổ?

Dương Phàm không khỏi sinh ra một dự đoán lớn mật.

Chỉ tiếc mấy bản sách cổ mượn từ Vũ Văn Nhu miêu tả trọng điểm về thời đại kia không có Cửu u Ma quân. Sau đó, hắn tìm đọc một chút sách cổ có liên quan đến Cửu u Bí Cảnh mấy ngàn năm qua của Ngự Dương quốc. Thật lâu sau Dương Phàm không khỏi khẽ thở dài một hơi:

- Không nghĩ tới a! Cửu u Bí Cảnh thật đúng là một cự thú khát máu!

Trong mấy nghìn năm gần đây. Cửu u Bí Cảnh từng mở ra năm, sáu lần. Trong đó còn bởi vì nguyên nhân nào đó còn ngừng mấy lần đứt quãng. Theo thống kê tu sĩ ngày xưa tiến vào Cửu u Bí Cảnh, tỷ lệ sống sót bình thường không được một phần mười. Thậm chí còn có một lần, hơn một ngàn người thể hệ mới Ngự Dương quốc tiến vào trong, kết quả chỉ sống sót được ít ỏi mười mấy người.

Tỷ lệ sống sót gần như là một phần trăm.

Dương nhiên, những người thành công đi ra, ích lợi đạt được trong Cửu u Bí Cảnh đủ để khiến người đó mất cùng điên cuồng. Ngày sau đều không ngoại lệ, chỉ cần trong vài năm không chết. đều trở thành nhân vật vang danh một thời, gần như đều thành công vượt tới bậc cao.

Pháp bảo, đạo cụ, ngọc giản, thiên tài địa bảo. Thậm chí là ấu tể thần thú, tiên khí trong truyền thuyết đều có khả năng xuất hiện trong Bí Cảnh. Theo sách cổ miêu tả có thể thấy được hấp dẫn của Cửu u Bí Cảnh rất cực lớn cỡ nào. Cho dù biết nguy hiểm cực lớn vẫn đếm không xuể tu sĩ đi vào.

- Đối với Ngự Dương quốc mà nói, đây là một cơ hội đề cao chính thể thực lực Tu Tiên Giới, bồi dưỡng cường giả đứng đầu.

Dương Phàm rốt cục hiểu được căn nguyên các thế lực lớn Ngự Dương quốc vì sao phải tranh đoạt cùng phân phối danh ngạch. Đây có liên quan đến vận mệnh và thịnh vượng tương lai của một môn phái. Một cường giả bậc cao Kim Đan bình thường, cảnh giới cao thấp, thọ nguyên ở vào khoảng bốn đến tám trăm năm. Lão quái Nguyên Anh Kỳ, đại khái có từ ngàn năm đến hai ngàn năm thọ nguyên. Cảnh giới sơ kỳ đã có hơn ngàn năm thọ nguyên, hậu kỳ cùng Đại Viên Mãn mới có khả năng sống đến hai ngàn năm. Theo Dương Phàm biết, số lượng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ trong phạm vi Ngự Dương quốc dường như chỉ trên một bàn tay, tính thêm cả những người ẩn dật cũng không vượt qua số lượng hai bàn tay, về phần hậu kỳ, đại viên mãn có khả năng căn bản không tồn tại.

Cho nên bất kể là tu sĩ bậc cao Kim Đan Kỳ hay là lão quái Nguyên Anh Kỳ với thọ nguyên hiện tại của bọn họ nhiều nhất chỉ có thể uy hiếp mấy trăm năm. Mấy trăm năm sau, nếu không có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn thế lực tu tiên cao nhất sẽ rơi xuống thế lực tu tiên hạng nhất bình thường. Tương đồng nếu không có tu sĩ Kim Đan Kỳ tọa trấn, thế lực hạng nhất sẽ rơi xuống thế lực hạng hai. Nhân vật uy hiếp đỉnh cấp là nhân tố trọng yếu nhất quyết định vận mệnh một tông môn.

- Nguy hiểm Cửu u Bí Cảnh tuy lớn nhưng lại thay đổi vận mệnh tương lai của một môn phái. Cho dù tỷ lệ sinh tồn là một phần mười, thậm chí là một phần trăm đều phải mạo hiểm thử một lần.

Dương Phàm đối với tạo thành Tu Tiên Giới đột nhiên hiểu ra một điều.

Này cũng giống như một cái kim tự tháp. Càng lên cao, người càng ít đi. Nhưng những người càng lên cao này, lại có thể quyết định vận mệnh chúng sinh dưới chân. Quyết định vận mệnh cùng hướng đi của Tu Tiên Giới cũng chỉ là mấy cường giả đứng ở trên đỉnh tháp.

Thở nhẹ một hơi. Dương Phàm ngự kiếm rời khỏi trận doanh Vũ Văn gia tộc, bay đến một góc xa xôi.

Một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ không chút bắt mắt cùng hắn sát vai mà qua.

- Bái kiến trưởng lão.

Tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ truyền âm cho hắn cũng dùng phương pháp che giấu đặc thù ném cho hắn một viên ngọc giản.

- Người đi đi.

Dương Phàm gật gù đầu, tiếp nhận ngọc giản đưa thần thức vào trong.

- Ha ha.

Giấy lát sau trên mặt hần lộ ý cười:

- Số lượng danh ngạch của các thế lực lớn còn có người được đề cử của các trận doanh. Mạng lưới tin tức của Âm Huyệt Vương Triều quả nhiên không tầm thường.

Dương Phàm vừa mới trở lại trận doanh Vũ Văn gia tộc. Vũ Văn Lâm thần nhiên nói:

- Gia chủ triệu tập chúng ta qua.

- Được. ta đi liền.

Chỉ chớp lát. trong lều nghị sự trận doanh Vũ Văn gia tộc.

- Ngày Cửu u Bí Cảnh mở ra đã gần ngay trước mắt. Trải qua cao tầng Ngự Dương quốc thương nghị, danh ngạch đã được xác định.

Vũ Văn gia chủ là một vị lão già mặc lam bào, cao gầy nhu cây sậy. Ánh mắt hần đảo qua toàn bộ lều trại, tất cả mọi người đều cảm thấy một áp lực không nhỏ. Dương Phàm âm thầm suy đoán. Tu vi Vũ Văn gia chủ này ít nhất là Trúc Cơ Hậu Kỳ trở lên, thậm chí có thể là Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

- Số lượng danh ngạch đã được xác định?

Người trong trường đều cảm thấy hưng phấn, mặt lộ vẻ chờ mong.

- Nhu nhi, do ngươi tới công bố tin tức tốt này đi.

Ánh mắt ôn hòa và cương chiều của Vũ Văn gia chủ hướng về phía con gái Vũ Văn Nhu. Vũ Văn Nhu mỉm cười cử chỉ tao nhã bình tĩnh:

- Lúc này, bởi vì bốn gia tộc lớn kinh đô liên thủ, đoạt được số lượng danh ngạch vượt ra ngoài dự đoán. Bốn đại gia tộc kinh đô tổng cộng đạt được 80 danh ngạch. Vũ Văn gia tộc chúng ta phân được 20 danh ngạch.

Woaaaaaa -

Lời nói vừa dứt, mọi người có mặt ồ lên vui mừng ngạc nhiên. Dương Phàm từ trong ngọc giản vừa rồi đã đại khái xem qua phân phối thế lực của các thế lực. Vũ Văn gia tộc có thể đạt được 20 danh ngạch, đã là phi thường không tồi. Phải biết rằng, tông môn tu tiên cao nhất như Thanh Nguyên Môn mới có 50 danh ngạch. Mà những môn phái hạng nhất như Kim Hồng Môn, Âm La Tông, danh ngạch là 30.

Bốn đại gia tộc Kinh đô liên thủ mới tương đương một gia tộc hạng nhất, tổng cộng lấy được 80 danh ngạch. Đây đích thật là một thành tích đáng kiêu ngạo. Kết quả này thậm chí khiến Dương Phàm có chút bất ngờ: "Chẳng lẽ đằng sau bốn gia tộc còn có người nào đó duy trì? Bằng không như thế nào có thể đạt được nhiều danh ngạch như vậy!"

- Hiện tại. ta bắt đầu tuyên bố người được chọn tiến vào Cửu u Bí Cảnh. Vũ Văn Lâm, Vũ Văn Bản, Vũ Văn

Chỉ chớp lát, Vũ Văn gia chủ liền nêu tên chín người, đều là tuổi nhỏ dưới năm mươi, tu vi toàn bộ là Ngưng Thần Kỳ.

- Trừ thành viên trong gia tộc, còn có vài vị khách liêu, phân biệt là Dương thần y, Trần Pháp Sư Minh Huy Hần lại đọc ra năm người, đều là khách liêu gia tộc, tu vi ít nhất là Luyện Khí Đại Viên Mãn thậm chí là Ngưng Thần Kỳ. Lúc đọc đến Dương Phàm, Vũ Văn gia chủ mỉm cười với hần biểu lộ vẻ tôn trọng.

Như vậy, Vũ Văn gia chủ liền xác định mười bốn danh ngạch. Dương Phàm phát hiện một chuyện kỳ quái, không ngờ Vũ Văn Nhu không nằm trong danh ngạch được chọn. Với tu vi, trí tuệ của nàng hần là tuyệt đối có thực lực được chọn mới đúng.

- Phụ thân

Đôi mắt sáng của Vũ Văn Nhu hiện lên một tia mắt mát nhìn về phía gia chủ.

- ừm. Còn có sáu danh ngạch, quá vài ngày rồi quyết định.

Vẻ mặt Vũ Văn gia chủ lạnh nhạt sau đó quay đầu nói với Vũ Văn Nhu:

- Nhu nhi cùng Dương Dược sư ở lại, những người khác lui ra ngoài trước.
- Phụ thân. Người vì sao không cho ta đi, chẳng lẽ chỉ vì ta là con gái người?

Vũ Văn Nhu khôi phục vài phần bình tĩnh.

Vũ Văn gia chủ thở dài một hơi:

- ở trong vài đứa con, luận tư chất, trí mưu, con là người duy nhất có thể kế thừa vị trí gia chủ của ta. Cho nên ta không thể cho con đi.

- Không, phụ thân. Cứu u Bí Cảnh, hai trăm năm mới có một cơ hội. Con không cam lòng từ bỏ như vậy.

Trong mắt Vũ Văn Nhu lộ ra vài tia kiên định.

Dương Phàm cảm thấy bất ngờ, nữ tử nhìn nhu nhược bình tĩnh trí tuệ này không ngờ còn có một trái tim kiên định như vậy.

- Đây là mệnh lệnh của gia chủ.

Ánh mắt Vũ Văn gia chủ trầm xuống.

Vũ Văn Nhu chưa xót cười nhìn thẳng phụ thân, trong mắt lộ ra vài phần quật cường:

- Phụ thân chẳng lẽ muốn con gái tiếc nuối cả đời sao?

- Ôi!

Lúc này đổi lại Vũ Văn gia chủ cười khổ:

- Ta hiểu tính tình này của ngươi.

- Vậy phụ thân đáp ứng rồi!

Trên mặt Vũ Văn Nhu lộ ra vẻ vui mừng.

Vũ Văn gia chủ thở dài một hơi, hơi lộ vẻ xin lỗi nhìn phía Dương Phàm:

- Dương thần y chê cười rồi

Dương Phàm cười nhàn nhạt:

- Gia chủ là quan tâm đến ái nữ.

- Vậy thần y có ý kiến gì không?

Vũ Văn gia chủ hỏi dò.

- Chính theo như lời Vũ Văn tiểu thư. Cứu u Bí Cảnh hai trăm năm mới có thể mở ra. Đời người chỉ có một lần như vậy, hơn nữa cũng không phải mỗi người đều có cơ hội. Đã có lòng cố gắng, cho dù chết cũng không hối tiếc. Một khi thành công liền có hy vọng rất lớn tấn cấp bậc cao. Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

- Tu sĩ bậc cao thế gian này, người nào không phải trả giá rất nhiều cố gắng, trải qua sinh tử gian nguy mới có thành tựu hôm nay.

Dương Phàm gợn sóng không sợ nói.

Nghe nói lời ấy, Vũ Văn Nhu lập tức nhìn về hắc mang theo vài tia cảm kích cùng vui vẻ, vô hình chung có thêm vài phần hảo cảm với Dương Phàm, ở trước mặt nhân vật cấp bậc như Vũ Văn gia chủ hắc còn có thể thẳng thắn, có thể thấy được tâm tình và khí phách.

- Tốt. tốt. Không hổ là Kinh đô đệ nhất thần y.

Trong mắt Vũ Văn gia chủ hiện lên một tia tinh quang.

- Nhu nhi, con tạm thời lui ra ngoài. Ta có lời muốn nói riêng với Dương Dược sư.

Vũ Văn gia chủ phất tay, cho Vũ Văn Nhu lui ra.

- Vâng, phụ thân.

Trong đôi mắt sáng của Vũ Văn Nhu hiện lên một tia dị sắc. ngoan ngoãn rời đi. Ánh mắt Vũ Văn gia chủ đảo qua bốn phía, cong tay điểm ra, bốn phía lều trại lập tức mở ra một trận pháp mờ mịt, năng lực ngăn cách tăng thêm vài lần. Dương Phàm hơi cảm thấy kinh ngạc. Vũ Văn gia chủ này có việc cơ mật gì muốn nói riêng với mình.

- Ha ha.

Vũ Văn gia chủ vẻ mặt ôn hòa hơi thi lễ, trong tay có thêm một lệnh bài màu máu. Thấy vậy, Dương Phàm hơi kinh hãi, khóe miệng nhếch lên:

- Nguyên lai là Vũ Văn trưởng lão.

Dứt lời, hắn cũng lấy ra một lệnh bài giống như vậy, bên trên có một tia khí tức quý dị, cùng hàng chữ: Âm Huyết trưởng lão.

Vũ Văn gia chủ mỉm cười thi lễ:

- Gặp qua Dương trưởng lão.

234. Chương 243: Cửu U Phong Vân Khởi (trung)

"Âm Thiên Quân Vương. Người thật đúng là mang cho ta một ngạc nhiên vui mừng."

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

- Ha ha. Dương trưởng lão. Thân phận của người khiến ta ngạc nhiên. Kinh đô đệ nhất Dược sư, còn là thành viên nội bộ của Âm Huyết Vương Triều, đã làm cho người ta không thể tưởng tượng được. Không nghĩ tới người vẫn còn là một trong chín đại trưởng lão trong tổ chức. Theo ta được biết, bất kỳ một vị trưởng lão nào trong Âm Huyết Vương Triều, đều có thực lực Trúc Cơ Hậu Kỳ trở lên, thậm chí có thực lực gần bậc cao Kim Đan.

Kinh ngạc của Vũ Văn gia chủ lớn hơn Dương Phàm rất nhiều.

- Vũ Văn trưởng lão khách khí rồi Dương mỗ chẳng qua là một tu sĩ Ngưng Thần sơ kỳ, ý vào vài phân y thuật mới may mắn trở thành trưởng lão nội bộ tổ chức.

Dương Phàm bộ dạng được yêu mà sợ.

Chín đại trưởng lão Âm Huyết Vương Triều không ngờ đều là những kẻ cường đại như thế, ít nhất đều có được tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ trở lên. Vũ Văn gia chủ trước mắt chính là một ví dụ càng là đường đường một người lèo lái gia tộc

- Dương trưởng lão khiêm tốn.

Vũ Văn gia chủ hơi mang thâm ý nhìn Dương Phàm một cái. sau đó lại nói:

- Người cũng thấy đấy. Con gái của ta thật chấp nhất. Hành trình Cửu u Bí Cảnh lần này, hy vọng Dương trưởng lão có thể thay ta chiêu cố một chút.

- Dương nhiên không thành vấn đề. Thân là khách liêu Dược sư của Vũ Văn gia tộc, đây là chức trách của ta. Chỉ cần Vũ Văn tiểu thư còn một hơi thở. Dương mỗ cũng có thể kéo từ QUỲ môn quan trở về.

Dương Phàm nói như đinh đóng cột, đối với ánh mắt Vũ Văn gia chủ làm như không thấy.

- Hy vọng như thế.

Vũ Văn gia chủ gật gù đầu, sau đó thành linh nói:

- Nghe nói Dương trưởng lão từng chiến một trận với Vô Song, hơn nữa không có bị thua.

- Đây có lẽ là may mắn nhất thời. Hơn nữa, Vô Song cũng không dùng hết toàn lực.

Dương Phàm trong mắt lóe sáng nói.

- Theo ta được biết. Sau khi chiến đấu. Vô Song điều dưỡng một, hai tháng mới hoàn toàn khôi phục.

Trên khuôn mặt khô gầy của Vũ Văn gia chủ lộ ra nụ cười như hồ ly nhìn Dương Phàm:

- Hơn nữa trước khi Vô Song quyết chiến với ngươi, đã liên tục đánh bại vài trưởng lão trong tổ chức. Đây là chuyện cực kỳ chân thật.

Dương Phàm:

- Ngươi yên tâm. Đều là thành viên nội bộ của Âm Huyết Vương Triều, ta sẽ không tiết lộ thực lực của ngươi.

Vũ Văn gia chủ vội vàng giải thích.

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, vẻ rất khó coi:

- Vũ Văn trưởng lão. Ngươi nói những điều này, rốt cục có mục đích gì?

Vũ Văn gia chủ thành khẩn nhìn hắn, hít sâu một hơi:

- Ta chỉ có một đứa con gái. Mục đích của ta chỉ đơn giản như vậy.

- Nàng là một tu sĩ Ngưng Thần Trung Kỳ, cơ hội sinh tồn trong Cửu u Bí Cảnh. không vượt quá ba phần.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Nói điều kiện của ngươi.

- Chỉ cần lão phu còn sống. Tiên Hồng Y Quán chịu sự che chở của Vũ Văn gia tộc.

Vũ Văn gia chủ trịnh trọng nói.

- Nếu nàng có thể sống đi ra, tác dụng đối với tương lai vài trăm năm của Vũ Văn gia tộc rất là sâu xa

Dương Phàm không cho là đúng cười cười.

Vũ Văn gia chủ hiểu được ý tứ của hắn. hỏi:

- Ngươi muốn điều kiện gì?

Dương Phàm nghĩ một lúc, đột nhiên linh quang chợt lóe. thốt lên:

- Linh thạch thượng phẩm!

- Cái gì? Linh thạch thượng phẩm? Đây chính là linh thạch mà tu sĩ bậc cao mới có tư cách sử dụng.

Vũ Văn gia chủ kinh ngạc nói.

- Đúng vậy. Ta cần nó có ý đặc thù sử dụng. Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói.

Hắn còn có một ngân giáp khôi lỗi, ngay cả linh thạch trung phẩm đều không thể khu động được. Ngày trước nhìn từ thực lực ngân giáp thị vệ trong thần điện phát huy ra, hắn là phải cần linh thạch thượng phẩm mới có thể khởi động.

- Thật có lỗi. Ta thật sự không có linh thạch thượng phẩm. Toàn bộ Vũ Văn gia tộc, chỉ sợ chỉ có lão tổ là có mấy khối.

Vũ Văn gia chủ lắc đầu:

- Lão tổ thân là tu sĩ bậc cao Kim Đan, là nhân vật đồng lứa với gia gia của gia gia ta. Ta sao dám tìm ông ấy đòi linh thạch thượng phẩm.

Dương Phàm lập tức có chút thất vọng, không nghĩ tới muốn có một khối linh thạch thượng phẩm lại khó như thế.

- Nếu người cần linh thạch thượng phẩm, ít nhất phải đi tìm tu sĩ bậc cao, tốt nhất là cường giả Nguyên Anh Kỳ. Theo ta được biết, bậc cao Kim Đan Kỳ bình thường đều rất ít người có linh thạch thượng phẩm.

Vũ Văn gia chủ đề nghị.

- Cường giả Nguyên Anh Kỳ?

Dương Phàm không hề nghi ngại. lập tức gạt bỏ ý niệm này trong đầu. Toàn bộ Ngự Dương quốc mới có bao nhiêu vị cường giả Nguyên Anh Kỳ. Mọi người đều biết, cũng chỉ có mấy vị kia, một bàn tay đều có thể đếm hết.

- Không bằng như vậy

Vũ Văn gia chủ cắn răng. nhịn đau nói:

- Sau khi thành sự, ta có thể cho người hai trăm khối linh thạch trung phẩm. Nếu có đủ linh thạch, gấp được tu sĩ bậc cao nói không chừng có thể đổi được linh thạch thượng phẩm của bọn họ.

- Hai trăm khối linh thạch trung phẩm?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Dựa theo tỷ lệ đổi, hai trăm linh thạch trung phẩm tương đương với hai vạn linh thạch hạ phẩm, thậm chí còn có thể đổi được hai khối linh thạch thượng phẩm.

- Được rồi, đành phải vậy thôi.

Dương Phàm bộ dạng khó khăn.

- Trước tiên ta trả năm mươi khối linh thạch trung phẩm. Đây cũng là số lượng lớn nhất mà hiện tại lão phu có thể lấy ra. Còn lại phải trở về gia tộc kinh đô rồi lấy sau.

Vũ Văn gia chủ t rong túi trữ vật lấy ra năm mươi khối linh thạch trung phẩm giao cho Dương Phàm.

Rất nhanh, hai người đạt thành hiệp nghị. Dương Phàm đáp ứng sau khi tiến vào Cửu u Bí Cảnh sẽ hết sức bảo vệ an toàn sinh mạng Vũ Văn Nhu, ở một mức độ nhất định chiếu cố cho con cháu Vũ Văn gia tộc một chút.

Sau khi Dương Phàm rời khỏi lều trại, Vũ Văn gia chủ lập tức kêu con gái tiến vào, cùng dặn dò nhiều lần.

- Sau khi tiến vào Bí Cảnh, ta sẽ trao quyền chỉ huy cho con. Gặp được quyết định trọng đại nào, con nên nghe ý kiến của Dương Dược sư. Vào thời khắc nguy hiểm tính mạng phải cùng hấn như hình với bóng.

Vũ Văn gia chủ dùng giọng điệu trịnh trọng trước nay chưa từng có nói.

- ở trong Cửu u Bí Cảnh. Chỉ có người này có thể chân chính trợ giúp.

- Vâng. phụ thân. Con hiểu.

Vũ Văn Nhu đáp ứng, tuy rằng trong lòng nàng cũng có nhiều nghi hoặc nhưng không có hỏi nhiều.

Chỉ chớp mắt, mười ngày trôi qua.

Trong lúc này, Dương Phàm dốc lòng củng cố các loại phép thuật, cũng thêm một bước luyện hóa hai thiết giáp khôi lỗi lấy được từ thần điện mộ huyết. Lúc trước, hắn chiếm được tám thiết giáp khôi lỗi, kết quả sau khi thành công chạy khỏi mộ huyết, chỉ còn lại hai. Tuy nhiên. ít cũng còn hơn không. Dù sao cũng là khôi lỗi có sức chiến đấu tương đương với Trúc Cơ Kỳ.

Vũ Văn Nhu thường xuyên tới tìm hấn tán gẫu đàm luận về Cửu u Bí Cảnh cùng một số bí mật Tu Tiên Giới. Dần dần, Dương Phàm cùng Vũ Văn Nhu quen thuộc hơn rất nhiều, đối với nữ tu ngoài môn trong cổng này có một nhận thức mới.

Ngày hôm nay, Cửu u Bí Cảnh ổn định lâu ngày rốt cục sinh ra biến hóa mới.

Tầng bóng tối màu đen nhàn nhạt kia đột nhiên gợn nên từng đợt sóng gợn, một cái đầu lâu quỷ dị lớn như ngọn đèn bay trên không Cửu u Bí Cảnh. phát ra một tràng tiếng "Ngô" quỷ dị.

- Cái đầu lâu kia có lai lịch gì?

Dương Phạm kinh ngạc vô cùng, vừa lúc hắn đang nói chuyện phiếm với Vũ Văn Nhu.

- Nghe nói đây là Ma Linh Thần của cả Cửu u Bí Cảnh này, ở trong Bí Cảnh nó là tồn tại cao nhất. Ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Vũ Văn Nhu cười nói, vẻ mặt tò mò nhìn cái đầu lâu kia. Ma Linh Thần xuất hiện gây nên chấn động thật lớn.

- Ma Linh Thần xuất hiện rồi!

- Cứ cách hai trăm năm. Ma Linh Thần lại xuất hiện.

Từ một hướng nào đó truyền tới giọng hồi ức của một người.

- Ma Linh Thần xuất hiện. Cửu u lập tức muốn mở ra.

Không ít tu sĩ hưng phấn không thôi, từng người đều xoa tay bóp quyền.

- Tất cả người tham dự Bí Cảnh của Vũ Văn gia tộc, toàn bộ tập hợp!

Theo Vũ Văn gia chủ lên tiếng, tổng cộng hai mươi người rất nhanh tụ tập cùng một chỗ. Hai mươi người này, lấy Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm dẫn đầu đều là tinh anh thế hệ mới của Vũ Văn gia tộc, ngoài ra còn có khách liêu năng lực không tầm thường như là Dược sư, Trần Pháp Sư.

Dương Phạm cũng ở trong số này, hắn đứng cạnh bên người Vũ Văn Nhu. Đối với điều này, bên cạnh có vài tên con cháu Vũ Văn gia tộc đều hướng ánh mắt căm thù về phía Dương Phạm.

- Đệ tử Ma Dương Tông tập hợp.

- Đệ tử Kinh đô Dương gia tập hợp.

Rất nhanh, các trận doanh trước Cửu u Bí Cảnh đều làm tốt mọi chuẩn bị.

Trong lúc nhất thời các thế lực Tu Tiên Giới đều nằm trong một trạng thái căng thẳng thần kinh. Chỉ có một số ít tu sĩ thế hệ trước từng trải qua Cửu u Bí Cảnh mới có thể bình tĩnh ung dung.

Ma Linh Thần sau khi xuất hiện ở trên không Bí Cảnh một lúc lâu đột nhiên yên lặng bất động. Sau một lúc lâu lại há mồm phun ra một cột sáng màu trắng.

Bạch quang rực rỡ kia dường như muốn đoạt ánh sáng mặt trời chói chang trên trời, chiếu sáng mãnh liệt khiến đám tu sĩ theo bản năng nhắm hai mắt lại. Khi Dương Phạm thích ứng với bạch quang kia, phát hiện trước bóng tối màu đen của Cửu u Bí Cảnh có thêm một thông đạo màu trắng bề rộng chừng hơn trượng.

- Thông đạo? Đây khẳng định là cửa truyền tống đi thông Cửu u Bí Cảnh.

Trong lòng Dương Phạm hơi có chút kích động.

Cửu u Bí Cảnh hai trăm năm mới có thể mở ra một lần, bị mình gặp phải. Đây là một lần kỳ ngộ hiếm có trong cuộc đời.

Ông -

Đột nhiên Ma Linh Thần bắn ra một cột sáng thứ hai rơi xuống trên mặt đất hình thành quang môn thứ hai.

- Cái gì? Còn có lối vào thứ hai?

Một số tu sĩ thế hệ trước, đứng bật dậy, vẻ mặt khiếp sợ nói.

- Rất cực là như thế nào? Lần này và lần trước không quá giống nhau.

Tiếng kinh ngạc vang lên từ các trận doanh.

Ông -

Theo sau, cột sáng thứ ba từ trong miệng đầu lâu bay ra!

Cột sáng thứ tư!

Cột sáng thứ năm

Chỉ trong giây lát, đầu lâu kia học ra chín cột sáng, hình thành chín quang môn giống nhau như đúc.

- Chín lối vào?

Ngay cả một số tu sĩ bậc cao tọa trấn tại tràng cũng đều ngồi không yên. Hai trăm năm trước cùng bốn trăm năm trước, hai lần Bí Cảnh mở ra đều chỉ có một lối vào. Lần này lại là chín. Một cùng chín, sẽ sinh ra biến số lớn đến đâu?

- Xem ra lần này Cửu u Bí Cảnh mở ra có chút không tầm thường.

Vũ Văn gia chủ thì thào nói nhỏ.

Trận doanh Kinh đô Dương gia.

- Từ tiên sinh. đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Vũ vẻ mặt khó hiểu hỏi.

- Mỗi lần Bí Cảnh mở ra, địa hình bên trong đều không đồng dạng. Lần này có chín lối vào khó khăn có thể sẽ càng lớn.

Vẻ mặt Từ tiên sinh ngưng trọng nói.

- Khó khăn tăng lên

Sắc mặt Dương Vũ trắng bệch.

Tỷ lệ sinh tồn trong Cửu u Bí Cảnh bình thường đều thấp hơn một phần mười, nếu khó khăn lại tăng lên. Hẳn ngay cả nghĩ cũng không dám.

Vèo

Trong khi mọi người nghị luận cùng sợ hãi, một nữ tu cung trang giống như Cửu Thiên Tiên Nữ; đập ánh sáng bảy sắc từ phương xa gào thét mà đến.

Một cỗ uy áp mạnh mẽ mà không mất ôn hòa buông xuống, khiến trong lòng mọi người không yên. Sự tồn tại của nàng cướp đi tất cả hào quang trong khu vực chung quanh. Bốn phía một mảnh im lặng, tất cả mọi người cố gắng vận chuyển pháp lực tập trung tinh khí thần ứng phó với uy áp như biển rộng kia.

Ngay cả tu sĩ bậc cao Kim Đan Kỳ đều lộ vẻ kính sợ, cảm giác áp lực thật sâu.

”Nữ tu này chẳng lẽ là Nguyên Anh Kỳ?”

Dương Phàm cảm giác được áp lực cuộn cuộn mãnh liệt kia dường như chỉ ép tới một mình mình, trên trán lập tức toát ra mấy giọt mồ hôi

235. Chương 244: Cửu U Phong Vân Khởi (hạ)

Phù

Tất cả mọi người tại tràng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía nữ tử như thần linh trước Cửu u Bí Cảnh kia. Dương Phàm rốt cục xác định đây chính là cường giả Nguyên Anh Kỳ đầu tiên mình chứng kiến trong đời, mà lại còn là nữ tu Nguyên Anh Kỳ. Loại cơ hội này cũng không nhiều, nhất định phải thấy rõ ràng!

Dương Phàm hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn nữ tử cung trang tuyệt mỹ cao quý bất phàm, chân đạp độn quang bảy màu kia. Khuôn mặt như bạch ngọc không tỳ vết, trầm tĩnh như nước, đoan trang ung dung. Búi tóc vắn cao, từng sợi bay phất phơ, da thị lộ ra trơn bóng thần nhiên, thân hình yếu diệu, eo nhỏ một tay có thể nắm. Nhìn qua bộ dạng chỉ khoảng 24 - 25 tuổi, nhưng không ai lại tin tưởng đây là tuổi chân thật của nàng.

Nàng giống như thần linh cao cao tại thượng, nhìn xuống ngàn vạn tu sĩ phía dưới, thanh nhã thoát tục.

- Linh Hà tiên tử!

Phía dưới có người khẽ kinh hô, nhận ra thân phận của nữ tu Nguyên Anh Kỳ này.

Linh Hà tiên tử.

Dương Phàm cả kinh trong lòng. Cho dù hấn bị giới hạn bởi thân phận và thực lực, đối với cao tăng Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc cũng không biết nhiều, nhưng cũng nghe nói qua truyền thuyết về vị nữ tu Nguyên Anh Kỳ này.

Nghe nói. vị Linh Hà tiên tử này là cường giả Nguyên Anh Kỳ quật khởi trong hai trăm năm gần đây của Ngự Dương quốc, mà thân phận còn là tán tu. Tán tu bình thường không môn không phái. một mình tu luyện, không có chỗ dựa. Nếu không có đại cơ duyên rất ít người có thể tiến giai bậc cao. Càng đừng nói là Nguyên Anh Kỳ cường đại.

Vũ Văn Nhu nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên tử phương xa xuất hiện trên trời cao, trong mắt lộ ra vài tia hướng tới nói khẽ với Dương Phàm:

- Nghe nói lần này lãnh đạo trận doanh tán tu chính đạo tranh đoạt danh ngạch chính là Linh Hà tiên tử.

- ồ?

Dương Phàm gật đầu, nguyên lai Linh Hà tiên tử là người lãnh đạo trận doanh tán tu chính đạo. Theo như tình báo hấn nhận được từ Âm Huyết Vương Triều, trận doanh tán tu chính đạo lần này được phân 50 danh ngạch, ngang với trận doanh tán tu ma đạo.

Người lãnh đạo trận doanh tán tu ma đạo trên danh nghĩa là Huyết Ma Thất Tử nhưng là Dương Phàm khẳng định phía sau bọn họ hơn phân nửa cũng có Nguyên Anh Kỳ tham dự.

Ba tông môn tu tiên cao nhất như Thanh Nguyên môn cũng đều chỉ phân được 50 danh ngạch. Ba tông môn phái này, thực lực cường đại nhất. Còn lại các tông môn tu tiên hạng nhất như Kim Hồng Môn, Linh Huyền Môn đều chiếm được 30 danh ngạch.

về phần một số môn phái tu tiên hạng hai, được phân đại khái khoảng 10 danh ngạch.

Tương đối mà nói, bốn gia tộc tu tiên kinh đô liên hợp, có thể được phân 80 danh ngạch, chiến quả này vượt xa đoán trước. Theo dự đoán của Dương Phàm, bất kỳ một nhà nào trong bốn gia tộc tu tiên kinh đô, thực lực đều xa xa không bằng tông môn tu tiên hạng nhất. Bốn gia tộc liên thủ mới có thể chống lại được môn phái hạng nhất. Mà bốn gia tộc liên hợp lại được phân 80 danh ngạch, cũng khiến cho Dương Phàm trầm tư hồi lâu.

"Chẳng lẽ. phía sau trận doanh bốn gia tộc kinh đô cũng có cường giả Nguyên Anh Kỳ duy trì?"

Dương Phàm âm thầm nghĩ ngợi.

Ngay khi hấn suy tư, từ chân trời xa xa lại bay tới hai đạo độn quang khí thể khổng lồ, phân biệt là màu máu và màu xanh tím. Bao phủ trong hào quang màu máu là một lão già mắt như chim ưng, trên người lộ ra một cổ máu tanh cùng sát phạt. Dưới chân dòng máu cuộn cuộn hình thành độn quang kỳ dị lưu chuyển không thôi.

Một vị tu sĩ trung niên khác, tướng mạo tuấn lãng phi phàm, hai mắt như sao sáng, tùy ý mặc một bộ áo bào vải thô. Tóc để rối bay lả tả, nhìn qua có vài phần hào hùng phóng đảng không kém chế được.

- Ha ha ha. Linh Hà tiên tử, không nghĩ tới cô còn đến sớm hơn chúng ta một lát.

Nam tử tuấn lãng phóng đảng không kiềm chế kia cười dài một tiếng, có một cổ khí thể mênh mông cuộn cuộn như biển rộng trời cao.

"Không nghĩ tới nhanh như vậy liền có ba cường giả Nguyên Anh Kỳ tới rồi".

Dương Phàm âm thầm tắc lưỡi.

Đám tu sĩ phía dưới thở mạnh cũng không dám, trong mắt đều mang theo vài phần kính sợ cùng kính ngưỡng. Dương Phàm âm thầm đoán thân phận hai người kia. Vũ Văn Nhu cũng rất hiếu kỳ, nói:

- Hai vị này phân biệt là Huyết Ma lão tổ và Vô Ưu cốc chủ.

”Quả nhiên là bọn họ”. Dương Phàm gật gật đầu.

Hai vị này đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lâu đời, uy danh kinh sợ Ngự Dương quốc vài trăm năm, là nhân vật cùng thời đại với Tam u lão ma.

Linh Hà tiên tử gặp hai vị tu sĩ cùng cấp bậc tới đây, tự nhiên không có một tia kiêu ngạo, hé miệng cười:

- Linh Hà là tu sĩ Nguyên Anh mới tấn thăng, hai vị coi như là nửa tiền bối của ta, đương nhiên không thể để các vị chờ lâu.

Huyết Ma lão tổ thản nhiên nói:

- Đều là Nguyên Anh Sơ Kỳ, ba người chúng ta cũng không chênh lệch bao nhiêu, cần gì phải nói đến bối phận. Cho dù người gọi chúng ta một tiếng tiền bối, danh ngạch cùng ích lợi Cửu U Bí Cảnh này cũng sẽ không thêm cho người một phần.

- Huyết Ma lão tổ a, người ta Linh Hà khách khí giữ lễ như vậy, người không thể không giữ một điểm khẩu đức.

Vô Ưu Cốc Chủ dường như có chút bất mãn, đối với Linh Hà tiên tử lại có vài phần duy trì bảo hộ.

- Lão tổ vẫn thẳng thắn như vậy.

Linh Hà tiên tử mỉm cười, trên mặt cũng không có vẻ tức giận. Huyết Ma lão tổ khẽ hừ một tiếng, không nói gì. Rất hiển nhiên, giữa ba đại tu sĩ Nguyên Anh quan hệ cũng không phải hòa thuận bao nhiêu. Đặc biệt là Huyết Ma lão tổ cùng Linh Hà tiên tử phân biệt là người đứng sau trận doanh tán tu ma đạo cùng chính đạo.

- Được rồi Chúng ta hiện tại tọa trấn nơi này, cho đám tiểu bối Ngự Dương quốc tiến Cửu u Bí Cảnh sớm một chút.

Vô Ưu Cốc Chủ chính sắc nói.

- Đúng rồi Như thế nào không thấy hai đạo hữu Thanh Hư tán nhân cùng Tam u lão ma tới đây.

Linh Hà tiên tử khó hiểu hỏi.

- Hai người bọn họ đang đi gặp lão yêu Thanh Giang Hà chiến đấu, nơi này liền giao cho ba chúng ta.

Vô Ưu Cốc Chủ giải thích nói.

- Ồ!

Trong mắt sáng của Linh Hà tiên tử hiện lên một tia khác thường.

Vèo vèo vèo!

Ba đạo độn quang khí thể kinh người, xẹt qua chân trời đi tới trước chín quang môn trước Bí Cảnh. Ba đại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, mỗi người phụ trách ba thông đạo. tận hết trách nhiệm. Nhìn tình cảnh này, Dương Phàm hơi có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới cao tăng Ngự Dương quốc lại coi trọng Cửu u Bí Cảnh như thế, không ngờ không tiếc xuất động ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ tọa trấn.

- Bí Cảnh mở ra, chỉ duy trì nửa ngày. Dựa theo số lượng danh ngạch định trước, từng nhóm tiến vào. Danh ngạch một cái cũng không thể nhiều. Nếu có người vi phạm, hủy bỏ tư cách tiến vào Cửu u Bí Cảnh.

Ánh mắt Vô Ưu cốc Chủ đảo qua các trận doanh tại đây, vẻ mặt đậm mạc giọng nói truyền khắp phạm vi hơn mười dặm.

Vừa nghe lời ấy, lập tức các thế lực bắt đầu hành động. Đầu tiên là trận doanh tán tu ma đạo tổng cộng năm mươi tên tu sĩ ma đạo tinh anh bay nhanh về phía một quang môn trong đó. Thông đạo truyền tống này xác định là truyền tống một chiều, nếu thông đạo khác nhau, sẽ bị truyền tống đến nơi khác nhau trong Bí Cảnh. Cho nên, tu sĩ của mỗi thế lực đều tìm cùng một thông đạo đi vào, như vậy, thực lực sẽ không bị phân tán.

- Con cháu Vũ Văn gia tộc, hành trình Bí Cảnh lần này, các người phải nghe Nhu nhi chỉ huy. Nếu không phải tình huống đặc thù không được hành động tự tiện.

Vũ Văn gia chủ dặn dò vài câu, giọng điệu thật dồn dập dù sao thời gian cấp bách.

- Được rồi Các người nhanh xuất phát!

Vũ Văn gia chủ hít sâu một hơi. phát phát tay, ánh mắt dừng trên mặt Dương Phàm cùng Vũ Văn Nhu giấy lát đường như gửi gắm cái gì.

"Nhu nhi liền giao cho người chiêu cố, cũng xin tận lực giúp Vũ Văn gia tộc giảm bớt thương vong".

Vũ Văn gia chủ thần thức truyền âm.

Dương Phàm khẽ gật đầu với hấn.

- Vâng. gia chủ.

Vũ Văn gia tộc một hàng hai mươi người lập tức chạy tới một thông đạo trong đó mà không phải phi hành. Bởi vì trong hai mươi người này, tu sĩ Ngưng Thần KỶ chỉ chiếm một nửa, một nửa khác hoặc là Luyện Khí Đại Viên Mãn hoặc là có năng lực đặc thù.

Dương Phàm nhìn quang môn tới gần từng chút một. trong lòng dần trở nên khẩn trương, rồi lại có vài phần chờ mong cùng chiến ý mãnh liệt. Trong quá trình tới gần, ánh mắt Dương Phàm thì thoáng đảo qua những tu sĩ đang xuyên qua quang môn.

Đột nhiên, trận doanh tán tu chính đạo truyền đến một tràng tiếng hô khẽ.

Một nam tử áo trắng lưng đeo bảo kiếm không ngờ rời khỏi đám người, một mình bay về một quang môn. Cũng không nghe theo trận doanh tán tu chính đạo an bài.

- Người này thật cuồng ngạo, không ngờ không nghe theo chỉ huy, tự tiện hành động.

- Đó là

Dương Phàm nhìn chăm chú thân hình áo trắng như tuyết kia. con người bỗng co rụt lại:

- Vô Song.

Người kia đúng là Vô Song. Giờ phút này hấn rời khỏi trận doanh tán tu chính đạo, một mình hành động. Hấn vừa mới bay đến trước quang môn, không trung trên đầu truyền đến tiếng quát khẽ của Linh Hà tiên tử:

- Đứng lại!

Vô Song ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái. vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Vì cái gì?

- Người thân là thành viên trận doanh tán tu, hành động đơn lẻ không khác gì chịu chết. Lãng phí một danh ngạch quý báu.

Trên người Linh Hà tiên tử truyền đến một cỗ áp bách khiến thân hình Vô Song cứng ngắc, khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt.

- Thật có lỗi. ta một mình đã quen rồi.

Vô Song hóa thành một bóng trắng mơ hồ bất định, không ngờ dám cãi mệnh lệnh cường giả Nguyên Anh Kỳ, lập tức bay tới một quang môn.

- Người dám kháng lệnh?

Linh Hà tiên tử tức thì cảm thấy mất mặt. Một tu sĩ bậc thấp không ngờ dám đối nghịch với mình, trong mắt hiện lên một tia sắc bén. Nàng khẽ nâng cánh tay, chuẩn bị tiêu diệt người này. Nhưng đúng vào lúc này, trên người Vô Song chợt lóe lên sóng gợn màu xanh, hư không biết mất, lập tức lóe ra tới trước quang môn, trong khoảnh khắc bước vào bên trong.

Bá -

Vô Song biến mất, hắn đã tiến vào Bí Cảnh.

Trên mặt Linh Hà tiên tử một hồi trắng một hồi xanh, bộ ngực khẽ nhấp nhô, tuy nhiên nàng rất nhanh liền trấn định. Khúc nhạc đệm này rất nhanh liền trôi qua, chỉ là làm nổi lên một gợn sóng.

Cùng lúc đó, trong trận doanh Vũ Văn gia tộc nơi Dương Phàm.

Vũ Văn Nhu bình tĩnh quan sát thông đạo vài thế lực lớn tiến vào lúc trước. Nàng rất thông minh, những thông đạo thế lực mạnh mẽ như Thanh Nguyên Tông, Ma Dương Tông tiến vào tuyệt đối sẽ không cân nhắc. Rất nhanh. Vũ Văn Nhu lựa chọn một quang môn thông đạo, người trấn thủ bên trên là Huyết Ma lão tổ. Chưa tới gần liền thấy một cỗ khí tức máu tanh như sóng gầm ép tới, đoàn người không khỏi thân thể cứng đờ, chịu đựng áp lực không thể tưởng tượng.

- Người tới là thế lực phương nào?

Giọng nói Huyết Ma lão tổ nhộn nhạo bên tai mọi người làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thật đứng trước Quỷ môn quan.

Vũ Văn Nhu bước lên trước, vẻ mặt cung kính nói:

- Bẩm tiền bối. Chúng tôi là Vũ Văn gia tộc kinh đô, tổng cộng hai mươi người. Xin ngài kiểm kê.

- Vào đi.

Thần thức Huyết Ma lão tổ đảo qua, thấy số lượng đúng đủ cũng không chú ý nhiều. Dương Phàm không khỏi toát mồ hôi lạnh. Giờ khắc này hắn vận chuyển Khô Mộc Công tới cực hạn, không biết Huyết Ma lão tổ có nhìn ra tu vi chân thực của bản thân hay không. Tuy nhiên, cho dù Huyết Ma lão tổ biết tu vi chân thật của hắn, đại khái cũng không để trong lòng. Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, ở trong mắt cường giả cấp bậc này, cũng không khác con kiến bao nhiêu.

- Dạ. tiền bối.

Vũ Văn Nhu vội vàng dẫn mọi người đi tới một thông đạo. Nàng là người đầu tiên tiến vào quang môn, vừa đi qua để lại một bóng mờ rồi bỗng nhiên biến mất. Dương Phàm cùng Vũ Văn Lâm đi sát phía sau, cùng nhau tiến vào quang môn thông đạo. Quang môn truyền tống này chỉ rộng chừng một trượng, có thể đồng thời cho vài người đi vào. Hơn nữa, cực kỳ ổn định, cao minh hơn truyền tống trận trên đại lục hiện có gấp trăm lần.

Ông -

Dương Phàm cảm giác được một đạo bạch quang bao phủ trên người mình, rất dịu dàng. Giờ phút này, hắn đang từ không trung hạ xuống, trong nháy mắt giẫm lên mặt đất. Khi bạch quang tiêu tan, đầu tiên đập vào tầm mắt hắn là vầng mặt trời đỏ như máu trên bầu trời. Một vùng sáng màu đỏ nhạt chiếu xuống mặt đất, có một loại cảm giác ôn hòa, cùng mặt trời bên ngoài có chút khác biệt. Đột nhiên, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh như băng.

Dương Phàm vẻ mặt đề phòng, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không ngờ mình đang đứng trên một ngọn núi băng tuyết bao phủ, đại khái ở khoảng giữa sườn núi.

- Môi trường nơi này thật quỷ dị.

Dương Phàm âm thầm kinh hãi, đột nhiên cảm thấy được có điểm không đúng.

"Như thế nào cũng chỉ có một mình ta?" Hắn đột nhiên bình tĩnh.

Hai mươi người của Vũ Văn gia tộc tiến vào cùng một thông đạo truyền tống, theo lý thuyết hắn là phải đưa đến một nơi mới đúng. Thấy vậy, hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Rất nhanh, ở ngoài hai dặm, Dương Phàm phát hiện một bóng người quen thuộc. Một nữ tử mặc váy dài màu lam cũng đang nhìn ra bốn phía bộ dạng có chút lo lắng.

Vũ Văn Nhu!

Dương Phàm vội vàng bay về phía nàng, chỉ chốc lát Vũ Văn Nhu cũng phát hiện hắn, mặt lộ vẻ vui mừng.

- Dương Được sư. Người như thế nào phát hiện ra ta?

Vũ Văn Nhu hỏi.

- Ta ở trên ngọn núi cao, vừa lúc thấy được cô.

Dương Phàm cười nói.

- Vì sao không thấy những người khác. Chúng ta cùng vào một thông đạo truyền tống mà.

Vũ Văn Nhu giải thích.

- Có khả năng

”Chúng ta được truyền tống đến một khu vực, nhưng có một khoảng cách nhất định.”

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Nếu quả là như vậy, vậy thì dễ làm.

Vũ Văn Nhu mỉm cười, từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm Thần Tấn Phù, rót pháp lực vào rồi bóp nát. Tức thì một cột sáng trắng phóng lên cao, sau đó hóa thành đủ mọi màu sắc bắn ra bốn phương tám hướng, cũng truyền ra từng đợt dao động đặc thù. Loại trạng thái này, duy trì thời gian bốn, năm hô hấp mới biến mất.

Hai người ở tại chỗ chờ một lát, rất nhanh liền nghe được tiếng phá không.

Vèo

Người đầu tiên chạy tới chính là Vũ Văn Lân.

Vũ Văn Nhu khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm. Xem ra phán đoán của Dương Phàm là chính xác.

- Biểu muội.

Trên mặt Vũ Văn Lân lộ ra vui mừng lẫn sợ hãi:

- Ta còn tưởng rằng bị tùy cơ truyền tống đi đấy!

- Ồ? Dương Được sư nhanh như vậy liền tới rồi

Ánh mắt Vũ Văn Lân rơi xuống trên người Dương Phàm, hơi chút kinh ngạc nói, Vũ Văn Nhu cười nói:

- Vị trí hai chúng ta truyền tống đến rất gần, là Dương Được sư phát hiện ra ta trước,

- Ồ.

Vũ Văn Lân gật gật đầu. trong mắt toát ra vẻ sắc bén. Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được địch ý đến từ trên người Vũ Văn Lân. Từ nơi Vũ Văn Nhu, Dương Phàm biết được Vũ Văn Lân xem như biểu ca họ hàng xa của nàng. Bởi vì thiên phú tốt được gia tộc cố ý bồi dưỡng, trở thành người nổi bật trong thế hệ mới của Vũ Văn gia tộc.

Rất nhanh, những người khác của Vũ Văn gia tộc đều chạy tới. Sau nửa canh giờ liền không còn ai tới nữa.

Vũ Văn Nhu kiểm tra nhân số, mày liễu khẽ nhíu:

- Mười chín người.

Mười chín người, vậy là thiếu mất một người.

- Mọi người nhanh nhìn xem là ai chưa tới.

Vũ Văn Lân phân phó.

- Tỷ, là Vũ Văn Mông.

Một con cháu Vũ Văn gia tộc trả lời.

- Vũ Văn Mộng? Hẳn là đệ tử trung tâm gia tộc, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, như thế nào còn chưa tới?

Vũ Văn Nhu mơ hồ cảm thấy vài tia không ổn.

- Chúng ta chờ thêm một lát. Có lẽ hẳn vì chuyện gì đó mà tới chậm.

Vũ Văn Lâm an ủi nói.

Dương Phàm lộ vẻ suy tư. thấp giọng nói:

- Theo ta vừa rồi quan sát, hai mươi người chúng ta cùng tiến một thông đạo, đại khái bị truyền tống đến một khu vực trong phạm vi mười dặm. Mà tín hiệu Thần Tẩn Phù có thể bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, ngay cả tu sĩ Luyện Khí Kỳ đều chạy tới, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ không có khả năng chưa tới.

- Vậy chỉ có một khả năng

Dương Phàm không có nói tiếp.

- Ta không tin. Thực lực Vũ Văn Mộng không tầm thường, không có khả năng chết dễ dàng như vậy.

Trong đó vài con cháu gia tộc ném ánh mắt địch ý về phía Dương Phàm. Dương Phàm lại vẻ mặt lạnh nhạt không nói thêm gì.

- Vậy chúng ta chờ thêm một chút

Vũ Văn Nhu còn ôm một hy vọng cuối cùng. Mọi người trầm mặc trong lòng đều có chút khẩn trương.

- Không bằng phái vài người cẩn thận, tìm tòi trong phạm vi mười dặm quanh đây một chút.

Dương Phàm đề nghị với Vũ Văn Nhu.

- Được.

Vũ Văn Nhu nghe theo ý kiến Dương Phàm phái bốn tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, đi chung quanh xem xét một phen. Sau nửa canh giờ. phía trước truyền đến một tràng tiếng xé gió dồn dập.

- Nhị tỷ. Ta phát hiện thi thể Vũ Văn Mộng.

Tên con cháu Ngưng Thần Kỳ kia kinh hô, vẻ mặt sợ hãi. Mọi người đều giật mình biến sắc. Mới vừa tiến vào Cửu u Bí Cảnh, thậm chí còn chưa bắt đầu thăm dò đã có một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thực lực không tầm thường chết đi.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Người nói rõ ràng một chút.

Vũ Văn Lâm lạnh lùng nói.

- Ta ở phía bắc gần với đỉnh núi băng phát hiện thi thể Vũ Văn Mộng. Trên thân có nhiều vết trầy, bao phủ bởi một tầng băng, dường như còn có một số dấu vết đánh nhau. Ta không dám tùy tiện thăm dò liền tức tốc trở lại.

Tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia hồi đáp.

Chỉ chốc lát ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ khác cũng trở lại. Biết được Vũ Văn Mộng bất hạnh tử vong, tất cả mọi người đều trầm mặc. Không ít người ánh mắt ảm đạm mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Tỷ. Chúng ta nên làm sao bây giờ?

Vài tên con cháu gia tộc dò hỏi.

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Phiêu lưu cùng ích lợi thường là tỷ lệ thuận. Huống chi con cháu gia tộc chết ở đó vậy khẳng định có bí ẩn.

Lời nói vừa ra được đám con cháu gia tộc đồng ý. Vũ Văn Nhu gật đầu nói:

- Vậy chúng ta đi đỉnh núi nhìn xem.

Một hàng người cấp tốc đi về hướng đỉnh núi.

Thấy Vũ Văn Nhu đối với Dương Phàm bộ dạng nói gì nghe vậy. Vũ Văn Lâm đứng ở bên cạnh trong mắt hiện lên một tia ghen tị không thể nhìn thấy, dịch ý lại sâu thêm vài phần. Theo bước chân mọi người, hàn khí càng ngày càng mạnh, nhiệt độ hạ xuống từng chút một. Thời gian nửa chén trà nhỏ, mọi người sắp đi tới đỉnh ngọn núi băng tuyết này.

Mà giờ phút này, hàn khí cùng gió lạnh bốn phía gào thét thổi đến đủ để đâm thương thân thể người.

Hô -

Phía trước đột nhiên bốc lên một cơn băng tuyết phong bạo, mãnh băng cùng bông tuyết đầy trời, mang theo dòng khí và gió lạnh cuộn cuộn mà tới thanh thế to lớn.

- Không tốt. Băng tuyết phong bạo này quá mạnh. chúng ta nhanh trốn!

Mọi người trong Vũ Văn gia tộc nhìn mà sợ, tu sĩ Luyện Khí Kỳ thực lực kém, sắc mặt trắng bệch.

- Chúng ta không thể chạy.

Dương Phàm tỉnh linh nói.

236. Chương 245: Hàn Băng Động (thượng)

Vũ Văn Lâm có chút nổi giận. Băng tuyết phong bạo này hình thành sóng triều, căn bản không phải tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường có thể ngăn cản.

- Phía trước có linh khí dao động, đây rõ ràng không phải băng tuyết phong bạo hình thành tự nhiên. Nếu chúng ta phân tán, chỉ có chín tu sĩ Ngưng Thần Kỳ có thể phi hành chạy thoát. Còn lại đệ tử Luyện Khí Kỳ chỉ sợ phải tử thương hơn phân nửa.

Dương Phàm mặt không đổi sắc nói. Vừa nghe hần phân tích, mười tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ ở đây sắc mặt biến đổi.

- Ý của Dương Dục sư là

Vũ Văn Nhu coi như trấn định nhưng ngôn ngữ có vài phần dồn dập. Bởi vì mắt thấy băng tuyết phong bạo kia sắp thổi quét lại đây.

- Lực lượng băng tuyết phong bạo này tuy mạnh nhưng nếu chúng ta hợp lực đối phó. uy hiếp không coi là trí mạng.

Dương Phàm cũng hiểu được chuyện quá khẩn cấp.

- Mọi người mau tạo thành vòng bảo hộ, chung sức đối phó băng tuyết phong bạo. Người thực lực yếu tận lực lui ra phía sau.

Sắc mặt Vũ Văn Nhu ngưng trọng, lập tức phân phó.

Mọi người nghe vậy, lập tức tụ cùng một chỗ. Dưới tình huống gấp rút, hợp thành một trận hình hình vuông. Trận hình vừa thành lập, mãnh băng cùng dòng khí lạnh cuồng bạo kia trong gió rít gào kéo đến thiếu chút nữa tách đoàn người ra. Còn may mọi người ở đây đều là tinh anh thế hệ mới của Ngự Dương quốc, trên người lập tức ngưng kết ra một tầng linh quang hộ thể. Tu sĩ Luyện Khí Kỳ thực lực kém thậm chí tể ra Pháp Khí phòng ngự.

Vù vù

Mãnh băng gió lạnh xẹt qua bên người mọi người, không ít tu sĩ bị thương, nhưng cuối cùng cũng chống chọi được. Dương Phàm âm thầm gật đầu. Đám tu sĩ này dù sao đều là tinh anh trong Vũ Văn gia tộc, năng lực các mặt không kém, khuyết điểm duy nhất chính là kinh nghiệm thực chiến không đủ.

- Mọi người kiên trì chống đỡ, điều chỉnh vị trí tạo thành hình tam giác. Vũ Văn Lâm người chấn ở đầu tiên, Luyện Khí Kỳ đều lui ra phía sau.

Vũ Văn Nhu hết sức bình tĩnh. phân phó đâu ra đấy.

Một đám tu sĩ đều nhanh chóng phản ứng, dần dần hợp thành một đội hình càng có lợi. Rất nhanh, trận hình biến hóa xong xuôi. Vũ Văn Lâm Ngưng Thần Đại Viên Mãn đứng ở đầu của trận hình tam giác, Luyện Khí Kỳ đứng thành hai hàng cuối cùng.

Cứ như vậy, toàn bộ đội ngũ chịu đến lực cản gió lốc nhỏ hơn, mọi người cũng thoải mái hơn rất nhiều. Không ít tu sĩ Luyện Khí Kỳ đều đưa ánh mắt cảm kích về phía Dương Phàm. Nếu thật sự vừa rồi chạy trốn, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ có khả năng ngự khí bay đi nhưng là đám tu sĩ Luyện Khí Kỳ bọn họ chỉ sợ cũng nguy hiểm.

Sau khi tình huống ổn định. Vũ Văn Nhu bắt đầu kiểm tra tình huống thương vong. Tổng cộng có ba tu sĩ Luyện Khí Kỳ bị thương nặng, còn có năm tu sĩ bị thương nhẹ.

- Làm phiền Dương Dược sư.

Vũ Văn Nhu lại cười nói.

Dương Phàm gật gật đầu, bắt đầu trị thương cho tu sĩ trong đội ngũ. Trong tay hắn bắn ra từng tia sáng màu lục vẩy lên trên thân tu sĩ bị thương. Chỉ một, hai hô hấp toàn bộ đội ngũ lại khôi phục như cũ, không một người bị thương.

- Đa tạ Dương thần y.

Những tu sĩ được trị liệu về mặt cảm kích nói.

Vũ Văn Lâm thấy tình cảnh như vậy, trong mắt có một tia lo lắng. Băng tuyết phong bạo kia chỉ giằng co mười mấy hô hấp liền ngừng lại. Các tu sĩ bảo trì đội hình, tiếp tục đi lên phía trên. Chỉ trong giây lát, một hàng mười chín người rút cục đi tới đỉnh núi.

Dòng khí lạnh nơi này càng mạnh hơn vài phần, cho dù là đám người tu tiên bậc thấp bọn họ cũng phải vận pháp lực mới có thể ngăn cản được khí lạnh nhiệt độ thấp như vậy.

- Nơi đó có một pho tượng băng tuyết

Vũ Văn Lâm đi tuốt đằng trước, chỉ vào một vị trí phía trước có băng vụn và dòng khí lạnh bao phủ nói.

Mọi người dừng lại. dùng Linh Nhãn Thuật xem xét. Chỉ thấy trung ương đỉnh núi băng quả nhiên có một pho tượng băng tuyết lớn đứng sừng sững. Toàn thân được băng tuyết trắng trong suốt ngưng kết mà thành, dưới ánh mặt trời màu đỏ máu chiếu rọi, lóe ra ánh sáng mê ly. Pho tượng băng tuyết kia tạc một nữ tử trong rất sống động, mặc một tuyết bào màu trắng như đoá hoa, sợi tóc khê bay, trong đôi mắt sáng lóe ra ánh sáng màu lam nhạt như nước.

- Tượng băng thật chân thật!

Có người ngạc nhiên thán phục nói.

- Lúc trước Vũ Văn Mộng rút cục là chết như thế nào? Có thể nào có quan hệ tới tượng băng này hay không?

Vũ Văn Nhu vẽ mặt trầm tĩnh nhìn pho tượng băng nữ tử như tranh vẽ này.

- Ta cảm giác cũng không phải là một tượng băng chân chính. Có lẽ nàng tồn tại chân thật.

Dương Phàm đánh giá hai mắt tượng băng này, thấp giọng lẩm bẩm.

- Nàng là người thật?

Vũ Văn Nhu dường như có chút không đồng ý:

- Nhưng trên thế gian này như thế nào có nữ tử hoàn mỹ như vậy. Người xem mặt của nàng. tựa như đoá hoa trắng nở.

- Biểu muội nói rất đúng. Đây rõ ràng là một tượng băng, cần gì nghi thần nghi quỷ.

Vũ Văn Lâm cười lạnh nói, rút cục tìm được cơ hội đả kích Dương Phàm.

- Đây chỉ là cảm giác của ta.

Dương Phàm cười cười, cũng lưỡi phí công đấu võ mồm với hắn. Cũng không phải Dương Phàm nhường nhịn Vũ Văn Lâm. Người này thực lực mạnh nhất đội ngũ. Nếu hắn muốn giành được ích lợi thuộc về mình trong Cửu u Bí Cảnh, như vậy Vũ Văn Lâm có giá trị lợi dụng rất lớn.

- Hy vọng cảm giác của người đừng để cho con cháu gia tộc mất mạng.

Vũ Văn Lâm thần nhiên liếc mắt nhìn hắn giọng nói mang đậm mùi thuốc súng.

- Phía sau tượng băng dường như có cái gì.

Có một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thi triển Linh Nhân Thuật, hơi chút kinh ngạc nói.

- Có một sơn động.

Dương Phàm nói.

- Làm sao người biết?

Vũ Văn Lâm lộ vẻ trào phúng, tự thân bấm pháp quyết, một làn gió nhẹ cuốn tới tạm thời xua tan băng tuyết cùng dòng khí lạnh phía trước. Mọi người lại nhìn phía sau tượng băng quả nhiên có một sơn động. Một sơn động được tạo thành từ băng tuyết, bên trong tản ra khí lạnh xâm nhập vào xương cốt.

Sắc mặt Vũ Văn Lâm lập tức có chút khó coi lộ vẻ kinh dị nhìn Dương Phàm một cái trong lòng khó có thể tin: "Người này không ngờ có thể biết trước tiên, chẳng lẽ hắn nắm giữ bí mật gì?"

- Đó hẳn là Hàn Băng động hiếm thấy ở Tu Tiên Giới. Chỉ có nơi cực bắc hoặc là trên ngọn núi cao vạn năm mới có.

Vũ Văn Nhu đầu tiên nhận ra lai lịch băng động này.

- Hàn Băng động! Dĩ nhiên là Hàn Băng động!

Một trung niên Ngưng Thần hậu kỳ bên cạnh Vũ Văn Lâm lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng:

- Nghe nói bình thường trong Hàn Băng động sẽ có kèm một ít thiên tài địa bảo tỷ như Băng Linh Quả, Hàn Cực Băng Tham, còn có Thiên Niên Băng Tinh thậm chí là Vạn Niên Băng Tử.

- Hoàng thúc, Trong Hàn Băng động không chỉ có mấy thứ thiên tài địa bảo này, thường thường còn có một số linh thú cường đại sở trường băng hệ.

Vũ Văn Nhu đột nhiên ngắt lời người trung niên này.

- Hắc. Ta chỉ là nhất thời kích động.

Khuôn mặt già của Hoàng thúc đỏ lên.

Dương Phàm ở trận doanh Vũ Văn gia tộc đã nhiều ngày, biết hoàng thúc này là một tiểu đồng của Vũ Văn gia chủ thời trẻ tuổi, may mắn được đề bạt, trở thành tâm phúc của Vũ Văn gia chủ.

Hoàng thúc này am hiểu pháp thuật hệ băng, công pháp cũng thiên hướng thuộc tính hàn băng.

- Tiểu thư. Có thể gặp được Hàn Băng động, tuyệt đối là kỳ ngộ của chúng ta. Nếu có thể đem thiên tài địa bảo cùng các loại băng tinh chiếm làm của mình, tuyệt đối có thể tăng thực lực Vũ Văn gia tộc chúng ta.

Ánh mắt Hoàng thúc nóng rực nhìn phía Hàn Băng động kia. góp lời với Vũ Văn Nhu.

- Mọi người có ý kiến gì?

Vũ Văn Nhu hỏi, ánh mắt lại ở trên mặt Dương Phàm nhìn nhiều hơn một cái.

- Đã có thiên tài địa bảo, đương nhiên không để vượt mất cơ hội.

Đại bộ phận tu sĩ đều đồng ý, trong mắt lộ vài phần chờ mong rực rộ muốn vào.

- Tốt nhất là lấy cả tượng băng này đi. Ta xem tài liệu của nó cũng rất đặc biệt. Có người thậm chí còn có cả chủ ý với tượng băng.

- Được. Nếu mọi người không có ý kiến, chúng ta liền nghĩ cách tiến vào Hàn Băng động này. Hoàng thúc, công pháp của người thiên hướng thuộc tính hàn băng vậy từ người ở trước mở đường.

Vũ Văn Nhu phân phó.

- Vâng, tiểu thư.

Hoàng thúc đáp lời, vẻ mặt cẩn thận đi trước dẫn đường, mọi người đi theo phía sau. Không được bao lâu, mọi người liền đi qua tượng băng trông rất sống động kia, tới gần băng động.

- Tiểu thư. Ta đề nghị tu sĩ dưới Ngưng Thần Trung Kỳ tốt nhất không nên đi vào. Bởi vì khí lạnh trong Hàn Băng động này thật sự rất mạnh nguy cơ khó liệu.

Hoàng thúc ở gần băng động suy nghĩ một hồi nói với Vũ Văn Nhu.

- Ta đồng ý đề nghị của Hoàng thúc.

Vũ Văn Lâm lập tức gật đầu, ánh mắt còn vô tình hữu ý liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái. Bản thân Hoàng thúc thật không có ác ý gì, chỉ là không muốn mình tổn thất vô ích. Lại không nghĩ rằng bị Vũ Văn Lâm dùng để đối phó Dương Phàm.

- Dương Được sư. Người có ý kiến gì không?

Vũ Văn Nhu hỏi.

- Ta cũng có một đề nghị.

Dương Phàm nói.

- Mời Được sư.

- Chúng ta không ngại ở gần huyệt động này bố trí một trận pháp, trước tiên cho một ít tu sĩ đi vào dò đường. Nếu bên trong có gì nguy hiểm lập tức rời khỏi. Nếu có linh thú cường đại, không ngại dẫn nó vào trong trận pháp sau đó hợp lực tiêu diệt. Hơn nữa có trận pháp ở lối vào, cũng có thể hữu hiệu ứng phó nguy cơ bên ngoài, tránh bị địch nhân tập kích từ phía sau, hai mặt bị giáp công.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói.

Khí lạnh trong Hàn Băng động này rất mạnh. càng đi vào trong, ước thúc thần thức càng mạnh. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thần thức căn bản không thể kéo dài quá xa, có nguy hiểm gì căn bản không thể đoán trước.

Nhưng là Dương Phàm lại khác. Nơi đây không làm khó được cảm quan cường đại Trúc Cơ Kỳ của hắn. Dưới Toàn Tri Mô Thức Dương Phàm thường thường có thể đoán trước thời cơ nắm đại cục trong tay.

- Dương Được sư nói có đạo lý.

Hoàng thúc gật đầu.

Vũ Văn Lâm mặc dù có chút tức giận, nhưng không thể không thừa nhận đề nghị của Dương Phàm rất tốt. Trận doanh Vũ Văn gia tộc có một vị Trận Pháp Sư Luyện Khí Đại Viên Mãn, cũng là một trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Mất thời gian nửa canh giờ, rốt cục bày ra một Ngũ Hành Khốn Ma Trận do năm tu sĩ Ngưng Thần Sơ Kỳ quản lý trận kỳ. Ngoài ra thêm tu sĩ vô danh Luyện Khí Đại Viên Mãn hỗ trợ. Tổng cộng mười tu sĩ bày trận, dựa theo ý tứ của Trận Pháp Sư, cho dù là tu sĩ Ngưng Thần Đại Viên Mãn tiến vào trong trận pháp cũng khó có thể thoát khỏi trời buộc. Dương Phàm còn chưa yên tâm, đề nghị Vũ Văn Nhu cho mọi người đào một hố sâu mấy trượng ở trung ương trận pháp. bên trong bày ra vài tầng cấm chế vô hình trung tăng uy lực trận pháp lên vài phần.

Sau khi chuẩn bị hết thấy, chúng tu sĩ rất là vừa lòng.

Sau đó, Vũ Văn Nhu chọn bốn người tiến vào Hàn Băng động phân biệt là Vũ Văn Lâm, Hoàng thúc cùng hai tu sĩ Ngưng Thần Trung Kỳ khác.

- Vũ Văn tiểu thư. Không bằng để ta đi cùng bọn họ đi.

Dương Phàm không ngờ chủ động xin đi.

- Nhưng, người là Dược sư duy nhất nơi này.

Vũ Văn Nhu có chút do dự, trong lòng lại kỳ quái: "Dương Dược sư vì sao đột nhiên tích cực. hẳn có mục đích gì?"

237. Chương 245: Hàn Băng Động (trung)

Hoàng thúc ngược lại thẳng thắn nói.

- Ta không hy vọng có người làm gánh nặng cho chúng ta.

Vũ Văn Lâm cười lạnh nói. mượn cơ hội này đả kích Dương Phàm.

- Dược rồi. các người đi vào trước.

Dương Phàm thầm than trong lòng: "Vốn định giảm bớt thương vong cho Vũ Văn gia tộc. hiện tại xem ra"

Cứ như vậy, Dương Phàm nhìn theo bốn tu sĩ Ngưng Thần Kỳ này tiến vào Hàn Băng động băng khí thấu xương, hắc ám lượn lờ. Vũ Văn Nhu nhìn hắn muốn nói mà không nên lời, trên mặt mang theo vài phần xin lỗi.

- Tiểu thư. Tỷ lệ sinh tồn trong Cửu u Bí Cảnh vốn không cao. Nếu trong gia tộc tổn thất quá lớn, cô phải có chuẩn bị về tư tưởng.

Dương Phàm đứng ở cạnh nàng, mắt nhìn chăm chú vào nơi sâu trong Hàn Băng động hạ giọng nói.

- Ý của Dược sư là

Vũ Văn Nhu khẽ run lên, nàng mơ hồ cảm giác được cái gì:

- Chẳng lẽ bọn họ sẽ gặp nguy hiểm gì?

- Trong Bí Cảnh này, khắp nơi đều có nguy hiểm. Ta chỉ có thể tận hết y thuật của mình để cứu vãn.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Ta hiểu. Mọi chuyện trong Bí Cảnh đều khó liệu, chỉ mong Vũ Văn gia tộc chúng ta có thể thêm vài người may mắn sống sót

Ánh mắt Vũ Văn Nhu ảm đạm, tay ngọc khẽ nắm góc áo có chút thất thần.

Dương Phàm cười cười. bắt đầu lẳng lặng chờ đợi.

Hắn thầm nghĩ: "Nếu thật sự muốn giữ mạng trong Bí Cảnh, có lẽ có một biện pháp. Đó chính là không bị bất kỳ sự vật nào hấp dẫn, tìm một nơi an toàn ẩn nấp, cái gì cũng đừng nghĩ. Nhưng mà. không bị bất kỳ đồ vật gì hấp dẫn, trừ khi là thánh nhân. Người thật sự có tâm tính này căn bản sẽ không tiến vào Bí Cảnh."

Hơn nữa. Dương Phàm cũng hoài nghi rốt cục Bí Cảnh này có nơi nào tuyệt đối an toàn hay không?

Cửu u Bí Cảnh đại biểu là kỳ ngộ là cơ hội thay đổi vận mệnh của người và thế lực tông môn. Thời gian trôi qua từng chút. Vũ Văn Nhu cảm giác dài lâu biết bao. Đột nhiên, ở nơi sâu trong Hàn Băng động mơ hồ truyền đến một tràng tiếng đánh nhau, hô gọi, lúc truyền ra ngoài cửa động có chút mơ hồ không rõ.

- Bọn họ gặp được nguy hiểm.

Vũ Văn Nhu biến sắc.

Dương Phàm triển khai cảm quan nhìn rõ tình cảnh ở sâu trong động vào mắt, đồng thời hắn quay đầu nhìn chăm chú vào pho tượng như băng tuyết tiên tử cách Hàn Băng động không xa. Hắn cũng không cho

rằng tượng băng đặt ở chỗ này là một vật trang trí. Lúc trước Vũ Văn Mộng chết đi đã chứng minh trên ngọn núi băng tuyết này có tồn tại nguy hiểm không biết.

Ông ông

Lúc này, đám người Vũ Văn Nhu cảm thấy được vách đá Hàn Băng động khẽ rung lên, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gọi âm ỉ của đám người Vũ Văn Lâm.

- Có muốn phái người qua tiếp ứng hay không?

Vũ Văn Nhu cuối cùng có chút luống cuống.

Dương Phàm trầm mặc. Đại bộ phận tâm thần của hắn cũng không ở trong động, ngược lại nghiêng người nhìn tượng băng cách đó không xa.

Ông -

Đột nhiên, tượng băng nữ tử như thiên tiên kia, hai tròng mắt nhọn nhọn bắn ra từng đợt hàn quang màu trắng lạnh như băng.)

Dương Phàm chấn động, gắt gao nhìn nàng.

HôVù -

Một vùng băng tuyết phong bạo lấy tượng băng làm trung tâm. hướng về các nơi trên đỉnh núi chậm rãi lan tràn, thổi quét phạm vi mười mấy dặm. Thanh thế lồng lộng kinh người.

"Nguyên lai căn nguyên băng tuyết phong bạo là ở nơi này." Dương Phàm thì thào lẩm bẩm.

Lúc này, mọi người cách tượng băng nữ tử rất gần, uy lực băng tuyết phong bạo so với lúc trước còn lớn gấp đôi có dư.

- Trận pháp mở ra toàn bộ!

Trong mắt Vũ Văn Nhu hiện lên một tia kinh hãi, vội vàng ra lệnh. Mười tên tu sĩ quản lý trận pháp lập tức rút pháp lực vào trận kỳ.

Ông -

Một vùng ánh sáng năm màu bao phủ phạm vi mấy chục trượng, ngăn cản băng tuyết phong bạo cường đại ở bên ngoài. Băng tuyết phong bạo liên tục một lát, dần dần ngừng lại. Uy lực trận pháp hiển nhiên không thể coi thường.

- May mắn chúng ta bố trí trận pháp ở đây.

Vũ Văn Nhu thở nhẹ một hơi. vẻ mặt cảm kích nhìn về Dương Phàm.

Nếu không có trận pháp, những người còn lại trong lúc cấp bách gặp phải tập kích như thế chỉ sợ tử thương hơn nửa.

A

Đúng lúc này, trong Hàn Băng động truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên là tiếng kêu của một tu sĩ Ngưng Thần KỶ nào đó trước khi chết.

- Biểu muội mau chuAị. Bên trong có linh thú mạnh mẽ!

Tiếng kinh hô của Vũ Văn Lâm từ trong Hàn Băng động truyền ra.

- Mọi người mau chuẩn bị ứng chiến!

Trên mặt hoa của Vũ Văn Nhu một mảnh trầm tĩnh, yêu kiều quát khẽ một tiếng, khiến cho con cháu Vũ Văn gia tộc chiến ý tăng mạnh.

Vèo vèo

Trong Hàn Băng động hai người nhảy ra, sau đó lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Ầm ù ù

Hàn Băng động lay động một hồi, một cỗ băng khí màu trắng lạnh vô cùng tràn tới. Vũ Văn Nhu tập trung nhìn, sắc mặt trắng nhợt. Chỉ thấy phía sau Vũ Văn Lâm cùng Hoàng thúc, một con thần lân băng thật lớn dài mấy trượng uốn lượn nhảy lên, băng khí màu trắng kia chính là từ miệng nó phun ra.

- Biểu ca. Hoàng thúc. Mau vào!

Vũ Văn Nhu thất thanh hô lên.

Hô -

Thần lân băng thật lớn kia không ngờ nhảy dựng lên, há cái mồm to đánh về phía hai người.

- Đi!

Trong tay Vũ Văn Nhu bắn ra một phù triện màu đỏ, trong nháy mắt phá ra, hóa thành hai hỏa xà xoay quanh, dài đến ba trượng. Một lần sóng khí nóng rực xông ra. Thần lân băng giật mình một cái, hiển nhiên là cực kỳ miễn cảm với hỏa xà này. Vội vàng phun ra một ngậm băng khí màu trắng lớn, đánh vào hỏa xà đang đánh tới. Lập tức, băng hỏa giao nhau hóa thành sương mù cuộn cuộn, mang đến thời cơ cho hai người Vũ Văn Lâm cơ hội chạy thoát.

Vèo vèo

Lúc này, Vũ Văn Nhu đã lệnh cho mấy người mở một lỗ hổng trên trận pháp, cho Vũ Văn Lâm cùng Hoàng thúc tiến vào

- Biểu muội. Thần lân băng này thật đáng sợ.

- Mau mở trận pháp!

Vừa định mệnh lệnh phong bế trận pháp lại nghe Dương Phàm nói vậy, Vũ Văn Nhu chần chờ:

- Người muốn dẫn nó tiến vào?

- Dẫn nó tiến vào?

Vũ Văn Lâm cơ hồ rống lên:

- Vậy không khác gì tự diệt vong. Cô có biết cấp bậc của nó

- Đúng vậy. Thần lân băng này đạt tới Yêu Thú cấp ba. so với cường giả Trúc Cơ Kỳ còn lợi hại hơn.

Dương Phàm trấn định tự nhiên nói.

- Với tốc độ của chúng ta. ở nơi băng tuyết này căn bản không thể chạy thoát nó.

Vũ Văn Lâm hơi sững người!

Đích xác. Cũng như tu sĩ Ngưng Thần Kỳ trốn không thoát cao nhân Trúc Cơ Kỳ, ở trước mặt Yêu Thú cấp ba, tốc độ bọn họ không đáng chút nào. Nếu không, mới vừa rồi chạy ra khỏi Hàn Băng động sẽ không phải là hai người mà là bốn.

- Hơn nữa. tượng băng quỷ dị này, mỗi cách một đoạn thời gian sẽ phóng thích băng tuyết phong bạo một lần. Cho dù chúng ta phân tán, đại bộ phận con cháu gia tộc vẫn khó thoát khỏi vận rủi

Dương Phàm quay đầu lại nhìn chăm chú tượng băng cách đó không xa, trong mắt hiện lên vài tia kiêng kỵ, đánh mất một tia do dự cuối cùng trong lòng Vũ Văn Nhu. Trên mặt của nàng lộ ra một tia quyết đoán cùng dứt khoát, hạ lệnh:

- Tại chỗ đợi lệnh, thả thần lân băng tiến vào.

Lời nói vừa dứt, một cỗ khí lạnh đủ để đông máu đánh tới, thần lân băng thật lớn dài mấy trượng đột nhiên nhảy lên Ngũ Hành Khố Ma Trận to lớn như vậy.

- Mở trận pháp!

Vũ Văn Nhu kêu quát một tiếng.

Ông -

Ánh sáng năm màu nở rộ, một cỗ lực lượng trận pháp vô hình ép tới thần lẫn băng. Dưới tình huống như vậy, cho dù là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ Đại Viên Mãn đều có khả năng bị áp chế khó thể nhúc nhích. Nhưng là thần lẫn băng này không ngờ còn có thể động, chỉ là tốc độ bị giảm một nửa. Nó há mồm phun ra một luồng khí lạnh màu trắng, trúng vào một tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn.

Xuv xuy

Chỉ một thoáng, trên người tu sĩ kia ngưng kết một tầng băng sương, biến thành một khúc băng. "Rắc" một tiếng, ngã trên mặt đất nát tan tã. Nhìn không rét mà run.

- Hoàng thúc. người nghĩ cách kiềm chế nó!

Vũ Văn Nhu phát lệnh trong khi nguy cơ, số tu sĩ còn lại lập tức sử dụng phép thuật hoặc Linh Khí phát động công kích từ xa đối với thần lẫn băng.

Keng keng

- Thạch thạch -

Dưới một loạt phép thuật công kích không ngờ thần lẫn băng kia bình yên vô sự. Bên ngoài thân của nó có một tầng lân giáp cứng cõi dị thường, cũng có kháng tính nhất định với pháp thuật. Thân hình Hoàng thúc né qua, trên người băng vụ bốc hơi. Giờ phút này tốc độ thần lẫn băng giảm chậm, cũng có thể du kích với nó một lát

Sắc mặt Vũ Văn Nhu bỗng biến đổi:

- Ta nhớ ra rồi Nó là Huyền Băng Thanh Lân Tích cực kỳ hiếm thấy được ghi lại trong sách cổ. Trong cơ thể có huyết thống thượng cổ man thú, lực phòng ngự rất mạnh.

Huyền Băng Thanh Lân Tích!

Dương Phàm cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới thần lẫn băng này không ngờ còn không phải yêu thú bình thường, lai lịch bất phàm.

- Để ta thử xem!

Trong mắt Vũ Văn Lân bùng lên một đạo tinh quang, té ra một đoản nhận dài ba tấc, bóng loáng trong suốt. Nhận này sắc bén dị thường, hàn mang lóe lên làm cho người ta nhìn mà trái tim băng giá. Đây hiển nhiên là một thanh Linh Khí thượng phẩm, điểm đặc thù của nó là ở mũi nhọn, hy sinh lực chống đỡ bản thân để đổi lấy thuộc tính "Phá giáp" nhất định.

Vèo

Chỉ thấy một đạo hàn mang trong hư không chợt lóe lên. tốc độ mau đáng sợ.

"Thốc" một tiếng, lân giáp màu xanh của Huyền Băng Thanh Lân Tích không ngờ bị chém phá ra một lỗ hổng. Đương nhiên, cũng chỉ là rách mà thôi, chút thương nhỏ này đối với nó mà nói không có ảnh hưởng thực chất. Tuy nhiên như vậy lại chọc giận thần lẫn băng giận dữ, dứt khoát tránh khỏi Hoàng thúc đánh tới Vũ Văn Lân.

Vũ Văn Lân nhảy lên, lăn trên đất một vòng miễn cưỡng né tránh thần lẫn băng tập kích.

- Dẫn nó tới đây rập!

Dương Phàm đánh ra một chưởng vào Huyền Băng Thanh Lân Tích, lại không thể xúc phạm mấy may, quay qua nói với Vũ Văn Lân. Thân hình Vũ Văn Lân lăn xong, chạy tới một vị trí nơi trung tâm trận pháp sau đó hơi hơi dừng lại.

Huyền Băng Thanh Lân Tích kia nhắm chuẩn hấn không bỏ, không ngờ nhảy bắn lên đánh về phía hấn. Một cỗ khí sương giá màu trắng đông lạnh tận cốt tủy trước tiên áp tới, thể công sắc bén vô cùng. Sắc mặt Vũ Văn Lân trắng bệch, cảm giác thân thể cứng ngắc một hồi. ngưng kết một lớp băng. Huyền Băng

Thanh Lân Tích ở trong trận pháp, lực di động giảm mạnh nhưng tốc độ công kích lại bị ảnh hưởng ít, đặc biệt là phép thuật công kích.

- Đi -

Trong tay Vũ Văn Nhu bắn ra một phù triện cấp hai, một màn nước màu lam ngăn cản trước người Vũ Văn Lân. Chỉ nháy mắt, màn nước màu lam này bị đông lạnh thành một tường băng.

TênGao -

Huyền Băng Thanh Lân Tích rống lên một tiếng, trực tiếp vỗ tới Vũ Văn Lân.” Rắc” một tiếng, tường băng kia trực tiếp bị nó húc vỡ. Vũ Văn Lân ”thịch” một cái, nhảy lên cao hơn trường, sau đó ngự khí né một lần.

Ầm ầm

Huyền Băng Thanh Lân Tích vừa rơi xuống đất, liền rơi vào trong bầy sâu mấy trượng. Thoáng chốc, tầng tầng cắm chế trong hố bầy phát động đánh nó kêu ”ngao ngao”. Mọi người mừng rỡ, thừa dịp đánh chó rút nước, phát động đả kích mãnh liệt với Huyền Băng Thanh Lân Tích.

Thấy thần lân băng rơi vào hố bầy, trong lúc nhất thời bị áp chế. Vũ Văn Nhu vui sướng, vội vàng hạ lệnh:

- Phát động sát trận!

Mười tên tu sĩ bốn phía vội vàng liên tiếp đánh pháp quyết, trong đó năm tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ vùng trận kỳ trong tay. Trong lúc nhất thời. trong trận cuồng phong gào thét, chớp lóe sấm kêu.

Ầm ầm

Từng tia lôi điện và hỏa diễm màu xanh từ trên trời giáng xuống, nhảm ngay vào thân thể khổng lồ của thần lân băng phát động công kích liên tiếp không ngừng. Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm, trong tay có thêm một khối Bản Chuyên.

238. Chương 245: Hàn Băng Động (hạ)

Nếu là Trúc Cơ Sơ Kỳ hoặc là yêu thú cấp ba sơ kỳ bình thường, chịu đựng đả kích như thế chỉ sợ đã không có lực xoay người. Nhưng Huyền Băng Thanh Lân Tích này không phải yêu thú bình thường, thân phủ lân giáp, lực phòng ngự cường đại hơn cùng giai gấp đôi có thừa, hơn nữa kháng phép thuật rất mạnh.

Ầm ầm!

Keng keng

Sát trận trong Ngũ Hành Khốn Ma Trận hoàn toàn mở ra, lôi quang màu tím cùng ngọn lửa màu xanh liên miên không ngừng công kích xuống dưới. Huyền Băng Thanh Lân Tích vừa mới vô ý rơi vào bầy rập, mười mấy đạo cấm chế đồng loạt phát động, đánh cho nó mê mang. Lại thêm uy năng áp chế của trận pháp khiến nó không thể xoay chuyển. Mặc dù trong bầy rập bị hào quang phép thuật che phủ nhưng Dương Phàm vẫn có thể cảm nhận được sinh mệnh lực ngoan cường của nó, cũng không bị uy hiếp chân chính trí mạng.

NgaoTê

Thần lân băng phát ra một tiếng rít gào thống khổ, khí thể cường đại mang theo một vùng băng sương lạnh giá lập tức bộc phát ra, không ngờ từ trong bầy rập xông ra lại lan tràn thêm mấy trượng, ngưng kết thành một tầng băng tỏa ra khí lạnh.

- Không tốt. sắp không áp chế nổi rồi!

Vũ Văn Lân lộ vẻ kinh hãi, kinh hô một tiếng.

- Mọi người không nên bỏ, đừng cho nó nhảy khỏi bầy rập!

Vũ Văn Nhu lâm nguy không sợ. nhẹ quát lên.

Dương Phàm hơi lộ vẻ tán thưởng gật đầu, trong tay bắn ra từng tia sáng màu xanh vẩy lên trên người mấy tên tu sĩ bị thương nhẹ.

- Thần lằn băng lập tức muốn nhảy ra ngoài, cô có chiêu thức cường đại gì lát nữa cứ sử dụng.

Dương Phàm nói với Vũ Văn Nhu.

- Được.

Vũ Văn Nhu gật đầu. Trải qua hiệp đồng sơ bộ chuyển đi này, nàng đã có tín nhiệm rất lớn với Dương Phàm. Nàng vừa nói dứt lời, mặt đất nhẹ nhàng run lên, Huyền Băng Thanh Lân Tích lại phát ra một tràng tiếng rống sồn tóc gáy, một mảnh băng thực chất như mũi tên bắn ra, lập tức phát ra công kích khoảng rộng từ trên xuống dưới đánh phá cấm chế.

Leng keng!

Vài đạo công kích của Linh Khí, Pháp Khí đánh lên người nó không ngờ không chút tổn thương. Chỉ thấy mặt ngoài lớp vảy Huyền Băng Thanh Lân Tích ngưng tụ một tầng băng giáp khiến lực phòng ngự của nó tăng mạnh. Vài món Linh Khí đánh lên trên, chỉ để lại vài vết rách rất nhỏ như mạng nhện.

Grào

Thần lằn băng thật lớn từ bầy rập nhảy ra, khí thế lại đạt tới trạng thái mạnh nhất, đôi mắt bắn ra lệ quang cừu hận, sát khí thấu xương tản ra.

- Ra tay!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng.

VèoẦm

Trong tay Vũ Văn Nhu liên tục bắn ra hai phù triệu cấp ba, không khí tràn ra một cỗ khí tức nóng cháy cuồng bạo.

Rầm rầm -

Hai hỏa cầu đường kính thật lớn chừng hơn trượng từ giữa không trung hạ xuống, hung hăng đánh trúng thần lằn băng. Nó rung lên một hồi, băng giáp ngoài thân bị hòa tan một mảng lớn rơi xuống một ít mảnh băng, ngay cả lân giáp cũng vỡ tan chảy ra một ít máu màu xanh đen. Đây không ngờ là hai tấm phù triệu cấp ba!

Dương Phàm âm thầm kinh hãi xem ra Vũ Văn gia chủ vì bảo mệnh cho con gái có thể nói là không tiếc vốn gốc. Cùng lúc đó, Linh Khí Pháp Khí của tu sĩ còn lại cũng thừa cơ mà lên, đánh trúng miệng vết thương đang đổ máu của thần lằn băng, tiếp tục mở rộng chiến quả.

NgaoTê -

Thần lằn băng kêu lên một tiếng, lại rơi xuống hố bẫy. Vừa mới rơi xuống đất, nó liền không cam lòng lại tiếp tục nhảy lên. Trên mặt ngọc của Vũ Văn Nhu hiện lên một tia kinh hoảng, nàng không nghĩ tới thần lằn băng không ngờ ngoan cường như vậy, nói với Dương Phàm:

- Ta đã không còn phù triệu như vừa rồi nữa rồi

- Để cho ta.

Bản Chuyên màu xanh trong tay Dương Phàm "vù" một tiếng, bay đến trên không bầy rập phóng ra hào quang màu xanh chói mắt, trong thời gian ngắn hóa thành một bản chuyên to lớn dài đến ba trượng, bên trên quanh quẩn ký hiệu màu vàng thần bí cổ xưa.

Mà lúc này, đúng lúc thần lằn băng nhảy lên không trung.

Ầm

Bản Chuyên màu xanh giống như núi nhỏ ầm ầm hạ xuống, vừa lúc đập trúng đầu thần lằn băng. Sức nặng mấy ngàn cân lại thêm uy năng trọng lực cường đại lập tức đập nó trở về bầy rập.

Âm

Huyền Băng Thanh Lâm Tích bị đập vỡ đầu chảy máu, lại trở xuống bầy rập rít gào không thôi, trên thân thể thật lớn tràn đầy máu tươi. Giờ phút này nó đã bị thương không nhẹ. Chúng tu sĩ thấy tình cảnh này, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Không nghĩ tới Dương Phàm không ngờ lại có được Pháp Bảo hạng nặng cường đại như vậy.

- Nhanh công kích!

Trong tay Dương Phàm đột nhiên nổ rộ ánh sáng màu xanh biếc. Bản Chuyên màu xanh lại đột nhiên hạ xuống. Huyền Băng Thanh Lâm Tích kia còn không ngẩng đầu lại bị một kích nữa.

Bồng -

Đánh trúng giữa đầu thiếu chút nữa đánh nó chết ngất. Đám con cháu còn lại trong Vũ Văn gia tộc lập tức phát động công kích mãnh liệt liên tu bất tận. Trong lòng nhất thời, Huyền Băng Thanh Lâm Tích bị đánh đập vỡ đầu chảy máu, trên người xuất hiện từng miếng vết thương nhìn ghê người.

- Đại khái không sai biệt lắm!

Dương Phàm đứng ở tại chỗ nhìn tình cảnh trong bầy rập vào trong mắt, lại biến Bản Chuyên màu xanh trở về bình thường, xoay quanh trên không bầy rập. Pháp Bảo hạng nặng cường đại như thế. uy năng thậm chí có thể so với Linh Khi thượng phẩm. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bình thường nếu muốn điều khiển, tuyệt đối sẽ rất cố sức.

Sau một lát. Huyền Băng Thanh Lâm Tích phát ra một tràng tiếng rên rỉ vô lực, thương thể càng ngày càng nặng. Thực lực nó tuy rằng vượt qua yêu thú cùng cấp nhưng dù sao không phải thần thú. Theo lực lượng bị xói mòn cùng với thương thể nặng lên. rất nhanh liền bị mười mấy người trong Ngũ Hành Khố Ma Trận đánh cho không còn sức chống đỡ. Đúng lúc này, trong bầy rập phát ra một tiếng gào rống thê thảm. Huyền Băng Thanh Lâm Tích rốt cục chết dưới công kích của rất nhiều phép thuật cùng Pháp Bảo.

Mọi người trong Vũ Văn gia tộc không khỏi thở dài nhẹ nhõm, trên mặt Vũ Văn Nhu lại hiện lên vui vẻ.

Đây là Vũ Văn gia tộc.

Thành công chém giết yêu thú cường đại như Huyền Băng Thanh Lâm Tích đủ khiến bọn họ kiêu ngạo. Vũ Văn Nhu vẻ cảm kích hướng về phía Dương Phàm. Có thể thành công chém giết Huyền Băng Thanh Lâm Tích, trận pháp lúc trước bày ra ở lối vào Hàn Băng động là mấu chốt, bầy rập đào xuống cũng tạo nên tác dụng rất lớn.

Mà đây đều là ý kiến của Dương Phàm.

Ngoài ra vào thời khắc cuối cùng. Dương Phàm sử dụng Pháp Bảo hạng nặng cũng tạo nên tác dụng vô cùng mấu chốt. Nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Những tu sĩ khác không khỏi cảm thấy kính nể Dương Phàm.

Chỉ có Vũ Văn Lâm trong mắt che giấu vài tia ghen tị cùng không cam lòng, trong lòng mơ hồ sinh ra vài tia sát khí.

- Huyền Băng Thanh Lâm Tích đã chém giết. chúng ta tiến vào Hàn Băng động nhìn xem đi.

Trên mặt Hoàng thúc lộ ra vài tia tinh cảm khác thường.

- Huyền Băng Thanh Lâm Tích trong bầy rập này không phải yêu thú bình thường, thi thể của nó giá trị xa xỉ. Mấy người các ngươi phụ trách xử lý thi thể nó.

Vũ Văn Nhu phân phó.

- Tốt nhất là để thêm vài người ở lại trong trận pháp.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Vũ Văn Nhu đồng ý, gọi Dương Phàm, Vũ Văn Lâm, Hoàng thúc theo mình cùng tiến vào trong Hàn Băng động. Mới vừa tiến vào Hàn Băng động được mấy trượng, cổ ý lạnh thẳng vào cốt tủy áp vào mặt, bốn người vội vàng vận linh quang hộ thể. Thể chất Dương Phàm cường đại hơn tu sĩ cùng cấp không chỉ gấp đôi, có thể ngăn cản khí lạnh mức độ này, nhưng hãn vẫn như cũ bảo trì diệu thấp.

- Hoàng thúc. Có phải là các người đã đến cuối Hàn Băng động?

Vũ Văn Nhu hỏi.

- Không. Ít nhất còn sâu vài chục trượng, lúc ấy chúng ta liền gặp Huyền Băng Thanh Lâm Tích.

Hoàng thúc đáp.

Đi đến một nơi, trên mặt đất ngưng băng xuất hiện một ít máu sớm đã đông cứng. Đây hiển nhiên là hai tu sĩ Ngưng Thần Kỳ vừa rồi để lại. Chỉ là thi thể bọn họ chắc đã bị Huyền Băng Thanh Lâm Tích cắn nuốt.

- Người xem! Nơi đó có băng tinh phẩm chất không tồi, ít nhất là mấy trăm năm.

Ánh mắt Hoàng thúc nhìn về một phương hướng, khối băng trên vách đá đỏ bóng loáng trong suốt, lóe ra ánh sáng mờ mờ.

- Chúng ta tới đây.

Hoàng thúc lập tức lấy công cụ, vẽ mặt hưng phấn.

- Phía trước còn có rất nhiều băng tinh, với sức của một người, muốn đào nhiều băng tinh như vậy chỉ sợ có chút khó khăn.

Dương Phàm hắt một gáo nước lạnh.

- Hắc hắc!

Hoàng thúc xấu hổ cười, thu hồi công cụ. Mấy người tiếp tục đi vào bên trong. Lúc này, nóc băng động ngưng kết một ít băng tinh. nhưng càng bóng loáng trong suốt. tản ra một cỗ khí băng hàn tinh khiết, ánh sáng càng sáng ngời.

- Trời ạ! Thiên Niên Băng Tinh.

Hoàng thúc gần như thất thố, không khỏi tâm động: "Có nhiều Thiên Niên Băng Tinh như vậy trợ giúp nhất định có thể khiến công pháp của ta lại tiến thêm một tầng, đến lúc đó tiến giai Trúc Cơ cũng không phải không có cơ hội".

- Các người đi vào trong xem, số Thiên Niên Băng Tinh này ta nhất định phải lấy xuống.

Hoàng thúc vẽ nghiêm nghị nói.

Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm không có phản đối. Dù sao công pháp của Hoàng thúc là thuộc tính băng hàn càng cần Thiên Niên Băng Tinh hơn. Ba người tiếp tục đi sâu vào trong, Dương Phàm nhìn Thiên Niên Băng Tinh kia vào lần hiểu được giá trị vật ấy. Đối với tu sĩ như Hoàng thúc mà nói không khác gì tuyệt thể bảo vật tha thiết ước mơ.

- Sắp tới cuối rồi!

Dương Phàm đột nhiên ngừng lại.

Khí lạnh nơi đây càng đáng sợ, khí đông lạnh màu trắng hạn chế rất lớn cảm quan cùng thần thức của tu sĩ. Với thần thức của Vũ Văn Nhu, Vũ Văn Lâm ở trong này nhiều nhất chỉ có thể kéo dài hai, ba trượng. Mà lúc này, trên vách đá phía trước, mơ hồ lóe lên tinh quang mộng ảo mê ly dường như có mấy khối băng lớn bằng nắm tay.

- Đây hình như là Vạn Niên Băng Tủy!

Cảm quan của Dương Phàm cường đại hơn hai người kia thấy được cảnh tượng ngoài mười trượng.

Vạn Niên Băng Tủy, đây chính là tài liệu hiếm thấy của Tu Tiên Giới. Không chỉ có thể luyện chế thành linh đan trân quý, sau khi dùng phương thức đặc thù nghiền thành bột phần rồi sử dụng, còn có thể khiến

thể chất tu sĩ được thay đổi, công lực tăng nhiều. Thậm chí là gia tăng kháng tính các loại thần thông phép thuật hàn băng. Nếu vật này bị tu sĩ tu luyện công phép thuộc tính chiếm được sẽ có nắm chắc rất lớn tấn công Trúc Cơ Kỳ. Thậm chí có thể tăng tỷ lệ ngưng đan tấn công bậc cao.

Ngoài ra, ở trên vách đá nơi hai người, còn có vài gốc linh quả, cây hoa đồng dạng không phải vật phạm.

- Kia hình như là Băng Linh Quả, còn có Băng Linh Hoa, Hàn Cực Mạn Đăng.

Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm dừng chân, mặt lộ vẻ vui sướng, đi qua hái thứ trên vách đá.

- Ta đi phía trước xem xem.

Dương Phàm rất tự nhiên đi về phía trước. Tính ra, hấp dẫn của Vạn Niên Băng Tủy càng lớn. Vũ Văn Lâm cảm thấy một tia không thích hợp, nhưng là bị kỳ hoa dị quả trước mắt hấp dẫn, trong lúc nhất thời không nghĩ nhiều. Rốt cục Dương Phàm đi về phía trước bốn, năm trượng, đúng lúc ra khỏi cực hạn cảm quan của hai người kia. Hắn im lìm lấy ra hắc tiên thần bí.

Vút vút -

Hắc tiên hóa thành hư ảnh hình rắn, vô thanh vô tức cuốn lấy khối Vạn Niên Băng Tủy bằng nắm tay, dây nhỏ màu đen mờ xoay tròn liên rút nó xuống dưới. Sau đó, khối Vạn Niên Băng Tủy bằng nắm tay này lọt vào trong tay Dương Phàm. Không chút suy nghĩ, hắn trực tiếp ném nó vào Tiên Hồng Không Gian, ăn mảnh. Ngựa quen đường cũ, Dương Phàm thu mấy khối Vạn Niên Băng Tủy khác vào trong Tiên Hồng Không Gian. Theo sau, hắn triển khai cảm quan lại phát hiện trên vách băng cuối huyết động có vài thứ.

Một đoá tuyết liên trong suốt nở rộ, bên trên không ngờ có một quả trứng màu xanh bao phủ trong băng.

Bên cạnh tuyết liên, còn có một gốc nhân sâm lông lánh, linh khí tỏa ra bốn phía. Nhịp tim Dương Phàm đột nhiên gia tốc, hít sâu một hơi.

239. Chương 246: Lưu Ly Nham Tinh Xà

- Bên kia xảy ra chuyện gì? Hàn khí thật đáng sợ.

Thần sắc Vũ Văn Lâm biến đổi bỗng nhiên quay đầu lại, nhưng bị hoàn cảnh trong động hạn chế, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng Dương Phàm.

- Chỉ sợ có nguy hiểm.

Vũ Văn Nhu cảm thấy một tia bất an kinh hô:

- Nhanh đi cứu Dương Dược sư.

Trong Hàn Băng động này, trừ Huyền Băng Thanh Lâm Tích chỉ sợ còn có gì khác khủng bố. Hai người vội vàng đi vào sâu, rất nhanh thấy được Dương Phàm đang đứng yên ở đó.

- Tặc Tặc

Vách băng nứt ra từng vệt, rốt cục lộ ra một cái đầu rắn màu xanh trắng cùng một nửa thân rắn, thân thể lộ ra vài tia sáng bóng có xu thế hóa tinh thể. Đôi mắt rắn kia bắn ra một vệt hàn quang màu xanh yêu dị. Bị nó nhìn chằm chằm có một loại cảm giác linh hồn bị đông kết.

- Đây là yêu thú gì?

Dương Phàm hút sâu một ngụm khí lạnh. Với tu vi Trúc Cơ Kỳ của hắn không ngờ từ trên băng xà quái dị này cảm nhận được một cỗ nguy cơ. Từ khí tức mà xem, hắn cảm giác được cấp bậc băng xà này dường như chỉ dừng ở yêu thú cấp hai đỉnh, cũng tương đương với Ngưng Thần Kỳ Đại Viên Mãn. Yêu thú cấp hai không ngờ có thể mang đến cho hắn cảm giác uy hiếp như thế. Lúc trước đối mặt với Huyền Băng Thanh Lâm Tích cũng không có cảm giác như thế.

- Băng xà này có điểm giống Lưu Ly Nham Tinh Xà trong truyền thuyết. Đó là hồng hoang dị chủng chân chính!

Trong mắt Vũ Văn Nhu lộ ra vẻ kinh hãi.

- Khó trách trông nó tương đương với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ lại phát ra khí tức đáng sợ như thế.

Vũ Văn Lâm sinh lòng thối lui.

Hồng hoang dị chủng, đó tuyệt đối mà một loại vô cùng khủng bố. Đại bộ phận yêu thú hiện nay, cho dù trong cơ thể chỉ có vài tia huyết mạch hồng hoang, sức chiến đấu đều có thể đứng vài thứ hạng đầu cùng cấp. Hồng hoang dị chủng chân chính, có thể chống lại nó chỉ sợ chỉ có yêu tộc cấp bạc thần thú, bán thần thú.

- Đây là Lưu Ly Nham Tinh Xà?

Đúng lúc này, Hoàng thúc nghe tiếng cũng vọt lại đây, vẻ mặt kinh dị nhìn chăm chú bằng tinh tiểu xà ba tắc đang từ trong vách núi băng lộ ra.

- Không đúng. Trong cơ thể nó còn ẩn chứa khí lạnh vô cùng đáng sợ như thế. So với Huyền Băng Thanh Lâm Tích lúc trước không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

- Nó chỉ sợ không phải là Lưu Ly Nham Tinh Xà thuần khiết. Chẳng lẽ nó là loại biến dị!

Hoàng thúc cho ra một kết luận càng kinh người. Lưu Ly Nham Tinh Xà đã khủng bố vô cùng nếu còn là loại biến dị vậy chẳng phải càng khủng bố khó chơi.

- Chúng ta mau rút đi, hoặc là dẫn dụ nó ra trận pháp bên ngoài.

Vũ Văn Nhu nói.

- Được. Con rắn này đích xác quý dị khiến lòng ta bất yên.

Hoàng thúc đồng ý.

Vũ Văn Lâm cũng đồng ý. Dương Phàm chậm rãi thở phào nhẹ nhõm:

- Chúng ta mau lui lại đi.

Dứt lời, ba người lập tức lui về phía sau. Băng tinh xà biến dị kia trong mắt lóe hàn mang. "Vút" một tiếng, đuổi theo mấy người. Một vùng khí cực lạnh đánh úp lại.

- Chạy mau. Không nên để nó tới gần nếu không sẽ bị khí lạnh đông lại tốc độ giảm đi.

Hoàng thúc kinh hô một tiếng.

Vèo vèo vèo -

Ba người rất nhanh ngự khí phá không mà đi. Tốc độ băng tinh xà biến dị kia cho dù nhanh, nhưng cùng không có năng lực phi hành, trong lúc nhất thời không thể đuổi kịp. Sau một lát, ba người về tới trận pháp. Vũ Văn Nhu hạ lệnh:

- Mở một lỗ nhỏ ở trận pháp!

Xuy xuy

Băng tinh xà biến dị đi tới cửa động, nhìn chằm chằm trận pháp bên người vài lần, chuyển tới chuyển lui không ngờ không tiến vào.

- Nó dường như rất có linh trí

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

Vũ Văn Nhu cho hai tử sĩ thử công kích một chút. Trong đó một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bấm pháp quyết, khí nóng rực lập tức cuộn cuộn, một hỏa xà từ trong trận pháp bắn ra đánh về phía tiểu xà lóng lánh ba tắc kia.

Trong mắt băng tinh xà biến dị lóe lên một tia trào phúng, hỏa xà còn không tới gần, dường như uy năng bị giảm, lúc chân chính đụng vào thì lập tức tan rã

- Điềuđiều này sao có thể?

Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia bộ dạng khó có thể tin nổi. Hắn cùng băng tinh xà biến dị cùng một cấp bậc, thi triển pháp thuật hệ hỏa không ngờ không thương tổn được đối phương mấy may. Đám người Dương Phàm, Vũ Văn Nhu thần sắc kịch biến. Băng tinh xà biến dị này so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn rất nhiều.

- Để ta dùng Pháp Khí công kích nó!

Một tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn khác vung tay lên, một thanh phi kiếm màu đỏ như lửa phá không bay ra, đâm về phía băng tinh xà biến dị.

- Không nên!

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy một tia không ổn, lên tiếng ngăn cản thì đã không còn kịp. Trong mắt băng tinh xà biến dị càng đậm vẻ trào phúng, Pháp Khí kia vừa tới gần nó liền ngưng kết một tầng băng sương.

Phốc -

Nó há mồm phun ra một luồng khí lạnh màu trắng, vừa lúc đánh trúng Pháp Khí thượng phẩm hệ hỏa này, lập tức khiến nó hóa thành băng tinh.

ĐươngRắc

Gậy băng cứ từ trên không trung hạ xuống, sau đó vỡ ra thành vài mảnh. Tên tu sĩ Luyện Khí Đại Viên Mãn kia sắc mặt lập tức trắng bệch, toàn thân rung mình một cái khoe miệng trào ra một bụm máu. sau đó "Phịch" một tiếng, té ngã trên đất.

Dương Phàm nhanh chóng nhoáng tới, đưa tay đặt lên trán hắn, một đoàn ánh sáng màu xanh biếc nhập vào cơ thể.

- Hắn như thế nào rồi?

Vũ Văn Nhu hỏi.

Sau một lát. Dương Phàm hút sâu một ngụm khí lạnh. về mặt kinh dị nói:

- Linh hồn đông kết.

- Cái gì? Linh hồn đông kết!

Hoàng thúc kinh hô ra tiếng:

- Có thể khiến linh hồn đông kết, vậy ít nhất là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, mà lại phải có mấy loại công pháp cực lạnh thể gian hiếm thấy và tu luyện đến một cảnh giới cao nhất. Toàn bộ 13 nước Bắc Tần, có thể làm được điều này dường như chỉ có một.

- Chỉ là linh hồn đông kết rất nhẹ hoặc là có thể nói là chưa hoàn toàn đông kết, chỉ có thể tính là bị đông thương.

Dương Phàm thông thả ung dung nói:

- Linh hồn hắn bị tổn thương, đại bộ phận là vì Pháp Khí bị hủy, lại thêm linh hồn đông kết rất nhẹ này, chính là trí mạng. Chỉ cần chậm trễ một lát sẽ chết đi. Tuy nhiên có ta ở đây thì không cần phải sợ.

- Cho dù là linh hồn đông kết rất nhẹ, đây cũng coi như là cực phẩm trong cực phẩm. Dù sao hiện tại cấp bậc nó không cao, cho dù là thần thú thuộc tính băng trong truyền thuyết cũng chỉ là như thế.

Hoàng thúc gắt gao nhìn chằm chằm băng tinh xà biến dị kia trong mắt lóe tinh quang:

- Nếu là con rắn này có thể tấn chức bậc cao vậy sẽ đáng sợ ra sao. Đáng tiếc công pháp hàn băng của ta căn bản không có khả năng phục thù nó. Cho dù ta là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng vị tất có thể làm được

Sau một lát. Dương Phàm thu tay, tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ Đại Viên Mãn kia mở mắt, miệng còn không ngừng:

- Lạnh quá Lạnh quá!

Trên thực tế, trên người hắc không có khí lạnh nhập thể, sở dĩ thấy lạnh là rét lạnh đến từ linh hồn.

- Người nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Băng xà biến dị này so với Huyền Băng Thanh Lân Tích vừa rồi còn cường đại hơn. Chúng ta tiếp theo là rút đi, hay là như thế nào?

Vũ Văn Nhu trưng cầu ý kiến với mấy người Dương Phàm.

- Ta thấy tốt nhất là đi. Băng xà biến dị này thật sự là quỷ dị khó lường, hơn nữa chúng ta ở trong Hàn Băng động đã chiếm được mấy loại băng quá quý hiếm.

Vũ Văn Lân đề nghị.

- Đáng tiếc. Chỗ Thiên Niên Băng Tinh kia, ta chỉ đào được một bộ phận.

Hoàng thúc thở dài một tiếng, hơi tiếc nuối nói, bộ dạng còn không thấy đủ.

- Dương Dược sư. Người có ý kiến gì không?

Vũ Văn Nhu nhìn phía Dương Phàm.

- Vừa rồi ta chỉ mới tới nơi sâu trong Hàn Băng động, ở nơi đó thấy một gốc Vạn Niên Tuyết Liên, một cây Vạn Niên Hàn Tham, hơn nữa trên cơ bản đều thành thực.

Dương Phàm thấp giọng nói.

- Cái gì? Vạn Niên Tuyết Liên? Còn có Vạn Niên Hàn Tham?

Hoàng thúc há hốc miệng, thần sắc biến hóa không chừng, bộ dạng do dự không quyết. Đây chính là thiên tài địa bảo hơn vạn năm, lại sinh trưởng trong Hàn Băng động này, giá trị hoàn toàn khó thể đánh giá, có thể luyện thành đan dược cấp bậc nào.

Vũ Văn Nhu cũng vẻ mặt kinh dị, trầm nghĩ trong lòng: "Thiên tài địa bảo cấp bậc như thế nếu để lão tổ trong gia tộc nhìn thấy, khẳng định sẽ mừng rỡ như điên. Cho dù tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. cũng đều tâm động không thôi".

- Hơn nữa. ta còn thấy trên đóa Vạn Niên Tuyết Liên kia, mơ hồ thấy một quả trứng màu xanh.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Trứng? Đặt ở trên Vạn Niên Tuyết Liên!

Đám người Hoàng thúc lại thấy tim đập nhanh hơn.

Đó là là loại trứng gì?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không khỏi tâm động "phanh phanh".

- Cho dù là trứng của một yêu thú, chịu đựng linh khí cực lạnh thuần túy trên Vạn Niên Tuyết Liên, thực lực sau khi nở ra cũng mạnh hơn cùng cấp vài phần.

Hoàng thúc thì thào nói nhỏ.

- Có lẽ là trứng của Huyền Băng Thanh Lân Tích kia. Bởi vì hồng hoang dị chủng như Lưu Ly Nham Tinh Xà, huyết mạch truyền thừa cực loãng, cho dù có nó cũng sẽ dựa theo tập tính để vào sâu trong vách đá hấp thu khí tinh nham.

Vũ Văn Nhu nói.

Dương Phàm lộ vẻ suy tư, ánh mắt thi thoảng đảo qua băng tinh xà biến dị cách đó không xa, trầm nghĩ: "Bản thân băng xà là hồng hoang dị chủng, có lẽ là hàng năm sinh hoạt tại nơi cực hàn này mới sinh ra biến dị".

Trên thực tế, Dương Phàm đoán không sai. Lưu Ly Nham Tinh Xà là một loại hồng hoang dị chủng sinh tồn trong nham tinh. Hấp thu năng lực tinh thể nham thạch để cường hóa bản thân, vật lý phòng ngự cực kỳ biến thái. Có thể nói là đao thương bất nhập. Pháp Bảo không thể thương, miễn dịch pháp thuật cũng không tỗi. Yêu thú loại rắn thường có đặc điểm này, sợ lạnh, có thói quen ngủ đông. Có loại cao cấp thậm chí có thể ngủ một lần vài trăm, hơn ngàn năm.

Băng tinh xà biến dị này, nguyên lai là hồng hoang dị chủng hiếm thấy Lưu Ly Nham Tinh Xà, sinh tồn trong tinh thể nham thạch. Nhưng một ngày nào đó cả ngọn núi bị băng tuyết bao phủ, huyết động này cũng biến thành Hàn Băng động. Rắn bình thường sợ lạnh, dưới tình huống như vậy, nó cũng bắt đầu ngủ đông. Băng vào sinh mệnh lực cường đại, liên tục mấy vạn năm. Trong lúc này, tuy rằng không tu luyện nhưng trải qua mấy vạn năm hấp thu khí cực hàn đông lạnh và năng lượng nham tinh trong Hàn Băng động khiến cho nó sinh ra dị biến khó tin. Cho nên. tuy rằng là yêu thú cấp hai đỉnh, nhưng thực lực băng xà biến dị này so với Huyền Băng Thanh Lân Tích ngang Trúc Cơ vừa rồi còn mạnh hơn vài phần.

”Hồng hoang dị chủng mạnh mẽ như vậy, sau khi trải qua biến dị, tiềm lực vô hạn. Ta phải nghĩ biện pháp bắt nó phục tùng”.

Ánh mắt Dương Phàm lóe ra không ngừng, đối với năng lực của băng xà này động tâm, không tiếc bại lộ thiên tài địa bảo khác cùng trùng yêu thú trong Hàn Băng động.

240. Chương 247: Mười Kế Của Dương Phàm

Mấy nhân vật thủ lĩnh trong Vũ Văn gia tộc, trong lòng đều bồi hồi do dự, vẻ mặt biến hóa không ngừng.

Vạn Niên Tuyết Liên, Vạn Niên Hàn Tham, thậm chí còn có trùng yêu thú được linh khí cực hàn làm dụ. Hết thấy đối với bọn họ mà nói đều là một hấp dẫn to lớn. Nhưng băng tinh xà biến dị quanh quẩn bên ngoài trận pháp thị uy khiến cho đám người không rét mà run, sợ hãi từ nội tâm. Sau một lát, vẻ tham lam trên mặt Hoàng thúc biến mất lại trở dài một hơi:

- Lực phòng ngự của Lưu Ly Nham Tinh Xà đáng sợ, đao thương bất nhập. Pháp Bảo khó thương. Hơn nữa là biến dị không thể đoán trước. Ẩn chứa khí lạnh khủng bố có thể ảnh hưởng đến linh hồn. Thực lực chúng ta chỉ sợ

- Chỉ tiếc hai loại thiên tài địa bảo trong Hàn Băng động kia. Nếu có thể chiếm được nói không chừng có thể khiến ta tiến giai Trúc Cơ, thậm chí còn có thể đạt cao giai Kim Đan. Trùng yêu thú kia được linh khí cực hàn làm dụ, lại càng không phải vật phàm. Tỉ mỉ bồi dưỡng một hai trăm năm nói không chừng có thể có hy vọng trở thành yêu thú bậc cao.

Về mặt Hoàng thúc đầy tiếc nuối, đột nhiên là ra một quyết định quyết đoán:

- Tiểu thư. Làm người không thể lòng tham không đáy. Chúng ta đã chiếm được một ít Thiên Niên Băng Tinh cùng mấy kỳ hoa dị quả trong Hàn Băng động, những thứ này cũng đủ để gia tộc bồi dưỡng ra vài cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

Vũ Văn Nhu cùng khê trở dài một hơi, mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Băng động, trong mắt có vài tia không muốn. Nhưng năng cũng hiểu được tham lam sẽ làm đám người mình mất mạng.

Vũ Văn Lân vẻ mặt không cam lòng, trong mắt còn có vài tia tham lam.

- Dương Dược sư, biểu ca. Các người có ý kiến gì không? Ta cho rằng vẫn nên quyết đoán buông tha là hơn.

Vũ Văn Nhu thấy hai người trầm mặc trưng cầu tượng trưng nói.

Vũ Văn Lân thấy vậy, mặt lộ vẻ thất vọng, biết mọi người không có khả năng đi mạo hiểm. Tuy nhiên, hấn lại dùng dư quang khóe mắt nhìn phía Dương Phàm, trong lòng còn có một tia hy vọng cuối cùng. Từ sau khi tiến vào Cửu u Bí Cảnh, Vũ Văn Nhu đối với Dương Phàm gần như là nói gì nghe nấy, quá mức tín nhiệm.

- Nơi này ta có một loại Hàn Túc Đan hiếm thấy. Sau khi dùng, trong khoảng thời gian ngắn có thể gia tăng đề kháng phép thuật hàn băng rất lớn.

Dương Phàm cũng không nói gì mà trực tiếp lấy ra một cái bình ngọc màu lam.

- Hàn Túc Đan?

Trên mặt Hoàng thúc lộ vẻ kích động:

- Không ngờ người có loại linh đan hiếm thấy này. Đan này chẳng những có thể gia tăng đề kháng phép thuật hàn băng, thậm chí còn có thể khiến tu sĩ tu luyện công pháp âm hàn gia tăng tu vi

- Đúng vậy.

Dương Phàm gật gật đầu.

- Nhưng, cho dù có đan này, chúng ta cũng rất khó chiến thắng băng tinh xà biến dị này. Lực phòng ngự của nó gần như chúng ta khó mà đột phá.

- Hơn nữa, hàn tức nó phun ra ngay cả Pháp Khí đều có thể đông kết vỡ tan trong nháy mắt. Ta không tin ăn một viên Hàn Túc Đan có thể chống cự được hàn tức khủng bố của nó.

Vũ Văn Nhu khẽ nhíu mày.

Lần đầu tiên, nàng sinh ra nghi ngờ đối với đề nghị của Dương Phàm. Dương Phàm liếc nàng một cái, thản nhiên nói:

- Đầu tiên, cô có chút xem nhẹ tác dụng của Hàn Túc Đan. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ăn đan này, ít nhất sẽ không bị băng tinh xà biến dị miểu sát. Hơn nữa, có ta ở đây, chỉ cần còn nửa hơi. Dương mõ có thể khiến hãn khôi phục trong thời gian ngắn.

- Nhưng, chúng ta phải làm như thế nào đột phá phòng ngự của nó. Người cũng thấy đấy, thân thể băng tinh xà biến dị này như tinh thiết, cho dù là Pháp Bảo hạng nặng của người, cũng khó thương được nó.

Vũ Văn Nhu từ trong thần sắc trấn định của Dương Phàm thấy được vài tia hy vọng.

- Đích xác. Vật lý phòng ngự cùng kháng pháp thuật của nó đều rất mạnh, còn có hàn tức lực sát thương đáng sợ. Nhưng là băng tinh xà này cũng không phải hoàn toàn không có sơ hở. Duy nhất chúng ta có thể ra tay chính là linh hồn của nó.

Dương Phàm thông thả ung dung nói.

- Linh hồn?

Ánh mắt mọi người đều sáng ngời.

Đích xác, công kích về linh hồn thường thường có thể bỏ qua phòng ngự bình thường. Vật lý phòng ngự cao tới đâu cũng đều coi như không có.

- Trong số chúng ta, tu vi cao nhất cùng chỉ là Ngưng Thần Đại Viên Mãn. Mà băng xà biến dị kia ở vào cấp hai đỉnh, hơn nữa bản thân là hồng hoang dị chủng, có tính ưu việt. Chúng ta chỉ sợ rất khó thương đến hãn.

Vũ Văn Lâm cũng đưa ra một nghi vấn.

- Nay giao cho ta, Dương mõ có bí bảo có thể đối phó nó.

Dương Phàm cười thần bí.

Đám người Vũ Văn Nhu nghe xong, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

- Hoàng mõ cả gan hỏi một câu. Loại chuyện mạo hiểm này, vì sao Dương đạo hữu tích cực như thế. Không biết người nhìn trúng thứ gì trong Hàn Băng động?

Trong mắt Hoàng thúc lóe tinh quang, nhìn Dương Phàm, thẳng thắn hỏi.

Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm nghe xong cùng đều âm thầm gật đầu. Dương Phàm trả giá nhiều như vậy, thậm chí cam tâm tình nguyện mạo hiểm, vậy hãn khẳng định là có thứ muốn chiếm vào tay.

- Mấy thứ trong Hàn Băng động kia cũng thôi. Dương mõ chỉ cần một vật. chính là Nó!

Dương Phàm đột nhiên đưa tay chỉ vào băng tinh xà biến dị đang quanh quẩn ở cửa Hàn Băng động.

- Cái gì?

Đám người tại đây đều cả kinh biến sắc.

- Người thật có nắm chắc đối phó nó?

Đám người Vũ Văn Nhu khó có thể tin.

- Có thể đối phó nó hay không. Dương mỗ cũng không tuyệt đối nắm chắc.

Ánh mắt Dương Phàm lóe ra nói:

- Nhưng nếu thành công, băng tinh xà này liền về ta. Không biết các vị có dị nghị hay không?

- Băng tinh xà này cấp bậc cao khó thể phục tùng. Nếu phương pháp của Dương Dực sư có thể thành công, chúng ta tự động từ bỏ.

Vũ Văn Nhu gật gật đầu nói.

Hoàng thúc cũng đồng ý rất nhanh. Vũ Văn Lâm hơi chút do dự, trong mắt không cam lòng nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Kế hoạch của ta là như này: Dương mỗ cùng Hoàng thúc phụ trách dẫn dắt băng xà, nhị tiểu thư cùng Vũ Văn Lâm phụ trách vào Hàn Băng động lấy bảo vật. Bốn người chúng ta đều ăn một viên Hàn Túc Đan. Còn lại con cháu gia tộc ở lại trận pháp, mở một lỗ nhỏ, phụ trách cảnh giới.

Bốn người thương nghị một hồi, xác nhận Dương Phàm có nắm chắc, mỗi người ăn một viên Hàn Túc Đan. Sau khi ăn đan dược, một tầng khí tức lạnh băng thấm tâm từ trong cơ thể lan tràn, rất nhanh trải ra toàn thân hình thành một tầng mỏng bao phủ bên ngoài.

Bên ngoài thân Hoàng thúc lại còn phủ thêm một tầng hàn khí vô hình.

- Hiệu quả đan dược này so với tưởng tượng còn mạnh hơn.

Hoàng thúc vẻ ngạc nhiên vui mừng hỏi Dương Phàm:

- Không biết Dực sư từ đâu có được loại linh đan hiếm thấy này?

- Ngẫu nhiên chiếm được.

Dương Phàm gọn sóng không sợ nói.

Trước khi vào Cửu u Bí Cảnh, hắn từng luyện chế các loại linh đan để đối phó mọi bất trắc. Hàn Túc Đan chỉ là một trong số đó. Dương Phàm tạm thời không muốn bại lộ hiệu quả luyện đan và xác xuất thành công có thể nói là nghịch thiên của mình. Linh đan hắn luyện chế ra hiệu quả so với cùng cấp mạnh hơn ba phần. Từ sau khi có được Khai Quang Tịnh Thế Diễm, được hiệu lại gia tăng hai phần, so với cùng cấp đã mạnh hơn một nửa. Nếu để Luyện Đan Sư khác của Tu Tiên Giới biết được, chỉ sợ ghen tị giết người.

- Được. chúng ta bắt đầu thực hiện kế hoạch!

Bốn người đều hít sâu một hơi, điều chỉnh tinh khí thần đến trạng thái đỉnh.

Vèo vèo

Bốn người chia làm hai tổ, nhảy ra trận pháp!

Băng tinh xà biến dị thấy vậy, trong mắt lộ ra vài tia hưng phấn. Dương Phàm cùng Hoàng thúc ở một chỗ, một tay hắn cầm mấy viên Hàn Túc Đan, một tay cầm Xích Vũ Phiến.

Hô -

Không nói nhiều, Xích Vũ Phiến trong tay Dương Phàm vung lên, một đạo quang điểm hình quạt màu đỏ mang theo sóng nhiệt kịch liệt rít gào mà ra, uy năng mơ hồ đạt tới Ngưng Thần Kỳ đỉnh. khiến cho mấy người ở đây nhìn với cặp mắt khác.

Trong mắt băng tinh xà biến dị hiện lên một tia tức giận. "Vù" một tiếng, chạy sang một bên, hàn khí trên thân tỏa ra bốn phía không ngờ xuyên qua tầng quang điểm màu đỏ này. Tình cảnh như thế khiến Dương Phàm âm thầm kinh hãi, vội vàng khống chế Thanh Phong Kiếm nhảy lên giữa không trung!

Hô -

Một đạo hàn tức màu trắng lướt qua dưới chân Dương Phàm, hai chân lạnh như băng ngưng kết một tầng băng sương. Nếu không phải có Hàn Tức Đan hộ thể, chỉ như vậy là đủ đông cứng thân thể.

Đinh -

Rầm -

Một thanh băng chủy rời tay Hoàng thúc bay ra, đánh trúng băng xà biến dị phát ra tiếng kim loại giòn tan, bình yên vô sự. Linh Khí công kích của Ngưng Thần Kỳ không làm thương tổn mấy may, ngược lại còn chọc nó tức giận.

Xuy -

Băng tinh xà biến dị không ngờ bắn lên không trung, chuyển sang cắn tới Hoàng thúc, một dòng khí lạnh trước tiên bay đi. Lồng khí quanh thân Hoàng thúc gần như bị đông lại, bao trùm một tầng lạnh như băng, hành động chậm lại vài phần.

Hô -

Xích Vũ Phiến của Dương Phàm vào mấu chốt lại vung lên, vừa lúc quét trúng băng tinh xà biến dị, triệt tiêu hơn nửa hàn tức đáng sợ của nó. Hoàng thúc nhân cơ hội thối lui, né tránh một kích nguy hiểm kia.

Hai người đã hiểu được một khi để băng tinh xà biến dị tới gần, vậy hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi. Chỉ là dòng khí lạnh nó mang theo đã giống như linh vực, làm cho tốc độ giảm đi, rồi máu đông lại. Nếu chần chờ một chút sẽ bị đông lạnh thành khúc băng.

Vèo vèo

ở một bên khác. Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm đã bay vào Hàn Băng động. Băng tinh xà biến dị dường như phát hiện, vội vàng quay đầu. Trong mắt có vài tia căm hận cùng tức giận. Thấy vậy, Dương Phàm đột nhiên vội vàng ném ra một viên linh đan giống như băng tinh màu trắng. Đúng là Hàn Tức Đan!

Băng tinh xà biến dị thấy viên đan này, thân thể cứng đờ há mồm nuốt vào, sau đó lại nhìn phía Dương Phàm dường như có chút chờ mong. Dương Phàm ha ha cười, lộ ra mấy viên Hàn Tức Đan trong lòng bàn tay, rồi sau đó thu vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Băng tinh xà nổi giận. "Vút" một tiếng đuổi theo Dương Phàm.

- Dẫn nó rời đi.

Dương Phàm đánh mất ra hiệu cho Hoàng thúc sau đó cấp tốc lùi ra. Hai người đạp kiếm phi hành tầm thấp bay ra phía xa. Băng xà bị Dương Phàm trêu chọc, tức giận dị thường, đuổi theo không bỏ. Bay ra trăm trượng, xúc động cùng lửa giận trong mắt băng xà dần biến mất không ngờ dừng lại.

- Được rồi, ở nơi này đi. Người qua kiểm chế nó một chút, ta nghĩ biện pháp khống chế thu phục nó.

Dương Phàm nói.

Hoàng thúc gật đầu. Bọn họ đã dẫn dắt băng xà rời xa như vậy, cũng đủ thời gian cho Vũ Văn Nhu hành động. Hắn tế ra một kiện áo choàng phòng ngự trung phẩm, ở bên ngoài lại hình thành một tầng băng giáp, sau đó phóng tới băng xà. Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, trong tay có thêm ba cây ngân châm thật nhỏ lóe ra ánh màu lam nhạt.

Thứ này chính là Thứ Hồn Châm.

Dương Phàm còn lấy ra một cái bình đen đặc chế, rất nhanh mở ra. Bên trong là một chất lỏng màu đen thẫm, vừa tiếp xúc với ngoại giới liền sôi lên kịch liệt, tản ra một mùi làm người ta hít thở không thông.

Nọc độc này, chỉ cần ngửi một chút xiu là đủ cho tứ chi chết lặng, đầu vầng mắt hoa. Khóe miệng Dương Phàm nhếch thành một đường cong, đưa ba cây Thứ Hồn Châm chắm vào trong nọc độc đáng sợ này, sau đó chậm rãi quấy lên.

241. Chương 248: Thần Phục

”Thốc”

Bất ngờ nó xuất hiện từ trong tầng băng phía dưới Hoàng Thúc, phá vỡ lớp băng cứng rắn như tia chớp tập kích đến chân hắc.

”Không tốt!”

Hoàng Thúc vẻ mặt hoảng sợ không nghĩ tới băng xà này còn có năng lực quỷ dị như thế, có thể chui vào tầng băng thậm chí tận trong tầng nham thạch. Băng xà này là Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị vốn sinh sống ở trong nham tinh, cho nên có được năng lực thiên phú đến khó tin.

”Ầm”

Băng xà biến dị đúng lúc cắn trúng băng giáp bên ngoài thân hắc, chỉ nghe thấy tiếng ”răng rắc”, tầng phòng ngự do Linh Khí phòng ngự trung phẩm hình thành xuất hiện một đạo vết nứt. Bị băng xà tiếp cận thậm chí tiếp xúc, lập tức bị hàn khí lan tràn xâm nhập, thân thể Hoàng Thúc trở nên cứng ngắc cùng với Linh Khí dưới chân đồng thời bị đông lại.

”Ầm” một tiếng, Sau đó rơi xuống trên mặt đất. Hoàng Thúc chung quy là tu sĩ tu luyện công pháp băng hàn, lại phục dụng Hàn Tức Đan. Đương nhiên sẽ không khinh địch đến mức bị đông lại như vậy. Linh khí hàn băng bên ngoài thân hắc mãnh liệt bốc lên, ngăn cách đại bộ phận hàn khí bên ngoài, băng giáp bị vỡ bắt đầu khép lại. Sau đó, băng xà biến dị kia làm sao để hắc được như ý, lúc vừa mới rơi xuống mặt đất liền há miệng phun ra một đoàn băng diễm màu trắng.

”Phốc”

Băng diễm màu trắng lóe ra ánh sáng trong suốt, tản ra một cỗ lực lượng cực hàn đóng băng linh hồn. Trong lúc nhất thời, nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống, tầng băng nhỏ lan tràn, dòng nước lạnh khủng bố mạnh lên vài phần. Sắc mặt Dương Phàm đại biến, khi băng xà rơi xuống đất, trong nháy mắt trước khi nó há miệng liền, hắc liền cảm thấy không ổn. Hắc gần như là có điềm báo vậy, lập tức di động Xích Vũ Phiến trong tay.

”Hô”

Quang diễm màu đỏ nóng rực mơ hồ tiếp cận cảnh giới Trúc Cơ Kỳ vụt đến. Trong nháy mắt liền bao phủ một người một rắn. Sau đó, quang diễm màu đỏ kia vừa tiếp cận băng diễm màu trắng liền mạnh mẽ ngưng kết ở giữa không trung, còn có một bộ phận tiếp xúc với băng diễm màu trắng lập tức tiêu tan. Trong thời gian chớp mắt, quang diễm màu đỏ biến mất, chỉ cần được một bộ phận uy năng.

”Phốc”

Quang diễm màu trắng đánh trúng Hoàng Thúc, nháy mắt đóng băng hắc hóa thành một người băng rất sống động. Một gã tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ cứ như vậy bị hóa thành tượng băng, sống chết không rõ. Dương Phàm hít một hơi khí lạnh, lại phát động Xích Vũ Phiến trong tay phát huy ra toàn bộ thực lực Trúc Cơ sơ kỳ của bản thân.

”Hô”

Lần này quang diễm màu đỏ chói lọi hơn vài phần, mang theo nhiệt độ có thể nấu chảy kim thiết, lập tức bao phủ băng xà và người băng Hoàng Thúc cùng một chỗ. Hắc làm như thế ngoại trừ muốn giải cứu Hoàng Thúc ra, còn có tác dụng yểm trợ nhất định.

”Hừ”

Một đạo Thứ hồn châm gần như đồng thời theo sát mà ra, hàn quang u lam nhàn nhật cùng ánh sáng xanh đen lóe lên. Quang diễm màu đỏ nóng rực lập tức bao phủ khu vực người băng Hoàng Thúc cùng băng xà.

”Phốc”

Người băng vẫn như cũ đứng ở nơi đó, có một chút dấu hiệu băng đang tan ra. Mà băng xà kia thì không thấy tung tích. Thứ hồn châm thất bại!

Vị trí băng xà biến dị vừa đứng lưu lại một cái động khẩu đường kính ba tấc. Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, không chút nghĩ ngợi, băng vào cảm quan siêu phàm hần phi chiếu Thứ hồn châm thứ hai vào tầng băng dưới chân.

”Đinh”

Một thanh âm bén nhọn chói tai truyền đến, trong không khí truyền đến một cỗ dao động linh hồn rung chuyển. Phía dưới tầng băng truyền đến một đạo tiếng hú vô cùng thê thảm. Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh tan tầng băng. vừa vặn tóm được vị trí bẫy thốn của băng xà biến dị. (Vị trí bẫy thốn = vị trí tính từ đầu rắn xuống bảy tấc = điểm yếu nhất của rắn)

”Tê tê”

Băng xà biến dị ở trong tay Dương Phàm giãy dụa, trong đôi mắt lộ ra thần sắc dị thường thống khổ, thân thể cứng rắn lại không mất đi tính mềm dẻo truyền đến một cỗ lực lượng đáng sợ, từng tia hàn khí thẩm thấu mà ra. Nếu không phải băng xà biến dị bị Thứ hồn châm đánh trúng, bị độc lực ăn mòn, thân hình tê liệt thì với thực lực của Dương Phàm cũng không thể khống chế được nó.

Dương Phàm gắt gao tóm chặt vị trí bẫy thốn của nó, hàn khí thẩm thấu ra kia lập tức ngưng kết thành một tầng băng mỏng ở trên cánh tay hần. Cũng may thể chất hần đặc thù, không bị tổn thương do giá rét.

- Người hiện tại đã bị ta khống chế, nếu muốn giữ mạng phải để ta thiết lập linh hồn khế ước chủ tớ với người.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn nó nói.

”Tê tê”

Băng xà biến dị trong mắt lộ ra vài phần bất khuất, vô cùng quật cường, không ngờ không chịu thuận phục, lực lượng phản kháng đột nhiên tăng lớn.

- Hừ!

Trong tay Dương Phàm đột nhiên truyền đến một cỗ lực lượng cô quạnh chết chóc. Băng xà biến dị trở nên cứng đờ, chỉ cảm thấy sinh cơ trong cơ thể đột nhiên trôi đi, chết dần chết dần. Mặc dù lực phòng ngự của nó biến thái, thân thể kiên cố như băng tinh nhưng vẫn như cũ siêu việt không hơn so với nhân loại.

Khô Tịch Thiên Lý, xóa bỏ hết thủy sinh cơ.

Băng xà biến dị bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi, giờ phút này dưới tình huống linh hồn bị thương, thân thể tê liệt, nó không còn sức phản kháng nữa.

- Thần phục ta. Dương mỗ ngày sau sẽ trợ giúp người thăng lên cấp cao, khẳng định sẽ không bạc đãi người.

Dương Phàm dùng giọng điệu dụ dỗ nói.

- Người thân là đệ tử của hồng hoang, chẳng lẽ hy vọng sinh mệnh của mình kết thúc ngay tại hôm nay sao? Với huyết mạch cùng sinh cơ dồi dào trong cơ thể người, cho dù sống thêm mấy ngàn năm nữa cũng không phải việc khó, nói không chừng khi đó ta đã hóa thành một đồng đất vàng rồi

Băng xà biến dị thần sắc đã xảy ra một chút biến hóa tinh tế, nhìn chằm chằm Dương Phàm mấy lần, cuối cùng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

- Tốt! Ta cùng người ký kết linh hồn khế ước.

Dương Phàm tự mình phá vỡ cánh tay còn lại một chút, một dòng máu chảy ra bay vào trong không trung, hình thành một cái đồ án huyền ảo kỳ dị. Trong miệng hắn thâm niệm chú ngữ, trong tay pháp quyết như ảo ảnh bay vút ra, cũng mang theo một cỗ linh hồn dao động kỳ dị.

- Đi!

Một miếng đồ án huyết sắc ở ngay trên đầu băng xà biến dị rồi dần dần thẩm thấu vào. Cơ thể nó thoáng quai một chút liền buông lỏng. Dương Phàm hiểu được linh hồn khế ước tốt nhất là ký kết dưới tình huống hai bên cùng đồng ý, chỉ có như vậy mới tránh được linh hồn lực bị hao tổn, có thể phát huy một trăm phần trăm uy lực. Dương Phàm liền cảm giác được một dấu vết linh hồn của mình tồn tại ở sâu trong linh hồn của băng xà biến dị.

Đây chính là linh hồn khế ước chủ tớ.

Từ đó, một con băng xà biến dị thuộc dị chủng hồng hoang hoàn toàn bị Dương Phàm quản chế, không được cãi lời, sống hay chết chỉ trong một ý niệm. Dương Phàm mừng rỡ trong lòng, buông băng xà biến dị trong tay cười nói:

- Người đã là Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị, hôm nay ta liền đặt tên cho người là Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà!

Trong mắt Băng xà biến dị hiện lên một tia sáng kỳ dị.

- Được rồi! Trước tiên người tiến vào Tiên Hồng Giới của ta.

Linh hồn Dương Phàm cùng nó tương liên, một ý niệm sinh ra liền thu nó vào trong Tiên Hồng Giới. Cũng chính là thương khổ trong Tiên Hồng Không Gian. Sau khi làm xong những việc này, Dương Phàm đi tới trước mặt bức tượng băng Hoàng Thúc kia quan sát một lát lầm bầm nói:

- Còn may là người đã phục dụng Hàn Tức Đan, có linh khí hộ thân, bản thân lại tu luyện Hàn Băng công pháp, băng không hiện tại người chính là một tòa tượng băng chân chính.

Kỳ quái chính là Dương Phàm cũng không có lập tức xuất thủ cứu Hoàng Thúc. Mà trước tiên từ trong tầng băng thu hồi Thu hồn châm của chính mình rồi mới đi về phía Hàn Băng Động.

"Hưu hưu"

Đúng lúc này, Vũ Văn Nhu và Vũ Văn Lân đồng thời bay ra khỏi Hàn Băng Động, trên mặt xuất hiện vài tia vui mừng, hiển nhiên đã chiếm được bảo vật trong động.

- Ồ. Dương được sư!

Hai người vừa thấy Dương Phàm, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Đồ đã lấy tới tay chưa?

Dương Phàm hỏi.

- Vạn Niên Tuyệt Liên, Vạn Niên Hàn Tham còn có quả trứng kia nữa đều chiếm được, tuy nhiên trong động còn có một số Thiên Niên Băng Tinh cùng mấy thứ tài liệu quý hiếm khác. Trong khoảng thời gian ngắn không thể khai thác được.

Vũ Văn Nhu vẻ mặt tươi cười nói.

Tuy nhiên, vẻ tươi cười của nàng đột nhiên cứng ngắt, ánh mắt đảo qua bốn phía:

- Hoàng Thúc đâu?

Mới vừa rồi Dương Phàm và Hoàng Thúc lôi kéo băng xà biến dị đi xa, nếu không bọn họ cùng không thể dễ dàng chiếm được những bảo vật này.

- Ở bên kia.

Dương Phàm lấy tay chỉ về một phương hướng, sau đó phân phó:

- Phái hai người đưa hấn vào trong trận pháp.

Vũ Văn Nhu cùng Vũ Văn Lâm ngăn ra:

- Hoàng Thúc hấn bị làm sao vậy?

Bọn họ cảm thấy mấy phần bất an.

- Hoàng Thúc bị băng diễm của băng xà kia đóng băng, trở thành một tượng băng.

Dương Phàm hồi đáp.

Hai người Vũ Văn Nhu vội vàng bay qua, quả nhiên nhìn thấy một tòa tượng băng hình người rất sống động, thậm chí còn có thể nhìn thấy hình dáng và biểu tình của Hoàng Thúc. Hai người không khỏi hít một hơi khí lạnh, vội vàng nhắc tượng băng này bay về phía trận pháp.

- Các người cẩn thận một chút, tượng băng này nếu rơi xuống sẽ vỡ vụn, khi đó sẽ không còn cơ hội cứu hấn đâu.

Dương Phàm căn dặn.

Chỉ chớp lát, ba người một tượng băng trở lại trong trận pháp khiến cho một số đệ tử gia tộc còn lại vô cùng kinh ngạc.

- Hoàng Thúc biến thành tượng băng.

Mọi người kinh hãi không thôi.

Ngay cả Hoàng Thúc tu luyện công pháp Hàn Băng, tu vi không tầm thường cũng biến thành như vậy, có thể thấy được băng xà biến dị kia khủng bố tới mức nào.

- Dương được sư! Người mau nghĩ cách cứu hấn đi.

Vũ Văn Nhu lộ vẻ vội vàng nói.

Hoàng Thúc chính là một thành viên trung tâm trong gia tộc, khi còn trẻ đã mồ côi cha mẹ, thập phần trung thành, mới trước đây còn chăm sóc cho hai người mình.

- Hiện tại không phải thời điểm, bởi vì hàn khí đã xâm nhập vào cốt tủy.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ? Vũ Văn Nhu có chút sốt ruột.

- Chờ!

Dương Phàm thở nhẹ một hơi:

- Nếu hấn có thể bằng vào thực lực của mình vượt qua một cửa này, chắc chắn thoát thai hoán cốt, tu vi tăng lên một tầng.

- Nếu hấn không vượt qua vậy kết quả sẽ ra sao?

Vũ Văn Lâm hỏi.

- Nếu không vượt qua ta sẽ xuất thủ giúp hấn khôi phục.

Dương Phàm thần nhiên nói, dứt lời khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại một bộ điều tức tu luyện. Thời gian từng phút trôi qua, Dương Phàm vẫn không nhúc nhích, chưa từng mở mắt. Đám người Vũ Văn Nhu lại có chút lo lắng. Rốt cục sau ba ngày ba đêm. Mặt ngoài tượng băng kia xuất hiện một đạo vết nứt, sau đó như mạng nhện lan tràn rộng ra.

Mọi người mừng rỡ, chăm chú nhìn tượng băng này.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng ” răng rắc” liên tục, băng vỡ bay tán loạn, hàn khí bức người, khiến cho những người trong trận pháp rất chật vật. Hoàng Thúc từ trong tượng băng đi ra bên ngoài thân thể còn có một tầng băng tinh trong suốt, hóa thành một cỗ khí lạnh vô cùng dung nhập trong cơ thể hấn. Sau

một lúc lâu. Hoàng Thúc nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mở mắt ra, một chút tinh quang hiện lên, bốn phía vô duyên vô cớ sinh ra một cỗ linh áp.

Giờ phút này, trên người Hoàng Thúc lộ ra một cỗ khí chất khó có thể nói rõ, lãnh huyết quyết đoán.

- Ha ha! băng phách chi lực nhập cốt tủy, rửa thân thể, rèn luyện cốt cách thoát thai hoá cốt, công pháp nâng cao một tầng, người làm được rồi

Dương Phàm đứng lên mỉm cười.

Về mặt Hoàng Thúc cảm kích nhìn Dương Phàm:

- Thời khắc mấu chốt may mà có một kích hỏa điểm của Dương được sư, để cản mấy phần lực lượng của băng điểm kia, đồng thời cũng giúp cho ta tranh thủ được một chút thời gian. Nếu không giờ phút này ta đã trở thành một hồn ma dưới băng điểm rồi

Trên thực tế, Hoàng Thúc có thể đột phá hiện tại thật đúng là may mắn, đầu tiên có Hàn Tức Đan hộ thể, cộng với tầng phòng hộ của Linh Khí phòng ngự trung phẩm, ở thời khắc mấu chốt Dương Phàm lại giúp hắn cản vài phần uy năng của băng điểm kia. Đương nhiên, nhân tố quan trọng nhất là hắn tu luyện công pháp thuộc tính hàn băng, ý chí vô cùng kiên định, vượt qua một cửa cuối cùng này.

- Đúng rồi! Băng xà đáng sợ kia đi đâu rồi?

Hoàng Thúc đột nhiên nhớ tới điều gì, vội vàng hỏi. Mọi người cũng tỉnh ngộ, mới nhớ tới vấn đề này, đều đưa mắt nhìn về phía Dương Phàm.

- Ở nơi này của ta.

Dương Phàm chậm rãi mở ra một bàn tay, trên đó chính là một con băng xà đang cuộn tròn, vô cùng nhu thuận. Đồng thời. một cỗ khí lạnh vô cùng bức tới khiến cho mọi người sợ run

242. Chương 249: Thất Thái Thành Bảo

- Băng xà biến dị!

Mọi người kinh hãi thất sắc liên tục lui về phía sau bị hù dọa cho mặt xám như tro tàn té ngổ cả trên mặt đất. Sắc mặt ba người Vũ Văn Nhu cũng biến đổi, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, vận chuyển linh quang hộ thể, về mặt ai cùng đề phòng cảnh giác.

- Đây đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vũ Văn Lâm thần sắc biến đổi không ngừng, từ đáy lòng đã có một suy đoán đáng sợ. Nhưng làm sao có thể như vậy chứ?

- Chú ý thu liễm hàn khí trên người người!

Dương Phàm khẽ nhíu mày nói với băng xà trong tay. Trong mắt Băng xà biến dị toát ra vẻ ủy khuất, nó đã kiệt lực thu liễm nhưng vẫn như cũ có hàn khí từ trong bản thể phát ra. Nói cách khác. chỉ cần có dòng khí lạnh tràn tới liền đủ để tổn thương những người này. Nó đã ngủ say trong Hàn Băng Động này mấy vạn năm, cực hàn chi khí của trời đất tẩy rửa, thể chất đã siêu thoát hơn xa phạm trù của một Lưu Ly Nham Tinh Xà.

Có thể nói, bản thân nó chính là một kho tàng cất chứa cực hàn linh khí. Mấy người Vũ Văn Nhu thấy bộ dáng băng xà biến dị vô cùng nhu thuận kính sợ Dương Phàm không khỏi hít sâu một hơi, áp chế khiếp sợ trong lòng. Nhưng biểu tình trên mặt bọn hắn vẫn kinh hãi như cũ.

- Dương được sư, chẳng lẽ nó đã bị ngài thuần phục?

Hoàng Thúc nuốt nước một ngụm nước miếng, khuôn mặt vẫn còn mang vài phần kinh hãi cùng nghi ngờ.

- Đúng vậy.

Dương Phàm gật gật đầu:

- Ngay tại thời điểm người bị đóng băng, ta phát động bí thuật mới mạo hiểm chế trụ được nó.

Đây chính là dị chủng hồng hoang nha! Không ngờ cứ như vậy bị người thuần phục! Đám người Hoàng Thúc trên mặt lộ ra ánh mắt vô cùng hâm mộ. Trong đôi mắt của Vũ Văn Lâm hiện một chút ghen tị cùng không cam lòng nhưng hẳn không thừa nhận cũng không được, thủ đoạn của Dương Phàm đích xác vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

- Chúc mừng Dương được sư có thể thần phục được dị chủng hồng hoang hiếm quý như thế. Thời gian tới nếu nó có thể tiến gia ba cấp, thậm chí là bốn cấp vậy khẳng định có thể trở thành trợ lực rất lớn đối với Dương được sư.

Vũ Văn Nhu cũng không có che dấu vẻ mặt hâm mộ hướng Dương Phàm chúc mừng.

- Ha ha! Ta đặt cho nó một cái tên mới là Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Dương Phàm nhẹ nhàng ngắm nghía con rắn nhỏ trong suốt trong lòng bàn tay.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà!

Ánh mắt mọi người đều sáng ngời, tên này quả thật rất thích hợp. Đời trước của Hàn Tinh Xà này chính là Lưu Ly Nham Tinh Xà. Sau khi biến dị có thể nắm giữ thần thông hàn băng, đổi thành Lưu Ly Hàn Tinh Xà thực sự quá phù hợp.

Hoàng Thúc bình yên vô sự, công pháp lại thăng tiến một tầng đạt tới cấp bậc Ngưng Thần Đại Viên Mãn. Dương Phàm lại thu phục được Lưu Ly Hàn Tinh Xà. Hành trình đi tới Hàn Băng Động có thể nói là vô cùng vui vẻ, thu hoạch cũng rất lớn.

- Trong Hàn Băng Động còn có một số thiên tài địa bảo do băng xà lưu lại, cần một chút thời gian mới có thể khai thác được.

Vũ Văn Nhu nói.

Vì thế mọi người liền ở lại trên Băng tuyết Sơn Phong này mấy ngày, rốt cuộc khai thác xong tất cả những thứ quý giá bên trong. Đối với việc này về mặt Dương Phàm vẫn luôn lạnh nhạt, cũng không có tâm tư tranh giành mấy thiên tài địa bảo này. Ngoại trừ thuần phục được Lưu Ly Hàn Tinh Xà ra, hắn còn thu được mấy khối Vạn Niên Băng Tử trong Hàn Băng Động, những thứ này giá trị cũng là xa xỉ. Ngay tại một ngày này một hàng mười sáu người rời khỏi Hàn Băng Động. Trước khi đi, Dương Phàm quay đầu liếc mắt nhìn lại tòa đỉnh núi chót vót sừng sững giống như tượng Băng tuyết nữ thần kia, chung quy không có nhìn ra manh mối gì.

Trong đỉnh núi đó ẩn chứa hàn phách chi khí dồi dào, ngay cả Lưu Ly Hàn Tinh Xà của hắn cũng không dám tới gần. Trong Cửu u Bí Cảnh kỳ ngộ cùng khiêu chiến liên miên không dứt. Dương Phàm không phải là thần không có khả năng khám phá tất cả những vật mình sở hữu.

”HỒ”

Mọi người vừa rời đi, tượng băng nữ tử hoàn mỹ không tỳ vết kia chợt trong hai tròng mắt nhện nhạo một trận hàn quang màu trắng. Băng tuyết phong bạo lại nổi lên. Tuy nhiên lần này mọi người đã có kinh nghiệm, rất nhẹ nhàng rời khỏi khu vực băng tuyết phong bạo này. Mọi người không nhanh không chậm đi trong mấy canh giờ.

- Hướng Tây Bắc dường như có một mảnh rừng rậm.

Vũ Văn Lâm nhìn về phương xa nói.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn lại, ở ngoài trăm dặm có một mảnh rừng rậm vô cùng rộng lớn.

”Hưu hưu hưu”

Đúng lúc này, phía trước truyền tới tiếng xé gió, trên bầu trời hào quang lóe ra.

- Có người bay qua đây, mau tập kết trận hình.

Vũ Văn Nhu khẽ quát.

Mọi người lập tức bố trí đội hình phòng ngự. Lấy ra pháp bảo trong tay, vận chuyển pháp quyết, bộ dáng trận địa sẵn sàng đón địch. Tuy nhiên, sáu bảy đạo nhân ảnh ở phía trước ngoài mười trượng đột nhiên ngừng lại.

- Phía trước có phải là đệ tử gia tộc Vũ Văn không?

Một gã thiếu niên áo trắng cầm đầu cao giọng la lên một tiếng.

-Ồ? Chẳng phải là người của Dương gia kinh đô sao? Nhìn trên người bọn hắn đều là máu đường như vừa trải qua một phen chiến đấu.

Hoàng Thúc lộ vẻ kinh ngạc nói.

Vũ Văn Nhu ngừng mắt nhìn lại, kinh ngạc nói:

- Thì ra là Dương thiếu chủ, các người gặp phải nguy hiểm gì mà lại lâm vào tình cảnh như thế.

Dứt lời, nàng khoát tay áo để mọi người thu hồi pháp bảo.

Dương Phàm đứng ở bên cạnh Vũ Văn Nhu cũng hơi cân nhắc nhìn Dương thiếu chủ ở giữa không trung. Thăm nghĩ thật là hữu duyên, nơi nào cũng có thể gặp mặt. Đồng thời Dương Vũ bên kia cũng vừa lúc thấy được Dương Phàm, thần sắc hơi đổi.

- Ôi! Một lời khó nói hết. Chúng ta sau khi tiến vào Quang Môn đã bị truyền tống đến phiến rừng rậm phụ cận kia. Chúng ta đi vào thăm dò mấy ngày gặp phải một số yêu thú bậc thấp thập phần hiểm thấy, cũng may đều là nhất cấp nhị cấp. Sau đó, chúng ta tại khu vực trung tâm rừng rậm đó phát hiện một tòa Thất Thái Hà Quang thành bảo. Tòa thành này thập phần quỷ dị, ở nơi đó không thể sử dụng bất cứ thần thông phép thuật gì. Nhưng bên trong đó nồng độ không khí nồng đặc hơn ngoại giới ước chừng gấp mười lần! Chúng ta gặp được mấy nhân loại dân bản xứ, kết quả bị đuổi chạy ra còn có mấy tên đệ tử gia tộc chết ở trong đó.

Dương Vũ vẻ mặt kinh hãi, thuật lại một lần tao ngộ mà đám người mình gặp phải. Mọi người nghe xong những lời này đều cảm thấy kinh ngạc, không ngờ còn có địa phương quỷ dị như vậy.

- Vũ Văn tiểu thư! Dương gia chúng ta và Vũ Văn gia các người đều là gia tộc tu tiên kinh đô, tại trong Cửu u Bí Cảnh này cũng là thế cô lực bạc, những thế lực đỉnh cao kia diệt chúng ta dễ như trở bàn tay. Ta có một ý tưởng, không bằng hai nhà chúng ta liên thủ.

Dương Vũ lộ vẻ chờ mong nói.

- Liên thủ?

Mấy người Vũ Văn Nhu hai mắt nhìn nhau.

- Tuy rằng chúng ta chỉ còn bảy người, nhưng những tu sĩ còn lại phía chúng ta đều là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Nếu liên thủ cùng các người liên có hi vọng quay lại tòa Thất Thái Thành Bảo kia.

Trong mắt Dương Vũ thần quang lóe ra

Dương Phàm đảo mắt quét nhìn những tu sĩ Dương gia này, Ngưng Thần Đại Viên Mãn một gã, là một gã tu sĩ trung niên. Ngưng Thần hậu kỳ một người chính là Dương Vũ, còn lại mấy người đều là cảnh giới Ngưng Thần trung kỳ và sơ kỳ. So sánh ra thì bên phía Vũ Văn gia tộc nhiều hơn chín tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ, số lượng tu sĩ Ngưng Thần Kỳ thì tương đương. Tổng thể mà nói, thực lực Vũ Văn gia tộc mạnh hơn một chút.

Trải qua một phen thương nghị, đầu lĩnh hai bên đạt thành hiệp nghị đều đồng ý liên thủ. Dương Phàm cũng không có phản ứng gì. Hắn cũng biết thực lực của những thế lực khác tiến vào Cửu u Bí Cảnh. Giống như những thế lực nhất lưu như Kim Hồng Môn, Âm La Tông kia đều có ba người người, ít nhất có một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tọa trấn, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đạt tới một phần mười, về phần thế lực đỉnh cao như Ma Dương Tông kia thì tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ít nhất có hơn bốn năm người, trong đó không thiếu Trúc Cơ hậu kỳ cùng với Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Thế lực giống như Vũ Văn gia kinh đô căn bản đều không chịu nổi một kích. Cho nên. đa số thành viên trong hai đại gia tộc kinh đô đều tán thành kết minh.

- Tốt lắm! Dương thiếu chủ, nếu chúng ta đã liên minh, hiện tại ngươi có nói rõ chi tiết về Thất Thái Thành Bảo kia được không?

Vũ Văn Nhu đi thẳng vào vấn đề nói.

- Chuyện đó đương nhiên.

Dương Vũ gật đầu.

- Trong Thất Thái Thành Bảo kia ngoại trừ linh khí nồng nặc hơn ngoại giới thập bội, người bản xứ nơi đó sử dụng là vũ khí. Không ngờ đều là Pháp Khí, Linh Khí của người tu tiên. Thậm chí còn có Pháp Bảo mà nơi chúng ta cũng hiếm thấy ở quán vũ khí trong tòa thành chúng ta còn thấy được một hai cổ bảo giá trị đặc biệt xa xỉ. Ngoại trừ những thứ đó ra, trong tòa thành còn có không ít khoáng vật quý hiếm cùng thiên tài địa bảo, những dân bản xứ đó lãng phí không hề thương tiếc. Những tài liệu như Thiên Niên Nhân Sâm, Cây củ cải dùng để đun nước uống. Tử Long Quả cùng cây nho đều được làm đồ ăn, thậm chí còn có người dùng Tam ô Mạn Đằng để làm nhiên liệu sưởi ấm.

- Lãng phí, đây là quả thực chính là khinh rẻ thiên vật!

Đoàn người Dương gia kinh đô lại tức giận cùng bất mãn về mặt không cam lòng.

- Không ngờ còn có chuyện như vậy!

Đám người Dương Phàm lại càng kinh ngạc không thôi:

- Thiên Niên Nhân Sâm, Cây củ cải dùng đun nước uống, những tài liệu như Tử Long Quả lại sử dụng như rau ăn. Chuyện này cũng quá khoa trương rồi

Chuyện kỳ quái như thế không ngờ bị bọn họ gặp được.

- Vũ lực của dân thổ địa trong tòa thành đó như thế nào?

Dương Phàm đột nhiên xen miệng hỏi.

Dương Vũ liếc mắt nhìn hắn. nhàn nhạt nói:

- Những binh sĩ dân bản xứ này đều là võ giả, thực lực không tầm thường, lại càng không thiếu Tiên thiên võ giả. Dưới tình huống không có pháp lực, số lượng bọn họ đông đảo. chúng ta không phải đối thủ. Vũ khí trong tay những võ giả này đều là Pháp Khí, Linh Khí. Mặc dù không có pháp lực, công kích cũng rất sắc bén.

Trải qua một phen thương nghị, hai thế lực cùng bước vào phiến rừng rậm kia. Khi đi tới vùng lân cận rừng rậm này, sắc trời đã tối muộn, Dương Vũ đề nghị hạ trại tại đây. Bởi vì trong rừng rậm có yêu thú bậc thấp thường lui tới, hành động buổi tối không thuận lợi cho tu sĩ nhân loại. Đêm đó. tất cả mọi người chuẩn bị ứng phó với cục diện trong Thất Thái Thành Bảo một phen. Đến sáng ngày hôm sau, mọi người cùng nhau tiến vào rừng rậm vô danh, trên đường gặp được một số yêu thú bậc thấp nhất cấp nhị cấp.

Hành tẩu hết một ngày, phía trước nhìn thấy quang mang bầy sắc mờ mờ ảo ảo. Đoàn người hiểu được nơi đó khẳng định chính là Thất Thái Thành Bảo mà Dương Vũ đã nói.

- Mọi người cẩn thận, nơi này là ở sâu trong rừng rậm, có thể gặp phải yêu thú tam cấp.

Dương Vũ nói lớn:

- Ngày đó chúng ta từng gặp phải yêu thú tam cấp. Cùng nhau hợp lực mới đánh nó bị thương mà bỏ chạy.

Tâm thần mọi người rung động, yêu thú tam cấp có thể so với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nha!

Yêu thú nhân giới chia làm mấy cấp bậc, tương ứng với chín cảnh giới của người tu tiên. Mắt thấy càng ngày càng gần quang mang thất thái, mọi người còn có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng một tòa thành hùng vĩ. Cảm quan của Dương Phàm siêu việt hơn người cùng giai nên thấy rõ tòa thành kia. Cảm thấy tòa thành hùng vĩ tráng lệ này ở trong quang hải bảy màu càng thêm trắng lộng huyền bí.

Tâm tình mọi người càng thêm gấp gáp, trong đôi mắt lộ vẻ chờ mong. Dường như thấy được vô số Pháp Bảo cùng vô số thiên tài địa bảo cùng tài liệu quý hiếm.

”Ầm ầm”

”Keng keng”

Ngay tại lúc này. mọi người nghe được từ chỗ Thất Thái Thành Bảo truyền đến tiếng giao đấu, còn có từng đợt linh khí dao động. Quang mang bảy màu bao phủ bốn phía tòa thành đang nhẹ nhàng lay động, nhộn nhạo từng đợt sóng gợn.

Mọi người đến gần liền phát hiện phía dưới tòa thành đang có một đội tu sĩ thi triển pháp thuật cùng công kích từ xa không ngừng oanh kích màn hào quang bảy sắc xung quanh tòa thành.

- Không ngờ có tu sĩ công thành!

Đoàn người kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

243. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (1)

Thấy tình cảnh công thành bên đó, một hàng người bên này không khỏi hít vào một hơi khí lạnh phát hiện đám người mình đã tâm không đủ lớn.

- Có tu sĩ công thành, thực lực của bọn họ cường đại hơn rất nhiều so với chúng ta!

Dương Vũ hạ giọng nói.

Chỉ riêng đội sáu bảy tên tu sĩ đang công thành kia đều thuần một sắc Ngưng Thần Kỳ, thậm chí còn có một gã nam tử khôi ngô Trúc Cơ Kỳ đang lơ lửng giữa không trung, trong tay thao túng một chiếc cự phủ cỡ lớn, không ngừng đánh lên màn hào quang bảy sắc xung quanh tòa thành.

- Bọn họ là tu sĩ thế lực phương nào?

Dương Phàm vẻ mặt dị sắc, nhìn trận doanh bên đó ánh mắt lấp lóe không ngừng. Thông qua cảm quan cường đại hẳn đã phát hiện ra hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Trận doanh tán tu chính đạo!

Hoàng Th nhìn chằm chằm những người bên đó thập phần khẳng định nói.

”Trận doanh tán tu chính đạo tập hợp một nửa tinh anh tán tu toàn Ngự Dương Quốc, thực lực quả nhiên cường đại.”

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

Hắn nhớ rõ Vô Song dường như cũng là người trong trận doanh tán tu nhưng thời điểm trước khi tiến vào Quang Môn đột nhiên thoát ly khỏi tổ chức hành động một mình. Đúng lúc này, trên tòa thành đột nhiên có phản ứng, phía trên có rất nhiều người giương cung tiễn lên nhắm về phía những tu sĩ ngoài thành bắt đầu bắn.

- Những cung tiễn này không ngờ cũng là Pháp Bảo hơn nữa ít nhất đều là cấp bậc Linh Khí.

Mọi người từ một nơi bí mật gần đó lén lút quan sát.

Đám dân bản xứ trên tường thành đều là võ giả, rút chân khí vào trong cung tiễn, tên bắn ra mang theo kinh phong cường đại, uy lực không tầm thường. Tuy nhiên, những vị khách không mời ở bên ngoài này đều là tinh anh trong giới tán tu Ngự Dương Quốc, chiến đấu lại rất tập trung, pháp thuật cùng kinh khí hóa thành điểm sáng muôn màu muôn vẻ oanh kích ở trên cái lồng phòng hộ bảy màu kia.

- Quang mang bảy màu xung quanh tường thành này dường như là một loại kỳ trân thượng cổ.

Dương Phàm thấp giọng nói.

Trong con cháu Vũ Văn gia tộc có một gã pháp sư, không ngờ hoàn toàn không biết gì về trận pháp này. Dương Phàm đoán sơ dĩ trong Thất Thái Thành Bảo không thể sử dụng pháp lực cùng thần thông có lẽ có liên quan đến trận pháp thượng cổ này. Trải qua nửa canh giờ giao phong, tu sĩ ngoài tòa thành có mấy tên bị thương nhẹ mà dân bản xứ trong tòa thành lại không hề hao tổn.

- Chỉ cần có kỳ trận thượng cổ này che chở, những võ sĩ dân bản xứ này luôn có lợi về địa thế.

Mọi người đều đưa ra một kết luận.

- Đổi đội!

Trong trận doanh tán tu chính đạo truyền tới thanh âm vang vọng của một người. Rất nhanh đội tu sĩ phụ trách công kích này lui xuống nghỉ ngơi, thay bằng một đội tu sĩ khác, đồng dạng cũng có một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ dẫn đội. Nhìn tình hình dường như cũng là một nữ tử bất quá cự ly quá xa nên không nhìn rõ.

- Bọn họ muốn tiêu hao một chút lực lượng trận pháp này!

Dương Phàm trong lòng khẽ động, mơ hồ cảm giác được trận pháp này khó có thể đi qua. Kỳ trận thượng cổ há có thể để một đám tu sĩ bậc thấp cậy mạnh là có thể dễ dàng phá vỡ sao?

- Nếu muốn phá vỡ phòng ngự của tòa thành này sợ rằng ả có một biện pháp.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. không biết nhân vật thủ lĩnh trong trận doanh tán tu chính đạo này có suy nghĩ giống mình với hay không.

- Vũ Văn tiểu thư! Sự tình có biến, không biết người có đối sách gì không? Thất Thái Thành Bảo đã bị những nhân vật trong trận doanh tán tu chính đạo nhìn trúng, với thực lực của chúng ta ở trước mặt bọn họ căn bản là không chịu nổi một kích.

Dương Vũ nhìn Vũ Văn Nhu nói.

- Kế hay nhất hiện nay là bỏ chạy. Nếu bị người trong trận doanh tán tu phát hiện rồi cho rằng đám người chúng ta có mưu đồ gây rối, đến lúc đó có thể sẽ không dễ dàng nữa.

Vũ Văn Nhu thấp phần quyết đoán nói. Nếu thực lực hai bên chênh lệch lớn như vậy liền quyết đoán buông bỏ.

Lựa chọn này không thể nghi ngờ là chính xác.

Dương Phàm âm thầm gật đầu. Vũ Văn Nhu là một nữ tử thông minh quyết đoán, chỉ là thiếu một chút kinh nghiệm mà thôi. Đúng lúc này Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được một tia thần thức dao động từ trên đỉnh đại thụ truyền đến.

Tâm thần hấn rùng mình. thầm thở dài một hơi:

- Chuyện này nên quyết định khẩn trương, nếu không muốn rút đi cũng không có khả năng nữa.

Dương Vũ cùng tên tu sĩ Ngưng Thần Đại Viên Mãn trong gia tộc kia thảo luận một chút cùng đồng ý với ý kiến của Vũ Văn Nhu.

- Được rồi! Dương gia chúng ta cũng quyết định rút lui.

Dương Vũ cuối cùng cũng quyết định.

Vì thế, một đám hai mươi mấy người liền chuẩn bị bỏ chạy khỏi nơi thị phi này.

- Ha ha ha! Các người đã biết bí mật về tòa thành này, hiện tại muốn đi nào có dễ dàng như vậy?

Đúng lúc này, từ phía trên đầu mọi người truyền tới một thanh âm nam tử.

- Là ai?

Mọi người đều ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên đỉnh cây cổ thụ ngàn năm có một gã trung niên mặc thanh bào đứng đó, trong mắt lộ ra mấy phần cân nhắc. Đồng thời, một cỗ uy áp thuộc về tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phủ xuống khu vực này, khiến cho mọi người cảm thấy khó chịu.

Dương Phàm trước đó đã cảm nhận được sự tồn tại của hắn, không ngờ là một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

- Ta chính là thủ lĩnh tán tu chính đạo. Nhạc Bá.

Trung niên mặc thanh bào giống như chiếc lá rụng nhẹ nhàng rơi xuống chính giữa mọi người, trấn định tự nhiên, cao cao tại thượng, ở trước mặt hơn mười tu sĩ không ngờ hắn còn có thể nắm giữ quyền chủ động, dường như muốn bằng vào lực một người địch lại con cháu tinh anh của hai đại gia tộc tu tiên kinh đô vậy.

- Thì ra các hạ chính là Nhạc Bá đại danh lừng lẫy tán tu giới, ngưỡng mộ đã lâu!

Dương Vũ lộ vẻ tươi cười hướng Nhạc Bá thi lễ.

- Tiểu nữ là Vũ Văn Nhu, chúng ta là con cháu Vũ Văn gia cùng Dương gia tại kinh đô, ở đây ra mắt tiên bối.

Vũ Văn Nhu cũng nho nhã lễ phép nói.

”Ba”

Đúng lúc này, trên bầu trời lại bay tới gần hai mươi tu sĩ đều là cảnh giới Ngưng Thần Kỳ. bọn họ từ trên không hạ xuống, gặt gao vây quanh đám người Dương Phàm. Tình cảnh như thế khiến cho con cháu tinh anh hai đại gia tộc lâm vào biến sắc.

- Nhạc tiên bối! Ngài có ý gì?

Vũ Văn Nhu biến sắc. Dương Vũ lãnh đạm nói:

- Chẳng lẽ ngài muốn đối địch cùng hai đại gia tộc kinh đô.

Hoàng Thúc nghiêm nghị quát:

- Người ở trong Cửu u Bí Cảnh tuy mạnh, nhưng nếu có bất cứ người nào trong chúng ta chạy ra ngoài, người sẽ gặp phải Vũ Văn gia tộc truy nã, thậm chí là tu sĩ bậc cao đuổi giết.

Dương Phàm cũng vẻ mặt cười nhạt nhìn Nhạc Bá bộ dáng chắc chắn đứng cách đó không xa.

- Các người rời xa một dặm trước đi.

Nhạc Bá nhẹ nhàng phát tay để những tán tu kia tạm thời lui đi.

Mọi người khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ cũng hiểu được thế cục này, những tán tu Nhạc Bá này muốn đuổi sạch giết tuyệt bọn họ rõ ràng không có khả năng.

- Ha ha! Nhạc mỗ cũng hiểu được thế lực đứng sau lưng các người, trận doanh tán tu chúng ta đích xác khó có thể diệt sạch các người, nhưng muốn chúng ta tha các người rời đi vậy cũng không thể. Bí mật nơi Thất Thái Thành Bảo này một khi bị tu sĩ của ba đại tông môn biết, những người chúng ta liền không có cơ hội gì nữa.

Nhạc Bá giọng điệu có chút ôn hòa nói.

- Không biết Nhạc tiên bối có đề nghị gì?

Vũ Văn Nhu ánh mắt sáng lên, đã đoán được điều gì đó.

- Tình cảnh trước mắt chỉ có một con đường đó chính là các người gia nhập chúng ta, mọi người cùng tấn công Thất Thái Thành Bảo. Nếu kết quả thành công tất nhiên sẽ không thể thiếu ích lợi của các người.

Nhạc Bá cười tủm tỉm nói.

- Ha ha! Ta có thể cho các người một chút thời gian để suy nghĩ.

- Không cần suy nghĩ. Vũ Văn gia tộc chúng tôi đồng ý.

Vũ Văn Nhu quả quyết nói, trong đôi mắt sáng lộ ra vài phần cơ trí

- Người rất thông minh.

Nhạc Bá lộ vẻ tán thưởng nói, nếu đổi lại là hấn ở trong hoàn cảnh này chỉ sợ cũng phải sau suy nghĩ do dự một lúc mới bắt đầu lựa chọn như thế.

- Ta cũng đồng ý.

Trong mắt Dương Vũ lộ ra vài tia bắt đầu dĩ nói.

Đích xác mọi người không có đường lui. Nếu để mặc cho con cháu hai đại gia tộc đi, người trần doanh tán tu khẳng định sẽ không yên tâm. Nếu đánh bừa vậy hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí sẽ dẫn tới hậu họa và phiền toái vô cùng.

- Tốt. các người đi theo ta.

Nhạc Bá cười đối với kết quả này không cảm thấy bất ngờ. Dẫn theo mọi người đi về phía trận doanh bên kia. Rất nhanh phía trước bay tới hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, một gã đại hán khôi ngô tay cầm cự phủ, người còn lại là một nữ tử dung nhan xinh đẹp, vóc người thon thả.

Dương Phàm liếc mắt nhìn, hai người này đều là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

- Hai vị này cùng là thủ lĩnh trong trận doanh tán tu chúng ta. Cao Phách đạo hữu cùng Mộng Ban nữ đạo hữu.

Nhạc Bá cười giới thiệu.

- Hoan nghênh các người gia nhập.

Nữ tu Mộng Ban kia hé miệng cười, dáng vẻ quyến rũ, khí chất hợp lòng người, trong đôi mắt kia lộ ra ánh sáng tinh thuần khiến cho người khác không ý thức được thất thần.

Dương Phàm nhìn Mộng Ban trầm nghĩ:

”Nàng này hơn phân nửa là có am hiểu loại công pháp tinh thần.”

Lại không nghĩ tới ánh mắt của hấn dẫn tới sự chú ý của nàng này, Mộng Ban kia theo dõi hấn thêm mấy lần. trong mắt lộ ra một tia kỳ dị.

- Đạo hữu này là?

Mộng Ban tò mò hỏi.

Vũ Văn Nhu liền vội vàng đáp:

- Hấn là Dược sư tân khách của Vũ Văn gia tộc chúng ta. Dương dược sư của Tiên Hồng Y Quán kinh đô.

- Người chính là Dược sư truyền kỳ của kinh đô sao?

Nghe được lời này, Nhạc Bá cùng Mộng Ban ánh mắt đều sáng ngời, người sau lại thêm vài phần hứng thú.

- Vũ Văn tiểu thư quá khen rồi. Dương mỗ chỉ là một gã Dược sư thôi.

Dương Phàm thần nhiên nói. bộ dáng vinh nhục không sợ hãi.

Dưới sự quan sát chăm chú của ba cường giả Trúc Cơ Kỳ không ngờ hấn có thể trấn định tự nhiên như thế, chỉ riêng điểm này cũng đủ để cho người khác kính nể. Rất nhanh. Vũ Văn gia tộc và Dương gia đã cắm trại phía dưới Thất Thái Thành Bảo. Sau khi bố trí hết thấy những việc này, Nhạc Bá tìm ba người Dương Vũ, Vũ Văn Nhu và Dương Phàm cùng đi thương nghị đại sự.

Trong lều trại, cấm chế rất mạnh.

Dưới ngọn đèn có tổng cộng sáu người ngồi xếp bằng, phân biệt là ba vị thủ lĩnh của trận doanh tán tu cùng với ba người Dương Phàm. Mấy người khách sáo vài câu. liền đi thẳng vào vấn đề.

- Hai đoàn người các người đã dự định cùng chúng ta tấn công Thất Thái Thành Bảo, như vậy khẳng định cũng phải xuất lực. Tu sĩ trong trận doanh tán tu chúng ta chia làm ba đội thay nhau tấn công tòa thành, tu sĩ tham chiến phải đã ngoài Ngưng Thần Kỳ. Không bằng như vậy, các người liền xuất ra hai đội cùng chúng ta tạo thành năm tiểu đội, cùng nhau tấn công tòa thành.

Nhạc Bá đưa ra sách lược mà ba vị thủ lĩnh trận doanh tán tu đã thương nghị tốt trước đó.

Vũ Văn Nhu không có lập tức phản ứng, nàng muốn hiểu thực lực trận doanh tán tu một chút trước.

Danh sách của trận doanh tán tu chính đạo có mười sáu người đều là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, sau khi tiến vào Cửu u Bí Cảnh đã chết hai ba tu sĩ Luyện Khí Kỳ cùng một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Sau khi chia làm ba đội, không sai biệt lắm tất cả tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều phải ra trận. Dù sao cũng phải nói điểm chênh lệch thực lực giữa hai đại gia tộc cùng trận doanh tán tu chủ yếu ở chỗ bên kia có ba gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tọa trấn, đây là khoảng cách không thể vượt qua.

- Tốt, chúng ta đồng ý.

Vũ Văn Nhu và Dương Vũ nhìn nhau, đồng ý quyết sách này. Hai đại gia tộc cùng phái ra một đội, tập hợp tất cả tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều phái lên. Sau đó, ánh mắt ba người Nhạc Bá dừng lại ở trên người Dương Phàm.

- Không biết ta có thể đảm trách nhiệm vụ gì?

Dương Phàm cười cười hỏi.

244. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (2+3)

- Trận doanh tán tu chính đạo chúng ta tiến vào Cửu u Bí Cảnh từng có một gã Dược sư Luyện Khí hậu kỳ, nhưng bất hạnh chết mấy ngày trước trong một hiểm. Hiện tại chúng ta muốn liên tục tác chiến cùng với dân bản xứ trong tòa thành này sợ rằng sẽ có một chút thương vong, các hạ đã là Dược sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô. Nhạc mỗ hy vọng Dược sư có thể vất vả một chút giảm bớt thương vong cho hai bên liên minh chúng ta.

- Đây là chức trách của Dương mỗ.

Dương Phàm đương nhiên cũng không cự tuyệt. Loại công thành đại chiến này thương vong khẳng định sẽ có. Nhưng đối với Dương Phàm mà nói chẳng phải là một cơ hội tăng tu vi lên sao?

- Nhạc đạo hữu! Hai đại gia tộc chúng ta đã liên minh cùng các ngài, không biết có thể biết sách lược công thành được không? Trận pháp thượng cổ phía ngoài Thất Thái Thành Bảo này cường đại dị thường, nếu cứ đánh bừa như vậy sợ rằng có chút khó khăn.

Vũ Văn Nhu nói.

Dương Vũ cũng nói thêm:

- Nếu ba vị đạo hữu muốn tiêu hao linh thạch của trận pháp hộ thành này, Dương mỗ có thể kết luận điểm này không thể thực hiện được. Bởi vì lúc trước chúng ta từng tiến vào trong tòa thành đó, phát hiện một lượng lớn linh thạch dự trữ, đáng tiếc ở bên trong không thể mở trữ vật ra.

Mộng Ban cười dài nói:

- Hiện tại mọi người là đồng minh, sách lược công thành đương nhiên có thể nói cho các người.

- Kính cẩn lắng nghe!

Dương Phàm cười nói. Hắn rất muốn biết phương pháp phá thành chân chính của thủ lĩnh trận doanh tán tu này, cùng ý nghĩ của mình có giống nhau hay không.

- Theo chúng ta phân tích, bản thân tòa thành này ngoại trừ cứng rắn ra thật sự không có chỗ đặc biệt gì khác. Mấu chốt chân chính là ở đại trận hộ thành của nó. Đây là một kỳ trận thượng cổ hiếm thấy, những dân bản xứ kia không biết pháp lực, hàng năm muốn mở trận pháp này ra khẳng định cần vận chuyển một

lượng linh thạch nhất định làm đầu mối vận chuyển, trận pháp này kết nối với thiên địa linh khí, hoàn toàn có thể tự cung tự cấp. Cho nên, nếu muốn phá thành chỉ có một biện pháp đó chính là trong ứng ngoại hợp phá hư đầu mối trận pháp trong tòa thành.

Thanh âm Mộng Ban như mộng như ảo, trong cặp mắt trong suốt kia lóe ra những tia sáng tinh thần, khiến cho người khác lâm vào hãm sâu. Dương Phàm cảm giác đôi mắt nàng này như cố ý vô tình đối diện với chính mình, không ngờ khiến hắn sinh ra một loại cảm giác thất thường, thiếu chút nữa lâm vào trong đó. Cũng may là cảnh giới của hắn khá cao, định lực cũng rất đáng sợ. chống cự lại loại thần thông tinh thần của đối phương.

- Nội ứng ngoại hợp. từ trong ra ngoài.

Dương Phàm âm thầm gật đầu, phương pháp này cùng với suy nghĩ của mình đúng là không mưu mà hợp.

- Chúng ta còn phát hiện một đặc điểm, đại trận hộ thành này có thể ngăn cản loại công kích pháp thuật, thậm chí bao gồm cả Pháp Bảo công kích, nhưng chúng ta chỉ cần không sử dụng pháp lực là có thể không bị ngăn cản tiến vào. Tuy nhiên nói như vậy sẽ phải thừa nhận hỏa lực đáng sợ từ đám dân bản xứ trên tường thành. Dưới tình huống không sử dụng pháp lực chúng ta không thể chống lại bọn họ từ trên cao đánh xuống.

Nhạc Bá tiếp tục phát biểu.

- Kỳ trận thượng cổ này quả nhiên kỳ quái.

Ba người Dương Phàm không khỏi suýt xoa lấy làm kỳ.

- Chúng ta còn có một phỏng đoán, mọi người ở trong tòa thành sợ dĩ không thể sử dụng pháp lực hơn phân nửa cùng liên quan đến kỳ trận thượng cổ này. Chỉ cần phá giải được nó, tòa thành này chẳng khác gì thùng rỗng kêu to.

Trong mắt Nhạc Bá hiện lên một đạo tinh quang.

- Không sai! Chỉ cần phá được trận pháp này, chúng ta có thể dễ dàng tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Đại hán khôi ngô Cao Phách vốn trầm mặc không nói gì, đột nhiên lên tiếng, trong mắt hung quang hiện lên.

Tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành!

Mấy người Dương Phàm có thể tưởng tượng ra tràng cảnh đó, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Trong tòa thành này ít nhất cũng có bốn năm nghìn người ở, nếu thật sự muốn đồ thành vậy chẳng phải là máu chảy thành sông sao.

- Vấn đề mấu chốt là chúng ta làm thế nào để phá hư đầu mối trận pháp.

Vũ Văn Nhu nói một câu trúng điểm yếu hại.

- Đúng vậy! Chúng ta thay nhau công thành chính là làm màn đệm cho sách lược mấu chốt nhất này.

Nhạc Bá cười tủm tỉm nói:

- Tuy rằng chúng ta ngày đêm công thành không ngừng nhưng mục đích chính là muốn tiêu hao linh thạch đầu mối trận pháp, sau đó chờ đến thời điểm những dân bản xứ kia đi đổi linh thạch, xác định vị trí đầu mối trận pháp, nhất cử công kích phá hư nó.

- Kế này thật tuyệt diệu. nhưng chúng ta ít nhất phải có một người lẫn vào trong tòa thành, thời điểm bọn họ đổi mới linh thạch mới xác định được vị trí cụ thể đầu mối trận pháp.

Dương Vũ đưa ra nghi vấn.

- Ha ha! Điểm này chúng ta tự nhiên có phương pháp, đến lúc đó các người liền biết.

Nhạc Bá vẻ mặt tươi cười nói.

Nói ra toàn bộ sách lược cho ba người này, nhưng điểm mấu chốt duy nhất lại che giấu. Rất nhanh, thủ lĩnh hai phe liên minh thương nghị ổn thỏa sách lược cụ thể, quyết định nghỉ ngơi nửa ngày, ngày mai bắt đầu thay nhau công thành.

Ngày thứ hai. trời vừa tờ mờ sáng. trận doanh liên minh chính đạo tạo thành năm đội ngũ bắt đầu thay phiên nhau công kích đại trận bảy màu bao quanh tòa thành. Dương Phàm là Duyệt sư duy nhất của toàn bộ trận doanh liên minh nên không cần phải xuất thủ, chỉ cần có tu sĩ bị thương hẳn đều trước tiên chạy tới.

”Hưu hưu hưu”

Cung tên trong tay võ giả trên tường thành đều là cấp bậc Linh Khí, rút chân khí vào rồi toàn lực xạ kích, tên mang theo kinh phong đáng sợ, uy thế không thể coi thường, do không nghĩ tới Pháp Bảo ở trong tay võ giả thể tục còn có thể phát huy ra uy lực như thế. Đặc biệt những võ giả Tiên Thiên trên tường thành bắn tên ra lại càng đáng sợ, thậm chí có thể phá vỡ quang mang hộ thể của tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Mỗi đội ngũ năm tu sĩ không ngừng thay phiên công kích, công kích từ sáng sớm cho đến tận ban đêm. Tại trong quá trình này, Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được lực lượng kỳ trận thượng cổ chậm rãi SUY yếu, nhưng loại SUY yếu này vô cùng nhỏ.

”Với tiến độ như thế, không tới mười ngày nửa tháng sợ rằng không thể làm suy yếu tám phần lực lượng của trận pháp này.”

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Chỉ khi nào linh thạch tiêu hao hơn phân nửa thì dân bản xứ trong thành mới có thể đổi mới linh thạch. Vào lúc ban đêm cho đến tận đêm khuya vẫn như cũ có một đội tu sĩ phụ trách tấn công tòa thành. Dân bản xứ thủ hộ trên tòa thành bởi vì trận pháp chỉ có thể ngăn cản bất cứ công kích pháp thuật nào nhưng không thể ngăn cản lực công kích thuần túy, cho nên bọn họ cũng phải phải người tùy thời canh gác.

”Không biết trận doanh tán tu chính đạo này dùng loại phương pháp nào để trong ứng ngoại hợp đây?”

Dương Phàm đi đến một góc hẻo lánh, mặt lộ vẻ trầm ngâm, đồng thời triển khai cảm quan ra bốn phía. Sau khi xác định không ai giám sát mình, trong tay hắn xuất hiện thêm một con băng xà nhỏ dài chừng ba thước. Trải qua bốn năm ngày tu dưỡng trong Tiên Hồng Không Gian, thương thể linh hồn của Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã phục hồi như cũ. Vì tăng thực lực của nó lên. Dương Phàm thậm chí còn cho nó một khối Vạn Niên Băng Tỷ để cho nó liên tục tu luyện.

- Đi. tiến vào tòa thành.

Dương Phàm thả Lưu Ly Hàn Tinh Xà xuống.

”Phốc”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà rơi xuống mặt đất lập tức tiến vào trong lòng đất, lưu lại một cái động khẩu sâu không thấy đáy. Con rắn này không hổ là Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị. có được thần thông洞天 thổ đến khó tin, xuyên qua tầng nham thạch không cần tốn quá nhiều sức lực, thậm chí có thể nói như cá gặp nước.

Dương Phàm âm thầm gật đầu, bảo trì liên hệ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Chỉ sau thời gian nửa khắc, Lưu Ly Hàn Tinh Xà xuyên qua tầng nham thạch cứng rắn dài mười mấu trượng, chui vào được phía dưới tòa thành. Sau đó. Lưu Ly Hàn Tinh Xà bằng vào lực lượng cơ thể phá vỡ tầng trận pháp bảy màu trong lòng đất, tiến vào trong tòa thành. Dương Phàm phân phó cho nó ở trong lòng đất trong tòa thành tùy cơ hành động, đồng thời giám thị từng người dân bản xứ có thực lực cường đại.

Xuyên thấu qua cảm quan của Lưu Ly Hàn Tinh Xà. Dương Phàm cũng có thể mơ hồ cảm ứng được tâm mắt của nó, đối với tình huống trong tòa thành có hiểu biết nhất định.

Sáu ngày sau.

Liên minh tán tu chính đạo công kích vội vàng không ngừng. Dưới tác dụng của vị thần y Dương Phàm, năm đội ngũ gần như có thể bảo trì không hề có tổn thương. Mà kỳ trận thượng cổ xung quanh tòa thành

lực lượng đã suy yếu bốn năm thành. Trong lúc đó, Dương Phàm cũng không biết mình đã trị liệu cho bao nhiêu tu sĩ, tu vi liên tục tăng lên, trong mơ hồ sắp tiếp cận cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Ngay tại ngày thứ bảy, dị biến đột nhiên phát sinh, kỳ trận thượng cổ xung quanh tòa thành hào quang chói lọi, lại khôi phục đến trạng thái cường thịnh.

- Cái gì?

Tình hình như thế khiến cho các nhân vật thủ lĩnh thể lực liên minh sắc mặt rất khó coi.

- Không nghĩ tới bọn họ có thể đổi mới linh thạch nhanh đến mức này.

Nhạc Bá lộ vẻ tiếc nuối nói.

- Đành phải tiếp tục công kích!

Mộng Ban sắc mặt không đổi nói.

- Người đã khống chế được mấy người rồi?

Nhạc Bá truyền âm hỏi Mộng Ban.

- Kỳ trận thượng cổ kia có một nửa chống cự đối với loại thần thông tinh thần, cộng với khoảng cách có hạn, thi triển Mộng Thiên Đại Pháp có chút tiêu hao tinh thần, cho tới bây giờ ta mới chỉ khống chế được hai võ giả.

Mộng Ban đáp.

- Được rồi, người tiếp tục cố gắng. Bảo người bị người khống chế đến lúc đó cẩn thận chút.

Nhạc Bá gật gật đầu.

- Đáng tiếc hai võ giả mà ta khống chế cũng không phải cao tăng của dân bản xứ. Nếu có thể khống chế một gã võ giả Tiên Thiên thì sự tình đã tốt rồi. Bởi vì ở trong những dân bản xứ này số lượng võ giả Tiên Thiên rất ít, địa vị cũng rất cao. Tiếc là nếu muốn khống chế một võ giả Tiên Thiên thập phần khó khăn.

Mộng Ban lộ vẻ tiếc nuối nói.

Ngày công thành thứ tám của trận doanh liên minh. dị biến lại phát sinh.

"Vù vù vù"

Có mấy tên nổ rất lớn phá không phóng tới, kinh phong cường đại gào rít ở trong hư không đến chói tai.

"Phốc"

Một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bị đâm thủng bả vai, ngã xuống trong vũng máu, còn có một kiện Linh Khí phòng ngự hạ phẩm bị phá vỡ một vết rất rõ ràng.

- Công kích thật đáng sợ!

Dương Phàm âm thầm kinh hãi, đám người Nhạc Bá cũng sắc mặt đại biến. Chỉ thấy trên tường thành kia không biết từ khi nào nhiều thêm bốn năm nổ xa công thành cỡ lớn. (Nổ xa = xe nổ = balista trong AOE)

Nổ xa này cũng không phải chủng loại giống ở thế tục giới, phía trên còn điêu khắc đồ án cùng trận pháp phức tạp kỳ quái. Mỗi khi phát động đều có linh quang lóe lên. Dương Phàm mặt lộ vẻ dị sắc cũng nhìn ra một đặc điểm của trận phép thượng cổ này đó là tu sĩ ở bên trong không thể dùng pháp lực nhưng sử dụng linh thạch thúc động các loại khôi lỗi máy móc hoặc là vật chết cũng không bị hạn chế gì. T

- Trước lui lại đã. Dương được sư mau tới cứu người.

Ba vị thủ lĩnh vội vàng ra lệnh.

Rất nhanh đội tu sĩ kia đã lui xuống. Dương Phàm chạy qua cứu chữa. Cũng may nổ xa kia mỗi một lần phóng đều phải chuẩn bị nổ tiến lại một lần, cho nên có đủ thời gian lui lại. Dương Phàm kiểm tra tình hình thương người bị thương, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Toàn bộ bả vai bị xuyên thủng, tên tu sĩ kia gần như sắp lâm vào tử vong. Cũng may còn có thần y như Dương Phàm tọa trấn ở đây mới cứu được

hắn một mạng. Chờ sau khi Dương Phàm hoàn toàn chữa khỏi thương thế cho đội tu sĩ này, chính hắn đột nhiên ngẩn ra, sau đó vé mặt vui mừng. Trải qua nhiều ngày liên tục trị liệu không ngờ trong vô tình hắn đột phá, đạt tới cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Trúc Cơ trung kỳ!

Dương Phàm hít sâu một hơi, cứ tiếp tục với tình hình này chính mình tại trong Cửu u Bí Cảnh còn có thể tăng lên thêm một bước, bậc cao dường như không thể chạm vào kia cũng không phải xa xôi như vậy.

Đúng lúc này, Nhạc Bá cầm một cây nõ tiến từ trên tường thành bắn xuống đi tới, mặt lộ vẻ kinh hãi.

- Tài liệu chế tạo nõ tiến của công thành nõ xa này siêu việt hơn cả cấp bậc Linh Khí, so với Linh Khí thượng phẩm của ta còn cứng rắn hơn mấy lần, tài liệu luyện chế ra thứ này sợ rằng chính là tài liệu luyện chế Pháp Bảo.

Mọi người nghe vậy vừa mừng vừa lo. Lo chính là uy lực của nõ tiến này, vui mừng chính là bảo vật trong Thất Thái Thành Bảo này còn lớn hơn so với trong tưởng tượng. Dưới sự hấp dẫn như thế, mấy vị thủ lĩnh nhìn nhau trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn và chờ mong.

- Công kích, đội tiếp theo! Mãnh liệt công kích cho ta!

- Công kích! Đội tiếp theo mãnh liệt công kích cho ta!

Công thành nõ xa xuất hiện không những không có đánh tan ý niệm xâm lấn trong đầu những tu sĩ từ bên ngoài tới này, ngược lại còn làm cho bọn họ càng thêm tham lam điên cuồng.

Đội tham chiến tiếp theo chính là Vũ Văn gia tộc.

- Mọi người phân tán ở trong không trung, áp dụng công kích du đăng, cẩn thận công kích nõ tiến của nõ công thành kia.

Vũ Văn Nhu bắt đầu chỉ huy mọi người phát động công kích, không ngừng di động trong không chung, thay đổi vị trí liên tục.

"Hưu hưu hưu"

Cứ như vậy, công thành nõ tiến uy hiếp ít đi một chút, tối thiểu cũng không dễ dàng bị miểu sát.

"Keng keng. Âm âm"

Công kích liên miên không ngừng, trong quá trình này cũng có mấy tên tu sĩ bị thương đều được Dương Phàm chữa khỏi kịp lúc. Đối với Dương Phàm mà nói chỉ cần còn có nửa hơi, ta cũng có thể kéo người từ quỹ môn quan trở về. Tốc độ trị liệu của hắn làm cho người khác nhìn cũng kinh hãi. Thương thế có nghiêm trọng mấy cũng chỉ mất một chút công phu. về phần vết thương nhẹ bình thường cũng chỉ mất thời gian một hai lần hô hấp.

Trong vô hình, có Dương Phàm tồn tại lập tức giảm tỉ lệ tử vong của trận doanh tán tu tới mức thấp nhất. Từ khi hắn gia nhập tới nay, không một tu sĩ nào của năm đội bị thương vong. Cho dù gãy xương, cụt tay hay gãy tay. Dương Phàm sử dụng Ngọc cốt Thuật trong một lát liền có thể trị tốt như cũ.

Ba gã cường giả Trúc Cơ Kỳ Nhạc Bá kia đối với thủ đoạn của Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không thôi, đồng thời cũng kinh ngạc tốc độ trị liệu cùng lực duy trì liên tục trong thời gian dài của hắn. Bọn họ mơ hồ phát hiện Dương Phàm đối với trị liệu thương bệnh thập phần tích cực, hoàn toàn là một tinh thần lạnh lẽo kinh dâng không cầu hồi báo. Đám tu sĩ tham chiến cũng biết dạng thần y như Dương Phàm tồn tại, cho nên thời điểm chiến đấu tận lực tránh không để vết thương vào những nơi trí mệnh. Bọn họ hiểu rằng chỉ cần không bị miểu sát trong nháy mắt, cho dù trọng thương nặng mấy cũng không sợ.

Thời gian từng phút trôi qua, chúng tu sĩ công kích không chút sợ hãi, lực lượng của đại trận bảo hộ tòa thành Thất Thái Thành Bảo đang dần dần giảm xuống. Tiếp tục như vậy qua mấy ngày, mất thấy lực lượng trận pháp xung quanh Thất Thái Thành Bảo sắp suy yếu được năm thành. Thông qua kinh nghiệm lần trước, bọn họ biết được sau khi này lực lượng của kỳ trận thượng cổ kia suy yếu xuống dưới năm thành thì đám dân bản xứ kia sẽ đổi mới linh thạch. Trong thời khắc này, bất kể là Dương Phàm hay là ba vị thủ lĩnh trong trận doanh tán tu đều lộ vẻ vạn phần sốt sắng.

- Chuẩn bị tốt chưa?

Nhạc Bá truyền âm hỏi.

- Ta đã khống chế bốn võ sĩ dân bản xứ. Bọn họ đang chặt chẽ chú ý động thái phía này.

Mộng Ban cười dài nói:

- Tin rằng chúng ta rất nhanh có thể tìm được điểm đầu mối then chốt của kỳ trận thượng cổ này.

- Chỉ hy vọng như thế.

Nhạc Bá khẽ thở dài:

- Thời gian không thể quá lâu, bằng không địa phương này chung quy sẽ bị thế lực khác phát hiện.

Đồng thời lúc này, Dương Phàm thông qua liên hệ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà cảm giác được mỗi một hành động của đám nhân vật cao tầng trong tòa thành.

- Nhạc tiền bối. trong doanh địa đột nhiên mất tích một người.

Một tu sĩ Luyện Khí Kỳ báo cáo.

- Cái gì? Có người mất tích?

Sắc mặt Nhạc Bá đại biến, một tay xốc lên người nọ hung hăng hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Tiền bối! Tiểu nhân cũng không biết rõ. Theo tình hình thì đại khái hắn rời đi trong hai ngày gần đây, trước đó hắn là một gã trận pháp sư, không có tham gia chiến đấu.

Tu sĩ Luyện Khí Kỳ này run giọng nói.

”Âm”

Nhạc Bá vẻ mặt âm trầm, trực tiếp đá tu sĩ Luyện Khí Kỳ kia ra khỏi doanh trướng.

- Trong trận doanh tán tu chúng ta có thể có nội gian.

Nhạc Bá nói với Mộng Ban và Cao Phách:

- Chúng ta phải đẩy nhanh kế hoạch hơn nữa, nếu để thế lực khác tiến tới xen vào vậy phiền toái đó.

Lại qua nửa ngày, Mộng Ban đột nhiên nói:

- Có động tĩnh.

Ồ? Bọn họ hình như là đi về tám hướng.

Mộng Ban mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Tám hướng?

Nhạc Bá nao nao:

- Xem ra bố trí của kỳ trận thượng cổ này có chút rườm rà. Đã có tám hướng vậy khẳng định phải đổi mới linh thạch cả tám hướng.

Chuyện này có thể có chút phiền toái.

Hai người cau mày, đại hán Cao Phách khôi ngô kia cũng không tham dự vào loại kế sách này.

- Không tốt! Có những tu sĩ khác đang đi về hướng này, giống như là tu sĩ ma đạo. Đúng lúc này, lại có tu sĩ tới báo tin.

- Cái gì? Tu sĩ ma đạo!

Nhạc Bá thần sắc ngưng trọng, triển khai thần thức. đồng thời nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy mặt khác của Thất Thủ Thành Bảo bay tới mấy chục tên tu sĩ, cả đám tràn đầy Thiên Ma khí.

- Đó là trận doanh tán tu ma đạo!

Tất cả tu sĩ tham chiến nhanh chóng rút về doanh!

- Khẩn trương đề phòng!

- Mọi người đề phòng!

Trong lúc nhất thời, tu sĩ hai bên liên minh tán loạn, toàn bộ phi về phía doanh địa tập trung cùng một chỗ.
”Hưu hưu hưu”

Đúng lúc này, trong trận doanh tán tu ma đạo đối diện bay ra ba tu sĩ trên người tỏa ra huyết quang. Hai nam một nữ trên người đều lộ ra một cỗ khí huyết sát.

- Đó là ba gã đệ tử của Huyết Ma lão tổ, đều là tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ trung kỳ.

Nhạc Bá sắc mặt ngưng trọng nói.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn phát hiện ở trong trận doanh của đối phương có Huyết Ma lão thất, còn có một mãnh Lăng Việt Sơn ở phía trước. Huyết Ma lão thất là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đứng ở bên trái, phía bên phải là một nữ tử độ tuổi thanh xuân mặc quần đỏ, một đôi mắt câu hồn lạc phách, lộ ra mị lực thành thực mê người, cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Còn có một nam tử trung niên tu vi cao hơn, Trúc Cơ hậu kỳ. Đứng ở giữa hiển nhiên là thủ lĩnh của những người này.

- Huyết Ma lão ngũ, lão lục, lão thất.

Cao Phách kinh ngạc nhìn ba người đối diện đang tới, không ngờ hẳn đều nhận biết. Dưới ánh mắt khác thường của đám người Dương Phàm, hẳn tùy tiện nói:

- ta từng gặp ba người bọn họ.

- Ha ha ha! Nhạc đạo hữu, Cao đạo hữu. Nhiều năm không gặp. vẫn khỏe chứ!

Huyết Ma lão ngũ cười ha hả, dường như rất đắc ý.

Nữ tử thanh xuân quần đỏ vẻ mặt u oán nói:

- Ôi! Các người cũng thật không có phúc hậu, có một khối địa bảo như vậy không ngờ cũng không thông báo mấy huynh đệ chúng ta một tiếng.

Đôi mắt ưng của Huyết Ma lão thất quét nhìn mọi người, dừng lại trên khuôn mặt của Mộng Ban, vẻ mặt cười tà nói:

- Nếu ta đoán không sai, cô bé xinh đẹp khí chất không tệ này chính là Mộng cô nương, đệ tử của Linh Hà tiên tử rồi?

- Hừ! Không nghĩ tới trận doanh ma đạo các người đề tiện vô sĩ như thế, phái người nằm vùng trong trận doanh chúng ta.

Mộng Ban vẻ mặt chán ghét nói, nhìn thấy những tu sĩ Huyết Ma này nàng liền phát ra chán ghét từ trong linh hồn.

- ít lời vô nghĩa đi, người thấy có phần. Nếu đã để chúng ta biết bí mật tòa thành này, trận doanh tán tu các người đừng mơ tưởng độc chiếm.

Huyết Ma lão ngũ vẻ mặt bá đạo, không chút phân rõ phải trái nào.

Dương Phàm bất động thanh sắc, nhìn tình huống giằng co giữa hai bên ở trong mắt, cũng là vẻ mặt lạnh nhạt. Rất nhanh, thủ lĩnh hai bên tụ tập cùng một chỗ thương nghị phân chia ích lợi. người tham gia đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Cuối cùng, trận doanh tán tu chính đạo cùng trận doanh tán tu ma đạo đạt thành hiệp nghị: Trước tiên hai bên cùng hiệp lực công phá Thất Thái Thành Bảo, về phần bảo vật bên trong phân chia như thế nào liền xem bốn sự mỗi người đi.

Kết quả thương nghị cuối cùng không ra ngoài phán đoán của Dương Phàm.

Kết quả là hai trận doanh tán tu chính ma hai đạo vì ích lợi chung, trong khoảng thời gian ngắn cùng liên hợp với nhau. Trải qua đàm phán, đại liên minh tán tu chính ma tổng cộng chia làm tám đội phát động mãnh liệt công kích đối với Thất Thái Thành Bảo.

Lần này, lại thêm ba gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, hỏa lực cũng càng mạnh.

Tuy nhiên trong thời khắc đó, trận pháp xung quanh Thất Thái Thành Bảo lại tỏa ra quang mang bảy màu lộng lẫy, trong chớp mắt khôi phục đến trạng thái đỉnh.

- Đáng chết!

Huyết Ma lão thất mắng to một tiếng.

- Sao lại thế này? Không có đầu mối then chốt phá hủy trận phép sao?

Nhạc Bá vẻ mặt khó hiểu nói.

- Theo người ta không chế giải thích toàn bộ đại trận có tám chỗ cần được khảm linh thạch, hơn nữa mỗi một chỗ đều có võ giả Tiên Thiên tọa trấn.

Mộng Ban khẽ thở dài:

- Ba người ta không chế cũng không phải đối thủ của võ giả Tiên Thiên.

- Bên phía trận doanh tán tu ma đạo có dị động gì không?

Nhạc Bá hỏi

- Bọn họ đang đào đường hầm dưới nền đất, cùng dự định từ mấy đường hầm đó len vào trong tòa thành, sau đó trong ứng ngoại hợp.

Mộng Ban đáp.

- Xem ra chỉ có đợi thôi.

Nhạc Bá lắc lắc đầu.

Đại liên minh tán tu chính ma hiệp lực công kích Thất Thái Thành Bảo, cứ cách mấy ngày trận pháp đều được đổi mới Linh thạch một lần. Một ngày nọ, trên lầu thành lại nhiều thêm mấy chục công thành nổ xa, hình thành nhiều uy hiếp hơn đối với tu sĩ phía dưới. Xem ra, những dân bản xứ kia cũng có chút khủng hoảng, tăng thêm rất nhiều nhân lực

Hưu hưu hưu Hưu hưu hưu

Mưa tên từ trên tường thành bắn xuống, kèm theo một trận chấn động không khí chính là những nổ tiễn to lớn. Rất nhanh, đại liên minh tán tu chính ma xuất hiện tử vong. Một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bị nổ tiễn xuyên thủng tim lập tức vong mạng.

Sau đó, cứ cách hai ngày đều có thương vong xuất hiện. Dương Phàm bận rộn túi bụi. tu vi không ngừng liên tục tăng lên. Tuy nhiên, hiện tại hắn đã bước vào Trúc Cơ trung kỳ, những tu sĩ bị thương đều là Ngưng Thần Kỳ, tốc độ tu vi tăng lên cũng tính bình thường.

Lại qua mấy ngày, phía nam Thất Thái Thành Bảo bay tới một đội tu sĩ ước chừng có hơn hai mươi người. Tất cả đều đồng một màu là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, trong đó còn có hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Đó là tu sĩ thuộc Quỷ Huyền Môn!

Có người kinh hô.

- Quỷ Huyền Môn là đại phái quý tu duy nhất trong Ngư Dương Quốc, đồng thời cũng am hiểu huyền thuật tinh thần.

Máu trăm năm trước Quỷ Huyền Môn còn có cường giả Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, là đại phái siêu cấp trong Ngự Dương Quốc, sau đó bởi vì tên lão tổ Nguyên Anh Kỳ kia tạo hóa mới suy bại xuống làm một nhập lưu một phái.

Nhưng dù vậy, thực lực Quỷ Huyền Môn cũng không thể coi thường, trong tông môn có ba bốn vị tu sĩ Kim Đan bậc cao tọa trấn.

- Đáng giận! Trong trận doanh tán tu ma đạo chúng ta không ngờ cũng có người nằm vùng!

Huyết Ma lão thất gằn như vô lực nói.

Đi đầu Quỷ Huyền Môn chính là một nam tử mắt quỷ âm dương quái khí là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Bên cạnh hắn có một cô bé nhìn như vô tư thanh thuần mặc váy ngắn màu trắng, vài phần trẻ con không ngờ cũng là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đương nhiên tuổi thật của nàng khẳng định không phải giống như bề ngoài.

- Hắc hắc! Chuyện tốt như vậy đương nhiên không thể thiếu Quỷ Huyền Môn chúng ta. Nam tử mắt quỷ thanh âm không nam không nữ làm cho người khác nghe thấy nổi cả da gà

- Hi hi! Tốt. tốt lắm. Nơi này thật nhiều người. Bình Tương thích nhất đó.

Cô bé mặc váy ngắn màu trắng kia vẽ mặt khờ dại lảng mạn hô lên.

Kết quả trải qua một phen khúc chiết. Quỷ Huyền Môn cũng gia nhập đại liên minh tu sĩ nhân loại tấn công Thất Thái Thành Bảo. Đám người Nhạc Bá rốt cuộc hiểu được bí mật về Thất Thái Thành Bảo không có khả năng giấu diếm thể lực lớn khắp nơi đều có tai mắt riêng của mình, có lẽ một người thủ hạ của người chính là người trong trận doanh đối phương tới nằm vùng. Sau mấy ngày, lực tục có tu sĩ của các thể lực lớn nhỏ chạy tới góp vui

Trong lúc nhất thời. người ngoài Thất Thái Thành Bảo như thủy triều dâng, một hai trăm tu sĩ đều là đến từ những tinh anh mới nổi của Ngự Dương Quốc. Trong mơ hồ, tại Thất Thái Thành Bảo một trận công thành đại hỗn chiến sắp bùng nổ trong Cửu u Bí Cảnh.

245. Chương 250: Công Thành - Đại Hỗn Chiến (4+5)

Tất cả mọi người tin tưởng Thất Thái Thành Bảo bị phá chỉ là một vấn đề thời gian. Dương Phàm thống kê đại khái một chút, kết quả cho ra một kết luận kinh người: "Sáu bảy thành tất cả thể lực trong Cửu u Bí Cảnh đều tập kết tại Thất Thái Thành Bảo."

Điều duy nhất khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ chính là ba đại tông môn cường đại nhất Ngự Dương Quốc không ngờ không ai chạy tới. Điểm này khiến cho rất nhiều tu sĩ âm thầm suy đoán, có lẽ trong Cửu u Bí Cảnh này còn có thứ gì đó hấp dẫn lớn hơn nữa. Cho nên mới khiến ba đại thể lực đỉnh cấp của Ngự Dương Quốc bị kiềm chế không rảnh phân thân tới đây. Kể từ đó, các thể lực lớn ngoài Thất Thái Thành Bảo như quần long vô chủ, chỉ bằng ích lợi ngắn ngủi mà tập kết cùng một chỗ. Trong phần đông thể lực tại đây, thực lực cường đại nhất chủ yếu chính là hai trận doanh tán tu chính ma, còn có hai lưu môn phá khác là Quỷ Huyền Môn và Kim Hồng Môn.

Tiếp xuống phía dưới chính là những thể lực nhị lưu giống như Vũ Văn gia kinh đô đại khái có bảy tám thể lực. Thực lực cũng không thể coi thường, chỉ là không có cường giả Trúc Cơ Kỳ tọa trấn. Tu sĩ nhân loại tập kết hàng loạt khiến cho dân bản xứ trong Thất Thái Thành Bảo hoảng sợ, lại càng phải thêm nhiều nhân thủ. Trên tường thành, số lượng công thành nổ xa đã gia tăng tới ba bốn mươi chiếc, điều này tạo thành uy hiếp rất lớn đối với chúng tu sĩ phía dưới, thường xuyên có thương vong xuất hiện.

Dưới tình huống đó. Dương Phàm bắt đầu bận rộn. Hắn cũng không quan tâm là thể lực nhà ai, chỉ cần gặp được tu sĩ bị thương, đối phương không cự tuyệt, hắn đều chủ động trợ giúp trị liệu.

Đây chính là thời cơ tốt để tăng lên tu vi nha!

Dương Phàm mừng thầm trong lòng, hận không thể phân thân thành vô số. Chỉ tiếc Dực sư trong trận chiến này cũng không chỉ có một mình hắn, trong các trận doanh khác cũng có một số Dực sư. Ngoại trừ tăng lên tu vi ra, Dương Phàm còn có thể thu được một chuyện tốt khác. Tài liệu chế tạo tiền của nỗ công

thành vô cùng cứng rắn, có thể làm tài liệu tốt nhất luyện chế Pháp Bảo. Thời điểm hắc cứu người cũng mượn gió bẻ măng, lấy cơ rút nỏ tiễn ra liền thu lấy. Đối với việc này, những tu sĩ được cứu chữa kia tự nhiên không nỡ phản đối cùng so đo.

So với sinh mạng của chính mình, một nỏ tiễn chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Kể từ đó, mỗi lần hắc trị liệu cho một người gần như đều có thể thu được một mũi tên nỏ công thành. Cứ dần dần, chính Dương Phàm cũng không biết mình đã thu được bao nhiêu nỏ tiễn, đến cuối cùng hắc cũng có chút chết lặng. Theo Dương Phàm đoán tài liệu của mỗi một nỏ tiễn giá trị ít nhất có thể so với một kiện Linh Khí thượng phẩm. Dương Phàm ở nơi này thường xuyên xuất hiện, cũng dẫn tới sự chú ý của những thế lực này. Chúng Được sư đối với tốc độ cùng hiệu quả trị liệu của hắc vô cùng ngạc nhiên thán phục vạn phần, trong lòng sinh tâm hâm mộ.

Dần dần, thanh danh thần y đệ nhất kinh đô được lưu truyền trong những tu sĩ này. Những tu sĩ từng được Dương Phàm cứu trị trong ánh mắt nhìn về phía hắc đều lộ ra cảm kích cùng tôn kính từ trong nội tâm.

- Các người xem, quốc vương dân bản xứ ra rồi.

Ngay tại lúc này, trong trận doanh tu sĩ dẫn phát một trận chấn động. Dương Phàm vừa liếc mắt nhìn liền thấy trên tường thành kia xuất hiện một lão già đầu đội vương miện, trong tay cầm quyền trượng. Quốc vương dân bản xứ nhẹ nhàng giơ quyền trượng trong tay lên, võ giả phụ trách công kích trên tường thành đều ngừng lại.

Rất nhanh, một gã đại hán dáng người kim giáp đi ra, lớn tiếng nói chuyện với chúng tu sĩ ở phía dưới. Đáng tiếc chính là ngôn ngữ dân bản xứ nơi này chúng tu sĩ căn bản nghe không hiểu.

Dương Phàm đoán đám người dân bản xứ này có lẽ muốn đàm phán với chúng tu sĩ ngoài thành.

- Hi hi! Quyền trượng trong tay quốc vương dân bản xứ dường như không phải vật tầm thường.

Cô bé mặc váy ngắn trong Quỷ Huyền Môn vẻ mặt thật thà nói.

- Hắc là quốc vương dân bản xứ, giết chết hắc.

Nam tử mắt quỷ bên cạnh nàng lạnh lùng nói.

- Được. vậy giết chết hắc.

Cô bé mặc váy trắng cười hi hi bỗng nhiên nhắm mắt lại. Thoáng chốc, một cổ dao động kỳ dị từ vị trí của nàng nhộn nhạo đi tới trên tường thành. Quốc vương dân bản xứ cảm thấy cả người không thoải mái, thân mình đột nhiên rét run, vừa chuẩn bị lên tiếng đột nhiên sắc mặt trắng nhợt. Ngay sau đó, hắc nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu dáng vẻ vô cùng thống khổ. Võ sĩ dân bản xứ bốn phía gào thét tán loạn.

- A!

Đột nhiên, quốc vương dân bản xứ phun ra một búng máu, thân mình ngã quy, thất khiếu đổ máu tắt thở vong mạng. Theo quốc vương dân bản xứ chết đi, trên tường thành một trận đại loạn. Võ sĩ kim giáp lớn tiếng gầm lên, thanh âm như sét đánh mới chấn trụ được tình hình.

"Giết người vô hình. bí kỹ này có chút giống với Tiên Hồng bí quyết của ta."

Dương Phàm đều nhìn trong mắt chuyện phát sinh trước sau, âm thầm kinh hãi năng lực quỷ dị của cô bé váy ngắn kia. Đây là công kích tinh thần, trận pháp bảo hộ Thất Thái Thành Bảo cũng không thể ngăn cản toàn bộ.

- Quỷ Huyền Môn!

Mộng Ban thấp giọng nói, chăm chú nhìn cô bé váy ngắn cách đó không xa.

- Thật không nghĩ tới nàng có thể tu luyện Mộng Hồn Đại Pháp trong truyền thuyết tới cảnh giới như thế.

Quỷ Huyền Môn không hổ từng là đại phái siêu cấp, nếu không phải lão tổ Nguyên Anh Kỳ ngã xuống, thực lực hiện tại hắc là có thể cùng chống lại những tông môn đứng đầu như Thanh Nguyên Môn.

- Quốc vương dân bản xứ chết rồi, các thế lực lớn đều đã đào xong đường hầm đi thông vào trong tòa thành, xem ra ngày phá được thành cũng không xa.

Nhạc Bá vẻ mặt lãnh đạm nói.

- Hiện tại ta đã khống chế tám gã tu sĩ. Tu sĩ trong Quỷ Huyền Môn am hiểu bí thuật tinh thần tới chậm, nhưng số lượng khống chế rất có thể nhiều hơn so với ta.

Mộng Ban giọng điệu rất ngưng trọng.

Tại phía khác. Dương Phàm cũng không có nhàn rỗi, trong khi chữa thương cho người khác tăng lên tu vi của mình, đồng thời âm thầm quan sát thế cục khắp nơi.

"Xem ra những dân bản xứ này đã kiên trì không nổi nữa."

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

Dưới sự công kích liên tục của tu sĩ nhân loại. tòa thành của dân bản xứ gần như cứ cách một ngày đều phải đổi mới linh thạch cho trận pháp một lần. chúng tu sĩ cũng đại khái thăm dò ra vị trí xếp đặt linh thạch.

Sau khi quốc vương dân bản xứ chết đi. tên võ sĩ kim giáp kia tạm thời ổn định lại thế cục. Dương nhiên, tu sĩ Quỷ Huyền Môn cũng từng thử giết võ sĩ kim giáp này, nhưng toàn bộ đều kết thúc bằng thất bại.

Dương Phàm suy đoán thực lực võ sĩ kim giáp này đã đạt tới đỉnh của võ giả thế tục, thậm chí có thể không kém hơn so với Vũ Văn Liệt của Yên Vương phủ. Bí thuật thần bí của tu sĩ Quỷ Huyền Môn tuy rằng dị thường cường đại nhưng cự ly khá xa, lại có kỳ trận thượng cổ ngăn cách, chỉ có thể phát huy được hai ba phần uy lực. Muốn tiêu diệt võ giả cấp bậc này đích xác có chút khó khăn. Tuy nhiên, Dương Phàm lại thực sự chứng kiến từng có hai gã võ giả Tiên Thiên bị cô bé kia dùng phương thức quỷ dị khó lường giết chết.

Thủ đoạn này quả thực nghe rợn cả người.

Sau khi quốc vương dân bản xứ chết. liên minh tu sĩ nhân loại liên tục công kích bảy ngày bảy đêm, thế lực khắp nơi đều chủ mưu phát động trong ứng ngoại hợp lần cuối cùng. Thành hay bại ngay tại trong mấy ngày tới. Dương Phàm thường xuyên bảo trì liên hệ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà, cũng sai nó vì chính mình đào bới hai thông đạo ngầm thật sâu và bí mật. để thời điểm cuối cùng còn sử dụng.

- Nhìn!

Tại một khắc, Dương Phàm đột nhiên từ Lưu Ly Hàn Tinh Xà thấy được một số dị động của dân bản xứ trong tòa thành. Sau một lát. trên tòa thành xuất hiện một trận hỗn loạn nhỏ, tổng cộng hai mươi võ sĩ dân bản xứ nâng một cái máy cổ quái rất lớn đi lên. Bộ dáng vô cùng cổ hủ hết sức. Đây là một chiếc nỗ công thành còn lớn hơn mấy cái trước gấp hai lần, phía trước có một đầu rồng dữ tợn trông rất sống động, miệng há lớn, bên trong tối như mực, tài liệu không rõ. Bên trong còn có thể nhìn thấy một chút lửa cháy. Phía sau cái máy này có chút giống với cái mai rùa. trên bề mặt điêu khắc trận pháp khó hiểu phức tạp lộ ra hơi thở từ cổ xưa.

Khi chiếc máy đầu rồng này đứng vững trên tường thành. Dương Phàm bỗng cảm nhận được một cỗ hơi thở hủy diệt đang áp bách tới. Trực giác nói cho hắn biết chiếc máy này rất nguy hiểm cũng thực sự rất đáng sợ. Đặc biệt thời điểm khi chiếc miệng rồng đen nhánh kia quay về phía hắn. Dương Phàm lại một trận hết hồn, linh hồn lâm vào run rẩy. Đầu rồng lưng rùa, đây hình như là thần thú thời thượng cổ nào đó?

Dương Phàm âm thầm cẩn thận, cùng vật đó tạo một khoảng cách nhất định, cố gắng không đứng ở trên một đường trước miệng rồng kia. Mấy tên dân bản xứ trên tường thành mở ra một lỗ trên lưng rùa, lấy mấy chục khối linh thạch khảm vào trong đó. Khi mấy chục khối linh thạch được khảm xong, đầu rồng lưng rùa bỗng run lên, hồn thể trận pháp bắt đầu lưu chuyển, cặp mắt rồng kia lóe ra hào quang khiến tim người cũng phải gia tốc đập.

- Đó là cái gì?

Tu sĩ trong trận doanh phía dưới bắt đầu suy đoán.

- Vật ấy dường như ta từng thấy trong sách cổ rồi, trong lúc nhất thời nhớ không rõ lắm.

Mộng Ban cau mày.

- Thứ này rất nguy hiểm. người kêu con cháu gia tộc lui lại một khoảng cách.

Dương Phàm vẽ mặt trịnh trọng nói với Vũ Văn Nhu.

Vũ Văn Nhu cũng không nghĩ nhiều, lập tức cho chúng tu sĩ rút khỏi mấy trăm trượng.

- Dương được sư! Ta cảm giác vật ấy có chút giống với Diệt Nguyên Pháo trong truyền thuyết.

Vũ Văn Nhu nhìn chăm chăm chiếc máy đầu rồng lộng lẫy kia một lát rồi nói.

- Diệt Nguyên Pháo?

Dương Phàm nao nao.

Nhưng vào lúc này, chiếc đầu rồng trên tường thành bắt đầu di chuyển, chiếc miệng rồng tối om chỉ về phía tập trung dày đặc trận doanh tu sĩ.

- Mọi người cẩn thận, vật ấy có thể là Diệt Nguyên Pháo truyền lưu từ thời thượng cổ. Có thể nói là vật cấm kỵ, mọi người mau tránh ra.

Có tu sĩ kiến thức rộng rãi hướng mọi người cảnh báo.

Hưu hưu hưu

Những tu sĩ phản ứng mau đều nhanh chóng bay về lên trên không. Mà đúng lúc này, trận phép trên lưng rùa của Diệt Nguyên Pháo kia đột nhiên sáng ngời. triển hiện ra một đường cong cùng hoa văn phức tạp. Bỗng nhiên, trong hai mắt đầu rồng kia bộc phát ra quang mang chói mắt.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

"Oanh"

Một đạo ánh sáng chói mắt màu trắng từ trong miệng rồng phụt ra. Trong lúc nhất thời. đất trời rung động, thiên địa linh khí hỗn loạn, rất nhiều tu sĩ màng tai bị trực tiếp đánh rách tả tơi, thậm chí có người tại trong hào quang chói mắt kia lập tức bị mù, trước mắt một mảnh tối đen.

Hưu

phốc

Những nơi nào ánh sáng màu trắng đi qua, tất cả mọi vật đều hôi phi yện diệt, ngay cả một chút cặn bã không còn.

"Oanh long!"

Cột ánh sáng màu trắng kia oanh kích đến nơi nào đó, sau đó bùng nổ ra nguyên khí hủy diệt cường đại lan tràn suốt phương viên một dặm. Trong lúc nhất thời, ngoài tòa thành tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt. Đất đá văng tung tóe, bụi mù nổi lên bốn phía. Sau một lúc lâu, hết thấy khôi phục sự yên lặng, ánh mắt có thể nhìn rõ, một đường tròn đường kính hai mươi trượng được lưu lại chỗ đó. Tại trong không gian hai mươi trượng này, mặc kệ là trong không trung hay là trên mặt đất, tất cả mọi vật đều hôi phi yện diệt!

- Đây chính là Diệt Nguyên Pháo sao?

Dương Phàm hít một hơi khí lạnh. không khỏi dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn kỹ chiếc máy đầu rồng lưng rùa trên tường thành kia.

Dưới uy lực của Diệt Nguyên Pháo liền dễ dàng giết chết hai mươi tên tu sĩ, còn có không ít tu sĩ bị trọng thương nữa. Liên minh tu sĩ nhân loại lập tức lâm vào một mảnh hoảng sợ, chúng thủ lĩnh mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn chăm chú kỹ vật thượng cổ đầu rồng lưng rùa trên tường Thất Thái Thành Bảo kia. Địa phương bị Diệt Nguyên Pháo đánh trúng lưu lại một hố sâu không thấy đáy, đường kính chiếm phạm vi hai mươi

trượng. Trong khu vực hai mươi trượng này chính là phạm vi tử vong, hết thấy vật chất đều hôi phi yên diệt, tu sĩ dưới bậc cao sợ rằng không ai có thể chịu đựng mà còn sống sót.

Tiếp đó lấy hồ sâu to lớn này làm trung tâm, trong phương viên năm mươi trượng tất cả tu sĩ dưới Trúc Cơ Kỳ đều khó thoát khỏi cái chết, lưu lại mười mấy cỗ thi thể. Dư uy do Diệt Nguyên Pháo bùng nổ chung quy còn lan tràn đến phạm vi ước chừng một dặm, vượt xa hơn trăm trượng uy lực liền nhỏ đi rất nhiều. Nhưng tu sĩ bị thương lại không hề ít.

Sau khi bình tĩnh cùng nhau hồi phục, chúng tu sĩ đều phân tán các nơi, có thể phi hành trên cơ bản đều ngự khí bay đến giữa không trung. Trên tường thành, võ sĩ kim giáp chỉ huy người tiếp tục nạp lại trên hai mươi khối linh thạch trung phẩm cho Diệt Nguyên Pháo. Hao phí hai mươi khối linh thạch trung phẩm mới phóng bắn được một lần, điều này cũng quá xa xỉ rồi!

Dương Phàm mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ngẫm lại hai ba mươi tên tu sĩ vừa mới chết đi kia. liền không còn cảm giác thấy gì nữa. Chỉ riêng một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, giá trị đã không phải mấy chục khối linh thạch trung phẩm có thể sánh bằng.

Tuy nhiên, sau khi nạp xong linh thạch, võ sĩ kim giáp cũng không có để cho người của hắn lập tức bắn ra mà lựa chọn chờ đợi. Loại kỳ vật thượng cổ như Diệt Nguyên Pháo này uy lực của nó vốn là cấm kỵ, là đồ vật nghịch thiên. Chỉ riêng một kích vừa rồi, nếu tu sĩ Kim Đan Kỳ bậc cao đứng ở khu vực trung tâm sợ rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Theo ta được biết. Diệt Nguyên Pháo này không thích hợp bắn ra liên tục. mỗi một lần bắn ra cần một đoạn thời gian nghỉ nhất định, nếu không có thể sinh ra hậu quả là nổ tung.

Trong liên minh tu sĩ nhân loại có một lão già kiến thức rộng rãi nói.

- Bắn ra một lần giống như vừa rồi đại khái cần phải nghỉ bao lâu thời gian? Huyết Ma lão ngũ hỏi.

Vấn đề này cũng là điều tất cả mọi người ở đây quan tâm.

- Bình thường Diệt Nguyên Pháo cần linh thạch trung phẩm cùng linh thạch thượng phẩm duy trì và bắn ra, linh thạch hạ phẩm căn bản không thể khiến nó hoạt động, về phần linh thạch cực phẩm hiếm có đối với thế giới nhân loại như thế sẽ không ai lấy nó đi bắn ra. Nếu bắn ra chính là linh thạch thượng phẩm, đại khái cần nghỉ ba ngày. Tuy nhiên vừa rồi bọn họ bắn ra chính là linh thạch trung phẩm, uy lực đại khái không bằng một phần mười linh thạch thượng phẩm, trên lý luận có thể liên tục bắn ra ba lần, từ nay về sau cũng cần phải nghỉ ba ngày. Tuy nhiên, nếu không bắn ra ba lần liên tục, mỗi lần bắn ra rồi ngừng lại nửa ngày, như vậy có thể liên tục ổn định bắn ra rất nhiều lần.

Lão già kia sau đó lại thản nhiên nói tiếp:

- Mỗi một Diệt Nguyên Pháo đều có một tuổi thọ nhất định, mặc dù nghỉ dưỡng đủ thời gian cũng không có khả năng bắn ra vô hạn.

Dương Phàm sau khi nghe xong, lập tức có một loại cảm giác tri thức thật lớn, không nghĩ tới một lần bắn của Diệt Nguyên Pháo còn liên quan đến nhiều vấn đề như vậy. Tuy nhiên ngẫm lại cũng phải, loại kỳ vật cấm như thế này làm sao có thể không có hạn chế chứ?

- May mắn những dân bản xứ kia không có linh thạch thượng phẩm, nếu không chỉ cần bắn ra một lần, trong phương viên mười dặm những người chúng ta sợ rằng không có mấy người có thể sống sót.

Lão già kia về mặt kinh sợ nói.

Mọi người nghe xong đều âm thầm đổ mồ hôi, cũng may mắn những dân bản xứ kia không có linh thạch thượng phẩm. Hai mươi khối linh thạch thượng phẩm tương đương với hai mươi vạn linh thạch bình thường, cho dù là đối với tu sĩ bậc cao bình thường cũng là một tài khoản khó có thể chịu đựng. Sau khi biết rõ đặc tính cùng khuyết điểm của Diệt Nguyên Pháo, liên minh tu sĩ nhân loại lập tức thay đổi sách lược. Tất cả tu sĩ cùng trận doanh đều phân tán ra, sau đó lại bắt đầu phát động công kích Thất Thái Thành Bảo.

Dương Phàm thì lại bắt đầu bận rộn, một kích Diệt Nguyên Pháo vừa rồi qua đi, số lượng tu sĩ bị thương cũng không ít. Sau khi trải qua một phen trị liệu. Dương Phàm cảm giác được tu vi của mình lại đột nhiên

tăng lên một mảng lớn, nếu tình huống có thể xuất hiện hai ba lượt như vậy nữa. nói không chừng hẳn có thể tấn chức đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng hiểu được loại tình huống này không quá thực tế. Dưới tình huống tu sĩ nhân loại có phòng bị khẳng định sẽ không xuất hiện thương vong lớn như vậy nữa. Quả nhiên, thời điểm vào lúc ban đêm, lại một đạo ánh sáng màu trắng hình trụ bắn ra, có thể nói là kinh thiên động địa. Tuy nhiên, trước khi Diệt Nguyên Pháo bắn ra chúng tu sĩ đã phát giác, liền bỏ chạy tứ tán giống như chim gặp cung tên vậy.

Kết quả là một pháo qua đi, chỉ chết ba gã tu sĩ nhưng lại đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đều có được năng lực phi hành, dưới tình huống có chuẩn bị, Diệt Nguyên Pháo rất khó giết chết bọn họ.

Tuy rằng số tu sĩ bị giết ít hơn nhưng số tu sĩ bị thương cũng không ít, Dương Phàm trong lòng mừng thầm lại bắt đầu công việc bận rộn của mình. Sau khi trải qua lần này, thủ lĩnh các thế lực lớn tập hợp lại một chỗ quyết định trước khi Diệt Nguyên Pháo bắn lần tiếp theo phát động trong ứng ngoại hợp, công phá Thất Thái Thành Bảo. Cho dù không thể thành công ít nhất cũng phải hủy diệt Diệt Nguyên Pháo.

Đến khi đêm khuya, trận doanh tu sĩ nhân loại một mảnh nghiêm nghị, phát động công kích đối với Thất Thái Thành Bảo mãnh liệt hơn. Rất nhanh, lực lượng của kỳ trận thượng cổ xung quanh tòa thành sắp giảm xuống dưới năm thành.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó. lực lượng trận pháp sau khi giảm xuống dưới năm thành là lúc dân bản xứ sẽ đổi mới linh thạch cho nó. Mà lúc này, liên minh tu sĩ nhân loại chỉ lưu lại một hai đội tấn công Thất Thái Thành Bảo. Số tu sĩ còn lại ước chừng hai trăm người toàn bộ theo mật đạo lên vào trong tòa thành.

Trước đó. chúng tu sĩ đã hợp lực đào đường hầm cũng không phải ít. Dưới tình huống biết trước trong tòa thành không thể sử dụng pháp bảo, chúng tu sĩ đã có chuẩn bị. Trước tiên lấy tất cả những đồ vật cần sử dụng từ trong túi trữ vật ra, ví dụ như Pháp Bảo hoặc là các đạo cụ khác. Người tu tiên chung quy thân thể vượt xa so với phàm nhân, mặc dù không có pháp lực nhưng lực lượng, tốc độ, phản ứng đều mạnh hơn so với phàm nhân. Sau khi xâm nhập vào trong tòa thành ngoại trừ võ giả Tiên Thiên không có mấy ra, sợ rằng không có bao nhiêu người có thể chân chính uy hiếp đến bọn họ.

- Ô? Dương được sư đi nơi nào rồi? Tại sao không tìm được hắc!

Vũ Văn Nhu đột nhiên kinh hô một tiếng, nhìn chung quanh tìm kiếm nhưng lại không thấy bóng dáng Dương Phàm.

- Hiện tại tình hình hỗn loạn như vậy, Dương được sư có lẽ nhất thời đã đi đâu đó. chúng ta tạm thời không quản hắc nữa, nhanh chóng chạy vào thành nếu không bảo vật trong tòa thành sẽ bị phân chia hết mất.

Hoàng Thúc lộ vẻ gấp gáp nói.

- Đành phải như vậy.

Vũ Văn Nhu hơi lo lắng đáp.

Rất nhanh, tu sĩ của các thế lực lớn đều tiến vào mật đạo, người nào người nấy tranh nhau từng phút từng giây.

”Keng keng”

Đêm khuya, toàn bộ tòa thành dường như làm vào một mảnh địa ngục Tu La. khắp nơi đều là huyết tinh và lửa cháy, sát khí ngập trời bao phủ. Tại một góc khuất nơi trung tâm tòa thành có một gã tu sĩ thanh niên nhìn không chớp mắt từ trong góc đi ra. Trên tay hắn có một con rắn nhỏ trong suốt dài chừng ba thước cuộn tròn, nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống.

”Yêu thú bậc thấp chủ yếu là dựa vào năng lực bản thể, tuy rằng nơi này không thể sử dụng Pháp lực cùng thần thông, nhưng Lưu Ly Hàn Tinh Xà vẫn có thể phát huy được năm sáu thành thực lực.”

Dương Phàm trong lòng đại định. Thể chất bản thân hắn mạnh hơn gấp đôi tu sĩ bình thường, chỉ cần không đồng thời bị năm sáu gã võ giả Tiên Thiên vây công, hoặc là gặp phải loại võ giả cấp bậc giống như

Vũ Văn Liệt, trong tòa thành còn không có người nào có thể chân chính uy hiếp đến hắn. Hiện tại có Lưu Ly Hàn Tinh Xà hỗ trợ, trên cơ bản hắn có thể tung hoành ngang dọc.

”Leng keng. ầm ầm”

Những Tiên Thiên Võ giả phụ trách thủ hộ trên tường thành, bao gồm cả võ giả kim giáp trong đó, nghe thấy chém giết vội vàng chạy xuống đánh về phía tu sĩ bên trong thành. Tu sĩ tiến vào tòa thành được chia làm tám đội, tập kích những điểm mấu chốt của trận pháp kia. Mất thời gian nửa chén trà nhỏ, lập tức có ba điểm mấu chốt của trận pháp bị phá hủy. Quang mang bao phủ chung quanh tòa thành lập tức ảm đạm đi vài phần. Tuy nhiên, trong lúc này chúng tu sĩ gặp phải một lực cản, bởi vì đám cao thủ Tiên Thiên bao gồm võ giả kim giáp trong đó đánh giết tới đây.

Trong tòa thành không thể sử dụng Pháp thuật, Pháp Bảo. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ căn bản không phải là đối thủ của võ giả Tiên Thiên.

Sở trường của võ giả chính là thủ đoạn giết người, so với người tu tiên quả thực như một trời một vực. Một lần giao phong lập tức có tu sĩ thương vong.

- Mọi người đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, người nào am hiểu tinh thần công kích hãy xử lý những võ giả Tiên Thiên này trước!

Thủ lĩnh các thế lực lớn kinh hô.

Thời điểm trong tòa thành một mảnh hỗn loạn. Dương Phàm băng vào cảm quan siêu việt nhất đẳng đi lên một bức tường thành. Rất nhanh hắn thấy được kỳ bảo thượng cổ đầu rồng lưng rùa kia.

Đúng là Diệt Nguyên Pháo!

Dương Phàm không khỏi trong tâm bùng nổ. Tuy nhiên, bên cạnh kỳ bảo thượng cổ này có hai gã võ giả Tiên Thiên thủ hộ.

- Võ giả Tiên Thiên?

Dương Phàm mặt lộ vẻ trào phúng, trong tay xuất hiện thêm hai Thứ hồn châm.

”Hừ”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà từ trên tay Dương Phàm phóng ra, lập tức đi tới lân cận hai người kia. Lập tức một cỗ hàn khí có thể đông kết huyết dịch tràn tới khiến cho hai gã võ giả Tiên Thiên này thân thể chợt cứng đờ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn con rắn nhỏ trong suốt dưới chân. Nếu không bị hạn chế pháp lực, Lưu Ly Hàn Tinh Xà hoàn toàn có thể trong nháy mắt đóng băng giết chết bọn họ, tuy nhiên hiện tại lại chỉ có thể làm cho thân thể bọn họ cứng đờ không còn linh hoạt.

”Hừ hừ”

Đúng lúc này, hai Thứ hồn châm từ trong tay Dương Phàm bay ra, hóa thành hai đạo ngân quang xuyên qua màn đêm. Thứ hồn châm chỉ cần bám thần thức vào, không phải Pháp Bảo thông thường. Không cần bất cứ pháp lực gì, thuộc loại linh vực công kích linh hồn. Hơn nữa, Thứ hồn châm không thể luyện hóa, bởi vì chất liệu gỗ kỳ lạ của nó sẽ hấp thu lực lượng thần thức.

- Không ổn!

Hai gã võ giả Tiên Thiên nghe được tiếng xé gió, với tốc độ bọn họ hẳn là có cơ hội tránh thoát, bởi vì Dương Phàm không thể sử dụng pháp lực nên tốc độ Thứ hồn châm phóng ra cũng không tính quá nhanh. Nhưng hiện tại hai chân bọn họ gần như cứng đờ, tốc độ giảm đi.

”Phốc phốc”

Hai chiếc Thứ hồn châm đâm trúng mục tiêu, với cảnh giới linh hồn của hai người đó căn bản không thể ngăn cản công kích dạng này, lập tức thân vong, mặc dù Thứ hồn châm ở nơi này chỉ có thể phát huy một nửa uy lực.

Sau khi xử lý xong hai tên võ giả Tiên Thiên. Dương Phàm tiến tới bên cạnh Diệt Nguyên Pháo, đặt tay lên trên nó lập tức cảm nhận được trên mặt nóng ran, thiếu chút nữa làm bỏng tay hắn.

Hắn thầm nghĩ trong lòng:

”Khó trách mỗi một lần Diệt Nguyên Pháo bắn ra đều cần thời gian nghỉ dưỡng, không thể liên tục phóng ra.”

- Thu!

Dương Phàm ý niệm vừa động.

”Ba”

Diệt Nguyên Pháo biến mất!

Trong tình huống không thể sử dụng pháp lực. không ngờ Diệt Nguyên Pháo hư không biến mất, chuyện này chưa từng xuất hiện qua.

246. Chương 250: Công Thành - Đại Hồn Chiến (6+7)

Tu sĩ nhân loại ở trong khoảng thời gian ngắn chiếm được ưu thế, tuy nhiên bản thân tổn thương cũng không nhỏ. Trong số dân bản xứ, tên võ sĩ kim giáp kia khó có thể đánh bại, trên người kim quang lấp lánh giống như chiến thần, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ căn bản không phải đối thủ. Thực lực này gần như có thể so với Yên Vương Vũ Văn Liệt, ngẫu nhiên còn bay lên không trung, lẳng không hư bộ giống như thần nhân, trong mỗi cái giơ tay nhắc chân đều phát ra uy thế không thể ngăn cản. (Lẳng không hư bộ = bước đi trong không)

Các thế lực lớn tổng cộng xuất động năm tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới ngăn cản được hắn.

- Hành động nhanh lên một chút, phá hủy hết điểm đầu mối của trận pháp đi!

Huyết Ma lão thất rít gào một tiếng, trong tay nắm một thanh chiến đao huyết sắc, giờ phút này đã bị một vài vết thương nhẹ. Nếu không phải bởi vì bị hạn chế pháp lực, chỉ cần một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ là có thể thoát mái giết chết võ sĩ kim giáp này. Dương Phàm thu tình huống bên kia vào trong mắt, vội vàng thu hồi hai chiếc Thứ hồn châm sau đó xuất ra Hóa thi thủy đã chuẩn bị trước đó, nhỏ lên hai xác chết. Lập tức hai cỗ thi thể bắt đầu bốc lên từng đạo khói nhẹ, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ đang hòa tan. Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mấy chục công thành nỗ xa trên tường thành, trong lòng khẽ động. vội vàng chạy tới dùng tốc độ nhanh nhất thu lấy. Một đồng tử tiến chất ở bên cạnh, ước chừng mấy trăm cái để rải rác, hắn không chút khách khí đều thu về. Bên ngoài tòa thành mặc dù có một đội tu sĩ đang công kích, nhưng khoảng cách khá xa, lại là thời điểm đêm khuya, có trận pháp ngăn cách nên không thấy rõ tình huống bên này.

- Nhanh lên trên!

Đúng lúc này, có một bộ phận tu sĩ trong tòa thành chạy lên trên tường thành, có thể cũng nghĩ tới bảo vật trên này. Dương Phàm mặt lộ vẻ tiếu nhạo, cũng không để ý những công thành nỗ xa cùng nỗ tiến còn lại trên tường thành, vội vàng trốn sang một bên yên lặng lên đi. Hắn đương nhiên không muốn cho tu sĩ của các thế lực biết cổ kỳ bảo cấm kỵ thời thượng cò Diệt Nguyên Pháo đã bị mình đoạt được. Tuy nhiên, mặc dù hắn rất cẩn thận. đúng vào lúc đi xuống tòa thành vẫn bị một gã tu sĩ phát hiện.

- Người

Tu sĩ kia vừa phun ra một tiếng. Dương Phàm đã vươn tay trái điểm hán một cái.” Phốc!”

Cổ họng tu sĩ này bị chọc thủng, trên mặt còn lộ ra vẻ kinh hãi. Mà Dương Phàm vẫn đứng cách hắn ở một cái góc bí ẩn cách ngoài mười mấy trượng. Bí kỹ Tiên Hồng bí quyết, miểu sát không thể ngăn cản. Dương Phàm nhân cơ hội này dung nhập vào trong hỗn loạn, ánh lửa bao phủ toàn tòa thành. Ngay tại một khắc này, hào quang bảy màu trên tòa thành mãnh liệt run lên, ảm đạm tới cực điểm, lung lay sắp đổ.

- Trận pháp lập tức sắp phá!

Chúng tu sĩ mừng rỡ, cả đám chiến ý hiên ngang công kích mãnh liệt hơn vài phần.

”Răng rắc”

Sau một lát, hào quang bảy màu vỡ tan, hóa thành một mảnh lốm đốm thừa thớt. Kỳ trận thượng cổ này rốt cục bị nổ tung!

- Trận pháp bị phá rồi!

Trong thành một mảnh hoan hô. Tuy nhiên ngay sau đó, chúng tu sĩ lại lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

- Sao lại thế này? Ta vẫn không thể sử dụng pháp lực.

Đám tu sĩ bên trong thành bộ dáng khó có thể tin. trong lúc nhất thời hỗn loạn không chịu nổi. Dương Phàm cũng lộ vẻ kinh ngạc, loại tình huống này quả thật ngoài dự đoán của hắn. Tuy nhiên, hắn phát hiện pháp lực trong cơ thể mình tuy rằng còn bị hạn chế nhưng đã có dấu hiệu có thể chuyển động. Hắn nâng tay lên, một viên hỏa cầu bắn ra.

"Chẳng lẽ đầu mối trung tâm của trận pháp này còn chưa bị phá?" Dương Phàm cau mày.

Lúc này, pháp lực trong cơ thể hắn tăng lên một bước, đã khôi phục được hai ba thành pháp lực. Hắn ngưng mắt nhìn về phương xa, phát hiện cách mình gần đó có một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng khôi phục một ít pháp lực, còn số Ngưng Thần Kỳ vẫn như cũ không thể sử dụng pháp lực. Không có pháp lực vậy không thể mở ra túi trữ vật, càng không thể phân chia bảo vật trong tòa thành.

Mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trong tòa thành khôi phục một chút phép lực lập tức khiến cho tình hình chiến đấu xảy ra kịch biến.

Võ sĩ kim giáp lập tức bị gắt gao áp chế.

- Hi hi! Lực lượng linh hồn rốt cuộc có thể toàn lực phát huy.

Cô bé Quỷ Huyền Môn mặc váy ngắn màu trắng chân thật nói, cười dài nhìn võ sĩ kim giáp uy vũ không thể chống đỡ kia, sau đó nhắm mắt lại, một chút dao động kỳ dị nhộn nhạo bay ra. Tránh ở phía khác. Dương Phàm nhân cơ hội này đi vào vị trí trung tâm tòa thành, nơi này có một cung điện, bên ngoài còn có bức tường cao tới mấy trượng.

Phía ngoài cung điện có rất nhiều thị vệ thủ hộ đang giao chiến với các tu sĩ bên ngoài.

- Đây là hoàng cung của dân bản xứ.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, trốn vào một góc. Sau đó thi triển Ẩn Nặc Thuật dung nhập trong bóng đêm, bóng dáng hoàn toàn biến mất. Ẩn Nặc Thuật ở giai đoạn sơ cấp khi ẩn thân chỉ cần khẽ động sẽ bại lộ thân ảnh. Tuy nhiên, theo cảnh giới cùng tu vi của tu sĩ tăng lên, sau khi tu luyện thuật này đến giai đoạn nhất định, cho dù trong di động cũng có thể bảo trì ẩn nấp. Lúc này Ẩn Nặc Thuật đã không còn là ẩn nấp mà là ẩn thân chân chính, hắn nên gọi là Ẩn Thân Thuật hoặc là Tiềm Hành Thuật.

Dương Phàm hiện tại đã tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới Tiềm Hành. Trong tình hình này, hắn rất nhanh di động xuyên qua khoảng trống, trong không gian mơ hồ cảm thấy một trận xao động. Chỉ là tốc độ di động khá cao, những động tĩnh này khó có thể tránh được, trừ phi là những môn phái cổ xưa lấy ẩn nấp ám sát làm sở trường. Cứ thần không biết quỷ không hay như vậy, Dương Phàm lén vào trong hoàng cung của dân bản xứ, hắn cũng không đi hỏi đám thị vệ câu nào bởi vì ngôn ngữ dân bản xứ không giống với ngôn ngữ Tu Tiên giới.

Hắn đặc biệt bí mật đi tìm những nơi có trọng binh canh gác. Đồng thời cũng triển khai cảm quan cùng thần thức, xem xét bố cục trong vương cung của dân bản xứ. Rất nhanh, thần thức của hắn nắm giữ được một kho báu bí mật, còn có mấy thương khó nữa. Trong những thương khó này có chứa một lượng lớn linh thạch, số lượng kinh người, tuy nhiên đều là linh thạch cấp bậc hạ phẩm, linh thạch trung phẩm có một chút, mấy cái khác cất chứa không ít vũ khí, hộ giáp phẩm chất tốt đẹp. Đều là loại tài liệu tốt trên Tu Tiên giới, trong thương khó còn lại cũng để không ít tinh phẩm.

Đúng lúc này tiếng chém giết bên ngoài càng lúc càng lớn, càng lúc càng tiếp cận nơi này.

- Thời gian cấp bách!

Dương Phàm thâm thâm rùng mình, cũng không cố vào mấy thương khổ kia, lên thẳng đến kho báu bí mật. Kho báu bí mật kia được đặt trong tầng hầm, toàn bộ mật thất được tạo thành từ kim chúc kỳ dị, phía ngoài có một cánh cửa màu đen, về phần bên trong có cái gì thần thức Dương Phàm cũng không thể tra ra, kim chúc kỳ dị tạo thành mật khổ không ngờ có thể ngăn cản thần thức. Ngay cả cảm quan của Dương Phàm cũng bị hạn chế đến mức thấp nhất.

Tuy nhiên hắn nghĩ tới nếu mật khổ này được bảo vệ bí ẩn như thế, còn bảo hộ tốt như thế. Trân bảo bên trong khẳng định không phải mấy thương khổ kia có thể sánh bằng. Hắn rất nhanh đi vào bên cạnh mật khổ này, lại phát hiện kim chúc tạo nên mật khổ căn bản khó có thể phá hủy. Dương Phàm lấy ra Tam Linh Xích, đột nhiên vung lên oanh kích ở trên mật thất, linh quang ba màu sáng lên nhưng vách tường kim chúc kia vẫn không hề hao tổn.

Hắn lộ vẻ trầm ngâm, chuẩn bị để Lưu Ly Hàn Tinh Xà ẩn núp trong tay áo mình thử một chút. Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng rít. một đạo kim quang từ một góc cung điện khác bắn lại đây. Ngưng mắt quan sát không ngờ là tên võ sĩ kim giáp kia, cũng không biết từ mật đạo nào mà chạy tới đây được. Giờ phút này sắc mặt võ sĩ kim giáp tái nhợt. Khóe miệng tràn đầy vết máu. dường như bị thương không nhẹ.

Dương Phàm vội vàng thu liễm hơi thở, dừng thân hình lại. Võ sĩ kim giáp nhìn quanh bốn phía. lập tức đi tới trước cánh cửa đen, sau đó xuất ra một chiếc chìa khóa mở cánh cửa kim loại màu đen nặng nề này ra. Hắn lập tức tiến vào kho báu, rồi đóng cánh cửa đen lại.

Sau đó, hắn có chút không biết chính là trong chớp mắt khi hắn mở cánh cửa màu đen kia ra. Dương Phàm như bóng với hình cũng đi theo vào.

”Âm”

Cánh cửa kim loại màu đen đóng lại.

Võ sĩ kim giáp không ngừng thở dốc, sau đó ngã nằm trên mặt đất. Dương Phàm không nói hai lời. một quyền đánh vào gáy hắn khiến cho võ sĩ kim giáp lập tức ngất xỉu, đồng thời thi triển một cái Mê Man Thuật với hắn.

Ánh mắt đảo qua kho báu này, Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, chợt biến sắc. Kho báu này thoát nhìn quả thật rất trống trải, dường như bên trong không có bảo vật gì tồn tại. Chỉ là ở trung tâm kho báu này có một quang hoàn bảy màu không ngừng biến ảo, lơ lửng tại trung tâm một trận pháp kỳ dị.

- Quang hoàn bảy màu!

Dương Phàm đột nhiên liên tưởng đến kỳ trận thượng cổ bao quanh, cho đến tận phút này đại đa số tu sĩ trong thành cũng không thể sử dụng pháp lực. Chẳng lẽ đây mới là đầu mối then chốt chân chính của kỳ trận thượng cổ kia?

Dương Phàm trong lòng sinh ra một suy đoán.

Hắn đi đến cạnh trận pháp này, phát hiện một trận pháp phức tạp tỏa ra hàn quang, ánh sáng trên đó lốm đốm lóe ra. lưu chuyển không ngừng, trung tâm được khảm tám khối linh thạch.

Linh thạch?

Ánh mắt Dương Phàm đột nhiên ngưng trọng, phát hiện linh thạch khảm trên mặt trận pháp không tầm thường, so với linh thạch trung phẩm của mình còn trong suốt hơn mà hơn, tỏa ra một cỗ linh khí tinh khiết vô cùng, nhưng lại đang hấp thu linh khí ngoại giới.

- Linh thạch thượng phẩm!

Ánh mắt Dương Phàm trở nên sáng ngời, đây chính là linh thạch thượng phẩm mà mình đang thiếu. Nếu có vật này, hắn có thể khu động thị vệ ngân giáp thực lực có thể so với bậc cao trong Tiên Hồng Không Gian, tuy nhiên giờ phút này, linh khí trong tám khối linh thạch kia đang kịch liệt tiêu hao. Nó chính là điểm đầu mối then chốt trung tâm, phải duy trì toàn bộ trận pháp của tòa thành, còn cần linh thạch tại tám trận pháp khác cùng hỗ trợ và tăng trưởng.

Không cần nhiều lời. Dương Phàm lập tức gỡ bỏ tám khối linh thạch xuống, phát hiện năm khối linh thạch thượng phẩm trong đó gần như tiêu hao hết, còn có ba khối linh thạch còn dư gần nửa linh lực. Nếu tiếp tục duy trì thêm nữa, mấy khối linh thạch còn lại này sợ rằng cũng sẽ trong khoảng thời gian ngắn tiêu hao không còn. Linh thạch lấy đi rồi, quang hoàn bảy màu trong kho báu cũng rơi xuống đất phát ra một tiếng "Đinh".

- Đây không ngờ là thật thể.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn phát hiện vật thể dưới chân mình.

Đó là một chiếc nhẫn, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng bảy màu đang vô cùng ảm đạm. Ngoại trừ chiếc nhẫn ra, bên cạnh nó còn có một tấm bản vẽ bằng da thú, lộ ra hơi thở cùng phong cách cổ xưa. Cả kho báu lớn này chỉ còn lại kỳ vật không biết tên này.

- Ha ha ha! Pháp lực khôi phục rồi! Trận pháp gặp quỷ kia rốt cuộc cũng bị phá rồi!

Đồng thời lúc này, Dương Phàm nghe được thanh âm huyền ảo ngoài kho báu, sau đó một trận tiếng pháp thuật oanh kích vang lên. Dương Phàm cảm thấy nơi kho báu mình đang ở cũng bị ảnh hưởng truyền đến chấn động nhỏ.

Sau khi Dương Phàm lấy đi linh thạch trong trận pháp, toàn bộ trận pháp bao quanh tòa thành mới chính thức tiêu tan. Mà lúc này, có thể sử dụng pháp lực không chỉ có ít ỏi mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đám tu sĩ Ngưng Thần Kỳ và Luyện Khí Kỳ còn lại cả đám kích động vô cùng. Rốt cục có thể sử dụng phép lực. Làm người tu tiên mà không thể sử dụng pháp lực đó là một loại cảm giác cực không thoải mái.

"Ầm ầm ầm, keng keng keng"

Theo sự biến hóa này, tình hình chiến đấu trong tòa thành lập tức nghiêng về một phía, những võ sĩ dân bản xứ cùng nhân loại kia dưới công kích pháp thuật. Pháp Bảo của người tu tiên không hề còn sức phản kháng. Cho dù là những võ giả Tiên Thiên kia cũng giống như con kiến vậy, dưới một mãnh pháp thuật chụp xuống, trong chớp mắt liền hóa thành tro tàn. Có lẽ dùng hai chữ "Đồ sát" càng có thể hình dung được cục diện chiến đấu hiện tại. Chỉ mất thời gian nửa khắc, những dân bản xứ có ý đồ công kích cùng phản kháng đều bị giết chết không còn.

- Không nghĩ tới đầu mối then chốt của trận pháp chính là ở trong này.

Suy đoán của Dương Phàm trở thành sự thật, nhưng hắn không chút hối hận nào, dù sao cũng chiếm được linh thạch thượng phẩm mà mình đang thiếu khát nhất. Mỗi một khối linh thạch thượng phẩm ít nhất tương đương với một vạn khối linh thạch phổ thông, cho dù là năm khối linh thạch gần như hao hết linh khí kia cũng có thể thông thả bổ sung linh khí trong thiên địa. Linh thạch sau khi đạt tới cấp bậc thượng phẩm vậy công hiệu cùng mức quý trọng sẽ tăng lên một biên độ rất lớn. Ánh mắt Dương Phàm lại rơi xuống hai vật trên mặt đất: chiếc nhẫn bảy màu nhàn nhạt và tám đồ họa da dê không biết tên kia.

Hắn không chút do dự nhặt lên hai vật phẩm này. Dương Phàm trước tiên nhìn bản vẽ này một chút. Đồ án, đường cong bố trí phức tạp trên mặt khiến cho hắn cảm thấy một trận vô lực. Tuy nhiên hắn vẫn tránh ra một chút, trong lòng khẽ động:

"Không ngờ bản vẽ này là kỳ trận thượng cổ xung quanh Thất Hải Thành Bảo."

Là một vật phẩm trong Tu Tiên giới đương nhiên nó không chỉ là một bản vẽ đơn giản. Dương Phàm rót thần thức vào trong đó lập tức lượng lớn tin tức rộng rãi, phần lớn đều là tin tức có liên quan đến trận pháp.

- Vật này không ngờ là đồ vật mà Trận pháp sư mơ ước.

Dương Phàm trình trọng thu nó vào trong Tiên Hồng Không Gian. Vật này có thể nói là di sản văn hóa cùng bảo bối của Tu Tiên giới, với hắn mà nói trước mắt có lẽ chưa có tác dụng, nhưng sau này thì không hẳn. Sau đó, hắn lại bắt đầu quan sát chiếc nhẫn bảy màu trong tay, trên thực tế dưới tình huống bình thường, chiếc nhẫn này nhìn qua cực kỳ bình thường, hiện ra màu sắc lấm tấm ảm đạm. Trên bản vẽ vừa rồi Dương Phàm chiếm được tin tức liên quan đến chiếc nhẫn bảy màu này.

- Cẩm Pháp Chỉ Hoàn.

Dương Phàm gần như run rẩy niệm ra bốn chữ này. Đây chính là kỳ vật thượng cổ trong truyền thuyết. Trong dòng sông dài lịch sử cũng từng xuất hiện qua mấy lần như vậy. Cái gọi là Cẩm Pháp Chỉ Hoàn đúng như ý nghĩ tên gọi của nó, nó có thể phát động thần thông nghịch thiên giống như trước đó trong tòa Thất Thái Thành Bảo không thể sử dụng pháp lực vậy. Dương Phàm thử rót pháp lực vào trong cẩm Pháp Chỉ Hoàn, bỗng nhiên trong chiếc nhẫn này truyền đến một cỗ lực hấp dẫn khó hiểu, lấy tốc độ gần như khủng bố hút linh khí trong cơ thể Dương Phàm.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, pháp lực của Dương Phàm liền bị hút mất sáu thành. Tâm thần hắn run lên, mặt lộ vẻ kinh hãi, vội vàng ngừng rót phép lực vào trong đó. Mà lúc này, hắn đã ý thức được trạng thái biến hóa xung quanh, toàn bộ linh khí trong kho báu đều ngưng trệ khó có thể chuyển động.

Dưới tình huống như vậy, ngay cả pháp lực trong cơ thể chính Dương Phàm cũng bị áp chế. Linh khí trong cả khu vực này đều bị giam cầm, đây quả thực có thể nói là nghịch thiên. Dương Phàm cảm thấy điều tiếc nuối duy nhất chính là cẩm pháp lĩnh vực này ngay cả pháp lực của chính mình cũng bị áp chế. Có lẽ chuyện này quan hệ đến việc hắn chưa có luyện hóa vật này. Dương Phàm đoán rằng, Cẩm Pháp Chỉ Hoàn này hẳn là có thể phát động nhằm vào một cá thể nào đó, bằng không phát động phạm vi giống như vậy còn không phải hút cho hắn thành cái xác khô hay sao.

- Sao lại thế này? Ta đột nhiên lại không thể dùng pháp lực!

Đúng lúc này, một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ lân cận kho báu vô cùng kinh hãi nói.

- Có thể mà, pháp lực của ta vẫn có thể sử dụng!

Một tu sĩ khác đứng ở xa xa vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Đừng nghĩ tới lừa ta!

Mấy tên tu sĩ còn lại cũng đều lộ ra cùng một loại biểu tình, một bộ không tin.

- Thật sự, ta không lừa các người!

Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ này vẻ mặt cười khổ nói.

- Thật sự?

Mấy tên tu sĩ khác đi tới.

- Thấy không, pháp lực vẫn có thể dùng mà.

Một gã tu sĩ trong đó phát ra một cái Hỏa cầu Thuật.

- Ồ? Ta đột nhiên lại có thể sử dụng pháp lực!

Người tu sĩ này vẻ mặt cổ quái nói.

- Chó chết, lại bị tiểu tử này lừa!

- Nhanh lên, bảo vật trong Vương cung này nhiều vô số kể. Rất nhanh những tu sĩ này bắt đầu triển khai ý thức tìm kiếm.

- Chẳng lẽ là ảo giác của ta sao?

Người tu sĩ kia thì thào tự nói.

Đúng lúc này, phía sau hắn truyền tới một thanh âm băng lạnh tạt vào cốt tủy:

- Người là tu sĩ của trận doanh nào?

- A!

Tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ này hoảng sợ, bộ dáng như thấy quỷ vậy.

- Người tu sĩ ma đạo!

Hắn sợ hãi phát hiện nam tử lạnh lùng trước mắt không ngờ là một cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

- Bẩm tiền bối. ta là đệ tử của Kim Hồng Môn. xin hỏi quý tính tiền bối?

- Kim Hồng Môn?

Trên khuôn mặt ác nghiệt của nam tử này lộ ra một tia dị sắc.

Bản chuyên màu xanh trong tay hắn chính một trong những kiện Pháp Bảo trấn sơn của Kim Hồng Môn. Hai khối bản chuyên trước mắt này tương đương với Linh Khí cực phẩm, uy thế vô cùng cường đại.

- Ta gọi là Thạch Thiên Hàn. đến từ trấn doanh tán tu ma đạo!

Nam tử lạnh lùng thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó không nhanh không chậm tránh ra, một thân ma khí đáng sợ gây nên áp lực khiến cho tu sĩ bốn phía trở nên khó thở. Thạch Thiên Hàn cất bước, thần thức cường đại quét ngang phương viên năm sáu phần hỗn loạn trong tòa thành. Vô số tu sĩ tán tu cùng tập trung một chỗ, lập tức sinh ra xung đột lớn nhỏ. Trong tòa thành này bảo vật quả nhiên nhiều, nhưng số lượng tu sĩ cũng không ít, tranh đoạt là điều không thể tránh được.

Chỉ tính riêng trong Vương cung này đã có mấy thế lực đan xen một chỗ: Kim Hồng Môn, Quỷ Huyền Môn, Lâm gia cùng Sở gia kinh đô cùng với một số tu sĩ rải rác khác. Thạch Thiên Hàn cường thế xuất trường, khiến cho chúng tu sĩ không rét mà run

- Linh khí thật đáng sợ!

Chúng tu sĩ đều thành thành thật thật cách xa hắn một khoảng.

- Thật đúng là hỗn loạn.

Dương Phàm thâm than thở, sau khi tiến vào tòa thành hắn nắm giữ tiên cơ, đầu tiên chiếm được những kỳ vật thượng cổ như Diệt Nguyên Pháo, công thành nỗ xa cùng nỗ tiễn. Sau đó tiến vào kho báu chiếm được Cẩm Pháp Chỉ Hoàn trong truyền thuyết cùng với bản vẽ kỳ trận thượng cổ. Trong mấy thứ này, không đáng giá nhất chính là nỗ tiễn, giá trị đã tương đương với một kiện Linh Khí thượng phẩm. Càng không cần phải nói tới Diệt Nguyên Pháo hay Cẩm Pháp Chỉ Hoàn và bản vẽ kỳ trận thượng cổ kia.

Dương Phàm là người đầu tiên tiến vào Hoàng cung, đối với tài liệu bảo vật các nơi thập phần hiểu rõ, hắn có thể khẳng định chỉ riêng một khóa Cẩm Pháp Chỉ Hoàn trong tay mình giá trị cũng đã vượt xa toàn bộ tất cả bảo vật khác có trong Vương cung.

Mà hoàng cung của dân bản xứ cũng là nơi tinh tú nhất tòa thành, càng ngày càng nhiều tu sĩ chạy hướng về bên này.

”Tê”

Vừa đi ra được mấy trượng. Dương Phàm phát hiện đệ tử Kim Hồng Môn đang giao chiến cùng với Quỷ Huyền Môn. Hai thủ lĩnh của Quỷ Huyền Môn, cô bé váy ngắn cùng nam tử mắt quỷ, Dương Phàm phi thường có ấn tượng. Thủ đoạn của cô bé váy ngắn Dương Phàm từng kiến thức qua.

Giờ phút này, chỉ thấy nam tử mắt quỷ kia cả người âm khi vây quanh, vỗ vào túi trữ vật bên hông một cái, một tiếng ”thịch” vang lên, một mảnh quỷ vụ bao phủ, từ bên trong đi ra mấy chục cương thi tiến tới chém giết những tu sĩ Kim Hồng Môn. Thủ lĩnh Kim Hồng Môn là một gã đại hán có chút khôi ngô, trên người hào quang vàng rực, tản mát ra một cỗ khí thế nặng nề, trong tay cầm một thanh Kim Chùy (Chùy vàng). Dưới một chùy, kim quang tỏa ra bốn phía, trực tiếp chém chết hai cương thi Trúc Cơ Kỳ.

- Hắc hắc. Hồng Vòng! Chẳng lẽ ngươi muốn dùng lực một người chống lại hai người chúng ta sao?

Nam tử mắt quỷ thanh âm phi nam phi nữ tức giận nói. khiến cho người khác ghê tởm.

- Nhiều lời. khối linh thạch thượng phẩm này là Kim mỗ phát hiện trước, là cô bảo duy nhất trong số đồng linh thạch kia. Há có thể dễ dàng giao cho các ngươi.

Nam tử được gọi là Hồng Vòng vẻ mặt bá đạo nói.

- Người thấy có phần, không bằng như vậy, ta dùng một trăm khối linh thạch trung phẩm nơi này trao đổi với ngươi, nếu ngươi đồng ý cũng không tính là thiệt thòi. nếu như không đồng ý, hừ hừ!

Nam tử mắt quỷ vẻ mặt uy hiếp nói.

”Linh thạch thượng phẩm!”

Dương Phàm vừa đi ngang qua nơi này trong lòng đột nhiên khê động. Không nghĩ tới ngoại trừ trong kho báu bí mật ra, trong thương khố nơi hoàng cung này không ngờ còn có một khối linh thạch thượng phẩm. Còn thiếu một khối linh thạch thượng phẩm nữa là hẳn có thể khởi động khôi lỗi ngân giáp.

- Chuyện này

Nam tử cầm chùy có chút do dự.

Hắn hiểu rõ giá trị cùng chỗ quý báu của Linh thạch thượng phẩm, dựa theo tỉ lệ quy đổi thì một trăm khối linh thạch trung phẩm có thể đổi được một khối linh thạch thượng phẩm. Nhưng trao đổi thông thường trong thực tế không hẳn như vậy. Bởi vì linh thạch thượng phẩm quý hiếm cùng hiệu quả tu luyện cường đại, một trăm khối linh thạch trung phẩm bình thường không đổi được một khối linh thạch thượng phẩm.

Thử nghĩ mà xem, tu sĩ bậc cao nhìn xuống chúng tu sĩ bậc thấp dưới chân, làm sao có thể đổi linh thạch thượng phẩm trân quý lấy linh thạch bậc thấp được.

- Linh thạch thượng phẩm? Nếu đã dễ Thạch mỗ thấy được, như vậy cũng coi như có một phần của ta rồi Dương Phàm đi tới giữa hai bên thần nhiên nói.

Ma khí tinh thuần kinh thể hải tặc kia khiến cho bốn gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trong trận sắc mặt đại biến.

- Người là ai?

Nam tử mắt quỷ cùng với Hồng Vòng gần như đồng thời lên tiếng.

- Ta là Thạch Thiên Hàn, vô danh tiểu tốt.

Dương Phàm bĩu môi một cái, ánh mắt lãnh liệt nhìn chằm chằm linh thạch thượng phẩm Hồng Vòng đang cầm trong tay.

- Người muốn thế nào?

Vẻ mặt Hồng Vòng cường ngạnh nói, tuy rằng kinh hải khí thể của đối phương, nhưng không tỏ vẻ yếu thế chút nào.

- Khối linh thạch thượng phẩm này Thạch mỗ bắt buộc phải có.

Thanh âm Dương Phàm băng lạnh thấu xương, trên người ma diễm mãnh liệt bùng phát gần như muốn phóng lên cao. Giờ khắc này, lực lượng ma đạo tinh tú được hắn phát ra vô cùng nhuần nhuyễn, trong phương viên một dặm, chúng tu sĩ không khỏi đánh rùng mình một cái.

- Thạch đạo hữu?

Đúng lúc này, từ phía xa bay tới ba đạo huyết ảnh. Một cỗ hơi thở huyết tinh giết chóc vọt tới. Người lên tiếng đúng là Huyết Ma lão thất, nữ tử thanh xuân bên cạnh hắn cùng chính là Huyết Ma lão lục, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Ba người tới chính là Huyết Ma tam tử tiến vào Cửu u Bí Cảnh, trong số bảy đệ tử của Huyết Ma lão tổ tổng cộng có ba cao nhân đều là Trúc Cơ Kỳ.

- Trận doanh tán tu ma đạo!

Mấy nhân vật của hai thế lực Quỷ Huyền Môn và Kim Hồng Môn đều sắc mặt đại biến, nam tử mắt quỷ hít vào một hơi, nói nhỏ với cô bé vấy ngón cùng Hồng Vòng.

- Không thể để bọn họ liên thủ, trước tiên giết chết Thạch Thiên Hàn này!

- Hì hì. giao cho ta.

Cô bé vấy ngón ngây thơ cười. Sau đó lại nhắm mắt lại, một tia dao động kỳ dị nhộn nhạo bay về phía Dương Phàm. Dương Phàm cả người lạnh như băng, một cỗ hàn khí trực tiếp thúc dục linh hồn, hơi thở tử vong uy hiếp đập thẳng vào mặt mà đến.

- Không tốt. đó là Mộng Hồn Đại Pháp.

Nữ tử thanh xuân trong Huyết Ma tam tử kinh hô một tiếng.

247. Chương 251: Kinh Sợ (thượng)

Công pháp này tuy rằng tu luyện khắc khổ nhưng vô cùng bá đạo. Một khi người tu luyện thi triển bí pháp liền có thể khiến cho địch nhân cùng chính mình đồng thời tiến vào mộng cảnh, sau đó ở trong mộng cảnh giết chết địch nhân. Giết chết địch nhân ở trong mộng cảnh, đây quả thực là điều chưa từng nghe thấy, thủ đoạn nghe mà kinh hãi.

Trước đó quốc vương dân bản xứ chính là vô thanh vô tức bị giết chết dưới bí thuật như thế.

Giờ phút này, cô bé váy ngắn hiển nhiên đã toàn lực thi triển, khi nhắm hai đôi mắt lại, mái tóc cùng quần áo đều nhẹ nhàng phấp phới, trên khuôn mặt lãng mạn ngày thơ đầy vẻ trang trọng và nghiêm túc.

Mà mặt khác, ánh mắt Dương Phàm cũng nhắm lại. Tất cả mọi người đều hiểu được hai người khẳng định đều tiến nhập trong không gian mộng cảnh. Đệ tử Quỷ Huyền Môn dưới sự phân phó của nam tử mắt quỷ lập tức hình thành một đạo phòng hộ kín kẽ bảo hộ cô bé váy ngắn vào giữa.

”Đây là lần đầu tiên từ khi sư muội xuống núi toàn lực thi triển Mộng Hồn Đại Pháp.”

Nam tử mắt quỷ cũng lộ vẻ ngưng trọng. Dưới tình hình bình thường, khi sư muội thi triển bí thuật này sẽ để lại mấy phần. Dù sao Mộng Hồn Đại Pháp là công pháp huyền ảo tiếp cận cấm kỵ, hơi có sai lầm liền có thể vĩnh viễn bị lạc ở trong không gian mộng cảnh. Có thể thấy được lúc này sư muội gặp phải một chút trở ngại và phiền toái.

Dương Phàm cảm giác cả người lạnh như băng, một chút linh hồn dao động kỳ dị không ngờ lấy một phương thức huyền ảo khó lường đột phá thành lũy tinh thần của mình. Dưới tình huống cảnh giới tu vi ngang nhau, cô bé váy ngắn này ở trên trình độ về phương diện linh hồn lại vượt xa Dương Phàm.

Linh hồn là căn nguyên nhất của tất cả sinh linh, là địa phương hung hiểm nhất. Từ xưa đến nay, toàn bộ Tu Tiên giới có vài phần hiểu biết nó, tuyệt đối là ít ỏi không có mấy. Dưới lực lượng linh hồn đồng cấp, nếu nói Dương Phàm là một người sở trường sử dụng sức mạnh, vậy cô bé váy ngắn này cũng là bậc thầy võ kỹ am hiểu sâu sắc kỹ xảo cùng pháp môn.

Chênh lệch giữa hai người có thể nghĩ.

Linh hồn dao động của cô bé váy ngắn với phương thức kỳ dị ảnh hưởng tới Dương Phàm, hần cảm giác được trên mặt nạ thần bí của mình mơ hồ có một tầng phòng hộ vô hình, điều này giúp cho hần giảm nhẹ không ít áp lực. Tuy nhiên, cuối cùng cũng không biết cô bé váy ngắn kia thi triển loại bí thuật nào khiến cho lực lượng linh hồn của nàng bỗng tăng mạnh gấp đôi, bất kể là lực lượng hay là kỹ xảo đều siêu việt hơn Dương Phàm trong thời gian ngắn đột phá tầng phòng hộ này.

Trong phút chốc, Dương Phàm cảm giác linh hồn của mình lạnh như băng, ý thức không tự chủ được tiến vào một không gian đầy mây mù lượn lờ. Chân trời có thể thấy được cầu vồng bảy sắc uốn lượn giống như một cây cầu vậy, mờ ảo mà mơ mộng. Xung quanh một mảnh thần tiên chi cảnh, quỳnh lâu điện ngọc, cây cầu nhỏ, tiếng nước chảy róc rách, cánh rừng nhỏ tươi tốt. tiên khí bông bành, hương hoa tỏa ngát, tiếng chim hót líu lo. Thật là một thắng cảnh hiếm thấy!

- Thế gian không ngờ có địa phương đẹp như vậy.

Dương Phàm gần như khó có thể tin.

Thắng cảnh như vậy có lẽ chỉ có ở trong tiên cảnh hoặc là trong mộng mới có thể nhìn thấy. Nơi này tự nhiên không thể là tiên cảnh, như vậy chỉ có thể có một khả năng. Tâm thần Dương Phàm khẽ rung mình, nơi này có thể là một loại ảo ảnh tồn tại không phải không gian chân thật.

- Người là người đầu tiên tiến vào không gian mộng cảnh của ta còn có thể bảo trì bình tĩnh, có lẽ thực lực những người ta đối phó lúc trước không đủ mạnh.

Đúng lúc này, một cung trang nữ tử giống như thần tiên xuất hiện tại trên tầng mây đối diện.

- Không gian mộng cảnh?

Dương Phàm nao nao. mắt thấy nữ tử thần tiên này, phát hiện khuôn mặt đối phương có vài phần tương tự với cô bé vấy ngấn kia. Lúc này hắn mới nhớ tới chính mình đang ở trong bí thuật tinh thần của đối phương. Bí thuật này hắn từng nhìn thấy khi ở ngoài thành, quốc vương dân bản xứ chính là bị đối phương vô thanh vô tức giết chết như vậy.

- Không gian mộng cảnh là thế giới ảo tưởng do ta dùng tinh thần đắp nặn ra, sau khi người cùng mộng cảnh dung hợp sẽ sinh ra không gian kỳ dị, ở trong này người có thể sử dụng hết thủy thủ đoạn công kích nhưng độ mạnh yếu của chúng liên quan tới kỹ xảo cùng lực lượng linh hồn của người.

Nữ tử thần tiên bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Người tu luyện chính là Mộng Hồn Đại Pháp sao?

Dương Phàm nhớ rõ trước khi mình tiến vào không gian mộng cảnh từng mơ hồ nghe được cái tên này. Hắn hiện tại có thể bảo trì bình tĩnh là bởi vì mình vẫn còn có thể bảo trì liên hệ với Tiên Hồng Không Gian cùng với mảnh đất địa bảo. Tiên Hồng Không Gian không hổ là có thể chiếu rọi vạn vật trong đại thế giới, ngay cả tầng không gian mộng cảnh này cũng không ngoại lệ.

- Không sai! Mộng Hồn Đại Pháp là kế thừa từ thượng cổ, sở trường vận dụng lực lượng linh hồn, đây là một bộ bí pháp thần diệu trong từ ngàn xưa, cho dù là những tu sĩ bậc cao hiểu biết về phương diện linh hồn cũng không thể so với người tu luyện Mộng Hồn Đại Pháp.

Nữ tử thần tiên vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Nàng sở dĩ không có lập tức động thủ là bởi vì một loại trực giác kỳ dị. Nàng lúc này tuy rằng thu đối phương vào trong không gian mộng cảnh của mình, cũng có một loại cảm giác thập phần không nỡ. Trong dĩ vãng, tu sĩ cùng hoặc là thấp giai hơn một khi tiến vào trong không gian mộng cảnh của nàng liền giống như một con kiến vậy. Mặc cho nàng đùa giỡn thế nào. Bởi vì không gian mộng cảnh này chính là lĩnh vực tinh thần của nàng, trừ khi lực lượng linh hồn người ta cao hơn nàng, nếu không khó có thể trở mình. Mà giờ phút này, thanh niên trước mặt mang đến cho nàng một loại ảo giác dường như hắn chưa từng chân chính bước vào trong mộng cảnh.

- Ta xem người làm thế nào để giết ta?

Dương Phàm vẻ mặt cười lạnh đứng ở tại chỗ không nhúc nhích. Thông qua ảnh thân ở Tiên Hồng Không Gian, hắn biết được trạng thái của bản thân mình ở không gian thật. Giờ phút này, trong không gian mộng cảnh hết thấy đều là ý thức tinh thần hình thành, tốc độ thời gian trôi qua cũng khác với ngoại giới. Có lẽ trong không gian mộng cảnh trải qua một lúc lâu, mà ngoại giới lại chỉ là trong thời gian nháy mắt.

- Từ một khắc bắt đầu tiến vào trong không gian mộng cảnh, mạng của người đã không thuộc về bản thân mình nữa.

Nữ tử thần tiên cười ngạo nghễ, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh thần kiếm năm màu, tản mát ra một cỗ khí thế kinh thế hãi tục. Giờ phút này, uy năng nữ tử thần tiên hiển lộ ra không ngờ so với Dương Phàm chứng kiến còn đáng sợ hơn. Dương Phàm hiểu rõ mình đang ở trong không gian mộng cảnh, một loại thể hiện tinh thần công kích, chính mình càng sợ hãi thì thua càng nhanh.

”Thình thịch”

Quanh thân Dương Phàm nổi lên một cỗ sương vụ đen tối. Trong phút chốc bốn phía lâm vào tối đen giống như vực sâu không đáy, mơ hồ làm ra một loại xu thế chống lại nữ tử thần tiên. Đây là hắn bắt chước một loại uy năng tinh thần công kích bậc cao của Cửu u Ma Công

- Đây là điều này sao có thể?

Nữ tử thần tiên lộ vẻ kinh hãi:

- Người không có chân chính bước vào mộng cảnh sao?

Nàng đột nhiên phát hiện, không gian mộng cảnh của mình không ngờ không thể ước thúc đối phương.

- Hừ! Cho dù người chưa từng hoàn toàn bước vào mộng cảnh thì thế nào chứ? Bốn tiểu thư thật muốn xem kỹ xảo vận dụng linh hồn kém cỏi như người có thể kiên trì trong tay ta bao lâu?

Nữ tử thần tiên lại hừ lạnh một tiếng, thần kiếm nằm màu trong tay nhẹ nhàng chém về phía Dương Phàm, ngàn vạn kiếm quang hư hư thật thật lần lượt biến ảo cùng một chỗ, cuộn cuộn mãnh liệt bao phủ toàn thân hắn.

"Hừ hừ hừ! Phốc phốc phốc!"

Hắc diễm quanh thân Dương Phàm lập tức bị vô số kiếm quang xuyên thủng, không gian tối đen bốn phía cũng bị nuốt hết, khôi phục ánh sáng như cũ. Thân thể hắn sau đó liên tiếp gặp đả kích. thân thể run rẩy, sắc mặt trắng bệch. hiển nhiên bị một chút thương tổn.

Trên phương diện kỹ xảo vận dụng lực lượng linh hồn, hai người chênh lệch nhau khá xa.

"Ông"

Quanh thân Dương Phàm đột nhiên nhộn nhạo một quãng sáng màu xanh trong suốt, cuộn cuộn không ngừng sinh ra dòng nước sinh mệnh tẩy rửa linh hồn, thương thế chỉ trong khoảng nửa khắc liền khôi phục. Ngay sau đó. Dương Phàm lại tiến vào trạng thái đỉnh, chẳng những thương thế toàn bộ hoàn hảo, lực lượng cũng càng thêm phong phú.

Nữ tử thần tiên rung động tới cực điểm, cả người sửng sốt đứng tại chỗ chớp mắt một cái nói:

- Người có thể nhanh chóng khôi phục lực lượng linh hồn cùng tinh thần tổn thương như vậy, chẳng lẽ trong tay người có dị bảo linh hồn thượng cổ, là mặt nạ trên đầu người sao?

- Hãy bớt sàm ngôn đi, không phải người muốn giết ta sao?

Dương Phàm vẻ mặt cười lạnh, quanh thân lại dâng lên một vòng ma diễm màu đen. Bốn phía lại lâm vào trong vực sâu đen thẳm không đáy. Hắn nâng bàn tay lên, lực lượng ma đạo tinh tú mãnh liệt cuộn cuộn đánh tới, liên miên không ngừng không dứt.

"Hừ"

Nữ tử thần tiên đứng lặng tại chỗ, thần kiếm trong tay không nhanh không chậm dễ dàng hóa giải công kích của Dương Phàm.

- Khả năng vận dụng lực lượng linh hồn của người còn kém ta quá xa. Cho dù trong tay người có dị bảo linh hồn thì có năng lực gì chứ?

Nữ tử thần tiên cười lạnh liên tục, lập tức triển khai phản kích liên tiếp đánh cho do bại lui. Nhưng mà. lực lượng linh hồn của Dương Phàm dường như có thể bổ sung vô cùng vô tận, tinh thần bị thương cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn khôi phục. Hai người trong không gian mộng cảnh giao chiến một lúc, nữ tử thần tiên cảm giác được linh hồn của mình đã tiêu hao năm sáu thành lực lượng. Mà Dương Phàm lại càng đánh càng hăng. Thông qua mỗi lần thất bại Dương Phàm liền rút kinh nghiệm. Trên phương diện vận dụng lực lượng linh hồn có tiến bộ nhất định, trước mặt đối phương không còn là một phía công kích nữa.

Lại chiến đấu một lát, nữ tử thần tiên đã tiêu hết bảy tám phần lực lượng linh hồn, cũng đã bị một số tổn thương tinh thần, đây đều là Dương Phàm không tiếc lưỡng bại câu thương mới tạo thành.

"Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, việc này chỉ càng làm cho kỹ xảo của hắn càng thêm thuần thục thôi."

Nữ tử thần tiên càng đánh càng sợ, trong tâm sinh ra khiếp ý, liền chuẩn bị rời khỏi không gian mộng cảnh.

"Ba"

Ngay sau đó, thân ảnh Dương Phàm vô cớ biến mất. Hắn không ngờ có thể rời khỏi không gian mộng cảnh!

Thông qua Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi nguyên lý vạn vật trong đại thế giới. Dương Phàm liên hệ với ảnh thân trong Tiên Hồng Không Gian liền tìm được không gian thật của mình, cho nên có thể thông dong rời khỏi không gian mộng cảnh.

Vừa rồi sở dĩ hần giằng co với đối phương chỉ là muốn kiến thức một chút uy lực của Mộng Hồn Đại Pháp. Trải qua trận giao chiến này, giúp cho hần có linh ngộ và tiến bộ hơn đối với việc vận dụng linh hồn. Dương Phàm mở lớn mắt, ánh mắt mắt thần nhiên đảo qua ngoại giới, phát hiện tu sĩ trận doanh tán tu ma đạo đang bao quanh bảo vệ mình. Chiến đấu vừa rồi nhìn như dài lâu nhưng đối với thế giới bên ngoài mà nói chỉ trong thời gian nửa chén trà nhỏ.

”Hoa”

Thấy Dương Phàm rời khỏi không gian mộng cảnh, vẫn mở lớn mắt như trước, tất cả mọi người có mặt đương trường đều ngạc nhiên thán phục không thôi. So sánh ra thì cô bé vậy ngẩn ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, bộ dáng còn có chút suy yếu.

- Người làm như thế nào?

Cô bé vậy ngẩn vé mặt phức tạp nhìn hần.

- Người muốn biết?

Dương Phàm bĩu môi lộ ra một vẻ trào phúng, khuôn mặt lãnh đạm nói:

- Hiện tại đến phiên ta xuất thủ.

Dứt lời, hần nâng bàn tay trái tử vong của mình lên.

248. Chương 251: Kinh Sợ (hạ))

Bốn phía đều tĩnh lặng.

Sắc mặt tiểu cô nương trắng bệch, lực lượng linh hồn của nàng đã hao hết chín thành, tâm thần cũng bị hao tổn phát huy không tới hai ba phần lực lượng. Nếu Dương Phàm muốn một mình xông vào trận hình tầng tầng lớp lớp vây quanh của QUỲ HUYỀN MÔN, nàng tự nhiên sẽ không lo lắng. Cho dù Thạch Thiên Hàn thực lực có mạnh mấy đi nữa dù sao cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Sau đó, khi Dương Phàm nâng lên cánh tay trái tử vong kia, nàng đột nhiên có một loại ảo giác cho dù quanh thân mình có ngàn vạn tu sĩ thủ hộ cũng không có tác dụng.

Cái này cùng một loại với Mộng Hồn Đại Pháp của nàng, cũng bá đạo tuyệt luân như vậy.

Chẳng lẽ Thạch Thiên Hàn cũng nắm giữ cùng loại bí kỹ tinh thần bá đạo này?

Bằng không hần sao có thể ung dung thoải mái ứng phó với công kích của Mộng Hồn Đại Pháp. Thậm chí còn chiếm cứ thượng phong?

Các tu sĩ tại đây đều bắt đầu suy đoán, phỏng đoán năng lực của ma đạo Thạch Thiên Hàn có thể có được.

- Vào đây!

Trong hai mắt Dương Phàm chợt lóe một tia sắc thái kỳ dị, cũng với tiêu hao một số lực lượng linh hồn. Hần đột nhiên hiểu rằng Tiên Hồng bí kỹ cũng là vận dụng đối phó với linh hồn tầng lớp cao sâu. Nếu như dưới trạng thái bình thường, khẳng định hần sẽ không tùy tiện ra tay đối phó với tiểu cô nương này, dù sao đối phương cùng một cấp bậc với mình, đối với kỹ xảo vận dụng linh hồn lại còn cao hơn mình, ở dưới tình huống đó, xác xuất thành công của Dương Phàm sẽ không vượt quá ba thành!

Nhưng mà lúc này trong chiến đấu trong không gian mộng cảnh vừa rồi, lực lượng linh hồn của tiểu cô nương đó bị hao hết chín thành, lại thêm tâm thần bị hao tổn.

- A!

Tiểu cô nương đột nhiên khê khê một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không ngừng nghẹn ngào, cổ họng của nàng dường như bị cái gì đó bóp chặt không thể hô hấp cũng không thể thốt ra tiếng nói. Trong mắt nàng lộ rõ vẻ kinh hãi, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn không ngừng giãy dụa. Nhưng bất kể nàng giãy dụa thế nào, đều không tránh thoát cánh tay tử vong vô hình kia. Tay trái của Dương Phạm vẫn cứ giơ lên giữa không trung, có hình dạng bóp chặt, dường như có thể xuyên qua không gian cách trở, bóp chặt cổ của tiểu cô nương đó.

Các tu sĩ tại đây đều lộ vẻ mặt hoảng sợ, đây là nỗi kinh sợ về điều mà mình không thể hiểu được. Rốt cuộc loại thủ đoạn thần thông này là làm thế nào được vậy?

Đã thương người trong vô hình! Nhìn không thấy hướng công kích thì làm sao tránh né. Hai bên cách xa nhau mấy chục trượng, cách tầng tầng lớp lớp vòng phòng hộ, mà hết thấy vòng phòng ngự này, đều hình như không có tác dụng. Các tu sĩ tại trường trong ánh mắt nhìn về phía Thạch Thiên Hàn không khỏi nhiều thêm vài phần sợ hãi.

- Mau! Mau buông nàng ra!

Nam tử mắt quỷ rất cực phản ứng lại gần như rít gào nói, đôi mắt quỷ đỏ rực trợn trừng như sắp nứt ra.

- Ta không buông nàng. Người có thể làm gì chứ?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh.

- Người nếu giết chết nàng. sư tôn chúng ta sẽ không bỏ qua cho người. Chẳng lẽ người muốn bị tu sĩ bậc cao đuổi giết?

Nam tử mắt quỷ uly hiếp.

- Thật có lỗi! Thạch Thiên Hàn ta chưa bao giờ bị người uly hiếp! Nếu nàng đã dám hạ sát thủ với ta. Thạch mỗ sao có thể tha mạng của nàng.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng nói.

"Rắc rắc!"

Tay trái hần đột nhiên nắm chặt, cổ họng tiểu cô nương bị bóp nát. Đồng thời còn có một lực lượng mang tính hủy diệt dung nhập vào trong cơ thể nàng, trong nháy mắt thiêu cháy hủy diệt linh hồn.

"Phịch"!

Thi thể cô gái ngã xuống trên mặt đất, sống hay chết chỉ tại một ý niệm. Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại dường như đang hưởng thụ khoảnh khắc uy lực kia. Các tu sĩ tại đây không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Quả thực là đáng sợ: trong khoảnh khắc giết chết Trúc Cơ Kỳ, ngay tại một ý niệm của đối phương.

Cánh tay trái tử vong của Thạch Thiên Hàn kia chấn nhiếp làm kinh sợ mọi người tại đây.

Tĩnh lặng! Tĩnh lặng một cách đáng sợ!

Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ở đây, đều nảy sinh ra kiêng kỵ thật sâu đối với Thạch Thiên Hàn.

- Đây là người muốn chết!

Nam tử mắt quỷ nổi giận gầm lên một tiếng, cả người rơi vào trạng thái điên cuồng, mắt quỷ đầy tơ máu, một luồng khí lạnh âm u áp tới phủ trùm hiện trường. Hần đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. ngón tay vẽ trên hư không một cái đồ án huyền ảo phức tạp. Sau đó vỗ vào túi trữ vật đặc thù bên hông, một màn quỷ vụ âm trầm bao phủ phạm vi mấy trượng khiến người ta rùng mình hoảng sợ, từ bên trong truyền ra một luồng khí tức tử vong.

Một cái bóng mờ thật lớn dần hiện ra, đó là một con lệ quỷ cao chừng ba trượng, đầu tóc rối bù dơ bẩn, hai tròng mắt đỏ rực, đầu lưỡi phun ra nuốt vào, phóng ra một đám hơi mù màu xanh biếc, khiến người ta hoa mắt đầu chóng váng.

- Lệ quỷ kia không ngờ đã tiếp cận cấp Quỷ Vương!

Các tu sĩ đều rớt rít thối lui, nếu bị đánh phải âm khí của lệ quỷ này, cho dù không chết cũng sẽ bị lột da.

- Tên khốn này điên rồi! Không ngờ lại phóng ra quỷ vật hoàn toàn không thể khống chế được. Thực lực của lệ quỷ này tiếp cận bậc cao, đủ để bề ngể Trúc Cơ kỳ.

Lão thất Huyết Ma có vẻ kinh ngạc nói.

- Đây là người muốn chết!

Thạch Thiên Hàn vẫn cười lạnh như trước thân hình đột nhiên đập không khí mà đi, dường như có một lực lượng vô hình nâng đỡ hẳn.

- Thạch Thiên Hàn! Lệ quỷ này rất khó đối phó, không bằng để chúng ta giúp người.

Nữ lang tuổi thanh xuân trong Huyết Ma Tam Tử vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Chỉ là một con lệ quỷ, một mình Thạch mỗ đủ rồi!

Thạch Thiên Hàn cười một tràng dài ngạo nghễ, ma khí trên người dao động mãnh liệt, ma uy mạnh mẽ kia bao phủ phạm vi mấy chục trượng. Huyết Ma Tam Tử đều hai mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: "Thạch Thiên Hàn này không khốn quá tự phụ đi! Không ngờ dám coi thường một con lệ quỷ tiếp cận cấp Quỷ Vương như vậy."

- Chết đi!

Nam tử mắt quỷ lộ vẻ mặt dữ tợn, hai tay máu chảy xuống không ngừng vội vàng về ra pháp quyết trong hư không. Con lệ quỷ cao lớn tới ba trượng kia bỗng nhiên phát ra một tiếng gào rít rung trời, thân ảnh quỷ mị "Vèo" một cái phóng tới phía Dương Phàm, tốc độ đó dùng mắt thường gần như không thể nắm bắt được, chỉ nhìn thấy một cái bóng mờ.

- Xem đây!

Thạch Thiên Hàn ngửa mặt lên trời hét dài, ma khí mãnh liệt mệnh mông cuộn cuộn trong cơ thể đánh ra. Giờ khắc này, các tu sĩ đều cảm nhận sâu sắc lực lượng ma đạo tinh tú chấn nhiếp tâm hồn đó. Cuồng bạo, lạnh lùng, vô tình, giết chóc, khát máu, điên cuồng, bá đạo tập trung ngàn vạn nhân tố hắc ám hủy diệt trên thế gian vào lực lượng ma đạo bá đạo thuần túy nhất!

Đây mới là ma đạo chân chính!

Thạch Thiên Hàn đánh ra một chương, khí thế hào hùng, ẩn chứa uy thế long trời lở đất, cùng con lệ quỷ to lớn kia giao kích cùng một chỗ. Thân mình hắn nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, không ngờ không có bị thua. Các ma đạo tu sĩ tại đây đều bị chấn động sâu sắc. Đặc biệt là những ma đạo tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia.

Thạch Thiên Hàn rõ ràng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, lại có thể phát ra một chương có uy lực khủng bố như thế, lấy cứng chọi cứng cùng lệ quỷ tiếp cận Quỷ Vương mà không bại.

"Ầm ầm! Ầm ầm!"

Một người một quỷ ở trên không trung bắt đầu giao kích long trời lở đất.

- Hẳn thật sự chỉ là Trúc Cơ trung kỳ sao?

Lão thất Huyết Ma khó có thể tin hỏi:

- Lúc trước lần đầu tiên ta gặp hắn vẫn còn là Ngưng Thần sơ kỳ. Khẳng định là hắn che giấu tu vi thật của mình.

- Không phải!

Lão ngũ Huyết Ma lắc đầu:

- Hắn chỉ vận dụng lực lượng của trình độ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng công kích của hắn không ngờ đáng sợ như vậy, đã tiếp cận Trúc Cơ đỉnh. Tuy nhiên xem tình thế trước mắt này, hắn chiến đấu cùng lệ quỷ cũng không có chút ưu thế gì. Nếu tiếp tục chiến đấu kéo dài có thể sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lão ngũ Huyết Ma là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ cao nhất trong Tam Tử, hần lên tiếng nói tự nhiên có uy tín nhất.

Dương Phàm chiến đấu cùng lệ quỷ này một hồi lâu, cũng cảm nhận được chỗ đáng sợ của nó: Lệ quỷ này càng đánh càng hung dữ, càng đánh càng hăng.

Nếu luận sức bùng nổ đương nhiên Cửu u ma công không nhường ai, nhưng nếu là liên tục chiến đấu kéo dài. Dương Phàm đúng thật không phải là đối thủ của nó.

- Ha ha ha!

Nam tử mắt quỷ âm hiểm cười một tràng. Thầm nghĩ: "Lệ quỷ này ngay cả ta cũng không thể hoàn toàn khống chế, thậm chí rất có thể bị cản trở lại, nếu không gặp phải cường giả sao có thể lấy ra đối địch?"

"Ầm!"

Bỗng nhiên. Dương Phàm dựa vào phản lực bắn vọt ra, cùng lệ quỷ cách xa một khoảng cách.

- Hần đến lúc kết thúc rồi!

Dương Phàm lẩm bẩm.

Dứt lời, hần giơ cao cánh tay trái của mình.

Tay trái. cánh tay trái tử vong lại hành động!

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều chiếu vào cánh tay trái của hần, dường như muốn từ trong đó nhìn ra một ít manh mối gì đó. Lệ quỷ rít gào một tiếng, đánh tới Dương Phàm, quỷ khí bạo ngược lan tràn. mọi người vội vàng né tránh ra xa. Dương Phàm đứng lặng trên hư không, vẫn không nhúc nhích, rồi đột nhiên khí tức toàn thân biến đổi. Vốn ma khí bao bọc dày đặc quanh thân đột nhiên thu liễm lại, truyền đến một sóng dao động rung chuyển không ổn định.

Giữa hai chân mày của hần, xuất hiện một dấu hiệu hình vành trăng, lúc sáng lúc tối vô cùng quỷ dị. Lệ quỷ rít gào cảm thấy một tia bất an nhưng là nó không có nhiều suy tư như vậy, theo quán tính nó vẫn phóng vọt tới. Mà đúng lúc này rốt cục Dương Phàm ra tay.

"Thốc!"

Trong lòng bàn tay hần đột nhiên lóe lên hiện ra một đám ma diễm thâm thúy, ở trung tâm ngọn lửa, có một đóa u quang thần bí, lấp lóe lấp lóe, lúc sáng lúc tối, cực kỳ quỷ dị thần bí.

"Thành thịnh!"

"Thành thịnh! Thành thịnh!"

u quang lấp lóe lấp lóe làm cho trái tim các tu sĩ tại đây không khỏi đều gia tốc đập theo. Lúc này trong phạm vi mấy chục dặm, dao động kỳ dị đó kèm theo khí tức hủy diệt tử vong khiến cho vô số linh hồn sinh linh sợ run.

- Đó là

Các tu sĩ nhìn chăm chăm vào đám ma diễm trong lòng bàn tay Dương Phàm kia.

Tam u Ma Diễm!

Đám ma đạo tu sĩ có phản ứng trước hết, tim đập cấp tốc, trên mặt lại nhiều thêm vài phần kính sợ, trang nghiêm và trang trọng.

- Tiêu tan!

Con người u tối trong mắt Dương Phàm ngưng tụ thành một điểm, một chưởng đánh ra: u Minh Ma Diễm kèm theo khí tức hủy diệt đến từ thời cổ xưa giống như tia sáng âm u tử vong điên cuồng đánh thẳng vào khí thể hung ác của lệ quỷ.

"Thốc!"

Lệ quỷ cứng đờ, tại khoảnh khắc đó thân hình lệ quỷ run bần bật.

- A

Ngay sau đó, một tiếng gào thê lương thảm thiết, rung chuyển toàn bộ tòa thành. Tất cả tu sĩ, bất kể là tranh đoạt Pháp bảo hay là đang tìm kiếm bảo vật ở các nơi đều ngưng lại, nghe tiếng thét thảm thiết kia chấn nhiếp thẳng vào linh hồn.

Lệ quỷ tiếp cận cấp QUỶ Vương, trong khoảnh khắc thân thể nó chạm vào u Minh Ma Diễm bị lực lượng hủy diệt thuần túy áp súc tới cực điểm đó thiêu đốt, sau đó trong thời gian ngắn hóa thành tro tàn.

Trong mơ hồ, u Minh Ma Diễm dường như khắc chế lệ quỷ cấp QUỶ vương này. Sau khi làm xong những thứ này, Dương Phàm nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Vừa rồi một kích đó không ngờ thoáng một cái đã rút hết một phần tu ma khí trong cơ thể hắn. Lệ quỷ kia dù sao cũng đã tiếp cận tồn tại bậc cao, có thể dễ dàng tiêu diệt nó như thế, đã là không tệ rồi

- Nhất u Ma Diễm. hắn cùng Tam u lão ma có quan hệ gì?

Các tu sĩ đều lộ vẻ mặt kinh sợ.

- Quả nhiên, chúng ta không có đoán sai!

Lão thất Huyết Ma cùng nữ lang tuổi thanh xuân bên cạnh liếc nhìn nhau. Bọn họ đã sớm hoài nghi Dương Phàm có quan hệ với Tam u lão ma. Hiện tại lại thấy đối phương phát động u Minh Ma Diễm nên càng thêm xác định.

- Sao rồi? Người còn muốn giết Thạch mỗ nữa không?

Dấu hiệu hình vành trăng trên trán Thạch Thiên Hàn. lúc sáng lúc tối, đôi con ngươi tối đen sâu thẳm nhìn chằm chằm tên nam tử mắt quỷ hồi.

- Tam u Ma Diễm.

Sắc mặt tên nam tử mắt quỷ trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

- Lui! Rút lui!

Tên nam tử mắt quỷ hô một tiếng: Đám tu sĩ Quỷ Huyền Môn "Rào" một tiếng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tung mình chạy trốn, một đám đều ngự khí bay đi. Dương Phàm gật gật đầu, ánh mắt đột nhiên chiếu trên người đại hán khôi ngô Hồng Vòng của Kim Hồng Môn.

Nói chính xác, phải nói là đang nhìn khối linh thạch thượng phẩm trong tay hắn kia.

- A!

Hồng Vòng cũng là Trúc Cơ trung kỳ, vậy mà không khỏi rung mình một cái.

249. Chương 252: Thượng Phẩm Linh Thạch!

- Người người muốn làm gì?

- Ta muốn thượng phẩm linh thạch trong tay người.

Thạch Thiên Hàn không hề bận tâm nói thực nhẹ nhàng, thực bình thản.

- Dựa vào cái gì? Đây là Kim Hồng Môn chúng ta thu được!

Hồng Vòng phần nộ dị thường, cái này và cường đạo có gì khác nhau. Lúc trước Quỷ Huyền Môn chẳng qua là muốn cưỡng ép giao dịch. Nói như thế nào cũng xuất ra một trăm khối trung phẩm linh thạch, nhưng nam nhân trước mắt này đúng là cướp trắng trợn.

- Giao ra linh thạch, hoặc là chết.

Dấu hiệu hình trăng trên trán Thạch Thiên Hàn đột nhiên nhích động, Nhất u Ma Diễm trong tay hắn cũng nổi lên xao động dồn dập, u quang lúc sáng lúc tối Tim Hồng Vòng đập thành thạch, mặc dù hắn thực lực không tầm thường, luôn luôn không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Thực lực của Thạch Thiên Hàn hắn cũng đã chứng kiến, có thể nói chấn nhiếp toàn trường, cánh tay trái tử vong vừa xuất ra, trong khoảnh khắc giết chết cô gái thần bí đáng sợ, u Minh Ma Diễm hiện thể liền trực tiếp tiêu diệt lệ quỷ thực lực tiếp cận Quỷ Vương bậc cao. Mới chỉ trong thời gian khoảng nửa khắc. Thạch Thiên Hàn liền giết chết hai cường giả tương đương Trúc Cơ trung kỳ.

- Hừ! Thạch Thiên Hàn ta quen thói độc lai độc vãng. Nếu người không đáp ứng, giờ phút này có lẽ không giết chết được người, nhưng những ngày kế tiếp trong Cửu u Bí Cảnh này, Thạch mỗi tuyệt đối có nắm chắc xóa bỏ cả nhóm các người.

Thạch Thiên Hàn mặt lạnh như hàn băng ngàn năm, sát khí lăm lăm áp vào mặt đối phương. Vừa dứt lời, hắn chậm rãi nâng lên tay trái của mình. Cánh tay trái tử vong giờ lên hướng về phía đám đệ tử Kim Hồng Môn.

Thoáng chốc, những người này chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, thân thể cứng đờ.

- Dừng tay!

Hồng Vòng nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ thật sâu. Có vẻ bất lực nói:

- Ta đồng ý điều kiện của người, khối thượng phẩm linh thạch này giao cho người. Tuy nhiên Thạch Thiên Hàn! Người phải cam đoan trong Cửu u Bí Cảnh không được tìm tới phiền hà chúng ta.

- Được, Thạch mỗi đáp ứng! Ta sẽ không chủ động ra tay với các người, nhưng nếu các người không thức thời chủ động trêu chọc Thạch mỗi vậy chớ trách.

Thạch Thiên Hàn gật gật đầu thu hồi Nhất u Ma Diễm.

- Khối thượng phẩm linh thạch này thuộc về người.

Hồng Vòng mặt không chút đổi sắc ném khối thượng phẩm linh thạch trong tay tới. Thượng phẩm linh thạch vô cùng quý hiếm ở trong bóng đêm vẽ một đường cong trên không trung bay tới chỗ Thạch Thiên Hàn, ở giữa cách khoảng mười mấy trượng, trong đó cũng có một số tu sĩ. Tuy nhiên, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn khối thượng phẩm linh thạch này bay ngang qua đỉnh đầu. căn bản là không dám cướp lấy, thậm chí ngay cả trong đầu cũng không dám nổi lên ý niệm này.

Thạch Thiên Hàn ma uy chấn nhiếp toàn trường, ai dám trêu chọc sát tinh như hắn này?

Kim Hồng Môn trước mắt, còn có Quỷ Huyền Môn toàn bộ bỏ chạy chính là một cái ví dụ điển hình. Thạch Thiên Hàn đón nhận thượng phẩm linh thạch, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn. Rất cục đã tập trung đủ bốn khối thượng phẩm linh thạch có thể sử dụng rồi!

Điều này cũng có nghĩa, hắn có thể sử dụng ngân giáp khôi lỗi có thể so với bậc cao!

Trong lòng hắn hưng phấn khó có thể nói nên lời.

"Vù!"

Thạch Thiên Hàn nhẹ nhàng bay đến trước trận doanh Kim Hồng Môn.

- Người còn muốn làm gì?

Hồng Vòng hoảng sợ, cả đám đệ tử Kim Hồng Môn cũng cảnh giác đề phòng.

- Ha ha! Chẳng lẽ Kim Hồng Môn người lớn như vậy còn sợ một mình Thạch mỗi ta.

Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia ý cười hiếm thấy.

- Đây là một trăm khối trung phẩm linh thạch!

Hắn vung tay lên, hơn trăm khối trung phẩm linh thạch ở dưới vận dụng của ma khí lơ lửng trước mặt Hồng Vòng.

- Người đây là

Hồng Vòng có hơi bất ngờ.

- Thạch mã đầu phải là loại người như cường đạo không thông tình lý?

Thạch Thiên Hàn thu hồi ý cười trên mặt:

- Nhưng nếu người phạm ta. tất nhiên ta hoàn trả lại thập bội!

Hồng Vòng nhận lấy những linh thạch này, có chút mơ hồ. gật gật đầu.

Các tu sĩ trong vương cung của dân bản xứ đều nhìn thấy tình huống này, cái nhìn đối với Thạch Thiên Hàn đột nhiên có chút thay đổi. Làm cường giả, Thạch Thiên Hàn có nguyên tắc của chính mình, cũng không phải chân chính bá đạo ngang ngược, không biết phân rõ phải trái

Tuy nhiên, nếu như có người trêu chọc hoặc là đối nghịch với hắn. vậy thì hậu quả sẽ thực nghiêm trọng. Một hồi sóng gió không nhỏ, theo Thạch Thiên Hàn thu được thượng phẩm linh thạch mà kết thúc.

- Ha ha ha! Thạch đạo hữu! Đã lâu không gặp! Lần trước thời điểm ngươi đến trận doanh tán tu ma đạo chúng ta, nhưng lừa gạt ta đến khổ!

Đám người lão thất Huyết Ma tại đây, đều tới chào hỏi Thạch Thiên Hàn.

Huyết Ma Tam Tử đúng là đối với Thạch Thiên Hàn vô cùng khách sáo và tôn kính.

- Thạch đạo hữu! Ngươi là cường giả kế tiếp Tam u lão ma ở toàn bộ Ngự Dương quốc. Là người thứ hai tu luyện ra u Minh Ma Diễm, xem ra khẳng định ngươi là đệ tử thân truyền của hắn.

Nữ lang tuổi thanh xuân trong Huyết Ma Tam Tử hỏi dò.

- Tam u lão ma?

Thạch Thiên Hàn hơi nhếch khóe miệng, vẻ mặt lạnh đạm nói:

- Ta không biết hắn! Thạch mã luôn luôn độc lai độc vãng, Nhất u Ma Diễm này cũng là tự mình tu luyện thành.

- Ô? Thì ra thế! Thạch đạo hữu thật đúng là kỳ tài có một không hai!

Huyết Ma Tam Tử vô cùng ngạc nhiên thán phục, đưa mắt nhìn nhau trong mắt đối phương đều lộ ra vẻ kinh dị. Không ngờ Thạch Thiên Hàn không phải là đệ tử của Tam u lão ma, điều này thực có hơi bất ngờ.

Phải biết rằng, ngay cả trong đám đệ tử thân truyền của Tam u lão ma cũng không ai tu luyện ra u Minh Ma Diễm. Ma công này vốn là vang dội cổ kim, mà u Minh Ma Diễm lại là tinh túy trong đó.

- Thạch đạo hữu! Không bằng như vậy đi! Ngươi gia nhập trận doanh ma đạo tán tu chúng ta. Với thực lực của ngươi, cộng thêm chúng ta. cho dù là gặp phải thế lực ba đại tông môn. cũng không cần sợ hãi.

- Cái này Thạch mã quên thói độc lai độc vãng, không tới lúc cần thiết, không có khả năng gia nhập trận doanh khác. Tuy nhiên, lúc trước Thạch mã đã gia nhập trận doanh ma đạo tán tu, nếu như có gì cần tới, có thể cùng các ngươi kết thành minh hữu tạm thời.

Thạch Thiên Hàn trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Tốt lắm. chúng ta cứ ước định như thế.

Huyết Ma Tam Tử mặc dù có hơi thất vọng nhưng vẫn vui vẻ đồng ý. Bọn họ biết, loại người như Thạch Thiên Hàn thường không chịu người khác ước thúc. Hắn có thể kết thành minh hữu tạm thời cùng đám người mình đó cũng là kết quả không tệ rồi

Sau khi phá thành Thất Thái Thành Bảo, các tu sĩ giết chết tất cả dân bản xứ có ý đồ phản kháng trong thành. Trải qua thời gian ba ngày, những người khách không mời mà đến này đào nát toàn bộ tòa thành, chỗ nào có thể tìm được bảo vật, trên cơ bản đều tìm tới. Dương Phạm lưu lại hai ngày ở trong này, ở cùng một chỗ với trận doanh ma đạo tán tu, cũng vơ vét được một ít linh thạch và tài liệu.

Trước khi đi, lão ngũ Huyết Ma nói với hắn:

- Thạch đạo hữu! Tại trong Bí Cảnh này, ngươi là tu sĩ duy nhất có thể tranh cao thấp cùng ba đại tân tú của Ngự Dương quốc.

- Ba đại tân tú?

Dương Phàm khẽ cau mày:

- Ta có nghe nói qua danh tiếng của bọn họ, cũng không biết thực lực như thế nào?

- Ta nói cho ngươi biết, trong ba đại tân tú này mỗi một vị đều không lớn hơn ba mươi tuổi, tu vi lại đều ở trên Trúc Cơ hậu kỳ. Bọn họ bất kể là công pháp cùng thần thông tu luyện hay là Pháp bảo sử dụng đều hơn xa người thường. Bất cứ người nào trong bọn họ đều là vương giả trong cùng đẳng cấp, dưới bậc cao không người nào có thể đối phó được.

- Ồ? Vậy thực lực của bọn họ so với các người thì thế nào?

Đến đây Dương Phàm cảm thấy một chút hứng thú.

- Ba người chúng ta liên thủ, có lẽ chỉ có thể cầm đồng với một người trong ba đại tân tú. Cho dù có thể chiếm thượng phong, cũng không làm gì được đối phương.

Lão ngũ Huyết Ma với vẻ mặt ngưng trọng nói.

Dương Phàm nghe vậy, không khỏi thất kinh, trong Huyết Ma Tam Tử, lão ngũ là Trúc Cơ hậu kỳ, lão lục cùng lão thất đều là Trúc Cơ trung kỳ.

- Ta không hiểu biết về ba người này cho lắm, đạo hữu có thể tiết lộ cho ta một ít tin tức có liên quan tới bọn họ không? T

Dương Phàm hỏi mặt không đổi sắc.

- Cái này tuyệt đối không thành vấn đề.

Trong mắt lão ngũ Huyết Ma lóe sáng, thậm chí còn có chút hưng phấn. Trong Cửu u Bí Cảnh này, ba đại tông môn cùng với ba đại tân tú là duy nhất có thể mang đến uy hiếp cho bọn họ, nếu Thạch Thiên Hàn có thể chống lại chúng, đó là chuyện quá tốt không còn gì bằng.

- Ba đại tân tú, phân biệt là Sở Vân Hàn của Ma Dương Tông; Lệ Hồng Phi của Vô Ưu Cốc; Trác Kinh của Thanh Nguyên Môn.

- Sở Vân Hàn là đệ tử thân truyền của Tam u lão ma, tu luyện công pháp tương tự Thạch đạo hữu, bá đạo tuyệt luân, trong tay pháp thuật thần thông cũng không ít, những thứ này nói vậy Thạch đạo hữu có lẽ hiểu biết còn hơn ta; Lệ Hồng Phi là thiếu chủ của Vô Ưu cốc, sở trường là tốc độ, công kích cũng rất lợi hại, thái độ làm người hào sảng, có điểm giống phụ thân Vô Ưu Cốc chủ của hắn.

- Nhân vật cuối cùng là Trác Kinh! Người này là thần bí nhất trong ba đại tân tú, được xưng là "Kỳ Tích Chi Tử" đệ tử của Thanh Nguyên Môn. Hắn vốn là một người tư chất bình thường, nhưng không biết đã gặp kỳ ngộ gì đột nhiên tu vi tăng mạnh, tốc độ khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi, từ mấy năm trước đã tiến vào Trúc Cơ đại viên mãn. Từng có tu sĩ bậc cao dự đoán Trác Kinh có cơ hội trong vòng mười năm thăng cấp Kim Đan bậc cao.

- Cảm tạ đạo hữu giới thiệu! Thạch mỗ nếu gặp phải bọn họ tự nhiên phải cẩn thận.

Dương Phàm gật gù đầu sau đó chính thức cáo từ.

Tuy nhiên, trước khi đi hắn lại nói một câu:

- Trừ ba đại tân tú, trong Cửu u Bí Cảnh này còn có một nhân vật còn đáng sợ hơn, hắn tên là Vô Song, nếu gặp phải thì hãy cẩn thận.

Dứt lời. Dương Phàm hóa thành một luồng u quang màu đen. bay vút về phía chân trời.

- Nhân vật so với ba đại tân tú còn đáng sợ hơn?

Lão thất Huyết Ma có vẻ hoài nghi:

- Trong Bí Cảnh thực sự có nhân vật lợi hại như thế sao?
- Vô Song? Đường như có nghe nói qua.

Lão ngũ Huyết Ma lập tức nói với nữ lang tuổi thanh xuân:

- Lão lục! Mau phái người điều tra tin tức có liên quan tới Vô Song này.

ở ngày thứ ba công phá Thất Thái Thành Bảo, nhóm con cháu Vũ Văn gia tộc từ trong tòa thành đi ra.

- Thứ tốt trong tòa thành đều bị chia cắt xong rồi, như thế nào còn không thấy Dương được sư ra mặt?

Vũ Văn Nhu có vẻ hơi lo lắng nói.

Nàng đoán Dương Phàm đột nhiên mất tích có thể là một mình tiến vào trong tòa thành giành bảo vật

- Vũ Văn tiểu thư! Thế lực hai nhà kinh đô chúng ta sau khi vào Cửu u Bí Cảnh này, có chút thế đơn lực bạc. Tuy rằng Thất Thái Thành Bảo đã phá nhưng nếu muốn sống còn giữa các thế lực lớn vẫn có chút khó khăn. Không bằng thế này, hai nhà chúng ta tiếp tục kết minh tiếp đi.

Dương Vũ đề nghị nói.

Mấy người Vũ Văn gia tộc bàn bạc một lúc. rất nhanh đồng ý.

Thế lực hai nhà liên thủ, tổng cộng còn lại hơn hai mươi người, trong đó có mười lăm người là Ngưng Thần Kỳ, ở sau khi tiến vào tòa thành tranh đoạt bảo vật, thế lực hai nhà cũng có tổn thất.

Một hàng hai mươi người mới vừa rời tòa thành đi được không bao lâu. liền thấy trên đường phía trước, khoanh chân ngồi một tu sĩ thanh niên tao nhã, bình dị gần gũi.

- Dương được sư?

Mọi người kinh hô một tiếng, gần như là liếc mắt một cái nhận ra ngay. Trên mặt ai nấy đều lộ vẻ vui mừng. Làm thần y cứu trị chữa thương, tu sĩ ở đây gần như đều từng được Dương Phàm trị liệu qua nên ấn tượng so ra rất thâm sâu.

- Ha ha! Chẳng lẽ các ngươi không chào đón ta?

Dương Phàm nói với vẻ mặt tươi cười, bộ dáng vô cùng thích ý.

250. Chương 253: Cửu U Cốc!

Dương Vũ mặt lạnh như tiền nhìn chằm chằm vào Dương Phàm, trong mắt ẩn chứa một tia sát khí

Không biết vì sao, bộ dáng thích ý của Dương Phàm kia khiến trong lòng hắn cực kỳ khó chịu. Tại nơi Cửu u Bí Cảnh này, địch nhân vui vẻ chứng tỏ đối phương quá thoải mái, thậm chí có thể chiếm được lợi ích gì đó.

- Dương được sư! Ngài trở về là tốt rồi, chúng ta sao có thể thiếu ngài được?

Vũ Văn Nhu hơi thâm ý liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

Dương Phàm bỗng dưng mất tích ba ngày, sao có thể không làm cho người ta hoài nghi?

Tuy nhiên nàng rất thông minh, sẽ không đi hỏi tới chuyện riêng tư của đối phương. Tác dụng của Dương Phàm ở trong đội ngũ là không thể nghi ngờ cũng giành được tán thành của đa số người. Kết quả là Dương Phàm thực thuận lợi về lại trong đội ngũ, phần lớn mọi người vô cùng vui mừng, chỉ có Dương Vũ cùng Vũ Văn Lân là ngoại lệ. Người trước là đầy lòng tràn ngập sát ý, người sau còn thêm thành phần ghen tị.

Một đoàn hơn hai mươi người, rời tòa thành Lại bắt đầu đi xuyên qua khu rừng rậm kia.

- Không biết các vị thu hoạch như thế nào?

Dương Phàm vẫn ung dung hỏi.

Vũ Văn Nhu cười nói:

- Chúng ta thu được không ít linh thạch cùng tài liệu luyện khí. May mắn nhất chính là chúng ta còn chiếm được mấy bản sách cổ lưu truyền từ thượng cổ, nội dung bên trong còn cần sau khi trở về để trường bối trong gia tộc xem xét.

- Thật đáng mừng!

Dương Phàm cười nói.

- Cũng chúc mừng Dương được sư, ngài rời đi ba ngày này, có lẽ thu hoạch cũng không ít chứ?

Vũ Văn Nhu hỏi dò.

- Ừ! Cũng tạm tạm!

Dương Phàm vẽ mặt bình tĩnh nói.

Hắn thu được thật là nhiều chỗ tốt, chỉ biết cười thầm trong lòng, như thế nào dễ dàng nói ra chứ?

Nếu để các tu sĩ trong Cửu u Bí Cảnh biết những lợi ích hắn đoạt được, vậy thì thay vì đi thăm dò các nơi hiểm cảnh còn không bằng tập thể đuổi giết hắn còn đỡ lo hơn.

- Tuy nhiên nói đến thật kỳ quái. Nghe nói Diệt Nguyên Pháo trên lầu thành Thất Thái Thành Bảo đột nhiên biến mất, các thế lực lớn vất vả tìm kiếm, cũng không có tìm được vật ấy. Việc này thật đúng là lạ lùng!

Vũ Văn Nhu dường như chỉ là đang kể một câu chuyện xưa.

- Diệt Nguyên Pháo?

Dương Phàm làm ra vẻ mặt kinh ngạc:

- Ý của cô là nói, vật ấy bị người đánh cắp đi, các thế lực lớn cũng không có tìm được? Ta thấy việc này là tin tức do người nào đó cố tình tung ra.

- Xin chỉ giáo. Dương được sư có cách giải thích gì sao?

Vũ Văn Nhu hỏi.

- Cô thử đặt mình vào đó suy nghĩ một chút, nếu cô chiếm được Diệt Nguyên Pháo, loại vật cấm kỵ thượng cổ này, thì cô sẽ làm thế nào? Cô sẽ nói toạc ra hay là

Dương Phàm cố tình gợi ý nói.

- Ta hiểu rồi!

Vũ Văn Nhu sáng mắt lên:

- Cỡ vật cấm kỵ như Diệt Nguyên Pháo này, bất cứ một thế lực nào thu được nó, các thế lực còn lại cũng sẽ không cam tâm. Cho nên, thế lực thu được nó khẳng định phải cố sức giấu diếm, thậm chí bịa đặt chuyện. Nếu như Vũ Văn gia tộc chúng ta lấy được khẳng định cũng sẽ không nói toát ra!

- Đúng, chính là đạo lý này. Trong tranh đấu giữa các thế lực. Diệt Nguyên Pháo hoàn toàn là một thứ có ảnh hưởng tới thế cân bằng.

Dương Phàm bình thản cười nói.

Thử nghĩ, nếu là dưới tình huống hai thế lực lớn đang là thế cân bằng, mà bên kia có Diệt Nguyên Pháo rồi lấp vào thượng phẩm linh thạch, hoàn toàn có thể bắn pháo ra phạm vi mười dặm. Hộ pháp đại trận bình thường đều chống đỡ không được.

- vẫn là Dương được sư suy nghĩ chu đáo.

Trong lòng Vũ Văn Nhu hơi có chút thất vọng, thầm thở dài một hơi. Trong lòng nàng vốn phỏng đoán rằng: Diệt Nguyên Pháo kia có thể là bị Dương Phàm lên lấy đi hay không?

Bởi vì sau khi đi vào Cửu u Bí Cảnh. Dương Phàm nhiều lần làm cho người ta trợn mắt lú lười. Ngay cả hồng hoang dị chủng cỡ như Lưu Ly Hàn Tinh Xà cũng bị hấn thu phục, dù là hấn trộm lấy đi Diệt Nguyên Pháo cũng không phải không có khả năng.

Tuy nhiên hiện tại nàng lại đánh mất ý niệm này trong đầu. Diệt Nguyên Pháo biến mất một cách thần bí, hơn phân nửa không phải lực lượng một người có thể lấy đi được mà thần không hay quỷ không biết.

Rời rừng rậm, mọi người lại đi tiếp bảy tám ngày liên tục gặp các thế lực khác, thỉnh thoảng còn có một vài đụng chạm nhỏ. Trong thời gian này tu sĩ hai đại gia tộc cũng thăm dò qua hai ba chỗ hiểm cảnh, trải qua nguy hiểm chết người, nhưng đều thành công vượt qua muôn vàn khó khăn, trong đó thu hoạch tự nhiên cũng không ít, bao gồm pháp bảo, tài liệu, ngọc giản cổ xưa cùng với kỳ vật linh tinh các thứ.

Dương Phàm cũng từ trong đó chia phần được vài cây dược thảo quý hiếm và không ít tài liệu luyện khí, cộng thêm một hai kiện kỳ vật. Một ngày này, mọi người chuyển tới đối lui, lại đi tới ngọn núi tuyết lần trước, nơi đây địa thế rất cao, có vài thế lực đang trú đóng.

- Đi vào Cửu u Bí Cảnh đã gần một tháng, đột nhiên cảm giác nơi này hơi quen

Hoàng thúc cười khổ nói.

- Đúng vậy, lại quay lại chỗ cũ rồi

Vũ Văn Nhu khẽ thở dài.

- Đánh giá sơ bộ, Cửu u Bí Cảnh này cũng chỉ là khu vực không gian phạm vi ngàn dặm. Chúng ta thành công đột phá vài chỗ hiểm cảnh, còn tấn công được Thất Thái Thành Bảo. Trừ khu vực ba đại tông môn phong tỏa ra, các chỗ khác đã không còn gì để thăm dò nữa.

Dương Vũ thần nhiên nói.

Đích xác, mấy trăm tu sĩ Ngự Dương quốc tiến vào khu vực phạm vi ngàn dặm, trải qua thời gian một tháng, có rất nhiều chỗ đều bị người khác nhanh chân đến trước. Đương nhiên, thời gian một tháng này số lượng tử vong của tu sĩ nhân loại cũng là rất lớn.

Thời điểm mới đi vào, ít nhất có bốn năm trăm người, nhưng đến lúc này, đại khái chỉ còn lại chừng hai trăm người. Các thế lực lớn đều thương vong nặng nề, còn sống sót đa số đều là tinh anh chân chính.

Liên minh của Vũ Văn gia tộc cùng Dương gia cũng chỉ còn lại có mười lăm người, kết quả này vẫn là nhờ có thần y Dương Phàm, có thể nghỉ mà biết hung hiểm trải qua trong lúc này. Dù sao nói đến nhờ có Dương Phàm đi chung, không thể nghĩ ngờ là điều may mắn của liên minh hai đại gia tộc, bằng không thực rất có thể đã bị diệt vong trong vài lần hiểm cảnh trước đó rồi

Vô tình Dương Phàm đã trở thành nhân vật trung tâm của liên minh hai đại gia tộc, lợi ích thu được đều sẽ dựa theo tỉ lệ, phân cho hấn một phần.

- Dù sao trong Bí Cảnh này đã không còn chỗ nào khác thăm dò. Không bằng chúng ta đóng quân ngay tại đây. Đồng thời cùng phải phòng bị các thế lực khác đánh lên!

Dương Phàm đề nghị.

Tượng nữ nhân trên núi tuyết này, đối với hấn mà nói. vẫn là một mối nghi ngờ huyền bí. Mọi người thương nghị một lát đều gật đầu: Phạm vi ngàn dặm lớn như vậy, nếu còn tiếp tục thăm dò, đích xác không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ thường xuyên gặp phải các thế lực còn lại sinh ra đụng chạm. Sau khi cùng nhất trí, đội ngũ mười lăm người tạm thời dựng trại trên núi tuyết, cũng giống như lần trước bố trí trận pháp chung quanh.

Tuy nhiên trận pháp lúc này thiếu hấn tính phòng ngự.

Mấy người Dương Phàm phỏng đoán: khi trong Bí Cảnh đã không còn nơi thăm dò, tu sĩ các thế lực còn thừa lại, hơn phân nửa sẽ vì tranh giành các loại ích lợi mà chém giết lẫn nhau. Quả nhiên, ngay vào lúc ban đêm, trên núi tuyết này có hai thế lực chiến đấu với nhau, nhân số hai bên đại khái đều chừng mười người, đều là tu sĩ cấp bậc Ngưng Thần Kỳ.

Trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, hai bên đều bị tổn thất rất lớn, một bên bị đánh bại bỏ chạy. Dương Vũ nhìn chăm chăm một bên thế lực chiến thắng trong đó, bọn họ đang thu dọn chiến lợi phẩm, thu lấy túi trữ vật của các tu sĩ tử vong.

- Bọn họ chỉ có năm sáu người, chúng ta hoàn toàn có thể giết hết đoạt chiến lợi phẩm của chúng.

Dương Vũ đột nhiên đề nghị.

Lời vừa nói ra, đám người do Vũ Văn Lâm cầm đầu đều có phần động tâm, quay đầu đưa mắt nhìn Vũ Văn Nhu.

- Những chuyện giết chóc tranh cướp này, chúng ta tốt hơn là không nên tham gia. Trong đôi mắt sáng của Vũ Văn Nhu lộ ra vẻ bình tĩnh đầy trí tuệ.

nàng rất quyết đoán nói.

- Thật đáng tiếc!

Dương Vũ lắc đầu có chút tiếc rẻ.

Với thực lực của bọn họ, diệt gọn năm sáu người, hẳn không phải là việc khó. Đúng lúc này, trong một sơn động nhỏ bí mật trên núi tuyết đột nhiên bay ra một đội tu sĩ.

"Vù! Vù! Vù! Vù!"

Tu Sĩ Ngưng Thần Kỳ cùng một cấp bay tới, ma khí trên người dày đặc. Người cầm đầu còn là một gã ma đạo tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, ước chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt lạnh lùng. Tu sĩ còn lại còn có vài người là Ngưng Thần đại viên mãn.

- Đó là tu sĩ Âm La Tông!

Hoàng thúc sắc mặt đại biến.

Âm La Tông đó là môn phái nhất lưu trong ma đạo ở Ngự Dương quốc. Thực lực mạnh mẽ?

- A!

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên kia truyền đến, thì ra đối tượng của Âm La Tông này cũng là năm sáu người vừa rồi Không đến mười mấy lần hô hấp, năm sáu tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia bị giết sạch không còn.

Sau đó, tu sĩ Âm La Tông bắt đầu thu gom chiến lợi phẩm.

- Trở về!

Gã ma đạo tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cầm đầu ra lệnh một tiếng, toàn bộ tu sĩ bay trở về sơn động bí mật ban đầu. Trước khi đi, gã thủ lĩnh ma đạo Âm La Tông còn lạnh lùng liếc mắt nhìn chỗ trận doanh Vũ Văn gia cùng Dương gia một cái.

Đám người Dương Vũ không khỏi bị dọa cho hoảng sợ rùng mình một cái sắc mặt trắng bệch.

"Bọ ngựa bắt ve, chim hoàng tước ở phía sau", nếu vừa rồi bọn họ tham lam nhào ra, cuối cùng chỉ sợ sẽ trở thành con bọ ngựa thứ hai bị Âm La Tông tung một lưới bắt hết rồi

- Ta nói rồi, tốt nhất không nên bị cuốn vào những cuộc tranh giành ích lợi này.

Vũ Văn Nhu ánh mắt lạnh lùng đảo qua trên mặt đám phần tử hiếu chiến Dương Vũ cùng Vũ Văn Lâm, hai người lập tức cúi đầu. Nghĩ lại mà sợ. Kế tiếp mấy ngày, toàn bộ Cửu u Bí Cảnh đều rơi vào trạng thái vô cùng hỗn loạn, lộ ra mùi vị giết chóc tanh máu. Dương Phạm thì lại dựa vào cơ hội này ở trong Tiên Hồng Không Gian luyện hóa cấm Pháp Chỉ Hoàn và Ngân giáp thị vệ.

Sau khi Ngân giáp thị vệ được lắp thượng phẩm linh thạch, quả nhiên có thể phát huy ra thực lực có thể so với bậc cao.

"Có con bài chưa lật Ngân giáp con rối này, Cửu u Bí Cảnh có mấy người có thể uy hiếp được mình?"

Dương Phàm thầm vui mừng.

Nhưng mà hắn cũng hạ quyết tâm, không ở vào tình huống vạn bất đắc dĩ sẽ không dùng tới con bài chưa lật này, ở trong Cửu u Bí Cảnh rơi vào tình trạng giết chóc đẫm máu kéo dài tới nửa tháng mới dần dần ngừng lại. Các thế lực lớn cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nên đều ngăn lại tình huống này. Nhưng chuyện giết người đoạt bảo vẫn như cũ không thể hoàn toàn ngăn chặn tu sĩ bình thường tuyệt đối không dám đi một mình ra ngoài.

- Ba đại tông môn thật đáng giận! Phong tỏa khu vực thần bí kia, tu sĩ khác không cách nào đi vào.

Nhân vật cao tầng của những thế lực tông môn còn lại đều lên tiếng bất mãn, bắt đầu ngấm ngấm trù tính kế hoạch.

Trong trần pháp trên núi tuyết

- Thế lực ba đại tông môn cao nhất Ngự Dương quốc đã phong tỏa khu vực thần bí nhất trong Cửu u Bí Cảnh, các thế lực còn lại khắp nơi chỉ có thể chia ra năm bè bảy cánh chém giết lẫn nhau.

Vũ Văn Nhu khẽ thở dài.

Dương Phàm vẫn vẻ mặt bình tĩnh, chuyện này hắn rõ ràng hơn ai hết, từ lúc ở Thất Thái Thành Bảo nghe lão ngũ Huyết Ma nói qua tin tức của bọn họ ở trong Cửu u Bí Cảnh khá nhanh nhay,

- Khó trách từ lúc chúng ta đi vào Cửu u Bí Cảnh đến nay, rất ít nghe được chuyện có liên quan tới ba đại tông môn. Thời điểm tấn công Thất Thái Thành Bảo cũng không thấy bọn họ xuất hiện.

Dương Vũ vô cùng tức giận nói.

- Ba đại tông môn ngay cả miếng thịt béo Thất Thái Thành Bảo này đều cam chịu buông bỏ, có thể thấy địa phương bọn họ phong tỏa khẳng định là trọng yếu nhất trong Cửu u Bí Cảnh.

Hoàng thúc khẽ thở dài:

- Nhưng ba đại tông môn thực lực quá mạnh mẽ, bất cứ một phương nào đều có thể dễ dàng diệt sát thế lực nhất lưu như Âm La Tông. Huống chi là chúng ta!

Mọi người đều rơi vào trầm mặc ngẩn ngui, trong mắt lộ vẻ không cam lòng.

- Khu vực ba đại tông môn phong tỏa dường như có tên là Cửu u cốc?

Dương Phàm nhẹ nhàng hời hợt nói.

251. Chương 254: Gặp Lại Ở Cửu U Bí Cảnh!

Dương Vũ trở mắt nhìn với giọng nghi ngờ hỏi:

- Sao người biết?

Mọi người đều hai mắt nhìn nhau cũng nhìn về phía Dương Phàm.

- Đây là trong thời gian ba ngày Dương mỗ rời đi trong lúc vô tình nghe được.

Dương Phàm thần nhiên nói, ước định của hắn cùng Huyết Ma Tam Tử. đương nhiên không thể cho những người này biết.

- Hy vọng trong liên minh hai đại gia tộc chúng ta sẽ không xuất hiện nội gian, một khi tìm được chứng cứ xác thực đừng trách Dương Vũ ta xuống tay vô tình!

Dương Vũ sắc mặt âm trầm, đảo ánh mắt nhìn mọi người ở đây lạnh lùng nói.

Nhìn qua đường như hắn nhắm vào mọi người mà nói. nhưng mấy người ở đây làm sao không rõ ý tứ của hắn. Lời vừa nói ra, mấy người trong trận doanh Vũ Văn gia tộc lập tức có vẻ không bằng lòng.

Vũ Văn Nhu mặt như phủ lớp sương lạnh tức giận nói:

- Dương Vũ! Người đây là có ý gì? Dương được sư là Được Sư khách liêu của Vũ Văn gia tộc ta từ khi vào Cửu u Bí Cảnh đã cứu bao nhiêu người? Nếu không có hắn, chúng ta ở đây còn có mấy người có thể sống đến bây giờ, mà lại hoàn hảo không tổn hao gì?

Hoàng thúc thì vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Với thực lực của hai nhà chúng ta đặt ở Cửu u Bí Cảnh này căn bản không tính là gì đâu có tư cách để các thế lực khác phải nội gian trà trộn vào? Hơn nữa, thần y như Dương đạo hữu đây, đặt trong bất cứ một thế lực nào cũng sẽ phát huy tác dụng lớn, là đối tượng trọng điểm để bảo hộ. Sao có thể phải đi làm nội gian?

Trong Vũ Văn gia tộc đều ào ào phản kích đối với Dương Vũ cùng với Dương gia một hồi quyết liệt. Ngay cả các con cháu Dương gia khác, cũng không hiểu nổi hành động của Thiếu chủ mình,

Dương Phàm trong lúc này đứng là đã cứu tính mạng bọn họ. Trong chiến đấu chỉ cần có một vị Được Sư như vậy, thì dù thương thế có nặng mấy đều không cần lo lắng.

Đương nhiên, đây là bởi vì bọn họ không hiểu biết lắm về ân oán giữa Dương Vũ cùng Dương Phàm.

Dương Vũ đối chọi gay gắt với Dương Phàm hoàn toàn là vì ân oán cá nhân. Hơn nữa người này thường ngày ở trong gia tộc sống trên nhung lụa, hơn phân nửa thời gian đều tu luyện, ở phương diện xử thế làm người đích xác có hơi thiếu sót.

- Ta đây là nói dựa vào sự thật. Dương được sư trước đây vô cớ rời đi ba ngày, chuyện đó là không thể phủ nhận.

Dương Vũ vẻ mặt cường ngạnh nói cũng đã thấy được hậu quả sau khi đắc tội với Dương Phàm.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Dương Phàm đột nhiên nở nụ cười:

- Người đã hoài nghi Dương mỗ, như vậy bắt đầu từ hôm nay Dương gia người bị thương vong. Được Sư ta sẽ không hối đến.

Lời vừa nói ra. mọi người Dương gia đều biến sắc. Dương Phàm không tiếp tục trợ giúp trị liệu cho bọn họ.

- Hừ ai sợ ai?

Dương Vũ rốt cục có hơi hối hận nhưng cá tính ngoan cố không cho phép hắn nhận thua:

- Nếu gặp phải chiến đấu thực sự, chẳng lẽ còn dựa vào một Được Sư người hay sao?

Dương Phàm cười mà không nói gì, không hề để ý tới người này. Dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần. Hiện tại hắn bắt đầu phỏng đoán, khi trong Bí Cảnh không còn chỗ thăm dò nữa, các thế lực khắp nơi có thể liên hợp lại đối phó với ba đại tông môn, yêu cầu bọn họ mở phong tỏa Cửu u Cốc hay không?

Sau một hồi tranh chấp qua đi, sắc mặt Dương Vũ xanh mét. Mọi người lại bắt đầu thảo luận chuyện có liên quan tới Cửu u cốc.

- Cửu u Cốc khẳng định là trung tâm của Cửu u Bí Cảnh. Cứ như vậy để ba đại tông môn chiếm lấy khẳng định mọi người sẽ không cam tâm, không bằng chúng ta cứ ở lại đây chờ cơ hội.

Hoàng thúc trầm tĩnh nói.

"Leng keng ầm ầm!"

Ngay lúc mọi người đang bàn bạc trong trận pháp, cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau, cùng với từng đạo lôi điện nổ vang, xem ra thanh thế không nhỏ.

- Các người xem, bên kia dường như có người đang chiến đấu.

- Hình như là tu sĩ Âm La Tông đang vây công một người.

Mọi người đều ghé mắt nhìn.

Chỉ thấy xa xa tu sĩ Âm La Tông tổng cộng mười lăm người, trong đó còn có tên thủ lĩnh ma đạo Trúc Cơ Kỳ. Bị vậy công chính là một gã thiếu niên cực kỳ xấu cả người lấp lóe từng tia lôi quang, hắn chỉ dựa vào một đôi nắm tay thịt liền đánh đập không phân thắng bại cùng những người này.

Một gã tu sĩ ma đạo Trúc Cơ Kỳ, cộng thêm hơn mười người tu sĩ, không ngờ còn không làm gì được thiếu niên xấu xí kia.

- Người này thật là lợi hại! Một người đối phó nhiều cao thủ như vậy mà có vẻ cũng còn dư sức.

Vũ Văn Lâm vô cùng kinh dị nói.

Dương Phàm nghe động tĩnh, mở mắt nhìn về phía đó, ánh mắt hắn đột nhiên dừng trên người thiếu niên xấu xí, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Hắn là vào bằng cách nào?"

Dương Phàm "Hấp" một cái đứng lên. Mặt lộ vẻ kinh ngạc, thấy Hồ Phi không có nguy hiểm mới hơi yên lòng. Thì ra thiếu niên xấu xí đó chính là Hồ Phi. Thời điểm Dương Phàm rời Vụ Liễu trấn, hắn đang bế quan. Lúc ấy, Cửu u sắp mở ra. Dương Phàm nhờ Diệp Liên nhắn lời nói rõ nơi mình đi, rồi một mình đi Cửu u Bí Cảnh!

Trải qua lần bế quan đó, Hồ Phi bước vào Trúc Cơ Kỳ, giờ phút này bày ra thực lực thật là đáng sợ. Đối mặt với nhiều người vậy công như vậy, không ngờ còn vui mừng không sợ. Mọi người xem cuộc chiến một lát, phát hiện thân thể Hồ Phi cường hãn dị thường, không ngờ có thể chống chọi với pháp bảo, tử quang bao phủ trên người, gần như là đao thương không vào được. Trừ tên ma đạo tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể tạo thành một ít uy hiếp với hắn, còn đám tu sĩ Ngưng Thần Kỳ còn lại, ngay cả phòng ngự của hắn đều không phá được.

Ngược lại Hồ Phi còn giết chết một hai gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, cũng làm cho nhiều tu sĩ bị thương.

- Là hắn!

Dương Vũ kinh hô một tiếng, vẻ mặt u ám.

Lúc trước ở Hàn Viễn Sơn. Hồ Phi từng nhiều phen ngăn cản Dương Vũ tiếp xúc cùng Vân tiên tử, tạo cơ hội cho Dương Phàm một mình ở chung cùng người yêu mến.

- Người nhận biết hắn?

Vũ Văn Nhu hơi có vẻ kinh ngạc hỏi.

Dương Vũ vừa định trả lời lại bị Dương Phàm giành trước:

- Hắn là bằng hữu của ta.

- Bằng hữu của ngài? Không ngờ lợi hại như vậy!

Vũ Văn Nhu ngạc nhiên nói:

- Không bằng

Nếu có chiến lực cường đại của Hồ Phi này, trợ giúp với bọn họ là phi thường lớn, thậm chí có thể chống lại thể lực nhất lưu.

- Không cần! Hắn còn không có dùng hết toàn lực. Các người ở lại phòng thủ nơi đây, để tránh còn có thể lực khác âm thầm nhìn trộm.

Dương Phàm thản nhiên nói.

"Hắn còn không có dùng hết toàn lực?" Mọi người đều kinh ngạc. Hồ Phi này cũng quá lợi hại đi! Bị nhiều người vây công như vậy, còn có thể ung dung vùng vẫy, mà còn chưa sử dụng hết toàn lực.

- Các người ở lại trong này, ta một người đi xem là được.

Dương Phàm bỏ lại một câu, thân hình chợt lóe rồi khỏi trận pháp.

- Đây

Vũ Văn Nhu vừa định lên tiếng can ngăn. Dương Phàm đã đi rồi

Qua vài cái hô hấp. Dương Phàm liền tới gần chiến trường bên kia, hắn vừa xuất hiện lập tức dẫn tới hai bên đang giao chiến chú ý. T

- Ha ha! Dương Phàm! Ta rốt cục tìm được huynh rồi!

Hồ Phi vừa thấy Dương Phàm, vô cùng hưng phấn, chiến đấu càng hung mãnh hơn.

- Hai người các ngươi, qua đó giải quyết hắn đi!

Gã tu sĩ ma đạo Trúc Cơ Kỳ cầm đầu về mặt âm trầm phân phó. Lập tức có hai gã tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ phóng lại đây.

- Không xong! Được Sư nguy hiểm rồi!

Trong trận doanh Vũ Văn có người lo lắng.

- Yên tâm!

Vũ Văn Nhu về mặt vẫn bình tĩnh nói.

Trải qua thời gian ở chung lâu như vậy, nàng sao không biết: Dương Phàm cố ý giấu diếm thực lực. Hơn nữa trước khi rời đi, phụ thân cũng mơ hồ lộ ra một ít manh mối.

Thấy hai gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đánh qua, Dương Phàm lộ vẻ mặt chế giễu. Trong tay nhiều thêm một cây quạt lông màu đỏ. Cùng một lúc trong lòng bàn tay kia của hắn xuất hiện một con rắn nhỏ trong suốt dài ba thước.

"Vèo!"

Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhanh như tia chớp bay đi, mang theo một luồng hàn khí trí mạng thoáng một cái bao phủ khu vực đó. Lập tức, hai gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kia, cả người phủ một lớp băng sương.

"Phù!"

Lưu Ly Hàn Tinh Xà phun ra một đám hàn khí trắng xóa, đóng băng một người trong đó rơi xuống mặt đất vỡ nát. Mặt khác. Dương Phàm vung lên Xích Vũ Phiến trong tay, một luồng sáng đỏ rực kèm theo sóng nhiệt cuộn cuộn, bao phủ thân thể cứng ngắc của gã Ngưng Thần Kỳ còn lại.

Hô!

Luồng sáng đỏ cực nóng lướt qua, tên tu sĩ này hét thảm một tiếng, chỉ trong khoảng khắc bị hóa thành tro tàn. Thời gian chỉ vài cái hô hấp. Dương Phàm đã giải quyết xong hai gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ này. Đám người Dương Vũ ở phía sau đang xem cuộc chiến không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, ở trong chiến đấu trước đây. hắn cũng từng thấy qua Lưu Ly Hàn Tinh Xà của Dương Phàm hành động, tuy nhiên khi đó Dương Phàm có nương tay, chỉ là bắt nó giảm tốc độ dùng cho phụ trợ.

- Đó là hồng hoang dị chủng Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị, trước đây bị Dương được sư thu phục đặt tên là Lưu Ly Hàn Tinh Xà! Thực lực của nó so với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường còn đáng sợ hơn.

Vũ Văn Nhu giải thích.

- Hắn có thể thu phục hồng hoang dị chủng đáng sợ như thế?

Dương Vũ lộ vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng lại khủng hoảng. Thực lực của Dương Phàm càng ngày càng đáng sợ, trong lòng hắn lại càng bất an.

"Rắc! Rắc! Âm!"

Trong lòng bàn tay Hồ Phi đột nhiên bộc phát ra một mảnh lôi hỏa màu đỏ nhạt đan vào trong hư không, lập tức bao phủ hai ba gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

- A

Trong trận doanh Âm La Tông liên tục truyền đến mấy tiếng gào thét thảm thiết.

- Đó là lôi hỏa!

Mọi người tại trường đều khiếp sợ, bất kể là tu sĩ đang xem cuộc chiến, hay là âm thầm nhìn trộm. đều khó có thể tin. Năm giữ thần thông lôi điện, đã vô cùng đáng sợ, mà lôi hỏa thì càng thêm biến thái.

- Mau lui lại!

Tên thủ lĩnh Trúc Cơ KỲ Âm La Tông kinh sợ kêu to một tiếng, hạ lệnh cho mọi người. Sau khi thấy Hồ Phi phóng ra lôi hỏa. hắn đã hiểu rằng: cho dù liên hợp tất cả người của mình cũng không phải đối thủ của tên biến thái này.

Lôi hỏa, đó tuyệt đối là khắc tinh lớn nhất của ma đạo tu sĩ bọn hắn.

Hơn nữa Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong tay Dương Phàm cũng khiến hắn cảm thấy một trận uy hiếp vô hình.

- Chạy đi đâu? Mau để mạng lại!

Hồ Phi hung hãn dị thường, đánh tới tên thủ lĩnh ma đạo Âm La Tông. Trong lòng bàn tay một đoàn Hồng Huyền Lôi Hỏa như quỷ ảnh phụ thể phóng tới nhanh như tia chớp. Tên thủ lĩnh ma đạo Âm La Tông sắc mặt ngưng trọng, trên người chợt trỗi lên một bộ áo giáp màu đen sẫm, phía trên hiện lên từng cái từng cái ký hiệu đen nhánh, một tầng hào quang đen tối bao phủ hắn ở trong đó.

Thình thịch!

Hồng Huyền Lôi Hỏa oanh kích trên người hắn, thân mình thủ lĩnh ma đạo Trúc Cơ KỲ này run lên, màn hào quang màu đen đột nhiên tối sầm lại. Lực lượng còn sót lại vẫn như cũ chấn động bên trong cơ thể hắn, sắc mặt hắn trắng bệch vội vàng mượn lực chạy trốn. Trong lòng lấy làm kinh ngạc: "Tên điên này thật là đáng sợ! Ngay cả Linh giáp thượng phẩm cũng không thể ngăn cản công kích của hắn."

- Giặc cùng đường chó đuôi!

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, ngăn Hồ Phi truy kích.

Trong ý tưởng của hắn nếu như thực muốn động thủ trừ phi có nắm chắc, diệt sạch đám tu sĩ Âm La Tông này, nếu không giết chết tên thủ lĩnh trọng yếu này, ngày sau ra ngoài Bí Cảnh có thể phải rước lấy vô cùng phiền toái.

- Hà hà! Đánh thực đúng là quá đã, bọn khốn đó quá yếu!

Hồ Phi chiến ý chưa tiêu tan, bay vút đến trước mặt Dương Phàm. vẻ mặt tiếu nuôi nói.

- Ta hiện tại đã bước vào Trúc Cơ Kỳ, không bằng chúng ta lại đến đánh một trận. Lần trước bại dưới tay huynh, ta không phục lắm.

Hồ Phi cười hắc hắc. không có hảo ý nhìn Dương Phàm. dường như vẫn còn canh cánh trong lòng bởi thất bại lần trước

- Chờ ra ngoài Bí Cảnh rồi nói sau!

Dương Phàm biết rõ tính hiếu chiến của hắn, xoay mình một cái bước đi.

- Đúng rồi! Người làm thế nào tiến vào trong Bí Cảnh?

Dương Phàm phun ra nghi vấn lớn nhất trong lòng này giờ.

252. Chương 255: Mặt Trời Máu Quỷ Dị Ở Cửu U Bí Cảnh!

- Yêu quái kia vừa nhìn thấy ta lập tức hưng phấn, vì thế đưa ra yêu cầu để cho ta đại biểu Hà Uyên Đình đi vào Cửu u Bí Cảnh. May tên biến thái kia suy nghĩ một chút vẫn là đáp ứng thế là ta liền vào được.

Hồ Phi kể một hơi sự việc trải qua.

- Yêu quái. Hà Uyên Đình?

Dương Phàm rơi vào trầm tư. Hồ Phi luôn miệng nói mấy tên biến thái, hơn phân nửa là Huyết Ma lão tổ, Linh Hà tiên tử và Vô Ưu Cốc chủ ba vị Nguyên Anh Kỳ Ngự Dương quốc, bọn họ phụ trách trấn thủ lối ra vào Cửu u Bí Cảnh.

Đây là mọi người đều biết.

Còn sau đó tới hai nhóm người, hai lão nhân hẳn là Thanh Hư tán nhân cùng Tam u lão ma hai nhân vật đứng đầu chính ma lương đạo. Chỉ có điều, Dương Phàm duy nhất không nghĩ ra chính là yêu quái trong miệng Hồ Phi.

- Yêu quái đó là ai?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Mấy người biến thái kia đều gọi hẳn là "lão yêu" tướng mạo cũng rất giống yêu quái, trên đầu lại còn có hai cái sừng nhỏ, khẳng định là yêu thú biến hóa kỳ bậc cao. Lão yêu quái đó chỉ hai mắt nhìn ta đã dọa cho ta hoảng sợ.

Hồ Phi kinh nghi chưa định nói, dường như rất sợ hãi lão yêu kia.

- Yêu thú biến hóa kỳ bậc cao?

Dương Phàm nhướng mày:

- Vậy ít nhất là Yêu thú ngũ cấp.

Yêu thú ở nhân giới chia làm chín cấp, đối ứng với chín đại cảnh giới của tu tiên: Luyện Khí, Ngưng Thần, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp và Đại Thành

Yêu thú ngũ cấp vậy tương đương với Nguyên Anh Kỳ của nhân loại. Mà yêu thú kia sau biến hóa hình đỉnh đầu còn có sừng, hiển nhiên không phải là yêu thú biến hóa kỳ bình thường.

- Đúng rồi! Lão yêu đó dường như đến từ Thanh Giang Hà!

Hồ Phi đột nhiên nghĩ đến điều gì.

- Thanh Giang Hà, Hà Uyên Đình, Lão yêu!

Dương Phàm lẩm bẩm trong miệng, trong khoảnh khắc. ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Chẳng lẽ là

Hắn đột nhiên nhớ lại tình cảnh phát sinh lần đó khi mình đi trên Thiên Hành Chu lĩnh ngộ Thiên Nhân Mô Thức. Lúc ấy, nước sông cuộn cuộn mãnh liệt, ngàn vạn yêu thú chạy tới, tràng cảnh khí thế to lớn, người khổng lồ màu xanh nước phá thủy mà ra phát ra uy áp vô thượng. Đồng thời miệng thốt ra tiếng người:

"Ha ha ha! Trong thiên địa lại có ngoại tộc như thế! Ngày sau đến lúc vận đình, mời đến Hà Uyên Đình ta làm khách!"

Viên lão đại trên Thiên Hành Chu phỏng đoán đó có thể là Yêu Vương thần bí trong Thanh Giang Hà.

- Thì ra là hắn!

Dương Phàm hít sâu một hơi, hắn không nghĩ tới lúc trước thời điểm trên dòng Thanh Giang Hà mình lĩnh ngộ Thiên Nhân Mô Thức, không ngờ dẫn tới chú ý của Yêu Vương thần bí đáng sợ kia. Nghe ý của Hồ Phi, Yêu Vương thần bí này từng chiến đấu với hai người Thanh Hư tán nhân và Tam u lão ma. Kết quả là ngang tay. Bằng vào thực lực của một người chống lại hai vị Nguyên Anh Kỳ mà không bại, có thể thấy được thực lực này mạnh biết bao. Nhân vật như vậy, yêu cầu một danh ngạch tiến vào, đích xác không phải là việc khó.

- Nói như vậy, người cũng ở trong Bí Cảnh này hơn một tháng, trong thời gian này không có gặp phải phiền toái gì chứ?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Ta ở một hồ nước gặp một con thủy quái. Tên này rất lớn. không ngờ lại nuốt ta vào bụng. Tuy nhiên ta không sợ. Cuối cùng bắt nó nướng thịt ăn. Còn ở dưới đáy hồ đó tìm được một hạt châu kỳ quái. Sau đó ta đi vòng vòng trong Bí Cảnh này, thường xuyên bị người đánh trộm. nhưng người đánh lén đều bị ta tiêu diệt. chiến lợi phẩm của chúng đều về tay Hà hà!

Hồ Phi nói với vẻ mặt đắc ý.

Dương Phàm nghe xong, trên mặt thoáng lộ vẻ kinh ngạc. Thật có thể tưởng tượng cảnh Hồ Phi trải qua trong Bí Cảnh này. Hẳn đi vòng vòng trong Bí Cảnh đương nhiên dễ dàng bị người đánh trộm. Tuy nhiên người này thực lực biến thái như thế. Trừ hạng người như Vô Song cùng với ba đại tân tú, thật không ai có thể uy hiếp được hắn.

- Hiện tại ta rốt cục tìm được huynh rồi. Ha ha ha!

Bộ dáng của Hồ Phi và vẻ mặt vui mừng mang theo vài phần khờ dại như trẻ thơ.

- Được rồi, người có thể đi vào Bí Cảnh thật ra ngoài ý liệu của ta.

Dương Phàm nhún vai, tỏ vẻ rất bội phục. Lại nói với hắn:

- Như vậy đi. người trước gia nhập trận doanh Vũ Văn gia tộc cùng với ta, mọi người cùng nhau hành động, có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Hồ Phi liên tục gật đầu:

- Ta không tin tưởng chúng, chỉ chiến đấu cùng huynh thôi.

- Được được!

Dương Phàm thực ăn một với cuồng sĩ chiến đấu này, thở dài:

- Chúng ta đến Bí Cảnh này là vì bảo vật và lợi ích của mỗi người mà chiến đấu, không phải chiến đấu vì chiến đấu.

- Vậy còn không phải cũng giống nhau sao!

Hồ Phi bĩu môi nói Dương Phàm:

Ở Dương Phàm tiến cử, Hồ Phi thông qua gia nhập trận doanh Vũ Văn gia tộc. Mọi người nhìn về phía Hồ Phi trong ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ cùng kiêng kỵ thật sâu, ngay cả hai người Dương Vũ, Vũ Văn Lâm đều không ngoại lệ. Đích xác, Hồ Phi tuổi còn nhỏ, bộ dáng nhìn qua mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng có được tu vi Trúc Cơ Kỳ, thậm chí còn nắm giữ lực lượng lôi hỏa khủng bố.

Dưới tình trạng thực lực chênh lệch thật lớn, bọn họ ngay cả tâm tư ghen tị cùng không có, trong lòng chỉ chứa đầy kính sợ. Vũ Văn Nhu cùng Dương Vũ ở thời điểm nói chuyện cùng Hồ Phi đều rất cẩn thận, thiếu chút nữa không nhận được kêu thẳng là "tiền bối" rồi.

Một ngày đó, Hồ Phi hiếu động, đi dạo bốn phía núi tuyết.

Vũ Văn Nhu lén hỏi Dương Phàm:

- Người bằng hữu này của ngài, nhìn qua tính cách vô thường, rất khó quản chế. Vạn nhất tới thời khắc mấu chốt hẳn

- Người yên tâm! Có ta ở đây, hắn sẽ không làm ra chuyện quá mức. Thời điểm ở kinh đô hắn còn là cận vệ của ta. Hồ Phi tuy rằng tính cách cổ quái. Nhưng nếu người thiết tình với hắn thì sẽ không việc gì.

Dương Phàm cười hờ hững nói.

Vũ Văn Nhu hơi thâm ý liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

Hạng người man rợ không sợ trời không sợ đất như Hồ Phi này, không ngờ có thể chung sống tự nhiên cùng Dương Phàm, đối với hắn còn nói gì nghe nấy. Bởi vậy có thể thấy được. Dương Phàm tất nhiên có bản lĩnh không tầm thường, bằng không rất khó làm được điều này.

Qua hai canh giờ, Hồ Phi vẻ mặt không thú vị trở lại trong trận pháp, không ngừng đi qua đi lại:

- Nhàm chán! Thật đúng là quá nhàm rồi!

Sau đó, hắn đảo đôi mắt nhỏ quay tròn nhìn quét qua mọi người trong trận pháp, đề nghị:

- Nếu không thì người nào trong các người, theo giúp ta hoạt động cho giãn gân cốt?

- Áchkhông không!

Mọi người đều lắc đầu như lắc trống bỏi. Cùng đánh nhau với cường sĩ chiến đấu này, vậy không phải là tự tìm ngược đãi mình sao?

- Ôi!

Bộ dáng Hồ Phi ủ rũ.

Bất chợt hắn nhìn thoáng qua Dương Phàm ngồi bất động tại chỗ:

- Hà hà! Không bằng như vậy đi! Chúng ta lại đánh nhau một trận, lần này khẳng định ta sẽ không thua người.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Dương Phàm.

Không ngờ Hồ Phi lại tìm Dương Phàm đánh nhau!

Nghe giọng điệu của hắn, hai người này trước kia dường như đã từng đánh nhau hơn nửa người thua còn là Hồ Phi.

Đay rớt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong ánh mắt mọi người đều mang theo vẻ nghi ngờ.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn:

- Vô duyên vô cớ chiến đấu là điều không thú vị nhất! Hơn nữa ta là một Dược Sư, như thế nào chiến đấu cùng người?

- Ôi!

Hồ Phi đặt mông ngồi dưới đất.

- Ta lần trước nhìn thấy Vô Song cũng vào Cửu u Bí Cảnh.

Dương Phàm lẩm bẩm làm như tự nói.

- Vô Song?

Hồ Phi sáng mắt lên. Trên người bỗng nhiên nổi lên chiến ý rào rạt:

- Mau nói cho ta biết, hắn ở đâu?

- Không biết.

Dương Phàm mặt không đổi sắc nói:

- Tuy nhiên ta tin tưởng cuối cùng sẽ có cơ hội gặp hắn. Cửu u Bí Cảnh chỉ là một khu vực lớn như vậy, trừ Cửu u cốc, các chỗ khác trên cơ bản chúng ta đều đã đi qua.

Kể tiếp mấy ngày, trong Cửu u Bí Cảnh rất đông các thế lực bắt đầu rục rịch, chuẩn bị tìm biện pháp đánh tới Cửu u cốc. Đồng thời, xuất hiện một tình huống quỷ dị trong Bí Cảnh.

- Sao lại thế này? Hiện tại không có đêm sao?

Xuất hiện hiện tượng quái dị này, dẫn tới phần đông tu sĩ nghi hoặc khó hiểu.

Trong trận pháp.

- Mấy ngày nay, vầng mặt trời đỏ như máu trên bầu trời kia không có biến mất, hiện tại chỉ có ban ngày, không có ban đêm. Ta phỏng chừng Cửu u Bí Cảnh này sắp sinh ra dị biến gì đây.

Hoàng thúc phân tích.

Dương Phàm ngẩng đầu. Xem kỹ vầng mặt trời đỏ như máu trên bầu trời kia. Thấp giọng nói:

- Mặt trời máu này cùng thái dương bên ngoài khẳng định không phải cùng một vật thể, mà là sự vật độc hữu của không gian Bí Cảnh này. Kẻ sáng lập Cửu u Bí Cảnh rốt cuộc đạt tới loại cảnh giới nào lại có thể tạo ra một cái tiểu thể giới mà lại có thể vận hành bình thường như vậy.

Mấy ngày nay. Dương Phàm đã quan sát vầng mặt trời đỏ như máu kia, xa xa nhìn tới hẳn còn có thể cảm nhận được mơ hồ một áp lực cùng một chút máu tanh.

Chính là máu tanh!

Mùi vị máu tanh đó từng chút từng chút một tới gần.

- Vầng mặt trời máu càng lúc càng lớn, dường như đang tới gần chúng ta!

Vũ Văn Lâm ngạc nhiên nói.

Đúng vậy, ở trong tầm mắt mọi người mặt trời máu dần dần thành lớn. Kỳ quái chính là theo mặt trời máu tới gần. mọi người cùng không có cảm nhận được thay đổi của độ nóng. mà ngược lại mùi máu tanh cùng áp lực từng chút một tới gần mọi người.

Tới gần! Từng chút một tới gần!

Mọi người trong Cửu u Bí Cảnh đều có chút bất an.

Ngay tại một ngày này, trên bầu trời bay tới một gã cường giả Trúc Cơ Kỳ, bỏ lại một tấm truyền âm phù. Vũ Văn Nhu cầm mở ra. Bên trong truyền ra một thanh âm rất trầm trọng: "Ba ngày sau tập trung tại Thất Thái Thành Bảo cùng bàn bạc đối kháng với ba đại tông môn: Cửu u cốc."

- Quả nhiên đúng như dự đoán!

Dương Phàm hơi nhếch khóe miệng.

- Cửu u Cốc? Đó là địa phương nào?

Hồ Phi bĩu môi.

"Đó là chỗ trung tâm Cửu u Bí Cảnh, cũng là địa phương mọi người sắp sửa hội tụ.

- Nói như vậy, chúng ta có thể gặp Vô Song ở đó.

Hồ Phi có vẻ kích động.

- Rất có thể!

Dương Phàm gật đầu:

- Ta không tin hẳn không có hứng thú với chuyện này. nếu không hẳn cùng sẽ không tiến vào trong Bí Cảnh.

Kể tiếp hai ngày, mặt trời máu trên bầu trời còn tiến thêm một bước tiếp cận. Dõi mắt nhìn lên, có thể mơ hồ nhìn thấy có dòng máu lay động sóng sánh trên mặt trời máu đỏ.

- Mặt trời máu này dường như là dùng cùng loại lực lượng của Huyết Ma đạo cấu thành. Trong đó nói không chừng còn có thành phần máu huyết!

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không thôi, đồng thời cùng tò mò: "Cửu u Ma quân tu luyện hẳn không phải là công pháp Huyết Ma đạo. trong Bí Cảnh này vì sao lại tồn tại lực lượng Huyết Ma đạo cường đại quỷ dị như thế?"

Dương Phàm có một loại trực giác, nếu mặt trời máu này thực sự bùng nổ. Đủ để phá hủy toàn bộ Cửu U Bí Cảnh.

”Nói không chừng mặt trời máu này chính là lực lượng trung tâm để duy trì vận hành cả không gian như bình thường.”

Dương Phàm mỗi cách một đoạn thời gian đều đã quan sát biến hóa của mặt trời máu. Thời gian còn chưa tới ba ngày, đám người Dương Phàm liền khởi hành bay tới Thất Thái Thành Bảo.

Thất Thái Thành Bảo từng một thời vững chắc nghiêm mật. Giờ phút này đã trở thành cảnh đổ nát thê lương. Khi đám người Dương Phàm bay đến nơi đây mặt trời máu trên bầu trời lại tới gần thêm mấy phần.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh đột ngột!

Phốc.

Trên mặt trời máu kia đột nhiên rơi xuống một dòng sông máu, chảy tràn trên mặt đất.

Ầm!

Toàn bộ khu vực Bí Cảnh chấn động.

253. Chương 256: Cửu U Cốc - Cộng Phó Vu Sơn (thượng)

Huyết lưu cuộn cuộn chảy từ trên Huyết Nhật ở giữa bầu trời xuống, khí thể rất hoành tráng. Sau khi chảy xuống mặt đất, huyết hà bắt đầu tràn về bốn phía, dường như muốn nuốt hết cả phiến đất đai này. Thế lực khắp nơi đa số đã hội tụ về Thất Thái Thành Bảo, còn có một bộ phận tu sĩ đang trên đường tới.

- Trời ạ! Chẳng lẽ Cửu u Bí Cảnh lại muốn hủy diệt sao?

Có một số tu sĩ bắt đầu lo lắng. Không ít tu sĩ trên đường nhìn thấy cảnh tượng này bị dọa cho hồn phi phách tán, hồn vía lên mây. Tuy nhiên, bọn họ chỉ hơi chần chừ một chút rồi lại tiếp tục đi về phía Thất Thái Thành Bảo.

Phiến thâm lâm nơi Thất Thái Thành Bảo chính là chỗ trung tâm của toàn bộ Bí Cảnh. Địa thế nơi này khá cao cho nên huyết hà kia tạm thời còn chưa tràn tới nơi này. Dương Phàm ngơ ngác nhìn về Huyết Nhật đang tràn ”huyết lệ” kia, cảm giác một cách sâu sắc lực lượng mạnh mẽ trong đó.

- Khó trách từ trước tới nay Cửu u Bí Cảnh lại rất có ít người còn sống. Huyết hà từ trên trời đổ xuống, có xu hướng cắn nuốt hết vạn vật! Có lẽ chỉ khi tiến vào Cửu u cốc thần bí kia thì mới có thể thoát khỏi sự đuổi giết của nó.

Dương Phàm thì thảo luận trầm trầm.

Thế lực khắp nơi chạy tới Thất Thái Thành Bảo, chỉ ba đại Tông môn là không thấy bóng dáng. Chúng tu sĩ của Vũ Văn gia tộc và Dương gia đều ngưng trọng và nghiêm nghị, dường như cảm giác được sinh tử quan đang dần tới gần.

- Với xu thế như vậy thì huyết hà muốn lan tràn tới Thất Thái Thành Bảo cũng phải mấy thời gian hai ngày nữa!

Giọng điệu của Vũ Văn Nhu bình tĩnh, thần sắc cũng vô cùng bình tĩnh, nhận rõ tình huống hiện tại. Con cháu của hai đại gia tộc rất nhanh đã hình thành trận địa của riêng mình. Sau một lúc cũng có tu sĩ tới liên hệ.

- Thủ lĩnh các thế lực lớn đêm nay tới Hoàng cung của dân địa phương thương nghị đại sự!

Wu Văn Nhu nói khẽ với Dương Phàm.

- Chúng ta đi ra ngoài một chút.

Dương Phàm và Vũ Văn Nhu sánh vai đi ra, chậm rãi đi vào tòa thành hoang phế này.

- Thời điểm sinh tử đã tới! Cô phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đến lúc đó nơi này sẽ có rất nhiều người chết đi, trong đó sẽ có rất nhiều người là đồng bạn của cô. Mà điều duy nhất ta có thể cam đoan là cố gắng hết sức để đảm bảo sự an toàn cho cô mà thôi!

Dương Phàm đưa mắt nhìn về phía huyết hà xa xa nơi chân trời, thấp giọng khẽ nói. Thân thể mềm mại của Vũ Văn Nhu khẽ run lên:

- Thật sự không thể may mắn tránh thoát sao? Bọn họ đều là tinh anh trong gia tộc, chẳng lẽ huynh không thể che chở cho họ một chút?

- Không thể!

Giọng nói của Dương Phàm lạnh lùng mà quyết đoán:

- Tỷ lệ sống sót ở Cửu u Bí Cảnh từ trước tới nay đã thể hiện rõ vấn đề rồi!

- Ta hy vọng Hoàng thúc và biểu ca Vũ Văn Lâm có thể sống sót đi ra!

Cặp mắt của Vũ Văn Nhu lộ ra vài tia cầu khẩn. Thời điểm này, nàng lại lộ rõ vẻ nhu nhược và bất lực của một thiếu nữ, không khỏi khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

- Xin lỗi, năng lực của ta hữu hạn, có lẽ đến lúc đó ngay cả tính mạng của cô ta cũng không thể chiếu cố được!

Ánh mắt Dương Phàm vẫn không rời khỏi Huyết Nhật thật lớn trên bầu trời kia. Giờ khắc này, toàn bộ tu sĩ ở Thất Thái Thành Bảo đều lâm vào một sự hoảng hốt vô hình. Huyết hà dần ăn mòn tới giống như xúc tua tử vong. Tất cả mọi người đều cảm nhận được bóng ma giết chóc vô hình đó.

- Dương Dược sư, trong lòng ta thật sự rất sợ hãi. Toàn bộ Cửu u Bí Cảnh này, dường như chỉ còn lại huynh là ta có thể nương tựa vào!

Vũ Văn Nhu cười khẽ, khuôn mặt cũng hiện lên đôi chút ửng hồng.

- Người vì sao lại tin tưởng ta. Không phải Dương mỗ cũng chỉ là một Khách liêu của Vũ Văn gia tộc mà thôi sao?

Ánh mắt Dương Phàm lộ ra vẻ tò mò.

Từ sau khi tiến vào Cửu u Bí Cảnh thì thời gian hắc và Vũ Văn Nhu ở cạnh nhau rất nhiều, quan hệ giữa hai người cũng càng gần bó. Đối với cô gái bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm kiên cường lãnh tinh này, hắc cũng có hảo cảm không ít.

Dương Phàm chưa bao giờ ở chung với một cô gái nào quá hai tháng cả!

- Đây là trực giác của ta mà thôi! Trong Bí Cảnh này, Dương Dược sư đã nhiều lần sáng tạo kỳ tích, thông dong bình tĩnh, dường như không có chuyện gì có thể làm khó được huynh cả!

Hai mắt Vũ Văn Nhu lóe lên hào quang kỳ dị, lặng lẽ đứng nhìn nam nhân bình thường này. Dương Phàm cảm nhận được một tia tình ý và chân thành trong mắt nàng, khẽ thở dài một hơi, đưa lưng về phía nàng ta. Đúng lúc này, một đôi cánh tay mảnh khảnh chợt ôm lấy hông hắc. Một mùi thơm ấm áp của nữ nhân cũng truyền tới. Sau lưng hắc truyền tới cảm giác tiếp xúc với một khối mềm mại động lòng người khiến nhất thời Dương Phàm cũng nổi lên cảm giác muốn hưởng thụ.

Đột nhiên, loại khí tức nguy hiểm lan tràn do Huyết Nhật ăn mòn ở trong lòng hắc cũng phai nhạt đi một chút.

- Người

Dương Phàm có chút khó tin.

- Dương Dược sư, có thể để ta ôm huynh một chút được không? Ta sợ sau này sẽ không còn cơ hội như thế này nữa!

Thanh âm trong trẻo của Vũ Văn Nhu mang theo chút khẩn cầu và ngượng ngùng!

Dương Phàm do dự.

- Cho dù là Dương Dược sư huynh cũng không nắm chắc mười thành bảo mạng cho ta đúng không?

Vũ Văn Nhu cười nhẹ dường như cũng can đảm hơn rất nhiều!

- Đúng thế!

Dương Phàm không phủ nhận, đối với Vũ Văn Nhu cũng có cảm tình hơn. Dưới tình huống không biết sống chết, nàng rút cuộc buông tha cho thân phận địa vị và sự bảo thủ của nữ nhân. Trong lòng hẳn cảm thấy xúc động, hơi né người ra, ôm nàng vào trong ngực mình. Vũ Văn Nhu khẽ rên một tiếng, khuôn mặt lại lộ thêm vài phần sung sướng và ngưỡng ngùng, cũng hơi quẩn quại ôm lấy Dương Phàm. Đường như khi Dương Phàm ôm nàng, nàng lại có một loại cảm giác vô cùng an toàn.

- Cảm ơn!

Vũ Văn Nhu nhìn thẳng Dương Phàm, trong mắt lộ ra vài phần ảm áp. cười tươi như hoa. Giờ phút này, Dương Phàm thậm chí có chút ảo giác. Đường như chính mình dù đưa ra yêu cầu quá mức với Vũ Văn Nhu thì nàng chắc chắn cũng sẽ đáp ứng.

Chỉ tiếc trong đầu Dương Phàm còn có một tiên tử xinh đẹp vô cùng.

- Dương Được sư, huynh đã có nữ nhân của mình rồi sao?

Vũ Văn Nhu khẽ yên lặng.

- ừm!

Dương Phàm cũng không phủ nhận điều này. Hẳn từng đáp ứng Vân Vũ Tịch sẽ đi Được Tiên cốc tìm nàng. Đôi mắt Vũ Văn Nhu tối sầm lại, cũng không tức giận lại có chút hài lòng với sự thẳng thắn của Dương Phàm.

- Nhu nhi có một yêu cầu. hy vọng ở trong Bí Cảnh này được yêu Dương Được sư một lần, dù còn sống rời đi, ra ngoại giới cũng sẽ coi như chưa từng có gì phát sinh!

Dũng khí của Vũ Văn Nhu lại càng khiến Dương Phàm cảm thấy ngoài ý muốn.

- Cái này

Dương Phàm có chút lưỡng lự. Kỳ thật hẳn cũng không phải là không thích nàng.

- Được sư không nói gì thì huynh đã đáp ứng rồi!

Vũ Văn Nhu cười khẽ, sau đó thấp giọng nói nhỏ mấy câu vào tai Dương Phàm. Nói xong hai tai nàng ta cũng đỏ bừng lên, liền quay người đi như chạy. Dương Phàm ngẩn ra không khỏi bất ngờ. Yêu cầu như thế này, cũng có một cô gái từng đề cập với hắn. Mà lúc này đây, Dương Phàm chân chính động tâm. Không chỉ vì hắn có cảm tình nhất định đối với Vũ Văn Nhu. Có lẽ, ngay trước khi nguy cơ buông xuống ở Bí Cảnh này, hắn cũng giống như Vũ Văn Nhu, cũng muốn được tận hưởng một lần mỹ hảo trong cuộc đời.

Ngay khi Dương Phàm đang suy tư, hắn đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt âm lãnh và độc ác. Không cần quay đầu lại, hẳn đã có thể đoán được ánh mắt này xuất phát từ Vũ Văn Lân.

Vũ Văn Lân chính là biểu ca ca của Vũ Văn Nhu, là một nhân tài kiệt xuất của gia tộc Vũ Văn. Gia chủ của Vũ Văn cũng từng có ý tác hợp cho hắn và con gái mình làm cho huyết mạch của gia tộc càng cường đại hơn.

Giờ phút này, Vũ Văn Lân thấy được quan hệ tình lữ chặt chẽ giữa Dương Phàm và Vũ Văn Nhu thì sự ghen tị trong lòng đã bị đẩy tới cực điểm, thậm chí chuyển hóa thành cừu hận và sát ý vô cùng.

Dương Phàm cười lạnh xoay người đi về lại trận doanh. Vũ Văn Lân vội vàng thu liễm cảm xúc, che dấu sát ý xuống tận đáy lòng. Vào ban đêm, phần đông thủ lĩnh của các thế lực tập hợp lại ở hoàng cung của dân bản xứ nơi này, tính toán sách lược để vào Cửu u cốc. Chúng thủ lĩnh đều nhất trí cho rằng Cửu u cốc là trung tâm của Cửu u Bí Cảnh, cũng là nơi duy nhất để chạy trốn. Nếu không, gặp phải Huyết Nhật và huyết hà đáng sợ này, dù thực lực đạt tới Trúc Cơ Kỳ cũng sẽ khó bảo mệnh.

Có Vũ Văn Nhu và Dương Vũ làm đại diện, đám người Dương Phàm cũng không đi tới đó, về phần đám thủ lĩnh nào trao đổi cái gì, Dương Phàm dù không đi cùng có thể đoán được đại khái.

Đêm về khuya, Vũ Văn Nhu và Dương Vũ trở về trận doanh, trên mặt hai người đều có chút mệt mỏi.

- Giữa trưa ngày mai chính là lúc tu sĩ khắp nơi của chính ma tán tu trận doanh và ba đại môn phái nhất lưu tạo thành liên minh cùng nhau đi Cửu u cốc.

Vũ Văn Nhu giải thích đơn giản một lần về nội dung của lần hội tụ quần hùng này.

- Hai gã thủ lĩnh của liên minh là Huyết Ma lão ngũ và Nhạc Bá. Đến lúc đó, chúng ta nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của bọn họ.

Dương Vũ bổ sung.

- Cũng không khác dự đoán của ta mấy, Cửu u cốc chính là đường ra duy nhất. Bất kể là vì lợi ích hay vì chạy trốn!

Dương Phàm thấp giọng nói:

- Ba đại tông môn phong tỏa Cửu u cốc một thời gian dài như thế không biết là vì lợi ích gì đây?

- Đêm nay, mọi người nghỉ ngơi đi. Từ ngày mai đã phải đối mặt với nguy hiểm rồi! Không lâu trước có người truyền tới tin tức, ở huyết hà kia có rất nhiều quý vật sẽ công kích những tu sĩ bên cạnh.

Vũ Văn Nhu dặn dò.

Rất nhanh, chúng tu sĩ đều tán đi. tự mình kiếm chỗ nghỉ ngơi. Đa số là mấy người chung nhau một lều trại để nghỉ tạm. Vũ Văn Nhu là nhân vật thủ lĩnh cho nên được một mình một lều. Trước khi đi, nàng nhìn kỹ Dương Phàm một cái. trong mắt lộ ra vài phần dịu dàng.

Đêm khuya yên tĩnh. Dương Phàm thở dài một hơi. nói với Hồ Phi:

- Ta ra gặp bằng hữu, không cần lo lắng cho sự an toàn của ta.

Hồ Phi nhìn Dương Phàm một cách kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều. Dương Phàm đi ra khỏi trận đoàn, nhẹ nhàng bay lên không trung, càng lúc càng cao, ánh mắt hắn nhìn về phía huyết hà ở xa xa.

- Tốc độ còn nhanh hơn tưởng tượng. Với tình hình này thì không tới thời gian một ngày, huyết hà đã tràn tới Thất Thái Thành Bảo.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng.

Lúc này, thân thể hắn đột nhiên khê rung lên, bay tới độ cao cách mặt đất chừng trăm trượng thì một cỗ áp lực vô hình truyền tới khiến hắn không thể bay cao hơn được nữa. Dương Phàm không khỏi phải hít sâu một hơi khí lạnh lại nhìn xuống huyết hà như xúc tua tử vong kia, thần sắc biến đổi liên tục.

Sau khi hạ xuống mặt đất. Dương Phàm đi tới trước lều của Vũ Văn Nhu.

- Mời Dược sư vào!

Cắm chế bên ngoài lều được mở ra. Dương Phàm nhẹ nhàng đi vào. Bên trong lều bố trí đơn giản mà ấm áp, có một chiếc giường rất mềm mại, thậm chí còn được trang điểm đôi chút, lộ ra mùi thơm trong lành.

Vũ Văn Nhu yên tĩnh trang điểm trước bàn cười duyên nói:

- Cảm ơn Dược sư đã tới.

- Vũ Văn tiểu thư đã chân thành như thế. Dương mỗ sao có thể không tới?

Dương Phàm cười cười, đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng đặt tay lên vòng eo nhỏ nhắn của nàng. trong mắt lộ ra vài tia liên mịch. Vũ Văn Nhu không chuẩn bị trước, thân thể mềm mại trở nên cứng đờ, hai tai đỏ ửng lên dường như có chút không biết nên làm thế nào. Dương Phàm khê hôn lên tai nàng sau đó ôm nàng vào ngực rồi hôn lên trán nàng rất nhẹ nhàng. Vũ Văn Nhu um một tiếng, mãi mới phản ứng lại. Sau đó nàng mới chậm rãi nghiêng hợp. Một lúc sau. hô hấp của Vũ Văn Nhu đã dần dần dập, khuôn mặt ửng hồng. Dương Phàm cũng cảm thấy toàn thân nóng bừng bừng. Đây là lần đầu tiên hắn trải qua loại sự tình này, trước kia cũng mới chỉ biết sơ qua đôi chút từ tin tức trong ngọc giản mà thôi.

"Tiếp theo nên thế nào?"

Trong lòng Dương Phàm có chút hồi hộp, vội vàng nhớ lại nội dung trong ngọc giản.

254. Chương 256: Cửu U Cốc - Cộng Phó Vu Sơn (hạ)

Trước đây khi còn ở Dương Gia Bảo, hắn một lòng cầu tiên đạo. Bởi vì sợ ảnh hưởng tới con đường tu đạo cho nên ý chí hắn như sắt đá không hề để ý tới nữ sắc. Hiện tại, hắn đã gần hai mươi tuổi, dục vọng mà hắn luôn áp chế đã bắt đầu khai thông. Giờ phút này, hắn ôm Vũ Văn Nhu vào lòng, khẽ cúi đầu xuống khuôn mặt trắng xinh của nàng hôn sâu lên môi cô gái. Tuy nhiên, một thân dục hỏa của hắn bị ý chí cường đại khống chế, trong lòng vẫn có chút mờ mịt không biết nên làm thế nào.

Hắn cũng đã từng đọc qua về việc nam nữ song tu nhưng cũng chỉ sơ lược, cụ thể như thế nào thì vẫn không biết rõ. Trong đầu hắn cố gắng nhớ lại những từ ngữ kia. Hắn nhớ tới một câu đại khái có ý là bản năng dục vọng của nam nữ thúc giục sinh ra một loại giao hợp. Người nông cạn thì phải gọi là kết dục mà người cao thâm thì đặc biệt đẩy cao lên tới trình độ trao đổi cả về tinh thần, giao lưu với nhau đạt tới mục đích song tu.

Dương Phàm không dám mơ đạt tới song tu cao tầng, hắn chỉ nghĩ tới cái loại nông cạn kia mà thôi. Dương Phàm đột nhiên minh bạch điều gì. Hóa ra sự việc lại đơn giản như thế. Bản thân hắn cũng từng gặp qua cảnh tượng cùng loại.

Dục vọng lúc này của mình là gì?

Dương Phàm nhìn xuống thân thể mềm mại trong lòng ngực mình. Hắn đương nhiên hiểu được dục vọng hiện tại của hắn, ở phương diện này, hắn cũng không giống với một người bình thường. Bởi vì lý trí và ý chí của bản thân hắn quá mức cường đại đã khống chế kết cảm và dục vọng đạt tới một trình độ khó tin. Dương Phàm hít sâu một hơi, tính toán từ bỏ sự khống chế của lý trí đối với dục vọng bản thân.

Thả dục vọng ra. muốn thế nào thì thế ấy!

Trong lòng hắn lập tức tràn đầy dục vọng, tham lam nhìn thân thể xinh đẹp của Vũ Văn Nhu, vươn đôi tay ra sờ soạng trên thân thể mềm mại của cô. Cách một tầng váy mỏng manh, bàn tay Dương Phàm có thể cảm nhận được sự co giãn từ da thịt của Vũ Văn Nhu. Hết thấy điều này đều theo bản năng mà hành động, bị dục vọng thúc dục. Trong quá trình đụng chạm này, tự nhiên không thể tránh khỏi những nơi mẫn cảm nhất. Đây là bản năng cùng với sự tò mò gây ra.

Thân hình Vũ Văn Nhu nhu mềm nhũn ra, hô hấp dồn dập, xuân ý dào dạt. Một lúc sau, Dương Phàm lại đưa bàn tay lên mân mê bộ ngực đầy đặn của Vũ Văn Nhu khiến nàng liên tục run lên. Trên làn da trắng như tuyết dần lộ ra một cặp nhũ hoa trắng hồng. Tới lúc này, Dương Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể mình có một ngọn lửa bành trướng, không thể thỏa mãn với loại vuốt ve bề ngoài thế này. Hắn vươn một bàn tay, bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người Vũ Văn Nhu, bàn tay kia cũng luôn luôn một bên hông tiến vào vuốt ve da thịt mơn mẩn của nàng.

Thân thể Vũ Văn Nhu dần lỏa lồ dưới con mắt trai tơ của hắn. Dương Phàm chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc không tìm được cúi xuống hôn lên nhũ hoa trắng hồng kia. Đột nhiên, ma thủ của hắn kéo chiếc váy đơn giản màu lam của Vũ Văn Nhu xuống khỏi đùi.

Vũ Văn Nhu khẽ hô lên một tiếng, dưới thân thấy như bị gió lửa, theo bản năng hạ tay che hạ thân lại. Dương Phàm liền đưa tay đẩy hai tay của Vũ Văn Nhu ra, cúi người vuốt ve cặp đùi non trắng nõn. Dương Phàm cảm giác nơi đó có một cỗ lực hút vô hình

”Nhất lặn triều cầm, cộng phó vu sơn!” Dương Phàm rót cuộc thỏa mãn nam tính của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi bên ngoài chỉ mới tờ mờ sáng. Dương Phàm mở hai mắt ra. thân thể trắng không tỳ vết của Vũ Văn Nhu đang nằm bên cạnh hắn. Trên khuôn mặt tươi cười của Vũ Văn Nhu lộ ra vài phần kiều diễm, hồng nhuận làm cho người ta hận không thể cắn một cái. Giờ phút này, nàng cũng dần tỉnh lại, cả người thấy mềm yếu mệt mỏi, không gượng được chút khí lực nào, trên mặt lộ ra vài tia thống khổ, hạ thể cũng truyền tới một chút đau nhức.

Hóa ra cả đêm qua. Dương Phàm đã mấy lần động thân, mỗi lần đều đưa nàng lên đến đỉnh điểm, ở phương diện duy trì thời gian thì Dương Phàm cũng như công pháp mà hắn tu luyện. Ngoài ra khả năng khôi phục sức khỏe của hắn cũng nhanh biến thái. Điều này khiến một cô gái mới lần đầu như Vũ Văn Nhu làm sao có thể chịu đựng nổi?

Trong đêm này, Vũ Văn Nhu thậm chí có hai lần hư thoát quá. Cũng nhờ nàng tu luyện công pháp thủy hệ. Nếu là một nữ nhân bình thường thì không biết rơi vào kết cục thể nào nữa!

- Nàng sao thế?

Dương Phàm cảm giác được sự khác lạ của Vũ Văn Nhu. vội vàng hỏi. Vũ Văn Nhu nguyền hán một cái, thân thể mềm mại khẽ chuyển thì hạ thể lại truyền tới một cơn đau đốn thiếu chút nữa khiến nàng ngất ra đó.

- Như thế mà không nói với thân là Được sư ta sao?

Dương Phàm ngoài miệng nói thế. hai mắt lại say đắm nhìn nàng.

- Nàng có muốn ta trị liệu không

Dương Phàm vươn tay ra, nhẹ nhàng an ủi. Đầu tiên, bàn tay hần khéo léo vuốt nhẹ lên khuôn mặt của Vũ Văn Nhu. Một cỗ nóng ấm khiến Vũ Văn Nhu không khỏi kêu lên một tiếng. Sau đó. hai tay hần lại vuốt ve cặp đùi dài trắng nõn của nàng. Cặp đùi Vũ Văn Nhu rất bóng bẩy và mịn màng. Sau đó. bàn tay hần lại luồn lên. Khuôn mặt Vũ Văn Nhu lại đỏ bừng liền nhắm hai mắt lại. Bàn tay Dương Phàm khéo léo vuốt ve bộ bị mẫn cảm kia khiến thân thể Vũ Văn Nhu run lên, khẽ rên một tiếng động lòng người. Sau đó một trận đau nhức truyền lên khiến nàng kêu lên một tiếng đau đốn.

- Đau nơi này sao?

Dương Phàm nhìn thấy vết máu mờ mờ giữa hai chân Vũ Văn Nhu. trong lòng cũng có vài phần thương tiếc. Hần đưa một dòng sinh mệnh thông qua bàn tay tiến vào nơi kín đáo kia, bắt đầu đã chữa trị cho nàng. Vũ Văn Nhu cảm giác cơn đau đốn ở hạ thân nhanh chóng biến mất. cảm thấy mừng rỡ vô cùng. Nhưng lúc này nàng như cảm thấy một dòng điện đang từ nơi đó truyền lên

Vũ Văn Nhu đứng dậy, khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình thản, lấy ra một bộ váy mới nhanh chóng mặc vào. Khi hai người đứng lên. Vũ Văn Nhu mới cẩn thận lau lau chiếc giường, trên đó có một vết máu đỏ tươi như một đóa hồng.

Vũ Văn Nhu đưa ánh mắt phức tạp nhìn Dương Phàm một cái. Thấy cảnh này, trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một tia không đành lòng. Cảnh thân mật giữa Vũ Văn Nhu và hần là do hoàn cảnh sinh tử đặc thù trong Cửu u Bí Cảnh mà nảy sinh.

Dương Phàm cũng từng biết rõ rằng Vũ Văn Nhu cũng không cầu được cùng hần kết thành song tu mà chỉ cầu được một lần làm chồng vợ với hần. Sau đó. Vũ Văn Nhu đứng lên, cười nhẹ rồi ngồi ngay ngắn xuống bàn trang điểm. Nếu nhìn kỹ, trên khuôn mặt như ngọc của nàng còn mang theo vài tia hồng nhuận mê người.

- Vũ Văn tiểu thư, ta đi ra trước xem tình huống thế nào đã.

Dương Phàm hơi suy tư rồi nói với Vũ Văn Nhu.

- Dương Được sư cứ tự nhiên!

Vẻ mặt của nàng hơi tối sầm lại nhưng ngữ khí cũng rất bình thản. Dương Phàm thầm thở dài một hơi rồi vén màn đi ra. Vừa đi ra. hần đã thấy Vũ Văn Lâm đang đi tới nơi này, dường như là muốn đi tìm Vũ Văn Nhu.

- Người sao lại từ trong lều trại của biểu muội ta đi ra

Vũ Văn Lâm nao nao có chút không rõ vì sao mới sáng sớm mà Dương Phàm đã từ nơi của Vũ Văn Nhu đi ra. Hơn nữa. đầu tóc, quần áo của Dương Phàm có chút rối loạn. hiển nhiên là vừa tỉnh ngủ.

”Chẳng lẽ hần và biểu muội”

Trong lòng Vũ Văn Lâm đột nhiên nảy lên suy nghĩ này, bước chân cũng tạm dừng lại. Dương Phàm liếc nhìn hần một cái. không nói gì mà vẫn tiếp tục rời đi.

Một người luôn đoan trang như Vũ Văn Nhu sao lại dễ dàng cùng một nam nhân khác làm ra loại chuyện này được?

Đúng lúc này, Dương Phàm và hắn đi giao qua nhau. một mùi thơm nhàn nhạt. gần như khó có thể phát hiện được!

- Ứ đây là mùi thơm trên cơ thể

Thân mình Vũ Văn Lâm không khỏi khẽ run lên.

Hắn và Vũ Văn Nhu cùng sống trong một gia tộc, có thể nói là sớm chiều ở chung cho nên mùi thơm thoang thoảng trên người nàng hắn đã sớm vô cùng quen thuộc. Đúng lúc này. Dương Phàm bay lên không trung, lao thẳng về phía bên ngoài Cửu u Bí Cảnh.

Huyết Nhật thật lớn trên bầu trời tản mát ra uy áp thật lớn. Huyết hà cuộn cuộn không ngừng đổ xuống. Hơn phân nửa Cửu u Bí Cảnh đã bị "biển máu" bao phủ. Bên ngoài Thất Thái Thành Bảo mười dặm, biển máu đang dần ép vào nơi này.

Hơn mười dặm nữa, Dương Phàm có thể cảm nhận được một cỗ huyết tinh nồng đậm. Từ trên huyết hà kia, hắn cũng như nghe thấy tiếng quỷ khóc thần gào khiến người ta dựng cả tóc gáy.

"Với tốc độ này, chỉ nửa ngày nữa, huyết hà này sẽ bao phủ toàn bộ Cửu u Bí Cảnh." Dương Phàm không khỏi phải hít sâu một hơi khí lạnh.

Đúng lúc này. Huyết Nhật thật lớn ở giữa không trung đột nhiên lại rung lên, huyết hà lại cuộn cuộn đổ xuống, khí thế kinh người. Trong chốc lát, mười mấy dòng huyết hà cuộn cuộn tràn về phía này. Bên trong huyết hà lại xuất hiện một con lệ quỷ toàn thân đỏ như máu, bộ mặt dữ tợn không ngừng rít gào đập lên những con sóng lao tới.

Đám tu sĩ ở Thất Thái Thành Bảo lập tức sắc mặt như tro tàn, kinh hãi nhìn một màn này.

Như nhìn một hồi tận thế!

255. Chương 257 - 258: Cửu U Cốc - Bí Cảnh Tận Thế

Thất Thái Thành Bảo chính là địa điểm cao nhất ở trung tâm, cũng khó có thể tránh né vận mệnh. Trong huyết hà cuộn cuộn kia có vô số cô hồn lệ quỷ không ngừng gào thét. Thi thoảng còn có một số lệ quỷ bay lên giữa không trung, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ. Tình cảnh như thế khiến cho chúng tu sĩ của các thế lực đang ở Thất Thái Thành Bảo nhất thời lâm vào hỗn loạn.

- Mau triệu tập tất cả tu sĩ, tập hợp ở hoàng cung của dân bản xứ!

Hai vị thủ lĩnh của liên minh. Huyết Ma lão ngũ và Nhạc Bá bắt đầu ra lệnh.

- Huyết hà sắp tràn tới nơi này, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng!

Vũ Văn Nhu rốt cục phản ứng lại, vội vàng ra lệnh cho Vũ Văn Lâm tập hợp chúng tu sĩ của quân mình lại. Đúng lúc này, ngoài Thất Thái Thành Bảo hơn trăm trượng có một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đang lao về phía này đột nhiên lại ôm đầu kêu thảm thiết, dường như đã bị một thương tổn vô hình nào đó.

Đùng!

Mất đi sự điều khiển của chủ nhân, pháp bảo và chủ nhân của nó đều rơi vào giữa huyết hà kia. Sau đó, huyết hà kia liền xuất hiện vài cảnh giãy dụa nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại. Một gã tu sĩ Ngưng Thần sơ kỳ đã chết đi một cách bí ẩn như thế. Điều này khiến người ta không rét mà run.

Bốn phía Thất Thái Thành Bảo đều là biển máu vô biên vô tận đang tràn tới nơi này với một tốc độ đáng sợ. Tên tu sĩ vừa rồi có lẽ vì một nguyên nhân nào đó mà lưu lại bên ngoài, kết quả là bị biến hóa bất ngờ của Huyết Nhật làm cho không kịp chạy về Thất Thái Thành Bảo cho nên bị biển máu tràn tới.

- Không ổn! Huyết hà sẽ nhanh chóng ập tới đây!

Khuôn mặt Vũ Văn Nhu lộ ra vài tia kinh hoàng và bất lực. Trong hoàn cảnh giống như ngày tận thế như thế này, dù là người bình tĩnh hơn nữa cũng khó tránh khỏi hoảng hốt.

- Không sợ. có tường thành cứng rắn của Thất Thái Thành Bảo ngăn cản huyết lãng kia tạm thời không thể hoàn toàn bao phủ nơi này!

Đúng lúc này, Dương Phàm đi tới bên người nàng khẽ vỗ vai an ủi nói. Vũ Văn Nhu khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm có chút ngượng ngùng nói:

- Hoàn cảnh thật đáng sợ, ta nhất thời hoảng hốt khiến Được sư chê cười rồi!

Dương Phàm thấy thần sắc của nàng như thế thì thấy hơi buồn cười. Ngay cả thân thể đều đã cấp cho hắn rồi mà hiện tại còn làm ra vẻ như thế!

Có lẽ cảm nhận được hàm ý khác trong vẻ tươi cười của Dương Phàm, khuôn mặt Vũ Văn Nhu hơi ửng đỏ vội vàng nói sang chuyện khác:

- Chúng ta mau tập hợp lại với các thể lực khác đi!

- Được!

Dương Phàm gật gù đầu sánh vai đi cùng Vũ Văn Nhu ánh mắt hơi nhìn về phía khuôn mặt nàng. Trong cảnh Huyết Nhật buông xuống, biển máu mãnh liệt gào rít tận trời, từ góc độ này nhìn sang khuôn mặt như ngọc của Vũ Văn Nhu. Dương Phàm có một cảm giác đặc biệt ấm áp, áp lực trong lòng cũng nhẹ đi vài phần. Vũ Văn Nhu cũng không được tính là nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành nhưng tính cách bình tĩnh dịu dàng và đôi mắt sáng tràn đầy trí tuệ khiến cho nàng có một khí chất và mị lực độc đáo.

- Mong Dương Được sư tự trọng!

Sắc mặt của Vũ Văn Nhu bình tĩnh như nước, trong giọng nói cũng lộ ra vài phần lãnh đạm. Bị Dương Phàm nhìn chằm chằm khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng vừa thẹn vừa giận. đồng thời đáy lòng cũng dần cảm thấy thất vọng.

- ừm, ta hiểu rồi!

Dương Phàm thở dài một hơi, khẽ gật đầu. Quan hệ của hắn và Vũ Văn Nhu ở trong Bí Cảnh này cũng chỉ là một duyên phận mong manh. Chờ khi vượt qua Cửu u Bí Cảnh rồi, Dương Phàm vẫn là đệ nhất thần y ở Kinh đô, Vũ Văn Nhu vẫn là Nhị tiểu thư của Vũ Văn gia. Hai người chưa từng có nhiều liên lụy, đều sẽ trở lại với cuộc sống thường nhật của riêng mình.

Theo sau, con cháu của Dương gia và Vũ Văn gia đều tập trung lại một chỗ. Sau đó, Vũ Văn Nhu và Dương Vũ quyết định dẫn mọi người đi về phía hoàng cung của dân bản xứ. Dọc đường đi, mọi người có thể thấy từng đội từng đội tu sĩ cũng đang hướng về phía đó đi tới.

Ầm!

Đúng lúc này, Huyết Nhật giữa bầu trời đột nhiên run lên. lại buông xuống thêm mấy dòng nước. Giờ khắc này toàn bộ đại địa đều bắt đầu chấn động kịch liệt, có thể nói là kinh thiên động địa.

Khóe mắt Dương Phàm không khỏi nhíu lại nhìn về Huyết Nhật thật lớn kia. Có mấy dòng từ trên đổ xuống bắt đầu lan tràn ra khắp toàn bộ Bí Cảnh.

- Mệt mỏi quá.

Dương Phàm hơi liếc qua đã phát hiện từ trên Huyết Nhật có tổng cộng chín dòng huyết hà với khí thế mạnh mẽ đổ xuống. Mỗi dòng huyết hà này dường như đều có đường kính tới trăm trượng, to lớn vô cùng khiến người ta nhìn lên thấy vô cùng sợ hãi. Tổng cộng có chín dòng huyết hà đổ xuống, khắp đại địa đều dần bị biển máu găm nhảm. Giờ phút này mọi người ở tòa thành này thậm chí có thể ngửi được mùi huyết tinh dày đặc.

- Trời ạ! Tòa thành đã bị huyết hà ăn mòn rồi!

Một tên tu sĩ đứng ở sát ngoài Thất Thái Thành Bảo hô lên.

Dương Phàm mở rộng cảm quan, không khỏi phải hít sâu một hơi khí lạnh. Bốn phía Thất Thái Thành Bảo đã là một mảnh biển rộng mênh mông. Trên tường thành thậm chí có chỗ đã bị huýt lãng tràn vào. Xem xu thế này, không lâu nữa toàn bộ Thất Thái Thành Bảo cũng sẽ bị chìm ngập trong biển máu.

- Ta rốt cục hiểu được tác dụng của thượng cổ kỳ trận xung quanh Thất Thái Thành Bảo này!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

- Thượng cổ kỳ trận kia là để bảo vệ nơi này, đồng thời có thể đối kháng lại huyết lãng bên ngoài. Huyết hà này cũng là một hình thức năng lượng, nếu còn kỳ trận tồn tại thì ở bên trong đúng là có thể hoàn toàn vô ưu. Chỉ tiếc thượng cổ trận pháp bên ngoài Thất Thái Thành Bảo đã bị tu sĩ của các thế lực phá hủy.

Dương Phàm tuy rằng chiếm được đồ chi (bản vẽ) của thượng cổ kỳ trận này từ trong bảo khố nhưng nếu muốn trùng kiến trận pháp này thì đúng là nói dễ khó làm! Xây dựng so với phá hư thì phải khó khăn hơn gấp trăm ngàn lần!

Chúng tu sĩ lúc này đều hiểu rõ sự nghiêm trọng của tình hình liên tiếp nhanh tốc độ, chạy tới Hoàng cung bản xứ. Mà lúc này, mặt trên tòa thành đã bị huyết lãng xâm nhập.

Hoàng cung bản xứ!

Hai người Huyết Ma lão ngũ và Nhạc Bá đều bay lên giữa không trung, nhìn xuống chúng tu sĩ ở phía dưới. Thần sắc của Nhạc Bá ngưng trọng, chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp:

- Các vị đồng đạo, không kể là chính đạo, ma đạo hay là tán tu. Điều này giờ đã không quan trọng nữa. Hiện nay toàn bộ bí cảnh đã bị lực lượng huyết sắc này bao phủ. không có chỗ nào dung thân nữa. Nếu chúng ta vẫn tiếp tục ngồi chờ chết thì sớm muộn gì cũng khó thoát. Mà trong Cửu u Bí Cảnh này còn có một nơi duy nhất không bị biến máu tràn tới. Đó chính là Cửu u cốc!

- Theo ta biết. Cửu u cốc chính là địa phương trọng yếu nhất ở Cửu u Bí Cảnh. Những thu hoạch ở bên ngoài so với trong Cửu u cốc đúng là hoàn toàn không đáng nhắc tới.

- Chỉ là, trước nay, Cửu u cốc vẫn bị ba đại tông môn cùng nhau phong tỏa. Chúng ta tập trung lại nơi này, chính là muốn đoàn kết những tu sĩ còn lại. cùng nhau giết về phía Cửu u cốc!

Cửu u Cốc chính là nơi duy nhất mà chúng ta có thể thoát khỏi. Đồng thời đây cũng là trung tâm của Bí Cảnh. Không kể là vì sinh tồn bảo mệnh hay là tranh đoạt bảo vật tối trọng yếu, chúng ta đều phải liều mạng lao lên!

- Lùi một bước - chết! Đấu tranh sẽ còn một đường hy vọng! Một khi đã như thế

Trong mắt Nhạc Bá loe lên tinh quang, quát lớn:

- Các vị đồng đạo, tất cả tu sĩ Ngự Dương Quốc nơi này, hiện tại chúng ta xuất phát cùng nhau mở một đường máu: Cửu u cốc!

- Giết hướng Cửu u cốc!

Đám tu sĩ phe chính đạo đều hô ứng theo, cả đám vẽ mặt đều hưng phấn, giọng nói cũng lộ ra vào phần sát ý!

Những tu sĩ tiến vào Bí Cảnh này đều là một thế hệ tinh anh của Ngự Dương Quốc, đương nhiên hiểu rõ tình cảnh lúc này, chỉ liều mạng mới có thể hy vọng một con đường sống!

Rất nhanh, toàn bộ tu sĩ hội tụ nơi này đều hưởng ứng theo!

Đúng lúc này, huyết lãng trong tòa thành đã sâu tới hai thước, một trận âm thanh gào thét từ trong huyết lãng truyền đến khiến người ta phải run sợ.

- Lệ quỷ!

Một tên tu sĩ đột nhiên kinh hô phát hiện phía trước có mười mấy con lệ quỷ cả người đỏ như máu, cái miệng nhếch lên đang đánh tới nơi này. Chúng tu sĩ lập tức thi triển phép thuật và pháp bảo làm hiện lên một mảnh hào quang hoa mỹ, liền tiêu diệt đám lệ quỷ này. Trong không trung truyền tới một đạo tiếng rống thảm thiết, hiển nhiên là do lệ quỷ trước khi chết phát ra. Sau một tiếng hét thảm này, từ bốn phía lại có mười mấy con lệ quỷ lao ra hơn nữa số lượng còn không ngừng gia tăng. Tiếng rống thảm thiết từ bốn phương tám hướng truyền tới, càng nhiều lệ quỷ lao về phía nơi này.

- Mọi người không cần giằng co với đám lệ quỷ này, số lệ quỷ trong biển máu này là vô cùng vô tận. Mọi người chuyển thân. chúng ta lập tức giết tới Cửu u cốc!

Huyết Ma lão ngũ ra lệnh, tu sĩ phe ma đạo lập tức phá không lao đi bay thẳng về phía Cửu u Cốc!

- Chúng ta cũng mau xuất phát thôi!

Dương Vũ vội nói. Vũ Văn Nhu cũng gật đầu.

Các thể lực nhất tề xuất phát rời khỏi Thất Thái Thành Bảo theo sát mà đi. Vừa bay ra Thất Thái Thành Bảo. Dương Phàm phát hiện biển máu bên ngoài đã sâu tới hơn trượng, một cỗ lực lượng huyết sắc khiến tinh thần hoảng loạn từ trong huyết lãng truyền tới khiến cho tâm thần người ta phải hỗn loạn.

Bùm bùm

Lập tức có tu sĩ từ trên bầu trời ngã xuống. Những tu sĩ rơi vào trong biển máu căn bản không thể may mắn sống sót, thân thể trực tiếp dung nhập vào trong biển máu trở thành một phần trong đó. Mọi người hết hồn, Dương Phàm thậm chí đoán rằng biển máu này có phải được hình thành từ huyết nhục của sinh linh hay không?

Sắc mặt Vũ Văn Nhu trắng bệch, thân thể mềm mại khẽ run lên một cái, trơ mắt nhìn vài tên tu sĩ của Vũ Văn gia ngã vào biển máu, bản thân nàng lại bất lực. Đúng lúc này, một bàn tay tràn ngập hơi hướng ôn hòa đặt lên vai nàng!

- Thu liễm tâm thần. không được phân tâm!

Dương Phàm nắm lấy tay Vũ Văn Nhu, thấy vẻ mặt bi thống của nàng liền khuyên nhủ:

- Nếu đã tiến nhập Bí Cảnh thì cũng không thể tránh khỏi. Bản thân có thể cam đoan mình còn sống sót đã là vạn hạnh rồi!

- Cảm ơn!

Trong lòng Vũ Văn Nhu cảm thấy một trận an ủi, tâm thần cũng dần ổn định lại. Ảnh hưởng của công kích tinh thần do biển máu phát ra cũng giảm đi vài phần. Mới đi được mười mấy dặm mà Vũ Văn gia và Dương gia đã mất đi năm tên tu sĩ. trong đó có bốn gã trực tiếp ngã vào trong biển máu chết đi. Còn một gã là do bị một đám lệ quỷ cuốn lấy, khó có thể chạy trốn, cuối cùng cũng có cùng kết quả!

Lấy xu thế này, cuối cùng còn có bao nhiêu người có thể sống tới Cửu u cốc? Điểm này ai cũng khó nói trước. Mà giờ phút này, mọi người mới chỉ bay được mười mấy dặm trên biển máu vô tận kia. Tổng lộ trình có tới cả ngàn dặm, ai có thể khẳng định trên đường đi có gặp phải hoàn cảnh đáng sợ nào nữa không?

Biển máu không biên giới, vô cùng vô tận như bao phủ cả trời đất. Lộ trình một ngàn dặm đúng là quá xa xôi trong mắt chúng tu sĩ. Tinh thần của họ luôn phải chịu đựng sự ăn mòn do lực lượng đến từ biển máu công kích. Chỉ cần định lực hơi kém một chút, rời khỏi Thất Thái Thành Bảo một lúc đã phải rơi vào trong biển máu. Chúng tu sĩ phát hiện trong Cửu u Bí Cảnh này nhiều nhất cũng chỉ bay cao được một trăm trượng.

Nếu muốn bay lên cao nữa sẽ bị một cỗ lực lượng không thể kháng cự ngăn cản. Ý nghĩa của độ cao trăm trượng là gì?

Giờ phút này, biển máu kia đã sâu tới mười mấy trượng, chỉ có thể nhìn thấy một số ngọn núi cao nữa. Tất cả những nơi bằng phẳng và rừng cây đều đã bị ngập chìm. Nơi sâu nhất thậm chí sâu tới sáu mươi trượng. Khi biển máu dâng lên độ cao trăm trượng thì đồng nghĩa với việc tất cả đám tu sĩ đều bị biển máu bao phủ.

Liên tục phi hành hơn trăm dặm, sự ăn mòn tinh thần từ biển máu lại càng lúc càng mạnh. Đồng thời, khoảng cách với biển máu càng gần thì tác dụng ăn mòn tinh thần của nó càng mạnh, Cho nên chúng tu sĩ đều kiệt lực bay càng cao càng tốt.

Bùm bùm

Đột nhiên, lại có hai gã tu sĩ rơi vào trong biển máu, cũng chỉ gây lên chút gợn sóng rồi hoàn toàn chìm xuống. Đám người Dương Phàm cũng đã quen với điều này nhưng vẫn có chút kinh nghi.

Trước đây, những người ngã xuống đều là Ngưng Thần sơ kỳ; mà lúc này đây lại có một gã tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ.

Dương Phàm nắm lấy tay Vũ Văn Nhu, một cỗ lực lượng ôn nhuận nhẹ nhàng tiến vào cơ thể nàng khiến tinh thần nàng mãi không mệt mỏi. Giờ phút này, cả hai gia tộc cũng chỉ còn lại bảy tám người. Vũ Văn gia tộc còn Vũ Văn Nhu, Vũ Văn Lâm, Hoàng thúc, Dương Phàm và Hồ Phi.

Kinh đô Dương gia còn thảm hại hơn, chỉ còn có ba gã may mắn sống sót. Ngoại trừ Dương Vũ và tên tu sĩ Ngưng Thần hậu kỳ thì chỉ còn có một tên tu sĩ Ngưng Thần trung kỳ cuối cùng kia.

Dương Phàm cắn chặt răng, khuôn mặt lạnh mạc. Trong mắt hắn bắn ra vài tia kiên cường. Vũ Văn Nhu vẫn duy trì sự trấn định cơ bản nhưng trong mắt vẫn toát ra vài phần cô đơn, mà đa phần lại là lãnh đạm.

Biển máu vô tận này đã đoạt đi sinh mệnh của rất nhiều tu sĩ. Hiện tại cho dù muốn lui bước cũng không thể nữa!

toàn bộ Thất Thái Thành Bảo đã bị bao phủ, không hề còn đường lui nữa. Hiện nay chỉ có thể giết tới Cửu u cốc thần bí kia.

Phốc phốc!

Phía trước lại xuất hiện mấy con lệ quỷ, tốc độ của mọi người không giảm, tề ra pháp bảo hoặc thi triển phép thuật, xóa bỏ hết thấy những lệ quỷ lại gần!

Những lệ quỷ bình thường tới. Dương Phàm gần như không ra tay. Nhiệm vụ của hắn chính là trị thương, cam đoan trong quá trình này không có người bị thương. Chiến lược chủ chốt chính là Hồ Phi. Hắn có lôi hỏa lực nháy mắt có thể diệt sát những lệ quỷ bình thường. Dọc đường này, đám người Dương Phàm cũng có khi gặp phải những tên rất đáng sợ.

Thịch thịch

Biển máu phía trước đột nhiên có một con huyết mãng dài tới bảy tám trượng bốc lên. Đôi mắt nó lộ ra hai đạo hào quang yêu dị màu đỏ khiến tâm thần người ta chấn động. Theo sự xuất hiện của nó, biển máu lân cận cũng nổi lên huyết lãng cao tới mấy trượng. Một phiến mưa máu bắn về phía hư không khiến đám tu sĩ gần đó cũng phải luống cuống tay chân. Mọi người hiểu rất rõ lực lượng của biển máu này, nếu bị cuốn vào thì căn bản không thể sống sót được. Từng có một tu sĩ khi diệt sát đám lệ quỷ. Linh khí vô tình tiến vào trong huyết lãng kia, kết quả là chỉ chốc lát, kiện Linh khí đã bị ăn mòn hoàn toàn mất đi linh tính thậm chí mất đi liên hệ với chủ nhân.

Biển máu này không ngờ còn khủng bố đến độ đó.

Cho nên chúng tu sĩ đều cố gắng tránh đi màn mưa máu đầy trời này. Bọn họ liều mạng vận khởi linh khí hộ thể, cùng thi triển pháp thuật, đánh tan màn mưa máu này. Một tiếng rống điên cuồng vang lên. Con huyết mãng kia đột nhiên đánh về phía một tu sĩ. Một cỗ máu tươi đánh tới khiến pháp thuật của tu sĩ kia mai một, sau đó bị nó nuốt vào

Tên tu sĩ bị cắn nuốt kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết tới tận phế phủ vang vọng trong thiên địa.

Chỉ qua mấy cái hô hấp, tiếng kêu thảm thiết của hắn đã biến mất, có lẽ đã bị huyết lãng hòa tan mất rồi.

- Mọi người chạy mau, không triển đấu với nó. Nó không có linh trí nhưng một hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng không phải là đối thủ của nó.

Huyết Ma lão ngữ ở phía trước cao giọng quát.

- Chạy!

Chúng tu sĩ không dám cùng huyết mãng này dây dưa. Nhưng con huyết mãng này sau khi cắn nuốt một gã tu sĩ rồi thì chưa chịu buông tha lại tiếp tục truy kích. Phía sau lại lục tục có mấy tiếng kêu thảm vang lên, những tu sĩ chạy chậm đúng là khó thoát khỏi vận hạn!

Chạy liên tục hơn trăm dặm, chúng tu sĩ mới bỏ rơi được con huyết mãng đáng sợ này. Cũng có tới năm sáu gã tu sĩ rơi vào trong miệng của nó. Trong số năm sáu người này còn có một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ của Kinh đô Dương gia. Giờ phút này, Kinh đô Dương gia chỉ còn lại hai người: Dương Vũ và tên tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn kia. Trải qua sự truy kích của con huyết mãng, dọc đường đi, chúng tu sĩ còn gặp vài việc đáng sợ khác đều phải hy sinh một số tu sĩ yếu kém mới đào thoát được.

Dương Phàm cảm giác đây là một hồi chọn lọc khôn sống vong chết đơn thuần! Chỉ có những tu sĩ thực lực cường đại thì mới có thể bảo mệnh. Phi hành đại khái chừng năm sáu trăm dặm thì phía trước đột nhiên truyền tới một trận âm phong, huyết tinh cuồng bạo. Một con cự điều màu máu khổng lồ đang bập bềnh nơi này. Hai cánh con huyết điều này mở ra rộng chừng mười trượng. Khi nó vỗ cánh không ngờ dẫn phát ra gió lốc cường đại hình thành một phiến mưa máu ở phía trước.

Một cỗ khí tức áp lực tới tận linh hồn truyền tới. Mọi người chỉ cảm thấy bốn phía đều nổi lên gió lớn, tốc độ hành động giảm đi rất nhiều. Huyết điều khổng lồ này có tốc độ phi hành nhanh tới khó tin, lóe lên đã lướt đi, chỉ lưu lại một đạo huyết quang phía sau.

Phốc phốc!

Lợi thảo của nó vung lên, liên tục có tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, thân thể rõ ràng bị tê tái, lập tức mất mạng, rơi vào huyết hải.

- Tốc độ thật đáng sợ!

Những tu sĩ phía trước hít sâu một hơi lạnh khí. Những tu sĩ bị giết thậm chí còn không kịp có phản ứng, lập tức đã bị con cự điều này xé rách. Với tốc độ như thế, có lẽ chỉ có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới có thể miễn cưỡng phản ứng lại.

- Tốc độ của nó quá nhanh, chúng ta không thể trốn thoát! Mọi người cùng nhau giết nó, nhất định phải tốc chiến tốc thắng nó!

Thanh âm Nhạc Bá vang vọng trong phiến thiên địa này.

- Mọi người không thể có tâm lý cầu mong sự may mắn. Nếu không giết con huyết điều này, tất cả chúng ta đều bị nó giết!

Phốc phốc!

Huyết quang lại chợt lóe lên, đối tượng của con huyết điều chính là một gã đại hán vạm vỡ bên người Nhạc Bá. Hắn là một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, tên là Cao Phách. Đám người Dương Phàm đều biết sơ sơ về hắn.

Ầm!

Cây cự phủ trong tay Cao Phách lập tức giao kích với con huyết điều kia.

Phốc phốc!

Huyết dịch văng ra, con huyết điều kia lại xuất hiện ở một nơi khác trên bầu trời.

Bùm!

Một cánh tay của Cao Phách đã bị cắt đứt, máu tươi phun ra rơi vào trong huyết hải. Tuy rằng mất đi một cánh tay nhưng Cao Phách vẫn giữ được một cái mạng, toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh.

- Mọi người cùng tiến lên, đối phó với con huyết điều này!

Rất nhanh, dưới sự lãnh đạo của hai nhân vật thủ lĩnh chính ma, chúng tu sĩ đã cùng nhau chém giết con cự điều kia. Nhưng tốc độ của nó quá nhanh, đa số công kích đều không thể đánh trúng nó. Mỗi lần nó lóe lên, ít nhất có thể tiêu diệt được một hai gã tu sĩ. Trong quá trình chém giết, những lệ quỷ ở gần đó cũng bắt đầu lao nhanh về phía này.

- Tốc chiến tốc thắng, bằng không tất cả chúng ta cũng đừng mong sống sót!

- Tất cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mau tới tham chiến!

Rất nhanh, trong số này đã có tám chín tu sĩ Trúc Cơ Kỳ gia nhập cuộc chiến. Tên chiến cuồng Hồ Phi đương nhiên không thể đứng ngoài. Lôi hỏa lực xẹt qua giữa hư không không ngờ khiến con huyết điều này rất kiêng kỵ.

Chiến đấu nhanh chóng được triển khai, đủ loại quang mang lóe lên cho thấy sự kịch liệt của cuộc chiến này. Nhưng mà tốc độ của con huyết điều này thật sự quá nhanh, mọi người khó có thể uy hiếp tới nó. Ngược lại, mỗi lần nó công kích đều mang theo một mảng mưa máu đầy trời khiến những tu sĩ có tu vi dưới Trúc Cơ Kỳ phải luống cuống tay chân.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều lệ quỷ lao tới nơi này, số lượng gần như không có giới hạn. Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lại nóng lòng như lửa đốt. Nếu không thể giết chết con cự điều này sớm thì tất cả mọi người đều táng thân nơi này.

- Cứ tiếp tục thế này thì cũng không phải là biện pháp.

Dương Phàm đưa mắt nhìn về đám lệ quỷ, bốn phía đang càng lúc càng đông. Ngay tại khi hắn đang trầm tư thì từ phía bên trái, một đạo thanh ảnh bạch sắc với tốc độ không thua kém con cự điều kia chút nào đang nhanh chóng lao về phía này. Không ít người đều đã nhận ra, đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy một gã nam tử mặc áo trắng, lưng đeo bảo kiếm đập không lao tới, giống như một thần nhân.

- Là hắn!

Trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên nảy lên, đồng thời mấy tên tu sĩ khác cũng đã nhận ra thân phận của hắn. Đám người Vũ Văn Nhu đều lộ ra dị sắc. Tu sĩ của bốn đại thế lực ở Kinh đô đều hiểu biết sơ sơ với Vô Song.

Thần sắc của Vô Song lãnh đạm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con huyết điều kia. Đột nhiên, thân hình con huyết điều này không tự chủ được run lên, dường như cảm nhận được một sự uy hiếp rất lớn.

Bá!

Thân hình Vô Song chợt lóe lên, biến mất tại chỗ sau đó lại xuất hiện ở bên cạnh con huyết điều kia.

Phong Độn Thuật!

Mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ở nơi này đều biến sắc, chợt thấy mừng rỡ vô cùng. Nếu đã nắm giữ được độn thuật như thế này thì việc chém giết con huyết điều này sẽ nắm chắc thêm vài phần.

Hô!

Vô Song đi vào bên cạnh con huyết điều này, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. Khí kinh màu bạc đè ép cả khu vực này, như mang theo oai lực của cả thiên địa đánh về phía con huyết điều kia.

Không biết vì sao, tốc độ phi hành của con huyết điều kia dù nhanh nhưng gặp phải một chưởng của Vô Song thì thân hình như có vẻ chậm lại rất nhiều, dường như bị một cái gì đè nén.

Ầm!

Huyết điều đối mặt với một chưởng này, lập tức phát ra một đạo tê rống thê thương, thân thể khổng lồ của nó bị đánh văng ra mấy trượng, xem ra đã bị chút thương tổn nhưng cũng không coi là trí mạng. Mà lúc này, sau lưng nó lại truyền tới một tiếng sấm động. Một mảnh lôi hỏa màu đỏ nhạt hình thành một tấm lưới lớn. Đánh thẳng về phía đầu của nó. Lập tức. một tiếng kêu thảm thiết hơn nữa phát ra từ trong miệng của con huyết điều này khiến khí huyết của chúng tu sĩ cũng phải bốc lên.

Uy lực hủy diệt đáng sợ của lôi hỏa lực đồng thời cũng khắc chế lực lượng của huyết ma đạo. Thân thể huyết điều lập tức cứng đờ, lại phát ra mấy tiếng tê mình vô lực, cái đầu cũng đang tan ra nhanh chóng. Thân mình nó bốc ra một màn khói độc màu đen. Chỉ mấy hô hấp sau, thân thể khổng lồ của nó đã bị chìm vào trong biển máu.

Hô!

Chúng tu sĩ thở dài một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thi thể của con huyết điều kia.

- Ha ha còn kiêu ngạo nữa không. Nếu không phải tốc độ của nó quá nhanh thì lão tử đã sớm làm thịt ngươi rồi!

Hồ Phi đắc ý cười nói.

- Hừ!

Vô Song đứng một bên lạnh lùng nhìn.

256. Chương 259: Cửu U Cốc - Cao Giai Mở Đường

Trong mắt hắn có một loại ý tứ như đứng từ trên cao nhìn xuống.

Mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nơi này cũng âm thầm kinh hãi, đa số mọi người cũng không biết lai lịch của Vô Song. Họ Phi nhìn chăm chăm vào nam nhân mặc áo trắng này, không khỏi nắm chặt quyền đầu hưng phấn nói:

- Vô Song, ngươi tới đúng lúc lắm! Lão tử nhớ ngươi chết mất! Chờ ra khỏi biển máu này chúng ta lại đánh một trận, thế nào?

Vô Song? Nam nhân áo trắng này chính là Vô Song? Quả nhiên đáng sợ!

Huyết Ma lão ngũ và lão thất liếc nhìn nhau một cái. Khi còn ở Thất Thủy Thành Bảo, từ Thạch Thiên Hàn, bọn họ đã nhận được một tin tức: Một nhân vật còn đáng sợ hơn ba đại tân tú của Hải Dương Quốc vài phần. Giờ phút này, khi bọn họ chân chính nhìn thấy Vô Song thì càng sợ hãi hơn với uy áp vô hình của hắn.

- Không!

Vô Song lắc đầu, lãnh đạm nói:

- Ngươi kém ta quá xa

- Cái gì? Ngươi dám xem thường lão tử?

Hồ Phi lập tức nổi giận, nhe răng trợn mắt, thậm chí có xu thế lập tức cuồng bạo. Thái độ của Vô Song quả thật đã động tới lòng tự trọng của người khác, hơn nữa lại còn trực tiếp nói ra lời ấy.

- Lúc trước đánh không lại ngươi là vì tu vi của lão tử lúc ấy thấp hơn. Hiện tại lão tử đã tiến nhập Trúc Cơ Kỳ, nhất định phải đòi lại sự thất bại lần đó!

Hồ Phi trực tiếp bay tới trước mặt Vô Song, hai tay chống nạnh, bộ dáng ngang ngược nói

- Ngươi thật sự muốn đánh?

Về mặt Vô Song lộ ra nét trầm ngâm.

- Đúng!

Hồ Phi liên tục gật đầu.

- Ngay lúc này?

Khóe miệng Vô Song hơi nhấc lên, nhìn qua biển máu vô tận bốn phía, lệ quỷ cuộn cuộn đang không ngừng áp tới nơi này.

- Hiện tại thì hiện tại. ai sợ ai?

Hồ Phi không do dự nói.

- Không được!

Một thanh âm đột nhiên vang lên. Người lên tiếng chính là Dương Phàm.

- Vì sao?

Hồ Phi khó hiểu hỏi lại.

- Nơi đây có lệ quỷ vô cùng vô tận, chậm thêm chút thì biển máu sẽ dâng lên tới trăm trượng. Đến lúc đó các người cũng sẽ phải táng thân trong biển máu này!

Dương Phàm vội vàng nói.

Giờ phút này, lệ quỷ liên miên không dứt đã đánh tới. Nhưng những người còn lại cũng đều là tinh anh chân chính, liên hợp với nhau nên cũng không quá khó khăn ngăn cản.

- Cái này

Hồ Phi cũng ý thức được nguy hiểm nơi này, trong mắt lộ ra chút kiêng kỵ. nói với Vô Song:

- Không bằng thế này, chờ khi chúng ta vào Cửu U cốc rồi lại đánh cũng không muộn!

- Muốn đánh thì đánh luôn! Ngay cả chút phiền toái như thế cũng không đối phó được thì cũng không có tư cách đánh với ta một trận?

Vô Song hơi khinh thường nói.

- Cái gì? Chẳng lẽ người dám lưu lại nơi này lâu dài?

Về mặt Hồ Phi hiện lên nét không tin.

- Sao lại không thể? Vô Song cười lạnh.

Thân ảnh hắn chợt lóe lên, bay thẳng lên trời cao cũng không mượn ngoại vật nào tốc độ nhanh tới khó tin. Chỉ nửa khắc, hắn đã bay lên cách mặt đất cả trăm trượng. Thân hình hắn hơi dừng lại một chút. sau đó lại bay cao hơn mấy chục trượng.

- Cái gì?

Chúng tu sĩ đều há hốc mồm mắt. Vô Song không ngờ có thể thoát khỏi ước thúc của độ cao trăm trượng. Điều này sao có thể?

Những tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nơi này đều khiếp sợ vô cùng. Nhớ lại uy áp đáng sợ lúc trước, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nơi này trong lòng đột nhiên đoán rằng Vô Song chẳng lẽ đã bước vào tu sĩ Cao giai?

Nhưng tu sĩ cao giai căn bản không thể đi vào Cửu u Bí Cảnh. Đây đúng như là thiết luật đã định!

- Ha ha. người nếu có thể làm được điều này thì mới có thể có tư cách đánh với ta một trận!

Vô Song lại từ trên cao hạ xuống, còn như vô tình liếc nhìn Dương Phàm một cái như đang thị uy.

Dương Phàm không lạnh không nóng nói:

- Người khẳng định cũng chỉ bay lên một độ cao nhất định! Nhưng biển máu này chưa chắc không thể vượt quá độ cao trăm trượng!

- Thật sao?

Vô Song nhìn chằm chằm vào huyết lãng bên dưới:

- Người nói biển máu này sao?

Dứt lời. thân thể hắn đột nhiên lao xuống.

- Cái gì? Hắn nhảy xuống sao?

- Chẳng lẽ người này điên rồi?

- Người khác trốn khỏi biển máu còn không được. Hắn không ngờ lại lao xuống. Cái này so với muốn chết thì có gì khác nhau?

Bùm!

Vô Song rơi vào trong biển máu khiến mặt trên khê rung động. Chợt bốn phía lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Chỉ một lúc, mọi người hợp lực chém giết đám lệ quỷ liên miên không ngừng, đồng thời trong lòng cũng rất tò mò.

- Ha ha tên ngu ngốc kia thực sự bị biển máu cắn nuốt rồi! Có mấy tên tu sĩ không kìm nổi cười lớn, có vẻ trào phúng nói. Tuy nhiên, ngay sau đó, vẻ tươi cười trên mặt chúng liền đọng lại.

Thành thật!

Một thân ảnh màu trắng phá tan huyết lãng. nổi lên giữa không trung. Lưng đeo bảo kiếm, áo trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi bặm nào! Không ngừng không chết. hơn nữa một chút dấu vết cũng không có.

- Biển máu?

Vô Song không chút sợ hãi nói:

- Chút tài mọn!

- Ngươi người sao có thể?

Hồ Phi trợn mắt há mồm nói.

- Đây là chênh lệch! Cho nên, ta sẽ không đánh với ngươi!

Vô Song cuối cùng nói:

- Tuy nhiên, tiềm lực của ngươi rất lớn, chưa chắc sau này đã không có cơ hội đánh một trận với ta!

- Cao giai?

Dương Phàm hít sâu một hơi, học ra hai chữ. hỏi:

- Ngươi làm thế nào?

Cao giai!

Những tu sĩ nơi này vô cùng rung động, điều suy đoán không ngờ đã thành sự thật!

- Ha ha ha

Không hổ là đối thủ của ta! Không ngờ có thể kết luân tiến vào cao giai!

Vô Song cười dài một tiếng, một thân áo trắng không gió tự động.

Rồi đột nhiên, một cỗ khí thế như thượng thiên nhìn xuống chúng sinh linh, như nhìn những con kiến nhỏ phá tan tầng mây, khiến biển máu bốn phía như sôi trào

Dưới uy áp này, đám lệ quỷ vốn hùng hổ, liên miên không dứt đều bị dọa cho quay đầu bỏ chạy.

Thật sự là cao giai!

Chúng tu sĩ nơi này, ngoại trừ Dương Phàm và Hồ Phi ra thì đều lộ ra biểu tình ngưỡng mộ và kính sợ.

Dưới cao giai đều là con kiến!

Khó trách Vô Song lại tự đại như thế! Khó trách có thể đột phá được độ cao trăm trượng! Thậm chí có thể bình yên vô sự tiến vào biển máu!

Hết thấy những điều này, xét tới cùng. đơn giản là hai từ "cao giai"!

- Hồ Phi. quay lại đây đi!

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. kêu Hồ Phi trở lại. Hai tay Hồ Phi nắm chặt, không ngừng run rẩy, vẻ mặt không cam lòng và buồn bực!

- Ngươi bình thường thích chơi bởi lâu lổ, hiện tại tu vi lại thua kém người ta như thế! Chờ sau khi tiến vào cao giai rồi hãy tìm người ta!

Dương Phàm nói nhỏ với hắn.

Bộ dáng của Hồ Phi trở nên ủ rũ.

- Vô Song! Người còn chưa nói cho chúng ta biết người sao có thể làm được?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một chút tò mò.

- Người đoán xem

Vô Song như cười như không. Thái độ của hắn đối với Dương Phàm cũng không lạnh lẽo như với người khác. Vũ Văn Nhu đứng bên cạnh Dương Phàm cũng cảm thấy được sự dị thường trong đó.

Vô Song khi nhìn tới những tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác nơi này, sâu trong mắt ẩn chứa một sự khinh thường, như đang nhìn một con kiến. Chỉ duy nhất khi nhìn vào Dương Phàm thì ánh mắt bình thản, đối đãi ngang hàng.

"Tên Vô Song đã bước vào cao giai này có quan hệ như thế nào với Dương Dược sư?"

Trong lòng Vũ Văn Nhu kinh ngạc, cảm giác gã Dược sư bên người này ngày càng khiến người ta nhìn không thấu. Từ sau khi tiến vào Bí Cảnh thì vẫn luôn thông dong bình tĩnh, ngay cả dị thú hồng hoang như Lưu Ly Nham Tinh Xà mà vẫn có thể thu phục được!

Giờ phút này, nàng thậm chí còn hoài nghi rằng sự mất tích của Diệt Nguyên Pháo thật sự có thể là do Dương Phàm trộm đi.

- Ta đoán?

Dương Phàm cười cười:

- Ta chỉ nghĩ tới một khả năng! Người sau khi bước vào Bí Cảnh mới tấn chức cao giai.

- Thông minh!

Vô Song tán thưởng nói.

- Được rồi, người nếu cũng đã tới đây, không bằng hỗ trợ chúng ta mở đường, mọi người cùng nhau đi Cửu u cốc!

Dương Phàm đề nghị.

Mọi người vừa nghe. ánh mắt đều sáng lên.

Đúng thế! Chỉ cần lúc này, tu sĩ cao giai phóng xuất ra uy áp cường đại là có thể dọa cho đám lệ quỷ này phải bỏ chạy. Lúc này, chúng tu sĩ không khỏi phải nhìn Dương Phàm với con mắt khác trước. Chủ ý này quả thật là quá tốt, những người này dù là nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhờ một tu sĩ cao giai làm việc không công, hỗ trợ mở đường! Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Nếu có người dám đưa ra yêu cầu như thế đối với tu sĩ cao giai thì không khác này là đi tìm chết!

- Ha ha ha Có thể!

Khóe miệng Vô Song khẽ nhấc lên.

- Nhưng ta có một điều kiện!

Mọi người nghe thế đều cảm thấy khó tin. Yêu cầu vô lý như thế không ngờ vẫn được đáp ứng!

- Điều kiện?

Dương Phàm biến sắc, lắc đầu nói:

- Vậy thôi đi!

Hắn không cần nghe cũng đã biết điều kiện mà Vô Song muốn nói. Đối với một võ sĩ như Vô Song mà nói, hấp dẫn trí mạng đối với hắn trên thế giới này chỉ có một. Đó chính là đối thủ!

- Không sao! Ta hiện tại rất muốn mở đường cho các người!

Ánh mắt Vô Song đảo qua chúng tu sĩ:

- Các người có đồng ý không?

- Đồng ý! Đồng ý!

Đám tu sĩ còn lại nao nao, rối cuộc phản ứng lại. Có người trong mắt còn hiện lên vẻ mừng như điên. Có tu sĩ cao giai mở đường, có thể vượt qua phiên biến máu vô tận này rồi!

Dương Phàm không khỏi cười khổ! Tên Vô Song này không ngờ lại coi trọng hấn như thế!

- Tiên bối. chúng ta xin dẫn đường cho ngài.

Vẻ mặt của Huyết Ma lão ngũ cung kính nói.

- ừm!

Vô Song gật gật đầu, thân hình chợt lóe lên, lơ lửng giữa không trung, phóng xuất ra cỗ khí tức đặc thù mà mọi người ẩn ẩn đều có thể cảm nhận được! Sau đó, mười mấy người còn lại cùng nhau xuất phát. Kết quả là dọc đường đi vô cùng thông thuận! Đám quỷ lệ phụ cận hùng hùng hổ hổ chạy tới nhưng cảm nhận được khí tức của Vô Song liền lập tức trốn chạy.

- Tu sĩ cao giai không ngờ cường đại như thế!

Vũ Văn Lâm kính sợ nhìn về phía Vô Song.

- Hừm. một ngày nào đó ta sẽ đòi lại

Bộ dáng của Hồ Phi buồn bực. Đối với sự tồn tại của Vô Song cảm giác rất khó chịu.

Chỉ có Dương Phàm là vẫn bình thản. Nếu nói tới tu sĩ cao giai thì hấn còn kém khá xa. Nhưng Tiên Hồng không gian của hấn lại có một khôi lỗi với thực lực tương đồng với tu sĩ cao giai!

Khôi lỗi cao giai!

Sau khi có được nó, dù Dương Phàm gặp phải tu sĩ Kim Đan Kỳ cũng không ngạc nhiên như trước.

- A.

- Tới rồi, phía trước chính là Cửu u Cốc!

Huyết Ma lão ngũ đột nhiên lên tiếng.

Mọi người ngừng mắt nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy vài dặm xa, có một địa phương bị một mảnh sương mù màu trắng bao phủ. Mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của một sơn cốc. Quả nhiên, phiên đại địa thần bí này không bị biến máu nhấn chìm.

- Cửu u Cốc? Chính là nơi này sao?

Vô Song biến sắc, chăm chú nhìn chằm chằm về phía đó. Ánh mắt hấn không ngừng nhấp nháy. Nghe giọng điệu của hấn thì dường như đã từng tới nơi này.

- Bẩm tiên bối. chính là nơi này!

Huyết Ma lão ngũ cung kính nói.

- Hẹn tái ngộ!

Thân hình Vô Song chợt lóe lên, hóa thành một đạo bạch ảnh hướng về Cửu u cốc bay tới. Chỉ nửa khắc sau. hấn đã biến mất.

257. Chương 260: Cửu U Cốc - Dương Phàm Khuyên Bảo

- Các vị, Cửu u cốc không xa nữa, nơi đó là chỗ quan trọng nhất cả Cửu u Bí Cảnh. Mọi người đồng tâm hiệp lực nhất định có thể chia được một phần lợi ích thuộc về mình.

Nhạc Bá cười hô to với các tu sĩ.

- Được, chúng ta nhanh đi tới đi.

Mấy chục người còn lại đều lộ thần sắc hưng phấn chờ mong.

Vù vù!

Chúng tu sĩ ra sức bay về phía khu vực thần bí bị sương mù bao phủ phía trước. Dần dần, đường nét mờ hồ khe núi phía trước xuất hiện trong tầm nhìn mọi người, dần dần rõ ràng lên, Vũ Văn Nhu đứng trước người Dương Phàm, đôi mắt sáng lộ ra vài tia hiếu kỳ, thấp giọng hỏi:

- Ngài cùng Vô Song rốt cuộc có quan hệ gì. Nếu như tiến vào Cửu u cốc, hẳn có thể trợ giúp ngài hay không. Nếu như ngài có thể kéo hẳn vào trận doanh chúng ta dù là có trả giá lớn hơn đi nữa, cũng sẽ đáng giá.

Cường giả cấp cao, ở trong Cửu u Bí Cảnh không dám nói là ngạo nghễ vô địch, nhưng nếu đặt trong tu sĩ nhân loại, tuyệt đối là tồn tại không thể chiến thắng.

- Kéo hẳn vào? Hẳn sẽ không thể nào.

Dương Phàm trực tiếp phủ định:

- Vô Song làm người hết sức kiêu ngạo, hơn nữa đã quen độc lai độc vãng.

- Thế nhưng ta cảm giác thái độ hẳn đối với ngài rất khác thường, dường như có vài phần kiêng kỵ. Rốt cuộc ngài có gì đáng cho hẳn coi trọng?

Vũ Văn Nhu có vẻ muốn hỏi rõ ràng chuyện này.

Nếu như trước đây, khẳng định nàng sẽ không truy vấn Dương Phàm như thế. nhưng từ tối qua hai người có tình duyên ngắn ngủi, quan hệ giữa hai người càng tiến thêm một bước. Đúng lúc này, chúng tu sĩ bình yên tiến vào khu vực sương mù, có thể nhìn thấy khe cốc bên dưới vách đá dựng đứng còn có rừng sâu âm u.

Dương Phàm trầm mặc, mở ra cảm quan thăm dò khu vực này. Thần thức ở trong vùng sương mù này bị áp chế rất mạnh, không phát huy được một phần mười hiệu quả. Cho dù ở trong Toàn Tri Mô Thức. Dương Phàm cũng chỉ có thể nhận biết tình huống sơ lược phương viên trăm trượng, trong hai mươi trượng tương đối rõ ràng.

- Thế nào? Ngài không định trả lời vấn đề của ta sao?

Vũ Văn Nhu có chút thất vọng, nhưng cũng sẽ không miễn cưỡng.

Rốt cuộc Dương Phàm trả lời, lần này lại dùng thần thức truyền âm: "Ta cùng hẳn là đối thủ, trước đó từng đánh một trận không phân thắng bại, chẳng qua khi đó hẳn còn chưa bước vào cấp cao."

"Cái gì? Đối thủ!"

Vũ Văn Nhu hoa dung thất sắc, thiếu chút nữa kinh hô.

Chuyện có liên quan tới Dương Phàm cùng Vô Song ước chiến. Yến vương cũng không có đề cập với nàng, dù sao đây là chuyện giữa võ giả, về phần quá trình chiến đấu cùng kết quả sợ rằng chỉ có Âm Huyết Vương Triều mới biết được một chút tin tức mơ hồ, dù sao Dương Phàm cùng Vô Song đều là thành viên trong tổ chức.

"Ha ha cô cảm thấy khó tin?"

Dương Phàm cười thoáng trào phúng, tiếp tục truyền âm nói:

"Vô Song, còn có Hồ Phi, bọn họ cũng không người bình thường. Không biết là may mắn hay bất hạnh ta có thể cùng giao tiếp với hai quái vật này, lại còn trở thành bằng hữu với một người trong đó."

"Nói như vậy, ngài tiến vào Bí cảnh vẫn một mực ẩn dấu thực lực? Diệt Nguyên Pháo kia cũng là ngài thần không biết quỷ không hay trộm đi?"

Đôi mắt Vũ Văn Nhu sáng ngời, có thể cùng không phân thắng bại với Vô Song, sao lại là cường giả bình thường?

”Đúng vậy, ta thích khiêm tốn.” Dương Phàm thản nhiên nói:

”Chẳng qua. sau khi tiến vào Cửu u cốc này, quá nửa ta cũng không thể tiếp tục ẩn giấu thực lực được nữa.”

Sau khi được Dương Phàm khẳng định. Vũ Văn Nhu không khỏi hít vào một hơi lạnh. Dương Phàm ẩn dấu thật quá sâu.

- Rất cuộc đến được Cửu u cốc rồi, mọi người đã an toàn!

Huyết Ma lão ngô cười ha ha là người đầu tiên hạ xuống đất, dò xét dãy núi rừng cây.

- Ồ? Không đúng, làm sao không thấy tu sĩ tam đại tông môn. Ta nhớ rõ bọn họ trước khi Huyết Nhật dị biến vẫn phong tỏa Cửu u cốc này mà.

Huyết Ma lão ngô biến sắc.

- Chúng ta vào xem, chẳng phải sẽ biết sao?

Quý Nhân tu sĩ Âm La Tông quái khí nói. vung tay lên. triệu ra hơn mười con cương thi cùng lệ quỷ, để chúng nó đi vào dò đường, sau đó dẫn đệ tử môn phái mình theo sát phía sau.

- Địa thế nơi này thật phức tạp, nơi nơi đều là sương mù. Ta sợ sau khi đi vào, sẽ bị lạc đường.

Vũ Văn Nhu lo lắng nói.

- Đúng vậy, địa thế nơi này thật phức tạp, hơn nữa khắp nơi đều có chỗ giống nhau. Rừng cây, vách núi, sương mù, nói không chừng nơi này còn có nguy hiểm khác.

Dương Phàm khẽ thở dài, cũng cảm giác thật khó giải quyết.

- Mau xem, chỗ này có thi thể!

Rất nhanh, trong rừng cây không xa truyền ra tiếng kinh hô.

Tu sĩ gần đó vội chạy sang, phát hiện trong rừng cây nằm một đồng yêu vật, trên thi thể đỏ như máu có đủ dấu vết thương thể.

- Đây là những quái vật gì? Nhìn tình hình là bị tu sĩ nhân loại đả thương, có vài vết thương rõ ràng là do Pháp Bảo và phép thuật lưu lại.

Một gã tu sĩ phân tích.

- Nơi này có thi thể tu sĩ nhân loại.

Rất nhanh, một tu sĩ nơi khác phát hiện ra một thi thể hình người, chẳng qua

- Rất có thể đây là do tam đại tông môn tiến vào Cửu u cốc lưu lại.

Huyết Ma lão ngô thản nhiên nói.

- Tam đại tông môn sớm phong tỏa Cửu u cốc, khẳng định có bí mật không ai biết, ít nhất thì trong cốc có tồn tại cực kỳ dị hoặc.

- Chúng ta không thể để tam đại tông môn nhanh chân đến trước, lấy được chỗ tốt

Chúng tu sĩ hết sức phấn nộ.

- Thế nhưng địa hình trong Cửu u cốc này thật sự quá phức tạp, tác dụng thần thức lại rất có hạn.

Huyết Ma lão thất vẻ mặt khổ não nói.

- Ta biết chỗ. mọi người đi theo ta.

Đúng lúc này, một giọng nữ tử như mộng như ảo truyền đến. Người nói là Mộng Tuyền trận doanh tán tu chánh đạo.

- Cô biết chỗ?

Huyết Ma lão ngô khẽ kinh ngạc.

Bản thân Mộng Tuyền là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, Lời của nàng đương nhiên là có cân lượng, sư tôn càng là tán tu Nguyên Anh Kỳ Linh Hà Tiên Tử đại danh lừng lẫy Ngự Dương quốc.

- Đúng vậy, sư tôn ta có chút hiểu biết Cửu u Bí Cảnh. mà Cửu u cốc này càng là nơi hạchBí cảnh, mặc kệ địa hình bên ngoài thay đổi bố trí thế nào. nhưng Cửu u cốc sẽ không biến hóa.

Mộng Tuyền có vẻ nghiêm túc nói.

- Mộng cô nương, nếu cô biết chỗ, vì sao không tự mình lên đi?

Dương Phàm dò hỏi.

- Hừ! Một mình ta. dù là tìm được vị trí, vậy làm sao chống lại tam đại tông môn?

Mộng Tuyền lạnh lùng hừ một tiếng. Nàng cũng lưu ý Dương Phàm rất nhiều, từ việc Vô Song đối với hần là có thể thấy được, được sư nàv khẳng định không phải đơn giản như bề ngoài, quá nửa có hiểm nghi ẩn dấu tu vi.

Dương Phàm cười cười. trầm mặc không nói, hần hỏi như vậy tự nhiên là có dụng ý nhất định. Mộng Tuyền thật có thể xác định vị trí, khẳng định không phải bởi nàng rõ lộ tuấn nơi này. Nếu nàng có thể biết, bằng nội tình tam đại tông môn làm sao lại không biết?

Tam đại tông môn vừa tiến vào Bí cảnh, liền lập tức liên thủ phong tỏa Cửu u cốc, bởi vậy liền thấy được bọn họ có thể biết càng nhiều bí mật. Dương Phàm suy đoán quá nửa là Mộng Tuyền có nội ứng trong thế lực tam đại tông môn, sau đó thông qua thủ đoạn nào đó xác định phương vị bọn họ. Đương nhiên, hiện tại Dương Phàm chỉ mới suy đoán sơ bộ thôi.

- Được. chúng ta tin tưởng cô. Tin rằng đệ tử cường giả Nguyên Anh KỶ sẽ không dễ lừa gạt mọi người chúng ta

Rất nhanh, chúng tu sĩ quyết định tin tưởng Mộng Tuyền.

Vì vậy, vị nữ tu tuyệt mỹ khí chất hấp dẫn này bắt đầu dẫn đường cho mọi người. Một hơi đi hơn mười dặm, trên đường gặp rất nhiều thi thể, đa số đều là các loại yêu thú huyết sắc lưu lại.

Ngoại trừ thi thể yêu thú ra, thỉnh thoảng còn có thể thấy một hai thi thể tu sĩ. Trải qua một phen phân tích, chúng tu sĩ cho ra kết luận: Thi thể những tu sĩ nhân loại lưu lại là từ tam đại tông môn, trong thời gian này có lẽ đã trải qua một phen chiến đấu kịch liệt.

- Tam đại tông môn sớm tiến vào Cửu u cốc, đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện xấu. Tối thiểu những yêu vật huyết sắc dọc theo đường đi đều đã bị thanh trừ.

Dương Phàm nhàn nhã nói.

- Chỉ sợ bảo vật trọng yếu trong Cửu u cốc đã bị bọn họ lấy được.

Vũ Văn Lâm có chút không cam lòng nói.

- Bọn họ đi vào trước, trả một giá đắt. nhưng khẳng định sẽ có thu hoạch.

Vũ Văn Nhu bình tĩnh nói.

Dương Phàm lộ vẻ dị sắc, nói nhỏ với ba người Vũ Văn Nhu:

- Ta có một lời khuyên.

- Ngài nói.

Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc đều rất trọng thị Dương Phàm, nhưng Vũ Văn Lâm lại có chút khinh thường.

- Chúng ta tiến vào Cửu u Bí Cảnh. từ Hàn Băng Động đến Thất Thái Thành Bảo, lại đến mấy chỗ hiểm cảnh khác, thu hoạch cũng không nhỏ. Dem những thiên tài địa bảo cùng các loại tài liệu trở về, trong tương lai trăm năm sẽ có hy vọng đưa Vũ Văn gia trở thành đại phái hạng nhất.

Ngũ khí Dương Phàm rất ôn hòa.

Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc nghe xong. đều gật đầu.

- Cho nên. ta cho các người một lời khuyên: buông tha Cửu u cốc, các người có thể dừng lại đây được rồi.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Hừ, đã có cơ hội đến đây, chúng ta làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Vũ Văn Lâm cười lạnh nói.

- Có nghe hay không là do tự các người.

Dương Phàm cười lạnh không nhiều lời nữa.

Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc liếc nhau có chút ý động, nhưng tạm thời còn chưa quyết định.

Rống!

Đúng lúc này, mấy chục trượng phía trước đột nhiên truyền ra một tiếng rít gào kinh hồn, mặt đất cũng khô run lên. Mọi người giật nảy mình, liếc nhìn tới. Chỉ thấy phía trước có một cái hố bán kính hơn mười trượng, tiếng gầm gừ kinh hồn kia truyền ra từ bên trong.

Dương Phàm mở cảm quan ra, chiếc hố là một cái bẫy sâu, bên trong thiết đặt cấm chế chồng chất, dường như phong ấn một thứ đáng sợ.

Bình bình!

Dưới một trận va đập mãnh liệt, cấm chế này đã sớm buông lỏng.

Răng rắc! Răng rắc!

Quang mang vỡ vụn. cấm chế bị phá, một bóng đen khổng lồ nhảy ra từ bên trong, mặt đất rung lên một trận. uy áp kinh thể hãi tục áp tới.

”Đó là”

Dương Phàm hai mắt lóe ra tinh quang, mơ hồ cảm nhận được vài tia khí tức uy hiếp. Hiện ra ở trước mặt mọi người, đó là một con cự quy (rùa lớn) dài đến hai mươi trượng, cả người tối đen. hai mắt lộ ra đỏ hồng yêu dị. Khí tức trên người nó cực kỳ đáng sợ, thậm chí không kém Vô Song đã bước vào cấp cao.

258. Chương 261: Cửu U Cốc - Bản Đồ Của Dương Phàm.

Ầm!

Bỗng nhiên, con cự quy đen thẫm bay vọt lên cao mấy chục trượng, cái bóng thật to lấy thể cực mạnh ép từ trên xuống. Mọi người vội vàng tránh né. nhưng đúng lúc này, một cỗ áp lực nặng nề phủ xuống, bao trùm khu vực này.

- Không xong.

Chúng tu sĩ đều biến sắc, dưới áp lực kinh khủng này, đa số tu sĩ gần như khó có thể nhúc nhích.

Phốc!

Vũ Văn Nhu mặt hoa trắng bệch, khoe miêng tràn ra tia máu đỏ, thân thể mềm mại lung lay muốn ngã. Dương Phàm cũng khắc sâu cổ uy áp kinh khủng kia, sợ rằng ngay cả phi hành cũng không được, chỉ miễn cưỡng đỡ lấy Vũ Văn Nhu.

Ầm!

Cự quy âm âm rơi xuống, trọng lượng cùng uy áp cùng phủ xuống, nháy mắt có bốn năm tu sĩ không kịp tránh bị đè bẹp.

Ầm!

Mấy tu sĩ kia không kịp hét thảm đã bị ép thành bánh thịt. Thân thể khổng lồ của cự quy dài tới hai mươi trượng, ít nhất cùng phải mấy chục vạn cân, bị trực tiếp đập trúng, coi như tu sĩ cấp cao cũng khó mà tránh khỏi. Vào lúc này, trọng áp tràn ngập đè lên mọi người mới dần dần tiêu mất.

- Mọi người nhanh tản ra.

Mộng Tuyền kinh hô một tiếng, bay về phía xa xa.

Vù vù vù!

Chúng tu sĩ nghe vậy, vội chạy đi tứ tán, như vậy dù là cự quy có dùng chiêu này, nhiều lắm cùng chỉ có thể đối phó một hai tu sĩ.

Ầm!

Quả nhiên, cự quy đen thẫm kia bay lên trời lần nữa, trọng áp vô hình lại phủ xuống khu vực này.

Bịch bịch!

Mấy tu sĩ đang bay giữa không trung, dưới áp lực kinh khủng đè xuống, trực tiếp rớt khỏi bầu trời, ngã đến chết khiếp. Tiếp theo, cự quy đen thẫm kia lại rơi xuống, thân thể khổng lồ ép họ thành thịt nát.

Vù vù vù!

Tu sĩ ở chỗ xa đều thi triển phép thuật Pháp Bảo phát động công kích mãnh liệt với cự quy.

Bang bang leng keng!

Thế nhưng, cự quy kia lại coi như không thấy mọi người công kích, tất cả công kích rơi trên người nó. ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

"Lực phòng ngự thật đáng sợ, cự quy này còn chưa bước vào cao cấp, lực phòng ngự đã đạt tới cảnh giới như thế, quá nửa là bản thân có huyết mạch thần thú."

Ánh mắt Dương Phàm lóe ra không ngừng, Xích Vũ Phiến trong tay bỗng nhiên vung lên.

Vù!

Một đạo quang hồ màu đỏ đảo qua trên người cự quy, nhiệt độ cao tới nấu chảy kim loại lại không hề tổn thương đến nó chút nào.

Ầm!

Cự quy y theo cách cũ, một lần nữa bay lên không trung, nhắm tới mục tiêu đè xuống. Mỗi lần nện xuống, cơ bản đều có thể giết một tu sĩ, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mới miễn cưỡng tránh né được.

- Các vị, phòng ngự của cự quy này không phải chúng ta có thể phá vỡ được. Tu sĩ tam đại tông môn cũng chỉ có thể tạm thời phong ấn nó trong hố sâu, có thể thấy ngay cả bọn họ cũng không làm gì được con cự quy lai lịch không rõ này.

Dương Phàm lên tiếng, không nhanh không chậm nói.

- Cự quy này là yêu thú cấp ba, thế nhưng tốc độ còn nhanh hơn mọi người chúng ta nữa.

Có người chần chờ nói.

- Chuyện cho tới lúc này, chỉ có thể bỏ qua một số người.

Trong mắt Mộng Tuyền hiện một tia kiên quyết, thân hình nhanh chóng lao về phía trước, các tu sĩ còn lại cùng vọt theo.

Vù vù vù vù!

Đây là một trận đấu tốc độ, tu sĩ chạy sau đã định trước khó thoát cái chết.

Ầm!

Bóng ma khổng lồ, theo sát phía sau mọi người.

Dương Phàm kéo tay Vũ Văn Nhu, kéo nàng nhanh chóng bay về phía trước, tốc độ vượt qua đa số người, gần với cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng động nặng nề, mỗi một lần hạ xuống, đều có một hai tu sĩ chết đi. Mọi người bỏ chạy không dám dừng lại, dọc theo đường đi có thể thấy được thi thể khắp nơi, còn có những chiếc hố do chiến đấu đào ra. Một lúc lâu sau, bay ra khoảng hơn mười dặm, bóng ta tiếng rơi xuống đất trầm trọng mới dần dần biến mất.

Phù!

Mọi người thở phào một hơi, kiểm kê nhân số lần nữa, chỉ còn lại không đủ hai mươi người. Trong đó tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chiếm hơn một nửa nhân số. Vũ Văn Nhu mơ hồ nhớ một chuyện có thể chỉ có tu sĩ cấp bậc Trúc Cơ Kỳ mới có tư cách tranh đoạt đồ vật quan trọng trong Cửu u cốc.

Đây là ý của Dương Phàm khuyên trước đó.

Đoàn người tiếp tục theo Mộng Tuyền đi tới, những nơi đi qua đa phần là một đồng hỗn độn, thi thể rải đầy, còn lưu lại một cỗ khí tức máu tanh. Càng đi. Dương Phàm cảm giác có một loại ảo giác như đã từng quen biết.

”Kỳ quái.”

Dương Phàm lộ vẻ suy tư, vì sao từ khi tiến vào Cửu u cốc, cảm giác lộ tuyến địa hình nơi này lại cho mình một cảm giác rất kỳ quái. Rất nhanh, trong đầu hần chợt lóe linh quang, tâm thần xuyên vào Tiên Hồng Không Gian, lấy ra tấm bản đồ da thú không biết tên. Lộ tuyến trên tấm bản đồ này cũng hết sức phức tạp, giống như một mê cung lớn, thế nhưng bên trên có một tuyến đồ rõ ràng, thẳng đều dầy đặc trung tâm.

”Đây lại là bản đồ Cửu u cốc.”

Dương Phàm khiếp sợ, lại lộ ra vẻ mừng như điên.

Tấm bản đồ da thú không rõ này, còn có một cái chìa khóa, đều lấy được từ trong thần điện sâu nhất trong Thiên Niên Mộ Huyệt.

- Ngài làm sao vậy?

Vũ Văn Nhu phát hiện thần tình Dương Phàm liên tục biến hóa, dường như gặp phải chuyện gì cực kỳ hưng phấn.

- Không có gì.

Dương Phàm vội thu liễm tâm thần, bí mật này không thể dễ dàng nói ra. Bản đồ Cửu u Cốc, lại thêm chiếc chìa khóa này, khó tránh khỏi sẽ làm người ta mơ tưởng: cái trước là tàng bảo đồ, cái sau thậm chí có thể là chìa khóa mở ra bảo rương.

Vù vù vù vù!

Đột nhiên, phía chân trời chợt lóe qua gì đó. Mọi người vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy ngàn vạn phi ưng huyết sắc bay tới bên này, số lượng chỉ có thể dùng vô cùng vô tận hình dung.

- Đây đều là yêu thú cấp một cấp hai, thế nhưng số lượng quá kinh khủng, mọi người nhanh hành động đi.

Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ Nhạc Bá lộ ra vẻ hoảng sợ.

Vù vù vù vù!

Mộng Tuyền tốc độ thật nhanh, không tiếc tiêu hao pháp lực bay vọt về phía trước. Thế nhưng tốc độ phi ưng huyết sắc này thật quá nhanh, liền nhanh chóng đuổi tới vây quanh mấy tu sĩ. Một tiếng hét thảm thiết truyền đến, chỉ trong mấy hô hấp, mấy tu sĩ kia đã bị nuốt sạch máu thịt, chỉ còn lại một bộ xương.

- Nhanh chạy đi!

Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng bắt chập nữa, nhanh chóng bay lên trước, bỏ những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ở phía sau. Một đường, liên tục truyền đến truyền đến tiếng la thảm thiết. Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ từng người chết đi, cuối cùng chỉ còn lại Vũ Văn Nhu, Hoàng thúc, Dương Vũ cùng năm sáu tu sĩ. Vũ Văn Nhu mặt tái nhợt không chút máu, hiển nhiên bị trận này dọa sợ. Có thể thoát khỏi phi ưng huyết sắc truy kích, chỉ có cường giả cấp bậc Trúc Cơ Kỳ.

- Dương được sư, ta nên làm gì đây? Ngài có thể ném bỏ mặc kệ ta không?

Trong mắt Vũ Văn Nhu toát ra thần sắc cô độc bất lực.

Dương Phàm khẽ thở dài, khí tức trên người đột nhiên xảy ra một ít biến hóa, tốc độ tăng vọt. Hơn nữa cùng lúc đó, dưới chân hắn lại thêm một đôi giày màu bạc. Tốc độ hai người liền tăng lên gấp đôi, nhanh chóng đuổi theo tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía trước.

- Hắc hắc. các người thật nhanh.

Hồ Phi theo sát cạnh, cho dù ở loại tình huống này, hắn cũng không ném bỏ Dương Phàm. Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bay ở phía trước nghe tiếng xé gió không khỏi liếc mắt nhìn lại, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm đều lộ vẻ kinh dị. Lúc này Dương Phàm lại bày ra tu vi Trúc Cơ Kỳ, trên tay kéo một người, tốc độ còn nhanh hơn bọn họ. Đúng lúc này, tiếng la thảm thiết phía sau đã ngừng lại, phía sau chỉ còn lại hai ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Phân biệt là Dương Vũ, Vũ Văn Lâm, Hoàng thúc, còn có một tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn Dương gia kinh đô.

- Dương được sư. ngài có thể cứu Hoàng thúc và Vũ Văn Lâm không?

Wu Văn Nhu cầu xin nói. nước mắt lưng tròng.

- Các người phải biết vừa phải thôi.

Dương Phàm đột nhiên ngừng lại. Hồ Phi thấy hắn dừng lại, không khỏi lộ vẻ trưng cầu.

- Ý của ngài là?

Wu Văn Nhu có chút khấn trương, rất sợ Dương Phàm ném bỏ bọn họ.

- Ta có thể cho các người một nơi che chở, cho các người giữ được mạng ở Bí cảnh này, nhưng tranh đấu trong Cửu u cốc, các người không có tư cách tham dự.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- A! Thiếu chủ chạy mau.

Đúng lúc này, tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn Dương gia kinh đô kia vì bảo hộ Dương Vũ, bị hàng đàn huyết ưng vây quanh.

- Thiếu chủ nhanh tìm một chỗ bảo mệnh, tranh đấu trong Cửu u cốc không phải ngài có thể tham dự.

Tên tu sĩ Ngưng Thần đại viên mãn kia đột nhiên bùng lên tử quang. "Ầm" một tiếng liền tự bạo, xung quanh đều biến thành tro bụi.

- Nam thúc!

Trong mắt Dương Vũ tràn ra nước mắt. Lúc này, ngàn vạn huyết ưng vọt tới. Tâm thần Dương Vũ nâng lên vội lấy ra một ngọc phù đỏ máu tỏa ra khí tức đặc thù, điên cuồng đưa pháp lực vào trong. Bỗng nhiên, một cỗ quang mang đỏ máu tràn ra từ ngọc phù này, bao bọc cả người hắn bên trong. Thân thể Dương Vũ run lên, khoảnh khắc liền hóa thành một dải sáng đỏ máu, chớp mắt bay xa mười dặm, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Vào lúc này, trên tràng chỉ còn lại ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ: Vũ Văn Lâm, Hoàng thúc, Vũ Văn Nhu.

Ở sau cùng chính là Vũ Văn Lâm, hắn bỗng nhiên rống to một tiếng, trên người trỗi lên một bộ giáp trụ lóe ngân quang, một vòng bảo hộ màu bạc cường đại bảo vệ hắn bên trong.

Leng keng bang bang

Đối mặt với đám huyết ưng công kích, vòng bảo hộ màu bạc này lại không chút tổn hao.

- Cực phẩm linh giáp!

Mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía trước không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

- Ha ha ha!

Vũ Văn Lâm cười to một trận, liên tục vung Pháp Bảo tiêu diệt huyết ưng xung quanh. Có cực phẩm linh giáp hộ thân coi như là có nhiều huyết ưng hơn nữa thì cũng không phá được phòng ngự của hắn.

- Người không đi?

Mộng Tuyền thấp giọng hỏi Dương Phàm, trong mắt lộ mấy tia nghi hoặc.

- Ta tìm một nơi bảo vệ hai bằng hữu trước.

Dương Phàm kéo Vũ Văn Nhu bay về phía Hoàng thúc, Hồ Phi chuẩn bị chạy tới lại bị Dương Phàm ngăn cản:

- Người cứ ở một bên chờ đó, ta tự có chừng mực.

Hồ Phi gật đầu, cũng không đi qua. Hắn cũng hiểu biết Dương Phàm thường sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Cứ thế. Dương Phàm nắm tay Vũ Văn Nhu hội hợp với Hoàng thúc, về phần Vũ Văn Lâm bị ngàn vạn huyết ưng bao vây, nhất thời không thoát thân được.

- Hai người các người ngồi chung một chỗ.

Dương Phàm phân phó:

- Ta cho các người một chỗ an toàn.

Trong giọng hắn mang theo một ý chí không thể trái lời. Hai người Vũ Văn Nhu đồng ý, vội khoanh chân ngồi xuống, trong lòng lại cảm thấy mê man. Rốt cuộc Dương Phàm muốn dùng phương pháp gì để bảo mệnh bọn họ ở Cửu u cốc nguy hiểm trùng trùng này?

Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cách đó không xa cũng hết sức hiếu kỳ, nhất thời đều ngừng lại xem Dương Phàm bố trí tiếp theo.

259. Chương 262: Cửu U Cốc - Đóng Băng Bảo Hộ.

- Hoàng thúc, ngài am hiểu công pháp hàn băng, lát nữa sau khi dùng Hàn Túc Đan xin dùng linh khí cực hàn đóng băng chính ngài cùng Vũ Văn tiểu thư lại.

Dương Phàm vừa nói, lấy ra hai viên Hàn Túc Đan, lại nghĩ một chút dứt khoát lấy ra bốn viên giao cho hai người.

- Các người ăn đi.

Dương Phàm cũng không giải thích.

- Ngài muốn

Hoàng thúc mơ hồ nghĩ tới điều gì, vội nuốt hai viên Hàn Túc Đan, cũng vận khởi một tầng hàn khí nhu hòa thuần túy, tự đóng băng mình cùng Vũ Văn Nhu lại. Rất nhanh, bên ngoài hai người liền phủ một tầng băng sương trắng, từng chút ngưng thực.

Vù vù vù!

Đúng lúc này, một bộ phận phi ưng huyết sắc tách ra từ bên kia nhanh chóng phóng tới. Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc sắc mặt chợt biến nhưng thấy Dương Phàm bình thản không sợ, bình tĩnh đứng yên ở đó.

Bịch! Bịch! Bịch!

Những huyết ưng này chỉ cần đến gần Dương Phàm, liền rơi xuống, lực sinh mệnh dưới ý niệm Dương Phàm không chế, vô thanh vô tức tàn sát những sinh linh này. Chỉ trong chớp mắt, xung quanh Dương Phàm liền chồng chất một mảnh thi thể huyết ưng. Những thi thể này cái nào cũng là sinh cơ trong thân thể bị xóa bỏ, biến thành một cái xác khô.

- Độc thuật thật quỷ dị!

Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cách đó không xa, không khỏi hít một hơi lạnh, vô tình sinh ra mấy phần kiêng kỵ Dương Phàm. Nếu là được sư bình thường, lực chiến đấu đều thường thấp hơn cùng cấp, nhưng nếu đổi thành Độc sư trong được sư vậy sẽ hết sức đáng sợ. Chỉ trong nửa khắc, bên ngoài người Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc đều đóng một tầng băng dày.

- ừm.

Dương Phàm gật đầu, sau đó thần thức truyền âm nói:

"Các người nhớ kỹ, nếu có thể sống ra khỏi Cửu u Bí Cảnh, chuyện có liên quan đến ta đều phải nghĩ cách che giấu, nếu không, đừng trách Dương mỗ không khách khí"

Dứt lời, hần vươn tay, bên trên hiện ra một con rắn nhỏ dài ba xích trong suốt.

Thoáng cái, một cỗ khí lạnh tận xương tủy tràn ra xung quanh. Hần cùng với Lưu Ly Hàn Tinh Xà tâm thần tương liên, hạ mệnh lệnh với nó.

Phốc!

Lưu Ly Hàn Tinh Xà phun ra một đoàn khí đóng băng tới hai người Vũ Văn Nhu, chỉ nháy mắt hai người đã ngưng kết đóng một tầng băng dày.

Phốc! Phốc! Phốc!

Lưu Ly Hàn Tinh Xà liên tục phun ra hàn khí, tầng băng ngày càng dày, cuối cùng đóng băng hai người bên trong, ngay cả một chút khí tức cũng không thể cảm nhận được.

- Đây là yêu thú gì, lại lợi hại như thế?

Huyết Ma lão thất kinh dị nói.

- Con rắn nhỏ này có chút giống Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong truyền thuyết, nhưng đó là dị chủng hồng hoang trong cổ thư, thực lực cực kỳ cường đại, chẳng qua con rắn nhỏ này còn là loại biến dị

Mộng Tuyền nhìn chằm chằm Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong tay Dương Phàm trong mắt toát ra mấy phần hâm mộ.

- ừ. Thêm một tầng phòng hộ cuối cùng.

Dương Phàm thấp giọng nói.

Phốc

Lưu Ly Hàn Tinh Xà phun ra một đóa băng diễm như cánh hoa sen, đẹp đến kinh tâm động phách, đồng thời cùng tản mát ra một cỗ khí tức chí mạng đóng băng linh hồn. Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ở đây, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Thực lực Lưu Ly Hàn Tinh Xà còn mạnh hơn gấp đôi bọn họ tưởng tượng. Tuy rằng chỉ yêu thú là cấp hai, thể nhưng kỳ thật ngang yêu thú cấp ba đủ sức chống lại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Băng diễm vừa tiếp xúc tầng băng, hàn khí đáng sợ lập tức lan tràn, tất cả mọi thứ đều hóa thành bóng tuyết

Bịch bịch!

Mấy con huyết ưng vừa tới gần đã bị hàn khí nháy mắt đóng băng rơi xuống mặt đất lập tức vỡ nát.

- Thật là một con rắn nhỏ đáng sợ

Lúc này các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thấy được, đều cảm thấy kinh hoàng vỡ mắt.

- Được rồi. Vũ Văn tiểu thư, đây là chuyện cực hạn ta có thể làm được.

Dương Phàm khẽ thở dài.

Dù sao hắn đã hết sức, dù là hai người Vũ Văn Nhu có chết, hắn cũng sẽ không quá hổ thẹn. Làm xong những chuyện này, hắn cũng không lập tức rời đi. Hắn muốn xem những huyết ưng này có công kích người đã đóng băng hay không. Theo lý thuyết, khí tức của hai người đã bị băng khí đáng sợ đóng cứng lại, người bên ngoài căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ.

- ANhanh cứu ta!

Đúng lúc này, Vũ Văn Lâm mặc thượng phẩm linh giáp đột nhiên bắt đầu kêu cứu. Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ trào phúng, người này tự cho rằng có thượng phẩm linh giáp trong tay, là có thể không nhìn huyết ưng đầy trời. Dù sao, thượng phẩm linh giáp cuối cùng là một kiện Pháp Bảo tu vi tu sĩ mới là căn bản. Trước ngàn vạn huyết ưng công kích, hắn bằng pháp lực Ngưng Thần đại viên mãn căn bản khó có thể duy trì được thượng phẩm linh giáp trên người.

Thượng phẩm linh giáp chỉ thích hợp tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ trở lên sử dụng, đối với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ trở xuống mà nói chỉ có thể dùng bảo mệnh ở thời khắc mấu chốt. Bởi vì thứ này quá tiêu hao phép lực, huống hồ Vũ Văn Lâm ngay cả Trúc Cơ KỲ cũng chưa tới.

- A

Giữa đàn huyết ưng truyền ra tiếng la thảm của Vũ Văn Lâm, nguyên lai vòng bảo hộ do linh giáp hình thành đã dần mờ nhạt đánh ra lỗ thủng. Pháp lực của hắn đã khô kiệt. Dương Phàm lạnh lùng nhìn hắn, không chút có ý bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi. Chỉ một lát sau, vòng phòng hộ của linh giáp hoàn toàn vỡ nát, một trận kêu la thảm thiết truyền ra. Chỉ mấy hô hấp, máu thịt Vũ Văn Lâm đã bị huyết ưng vô tận ăn chia thành bộ xương khô, chỉ còn một bộ linh giáp màu bạc rơi xuống, còn nguyên vẹn như cũ.

- Thượng phẩm linh giáp!

Mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đứng nhìn không xa, ánh mắt sáng ngời.

- Ha ha!

Dương Phàm cười nhạt, trong tay xuất hiện một chiếc roi đen cuốn lấy linh giáp thu về. Linh giáp này chính là Huyền Ngân Linh Giáp là do Vũ Văn gia tộc bỏ một số lớn linh thạch mua lại trên hội đấu giá kinh đô, giao cho Vũ Văn Lâm sử dụng, đặt hy vọng rất cao. Hiện giờ lại bị Dương Phàm nhặt tiện nghi.

Vù vù vù vù

Lúc này, ngàn vạn huyết ưng trên trời liền nhào tới Dương Phàm, lại không hề để ý tới khối băng bên cạnh hắn. Trong lòng Dương Phàm chắc chắn mục đích đã đạt tới.

Vù!

Thân hình hắn chợt lóe, nhanh chóng bay về phía các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhanh chóng bỏ lại huyết ưng này.

- Mọi người đều nhanh xuất phát đi, mọi người nơi này đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, chúng ta phải đoàn kết nhất, không cần sợ bất kỳ kẻ nào trong Bí cảnh.

Mộng Tuyền ở phía trước bắt đầu dẫn đường.

Dương Phàm lại bắt đầu quan sát tấm bản đồ trong Tiên Hồng Không Gian, phát hiện con đường Mộng Tuyền đi thuần một đường thẳng. Thế nhưng, đi thẳng cũng không có nghĩa là con đường tốt nhất. Lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ trong tay Dương Phàm mới là con đường tốt nhất.

"Xem ra bất luận là Mộng Tuyền hay tam đại tông môn đều không biết địa hình trong Cửu u Cốc. Tam đại tông môn tốn hao tâm huyết giết vào Cửu u cốc, còn Mộng Tuyền lại dựa vào nội ứng trong thể lực tam đại tông môn, thông qua cảm ứng bình thường cho nên đều là đường thẳng."

Dương Phàm suy đoán đều là thật.

-Ồ. khu vực phía trước bị mây đen bao phủ rồi!

Thân hình Mộng Tuyền đột nhiên ngừng lại, kiêu dung biến đổi. Mọi người nhìn tới quả nhiên khu vực phía trước sương trắng đã biến thành mây đen, bên trong một mảnh tối đen khó có thể nhìn rõ. Dương Phàm lại âm thầm quan sát bản đồ, phát hiện khu vực kia có tuyến đồ kéo qua, không khỏi chột hiệu:

”Hóa ra nơi này đã tới tầng trong Cửu u cốc.”

- Đây có thể là nội bộ Cửu u cốc, vừa rồi những gì chúng ta trải qua chỉ là tầng ngoài.

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nghe vậy, cảm thấy có lý.

- Mộng đạo hữu. cô còn có thể dẫn đường không?

Huyết Ma lão ngũ hỏi.

- Hẳn có thể.

Mộng Tuyền thoáng chần chờ nói:

- Không biết bên trong mây đen sẽ là cảnh tượng gì nữa.

Nhóm mười người ngự kiếm bay vào trong khu vực mây đen. Vừa tới khu vực mây đen. Mộng Tuyền đi đằng trước kinh hô một tiếng, hạ xuống bên dưới.

- Xảy ra chuyện gì?

Các tu sĩ đều có vẻ đề phòng.

- Nơi đây là lĩnh vực cấm không, không thể phi hành.

Mộng Tuyền thở ra một hơi nói với các tu sĩ.

- Hóa ra là lĩnh vực cấm không trong truyền thuyết

Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại đều hạ xuống đất, đi vào khu vực mây đen thử một chút quả nhiên không thể phi hành nhưng cũng không ảnh hưởng nhảy đánh bình thường.

- Thần thức ở nơi này hầu như không có tác dụng nữa.

Nhạc Bá nhượng mày.

Dương Phàm thử một chút, phát hiện thần thức chỉ có thể miễn cưỡng đi ra mấy trượng, còn cảm quan lại chỉ có thể mở ra phạm vi bốn mươi trượng. Khu vực mây đen, có rất nhiều vách núi vách đá, cùng với sơn động rừng cây. Nơi mọi người đi qua có thể thấy được thi thể tu sĩ cùng yêu vật, dấu vết đánh nhau càng nhiều hơn.

Vù vù vù!

Phía trước đột nhiên nhảy ra mấy con yêu thú hình thái khác nhau, tản ra một cỗ khí tức giết chóc máu tanh.

Đều là yêu thú cấp ba!

Chúng cường giả Trúc Cơ Kỳ liếc nhìn lẫn nhau, trong mắt toát ra mấy phần kinh hãi! Mặc dù có tam đại tông môn đi đầu mở đường, nhưng tàn dư sót lại vẫn không ít.

- Mọi người đi theo ta, đừng dây dưa với những yêu thú này, tránh khỏi đưa tới càng nhiều yêu thú hơn

Mộng Tuyền lập tức đi trước dẫn đường.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia trào phúng, hiện giờ ở nơi này không thể bay, thần thức cũng bị hạn chế rất lớn. ta xem người làm sao đi thẳng được?

Quả nhiên, mới phi hành một lát. phía trước xuất hiện một vực sâu mây mù lượn lờ làm mọi người nhìn mà lui bước.

- Mộng tiểu thư, không phải cô biết lộ tuyến hay sao? Làm sao lại đưa chúng ta vào chỗ tuyệt cảnh?

Nam tử QUỲ NHÂN Âm La Tông vô cùng bất mãn nói.

- Điều này

Mộng Tuyền cũng chau mày, nàng không biết làm sao giải thích cho tốt được. Bởi vì lộ tuyến theo như lời nàng nói là căn cứ nội ứng trong tam đại tông môn xác định. Nàng chỉ có thể thông qua cảm ứng đi thẳng, nhưng địa hình nơi này phức tạp, thần thức bị hạn chế, đi thẳng không được lại không thể bay.

- Chúng ta đi bên kia xem thử.

Dương Phàm đánh mắt với Hồ Phi, hai người đi tới một sơn động gần đó, thoát ly đội ngũ. Bên trong sơn động đen kịt còn lưu lại dấu vết rất nhiều tranh đấu, cũng có mấy cỗ thi thể tu sĩ, ở sâu trong sơn động có một bàn đá lồi xuống, bộ dạng như có một rương đá ở đây.

Nhìn bàn đá trước mắt. Dương Phàm thở dài một hơi:

- Bảo vật bị tu sĩ tam đại tông môn chiếm được rồi

Chẳng qua ngẫm lại, hắn cũng không cảm thấy tiếc nuối. Dù sao tam đại tông môn buông tha các nơi khác trong Bí cảnh, ở đây trả một cái giá lớn, thậm chí hao tổn hai tháng ở đây thăm dò khai hoang, trong lúc này khẳng định tổn thất rất lớn.

- Đi nơi khác xem ta không tin tất cả bảo vật đều bị tam đại tông môn đào móc hết.

Dương Phàm không tin tưởng, trên tay hắn xuất hiện một tấm bản đồ, bên trên có rất nhiều dấu hiệu, sơn động này cũng được đánh dấu.

- Bản đồ trong tay ngươi là cái gì vậy?

Hồ Phi hiểu kỳ hỏi.

- Ha ha, bản đồ Cửu u cốc

Dương Phàm cười khẽ, thật không giấu diếm.

- A! Bản đồ Cửu u cốc? Chúng ta giàu to rồi!

Hồ Phi mừng rỡ như điên.

260. Chương 263 - 264: Cửu U Cốc - Vực Sâu Giao Long

Hồ Phi mừng rỡ như điên, quả thật khó tin mà.

- Suyt!

Dương Phàm vội ra một thủ thế ngừng lại, hung hăng trừng mắt hắn:

- Nhỏ giọng chút

- Hắc hắc. ngươi thật sự quá lợi hại, ngay cả bản đồ Cửu u cốc cũng tới tay được, ta đi theo ngươi quả nhiên không tệ mà.

Trong ánh mắt Hồ Phi nhìn Dương Phàm. lần đầu thêm vài phần kính nể sùng bái. Dương Phàm tiến vào Bí cảnh, vẫn bảo trì cúi thấp, ai có thể ngờ tới bảo vật Diệt Nguyên Pháo bị hắn cướp đi.

Nếu để tu sĩ khác biết hắn còn chiếm được cấm Pháp Chỉ Hoàn thượng cổ Kỳ Bảo trong truyền thuyết, đồng thời có được bản đồ Cửu u cốc, vậy còn không làm người ta phát điên sao.

- Đáng tiếc quá! Tuy rằng ta có bản đồ, nhưng bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất. Từ lúc hai tháng trước tam đại tông môn đã bắt đầu thăm dò Cửu u cốc, bảo vật nơi này đã sớm bị bọn họ chiếm trước

Dương Phàm khẽ thở dài.

- Chúng ta nhanh đi nơi khác xem, có lẽ còn chỗ mà tam đại tông môn không phát hiện.

Hồ Phi cũng có chút không cam lòng nói.

- ừ, tốt

Dương Phàm dẫn theo Hồ Phi nhanh chóng đi xuyên qua khu vực nội tầng bao phủ sương mù đen dày đặc. Trong lúc này, dưới tác dụng cảm quan cường đại của Dương Phàm, hai người thành công tránh thoát không ít yêu thú. Yêu thú trong sương mù đen này ít nhất đều là cấp ba, thực lực so ngang với Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm cũng không muốn trêu chọc tới một đám. Chẳng qua hai ba con yêu thú bình thường. Dương Phàm còn không để vào mắt. Thời gian nửa canh giờ trôi qua, hai người liên tục tìm được ba chỗ đánh dấu trên bản đồ, chia làm một hàn đàm, một cây cổ thụ vạn năm mấy chục người ôm không hết, một căn nhà gỗ. Những nơi này, đều nằm không ít thi thể nhân loại cùng yêu thú đều có.

- Tu sĩ tam đại tông môn này cũng quá tuyệt đi chứ, đều cướp đoạt hết cả?

Dương Phàm có chút thất vọng, ánh mắt nhìn chằm chằm khu vực sương mù đen trên bản đồ. Ngay lúc đó, ánh mắt hắn sáng lên, dừng lại trên một nơi cực kỳ bí ẩn.

- Chỗ này rất bí ẩn, tu sĩ tam đại tông môn chưa chắc tìm được.

Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười. Hai người lập tức nhắm hướng kia chạy đi. Một lúc lâu sau. Sắc mặt hai người không dễ nhìn, bởi vì mục tiêu của bọn họ là một tòa vực sâu không đáy, bên trong mây mù lượn lờ tản ra một cỗ khí tức uy hiếp.

- Có muốn xuống dưới không?

Hồ Phi hỏi, trong lòng có chút do dự.

- Nếu như không có bản đồ, tu sĩ bên ngoài rất khó tìm được vực sâu này

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

- Đúng là đạo lý này

Hồ Phi liên tục gật đầu:

- Chúng ta xuống dưới đi.

- Thế nhưng vực sâu này nếu như ngã xuống, vậy thì phiền phức, bởi vì nơi này chúng ta không thể phi hành.

Dương Phàm có chút do dự nói với Hồ Phi:

- Không bằng thế này, ta thả một sợi dây xuống dưới. người xuống dưới đó tầm bảo. Ta ở đây còn một tấm Thông Thần Tẩn Phù, nếu người không đối phó được ta kéo người lên.

- Như vậy, được rồi. Đến lúc đó lấy được bảo bối nhất định phải chia cho ta phân nửa.

Hồ Phi suy nghĩ một chút, quyết định tin tưởng Dương Phàm. Dương Phàm cười cười, lấy trong túi trữ vật ra một sợi xích sắt chế tạo bằng tài liệu đặc thù, chậm rãi thả. Hồ Phi kéo sợi xích đi xuống.

- Chờ một chút

Dương Phàm đột nhiên gọi hắn lại.

- Có chuyện gì!

Hồ Phi thoáng kinh ngạc nói.

- Không bằng ta để linh thú Lưu Ly Hàn Tinh Xà cùng người xuống dưới, gặp phải nguy hiểm cũng có thể cùng nhau chiếu cố.

Trên cánh tay Dương Phàm liền bỏ ra một con rắn nhỏ bằng tuyết dài ba xích.

- Được.

Hồ Phi mừng rỡ, năng lực con rắn nhỏ này hẳn tận mắt thấy qua.

Dương Phàm nhả mệnh lệnh với Lưu Ly Hàn Tinh Xà, để cho nó quần lên cánh tay Hồ Phi. Cứ như thế. một người một rắn đi xuống bên dưới.

”Thực lực Hồ Phi cũng không kém ta bao nhiêu, lại thêm Lưu Ly Hàn Tinh Xà hẳn không thành vấn đề”

Dương Phàm nghĩ như vậy. Thời gian trôi qua từng chút. Một lúc sau, dưới vực sâu truyền đến tiếng chiến đấu kinh tâm động phách, tiếng động mơ hồ truyền tới chỗ Dương Phàm. Trận chiến này giằng co nửa canh giờ mới kết thúc. Dương Phàm thông qua liên hệ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà, biết được nó không có nguy hiểm. Mà lúc này, xích sắt bắt đầu lay động, hiển nhiên Hồ Phi đang đi lên.

Một lát sau. một người một rắn xuất hiện trong tầm mắt Dương Phàm. Hồ Phi có vẻ mệt mỏi rã rời, cả người là máu, trên người vô số vết thương. Còn Lưu Ly Hàn Tinh Xà vừa vặn ngược lại. bộ dạng thần quang tỏa sáng, tinh thần chấn hưng còn hơn trước khi chiến đấu.

- Mau lên đây. ta trị thương cho người.

Dương Phàm cũng không quan tâm Hồ Phi lấy được gì, lập tức trị liệu cho hắn.

- Phù, Một chết ta, con giao long kia thật là đáng sợ!

Hồ Phi gào to.

- Cái gì? Giao long!

Dương Phàm càng hoảng sợ hơn. khó tin hỏi:

- Người lại gặp phải giao long?

- Đúng vậy, hắn là giao long cấp ba đỉnh, may là bị ta giết rồi

Hồ Phi đắc ý nói.

- Cấp ba đỉnh?

Dương Phàm rõ ràng không tin:

- Giao long cấp ba đỉnh, thực lực gần như có thể đấu một trận với tu sĩ cấp cao, người làm sao có thể đánh thắng được nó?

- Hắc. dưới tình huống bình thường, ta tối đa chỉ có thể bắt phân thắng bại với nó mà thôi. Thế nhưng linh thú của người trong lúc chiến đấu bị giao long nuốt vào, vì vậy nó ở bên trong, ta ở bên ngoài cùng nhau liên thủ giết nó.

Rốt cuộc Hồ Phi nói ra lời thật.

Phù!

Dương Phàm thở ra một hơi dài. thì ra là thế.

- Được rồi, nếu giết chết giao long, vậy có phải người lăv được giao đan không?

Dương Phàm đột nhiên ánh mắt sáng ngời.

Yêu thú cấp ba bình thường không có giao đan, thế nhưng giao long là tồn tại bán thần thú lại bất đồng. Giao long cấp ba đỉnh hẳn phải có giao đan.

- NàyHình như giao đan bị linh thú của người ăn rồi

Hồ Phi có chút không xác định nói:

- Dù sao ta không tìm được.

- Bị nó ăn?

Dương Phàm chỉ vào Lưu Ly Hàn Tinh Xà hết sức ngoan ngoãn trên cánh tay, Lưu Ly Hàn Tinh Xà thấy vậy, không khỏi lộ ra biểu tình ủy khuất.

- ừĐúng vậy, trạng thái của nó còn tốt hơn trước khi chiến đấu, dường như còn có chút tiến hóa.

Thần thức Dương Phàm quét một lúc lâu, rốt cuộc cho ra kết luận: Giao đan của con giao long kia thật đúng là bị linh thú của mình nuốt mất.

- Sau khi giết giao long, người còn lấy được gì không?

Dương Phàm buông tay, thở dài.

- Hắc. đương nhiên là có, người xem cây Lang Nha Bổng này, uy vũ cỡ nào.

Trong tay Hồ Phi đột nhiên xuất hiện một cây Lang Nha Bổng đen nhánh nặng nề, bên trên đầy gai nhọn.

- Cho ta xem.

Dương Phàm tiếp nhận Lang Nha Bổng.

-ỒThật nặng!

Dương Phàm cảm giác tay trầm xuống. Lang Nha Bổng khó khăn nện trên vách núi.Ầm một tiếng, khối đá nặng mấy trăm cân liền bị đánh bay ra.

- Cừ thật, ít nhất nặng hai ngàn cân!

Dương Phàm cảm thấy dựng tóc gáy, vật này khẳng định hẳn không dùng được.

- Hắc hắc. rất nặng sao? Ta cảm giác rất vừa tay mà.

Hồ Phi cầm lấy Lang Nha Bổng, bắt đầu múa lên.

Vù vù vù

Một trận tiếng rít trầm muộn vang lên trên vách núi, làm cho người ta kinh hoàng vỡ mắt.

- Dừng!

Dương Phàm vội cản hẳn lại, một cây Lang Nha Bổng nặng hai ngàn cân, lại thêm lực lượng kinh khủng của Hồ Phi. thật là rất đáng sợ.

- Thế nào? Không tồi chứ!

Hồ Phi mừng rỡ, dứt khoát vác Lang Nha Bổng trên vai, bộ dạng càn rỡ phát phơ.

- ừ, thật là thích hợp với người.

Dương Phàm gật đầu.

Tài liệu Lang Nha Bổng này rất đặc biệt, độ cứng sợ rằng vượt quá Linh Khí, ít nhất phải là cấp Pháp Bảo.

- Ngoại trừ cây Lang Nha Bổng này ra. người còn có thu hoạch khác không?

Dương Phàm lại hỏi.

- Không có.

Hồ Phi quyết đoán nói.

- Vậy thì thể giao long, người không có xử lý sao?

Dương Phàm hỏi.

- Không có.

- Người

Dương Phàm hết chỗ nói, người này thật là một thần kinh thô thiển mà, làm thịt giao long xong, lại mặc kệ một thân linh kiện quý giá.

- Người thủ ở chỗ này, ta xuống dưới xem.

Dương Phàm phân phó.

- Được.

Hồ Phi đáp ứng.

Lần này Dương Phàm leo xuống, khoảng chừng mấy trăm trượng, phía dưới là một hàn đàm. Dương Phàm nhanh chóng tìm được thi thể giao long, dài ước chừng năm sáu trượng.

- Giao long còn chưa thành niên.

Dương Phàm thấp giọng tự nói, nhanh chóng bắt đầu xử lý thi thể giao long. Trong cơ thể giao long dù sao cũng có huyết thống thực loãng của Chân Long, trên người có da, gân, mắt đều là tài liệu tốt nhất tu tiên giới.

Nửa canh giờ sau. Dương Phàm mới chỉnh lý xong tài liệu này. Sau đó, hắn mở cảm quan tra xét hoàn cảnh vực sâu.

"Ồ? Chỗ này còn có mấy loại trân quả quý hiếm!"

Dương Phàm nhanh chóng có thu hoạch, nhổ hết những kỳ hoa dị thiên tài địa bảo, đưa vào trong Tiên Hồng Không Gian. Hôm nay, lục thổ địa Tiên Hồng Không Gian đã mở rộng tới một dặm. Hắn chuyên mở ra một Hậu hoa viên dùng để trồng các loại kỳ hoa quả cùng thiên tài địa bảo. Xác định không còn sót lại gì, Dương Phàm mới theo xích sắt leo lên.

- Được rồi, một chuyến này thu hoạch không tệ.

Dương Phàm vui vẻ, Lưu Ly Hàn Tinh Xà quấn trên cánh tay hắn, trong mắt cùng lộ ra vài tia hưng phấn. Sau khi cắn nuốt giao long đan, con rắn này có một chút biến hóa. Dương Phàm cũng nói không rõ được.

- Chúng ta tiếp tục đi sâu vào hạch tâm chân chính Cửu U cốc ở nơi này

Ánh mắt Dương Phàm dừng trên vị trí sâu nhất trong bản đồ, chỗ đó đánh dấu lớn nhất. Có bản đồ trong tay, hai người có thể nói đi thẳng, chỉ chớp lát liền tới tận cùng khu sương mù đen.

Phía trước xuất hiện một cây cầu đá, treo trên vực sâu vạn trượng, ở bên kia cầu đá không có sương mù, có thể thấy bầu trời đen kịt, nơi đó có Cửu Luân Huyết Nguyệt. Cửu Luân Huyết Nguyệt lấy một phương thức tồn tại đặc thù: tám hướng bầu trời có một vòng Huyết Nguyệt, ở giữa lại có một vòng lớn hơn, thành bố cục bát phương nhất tâm, ở dưới tinh không huyết nhật. Cửu Luân Huyết Nguyệt cùng tồn tại, thật đúng là quái dị mà.

Không biết vì sao sau khi thấy Cửu Luân Huyết Nguyệt này, Dương Phàm sẽ không hiểu lại nhớ tới thượng cổ kỳ trận ở Thất Hải Thành Bảo. Tâm trận pháp thượng cổ kỳ trận, ở trong bảo khố. Linh thạch bày đặt cùng dùng phương thức bát phương nhất tâm.

- Ồ? Dương được sư, Hồ đạo hữu, các người cũng tìm được nơi này? Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng nói của Mộng Tuyền.

Hai người Dương Phàm nhìn lại, chỉ thấy chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía sau đều một thân chật vật, có người thậm chí còn bị thương không nhẹ.

- Khụ khụ thật trùng hợp.

Dương Phàm cười cười chỉ vào bên kia cầu đá, nói:

- Nơi đó hẳn là hạch tâm Cửu u cốc.

- Ha ha! Dương được sư ngài còn chưa nói cho tiểu nữ tử, các người làm sao tìm được nơi ra vào này? Nên biết chúng ta trải qua ngàn vạn khó khăn, mạo hiểm sinh tử mới đến được nơi đây.

Trong mắt Mộng Tuyền mơ hồ lóe ra hàn mang.

Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hai người, thậm chí có người càn lộ ra sát khí.

- Vậy sao?

Dương Phàm có vẻ nghiền ngẫm nói:

- Hai người chúng ta chỉ là vào sớm hơn các người một chút, dựa vào cái gì các người có thể tìm được cửa vào, chúng ta lại không thể?

Mộng Tuyền bị phản bác như vậy, sắc mặt cứng đờ.

- Hừ, tiểu tử ngươi đừng ngụy biện, hai người các ngươi mất tích vô cơ, sau đó lại dễ dàng tìm được cửa vào như vậy. Trong đó khẳng định có bí mật không cho người biết.

Nam tử QUỲ NHÂN vẻ mặt âm lãnh nói.

- Khu vực sương mù đen này nguy hiểm trùng trùng, không ít tàn dư yêu thú cấp ba. Nhiu cường giả Trúc Cơ Kỳ chúng ta liên thủ mới miễn cưỡng đến chỗ này, trong đó còn chết một vị đồng đạo. Còn hai người các ngươi thần thái nhàn nhã như đi chơi. khẳng định biết lối tắt nào đó.

Tiếng nói trầm thấp của Huyết Ma lão ngữ truyền đến.

- Các ngươi biết lối tắt lại hành động một mình, vứt bỏ mấy người chúng ta rốt cuộc rắp tâm gì? Lẽ nào các ngươi tự tin có thể chống lại tu sĩ tam đại tông môn?

Ngay cả Nhạc Bá luôn luôn ôn hòa cùng có chút không thoải mái.

Dương Phàm nheo mắt lại. đảo qua những người này, khẽ cười:

- Chúng ta đích thật biết đường tắt. không nói cho các người, thì sao chứ?

- Điều này thuộc về bí mật cá nhân, chúng ta không có nghĩa vụ nói cho các người.

Dương Phàm trào phúng nói.

Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đều ngần ra, không ngờ tới đối phương chỉ là một được sư, thái độ lại cường ngạnh như vậy.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết mà!

Trong mắt Huyết Ma lão thất ngập sát khí, trên người huyết mang bùng lên, thân hình chợt lóe phóng về phía Dương Phàm, nâng bàn tay đánh một kích hung hãn. Huyết mang đánh về phía đầu. khí thế hung mãnh.

- Hừ!

Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, thân hình bùng nổ, đánh ra một quyền, không khí rung động mạnh nương theo đó là một lói quang màu tím.

Ầm!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Huyết Ma lão thất rên một tiếng đau đớn, thân người bắn ngược ra, miệng phun một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch. Một lần đối diện, lập tức phân thắng bại. Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kinh hãi. trong ánh mắt nhìn Hồ Phi lộ ra vài phần kiêng kỵ.

- Lực lượng người này thật là đáng sợ, hần nắm giữ thần thông lôi điện, lại khắc chế công pháp ma đạo của ta.

Huyết Ma lão thất bị thương, đứng điều tức tại chỗ, trong ánh mắt còn tràn đầy kinh hãi.

- Các vị, đi qua cây cầu đá này chính là hạch tâm Cửu u cốc, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ đối mặt với tình anh tam đại tông môn, lẽ nào các vị muốn sống mái với hai người chúng ta ở nơi này.

Dương Phàm như cười như không nói. Nhạc Bá khẽ thở dài thoảng phức tạp liếc nhìn Dương Phàm:

- Tính là Nhạc mỗ trông nhầm, không ngờ tới Dương được sư vẫn che giấu thực lực. Ngài đã nói như vậy, chúng ta tạm thời buông xuống những tranh cãi này, thế lực tam đại tông môn mới là mục tiêu chúng ta phải cùng nhau đối phó.

- Dương được sư, vừa rồi tiểu nữ tử nhất thời nóng ruột, đã lỗ mãng, xin thứ lỗi. Tam đại tông môn cùng với tam đại tân tú Ngự Dương mới là cường địch chúng ta cùng nhau đối mặt.

Mộng Tuyền thoáng có vẻ áy náy nói.

Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác cùng gật đầu, dịch ý trước đó không còn tồn tại nữa, thậm chí trên mặt còn hiện ra vẻ tươi cười.

- Được. mọi người nói rất hay.

Dương Phàm lộ ra nụ cười ầm ập như gió xuân. Sau khi hiểu được thực lực hai người Dương Phàm. bọn họ cũng không dám gây chiến ở ngay lúc mấu chốt này nữa. Thực lực Hồ Phi vừa rồi đã bày ra đó, Huyết Ma lão thất là cường giả Trúc Cơ Kỳ cũng không phải đối thủ của hắn, hơn nữa lực Lôi Hỏa cường đại nhất của Hồ Phi còn chưa phát động, về phần Dương Phàm càng thêm thần bí khó đoán, xem bộ dạng Hồ Phi như thiên lôi sai đâu đánh đó, có thể tính ra vài phần.

Mà ngay cả Vô Song đã bước vào hàng ngũ cấp cao. thái độ đối với Dương Phàm cũng không bình thường. Có thể thực lực Dương Phàm này, còn mạnh hơn cả Hồ Phi vài phần. Chúng tu sĩ âm thầm suy đoán.

Hai người Dương Phàm nhanh chóng đạt thành hiệp nghị hòa bình tạm thời với sáu bảy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác. Hiệp nghị hòa bình này là thành lập trên cơ sở cùng nhau đối mặt thế lực tam đại tông môn. Như vậy, nhóm chín người dọc theo cầu đá vực sâu vạn trượng, đi qua tinh không đến khu vực có Cửu Luân Huyết Nguyệt quỹ dị.

LÚC ở trên cầu đá. Dương Phàm thử đánh nhẹ lên cầu đá một chút, phát hiện tài liệu cứng rắn khác thường, coi như tu sĩ cấp cao đích thân tới cũng chưa chắc hư hại được nó. Đi sang bên kia cầu đá, bước vào khu vực nọ. Dương Phàm sinh ra một loại ảo giác kỳ quái: giống như đi từ trong thế giới nước tới thế giới mặt đất.

Hay là, bọn họ đã đi từ một khu vực không gian, bước sang một phiên không gian nhỏ khác.

Trên tinh không, Cửu Luân Huyết Nhật bày thế Bát Phương Nhất Tâm, huyết quang nhàn nhạt phủ xuống, để cho phiên không gian nhỏ này tăng thêm vài phần quỷ dị thê lương. Dưới chân là mặt đá màu đen cứng rắn, đập lên vững chắc xa xa mơ hồ có thể thấy bóng đen điện phủ cao to. Mọi người trầm mặc không nói, bị bầu không khí trang trọng thê lương lây nhiễm. Trên mặt đất. những nơi có thể thấy được chỉ có mặt đất màu đen kéo dài vô hạn cùng với cung điện trung tâm như ẩn như hiện.

Bước đi nửa canh giờ. bóng đen đại điện kia mới hiện lên tương đối rõ ràng. Đó là một tòa đại điện đen sẫm, khí thế hùng hồn to lớn, cánh cửa đại điện âm trầm mở rộng, thoáng như đầm rồng hang hổ. Dọc theo đường đi, mọi người không gặp phải quấy nhiễu gì, ngược lại thông thoáng bình yên vô sự, ngay cả một con yêu thú cấp thấp nhất cũng không gặp phải. Chỉ là khi Dương Phàm ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Cửu Luân Huyết Nhật vận chuyển giữa tinh không quỷ dị, mơ hồ cảm giác được bố cục Huyết Nguyệt Tinh Không này ẩn chứa huyền cơ hay âm mưu gì đó.

- Mau nhìn. trên đại điện có chữ viết.

Mộng Tuyền hai mắt lóe ra lam quang kỳ dị, nhìn đại điện xa xa.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn lại phun ra ba chữ:

- Cửu u Điện.

Cửu u Điện!

Chúng tu sĩ ánh mắt sáng ngời.

Nơi này khẳng định là trung tâm mấu chốt chân chính cả Bí cảnh. Thứ trọng yếu nhất Cửu u Bí Cảnh khẳng định đặt ở trong này.

- Mọi người nhanh lên! Tu sĩ tinh anh tam đại tông môn khẳng định đều ở trong điện kia.

Mộng Tuyền hô lớn một tiếng.

Chúng tu sĩ đều tăng tốc bay về phía Cửu u Điện.

Vùng không gian do Huyết Nguyệt bao phủ đã thoát khỏi khu vực lĩnh vực cấm không, chúng tu sĩ thử nghiệm một chút, rốt cuộc có thể phi hành.

Vù vù vù vù!

Chúng tu sĩ hoạch ngự khí hoặc không chế độn quang bay nhanh về phía Cửu u Điện. Một lát sau, tòa đại điện hắc ám lọt vào tầm nhìn của mọi người.

- Mau vào trong.

Chín tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trước sau nhảy vào trong đại điện. Vừa tiến vào trong Cửu u Điện, lập tức phát hiện ra vài thi thể tu sĩ nhân loại. Ngoài ra, nơi chiến đấu còn sót lại những tàn phiến kim loại. Dương Phàm nhìn những tàn phiến kim loại này, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

- Chúng ta trực tiếp căn cứ vào những dấu vết này truy đuổi, hẳn có thể tìm được bọn họ.

Mộng Tuyền đề nghị.

Chúng tu sĩ liên tục gật đầu. Hai người Dương Phàm cũng không phản đối.

"Tuy rằng ta có bản đồ bên trong Cửu u Điện, thế nhưng nếu lúc này đột nhiên rời đi, tất nhiên sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, tạm thời theo sau xem đã."

Dương Phàm âm thầm nghĩ.

Cửu u Điện áp chế thần thức cảm giác càng thêm lợi hại, ở nơi này, thần thức tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng chỉ có thể miễn cưỡng rời thể. Còn may, mọi người có thể căn cứ vết tích chiến đấu bước đi, dọc theo đường không gặp phải nguy hiểm gì. Chẳng qua thi thể cùng mảnh nhỏ kim loại lưu lại trong đại điện, chứng tỏ nơi này từng xảy ra chiến đấu thảm liệt.

- Cửu u Điện này quả thật là một mê cung lớn mà!

Mộng Tuyền nhíu mày lại.

Mặc dù đi dọc theo những dấu vết tranh đấu này, bước đi mấy canh giờ đều là vòng vo đi tới đi lui. Bởi vì dù là tam đại tông môn đi trước, cũng phải đi nhiều lần trong Cửu u Điện này.

"Tiếp tục như vậy, cũng không phải biện pháp." Dương Phàm có chút không nhịn được nữa.

Bản thân hẳn có bản đồ Cửu u Điện, còn ở đây chạy tới chạy lui, cảm giác thật không thú vị. Đúng lúc này, hành lang bên trái bỗng truyền đến tiếng bước chân "loảng xoảng".

- Kẻ nào?

Kim Hồng Môn Hồng Tài thân hình chợt lóe đầy vẻ đề phòng, hẳn đang dựa vào hành lang bên đó.

Loảng xoảng! Loảng xoảng! Loảng xoảng!

"Tiếng động này rất quen thuộc." Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

Rất nhanh, chỗ hành lang kia nhảy ra bốn năm thị vệ thiết giáp, toàn thân đều bị áo giáp bao bọc không lọt giọt nước.

- Đây làkhôi lỗi!

Mộng Tuyền thở nhẹ một hơi, các tu sĩ cũng nhanh chóng phản ứng lại, đều tề ra pháp bảo thi triển pháp thuật, triển khai công kích không ngừng những Thiết Giáp Khôi Lỗi.

"Quả nhiên!"

Dương Phàm nhìn những Thiết Giáp Khôi Lỗi này, thấp giọng tự nói. Từ khi nhìn thấy những tàn phiến kim loại hẳn đã có suy đoán.

Leng keng bang bang!

Thừa nhận công kích liên miên, năm thị vệ thiết giáp này lại không bị phá hủy trong khoảng khắc mà phá tan tầng tầng chiến hỏa tiếp cận mọi người.

- Tốc độ những khôi lỗi này rất chậm, mọi người tản ra du đấu.

Dương Phàm nói với bảy người khác.

Bản thân hắn có loại Thiết Giáp Khôi Lỗi này, đương nhiên rõ ràng ưu khuyết điểm của chúng. Các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nghe vậy đều tản ra, phát huy ưu thế tốc độ, kiểm quang thần thông pháp thuật liên miên không ngừng.

- Lực phòng ngự những khôi lỗi này rất cao, tình huống một đối một, muốn phá hủy một con trong thời gian ngắn thật không dễ làm.

Mộng Tuyền than thở.

Ầm ầm!

Một lúc sau, một con Thiết Giáp Khôi Lỗi bị đánh nổ, sóng xung kích mạnh mẽ đã thương mấy tu sĩ khác.

Hồng Tài Kim Hồng Môn càng bị trọng thương.

Lúc này, một con Thiết Giáp Khôi Lỗi liền giết tới.

- A!

Hắn hét lớn một tiếng, trong tay tế ra một khối bản chuyên màu xanh lóe ra ánh sáng vàng rực. Bỗng nhiên, có một cỗ uy áp cường đại khó hiểu phát tán làm chúng tu sĩ quay lại nhìn.

- Đó là cực phẩm Linh Khí!

Mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đều chấn động bởi uy thế cực phẩm Linh Khí kia. Dương Phàm vừa thấy khối bản chuyên màu xanh kia. ánh mắt sáng ngời. Vật này không khác gì khối bản chuyên màu xanh trong tay hắn, hẳn là một trong những linh kiện Pháp Bảo trấn sơn Kim Hồng Môn.

Nếu là cực phẩm Linh Khí, như vậy hẳn là do hai khối linh kiện tạo thành

Bang!

Thiết Giáp Khôi Lỗi ma khí âm trầm bị đánh lên trên mặt, căn bản không chút lay động.

- Phá!

Hồng Tài rống lớn một tiếng, bản chuyên màu xanh bỗng nhiên to ra dài đến ba trượng, hung hăng đánh lên Thiết Giáp Khôi Lỗi, thoảng cái đánh bay nó ra ngoài, giữa không trung liền nổ tan tã.

Ầm ầm!

Bộ Thiết Giáp Khôi Lỗi này, trực tiếp bị miểu sát. Cực phẩm Linh Khí. quả nhiên đáng sợ!

Chẳng qua sau khi đánh ra một kích này, Hồng Tài sắc mặt trắng bệch vội thu cực phẩm Linh Khí này vào trong túi trữ vật, sau đó điều tức ngay tại chỗ. Lúc này, ba con Thiết Giáp Khôi Lỗi còn lại bị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khống chế từng cái nổ tung.

- May là có tu sĩ tam đại tông môn mở đường, nếu không phải chiến đấu với nhiều Thiết Giáp Khôi Lỗi như vậy, chúng ta chắc chắn tổn thất thảm trọng.

Mộng Tuyền cười nói:

- Tam đại tông môn xuất phát sớm hai tháng tới Cửu u cốc, khẳng định phải trả giá thảm trọng. Lấy tình hình hiện giờ xem ra bọn họ ít nhất tổn thất bảy phần tu sĩ trở lên.

- Đa số các vị đều bị thương, để Dương mỗ trị liệu cho các vị một chút. Bằng không gặp phải tam đại tông môn, chúng ta làm sao chống lại được?

Dương Phàm đột nhiên nói.

Bảy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nghe vậy, không khỏi hai mặt nhìn nhau. về mặt cổ quái nhìn Dương Phàm.

261. Chương 265: Cửu U Cốc - Tam Đại Tân Tú

Chúng tu sĩ đều không tin.

- Thật tình?

Dương Phàm bình thản như không nói:

- Đương nhiên không phải.

Nếu như dưới tình huống này, hắn còn nói cái gì thật tình từ bi vậy không khác gì nhục mạ trí tuệ của chúng tu sĩ tinh anh.

- Vậy ngươi có mục đích gì?

Hồng Tài thoáng kinh ngạc nói, hắn là tu sĩ bị thương nghiêm trọng nhất.

- Mục đích của ta đương nhiên là lợi dụng các người. Nếu thực lực các người quá yếu, mỗi người đều bị thương, thử nghĩ đến lúc đó làm sao chống lại tam đại tân tú chứ?

Dương Phàm không nhanh không chậm nói:

- Ta chữa thương không đòi hỏi cho mọi người, là bởi vì mọi người có cùng chung mục đích.

- Hừ; ai biết ngươi có thừa lúc trị liệu, đụng tay chân lên người chúng ta hay không. Ngươi chẳng những là một được sư còn là một độc sư có độc thuật đáng sợ!

Huyết Ma lão thất địch ý nói.

- Đúng. nói rất có lý, chúng ta không thể mắc mưu hắn.

Chúng tu sĩ nghe nói đến độc sư vẻ mặt liền thêm vài phần kiêng kỵ sợ hãi.

- Ha ha. các vị thật là đủ cẩn thận mà.

Dương Phàm lắc đầu.

- Trừ khi ngươi có thể lấy tâm ma thê trong quá trình trị liệu sẽ không đụng tay chân gì với chúng ta.

Mộng Tuyền đôi mắt như mộng ảo nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Được. ta lấy tâm ma thê: trong quá trình trị liệu tuyệt không đụng tay chân gì với các người.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

Sở dĩ hắn chủ động chữa thương cho những người này, chính là vì bận tâm đại cục. Ngoài ra còn có hai điểm:

Thứ nhất. sau Thất Thái Thành Bảo trải qua nhiều phen chiến đấu trắc trở, tu vi của hắn đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đỉnh, chỉ kém một chút là có thể đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Thứ hai điều này có liên quan đến Hồng Tài Kim Hồng Môn kia.

Thấy Dương Phàm lấy tâm ma thê, chúng tu sĩ cũng cảm thấy không còn gì để nói. đều gật đầu.

- Dương được sư, ngài trị liệu cho ta trước đi.

Hồng Tài thoáng gấp gấp nói. Hắn là người bị thương nặng nhất, nếu gặp phải tu sĩ khác liên thủ công kích, sẽ khó may mắn thoát khỏi.

- Được.

Dương Phàm mặt đầy ý cười, đi tới trước Hồng Tài vươn tay khoát lên vai hắn. Hồng Tài chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng âm áp tiến vào cơ thể, thương thế các nơi liền nhanh chóng chuyển tốt hơn, thương thế bên ngoài người chỉ trong thời gian mấy hô hấp liền lành lại.

- Các hạ không hổ là thần y đệ nhất kinh đô.

Hồng Tài khen không dứt miệng, cúi đầu cảm kích với Dương Phàm, Dương Phàm cười nói:

- Thực lực Hồng đạo hữu cũng không kém, một kích vừa rồi lại có thể lập tức diệt sát Khôi Lỗi kia, thật là uy phong.

- Ôi. may là trước khi xuất môn, tổ sư tặng cho ta khối linh kiện bảo vật trấn sơn phòng thân. Chẳng qua cực phẩm Linh Khí ta cũng chỉ có thể phát huy một bộ phận uy năng, hơn nữa không thể duy trì sử dụng liên tục.

Hồng Tài cười khỏ nói.

- Ồ? Linh kiện bảo vật trấn sơn? Chẳng hay vật ấy có lai lịch gì, lại ẩn chứa uy năng như vậy?

Dương Phàm tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

- Bảo vật trấn sơn này là Kim Hồng Môn ta truyền thừa từ mấy ngàn năm trước, có tên Phương Thiên Kim Minh Chuyên, có thần thông vô thượng, tổng cộng có mười sáu linh kiện. Tụ tập hai linh kiện có thể hợp thành cực phẩm Linh Khí, nếu tụ đủ bốn khối có thể hợp thành Pháp Bảo. Nếu như có thể tụ tập đủ tám khối đó sẽ là Pháp Bảo cực phẩm! Trong lịch sử Kim Hồng Môn ta tối đa chỉ tụ tập tám khối linh kiện, đó là một vị tổ sư Nguyên Anh Kỳ ngàn năm trước, có người nói tụ tập đủ tám khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, uy lực của nó so với cổ Bảo còn mạnh hơn vài phần.

- Tóm lại. càng nhiều linh kiện Thanh Chuyên, sau khi dung hợp sẽ sinh ra thần thông càng nhiều.

Hồng Tài càng kích động nói:

- Chỉ tiếc, những Phương Thiên Kim Minh Chuyên này ở trong mấy ngàn năm bởi đủ nguyên nhân mà tán lạc các nơi tu tiên giới. Trong tông môn vốn có tám khối thể nhưng mấy năm trước đã thất lạc hai khối, Lần hành trình Cửu u này, ta cũng mang ra hai khối.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu, khẽ thở dài:

- Không ngờ tới một kiện Pháp Bảo còn ẩn chứa một đoạn lịch sử như vậy.

Một lát sau. Dương Phàm thu tay lại. đứng lên nói với Hồng Tài:

- Thương thế của ngài đã trị khỏi rồi.

- Đa tạ

Hồng Tài đứng dậy cảm tạ.

Sau đó. Dương Phàm lại bắt đầu chữa thương cho các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác. Vừa rồi chữa xong cho Hồng Tài. hắn cảm giác tu vi của mình đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cực hạn. Ngay khi chữa thương cho tu sĩ Huyết Ma, Dương Phàm cảm giác dòng sương mù sinh mệnh chảy xuôi trong cơ thể đột phá một cực hạn, ngưng thực hơn vài phần. Giống như con ngựa đứt cương, đạp vó phóng đi. Cảnh giới linh hồn ở ngay lúc này cũng có tăng lên rõ rệt, ở nơi Cửu u Bí Cảnh hung hiểm nhất này, hắn lại vô thanh vô tức thăng cấp từ Trúc Cơ trung kỳ bước vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Đây là chuyện các tu sĩ khác khó có thể tưởng tượng. Kiềm chế mừng như điên trong lòng. Dương Phàm thâm vận chuyển Khô Mộc Công, ẩn nấp biến hóa khí tức trên người.

- Ha ha. mọi người đều tốt như lúc đầu, khôi phục trạng thái đỉnh rồi

Dương Phàm bình thần nhìn bảy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đột nhiên sinh ra một cảm giác thành tựu.

- Dương được sư lòng dạ rộng rãi, ánh mắt nhìn xa, Mộng Tuyền bội phục.

Mộng Tuyền yếu ớt nói thoáng có vẻ phức tạp. Đối phương vẫn luôn cho nàng một cảm giác khó tả. Nàng không khen Dương Phàm y thuật cao minh nhưng bội phục ánh mắt cùng lòng dạ của hắn. Chúng tu sĩ cũng hiểu ra vài phần, cảm thấy Dương Phàm thật không đơn giản, chỉ có thể dùng sâu không thể lường để hình dung. Có thể. hắn sẽ đứng trên độ cao mà chúng nhân không thể với tới.

- Mộng đạo hữu quá khen rồi

Dương Phàm cũng có chút kinh ngạc, từ khi tu luyện Tiên Hồng Quyết. hần cảm giác tâm tính của mình xảy ra biến hóa rất lớn.

- Được rồi, chúng ta có thể tiếp tục đi tới, chẳng qua ở nơi này, Dương mỗ có một đề nghị.

Dương Phàm khôi phục bình tĩnh trước đó.

- Đề nghị? Dương được sư cứ nói.

Mộng Tuyền liền hứng thú.

Từ sau khi tiến vào Bí cảnh, dường như Dương Phàm chưa từng xảy ra sai lầm gì.

- Do ta dẫn đường.

Dương Phàm hơi hột nói.

Bốn chữ vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa lực lượng làm người ta tin phục.

- Dương được sư ngài dẫn đường?

Mộng Tuyền ngăn ra, chợt gật đầu:

- Được.

Nhạc Bá suy nghĩ một lúc. nói:

- Nếu được sư có nắm chắc. vậy xin cứ tự nhiên.

Chúng tu sĩ liếc nhìn lẫn nhau. cuối cùng đều đồng ý.

Dương Phàm thần bí, tự tin bình tĩnh là một bí ẩn cũng để cho mọi người sinh ra chờ mong.

- Các vị đi theo ta.

Dương Phàm làm bộ nhắm mắt lại, đi trước dẫn đường. Nhắm mắt dẫn đường? Đây là thần thông gì? Chúng tu sĩ càng sinh ra hiếu kỳ chờ mong. Dương Phàm làm như vậy, đương nhiên là muốn che giấu chuyện bản thân mình có bản đồ Cửu u Cốc. Hắn đi một đường không dừng lại, quẹo trái rẽ phải đi qua một đường hành lang. Dọc theo đường đi lại không gặp phải nguy hiểm gì!

Một lúc lâu, cảnh vật phía trước đại biến, hàng lang mê cung rắc rối phức tạp biến mất, hiện ra trước mắt mọi người là một quảng trường rộng lớn. Phương viên quảng trường này lớn chừng vài dặm, ở giữa có hai pho tượng: một pho tượng màu đen. một pho tượng màu đỏ.

Hai pho tượng này cao chừng trăm trượng, tu sĩ nhân loại trước mặt chúng, chỉ như một con kiến hôi. Lúc này, trước hai pho tượng tụ tập ba đội tu sĩ nhân loại. tổng cộng khoảng ba mươi người.

- Phía trước có người, hình như là tu sĩ tam đại tông môn!

Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ Âm La Tông kinh hô một tiếng.

Tu sĩ tam đại tông môn một thân sát khí sắc bén mất lộ tinh quang, tu vi thấp nhất là Ngưng Thần hậu kỳ, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cùng có tám chín người. Trong đó có ba người, khí chất nổi bật, trên người tỏa ra một cỗ khí tức siêu việt tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường. Trong đó có một thiếu niên ma đạo, thần sắc lãnh khốc như hàn băng, trên người có một cỗ ngạo khí siêu nhiên, càng tỏa mát ra một tia ma khí thuần túy bá đạo.

Từ trên người thiếu niên ma đạo này, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

Cửu u Ma Khí!

Dương Phàm lộ vẻ kinh dị, thiếu niên ma đạo này nhất định là Sở Vân Hàn, một trong tam đại tân tú, đệ tử thân truyền của Tam u Lão Ma. Còn hai nam tử khác trong đó một người oai hùng bất phàm, mặc trường bào cấm tú xanh ngọc, áo choàng màu đen theo gió lay động, có một cỗ khí chất hào hiệp hào phóng, làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Dương Phàm suy đoán người này là Lê Hồng Phi. thiếu chủ Vô Ưu cốc.

Ngoại trừ hai người này ra, một người thanh niên khác diện mạo cực bình thường, trên người lại ngưng tụ một cỗ khí tức chánh đạo tinh khiết hùng hồn. Người thanh niên bình thường này, đôi mắt sáng ngời sắc bén dường như có thể xuyên thấu tất cả nguy trang. Không biết vì sao lúc chạm tới đôi mắt này, tâm thần Dương Phàm khẽ run lên, cảm giác một cỗ uy hiếp chí mạng.

”Hắn chính là Trác Kinh? Trác Kinh Thanh Nguyên Môn?” Dương Phàm khẽ thở ra một hơi, lưu ý hắn thêm vài phần.

Trước đó nghe Huyết Ma lão ngũ đề cập qua. Trác Kinh vốn là một tu sĩ tư chất bình thường ở Thanh Nguyên Môn. Nhưng không biết có kỳ ngộ gì, tu vi tiến triển cực nhanh, từ mấy năm trước đã sớm tăng cấp Trúc Cơ đại viên mãn, thực lực cực mạnh trong tam đại tân tú.

- Ha ha ha! Các người có thể tới quảng trường Cửu u này nhanh như vậy, thật đúng là ngoài dự liệu của Lệ mẫu.

Lệ Hồng Phi một trong tam đại tân tú nói.

Theo hắn lên tiếng, một cỗ khí thế phóng túng không có kị đột nhiên phóng ra, trong không khí mơ hồ nghe được tiếng rít lên. Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ vừa đến đụng phải một cỗ uy áp đột nhiên ép tới thân thể cứng ngắc.

Khí thế như vậy, tuyệt đối là tồn tại Trúc Cơ đỉnh làm cho bọn họ khó có thể có ý niệm chống lại.

Tam đại tân tú, quả nhiên không thể coi thường!

Dương Phàm ở dưới uy thế của Lệ Hồng Phi. trong lòng thầm giật mình.

- Nhiều lời làm gì, giết hết bọn họ đi!

Ánh mắt Sở Vân Hàn chợt lóe, sát ý hiện rõ, đảo qua chín vị khách không mời mà đến.

Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, ngoại trừ Dương Phàm cùng Hồ Phi ra, bảy người khác trong lòng phát lạnh, cảm giác sâu sắc được sát ý đâm tận xương tủy.

- Ngươi khí thật lớn, ngươi còn cuồng vọng đến mức muốn một hơi diệt sát chín đại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chúng ta. Ha ha ha ha!

Huyết Ma lão ngũ cười to không thôi, trên người bùng lên một cỗ ma khí huyết sát cuồng bạo.

- Hóa ra là đệ tử Huyết Ma Lão Tổ.

Sở Vân Hàn thu hồi ý khinh thị. nhàn nhạt nói:

- Không phải Sở mẫu ta cuồng vọng, muốn giết các người, một mình ta là đủ rồi!

Cái gì?

Một người diệt chín người chúng ta?

Lúc này ngay cả Dương Phàm cũng kinh ngạc, người này quá cuồng ngạo đi chứ! Đây là tam đại tân tú Ngự Dương quốc?

262. Chương 266: Cửu U Cốc - Hai Tòa Thần Tượng

- Lẽ nào người bước vào cấp cao?

Dương Phàm nhàn nhạt hỏi.

Nếu như đối phương bước vào cấp cao, hắn tự nhiên không còn lời nào để nói.

- cấp cao? Giết các người còn cần cấp cao?

Sở Vân Hàn vẻ mặt hèn mọn nói, thậm chí không thèm liếc tới Dương Phàm.

- Nếu các vị đạo hữu có thể đi tới quảng trường Cửu u, như vậy cũng đã có thực lực nhất định tranh phong với chúng ta.

Trác Kinh một trong tam đại tân tú rốt cuộc lên tiếng. Ngũ khí hẳn thật nhạt, nhạt đến mức làm cho người ta quên hẳn tồn tại. Tướng mạo hẳn cũng cực kỳ bình thường, bình thường đến mức liếc nhìn cũng có thể lập tức quên đi. So sánh với Sở Vân Hàn lãnh khốc cuồng ngạo. Lệ Hồng Phi hào hiệp hào phóng, Trác Kinh có một loại ổn trọng cùng kiên định khó có thể nói rõ.

- Trác đạo hữu cứ nói.

Huyết Ma lão ngũ thoảng cung kính nói.

Mặc dù hẳn thân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng ở trước mặt tồn tại cấp bậc tam đại tân tú, trong lòng ít nhiều cũng có vài phần thấp thòm.

- Mời các vị xem quảng trường Cửu U này, ở giữa có hai pho tượng khổng lồ, nó chính là mấu chốt trọng yếu bí mật chân chính Cửu U Điện.

Ngũ khí Trác Kinh ôn hòa nói.

Bọn người Dương Phàm nhìn theo tay hắn, nhìn hai pho tượng khổng lồ giữa trung tâm quảng trường. Từ lúc bước vào quảng trường này, bọn họ đã thấy được hai pho tượng. Hai pho tượng, bên đen bên đỏ, mỗi tòa đều cao tới trăm trượng, điêu khắc hai vị Ma thần. Pho tượng màu đen điêu khắc Ma thần, trên trán có ấn ký Nguyệt Nha tím đen. chấp tay ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, chân đạp Hắc Long rít gào cuộn cuộn ma khí

Đây là một Ma thần tuyệt thế, thần sắc lãnh khốc ngạo nghễ, có một loại oai phong ngạo nghễ bao trùm thiên địa rộng lớn. Lúc chạm tới ma đầu khắc trên pho tượng màu đen này, nhịp tim Dương Phàm liền tăng tốc, đây không phải là thần tượng Cửu u Ma Quân mình thấy được ở trong trong thần điện Thiên Niên Mộ Huyết trên Quỷ Thị Sơn hay sao?

Cửu U Ma Quân!

Dương Phàm lập tức nhận ra thân phận pho tượng màu đen này.

Một thần tượng khác, điêu khắc một ma đầu áo bào đỏ máu, trong mắt, tóc, áo choàng, đều là màu đỏ máu sâu tận cốt tủy, nhìn mà giật mình. hết sức quý dị. Trên Trán Ma thần áo bào đỏ này. có một vòng ấn ký Huyết Nhật, đôi mắt đều mà màu đỏ nhưng có chỗ bất đồng.

Trong ánh mắt đỏ bên phải ôn hòa bình Tĩnh, thâm thúy xa xưa ẩn chứa trí tuệ huyền ảo vô cùng. Con mắt đỏ bên trái tràn ngập dã tâm giết chóc, thậm chí điên cuồng bạo ngược, làm cho người ta nhìn mà run sợ.

”Nam tử thật quý dị, lại đồng thời có hai loại khí chất tương phản. chẳng lẽ là tính cách phân liệt?”

Lúc Dương Phàm chạm đến Ma thần áo bào đỏ này, trong lòng không nhịn được nhảy lên, loại cảm xúc này cả đời khó quên. Đồng thời ấn ký Huyết Nhật trên trán Ma thần áo bào đỏ này, khiến cho Dương Phàm chú ý. Huyết Nhật này cùng Huyết Nhật quý dị trong Cửu u Bí Cảnh, cùng với Cửu Luân Huyết Nguyệt trong vùng không gian Cửu U Điện, ba thứ này chẳng lẽ có liên hệ gì,

- Trác đạo hữu. có thể cho chúng ta vào xem không.

Nhạc Bá đề nghị.

- Có thể.

Trác Kinh không mặn không nhạt nói.

Vì vậy, nhóm chín đại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đi về phía tòa thần tượng khổng lồ.

- Hừ.

Sở Vân Hàn mặt mang ý lạnh quét nhìn mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ dường như có chút không ủng hộ cách làm của Trác Kinh.

- Các đạo hữu tới nơi này sợ rằng đã có một thời gian rồi, lẽ nào các vị không tra được đầu mối nào?

Mộng Tuyền tới gần quan sát một thần tượng, hiểu kỳ hỏi.

- Đầu mối đương nhiên là có.

Trác Kinh cười khê:

- Thần tượng màu đen chính là miêu tả Cửu u Ma Quân ngạo nghễ nhân giới năm đó, dưới chân hần có một lỗ khóa, đáng tiếc chúng ta không có chìa khóa tương ứng để mở ra. Ngoài ra pho tượng màu đen này cứ cách một đoạn thời gian sẽ triệu hồi ra một đồng khôỉ lỗi, số lượng sẽ ngày càng nhiều.

- Còn thần tượng đỏ máu kia, trên người không có lỗ khóa, mắt trái của hần chớp một lần sẽ triệu hồi ra huyết quỷ rất khó chơi. Mắt phải chớp một lần sẽ phủ xuống một mảnh huyết quang nhu hòa, bao phủ ở dưới huyết quang này, thương thế có thể được trị khỏi thậm chí có thể làm người ta khôi phục trạng thái.

- Lỗ khóa?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm dưới chân thần tượng Cửu u Ma Quân, quả nhiên phát hiện một lỗ khóa.

”Bản đồ Cửu u Cốc, chìa khóa!”

Dương Phàm lộ ra vẻ suy tư, lẽ nào cái chìa khóa của mình. có thể mở nó ra?

Chẳng qua dưới tình huống này, hần cũng không dám mạo muội thử. Đương nhiên, hai tòa thần tượng quái dị này, cũng đủ làm Dương Phàm cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đúng lúc này, mắt trái thần tượng đỏ máu chợt lóe, một cỗ khí máu tanh âm lệ sinh ra giữa hư không trên quảng trường Cửu U.

Vù vù vù vù!

Một mảnh gió tanh màu đỏ nhạt liên tục gào lên, từng con huyết quỷ rít gào giết về phía mọi người, mỗi con hết sức hung hãn, thực lực có thể so với Ngưng Thần Kỳ. Trong đó có vài huyết quỷ thân cao mấy trượng, phun hút huyết vụ, khí thể hung mãnh, thực lực càng có thể tranh đua với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Mắt trái thần tượng đỏ máu chợt lóe lại triệu ra hơn trăm con quỷ, hơn mười con có thể so với Trúc Cơ Kỳ.

Leng keng bang bang.

Tu sĩ tam đại tông môn đã vững vàng phát động công kích, mỗi người thần sắc đậm mạc không có một tia khẩn trương. So lại chín đại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ Huyết Ma lão ngũ đối diện với huyết quỷ đột nhiên ập tới nhất thời luống cuống tay chân, trong đó có hai tu sĩ càng bị thương nhẹ.

Dương Phàm cùng Hồ Phi đứng chung một chỗ, chiến đấu lại rất dễ dàng. Lôi điện trong tay Hồ Phi vang lên xẹt xẹt diệt sát huyết quỷ như trở bàn tay. Trong lúc chiến đấu, Dương Phàm cũng bắt đầu quan sát hai thần tượng, ngoại trừ lỗ khóa ra hần thật không phát hiện đầu mối gì.

Dưới chúng tu sĩ liên tục công kích hơn trăm con huyết quỷ nhanh chóng bị diệt bỏ. Đúng lúc này, thần tượng Cửu u Ma Quân bên kia chợt lóe quang điểm màu đen, mấy chục con Thiết Giáp Khôỉ Lỗi đột nhiên hiện thân.

- Sao lại nhiều như vậy, trước đó chỉ mới mười mấy con khôỉ lỗi thôi.

Lệ Hồng Phi có chút kinh ngạc.

Lúc đối phó Thiết Giáp Khôỉ Lỗi, tu sĩ tam đại tông môn đều tản ra bay lên không trung phát động thế công liên tục không ngừng với Thiết Giáp Khôỉ Lỗi.

Bang bang rầm rầm!

Thiết Giáp Khôỉ Lỗi một khi hủy diệt sẽ tự nổ và sinh ra độc khí bao trùm phương viên mấy trượng, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ở trong đó cũng khó thoát cái chết. Vì vậy trong quá trình chiến đấu. chúng tu sĩ đều chú ý bảo trì khoảng cách với Thiết Giáp Khôỉ Lỗi. Còn may là Thiết Giáp Khôỉ Lỗi không có năng lực phi hành, toàn bộ quá trình chiến đấu đều chỉ kinh không hiểm. Ước chừng nửa canh giờ sau, toàn bộ Thiết Giáp Khôỉ Lỗi bị diệt, tu sĩ nhân loại không tổn thất nhưng lại bị thương không ít.

- Số lượng ngày càng nhiều, không biết lúc nào mới hết, lẽ nào không có chìa khóa liền không cách nào mở ra quảng trường Cửu u?

Trác Kinh thì thào tự nói.

Oong!

Đúng lúc này, mắt phải thần tượng đỏ máu chợt lóe, một mảnh quang mang đỏ máu ôn hòa ấm áp nháy mắt bao phủ cả đại điện Cửu U. Thoáng chốc, thương thể trên người chúng tu sĩ đều được trị khỏi trong nháy mắt. Dương Phạm cảm nhận được cỗ huyết quang ôn hòa này, có chút vô cùng kinh ngạc Tiên Hồng Quyết trong cơ thể càng sinh ra một trận dao động rất nhỏ. Thương thể tất cả tu sĩ đều trị khỏi, cũng khôi phục trạng thái tốt nhất.

263. Chương 267 - 268: Huyết Nhật Điện - Đoạt Xá Trọng Sinh

- Lại là người.

Dù ngay cả Trác Kinh luôn luôn trầm ổn trấn định cũng sinh ra sát khí với hắn.

- Một con khôi lỗi cấp cao tốt lành đã bị hắn hủy đi như thế.

Chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tiếc hận vừa kính nể cũng không dám nhiều lời. Trên tràng liền rơi vào trầm mặc ngẩn ngui. Dương Phạm đứng trước lỗ khóa dưới chân pho tượng Cửu u Ma Quân. tạm thời không vọng động.

Kéo kẹt cọt kẹt!

Đúng lúc này, trên vị trí ở giữa hai thần tượng, vang lên một tiếng động cơ giới. Mọi người nhìn tới chỉ thấy một bàn đá bao phủ trong quang mang màu đen chậm rãi trôi lên mặt đất. Trên bàn đá mơ hồ thấy được chín món đồ bao phủ trong quang mang đen không nhìn rõ hình dạng.

- Cửu u Đài.

Tam đại tân tú Sở Vân Hàn ánh mắt sáng ngời lộ ra vẻ mừng rỡ. Ngoài ra. Mộng Tuyền một bên. đôi mắt sáng cũng phóng ra tia sáng kỳ dị.

- Cửu u Đài?

Trên tràng có nhiều tu sĩ không quá rõ.

- Lẽ nào các người đã sớm biết những gì trải qua trong Bí cảnh này?

Mộng Tuyền hỏi.

- Không.

Trác Kinh khôi phục bình tĩnh như trước đó. nhàn nhạt nói:

- Mỗi một lần Cửu u Bí Cảnh, bố cục cùng chi tiết đều không giống nhau chúng ta chỉ biết nó có vài điểm chung. Ví dụ như Cửu u cốc, Cửu u Điện, còn có Cửu u Đài vào lúc cuối cùng trước mắt đây. Đây là kinh nghiệm đông đảo tiền bối Ngự Dương quốc tổng kết mấy ngàn năm qua. Đương nhiên, những bí mật này chỉ cực hạn được biết trong số ít người, dù sao tu sĩ đi ra từ mỗi lần Cửu u Bí Cảnh cũng chỉ có mấy người mà thôi.

- Cửu u Đài kia rốt cuộc là tồn tại nào, người vừa nói nó là xuất hiện vào lúc cuối cùng?

Mộng Tuyền thoáng ngạc nhiên nói.

- Trên Cửu u Đài sẽ có chín đồ vật, có lẽ là Pháp Bảo hoặc là ngọc giản công pháp, cũng có thể là trứng linh thú quý hiếm nào đó. Những thứ này rất khó xác định, đến khi tất cả vật trên đó đều bị lấy đi, lần mở ra Cửu u Bí Cảnh sẽ kết thúc, mọi người đều sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài. Đương nhiên, đây chỉ là kinh nghiệm trước kia.

Lần này người trả lời là Lê Hồng Phi. đôi mắt hắn toát ra mấy phần kích động chờ mong. Mọi người bên này thảo luận bàn tán luôn miệng, bàn đá màu đen rớt cuộc trời lên, quang mang màu đen bên trên dần mờ. Chúng tu sĩ nơi này đều hô hấp gấp gáp, ngoại trừ một người nào đó ra, ánh mắt những người còn lại đều nhìn chăm chăm bàn đá.

Lúc này, chín món đồ trên bàn đá dần hiện ra tương đối rõ ràng, chia làm: một quyển sách nhỏ màu đen, một thanh kiếm đen, một cái quạt đen, một bình sứ đen, ba cái ngọc giản, một cái sừng nhỏ màu xanh, một cái linh tòa.

Dương Phàm chỉ phân ra một bộ phận tâm thần quan sát những vật phẩm trên bàn đá, hắn rất sắc mắt lập tức nhìn trên quyển sách nhỏ màu đen không khỏi cả kinh:

- Cửu u Ma Quyển.

Sở Vân Hàn cũng thấy được quyển sách nhỏ màu đen kia, thấp giọng lầm bầm:

- Quả nhiên, mỗi lần đều có nó.

Bốn món đồ vật trên Cửu u Đài đều là màu đen, mơ hồ lộ ra khí tức ma đạo, bởi vậy có thể thấu Cửu u Bí Cảnh phá lệ chiếu cố tu sĩ ma đạo, được tu sĩ ma đạo tôn sùng là Thánh địa. Tuy rằng những thứ trên Cửu u Đài đều hiển lộ ra, nhưng những người tam đại tân tú dẫn đầu đều không động, hiển nhiên đang chờ lưu quang màu đen biến mất. Thời gian trôi đi từng chút, mắt thấy lưu quang màu đen trên Cửu u Đài càng lúc càng mờ nhạt.

Ngay khoảng khắc lưu quang gần như trong suốt, thậm chí biến mất! Thần kinh chúng tu sĩ đều càng đến cực hạn, chờ đợi giây tiếp theo.

"Thừa cơ hội này."

Dương Phàm mở bàn tay ướt sũng mồ hôi lấy ra một chìa khóa kỳ dị rỉ sắt. Không chút do dự, hắn đặt chìa khóa vào trong lỗ khóa dưới chân Cửu u Ma Quán.

Vù vù vù!

Ầm ầm ầm ầm!

Gần như đồng thời chúng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đều nhắm về phía Cửu u Đài, trong chớp mắt triển khai chiến đấu hỗn loạn chưa từng có. Vô Song là người đầu tiên xông lên, một hơi ôm ba thứ vật phẩm: quyển sách nhỏ màu đen, hai cái ngọc giản.

Trác Kinh cùng Lê Hồng Phi là người thứ hai xông lên, phân biệt lấy được một cái linh tòa cùng hắc kiếm. Sở Vân Hàn tốc độ chậm một chút, lấy được một cái ngọc giản. Hồ Phi thứ hai lấy được chiếc sừng nhỏ màu đen. Kế đó là Mộng Tuyền cùng Huyết Ma lão ngũ lấy được hai món cuối cùng: ngọc giản cùng hắc phiến.

Cùng lúc lấy được bảo vật vật phẩm, chúng tu sĩ liền triển khai chiến đấu kịch liệt.

Đông!

Lúc mọi người lấy đi chín vật phẩm trên Cửu u Đài, ở giữa bầu trời quảng trường Cửu u đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ánh sáng màu trắng.

- Cửa truyền tống!

Mọi người lộ vẻ giật mình.

Mộng Tuyền cùng Huyết Ma lão ngũ thực lực nhất không chút nghĩ ngợi liền chạy về phía bên đó.

- Muốn chạy?

Trác Kinh cùng Lê Hồng Phi đồng thời truy kích. Còn Sở Vân Hàn lại đặt ánh mắt trên người Hồ Phi vẻ mặt âm lãnh nói:

- Giao ra thứ trong tay ngươi, ta có thể tha cho ngươi một mạng!

- Hừ! Người tính là thứ gì. kiêu ngạo ở trước mặt lão tử.

Hồ Phi tức giận mắng, không nói hai lời xông lên lập tức đánh nhau. Cùng lúc, chìa khóa của Dương Phàm đặt vào lỗ khóa, nhẹ vặn một vòng, một cổ dao động kỳ dị từ trong chìa khóa rút vào trong tượng Cửu u Ma Quân.

”Rắc” một tiếng, vị trí dưới chân tượng đá liền mở ra một không gian hình vuông nhỏ giống như một cái rương nhỏ. Bên trong đặt ba thứ đồ vật yên tĩnh nằm đó: một quyển sách nhỏ tỏa ra ma khí cuộn cuộn, một bình màu tím đậm, một quả huyết châu quý dị.

Dương Phàm không chút nghĩ ngợi, vung tay lên thu vào Tiên Hồng Không Gian. Lúc này, các tu sĩ còn lại đều gây chiến phân phối vật phẩm trên Cửu u Đài, động tác của hắn có thể nói thần không biết quỷ không hay. Thế nhưng, vẫn có hai người thấy được động tác của hắn, trong đó một người là Mộng Tuyền, một người khác là Vô Song.

Mộng Tuyền vừa chạy ra mấy trượng, đã bị Trác Kinh đuổi theo. Trước chênh lệch thực lực quá lớn, nàng hết sức bất đắc dĩ. nhưng lại rất thông minh ném ngọc giản về phía xa xa, để cho chiến đấu càng thêm hỗn loạn.

Nhưng đúng lúc này, nàng vừa lúc chú ý tới Dương Phàm đang ngồi xuống nâng tay sau đó như lấy cái gì đó.

”Ồ?” Nàng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt đối diện Dương Phàm.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sát khí đồng thời liếc nhìn Vô Song.

Vô Song làm tu sĩ cấp cao, đứng một mình trên cao khổng chế toàn cục, nhìn động tác của Dương Phàm không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Suy nghĩ một chút cũng không quay lại tranh đoạt. mà chỉ hiếu kỳ, hắn đã chiếm được ba vật phẩm, chiếm tiện khi không nhỏ rồi

Ầm!

Ngay khi Dương Phàm khép lại không gian hình vuông kia, cả quảng trường Cửu u khẽ run lên, một cổ ma khí hùng hồn giáng xuống từ trên trời. Bất chợt, cánh cửa trắng sáng lúc trước bị một đạo huyết quang bao phủ trở nên thật quý dị.

- Xảy ra chuyện gì?

Chúng tu sĩ thất kinh. có người đứng không vững. Vô Song cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đông!

Chỉ thấy một cái đầu to bằng đèn lồng trôi nổi trên vùng trời giữa hai pho thần tượng. Chiếc đầu này phát ra tiếng vang rung động linh hồn, đôi mắt vừa mở bắn ra hàn mang u ám giống như xạ tuyến tử vong, kinh chấn thiên địa.

- Đó làMa Linh Thần.

Chúng tu sĩ lại nhận ra lai lịch chiếc đầu này.

Lúc mở ra Cửu u Bí Cảnh chiếc đầu quý dị này cũng được mở ra.

Theo ghi chép, mỗi lần Cửu u mở ra, chiếc đầu này đều gặp được một lần, có người nói nó là thần linh Cửu u Bí Cảnh. được xưng Ma Linh Thần. Hơn nữa đồng thời ở một góc Cửu u Điện xa xôi, truyền đến một tiếng ”a”, ma khí phủ trời đất truyền tới từ phương xa. Một chiếc bóng cao ba trượng, từ bên ngoài lao vào trong quảng trường Cửu u. Đó là một ma thi cao to không có đầu.

Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi!

Dương Phàm trong lòng nhảy dựng. Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi lúc này, khí tức trên người so với Quỷ Thi Sơn còn muốn đáng sợ hơn gấp mười lần. Chỉ là một thân ma khí liền gây áp lực khiến mọi người khó có thể nhúc nhích.

Xoạt!

Ma Linh Thần hơi khựng lại hóa thành một đạo hắc mang kết hợp cùng với Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi, phần đầu vừa lúc kết hợp với Vô Đầu Ma Thi trở thành một ma đầu Ma Linh Thần Thi.

Đến khi hai cái dung hợp lại, hắc mang quanh thân bùng phát, nháy mắt biến ảo hóa thành một khuôn mặt thanh niên tái nhợt. Hơn nữa cùng lúc đó, hai tòa thần tượng trên quảng trường Cửu u đồng thời rung lên.

Trên mặt người thanh niên kia lộ vẻ đau khổ, ôm đầu cắn răng không tiếc rít gào. Một lát sau, trong cơ thể hắn tuôn ra huyết quang nhàn nhạt. trên người ngưng kết một tầng hắc lân mỏng, trong nháy mắt hóa thành màu hắc ngọc trong suốt bao trùm cả người, hình thành một bộ ma thi mới. Ma thi này cả người lóng lánh màu đen ẩn hồng giống như một viên bảo thạch thần bí, toàn thân tản ra cỗ ma khí tinh khiết vương giả chí tôn.

- Nhanh dung hợp như vậy, chỉ tiếc bộ ma thi này vẫn còn quá yếu.

Hắc Tinh Ma Linh Thi thì thảo tự nói, trong mắt còn lộ mấy phần mê man. Tiếp đó, hắn đảo qua các tu sĩ bên dưới, đột nhiên nhớ tới gì đó. nhàn nhạt nói:

- Trải qua mấy vạn năm. rốt cuộc có người mở ra Huyết Nhật Điện.

- Huyết Nhật Điện?

Tu sĩ đều cảm thấy kinh dị.

Hắc Tinh Ma Linh Thi nhẹ nhàng vung tay lên, thần tượng áo bào đỏ tản ra huyết quang vạn trượng, thể hiện một nam tử sống động, cơ trí uyên bác.

- Hắn là ai vậy?

Dương Phàm hiểu kỳ hỏi.

Từ trước đó quan sát Ma thần áo bào đỏ này, hắn liền sinh ra hiểu kỳ nồng đậm.

- Ký ức của ta rất có hạn, trước khi khôi phục tất cả ký ức, tất cả phải dựa theo quy tắc làm việc ở nơi này.

Hắc Tinh Ma Linh Thi nhàn nhạt nói:

- Ta cũng không biết hắn là ai thế nhưng hắn cho ta một cảm giác thân thiết, cảm giác quen thuộc làm cho người ta kính nể tôn trọng.

- Tồn tại của người có ý nghĩa gì?

Vô Song trầm mặc một lát đột nhiên lên tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm Hắc Tinh Ma Linh Thi cường đại đến mức làm hắn không có nổi ý nghĩ phản kháng.

- Ý nghĩa tồn tại của ta là giữ gìn ý chí vạn chuyển nơi này

Hả!

Hắc Tinh Ma Linh Thi nói phân nửa. đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn chăm chăm Vô Song. về mặt kinh hãi nói:

- Người là Vô Song? Ta có thể cảm giác được cỗ khí tức đặc biệt trên người người.

- Người làm sao biết tên ta? Lẽ nào chúng ta đã từng quen biết?

Vô Song cũng như nhớ lại gì đó.

- Không không, không chỉ riêng ta, còn có rất nhiều người nhận biết người. Người có biết. ở trong bảy đại giới này, có bao nhiêu người nhớ thương người không?

- Ha ha ha, thế giới này quá điên cuồng đi chứ. không ngờ tới người lại lưu lạc đến mức như thế này.

- Ta tự nguyện.

Vô Song nói:

- Để chạy thoát số mệnh sâu xa đây là một tiếng nói từ sâu trong linh hồn nói cho ta biết.

- Ha ha ha! Không có khả năng, quy tắc chí cao không thể trái ngược!

Hắc Tinh Ma Linh Thi cười to trào phúng không thôi.

Ta rốt cuộc là tồn tại như thế nào

Vô Song quên đi sợ hãi kiên kỳ trong lòng, đôi mắt đen thâm thúy mơ hồ lộ ra một mặt mông lung phiêu miểu, giống như cách trở một tầng luân hồi thời không.

- Người chính là Vô Song, trên trời dưới đất có một không hai. chân chính có một không hai. thiên hạ vô song.

Trong mắt Ma Linh Thần hiện sắc thái kỳ dị nhưng lại hiện vẻ tiếc nuối:

- Chỉ tiếc ký ức ta có hạn, rất nhiều chuyện đều đã quên rồi

Tiếp đó, hắc đột nhiên lộ vẻ đau đớn, ôm đầu kêu thảm giống như phát điên ở giữa không trung liên tục lăn lộn, một cỗ ma khí mạnh mẽ sôi trào trên bầu trời quảng trường Cửu u, ép mọi người gần như không thở nổi.

Vù vù!

Tiếng gió đen không ngừng rít gào, chúng tu sĩ nơi đây mạnh mẽ bị thổi lên không trung, như chiếc lá rơi không khống chế. chấp chỡn trong cuồng phong, ở tình thế này, dù là Vô Song có thể so với tồn tại Kim Đan cấp cao cũng không nắm giữ sinh mệnh trong tay, hướng hồ là hạ ngục Trúc Cơ.

Rống!

Theo một tiếng rít gào, Hắc Tinh Ma Linh Thi bỗng nhiên vung tay vỗ lên mặt đất, mặt đất quảng trường Cửu u cứng rắn không thể phá vỡ, lập tức xuất hiện một vết rách dài mấy trượng, sâu không thấy đáy. Cả quảng trường Cửu u đều bắt đầu rung lên rất nhỏ, ma uy vô hình như trời cao điên loạn làm tất cả sinh linh run rẩy khóc gào.

"Lẽ nào chúng ta sẽ chết như thế."

Trong lòng Dương Phàm sinh ra không cam lòng mãnh liệt, dung nhập phân nửa tâm thần vào trong lục thổ địa Tiên Hồng Không Gian để ngừa nguy cơ không thể dự liệu. Hắc Tinh Ma Linh Thi rơi vào trạng thái điên cuồng mất đi lý trí, chỉ cần một lần lỡ tay liền có thể diệt sát chúng tu sĩ nơi này. Đây là dưới thực lực tuyệt đối, tất cả trí tuệ cùng kỹ xảo cũng không thể bù đắp chênh lệch.

Chẳng qua sau khi rít gào một lát. Hắc Tinh Ma Linh Thi rốt cuộc khôi phục một phần thanh tĩnh, hắc lộ ra vẻ kiên quyết, vươn tay chỉ lên huyết Thái Dương của mình.

- Chỉ còn cách phong ấn đoạn trí nhớ hỗn loạn không thể khống chế này.

Hắc Tinh Ma Linh Thi bình tĩnh trở lại, ánh mắt đảo qua mấy người nơi đây vẻ mặt dậm dậm nói:

- Ta là tồn tại tuyệt đối công chính trong Bí cảnh, bảo hộ quy tắc nơi này. Kế tiếp các ngươi sẽ có cơ hội tiến vào Huyết Nhật Điện thần bí nhất trong Cửu u Bí Cảnh. Cánh cửa màu đỏ kia đã thông với cửa truyền tống ra bên ngoài, cũng là thông đạo tiến vào Huyết Nhật Điện. Người có duyên sẽ tiến vào Huyết Nhật Điện, người vô duyên sẽ bị truyền tống ra bên ngoài.

- Như vậy xin hỏi Huyết Nhật Điện là tồn tại như thế nào?

Mộng Tuyền hiểu kỳ hỏi.

- Nó kể lại một mảnh nhỏ chuyện xưa phủ đầy bụi, người hiểu được nó sẽ có thể trở thành chí cường giả tiềm lực lớn lao thất giới.

Hắc Tinh Ma Linh Thi máy móc trả lời, tình cảm trong mắt càng mờ nhạt.

- Chỉ là kể về một đoạn chuyện xưa?

Huyết Ma lão ngũ lộ vẻ trào phúng.

Vì một đoạn chuyện xưa đi mạo hiểm như vậy, thật là không đáng.

- Chuyện xưa?

Vô Song liền có chút hứng thú:

- Hy vọng ta là người có duyên.

Dứt lời, hắn hóa thành một đạo quang ảnh trắng, chớp mắt bước vào cánh cửa đỏ máu kia biến mất không thấy. Mọi người nơi này cũng không ngăn cản, càng không đoán được hắn tiến vào Huyết Nhật Điện hay là bị truyền tống ra ngoài. Các tu sĩ còn lại hiện thần sắc khác nhau, một bộ phận tu sĩ hy vọng nhân cơ hội truyền tống ra ngoài, cũng có vài tu sĩ hy vọng tiến vào trong Huyết Nhật Điện thần bí nhất Cửu u Bí Cảnh.

- Người có duyên?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc:

- Cái gì là người có duyên?

Ở trong các tu sĩ chỉ có Dương Phàm nắm giữ chìa khóa cùng bản đồ Cửu u cốc, cũng lấy được ba món bảo vật có thể miễn cưỡng được xưng là người có duyên.

- Chúng ta cũng vào thôi!

Hồ Phi đi lên nói với Dương Phàm.

Dương Phàm gật đầu, hắn ở Cửu u Bí Cảnh thu hoạch vượt quá tưởng tượng, lúc này nếu có thể rời khỏi Bí cảnh cũng là lựa chọn không tệ.

- Hừ! Xú tiểu tử, lưu lại Thanh Giác và túi trữ vật, ta tha ngươi không chết.

Hồ Phi vừa cử động. Sở Vân Hàn ở một bên đột nhiên ngăn cản hắn trong mắt hiện một tia hàn quang. Trước đó tranh đoạt bảo vật trên Cửu u Đài, hai người liên sinh ra ma sát, lúc này Sở Vân Hàn lại càng không muốn buông tha Hồ Phi.

- Ngươi muốn chết!

Hồ Phi nổi giận gầm một tiếng, lao tới Sở Vân Hàn chiến đấu cận thân triển khai công kích bão tố. Một tia lực Lôi Hỏa nổ tung trong không khí, mà Sở Vân Hàn có Cửu u tuyệt thế ma công, không bị khắc chế giống Ma Môn quý đạo khác, công kích bá đạo tuyệt luân, bằng vào phép lực hùng hậu cùng thần công huyền ảo lập tức ngăn chặn Hồ Phi. Mặc dù không để sử dụng Pháp Bảo. Sở Vân Hàn cũng có thể lực ép Hồ Phi.

Tu vi hai người kém nhau rất lớn, người trước là Trúc Cơ đỉnh, tu luyện Cửu u Ma Công chấn nhiếp cổ kim. Người sau chỉ là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, nếu không phải ỷ vào một thân thể biến thái, nắm giữ lực Lôi Hỏa chỉ sợ đã sớm thua trận.

Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, ở trước mặt cường giả cấp tam đại tân tú, thật không có nhiều lực chống trả.

Bang bang âm âm!

Hai người nhanh chóng hóa thành một mảnh tàn ảnh trên quảng trường Cửu u nhanh chóng di động triển khai một trận chiến đấu kinh hồn.

- Thực lực tiểu tử này không tệ, lại có thể giằng co với Sở Vân Hàn một hồi như thế.

Lệ Hồng Phi ở bên cạnh thoáng kinh dị nói.

- Huyết Nhật Điện ta không quan tâm nhưng ta rất có hứng thú với cửa truyền tống này. Ai muốn sống đi qua đó lưu lại túi trữ vật cùng tất cả chiến lợi phẩm.

Trác Kinh ngạo nghễ đứng trước cánh cửa hồi hợt nói.

- Trác Kinh. ngươi như thế là có ý gì?

Chúng tu sĩ do Lệ Hồng Phi dẫn đầu sắc mặt liền biến đổi.

Trừ bỏ Hồ Phi cùng Sở Vân Hàn đang chiến đấu, quảng trường Cửu u này còn sáu tu sĩ Trúc Cơ Kỳ: Lệ Hồng Phi, Mộng Tuyền, Huyết Ma lão ngũ, nam tử Quỷ nhân, Hồng Tài, Dương Phàm.

- Lệ Hồng Phi. ta có thể thả ngươi qua, tu sĩ còn lại phải lưu lại túi trữ vật.

Ngữ khí Trác Kinh thật đậm mạc.

Ngoại trừ có một chút kiêng kỵ với Lệ Hồng Phi. Sở Vân Hàn ra, tu sĩ còn lại hấn căn bản không để vào mắt.

- Hừ. Lệ Hồng Phi ta dựa vào cái gì phải nghe lời ngươi?

Lệ Hồng Phi ngẩng đầu cười nhạt.

- Chỉ bằng hai chữ

Trác Kinh khẽ hít vào một hơi, trên người đột nhiên sinh ra một cỗ uy áp kinh thiên áp đảo chúng tu sĩ cấp thấp.

Nhất thời. mấy tu sĩ gần đó hô hấp cứng lại đầy vẻ khiếp sợ.

Chỉ bằng hai chữ

Cấp cao!

Sắc mặt Lệ Hồng Phi cứng đờ. nhìn về phía Trác Kinh khó tin nổi:

- Cấp cao? Sao có thể chứ, ngươi làm như thế nào?

Một tu sĩ không tới ba mươi tuổi, tư chất bình thường, nhưng lại bước vào cấp cao, chuyện này nghe mà rợn người.

Huyết Ma lão tứ sắc mặt tràn ngập sợ hãi.

Mới vừa rồi tới một Vô Song có thể so với cấp cao, hiện giờ lại xuất hiện một Trác Kinh tu sĩ cấp cao xưng danh chân thật, thế giới này thật quá điên cuồng mà.

- Hừ, Trác mỗ ta từ mấy năm trước đã bước vào Trúc Cơ Kỳ đại viên mãn, cũng có cơ hội Kết Đan. Nhưng ta tận lực áp chế tu vi, chính là vì Cửu u Bí Cảnh lúc này, hiện giờ đã đến thời cơ rồi Ha ha ha ha!

Về mặt Trác Kinh phẳng lặng như giếng cổ, lộ ra mấy tia dữ tợn đặc ý.

- Thảo nào sau khi tiến vào Bí cảnh, một đoạn thời gian đầu tiên ta liền không thấy ngươi lộ diện, hóa ra ngươi mượn cơ hội này đột phá bình cảnh.

Lệ Hồng Phi như hiểu được điều gì. gắt gao nhìn chăm chăm Trác Kinh:

- Không ngờ tới ngươi lại ẩn giấu như thế.

- Ngươi là một tu sĩ bình thường tư chất bình bình. làm sao có thể Trúc Cơ trước ba mươi tuổi, thậm chí kết thành Kim Đan cao cấp?

Lệ Hồng Phi hít sâu một hơi:

- Rốt cuộc ta đã rõ, phụ thân phỏng đoán lại thành sự thật.

- Sự thật?

Sắc mặt Trác Kinh hơi đổi:

- Lê nào ngươi biết điều gì?

- Hừ. dù là ngươi có linh đan và tài nguyên tu tiên, trước bình cảnh cùng đỉnh phong, không có khả năng lấy tốc độ nhanh như vậy đạt tới trình độ như bây giờ. Nguyên chủ nhân bộ thân thể này, ít nhất đã chết mấy chục năm, ý thức của hắn đã sớm bị xóa bỏ rồi!

Lệ Hồng Phi liên tục cười lạnh, cuối cùng là hạng tam đại tân tú, mặc dù đối mặt với Trác Kinh vừa bước vào Kim Đan cấp cao cũng có thể bảo trì được trấn định, sau khi nghe hắn nói xong, chúng tu sĩ còn lại đều cả kinh.

Một danh từ cấm kỵ đột nhiên hiện lên trong đầu: Đoạt xá!

- Ha ha ha! Người rất thông minh. ta đúng là đoạt xá trọng sinh!

Trác Kinh ngửa đầu cười to:

- Trước khi đoạt xá, ta chính là tổ sư Thanh Nguyên Môn vừa bước vào Nguyên Anh Kỳ, không ngờ tới ngay khoảng khắc kết thành Nguyên Anh. bị người đánh lén. May mà ta bằng Nguyên Anh lực tàn khuyết thi triển bí thuật, bí mật đoạt xá cơ thể một Tam đại đệ tử trong môn phái.

- Ta ẩn nấp mấy chục năm. chính là vì đợi Cửu u Bí Cảnh mở ra, hiện giờ các người đã có thể hết hy vọng rồi.

Trác Kinh lộ ra dáng cười nắm chắc thắng lợi.

Hắn một mình ngạo nghễ đứng trước cánh cửa đỏ máu, uy áp cường đại kinh sợ toàn trường. Lúc này, dù Sở Vân Hàn cùng Hồ Phi chiến đấu kịch liệt. cũng đã ngừng lại, ánh mắt kinh hãi nhìn bên kia đột nhiên biến hóa.

- Hôm nay lão tử nhất định phải chặt người thành tám khối!

Hồ Phi ngẩn người, cũng không quản cái gì cấp cao, trên người tỏa ra khí tức cuồng bạo phát động công kích mãnh liệt với Sở Vân Hàn hung hãn không sợ chết.

- Người muốn chết mà!

Trong mắt Sở Vân Hàn lộ hàn quang, tạm thời cũng không quản tình huống bên phía Trác Kinh, quyết định tốc chiến tốc thắng trước, giết chết Hồ Phi. Trong tay Sở Vân Hàn đột nhiên xuất hiện Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao ma khí âm trầm, ma khí mệnh môn hùng hồn lấy thể tiến công sắc bén hung lệ đánh tới. Thoáng cái đánh bay Hồ Phi ra ngoài, trên ngực lưu lại một vết thương kinh hãi, máu tươi tràn ra. Hơn nữa cùng lúc, trên người Sở Vân Hàn liền ngưng tụ một tầng hào quang phòng ngự đen sẫm.

Cực phẩm Linh Khí công kích và cực phẩm Pháp Bảo phòng ngự!

Trước ưu thế Pháp Bảo thật lớn, thực lực Sở Vân Hàn bỗng nhiên tăng cường gấp đôi. Hồ Phi căn bản khó có thể chống lại trừ phi tiến vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng, kích hoạt lực lượng cấm kỵ trong cơ thể.

Một mặt khác, Lệ Hồng Phi cùng tinh anh Trúc Cơ KỲ đang ở trong trạng thái giằng co với Trác Kinh Kim Đan cấp cao.

"Không ngờ tới Trác Kinh cũng bước vào cấp cao, xem ra ta muốn che giấu thực lực cũng không có khả năng nữa. Tốt nhất là diệt sát đại địch Sở Vân Hàn này, lại liên thủ với Hồ Phi."

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng, từ khi tiến vào Bí cảnh lần đầu tiên sinh ra sát ý rõ ràng như vậy.

Sở Vân Hàn. nhất định phải giết trước!

Trong mắt Dương Phàm lóe ra lãnh mang, nhanh chóng hạ quyết tâm, trên tay vung ra một đoàn ánh sáng xanh lục, bao phủ toàn thân Hồ Phi. Thoáng cái. Hồ Phi cảm thấy cả người ảm áp. thương thế trên người liền khỏi hẳn chỉ trong m hô hấp.

- Ghê tởm!

Sở Vân Hàn thấy vậy, trong mắt hiện hàn ý, lạnh lùng đảo qua được sư Dương Phàm:

- Trước tiên giết người đã!

264. Chương 269: Huyết Nhật Điện - Kinh Hồn Động Phách

- Cẩn thận!

Hồ Phi lo lắng hô to.

Một kích toàn lực cực phẩm Linh Khí rót vào Cửu u Ma Khí. Trúc Cơ bình thường chỉ có bị miểu sát!

Công kích như vậy, ngay cả hắc có thân thể cường hãn ngang với yêu thú cùng cấp cũng không thể thừa nhận nổi.

Hô!

Dương Phàm hít sâu một hơi, lại ngưng thần thở ra, vẫn đứng yên không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc. Ngay lúc ma khí sắc bén chém xuống, trên đầu của hắn hiện lên một đoàn linh quang màu lấp lấp như mây màu, xoay động mơ hồ mờ mịt huyền ảo. Đồng thời, thần sắc Dương Phàm nghiêm túc trang trọng, nhẹ nhàng mở tay ra, hiện ra một đoàn lửa màu xanh nhạt tỏa sáng mờng lung.

Đây là Khai Quang Tịnh Thế Diễm, bản mạng chân hỏa có được sau khi Tiên Hồng Quyết của hắn tăng cấp Trúc Cơ vẫn chưa bao giờ sử dụng.

- Đi!

Trong mắt Dương Phàm bùng lên tinh quang, ngọn lửa sáng chói xanh lục trong bàn tay đánh ra, khoảnh khắc hóa thành mười ngọn lửa trắng khiến lòng người run sợ, nhảy nhót thoát ần thoát hiện.

Xúy!

Gần như cùng lúc, cực phẩm Linh Khí công kích Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao mang theo một kích Cửu u Ma Khí mãnh mẽ cuồng bạo từ trên cao đè xuống mãnh liệt chém tới, không khí xung quanh rung động, khoảng khắc ngưng trệ

Nhưng vào lúc này, mười ngọn lửa màu trắng do Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành xuyên qua ma khí kinh hồn cứ như vào chỗ không người. Ngay lúc đó, một chuyện kỳ diệu vô cùng xảy ra. Ma khí mãnh mẽ mang theo một kích tuyệt thế, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy cấp tốc héo rũ như một đóa hoa tàn sau đó biến mất không còn.

Cùng lúc, từng ngọn lửa màu trắng còn đi qua vòng phòng hộ màu đen thẫm trước người Sở Vân Hàn. Tình cảnh đồng dạng xảy ra: Cực phẩm Pháp Bảo phòng hộ nhanh chóng suy yếu ảm đạm, giống như tuyết tan giữa mùa hè.

Nhưng đó cũng không phải đáng sợ nhất, ngay khoảnh khắc hai ngọn lửa trắng chạm đến làn da Sở Vân Hàn, cánh tay trắng trẻo của hắn bắt đầu khô nứt già đi, mất đi láng bóng, sinh ra tầng tầng nếp nhăn cùng đốm bạc

Nháy mắt sắc mặt Sở Vân Hàn liền trở nên tái nhợt. Ngắn ngủi chỉ trong hai hô hấp, cả người hắn như già đi mấy chục tuổi, giống như một nam tử trung niên trải đủ tang thương.

Ầm!

Thân thể Sở Vân Hàn hung hăng bị đánh bay ra ngoài, vô lực ngã xuống đất. T

- Sao lại có thể như vậy?

Bọn người Lệ Hồng Phi cách đó không xa thất kinh. Sở Vân Hàn một trong tam đại tân tú lại bị đánh bay. Hơn nữa người đánh bại hắn, lại còn là một gã được sư. Sắc mặt Dương Phàm thoáng có vẻ tái nhợt, thu hồi Khai Quang Tịnh Thế Diễm thoáng lơ mơ trong bàn tay, hiển nhiên một kích vừa rồi cũng tiêu hao nguyên khí rất lớn.

- Đây Đây là thần thông gì?

Sở Vân Hàn kinh hãi hô lên, hắn cảm giác trạng thái của mình không còn như trước đó, không chỉ nguyên khí đại thương, cơ năng sinh mệnh trong cơ thể càng suy yếu rất nặng.

- Cướp đoạt hai mươi năm thọ nguyên của ngươi mà thôi.

Trong giọng nói của Dương Phàm có một loại lạnh lùng như thần linh nhìn xuống đám kiến hôi, đoàn ánh sáng trắng trong suốt trên đỉnh đầu dần dần nhạt đi.

Cướp đoạt thọ nguyên!

Sở Vân Hàn cả khuôn mặt trắng bệch rất khó coi. không thể nào tưởng tượng được trong trời đất này lại có thần thông quỷ dị như vậy!

Không chỉ hấn giật mình. các tu sĩ còn tại nơi này đều cực kỳ chấn động.

- Ngươi nhớ kỹ cho ta, ngày sau ta nhất định muốn ngươi trả lại gấp mười!

Sở Vân Hàn thâm độc nhìn chằm chằm Dương Phàm. thân hình chợt lóe. bay về phía cánh cửa ánh sáng đỏ.

- Chạy đi đâu!

Hồ Phi rên sất còn nóng. truy kích theo Sở Vân Hàn.

- Lưu lại túi trữ vật cùng chiến lợi phẩm.

Trác Kinh lãnh đạm nói, oai cấp cao như thủy triều bức tới. làm cho thân thể Sở Vân Hàn cứng đờ.

- Trác Kinh. lẽ nào ngươi muốn đổi nghịch với Ma Dương Tông ta?

Sở Vân Hàn biến sắc, trong mắt hiện một tia âm độc.

- Hừ! Trác mỗ ta không giết ngươi đã là chuyện vạn hạnh rồi. Nhớ tới năm đó là ai đánh lén bản đạo khiến cho bản đạo dùng Nguyên Anh lực tàn khuyết bỏ chạy đoạt xá trọng sinh?

Trác Kinh thần sắc đạm mạc nói.

- Ngươi nói là sư tôn ta

Sở Vân Hàn khó tin nói.

- Hừ! ở trong lãnh thổ Ngự Dương quốc. chỉ có hấn mới ở tình huống đơn đấu diệt sát Nguyên Anh đồng cấp.

Trong mắt Trác Kinh lộ ra mấy phần thù hận.

- Để mạng lại!

Hồ Phi từ phía sau chém giết đến, trong tay xuất hiện một Lang Nha Bổng đen nhánh nặng nề, một cổ kinh phong cường đại truyền từ phía sau tới, cũng kéo theo một mảnh Hồng Huyền Lôi Hỏa cuồng bạo.

Sở Vân Hàn cố vận pháp lực, quanh thân người xuất hiện một tầng vòng phòng hộ đen thẫm. Vòng phòng hộ này ít nhiều cũng là tới từ cực phẩm Pháp Bảo phòng ngự của hấn, dù là thừa nhận một kích của cấp cao Kim Đan cũng không dễ dàng tan vỡ trong nháy mắt.

Nhưng tiếp đó, trên Lang Nha Bổng từ Hồ Phi ở phía sau lại truyền đến một cổ khí tức nguy hiểm chí mạng. Xoạt!

Vòng phòng hộ đen thẫm lại bị xé rách ra, một tia kinh khí mang theo Hồng Huyền Lôi Hỏa bắn trúng hộ thể ma khí Sở Vân Hàn.

Ầm!

Thân thể Sở Vân Hàn bị đánh bay ra ngoài, giữa không trung hừ nặng một tiếng, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu một lần nữa ngã xuống đất.

- Sao lại có thể chứ?

Hấn quả thật không thể tin nổi một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ lại có thể phá được vòng phòng hộ Pháp Bảo của hấn!

Ồ!

Ngay cả Hồ Phi cũng hơi bất ngờ:

- Hắc hắc! Cái bảo bối lấy từ giết con giao long kia thật là lợi hại còn chưa luvện hóa đã có được uy lực như vậy rồi

Trên đầu Lang Nha Bồng này mang theo móc câu, trọng lượng thật nặng dưới lực lượng biến thái của Hồ Phi liền phát huy ra thực lực không thể tưởng tượng.

- Cổ Bảo?

Trác Kinh đứng trên cao trước cửa truyền tống ánh sáng, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Một mao đầu tiểu tử Trúc Cơ sơ kỳ, lại có được một kiện cổ Bảo, hơn nữa hắn còn chiếm được bảo vật Thanh Giác trên Cửu u Đài.

Trác Kinh đã lưu ý tới Hồ Phi, lúc sau sẽ chiếu cố nhiều hơn.

- Hắc hắc! Sở tiểu tử, tam đại tân tú chó má gì chứ, có dám đơn đả độc đấu cùng ta không.

Hồ Phi khiêng Lang Nha Bồng nặng tới mấy ngàn cân, đặc ý nói, thân hình chậm rãi bước tới gần Sở Vân Hàn.

- Người là tiểu nhân đề tiện thừa lúc người đang nguy.

Sở Vân Hàn miễn cưỡng đứng lên, lau vết máu trên khóe miệng, nắm chặt cực phẩm Linh Khí Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao.

- Thừa lúc người đang nguy?

Hồ Phi nao nao, lúc này mới phát hiện Sở Vân Hàn tóc mai trắng toát. trên mặt thậm chí còn có nếp nhăn, cánh tay héo rũ như cành cây, không còn sức sống. Thì ra Sở Vân Hàn đánh một kích với Dương Phàm bị Khai Quang Tịnh Thế Diễm cướp đoạt hai mươi năm thọ nguyên, tinh khí thần nháy mắt xối mòn quá lớn, nguyên khí tổn thất năm phần trở lên. Nếu không, thì ngay cả Hồ Phi có cổ Bảo Lang Nha Bồng trong tay, cũng không làm gì được Sở Vân Hàn.

Chúng tu sĩ nơi này cũng thấy được trạng thái của Sở Vân Hàn, cảm thấy không rét mà run, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm nhiều thêm mấy phần kiêng kỵ thật sâu.

- Ha ha người còn có tiền vốn kiêu ngạo sao? Dương mỗ không ngại lại lấy thêm mấy chục năm thọ nguyên của người nữa!

Thân hình Dương Phàm nhẹ nhàng bay lên. phóng về phía Sở Vân Hàn.

- Người chờ đó cho ta!

Sở Vân Hàn vội gỡ xuống túi trữ vật, cầm trong tay bay về phía Trác Kinh. lạnh nhạt nói:

- Túi trữ vật đưa cho người, nhanh để ta qua!

Chẳng qua ngay khi hắn lên tiếng, trong hư không đột nhiên rung động. một cánh tay thon thả trắng ngọc hung hăng chém lên cánh tay hắn.

Rắc!

Cánh tay cầm túi trữ vật của Sở Vân Hàn lập tức bị chặt đứt, túi trữ vật cũng bị cướp mất

Một cánh bóng trắng xinh đẹp chợt lóe, sau đó biến mất tại chỗ.

- Kẻ nào!

Sở Vân Hàn nổi giận. hai mắt sưng huyết

Túi trữ vật này là tất cả thu hoạch của năm mươi người Ma Dương Tông tiến vào Cửu u Bí Cảnh. hiện giờ chỉ dùng để giữ mạng mình lại bị đối phương mạnh mẽ cướp mất. Trong không khí còn lưu lại mùi hương

nhàn nhạt, từ đó có thể thấy người ra tay là một nữ nhân. Dương Phàm đứng ở cách đó không xa theo dõi, hai mắt nheo lại lộ ra một tia dị sắc. thấp giọng tự nói:

- Lại là nàng ta. sao có thể chứ!

Rất hiển nhiên, hắn đã nhận ra thân phận người ra tay.

- Trác Kinh. người tiến vào cấp cao. mau giúp ta xem kẻ cướp túi trữ vật của ta ở nơi nào?

Ta muốn đem ả ta thiên đao vạn quả.

Sở Vân Hàn mặt đầy hàn ý nói. tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường ở quảng trường Cửu u, thần thức gần như khó có thể rời người.

- Mặc dù là thần thức của ta. ở quảng trường Cửu u này cũng chỉ có thể mở ra mấy chục trượng.

Trác Kinh nhàn nhạt nói:

- Tự người dùng bí thuật tra tìm đi.

Hắn làm một bộ dạng không quan tâm, thủ vững cánh cửa ánh sáng truyền tống này, bất cứ người nào đi qua đây, nhất thiết phải lưu "tiền mãi lộ".

- Hừ! Ta xem người chạy đi đâu.

Sở Vân Hàn đứng yên tại chỗ, hai mắt hóa thành vực sâu đen kịt vô hạn, chậm rãi quét nhìn khu vực xung quanh.

Phàm là người bị trong mắt đen kịt của Sở Vân Hàn đảo qua, tâm thần đều trầm xuống, thoáng chốc có ảo giác như bị rơi vào vực sâu. Dương Phàm cũng là tu sĩ tu luyện Cửu u Ma Công, biết Sở Vân Hàn thi triển một loại thần thông Thâm Uyên Ma Đồng Thuật.

Loại thuật này rất khó tu luyện, sơ kỳ có công năng phá hủy phá ấn không tầm thường. Nhưng nếu tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, sẽ có hiệu quả chấn nhiếp cường đại. có thể làm địch nhân rơi vào vực sâu ma đạo mệnh mông, tinh thần hỗn loạn, thậm chí tâm thần thất thủ. Nếu như có thể tu luyện đến đại thành, vậy càng thêm khó lường, có thể trực tiếp làm địch nhân rơi vào vực sâu. lấy phương thức tâm ma xâm lấn bề mặt tâm linh của đối phương.

- Hừ! Ta tìm được người rồi!

Thâm Uyên Ma Đồng của Sở Vân Hàn bỗng dừng lại một hướng, không khí khu vực kia đột nhiên rung lên, lộ ra một cô gái áo trắng, dung nhan tiểu lệ, đôi mắt sáng như thu thủy, nhu tình như nước.

- Là cô!

Hồ Phi liếc mắt liền nhận ra nàng.

Cô gái xinh đẹp này chính là cô gái Diệp Liên, Dương Phàm gặp phải lúc thu học đồ ở kinh đô khi trước. Lần đầu khi Dương Phàm nhìn thấy cô gái này, liền cảm thấy cô gái này có mục đích không rõ, vì vậy nhiều lần làm khó trục xuất nàng đi.

- Dương được sư. Hồ đạo hữu. mọi người vẫn khỏe chứ!

Diệp Liên ngọt ngào nói nhìn hai người chớp mắt, thần thái bộ dáng thật giống như một tiểu cô nương không hiểu chuyện đời.

- Ha ha. cô ẩn dấu thật sâu. cao nhân Trúc Cơ Kỳ ngay cả ta cùng che giấu được.

Dương Phàm cười cười. trong lòng vẫn thật khó tưởng tượng, bằng vào cảm giác của hắn. một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bên cạnh lại không nhìn ra được.

- Giao ra túi trữ vật. xem người thân là nữ tu ta tha người không chết!

Sở Vân Hàn cầm trong tay cực phẩm Linh Khí. quanh thân có một vòng bảo hộ đen sẫm. Bằng thực lực Trúc Cơ đỉnh của hắn, lại tăng thêm bảo vật cực phẩm, giết Diệp Liên nữ tu Trúc Cơ sơ kỳ xác thật không khó lắm.

- Dương được sư, Điệp Liên tin tưởng ngài nhất định sẽ bảo hộ ta.

Điệp Liên hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm Dương Phàm. bộ dạng hết sức tự tin.

265. Chương 270: Huyết Nhật Điện - Thư Của Dương Thiên

- Ha ha. Người thật là tự tin. Nếu chỉ bằng vào dung nhan và lời nói đường mật của người, như vậy thật có lỗi. Dương mỗ sẽ không đáp ứng.

Không có ích lợi thiết thực, ở trong Cửu u Bí Cảnh nguy hiểm khó dò này, Dương Phàm làm sao sẽ vô có đi che chở cho một người yếu?

- Hừ. Nếu người dám che chở cho nàng. vậy sẽ đối nghịch với Ma Dương Tông ta!

Sở Vân Hàn vẻ uy hiếp nói nhưng ở sâu trong nội tâm kỳ thật có vài phần sợ hãi kiêng kỵ Dương Phàm vô cùng.

- Thấy không, Điệp Liên cô nương, về tình hay về lý. ta đều không có cách nào bảo hộ cô.

Dương Phàm khẽ cười nói, thật không có coi Sở Vân Hàn kêu gào uy hiếp ở trong mắt.

- Dương Được sư. Chẳng lẽ người thật sự ý chí sắt đá như vậy, không để ý cảm tình trong lòng chỉ có lợi ích?

Điệp Liên vẻ mặt u oán nói.

- Xin lỗi. Dương mỗ sẽ không đáp ứng.

Dương Phàm biểu hiện ra quyết đoán cùng lãnh đạm nên có. Luận cảm tình, hình như hắn cùng Điệp Liên này không có quan hệ gì.

- Khách khách. Điệp Liên dám cá. người nhất định sẽ đáp ứng.

Dứt lời. Điệp Liên ném một phong thư cho Dương Phàm. cười tủm tỉm nói:

- Mời Được sư xem qua.

- Thư?

Dương Phàm nao nao. đón nhận phong thư có chút cũ kỹ này, mặt trên không có bất kỳ cảm chế gì, trong thư cũng không có chữ viết gì.

- Đây chẳng lẽ là thư của Âm Thiên Quân Vương cho ta?

Dương Phàm lộ vẻ khác lạ, sau khi xác định trên phong thư này không có gì khác thường, liền nhẹ nhàng mở ra. Trong thư có một hàng chữ tiêu sái tự nhiên, thoát nhìn có một loại cảm giác quen thuộc, đó là tới từ trí nhớ khi còn nhỏ

Đầu thư là vài chữ: Dương Phàm con ta.

Tâm thần Dương Phàm run lên, tim đập gia tốc. thậm chí ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập. Trên mặt Hồ Phi lộ vẻ khác lạ, hắn chưa từng nhìn thấy Dương Phàm kích động như vậy.

- Trả túi trữ vật cho ta!

Đúng lúc này, Sở Vân Hàn thấy sự khác thường của Dương Phàm. nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình như bóng ma bay nhanh tới Điệp Liên. Hắn muốn nhân cơ hội giết chết Điệp Liên. đoạt lại túi trữ vật của mình

- A!

Sắc mặt Điệp Liên trắng bệch. chỉ cảm thấy một cỗ khí tức bóng ma tử vong ập tới, vội vàng bỏ chạy sang hướng Dương Phàm.

- Dừng tay!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe thần quang, quát lạnh một tiếng, một chưởng cách không bỏ ra. Một đám sương màu xanh ở ngoài mây trướng hóa thành một con mãnh hổ, cùng với thanh đao ba mũi hai lưỡi của Sở Vân Hàn đánh vào nhau.

Ầm

Mãnh hổ màu xanh cùng Linh Khí cực phẩm đánh vào nhau. khiến thân hình Sở Vân Hàn chấn động, bị một cỗ lực lượng lớn vô cùng đẩy lui khí huyết nhộn nhạo.

- Điều này sao có khả nănglinh khí hóa hình!

Một kích rất mạnh của Sở Vân Hàn không ngờ bị một gã Dược sư cùng cấp đẩy lui, điều này nói ra chẳng phải làm người chê cười. Đương nhiên, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này cũng có liên quan đến trạng thái của hắn giờ phút này. Ngoài ra thủ đoạn cao siêu linh khí hóa hình của Dương Phàm cũng làm khiếp sợ toàn trường.

- Linh khí hóa hình. Đây là thủ đoạn mà ít nhất phải là tu sĩ bậc cao trở lên mới có thể tu luyện thành công.

Trác Kinh đứng sững sững trước truyền tống quang môn màu máu cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Nàng. hiện tạido ta che chở!

Dương Phàm gần như là gần lên từng tiếng, trên người mạnh mẽ tỏa ra một cỗ uy áp vô hình, đỉnh đầu mơ hồ hiện ra một đoàn linh quang màu trắng trong suốt. Một cỗ dao động cộng hưởng kỳ dị với bất kỳ sinh linh gì, nhộn nhạo trong lòng bàn tay hắn. Rất hiển nhiên, nếu Sở Vân Hàn dùng sức mạnh. Dương Phàm sẽ không để ý dùng Khai Quang Tịnh Thể Diễm cướp đoạt vài chục năm thọ nguyên của hắn.

- Xem như ngươi lợi hại!

Thân hình Sở Vân Hàn lóe lên vọt vàng thoát về hướng quang môn màu máu. sau đó mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dương Phàm:

- Chờ Sở mỗ tu thành Nhất u Ma Diễm lại đến xin ngươi chỉ giáo.

Hắn nói như vậy cũng tương đương với thừa nhận trước khi không tu thành Nhất u Ma Diễm. không phải là đối thủ của Dương Phàm.

- u Minh Ma Diễm?

Dương Phàm cười cười. không nói gì về mặt không cho là đúng. Hắn đồng thời nắm giữ Nhất u Ma Diễm cùng Khai Quang Tịnh Thể Diễm. làm sao không rõ trong hai thứ này thứ nào mạnh hơn. Nếu là luận về lực phá hoại, vậy đương nhiên là Nhất u Ma Diễm. Nhưng là Khai Quang Tịnh Thể Diễm huyền ảo khó lường, ẩn chứa ý cảnh tự nhiên bao dung của Tiên Hồng Giới. Nếu là hai thứ gặp nhau bị bại hơn phân nửa là u Minh Ma Diễm.

Phàm là bất kỳ sự vật gì ở trong phạm trù sinh mạng tự nhiên, đều khó thoát được tự nhiên héo rũ của Khai Quang Tịnh Thể Diễm, còn có uy lực Tịnh Thể càng thêm bá đạo. Cho dù là Dương Phàm hiện tại cũng chỉ nắm giữ được một ít bề ngoài của ngọn lửa này.

Vèo

Sở Vân Hàn hóa thành một bóng đen xuyên qua truyền tống quang môn màu máu kia. Thần thức Trác Kinh đảo qua hắn một cái, cũng không ngăn cản. Hắn tuy có ý tiêu diệt Sở Vân Hàn giờ phút này suy yếu vô cùng nhưng bởi vì bận tâm chí tôn ma đạo Tam u lão ma này cho nên cũng không dám xuống tay.

Bá -

Sở Vân Hàn biến mất không thấy. Hắn là tu sĩ thứ hai tiến vào truyền tống quang môn, rốt cục là tiến vào Huyết Nhật Điện hay là bị đưa ra bên ngoài, mọi người đều không thể đoán trước. Sau khi Sở Vân Hàn một trong ba ngôi sao mới nổi, Dương Phàm bắt đầu từ từ đọc thư trong tay mình, trong đó chỉ có ít ỏi vài chữ.

"Dương Phàm con ta! Ta hiện tại mạnh khỏe, bởi vì một nguyên nhân đặc thù không thể chính thức tiếp xúc cùng các người. Ta tiềm ẩn hơn mười năm, yên lặng tích trữ thực lực, chỉ vì chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai. Thời gian hơn mười năm. vì phụ lúc nào cũng quan tâm đến phát triển của hai huynh đệ

người. Vì phụ rất vui mừng. thành tựu của các người vượt xa đoán trước của ta. Đặc biệt Phàm nhi người. Lần này người tiến vào Bí Cảnh. vì phụ rất rõ ràng, trong lòng cũng rất tán đồng, chỉ tiếc năm xưa vì phụ không có cơ hội này, ở bên trong Bí Cảnh. có một người có quan hệ không tầm thường với người, nếu nàng gặp uy hiếp về sinh mạng nên hết sức giúp đỡ. Nàng này người cũng đã gặp tên là Điệp Liên. Ngoài ra, ở trong Cửu u Bí Cảnh. người có thể dùng hết sức mình, an toàn của người thân cùng bè bạn ở bên ngoài, đều ở dưới sự che chở âm thầm của vi phụ”.

Dưới cùng có hai từ: Dương Thiên!

Ở một góc bức thư này, còn có một hàng chữ: "Xem xong thư này, Phàm nhi lập tức hủy đi. để tránh đưa tới phiền toái không cần thiết cho vi phụ”.

- Phụ thânThật sự là phụ thân!

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại sau đó bắt đầu ôn lại thư tự tay phụ thân viết. Tâm tình hẳn giờ phút này quả thực khó có thể hình dung. Phụ thân không có chết, thật sự không chết. Thật sự là một vui mừng to lớn. Tang đá trong lòng Dương Phàm rốt cục hạ xuống, vui sướng từ trước đến nay chưa từng có. Đồng thời. hẳn cùng thấp thỏm, nôn nóng hy vọng nhìn thấy phụ thân.

Phụ thân, Nam tử cao lớn không gì không làm được trong ấn tượng, đối với mình hiền từ yêu thương có thừa. Mặc dù cách xa nhau hơn mười năm. hẳn vĩnh viễn không quên được ánh mắt ôn hòa và quan tâm yêu thương của phụ thân.

Thật lâu sau, trong tay Dương Phàm nhảy lên một ngọn lửa đốt phong thư thành tro tàn.

- Khách khách. Dương Dược sư. Điệp Liên nói không sai chữ. người nhất định sẽ bảo hộ ta.

Điệp Liên cười khê hướng về hắn chớp chớp mắt. lộ ra bộ dạng khờ dại đáng yêu. Dương Phàm vốn định lạnh lùng nhìn lại, tuy nhiên đột nhiên nhớ tới lời nói trong thư của phụ thân: "ở bên trong Bí Cảnh. có một người có quan hệ không tầm thường với người, nếu nàng gặp uy hiếp về sinh mạng. nên hết sức giúp đỡ”.

”Có quan hệ không tầm thường với ta”.

Dương Phàm không khỏi đánh giá thêm Điệp Liên vài lần, nàng này cùng mình sẽ có quan hệ gì mà phụ thân kêu mình che chở nàng?

- Khi nào ta có thể gặp ông ấy?

Trong ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía Điệp Liên có thêm vài phần ôn hòa, hoàn toàn khác hẳn lãnh đạm vô tình lúc trước. Điệp Liên bị ánh mắt hắn nhìn chăm chú. lập tức có một loại cảm giác thân thiết ấm áp như gió, vội vàng hạ thấp giọng, nói:

- Ông nói chờ người tiến vào bậc cao Kim Đan chính là thời cơ gặp mặt.

- Được.

Dương Phàm gật gật đầu. Đối với hắn giờ phút này mà nói bậc cao Kim Đan cũng không phải một chuyện xa xôi. Đồng thời. hẳn cũng có thể hiểu được phụ thân của mình, tuy rằng ông ta vẫn một mực ẩn trong tối, nhưng chính là yên lặng bảo hộ mẫu thân cùng hai huynh đệ mình.

”Ngoài ra. ở trong Cửu u Bí Cảnh. người có thể dùng hết sức mình, an toàn của người thân cùng bè bạn ở bên ngoài, đều ở dưới sự che chở âm thầm của vi phụ”.

Đặc biệt cuối cùng một câu khiến tin tưởng của Dương Phàm tăng nhiều, lòng không có lo lắng gì.

- Người yên tâm. Ta nhất định sẽ bảo hộ người hoàn toàn không tổn hao gì rời khỏi Cửu u Bí Cảnh.

Dương Phàm hít sâu một hơi. hứa hẹn với Điệp Liên.

- Đa tạ Dương Dược sư.

Trong đôi mắt sáng của Điệp Liên lóe lên một tia vui sướng. Trên thực tế nàng cũng không biết nội dung trong thư. nhưng thay đổi lớn lao của Dương Phàm cũng khiến nàng được sung ái mà sợ. Trong thư này

rất cực có huyền bí gì, có thể khiến cho thái độ của nam tử ý chí sắt đá trước mặt này đã xảy ra thay đổi như thế?

- Nhưng Dương Dược sư. Truyền tống quang môn hiện tại đã bị tu sĩ bậc cao coi giữ. Điệp Liên nếu làm liên lụy người không bằng giao túi trữ vật của mình cho hắn cũng không sao.

Trong lòng Điệp Liên đột nhiên có vài tia không đành lòng. Khi một người đối tốt với nàng, nàng ngược lại không đành lòng để đối phương bị thương tổn.

Thử nghĩ. ở trước mặt bậc cao Kim Đan Trác Kinh. chỉ sợ ngay Dương Phàm đều không thể đột phá phòng tuyến này càng nói gì đến việc mang theo trời buộc như nàng?

- Người yên tâm. Chuyện Dương mỗ đáp ứng. nhất định có thể làm được.

Dương Phàm nở nụ cười. vẻ mặt trấn định. nhân nhả ung dung nhìn về phía Trác Kinh dùng lực của một người trông giữ truyền tống quan môn duy nhất trong đại sảnh Cửu u. Trong mắt hắn không ngờ có vài phần chiến ý cùng tự tin nồng đậm.

Điệp Liên thất kinh. Cho dù ở trước mặt bậc cao Kim Đan, trong lòng Dương Phàm không ngờ còn có chiến ý dày đặc như thế.

Tự tin của hắn đến từ đâu?

Mà giờ phút này. Trác Kinh cùng đúng lúc đối mắt với Dương Phàm, trong mắt lóe tinh quang, trong lòng sinh ra vài phần đề phòng Dương Phàm. Trước khi Cửu u Bí Cảnh mở ra hắn đã tính toán rất tốt. Một khi tiến vào Bí Cảnh. liền lập tức đột phá đến bậc cao Kim Đan.

Đến lúc đó. lấy thân phận tu sĩ bậc cao của hắn còn không thể hoành hành toàn Bí Cảnh?

Nhưng mà tính toán của Trác Kinh lại rất nhanh bị phá hỏng. Trong nháy mắt hắn đột phá đến bậc cao. một gã bậc cao khác lọt vào tầm ngắm của hắn. cũng cùng hắn chiến đấu một phen. Người đó chính là Vô Song.

Bởi vì có Vô Song tồn tại, hắn tuy có thực lực bậc cao cũng không dám quá mức ngông cuồng. Chỉ là khi Vô Song đều là bậc cao kia rời khỏi quảng trường Cửu u, hắn mới chính thức không kiêng nể gì kinh sợ toàn trường, trực tiếp ngăn chặn truyền tống quang môn duy nhất trong đại sảnh Cửu u này. Trừ bậc cao ra, trong Cửu u Bí Cảnh này chỉ có ba ngôi sao chuẩn bậc cao Trúc Cơ đỉnh là có thể tạo thành một ít phiền toái nhỏ cho hắn.

Giờ phút này, Trác Kinh lần đầu sinh ra kiêng kỵ mãnh liệt với một người khác ngoài Vô Song cùng ba ngôi sao mới nổi kia. Bất kể là thần thông Khai Quang Tịnh Thế Diễm khó lường hay là thủ đoạn linh khí hóa hình đều là siêu việt phạm trù tu sĩ bậc thấp.

266. Chương 271: Huyết Nhật Điện - Trận Chiến Sau Cùng

Vèo vèo vèo

Ba người nhanh chóng bay về phía truyền tống quang môn. Lúc này, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ Lê Hồng Phi, Mộng Tuyết, Huyết Ma lão nữ, nam tử mất quý, Hồng Vòng đang giằng co cùng với Trác Kinh, ánh mắt đều sáng ngời.

Có lẽ dưới đồng đảo cao thủ Trúc Cơ Kỳ như vậy liên thủ, bậc cao cũng không phải là không thể chiến thắng.

- Dương Dược sư, Người tới vừa lúc. Chúng ta cùng nhau liên thủ đối phó hắn. Bảo vật chúng ta chịu trăm cay ngàn đắng mới chiếm được trong Bí Cảnh há có thể cho người khác nhúng chàm?

Lê Hồng Phi một trong ba ngôi sao mới đưa ánh mắt thẳng thắn thành khẩn hợp tác tới Dương Phàm. Thông qua chiến đấu kinh hồn bạt vía vừa rồi, Khai Quang Tịnh Thế Diễm của Dương Phàm trong nháy mắt đánh bại Sở Văn Hàn, thậm chí còn cướp đoạt hai mươi năm thọ nguyên của đối phương. Thực lực của hắn ít nhất là cùng cấp bậc với ba ngôi sao mới, thậm chí còn ở phía trên. Hơn nữa. Hồ Phi bên cạnh

Dương Phàm cùng không phải hạng tầm thường, thực lực không kém gì ba ngôi sao mới. Như vậy, tổ hợp ba người Lệ Hồng Phi, Dương Phàm, Hồ Phi cho dù đối mặt với Trác Kinh mới bước vào bậc cao cũng có sức đánh một trận.

- Được.

Dương Phàm gật gật đầu, ánh mắt đảo qua những người còn lại. thần nhiên nói:

- Các người đều là tinh anh trong Trúc Cơ Kỳ của Ngự Dương quốc thậm chí là đứng ở đỉnh cùng cấp. Nếu chúng ta liên thủ không chút giữ lại, bậc cao cũng không phải không thể chiến thắng.

Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bao gồm Huyết Ma lão ngũ bên trong, trong lòng sinh ra một loại tin tưởng trước nay chưa từng có. Cho dù là bậc cao cũng phải liều mạng một lần.

- Ha ha ha. Thật sự là buồn cười.

Trác Kinh gật đầu cười lớn:

- Dưới bậc cao, đều là con kiến. Các người cùng lắm là cường đại hơn con kiến bình thường một chút có tư cách gì cùng ta tranh đấu? Nghe khuyên bảo thiện ý của Trác mỗ, bỏ lại túi trữ vật. ta tha các người một mạng.

Dứt lời. một cỗ uy áp kinh thế hải tục bao phủ toàn trường, giống như cự thạch ngàn cân từ trên trời giáng xuống, không thể địch nổi, không thể lay động. Ngay cả ý thức đối kháng cũng khó có thể nổi lên. Thoáng chốc. đại bộ phận tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tại tràng, khí huyết nhộn nhạo, trên mặt một hồi xanh một hồi trắng, ý niệm chiến đấu lập tức suy yếu vài phần. Còn có thể giữ được trấn định cơ bản chỉ có ba người: Dương Phàm, Hồ Phi, Lệ Hồng Phi

- Hừ. Người một tu sĩ mới bước vào bậc cao Kim Đan, tu vi cảnh giới còn chưa được củng cố, ngay cả Pháp Bảo cũng không hoàn toàn luyện hóa. Thực lực nhiều nhất chỉ bằng một nửa bậc cao Kim Đan bình thường.

Lệ Hồng Phi đầy vẻ cười nhạo nói:

- Trác Kinh. Người thật cho rằng có thể dọa được chúng ta?

Dương Phàm cũng nhẹ nhàng cười:

- Ha ha. Lúc người mới tiến lên bậc cao, võ sĩ Vô Song kia hơn phân nửa là đã tìm người tỷ đấu. Dương mỗ không tin người không chút thương tổn.

Trác Kinh nghe vậy, sắc mặt lại biến đổi không thể khống chế. Hiển nhiên là lời nói của hai người nói trúng nơi yếu hại. Vừa nghe lời này. trong mắt đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại đều có thêm vài tia hy vọng.

- Tốt. Vậy các người cứ tới thử một lần.

Trong mắt Trác Kinh lóe hàn quang, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

- Mọi người cùng lên!

Giọng nói tràn ngập chiến ý của Lệ Hồng Phi vang vọng toàn trường, thân hình như quỷ mỵ lóe lên tới Trác Kinh. Đoản nhận trong suốt cực phẩm Linh Khí trong tay vẽ ra một vùng ảo ảnh màu xanh hư hư thật thật thay đổi lẫn nhau.

Vèo vèo vèo.

Một vùng bóng nhận màu xanh cuồng bạo hư thật không ngừng mang theo tiếng xé gió cường đại, bao phủ tới Trác Kinh. Dương Phàm là người thứ hai ra tay. Trong tay hắn có thêm một thanh xích, quán chú pháp lực, đột nhiên vung lên phía trước. Một đạo linh quang ba màu "Phù phù" quét về phía hạ bàn Trác Kinh.

Ầm

Một quyền cách không của Hồ Phi ngang nhiên đánh ra, một vùng lôi quang bao phủ bên trên. "Xoẹt" một tiếng, trong khoảnh khắc đánh tới trước mặt Trác Kinh. Cùng lúc đó. sáu tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại đều thi triển thần thông phép thuật hoặc là Pháp Bảo. phát động công kích không hề giữ lại về phía Trác Kinh.

Chín cường giả Trúc Cơ Kỳ, đối kháng một gã bậc cao. Ai thắng ai bại?

- Ha ha ha. Trác mỗ cho các người kiến thức một chút thực lực của bậc cao!

Trác Kinh đứng ngạo nghễ trong hư không, giữa mặt lên trời cười dài, trên người lóe sáng một vòng hào quang màu xanh chói mắt như cơn lốc tràn ra bốn phía, chôn vùi tất cả công kích của chúng tu sĩ vào bên trong.

- Ông -

Đồng thời. hắn đứng ở trung tâm vòng sáng, quanh thân ngưng kết ra một vòng phòng ngự bảo hộ như thực chất.

Keng keng -

Ầm ầm

Tất cả công kích dưới cơn lốc phép lực kia đánh vào, uy lực giảm đi. Đánh vào trên vòng phòng ngự bảo hộ chỉ làm nổi lên một mảnh gợn sóng.

Bình yên vô sự!

Chúng tu sĩ tại trường gần như khó có thể tưởng tượng!

Chín cường giả Trúc Cơ Kỳ, trong đó còn ba người thực lực có thể so với Trúc Cơ đỉnh, liên thủ một kích. Không ngờ không thương tổn đến một sợi lông của đối phương. Nếu đối là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng đủ chết mười lần!

Bá -

Ngay khi đám tu sĩ khiếp sợ há hốc mồm, tiếng động Trác Kinh lóe lên, tốc độ nhanh tới cực kỳ.

Hắn đánh tới!

- Mau ngăn cản hắn!

Lệ Hồng Phi kinh hô một tiếng.

Phốc -

Trác Kinh một tay sau lưng, thân hình tùy ý xuyên trong hư không, một bàn tay khác đột nhiên vung lên chém một cái. Một lưỡi đao gió màu xanh vừa lúc cắt trúng nam tử mắt quỷ.

- Không tốt!

Tốc độ quá nhanh, quá bất ngờ. Nam tử mắt quỷ chỉ cảm giác áp lực vô cùng vô tận bức tới, vừa mới phản ứng lại thì đao gió màu xanh kia đã đánh trúng thân thể hắn. Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng quảng trường Cửu u. Thân thể nam tử mắt quỷ bị cắt thành hai đoạn, máu tươi bắn như suối, các loại nội tạng trong cơ thể rơi xuống đầy đất vô cùng thê thảm.

Ầm ầm ầm

Sau đó, công kích của đám tu sĩ còn lại lần lượt đánh tới. Trác Kinh cười lạnh một tiếng, thân hình ở trong hư không hốt nhiên lóe lên, tốc độ mau khó tin. Đại bộ phận công kích đều thất bại. số ít công kích phép thuật Pháp Bảo đối với hắn không có uy hiếp gì.

Vèo

Trác Kinh lại bay vút đến trước cửa truyền tống quang môn màu máu, chặn đứng đường đi của đám tu sĩ. khiến cho kế hoạch nhân cơ hội chạy trốn của mấy tu sĩ bị phá sản. Một cái đi về, xuyên qua công kích của đám tu sĩ, thông dong miếu sát một cường giả Trúc Cơ Kỳ. Đám người Dương Phàm không khỏi thán than: "Đây là bậc cao, chênh lệch thật sự quá lớn."

- Hừ. Đợi lát nữa nếu ai muốn nhân cơ hội chạy trốn, đừng trách ta xuống tay vô tình.

Trong mắt Lệ Hồng Phi lộ sát khí. lạnh lùng đảo qua vài tên tu sĩ lòng sinh ý thối lui.

- Người chạy trốn. giết không tha!

Sắc mặt Dương Phàm cũng lạnh lùng.

Vừa rồi trong khoảnh khắc Trác Kinh rời khỏi truyền tống quang môn. có vài tu sĩ cũng không toàn tâm toàn ý công kích mà lại muốn nhân cơ hội bỏ đi. Trác Kinh lại nắm chắc loại tâm tình này, mới có thể thông dong xuyên qua. miếu sát một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Dưới áp lực của Dương Phàm cùng Lê Hồng Phi. mấy tu sĩ lòng sinh ý lùi không cảm mà run lên.

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết. Chủ động xuất kích!

Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm chợt lóe ánh bạc khiến tốc độ hấn tăng nhiều, như quỷ mị lóe lên tới Trác Kinh.

Vèo -

Tốc độ này thậm chí khiến cho Trác Kinh bước vào bậc cao phải giật mình.

Vèo vèo -

Trong khi bay tới, Dương Phàm đột nhiên chuyển hướng, cũng trong nháy mắt đánh ra một chưởng.

Ầm

Một đám sương mù xanh biếc hóa thành một con sói hung mãnh hung hăng vỗ tới Trác Kinh.

Vèo vèo

Cùng lúc đó. Hồ Phi cùng Lê Hồng Phi đều tới gần. Trong tay Hồ Phi có thêm một thanh Lang Nha bổng, một kích mạnh mẽ từ trên đánh xuống như Thái Sơn áp đỉnh. Trong hư không vang lên một tiếng trầm thấp. Đoàn nhận trong suốt trong tay Lê Hồng Phi từ từ điểm tới, một vệt hàn quang màu xanh lạnh lẽo nhàn nhạt mang theo một cỗ lực lượng ngưng tụ tới cực điểm đâm tới mắt Trác Kinh.

Trong tầm nhìn của Trác Kinh, hàn quang màu xanh kia hướng về phía hấn bắn ra một luồng sáng chói mắt như mặt trời, trước mắt bỗng nhoáng một cái theo bản năng nhắm mắt lại. Nhưng hấn bằng vào thần thức vẫn nắm cục diện trong tay, một tay vỗ ra. Một vùng khí xoáy màu xanh đánh ra, va chạm vào linh khí hóa hình sói dữ của Dương Phàm sinh ra một tràng tiếng vang lớn. Sóng xung kích thật lớn khiến cho đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại luống cuống chân tay.

Trong khoảnh khắc Dương Phàm công kích liền chuyển hướng, trong tay đột nhiên có thêm một cái Thanh sắc Bảo Đỉnh. Một cỗ uy năng cường đại từ trong Bảo Đỉnh truyền ra. Đây không ngờ cũng là một Linh Khí cực phẩm.

Vù -

Thanh sắc Bảo Đỉnh tỏa ánh sáng mờ, bỗng nhiên hóa thành khổng lồ bay vụt đến đỉnh đầu Trác Kinh phát ra một tiếng "Ong", không ngờ khiến cho tâm thần Trác Kinh bước vào bậc cao phải rung động trong chớp mắt.

Chợt. từ trong Thanh sắc Bảo Đỉnh truyền đến một lực hút lớn kéo Trác Kinh vào bên trong. Sắc mặt Trác Kinh ngưng trọng, mạnh mẽ vận pháp lực, dựa vào lực lượng kinh thể hải tặc thành công chống đỡ được lực hút này.

Thừa cơ hội này, Lang Nha bổng của Hồ Phi đánh tới, Trác Kinh muốn trốn tránh hết sức khó khăn, vòng phòng ngự bảo hộ quanh thân càng thêm ngưng thật vài phần.

Đỉnh -

Bỗng nhiên, đoàn nhận trong suốt trong tay Lê Hồng Phi bắn ra hàn mang ngưng tụ điểm sáng đánh lên trúng vị trí mặt Trác Kinh.

Xuy -

Lực lượng Linh Khí cực phẩm ngưng tụ tới cực điểm đột nhiên bùng nổ, không ngờ mạnh mẽ xé mở một lỗ hổng trên vòng phòng ngự của Trác Kinh. Tâm thần Trác Kinh run lên, thật sự hoảng sợ.

Ầm ầm

Ngay sau đó, cổ bảo Lang Nha bỗng trong tay Hồ Phi ngưng tụ một đoàn Hồng Huyền Lô Hỏa rung động không khí, dùng một phương thức mạnh mẽ nhất đánh lên đầu của Trác Kinh.

Rắc -

Ầm

Vòng phòng ngự quanh thân Trác Kinh dưới tình huống đã có sơ hở lập tức bị vỡ nát. lực Lô Hỏa cường đại dưới sự thúc đẩy của cổ bảo Lang Nha bỗng nặng mấy ngàn cân bộc phát ra lực lượng khiến cho bậc cao cũng phải sợ hãi không thôi.

Thân thể Trác Kinh mạnh mẽ bị đập xuống dưới, lúc ở trong không trung kêu lên một tiếng đau đớn phun ra một búng máu.

- Khóa!

Thanh sắc Bảo Đỉnh mà Dương Phàm khống chế lại phát ra tiếng "khóa" từ trên hạ xuống chụp vào Trác Kinh, lực hút cường đại lại truyền đến. Trong mắt Trác Kinh hiện lên một tia âm u ngoan độc, trong tay có thêm một cây thiết phiến cổ xưa, đột nhiên vung lên phía trên đánh vào Thanh sắc Bảo Đỉnh.

Ầm Ầm

Thanh sắc Bảo Đỉnh bị đánh bay đi, mà Trác Kinh cũng bị lực lượng thật lớn đánh rơi xuống mặt đất. Rốt cục, Trác Kinh thân là bậc cao dưới sự liên thủ của ba cường giả Trúc Cơ Kỳ đỉnh lần đầu rơi vào thế hạ phong.

Giờ phút này, Trác Kinh rơi xuống mặt đất, ánh mắt đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại đều sáng ngời, không tự chủ được nhìn chăm chăm vào truyền tống quang môn kia.

- Chạy mau!

Hồng Vòng cùng Huyết Ma lão ngũ liễu mạng không muốn sống bay về phía cửa.

Bá -

Đúng lúc này, thân hình Dương Phàm chợt lóe. ngăn chặn truyền tống quang môn màu máu.

- Người đây là có ý tứ gì?

Sắc mặt Hồng Vòng cùng Huyết Ma lão ngũ biến đổi, vẻ mặt giận dữ.

Dương Phàm lạnh nhạt nói:

- Chỉ có thể chiến, không thể lùi!

Trong mắt Lê Hồng Phi hiện lên một tia kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng là có hy vọng chạy thoát vài tu sĩ. Nhưng hần chợt hiểu ra cái gì, trên người dâng lên một cỗ chiến ý vô cùng hào hùng:

- Tốt. tốt tốt! Dương Dược sư. Hồ đạo hữu. Hôm nay chúng ta liên thủ. chém giết bậc cao này!

Chém giết bậc cao

Hồng Vòng, Huyết Ma lão ngũ cùng Mộng Tuyết không khỏi hít thật sâu một ngụm khí lạnh.

Chém giết bậc cao? Đây thật sự có khả năng sao?

Trên thực tế, đây cũng là quyết định bất đắc dĩ mà Dương Phàm phải làm trong cục diện hỗn loạn này.

Chém giết bậc cao? Hần thật không có ý định muốn chém giết bậc cao gì cả.

Nhưng hần phải tính đến toàn bộ đại cục đại diện Cửu u này. Tám cường giả Trúc Cơ Kỳ toàn lực liên thủ mới miễn cưỡng chiếm được một ít chủ động. Tình huống vừa rồi, đích xác có cơ hội chạy thoát hai, ba tu sĩ. Nhưng một khi xuất hiện tình huống như vậy, cái loại tâm tính tất cả tu sĩ có mặt đồng tâm liên thủ sẽ không còn lại chút nào. Đến lúc đó, Trác Kinh tất nhiên có thể trong nháy mắt lấy lại chủ động, tiêu diệt tất cả tu sĩ còn lại.

Mục đích của Dương Phàm là muốn mang theo Điệp Liên cùng Hồ Phi toàn thân trở ra cho nên chỉ có thể làm ra lựa chọn này.

Chém giết bậc cao!

Tám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đều bị chấn động, bị ý tưởng cuồng vọng như thế làm kinh sợ. Chỉ có Lệ Hồng Phi phản ứng lại đầu tiên, lập tức chiến ý mãnh liệt hào hùng vô hạn nói:

- Dương Dược sư. Người nói rất đúng. Chỉ có trí tử rồi sau đó sinh, mới có sức liều mạng. Nếu không bị đánh tan lần lượt chúng ta sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Đám tu sĩ còn lại mới dần dần hiểu ra. lúc này mới phát hiện Dương Phàm đứng ở một góc độ rất cao nhìn vấn đề. Hẳn tính toán chính là toàn bộ đại cục.

- Chém giết bậc cao?

Trác Kinh không khỏi ngẩn ra, chợt ngửa mặt cười, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm. Trong tay hắn cầm một cây thiết phiến phong cách cổ xưa không rõ cấp bậc, tản mát ra một cỗ uy thế làm người ta hít thở không thông. Rất có khả năng là Pháp Bảo cấp bậc Linh Khí trở lên.

- Ha ha ha. Chém giết bậc cao?

Trác Kinh thiếu chút nữa cười ra nước mắt. Có lẽ hắn không thể không thừa nhận, tám cường giả Trúc Cơ Kỳ dưới sự lãnh đạo của ba người Dương Phàm có thể cùng mình chống lại, thậm chí là có uy hiếp. Nhưng là muốn chém giết bậc cao đó không khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi đạt tới bậc cao, muốn đánh chết tu sĩ cùng cấp có thể nói là khó khăn vạn phần. Nếu tu sĩ bậc cao cố ý muốn chạy trốn giữ mạng ít nhất phải vài tên cùng cấp liên thủ mới có thể thành công. Trác Kinh lại không biết, thời điểm hắn nảy sinh ý niệm này trong đầu, tâm tính hắn đã xảy ra biến hóa. Tâm cảnh đã dần dần rơi vào tiểu thừa mất đi loại chủ động cùng sắc bén chiếm cứ thượng phong.

- Có gì không thể?

Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên nói, hắn đột nhiên phát hiện: ở trong cục diện vi diệu này, mọi người nếu có thể chân chính trí tử rồi sau sinh thật sự có hy vọng chém chết bậc cao. Chỉ là trước đó. căn bản không dám có ý nghĩ như vậy.

- Các vị đồng đạo. Nếu hôm nay chúng ta có thể chém giết bậc cao này, ngày sau tất nhiên có thể thành tựu bậc cao!

Ánh mắt Dương Phàm đột nhiên đảo qua đám tu sĩ còn lại, chiến ý trong mắt chân chính đốt lên, tâm tình lại đột nhiên xảy ra biến hóa to lớn.

”Nếu hôm nay chúng ta có thể chém giết bậc cao này. ngay sau tất nhiên có thể thành tựu bậc cao!”

Đám tu sĩ không khỏi tâm động, đều cảm giác sâu sắc được huyền ảo trong những lời này. Nếu thật sự có thể chém giết bậc cao, như vậy tâm tính tu sĩ sẽ xảy ra biến hóa khó có thể nói rõ. Lúc đánh lên bậc cao, tâm cảnh sẽ sáng sủa vài phần, tâm niệm càng thêm kiên định cùng tự tin. Đây so với bất kỳ loại linh đan diệu dược gì đều thần kỳ hữu hiệu.

- Dương đạo hữu nói rất đúng. Lệ mỗi hôm nay cùng người liên thủ sinh tử. chờ sau khi ra Bí Cảnh. chúng ta lại giao kết một bằng hữu.

Chiến ý cùng hào hùng trên người Lệ Hồng Phi dâng lên tới cực điểm, trong lòng một bầu nhiệt huyết, vẻ mặt chân thành nói.

Hắn cũng hết sức bội phục Dương Phàm, đồng thời cũng đoán trước đối phương có tiềm lực lớn lao, ngày sau khẳng định có hy vọng tiến lên bậc cao Kim Đan, thậm chí là bậc càng cao Nguyên Anh

Cho nên. hắn bắt đầu sinh ra ý kết giao.

Dương Phàm hiểu được sự thẳng thắn thành khẩn cùng ý tốt của hắn, gật gật đầu. Đối với Lệ Hồng Phi hắn vốn không có ác cảm gì, giờ phút này cùng nhau sinh tử tác chiến, có một loại cảm giác cùng chung tâm tính.

- Ha ha ha.

Trác Kinh cười lạnh không thôi về trào phúng:

- Buồn cười. thật buồn cười.

Bá -

Thân hình hần chợt lóe, xông vào giữa đám tu sĩ, khí thế trên người tăng cao một phần, thiết phiến phong cách cổ xưa trong tay hướng về một hướng đột nhiên vung lên. Một mảnh ánh sáng màu xanh vụn vụn quét về phía mấy tên tu sĩ thực lực yếu kém.

- Vù -

Đột nhiên, một cỗ lực lượng áp bách từ trong thiên địa phủ xuống, mơ hồ dường như có một bàn tay lớn vô cùng chụp tới mọi người.

- Đây là Pháp Bảo. Mọi người cẩn thận.

Lệ Hồng Phi biến sắc, đoán nhận trong suốt trong tay hóa thành một vùng quang điểm như lưu tinh chói mắt bắn về phía gáy Trác Kinh. Hồ Phi thừa cơ từ bên cạnh xông lên công kích. Dương Phàm vội vàng điều khiển Thanh sắc Bảo Đỉnh bị đánh bay chụp vào đầu Trác Kinh. Tuy nhiên vào giờ phút này, bốn tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đám Huyết Ma lão ngũ bị uy năng cường đại của thiết phiến phong cách cổ xưa áp chế khó có thể nhúc nhích.

Phốc -

Thiết phiến phong cách cổ xưa cắt xiên một cái, một hư ảnh hình quạt mơ hồ ẩn chứa lực lượng khổng lồ đánh về phía Huyết Ma lão ngũ cùng Hồng Vòng ở gần.

Phốc -

Linh Khí phòng ngự của Huyết Ma lão ngũ như tờ giấy, dễ dàng bị cắt ra sau đó toàn thân ở dưới hư ảnh hình quạt kia công kích chia năm xẻ bảy.

Cường giả Trúc Cơ Hậu Kỳ bị miểu sát không chút ngăn trở.

Trong lòng đám người Dương Phàm đột nhiên phát lạnh. Hần đột nhiên phát hiện, bậc cao chung quy là cao cao tại thượng. Bọn họ đứng ở trên đỉnh đám mây. Dưới bậc cao, đều là con kiến.

Sau khi tiêu diệt Huyết Ma lão ngũ, hư ảnh hình quạt kia liên tục chém về phía Hồng Vòng, ở trong khoảnh khắc sinh tử tới gần. Hồng Vòng đột nhiên vỗ túi trữ vật. Trước người hần xuất hiện một khối Bản Chuyên màu xanh, trong nháy mắt hóa thành cao ba trượng, ánh mờ màu xanh tỏa sáng còn kèm theo một mảnh hoa văn màu vàng. Khí thế nặng nề to lớn, trầm ổn như bàn thạch.

- Keng -

Bản Chuyên màu xanh bỗng run lên. Hồng Vòng đột nhiên phun ra một búng máu. Một mảnh hư ảnh hình quạt vỡ ra đánh trúng cánh tay trái của hần. "Rắc" một tiếng, cánh tay trái của Hồng Vòng bị đánh rách nát, trong cơ thể nhện nhạo một hồi bị nội thương vô cùng nghiêm trọng.

- Phương Thiên Kim Minh Chuyên!

Trác Kinh liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của Bản Chuyên này. Kim Hồng Môn từng có một vị lão tổ Nguyên Anh Kỳ, thu đủ tám khối phương chuyên, thực lực ngạo thị Ngự Dương quốc. thậm chí đủ để tung hoành 13 nước Bắc Tần. Lúc ấy ba lão quái Nguyên Anh Kỳ: Thanh Hư, Tam u lão ma, Vô Ưu cốc Chủ còn chưa sinh ra.

Ngoài ra. túi trữ vật của Huyết Ma lão ngũ bị vỡ ra, những thứ bên trong lộ ra trước mắt. Hần nhớ rõ Huyết Ma lão ngũ từng chiếm được một cây "Hắc phiến" lai lịch không rõ trên Cửu u Đài. rất có khả năng là một kiện cổ Bảo.

Hần ngưng mắt vừa nhìn, quả nhiên có một cây hắc phiến phát ra ánh sáng quỷ dị kỳ dị.

Tâm niệm hần khê động, chuẩn bị thu chiến lợi phẩm. Nhưng đúng lúc này, đoản nhận trong suốt của Lệ Hồng Phi, Lang Nha bổng của Hồ Phi, còn có Thanh sắc Bảo Đỉnh của Dương Phàm đã đánh tới gần.

Nhưng Trác Kinh làm sao bỏ qua cho hai bảo vật khiến hần tâm động này, ánh sáng mờ màu xanh trên người rực sáng, mơ hồ lộ ra một vòng phòng ngự màu tím, mơ hồ có thể thấy được hoa văn trên áo giáp.

Nguyên lai, rốt cục hần cũng sử dụng Linh Khí phòng ngự cực phẩm của mình. Tiến vào Cửu u Bí Cảnh, vừa mới bước vào bậc cao tu vi đều chưa kịp củng cố, sau đó lại gặp Vô Song. hần chỉ miễn cưỡng bước đầu luyện hóa Pháp Bảo Huyền Cương Bảo Phiến kia. Pháp Bảo phòng ngự tuy là cũng có, nhưng không đủ thời gian luyện hóa.

Keng keng -

Ầm ầm

Không ngờ Trác Kinh lựa chọn ngành kháng công kích của ba Trúc Cơ Kỳ đỉnh. Vòng phòng ngự quanh thân lay động dữ dội, dường như tùy thời đều có thể vỡ nát, thân thể thậm chí bị đập hạ xuống, bị thương không nhẹ. Tuy nhiên, hần chỉ trả một cái giá rất nhẹ liền chống đỡ được một kích mãnh liệt của ba người này. Hần cấp tốc bay về phía thi thể của Huyết Ma lão nữ, đồng thời cũng không quên Phương Thiên Kim Minh Chuyên trong tay Hồng Vòng. Huyền Cương Bảo Phiến lại vung lên, một đạo hư ảnh hình quạt lại đánh tới trước người Hồng Vòng, đột nhiên nổ tung, bao phủ phạm vi mấy trượng.

Hồng Vòng không kịp kêu thảm một tiếng, ở dưới uy áp mệnh môn cuộn cuộn này tan thành mây khói. Trác Kinh vui vẻ trong lòng, liền chuẩn bị lấy đi hai vật bên dưới chân.

Bá -

Đột nhiên, một luồng sáng bạc hình cong lóe lên, một bóng người bổng dưng lóe lên trước người hần giống như là thuận di.

- Cái gì?

Trác Kinh khó có thể tin phát hiện Dương Phàm từ ngoài mười mấy trượng, trống rỗng na di đến phía trước mình. Người này không ngờ biết na di vận thuật. Mục đích của Dương Phàm thật rõ ràng. Hần muốn đoạt thịt trước miệng hổ? Trác Kinh nổi giận lôi đình, chuẩn bị một phiến tiêu diệt Dương Phàm.

Vù -

Đột nhiên, một dòng khí lạnh lạnh băng xâm nhập cốt tủy tràn tới, từ trên cánh tay Dương Phàm nhảy ra một con rắn nhỏ trong suốt. Nó há mồm phun ra một đoàn băng diễm trong suốt như hoa sen đương đầu mà tới. khó thể đề phòng. Hơn nữa. tốc độ con rắn nhỏ trong suốt kia lại nhanh tới khó tin.

Xuy -

Trong phút chốc. Trác Kinh hóa thành một pho tượng băng sống động. Tuy nhiên tượng băng này lập tức xuất hiện từng vết rách như mạng nhện. Dương Phàm vội thừa dịp này lấy đi hai vật dưới đất: Phương Thiên Kim Minh Chuyên cùng hắc phiến.

Trên thực tế, dưới công kích cường đại vừa rồi. túi trữ vật bị vỡ ra, vật phẩm, pháp bảo bình thường đều tan nát. chỉ có hai vật này có thể bình yên không hao tổn cũng càng lộ ra quý báu của chúng. Mấy tên tu sĩ đứng nhìn từ xa không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Dương Phàm không ngờ dám cướp thịt trước miệng hổ mà lại còn thành công!

- Nhanh chuẩn bị công kích!

Dương Phàm sau khi thu chiến lợi phẩm, lập tức lấy ra ba cây Thứ Hồn Châm có tam độc khủng bố!

Crắc

Tầng ngoài tượng băng vỡ tan tành. một cơn lốc màu xanh như sóng triều bùng nổ bắn ra bốn phương tám hướng, đẩy đám tu sĩ ra ngoài mấy trượng. Trác Kinh nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt tràn ngập mấy tia máu, vẻ đầy sát khí nhìn chòng chọc vào Dương Phàm.

Vù -

Lưu Ly Hàn Tinh Xà chắn ở phía trước, phun ra từng luồng khí lạnh về phía hấn. Bên ngoài thân hấn lập tức ngưng kết một tầng sương lạnh. Lúc này làm cho đám tu sĩ được thêm vài cơ hội thở dốc. Trác Kinh mặt đầy dị sắc nhìn hồng hoang dị chủng này, sát khí trong mắt càng đậm. Huyền Cương Bảo Phiến trong tay đột nhiên vung lên, một hư ảnh hình quạt mang theo lực lượng khổng lồ đánh về phía Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

- Không ồn!

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, Lưu Ly Hàn Tinh Xà mới ở cấp hai đỉnh, như thế nào có thể chịu đựng được công kích cường độ như vậy?

Tuy rằng chiến lực có thể so với Trúc Cơ Kỳ, nhưng cấp bậc của Lưu Ly Hàn Tinh Xà vẫn ở cấp hai, cũng chính là tương đương Ngưng Thần đỉnh. Ngay cả cường giả Trúc Cơ Hậu Kỳ đều tan thành mây khói dưới Huyền Cương Bảo Phiến, càng đừng nói đến yêu thú cấp hai.

Vèo! Vèo! Vèo!

Trong lòng Dương Phàm một mảnh hối hận và hận ý, ngưng tụ tinh thần lực lớn lao, hung hãn bắn ra ba cây Thứ Hồn Châm. Tức thì, không gian sinh ra một trận dao động quỷ dị khiến linh hồn đau đớn, mơ hồ có thể thấy được màu lam trong suốt lóe lên trên Thứ Hồn Châm nhỏ như lông trâu kia. Đám tu sĩ tại đây chỉ cảm thấy linh hồn chấn động, một hồi khó chịu.

Ong -

Nhưng vào lúc này, khu vực bị Huyền Cương Bảo Phiến đánh tới phát ra một tiếng kêu giòn tan như kim loại. "Vù" một tiếng, Lưu Ly Hàn Tinh Xà bị đánh bay đi, phát ra một tiếng rống đau đớn.

"Tách" một tiếng, trên thân thể như tinh thạch phát ra một chùm tia lửa nhưng bên ngoài thân vẫn bóng loáng, lóe ra ánh sáng trong suốt.

Không ngờ bình yên không tổn hao gì!

267. Chương 271: Huyết Nhật Điện - Trận Chiến Sau Cùng (2)

Tuy nhiên ở mặt ngoài. Lưu Ly Hàn Tinh Xà không chút thương tổn.

- Điềuđiều này sao có khả năng?

Trác Kinh quả thực khó có thể tưởng tượng, yêu thú cấp hai đỉnh. bị một kích của hấn không ngờ vẫn bình yên vô sự. Cho dù đối là Thần thú trong truyền thuyết, cũng chỉ như vậy.

Đây rốt cục là giống gì?

Mấy tên tu sĩ còn lại đều khiếp sợ vô cùng. Bầy xà này nhìn qua có điểm giống hồng hoang dị chủng Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong truyền thuyết, nhưng thần thông ẩn chứa thuộc tính lại có chút không giống. Đây hiển nhiên là hồng hoang dị chủng cường hãn đã trải qua biến dị tăng cường, thực lực cũng không kém hơn Thần thú.

- Hồng hoang dị chủng quý hiếm như thế không ngờ rơi vào trong tay hấn.

Đám tu sĩ trên tràng vừa yêu thích, ngưỡng mộ lại vừa ghen tị. Trác Kinh ngẩn ra, còn không kịp phản ứng lại, ba cây Thứ Hồn Châm mà Dương Phàm giận dữ phóng ra đã hóa thành ba tia sáng nhọn, đâm tới trước người hấn.

Phốc phốc phốc -

Ba cỗ lực lượng chấn động linh hồn khiến thân thể Trác Kinh cứng đờ, phòng ngự xuất hiện sơ hở. Một cỗ kích độc cường đại khó tin xâm nhập vào trong cơ thể. Thứ Hồn Châm vốn là dị bảo cường đại khó tin, sau khi được ngấm trong kịch độc Dương Phàm chế ra lại càng đáng sợ hơn.

Vù -

Sắc mặt Trác Kinh xanh lè, vung tay áo lên vỗ bay ba cây Thứ Hồn Châm sau đó vận phép lực mạnh mẽ bức độc. Trong quá trình này, trong mắt hắn nhìn về phía Dương Phàm tràn ngập hàn ý xâm nhập cốt tủy.

- Đi -

Dương Phàm cũng sẽ không cho hắn cơ hội, phép quết trong tay khê biến. Thanh sắc Bảo Đỉnh trong hư không từ trên trời giáng xuống, truyền đến một cỗ lực hút lớn lao. Thanh sắc Bảo Đỉnh là Pháp Bảo phụ trợ, cường đại là năng lực khống chế. Một khi bị hút vào, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi

- Mọi người xông lên!

Lệ Hồng Phi hét dài một tiếng, song chưởng liên tục đánh ra trong hư không, một luồng khí xoáy cương phong cường đại bao vây tiểu nhân màu xanh rậm rạp bao phủ tới Trác Kinh.

- Ăn một bồng của lão tử!

Hồ Phi gầm lên một tiếng, trực tiếp nhảy lên trên không bên cạnh Trác Kinh. Lang Nha bồng trong tay thế như lôi đình vạn quân, ầm ầm đánh xuống. Cùng lúc đó, đám tu sĩ còn lại đều thấy được cơ hội, liên tục thi triển phép thuật cùng bí thuật. Một vùng hào quang huỳnh lệ đánh tới Trác Kinh. Giờ này khắc này, tình huống của Trác Kinh có thể nói là nguy cơ vạn phần. Trong cơ thể có kịch độc phát tác, trên đầu có Thanh sắc Bảo Đỉnh lực khống chế cường đại, chính diện có đả kích mạnh mẽ của Hồ Phi. Sau đó còn bị khí xoáy cương phong của Lệ Hồng Phi cùng đám tu sĩ vây công.

Sắc mặt hắn xanh mét, thân thể có một loại cảm giác chết lặng rất nhỏ, độc lực trong cơ thể lưu động từng hồi lại phải phân ra một bộ phận phép lực để duy trì tầng phòng hộ của Linh Khí phòng ngự cực phẩm.

Keng keng - Ầm ầm

Dưới một vùng oanh kích dày đặc, thân hình Trác Kinh liên tục lui về phía sau, bước đi gian nan dị thường. Một khi hắn hơi chút lơ lửng sẽ bị Thanh sắc Bảo Đỉnh trên đầu hút vào.

Ầm

Lang Nha bồng của Hồ Phi dùng thế Thái Sơn áp đỉnh đánh lên tầng phòng hộ của Trác Kinh chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, vòng phòng hộ mơ hồ có thể thấy hoa văn áo giáp kia xuất hiện một tầng vết rách.

Ầm ầm ầm ầm ầm -

Một loại công kích theo sau ào đến lập tức phá vỡ vòng phòng ngự.

- Vòng phòng hộ đã phá! Giết chết hắn!

Đám người Lệ Hồng Phi mừng rỡ, công kích càng thêm mãnh liệt. Bọn họ thấy được hy vọng, hy vọng chém giết bậc cao. Dương Phàm cũng hiểu được giờ phút này Trác Kinh chưa bức được độc lực, thân bị mọi người vây công chặt chẽ. Đây là thời cơ có hy vọng giết chết hắn nhất từ khi giao chiến đến nay. Sắc mặt Trác Kinh xanh mét. sáng tối không ngừng, vòng phòng hộ vỡ tan. Hắn kêu một tiếng đau đớn, khoe miệng tràn ra một tia máu, không ngờ mang theo một tia màu tím đen hiển nhiên là do kịch độc tạo thành.

- Muốn giết ta. các ngươi còn kém lắm!

Trác Kinh hít mạnh một hơi, ánh sáng xanh trên người tỏa sáng, tạm thời bức lùi mọi công kích.

Bá -

Trong tay hắn có thêm một đồ vật như quyển trục, lập tức mở ra. Bên trên lưu động vô số ký hiệu màu lam như nước lóe lên không ngừng, lộ ra một cỗ khí tức thần bí xa xưa.

- Đó là cái gì?

Dương Phàm mơ hồ cảm giác được một tia không ổn.

- Không tốt. Đó không ngờ là Mật Quyển cực kỳ hiếm thấy Tu Tiên Giới.

Lệ Hồng Phi kinh hô một tiếng, hiển nhiên có kiêng kỵ mãnh liệt với Mật Quyển trong tay Trác Kinh.

Xuy -

Ngón tay Trác Kinh khẽ bắn ra, ký hiệu dày đặc kia dùng phương thức huyền ảo khó lường tổ hợp lại, một tầng hào quang màu lam như nước trong khoảnh khắc hình thành quanh thân hắn. càng ngày càng ngưng thật.

Keng keng -

Thịch thịch

Dưới công kích dày đặc kia, màn hào quang màu lam nước tạo nên từng đợt sóng không ngừng, bên trên có một loại lực lượng mềm dẻo bao dung, công kích của chúng tu sĩ không ngờ không làm gì được.

- Đây là Mật Quyền trong truyền thuyết. Quả nhiên không phải tầm thường.

Mộng Tuyết nhìn thứ giống quyền trục trong tay Trác Kinh, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm.

- Mật Quyền?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia kinh ngạc. Tin tức có liên quan thứ này, hắn cũng biết được một ít.

Trong dòng lịch sử trăm vạn năm của Tu Tiên Giới từ thượng cổ đến nay, từng có vô số kỹ nghệ truyền thừa. Trong số đó phù triệu Tu Tiên Giới luyện chế chính là một loại. Phù triệu là sử dụng một lần, không cần mất nhiều pháp lực khởi động, có thể đạt được hiệu quả thuận phát, cấp bậc càng cao càng quý hiếm.

Mà Mật Quyền là một thứ càng thêm cao cấp hơn phù triệu. Vật này có thể sử dụng nhiều lần, mỗi một lần sử dụng xong, chỉ cần để qua một thời gian hoặc là rót linh lực vào là có thể tiếp tục sử dụng. Sự cường đại của Mật Quyền không chỉ ở chỗ có thể sử dụng nhiều lần, càng huyền diệu mê người chính là nó từ rất nhiều kỳ hiệu cộng thêm nhiều tài liệu tạo thành. Khi sử dụng, có thể căn cứ tình hình thực tế, tổ hợp thành phép thuật khác nhau.

Nói cách khác. Mật Quyền có thể thuận phát nhiều loại phép thuật, cũng có thể sử dụng nhiều lần. Tin tức có liên quan đến Mật Quyền Dương Phàm vốn tưởng rằng nó đã hoàn toàn thất truyền, không nghĩ tới lại xuất hiện trong tay Trác Kinh.

- Mọi người tiếp tục công kích nghĩ biện pháp tiêu hao lực lượng ký hiệu trong Mật Quyền.

Lệ Hồng Phi quát lớn một tiếng, công kích cũng mạnh lên.

Dương Phàm chăm chú nhìn vòng bảo hộ màu lam như nước. lập tức tế ra Linh Khí công kích hệ hỏa, Xích Vũ Phiến "xoạt xoạt" liên tục vung lên từng đạo quang diễm hình quạt đánh lên bên trên. Hiệu quả coi như không tồi nơi bị đánh trúng lập tức mờ đi rất nhiều.

Trác Kinh nhân cơ hội này trừ độc. Trên thực tế, dưới tình huống không có ngoại giới quấy nhiễu, trừ độc này nhiều nhất chỉ cần một, hai hô hấp. Trong giây lát, sắc mặt Trác Kinh khôi phục vẻ hồng hào, vẻ mặt âm lãnh, rót linh lực vào Linh Khí phòng ngự cực phẩm lại hình thành tầng phòng ngự dày đặc.

Chợt hắn thu Mật Quyền trong tay, dùng một phương thức khác rót linh khí vào.

Ầm ầm

Trong Mật Quyền đột nhiên phóng ra một cơn bão lốc phong tuyết cuồng bạo, thậm chí còn mang theo một số khối băng lớn, khí lạnh như băng bao phủ phạm vi mấy chục trượng. Tất cả mọi vật xung quanh đều ngưng kết một tầng băng sương. Pháp thuật trong Mật Quyền phóng ra thuộc loại băng tuyết công kích phạm vi lớn, mơ hồ đạt tới trình độ cấp bốn. Mặc dù chúng tu sĩ phản ứng rất nhanh, cũng có không ít người bị thương.

- Mau tản ra!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, theo mọi người cấp tốc lui ra sau. Trong tay hắn lại bắn ra một chùm diễm sáng màu xanh, bao phủ lên thân tu sĩ bị thương. Có thể thấy bằng mắt thường, thương thế của những tu sĩ này được trị khỏi.

Xích -

Đúng lúc này, Lưu Ly Hàn Tinh Xà kia đột nhiên nhảy tới, một dòng khí lạnh theo đó mà tới, không ngờ lộ vẻ vui mừng nhảy vào trong cơn bão lốc băng tuyết. Lập tức, pháp thuật có thể so với cấp bốn này, khí lạnh giảm mạnh, uy lực nhanh chóng yếu đi. Từng luồng khí lạnh kinh khủng kia dường như bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà hấp thu. Trác Kinh chăm chú nhìn băng xàò một cái. trong mắt hiện lên một tia tham lam. Lại nghĩ đến hai dạng bảo vật Dương Phàm cướp tay trên của hắn tức giận cùng sát khí trong lòng càng tăng lên.

Vèo -

Thân hình hắn như tia chớp tránh khỏi Lưu Ly Hàn Tinh Xà bay về phía Dương Phàm. Huyền Cương Bảo Phiến trong tay mang theo uy thế lôi đình vạn quân cách không đánh về phía Dương Phàm. Một kích toàn lực của Pháp Bảo tu sĩ bậc cao. Dương Phàm nếu không có linh giáp cực phẩm, không có khả năng ngăn chặn, trúng hẳn phải chết!

Mắt thấy một kích uy hiếp lớn lao kia chính diện áp tới, sắc mặt Dương Phàm hơi đổi nhưng vẫn duy trì trấn định cơ bản.

Bá -

Ánh bạc từ Tường Vân Ngõa dưới chân lóe lên. thân hình Dương Phàm biến mất.

Phốc - Ầm

Một kích toàn lực của Huyền Cương Bảo Phiến, đánh trượt! Mà Dương Phàm đã sớm na di ra ngoài mười trượng.

- Cái gì

Trác Kinh gắt gao nhìn chăm chăm đôi giày bạc dưới chân Dương Phàm, vẻ khiếp sợ trong mắt lập tức chuyển thành tham lam trắng trợn. Đôi giày này không ngờ có thể mang theo loại hiệu quả như na di động thuật!

Hơn nữa. sau khi đi giày này, tốc độ Dương Phàm nhanh gấp đôi. chênh lệch cùng hắn cũng nhỏ đi một chút. Đôi giày cực phẩm như thế, gần như Ngự Phong Ngõa khiến cho Trác Kinh động tâm.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà, Phương Thiên Kim Minh Chuyên, cổ Bảo hắc phiến không biết tên, lại thêm đôi Tường Vân Ngõa này. Ánh mắt Trác Kinh nhìn về phía Dương Phàm lại càng thêm nóng bỏng. Chỉ cần tiêu diệt người này, thu hoạch so với giết chết mấy tu sĩ còn lại càng lớn hơn.

Vèo -

Trác Kinh ngạnh kháng công kích liên miên không ngừng của tu sĩ bốn phía. nhìn chăm chăm Dương Phàm không bỏ. Bất kể là vì thù hận cá nhân hay là ích lợi chân thật. Dương Phàm đều là mục tiêu hắn muốn tiêu diệt hàng đầu.

Bá -

Ánh bạc hình cung trong hư không thi thoảng hiện lên, mỗi khi thời khắc mấu chốt. Dương Phàm đều sử dụng na di động thuật của Tường Vân Ngõa tránh khỏi công kích của Trác Kinh.

"Hừ. Ta không tin phép lực của người có thể duy trì người na di liên tục không ngừng".

Trác Kinh âm thầm cười lạnh, hạ quyết tâm phải tiêu hao chết Dương Phàm. Loại thần thông động thuật, gánh nặng thân thể rất lớn tiêu hao phép lực lại càng lớn. Hắn kết luận Dương Phàm không thể kiên trì bao lâu.

Keng keng -

Ầm ầm

Tu sĩ chung quanh không ngừng phát động công kích đối với Trác Kinh, nhưng là hắn nằm trong trạng thái di động tốc độ cao, đại bộ phận công kích đều thất bại, một ít công kích lại không thể tạo thành uy hiếp. Dương Phàm bằng vào lực khôi phục biến thái không ngờ tiêu hao với Trác Kinh nửa canh giờ.

- Điều này sao có thể? Lực kéo dài của người này không ngờ đáng sợ như thế. Chẳng lẽ hắn còn có mật bảo gì?

Trác Kinh không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Giờ phút này hắn cũng không phải trong trạng thái tốt nhất, thời khắc gặp phải tu sĩ công kích, pháp lực đã tiêu hao bốn, năm phần. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn thật sự không thể tiêu hao nổi Dương Phàm. Ngay tại giờ khắc này, thân hình hắn đột nhiên ngừng lại, ánh mắt dừng ở trên người một nữ tử xinh đẹp mềm mại.

Điệp Liên.

Trong lòng Trác Kinh đột nhiên khẽ động, lập tức hạ quyết tâm.

- Không ổn!

Dương Phàm biến sắc, vội vàng nói với Hồ Phi:

- Bảo vệ nàng!

Dứt lời, thân hình hắn cấp tốc lóe lên, trong tay lấy ra ba tấm phù triện.

- Ha ha!

Trác Kinh cười dài một tiếng, như tia chớp đánh về phía Điệp Liên. Một cỗ lực lượng dụ dằng trườn tới, rất hiển nhiên muốn bắt sống Điệp Liên để uy hiếp Dương Phàm.

- Đứng lại!

Cổ Bảo Lang Nha bỗng trong tay Hồ Phi cách không đập ra một cái hư ảnh Lang Nha bỗng thật lớn cắt đứt thủ đoạn công kích của Trác Kinh, truyền ra một tiếng nổ "Ầm". Sóng xung kích cường đại đánh Điệp Liên bay ra ngoài.

Vù vù vù

Lúc này, ba tấm phù triện trong tay Dương Phàm bắn ra, chỉ nghe tiếng "ầm ầm" vang lên, ba ngọn núi băng thật lớn từ trên trời hạ xuống, mang theo khí băng hàn cường đại bao phủ Trác Kinh.

Băng Vân Huyền Sơn mang theo ảo giác đối với Trác Kinh mà nói căn bản không có tác dụng. Dương Phàm chỉ nghĩ kéo dài hắn một lát.

- Ngăn cản hắn!

Dương Phàm vội vàng nói với đám người Lệ Hồng Phi.

Vèo

Lệ Hồng Phi theo sát Hồ Phi chạy tới, trong tay bắn ra bốn. năm tấm phù triện cấp ba. Một mãnh cương phong cuồng bạo trong nháy mắt ngăn cản không gian giữa Trác Kinh cùng Điệp Liên.

- Chạy nhanh

Điệp Liên vội vàng bắn nhanh ra phương xa.

- Trò mọn!

Pháp quét trên tay Trác Kinh liên tục biến ảo, lòng bàn tay ngưng tụ ra một quang cầu màu xanh đen cuồng xoay tròn.

- Đi!

Quang cầu màu xanh rời tay bay đi, sau đó đột nhiên nổ tung. Một cơn gió lốc màu xanh cuồng bạo lập tức bao phủ phạm vi mấy chục trượng. Tất cả các phép thuật công kích đều bị tiêu trừ.

Vù -

Nhân cơ hội này, độn quang màu xanh dưới chân hắn rung lên kịch liệt, đẩy hắn đi bảy, tám trượng, thoát khỏi khu vực hỗn loạn này tiếp tục đuổi theo hướng Điệp Liên.

- Đứng lại!

Phía sau truyền đến tiếng xé gió. Dương Phàm lóe ra phía sau hẳn, trong tay bắn ra một bóng roi màu đen vô thanh vô tức.

Vù -

Dương Phàm đột nhiên sử dụng hắc tiên thần bí. lập tức cuốn lấy chân Trác Kinh.

- Cái gì?

Thân thể Trác Kinh tê rần, lập tức cứng ngắc một chớp mắt. quay đầu lại khó tin nhìn Dương Phàm. Giờ phút này, hắc tiên thần bí trong tay Dương Phàm kéo dài hơn hai trượng, cuốn lấy chân hẳn, cuốn chặt cả tầng phòng ngự bên ngoài thân. Từ trên hắc tiên này tràn ra từng vòng sáng màu đen nhạt chui vào trong thân thể Trác Kinh. Hẳn cảm nhận được tinh huyết trong cơ thể mất đi, đồng thời thân thể bị tê dại rất nhỏ, độc lực vào thân thể.

- Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên?

Trên mặt Trác Kinh lộ vẻ khiếp sợ:

- Vật này như thế nào có thể ở trong tay người. Người có quan hệ gì với Độc Vương?

Sau khi nhìn thấy hắc tiên này, thần sắc Trác Kinh đại biến, biểu tình trên mặt lại cực kỳ khó coi.

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên? Độc Vương? Dương Phàm nao nao.

Hắc tiên thần bí này lấy được từ lão già lưng còng nơi Dật Hà Thôn. Lão già thần bí kia tự xưng Được sư bị một vị bậc cao cường đại đánh bị thương, vẫn chưa phục hồi như cũ. Sinh cơ trong cơ thể từng chút mất đi, chỉ có thể ẩn cư nơi độc lập với đời kia. Chẳng lẽ lão già lưng còng kia chính là Độc Vương theo như lời Trác Kinh. Hắc tiên thần bí này tên là Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên?

Dương Phàm kinh hãi không thôi. Nên biết rằng Trác Kinh này là người đoạt xá sống lại. Trước khi đoạt xá càng là nhân vật tấn chức Nguyên Anh KỶ. Nhân vật có thể khiến hẳn nghe mà biến sắc. hiển nhiên không phải kẻ tầm thường.

- Hừ! Cái gì xà tiên, Độc Vương?

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Hôm nay người liền để mạng lại đây đi!

Chuyện về lão già lưng còng. Dương Phàm giữ vững hứa hẹn với đối phương, sẽ không tiết lộ tin tức có liên quan đến ông. Mà chính vào lúc này, đám người Lệ Hồng Phi. Hồ Phi cũng lục tục chạy tới, thấy hắc tiên trong tay Dương Phàm cuốn lấy Trác Kinh, mặt lộ vẻ kinh dị vội vàng gấp rút chạy tới.

- Trác mỗ lại đánh giá sai thực lực cùng tư bản của người

Trác Kinh hít sâu một hơi, pháp lực trên người tăng vọt, lập tức đánh thoát khỏi một nửa Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên. Trong lòng Dương Phàm khẽ động, làm sao có thể khiến hẳn thực hiện được, điên cuồng rót phép lực vào hắc tiên. Ngay trước nếu đổi là tu sĩ bình thường, bị Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên cuốn lấy, gần như không hề có sức phản kháng. Mà Trác Kinh này chung quy là bậc cao nắm giữ thần thông cường đại. không ngờ có xu thế gãy khỏi hắc tiên.

- Đi -

Một bàn tay khác của Dương Phàm vung lên. Thanh sắc Bảo Đỉnh gào thét bay đến. chính diện chụp lấy Trác Kinh. phân tán một bộ phận pháp lực của hẳn. Tuy nhiên, cho dù là dưới tình huống như vậy, Trác Kinh tránh khỏi hắc tiên cũng chỉ là thời gian vài hô hấp.

- Đi chết đi!

Đúng lúc này. Hồ Phi đánh tới. Lang Nha bỗng trong tay "ầm" một tiếng, đánh lên tầng phòng ngự của Trác Kinh. khiến thân hình hẳn lung lay.

Vèo vèo vèo

Đám tu sĩ còn lại cũng tới, công kích liên miên không ngừng bay đến. Trác Kinh rung động không thôi, không nghĩ tới mình lại lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm này. Mà hết thấy, đều đến từ vị Dương Dược sư trước mặt.

Bá -

Hắn lại lấy Mật Quyển màu lam ra, một tầng hào quang màu lam nhu hòa lại bao phủ quanh thân hắn, thành công chống đỡ công kích của chúng tu sĩ.

- Phá!

Trác Kinh nổi giận gầm một tiếng, phép lực trong cơ thể tuôn ra, rốt cục tránh khỏi Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên. Dương Phàm phát lạnh trong lòng, liên tục hạ xuống đất, mi tâm đột nhiên vỡ ra, bắn ra một giọt tinh huyết, nhỏ lên Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên. Thoáng chốc, một cổ dao động quỹ dị từ trên Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên truyền đến. Hắc tiên giống như độc xà vặn vẹo trong hư không, truyền ra một cổ uy năng kinh hồn bạt vía. Xem thanh thể của nó, thực lực hóa linh độc xà này mơ hồ chạm đến bậc cao.

- Chịu chết đi!

Trác Kinh từ trên hạ xuống, Huyền Cương Bảo Phiến quét tới Dương Phàm. Mà lúc này, độc xà vặn vẹo kia cũng "vù" một tiếng chắn trước mặt Dương Phàm, vừa lúc ngăn cản hư ảnh hình quạt thật lớn kia.

Hư ảnh hình quạt vỡ ra, uy lực cường đại đánh tới làm Dương Phàm bị thương không nhẹ. Trác Kinh mừng rỡ, thừa thắng đuổi theo, vòng phòng hộ do Mật Quyển hình thành sau khi đón đỡ công kích của chúng tu sĩ, giờ phút này đã mờ đi rất nhiều. Thân hình Dương Phàm cấp tốc thối lui, đột nhiên vùng tay lên. Trước người đột nhiên xuất hiện hai thiết giáp thị vệ.

Khôi lỗi!

Trác Kinh lập tức bị chặn lại, đám tu sĩ cách đó không xa và mặt kinh ngạc. thầm nghĩ: "Đây không phải là thiết giáp khôi lỗi ở trong Cửu u Điện sao? Vì sao lại bị Dương Phàm luyện hóa?"

Phốc phốc -

Hai Thiết giáp khôi lỗi vùng trường kích trong tay, đánh lên vòng bảo hộ màu lam trên thân Trác Kinh. Hóa linh độc xà kia cũng không yếu thả phát động công kích liên miên không ngừng. Vòng bảo hộ màu lam lập tức mờ đến cực điểm. Sắc mặt Dương Phàm âm trầm lạnh lẽo. đột nhiên khẽ phun một chữ:

- Phá!

Ầm ầm Ầm ầm

Hai thiết giáp khôi lỗi nhất thời nổ tung. Trác Kinh đứng ở trung tâm vị trí này, uy lực nổ cường đại lập tức đập nát vòng bảo hộ màu lam do Mật Quyển hình thành vốn đã rất mờ yếu.

Rắc -

Không chỉ như vậy, ngay cả vòng bảo hộ bên ngoài thân của hắn đều bị xé ra một số vết rách.

Keng keng - Ầm ầm

Công kích của chúng tu sĩ theo nhau mà đến. Trong đó công kích của Hồ Phi cường đại nhất, Lang Nha bổng chính diện đập tới, mang theo lực Lôi Hỏa hủy diệt.

- Không ổn!

Trác Kinh thầm nghĩ không ổn, lòng sinh ý rút lui, thân hình bay lên không liền chuẩn bị chạy trốn.

- Chạy đi đâu?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, hóa linh độc xà kia "vù" một tiếng, cuốn chặt lấy Trác Kinh. Trong thời gian chớp mắt, Trác Kinh bị hóa linh độc xà cuốn bẫy, tám vòng, gần như có thể dùng từ trời gô để hình dung.

- Giết chết hắn!

Lệ Hồng Phi mừng rỡ. Đây là cơ hội tốt nhất từ trước đến nay.

- Muốn giết ta. Không có khả năng!

Hai trong mắt Trác Kinh sừng huyết, pháp lực trong cơ thể nén ép quỹ dị, cũng không biết dùng bí thuật gì. phóng ra một cỗ lực lượng áp lực khủng bố trong nháy mắt giã vỡ Huyễn Linh Hấp Huyết Xà Tiên được một nửa.

Ầm

Một cỗ linh khí triều tịch (thủy triều lên xuống) cuồng bạo có thể nói là khủng bố triệt tiêu công kích của chúng tu sĩ. Gần như tất cả tu sĩ đều bị đánh bay ra mười mấy trượng, bị thương nặng nề.

Chỉ có Dương Phàm kéo chặt Hấp Huyết Xà Tiên, thân thể miễn cưỡng ổn định. Hắn không chịu buông tha cho cơ hội thắng vất vả mới tạo ra được. Nếu Trác Kinh chân chính sinh ý chạy trốn. bọn họ muốn ngăn lại gần như không có khả năng.

- Ha ha ha

Linh khí triều tịch cường đại khủng bố lấy Trác Kinh làm trung tâm trùng kích ra bốn phương tám hướng. Dương Phàm gắt gao chịu đựng từng đợt công kích, tâm thần chìm vào trong mảnh đất xanh Tiên Hồng Không Gian, thương thế trên người một lần lại một lần được chữa trị.

Nếu đổi là cùng cấp Trúc Cơ, dưới tình huống như vậy, chỉ sợ đều đã chết vài lần.

- Người muốn giết taKhông có khả năng!

Đôi mắt âm lãnh của Trác Kinh nhìn Dương Phàm:

- Vượt cấp đánh chết bậc cao. Tu Tiên Giới ngàn trăm năm nay còn chưa từng xuất hiện!

Hắn đột nhiên đưa tay ra, một cỗ lực hút lớn lao truyền đến, thân thể Dương Phàm không tự chủ được bị hút về phía hắn.

-Ặc

Cổ họng Dương Phàm bị một cỗ lực lượng vô hình bóp lấy, hô hấp khó khăn, mắt thấy sẽ tắc thở mà chết.

- Ha haHiện tại người đã hiểu được, lực lượng mà bậc cao Kim Đan đại biểu? Ta muốn giết người, dễ như trở bàn tay.

Sắc mặt Trác Kinh dữ tợn, gia tăng lực lượng từng chút một muốn bóp nát cổ họng Dương Phàm.

- Không tốt! Dương Dược sư.

- A

Hồ Phi gần như muốn phát điên.

Hai tròng mắt Diệp Liên đã ướt ướt. mặt hồ thẹn. trắng bệch. Giờ phút này, bọn họ đều ở ngoài mười mấy trượng, chịu đựng linh khí triều tịch cuồng bạo, muốn ra tay cứu giúp hiển nhiên là không có khả năng.

Mà Dương Phàm, mệnh ở sớm tối.

Nhưng làm cho người ta bất ngờ chính là. cho dù ở trong hoàn cảnh ấy, trên mặt Dương Phàm vẫn duy trì trấn định như cũ, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia trào phúng. Dưới tình huống như vậy, hắn chỉ có hai loại phương pháp chuyển bại thành thắng. Mà một loại trong đó phải trả cái giá quá lớn.

Cho nên. hắn chỉ có thể lựa chọn loại phương pháp sau cùng.

Vù -

Sau lưng Trác Kinh đột nhiên xuất hiện một ngân giáp thị vệ cao lớn, một cỗ khí tức áp bách uy hiếp trí mạng truyền đến.

- Đó là

Đám tu sĩ khiếp sợ gần như bạt thốt sợ hãi. Cái thứ đáng sợ sau lưng Trác Kinh kia, bọn họ cảm thụ rất rõ ràng.

- Cái gì?

Thần thức Trác Kinh đảo qua. Khi hắn thấy rõ vật sau lưng, toàn bộ trái tim đều lạnh:

- Không tốt.

Hắn muốn tránh, đã không còn kịp!

Phốc - Phụt!

Cự kiếm màu bạc mang theo tiếng xé gió, chém ngang trên người hắn. Thân thể Trác Kinh cứng đờ, vẻ khủng hoảng cùng tuyệt vọng, khó tin nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Như thế nào có thể? Như thế nào có thể?

Đây là một ý niệm cuối cùng trong ý thức hỗn loạn của hắn. Hắn khó mà có thể tưởng tượng được. Dương Phàm còn có một ngân giáp khôi lỗi có thể so sánh với bạc cao.

Khôi lỗi bạc cao!

Sớm biết như thế, hắn làm sao ở vào thế thành cái đích cho mọi người, đánh bừa cùng Dương Phàm?

268. Chương 272: Huyết Nhật Điện - Người Thắng Lớn Nhất

Dương Phàm bình tĩnh nói.

Phịch -

Thân thể Trác Kinh bị cắt làm đôi, ngã trên mặt đất máu tươi tràn ra. Mặc dù đã chết trên mặt hắn vẫn còn mang theo không cam lòng mãnh liệt. Hắn chết không nhắm mắt!

Nếu hắn có thể làm việc cẩn thận thêm một chút, tâm tư tinh tế một chút, khiêm tốn một chút, vậy kiên quyết sẽ không rơi vào loại kết cục này. Từ sau khi Vô Song rời khỏi quảng trường Cửu U Trác Kinh liền lộ ra nanh vuốt dữ tợn. Tự cho là bước vào bậc cao liền có thể hoành hành bừa bãi. Thất bại của hắn là bởi vì quá mức tự tin đối với bậc cao Kim Đan coi trời bằng vung cuồng ngạo tự đại thành cái đích mọi người nhắm vào.

Tương đối mà nói, dưới tình huống Dương Phàm có con rối bậc cao, vài con át chủ bài và sát thủ gián điệp nhất, tổng hợp thực lực không chênh lệch nhiều so với Trác Kinh vừa bước vào bậc cao, lại có thể lấy được thành công cuối cùng.

Thành công cùng thất bại của hai người, nguyên nhân chủ yếu không bởi thực lực cùng trí tuệ, căn bản nhất khác nhau bởi hai chữ:

Điệu thấp!

Dương Phàm đủ điệu thấp. Từ bên ngoài Bí Cảnh đến Cửu u cốc, cuối cùng là Cửu u Điện đều hết sức giữ vững điệu thấp. Chỉ có dưới tình huống bất đắc dĩ mới lộ ra thực lực cần thiết. Sự thật chứng minh bài học xương máu trong Tu Tiên Giới ngàn vạn năm lịch sử đã chứng minh: cuồng ngạo tự đại coi trời bằng vung, mặc kệ người thần thông cái thế, chung quy đều lọt vào kết cục bi thương.

Điệu thấp mới là sách lược tốt nhất để sinh tồn lâu dài ở Tu Tiên Giới. Dương Phàm lẳng lặng đứng tại chỗ, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay vẫn quấn quanh thi thể Trác Kinh cắn nuốt tinh huyết trong cơ thể hắn từng chút. Bậc cao Kim Đan, tinh huyết ẩn chứa trong cơ thể quý báu cỡ nào cho dù hắn vừa mới chết đi. Dần dần thi thể Trác Kinh héo rũ từng chút mà Dương Phàm cảm giác hắc tiên trong tay mình xảy ra một loại dị biến truyền đến một cỗ tâm tình hưng phấn bùng bùng. Linh tính kia càng càng mạnh. Sớm tại lúc trước, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên thông qua nhiều lần hấp thu đã tăng lên gần trình độ Linh Khí cực phẩm.

Sau khi thi thể Trác Kinh hoàn toàn héo rũ, Dương Phàm cảm giác Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bên trên xuất hiện một số hoa văn kỳ dị, sờ lên càng thấy mềm mại, bên trong dường như tràn ngập một sinh mạng linh tính.

- Hắc tiên này đã vượt khỏi phạm trù Pháp Bảo bình thường, nó rốt cục có lai lịch gì? Thật không nghĩ tới, tiền bối lưng còn lại tặng dị bảo như thế cho ta hộ thân.

Thần thức Dương Phàm thăm dò Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay, đột nhiên liên tưởng đến lão già lưng còn ở Dật Hà Thôn.

- Độc Vương? Lão già lưng còn?

Dương Phàm hoàn toàn không thể liên hệ được hai danh từ này đến cùng nhau.

- Xem ra, chờ sau khi rời khỏi Cửu u Bí Cảnh nên bớt thời gian đi Dật Hà Thôn một chuyến.

Dương Phàm thì thảo luận.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời lão già lưng còn trước khi đi: "Trong ba năm nếu người có thể tấn chức Ngưng Thần Kỳ, vậy trở lại Dật Hà Thôn. Khi đó lão phu mới có thể dốc hết sở học chân chính trong đời này, ngay cả những thứ quý báu trong tay, đưa hết cho người".

Trong ba năm tấn chức Ngưng Thần? Thành tựu hiện giờ của Dương Phàm chỉ sợ đã vượt rất xa khỏi sự tưởng tượng của lão già lưng còn.

Vù -

Dương Phàm nhẹ vung tay, thu hồi Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên. Trải qua cắn nuốt máu huyết lần này, cấp bậc hắc tiên đã vượt khỏi phạm trù Linh Khí. mơ hồ đạt tới cấp bậc Pháp Bảo. Pháp Bảo là thứ đẳng cấp cao mà chỉ tu sĩ bậc cao mới có thể sử dụng.

Vèo vèo vèo

Đúng lúc này, Hồ Phi, Lệ Hồng Phi cùng Điệp Liên đều lục tục chạy tới trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, rung động.

- Dương Dược sư. Thật không nghĩ tới, người che giấu thật sâu như vậy! Ngay cả tu sĩ bậc cao đều bị người chém chết!

Lệ Hồng Phi cố nén khiếp sợ trong lòng, vẻ mặt cảm khái nói. Không thể không bội phục

Dương Phàm khiêm tốn và ẩn nhẫn.

- Đây là may mắn của Dương mỗ. Trác Kinh này cũng chỉ mới bước vào bậc cao, lại trở thành cái đích mọi người nhắm vào. Có thể giết chết hắn là kết quả mọi người đồng tâm hiệp lực.

Dương Phàm cười cười, ngược lại lộ ra bộ dáng khiêm tốn. Đồng thời, hắn khom lưng bắt đầu thu nhập chiến lợi phẩm trên đất. Đầu tiên là Pháp Bảo Huyền Cương Bảo Phiến của Trác Kinh. Uy lực của nó thật lớn, đã tiêu diệt vài cường giả Trúc Cơ Kỳ. Tiếp theo là linh giáp cực phẩm hắn đã mặc. Đây là một cái giáp mềm màu tím nhạt, vừa hay Dương Phàm khuyết thiếu Pháp Bảo phòng ngự.

Cuối cùng, Dương Phàm mới chậm rãi nhặt túi trữ vật của Trác Kinh lên, mặt không đổi sắc mở ra nhìn. Kết quả ngay cả chính hắn đều hít sâu một hơi. Trong túi trữ vật của Trác Kinh: Tài liệu. Pháp Bảo, linh thạch, phù triện, thiên tài địa bảo quá thực là vô số kể.

Không hổ là tu sĩ bậc cao!

Dương Phàm mừng thầm, trong túi trữ vật của Trác Kinh còn có vật phẩm đến từ Cửu u Đài: một cái linh tỏa màu đồng, một viên ngọc giản. Trải trận chiến Cửu u Điện này, Dương Phàm tổng cộng lấy được ba vật phẩm đến từ Cửu u Đài: Linh tỏa, ngọc giản, hắc phiến.

Trên Cửu u Đài tổng cộng có chín vật phẩm, một mình hắn đã được ba thứ. Điểm này, chỉ có Vô Song đã rời đi trước một bước mới có thể so sánh. Đương nhiên, thu hoạch của Dương Phàm không chỉ giới hạn trong Cửu u Đài. Thông qua chìa khóa mở không gian hình vuông dưới chân Cửu u Ma quân, hắn chiếm

được ba loại bảo vật càng thêm thần bí: Một quyển sách nhỏ phát ra ma khí cuộn cuộn, một cái bình máu màu tím thẫm, một viên huyết châu quý dị.

Ba vật này cần chìa khóa mới mở ra được, giá trị chỉ sợ còn hơn vật phẩm trên Cửu u Đài.

Vào lúc Dương Phàm thu thập chiến lợi phẩm, đám tu sĩ Lệ Hồng Phi đều ở bên cạnh lẳng lặng nhìn cũng không có ý niệm ra tay tranh đoạt. Nên biết rằng, ngân giáp thị vệ kia đứng ở phía trên Dương Phàm, tản ra một cỗ uy áp kinh khủng khiến họ không dám tới gần.

- Đáng tiếc. Mật Quyển trân quý như thế lại hoàn toàn bị phá hủy!

Ánh mắt Dương Phàm lại rơi lên Mật Quyển màu lam rách mướp đã mất hết linh tính cùng ký hiệu. Giá trị của Mật Quyển khó thể tính toán. Tuyệt đối phải cao hơn những Pháp Bảo, Linh Khi cực phẩm không biết bao nhiêu lần. Nhưng Dương Phàm cũng chỉ là sinh lòng tiếc hận trong lòng, tổng thể mà nói vẫn đã biết đủ, hoặc là nói phi thường thỏa mãn. Từ khi tiến vào Bí Cảnh, hắn diệu thấp làm việc, chỗ tốt chiếm được vô số kể. Từ Hàn Băng động chiếm được Vạn Niên Băng Tủy, thu phục Lưu Ly Hàn Tinh Xà rồi đến Thất Thái Thành Bảo chiếm được Diệt Nguyên Pháo, bản vẽ thượng cổ kỳ trận, khí giới công thành. Thậm chí còn có cấm Pháp Giới Chỉ.

Thu hoạch của hắn vượt xa hơn bất kỳ người nào tiến vào trong Bí Cảnh.

Từ một trình độ nào đó mà nói, hắn là người thắng lớn nhất trong Cửu u Bí Cảnh.

Chính bởi vì diệu thấp, không quá nổi bật mà thôi. Theo sau, Dương Phàm bắt đầu thanh lý chiến lợi phẩm của mình. Thứ đặc biệt quý báu hoặc là trong thời gian ngắn chưa dùng đều để vào Tiên Hồng Giới. Còn có một bộ phận thì bỏ vào trong túi trữ vật. Giờ phút này, tài sản của Dương Phàm có thể nói là hùng hậu chưa từng có. Cho dù là bậc cao Kim Đan bình thường so sánh với hắn cũng xa xa không bằng.

Chờ sau khi kiểm kê xong, Dương Phàm mới ngẩng mặt lên, nhìn về quảng trường Cửu u.

- Ồ?

Sắc mặt Dương Phàm thoáng ngưng, phát hiện chỉ còn lại có Hồ Phi. Lệ Hồng Phi, Diệp Liên.

- Hắn là còn có một người mới đúng!

- Mộng Tuyết!

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ âm lãnh, nàng này không ngờ trước tiên chạy trốn. Lúc hắn dùng chìa khóa mở bảo vật, trừ Vô Song, duy nhất có nàng này phát hiện. Đối với Vô Song, Dương Phàm ngược lại có một loại tin tưởng không hiểu, mà tính cách của đối phương căn bản là khinh thường để lộ ra. Ngược lại là Mộng Tuyết này, Dương Phàm lo lắng rất lớn. Nàng này sau khi rời khỏi Bí Cảnh, ai có thể đoán trước nàng ta có bịa đặt sinh sự hay không, từ đó mang tới họa sát thân cho Dương Phàm.

- Người đang tìm nữ đệ tử của Linh Hà tiên tử?

Lệ Hồng Phi hơi lộ vẻ khinh thường nói:

- Nàng ta thừa dịp người thu thập chiến lợi phẩm liến lạng lẽ chuồn đi rồi

- Thôi, nàng cũng sớm muốn rời khỏi đất thị phi này.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi chỉ đành tạm gác lại việc này. Theo sau, ánh mắt hắn nhìn về phía truyền tông quang môn màu máu lơ lửng trên quảng trường Cửu u. Ba người còn lại cùng có cử chỉ đồng dạng.

- Truyền tông quang môn này có thể truyền tông chúng ta ra ngoại giới, cũng có thể là thông đạo truyền tông tới Huyết Nhật Điện.

- Dương đạo hữu. Chúng ta từ biệt tại đây. Ngày sau có rảnh mời đến Vô Ưu cốc ta làm khách. Lệ mỗi nhất định sẽ chiêu đãi nhiệt tình.

Trước khi đi, Lệ Hồng Phi phát ra lời mời chân thành tha thiết với Dương Phàm. Trải qua phen đồng sinh cộng tử này, hai người đều sinh lòng hảo cảm với nhau.

- Ý tốt của Lệ đạo hữu Dương mỗi tâm lĩnh. Có rảnh sẽ đi Vô Ưu cốc làm khách.

Dương Phàm cười cười.

Vô Ưu Cốc là một trong ba đại tông môn cao nhất của Ngự Dương quốc, thực lực hùng hậu chưa từng có. Môn phái này vừa chính vừa tà. Vô Ưu cốc Chủ danh tiếng hào sảng tiêu sái, giao kết đạo hữu rộng rãi trong thiên hạ.

Vù -

Lệ Hồng Phi hóa thành một bóng xanh xuyên qua truyền tống quang môn màu máu giữa không trung, Lúc này, đại diện Cửu u trống trải chỉ còn lại ba người: Dương Phàm, Hồ Phi, Điệp Liên.

Trên bầu trời, Hắc Tinh Ma Linh Thần giống như vật chết ở trong không trung, vẫn không nhúc nhích. Sự tồn tại của nó là vi duy trì pháp tắc nơi đây.

- Điệp Liên!

Ánh mắt Dương Phàm dừng trên mặt cô gái mềm mại xinh đẹp kia.

- Dương đại ca có chuyện mời nói. Điệp Liên có thể nói tuyệt đối không giấu diếm nửa từ.

Trên mặt trắng nõn của Điệp Liên lần đầu tiên lộ ra vẻ trang trọng.

- Ta muốn cô truyền lời cho ông ấy.

Giọng điệu Dương Phàm chậm rãi:

- Lần này ở Bí Cảnh ta đắc tội một số người, sau khi ra ngoài, có thể sẽ đưa tới không ít phiền toái. Xin lão nhân gia chú ý bảo vệ an toàn đệ đệ cùng mẫu thân.

Dưới tình huống bình thường, ân oán Tu Tiên Giới sẽ không liên lụy đến người thân thuộc ở thế tục. Huống chi là còn có dạng siêu nhiên như ba đại tông môn?

Nhưng Dương Phàm vì cẩn thận vẫn cố ý cường điệu một phen.

- Hiểu rồi.

Điệp Liên dị thường nhu thuận nói trong lòng đối với Dương Phàm cũng tràn ngập tò mò.

- Được rồi Các người đều tiến vào truyền tống đi. Xem tình huống, các người không có khả năng có thể truyền tống đến Huyết Nhật Điện.

Dương Phàm thấp giọng nói.

- Vâng. Dương đại ca.

Điệp Liên có chút nghi hoặc. Dương Phàm vì sao biết mình không có khả năng bị truyền tống đến Huyết Nhật Điện. Nhưng là nàng cũng không hỏi nhiều, điều khiển Linh Khí phá không mà đi. xuyên qua truyền tống quang môn màu máu, thân hình chợt lóe rồi biến mất.

- Hồ Phi. Sau khi người rời khỏi đây cũng cẩn thận một chút. gặp chuyện đừng nên kích động. Truyền tống quang môn này có lẽ sẽ truyền tống người đến nơi khá xa.

Dương Phàm lại dặn dò Hồ Phi.

- Dương Phàm. Người cũng phải bảo trọng, về sau muốn đánh. liền tới tìm ta!

Hai mắt Hồ Phi hơi đỏ, thân hình như đạn pháo xuyên qua quang môn màu máu.

Đến lúc này, toàn bộ quảng trường Cửu u chỉ còn lại một mình Dương Phàm là từ ngoài đến. Hắn ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào Hắc Tinh Ma Linh Thần phát ra khí tức đáng sợ trong hư không, thần nhiên nói:

- Hiện tại người có thể nói rõ ràng rồi!

Con người Hắc Tinh Ma Linh Thần co rụt, "âm" một tiếng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Dương Phàm. Sau đó chậm rãi há mồm.

269. Chương 273: Huyết Nhật Điện

- Tuyệt đối công chính?

Dương Phàm dường như có chút nghi ngờ:

- Đã như vậy, vì sao người lại cố ý truyền lời cho ta?

- Dựa theo quy tắc Cửu u Bí Cảnh, người mở Cửu u Điện cũng chiếm được một viên Luân Huyết Châu. cũng dựa theo quy tắc tiến vào Huyết Nhật Điện, người chính là người có duyên.

Giọng nói Hắc Tinh Ma Linh Thần không hề có chút cảm tình.

- Hả? Luân Huyết Châu?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới viên huyết châu quý dị mình dùng chìa khóa mở ra mà đoạt được.

- Đúng. Dựa theo trình tự bình thường, người chiếm được Luân Huyết Châu. sau khi tiến vào quang môn màu máu, sẽ bị truyền tống đến Huyết Nhật Điện.

Trong mắt Hắc Tinh Ma Linh Thần đột nhiên hiện lên một tia mê man.

- Một khi đã như vậy, người để ta đi vào không phải là xong, vì sao muốn một mình trò chuyện với ta?

Dương Phàm quan sát thần sắc Ma Linh Thần, cảm giác ở đâu có chút sai lầm. Nhưng là sai lầm về điểm nào?

- Đây cũng là chỗ ta mê hoặc. Luân Huyết Châu là một loại hết sức đặc biệt, cho dù để vào trong đạo cụ không gian hoặc là để trong thế giới linh vực khác cũng không thể che chắn được khí tức của nó.

- Khi tu sĩ mang theo nó xuyên qua quang môn màu máu mới bị lựa chọn tự động truyền tống đến Huyết Nhật Điện.

Hắc Tinh Ma Linh Thần đột nhiên nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Nhưng là ta không thể từ trên người người cảm thụ được khí tức của nó, như vậy, khi người xuyên qua quang môn màu máu sẽ không được truyền đến Huyết Nhật Điện. Vậy cũng tương đương với phá hủy quy tắc nơi đây, ta có nghĩa vụ phải chỉnh lại sai lầm này.

Dương Phàm nghe xong. không khỏi giật dử nói:

- Đây rõ ràng là lỗ hổng trong quy tắc của Cửu u Bí Cảnh.

- Lỗ hổng? Không có khả năng! Quy tắc Cửu u Bí Cảnh này cơ hồ là hoàn mỹ, vấn đề khẳng định là ở trên người người

Con người Hắc Tinh Ma Linh Thần co rút lại. nhìn chằm chằm Dương Phàm. dường như muốn nhìn thấu hần.

- Người dùng phương pháp gì mà hoàn toàn che chắn khí tức Luân Huyết Châu

Hắc Tinh Ma Linh Thần như hồ rình mồi nói. Dương Phàm lập tức cảm thụ được một cỗ áp lực không thở nổi.

- Luân Huyết Châu có phải là thứ này không?

Dương Phàm vội vàng lấy viên huyết châu kỳ dị từ trong Tiên Hồng Không Gian ra.

- Ồ?

Hắc Tinh Ma Linh Thần cảm thấy khó tin, lập tức gạt đầu:

- Như vậy là tốt rồi

Theo sau. hần không hề phát ra một lời.

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, thầm nhủ trong lòng: "Khẳng định là Tiên Hồng Không Gian che chắn khí tức rồi"

Nghĩ ra nguyên nhân. Dương Phàm không khỏi cười khổ không thôi. Tiên Hồng Không Gian này thật đúng là đủ nghịch thiên, thế nhưng khiến cho quy tắc cơ hồ hoàn mỹ trong Cửu u Bí Cảnh xuất hiện lỗ hổng.

Hô!

Dương Phàm hít sâu một hơi, tay cầm Luân Huyết Châu thân hình bay về phía quang môn màu máu.

Bá -

Vừa mới tiến vào quang môn màu máu. Dương Phàm liền cảm giác được Luân Huyết Châu trong tay mình sinh ra một dao động quỷ dị. Rồi đột nhiên thân hình hắn biến mất, xuất hiện lại trong một không gian màu máu quỷ dị. Trong không gian này quanh quẩn một vầng sáng màu máu nhu hòa, điều này làm cho Dương Phàm nghĩ lại tới ánh sáng màu máu mà mắt phải tượng đá ma thần huyết bào phát ra có thể nhảy mất khôi phục thương thể trở về trạng thái đỉnh.

Tượng đá nam tử huyết bào kia đặt ở cùng một nơi với Cửu u Ma quân. Hai người này rốt cục sẽ có quan hệ gì?

Giờ phút này, Dương Phàm trôi nổi giữa không trung không gian màu máu này, vô hình có một cỗ lực lượng dẫn dắt hắn đi về phía trước không ngừng, ở trong này, hắn không thể động đậy, không thể phi hành, cũng không thể sử dụng bất kỳ pháp thuật gì. Đây đối với Dương Phàm mà nói. là một loại cảm giác phi thường khó chịu. Thân thể hắn di động về trước từng chút một. tốc độ càng lúc càng nhanh. Kỳ quái chính là cho dù ở trong trạng thái tốc độ cao như vậy, hắn cũng không cảm thụ được bất kỳ tiếng gió nào.

Cũng không biết phi thành được bao lâu, cảnh vật phía trước đột nhiên phát sinh biến hóa. Chín điểm sáng màu máu sáng ngời xuất hiện trong tầm nhìn của Dương Phàm. Chín điểm sáng này được sắp xếp theo hình tám phương một ở giữa, dùng phương thức huyền ảo khó lường chậm rãi di động.

- Đây có điểm giống Cửu Luân Huyết Nguyệt trên không trung Cửu u Điện!

Dương Phàm cẩn thận quan sát. Theo khoảng cách gần lại, hắn càng chắc chắn loại kết quả này. Chín điểm sáng màu máu trong tầm nhìn càng lúc càng lớn, dần dần lộ ra một vòng tròn màu máu như mặt trời

Có lẽ những vòng tròn màu máu này dùng huyết nguyệt không đủ để hình dung, dùng huyết nhật có lẽ càng giống hơn. Giờ phút này, Cửu Luân Huyết Nhật lớn dần trong tầm mắt Dương Phàm. Dần dần hắn cảm nhận được lực lượng khổng lồ trong thiên địa. Lực lượng này đến từ Cửu Luân Huyết Nhật trong không gian màu máu, nghiêm nhiên siêu việt cực hạn của sức người. Cho dù là người đại thần thông trong truyền thuyết, ở trước lực lượng này đều có vẻ nhỏ bé.

Dương Phàm phát hiện dưới lực lượng vô hình kia dẫn dắt, hắn đang hướng về phía Huyết Nhật cao nhất với tốc độ cao. Trong quá trình di động, tự nhiên có một cỗ lực lượng gắt gao thủ hộ hắn. Trong hư không, Huyết Nhật kia càng lúc càng lớn, dần dần Dương Phàm có thể nhìn thấy huyết lãng quay cuồng bên ngoài Huyết Nhật.

- Đây không ngờ là mặt trời toàn bộ do lực lượng màu máu tạo thành

Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Nếu không phải vì có cỗ lực lượng kia thủ hộ. hắn chỉ sợ sẽ bị huyết tinh khí kinh thiên kia mê loạn tâm thần, chìm vào giết chóc vô hạn.

Vèo -

Đột nhiên, Dương Phàm phát hiện tốc độ của mình tăng thêm mười mấy lần, trong chớp mắt chui vào trong Huyết Nhật này. Dưới tình huống như vậy, ý thức của hắn thiếu chút nữa hỗn loạn. dường như tiến vào một không gian kỳ dị. Sau khi mọi thứ ổn định lại. hắn xuất hiện ở một đại điện cổ xưa. Đại điện này chỉ sợ cao đến vạn trượng, về phần diện tích cụ thể. Dương Phàm căn bản khó có thể đánh giá, liếc mắt nhìn không thấy cuối.

- Đây đây là nơi đâu?

Dương Phàm bị tòa đại điện to lớn huy hoàng này làm ngây người. Mọi cảnh vật trước mắt ở trong mắt hắn đều hư vô mờ mịt như vậy, dường như là một giấc mộng.

- Thực nghiệm đã đến thời điểm cuối cùng

Một giọng nam tử ôn hòa thì thào lắm lắm.

Dương Phàm quay đầu nhìn, phát hiện thanh âm này đến từ một vị trí nào đó sâu trong đại điện. Hắn không kim nổi bị hấp dẫn bay về phía bên đó. Rất nhanh, hắn thấy được một cảnh tượng cực kỳ rung động, ở sâu trong đại điện có một Huyết Trì cực lớn, phạm vi chùng ngàn trượng, bên trong huyết lưu chảy cuộn cuộn. Phía trên Huyết Trì này có tám cây cột màu đen mấy người ôm không hết, số cột này không ngờ cao chọc trời, chùng mấy vạn trượng. Xem chất liệu và độ dài, mỗi cây cột này chỉ ít cũng phải nặng hàng tỉ cân. Giờ phút này, tám cây cột màu đen chống trời này đều trói một con cự thú man hoang. Dương Phàm chỉ nhìn một cái liền không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Trên cây cột chống trời gần hắn nhất, dùng dây thừng màu vàng tím trói một con Đại Bằng dài đến ngàn dặm. Hai tròng mắt Đại Bằng này màu vàng, phát ra uy nghiêm vô thượng cùng khí chất hoang giả.

Đại Bằng!

Thần thú đỉnh cấp trong truyền thuyết, tốc độ ngạo thị thiên hạ, có thể nói là đệ nhất. Bình thường Đại Bằng trưởng thành chỉ khoảng mấy chục trượng, mà Đại Bằng mắt màu vàng trước mắt này, hai cánh sải ra ít nhất phải ba ngàn dặm!

Giờ phút này, trong mắt Đại Bằng này toát ra vài tia thống khổ tuyệt vọng, không ngừng kêu thảm thiết. Máu trên người nó màu đỏ nhạt hơi lóe lên ánh vàng theo cột chống trời màu đen chảy xuống từng chút một chảy vào trong Huyết Trì. Máu này, chẳng sợ tùy tiện rơi xuống một giọt là có thể trực tiếp áp bách chết một người tu tiên bậc cao. Trên mỗi cây trụ lớn bên cạnh Đại Bằng. đồng dạng trói một quái vật lớn. Dương Phàm ngừng mắt nhìn, tâm thần chấn động từng hồi. Kìa không ngờ là một con Thần Long. phát ra hào quang bảy màu. Hình thể nó chùng ngàn dặm. to hơn Đại Bằng mắt vàng bên cạnh vài lần. Thần Long! Đây là Thần Long cấp bậc gì? Thần Long bảy màu này không ngờ có năm cái móng vuốt vàng, hiển nhiên là vương giả trong Thần Long. Đột nhiên, một tràng rồng ngâm vang vọng đại điện. Tâm thần Dương Phàm chấn động, thiếu chút nữa bị uy thế này chấn động hôn mê.

Tiếng rồng ngâm vừa mới ngừng, trên cây trụ bên cạnh truyền đến một tiếng phượng hót bén nhọn thanh âm thảm thiết vô cùng.

Đây là Phượng Hoàng!

Dương Phàm nhìn chăm chú lên Phượng Hoàng khổng lồ toàn thân như một ngọn lửa. Chỉ nhìn từ xa. hắn đều cảm thấy một cỗ nóng rực đánh thẳng vào linh hồn.

Đại BằngThần LongPhượng Hoàng

Ầm ầm

Ầm ầm -

Ầm ầm ầm

Dương Phàm cảm giác tim mình đập nhanh hơn, cả trái tim đều như nhảy lên đến cổ. Trên mấy cây trụ còn lại là những thứ gì?

Ở bên cạnh Phượng Hoàng, còn có một con Thạch Hẫu cao đến trăm trượng. Thạch Hẫu này thoát nhìn tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận cùng ý chí chiến đấu, không ngờ có ba mắt.

Thạch Hẫu ba mắt? Đây là thần thú cấp bậc gì?

Trong lúc nhất thời Dương Phàm nghĩ không ra, tư duy thật sự rất hỗn loạn. Tuy nhiên, nếu có thể bị trói cùng một chỗ với Đại Bằng, Thần Long. vậy hiển nhiên cũng là cùng một cấp bậc. Bên cạnh Thạch Hẫu ba mắt. trói một con Huyền Quy thật lớn. Trên mai rùa đầy hoa văn cổ xưa, chỉ liếc mắt một cái dường như có thể cảm nhận được năm tháng vô cùng xa xưa. Trên mấy cây trụ lớn còn lại cùng đều trói một quái vật khổng lồ, ít nhất đều là thần thú trong truyền thuyết. Có một số Dương Phàm đều không nhận ra.

- Chậc chậcThật sự là một sáng tác bất hủ

Đột nhiên, một giọng nói mang vẻ nghiền ngẫm truyền đến, hoàn toàn khác hẳn giọng nam tử ôn hòa lúc trước.

- Đại Bàng, Thần ĐiềuTốc độ được công nhận đứng đầu Thất giới

- Tam Nhân Thông Thiên Thần HầuLực lượng mạnh nhất

- Thất Thái Tường Thủy LongĐứng đầu thần thông phép thuật

- Bất Tử Phượng HoàngTrọng sinh bất tử huyền ảo nhất

- Trường Thọ Huyền QuyPhòng ngự mạnh nhất, thọ mệnh dài nhất

Dương Phàm không khỏi tò mò. Giờ phút này hắn đã dự đoán được cảnh tượng mình nhìn thấy chỉ sợ đều là huyền cảnh. Bằng không chỉ bằng những tiếng rống mà đám thần thú mạnh mẽ này phát ra đã đủ có thể làm hấn kinh sợ mà chết.

Ba -

Ý niệm khẽ động, hắn bỗng dưng thấy được phía trước hơn ngàn dặm, nhìn thấy hai nam tử ngồi trên ngai vàng đại điện. Một nam tử trong đó mặt huyết bào hai mắt phát ra khí chất hoàn toàn khác nhau. Trong đó một mắt tràn ngập cơ trí, còn mắt kia lộ ra huyết tinh giết chóc.

Nam tử bên cạnh hắn trên trán có một dấu ấn trắng cong màu tím đen, khoe miệng mang theo vài tia tà dị, trên người tản mát ra một cỗ ma khí khổng lồ cuộn cuộn.

- Hai người kia. không phải là hai pho thần tượng trong Cửu u Điện sao?

Dương Phàm kinh hãi không thôi.

Một người trong đó. Dương Phàm đại khái có thể xác định chính là Cửu u Ma quân, về phần người kia. Dương Phàm còn không thể xác định.

- Luân Huyết Đại Đế. Người nói lần này thực nghiệm có thành công hay không? Tập hợp tám đại thần thú mạnh nhất trong thiên địa, dung hợp tinh hồn huyết của bọn họ. sẽ có thể sáng tạo ra một loại hoàn mỹ cỡ nào?

Cửu u Ma quân ngửa mặt lên trời cười dài.

- Đây là thực nghiệm vĩ đại nhất đời này của bản đế. Chỉ riêng chuẩn bị tài liệu đã hao tổn của ta mấy chục vạn năm

Trong mắt nam tử huyết bào kia bắn ra tia lửa hưng phấn:

- Nếu có thể thành công luyện chế ra "Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết", chúng ta sẽ có thể trở thành sinh vật hoàn mỹ nhất trong vũ nội, có được tốc độ nhanh nhất, lực lượng mạnh nhất, lực phòng ngự mạnh nhất

Dương Phàm nghe hai người nói chuyện với nhau, thân hình từng chút na di về trước.

- Hai người này rốt cục đang mưu tính cái gì? Vì luyện chế "Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết" gì đó mà không ngờ bắt nhiều thần thú trong thiên địa như vậy lại một chỗ

Dương Phàm quá thật khó thể tưởng tượng được dã tâm cùng mục đích của bọn họ. Hắn đứng ở phía trên Huyết Trì, nghe tiếng rền rĩ thống khổ của các loại thần thú ở trên tám cây trụ lớn dưới chân

Trong lòng thậm chí có chút không đành lòng.

Đại BàngThần LongPhượng HoàngTrường Thọ Huyền Quy

Đây đều là thần thú trong truyền thuyết, nhân gian gần như tuyệt chủng, mấy vạn năm cũng chưa từng xuất hiện. Dương Phàm tiếp tục nghe Cửu u Ma quân cùng Luân Huyết Đại Đế nói chuyện với nhau.

- Thực nghiệm của ta trải qua ngàn vạn lần suy diễn, xác định không có bất kỳ sai lầm nào. Nhưng không biết vì sao lại có chút cảm giác không chân thật

Luân Huyết Đại Đế thì thảo lắm lắm.

- Với trí tuệ của ngươi, chẳng lẽ còn có điểm chưa hiểu ra?

Cửu u Ma quân cảm thấy bất ngờ nói.

- Không được. Ta phải để lại chuẩn bị ở sau

Luân Huyết Đại Đế dường như làm ra quyết định gì.

- Vậy thực nghiệm có phải dời lại hay không?

- Không còn kịp rồi Thực nghiệm đã tới thời khắc mấu chốt cuối cùng.

Hắn lại nói tiếp:

- Cửu u Ma quân. Ta nói cho ngươi toàn bộ chuẩn bị ở sau và toàn bộ bố trí cho ngươi, cho dù có sai lầm gì. cũng có cơ hội vẫn hồi

Dứt lời. hắn cùng Cửu u Ma quân liếc nhìn nhau.

Dùng ý niệm truyền đạt lượng tin tức vô cùng lớn, đây là một cảnh giới không thể tưởng tượng.

- Được. Ta hiểu rồi!

Cửu u Ma quân gật gật đầu:

- Hy vọng sẽ không gặp phải kết quả đáng sợ nhất này

Ầm

Nhưng vào lúc này. Huyết Trì dưới chân Dương Phàm bốc lên bọt khí cuộn cuộn. từng cơn sóng khí cuộn cuộn bên trong. Chính lúc này, trong Huyết Trì không ngờ nổi lên một ngọn huyết diễm trong suốt làm máu trong phạm vi nghìn trượng sâu không lường được này đều bốc hơi hết. Trong phút chốc, Huyết Trì khô cạn, trong hư không lơ lửng một ngọn huyết diễm bằng ngón tay cái.

Huyết diễm này dần nhạt đi, ở bên trong có một cục máu nhỏ trong suốt như trân châu phát ra hào quang bảy màu.

Ông -

Cục máu trong suốt bảy màu này lơ lửng trong không trung rung động kịch liệt một hồi. Trong máu như trân châu đó đột nhiên sinh ra một loại lực lượng như cấm kỵ, lập tức gây nên sự hỗn loạn của tiên linh khí trong thiên địa.

Trong hư không, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sấm động. vũ trụ nguyên thủy từ trên hạ thiên kiếp.

- Kết quả xấu nhất cuối cùng vẫn xảy ra

Luân Huyết Đại Đế chưa xót cười. nhưng lại trấn định tự nhiên đứng tại chỗ.

- Thiên kiếp này không ngờ đều tập trung cả hai chúng ta. Sắc mặt Cửu u Ma quân ngưng trọng nói.

- Nếu như thế Viên "Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết" này chỉ có thể để lại cho người có duyên.

Luân Huyết Đại Đế không biết là cố ý hay vô tình, trong mắt một mảnh đậm đặc. Luân Huyết Đại Đế liếc mắt nhìn về phía Dương Phàm một cái!

Ầm

Một mảnh lôi quang màu đen như hắc long diệt thế cuồng bạo bao trùm cả đại điện Huyết Nhật này. Dương Phàm cảm giác trước mắt tối sầm, mơ hồ nghe được một thanh âm:

- Trong vòng thiên địa thất giới này, phạm là bất kỳ sinh linh nào có được Luân Huyết Châu. đều có hy vọng có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết ta luyện chế. Người có được nó. sẽ có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng sáng lập thất giới chí tôn

Quyển 4: Bắc Tàn Ma Tung

270. Chương 274: Vô Tự Ma Điện

Đây là lời nói Hắc Tinh Ma Linh Thần trả lời Mộng Tuyết.

- Nguyên lai. Huyết Nhật Điện chỉ là muốn người có được Luân Huyết Châu chứng kiến một đoạn lịch sử phủ đầy bụi bặm.

Dương Phàm thì thảo nói nhỏ.

Tuy nhiên, hẳn chung quy cảm thấy được trong này ẩn nấp một âm mưu kinh thế nào đó. Đoạn ảo giác trong Huyết Nhật Điện kia thật sự làm người ta rung động.

Thất Thái Tường Thủy Thần Long, Đại Bằng Thần Điện, Bất Tử Phượng Hoàng, Tam Nhân Thông Thiên Thần Hồn.

Thần thú số một số hai trong thiên địa không ngờ đều chỉ là tài liệu luyện chế Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết kia!

Nghĩ lại liền thấy đáng sợ!

Hơn nữa. Luân Huyết Đại Đế cùng Cửu u Ma quân cố ý để lại đoạn ảo cảnh này cho người có duyên nhìn thấy, khẳng định là có mục đích không thể cho người biết. Cửu Luân Huyết Nhật lơ lửng trên không, mỗi một Huyết Nhật đều là do tinh huyết khổng lồ và lực lượng màu máu cấu thành. Mỗi một Huyết Nhật chỉ sợ đều được tạo thành từ máu của hàng tỉ tỉ sinh linh.

Cửu Luân Huyết Nhật dùng một loại phương thức huyền ảo khó lường vận chuyển trong một không gian thần bí.

Bổ cục kinh thiên như thế, rốt cục là vì mưu đồ cái gì?

Dương Phàm cũng không ngờ cho rằng hai người âm mưu sáng tạo nên sẽ không công đem Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết này vô duyên vô cớ tặng cho một người không quen biết. Người có Luân Huyết Châu sẽ có cơ hội chiếm được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết.

Nhưng là ai biết được trong thiên địa này có bao nhiêu viên Luân Huyết Châu?

Nghĩ đến đây, Dương Phàm không khỏi cười nhạt, mắt liếc một cái vào trong Luân Huyết Châu nắm trong tay, không chút nghĩ ngợi trực tiếp ném hạt châu vào trong kho hàng Tiên Hồng Không Gian. Hạt châu này đặt trong Tiên Hồng Không Gian, có thể hoàn toàn che chắn được khí tức của nó để tránh mang đến phiền toái gì cho hắn.

Có lẽ ngay cả Luân Huyết Đại Đế cơ trí vô hạn kia đều khó có thể đoán trước, trong thiên địa này không ngờ còn có thứ nghịch thiên có thể che chắn được khí tức Luân Huyết Châu. Mà Dương Phàm chính là biến số đó!

- Tuy nhiên, thủ đoạn Luân Huyết Đại Đế này rút tinh hồn huyết của thiên địa thần thú, luyện chế Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết có hiệu quả tương tự như Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp trong "Tiên Hồng Quyết - Thánh Liệu Thiên" của ta.

Dương Phàm thì thảo lẩm bẩm.

Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp đem huyết mạch tốt đẹp hoặc huyết mạch thần thú dung nhập hoặc là đổ vào trong cơ thể sinh linh bậc thấp khác, có kỳ hiệu thoát thai hoán cốt, có thể tăng mạnh thể chất người thụ thuật. Thuật này thành công, thậm chí có thể khiến cho người thụ thuật có được một loại năng lực thiên phú hoặc thần thông khó tin nào đó.

- Có lẽ ngay cả đám người Luân Huyết Đại Đế đều không thể chịu đựng được thần huyết luyện chế từ tinh hồn huyết của tám đại thần thú mạnh nhất thiên địa. Mà Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp này của ta lại bao hàm áo nghĩa vô cùng, có thể trực tiếp đổi máu và dung hợp. Nếu ta có thể có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết, vậy chẳng phải là có cơ hội lớn lao

Nghĩ đến đây, Dương Phàm không khỏi cảm thấy tâm động. Bởi vì nguyên nhân tự thân tu luyện Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp, hắn đột nhiên sinh ra hứng thú đối với thực nghiệm của Luân Huyết Đại Đế.

Trong lòng Dương Phàm cũng có một hạt giống ma.

Chỉ tiếc. Dương Phàm cũng không biết sinh tử của Luân Huyết Đại Đế kia ở thời khắc mấu chốt, toàn bộ Huyết Nhật Điện đều bị lôi kiếp diệt thể tập trung và phong tỏa tiêu diệt. Hơn nữa, cho dù hắn có thể gặp Luân Huyết Đại Đế, lấy độ cao và thực lực hai bên hai người căn bản không có khả năng đối thoại công bình.

- Thôi thôi

Dương Phàm thở dài một hơi. cổ nén lòng tham và ý tưởng không thực tế trong lòng. Trong khi suy tư mấy vấn đề này, hắn đã triển khai thần thức thăm dò môi trường xung quanh.

- Đây là địa phương quỷ quái gì? Rốt cục ta bị truyền tống tới đâu?

Dương Phàm phát hiện mình đang ở trong một động đá tối om nhìn không thấy ngón tay, ở bên trong có một động khác chỉ là thần thức của hắn còn không thể kéo dài tới mặt đất.

- Xui xẻo. Không ngờ bị truyền tống đến một nơi không có ánh sáng.

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn biết sau khi Cửu u Bí Cảnh chấm dứt, tu sĩ bên trong sẽ lập tức bị truyền tống ra một khoảng cách nhất định. Phạm vi khoảng cách này có thể rất gần cũng có thể rất xa.

- Đông Thắng Đại Lục rộng như vậy, hy vọng ta đừng bị truyền đến một nơi thật xa xôi

Trong lòng Dương Phàm mơ hồ có chút lo lắng.

Nếu bị truyền tống đến một nơi quá xa xôi, với tốc độ Dương Phàm giờ phút này, cho dù cho hắn thời gian mấy trăm năm cũng không thể trở lại Ngự Dương quốc. Tuy nhiên, thái độ của hắn cũng rất lạc quan: Cái gì đến sẽ đến, nghĩ nhiều đau đầu.

Hơn nữa truyền tống tùy cơ sau khi Cửu u Bí Cảnh kết thúc, xa nhất cũng không vượt qua phạm vi trăm vạn dặm. Thấy nơi này yên tĩnh hẻo lánh như vậy, Dương Phàm dứt khoát khoanh chân ngồi, bố trí cấm chế xung quanh. Sau đó hắn bắt đầu nghiên cứu mấy thứ lấy được từ trong Cửu u Điện. Đầu tiên là mấy thứ bảo vật dùng chìa khóa mở ra. Luân Huyết Châu tự nhiên không cần thăm dò nữa.

Trước tiên Dương Phàm lấy ra quyển sách nhỏ phát ma khí cuộn cuộn, ma khí này mang đến cho hắn một loại cảm giác thân thiết quen thuộc. Trên sách có vài chữ cổ: "Cửu u Ma Kinh - Hậu Quyển." Dĩ nhiên là Cửu u Ma Kinh - Cửu u Hóa Thần Ma Công!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Tiền quyển, trung quyển, hậu quyển.

Hắn đều tập hợp đủ.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm vội vàng lấy hai quyển kia ra.

Ông -

Khi ba quyển Cửu u Ma Kinh này xuất hiện đồng thời dị biệt đột nhiên sinh ra. Ba bản ma kinh dường như có linh tính, dung hợp cùng một chỗ. Trước mặt Dương Phàm lộ ra một vực sâu màu đen nhìn không thấy đáy. Mà vực sâu màu đen này hình thành trên một quyển vô tự ma điển ngay khi ba quyển sách nhỏ dung hợp

Vô tự ma điển, bên trên ngay cả một chữ cũng không có.

Dương Phàm cảm giác phi thường quý dị.

Vực sâu vô tận trên vô tự ma điển này ẩn chứa một cỗ lực lượng làm người ta hoàn toàn bị mê man sa đọa. Cũng may Dương Phàm lĩnh ngộ ra lực lượng ma đạo tinh túy, định lực siêu nhiên, đối với lực lượng ma đạo có hiểu sâu về bản chất. Hắn đưa thần thức vào trong vực sâu vô tận này, đầu tiên quanh quẩn trong đầu chính là phép quyết Cửu u Ma Công nhiều vô tận, trong đó bao gồm đủ loại thần thông bí thuật.

- Nguyên lai pháp quyết Cửu u Ma Công trước đây ta có được cũng không phải đầy đủ.

Dương Phàm đầy mặt kinh dị.

Được Tiên quyền, chỉ có thể tính Tam u Hóa Thần Ma Công. Chỉ có thể đủ ba quyền rồi dung hợp mới có thể hình thành Cửu u Ma Công chân chính đầy đủ. Mà lúc này tu luyện Cửu u Ma Công, uy lực lại có thể tăng lên vài phần. Không chỉ như vậy, trong vực sâu vô tận này còn bao gồm tri thức ma đạo như biển, trong đó tin tức gần như là mênh mông, cho dù cho Dương Phàm thời gian trăm năm cũng không thể tiêu hóa toàn bộ.

Khi tiếp xúc đến dòng tin tức này, thần thức Dương Phàm tiếp tục thăm dò, cảm giác từng bước khó khăn. Đột nhiên, hắn mơ hồ cảm giác được từng trảng rít gào kinh hồn trong ma uyên, lập tức đánh bay thần thức của hắn.

Phốc!

Sắc mặt Dương Phàm trắng bệch, hộc ra một búng máu, hiển nhiên là tâm thần bị thương tổn.

- Xem ra vô tự ma điển này còn có rất nhiều bí mật, với thực lực hiện tại của ta còn không đủ để thăm dò.

Dương Phàm cũng hiểu ra, dứt khoát thu hồi vô tự ma điển. Tâm thần bị hao tổn. Dương Phàm không để ý đến, để mặc thể chất biến thái tự động khôi phục thân thể. Theo sau, hắn lại lấy ra một vật khác. Đây là một bình máu màu tím đen, bên trong chứa máu màu lam thẫm mỵ lệ.

Trên nhãn bình máu có mấy chữ: "Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết".

Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết?

Dương Phàm nao nao, dùng thần thức tiếp xúc bình máu này, lập tức từ bên trong chiếm được tin tức cần biết. Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết: từ tinh huyết của yêu vật cường đại có huyết mạch thần thú loãn, lại phối hợp với vài chục loại thiên tài địa bảo luyện chế mà thành. Sau khi ăn vào một giọt, có thể trong thời gian ngắn tăng tổng hợp thực lực rất lớn, chỉ cần không liên tục sử dụng hoặc sử dụng quá liều, sau đó sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Dùng linh huyết này lâu dài, còn có thể từng bước cải thiện thể chất nhưng muốn dùng linh huyết này ít nhất cần tu vi Kim Đan Kỳ. Người nào tu vi không đủ, sẽ nổ tan xác mà chết. Xem xong tác dụng của thứ phẩm Nghịch Linh Huyết này. Dương Phàm không khỏi ngáy người như phỗng.

Hiệu quả thật nghịch thiên!

Trong Tu Tiên Giới này, Dương Phàm còn chưa từng nghe qua có loại đan dược hoặc bí thuật nào sau khi tăng mạnh thực lực sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Mà thứ phẩm Nghịch Linh Huyết này, sau khi dùng không có bất kỳ tác dụng phụ, còn có thể từng bước cải thiện thể chất.

Đây còn quý giá hơn so với linh đan hiếm có nào trên thế gian.

Dương Phàm hít sâu một hơi thu thứ phẩm Nghịch Linh Huyết này vào Tiên Hồng Giới, vật này trong giai đoạn trước mắt còn không dùng được. Cứ như vậy, Dương Phàm cuối cùng biết rõ ba loại bảo vật dùng chìa khóa mở ra.

Tác dụng chủ yếu của Luân Huyết Châu là phát ra khí tức để tiến vào Huyết Nhật Điện. Quyền hạ Cửu u sau khi dung hợp hình thành vô tự ma điển. Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết xem như một loại linh đan bí chế có thể trong thời gian ngắn tăng mạnh thực lực bản thân.

- Ta lại xem ra ba vật phẩm lấy được từ trên Cửu u Đài.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ chờ mong.

Tuy nhiên sau một lát. Dương Phàm hơi lộ chút tiếc nuối. Ba món vật phẩm này là: Linh tỏa màu đồng, hắc phiến, ngọc giản.

Linh tỏa màu đồng cùng hắc phiến hiển nhiên là cổ Bảo không biết tên. Đặc biệt là hắc phiến. Dương Phàm thoạt nhìn có chút quen mắt. rồi lại không nhớ nổi

Cổ Bảo, Dương Phàm còn không thể luyện hóa càng không thể sử dụng. Tối thiểu phải đạt tới Kim Đan mới có thể miễn cưỡng vận dụng, bậc cao Nguyên Anh mới có thể phát huy ra uy năng chân chính, về phần viên ngọc giản kia. Dương Phàm đưa thần thức vào thăm dò là một bộ công pháp ma đạo đỉnh cấp tên là "Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp".

Điểm bá đạo quý dị của công pháp này thật là hiếm có, tu luyện cũng gian nguy dị thường. Tuy nhiên, Dương Phàm cũng không có nhiều hứng thú với nó, tạm thời thu hồi để lại ngày sau dùng.

Nói tới công pháp ma đạo. Cửu u Ma Công hần tu luyện đã là chấn nhiếp cổ kim, bá đạo tuyệt luân.

Tuy rằng Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp này cũng là công pháp vạn năm hiếm thấy, nhưng hần cũng hiểu được đạo lý tham nhiều không tinh. Điểm trân quý của công pháp đỉnh cấp ở Tu Tiên Giới là giống như của quý. Công pháp cao cấp ít nhất đều có thể tu luyện đến bậc cao trở lên, mà công pháp đỉnh cấp lại có thể tu luyện đến cấp bậc càng cao thâm. Chỉ có siêu cấp đại phái truyền thừa lâu dài mới có thể có được công pháp đỉnh cấp, hơn nữa bình thường đều là truyền từ đời này qua đời khác.

Sau khi chỉnh lý lại những bảo vật trọng yếu này. Dương Phàm mới bắt đầu tính toán như thế nào rời khỏi lòng đất này đi ra bên ngoài. Hần cũng không biết mình ở sâu bao nhiêu dưới lòng đất. dù sao thần thức không kéo dài được đến mặt đất.

Dương Phàm hơi chút trầm ngâm liền quyết định cho Lưu Ly Hàn Tinh Xà đi ra đào một thông đạo. Tuy nhiên khi tâm thần hần tiến vào Tiên Hồng Không Gian. chuẩn bị gọi tiểu xà ra thì thần sắc lại biến đổi.

271. Chương 275: Biến Hóa Của Hàn Tinh Xà

Bất kỳ thứ nào nơi đây thậm chí có thể khiến tu sĩ bậc cao đổ mắt.

Ở trên mảnh đất xanh, cây cối sinh trưởng ở bất kỳ môi trường nào đều có thể bình yên sinh trưởng ở nơi đây. Trước mắt là thời gian gia tốc mười sáu lần, thần hiệu như thế đủ để tu sĩ ngoại giới than thở.

Giờ phút này, khu vực bị ánh sáng xanh bao phủ cấm chế, một con băng xà trong suốt dài ba tấc đang quần trên một khối Vạn Niên Băng Tử, vẫn không nhúc nhích. Bên ngoài thân nó bao phủ một tầng tinh thể mỏng manh bao phủ cả thân thể và Băng Tử vào trong.

Nhìn tổng thể giống như một quả trứng tinh thể trong suốt. Lưu Ly Hàn Tinh Xà cùng Vạn Niên Băng Tử bị quần quanh đều bị nhốt trong một quả trứng tinh thể. Tình huống như vậy khiến sắc mặt Dương Phàm khẽ biến, suy tư một lát trên mặt nửa mừng nửa lo. Tình cảnh trước mắt. Lưu Ly Hàn Tinh Xà sau khi hấp thu Vạn Niên Băng Tử, thực lực rõ ràng có tăng lên, giờ phút này đang nằm trong thời kỳ trưởng thành lột xác.

Nói càng trực tiếp một chút thì là nó muốn thăng cấp!

Lưu Ly Hàn Tinh Xà này vốn là yêu thú cấp hai đỉnh, tương đương với tu sĩ Ngưng Thần Đại Viên Mãn. Nhưng là nó thần thông phi phàm, thậm chí có thực lực tiêu diệt tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường. Lúc ở quảng trường Cửu U, băng xà này dựa vào bản mạng Băng Diễm đóng băng Trác Kinh mới bước vào Kim Đan Kỳ trong giây lát. Hơn nữa. sau khi bị Huyền Cường Bảo Phiến trong tay Trác Kinh công kích, hần tinh bên ngoài thân không chút tổn hại, nhưng bị một chút nội thương. Từ khi rời khỏi Hàn Băng động, Dương Phàm để cho Lưu Ly Hàn Tinh Xà bị Thứ Hồn Châm đánh bị thương ở lại mảnh đất xanh chữa thương, cũng tùy ý ném cho nó một khối Vạn Niên Băng Tử. Không nghĩ tới hần vừa rời khỏi Cửu u Bí Cảnh, cần Lưu Ly Hàn Tinh Xà này ra sức thì không ngờ nó lại tiến vào trạng thái đặc thù này.

- Không biết nó thăng cấp cần bao nhiêu thời gian.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

Nếu là dưới tình huống bình thường, Lưu Ly Hàn Tinh Xà muốn vượt qua thời kỳ lột xác này có thể là mười mấy năm, thậm chí là vài chục, hơn trăm năm. Tuy nhiên, hiện tại có Vạn Niên Băng Tử trợ giúp cùng với thần hiệu của mảnh đất xanh, chân chính cần bao nhiêu thời gian. Dương Phàm cũng không biết chính xác. Nhưng hắn cũng đại khái phỏng đoán ra một chút: nhiều nhất là một, hai năm, có lẽ là càng ngắn thì băng xà này có thể thành công thăng cấp.

- Xem ra ta chỉ có thể dựa vào chính mình chậm rãi đào móc.

Dương Phàm kiệt lực triển khai thần thức và cảm quan, bốn phía lại đều là một mảnh nham tầng, hơn nữa nham thạch nơi này còn hết sức cứng rắn. Hắn cũng không dám dựa vào sức mạnh để mở thông đạo. Nếu tầng nham thạch nơi đây sụp đổ ngàn vạn cân thổ tầng nham tầng ầm ầm hạ xuống, cho dù đích thân tu sĩ bậc cao cũng chỉ có kết cục ngã xuống.

Dương Phàm cũng không có lập tức đào móc, hắn dọc theo thông đạo đi về phía trước một hồi. phát hiện đường phía trước bị ngăn cản bởi một loại nham thạch kỳ quái có thể ngăn cách thần thức.

Có lẽ nơi này có đường ngầm nào cũng không chừng?

Quan sát một lát. Dương Phàm cho ra kết luận. Nơi mình đang ở hẳn là do nhân công mở ra, hơn phân nửa là có cơ quan khác. Hắn đoán nơi này là mật địa hoặc là đường ngầm của môn phái nào đó, ở dưới nền đất sâu như thế, cho dù là thần thức của bậc cao Kim Đan cũng không thể thăm dò tới.

- Nếu nơi này là mật địa của môn phái nào đó, vậy thì có phiền toái.

Dương Phàm chau mày.

Nếu hắn không hề kiêng kị mở thông đạo vậy khó có thể giấu được môn phái tu tiên ở trên mặt đất. Đến lúc đó còn không đi ra nói không chừng đã bị vô số tu sĩ của môn phái đó bao quanh.

- Không bằng trước tiên ta ở đây tu luyện một đoạn thời gian, ở trong Bí Cảnh tu vi của ta liên tục tăng hai bậc còn chưa kịp củng cố. Ngoài ra, ta lấy được toàn bộ phép môn của Cửu u Ma Công, cũng cần phải tăng lên cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Dương Phàm trầm tư thật lâu, rốt cục làm ra quyết định. Vì thế hắn liền ở đây tu luyện, tính toán trước tăng thực lực rồi tính sau. Đảo mắt hai tháng trôi qua, lúc tu luyện, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh.

Trong lúc này, tu vi Dương Phàm cũng cố đến Trúc Cơ Hậu Kỳ, thậm chí thăng đến Trúc Cơ Đại Viên Mãn. Tu luyện phép môn Cửu u Ma Công đầy đủ, uy lực lại tăng lên vài phần. Ngay cả Nhất u Ma Diễm cũng ngưng luyện vài phần đạt tới cảnh giới Nhất u đại thành.

- Nhất u Ma Diễm đại thành, nếu có nguồn suối ma khí hoặc là cắn nuốt hỏa diễm cùng loại có thể khiến nó tăng lên cảnh giới Nhị u Ma Diễm.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. đứng lên.

Vào lúc gần đây tu luyện Nhất u Ma Diễm. Dương Phàm phát hiện cảm ứng giữa mình và Tam u lão ma vô cùng mơ hồ. Hắn phỏng đoán giờ phút này chỉ sợ mình cách Ngự Dương quốc một đoạn khá xa. Sau khi củng cố tu vi, Dương Phàm cũng không gấp, ở lại đây từng bước luyện hóa các loại Pháp Bảo. Bao gồm Linh Khí phòng ngự cực phẩm chiếm của Trác Kinh. Ngoài ra hắn đã hợp đủ linh kiện Phương Thiên Kim Minh Chuyên cũng luyện hóa hai khối vốn thuộc về Hồng Vòng. Sau khi bốn khối Bản Chuyên dung hợp, không hề nghi ngờ siêu việt cấp bậc Linh Khí. uy năng kinh thể hãi tục, tuy nhiên với tu vi của Dương Phàm chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển một lát.

Ngay tại ngày hôm nay.

Dương Phàm đang thử luyện hóa cổ Bảo đột nhiên cảm nhận được một cơn chấn động rất nhỏ từ trên mặt đất. mơ hồ nghe được một tiếng "Ầm".

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Dương Phàm chấn động. "Vụt" một tiếng đứng bật dậy. Hắn lập tức thu hồi Pháp Bảo, sẵn sàng chờ đón người tới. Sau nửa canh giờ. hắn cảm ứng được có người tới. Dương Phàm vừa vui sướng, lại có chút lo lắng kiêng kị.

Ầm ầm

Tầng nham thạch phía trước dài mười mấy trượng không ngờ tự động nâng lên, mở ra một cái thông đạo. Một tia ánh sáng mỏng manh chiếu vào.

- Không nghĩ tới Tiên Lai Tông ta không ngờ lại rơi xuống bước này.

Một giọng nói lộ vẻ già nua suy yếu từ thông đạo truyền đến.

Lên tiếng là một lão già chòm râu hoa râm, sắc mặt tái nhợt, trên người còn có một vết máu lớn. Xem ra hẳn là bị thương không nhẹ.

- Sư tôn. Chỉ cần lão nhân gia ngài còn sống. chúng quy có thể khiến Tiên Lai Tông ta "Đông Sơn tái khởi".

Một gã tu sĩ hắc y đỡ bên cạnh. vẻ mặt cung kính nói.

Tu sĩ đi vào trong hàng tuổi trẻ đều khoảng dưới ba mươi. tu vi đều từ Ngưng Thần Kỳ trở lên, mà già hơn một thế hệ có ba bốn người tu vi đều trên Trúc Cơ Kỳ. Mà lão già râu bạc trắng kia thì có chút sâu không lường được.

- Đông Sơn tái khởi? Nói sao mà dễ thế!

Lão già râu bạc vẻ mặt trào phúng nói:

- Hiện giờ Huyết Luyện Tông của Tần quốc kia hùng hổ dẫn bảy đại tông môn xâm lấn hơn phân nửa La Sơn quốc ta, càng đừng nói là Tiên Lai Tông nho nhỏ chúng ta. Cho dù là bốn đại tông môn đứng đầu bản quốc cũng lọt vào nguy cơ.

Ánh mắt lão già ảm đạm. thần sắc không ánh sáng. hiển nhiên là tuyệt vọng chưa từng có đối với thế cục trước mắt.

Ầm ầm

Tầng nham thạch dài vài chục trượng, hơn mười vạn cân chậm rãi hạ xuống. Giờ phút này, có tu sĩ thi triển Chiêu Minh Thuật, cùng khảm lên vách tường mấy viên Dạ Minh Châu. Ánh sáng dịu dàng chiếu sáng toàn bộ động dưới lòng đất. Sau đó. đám tu sĩ Tiên Lai Tông lại là một mảnh trầm mặc.

- Lão phu vốn cũng chỉ còn lại không đến năm mươi năm thọ nguyên. Trận đại chiến vừa rồi, nguyên khí tiêu hao rất nặng, thương đến tinh khí bốn nguyên. Với trạng thái hiện tại của lão tổ ta, phỏng chừng cũng khó kiên trì được bao lâu.

Lão già râu bạc trắng lại thở dài một hơi, giờ khắc này lại càng lộ vẻ già nua vô lực.

- Tổ gia gia. Ngài ngàn vạn lần đừng nản chí. Chỉ cần ngài dốc lòng điều dưỡng một khoảng thời gian. có thể trở lại huy hoàng ngày trước.

Một cô gái xinh đẹp mi dài. hai mắt đắm lệ mông lung nói.

Cô gái này tuổi chừng đôi tám, mặc dù không lớn nhưng dung mạo thanh tú mỹ lệ, làm cho người ta không kìm nổi muốn thương tiếc một phen.

- Tịch nhi. Người là huyết mạch duy nhất của ta trên đời này, tổ gia gia nhất định sẽ toàn lực tài bồi người trong những năm tháng còn lại.

Lão già râu bạc nhìn về phía Tịch nhi trong mắt có vài phần sùng ái. Mà giờ phút này. thân truyền đệ tử đứng ở bên cạnh lão già râu bạc - tu sĩ hắc y trung niên trong mắt lộ ra một tia không cam lòng cùng ghen tị.

- Tổ gia gia. Ngài nói chúng ta bao giờ thì có thể đi ra ngoài. Chẳng lẽ phải trốn trong này cả đời.

Tịch nhi không kìm nổi làm nũng nói.

- Nhìn thực lực Huyết Luyện Tông dùng đến. lần này chỉ sợ là muốn thôn tóm La Sơn quốc chúng ta. còn có Ngư Dương quốc ở ngay sát cạnh. Chúng ta ít nhất phải trốn trong này một tháng, mới có thể ngầm phái người ra ngoài.

Lão già râu bạc đáp.

”Đồng thời thâm tóm La Sơn quốc cùng Ngự Dương quốc?”

Dương Phàm ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó. vừa nghe lời ấy không khỏi chấn động.

Từ trong đối thoại của những người này, có thể thấy được tuy rằng mình đã bị truyền tống ra ngoài khu vực Ngự Dương quốc. nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi rộng lớn của 13 nước Bắc Tần.

Tuy rằng Dương Phàm chưa rời khỏi Ngự Dương quốc. nhưng là cũng biết đại khái bố cục của 13 nước Bắc Tần. Trong 13 nước này, Ngự Dương quốc đứng ở sau cùng. Có ba quốc gia cường đại nhất: Tần quốc, Triệu quốc, Tề quốc.

”Trong hơn hai tháng ta tiến vào Cửu u Bí Cảnh, 13 nước Bắc Tần rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ La Sơn quốc liên với Ngự Dương quốc đã gặp nguy cơ cấp bách như vậy Ngự Dương quốc chỉ sợ cũng không tốt bao nhiêu!”

Trong lòng Dương Phàm không khỏi có nôn nóng lo lắng thể cục của Ngự Dương quốc. Dù sao hắn cũng sinh sống ở Ngự Dương quốc hai mươi năm. Nơi đó có người thân, bè bạn, đệ tử sự nghiệp, thậm chí còn nữ tử vừa gặp đã yêu.

”Huyết Luyện Tông?” Dương Phàm hít sâu một hơi. thầm nghĩ: ”Hy vọng ba đại tông môn của Ngự Dương quốc có thể đứng vững. Dù sao cũng có lão quái Nguyên Anh Kỳ như Tam u lão ma. Thanh Hư Lão Đạo tọa trấn.”

Ngay khi Dương Phàm lo lắng trong lòng. lão già râu bạc khoanh chân điều tức. trong mắt đột nhiên lóe tinh quang.

- Là ai?

Một cỗ uy áp mạnh mẽ âm âm buông xuống, con người vốn ẩm đậm của lão già râu bạc bỗng nở rộ thần quang sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm vào một nơi ở trên đỉnh của động dưới lòng đất này.

Mà nơi đó. chính là nơi Dương Phàm ẩn thân.

”Không ngờ lão già râu bạc này là bậc cao Kim Đan.”

Dương Phàm thầm giật mình.

Hắn vốn thu liễm khí tức, ẩn nấp ở trên đầu mọi người đã lâu, giờ phút này tâm thần lão già râu bạc ổn định, hơn nữa tâm thần Dương Phàm không yên nên bị đối phương cảm giác được. Cũng không tính là ngoài ý muốn.

- Vị đạo hữu trên kia. Lão phu đã nhìn ra người. Nếu thật sự không chịu đi ra. đừng trách lão phu động thủ.

Trên người lão già râu bạc tản mát ra uy áp Kim Đan cường đại.

Bá

Vù -

Dương Phàm từ trên đỉnh động hạ xuống, trên mặt có một tia cười khổ nhưng cũng không nhiều kinh hãi ôm quyền đối với lão già râu bạc:

- Xin tiên bối thứ lỗi. Văn bối cũng là vô tình đến đây.

272. Chương 276: Ai Uy Hiếp Ai?

Dương Phàm cười khổ ôm quyền hướng về lão già, trên mặt vẫn còn giữ nguyên vẻ trấn định cơ bản. Lão già râu bạc trước mắt tuy là tu sĩ bậc cao. nhưng thân bị thương nặng, nguyên khí đại thương. Thực lực chỉ sợ không phát huy được một nửa. cho dù cậy mạnh hắn cũng có sức liều mạng.

Bá -

Đám tu sĩ Tiên Lai Tông nhất tề đưa ánh mắt căm thù nhìn lại.

- Nơi này là chỗ lánh nạn của Tiên Lai Tông chúng ta. Biết bí mật này chỉ là vài vị trưởng lão trong tông môn. Người rút cục lên vào bằng cách nào?

Trong mắt lão già râu bạc Kim Đan chợt lóe hàn quang, uy áp cường đại tập trung gắt gao vào Dương Phàm. Dương Phàm không khỏi cứng đờ, đối với điểm này ngay hần đều cảm thấy buồn bực nhưng lại không dễ giải thích. Chẳng lẽ hần nói với những người này, mình là từ trong Cửu u Bí Cảnh truyền tống ra?

- Hừ. Người này lai lịch không rõ, hơn phân nửa là nội gian của bảy đại tông môn Tần quốc phái đến La Sơn quốc ta.

Tu sĩ hắc y trung niên bên cạnh lão già râu bạc Kim Đan lãnh đạm nói. Người này là đệ tử thân truyền của lão già râu bạc, bộ dạng chừng bốn, năm mươi tuổi. Tu vi tương đương với Dương Phàm. cũng là ở Trúc Cơ Hậu Kỳ.

- Sư tôn. Để chúng ta bắt hần lại!

Trong mắt trung niên hắc y chợt lóe lên vẻ hung ác, trong tay tế ra một sợi dây thừng ánh bạc chói mắt. "Vù" một tiếng hóa thành một bóng màu bạc cuốn tới Dương Phàm. Cùng lúc đó, bên cạnh cũng có hai tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ đột nhiên bức tới Dương Phàm. Mà lão già râu bạc Kim Đan kia khoanh ngồi, ánh mắt không nhìn Dương Phàm một cái, hiển nhiên là ngầm đồng ý. Nhưng là lão cũng không ra tay.

- Đây là các người tự tìm

Dương Phàm thở dài. đứng ở tại chỗ không thềm nhúc nhích. Nói thật. đối với Dương Phàm giờ phút này mà nói, trong vòng Trúc Cơ Kỳ, không còn địch thủ. Trừ khi là kẻ nào cùng cấp bậc với tam đại tân tú, mới có thể tạo thành một ít phiền toái cùng uy hiếp với hần. Sau khi trải qua Cửu u Bí Cảnh, thực lực Dương Phàm tăng lên không chỉ nửa điểm một điểm. Thấy bộ dạng Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, trong mắt lão già râu bạc chợt lóe tinh quang. Nếu đổi là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, dưới tình huống như vậy còn có thể bảo trì trấn định như thế?

Ầm

Dương Phàm nhẹ đánh ra một chưởng, một dòng khí màu xanh biếc mãnh liệt tràn ra, hóa thành một con lục xà rất sống động. Chỉ cuốn một cái, lập tức cùng dây thừng màu bạc của trung niên hắc y quấn vào một chỗ.

Từ trên lục xà do linh khí hóa hình tràn ra một cỗ lực lớn lập tức đẩy dây thừng màu bạc trong tay trung niên hắc y ra.

Thịchthịchthịch

Trung niên hắc y cũng là Trúc Cơ Hậu Kỳ, thân hình lui nhanh, hổ khẩu run lên, dây thừng màu bạc trong tay thiếu chút nữa rời tay bay ra.

- Điều này sao có thể?

Trung niên hắc y Trúc Cơ Hậu Kỳ, mặt đầy nghi ngờ và kinh hãi. Hần không thể tin được, mình sử dụng một kiện Linh Khí trung phẩm không ngờ bị đối phương tiện tay đánh lui.

- Linh khí hóa hình!

Lão già râu bạc Kim Đan thốt lên trên mặt lần đầu lộ vẻ khiếp sợ. Linh khí hóa hình, đó chính là thủ đoạn vận dụng linh khí mà tu sĩ bậc cao mới có thể nắm giữ. Mặc dù hần là bậc cao Kim Đan lâu đời cũng còn chưa lĩnh ngộ. Mà giờ phút này, một thanh niên không rõ lai lịch lại có thủ đoạn cao siêu như vậy. Điều này không thể không làm cho người ta SUY nghĩ sâu xa.

- Dừng tay!

Lão già râu bạc Kim Đan khê quát một tiếng, ngăn những người khác tiếp tục động thủ. Tuy nhiên hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác đã phát ra công kích. Một kiện Linh Khí trung phẩm, một pháp thuật cấp ba gần như đồng thời đánh lên người Dương Phàm.

Ông -

Quanh thân Dương Phàm lóe lên màn sương màu xanh. hình thành một kiện Lục sắc Tháo Giáp do những sợi tơ màu xanh bện thành.

Ầm ầm

Công kích của hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đánh lên Lục sắc Tháo Giáp tạo nên từng đợt gợn sóng màu xanh. rồi biến mất không còn. Từ đầu tới cuối, Dương Phàm thủy chung không động nửa bước. lại ung dung ứng phó được công kích của ba tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, ở trong mắt hắn, trong động to lớn này trừ bỏ lão già râu bạc Kim Đan xếp bằng bất động kia, tu sĩ còn lại đều không thể hình thành uy hiếp thực chất gì tới hắn.

Đám tu sĩ Tiên Lai Tông có mặt tại đây đều lộ ra vẻ kinh hãi, đều bị thực lực của nam tử thần bí trước mắt làm kinh sợ.

- Các hạ thật không đơn giản. Với tu vi Trúc Cơ Kỳ lại lĩnh ngộ được năng lực linh khí hóa hình.

Lão già râu bạc Kim Đan lên tiếng tán thưởng, nhẹ vung tay lên ra hiệu đám người trung niên hắc y lui ra một bên.

- Tiền bối quá khen.

Dương Phàm mỉm cười. Nếu như không lộ chút thực lực như thế nào có thể có quyền lên tiếng?

- Lão phu Lệnh Hồ Tông, tổ sư của Tiên Lai Tông. Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ từ môn nào phái nào?

Ánh mắt lão già râu bạc sáng quắc nói.

- Tại hạ Dương Phàm. đến từ Ngự Dương quốc. Chỉ là một Dược sư.

Dương Phàm không kiêu ngạo không xiêm nịnh nói.

- Ngự Dương quốc? Dược sư?

Lão già râu bạc nhướng mày:

- Người là một Dược sư của Ngự Dương quốc, như thế nào lại đến La Sơn quốc, thậm chí là xuất hiện ở nơi tránh nạn dưới lòng đất của Tiên Lai Tông ta.

- Điều này Dương mỗ thật sự là có điểm khó nói. Nhưng có thể cam đoan. tại hạ vẫn là lần đầu tiên đến La Sơn quốc.

Dương Phàm giải thích. Chuyện có liên quan đến Cửu u Bí Cảnh. hắn thật đúng là khó nói

- Thân phận của người đích thật làm cho người ta hoài nghi, lại quý dị xuất hiện ở nơi này. Thứ cho lão phu không thể tin tưởng người.

Khí thế trên người Lệnh Hồ Tông bỗng nhiên động, trong không gian truyền đến một cảm giác áp lực. Dương Phàm cảm giác vô hình trung có một tảng đá lớn đặt ở trên đỉnh đầu mình.

- Lệnh Hồ tiền bối muốn thế nào?

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi.

- Hiện tại Tiên Lai Tông ta đang bị một đội tu sĩ trận doanh Huyết Luyện Tông diệt sát. Chúng ta thật vất vả tránh ở nơi đây, sự tồn tại của người làm một nhân tố không ổn định.

Về mặt Lệnh Hồ Tông hung dữ nói:

- Cho nên ta cho người hai lựa chọn.

- Lựa chọn gì?

Dương Phàm bình tĩnh nói. Hắn thật sự hiểu ý tưởng của đối phương, nếu đổi lại là mình chỉ sợ cũng không ngoại lệ.

- Lựa chọn thứ nhất. Bỏ tay chịu trói, chờ qua cơn nguy cơ này, chúng ta sẽ thả người ra.

- Lựa chọn thứ hai. nếu người liều chết phản kháng, chỉ có một con đường chết.

Lệnh Hồ Tùng thần nhiên nói:

- Ta tin tưởng ngươi là một người thông minh.

- Tổ gia gia. Vậy có chút không tốt hả.

Cô gái xinh đẹp Tịch nhi bên cạnh có chút không đành lòng nói.

- Tịch nhi. Người hiểu đời không sâu, có thể nào hiểu rõ lòng người hiểm ác?

Trung niên hắc y bên cạnh dạy bảo.

Dương Phàm trầm ngâm một lát. chăm chú nhìn Lệnh Hồ Tùng. chậm rãi nói:

- Lệnh Hồ tiên bối nghĩ rằng, các người nắm chắc Dương mỗ rồi?

Nghe nói lời này, đám tu sĩ ở đây đều ngẩn ra, ngay cả Lệnh Hồ Tùng cũng không ngoại lệ.

Chẳng lẽ nam tử trước mắt này cuồng vọng đến mức cho rằng ở trước mặt hơn mười tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, bốn năm tên Trúc Cơ Kỳ, lại thêm một bậc cao Kim Đan, còn có đường phản kháng.

- Ha ha ha.

Lệnh Hồ Tùng đột nhiên bật cười, lộ vẻ trào phúng nói:

- Thực lực của người không tồi, đủ để hoành hành Trúc Cơ. Nhưng ở trước mặt lão phu. không có khả năng thủ thắng.

- Dương mỗ chưa bao giờ nghĩ tới thủ thắng trước mặt tiên bối, mặc dù ngay tại phía trước tại hạ từng may mắn mới chém chết một tu sĩ mới bước vào bậc cao Kim Đan.

Giọng điệu Dương Phàm hơi ngừng lại chợt trong mắt lóe ánh sáng lạnh lẽo:

- Nhưng là Dương mỗ có nắm chắc tuyệt đối, ở trước mặt tiên bối giết sạch những tu sĩ còn lại tránh nạn ở chỗ này.

Nói xong lời cuối cùng sát khí trên người Dương Phàm trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ hồ sâu, trong lòng đám tu sĩ phát lạnh, thân thể cứng ngắc trong chớp mắt. Lời nói vừa dứt, nơi lánh nạn một mảnh tĩnh mịch, thậm chí có thể nghe được tiếng hô hấp cùng tim đập của mọi người!

Nam tử trước mắt này, khẩu khí thật lớn!

Tuy nhiên, chúng tu sĩ tuy rằng cảm thấy hấn đáng sợ nhưng lại không tin Dương Phàm thật sự có bản lĩnh như thế, ở trước mặt bậc cao Kim Đan tàn sát tất cả tu sĩ còn lại. Bọn họ càng không tin Dương Phàm từng chém giết bậc cao Kim Đan.

- Người uy hiếp lão phu?

Lệnh Hồ Tùng không giận mà ngược lại bật cười vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chăm chú Dương Phàm:

- Cho dù người thật sự từng chém giết bậc cao thì lại như thế nào? Lão phu thắng cấp Kim Đan hơn hai trăm năm làm sao một tiểu mao đầu mới vào bậc cao Kim Đan có thể so sánh?

- Ha ha. Tiên bối vừa rồi cũng không phải uy hiếp vân bối làm ra lựa chọn sao?

Dương Phàm cười dài nói:

- Tại hạ thân là Dược sư, có thể nhìn ra được thương thế tiên bối rất nặng nguyên khí hao tổn nhiều, chỉ sợ năm phần thực lực đều không phát huy được.

Tuy rằng bề ngoài hấn ăn nói tự nhiên, nhưng trong lòng vẫn không yên. Đối phương chung quy là bậc cao Kim Đan lâu đời, ngay cả chỉ có thể phát huy năm thành thực lực, cũng không phải Trác Kinh mới bước vào Kim Đan chưa kịp củng cố có thể sánh được. Tuy nhiên, Dương Phàm tự nghĩ có Tường Vân Ngõa, khôi lỗi bậc cao cho dù không nắm chắc thủ thắng, nhưng nếu muốn giữ mạng vẫn rất chắc chắn.

- Vậy người liền thử xem.

Lệnh Hồ Tùng lộ vẻ châm chọc:

- ở trước mặt lão phu. nếu người có thể tổn thương đến người còn lại một chút nào.

Lệnh Hồ Tùng ta liền cùng người thỏa hiệp.

- Được!

Dương Phàm gật đầu. mặt đầy tự tin:

- Lời này thật sao?

- Ha ha ha. Lệnh Hồ Tùng ta là lão tổ một phái cần gì phải lừa một tiểu bối người.

Trong mắt Lệnh Hồ Tùng càng đậm ý cười, ở trước mặt bậc cao Kim Đan chân chính. Trúc Cơ bình thường ngay cả cơ hội trả đòn cũng không có nói gì đến thương tổn người khác. Huống chi đây còn là dưới tình huống Lệnh Hồ Tùng có chuẩn bị.

- Vậy văn bối muốn bắt đầu.

Dương Phàm nhàn nhã ung dung bắt đầu đảo qua đám tu sĩ còn lại. Phàm là người bị ánh mắt hấn đảo qua, đều có một loại ảo giác bị nhìn xuyên qua, sau lưng phát lạnh. Rất nhanh, ánh mắt Dương Phàm dừng ở trên mặt cô gái mềm mại thanh tú bên cạnh Lệnh Hồ Tùng. Nàng này dường như kêu là Tịch nhi. Vào lúc Dương Phàm nhìn phía Tịch nhi, đối phương cũng tò mò đánh giá hắn.

- Lão tổ. Ta sẽ xuống tay với nàng.

Dương Phàm đưa tay chỉ vào nàng. vẻ mặt tự tin nói.

Lệnh Hồ Tùng nao nao. đám tu sĩ còn lại thì một trận kinh ngạc. Bọn họ thật không ngờ. Dương Phàm còn có thể báo ra mục tiêu mình muốn ra tay. Nên biết rằng. Tịch nhi đứng ở bên cạnh Lệnh Hồ Tùng, ngay dưới mí mắt bậc cao Kim Đan.

Dưới tình huống như vậy, chẳng lẽ Dương Phàm còn có thể xúc phạm tới nàng?

- A!

Tịch nhi vừa nghe lời ấy, không khỏi sợ hãi kêu lên, khuôn mặt tuyết trắng trắng bệch dường như có chút sợ hãi.

- Yên tâm.

Lệnh Hồ Tùng như nắm chắc thắng lợi. cười tủm tỉm nhìn Dương Phàm, thậm chí có vài phần tò mò xem hắn có thủ đoạn gì.

- Vậy ta động thủ!

Khoảng cách xa nhau mấy trượng. Dương Phàm chậm rãi nâng tay trái lên. Giờ khắc này. mọi người còn lại đều ngừng thở. Nhưng cánh tay hắn giờ lên cũng không có bất kỳ dao động phép lực nào, ngay cả dao động tinh thần cũng không có.

Dường như chỉ đơn thuần giơ tay.

- A

Tuy nhiên ngay sau đó. Tịch nhi kinh hãi kêu lên, mặt đẹp bị nghẹn đỏ bừng, thân hình không ngừng giãy dụa. Vô hình trung, dường như có một đôi tay đang bóp lên cổ cao ba ngón của nàng.

- Cái gì?

Sắc mặt Lệnh Hồ Tùng biến đổi. Điều này sao có thể?

- A!

Tịch nhi thống khổ giãy dụa rên rỉ, mắt thấy sắp đứt hơi.

- Dừng tay!

Bạc cao Kim Đan Lệnh Hồ Tông rút cục động dung.

273. Chương 277: Mười Ba Nước Bắc Tần

Bạc cao Kim Đan Lệnh Hồ Tông rút cục động dung.

- Lệnh Hồ tiên bối. Huyết mạch duy nhất người để lại trên thế gian này, ngay trong sự khống chế của ta, sống hay chết chỉ là một ý niệm của Dương mẫu. Không biết lời nói lúc trước có tính hay không?

Dương Phàm không nhanh không chậm nói, lực lượng trên tay lại lớn thêm vài phần. Khuôn mặt Tịch nhi trắng bệch thống khổ đến cực điểm. Ngay cả sức giãy dụa cũng không còn.

- Người thắng!

Sắc mặt Lệnh Hồ Tông xanh mét. rút cục lựa chọn thỏa hiệp. Lão lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Mau thả nàng!

- Được. Tin tưởng với thân phận địa vị của Lệnh Hồ tiên bối cũng sẽ không đổi ý.

Dương Phàm cười cười. thả lỏng tay, bình tĩnh tự nhiên đứng tại chỗ. Trên thực tế, hắn cũng không lo Lệnh Hồ Tông đổi ý.

- Ác đồ này dám xâm phạm Tịch nhi cô nương, giết chết hắn!

Đám tu sĩ Tiên Lai Tông lúc này mới phản ứng lại. đều tề Pháp Bảo. chuẩn bị động thủ.

- Đều dừng tay cho ta.

Lệnh Hồ Tông tức giận quát mắng.

Chuyện lão đã đáp ứng há có thể lập tức đổi ý. Bằng không ngày sau Lệnh Hồ Tông lão còn có mặt mũi gì nữa. Hơn nữa lão thấy bộ dạng không sợ hãi của Dương Phàm, chỉ sợ căn bản không lo mình đổi ý, đồng dạng có thể lại dễ trở cù.

- Tổ sư.

Những người khác có chút không phục nhưng vẫn lui xuống, từng người trợn mắt nhìn Dương Phàm vẻ đầy địch ý. Dương Phàm lại không thêm để ý, nhún vai, dứt khoát ngồi xuống đất. Tuy nhiên hắn đối với Lệnh Hồ Tông hứa hẹn giữ lời thật ra rất tán thưởng.

Có lẽ sau khi tu sĩ đạt tới một cảnh giới nào, dưới tình huống bình thường sẽ không làm ra chuyện nói không giữ lời. Đương nhiên, đây cũng không thể đại biểu tất cả tu sĩ bậc cao đều thủ tín. Đây chính là một loại tâm tính cùng trí tuệ, đặc biệt là đối mặt với tu sĩ cùng cấp trở xuống.

- Tịch nhi. Con không sao chứ?

Lệnh Hồ Tông vẻ mặt quan tâm, bắt đầu kiểm tra tình huống Tịch nhi. Phát hiện trên cổ nàng có một vết máu, ngoài ra không còn bất kỳ vấn đề gì.

- Nơi này còn có chút đau.

Tay Tịch nhi nhẹ nhàng sờ lên vết máu nhìn ghê người ở trên cổ kia.

- Ta trị liệu cho con

Từ ngón tay của Lệnh Hồ Tông tràn ra một mảnh ánh sáng màu xanh ôn nhuận, bám lên vết thương của Tịch nhi, chỉ khoảng giây lát, vết máu đó liền khô phục. Thấy vậy, Dương Phàm không khỏi lộ vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ Lệnh Hồ Tông này cũng là Dược sư?"

Sau khi trị thương xong. Lệnh Hồ Tông không khỏi trầm tư:

- Dương Phàm cùng Tịch nhi cách xa nhau mấy trượng, cũng không vận dụng phép lực. Đối phương làm như thế nào xúc phạm tới Tịch nhi?

Khuôn mặt Tịch nhi vẫn còn tái nhợt, bộ dạng kinh hồn không ên, dưới nghi vấn của Lệnh Hồ Tùng cũng không nói ra được nguyên do.

- Tịch nhi cảm giác tâm thần của mình bị hút đi, bốn phía một vùng xanh biếc dường như có người từ sau lưng khổng chế ta.

Trên mặt Tịch nhi còn mang theo vài phần sợ hãi, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về Dương Phàm cách đó không xa, cảm giác kinh hồn chưa yên giống như một giấc mộng.

- Thật sự là cổ quái! Chẳng lẽ người này tu luyện một thần thông huyền ảo giống như Mộng Hồn Đại Pháp? Tuy nhiên vừa rồi cũng không cảm nhận được bất kỳ dao động tinh thần nào.

Lệnh Hồ Tùng cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Nguyên lý của Mộng Hồn Đại Pháp là chế tạo một lĩnh vực trong mơ, thi triển bí thuật cường chế đưa tâm thần ý thức người khác hút vào sau đó giết chết ở trong mộng. Hơn nữa, cho dù là giết chết đối phương ở trong mơ, nhưng cũng chỉ là giết linh hồn ý thức của địch nhân không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nào đối với thân thể.

- Các hạ đích xác cao minh, nắm giữ loại thủ đoạn giết người vô hình này.

Ánh mắt Lệnh Hồ Tùng rơi lên người Dương Phàm:

- Tuy nhiên lão phu đoán loại bí thuật này của người không có khả năng sử dụng đối với tu sĩ tu vi cao hơn mình.

- Lệnh Hồ tiên bối đoán không sai.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

Nếu thuật này có thể dễ dàng sử dụng với người tu vi cao hơn mình vậy hẳn cần gì phải kiêng kị đối phương. Mặc dù là sử dụng với người cùng cấp với mình cũng chỉ có nắm chắc năm phần mà thôi.

- Ta thấy người cùng không giống một người xấu. Hiện tại Tiên Lai Tông ta đang ở thời kỳ nguy nan. Người cũng ở lại đây thôi. Nếu tùy tiện đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ mang tới họa sát thân cho chúng ta.

Giọng điệu Lệnh Hồ Tùng dịu đi, giờ phút này thái độ đối với Dương Phàm đã xảy ra biến hóa rất lớn. Sau đó hai người bắt đầu nói chuyện. Dương Phàm nhân cơ hội hỏi Lệnh Hồ Tùng về tình huống giữa hai nước láng giềng La Sơn quốc cùng Ngư Dương quốc.

- La Sơn quốc chúng ta lần này xem như hoàn toàn mất rồi. Gần như 90% trở lên các môn phái đều bị một lưới bắt hết. Các đại phái thương vong vô số, người trốn, người chết.

Thần sắc Lệnh Hồ Tùng ảm đạm.

- Cũng may, bảy đại môn phái chủ đạo của Huyết Luyện Tông Tấn quốc kia chỉ muốn chiếm lĩnh mảnh đất này, cũng không có ý niệm đuổi tận giết tuyệt. Bằng không chúng ta làm sao có thể dễ dàng chạy trốn tới mật địa này.

Lệnh Hồ Tùng hiển nhiên rất không lạc quan đối với cục diện La Sơn quốc.

- Vậy tình huống hiện tại của Ngư Dương quốc thì sao? Có bị Huyết Luyện Tông công phá hay không?

Dương Phàm rốt cục đưa ra vấn đề mình quan tâm nhất.

- Ngư Dương quốc? Thế cục bên đó hẳn là tốt hơn một chút, dù sao còn có một siêu cấp đại phái ở Ngư Dương quốc, hẳn là sẽ không dễ dàng làm cho Huyết Luyện Tông đạt thành âm mưu. Tuy nhiên lão phu cũng rất kỳ quái, nếu người là tu sĩ Ngư Dương quốc, như thế nào hoàn toàn không biết chuyện gì phát sinh trong mấy tháng nay?

Lệnh Hồ Tùng cảm thấy nghi hoặc.

- Điều này Dương mỗ trong lúc vô tình bước vào một truyền tống trận thượng cổ, kết quả bị lập tức truyền đến đây.

Dương Phàm nói, đành phải lấy một lý do như vậy.

- Ồ? Truyền tông trận thượng cổ?

Lệnh Hồ Tùng biết Dương Phàm có giấu diếm nhưng cũng không hỏi nhiều, lại nói tiếp:

- Bấy đại môn phái Tấn quốc này có thể nói là lòng lang dạ sói, sớm tại vài chục năm trước, thậm chí càng lâu hơn đã từng phái tu sĩ bí mật lên vào La Sơn, Ngự Dương quốc. Lần này xâm lấn tuyệt đối là mưu đồ đã lâu.

- Chỉ giáo cho?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Quý quốc có phải có một nữ tu Nguyên Anh Kỳ, tên là Linh Hà tiên tử?

Lệnh Hồ Tùng hỏi.

- Linh Hà tiên tử? Vị tiền bối này đích thật là tán tu mới tấn thăng Nguyên Anh Kỳ của Ngự Dương quốc chúng ta. Chẳng lẽ nàng có vấn đề gì sao?

Dương Phàm mơ hồ cảm giác được cái gì.

Vào lúc mở Cửu u Bí Cảnh. Linh Hà tiên tử này chính là một trong ba tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn truyền tông quang môn ở Cửu u Bí Cảnh. Ngoài ra nữ đệ tử Mộng Tuyết của Linh Hà tiên tử. ở trong Cửu u Bí Cảnh cũng có chút tiếp xúc với Dương Phàm. Cuối cùng. Mộng Tuyết này thậm chí còn phát hiện Dương Phàm dùng chìa khóa mở bảo vật bí mật. Dương Phàm cũng có ý gạt bỏ nàng này, lại bị nàng nhân cơ hội chạy trốn.

- Linh Hà tiên tử này chính là một trưởng lão Nguyên Anh Kỳ của Tiên Huyền Linh Vận Tông. một trong bảy đại phái Tấn quốc. Nguyên bản tên là Huyền Linh tiên tử. Nàng này chính là nội gian lên vào Ngự Dương quốc các người, mấy tháng trước bị ma đạo chí tôn Tam u lão ma của quý quốc phát hiện, một hơi đuổi giết mấy vạn dặm, đánh Huyền Linh tiên tử đó bị thương. Tuy nhiên, cuối cùng có vài tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Tấn quốc đuổi tới mới bảo vệ được tính mạng nàng.

- Không ngờ còn có chuyện như vậy.

Dương Phàm kinh hô không thôi.

Hắn ở trong Cửu u Bí Cảnh hai tháng, sau đó lại ẩn nấp tiềm tu ở đây hai tháng. Tổng cộng bốn tháng, thế cục 13 nước Bắc Tàn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Đúng rồi Lệnh Hồ tiên bối có thể giảng cho tại hạ một chút về chuyện có liên quan đến Huyết Luyện Tông cùng bảy đại tông môn Tấn quốc?

Dương Phàm hơi lộ cung kính nói.

Tầm mắt của hắn vẫn giới hạn trong Ngự Dương quốc nhỏ nhỏ, đối với đại cục 13 nước Bắc Tàn cùng phân bố thế lực đều hoàn toàn không biết gì.

- Tấn quốc này là một trong ba quốc gia thực lực cường đại nhất trong 13 nước Bắc Tàn. Nước này tổng cộng có bảy đại tông môn, mà Huyết Luyện Tông kia là đứng đầu trong bảy đại tông môn, còn lại sáu phái đều lấy nó làm đầu, tạo thành một liên minh lớn đoạt tài nguyên tu tiên của nước khác.

Lệnh Hồ Tùng đáp.

- Thực lực Huyết Luyện Tông thực sự đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ tu sĩ Nguyên Anh Kỳ quốc gia khác không thể ngăn cản việc này?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

ở trong mắt hắn, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có được thần thông dời núi lấp biển dường như không có việc gì làm khó được họ.

- Những thế lực này đối kháng, kỳ thật chính là tỷ đấu giữa các cường giả đứng đầu. Tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh Kỳ sẽ chỉ âm thầm khống chế không chân chính tham dự đến trận đánh nhỏ nhất. Tỷ như Huyết Luyện Tông kia, có một gã Đại Tu Sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, những Nguyên Anh của các tông môn còn lại đều không thể chống lại. Hơn nữa, thực lực bảy đại tông môn này hùng hậu, số lượng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ vượt qua rất nhiều những nước chúng ta.

Lệnh Hồ Tùng không phiền giải thích.

Thông qua một hồi hỏi han, Dương Phàm hiểu biết được rất nhiều bí ẩn có liên quan đến 13 nước Bắc Tàn, đối với vị trí của Kim Đan, Nguyên Anh cũng có một số nhận biết. Sau đó, Dương Phàm chủ động nói đến vấn đề học thức y đạo, phát hiện Lệnh Hồ Tùng này không ngờ là một Dược sư bậc cao hiếm thấy.

- Tiên Lai Tông ta chính là một môn phái truyền thừa y đạo, tuy rằng kém Dược Tiên Cốc quý quốc nhưng là môn phái truyền thừa đã lâu.

Trong mắt Lệnh Hồ Tùng lóe thần quang, về mặt y đạo có tri thức uyên bác. Rất nhanh, hai người liền bắt đầu nói về một số vấn đề y đạo càng nói càng đi sâu. Lệnh Hồ Tùng ngạc nhiên phát hiện. Dương Phàm về mặt y đạo có trình độ không thể tưởng tượng, về một số phương diện giải thích có chút tân kỳ, thậm chí là chưa từng nghe qua. Lão đương nhiên không biết đại bộ phận quan điểm y đạo của Dương Phàm đều đến từ Thánh Liệu Thiên trong công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quyết.

Đệ tử còn lại của Tiên Lai Tông thấy Dương Phàm không ngờ có thể cùng tham khảo y thuật với lão tổ, đều lộ vẻ kinh ngạc. Đều ở bên cạnh nghe để gia tăng học vấn cùng kiến thức y đạo. Vô hình trung, cái nhìn của những người này đối với Dương Phàm đã xảy ra biến hóa. Từ khinh thường ban đầu chuyển thành sợ hãi, mà hiện tại lại tràn ngập vẻ kính sợ.

Bất kể là thực lực, học vấn y đạo, đối phương đều vượt qua đám bọn họ rất nhiều.

Tịch nhi bên cạnh Lệnh Hồ Tùng, trong đôi mắt sáng liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị, có thêm vài phần tò mò cùng tôn kính. Chuyện lúc trước bị Dương Phàm bắt làm con tin cùng ném lên chín tầng mây.

Vô hình trung, Dương Phàm cùng mấy tên tu sĩ Tiên Lai Tông dần dần trở nên quen thuộc. Trung niên hắc y Trúc Cơ Hậu Kỳ lúc trước giao thủ với Dương Phàm tên là Tôn Húc Khải, chính là đương đại tông chủ của Tiên Lai Tông.

Mà cô gái xinh đẹp bên cạnh Lệnh Hồ Tùng tên là Lệnh Hồ Tiểu Tịch, là huyết mạch duy nhất trên đời này của Lệnh Hồ Tùng. Thời gian từng chút qua đi, vào ngày thứ ba đám người Lệnh Hồ Tùng đến nơi đây.

Ầm

Mặt đất đột nhiên truyền đến một cơn chấn động, không ngờ truyền tới nơi lánh nạn dưới lòng đất.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ mặt đạo của chúng ta đã bị bọn họ phát hiện.

Thần sắc Lệnh Hồ Tùng bỗng biến đổi

274. Chương 278: Bắt Ba Ba Trong Rọ

Lệnh Hồ Tùng thần sắc kịch biến, sự tình liên quan đến an nguy của toàn Tiên Lai Tông, ngay cả hắn cũng lộ vẻ vô cùng khẩn trương. Rung động rất nhỏ đến từ mặt đất khiến cho chúng tu sĩ ẩn núp dưới lòng đất kinh hãi không ngớt, trong đáy lòng tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng. Một khi thông đạo dưới lòng đất bị phát hiện, chúng tu sĩ ở đây sợ rằng không thể may mắn trốn thoát.

- Xin hỏi Lệnh Hồ tiên bối! Mặt đạo dưới lòng đất này đi thông tới cửa ra ở nơi nào?

Dương Phàm cũng không thể không góp sức chống đỡ sắc mặt ngưng trọng hỏi. Giờ phút này hắn đã đứng trên cùng một chiến thuyền với tu sĩ Tiên Lai Tông, sống cùng sống mà chết cùng chết!

- Trong khu mộ tổ phía hậu sơn Tiên Lai Tông chúng ta có một nơi bí mật, đó là nơi yên nghỉ của lịch đại tiên bối trong phái.

Lệnh Hồ Tùng không chút suy nghĩ đáp. Thông qua hai ba ngày ở chung cùng trò chuyện với nhau. lão đã xác định Dương Phàm không có bất cứ quan hệ gì với bảy tông phái của Tần Quốc. hơn phân nửa là vô tình đến nơi này.

- Mộ tổ?

Dương Phàm thì thầm nói nhỏ:

- Thời điểm các người chạy trốn có lưu lại dấu vết gì không? Nếu có tu sĩ bậc cao đi qua nơi đó có thể nhìn ra manh mối gì hay không?

- Khi chúng ta chạy trốn tinh huệ thập phần cấp bách, không có khả năng không lưu lại sơ hở gì.

Lệnh Hồ Tùng trầm tư nói:

- Nếu gặp phải Kim Đan bậc cao tâm tư tỉ mỉ hoặc là am hiểu thuật truy tung, rất có thể phát hiện dấu vết lưu lại.

- Không biết thần thức Kim Đan bậc cao có thể dò xét tới nơi đây không?

Dương Phàm lại hỏi.

- Nơi này ở sâu trong lòng đất đến bốn năm trăm trượng, đừng nói là Kim Đan bậc cao, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường thần thức cũng không thể thâm nhập sâu dưới lòng đất đến như thế.

Lệnh Hồ Tùng thập phần tự tin nói:

- Tầng nham thạch dưới lòng đất này vô cùng rắn chắc, cho dù gặp phải công kích mạnh mẽ của tu sĩ bậc cao thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ dàng vỡ nát.

Mà giờ phút này, rung động đến từ mặt đất đột nhiên ngừng lại.

- Lão phu chỉ sợ bọn họ phát hiện ra rồi, đến lúc đó quả thật đơn giản như bắt ba ba trong rọ, chúng ta vốn không có bất cứ đường sống nào.

Về mặt Lệnh Hồ Tùng lo lắng nói.

Dương Phàm lâm vào trầm tư, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra đối sách gì hữu hiệu. Bởi vì hắn hoàn toàn không biết gì về quân địch, cách xa nhau như vậy cũng không biết tình huống của đối phương như thế nào.

- Tổ gia gia! Có phải chúng ta sẽ chết ở đây không?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lệnh Hồ Tiểu Tịch có vài phần hoảng sợ bất an. Nghe vậy, thần sắc Lệnh Hồ Tùng ảm đạm nhưng cố nở nụ cười an ủi nói:

- Có tổ gia gia ở đây, các người sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dương Phàm cười cười:

- Chỉ cần trong lòng còn một tia hy vọng, thì chắc chắn có một đường sống.

Lệnh Hồ Tùng thân hình khẽ chấn động. dường như đối với lời nói của Dương Phàm có chút đồng cảm. hồi tưởng lại đủ loại từng trải trong cuộc đời mấy trăm năm của mình. Cuối cùng. hắn thở dài một hơi nói với chúng tu sĩ tại đây:

- Ta sẽ lên ra ngoài tra xét một chút, các người tự giải quyết cho tốt.

Hắn đi tới trước tảng đá lớn màu xanh chặn lối vào thông đạo, đưa tay niệm thần chú, liên tục điểm nhẹ.

”Oanh âm âm”

Tảng đá to lớn dài đến mười mấy trượng chậm rãi đi lên, lộ ra mật đạo thông ra ngoại giới.

- Dương dược sư! Nếu lão phu có gì bất trắc. hy vọng người có thể hết sức chiếu cố Tiên Lai Tông của ta một chút, đặc biệt là Tịch Nhi. nó là huyết mạch duy nhất còn lại trên đời của ta.

Trước khi đi, Lệnh Hồ Tùng không ngờ nói với Dương Phàm như thế, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu. Có lẽ hắn cũng hiểu được trong những người còn lại. Dương Phàm là người duy nhất có thể thay thế hắn, đồng thời mang lại hy vọng cho Tiên Lai Tông.

- Dương mỗ sẽ hết sức!

Dương Phàm khẽ than, khi ánh mắt đối diện với ánh mắt của lão già tuổi xế chiều này trong lòng không khỏi mềm nhũn. Trong ba ngày này, hắn cũng lão già này trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cũng học được rất nhiều.

"Hừ"

Thân ảnh Lệnh Hồ Tùng lóe lên giống như quỷ mị biến vào trong lòng đất. trong chớp mắt tiêu thất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Tốc độ thật nhanh, không hổ là Kim Đan bậc cao." Dương Phàm thầm ngạc nhiên thán phục.

Dưới sự chênh lệch cấp bậc quá lớn, cho dù hắn toàn lực thúc dục Tường Vân Ngõa thì vẫn như cũ không thể san bằng khoảng cách với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ. Sau một lát. Lệnh Hồ Tùng cũng biến mất ở trong cảm quan của Dương Phàm.

Sau đó chính là thời gian chờ đợi.

Trong quá trình chờ đợi. thời gian như là dài hơn, ngay cả Dương Phàm trong lòng cũng có chút bất an. Bởi vì tình thế phát sinh tiếp theo rất có thể liên quan tới an nguy tính mạng của mình.

- Dương đại ca! Theo huynh tổ gia gia liệu có việc gì không?

Lệnh Hồ Tiểu Tích giương đôi mắt trong sáng nhìn về phía hắn, trong lòng ngược lại có một sự tín nhiệm khó hiểu.

- Ít nhất không có nguy hiểm đến tính mạng.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Trong địa đạo chật hẹp rất khó hình thành vây công tu sĩ.

Lệnh Hồ Tiểu Tích nghe vậy trong lòng bình tĩnh lại một chút không kìm nổi đưa tay nắm lấy cánh tay Dương Phàm. Dương Phàm cảm giác được bàn tay trắng nõn xinh xắn của cô bé này đang run rẩy, hiển nhiên chưa từng trải qua tình cảnh lớn như thế này.

- Mọi năm nay mới mười sáu tuổi mà đã tu luyện tới Ngưng Thần sơ kỳ rồi, là người kế thừa y thuật của tổ gia gia muội phải không?

Dương Phàm cười hỏi.

- Dạ!

Lệnh Hồ Tiểu Tích lúc này mới phát hiện mình nắm chặt cánh tay đối phương, khuôn mặt khẽ đỏ lên nhưng bởi vì bất an cùng sợ hãi trong lòng khiến cho nàng cần một loại cảm giác an toàn. không dám buông tay. Hơn nữa. trước khi tổ gia gia rời đi cùng từng truyền âm cho nàng: "Nếu tổ gia gia xảy ra chuyện gì bất trắc, chỉ có đi theo vị Dương được sư này mới có thể có đường sống."

Đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên cảm ứng được từ phía bên kia của mật đạo có một đạo linh khí dao động.

"Chẳng lẽ Lệnh Hồ Tùng gặp phải đối thủ!"

Dương Phàm sắc mặt kinh hãi, cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn toàn lực triển khai cảm quan, đúng lúc đó đột nhiên nắm giữ được một đạo thân ảnh quen thuộc đang hướng về bên này. Người đó đúng là Lệnh Hồ Tùng. Trong quá trình phi hành còn khục khạc một tiếng phun ra một búng máu.

- Có người đuổi theo tới đây. Mau chuẩn bị chặn thông đạo!

Thần thức Lệnh Hồ Tùng truyền âm lại trước, thanh âm kinh sợ này vừa vang lên khiến cho mọi người bị hãm trong lòng đất kinh hãi, cả đám chuẩn bị trận địa sẵn sàng chờ đón quân địch. Sau một lát. Dương Phàm rất nhanh nắm giữ được một cỗ hơi thở cường đại khác, đồng dạng là Kim Đan bậc cao đang truy kích Lệnh Hồ Tùng. Rất cực. bóng dáng Lệnh Hồ Tùng có vẻ lảo đảo bay vụt vào, những tu sĩ còn lại phụ trách đẩy tảng đá to lớn dài đến mấy chục trượng xuống.

- Ha ha ha! Để xem người chạy trốn đi đâu?

Đúng lúc này, hơi thở cường đại kia phi vút tới, dĩ nhiên là một gã nam tử mặt trắng như ngọc, thân hình cao lớn, mặc thanh bào. Thoạt nhìn thập phần trẻ tuổi, có thể nói diện mạo bất phàm.

Khi hắn nhìn thấy tảng đá to lớn chậm rãi rơi xuống, hừ lạnh một tiếng, cách không đánh ra một chưởng.

”Ầm”

Một đạo khí hình trụ màu xanh đánh trúng tảng đá dài mười mấy trượng, không ngờ khiến cho nó khê dừng lại trong phút chốc.

- Ồ?

Nam tử mặc thanh bào khê ồ một tiếng, hiển nhiên không ngờ được tảng đá kia cứng rắn đến vậy, tuy nhiên hắn thừa dịp cửa đá kia khê dừng lại trong chớp mắt, thân hình cấp tốc phi tới, rõ ràng là muốn liều chết lao vào.

- Thốc

Đúng lúc này, một tia linh quang ba màu từ phía khác của tảng đá bắn ra, trực tiếp chém về phía hạ bàn của hắn. Dương Phàm ở thời khắc mấu chốt liền xuất thủ!

Đối mặt với một kích của Trúc Cơ đỉnh phong, nam tử thanh bào cũng khó có thể khinh thường, thân hình ngừng lại một chút, dưới chân nhoáng lên một cái liền đá linh quang ba màu này ra.

”Oanh ầm ầm”

Thừa dịp này cửa đá kia cấp tốc rơi xuống, hơn nữa chỉ còn cách mặt đất độ cao ba bốn thước.

- Dừng hòng!

Nam tử mặc thanh bào trong mắt lộ quang chớp lóe liền chuẩn bị xuất thủ ngăn cản. Tuy nhiên đúng lúc này, một tia ngân quang nhỏ bé từ bên trong bắn ra. đồng thời mang theo một cỗ ánh sáng màu lam chấn nhiếp linh hồn.

Thời điểm vật này đột nhiên phi tới, thần hồn nam tử mặc thanh bào khê run lên, lập tức bị ảnh hưởng trong chớp mắt như vậy.

- Là vật gì?

Tia ngân quang nhỏ bé kia đã bắn tới mặt hắn, tốc độ vô cùng kinh hãi. Hơn nữa. trong ngân quang đó còn pha lẫn một chất lỏng lấp lánh quý dị. Đó là kịch độc. Nam tử thanh bào không dám chậm trễ, thân hình ngừng lại vươn hai đầu ngón tay được bao bọc một tầng thanh quang kẹp lấy một cây ngân châm hình dáng đặc biệt.

- Thứ hồn châm!

Nam tử thanh bào kinh hô một tiếng, lập tức nhận ra lai lịch của cây châm này. Thứ hồn châm chính là dị bảo cực kỳ hiếm thấy ở Tu Tiên giới, hắn không khỏi lộ vẻ vui sướng.

”Oanh ầm ầm”

Tuy nhiên ngay tại phút này, tảng đá kia ầm ầm hạ xuống ngăn cách hắn ở bên ngoài.

- Hừ. đừng tưởng trốn ở trong này thì Từ mẫu không làm gì được các người?

Nam tử thanh bào cười lạnh một tiếng, lấy ra Pháp Bảo oanh kích mãnh liệt về phía trước nhưng không cách nào làm tổn thương tảng đá to lớn này một chút mảy may. Công kích hơn nửa ngày chính hắn cũng cảm thấy không thú vị. thì ào lăm bầm:

- Tốt xấu cũng chiếm được một cây Thứ hồn châm, chúng ta chỉ cần thủ tại chỗ này, một lưới bắt hết bọn họ chỉ là vấn đề thời gian.

”Hưu”

Thân hình nam tử thanh bào chợt lóe, bay về phía ngoài mật đạo.

Sau một lát.

”Hô”

Chúng tu sĩ ở trong động thở dài một hơi.

- Làm phiền Dương được sư vừa rồi xuất thủ, bằng không để Từ Phong kia tiến vào vậy hậu quả không thể lường được. Chỉ đáng tiếc cho chiếc Thứ hồn châm kia của Dương được sư.

Lệnh Hồ Tùng vẻ mặt áy náy nói, giờ phút này thương thế của hắn quá nặng, hiển nhiên lại bị thương tiếp.

- Thứ hồn châm tuy rằng trân quý, nhưng so với tánh mạng của ta thì cũng không tính là gì

Dương Phàm thần nhiên nói.

Trên thực tế, trong lòng hắn cũng có chút đau xót. Thứ hồn châm giá trị tuyệt đối vượt xa Pháp Bảo bình thường, dưới công kích xuất kỳ bất ý, cộng với chất kịch độc trên đó, càng mạnh mẽ vô cùng. Tuy nhiên, trong tay hắn dù sao vẫn còn hai chiếc Thứ hồn châm, tổn thất một chiếc vẫn ở trong phạm vi chấp nhận được.

- Lệnh Hồ tiên bối! Tình huống bên ngoài thế nào, đặc biệt là thực lực tổng thể của bọn họ.

Dương Phàm lập tức hỏi vào việc chính.

Hắn phải hiểu rõ tình huống thực tế nơi này, như vậy mới có thể biết được hoàn cảnh chân chính của mình giờ phút này.

- Bên ngoài có hai tu sĩ bậc cao, một người trong đó Dương được sư vừa mới nhìn thấy, chính là tên nam tử mặc thanh bào vừa rồi, người này tên là Từ Phong, cảnh giới Kim Đan sơ kỳ, chính là đệ tử thân truyền của Đại trưởng lão Tiên Huyền Linh Vận Tông. Còn có một tu sĩ bậc cao khác trong chiến đấu mấy ngày trước đã bị trọng thương, cũng là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ. đại khái cũng là đệ tử Tiên Huyền Linh Vận Tông. Ngoại trừ hai tu sĩ bậc cao ra, còn có hai mươi mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, từ Trúc Cơ sơ kỳ đến Trúc Cơ hậu kỳ.

- Hai gã Kim Đan bậc cao, còn có hơn hai mươi tên Trúc Cơ Kỳ?

Dương Phàm cau mày, hắn cũng hiểu rõ sự tình cấp bách hiện giờ. Tuy nhiên, khiến hắn cảm thấy bất ngờ chính là Từ Phong kia lại cùng tông môn với Linh Hà tiên tử. người trà trộn vào thế lực cao tầng của Ngự Dương Quốc kia.

Như vậy nam nhân này cùng Mộng Tuyết mình từng gặp mặt kia có thể có quan hệ nhất định. Dáng vẻ Lệnh Hồ Tùng suy yếu, khoanh chân ngồi xuống, liên tục ăn vào mấy khẩu đan dược khê than nói:

- Thương thế của lão phu còn chưa chữa được một nửa, hiện tại thương càng thêm thương, xem ra hy vọng chạy thoát càng xa vời.

Dương Phàm thì đứng lặng tại chỗ. ánh mắt lấp lóe không ngừng, trầm ngâm trong phút chốc, rốt cuộc lên tiếng nói:

- Có lẽ chúng ta còn có một con đường sống. chỉ cần Lệnh Hồ tiên bối nghe theo sự an bài của ta

275. Chương 279: Huyền Cơ Tu Vi Tăng Lên

- Người có biện pháp nào? Chỉ cần có thể giúp Tiên Lai Tông chúng ta truyền thừa một phần hương khói, lão phu nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Nghe Dương Phàm nói như vậy, chúng tu sĩ Tiên Lai Tông còn lại trong lòng cũng tăng vài phần mong đợi. Tuy nhiên, trong ánh mắt bọn họ nhiều hơn là sự nghi ngờ. Thực lực quân địch quá mức cường đại, có hai gã Kim Đan bậc cao, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ hơn hai mươi người, bên ta chỉ có một tu sĩ bậc cao nguyên khí trọng thương, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chỉ có mấy người. Càng tuyệt vọng hơn là mọi người còn bị vây trong tình cảnh giống như ba ba trong rọ đợi người ta bắt thế này. Dưới tình huống như vậy, ngay cả Kim Đan bậc cao như Lệnh Hồ Tông cũng vô lực xoay chuyển trời đất. Ngay cả một chút lòng tin chạy thoát cũng không có. Thử hỏi, một Địch sư Trúc Cơ Kỳ không tên tuổi làm thế nào có thể khiến người tin phục, lại làm thế nào có thể ngăn cơn sóng dữ chứ?

- Hiện nay, vận mệnh của Dương mỗ đã tương liên chặt chẽ với quý môn, chỉ có cố gắng xuất ra toàn lực mọi người chúng ta mới có thể có một con đường sống.

Giọng điệu Dương Phàm dần dần ngưng trọng, lời nói và việc làm tăng thêm vài phần uy nghiêm. Trên thực tế, hấn lo lắng nhất chính là làm thế nào để từ kẻ hở của thế lực hai phía mà chạy thoát ra. Sau đó mới là an nguy của đám người Lệnh Hồ Tông, về phần vận mệnh của những tu sĩ Tiên Lai Tông còn lại đã không phải là chuyện hấn có thể quan tâm. Cho nên. giờ phút này mới ngược lại hạ thấp mình xuống một chút, chủ động đứng ra.

- Người nếu có vài phần nắm chắc, vậy cứ việc nói ra, lão phu có thể suy nghĩ.

Lệnh Hồ Tông hướng hấn gật đầu tỏ ý. Có lẽ tu sĩ Ngự Dương Quốc thần bí khó lường trước mắt này thực sự có thể mang đến một đường sinh cơ cho mọi người.

- Ta chỉ nói hai điểm.

Dương Phàm vẻ mặt nghiêm nghị. khấn trương nói:

- Thứ nhất. ta muốn giúp lão chữa thương!

- Cái gì?

Chúng tu sĩ Tiên Lai Tông nghe lời này thiếu chút nữa đều kinh hô lên. Giúp lão tổ chữa thương? Chẳng lẽ Địch sư Trúc Cơ Kỳ trước mắt này bị điên sao? Phải biết rằng Tiên Lai Tông cũng là môn phái truyền thừa y đạo. Lệnh Hồ Tông lại là Địch Sư bậc cao nổi tiếng toàn La Sơn Quốc.

Địch Sư bậc cao nha!

Ở trong Tu Tiên Giới vô cùng ít ỏi, địa vị cao quý siêu nhiên, được vạn người kính ngưỡng. Thử nghĩ mà xem, một Địch Sư bậc cao bị thương còn cần một gã Địch Sư bậc thấp đến giúp đỡ trị liệu sao?

- Nói tiếp đi.

Trong đôi mắt Lệnh Hồ Tông tinh quang lấp lánh, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái. Dương Phàm đề nghị hỗ trợ hấn chữa thương, hiển nhiên là rất không hài lòng với tốc độ tự chữa thương của Lệnh Hồ Tông.

- Nơi này không thể ở lâu, bằng không khi viện quân của địch nhân đến chúng ta sẽ thật sự sinh cơ xa vời. Mà hai Kim Đan bậc cao bên ngoài chỉ có Lệnh Hồ tiên bối có thể chính diện chống cự một hai. Mọi người muốn chạy trốn vậy Lệnh Hồ tiên bối phải có đủ một thực lực nhất định. Cho nên. điểm thứ hai, ta muốn để lão trong thời khắc mấu chốt dùng một loại linh dược bí chế, sau đó thực lực gia tăng rất lớn, kiểm chế càng nhiều tu sĩ càng tốt, giúp cho mọi người có cơ hội chạy trốn.

Dương Phàm trước phân tích tình hình, sau đó nói ra điều thứ hai của mình.

- Linh dược bí chế gia tăng thực lực?

Lệnh Hồ Tông cau mày.

- Sư tôn! Người không nên bị người này lừa gạt, hắn cũng chỉ là muốn lợi dụng người giúp cho mình chạy trốn mà thôi. Bí được gia tăng thực lực sau khi sử dụng sẽ có tác dụng phụ không thể tưởng tượng, huống chi hiện tại người đang bị trọng thương, nguyên khí tổn hao quá lớn.

Trung niên hắc y họ Tôn kia trợn mắt nhìn Dương Phàm vội vàng lên tiếng khuyên giải.

- Ha ha!

Dương Phàm lạnh lùng cười, trực tiếp không nhìn hắn, nhìn Lệnh Hồ Tùng thần nhiên nói:

- Linh dược bí chế này của ta tên là Nghịch Linh Huyết, có thể trong khoảng thời gian ngắn gia tăng thực lực lên rất lớn, hơn nữa tác dụng phụ cực nhỏ. Chính Dương mỗ cũng chỉ có mẩu giọt, ta vì chính mình, cũng vì mọi người, mới nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích mà xuất ra một giọt.

Hắn che giấu số lượng Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, hơn nữa cũng không nói ra thân hiệu nghịch thiên, không nói là không hề có tác dụng phụ bởi vì như vậy sẽ chỉ làm người khác càng thêm nghi ngờ mà thôi.

- Đã có bí dược như thế vì sao người không tự mình dùng, cố ý muốn cho sư tôn dùng? Hơn nữa. Tiên Lai Tông chúng ta cũng là tông môn y đạo, bí dược tăng cường thực lực cũng không phải không có.

Trung niên hắc ý cười lạnh trào phúng nói. Trước đó hắn giao thủ với Dương Phàm bị thua trận, vốn có chút mất mặt không dám ngẩng đầu lên, sau đó thấy sư tôn đối với người này vô cùng sùng bái lại càng cảm thấy không vui

- Loại linh huyết này của Dương mỗ chỉ có tu sĩ bậc cao mới có thể chịu đựng.

Dương Phàm không ngại phiền giải thích thêm, chợt quay đầu nhìn về phía Lệnh Hồ Tùng. giọng nói trịnh trọng:

- Tiên bối nếu có thể đáp ứng hai điều này, Dương mỗ cam đoan chúng ta có ngoài năm thành hy vọng trốn thoát, ít nhất sẽ không bị đuổi tận giết tuyệt

- Để ta suy nghĩ một chút.

Lệnh Hồ Tùng lâm vào trầm tư. Sau khi dùng loại linh dược này, thông thường sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng đối với nền tảng của tu sĩ, điểm ấy hắn đương nhiên hiểu được. Sau một lát, Lệnh Hồ Tùng hít sâu một hơi, mặt lộ vẻ kiên quyết:

- Thọ nguyên của lão phu vốn không còn nhiều lắm, cho dù liều chết cũng nên lưu lại một con đường sống cho đệ tử môn đồ Tiên Lai Tông.

Trải qua một phen đấu tranh, lão già đã đến tuổi xế chiều này rốt cuộc hạ quyết tâm.

Sau đó. Lệnh Hồ Tùng triệu tập mấy tên thành viên trung tâm của Tiên Lai Tông, công đạo với bọn họ một số việc, bao gồm cả một số vật gia truyền trên người cũng giao lại cho Lệnh Hồ Tiểu Tịch cùng trung niên hắc y họ Tôn.

Không đến một lát, Lệnh Hồ Tùng nhìn về phía Dương Phàm khẽ thở dài:

- Dương dược sư! Chúng ta có thể bắt đầu rồi

Dương Phàm gật gật đầu, đi tới trước mặt Lệnh Hồ Tùng ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, vươn một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên trên bờ vai của hắn. Trên thực tế, Lệnh Hồ Tùng vẫn đang tự hành chữa thương, lực lượng Tiên Hồng bí quyết của Dương Phàm chậm rãi thâm nhập vào trong cơ thể hắn. Thoáng chốc trong con người ảm đạm như tro tàn của Lệnh Hồ Tùng lộ ra một tia kinh ngạc:

- Lực lượng của người thật kỳ quái.

Dương Phàm cười mà không đáp, hàng ngàn hàng vạn dòng sinh mệnh lực chảy khắp kinh mạch toàn thân Lệnh Hồ Tùng. cũng rất nhanh tìm được bộ vị bị thương, bắt đầu nhanh chóng chữa trị. Tại trong quá trình này, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Lệnh Hồ Tùng càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng trở thành vô cùng khiếp sợ. Tốc độ trị liệu của Dương Phàm thật sự rất nhanh, thậm chí so với Dược sư bậc cao như hắn còn nhanh hơn nhiều. Điều này làm sao hắn không khiếp sợ cho được.

Tuy nhiên, Dương Phàm thân là người trong cuộc lại thập phần không hài lòng.

”Chung quy chỉ là do chiến đấu mà lưu lại thương thế, tốc độ trị liệu không ngờ lại chậm như vậy.”

Dương Phàm thầm nghĩ trong lòng, đồng thời cũng lộ vẻ cố hết sức, nhưng quá trình trị liệu đã mang tới cho hắn hiệu quả và lợi ích cũng vượt quá tưởng tượng. Hắn chỉ cảm thấy những dòng sinh mệnh lực từ trong cơ thể đối phương quay lại càng được tinh luyện thâm hậu hơn, còn thêm vào đó là một cỗ sinh mệnh lực tinh khiết, sau đó tiến thêm một bước gia tăng lực lượng trong cơ thể chính mình. Khi tự mình chữa trị cho tu sĩ bậc cao, cảm nhận được thực lực mình tăng cường đến mấy lần. Trong mơ hồ, hắn nắm giữ được nguyên nhân mà Tiên Hồng bí quyết mang đến lợi ích cho mình trong quá trình chữa thương.

Điều này cũng giống như thiên địa âm dương: ban ngày thì dương thịnh âm suy, đêm đến thì âm thịnh dương suy.

Cũng với loại đạo lý này còn có một số như là: đạo tiêu thì ma trường, sinh tử tuần hoàn, nhân quả luân hồi gì gì đó.

Có thịnh tất có suy, có tăng tất có giảm.

Khi Dương Phàm ở trong quá trình trị liệu đánh tan cổ ách tắc tại vị trí bị thương kia liền tất nhiên sẽ sinh ra một loại lực lượng sinh cơ khác hoàn toàn tương phản. Đây là một loại thiên địa chí lý huyền diệu khó có thể giải thích, hiện tại Dương Phàm chỉ có thể lờ mờ hiểu ra một chút.

Quá trình trị liệu kéo dài đến mấy canh giờ. Dương Phàm không ngờ bị vây trong một loại thể ngộ huyền diệu. Cho nên, hắn cũng không có cảm thấy được Lệnh Hồ Tùng đang vô cùng rung động. Thời khắc này tâm thần Dương Phàm chấn động cho ra một kết luận mà chính mình cũng cảm thấy không thể tưởng tượng:

”Nếu nguyên lý tăng trưởng công lực là như vậy, mà trong thiên địa vô số sinh mệnh tiêu tan cũng không chỉ giới hạn trong nhân loại, còn có thể gian vạn vật khác nữa, nếu phương thức tăng tu vi lên của ta như vậy khẳng định không chỉ giới hạn trong mỗi nhân loại như thế!”

Thiên địa vạn vật đều sinh ra rồi hủy diệt hằng hà vô số, trên lý luận mà nói Dương Phàm có thể từ trong vạn vật mà tăng tu vi lên. Chỉ là hiện tại tu vi Tiên Hồng bí quyết của hắn cảnh giới còn thấp, còn bị vây trong phạm vi sinh mệnh, có chút khuynh hướng riêng về công pháp sinh mệnh, không thể bao phủ vạn vật trong thiên địa.

”Hô”

Sau một lúc lâu, Dương Phàm thở dài một hơi, thu hồi tay mình theo thói quen nói:

- Lệnh Hồ tiên bối, thương thế của ngài đã hồi phục.

- Cái gì?

Chúng tu sĩ Tiên Lai Tông đều chấn động, nhanh như vậy đã trị liệu xong. Trái lại về mặt Lệnh Hồ Tùng coi như trấn định, nhưng sự kinh hãi trong đôi mắt dù bất kể thế nào cũng không thể che dấu.

”Điều này sao có thể, tốc độ trị liệu nhanh như vậy. Hơn nữa năng lực trị liệu liên tục của hắn không ngờ lâu như vậy.”

Trong lòng Lệnh Hồ Tùng nổi lên từng đợt sóng lớn

”Hắn hẳn thật sự chính là tu sĩ bậc thấp sao?”

Lệnh Hồ Tùng không khỏi dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía Dương Phàm. Hắn hoài nghi người này giả heo ăn thịt hổ, nếu không với thực lực tu sĩ bậc thấp làm sao có thể có được tốc độ trị liệu vượt xa Được Sư bậc cao chứ?

- Xin hỏi Dương đạo hữu, người xuất thân từ Được Tiên cốc, là đệ tử của vị Được Sư bậc cao đó sao?

Lệnh Hồ Tùng thử hỏi, trong giọng nói có thêm một tia kính ý.

- Lệnh Hồ tiên bối có ý gì? Tại hạ là một người thuộc giới tán tu, về phần Được Tiên cốc chỉ là nghe nói qua, ừ, một vị hồng nhan tri kỷ của Dương mỗ đúng thật là truyền nhân của Được Tiên cốc.

Dương Phàm khó hiểu đáp.

- Chỉ là tốc độ chữa thương của Dương đạo hữu

Lệnh Hồ Tùng nói đến đây liền cảm thấy kinh hãi.

- Chẳng lẽ Lệnh Hồ tiên bối không hài lòng sao?

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi:

- Đây là lần đầu tiên Dương mỗ trị liệu cho Được Sư bậc cao, cũng không nghĩ tới lại gặp một chút lực cản. Đây cũng là lần trị liệu có tốc độ chậm nhất từ khi Dương mỗ nhập y đạo tới nay, không ngờ tiêu tốn hết thời gian nửa ngày!

Chính Dương Phàm cũng cảm thán nói.

Trước kia thời điểm chữa thương cho những tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, Trúc Cơ Kỳ, không lần nào không thoải mái nhẹ nhàng, cho dù gặp phải thương thế nghiêm trọng thì nhiều nhất cũng chỉ một canh giờ mà thôi.

- Khụ khụ!

Nội tâm Lệnh Hồ Tùng hung hăng chấn động một chút, miễn cưỡng cười nói:

- Dương được sư khiêm tốn rồi

Đều là Được Sư nhưng lại là Được Sư bậc cao, khi hấn đối mặt với dạng quái thai như Dương Phàm quả thật cảm thấy một trận vô lực và mất mát.

- Tốt lắm. bước đầu tiên rất cuộc hoàn thành, dưới sự hợp lực của chúng ta, thương thế của Lệnh Hồ tiên bối trên cơ bản đã khỏi hẳn.

Dương Phàm đứng dậy, trong mắt lộ ra mấy tia thần quang ngưng trọng, cấp bách nói:

- Kế tiếp là điểm then chốt nhất để phá vây, có thể có mấy người chạy thoát phải dựa vào Lệnh Hồ tiên bối phát huy, còn có sự cố gắng của các vị.

Dứt lời, hần đột nhiên mở lòng bàn tay ra, trên đó hàn quang màu xanh lóe lên bao phủ một giọt chất lỏng màu lam trong suốt đẹp đẽ. Chất lỏng này chính là Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, chính Dương Phàm cũng chưa từng sử dụng, hần chuẩn bị vứt cho Lệnh Hồ Tùng dùng trước.

- Chậm đã.

Lệnh Hồ Tùng đột nhiên quát khê trong đôi mắt tinh quang lấp lánh

276. Chương 280: Nghịch Linh Huyết Cường Đại

- Tiên bối còn dị nghị gì?

Vẻ mặt Dương Phàm kinh ngạc.

- Lão phu có một yêu cầu.

Lệnh Hồ Tùng vẻ mặt lạnh lùng nói.

- Yêu cầu gì?

Trong lòng Dương Phàm phỏng đoán, không biết lão hồ ly này muốn giở trò gì. Đối phương dù sao cũng là Kim Đan bậc cao sống mấy trăm năm, đủ để cho hần kiêng kị trong lòng. Ánh mắt Lệnh Hồ Tùng sáng quắc nhìn chăm chú Dương Phàm, đôi môi khẽ mở, sử dụng bí thuật truyền âm nói:

- Nếu lão phu có gì bất trắc. Dương được sư cần phải dốc hết toàn lực bảo hộ Tịch nhi cùng đại đệ tử của ta chạy thoát.

- Nhất thiết phải vậy sao?

Dương Phàm khẽ nhướng mày lên, mơ hồ cảm nhận được một khí thế không thể kháng cự. Thái độ Lệnh Hồ Tùng không khỏi rất cương quyết

- Hừ. Dương được sư! Người nhin đau bỏ đi thứ mình yêu thích, tặng cho lão phu bí được quý hiếm sử dụng trong thời khắc mấu chốt đây là có chủ ý gì?

Trong mắt Lệnh Hồ Tùng thần quang lóe ra. tiếp theo chậm rãi nói:

- Vì huyết mạch và truyền thừa của môn phái. Lệnh Hồ Tùng ta nguyện hy sinh tấm thân già này, nhưng nếu người nghĩ rằng lão phu không hay biết gì khi bị sai khiến vậy mười phần sai rồi.

Nghe lời nói ấy, Dương Phàm không khỏi xấu hổ. Tâm tư của hắn quả nhiên không qua mắt được lão hồ ly sống mấy trăm năm này. Chỉ có làm cho thực lực Lệnh Hồ Tùng tăng lớn, khống chế đại bộ phận hỏa lực của quân địch. Dương Phàm mới có cơ hội chạy trốn. Bằng không, với hai Kim Đan bậc cao, cộng với hơn hai mươi Trúc Cơ Kỳ thực lực mạnh mẽ, cho dù thực lực Dương Phàm có cường thịnh hơn gấp đôi cũng chạy không thoát. Cho nên, trên một góc độ nào mà nói Dương Phàm xuất ra Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết trân quý này cho Lệnh Hồ Tùng sử dụng. đích xác có thành phần lợi dụng là chủ yếu.

- Nếu người ngay cả điểm ấy cũng không đáp ứng lão phu làm sao có thể để người sai khiến một cách vô ích được?

Lệnh Hồ Tùng hơi trào phúng nói.

- Lệnh Hồ tiên bối nói có đạo lý.

Dương Phàm khẽ thở dài, đối phương đích xác không có nghĩa vụ để cho mình sai khiến một cách miễn phí. Nhưng hắn cũng biểu đạt chỗ khó xử của chính mình:

- Tuy nhiên. Dương mỗ chỉ có thể căn cứ tình hình thực tế mà cố hết sức, nếu tiên bối có thể kiềm chế đại đa số hỏa lực của quân địch. Dương mỗ nhiều nhất chỉ có thể dẫn theo một hai người chạy trốn. Nếu tình huống hiểm ác hơn một chút vậy khó có thể cam đoan rồi

- Điểm này lão phu hiểu được, trong hai người ta muốn người bảo hộ thì an toàn sinh mệnh của Tịch nhi được ưu tiên. Cho dù người phải trả một giá nhất định cũng phải giúp nó còn sống rời khỏi đây.

Ánh mắt Lệnh Hồ Tùng sáng ngời nói.

- Được. ta đáp ứng lão.

Dương Phàm đồng ý, muốn cho lão hồ ly này cam tâm để mình sai khiến, khẳng định phải trả một cái giá nhất định. Hai người đều dùng truyền âm để trao đổi, người bên cạnh đều không nghe được. Sau đó. Lệnh Hồ Tùng truyền âm dặn dò đại đệ tử cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch một phen rồi mới bắt đầu tổ chức chúng tu sĩ xuất phát. Dương Phàm cầm trong tay một giọt Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết giao cho Lệnh Hồ Tùng căn dặn nói:

- Tiên bối tốt nhất có thể vừa nhìn thấy tu sĩ cùng giai liền lập tức sử dụng linh huyết này.

Lệnh Hồ Tùng gật gù đầu, phân phó tu sĩ mở đường vào mặt đạo ra. đồng thời lại hỏi Dương Phàm:

- Không biết Nghịch Linh Huyết này có thể gia tăng thực lực của lão phu lên bao nhiêu?

- Khoảng gấp rưỡi, tác dụng phụ sau khi sử dụng rất nhỏ, điểm này văn bối có thể cam đoan.

Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết này chính hắn cũng chưa từng sử dụng. không dám nói quá mạnh mẽ.

- Nếu đúng như lời người nói, lão phu hẳn là có thể khống chế được hai tu sĩ cùng giai, tuy nhiên điều ta lo lắng duy nhất chính là hai gã Kim Đan bậc cao kia sẽ tách ra hành động.

Lệnh Hồ Tùng thấp giọng nói.

- Nếu là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bị trọng thương. Dương mỗ còn có thể ứng phó một chút.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Vậy là tốt rồi, bọn họ muốn chống lại ta sau khi dùng bí dược ít nhất cần một gã tu sĩ cùng giai trạng thái toàn thịnh, cộng với ngoài mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ liên thủ nữa.

Lệnh Hồ Tùng khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cũng có vài phần kinh dị, không nghĩ tới Dương Phàm đủ tự tin có thể ứng phó với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bị trọng thương kia. Chẳng lẽ lời hắn nói trước đó từng chém giết tu sĩ mới bước vào Kim Đan bậc cao cũng không phải nói bậy?

Oanh âm âm!

Rất nhanh, trung niên họ Tôn tông chủ Tiên Lai Tông kia đã mở thông đạo ra.

- Mọi người theo lão phu nhất tề xuất phát, dựa theo kế hoạch vừa thương nghị mà làm.

Lệnh Hồ Tùng ra lệnh một tiếng, mấy chục tu sĩ theo thực lực mạnh yếu lần lượt tiến về phía trước. Lệnh Hồ Tùng đi đầu tiên, theo sau là Dương Phàm. Lệnh Hồ Tiểu Tịch cùng trung niên họ Tôn. Dương Phàm đại khái quét mắt mấy lần, thực lực bên ta như sau:

Kim Đan bậc cao: duy nhất có Lệnh Hồ Tùng.

Trúc Cơ Kỳ: tính cả chính mình trong đó tổng cộng năm người.

Còn lại hơn hai mươi tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Tổng cộng ước chừng hơn ba mươi người.

Đoàn người theo thông đạo đi lên mặt đất, ước chừng sau thời gian nửa chén trà nhỏ, đã có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ phía trước. Mà lúc này, hai cỗ thần thức cường đại một trước một sau quét tới. đều là cấp bậc Kim Đan sơ kỳ, tuy nhiên một đạo thần thức trong đó lộ vẻ suy yếu. Hiển nhiên là Kim Đan bậc cao bị trọng thương kia. Tinh thần Lệnh Hồ Tùng rung mình, thân hình hóa thành một làn quỷ mị. "vèo" một tiếng đã bay trước tới lối vào thông đạo.

- Ha ha ha! Để ta xem các ngươi chạy đi đâu?

Tại cửa vào thông đạo bí mật phía hậu sơn Tiên Lai Tông. Từ Phong cười dài một tiếng, dáng vẻ một bộ nắm chắc thắng lợi. Giờ phút này lân cận cửa vào có bốn năm mươi người mai phục, số lượng so với trong tưởng tượng của Dương Phàm còn muốn nhiều hơn.

- Sao lại thế này, không ngờ đến đây nhiều người như vậy!

Thần thức Lệnh Hồ Tùng đảo qua. sắc mặt đại biến.

- Có thể là viện binh đến rồi

Dương Phàm vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Chúng ta đã không còn đường lui!

Mà ngay lúc đó, cỗ thần thức cường đại hơn từ phía trước quét đến, dĩ nhiên chính là một tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Phải biết rằng, sau khi bước vào bậc cao, mặc dù chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới. thực lực cũng kém rất lớn.

- Chẳng lẽ trời cũng muốn diệt Tiên Lai Tông của ta?

Lệnh Hồ Tùng vẻ mặt bi thống tuyệt vọng, trong mắt dường như mất đi sức sống. Sự tình thay đổi thường xuyên không phát triển dựa theo suy đoán, vốn tưởng rằng chỉ cần ứng phó với hai gã Kim Đan sơ kỳ bậc cao. Mà hiện tại lại nhiều thêm một gã tu sĩ đã ngoài Kim Đan trung kỳ, sao có thể không khiến Lệnh Hồ Tùng tuyệt vọng.

- Cho dù chết, chúng ta cùng phải đánh một trận.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một vẻ kiên quyết. Đồng thời cũng thâm than vận khí của mình không tốt, vì cái gì lại bị truyền tống đến La Sơn Quốc đang trong đại chiến Tu Tiên giới chứ. Sắc mặt Lệnh Hồ Tùng âm tình bất định, sau đó lại lộ ra vài phần dữ tợn:

- Nói rất đúng, cho dù chết cũng phải đánh bọn chúng một trận.

- Tất cả tu sĩ Tiên Lai Tông nghe lệnh, giữ nguyên kế hoạch hành động. Nếu không có cơ hội chạy trốn thì dốc sức tử chiến!

Lệnh Hồ Tùng cao giọng quát một tiếng, đưa giọt Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết mà Dương Phàm tặng cho vào miệng nuốt xuống. Chất lỏng màu lam trong suốt vừa rơi vào trong miệng lập tức tan chảy, dùng tốc độ khủng bố thấm vào các nơi trong thân thể.

”Hừ”

Lệnh Hồ Tùng nhân cơ hội này bay ra khỏi cửa vào mật đạo. Hắn vừa lao ra lập tức nghênh đón mười mấy kiện Pháp Bảo công kích.

- Giết!

Trong đôi mắt Lệnh Hồ Tùng tỏa ra tinh quang màu lam, hàn quang màu lục quanh thân thể tăng vọt, ngoài thân cũng hình thành một khối giáp màu tím xanh xem ra là một kiện Pháp Bảo phòng ngự.

Oanh!

Kim Đan bậc cao đột nhiên bộc phát khí thế cường đại, một mảnh thủy triều màu xanh thẫm lan tỏa ra bốn phương tám hướng, bao phủ trong phương viên mấy trượng, những Pháp Bảo công kích của những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia giống như con thuyền nhỏ giấy giữa trong giông bão, tốc độ giảm đi, uy thế tiêu tán hơn phân nửa.

”Đây là thực lực Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong.”

Dương Phàm từ trong mật đạo theo sau lao ra, mặt lộ vẻ khiếp sợ. Đây là Kim Đan sơ kỳ, thực lực Lệnh Hồ Tùng so với Trúc Kinh kia ít nhất cường đại hơn gấp đôi. Một người là Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong, một người mới bước vào Kim Đan còn chưa kịp củng cố.

- Ha ha. lưu lại cho ta!

Một trung niên nam tử bên cạnh Từ Phong, sắc mặt lộ vẻ suy yếu phi thân lại trước, cầm trong tay một cái hồ lô màu xanh, trong tay linh quang lóe ra. Một mảnh quang vụ màu xanh từ trong hồ lô tỏa ra bao trùm về phía đám người Lệnh Hồ Tùng. Đám người Dương Phàm vừa ra khỏi cửa vào liền cảm giác được một cỗ phong lực quỷ dị khiến cho mọi người hành động trở nên dị thường khó khăn. Phàm là tu sĩ nào lâm vào trong mảnh quang vụ màu xanh này tốc độ di chuyển đều giảm đi, ngay cả quân địch cũng đồng dạng. Xem ra trung niên Kim Đan bậc cao kia lường trước được mọi người sẽ có ý tưởng đánh bất ngờ mới thi triển Pháp Bảo này.

- Nhất định phải giết chết hắn, bằng không chúng ta không có hy vọng chạy thoát. Vào thời khắc nguy cơ. Dương Phàm lập tức truyền âm cho Lệnh Hồ Tùng.

”Rống”

Đột nhiên, thân thể Lệnh Hồ Tùng trở nên cứng đờ phát ra một trận rống gầm kinh hồn động phách, ngoài thân ngưng kết một tầng quang mang màu lam quỷ dị, cơ thể cả người lấy một loại phương thức quỷ dị bành trướng.

- Không tốt. hắn muốn thi triển bí thuật!

Từ Phong kinh hô một tiếng, trong tay bắn ra một đạo hàn quang màu xanh dài ba thước đâm thẳng hai tròng mắt của Lệnh Hồ Tùng.

”Ầm!”

Trong cơ thể Lệnh Hồ Tùng bộc phát ra một cỗ hơi thở áp chế, tiện tay vung lên một đạo quang mang hình cung màu lung âm âm bắn ra, không chỉ đánh tan công kích của Từ Phong, còn một hơi giết chết bốn năm tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Đây là bí thuật gì, thật đáng sợ! Không ngờ khiến cho thực lực của hắn tăng gần như gấp đôi!

Trung niên có vẻ suy yếu cầm trong tay hồ lô màu xanh kinh hãi nói.

”Công hiệu của Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết so với trong tưởng tượng còn cường đại hơn, vốn tưởng rằng nhiều nhất có thể tăng thực lực gấp rưỡi, lại không nghĩ rằng có thể giúp thực lực Lệnh Hồ Tùng tăng lên gấp đôi!”

Dương Phàm cùng âm thầm kinh hãi.

”Hiệu quả của bí dược kia không ngờ nghịch thiên như thế, càng kỳ quái chính là cơ thể của ta chỉ có chút hơi tê dại không có bất cứ cảm giác khó chịu nào.”

Lệnh Hồ Tùng trong lòng mừng như điên.

- Đi chết đi!

Thân hình Lệnh Hồ Tùng như tia chớp lao về phía trung niên đã suy yếu kia. Thực lực tu sĩ bậc cao vốn đã rất mạnh, nếu thực lực tăng cao gấp đôi vậy quả thực không thể tưởng tượng.

”Hưu Oanh”

Trong thời gian chớp mắt. Lệnh Hồ Tùng đột phá tất cả tầng phòng ngự, khiến cho vòng vây chung quanh tách ra một nửa, tử thương mấy người.

- Không xong!

Trung niên nhân suy yếu kia sắc mặt trắng bệch, muốn tránh cũng không kịp, trong lúc rơi vào đường cùng liền nâng hồ lô màu xanh trong tay lên nhắm về phía Lệnh Hồ Tùng, bên trong lập tức bắn ra một cột sáng màu xanh hiển nhiên muốn lấy công làm thủ.

”Âm”

Lệnh Hồ Tùng vung một chưởng đánh cho cột sáng màu xanh tan thành bột phấn, chợt một cỗ lực lượng to lớn trực tiếp chém xuống trung niên nhân suy yếu này. ”Phốc” một tiếng, sau đó truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của trung niên kia, hắn còn chưa kịp bỏ chạy đã bị một quyền của Lệnh Hồ Tùng đánh vào lồng ngực. Mới được thời gian hai ba lần hô hấp, Lệnh Hồ Tùng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai diệt chết một gã Kim Đan cùng giai đang bị thương.

Thực lực này thật sự đáng sợ, tu sĩ Kim Đan bình thường căn bản không phải là đối thủ.

- Ha ha ha! Hôm nay để Lệnh Hồ Tùng ta diệt sát tất cả các người!

Lệnh Hồ Tùng ngửa mặt lên trời cười dài, tràn ngập hào hùng, đồng thời truyền âm cho đám người Dương Phàm:

- Các người chạy mau. lão phu yểm hộ cho các người!

- Được!

Dương Phàm trong lòng mừng thầm, kéo cánh tay nhỏ bé của Lệnh Hồ Tiểu Tịch hướng về một kẻ hở mà phá vây ra ngoài

277. Chương 281: Kim Đan Đại Tu Sĩ

- Các người đi theo ta.

Dương Phàm lôi kéo cánh tay của Lệnh Hồ Tiểu Tịch, dưới chân Tường Vân Ngõa tỏa ra hàn quang lấp lóe, mặc dù dẫn theo một người, tốc độ cũng hơn xa Trúc Cơ bình thường, đây còn là kết quả chưa có xuất ra toàn lực. Trung niên hắc y họ Tôn ghi nhớ lời sư tôn Lệnh Hồ Tùng đã nói, mặc dù có thành kiến lớn với Dương Phàm nhưng vẫn như cũ đi theo sát phía sau. Ngoài ra. đi theo hắn còn hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cùng một số đệ tử Ngưng Thần Kỳ. Một phần ba tu sĩ Tiên Lai Tông đều đi theo Dương Phàm đột phá vòng vây.

- Mau chặn bọn họ lại, trăm thảo trừ căn!

Từ Phong đứng ở một góc xa xa, ánh mắt ác liệt đảo qua Lệnh Hồ Tiểu Tịch và Dương Phàm, lập tức biết được tầm quan trọng của hai người này, bất kể như thế nào cũng không thể để cho bọn họ chạy thoát. Hắn thập phần thông minh, thân hình bay ra phía xa xa tạo một khoảng cách với Lệnh Hồ Tùng, không cùng hắn liều mạng kéo dài thời gian chờ quân tiếp viện đến.

- Ha ha ha! Đừng mơ tưởng thành công.

Lệnh Hồ Tùng cười dài một tiếng, sau khi chém chết một gã Kim Đan bậc cao, thân hình như lốc xoáy lao vọt về phía trước, ngăn cản hơn nửa số tu sĩ có ý đồ truy kích đám người Dương Phàm.

”Hô”

Quang mang màu lam quanh thân Lệnh Hồ Tùng mơ hồ lấp lóe, một cỗ gió lốc cuồng bạo màu lục quét ngang tới, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía trước phàm là bị quét trúng đều lập tức tan xương nát thịt, thân thể đều bị cắn nát.

Cái uy bậc cao không thể ngăn cản, trong mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ẩn chứa uy năng phá kim nát thép vô cùng to lớn. Đừng nói là tu sĩ bình thường, cho dù là một kiện Pháp Khí hiện ra trước mặt cũng có thể trong khoảnh khắc bị hóa thành bột mịn. Huống chi hiện tại Lệnh Hồ Tùng còn phục dụng Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, thực lực tăng vọt gấp hai.

- Các người chạy mau. lão phu một mình cản phía sau cũng đủ rồi, thuận tiện báo thù cho những đệ tử Tiên Lai Tông đã bị giết!

Lệnh Hồ Tùng chiến ý dào dạt, khí thế cường thịnh. Có chút hăng hái giống như quay về thời trai trẻ vậy. Chợt hắn té ra một mộc kiếm màu lục, chất gỗ chế tạo nên thanh kiếm này nhìn qua cứng rắn vô cùng, dưới công kích mang theo một cỗ độc khí màu xanh kỳ dị. Nơi nào nó đi qua. tu sĩ trong khu vực đó đều cảm thấy độc khí nhập thể. tứ chi tê liệt, thất khiếu đổ máu.

- Cẩn thận. đó là độc kiếm!

Từ Phong đứng ở xa xa, ánh mắt ngưng trọng. Lấy ra một viên ngọc mượt mà sáng bóng nắm ở trong tay để ngừa vạn nhất. Trong lòng hắn cũng có chút sốt ruột, quân tiếp viện thế nào còn chưa có tới?

- Kim Đan sơ giai nhỏ bé chớ có ngông cuồng!

Đúng lúc này, một thanh âm tràn ngập uy áp từ bốn phương tám hướng truyền đến khiến cho chúng tu sĩ toàn trường tâm thần run sợ. tiếng ”ong ong” trực tiếp rung động trong đầu. Cỗ uy áp cùng thanh thể này vượt xa Kim Đan sơ giai bình thường, ngay cả Lệnh Hồ Tùng cũng sắc mặt kinh hãi.

”Chẳng lẽ lại có địch nhân đáng sợ tới?”

Dương Phàm âm thầm kinh hãi. dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn qua, phát hiện một lão già mặc hắc bào ma khí cuộn cuộn đang bay tới, một thân khí thể chấn nhiếp lòng người. Nếu so sánh với Trác Kinh mới bước vào Kim Đan kia thật giống như trẻ con so với tráng hán vậy. Đều là bậc cao, thực lực lại kém xa nhau như vậy, chẳng lẽ lão quái mới tới này là Nguyên Anh KỶ?

”Không ổn! Đây là đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, các người khẩn trương chạy đi. lão phu cũng không có nắm chắc đối phó hắn.”

Đúng lúc này. Lệnh Hồ Tùng truyền âm lại đây.

Đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ!

Tâm thần Dương Phàm rung mình. hắn mặc dù chưa có bước vào bậc cao nhưng cũng biết phân chia thứ tự cấp bậc. Một khi bước vào bậc cao, mặc dù chênh lệch một giai đoạn nhỏ, thực lực cũng có thể kém xa vạn dặm. Mà ở trong những cảnh giới này, bất kể là Kim Đan hay là Nguyên Anh, một khi tiến vào cảnh giới hậu kỳ đại biểu chính là thân thông đại thành của giai đoạn đó!

Cho nên. cảnh giới hậu kỳ chính là đại tu sĩ. đứng ở trên đỉnh cao trong cùng cảnh giới. Dem ra so sánh thì cảnh giới Đại Viên Mãn chính là một loại cảnh giới viên mãn như ý, về phương diện thân thông không có bất cứ tầng vọt nào, chênh lệch so với cảnh giới hậu kỳ ngược lại không tính quá lớn. Giờ phút này, vừa

nhìn thấy đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, cho dù đã dùng Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết thì Lệnh Hồ Tùng cùng lâm vào động dung.

- Người cùng tất cả mọi người lui đi, lão thất phu này giao cho Ngụy mỗ.

Đại tu sĩ Kim Đan mặc hắc bào một thân ngạo khí. giống như thiên thần xuất thế, một thân khí thể hào hùng áp bách toàn trường, trực tiếp đuổi đám người Từ Phong đi.

- Tiếp ta một chưởng!

Đại tu sĩ Kim Đan lạnh lùng quát một tiếng, cách không bỏ ra một chưởng, một mảnh lưu quang màu đen như nước lũ cuốn về phía Lệnh Hồ Tùng. Lệnh Hồ Tùng vận khởi toàn lực, hào quang màu lam trên cánh tay chợt lóe, một chưởng chậm rãi đánh ra, ngưng kết một cỗ lực lượng trầm trọng hào hùng.

”Ầm”

Hai cỗ lực lượng cường đại giao kích một chỗ trong không gian truyền ra một tiếng nổ lớn, dư chấn khiến cho những tu sĩ lân cận khí huyết bốc lên. Thân thể Lệnh Hồ Tùng khẽ run lên ở trong hư không loạng choạng một lúc mới miễn cưỡng ổn định lại. Đại tu sĩ Kim Đan họ Ngụy thân hình vững như Thái Sơn, trong mắt hiện lên một tia dị sắc chợt cười lạnh nói:

- Ha ha ha! Để xem bí được tăng thực lực của người có thể kiên trì bao lâu? Ngụy mỗ thật sự hy vọng người có thể kiên trì lâu một lát. bởi lão phu hoạt động gân cốt!

Tu sĩ ma đạo họ Ngụy thân hình như quỷ mị lao về phía Lệnh Hồ Tùng, liên tục lưu lại tàn ảnh trong hư không, trong thời gian ngắn phát động công kích liên miên không ngừng, giống như sét đánh uy lực có thể nói kinh thế hãi tục.

Trước mặt đại tu sĩ Kim Đan này, Lệnh Hồ Tùng chỉ có thể tận lực chống đỡ, còn may hắn tu luyện chính là công pháp mộc hệ, năng lực duy trì có chút tương đối mạnh. Nếu không phải đã phục dụng Nghịch Linh Huyết tăng thực lực lên gấp đôi. Lệnh Hồ Tùng sợ rằng căn bản không có tư cách giao thủ với đối phương. Hơn nữa, tu sĩ họ Ngụy này vẫn chưa xuất động Pháp Bảo, dường như cố ý muốn cùng Lệnh Hồ Tùng hoạt động cho giãn gân giãn cốt, bằng không với tu vi bản thân đối phương một khí xuất động Pháp Bảo cường lực. Lệnh Hồ Tùng không có khả năng kiên trì bao lâu.

”Lão thất phu này ỷ vào thực lực cường đại quả thực không coi ai ra gì.”

Từ Phong thân là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đối với đại tu sĩ Kim Đan họ Ngụy vừa hận vừa sợ, người này cũng không phải tu sĩ trong Tiên Huyền Linh Vận Tông hần mà là tu sĩ của một đại phái ma đạo, một trong bảy đại phái lãnh đời của Tấn Quốc.

Hắn cắn chặt hàm răng. lạnh lùng ra lệnh:

- Mười tên Trúc Cơ Kỳ đến đây theo ta truy kích!

Có đại tu sĩ Kim Đan họ Ngụy đối phó Lệnh Hồ Tùng. Từ Phong xem như yên tâm, dồn mục tiêu chăm chú vào trên người đám tu sĩ chạy trốn.

”Hừ hừ hừ”

Hắn dẫn theo mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đuổi theo hướng đám người Dương Phàm chạy đi.

”Hừ. cái loại hoạt động khổ sở đuổi giết đào binh này Ngụy mỗ cũng không thêm đi làm, hơn nữa chém giết những đào binh kia thu hoạch làm sao so được với lão tổ một phái?”

Đại tu sĩ Kim Đan họ Ngụy trong khi chiến đấu lén liếc mắt nhìn Từ Phong đang rời xa dần. trong lòng âm thầm cười lạnh.

Thì ra. hắn đang tính toán cho chính mình.

Xâm lấn La Sơn Quốc chính là Tấn Quốc bảy đại tông phái, là liên minh thế lực khắp nơi bên trong cũng có một số thân hoài ý xấu. Mà giờ phút này. Tam Linh Xích trong tay Dương Phàm khẽ phát lên một cái, một đạo hồ quang ba màu phá không bay ra, đã thương hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đuổi theo tới gần. Trong mắt Dương Phàm lẹ quang chợt lóe, một bàn tay khác cách không đánh ra một chưởng.

Lập tức, một mảnh khí vụ màu lục hóa thành một con phi ưng, một đạo ánh sáng màu lục chột phá không bay ra, tốc độ giống như tia chớp cắt vỡ cổ họng hai cường giả Trúc Cơ Kỳ.

”Phốc phốc!”

Hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lập tức thân vong tại chỗ.

Trung niên họ Tôn đi theo phía sau Dương Phàm cảm thấy hết hồn, không nghĩ tới thực lực Dương Phàm cường hãn như vậy. Dọc theo đường đi, lần này đã là lần thứ tư hắn nhìn thấy Dương Phàm xuất thủ diệt chết Trúc Cơ đồng cấp. Mặc dù dẫn theo Lệnh Hồ Tiểu Tích, tốc độ của Dương Phàm vẫn nhanh như vậy, nếu không phải bởi vì còn cố kỵ trung niên họ Tôn kia hắn đã sớm cao chạy xa bay rồi.

Bốn lần xuất thủ, giết chết bảy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tốc độ khá nhanh, mắt thấy số tu sĩ đuổi theo phía sau càng ngày càng ít. Dương Phàm khẽ buông lỏng một hơi, trong lòng có chút lo lắng cho Lệnh Hồ Tiểu Tích. Không biết hắn có ứng phó được tên đại tu sĩ Kim Đan kia hay không.

- Để ta xem các người chạy đi đâu!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh, tiếng xé gió chột lọt vào trong tai. Một đạo ánh sáng màu xanh từ phương xa phi tới, tên tu sĩ Kim Đan Kỳ Từ Phong kia đã đuổi kịp tới đây. Tốc độ so với thời kỳ Dương Phàm toàn thịnh còn nhanh hơn một nửa.

- Không ổn. tu sĩ bậc cao đuổi tới!

Trung niên họ Tôn vẻ mặt sợ hãi. trong mắt tràn đầy tuyệt vọng. Dương Phàm sớm đã có chút không vừa mắt, lạnh lùng liếc nhìn trung niên họ Tôn kia:

- Người nếu buông tha cho sinh niệm.

Dương Phàm lập tức mặc kệ người.

- Không nên. không nên!

Trung niên họ Tôn gần như rít gào nói:

- Ta đi theo người, cái gì cũng nghe lời người.

- Nhớ kỹ lời ta nói. Chỉ cần trong lòng có một tia hy vọng. tất nhiên còn cơ hội có một con đường sống.

Dương Phàm lạnh lùng buông một câu, kéo cánh tay Lệnh Hồ Tiểu Tích tiếp tục bay về phía xa. Hắn muốn rời khỏi chiến trường chính, ít nhất không thể ở trong thần thức cảm quan của đại tu sĩ Kim Đan kia.

Gặp phải tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, Dương Phàm còn có một chút cơ hội, nhưng nếu bị đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ kia đuổi giết vậy mới thật sự là cứu tử nhất sinh chân chính.

- Ô? Tiểu tử này không mượn Pháp Bảo lại có thể phi hành, tốc độ còn nhanh như vậy?

Từ Phong cảm thấy được một tia dị thường, ánh mắt bỗng chú ý tới đôi giày dưới chân Dương Phàm.

- Kia là Pháp Bảo gì?

Trong mắt Từ Phong hiện lên một tia tham lam, cảm giác được Pháp Bảo này không tầm thường.

- Lưu lại!

Tiếng xé gió từ phía sau chấn động, một đạo ánh sáng màu xanh từ trên đỉnh đầu xẹt qua, chột chặn đường đi của đám người Dương Phàm.

- Dương được sư!

Dương Phàm cảm thấy cánh tay Lệnh Hồ Tiểu Tích đang run rẩy, thân thể mềm mại cứng đờ, hiển nhiên lâm vào trong sợ hãi bóng ma tử vong.

- Tôn đạo hữu! Trước hết chạy theo một hướng trốn đi, người này để Dương Phàm ứng phó một lát.

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm nghị. thần thức truyền âm để trung niên họ Tôn rời đi.

- Vậy người còn có Tịch nhi.

Trung niên họ Tôn lộ vẻ do dự.

- Cút! Đừng ở chỗ này vướng chân tay ta!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, hấn đối với trung niên họ Tôn này đã sớm thấy khó chịu.

- Ta đi đây.

Trung niên họ Tôn sắc mặt u ám, hấn cuối cùng hiểu rõ thì ra Dương Phàm căn bản là coi thực lực hấn yếu nhược, làm vướng bận tay chân.

”Hừ”

Trung niên họ Tôn nói xong, xoay người bỏ chạy về một hướng.

- Người trước tiên lui về phía sau mấy chục trượng.

Dương Phàm buông tay Lệnh Hồ Tiểu Tịch ra. vẻ mặt bình tĩnh nói.

- Dương được sư. người!

Lệnh Hồ Tiểu Tịch vẻ mặt lo lắng khẩn trương, tuy nhiên khi nàng chạm phải ánh mắt trấn định tự nhiên của Dương Phàm, trong lòng bỗng nhiên trở nên an tĩnh một chút, ngoan ngoãn lùi lại ngoài mấy chục trượng.

- Ha ha! Tiểu bối người thật có dũng khí, không ngờ dám cùng Từ mẫu chiến một trận?

Ánh mắt Từ Phong khinh miệt nhìn Dương Phàm, dáng vẻ bề nhễ tư thái từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt lộ ra vài phần đùa giỡn. Từ khi bước vào Kim Đan Kỳ tới nay, đây là lần đầu tiên hấn thấy một con kiến bậc thấp có gan khiêu chiến quyền uy bậc cao

278. Chương 282: Cấm Pháp Chỉ Hoàn

- Xin tiên bối chỉ giáo, được chiến một trận công bình cùng tu sĩ bậc cao chính là nguyện vọng tha thiết bấy lâu của Dương mỗ.

Dương Phàm không chút sợ hãi nói. Hấn mơ hồ cảm thấy tâm tính khinh địch của đối phương, trong lòng mừng thầm, không ngại thuận thế làm theo lộ ra tư thái cuồng vọng.

- Tốt tốt tốt!

Từ Phong không giận ngược lại cười lớn, quyết định từ từ đùa giỡn Dương Phàm để cho hấn hiểu được cái uy của bậc cao là không thể xúc phạm.

”Ba!”

Tiếng cười Từ Phong vừa dứt, thân hình giống như cơn gió nhẹ bỗng bành thối tới, tốc độ nhanh đến khó tin, Một tay nhấc lên, quang mang màu xanh bộc phát một cỗ uy thế to lớn không thể chống cự bức bách về phía Dương Phàm. Nhìn xu thế không ngờ hấn muốn giam cầm Dương Phàm!

Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm khẽ run rẩy, thân hình cấp tốc lui lại phía sau, hai bàn tay tràn đầy sinh mệnh lực màu xanh bao phủ, sau đó ngang nhiên chụp ra hóa thành một tấm lưới lớn màu xanh biếc.

”Hô”

Tấm lưới lớn màu xanh hoành ngang trước người giao kích một chỗ với công kích của Từ Phong.

”Thốc”

Một kích của tu sĩ bậc cao lập tức đánh tan tấm lưới màu xanh cứng cỏi mà dồi dào linh tính kia. Không chỉ như thế, một nửa quang mang màu xanh còn sót lại oanh kích đến trước người Dương Phàm. Cũng may

Dương Phàm đã sớm có chuẩn bị, trên người trong chớp mắt ngưng kết ra thảo giáp màu xanh, khó khăn lắm ngăn chặn được một kích này.

”Ầm”

Chịu đựng ảnh hưởng của một kích này, thân thể Dương Phàm chấn động, mặc dù thể chất hắn hơn xa tu sĩ cùng giai nhưng thảo giáp màu xanh tan vỡ mất chín thành, trong cơ thể khí huyết nhộn nhạo thiếu chút nữa bị thương. Một kích qua đi, Từ Phong mặt lộ vẻ kinh ngạc:

-Ồ. người quả nhiên có chút môn đạo, không ngờ có thể chống được một kích với năm thành lực lượng của ta. Hơn nữa người chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nhỏ bé lại có thể lĩnh ngộ thủ đoạn Linh Khí hóa hình. Xem ra người khẳng định có một phen kỳ ngộ.

Đổi lại là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường khác, đối mặt với một kích như thế hơn phân nửa sẽ bị bắt giữ, nếu không chết cũng bị thương nặng. Mà Dương Phàm không ngờ có thể không bị tổn hao gì.

- Tiền bối quá khen!

Dương Phàm không chậm không nóng nảy nói:

- Có thể chiến một trận cùng tu sĩ bậc cao.

Dương Phàm thấy rất vui mừng.

- Hừ hừ! Thực lực của người đích xác đạt tới Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong, nhưng nếu muốn chạy thoát khỏi tay ta thì còn kém xa

Từ Phong vẻ mặt ngạo nghễ, hai tay lần lượt thay đổi, một mảnh hàn quang màu xanh ngưng tụ ở trước người. Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, không phải hắn cuồng vọng muốn chiến một trận cùng tu sĩ bậc cao mà là căn bản không có đường lui. Tu sĩ bậc cao phép lực hùng hậu, tốc độ lại nhanh hơn hắn quá nhiều, nếu muốn thoát khỏi đối phương truy kích vậy chỉ có thể giết chết hoặc đánh cho đối phương bị trọng thương, bằng không khó thoát khỏi cái chết.

Từ Phong hơi bĩu môi, khi đối diện với tu sĩ bậc thấp hắn căn bản khinh thường không thèm sử dụng toàn lực, năm thành công lực cũng coi như đã chiếm ưu thế tuyệt đối rồi. Một mảnh hàn quang màu xanh dài bốn năm thước trong chớp mắt chém tới, mang theo một cỗ khí thế cường đại sắc bén, trong lúc nhất thời cuồng phong bốn phía phẫn nộ rung chuyển, giống như đao cắt.

Dương Phàm bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ, đồng dạng là công kích năm thành công lực, nhưng lần này uy thế hoàn toàn không giống lần trước. Hắn vội vàng lấy ra Tam Linh Xích. nhẹ nhàng nhoáng lên một cái hình thành một mảnh hư ảnh ba màu chắn ngang trước người.

Tam Linh Xích vốn là Linh Khí thượng phẩm hiếm thấy, có công có thủ, có bảo vật này nơi tay Dương Phàm thực sự có thể tung hoành trong các tu sĩ cùng giai. Nhưng hiện giờ đối mặt chính là Kim Đan bậc cao. Hàn quang màu xanh vừa lúc bổ trúng màn quang mang ba màu, trong không trung truyền đến thanh âm vỡ vụn kinh hồn động phách ”Răng rắc” liên tiếp. Cẩm chế phòng ngự do Linh Khí thượng phẩm phát ra không ngờ giống như một tờ giấy.

Dương Phàm rất nhanh huy động Tam Linh Xích hình thành một tấm khiên ba màu chắn ở trước người. Tuy nhiên hàn quang màu xanh kia không chỉ trong chớp mắt phá tan tầng phòng ngự này, một cỗ lực lượng sắc bén chém lên Thảo giáp màu lục của Dương Phàm.

”Phốc”

Thảo giáp màu lục lập tức bị xé nát, thân hình Dương Phàm lao nhanh về phía sau, ở trong không trung phun ra một búng máu tươi. Hàn quang màu xanh kia xuyên qua tầng tầng quang mang ba màu, cùng với bị Thảo giáp làm suy yếu đi cũng không có đủ thương bên ngoài thân thể hắn, nhưng vẫn có một cỗ khí lực sắc bén đâm vào trong cơ thể hắn, bị một chút nội thương.

- Ha ha hạ tiếp ta mấy chiêu nữa.

Từ Phong cười dài một tiếng, thân hình bay ”vù” về phía Dương Phàm.

Cứ như vậy, một đạo quang ảnh màu xanh nhàn nhạt mơ hồ không ngừng phát động công kích đối với Dương Phàm, liên miên không dứt. Dương Phàm bị đánh cho không hề có lực chống đỡ. nếu không phải nhờ thể chất biến thái cùng sự khôi phục sức khỏe cường đại e là sớm đã bị đánh nát.

”Keng keng âm âm”

Trong thời gian mấy lần hô hấp, Từ Phong liên phát động mấy chục lần công kích bức Dương Phàm lâm vào nguy hiểm vô cùng. Lệnh Hồ Tiểu Tịch ở cách đó không xa quan sát, trong tâm lo lắng thầm than một tiếng: ”Ồi!”

Đúng lúc đó, thân hình Từ Phong nhoáng lên một cái rồi dừng lại bất động giữa hư không, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Dương Phàm:

- Người thương thể trên người người

Hắn rốt cuộc phát hiện từng đợt từng đợt công kích vừa rồi không ngờ không tổn thương đến một sợi lông tóc nào của Dương Phàm.

Điều này sao có thể chứ?

Hắn rõ ràng nhớ rõ mười mấy lần công kích của mình đều tạo thành thương tổn nhất định cho Dương Phàm, thương thể cộng dồn lại hẳn là phải rất nghiêm trọng mới đúng.

- À, Dương mỗ vốn là một Dược Sư.

Dương Phàm âm thầm cười.

- Một Dược Sư?

Ánh mắt Từ Phong lóe ra không ngừng chăm chú quan sát Dương Phàm. thầm nghĩ: ”Hơn phân nửa là trên người hắn có cất giấu thiên địa dị bảo có thể chữa trị thân thể trong thời gian ngắn.”

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt của hắn nhìn về phía Dương Phàm càng trở nên nóng rực hơn. Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, nhân cơ hội này hắn tranh thủ thời gian khôi phục thương thể cùng phép lực. Trải qua giao chiến trong nửa khắc vừa rồi, hắn gần như tiêu hao hết ngoài bảy thành phép lực, nhìn bề ngoài như không có tổn hại gì, nhưng thực ra còn có một chút nội thương chưa có khôi phục.

Mà trái lại, Từ Phong chỉ sử dụng năm thành công lực, còn có vẻ rất ung dung thoải mái. Càng quan trọng hơn là đối phương căn bản còn chưa sử dụng tới Pháp Bảo!

Một khi sử dụng Pháp Bảo. Dương Phàm căn bản không thể chống đỡ nổi trong chốc lát.

Điểm này, từ khi ở quảng trường Cửu u đã từng nghiệm chứng qua: Trác Kinh mới bước vào Kim Đan bậc cao chỉ bằng một kiện Pháp Bảo chưa luyện hóa xong cũng đủ giết Trác Cơ KỶ trong giây lát. Mặc dù Dương Phàm giờ phút này có được Linh Khí phòng ngự cực phẩm cũng khó có thể ngăn cản tu sĩ bậc cao sử dụng Pháp Bảo công kích hai ba lượt. Đây là một khoảng cách không thể san lấp giữa tu sĩ bậc cao và tu sĩ bậc thấp.

Cho dù công pháp mà Dương Phàm tu luyện có nghịch thiên, đủ để tung hoành trong cùng giai, nhưng nếu muốn chiến thắng bậc cao cũng khó khăn vạn phần.

”Hô”

Dương Phàm hít sâu một hơi, hắn đã hiểu được không thể tiếp tục dễ như vậy nữa. Nếu để đại tu sĩ Kim Đan thực lực cường đại hơn mấy lần kia đuổi tới đây, vậy khi đó hy vọng thật sự sẽ xa vời.

- Vừa rồi là tiên bối công kích. Lần này đến phiên Dương mỗ, tiên bối sợ không?

Dương Phàm âm thầm cười cố ý kích tướng.

Hắn hiểu được đây là một trận chiến đấu vì sinh mệnh của chính mình. Thực lực, mưu kế, tâm lý đều phải sử dụng đến.

- Ha ha ha!

Từ Phong giống như nghe được chuyện đáng cười nhất trên thế gian vậy, hần về mặt trào phúng nói:

- Người cứ xông lại đây. Từ mỗ ngay cả vòng bảo hộ phòng ngự cũng không cần sử dụng.

Dưới thực lực tuyệt đối. Từ Phong căn bản khinh thường sử dụng cái gì tâm lý cùng mưu kế. Mục đích của hần chỉ là muốn chơi đùa cùng với Dương Phàm.

- Được! Tiền bối quả nhiên đủ đảm lượng!

Dương Phàm trong lòng mừng thầm. Từ Phong này càng khinh địch vậy hần càng có nắm chắc.

”Ba”

Hần đơn giản thu hồi Tam Linh Xích, tế ra một cái Bảo Đỉnh Thanh sắc, trong tay phép quyết liên tục lóe lên.

”Hư”

Bảo Đỉnh Thanh sắc bỗng biến thành một đỉnh núi nhỏ. ”vù” một tiếng bay vụt đến trên đỉnh đầu Từ Phong.

- Ha ha. Linh Khí cực phẩm sao?

Từ Phong thoải mái cười.

Dương Phàm đột nhiên thúc dục pháp lực, trong Bảo Đỉnh Thanh sắc quang mang tỏa sáng, truyền đến một cỗ hấp lực to lớn mãnh liệt hút lấy Từ Phong vào trong đó. Thân hình Từ Phong khẽ nhoáng lên một cái liền ổn định lại, không chút sứt mẻ, tuy nhiên trong lòng hần cũng có vài phần kinh ngạc:

”Bảo Đỉnh này hơn phân nửa không phải Linh Khí cực phẩm bình thường, rất có thể là một kiện Chí bảo truyền thừa, không ngờ có thể khiến ta xuất ra ba thành phép lực.”

Ước chừng hần phải sử dụng tới ba thành phép lực mới có thể ngăn chặn hấp lực từ trong Bảo Đỉnh Thanh sắc.

”Ba”

Đúng lúc này, Dương Phàm đứng ở ngoài mây trượng. Tường Vân Ngõa ở dưới chân hàn quang chớp động. không ngờ biến mất tại chỗ. Trong hư không hiện lên một tia hàn quang nhanh như tia chớp.

- Ồ?

Từ Phong chấn động, phát hiện Dương Phàm vô cớ xuất hiện ngay trước mặt mình.

- Cái gì?

Từ Phong gần như khó có thể tưởng tượng, ánh mắt nhìn lên dị bảo dưới chân Dương Phàm trong tâm không khỏi chấn động. Dị bảo này không ngờ có thể ẩn chứa thần thông di chuyển trong nháy mắt này. Điều này quả thực khiến người khác động tâm cùng khiếp sợ. Dương Phàm bất ngờ xuất hiện khiến cho Từ Phong sinh ra cảnh giác. Tuy nhiên, hần tự quá tự cao tự đại vẫn như cũ không có sử dụng vòng bảo hộ phòng ngự.

”Vù”

Dương Phàm vừa mới hiện thân. trong tay liền bắn ra một đạo xà ảnh màu đen giống như âm hồn vậy. Ngực Từ Phong chợt lạnh rồi đột nhiên cảm thấy được một cỗ hơi thở uy hiếp.” Cách cách”

Linh Khí siêu cực phẩm Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên lập tức quấn quanh thân thể Từ Phong, trong thời gian ngắn quấn quanh hần tầng tầng. Từ Phong miễn cưỡng vận khởi một tầng linh quang hộ thể, chịu đựng Hấp Huyết Xà Tiên chính diện một kích, trong cơ thể một trận rung chuyển lập tức bị thương không nhẹ, phun ra một ngụm máu.

Cũng may mục đích Dương Phàm khống chế lực lượng chủ yếu của Hấp Huyết Xà Tiên cũng không phải để công kích. Nói cách khác nếu không có vòng bảo hộ phòng ngự hoặc là Pháp Bảo phòng ngự, ngay cả hần thân là Kim Đan bậc cao không chết cũng phải bị trọng thương.

Tuy nhiên, nếu sử dụng lực lượng chủ yếu của Hấp Huyết Xà Tiên vào trong công kích, vốn không có tính bí mật vô thanh vô tức sợ rằng căn bản không đánh được trên người đối phương. Giờ phút này, Từ Phong đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Mạnh mẽ vận chuyển pháp lực chuẩn bị phản kháng.

”Ba”

Đột nhiên lúc này, Bảo Đỉnh Thanh sắc trên đỉnh đầu hần phát ra một thanh âm chấn nhiếp tâm hồn khiến cho hần bị phân tâm trong khoảnh khắc. Nhân cơ hội này. Dương Phàm vùng tay lên. phía sau Từ Phong xuất hiện một ngân giáp thị vệ cao lớn nghiêm nghị. Một cổ hơi thở uy hiếp trí mạng từ sau lưng truyền tới, thần thức Từ Phong tỏa ra nắm toàn trường trong tay lập tức phát hiện khôỉ lổi bậc cao tồn tại

Khôỉ lổi bậc cao!

Từ Phong xuất một thân mồ hôi lạnh, giờ phút này hần đã bất chấp ước định trước đó, lập tức điên cuồng vận chuyển phép lực, ngưng kết vòng bảo hộ phòng ngự. Một khi vòng bảo hộ phòng ngự được ngưng kết thành công, khôỉ lổi bậc cao sẽ không thể giết chết hoặc đả thương hần.

Nhưng Dương Phàm sao có thể để Từ Phong thành công được?

Hần duỗi ra tay trái của mình.

Tại trong tay trái có một giới chỉ, còn có một chỉ hoàn. Cái trước tên là Tiên Hồng Giới, mặc dù nói ra trong Tu Tiên giới cũng không ai biết, Cái sau cũng là một cái tiếp cận cấm kỵ. cấm Pháp Chỉ Hoàn trong truyền thuyết

279. Chương 283: Đánh Trọng Thương Bậc Cao

Dương Phàm vươn bàn tay trái tử vong, điên cuồng rút phép lực vào chiếc nhẫn. Trong thời gian ngắn, cấm Pháp Chỉ Hoàn này rút của hần một nửa phép lực, linh khí bốn phía đột nhiên truyền đến một dao động quỷ dị. Từ Phong bậc cao Kim Đan đang ngưng kết vòng bảo hộ đột nhiên sắc mặt cứng đờ, cảm thấy được một sự thật đáng sợ: Pháp lực trong cơ thể mình không ngừng bị giam cầm!

Không chỉ như thế. linh khí quanh thân hần trong phạm vi năm trượng đều bị giam cầm.

Giam cầm - giam cầm khu vực.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu. Dương Phàm nắm giữ cấm Pháp Chỉ Hoàn đã có đề cao nhất định. Khi lần đầu tiên sử dụng. lập tức rút của hần hơn một nửa phép lực, giam cầm phạm vi mười mấy trượng, vậy phép lực tiêu hao là đáng sợ mức nào. Lúc trước phạm vi mười mấy trượng mà lúc này hần áp súc khu vực giam cầm đến cực hạn: phạm vi năm trượng.

Ưu điểm của phạm vi nhỏ là phép lực bị rút tương đối ít hơn nữa hiệu quả tác dụng tăng cường. Chỉ đáng tiếc là Dương Phàm nắm giữ cấm Pháp Chỉ Hoàn còn không đạt tới trình độ chỉ nhằm vào sinh linh, bởi vì cấm Pháp Chỉ Hoàn tác dụng lên một ”khu vực” cũng chính là thường gọi Cấm Pháp Linh Vực.

- Cấm Pháp Cấm Pháp Linh Vực Điều này sao có thể

Từ Phong rung động tới cực điểm, trong lòng dậy sóng gió ngập trời. Đồng thời, một cỗ tâm tình sợ hãi sinh ra trong lòng. Khi đối mặt với tu sĩ bậc thấp bị hần coi là con kiến, lần đầu tiên hần sinh lòng sợ hãi. Chẳng qua bậc cao làm sao có thể dễ dàng đánh giết?

Trong mắt Từ Phong lóe lên một tia điên cuồng, pháp lực trong cơ thể bị giam cầm ầm ầm rung chuyển, trong thời gian ngắn thoát khỏi khống chế cấm Pháp Linh Vực của Dương Phàm. Từ khi Dương Phàm sử dụng cấm Pháp Chỉ Hoàn đối với Từ Phong, thời gian tác dụng không đến nửa hô hấp.

Bậc cao chung quy là bậc cao. Nếu Dương Phàm cũng bước vào cảnh giới bậc cao ít nhất có thể cấm chế hần một hai hô hấp đủ giết chết hần vài lần. Đáng tiếc. trước chênh lệch cấp bậc thật lớn, thời gian khống chế của cấm Pháp Chỉ Hoàn thật sự có hạn. Nhưng là, một chút thời gian như vậy đối với Dương Phàm mà nói. đã đủ!

Phốc -

Trong khoảnh khắc Dương Phàm thành công thi triển cấm Pháp Chỉ Hoàn, ngân giáp thị vệ ẩn nấp sau lưng Từ Phong rốt cục ra tay. Cự kiếm trong tay mang theo hàn mang và tiếng xé gió đáng sợ hung hăng đánh lên vòng phòng ngự bảo hộ chưa ngưng tụ thành hình của Từ Phong.

Crac -

Vòng phòng ngự bảo hộ trong nháy mắt vỡ tan, hào quang màu bạc tiêu tán. Mà lúc này Từ Phong rốt cục khôi phục phép lực, phép lực trong cơ thể trong nháy mắt tràn ra đánh ra phạm vi mây trượng xung quanh.

Ầm

Dương Phàm gát gao cầm Hấp Huyết Xà Tiên, tiếp thu phép lực trong cơ thể đối phương.

Lục Sắc Tháo Giáp bên ngoài thân không có khả năng kháng cự được công kích như vậy, ý niệm Dương Phàm khẽ động, bên ngoài thân lại có thêm một tầng ánh sáng màu tím mặt trên mơ hồ thấy được đường vân và phù văn linh giáp. T

Đây đúng là Linh Khí phòng ngự cực phẩm!

- Phốc -

Một kích của ngân giáp thị vệ rốt cục đánh lên trên người Từ Phong, lực lượng cuồng bạo vọt vào trong cơ thể hắn cùng pháp lực của hắn cuộn làm một đoàn. Sắc mặt Từ Phong trong phút chốc tái nhợt. phun ra một búng máu, thân thể lung lay muốn đổ. Cùng lúc đó, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên của Dương Phàm quần quanh hắn tầng tầng lớp lớp, từng vòng ánh sáng màu đen nhạt quanh quần toàn thân hắn, rót vào trong cơ thể hắn rút lấy tinh huyết của bậc cao Kim Đan.

Hô -

Đột công kích tiếp theo của ngân giáp thị vệ lại ập tới. Từ Phong trong khi cấp bách, trong cơ thể bay nổi lên một tầng hào quang hư ảnh khải giáp màu xanh, xem ra là một món Pháp Bảo phòng ngự!

Ầm

Cự kiếm của ngân giáp thị vệ đánh tới. Pháp Bảo phòng ngự kia khẽ run lên. Từ Phong kêu một tiếng đau đớn, thương lại thêm thương, sắc mặt càng khó coi. Dương Phàm hiểu được lúc này Từ Phong đã hoàn toàn bị thương nặng, mục tiêu dự định đã đạt được. Tuy nhiên, nếu có thể đánh chết bậc cao. vậy càng hoàn mỹ

Trong mắt hắn lóe hàn quang, tiếp tục không chế ngân giáp thị vệ phát động công kích sắc bén hơn, đồng thời hắn cũng gia tăng không chế với Hấp Huyết Xà Tiên.

- Muốn giết ta? Người còn kém rất xa!

Từ Phong trợn mắt như muốn nứt ra, sắc mặt trắng bệch. BỊ một tiểu bối Trúc Cơ bức đến hoàn cảnh như thế, đã kích về mặt tâm lý còn đáng sợ hơn nhiều so với bị thương nặng.

Ầm

Pháp lực trong cơ thể Từ Phong đột nhiên sinh ra một biến đổi dữ dội, ầm ầm bùng nổ, giãy khỏi Hấp Huyết Xà Tiên. đẩy Dương Phàm ra ngoài mười mấy trượng, ngân giáp thị vệ cũng bị đẩy lui mấy trượng!

- Trở về!

Ý niệm của Dương Phàm điều khiển ngân giáp thị vệ bay đến trước người mình hình thành một cái khiên thịt không thể vượt qua. Nhân cơ hội này, hắn nắm chặt thời gian khôi phục phép lực.

Chiến đấu kinh hiểm vừa rồi, chỉ trong thời gian vài hô hấp. đã tiêu hao của hắn chín phần pháp lực. Muốn chém giết đối phương đã không có nhiều khả năng.

- Tiền bối. Với trạng thái của người giờ phút này, ngay cả ba phần thực lực đều khó có thể phát huy

Dương Phàm thản nhiên nhìn chằm chằm bậc cao Kim Đan đối diện nói.

Dứt lời. trong tay hắn phép quyết khẽ động. Thanh sắc Bảo Đỉnh trên đầu Từ Phong phát ra một tiếng "Đang".

Đồng thời. ngân giáp thị vệ trước người Dương Phàm rực rạch, tản mát ra một cỗ uy áp cường đại.

- Tiểu bổngươi nhớ kỹ cho ta!

Từ Phong dùng ánh mắt âm độc vô cùng nhìn chăm chăm Dương Phàm. giờ phút này hắn suy yếu vô cùng, sắc mặt trắng bệch. Dưới thương thế nặng như vậy, hắn không thể địch nổi Dương Phàm có được khôi lỗi bậc cao.

Vèo

Chi -

Dưới chân Từ Phong ngưng kết ra một tầng độn quang màu xanh, hóa thành một đạo lưu quang bay vút phía chân trời, trong khoảnh khắc biến mất khỏi tầm nhìn Dương Phàm.

- Toàn bộ lui lại!

Thần thức Từ Phong bao phủ phạm vi mười mấy dặm, mệnh lệnh đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đuổi tới chém giết lập tức lui lại. Hắn hiểu được. thực lực Dương Phàm tương đương với một nửa bậc cao Kim Đan, những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ này xông lên không khác gì đi chịu chết. Chỉ khoảnh khắc tu sĩ gần đó bỏ chạy toàn bộ.

- Chúng ta chạy mau

Dương Phàm thu ngân giáp thị vệ cùng Pháp Bảo lại. thân hình chợt lóe đi tới trước mặt Lệnh Hồ Tiểu Tịch.

- Người

Lệnh Hồ Tiểu Tịch có một loại cảm giác như thân ở trong mơ. Nàng thậm chí còn hoài nghi hai mắt của mình: Một cường giả Trúc Cơ đánh một bậc cao Kim Đan bị thương nặng, đẩy lùi. Hơn nữa vẫn còn là dưới tình huống một chọi một!

Quả thực là kỳ tích.

ở trong lịch sử mấy ngàn năm của 13 nước Bắc Tần. kỳ tích như vậy vẫn là lần đầu tiên. Đánh phá bức vách giữa bậc thấp và bậc cao không thể vượt qua. Có thể làm được đến như vậy, Dương Phàm đủ để kiêu ngạo. Nếu là chỉ một lần, vậy còn có thể dùng may mắn để hình dung. Nhưng tại trước đó. Dương Phàm còn cùng tám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ liên thủ. chém giết một tu sĩ mới bước chân vào bậc cao Kim Đan.

Có lẽ. thực lực Dương Phàm hiện tại đúng như lời Từ Phong, siêu việt bậc thấp, đạt tới cấp bậc một nửa bậc cao Kim Đan.

- Đi. Thời gian cấp bách. Nếu để Kim Đan Đại Tu Sĩ đuổi theo. chúng ta hoàn toàn không còn hy vọng!

Dương Phàm kéo tay ngọc của Lệnh Hồ Tiểu Tịch bay về phía một nơi bí mật ở trước mặt.

- Ta không quen thuộc La Sơn quốc. ngươi có biết nơi nào bí mật trong phạm vi ngàn dặm quanh đây, chúng ta nhất định phải tìm một nơi an toàn ẩn thân.

Trong khi phi hành. Dương Phàm hỏi cô gái bên người. Khuôn mặt ngọc của Lệnh Hồ Tiểu Tịch đỏ bừng lên, bị hắn ôm ở trước người, tim đập như hươu chạy, ngượng ngùng chỉ đường cho hắn.

Vừa mới phi hành được giây lát, Dương Phàm liền gặp trung niên họ Tôn đang hoảng sợ mà chạy, ngoài ra còn có hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Các người! các người còn sống

Họ Tôn khó có thể tin nhìn hai người Dương Phàm.

- Hai người Dương mỗ còn sống, thực ra ngoài dự đoán của người, phải không?

Dương Phàm lạnh lùng nhìn chăm chăm vào trung niên họ Tôn.

- Không không. Dương Dược sư hiểu lắm

Trung niên họ Tôn biết được Dương Phàm có thực lực thoải mái chém giết cùng cấp Trúc Cơ. lập tức thái độ cung kính:

- Bởi vì bị tu sĩ bậc cao đuổi giết. tu sĩ bậc thấp rất hiếm khi có thể chạy trốn, huống chi ngài còn mang theo một người.

- Dám hỏi các người làm như thế nào chạy thoát bậc cao Kim Đan đuổi giết?

Trung niên họ Tôn thật cẩn thận nói:

- Chẳng lẽ có cao nhân khác giúp đỡ. Vừa rồi chúng ta đang bị mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đuổi giết, mất thấy cứu tử nhất sinh nhưng vào thời khắc mấu chốt. những người đó lại đột nhiên hoảng sợ bỏ chạy.

- Tôn bá bá. Vị bậc cao Kim Đan lúc trước bị Dương Dược sư đánh trọng thương bỏ chạy, cho nên các người mới có thể được cứu. Là Dương Dược sư cứu các người

Lệnh Hồ Tiểu Tịch kinh hồn chưa ổn định. trên khuôn mặt xinh đẹp có vài phần tự hào cùng hưng phấn.

- Hả?

Trung niên họ Tôn cùng hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bên cạnh đều ngây như phỗng. Đánh bậc cao Kim Đan bỏ chạy. Đây đây là thật? Ba người hoài nghi vô cùng. Nhưng sự thật bày ra trước mắt. quần áo Dương Phàm hỗn loạn, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, bộ dạng nhìn qua phép lực hao nhiều, trên người còn thừa một cổ khí thể sắc bén kinh người.

Hiển nhiên là vừa mới trải qua một trận đại chiến!

Hai người này có thể sống sót chạy đi, hơn nữa vừa rồi những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đuổi giết bọn họ đột nhiên rút lui. đây cũng là sự thật không thể chối cãi. Hơn nữa. Lệnh Hồ Tiểu Tịch còn là một cô gái ngây thơ không hiểu nói chuyện, lại càng không nói dối trước mặt trưởng bối.

- Chẳng lẽ hết thấy đều là sự thật!

Trong mắt trung niên họ Tôn nhìn về phía Dương Phàm. ngoài kính sợ còn có thêm vài tia sợ hãi. Dược sư trước mắt này, thật sự là sâu không lường được. Nói không chừng chính là một bậc cao che giấu tu vi. Nghĩ đến đây bọn họ lập tức đối với Dương Phàm cung kính vạn phần, ngôn ngữ đối thoại giống như là đối đãi với trưởng bối bậc cao.

- Đừng dài dòng. Nhanh tìm một chỗ ẩn thân. Nếu Kim Đan Đại Tu Sĩ đuổi theo. toàn bộ chúng ta đều phải chết!

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, nắm tay Lệnh Hồ Tiểu Tịch phi ở phía trước, bỏ cách đám người trung niên họ Tôn một khoảng.

Vèo vèo vèo

Một hàng năm người rất nhanh xuyên qua dãy núi cùng rừng cây rậm rạp, dọc theo đường đi cũng gặp phải đệ tử các đại phái của La Sơn quốc và tán tu chạy tán loạn. Xen lẫn trong đại quân chạy trốn chết. đám người Dương Phàm cũng không quá bất mắt. Mà ở một bên khác. trên không sơn môn Tiên Lai Tông. chiến đấu giữa Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy và Lệnh Hồ Tông đã tới gần giai đoạn cuối.

Chỉ bằng một thân phép lực hùng hậu. không sử dụng bất kỳ phép thuật gì. trung niên họ Ngụy đánh cho Lệnh Hồ Tông bại lui từng hồi.

- Ha ha ha. Xem người còn có thể tiếp lão phu được bao lâu.

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy thông dong thân nhiên, trong lúc giơ tay nhấc chân liền thoải mái áp chế Lệnh Hồ Tông thực lực tăng cường gấp hai mà bộ dạng vẫn còn rất nhẹ nhàng. Đúng lúc này, từ phía trước phóng tới một đạo sáng xanh mờ. một cổ khí tức bậc cao tới gần, phía sau còn có mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Chính là đám người Tiên Huyền Linh Vận Tông.

- Nhanh như vậy đã trở lại. chẳng lẽ bọn họ đã gặp bất trắc?

Trong lòng Lệnh Hồ Tông hồi hộp thấp thỏm rồi đột nhiên chợt lạnh.

- Ngụy đạo hữu! Không tốt. để bọn họ chạy rồi!

Mà đúng lúc này, một giọng nam tử suy yếu truyền đến. Kim Đan Từ Phong lúc trước không ai bì nổi, lúc này sắc mặt trắng bệch, khoe miệng còn vương đầy vết máu.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy biến sắc

280. Chương 284: Thân Phận Bại Lộ

- Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là gặp phải tu sĩ bậc cao khác?

Thực lực của Từ Phong, hẳn vẫn còn rõ ràng. Bước vào Kim Đan Sơ Kỳ đã được hơn hai mươi năm, thực lực trong cùng cấp cùng tính là bậc trung. Theo lý thuyết, đuổi giết vài tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nên là dễ như trở bàn tay mới đúng.

- Để cho bọn họ thoát rồi

Từ Phong vẻ mặt chần chờ. trong mắt lộ ra vẻ độc ác thâm trầm. Bởi vì nguyên nhân thể diện. hẳn không dễ trước mặt mọi người nói chân tướng.

- Chẳng lẽ người gặp tu sĩ bậc cao khác của La Sơn quốc?

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy một bên áp chế Lệnh Hồ Tông. một bên thần thức truyền âm nói. Lệnh Hồ Tông đang giao chiến gặp tình cảnh này, cảm thấy mừng thầm. Xem ra bọn Dương Phàm thành công trốn thoát. Chỉ là lão cảm thấy kỳ quái. tu sĩ Kim Đan Từ Phong thực lực không tầm thường này, như thế nào lại bị thương nặng tới mức độ ấy.

- Không có

Từ Phong vé mặt oán hận nói:

- Từ mẫu khinh địch bị một tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ trong đó đánh thương nặng.

- Điều này sao có thể?

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy đang giao chiến, thất thần trong khoảnh khắc thiếu chút nữa bị Lệnh Hồ Tông xoay chuyển thế cục.

- Ngụy đạo hữu người không biết. Tên tu sĩ kia có rất nhiều thủ đoạn. nếu ta nói ra. người liền rõ ràng.

Từ Phong vẻ mặt không cam lòng, sự thật hẳn cũng không muốn nói át chủ bài của Dương Phàm ra. Nhưng bởi vì hận thù trong lòng. hẳn mới làm ra lựa chọn như thế.

- Ồ?

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy không cho là đúng nói:

- Ngụy mẫu tin tưởng, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cho dù có được bản lĩnh to lớn cũng không có thể thắng được bậc cao.

- Thanh niên Trúc Cơ KỲ kia. trong tay có một khôi lỗi. Là khôi lỗi bậc cao có thể sánh ngang Kim Đan!

Từ Phong tiếp tục thần thức truyền âm nói.

- Khôi lỗi bậc cao!

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy tâm thần khê động. Đây chính là thứ trân quý hơn phép bảo vài lần. có nó liền tương đương có thêm chiến lực của một bậc cao Kim Đan.

- Không chỉ như thế. hẳn còn có một Pháp bảo không kém gì "Ngự Phong Ngõa" trong truyền thuyết, có thể trong giây lát thi triển na di độn thuật, quỷ dị vô cùng

- Pháp Bảo không kém gì Ngự Phong Ngõa!

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy hơi động dung. Đây chính là Pháp Bảo trong truyền thuyết, bảo vật mà bậc cao Nguyên Anh nằm mơ cùng đều muốn có được.

- Ngoài ra, trong tay hắn còn có vài kiện dị bảo hiếm có, thần thông phi thường, giá trị không kém gì khôi lỗi bậc cao. Ta bởi vì khinh địch, hứa hẹn chỉ sử dụng năm phần pháp lực, hơn nữa không sử dụng vòng phòng ngự mới bị hắn ám toán bị thương nặng.

Từ Phong nghiêng răng nói.

Hắn nói ra mấy đòn sát thủ của Dương Phàm, nhưng duy nhất không đề cập đến Cẩm Pháp Chỉ Hoàn kia. Bí mật này hắn muốn độc chiếm, tối thiểu không thể để tu sĩ ngoài tông của mình biết được.

- Tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nho nhỏ này có lai lịch gì, cứ nhiên có được những bảo vật như vậy.

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy có chút nghi ngờ. Hắn hoài nghi Từ Phong muốn lợi dụng mình để báo thù.

- Trước tiên giải quyết lão thất phu này rồi tính. Từ Phong lạnh lùng nhìn vào Lệnh Hồ Tùng.

- Chạy.

Lệnh Hồ Tùng cảm thấy vài tia không ổn, thân hình "vèo" một tiếng, bay về phương xa. Giờ phút này, lão cảm giác được lực của "thứ phẩm Nghịch Linh Huyết" đang yếu đi rất nhanh, quang sáng màu lam bên ngoài thân bắt đầu mờ dần.

- Muốn chạy?

Từ Phong thầm cười lạnh, hắn thân bị thương nặng cũng không có đuổi theo. Hắn tự tin có Kim Đan Đại Tu Sĩ đuổi giết, một Kim Đan Sơ Kỳ nho nhỏ không có hy vọng chạy trốn. Từ Phong nhìn Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy đuổi theo, hắn bắt đầu kiểm tra tổn thất và thương vong. Phát hiện trải qua một trận chiến này, lại tổn thất gần hai mươi tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Từ sư thúc. Tăng viện tới, tăng viện tới rồi.

Chính vào lúc này, từ một phía bay tới vài tên tu sĩ. kinh hô.

- Tăng viện?

Thần thức Từ Phong đảo qua, thấy được một đám tu sĩ từ phương xa. ước chừng hơn ba mươi người, do một nữ tu bậc cao thân sắc lãnh đạm dẫn đầu. Nữ tu bậc cao kia thân mặc váy bảy màu, ung dung hoa quý, mày liễu như vẽ, khuôn mặt rất đẹp, chỉ là nhìn qua hơi có phần cao ngạo.

- Thật tốt quá, Cận sư tỷ cũng tới rồi.

Từ Phong vội vàng lên đón. vẻ mặt tươi cười nói. Luận, đối phương là Kim Đan Trung Kỳ, mạnh hơn so với mình. Luận thân phận. đối phương là thân truyền đệ tử của Huyền Linh tiên tử. trưởng lão Nguyên Anh Kỳ của tông môn.

- Từ Phong. Người bị làm sao vậy? Không ngờ suy yếu như thế. Mày liễu Cận sư tỷ khẽ nhíu, trong giọng điệu có vài tia khinh thị.

- Việc này quan hệ trọng đại.

Từ Phong dứt khoát dùng thần thức truyền âm kể lại mọi chuyện từ lúc gặp Dương Phàm.

- Cái gì? Người nói, Cẩm Pháp Chỉ Hoàn, khôi lỗi bậc cao. Hấp Huyết Xà Tiên đều ở trong tay người kia?

Cận sư tỷ hơi chút động dung.

Lập tức. nàng đưa mắt nhìn một nữ tu nhan sắc tuyệt đẹp ở bên cạnh.

- Mộng sư muội. người ở lại. Mọi người còn lại lui ra.

Cận sư tỷ vội vàng cho mọi người trừ Mộng sư muội lui ra. sau đó bố trí một kết giới cách âm giữa ba người. Nếu Dương Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra. Mộng sư muội kia chính là Mộng Ban phát hiện hắn mở

bảo vật bí mật ở quảng trường Cửu u, sau đó nhân cơ hội chạy trốn. Giờ phút này, Từ Phong, cần sư tỷ, Mộng Ban bắt đầu nói chuyện với nhau trong kết giới cách âm.

- Từ sư huynh. Bộ dạng người thanh niên kia thế nào? Họ gì, tên là gì?

Trong mắt Mộng Ban hiện lên một tia kinh dị. vội vàng hỏi.

- Ta chỉ biết hắn họ Dương, lúc chiến đấu từng tự xưng là Dương mỗ, về diện mạo. thuần túy là một tên "mặt trắng nhỏ". Hắn cũng từng nói mình là một Dược sư

Từ Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói. đem khí chất ôn hòa tuấn nhã của Dương Phàm trực tiếp dán lên tiêu ký của "mặt trắng nhỏ".

Nếu Dương Phàm ở đây, không biết sẽ sinh ra ý tưởng gì.

- Hơn nữa. cây Thứ Hồn Châm trong tay ta. cũng là lấy được từ nơi của hắn.

Trong tay Từ Phong đột nhiên có thêm một cây ngân châm phong cách cổ xưa kỳ lạ tản ra một cỗ tinh thần dao động quỷ dị.

- Thứ Hồn Châm!

Mộng Ban kinh hô.

- Sư tỷ. Khẳng định chính là "hắn", tuyệt đối không sai!

Trong đôi mắt sáng ngời của Mộng Tuyền chợt lóe, thậm chí có vài phần kích động:

- Chỉ là không nghĩ tới. hắn lại đến La Sơn quốc. Có thể là bị tùy cơ truyền tống đến nơi này

- Một khi đã vậy, chúng ta nhất định phải bắt được hắn.

Trong mắt Cần sư tỷ chợt lóe hàn quang, vẻ mặt có thêm vài phần vui mừng cùng tham lam.

- Rốt cục là như thế nào? Nghe ý tứ của các người, tựa hồ là biết người này?

Từ Phong ngược lại có chút không hiểu gì.

- Kẻ này thân phận phi thường, bí mật trong đó ta có thể nói cho người, nhưng nhất định phải giữ bí mật Cần sư tỷ thần thức truyền âm. nói lai lịch của Dương Phàm một lần.

- Cái gì? Thế nhưng có việc này! Nguyên lai Huyền Linh trưởng lão bí mật lên vào Ngự Dương quốc. bí mật chủ yếu không phải là muốn tấn công Ngự Dương quốc. mà là muốn thăm dò bí mật Cửu u Bí Cảnh. Khó trách được bảo vật trong tay người kia nhiều vô số, nguyên lai hắn không ngờ là người thu hoạch lớn nhất trong Cửu u Bí Cảnh.

Từ Phong kinh ngạc thở một hơi. không nghĩ tới việc này lại dây dưa với một bí mật kinh thiên.

- Vậy chúng ta còn chậm trễ cái gì. Nhanh phái người truy tìm người này!

Thần sắc Từ Phong rét lạnh.

- A!

Vào lúc này, ngoài mười dặm truyền đến một tiếng kêu thảm thiết,

dắc -

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy trong tay cầm một thanh đại đao màu đen hình dáng tanh máu. mang theo răng ngược, biến hóa dài hơn trượng, chém Lệnh Hồ Tông đang liên tục bại lui ra làm hai đoạn. Lập tức. thi thể máu tươi đầm đìa từ trên bầu trời rơi xuống, tan rã.

- Hừ! Cảnh giới Kim Đan Đại Tu Sĩ, há chỉ đơn giản như tưởng tượng của người

Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy thu thập thi thể Lệnh Hồ Tông. rồi nhanh chóng chạy trở về.

- Ngụy lão ma cư nhiên cùng một chỗ với người?

Sắc mặt Cẩm sư tỷ hơi đổi. vẻ mặt đầy kiên kị.

Từ Phong lộ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp. Đây là phân phó của Huyết Luyện Tông đứng đầu liên minh. ta không thể chống lại.

Vèo -

Một lát sau. ba tu sĩ Kim Đan hội tụ cùng một chỗ, thương nghị qua một chút rồi sau đó bắt đầu chia nhau tìm tòi tung tích Dương Phàm.

Dương Phàm cấp tốc phi hành dưới sự chỉ dẫn của Lệnh Hồ Tiểu Tịch. rốt cục tới một sơn cốc ít dấu chân người. Nơi đây sương mù chướng khí, rừng rậm vô số, trong đó còn có rất nhiều tuyệt địa.

- Được. Chúng ta ở lại nơi này.

Mấy người tiến vào trong rừng rậm sơn cốc vắng vẻ. Dương Phàm khoanh chân ngồi, không nghĩ gì khác toàn lực khôi phục phép lực, chữa trị thương thế. Trận đại chiến vừa rồi, hắn thắng thật là quá may mắn. Nếu không phải Từ Phong khinh địch, vừa bắt đầu chỉ dùng năm thành phép lực, cũng hứa hẹn không dùng vòng phòng ngự bảo hộ. Dương Phàm làm sao có thể thương nặng đối phương?

- Huhuhu

Đột nhiên, vào lúc này Dương Phàm nghe được tiếng khóc nức nở của Lệnh Hồ Tiểu Tịch. đau buồn muốn chết.

- Người làm sao vậy?

Dương Phàm mở mắt, ánh mắt nhìn lên trên mặt cô bé đẹp dễ gây thương.

- Gia gia chết rồi

Lệnh Hồ Tiểu Tịch nước mắt như mưa, mặt đầy cô độc bất lực nhào vào lòng Dương Phàm. Dương Phàm nao nao, cảm thụ thân thể mềm mại đang khóc nức nở trong ngực mình không khỏi sinh lòng thương tiếc. Giờ phút này, đám người trung niên họ Tôn trầm mặc mặt cũng lộ vẻ đau thương. Rất hiển nhiên, bọn họ thông qua phương pháp gì đó xác nhận cái chết của Lệnh Hồ Tùng. T

- Chết rồi

Dương Phàm cảm thấy rất bất ngờ. Lệnh Hồ Tùng sau khi dùng "thứ phẩm Nghịch Linh Huyết", thực lực tăng vọt hai lần, theo lý mà nói hắn sẽ không bại nhanh như vậy. Chẳng lẽ. thực lực Kim Đan Đại Tu Sĩ so với tướng tượng của mình còn đáng sợ hơn?

Dương Phàm trầm tư đưa tay nhẹ vỗ vai Lệnh Hồ Tiểu Tịch cũng dùng lời khéo léo an ủi nàng. Sau nửa canh giờ. Dương Phàm rốt cục làm Lệnh Hồ Tiểu Tịch tạm thời ngừng khóc khôi phục bình tĩnh.

- La Sơn quốc hôm nay, đã bị rơi vào tay địch. Các người có ý định gì không?

Dương Phàm than thở.

Lúc này. hắn có chút nhớ nhung người thân, bè bạn ở Ngự Dương quốc. Tại dị quốc tha hương này, Dương Phàm có một loại cảm giác lạ lẫm.

- Chúng ta định ẩn cư núi rừng, tiềm tu. Yên lặng chỉnh lý tập hợp đệ tử khác của tông môn. chờ đợi ngày sau "Đông Sơn tái khởi". Vạn vạn không thể làm cho Tiên Lai Tông bị hủy trong tay ta.

Trung niên họ Tôn trịnh trọng nói.

- Người vốn là tông chủ Tiên Lai Tông, việc này đương nhiên là trách nhiệm của người.

Dương Phàm vẻ lạnh nhạt. chợt hỏi:

- Các người định đối xử với Tịch nhi như thế nào?

- Tịch nhi? Nàng là huyết mạch duy nhất còn lại của lão tổ, ta đương nhiên sẽ đối xử thật tốt

Trong mắt trung niên họ Tôn hơi lóe lên. Trong lòng hẳn rõ ràng. trước khi đi Lệnh Hồ Tùng đã giao vài món trọng bảo cho Lệnh Hồ Tiểu Tích.

- Dương mỗ cứu vớt tính mạng các người, lúc này có một yêu cầu.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Dương Được sư là ân nhân cứu mạng chúng ta, có yêu cầu gì cứ nói. Đám người trung niên họ Tôn cung kính nói.

- Ta muốn nàglàm thị thiếp của ta!

Dương Phàm chỉ vào Lệnh Hồ Tiểu Tích trong lòng. cơ hồ là nói gần từng tiếng

281. Chương 285: Huyền Thiên Hóa Hư

- A! Đây

Ba tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bao gồm cả trung niên họ Tôn đều há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới. Dương Phàm lại đưa ra yêu cầu quá phận như vậy. Cái gọi là thị thiếp, từ mặt ý nghĩa mà nói chính là một loại cơ hồ giữa tỳ nữ và thiếp. Không có địa vị, không có danh phận, không hơn bao nhiêu so với tỳ nữ, ở Tu Tiên Giới. nếu nói là song tu đạo lữ là tạo thành trong tình huống địa vị hai bên cơ bản là ngang nhau, như vậy giữa thị thiếp và chủ nhân chính là một loại quan hệ không ngang hàng. Dưới tình huống bình thường, thị thiếp để cho chủ nhân bình thường song tu, hoặc là tiết dục, thậm chí có thể dùng để giao dịch. Đương nhiên, cũng không thiếu một bộ phận chủ nhân hết sức tốt với thị thiếp.

Nếu Lệnh Hồ lão tổ vẫn còn ở đây, Dương Phàm đưa ra yêu cầu như thế. Trung niên họ Tôn nhất định là nổi giận lôi đình, chỉ mặt mắng to. Mà vào lúc này bọn họ lại giận mà không dám nói.

Lệnh Hồ Tiểu Tích trong lòng Dương Phàm thân thể mềm mại cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn một hồi đỏ một hồi xanh. Nàng cắn chặt môi mỏng chăm chú nhìn Dương Phàm, trong mắt sáng lộ ra vẻ phức tạp vô cùng.

- Làm sao vậy? Chẳng lẽ các người có chỗ nào khó khăn? Nàng chẳng qua là một nữ tu Ngưng Thần Kỳ, chẳng lẽ Dương mỗ còn không có tư cách cho nàng làm thị thiếp của ta?

Dương Phàm mặt lạnh nhạt nói.

- Việc này

Trung niên họ Tôn cố nặn ra một vẻ tươi cười. nói:

- Chúng ta đương nhiên sẽ không phản đối. Chỉ không biết Tịch nhi nàng thấy thế nào.

- Tịch nhi. Người có nguyện ý làm thị thiếp của Dương Được sư?

Trung niên họ Tôn vội vàng nháy mắt với Lệnh Hồ Tiểu Tích. Hẳn hiểu được Dương Phàm giờ phút này đã nắm giữ vận mệnh sinh tử của bọn họ. Lệnh Hồ Tiểu Tích cúi đầu do dự giây lát mang theo vài tia nước mắt nói:

- Được sư là ân nhân cứu mạng của ta. Tịch nhi nguyện ý.

- Ha ha. Nàng đều nguyện ý rồi, các người còn dị nghị gì không?

Dương Phàm vui tươi hơn hở nói.

- Chúc mừng Dương Được sư!

Ba người kia vội vàng chúc mừng Dương Phàm. đồng thời trong lòng cũng nhẹ thở phào một hơi. Lệnh Hồ Tiểu Tích có thể trở thành thị thiếp của Dương Phàm. đối với bọn họ mà nói cũng có lợi không nhỏ. Sắc mặt Dương Phàm thoáng ngưng trọng, giọng điệu bỗng chuyển lạnh mặt nhìn ba người này:

- Các người nhớ kỹ. Tịch nhi hiện tại là thị thiếp của Dương mỗ ta. Nếu nàng xảy ra vấn đề gì. Dương mỗ nhất định sẽ lấy mạng chó của các người.

- Dạ dạ dạ!

Ba người này liên tục gật đầu, bộ dạng khúm núm nào dám làm trái lời Dương Phàm. Lệnh Hồ Tiểu Tịch vui đầu trong lòng Dương Phàm lén nhìn về phía nam tử thần bí khó lường này, Khuôn mặt tuần nhã ôn hòa kia còn có khí chất thông dong bình tĩnh. Bất kể từ phương diện nào dường như đều hoàn mỹ không tỳ vết như vậy. Nhưng trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác không thật. Bởi vì trong ánh mắt Dương Phàm, nàng không nhìn thấy ái mộ cùng mê luyến như nam tử khác nhìn về phía mình. Đôi mắt thâm thúy kia thủy chung gọn sóng không sợ hãi, bình tĩnh tự nhiên.

Nàng có chút mê man, cảm giác vận mệnh của mình đã không do mình khống chế.

- Trong mấy ngày này, các người đều ngồi ở bên cạnh ta. không được rời khỏi nửa bước.

Dương Phàm hạ lệnh.

- Vâng. Dương Dược sư.

Mọi người bao gồm cả Lệnh Hồ Tiểu Tịch không có bất kỳ dị nghị gì. Trung niên họ Tôn có chút bất mãn, nhưng mơ hồ cảm thấy được Dương Phàm làm vậy có lẽ thật sự có mục đích. Dương Phàm khoan chân ngồi. phép lực nhanh chóng khôi phục, thương thể cũng khôi phục được bảy tám phần. Hắn toàn lực mở rộng cảm quan, vẫn không nhúc nhích. Chính tại khoảnh khắc này, trong mắt hắn chợt lóe tinh quang, hô thấp:

- Toàn bộ không được lên tiếng!

Dứt lời. từ trên người hắn tràn ra một đám sương xanh biếc, trong phút chốc dung nhập vào môi trường xung quanh. Ngay sau đó. cảnh tượng trước mắt biến đổi. Mọi người bao gồm cả Dương Phàm đều hóa thành từng gốc cây, trở thành một bộ phận trong rừng rậm, ở trong rừng cây, bí thuật Huyền Thiên Hóa Hư của Dương Phàm phát huy ra hiệu quả càng cường đại. Huyền Thiên Hóa Hư: Bí thuật độc môn của Tiên Hồng Quyết, thay đổi khu vực môi trường trong một phạm vi, có thể cho nhiều người ẩn giấu khí tức hoặc ẩn thân, thậm chí chế tạo ảo cảnh khiến địch nhân bị lạc bên trong.

Từ sau khi luyện ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm ở Quỷ Thi Sơn, thuật này đã được Dương Phàm tu luyện thành công bước đầu. Mấy người còn lại đều cảm như hén, ngừng thở không dám động đậy. Đúng lúc này, một cỗ thần thức mạnh mẽ từ nơi này xẹt qua. Thần thức này không kiêng nể gì mang theo một cỗ uy áp cường đại. khiến mọi người lo lắng đề phòng. Rất hiển nhiên, đây tuyệt đối là thần thức của tu sĩ bậc cao.

T

Dương Phàm bình tĩnh tự nhiên, hắn rõ ràng thần thức này đảo qua lần đầu. chỉ là thăm dò sơ sơ. Bất kể thần thức bậc cao Kim Đan kia có thể bao phủ bao xa. nếu lập tức bao phủ trong phạm vi mười mấy dặm. về mặt chính xác khẳng định là không quá lớn. Nếu kẻ địch ẩn trốn bí mật, xác suất thành công của loại phương pháp này sẽ bị hạn chế rất lớn.

Thật lâu sau, đạo thần thức thứ hai đảo qua, đồng dạng là thần thức của một người, nhưng lại tinh vi khéo léo hơn rất nhiều. Lúc này, thần thức lại chỉ giới hạn trong khu rừng rậm này. Sau một lát. thần thức này vô thanh vô tức rời đi.

Lần đầu tiên thần thức rà soát phạm vi lớn. giống như là bao phủ toàn cảnh nhìn chung toàn bộ đại cục. Sau đó tìm khu vực khả nghi rồi lần thứ hai rà soát kỹ lưỡng. Sau khi đạo thần thức thứ hai đảo qua, trong lòng Dương Phàm khẽ thở phào nhẹ nhõm. Từ độ mạnh yếu thần thức vừa rồi, hắn đánh giá tu vi khoảng Kim Đan Trung Kỳ.

- Đây

ở một nơi cách nơi đây vài dặm, Căn sư tỷ Kim Đan Trung Kỳ dưới chân chợt lóe độn quang rực rỡ, mang nàng bay về phía xa.

Hô -

Sau một lát. Dương Phàm thở nhẹ một hơi, nói với mấy người bên cạnh:

- Tạm thời không có việc gì. Chúng ta tốt nhất ở thêm trong này một đoạn thời gian sau đó mới rời đi.

Đám người trung niên họ Tôn đối với hắn càng thêm kính sợ, vừa rồi nếu không phải Dương Phàm thi triển thần thông huyền ảo, đám người bọn họ chỉ sợ đã bị tu sĩ bậc cao phát hiện. Từ đó về sau vài ngày, lại có thần thức đảo qua nơi đây vài lần. Dương Phàm đều ngựa quen đường cũ, thi triển bí thuật Huyền Thiên Hóa Hư tránh khỏi tu sĩ Kim Đan điều tra. Tổng cộng sau bốn. năm ngày, không còn thần thức đảo qua nơi đây, hiển nhiên đã bỏ qua nơi này, đi về nơi xa hơn.

- Còn may chỉ là tu sĩ Kim Đan Sơ Kỳ cùng Trung Kỳ.

Dương Phàm cũng thầm thấy may mắn. Nếu là đích thân Kim Đan Đại Tu Sĩ tới điều tra, thần thông Huyền Thiên Hóa Hư của mình có thể che trời vượt biển hay không, vậy khó nói trước

Bí thuật Huyền Thiên Hóa Hư là pháp quyết độc môn của Tiên Hồng Quyết, có hiệu quả ẩn nấp cường đại. Tuy nhiên nếu gặp phải tu sĩ cảnh giới quá cao cũng chỉ là thùng rỗng kêu to. Tỷ như bậc cao Nguyên Anh. đối phương chỉ sợ không cần lần thứ hai, mà chỉ cần bao phủ thần thức một lần là có thể bắt được sơ hở. Đây là chênh lệch lớn lao về cảnh giới.

- Chúng ta lại đợi thêm mấy ngày.

Vì cẩn thận đề phòng, Dương Phàm lại ở đây thêm nửa tháng. Nửa tháng qua đi, đám người Dương Phàm vẫn bình yên vô sự.

- Được rồi, trên cơ bản chúng ta an toàn. chỉ là không biết thế cục La Sơn quốc này như thế nào?

Trong lòng Dương Phàm trấn định xác định đám tu sĩ Từ Phong của Tiên Huyền Linh Vận Tông đã rời khỏi khu vực này. Dù sao bọn họ cũng thuộc về thế lực liên minh do Huyết Luyện Tông lãnh đạo, không có thể vì việc riêng nhỏ như vậy mà tiếp tục chậm trễ.

- Người phái một người đi ra tra xét tình huống La Sơn quốc một chút. Nếu có khả năng. tốt nhất hỏi thăm tình thế Ngư Dương quốc một chút.

Dương Phàm phân phó trung niên họ Tôn.

- Vâng.

Trang niên họ Tôn vội vàng nghe theo. Hắn mặc dù là đứng đầu Tiên Lai Tông, nhưng ở trước mặt Dương Phàm vẫn ăn nói khép nép như cũ. không dám làm trái.

- Buổi tối hôm nay. người cùng ngủ với ta.

Dương Phàm nói với Lệnh Hồ Tiểu Tịch.

- Ừm.

Khuôn mặt đẹp của Lệnh Hồ Tiểu Tịch đỏ như máu, cúi thấp xuống, rúc vào trong lòng Dương Phàm. Mặc dù nàng đã thành thị thiếp của Dương Phàm. nhưng những ngày này, Dương Phàm thậm chí chưa từng chiếm dụng thân thể nàng, ngay cả động tác thân mật một chút cũng đều rất ít. Đêm nay, nàng hiểu được. chuyện lo lắng không yên nhất cuối cùng vẫn đến. Trung niên họ Tôn làm bộ không nghe thấy, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ khinh bỉ mặt lộ vẻ trào phúng: "Sư tôn a sư tôn. Người tin tưởng người này như thế. nhưng làm sao dự đoán được. sau khi người chết. hắn mới lộ ra bộ mặt thật của mình."

Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng không có thương hại cùng đồng tình ngược lại lại mừng thầm. Thực lực cùng tiềm lực của Dương Phàm. là mọi người tận mắt thấy. Hiện tại đều có thể đánh bị thương bậc cao. vậy ngày sau tiến lên bậc cao là chuyện chắc chắn.

"Từ khi sinh ra tới nay, cho tới giờ chưa từng nghe nói có tu sĩ bậc thấp có thể khiêu chiến uy lực bậc cao. Cho dù là trong 13 nước Bắc Tấn. những đại thần thông tiếng tăm lẫy lừng kia. lúc còn trẻ cũng không có năng lực như thế."

Trung niên họ Tôn sợ hãi thực lực Dương Phàm. càng cảm thấy sợ hãi về tiềm lực của đối phương. Hắn thậm chí có một loại cảm giác, thành tựu ngày sau của Dương Phàm khẳng định sẽ không chỉ giới hạn ở bậc cao Kim Đan. có lẽ có thể đạt tới cấp bậc càng cao bậc cao Nguyên Anh. thậm chí là Hóa Thần trong truyền thuyết. Nếu lúc đầu có thể làm quan hệ tốt với người như thế, ngày sau chỗ tốt thật khó có thể tưởng tượng.

Vào lúc ban đêm.

Dương Phàm cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch cùng ở một phòng. Đây là động phủ lâm thời mở ra. Lệnh Hồ Tiểu Tịch lẳng lặng ngồi ở trên giường, tim đập như hươu chạy, đầu cúi thấp. Mà Dương Phàm lại khoanh chân mà ngồi vẫn không nhúc nhích giống như bàn thạch ngàn năm bất động.

Thời gian từng chút trôi qua.

Nhưng là, Dương Phàm một chút động tĩnh cũng không có.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch bất yên không thôi. Mình đã thành thị thiếp của Dương Phàm. nhưng đối phương vì sao ngay cả thân thể của mình cũng không động một chút. Chẳng lẽ chẳng lẽ bởi vì mị lực của mình không đủ.

Nhưng là Lệnh Hồ Tiểu Tịch thường xuyên có thể từ trong mắt của tu sĩ tuổi trẻ khác trong tông môn nhìn thấy cái loại ái mộ mê luyến, thậm chí là dục vọng.

- Dương đại ca

Giọng nói Lệnh Hồ Tiểu Tịch nhỏ như muỗi kêu truyền đến. Dương Phàm mở mắt nhìn Lệnh Hồ Tiểu Tịch khẽ thở dài:

- Tịch nhi. Chuyện tổ gia gia ngươi nhờ trên cơ bản ta đã hoàn thành. Mấy ngày nữa ta sẽ khởi hành. đi Ngự Dương quốc.

- Cái gì! Huynh muốn rời đi?

Lệnh Hồ Tiểu Tịch kinh ngạc vô cùng. thấp giọng hỏi:

- Huynh có thể mang ta cùng đi không?

- Không!

Dương Phàm vẻ quả quyết nói:

- Ngươi thuộc về La Sơn quốc, thuộc về Tiên Lai Tông. Ngươi cũng có sứ mạng của mình, mà ta phải về quốc gia của mình. Nơi đó có người thân, bè bạn, đệ tử, thậm chí là người ta âu yếm.

- Vì sao?

Đôi mắt Lệnh Hồ Tiểu Tịch đỏ lên. run giọng nói:

- Chẳng lẽ ta không phải thị thiếp của ngài?

- Đúng vậy!

Dương Phàm rốt cục đứng dậy, chậm rãi thốt ra một câu. dùng một loại giọng điệu kỳ lạ nói:

- Tuy nhiên, chỉ là trên danh nghĩa

282. Chương 286: Sinh Tức Chi Địa

- Tại sao như vậy? Nếu không thích ta. vì sao muốn ta làm thị thiếp cho ngươi?

- Nguyên nhân? Ngươi không cần phải hiểu.

Dương Phàm lạnh nhạt nói:

- Hơn nữa. làm thị thiếp còn cần lý do?

Dứt lời hắt khoanh chân nhắm mắt yên lặng vận chuyển lực lượng Tiên Hồng Quyết, tiến thêm một bước củng cố tu vi, Sau khi tiến vào Trúc Cơ Hậu Kỳ, diện tích đất màu xanh trong Tiên Hồng Không Gian đã khuếch trương đến một dặm rưỡi. Dương Phàm quyết định tiến hành quy hoạch lý tương đối với lãnh địa thuộc về mình. Trong ý tưởng của hắn, mảnh đất xanh này có thể chia làm năm khu vực. Khu vực trung

tâm có thể dùng làm lĩnh vực chiến đấu, bị quang sáng màu xanh sinh sôi không thôi ngăn cách, chỉ có Dương Phàm có thể ra vào tự nhiên.

Nơi này dùng cho chiến đấu, một khi sử dụng Tiên Hồng Giới cường chế kéo "ánh thân" của địch nhân vào đây, liền có thể chiến đấu trong này. Ngoài ra Dương Phàm còn chuẩn bị bố trí ở đây một ít cấm chế hoặc trận phép khác.

Còn lại bốn khu vực ở bốn hướng của lĩnh vực chiến đấu. Ý tưởng ban đầu của Dương Phàm là chia hai khu vực trong đó thành Linh Thú Viên cùng Linh Chu Viên. Linh Thú Viên đương nhiên là nơi chăn nuôi linh thú. Linh Chu Viên thì là hậu hoa viên gieo trồng các loại kỳ hoa dị thảo, thiên tài địa bảo, về phần hai khu vực khác. Dương Phàm thiết tưởng: một nơi có thể làm nơi nghỉ ngơi của người từ ngoài vào, không ngại lấy tên là Tiên Lai Cư. Nếu ngày sau mở rộng quy mô hoàn toàn có khả năng thành lập tòa thành, thành lập lãnh địa tư nhân của mình

Khu vực cuối cùng thì là không gian cá nhân của Dương Phàm. hắn không chút nghĩ ngợi lấy tên là Tiên Hồng Cư.

Cả mảnh đất màu xanh, Dương Phàm đặt tên nó là Sinh Tức Chi Địa.

Bởi vì ở trong Tiên Hồng Không Gian vô biên vô hạn, tinh mạch tử vong này, dường như chỉ có nơi này là một ốc đảo tràn ngập sinh cơ. Tuy rằng nghe con chó nhỏ nói trong Tiên Hồng Không Gian rộng lớn vô hạn, chiếu rọi đại thể giới này hắn còn có sinh linh khác tồn tại, nhưng trước mắt Dương Phàm còn chưa nhìn thấy. Đương nhiên, đây chính là thiết tưởng giai đoạn ban đầu của Dương Phàm, muốn chân chính thi hành cần tiêu phí rất nhiều tâm huyết Trong đó. sức người sức của đều không thể thiếu. Chỉ là kiến trúc lầu các, cảnh vật đều cần một số tài liệu. Tài liệu kiến trúc Tu Tiên Giới đương nhiên khác với thế tục, bình thường đều có thể chịu được đả kích phép thuật nhất định.

- Xem ra. ta không chỉ phải đi cướp đoạt một số tài liệu, còn phải tính toán kiếm một ít nhân lực vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm thì thảo luận bắt đầu nói.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, còn không thể trống rỗng hút bản thể người khác vào Tiên Hồng Không Gian. Tuy nhiên, nếu người đó có liên hệ linh hồn dấu vết với hắn, lại có thể dễ dàng làm được điều này. Dương Phàm cùng linh thú Lưu Ly Hàn Tinh Xà của mình chính là thành lập linh hồn khế ước, có thể thu nó vào Tiên Hồng Không Gian. Cho nên nếu Dương Phàm thành lập quan hệ linh hồn chủ tớ với người nào đó cũng có thể thoải mái làm được điểm này.

Trước mắt, quyền hạn người khai hoang của Dương Phàm ở Tiên Hồng Không Gian là:

Cấp bậc khai hoang: Tiên Hồng cấp ba.

Thời gian gia tốc của mảnh đất xanh: 16 lần.

Số người hạn chế: Có thể mang mười người tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Bí kỹ Tiên Hồng: Cường chế triệu tập, mỗi ngày ba lần. Nếu vượt cấp cường chế triệu tập. cần phải trả một cái giá hạ tu vi Tiên Hồng tương ứng.

Dương Phàm thở dài một hơi. Không đến ba năm, từ khi mình có được Tiên Hồng Giới, từ cấp 0 bắt đầu lên tới cấp ba hiện tại.

Giờ phút này, tu vi hắn cùng thăng đến Trúc Cơ Đại Viên Mãn, thực lực đủ để hoành hành bậc thấp. Tu Tiên Giới hiện giờ, chỉ có tu sĩ bậc cao mới có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

- Nếu có thể sớm ngày bước vào bậc cao vậy là tốt rồi.

Trong lòng Dương Phàm đầy vẻ chờ mong. Hắn từ Cửu u Bí Cảnh thắng lợi trở về, có được nhiều con át chủ bài cùng sát thủ giân. Nếu hắn có thể bước vào bậc cao, Trắc Kinh Kim Đan Sơ Kỳ lúc trước, Từ Phong, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hắn, cần gì phải chiến đấu gian khổ như thế thậm chí còn cực kỳ nguy hiểm. Tuy nhiên, hắn cũng biết mình còn cách bậc cao một đoạn khoảng cách. Khoảng cách giữa

bạc thấp và bạc cao không phải dễ dàng như vậy có thể vượt qua. Việc cấp bách hiện tại, còn có hai chuyện cần Dương Phàm đi giải quyết.

- Thứ nhất: Ước hẹn ba năm trên "Vấn Thiên đại hội" Dương gia bảo.

- Thứ hai: Ước định với lão già lưng còng ở Dật Hà Thôn. Đảo mắt. thời gian ba năm đã sắp đến.

Chỉ còn mấy tháng, chính là "Vấn Thiên đại hội" lần tiếp theo của Dương gia bảo. Đến lúc đó. Dương Vũ khẳng định sẽ đến Dương gia bảo thực hiện lời hứa, đệ đệ cũng sẽ tham dự chiến đấu. Hắn làm ca ca đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Cho nên. Dương Phàm mới cấp bách chạy về Ngự Dương quốc, hơn nữa còn sai trung niên họ Tôn phái một tu sĩ ra ngoài tìm hiểu tình huống.

- Huhu

Trên khuôn mặt tuyết trắng của Lệnh Hồ Tiểu Tịch đầy vệt nước mắt không ngừng thấp giọng nức nở. Thân thể gầy yếu mềm mại khẽ run rẩy, bộ dạng lẻ loi bất lực.

"Vì cái gì? Hắn không thích ta cũng không cảm thấy hứng thú với cơ thể ta nhưng vì sao lại bắt ta trở thành thị thiếp."

Hai mắt Lệnh Hồ Tiểu Tịch đầm lệ mông lung nhìn nam tử thần bí mà vô tình kia.

Trời vừa tờ mờ sáng. Dương Phàm rót cục đứng dậy, vẻ mặt bình thản như cũ. nói với nàng:

- Lau khô nước mắt của người.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch ủy khuất giống một con mèo nhỏ cuộn mình ở đó vẫn không nhúc nhích. Dương Phàm đi qua thò tay lau khô nước mắt cho nàng, sau đó xoay lưng về phía nàng nói:

- Lệnh Hồ tiên bối vì ngăn cản Kim Đan Đại Tu Sĩ cho chúng ta mà chết, về mặt nào nó mà nói ông cũng là ân nhân cứu mạng của Dương mỗ. Cho nên. ta mới có thể thu người làm thị thiếp. Nhưng ta phải trở về Ngự Dương quốc. Cho nên thị thiếp chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch lại càng thêm thương tâm.

- Vì sao không mang ta theo?

- Ta không thể mang người đi Ngự Dương quốc, người chỉ có thể ở lại đây. Nhưng. Dương mỗ làm sao không nhìn ra, mấy người còn lại của Tiên Lai Tông vị tất sẽ đối xử tốt với người!

Dương Phàm cười cười.

- Làm sao vậy được? Tôn bá bá là đệ tử thân truyền của tổ gia gia lại là tông chủ Tiên Lai Tông. Thái độ của ông ngày thường mặc dù nghiêm khắc nhưng hẳn là một người tốt

Lệnh Hồ Tiểu Tịch phản bác.

- Trước khi đi có phải Lệnh Hồ tiên bối ngầm giao mấy thứ trọng bảo cho người?

Dương Phàm lạnh lùng cười:

- Tại Tu Tiên Giới này, đồng môn tương tàn, đệ tử thí sư cũng không phải là chuyện kinh thế hãi tục gì. Huống chi người cùng bọn họ cũng không thân không quen, trước kia bọn họ đối tốt với người là bởi vì có Lệnh Hồ tiên bối. Nhưng hiện giờ lão nhân gia đã chết người không còn chỗ dựa

- Nếu Dương mỗ cứ vậy mà đi, không được bao lâu bọn họ hơn phân nửa sẽ bức người giao những thứ Lệnh Hồ tiên bối để lại. Thậm chí còn có thể dẫn tới họa sát thân!

Dương Phàm vẻ mặt hung ác nói.

- Điều này điều này sao có thể!

Lệnh Hồ Tiểu Tịch còn có chút khó thể tiếp nhận.

- Hừ. Nếu không như thế. Dương mỗ làm sao thu người làm thị thiếp. Như vậy, bọn họ muốn động người một sợi lông cũng phải tính toán một chút thực lực của mình.

Dương Phàm cười lạnh nói.

Sau khi Lệnh Hồ Tiểu Tịch nghe xong, trong lòng tin vài phần coi như hiểu rõ lòng người hiểm ác. Nàng lại khóc ồ lên nhào vào lòng dương phàm.

- Hu hu hu. Ta biết Dương Dục sư muốn tốt cho Tịch nhi. Đều là sai lầm của Tịch nhi.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch lại khóc như mưa, sau một lát. đôi mắt trong vắt nhu nước nhìn về phía Dương Phàm:

- Trừ gia gia ra, Dương đại ca là người duy nhất trên thế giới này tốt với ta. chỉ có huynh có thể bảo vệ ta. Cho nên Tịch nhi không muốn làm thị thiếp trên danh nghĩa của huynh.

Dương Phàm nhìn cô gái hồn nhiên, lẽ loi vô lực đáng thương động lòng người, trong lòng thầm than. Nếu là một chút cũng không động tâm. vậy là lừa mình dối người.

- Chẳng lẽ Dương đại ca ghét bỏ ta, ngay cả tư cách làm thị thiếp cho huynh cũng không có?

Trên khuôn mặt mịn màng xinh đẹp của Lệnh Hồ Tiểu Tịch mang theo vài phần không yên cùng sợ hãi. Giờ phút này. nàng yếu ớt không nơi nương tựa. ngay cả ba tiền bối trong tông môn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Chỉ có Dương Phàm mới có thể mang đến cảm giác an toàn chân chính cho nàng.

Dương Phàm cũng có thể cảm nhận được chân tình của cô gái ngây thơ trước mặt, tình cảm này, là chân chính thuần khiết.

- Không phải.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong lòng chung quy có chút không đành lòng. Bất kể là xuất phát từ thương tiếc, báo ân hay là từ thành phần đa tình của bản thân. Từ lúc ở Cửu u Bí Cảnh. sau khi cùng chung vu sơn với Vũ Văn Nhu. đề nén của Dương Phàm về mặt tình dục đã hoàn toàn mở ra không hề là loại cấm dục cưỡng chế trước đây. Sau khi có được Tiên Hồng Quyết công pháp nghịch thiên nhất. Dương Phàm có được đủ nhiều thọ nguyên, cũng không ngại vào lúc nhàn hạ nói chuyện tình ái.

- Vậy huynh đồng ý rồi sao?

Lệnh Hồ Tiểu Tịch lộ vẻ chờ mong nói.

Dương Phàm không nói gì mà ôm nàng càng chặt hơn. vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Người không hối hận? Cam tâm làm thị thiếp của ta? Hơn nữa cho cù người trở thành thị thiếp chân chính của ta trong khoảng thời gian ngắn Dương mỗ cũng không thể mang người đi cùng.

- Tịch nhi nguyện ý. Chỉ cần Dương đại ca thật tình đối đãi cho dù đợi mười năm, hai mươi năm. cũng không oán không hối hận.

Trên khuôn mặt đẹp của Lệnh Hồ Tiểu Tịch tỏa ra hào quang thánh khiết, vẻ mặt kiên định.

- Tốt. tốt, tốt!

Dương Phàm nói liền ba từ "tốt", trong lòng rất cảm động. Dứt lời. hần đẩy Lệnh Hồ Tiểu Tịch lên giường, vươn tay nhẹ nhàng cởi bỏ áo váy của nàng, lộ ra một mảnh tuyết trắng bên trong. Rất nhanh, một đôi "tiểu bạch hổ" mềm mại trơn nhẵn nhảy ra.

- A! Huynh muốn làm gì?

Thân thể mềm mại của Lệnh Hồ Tiểu Tịch cứng đờ. nói theo bản năng.

- Nàng nói ta muốn làm gì?

Dương Phàm lộ ra nụ cười xấu xa, hôn lên môi nàng. Một đôi tay ma quái bắt đầu chạy loạn trên thân thể mềm mại còn chưa phát dục. Trên da thịt tuyết trắng của Lệnh Hồ Tiểu Tịch rất nhanh hiện lên từng mảng đỏ bừng, giây dựa ban đầu rất nhanh bị thanh thể bằng những phản ứng không tự giác của thân thể phát ra từng tràng rên rỉ khe khẽ. Không bao lâu. Dương Phàm đã đem nàng lột trần như nhộng, thân thể hai người quấn vào làm một. Dương Phàm không còn trúc trắc như lần đầu tiên, động tác như cá gặp nước rất nhanh đưa Lệnh Hồ Tiểu Tịch đến cao trào.

Khi hai người hòa hợp làm một tiến vào cao trào tình dục. trong đầu Dương Phàm đột nhiên nổi lên một ý niệm: song tu.

Song tu! Không sai!

Song tu đạo lý của Tu Tiên Giới, hoặc là giữa chủ nhân cùng thị thiếp. Tình dục của bọn họ không chỉ là khoái cảm về thân thể càng là theo đuổi một loại siêu thoát về tinh thần. Nghĩ đến đây, đám sương sinh mệnh như rắn dài trong cơ thể Dương Phàm cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch. Lực lượng của Tiên Hồng Quyết, trời sinh liền có một loại lực tương tác không gì sánh được, bắt đi rất nhiều phép quyết phức tạp của phương pháp song tu. Trực tiếp cùng xử nữ tinh nguyên khí của Lệnh Hồ Tiểu Tịch giao hòa.

Khoảnh khắc này, tinh thần hai người cũng theo đó mà giao hòa.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, liên hệ với mảnh đất xanh trong Tiên Hồng Không Gian. cũng chính là "Sinh Tức Chi Địa" kia.

Hô!

Đột nhiên, sinh cơ vô hạn đến từ Sinh Tức Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian đột nhiên vọt tới theo đó tiến vào trong cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch.

- Nay thật sự là có thể làm được!

Dương Phàm kích động không hiểu!

283. Chương 287: Bắc Tàn Chi Loạn.

Mảnh đất màu xanh Sinh Tức Chi Địa kia cũng không phải vô cùng đơn giản là chữa trị thương thế, thần hiệu của nó ngay cả bản thân Dương Phàm đều không thể hiểu rõ. Tuy nhiên. Dương Phàm có thể khẳng định khi sinh cơ vô hạn thuần túy vô cùng này nhập vào cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch nhất định có thể sinh ra hiệu quả khiến thể chất năng thoát thai hoá cốt.

Nhớ ngày trước, tu vi Dương Phàm đều phế bỏ, trở thành một phế nhân không hơn không kém. Dưới tình huống như vậy, nếu hấn lại tu luyện một lần nữa sẽ mất đi thời kỳ tu luyện tốt nhất. Thời điểm quý giá nhất khai phá tiềm lực và hoạt tính sinh mệnh của con người bình thường đều ở vào khoảng 6 đến 18 tuổi, thậm chí càng ngắn hơn từ 6 đến 12 tuổi. Một khi vượt qua tuổi tốt nhất này, hoạt tính của sinh mệnh cơ năng trong cơ thể sẽ dần dần định hình không đạt được hiệu quả tốt nhất nữa.

Sau đó khi Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết, dưới sự trợ giúp của Sinh Tức Chi Địa, mạnh mẽ đột phá được cửa ải này. Bất kể là Tiên Hồng Quyết hay là Sinh Tức Chi Địa. chúng nó đều có liên quan đến sinh lực.

Giờ phút này, Dương Phàm đem sinh cơ vô hạn từ Sinh Tức Chi Địa tràn vào cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch tẩy rửa thân thể, linh hồn. Thậm chí. ngay cả linh khí thuộc tính Mộc trong cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch tu luyện dưới cổ lực lượng này đánh vào cũng càng trở nên tinh thuần. Trong quá trình này, thể chất Lệnh Hồ Tiểu Tịch dần dần biến hóa, về phần loại biến hóa này cuối cùng sẽ dẫn đến cái gì ngay cả Dương Phàm đều không thể đoán trước.

Ba ngày ba đêm, Dương Phàm cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch trần trụi quần lấy nhau, mò khắp mọi nơi trên thân ngọc ngậy ngô của nàng, đồng thời bí thuật song tu độc môn chỉ thuộc về Dương Phàm cũng không ngừng vận chuyển. Vào một khoảnh khắc, trên người Lệnh Hồ Tiểu Tịch bắt đầu thăm ra một tầng chất dơ mong manh. Dương Phàm mới buông nàng ra.

Dương Phàm cười cười:

- Nàng tắm một cái đi.

Thân thể mềm mại của Lệnh Hồ Tiểu Tịch đau đớn vô cùng, khuôn mặt đỏ bừng, bộ dạng then thừng vô cùng. Dương Phàm sinh lòng thương tiếc, tay bấm pháp quyết, một màn mưa bụi màu xanh hạ xuống, giúp nàng tẩy sạch thân thể. Sau khi tầng chất dơ mỏng manh bị tẩy rửa lập tức lộ ra da thịt trắng mịn như

ngọc của Lệnh Hồ Tiểu Tịch, lộ ra mây đỏ thản nhiên. Hoàn mỹ không vết nhơ như đồ sứ tuyết trắng tinh mỹ nhất thế gian. Từ xa nhìn lại đây là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ.

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, không nghĩ tới sau khi trải qua một lần thay đổi thể chất sẽ làm Lệnh Hồ Tiểu Tịch có biến hóa lớn như thế. Giờ phút này, da thịt Lệnh Hồ Tiểu Tịch trắng như tuyết, ôn nhuận như ngọc, trong trắng lộ hồng, trong hồng lộ ra trong suốt sáng bóng. Da thịt hoàn mỹ như thế cho dù Dương Phàm gặp qua rất nhiều mỹ nữ, trừ Vân tiên tử không nhiễm hạt bụi, tiên linh vận hương ra thì không có người nào có thể so sánh. Hơn nữa, đôi mắt sáng của Lệnh Hồ Tiểu Tịch càng thêm sáng ngời tràn ngập sinh khí cùng linh tính. Đây là biến hóa sinh ra sau khi tắm bổ linh hồn.

- Dương đại cao thể của ta!

Lệnh Hồ Tiểu Tịch cũng ngạc nhiên và vui mừng. Dưới ánh mắt nóng bỏng có thể hòa tan băng tuyết của Dương Phàm lập tức cúi đầu vội vàng cầm quần áo bên cạnh. Dương Phàm không kìm nổi lửa dục trong lòng liền kéo nàng đến trước người, lại một phen giãy vò âu yếm sau đó lại triển miên cùng một chỗ. Da thịt bóng loáng như ngọc kia khẽ vuốt ve, mắt hồn tới cực điểm. Giờ phút này, thần phục dưới thân hần là một thân thể gần như hoàn mỹ không tỳ vết. Duy nhất tiếc nuối là Lệnh Hồ Tiểu Tịch còn chưa phát dục hoàn toàn, bộ ngực hơi chút nhỏ. Chẳng qua, da thịt như tác phẩm nghệ thuật của nàng lại bù được khuyết điểm duy nhất này.

Lại triển miên vài canh giờ, Lệnh Hồ Tiểu Tịch thật sự không chịu nổi giãy vò, bị Dương Phàm làm cho rũ ra như không có xương, mềm mại vô lực. Dương Phàm lưu luyến từ thân thể nàng đứng lên, thắm thở dài một hơi: "Nếu là so sức bền chỉ sợ không có người nào có thể so sánh với ta đã tu luyện Tiên Hồng Quyết".

Đích xác, điểm nghịch thiên của Tiên Hồng Quyết chính ở sinh cơ liên miên không ngừng, sức khôi phục cường đại, sức bền không gì sánh kịp.

- Nàng có thể dậy được hay không?

Dương Phàm ra vẻ không biết hỏi.

Trải qua một đêm triển miên cùng Vũ Văn Nhu, hần đương nhiên hiểu biết được tình huống cô gái nhỏ này. Huống chi Lệnh Hồ Tiểu Tịch thừa nhận hần giãy vò ba ngày ba đêm, nếu không phải có sinh cơ vô hạn từ Sinh Túc Chi Địa tẩy thân thể e là đã sớm hư thoát.

- Ta

Lệnh Hồ Tiểu Tịch toàn thân vô lực, mỗi một nơi da thịt đều bị Dương Phàm xâm phạm. Đặc biệt là bộ ngực, vùng eo, thân dưới cùng đùi ngọc.

- Để ta trị liệu cho nàng một chút.

Dương Phàm ha ha cười đương nhiên vui vẻ đi làm công tác này. Trong quá trình trị liệu, Dương Phàm đương nhiên không thiếu chiếm tiện nghi một phen. Ước chừng qua nửa canh giờ, Dương Phàm mới ngừng trị liệu. Lệnh Hồ Tiểu Tịch thẹn thùng vô cùng. Đây có phải trị liệu gì, quả thực là khiêu khích trắng trợn, trong đó từng có nhiều lần khiến nàng không kìm nổi, thân dưới không tự chủ được ẩm ướt một vùng

Tuy nhiên, sau khi Dương Phàm trị liệu xong liền khôi phục bình tĩnh. Trong mắt một mảnh trong vắt không có một tia tạp niệm. Điều này làm cho Lệnh Hồ Tiểu Tịch kinh ngạc vô cùng. Từ sau khi Dương Phàm đột phá cửa ải tình dục ở Cửu u Bí Cảnh, từ đó về sau về mặt tình dục thu phát tự nhiên, cũng không quá túng dục lại cũng không quá cấm dục. Chỉ chốc lát, Lệnh Hồ Tiểu Tịch thay một bộ váy dài trắng muốt, lộ ra một đôi chân ngọc tuyết trắng mềm mại. Vẻ đẹp thanh thuần, nhập thẳng cốt tủy, mơ hồ còn có vài phần ngây thơ. Ngắn ngủi ba ngày, thân thể của nàng nhìn qua đầy đặn vài phần, trên mặt lại càng có thêm vài tia sáng bóng hồng nhuận.

Hai người vừa mới đi ra khỏi động phủ lâm thời. đám người trung niên họ Tôn liền lộ ra vẻ kinh ngạc. Biến hóa của Lệnh Hồ Tiểu Tịch quá thật rất lớn, ý xuân hồng nhuận trên mặt hấp dẫn vô hạn làm cho người ta hận không thể cắn vài miếng.

Ba người này đều là hiểu đạo lý đối nhân xử thế không tự chủ lộ ra vẻ hèn mọn. Tuy nhiên, khi ánh mắt lạnh nhạt của Dương Phàm đảo qua ba người lập tức thu liễm thần thái này, đổi lại bộ dạng cung kính.

Lúc Dương Phàm cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch đi ra, động tác của hai người vô cùng thân thiết.

- Phái người ra tìm hiểu. tình huống như thế nào?

Dương Phàm thần nhiên hỏi, phát hiện tu sĩ lúc trước phái ra cũng đã trở lại. Trung niên họ Tôn không dám chậm trễ, bước lên vài bước cung kính nói:

- Trải qua hơn nửa tháng này, bảy đại tông môn Tấn quốc lấy Huyết Luyện Tông cầm đầu liên minh đã hoành hành khắp La Sơn quốc, thậm chí còn lan đến gần Ngư Dương quốc. Tuy nhiên, mười mấy ngày trước, siêu cấp đại phái của 13 nước Bắc Tần. Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đến từ Triệu quốc lãnh đạo trận doanh cường đại tới gần khiến Tấn quốc kiêng kị vô cùng. Cuối cùng hai bên đạt thành hiệp nghị chung. Lệnh Hồ Tông cầm đầu bảy đại tông phái không được xâm phạm Ngư Dương quốc, hơn nữa nhường ra một nửa lãnh thổ La Sơn quốc đã chiếm.

- Từ đó. La Sơn quốc chỉ còn trên danh nghĩa, trở thành một vùng đất ranh giới giữa hai thế lực siêu cấp đại phái.

Nói xong lời cuối cùng. trong mắt trung niên họ Tôn hiện lên một tia bi thương.

- Cái gì? Nói như vậy. La Sơn quốc không khác gì đã diệt vong?

Dương Phàm cảm thấy khiếp sợ không thôi, ở giữa hai siêu cấp đại phái, các thế lực nhỏ như La Sơn quốc, Ngư Dương quốc căn bản không đáng giá nhắc tới, nháy mắt diệt vong!

- La Sơn quốc đã bị diệt vậy những người tu tiên và môn phái tu tiên nơi này

Dương Phàm nghi hoặc hỏi.

- Hoặc là thuộc trận doanh Tấn quốc hoặc là thuộc Triệu quốc. Bằng không chỉ có thể trốn sang nước khác. Trung niên họ Tôn than thở.

- Vậy chúng ta hiện tại thuộc địa bàn siêu cấp đại quốc nào?

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, dường như trầm chấp nhận hỗn loạn Bắc Tần này.

- Nơi này chúng ta coi như gần Ngư Dương quốc, bởi vậy thuộc địa bàn Triệu quốc.

Trung niên họ Tôn đáp.

- Như vậy hiện tại thế cục Ngư Dương quốc như thế nào?

Dương Phàm rốt cục bắt đầu hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

- Từ bỏ nơi biên cảnh. tổng thể thì Ngư Dương quốc coi như yên ổn, không bị uy hiếp gì.

Trung niên họ Tôn lộ vẻ trào phúng cười:

- Tuy nhiên. Ngư Dương quốc này so với La Sơn quốc chúng ta cũng không hơn bao nhiêu. Bởi vì kỳ thật nó là nước phụ thuộc của Triệu quốc.

- Nước phụ thuộc?

Dương Phàm hơi nhướng mày. Quốc thổ mình từ khi sinh ra đến lớn lên không ngờ trở thành nước phụ thuộc của nước khác. Điều này làm cho hắn rất khó chịu trong lòng. Dù sao cũng là một nơi từng sinh trưởng hai mươi năm. Trầm mặc hồi lâu, Dương Phàm hít sâu một hơi cũng không phục lại bình tĩnh. Đối với người tu tiên mà nói, thiên địa vô hạn, trời cao biển rộng. Chỉ cần thần thông phép lực đủ lớn, đủ để ngao du sơn hà vô hạn cấm tú.

Cho nên ước thúc của quốc gia đối với người tu tiên không lớn. Chỉ là trong lòng Dương Phàm vẫn như cũ có một tia cảm giác hồ thẹn thần nhiên.

- Đúng rồi Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn kia là một môn phái như thế nào? Không ngờ có thể làm cho Huyết Luyện Tông nhượng bộ, chẳng những từ bỏ xâm lấn Ngư Dương quốc. thậm chí còn nhường ra một nửa La Sơn quốc?

Dương Phàm tò mò hỏi. Hẳn đối với cục diện hỗn loạn của 13 nước Bắc Tần cảm thấy mờ mịt vô lực.

- Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn, Huyết Luyện Tông, Tam Thanh Tông là ba siêu cấp đại phái cường đại nhất trong 13 nước Bắc Tần. Phân biệt thuộc về Triệu quốc, Tấn quốc, Tề quốc. Trong ba đại tông này, Tam Thanh Tông cùng Huyết Luyện Tông chính ma thể lưỡng lập, tranh đấu vài trăm năm, xung đột không ngừng. Mà Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn là một môn phái kiếm tu truyền thừa xa xưa, siêu việt thế ngoại. Tử đệ tông môn đa phần tiêu sái tùy ý, khác với người đời. Bình thường, sẽ không tham dự vào chiến đấu giữa hai đại tông phái kia.

-Ồ, ta hiểu rồi. Một khi Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn gia nhập bất kỳ một phe nào của hai siêu cấp đại phái chính ma kia nhất định sẽ ảnh hưởng cân bằng toàn bộ Bắc Tần. Cho nên. Huyết Luyện Tông này không dám đắc tội, không chỉ rời khỏi Ngư Dương quốc còn phải chủ động đưa ra một nửa lãnh địa La Sơn quốc.

Trong mắt Dương Phàm có thêm một tia hiểu ra.

Trải qua trung niên họ Tôn giảng giải hẳn đối với cục diện hỗn loạn của Bắc Tần đã có vài tia rõ ràng.

- Nếu cục diện hỗn loạn của La Sơn quốc đã ổn định, như vậy các ngươi cũng có thể thừa cơ Đông Sơn tái khởi, trọng chấn Tiên Lai Tông.

Dương Phàm cười tủm tỉm:

- Mà ta cũng có thể yên tâm trở về Ngư Dương quốc!

284. Chương 288: Thủy Lạc Bích Thiên

Trung niên họ Tôn cẩn thận dè dặt hỏi trong mắt lại có vài tia nghi hoặc.

- Đúng vậy. Ta vốn là tu sĩ Ngư Dương quốc, vô tình đi tới La Sơn. Hiện nay 13 nước Bắc Tần hỗn loạn như vậy, ta đương nhiên phải về xem.

Dương Phàm lý sở đương nhiên nói.

Tại dị quốc tha hương này, Dương Phàm sao có thể ở lại được?

- Vâng. vâng. Đó là đương nhiên.

Về mặt trung niên họ Tôn cung kính lại khúm núm hỏi:

- Không biết khi nào Dương Dục sư mang Tịch nhi trở về?

- Mang nàng trở về?

Dương Phàm nao nao. lắc đầu nói:

- Dương mỗ tạm thời không tính toán mang nàng đi. Hiện giờ thế cục La Sơn quốc hỗn loạn, một mình ta hành động đều có chút nguy hiểm huống chi lại mang thêm một người

Lệnh Hồ Tiểu Tịch nghe nói lời ấy, không tính là bất ngờ nhưng đôi mắt sáng hơi đỏ lên có chút không bỏ được nhìn hắn.

- Dương Dục sư nói rất đúng.

Trung niên họ Tôn liên tục gật đầu, trong lòng tuy là kỳ quái nhưng cũng không dám làm trái

- TUY Dương mỗ đi rồi, nhưng Tịch nhi vẫn như cũ là thị thiếp của ta, đời này không đổi. Ngày sau có thời gian ta nhất định tới La Sơn quốc. Trong thời gian này, nếu nàng có gì sơ xuất, ta cứ tìm ba người các ngươi mà hỏi tội

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lệ quang, trong giọng nói mang theo một tia sát khí, trong không khí bỗng ngưng kết thành một cỗ uy áp như có như không. Đôi mắt hắn nhìn thẳng ba người trước mắt. dường như có thể xuyên thấu tâm linh.

Đám người trung niên họ Tôn run lên, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác cận kề cái chết, cả người lạnh như băng như lọt vào hố băng. Giờ khắc này, bọn họ nhớ đến cảnh lúc trước Dương Phàm nhẹ nhàng chém giết tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Dương Dược sư yên tâm. Tịch nhi là huyết mạch duy nhất của sư tôn trên đời này, trước khi chia tay ta cũng từng đáp ứng lão nhân gia sẽ chiều cố nàng thật tốt!

Trung niên họ Tôn vẻ mặt sợ hãi nói, lúc này hắn cũng mơ hồ hiểu ra vài phần dụng ý Dương Phàm thu Lệnh Hồ Tiểu Tịch làm thị thiếp.

Giờ phút này, Lệnh Hồ Tiểu Tịch trở thành thị thiếp của Dương Phàm, hai người thậm chí có quan hệ xác thịt, quan hệ chặt chẽ. Nếu bọn họ muốn có ý đồ khác với Lệnh Hồ Tiểu Tịch. vậy cũng phải nghĩ tới hậu quả đáng sợ. Sau khi đắn đo hết thấy, Dương Phàm lại tự mình nhắc nhở Lệnh Hồ Tiểu Tịch một phen, cũng cho nàng một ít linh đan, dị bảo tài liệu lấy được ở trong Cửu u Bí Cảnh để nàng trợ giúp ngày sau tu luyện. Trong Cửu u Bí Cảnh, Dương Phàm trở thành người thắng lợi lớn nhất. Trong đó số lượng linh đan, tài liệu, bảo vật chiếm được rất nhiều, tùy tiện ném vài cái cho tu sĩ bình thường đủ để người mừng rỡ phát điên thậm chí là mượn nhờ vào nó mà thay đổi vận mệnh.

- Dương đại ca. Chừng nào thì huynh lại đây xem ta?

Lệnh Hồ Tiểu Tịch sâu kín nói trong mắt phượng lệ nóng quanh tròn, ôm Dương Phàm thấp giọng khóc.

- Điều này rất khó nói. Ngắn thì nửa năm một năm. nếu dài hơn. vậy khó có thể đoán trước

Dương Phàm thở dài thật dài.

Hắn tự nhiên sẽ không quên dự đoán trước của Vũ Văn Hàm: "Sau hai năm. xin Dương đại ca cần phải rời Ngư Dương quốc!"

Lấy mấy ngày gần đây tính toán, hai năm thời gian khi đó. còn lại khoảng một năm. Nói cách khác. trong vòng một năm. Dương Phàm nhất định phải rời khỏi Ngư Dương quốc, càng xa càng tốt.

Lúc trước, khi tu luyện u Minh Ma Diễm trong không gian tối đen kia, kẻ cao lớn như bóng ma khổng lồ chế Tam u Ma Diễm cường đại. từng liên tiếp xuất hiện. Mỗi lần uy lực ma diễm của Dương Phàm tiến một tầng cổ nguy hiểm mơ hồ kia lại càng cường đại. Tuy nhiên, sau khi đi tới La Sơn quốc, cái loại cảm ứng này yếu đi rất nhiều. Cách Ngư Dương quốc càng xa, lực cảm ứng này sẽ càng yếu đi.

Điều này càng nghiệm chứng dự đoán của chính Dương Phàm, cùng với khi Vũ Văn Hàm dùng Tinh Nguyệt Đồ thần bí bói toán.

Hai ngày qua đi, Dương Phàm khởi hành bước trên con đường trở về Ngư Dương quốc. Lệnh Hồ Tiểu Tịch cùng đám người trung niên họ Tôn nhìn theo hắn rời đi. Bọn họ xa xa nhìn theo thẳng đến khi Dương Phàm hoàn toàn biến mất phía chân trời. Dược sư thần bí đến từ Ngư Dương quốc này, dùng phương thức quý dị khó lường gặp gỡ cùng bọn họ, lại chân chính ngăn cơn sóng dữ, vì Tiên Lai Tông truyền thừa mấy ngàn năm mà giữ lại được một đường sinh cơ cùng hy vọng.

Tuy nhiên giờ phút này, hắn giống như gió nhẹ, bồng bềnh trôi đi trở về quê nhà. Hắn như sao chổi xẹt qua chợt lóe rồi biến mất.

Hắn còn có thể trở về sao?

Ba người trung niên họ Tôn không biết.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch cũng không thể xác định nhưng trong lòng nàng có một tín niệm ngậy thơ mà hồn nhiên. Yên lặng chờ đợi tin tưởng chung quy có một ngày hắn sẽ trở về. Ba ngày sau một nơi nào đó ở La Sơn quốc. Một bóng đen lạnh lùng âm trầm xuất hiện trong không trung, đạp trên phi kiếm ma khí lượn lờ nhìn xuống dãy núi dòng sông bên dưới.

Hắn gọi Thạch Thiên Hàn. đến từ Ngư Dương quốc.

Sau khi từ biệt đám người Lệnh Hồ Tiểu Tịch. Dương Phàm liền hóa thân thành ma đạo Thạch Thiên Hàn. bước trên hành trình trở về Ngư Dương quốc. Dọc theo đường đi. hắn gặp rất nhiều người tu tiên. Có một

số là tu sĩ tông môn rơi rụng của La Sơn quốc, có một số là tán tu tị nạn tứ xứ. cũng có một số là tu sĩ của hai siêu cấp đại quốc Triệu, Tần.

Tuy rằng thế cục La Sơn quốc đã cơ bản ổn định nhưng tâm lý thấp thỏm lo âu ở trong lòng tu sĩ La Sơn quốc không thể lảng đi. Dương Phàm đứng trong hư không, trong tay hắn có một viên ngọc giản ghi lại bản đồ Tu Tiên Giới của La Sơn quốc.

La Sơn quốc tuy rằng là một nước nhỏ trong 13 nước Bắc Tần. nhưng thực lực tổng thể so với Ngự Dương quốc còn mạnh hơn vài phần. Diện tích quốc thổ dọc ngang hai mươi vạn dặm. Mà Ngự Dương quốc chỉ là phạm vi tám vạn dặm, tổng hợp thực lực thì đứng hàng cuối trong khu vực Bắc Tần.

Ngay cả quốc gia nhỏ như La Sơn quốc đều có được diện tích dọc ngang hai mươi vạn dặm càng đừng nói đến ba siêu cấp đại quốc tu chân Triệu, Tần, Tề?

Dương Phàm cũng không biết Bắc Tần lớn cỡ nào nhưng có thể đoán trước, lĩnh vực của nó khẳng định lớn hơn tưởng tượng của mình rất nhiều.

- Dựa theo bản đồ ngọc giản, giờ phút này ta cách biên cảnh La Sơn quốc khoảng bảy, tám vạn dặm. mà nơi đây

Dương Phàm thì thảo luận, chậm rãi triển khai thần thức. Lấy tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ của hắn, thần thức có thể bao phủ được phạm vi sáu dặm. Sau một lát. hắn rất nhanh phát hiện một ít manh mối. Phía trên dãy núi cao ngàn thước phía trước, một thác nước khí thể hùng tráng đổ xuống, mặc dù cách rất xa, vẫn như cũ có thể nghe được tiếng âm ầm mịt. Chính lúc này, phía trước một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bay tới, trên người quanh quẩn một tầng hào quang, chui vào trong thác nước kia rồi biến mất tăm tích.

- Thủy Lạc Bích Thiên? Dựa theo miêu tả trong ngọc giản, quy mô tu tiên phường thị này hẳn là hơn xa bất kỳ một cái nào ta từng gặp ở Ngự Dương quốc. Không bằng ở tại đây trao đổi một ít tài liệu cần thiết. Sau khi trở lại Ngự Dương quốc ta không chỉ cần luyện chế một số linh đan hiếm thấy, còn phải nghĩ biện pháp tạo ra vài món Pháp Bảo thích hợp sử dụng giai đoạn này.

Trong lòng Dương Phàm cũng thầm tính toán. Từ lúc ở Vụ Liễu trấn hắn từ nơi Lưu trưởng trấn có được một tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm thấy ở Tu Tiên Giới: Duệ Hoàng Thạch. Duệ Hoàng Thạch là tài liệu tha thiết ước mơ chế tạo ra Pháp Bảo công kích sắc bén, có thể gia tăng lực công kích rất lớn. Nó ẩn chứa kim duệ khí cường đại, nếu phối hợp thêm vài loại tài liệu quý hiếm. sẽ có thể phát huy được thuộc tính "phá giáp" khó tin. Bản thân Dương Phàm có không ít Pháp Bảo, thần thông tự có cũng không tầm thường, nhưng duy độc khuyết thiếu loại Pháp Bảo cường đại sắc bén phá kiên.

Loại tài liệu cao cấp có thể luyện chế Pháp Bảo kim duệ công kiên như Duệ Hoàng Thạch này, ngay cả những bậc cao Kim Đan. Nguyên Anh đều vô cùng động tâm, thậm chí là khát cầu vạn phần. Mà Dương Phàm lại có được tài liệu quý hiếm bậc này, hơn nữa hắn từ Cửu u Bí Cảnh đạt được không ít tài liệu quý hiếm cùng kỳ bảo, đủ để luyện chế hoặc là đúc ra được một món lợi khí công kích.

Nghĩ đến đây, ma khí trên người Dương Phàm tăng vọt hóa thành một luồng sáng đen. nhảy vào trong thác nước thanh thế mênh mông cuộn cuộn kia. Lại xuyên qua một tầng trận pháp cấm chế màu lam như nước tiến vào trong một động thiên khác. Lộ ra trước mắt, không gian kỳ dị giam cầm bên dưới dòng nước. Bên trong có lầu các cung điện, đình đài cầu, thậm chí còn có tiếng chim hót. mùi hương hoa

Toàn bộ Thủy Lạc Bích Thiên đều bao phủ trong một tầng kết giới màn nước mỏng manh màu lam, giống như cảnh trong mơ.

- Không hổ là phường thị tu tiên tiếng tăm lừng lẫy La Sơn quốc.

Dương Phàm âm thầm tán thưởng. Mặc dù La Sơn quốc đã trải qua Huyết Luyện Tông xâm lấn, nhưng là phường thị quy mô lớn dưới nước này lại bình yên vô sự. có thể thấy được thực lực phía sau lưng nó. Theo Dương Phàm biết. cao tầng chân chính của Tu Tiên Giới Bắc Tần là tu sĩ bậc cao. Nói càng chính xác hơn một chút thuộc loại bậc cao Nguyên Anh số lượng không nhiều lắm.

Giữa bậc cao Nguyên Anh có liên lạc cùng nhân tình, quan hệ rắc rối phức tạp. Thủy Lạc Bích Thiên có thể bình yên vô sự dưới sự xâm lấn của bảy tông Tần quốc, có thể thấy được sau lưng hơn phân nửa có lão

quái Nguyên Anh Kỳ tọa trấn. Ngay cả dưới cục hiện hỗn loạn hiện giờ, phường thị tu tiên dưới nước này vẫn không hề ít người tu tiên. Người đến người đi rất là náo nhiệt.

- Ha ha. Thật không nghĩ tới, tại La Sơn quốc nhỏ nhỏ này, còn có thể nhìn thấy phường thị tu tiên ở bố trí dưới nước, bố cục xảo diệu như thế này. Ta nghĩ Thủy Lạc Bích Thiên này. người phía sau màn khăng định là cường giả Nguyên Anh Kỳ am hiểu công pháp thủy hệ.

Đúng lúc này, từ bên cạnh Dương Phàm đi tới một đám tu sĩ lưng đeo bảo kiếm quần áo xuất trần. Đám tu sĩ này có nam có nữ, khoảng bảy tám người. Trừ bỏ một cổ tiên linh khí vốn có của người tu tiên, trên người đều có một cổ kiếm khí linh hoạt sắc bén như đao, nhìn qua khác biệt người tu tiên bình thường một trời một vực. Người vừa rồi nói chuyện là một nam tử thanh niên diện mạo bất phàm, ở trong đám tu sĩ này như hạc trong bầy gà, trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm thích ý.

Ánh mắt Dương Phàm không khỏi bị hấp dẫn. Đối phương cùng là tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ, nhưng Dương Phàm lại kết luận người này ít nhất cũng là cường giả cấp bậc tam đại tân tú Ngự Dương quốc, thậm chí là còn ở trên. Tu sĩ cấp bậc này, giống như Dương Phàm đã đứng trên một điểm cao của Trúc Cơ Kỳ, thực lực chênh lệch rất lớn với Trúc Cơ bình thường.

- Ồ? Ma khí thật tinh khiết!

Thanh niên diện mạo bất phàm kia ánh mắt đưa về phía Dương Phàm trong mắt hiện lên một tia tò mò: Không nghĩ tới có thể gặp được kinh địch trong cùng cấp bậc.

- Đạo hữu. xin dừng bước!

Thanh niên đeo bảo kiếm khẽ cười, thân hình "bá" một tiếng, trượt ngang ra trước người Dương Phàm, không khí còn kéo dài một vùng hư ảnh quỷ dị. Hư ảnh liên tiếp ở trong không khí kéo dài tạo ra cảnh tượng huyền ảo khó lường, cuối cùng dừng ở trước người Dương Phàm.

Dương Phàm trong lòng chấn động: Thân pháp thật huyền ảo!

- Các hạ có chuyện gì?

Dương Phàm đạm mạc nói.

Hắn hóa thân Thạch Thiên Hàn, phàm là mọi việc dựa theo bản tính làm việc, dùng ma tâm điều khiển, không kinh không sợ.

- Tại hạ Vũ Thiên Nhai. đệ tử Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn. Xin hỏi quý tính các hạ. môn phái nào?

Thanh niên cười thản nhiên, vẻ mặt tiêu sái tùy ý, trên người mơ hồ phóng ra một cỗ áp lực.

Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn!

Nghe nói lời ấy, tu sĩ gần đó đều cả kinh thất sắc. Đây chính là một trong ba đại siêu cấp tông môn Bắc Tàn hiện nay, cũng là môn phái hiện giờ chiếm cứ một nửa lãnh thổ La Sơn quốc.

- Ma đạo tán tu Thạch Thiên Hàn.

Thanh niên ma đạo đối diện với Vũ Thiên Nhai. khuôn mặt lãnh khốc ngàn năm không đổi vẫn như trước gọn sóng không sợ, trên người tản ra một cỗ ma khí thuần túy mà bá đạo.

- Thạch Thiên Hàn

Vũ Thiên Nhai thì thảo đọc lại ba chữ này, nhìn theo thanh niên ma đạo lãnh khốc vô tình kia rời đi.

285. Chương 289: Kim Duệ Chi Bảo

- Trên người Vũ Thiên Nhai này không ngờ có một cổ khí tức cùng loại với Vô Song, có thể mang đến một ít uy hiếp cho ta. Xem ra thực lực của hắn có thể siêu việt tam đại tân tú Ngự Dương quốc.

Trong lòng Dương Phàm thầm cả kinh. Xem ra trừ tu sĩ bậc cao ra, ở trong siêu cấp tông môn của 13 nước Bắc Tàn có lẽ cũng có một ít tân tú có thể đối kháng lại được với mình. Tuy nhiên, Dương Phàm cũng

không nghĩ nhiều, rất nhanh bắt đầu ở phường thị tu tiên dưới nước Thủy Lạc Bích Thiên này tìm tòi tài liệu luyện khí, luyện đan cần thiết. Đi chừng một, hai canh giờ. Dương Phàm giao dịch một ít tài liệu luyện đan cần thiết, cùng một chút linh hoa dị thảo hiếm thấy. Những tài liệu này, có một bộ phận giai đoạn hiện tại có lẽ Dương Phàm không phải sử dụng đến nhưng về sau khẳng định có cơ hội dùng. Thật vất vả tới một phường thị lớn như vậy. Dương Phàm làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội?

Ở trong quá trình giao dịch. Dương Phàm gặp phải đủ mọi hạng người, bất kể chính ma tà phái hay là tán tu khác đều có thể nhìn thấy bóng dáng ở trong này. Đang đi, đột nhiên Dương Phàm bị một tòa lầu các cổ kính hấp dẫn. Nơi này bố trí cấm chế cường đại tiến vào bên trong ít nhất là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Thậm chí còn ngẫu nhiên có thể thấy bóng dáng tu sĩ bậc cao.

- Vạn Bảo Lâu.

Dương Phàm đưa mắt nhìn bảng hiệu trên đầu mắt hơi sáng lên liền chuẩn bị đi vào bên trong.

- Ha ha. Thạch đạo hữu. Người cũng chuẩn bị tiến vào Vạn Bảo Lâu này?

Một giọng nói thản nhiên tự tin từ bên cạnh truyền đến.

- Là người?

Dương Phàm không cần quay đầu lại cũng biết thân phận người tới. Chính là Vũ Thiên Nhai vừa rồi từng gặp mặt một lần.

- Ha ha ha. Chẳng lẽ ta và Thạch đạo hữu có duyên, mới vừa từ biệt hai canh giờ lại cùng Thạch đạo hữu gặp lại.

Khóe miệng Vũ Thiên Nhai nhếch lên một độ cong nhàn nhã tự nhiên nhìn chằm chằm Dương Phàm dường như có hứng thú rất lớn với hắn.

- Có duyên?

Thạch Thiên Hàn không thể phủ nhận nói:

- Nơi này rất nhỏ.

Đích xác. Thủy Lạc Bích Thiên cho dù lớn đến đâu cũng chỉ là một phường thị tu tiên. Thạch Thiên Hàn lại tìm kiếm tài liệu khắp nơi có thể gặp lại cũng không tính là kỳ quái.

- Thạch đạo hữu thật là người thẳng thắn.

Vũ Thiên Nhai cảm thấy được thái độ xa cách của đối phương, lại không hề để , cười cười:

- Nếu Thạch đạo hữu không ngại có thể cùng đệ tử Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn chúng ta cùng vào Vạn Bảo Lâu này. Vũ mỗ cũng đúng lúc có hứng thú với nơi này, xem có thể đào được một hai thứ không tồi gì hay không.

- Được.

Thạch Thiên Hàn đơn giản đáp lời không ngờ rất rõ ràng đồng ý. Vũ Thiên Nhai nao nao cũng là vui mừng ngoài ý muốn, vô hình sinh ra vài tia hảo cảm đối với Thạch Thiên Hàn:

- Được, được, được. Thạch đạo hữu cùng chúng ta kết bạn mà đi.

Thạch Thiên Hàn gật đầu. Hắn ở La Sơn quốc không nơi nương tựa. Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn là người thống trị cao nhất nơi này, nếu có thể tạo nên một chút quan hệ đương nhiên sẽ không chối từ. Vì thế Thạch Thiên Hàn cùng đám người Vũ Thiên Nhai tiến vào Vạn Bảo Lâu đồ quý khắp nơi đập vào mắt. Cũng không biết nơi này bố trí loại thần thông cùng trận phép nào, không gian bên trong so với không gian thực tế phải lớn hơn gấp mười mấy lần.

Bên trong Vạn Bảo Lâu nho nhỏ không chỉ tiêu thụ các loại Pháp Bảo, tài liệu, ngọc giản, thiên tài địa bảo thậm chí ngay cả hội đấu giá cũng có thể gặp được. Khi đám người Thạch Thiên Hàn đi tới, hội đấu giá đã tới giai đoạn cuối.

- Đến đây, Thạch đạo hữu. Ta giới thiệu với người một chút, vị này chính là sư muội của ta - Đặng Thi Dao.

Vũ Thiên Nhai đột nhiên giới thiệu với Thạch Thiên Hàn một thiếu nữ tuyệt mỹ thanh nhã nhu tĩnh, mặc váy dài màu xanh nhạt ước chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại có một cỗ khí chất văn nhã siêu quần xuất chúng. Nàng này khác với những tu sĩ khác trong Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn, không có loại kiếm khí bức người, ngược lại có một loại khí chất văn nhã, từ xa nhìn lại giống như thiếu nữ trong tranh.

Vừa thấy nàng này, ngay cả Thạch Thiên Hàn cũng cảm thấy trước mắt sáng lên, không khỏi so sánh nàng cùng Vũ Văn Nhu. Bởi vì khí chất hai người có chút tương tự nhau. Chỉ khác là, Vũ Văn Nhu càng có một loại bình tĩnh ôn nhu như nước. Mà Đặng Thi Dao này duyên dáng yêu kiều ở trong thanh nhã ôn nhu có thêm vài phần vẻ đẹp như trong tranh. Luận tư sắc khí chất, Đặng Thi Dao đều cao hơn Vũ Văn Nhu một bậc.

Nhưng giữa đôi mày liễu như vẽ của nàng này, có một tia siêu nhiên cùng tự cho là thanh cao nhàn nhạt, nhìn Thạch Thiên Hàn một cái thấy hẳn là tu sĩ ma đạo cũng không có hảo cảm chỉ tượng trưng gật đầu:

Gặp qua Thạch đạo hữu.

Thạch Thiên Hàn gật gật đầu không nói gì thần sắc càng có vẻ lạnh nhạt.

- Trời ạ! Duệ Hoàng Thạch!

Đúng lúc này, ở một góc lầu các truyền đến một tiếng kinh hô tạo nên sự chú ý của rất nhiều người.

- Duệ Hoàng Thạch?

Trong lòng Thạch Thiên Hàn khẽ động, mà đám người Vũ Thiên Nhai nghe vậy, càng là vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng.

- Cái gì? Thật sự có Duệ Hoàng Thạch. Đó chính là duệ khí chi bảo, chúng ta mau đi qua xem.

Rõ ràng Vũ Thiên Nhai thực động tâm, trong mắt còn có vài tia vội vàng. Thạch Thiên Hàn mặt không đổi sắc cũng đi lên, quả nhiên ở trên một bãi đá bên góc bên trái thấy được một khối kim loại lóe lên ánh vàng chói mắt. Một cỗ khí kim duệ đánh thẳng vào linh hồn cốt tủy phát tán ra, phảng phất như mang theo một cỗ khí thể giao kích hào hùng đủ để xa khiếp nhân tiên, gần chấn quỷ thần.

- Quả nhiên là Duệ Hoàng Thạch!

Dương Phàm nhìn chăm chú khối kim loại chói mắt kia.

Bởi vì thứ này chính hẳn cũng có, tuy nhiên so ra, khối kia của hắn lớn chừng nắm tay trẻ con, mà khối trước mắt này chỉ bằng ngón cái.

- Thật không nghĩ tới. ở La Sơn quốc nho nhỏ này không ngờ có thể nhìn đến Duệ Hoàng Thạch.

Vũ Thiên Nhai hiện ra vài phần kích động, trong mắt lại có vài tia kinh diễm. Không ít tu sĩ bốn phía đều hiện vẻ kinh diễm tham lam nhìn về khối kim loại chói mắt trên bãi đá kia. Tuy nhiên, bọn họ chỉ có thể dòm mắt mà nhìn cũng không dám tiến lên cướp đoạt. Bởi vì chủ nhân của khối Duệ Hoàng Thạch này là một tu sĩ bậc cao. Tu sĩ bậc cao này hình dung tiêu tụy, là một lão già mặc áo vải khoảng bảy mươi, trong mắt không có bất kỳ một tia gọn sóng nào. Không biết vì sao Dương Phàm từ trên người lão già này cảm nhận được một tia khí tức tương tự như quỷ đạo mập mạp.

- Tiền bối. ngài muốn bán khối Duệ Hoàng Thạch này?

Vũ Thiên Nhai lộ vẻ chờ mong hỏi.

- Đúng vậy.

Lão già áo vải tiêu tụy kia thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, nhìn trang phục đám người Vũ Thiên Nhai. lộ ra thần sắc có chút suy nghĩ:

- Các người là đệ tử Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn?

- Đúng vậy, Tiền bối tuệ nhân không tầm thường.

Vũ Thiên Nhai không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Tuệ nhân cái chó gì?

Lão già tiều tụy cười nhạt nói:

- Toàn bộ 13 nước Bắc Tần. Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn là môn phái kiếm tu truyền thừa duy nhất. Quần áo các người phiêu dật, hơn nữa lưng đeo bảo kiếm liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được.

- Xin hỏi tiền bối. Người có được bảo vật như Duệ Hoàng Thạch, sao bỏ được mà đem nó đi bán?

Bên cạnh Vũ Thiên Nhai truyền đến một giọng thiếu nữ linh động như thơ lên tiếng là Đặng Thi Dao vẫn một mực yên lặng ít lời. Lão già tiều tụy nhìn Đặng Thi Dao một cái, trong mắt hiện lên một tia khác lạ, đáp:

- Đối với tu sĩ chính ma lương đạo bình thường mà nói, có được kim duệ chi bảo đều có thể phát huy ra uy năng cường đại. Nhưng duy nhất Quý Thi Đạo chúng ta, tu luyện là lực lượng quỷ hồn thi khí, vừa vận bị kim duệ chi bảo này khắc chế. Lão phu sử dụng Pháp Bảo do Duệ Hoàng Thạch luyện chế thành, không chỉ không thể phát huy ra lực công kích cường đại, ngược lại sẽ sinh ra mâu thuẫn với chính công pháp của mình.

Thì ra là thế.

Đám người Dương Phàm bưng tỉnh hiểu ra. Vô hình trung hẳn cũng hiểu được càng nhiều kinh nghiệm thường thức.

- Tiền bối. Vậy khối Duệ Hoàng Thạch này của người, giao dịch như thế nào?

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng mang theo vẻ vội vàng truyền đến. một cỗ ma khí âm trầm quỷ dị đập vào mặt. Mọi người đưa mắt nhìn, người tới là một thiếu niên cao ngạo, ma khí bức người, mặc hắc bào viền vàng. Một cái áo choàng đen tuyền theo gió lay động, từ xa nhìn lại làm cho người ta có một loại đánh mạnh vào thị giác.

- Người là đệ tử Thái cổ Ma Tông Triệu quốc?

Lão già tiều tụy thần nhiên liếc hẳn một cái, không ngờ lập tức nhận ra lai lịch người này.

- Đúng vậy. Tào Tuân ta chính là đệ tử Thái cổ Ma Tông. Tiền bối ra giá đi.

Lời nói cứng cỏi của thiếu niên mang theo vài phần ngạo khí mơ hồ, lạnh lùng nhìn chúng tu sĩ có mặt tại đây. Chỉ khi ánh mắt hắn rơi lên người Vũ Thiên Nhai mới có chút thu liễm. Dù sao Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn mới là đệ nhất đại tông Triệu quốc.

- Khối Duệ Hoàng Thạch này của lão phu, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng nếu là thêm vào Linh Khí công kích cực phẩm, sẽ có thể gia tăng độ sắc bén rất lớn, lại tràn ngập kim duệ khí, thậm chí có thuộc tính phá giáp nhất định. Nếu đổi là Pháp Bảo, số lượng hiển nhiên không đủ nhưng vẫn như cũ có được gia tăng công kích hữu hiệu. Nếu có được hai lần số Duệ Hoàng Thạch này, lại thêm vài loại tài liệu khác sẽ có thể tăng uy lực Pháp Bảo lên mức độ có thể so với Cổ Bảo.

Lão già tiều tụy này trước tiên giới thiệu công hiệu Duệ Hoàng Thạch, khiến không ít người có mặt như mở cờ trong bụng, mỗi người đều ngoe muốn thử.

- Tiền bối có thể nói đơn giản một chút. Người muốn cái giá thể nào mới chịu giao dịch?

Tào Tuân không kìm nổi nói. Nếu đối phương không phải tu sĩ bậc cao chỉ sợ hắn đã sớm cho biết tay.

- Giá? Ha ha. Lão phu là tu sĩ Quý Thi Đạo, lại đem kim duệ chi bảo khắc chế công pháp của mình bán ra. Các người muốn có được tự nhiên cần phải trả một cái giá nhất định.

Trên mặt lão già lộ ra một tia cười quỷ dị.

- Tiền bối cứ nói.

Vũ Thiên Nhai đột nhiên chen vào một câu. Hắn lên tiếng khiến cho Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông cảm thấy một áp lực không nhỏ nhưng về mặt kiên quyết. thầm nghĩ: "Duệ Hoàng Thạch này, ta nhất định phải có được".

Dương Phàm ngược lại rất chờ mong đứng ở cạnh nhìn xem, Duệ Hoàng Thạch, số lượng hắc cốt trong tay hơn trước mắt mười lần có dư đương nhiên không có hấp dẫn gì. Tuy nhiên, hắc cốt cũng muốn xem một chút Duệ Hoàng Thạch bằng ngón tay cái này rốt cục có giá trị thế nào?

- Ta ra một vạn linh thạch.

Vũ Thiên Nhai hơi hột nói.

Một vạn linh thạch.

Chúng tu sĩ không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Vừa ra tay chính là một vạn linh thạch, hắc cốt là đệ tử Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn. Dương Phàm hơi lộ kinh ngạc nhìn hắc cốt một cái đoán Vũ Thiên Nhai có thể là nhập môn đệ tử trong tông môn, hơn phân nửa là môn đồ của tu sĩ bậc cao. Bởi vì tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, không có khả năng lấy ra được một vạn linh thạch. Số lượng linh thạch như thế cho dù đối với bậc cao Kim Đan mà nói cũng là một số lượng không nhỏ.

Một vạn linh thạch chấn kinh đại bộ phận tu sĩ tại tràng. Nhưng lão già tiều tụy kia lại nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chút linh thạch ấy còn không đủ khiến lão phu động tâm. Huống chi nhu cầu cấp bách nhất của ta cùng không phải là linh thạch phổ thông này!

286. Chương 290: Thái Cổ Thiên Ma Diễm

Vừa nghe lời ấy, tu sĩ động tâm với Duệ Hoàng Thạch không khỏi ánh mắt âm trầm hoặc là vẻ mặt khẩn trương. Nhưng Dương Phàm lại mừng như mở cờ trong bụng. Giá trị Duệ Hoàng Thạch này càng cao hắc cốt càng cao hứng. Nên biết rằng khối Duệ Hoàng Thạch trong tay hắc cốt lớn hơn phía trước mười lần có dư, vậy giá trị ít nhất cũng là mười lần trước mắt trở lên.

- Không biết tiền bối muốn thứ gì?

Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông mắt sáng quắc nói.

- Lão phu bước vào bậc cao Kim Đan đã hơn trăm năm, đồng thời cũng là tu sĩ Quỷ Thi Đạo. Nếu là linh thạch thượng phẩm hoặc là Huyền Âm quỷ thi vật lão phu đều rất cần.

Lão già cười tủm tỉm nói, ánh mắt đảo qua mọi người tại tràng, ở trên mặt Vũ Thiên Nhai cùng Tào Tuân lại dừng lâu hơn một chớp mắt. Rất hiển nhiên, hai người này đều là tinh anh thế hệ tiếp theo của hai đại tông phái Triệu quốc, dưới tình huống không có bậc cao khác tham dự, là người cạnh tranh có lợi nhất. Cũng không biết vì sao khi ánh mắt lão già tiều tụy đảo qua trên người mình. Dương Phàm có một loại cảm giác kỳ quái. Thần sắc đối phương có chút khác lạ.

- Vậy được rồi, ở đây ta có hai khối linh thạch thượng phẩm.

Vũ Thiên Nhai cắn răng một cái, trong tay xuất hiện hai khối linh thạch màu sắc rất tốt, trong suốt mượt mà. Linh thạch thượng phẩm vừa xuất hiện, lập tức tạo nên dao động linh khí rất nhỏ xung quanh. Ánh mắt lão già tiều tụy hơi sáng lên lại cười:

- Không tệ, Linh thạch thượng phẩm, tuy nhiên, các người còn không quá hiểu biết giá trị Duệ Hoàng Thạch. Mặc dù chỉ là một khối bằng ngón tay cái, giá trị của nó đều vượt xa Pháp Bảo bình thường.

Dương Phàm cũng cả kinh, không nghĩ tới Vũ Thiên Nhai một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không ngờ có thể lấy ra hai khối linh thạch thượng phẩm. Nhưng lão già tiều tụy dường như còn có chút không hài lòng.

- Còn có thứ gì càng hấp dẫn lão phu hơn thứ này không?

Ánh mắt lão già tiều tụy đảo qua bốn phía.

- Ta chỉ có một khối linh thạch thượng phẩm.

Tào Tuân làm bộ đau lòng nói:

- Nhưng là ta lại thêm vào một khối Ma Hồn Thạch.

- Ô? Người thật sự có thể lấy ra Ma Hồn Thạch?

Lão già tiều tụy lộ vẻ kinh ngạc. Linh thạch thượng phẩm đối với tu sĩ bậc cao mà nói có thể đề cao tốc độ tu luyện. Đối với bậc thấp càng là trân bảo khó gặp. Nếu một tu sĩ Luyện Khí Kỳ bình thường có thể có một khối linh thạch thượng phẩm, tốc độ tu luyện ít nhất có thể nhanh hơn hai lần. Cho dù là Tào Tuân, đệ tử nội môn của Thái cổ Ma Tông, lại là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm trong tông môn mới có được một khối linh thạch thượng phẩm, về phần Ma Hồn Thạch, thì lại là trân phẩm tẩy rửa tâm linh tu sĩ ma đạo. Có vật này trong tay, lúc tu luyện ma công làm ít hưởng nhiều, lại không dễ xảy ra sai lầm khó có thể bị lực lượng ma đạo xâm lấn tâm linh. Vật này ở Tu Tiên Giới tuyệt đối là khó gặp. Bình thường chỉ ở trong số ít tu sĩ bậc cao cùng đại tông phái mới có.

- Mời tiền bối nhìn.

Tào Tuân xòe bàn tay, lộ ra một khối tinh thạch màu đen sâu thẳm vô hạn. Khi ánh mắt Dương Phàm chạm vào vật này. Cửu u ma khí trong cơ thể khẽ động lập tức lại về trạng thái yên lặng.

- Không sai đúng là Ma Hồn Thạch. Vật này giá trị xa xỉ, chỉ cần nó là có thể đổi được khối Duệ Hoàng Thạch này trong tay ta.

Lão già tiều tụy cười cười ánh mắt đảo qua bốn phía:

- Còn có thứ gì làm lão phu càng động tâm hay không?

Sắc mặt Vũ Thiên Nhai có chút khó coi, hẩn nhìn sư muội Đặng Thi Dao bên cạnh. Trong đôi mắt sáng của Đặng Thi Dao hiện lên một tia xin lỗi:

- Sư huynh, Linh thạch thượng phẩm ta cũng chỉ có một khối, về phần cái khác có thể làm tu sĩ bậc cao động tâm lại chỉ có một hai món bảo vật hộ thân sư tôn tặng cho.

Thấy vậy, trên mặt Vũ Thiên Nhai lộ vẻ thất vọng. Đích xác, thứ có thể khiến tu sĩ bậc cao động tâm rất ít. Cho dù bọn họ có cũng là vật bảo mệnh sao có thể dễ dàng lấy ra trao đổi.

- Còn có ai ra giá cao hơn?

Lão già tiều tụy đầy mặt ý cười nói.

Dương Phàm nhìn hai khối linh thạch thượng phẩm trong tay Vũ Thiên Nhai, mặt lộ vẻ trầm ngâm, trong lòng bàn tay có thêm một hạt châu không dính bụi trần. Vật này vừa ra. lập tức tản mát ra một cỗ khí hủ hóa âm trầm vô cùng.

- Âm Lệ Châu!

Ánh mắt lão già tiều tụy sáng lên bộ dạng dường như cực kỳ động tâm.

- Không biết dùng viên châu này, có thể đổi Duệ Hoàng Thạch trong tay tiền bối không?

Dương Phàm mặt không đổi sắc nói.

Vật này cũng là hẩn lấy được từ một hiểm cảnh trong Cửu u Bí Cảnh, được Vũ Văn gia tộc phân phối cho. Lúc ấy chỉ cảm thấy khi tức cực kỳ tương tự Quỷ Thi Đạo, cũng không có để trong lòng. Loại kỳ bảo không rõ lai lịch công hiệu như này, Dương Phàm có vài món, chỉ là không có thời gian cẩn thận xem xét.

- ừm. Luận giá trị. Âm Lệ Châu này tương xứng với Ma Hồn Thạch kia. Nhưng lão phu là tu sĩ Quỷ Thi Đạo, hấp dẫn của vật này với ta phải lớn hơn gấp mấy lần.

Lão già tiều tụy vui vẻ cười:

- Thành giao.

- Được.

Dương Phàm rất sáng khoái giao dịch cùng lão già tiều tụy, dùng Âm Lệ Châu đổi lấy Duệ Hoàng Thạch của lão. Thấy tình cảnh này, Vũ Thiên Nhai trong mắt có thêm một ít bất ngờ cùng vui mừng. Dù sao Thạch Thiên Hàn cùng hẩn mới quen biết. Tuy nhiên, Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông ở đối diện lại là vẻ

mặt âm trầm hung dữ, hung hăng nhìn chăm chăm Thạch Thiên Hàn. trong mắt ẩn chứa sát khí. Thạch Thiên Hàn đối với điều này chỉ cười lạnh làm như không thấy, quay qua nói với Vũ Thiên Nhai:

- Thạch mẫu cần gấp linh thạch thượng phẩm. Có thể dùng khối Duệ Hoàng Thạch này đều giao dịch.

- Cái gì?

Vũ Thiên Nhai vẻ mặt sợ hãi vui mừng đan xen:

- Người muốn dùng Duệ Hoàng Thạch đổi linh thạch thượng phẩm của ta?

- Đúng vậy.

Thạch Thiên Hàn cực kỳ kiêng lời nói:

- Tuy nhiên, hai khối có chút thiếu

- Sư muội. Đưa khối linh thạch thượng phẩm kia cho ta mượn

Vũ Thiên Nhai bắt đầu cùng Đặng Thi Dao thương nghị.

- Vũ sư huynh nhớ rõ phải trả đó. Linh thạch thượng phẩm là bảo vật tu luyện

Đặng Thi Dao hé miệng cười đưa khối linh thạch thượng phẩm duy nhất của mình giao cho Vũ Thiên Nhai. Rất nhanh Vũ Thiên Nhai dùng ba khối linh thạch thượng phẩm giao dịch với khối Duệ Hoàng Thạch lớn bằng ngón tay cái Thạch Thiên Hàn vừa mới đổi được. Trong quá trình này, trong mắt Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông càng đậm vẻ lo lắng cùng sát khí: "Tu sĩ ma đạo đáng giận cũng dám phá hư chuyện tốt của ta!"

Hắn cho rằng Thạch Thiên Hàn vì lấy lòng Vũ Thiên Nhai mà cố ý chen vào làm khó dễ phá hư chuyện tốt của mình. Đối với tu sĩ bậc thấp mà nói, nếu cần để tu luyện một khối linh thạch thượng phẩm là đủ rồi. Nhưng Thạch Thiên Hàn hiển nhiên khác hẳn, bởi vì ngân giáp khôi lỗi vừa lúc cần một số linh thạch thượng phẩm nhất định.

- Thạch đạo hữu. Nếu người đã có loại kim duệ chi bảo Duệ Hoàng Thạch này, làm sao không động tâm mà lại dùng đổi lấy linh thạch thượng phẩm?

Đặng Thi Dao lần đầu sinh ra một chút hứng thú với Thạch Thiên Hàn. Từ tính cách, tính tình Thạch Thiên Hàn lạnh lùng căn bản sẽ không đi lấy lòng Vũ Thiên Nhai.

- Ma công của ta rất đặc thù, chỉ có bàn tay trần mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Thạch Thiên Hàn mặt lạnh nhạt nói.

- Ta cũng từng nghe nói qua loại ma công này nhưng chỉ trong sách cổ truyền thuyết.

Vũ Thiên Nhai cười nói. Hắn chiếm được Duệ Hoàng Thạch, có thể nói là cực kỳ đắc ý. Không nói chuyện phiếm nhiều, Thạch Thiên Hàn tùy ý đi dạo trong Vạn Lâu đổi lấy mấy thứ tài liệu mình cần rồi mới khoan thai rời đi.

Lúc chia tay, Vũ Thiên Nhai ý tốt nhắc nhở:

- Thạch đạo hữu. Người phải cẩn thận Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông kia. Người này có tiếng là nhớ thù lại là người âm trầm ác độc.

- Đa tạ đạo hữu nhắc nhở.

Thạch Thiên Hàn từ biệt Vũ Thiên Nhai cùng Đặng Thi Dao, rời khỏi Thủy Lạc Bích Thiên, hóa thành một đạo hắc mang bay về phía chân trời xa xa." Lại có được mấy thứ tài liệu tốt, ta đã đủ điều kiện tạo ra lợi khí công kích. Sau khi trở lại Ngư Dương quốc, có thể luyện chế ra mấy thứ linh đan kỳ hiệu".

Ước chừng bay được mười mấy dặm. trong mắt Thạch Thiên Hàn đột nhiên lóe lên một tia lạnh lùng. Hắn đã mơ hồ cảm nhận được có người đuổi theo phía sau. Mặc kệ, tiếp tục bay. Đại khái qua vài canh giờ sau, những người phía sau rốt cục không kìm nổi, bốn năm đạo ma khí từ sau lưng áp tới. Thạch Thiên Hàn lập

tức xoay người, trong mắt ngưng tụ ô quang, phát hiện có năm tên tu sĩ ma đạo Trúc Cơ Kỳ đang đánh về phía mình. Người cầm đầu chính là Tào Tuân của Thái cổ Ma Tông vừa gặp mặt ở Vạn Bảo Lâu.

- Các người đi tìm chết?

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng ngạo nghễ, một người đối mặt với năm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không mừng không sợ.

- Ha ha ha.

Tào Tuân cười điên cuồng không thôi:

- Chết tới nơi còn có thể nói lời ngông cuồng.

Dứt lời, một cỗ ma khí cổ xưa mạnh mẽ từ trên người Tào Tuân phát ra, truyền đến một cỗ ma uy vô hình. khiến Thạch Thiên Hàn cảm nhận được một tia uy áp. Tào Tuân này dĩ nhiên là tu sĩ Trúc Cơ Đại Viên Mãn xem thực lực ít nhất thuộc về cấp bậc tam đại tân tú Ngự Dương quốc. Thạch Thiên Hàn thu hồi lòng khinh thị, biết đối phương có được năng lực chống lại mình một hồi.

- Động thủ!

Tào Tuân quát lạnh một tiếng, trong tay bắn ra một thanh loan đao cổ xưa đen thui nặng nề, mặt trên nhảy lên một đoàn kỳ hiệu màu đen vụn vụn.

VèoỒng

Thanh loan đao phong cách cổ xưa này phá không bỏ ra, bỗng nhiên biến thành cao hơn một trượng, khí thế bỗng tăng lên. Khi một đao bỏ ra mang theo một cỗ ma uy khổng lồ kinh thế. khiến quỷ thần run rẩy.

Đây không ngờ là một kiện Linh Khí cực phẩm!

Cửu u ma khí trong cơ thể Thạch Thiên Hàn hưng phấn dị thường, trong phút chốc vận chuyển mười mấy vòng.

Bá -

Thạch Thiên Hàn bỗng hóa thành một ma ảnh màu đen, trong hư không xẹt qua một mảnh tàn ảnh, không ngờ tránh thoát được một kích có thể uy hiếp tới hắn. Từ sau khi ba quyển Cửu u Ma Kinh hợp nhất, ma công của Dương Phàm lại tinh tiến vài phần. Bất kể là công kích hay là tốc độ đều được đề cao rất nhiều. Dưới lực lượng ma đạo tinh túy phát huy, đủ để hoành hành cùng cấp. Tốc độ như thế khiến Tào Tuân toát mồ hôi lạnh. Hơn nữa ma khí bá đạo trên người Thạch Thiên Hàn tản mát ra khiến Thái cổ ma khí trong thân thể hắn run lên nhẹ nhẹ.

Ba -

Trong khoảnh khắc Thạch Thiên Hàn vọt đến trước mặt một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, một quyền ầm ầm đánh ra. Cửu u ma khí làm người ta hít thở không thông, dưới ma đạo tinh túy lập tức đánh vỡ tầng linh khí phòng hộ của người kia.

Crắc

Tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia kêu thảm một tiếng, ma khí cuồng bạo đập nát khí quan trong cơ thể, ngay cả cốt cách đều bị mạnh mẽ chấn vỡ.

Vèo - VèoVèo

Dưới ưu thế tuyệt đối về tốc độ và công kích. Thạch Thiên Hàn liên tục lóe ra vài lần, liên tiếp đánh ra vài công kích bá đạo.

BaBaBa

Ba tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác liên tiếp chết dưới ma công bá đạo của Thạch Thiên Hàn, không ngờ không hề có sức phản kháng.

- Ma công thật bá đạo.

Tào Tuân kinh hãi sợ run. Tuy nhiên hắn chung quy là người nổi bật trong Trúc Cơ Kỳ, ma khí trên người lại nhộn nhạo, ngược lại chiến ý tăng mạnh.

Hô.

Áo choàng đen phía sau Tào Tuân không gió tự động, một đạo quang lưu u ám sinh sôi không thôi bảo hộ hắn ở bên trong.

- Ha ha ha. Cho ngươi nếm thử Thái cổ Thiên Ma Diễm của ta một chút.

Ngay sau đó chỉ nghe "phốc" một tiếng. Trong tay Tào Tuân nhảy ra một đoàn ma diễm màu đen, nhộn nhạo bốc lên một tầng ngọn lửa đen, phát ra một cỗ ma uy cổ xưa thâm hậu khiến linh hồn rung động. Thân thể Thạch Thiên Hàn cứng đờ, bỗng cảm nhận được một cỗ áp lực. Cảm giác ma diễm này có chút tương tự với u Minh Ma Diễm của mình.

287. Chương 291: Ma Tung Sơ Hiện

Trên người Tào Tuân ma khí tận trời, khí thế như sấm trong lời nói lộ ra khí phách tự tin vô cùng. Thái Cổ Thiên Ma Diễm đây chính là tuyệt kỹ sát thủ của hắn. Chiêu này vừa xuất ra, trong cùng bậc hiếm có người dám ngạnh kháng chống lại. Trong ma diễm ẩn bóng tối vô hạn truyền đến một cỗ khí tức hắc ám vĩnh hằng, nương theo rung động kỳ dị chấn động linh hồn làm cho tim hắn không khỏi tự đập nhanh hơn.

Hơn nữa. cùng lúc Thạch Thiên Hàn cảm nhận được áp bách cùng uy hiếp, bị ma uy vĩnh hằng xa xưa ẩn chứa trong Thái cổ Thiên Ma Diễm tập trung.

Bình bịch! Bình bịch!

Ở sâu trong đan điền, một đoàn ma diễm cũng theo đó bắt đầu nhảy lên, ngo ngoe muốn thử nhả nhủ tới Thạch Thiên Hàn một tin tức hưng phấn, u Minh Ma Diễm từ ngay lúc bắt đầu tu luyện thành công, hắn liền biết đây không phải chân hỏa bình thường, loại ma diễm này ẩn chứa máu huyết của hắn, thậm chí gắn lên dấu vết tồn tại cùng loại với linh hỏa

- Thái Cổ Thiên Ma Diễm sao?

Thạch Thiên Hàn thì thào, trong tròng mắt đen kịt như vực sâu hiện lên một tia u quang kỳ dị. Bỗng nhiên, giữa trán hắn xuất hiện một ấn ký nguyệt nha quý dị chợt lấp lóe tỏa ra một loại khí tức uy hiếp chí mạng.

- Cái gì?

Thấy cảnh này, Tào Tuân biến sắc nhìn chằm chằm ấn ký nguyệt nha giữa chân mày Thạch Thiên Hàn. kinh hô:

- Cữu u Ma Công, u Minh Ma Diễm. ta đã sớm đoán được!

Trong mắt Thạch Thiên Hàn lại hiện một tia dị sắc, hắn không nghĩ tới tu sĩ Thái cổ Thiên Ma Tông ở Triệu quốc xa xôi, liếc mắt liền có thể nhận ra được lai lịch Nhất u Ma Diễm?

Có thể cảm giác được Thạch Thiên Hàn nghi hoặc. Tào Tuân dùng một ngữ khí kỳ dị mà ngưng trọng nói:

- Tu tiên giới Bắc Tàn. Tứ đại ma diễm đều là đại thần thông ma uy cái thế, không ngờ tới hôm nay, Thái cổ Thiên Ma Diễm của ta lại có thể gặp được u Minh Ma Diễm một trong Tứ đại ma diễm.

- Tứ đại ma diễm?

Trong lòng Thạch Thiên Hàn khê động, không ngờ u Minh Ma Diễm của mình còn có lai lịch như vậy. Nghe giọng điệu của Tào Tuân, bất luận là Thái cổ Thiên Ma Diễm của hắn hay là u Minh Ma Diễm của mình đều là thần thông đại danh lừng lẫy tu tiên giới Bắc Tàn được xếp vào Tứ đại ma diễm.

- Sớm nghe Đại trưởng lão phái ta nói. Tam u Lão Ma là nhân vật lợi hại số một Ngự Dương quốc, nếu người cũng nắm giữ thần thông này, khẳng định là truyền nhân của hắn.

- Ha ha ha! Nếu hôm nay đã gặp nhau. Tào mỗ muốn nhìn xem rốt cuộc là Thái cổ Thiên Ma Diễm của ta mạnh hay là u Minh Ma Diễm càng mạnh hơn?

Trong mắt Tào Tuân sôi trào chiến ý, dù ngay cả ân oán cá nhân trước đó cùng quẳng lên chín tầng mây, có thể thấy rõ tâm tranh cường hạo thắng của hắn. Tu vi hai người tổng thể tương đương, chiến đấu hôm nay có thể sẽ liên quan đến xếp hạng hai đại ma diễm ngày sau. Tào Tuân sao không kích động hưng phấn chứ. Nếu như Thiên Ma Diễm của hắn có thể chiến thắng u Minh Ma Diễm của đối phương, vậy có thể làm vẻ vang Thái cổ Thiên Ma Tông, sau khi trở về nhất định có thể được trưởng bối tông môn khen ngợi.

- Tốt! Nếu đều là tứ đại ma diễm. vậy Thạch mộ cũng muốn đấu với các hạ một phen.

Trong mắt Thạch Thiên Hàn cũng hiện lên hưng phấn nhàn nhạt. Không nói tới ma công Cửu u Hóa Thần khó tu luyện thế nào. Nhất u Ma Diễm của hắn càng là thiên cổ ma diễm, độ khó tu luyện càng gian nguy khác thường, nếu không có cơ duyên đầy đủ, có thể nói còn khó hơn lên trời

Sở Vân Hàn trước đó tuy là đệ tử thân truyền Tam u Lão Ma, nhưng cũng không tu luyện ra ma diễm này. Bằng không lúc ở quảng trường Cửu u, cũng chưa chắc lại thua Dương Phàm dễ dàng như vậy.

Phốc!

Trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn nhảy lên một đoàn ma diễm u ám, nó tồn tại như một vực sâu không đáy, truyền đến một cỗ dao động linh hồn chấn kinh. Giữa trung tâm ma diễm u ám kia. có một tia u quang lúc sáng lúc tối. nhảy lên như nhip tim.

- Chẳng qua Thạch mộ phải nói rõ một điểm, ta không phải là đệ tử truyền nhân của Tam u Lão Ma.

Thạch Thiên Hàn mặt lạnh băng nói.

- Ha ha ha! Tào mộ há có thể không rõ. Nếu người không tu luyện ra u Minh Ma Diễm thì coi như đệ tử truyền nhân của hắn. Chỉ khi nào tu luyện ra thần thông này, giữa hai người các ngươi là đại địch thế gian, chỉ một người có thể sống ở trên đời không chết không thôi!

Tào Tuân cười to một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Thạch Thiên Hàn càng nhiều hơn vài tia thương hại nhàn nhạt giống như trào phúng nói:

- Chỉ tiếc. người là phía yếu.

Thạch Thiên Hàn tâm thần rung mình, càng xác định suy đoán lúc trước. Thảo nào mỗi khi tu luyện u Minh Ma Diễm chìm sâu đều cảm nhận được tồn tại như bóng ma đáng sợ cao lớn kia. trong tay càng nắm một đoàn Tam u Ma Diễm đáng sợ.

- Vậy thì thế nào, hươu chết vào tay ai còn không xác định. Thạch mộ tin tưởng sống đến cuối cùng. nhất định là ta.

Trên người Thạch Thiên Hàn đột nhiên tràn ra lòng tin cường đại bất khuất.

Ầm!

Tự tin cùng chiến ý trong mắt dẫn theo ma khí tràn đầy bá đạo ngưng tụ thành uy thế ma diễm vô hình làm cho Tào Tuân kiêu ngạo tiêu tán ba phần. Trong lòng Tào Tuân mát lạnh thâm nghĩ không tốt, vội vàng ngưng tụ ra uy thế ma diễm càng cường đại hơn có thể kháng cự ngang hàng với Thạch Thiên Hàn. Trong vô hình hai đạo uy lực ma diễm có thể thấy bằng mắt thường giao phong giữa hư không.

Trong uy thế Thái cổ Thiên Ma Diễm bao hàm khí tức hắc ám vĩnh hằng xa xưa, bao la vô cùng. Không chỉ như thế, trong uy thế kia còn mang theo một nhiệt độ khủng bố nấu chảy kim thiết, u Minh Ma Diễm lại có vẻ thần bí khó lường, bá đạo vô song. Khí tức hủy diệt thuần túy kinh khủng, giống như đến từ ma uyển vực sâu đen kịt không đáy, như cánh tay tử thần rung động tâm hồn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bản thể hai đại ma diễm còn chưa giao phong, nhưng oai lực ma diễm dưới ma công chủ nhân thúc đẩy đã sinh ra va chạm. Chỉ trong khoảng khắc ý niệm, trên trán hai người tràn ra mồ hôi lạnh, dường như đã giao chiến trăm ngàn lượt. Hai đại ma diễm vốn là bản mạng chân hỏa của hai người, uy thế ma diễm giao phong, càng tiêu hao nguyên khí tâm thần.

Oong!

Đột nhiên, Nhất u Ma Diễm trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn sinh ra một ý niệm hưng phấn đối khát điên cuồng rút lấy Cửu u Ma Khí.

- Đi!

Thạch Thiên Hàn vùng tay lên, ma diễm u ám trong bàn tay bỗng thâm thúy hơn vài phần, ở trong tay hắn hóa thành một đạo quang trụ u ám kinh hồn động phách, lấy thể ma uy ngạo nghễ trên cao thiên địa áp bách tới. Dưới tình huống như vậy, thân thể Tào Tuân khẽ run lên, trên mặt dần hiện ra một cổ điên cuồng. Nhất u Ma Diễm cường đại vượt xa tưởng tượng của hắn, nếu như không thi triển bí thuật, sợ rằng thua sẽ chính là hắn.

- Hóa!

Tào Tuân rống to, bên ngoài bỗng hiện ra một đạo ký hiệu vặn vẹo như quang mang, quang mang màu đen quanh người tăng vọt, thân thể bỗng nhiên cao hơn một trượng, như một ma đầu thời viễn cổ. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn hóa thân thành một tồn tại như ma đầu viễn cổ, thực lực kéo lên gần gấp đôi, uy thể Thái cổ Thiên Ma Diễm trong tay cũng tăng vọt

- Cổ Ma Thông Linh Thuật!

Thạch Thiên Hàn kinh hãi, không ngờ tới đối phương lại có bí thuật như vậy. Chẳng qua hắn cũng không sợ hãi lực lượng ma đạo tinh tú bỗng nhiên bùng phát. Cửu u công pháp hoàn chỉnh ba quyển hợp nhất, càng làm cho uy ma diễm trong tay hắn tăng lên thậm chí nhiều hơn vài phần linh tính.

- Phá!

u Minh Ma Diễm bỗng nhiên bùng phát, u quang giữa trung tâm ngọn lửa lấp lóe càng thêm gấp gáp. Vòng sáng Thái cổ ma diễm hắc ám giống như một vòng mặt trời đen tỏa ra nhiệt độ cao tới đáng sợ.

Ầm!

Hai đại ma diễm giao phong, lấy hai người làm trung tâm, phạm vi trăm trượng ma khí sôi trào nhảy mắt nổ bùng lên. Trong khoảng khắc, khu vực này rơi vào bóng tối, hắc quang phóng lên cao, ở trong thời gian ngắn hình thành một màn đêm hắc ám, ngăn cản ánh mặt trời ở bên ngoài. Thậm chí tu sĩ cách nơi này thật xa cũng có thể thấy bầu trời mọc lên một tấm màn đen quỷ dị, ma khí cuộn cuộn rung chuyển thiên địa.

Hai người giao kích sinh ra ma uy cuộn cuộn đã tăng vọt đến mức làm cấp cao phổ thông phải run sợ.

- Lễ nào có tu sĩ cấp cao chiến đấu, xem tình hình kia, thanh thế ít nhất là đại tu sĩ Kim Đan toàn lực giao chiến sinh ra.

Tu sĩ gần đó đều hoảng sợ không dám tới gần, sợ hãi bị họa phủ đầu lan phải.

Oong!

Hai đoàn một diễm kinh thể hãi tục giao hòa cùng một chỗ, chủ nhân của nó từng từng hai phía giữa hư không, thần sắc sáng tối không chừng. Tào Tuân hóa thân Thông Linh cổ Ma, thân cao một trượng, xung quanh người vặn vẹo những ký hiệu màu đen như bóng ma. Thạch Thiên Hàn mặt như hàn băng, thân thể nhân loại nhìn như nhỏ bé nhưng bộc phát ra lực ma đạo tinh tú làm người ta run sợ.

Bịch bịch!

Bịch bịch! Bịch bịch!

Bịch bịch bịch! Bịch bịch bịch!

Quang trung tâm Nhất u Ma Diễm đột nhiên nhảy lên càng gấp, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng đạt tới một trình độ áp lực khủng bố. Trong tay Thạch Thiên Hàn như nắm một trái bom hẹn giờ làm người ta áp bức bất an. Lúc này, không chỉ Tào Tuân cảm thấy tâm thần không yên, dù là chính Thạch Thiên Hàn cũng cảm thấy một bầu không khí quỷ dị.

Ầm ầm ầm ầm

Bống dưng nhịp đập liền tăng lên trăm ngàn lần, u quang chớp động bống nhiên im bất!

Tiếp đó, u quang đã ngừng nhảy lên, vắn vẹo một trận quỷ dị kinh khủng, cả Nhất u Ma Diễm chỉ trong nháy mắt hóa thành một vực sâu không đáy, lộ ra ma khí tử vong vô cùng vô tận.

- Cái gì!

Cả người Tào Tuân thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán.

Cho tới nay, u Minh Ma Diễm đều là tồn tại thần bí nhất trong tứ đại ma diễm. Bởi vậy Tam u Lão Ma nổi danh Ngư Dương quốc nhưng ma uy thậm chí truyền xa tới Bắc Tần. Có người nói gần như không có bao nhiêu người thấy được Tam u Lão Ma phát huy uy năng chân chính của ma diễm. Bởi vì, người thấy qua đều đã chết. Nói thì chậm, diễn ra lại nhanh. Tào Tuân thất thần trong chớp mắt. Nhất u Ma Diễm biến thành vực sâu đen kịt, thoáng cái căn nuốt không còn Thái cổ Ma Diễm.

- A!

Tào Tuân kêu thảm một tiếng, sắc mặt thoáng cái trắng bệch. Ma diễm kia chính là chân hỏa của hắn dùng tâm huyết lớn lao cùng ma nguyên ngưng luyện quanh năm. Một khi ma diễm bị tổn thất, tâm thần hắn cũng sẽ bị thương!

”Chạy mau!”

Tào Tuân rống to một t thân cổ Ma Thông Linh cao tới một trượng âm âm run lên, cả người hóa thành một đoàn gió đen quỷ dị, trong khoảng khắc bay ra bảy tám dặm, biến mất khỏi phạm vi thần thức của Dương Phàm.

Đây là bí thuật gì!

Trong mắt Thạch Thiên Hàn hiện lên một tia không cam lòng, cố ý đuổi bắt cũng bắt lức. Vừa rồi Nhất u Ma Diễm hóa thành vực sâu không đáy thoáng cái rút hết chín phần ma khí của hắn.

Oong!

Nhất u Ma Diễm trở về bàn tay khôi phục bình thường. Thạch Thiên Hàn lại cảm thấy ma diễm này đã có biến hóa, uy năng dường như lại tăng thêm vài phần.

Bịch bịch! Bịch Bịch!

Thạch Thiên Hàn trong nhịp đập quỷ dị, tâm thần thoáng cái tiến vào một không gian đen kịt.

Bịch bịch bịch!

Đột nhiên, một mặt khác trong không gian tối đen này, sừng sững một người cao lớn như bóng ma, trong tay trôi nổi một đoàn ma diễm cùng loại.

288. Chương 292: Bỏ Thiên Quân Vương

Vào lúc này, cảm ứng từ hư không càng tăng mạnh vài phần. Trong không gian tối đen hắn lại cảm nhận được uy hiếp áp bách tới từ Tam u Lão Ma ở Ngư Dương quốc xa xôi. Thấy vậy, sắc mặt Dương Phàm càng thêm ngưng trọng, xem ra u Minh Ma Diễm thăng cấp đối với mình cũng không phải một chuyện tốt, u Minh Ma Diễm thăng cấp nếu dựa theo tu luyện bình thường, sẽ vô cùng gian nan, cố gắng mấy trăm năm cũng không nhất định tăng lên một đại cảnh giới. Thế nhưng, nếu như căn nuốt ma diễm đồng loại hay u Minh Ma Diễm của người khác vậy tốc độ tăng cấp sẽ nhanh gấp mười gấp trăm lần. Chẳng qua cơ hội như vậy cũng là chỉ ngộ không thể cầu, ở tu tiên giới Bắc Tần này, Dương Phàm chỉ mới lần đầu gặp được Tào Tuân tu luyện ma diễm cùng loại.

- Thảo nào Tào Tuân kia nói ta cùng Tam u Lão Ma là đại địch thế gian, chỉ một người còn sống trên đời không chết không thôi.

Dương Phàm thu hồi ma diễm chậm rãi thu liễm khí tức sinh ra vài phần lo lắng đối với tương lai không thể xác định. Đồng thời Vũ Văn Hàm tiên đoán lại vang lên trong đầu hắn: "Hai năm sau, xin Dương đại ca cần phải rời khỏi Ngư Dương quốc."

- Khó trách, khó trách. Nếu như trong một năm này, u Minh Ma Diễm của ta đột phá đến Cảnh giới Nhị u, chắc chắn gặp phải Tam u Lão Ma truy sát vô tình!

Rốt cuộc Dương Phàm hiểu rõ được nguy cơ nhân quả trước sau.

Thảo nào Vũ Văn Hàm muốn hắn rời Ngư Dương quốc, trên thực tế hắn cho rằng rời Ngư Dương quốc sợ rằng còn chưa đủ tốt nhất là có thể đi bao xa thì chạy bao xa. Khoảng cách càng xa, cảm ứng giữa hắn cùng Tam u Lão Ma lại càng yếu ớt.

"Còn may, hiện giờ ta chỉ tu luyện đến cảnh giới Nhất u, cảm ứng giữa hai người còn rất nhỏ. Mặc dù Tam u Lão Ma cắn nuốt ma diễm của ta, đối với hắn cùng không có trợ lực gì. Mà nếu quả như ta tu luyện ma diễm tới cảnh giới Nhị u, đối với hắn chính là một thứ dinh dưỡng không tệ."

Trong lòng Dương Phàm xác định, vô thức mở ra cảm quan chuẩn bị rời khỏi nơi thị phi này, nhanh chóng chạy về Ngư Dương, bố trí mọi chuyện còn chưa xử lý cho tốt. Chẳng qua ngay lúc này, hắn liền biến sắc. Cảm quan cường đại của Tiên Hồng Quyết làm cho hắn bắt được trong hoàn cảnh xung quanh có một tia kẻ hở.

- Là ai?

Ánh mắt Dương Phàm lạnh băng như đao nhìn chằm chằm sườn núi cách mình mấy chục trượng.

- Ha ha không tệ không tệ, người có thể phát hiện ra lão phu tồn tại.

Sườn núi đột nhiên biến mất, cảnh tượng biến đổi, xuất hiện một lão già khô gầy tuổi ngoài thất tuần.

- Là người.

Dương Phàm liếc mắt liền nhận ra lão, lộ ra vẻ đề phòng. Người này chính là lão già giao dịch Duệ Hoàng Thạch, tu sĩ cấp cao!

- Người không cần đề phòng, lão phu cũng không có địch ý với người.

Lão già khô gầy cười hì hì đánh giá hắn, chậm chậm nói:

- Ta tới đưa tin cho người.

- Là tin gì?

Dương Phàm thoáng kinh ngạc, hắn xác nhận mình không nhận biết đối phương.

- Tốt nhất đừng quay về Ngư Dương quốc, có thể đi bao xa thì chạy bao xa, thân nhân bằng hữu của người sẽ có người chiêu cố. Tu tiên giới mệnh môn bát ngát, thế giới lớn như vậy, đối với người mà nói đúng là trời cao mặc cho ta bay. Huống hồ hiện giờ Nhất u Ma Diễm của người đã đạt tới đỉnh, một khi bước vào cảnh giới Nhị u, sẽ dẫn tới nguy cơ không thể tưởng tượng.

Lão già khô gầy nhàn nhạt nói.

- Rốt cuộc người là ai?

Dương Phàm mơ hồ nhận ra được gì đó.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người có nghe lời khuyên của lão phu hay không.

Lão già khô gầy bình thản tự nhiên nói. Lão già này làm sao rõ chuyện của mình như vậy, lại còn trợ giúp mình? Trong mắt Dương Phàm đột nhiên hiện một tia linh quang, thốt lên:

- Lão là Âm Huyết Vương Triều.

- Ha ha ha.

Lão già khô gầy vừa lật tay, trước mắt hiện lên một lệnh bài ám kim, bên trên có hai chữ: Bỏ Thiên.

Bổ Thiên!

Trong lòng Dương Phàm cả kinh, lập tức hiểu ra, vội hành lễ:

- Ra mắt Bổ Thiên Quân Vương!

- Không cần đa lễ, đúng như Âm Thiên Quân Vương nói, quyền lựa chọn nằm trong tay người, lão phu cũng sẽ không miễn cưỡng.

Lão già khô gầy lộ ra ý cười, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm có vài phần quan tâm.

- Đa tạ Quân vương báo trước, thế nhưng ta nhất định phải quay về Ngự Dương quốc, còn có vài chuyện đợi ta làm. Chỉ có chờ xử lý xong việc này, ta mới có thể tránh đi phương xa.

Dương Phàm tỏ vẻ dứt khoát nói.

- Tốt tốt tốt. không ngờ vẫn bị Âm Thiên Quân Vương đoán đúng.

Lão già khô gầy không chút cảm thấy bất ngờ.

Dương Phàm vừa chuẩn bị nói, chợt nghe lão già khô gầy kinh hô:

- Người nhanh chóng rời đi. có tu sĩ cấp cao đang tới gần. hẳn là trưởng bối Thái cổ Thiên Ma Tông. Lão phu giúp người kéo dài thời gian một lát.

- Tu sĩ cấp cao Thái cổ Thiên Ma Tông? Vậy làm phiền tiền bối.

Dương Phàm nghe vậy, vội nhắm hướng Ngự Dương quốc bay đi.

Hắn vừa bay đi một lát, phía trước truyền tới tiếng xé gió dồn dập, hai đạo độn quang tối đen mang theo áp lực ma uy phủ xuống. Đó là uy lực cấp cao, tu sĩ gần đó nghe tiếng gió mà biến sắc đều tránh né ra xa. Lão già khô gầy bề ngoài như cười như không, nhìn hai đạo độn quang màu đen bay tới, trong tay xuất hiện một quyền trượng đen hung hăng cắm xuống đất.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thoáng cái, một cỗ tà phong âm lãnh lấy nơi này làm trung tâm, quét ngang phạm vi trăm trượng. Hai gã tu sĩ cấp cao vừa tiếp cận nơi này, thoáng cái bị tà phong rít gào cuốn lấy người, không khỏi tức giận mắng to.

Lão già khô gầy không hề động dung, lấy ra hai viên ngọc đen thui rót vào khí âm linh. Chỉ thoáng cái ma châu phát ra một tầng mây mù, hai bộ cương thi cao tới hai trượng bước ra miệng phun thi khí âm phong, hai cỗ khí thể áp bức ép tới.

- Chạy mau, lão già kia là đại tu sĩ Kim Đan.

Hai tên tu sĩ ma đạo liếc nhau lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức chuyển hướng bay đi.

- Ha ha. các người coi như thông minh.

Lão già khô gầy nhanh chóng thu hồi cương thi cùng quyền trượng, chân đạp một cỗ quỷ vụ âm trầm. "vù" một tiếng bay vụt về phía chân trời, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này. Nửa ngày sau, lục tục có rất nhiều tu sĩ ma đạo đi sang bên này, trong đó tu sĩ Thái cổ Thiên Ma Tông chiếm đa số.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì lại tới nhiều tu sĩ ma đạo như vậy, trong đó còn có không ít cấp cao. Xem bộ dạng đờ đàng sát khí của bọn họ thật là đáng sợ. Chỉ mong không phải tới gây chuyện thị phi.

Tu sĩ gần Thủy Lạc Bích Thiên hết sức khủng hoảng.

- Đi tới xem! Nói không chừng tu sĩ nắm giữ u Minh Ma Diễm trốn ở trong phường thị tu tiên dưới nước này.

Một gã thanh niên ma đạo dẫn đầu, tóc màu tím mặc giáp đen ngạo nghễ kinh người, ma uy vô hình làm tu sĩ cấp cao gần đó run sợ.

- Xích sư đệ làm như vậy sợ rằng có chút không ổn, phường thị tu tiên này bố trí cao minh huyền ảo, phía sau nhất định có cao nhân.

Một gã tu sĩ trung niên Kim Đan cao cấp hơi mập bên cạnh khuyển cáo.

- Hừ! La Sơn Quốc nhỏ nhỏ này lại có đại nhân vật gì? Chỉ bằng Thái cổ Thiên Ma Tông chúng ta là có thể tiêu diệt. còn sợ chủ nhân phường thị này sao?

Thanh niên ma đạo tóc tím ngạo nghễ nói.

Vù vù vù vù

Nhất thời tu sĩ Thái cổ phóng về phía Thủy Lạc Bích Thiên.

- A! Không tốt, tu sĩ Thái cổ Thiên Ma Tông giết tới rồi

Lập tức, phường thị rộng lớn dưới nước La Sơn Quốc lập tức loạn thành một đoàn, kẻ trốn người chạy, có người còn trù ẻo mắng to.

- Dừng tay!

Đột nhiên, một tiếng nói uy nghiêm như truyền từ khắp thiên địa phủ xuống khu vực bên dưới. Bọn người thanh niên ma đạo tóc tím sắc mặt trắng bệch trong mắt hiện vẻ kinh sợ. Uy áp vô hình kia chỉ nhắm và mấy Kim Đan cao cấp ép mấy người bọn họ khẽ run lên, hô hấp khó khăn.

- Xin hỏi là vị tiền bối La Sơn Quốc nào, chúng ta là đệ tử Thái cổ Thiên Ma Tông có chỗ mạo phạm xin thứ lỗi.

Trung niên Kim Đan cao cấp tỏ vẻ cung kính nói.

- Hừ, đệ tử Thái Cổ Thiên Ma Tông?

Tiếng nói không biết đến từ đâu hòa hoãn một chút:

- Lão phu cùng Đại trưởng lão tông môn các người có một chút giao tình, xem mặt mũi của hần lần này ta tha các người.

- Vâng. tạ ơn tiền bối.

Mấy tên cấp cao không khỏi thở ra một hơi.

- về phần người các người cần tìm không có ở Thủy Lạc Bích Thiên. Hần đã sớm rời khỏi đây lâu ngày, nếu các người muốn tìm thì đi Ngư Dương Quốc.

Tiếng nói kia nhàn nhạt vang lên.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm bến mê.

Mấy tên Kim Đan cao cấp Thái cổ Thiên Ma Tông đều mắt sáng ngời. Bằng thân phận địa vị của đối phương, căn bản không cần phải lừa gạt bọn họ, độ tin cậy cực cao. Tu sĩ ma đạo họ Thạch kia khẳng định trốn đi Ngư Dương quốc!

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ vì sao đối phương có được tin tức này. Thử hỏi ở trong phạm vi thế lực Thủy Lạc Bích Thiên phát sinh chiến đấu kinh hồn há có thể giấu diếm được cảm quan thông thiên của lão quái Nguyên Anh Kỳ?

Chỉ là lấy độ cao của lão quái Nguyên Anh Kỳ, chiến đấu cấp bậc Kim Đan Trúc Cơ gì đó, căn bản là đánh nhỏ náo nhỏ, khó khuấy rầy yên tĩnh, người ta không thèm để ý tới.

- Người đầu tụ tập tu sĩ, ba ngày sau đi Ngư Dương quốc trốn nã Thạch Thiên Hàn!

Thanh niên ma đạo tóc tím lạnh lùng như hàn băng nghiêm nghị nói.

- Rồi!

Chúng tu sĩ Thái cổ Ma Tông ầm ầm nghe lệnh. Bất luận là Ngư Dương Quốc hay là La Sơn Quốc đều là tu chân quốc xếp hàng cuối cùng ở nơi Bắc Tần. Ngư Dương Quốc căn bản chỉ là nước phụ thuộc Triệu

quốc, bọn họ lại càng không có gì cố kỵ. trực tiếp giết qua. Khoảng nửa tháng sau, nơi kinh đô Ngự Dương Quốc. Một đạo độn quang xanh lục nhạt bay vút từ phương xa tới, ở một nơi hẻo lánh chậm rãi hạ xuống. Dương Phàm vẻ mặt mệt mỏi, độn quang dưới chân ẩm đậm biến mất, toàn thân như trải qua một phen phong trần. lấm bầm:

- Rốt cuộc về tới kinh đô Ngự Dương Quốc rồi, không ngờ tới giữa Ngự Dương Quốc cùng La Sơn Quốc lại kéo dài tới mười vạn dặm hoang dã như vậy.

Nơi hoang dã có sinh tồn một số yêu thú, có khi thậm chí xuất hiện thành quần kết đội. Nghe tục truyền, nơi Bắc Tần thổ địa do quốc gia nhân loại chiếm lĩnh chỉ có mười phần trăm, nơi hoang dã lại chiếm tới bốn mươi phần trăm, về phần những khu vực khác là sông hồ nước, còn có một nội hải cảng rộng lớn. Một khu hoang dã nho nhỏ đã để cho Dương Phàm bước vào Trúc Cơ Kỳ đỉnh phi hành đến nửa tháng.

Còn may là trong thời gian này không gặp phải yêu thú cấp cao này, nếu không thì Dương Phàm xong rồi.

- Khó trách tu sĩ bình thường đều không dễ dàng rời khỏi quốc vực. Cuối cùng Dương Phàm cũng hiểu được vài đạo lý.

Sau nửa nén nhang, Dương Phàm một thân phong trần đi tới Tiên Hồng Y Quán. Lúc này, trước y quán kẻ đến người đi, kinh doanh vẫn thịnh vượng như trước. Dương Phàm lặng im đứng trước y quán, mắt nhìn dòng người ra ra vào vào giống như một người mất lạnh thờ ơ.

- Đi. đi đi. Không xem bệnh thì đừng đứng ở đây choáng chỗ, đừng cản tài lộ của y quán này. T

Trước y quán. một gã học đồ chống nạnh ngẩng cao đầu lạnh lùng quát mặt đầy thái độ khinh miệt.

289. Chương 293: Trở Lại Kinh Đô

Tên học đồ y quán này trong lời nói mang theo mấy phần ngạo nghễ khinh thường, giống như đang xua ăn mày. Dương Phàm tùy ý liếc hần, tên học đồ này nhìn rất xa lạ, hiển nhiên là sau này mới vào y quán. Nếu không thì được sư, học đồ trong y quán trước kia đều phải biết hần, khẳng định sẽ không ăn nói lỗ mãng như vậy. Đối với lời lẽ thô tục của người phạm này, Dương Phàm vẫn không để trong lòng mà ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên lầu các Tiên Hồng Y Quán.

Tiên Hồng Y Quán.

Bảng hiệu này hàm ý vô cùng, trong tự nhiên bao la có ý cảnh bao dung hết thảy thế gian. Bốn chữ cổ triện phiêu dật như tiên, cho dù là Dương Phàm hiện giờ quan sát cũng cảm giác được hàm ý phi phàm không thể xem thường, Tiên Hồng Quyết trong cơ thể càng vận hành tự nhiên trôi chảy hơn vài phần. Không ngờ tới thời gian đã trôi qua gần một năm tấm bảng hiệu vẫn còn nguyên lành treo ở nơi đây.

Trong lòng Dương Phàm khẽ thở dài nghĩ đến tấm bảng hiệu này hẳn tạo nên không ít người có duyên, thế nhưng muốn mượn nó một bước lên trời có được bước tiến vọt thật lớn trên mặt linh hồn như Vô Song, hiển nhiên không có nhiều khả năng.

Vô Song tức là có một không hai, thế gian này chỉ có một. Lúc ở quảng trường Cửu u, ngay cả Hắc Tinh Ma Linh Thần thực lực thông thiên triệt địa lúc nhìn thấy Vô Song cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc giống như biết rõ lai lịch thân phận của hần. Chẳng qua đến cuối cùng vẫn là một bí ẩn chưa giải.

- Nè! Phát ngốc cái gì đó, còn không mau cút đi, ở thêm lát nữa bản thiếu gia gọi bảo tiêu trong y quán đánh người ra đến lúc đó người sẽ không thiếu khổ da thịt đâu.

Học đồ kia hung hăng uy hiếp.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt liếc nhìn người này, như cười như không nói:

- Lễ nào Tiên Hồng Y Quán không có một quy tắc: đối đãi bệnh nhân khách tới bất luận thân phận cao thấp, nam nữ già trẻ, tiên phạm ma quỷ, đều là ngang hàng cùng bậc, đều phải kính như thượng khách.

Học đồ này nao nao:

- Làm sao người biết được?

- Bởi vì quy tắc này, là do chính ta tự đặt ra.

Giọng Dương Phàm đột nhiên trầm xuống, trên người mờ ảo hiện lên một cỗ uy nghiêm.

- A!

Học đồ kia ngây người, chẳng qua hắn nhanh chóng phản ứng lại, thầm nghĩ: "Minh sao lại choáng váng vậy, rõ ràng là đối phương đang hù dọa mình."

- Hừ. người còn dám giả mạo đại chủ nhân y quán nữa!

Học đồ sắc mặt phát lạnh lại không tỏ ra chút yếu kém. Dương Phàm mặc kệ hắn trực tiếp đi vào y quán, trong lòng đã định chủ ý: Phẩm tính học đồ này không thích hợp làm việc trong y quán, càng không thể hành y bằng không chẳng biết sẽ hại chết bao nhiêu người. Thấy Dương Phàm đi vào y quán, học đồ này cũng không thể nói gì, chẳng qua trong mắt vẫn còn vài phần không vui, vội chạy tới mấy người áo xanh trấn thủ lầu một nói với một thanh niên dẫn đầu:

- Hoàng thượng tiên, người kia tới đây quấy rối, vừa rồi dám giả mạo đại chủ nhân y quán nữa.

- Cái gì? Còn có chuyện như vậy?

Thanh niên kia sắc mặt nghiêm nghị, hắn được xưng là thượng tiên, kỳ thật đây là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ. Ánh mắt hắn liền nhìn theo hướng học đồ chỉ. Bỗng nhiên, ánh mắt hắn liền không dời ra được lộ ra vẻ kinh dị:

- Thoạt nhìn thật quen mắt chẳng lẽ là?

Rất nhanh, hắn thấy được chính diện Dương Phàm.

- Là Dương thần y!

Thanh niên tu sĩ giọng khê run lên, trong mắt lộ ra thần sắc sùng kính ngưỡng vọng. Mấy tu sĩ bên cạnh hắn cũng có hai người đã nhận ra được.

- Dương thần y? Cái gì Dương thần y, vừa rồi ta còn thấy hắn đứng sững bất động trước cửa y quán, chặn ngay cửa vào thậm chí còn muốn giả mạo đại chủ nhân y quán nữa.

Học đồ mơ hồ cảm thấy được một chút không ổn đang giải thích cho mình.

Bốp!

Một tiếng tát tai vang dội phát ra ở lầu một, nương theo đó là một kêu thảm thiết của học đồ này. Hắn bụm mặt ngao ngao gào to về mặt sợ hãi run giọng nói:

- Thượng tiên tha mạng!

- Hừ. một phạm phu tục tử như ngươi, đánh mặt ngươi ta còn ngại bẩn tay. Nhưng mà ngươi dám nhục mạ Dương thần y dù là bẩn tay ta cũng phải dạy cho ngươi một trận.

Thanh niên họ Hoàng kia mặt như hàn băng, ắn hàm sắt khí.

Bốp bốp!

Mấy tu sĩ cạnh đó cùng đánh hắn mấy bạt tai.

- Tarốt cuộc ta làm sai điều gì?

Học đồ bưng má, khóe miệng mang theo vết máu vô lực nói.

- Muốn trách thì trách người mắt chó không nhìn thấy Thái Sơn. Ngay cả được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô vang danh cũng không nhận ra, hắn không phải giả mạo đại chủ nhân gì. ngài ấy chính là người sáng lập y quán này!

Thanh niên họ Hoàng châm chọc nói.

- A!

Học đồ kia mặt mũi trắng bệch run giọng nói:

- Người kia chính là được sư truyền kỳ đệ nhất? Sao lại có thể chứ, người đó nhìn rất trẻ tuổi mà?

Tiếp đó, hắn liền ngồi bệch dưới đất khóc rống tự sát tai mình. Theo hắn nghĩ, được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô khẳng định phải là một lão nhân hòa ái hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt. Vì vậy nhất thời thật không nghĩ tới điểm này.

Bốp! Bốp! Bốp!

Hắn vừa khóc rống vừa dùng tay liên tục tự sát mình, dùng sức cực lớn ngay cả mấy tên tu sĩ bên cạnh cùng cảm thấy kinh hãi.

- Người như vậy là có ý gì?

Trong đó có một tu sĩ khó hiểu lên tiếng hỏi, dù sao đây chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

- Hu hu hu! Dương thần y chính là được sư ta sùng bái nhất, ta tới Tiên Hồng Y Quán làm học đồ chính là vì muốn gặp được ngài ấy, bái ngài ấy làm thầy.

Thiếu niên mặt đầy hối hận, ngay cả tâm tư tự sát cũng có, không ngừng tự sát mình. Mấy tu sĩ ở đây không khỏi hai mặt nhìn nhau, bọn họ làm bảo tiêu ở Tiên Hồng Y Quán cùng lúc là vì thù lao, mặt khác cũng là hết sức kính ngưỡng đại danh được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô.

Sư tôn người thanh niên họ Hoàng, ở một năm trước bị đánh lén, thân bị trọng thương chí mạng, mắt thấy không sống được. Nhờ có Dương thần y chỉ trong thời gian nửa chén trà nhỏ liền trị khỏi bệnh. Bởi vì hắn mang ơn sùng kính mới ở lại nơi này làm bảo tiêu.

- Đứng lên đi, tuổi trẻ vô tri, sau này người đừng khinh cuồng nữa, tâm tình của người ta có thể hiểu được.

Thanh niên họ Hoàng nhàn nhạt nói.

Một lát sau phía dưới rốt cuộc khôi phục bình tĩnh. Cùng lúc này, ở lầu bốn y quán nơi vốn thuộc Dương Phàm chấn trị riêng.

Bình!

Thương Vân quỳ xuống, mặt ần ần lệ quang, vừa mừng vừa sợ nói:

- Sư tôn, ngài vừa đi là hơn nửa năm rồi cuộc đã trở về rồi!

Dương Phàm nâng hắn dậy, nhìn kỹ một lát. mặt đầy ý cười nói:

- Không tệ, lúc đầu khi chia tay người vừa tu luyện từ Luyện Khí hậu kỳ đến cảnh giới đại viên mãn, hôm nay cũng tiến vào Ngưng Thần Kỳ rồi

Tiếp đó hắn chợt lẩm bẩm:

- Xem ra một đồ nhi ở Vụ Liễu trấn. có thể cũng bước vào Ngưng Thần Kỳ rồi

- Nếu không phải có một viên Ngưng Thần Đan trung phẩm của sư tôn, đệ tử cũng không có khả năng dễ dàng bước vào Ngưng Thần Kỳ như vậy.

Ánh mắt Thương Vân chân thành, vô cùng cảm kích nói:

- Hơn nữa sư tôn lưu lại ngọc giản y đạo, đồ nhi cũng chuyên tâm nghiên cứu. Nửa năm qua, đồ nhi đã bắt đầu xem bệnh chữa thương cho người phạm thậm chí là người tu tiên.

- Không tệ. không tệ.

Dương Phàm hết sức thỏa mãn đối với tiến độ của đồ nhi này. Năm nay Thương Vân mới mười bốn mười lăm tuổi có thể đạt được thành tựu hôm nay, mấu chốt là thiên phú cùng nỗ lực của hắn, ở một mức độ nào đó mà nói thiên phú của Thương Vân ngay cả Dương Phàm cũng phải kinh diễm, còn lợi hại hơn cả những thiên tài mà mình thấy.

- Ta nhất định phải trở thành một dược sư cấp cao cứu trị càng nhiều bệnh nhân chịu khổ còn phải cứu sống tỷ tỷ bị đóng băng.

Thương Vân lòng tin nghiêm nghị nói, trong mắt lộ ra lòng tin vô cùng.

- Đúng rồi. tỷ tỷ của người đóng băng ở nơi nào?

Dương Phàm hiểu kỳ hỏi, trước đây, loại đại thần thông chết mà phục sinh hẳn không hề nghĩ tới.

- ở trong mật địa Âm Huyết Vương Triều, do vị cao nhân thu lưu đồ nhi bảo quản. Năm đó khi đồ nhi sống không bằng chết là ngài ấy đóng băng thi thể tỷ tỷ, lưu cho đồ nhi một tia hy vọng cuối cùng, đây cũng là động lực cho đồ nhi khắc khổ tu luyện.

Thương Vân đáp.

- Cao nhân?

Dương Phàm mỉm cười:

- Người nọ có phải là một vị quân vương Âm Huyết Vương Triều hay không?

ở trong Âm Huyết Vương Triều, sợ rằng chỉ có ba vị quân vương mới có thể đóng băng thi thể hoàn mỹ, không tổn thương thi thể, khiến nó không bị hủy hoại.

- Đồ nhi không rõ ràng lắm, ngài ấy xem trọng tiềm lực cùng thiên phú của ta mới thu lưu bồi dưỡng trọng điểm. Trước đó Diệp Liên có ý tiếp cận sư tôn cũng là đối tượng ngài ấy bồi dưỡng trọng điểm.

- Diệp Liên?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, điều này làm cho hắn nghĩ tới tình cảnh ở quảng trường Cửu u. Chính là Diệp Liên, đã đưa cho hắn thư viết tay của phụ thân.

- Được!

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Người đi chuẩn bị một chút, ngày mai ta đi xem thi thể tỷ tỷ người, xem thử có khả năng sống lại hay không.

- Vâng.

Thương Vân mừng như điên, nếu sư tôn muốn xem thi thể tỷ tỷ, nói rõ việc sống lại ít nhất còn có một đường hy vọng, không phải chuyện giả dối hư ảo. Mặc dù chỉ là một tia hy vọng, nhỏ bé đến mức ngay cả bản thân hắn cũng không dám xa xỉ.

Dương Phàm ở lại y quán mấy canh giờ lại đi lâu ba tìm Lục Hồng dược sư nói chuyện một lát mới rời y quán. Hắn lại không biết, tin tức mình trở lại kinh đô đã nhanh chóng truyền tới cao tầng các đại thế lực trong kinh đô. Bóng đêm vừa phủ xuống, Dương Phàm đi tới Yến Vương Phủ, hắn muốn gặp lại Vũ Văn Hàm. Thị vệ canh gác Yến Vương Phủ nhìn thấy hắn lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng không ai ngăn cản. nhanh chóng có người đi báo cho Yến vương.

Dương Phàm một mình đi tới Hàm Trữ Cư, cũng là nơi khuê phòng Vũ Văn Hàm. Thế nhưng, thần thức hắn đảo qua nơi này, lại phát hiện người không nhà trống. Nơi này chỉ là một mảnh trống trải. Dương Phàm cảm thấy nơi này có một chút không ổn. Theo hắn biết, Vũ Văn Hàm có tình cảm rất sâu với nơi này. Đúng lúc này, một bóng người phóng tới từ cách đó không xa, một nam tử trung niên mặc long bào màu xanh bay tới.

- Dược dược sư. rốt cuộc ngài đã trở về.

Trong giọng nói Yến vương lộ ra vài phần già cỗi. So với ý chí hào hùng trước đây, Vũ Văn Liệt lúc này bất luận là khí sắc, dung nhan hay giọng nói đều già hơn trước kia hơn mười tuổi. Năm trước Yến vương còn giống như một chiến thần oai hùng hơn ba mươi tuổi so với lúc này thật khác xa trên trời dưới đất.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hàm nhi đi nơi nào rồi?

Dương Phàm chợt cảm thấy một cổ bi thương, không khỏi hỏi.

Yến vương thần quang ảm đạm, sắc mặt tiêu tụy già nua thở dài nói:

- Từ nửa năm trước, một cô gái thần bí đội khăn che mặt đã mang nàng đi, không biết tung tích.

- Cái gì?

Dương Phàm cảm thấy khó tin:

- Cứ mang đi như vậy? Các người cũng ngăn không được.

- Cô gái thần bí kia có thần thông gì, làm sao mang nàng đi? Các người có giao chiến với nàng ta hay không?

Dương Phàm nén kinh hãi trong lòng.

- Không có.

Yến vương lắc đầu:

- ở trước mặt nàng ta, chúng ta ngay cả động đậy cũng không được.

Dương Phàm khẽ động dung, thực lực Yến vương chính là vô hạn tiếp cận cấp bậc Trúc Cơ. Có thể làm cho hắn không thể động đậy, cấp cao bình thường cũng không làm được, ít nhất cần phải đại tu sĩ tu vi Kim Đan trở lên.

- Tuy nhiên trước khi tiểu nữ rời đi từng lưu cho Dương được sư một lời nói.

Yến vương đột nhiên nhớ tới. vội nói.

- Là lời gì?

Sắc mặt Dương Phàm chợt ngưng

290. Chương 294: Gặp Lại

- Nàng chỉ để lại mấy chữ: Tinh Thần Chiêm Bao Đạo.

Yến vương giọng trầm thấp nói, ánh mắt nhìn thẳng vào Dương Phàm:

- Chẳng hay Dương được sư có thể biết được gì đó hay không.

Tinh Thần Chiêm Bao Đạo?

Dương Phàm lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc:

- Đây là con đường tu hành bói toán truyền thừa đã lâu, trước đó Hàm nhi cũng từng đề cập với ta.

- Vậy được sư có biết Tinh Thần Chiêm Bao Đạo ở nơi nào hay không?

Ánh mắt Yến vương nhãn tình sáng lên tạo một cảm giác tro tàn lại cháy.

- ở Ngự Dương quốc, thậm chí phạm vi rộng lớn như Bắc Tàn Thập Tam Quốc cũng không nghe nói qua. Huống hồ đây cũng là dùng để chỉ một lưu phái tu luyện, tựa như Huyết Ma Đạo, Quỷ Thi Đạo vậy.

Dương Phàm lắc đầu.

Nghe lời này, Yến vương có vẻ thất vọng, thần sắc càng ảm đạm:

- Ta cũng hỏi qua không ít người tu tiên, bọn họ cũng không nói rõ được.

Dương Phàm cũng trầm tư, tối thiểu hắn ở trong phạm vi Bắc Tàn Thập Tam Quốc cũng không nghe nói lưu phái này.

"Lẽ nào lưu phái thần bí Tinh Thần Chiêm Bao Đạo này đến từ ngoài Bắc Tàn?" Đột nhiên, Dương Phàm cho ra một kết luận làm cho chính hắn cũng phải khiếp sợ. Phải biết tu tiên giới rộng lớn vô biên. Đông Thắng Đại Lục vô biên vô tận. Bắc Tàn Thập Tam Quốc chỉ là một khu vực thuộc vào Bắc Tàn, ở đây tu

sĩ đông đảo, tu tập mười ba quốc gia tu chân liền nhau vì vậy mới xưng hô như thế. Mà ở ngoài Bắc Tần còn có thể giới càng rộng lớn hơn, về phần có có bao nhiêu quốc gia khác tồn tại thần bí hơn, vậy thì không phải Dương Phàm có thể suy đoán được.

- Không lẽ Dương được sư có phát hiện được gì?

Yến vương thấy Dương Phàm có vẻ trầm tư. vội hỏi.

- Không có gì.

Dương Phàm cười cười:

- Vương gia đừng suy nghĩ nhiều. Hàm nhi thân mang Cửu Túc Huyền Mạch chính là thiên cổ kỳ tài chiêm bao đạo (bói toán). Chính là vì người tốt tự có thiên tướng, năng khẳng định sẽ không có nguy hiểm gì. Có thể lần biệt ly này đối với đường tu luyện của nàng lại là một lần kỳ ngộ lớn lao.

Không phải Dương Phàm cố ý che giấu, mà là nói nhiều vô ích vậy sẽ chỉ làm cho Yến vương càng tuyệt vọng. Cả Bắc Tần Thập Tam Quốc to lớn đến không thể tưởng tượng, Ngự Dương quốc nhỏ nhỏ, ngang dọc tám vạn dặm mới bằng một góc Thập Tam Quốc, về phần các siêu cường quốc ít nhất là người khổng lồ ngang dọc trăm vạn dặm. Mà quốc gia nhân loại chỉ chiếm một khối khu vực rất nhỏ nơi Bắc Tần, càng có rất nhiều nơi hoang vu nguy hiểm khó dò. Lấy tốc độ tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, muốn bay khỏi khu vực Bắc Tần Thập Tam Quốc, Dương Phàm tính toán ít nhất cần phải hai trăm năm.

Hai trăm năm!

Điều này kinh khủng cỡ nào? So sánh với thọ nguyên một phàm nhân, hai trăm năm xa xôi bao nhiêu?

Hơn nữa đây là con số thận trọng nhất càng miễn bàn cả Bắc Tần rộng lớn cỡ nào

- Vương gia có thể yên tâm, sinh thời nếu còn có một tia hy vọng Dương mỗ sẽ kiệt lực đưa Hàm nhi trở về.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Dù sao. ta là người dẫn đường của nàng.

Nghĩ lại khi đó. nếu không phải có Dương Phàm chỉ dẫn sợ rằng Vũ Văn Hàm chỉ là một người bình thường, làm sao đi đến bước này?

Vì vậy, dù tình dù lý, hẳn đều cần thực hiện hứa hẹn này.

- Có những lời của Dương được sư, bản vương thật vui mừng. trong lòng cũng thả lỏng một hơi.

Yến vương nói xong hít sâu một hơi liền cúi đầu trước Dương Phàm.

- Vương gia không cần đa lễ, Hàm nhi cùng ta vừa là thầy vừa là bạn, đây cũng là chuyện ta phải làm.

Dương Phàm nhẹ nhàng khoát tay, một cỗ lực lượng nhu hòa vô hình nâng Yến vương dậy. Trước mặt cỗ lực lượng này, Yến vương lại không chống cự được, bị nâng lên. Trong mắt hắn lộ một mảnh kinh dị, thần sắc phức tạp nói:

- Dương được sư, hơn nửa năm không gặp, thực lực của ngài lại tăng lên rất nhiều, bản vương đã hoàn toàn không nhìn thấu ngài nữa.

- Vô Song, ngài còn có Hồ Phi đều đi chạy càng xa, rốt cuộc đạt đến một độ cao ta không thể với tới.

Trong giọng nói Yến vương lộ ra vài phần thần thờ thất vọng, vốn hắn đã càng già nua lại càng thêm thâm lương.

- Vương gia không cần tự coi nhẹ mình, bất luận là Vô Song hay Hồ Phi bọn họ đều không phải nhân loại bình thường. Thậm chí dùng thiên tài cũng không đủ hình dung bọn họ chỉ có thể dùng từ quái thai mới hình dung thỏa đáng được.

Dương Phàm lắc đầu khẽ thở dài, trong lòng cũng hiện lên một tia ý nghĩ kỳ dị. Thân thể Vô Song chính là một điều bí ẩn. Ngay cả Hắc Tinh Ma Linh Thần cường đại siêu việt cấp cao cùng cảm thấy khiếp sợ. Dương Phàm cũng từng suy đoán hẳn là theo Luân Hồi tới đây, về phần Hồ Phi thân thể có thể so với yêu

thú, trong cơ thể còn niêm phong một cỗ lực lượng cấm kỵ. Vào lúc sống chết trước mắt sau khi cuồng hóa phát huy ra thực lực càng kinh khủng. Bí mật trên người kẻ này, Dương Phàm càng không thể phỏng đoán.

- Quái thai?

Yến vương lộ ra vẻ cổ quái:

- Bọn họ là quái thai. vậy ngài lại là cái gì?

- Ta? Chỉ là một nhân loại bình thường. Nếu như thật muốn nói có chỗ gì đặc biệt, có thể là ta càng ần nhần hơn người khác, có nhiều kỳ ngộ hơn người khác thôi.

Dương Phàm thoáng cười tự giễu.

Vù vù vù!

Yến vương vừa định nói, trên bầu trời đêm mông lung đột nhiên có hai bóng người bay tới.

- Người tu tiên?

Yến vương lộ vẻ đề phòng, nhưng hắn vẫn không kinh hoảng. Người tu tiên bình thường, hắn vẫn không để vào mắt. Hai người này phân biệt là một trung niên Ngưng Thần đại viên mãn, một cô gái vậy lam nhu tĩnh.

- Dương được sư.

Trung niên tu sĩ ở cách thật xa liền hô to, nữ tu sĩ nhu tĩnh bên cạnh, đôi mắt lóe lên những tia sáng kỳ dị, thậm chí còn mang vài phần nóng cháy.

- Là các người?

Dương Phàm vừa nhìn thấy hai người, mừng rỡ không lời nào biểu đạt. Hai người này chính là Vũ Văn Nhu cùng Hoàng thúc từ biệt ở Cửu u Bí Cảnh, ở trong Cửu u Cốc, Dương Phàm nghĩ cách đóng băng hai người, tránh, né ngàn vạn huyết ung cùng với các tồn tại nguy hiểm khác. Dựa theo kinh nghiệm trước đó, đợi sau khi Bí cảnh mở ra chấm dứt, tu sĩ bên trong đều sẽ truyền tống ra ngoài.

Vù vù vù!

Rất nhanh, hai người này bay đến trước mặt Dương Phàm, trong ánh mắt lưu đủ loại cảm xúc. Hoàng thúc càng nhiều là cảm kích kính nể, còn Vũ Văn Nhu tình cảm càng phức tạp, nhu tình trong mắt chột lóe qua nhìn nam tử gần ngay trước mắt, trong lòng không khỏi trầm mồi ngổn ngang.

- Dương được sư, ta đã sớm biết ngài có thể trở ra khỏi Bí cảnh. Trước đó Lệ thiếu chủ Vô Ưu Cốc cũng từng tới Vũ Văn gia hỏi rõ tình huống của ngài ở Cửu u Điện. Mấy tháng qua. Vũ Văn gia kinh đô chúng ta phái người tìm tin tức của ngài ở khắp nơi. Hoàng thúc hưng phấn kích động, nắm chặt cánh tay Dương Phàm, trong mắt một mảnh chân thành. Dương Phàm cười cười, ánh mắt nhìn vào hai người, trong lòng một mảnh thần nhiên, dù sao cùng đã từng đồng sinh cộng tử. Lúc này, giữa ba người không có gì ngăn cách, quên mất thân phận, tu vi, lập trường, lợi ích.

Hoàng thúc cũng hiểu thật sâu, không có nam tử sâu không thể lường trước mắt này, tình anh Vũ Văn gia tộc sợ rằng đã chết sạch trong Bí cảnh, càng không thể có được thu hoạch không kém từ trong Bí cảnh đi ra.

Nên biết, thu hoạch từ Cửu u Bí Cảnh, các loại thiên tài địa bảo, tài liệu, linh đan, ngọc giảnnhững thứ này đủ để cho Vũ Văn gia trong mấy chục năm tới bồi dưỡng ra một nhóm tinh anh, cao nhân Trúc Cơ, thậm chí là cấp cao.

- Dương được sư, phụ thân cho mời.

Vũ Văn Nhu trầm mặc một lúc lâu, rồi cuộc lên tiếng, giọng nói thật êm tai thoáng có một tia run rẩy. Đôi mắt bình tĩnh như nước, va chạm với Dương Phàm, lập tức né tránh, thoáng có một tia kinh hoảng. Đầu cúi thấp xuống, Vũ Văn Nhu chuyển thân thể mềm mại, cánh tay khẽ vuốt hơi nước trên khóe mắt. Những động tác vi diệu này bị Dương Phàm nhìn trong mắt, trong lòng âm thầm thở dài. Đối với nữ nhân đầu tiên

trong nhân sinh của mình hẳn mang một tình cảm đặc thù có vài phần hảo cảm cùng cảm động. Nhưng không có tình yêu khắc ghi trong tâm, không chút lùi bước.

- Được, ta cùng Vũ Văn gia chủ đã sớm có ước hẹn, hiện giờ nên đi gặp.

Dương Phàm gật đầu.

Cáo biệt Yến vương Vũ Văn Liệt. Dương Phàm theo hai người bay đi Vũ Văn gia tộc. Dọc đường đi, Dương Phàm hỏi Vũ Văn Nhu tình huống trong Ngự Dương quốc, đặc biệt là chuyện có liên quan đến Cửu u Bí Cảnh, sau khi hiểu rõ tình huống, không khác lắm với Dương Phàm suy đoán. Lần này mở ra Cửu u Bí Cảnh, mấy trăm người tiến vào, cuối cùng chỉ có mười người sống đi ra, phân biệt là: Lệ Hồng Phi, Sở Văn Hàn, Vũ Văn Nhu, Hoàng thúc, Mộng Tuyền, Dương Phàm, Dương Vũ, Hồ Phi, Vô Song, Diệp Liên.

Trong đó, Vũ Văn gia tộc bao gồm hai người, nếu như tính cả Dương Phàm vậy là ba người. Bọn người Lệ Hồng Phi, Sở Văn Hàn toàn thân trở ra, không ngoài dự liệu của Dương Phàm. Nhưng còn Dương Vũ, người này cũng có thể bình yên đi ra làm cho hắn bất ngờ. Chẳng qua nghĩ lại, người này chỉ ở ngoài Cửu u cốc, không thâm nhập sâu. Nếu có kỳ bảo đặc thù hộ thân đích thật có cơ hội may mắn sống sót. Ngoài ra, Linh Hà Tiên Tử sư phụ Mộng Tuyền là nội gian đến từ Tấn quốc, từ lúc ở trong Bí cảnh đã bại lộ thân phận bị Tam u Lão Ma truy sát, suýt nữa đã chết. Mộng Tuyền rời khỏi Bí cảnh liền không biết tung tích, có lẽ biết được tình huống, khẳng định chạy xa khỏi Ngự Dương quốc.

- Theo bên ngoài đồn đãi, lần này người thu lợi lớn nhất trong Cửu u Bí Cảnh là Vô Song, cấp cao duy nhất còn sống sót. Một mình hắn liền chiếm được ba thứ bảo vật trên Cửu u Đài, hơn nữa sớm tiến vào cửa truyền tống, rất có khả năng tiến vào Huyết Nhật Điện thần bí không rõ.

Hoàng thúc dò hỏi Dương Phàm:

- Chuyện tiến vào hạch tâm Cửu u cốc, chúng ta cũng không đi qua. Xin hỏi Dương được sự lời đồn này có phải thật hay không?

- Đúng vậy, ta cũng không dự liệu được.

Dương Phàm bình tĩnh nói, trong lòng lại kinh ngạc. Không ngờ tới Cửu U qua đi kết quả sự tình lại như vậy. Nhưng nghĩ lại cũng coi như hợp lý, dù sao Vô Song là cấp cao duy nhất trốn thoát trong Bí cảnh, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió cũng không kỳ quái.

- Còn nữa, Dương được sự, còn có người phỏng đoán ngài có thể là người thu hoạch gần với Vô Song nhất. Bởi vì ngài ẩn nhẫn khiêm tốn làm người ta không nhìn thấu.

Hoàng thúc đột nhiên nghĩ tới gì đó liền nói.

Dương Phàm cười cười không để ý. Sự thật thế nào lại có mấy người biết?

- Trác Kinh đã chết. Thanh Nguyên Tông có có phản ứng gì?

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm nghị, rốt cuộc bắt đầu hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

Trác Kinh chính là người đoạt xá trọng sinh, trước khi đoạt xá càng là người vừa trùng kích Nguyên Anh cấp cao. Sau khi tiến vào Bí cảnh liền trực tiếp đột phá đến Kim Đan, thực lực vô cùng đáng sợ. Người này là đệ nhất nhân người mới Thanh Nguyên Tông, được xưng là người kỳ tích. Hắn đã chết, Thanh Nguyên Tông sẽ bỏ mặc chẳng quan tâm tới? Mà Dương Phàm là thủ phạm lớn nhất chém giết Trác Kinh, ở trước mặt tam đại tông môn truyền thừa xa xưa Ngự Dương Quốc, lực lượng cá nhân của Dương Phàm vẫn thật nhỏ bé.

291. Chương 295: San Cửu U

- Chuyện này Dương được sự hẳn phải cảm tạ Lệ Hồng Phi Vô Ưu cốc. Sau khi rời Bí cảnh trở lại Ngự Dương quốc. Lệ công tử từng công bố chuyện xảy ra ở quảng trường Cửu u cho mọi người biết. Lúc đó Trác Kinh lấy lực cấp cao ngăn chặn thông đạo truyền tống khiến cho nhiều người tức giận, bị chín đại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ liên thủ đánh chết. Còn Dương được sự chỉ là ở thời khắc mấu chốt có tác dụng quyết định mà thôi.

- Đối với việc Lệ Hồng Phi giải thích, mặt khác còn có mấy tu sĩ sống sót từ quảng trường Cửu u, kể cả Sở Vân Hàn cũng không có dị nghị gì. Bí ẩn duy nhất là trước khi Vô Song rời đi, không biết là hắn có tiến vào Huyết Nhật Điện hay không. Mấy tháng trước, hắn từng xuất hiện ở một nơi trong Ngư Dương Quốc sau đó lại biến mất thần bí.

- về phản phản ứng của Thanh Nguyên Tông, hiện nay vẫn bảo trì trầm mặc không có phản ứng gì lớn, có thể đang ngầm điều tra cũng không chừng.

Vũ Văn Nhu trả lời để cho Dương Phàm thâm thở ra một hơi. Dù sao ngày đó người còn sống ở quảng trường Cửu u cũng không nhiều. Trong đó, Vô Song cùng Sở Vân Hàn rời đi trước, không biết những chuyện xảy ra sau đó.

Hồ Phi, Diệp Liên, người trước là bằng hữu Dương Phàm, người sau đến từ Âm Huyết Vương Triều, có liên hệ thần bí với phụ thân Dương Thiên, hai người này khẳng định sẽ không tiết lộ gì.

Còn Lệ Hồng Phi sóng vai tác chiến sinh tử với Dương Phàm, hai bên đều có hảo cảm. Lệ Hồng Phi rất kính nể có ý kết giao Dương Phàm khẳng định sẽ nghiêng về phía hắn. Nhân tố duy nhất khó có thể xác định chính là Mộng Tuyền. Mà sư tôn Linh Hà Tiên Tử của cô ta bị vạch trần thân phận gặp phải truy sát. Như vậy, hắn Mộng Tuyền đã chạy xa La Sơn Quốc, thậm chí Tấn quốc càng xa hơn nào còn dám dừng ở Ngư Dương Quốc?

Vì vậy, dưới Lệ Hồng Phi dẫn đầu, Dương Phàm chém giết Trác Kinh, trách nhiệm lớn nhất này sẽ chia trên người chín đại tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Thanh Nguyên Tông mặc dù thực lực có mạnh hơn đi nữa cũng không có khả năng là địch với quá nửa thế lực Ngư Dương Quốc, trước khi điều tra rõ sự thật chỉ có thể bảo trì trầm mặc. Chuyện này định xong, chuyện uy hiếp Dương Phàm cần lo lắng tiếp theo cũng là một trong tam đại tân tú, Sở Vân Hàn đệ tử thân truyền Tam u Lão Ma. Trên quảng trường Cửu u, Dương Phàm cùng Hồ Phi liên thủ đánh đuổi Sở Vân Hàn, thậm chí làm hắn tổn thất thảm trọng. Trước khi đi Sở Vân Hàn thậm chí bỏ lại một lời ác độc: "Chờ Sở mỗ tu thành Nhất u Ma Diễm trở lại đấu với ngươi."

Dương Phàm thâm nghĩ: bằng cá tính cao ngạo hiêu thắng của người này, dù là muốn báo thù, quá nửa cũng tìm mình đơn đấu.

Ba người vừa đi vừa nói nhanh chóng đi tới cấm địa Vũ Văn gia tộc.

Trong thư phòng, Vũ Văn gia chủ đã chờ sẵn, mặt tươi cười ấm áp kính Dương Phàm như thượng khách. Hàn huyền một lát, Vũ Văn gia chủ để nữ nhi cùng Hoàng thúc rời đi, sau đó trò chuyện riêng với Dương Phàm.

- Dựa theo ước định và thù lao hai trăm linh thạch trước đó, đây là một trăm năm mươi trung phẩm linh thạch tăng lên để cảm tạ Dương đạo hữu tương trợ to lớn với Vũ Văn gia tộc lần này, lão phu lại tặng cho ngài một vật.

Vũ Văn gia chủ đưa một trăm năm mươi trung phẩm linh thạch tặng cho Dương Phàm, lại lấy ra một khối ngọc bội trắng bóng, đưa cho Dương Phàm.

- Đây là?

Dương Phàm ngưng mắt nhìn ngọc bội phát hiện là một kiện dị bảo phụ trợ hiếm thấy.

- Vật này có tên Thanh Thần Ngọc Bội, chính là một kiện dị bảo phụ trợ thần kỳ, chỉ cần đeo ở trên người, không cần pháp lực gì cũng sẽ có tác dụng. Nó có thể miễn dịch tất cả tinh thần công kích của tu sĩ dưới cấp cao, bao gồm cả huyền thuật. Mặc dù đối mặt với tu sĩ cấp cao cũng có thể suy yếu uy áp hay tinh thần công kích.

Lúc Vũ Văn gia chủ nói tới ngọc bội này, vẻ mặt còn có phần yêu thích không bỏ được.

Nghe nói đặc điểm cùng công hiệu ngọc bội này, Dương Phàm cũng chắc chắn làm kỳ, đeo lên Thanh Thần Ngọc Bội này. Vật này làm cho Dương Phàm động tâm, đó là không cần đưa pháp lực vào, hơn nữa sử dụng bị động, cần bản không cần chủ nhân quan tâm.

Tinh thần công kích thường thường là bất ngờ khó lòng phòng bị. Có vật này trong người, thật là trợ lực lớn. Giá trị Thanh Thần Ngọc Bội tuyệt đối vượt xa cực phẩm Linh Khí, đối với Dương Phàm giai đoạn

hiện tại mà nói rất có giá trị, hấp dẫn hơn cả Pháp Bảo.

Sau đó trong lúc nói chuyện Vũ Văn gia chủ liên tiếp hỏi thăm Dương Phàm chuyện phát sinh ở quảng trường Cửu u. Đối với chuyện này Dương Phàm không thể nói chính xác, cho nên không đề cập một chữ. Đến cuối cùng thậm chí Vũ Văn gia chủ trực tiếp hỏi:

- Nghe nói tồn tại thần bí nhất Cửu u Bí Cảnh là Huyết Nhật Điện, ngay cả Lệ Hồng Phi cũng không đi vào, chẳng hay Dương được sự có vinh quang này hay không?

- Huyết Nhật Điện? Điều này ngài hẳn nên hỏi Vô Song.

Dương Phàm lắc đầu phủ nhận:

- Ta đi qua truyền tống trận đã bị truyền tống tới Triệu quốc, bay đến mấy tháng mới trở lại Ngự Dương quốc. Trên thực tế có tiến vào Huyết Nhật Điện hay không, chỉ có chính đương sự mới biết.

Dương Phàm cũng không dám khẳng định các tu sĩ khác nhất định không vào Huyết Nhật Điện, đặc biệt là Vô Song thực lực tuyệt đỉnh, thân thể bí ẩn. Huyết Nhật Điện bày ra chỉ là một đoạn ảo cảnh, cho dù có tu sĩ khác tiến vào, Dương Phàm cũng không biết được.

Đêm đó Vũ Văn gia tộc an bài cho Dương Phàm phòng khách tốt nhất, có người nói đây là chỗ chiêu đãi tu sĩ cấp cao. Đối với hưởng thụ vật chất, Dương Phàm cũng không quá chú ý. Nhưng phòng khách này bố cục xảo diệu, cách điệu cao nhã u tĩnh, hẳn cảm thấy tâm thần thư giãn hết sức vừa ý. Hắn còn chưa ngồi yên, Hoàng thúc cùng Vũ Văn Nhu trước sau đi tới hỏi Dương Phàm chiến đấu kinh hồn trên quảng trường Cửu u.

Đối với chuyện này, Dương Phàm giữ kín như bưng không mưu mà hợp với lời Lệ Hồng Phi. Hoàng thúc cũng không nghĩ gì, nửa canh giờ liền rời đi. Trong mắt Vũ Văn Nhu thoáng hiện một tia thất vọng, đôi mắt ôn nhu điềm tĩnh ngưng nhìn Dương Phàm:

- Ngài thật sự không tiến vào Huyết Nhật Điện sao?

- Nàng không tin ta nói?

Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vũ Văn Nhu yếu ớt nói:

- Từ khi tới Hàn Băng Động ta vẫn luôn có một loại tự tin khó hiểu với Dương được sự, ở Bí cảnh ngài lần lượt sáng tạo đủ loại kỳ tích, thậm chí Nhu nhi có một loại trực giác có thể người thu lợi lớn nhất là ngài mà không phải Vô Song.

Nghe lời này, trong lòng Dương Phàm thất kinh, trực giác nữ nhân này thật đáng sợ. Hai người cùng ở một phòng, trong lúc nói chuyện, bốn mắt đối diện nhau. Ánh mắt Vũ Văn Nhu có chút né tránh, kiều dung thoáng hiện một tia đỏ hồng, không tự chủ nhớ lại một đêm điên cuồng nơi Bí cảnh. Trong lòng Vũ Văn Nhu thầm thở dài, hiện giờ nghĩ lại khi đó mình thật xung động, giao tấm thân xử nữ của mình cho một người sẽ không sinh ra quan hệ với mình. Chẳng qua vào ngày đó, nguy cơ diệt vong áp bách làm người ta nghệt thở, một cô gái nhu nhược như Vũ Văn Nhu không thể kháng cự áp lực lớn như vậy. Nàng cần một loại cảm giác an toàn, đồng thời cũng không muốn lưu lại tiếc nuối gì vì vậy dùng cảm biểu đạt ý nghĩ yêu thương ngây thơ trong lòng với Dương Phàm.

Rất nhanh, hai người trầm mặc. Vũ Văn Nhu có chút gấp gáp. Tuy rằng nàng từng có thân cận da thịt với Dương Phàm nhưng hoàn cảnh lúc này không phải Cửu u Bí Cảnh.

- Ta đi trước

Vũ Văn Nhu đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, Dương Phàm đi tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

- Ngài

Thân thể Vũ Văn Nhu khẽ run lên, khí tức nam tử quen thuộc này làm cho tim nàng rộn ràng. Lý trí trong mắt Dương Phàm bị tình dục nóng rực chủ đạo biến hóa nhanh chóng như thể lại không phải do tự nhiên. Loại nắm giữ thu phóng tình cảm như thế này, thậm chí làm người ta cảm thấy đáng sợ. Vũ Văn Nhu tính

tế bình tĩnh cũng mơ hồ cảm nhận được một mặt này. Lúc này, Dương Phàm đã nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng, thử tách mở đôi răng ngọc.

Trong lòng Vũ Văn Nhu bồi hồi do dự. không biết là cự tuyệt hay nên tiếp tục.

Đúng lúc này, đôi tay Dương Phàm đã lớn mật chạy trên thân thể mỹ hảo của nàng, một tay đặt lên ngọn núi mềm mại săn chắc lập tức sinh ra một cảm giác như điện giật. Một cánh tay khác, theo phần eo thon xoa trên ngọc đồn tròn trịa đầy đặn. Hai tay cùng nhau xoa nắn so sánh với lần đầu đã trở nên thuần thực lớn mật như thế?

Trong lòng Vũ Văn Nhu cả kinh, không ngờ mới không gặp ba bốn tháng, phương diện này Dương Phàm đã chuyển biến lớn như vậy. Nên biết lúc lần đầu tiên, Dương Phàm còn có chút không biết xoay sở.

"Lẽ nào trước đó hẳn từng cùng cô gái khác" Vũ Văn Nhu nghĩ đến khả năng này.

- Hừ

Lúc này nàng không tự chủ được khê hừ một tiếng, bất tri bất giác bị Dương Phàm vuốt ve khiêu khích, dẫn phát rồi phản ứng tự nhiên thân thể nàng. Rất nhanh, hàng phòng ngự bị công phá, hai đầu lưỡi linh hoạt thoáng ngượng nghịu triển miên một chỗ. Dòng nước trên môi bị Dương Phàm hút lấy, động tác trên tay càng thêm không kiêng nể. Phút chốc Vũ Văn Nhu chỉ cảm thấy thân thể mát lạnh, một tay Dương Phàm duỗi vào trong vạt áo nàng, vạch lấy chiếc yếm hồng nhạt bắt đầu xoa nắn tòa núi đôi tuyết trắng lộ ra trước người.

- A!

Đột nhiên, thân nàng hơi nghiêng, bị Dương Phàm đặt ngang trên đùi, một tay khác kéo từ trên xuống, theo đôi chân ngọc trắng mịn, sau đó dò sâu vào chiếc váy xanh lam cao nhã, chạm đến vùng bí ẩn giữa nội khố. Dương Phàm tách ra nội khố vươn tay xâm nhập xoa nắn bên trong.

- Đứng!

Vũ Văn Nhu kinh hô một tiếng, bỗng nhiên tỉnh táo lại đẩy Dương Phàm ra. Kiêu dung hồng hào vô hạn dần dần khôi phục bình thường, dục hỏa trong mắt cũng nhanh chóng nhạt đi. Dương Phàm có chút bất ngờ nhưng hưởng thụ tình dục trong mắt cũng lập tức biến mất thay vào đó là một mãnh bình tĩnh.

- Chúng ta không thể như vậy.

Vũ Văn Nhu hai mắt mông lung làn nước thấp giọng nức nở. Nàng thiếu chút nữa đã khó kiềm chế, hiềm nhập ma chướng đối phương. So với Dương Phàm khổng chế tình dục như Ý. nàng còn kém quá xa.

- Vì sao vậy?

Dương Phàm nhìn nàng mặc lại y phục, lại vẫn lạnh nhạt tự nhiên.

- Dương được sư phải hiểu rõ, nơi này không phải Cửu u Bí Cảnh, ta là tiểu thư gia, ngài là thần y đệ nhất kinh đô. Trừ khi ngài quyết định lấy ta làm vợ, hai người kết làm song tu đạo侶.

Vũ Văn Nhu đi ra ngoài cửa. giọng nói dần dần nhạt đi. Dương Phàm không ngăn cản nàng, mắt nhìn bóng lưng Vũ Văn Nhu rời đi xa xa. lẩm bẩm:

- Thân thể nữ nhân đích thật là một thứ rất mỹ diệu, chỉ tiếc ta đối với nàng chỉ cực hạn ở hảo cảm, còn không đạt tới có thể toàn tâm toàn ý không hề bảo lưu.

Bất chợt trong đầu hắn hiện lên tiên dung Vân Vũ Tịch mông lung như mộng, trái tim như ngừng lại, cảm giác này thậm chí dẫn phát linh hồn cộng minh.

- Hóa ra đến lúc này ta cũng không thay đổi.

Dương Phàm thở dài ngừng mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao thâm nghĩ:

"Vũ Tịch tiểu thư, bao giờ chúng ta mới có thể gặp lại? Được Tiên cốc hay sao? Ha ha."

292. Chương 296: Hi Vọng Sống Lại

”Được Tiên cốc, đại phái lánh đời Ngự Dương quốc sẽ là một tồn tại thế nào?” Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia phức tạp.

Đã sớm từ chỗ lão tổ Dương gia biết được mẫu thân của mình là truyền nhân đời trước Được Tiên cốc. Còn Vân Vũ Tịch hôm nay cũng là một đời tân truyền nhân Được Tiên cốc.

”Đã như vậy, giữa mẫu thân ta cùng Vũ Tịch tiểu thư rốt cuộc sẽ có quan hệ gì?” Trong lòng Dương Phàm tràn ngập nghi hoặc hiếu kỳ. Bất luận là bí ẩn thân thế hay là theo đuổi Vân Vũ Tịch. Dương Phàm đều bức thiết hy vọng đi xem Được Tiên cốc trong truyền thuyết.

”Lấy tu vi, danh vọng, địa vị hiện tại của ta hẳn đã đủ xứng danh cùng Vân Tiên Tử rồi.” Dương Phàm thầm nghĩ vậy, trong mắt hiện một tia mong nhớ vui vẻ.

Nghĩ lại khi đó gặp Vân Tiên Tử, Lâm Vũ trên đường, lần đầu tiên gặp nhau mình chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, một được sư không danh tiếng. Dừng ý của Lâm Vũ mà nói: Dương Phàm ngay cả tư cách theo đuổi Vân Tiên Tử cũng không có, dù là Vân Vũ Tịch có chút hảo cảm với hắn nhưng cũng chỉ dẫn tới họa sát thân, thậm chí liên lụy tới thân nhân. Khi đó tam đại tân tú Ngự Dương Quốc. Dương Phàm chỉ nghe thanh danh đã thấy nghẹt thở, trước ba mươi tuổi bước vào Trúc Cơ chuyện đó đáng sợ cỡ nào, hoàn toàn có thể quét ngang cả Dương Gia Bảo. Thế nhưng trải qua không tới ba năm, Dương Phàm đã xua đầu bằng nay.

Luận thực lực tu vi: hắn đứng ở Trúc Cơ Kỳ đỉnh, chém giết Trúc Cơ bình thường như lấy đồ trong túi. Ngay cả hạng người tam đại tân tú như Sở Văn Hàn ở trước mặt hắn cũng cam bái hạ phong, thậm chí phải thừa nhận sự thật này. Thực lực chân chính của Dương Phàm, thậm chí có thể so sánh với một nửa Kim Đan cấp cao!

Luận danh vọng địa vị: Dương Phàm được xưng là được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, có mỹ danh khởi tử hồi sinh chấn động giới y thuật. Đồng thời hắn còn là được sư khách liêu Vũ Văn gia tộc, đối tượng Vô Ưu cốc lôi kéo, ngầm còn có Âm Huyết Vương Triều thần bí kinh khủng

Luận giao tình nhân mạch: hắn làm được sư, thân phận siêu nhiên, tu tiên giới này không ít tu sĩ thiếu nhân tình. Huống hồ hắn còn kết bạn với cường giả Hồ Phi, Vô Song, Lệ Hồng Phi. Có thể nói, Dương Phàm hôm nay đủ để hoành hành khắp Ngự Dương quốc, thế lực bình thường căn bản không dám đắc tội hắn. Tiểu thế lực như Dương Gia Bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, ở trong mắt hắn căn bản không đáng nhắc tới, muốn diệt là diệt.

Bất tri bất giác hắn đã đi vào con đường cường giả chân chính, nhân vật đã từng là đại quái vật không thể đuổi theo, hiện giờ xem ra đã không tính là gì. Buổi sáng hôm sau, Dương Phàm lưu lại một phong thư liền nhẹ nhàng rời đi không từ mà biệt. Hắn đi tới một lầu nơi kinh đô, tùy ý gọi chút thức ăn, bắt đầu nhâm nhi từng chút.

”Đã lâu không ăn thực vật thế tục rồi.” Dương Phàm không khỏi cảm khái.

Hắn đi tới đây, đương nhiên không phải vì hưởng thụ những vật chất này. Rất nhanh, một tiểu nhị ánh mắt sáng ngời đi tới, Dương Phàm liếc nhìn hắn thần thức truyền âm:

”Thay ta liên hệ Linh Phượng, để nàng hỗ trợ chỉnh lý tin tức có liên quan tới Được Tiên Cốc, gặp mặt ở Tiên Hồng Y Quán.”

- Khách quan từ từ dùng.

Tiểu nhị bất động thanh sắc nhanh chân đi ra phía sau. Dương Phàm ở lại một lát trả tiền rồi đi, quay về Tiên Hồng Y Quán. Dọc theo đường đi, hắn cảm nhận được rất nhiều ánh mắt âm thầm nhìn trộm, có chút là theo dõi, có chút là giám thị. Dương Phàm hôm nay, ở tu tiên giới kinh đô cũng coi như đại nhân vật số một, nhất cử nhất động của hắn đều bị quan tâm.

Đối với chuyện này, Dương Phàm lơ đãng. Thân phận được sư của hắn chính là vì quang minh chính đại bước đi trên tu tiên giới mà tạo ra, không có nhược điểm bí mật gì đáng nói. Vừa quay về Tiên Hồng Y

Quán. Dương Phàm phát hiện lâu bốn đã nhiều hơn một lãnh mỹ nhân mặt như sương lạnh, vóc người duyên dáng đứng lặng bất động, thấy Dương Phàm trở về liền hành lễ:

- Ra mắt Dương trưởng lão.

Cách biệt nửa năm thoát nhìn Linh Phượng càng lãnh đạm hơn trước đây, tuy nhiên tu vi lại tăng lên không ít.

- Tin tức ta muốn đã thu thập tới chưa.

Dương Phàm nhàn nhạt hỏi, trong lời nói mơ hồ lộ ra vài phần uy thế thượng vị giả.

- Tin tức có liên quan tới Dược Tiên cốc đều ở trong ngọc giản.

Linh Phượng đưa cho Dương Phàm một chiếc ngọc giản sau đó hỏi:

- Trưởng lão còn có gì phân phó?

- Dược rồi, cô trở về nói cho Ám Thiên Quân Vương, ta làm xong vài chuyện sẽ rời Ngư Dương quốc, nhiều nhất sẽ ở lại Ngư Dương quốc nửa năm.

Dương Phàm phân phó.

- Rõ.

Linh Phượng nghe lệnh cũng tuyệt không nói nhiều một chữ.

Vù!

Hóa thành một tàn ảnh thân hình Linh Phượng đã biến mất tăm. Dương Phàm nắm lấy ngọc giản, thần thức dò thám trong đó, kiểm tra tin tức có liên quan đến Dược Tiên cốc. Sau khi xem xong, hắn khẽ động dung. Thực lực địa vị Dược Tiên cốc ở Ngư Dương Quốc vượt xa hắn tưởng tượng. Theo tin tức ngọc giản có ghi. Dược Tiên cốc là một đại phái ẩn thế, thực lực mơ hồ có thể chống lại siêu cấp đại phái như tam đại tông môn Ngư Dương Quốc.

"Không ngờ tới như thế."

Dương Phàm kinh ngạc như vậy xem ra Vân Vũ Tịch làm một đời tân truyền nhân Dược Tiên Cốc, thân phận địa vị có thể tưởng tượng. Lấy dung mạo tuyệt sắc, khí chất tuyệt hảo tự nhiên, hơn nữa thân phận địa vị siêu nhiên như vậy, thảo nào ngay cả hạng người tam đại tân tú cũng động tâm vì nàng, đau khổ theo đuổi.

Linh Phượng rời đi không lâu, Thương Vân vui mừng đi tới:

- Sư tôn. đã chuẩn bị xong rồi, ngài có thể đi xem tình hình tỷ tỷ của đồ nhi.

- Dược.

Dương Phàm gật đầu theo hắn cùng đi mật địa Ám Huyết Vương Triều. Tiếp đón bọn họ, không ngờ là Điệp Liên kiều mị dụ người.

- Hi hi. nghe nói Dương đại ca muốn tới đây. Điệp Liên đã đợi lâu rồi

Điệp Liên tươi cười ngọt ngào hồn nhiên.

Dương Phàm tò mò hỏi:

- Năm nay cô đã bao nhiêu?

Hắn sẽ không cho rằng tuổi Điệp Liên sẽ như nàng biểu hiện.

- Hừ, huynh trực tiếp hỏi tuổi con gái như vậy, đó là hành vi rất không lễ phép. Nhưng mà nhìn huynh đã từng cứu ta ở Bí cảnh. Điệp Liên có thể ngoại lệ nói cho huynh.

Điệp Liên thần thái mềm mại đáng yêu, khẽ hé môi ở bên tai Dương Phàm thì thầm mấy chữ: hai mươi hai.

"Hai mươi hai tuổi?"

Dương Phàm vẫn cảm thấy bất ngờ, bằng hơn hai mươi tuổi lại tu luyện đến Trúc Cơ sơ kỳ, mặc dù không bằng hạng người tam đại tân tú Ngự Dương Quốc nhưng cũng vượt xa thiên tài tu luyện bình thường.

- Dương đại ca, nghe nói huynh chỉ mới hai mươi một tuổi, không ngờ còn nhỏ hơn ta một chút. Hì hì.

Điệp Liên tình quái nói.

- Vậy sao? Đã thế vì sao cô còn gọi ta là Dương đại ca?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên.

- Hừ.

Điệp Liên cong cong môi nhỏ, bộ dáng như bất mãn. Quả thật Dương Phàm trải qua một lần tán công, tâm tính từ từ thành thực. Mặc dù tuổi không lớn nhưng nhìn bề ngoài lại càng thành thực, trong mắt ôn hòa ẩn hàm vài phần tang thương tự tin.

- Được rồi, cô dẫn ta đi xem chỗ tỷ tỷ hẳn đóng băng đi.

Dương Phàm khẽ phát tay, để Diệp Liên đi trước dẫn đường. Tuy rằng Diệp Liên bất mãn, cũng không dám làm trái. Thực lực, thân phận Dương Phàm đều trên nàng một bậc, không có gì để lo lắng. Rất nhanh Diệp Liên dẫn hai người Dương Phàm vào một hầm băng, không gian ước chừng mấy chục trượng, hàn khí tỏa khắp, ở giữa khu vực có một quan tài thủy tinh toàn thể đều do băng tinh kỳ dị tạo thành. Quan tài thủy tinh này trong suốt, Dương Phàm có thể thấy một cô gái tuổi khoảng mười lăm mười sáu, tư sắc bình thường, yên tĩnh nằm bên trong, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, cả người gần như không có một chút huyết sắc.

Đáng nói duy nhất là thân thể cô gái còn hoàn hảo như cũ, không chịu tổn hại nào cũng không lưu lại vết tích năm tháng.

Dương Phàm mở ra thần thức, có thể thẩm thấu vào trong quan tài thủy tinh nhưng kết quả tra xét lại không quá rõ ràng. Hiển nhiên quan tài thủy tinh này không phải vật thường, có năng lực cách trở thần thức rất mạnh. Sau đó hắn thu hồi thần thức, chớp mắt liền tiến vào Toàn Tri Mô Thức, sinh mệnh sinh sôi không ngừng câu thông dung hợp với sinh mệnh khu vực này, vô thanh vô tức tự nhiên thông thoáng. Quan tài thủy tinh này tuy rằng không phải vật thường, tuy nhiên đối với cảm giác toàn tri của Dương Phàm thật là thùng rỗng kêu to, bởi vì hàn khí băng tinh đều là một bộ phận tuần hoàn trong sinh cơ thiên nhiên.

Điều tra một lúc lâu, Dương Phàm khẽ thở ra một hơi, thu hồi cảm quan.

- Thế nào? Sư tôn?

Thương Vân khẩn trương hỏi.

- May mà lúc đó đóng băng tương đối kịp lúc, nếu như kéo dài hơn, ý thức tàn hồn tỷ tỷ người sẽ triệt để tiêu tán khỏi thể gian. Đến lúc đó coi như tiên nhân hàng thế cũng không cứu được nàng.

Dương Phàm nghiêm túc nói.

- Ý của sư tôn là tỷ tỷ ta có hy vọng sống lại?

Thương Vân mừng rỡ nói.

- Trên lý luận là có thể. Người sau khi tử vong, linh hồn sẽ phân liệt thành tàn hồn yếu ớt, ý thức dần rời đi. Lúc này tuy rằng người đã chết nhưng linh hồn còn chưa hoàn toàn mai một. Nếu trong ý thức còn có chấp niệm cường đại như là thù hận, liền có thể tụ lại tàn hồn hình thành một thứ có ký ức trí tuệ không hoàn chỉnh, đó chính là quỷ hồn!

Dương Phàm bình thản như không nói cuối cùng lại lộ ra vài phần quý dị. Thương Vân cùng Diệp Liên nghe xong đều lộ ra vẻ kinh dị.

- Hóa ra quỷ vật hình thành như thế.

Thương Vân đại ngộ.

- Đương nhiên, thần thông pháp thuật cường đại trong tu tiên giới thường thường có thể nháy mắt đánh cho người ta hồn phi phách tán, muốn tụ lại tàn hồn hóa thành quỷ vật nói dễ vậy sao?

Dương Phàm cười cười.

- Vậy hiện giờ sư tôn có cơ hội phục sinh tỷ tỷ ta hay không?

Thương Vân đẩy về chờ mong nói.

- Cơ hội rất nhỏ, huống hồ ta cũng không biết thuật hồi sinh chân chính.

Dương Phàm lắc đầu.

- Thế nhưng Dương đại ca, trước đó không phải huynh ở trước cửa Tiên Hồng Y Quán trình diễn thủ đoạn khởi tử hồi sinh hay sao.

Điệp Liên khó hiểu nói.

- Bởi vì lão nhân kia vừa tắt thở là quá trình tử vong tự nhiên. Trong lúc này linh hồn vừa bắt đầu phân tán, hơn nữa thân thể còn chưa hoàn toàn đánh mất sinh cơ. Lúc đó ta hồi sinh lão còn không bằng nói là "gọi tỉnh" thì đúng hơn. Tỷ tỷ Thương Vân là treo cổ mà chết, nếu lúc đó ta có ở đây cũng sẽ có cơ hội "gọi tỉnh" nàng!

- Chỉ tiếc, tỷ tỷ người đã chết đi nhiều năm tuy rằng có quan tài bằng tinh bảo tồn nhưng sinh cơ trong cơ thể mỏng manh, đáng giá nhất là tàn hồn cùng ý thức cũng bị đóng băng lại.

Dương Phàm lắc đầu:

- Bằng cảnh giới của ta hiện giờ, mạo muội phục sinh nàng tối đa chỉ có một thành hy vọng thành công.

Một thành hy vọng, xác suất này thật quá nhỏ.

- Vậy nếu phục sinh thất bại thì sao?

Thương Vân thấp thỏm hỏi.

293. Chương 297: Lưu Ly Xà Tăng Cấp

- Hồn phi phách tán.

Dương Phàm nói ra từng chữ một. Hậu quả sống lại thất bại hẳn đương nhiên sẽ không giấu diếm đệ tử mình.

- Nếu như hồn phi phách tán vậy triệt để không có cơ hội sống lại, tối thiểu là ở trong giới này là thế.

Dương Phàm cam đoan nói.

- Một thành hy vọng vậy thì quá nguy hiểm.

Hiển nhiên Thương Vân rất do dự, trong lòng lưỡng lự không chắc rất khó quyết định.

- Đương nhiên

Dương Phàm đột nhiên chuyển lời:

- Nếu như trong lòng nàng còn có một tia chấp niệm, nói trên lý luận vì sư còn có hai ba phần hy vọng để tàn hồn của nàng tụ lại biến nàng thành quỷ.

Biến thành quỷ?

Thương Vân không khỏi cứng lại, không ngờ Dương Phàm còn có biện pháp như thế. Chỉ là sau khi biến thành quỷ rồi, gần như không có bao nhiêu ký ức trí tuệ, tất cả chỉ biết làm việc theo bản năng, như vậy cho đến khi tu luyện đến cấp bậc QUỶ Vương cao cấp. Hơn nữa Thương Vân cũng không thể khẳng định tỷ tỷ chết đi, trong hồn phách ý thức còn có chấp niệm mạnh mẽ hay không. Bởi vì tỷ tỷ hẳn chết đi là do

treo cổ, là tự nguyện. Đây là do chính cô ta bằng ý thức chủ quan làm ra, không tồn tại tình huống chết oan gì.

- Sư tôn theo ngài nói dùng phương pháp nào tốt hơn?

Thương Vân thật khó có thể hạ quyết tâm. Xác suất sống lại tuy rằng rất thấp nhưng luôn luôn có một đường hy vọng. Tuy rằng biến thành quỷ rất quỷ dị, xác suất cũng không lớn nhưng còn hơn để tỷ tỷ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

- Phương pháp nào tốt hơn?

Dương Phàm nao nao chợt nghiêm túc nói:

- Cả hai phương pháp đều không tốt, hơn nữa xác suất thấp như thế, ta căn bản không dự định ra tay.

- Ý của sư tôn là

Trong lòng Thương Vân lộp bộp một tiếng, cho rằng Dương Phàm không chịu giúp mình. Thử nghĩ một khi Dương Phàm thất bại, danh tiếng được sư đệ nhất kinh đô của hắn chẳng phải sẽ hao tổn rất nhiều?

Diệp Liên tức giận trừng Dương Phàm.

- Hiện giờ ta chỉ là một được sư cấp thấp, xác suất phục sinh đương nhiên rất thấp. Nếu có một ngày ta có thể tăng lên cấp cao, thực lực tăng mạnh vậy xác suất phục sinh khẳng định vượt xa bây giờ.

Dương Phàm hời hợt nói.

- Cấp cao?

Ánh mắt hai người sáng lên, đồng thời cũng lộ ra một tia kinh ngạc. Nghe ngữ khí của Dương Phàm giống như hắn khẳng định có thể tăng lên cấp cao. Nên biết rằng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tăng lên cấp cao, có thể nói trăm người không có một, không ai có thể chắc chắn mình tuyệt đối có thể vượt qua cấp cao.

- Hóa ra sư tôn đã sớm có dự định, là đồ nhi quá gấp gáp.

Thương Vân có vẻ xấu hổ nói. Ánh mắt Dương Phàm vĩnh viễn sẽ không chỉ cực hạn trước mắt, cho nên hiện giờ hắn căn bản không dự định phục sinh tỷ tỷ Thương Vân mà nghĩ tới tương lai.

- Quan tài bằng tinh này ít nhất có thể bảo trì thi thể tỷ tỷ trăm năm không đổi trong trăm năm này, khẳng định sư tôn có thể tăng lên cấp cao.

Thương Vân đầy tự tin nói.

Dương Phàm lại có chút kinh ngạc: một trăm năm, có cần lâu vậy không?

Thầy trò hai người cũng không ở lại mặt địa Âm Huyết Vương Triều lâu, đi trở về Tiên Hồng Y Quán. Mục đích chủ yếu Dương Phàm tới đây, ngoại trừ xem tình huống tỷ tỷ Thương Vân, còn muốn gặp vị cao nhân phía sau Thương Vân. Chỉ tiếc nguyện vọng thứ hai không thể thực hiện được. Sau khi hai người rời đi một lúc trong góc phòng mặt địa Âm Huyết Vương Triều hiện ra hai bóng người. Trong đó một người là Âm Thiên Quân Vương mang mặt nạ thần bí khó lường, người còn lại là một lão nhân khô gầy, chính là Bồ Thiên Quân Vương Dương Phàm từng gặp mặt một lần ở La Sơn Quốc.

Lúc này, hai vị Quân vương xuất hiện cùng lúc. Bọn họ nhìn phương hướng Dương Phàm rời đi, trong ánh mắt lộ ra ý tứ hàm xúc khác thường.

- Ha ha một trăm năm sau? Lão phu hoài nghi một trăm năm sau Ngư Dương Quốc này sẽ tăng thêm một vị Nguyên Anh cấp cao.

Bồ Thiên Quân Vương mặt đầy ý cười nói.

- Nguyên Anh Kỳ? Rất khó, rất khó.

Âm Thiên Quân Vương lẩm bẩm:

- Ta ba mươi tuổi tăng cấp Kim Đan, hôm nay bước vào đại tu sĩ cảnh giới Kim Đan nhiều năm nhưng cùng không dám kết luận đời này có cơ hội tăng cấp Nguyên Anh.

- Đúng vậy, chỉ mong người này có thể sớm ngày tăng lên cấp cao, nếu như hắn có thể bước vào Nguyên Anh Kỳ, tất cả sự tình sẽ trở nên dễ dàng.

Bổ Thiên Quân Vương khẽ thở dài.

Hai người chỉ nói chuyện một lát liền biến mất thân bí, dung nhập vào Âm Huyết Vương Triều, quỷ thần khó lường. Dương Phàm dừng ở kinh đô vài ngày, liền vội rời đi. Tất cả người theo dấu hắn đều mất đi mục tiêu, việc này còn gây ra một cơn sóng ngầm. Bốn năm ngày sau, đầu nguồn Thanh Giang Hà Ngư Dương Quốc, khu vực dãy núi mệnh mang.

Vù!

Một thanh niên tuấn nhã xuất trần lưng đeo sọt thuốc, đạp một đám mây xanh thanh thúy xuất hiện ở nơi này, ở trong tay hắn cầm một chiếc ngọc giản, thần sắc thanh thản, ánh mắt có khi quan sát địa hình phía dưới.

- Dược Tiên cốc, hắn ở ngay gần đây.

Thanh niên lẩm bẩm. Hắn chính là Dương Phàm chạy từ kinh đô đến đây, ở kinh đô Dương Phàm an bài thỏa đáng mọi chuyện, y quán do Thương Vân toàn quyền quản lý, đương nhiên cũng ban cho đệ tử không ít bảo bối. Tặng cho linh đan, ngọc giản, Pháp Bảo đủ để Thương Vân dùng mấy chục năm. Trong rất nhiều tặng vật này, lại còn có một viên Trúc Cơ Đan.

Trúc Cơ Đan!

Đó chính là Thánh Đan mà chúng tu sĩ cấp thấp mơ ước!

Lúc đó, Thương Vân thiếu chút nữa hô to, chỉ cảm thấy sư tôn mình càng thêm sâu không thể lường. Chỉ thấy được Dương Phàm bạo tay, mới càng thêm kinh ngạc.

"Người được ta truyền thừa rất nhiều y đạo trấn thủ Tiên Hồng Y Quán này. Lần này từ biệt lúc nào trở về thì ngay cả vi sư cũng không thể dự liệu. Có lẽ vài chục năm cũng có thể mấy chục mấy trăm năm."

Trước khi đi, Dương Phàm cũng ký thác hy vọng rất lớn với Thương Vân. Hắn cũng hy vọng mấy chục năm sau lúc mình trở về Ngư Dương quốc, sẽ còn có thể thấy được Tiên Hồng Y Quán thuộc về mình. Phi hành một lát phía trước đột ngột xuất hiện một mảnh mây mù, bao phủ cảnh vật bên dưới.

- Mây mù này có cổ quái, lại còn có tác dụng ngăn trở thần thức xem ra bên dưới rất có thể là Dược Tiên cốc.

Dương Phàm quan sát một lúc chậm rãi hạ xuống mặt đất. Ngưng mắt nhìn phía trước, phát hiện hoàn cảnh bên trong rối ren phức tạp, mơ hồ có thể thấy từng đám sương mù, người thường đi vào sẽ rất dễ lạc đường. Hắn suy đoán toàn bộ Dược Tiên cốc này được một trận pháp hộ pháp cao minh bao phủ. Dược Tiên cốc là địa phương mẫu thân Dương Phàm đã từng lớn lên. Vũ Tịch cô nương cũng có thể ở nơi này. Để tránh đường đột và tỏ ý tôn trọng, Dương Phàm sẽ không tùy tiện xông vào, mà đi sát ở vùng đất bên ngoài.

Lúc đi tới một chỗ đột nhiên hắn nghe ở một cửa cốc phía trước, truyền đến tiếng cầu xin của một thiếu niên:

- Dược sư tiền bối Dược Tiên cốc, xin cứu trị sư tôn ta!

"Ồ?"

Dương Phàm vội đi sang, thấy một chiếc kiệu toàn thể kiên cố dày như sắt thép, không biết chế tạo bằng chất liệu gì, lúc này hoàn toàn phong bế chỉ thấy bóng người ở cửa sổ trong suốt, ở bên ngoài cỗ kiệu có bốn thanh niên cường tráng đang nâng kiệu. Người đang lớn tiếng cầu xin, là một thiếu niên tuổi chừng mười sáu mười bảy, đôi mắt sáng sủa, thân thể tuy không lớn nhưng tràn ngập một lực lượng dã tính.

Bất luận là bốn thanh niên nâng kiệu hay là thiếu niên cầu xin phía trước, đều có chung một đặc điểm: thân thể tràn ngập lực lượng, lực lượng cơ thể vượt xa tu sĩ cùng cấp. Tuy rằng thiếu niên chỉ mười sáu mười bảy tuổi nhưng có tu vi Ngưng Thần sơ kỳ, thiên phú này ở tu tiên giới cũng coi là bậc cao. Còn bốn thanh niên cường tráng nâng kiệu cũng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, tuổi khoảng từ hai mươi đến ba mươi.

”Người bên trong kiệu, sẽ là ai đây?”

Dương Phàm hiểu kỳ, nhưng không tùy tiện tra xét mà từ từ bước đến. Hắn vừa đi tới gần một chút lập tức dẫn tới bốn người nâng kiệu đề phòng.

- Vị đại ca này, xin hỏi huynh có phải là được sư Được Tiên cốc?

Thiếu niên vừa thấy bộ dáng Dương Phàm lưng đeo sọt thuốc, ánh mắt sáng lên nghĩ lầm hắn là đệ tử Được Tiên cốc.

- Được Tiên cốc?

Dương Phàm mỉm cười nói:

- Dương mỗ đích thật là được sư, nhưng là ở xa từ kinh đô nghe danh mà đến đang muốn tìm được sư Được Tiên cốc tham thảo y thuật.

Thiếu niên kia nghe vậy, ánh mắt tối sầm rất thất vọng, nhưng cũng không thất lễ, khom người nói:

- Vị đại ca này, đệ gọi Lăng Thiết, sư huynh đệ đồng môn cùng sư tôn đều gọi là Thiết nhi.

-Ồ, hóa ra là Lăng tiểu đệ.

Dương Phàm cười khẽ:

- Chẳng hay sư tôn đệ có thương bệnh gì lại không tiếc tìm tới Được Tiên cốc ẩn cư sơn lâm hoang dã này?

- Điều này

Lăng Thiết vừa định nói, bên trong kiệu đột nhiên truyền ra một giọng nói người thanh niên:

- Tiểu sư đệ, bớt nói nhiều lời với người ngoài, ta ở trong kiệu bảo hộ sư tôn, đệ nghĩ cách mời ra được sư Được Tiên cốc đi.

Giọng thanh niên bên trong kiệu có mấy phần không kiên nhẫn.

- Vâng, đại sư huynh.

Lăng Thiết cười áy náy với Dương Phàm liền đi về phía cửa cốc, vừa đi vừa hô. Chẳng qua vừa đi tới chỗ đó, phía trước cửa cốc đột nhiên nhảy ra một con mãng xà màu xanh dài bảy tám trượng, mở mồm máu nhe răng, mắt lạnh nhìn nhóm người bên ngoài. Toàn thân mãng xà phủ hoa văn màu xanh, đuôi dài rất nhỏ, thân thể cực kỳ linh hoạt. Cổ quái nhất là đầu mãng xà này, lại mọc ra ba con mắt, trong có một con mắt đang nhấp nháy.

”Mãng xà này ít nhất là yêu thú cấp ba, lại có đến ba con mắt rốt cuộc là quái vật gì? Lẽ nào là biến dị?”

Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát rằng nanh độc mãng, bên trên lóe ra tia sáng xám khó nhận ra được. Vừa nghĩ tới yêu thú biến dị, Dương Phàm đột nhiên nhớ tới Lưu Ly Hàn Tinh Xà của mình, thần thức thâm nhập vào Linh thú viên trong Tiên Hồng Không Gian phát hiện trướng tinh thể đường kính ba thước, lúc này đã xuất hiện vài vết rách.

Răng rắc!

Khi Dương Phàm cố ý cảm ứng, dao động sinh mệnh trong trướng tinh thể đột nhiên mạnh lên mấy phần. Cả trướng tinh thể liền phá vỡ hơn nửa lộ ra một con rắn bằng tinh cuộn mấy vòng, vẫn dài ba xích như trước. Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái, trải qua một lần lột xác, kích thước Lưu Ly Hàn Tinh Xà này vẫn không có gì biến hóa?

Tuy nhiên, hắn xác thật cảm nhận được khí tức con rắn này đã biến hóa, cổ hàn khí kia càng thêm đáng sợ thẳng tận xương tủy linh hồn, bên ngoài bằng xà càng thêm trơn bóng trong suốt nhưng lại thêm vài phần bền dai.

Dương Phàm có thể xác định Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã lột xác thành công, càng tự thân thúc đẩy tăng cấp một hơi đột phá cấp bậc yêu thú cấp ba. Lúc ở cấp hai đỉnh con rắn này đã có thể đánh chết Trúc Cơ bình thường, mà lúc này đã vào cấp ba thực lực của nó sẽ phát sinh biến hóa gì?

294. Chương 298: Tam Mục Thông Linh Mãng.

- A

Đúng lúc này, gã thiếu niên Lăng Thiết hét lên một tiếng, bị con mãng xà ba mắt không biết tên kia dọa cho hoảng sợ thối lui lại. Dưới áp bức của khí tức cường đại của Yêu thú tam cấp mãng xà màu xanh cực lớn này, ngay cả dũng khí phản kháng hẳn cũng không có.

- Xảy ra chuyện gì?

Một giọng nói hùng hậu từ bên trong kiệu truyền đến thanh niên phía trước, ngay sau đó một tia thần thức quét lại đây kinh hô một tiếng:

- Không ngờ lại là Tam Mục Thông Linh Mãng! Tiểu sư đệ! Mau nhanh chóng lui lại ngươi không phải đối thủ của nó.

Dương Phàm theo cường độ thần thức của đối phương, lập tức phán đoán ra tu vi của thanh niên trong kiệu hiển nhiên là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

- Dạ! Đại sư huynh! Mãng xà này thật là cổ quái bị nó nhìn chăm chăm, đệ lạnh run cả người

Lăng Thiết mặt đầy vẻ kinh hãi thối lui ra sau mấy chục trượng, đi tới bên cạnh cỗ kiệu phát hiện Tam Mục Thông Linh Mãng kia chỉ giữ ở cửa cốc, không có đuổi theo lại đây.

Tam Mục Thông Linh Mãng?

Dương Phàm nghe nói tới cái tên này, trong lòng cũng kinh hãi. Theo sách cổ ghi lại, linh mãng này thần thông phi phàm, sức chiến đấu ngạo thị cùng cấp bậc, trừ phi là thần thú cùng một cấp đích thân tới nếu không hiếm khi cùng cấp có thể địch nổi nó. Linh mãng này linh trí cũng cao hơn Yêu thú bình thường, lợi hại nhất chính là con mắt thứ ba của nó.

- Đại sư huynh! Tam Mục Thông Linh Mãng này là Yêu thú gì, trước nay đệ hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Lăng Thiết kinh sợ vẫn chưa định thần lại nói.

- Đây là thú quý giá thế gian hiếm thấy, vốn tưởng rằng tuyệt chủng, không nghĩ tới Được Tiên cốc lại có linh thú này canh giữ. Xem ra chúng ta hôm nay muốn từ ngay mặt trực tiếp xông vào, là không có khả năng rồi

Đại sư huynh ở trong kiệu thở dài, trong lời nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ hiển nhiên rất kiêng kỵ và sợ hãi con Tam Mục Thông Linh Mãng kia, hoàn toàn không có lòng tin chiến thắng nó.

- Sư huynh! Huynh là cao nhân Trúc Cơ Kỳ, còn có thêm chúng ta hỗ trợ mà đánh không lại nó sao?

Lăng Thiết cảm thấy khó tin.

Một vị cao nhân Trúc Cơ Kỳ cộng thêm năm tu sĩ Ngưng Thần Kỳ còn không làm gì được một con Yêu thú tam cấp?

- Tiểu sư đệ! Ngươi không biết sự lợi hại của linh mãng này, sức chiến đấu của bản thân nó siêu quần, thần thông siêu phàm, càng đáng sợ hơn chính là con mắt thứ ba của nó, một khi mở ra có thể trực tiếp làm người ta hóa đá. Với tu vi tam cấp đỉnh của con Tam Mục Thông Linh Mãng này, gần như có thể thạch hóa tất cả tu sĩ hoặc Yêu thú dưới bậc cao, đây là thần thông bản mạng của nó!

Đại sư huynh có vẻ vô cùng kiêng kỵ nói.

- Thạch hóa?

Lăng Thiết không khỏi rung mình một cái. Thần thông bản mạng của Tam Mục Thông Linh Mãng thực đáng sợ, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đều tránh khỏi bị nó thạch hóa.

- Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Sư phụ bị độc thương, cần phải có Được Sư của Được Tiên cốc mới có thể cứu trị

Lăng Thiết đầy vẻ lo lắng nói.

- Sư phụ ít nhất còn chịu được bốn năm ngày, chúng ta trước tiên chờ ở đây đi! Tam Mục Thông Linh Mãng này hiện thân chắc chắn đã kinh động người trong Dược Tiên cốc

Đại sư huynh trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Hừ! Đệ không tin người của Dược Tiên cốc này ở lì trong cốc hàng năm không ra!

Lăng Thiết hừ lạnh một tiếng nói. Vì thế đoàn người này liền chờ ở bên ngoài Dược Tiên cốc. Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm, mắt nhìn con Tam Mục Thông Linh Mãng ở ngoài mấy chục trượng. Linh mãng này tuy rằng đáng sợ nhưng hắn tự tin có thể đối phó. Tuy nhiên, lần này hắn đến Dược Tiên cốc cũng không phải là để đánh nhau, nếu chọc giận đồng môn cùng các tiền bối của Vân Vũ Tịch vậy thì mất nhiều hơn được.

Đứng lặng thật lâu sau, Dương Phàm có chút không kiên nhẫn không khỏi thầm nghĩ: "Tam Mục Thông Linh Mãng này thực sự có thần thông đáng sợ như thế, có thể thạch hóa tất cả tu sĩ dưới bậc cao?"

Hắn rõ ràng có phần không tin điểm này. Tối thiểu Dương Phàm không tin linh mãng này có thể thạch hóa được mình. Nghĩ đến đây hắn không khỏi có chút ngứa ngáy trong lòng liền chậm rãi tiếp cận con Tam Mục Thông Linh Mãng.

- Chờ một chút! Vị Dương dược sư kia! Linh mãng đáng sợ này, ngài chớ tới gần. cẩn thận coi chừng mất mạng đó!

Lăng Thiết không khỏi kinh sợ lên tiếng ngăn cản.

- Ha ha!

Dương Phàm cười khê:

- Dương mỗ đang muốn kiến thức một chút thần thông Hóa của nó!

Lăng Thiết sắc mặt đại biến, Dược Sư này cũng quá tự đại, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên can lại bị Đại sư huynh bên trong kiềm chế lại:

- Đừng xen vào chuyện của người khác, người này xem ra cũng là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Tuy nhiên, nếu hắn tự tin đến tưởng rằng có thể chiến thắng được Tam Mục Thông Linh Mãng vậy thì quá ngốc rồi! Hừ hừ! Nếu bị Tam Mục Thông Linh Mãng thạch hóa, thế gian này cũng không có bao nhiêu phương pháp có thể cứu được.

- Nhưng

Lăng Thiết không đành lòng nhưng lúc này có mệnh lệnh của Đại sư huynh, hắn cũng không thể làm trái

Dương Phàm chậm rãi tới gần Tam Mục Thông Linh Mãng, vẻ mặt lạnh nhạt trong vô tình cũng tiến vào cảm quan Toàn Tri Mô Thức. Hắn không ngờ từ trên linh mãng này mơ hồ cảm nhận được một chút uy hiếp, xem ra con mãng xà này ít nhất là cùng một cấp bậc với ba đại tân tú Ngự Dương quốc kia, khó trách được xưng là thực lực ngạo thị cùng cấp bậc, thần thú không cùng cấp bậc không có khả năng địch nổi nó.

Vừa mới tới gần phạm vi mười trượng, con Tam Mục Thông Linh Mãng rống lên một tiếng, một luồng gió tanh hôi kèm theo khí thể cường đại tấn công tới, phụ cận tiếng gió bỗng nổi lên, lá rụng tung bay bụi mù cuốn cuộn.

Dương Phàm ung dung như thường, vừa mới chuẩn bị tề ra Pháp bảo lại đột nhiên dừng lại.

"Vù!

Hắn bỗng nhiên bay ngược về mười mấy trượng, ánh mắt nhìn chăm chú trong rừng cây cách đó không xa, thần nhiên nói:

- Các hạ núp ở trong rừng. rốt cuộc có mưu đồ gì?

Thì ra đang lúc hắn chuẩn bị toàn lực đối phó con linh mãng này, đột nhiên cảm nhận được có kẻ nhìn trộm từ trong rừng cây. Thần thức của đối phương dường như đã đạt tới ngoài Trúc Cơ hậu kỳ, Dương Phàm

cũng không muốn thời điểm mình đối mặt với linh mãng, ở sau lưng lại có địch, cho nên dứt khoát phá vỡ âm mưu của người này.

- Ha ha hamột con Yêu thú tam cấp nho nhỏ, đã dọa các người thành như vậy rồi!

Một giọng nói âm trầm kiên cường từ trong rừng u tối truyền đến.

”Vù!”

Một bóng người từ trong rừng bắn ra rơi xuống cửa cốc Dược Tiên cốc, Dương Phàm chần chú nhìn thấy là một thanh niên áo tím tóc ngắn, trong tay cầm một cây quạt xếp. Vốn dáng vẻ của thanh niên áo tím này coi như anh tuấn nhưng bộ mặt cực kỳ xấu xí, một mảng đỏ một mảng xanh còn có thêm một mảng tím thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy thực khủng khiếp, không giống người, ngược lại giống ác ma.

- Là người!

Lăng Thiết vừa thấy người này, thần sắc hoảng hốt đồng thời lộ ra địch ý và căm hận.

- Là người? Chính là kẻ hạ độc kia! Rốt cuộc người có mục đích gì?

Bên trong kiệu bay ra một đại hán khôi ngô cường tráng, nhìn qua ước chừng ba mươi tuổi, cả người cơ bắp nổi vòng hữu lực có cảm giác tràn ngập một lực lượng man dã. Giờ phút này, đại hán khôi ngô lạnh lùng nhìn chăm chú thanh niên áo tím vô cùng xấu xí kia, khóe mắt như sắp nứt ra hai tay nắm chặt. Nhưng hắn cùng chỉ hung hăng nhìn mặc dù vẻ mặt đầy cừu hận nhưng không dám tùy tiện động thủ hiển nhiên rất kiêng kỵ thanh niên áo tím kia.

- Ha ha haTa là ai không trọng yếu, nhưng sư phụ các người, chỉ còn sống bốn năm ngày nữa có thể cứu hắn chỉ có Dược Tiên cốc.

Thanh niên áo tím cười rất quỷ dị.

- Tiền bối! Sư phụ ta chưa từng đắc tội với ngài vì sao lại hạ độc thủ? Ta van cầu ngài, giao giải dược cho chúng ta

Lăng Thiết nói với vẻ mặt cầu khẩn.

- Giải dược?

Thanh niên áo tím lắc đầu:

- Thực có lỗi. giải dược này ngay cả ta cũng không có.

- Cái gì. các người như thế nào có thể không có giải dược?

Lăng Thiết rõ ràng không tin.

- Hừ! Tin hay không tùy các người!

Thanh niên áo tím thần nhiên nói:

- Dù sao ở Ngự Dương quốc này, có năng lực cứu sư phụ các người chỉ có Dược Tiên Cốc.

Dương Phàm đứng ở bên cạnh lại lộ vẻ mặt khác thường, trầm ngâm một lát mở miệng nói với gã thanh niên áo tím:

- Các hạ cũng thấy đó. Dược Tiên cốc này có linh thú canh giữ, thầy trò mấy người này đi vào không được, ngài làm như vậy chẳng phải là ép buộc sao? Nếu ngài có bản lĩnh thì đánh đuổi linh mãng này đi.

- Hừ! Phép khích tướng?

Thanh niên áo tím lộ vẻ mặt khinh thường nói:

- Đối phó với linh mãng này, ta không cần tới gần một chút độc thuật cũng đủ rồi.

- Linh mãng này chính là Yêu thú tam cấp, sinh mệnh lực vô cùng cường đại! Dương mỗ cũng có nghiên cứu về độc thuật, độc thuật bậc thấp không có khả năng tạo thành uy hiếp trí mạng với nó.

Dương Phàm cười khẽ nói đơn giản mấy câu.

Thanh niên áo tím nghe nói vậy thoáng nao nao, nếu là một tu sĩ bình thường nói như thế hẳn tự nhiên khinh thường không để ý tới. Nhưng người trước mắt này tu vi tương đương với mình, lại là Dược Sư đối địch với hắn sao có thể để đối phương xem thường.

- Dược, vậy Âu Dương Hoa ta sẽ cho người kiến thức một chút sự lợi hại của độc đạo, thuận tiện cũng để mở đường cho mấy người bọn họ.

Thanh niên áo tím cười lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên hiện ra một viên ngọc tím ở giữa đen sẫm, từ trong tay hắn rót vào một luồng sáng màu tím yểu dị.

”Độc bảo!”

Trong lòng Dương Phàm rung mình, hắn biết mình đã gặp Độc sư cực kỳ hiếm thấy của Tu Tiên giới. Cái gọi là Độc sư, chính là một loại chức nghiệp hoàn toàn tương phản với Dược Sư, người trước này dùng độc thuật giết người, người sau này dùng y thuật cứu người.

”Vèo!”

Viên ngọc tím xẹt qua trong hư không, một bóng mờ trong chớp mắt đánh úp tới Tam Mục Thông Linh Mãng.

- Giáo

Tam Mục Thông Linh Mãng rít lên một tiếng, cuồng phong nổi lên bốn phía, trong miệng phun ra một luồng gió mạnh màu xanh thẫm, đánh vào viên ngọc tím. Tuy nhiên, độc bảo ngọc tím kia tại phía trước run lên một cái phóng xuất ra một cổ khí tức quỷ dị sau đó mới bị đánh trúng.

”Vèo!”

Độc bảo ngọc tím bị đánh bay đi, thanh niên áo tím liền thu hồi lại, trên mặt hắn lộ vẻ trào phúng, không nói lời nào. Dương Phàm vận dụng phép lực, trong mắt lóe ra linh quang, lại phát hiện khu vực chỗ con Tam Mục Thông Linh Mãng kia bị bao phủ lớp lớp gợn sóng màu tím nhạt, dùng mắt thường tuyệt đối nhìn không thấy.

”Rầm rầm rầm!”

Đột nhiên, con linh mã phát ra một tràng tiếng gào vô cùng thê lương thảm thiết, không ngừng quay cuồng trên mặt đất, lớp da màu xanh biến thành chỗ tím chỗ đen. Tiếng gào vô cùng thảm thiết, hiển nhiên là dấu hiệu bị trúng độc.

”Độc thuật của người này thực đáng sợ, chẳng lẽ một con Yêu thú tam cấp vô cùng cường đại chỉ một lần như vậy đã bị thu phục rồi. Nếu đúng như vậy, Độc sư kia thật đáng sợ”

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc.

- Ha ha ha! Tiểu Dược Sư! Hiện tại ngươi thấy rõ lợi hại của đạo độc thuật ta chưa? Nếu muốn có thể bỏ y theo độc!

Gã thanh niên áo tím nói.

- Bỏ y theo độc?

Dương Phàm thật kinh ngạc, còn có loại cách nói này?

Hắn mở rộng cảm quan quan sát tình trạng của con Tam Mục Thông Linh Mãng phát hiện công kích độc thuật của thanh niên áo tím vẫn chưa tạo thành thương tổn trí mạng thực sự cho con Tam Mục Thông Linh Mãng.

- Không sai! Bỏ y theo độc! Y thuật chính là hướng đi lệch lạc hoàn toàn đánh không lại người tu tiên cùng cấp bậc không đáng nhắc tới. Cho nên, độc đạo của ta mới là chính thống!

Thanh niên áo tím nói với vẻ mặt kiêu ngạo.

295. Chương 299: Dương Thiên!

- Như thế nào người suy nghĩ xong chưa?

Gã thanh niên áo tím ngạo nghễ nhìn Dương Phàm nói.

- Suy nghĩ cái gì?

Dương Phàm hơi sững sốt.

- Dương nhiên là bỏ y theo độc! Vừa rồi người cũng chứng kiến sự lợi hại của độc đạo ta rồi, giết Yêu thú tam cấp bằng thuốc độc này, không cần tốn nhiều sức.

Gã thanh niên áo tím ra vẻ tất nhiên phải thế nói:

- Y đạo cùng độc đạo ở bản chất cùng một nguồn gốc. Với tu vi và thiên phú của người, cộng thêm hiểu biết về dược lý, khẳng định có thể trong vòng mấy năm trở thành cao thủ độc đạo.

- Giết Yêu thú tam cấp bằng thuốc độc, không cần tốn nhiều sức?

Dương Phàm làm ra vẻ mặt nghi ngờ chỉ vào linh mãng cách đó không xa cười tủm tỉm nói:

- Vậy thì chưa chắc!

- Cái gì? Người không tin!

Gã thanh niên xấu xí áo tím quay đầu nhìn lại, phát hiện Tam Mục Thông Linh Mãng kia đã ngừng rít gào và quay cuồng, độc lực trên thân nó đang dần dần tiêu tan đi, hai mắt đầy phần nộ và cừ hận đang nhìn chòng chọc vào hắn.

- A!

Vừa thấy tình hình này gã thanh niên áo tím không khỏi rung mình một cái, bị linh mãng kia nhìn chăm chăm cả người hắn không được tự nhiên. Hắn không nghĩ tới độc bảo của mình cường đại như thế lại không thể giết chết con linh mãng này. Dương Phàm đứng ở một bên bình thản như thường nói:

- Độc đạo chỉ là một phần con đường nhỏ của y đạo. Nếu người chân chính hiểu rõ dược lý y học thì có thể hiểu được thể chất của Yêu thú hơn xa gấp mấy lần tu sĩ cùng cấp bậc mà con Tam Mục Thông Linh Mãng này lại càng không phải là con vật tầm thường, thể chất nó còn ẩn chứa độc tính nhất định. Với tu vi của Độc sư Trúc Cơ Kỳ người, căn bản không có khả năng giết nó bằng thuốc độc. Trong trường hợp đó nếu bỏ đi độc bảo độc thuật, ở trước mặt nó người còn có lực đánh một trận hay không?

- Cái này

Gã thanh niên áo tím lập tức á khẩu không trả lời được. Hắn là trực tiếp tu độc đạo nếu bàn về những thứ thường thức dược lý này hắn kém Dương Phàm rất xa.

"Vù! Vèo!"

Đúng lúc này, Tam Mục Thông Linh Mãng hoàn toàn mất đi lý trí lửa giận trong mắt nó thiêu đốt tới cực điểm sát khí kéo lên kịch liệt. Một cỗ máy nguy cơ trí mạng, đột nhiên vọt tới. Bỗng nhiên Tam Mục Thông Linh Mãng mở ra đôi mắt thứ ba của nó.

- Không xong!

Phản ứng đầu tiên của gã thanh niên áo tím chính là tháo chạy. Nhưng đã chậm rồi! Trong không gian im ắng bỗng nhiên truyền đến "vèo" một tiếng, trong con mắt thứ ba của mãng xà lóe ra một tia sáng màu xanh thăm kỳ lạ, một cơn rung động kỳ dị trong không khí. Ngay sau đó gã thanh niên áo tím cứng đờ đứng tại chỗ không thể động đậy. Trên mặt hắn đầy vẻ tuyệt vọng, thân thể từng chút từng chút một cứng lại. Trong thời gian ngắn hắn hóa thành một tượng đá trông rất sống động, sinh cơ trong cơ thể thoáng chốc bị phong bế.

Thạch hóa!

Mọi người tại đây không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh. Không hổ là trân thú trong truyền thuyết; mặc dù không thể sánh vai cùng thần thú nhưng thần thông đáng sợ này, đủ để cho tu sĩ cùng cấp bậc kinh hãi khiếp sợ. Tam Mục Thông Linh Mãng tam cấp đỉnh có thể thạch hóa tồn tại dưới bậc cao đủ để ngạo thị cùng cấp. Dương Phàm đứng ở một bên trên trán cũng túa ra mấy giọt mồ hôi lạnh, may mà vừa rồi mình không có tùy tiện đánh nhau cùng linh mãng này. Tuy nhiên, thông qua quan sát vừa rồi, hắn phát hiện thần thông bản mạng của Tam Mục Thông Linh Mãng, là một loại kỹ năng một kích phải giết chết địch, rất nhanh chóng tiêu hao linh hồn lực.

Sau khi Tam Mục Thông Linh Mãng thi triển thần thông, ước chừng phải tiêu hao hơn phân nửa linh hồn lực. Càng kỳ quái công kích linh hồn này cũng không phải là đơn thuần, bởi vì ở thời điểm thi triển bí thuật này, trên thân Tam Mục Thông Linh Mãng còn có dao động pháp lực sau khi thi triển xong cũng chỉ tiêu hao không đến một phần mười phép lực.

”Đây thật sự là một loại công kích kỳ quái, vừa không thuộc loại công kích linh hồn cũng không thuộc loại công kích phép thuật bình thường, thần thông bản mạng của Tam Mục Thông Linh Mãng làm thế nào dung hợp hai thứ này vào nhau được?”

Dương Phàm trầm tư suy nghĩ nhưng khó có thể dò xét được ảo diệu trong đó. Mọi người đều biết công kích linh hồn cực kỳ nguy hiểm, thường thường có thể bắt chấp vòng bảo hộ phòng ngự của tu sĩ cùng Pháp bảo bình thường. Nếu muốn phòng ngự loại công kích tinh thần, trừ phi có được bảo vật phòng ngự linh hồn giống như Dương Phàm không lâu trước đây thu được Thanh Thần Ngọc Bội cùng với mặt nạ dịch dung thần bí.

Thế nhưng bảo bối phòng ngự linh hồn đối với phép thuật công kích và vật lý công kích, lại không có được chút xíu năng lực phòng ngự gì. Khi hai thứ này kết hợp sinh ra thần thông bản mạng. Độc sư áo tím Trúc Cơ hậu kỳ ngay cả sức phản kháng cũng không có, trực tiếp bị thạch hóa.

- Đại sư huynh! Tam Mục Thông Linh Mãng còn khủng bố hơn so với lời huynh nói. Thật có thể thạch hóa người ta! Chúng ta ở trước mặt nó, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Lăng Thiết kinh hãi khiếp đảm nói.

- Bên ngoài xảy ra động tĩnh náo động lớn như thế hy vọng người trong Dược Tiên cốc có thể đi ra.

Đại sư huynh khô ngô cường tráng, thở dài một hơi.

- Ha ha! Điều này thật chưa chắc! Lúc này linh mãng vừa mới thi triển một lần thuật thạch hóa liền tiêu hao hơn phân nửa linh hồn lực còn muốn thi triển lần thứ hai chỉ sợ rất khó khăn.

Dương Phàm thần nhiên cười nói.

- Xin hỏi các hạ tên họ đại danh?

Đại sư huynh dáng người khô ngô kia đảo mắt nhìn Dương Phàm. Thấy lưng hắn đeo giỏ thuốc, anh tuấn tao nhã siêu trần, lúc này bộ dáng còn chuyện trò vui vẻ, hiển nhiên không phải người bình thường.

- Tại hạ là Dương Phàm, chỉ là một Dược Sư đang muốn đến Dược Tiên cốc, cùng Dược Sư nơi đây nghiên cứu y thuật.

Dương Phàm mỉm cười.

- Dương Phàm? Dược sư?

Đại hán lập tức đánh giá Dương Phàm sắc mặt đột nhiên biến đổi ngạc nhiên vui mừng hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ chính là Dương Phàm. Dược Sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô trong lời đồn, có thần thuật làm người chết sống lại!

- Đạo hữu quá khen! Dương mỗ chỉ là người sáng lập kinh đô Tiên Hồng Y Quán! Cái tên Dược Sư đệ nhất truyền kỳ, không dám nhận.

Dương Phàm khách sáo đáp.

- Đúng rồi! Tiên Hồng Y Quán!

Tráng hán giật mình vội vàng cung kính thi lễ nói:

- Tại hạ Mạnh Pha là một Luyện khí sư! Gia sư chính là Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn.

"Thiết Ma Sơn?" ' Trong lòng Dương Phàm thất kinh: "Thiết Ma Sơn là Luyện khí đại sư có uy danh nhất Kinh đô."

Khi hần đến hội đấu giá ở kinh đô, Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn đã từng xuất hiện, lúc ấy ra giá mua đi một kiện tài liệu cổ giáp hư cũ không rõ. Đến nay Dương Phàm vẫn còn có chút ấn tượng.

- Tôn sư là Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn, thất lễ thất lễ!

Dương Phàm vội vàng đáp lễ, thầm nghĩ trong lòng: "Mình có Duệ Hoàng Thạch cùng với nhiều loại tài liệu luyện khí thượng đẳng, đang muốn luyện chế một kiện lợi khí công kích nếu có Luyện khí đại sư như Thiết Ma Sơn trợ giúp, vậy chẳng phải là làm ít công to sao?"

Thế gian này không có toàn tài, nghề nào cũng có chuyên môn. Nếu để Dương Phàm tự mình luyện khí cũng không phải không được. Nhưng nếu cùng một tài liệu để hần cùng Luyện khí đại sư luyện chế rồi so sánh hiệu quả có thể kém gấp mấy lần!

Hai người ân cần chuyện trò một hồi. Lãng Thiết đứng bên cạnh lại vui mừng giãn chân mày ra, hiện tại có Dược Sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô tại đây, bệnh của sư phụ có chỗ trông cậy rồi

- Đúng rồi, xin hỏi tôn sư trúng độc là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

Mạnh Pha thở dài nói:

- Ôi! Một lời khó nói hết! Sư phụ ta ở trong núi luyện khí cũng không có đắc tội với ai, lại bị Độc sư kia ám toán hạ loại độc thuật quỷ dị. Trong thời gian qua đã tìm rất nhiều danh y, đều cứu trị không được. Lúc ấy cũng phải người đi kinh đô tìm Dược sư lại nghe nói Dược Sư sau khi tiến vào Bí Cảnh không biết tung tích sống chết không rõ. Hơn nữa người hạ độc kia. lại nói rõ, trên đời này chỉ có Dược Tiên cóc mới có thể trị độc thương này.

- Thì ra thế!

Dương Phàm gật gật đầu đang chuẩn bị kiểm tra bệnh tình của vị sư phụ này. Đúng lúc này, truyền đến một tiếng quát chói tai:

- Yêu nghiệt phương nào lại dám làm tổn thương linh thú hộ sơn của Dược Tiên cóc ta!

"Vù! Vù! Vù! Vù!"

Tám bóng người từ trong cốc bay ra, cầm đầu chính là một Dược Sư trung niên, toàn thân mặc trường bào màu xanh sắc mặt uy nghiêm, một thân tu vi khoảng chừng là Trúc Cơ đại viên mãn. Theo sát tới còn có hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cùng sáu tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Những tu sĩ này đều đeo giỏ thuốc trên lưng ăn mặc mộc mạc giản dị tỏa ra mùi thơm của thảo dược thiên nhiên tinh khiết.

- Là Dược Sư của Dược Tiên cóc!

Lãng Thiết mừng rỡ kêu lên.

Khóe miệng Dương Phàm hơi hơi nhếch lên rốt cục Dược Sư của Dược Tiên cóc chạy tới rồi cũng không biết y thuật của bọn họ như thế nào. Những người này lập tức bay đến bên gã Độc sư áo tím đã biến thành tượng đá.

- Hừ! Thực không biết tốt xấu là gì! Dưới tình hình bình thường linh thú hộ sơn của ta tuyệt đối sẽ không chủ động công kích. Chỉ khi nào bị tổn thương và uy hiếp rất lớn, mới sẽ phản kích lại.

Dược Sư trung niên áo xanh liếc mắt nhìn tượng đá này một cái trong tay hiện ra một lọ dược phẩm, ném cho tu sĩ Ngưng Thần Kỳ bên cạnh. thần nhiên đạo:

- Giải trừ thạch hóa cho hần! Tu sĩ bình thường trúng thần thông thạch hóa của Tam Mục Thông Linh Mãng trong vòng ba canh giờ không giải kịp sẽ thật sự chết đi.

Mấy Dược Sư bên cạnh đều cung kính lắng nghe cảm giác như thu được ích lợi không ít. Rất nhanh, một Dược Sư Ngưng Thần Kỳ cầm dược phẩm theo chỉ dẫn của Dược Sư trung niên áo xanh, nhỏ từng giọt nước thuốc màu trắng ngà lên tượng đá.

- Mục sư thúc! Nhưng mà khi chúng ta nhìn thấy hấn bị thạch hóa trong cơ thể không có sinh cơ?

Một gã văn bối Ngưng Thần Kỳ khó hiểu hỏi.

- Nếu là người phạm tặc trúng thuật này đương nhiên là trong thời gian ngắn bị mất mạng. Nhưng người tu tiên bình thường sau khi trúng thuật này, trong vòng ba canh giờ chỉ là chết giả, sinh cơ trong cơ thể tạm thời bị hóa cứng. Chỉ khi nào kéo dài quá lâu mới chết thực!

Mục sư thúc giảng giải với vẻ mặt ôn hòa không hề phiền hà chút nào. Dương Phàm ở xa xa nghe không khỏi thán thưởng trong lòng. Dược Sư của Dược Tiên Cốc này, quả nhiên không tầm thường. Rất nhanh, dưới tác dụng của nước thuốc rửa, thân thể hóa thạch của thanh niên áo tím từng chút một khôi phục bình thường, gương mặt dần dần khôi phục màu máu đỏ. Khi hấn thấy rõ các Dược Sư ở trước mắt cả người bị dọa cho nhảy dựng lên không nói hai lời liền hóa thành một bóng tím quỳ mị trong chớp mắt chạy trốn không còn bóng dáng.

- Quái lạ!

Dương Phàm đưa mắt nhìn theo hướng gã Độc sư biến mất thán đoán người này hơn phân nửa có ân oán gì đó với Dược Tiên cốc nếu không sẽ không có phản ứng như thế. Hơn nữa trước đó cũng sẽ không làm cho người ta trúng độc thuật rồi chỉ đến cầu cứu Dược Tiên Cốc.

- Người nọ là Độc sư!

Mục sư thúc lạnh lùng nói.

- Chẳng lẽ Mục tam thúc từng gặp qua người này?

- Không có! Đây là cảm giác của ta không có sai.

Mục sư thúc lắc đầu chỉ nhìn thoáng qua lập tức liền nhận ra thân phận Độc sư của đối phương.

- Các người cần gì?

Mục sư thúc đảo ánh mắt qua mọi người.

- Dược Sư đại nhân! Chúng ta là tới Dược Tiên cốc cầu y, gia sư Luyện khí sư Thiết Ma Sơn bị trúng độc thuật của Độc sư áo tím vừa rồi! Hy vọng Dược Sư đại nhân có thể ra tay giải cứu gia sư.

Lăng Thiết nói với vẻ mặt kính trọng. "Bộp" một cái, hấn quỳ sụp xuống. Các Dược Sư lộ vẻ xúc động nhưng chỉ có ánh mắt của Mục sư thúc kia không bình thường, hấn nhìn chăm chăm vào Dương Phàm. Khuôn mặt ôn hòa dần dần cứng lại, lên tiếng nói lạnh như băng:

- Dương Thiên! Người tới đây làm gì?

296. Chương 300: Dương Phàm Và Dương Thiên!

Thanh âm lạnh như băng, trong đó mơ hồ còn lộ ra một tia sát khí. Rất khó tưởng tượng, thanh âm này lại phát ra từ một Dược Sư ôn hòa nhân ái hiền lành như vậy. Dương Phàm chấn động cả người, có phần mờ mịt và luống cuống không biết phải làm sao.

Dương Thiên, đây không phải chính là tên của phụ thân mình sao?

Xem ra vị Mục sư thúc Dược Tiên cốc này đã nhận lầm cho rằng Dương Phàm là phụ thân hấn.

- Vị Dược Sư tiền bối này, khẳng định ngài nhận lầm người rồi.

Dương Phàm rất nhanh biết rõ nguyên nhân trong này, từ khi mình lớn lên tới nay, mỗi lần quay về Vụ Liễu trấn, mẫu thân Dương thị nhìn mình trong ánh mắt càng nhiều thêm vẻ từ ái, bà từng thở dài nói: "Càng ngày con càng giống phụ thân!"

Lúc ấy Dương Phàm liền hỏi chuyện này, Dương thị đáp: "Con cùng phụ thân con có bảy phần tương tự. Ngav cả tính cách phong thái đều rất giống nhau."

"Đệ đệ cùng con gương mặt cùng rất giống mà!" Dương Phàm cười nói.

Dương thị lắc đầu nói: "Lỗi nhi cùng con ở trên hình dáng có sáu bảy phần giống nhau, nhưng mà không có phong thái và sức lôi cuốn đặc biệt của phụ thân."

"Sức hấp dẫn của cha con thật sự rất lớn à?" Dương Phàm rất ngạc nhiên.

"Hắn chính là một lãng tử đa tình, là kẻ phong lưu đào hoa, lúc trước nếu sớm biết như thế ta tình nguyện gả cho cho một phàm nhân bình thường, cũng sẽ không gả cho hắn."

Dương thị làm như oán giận nói nhưng khi đề cập tới Dương Thiên, trong mắt nhiều thêm vài phần dịu dàng và bi thương.

"Lãng tử đa tình? Phong lưu đào hoa? Ha ha ha!"

Dương Phàm lúc ấy cười ha hả thiếu chút nữa nghẹn không thở được.

"Người nếu trưởng thành làm người, nhất định không nên học theo lối sống đa tình như hắn, rước vào mình vô số chuyện phong lưu!" Dương thị nghiêm trang giảng đạo lý.

"Được được được được! Ta nghe rồi mẫu thân!" Lúc ấy Dương Phàm cười đến đau bụng.

- Nhận làm người? Không có khả năng!

Mục sư thúc giận dữ nói, chỉ vào Dương Phàm. ngón tay run rẩy lòng đầy căm phẫn nói:

- Cho dù người hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra.

Dương Phàm thật ết chỗ nói rồi, không khỏi trầm nghĩ: "Phụ thân năm đó không biết để lại chuyện bậy bạ gì đây?"

Mục sư thúc trợn mắt nhìn:

- Đừng tưởng rằng thay đổi một thân cách ăn mặc lão phu liền không nhận ra người. Phong thái, cử chỉ của người, mặc dù đã qua hơn hai mươi năm, lão phu đều nhớ rõ ràng từng chi tiết.

- Ôi!

Dương Phàm cười khổ không thôi, gần như bất lực nói:

- Tiền bối! Thật sự không lừa ngài. Ta là lần đầu tiên tới Dược Tiên cốc.

- Đừng hòng lừa gạt lão phu! Mau cút đi! Dược Tiên cốc không chào đón người.

Mục sư thúc chửi ầm lên, làm như cầm thù Dương Phàm đến tận xương tủy.

- Vị Dược Sư tiền bối này! Ngài có phải nhớ sai lầm rồi hay không, vị Dương dược sư này là Dược Sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, mới nổi tiếng gần đây, không phải là Dương Thiên gì đâu!

Mạnh Pha đứng một bên nghi hoặc nói.

- Dược Sư truyền kỳ đệ nhất Kinh đô?

Mục sư thúc hơi nao nao cẩn thận đánh giá Dương Phàm, phát hiện đối phương cùng Dương Thiên trong ký ức chỉ là ở tướng mạo và phong thái có bảy phần tương tự nhưng khi tức trên người hoàn toàn khác nhau. Cổ khí tức tự nhiên xuất trần này, dường như còn là y đạo quen thuộc.

- ồ? Người lúc nào thi đổi lại tu y đạo?

Mục sư thúc hơi nao nao, đồng thời trong lòng cũng có chút dao động: "Có lẽ thanh niên trước mắt này không phải là Dương Thiên." Nhưng trong đầu Mục sư thúc lại sinh ra một ý niệm khác: "Cho dù không phải là Dương Thiên, cũng rất có thể là hậu nhân của hắn."

- Người là họ Dương?

Mục sư thúc thử dò hỏi.

- Đúng vậy.

Dương Phàm gật đầu.

- Dương Thiên cùng người có quan hệ gì? Giọng điệu của Mục sư thúc hơi dè dặt xuống một ít.

- Tại hạ Dương Phàm! Dương Thiên chính là gia phụ!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Thì ra là thế!

Địch ý cùng cơn giận dữ trong mắt Mục sư thúc đã tiêu tan hơn phân nửa nhưng đối với Dương Phàm tuyệt đối không có chút hảo cảm gì, thậm chí còn có vài phần nghi ngờ.

- Tiền bối còn chưa tin?

Dương Phàm thở dài:

- Ngài có thể kiểm tra căn cốt của ta.

Mục sư thúc nghe vậy, đảo thần thức lướt qua theo trên người Dương Phàm. Rốt cục ánh nghi ngờ trong mắt hoàn toàn tiêu tan gật đầu nói:

- Theo trên căn cốt xem ra người chỉ chừng hai mươi hai một tuổi.

Đương nhiên, đây cũng là Dương Phàm để mặc cho đối phương kiểm tra, bằng không ở dưới bậc cao còn không thể có năng lực làm được điều này.

- Với số tuổi hai mươi một của người mà đã luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ. Thiên phú như thế so với phụ thân của người, cũng không kém chút nào.

Trong mắt Mục sư thúc hiện lên một tia phức tạp, thần sắc dần dần dịu xuống, nhưng lại chuyển đề câu chuyện:

- Tuy nhiên, cho dù như thế. Được Tiên cốc cũng không chào đón người.

Dương Phàm đang chuẩn bị lên tiếng, bên trong kiệu phía sau truyền đến mấy tiếng ho hùng hậu:

- Khụ khụ. khụ khụ! Xin Được Sư Được Tiên cốc cứu Thiết mã một mạng tất có ngày đền ơn.

Lăng Thiết cùng Mạnh Pha sắc mặt đều biến đổi. "Đụp" một cái. quỳ gối trước mặt Mục sư thúc:

- Khẩn cầu tiền bối cứu tính mạng sư phụ ta.

Dương Phàm trầm mặc không nói, dùng cảm quan Toàn Tri Mô Thức bao phủ cổ kiệu phía sau kiểm tra tình trạng của Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn. Kết quả kiểm tra làm cho Dương Phàm âm thầm giật mình, khó trách danh y bình thường đều không giải quyết được độc thuật này.

- Được Sư tiền bối! Gia sư Thiết Ma Sơn, chính là Luyện khí đại sư có danh tiếng nhất kinh đô cầu xin ngài cứu ông ấy.

Lăng Thiết quỳ dập đầu trên mặt đất nói thực thành khẩn tha thiết:

- Sư phụ là người tốt ta từ nhỏ là cô nhi may có lão nhân gia thu nhận nuôi dưỡng. Chỉ cần ngài có thể trị khỏi bệnh cho gia sư. Lăng Thiết ta cho dù làm trâu làm ngựa đều cam tâm tình nguyện.

- Tiểu tu sĩ! Làm Được Sư, chúng ta khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn cũng không so đo thân phận của người bệnh. Tuy nhiên tên tuổi của Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn chúng ta cũng có nghe tiếng.

Mục sư thúc nói với vẻ mặt ôn hòa, rất tán thưởng lòng hiếu thảo của Lăng Thiết, ở Tu Tiên giới đấu đá nhau này, có thể nói là rất đáng quý.

- Phương Vân! Người tới xem bệnh tình của Thiết đại sư đi!

Mục sư thúc cũng không có lập tức ra tay, mà nói với một trung niên Trúc Cơ trung kỳ bên cạnh.

- Dạ! Mục sư thúc!

Trung niên này tuy là đồng cấp Trúc Cơ Kỳ với Mục sư thúc, vẫn dùng sư thúc để xưng hô với người này.

- Mời Phương được sư!

Lăng Thiết cùng Đại sư huynh Mạnh Pha vội vàng mời vị Phương được sư này đi tới chỗ kiệu. Dương Phàm thăm ngẫm: "Mục sư thúc làm như thế có lẽ là muốn tạo cơ hội cho hậu bối thực hành."

Tuy nhiên khiến hắn cảm thấy không ngờ chính là: vai vế trong Dược Tiên cốc, dường như không giống các môn phái khác trong Tu Tiên giới là dựa theo tu vi để phân biệt. Vị Phương được sư kia, tuổi tác tu vi so với Mục sư thúc cũng kém không nhiều, nhưng hai người lại hơn kém một thế hệ.

"Rẹt! Rẹt!"

Rất nhanh, rèm kiệu được mở ra, lộ ra bên trong một lão già dáng người khô ngô, khuôn mặt tím đen, hơi thở mong manh. Trong hai mắt lão đầy tơ máu đen khiến cho người ta trông thấy mà kinh sợ. Nếu không phải đã từng gặp mặt lần đó. Dương Phàm thật không thể tin được lão già trước mắt này, chính là Luyện khí đại sư danh tiếng nhất kinh đô. So với lần trước thấy mặt ở hội đấu giá kinh đô nhìn qua Thiết Ma Sơn dường như già thêm hơn mười tuổi.

Phương được sư đi đến trước mặt Thiết Ma Sơn, đưa tay bắt mạch cho lão. Vừa mới chạm tới cánh tay lão, sắc mặt hắn đột nhiên biến sắc thân hình bật lui về phía sau hai bước. Ngay lập tức trên tay hắn nổi lên một mảng sáng màu xanh biếc, bốc lên một đám khói độc tím đen.

- Độc thuật này có năng lực lây nhiễm khó tin, chỉ cần vừa tiếp xúc thân thể người bệnh sẽ vô tình bị lây bệnh.

Phương được sư lộ sắc mặt ngưng trọng, trong mắt vẫn còn vẻ kinh hãi:

- Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua loại độc thuật này.

Nghe nói vậy, Mục sư thúc cách đó không xa cũng hơi kinh ngạc, rơi vào trầm tư suy nghĩ. dường như nghĩ đến điều gì. Sau đó trong lòng bàn tay Phương được sư phát ra một lớp mỏng ánh sáng màu xanh biếc, bắt đầu thay tay bắt mạch cho Thiết Ma Sơn. Trong lúc này, bàn tay hắn không ngừng run rẩy, trong lòng rất kinh hãi. Mới kiên trì chốc lát, thân mình Phương được sư lập tức tránh lui lại trong bàn tay lại toát ra một lớp khói độc tím đen. Mũi của Dương Phàm nhích động, hắn phát hiện trong khói độc này không ngờ lộ ra vài tia máu tanh không khỏi lộ ra vẻ SUY nghĩ như phát hiện điều gì đó.

- Thiết đại sư! Ngay trước ăn vào khóa Giải độc đan này, trước áp chế độc lực trong cơ thể. sau đó ta mới có thể bắt mạch chữa thương cho ngài.

Phương được sư lấy ra một viên thuốc màu trắng, cho Thiết Ma Sơn ăn vào. Nhưng Thiết Ma Sơn vừa ăn vào trong chốc lát liền thống khổ phi thường, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, tơ máu đen trong mắt càng thấy khủng khiếp hơn.

- Cái này sao có thể như vậy?

Phương được sư lập tức có chút chân tay luống cuống. Hắn cho uống chỉ là Giải độc đan thông dụng, mặc dù không thể trị tận gốc độc tính nhưng tối thiểu cũng có tác dụng ngăn chặn nhất định, sao có thể giống như vậy ngược lại càng thúc đẩy độc lực này thêm lên.

- Dừng tay! Để ta tới xem!

Lúc này, Mục sư thúc vội quát một tiếng, bay vọt đến trước mặt Thiết Ma Sơn, trong bàn tay vận lên một màn sáng màu xanh biếc đường kính chừng nửa thước. "Bốp" một tiếng vang nhỏ, vừa lúc đánh vào trước ngực người bệnh.

- A!

Thiết Ma Sơn kêu lên một tiếng đau đớn phun ra một ngụm máu độc tím đen. Về thống khổ trên mặt giảm nhẹ vài phần nhưng sắc mặt vẫn như trước không thay đổi.

”Độc thuật này quả thật quý dị, không ngờ lại có thể cắn nuốt máu huyết trên thân thể người bệnh dùng àm của mình, cùng lớn mạnh bản thân nó. Nếu không như thế, linh khí bình thường gặp nó trong khoảng thời gian ngắn tuy rằng có thể áp chế được nó nhưng một lúc sau sẽ sinh ra lực miễn dịch cường đại, kế tiếp lại cắn nuốt không ngừng lớn mạnh bản thân.”

Mục sư thúc đứng ở trước mặt Thiết Ma Sơn trầm tư suy nghĩ, thần sắc ngưng trọng trước nay chưa có.

”Bốp! Bốp! Bốp!”

Lão lại liên tục đánh ra bốn năm chưởng, rót lực lượng sinh cơ cường đại vào trong cơ thể Thiết Ma Sơn lại bức ra không ít máu độc. Tuy nhiên, máu độc trên người Thiết Ma Sơn tuy rằng bị bức ra không ít, nhưng thân thể lại càng lúc càng có vẻ suy yếu hơn.

Mục sư thúc nhướng mày, dường như cũng cảm thấy không ổn.

- Máu huyết toàn thân của Thiết đại sư đều bị độc lực ăn mòn, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, độc lực bị bức ra ngoài, nhưng tánh mạng của đại sư cùng không giữ được.

Dương Phàm ở bên cạnh nhẹ nhàng cười nói.

Mục sư thúc thoáng kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, nhưng cũng không thẹn quá hóa giận. mà gật gật đầu:

- Người nói đúng! Lão phu cũng vừa phát hiện điều này. Độc thuật này quý dị chính ở điểm ấy, nếu bức toàn bộ độc lực ra ngoài, nguyên khí và máu huyết trong cơ thể cũng sẽ khô héo. Một khi tinh nguyên khí huyết hao hết, sinh mệnh người bệnh cũng đến cực hạn rồi.

Phượng được sư ở bên cạnh nói:

- Có nên cho Thiết đại sư dùng mấy viên Huyết Nguyên Đan để bổ sung máu huyết nguyên khí kéo dài sinh mệnh hay không?

- Không được!

Dương Phàm quả quyết nói:

- Huyết Nguyên Đan cũng chỉ biến thành chất dinh dưỡng của độc thuật kia, trong thời gian ngắn mặc dù có thể có công hiệu, nhưng cũng chỉ tăng thêm bệnh tình.

Mục sư thúc thở dài một hơi:

- Độc thuật quý dị thế này, trừ Độc vương nổi tiếng Ngư Dương quốc trăm năm trước, thì không còn người thứ hai có thể làm được điều này.

Độc vương?

Dương Phàm nghe nói tới cái tên này, trong lòng hơi vừa động, đột nhiên liên tưởng đến lão già lưng còng ở Dật Hà Thôn.

- Được Sư tiền bối! Vậy bây giờ nên làm thế nào?

Lăng Thiết vô cùng lo lắng hỏi.

- Trước mắt chỉ có đưa vào trong cốc, mời các Được Sư bậc cao hiệp trợ ra tay. Chỉ có điều thời cơ lúc này không tốt, mấy vị Được Sư bậc cao đang bế quan, còn mấy vị khác đang dạo chơi khắp nơi!

Mục sư thúc nhíu mày:

- Tóm lại, trước đưa vào trong cốc bảo toàn sinh mệnh tính sau.

Lăng Thiết, Mạnh Pha đành phải gật đầu, tuy nhiên đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên giơ tay cản lại:

- Chờ một chút!

297. Chương 301: Diệu Thủ Hồi Xuân!

Dương Phàm lên tiếng chặn động tác của Lăng Thiết và Mạnh Pha, trên mặt hai người lộ vẻ nghi hoặc.

- Dương được sư! Ngài có ý kiến gì?

Lăng Thiết hỏi với vẻ mặt tôn kính, đối với vị Dược Sư truyền kỳ đệ nhất Kinh đô này, trong lòng hắn vẫn tràn đầy kính trọng. Vừa thấy tình cảnh này, lại thấy vẻ ung dung bình thản của Dương Phàm, Mục sư thúc ngạc nhiên nói:

- Hay là người có tự tin chữa khỏi độc thương của Luyện khí đại sư?

Thật ra thần sắc lão vẫn bình tĩnh tuy nhiên mấy Dược Sư bên cạnh lại cười nhạt:

- Thương bệnh ngay cả Mục sư thúc cũng không làm sao được, cái gì danh y thần y vô dụng ở bên ngoài làm được sao!

Thực hiển nhiên, bọn họ hoàn toàn không tin Dương Phàm có năng lực này.

- Câm miệng!

Mục sư thúc lên tiếng trách mắng, rồi quay lại bình thản nói:

- Thuật nghiệp có chuyên môn! Có lẽ Dương được sư ở phương diện đối phó với độc đạo có trình độ phi phạm. Hơn nữa t cũng có quen biết hai thần y kinh đô, y thuật cũng không tệ, Dương được sư có thể được tôn xưng là Dược Sư truyền kỳ đệ nhất Kinh đô nhất định không thể coi thường.

Nghe nói lời ấy, Dương Phàm không khỏi thêm vài phần kính trọng Mục sư thúc này, tuy rằng lão có thành kiến với phụ thân của mình nhưng thái độ làm người coi như công chính biết nhìn xa trông rộng. Bị Mục sư thúc quát lớn như vậy, mấy Dược Sư bên cạnh lập tức im thin thít, ở mặt ngoài cung kính nhưng trong lòng đối với Dược Sư Dương Phàm còn quá trẻ này, vẫn còn mang lòng xem thường rất lớn.

- Xin hỏi Dương được sư, ngài nắm chắc được bao nhiêu phần chữa khỏi độc thương cho Thiết đại sư?

Mục sư thúc thần nhiên hỏi, lúc bàn luận về y đạo chữa bệnh dường như lão hoàn toàn quên thân phận của Dương Phàm.

- Nắm chắc không lớn nhưng có thể thử một lần.

Dương Phàm mỉm cười.

- Nắm chắc không lớn?

Mục sư thúc nhượng mảy, Lăng Thiết và Mạnh Pha cũng có chút do dự.

- Vậy rốt cuộc có bao nhiêu hy vọng?

Mạnh Pha hỏi.

- Dương mổ chữa thương trị bệnh cho người ta bình thường không có bảy phần nắm chắc thì sẽ không tùy tiện ra tay. Bệnh tình của Thiết đại sư nghiêm trọng rồi, ta chỉ có tám phần nắm chắc!

Dương Phàm ngược lại xét theo bệnh mà nói. Thương bệnh bình thường, trên cơ bản hẳn đều nắm chắc xác xuất thành công đạt tới trăm phần trăm. Mà độc thuật trước mắt này, hẳn giữ mức phỏng chừng ít nhất có tám phần nắm chắc, thật ra cũng không có lừa gạt những người này.

- Tám phần?

Các Dược Sư Dược Tiên cốc đều há to miệng đến có thể nhét vào mấy quả trứng gà.

Toàn bộ chấn kinh rồi!

Ngay cả Mục sư thúc đều lộ vẻ mặt kinh sợ không phải vì tám phần nắm chắc quá ít mà là quá lớn.

- Dương được sư! Làm nghề y hành đạo chữa bệnh cũng không thể có nửa điểm sơ suất. Độc thương của Thiết đại sư, cho dù mời tới Được Sư bậc cao của Được Tiên cốc, ta xem ra cũng không có tám phần nắm chắc.

Mục sư thúc nhìn chằm chằm Dương Phàm nói ra lời nói nghiêm túc, cũng ám chỉ Dương Phàm không nên quá xem thường. Dương Phàm đương nhiên có thể hiểu được ý tốt của Mục sư thúc, hần cười nói:

- Điểm ấy xin Mục tiên bối yên tâm! Từ khi Dương mỗ đổi tu y đạo tới nay, trừ một người bị thương do gặp phải Nguyên Anh bậc cao đánh bị thương nặng, lúc ấy tu vi ta thấp kém không có năng lực. Ngoài ra từ đó đến nay, gặp mọi thương bệnh gần như không có dưới chín phần nắm chắc mà hôm nay cũng là một ngoại lệ.

- Thật có chuyện này ư?

Mục sư thúc cũng phải hơi động dung nhưng trong mắt vẫn còn có vài phần nghi ngờ, mấy Được Sư bên cạnh lại cười lạnh chế giễu.

- Khụ khụ nếu Dương được sư có thể cứu lão phu một mạng, lão phu nhất định thiếu ngài một mối ân tình!

Lúc này, bên trong kiệu truyền đến tiếng nói trầm thấp thống khổ của Thiết Ma Sơn.

- Dương được sư! Mau mau mời!

Mạnh Pha phản ứng lại, vội vàng mời Dương Phàm tới bên kiệu. Dương Phàm cười đi tới trước mặt Thiết Ma Sơn, trầm ngâm một lát đột nhiên mở rộng lòng bàn tay ngưng tụ ra một đám hơi mù xanh biếc.

Phốc!

Một luồng đánh ra hóa thành một màn ánh sáng từng điểm từng điểm màu xanh biếc như mưa rơi. Trong phút chốc những điểm sáng xanh biếc này được thân thể Thiết Ma Sơn hấp thu.

Ngay sau đó, vẻ thống khổ trên mặt Luyện khí đại sư giảm dần, sắc mặt hồng nhuận lên vài phần, tinh thần chuyển biến tốt, trong đôi mắt cùng nhiều thêm vài phần trong sáng.

- Đa tạ Dương được sư! Thật sự là diệu thủ hồi xuân.

Thiết Ma Sơn thở phào một hơi trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Chỉ một chiêu, liền làm cho tinh khí thần Thiết Ma Sơn khôi phục ba phần, điều này khiến các Được Sư Được Tiên cốc rung động tới cực điểm. Trên mặt Mục sư thúc lại lộ rõ vẻ kinh sợ và vui mừng: "Thế gian lại có công pháp thần kỳ như thế sao?"

Tuy nhiên, chợt lão lại nhướng mày trầm nghĩ: "Đây chỉ là rót vào sinh cơ cho Thiết đại sư, nhưng như trước sẽ trở thành chất dinh dưỡng của độc thuật"

- Dương thần y! Ngài thật lợi hại, chỉ thoáng cái như vậy đã làm chuyển biến tốt bệnh tình của su phụ ta.

Lăng Thiết vô cùng kích động nói với Dương Phàm, trong lòng hần cang thêm kính trọng và sùng bái.

- Đừng cao hứng quá sớm! Dương mỗ chỉ là thử một chút, thử xem độc thuật này có năng lực miễn dịch với lực lượng công pháp của ta hay không?

Dương Phàm bỗng nhiên nói, sau đó lại giải thích:

- Xem theo tình trạng này, lực lượng của ta tuy rằng có thể ngăn chặn và làm tiêu tan độc lực này nhưng vẫn như cũ sẽ làm nó sinh ra tính miễn dịch, nếu muốn loại bỏ triệt để, vẫn như cũ có chút khó khăn.

Lăng Thiết mặt đỏ lên, có chút xấu hổ.

- Sư đệ! Không được quấy rầy thần y chữa bệnh.

Đại sư huynh Mạnh Pha lên tiếng trách mắng.

- Dạ! Đại sư huynh! Đệ sai rồi!

Lăng Thiết vô cùng hổ thẹn.

Mục sư thúc nghe xong Dương Phàm phân tích thăm gặt đầu: "Nếu không nói về thân phận của người này, một thân y thuật của hần quả nhiên không tầm thường, thậm chí đáng để nghiên cứu học hỏi."

Sau khi thử nghiệm bước đầu. Dương Phàm lại bắt đầu tiến hành bước thứ hai. Nhưng mà động tác kế tiếp của hần lại khiến mọi người hoảng sợ. Dương Phàm đưa thẳng bàn tay ra nắm lấy cổ tay Thiết Ma Sơn, không ngờ lại không làm thêm cách phòng ngự gì khác. Phải biết rằng, lực lượng độc thuật kia có sức lây nhiễm cực kỳ đáng sợ!

Không thêm phương phép nào phòng bị như vậy, quả thực chẳng khác nào là tìm chết.

Mấy Duyệt Sư ở bên cạnh, thậm chí cả kinh kêu lên thành tiếng. Mục sư thúc hơi biến sắc nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Dương Phàm nắm cổ tay Thiết Ma Sơn, sau đó nhắm mắt lại. Lập tức, một luồng độc lực quỹ dị từ trên người Thiết Ma Sơn truyền đến xâm nhập trong cơ thể hần. Mắt thường có thể thấy được một đường sáng đen mờ chạy dọc theo cánh tay Dương Phàm tiến vào thân thể hần.

- Đây là hần dẫn độc nhập thể.

Vị Phương được sư trước đó kinh hô một tiếng, khó có thể che dấu vẻ khiếp sợ trên mặt. Dẫn độc nhập thể!

"Người này có phải điên rồi hay không, lại làm ra hành vi nguy hiểm như thế." Mục sư thúc hít sâu một hơi, kiềm chế nỗi khiếp sợ và nghi ngờ trong lòng, nếu không phải nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh như thường của Dương Phàm, cơ hồ lão sắp yêu cầu đối phương ngừng lại quá trình trị liệu. Thời gian từng chút một trôi qua, càng lúc càng nhiều độc lực bị Dương Phàm dẫn vào trong cơ thể. Hai mắt hần nhắm chặt, sắc mặt bình tĩnh. lâu lâu khẽ cau mày một cái.

"Thật không nghĩ tới. lực sinh tồn của độc lực này lại ngoan cường như thế. ngay cả lực lượng Tiên Hồng Quét của ta đối phó với nó cũng có chút khó khăn."

Dương Phàm tạm thời dẫn độc lực vào trong cơ thể dùng áp lực nén lại một chỗ, muốn dùng pháp thuật giải độc của Tiên Hồng Quyết tinh lọc nó nhưng lại cảm thấy thực cố hết sức. Dần dần, độc lực kia còn sinh ra vài tia lực chống cự.

- Xem ra chỉ có xuất ra sát thủ cuối cùng rồi!

Dương Phàm thì thảo lắm bầm.

"Vèo!"

Hần vừa động ý niệm. trên đỉnh đầu đột nhiên hiện ra một ráng mây linh quang trong suốt màu trắng, mông lung như mộng, mờ mịt giống như ảo ảnh. Dị động như thế lập tức dẫn phát biến hóa của sinh cơ và linh khí trong thiên địa. Mọi người đều cả kinh, ngơ ngác nhìn cảnh kinh thế hãi tục này.

Ráng mây linh quang trong suốt màu trắng đó làm nổi lên Dương Phàm nhu Tiên nhân trên Thượng giới lại giống như Thánh tăng trong Phật môn. Mà ở trong cơ thể Dương Phàm bỗng nhiên hiện ra một vầng sáng mờ hồ màu xanh nhạt. trong suốt lan tỏa ra.

"Vù!"

Khai Quang Tịnh Thế Diễm ở trong cơ thể hần chợt lóe hóa thành một luồng hào quang trắng xóa tinh khiết, quét qua đám độc lực tím đen nén ép vào một chỗ. Trong phút chốc độc lực vừa rồi còn ngoan cường, bất khuất, lập tức hóa thành hư vô.

-Ồ?

Dương Phàm lộ vẻ sắc mặt vui mừng, không phải vì loại bỏ được độc lực này, mà bởi vì sau khi tinh lọc độc lực, hần có cảm giác ở trong cơ thể sinh ra một cỗ sinh cơ lực tinh khiết, sau đó hóa thành dòng chảy nhỏ dần dần dung nhập khắp nơi trong thân thể. Trong quá trình này, không ngờ tu vi của hần còn được tăng lên. tuy rằng tiến độ không lớn. Vừa thấy Dương Phàm lúc thì nhu mày. lúc thì lại lộ ra sắc mặt vui mừng. Mục sư thúc không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh:

- Hần dẫn độc nhập thể, trực tiếp nghiên cứu phương pháp khắc chế trong cơ thể của mình.

Các Dược Sư bên cạnh nghe vậy, lại vô cùng khiếp sợ. Cái này cũng quá điên cuồng đi! Dẫn độc nhập thể còn nghiên cứu ở chính trong cơ thể mình. Nhưng mà bọn họ cũng không biết: Dương Phàm rất biến thái có thể xưng là thân thể của Thánh nông!

Rất nhanh. Dương Phàm đột nhiên mở to mắt. sau đó thu tay lại, nhưng linh quang màu trắng trên đỉnh đầu vẫn chưa tan biến.

- Dược Sư! Sư phụ ta có thể cứu được không?

Lăng Thiết thật sự không tìm nổi. lo lắng hỏi.

- Không thành vấn đề!

Dương Phàm chợt ngưng tụ ánh mắt, lại bấm tay một cái. một màn ánh sáng màu trắng kỳ dị, như có linh tính rớt vào trong cơ thể Thiết Ma Sơn. Hắn cho một tia rất nhỏ lực lượng Khai Quang Tịnh Thế Diễm. lưu chuyển một vòng trong cơ thể Thiết Ma Sơn, nơi nào nó đi qua tất cả độc lực nơi đó đều lập tức tan thành mây khói. không có chút sức phản kháng nào. Dương Phàm còn không yên tâm lại cho chạy vòng như thế mười tám lần.

Tại trong quá trình này, tất cả độc tố và bệnh kén của thân thể trong cơ thể Thiết Ma Sơn đều tiêu trừ không còn. Thậm chí lão có cảm giác thân thể mình như được thay da đổi thịt. thoải mái khoan khoái nói không nên lời.

Sau một lúc, Dương Phàm hơi có vẻ mệt mỏi, liên tục thi triển Khai Quang Tịnh Thế Diễm tiêu hao tinh thần lực thật lớn. Cũng may độc lực trên người Thiết Ma Sơn đã hoàn toàn trị tận gốc. Sau đó. Dương Phàm cũng không muốn tiêu hao thêm phép lực liền đưa cho Thiết Ma Sơn mấy viên linh đan khôi phục tinh nguyên khí huyết. Còn hắn vẫn đứng ở một bên tranh thủ thời gian khôi phục phép lực.

- Dương thần y thật sự là diệu thủ hồi xuân! Ân cứu mạng như thế. lão phu lúc này bái tạ!

Thiết Ma Sơn với vẻ mặt đầy cảm kích không ngờ quỳ sụp xuống lạy.

- Đại sư xin đứng lên!

Dương Phàm vội vàng nâng lão dậy:

- Ta vốn là Dược Sư gặp thương bệnh của đại sư như thế, có lý nào không cứu!

Sau một hồi nói chuyện ân cần, đám người Thiết Ma Sơn vô cùng cảm kích Dương Phàm, trong lòng cũng đều nảy sinh ấn tượng tốt. Mà các Dược Sư Dược Tiên cốc, bao gồm Mục sư thúc đều nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác trước. Nổi khiếp sợ trong lòng thật không thể nói bằng lời. Thậm chí các Dược Sư cảm thấy thật mất mặt.

Người bệnh được đưa đến Dược Tiên cốc, Dược Sư trong cốc cứu trị không được. lại được một Dược Sư tuổi trẻ giải quyết dễ dàng.

Điều này thật đúng là một mĩ mai thật lớn, là một cái tát mạnh vào mặt Dược Tiên cốc. Có thể đoán trước sau chuyện này, danh tiếng của Dương Phàm lại tăng lên tới một độ cao khiến cho người ta nhìn lên ngưỡng mộ. Những chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

- Người còn muốn vào cốc?

Mục sư thúc lắc đầu:

- Không được! Nếu nói về y thuật, người đương nhiên là có tư cách vào. Nhưng người là con của Dương Thiên, thì tuyệt đối là một ngoại lệ, Dược Tiên cốc không chào đón người.

Thì ra Dương Phàm đề cập với Mục sư thúc thỉnh cầu vào trong cốc tham thảo y thuật, lại bị kiên quyết cự tuyệt.

Dương Phàm không nghĩ tới đối phương lại quật cường như thế, thở dài:

- Không vào cốc cũng được nhưng Dương mỗ muốn gặp một bằng hữu trong Dược Tiên Cốc, không biết ngài có thể giúp nhắn dùm được không?

- Vào cốc thì không được, nhưng nếu chỉ nhìn người đi ra gặp mặt người, thật ra có thể xem xét Mục sư thúc cũng không phải là người không hiểu đạo lý. thần nhiên nói:
- Người nói ra xem, muốn gặp vị Được Sư nào trong Được Tiên cốc?

298. Chương 302: Lưu Ly Xà Triển Lộ Oai Phong

Mục sư thúc cười nói dường như cũng không phải là người không hiểu nhân tình thế thái

- Người này ta muốn gặp

Dương Phàm đột nhiên có chút khấn tr, trong đầu đột nhiên hiện ra nụ cười tinh khiết trên dung nhan tuyệt thế ẩn sau tấm sa che mặt kia. Chỉ có duyên gặp mặt mấy lần, thời gian ở chung cũng không nhiều, nhưng bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ đó lúc nào cũng hiện lên trong lòng trông rất sống động.

- Chẳng lẽ người cũng không biết tính danh người ấy?

Mục sư thúc nao nao:

- Nếu như thế cũng có hơi khó tìm. Được Tiên cốc phạm vi trăm dặm, trong đó Được Sư, được đồng vô số kể, nếu muốn tìm một người không biết tên tuổi, thì khó khăn biết bao?
- Không! Ta biết tên họ của nàng!

Dương Phàm vội vàng ổn định nỗi lòng hít sâu một hơi, nói:

- Bằng hữu ta muốn tìm họ Vân, nàng ở trong cốc hẳn là độc nhất vô nhị.
- Họ Vân? Còn là độc nhất vô nhị?

Mục sư thúc thì thảo tự nói. dường như đang sàng lọc chọn ra người theo như lời Dương Phàm nói. Trong khoảng thời gian ngắn dường như lão không nghĩ ra. Nhưng một Được Sư thanh niên bên cạnh lão lại đột nhiên chợt nghĩ tới:

- Mục sư thúc! Hẳn muốn tìm đúng là Vân sư muội, Vũ Tịch cô nương!

Lời vừa nói ra các Được Sư trẻ tuổi tại đây lập tức vành tai biến sắc trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm tràn đầy địch ý. Mục sư thúc cũng đột nhiên hiểu được, thần sắc đại biến:

- Cái gì? Người muốn tìm đúng là Vũ Tịch sư muội? Không được! Điều này tuyệt đối không được!

Trong giọng nói của lão, có một loại quyết đoán không thể lay chuyển. Không ngờ phản ứng so với đề nghị vào cốc của Dương Phàm trước đó còn kịch liệt hơn.

- Đây là vì sao? Không phải tiền bối mới vừa nói có thể xem xét chuyển đạt cho ta.

Dương Phàm lộ vẻ mặt đầy kinh ngạc có chút không hiểu tại sao. Vì sao vừa nhắc tới tên nàng phản ứng của Mục sư thúc lại lớn như thế xem ra yêu cầu này so với vào cốc còn khó khăn hơn vạn phần.

- Không được! Lão phu cũng không cần giải thích với người! Nếu muốn biết nguyên nhân cứ đi hỏi phụ thân Dương Thiên của người đi.

Sau đó một hàng các tu sĩ ào ào bay đi, trước đó đều dùng ánh mắt căm thù lướt qua Dương Phàm.

- Chờ một chút!

Dương Phàm kêu to mấy tiếng, nhưng không ai đáp lại. Chỉ trong chớp lát đám người Mục sư thúc đã quay lại trong cốc, không còn thấy bóng người nào.

"Kỳ quái! Thật sự là kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ chuyện này là do phụ thân?" Trong lòng Dương Phàm đầy nghi vấn, hắn mơ hồ thấy được thái độ của mọi người Được Tiên cốc đối với mình đều là do phụ thân. Nhưng Dương Phàm ngay cả phụ thân mình cũng chưa từng thấy mặt thì làm sao hiểu được nguyên do trong đó. Nhìn cửa cốc cách đó không xa trên mặt Dương Phàm hiện ra vẻ không cam lòng: "Thật phải buông bỏ sao?"

Buông bỏ?

Ở trong tự điển của Dương Phàm còn không có hai chữ này. Nếu không có sự cố chấp và kiên trì đó hẳn sao có thể bỏ đi một thân tu vi, ở trong vô số người chế giễu dần dần nổi dậy?

- Dương được sư!

Phía sau truyền đến tiếng gọi rất có khí lực của Luyện khí đại sư Thiết Ma Sơn.

- Đại sư có chuyện gì sao?

Dương Phàm cười cười đối với vị Luyện khí đại sư nổi danh nhất kinh đô này, hẳn vẫn vô cùng tôn kính. Huống chi hẳn còn muốn luyện chế một kiện lợi khí công kích, vừa lúc cần trợ giúp của Thiết Ma Sơn.

- Thiết mỗi lúc này cảm tạ ân cứu mạng của Dương được sư. Ngày sau nếu Được Sư có cần gì chỉ cần lão phu có thể làm được cho dù là vượt lửa qua sông, cũng sẽ không từ chối.

Thiết Ma Sơn nói với vẻ mặt khẩn thiết, lời nói đầy nghĩa khí.

- Không biết Thiết đại sư ở địa phương nào? sắp tới Dương mỗi muốn luyện chế một thanh lợi khí công kích đang cần nhờ Thiết đại sư trợ giúp.

Dương Phàm cũng rất thẳng thắn tiện thể đưa ra yêu cầu này.

- Lợi khí công kích? Loại Pháp bảo này cần không ít tài liệu quý hiếm.

Thiết Ma Sơn hơi đổi sắc mặt lại ẩn chứa một vẻ hưng phấn:

- Được Sư có ý tưởng này khẳng định trong tay có tài liệu quý báu.

- Không sai!

Dương Phàm gật gật đầu, vội vàng thần thức truyền âm nói ra một lần với Thiết Ma Sơn các tài liệu mình đã chuẩn bị:

- Duệ Hoàng Thạch, Huyền Tinh Thiết, Tam Dương Xích Ma Kim

Thiết Ma Sơn nghe liên tiếp những từ này, trong mắt lóe ra vẻ kinh hãi, khó có thể tưởng tượng gã Được Sư trước mắt lại có được nhiều tài liệu thượng đẳng như vậy. Đặc biệt Duệ Hoàng Thạch, lại là tài liệu quý giá tốt nhất để luyện chế bảo khí sắc bén. Ngay sau đó vẻ kinh hãi trong mắt Thiết Ma Sơn chuyển thành đủ loại sắc thái hưng phấn, mừng rỡ, chờ mong các thứ:

- Thật tốt quá! Chỉ cần Dương được sư muốn Thiết mỗi tùy thời cống hiến sức lực cho ngài! Nhiều tài liệu quý hiếm như vậy, có thể luyện chế ra lợi khí cường đại đến mức nào chứ? Lão phu thật có chút kiểm chế không được rồi

Dương Phàm bình thần cười, lão là Luyện khí Sư, hẳn thật có thể hiểu được tâm tình của đối phương liền hạ giọng nói:

- Tuy nhiên, chuyện luyện chế lợi khí công kích này, Dương mỗi hy vọng đại sư có thể giữ bí mật, những tài liệu này cũng không được để lộ cho người ngoài biết.

- Được! Một lời đã định! Uy tín của Thiết mỗi ngài có thể yên tâm.

Thiết Ma Sơn vẫn còn sót lại vài tia hưng phấn trong mắt. hỏi:

- Không biết Dương được sư định lúc nào thì luyện chế bảo khí này.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, phát hiện thời gian mình có thể lưu lại ở Ngự Dương quốc đã không còn nhiều, liền đáp:

- Chờ ta gặp được vị bằng hữu Được Tiên cốc kia sau đó có thể bắt tay ngay vào việc này.

- Ha ha! Tốt lắm chúng ta ở ngay tại cửa cốc này chờ, nếu may mắn vào được trong cốc, là chuyện tốt nhất không còn gì bằng.

Thiết Ma Sơn lo lắng về chuyện này không ngờ cũng không chịu rời đi. Sau khi thỏa thuận chuyện này, Dương Phàm một mình một người tới gần cửa vào Dược Tiên Cốc.

- Chờ một chút Dược dược sư! Cửa cốc có Tam Mục Thông Linh Mãng thực lực đáng sợ canh giữ.

Đám người Thiết Ma Sơn không khỏi cả kinh kêu lên. Hành động của Dương Phàm này quả thật quá sơ suất. Hẳn chỉ là một Dược Sư Trúc Cơ Kỳ, sao có thể chống lại Tam Mục Thông Linh Mãng có thần thông thạch hóa. Trong ý nghĩ của bọn họ, Dược Sư trị liệu có thể rất giỏi, thường thường ở phương diện luyện đan cũng không hề kém nhưng nếu luận về sức chiến đấu thì kém rất xa so với tu sĩ cùng một cấp bậc.

- Ha ha! Thiết đại sư! Các người yên tâm ta sẽ không có nguy hiểm!

Dương Phàm quay đầu lại, thần nhiên cười nói. Thiết Ma Sơn cắn răng một cái lộ vẻ mặt dứt khoát:

- Dược dược sư! Nếu ngài thực sự có ý này, mấy người lão phu có thể theo ngài cùng nhau đối phó với linh mãng này, như vậy cũng nắm chắc phần thắng nhiều một chút.

Dương Phàm là ân nhân cứu mạng của lão. Thiết Ma Sơn không muốn đối phương mất mạng ở nơi đây.

- Dược dược sư! Tuyệt đối không thể kích động, vừa rồi ngài cũng tận mắt nhìn thấy tên Độc sư kia bị thạch hóa ngay tại chỗ.

Lăng Thiết cũng không kìm nổi khuyên nhủ, trong mắt lộ ra vài tia không đành lòng.

- Ha ha ha! Ta biết các người thật có ý tốt!

Dương Phàm cười dài một tràng:

- Tuy nhiên, đối phó linh mãng này, mọi người không cần động thủ cứ giao cho linh thú vừa mới thăng cấp của ta đi.

Dứt lời hắn mở lòng bàn tay từ trong Tiên Hồng Không Gian gọi ra Lưu Ly Hàn Tinh Xà. Băng xà dài ba thước, thân mình trong suốt xoay quanh trong lòng bàn tay Dương Phàm, đôi mắt linh động lộ ra vẻ tò mò quan sát môi trường xung quanh. Ba người Thiết Ma Sơn bị ánh mắt con Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhìn lướt qua, bỗng nhiên cảm giác toàn thân mát lạnh, xuyên thẳng tận linh hồn xương tủy, không khỏi rùng mình một cái.

Lăng Thiết tu vi hơi thấp, chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, cổ hàn ý đó khiến thân thể hắn cứng đờ hô hấp như muốn nghẹn lại.

- Đây là linh vật gì? Nhìn qua có điểm giống hồng hoang dị chủng Lưu Ly Nham Tinh Xà trong truyền thuyết.

Thiết Ma Sơn lộ vẻ mặt kinh hãi nói.

Bỗng nhiên. Lưu Ly Hàn Tinh Xà trông thấy Tam Mục Thông Linh Mãng cách đó không xa lập tức hưng phấn rít lên.

Vù!

Không ngờ nó lập tức bay vèo tới Tam Mục Thông Linh Mãng. Dương Phàm mỉm cười không hề ngăn cản. Hắn cũng muốn kiến thức một chút sau khi Lưu Ly Hàn Tinh Xà thăng cấp thực lực như thế nào, về phần thần thông thạch hóa của Tam Mục Thông Linh Mãng. Dương Phàm cũng không hề lo lắng. Phải biết linh thú của hắn vốn là là biến dị của Lưu Ly Nham Tinh Xà. Nham Tinh Xà bản thể ẩn chứa tinh hoa của đại lượng nham thạch, theo trên phương diện đó mà nói chính là tồn tại cùng loại nham tinh thạch. Thử nghĩ loại thân mình chính là thân thể nham tinh hóa này, còn có thể sợ bị thạch hóa hay sao?

"Vèo vèo! Vù vù!"

Băng xà nho nhỏ kia dám khiêu chiến với quyền uy của mình. Tam Mục Thông Linh Mãng rít gào một tiếng, bốn phía cuồng phong gào rít dữ dội, trong miệng phun ra một luồng gió màu xanh mãnh liệt bao trùm hướng bay tới của Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

"Phù!"

Luồng gió mạnh đánh áp tới, Lưu Ly Hàn Tinh Xà không hề sợ hãi rít lên vui mừng, thân thể trong suốt như sao chổi của nó như trước sáng ngời bóng loáng, chẳng những không bị chút thương tổn gì mà còn như sắt thép dễ dàng đâm xuyên qua cản nát luồng gió cường đại đó. Năng lực phòng ngự cường hãn như thế cho dù là Kim Đan bậc cao đích thân tới đều phải rơi vào ngạc nhiên thán phục.

”Vù vù!”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà xuyên qua luồng kinh phong màu xanh, trong chớp mắt áp sát tới gần Tam Mục Thông Linh Mãng. Chỉ thấy thân thể Tam Mục Thông Linh Mãng run lên, một luồng hàn khí đáng sợ khiến máu huyết toàn thân nó gần như đông đặc lại. Lúc này cũng kích động lên hưng tính của nó, nó mở ra cái miệng to như chậu máu răng nanh lồm chồm. Thuận thế cắn lên thân thể Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

”Keng keng!”

Yêu thú tam cấp đỉnh toàn lực cắn xé, đủ để cản nát Pháp khí, thậm chí có thể nháy mắt xé nát linh khí hộ thể của tu sĩ, thế nhưng khi nó cắn trúng Lưu Ly Hàn Tinh Xà dài chỉ ba thước này lại phát ra tiếng vang như sắt thép chạm nhau.

”Khù!”

Tam Mục Thông Linh Mãng đột nhiên kêu thảm một tiếng, gãy rời hai cái răng nanh. miệng trào ra một vệt máu. Lực cắn xé mãnh liệt như thế, gặp phải vật cứng rắn như vậy làm cho răng nanh của nó gãy rời chính mình cũng bị vết thương nhẹ.

”Vù! Vèo!”

Thừa cơ hội này, hàn khí quanh thân Lưu Ly Hàn Tinh Xà bốc ra dày đặc, từng đợt từng đợt hàn khí đông lạnh trắng xóa dập dờn, lập tức thân thể của Tam Mục Thông Linh Mãng bị đóng băng lại. Dương Phàm chợt động tâm nghĩ tới liên điều khiển Lưu Ly Hàn Tinh Xà tiếp tục công kích: sinh cơ của linh mãng này cực kỳ cường đại không thể suy tính theo lẽ thường được.

”Phù!”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà chợt há mồm lại phun ra từng mảng từng mảng khí đông lạnh sáng lóng lánh, con Tam Mục Thông Linh Mãng khổng lồ, lập tức bị đóng băng tươi sống, không nhúc nhích.

”Thần thông hàn băng thật đáng sợ!” Đám người Thiết Ma Sơn âm thầm kinh hãi.

Linh thú hộ sơn của Dược Tiên cốc, Tam Mục Thông Linh Mãng tam cấp đỉnh còn chưa kịp thi triển bản mạng thần thông thạch hóa chỉ trong nháy mắt liền bị đóng băng.

- Dược dược sư! Linh thú của ngài là vật gì vậy?

Trong lòng Thiết Ma Sơn có phần sợ hãi, mấy người mình nếu như gặp tiểu băng xà này, chỉ sợ không có một chút xíu cơ hội giành thắng lợi.

- Ha ha! Đây là linh thú Lưu Ly Hàn Tinh Xà ta từ trong Cửu u Bi Cảnh tình cờ thu được, là biến dị của thượng cổ Lưu Ly Nham Tinh Xà!

Dương Phàm cười dài nói, trong mắt cùng có vài phần tự đắc. Sau khi thăng cấp thực lực thần thông của Lưu Ly Hàn Tinh Xà càng mạnh, hẳn mơ hồ cảm thấy thời điểm đối phó với Tam Mục Thông Linh Mãng vừa rồi kia, con băng xà này còn không có thi triển toàn lực.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà!

Mấy người Thiết Ma Sơn nghe cái tên xa lạ này. trong lòng đều kinh sợ, cảm giác nó thật lợi hại đáng sợ, lập tức nhớ kỹ cái tên này.

299. Chương 303: Nhân Quả Hai Đời

Tam Mục Thông Linh Mãng dài bảy tám trượng kia bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhỏ bé chỉ dài có ba thước, thoải mái đóng băng chế phục. Kết quả này khiến trong lòng đám người Thiết Ma Sơn rất rung động.

Không khỏi trầm nghĩ: "Thực lực Tam Mục Thông Linh Mãng ngạo thị cùng cấp. Không phải thần thú trong cùng cấp không thể chiến thắng. Hay là của con rắn này đạt tới cấp bậc có thể so với thần thú.

Dương Phàm cười cười âm thầm gật đầu, thu hồi Lưu Ly Hàn Tinh Xà vào vườn Linh thú trong Tiên Hồng Không Gian. Sau khi linh thú hộ sơn Tam Mục Thông Linh Mãng này bị đóng băng, lồi vào Dực Tiên Cốc, không còn gì nữa.

- Tốt lắm! Chúng ta có thể vào cốc rồi.

Dương Phàm vỗ vỗ tay, liền đi từng bước vào Dực Tiên cốc. Mỗi lần bước một bước, trong lòng hắn chờ mong và rung động hơn một phần, thậm chí đã nghĩ ra cảnh tượng gặp lại Vân Vũ Tịch. Dưới tình huống như thế, Dương Phàm có một loại tin tưởng vô cùng phá tan ngàn vạn nguy hiểm. Luồng tín niệm này vô cùng mãnh liệt, gần như giống như trường sinh tiên đạo hắn theo đuổi.

- Trong thời gian hơn hai mươi năm này là kỳ nữ duy nhất có thể khiến ta thật sự mở rộng lòng, đối xử chân tình cùng nguyện ý toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại mà truy tìm.

Tâm tình Dương Phàm giờ phút này vô cùng phức tạp, bao gồm các loại tình cảm kiên định chờ mong, thấp thỏm

Đám người Thiết Ma Sơn do dự một chút từng người theo sát Dương Phàm đi vào cửa cốc. Đi đến khu vực Tam Mục Thông Linh Mãng bị đóng băng, khí đông lạnh đáng sợ của hàn băng kia khiến bọn họ cảm thấy kinh hãi run sợ. Bọn họ có thể tưởng tượng, băng tinh tiểu xà chỉ dài ba tấc không ngờ có thần thông đáng sợ như vậy.

Dương Phàm vừa mới đi đến hẻm núi lối vào, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, tâm thần nghiêm nghị ngừng đầu đưa mắt nhìn phương xa. Một luồng quang ảnh màu xanh nhạt khiến linh khí chung quanh kinh hãi, từ phương xa lóe lên. Tốc độ đáng sợ kia là người xuất sắc nhất trong bậc cao Kim Đan mà Dương Phàm từng chứng kiến. Thanh thể cùng tốc độ như thế chỉ sợ có thể so sánh với vị Kim Đan Đại Tu Sĩ họ Ngụy kia mà trước kia chứng kiến ở La Sơn quốc. Mặc dù hắn mang Tường Vân Ngõa ở trước mặt tốc độ kinh thể hãi tục cũng cảm thấy vô lực.

- ôi! Là tu sĩ bậc cao của Dực Tiên cốc!

Thiết Ma Sơn biến sắc chờ quang ảnh màu xanh nhạt kia dừng lại liền thi lễ nói:

- Tại hạ Thiết Ma Sơn bái kiến tiên bối Dực Tiên cốc, nếu có chỗ mạo muội. xin thứ tội cho.

Dương Phàm cảm thấy một luồng uy áp kinh thể bao quanh trên bầu trời phát ra trên người cô gái với quần áo màu xanh mông lung. Uy áp bậc cao Kim Đan hóa thành một luồng lực lượng vô hình ép tới Dương Phàm đi ở tuốt đằng trước. Thân thể hắn cứng ngắc, hai tay nắm chặt, nhẹ run rẩy, cắn chặt răng, tinh khí thần tập trung cao độ chống đỡ áp bách của uy áp tinh thần của đối phương. Nếu là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, dưới uy áp như thế, tâm thần trong phút chốc thất thủ e rằng sớm đã quỵ gối xuống. Nhưng Dương Phàm còn có thể miễn cưỡng ổn định tâm thần sừng sững tại chỗ không chút nhúc nhích.

Vù.

Đột nhiên Thanh Thần Ngọc Bội đeo bên hông Dương Phàm bỗng rung lên, một dòng chảy mát lạnh phát tán ra, giảm nhẹ hơn phân nửa áp lực cho hắn. Trong phút chốc Dương Phàm từ dưới tinh thần áp bách châm chích do đối phương thoát ra khỏi phục đến đáng vẻ nhẹ nhàng thoát tục. Thanh Thần Ngọc Bội do lão già Vũ Văn này đưa quả nhiên không phải vật bình thường, không uống công ta ở trong động phủ che chở và dẫn đường Vũ Văn gia. Trong lòng Dương Phàm an tâm một chút hắn đoán là tu sĩ bậc cao của Dực Tiên cốc cũng sẽ không hạ sát thủ với mình.

Sau khi cô gái trong ánh sáng xanh mông lung thấy rõ đáng vẻ Dương Phàm không khỏi kinh hô một tiếng.

Ánh sáng xanh quanh thân nhạt đi, thân ảnh của nàng dần dần rõ ràng, lộ ra một cô gái với bộ cung trang màu xanh ung dung đẹp đẽ quý phái sợi tóc nhẹ tung bay, Cô gái này phong hoa tuyệt đại, ước chừng có vẻ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, có một loại phong vận thành thực của con gái nhưng lơ mơ cũng phát ra một luồng uy nghiêm của kẻ bề trên.

- ô kìa? Không đúng! Người không phải Dương Thiên.

Cô gái cung trang với vẻ phong hoa tuyệt đại khẽ kêu một tiếng kinh ngạc lại bắt đầu cẩn thận quan sát Dương Phàm.

- Xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh? Dương Thiên chính là gia phụ.

Dương Phàm không dám chậm trễ. vội thi lễ nói.

- Cái gì? Người chính là con của Dương Thiên?

Thần sắc cô gái cung trang màu xanh kia biến đổi là vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm Dương Phàm hơn nửa ngày.

- Khó trách! Khó trách! Khuôn mặt giống như vậy.

Thần sắc cô gái cung trang màu xanh không ngừng lóe lên nhìn kỹ Dương Phàm một lát thở dài một hơi:

- Đã hơn hai mươi năm rồi Hiện tại người hẳn là vừa đúng hai mươi mốt tuổi chứ? Nhớ ngày đó ta còn ôm qua người.

- Hả?

Dương Phàm không khỏi kinh ngạc. Vị bậc cao Kim Đan thần bí không rõ này đã từng ôm qua mình sao? Đó khẳng định là thời kì mình còn bé!

Vậy nàng với mẫu thân của mình có quan hệ gì?

Có lẽ thấy sự nghi hoặc trong mắt Dương Phàm, cô gái cung trang thu hồi lòng lại khôi phục bình tĩnh:

- Ta là cốc chủ Dược Tiên cốc, họ Ngọc. Người có thể gọi ta là Ngọc cốc chủ hay là Ngọc tiền bối.

Cốc chủ Dược Tiên cốc?

Dương Phàm hoảng sợ không nghĩ tới mình có thể trông thấy nhân vật như vậy.

- Vãn bối ra mắt Ngọc cốc chủ.

Dương Phàm lại thi lễ, hẳn đoán vị Ngọc cốc chủ trước mặt này, cùng mẫu thân của mình hơn phân nửa có quan hệ không giống tầm thường. Ngọc cốc chủ thần nhiên liếc mắt nhìn hắn:

- Là Dương Thiên gọi người đến đây sao?

- Là chính vãn bối đến, phụ thân mất tích mười mấy năm, vãn bối vẫn chưa gặp ông.

Dương Phàm đáp.

- Hả? Ta cũng nghe nói qua Dương Thiên này hành động thần bí gần mười năm qua.

Dư quang của bà đảo qua Tam Mục Thông Linh Mãng cách đó không xa bị đóng băng, trong mắt hiện lên một chút kinh dị. Dưới tình huống bình thường, có Tam Mục Thông Linh Mãng trấn thủ nơi này, trên cơ bản có thể không nhìn bất cứ ai dưới bậc cao. Nếu thật sự bậc cao mạnh mẽ xâm nhập, tự nhiên sẽ có bậc cao trong cốc trông chừng. Tuy nhiên, dưới bậc cao còn có người nào có thể chế phục Tam Mục Thông Linh Mãng, đây thực sự khiến Ngọc cốc chủ kinh ngạc. Hơn nữa. theo khu vực đóng băng chung quanh mà xem cũng không có trải qua bất cứ chiến đấu dữ dội gì.

- Tam Mục Thông Linh Mãng này do ai chế phục?

Ánh mắt Ngọc cốc chủ đảo qua Dương Phàm, đám người Thiết Ma Sơn. Nơi này chỉ có ba gã Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm, Thiết Ma Sơn, Mạnh Pha, còn có một đám Ngưng Thần Kỳ, Ngọc cốc chủ đương nhiên sẽ không lo lắng.

- Hồi tiền bối, Tam Mục Thông Linh Mãng này là bị linh thú của vãn bối Lưu Ly Hàn Tinh Xà đóng băng, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Dương Phàm đáp.

- Thật to gan! Không cho người vào cốc người lại dă thương linh thú hộ cốc! Đúng lúc này, phía trước bay tới một bóng người, âm thanh kia rất quen thuộc. Chính là Mục sư thúc lúc trước phát tay áo bỏ đi.

- Ngọc sư tỷ! Người này là con trai của Dương Thiên.

Mục sư thúc đi đến trước mặt cốc chủ Dược Tiên cốc, thấp giọng nói.

- Ta biết.

Mặt Ngọc cốc chủ bình tĩnh chợt nói với Dương Phàm:

- Con làm bị thương linh thú thủ hộ phái ta vốn ta nên có chút trừng trị nhỏ nhưng thấy con có chút ngọn nguồn với Dược Tiên cốc ta, chuyện này tạm thời không đề cập tới.

- Tạ ơn tiên bối khai ân.

Dương Phàm cung kính nói. sau đó lại nói:

- Văn bối lần này đến Dược Tiên cốc là muốn lãnh giáo y thuật dược sư trong cốc.

- Lãnh giáo y thuật?

Đôi mi thanh tú của Ngọc cốc chủ nhẹ nhúu:

- Đây chỉ sợ có chút không tiện, huống chi thân phận đặc biệt của con. Dược Tiên cốc của ta cũng không chào đón con.

- Ngọc sư tỷ! Mục đích chân chính của người này là

Mục sư thúc vội dùng thần thức truyền âm nói với Ngọc cốc chủ bên cạnh. Dương Phàm thầm nghĩ không ổn. Quả nhiên, thần sắc Ngọc cốc chủ biến đổi, trên mặt Ngọc cốc chủ hiện lên một tầng sương lạnh:

- Con nhận biết Vũ Tịch sao?

- Có duyên gặp mặt mấy lần.

Dương Phàm nói thật cẩn thận. cảm giác trong đó có chút không thích hợp. Ngọc cốc chủ vừa nghe lời ấy, sương lạnh trên mặt càng tăng lên, trong mắt càng có thêm vài tia lạnh lùng.

- Tiên bối ngài

Đám người Dương Phàm cảm thấy thấp thòm lo âu. Trong trường hợp đó, Ngọc cốc chủ kia đột nhiên cười lạnh về mặt trào phúng nói:

- Phụ thân Dương Thiên của con vào hai mươi năm trước, hại chết người nối nghiệp Dược Tiên cốc đời trước của ta.

- Hả?

Về mặt Dương Phàm kinh dị: "Phụ thân Dương Thiên của con đã hại chết chính mẫu thân của mình? Điều này sao có thể?"

- Cách hai mươi năm, người làm con hấn không ngờ có ý đồ tiếp cận người kế thừa mới của Dược Tiên cốc ta?

Mặt Ngọc cốc chủ như sương lạnh cười lạnh liên tục.

- Mộng Yên là thân truyền đệ tử của ta bị phụ thân Dương Thiên của ngươi hại chết.

- Vũ Tịch là thân truyền đệ tử thứ hai của ta. Ta cũng bỏ tâm huyết cả đời này cho nàng, bất kể như thế nào ta cũng không cho người tiếp cận nàng. Bản cốc chủ mất đi một gã đệ tử tốt, không muốn mất đi người thứ hai.

- Cái gì? Vũ Tịch cũng là sư muội của mẫu thân? Cả người Dương Phàm khê run lên.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới trong này còn có nhân quả như thế. Mẫu thân Liễu Mộng Yên là truyền nhân của Ngọc cốc chủ này. Như vậy về mặt bối phận mà xem. Ngọc cốc chủ này chính là sư tổ mẫu của mình.

Sư tổ mẫu!

Mà Văn Vũ Tịch chính là sư muội mẫu thân, như vậy nàng chẳng phải là sư cô của mình sao?

Sư cô?

Mặc dù trước đây có bao nhiêu người đoán nhưng khi Dương Phàm biết được tình hình thực tế thì cũng rung động vạn phần. Một bí ẩn lớn rất cục bộ vạch trần. Dương Phàm biết rõ quan hệ của đám người phụ thân, mẫu thân, Vân Vũ Tịch, Ngọc cốc chủ.

Tuy nhiên, trong lòng hắn còn có một bí ẩn nhỏ. Ngọc Cốc chủ nói phụ thân của mình đã hại chết Liễu Mộng Yên, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nghe lão già Dương gia nói cái chết của Liễu Mộng Yên có quan hệ rất lớn với Liệt Vô Huyền của Ma Dương Tông, phụ thân thậm chí đã từng tìm lão quyết chiến, sau đó không biết tung tích.

- Dương được sư! Hiện tại người cuối cũng hiểu rõ chưa?

Mục sư thúc thở dài một hơi.

Dương Phàm đứng tại chỗ giặt mình một chút, thần sắc trong mắt biến hóa không ngừng.

- về tình về lý, chúng ta cùng không cho người tiếp cận Vũ Tịch.

Lời nói Mục sư thúc sâu xa.

Dương Phàm trầm mặt, bất kể tình lý, hay là thực lực. Ngọc cốc chủ đều đứng ở thế cao khiến hắn không nói gì phản bác. Luận tình lý, phụ thân trước đây hại chết đệ tử đối phương, bản thân mình là con ông, từ mức độ nào mà nói xem như con của kẻ thù. Hơn nữa. Vân tiên tử là tiểu sư muội của mẫu thân, về mặt bối phận xem như là sư cô mình, đây đã bị luân lý ước thúc. Cho nên luận tình lý, Dương Phàm cảm thấy vô lực, về phần thực lực, đối phương là cốc chủ Dược Tiên cốc. Một thân tu vi đạt tới Kim Đan Đại Tu Sĩ. Dương Phàm cũng bất lực. Thử nghĩ ở trong hoàn cảnh này, Dương Phàm thông minh hơn mười lần lại có thể thế nào chứ?

Trầm mặt một chút Dương Phàm nhìn Mục sư thúc một chút chưa xốt nói:

- Mục tiên bối! Con nhìn ra được người là một dược sư có tâm địa tốt

- Có thể chỉ điểm cho con một chút. rốt cuộc muốn làm thế nào con mới có thể có được mục đích của mình?

- Dương mỗi không tin ở Tu Tiên giới này, không có chuyện gì không thể hoàn thành.

Trong mắt Dương Phàm lộ quang chột lóe.

Mục sư thúc nao nao, bay đến trước người hắn nhẹ nhàng đặt lên vai của hắn đáp:

- Đúng vậy! Tu Tiên giới không có chuyện gì không thể hoàn thành. Nhưng điều kiện tiên quyết là con phải có thực lực tương ứng. Nếu con có thể đột phá bậc thấp đạt tới trình độ bậc cao Kim Đan. Mặc dù là Ngọc cốc chủ cũng phải kính con ba phần, chuyện này còn có mấy đường hy vọng.

- Nếu con có thể vượt qua bậc cao Kim Đan đạt tới Nguyên Anh Kỳ thần thông cái thế, như vậy, toàn bộ Dược Tiên cốc, đều không ai ngăn cản con.

300. Chương 304: Quanh Co

- Nếu như con có thể đột phá bậc thấp tới trình độ bậc cao Kim Đan, mặc dù là Ngọc cốc chủ cũng phải kính con ba phần, chuyện này còn có mấy tia hy vọng.

- Nếu con có thể vượt qua bậc cao Kim Đan, đạt tới Nguyên Anh Kỳ thần thông cái thế như vậy cả Dược Tiên cốc, đều không ai ngăn cản con, bất cứ luân lý theo lẽ thường đều là chó má.

Mục sư thúc dùng thần thức truyền âm hai câu này, giải thích với Dương Phàm. Cuối cùng. ông nói lời thăm thía:

- Lấy thiên phú con hai mươi mốt tuổi bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, sau này tiến vào bậc cao hy vọng cũng không ít.

- Cảm tạ hiện tại tiên bối chỉ điểm.

Dương Phàm hiểu rõ, đồng thời cùng thâm hận mình mắt kém như thế nào mê mộng đạo lý dễ hiểu như thế: Ai có nắm đầm lớn thì người đó có quyền lên tiếng.

Có lẽ trong khi hoảng loạn biết được nhiều tin tức như vậy, lòng Dương Phàm cũng có chút loạn.

- Chỉ tiếc, bất kể là bậc cao Kim Đan hay là Nguyên Anh càng thêm xa xôi, đều là cường giả tinh anh và tuyệt thế vạn người không có một. Lão phu lúc ba mươi tuổi bước vào Trúc Cơ Kỳ, tu luyện năm mươi năm đến Trúc Cơ Kỳ Đại Viên Mãn. Hiện giờ thời gian năm mươi năm vội trôi qua sắp hết trăm tuổi, lại vô duyên ngược nhìn bậc cao Kim Đan.

Mục sư thúc thở dài một hơi nói khẽ với Dương Phàm:

- Nếu trong mười năm con có thể đột phá đến bậc cao Kim Đan ta sẽ kiệt lực giúp con thúc đẩy chuyện này. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là con và Vũ Tịch tâm đầu ý hợp.

Dứt lời Mục sư thúc vỗ nhẹ vai hấn liếc mắt nhìn, trong mắt có mấy phần phức tạp, sau đó bay đi gặp mặt Ngọc cốc chủ trên trời cao xa xa.

Dương Phàm không khỏi nhìn ánh mắt Mục sư thúc trước khi đi cảm giác vị được sư này chân thực nhiệt tình dường như ký thác gì với mình. Chỉ là hiện tại, Dương Phàm vẫn không thể nhìn thấu cốt lõi của nó. Có lẽ chờ hấn đặt chân vào bậc cao sau khi thành công biết ý nguyện này, mọi thứ đều được lộ ra.

- Bậc cao! Bậc cao

Dương Phàm thì thảo tự nói, hấn cũng hiểu được rất sâu tầm quan trọng của thực lực. Nếu có thể bước vào bậc cao rất nhiều chuyện đều trở nên dễ dàng. Hiện tại tu vi của hấn tới gần Trúc Cơ Đại Viên Mãn. Bậc cao Kim Đan cũng không phải chuyện xa vời nhưng cũng không phải có thể một lần là xong. Nhìn chung Tu Tiên giới mệnh mong này, có bao nhiêu tu sĩ dừng ở Trúc Cơ Kỳ hơn trăm năm đều không thể kết đan thành công. Do đó vô duyên với đại đạo Kim Đan thần thông?

Có lẽ là xúc động đến cái gì khi đối mặt với trưởng bối đời trước của Dược Tiên cốc, Dương Phàm lại nghĩ tới mẫu thân để ra mình chưa từng gặp mặt. Nghĩ đến đây, hấn lấy Thông Linh Ngọc Trụ mang bên người ra. Ngọc Trụ này là do mẹ để Liễu Mộng Yên lưu lại cùng có khăn tay trắng viết lưu lại:

Thông Linh Ngọc Trụ lưu lại cho con ta Dương Phàm.

Bên dưới ghi: Liễu Mộng Yên.

Cùng lúc như thế ở một bên khác Ngọc cốc chủ và Mục sư thúc dừng lại trên hư không.

- Ông thật sự nghĩ rằng con của Dương Thiên có thể trong mười năm tăng tới bậc cao Kim Đan?

Ngọc cốc chủ nói có chút trào phúng.

- Sư tỷ! Tỷ cũng nghe thấy.

Mục sư thúc cười khở.

- Hừ! Trong cảm quan của tu sĩ bậc cao, thần thức truyền âm của các người chỉ là vô dụng.

Ngọc cốc chủ cười lạnh nói.

- Sư tỷ có phủ nhận quan điểm lúc này không?

Mục sư thúc nói có chút khấn trương.

- Nếu người này có thể trong mười năm tăng lên tới bậc cao Kim Đan vậy chứng minh hấn có cơ hội tiến thêm một bước tiến vào Nguyên Anh, ta cũng cân nhắc một chút.

Ngọc cốc chủ nhẹ thở dài:

- Vũ Tịch lần trước đi kinh đô hơn phân nửa là hội ước với người này, sao có thể giấu diếm sư tôn như ta chứ?

- Đúng vậy! Bọn họ hơn phân nửa là tình đầu ý hợp, ta cũng rất xem trọng Dương Phàm này, có lẽ hấn có thể vượt qua phụ thân hấn cũng không chừng.

Mục sư thúc nhìn Dương Phàm cách đó không xa, trong mắt hiện lên vẻ ôn hòa đồng thời cùng kỳ thác tình cảm ôm ấp sâu trong nội tâm.

- ủa? Ngọc Trụy trong tay hẳn

Ánh mắt Ngọc cốc chủ rơi xuống thứ trong tay Dương Phàm không khỏi kinh hô:

- Thông Linh Ngọc Trụy.

- Thông Linh Ngọc Trụy? Đây không phải là vật thừa kế của Dược Tiên cốc sao?

Mục sư thúc cũng cả kinh.

Vèo vèo!

Hai người một trước một sau bay vọt đến trước mặt Dương Phàm.

- Ngọc cốc chủ! Mục tiên bối! các người đây là

Dương Phàm thấy khó hiểu nhưng rất nhanh phát hiện ánh mắt sáng quắc của Ngọc cốc chủ nhìn Ngọc Trụy trong tay mình.

- Vật ấy người lấy từ đâu?

Ngọc cốc chủ nói với giọng điệu lạnh lùng.

- Đây là di vật mẫu thân lưu lại cho con.

Dương Phàm đáp một cách chi tiết

- Mộng Yên hả?

Ngọc cốc chủ đột nhiên nhắm đôi mắt lại thở dài một hơi:

- Đồ nhi孽! Con không những bị người lừa tâm, ngay cả vật thừa kế của Dược Tiên Cốc như thế đều lưu lại cho con của Dương Thiên. Con làm như vậy, rốt cuộc có dụng ý gì?

Thấy vậy, Mục sư thúc thở dài nhẹ nhõm một hơi, ông vốn tưởng rằng Ngọc cốc chủ động thủ cướp đi vật ấy từ trong tay Dương Phàm. Mà lấy tính tình của Dương Phàm chỉ sợ sẽ không chịu thua đến lúc đó tình huống sẽ không tốt rồi

Xem ra, tình cảm thầy trò giữa Ngọc cốc chủ này và Liễu Mộng Yên không giống như sâu sắc thông thường, càng vượt qua tưởng tượng của Mục sư thúc. Sau một lúc thật lâu, Ngọc cốc chủ thu liễm cảm xúc, nói với Dương Phàm:

- Thông Linh Ngọc Trụy trong tay người, vốn thuộc vật kế thừa Dược Tiên cốc ta. Bình thường chỉ được đặt ở trong tay người nối nghiệp kế tiếp hay các đời cốc chủ.

Dương Phàm trầm nghĩ không ổn. Hiểu được đối phương muốn đòi ngọc trụy này, không khỏi hít sâu một hơi:

- Chẳng lẽ sư tổ mẫu ngài muốn cướp chiếc Thông Linh Ngọc Trụy từ trong tay ta?

- Sư tổ mẫu?

Ngọc cốc chủ nao nao trong mắt lướt qua một tia tình hoài phức tạp gật đầu nói:

- Tốt tốt! Nhận con một tiếng gọi ta là "Sư tổ mẫu". Như vậy bản cốc chủ cho phép con đưa ra một yêu cầu để đổi lấy chiếc ngọc trụy này. Đây cũng là cực hạn ta có thể làm được. Bất kể như thế nào Thông Linh Ngọc Trụy này đều thuộc về Dược Tiên cốc ta.

- Đây

Vật ấy tuy rằng có được từ mẫu thân Liễu Mộng Yên nhưng chung quy là thuộc về Dược Tiên cốc, là vật thừa kế của người nối nghiệp và các đời cốc chủ. Huống chi ở trước mặt Kim Đan Đại Tu Sĩ của Dược Tiên cốc, Dương Phàm không có sức phản kháng.

- Được! Con đồng ý nhưng có một yêu cầu.

Dương Phàm gật đầu đồng ý.

- Có yêu cầu gì mặc sức đưa ra, bản cóc chủ tận lực đáp ứng con nhưng chớ quá mức. Thần sắc Ngọc cóc chủ dịu đi một chút.

- Con không có yêu cầu gì đặc biệt.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Chỉ cầu tự tay giao Thông Linh Ngọc Trụ này cho người nối nghiệp hiện tại của Dược Tiên Cốc, Vân Vũ Tịch.

- Xin hỏi yêu cầu này có quá mức hay không?

Thần quang trong mắt Dương Phàm lóe lên.

- Đây

Ngọc cóc chủ và Mục sư thúc đối mặt nhìn nhau không nghĩ tới yêu cầu Dương Phàm đưa ra, khéo léo như thế. Trả Thông Linh Ngọc Trụ cho người có thể nhưng phải từ Dương Phàm trả lại cùng tự thân giao cho Vân Vũ Tịch. Nếu Ngọc cóc chủ không đáp ứng vậy chẳng phải ngay cả vật kế thừa Dược Tiên cốc cũng phủ định?

- Tốt! ta đây đáp ứng cho người tiến vào Dược Tiên cốc gặp Vũ Tịch.

Ngọc cóc chủ hơi thâm ý liếc mắt nhìn hắn:

- Nhưng bản cóc chủ cũng có một yêu cầu tiên quyết, con chỉ có thể ở trong cốc hai canh giờ thôi.

- Một lời đã định.

Dương Phàm rất nhanh đạt thành hiệp nghị bước đầu với Ngọc cóc chủ.

- Thiết đại sư! Các người ở ngoài cốc chờ ta hai canh giờ, sau hai canh giờ Dương mỗ sẽ đi ra.

Dương Phàm lại nói với đại sư luyện khí Thiết Ma Sơn.

- Chỉ hai canh giờ có đáng là bao. Dương được sư cứ vào đi thôi.

Thiết Ma Sơn cười ha ha.

Vì thế Dương Phàm theo Ngọc cóc chủ, Mục sư thúc bay vào trong cốc. Đương nhiên trước đây, Ngọc cóc chủ cũng hơi dùng chút kế nhỏ giải trừ đóng băng Tam Mục Thông Linh Mãng. cũng khôi phục thương thể đó. Khi giải trừ đóng băng, Ngọc cóc chủ không khỏi nghĩ thâm trong lòng:

- Con Lưu Ly Hàn Tinh Xà này là kỳ vật gì nhưng lại thoải mái chế trụ linh thú hộ sơn của Dược Tiên cốc ta.

Trong Dược Tiên cốc không có cảnh sắc tiên cảnh như trong tưởng tượng của Dương Phàm nhưng nơi này có một luồng khí tức thuần chất thiên nhiên, bay tới một mảnh đất nào đó còn có thể ngửi được mùi dược khiến tâm thần người ta phấn chấn.

- Nơi này lại gieo trồng nhiều dược liệu như vậy.

Dương Phàm trong quá trình phi hành cẩn thận quan sát phát hiện có rất nhiều dược điền trong Dược Tiên cốc. Dược điền được phân thành các loại, dược liệu dưới môi trường sinh tồn không giống nhau, có thể nhanh hơn chu kỳ sinh trưởng, thậm chí sinh sản một lượng dược liệu. Đương nhiên, dược liệu có nhiều loại cũng bao gồm một số thiên tài địa bảo, kỳ hoa dị thảo cùng với sâu thú khác loài.

Trong quá trình thăng tiến phi hành. Dương Phàm cảm thấy hoa cả mắt nhưng cuối cùng trông thấy dược qui mô chân chính của dược điền. Đồng thời hắn cũng liên tưởng đến công việc kinh doanh dược liệu của Lâm gia kinh đô ở thể tục. Khó trách Lâm gia có quan hệ không bình thường với Dược Tiên cốc, Lâm Vũ thậm chí còn là ký danh đệ tử của Dược Tiên cốc, nguyên lai còn có nguyên nhân này trong đó.

- Phía trước chính là Mộng Trúc Tiểu Hiên, là nơi mẫu thân con từng ở, Vũ Tịch hiện tại cũng ở nơi này, con còn không đến hai canh giờ.

Ngọc cốc chủ bỏ lại một câu, hóa thành một luồng quanh ảnh màu xanh hiện lên phía chân trời biến mất trong tầm mắt Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn thấy bên cạnh dòng suối cách đó không xa, trúc lâm màu xanh biếc với phong cảnh tú lệ. Trúc lâm này cùng với dòng suối nhỏ bên cạnh và sinh cơ lực ý chung quanh, hòa hợp thành một thể khiến người ta có một loại cảm giác hợp với tự nhiên. Trúc lâm cũng không lớn chỉ có trăm trượng vuông. Ánh mắt Dương Phàm thậm chí có thể xuyên thấu qua trúc lâm. nhìn thấy một phòng trúc nhỏ cách điệu tạo nhã rất khác biệt trong đó.

- Hai canh giờ! Con hãy nắm chặt đó.

Mục sư thúc nhẹ thở dài một hơi. phi thân rời đi. Dương Phàm cố nén vội vàng cùng với mong muốn trong lòng không nhanh không chậm tiến vào trúc lâm. Tiến vào nơi này, hắn có thể nghe được tiếng quạ kêu êm tai, một màu xanh biếc trong trúc lâm như thấm vào ruột gan. Mơ hồ. hắn có thể nắm giữ được một chút hương cỏ cây nhàn nhạt có chút quen thuộc. Hắn có thể xác định Vân Vũ Tịch ở nơi này. Đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên nghe được một tiếng sáo du dương kỳ ảo. Tiếng sáo kia giống như một nốt nhạc màu xanh có thể tẩy rửa nội tâm tịch nhân. Dương Phàm cảm giác một mảnh sinh cơ xanh biếc chung quanh, lực lượng Tiên Hồng Quyết vô tình dẫn động theo đó. Đạo nhập vào thế giới tràn ngập màu xanh và sinh cơ, cũng dung nhập vào trong đó, đám sương sinh mệnh sinh sôi không thôi vận chuyển trong cơ thể Dương Phàm dung nhập vào mảnh đất dưới chân, dung nhập một mảnh trúc lâm chung quanh, cùng cộng minh với ngàn vạn dao động sinh mệnh thế gian. Trong phút chốc Dương Phàm tiến vào một loại hoàn cảnh kỳ dị mà lại quen thuộc. Cảm quan trong chốc lát tăng lên rót vào mảnh đất dưới chân, cỏ cây, trúc lâm, sâu thú, nam thạch, lá khô từng chút kéo dài ra.

Thế gian vạn vật phàm là trong phạm trù tự nhiên, cùng cộng hưởng với một dòng chảy sinh mệnh. Cảm quan lấy tốc độ khủng bố khuếch trương, phạm vi trăm trượng, phạm vi một dặm, phạm vi năm dặm, Mười dặm, hai mươi dặm, năm mươi dặm, một trăm dặm, hai trăm dặm!

Trong thời gian ngắn Dương Phàm lấy trạng thái hiểu rõ thiên địa, cảm quan dung nhập vào trong dòng chảy sinh mệnh hai trăm dặm. Hiểu rõ mọi thứ nắm trong tay vô hạn sinh cơ, cũng gây ra linh khí ở toàn bộ Dược Tiên cốc xao động dị thường.

Đây là Thiên Nhân Mô Thức.

Dương Phàm từ lúc chào đời tới nay, lần thứ ba tiến vào cảnh giới huyền ảo như thế.

301. Chương 305: Bậc Cao

Hai lần Thiên Nhân Mô Thức trước đây, đều là một kỳ ngộ lớn của Dương Phàm, linh hồn cảnh giới có biến hóa về chất. Mà lúc này đây có ngoại lệ hay không?

Dương Phàm tự cho mình bảo trì một loại trạng thái tự nhiên vững vàng vẫn lấy một loại bước đi không nhanh không chậm tiến vào sâu trong trúc lâm. Hắn không dám ngừng, cũng không dám tăng tốc, suy nghĩ đến vì từng biến hóa nhỏ bé nhất dẫn phát ra xung đột hợp với thiên nhiên, do đó sẽ rơi xuống hoàn cảnh như thế. Cảm quan phạm vi hai trăm khiến hắn nhìn thấy toàn bộ Dược Tiên cốc, thậm chí ngay cả khí tức đám người Thiết Ma Sơn ngoài cốc đều có thể nhìn thấy.

Có lẽ là cảnh giới vì hắn giờ phút này cũng không đủ, người nhìn thấy đều là một đám dòng chảy sinh mệnh cùng hình người. Nếu không, hắn có thể nhìn thấy diện mạo của mỗi người, thần thái và động tác.

- ủa?

Nơi nào đó của Dược Tiên cốc, thân hình Ngọc cốc chủ đang bay trên không, đột nhiên dừng một chút. Bà cẩn thận cảm thụ dị động linh khí chung quanh, còn có một luồng sinh mệnh dao động mờ mịt. Nếu không như thế bà còn có một loại ảo giác bị rình.

- Là ai?

Ngọc cốc chủ khẽ quát một tiếng, triển khai thần thức nắm trong tay khu vực chung quanh, nhưng không có nhận thấy khác thường gì. Sau đó mặt bà lộ ra vẻ mê man bay về phía xa.

Mộng Trúc Tiểu Hiên.

Dương Phàm bước chân tự nhiên phiêu dật không nhanh không chậm đi từng bước đến chỗ đó. Trung tâm trúc lâm phòng trúc tinh xảo tinh khiết kia chính là nơi ở của Vân Vũ Tịch. Mà tiếng sao du dương thần bí kia chính là đến từ phòng trúc kia. Tiếng sáo càng thêm rõ ràng, cảm quan của Dương Phàm càng rõ ràng hơn. Đến cuối cùng hắn thậm chí thấy rõ Vân Vũ Tịch đứng lặng yên tĩnh trong phòng trúc, tay cầm sáo ngọc trong suốt. Khuôn mặt xinh đẹp như dung nhan thiên sứ ngọc ngà, lần đầu dưới tình huống không mang khăn che mặt hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Vây dài màu lục không nhiễm bất cứ hạt bụi nhỏ nào, tóc đen rối tự nhiên tung bay hình dáng ngũ quan, ngọc dung tiên tử, con mắt sáng như viên ngọc. Tất cả mọi thứ đều giống như kiệt tác đều luyện sắc sảo, hợp thành một màn như bức tranh như họa trông phong cảnh rất sống động. Mà tất cả mọi thứ đều chính là cảnh tượng bất được trong cảm quan của Dương Phàm so với chân thật còn muốn sống động hơn.

Ánh mắt Dương Phàm từ sau khi tiến vào Thiên Nhân Mô Thức liền tự nhiên nhắm lại. Gạt bỏ tạp niệm ra khỏi cảm quan của mình, có lợi cho việc hắn hoàn toàn dung nhập vào cảnh giới hoàn toàn mới. Vô tình Dương Phàm đi tới trước phòng trúc. Hắn không biết mình đi bao nhiêu, có lẽ là một trăm bước lại có lẽ là hai trăm bước điều này cũng không quan trọng.

Giờ phút này, Dương Phàm thậm chí nghĩ tới một khả năng nếu mình mạo muội tiến vào đã quấy rầy Vân Vũ Tịch thổi sáo khiến cho tiếng sáo gián đoạn như vậy mình rất có thể từ trong cảnh giới huyền diệu khó giải thích này đi ra. Nhưng bước chân của hắn không dừng lại mọi thứ cũng không thể khống chế, nếu không cảnh giới hắn vất vả duy trì này, sẽ lập tức hỏng mất.

Tự nhiên bước vào phòng trúc như vậy, hành động của Dương Phàm hợp với tự nhiên, đến nỗi khiến Vân Vũ Tịch chưa từng cảm giác thấy. Có lẽ nàng cảm thấy được nhưng cảm giác mọi thứ dường như hợp lẽ liền không phản ứng.

Dương Phàm cẩn thận nghe tiếng sáo này, hắn dừng lại cũng không phải không cố ý hành động, tâm thần ngược lại càng thêm chú ý. Cảm quan của hắn cùng dung hợp với tiếng sáo của Vân Vũ Tịch đã nhìn chăm chú vào nàng ở cự ly gần. Đôi mắt xinh đẹp như suối mát chảy của Vân Vũ Tịch dừng ở hắn, một mảnh yên tĩnh kỳ ảo trong phòng.

Vô tình nàng ký thác tâm thần vào trong nốt nhạc cùng theo cảnh giới Dương Phàm dẫn dắt đi, cảm ứng cho nhau bù lại khoảng trống cho nhau. Tâm thần Dương Phàm chấn động, cảm giác tinh thần lực của mình có được một luồng khí tức hoa cỏ tinh khiết gia nhập cảm quan rõ ràng gia tăng. Nếu không như thế hắn lỡ mờ cảm thấy được linh hồn cảnh giới của mình tiến vào một loại trình độ có thể dẫn phát ra biến ảo thiên địa linh khí

Đây là một loại cảnh giới nào đó.

Trong quá trình này Dương Phàm tiếp xúc với một luồng ý thức tâm thần quen thuộc mà thân thiết, lẫn nhau bắt đầu thử trao đổi kết nối, chia sẻ vui mừng cùng sầu lo cho nhau. Thời gian từng chút trôi qua Dương Phàm cảm giác luồng ý thức tâm thần khi càng ngày càng quen thuộc, một chút nội dung giao lưu kia không ngờ còn bao quát mình nguyên lai nàng chính là Vân Vũ Tịch!

Dương Phàm mừng rỡ như điên muốn tiến thêm một bước đột phá phòng tuyến trong lòng đối phương, để hiểu được càng nhiều tin tức. Tuy nhiên đúng lúc này, tiếng sáo liên tục không ngừng chợt đình chỉ, bên tai truyền đến một giọng nói mềm mại như nước:

- Dương công tử!

Dương Phàm lập tức từ trong cảnh giới mờ mịt vô cùng kia buông bỏ, đúng lúc thấy Vân tiên tử thanh tú với một thân tập hợp thiên địa linh khí.

- Dương công tử? Ha ha!

Dương Phàm mỉm cười:

- Chẳng lẽ Vũ Tịch quên lời nói lúc chia li lần trước sao?

- Vũ Tịch biết sai nhưng vẫn ghi nhớ cách gọi đại ca.

Vân Vũ Tịch hé miệng cười trong con mắt sáng lộ ra một chút cười khê trong lúc nhất thời như gió nhẹ thoảng qua chính là thân cận lòng người như vậy. Giờ khắc này, hai người cùng ở trong phòng, không ngờ bất giác không có ngăn cách nào dường như đã sống một chỗ với nhau trăm ngàn năm. Nguyên lai mới vừa rồi Dương Phàm mượn dùng tiếng sáo kỳ ảo của Vân Vũ Tịch. Thiên Nhân Mô Thức, duyên có hai người dung hợp cùng một chỗ. Vân Vũ Tịch cũng do vậy cũng ở trong cảnh giới huyền ảo như vậy.

Một khắc kia trong tâm thần giao hòa, ý niệm hai người kết nối, đây là kết nối trực tiếp nhất bản chất nhất của sinh linh. Trải qua sau khi dung hòa kết nối nhau, hai người đều có trình độ hiểu biết nhau sâu sắc đó là một loại phương thức trao đổi dùng ngàn vạn lời nói cũng không thể chuyển đạt.

Từ trong giao tiếp dung hợp, Vân Vũ Tịch cảm nhận được. Dương Phàm quyết tâm cùng chân thành đeo đuổi mình một cách chấp nhất, cảm động mà vui mừng. Dương Phàm cũng cảm nhận được Vân Vũ Tịch mơ hồ có hảo cảm và nhớ nhung mình, vui sướng mà mong chờ.

Loại trao đổi cùng hiểu biết mở rộng tâm lòng này, khiến quan hệ giữa bọn họ có thể kích động tiến lên về chất còn hơn vô số lần cầm đuốc soi đèn trong đêm.

- Chẳng lẽ vừa rồi là tinh thần song tu trong truyền thuyết.

Dương Phàm có một loại cảm giác chấn động. Tinh thần song tu là một loại phương thức song tu vượt qua thể chất, điều kiện là giữa nam nữ đều có tình cảm với nhau, về mặt cảnh giới tinh thần đạt tới một kết nối bù trừ cùng có lợi huyền ảo. Dương Phàm không nghĩ tới mình Ở trong hoàn cảnh như thế cùng tha thiết mơ ước Vân tiên tử đã bước vào tinh thần song tu, về mặt ghi lại liên quan đến tinh thần song tu Dương Phàm chỉ nhớ rõ một chút. Loại phương thức huyền ảo này, bình thường vượt qua thân thể song tu. Có thể làm được thân thể song tu vị tất có thể làm được tinh thần song tu hơn nữa rất khó rất khó.

Nhưng nếu có thể làm được tinh thần song tu như vậy thân thể song tu liền như cách một sợi chỉ mỏng manh vừa dăm liềm vỡ dễ dàng.

- Dương đại ca làm sao vào trong cốc được?

Vân Vũ Tịch có chút mừng rỡ, thậm chí cảm giác mọi thứ không chân thật. Dương Phàm mỉm cười nói:

- Con rắn nhỏ ở lối vào Dược Tiên cốc kia không đáng nhắc tới, nó đã sớm bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà của huynh đồng lạnh thành khối băng rồi.

- Con rắn nhỏ, huynh nói là Tam Mục Thông Linh Mãng?

Khuôn mặt đẹp của Vân Vũ Tịch hiện lên chút lo lắng:

- Bình thường nó rất ngoan. Dương đại ca không làm tổn thương nó chứ?

- Huynh nào dám bằng không sư tôn Kim Đan Đại Tu Sĩ của muội như thế nào cho huynh tiến vào?

Dương Phàm cười ha ha.

Vân Vũ Tịch tỉnh ngộ lại, cảm thấy Dương Phàm có ý chọc ghẹo mình có chút buồn bực nhưng cũng không tức giận kinh ngạc nói:

- Sư tôn lại cho huynh tiến vào, đây chính là phá lệ lần đầu tiên. Huynh hãy nói, huynh dùng cái gì đã động sư phụ của muội?

Vừa nghe lời ấy, Dương Phàm đột nhiên nhớ tới chính sự vì thế gỡ xuống chiếc Thông Linh Ngọc Trụ đeo bên người, đưa nó cho Vân Vũ Tịch.

- Huynh đây là

Vân Vũ Tịch mặt cười hơi đỏ lên đoán được cái gì.

- Đây là vật duy nhất mẫu thân lưu lại cho huynh. Hiện tại, ta tặng nó cho nàng. Hy vọng nàng cả đời mang theo nó trên người.

Dương Phàm trình trọng nói vô cùng, ánh mắt nhìn Vân Vũ Tịch đối diện sau đó trong đôi mắt sáng xẹt qua một tia ngưng ngừng.

- Khối ngọc này quá kỳ quái, cầm nó muội lại có một loại cảm giác tâm linh tương thông, dường như trước đây lâu rồi, nó đã luôn theo muội.

Vân Vũ Tịch nhẹ nhàng chạm đến khối ngọc trong suốt êm dịu trong suốt, mặt lộ ra vẻ kinh mê man.

- Thế nào? Vũ Tịch có thích hay không?

Dương Phàm cười dài nói.

- Thích.

Vân Vũ Tịch vui vẻ cười biểu đạt lòng biết ơn với Dương Phàm.

- Thích là tốt rồi.

Dương Phàm gật đầu dò xét nói:

- Đây là tín vật định tình xin Vũ Tịch bảo quản tốt

- Tín vật định tình?

Trong đôi mắt đẹp của Vân Vũ Tịch xẹt qua một tia kinh hoảng cùng ý xấu hổ, hai má ửng đỏ, nhẹ nhàng liếc nhìn Dương Phàm dường như có chút hờn giận. Nàng tuy biết hàm nghĩa tặng khối ngọc này, lại không nghĩ Dương Phàm tự nhiên nói ra như vậy.

- Ha ha! Huynh đến Được Tiên cốc một chuyến thật không dễ dàng. Vũ Tịch có thể đi dạo một lát với ta?

Dương Phàm chủ động chuyển đề tài, hai canh giờ thời gian không còn nhiều.

- Dương đại ca là khách, tự nhiên như thế.

Vân Vũ Tịch thu khối ngọc tinh xảo lại liền đưa Dương Phàm rời khỏi Mộng Trúc Tiểu Hiên. Dương Phàm thuận thế triển khai thần thức lập tức bao phủ phạm vi mười lăm dặm. cả người kinh hãi nhảy dựng. Thần thức của mình khi nào trở nên cường đại như thế?

Đột nhiên, hắn phát hiện cảnh giới linh hồn của mình đã đạt tới một trình độ vượt qua bậc thấp. Ba khắc này, Dương Phàm mừng rỡ như điên không nghĩ tới cảnh giới linh hồn tăng lên chính là tự nhiên như nước chảy thành sông. Lúc này vượt qua cảnh giới linh hồn đó là cửa khó lớn thứ nhất giữa bậc thấp và bậc cao.

Từ đó. Dương Phàm tấn chức bậc cao gần như chuyện nắm chắc. Có lẽ cảm thấy được gì Vân Vũ Tịch cũng kinh hô một tiếng:

- Thần thức của muội đạt tới bậc cao.

Trong con mắt sáng của nàng còn mang theo mấy tia kinh dị và nghi ngờ thậm chí hoài nghi chuyện thật trước mắt.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Nếu không phải nàng, hai người chúng ta cùng nhau tinh thần song tu vượt qua bức tường tinh thần giữa bậc thấp và bậc cao.

Dương Phàm kiềm chế vẻ mừng như điên trong lòng. Tất cả mọi thứ đều là hiệu quả thần kỳ mà Tiên Hồng Quyết nghịch thiên mang tới. Nếu ở tình huống bình thường mà nói lấy tính đặc biệt của công pháp Dương Phàm hắn muốn vượt qua Kim Đan bậc cao hẳn là không gặp bình cảnh quá lớn, ngắn thì ba hay năm năm, lâu thì mười năm. Nhưng sau khi hắn đột phá bức tường tinh thần này, mọi thứ liền dễ dàng hơn, thời gian đủ có thể giảm bớt một phần mười. Nếu nói. nửa năm trước, bậc cao đối với Dương Phàm mà nói coi như xa vời. như vậy hiện tại, bậc cao Kim Đan gần ở trước mặt hắn vươn tay liền có thể chạm đến.

302. Chương 306: Lần Đầu Gặp Mặt Được Vương

Vân tiên tử kinh dị vui vẻ, rất khó tin nổi!

Trong phòng trúc tâm thần hai người vô tình kết nối, có thể đạt tới kỳ diệu như thế đây ít nhất là tương đương với khổ tu và tìm hiểu mười mấy năm.

- Vũ Tịch nói không sai tuy nhiên bức tường tinh thần giữa bậc thấp và bậc cao khó như thế nào đối với tu sĩ bình thường mà nói đâu chỉ có mười mấy năm khổ tu? Đại đa số tu sĩ cho dù tiêu phí thời gian trăm năm, thậm chí thời gian cả một đời người, đều không thể vượt qua một cửa này.

Dương Phàm cảm giác sâu sắc con đường tu tiên chậm rãi này, cơ duyên, thiên phú có tác dụng lớn lao. Thiên phú Vân Vũ Tịch tuyệt đỉnh đương nhiên không thể suy nghĩ theo lẽ thường.

- Chỉ tiếc muốn tiến vào loại cảnh giới khó giải thích huyền diệu vừa rồi, không thể có bất cứ một chút miễn cưỡng nào. Tiếp theo không biết phải chờ tới khi nào. Có lẽ cả đời này vô duyên với nó cũng khó nói.

Dương Phàm nhẹ nhàng thở dài sóng vai đi cùng với Vũ Tịch trong phong cảnh trong lòng xinh đẹp của Dược Tiên cốc. Hẳn biết, thời gian hai canh giờ chỉ còn lại không bao nhiêu, Ngọc cốc chủ kia tùy thời đều có thể đến đây thúc giục mình.

- Vũ Tịch! Khối ngọc kia nàng thu vào đi, sau này chờ khi huynh bước chân vào bậc cao liền lại tới tìm nàng.

Dương Phàm hít một hơi sâu cầm bàn tay ngọc bích của Vân Vũ Tịch, từng chút mùi thơm ngào ngạt của cửa cỏ cây thiên nhiên trong lành khiến tâm thần Dương Phàm rung động.

- Dạ.

Mặt ngọc Vân Vũ Tịch thoáng hiện lên một chút ửng đỏ lại gạt đầu, con mắt sáng hơi tối:

- Dương đại ca không ở lâu trong cốc lâu hơn chút sao?

Dương Phàm cảm nhận được sự không nở của Vũ Tịch đối với mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ thở dài:

- Ngọc cốc chủ chỉ phá lệ cho huynh vào trong cốc hai canh giờ, mắt thấy thời gian liền nhanh đến rồi.

- Hai canh giờ?

Vân Vũ Tịch hơi giật mình, có thể tưởng tượng, Dương Phàm vì vào cốc gặp mình mà cố gắng tới mức nào. Hai canh giờ đối với hai người lúc này mà nói quý giá như thế nào chứ?

- Sư tôn quản lý Dược Tiên cốc, bà ra quyết định không ai có thể thay đổi.

Vân Vũ Tịch lộ ra vẻ trầm ngâm:

- Tuy nhiên

- Tuy nhiên cái gì?

Con người Dương Phàm sáng lên cảm giác có hi vọng.

- Huynh đi theo muội.

Vân Vũ Tịch nắm tay Dương Phàm đi tới một góc hẻo lánh của Dược Tiên cốc. Dương Phàm thấy nàng không nói cũng không hỏi nhiều. Rất nhanh, hai người bay đến cạnh dược viên. Dược viên này chỉ to khoảng nửa mẫu, bên cạnh có một căn nhà gỗ đơn sơ. Chính giữa Dược Viên không ngờ còn có một hồ nước nhỏ, khi thì có thể thấy được cá lộ ra trên mặt nước. Giờ phút này, đang có một lão nhân mặt hồng râu tóc bạc trắng, ngồi trước hồ nước thả câu, ánh mắt hơi híp lại dường như đang ngủ, bên cạnh có đồ đi câu, nước trà trên bàn với dáng vẻ nhàn nhã vô cùng với thế không tranh đấu.

- Gia gia! Con mang khách đến gặp người.

Mặt Vân Vũ Tịch cười khê, khóe miệng mỉm cười đẹp không thể tả. Nàng kéo Dương Phàm đi về phía ông lão đầu bạc cũng âm thầm ý bảo hẳn.

- Ha ha! Nguyên lai là Vũ Tịch, đã lâu con không tới đây rồi

Ánh mắt ông lão đầu bạc ôn hòa khiến người ta ảo giác đột ánh mặt trời.

- Văn bối là Dương Phàm ra mắt tiền bối.

Dương Phàm vội vàng thi lễ, ông lão trước mặt này khiến hắn có loại cảm giác sâu không lường được, đối phương có con người ôn hòa như ánh mặt trời, mang đến cho hắn một loại minh ngộ.

- Dương Phàm?

Ông lão đầu bạc quan sát nhìn vào mắt hắn giống như tự nói:

- Vào hai mươi năm trước, có một người đàn ông có bộ dáng rất giống cũng đã từng tới nơi này, lúc ấy lão hủ đã từng kính trọng hắn vài phần.

Dương Phàm nao nao có thể đoán ra người theo như lời ông lão đầu bạc hắn là phụ thân của mình.

- Mà người mang đến cho lão hủ cảm giác như vậy.

Ông lão đầu bạc cười cười.

- Tiền bối khen sai rồi, đám người phàm trần chúng ta làm sao tiêu dao tự tại như tiền bối vượt qua thế ngoại?

Dương Phàm rất tự nhiên hồi đáp.

- Ha ha!

Ông lão đầu bạc ý cười trên mặt càng đậm.

- Nếu có duyên hôm nay con ở nơi này làm khách nửa ngày đi.

- Vũ Tịch! Gia gia đã lâu không thưởng thức tay nghề nấu ăn của con rồi

- Con đi làm ngay.

Vân Vũ Tịch vui mừng rạo rực nói liền đi bên hông được viên chuẩn bị thức ăn. Trước khi đi còn cười duyên với Dương Phàm như bông sen nở rộ, tự nhiên thoát tục. Tâm thần Dương Phàm hơi hơi rung động, thầm nghĩ: Nếu có thể có người có tướng mạo như nàng làm vợ vậy còn cầu gì nữa?

Chỉ tiếc, nguyện vọng này còn chờ cố gắng và phần đầu. Nhưng Dương Phàm tin tưởng, cuối cùng có một ngày như vậy.

- Người trẻ tuổi! Con thấy Vũ Tịch như thế nào?

Ông lão đầu bạc hỏi với vẻ bất động thanh sắc nhếch miệng nhấp ngụm trà.

- Điều này

Dương Phàm nhất thời đình trệ, trong mắt hắn Vân Vũ Tịch là tiên tử hoàn mỹ nhất trong mộng. Suy nghĩ xong hắn nói:

- Vũ Tịch là cô gái tốt nhất, dùng thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả.

- Vũ Tịch có hoàn mỹ trong lòng người hay không?

- Đúng!

Dương Phàm nói không chút do dự. Ông lão đầu bạc gật gật đầu:

- Chớ hề! Vào mấy năm trước, lão phu cũng từng có tâm tình như vậy. Nhưng mà trên thế giới này không có người hoàn mỹ thật sự. Bất cứ người nào đều có khuyết điểm cùng sự yếu đuối của mình. Điều này so với công pháp tu luyện tốt của chúng ta đều có sở trường nhưng cũng có công pháp khác khắc chế nó.

- Văn bối hiểu được.

Dương Phàm gật đầu cũng không quá hiểu được, ông lão đầu bạc nói dụng ý với mình.

- Lão kể về thân thể Vũ Tịch cho con, bản thân nàng là một cái mê.

Ông lão đầu bạc nói với vẻ nhớ lại:

- Mười tám năm trước, không ngờ lão hủ phát hiện nàng ở trong sơn lâm Dược Tiên cốc.

Dương Phàm đến bây giờ lập tức hứng thú, liên quan đến chuyện thân thể Vân Vũ Tịch hẳn rất tò mò.

- Cảnh tượng lúc đó rất quỷ dị, mặt trời chiếu xuống núi, trời chiều nhuộm đỏ khoảng không bầu trời và đám mây, rất xinh đẹp. Mà khi đó chân trời lơ mờ truyền đến tiếng sấm, sau đó liền nổi mưa lên. Cảm quan lão hủ nắm bắt ngoài mười dặm có tiếng trẻ con kêu khóc đi qua liền thấy, lại thấy được tình cảnh kỳ lạ

Nói tới đây, ông lão đầu bạc ngừng.

- Tiền bối nhìn thấy gì?

Dương Phàm âm thầm giật mình trong lòng, cảm quan của ông lão đầu bạc rất cường đại, mặc dù không cố ý triển khai thần thức liền cảm ứng được tình huống cách mười dặm đây quả thực nghe rợn cả người.

- Khi đó chân trời có đám mây, trời chiều còn rơi chút mưa nhỏ.

Ông lão đầu bạc cố ý nhìn Dương Phàm

Đám mây, mưa nhỏ trời chiều. Con người Dương Phàm sáng lên, ba cảnh vật này không phải vừa lúc hợp thành tên Vân Vũ Tịch sao?

Nguyên lai tên của Vân Vũ Tịch lại có lai lịch như thế. Trước đây khi hội ước ở Tú Ngọc Các. Dương Phàm hỏi, Vũ Tịch không trả lời thuyết phục.

- Chẳng những như thế, tiếng trẻ con chung quanh sinh cơ bừng bừng, bên cạnh trải rộng các loại mãnh thú chim bay, Rắn độc, mãnh hổ, sói, rết, đám ươi, thậm chí có yêu thú bậc thấp cấp hai.

- Hả?

Dương Phàm thiếu chút nữa thất thanh kinh hô.

- Nhưng những chim chóc động vật này đều đang quanh quẩn chung quanh nàng, một mãnh hài hòa, bình yên chung quanh, không thương tổn đứa bé này.

Ông lão đầu bạc sợ hãi than.

- Lại có những việc như thế, nói như vậy, Vũ Tịch quả nhiên có thiên phú dị bẩm không giống bình thường.

Dương Phàm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Đúng! Thiên phú dị bẩm, tư chất tuyệt hảo!

Ông lão đầu bạc nói tiếp:

- Lão hủ có một nguyện vọng, hy vọng lúc còn sống tận mắt nhìn Vũ Tịch vượt qua ta, lão bắt tử ta nhanh vào quan tài.

- Tiền bối nhất định có thể nhìn thấy, Vũ Tịch hiện đã bước vào bức tường tinh thần bậc cao Kim Đan, ngày tiến vào cao tầng của nàng, hy vọng rất lớn.

Dương Phàm cười nói.

Ông lão đầu bạc cười dài nói:

- Không chỉ có nàng như thế, con cũng không kém vậy. Vừa rồi cơ duyên hai người các người gặp phải, lão hủ cũng thấy được, nếu không cũng sẽ không lưu con nữa ngày.

- Tiền bối cũng thấy được?

Dương Phàm có chút giật mình.

- Chỉ cần lão hủ muốn, toàn bộ Dược Tiên cốc này không có chuyện gì có thể giấu diếm được ta.

Ông lão đầu bạc gợn sóng không sợ hãi nói.

- Đó là tiền bối thần thông cái thế.

Dương Phàm không ngại vỗ mông ngựa.

- Con cũng là một được sư?

Ông lão đầu bạc thấy Vân Vũ Tịch đi về bên này, liền ngưng đề tài này. Sau đó hai người bắt đầu đàm luận học vấn trong y lý. Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện ông lão đầu bạc này bác học như biển về mặt y đạo, gần như không gì không biết, hơn xa mình chứng kiến bất cứ một gã được sư nào. Ngoại trừ ông lão lưng gù Dật Hà thôn, có lẽ có thể sánh vai. Dương Phàm liền không nhìn thấy được sư nào khiến mình hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Nói tới cuối cùng ông lão đầu bạc có tổng kết năng lực y thuật của Dương Phàm:

- về phương diện y thuật, con giải thích rất có ý mới, tuy nhiên về phương diện kinh nghiệm từng trải không đủ khả năng. Nhưng điều này nhất thời cũng không thể bù lại.

- Lấy tuổi còn trẻ của con có thể đạt được trình độ như thế toàn bộ Được Tiên cốc, chỉ có Vũ Tịch có thể so với con.

Mà lúc này Vân Vũ Tịch bưng lên bốn năm loại thức ăn không phải rau dưa thì là rau thuốc. Dương Phàm vốn tưởng rằng hương vị bình đạm cực kỳ. Nhưng bình thường, lại có một hồi hương vị khác, trong lòng sinh ra một chút ám áp cảm nhận được bản chất của bình thân. Ăn mấy miếng Dương Phàm thiếu chút nữa muốn NGHIỆN, ông lão đầu bạc cười dài nhìn hắn:

- Thức ăn Vũ Tịch làm mặc dù là cơm chay cũng khiến người ta NGHIỆN. Nếu không có con hôm nay lúc này làm khác lão hủ cũng không dễ được ăn.

- Gia gia! Người lại cười nhạo Vũ Tịch rồi

Vân Vũ Tịch chỉ xấu hổ cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau với Dương Phàm không khỏi hé miệng cười khê. Bữa tiệc cơm này, ba người vừa ăn vừa nói chuyện ước chừng ăn hơn một canh giờ vượt quá hai canh giờ Ngọc cốc chủ yêu cầu. KỶ quái chính là Ngọc cốc chủ căn bản không thúc giục Dương Phàm. Tuy nhiên, trong thiên hạ cuối cùng không buổi tiệc nào không tàn. Sau nửa canh giờ ông lão đầu bạc rốt cục hạ lệnh trục khách:

- Có duyên gặp lại, hy vọng lần sau ngày gặp mặt con có thể lấy thành tựu khiến trên dưới Được Tiên cốc kính phục. Đến lúc đó tất cả trở ngại hiện tại đều không còn tồn tại nữa.

- Dạ! Tiên bối!

Dương Phàm có thể hiểu được hàm nghĩa trong giọng nói của ông lão đầu bạc. Điều này cùng với lời nói của Mục sư thúc không hẹn mà hợp. Dưới sự đưa tiễn của Vân Vũ Tịch, Dương Phàm rời khỏi Được Viên, cáo biệt, đây mới vào Được Tiên cốc nửa ngày. Trước khi đi đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch lộ ra mấy tia liên tục không dứt, lơ mơ có thể thấy lệ quang trong suốt.

- Từ biệt hôm nay không biết khi nào có thể gặp lại, vật này giao cho đại ca.

Vân Vũ Tịch lấy cây sáo ngọc tinh xảo không tầm thường trước kia rất trịnh trọng đưa cho Dương Phàm.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, huynh lại tới nơi này. Đến lúc đó huynh sẽ cùng Vũ Tịch dắt tay nhau dạo chơi thiên hạ.

Dương Phàm hóa thành một luồng quang ảnh màu xanh, quét về phía chân trời bay khỏi Được Tiên cốc. Sau khi uống nửa chén trà nhỏ chỗ Được Viên hẻo lánh ở Được Tiên cốc.

- Con đem Thất Hương Ngọc Hồn Dịch quý báu thời thượng cổ truyền lại tặng cho người này làm tín vật định tình. Vật ấy là gia gia ba trăm năm trước, ở trong một cái cổ động trải qua trăm ngàn khổ cực có được. Thế gian chỉ có một cây hơn nữa nó cũng là nhạc cụ con yêu thích nhất.

Cơ thịt trên mặt ông lão đầu bạc khẽ động dường như có chút bất mãn.

- Gia gia! Huynh ấy cũng không phải tặng Vũ Tịch một kiện bảo vật nghe nói là di vật duy nhất mẫu thân huynh ấy lưu lại.

Vân Vũ Tịch rũ tóc, lông mi run rẩy, dường như có vẻ có chút ủy khuất.

- Bảo vật gì? Cho ta xem.

Ông lão đầu bạc hỏi.

Vân Vũ Tịch lấy khối ngọc kia ra.

- Thông Linh Ngọc Trụy?

Ông lão đầu bạc thấy vật này, tức khí lên, tức giận dâng trào:

- Vật ấy vốn là bảo vật truyền thừa của Dược Tiên cốc ta, sớm hay muộn đều thuộc về con. Tiểu tử quá giảo hoạt không ngờ dùng nó làm tín vật định tình còn lừa đi một kiện vật báu.

303. Chương 307: Uy Áp Bạc Cao

- Mục tiền bối! Ngài làm sao ở cửa cốc?

Dương Phàm nhìn chăm chú vị Mục sư thúc có chút già nua cách đó không xa, có chút kỳ quái.

- Dương Phàm! Ta tới đây đưa tiền con. Trước khi đi cũng chúc phúc con có thể sớm ngày đạt thành tâm nguyện.

Sắc mặt Mục sư thúc ôn hòa, tình cảm trong mắt ký thác khó thể nói nên lời.

- Đa tạ ý tốt của Mục tiền bối còn chỉ điểm cho con trước đây.

Dương Phàm nói với vẻ chân thành, hẳn tu luyện Tiên Hồng Quyết có một loại cảm quan cực kỳ linh mãnh, người khác chân thành hay dối trá với hắn, là tốt hay xấu đều có thể cảm ứng được.

- Con có lẽ không biết, vị lão già đầu bạc nói chuyện vừa rồi với con là người phương nào?

Mục sư thúc hỏi với vẻ tươi cười.

- Vãn bối không biết nhưng có thể nhìn ra địa vị siêu nhiên của ông của Dược Tiên cốc.

Dương Phàm đáp, trong lòng cùng phỏng đoán dụng ý của Mục sư thúc.

- ông chính là tiền bối có bối phận cao nhất Dược Tiên cốc, cũng là đệ nhất Dược sư được Tu Tiên giới ở Ngư Dương Quốc công nhận.

Mục sư thúc trông lộ ra có vẻ sùng kính.

- Đệ nhất dược sư được Tu Tiên Giới ở Ngư Dương Quốc công nhận?

Dương Phàm kinh hãi trong lòng, có chút không dám tin.

- Không những như thế, ông còn là cao nhân lánh đời Tu Tiên giới cùng Thanh Hư tán nhân, Tam u lão ma cùng một đám cường giả cùng thế hệ Nguyên Anh Kỳ của tổ sư, ông ở Ngư Dương Quốc có một danh hiệu vinh dự Dược Vương khiến vô số Dược sư nhìn lên.

Mục sư thúc lấy một loại giọng điệu gần như trang trọng thần thánh nói hết đoạn thoại này.

Dược Vương!

Hai chữ này dường như ẩn chứa sức nặng ngàn cân khiến tâm thần Dương Phàm hơi chấn động, gần như có một loại cảm giác thổ không thông.

- Thật không nghĩ tới người lại có thể có được sự tôn trọng của tiền bối Dược Vương. Lão nhân gia người chẳng những y thuật có một không hai Ngư Dương Quốc, còn có thuật xem người phi phàm.

Trong đôi mắt Mục sư thúc thậm chí có mấy tia hưng phấn coi như cao hứng thay cho Dương Phàm.

- Khó trách lão nhân gia về mặt học thức y lý uyên bác như biển, gần như không gì không biết. Nguyên lai chính là một thế hệ Dược Vương.

Sau một lúc thật lâu, trong lòng Dương Phàm gợn sóng to, mới dần dần bình phục. Nghe được tên Dược Vương, trong đầu Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới Độc Vương. Tên Độc Vương, từ trong miệng Trác Kinh

trước đây đã từng xuất hiện qua đó là khi nhìn thấy mình dùng Hấp Huyết Xà Tiên. Tiếp theo là xuất hiện qua trong miệng Mục sư thúc đó là khi trị liệu độc thương cho Thiết Ma Sơn

- Xin hỏi Mục sư thúc, trước đây người đã từng nghe nhắc tới Độc Vương? Không biết lai lịch người này như thế nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Độc Vương?

Tâm thần Mục sư thúc rung mình:

- Người này cực kỳ đáng sợ, đối với chuyện nghiên cứu độc thuật đạt tới một mức cực hạn. Vào trăm năm trước, từng là đại địch của Dược Tiên cốc, sau khi chiến đấu với Dương Vương phải ta liền không biết tung tích. Tương truyền lão chết bởi sự đánh lén của Nguyên Anh Kỳ lão quái nào đó.

- ủa! Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu, mặt ngoài cùng không động thanh sắc. Cáo biệt Mục sư thúc, Dương Phàm bay ra cửa cốc, cũng thấy được Tam Mục Thông Linh Mãng. Dương Phàm cười nhẹ từ không trung bay qua linh mãng hộ sơn này. Linh mãng này vừa thấy Dương Phàm lập tức lộ ra vẻ căm thù nhưng ẩn chứa trong đó có một chút kiêng kỵ cùng sợ hãi không dám xuất thủ.

- Ha ha! Dương Phàm Dược sư ngài rất cực ra đây.

Cách rất xa truyền đến giọng nói rất có lực của Thiết Ma Sơn:

- Hai canh giờ ngài không đi ra chúng ta đều có chút lo lắng rồi.

- Ha ha! Gặp một chút không ngờ thu hoạch không tệ, lần này mục đích hoàn thành hoàn mỹ.

Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng.

- Nếu Dương Dược sư bàn chuyện xong rồi, vậy hiện tại ta có thể đi đến chỗ Thiết Hỏa Sơn luyện khí, lão phu còn có chút chờ mong lắm.

Trong đôi mắt Thiết Ma Sơn đều có mấy phần vội vã

- Dược! Hiện tại chúng ta phải đi.

Dương Phàm nói với vẻ quyết đoán, luyện chế một kiện lợi khí công kích cũng là hẩn chờ mong bây giờ. Hơn nữa, luyện chế một kiện bảo vật như vậy, khẳng định không phải một ngày nửa ngày liền có thể làm được. Trong lúc này, Dương Phàm có thể nắm chặt thời gian tu luyện đến Trúc Cơ đỉnh, thậm chí đánh vào bậc cao Kim Đan.

- Sư tôn! cổ kiệu này?

Lăng Thiết nhìn chằm chằm cổ kiệu hùng hậu cứng như thiết bên cạnh có chút không biết làm sao.

- Hiện tại độc thương của ta đã trừ, độc sư kia cũng đi rồi, còn dùng nó làm gì, thu vào túi trữ vật, tốt xấu cũng có pha một khối Cực Âm Minh Thiết.

Thiết Ma Sơn lớn giọng truyền đến.

- Dạ! Sư tôn!

Lăng Thiết vội thu hồi cổ kiệu do tài liệu đặc biệt tạo ra.

- Đây là

Dương Phàm khó hiểu.

- Ôi! Còn không phải bởi vì độc sư kia âm hồn không tiêu tán, ta cho đồ nhi nghĩ cách tạo ra cổ kiệu có thể hoàn toàn dầy đặc có thể ngăn độc thuật.

Thiết Ma Sơn thở dài:

- Tuy nhiên hiện tại có Dương Dược sư lúc này, cho dù đích thân độc sư đến đây cũng không làm gì được chúng ta.

Sau đó đoàn người khởi hành bay đến chỗ Thiết Hỏa Sơn của Thiết Ma Sơn, về phần Thiết Hỏa Sơn có xa hay không, theo lời nói của vị luyện khí đại sư, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nửa ngày có thể bay đến, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ phải cần ba đến năm ngày. Vì hành trình nhanh hơn, Dương Phàm chủ động mang theo Lăng Thiết, cùng Thiết Ma Sơn, Mạnh Pha sóng vai mà bay, tốc độ không ngờ không chậm.

Thấy vậy, Thiết Ma Sơn càng nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác xưa, thầm nghĩ: "Hắn cũng không phải Dược sư bình thường. Nếu không cũng không tạo ra lợi khí công kích gì".

Mặc dù có phỏng đoán như thế nhưng ông cũng không nghĩ nhiều. Dương Phàm cứu mình một mạng, ông cho dù tạo ra cho đối phương mười kiện hay trăm kiện Pháp Bảo cũng không đủ bù.

Khi bay khỏi bốn năm trăm dặm, Dương Phàm đột nhiên dừng trên người lơ mơ dâng lên lộ ra một luồng uy áp đáng sợ khiến hai ba người bên cạnh gần như hít thở không thông.

- Dương Dược sư.

Thân thể Thiết Ma Sơn gần như cứng ngắc. Luồng uy áp này thật đáng sợ đã vượt qua tu vi bậc thấp.

- Chẳng lẽ

Thiết Ma Sơn và Mạnh Pha đột nhiên trong lòng sinh ra một ý niệm đáng sợ. Cùng lúc như thế cách nơi này bốn năm trăm dặm một thanh niên áo tím cả người lạnh như băng, như rơi vào hầm băng, trong hô hấp chịu áp lực lớn lao.

- Đây không phải là độc sư trước đây sao?

Thiết Ma Sơn có được tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, thần thức triển khai thấy được tình hình bên này. Bản thân độc sư áo tím kia là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, không ngờ bị luồng tinh thần uy áp cách bốn năm trăm dặm áp bách thể xác và tinh thần run rẩy.

Uy bậc cao không thể chống cự!

- ThaTha mạng!

Độc sư áo tím miễn cưỡng nói ra vài câu, cả khuôn mặt đều biến đỏ.

- Người có thân phận gì với Độc Vương?

Dương Phàm dùng thần thức truyền âm thuật, giọng nói cực kỳ lạnh lùng. Phương pháp đe dọa như thế hắn cũng không phải dùng lần đầu tiên. Mượn danh tiếng bậc cao lúc này đối với bất cứ tu sĩ bậc thấp nào đều phải kính sợ vài phần không dám làm trái.

- Hồi bẩm đại nhân. Độc Vương là tổ sư của ta.

Độc sư áo tím kinh hãi run sợ trả lời.

- Người có ra mắt tổ sư người hay không?

Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm.

- Có gặp mặt một lần. Lần đó là theo sư tôn cùng nhau trông thấy lão nhân gia.

Độc sư áo tím đáp.

- Độc vương sống ở nơi nào?

Dương Phàm đang dùng thần thức truyền âm với hắn, đám người Thiết Ma Sơn không thể hiểu hết. Cho dù bọn hắn có trăm cái gan cũng không dám rình, hơn nữa cũng không có năng lực này.

- Nếu như đại nhân muốn ta nói ra nơi cư ngụ của lão nhân gia, tiểu nhân tuyệt khó thể tòng mệnh, bởi vì ta từng phát ra linh hồn huyết thệ không được để lộ tin tức lão nhân gia.

Độc sư áo tím thấp thỏm lo âu nói.

- Được! Xem tại phân lượng của lão nhân gia hôm nay tạm thời tha cho ngươi một mạng, rút đi xa cho ta một chút.

Dương Phàm lạnh lùng quát.

- Dạ! Ta rút liền, lập tức rút

Độc sư áo tím như được đại xá, nhanh như tia chớp tránh mắt không thấy.

- Thiết đại sư! Chúng ta tiếp tục chạy đi.

Luồng uy áp đáng sợ trên người Dương Phàm đột nhiên thu trở về.

- Dạ! Được sư! Xin mời ngài.

Trong giọng nói Thiết Ma Sơn lộ ra một niềm sợ hãi phát ra từ nội tâm. Mạnh Pha bên cạnh lại thấp thòm lo âu. Bọn họ âm thầm kinh hãi, đồng hành với mình là một gã tu sĩ bậc cao. Khó trách trước đây hẳn tùy tiện thả ra một con linh thú chính là dị chủng hoang dã, thoải mái chế trụ Tam Mục Thông Linh Mãng ngạo thị cùng bậc. Ngay cả độc thuật Mục sư thúc Được Tiên cốc cũng không làm được cũng bị hấn dễ dàng giải quyết. Giờ phút này, những bí ẩn kia đều được giải quết, nguyên nhân chỉ có một, Dương Phàm này chính là tu sĩ bậc cao!

Nửa ngày sau, phía trước xuất hiện một dãy núi màu đỏ thẫm kéo dài mười mấy dặm.

Đây là Thiết Hỏa Sơn.

Nghe Thiết Ma Sơn tiết lộ, dưới Thiết Hỏa Sơn ẩn chứa nguồn mạch hỏa luyện khí trong mật thất, công hiệu luyện khí có thể nói làm ít lời nhiều. Đương nhiên, toàn Thiết Hỏa Sơn này, cũng không phải sở hữu của Thiết Ma Sơn mà là cùng nắm trong tay tứ đại luyện khí sư của Ngự Dương Quốc. Tứ đại Luyện Khí Sư này, mỗi một người đều có trình độ luyện khí bất khả tư nghị, chỗ siêu nhiên, hơn nữa nhân mạch cực lớn. Cho nên các đại môn phái Tu Tiên giới tuy biết chỗ bảo địa này, nhưng cũng không dám nhúng tay vào. T

Dương Phàm đi vào mật thất luyện khí của Thiết Ma Sơn ở Thiết Hỏa Sơn.

- Tầng tầng cấm chế không biết chung quanh, bị vây dưới nền đất, mặc dù là tu sĩ bậc cao cũng khó thể dò.

Thiết Ma Sơn nói.

Sau đó, ông lại dẫn đường Dương Phàm quan sát nguồn mạch hỏa luyện khí trong mật thất này. Sâu trong mật thất một vòi nước đen nhánh, tự phun ra một ngọn lửa màu đỏ thẫm cực nóng rực. Cách nơi xa, đều có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ kia.

- Ủ! Phẩm chất ngọn lửa không tệ đủ để luyện chế Pháp Bảo.

Dương Phàm cảm thấy hài lòng liền đem tài liệu cần luyện chế công kích lợi khí đều để lại. Thiết Ma Sơn nhìn đồng tài liệu hiện ra trước mặt cả người đều hưng phấn tiến vào loại trình độ như si như mê.

- Trời ạ! Không ngờ có một khối Duệ Hoàng Thạch lớn như vậy?

Thiết Ma Sơn hít một ngụm lãnh khí:

- Một khối Duệ Hoàng Thạch lớn như vậy, luyện chế ra công kích lợi bảo, lão phu cũng không dám tưởng tượng.

- Những tài liệu này đều đủ không? Còn kém bao nhiêu?

Dương Phàm hỏi.

- Không thiếu! Tuyệt đối đủ rồi. Thật khó tưởng tượng. Dương Được sư có thể lấy ra nhiều tài liệu quý báu như thế. Dựa theo khối lượng, đừng nói luyện chế một kiện, cho dù là hai kiện cũng đủ rồi!

Thiết Ma Sơn gần như có chút nói năng lộn xộn, thân thể run rẩy rất nhẹ không phải vì hơi sợ hãi mà là vì quá phấn khởi.

- Xin hỏi Dương Được sư ngài đối với ngoại hình Pháp Bảo có yêu cầu gì không?

Thiết Ma Sơn hỏi.

- Ngoại hình Pháp Bảo?

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm.

Tiên Hồng Quyết chú ý là tự nhiên trường sinh cho dù có công kích lợi bảo cũng không thích hợp dùng. Rất nhanh, hắn nghĩ tới ba quyển Vô Tự Ma Điển hợp nhất. Chỗ cường đại của Cửu u Ma Công là công kích và bùng nổ, có lợi bảo công kích nơi tay, hiển nhiên là làm ít lời nhiều.

- Như vậy đi

Dương Phàm vươn một đầu ngón tay, trên thạch bích trước mặt vẽ ra một thanh ma kiếm ở đoạn trước răng nhọn như cuộn sóng, bên cạnh sắc bén đáng sợ, phía sau rất nặng. Chỗ tay cầm ma kiếm này, không ngờ còn cong một chút có hình miệng rồng.

Đồ án cả thanh ma kiếm Dương Phàm gần như vẽ ra bề ngoài bức tranh liền mạch lưu loát đầy tự nhiên, lại ẩn chứa khí phách vô cùng.

- Ma kiếm này thật đáng sợ, gần như là một đồ án liền ẩn chứa khí phách ma đạo.

Thiết Ma Sơn chỉ nhìn hai lần liền cảm giác hung ác đáng sợ, tim đập nhanh hơn.

304. Chương 308: Thiên Hành Chi Duyên

Bất kỳ một người tu tiên nào. lần đầu tiên nhìn thanh kiếm này đều sẽ xếp nó thuộc vào hàng tà kiếm ma đạo. Lấy ma đạo tinh túy và ý nghĩa thâm ảo của Cửu u Ma Công làm cơ sở, dưới ý cảnh tự nhiên bao dung của Tiên Hồng Quyết. Dương Phàm hoàn thành thiết kế kinh diễm linh quang chột lóe này. Loại linh quang chột lóe này, nét vẽ tự nhiên mà thành, cũng giống như trạng thái huyền ảo lúc trước Dương Phàm viết tên cho y quán. Mà lúc này có điều khác là cũng bao dung ma đạo tinh túy cùng ý nghĩa thâm ảo của ma công. Khi vẽ xong kiệt tác kinh diễm này trong mắt Dương Phàm đột nhiên lóe lên một tia hiểu ra, có hiểu biết mới về bác đại bao dung của Tiên Hồng Quyết.

- Khó trách với thiên phú cùng ngộ tính của ta có thể dễ dàng luyện thành Cửu u Ma Công danh chấn cổ kim này. Đám người Vô Song cũng có thể ngộ đạo từ bằng hiệu. Nguyên lai Tiên Hồng Quyết lấy bác đại bao dung bao quát thể gian vạn nghìn, lấy ý cảnh tự nhiên khiến hết thảy phức tạp cùng huyền ảo hóa thành tự nhiên nguyên bản nước chảy thành sông.

Trong mắt Dương Phàm lóe lên một tia hiểu ra càng hiểu biết sâu hơn về tư tưởng của Tiên Hồng Quyết. Đồng thời, hắn cũng hiểu được Tiên Hồng Quyết mới là căn bản nhất của mình. Đây tuy rằng chỉ là một bộ công pháp nghịch thiên phụ trợ nhưng tu luyện Cửu u Ma Công dễ dàng cũng được thành lập trên cơ sở cường đại của nó. Từ phương diện này không thể không thừa nhận sự cường đại của hai chữ "phụ trợ" kia.

- Dương Dục sư. Thiết kế thanh ma kiếm này của người, là từ nơi nào có được? Chỉ nhìn thoáng qua lão phu liền thấy nhiệt huyết sôi trào tiến vào trạng thái tinh thần đỉnh nhất trong hai mươi năm qua.

Thân thể Thiết Ma Sơn hơi run lên, cái loại run rẩy hưng phấn phát ra từ linh hồn, kích phát hắn đến trạng thái luyện khí hoàn mỹ nhất.

- Thiết kế ma kiếm này, chính là Dương Phàm lâm thời sáng tác.

Dương Phàm không chút giấu diếm.

- Không nghĩ tới Dương Dục sư lại còn có thiên phú luyện khí trác tuyệt như vậy.

Thiết Ma Sơn không khỏi ca ngợi phát ra từ nội tâm sau đó hít sâu một hơi nói:

- Dựa theo thiết kế của Dục sư ngài, muốn luyện chế một thanh ma kiếm như vậy, khẳng định có khó khăn.

- Khó khăn?

Dương Phàm nao nao không phát biểu ý kiến gì. Đạo luyện khí hần cũng không am hiểu. Là một lĩnh vực, đạo luyện khí ẩn chứa ảo diệu phức tạp khẳng định không phải chỉ đơn giản là luyện chế một Pháp Bảo có đầy đủ hình dạng là được.

- Cũng may lão phu hiện tại đứng lúc tiến vào trạng thái tinh thần hoàn mỹ nhất từ lúc chào đời tới nay, tuyệt đối có thể phát huy vượt trội

Thiết Ma Sơn tràn ngập niềm tin nói với Dương Phàm:

- Mười năm trước, ta cũng từng tiến vào loại trạng thái tinh thần như này, kết quả luyện chế ra một Pháp Bảo uy năng không tồi, khiến cho Kim Đan Đại Tu Sĩ đều cảm thấy vừa lòng, mừng rỡ ngoài ý muốn.

- Như thế rất tốt.

Dương Phàm vui sướng, Pháp Bảo có thể khiến Kim Đan Đại Tu Sĩ ngạc nhiên vui mừng khẳng định không phải vật phẩm. Có thể thấy được chỗ đáng sợ Thiết Ma Sơn phát huy vượt trội.

- Lão phu có một loại dự cảm một khi ma kiếm này luyện thành, sẽ có khả năng trở thành một kiệt tác đỉnh nhất trong cuộc đời này của ta.

Giọng nói của Thiết Ma Sơn hơi run rẩy.

- Được. Nếu như thế số tài liệu này đều giao cả cho Thiết đại sư.

Dương Phàm rất nhanh làm ra quyết định. lại hỏi:

- Không biết muốn luyện chế ma kiếm này, cần thời gian bao lâu?

- Bởi vì tu vi của ta ngừng ở Trúc Cơ, hơn nữa chỉ có một mình lão phu, muốn luyện chế lợi bảo công kích cấp bậc này, cần tiêu hao tinh lực và tâm huyết rất lớn, trải qua tôi luyện trăm ngàn lần. Cho nên ít nhất phải bốn, năm tháng.

Thiết Ma Sơn trầm ngâm nói.

- Cái gì? Bốn năm tháng!

Dương Phàm kinh ngạc, tuyệt đối không nghĩ tới lại cần thời gian dài như vậy. Bản thân Thiết Ma Sơn tu vi có hạn, mượn lửa địa mạch có thể luyện chế ra Pháp Bảo vượt qua cấp bậc của bản thân hẳn đã là đáng quý khó được, cũng chính là nguyên nhân hẳn được tôn là "Đại sư". Nếu hẳn là tu sĩ bậc cao, có được chân hỏa Kim Đan cường đại, ít nhất có thể rút bớt thời gian còn một phần năm thậm chí là một phần mười.

- Không được, Thời gian quá dài. Đại sư có biện pháp gì hay không?

Dương Phàm lắc đầu. Thời gian hẳn còn có thể ở lại Ngự Dương quốc cũng không còn nhiều.

- Nếu để cho hai đệ tử Mạnh Pha cùng Lăng Thiết của ta gia nhập, thời gian có thể giảm xuống còn ba tháng.

Thiết Ma Sơn đề nghị.

- Vậy tốt lắm có thể cho bọn họ gia nhập nhưng có một điều kiện tiên quyết. Các người đều phải hạ linh hồn huyết thể không được lộ ra tin tức ma kiếm này ta luyện chế ở chỗ các người. Các người có thể có được vinh dự tạo ra thanh ma kiếm này, nhưng tin tức liên quan đến chủ nhân của nó không được để lộ cho người ngoài.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Có thể. Chúng ta đều có thể hạ linh hồn huyết thể.

Thiết Ma Sơn không chút do dự nói.

Sau đó, ông gọi hai đệ tử của mình vào mật thất luyện khí ngầm cùng thương nghị việc này. Sau khi biết được tỉ mỉ, trên mặt Lăng Thiết cùng Mạnh Pha đều lộ vẻ kinh hãi. Ấn tượng Dương Phàm ở trong lòng bọn họ càng thêm sâu không lường được. Ba người hạ linh hồn huyết thể đạt thành hiệp nghị, Dương Phàm phiêu nhiên mà đi chỉ để lại một câu:

- Ba tháng sau, ta sẽ tới lấy ma kiếm này.

Hắn rời khỏi Thiết Hỏa Sơn lại đi về phía một nơi nào đó ở lưu vực Thanh Giang Hà, về phần những tài liệu để lại ở Thiết Hỏa Sơn. Dương Phàm cũng không lo lắng. Một là: thái độ làm người của Luyện Khí đại sư Thiết Ma Sơn, hắn còn có thể tin được. Hai là: Dương Phàm đã lộ ra thực lực đáng sợ, ba người đối phương dù có tâm cũng không có gan. Hai ngày sau, hắn tới một phường thị tu tiên bên ngoài lưu vực Thanh Giang Hà. Từ nửa năm trước, trải qua trận kiếp nạn ma thi không đầu. Tú Ngọc Các đã hóa thành một đồng đổ nát hoang tàn. Nhưng là trải qua nửa năm xây dựng lại, phường thị Tú Ngọc Các lại mở ra. Dòng người lui tới không ngờ không ít hơn ngày trước bao nhiêu.

Tú Ngọc Các, Dược Tiên cốc, Vô Danh u Lâm đều ở gần lưu vực Thanh Giang Hà.

Dương Phàm đối với địa hình nơi này lại càng quen thuộc. Trong khi phi hành hắn triển khai thần thức bậc cao Kim Đan trong khoảnh khắc bao phủ khu vực rộng lớn phạm vi mười lăm dặm.

Thần thức cường đại như thế khiến cho Dương Phàm ở đây như cá gặp nước, cảm nhận được khoái cảm chỉ tu sĩ bậc cao mới có thể có được. Hắn bay qua trên không Tú Ngọc Các, thần thức đảo qua gây nên sự chú ý của mấy tu sĩ bậc cao quanh phường thị tu tiên. Nhưng thần thức Dương Phàm chỉ vừa hiện liền biến mất lập tức thu liễm không gây nên gợn sóng gì. Mấy bậc cao Kim Đan còn lại ở phường thị có chút kỳ quái nhưng cũng không để trong lòng.

- Ồ?

Thân hình Dương Phàm đột nhiên ngừng lại bởi vì lúc thần thức hắn vừa xét qua nơi đây, nhận thấy vài khí tức quen thuộc. Với cảnh giới linh hồn Kim Đan Sơ Kỳ, thần thức trong khoảnh khắc bao phủ phạm vi rộng lớn, hàng ngàn hàng vạn sự vật bên trong khu vực đó không có khả năng nhận biết rõ từng thứ một, chỉ có khí tức quen thuộc hoặc là đặc biệt mới khiến cho Dương Phàm chú ý.

Nghĩ đến đây, hắn phi hành về phía hướng đó. mở rộng cảm quan. Rất nhanh, trong cảm quan của hắn xuất hiện vài gương mặt quen thuộc. Dương Phàm lộ ra nụ cười ôn hòa. Mấy gương mặt quen thuộc kia chính là ba người chủ cũ Thiên Hành Chu: Viên lão đại, Lý Nguyệt Sương, Hoàng Vũ.

Giờ phút này ba người này đang thu xếp một cái cửa hàng. Đây là một tòa lầu ba tầng hình dạng bình thường. Trên lầu có một bảng hiệu: Thiên Hành Các. Cửa hàng bày các loại tài nguyên tu chân: Phù triện, tài liệu, ngọc giản, Pháp khí

- Những tài liệu này có chút quý báu, tu sĩ Ngưng Thần Kỳ mới có thể sử dụng được. Để lên lầu hai.

Lý Nguyệt Sương phân phó một tiểu nhị.

- Dạ. Lý tiểu thư.

Toàn bộ Thiên Hành Các đang trong quy trình đầu vào đấy, giờ phút này thậm chí không hề ít người tu tiên đi vào giao dịch. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi không biết xuất phát từ tâm tính gì. chậm rãi đi tới Thiên Hành Các. Có lẽ bởi vì không lâu sau sẽ rời xa Ngự Dương quốc, hắn đối với người và vật nơi này có một loại cảm tình không rõ. Hắn vừa mới đi tới cửa. vừa lúc thấy được Lý Nguyệt Sương. Hai người liếc nhau trong mắt Lý Nguyệt Sương càng nhiều là vẻ kinh dị.

- Dương Dược sư.

Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ gần như có chút luống cuống chân tay. Cách biệt hai năm Dương Phàm nhìn qua vẫn như trước, ngược lại có thêm vài phần bình tĩnh cùng thần bí.

- Ha ha. Lý cô nương, Hoàng đạo hữu vẫn khỏe như trước a. Các vị mặc dù mất Thiên Hành Chu lại vừa khéo gặp cơ hội như thế, trong khi Tú Ngọc Các xây dựng lại, mở ra được cửa hàng của mình.

Trong tiếng cười của Dương Phàm có một loại bình thản tự nhiên, cũng ẩn chứa vài phần cảm thán.

- Dương Dược sư nói đùa.

Lý Nguyệt Sương khôi phục lại vẻ bình thản. khó hiểu hỏi:

- Tuy nhiên, người làm sao biết chúng ta đã mất Thiên Hành Chu?

- Điều này Dương mỗ cũng là vô tình mà biết được.

Dương Phàm vội bịa một lý do. Lúc trước hắn dùng thân phận Thạch Thiên Hàn thu Thiên Hành Chu kia, vừa rồi lại quên mất việc này. Hiện tại nghĩ lại trong lòng còn có vài phần hổ thẹn vì thế quyết tâm quyết định dùng cái gì để đền bù một chút.

- Ha ha ha. Nguyên lai là Dương Được sư cũng tới nơi này a!

Viên lão đại nghe tiếng, từ trong Thiên Hành Các đi ra. So với lần trước từ biệt nhìn qua Viên lão đại già nua rất nhiều. Dương Phàm vẻ mặt ôn hòa cùng ý cười cùng ba người bọn họ vừa đi vừa tán gẫu, thuận tiện hiểu biết tình huống của bọn họ. Nguyên lai sau khi Thiên Hành Chu giải tán, bảy huynh đệ người chết người bỏ đi, chỉ còn lại ba người bọn họ. Ba người Viên lão đại cũng không muốn tiếp tục sống bình thường, cho nên khi Tú Ngọc Các được xây dựng lại, tiêu hao tích tụ cả đời, ở đây mở một cửa hàng giao dịch.

- Mời Dương Được sư lên lầu ba ngồi chơi. Nhớ ngày đó người là ân nhân cứu mạng của chúng ta.

Viên lão đại mời Dương Phàm lên lầu ba, thái độ cực kỳ cung kính. Lý Nguyệt Thương mỉm cười châm trà, Hoàng Vũ thì vẻ mặt kính ngưỡng.

- Nghe nói Dương Được sư ở kinh đô mở một y quán được tôn là Được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, còn trở thành Được sư khách liêu của Vũ Văn gia. Thành tựu như thế thật sự khiến chúng ta ngạc nhiên vui mừng.

Viên lão đại cảm thán nói.

- Việc ta ở kinh đô các người cũng biết?

Dương Phàm có chút kinh ngạc.

Viên lão đại cười nói:

- Đâu chỉ chúng ta biết! Hiện nay, cái tên thần y Dương Được sư. Tu Tiên Giới người nào không biết, người nào không hiểu?

- Ta thật sự nổi tiếng như vậy?

Trong lòng Dương Phàm có chút bất ngờ nhưng theo thái độ cung kính của ba người đối với mình cũng có thể nhìn ra lời này đều không phải giả. Vào lúc mấy người ở lầu ba Thiên Hành Các uống trà nói chuyện, dưới lầu đột nhiên truyền đến một tràng ầm ĩ.

- Hừ. Cửa hiệu tồi tàn này, ngay cả một thứ giống Pháp Bảo cũng không có, đặt ở Tú Ngọc Các này quả thật là mất mặt chúng ta!

Một giọng nói bén nhọn gay gắt truyền đến.

Thần thức có thể so với bậc cao Kim Đan của Dương Phàm đảo qua, phát hiện dưới lầu tụ tập mười mấy người, do một tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ lãnh đạo, còn lại là hai ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Vài con kiến mà thôi. Dương Phàm không để trong lòng tiếp tục uống trà.

- Không tốt! Là người của Bách Các Lâu. Lúc này ngay cả cao nhân Trúc Cơ KỲ đều tới.

Viên lão đại kinh hô, sắc mặt ba người trắng bệch. Tiểu nhị trong cửa hàng bị dọa không biết làm sao mặt không còn chút máu.

305. Chương 309: Cố Nhân.

- Không tốt! Là người của Bách Các Lâu. Lúc này ngay cả cao nhân Trúc Cơ KỲ đều tới.

Phản ứng của đám Viên lão đại khiến Dương Phàm nao nao.

Cao nhân Trúc Cơ KỲ?

Hắn đột nhiên cảm giác được danh từ này dường như đã cách mình thật xa xôi. Đã từng có lúc tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trong mắt hắn là cao nhân không thể với tới. Giống như đám cường giả Trúc Cơ Kỳ lão tổ Dương gia, Sở gia ở trong lòng, trong mắt hắn lại càng là quyền uy không thể khiêu chiến. Mà giờ phút này, khi thần thức hắn đảo qua những người dưới lầu, căn bản không để trong lòng. Tuy nhiên, đám người Viên lão đại lại không thể nào so sánh. Vừa thấy dưới lầu có cao nhân Trúc Cơ Kỳ tọa trấn còn có vài tên Ngưng Thần Kỳ, trong lòng lão hoảng sợ có chút luống cuống chân tay. Toàn bộ Thiên Hành Các chỉ có một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ là Viên lão đại, về phần Dương Phàm tu vi của hắn đám người Viên lão đại không nhìn ra.

- Bách Các Lâu? Đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm nếu đã có duyên gặp gỡ quen biết mấy người Thiên Hành Chu cũng trùng hợp đến nơi này, đương nhiên không thể ngồi yên không lý đến.

- Ôi. Bách Các Lâu là một tổ chức giao dịch quy mô lớn của Tú Ngọc Các, bọn họ nhiều lần muốn mua Thiên Hành Các lại bị chúng ta từ chối. Lần này bọn họ tới hiển nhiên là không có ý tốt. Rất có khả năng sẽ dùng sức mạnh.

Viên lão đại đau khổ thở dài. Dương Phàm vừa nghe lời ấy, liền lập tức biết rõ nguyên nhân. Mấy người Thiên Hành Chu góp tất cả vốn liếng, vào lúc thời cơ có lợi thành lập nên Thiên Hành Các. Kỳ ngộ của bọn họ đích xác rất tốt, ánh mắt Viên lão đại cũng rất chuẩn. Nhưng bọn họ mới tới đây nền móng không vững lại không có cao nhân Trúc Cơ Kỳ trở lên tọa trấn. Các thế lực khác đương nhiên sinh lòng thèm muốn. Đây chính là quy tắc tàn khốc cá lớn nuốt cá bé trong phường thị tu tiên. Mấy người Thiên Hành Chu thế cô lực mỏng. không nơi dựa dẫm bị người nhìn vào mưu tính cũng không phải là ngẫu nhiên.

Ba -

Đúng lúc này, lầu một Thiên Hành Các truyền đến một tiếng tát tai vang dội cùng với một tiếng kêu thảm thiết.

A!

Tiểu nhị làm tạp vụ tu vi Luyện Khí sơ kỳ bị một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ của Bách Các Lâu bạt tai một cái.

- Đại nhân tha mạngtha mạng. Tiểu nhân

Tiểu nhị không dám phản kháng, quỳ trên mặt đất run rẩy, ở trước mặt nhiều tu sĩ thực lực cao hơn mình như vậy, hắn ngay cả một chút ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có. Đám tu sĩ đối diện tùy tiện một người đều có thể thoải mái giết chết hắn huống chi trước mắt còn có một cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

- Đáng giận. Lại còn dám đánh người của chúng ta.

Hoàng Vũ lập tức nổi giận, trong lòng lại có chút kích động, lại bị Lý Nguyệt Thương kéo lại:

- Không nên kích động. Một khi chúng ta động thủ, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận đánh trả. Đến lúc đó cho dù bọn họ hủy Thiên Hành Các, chúng ta cũng không có nơi giải oan.

- Hừ. Chúng ta tới đây đã lâu, đám hạ nhân này nói năng lộn xộn. Đây là đạo đãi khách của Thiên Hành Các sao?

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ vừa đánh người lên tiếng châm chọc. Tu sĩ Bách Các Lâu lập tức ồn ào mắng chửi, các loại lời châm chọc không dứt bên tai. Chỉ có trung niên cầm bào Trúc Cơ Kỳ kia đứng yên tại chỗ, chưa từng nói một lời chỉ dùng ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt nhìn mọi thứ trước mắt. Hắn căn bản không cần động thủ. Đối phó với mấy người Thiên Hành Các, hắn thậm chí khinh thường ra tay giao cho người còn lại là đủ. Tác dụng duy nhất hắn đến nơi đây chính là đứng ở chỗ này. Không cần động thủ, không cần nói gì. Hắn đến lại mang đến tác dụng kinh sợ lớn lao làm cho cả Thiên Hành Chu chìm trong khủng hoảng và áp lực đáng sợ.

Đây là tính uy hiếp của cường giả bậc cao!

- Xuống đi thôi. Là họa thì trốn không thoát. Cái gì phải đến cuối cùng cùng đến.

Viên lão đại thở dài một hơi dẫn mấy người đi xuống, lại nói với Dương Phàm:

- Việc này không quan hệ với Dương Dược sư. Người cứ ở nơi này, tránh bị liên lụy vào thân.

Hắn tuy nói như thế nhưng đáy lòng kỳ thật có vài tia chờ mong. Dương Phàm được tôn là Dược sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô, thân phận cao quý. Nếu có hắn ra mặt có lẽ có thể giải quyết việc này.

- Ha ha. Nếu đã tới, liền cùng nhau xuống xem sao.

Dương Phàm cười cười cùng theo bọn họ xuống. Thấy vậy, trong lòng Viên lão đại hơi ổn định. Dương Phàm chuyện trò vui vẻ khiến hắn yên tâm rất nhiều.

- Các vị đạo hữu Bách Các Lâu. Các người tới Thiên Hành Các chúng ta là có việc gì? Việc buôn bán nhỏ của cửa hàng chúng ta dường như không trừu chọc gì tới quý lâu.

Viên lão đại đi xuống dưới kéo dài giọng nói. Mấy người vừa xuống, toàn bộ lầu một lập tức yên tĩnh.

- Người chính là Viên lão đại?

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ cầm đầu kia vẻ mặt khinh thường nhìn hắn lạnh băng nói:

- Hôm nay chúng ta tới nơi đây là muốn cho các người một cơ hội cuối cùng.

- Cơ hội gì?

Khóe miệng Viên lão đại lộ ra vài tia chua xót. Bên này ồn ào đã lâu như vậy mà tu sĩ chấp pháp của Tú Ngọc Các còn chưa tới, bởi vậy có thể thấy được Bách Các Lâu khẳng định đã thu mua bọn họ. Theo hắn biết chấp pháp của Tú Ngọc Các, Bách Các Lâu này đã nắm giữ một vị trí

- Hai ngàn linh thạch, thu mua Thiên Hành Các. Với tu vi và tài nguyên của các người, mở cửa hàng ở chỗ này quả thực là hạ cấp độ của Tú Ngọc Các.

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ trắng trợn châm chọc nói.

- Cái gì! Hai ngàn linh thạch?

Hoàng Vũ nổi giận lôi đình:

- Các người đây hoàn toàn là cướp bóc trắng trợn, vốn chúng ta đầu tư vào, lão đại lại còn lấy ra tích tụ cả đời, trăm đắng ngàn cay mới mở được cửa hàng này.

- Với vị trí cửa hàng và giá trị tiềm tàng cho dù một vạn linh thạch đều không thể mua được.

Trong mắt Hoàng Vũ lửa giận thiêu đốt, mắt trừng lớn nhìn chăm chú đám người này, hận không thể ăn sống nuốt tươi.

- Ha ha ha. Hai ngàn linh thạch coi như tiện nghi các người. Với thực lực ba người các người, ở lại đây sớm muộn cũng bị nuốt ngay cả xương cốt cũng không còn.

Một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ khác cười điên cuồng nói.

- Viên lão đại. Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trên khuôn mặt đẹp của Lý Nguyệt Thương đã không còn một tia huyết sắc. Thần sắc Viên lão đại ảm đạm trong lòng tuyệt vọng mà không biết làm gì.

- Hai ngàn linh thạch? Giá của các vị có chút thấp. Dương mõ cũng ra hai ngàn linh thạch, nhưng chỉ mua hai phần tài sản cùng lợi nhuận, trở thành cổ đông của nó.

Đúng lúc này, một giọng nói thờ ơ lạnh nhạt truyền đến.

Lên tiếng đúng là Dương Phàm.

- Người là ai?

Tu sĩ Bách Các Lâu đồng loạt nhìn về phía hắn.

Trung niên cảm bào Trúc Cơ Kỳ đứng yên bất động kia trong mắt chợt lóe thần quang, ánh mắt nhìn vào Dương Phàm lộ ra một tia kinh dị. Nam tử trước mắt này lại mang đến cho hắn một cảm giác nhìn không thấu.

- Tại hạ họ Dương, chỉ là một Dược sư.

Dương Phàm lạnh nhạt tự nhiên nói sau đó ánh mắt nhìn về phía Viên lão đại nói:

- Dương mỗ cũng ra giá hai ngàn linh thạch, muốn mua hai phần tài sản cùng lợi nhuận Thiên Hành Các. Không biết ý Viên lão thế nào?

- Ta đại biểu Thiên Hành Các đáp ứng việc này.

Viên lão đại hít sâu một hơi, cảm kích nhìn Dương Phàm một cái. Dương Phàm làm như vậy, vô hình trung liền buộc hắn cùng ích lợi của Thiên Hành Các cùng một chỗ.

- Hừ. Một Dược sư cũng dám xuất đầu.

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ của Bách Các Lâu cười lạnh vẻ mặt khinh miệt:

- Đây là người tự tìm đường chết!

- Chờ một chút!

Trang niên cảm bào một mực không lên tiếng đột nhiên khê quát một tiếng, nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Các hạch hăng lẽ là Dược sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô - Dương Dược sư?

- Không dám nhận. Dương mỗ chính là người sáng lập Tiên Hồng Y Quán.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Dược sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô!

Woaaaaaaa -

Những người này đều cả kinh không nghĩ tới Dược sư trong lời đồn lại trẻ tuổi như thế. Trải qua một phen ồn ào bầu không khí lại khôi phục yên tĩnh. Bất kể là tu sĩ Bách Các Lâu hay là càng ngày càng nhiều tu sĩ xem náo nhiệt ở ngoài đều không hẹn mà cùng yên tĩnh. Giờ phút này, luận thân phận chỉ có Dương Phàm cùng trung niên Trúc Cơ Kỳ có thể đối thoại công bình. Trung niên Trúc Cơ Kỳ hơi trầm ngâm, tại thân phận siêu nhiên của Dương Phàm vẫn quyết định nhượng bộ. Giọng bình thản nói:

- Dương Dược sư. Chúng ta kính ngưỡng thân phận cùng y thuật của ngươi, nể mặt ngươi, chúng ta quyết định dùng một vạn linh thạch mua Thiên Hành Các này. Giá cả này, vào giai đoạn hiện tại mà nói coi như là hợp lý.

Một vạn linh thạch!

Một phát từ hai ngàn nhảy lên gấp năm lần. Mà biến đổi trong đó đơn giản là Dương Phàm nhúng tay vào. Một Dược sư y thuật cao siêu, thân phận siêu nhiên, cho dù thế lực như Bách Các Lâu cũng không dám dễ dàng đắc tội

- Một vạn linh thạch!

Đám người Viên lão đại không khỏi động tâm. Lúc trước bọn họ gặp cơ hội tốt, ba người góp lại lấy ra năm nghìn linh thạch thành lập cửa hàng này. Giờ phút này, từ năm nghìn linh thạch nhảy lên đến một vạn, bọn họ thật có chút động tâm. Chỉ là đám người Viên lão đại không dám tự động làm chủ, tính toán hết thấy giao cho Dương Phàm. Dù sao hiện tại hắn cũng là một trong số cổ đông của Thiên Hành Các.

- Viên lão. người thấy thế nào?

Dương Phàm dò hỏi cũng ngầm dùng thần thức truyền âm:

- Quyền quyết định trong tay ngươi. Có ta ở đây, ngươi không cần lo lắng điều gì.

Viên lão đại chăm chú nhìn nam tử sâu không lường được này, hơi chút trầm ngâm, trên mặt liền lộ vẻ kiên quyết. Lão hít sâu một hơi chậm rãi mở miệng:

- Một vạn linh thạch, giá trị kỳ thật không nhỏ.

Vừa nghe lời này trung niên Trúc Cơ Kỳ khẽ buông lỏng một hơi mặt lộ vẻ mỉm cười. Tất cả mọi người chờ đợi quyết định của Viên lão đại. Mặc dù đã có đoán trước, nhưng vẫn như cũ yên lặng chờ đợi.

- Nhưng là

Giọng điệu Viên lão đại bỗng thay đổi:

- Thiên Hành Các là tâm huyết cùng cố gắng của mấy huynh đệ chúng ta mang theo cảm tình thâm hậu của chúng ta, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ ở một bên nghe xong lệ nóng quanh tròng.

Sau đó, Viên lão đại hít sâu một hơi:

- Hơn nữa sự tồn tại của nó còn là chứng kiến của tình hữu nghị và duyên phận tiên đạo của mấy huynh đệ Thiên Hành Các chúng ta cùng Dương Dược sư. Cho nên, giá trị của nó không thể dùng linh thạch để tính toán. Ta không thể bán nó cho các người!

Woaaaaaaa!

Chúng tu sĩ đều cả kinh không ít người đều thấy cảm động. Mà sắc mặt đám tu sĩ Bách Các Lâu đều biến đổi dùng ánh mắt trưng cầu nhìn về phía cao nhân Trúc Cơ Kỳ của bọn họ. Sắc mặt trung niên Trúc Cơ Kỳ lập tức trở nên khó coi.

- Hừ? Thần y gì chứ! Ta thấy người khẳng định là giả mạo. Thân phận Dương thần y ra sao như thế nào trợ giúp đám tán tu các người!

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ hừ lạnh một tiếng.

- Đúng, khẳng định là giả mạo.

Đám tu sĩ còn lại đều bình tĩnh ngộ tin hơn phân nửa.

- Có phải thật hay không, chúng ta thử là biết!

Thanh niên Ngưng Thần Kỳ quát lạnh một tiếng, trong mắt chợt lóe hàn quang, trong tay tế ra một thanh Linh Khí lưỡi đao hình bán nguyệt.

VèoXuy

Một tàn ảnh hình cung lóe lên xé rách không khí truyền đến một tràng tiếng ma sát dồn dập nhanh như tia chớp chém tới trước đám người Dương Phàm. Một kích này cơ hồ đạt tới Ngưng Thần Kỳ đỉnh. Đám người Viên lão đại dùng mơ đón đỡ. Con người Dương Phàm co rụt lại vươn hai đầu ngón tay, "Đỉnh" một tiếng, kẹp lấy đao hàn mang kia.

Cái gì?

Đám tu sĩ có mặt đều trợn mắt há mồm, sắc mặt thanh niên Ngưng Thần Kỳ kia động lại.

306. Chương 310: So Tài

Hai ngón tay trần đỡ đòn từ Linh Khí!

Tất cả tu sĩ có mặt tại trận đều ngây như phỗng, gần như không thể tin tưởng sự thật trước mắt, trong lòng lại càng khiếp sợ đến tột đỉnh. Cả khuôn mặt thanh niên Ngưng Thần Kỳ trắng bệch như tờ giấy. Linh Khí này của hắn là cấp bậc thượng phẩm lại là lợi khí công kích trong loại hình Pháp Bảo. Bất kể là Linh Khí hay là Pháp Bảo bình thường nếu có thể xưng là "lợi khí công kích", không nói thần thông phép lực, chỉ luận trình độ sắc bén cùng lực công kích tuyệt đối vượt xa vũ khí cùng cấp. Ngoài ra, lợi khí công kích

bình thường đều ẩn chứa năng lực "phá giáp" nhất định. Đối với tu sĩ dựa vào vòng bảo hộ và Pháp Bảo phòng ngự mà nói là một cơn ác mộng.

Mà ở trong lợi khí công kích còn có một loại bảo vật trân quý, đó chính là "Lợi bảo công kích". Đây cũng là vũ khí mạnh mẽ mà Dương Phàm theo đuổi muốn có sau khi có được các loại tài liệu hiếm có như Duệ Hoàng Thạch. Linh Khí của thanh niên Ngưng Thần Kỳ mặc dù còn không phải lợi bảo công kích nhưng đủ để xưng là lợi khí trong cùng cấp bậc. Linh Khí bình thường cùng Pháp khí một khi cứng đối cứng rất có khả năng sẽ bị nó làm hư hại. Nhưng là giờ phút này, Dương Phàm tùy tiện vươn hay đầu ngón tay liền kẹp lấy nó mà lại còn không chút thương tổn.

Thực lực cùng thủ đoạn như thế đích thật là dọa người.

- Dừng tay!

Dương Phàm vừa mới kẹp lấy lưỡi đao bán nguyệt, trung niên Trúc Cơ Kỳ kia quát lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống:

- Ai kêu ngươi động thủ?

- Đây

Thanh niên Ngưng Thần KỲ vừa mới ra tay, sắc mặt trắng bệch dưới uy áp của cao nhân Trúc Cơ Kỳ, gần như có chút không biết làm sao. Nhưng trong lòng hấn lại oán hận vô cùng. Vừa rồi lúc bọn họ kêu gào ra tay, trung niên cầm bào Trúc Cơ KỲ này lại ngẫm đồng ý mà không ra tay ngăn cản. Mà sau khi thanh niên Ngưng Thần KỲ ra tay hấn mới nói vuốt đuôi lớn tiếng quát mắng.

- Còn ngây người ra đó, còn không xin lỗi Dương Dược sư?

Thân hình trung niên Trúc Cơ Kỳ nhoáng một cái trong chớp mắt xuất hiện ở bên cạnh hấn. hung hăng cho một bạt tai.

Bốp!

Cái tát này cực kỳ vang dội, toàn bộ Thiên Hành Các đều có thể nghe thấy. Trên mặt thanh niên Ngưng Thần KỲ có thêm năm vết ngón tay máu nhìn thật đáng sợ. Nhưng hấn lại không dám trái ý, đi tới trước mặt Dương Phàm cố nặn ra nụ cười nói:

- Tiểu nhân vô lễ; mắt cho không thấy Thái Sơn. xin Dương Dược sư thứ tội.

- Đây là Linh Khí của ngươi, lực công kích cũng không tệ.

Dương Phàm cười tủm tỉm cầm lưỡi đao bán nguyệt trong tay ném tới trước mặt đối phương, sau đó về mặt lạnh nhạt nói:

- Dương mỗ cũng khinh thường làm khó ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ bài học hôm nay.

- Dạ. dạ. Dương thần y. Tiểu nhân cả đời này ghi nhớ kỷ lời Dương Dược sư. Thanh niên Ngưng Thần KỲ vội vàng thu Linh Khi hết sức lo sợ lui ra một bên.

- Ha ha. Dương Dược sư để ngươi chê cười rồi. Đều là đám hậu bối của ta không hiểu chuyện.

Trung niên Trúc Cơ Kỳ hơi thi lễ với Dương Phàm, lời nói càng thêm tôn kính trong mắt thậm chí có vài tia kính sợ. Hai ngón tay đón công kích của Linh Khí thượng phẩm mà lại còn là lợi khí công kích không ngờ không hề thương tổn. Thủ đoạn như vậy, hấn tự nhận không làm được, ngay cả trong đám cao nhân Trúc Cơ KỲ hấn biết cũng không có người nào có khả năng làm được.

Cho nên hiện tại thân phận Dương Phàm thật giả đều không cần thiết nữa, thực lực như thế đủ để kinh sợ Trúc Cơ.

- Đạo hữu khách khí rồi.

Dương Phàm vẻ bình tĩnh, trên mặt không sợ không mừng phảng phất như sớm đoán được như thế.

Trung niên Trúc Cơ Kỳ cười làm lành, ngôn ngữ đã lộ ra nhượng bộ lớn nhất.

- Các người thấy sao?

Ánh mắt hần thoảng nhìn qua mọi người bên cạnh.

- Đúng, đúng, đúng. Đều là hiểu lầm!

Nước lớn trôi miếu Long Vương!

Đám tu sĩ Bách Các Lâu đều phụ họa, tốc độ biến sắc mặt còn nhanh hơn cả tắc kè hoa.

Hô!

Ba người của Thiên Hành Các bên cạnh Dương Phàm lại chìm vào một trạng thái ngây dại, một lúc lâu mới hoảng hốt tỉnh lại. Dương Phàm trước mắt nhưng lại mang đến cho bọn họ một loại ảo giác dường như đã mấy đời. Đây vẫn là Dược sư Luyện Khí Kỳ nhìn như yếu đuối trước kia sao?

Thực lực vừa rồi Dương Phàm bày ra không chỉ khiến bọn họ chấn kinh, ngay cả cao nhân Trúc Cơ Kỳ đều bởi vậy mà làm ra những bộ lớn nhất.

- Ha ha. Nếu là hiểu lầm, vậy các người còn không lui. Dương đạo hữu hôm nào mời người đến tổng đà Bách Các Lâu chúng ta làm khách.

Trung niên cầm bào liền muốn vung tay xua mọi người đi.

- Chờ một chút.

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng, ngăn mọi người lại.

- Dương Dược sư còn có chuyện gì?

Trung niên cầm bào khó hiểu hỏi.

- Không bằng chúng ta đánh cược một cái.

Dương Phàm mỉm cười. Hẳn sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Ngự Dương quốc, không thể thủ hộ Thiên Hành Các cả đời. Vì thế liền nghĩ ra một phương pháp một lần vất vả nhàn nhả cả đời.

- Đánh cược gì?

Trung niên cầm bào có chút khó hiểu.

- Là như thế này. Ta cùng các hạ so tài một phen. Nếu thắng, Thiên Hành Các thuộc về các người. Nếu thua trong trăm năm các người không được có bất kỳ mưu đồ gì với Thiên Hành Các. Không biết các hạ có làm chủ được hay không?

Dương Phàm cười nói.

- Không không, không cần! Thực lực Dương Dược sư. tại hạ cam bái hạ phong.

Trung niên cầm bào liên tục lắc đầu.

- Đạo hữu từ chối quá sớm. Chúng ta so tài không phải là đấu pháp bình thường phân thắng bại. Quy tắc là: chúng ta lẫn nhau công kích đối phương một lần, người bị công kích không được né tránh. Dương mở cuộc chính là: trước tiên nhường đạo hữu toàn lực công kích ta một lần, sau đó ta mới công kích các hạ một lần. Kết quả cuối cùng phải cam đoan Dương mở không chút tổn hại, mà đạo hữu lại thân bị trọng thương. Nếu làm được. coi như Dương mở thắng, nếu không, coi như người thắng.

- Ha ha. Không biết các hạ có nguyện ý hay không?

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

- Thật sự là như thế? Trước tiên nhường ta một kích toàn lực. người không hề tổn hại. rồi sau đó người

Trên mặt trung niên cầm bào lộ vẻ kinh ngạc.

- Tuyệt đối không sai. Không biết các hạ có thể làm chủ?

Dương Phàm hỏi.

- Không thành vấn đề. Ta là một trong ba ông chủ của Bách Các Lâu, vẫn có thể làm chủ được vấn đề này.

Trung niên cảm bào dứt khoát nói, trong lòng lại thầm nghĩ: "Hừ, đây chính là sai lầm của ngươi. Nếu cho ta đủ thời gian chuẩn bị một kích, không tin ngươi có thể không chút hao tổn. Hơn nữa, nếu dưới tình huống ta toàn lực phòng ngự có chuẩn bị trước, trong vòng Trúc Cơ Kỳ, còn không có ai có thể tự tin một kích làm ta thương nặng".

- Viên lão. Đánh cuộc này, ngươi thấy thế nào?

Dương Phàm dò hỏi.

- Hết thấy đều từ Dương Dược sư định đoạt!

Viên lão đại không chút do dự nói.

- Vậy tốt Chúng ta đổi một nơi so tài

Dương Phàm nhẹ nhàng cười rồi phiêu nhiên mà đi. Chỉ mấy hô hấp liền hạ xuống trên một mặt hồ gần Thiên Hành Các. Giờ phút này phong cách làm việc nổi bật của hắn hoàn toàn khác hẳn với hai năm trước. Đây là vì không lâu sau hắn liền phải rời khỏi Ngự Dương quốc, có lẽ là vài chục năm, hơn trăm năm cũng không nhất định có thể trở về, cho nên cũng không cần lo lắng kế sách sinh tồn lâu dài.

Vào

Trung niên Trúc Cơ Kỳ cùng phi thân hạ xuống mặt hồ đối diện Dương Phàm. Ngay cả võ giả đỉnh của thế tục đều có thể đứng trên mặt nước như giẫm đất bằng, huống chi là hai cao nhân Trúc Cơ Kỳ bọn họ?

- Mau tới xem. Cao thủ so tài, còn là cao nhân Trúc Cơ Kỳ!

Bốn phía mặt hồ lập tức vọt tới vài trăm người xem náo nhiệt. Có tu sĩ các thế lực phường thị lớn của Tú Ngọc Các, cũng có tu sĩ các nơi đi tới nơi đây. Hơn nữa càng ngày càng nhiều tu sĩ đều hướng về phía bên này.

Mặt đất, không trung, trên cây, nóc nhatoàn bộ đều là tu sĩ tới xem náo nhiệt. Trong số này, không thiếu cao nhân Trúc Cơ Kỳ. Đồng thời Dương Phàm còn mơ hồ cảm nhận được thần thức bậc cao Kim Đan đảo qua. Trường hợp giờ phút này, có thể nói là long trọng chưa từng có. Ngán ngửi chỉ khoảng nửa khắc liền tụ tập hơn ngàn tu sĩ, hơn nữa số lượng này vẫn đang gia tăng.

- Hay, hay lắm. Có nhiều người như vậy làm chứng cho chúng ta.

Tên trung niên mặc cảm bào lộ ra nụ cười sáng lạn. nói với chúng tu sĩ:

- Các vị đạo hữu. Ta cùng Dương Dược sư đánh cuộc. Quy tắc là: chúng ta lẫn nhau công kích đối phương một lần, không được né tránh. Dương Dược sư phải cam đoan mình không hề tổn hại, mà lại còn phải làm trọng thương Tương mỗ.

Ồ!

Chung quanh chấn động ồ lên. Muốn đạt thành yêu cầu đánh cuộc này, cũng quá hà khắc, nghe ra căn bản không có bao nhiêu phần thắng. Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đang âm thầm xem cuộc chiến cũng đều kinh dị không thôi. Bọn họ tự nghĩ đều không làm được yêu cầu như đánh cuộc.

- Quy tắc đánh cuộc với vị Dương Dược sư này mà nói có chút không công bình.

Một lão già Trúc Cơ Kỳ lên tiếng, giọng nói truyền khắp toàn trường, mọi người lập tức yên tĩnh.

- Ha ha. Quy tắc chính là như thế còn là Dương mỗ chủ động đưa ra. Xin các vị đạo hữu khắp nơi làm nhân chứng.

Dương Phàm lạnh nhạt cười:

- Nếu Dương mỗ thắng, như vậy Bách Các Lâu trong vòng trăm năm không được có bất kỳ mưu đồ gì với Thiên Hành Các. Nếu thua, Thiên Hành Các này liền chấp tay đưa lên.

- Đánh cuộc này đúng là do Dương Dược sư đưa ra.

Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ này âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ Dương Dược sư này thực sự tự tin cùng nắm chắc như thế?

- Được rồi, chúng ta bắt đầu. Dựa theo quy tắc trước hết mời vị Tương đạo hữu này ra tay.

Dương Phàm vẽ mặt thông dong.

- Vậy Tương mỗ không khách khí!

Trong mắt trung niên cảm bào hiện lên một tia lệ mang. Thoáng chốc toàn trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người trên mặt hồ. Trung niên cảm bào đứng lặng tại chỗ bắt đầu chậm rãi hội tụ pháp lực. Trên người hắn dâng lên một cỗ khí thế không ngừng tăng cao, mặt nước chung quanh không ngừng quay cuồng.

Bá!

Trong tay hắn có thêm một thanh thiết chùy màu tím thẫm tản ra một cỗ khí tức nặng nề to lớn.

- Pháp Bảo hạng nặng!

Chúng tu sĩ hồ nhỏ hai mặt nhìn nhau. Ai cũng đều biết Pháp Bảo hạng nặng đại biểu cho lực lượng đáng sợ nhất, lực phá hoại bản chất nhất. Trong phần đông loại hình Pháp Bảo uy lực tuyệt đối là nổi bật. Nhưng Pháp Bảo hạng nặng còn có một nhược điểm trí mạng, đó chính là tốc độ công kích chậm, dễ dàng bị đối thủ né tránh. Nếu không, với uy lực Pháp Bảo hạng nặng, tu sĩ cùng cấp chính diện phòng thủ không có khả năng không bị thương. Pháp lực trên người trung niên cảm bào tuôn ra rót vào thiết chùy màu tím thẫm trong tay.

Ông!

Chỉ một thoáng. Linh Khí hạng nặng thượng phẩm này hóa thành một cây chùy lớn như ngọn núi nhỏ tản ra khí tức áp lực đáng sợ, nhìn qua đều làm cho người ta kinh hãi run sợ. Thử nghĩ trong cùng một cấp bậc có người nào có thể ngạnh kháng một kích như vậy, lại cam đoan mình không chút thương tổn.

- Đi -

Tử quang trong tay trung niên cảm bào tăng vọt, cây chùy lớn như ngọn núi nhỏ "vù" một tiếng, dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh ép về phía Dương Phàm. Mà giờ phút này, Dương Phàm đứng trên mặt nước vẽ mặt ngưng trọng.

Ông!

Quanh thân hắn đã sớm ngưng kết Lục sắc Thảo Giáp, giờ phút này không ngừng gia tăng kiên cố. Sợi tơ màu xanh quấn quanh từng tầng, càng trở nên kiên cố.

Ầm!

Đột nhiên, bóng đen thật lớn trên đỉnh đầu đánh xuống, "ầm" một tiếng, đập lên Lục sắc Thảo Giáp của hắn.

Bồng ùm!

Lực lượng không thể tưởng tượng của Pháp Bảo hạng nặng đập Dương Phàm vào trong nước. Đồng thời nước hồ bốn phía bắn lên trời, một kích kia không ngờ cuốn tròn nước của cả cái hồ nhỏ, dâng lên sóng lớn mười trượng. Tu sĩ bốn phía trốn không kịp bị sóng nước quét tới lập tức ướn sững. Người công lực càng nông cận trực tiếp bị bọt nước bắn bị thương. Uy lực quá thật là kinh thế hãi tục.

Trong trường một mảnh tĩnh mịch. Hơn một ngàn tu sĩ đều trợn mắt há hốc mồm. Dưới tình huống như vậy, bọn họ thậm chí hoài nghi Dương Phàm có bị đập tan xương nát thịt hay không, mà không phải nghĩ đến có bị thương hay không!

307. Chương 311: Chênh Lệnh Quá Lớn.

Ừm! Ừm!

Sóng lớn mười trượng lần lượt áp xuống, hồ nước không ngừng quay cuồng, cơ hồ muốn hóa thành mãnh thú và nước lũ giương nanh múa vuốt áp vào mặt.

- Đừng nói không hề thương tổn. Còn sống sót hay không cũng là một vấn đề.

Một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ khẽ thở dài phá tan bầu không khí tĩnh mịch. Rồi sau đó đám tu sĩ toàn trường đều ồ lên âm ỉ, mặt lộ vẻ kinh sợ hiển nhiên là kinh sợ bởi một kích đáng sợ của Pháp Bảo hạng nặng kia.

- Không hổ là cao nhân Trúc Cơ Kỳ. Một kích vừa rồi quả thực là kinh thiên địa khiếp quỷ thần. Cho dù là một ngọn núi nhỏ cũng sẽ bị san thành đất bằng.

Không ít tu sĩ cấp thấp đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Trung niên cầm bào đứng sừng sững trên mặt hồ mặt lộ vẻ tươi cười ngằm đắc ý. Một kích vừa rồi, được rút một phần ba phép lực cơ thể hắn, một kích sức lực này đạt tới đỉnh cực hạn mà hắn có thể làm được. Một kích như thế chỉ riêng lực phá hoại mơ hồ đạt tới tầng thứ bậc cao, ở trong Trúc Cơ Kỳ, nếu không có Linh Khí phòng ngự cực phẩm hộ thân bị một kích này sẽ là kết cục hắn phải chết. Cho dù có Linh Khí phòng ngự cực phẩm chính diện chịu đựng một kích đáng sợ của Pháp Bảo hạng nặng này, ít nhất cũng bị thương nặng. Ngành kháng Pháp Bảo hạng nặng. Tu Tiên Giới sẽ không có ai lựa chọn làm như vậy ngay cả tu sĩ bậc cao cũng không ngoại lệ.

- Hả?

Đúng lúc này, vài tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có mặt ở đây khẽ kêu một tiếng, thần thức bọn họ dò xét trong hồ nước hiển nhiên phát hiện cái gì. Chẳng lẽ hắn không chết?

Trong lòng chúng tu sĩ có một tia chờ mong.

Bôm -

Đúng lúc này, một bóng người không dính giọt nước từ trong hồ bắn ra, nhẹ nhàng đứng trên mặt hồ.

Chính là Dương Phàm!

Nhìn qua không hề có chút tổn hại!

Woaaaa!

Hơn một ngàn tu sĩ tại trường ồ lên chấn động, quả thực khó có thể tin kết quả này.

- Điều này sao có thể

Sắc mặt trung niên cầm bào tái nhợt, vẻ mặt đầy nghi ngờ và khiếp sợ. Đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại cũng đều lộ vẻ kinh hãi. Không chỉ như thế ngay cả bậc cao Kim Đan âm thầm theo dõi cũng giật mình không thôi. Dưới một kích sức lực của Pháp Bảo hạng nặng, cho dù đích thân bậc cao tới cũng sẽ lựa chọn trốn tránh.

- Thực lực Tương đạo hữu không tầm thường. Một kích vừa rồi, thiếu chút nữa làm Dương mỗ bị thương.

Dương Phàm ôm quyền cười.

- Người thật sự không bị một chút thương tổn?

Trung niên cầm bào hiển nhiên không tin.

- Có lẽ hắn bị một ít nội thương, mặt ngoài không thể nhìn ra. Dù sao cũng là Pháp Bảo hạng nặng. cho dù có Linh Khí cực phẩm hộ thể, lực lượng đáng sợ kia vẫn có thể chấn động vào trong cơ thể.

Một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tuổi có vẻ lớn phân tích.

- Nếu các hạ không tin có thể đến kiểm tra tình huống của ta. Dương mỗ thân là Dược sư, chẳng nhẽ ngay cả điểm ấy đều nhìn không ra sao?

Dương Phàm nhẹ nhàng băng quơ nói.

Trung niên cảm bào nghe vậy, đi tới trước người Dương Phàm, đưa tay khoát lên vai hắn. Dương Phàm để mặt cho hắn kiểm tra. Sau một lát, trung niên cảm bào thu tay lại, trên mặt một mảnh trắng bệch thần sắc lại càng kinh hãi. Trong lúc nhất thời hắn chìm vào trầm mặc thần sắc ảm đạm.

- Rất cực là như thế nào?

Chúng tu sĩ tại tràng có chút không nhịn nổi, rất quan tâm đến kết quả cuối cùng. Sau khi trầm mặc hồi lâu trung niên cảm bào mới thở dài một hơi:

- Dương Dược sư đích xác không bị thương. Vừa rồi ta đã kiểm tra ngay cả một chút nội thương hắn cũng không bị.

- Cái gì? Thật sự không bị thương, không hề có một chút thương tổn?

Mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại đều kinh hãi tới cực điểm. Có thể làm được điều này, vậy thực lực phải cường đại đến mức độ nào?

Trong suy nghĩ của bọn họ, dưới bậc cao không có người có khả năng làm được điều này, cho dù tu sĩ Trúc Cơ Đại Viên Mãn cũng không ngoại lệ.

- Tương đạo hữu. Người đã nghiệm chứng rồi Kể tiếp đến phiên Dương mỗ ra tay.

Dương Phàm như cười như không nói, ngôn ngữ của hắn mang đến cho trung niên cảm bào một loại áp lực về mặt tâm lý. Ngạnh kháng một kích như vậy, thực lực Dương Dược sư này quả thực sâu không lường được. Thậm chí hắn còn hoài nghi đối phương có thể nào là cường giả bậc cao tới đây giả heo ăn thịt cọp hay không?

Nhưng chỉ có bản thân Dương Phàm tự biết ngạnh kháng một kích vừa rồi cực kỳ mạo hiểm. Pháp Bảo hạng nặng cấp bậc Linh Khí thượng phẩm hóa thành một vật khổng lồ như ngọn núi nhỏ. Không nói gì khác chỉ riêng lực lượng đáng sợ kia đã không phải tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể ứng phó. Lúc gặp phải đòn nghiêm trọng của cây chùy lớn kia. Dương Phàm mặc Linh giáp cực phẩm hộ thể, tầng ngoài còn có Lục sắc Thảo Giáp giảm bớt lực lượng. Dù vậy, hắn cũng suýt nữa bị thương. Lời này cũng không phải là giả. Thời khắc mấu chốt hắn mượn cổ lực lượng kia rơi vào trong nước lại làm tan mất một nửa lực lượng đó.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm mới gian nan làm được không hề thương tổn. Nếu chỉ là một chút thương nhẹ đối với Dương Phàm mà nói có thể là rất dễ dàng nhưng muốn không hề thương tổn lại có chút khó khăn. Đương nhiên, cho dù là bị một chút thương nhẹ đối với thể chất biến thái của Dương Phàm mà nói gần như có thể bỏ qua trong thời gian ngắn cũng có thể phục hồi như cũ. Nếu không, hắn cũng không lựa chọn đánh cuộc theo phương thức này.

- Thế nào. Tương đạo hữu đã chuẩn bị xong chưa?

Dương Phàm thấy bộ dạng trung niên cảm bào kia dường như có chút chần chờ liền lên tiếng thúc giục.

- Đúng vậy. Đến lượt Dương Dược sư!

Chúng tu sĩ chung quanh đều hưng phấn.

Ba người của Thiên Hành Các đều lộ ra nụ cười vui mừng tự hào. Dương Phàm cường đại vượt quá xa khỏi sự tưởng tượng của bọn họ. Có thể đứng vững chân ở Tu Tiên Giới trở thành đệ nhất thần y há là hạng người tầm thường?

- Nay

Trung niên cảm bào cố rặn ra nụ cười nói:

- Thực lực Dương Dược sư siêu quần trong Trúc Cơ Kỳ chỉ sợ không người có thể địch.

Hiển nhiên là hắn muốn trực tiếp nhận thua.

- Hừ. Muốn lâm trận bỏ chạy sao?

Chúng tu sĩ tại trường lập tức có chút không vui.

- Tương đạo hữu. người làm vậy thật có chút không ổn. Theo quy tắc đánh cuộc người công kích Dương Được sư, như vậy nên đến phiên Dương Được sư công kích người. Chẳng lẽ người động thủ, rồi bây giờ lại muốn trốn.

Một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chậm chạp nói:

- Nếu thật sự người làm vậy, sẽ chỉ khiến đồng đạo Tu Tiên Giới nhạo báng.

Sắc mặt trung niên cảm bào cực kỳ khó coi, trong lòng lạnh lẽo. Nếu hiện tại hắn buông tha về sau ở Tú Ngọc Các đừng mơ ngẩng đầu làm người.

- Được. Dương Được sư. người có thể ra tay!

Trung niên cảm bào cắn răng một cái ra hiệu cho Dương Phàm. Dứt lời. hắn lập tức té ra một tấm chắn, rút phép lực còn dư ngưng kết một quang phòng ngự đồ án cổ thuần ở trước người. Dù vậy hắn vẫn còn không yên tâm lại ngưng kết thêm một tầng vòng bảo hộ phòng ngự.

- Vậy ta đây ra tay!

Dương Phàm xòe bàn tay, sau đó nắm lại, trong tay xuất hiện Tam Linh Xích. Vật này là một Linh Khí công kích thượng phẩm. Đối phó trung niên cảm bào hắn còn không cần dùng Linh Khí cực phẩm cùng sát thủ giản cường đại hơn.

Bá!

Tam Linh Xích trong tay Dương Phàm vung lên. lập tức không khí run rẩy, tầng tầng linh quang ba màu như một mảnh huyền ảnh trong khoảnh khắc quét ngang không gian thẳng tắp giữa hắn và trung niên cảm bào. Sau khi có cảnh giới linh hồn của bậc cao Kim Đan. Dương Phàm có thể phát huy ra 200% uy lực của Tam Linh Xích. Hơn nữa trong nháy mắt Tam Linh Xích rút đi của hắn một phần tư phép lực. Đây là điều mà tu sĩ bậc thấp tuyệt đối không làm được. Mà lúc này, trung niên cảm bào vẫn còn đang quán chú phép lực.

- A. nhanh như vậy!

Sắc mặt trung niên cảm bào biến đổi không khỏi kinh hô một tiếng.

Thịch!

Ầm

Ngay sau đó hắn liền bị tầng tầng linh quang ba màu đánh trúng, bao phủ bên trong, dạt!

Quang phòng ngự đồ án cổ thuần vỡ nát. Theo sau. lại một tiếng "rắc", mặt trên Linh Khí phòng ngự trung phẩm của hắn xuất hiện một tầng vết rách, bị cổ lực lượng đáng sợ kia mạnh mẽ xé rách.

Phốc! Xuy

Cuối cùng. vòng phòng ngự bảo hộ của hắn bị xuyên qua. phát ra một tiếng kêu rên. Tầng tầng phòng ngự kia giống như giấy. Trong một tiếng kêu thê lương thảm thiết, trung niên cảm bào bị gãy mấy chục cây xương sườn, bị đánh bay ra ngoài, ở trong không trung còn liên tục phun ra ba ngụm máu khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Mắt thấy hắn sắp sửa chết đi trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Bá!

Dương Phàm thấy tình thế không ổn. Tam Linh Xích vung ra hơn phân nửa bỗng nhiên đảo chuyển, không ngờ hủy bỏ đi một nửa pháp lực.

Ừm -

Trung niên cảm bào rơi vào trong hồ nước một lúc lâu không hề có động tĩnh.

- Nhanh đi cứu Tương tiền bối!

Tu sĩ của Bách Các Lâu phản ứng lại, lập tức có vài tên tu sĩ Ngưng Thần Kỳ xuống nước vớt trung niên cầm bào lên bờ. Chờ sau khi lên bờ khí tức trung niên cầm bào mỏng manh, đã tới bên bờ cái chết, thương thể thảm trọng đến cực điểm.

- Thương thể này, chỉ sợ không sống nổi

Một cao nhân Trúc Cơ Kỳ tới nhìn thoáng qua khe thở dài. Hai cao nhân Trúc Cơ Kỳ khác của Bách Các Lâu chạy tới, vừa thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt âm trầm nanh ác, lại không dám phát tác. Thực lực Dương Phàm bọn họ cũng đã thấy, cho dù hai người cùng lên cũng không phải đối thủ.

- Để đó cho ta!

Dương Phàm bay qua, đưa tay khoát lên trên người trung niên cầm bào. Sau một lát, nội thương của trung niên cầm bào đã bị Dương Phàm khống chế sau đó bắt đầu nối gân tiếp xương cho hắn. Thời gian nửa chén trà, trung niên cầm bào khôi phục huyết sắc. Không đến nửa canh giờ. Dương Phàm đứng lên. vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng hời hợt nói:

- Đã trị khỏi

- Cái gì? Đã trị khỏi!

Tu sĩ chung quanh đại ra.

- Hắn là ai? Không ngờ có thần thuật hồi xuân như thế?

Có người bắt đầu tò mò.

- Đa tạ Dương Dược sư ra tay cứu giúp, không hổ là thần y đệ nhất kinh đô. Tương mạo tâm phúc khẩu phục tự nhận không bằng.

Trung niên cầm bào khom người thật sâu với Dương Phàm cũng không thấy mất mặt, ở trước mặt thực lực cỡ này, bất kỳ cường giả Trúc Cơ Kỳ nào đều khó có thể đương đầu mũi nhọn.

- Đạo hữu cần phải tuân thủ đánh cuộc vừa rồi

Dương Phàm vẻ mặt ôn hòa.

- Từ hôm nay trở đi, chỉ cần Tương mạo còn ở đây một ngày, Bách Các Lâu sẽ không có bất kỳ mưu đồ nào với Thiên Hành Các.

Trung niên cầm bào mặt nghiêm nghị cao giọng tuyên bố.

- Cái gì? Hắn chính là thần y đệ nhất kinh đô?

- Nghe nói hiện tại hắn là một trong số những ông chủ của Thiên Hành Các.

Chúng tu sĩ bắt đầu nghị luận.

Thần y đệ nhất kinh đô.

Chúng tu sĩ đều lộ vẻ giật nảy mình, khó trách có thần thông như vậy, không ngờ là đại nhân vật. Sau một lát một tràng phong ba cuối cùng chấm dứt đám người Dương Phàm trở lại Thiên Hành Các.

- Dương Dược sư. Người cứu viện chúng ta hai lần, ba huynh đệ chúng ta khó có thể báo đáp. Không bằng như vậy, ta đưa ra năm phần tài sản cùng lợi nhuận của Thiên Hành Các cho người.

Viên lão đại cảm động nói.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười cũng không có từ chối ý tốt. Sau đó nửa ngày cao tăng các thế lực lớn của Tú Ngọc Các đều tới cầu kiến Dương Phàm. Sau khi biết được Dương Phàm là ông chủ lớn nhất của Thiên Hành Các, cao tăng những thế lực này đều biểu lộ vẻ sau nguyện ý che chở cho Thiên Hành Các, không cho nó bị bất kỳ thế lực nào động vào. Đối với điều này, Dương Phàm nhất nhất tạ ơn. Lúc này, hắn cảm nhận được thật sâu tác dụng của thanh danh, ở lại Tú Ngọc Các một ngày Dương Phàm phiêu nhiên mà đi. Kỳ quái chính là, mục đích tiếp theo của hắn không phải là Vụ Liễu trấn cũng không phải Dương gia bảo.

Hắn bay về một nơi hoang dã phía bắc Tú Ngọc Các.

Đó chính là phương hướng. Cửu u Bí Cảnh. Vô Danh u Lâm.

308. Chương 312: Ta Chính Là Độc Vương

Dương Phàm tin tưởng, dưới sự trợ giúp của những tài nguyên này. Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ hơn phân nửa có thể bước vào Ngưng Thần Kỳ. Chỉ cần có nghị lực cùng nỗ lực cố gắng. trong đời này tiến vào Trúc Cơ cùng không phải là không thể. Một đường bay nhanh, tốc độ Dương Phàm đã đạt tới cực hạn của Trúc Cơ KỲ. Xác định không ai theo dõi và dò xét. Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm run lên, ngân quang lóe lên, lập tức khiến tốc độ hần tăng lên gấp đôi có thừa. Tốc độ này đã vượt qua ranh giới bậc thấp cùng bậc cao so với Trắc Kinh, Từ Phong lúc trước cũng không chậm bao nhiêu.

Dương Phàm cảm nhận khoái cảm cao tốc phi hành mang tới, không khỏi trầm nghĩ: "Hiện tại ta đã có cảnh giới linh hồn bậc cao Kim Đan, lại thêm máu giao long có được trong Cửu u Cốc, có thể cân nhắc luyện hóa đôi giày này một lần nữa. Có lẽ có thể lại thức tỉnh một bộ phận thần thông của nó."

Giao long cấp ba đỉnh trong vực sâu Cửu u cốc kia, toàn thân của nó đều bị Dương Phàm bảo quản kỹ lưỡng. Đương nhiên, trừ viên giao đan bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà cắn nuốt. Máu giao long, Dương Phàm cũng thu được mấy bình. Lúc trước ở kinh đô nghe Đông Phương được sư thần bí kia nói phải có máu thần thú mới có hy vọng thức tỉnh đôi giày này cũng kích phát thần thông, cho dù là máu loăng một chút cũng có hy vọng. Giao long mặc dù không phải thần thú nhưng ẩn chứa huyết mạch Chân Long cực kỳ loăng.

ừ, đúng rồi, còn có Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Xà này tuy rằng không phải thần thú nhưng xem thực lực nó tuyệt đối mạnh hơn giao long cùng cấp bậc. Có lẽ có thể sánh với thần thú.

- Nếu thêm cả máu của nó vào

Dương Phàm âm thầm gật đầu, xem ra mình có hy vọng lớn thức tỉnh thần thông và uy năng khác của Tường Vân Ngõa. Cao tốc phi hành trong chốc lát Dương Phàm liền đi tới mục đích. So với nửa năm trước. Cửu u Bí Cảnh hiện giờ lạnh lùng hoang vắng chỉ còn lại một vùng hồ sâu nhìn không thấy bóng dáng mấy tu sĩ. Không chỉ như vậy, ma khí vốn mệnh mỏng cuộn cuộn cùng thần bí trận pháp hình thành kết giới hắc động cũng biến mất không còn. Giờ phút này, Cửu u Bí Cảnh vốn bao phủ phạm vi vài trăm dặm chỉ còn lại một khu rừng rậm cũng chính là Vô Danh u Lâm trước kia.

- Vô Danh u Lâm hết thấy đều khôi phục trạng thái cũ. Xem ra, Cửu u Bí Cảnh thật sự là kết thúc. Lần mở ra tiếp theo ít nhất phải hai trăm năm.

Dương Phàm thì thảo luận lắm. Giờ khắc này hần nhớ lại gian nguy tầng tầng trong Cửu u Bí Cảnh cùng chiến đấu kinh tâm động phách ở quảng trường Cửu u, cùng với âm mưu kinh thế ở trong Huyết Nhật Điện. Hiện tại nghĩ tới, mấy tháng ở trong Bí Cảnh phẳng phất như một giấc mộng chân thật.

- Trong bảy giới thiên địa này, bất kỳ sinh linh nào phạm là có được Luân Huyết Châu đều có hy vọng có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết do ta luyện chế. Người có được nó sẽ có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng của Chí Tôn bảy giới.

Giọng nói trong mơ hồ kia dường như in dấu ấn thật sâu lên linh hồn Dương Phàm trọn đời khó thể hủy diệt. Tuy rằng Cửu u Bí Cảnh đã kết thúc nhưng Dương Phàm có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, nó sẽ không thật sự kết thúc, chỉ là tạm thời. Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai nó sẽ lại tái hiện trong thiên địa.

Hắc Tinh Ma Linh Thần. Cửu Luân Huyết Nhật, máu của tám thần thú mạnh nhất, Luân Huyết Đại Đế, Cửu u Ma Đế, Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. Hết thấy bí mật này, hoặc là âm mưu bố cục đều có khả năng được vạch ra vào một ngày trong tương lai.

- Vô Danh u Lâm, Cửu u Bí Cảnh, nơi này không có gì để lưu luyến nữa.

Dương Phàm dừng ở đây một lát, liền đạp trên một tầng độn quang màu xanh biếc, bay về một hướng. Tới nơi này vốn không phải là mục đích chủ yếu của hần, chỉ là thuận tiện đi xem. Ngay cả Tú Ngọc Các lúc

trước cũng là như thế. Mục đích chân chính của hắn không phải nơi này, mà là một thôn xóm ẩn ở gần đây
- Dật Hà Thôn.

Phi hành nửa canh giờ. Dương Phàm rốt cục tìm được thôn xóm an bình cách biệt thế ngoại bởi một cây cầu nhỏ. Cách biệt hai năm trời, mọi thứ nơi này đều không thay đổi: an bình, bình tĩnh. có thể nhìn thấy vài luồng khói bếp, ngẫu nhiên nghe được vài tiếng chó sủa. Hắn đến Dật Hà Thôn là vì hoàn thành một hứa hẹn năm xưa cũng muốn biết rõ thân phận lão già lưng còng.

Lão già lưng còng có khả năng chính là Độc Vương theo như lời Mục sư thúc cùng Trác Kinh. Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay hắn chính là vật hộ thân mà lão già lưng còng tặng cho. Lúc trước khi giao thủ với Trác Kinh đối phương kinh hô ra tên Độc Vương. Hơn nữa bản thân lão già lưng còng cũng có trình độ y đạo phi phàm, tài học rộng rãi chỉ có lão già đầu bạc trong Dược Tiên cốc có thể so sánh. Lúc này Dương Phàm mang theo một loại tâm tình không tên đi vào Dật Hà Thôn.

Hắn nhớ tới cuộc sống một tháng ở Dật Hà Thôn khi trước. Lúc đó lão già lưng còng dốc lòng dạy hắn. Lạc Thủy cô nương đối với hắn chiếu cố có thừa. Quan hệ hai người thân mật như huynh muội. Lời nói của lão già lưng còng trước khi đi, vẫn rõ ràng trong đầu Dương Phàm như mới vừa xảy ra.

- Trong ngọc giản này, có ghi lại y đạo tâm đắc cùng kinh nghiệm một đời của lão phu. Trong bình ngọc niệm phong cất giữ một số mầm mống linh dược quý hiếm để lại chỗ ta cũng không dùng nhiều. Nếu người có điều kiện và đủ thọ nguyên, có thể gieo trồng chúng nó, từ đó mà sinh ra một số dược thảo quý hiếm cùng thiên tài địa bảo.

- về phần roi da màu đen này, là một Linh Khí phụ trợ. công hiệu phi phàm, từng là Pháp Bảo bên người của lão phu rất lâu trước đây, cũng đưa cho người phòng thân.

- Người hãy thu lấy. Lão phu làm mọi việc đều không phải là không có yêu cầu. Trong ba năm nếu người có thể bước vào Ngưng Thần Kỳ, lại tới Dật Hà Thôn này. Khi đó lão phu mới có thể dốc hết sở học chân chính đời này, ngay cả trân bảo trong tay cũng đều đưa cho người.

Thử hỏi lão già nhân thiện như vậy, lại là Độc Vương rất độc ác theo như lời Mục sư thúc sao?

Mặc kệ lão già lưng còng có phải Độc Vương hay không. Dương Phàm đều nhất định phải tới nơi này một chuyến. Nếu không, lần sau muốn đích thân tới đây, còn phải chờ năm nào tháng nào.

Sau khi đi vào thôn, Dương Phàm bỗng nhiên nghe được vài tiếng chó sủa. Hắn mỉm cười, khí tức thân thiết tự nhiên từ Tiên Hồng Quyết phát tán ra khiến cho đám chó này chỉ liếm ống quần hắn. Dương Phàm không để ý bọn chúng, lập tức đi tới nhà lão già lưng còng, vẫn như cũ là trang viên bình thường, vừa tới cửa đúng lúc gặp Lạc Thủy từ trong đi ra.

Hai năm rưỡi không gặp. Lạc Thủy trưởng thành thanh lệ thoát tục, duyên dáng yêu kiều. Khí chất tự nhiên thuần phác siêu quần xuất chúng vẫn còn y nguyên.

- Người

Lạc Thủy vừa thấy Dương Phàm hơi sững người, rồi ngạc nhiên vui mừng kêu lên:

- Dương đại ca. huynh đã trở lại?

- Ha ha. Lạc Thủy muội muội. muội cao rất nhiều, càng ngày càng đẹp.

Dương Phàm trêu đùa.

Lúc trước hắn ở Dật Hà Thôn một tháng, quan hệ cùng Lạc Thủy tựa như là huynh muội.

- Hừ! Dương đại ca vừa tới lại cười Thủy nhi rồi!

Lạc Thủy nhào vào lòng Dương Phàm, trong đôi mắt xinh đẹp mong nước kia tràn ngập nước mắt vui sướng.

- Ha ha ha. Nhanh dẫn ta vào trong gặp tiền bối.

Dương Phàm bật cười.

- Gia gia, gia gia. Dương đại ca đã trở lại.

Lạc Thủy vui như một con nai con dẫn trước chạy vào nhà.

- Khụ khụ. Cuối cùng người cũng tới.

Một bóng người tập tễnh lưng còng từ phòng bên đi ra. Là một ông lão già nua què chân không khác gì so với dĩ vãng. Nếu thật sự có khác biệt đó chính là càng lộ ra suy yếu so với trước kia.

- Tiền bối

Tâm tình trong lòng Dương Phàm cực kỳ phức tạp, lúc này cũng vứt bỏ tầng tầng nghi hoặc và thân phận đối phương.

- Ngồi đi!

Lão già lưng còng đưa tay ra hiệu Dương Phàm ngồi xuống, rồi kêu Lạc Thủy pha trà.

- Hai năm rồi rồi Người rốt cục tới. Hứa hẹn lúc trước, trong ba năm nếu người có cơ hội bước vào Ngưng Thần Kỳ, lão phu liền dốc hết sở học chân chính đời này, ngay cả báu vật trân quý trong tay cũng đưa cả cho người.

Đôi mắt đục ngầu của lão già lưng còng bắt đầu quan sát Dương Phàm. hỏi:

- Ba năm. khôngbiết người đã có được thành tựu thể nào?

Dương Phàm bị đôi mắt đục ngầu của lão già lưng còng đảo qua lập tức có một loại cảm giác bị nhìn thấu. Hắn không khỏi triển khai cảm quan dò xét hư thật lão già lưng còng. Kết quả. hắn phát hiện tu vi lão già lưng còng này quả thực là sâu không lường được. Mặc dù hiện tại Dương Phàm đã có được cảnh giới linh hồn bậc cao Kim Đan không ngờ cũng không nhìn thấu được đối phương. Khi hắn kinh hãi trong lòng, trên mặt lão già lưng còng lộ vẻ kinh ngạc mừng như điên nhìn chăm chăm Dương Phàm trong mắt lóe ra sắc thái vô hạn:

- Người chẳng những thăng cấp Ngưng Thần, không ngờ còn thành công Trúc Cơ.

- Thật khiến lão phu ngạc nhiên vui mừng. Kỳ tài như thế đôi mắt khắp Ngự Dương quốc cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vẻ mặt lão già lưng còng vui mừng.

- Tiền bối. Lần này ta đến chủ yếu có ba việc.

Trong lòng Dương Phàm yên bình vẻ bình tĩnh nói.

- Chuyện thứ nhất là vì thực hiện lời hứa.

Lão già lưng còng gật đầu:

- Đó là dĩ nhiên.

- Chuyện thứ hai. ta vẫn muốn thử một chút có thể chữa khỏi thương bệnh của tiền bối hay không!

- Ha ha. Khẩu khí không nhỏ. Tuy nhiên lão phu có thể cho người thử.

Lão già lưng còng thần nhiên nói, đối với thương thế của mình lão không tin một Dược sư bậc thấp lại có thể trị lành.

- Chuyện thứ ba là có liên quan đến thân phận tiền bối.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang.

- Lão phu chẳng qua là một tu sĩ ẩn cư nho nhỏ, có thể có thân phận gì?

Lão già lưng còng cười cười. nhưng thần sắc có vài phần mất tự nhiên.

- Cảm tạ tiền bối tặng hắc tiên hộ thân. Mấy ngày trước, ta từng qua Dược Tiên cốc một chuyến. Tiền bối có biết môn phái lánh đời này không?

Giọng điệu Dương Phàm đột nhiên tăng mạnh vài phần. Hắn cấp bách muốn hiểu thân phận lão già lưng còng này.

- Được Tiên cốc?

Thân thể lão già lưng còng hơi cứng lại, trong mắt lóe lên tâm tình khó hiểu. lại cười cười:

- Được Tiên cốc là Thánh địa mà chúng Được sư Ngự Dương quốc hướng tới. Lão phu đương nhiên biết.

- Văn bối may mắn cũng từng cùng Được Vương tiền bối của Được Tiên cốc gặp mặt một lần.

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào mắt lão già lưng còng.

- Được Vương!

Trong mắt lão già lưng còng lóe lên một tia lệ quang một luồng áp lực vô hình trong phòng chợt lóe rồi biến mất. Trong khoảnh khắc áp lực phủ xuống. Dương Phàm không ngờ có một loại cảm giác gần như hít thở không thông. Lão già lưng còng hít sâu một hơi nhìn chằm chằm Dương Phàm một lát. đột nhiên nở nụ cười:

- Tốt. tốt. tốt! Quả nhiên là người lão phu coi trọng.

Chợt. lão vung tay lên. nói với Lạc Thủy:

- Thủy nhi. Ta muốn nói chuyện một mình với Dương công tử.

- Dạ.

Lạc Thủy gật đầu. lui ra ngoài. Vì thế trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại lão già lưng còng cùng Dương Phàm.

- Nếu đã nói chuyện với lão bất tử Được Vương kia, xem ra người đã đoán được thân phận lão phu.

Về ẩm đạm trong mắt lão già lưng còng được thay thế bởi một ánh sáng lẳng lẹ. Lão nói từng từ một:

- Ta chính là Độc Vương!

309. Chương 313: Địch Nhân Chung.

Ta chính là Độc Vương!

Dương Phàm mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng vẫn khiếp sợ không thôi. Từ trong miệng Mục sư thúc, Độc Vương cường giả tranh đấu cùng thời với Được Tiên Cốc lão tổ Được Vương tiền bối đây sao?

Nói như vậy, Độc Vương cũng là lão quái Nguyên Anh Kỳ thế hệ trước, tối thiểu từng là như vậy. Tuy kinh hãi rất nhiều, trong lòng Dương Phàm cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bí mật luôn xoay quanh trong lòng rốt cuộc cũng được giải khai. Khó trách học vấn về y đạo của lão già lưng gù lại uyên bác như biển rộng, khó trách thương thế trên người hắn lại đáng sợ như thế ngay cả chính mình cũng không làm gì được, khó trách hắn tặng cho mình bảo vật uy lực như Hấp Huyết Xà Tiên này. Khi thân phận của hắn được làm sáng tỏ, một đồng bí ẩn đều có đáp án thích hợp, trong lòng Dương Phàm ngược lại rất vui mừng: Chính mình có thể đồng thời tham thảo học vấn y đạo cùng với một đời Được Vương và Độc Vương.

Quang vinh cùng cơ hội như thế chính là mong ước tha thiết của vô số Được Sư, Độc Sư tại Ngự Dương Quốc!

- Làm sao vậy? Xác định được thân phận của lão phu rồi, người có chút thất vọng sao?

Lão già lưng gù thân nhiên đánh giá Dương Phàm.

- Tiên bối hiểu lầm, bất kể ngài có thân phận gì. Dương Phàm đều sẽ tới đây thực hiện lời hứa. Vừa rồi nói ra ba mục đích hiện tại đã đạt được hai. Dương mỗ trong thời gian ba năm trở lại Dật Hà Thôn. cũng biết rõ thân phận tiên bối. Hiện tại ta sẽ chữa thương cho tiên bối ngài.

Dương Phàm không chút sợ hãi nói.

- Tốt. tốt! Lão phu quả nhiên không nhìn lầm người.

Lão già lưng gù vẻ mặt xuất hiện một tia vui mừng lại chuyển đề tài nói:

- Tuy nhiên, trước khi người hoàn thành mục đích thứ ba lão phu vẫn cần thực hiện lời hứa của mình.

- Tiên bối xin cứ chỉ dạy.

Dương Phàm đã đoán trước được điều này.

- Lúc trước lão phu từng hứa hẹn nếu trong ba năm người có thể thăng tiến tới Ngưng Thần Kỳ, lão phu sẽ truyền thụ cho người tất cả sở học trong cuộc đời này.

Thần quang trong mắt lão già lưng gù tỏa sáng, lộ ra vài tia chờ mong.

- Tiên bối muốn thu ta làm đồ đệ sao?

Dương Phàm nao nao không biết vì sao hần đối với việc bá sư có vài phần khúc mắc. Có lẽ là bởi vì sư tôn Liễu Vô Ngân có ân giống như phụ thân, cũng có thể là bởi có được công phép nghịch thiên, không muốn bá phục dưới người khác nữa.

- Đúng vậy!

Lão già lưng gù dứt khoát nói:

- Chỉ cần người bá ta làm thầy, lão phu sẽ truyền thụ cho người một thân độc thuật khiến cho cả Tu Tiên Giới sợ hãi này.

- Độc thuật?

Dương Phàm nhướng mày, độc thuật chính là kẻ địch sinh tử đối với Thánh Liệu Thiên trong Tiên Hồng Quyết của hần. Bản thân hần đi chính là con đường Thánh y, cũng không muốn sửa tu thành độc thuật. Hơn nữa, thời điểm hần tu luyện Khô Tịch Thiên Lý Độc quả thật khó khăn chồng chất. Trong Tiên Hồng Quyết ngoại trừ Thánh Liệu Thiên ra, tất cả thần thông pháp thuật hoặc là độc thuật còn lại đều là bàng môn tả đạo.

- Làm sao vậy, chẳng lẽ người không muốn học độc thuật của lão phu? Nên nhớ là độc thuật vốn là một nhánh của dược đạo. Lấy thiên phú cùng căn cơ của người, chỉ sau mấy năm nhất định có thể trở thành một đời Độc Vương mới.

Lão già lưng gù khó hiểu nói.

Hần không hiểu chuyện tốt như vậy còn có người không đáp ứng sao? Lấy thân phận Độc Vương của hần muốn thu đệ tử sợ rằng không biết có bao nhiêu tu sĩ đổ xô vào ấy chứ.

Dương Phàm hít sâu một hơi nói:

- Đa tạ ý tốt của Độc Vương tiên bối vẫn bối không thể bá ngài làm thầy.

- Cái gì? Người lại không muốn!

Trên người lão già lưng gù bỗng dâng lên một cỗ uy áp khiến cho khu vực quanh mình bị đè nén ngưng kết lại. Cỗ uy áp này so với Ngọc cốc chủ của Dược Tiên cốc không biết cường đại hơn bao nhiêu lần. Cũng may Thanh Thần Ngọc Bội Dương Phàm đeo bên mình lưu chuyển ra một cỗ khí lưu vô hình ngăn cản giúp hần một phần uy áp. Đồng thời cảnh giới Linh Hồn Kim Đan sơ giai cũng hình thành một tầng phòng ngự lớn lao.

Dưới tình huống như vậy, ngay cả đối mặt với Độc Vương đã bước vào Nguyên Anh KỲ này Dương Phàm về ngoài vẫn còn có thể bảo trì trấn định.

- Ồ?

Lão già lưng gù vẻ mặt kinh dị, uy áp trên người chợt lóe lên rồi mất, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Người

- Tiền bối làm sao vậy?

Dương Phàm trong lòng cảm thấy bất an, hần cự tuyệt yêu cầu của đối phương, không biết lão già được xưng là Độc Vương khiến người người sợ hãi này có thể gây bất lợi đối với mình hay không.

- Người người đã bước vào Kim Đan cao giai?

Thanh âm của lão già lưng gù có chút run rẩy hỏi.

- Bẩm tiền bối, văn bối không có bước vào cao giai chỉ là cảnh giới linh hồn đã đạt tới trình độ Kim Đan sơ kỳ.

Dương Phàm biết chính mình vừa rồi khi chống cự uy áp của đối phương đã để lộ ra.

- Lời thừa! Lão phu đương nhiên là chỉ cảnh giới linh hồn Kim Đan cao giai của người.

Lão già lưng gù quả thực ngạc nhiên vui mừng lại có vài phần tức giận.

- Nhưng hai chuyện này hoàn toàn khác biệt.

Dương Phàm thập phần buồn bực nói.

- Hừ! Cảnh giới linh hồn của người đã bước vào Kim Đan sơ kỳ, một chân đã bước vào bậc cao. Kim Đan cao giai đối với người mà nói so với thùng trống kêu to có gì khác nhau.

Lão già lưng gù vẻ mặt hiện ra mấy tia hài hước.

- Chuyện này

Dương Phàm quả thật không có lời gì để nói.

- Được rồi, khó trách người không muốn bái ta làm thầy, với tốc độ tăng tu vi cùng cảnh giới nhanh như vậy hẳn là sau lưng người có cao nhân chỉ giáo.

Lão già lưng gù thở dài một hơi trên mặt lộ ra mấy tia thất vọng.

- Tiền bối có gì nói ra lời đó, văn bối chỉ là không muốn sửa y nhập độc mà thôi, bởi vì xung đột với công pháp bản thân ta tu luyện. Hơn nữa ngài không phải cũng có đệ tử của mình rồi sao?

Dương Phàm an ủi nói.

- Đệ tử? Người nói là mẩu tên nghiệt đồ kia!

Lão già lưng gù lập tức chửi ầm lên:

- Lão phu đương thời thu ba đệ tử nhập môn, tên nào tên nấy đều vô cùng âm hiểm giả dối. Một đám vong ân phụ nghĩa.

Dương Phàm nao nao không khỏi trầm nghĩ: mỗi một đệ tử của lão đều âm hiểm giả dối như thế. nói không chừng đều là kẻ thừa từ lão sao?

Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn. Khi Dương Phàm đi tới Dược Tiên cốc sao không gặp loại tình huống này.

- Tiền bối. ta cảm thấy rất hứng thú với thương bệnh của ngài. Năm đó từng thử qua một lần nhưng không thành công hiện tại có lòng muốn thử lại.

Dương Phàm lại cười.

Từ khi hần sửa tu y đạo tới nay, ngoại trừ lần duy nhất này ra quả thật chưa từng gặp phải bệnh nào không thể chữa khỏi. Có lẽ là muốn theo đuổi sự hoàn mỹ, hần hiện giờ tu vi đã tăng nhiều so với trước, nên lại muốn ngo ngoe muốn thử.

- Lão phu sẽ để cho người trị liệu. Nhưng người cũng phải đáp ứng lão phu một yêu cầu nho nhỏ.

Lão già lưng gù thần nhiên nói.

- Yêu cầu gì?

Dương Phàm mặt lộ vẻ quái dị, chính mình chữa trị thương bệnh cho đối phương, hẳn lại còn muốn đưa ra yêu cầu. Xem ra, lão già lưng gù này căn bản không tin tưởng Dương Phàm có thể trị được thương bệnh cho hắn.

- Vốn lão phu muốn thu người làm đệ tử là muốn bồi dưỡng nên một đời Độc Vương mới, tại mấy năm sau đường đường chính chính dùng độc thuật đánh bại Độc Vương kia giúp lão phu giải tỏa một bụng ác khí này.

Lão già lưng gù thở dài một hơi.

"Quả nhiên như vậy."

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

- Tuy nhiên, nếu người không thích hợp học độc thuật. Lão phu vẫn như cũ có thể truyền thụ cho người tất cả sở học trong cuộc đời này, mấy năm sau bất kể người dùng độc thuật hay là dùng y thuật, nếu người có thể ở một đạo trong đó hơn được Độc Vương kia thì cũng nói cho hắn người là đệ tử ký danh của ta như vậy cuộc đời của lão phu cũng không uổng.

Lão già lưng gù nhẹ nhàng thở dài.

- Yêu cầu này không quá phận chứ? Người vừa có thể kế thừa y đạo, độc đạo hàng trăm năm của lão phu còn không phải bái sư nữa.

- Chuyện này

Dương Phàm cũng có chút động tâm, kế thừa y bát và tâm huyết mấy trăm năm của người khác mà cũng không cần bái sư.

- Văn bối có thể đáp ứng nhưng sẽ chỉ cố làm hết sức.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc lâu sau, rốt cuộc lên tiếng đáp ứng.

- Tốt. tốt tốt!

Lão già lưng gù lộ vẻ vui mừng:

- Lấy thiên phú đáng sợ cùng tiến độ của người, ngày sau hoàn toàn có thể ở trên phương diện y đạo siêu việt hơn lão thất phu kia.

- Tiền bối! Ta có thể xem lại thương thế của ngài hay không?

Dương Phàm lại chuyển đề tài hỏi.

- Lúc nào cũng có thể.

Lão già lưng gù nhẹ nhàng cười. Dương Phàm vội vàng đi tới trước người lão già lưng gù bắt đầu kiểm tra kinh mạch bao la hùng vĩ của hắn. Trong thân thể già bệnh của lão già lưng gù ẩn chứa một lượng sinh mệnh lực hùng hồn kinh người, hơn xa bất cứ người nào Dương Phàm từng gặp. Bởi vậy có thể thấy được hắn là người có thực lực cao nhất trong tất cả những người Dương Phàm từng trị liệu. Tuy nhiên, trong cơ thể lão già lưng gù còn có một cỗ u quang hủy diệt đáng sợ đang luẩn quẩn xoay vòng, ăn mòn sinh cơ này. Đặc biệt là chỗ chân gầy kia có một cỗ khí tức ma đạo hủy diệt bá đạo khiến cho Dương Phàm cảm thấy nhìn có chút quen thuộc.

- Ồ?

Dương Phàm kinh dị một tiếng, không khỏi thốt lên:

- Tam u Ma Diễm!

Thân thể lão già lưng gù cứng đờ mặt lộ vẻ dị sắc:

- Người có thể nhìn ra thương thế của ta?

- Tiền bối. đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thương tích của ngài là do Tam u lão ma kia gây nên?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy, chính là hắc!

Lão già lưng gù hít sâu một hơi:

- Lão ma này ở Ngự Dương Quốc ma công cái thế không người nào có thể địch lại. Thậm chí có được thực lực đáng sợ có thể chém giết Nguyên Anh cùng giai. Một thân thương thế đáng sợ này của lão phu chính là bị hắc gây nên, nếu không phải bản thân ta tinh thông được lý sợ rằng đã sớm đi đời nhà ma rồi.

”Hô”

Dương Phàm thở phào một hơi vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Nói như vậy Tam u lão ma cùng là đại địch sinh tử của tiền bối ngài rồi?

- Đúng vậy, ta nằm mơ cũng muốn diệt chết hắc.

Lão già lưng gù nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ tiếc thực lực lão ma đầu này quá mạnh mẽ lại có được đại cơ duyên. Tam u Ma Diễm trong tay hắc là một trong tứ đại ma diễm của Bắc Tần, đại tu sĩ dưới Nguyên Anh Kỳ có thể địch lại hắc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Thì ra là như thế. Đã vậy vẫn bối cảnh muốn chữa khỏi thương thế cho tiền bối. Mặc dù hiện tại không thể, chờ ta bước vào cao giai cũng muốn chữa thương cho ngài.

Trong mắt Dương Phàm lộ quang mờ hồ lóe ra vẻ mặt kiên quyết nói.

- ồ? Nghe ý tứ của người dường như cũng có cừ hận không nhỏ với Tam u lão ma kia.

Lão già lưng gù ngạc nhiên nói.

- Đúng vậy! Ta cùng hắc chính là địch nhân đã được vận mệnh định trước, tại trên thế gian này, ta và hắc chỉ có một người có thể sống sót.

Dương Phàm hai tay nắm chặt. trong lòng dâng lên một cỗ ý chí chiến đấu cùng quyết tâm vượt khó khăn.

- Chỉ giáo cho?

Lão già lưng gù có chút nghi hoặc. mặt lộ vẻ trầm tư.

Dương Phàm hít sâu một hơi không có trả lời vấn đề này, sinh mệnh lực không ngừng sinh sôi bùng mãnh chảy vào trong cơ thể lão già lưng gù. Đầu tiên phải trị liệu chính là những nội thương tương đối nhẹ kia. Ngàn vạn đạo thanh lưu hội tụ tại một điểm bắt đầu thanh trừ khí tức hủy diệt tràn ngập các vết thương kia. Tuy nhiên, lực lượng sinh cơ của Dương Phàm vừa tiếp xúc với lực hủy diệt cô quạnh kia liền nhanh chóng hòa tan rồi triệt tiêu, mặc dù chữa trị được một chút nhất định nhưng cũng cực kỳ có hạn. Ngược lại chính bản thân Dương Phàm lại tiêu hao phép lực rất nhanh.

Từ khi thành tựu cái tên thần y tới nay. Dương Phàm chưa bao giờ cảm giác được chữa trị thương thế đúng là tốn sức như bây giờ. Cũng may lần này tuy rằng là vô cùng phí sức nhưng cuối cùng cũng có tiến triển chậm chậm. Hơn nữa dòng chảy tinh khiết sinh ra sau khi trị liệu quay ngược trở về lại giúp cho tu vi của Dương Phàm đột nhiên tăng mạnh. Tốc độ và hiệu quả của tu vi tăng lên này thực sự quá thần kỳ.

- Không ngờ có hiệu quả!

Lão già lưng gù vẻ mặt kinh dị thần tình hết sức vui mừng run giọng nói:

- Thương bệnh của lão phu được cứu rồi.

- Chỉ là tốc độ này quá chậm.

Dương Phàm khẽ cau mày không khỏi trầm nghĩ:

”Với tốc độ như thế này không đến một hai tháng hắc là không giải quyết được vấn đề.”

Ngay sau đó sắc mặt hắc trở nên trang nghiêm, đỉnh đầu xuất hiện một đoàn linh quang trong suốt

”Ông”

Một đoàn quang điểm mờ ảo màu xanh nhạt từ trong cơ thể hần thấp thoáng xuất hiện. Chợt hóa thành trăm ngàn tia sáng màu trắng nhỏ như mũi châm.

310. Chương 314: Trùng Kích Cao Giai.

- Thật tốt quá có hi vọng rồi!

Lão già lưng gù vẻ mặt mừng như điên vô cùng hưng phấn.

”Oanh”

Dương Phàm tâm thần cũng chấn động, ở trong quá trình trị liệu một bộ phận lực lượng hủy diệt tinh mạch kia bị xóa bỏ. ”Đạo tiêu ma trường”, ”tử diệt tân sinh”, lại biến thành một cỗ sinh mệnh lực tinh khiết dồi dào. Trong phút chốc, trong cơ thể hần tuôn ra một cỗ sinh cơ cuộn cuộn điên cuồng lưu chuyển toàn thân. Trong nháy mắt cỗ sinh cơ này sắp bành trướng kinh mạch toàn thân hần. Cũng may cảnh giới linh hồn hần đã bước vào phạm vi Kim Đan cao giai lập tức không chế được cục diện.

”Bá. hưu hưu hưu”

Trăm ngàn quang điểm màu trắng kia trong nháy mắt đã ảm đạm hơn một nửa. Dương Phàm vội vàng thu hồi Khai Quang Tịnh Thể Diễm, một cỗ sinh mệnh lực tràn đầy bị hần mạnh mẽ ép nén tới các nơi trong cơ thể. Đồng thời tu vi của hần đang nhanh chóng tăng lên, mắt thấy sắp đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn.

- Tại sao đột nhiên ngưng lại?

Lão già lưng gù khó hiểu hỏi. Dương Phàm sắc mặt tái nhợt nói:

- Tiêu hao thật sự quá lớn. không biết tiền bối cảm giác thế nào?

- Ta thấy rất tốt, nội thương đã tốt hơn một hai phần.

Trên mặt lão già lưng gù hiện lên mấy tia tươi cười, đối với Dương Phàm cũng khách khí vạn phần.

- Tiền bối có thể đợi ta điều tức nửa ngày, tốt nhất có cơ hội tấn công vào Kim Đan. với trạng thái trước mắt của vân bối. trị liệu quá thật rất phí sức.

Dương Phàm than nhẹ một tiếng, vẻ mặt khó xử nói.

- Tấn công Kim Đan?

Lão già lưng gù nao nao chợt cười lớn:

- Tốt lắm. ngươi nếu có thể tiến vào Kim Đan cao giai, lại đến trị liệu thương bệnh cho lão phu như vậy nắm chắc khẳng định có thể nhiều hơn mấy phần. Không bằng ngươi ở ngay tại Dật Hà Thôn này bế quan tấn công vào Kim Đan, nơi này là nơi lánh đời bình thường không có tu sĩ tìm đến. Hơn nữa lão phu còn có thể chỉ điểm và cung cấp linh đan thượng đẳng cho ngươi.

Lão già lưng gù lên tiếng đề nghị.

- Đa tạ tiền bối!

Dương Phàm cũng cảm nhận được một loại gấp gáp. Vừa rồi cỗ sinh mệnh lực tràn trề kia bị áp chế ở trong cơ thể một khi hấp thu hần lập tức có thể bước vào Trúc Cơ đỉnh phong. Vì giấu giếm bí mật tăng tu vi lên hần mới làm ra cách này. Đối với Độc Vương lưng gù hần cùng không thể yên lòng trăm phần trăm. Nếu bí mật công pháp của mình bị Độc Vương lưng gù biết, mà chống cự lại tu sĩ mới bước vào Nguyên Anh Kỳ là không có khả năng. Cho nên Dương Phàm cũng phải suy nghĩ an nguy của chính mình. Trong ngày hôm đó. Độc Vương lưng gù bắt đầu giúp Dương Phàm bố trí nơi bế quan. Chỉ riêng linh đan thượng đẳng vô giá đã cấp cho Dương Phàm mười mấy bình. Có nhiều linh đan như vậy, Dương Phàm thậm chí hoài nghi cho dù cảnh giới linh hồn của mình chưa có tiến vào cao giai cũng có mấy phần hy vọng tấn công vào Kim Đan. Trước khi bế quan, Độc Vương lưng gù dặn dò Dương Phàm đủ loại yếu điểm khi tấn công vào Kim

Đan, nói cho hắn nghe tất cả chi tiết về quá trình này. Dương Phàm tự nhiên là hết sức ngi nhớ những kinh nghiệm kết đan khó có thể có được này.

Nửa ngày sau Dương Phàm ở trong một sơn động bí ẩn lân cận Dật Hà Thôn bắt đầu bế quan. Lão già lưng gù bố trí trận pháp cấm chế giúp hắn, ngồi đợi ở nơi này ước chừng hai ngày mới vội vàng rời đi. Hắn rời đi không lâu. Dương Phàm đã hấp thu được hơn nữa cổ lực lượng sinh mệnh hùng hồn trong cơ thể, lập tức buông tay để tu vi tăng lên. Nửa canh giờ Dương Phàm từ Trúc Cơ hậu kỳ nhất cử đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn. Mà lúc này cổ sinh cơ hùng hồn kia đã hấp thu được hơn phân nửa.

Tiếp tục tấn công!

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một cổ khí phách trùng thiên. Ba ngày sau pháp lực của hắn tăng lên tới đỉnh điểm của Trúc Cơ đại viên mãn. Giờ phút này hắn đã đặt một chân vào cao giai. nhìn lên phía trên là ngàn vạn tu sĩ cao giai, nhìn xuống phía dưới là vô vàn thấp giai giống như con kiến. Tiến một bước chính là trời xanh rộng lớn, lui một bước lại là vực sâu vạn trượng. Nghe lão già lưng gù nói lần đầu tiên tấn công nếu thất bại sẽ khó tránh khỏi lưu lại bóng ma, lần sau nếu muốn kết đan thành công có thể nói gian nan hơn vạn phần. Sau khi đạt tới điểm giới hạn của Trúc Cơ đỉnh phong, Dương Phàm tiến vào một loại trạng thái tu luyện vong ngã.

Thời gian cứ dần dần trôi qua.

Thời gian này cứ cách một đoạn hắn lại dùng một ít linh đan thượng đẳng, áp súc pháp lực thêm một bước nữa. Chỉ là sau khi đạt tới bình cảnh. Dương Phàm gặp phải một trở ngại rất lớn.

- Đúng rồi, pháp quyết kết đan.

Tâm thần Dương Phàm dung nhập vào trong đoàn quang vịnh màu xanh trong suốt kia. Tầng một Luyện Khí Kỳ, tầng hai Ngưng Thần Kỳ, tầng ba Trúc Cơ Kỳ, tầng bốn Kim Đan Kỳ. Cho tới nay, Dương Phàm đều có thể cảm nhận được chín tầng của Tàn Quyển Tiên Hồng Quyết. Giờ phút này, công pháp tầng thứ tư mơ hồ đã có thể thấy được ở trong đầu. Hơn nữa. ở trong Trúc Cơ Thiên có phép môn tấn công tầng thứ tư cái này cũng mới vừa xuất hiện không lâu.

"Ta hiện tại đã đạt tới điểm tới hạn giữa Trúc Cơ Kỳ và Kim Đan Kỳ, cảnh giới linh hồn cũng đã đạt tới cảnh giới tương ứng, chỉ cần vận hành theo công pháp là có thể kết đan."

Dương Phàm cảm thấy mừng rỡ, hắn đã hiểu được tấn công vào Kim Đan đối với mình mà nói chỉ là một vấn đề thời gian. Giờ phút này. thời gian đối với Dương Phàm là vô cùng quan trọng.

Hơn hai tháng nữa chính là ước hẹn ba năm tại Dương gia bảo Vãn Thiên Đại Hội.

Một ngày. hai ngày. ba ngày

Thời gian liên tục trôi qua, bốn phía xung quanh sơn động nơi Dương Phàm bế quan tập trung một lượng lớn sinh mệnh lực của thiên địa. Nơi đây một mảnh xanh biếc, ngấn ngủi mấy ngày đã tràn đầy hoa cỏ khắp nơi, rất nhiều động vật cũng bị hấp dẫn đến nơi này. Đối với chuyện này Dương Phàm hoàn toàn không biết gì cả, hắn chỉ dốc lòng tu luyện. Tại ngày thứ mười, lão già lưng gù đi tới nơi này xem xét tình hình quan sát biến hóa linh khí thiên địa xung quanh.

Hắn gật gù đầu:

- Từ quan sát bề ngoài mà nói hết thấy đều coi như thuận lợi. Chỉ là có điểm khác với bình thường.

Độc Vương lưng gù quét mắt nhìn vùng núi xung quanh đã được màu xanh bao phủ thì thào lầm bầm:

- Công pháp này rốt cuộc kỳ lạ đến mức nào lại có thể dẫn phát hiện tượng kỳ dị như thế?

Bốn phía xung quanh sơn động mà Dương Phàm bế quan, một mảnh an bình hòa thuận, sinh cơ dạt dào, màu xanh vô hạn giống như thiên đường tươi đẹp vậy. Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua. Giờ phút này, lấy Dương Phàm làm trung tâm, trong phạm vi một dặm một mảnh sinh cơ xanh thắm, cho dù là thực vật sinh trưởng không dài cũng sinh sôi nở hoa khắp nơi. Trong khu vực này, cây cối vốn tồn tại trước đây càng trở nên cường tráng xanh tốt, các loại động vật sống ở nơi này cùng một mảnh hòa thuận an bình.

Trên đỉnh núi chỗ Dương Phàm ngưng tụ từng đạo ánh sáng màu xanh lưu chuyển, từ thiên địa các nơi kéo dài đến, từ nông đến sâu nhập vào trong sơn động nơi Dương Phàm. Theo thời gian trôi qua, từng đạo ánh sáng màu xanh lưu chuyển kia càng ngưng kết tỏa sáng, tràn ngập sinh cơ tươi đẹp vô cùng vô tận. Độc Vương lưng gù đơn giản khoanh chân ngồi xuống tại nơi này, được sinh cơ cuộn cuộn của thiên địa tẩy rửa hần phát hiện thương thế trong cơ thể mình đang chậm rãi hồi phục. Tình cảnh như thế khiến cho hắn cảm thấy mừng rỡ đối với công pháp mà Dương Phàm tu luyện càng yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Trong sơn động. Dương Phàm khoanh chân ngồi, tướng mạo trang trọng nghiêm túc, quanh thân có mấy quang hoàn màu xanh xoay tròn ngưng kết như thực chất. Pháp quyết trong tay hắn biến hóa, quang hoàn màu xanh kia xoay tròn quanh thân hắn dẫn động sinh cơ cuộn cuộn trong thiên địa cũng chính là cảnh quan mà lão già lưng gù nhìn thấy ở bên ngoài sơn động. Mà trong cơ thể Dương Phàm cùng với Tiên Hồng Không Gian cũng đang phát sinh biến hóa kinh người.

Trong cơ thể đám sương inh mệnh đã ngưng kết đến mức tận cùng kia đầu tiên hóa thành con sông dài cuộn cuộn, tấn công khắp các nơi trong toàn thân thể Dương Phàm, tẩy rửa lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, huyết nhục, cốt cách.

Trong mỗi một tắc huyết nhục, cốt cách của Dương Phàm hấp thu một lượng lớn sinh mệnh lực bàng bạc, dần dần chuyển hóa thành lực lượng tinh thuần hơn. Theo linh khí trong thiên địa ngoại giới gia nhập, con sông dài cuộn cuộn trong cơ thể Dương Phàm dần dần lan tràn khắp toàn thân hắn. Nếu coi Dương Phàm như một cái hang nước như vậy hiện tại cái hang này đã sắp đầy. Đám sương sinh mệnh cuộn cuộn kia hóa thành thủy triều màu xanh vô tận tràn ngập toàn bộ thân thể Dương Phàm. Rất nhanh Dương Phàm biến thành một người màu xanh, cơ thể tỏa ra ánh sáng màu xanh trong suốt, quang hoàn màu xanh xung quanh thân thể hóa thành lốc xoáy to lớn hấp thu sinh cơ linh khí trong thiên địa nhiều hơn.

Dương Phàm cảm nhận được pháp lực đột nhiên tăng mạnh, toàn bộ thân thể đều tràn ngập lực lượng. Hắn hiểu rằng công pháp Tiên Hồng Quyết không phải là dung nạp vào trong đan điền. mà là lấy cả người làm cái lọ chứa. Hay nói một cách khác toàn bộ thân thể hắn tương đương với đan điền của một người khác. Mà đan điền của Dương Phàm chỉ là một điểm trung tâm mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được sự ảo diệu của công pháp Tiên Hồng, đầu tiên ở trên ý cảnh liên rộng lớn vô hạn, siêu việt thiên cổ!

Cũng bởi vì điểm này, Dương Phàm có thể kiên tu công pháp ma đạo, hơn nữa tiến độ thần tốc. Bởi vì có Tiên Hồng làm đường dẫn, bao dung hết thảy chính như đại thế giới ẩn chứa tất cả Tiên Hồng Không Gian kia. Giờ khắc này, Dương Phàm ở trong quá trình tu luyện sinh ra đủ loại linh ngộ.

”Tê”

Thủy triều màu xanh vô cùng vô tận ở trong cơ thể hắn bành trướng đến cực hạn. Dương Phàm cắn răng cố gắng kiên trì Chịu đựng đủ loại thống khổ đồng thời cũng vận chuyển khẩu quyết vô cùng ảo diệu kia.

”Ông”

Một đoàn quang diễm màu xanh mờ ảo trong suốt đến kỳ lạ sinh ra ở trong cơ thể hắn. Ngàn vạn luồng khí màu xanh dũng mãnh nhập vào trong quang diễm. Trong phút chốc lấy Khai Quang Tịnh Thế Diễm làm trung tâm, trong cơ thể Dương Phàm xuất hiện một cái lốc xoáy màu xanh bắt đầu điên cuồng thôn phệ thủy triều màu xanh vô cùng vô tận kia.

”Không nghĩ tới Khai Quang Tịnh Thế Diễm chính là mấu chốt kết đan.”

Dương Phàm thâm than trong lòng, khẩn cấp thủ linh đài, linh hồn một mảnh trong sáng dẫn đường cho sinh mệnh lực cuộn cuộn trong cơ thể tiến thêm một bước biến hóa. Đồng thời như thế. ở trong Tiên Hồng Không Gian, một mảnh Sinh Tức Chi Địa màu xanh mướt dâng lên quang mang màu xanh, phạm vi đất đai bắt đầu bành trướng. Quang mang màu xanh liên miên vô hạn dẫn động sinh cơ mệnh mông trong thiên địa bắt đầu thôn phệ khu vực tử vong cô tịch xung quanh. Quang ba màu xanh chạm đến khu vực tử địa màu đen phát ra những tiếng ”xè xè”, rồi nhanh chóng tan rã. Nhưng là, Sinh Tức Chi Địa của Dương Phàm cũng bởi vậy mà mở rộng.

Phạm vi lực thổ dần dần khuếch trương.

”Không nghĩ tới Khai Quang Tịnh Thế Diễm của ta dẫn hơn phân nửa sinh mệnh lực trong thiên địa tiến vào Sinh Tứ Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian.”

Dương Phàm âm thầm kinh hãi cũng không dám đi ngược lại đại thế này. Chớp mắt lại là thời gian nửa tháng nữa trôi qua. Tính ra Dương Phàm đã bế quan được thời gian một tháng. Mà lúc này, từng dải ánh sáng màu xanh ngưng kết trên đỉnh sơn động dài đến mấy chục trượng trong suốt như ngọc kia phát ra uy áp to lớn. Từng đạo ánh sáng màu xanh này đan xen vào nhau mờ hồ lóe ra dãy sáng bảy màu giống như cầu vồng nơi chân trời vậy.

- Đã đến thời khắc mấu chốt rồi!

Độc Vương lưng gù thì trào nói nhỏ, trong mắt lộ ra thần sắc chờ mong. Ngay tại thời điểm hắn nói những lời này, thủy triều màu xanh trong cơ thể Dương Phàm dần dần hóa thành hơi nước màu xanh biếc. Mà quang diễm màu xanh mờ ảo kia không ngờ chuyển hóa thành một khóa hạt mầm màu xanh trong suốt tồn tại như dưới dạng lỏng.

”Oanh”

Đồng thời với đó tin tức công pháp tầng thứ tư âm âm mở ra, dũng mãnh hướng vào ý thức trong linh hồn Dương Phàm.

- Cái gì? Tầng thứ tư trên Trúc Cơ Kỳ không ngờ không phải là Kim Đan Kỳ!

Dương Phàm kinh hãi thốt lên thiếu chút nữa ý niệm trong lúc đó tẩu hỏa nhập ma.

311. Chương 315: Không Phải Kim Đan Kỳ

Dương Phàm kinh hãi tới cực điểm không kìm nổi hô lên thành tiếng, cả người thiếu chút nữa bởi vậy mà không khống chế được. Mọi người đều biết người tu chân có chín đại cảnh giới: Luyện Khí, Ngưng Thần, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Ba đại cảnh giới trước là bậc thấp được xưng là ba cấp nhập môn. Ba đại cảnh giới từ thứ tư Kim Đan trở lên được gọi là bậc cao, ba đại cảnh giới này được xưng là ba cấp thần thông. Ba cấp nhập môn, ba cấp thần thông, về phần ba đại cảnh giới cao nhất thì chưa từng nghe thấy.

Dương Phàm trăm cay nghìn đắng khổ tu công pháp nghịch thiên, từ Luyện Khí Kỳ tu luyện đến Trúc Cơ đỉnh phong. Khi hắn tấn công đại cảnh giới thứ tư là lúc muốn bước chân vào bậc cao. lại phát hiện một sự thật đáng sợ: Tầng thứ tư của Tiên Hồng không ngờ không phải Kim Đan bậc cao như trong tưởng tượng.

Không phải Kim Đan Kỳ!

Chẳng những như thế tin tức có được về tầng thứ tư này cực ít, ngay cả pháp quyết tu luyện cũng không có, gần như là trống không. Tin tức lưu lại chỉ có một: tầng thứ tư Uẩn Chứng Kỳ.

”Uẩn Chứng Kỳ? Đây là cái cảnh giới gì tên này quả thực chưa từng nghe qua.”

Trong lòng Dương Phàm không ngừng nhảy loạn không thể đoán trước được kết quả lại thế này.

Uẩn Chứng Kỳ!

Khi trong cơ thể hắn ngưng kết ra khóa hạt mầm màu xanh trong suốt vốn một nửa trạng thái lỏng kia thì tầng thứ tư Tiên Hồng Quyết lại chỉ hiện ra tin tức như vậy.

”Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì không phải Kim Đan? Hơn nữa bắt đầu từ tầng thứ tư cũng không có pháp quyết công pháp tương ứng.”

Tâm thần Dương Phàm trong nháy mắt trở nên một mảnh hỗn loạn. Cũng may tâm thần hắn kiên định không bao lâu liền khôi phục trấn tĩnh.

”Công pháp nghịch thiên, Nghịch thiên nếu là nghịch thiên vậy đương nhiên sẽ không giống với lẽ thường.”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một đạo tinh quang, thì trào lẩm bẩm.

”Có lẽ bắt đầu từ tầng thứ tư. Tiên Hồng bí quyết sẽ đi theo một con đường hoàn toàn khác trước?”

Dương Phàm hít sâu một hơi khó có thể đoán ra đạo lý huyền diệu trong đó. Giờ phút này, hạt mầm màu xanh ngưng kết trong cơ thể kia dần dần trở nên ngưng kết, sinh cơ cuộn cuộn mệnh mông trong thiên địa ào ạt không ngừng chảy tới. Khi hạt mầm nảy sinh ra, ở trung tâm Sinh Tức Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian trên mặt đất màu xanh kia cũng sinh ra một hạt mầm. Mà hạt mầm màu xanh đó cũng chôn ở trong lòng đất, ở trong lĩnh vực của chính Dương Phàm hẳn có thể cảm ứng được rất rõ ràng.

Hạt mầm? Uẩn Chung Kỳ?

Một hạt mầm có thể tạo ra năng lực vô hạn, nó có thể trưởng thành gốc cây hoa, có thể trở thành đại thụ cao ngút trời, cũng có thể tạo thành một mảnh rừng rậm, càng có thể sáng tạo ra sinh cơ sức sống của toàn thế giới.

Quả nhiên là một con đường tu luyện hoàn toàn bất đồng. Trong mắt Dương Phàm hiện ra một tia hiểu ra. Giờ phút này, hẳn đã mất đi chỗ dựa là công pháp, hết thảy trong cơ thể đều theo một loại phương thức tự nhiên mà vận chuyển. Những biến hóa sinh ra đều thuận theo diễn biến của tự nhiên. Ngoại trừ hạt mầm màu xanh trong suốt ra, linh khí sinh mệnh màu xanh ở trạng thái lỏng cuộn cuộn không ngừng lưu chảy trong cơ thể Dương Phàm, đây chính là do đám sương sinh mệnh sau mấy lần nén ép mà sinh ra hình thái cường đại hơn.

Đây là lực lượng sinh cơ đẳng cấp cao hơn!

Dương Phàm khẽ động ý niệm, trong đầu tự nhiên sinh ra một cái tên ” Sinh Mệnh Lục Lưu”.

Sinh Mệnh Lục Lưu giống như dòng suối chảy trong toàn bộ máu thịt Dương Phàm chia ra ngàn vạn nhánh sau đó lại hội tụ về hạt mầm màu xanh trong suốt này giống như tưới nước cho hạt mầm đó vậy. Sau đó trong hạt mầm màu xanh trong suốt lại phân chia ra vô số Sinh Mệnh Lục Lưu mới, tẩy rửa huyết nhục, lực phủ ngũ tạng, kinh mạch cốt cách của Dương Phàm. Ngắn ngủi sau thời gian nửa khắc, Dương Phàm cảm giác thể chất mình đã được tăng vọt, ngay cả linh hồn cũng đã được tẩy rửa. Giờ này khắc này hẳn sâu sắc cảm nhận được lực lượng dồi dào ẩn chứa trong hạt mầm màu xanh trong suốt này. Tuy nhiên, hẳn cảm nhận sâu sắc nhất cũng chính là tiềm lực của nó, là tiềm lực sáng tạo vô hạn.

”Hạt mầm màu xanh này tương đương với Kim Đan của tu sĩ bậc cao ngưng kết ra, hơn nữa còn càng thần kỳ hơn.”

Dương Phàm cảm thấy mừng rỡ. Đích xác hẳn đã bước vào bậc cao nhưng không phải Kim Đan Kỳ, mà là cảnh giới trong hàng tỉ năm lịch sử Tu Tiên Giới cũng chưa từng có: Uẩn Chung Kỳ!

Không tiền khoáng hậu, ngạo thị thiên cổ!

Không hổ là công pháp nghịch thiên, duy nhất thế gian tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. (Đời trước không có, đời sau cũng không)

”Chỉ là từ tầng thứ tư về sau không còn có bất cứ pháp môn khẩu quyết gì nữa.”

Dương Phàm thời điểm nghĩ đến đây trong lòng lộp bộp một chút sắc mặt trở nên tái đi.

”Nếu không có công pháp tiếp theo chính mình chẳng phải là vĩnh viễn dừng ở cấp bậc tương đương với Kim Đan bậc cao sao?”

Không có được công pháp tiếp theo vậy con đường tu luyện sau này của ta”

Dương Phàm ngẫm lại liền thấy đáng sợ, vậy chẳng phải là chính mình sáng lập ra công pháp sao? Sáng lập ra một bộ công pháp Nghịch Thiên?

Tâm niệm khẽ động, tâm thần hẳn lại dung nhập vào quang vịnh màu xanh trong suốt trong đầu.

”Quả nhiên không có công pháp tiếp theo! Phía sau chính là phân chia ra một đám cấp bậc, tương đương với định vị của Tu Tiên Giới.”

Dương Phàm trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

”Ồ? Không đúng!”

Dương Phàm đột nhiên phát hiện trong tin tức của Tiên Hồng Quyết. Thánh Liệu Thiên, Luyện Đan Thiên, Thảo Mộc Thiên, Bàng Môn Tả Đạo Thiên các loại đều nhiều hơn một phần nội dung mới. Ví dụ như trong Thánh Liệu Thiên diễn hóa ra mấy loại phép thuật mới, tỷ như Di Hồn Tục Mệnh Thuật, Hoán cốt Di Tạng Thuật cùng một số khác. Trong Luyện Đan Thiên cũng thêm rất nhiều đan phương, tỷ như Hóa Anh Đan, Giả Tử Đan.

”Thì ra cái gọi là cấp bậc chính là tương đương với cấp bậc tu vi. Những phép thuật hoặc đan phương này ở trước bậc cao không có khả năng tu luyện cùng luyện chế nhưng sau khi tiến vào bậc cao thì mới có thể, vì thế chờ ta đạt tới cảnh giới tương ứng thì nội dung khắc hiển lộ ra.”

Dương Phàm rốt cuộc biết rõ nguyên nhân trong đó.

”Hô”

Hắn thở dài một hơi thì thào lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ con đường tu luyện sau này của ta thật sự phải dựa vào chính mình khai sáng công pháp hoàn toàn mới sao?

Ngay tại thời khắc hắn cảm thấy hết sức bàng hoàng, đoàn quang vầng màu xanh trong suốt trong đầu kia đột nhiên tỏa sáng.

”Hồng”

Tại một mảnh lục ý trong thể giới ý thức của Dương Phàm.

”Đây là làm sao?”

Dương Phàm kinh hãi trong lòng. Đột nhiên, một thanh âm già lão mông lung truyền đến:

- Đại đạo gieo nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Thanh âm này từ đâu truyền tới?

Ngay tại thời điểm Dương Phàm nghi hoặc, trước mắt hắn xuất hiện một hư ảnh mơ hồ không rõ. Dương Phàm ngưng mắt quan sát có thể thấy rõ bộ dáng hư ảnh kia dường như là một lão đạo sĩ.

Đạo sĩ? Lão đạo sĩ?

Dương Phàm ngưng mắt nhìn kỹ, lại thấy không rõ hình dáng tỉ mỉ của đối phương. Tuy nhiên, hắn phát hiện đạo sĩ kia ăn mặc lộn xộn, rồi bù không có hình tượng gì, khó có thể tưởng tượng, vừa rồi âm thanh ẩn chứa hàm ý huyền ảo vô tận kia là phát ra từ trong miệng hắn. Đây là một lão đạo sĩ lời thôi nhếch nhác, trên một bàn tay trong đó dường như còn nâng một quả ngọc giản.

- Người là ai?

Dương Phàm vẻ mặt đề phòng nói.

- Hắc hắc? Ta là ai?

Lão đạo sĩ nhếch nhác kia cười trộm một tiếng:

- Ta chính là người xây dựng nên bộ công pháp nghịch thiên bán phế phẩm này của ngươi.

- Cái gì?

Dương Phàm chấn động:

- Tiên Hồng Quyết chính là do lão lưu lại.

- Không sai! Chỉ tiếc nó cũng không phải bộ công pháp đầy đủ.

Lão đạo sĩ nhếch nhác cười âm hiểm nói:

- Uẩn Chứng KỶ chính là tên một cảnh giới bắt đầu, là bản đạo khởi xướng cho ngươi, về phần công pháp phía sau ngươi hãy tự mình khai sáng đi. Ha ha! Một hạt mầm tiềm lực của nó vô hạn, chỉ cần ngươi có thể thành công đi tiếp hết thấy đều có thể!

Dứt lời. thân ảnh lão đạo sĩ nhếch nhác dần dần đi xa.

- Chờ một chút người không thể đi!

Dương Phàm kinh hô:

- Người còn chưa nói rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lão đạo sĩ nhếch nhác vẫn không quay lại, dần dần đi xa, lại truyền tới một thanh âm già nua huyền ảo.

- Ta có một cơ sở, gieo xuống một hạt giống, nhờ tay người vun tưới kết xuất ra một quả

Dương Phàm ngẩn ra có chút hiểu ra rồi lại không thể hiểu ra. Mà lúc này, thân ảnh lão đạo sĩ nhếch nhác trong nháy mắt liền biến mất.

- Đây! Có thể nói rõ ràng một chút hay không!

Dương Phàm thiếu chút nữa muốn phát cuồng lên. Nhưng hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lão đạo sĩ lờ mờ nhếch nhác kia biến mất.

"Hắn rốt cuộc là ai, vì cái gì lại lưu lại cho mình bộ công pháp bán phế phẩm này?"

Dương Phàm hít sâu một hơi, sau một lúc thật lâu mới khiến mình hồi phục bình tĩnh.

"Chờ sau khi ta củng cố tốt cảnh giới nhất định phải hỏi con chó nhỏ kia một chút."

Tâm thần Dương Phàm một mảnh trong sáng bắt đầu quan sát biến hóa của Sinh Mệnh Lục Lưu trong cơ thể cũng có thể ngộ ra biến hóa trong đó. Một lúc lâu sau hắn hiểu rõ phương thức vận hành trong đó liền bắt đầu tự mình chủ đạo vận hành với tốc độ nhanh hơn. Trong phút chốc linh khí trong thiên địa trên đỉnh sơn động bắt đầu điên cuồng khởi động, dấy ánh sáng màu lục ước chừng kéo dài trăm trượng kia tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, dẫn phát những tầng mây trên không trung quay cuồng không thôi. Sự biến hóa linh khí trong thiên địa khuấy động phạm vi trăm dặm, lan đến phạm vi ngàn dặm thanh thế kinh người.

Ngoài sơn động, Độc Vương lưng gù vẻ mặt vui mừng nói:

- Thành rồi, rốt cuộc thành công rồi!

Hắn đã dự liệu Dương Phàm đã bước đầu kết đan thành công. Vừa bước vào Kim Đan liền bước vào hàng ngũ tu sĩ bậc cao nhìn xuống ngàn vạn bậc thấp đều giống như con kiến. Đây là giấc mộng cùng mục tiêu phấn đấu của vô số tu sĩ.

- Tiêu phí thời gian một tháng mới kết đan thành công, tốc độ này của hắn đã phi thường không tệ rồi.

Lão già lưng gù tán thưởng nói.

Ước chừng tiêu phí thời gian mười ngày, dấy ánh sáng màu lục phía trên sơn động mới dần dần ảm đạm. linh khí thiên địa dao động kia cũng biến mất. Mà lúc này, Dương Phàm nhìn chung đã bước đầu củng cố được cảnh giới hiện có.

- Tiền bối! Ta mặc dù đã tấn công bậc cao thành công nhưng vẫn có chút vấn đề nhỏ cần tìm hiểu. Quá mười ngày nữa tháng nữa mới có thể xuất quan.

Thanh âm Dương Phàm từ trong sơn động truyền ra.

- Tốt lắm! Người ở trong này bé quan ta về Dật Hà Thôn trước.

Lão già lưng gù cười dài. vẻ mặt vui mừng quay về Dật Hà Thôn. Ba ngày sau. trong sơn động vô danh. Dương Phàm khoan chân ngồi mở lớn mắt trong con ngươi tối đen thâm thúy một đạo lục ý sáng ngời lóe ra khiến cho người khác một loại ảm áp như ánh nắng mặt trời. Trong cơ thể hắn một mảnh khoảng không phóng đảng, duy nhất ở chỗ sâu trong trái tim có một hạt mầm màu xanh trong suốt được gieo xuống.

"Thịch thịch, thịch thịch"

Hạt mầm màu xanh ở sâu trong trái tim này lại động theo nhịp đập của tim Dương Phàm. Dương Phàm tấn công bậc cao ngưng kết ra một hạt mầm màu xanh không ngờ lại ở ngay sau trong trái tim mình. Điều

này quả thực nghe mà rợn cả người. Càng kinh người chính là Dương Phàm vẫn còn sống khỏe mạnh, hơn nữa sinh mệnh cơ năng cùng thể chất đều tăng vọt về chất.

”Hô”

Vào lúc này, Dương Phàm đột nhiên hít sâu một hơi. Lập tức hạt mầm màu xanh kia chợt lóe sáng, từ bên trong phân hóa ra ngàn vạn Sinh Mệnh Lục Lưu chảy xuôi dọc theo vô số chi nhánh kinh mạch trong cơ thể Dương Phàm. Toàn thân từ trên xuống dưới một mảnh thanh thuần ôn nhuận. Tứ chi, lục phủ ngũ tạng, cốt cách huyết mạch, thậm chí bao gồm cả linh hồn đều dịu mát dễ chịu.

”Ông”

Đột nhiên Dương Phàm khoanh chân ngồi thân thể tự động bay lên, không mượn bất cứ ngoại vật cùng pháp thuật gì, trực tiếp lơ lửng giữa không trung, giống như một vị thần vậy.

”Đây là lực lượng của bậc cao sao?”

Dương Phàm cường chế kích động trong lòng.

312. Chương 316: Con Đường Hoàn Toàn Mới.

Không mượn bất cứ ngoại vật hay pháp thuật gì. Dương Phàm khoanh chân trôi nổi tại giữa không trung, thì thảo lắm bầm. Thông qua nhiều ngày thể ngộ, hẳn đối với lực lượng Uẩn Chứng Kỳ đã hiểu biết đến mức độ thâm sâu. Hạt mầm giống như trái tim của con người, đều là trung tâm của thân thể chính là cội nguồn sinh mệnh. Cho nên Dương Phàm mới thuận theo xu thế của công pháp dung hợp hạt mầm màu xanh sau khi tấn công bậc cao ngưng kết ra vào cùng một chỗ với trái tim của mình.

Nếu đổi lại là tu sĩ bình thường, thậm chí là tu sĩ bậc cao đều khó có thể làm được điểm này. Nhưng Dương Phàm bản thân là người tu luyện công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quyết, lại để ”Kim Đan” mình ngưng kết ra nhập vào trái tim, để cho nó cùng cội nguồn trung tâm của thân thể dung hợp cùng một chỗ. Chuyện này nếu để tu sĩ bậc cao khác nghe được khẳng định sẽ cho rằng là chuyện thần thoại Hy Lạp, tu sĩ Kim Đan bậc cao rất khó làm được điểm này, bởi vì một khi trái tim bị tổn hại, cơ năng thân thể sẽ bị gián đoạn. Cho dù là tu sĩ Kim Đan Kỳ cũng khó có thể sống được một khắc. Nhưng Dương Phàm có được sự khôi phục sức lực khủng bố cộng với Sinh Tức Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian liền không khác gì Tắm thân bất tử, thương thể bình thường trong thời gian ngắn lập tức có thể khôi phục.

Dung nhập hạt mầm màu xanh tương đương với ”Kim Đan” kia vào trong trái tim, chuyện này đối với Dương Phàm ít nhất có hai lợi ích lớn. Lợi ích lớn thứ nhất là có thể cung cấp cho Dương Phàm sinh mệnh lực và thể lực đích xác mạnh hơn xa tu sĩ cùng giai đến mấy lần. Thử nghĩ xem dùng lực lượng sinh cơ mệnh mông trong thiên địa ngưng kết ra hạt mầm màu xanh vậy trong đó ẩn chứa sinh mệnh lực hùng hậu dồi dào đến cỡ nào?

Sau khi hạt mầm màu xanh nhập vào, Dương Phàm cảm giác toàn bộ thân thể mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tràn ngập sức sống vô hạn, sinh mệnh cơ năng được đề cao không chỉ mười lần. Không chỉ như thế, thể chất của hắn cũng tăng vọt về chất. Giờ phút này nếu luận về lực lượng cơ thể, hẳn so với tu sĩ cùng giai mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, thậm chí có thể sánh với yêu thú cùng giai. Khí lực và lực lượng cơ thể tiếp cận yêu thú cùng giai, điều này quả thực kinh hãi người nghe.

Trong những tu sĩ mà Dương Phàm quen biết chỉ có Hồ Phi có được thể chất biến thái như vậy.

Lợi ích lớn thứ hai chính là có được trái tim hoàn mỹ, tiềm lực vô hạn. Trái tim sau khi dung hợp cùng với hạt mầm màu xanh sẽ không còn là trái tim của sinh linh bình thường nữa. Nó không còn mềm yếu không chịu nổi nữa, có được lực phòng ngự không bình thường, kết hợp với hạt mầm màu xanh nó trở thành trái tim bất diệt. Dưới tình huống như vậy, trừ khi địch nhân cường đại đến mức có thể một kích đánh nát trái tim cùng hạt mầm của Dương Phàm nếu không muốn giết chết hẳn thực sự muôn vàn khó khăn. Đồng thời, hạt mầm màu xanh ẩn chứa tiềm lực vô hạn dung hợp với thân thể Dương Phàm. Từ đó, thân thể Dương Phàm tương đương với thân thể có được đầy đủ tiềm lực, thậm chí có thể so với thần thú!

”Uẩn Chứng Kỳ, một hạt mầm chính như lão đạo sĩ nhếch nhác kia nói chính là một sự khởi đầu.”

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân thể chậm rãi hạ xuống mặt đất. Ba tầng Tiên Hồng Quyết trước đó cùng với công pháp bình thường cũng không có chênh lệch bao nhiêu. Luyện Khí, Ngưng Thần, Trúc Cơ từng cảnh giới đều giống nhau như đúc. Điều đáng nhắc tới duy nhất đó là thông qua trị liệu để tăng tu vi lên. Nhưng sau khi bước vào tầng thứ tư đó là một sự khởi đầu mới tinh. một con đường tu luyện trước nay chưa từng có. Hết thấy những điều này đều đợi Dương Phàm tự mình tìm hiểu và diễn luyện. Dương Phàm tiếp tục tĩnh tọa, cũng lĩnh ngộ ra một câu cuối cùng mà lão đạo sĩ nói trước khi rời đi:

”Ta có một cơ sở, gieo xuống một hạt giống, nhờ tay người vun tưới, kết xuất ra một quả.”

Không ngừng suy tư những lời này, thật lâu sau trong mắt hắn hiện lên một tia hiểu ra, thậm chí vui mừng cười lớn:

- Ha ha ha! Người đã gieo cho ta một cơ sở, vậy để cho ta vun tưới đến lúc kết quả, sáng lập khả năng vô hạn. Ta chỉ phải tiếp tục đi theo con đường này, lĩnh ngộ ra sinh mệnh tự nhiên chân chính, cũng không tin không thể mở ra cho mình một con đường tu tiên hoàn toàn mới.

Đột nhiên, trong lòng hắn lại nhiều thêm tín niệm cùng tự tin vô cùng. Hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết nắm giữ sinh mệnh lực, sau khi bước vào bậc cao sẽ có được sinh mệnh lâu dài. Hắn giờ phút này tuy rằng cảnh giới chỉ tương đương với Kim Đan bậc cao, nhưng thọ nguyên ít nhất có thể so với lão quái Nguyên Anh Kỳ, thọ nguyên cũng không ít hơn ngàn năm. Trong năm tháng lâu dài như thế, hắn không tin chính mình không thể ngộ ra diễn hóa công pháp tiếp theo. Dương Phàm lẳng lặng cảm thụ Sinh Mệnh Lực Lưu vận chuyển trong cơ thể, hạt mầm màu xanh dựa theo nhịp đập của trái tim cũng rung động cùng một tiết tấu, dẫn đạo cho Sinh Mệnh Lực Lưu vận hành như ý.

”Đúng rồi sau khi ta tiến vào bậc cao ngưng kết ra hạt mầm, vậy Khai Quang Tịnh Thế Diễm giờ đi đâu?”

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Khai Quang Tịnh Thế Diễm chính là chân hỏa bản mạng của mình lại là mấu chốt tấn công tầng thứ tư. Ý niệm hắn khẽ động, tâm thần cùng hạt mầm màu xanh hoàn toàn hòa hợp.

”Ba”

Chỉ sau một thoáng, hắn tiến nhập không gian tràn ngập lực ý vô hạn. Nơi này một độ sinh mệnh chảy xuôi hơn xa so với ngoại giới gấp trăm gấp ngàn lần. Tại chính giữa không gian hạt mầm màu lục có một quang điểm mờ lung màu lục mơ hồ tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

”Đó không phải là Khai Quang Tịnh Thế Diễm sao?”

Dương Phàm vui sướng, không nghĩ tới trong không gian riêng biệt của hạt mầm màu lục này, ẩn chứa sinh cơ nồng đậm cũng chính là cội nguồn sinh mệnh của mình.

- Thốc

Hắn khẽ động ý niệm, quang điểm mờ lung màu lục lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Dương Phàm, bề ngoài quanh quẩn giống như ngọn lửa ma quỷ màu trắng vậy. Đồng thời với đó trên đỉnh đầu Dương Phàm hiển lộ ra một tầng linh quang trong suốt, không ngờ dẫn động linh khí trong phạm vi một dặm bắt đầu di chuyển. Tâm thần Dương Phàm rung mình vội vàng thu hồi quang điểm vào trong hạt mầm màu xanh (Lục Hạt).

Rất rõ ràng sau khi tấn cấp tới Tiên Hồng tầng thứ tư uy lực của Khai Quang Tịnh Thế Diễm tăng cao mấy lần, cũng đạt tới một cảnh giới mới.

”Hiện tại cảnh giới của ta đã bắt đầu được củng cố, cũng mơ hồ cảm ứng được diễn biến công pháp tiếp theo. Kế tiếp ta nên luyện hóa từng pháp bảo một.”

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi, toàn thân thoải mái chuẩn bị luyện hóa pháp bảo. Đầu tiên hắn phải luyện hóa Pháp bảo công kích, hắn lựa chọn Huyền Ấn Bảo Phiến của Trác Kinh. Bảo Phiến này uy lực bất phàm hẳn là đạt tới Pháp Bảo trung cấp, trong mắt Kim Đan bậc cao cũng được coi như không tệ.

Luyện hóa Huyền Ấn Bảo Phiến Dương Phàm tự nhiên cần mượn chân hỏa Khai Quang Tịnh Thế Diễm trợ giúp. Từng đợt từng đợt tia sáng màu trắng dưới sự dẫn dắt của thần thức hắn chậm rãi xoay quanh bảo phiến công kích này. Kết quả tốc độ luyện hóa hơn xa sự tưởng tượng của Dương Phàm. Bảy ngày sau hắn

liên luyện hóa một Pháp Bảo trung phẩm. Tốc độ như vậy quả thực vượt ngoài dự liệu của hắn. Tu sĩ Kim Đan bậc cao bình thường nếu muốn luyện hóa một kiện Pháp Bảo, thông thường cần thời gian hơn tháng. Sau khi luyện hóa thành công bảo phiến này, Dương Phàm lại lấy ra một kiện nhuyễn giáp màu lam nhạt, đây là một kiện pháp bảo phòng ngự tên là Lam Hoàng Nhuyễn Giáp, Pháp Bảo phòng ngự trung phẩm.

Huyền Ấn Bảo Phiến và chiếc nhuyễn giáp màu lam nhạt này đều là chiến lợi phẩm sau khi đánh chết Trắc Kinh thu được. Lúc trước Dương Phàm chưa có bước vào bậc cao căn bản không có suy nghĩ tới chúng. Tuy nhiên lần này tốc độ luyện hóa chậm hơn rất nhiều, ước chừng hơn mười ngày Dương Phàm mới luyện hóa xong kiện phép bảo này. Pháp Bảo phòng ngự cần dùng càng nhiều chất liệu cho nên tiến độ luyện hóa khó tránh khỏi có chút chậm hơn.

Có hai kiện phép bảo một công một thủ này, do ở trong hàng ngũ Kim Đan thực lực cũng coi như không tệ, chỉ cần không gặp phải Kim Đan đại tu sĩ hẳn là không có nguy hiểm đến sinh mệnh.

Dương Phàm vốn dự định một lần nữa luyện hóa Tường Vân Ngõa cùng Huyền Linh Hấp Huyết Tiên, thậm chí còn có Cửu u Thai Hắc sắc cổ Phiến, Đồng sắc Linh Tòa nữa. Nhưng những cổ bảo cấp bậc đó tốc độ luyện hóa khẳng định sẽ chậm hơn mấy lần, mặc dù luyện hóa được lúc sử dụng cũng có chút tổn sức.

Quan trọng nhất là hiện tại thời gian của Dương Phàm cấp bách không thể dành nhiều thời gian cho việc này. Ước hẹn ba năm tại Dương gia bảo còn không đến một tháng nữa. Dương Phàm phải sớm một chút quay về Vụ Liễu Trấn.

Thời gian hắn có thể ở lại Ngự Dương Quốc đã không còn nhiều. Nghĩ đến đây, hắn liền đứng dậy, chỉnh đốn lại ý phục cùng tâm thần rồi đi ra khỏi sơn động vô danh mà mình đã bế quan hai tháng này. Vừa đi ra khỏi sơn động, hắn thấy được một mảnh thiên đường xanh mượt vô hạn.

- Đây là

Dương Phàm có chút bất ngờ, bên ngoài một mảnh lục ý sinh cơ tràn đầy các loại hoa cỏ, phồn thịnh hơn so với trước. Hắn nhớ rõ trước khi mình bế quan, nơi này chỉ có một chút cỏ dại sinh sống, chỗ sơn động vừa rồi thậm chí còn trợ trụ. Giờ phút này tràn đầy một núi đồi xanh thẫm, hoa cỏ đủ loại màu sắc thậm chí còn tập trung rất nhiều động vật, bọn chúng một mảnh an bình hài hòa không chút tranh đấu. Dương Phàm đi đến cũng không có kinh động những động vật này, hắn chậm rãi bước đi, trên người một mảnh khí tức tự nhiên và hòa nhã, dường như có thể bao dung hết thảy mọi vật

Có mấy con thỏ nhỏ thậm chí còn thân thiết tiến lại gần dùng cái đầu nhỏ bé cọ cọ vào giày hắn.

- Ha ha!

Dương Phàm nhẹ nhàng cười dọc theo con đường trải cỏ xanh mượt này cất bước tiến về Dật Hà Thôn. Sau khi tấn thăng bậc cao hắn có mười phần nắm chắc chữa khỏi thương thế cho lão già lưng gù. Với tâm tình thông dong thản nhiên, hắn về tới Dật Hà Thôn.

- Ồ? Không đúng!

Vừa đi vào cửa thôn, hắn liền cảm nhận được một cỗ không khí rất không hài hòa dường như sắp có chiến đấu. Sau khi tiến vào Uẩn Chung Kỳ, Dương Phàm mặc dù không cần phóng thích cảm quan cùng thần thức cũng có thể miễn tuệ cảm thấy được biến hóa của môi trường xung quanh mình. Nắm giữ sinh mệnh tự nhiên, bất cứ trạng thái không hài hòa nào đều không trốn khỏi cảm quan của hắn. Nghĩ tới đây hắn vô thanh vô tức triển khai Toàn Tri Mô Thức trong phút chốc hắn hiểu rõ tất cả mọi việc trong phạm vi năm dặm. Trong phạm vi năm dặm không chỗ nào hắn không biết, thông hiểu hết thảy, cho dù là động tác của một con kiến trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

- Tên nghiệt đồ nhà ngươi, còn không rút đi cho ta. Bản thân không cố gắng tu luyện độc thuật, không ngờ còn muốn cướp đoạt Thất Phương Vạn Độc Hoàn của sư phụ!

Độc Vương lưng gù đập bàn đứng lên, vẻ mặt nổi giận quát lớn với một tu sĩ trung niên béo mập đối diện. Bên cạnh tu sĩ trung niên kia còn có một thanh niên mặc tử y. Thanh niên mặc tử y này Dương Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra được, không phải là độc sư hắn đã gặp ở Dược Tiên cốc đó sao?

- Sư tôn! Lão nhân gia ngày hiện tại thân mang trọng bệnh, thọ nguyên nhiều nhất chỉ có một trăm năm nữa, ngoài chín thành pháp lực đều dùng cho việc áp chế thương thể. Với loại trạng thái như vậy, ngài làm sao có thể tranh phong cùng Độc Vương nữa? Còn không bằng giao cho đồ nhi độc bảo chí cường đó, ngày sau chắc chắn sẽ khiến cho Độc Tiên cốc kia gặp tai họa ngập đầu.

Trung niên béo mập kia vẻ mặt tươi cười. lên tiếng khuyên giải nói.

- Hừ! Người ngay cả cảnh giới Kim Đan đại tu sĩ cũng chưa có đạt tới làm sao báo thù cho vi sư.

Độc Vương lưng gù lãnh đạm nói.

- Sư tôn! Người đây chính là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt đó!

Trong mắt trung niên béo hiện lên một tia âm ngoan. Thân hình khê động, trong tay ngưng tụ một đoàn tử quang cùng hàn quang, lần lượt đan xen nhau. sau đó chợt đánh về phía Độc Vương lưng gù. Độc Vương lưng gù bị bất ngờ không kịp đề phòng, vươn một bàn tay đánh ra một mảnh Tử Thanh huyền khí. hai cổ khi giao kích với nhau một chỗ.

"Ầm"

Hai người giao thủ bộc phát ra uy lực đáng sợ lập tức phá hủy toàn bộ nhà cửa xung quanh.

"Phốc"

Độc Vương lưng gù thân hình lão đảo, thân hình xuất hiện tại giữa không trung, phun ra một búng máu cắn chặt răng nói:

- Tên nghiệt súc này

- Không tốt xảy ra chuyện rồi

Còn tại cửa thôn Dương Phàm lập tức biến sắc.

313. Chương 317: Triển Lộ Thực Lực

- Ha ha! Sư tôn. lão nhân gia ngài giao ra Thất Phương Vạn Độc Hoàn cùng tất cả bảo vật, bí phương độc thuật khác ra đây, đệ tử có thể thề chỉ cần ngài giao mấy thứ này ra sau này sẽ không đến đây quấy rầy ngài nữa.

Trung niên béo tằm tím cười nói.

- Đừng mơ tưởng! Lão phu tình nguyện ngọc thạch cầu phần, cũng sẽ không giao mấy thứ này cho người.

Độc Vương lưng gù lộ vẻ kiên quyết rất có quyết tâm ngọc đá cùng vỡ. Nếu hắn không để ý sống chết bỏ đi chín thành công lực cường chế thương thể phát huy ra thực lực cường giả Nguyên Anh Kỳ, vậy tuyệt đối có năng lực đồng quy vu tận với đối phương.

- Ha ha ha! Độc Vương không hổ là Độc Vương, cá tính của sư tôn ngài ta làm đệ tử như thế nào lại không hiểu chứ?

Trung niên mập không ngờ không lộ chút vẻ kỳ quái nào.

"Ba ba"

Hắn vỗ tay hai cái, trong đồng nhà cửa hoang tàn phía dưới truyền tới tiếng kêu khóc của một nữ tử:

- Cứu mạng! Gia gia cứu mạng!

Chỉ thấy độc sư tử y một tay nắm chiếc cổ trắng ngọc ưu nhã của Lạc Thủy đi đến chỗ đất trống.

- Hắc hắc! Sư tổ đại nhân, ngài có thể không để ý đến an nguy của mình nhưng cũng nên SUY nghĩ một chút đến cháu gái của mình chứ.

Độc sư tử y vẻ mặt cười tà, lực đạo trên tay tăng thêm mấy phần. Lập tức khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Thủy liền đỏ bừng khó thở không ngừng nghẹn ngào ho khan.

- Hai tên tiểu nhân vô sỉ các ngươi, ân oán Tu Tiên giới lại liên lụy một nữ tử vô tội

Độc Vương lưng gù trợn mắt như sắp nứt ra, cả người run rẩy.

- Sư tôn lão nhân gia! Ngài còn muốn bướng bỉnh tiếp nữa không?

Trung niên mập một bộ nắm chắc thắng lợi nói.

- Người hiện tại chỉ có thể phát huy ra một thành thực lực bất quá nếu muốn liều mạng đánh cùng đệ tử, ta sẽ sai đồ nhi lập tức giết chết tiểu cô nương thanh tú dịu dàng này, ôi! Một hạt mầm tốt như vậy, nếu bởi vì ngài suy nghĩ sai lầm mà hỏng mất, còn chưa kịp hưởng thụ lạc thú lớn nhất của nhân sinh mà đã hương tiêu ngọc vãn vậy thì thật đáng tiếc đó.

- Hừ. nàng bất quá chỉ là một cô nương trong thôn này được vi sư thu dưỡng, không có bất cứ quan hệ huyết mạch gì. người nghĩ rằng ta sẽ bởi vì nàng mà để cho các ngươi thực hiện được âm mưu sao?

Độc Vương lưng gù lạnh lùng nói.

- Ha ha ha! Sư tôn lão nhân gia ngài thực ra rất nặng tình cảm, đồ nhi thế nào lại không biết chứ? Ngài rốt cuộc có để ý tới nàng hay không chúng ta thử một chút liền biết.

Trung niên mập sắc mặt đột nhiên lạnh lùng nói với thanh niên mặc tử ý:

- Móc một con mắt của nó!

- Rõ, sư tôn!

Độc sư tử y vẻ mặt dữ tợn vươn một đầu ngón tay chuẩn bị động thủ.

”Tê”

Lạc Thủy bị sợ hãi đến nỗi sắc mặt trắng bệch lập tức ngất đi.

- Dừng tay!

Lão già lưng gù nổi giận gầm lên một tiếng, ngăn độc sư tử y hành động. Trung niên mập lập tức lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn:

- Sư tôn! Lão nhân gia người rốt cuộc đáp ứng rồi sao.

- Ha ha! Vị đạo hữu độc sư này, mới hai tháng từ biệt, chúng ta lại gặp nhau.

Đúng lúc này từ phía sau truyền đến thanh âm một nam tử.

- Người nào?

Trung niên mập kia sắc mặt đại biến gần như toát ra một thân mồ hôi lạnh. Vừa rồi đắc ý vênh vác bị người ta vô tình đến gần vậy mà hắn không ngờ một chút cảm giác cũng không có.

- Là người!

Độc sư tử y kinh hô nhìn chằm chằm Dương Phàm. trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

- Người là ai?

Trung niên mập thân hình chợt lóe về mặt kinh dị nhìn Dương Phàm.

- Sư tôn! Hắn chính là tên Dương được sư mà mấy ngày trước hóa giải độc thuật cho Thiết Ma Sơn kia.

Độc Sư tử y vội vàng lên tiếng giải thích.

- Hừ hừ! Khó trách người có thể phá giải độc thuật của chúng ta, thì ra không ngờ chiếm được kế thừa của lão bất tử này.

Trung niên mập ánh mắt lại lạnh lùng quét nhìn Độc Vương lưng gù:

- Khó trách lão nhân gia người không muốn giao bảo vật cùng truyền thừa cho ta, tất cả là bởi hắc sao?

Dứt lời trong ánh mắt hắc nhìn về phía Dương Phàm mơ hồ có sát khí lấp lóe. Độc Vương lưng gù thấy Dương Phàm xuất hiện. lộ vẻ tươi cười nói:

- Rốt cuộc ngươi đã xuất quan bước vào Kim Đan.

- Đa tạ tiền bối ban cho linh đan bằng không ta cũng rất khó nhanh như vậy đột phá đến bậc cao.

Dương Phàm khom mình thi lễ, vẻ mặt bình tĩnh hài hòa dường như hồn nhiên không phát hiện thế cục cấp bách trước mắt.

- Hừ. thì ra chỉ là một tiểu mao đầu mới bước vào Kim Đan.

Trung niên mập cười lạnh nhưng trong lòng lại thêm vài phần kiêng kỵ. Thêm một tu sĩ bậc cao như Dương Phàm này, ở trong chiến đấu chính diện giữa hai thầy trò bọn họ vậy hắc sẽ không thể chiếm được tiện nghi. Giờ phút này, điều duy nhất hắc có thể dựa vào chính là bắt giữ Lạc Thủy. Dương Phàm hoàn lễ xong ánh mắt quét nhìn trung niên mập và Độc Sư tử y, lạnh nhạt cười nói:

- Độc Vương tiền bối! Trên người ngài có thương tích, hai tên ô hợp này cứ giao cho Dương mỗ đối phó đi.

- Người mới bước vào Kim Đan, mà tên nhị đệ tử này của ta lại bước vào Kim Đan Kỳ gần trăm năm rồi, người cùng không nên sơ ý. Hai người chúng ta đối phó hắc đủ có thể dễ dàng chiến thắng, nhưng Thủy nhi đang bị hắc bắt giữ.

Độc Vương lưng gù vội vàng dùng thần thức truyền âm nói với Dương Phàm để hắc hiểu được điểm mấu chốt.

- Ha ha ha! Thật sự buồn cười, một tu sĩ mới bước vào Kim Đan bậc cao dám vọng tưởng đối phó với Nhạc mỗ.

Trung niên mập vẻ mặt trào phúng, hắc chỉ có chút kiêng kỵ đối với Dương Phàm chứ đơn đả độc đấu hắc tuyệt đối nắm chắc có thể dễ dàng chiến thắng.

- Phải không?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười ánh mắt lại rơi xuống trên người Độc Sư tử y.

- Người muốn làm gì? Nếu người dám động thủ với ta, ta lập tức giết nàng.

Độc Sư tử y sắc mặt biến đổi nói.

- Ta vẫn cứ xuất thủ đó!

Trong mắt Dương Phàm lệ quang lóe lên, nâng bàn tay trái lên. Đây chính là cánh tay trái tử vong của hắc! Tiên Hồng bí kỹ.

Mặc dù hiện tại đã bước vào tầng thứ tư của Tiên Hồng Quyết, nhưng mỗi ngày cũng chỉ được dùng ba lần.

- Không nên mạnh động!

Độc Vương lưng gù sắc mặt đại biến, Lạc Thủy ở trong tay địch nhân nếu có sơ sót sẽ lập tức mất mạng. Hắc thật sự không hiểu bình thường nhìn thấy Dương Phàm thập phần trấn định ổn trọng, vì sao hôm nay lại hành động như vậy?

Nhưng khi Dương Phàm nâng cánh tay trái lên trong chớp mắt cả người Độc Sư tử y trở nên cứng ngắc.

"Rắc rắc"

Cổ họng hắc lập tức bị bóp nát trở thành một thi thể người chết.

"Phốc, bịch"

Chiếc đầu của Độc Sư tử y rơi xuống mặt đất, mặc dù đến chết hắc cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Cái gì?

Trung niên mập ngắc ra hoàn toàn bị chấn động, đồng dạng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Độc Vương lưng gù cũng giết mình trong chốc lát, chỉ thấy Dương Phàm khoát tay một cái thì Độc Sư tử y kia lập tức biến thành một thi thể không đầu.

”Hừ”

Dương Phàm sau khi giết chết Độc Sư tử y trong giây lát, thân hình chớp động bay vút đến trước người Lạc Thủy bảo vệ nàng lại.

- Tốt tốt, làm thật tốt!

Độc Vương lưng gù vô cùng kích động trong lòng sảng khoái, khẽ cúi đầu về phía đầy cảm kích.

- Độc Vương tiền bối! Chỉ là cái nhắc tay nhắc chân mà thôi. Lạc Thủy muội muội tạm thời giao cho ngài bảo hộ, người này để ta đối phó đủ rồi

Dương Phàm đậm mặt cười giao Lạc Thủy vẫn đang bất tỉnh cho Độc Vương lưng gù.

- Người cũng phải cẩn thận!

Độc Vương lưng gù dặn dò một câu rồi ôm cháu gái vào lồng ngực bay sang một bên quan sát cuộc chiến.

”Tiểu tử này dám làm hỏng chuyện tốt của ta.”

Trung niên mập vẻ mặt âm độc oán hận, trên người tản mát ra một cỗ sát khí nồng đậm như một con rắn độc nhìn chăm chú Dương Phàm.

- Độc Sư đạo hữu này! Người tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi Dật Hà Thôn đi. Dương mỗ là một Dược Sư bậc cao cũng chính là khắc tinh của người. Dương Phàm vẫn ung dung nhìn về phía trung niên mập kia.

Đây là tu sĩ bậc cao đầu tiên mà hắn đối mặt sau khi bước vào bậc cao mà còn là một Độc Sư bậc cao nữa. Trước kia gặp phải tu sĩ bậc cao bên địch vậy còn không phải nhanh chóng cao chạy xa bay sao, cho dù có thể may mắn chiến thắng hoặc là nhanh chóng rút lui cùng đều phải trải qua một phen chiến đấu kinh tâm động phách. Tuy nhiên giờ phút này, hắn bước vào tầng thứ tư của Tiên Hồng Quyết là Uẩn Chứng Kỳ, tin tưởng tăng nhiều, đối mặt với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ tự thấy mình có thể chiến thắng.

- Khắc tinh?

Trung niên mập vẻ mặt trào phúng càng đậm:

- Lão phu tu độc thuật một hai trăm năm, tu sĩ Kim Đan cùng giai chết bởi độc dược của lão phu không ít hơn hai ba tên mà tên tiếp theo chính là người!

Dưới tình huống bình thường, người ở trong Tu Tiên Giới nghe tới Độc Sư đều sợ đến vỡ mật, tu sĩ cùng giai cũng phải kiêng kị. Nhưng Độc Sư cùng giai nếu gặp phải Dược Sư xem như bị khắc chế, Dương Phàm nói cũng là sự thật. Trong trường hợp đó, trung niên mập này tự cho rằng công lực thâm hậu, đối phương lại mới bước vào Kim Đan. Tuổi còn trẻ như thể trình độ trên phương diện y thuật khẳng định sẽ không quá mạnh.

- Nghiệt đồ còn không mau cút đi!

Độc Vương lưng gù ở một bên lạnh quất:

- Chờ sau khi thương thế của lão phu hồi phục như cũ người đầu tiên ta muốn giết chính là người!

- Thương thế phục hồi như cũ?

Trung niên mập cười ha hả:

- Lão nhân gia người đừng nói giỡn muốn chữa khỏi bệnh của người ít nhất phải liên hợp năm tên Dược Sư bậc cao hoặc là do Dược Vương của Dược Tiên cốc đích thân xuất thủ. Dược Vương lại là đối thủ của người, mà hơn phân nữa Dược Sư bậc cao của Ngự Dương Quốc lại đều xuất thân từ Dược Tiên cốc.

Lão già lưng gù cũng chỉ cười lạnh không nói, hiện tại Dương Phàm đã bước vào Kim Đan bậc cao nếu muốn chữa bệnh cho mình vậy nắm chắc lớn hơn nữa. Trung niên mập trong lòng thầm nghĩ:

”Tiểu tử trước mắt này thiên phú thật đáng sợ mới bằng này tuổi đầu đã bước vào Kim Đan. Nếu ta không giết chết hắn, muốn lấy được truyền thừa cùng bảo vật trong tay lão bất tử kia gần như không có khả năng.”

Nghĩ đến đây, sát khí trong lòng hắn tăng lên, hai tay khê động, hai đạo ánh sáng màu tro vô thanh vô tức quét về phía Dương Phàm.

- Cẩn thận đó là độc thuật trí mạng!

Độc Vương lưng gù truyền âm nhắc nhở Dương Phàm.

- Độc thuật?

Dương Phàm lộ vẻ trào phúng, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ.

”Phốc phốc”

Dương Phàm để mặc hai đạo ánh sáng màu tro đánh trúng thân thể của mình. Sau đó, hắn nhắm hai mắt lại lẳng lặng cảm thụ. Hai đạo ánh sáng màu tro kia hóa thành lực lượng đáng sợ hủy diệt sinh cơ, dọc theo kinh mạch huyết nhục của Dương Phàm trực tiếp ăn mòn vào trái tim.

”Ông”

Trong hạt mầm màu xanh kia đi ra hàng ngàn vạn Sinh Mệnh Lục Lưu, trong phút chốc xóa bỏ độc lực kia, thậm chí còn thôn phệ rồi đồng hóa!

Dương Phàm chậm rãi mở lớn mắt, trên mặt nở một nụ cười, thể chất của mình giờ phút này càng cường đại hơn, cộng với trái tim gần như bất tử bất diệt kia độc thuật cùng giai căn bản không thể uy hiếp đến hắn.

- Cái gì?

Trung niên mập vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nghi hoặc chợt hắn cảm thấy một cái xuất ra một độc bảo hình con rết đen bóng, phát ra độc khí tử vong.

”Hừ”

Pháp quyết trong tay trung niên mập không liên tục biến ảo, hào quang hai màu tím tro hòa lẫn vào nhau khiến cho hắc quang trên độc bảo hình con rết kia đại thịnh, độc lực kéo tăng lên đến cực hạn.

- Cẩn thận! Đó là sát thủ cùng độc bảo Hóa Huyết Độc Công của hắn ngưng luyện máu huyết của một vạn con rết độc mà thành.

Độc Vương lưng gù lại vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Hóa Huyết Độc Công?

Dương Phàm vẻ mặt vẫn tươi cười, vung tay lên trực tiếp bắt được độc bảo hình con rết màu đen kia. Thấy tình cảnh như vậy, trung niên mập vẻ mặt vui mừng như điên âm thầm cười lạnh: ”Người đây là muốn chết tay không tiếp độc bảo như thế, cho dù là Kim Đan đại tu sĩ cũng phải chết.”

- Không thể sơ ý!

Độc Vương lưng gù cũng kinh hô một tiếng. Nhưng Dương Phàm vẫn chộp độc bảo con rết đó vào trong tay.

- ừ. cảm giác này

Dương Phàm lại nhắm hai mắt lại dường như đang đắm chìm trong một loại diễn luyện, gật đầu nói:

- Có chút tê dại, có chút lạnh lạnh, dùng con rết này hắn là có thể tăng cường thể chất.

314. Chương 318: Bỏ Chạy Trốn Chết

- Hơi tê, hơi lạnh, ăn con rết này hắn có thể tăng cường thể chất.

Chỉ trong thời gian hô hấp hần đã thăm dò được thủ đoạn độc thuật của Độc Bảo này. Hần phải thừa nhận độc lực của con Hóa Huyết Độc Công này vô cùng cường đại. Nếu không phải tâm tạng mình lên cấp Uẩn Chứng Kỳ hoàn mỹ, thể chất gần như yêu thú cùng cấp, cơ năng sinh mệnh cường đại vô cùng có thể đã chết trước độc thuật này rồi. Độc sư cấp cao quả nhiên không tầm thường, thảo nào danh tiếng độc sư ở tu tiên giới nghe tiếng gió đã sợ mất mật!

- Cái gì! Làm sao lại không có tác dụng?

Trung niên hơi béo kia trông mắt co rút, kinh hãi vỡ mật, trong ánh mắt nhìn Dương Phàm còn lộ ra vài phần sợ hãi. Đồng thời trong ánh mắt hần còn mang nghi vấn nồng đậm, trong lòng hần thật khó mà tin được một tiểu mao đầu mới vào bậc cao Kim Đan có thể đối kháng lại với Độc Bảo sát thủ của mình. Hần thấy Dương Phàm không chút tổn hao đứng đó bộ dạng nhẹ hẫng như không, liền càng thêm hoài nghi. Không đúng, khẳng định là hần có thuốc giải!

Trung niên hơi béo trong mắt hiện lên vẻ chột hiểu:

”Lão bất tử kia rất rõ ràng Hóa Huyết Độc Công của ta, lấy năng lực của lão phối chế ra thuốc giải và công pháp hóa giải, tuyệt đối có thể làm được.”

Nghĩ tới đây, oán hận trong mắt hần càng sâu, lạnh lùng đảo qua hai người trước mắt mặt đầy trào phúng nói:

- Đừng có đóng kịch nữa. người căn bản là có thuốc giải còn ở đây giả bộ. Người cho là như vậy, là có thể dọa lui ta sao?

Dương Phàm nghe lời này nao nao lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Thuốc giải? Dương mỗ ta có Thánh Nông Thể, bách độc bất xâm, nào phải một Độc Bảo nho nhỏ có thể làm khó được?

- Cái Thánh Nông Thể chó má gì, bản độc sư chưa có nghe qua.

Trung niên hơi béo kia có chút tức giận. tiếp đó châm chọc:

- Người không phải nói dùng thử độc công (rết độc), có thể tăng cường thể chất hay sao?

- Đúng vậy, không sai được. Đối với ta mà nói. ăn vào con rết này đúng là có thể tăng cường thể chất.

Dương Phàm dứt lời. liền há mồm bỏ Hóa Huyết Độc Công vào miệng, khế cắn mấy cái.

Rộp rộp rộp!

Mới chỉ chớp mắt con Hóa Huyết Độc Công đã bị Dương Phàm ăn mất một đoạn.

- A!

Trung niên hơi béo kia sợ ngây người, cả người瑟瑟. Lão già lưng còng cũng một lát sau mới phản ứng lại. Còn lúc này, Hóa Huyết Độc Công dài nửa xích đã bị Dương Phàm ăn phân nửa.

Rộp rộp!

Dương Phàm ăn có mùi có vị giống như là mỹ vị thế gian này.

- ừ, mùi vị rất ngon. hơi cay lại tê, quan trọng nhất là có thể cường hóa sức lực tăng cường sức đề kháng với độc tính cùng loại.

Dương Phàm ăn nửa đoạn. lưu lại nửa đoạn sau lẩm bẩm:

- ừ, một nửa này ta giữ lại. sau này phối chế thuốc độc.

Phốc!

Lúc này, trung niên hơi béo kia mặt mũi trắng bệch phun ra một ngụm máu. Tâm thần bị hao tổn!

Độc Bảo này hần luyện hóa mấy chục năm, đã tâm thần tương liên, hiện giờ bị Dương Phàm ăn quá nửa há có thể không bị ảnh hưởng. Pháp Bảo này không phải như Pháp Bảo bình thường, như loại Độc Bảo do

hắn dùng độc vật thuần túy luyện chế thành, cần dựa vào độc tính, chất liệu khẳng định không cứng rắn bằng Pháp Bảo. Nếu không dù là thực lực Dương Phàm có mạnh hơn đi nữa cũng không thể nào cản đứt được Pháp Bảo.

- Người

Trung niên hơi béo kia mặt mũi tái nhợt phục hồi lại từ trong khiếp sợ. LÚC này, hắn càng dùng ánh mắt không phải người nhìn về phía Dương Phàm, ở trong mắt hắn. Dương Phàm đã không phải là người nữa thậm chí còn xếp vào cấp bậc yêu nghiệt. Dưới chân hắn chợt lóe sắc tím, độn quang bỗng nhiên nâng lên, hiển nhiên chuẩn bị lập tức bỏ chạy. Chỗ lợi hại của độc sư chỉ ở trên độc thuật Độc Bảo, nếu như những thứ này đều không làm gì được kẻ địch vậy triệt để không còn cách nào nữa.

- Ha ha. người công kích Dương mỗ hai lần rồi hiện giờ lại muốn chạy, tiếp ta một chiêu!

Dương Phàm cười khê thân hình nhẹ nhàng lướt đi, "bốp" một tiếng tiện tay đánh ra một chưởng. Trong nháy mắt này, mầm mống màu xanh ở sâu trong tâm tạng phân ra trăm ngàn dòng sinh mệnh màu xanh như ngàn vạn nhánh sông dọc theo hô hấp, máu, gân cốt, mạch lạc. trong khoảng khắc tụ hội lại trên bàn tay hắn. Một chưởng đánh ra không khí run rẩy, mơ hồ vang lên tiếng sấm làm người ta khí hư và quay cuồng!

Một khắc đó, dòng sinh mệnh trong phạm vi trăm trượng đều run lên, phàm là sinh linh gần đó đều khê cộng minh cảm nhận được sinh mệnh bùng nổ thật đáng sợ. Tiếng nói còn chưa xong, một cỗ quang trụ bằng bạc màu xanh lục đã bắn ra từ trong bàn tay hắn, khoảnh khắc hóa thành một con mãnh hổ màu xanh lục rất sống động, hung hăng nhào tới trước người trung niên hơi béo kia.

- A!

Trung niên hơi béo không ngờ tới tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như Dương Phàm lại có thực lực như vậy. Hắn cần rằng một cái vội vàng vận pháp lực, đánh ra một quang sáng tím tụ ở trước người hình thành tường phòng ngự. Đồng thời hắn lại tề ra một tấm chắn bảo hộ trước người.

Răng rắcẦm!

Tường phòng ngự màu tím thoáng cái vỡ vụn, lực lượng cường đại sôi trào đánh lên trên kiện hạ phẩm Pháp Bảo phòng ngự. Trung niên hơi béo hừ nặng một tiếng, bị một chút nội thương, cả người nương theo cỗ xung lực lớn bay ra mấy chục trượng. Sau đó độn quang dưới chân hắn kịch liệt run run hóa thành một đạo tử quang yêu dị bay vút về phía chân trời, chớp mắt biến mất không thấy.

- Ồ?

Dương Phàm không ngờ tới đối phương còn có thuật bảo mệnh như vậy, mở ra cảm giác, phát hiện trung niên hơi béo kia một hơi đã bay ra ngoài bốn năm dặm. Trong mắt Dương Phàm hiện một tia ý lạnh liền muốn thừa thắng truy kích. Trước kia. hắn luôn bị tu sĩ bậc cao truy sát hiện giờ rốt cuộc có thể đổi vai rồi

- Không cần truy đuổi. hắn đã bị thương, trong thời gian ngắn sẽ không trở về nữa.

Đà Bối Độc Vương ngăn Dương Phàm lại cười nói:

- Lực một người, nếu muốn đuổi theo giết bậc cao cùng cấp hết sức khó khăn. Nếu như bức quá gấp đối phương làm ra việc cá chết lưới rách vậy thì được không bằng mất.

- Vãn bối mới vào bậc cao có chút đắc ý quên mình, muốn chém giết Kim Đan đồng cấp, đại triển thân thủ.

Dương Phàm gật đầu cười hắn biết rõ Đà Bối Độc Vương muốn nói cho mình một thường thức: một khi tiến vào Kim Đan liền thành tu sĩ bậc cao không có ai là kẻ đầu đường xó chợ, người nào không có một hai thuật bảo mệnh cùng chiêu sát thủ.

- Ha ha người mới vào Kim Đan bậc cao liền giết tu sĩ đồng cấp chạy trốn chết, chỉ riêng điểm này đã đủ để tự ngạo, ngày sau tiền đồ không thể đoán trước.

Đà Bối Độc Vương tán thưởng nói, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm nhiều hơn vài phần chờ mong.

- Tiền bối quá khen, dù sao người này là độc sư, trừ bỏ độc thuật, sức chiến đấu vẫn có chênh lệch nhất định so với Kim Đan cùng bậc.

Dương Phàm cũng sẽ không đắc ý quên mình.

- Người thắng không kiêu bại không nản, ý nghĩ lãnh tĩnh, điểm này rất tốt. Sức chiến đấu của độc sư đúng là kém hơn không ít so với Kim Đan cùng bậc.

Đà Bối Độc Vương gật đầu lại kinh dị quan sát Dương Phàm:

- Thể chất của người thật không tầm thường, thật là vạn độc bất xâm.

Chợt lão lại thở dài:

- Xem ra người đã định trước ngày sau là khắc tinh của độc sư.

- Lạc Thủy muội muội có bị thương hay không?

Dương Phàm chuyển đề tài, bắt đầu quan sát Lạc Thủy.

- Không có gì đáng ngại. chỉ là sợ hãi quá độ ngủ một đêm sẽ tốt thôi.

Đà Bối Độc Vương nói.

Sau đó hai người bắt đầu quan sát phế tích dưới chân, các thôn dân Dật Hà Thôn đã thành một mảnh hỗn loạn. Đà Bối Độc Vương cười khổ nói:

- Xem ra Dật Hà Thôn này đã không thể ở lâu nữa.

- ĐỘC Vương tiền bối, ta lập tức trị liệu thương thế cho ngài, kết hợp lực hai người chúng ta, trọng thương trong người ngài tối đa hai ngày là có thể trị khỏi.

Dương Phàm đề nghị.

- Tốt tốt. lão phu cũng thật chờ mong.

Đà Bối Độc Vương có vẻ kích động nói.

- Không bằng đi sơn động ta bế quan tu luyện đi.

Dương Phàm đi trước dẫn đường. Không bao lâu sau Dương Phàm, Đà Bối Độc Vương, còn có Lạc Thủy hôn mê bất tỉnh đi tới sơn động trước đó. Nhìn bốn phía tràn ngập màu xanh như thiên đường. Độc Vương không khỏi cảm khái:

- Người truyền thụ công pháp y đạo cho người, nhất định là cao nhân tuyệt thế chấn động cổ kim mà.

Dương Phàm cười cười đương nhiên sẽ không chủ động nói rõ. An trí xong Lạc Thủy, Dương Phàm bắt đầu chữa thương cho Đà Bối Độc Vương. Hai người khoanh chân trong sơn động. một tay Dương Phàm đặt lên lưng Đà Bối Độc Vương, mầm mống màu xanh trong cơ thể run lên phân ra ngàn vạn dòng chảy màu xanh, cuối cùng dung hòa lực sinh cơ hùng hồn đưa vào trong cơ thể lão nhân lưng còng.

- Công phép này thật là huyền diệu mà.

Đà Bối Độc Vương kinh ngạc hâm mộ. Lần trị liệu này, hiệu quả tốt hơn trước gấp mười lần. Dương Phàm không sử dụng Khai Quang Tịnh Thể Diễm cũng có thể miễn cưỡng ứng phó lực tử diệt khô tịch đáng sợ trong nội thương. Trong quá trình này, một cỗ lực lượng sinh mệnh vô hình càng thuần khiết hơn, dùng một hình thái khác quay trở lại cơ thể Dương Phàm.

"Ấy, đây là"

Dương Phàm chỉ cảm thấy tu vi của mình lại bắt đầu tăng lên, cảnh giới cũng cố từng chút một, pháp lực hùng hậu từng phần. Nếu tiếp tục như thế không tới nửa ngày, cảnh giới hiện tại của ta có thể triệt để vững chắc rồi

Dương Phàm không khỏi mừng như mở cờ trong bụng. Một ngày qua đi. Dương Phàm đã trị liệu đa số thương thể trong cơ thể lão nhân lưng còng. Thế nhưng, còn có hai nơi nghiêm trọng nhất. Đó là hai đoàn u quang xoay chuyển không ngừng, một đoàn trong tâm tạng, một đoàn ở phần đùi.

”Đây tất nhiên là vết thương do Tam u Ma Diễm lưu lại!”

Trong lòng Dương Phàm nghiêm túc, cảm ứng được hai luồng u quang xoay chuyển như âm hồn không khỏi thâm than:

”Khó trách bằng y thuật của Độc Vương cũng không thể trị được thương thể này, hóa ra lực lượng do Tam u Ma Diễm hóa thành đã đạt tới mức tự sinh tự dưỡng. Cái này giống như lực lượng độc thuật, có thể chiếm giữ thân thể trong thời gian dài.”

Phốc!

Dương Phàm nghiêm nghị, đỉnh đầu hiện một đoàn linh quang sáng ngời, trong bàn tay hiện lên một đoàn quang diễm mờ lung, bên ngoài quanh quần ngọn lửa màu trắng nhảy lên như tinh linh. Ngay lúc này, linh khí trong phạm vi một dặm liền hỗn loạn.

”Đây là hạng thần thông gì?”

Đà Bối Độc Vương âm thầm kinh hãi.

Vù vù vù!

Dương Phàm vỗ giữa hư không. Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành vô số điểm sáng trắng trong suốt, như kim châm dung nhập vào trong cơ thể lão nhân lưng còng.

Oong!

Chỉ một thoáng, toàn thân lão nhân lưng còng phát ra ánh sáng trắng nhu hòa bao phủ trong một tầng hào quang. Dương Phàm theo dõi chặt chẽ hai nơi u quang độ sức cùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm, u quang chợt sáng chợt tối, liên tục run lên, héo rũ từng chút cuối cùng không kém hơn Dương Phàm có dự trữ khổng lồ.

Phốc!

Hai đoàn u quang vừa tắt, nháy mắt này u Minh Ma Diễm ở chỗ sâu trong đan điền Dương Phàm bỗng run lên phóng ra một cỗ ma khí bá đạo ngạo nghễ vạn vật, ép xuống cả một khu vực. Cùng lúc này, trong một ngọn núi lớn màu đen đáng sợ cách xa mấy vạn dặm truyền ra một tiếng nói mệnh mông kinh hồn:

- Sao lại như thế, hắn còn chưa chết?

315. Chương 319: Tông Sư Ma Đạo

Trên một ngọn núi đen to lớn ở xa ngoài mấy vạn dặm vang lên một tiếng nói mệnh mông kinh hồn. Đây là một tòa núi đen âm trầm đáng sợ, mây mù lượn lờ che phủ phạm vi mấy chục dặm, bốn phía là vực sâu đen kịt không thấy đáy, tụ hội một cỗ khí tức lạnh lẽo âm trầm bá đạo. Mỗi một thân cây, một tảng đá trong cỏ dại đều ẩn chứa khí tức không giống như vật ở bên ngoài. Lấy ngọn núi đen to lớn này làm trung tâm trong phạm vi mấy trăm dặm, ngọn núi cao ngàn thước không dưới mười tòa, khu vực to lớn như vậy, đều bao phủ trong một tầng ma khí áp lực, ở khu vực này, không có bất kỳ tu sĩ nào dám tới gần, ngay cả tu sĩ bậc cao cũng không ngoại lệ.

Bởi vì bọn họ đều rõ ràng nơi đây từng từng một thế lực đáng sợ ngạo thị tu tiên giới Ngự Dương,

Ma Dương Tông!

Ma Dương Tông đại biểu đệ nhất tông môn ma đạo Ngự Dương Quốc, thống lĩnh quần hùng ma đạo từng từng ngàn năm không ngã. Trong mấy trăm năm gần đây, Ma Dương Tông lại xuất hiện một cự đầu ma đạo vạn năm khó gặp, chấn nhiếp chánh ma hai đạo Ngự Dương Quốc, tông sư Tam u Lão Ma!

Trong một tòa đại điện ám kim trên ngọn núi đen. Tam u Lão Ma một thân áo bào đen chấp tay đứng ngạo nghễ, hai mắt tối đen như vực sâu, tay áo không gió mà bay. Hắn cứ đứng đó như thế, như một bóng ma không ai chiến thắng được. Trong đôi mắt tối đen kia như một lỗ đen sâu không thấy đáy, phóng ra từng đạo quang mang lăng lẹ như ngưng kết không khí.

- Lão bất tử này cuối cùng xuất thân là được sư, trăm năm trước bị ta trọng thương chí mạng, còn có thể giữ mạng được tới giờ.

Tam u Lão Ma đứng thẳng bất động thì thào tự nói, trong mắt đột nhiên hiện một đạo lệ quang:

- Nhất u Ma Diễm lại xuất hiện rồi, lại còn có liên quan đến lão bất tử này.

Trầm ngâm một lúc lâu hắn chậm rãi mở miệng:

- Gọi Vân Hàn tới gặp ta.

Tiếng nói của hắn vang vọng trong đại điện trống trải truyền xuống như thánh chỉ. Một lát sau. Sở Vân Hàn vẻ mặt cung kính chạy tới khom người hành lễ:

- Sư tôn triệu đồ nhi tới có chuyện gì?

- Vừa rồi người có cảm ứng được không?

Tam u Lão Ma hỏi.

- Đồ nhi đã cảm ứng được. Nhất u Ma Diễm kia có thể xuất phát từ Thạch Thiên Hàn trong lời đồn.

Sở Vân Hàn hết sức ngoan ngoãn đáp trong mắt không có chút ngạo nghễ nào.

- Nhất u Ma Diễm của người đã tu luyện thể nào rồi?

Tam u Lão Ma hỏi.

- Hồi bẩm sư tôn, được Ma Uyên Đan trợ giúp. Nhất u Ma Diễm của ta đã tu luyện tới cảnh giới tiểu thành.

Sở Vân Hàn dứt lời trong tay tế ra một đoàn ma diễm u ám, đẩy lên một trận dao động kinh hãi ở trong đại điện, ở giữa ma diễm kia, có một đoàn u quang lúc sáng lúc tối

- Tốt. hôm nay vì sư trợ giúp người một chút, tặng Nhất u Ma Diễm của người tới cảnh giới đại thành.

Tam u Lão Ma dứt lời, cả người cuộn cuộn ma diễm tỏa dài ra, che trời ngập đất. Ma diễm hùng hồn áp bức đại điện, ma uy vô thượng này không ngờ lại không kém gì Thiên Niên Vô Đầu Ma Thi ma tung chọi hiện trước kia thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

- Tạ ơn sư tôn

Sở Vân Hàn mừng rỡ nhưng trong mắt lại còn có chút lo lắng. Nửa canh giờ sau ma diễm kinh thế áp lực cả đại điện mới dần dần thu hồi vào trong cơ thể Tam u Lão Ma.

- Dựa theo cảm ứng của người, đi tìm thứ kia đi

Tiếng nói của Tam u Lão Ma dần dần đi xa, đôi mắt hắn vẫn không chuyển động giống như một pho tượng màu đen dung nhập vào bóng tối, không nói một lời.

- Rõ, đệ tử lĩnh mệnh.

Sở Vân Hàn khom người cáo lui.

Dật Hà Thôn, trong một sơn động.

Phốc phốc!

Hai tia u quang bị Khai Quang Tịnh Thể Diễm phá diệt nhưng Nhất U Ma Diễm trong cơ thể Dương Phàm bỗng rung động, phóng ra một cỗ ma uy cường đại. Hơn nữa cùng lúc đó trong một mảnh không gian tối đen hần mơ hồ cảm thụ được hai thân ảnh trong tay đều nâng một đoàn ma diễm. Trong đó một người cao to như bóng ma, ma diễm trong tay có ba đoàn u quang, hiển nhiên là Tam u Ma Diễm chấn nhiếp Ngư

Dương quốc mấy trăm năm qua. Một người khác cảm giác như có chút quen thuộc, đoàn ma diễm trong tay giống y như Nhất u Ma Diễm của mình.

Người trước coi như mơ hồ thể nhưng người sau lại cho Dương Phàm một cảm ứng rất rõ ràng, thậm chí có thể xác định ước chừng phương hướng cùng phạm vi của đối phương.

”Xảy ra chuyện gì? Lại có thêm một người vận mệnh đối địch?” Dương Phàm hoảng sợ.

Lẽ nào ngoại trừ Tam u Lão Ma ra, thế gian này lại thêm một người nắm giữ u Minh Ma Diễm. Đột nhiên, hắc từ cái bóng kẻ địch mới sinh ra kia cảm nhận được bóng hình quen thuộc. ”Chờ Sở mỗ tu thành Nhất u Ma Diễm. trở lại đấu với ngươi.” Dương Phàm nhanh chóng nghĩ tới một chuyện.

Trên quảng trường Cửu u người bị hắc dùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm tước đoạt hai mươi năm thọ nguyên, bị ép rời đi - Sở Văn Hàn. Sở Văn Hàn là đệ tử Tam u Lão Ma xem ra hắc cũng tu luyện ra Nhất u Ma Diễm.

- Có chuyện gì? Ma khí này rất quen thuộc!

Đà Bối Độc Vương bỗng nhiên nhìn thẳng Dương Phàm. Lúc này, Dương Phàm đã phục hồi từ trong hoảng hốt, ma khí trên người lập tức thu liễm, chợt hóa thành hắc quang cuộn cuộn. quanh quẩn toàn thân. Xoạt!

Trong bàn tay hắc, xuất hiện một đoàn ma diễm trung tâm ẩn hiện một đoàn u quang.

Bạch bạch! Bạch bạch! Bạch bạch!

u quang kia lúc sáng lúc tối, nhảy lên như trái tim đang đập.

- Đây là Tam u Ma Diễm!

Đà Bối Độc Vương cả người run lên thậm chí lộ ra vẻ kinh hãi.

- Ngươi có quan hệ gì cùng Tam u Lão Ma?

Trên người Đà Bối Độc Vương ẩn hiện một cỗ uy áp cường đại. Dương Phàm cười khê:

- Tiền bối. hiện giờ ngài đã rõ, ta cùng Tam u Lão Ma là thiên địch. Hôm nay ta chỉ bước vào bậc cao. Nhất u Ma Diễm cũng tăng lên cảnh giới đại viên mãn.

- Nhất u Ma Diễm, u Minh Ma Diễm!

Đà Bối Độc Vương bừng tỉnh đại ngộ:

- Thì ra là thế. lão phu rõ rồi. chúng ta quả nhiên là có chung đại địch.

- Vậy ngươi làm sao tu thành Cửu u Ma Công. lẽ nào ngươi là đệ tử Tam u Lão Ma?

Dương Phàm đáp:

- Không, trong lúc vô tình ta lấy được bộ công pháp này, cũng thử tu luyện. Lại không dự liệu được ta lại có thiên phú ma đạo siêu việt khó tưởng, ma công tu luyện thử lại tiến triển cực nhanh, về phần Tam u Lão Ma ta chưa bao giờ gặp qua.

Đà Bối Độc Vương trầm ngâm một lúc lâu, sắc mặt biến đổi không ngừng, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Dương Phàm. cất tiếng cười to.

- Tiền bối vậy là có ý gì?

Dương Phàm khó hiểu.

Đà Bối Độc Vương hít sâu một hơi cố làm cho tâm tình mình bình ổn lại, nhưng vẫn có chút hưng phấn:

- Có thể ngươi chính là phúc tinh trời ban cho ta.

- Lão phu thua trận tranh đấu với Dược Vương, lưu lạc ra ngoài. Mà ngươi tới đây vừa lúc mang tới cho lão phu hy vọng, chỉ cần kế thừa y bát của lão phu chắc chắn năm sau sẽ thắng được hắc. Ta cùng lão thất

phu Tam u Lão Ma kia càng là đại địch sinh tử vốn tưởng rằng đời này vô vọng báo thù. Nhưng không ngờ tới người tu luyện ra u Minh Ma Diễm là đối địch với hắn. nếu có thời gian cũng chưa chắc không thể siêu việt hắn. Ha ha ha!

- Thế sự kỳ diệu như vậy, người không những mang tới cho lão phu hy vọng sống còn, còn có cơ hội báo thù, tất cả giống như trời cao đã an bài tốt

Đà Bối Độc Vương không khỏi ngửa mặt thở dài cả người run run.

- Thì ra là thế!

Dương Phàm nâng Nhất u Ma Diễm. trong mắt lóe ra thần quang, cả người thiêu đốt chiến ý, hít sâu một hơi vô cùng tự tin nói:

- Độc Vương tiền bối. nếu ngài có thể đợi thêm trăm năm. đến lúc đó Dương mỗ thăng Cấp Nguyên Anh bậc cao, trở về Ngư Dương, ngài có thể sẽ chứng kiến ta khắc chế Tam u Ma Diễm của hắn.

- Khắc chế Tam u Ma Diễm của hắn?

Đà Bối Độc Vương kinh hãi:

- Người thật có nắm chắc như vậy? Tam u Lão Ma kia chính là tông sư ma đạo vạn năm khó gặp Ngư Dương Quốc, phóng mắt ma đạo mấy ngàn năm cũng rất ít thấy cự đầu cường đại như vậy.

- Đúng vậy, ta có nắm chắc nhưng tiền đề là ta với hắn cùng bậc. Chẳng qua bây giờ còn rất xa.

Dương Phàm tự tin ung dung nói.

- Tốt tốt tốt. không ngờ tới người nắm chắc như vậy. Hiện giờ thương thế lão phu coi như cơ bản trị khỏi, cần một thời gian khôi phục nguyên khí sẽ đạt tới trạng thái toàn thịnh.

Đà Bối Độc Vương vui vẻ.

- Chúc mừng tiền bối sớm ngày khôi phục.

Trong mắt Dương Phàm cũng lộ ra một tia vui mừng. Đà Bối Độc Vương này là lão quái Nguyên Anh Kỳ có thể đếm trên đầu ngón tay Ngư Dương Quốc. hiện giờ có cùng chung lợi ích với mình. Dương Phàm còn là ân nhân cứu mạng của lão, hai người càng sâu xa không dứt, về tình về lý, Đà Bối Độc Vương phục hồi khỏe mạnh đối với Dương Phàm mà nói đều là một chuyện tốt.

Đà Bối Độc Vương mặt đầy ý cười:

- Đây cũng may nhờ người, người ở lại đây mấy ngày, ta sẽ mang truyền thừa tâm huyết suốt đời khắc vào ngọc giản giao cho người.

- Đa tạ Độc Vương tiền bối.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không cự tuyệt

- Người còn gọi ta là Độc Vương tiền bối?

Đà Bối Độc Vương sắc mặt hơi trầm xuống:

- Nhận được truyền thừa của lão phu, trên danh nghĩa người cũng coi như là một nửa đệ tử ký danh của ta rồi

Dương Phàm buồn cười:

- Vậy ta liền gọi tiền bối một tiếng lão sư.

Ở tu tiên giới lão sư cùng sư tôn có khác nhau rất lớn. Người trước chỉ đại biểu quan hệ truyền thừa tài nghệ, có thể cùng lúc báỉ bao nhiêu cũng được. Người sau trên cơ sở có quan hệ bối phận như giữa cha con. Không những truyền thụ tài nghệ còn phải giáo dục đạo lý làm người. Bái sư chính thức thậm chí còn cần quỳ lạy, cử hành nghi thức bái sư. Đồng thời trên đạo đức luân lý, sư tôn thụ nghiệp chỉ có thể có một người.

Nếu như chỉ là quan hệ lão sư cùng đệ tử, như vậy đệ tử ở bên ngoài gây ra đại họa, không có liên quan gì tới lão sư. Còn nếu như quan hệ sư tôn cùng đệ tử, một khi đệ tử gây họa ở bên ngoài, làm sư tôn cũng có trách nhiệm nhất định thậm chí khiến sư tôn không còn mặt mũi.

- Được người đã gọi ta một tiếng lão sư, vì sư nói cho người tên đầy đủ của ta: La Tùng Hoàn, người phải nhớ kỹ?

- Đệ tử đã ghi nhớ.

Dương Phàm chỉ nghe một lần, hơn nữa cố ý ghi nhớ, cuộc đời này sẽ không quên. Hai ngày sau. Độc Vương La Tùng Hoàn tiêu hao tâm huyết rất lớn rút cuộc khắc ra một chiếc ngọc giản giao cho Dương Phàm.

- Trên chiếc ngọc giản này là nghiên cứu tâm đắc độc thuật suốt đời của ta, đồng thời còn bao quát cả y học được lý. Hiện giờ ta giao nó cho người.

Lúc tiếp nhận chiếc ngọc giản Dương Phàm có thể cảm nhận được tay Độc Vương khẽ run lên, trong ánh mắt ký gởi hy vọng cùng chờ mong sâu nặng.

- Lão sư yên tâm, ta sẽ cố hết sức hoàn thành hy vọng của ngài.

Dương Phàm trịnh trọng nói.

Lúc này, hần cảm giác trên người mình nặng thêm một phần trách nhiệm không thể chối từ.

- Được rồi, ta cũng biết người thời gian cấp bách, nhanh đi đi.

Đà Bối Độc Vương khoát tay.

- Lão sư, sau khi ngài khôi phục nguyên khí, mời tới Vụ Liễu trấn một chuyến. Nơi đó có y quán đệ tử mở ra.

Dương Phàm trầm ngâm:

- Trước khi rời Ngự Dương, ta còn có cơ hội gặp lão sư một lần cuối cùng.

- Được. ta sẽ đi, đến lúc đó vì sư còn có bảo vật muốn tặng.

Độc Vương La Tùng Hoàn mỉm cười. Ngày hôm đó, Dương Phàm cáo biệt Độc Vương La Tùng Hoàn cùng Lạc Thủy, theo độn quang nhẹ nhàng rời đi. Giữa bầu trời Dương Phàm quay đầu ngưng mắt nhìn một hướng: "Dương Gia Bảo, vấn Thiên đại hội, ước hẹn ba năm còn lại nửa tháng."

Đây cũng là một chuyện cuối cùng hần làm ở Ngự Dương Quốc.

316. Chương 320: Ma Kiếm Xuất Thế

- Tốc độ thật nhanh, ngay cả bộ dạng người kia ta cũng không nhìn rõ.

Một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ kinh hãi nói.

- Không ngờ là tu sĩ bậc cao, ta cũng chỉ thấy một bóng người, miễn cưỡng thấy được đường nét chung chung, hần là rất trẻ tuổi.

Một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cách đó vài dặm than thở. Tu sĩ bậc cao đặt ở bất kỳ nơi nào ở tu tiên giới đều là nhân vật khó lường. Dương Phàm không khỏi cảm thán, chín đại cảnh giới tu tiên, từ Luyện Khí đến Trúc Cơ chỉ là ba bậc nhập môn, chỉ là nhập môn mà thôi. Bắt đầu từ Kim Đan Kỳ, ba đại cảnh giới sau được xưng là ba bậc thần thông. Chỉ có tiến vào ba bậc thần thông, cũng chính là bậc cao mới có thể có được thần thông cường đại chân chính. Từ nay về sau phi thiên độn địa ngao du tứ hải bao phủ chúng sinh không còn là một giấc mộng nữa.

Phi hành ước chừng nửa ngày, Dương Phàm đi tới Thiết Hỏa Sơn. Tính toán thời gian hần cùng đại sư Thiết Ma Sơn cáo biệt đã khoảng nửa tháng, lợi bảo công kích theo mình muốn hần đã luyện chế thành công rồi

Tiến vào Thiết Hỏa Sơn, địa bàn đại sư Thiết Ma Sơn.

- Thiết đại sư có ở đây không?

Dương Phàm hỏi đệ tử trông coi tòa sơn môn này. Trên thực tế những đệ tử này cũng chỉ là đệ tử ký danh của Thiết Ma Sơn đại sư, tu vi từ Luyện Khí đến Ngưng Thần.

- Sư tôn đang bế quan không gặp người ngoài.

Trong đó có một tên đệ tử lạnh băng nói. Lúc Dương Phàm bay đến Thiết Hỏa Sơn vì tránh người ngoài nhận biết, đã ẩn nấp tu vi. Nếu không, dù là cho đối phương một trăm lá gan thì hắn cũng không dám đối đầu với tu sĩ bậc cao như thế. Dương Phàm không để ý đến hắn mà mặt không đổi sắc mở ra thần thức. Lấy tu vi Kim Đan sơ kỳ, thần thức tối đa có thể kéo ra phương viên mười lăm dặm.

Lúc Dương Phàm vừa đột phá đến tầng thứ tư Uẩn Chứng Kỳ, thần thức liền có thể bao phủ trong phạm vi mười lăm dặm. Hiện giờ cảnh giới được củng cố, thần thức có thể đạt đến phạm vi hai mươi dặm. Cho nên có thể thấy được hắn thân tu công pháp nghịch thiên, phương diện thần thức vượt xa cùng cấp bậc. Rất nhanh, hắn ở trong sơn môn tìm được Lăng Thiết cùng Mạnh Pha.

"Tiểu Thiết, ta là Dương được sư."

Dương Phàm liền thần thức truyền âm cho Lăng Thiết tiểu đệ tử Thiết Ma Sơn. Lăng Thiết tuổi cùng thiên phú cũng không thua Thương Vân đệ tử Dương Phàm. Sở dĩ Dương Phàm tìm hắn là bởi vì tâm tính hắn coi như thiện lương đơn thuần, so với đại sư huynh Mạnh Pha tâm nhàn đã pha lẫn nhiều thứ.

- Ngài Ngài trở lại rồi

Lăng Thiết cung kính nói.

- Đúng vậy, ta đã trở về. Chẳng hay tiến độ luyện khí thế nào, thời gian của Dương mỗ đã không còn nhiều.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Dương được sư đợi đã, ta dẫn ngài đi phòng luyện khí dưới đất.

Lăng Thiết sau khi rõ nguyên nhân, lập tức đi ra dẫn Dương Phàm vào sơn môn. Dọc theo địa đạo Dương Phàm nhanh chóng đi tới phòng luyện khí dưới đất. Vừa bước vào, Dương Phàm liền cảm nhận được một cỗ nhiệt độ nóng rực, tu vi Lăng Thiết quá thấp liền chịu không nổi.

- Người lui xuống trước đi.

Dương Phàm phát tay, cho hắn rời đi, ở sâu trong phòng luyện khí, một con rồng đen trong miệng phun ra một đoàn lửa đỏ thẫm. Thiết Ma Sơn từng từng một bên đầu đầy mồ hôi. Thiết Ma Sơn lúc này bề ngoài có chút suy yếu, sinh mệnh lực cũng tương đối yếu ớt. Dương Phàm đứng hồi lâu, Thiết Ma Sơn vẫn không phát hiện vì vậy nhắc một tiếng:

- Đại sư, ta đã tới.

- A! Dương được sư, ngài đã tới rồi.

Thiết Ma Sơn vội xoay người lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Chẳng hay kiện lợi bảo công kích của ta luyện chế thế nào rồi?

Dương Phàm thử hỏi.

- Ở nơi này, cơ bản đã luyện chế thành công chỉ là còn có chút vấn đề nhỏ.

Thiết Ma Sơn nâng tay đánh ra một chưởng vào lò lửa đối diện. lấy ra một thanh ma kiếm đỏ lửa nóng rực, giống y như Dương Phàm tưởng tượng. Đợi nhiệt độ nguội đi, màu sắc vốn có của chuỗi lợi bảo công kích này mới chính thức lộ ra. Đây là một thanh bảo kiếm xanh bóng hơi lóe màu vàng kim, lộ ra lóng lánh trong suốt. nhìn có thể dùng làm gương chiếu. Phần đầu lợi bảo công kích lộ ra răng nhọn cuộn sóng dữ tợn đáng sợ, sắc bén nhọn hoặc lóe ra hàn quang đáng sợ. Hai lưỡi kéo dài càng mỏng như cánh ve, gần như nửa trong suốt, mơ hồ tỏa ra kim loại sắc bén làm được làn da rét run. Phần giữa đến chuỗi bảo kiếm đều

một màu xanh đậm rất nặng có lực. Chỗ nắm chuôi kiếm một màu thâm đen, miệng rồng thoáng cong lên đầy rẫy khí phách.

- Đây thật quá hoàn mỹ!

Dương Phàm vô cùng kích động vươn tay muốn nắm lấy chuôi lợi bảo công kích này.

- Đợi một chút nhiệt độ trên đó còn chưa hạ xuống!

Thiết Ma Sơn kinh hô. Nên biết rằng lợi bảo công kích này vừa chịu đựng địa mạch hỏa đáng sợ không lâu trước, nhiệt độ trên đó đủ để nung chảy kim loại.

Thế nhưng, đã chậm

Dương Phàm đã nắm chặt chuôi lợi bảo công kích tràn ngập khí phách ma đạo ở trong tay. Tay hắn khẽ run lên nhưng không phải vì nhiệt độ cao mà là bởi kích động. Khi hắn nắm lấy chuôi lợi bảo công kích này, bỗng cảm nhận được ma khí dâng trào đang sôi trào mãnh liệt rục rịch muốn ra.

Không hổ là ma kiếm!

Lợi bảo công kích ma kiếm!

Nhẹ nhàng xoa chuôi lợi bảo công kích này, Dương Phàm cảm giác nó giống y như mình tưởng tượng, gần như không có tỳ vết nào.

Thật là quá hoàn mỹ!

Ngón tay Dương Phàm nhẹ nhàng lướt qua mũi nhọn, trong khoảnh khắc làn da bị cắt vỡ, xuất hiện một vết máu. Kỳ quái là tốc độ vết máu này khép lại còn chậm hơn gấp đôi Dương Phàm tưởng tượng, ở miệng vết thương. Dương Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức kim loại sắc bén vang lên chính là nó ngăn chặn sinh mệnh lực tự động khôi phục. Tuy nhiên cũng chỉ là một hô hấp, bằng vào thể chất sinh mệnh lực cường đại vết thương của Dương Pháp khôi phục trong nháy mắt.

"Quả nhiên cường đại. không hổ là lợi bảo công kích, chỉ là khí kim loại đã có thể ngăn chặn sinh cơ. Nếu như luyện hóa đưa vào ma khí công kích vậy lực công kích sẽ đáng sợ cỡ nào."

Dương Phàm cả người khẽ run vô cùng hưng phấn. Không chỉ có một mình hắn kích động. Thiết Ma Sơn ở đối diện cũng cả người run run hít sâu một hơi không che giấu được vẻ tự hào:

- Đây là tác phẩm đỉnh cao cả đời này của ta.

Tác phẩm đỉnh cao của Luyện khí đại sư!

- Vì luyện chế nó ta rèn liên tục không nghỉ hai tháng, thừa nhận nhiệt độ địa mạch đáng sợ gần như tiêu hao hết tinh lực tâm huyết.

Sắc mặt Thiết Ma Sơn tái nhợt nhưng lại tràn ngập vui mừng. Nói đến đây, cả người hắn liền lung lay sắp đổ mắt thấy sẽ hôn mê.

- Thiết đại sư.

Dương Phàm kinh hô một tiếng, tỉnh lại từ trạng thái say sưa đỡ lấy Thiết Ma Sơn.

- Ha ha. ta chỉ hơi mệt một chút thôi.

Thiết Ma Sơn nhìn Dương Phàm cười áy náy.

- Ha ha. có được sư ta ở đây, làm sao cho ngài ngã xuống được?

Dương Phàm cười khẽ, nâng tay đánh một chuông lên vai Thiết Ma Sơn.

Bộp!

Lập tức một cỗ sinh cơ tinh khiết rót vào trong cơ thể hắn. Một lát sau Thiết Ma Sơn khôi phục huyết sắc tinh khí thần tăng vọt. Lại thêm một lát cả người hắn tỉnh thần no đủ, ý chí sôi sục, cả người có sức dùng không hết.

- Đây

Thiết Ma Sơn quả thật ngây người, không ngờ thế gian lại có thần thuật như vậy. Đây là thần thông được sư bậc cao?

Thiết Ma Sơn hít sâu một hơi cúi người trước Dương Phàm:

- Đa tạ được sư ra tay.

Dương Phàm vội đỡ lấy hắc cười nói:

- Đại sư ngài luyện chế một kiện lợi bảo công kích như vậy cho ta muốn nói cảm tạ thì hẳn phải là Dương mỗ mới đúng.

- Được rồi, Thiết đại sư vừa rồi ngài nói lợi bảo công kích cái này cơ bản luyện thành, nhưng còn có chút vấn đề?

Dương Phàm đưa ra nghi hoặc của mình.

Trong mắt hắc lợi bảo công kích này quả thật là báu vật, hoàn mỹ không tỳ vết. Hắc không phải Luyện khí sư, lại càng không phải Luyện khí đại sư, phương diện này là người ngoài.

- Dương được sư, ngài nhìn thanh kiếm này. Bất kỳ người nào lần đầu thấy nó, khẳng định sẽ coi nó là một thanh ma kiếm. Đây là do thiết kế phác thảo quỷ phủ thần công của ngài. tự nhiên mà thành, làm người khác kinh diễm.

Thiết Ma Sơn ngửa mặt gấp gấp nói.

- Đúng vậy, lợi bảo công kích này là một loại ma kiếm, đây là một loại ý vị cùng căn cốt. Nếu như để tu sĩ chính phái lấy được kiếm này, tuy rằng cũng có thể coi là lợi bảo nhưng không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Dương Phàm gật đầu phụ họa.

Vừa rồi lúc hắc cầm kiếm này, liền cảm giác ma khí trong cơ thể dâng trào cuộn trào mãnh liệt hưng phấn khó hiểu. Trong mắt Thiết Ma Sơn ngưng tụ thần quang, nghiêm nghị nói:

- Nếu là ma kiếm như vậy lợi bảo công kích này còn cần ma diễm rèn luyện, như vậy mới có thể ẩn chứa lực ma đạo gần như hoàn mỹ.

- Ma diễm rèn luyện? Nói có đạo lý.

Dương Phàm gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Không hổ là Luyện khí đại sư."

- Nhưng mà lão phu không có ma diễm, địa mạch hỏa này không chính không ma không thuộc ma diễm. cho nên

Ý của Thiết Ma Sơn đã rất rõ ràng.

- Ma diễm? Ha ha.

Dương Phàm cười khẽ không dây dưa nhiều chuyện này nữa. Nếu nói ma diễm, u Minh Ma Diễm của hắc ở Bắc Tần Thập Tam Quốc chính là một trong bốn đại ma diễm đại danh鼎鼎 lấy, chính là ma diễm tuyệt hảo thể giới.

- Được rồi, đại sư có thể nói cho ta biết phương pháp rèn luyện, để ngày sau ta có cơ hội rèn luyện hoàn thiện thêm một bước đối với ma kiếm này.

Dương Phàm cười nói:

- Dương nhiên, đây là pháp quyết độc môn của đại sư, ta có thể dùng vật để đổi.

- Điều này tuyệt đối không thành vấn đề. Dương được sư là ân nhân cứu mạng của ta, pháp quyết độc môn này có là gì chứ.

Thiết Ma Sơn cự tuyệt bất cứ thù lao gì, rất sảng khoái nói ra pháp quyết rèn luyện độc môn. Không những vậy, còn đưa thêm một chiếc ngọc giản cho Dương Phàm.

- Đại sư. ngài đây là

Dương Phàm nghi hoặc tiếp nhận chiếc ngọc giản này.

- Trước đó được sư một hơi liền thành, vẽ ra khí vận ma kiếm này. Đúng là một bút kinh diễm, bởi vậy có thể thấy được thiên phú luyện khí của ngài. Chiếc ngọc giản này là bộ phận pháp môn luyện khí cùng kinh nghiệm của ta, hiện giờ cùng tặng cho được sư.

Thiết Ma Sơn thành khẩn nói.

- Được. vậy Dương mỗ sẽ nhận.

Dương Phàm có thể cảm nhận được một mãnh tâm ý của Thiết đại sư cũng không chối từ. Sau đó Dương Phàm theo Thiết Ma Sơn trở lên mặt đất bắt chuyện với vài đệ tử.

- Được rồi, Dương được sư, ma kiếm của ngài đã luyện ra, chẳng hay muốn đặt tên gì?

Thiết Ma Sơn hỏi.

- Tên?

Dương Phàm nao nao nhất thời cũng không có linh cảm gì liền cười nói:

- Nếu đại sư cùng hai vị đệ tử luyện ra lợi khí lợi khí công kích này, không bằng để các người đặt tên đi.

- ừm, này

Thiết Ma Sơn bắt đầu trầm tư, hai gà đệ tử của hắn cũng cùng nghĩ. Kết quả suy nghĩ nửa ngày, cũng không có tên gì hay. Cái gì Khai Sơn, Liệt Địa đều không cách nào hình dung ý vị đặc biệt của thanh lợi bảo công kích này. Nhưng Lăng Thiết tiểu đệ tử Thiết Ma Sơn ánh mắt đột nhiên sáng ngời. thốt lên:

- Không bằng gọi là Ma Hoàng Kiếm!

Ma Hoàng Kiếm!

Mấy người Dương Phàm trong lòng vừa nhảy lên. ánh mắt sáng ngời:

- Cái tên này không tệ!

317. Chương 321: Vụ Liễu Trán Không Bình Thường

- Không tồi. tên này người đặt rất tốt, mấy bình linh đan cùng Linh Khí này tặng cho người đi.

Dương Phàm tiện tay ném cho Lăng Thiết mấy bình linh đan cùng vài món Linh Khí tốt

- Đây cái này quá quý giá rồi.

Lăng Thiết có chút trở tay không kịp nhưng trong ánh mắt đầy hưng phấn mừng rỡ. Trong mấy món Linh Khí kia có hai món là thượng phẩm Linh Khí càng có một kiện Linh Khí phòng ngự, về phần mấy bình linh đan ngay cả Thiết đại sư nhìn thấy ánh mắt cũng sáng lên. Có thể thấy được những thứ này không phải vật phẩm đối với tu sĩ cấp thấp mà nói, thậm chí là trân phẩm khó gặp.

- Dương được sư, ngài tặng thứ này quá quý trọng, tiểu đồ chỉ đặt một cái tên. không cần như thế

Thiết Ma Sơn vừa nói phân nửa. bị Dương Phàm cắt đứt:

- Ha ha. đại sư không cần lưu ý. Chỉ là tùy tiện đưa ra vài món vô dụng, thứ này để lâu cũng sẽ thành phế phẩm thôi.

Trên thực tế, mấy thứ này cũng là Dương Phàm nhắm mắt tùy tiện lấy ra một đồng từ trong túi trữ vật. Đối với những tài nguyên tu tiên không có tác dụng gì này. Dương Phàm chôn cất toàn bộ ở một góc trong túi trữ vật cho nên là tùy tiện lấy ra từ trong "đồng" kia.

Vừa nghe lời này, mấy người Thiết Ma Sơn không khỏi giật mình. Những thứ tưng ra ở trong mắt đối phương, giống như chỉ là phế phẩm vậy. Lăng Thiết cũng có chút trợn tròn mắt những thứ mà mình mơ mộng cầu mong làm sao ở trong mắt đối phương lại không đáng giá như thế. Thấy mấy người đều dùng ánh mắt cổ quái nghi hoặc nhìn mình. Dương Phàm có vẻ khó hiểu hỏi:

- Các người muốn nói gì?

- Khụ khụ

Thiết Ma Sơn khê ho một tiếng, che giấu mình xấu hổ, cười nói:

- Không có gì, không hổ là tu sĩ bậc cao ra tay bắt phàm.

- Ra tay bắt phàm?

Dương Phàm là người thông minh ra sao lập tức hiểu được. cười nói:

- Hóa ra các người nói điều này.

Dứt lời. hắn vừa khoát tay, từ "đồng phế phẩm" trong túi trữ vật lấy ra một đồng linh đan, Pháp Bảo, tài liệu.

- A!

Ba người Thiết Ma Sơn trợn tròn mắt, cái này cũng quá khoa trương đi chứ.

- Dù sao cũng không có tác dụng gì cứ tặng cho hai đệ tử đại sư đi.

Dương Phàm cười nhạt đưa một đồng đồ vật này chia làm hai nửa đưa cho Lăng Thiết cùng Mạnh Pha. Hai đệ tử Thiết Ma Sơn không khỏi mở cờ trong bụng: "Lần này gặp phải thần tài rồi."

Ngược lại Thiết Ma Sơn là sư tôn. nhìn thấy hai đệ tử của mình thu hoạch, trong lòng thậm chí có vài phần hâm mộ. Cũng không phải Dương Phàm hoang phí mà là ở trong Cửu u Bí Cảnh. hắn thu được "chiến lợi phẩm" nhiều lắm. Chỉ riêng Trác Kinh Kim Đan bậc cao, những thứ hắn tồn trữ cũng có thể coi như rộng rãi. Cuối cùng những tu sĩ tồn tại đến quảng trường Cửu u đều là thủ lĩnh các đại thế lực, trong tay nắm giữ càng là tập hợp thu hoạch của một thế lực vốn liếng hùng hậu ra sao?

Dương Phàm là người thu lợi lớn nhất ở Cửu u Bí Cảnh, lúc thu hoạch chiến lợi phẩm cũng không chú ý thanh lý. Huống hồ hiện giờ hắn đã bước vào bậc cao những Linh Khí, tài liệu, linh đan đã từng hữu dụng với hắn hiện giờ xem ra không khác gì rác rưởi cả. Nói chung, sau khi bước vào bậc cao, tầm mắt cũng đã xảy ra biến hóa lớn. Tặng xong đồ vật, Dương Phàm thu lại ý cười trên mặt. nghiêm nghị nói:

- Chuyện Dương mỗ tới Thiết Hỏa Sơn luyện chế lợi bảo công kích xin ba vị tuân thủ linh hồn huyết thệ, tốt nhất không nên đề cập cảnh giới tu vi của Dương mỗ với người ngoài.

Thiết Ma Sơn cùng hai đệ tử đương nhiên liên tục thừa dạ. Có linh hồn huyết thệ ở đó. Dương Phàm cũng không sợ bọn họ phản bội. Dừng lại ở Thiết Hỏa Sơn một lúc. Dương Phàm liền đứng dậy từ biệt, uyển chuyển từ chối Thiết Ma Sơn giữ lại:

- Thời gian Dương mỗ cấp bách, có chuyện quan trọng cần phải xử lý.

- Ba vị. Dương mỗ cáo biệt nơi đây, lần sau gặp mặt không biết phải chờ năm nào tháng nào nữa.

Dương Phàm vung tay từ biệt, nhẹ nhàng rời đi. Chỉ là Thiết Ma Sơn cùng hai đệ tử hết sức khó hiểu:

"Cùng ở tại Ngư Dương quốc, đối phương là thần y kinh đô thật muốn gặp lại cũng không phải chuyện khó nào có bao nhiêu thời gian."

Nhưng mà chỉ có nhiều năm sau bọn họ mới hiểu được hôm nay Dương Phàm cáo biệt nói như vậy, là có thâm ý sâu sắc. Thẳng đến khi Thiết Ma Sơn đại sư thọ nguyên đại nạn hắn cũng không có cơ hội gặp lại được Dương Phàm càng vô duyên gặp lại Ma Hoàng Kiếm tác phẩm đỉnh cao hắn luyện chế trong đời. Những điều này là nói sau, tạm thời không đề cập tới. Lại nói Dương Phàm rời Thiết Hỏa Sơn không chút dừng lại hỏa tốc chạy về Vụ Liễu trấn. Mặc dù Thiết Hỏa Sơn cách Vụ Liễu trấn xa ngàn dặm, lấy tốc độ Dương Phàm cùng lực lượng duy trì cường đại chỉ tốn không đến một ngày liền tới.

Cách thật xa, thần thức Dương Phàm đảo qua nhưng lại lộ vẻ cảnh giác. Nguyên lai một thị trấn vốn bình thường, lại xuất hiện không ít người tu tiên lai lịch không rõ. Những người tu tiên này lệ thuộc vào các đại thế lực, có người đến từ bốn đại gia tộc kinh đô, có người đến từ các thế lực khác, Dương Phàm chỉ có thể phân rõ một bộ phận.

”Kỳ quái! Rất cuộc xảy ra chuyện gì? Một địa phương không lọt mắt như Vụ Liễu trấn lại đưa tới nhiều người tu tiên như vậy.” Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.

Mơ hồ hấn cảm giác việc này có thể liên quan tới mình. Còn có nửa tháng, chính là vấn Thiên đại hội ba năm một lần ở Dương Gia Bảo. Trên Vụ Liễu trấn, Dương Phàm phát hiện không ít thế lực Dương gia kinh đô, riêng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng đã có mấy người. Thần thức quét nhìn y quán cùng nhà mình phát hiện thân nhân bằng hữu đều bình yên vô sự. Trong y quán. Trịnh Tiểu Mạn đột phá đến Ngưng Thần sơ kỳ, Lâm Chung cũng tu luyện tới Ngưng Thần trung kỳ. Mẫu thân cùng muội muội ở trong nhà đều mạnh khỏe. Trong bóng tối còn có người Âm Huyết Vương Triều ẩn nấp, lấy giác quan nhạy cảm của Dương Phàm liền suy đoán ra bọn họ.

Suy tư một lát Dương Phàm quyết định trước tiên không hiện thân phận thật, thi triển Biến Hình Thuật, đội mặt nạ thần bí, nhanh chóng biến hóa thành một tu sĩ trung niên Ngưng Thần Kỳ. Đi vào Vụ Liễu trấn, Dương Phàm ”người xa lạ” này khiến cho vài tu sĩ âm thầm dòm ngó, trong đó càng có tu sĩ Âm Huyết Vương Triều. Một bầu không khí quý dị ngưng kết bao phủ Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm hít sâu một hơi mơ hồ cảm nhận được vài phần bất an. Hôm nay hấn ở tu tiên giới Ngự Dương Quốc đã không tầm thường, đầu tiên nổi danh kinh đô, kế đó nổi danh ở Cửu u Bí Cảnh, đại hiển thần uy, trở thành người được lợi lớn nhất trong Bí cảnh xếp sau Vô Song.

Dương gia kinh đô, Thanh Nguyên Tông, Ma Dương Tông các thế lực thù địch khăng định cũng biết ước hẹn ba năm này ta nhất định phải tới. Đặc biệt Dương gia kinh đô sau khi biết được thực lực của hấn có thể so với ba đại tân tú, khăng định sẽ không để Dương Vũ giao chiến chính diện. Nói không chừng, bọn họ đang chờ hấn xuất hiện, sau đó giết người diệt khẩu. Rất cuộc Dương Phàm cảm ứng được phương hướng sát khí Dương gia kinh đô!

Thử nghĩ Dương Vũ ngay cả Trúc Cơ Kỳ cũng không tới làm sao đấu được với Dương Phàm thực lực sâu không thể lường. Lại còn là một mình đấu hai huynh đệ người ta?

Đạo một vòng quanh Vụ Liễu trấn. Dương Phàm chân đạp một thanh hạ phẩm Linh Khí bay đến gần Dương Gia Bảo. Vừa đến Dương Gia Bảo hấn đột nhiên lòng sinh cảm ứng ngắc đầu nhìn lại. Một đạo quang khinh chấn hiện ra từ chân trời phía sau bay đi Dương Gia Bảo.

”Tu sĩ bậc cao.”

Trong lòng Dương Phàm rung mình.

Sau đó lục tục lại có vài đạo độn ra ra vào vào Dương Gia Bảo. ”Dương Gia Bảo có đức có tài gì, có thể hấp dẫn tu sĩ bậc cao tới đây?”

Trong lòng Dương Phàm trầm nghĩ. Ngay lúc đó. Dương Phàm thấy được một bóng người quen thuộc.

”Ồ? Đó không phải Hoàng thúc sao?” Dương Phàm lập tức thần thức truyền âm

- Người là?

Hoàng thúc lộ vẻ cảnh giác hấn phát hiện tu sĩ trung niên đối diện cảnh giới vượt xa mình sâu không thể lường.

”Hoàng thúc, là ta.”

Dương Phàm khẽ kêu một tiếng, ý niệm vừa động, mặt nạ thần bí trên mặt đột nhiên biến hóa một lần trở về dung mạo cũ, sau đó lại biến hóa trở về bộ dạng trung niên.

- A! Là ngài?

Hoàng thúc liền hoảng sợ kinh hô một tiếng, sau đó theo Dương Phàm ra hiệu. hai người bay tới một góc ẩn. Dương Phàm khẽ khoát tay, bố trí một tầng cấm chế quanh chỗ hai người, sau đó mới yên tâm hỏi.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vụ Liễu trấn, Dương Gia Bảo không khí quỷ dị dẫn tới nhiều tu sĩ lai lịch không rõ như vậy?

Dương Phàm vội vàng hỏi.

Hoàng thúc cười khở nói:

- Đó còn không phải bởi vì ngài sao.

- Ta?

Dương Phàm nao nao. khó hiểu hỏi:

- Rốt cuộc ta chọc chuyện gì? Có thể nói rõ một chút không?

- Được rồi, chúng ta từ từ nói.

Hoàng thúc dứt khoát ngồi xuống đất. nói:

- Lúc này ngài quay về Dương Gia Bảo tham dự ước hẹn ba năm, người khắp tu tiên giới đều biết rõ. Cùng lúc là bởi danh tiếng của ngài rất nhiều tu sĩ thế lực đều muốn xem Dương gia kinh đô thành trò cười. Dương nhiên, cũng không bài trừ có người cố ý truyền bá.

- Vậy tu sĩ Vũ Văn gia ngài sao lại cùng tới?

Dương Phàm hỏi.

- Đây chỉ là điều thứ nhất.

Hoàng thúc cười nói:

- Thứ hai thực lực của ngài đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, thiếu chủ Dương gia làm sao là đối thủ của ngài. Lúc này, Dương gia kinh đô âm thầm mưu tính muốn bắt lợi với ngài, đối với chuyện này Vũ Văn gia sao có thể ngồi yên không để ý tới?

- Thứ ba. không những Vũ Văn gia không thể ngồi yên không để ý, ngay cả Lệ Hồng Phi thiếu chủ Vô Ưu Cốc cũng đích thân tới. Hơn thế cùng lúc Thanh Nguyên Môn cũng phái rất nhiều tu sĩ đến muốn điều tra cái chết của Trác Kinh. Ma Dương Tông cũng phái không ít tu sĩ âm thầm ẩn nấp mục đích không rõ.

- Cái gì ba đại tông môn Ngự Dương quốc đều bị kinh động!

Dương Phàm không khỏi âm thầm kinh hãi.

Thanh Nguyên Môn tới đây là bởi vì cái chết của Trác Kinh, dù sao đối phương cũng là chết trong tay mình. Ma Dương Tông, bản thân mình kết hận thù với Sở Vân Hàn đệ tử Tam u Lão Ma. Vô Ưu cốc, Lệ Hồng Phi cùng Dương Phàm ở trong Bí cảnh có một chút hảo cảm càng có ý kết giao. Một mình Dương Phàm liên kinh động ba đại tông môn Ngự Dương Quốc thử nghĩ các thế lực khác sao có thể không theo dõi? Mặc kệ là xem náo nhiệt hay là lòng hiếu kỳ, vì vậy càng dẫn tới nhiều tu sĩ.

Dương Phàm nghe Hoàng thúc phân tích một lát. không khỏi thở ra một hơi. lẩm bầm:

- Vụ Liễu trấn còn có Dương Gia Bảo hiện giờ các đại thế lực đều có tu sĩ tới có thể nói rắc rối phức tạp.

- Thứ tư.

Hoàng thúc nói tiếp càng làm cho Dương Phàm chấn kinh:

- Có người nói môn phái Tấn quốc Bắc Tấn Thập Tam Quốc cũng phái tu sĩ tới truy sát ngài. Nghe nói ngài ở La Sơn Quốc giết không ít tu sĩ bọn họ.

Dương Phàm nhất thời có chút tức giận, quá nửa là tu sĩ Tiên Huyền Linh Vận Tông phá rối. Biết mình mở ra bảo vật bí mật ở quảng trường Cửu u, ngoại trừ Vô Song cũng chỉ có Mộng Tuyền.

- Thứ năm.

Hoàng thúc cùng có chút không thở nổi:

- Thái Cổ Thiên Ma Tông Triệu quốc cũng phái tu sĩ tới Vụ Liễu trấn, bọn họ muốn truy sát một tu sĩ tên là Thạch Thiên Hàn. Bởi vì Thạch Thiên Hàn trước đây từng xuất hiện ở nơi này.

Trong lòng Dương Phàm vừa nhảy lại đột nhiên mỉm cười:

- Vụ Liễu trấn này thật đúng là thành tổ ong vô vè? Còn có thứ sáu hay không?

- Có.

Hoàng thúc dứt khoát nói về mặt cổ quái nhìn Dương Phàm:

- Cũng không biết xảy ra chuyện gì ngài lại chọc phải nhiều chuyện như vậy.

- Thứ sáu. có người phỏng đoán ngài cùng ma đạo Thạch Thiên Hàn chính là cùng một người.

318. Chương 322: Ma Công Tàng Thứ Tư

Lúc Hoàng thúc nói lời này âm thầm quan sát Dương Phàm bản thân lại cười:

- Điều này sao được chứ. Dương được sư chính là người hành y từ bi cứu người, làm sao có thể dính dáng tới ma đầu lãnh khốc giết người không chớp mắt được.

Dương Phàm biểu hiện ra ngoài không để ý tới, trong lòng nghiêm nghị, rốt cuộc có người hoài nghi đến quan hệ giữa mình cùng Thạch Thiên Hàn.

Ngẫm lại tử tế, việc này cũng không ngoài ý liệu. Bởi vì Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn địa điểm xuất hiện mỗi lần đều chung một chỗ. Đầu tiên là lúc Dương Phàm mở y quán ở Vụ Liễu trấn, Thạch Thiên Hàn ma tung vừa hiện đã thương thậm chí giết không ít tu sĩ bất lợi hoặc có ý đồ với Dương Phàm. Sau đó mở y quán ở kinh đô, Thạch Thiên Hàn cũng xuất hiện chém giết Lỗ thần y địch nhân đồng hành với hắn.

Hai lần này, Thạch Thiên Hàn xuất hiện đều giải quyết địch nhân của Dương Phàm. Sau đó là ở Cửu u Bí Cảnh, Thạch Thiên Hàn dùng ma uy cường đại kinh sợ các đại thế lực ở Thất Thái Thành Bảo. Tuy nhiên ở Bí cảnh. Thạch Thiên Hàn như phù dung sớm nở tối tàn sau đó biến mất thần bí. Lúc này có một điểm đáng ngờ lớn hơn là thực lực Thạch Thiên Hàn bày ra ngang với ba đại tân tú Ngự Dương Quốc làm sao có thể mất tích vô cớ, chết trong Bí cảnh, thậm chí chưa từng xuất hiện ở quảng trường Cửu u. Bởi vậy có thể thấy được Thạch Thiên Hàn rất có khả năng còn có một thân phận khác. Một lần cuối cùng Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn đồng thời xuất hiện ở La Sơn Quốc!

Người trước có xung đột với bảy đại tông môn thế lực Tấn quốc, người sau lại giao phong với đệ tử Thái cổ Thiên Ma Tông, tái hiện Nhất u Ma Diễm. Mỗi một lần Thạch Thiên Hàn đều xuất hiện thần bí, sau đó biến mất thần bí. Đồng thời mỗi một lần Thạch Thiên Hàn xuất hiện giống như đều bị Dương Phàm dẫn dắt đồng thời diệt trừ kẻ đối lập thay cho hắn. Tổng hợp lại những điều trên có người cố ý hoài nghi tới quan hệ giữa Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn.

Bọn họ có phải cùng một người không?

Dù là không phải giữa hai người bọn họ cũng có quan hệ không muốn người biết.

- Ha ha. Dương mới thật bội phục sức tưởng tượng của những người lòng mang ý xấu này.

Dương Phàm cười cười trong lời nói dường như mang theo vài phần cười nhạo nhưng lại không phủ nhận quan hệ giữa mình cùng Thạch Thiên Hàn.

- Đúng vậy, đây hoàn toàn là có người cố ý bịa đặt. Thạch Thiên Hàn kia không ít kẻ thù,. bọn họ hiển nhiên muốn giá họa cho Dương được sư.

Hoàng thúc cũng gật đầu phụ họa. Dương Phàm trầm ngâm:

”Nếu không phải thần y cùng ma đạo Thạch Thiên Hàn chênh lệch quá lớn sợ rằng những người đó sẽ không chỉ là hoài nghi.”

Cũng may, bọn người kia chỉ là hoài nghi phỏng đoán không ai chắc chắn khẳng định được. Bởi vì thân phận giữa hai người chênh lệch quá lớn, dù là Dương Phàm chính miệng thừa nhận người khác cũng chưa chắc tin tưởng.

Sau đó Hoàng thúc bắt đầu nói với Dương Phàm về các thể lực ở Vụ Liễu trấn, Dương Gia Bảo có thể bắt lợi với Dương Phàm. Ma Dương Tông, Thanh Nguyên Môn, Quỷ Huyền Môn, Dương gia kinh đô, Thái cổ Thiên Ma Tông Triệu quốc, Tiên Huyền Linh Vận Tông Tần quốc.

Khi Dương Phàm biết được lại có nhiều đại thể lực mưu đồ bắt lợi với mình như vậy, hắn cũng có chút không dám tin.

Bản thân mình lúc nào đắc tội với nhiều thể lực như vậy?

Nhưng nghĩ cẩn thận những thể lực này đều cùng Dương Phàm có chút ân oán hoặc là nguyên nhân lợi ích. Tính toán tổng thể một chút không ngoài ba nguyên nhân:

Thứ nhất: Dương Phàm có ân oán với vài nhân vật trọng yếu trong các thể lực này, tỷ như Dương gia kinh đô, Ma Dương Tông.

Thứ hai: vốn là kẻ thù của Thạch Thiên Hàn. Tỷ như Quỷ Huyền Môn từng bị Thạch Thiên Hàn giết một kỳ tài tu luyện Mộng Hồn Đại Pháp. Thái cổ Thiên Ma Tông Triệu quốc truy sát cũng là thuộc nguyên nhân này.

Thứ ba: lợi ích dụ hoặc. Dương Phàm ở quảng trường Cửu u mở ra bảo vật, bí mật này chỉ CỐ Linh Huyền Linh Vận Tông Tần quốc biết được, vì vậy không tiếc phải tu sĩ ẩn nấp Ngư Dương địch quốc.

Hoàng thúc cũng cười khổ:

- Ngài lại không chút lo lắng sao? Nhưng mà cũng may, còn có thể lực Vô Ưu cốc, Vũ Văn gia chúng ta có lợi với ngài.

Dương Phàm hít sâu một hơi. ngưng mắt nhìn bầu trời vô hạn. lẩm bẩm:

- Xem ra đúng như Hàm nhi bói toán ta phải rời xa Ngư Dương. Huống hồ. uy hiếp chân chính cũng không phải bọn họ.

Lúc này, hắn không khỏi nhớ tới Vũ Văn Hàm hai năm trước lấy Tinh Nguyệt Đồ bói toán cho mình:

"Hai năm sau. xin Dương đại ca cần phải nhanh chóng rời Ngư Dương Quốc."

- Dương được sư. ngài có tính toán gì không?

Hoàng thúc hỏi:

- Có còn tham gia ước hẹn ba năm?

- Ước hẹn ba năm không chỉ là một lần hứa hẹn càng là ước định giữa ta và đệ đệ.

Dương Phàm trầm trọng nói. về mặt phức tạp chìm vào hồi ức xưa. Hắn hồi tưởng lại ba năm trước đây vào một buổi sáng trong xanh thiếu niên tóc bạc trên đại hội vấn Thiên bị sỉ nhục. Lại nhớ tới đệ đệ giận dữ cùng quyết tâm vì mình tiếp nhận quyết đấu.

- Hoàng thúc. có một chuyện cần ngài hỗ trợ.

Dương Phàm nói.

- Dương được sư cứ nói ngài là ân nhân cứu mạng của ta coi như nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ.

Hoàng thúc hít sâu một hơi. nghiêm nghị nói.

Dương Phàm lấy trong túi trữ vật một truyền tin phù, trong tay liên tục biến hóa pháp quyết, thần thức nhanh chóng chuyển động, khắc xuống tin tức. Đánh xong cấm chế, hắn đưa truyền tin phù giao cho Hoàng thúc. nói:

- Hiện giờ ta không thích hợp hiện thân. mời ngài đưa nó tới Vụ Liễu trấn.

Hoàng thúc gật đầu, thu xong truyền tin phù. vội vàng đi Vụ Liễu trấn.

Làm xong chuyện này, Dương Phàm thở dài một hơi trong lòng thầm nghĩ: "May là ta đã bước vào bậc cao không thì ở trước mặt đông đảo tu sĩ căn bản không có bất kỳ sức phản kháng gì."

Sau đó, hắn ngự một thanh hạ phẩm Linh Khí chuyên tìm địa phương không người yên lặng phi hành. Nửa ngày sau hắn đi tới Quỷ Thị Sơn.

"Xem ra chỉ có nơi cấm kỵ này, mới có thể tương đối an toàn một chút." Dương Phàm tự nói.

Sau khi tới Quỷ Thị Sơn dung mạo hắn liền biến đổi lập tức hóa thành Thạch Thiên Hàn bá đạo lãnh khốc.

"Nếu đã không ở Ngự Dương Quốc được nữa như vậy trước khi đi ta giết ra một đường máu đi."

Trên khuôn mặt Thạch Thiên Hàn lãnh khốc vô tình hiện lên sát khí nồng đậm.

Xoạt!

Đột nhiên, hắn lấy ra thanh lợi bảo công kích vừa chế tạo ra

- Ma Hoàng Kiếm!

Thoáng cái một cỗ kim duệ khí tràn lan xung quanh, làm cho đám quỷ vật phạm vi mấy dặm bị dọa sợ run.

"Ta phí mấy ngày, sơ bộ luyện hóa thanh lợi khí công kích này. Còn có Tường Vân Ngõa. xem có thể mở ra thần thông hay không."

Thạch Thiên Hàn cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm hóa thành một cái bóng đen chui vào sâu trong Quỷ Thị Sơn.

Mục tiêu của hắn: Thiên Niên Mộ Huyết.

Dọc theo đường đi khí kim duệ sắc bén cùng phách giả ma đạo làm cho chúng quỷ vật nghe tiếng gió đã sợ mất mật nào dám tới trêu chọc cái sát tinh này. Thần thức Thạch Thiên Hàn đảo qua phát hiện Thiên Niên Mộ Huyết không có người, liền yên tâm đi vào. Hắn đi tới đại điện mộ huyết ngồi xuống ở nơi nguồn suối ma khí vốn thuộc Vô Đầu Ma Thị. Nhất thời ma khí thuần khiết cuộn cuộn từ trên xuống dưới đổ vào toàn thân hắn. Thạch Thiên Hàn nhân cơ hội này tế ra ma diễm bắt đầu luyện hóa Ma Hoàng Kiếm, ở trong quá trình này, Cửu u Ma Công trong cơ thể hắn tu luyện theo pháp quyết công pháp Vô Tự Ma Điển ba quyển hợp nhất. Ma công vốn đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ đỉnh giờ phút này đột nhiên tăng mạnh.

Ba ngày sau Thạch Thiên Hàn đã luyện hóa sơ bộ Ma Hoàng Kiếm, muốn luyện hóa thành bản mạng Pháp Bảo không thể làm được trong thời gian ngắn. Dương Phàm cũng không có thời gian nghiên cứu pháp môn dùng ma diễm rèn luyện hoàn thiện ma kiếm. Vào lúc này, Cửu u Ma Khí như ma uyên không đáy ở sâu trong đan điền hắn đã ngưng tụ thành một đoàn vật chất đen khô dính dần dần thành hình từng bước củng cố thành Kim Đan ma đạo.

Như Dương Phàm dự liệu, bản thân có Tiên Hồng Quyết tính bao dung phụ trợ nghịch thiên, muốn tăng ma công tới tầng thứ tư ít nhất cũng cần mười ngày nửa tháng. Thế nhưng chỗ hắn ngồi là nguồn suối ma khí ẩn chứa tinh hoa ma khí tinh khiết vô cùng để cho Dương Phàm thành công bước vào ma công tầng thứ tư, thực lực đại tăng. Cửu u Ma Công ba quyển hợp nhất lực ma đạo tinh tú, lại thêm lợi bảo công kích Ma Hoàng Kiếm. Dương Phàm cũng khó tưởng tượng được, Thạch Thiên Hàn tụ tập ba thứ một thể, có thể phát huy ra được dạng thực lực đáng sợ cỡ nào?

Lại củng cố hai ngày, trắng trợn hấp thu ma khí thuần khiết từ trong nguồn suối ma khí phía dưới ma công của Dương Phàm đã củng cố sơ bộ. Ngày bế quan thứ sáu hắn đột nhiên phát hiện nguồn suối ma khí trong đại điện này đã bị mình hút khô rồi!

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi cảm thấy may mắn. Một chỗ nguồn suối ma khí như vậy lại bị mình nhanh chân tới trước, cấp tốc tăng ma công lên cảnh giới bậc cao hóa cảnh. Lợi bảo công kích Ma Hoàng Kiếm luyện hóa sơ bộ, ma công bước vào tầng thứ tư, mục tiêu chủ yếu của Dương Phàm đã đạt đến: có được lực lượng công kích đáng sợ. Sau đó, hắn từng bước chuẩn bị tài liệu dự định dùng máu giao long cùng máu Lưu Ly Hàn Tinh Xà thủ thức tỉnh thủ đoạn thần thông của Tường Vân Ngõa.

Máu giao long, dễ thôi hắc đã sớm thu thập được rồi. Thế nhưng máu Lưu Ly Hàn Tinh Xà sợ rằng có chút phiền phức. Bởi vì con rắn lì lợm kia. Pháp Bảo khó tổn thương, toàn thân do hàn tinh cấu thành.

Xoạt!

Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian. Dưới chân một mảnh sinh cơ màu xanh kéo dài phạm vi hai ba dặm.

Bộp bộp! Bộp bộp!

Trên lục thổ địa dưới chân Dương Phàm. mầm mống màu xanh lớn bằng hạt gạo được xưng là mầm mống còn không bằng gọi là hạt quả thì đúng hơn. Mầm mống màu xanh này, chính là mầm mống màu xanh trong trái tim Dương Phàm, ánh xạ vào trong Tiên Hồng Không Gian. Đừng nhìn vật chỉ lớn bằng hạt này, nó ẩn chứa lực lượng tuyệt đối còn kinh khủng hơn cả Kim Đan tu sĩ bậc cao đồng cấp. Mầm mống màu xanh này, được trồng ở ngay khu vực trung tâm lục thổ địa. Sinh Tức Địa dựa theo ý chí của Dương Phàm đã sớm theo dòng sáng lục chia thành năm khu vực: Khu vực trung tâm, Linh Thú Viên, Linh Chu Viên, Tiên Lai Cư, Tiên Hồng Cư.

Dương Phàm muốn nghĩ biện pháp câu thông với Lưu Ly Hàn Tinh Xà để nó chủ động kính dâng ra một viên tinh huyết Vì vậy, hắc đi tới khu vực Linh Thú Viên. Hao hết tâm tư vừa dấm vừa xoa. Dương Phàm trả giá bằng hai khối Băng Tử Vụn Năm mới đổi lấy một viên tinh huyết của Lưu Ly Hàn Tinh Xà. Tinh huyết của Lưu Ly Hàn Tinh Xà màu trắng lóng lánh tỏa sáng lộ ra một cỗ khí tức đóng băng linh hồn có thể đóng lại vạn vật, Dương Phàm thật vất vả mới có thể đưa nó vào trong lọ. Như vậy, mọi chuyện đã chuẩn bị xong Dương Phàm có thể bắt đầu thử thức tỉnh linh tính Trường Vân Ngõa chân chính, để khôi phục thần thông vốn có. Đúng lúc này, một nửa tâm thần cảm quan Dương Phàm lưu lại cảm ứng bên ngoài, sinh ra một tia cảm ứng.

Vù vù vù!

ở ngoài Thiên Niên Mộ Huyết, ba cỗ khí tức kinh thể hãi tục bay vụt tới.

Xoạt!

Dương Phàm lập tức rời khỏi Tiên Hồng Không Gian, tâm thần rung mình. Ba cỗ hơi thở này đều là Kim Đan bậc cao hơn nữa tu vi vượt xa mình!

319. Chương 323: Ba Đại Quân Vương

Tuy nhiên, ngay lập tức Dương Phàm mở rộng cảm quan, liền từ trong ba đạo khí tức này cảm nhận được hai cỗ tương đối quen thuộc. Sau đó thấy rõ ba người, sắc mặt hắc vui mừng trong lòng cũng buông lỏng.

”Vù! Vù! Vù!”

Ba thân ảnh mờ ảo không một tiếng động xuyên qua Thiên Niên Mộ Huyết Quỷ Thị Sơn như vào chỗ không người, tới đại điện trong mộ huyết. Ba bậc cao Kim Đan xếp một hàng chữ ”nhất”, đứng ở đối diện Dương Phàm lập tức truyền đến một áp lực khó có thể kháng cự. Ba người này phân biệt là: một nam nhân đeo mặt nạ thần bí mặc hắc bào; một lão già khoảng thất tuần mặc áo bào tro tiêu tụy; một gã thanh niên mặt lạnh như tiền mặc kim giáp.

- Dương trưởng lão! Chúng ta nhận được truyền tin phù của ngươi, liền bí mật chạy tới đây. Từ khi ngươi trở về kinh đô rồi thần bí biến mất. Âm Huyết Vương Triều không thể chính xác nắm giữ hành tung của ngươi.

Lão già tiêu tụy áo bào tro nói với thần sắc bình tĩnh như hồ nước, không có bất cứ một tia dao động nào.

- Bái kiến ba vị Quân vương! Dương mỗ có tài đức gì mà lại để ba đại Quân vương Âm Huyết Vương Triều cùng giảng lâm.

Dương Phàm được sủng ái mà lo sợ.

Hắn nhờ Hoàng thúc mang một tấm Truyền tin phù muốn liên hệ với thế lực của Âm Huyết Vương Triều tại Vụ Liễu trấn để thương nghị cục diện tiếp theo cũng để thử thái độ của Âm Huyết Vương Triều. Nhưng hắn không nghĩ tới một phong truyền tin phù không ngờ lại kinh động tới ba đại Quân vương chúa tể cao nhất của Âm Huyết Vương Triều!

Lão già tiêu tụy thất tuần này, chính là Bồ Thiên Quân Vương, thời điểm Dương Phàm ở La Sơn quốc gặp được, ông từng vì mình ngăn cản truy kích của bậc cao Kim Đan Thái cổ Thiên Ma Tông.

- Bản lĩnh của người thật không nhỏ, chỉ dựa vào sức một người liền khuấy động hơn bảy phần thế lực của Ngự Dương quốc. Thậm chí thế lực quốc gia cũng tham gia vào. Giờ phút này Vụ Liễu trấn trở thành cơn lốc xoáy phân tranh của các thế lực lớn. Mất thấy người cũng nguy hiểm trong sớm tối, ba đại Quân vương Âm Huyết Vương Triều ta sao có thể khoanh tay ngồi nhìn?

Truyền đến thanh âm của Âm Thiên Quân Vương giấu sau tấm mặt nạ thần bí, dường như có vài phần trách cứ lại có vài phần tự hào. Vừa nghe lời ấy, Dương Phàm thật có chút ngượng ngùng, dù sao đều là chính mình gây họa, hiện tại ngay cả ba đại Quân vương Âm Huyết Vương Triều đều bị bức phải ra mặt có thể thấy được tính nghiêm trọng của tình thế lúc này.

- Người chính là Thạch Thiên Hàn? Thần y Dương Phàm?

Thanh niên mặt lạnh như tiền mặc kim giáp đột nhiên lên tiếng, hắn cẩn thận đánh giá Dương Phàm dường như có vài phần tò mò. Nhưng trong ánh mắt hắn có vài tia bề trên nhìn xuống.

- Đúng vậy! Xin hỏi Quân vương có nghi vấn gì sao?

Dương Phàm cảm thấy một áp lực không nhỏ áp tới, vội vàng gật đầu có chút kỳ quái. Hắn đương nhiên có thể đoán ra người này nhất định là Phệ Thiên Quân Vương trong Âm Huyết Vương Triều, thiên về sát phạt chiến đấu.

- Hai tháng trước bản Quân vương từng giao thủ cùng Vô Song, hắn vô cùng tôn sùng đối với người.

Phệ Thiên Quân Vương lạnh nhạt cười dường như có vài phần nghi ngờ:

- Chỉ là gặp mặt lần này, khó tránh khỏi có chút thất vọng

- Vô Song?

Dương Phàm cảm thấy có chút xấu hổ, trong ba đại Quân vương, Âm Thiên Quân Vương cùng Bồ Thiên Quân Vương đối xử với mình đều rất tốt, thậm chí quan tâm chăm sóc, hắn đoán đây là nguyên nhân vì phụ thân. Nhưng Phệ Thiên Quân Vương này đối với hắn rõ ràng có vài phần khinh thị.

- Dương trưởng lão! Phệ Thiên Quân Vương là người ăn ngay nói thẳng, không khéo ăn nói, lời nói của hắn người không nên để ở trong lòng.

Bồ Thiên Quân Vương cười dùng thần thức truyền âm nói với Dương Phàm. Dương Phàm khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được trong ánh mắt của Âm Thiên và Bồ Thiên Quân Vương ẩn chứa vẻ chờ mong và yêu mến.

- Chúng ta cùng nhau ngồi xuống bàn chuyện quan trọng đi

Âm Thiên Quân Vương thần nhiên đảo ánh mắt lướt qua ba người tại đây phát phát tay nói, ba đại Quân vương đồng loạt ngồi xuống. Dương Phàm cũng khoanh chân ngồi theo. Từ trong một động tác này, hắn lại phát hiện một điều mới mẻ, Âm Thiên Quân Vương dường như là thủ lĩnh trong ba đại Quân vương. Trước đây hắn theo trong tin tức Âm Huyết Vương Triều ghi lại biết được, ba đại Quân vương phân biệt là: Phệ Thiên, Bồ Thiên, Âm Thiên.

Dương Phàm vốn tưởng rằng theo thứ tự như thế thì địa vị của Phệ Thiên cao nhất nhưng hiện tại xem ra Âm Thiên Quân Vương vẫn luôn mang mặt nạ thần bí nhất này, mới là địa vị cao nhất.

- Kể từ lúc này dựa theo tình hình thì Dương trưởng lão không thể ở lại Ngự Dương quốc được nữa rồi

Âm Thiên Quân Vương mặt không đổi sắc nói. Dương Phàm vừa nghe lời ấy, có chút nóng nảy trong lòng: "Chẳng lẽ ba đại Quân vương muốn mình lập tức rời khỏi Ngự Dương quốc?"

- Tuy nhiên, hẹn ước ba năm ở Dương gia bảo đối với người có ý nghĩa trọng đại.

Ám Thiên Quân Vương lại chuyển câu chuyện:

- Cho nên ba đại Quân vương chúng ta mới bí mật chạy tới Vụ Liễu trấn tọa trấn ở đây mấy ngày.

Ba đại Quân vương tọa trấn!

Dương Phàm lóe sáng ánh mắt. trong lòng thập phần cảm kích lòng bình thản nói:

- Đa tạ ba vị Quân vương yêu mến! Mỗi ân tình này, ngày sau Dương mỗ sẽ báo đáp thỏa đáng!

Phệ Thiên Quân Vương sắc mặt sa sầm xuống:

- Lời này là có ý tứ gì? Người thân là trưởng lão có tiềm lực nhất trong Ám Huyết Vương Triều ta, chúng ta có lý nào không quản tới sống chết của người?

Bổ Thiên Quân Vương cười tủm tỉm nói:

- Dương trưởng lão! Người có thể yên tâm! Có ba đại tu sĩ Kim Đan chúng ta tọa trấn đủ có thể bảo vệ người cùng với người nhà của người bình yên vô sự.

Ba vị đại tu sĩ Kim Đan!

Dương Phàm sau khi nghe xong trong lòng khiếp sợ, ba đại tu sĩ tự mình tọa trấn đội hình này quả thực cường đại đáng sợ. Thực lực của đại tu sĩ Kim Đan thời điểm ở La Sơn quốc hẳn đã chứng kiến, tổ sư Lệnh Hồ Tông của Tiên Lai Tông ở dưới tình huống dùng Nghịch Linh Huyết thứ phẩm thực lực gia tăng gấp hai đều còn xa chưa phải là đối thủ.

- Dương trưởng lão! Bắt đầu từ ngày mai người có thể đường đường chính chính hiện thân, có ba người chúng ta tọa trấn, xem ai dám động một sợi lông của người.

Phệ Thiên Quân Vương lạnh lùng cười trên người tuôn ra một khí tức khát máu lạnh như băng. Khí tức của đại tu sĩ Kim Đan khiến tâm thần của Dương Phàm run lên xem ra Phệ Thiên Quân Vương này khẳng định là một phần tử hiếu chiến.

- Mặc dù có ba người chúng ta âm thầm tọa trấn nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác, tu sĩ bậc cao chạy tới Vụ Liễu trấn cũng không ở số ít.

Ám Thiên Quân Vương thần nhiên nói:

- Kế tiếp chúng ta bàn một chút chi tiết vấn đề

Tiếp đó bốn người trong Thiên Niên Mộ Huyết Quỷ Thi Sơn bắt đầu bàn bạc từng loại chi tiết và cách ứng phó. Thấm thoát, nửa đêm trôi qua ba đại Quân vương sắp rời đi.

- Dương mỗ có một lời không biết có thỏa đáng hay không?

Giọng điệu của Dương Phàm đột nhiên có hơi ngập ngừng.

- Nói đi!

Ám Thiên Quân Vương chấp hai tay sau lưng, vạt hắc bào tung bay phất phới, trên đầu hắc mang mặt nạ vĩnh viễn là người thần bí nhất.

- Xin hỏi ba đại Quân vương, vì sao lại đối tốt với ta như vậy? Nguyên nhân có phải vì cha ta hoặc là sư tôn Liễu Vô Ngân hay không?

Dương Phàm cho dù có ngốc cũng có thể hiểu được ba đại Quân vương đặc biệt chiếu cố cho mình. Vừa nghe lời ấy, ba đại Quân vương đều rơi vào trầm mặc. Trong mắt Bổ Thiên Quân Vương lóe lên một tia dao động, trao đổi ánh mắt cùng Phệ Thiên Quân Vương một cái. Bọn họ có lẽ đều biết bí mật nhưng không nói gì, dường như đang chờ đợi Ám Thiên Quân Vương trả lời.

- Ba đại Quân vương chúng ta cùng phụ thân của người và Liễu Vô Ngân đều là bạn hữu hợp lòng hợp ý, như huynh đệ cùng sống cùng chết. Người là đứa con thân sinh của hắc. cho nên chúng ta mới có chiếu cố đặc biệt, đồng thời cũng đặt kỳ vọng cao vào người.

Ám Thiên Quán Vương đưa lưng về phía Dương Phàm nói xong, khẽ thở dài một hơi. Dương Phàm vừa mới chuẩn bị hỏi tung tích của phụ thân, Bồ Thiên Quân Vương lại cười nói:

- Sư tôn Liễu Vô Ngân của ngươi, mấy ngày sau cũng sẽ tới Vụ Liễu trấn, hẳn cũng rất muốn gặp ngươi!
- Sư phụ sắp quay về Vụ Liễu trấn

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc lẫn vui mừng, trong lòng rất kích động. Minh xa sư tôn cùng gần ba năm rốt cục hiện tại có cơ hội gặp lại.

- Nếu như lúc nào đó ngươi có thể đi vào hàng ngũ bậc cao thì sẽ có cơ hội được biết tung tích của phụ thân ngươi, thậm chí có thể gặp mặt hẳn.

Ám Thiên Quân Vương lại nhẹ giọng cười nói.

- Chỉ cần đi vào bậc cao là có thể biết được tung tích của cha ta? Lời này đúng thật sao?

Dương Phàm không khỏi tim đập thành thịch.

- Đúng vậy.

Ba vị Quân vương lại cười nói.

- Ngươi cũng nên tranh thủ sớm ngày thăng cấp bậc cao đi

Phệ Thiên Quân Vương cũng thở dài:

- Vô Song hai tháng trước khiêu chiến bốn vương, chỉ là thiếu chút nữa đánh bại bốn vương
- Nếu ta hiện tại đã tiến vào bậc cao không biết ba vị Quân vương có thực hiện lời hứa không?

Dương Phàm nói với vẻ mặt tươi cười.

- Ý của ngươi là?

Trong mắt Bồ Thiên Quân Vương hiện lên một tia chờ mong. Vừa nghe lời ấy, sắc mặt ba đại Quân vương đều biến đổi, ba luồng thần thức cường đại quét về phía Dương Phàm. Tuy nhiên theo sau bọn họ đều có hơi thất vọng. Dương Phàm cũng không có bước vào bậc cao còn ngừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ. Ba đại Quán vương đưa mắt nhìn nhau, không khỏi tự giễu: "Hơn hai mươi tuổi có thể Trúc Cơ thành công đã là thiên phú tuyệt đỉnh, thiên tài nhất đẳng rồi, làm thế nào có thể đạt tới cảnh giới bậc cao Kim Đan rất cao."

Mục tiêu đó chính đám người mình đều không thể với tới vì sao phải hy vọng xa vời Dương Phàm có thể làm được?

Có lẽ bởi vì tồn tại của Vô Song quá mức biến thái vượt qua lẽ thường, làm cho bọn họ theo bản năng cũng đặt hy vọng rất cao trên người Dương Phàm. Nhìn chung Ngự Dương quốc mấy ngàn năm nay, hơn ba mươi tuổi thăng cấp Kim Đan, ít chỉ lại ít, thậm chí có thể đếm được trên đầu ngón tay, về phần hai mươi tuổi bước vào Kim Đan trừ Vô Song ra không còn có người thứ hai.

- Ha ha! Ngươi không cần ủ rũ! Với tiến độ của ngươi hiện giờ đã vượt qua ba đại tân tú của Ngự Dương quốc, thiết tưởng thời gian sau này thăng cấp lên Nguyên Anh cũng không phải là không có khả năng.

Bồ Thiên Quân Vương vẻ mặt ôn hòa nói.

- Ha ha ha

Dương Phàm lại cười một tràng dài:

- Hy vọng ba vị Quân vương có thể giữ lời hứa hẹn vừa rồi

Dứt lời khí tức trên người hắn đột nhiên đã xảy ra biến hóa khó hiểu. Nguyên vốn khí tức còn bị vây ở Trúc Cơ hậu kỳ, từng chút một kéo lên. Thời gian chỉ trong một lần hô hấp Dương Phàm liền hiển lộ ra tu vi Trúc Cơ đại viên mãn.

Thấy vậy, trong mắt ba đại Quân vương cùng lộ ra một tia ngạc nhiên vui mừng. Đồng thời, bọn họ cùng có chút khó tin, Dương Phàm nhưng lại có thể ở trước mặt bọn họ giấu diếm thực lực mà không bị nhìn

thấu. Chỉ riêng chiêu thức ấy đủ để khiến cho bọn họ thềm giật mình cả kinh. Tuy nhiên, sau khi tu vi của Dương Phàm kéo lên đến Trúc Cơ đại viên mãn còn không có ngừng lại từng chút một hướng lên Trúc Cơ đỉnh rồi còn kéo lên bậc cao.

”Chẳng lẽ”

Ba đại Quân vương liếc nhìn nhau trong mắt cùng có một tia phỏng đoán và chờ mong. Trong khoảnh khắc đó khí tức cùng pháp lực trên người Dương Phàm dao động sinh ra một cái chất càng cao hơn đạt tới một cấp độ khiến cho vô số tu sĩ bậc thấp hướng tới.

Bậc cao!

Ba đại Quân vương đồng thời rơi vào chấn động, tận trong đáy mắt lộ rõ vẻ rung động, ngạc nhiên, vui mừng.

- Bậc cao! Thật đúng là bậc cao.

Thanh âm của Âm Thiên Quân Vương hơi run run, thậm chí còn khàn khàn. Giờ khắc này, bốn cổ khí tức thuộc loại bậc cao, cùng tồn tại trong Thiên Niên Mộ Huyết tối đen ở Quỷ Thị Sơn.

Trong đại diện mộ huyết, xuất hiện cảnh trầm mặc ngẩn ngui.

- Tốt! Tốt! Tốt! Không nghĩ tới người nhưng lại bước vào Kim Đan. Như vậy bắt đầu từ hôm nay, người chính là đại Quân vương thứ tư của Âm Huyết Vương Triều.

Âm Thiên Quân Vương mặt đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng hào hùng nói.

Đại Quân vương thứ tư!

Nếu thật sự như thế, phía sau màn Âm Huyết Vương Triều này, chẳng phải là lại nhiều thêm một nhân vật ”ông trùm” sao!

320. Chương 324: Uẩn Chứng Kỳ, Diễn Hóa Tìm Hiểu!

- Tốt! Tốt! Tốt! Không nghĩ tới người nhưng lại bước vào Kim Đan, như vậy bắt đầu từ hôm nay người chính là đại Quân vương thứ tư của Âm Huyết Vương Triều.

Không ngờ Âm Thiên Quân Vương nói một câu liền đề bạt Dương Phàm đến địa vị Quân vương thứ tư. Với chuyện này Bồ Thiên Quân Vương cùng Phệ Thiên Quân Vương, chỉ là trao đổi ánh mắt một cái, cũng không có dị nghị điều gì.

- Đa tạ ân trọng của Quân vương!

Dương Phàm vui mừng trong lòng đồng thời cùng thấy thực bất ngờ. Âm Huyết Vương Triều, đó chính là kẻ thống trị cao nhất trong thế giới ngầm của Tu Tiên giới Ngự Dương quốc, đồng thời cũng là tổ chức sát thủ thần bí nhất. Có thể trở thành kẻ thống trị cao nhất của tổ chức đó chính là đại biểu quyền lực sát phạt vô thượng.

- Dương Quân Vương! Phải biết rằng, nếu là tu sĩ Kim Đan bình thường, chưa có bước vào hàng ngũ đại tu sĩ là không có tư cách trở thành Quân vương.

Âm Thiên Quân Vương tươi cười nói.

- Xin chỉ giáo cho?

Trong lòng Dương Phàm hơi có chút không yên, đột nhiên địa vị tăng lên tới ngang vế cùng với ba người đối phương, hẳn cũng có chút không thích ứng. Phệ Thiên Quân Vương giải thích nói:

- Âm Huyết Vương Triều có ba đại Quân vương, cùng với chín đại Trưởng lão. Ngoài ra còn có mấy vị Hộ pháp Âm Huyết nắm giữ quyền ám sát. Những Hộ pháp Âm Huyết này đều là tu sĩ Kim Đan bậc cao thân phận thần bí. Chỉ là không có bước vào hàng ngũ đại tu sĩ Kim Đan.

- Người với số tuổi trẻ hơn hai mươi tuổi liền bước vào bậc cao Kim Đan, thành tựu như vậy nhìn chung Ngự Dương quốc mấy ngàn năm gần như không người nào có thể so với người. Bởi vậy có thể thấy được tiềm lực của người lớn biết bao! Ngày sau hơn phân nửa có hi vọng thăng cấp Nguyên Anh Kỳ thần thông càng đáng sợ.

Bổ Thiên Quân Vương cười nói.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu lại nghi hoặc hỏi:

- Vậy vì sao các ngài không đề bạt Vô Song làm Quân vương?

- Người này ngạo mạn không chịu ước thúc thích độc lai độc vãng. Điều quan trọng nhất là hắn không được chúng ta tin cậy. Mà người thì thân phận đặc thù, chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng.

Ám Thiên Quân Vương nhẹ nhàng cười.

Dương Phàm nghe xong giải thích, cuối cùng cũng hiểu. Chính mình là ngoại lệ được đề bạt làm đại Quân vương thứ tư, một mặt là bởi vì tiềm lực đáng sợ; mặt khác là có thân phận đặc thù.

- Đúng rồi, Dương Quân Vương! Người hiện tại đã là một trong bốn đại Quân vương Ám Huyết Vương Triều, cũng phải chọn một cái danh hiệu, tốt nhất là hai chữ trong đó phải có một chữ "Thiên". Để tiện truyền lệnh và phân phối quyền lực trong tổ chức.

Bổ Thiên Quân Vương đột nhiên đề nghị.

- Danh hiệu?

Dương Phàm hơi kinh ngạc. Qua một hồi giải thích, hắn mới hiểu danh hiệu của ba đại Quân vương Ám Huyết Vương Triều này, đều có ý có ý nghĩa riêng của mỗi danh hiệu. Tỷ như Phê Thiên Quân Vương, hắn hiếu chiến khát máu vì thế chủ yếu là sát phạt và chiến đấu. Bổ Thiên Quân Vương: tác dụng chủ yếu không phải chiến đấu mà là phụ trách phụ trợ tìm kiếm những thiếu sót sai lầm và mầm mống độc hại hiện có trong tổ chức, cũng vì tổ chức không ngừng tăng thêm nguồn huyết mạch mới. Ám Thiên Quân Vương: ẩn náu phía sau màn ai cũng không biết mặt thật của hắn, hắn phụ trách sắp xếp và điều khiển phía sau màn.

"Danh hiệu? Hai chữ, còn phải có một chữ Thiên" 'Dương Phàm trầm ngâm một lát đột nhiên nghĩ đến công pháp Nghịch Thiên mình đang tu luyện.

- Phê Thiên, Bổ Thiên, Ám Thiên Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Một khi đã như vậy, ta đây liền đánh bạo xưng bừa: Nghịch Thiên đi.

Nghịch Thiên!

Ba đại Quân vương đều cả kinh dùng ánh mắt khác thường nhìn Dương Phàm. Hai chữ này thật sự rất ngạo mạn rất khí phách. Tu sĩ bình thường trong thiên hạ đều là thuận theo thiên đạo mà tu tiên, ai dám xưng nghịch thiên mà đi?

- Tốt! Phê Thiên, Bổ Thiên, Ám Thiên, Nghịch Thiên. Từ hôm nay trở đi đó là bốn đại Quân vương Ám Huyết Vương Triều ta cùng chung chấp chưởng quyền lực.

Chỉ là một cái danh hiệu, ba đại Quân vương cũng không có nghĩ nhiều, rất nhanh vỗ tay khen tuyệt.

- Ba vị Quân vương, ta nếu đã bước vào bậc cao, không biết lời hứa hẹn vừa rồi

Dương Phàm đột nhiên chuyển đề tài, nhắc lại chuyện mình chân chính quan tâm.

- Được. ta có thể nói cho người biết.

Ám Thiên Quân Vương cười nói:

- Phụ thân của người không chết, hẩn hiện ở Âm Huyết Vương Triều, nhưng vì nguyên nhân đặc thù chưa thể gặp mặt người. Nhưng người hiện tại đã bước vào bậc cao chờ thêm một đoạn thời gian, sau vẫn Thiên đại hội là có thể gặp mặt hẩn.

- Vậy thật tốt quá!

Dương Phàm ổn định trong lòng cũng vui sướng², chờ mong mau tới ngày gặp mặt phụ thân. Phệ Thiên Quân Vương đi đến cạnh hẩn vỗ vỗ bờ vai của hẩn khen ngợi nói:

- Người yên tâm khẳng định có cơ hội.

Tại trong mộ huyết tối đen này, bốn đại Quân vương Âm Huyết Vương Triều cùng nhau bàn bạc đại thế. Sau nửa canh giờ ba đại Quân vương mới cáo từ. Trước khi đi, Bồ Thiên Quân Vương lộ ý cười ôn hòa nói:

- Người hiện tại đã bước vào bậc cao Kim Đan, vẫn Thiên đại hội lần này, mặc kệ kinh đô Dương gia định gỡ trừ gì cũng không còn lo lắng nữa, cơ bản an toàn của người chúng ta cũng có thể yên tâm rồi.

Nhìn theo ba đại Quân vương đi xa Dương Phàm hít một hơi dài trong lòng đầy chờ mong. Còn có bảy tám ngày nữa là tới hạn ước ba năm vẫn Thiên đại hội lần tiếp theo của Dương gia bảo.

Vẫn Thiên đại hội lần này, hội tụ tu sĩ và thế lực khắp nơi khẳng định là cường thịnh và đồ sộ trước nay chưa từng có. Đồng thời. Dương Phàm càng chờ mong được gặp lại sư phụ và phụ thân.

Ba đại Quân vương đi rồi, Dương Phàm ở lại trong mộ huyết. Hẩn thiết hạ cấm chế tầng tầng lớp lớp rồi bắt đầu thử nghiệm lấy máu huyết giao long và máu của Lưu Ly Hàn Tinh Xà để thức tỉnh linh tính của Tường Vân Ngõa thần bí, về bí thuật liên quan, cả Tu Tiên giới có rất nhiều loại Dương Phàm ở trong ngọc giản cũng tìm được một loại bí thuật.

Trong đại điện Mộ Huyết tối đen. Dương Phàm tay bấm phép quyết vẽ ra tầng tầng hư ảnh. Tường Vân Ngõa màu bạc nổi lơ lửng giữa không trung như được một lực lượng vô hình nâng lên.

Theo một tràng chú ngữ tối nghĩa từ trong miệng Dương Phàm phát ra, hai tay hẩn bấm phép quyết biến ảo nhanh hơn. Một lát sau. hẩn đột nhiên ngưng lại một chút, tay trái vỗ một cái. một vầng sáng màu xanh biếc, bao bọc đoàn máu huyết giao long ướt át tươi đẹp. Máu huyết giao long có màu cùng giống như máu nhân loại nhưng lộ ra một lớp gợn sóng mờ mờ sáng. Tay phải vỗ một cái. một luồng hàn khí bức tới đây chính là một giọt máu tươi màu xanh trắng trong suốt.

"Bốp! Bốp!"

Hai tay Dương Phàm gần như đồng thời đánh ra, máu huyết giao long cùng máu huyết màu xanh trắng trong suốt cùng quấn lấy nhau xoay quanh, hóa thành một vầng sáng màu xanh đỏ lấp lánh rót vào trong Tường Vân Ngõa.

"Vù! Vù!"

Trong lúc nhất thời đôi giày màu bạc kia phát ra một tràng tiếng kêu "vù vù".

Cùng một lúc một cái ý thức sinh linh mơ hồ bắt đầu thức tỉnh.

"Dĩ nhiên là khí linh đang thức tỉnh!"

Dương Phàm vô cùng kích động ngạc nhiên vui mừng. Từ trong sách cổ nào đó ghi lại hẩn biết được. Pháp bảo có khí linh đều là bảo vật trong truyền thuyết có được đại thần thông, thứ này ở Tu Tiên giới gần như đã tuyệt tích, bình thường mấy ngàn năm cũng không tìm thấy. Giờ phút này, trong Tường Vân Ngõa mơ hồ sinh ra ý thức, hiển nhiên là khí linh vừa mới thức tỉnh. Đồng thời ngay lúc này Dương Phàm có cảm giác chính mình cùng với khí linh của Tường Vân Ngõa có một mối liên hệ thần hồn mong manh. Như thể xem ra Dương Phàm miễn cưỡng coi như là chủ nhân của khí linh này.

"Khí linh đã thức tỉnh không biết đôi giày này còn có thần thông gì khác hay không?"

Dương Phàm nãy sinh chờ mong, liền thử kết nối cùng khí linh kia. Tuy nhiên, hẩn phát hiện khí linh vừa mới thức tỉnh dường như rất suy yếu.

- Ha ha! Gặp được Dục Sư ta này, xem như người may mắn!

Dương Phàm vừa động ý niệm tiến vào Tiên Hồng Không Gian đem theo Tường Vân Ngõa đặt trên lục thổ địa. Lập tức, ánh sáng màu xanh biếc trên vùng đất sống phạm vi bốn năm dặm không ngừng dao động cuộn cuộn hướng tới Tường Vân Ngõa. Sinh cơ lực cường đại thuần khiết rót vào bên trong dị bảo này, Dương Phàm lập tức cảm ứng được trong dao động tinh thần một tia cảm đến từ khí linh. Chứa trữ cho khí linh thuộc loại trị liệu về mặt linh hồn, tốc độ cũng không nhanh lắm. Hơn nữa Tường Vân Ngõa này, bất kể là bản thân hay bản chất đường như còn là khí linh không hoàn chỉnh, tốc độ tu bổ rất chậm. Nhân cơ hội này Dương Phàm bắt đầu tu bổ vùng đất sống.

- Đúng rồi, ta còn có một số thiên tài địa bảo và mầm mống linh được

Dương Phàm vội vàng đi vào Linh Chu Viên. Hắn lấy những thiên tài địa bảo đó ra dùng dụng cụ đặc thù trồng trên mặt đất xanh trong Linh Chu Viên, khu đất này rất có lợi cho chúng sinh trưởng.

- Ha ha! Hiện tại ta tiến vào Tiên Hồng Quyết tầng bốn có được quyền hạn của Tiên Hồng tứ cấp, tốc độ thời gian tăng trưởng của lục thổ địa, chừng ba mươi hai lần.

Dương Phàm lộ vẻ mặt vui mừng quét mắt nhìn Linh Thú Viên dạt dào sinh cơ này, các loại hương thơm kỳ lạ ập vào mũi. Ngoài ra. Dương Phàm còn lấy ra một ít hạt giống linh được vùi vào trong đất. Trong lúc vô tình hắn phát hiện vốn một ít hạt giống linh được quý hiếm đã gieo trồng, tỷ như Huyền Tinh Tuyết Liên và Cửu Dương Huyền Thảo, những thiên tài địa bảo có chu kỳ sinh trưởng một trăm năm này, cũng rất mau chín muồi.

- Sinh mệnh thật sự là kỳ diệu Một hạt giống có thể dựng dựng ra một sinh mệnh kỳ tích như vậy.

Dương Phàm không khỏi cảm khái lấy một hạt giống linh được vùi vào trong đất. Tuy nhiên, khi hắn lăm lăm bấm xong câu đó, thân thể đột nhiên cứng đờ, trong mắt mở lớn xuất hiện một tia linh ngộ.

- Mầm mống Uẩn Chứng Kỳ

Dương Phàm dường như nắm bắt được điều gì:

- Những thiên tài địa bảo hoặc là các loại kỳ hoa dị quả đều là từ một hạt giống nhỏ bé từng chút một trưởng thành lớn lên sau đó trải qua tích lũy năm tháng, hấp thu tinh hoa trong thiên địa cuối cùng tạo ra kỳ tích sinh mệnh

- Uẩn Chứng Kỳ uẩn Chứng Kỳ

Dương Phàm nắm bắt được điểm chung của hai thứ này.

- Kim Đan, Nguyên Anh hẳn là một con đường lớn đi đến trường sinh bất tử

- Như vậy uẩn Chứng Kỳ, một hạt giống sinh trưởng, mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, kết quả Đây phải chăng cũng có thể khai sáng ra một đường lối tu luyện hoàn toàn mới hay không?

Cả người Dương Phàm chìm vào một loại cảnh giới huyền diệu khó giải thích. Đây là một loại linh ngộ linh quang chợt lóe nếu có thể thành công hẳn có hi vọng mở ra phép môn huyền ảo tầng thứ năm tầng trên của uẩn Chứng Kỳ.

"Uẩn Chứng Kỳ tương đương với kim đan ngưng kết trong cơ thể bậc cao Kim Đan bình thường Hai thứ này có chỗ giống nhau lại có cách biệt thật lớn. Như vậy sau Nguyên Anh Kỳ. thậm chí là cảnh giới Hóa Thần rất cao cùng với từng giai đoạn sinh trưởng của hạt giống, lại có chỗ chung gì

Trong đầu Dương Phàm lại nhiều thêm đủ loại nghi hoặc.

"Phù!"

Không biết qua bao lâu. Dương Phàm bình tĩnh lại thở phào một hơi trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi lẫn vui mừng:

- Ta đã mơ hồ chạm đến đường lối diễn hóa của Tiên Hồng Quyết. Nếu ta có thể tham thảo cùng các tu sĩ Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh Kỳ lão quái tìm hiểu về huyền ảo của Kim Đan, Nguyên Anh, tìm được chỗ liên hệ giữa chúng và uẩn Chứng Kỳ, như vậy sẽ linh ngộ ra phương thức diễn hóa tiếp theo của uẩn Chứng Kỳ

Giờ khắc này, hắn thấy được hy vọng mơ hồ chạm đến đường lối diễn hóa kế tiếp hoàn toàn mới. Phương phép này nhất định sẽ trở thành một đường lối tu luyện trước không có và sau này cũng không bao giờ có.

- Tiên Hồng Quyết đường lối diễn hóa Tiên Hồng

Dương Phàm thì thảo tự nói:

- Ta nhất định phải đi tiếp

- Ta ở trong này tìm hiểu thời gian bao lâu rồi?

Dương Phàm cảm thấy không đúng liền hỏi con chó nhỏ bên cạnh nhà kho.

- Bây giờ!

Con chó nhỏ đáp.

- Cái gì! Đã bảy ngày rồi! Vậy vấn Thiên đại hội ước hẹn ba năm. chẳng phải là

Dương Phàm giật mình trong lòng càng gấp rút

321. Chương 325: Dương Phàm Hiện Thân!

- May mà ngày mai mới là ngày vấn Thiên đại hội ba năm một lần của Dương gia bảo.

Đối với hắn đã bước vào bậc cao mà nói, vấn Thiên đại hội của Dương gia bảo căn bản giống như một chuyến đi về nhà chưa từng để vào mắt. Thế nhưng, vấn Thiên đại hội lần này, có ý nghĩa rất trọng đại ở trong lòng hắn. Đây là một lần hứa hẹn cũng là ước định trịnh trọng giữa hắn cùng với đệ đệ, trong đó cũng là kỷ niệm ba năm sau ngày Dương Phàm tự phế tu vi, thiên tài ngã xuống!

Mang theo sự đối đãi bạc bẽo, hạ mình ba năm, hắn cũng chờ mong ngày này để rửa sạch mối nhục ngày đó. Mặt khác Vấn Thiên đại hội lần này, thu hút tu sĩ các thế lực lớn ở Ngự Dương quốc, thậm chí có tu sĩ ngoại quốc lớn vào. Vấn Thiên đại hội ở Dương gia bảo lần này nhất định là quy mô lớn nhất từ trước tới nay, về tình hay về lý Dương Phàm đều phải coi trọng việc này. Giải quyết xong chuyện này, hắn sẽ lập tức cao chạy xa bay thoát khỏi vùng đất thị phi Ngự Dương quốc này, tránh né nguy cơ đáng sợ đến từ không gian tối đen đó.

- Đúng rồi, đã qua bảy ngày, khí linh của Tường Vân Ngõa có lẽ đã hồi phục rồi

Dương Phàm vội vàng đi vào khu vực trung tâm, phát hiện đôi giày bạc vốn trước đây ảm đạm, giờ phút này mơ hồ phát sáng lấp lánh, nhiều thêm một khí tức cực kỳ đặc thù. Cùng so sánh với lúc trước rõ ràng Tường Vân Ngõa sinh ra khí chất bay vọt. Dương Phàm lại thử kết nối với khí linh rất nhanh thu được thành công. Từ trong Tường Vân Ngõa hắn chiếm được một ít tin tức còn sót lại. Đầu tiên đôi giày này lại lịch không tên, chất liệu của nó có tổn hại, khí linh cũng vậy. Tiếp theo, đôi giày trước mắt này có ba đại thần thông.

Ba đại thần thông phân biệt là:

Một là Ngân Quang Thiểm Độn Thuật: lợi dụng trên thân giày ẩn chứa huyền ảo độn thuật, trong nháy mắt di chuyển một đoạn ngắn đạt được hiệu quả tính bất ngờ. Thuật này từ trước Dương Phàm đã lĩnh ngộ tương đối tiêu hao phép lực, mặc dù với sự khôi phục sức khỏe biến thái của hắn cũng không có khả năng sử dụng liên tục không ngừng. Hai là Thiên Sơn Huyền Ảnh Cước: với phương thức và pháp quyết riêng, rót phép lực vào Tường Vân Ngõa có thể trong nháy mắt tăng cao tốc độ di chuyển mấy lần bộc phát ra lực lượng cường đại đáng sợ có thể dùng nó để tấn công địch, cũng có thể dùng để xuyên qua các loại môi trường địa lý phức tạp.

Vừa thấy thuật này, Dương Phàm sáng mắt lên, ý niệm đầu tiên trong đầu hắn là dùng thuật này để bắt ngờ ám toán địch nhân. Thử nghĩ ở thời điểm chiến đấu, tốc độ di chuyển trong nháy mắt tăng cao mấy lần hung hăng tung một cước "Liêu Âm Thối", thì sẽ âm độc tàn nhẫn đến mức nào?

Ba là Tường Vân Thiên Lý: là bí thuật bảo mệnh cường đại của Tường Vân Ngõa, tiêu hao rất lớn máu huyết và phép lực, có thể ngay lập tức di chuyển một khoảng cách lớn. Nếu tu luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể làm được trong nháy mắt đi ngàn dặm.

Nháy mắt đi ngàn dặm!

Thần thông cao nhất trong truyền thuyết, không nghĩ tới đôi giày này còn có uy lực như thế. Tuy nhiên, hiện tại Dương Phàm cũng không dám mơ ước xa vời cái gì nhoáng một cái đi ngàn dặm, cho dù là nháy mắt đi trăm dặm cũng không dám mơ tưởng. Theo hắn biết, thần thông nháy mắt đi ngàn dặm trong bậc cao dường như cũng chưa có người nào có thể làm được.

- Ồ? Tường Vân Thiên Lý? Tường vân?

Dương Phàm không khỏi lẩm bẩm nói thầm:

- Chẳng lẽ đôi giày bạc này, vốn đã có tên là Tường Vân Ngõa?

Hắn sở dĩ gọi tên đôi giày này là Tường Vân là bởi vì khi mang nó vào chân có một loại cảm giác như cưỡi mây đạp gió bay đi.

- Nếu có năng lực mới, không bằng ta cứ ở trong này thử xem.

Dương Phàm lộ vẻ mặt chờ mong, đầu tiên niệm phép môn vận dụng Thiên Sơn Huyền Ảnh Cước.

"Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!"

Dương Phàm có cảm giác mơ hồ dường như chân của mình không có trọng lượng, trong chớp mắt đã đá ra mười mấy cước, trong không khí huyền hóa ra tầng tầng lớp lớp bóng chân.

- Tốc độ tung cước này quả thực khủng bố

Dương Phàm thầm kinh hãi, hắn tự nghĩ: "Nếu người khác có tốc độ đá ra đáng sợ như vậy, ở dưới tình huống không biết rõ tình hình, nếu muốn né tránh, độ khó khăn này có thể nghĩ mà biết."

- Tốt lắm! Thiên Sơn Huyền Ảnh Cước này hiệu quả không tệ, nhưng cũng có một khuyết điểm giống nhau chính là không thể phát lực liên tục bằng không cho dù với thể chất của ta cũng khó có thể chịu đựng loại tốc độ tung cước này một thời gian dài

Dương Phàm qua nhiều lần thử nghiệm, đối với từng bí thuật của Tường Vân Ngõa này, đã nắm giữ rất thuần thục.

- Ủ! Còn một đại thần thông cuối cùng: Tường Vân Thiên Lý

Dương Phàm đưa mắt nhìn quét qua khu vực tử vong tĩnh mịch ở chung quanh vùng đất sống không khỏi giật mình một cái. Hắn cũng không dám thử nghiệm ở trong này. Dương Phàm vốn định lập tức rời Tiên Hồng Không Gian, nhưng đột nhiên dư quang khóe mắt hắn nhìn thấy con chó nhỏ. Trong đầu hắn liên tưởng tới lão đạo sĩ nhếch nhác, mỗi nghi hoặc lại dâng lên vì thế nhìn chằm chằm con chó nhỏ.

- Chủ nhân ngài muốn làm gì?

Con chó nhỏ bị hắn nhìn chòng chọc hơi run run.

- ở thời gian trước đây, ta gặp lại người tặng cho ta công phép Tiên Hồng Quyết

Dương Phàm thần nhiên nói mắt nhìn chăm chú biến hóa của con chó nhỏ.

- A!

Con chó nhỏ giật dử hỏi:

- Theo như lời ngài nói, có phải là lão đạo sĩ đáng khinh đó hay không?

- Đúng đúng! Không nghĩ tới ngay cả người cũng biết lão.

Dương Phàm sáng mắt lên nói.

- Bản cầu chính là Thần thú nguyên hoang độc nhất vô nhị trong Tiên Hồng Không Gian! Nhưng tiếc rằng lại bị lão đạo sĩ đáng khinh này, bắt buộc đi làm cái gì khí linh.

Con chó nhỏ nhắc tới lão đạo sĩ đáng khinh kia lại hận đến ngứa răng.

- Khí linh?

Dương Phàm chấn động:

- Nói như vậy, là lão bắt người trở thành khí linh của Tiên Hồng Giới?

- Đúng vậy, chẳng những như thế lão còn có một tên đồng lõa đáng sợ. Bọn họ bắt buộc ta làm khí linh của Tiên Hồng Giới còn viết cái tên đẹp đẽ: "tạo hóa cơ duyên".

Con chó nhỏ lộ vẻ mặt đầy ủy khuất, hai mắt đầm lệ gâu gâu nói.

Dương Phàm lập tức có chút đồng tình:

- Điều này quả thực là lố lăng? Làm khí linh còn coi là tạo hóa cơ duyên?

- Chủ nhân! Chờ công phép Nghịch Thiên của ngài diễn hóa đến mức tận cùng đủ có thể ngạo thị thiên địa xưng hùng Tiên Hồng Không Gian đến lúc đó nhất định phải thay ta xả giận.

Con chó nhỏ tức giận bất bình nói.

- Được, người đã là khí linh của ta, chỉ cần có năng lực ta nhất định sẽ giúp người xả giận.

Dương Phàm gật đầu hứa hẹn.

- Đúng rồi, vậy người có biết lai lịch của lão đạo sĩ đó không?

Dương Phàm lại hỏi.

- Không rõ lắm! Có lẽ tin tức và ký ức có liên quan tới vấn đề này, đã bị phong bế rồi

Con chó nhỏ nói.

- Phong bế? Không phải là xóa đi ký ức chứ?

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Không phải!

Con chó nhỏ lại nói:

- Xóa đi ký ức chỉ là thủ đoạn thấp kém. Nhưng phong bế thì rất đáng sợ, cho dù ta vốn trước đây biết hoặc là trong ký ức có, cũng không nói ra được, chẳng những thế những người còn lại đều như vậy.

- Cái này cái này thật sự là đáng sợ.

Dương Phàm quả thực không dám tưởng tượng loại thủ đoạn này.

- Dương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta. Tiên Hồng Không Gian thật sự quá rộng lớn các dạng quái vật gì đều có

Con chó nhỏ lại lộ vẻ mặt chờ mong nói:

- Chờ chủ nhân sớm ngày cường đại lên, chúng ta cùng nhau xưng bá Tiên Hồng Không Gian.

- Xưng bá Tiên Hồng Không Gian?

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái nhìn quét khu vực tử vong vô cùng vô tận kia không khỏi giật mình một cái:

- Nơi này tặng ta cũng không muốn.

Sau đó hắn quay về với không gian thực.

- Ủ! Bây giờ ta có thể thử Tường Vân Thiên Lý rồi! Hướng nào đây

Dương Phàm ngẫm nghĩ một chút rất nhanh tìm được một phương hướng. Pháp lực trong cơ thể dao động một hồi. Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm run lên kịch liệt, ngay sau đó. Dương Phàm chỉ cảm thấy cả người dường như phóng lên chín tầng trời.

”Bốp! Bốp! Bốp!”

Bầu trời đầy mây bay và gió mạnh sát theo bên người, bốn phía một mảnh mơ hồ hóa thành cảnh lui về phía sau với tốc độ cao. Tại trong khoảnh khắc này, Dương Phàm cảm giác thân thể chịu đựng lực cản khó có thể tưởng tượng. Trọng lực cũng trong cơ thể hấn phân hóa ra ngàn vạn tia nhỏ bảo vệ toàn thân, bên ngoài thân cũng ngưng kết thành một tầng Thảo Giáp màu xanh biếc. Thời gian ước chừng hai lần hô hấp. Dương Phàm cảm giác thân mình chấn động một cái, ở giữa không trung lơ đãng mấy lần, thiếu chút nữa rơi xuống. Thi triển xong thuật này, hấn lại có một loại cảm giác hoa mắt đầu chóng váng, như muốn nôn mửa. Đương nhiên, đây là kết quả lần đầu tiên thi triển thuật này, chưa chuẩn bị sẵn cách dự phòng.

- Ồ? Nơi này đã là bên ngoài Quỷ Thi Sơn, nơi đây ta cũng đã tới

Dương Phàm đứng ở tại chỗ mở rộng thần thức tính toán sơ một chút phát hiện thời gian chỉ một hai lần hô hấp như vậy, mình đã xuyên qua khoảng cách ba mươi dặm.

- Bí thuật Tường Vân Thiên Lý này thực đáng sợ mới trong nháy mắt như vậy, ta đã bay ra ba mươi dặm.

Dương Phàm ngạc nhiên và vui mừng. Khoảng cách ba mươi dặm không sai biệt lắm đã thoát khỏi phạm vi thần thức của đại tu sĩ Kim Đan.

- Nếu là cùng giai Kim Đan nhiều lần thi triển thuật này liên tục hai lần cũng khó có thể chịu đựng. Nhưng thể chất của ta tiếp cận với Thần thú cùng giai, sinh mệnh lực và sự khôi phục sức khỏe rất lợi hại hấn là có thể liên tục thi triển hơn ba bốn lần.

Dương Phàm thoáng tính toán đánh giá một chút.

Liên tục thi triển thuật này ba bốn lần vậy trốn ra xa hơn một trăm hai mươi dặm cho dù là thần thức của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường, cũng khó có thể mở rộng đến ngoài một trăm dặm.

- Thuật Tường Vân Thiên Lý này cứ coi như là kỹ năng bảo mệnh của ta. Công hiệu rất tốt, chỉ có khuyết điểm là tiêu hao thật lớn, đối với thân thể cũng có mức độ chịu đựng nhất định

Dương Phàm đối với bí thuật Tường Vân Thiên Lý này, cũng phân tích biết rõ ưu và khuyết điểm của nó. Giờ phút này, dựa vào bí thuật của Tường Vân Ngõa, trong nháy mắt hấn từ ở chỗ sâu trong Quỷ Thi Sơn phi đến bên ngoài.

- Ngày mai chính là ngày vấn Thiên đại hội Dương gia bảo ta nên quay về Vụ Liễu trấn một chuyến

Dương Phàm khôi phục lại thân phận Dược Sư, áp chế tu vi xuống cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

”Vù!”

Chân đạp độn quang màu xanh biếc, hấn về tới Vụ Liễu trấn. Thế nhưng, hiệu suất của các thể lực lớn vượt qua tưởng tượng của Dương Phàm. Hấn còn chưa về tới Vụ Liễu trấn lập tức liền bị nhiều thể lực chú ý tới. Dương Phàm mở rộng cảm quan nhưng thật ra thấy được một vài gương mặt quen thuộc, đặc biệt là thể lực bốn đại gia tộc ở kinh đô.

- Hấn đã trở lại

- Rốt cục hấn ra mặt rồi

Ngầm ngầm từng cái từng cái thanh âm truyền đi các nơi. Dương Phàm biết Vụ Liễu trấn lúc này sóng ngầm mãnh liệt, cũng may có Âm Huyết Vương Triều âm thầm bảo hộ hấn không cần lo lắng an toàn của y quán và thân nhân bằng hữu. Hấn về tới trong nhà lại kinh ngạc phát hiện, trong nhà đã đến đây vài người khách.

- Dương dược sư vẫn khỏe chứ! Từ lúc từ biệt ở Cửu u, thật khó gặp mặt Dược Sư!

Một thanh âm hào sảng truyền đến, người đầu tiên ra ngoài cửa đón tiếp, đúng là Lệ Hồng Phi.

- Thì ra là Lệ Hồng Phi.

Dương Phàm thực khách sáo chào hỏi người khách này. Cùng đi theo Lệ Hồng Phi còn có một tu sĩ trung niên im lặng không lên tiếng. Dương Phàm thầm kinh ngạc trong lòng dường như tu sĩ trung niên cận vệ này, lại là một cường giả Kim Đan.

Lệ Hồng Phi hạ giọng nói:

- Biết được Dương được sư có phiền toái. ta cố ý tới đây hỗ trợ

- Đa tạ Lệ đạo hữu viện trợ.

Dương Phàm hơi cảm động, trừ Vũ Văn gia tộc, Âm Huyết Vương Triều, Vô Ưu cốc tông môn đứng đầu này, cũng là viện trợ lớn nhất của mình. Lệ Hồng Phi vừa định lên tiếng Dương Phàm đột nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà. lạnh lùng nói:

- Người nào lớn mật như thế

Lệ Hồng Phi cùng với gã bậc cao Kim Đan đi theo bên cạnh. đều biến sắc ngẩng đầu lên nhìn. Trên nóc nhà có người, mà những cường giả bọn họ ở đây, lại không có một chút cảm giác nào. có thể thấy được thực lực của đối phương sâu không lường được.

322. Chương 326: Mọi Người Chết Ván!

Theo Dương Phàm lên tiếng, mọi người đều thầm kinh hãi không tự chủ được ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà. "Vèo!"

Một bóng trắng mơ hồ không rõ, từ trên nóc nhà chợt lóe rồi bỗng nhiên biến mất. Dương Phàm chợt lạnh mình nắm bắt được một tia khí tức quen thuộc, hắn cũng không cho rằng đối phương cứ như vậy mà rút đi.

- Ha ha! Từ biệt ở Cửu u đến nay ngươi cũng đạt được đột phá lớn lao có đủ tư cách chiến một trận với ta.

Trong phòng, sau lưng mọi người đột nhiên truyền tới thanh âm của một nam nhân, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo lại có vài phần chờ mong và khen ngợi.

- Cái gì?

Lệ Hồng Phi cùng gã bậc cao Kim Đan bên cạnh đột nhiên lạnh cả người, vội vàng quay đầu lại nhìn. Tại trong phòng bình thường lúc này, không biết khi nào lại nhiều thêm một gã nam nhân lưng đeo bảo kiếm toàn thân áo trắng như tuyết. Chỉ có điều hai mắt người áo trắng này nhắm nghiền, cả người đều bao trùm trong một loại ý cảnh đặc thù.

- Vô Song! Không nghĩ tới ngay cả ngươi cũng đến giúp vui

Tại trong nháy mắt bóng trắng kia chợt lóe. Dương Phàm liền đoán ra thân phận của đối phương, cũng không khỏi cười khổ một tiếng.

- Vô Song!

Lệ Hồng Phi hơi biến sắc, cường giả Kim Đan phía sau hắn lập tức lộ ra ý đề phòng. Bảo vệ thiếu chủ là chức trách của hắn phải làm.

- Ngươi cũng biết ý của ta đến đây?

Vô Song đột nhiên mở mắt lộ ra đôi con ngươi đen nhánh, nơi đó mơ hồ lóe lên hư ảnh của một thanh kiếm, giờ phút này nó lại hơi run run. Hắn không nói gì nhưng trong mắt đó dường như đang truyền tới Dương Phàm vô cùng chiến ý và quyết tâm tất thắng. Chỉ đơn giản mở ra đôi mắt hắn đã truyền tới Dương Phàm chiến ý cùng mục đích của mình. Dương Phàm thầm than trong lòng hiện tại hắn thật không còn lòng nào muốn chiến đấu cùng tên võ sĩ này. Tuy nhiên, hắn rất nhanh nghĩ ra một kế sách ứng phó, nét mặt hắn không vui không giận nói:

- Vô Song! Dương mỗ thật vất vả quay về Vụ Liễu trấn giờ phút này lại nguy cơ tứ phía. Chẳng lẽ người cũng muốn nhân cơ hội này đối phó với Dương mỗ sao?

Vừa nghe lời ấy, Vô Song khẽ nhíu mày suy nghĩ một lát gật đầu nói:

- Vô Song ta đâu phải hạng tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ỨC HIẾP. Nếu đã như thế, vậy chuyện của chúng ta để chậm lại một thời gian đi.

Dương Phàm khẽ thở một hơi nhẹ nhõm vì hiểu biết cá tính của Vô Song, hấn mới dùng đến kế sách kéo dài này.

- Tuy nhiên, ta sẽ ở lại Vụ Liễu trấn không dễ dàng rời đi.

Vô Song khước miệng nhếch lên thành một độ cong quỷ dị:

- Bất cứ người nào nếu ảnh hưởng tới trận quyết chiến giữa chúng ta chắc chắn phải bị Vô Song ta giết bỏ. "Vèo!"

Bóng trắng nhoáng một cái, bóng dáng Vô Song toàn bộ trống không. Không coi mọi người vào đâu hấn biến mất trong hư không.

"Thuần độn thuật của hấn càng ngày càng huyền ảo và thuần thực" Dương Phàm thì thảo lẩm bẩm.

Cũng may hiện tại hấn có được Tường Vân Ngõa gặp phải loại tình huống xuất kỳ bất ý này, cũng không đến mức không có sức phản kháng.

"Độn thuật thật đáng sợ, hấn chính là Vô Song?"

Bên cạnh Lệ Hồng Phi gã cường giả Kim Đan cả kinh thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như mình gặp phải cường giả như thế chỉ sợ không có nhiều phần thắng."

- Tề thúc! Hấn chính là Vô Song duy nhất hoạt động một mình trong Bí Cảnh thực lực sâu không lường được.

Lệ Hồng Phi giải thích nói.

- Thật sự là nghe tiếng không bằng gặp mặt.

Tề thúc ngạc nhiên thán phục nói:

- Thực lực như thế trong bậc cao Kim Đan ở Ngự Dương quốc ít nhất có thể xếp hạng trước hai mươi. Chỉ có một số ít đại tu sĩ Kim Đan mới có cơ hội dễ dàng thắng hấn.

Sau khi sự việc xen ngang này qua đi, Dương Phàm bắt đầu trò chuyện cùng Lệ Hồng Phi, rất nhanh bên ngoài lại tiến vào mấy người.

- Yến Vương, Vũ Văn gia chủ, Trịnh lão tiên

Dương Phàm hơi kinh ngạc không nghĩ tới còn có thể gặp mặt những người quen này.

- Dương Phàm! Rốt cục ngươi đã trở lại!

Đúng lúc này, truyền đến một thanh âm quen thuộc, ngoài phòng nhảy vào một gã thiếu niên cực kỳ xấu.

- Hồ Phi!

Dương Phàm vô cùng vui mừng, không ngờ có thể liên tiếp nhìn thấy hai vị chiến hữu từ trong Bí Cảnh còn sống ra tới!

Ngoài ra trong gian phòng nhỏ nhỏ này, còn có không ít người khách khác, có số Dương Phàm nhận biết, có một số là mộ danh mà đến. Dương thị cùng Dương Tuệ Tâm lập tức bận rộn, châm trà dọn lên điểm tâm ngay cả cơ hội gặp riêng Dương Phàm ôn chuyện xưa cũng không có. Dương Phàm cũng mệt mỏi lo tiếp đãi, quay tới quay lui bận rộn thiếu chút nữa không chịu nổi

Cuối cùng Dương Phàm khom người nói với các tu sĩ:

- Các vị! Hàn xá quá nhỏ không bằng chúng ta dời tới y quán trò chuyện đi.

- Được! Được! Được!

Đám người Yến Vương, Lệ Hồng Phi cười ha hả biết rằng Dương Phàm không muốn để chuyện Tu Tiên giới liên lụy tới thể tục. Rất nhanh Dương Phàm dẫn một hàng khách nhân, tới Phổ Ái Y Quán. Trịnh Tiểu Mạn thấy sư tôn trở về, vội vàng bước tới thi lễ:

- Ra mắt sư phụ!

Dương Phàm gật gù đầu phân phó nói:

- Những người này đều là khách quý, người chiêu đãi cho tốt. Đúng rồi, Lâm Chung đi đâu rồi?

- Hắn ở phía sau luyện đan, có cần đệ tử kêu hắn ra gặp ngài hay không?

Trịnh Tiểu Mạn hỏi dò.

- Không cần, cứ để hắn làm gì làm đi.

Dương Phàm không hỏi tiếp phụ trách chiêu đãi những người khách này. Tin tức Dương Phàm trở lại Vụ Liễu trấn rất nhanh truyền đi các nơi, lại có thêm nhiều tu sĩ lại đây bái phỏng. Không đến nửa canh giờ Phổ Ái Y Quán nhỏ nhỏ này cũng rất nhanh chật kín người. Nếu để ý quan sát sẽ phát hiện người tu tiên nơi đây số lượng kinh người, thậm chí số lượng người tu tiên còn đông hơn phàm nhân.

- Báo, đạo hữu Thanh Nguyên Tông đến bái phỏng

- Báo, đạo hữu Quỷ Huyền Môn cầu kiến Dương được sư

Các học đồ phụ trách tạp vụ ở y quán cảm thấy kinh hãi run sợ trong lòng. Dương Phàm nhúc nhúc đầu óc, hao hơi tổn tiếng khổ sở lắm mới đuổi được đám hỗn tạp này đi. Nhưng vẫn còn một số ngoan cố không chịu rời đi. Trong đó thái độ của tu sĩ Thanh Nguyên Tông, Quỷ Huyền Môn là kiên quyết nhất. Nhóm trước là đại tông môn chính đạo thứ nhất ở Ngự Dương quốc, đầu lĩnh là một thiếu phụ xinh đẹp quển rũ, mặc cung trang màu sắc và hoa văn rực rỡ còn là một cường giả Kim Đan. Nhóm sau là đại phái nhất lưu ở Ngự Dương quốc, thực lực hùng hậu. người cầm đầu là một lão già đầu bạc mắt sáng như ánh đuốc, cũng là cường giả Kim Đan. Đối mặt với cường giả hai thế lực lớn này. Dương Phàm nếu muốn đuổi đi cũng không phải dễ dàng như vậy.

Người thiếu phụ xinh đẹp quển rũ và lão già đầu bạc đều hỏi về sự việc trong Cửu u Bí Cảnh, đưa ra nhiều điểm đáng ngờ trong đó đưa ra vấn đề Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm là một người. Hơn nữa phía sau mỹ phụ quển rũ này, còn có một đôi nam nữ anh tuấn xinh đẹp nhìn theo thái độ thân mật của họ hẳn là một đôi song tu đạo侶.

- Đây là hai đệ tử của tông môn ta từng tận mắt gặp qua Thạch Thiên Hàn.

Mỹ phụ quển rũ cười nói.

Dương Phàm chú ý nhìn lại. hai người này không phải là hai tu sĩ Thanh Nguyên Tông: Lam Điền Ngọc và Bích Thiển Nhu sau khi mình Trúc Cơ công đã gặp sao. Giờ phút này, cách biệt chỉ mới hai năm. Lam Điền Ngọc cùng Bích Thiển Nhu này không biết có kỳ ngộ gì, tu vi đều tăng lên tới Trúc Cơ sơ kỳ. Lúc trước khi gặp họ đều còn là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ.

Bích Thiển Nhu nhẹ giọng nói:

- Ngày ấy tại vùng núi không người cách kinh đô mấy ngàn dặm chúng ta tình cờ gặp Thạch Thiên Hàn đang đột phá Trúc Cơ Kỳ, tận mắt thấy hắn đánh chết ba gã ma đạo tu sĩ.

- Thạch Thiên Hàn có một loại bí thuật bá đạo có năng lực bắt chấp khoảng cách trong nháy mắt loại bỏ tu sĩ tu vi thấp hơn mình. Lúc ấy, hắn hướng về phía hai phụ thê chúng ta giơ lên cánh tay trái tử vong, khiến chúng ta trải qua khoảnh khắc cái chết gần kề. Rồi sau đó chúng ta trở lại tông môn, cảm tình cùng ý cảnh đồng loạt thăng hoa tu vi tiến triển cực nhanh, ở hai tháng trước đồng loạt đột phá đến Trúc Cơ Kỳ

Lam Điền Ngọc lòng còn sợ hãi nói. Hắn cùng với thê tử Bích Thiên Nhu bốn mắt nhìn nhau vô tận tình ý. Dương Phàm cảm thấy vô cùng kinh ngạc không nghĩ tới thủ đoạn đe dọa vô tình của mình ngày đó nhưng lại giúp cho đôi song tu đạo lữ này cảm tình và cảnh giới đều tăng cao trở thành kỳ ngộ lớn lao của bọn họ.

- Ha ha! Cái này thì có thể chứng minh điều gì chứ?

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

- Theo chúng ta điều tra, đoạn ngày Thạch Thiên Hàn bế quan đột phá Trúc Cơ Kỳ đó vừa lúc là cùng một thời gian Dược Sư rời khỏi y quán ở kinh đô. Sau khi Thạch Thiên Hàn chấm dứt bế quan, Dương được sư vừa vặn lại trở về.

Lão già đầu bạc ánh mắt sáng ngời nói:

- Tính trên thời gian hoàn toàn ăn khớp. Hơn nữa có chứng nhân ở đây.

Dương Phàm vẫn bình tĩnh như thường, phong thái ung dung tự nhiên, nhìn hai người Lam Điền Ngọc Bích Thiên Nhu hần cười nói:

- Các người nếu gặp mặt Thạch Thiên Hàn như vậy hãy quan sát kỹ Dương mạo xem, xem ta có giống là cùng một người với hắn không?

Bích Thiên Nhu liếc nhìn Lam Điền Ngọc rồi bắt đầu quan sát kỹ Dương Phàm, sau một lát nhất tề gật đầu:

- Dích xác không giống, hơn nữa hoàn toàn khác nhau.

- Nghĩ đến Dược Sư lấy thần thông từ bi cứu thế, tuyệt đối không phải là ma đạo ác nghiệt khát máu.

Bích Thiên Nhu kéo tay trợng phu, nở nụ cười xinh đẹp bình thản nói.

Dương Phàm cười ha hả, đưa mắt nhìn mỹ phụ quyền rũ và lão già đầu bạc:

- Ngay cả chứng nhân thấy mặt Thạch Thiên Hàn đều nói như vậy, các người còn có cái gì hoài nghi? Cho dù tại hạ người mang công phép ma đạo có thể nào giấu diếm được ánh mắt của hai vị bậc cao Kim Đan?

Lão già đầu bạc Quý Huyền Môn lập tức á khẩu không trả lời được, mục đích bọn họ đến Vụ Liễu trấn là tìm đến Thạch Thiên Hàn.

Mỹ phụ quyền rũ hé miệng cười:

- Mục đích Thanh Nguyên Tông ta tới đây chủ yếu không phải vì Thạch Thiên Hàn mà muốn điều tra một vấn đề. Trác Kinh đệ tử của môn phái ta có phải chết dưới tay các hạ hay không?

Dứt lời trong hai mắt của nàng mơ hồ lóe lên một tia sáng sắc bén nhìn chăm chăm vào Dương Phàm.

- Trác Kinh?

Dương Phàm cười khê:

- Có thể nói là bị chín tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cùng nhau giết chết cũng có thể nói là bị Dương mạo giết chết.

- Chỉ giáo cho?

Ánh mắt của mỹ phụ quyền rũ rực sáng.

- Trác Kinh lấy thực lực bậc cao là địch với chín tu sĩ Trúc Cơ Kỳ của các thế lực lớn, chín người chúng ta không muốn đi vào chỗ chết phải cùng quyết chiến với hắn. Cuối cùng hắn chết là kết quả của chín người chúng ta đồng tâm hiệp lực. Đương nhiên, cuối cùng người đưa hắn vào chỗ chết, đích thật là Dương mạo.

Dương Phàm giải thích.

- Hừ! Mặc kệ nói như thế nào. Trác Kinh vẫn là chết trong tay người.

Trong mắt mỹ phụ quyền rũ lóe ra tia sáng lạnh.

- Ha ha hatien bối nói lời ấy là sai rồi Trác Kinh chết là do hấn nông cuồng tự đại, tự chọn lấy diệt vong. Nên biết, vị nam nhân mất quý Quỷ Huyền Môn kia còn có các tu sĩ đệ tử tinh anh của Huyết Ma lão tổ, đều chết vào tay hấn.

Vừa nghe lời ấy, lão già đầu bạc quay đầu nhìn đám tu sĩ Thanh Nguyên Tông đứng chỗ mỹ phụ quyền rũ, trong mắt mờ hồ sinh ra vài tia địch ý.

- Lệ mỡ có thể làm chứng, là tên Trác Kinh tự cao tự đại kia coi mạng người như cỏ rác, muốn cướp đoạt thu hoạch của chúng ta trong Bí Cảnh. Nếu muốn tìm hung thủ. Lệ mỡ cũng là một người trong đó, đệ tử của các đại môn phái khác ở Ngự Dương quốc đều có thủ phạm.

Lệ Hồng Phi lạnh lùng cười:

- Chẳng lẽ Thanh Nguyên Tông muốn là địch với hơn phân nửa thế lực Ngự Dương quốc sao?

- Cái này

Mỹ phụ quyền rũ cứng người lại, nhất thời không còn gì để nói. Bận rộn suốt buổi tối, Dương Phàm tiếp đãi tu sĩ muôn hình muôn vẻ khắp nơi với giúp đỡ của Lệ Hồng Phi Vô Ưu cốc cuối cùng ứng phó được chất vấn của Thanh Nguyên Tông và Quỷ Huyền Môn.

”Phù!”

Dương Phàm thở một hơi dài:

- Thật đúng là mệt a! Hôm nay ít nhiều nhờ có Lệ đạo hữu trợ giúp.

Lệ Hồng Phi vừa định lên tiếng, một tên học đồ vội vã từ ngoài phòng chạy vào thở hổn hển nói:

- Báo tổ sư Dương gia bảo cầu kiến!

323. Chương 327: Thầy Trò Gặp Lại, Âm Mưu Giết Người!

Gã học đồ Y quán truyền báo thanh âm hơi run rẩy khó có thể che dấu rung động trong lòng. Phải biết rằng Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang đều là thế lực đứng đầu ở nơi này tính uy hiếp rất mạnh. Còn như Thanh Nguyên Tông, Quỷ Huyền Môn những thế lực đỉnh cao này, vì tầm nhìn của học đồ có hạn có lẽ chưa từng nghe nói qua nên không chấn động bằng danh tiếng của tổ sư Dương gia bảo.

- Lão tổ Dương gia

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm tư rồi nói với gã học đồ:

- Mời ông ấy vào đi!

- Lệ mỡ trước cáo từ!

Lệ Hồng Phi cao giọng cười cáo từ, hấn hiểu rằng giữa Dương Phàm cùng Dương gia bảo trong đó quan hệ ân oán phức tạp đơn giản là nên tránh đi. Dương Phàm ôm quyền đáp lễ đưa Lệ Hồng Phi cùng Tề thúc rời đi. Vừa mới đi đến nội đường, hai người vừa lúc gặp mặt lão tổ Dương gia. Lệ Hồng Phi thản nhiên liếc mắt nhìn người lão tổ Trúc Cơ Kỳ này một cái trong mắt hiện lên một vẻ người bề trên nhìn xuống, khinh thường không nói gì. Dương gia lão tổ nhìn theo bóng Lệ Hồng Phi và Tề thúc rời đi, cảm thấy một loại áp lực khó có thể nói nên lời đồng thời lão cũng biết thân phận hai người này.

Dương gia bảo là đầu sỏ vùng này, đại nhân vật nào đến Vụ Liễu trấn có lý nào lão không biết?

Đại nhân vật như Lệ Hồng Phi. lão cũng không có tư cách nói chuyện. Là thiếu chủ của Vô Ưu cốc, thân phận của Lệ Hồng Phi không thấp kém hơn so với địa vị của bậc cao Kim Đan bình thường, thậm chí người hộ vệ bên cạnh còn là tu sĩ bậc cao.

- Dương mỡ có tài đức gì mà lại được lão tổ đích thân tới Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm cười dài nhìn lão tổ Dương gia. Một năm không gặp vị tổ sư Dương gia bảo này xem ra già thêm vài phần đầu còn khí thế và phong độ của tổ sư một thế hệ?

Làm tổ sư của một gia tộc tu tiên lại tự hạ mình tới đây cầu kiến một tên hậu bối điều này cũng thực quá mất mặt. Trong lòng lão tổ Dương gia cũng không chịu nổi, nhưng nghĩ đến Dương Phàm có thể kết bạn ngang hàng cùng nhân vật cấp bậc như Lệ Hồng Phi trong lòng lão ngược lại ổn định vài phần.

- Phàm nhi! Chúng ta đi vào nói đi.

Lão tổ khẽ thở dài một hơi.

- Mời lão tổ!

Dương Phàm khẽ đưa tay mời, giữ lễ phép và cung kính cơ bản. Lão tổ liếc nhìn hắn một cái lộ vẻ mặt phức tạp đi vào nội đường. Hai người ngồi xuống Dương Phàm gọi học đồ bưng lên nước trà. Khách sáo vài câu Dương Phàm liền đi thẳng vào chính đề:

- Không biết lão tổ đích thân tới Vụ Liễu trấn có chuyện gì phân phó?

- Phàm nhi khách sáo rồi! Hai chữ "phân phó" không dám nhận.

Lão tổ xoa xoa tay tươi cười nói:

- Ta lần này đến đây là mời người đi Dương gia bảo, bởi vì ngày mai chính là "Vấn Thiên đại hội" ba năm một lần trong gia tộc.

Vị lão tổ Dương gia nói ra chữ "mời" có hơi nặng, trong lòng lão cũng khó chấp nhận tư vị này. Mặc kệ nói như thế nào Dương Phàm cũng là con cháu của Dương gia Nam Lĩnh, tổ sư gia tộc đích thân tới y quán cầu kiến, còn mời hắn đi Dương gia bảo.

Phần sức nặng này, đáng giá đến mức nào?

về tình hay về lý Dương Phàm đều khó có thể cự tuyệt, bằng không người ngoài sẽ nghĩ về hắn như thế nào?

Đột nhiên tâm thần Dương Phàm rung mình một cái, hắn cảm nhận được một mối nguy cơ mơ hồ.

"Nếu hiện tại mình đi Dương gia bảo vậy chẳng phải là dè đi vào hang hổ đi thẳng vào bẫy của đối phương sao?"

Nhưng Dương Phàm cũng không có lý do chính đáng nào để cự tuyệt, ngay cả lão tổ gia tộc đều tự mình tới nơi mời. Hắn nếu không đi, người ngoài hoặc là sẽ cho rằng hắn kiêu căng ngông cuồng, tự cao tự đại bất kính với trưởng bối. Còn kẻ biết có lẽ sẽ cho rằng hắn khiếp đảm không dám đi Dương gia bảo. Dương Phàm rơi vào phút trầm tư ngẩn ngui. Lão tổ Dương gia này thật lợi hại xem ra hơn phân nửa lão đã thông đồng cùng thế lực Dương gia kinh đô.

- Phàm nhi! Hiện nay Vụ Liễu trấn vàng thau lẫn lộn người muốn gây bất lợi cho người, chỗ nào cũng có. Người sớm một chút đến Dương gia bảo cũng tương đối an toàn hơn.

Lão tổ bắt đầu khuyên giải.

- Còn nữa chẳng lẽ người không muốn gặp Lỗi nhi?

Lão tổ cười nói tiếp.

- Báo, bên ngoài có một người tự xưng là Liễu Vô Ngân cầu kiến Dực Sư.

Đột nhiên vang lên tiếng học đồ Y quán báo cáo.

- Liễu Vô Ngân? Liễu trưởng lão!

Lão tổ Dương gia kinh hô một tiếng:

- Hắn không phải đã mất tích sa trở lại khi nào vậy?

Dương Phàm vô cùng mừng rỡ vội vàng nói:

- Mau mau cho mời! Không, để ta tự mình ra ngoài nghênh đón.

Hắn đi một hơi ra ngoài, ở ngoại đường y quán vừa lúc thấy một lão già tuổi thất tuần, nước da hồng hào tóc bạc trắng, thân mặc bố y, trong mắt mang theo ý cười cùng vẻ hiền lành thân thiết.

- Sư phụ!

Dương Phàm vô cùng kích động, đi thẳng tới quỳ xuống thi lễ.

- Phàm nhi không được như thế!

Liễu Vô Ngân hô nhỏ một tiếng, vội vàng đỡ Dương Phàm dậy, trên mặt cũng đầy vẻ xúc động. Mặc dù hiện nay Dương Phàm đã thu được thành tựu như thế vẫn cung kính với vị ân sư này như trước.

- Sư phụ! Ngài đây là

Dương Phàm có chút khó hiểu.

- Ha ha! Phàm nhi! Dựa theo thân phận ta còn phải gọi người một tiếng "Quân vương".

Trong mắt Liễu Vô Ngân lộ ra vài tia ý cười tự hào, dùng thần thức truyền âm nói với Dương Phàm.

- À! Ngài đã biết rồi!

Dương Phàm hơi có chút xấu hổ không nghĩ tới thân phận Quân vương thứ tư Âm Huyết Vương Triều của mình nhanh như vậy người ta đã biết rồi. Tuy nhiên ngẫm lại sư tôn Liễu Vô Ngân cũng là thành viên của Âm Huyết Vương Triều, hẳn liền không thấy là kỳ quái.

- Sư phụ! Mời mau vào bên trong! Nhiều năm không gặp, chúng ta đều có không ít chuyện muốn nói.

Dương Phàm cung kính mời Liễu Vô Ngân đi vào, trong lòng vô cùng cảm khái và kích động. Vị lão già tuổi thất tuần này, năm đó ở Dương gia bảo đối đãi với mình như đứa con ruột thịt, yêu thương chăm sóc cho hẳn.

- Ô? Lão tổ ngài cũng ở trong này.

Liễu Vô Ngân thấy lão tổ Dương gia làm ra vẻ kinh ngạc nói. Lão tổ bị Liễu Vô Ngân nhìn chằm chằm có một loại cảm giác cả người mất tự nhiên, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Thì ra là Liễu trưởng lão! Ba năm trước, người đột nhiên mất tích lão phu còn lo lắng cho an nguy của người, hiện tại nhìn thấy Liễu trưởng lão bình yên vô sự trong lòng rất an ủi.

- Phàm nhi! Lão tổ tìm người có chuyện gì?

Liễu Vô Ngân cười hỏi.

- Bẩm báo sư phụ! Lão tổ mời đệ tử đi Dương gia bảo.

Dương Phàm cũng nói ra chữ mời đó hơi nặng, đồng thời hướng ánh mắt về phía Liễu Vô Ngân ra ý hỏi ý kiến. Liễu Vô Ngân lộ vẻ mặt tươi cười hơi có thâm ý liếc mắt nhìn Dương gia lão tổ một cái sau đó thần nhiên nói:

- Hai thầy trò ta cách biệt ba năm, muốn nói chuyện riêng.

Dương Phàm lập tức hiểu rõ, sư tôn muốn bàn bạc riêng với mình. Lão tổ Dương gia thấy vậy, trên mặt cổ lộ vẻ tươi cười:

- Vậy lão phu trước tránh đi một chút.

Trước khi đi, trong ánh mắt lão thoáng hiện vẻ không bằng lòng nhưng trong ánh mắt Liễu Vô Ngân lúc này hiện lên một tia sát phạt sắc bén. Vị Lão tổ không khỏi rung mình một cái, tận đáy lòng cảm nhận được sự đáng sợ của Liễu Vô Ngân. Theo áp lực từ trên người đối phương truyền tới liền biết ít nhất Liễu Vô Ngân đã có tu vi còn cao hơn Trúc Cơ hậu kỳ. Tưởng tượng Dương gia bảo của mình mười mấy năm qua không ngờ ẩn giấu một vị cao thủ như thế thật khiến lão cảm thấy không rét mà run. Sau khi lão tổ Dương gia rời đi, Dương Phàm đưa tay điểm trên hư không vài cái thiết hạ tầng tầng cấm chế.

- Sư phụ! Năm đó là chuyện gì xảy ra? Ngài bỗng dưng rời đi, đệ tử vẫn luôn khó hiểu.

Dương Phàm vội vàng hỏi.

Liễu Vô Ngân thở dài:

- Năm đó biết được Từ tiên sinh đích thân tới Dương gia bảo ta không thể không âm thầm ẩn núp bởi vì người này biết rõ chi tiết tu vi của ta nếu không đi chỉ sợ sẽ gặp phải phiền phức. Trên thực tế năm đó ta chỉ là ẩn mình trong bóng tối, ngấm ngầm bảo hộ hai huynh đệ các người, chứ cũng không có rời đi.

- Vậy ngài lần này đến

Dương Phàm dường như đoán được điều gì.

- Không sai! Đây là mệnh lệnh của tổ chức truyền xuống, bảo ta hiệp trợ Nghịch Thiên Quân Vương, loại bỏ hết thủy nguy cơ và tai họa ngầm.

Liễu Vô Ngân đáp sau đó lại xoay mình thì lễ bái kiến Quân vương.

- Sư phụ miễn lễ! về sau không được như thế!

Dương Phàm hoảng sợ vội vàng đỡ Liễu Vô Ngân lên.

- Vậy kế hoạch cụ thể là gì chúng ta phải làm thế nào?

Dương Phàm hỏi.

- Hừ! Lão tổ Dương gia này mới vừa đến Vụ Liễu trấn. Ám Thiên Quân Vương liền đoán được dụng ý của lão. Ta lần này đến là để cùng người đi Dương gia bảo.

Trên mặt Liễu Vô Ngân lộ ra một nụ cười giả tạo.

- Ý tứ của ngài là

Dương Phàm đã đoán được.

- Ha ha haAi có thể nghĩ tới người đã bước vào bậc cao. Sư phụ cùng người cùng nhau quay về Dương gia bảo là phụ trách làm mỗi nhữ một khi những người đó lộ ra dấu vết và sơ hở, chúng ta liền lập tức phản công, tung một mẻ lưới tóm gọn tiêu diệt đám địch nhân này.

Trong mắt Liễu Vô Ngân lóe ra tia sáng ác liệt.

- Hay! Kế hay! Bố trí lần này khẳng định là Ám Thiên Quân Vương đưa ra.

Dương Phàm không khỏi vỗ tay tán thưởng. Cùng với lo lắng về bấy rập và đối thủ ám toán còn không bằng tương kế tựu kế, tung một mẻ lưới tiêu diệt sạch những tai hoa ngầm này. Một kế của Ám Thiên Quân Vương này thật là thượng sách: chuyển bị động thành thế chủ động, hơn nữa dùng thủ đoạn độc đáo dẫn dụ địch nhân đến sau đó phản công bao vây tru sát tiêu diệt. Hai người lại thương nghị thêm một vài chi tiết, về sau lo trên mặt Dương Phàm tan biến hết sạch mặt đầy ý cười và thư thái.

- Lão tổ! Ngài có thể vào rồi

Dương Phàm nói với ra bên ngoài.

- Không biết Phàm nhi định thế nào rồi?

Lão tổ Dương gia hỏi.

Dương Phàm mỉm cười nói:

- Ta và sư phụ cùng theo lão tổ quay về Dương gia bảo.

- Tốt! Tốt! Liễu trưởng lão cũng cùng trở về Dương gia bảo chuyện này thật sự là đáng mừng.

Lão tổ vỗ tay tán thưởng.

Dương Phàm cũng không có lập tức rời Vụ Liễu trấn ngay mà là trước dặn dò Lâm Chung. Trịnh Tiểu Mạn một số việc. Dương nhiên không quên trao cho bọn họ một đồng lớn tài nguyên tu tiên. Hai người một là bằng hữu và một là đệ tử của hắn, Dương Phàm cấp cho linh đan, ngọc giản, tài liệu đương nhiên không phải là vật bình thường, cũng đủ duy trì cho bọn họ sử dụng hơn trăm năm trừ phi bước vào bậc cao. Dương Phàm sở dĩ sắp xếp trước thế này, là do hắn cảm nhận được mỗi nguy cơ mơ hồ kia, ở thời điểm trở lại Quỷ Thị Sơn hắn đã cảm nhận được một đoàn ma diêm đến từ trong không gian tối đen kia đang càng

ngày càng tới gần mình vô cùng rõ ràng. Có thể đoán được Sở Vân Hàn đệ tử của Tam u lão ma đang chạy tới bên này. Điều này chứng minh tồn tại của Dương Phàm đã dẫn tới chú ý của Tam u lão ma.

Sau đó Dương Phàm lại về nhà dọn dẹp một số việc cho mẫu thân và muội muội rồi mới yên tâm rời đi. Một hàng ba người đi về hướng Dương gia bảo. Ba người mới vừa nhích động, liền dẫn tới chú ý của tu sĩ các thế lực lớn đang ẩn núp ở Vụ Liễu trấn.

”Vù! Vèo!”

Vô số tu sĩ từ chỗ tối bay ra dung nhập vào bóng đêm. Trên bầu trời trên vầng trăng sáng mơ hồ hiện ra cảnh tanh mùi máu. Tối nay, nhất định không phải một đêm bình thường. Trong quá trình phi hành, Dương Phàm mở rộng cảm quan, nắm trong tay mọi động thái trong khu vực. Kết quả, hắn phát hiện một sự thật đáng sợ: sát khí ẩn giấu khắp bốn phía!

Ba người Dương Phàm vừa mới rời đi trong chớp lát không lâu sau đi ngang qua một rừng cây, đột nhiên truyền đến một tràng tiếng kêu la thảm thiết.

”Rào! Rào!”

Mấy chục sát thủ đầu đội mặt nạ màu bạc như âm hồn chui vào trong rừng cây, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén bôi độc được, thu gặt từng sinh mạng. Tiếng kêu thét thảm thiết liên tục truyền đến. Tại trong rừng cây, bỗng không lơ lửng hai người trên bầu trời

Đúng là Âm Thiên Quân Vương và Phệ Thiên Quân Vương.

- Dương Quân Vương! Một chiêu này của ngài thật là lợi hại, tung một lưới diệt gọn hết địch nhân.

Phệ Thiên Quân Vương hơi hưng phấn nói.

Âm Thiên Quân Vương của Âm Huyết Vương Triều thần bí nhất này không ngờ cũng là họ Dương.

- Lót đường! Hết thấy bố trí này đều là dọn đường sẵn cho hắn

Phía sau tấm mặt nạ màu đen, truyền đến thanh âm Âm Thiên Quân Vương không gọn sóng không sợ hãi.

324. Chương 328: Sát Khí Trong Đêm.

Dương gia bảo.

Cách biệt ba năm Dương Phàm cũng từng nghĩ tới sẽ dùng phương thức nào trở về nơi đây. Đêm nay, hắn được lão tổ đứng trên vạn người của Dương gia bảo đích thân mời về nơi này. Quang vinh như thế từ khi Dương gia bảo khai sáng đến nay, mới chỉ có một. Chỉ riêng điểm này Dương Phàm đủ để kiêu ngạo nở mặt nở mày vô cùng. Nhưng là, với độ cao của hắn giờ phút này, lại không có nhiều vui sướng. Cho dù là lão tổ Dương gia tổ sư một phương thế lực trong mắt hắn cũng không khác gì con kiến. Dưới bậc cao đều là con kiến. Chỉ cần Dương Phàm nguỵen ý, Dương gia bảo trong nháy mắt liền biến mất. Mà hết thấy biến hóa này, chỉ trong thời gian ba năm.

Vèo vèo vèo!

Ba người gia tăng tốc độ. xuyên qua bóng đêm mờ lung tiến vào Dương gia bảo. Ngay khi ba người bọn họ đi vào không lâu một góc bí mật ngoài Dương gia bảo.

- Cẩn sư tỷ, Dương Phàm đi vào rồi Ta lo hắn sẽ bị người khác nhanh chân giành trước. Nói chuyện là một giai nhân tuyệt sắc trong mắt lóe ra hào quang sáng bóng như mộng ảo.

Nếu Dương Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra nàng này chính là Mộng Tuyền phát hiện ra bí mật của hắn ở quảng trường Cửu u. Giờ phút này, trong góc bí mật đó một thanh niên, hai nữ tử. Trong đó có hai người Dương Phàm đều biết. Thanh niên kia chính là bậc cao Kim Đan Từ Phong ở La Sơn quốc bị Dương Phàm dùng một số át chủ bài và sát thủ gián hiểm hiểm trọng thương mà đi. Người này trong mật đạo Tiên Lai Tông cũng từng cướp đi của Dương Phàm một cây Thứ Hồn Châm. Một người khác chính là Cẩn sư tỷ, đồng môn của Mộng Tuyền, cường giả Kim Đan Trung Kỳ ngay cả Từ Phong đều phải kính sợ ba phần.

- Đừng lo. Nếu hần đơn giản như vậy có thể đối phó thì sẽ không thể trở thành người đạt lợi ích lớn nhất trong Cửu u Bí Cảnh càng không thể lấy lực lượng bậc thấp chiến thắng Từ sư huynh.

Cẩn sư tỷ thân nhiên nói:

- Hơn nữa trong Dương gia bảo này cũng có bậc cao Kim Đan. Nơi này là Ngự Dương quốc, ngay cả sư tôn của chúng ta đều từng chịu thiệt ở nơi này, suýt nữa mất mạng, chúng ta càng phải cẩn thận đề phòng.

Sư tôn của hai nàng này chính là Linh Hà tiên tử cường giả Nguyên Anh Kỳ lúc trước trấn thủ ở lối vào Cửu u Bí Cảnh, sau đó thân phận bị người khám phá bị Tam u lão ma một hơi đuổi giết mấy vạn dặm suýt nữa mất mạng. Sau khi Dương Phàm tiến vào Dương gia bảo liền lập tức cáo từ lão tổ Dương gia:

- Ta muốn trở về tiểu viện của mình ở một đêm làm phiền lão tổ nói cho đệ đệ của ta.

- Được.

Lão tổ Dương gia gật đầu trong lòng lại mừng thầm phi thân rời đi.

- Sư tôn. Người cũng tới tiểu viện của ta đi.

Dương Phàm cười cười mang theo Liễu Vô Ngân tiến vào tiểu viện trước kia vốn thuộc về mình.

- Hoàn cảnh nơi này không tệ so với ba năm trước cũng không chút biến hóa nào.

Dương gia bảo có tâm. Dương Phàm đứng ở nơi hoa cỏ này, đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cũng nhìn xa phía chân trời.

Ba năm trước.

Cũng vào một đêm như vậy, một ngôi sao băng kỳ dị từ trên trời giáng xuống. Cũng vào một đêm như vậy, thiên tài của Dương gia bảo tự phế tu vi. Liễu Vô Ngân cảm thấy được tâm tình của Dương Phàm dao động đột nhiên nhớ lại một chuyện, cười nói:

- Vào thời điểm Vấn Thiên đại hội lần trước, người một đêm tán công, lúc ấy sau khi biết được tình huống, vì sự thật hoảng sợ. Sau lại quan sát hành vi của người, cảm thấy được trong đó có bí ẩn. Không nghĩ tới tiếp theo nhất đại danh y xuất thế lại có một ma đạo kỳ tài quật khởi.

Ngay khi hai người nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Một thiếu niên tướng mạo tương tự Dương Phàm chạy vào.

- Đại ca.

Thanh âm quen thuộc hơi run rẩy truyền đến đúng là thân đệ đệ của Dương Phàm - Dương Lỗi. Một năm không thấy trong thần sắc Dương Lữ vẫn như trước có vài phần lạnh lùng kiêu ngạo nhưng Dương Phàm nhạy bén cảm giác được non nớt trên mặt hắn đã hoàn toàn mất đi, thêm vài phần trầm ổn.

- Nhị đệ. chúng ta rốt cục gặp mặt. Lần này ta trở về, là vì thực hiện ước định với người năm đó.

Hai huynh đệ đi tới gần nhau bốn bàn tay nắm chặt cùng một chỗ. Dương Lỗi khẽ thở phào nhẹ nhõm vui mừng nói:

- Đại ca. Người rốt cục trở về là tốt rồi Hiện giờ thế cục Dương gia bảo thay đổi rất nhiều khiến lòng ta thấp thỏm lo âu.

Lúc này gặp lại, ngăn cách giữa hai huynh đệ đã giảm đi rất nhiều. Có lẽ là đối mặt nguy nan chung, khúc mắc ngày thường đều tan thành mây khói. Đây là điểm đáng quý nhất của thân tình, mặc kệ có bao nhiêu mâu thuẫn cùng ngăn cách khi nguy nan bùng nổ, đều có thể gắn bó một mạch.

Vào -

Đúng lúc này, phía chân trời hạ xuống một ngôi sao băng huyền lệ cực kỳ. Khoảnh khắc tỏa sáng kia khiến vô số người ở dưới đất ngạc nhiên thán phục.

- Là sao băng!

Dương Lỗi kinh hô một tiếng:

- Ba năm trước, cũng vào ban đêm. khi đó từng có mưa sao băng hạ xuống, theo sau cũng rơi xuống một ngôi sao băng huỳnh lệ.

- Đúng vậy. Tại ba năm trước, cũng hạ xuống một ngôi sao băng.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Nó là một kỳ tích

Dương Lỗi cùng Liễu Vô Ngân lại không thể từ trong dao động cảm tình của Dương Phàm bắt giữ được cái gì. Nhưng bọn họ mơ hồ cảm thấy được đáy lòng Dương Phàm cất giấu bí mật gì đó.

- Đêm nay lại rơi xuống một ngôi sao băng. Như vậy ngày mai sẽ từ chúng ta cùng nhau sáng tạo một kỳ tích.

Dương Lỗi vẻ mặt hào hùng nói.

- Được.

Dương Phàm đáp lại chột đổi giọng:

- Tuy nhiên trong đêm nay chúng ta còn phải đuổi đi một đám quỷ tìm chết.

- Đại ca, có ý tứ gì?

Dương Lỗi hết sức khó hiểu.

- Đợi lát nữa nếu có chiến đấu gì người không nên tùy tiện tham gia.

Dương Phàm dặn bảo sau đó lại mờ mịt nhấn nhủ. Ba người đi vào phòng, bắt đầu nói chuyện phiếm. Dương Phàm từ Tiên Hồng Không Gian lấy ra một số vật phẩm vốn bày ở nơi này, đem mọi thứ bày biện lại như cũ. Dưới tình huống như vậy, hẳn có một loại ảo giác dường như trở lại ba năm trước đây.

- ừm. Trong phòng này tốt nhất còn muốn bố trí một ít cấm chế.

Dương Phàm nhắc tay khẽ vung lên bố trí phòng hộ cho gian phòng. Dương Lỗi nhìn động tác đại ca, cảm giác được hắn càng ngày càng sâu không lường được. Dương Phàm bố trí cấm chế. mang đến cho hắn một loại ảo giác không thể công phá. Đêm khuya Dương gia bảo dần chìm vào yên lặng. Trong không khí có một loại trong trẻo lạnh lùng và cảm giác mát lạnh khó nói. Dương Lỗi nhận thấy một loại không khí quỷ dị.

Kết

Đột nhiên, cửa viện bị đẩy ra. gió lạnh áp tới bốn năm người đi vào. Người cầm đầu là một nho sinh trung niên tay cầm chiết phiến, khí chất trác tuyệt, tuấn lãng bất phàm. Bên cạnh nho sinh trung niên có một thiếu niên áo trắng.

- Kinh đô Dương gia đến báỉ phỏng.

Giọng nói lộ vẻ lạnh băng của thiếu niên áo trắng truyền đến.

- Ha ha. Ta tưởng là ai. nguyên lai là Từ tiên sinh còn có thiếu chủ Dương gia.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười từ trong phòng đi ra, Liễu Vô Ngân cùng Dương Lỗi theo sát phía sau.

- Liễu Vô Ngân!

Từ tiên sinh vừa thấy Liễu Vô Ngân phía sau Dương Phàm trong mắt thần quang lạnh lẽo, trong không khí tản ra một luồng lạnh băng khiến người ta áp lực hít thở không thông. Tâm thần Dương Lỗi hơi chấn động toàn thân rét run. Từ tiên sinh đối diện này mang đến cho hắn một loại ảo giác không thể chống cự. Dương Phàm lại là vẻ mặt lạnh nhạt. Ba năm trước Từ tiên sinh từng tới đây ra uy, một cái nhắc tay hủy diệt mấy người, khi đó mang đến cho hắn một cảm giác sâu không lường được. Nhưng là giờ phút này, tu vi thực lực của Từ tiên sinh ở trong mắt hắn lại lộ rõ không sót chút nào.

Trúc Cơ Đại Viên Mãn!

Dương Phàm phỏng chừng, thực lực Từ tiên sinh đại khái nằm trong cấp bậc như tam đại tân tứ Ngự Dương quốc, đích thật không thể coi thường. Trừ Từ tiên sinh, Dương Vũ. Kinh đô Dương gia này còn tới ba vị cường giả Trúc Cơ Kỳ. Năm tên cường giả Trúc Cơ Kỳ này đối phó bất kỳ tu sĩ bậc thấp nào đều dư dả. Đúng rồi, Dương Phàm thiếu chút nữa bỏ qua một chuyện: cách biệt nửa năm không ngờ Dương Vũ cũng bước vào Trúc Cơ Kỳ. Xem ra người này ở Bí Cảnh cũng có kỳ ngộ sau khi rời động phủ tâm tính cảnh giới đều có biến hóa do đó bước vào Trúc Cơ Kỳ.

- Từ tiên sinh. Đêm khuya đến thăm không biết là có chuyện gì phải làm sao?

Dương Phàm cười dài hỏi.

- Thật làm cho người ta khó tin.

Từ tiên sinh nhìn chằm chằm Dương Phàm trên mặt kinh hãi không thể che giấu:

- Cách biệt ba năm ngươi không ngờ bước vào Trúc Cơ Kỳ. Nói cho ta biết ngươi rốt cục như thế nào làm được?

Giờ phút này, Từ tiên sinh thật sự có chút hối hận. Sớm biết thế lúc trước hẳn một chương tiêu diệt Dương Phàm, sẽ không xuất hiện loại tình huống này. Nhưng trên thực tế, lúc trước Dương Phàm cùng Dương Lỗi đều có người âm thầm bảo hộ loại ý tưởng này của hắn cũng khó có thể thực hiện.

- Từ phế nhân cho tới ta bây giờ? Ta rốt cục như thế nào làm được?

Dương Phàm cười châm chọc:

- Đêm khuya các ngươi tới chỉ là vì hỏi thăm vấn đề này?

- Dương Phàm. Chết đến nơi còn sinh miệng lưỡi lợi hại.

Dương Vũ hung ác quát một tiếng, trong mắt sát khí hiện lên.

- Cái gì? Các ngươi dám động thủ ở Dương gia bảo?

Dương Lỗi cao giọng quát.

- Động thủ!

Chiết phiến trong tay Từ tiên sinh "xoạt" một tiếng mở ra rồi đột nhiên phụt ra một mảnh băng quang bóng loáng trong suốt, cuốn tới ba người trong viện. Trong lúc nhất thời linh áp cũng lạnh băng đáng sợ áp lực toàn viện. So với ba năm trước, uy lực một quạt này của Từ tiên sinh chênh lệch không chỉ mười lần. Nếu đứng ở chỗ này chỉ là một hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, chỉ sợ căn bản không sức phản kháng.

- Ha ha. Đừng mong đạt mục đích!

Liễu Vô Ngân khẽ quát một tiếng, thân hình nhoáng một cái trong tay đánh ra một viên cầu trong suốt hồng nhuận, lập tức ánh lửa nổ rộ, mơ hồ có thể thấy được một đôi cánh màu đỏ sẫm tản ra một vùng nhiệt độ nóng cháv ngăn cản một kích của Từ tiên sinh. Hai người này rõ ràng là đối thủ cũ gặp lại phép thuật pháp bảo huyền lệ đan xen. Mà lúc này mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác của Kinh đô Dương gia đánh về phía Dương Phàm, Dương Lỗi.

- Đại ca!

Dương Lỗi nghiêng chặt răng. Đám tu sĩ này đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ, tùy tiện một người đều có thể lấy mạng hắn. Nhưng là hắn cũng không thể bỏ đại ca lại một mình chạy trốn.

- Để cho ta!

Dương Phàm cười nhạt trong tay xuất hiện Tam Linh Xích.

Bá!

Dương Phàm nhẹ vung Tam Linh Xích, ở trước người hình thành tầng tầng cấm chế quang sáng ba màu không ngờ ngăn cản công kích của mấy tên cường giả Trúc Cơ Kỳ này.

Leng keng! Âm âm!

Chỉ bằng vào Tam Linh Xích. Dương Phàm bình thần ung dung, đối mặt với bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ vẫn còn bộ dạng rất nhẹ nhàng.

- Toàn bộ rút lui. Trúng mai phục đều nhanh

Đúng lúc này, từ xa bay đến một lão già sắc mặt tái nhợt trên người tản ra một cỗ uy áp bậc cao kinh sợ toàn trường.

- Lão tổ!

Từ tiên sinh, Dương Vũ đều kinh hãi, mấy tên cường giả Trúc Cơ Kỳ còn tại cùng đều hoảng sợ. Tuy nhiên, nếu là lão tổ lên tiếng, bọn họ cùng không dám chần chờ nhanh chóng rút lui.

Vèo vèo vèo!

Năm cường giả Trúc Cơ Kỳ phi thân rời đi.

- Phàm nhi. Trừ Dương Vũ kia, người còn lại không thể phóng sinh.

Liều Vô Ngân kinh hô nói.

Với thực lực của ông không thể thay đổi thế cục chỉ có dựa vào đệ tử thân truyền của mình.

- Ha ha. Sư tôn yên tâm!

Dương Phàm không chút hoang mang, tay trái nhấc lên lộ ra một chiếc nhẫn sọc bảy màu.

325. Chương 329: Lực Kháng Hai Bậc Cao!

Sau tiếng kêu của lão tổ Kinh đô Dương gia, năm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bao gồm cả Dương Vũ toàn bộ phi ra ngoài chạy trốn.

- Xuống đi!

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, đột nhiên vung tay lên, bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ phi ở phía trước đều từ trên bầu trời rơi xuống.

- A! Không tốt!

Bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ do Từ tiên sinh cầm đầu đột nhiên phát hiện pháp lực trong cơ thể bị giam cầm, thân thể trực tiếp từ giữa không trung nhanh chóng rơi xuống.

Phịch! Phịch!

Bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ gần như đồng thời rơi xuống đất ngã lăn thối điên bát đảo bị thương không nhẹ. Mặc dù bọn họ là cao nhân Trúc Cơ Kỳ, nhưng là từ trên không trung mười mấy trượng rơi xuống, mà lại dưới tình huống pháp lực bị giam cầm. không bị ngã chết tươi cùng là may mắn vạn phần.

- Sao lại thế này?

Dương Vũ chấn động, hần một hơi bay ra mười mấy trượng không có cảm giác gì trở mắt nhìn vài trượng bối trong gia tộc từ giữa không trung rơi xuống.

- Chạy mau!

Kim Đan lão tổ của Dương gia kinh sợ đan xen trong nháy mắt bay tới bên cạnh Dương Vũ, một tay nhấc lên mang theo thân thể hần bay về phương xa. Đúng lúc này, phía sau bay tới một lão già tiều tụy, trong tay cầm quyền trượng màu đen cười dài một tiếng đuổi theo hướng Kim Đan lão tổ cùng Dương Vũ. Dương Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra lão già tiều tụy này chính là Bồ Thiên Quân Vương, là hần đánh bị thương Kim Đan lão tổ âm thầm nhìn trộm khiến kế hoạch Kinh đô Dương gia bị phá sản.

- Sao lại thế này? Pháp lực của chúng ta

Bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ trong sân miễn cưỡng bò dậy, vẻ mặt kinh hãi. Vô hình trung, có một cỗ lực lượng giam cầm pháp lực trong khu vực này. khiến bọn họ chìm sâu trong sợ hãi. Cẩm Pháp Chỉ Hoàn trong tay trái Dương Phàm khẽ rung lên mơ hồ có thể thấy được ánh sáng bảy màu.

- Ha ha. Thật không nghĩ tới muốn đẩy Dương mỗ vào chỗ chết. Kinh đô Dương gia các người ngay cả Kim Đan lão tổ đều ra tay.

Dương Phàm vẻ mặt châm chọc. nhìn chằm chằm những người trước mắt.

- Người làm như thế nào

Khuôn mặt Từ tiên sinh như tro tàn gắt gao nhìn vào Dương Phàm. Đột nhiên, hắn thấy được chiếc nhẫn lóe ra ánh sáng bảy màu trên ngón tay trái của Dương Phàm.

- Cẩm Cẩm Pháp Chỉ Hoàn.

Từ tiên sinh chìm vào một hoàn cảnh tuyệt vọng cùng cực độ khiếp sợ. Không ngờ Dương Phàm có được cẩm Pháp Chỉ Hoàn. Trần bảo thượng cổ bậc này hắn là như thế nào có được?

Chẳng lẽ là Cửu u Bí Cảnh

Sắc mặt Từ tiên sinh âm tình bất định thân thể bị ngã thất điên bát đảo muốn chạy trốn đều khó khăn vô cùng.

- Lão tổ nhất định sẽ báo thù cho chúng ta.

Một cường giả Trúc Cơ Kỳ khác mắt như muốn nứt ra nói.

- Báo thù?

Dương Phàm lộ vẻ trào phúng:

- ở trước mặt Kim Đan Đại Tu Sĩ tự thân hắn còn khó bảo toàn như thế nào báo thù cho các người? Nếu không, hắn làm sao bỏ lại các người mà chạy.

- Cái gì! Kim Đan Đại Tu Sĩ!

Từ tiên sinh toàn thân run lên lộ ra vẻ tuyệt vọng bi thống:

- Kinh đô Dương gia xong rồi hết thấy đều xong rồi!

- Đệ đệ. Trừ Từ tiên sinh ra còn lại giết hết!

Trong mắt Dương Phàm lóe hàn quang, giọng lạnh băng nói.

- Vâng, đại ca!

Dương Lỗi gạt đầu, trên mặt lộ ra vài tia hưng phấn. Đám người này đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ, hiện tại lại chỉ có thể mặc mình xâm lược. Hắn lấy ra một thanh chủy thủ cấp bậc Linh Khí hạ phẩm vung tay lên một tia hàn quang lóe lên cắt ngang qua cổ họng ba cường giả Trúc Cơ Kỳ.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Máu tươi bắn ra. ba cái đầu rơi xuống đất. Dương Lỗi chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào hưng phấn vô cùng. Đây đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ cao cao tại thượng, hiện tại lại đều bị hắn giết chết.

- Người muốn đích thân giết ta? Để báo thù năm đó?

Từ tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hoặc là người muốn từ trong miệng ta muốn biết cái gì?

- Ha ha, Tự tay giết người? Người còn không có tư cách đó!

Dương Phàm châm biếm. sau đó quav đầu nói với Liễu Vô Ngân:

- Sư tôn. Phiên ngài chế trụ hắn!

- Vâng, Quân vương đại nhân.

Liễu Vô Ngân dường như phản xạ có điều kiện thân hình chợt lóe phong ấn phép lực Từ tiên sinh. Rồi lấy ra một sợi xích màu vàng trời gô hắt lại.

- Sư tôn. Ngài không cần xưng hô ta như vậy.

Dương Phàm không khỏi cười khổ đành chỉ thần thông cấm Pháp Chỉ Hoàn. Thứ này đích thật tiêu hao rất lớn.

Liễu Vô Ngân khẽ cười nói:

- Chấp hành nhiệm vụ, đã thành thói quen rồi

- Quân vương

Từ tiên sinh khiếp sợ nhìn chằm chằm Liễu Vô Ngân cùng Dương Phàm:

- Người không ngờ lại gọi hắt là Quân vương? Chẳng lẽ

- Không đúng! Người một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, sử dụng cấm Pháp Chỉ Hoàn như thế nào có khả năng cấm phép chúng ta thời gian dài như vậy?

Từ tiên sinh đột nhiên lại ý thức được cái gì gắt gao nhìn Dương Phàm dường như muốn chứng minh cái gì. Theo sau hắt lại nói năng lộn xộn:

- Không có khả năng, không có khả năng. Nhanh như vậy

Dương Phàm đưa tay vuốt ve cấm Pháp Chỉ Hoàn trong tay, mặt cười nhàn nhạt. Từ sau khi tiến vào bậc cao hắt sử dụng cấm Pháp Chỉ Hoàn có thể dễ dàng giam cầm tu sĩ bậc thập trong một khu vực.

- Người đoán không sai. Âm Huyết Vương Triều ta bốn vị Quân vương, vị nào không phải nhân vật thần bí khiến bậc cao cùng cấp nghe tin sợ mất mật?

Liễu Vô Ngân cười tủm tỉm nhìn Từ tiên sinh.

- Người đã bước vào bậc cao

Từ tiên sinh thiếu chút nữa hồng mắt về mặt kinh nghi cùng run rẩy, ngẩng đầu nhìn Dương Phàm cách đó không xa:

- Người làm như thế nào?

Vừa nghe lời này, Dương Lỗi bên cạnh Dương Phàm cũng ngây ngẩn cả người, giống như hóa đá:

- Đại ca khi nào bước vào bậc cao?

- Từ tiên sinh. Ta hỏi người một vấn đề. Năm đó ai là thủ phạm lớn nhất giết chết Liễu Mộng Yên của Dược Tiên cốc?

Dương Phàm mặt đậm mạc hỏi.

Phù!

Từ tiên sinh thở phào một hơi toàn thân ngược lại thả lỏng nhìn Dương Phàm đột nhiên nở nụ cười rất thâm:

- Chúng ta thua thật thảm, hơn nữa không người nào còn gì để nói. Nếu người đã bước vào bậc cao nói cho người cũng không sao.

Hắt vừa chuẩn bị nói tiếp, Liễu Vô Ngân đứng bên cạnh bỗng nhiên thần sắc biến đổi vươn một tay hung hăng đánh lên đầu Từ tiên sinh.

Bụp!

Đầu Từ tiên sinh vỡ toang, khí tuyệt bỏ mình.

- Sư tôn. Ngài

Dương Phàm kinh sợ đan xen toàn thân đều không kịp phản ứng lại. Thật sự không hiểu vì sao Liễu Vô Ngân vì sao muốn làm vậy.

- Phàm nhi. Có một số việc, chúng ta sớm hay muộn sẽ nói cho người, miễn cho ngoại nhân dẫn người đi lầm đường.

Liễu Vô Ngân hít sâu một hơi trong mắt lộ vẻ phức tạp. Dương Phàm vừa chuẩn bị nói chuyện, trong cảm quan đột nhiên bắt đến cái gì sắc mặt ngưng trọng, hô thấp:

- Có cường giả bậc cao tới gần. Đề đề ở lại nơi đây không được vọng động. Sư tôn người bảo hộ sư đệ.

- Dạ. Quân vương.

Thân hình Liễu Vô Ngân nhoáng lên một cái tới bên cạnh Dương Lỗi, như hình với bóng.

Vào!

Dương Phàm hóa thành một bóng người màu xanh biếc, trong chớp mắt nhoáng tới giữa không trung, vừa lúc thấy được một nam một nữ đang tới gần phía bên này.

- Là

Dương Phàm vẽ mặt kinh dị, nhìn chăm chăm vào một thanh niên nam tử trong đó. Người này chính là bậc cao Kim Đan Từ phong của Tiên Huyền Linh Vận Tông một trong bảy đại tông của Tấn quốc. Lúc trước ở La Sơn quốc Dương Phàm giao thủ hai lần với hắn, lần thứ hai hiểm hiểm dùng Cẩm Pháp Chỉ Hoàn cùng khôỉ lỗi bậc cao đánh thương nặng.

- Cẩn sư tỷ chính là hắn!

Từ Phong kinh hô một tiếng, tăng tốc độ đuổi theo Dương Phàm. Cẩn sư tỷ bên cạnh Từ Phong lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng:

- Bắt sống hắn!

- Chạy!

Dương Phàm biến sắc, Tường Vân Ngõa dưới chân bỗng run lên hiện lên một tia sáng bạc trong trời đêm hóa thành một đường cong màu bạc nhanh như chớp bắn về một phương hướng.

Đồng thời đối mặt hai bậc cao Kim Đan, trong đó còn một tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ hắn làm sao ngốc nghếch đánh bừa.

Vào vào vào!

Ba đạo quang ảnh chợt lóe qua trên không Dương gia bảo.

- Tốc độ tiểu tử này làm sao nhanh như vậy? Chẳng lẽ hắn đã bước vào bậc cao?

Cẩn sư tỷ lộ vẻ kinh nghi nói.

- Đôi giày bạc dưới chân hắn cũng là một kiện kỳ bảo thượng cổ, hiệu quả có thể so với Ngự Phong Ngõa.

Từ Phong nhìn chăm chăm vào Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm. vẻ mặt tham lam.

Bá!

Đột nhiên Dương Phàm hư không tiêu thất trong trời đêm chợt lóe hình cung màu bạc rồi lập tức xuất hiện ở ngoài hai mươi trượng. Thủ đoạn như thế khiến cho hai người kinh hãi. Từ Phong đã chứng kiến một lần giờ phút này mắt sáng như sao.

- Pháp Bảo phụ trợ thật cường đại!

Cẩn sư tỷ ngạc nhiên thán phục nói.

- Cẩm Pháp Chỉ Hoàn, giày bạc thần bí, còn có khôỉ lỗi bậc cao. Chỉ cần giết hắn, vậy thu hoạch

Hai người lộ vẻ tham lam lập tức gia tăng tốc độ, kéo gần khoảng cách với Dương Phàm. Tốc độ Dương Phàm cố ý bảo trì ở trình độ gần với bậc cao, mắt thấy hai tu sĩ bậc cao Kim Đan sắp tới gần.

- Nơi này cách Dương gia bảo đã được một khoảng rồi

Dương Phàm trong lòng ngẫm gật đầu. Cùng lúc đó hắn đã tiến vào phạm vi công kích của hai Kim Đan phía sau. Cẩn sư tỷ cùng Từ Phong đều té Pháp Bảo ra.

- Đi!

Hai người quát lạnh, một Pháp Bảo phi kiếm màu xanh, một Pháp Bảo Thất sắc Quang Hoàn đồng thời công kích tới Dương Phàm. Hai bậc cao Kim Đan đồng thời ra tay một áp lực lớn lao truyền đến.

Bá!

Đột nhiên. Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm run lên đột nhiên quay ngược lại lóe lên tới gần hai người.

- Cái gì!

Cẩn sư tỷ cùng Từ Phong chấn động, tuyệt đối không nghĩ tới Dương Phàm sẽ vào thời khắc mấu chốt chơi đòn "Hồi mã thương". Mà lúc này, Pháp Bảo của hai người vừa mới công kích ra.

Ầm!

Dương Phàm nâng tay lên, mầm móng màu xanh nơi trái tim phân hóa ra thành ngàn vạn Sinh Mệnh Lục Lưu dọc theo tâm mạch, mạch máu, xương cốt rồi chợt bùng phát ở lòng bàn tay.

Ba! Ba!

Dương Phàm trong chớp mắt đánh ra hai chưởng, hóa thành hai chưởng lớn màu xanh cực lớn mục tiêu là Từ Phong. Từ Phong gấp gáp giậm dừ đan xen, miễn cưỡng nâng tay ngăn cản. cùng Dương Phàm cứng rắn chống đỡ hai đòn. Một người là tiên phát chế nhân xuất kỳ bất ý. Một người là phòng ngự trong lúc gấp rút

Cao thấp lập tức phân!

Phốc! Từ Phong phun ra một búng máu sắc mặt trắng bệch. Hai chưởng kia của Dương Phàm ẩn chứa sinh cơ mạnh mẽ ngoài ra lực lượng lại vô cùng lớn mạnh. Hai chưởng này không chỉ khiến Từ Phong bị nội thương không nhẹ, ngay cả một cánh tay đều cảm thấy mất cảm giác, chiến lực giảm mạnh.

- Muốn chết!

Cẩn sư tỷ từ bên cạnh đánh úp lại, tay ngọc vung lên bắn ra hai chùm tia sáng bảy màu bắn thẳng đến hai mắt Dương Phàm. Dương Phàm dường như sớm chuẩn bị, võ túi trữ vật, trước người xuất hiện một ngân giáp thị vệ.

Keng keng! Phanh!

Công kích của tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ khiến cho ngân giáp khô lổ lổ mạnh về phòng ngự toàn thân run lên, lớp ánh sáng màu bạc lưu chuyển toàn thân cũng mơ hồ bị đâm thủng.

- Người này không ngờ bước vào Kim Đan.

Từ Phong quệt máu nơi khóe miệng, thu hồi Pháp Bảo. Dương Phàm lạnh lùng cười, trên tay lại có thêm một thiết phiến phong cách cổ xưa tản ra một cổ cảm giác áp bách. Vật này đúng là Pháp Bảo lấy được từ Trác Kinh. Phải biết Trác Kinh kia khi còn sống là cường giả đánh vào Nguyên Anh. Pháp Bảo trong tay làm sao có thể là vật phàm?

- Đây không ngờ là Pháp Bảo trung phẩm.

Từ Phong cảm nhận được khí tức nặng nề áp bách từ thiết phiến kia tuyệt đối là Pháp Bảo lực công kích cường đại. Pháp Bảo trung phẩm bình thường chỉ có Kim Đan Đại Tu Sĩ mới có thể có được!

Pháp lực trên người Dương Phàm tràn ra điên cuồng, tản mát ra uy áp lớn lao của bậc cao Kim Đan. Huyền Cương Bảo Phiến trong tay đột nhiên vùng lên.

Phốc!

Một vùng phiến ảnh màu xanh vụn vụn lần lượt thay đổi bao phủ Từ Phong cùng Cẩn sư tỷ.

Phốc!

Vòng phòng ngự của Từ Phong bị phá nát lại phun một búng máu thân thể bị đánh bay ra mười mấy trượng, mặt như tro tàn.

326. Chương 330: Kim Đan Ngã Xuống

Keng keng! Âm âm!

Một bên khác ngân giáp khôi lỗi tạm thời chống đỡ công kích của Cẩn sư tỷ. Cẩn sư tỷ cũng nằm trong phạm vi công kích của Huyền Cương Bảo Phiến của Dương Phàm nhưng nàng thân là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, phép lực hùng hậu. Có Từ Phong ngăn cản hơn phân nửa công kích nàng chỉ dựa vào vòng phòng ngự bảo hộ liền đủ chặn lại.

- Chạy đi đâu!

Dương Phàm mặt lạnh như băng. Tường Vân Ngõa dưới chân chợt lóe ánh bạc trống rỗng na di hai mươi trượng, nhanh chóng tới gần Từ Phong. Từ Phong mặt như tro tàn trong nháy mắt rơi vào hạ phong. Đây đã là lần thứ hai bị Dương Phàm đánh thương nặng.

- Chạy!

Sắc mặt hẩn kinh hoảng, hoàn toàn mất đi dũng khí chiến đấu. Trên người dâng lên một tầng sáng bạc, ở bên ngoài thân hình thành một tầng giáp trụ phòng hộ.

Vèo!

Từ Phong đầu cũng không quay thi triển bí thuật, tốc độ bỗng tăng gấp đôi kéo dài khoảng cách với Dương Phàm.

- Ta bám lấy hẩn người chạy mau. Không nghĩ tới Dương Phàm này lại bước vào bậc cao thực lực hơn hẩn cùng cấp. Kế hoạch của chúng ta hôm nay đã không có khả năng hoàn thành, nếu chậm trễ thêm một lát thậm chí sẽ ngã xuống ở Ngự Dương.

Cẩn sư tỷ lòng gấp như lửa đốt lập tức thần thức truyền âm. Thất sắc Quang Hoàn trong tay "vù" một tiếng, tránh qua ngân giáp khôi lỗi đuổi theo Dương Phàm. Chính nàng ta cũng bỏ mặc ngân giáp thị vệ, hiện tại cũng không cần bắt giữ hoặc đánh chết Dương Phàm chỉ hy vọng có thể dây dưa để giữ mạng cho Từ Phong. Dương Phàm cảm nhận được nguy cơ đến từ sau lưng. công kích của Kim Đan Trung Kỳ mang đến cho hẩn uy hiếp không nhỏ.

Phốc!

Hẩn đột nhiên quay đầu lại Huyền Cương Bảo Phiến trong tay đột nhiên xẹt qua một bóng quạt màu xanh đánh vào cùng một chỗ với Thất sắc Quang Hoàn kia. Hai kiện Pháp Bảo giao kích, va chạm bắn ra tia lửa chói mắt. Dương Phàm chỉ cảm thấy cánh tay run lên thân hình bị đẩy lui mấy trượng.

- Tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ này pháp lực hơn xa ta.

Dương Phàm âm thầm kinh hãi. Tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ đã có thể tạo thành uy hiếp khá lớn đối với Dương Phàm. Một kích đẩy lui Dương Phàm, trên người Cẩn sư tỷ ánh sáng bảy màu chói mắt. "vù" một tiếng, liền nhảy lên cao bỏ chạy về phương xa. Nếu là tu sĩ Kim Đan Sơ Kỳ bình thường, có lẽ nàng sẽ buông tay thử một lần, thi triển sát thủ giảo đánh chết. Nhưng Dương Phàm có một số con át chủ bài: Tường Vân Ngõa tiến lui tự nhiên, ngân giáp khôi lỗi lực phòng ngự cường đại, Cẩm Pháp Chỉ Hoàn thần

bí cường đại, Hấp Huyết Xà Tiên quý dị khó lường. Dưới tình huống như vậy, cho dù nàng thân là tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ cũng không có nắm chắc chiến thắng Dương Phàm.

Vèo! Vèo!

Hai cường giả Kim Đan một trước một sau chạy về phương xa. Dương Phàm vừa mới bước vào bậc cao mấy tháng, có thể đánh lui hai Kim Đan trong đó thậm chí còn có một tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ. Chiến tích như vậy, đủ để kiêu ngạo.

- Đuổi theo!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lệ quang. Tường Vân Ngõa dưới chân bỗng run lên khiến tốc độ hắn tăng lên gấp đôi. Mục tiêu hắn muốn đuổi giết chính là Từ Phong kia. Từ Phong bị thương nặng Dương Phàm có được Tường Vân Ngõa chỉ cần đuổi theo đối phương, nhất định đối phương không thể chạy thoát.

- Đừng có mơ!

Trên mặt Cẩn sư tỷ lộ vẻ hung ác, Thất sắc Quang Hoàn trong tay nhoáng một cái, biến ảo ra ngàn vạn ảo ảnh quang hoàn trùm tới Dương Phàm. Thần thông công kích như thế khiến Dương Phàm cảm thấy áp lực mấy lần tuy nhiên đúng lúc này từ phía sau Cẩn sư tỷ truyền đến một tràng cười dài:

- Ha ha ha. Nàng này để cho ta đối phó!

- Cái gì?

Cẩn sư tỷ chấn động. phát hiện ở phía sau ngoài trăm trượng truyền đến tiếng xé gió dồn dập chói tai một cỗ uy áp khiến nàng run sợ áp tới.

Bá!

Một thanh niên lãnh ngạo mặc giáp vàng trên người phát ra chiến khí cuồng bạo, tay cầm một thanh đao lớn màu vàng. Một tay bỗng vung lên thanh đao màu vàng trong tay cuộn cuộn nổi lên tầng tầng quang nhận như sóng triều, ầm ầm đánh tới. Thanh thế kinh thiên động địa đủ để Kim Đan bình thường nhìn mà mất mặt.

- Không tốt! Kim Đan Đại Tu Sĩ!

Sắc mặt Cẩn sư tỷ đại biến. một cái dây chuyền đeo trước ngực lóe ra tinh quang màu lam sáng bóng tạo nên một quang sáng màu lam như nước lưu chuyển không thôi. Đồng thời nàng lại triệu hồi Thất sắc Quang Hoàn biến ảo thành tầng tầng quang hoàn bảy màu ngăn cản ở trước mặt.

Phốc phốc!

Tầng tầng quang nhận màu vàng cuồng bạo kinh người cuộn cuộn mà đến lập tức phá tan cấm chế do quang hoàn bảy màu hình thành, cùng đánh lên trên quang sáng màu lam như nước của Cẩn sư tỷ.

Phốc!

Khuôn mặt Cẩn sư tỷ đỏ bừng có vẻ một búng máu chạy nhanh về phương xa.

- Người rốt cục chịu ra rồi!

Dương Phàm vui vẻ cười dường như sớm đoán được đối phương sẽ đi ra, lập tức giao Cẩn sư tỷ cho Phệ Thiên Quân Vương, tiếp tục đuổi theo hướng Từ Phong. Bản thân Từ Phong bị thương nặng, dưới chênh lệch tốc độ rất nhanh liền bị Dương Phàm đuổi kịp.

Bá! Bá!

Dương Phàm bỗng liên tục thi triển hai lần Ngân Quang Thiểm Điện Thuật, lướt ngang khoảng cách bốn mươi trượng, một tay vung lên một đạo xà ảnh màu đen dài đến hơn mười trượng vô thanh vô tức bay vút ra ngoài cuốn lấy Từ Phong.

- Không tốt!

Pháp lực trong cơ thể Từ Phong đột nhiên bộc phát, bên ngoài thân ánh xanh chói mắt suýt nữa đẩy văng ảo ảnh Hấp Huyết Xà Tiên ra ngoài. Dương Phàm cũng điên cuồng rút pháp lực. Hấp Huyết Xà Tiên mềm mại khó chơi phân hóa ra tầng tầng ánh sáng màu đen xâm lấn thân thể Từ Phong. Từ Phong liều mạng chống cự giằng co cùng Hấp Huyết Xà Tiên. Lúc ở La Sơn quốc, hắn cũng từng ném sự lợi hại của xà tiên này, một khi bị thuộc tính tê dại ảnh hưởng, vậy mạng nhỏ xác định muốn bỏ lại ở trong này. Dương Phàm lạnh lùng cười cùng hắn dây dưa. Dương Phàm tin tưởng Từ Phong không kiên trì được bao lâu so về sức kéo dài chịu đựng hắn còn chưa từng sợ ai.

Vào!

Sau bốn năm hô hấp Dương Phàm từ sau phóng tới. Từ Phong vừa thấy, mặt nh tro tàn, tuyệt vọng vô cùng.

Phốc!

Ngân giáp khôi lỗi được ý niệm của Dương Phàm khống chế vọt tới trước người Từ Phong, cự kiếm màu bạc trong tay như sét đánh chém xuống!

Thình thịch!

Hứng chịu một đòn mạnh mẽ này, tầng phòng hộ của Từ Phong lay động một hồi miệng phun máu tươi. Mà lúc này Hấp Huyết Xà Tiên đã hoàn toàn trói buộc hắn, một cảm giác chết lặng truyền khắp toàn thân.

Vào!

Dương Phàm vọt tới trước người hắn như tia chớp, một chưởng vỗ trúng ngực hắn, độc thuật gạt bỏ sinh cơ Khô Tịch Thiên Lý rót vào trong, thoáng chốc đoạt tánh mạng. Trước khi chết thần tình Từ Phong đầy tuyệt vọng, thân thể bị Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên của Dương Phàm quán trên không trung.

Xuy xuy!

Hấp Huyết Xà Tiên đang nhanh chóng rút tinh huyết trong thân thể Kim Đan này. Trong quá trình này Dương Phàm lẳng lặng đứng trong không trung, triển khai cảm quan bao phủ khu vực này.

Hắn phát hiện nơi chiến trường này đã bị Âm Huyết Vương Triều rửa sạch không một người sống.

- Ha ha ha. Tiểu cô nương, có bản lĩnh chính diện tiếp bản Quân vương ba đao ta liền thả ngươi một đường sống.

Một bên khác Phệ Thiên Quân Vương cười dài một tiếng, nhẹ nhàng bằng quạt gặt gạo áp chế Cẩn sư tỷ.

- Đừng mơ!

Cẩn sư tỷ nghiêng chặt răng mặt lộ đầy hận ý, bị Kim Đan Đại Tu Sĩ hiểu chiến khát máu trước mắt này đánh đập cho không còn hơi mà tức giận. Chính diện tiếp ba đao nàng tuyệt không còn cơ hội sống sót.

- Ha ha. Muốn ta tới hỗ trợ hay không?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười thanh lý túi trữ vật của Từ Phong, cũng thu hồi cây Thứ Hồn Châm nguyên bản thuộc về mình.

- Không cần! Bản Quân vương chỉ là muốn cùng nàng chơi đùa bằng không há có thể cho nàng sống đến hiện tại

Phệ Thiên Quân Vương vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Dương Phàm đầy mặt ý cười dù hắn vẫn ung dung đứng xa xa quan sát hai người chiến đấu. Trong lòng hắn cũng thất kinh sau khi tiến vào bậc cao mặc dù là chênh lệch một cảnh giới nhỏ thực lực cũng cách nhau cũng thật lớn. Đặc biệt là cảnh giới hậu kỳ, vậy tức là Đại Tu Sĩ trong cùng cấp bậc, thực lực tăng vọt vài lần. Thực lực Cẩn sư tỷ kia. Dương Phàm cũng đã thấy, ngay cả dùng một số át chủ bài cũng không có khả năng tiêu diệt được nàng. Nhưng tới trong tay Phệ Thiên Quân Vương, lại là "chơi đùa" như ý.

- Ta sẽ không cho ngươi thực hiện được!

Cẩn sư tử quát lạnh một tiếng, trên người ánh sáng bảy màu tỏa ra bốn phía, sau lưng đột nhiên kéo dài ra một đôi cánh ánh sáng màu xanh.

- Không tốt!

Dương Phàm cùng Phệ Thiên Quân Vương đều kinh hô một tiếng. Đôi cánh màu xanh đột nhiên vỗ, bốn phía gió mạnh nổi lên tầng mây quay cuồng. Đồng thời một vệt sáng xanh lóe lên phía chân trời lập tức bay ra mười mấy dặm.

- Đây là bí thuật gì không ngờ lợi hại như thế!

Dương Phàm hoảng sợ.

- Nhanh đuổi theo!

Dương Phàm có chút sốt ruột.

- Không cần đuổi theo.

Phệ Thiên Quân Vương khẽ thở dài một hơi:

- Điều do ta không nghe Âm Thiên Quân Vương báo cho nhất thời lơ lửng để nàng chạy đi.

Thần thức Dương Phàm có thể bắt giữ đến bóng Cẩn sư tử rồi đi đã bay ra gần hai mươi dặm. Cẩn sư tử gặp Phệ Thiên Quân Vương không đuổi tới không khỏi thoải mái thở ra một hơi.

- Ha ha. Bản Quân vương chờ đã lâu.

Đột nhiên, một giọng nam tử từ sau lưng Cẩn sư tử truyền đến.

- Cái gì!

Nàng chấn động, trái tim lạnh ngắt. Không biết khi nào phía sau nàng một nam tử hắc bào thần bí đeo mặt nạ đứng ngạo nghễ!

Ba!

Nam tử thần bí đột nhiên phát ổng tay áo, một luồng gió mạnh màu lam gào thét tới đánh tan thân thể Cẩn sư tử. Cẩn sư tử ngay cả tiếng kêu thảm đều không kịp phát ra mạng đã tới tuổi vàng.

- Âm Thiên Quân Vương!

Thần thức Dương Phàm thấy được cảnh tượng kinh người này, cảm thấy hết hồn. Thực lực Kim Đan Đại Tu Sĩ vốn khủng bố. Âm Thiên Quân Vương này lại xuất quỷ nhập thần, vô thanh vô tức lén tới phía sau Cẩn sư tử, một chiêu trí mạng không để cho đối thủ bất kỳ cơ hội gì. Càng đáng sợ chính là Âm Thiên Quân Vương dường như đã đoán trước hết thảy, chờ Cẩn sư tử đã lâu. So với Phệ Thiên Quân Vương khát máu hiếu chiến. Âm Thiên Quân Vương bố cục thiết kế; ám sát đã đạt tới hoàn mỹ. Đối thủ như vậy, quả thực là ác mộng của địch nhân.

- Ha ha. Ta đã sớm nói không cần đuổi theo.

Phệ Thiên Quân Vương ha ha cười. nói với Dương Phàm:

- Ngày mai chính là vấn Thiên đại hội ngươi trở về đi, chúng ta còn muốn thanh trừ địch nhân.

- Được. Làm phiên ba vị Quân vương.

Dương Phàm cảm thấy đêm nay thật kinh tâm động phách, tu sĩ Kim Đan liên tiếp bị đánh thương nặng và giết chết. Hắn một đường bay nhanh về phía Dương gia bảo. Trong quá trình phi hành. hắn không quên dùng thần thức quan sát tình huống Âm Thiên Quân Vương bên kia. Khóe miệng Âm Thiên Quân Vương hơi nhếch lên có ý vô tình nhìn về hướng hắn vài lần. Dương Phàm có chút xấu hổ không nhìn thêm nữa chạy gấp về Dương gia bảo. Ngay khi Dương Phàm rời đi giây lát trời cao trên đỉnh đầu Âm Thiên Quân Vương đột nhiên hạ xuống một bóng trắng. Đây là một nam tử mặc áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm.

Vô Song nhún vai. lưỡi biếng nói:

- Người thấy đấy, quả nhiên không cần ta ra tay.
- Bồ cục của bản Quân vương đương nhiên phải không một kẻ hở.

Ám Thiên Quân Vương thản nhiên nói:

- Dựa theo đánh cuộc người còn phải hoàn thành một hứa hẹn.
- Hứa hẹn gì?

Ánh mắt Vô Song chợt lóe.

- Trong một tháng, bảo vệ sinh mạng an toàn cho một người. Giọng nói Ám Thiên Quân Vương đột nhiên biến đổi.

Vô Song nở nụ cười:

- Đây không tính là hứa hẹn vốn nên như thế.
- Chỉ giáo cho?

Ám Thiên Quân Vương lần đầu cảm thấy bất ngờ.

327. Chương 331: Nguy Cơ Tối Gần

- Đại ca. Đây là túi trữ vật của mấy người kia huynh kiểm kê một chút.

Dương Lỗi đem chiến lợi phẩm của bốn cường giả Trúc Cơ Kỳ, Từ tiên sinh đều cầm tới. Dương Phàm mỉm cười thực tùy ý nói:

- Những thứ này đều để lại cho đệ đi.
- Những thứ này đều cho ta?

Dương Lỗi có chút khó tin tim đập hơi gia tốc. Phải biết rằng bốn người này đều là cao nhân Trúc Cơ Kỳ, chỉ có thể nhìn mà không thể tới gần. Vừa rồi lúc thanh lý mấy túi trữ vật này. Dương Lỗi động tâm vô cùng nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn không nghĩ tới đại ca ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa từng liền đưa số chiến lợi phẩm này cho hắn.

- Lỗi nhi. người nhận lấy đi. Mấy tên cường giả Trúc Cơ Kỳ này cũng đều là người giết.

Liễu Vô Ngân cười ha ha:

- Hơn nữa. với thân phận tu sĩ bậc cao của đại ca người, chút chiến lợi phẩm ấy tính là gì?

Dương Lỗi không khỏi giật mình thiếu chút nữa quên đại ca đã là tu sĩ bậc cao, chút đồ vật này ở trong mắt hắn cũng không tính là vật quý giá gì. Vì thế hắn không chút khách khí nhận lấy bốn túi trữ vật. Huynh đệ nhà mình đương nhiên không cần khách khí. Tuy nhiên Dương Lỗi đột nhiên nghĩ tới cái gì vẻ mặt xấu hổ nói:

- Đại ca. Lúc đầu ta độc chiếm thứ phụ thân để lại huynh sẽ không trách ta chứ?

Dương Phàm đột nhiên bật cười:

- Điềm quý tâm tư này của người, sao giấu được đại ca. Lúc ấy người không biết tình hình thực tế ta tự phế tu vi, lại sốt ruột báo thù, hơn nữa bất mãn phụ thân thiên vị ta có hành động này cũng không tính là quá sai lầm.

- Đại ca có thể thông cảm là tốt rồi.

Dương Lỗi thở phào một hơi thật dài, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Lúc trước ta nhìn thấy thứ phụ thân để lại bên trên ghi rõ muốn để cho huynh, trong lòng rất tức giận.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, không khỏi hướng về phía sư tôn Liễu Vô Ngân tỏ ý hỏi. Liễu Vô Ngân lộ ý cười hơi xoay người dùng thần niệm truyền âm:

- Đây hết thấy đều là phụ thân người âm thầm an bài. Hẳn sớm đoán được Dương Lỗi sẽ độc chiếm mấy thứ này. Trên thực tế, hẳn chỉ muốn giao ngọc trụ của mẫu thân người cho người, để đó chờ ngày nào đó trả lại Được Tiên cốc.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm thâm than, mỗi một hành động của phụ thân thật làm cho người ta khó thể đoán.

- Ha ha. Các người nghỉ sớm một chút đi. Ngày mai chính là vấn Thiên đại hội, có lẽ còn có khiêu chiến mới.

Liễu Vô Ngân cười nói. sau đó rời khỏi viện. Cùng ngày Dương Phàm cùng Dương Lỗi thì ở ngay nơi từng thay đổi vận mệnh của hắn tán gẫu. Đêm khuya, toàn bộ Dương gia bảo rốt cục yên tĩnh, sát khí âm thầm ẩn núp phàm là bạo lộ ra đều bị Âm Huyết Vương Triều gạt bỏ. Theo sau đám người Dương Quang, Dương Mạn của Dương gia bảo đều tới hỏi thăm.

- Dương sư đệ a cách biệt ba năm. người đã thanh danh đại thịnh, thật sự làm người ta ao ước.

Dương Quang tươi cười nói trong giọng điệu có vài phần lấy lòng, hoàn toàn bất đồng với thái độ vắng vẻ ba năm trước đây. Dương Mạn cười tươi như hoa chủ động đi tới bên cạnh Dương Lỗi, đối với huynh đệ Dương Phàm ngôn ngữ dịu dàng, thái độ cung kính. Dương Lỗi có chút giật mình, Dương Mạn chẳng những mặc mình ôm nàng vào lòng mà còn liếc mắt đưa tình, nhu tình mật ý. Dương Phàm đối với hai người này không có hảo cảm gì thậm chí có chút chán ghét.

Dương Quang ngược lại dễ nói mấy câu liền đuổi đi. Lúc hắn rời đi Dương Phàm cũng phát hiện một hiện tượng kỳ quái. Dương Quang cùng đệ đệ Dương Lỗi tu vi đều bảo trì ở Ngưng Thần Đại Viên Mãn.

Kỳ quái.

Vì sao vài lần về Vụ Liễu trấn phát hiện Dương Quang đều có thể cùng đệ đệ không hơn không kém?

Theo hắn biết, thiên phú của Dương Quang không tính là quá tốt, đệ đệ sau khi mình tán công lại khắc khổ tu luyện, còn có tài nguyên tu tiên phụ thân để lại giúp đỡ. Theo lý thuyết, hai người hẳn là có thể kéo giãn chênh lệch mới đúng. Dương Quang tuy rằng đi rồi, nhưng Dương Mạn cũng không tiện đuổi đi, thấy bộ dạng nàng cùng đệ đệ liếc mắt đưa tình. Dương Phàm cũng không tiện chia rẽ uyên ương. Trong ngôn từ của Dương Mạn đối với Dương Phàm càng cung kính nhu thuận, bộ dạng em dâu hiền lành.

- Cũng thôi

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi cũng để mặc nàng. Lúc trước hắn từng có ước định với lão tổ Dương gia bảo, nếu Dương Lỗi có thể tiến giai Trúc Cơ. Dương Mạn tiến giai Ngưng Thần Kỳ liền tổ chức hôn nhân cho hai người. Điểm tốt của chuyện này chính là buộc chặt lợi ích của hai bên vào cùng nhau, một số năm sau đệ đệ sẽ trở thành người cầm quyền Dương gia bảo.

- Dương sư huynh. Huynh sẽ không phản đối ta cùng Lỗi sư đệ ở cùng một chỗ chứ?

Dương Mạn đột nhiên hỏi về mặt đầy lo lắng.

- Không phản đối.

Dương Phàm thản nhiên liếc mắt nhìn Dương Mạn một cái. Dương Phàm cùng ánh mắt của nàng nhìn nhau giây lát. Dương Mạn bỗng nhiên cảm thấy một cỗ ý lạnh khắc thật sâu vào linh hồn của nàng. Nàng hiểu được Dương Phàm đang cảnh cáo mình. Thấy Dương Phàm không phản đối. Dương Lỗi cùng Dương Mạn nhìn nhau hai người một mảnh nhu tình.

- Chỉ tiếc. đại ca không có cơ hội tham dự hôn lễ của các người.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

- Đại ca. vì sao?

Sắc mặt Dương Lỗi khẽ biến kinh ngạc vô cùng.

- Bởi vì không lâu sau ta sẽ phải rời xa Ngự Dương, đi về một nơi rất xa xôi về phần nguyên nhân vì sao các người không cần phải hỏi.

Dương Phàm thở dài.

- Vậy khi nào đại ca trở về?

Dương Lỗi có chút khẩn trương.

- Ngắn thì vài chục niên dài thì trăm năm.

Dương Phàm nhẹ nhàng bâng quơ nói.

- Hả!

Dương Mạn cùng Dương Lỗi đều bị kinh sợ ngây ngốc hồi lâu. Vài chục năm, hơn trăm năm Thời gian này cũng quá dài!

Đối với tu sĩ bậc thấp mà nói đây thậm chí là cả một đời!

- Chỉ mong. không phải là một sai lầm.

Đêm đó Dương Phàm nhìn theo đệ đệ và Dương Mạn rời đi. Hai người vừa đi không lâu một bóng đen từ bên ngoài đột nhiên lúi vào, quỳ xuống nói:

- Báo Quân vương, Kim Đan lão tổ cùng Dương Vũ của Kinh đô Dương gia đều bị khống chế trong Dương gia bảo chấp cánh khó bay. Bảo chứng cử hành vấn Thiên đại hội ngày mai.

- Được. Trước vấn Thiên đại hội không thể thương tổn Dương Vũ một chút nào.

Dương Phàm phát tay, cho hắn ta lui ra. Đồng thời, hắn cũng thở dài một hơi. vấn Thiên đại hội ngày mai nhất định là một lần hình thức không có ý nghĩa thực chất. Sở dĩ còn kiên trì, đơn giản là mọi người Tu Tiên Giới đều biết ước định hai bên cùng với vinh dự của Kinh đô Dương gia và huynh đệ Dương Phàm.

Đêm khuya. Dương Phàm khoan chân mà ngồi. Đột nhiên, trên người hắn dâng lên một cỗ ma khí tinh thuần, ở sâu trong đan điền Kim Đan ma đạo nhảy lên một đoàn ma diễm u ám.

Phanh phanh!

Phanh phanh! Phanh phanh!

Tâm thần Dương Phàm cùng Nhất u Ma Diễm dung hợp, trong phút chốc hắn tiến vào không gian tối đen thần bí, ở một nơi trong không gian đồng dạng có một đoàn Nhất u Ma Diễm nhảy lên.

Mà lúc này, đoàn u Minh Ma Diễm kia cách Dương Phàm càng ngày càng gần.

- Sở Vấn Hàn? Người tìm đến ta rốt cục là có mục đích gì? Là vì tìm kiếm ma đạo Thạch Thiên Hàn hay là vì muốn phân cao thấp với ta? Hoặc là cả hai?

Sắc mặt Dương Phàm âm tình bất định trong mắt lóe tinh quang. Hắn cảm ứng được một nguy cơ vô hình. Đồng thời, hắn phát hiện một tình huống càng quỷ dị: không thể cảm ứng được sự tồn tại của Tam u lão ma.

- Không ổn!

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy vài tia bất ổn. Giờ khắc này, trong đầu hắn lại vang lên thanh âm nữ tử: "Hai năm sau xin Dương đại ca nhất định phải rời khỏi Ngự Dương quốc!"

Hiện tại bấm tay tính toán thời gian hai năm đã tới. Một đêm bế quan Dương Phàm thời khắc cảm ứng đoàn Nhất u Ma Diễm đang tới gần. Tới gần tới gần từng chút một. Đột nhiên, Dương Phàm thậm chí không cần cố ý cảm ứng cũng có thể biết được sự tồn tại của đối phương. Lúc hùng dũng trong lòng Dương Phàm chấn động, ngừng đầu hít sáu một hơi:

- Hắn đã đến rồi.

Đồng thời lúc Dương Phàm nói ra lời này.

- Rốt cục tới rồi. Hắc hắc là ở trong này.

Một thiếu niên mặc hắc bào ma khí dày đặc bước vào Dương gia bảo. Dương Phàm trong khoảnh khắc triển khai thần thức nắm bắt được sự tồn tại của hắc.

Sở Vân Hàn!

Chính là Sở Vân Hàn sau khi từ biệt ở quảng trường Cửu u. Giờ phút này, ma khí trên người Sở Vân Hàn càng dày đặc, hiển nhiên công pháp lại có tinh tiến, có lẽ là do đã tu luyện thành Nhất u Ma Diễm. Trong Dương gia bảo không ít tu sĩ vừa thấy được Sở Vân Hàn không khỏi kinh hồn táng đảm, vội vàng kéo dài khoảng cách với hắc. Giờ phút này, trên người Sở Vân Hàn có một cỗ ma sát khí đáng sợ lạnh thấu xương, sát khí um tùm. Sáng sớm. dòng người của Dương gia bảo càng dày đặc tụ tập rất nhiều người tu tiên. Cao tầng Dương gia bảo mấy ngày trước đã chuẩn bị tốt khiến tất cả người thường đều đóng cửa không ra.

Mà giờ phút này, phàm là bóng người có thể nhìn thấy, trên cơ bản đều là người tu tiên. Dương Phàm ở viện chờ một lát. đệ đệ Dương Lỗi cùng Dương Mạn dắt tay nhau đi tới.

- Đại ca. Chúng ta mau đi tham gia vấn Thiên đại hội đi, thời gian gần tới rồi!

Dương Lỗi cười nói.

- Được. chúng ta đi thôi!

Dương Phàm đứng dậy, ba người cùng nhau đi tới vấn Thiên đài. Dọc theo đường đi ba người Dương Phàm gây nên sự chú ý của phần đông người tu tiên.

- Hắc. chính là hắc. Được sư truyền kỳ đệ nhất kinh đô. Ba năm trước, hắc tự phế tu vi trở thành một phế nhân. Lúc này tới thực hiện hứa hẹn tham gia vấn Thiên đại hội.

Không ít tu sĩ thì thầm nói.

Vừa mới đi tới Vấn Thiên đài, tổ sư Dương gia liền cười đi tới đón hai người Dương Phàm tới hàng ghế khách quý. Đãi ngộ như thế ở trong hàng đệ tử đời thứ ba là trước nay chưa từng có, ngay cả đệ tử đời thứ hai như Dương Hồng đều chưa được hưởng thụ. Ngồi ở ghế khách quý ánh mắt Dương Phàm đảo qua toàn trường, phát hiện các thể lực muốn hình muốn vẽ. Ba thể lực đứng đầu Thanh Nguyên Môn, Ma Dương Tông, Vô Ưu cốc, đều có tu sĩ đại biểu. Những môn phái hạng nhất như Quỷ Huyền Môn, Âm La Tông, Kim Hồng Môn cũng không chịu yếu thế. Còn lại các thể lực lớn lấy tứ đại gia tộc kinh đô cầm đầu đều có mặt. Mọi thời điểm Dương Phàm đều đón nhận vô số ánh mắt, trong đó không thiếu tu sĩ bậc cao nhìn vào, áp lực không nhỏ. Vào lúc ánh mắt đảo qua một nơi nào đó ánh mắt Dương Phàm sáng lên, ở trong một góc xa xôi, có một lão già lưng còng chòm râu hoa râm nếp nhăn đầy mặt.

Chính là lão sư của Dương Phàm - Độc Vương!

Cảm nhận được ánh mắt Dương Phàm. Độc Vương lộ vẻ tươi cười ôn hòa. thần thức truyền âm nói:

- Phàm nhi. Vì sư tới xem người, cũng có một trọng bảo đưa tặng.

- Đa tạ lão sư.

Dương Phàm thần thức truyền âm đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài. Có vị Độc Vương Nguyên Anh Kỳ này tọa trấn còn có chuyện gì phải lo?

Nhưng vào lúc này, Dương Phàm đột nhiên cảm thụ được một ánh mắt căm thù mang theo sát khí cùng chiến ý.

Sở Vân Hàn!

Mi tâm Dương Phàm khẽ nhíu, chẳng lẽ người này thật sự muốn gây rối? Nếu thật sự như thế nhất định cho hắc đẹp mắt!

328. Chương 332: Tề Tụ Vấn Thiên Đại Hội

Mắt thấy tu sĩ càng ngày càng tụ tập nhiều quanh vắn Thiên đài, thậm chí xa xa vượt qua cực hạn Dương gia bảo có thể khống chế. Còn may đại đa số tu sĩ này đều là tới xem náo nhiệt, nếu cố ý gây sự đủ để diệt Dương gia bảo vài lần.

- Phàm nhi. Con cháu Dương gia bảo đã đến đông đủ, tân khách các đại môn phái đều đã tới.

Đúng lúc này, lão tổ Dương gia đến trước mặt Dương Phàm. vẻ cung kính nói.

Trải qua một đêm kinh hồn tối qua. lão tổ Dương gia có thể cảm nhận được thật sâu thế lực sau lưng Dương Phàm là cường đại cỡ nào. Ngay cả Kim Đan lão tổ Kinh đô Dương gia đều bị đánh trọng thương, cùng thiếu chủ Dương Vũ bị khống chế ở Dương gia bảo. Cường giả Trúc Cơ Kỳ thực lực cường đại như Từ tiên sinh thậm chí biến mất trong một đêm.

Sợ hãi.

Lão tổ Dương gia đối với Dương Phàm trong lòng đã sinh ra sợ hãi. Giờ phút này, khai mạc vắn Thiên đại hội lão tổ Dương gia còn phải trưng cầu ý kiến của đệ tử đời thứ ba trước mắt.

- Có thể bắt đầu rồi!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Vậy tốt lắm. Vắn Thiên đại hội lập tức bắt đầu.

Trên mặt lão tổ Dương gia nặn ra nụ cười vội vàng phân phó gia chủ Dương Hồng bắt đầu. Đám tu sĩ còn lại có mặt tại trường xem loại tình huống này vào trong mắt, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Bọn họ khó thể tin nổi, lão tổ một thế lực lại cung kính với một đệ tử đời thứ ba như vậy. Đặc biệt là một số tu sĩ của Vũ Vụ Sơn Trang, Dương gia bảo không biết nội tình.

- Các vị đạo hữu đến từ năm sông bốn bể, hôm nay chính là vắn Thiên đại hội ba năm một lần của Dương gia bảo ta.

Gia chủ Dương Hồng đích thân đọc diễn văn khai mạc, không gì ngoài những lời khách sáo hoan nghênh, vinh hạnh

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, tu sĩ phía dưới mơ hồ có chút không kiên nhẫn. Dương Hồng thấy không ổn, vội ngừng lại. cười nói:

- Vắn Thiên đại hội lần này, các đệ tử còn lại của Dương gia bảo sẽ không cần lên bêu xấu nữa. Mọi người hẳn là biết lần vắn Thiên đại hội này quan hệ đến vinh nhục của Kinh đô Dương gia, tam đại tân tú cùng Dương gia bảo.

- Hiện tại xin mời thiếu chủ Kinh đô Dương gia Dương Vũ.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, đại bộ phận tu sĩ đều đưa ánh mắt về phía một góc trên dãy ghế khách quý, ở nơi đó, một già một trẻ đang ngồi. Lão già đúng là tổ sư Kinh đô Dương gia. khí sắc suy yếu, sắc mặt cực kỳ khó coi. Dương Vũ giống như một cây cà bị sương lạnh không hề có chút đấu chí thân hình thậm chí có chút run rẩy. Thấy cảnh này, Dương Phàm không khỏi lộ vẻ thất vọng. Tuy nhiên, cho dù ý chí chiến đấu của Dương Vũ vạn ngàn, thậm chí mạnh hơn chục lần đối với Dương Phàm mà nói vẫn không có gì hứng thú. Dưới bậc cao đều là con kiến. Chiến đấu cấp bậc này nhất định sẽ chỉ làm Dương Phàm thất vọng.

- Lên đi thôi. Cho dù thua. cùng phải ngẩng đầu ưỡn ngực không nên làm mất mặt Kinh đô Dương gia.

Kim Đan lão tổ bên cạnh Dương Vũ khẽ thở dài.

- Vâng, tổ gia gia.

Dương Vũ hít sâu một hơi chậm rãi đi tới vắn Thiên đài. Trong quá trình này sợ hãi cùng khẩn trương trong lòng hắn đột nhiên biến mất. Kết quả xấu nhất cũng chỉ là bại bởi đối phương, mặt mũi mất hết. Nếu nhất định trốn không được một kiếp này, trong lòng hắn ngược lại một mảnh thần nhiên. Cứ như vậy, thiếu chủ

Dương gia Dương Vũ đi lên vắn Thiên đài. Khi hấn chân chính bước lên đài, trong mắt một mảnh bình tĩnh, thần nhiên, không có một tia khẩn trương cùng sợ hãi. Thấy vậy, Dương Phàm lộ vẻ khen ngợi, có lẽ dưới tình huống như vậy, chiến đấu kế tiếp có thể còn có chút chờ mong. Hấn muốn xem một chút rốt cục Dương Vũ có thể đạt tới một trình độ như thế nào.

- Hiện tại cho mời con cháu đời thứ ba của Dương gia bảo Dương Phàm, Dương Lỗi.

Giọng nói Dương Hồng truyền khắp toàn trường.

- Đại ca.

Trong mắt Dương Lỗi đầy chiến ý, đưa mắt nhìn Dương Phàm.

- Lên đi thôi.

Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra, cùng đệ đệ đi lên vắn Thiên đài.

Woaaaa

Toàn tràng ồ lên chấn động!

- Đây cũng quá bất công rồi! Hai người đánh một?

- Ta thấy thiếu chủ Dương Vũ này cũng thật đáng thương. Nghe nói Dương Phàm kia được xưng là thần y đệ nhất kinh đô thực lực ngạo thị Trúc Cơ.

- Hừ. đó chính là hấn không biết thức thời, ba năm trước đây kêu gào khiêu chiến hai huynh đệ Dương thần y.

- Đây là hấn đáng phải nhận!

Đại đa số người đối với Dương Vũ cười nhạt khinh bỉ.

- Ha ha ha. Hai người đánh một. cho dù hôm nay Dương Vũ ta bị thua cũng không hề một câu oán hận.

Dương Vũ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn. trên mặt bộ dạng bình thản. Lời nói vừa dứt. chúng tu sĩ tại tràng đều tràn đầy đồng cảm, không ít tu sĩ sinh lòng đồng tình. Thấy tình cảnh như vậy, Dương Phàm hơi lộ kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương còn có thể sử dụng loại kế nhỏ này. Đích xác. dưới tình huống như thế cho dù huynh đệ Dương Phàm có thể chiến thắng Dương Vũ cũng không có bất kỳ vinh dự gì, thậm chí còn có thể bị người khinh thường.

- Dương Vũ. Đây chính là người năm đó kêu gào. Làm sao vậy, hôm nay lại sợ rồi?

Dương Lỗi cười lạnh liên tục.

- Ta sợ cái gì? Cùng lắm là thua mà thôi! Cho dù thua ta cũng không chút tiếc nuối. ngược lại một người đánh hai ha ha ha!

Dương Vũ cười điên cuồng một hồi.

- Đại ca. Tiểu tử này không ngờ còn chơi vô lại.

Dương Vũ đầy hận ý nói. Kim Đan lão tổ Kinh đô Dương gia ở một nơi gần đó không khỏi ngẫm đắc ý: "Tiểu tử này coi như thông minh, một chiêu này đủ vô lại nhưng là rất hữu hiệu. Cho dù thua, đối với danh dự Kinh đô Dương gia ta cũng không ảnh hưởng nhiều".

Dương Phàm như thế nào khiến âm mưu của Dương Vũ này thực hiện được về mặt trào phúng nói:

- Ngày này ba năm trước, là ai đứng ở chỗ này diễu võ giương oai miệt thị toàn Dương gia bảo không người có thể chiến? Là ai không biết vô sỉ, khiêu chiến một phế nhân mất hết tu vi

- Là ai? Đó rốt cục là ai?

Giọng nói Dương Phàm đột nhiên tăng lớn bao phủ toàn trường. Mọi người đều tĩnh lặng, tất cả mọi người tại trường đều biết lời đồn năm đó ánh mắt nhất tề quét về phía Dương Vũ.

- Đây

Dương Vũ dưới khí thế vô hình cùng lời nói sắc bén của Dương Phàm lập tức có chút chân tay luống cuống.

- Lúc trước ai rầm rĩ kêu Dương gia bảo không người có thể chiến?

- Làm sao rồi? Dáng vẻ bề vệ cùng ngạo khí của người năm đó. đều đi nơi nào?

Trong lời nói của Dương Phàm lộ ra châm biếm cùng miệt thị từ xương tủy.

- Đúng! Dương Lỗi ta xem thường người người như thế. Người của Dương gia bảo xem thường người, toàn bộ người của Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc đều xem thường người. Ha ha ha

Dương Lỗi cũng theo sau cười to.

- Cáccác người

Dương Vũ ghen khuất đến cực điểm bị nói á khẩu không trả lời được cũng thâm hận năm đó mình trẻ tuổi cuồng ngạo tự đại trên chọc phiền toái như thế.

- Thôi được rồi Huynh đệ chúng ta đánh người đích thật là lấy nhiều hiếp ít. Cho dù một mình ta đánh người cũng là ý mạnh hiếp yếu.

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng:

- Một khi đã vậy, chúng ta đánh cuộc chiến một hồi?

- Đánh cuộc chiến?

Tu sĩ tại tràng liền ồ lên mỗi người đều hưng phấn

- Đánh cuộc cái gì?

Dương Vũ lộ vẻ cảnh giác.

- Cuộc chiến hôm nay, do mình ta ra tay, miễn cho người nói hai huynh đệ ta lấy nhiều hiếp ít. Mà Dương mỗ vì tránh cho người lại kêu gào ta ý mạnh hiếp yếu, liền hứa hẹn đứng ở chỗ này không nhúc nhích chút nào hạn cho người thời gian một nén nhang, mặc kệ người làm gì. Dương mỗ chỉ phòng thủ mà không trả đòn. Người chỉ cần trong thời gian một nén nhang, có thể làm thương tổn ta một chút thậm chí có thể khiến ta di động nửa bước. vậy cuộc chiến hôm nay coi như người thắng. Mà sau một nén nhang. Dương mỗ chỉ động một đầu ngón tay chỉ ra một chiêu sẽ đánh người rơi xuống vắn Thiên đài. Nếu làm không được, coi như Dương mỗ thua.

- Người xem thế nào

Dương Phàm cười dài nói.

- Cái gì? Dương Dực sư này cũng không khỏi quá tự đại

Toàn tràng một mảnh ồ lên.

- Lời này thật sao?

Trong mắt Dương Vũ chợt lóe lệ quang, mừng như mở cờ trong bụng thầm nghĩ: "Dương Phàm a Dương Phàm. Đây chính là sai lầm của người. Một nén nhang mặc ta làm gì. Người còn phải cam đoan không chút tổn hại thậm chí không di động nửa bước."

Có thể nói điều kiện thắng lợi đánh cuộc chiến này đối với Dương Vũ mà nói thật sự rất có lợi. Thậm chí Dương Vũ có một loại cảm giác cho dù mình thắng, đều không vinh quang gì.

- Thật 100%. Hàng ngàn hàng vạn tu sĩ ở đây đều có thể làm chứng.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Tốt lắm. đánh cuộc chiến này, ta nhận! Nếu lúc đó thua người cũng đừng hối hận!

Dương Vũ lạnh lùng cười.

- Chờ một chút, nếu là đánh cuộc chiến, người đừng quên tiền cược!

Dương Phàm cười dài nói.

- Tiền cước?

Dương Vũ khẽ cau mày:

- Tiền cước gì?

Tu sĩ tại tràng đều bị khơi dậy hứng thú.

- Bên thua. sẽ phải dập đầu tạ tội bên thắng.

Dương Phàm nhẹ nhàng băng quơ nói.

- Được. Ta tiếp nhận!

Trong lòng Dương Vũ liên tục cười lạnh trong mắt thậm chí còn vài tia hưng phấn dường như thấy được cảnh tượng Dương Phàm quỳ xuống dập đầu trước mặt hắn.

- Đệ đệ. người lui xuống đi.

Dương Phàm ra hiệu cho Dương Lỗi. ý bảo hắn xuống đài

- Đại ca. huynh phải cẩn thận.

Mặc dù biết Dương Phàm đã bước vào bậc cao trong lòng Dương Lỗi vẫn có chút lo lắng. Trên thực tế đại bộ phận tu sĩ ở đây đều toát mồ hôi lạnh thay cho Dương Phàm. Dưới tình huống đều là Trúc Cơ Kỳ, Dương Phàm nếu muốn thủ thắng thật sự quá khó khăn gần như không có khả năng hoàn thành!

Người của Dương gia bảo rất nhanh đốt một nén nhang ở dưới vãn Thiên đài.

- Tốt lắm. Đánh cuộc chiến hiện tại có thể bắt đầu.

Dương Phàm một tay sau lưng đứng sừng sững trên vãn Thiên đài. Lờ mờ dứt thân hình Dương Vũ "vù" một tiếng, như con báo vọt tới, một quyền hung hãn đánh ra không khí đột nhiên chấn động, quyền chưa phát ra một cỗ kinh khí đã lao ra ngoài một trượng. Hắn rõ ràng muốn đánh Dương Phàm trở tay không kịp. Dương Phàm thần tình trào phúng, bên ngoài thân dâng lên một trận quang ba màu xanh, một quyền của Dương Vũ đánh lên mặt trên phát ra một tiếng "bịch".

Một quyền qua đi, Dương Phàm bình yên không tổn hao gì, nửa bước không dời.

Cái gì!

Dương Vũ đẩy mắt kính hải, tu sĩ toàn trường thì đều vẻ mặt khiếp sợ.

Ầm ầm ầm!

Dương Vũ vận chuyển pháp lực toàn thân, đứng trước mặt Dương Phàm phát động công kích liên miên không ngừng. Một quyền tiếp một quyền, lực đạo càng ngày càng nặng. Tiếng va chạm chấn động toàn trường.

Ầm ầm ầm ầm!

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng rống giận của Dương Vũ và tiếng quyền va chạm. Nhưng bất kể hắn cố gắng như thế nào, đều không nhích động Dương Phàm mảy may. Một hơi đánh mấy chục quyền Dương Vũ đầy đầu mồ hôi hột thở dốc không ngừng.

- Không có khả năng! Làm sao có thể?

Trong mắt Dương Vũ đầy vẻ nghi ngờ cùng điên cuồng. Tất cả mọi người ngây ra như phỗng, trong lòng rung động vô cùng.

- Người có thể dùng Pháp Bảo.

Dương Phàm cười dài nhắc nhở.

- Đúng rồi. Pháp Bảo!

Dương Vũ lập tức lấy ra một cái rìu hạng nặng, lười rìu lóe lên hàn quang khiến lòng người lạnh ngắt. Đây là một kiện Linh Khí công kích thượng phẩm kiêm ưu điểm của Pháp Bảo hạng nặng và lợi khí công kích.

- Phá!

Dương Vũ bỗng rót phép lực vào Linh Khí thượng phẩm này.

Ông!

Cái rìu dài ba tấc kia bỗng dưng dài đến hơn trượng, toàn thân lóe ô quang, phát ra mũi nhọn đầy áp lực. Một đạo hàn quang lạnh lẽo chợt lóe trong hư không, chuẩn xác vô cùng bổ trúng Dương Phàm.

329. Chương 333: Ma Diễm Tranh Hùng

Phốc!

Cự phủ dài hơn trượng kia hung hăng bổ lên Lục sắc Tháo Giáp bị quang sáng màu lục giảm hơn nửa lực đạo phát ra tiếng động như đánh lên cổ khô.

- Phá!

Tiếng rống giận dữ của Dương Vũ cũng vang lên!

Tất cả mọi người toàn trường đều ngừng thở gào nhìn chăm chăm vào chuyện sắp xảy ra. Một búa như sét đánh của Dương Vũ, khí thế rộng rãi đủ để bổ núi vỡ đất. Nhưng mà Dương Phàm vẫn như trước đứng bình yên vô sự, sự thật vẫn tàn khốc như vậy, không thể tin nổi. Không chút tổn thương, không nhích động một ly. Dương Vũ ngây dại, toàn thân chìm vào trong một trạng thái gần như tuyệt vọng. Hắn thậm chí hoài nghi mình hiện tại có phải đang nằm mơ hay không?

Chúng tu sĩ tại trường đều trợn mắt cứng lưỡi, trái tim như nhảy thọt lên cổ kia cuối cùng cũng vững vàng hạ xuống.

Hô!

Những tu sĩ này đều thở phào một hơi dài, cũng không có nhìn đến kết cục máu chảy đầm đìa sau một búa kia. Mặc dù không có người lạc vào cảnh giới kỳ lạ nhưng chớp mắt vừa rồi cũng đã mang đến cho bọn họ một loại cảm giác kích thích vạn phần.

- Đại ca. thật tốt quá!

Dương Lỗi nắm chặt hai tay, thân hình hơi run lên lo lắng trong mắt đã bị vài tia hưng phấn thay thế. Nhưng mà Dương Phàm thân là người trong cuộc lại như giếng cổ không hề gợn sóng. Đối với hắn mà nói kết quả này nằm trong dự đoán trước, không có bất kỳ bất ngờ đáng nói

- Làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Tâm thần Dương Vũ hỗn loạn gần như mê muội, toàn thân chìm vào trong một trạng thái gần như nửa si nửa ngốc.

Đương!

Búa lớn trong tay Dương Vũ rơi xuống, vừa kéo đập trúng chân hắn.

- A!

Dương Vũ kêu thảm một tiếng, lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại mặt không còn chút máu. Đau đớn từ chân truyền đến khiến hắn rút cục hiểu được đây không phải là mộng mà là một sự thật vô cùng tàn khốc.

- Điều này sao có thể?

Dương Vũ lại lấy ra một số Linh Khí phát động thể công mãnh liệt liên miên không ngừng tới Dương Phàm. Từ Linh Khí, phù triện đến các loại thần thông phép thuật, cho đến một số bí thuật sát thủ giản đơn thi triển với Dương Phàm.

Keng keng! Âm âm! Thạch thạch!

Dương Vũ điên cuồng công kích không chút dừng lại, cả người như mất hết lý trí Dương Phàm đầy mặt trào phúng, trong mắt thậm chí còn có vài tia thương hại. Mắt thấy nén nhang ở bên ngoài vãn Thiên đài đã sắp cháy hết. Giờ phút này, chúng tu sĩ thậm chí đều ngừng thở, bọn họ đều đang chờ đợi Dương Phàm ra tay tấn công.

Phịch!

Đúng lúc này Dương Vũ chung quy cạn kiệt pháp lực, khí lực mất hết. giống như một con chó quỳ rạp trên mặt đất không ngừng thở dốc. Dương Phàm nhìn nén nhang đang cháy ở ngoài vãn Thiên đài đã đốt tới cuối, rốt cục tắt đi.

- Thời gian một nén nhang, đã hết!

Dương Phàm nhẹ thở dài. vươn một ngón tay. hỏi:

- Người đã phục chưa?

- Đi chết đi!

Trong mắt Dương Vũ chợt lóe hàn quang, cũng không biết khí lực từ đâu tới một chân đòn quét chân quét về phía hạ bàn Dương Phàm. Một cước này, gần như hao hết toàn bộ phép lực còn lại của hắn. đã vượt qua lực lượng Cực hạn.

Phanh!

Dương Phàm mang theo thương hại cong tay điểm một cái, một cỗ lực lượng lớn lao từ ngón tay chợt ào ào tuôn ra đánh bay Dương Vũ ra ngoài mười mấy trượng, rơi khỏi vãn Thiên đài.

Woaaaaa-

Mọi người toàn trường ồ lên chấn động, các loại tiếng kinh hô thán phục không ngừng. Trong đó mấy tên tu sĩ bậc cao đang xem bỗng con người sáng quắc mặt lộ vẻ kinh dị nghi hoặc. Một chỉ vừa rồi của Dương Phàm dường như đã đột phá tu sĩ bậc thấp, đạt tới bậc cao. Nhưng là nhìn qua vẫn như cũ dừng ở Trúc Cơ đỉnh. Điều này mang đến cho bọn họ một loại ảo giác khó thể quyết định, không thể xác định một chỉ vừa rồi thuộc về phạm trù bậc thấp hay là uy năng bậc cao.

Phịch!

Thân thể Dương Vũ từ không trung rơi xuống, khiến cho đám tu sĩ đang chìm vào trong trạng thái ngây dại hoảng hốt tỉnh lại.

- Người thua rồi!

Thẳng đến khi Dương Vũ rơi xuống đất. Dương Phàm mới thản nhiên phun ra ba chữ. Dương Vũ mặt như tro tàn, nửa quỳ trên đất, giờ phút này ánh mắt nhìn phía Dương Phàm càng nhiều sợ hãi ghen ghét. Giờ khắc này hẳn ngay cả một chút ý niệm tranh đấu cũng không có. Ba năm, chỉ ba năm Dương Phàm từ một phế nhân tu luyện đến cảnh giới như thế. Đây đã không thể dùng hai chữ "Thiên tài" để hình dung. Khó trách, ngay cả hạng người trong tam đại tân tú như Sở Văn Hàn thậm chí là Trác Kinh mới bước vào bậc cao Kim Đan đều thua trong tay Dương Phàm.

Giờ này khắc này Dương Vũ xem như hoàn toàn giác ngộ.

- Dương Vũ, người thua! Dựa theo đánh cuộc có không mau dập đầu tạ tội với đại ca ta?

Dương Lỗi vẻ mặt ngạo nghễ cười lạnh nói.

- Dập đầu tạ tội!

- Mau dập đầu!

Đám con cháu Dương gia bảo đều cao giọng quát lớn. Nghĩ tới ba năm trước Dương Vũ đến Dương gia bảo diễu võ giương oai xem thường tất cả con cháu đệ tử đời thứ ba, nói lời ngông cuồng, lại không người có thể địch. Mà hiện giờ dưới tình huống có lợi như thế. Dương Vũ lại bại thảm như thế. Đối thủ đứng yên

trước mặt cho người đánh đầu không thể thương tổn mảy may. có thể nói là mất hết thể diện. Dương Vũ cắn chặt răng, hai tay nắm chặt run rẩy không thôi. Hắn nhìn Dương Phàm một cái thật sâu liền chuẩn bị dập đầu tạ tội

- Thôi dập đầu nhận tội cũng miễn đi.

Dương Phàm nhẹ khoát tay chặn lại, ngăn cản động tác của Dương Vũ. Hắn có thể hiểu được khi một người quỳ ở trước mặt hàng ngàn hàng vạn tu sĩ là khuất nhục cỡ nào!

Phàm là còn có thể lưu lại một đường sống, Dương Phàm cũng không muốn bức đối phương đến cực hạn tâm lý.

Phù!

Dương Vũ thở dài một hơi trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu vừa rồi thật sự quỳ xuống dập đầu như vậy nữa đời còn lại hắn chỉ biết cừ hận, trả thù. Nhưng là hành động này của Dương Phàm cũng không có bức hắn đến cực hạn ngược lại khiến Dương Vũ nản lòng thối chí mất đi dũng khí đấu tranh.

- Ngày sau người Kinh đô Dương gia người không được bước vào Dương gia bảo nửa bước. Nếu làm trái Dương Phàm một số năm sau trở về, nhất định sẽ tận diệt Kinh đô Dương gia người!

Giọng Dương Phàm ẩn chứa sát khí lạnh băng truyền khắp toàn trường, khiến tâm thần của Dương Vũ cùng Kim Đan lão tổ Kinh đô Dương gia đều run lên.

”Hắn là một đệ tử đời thứ ba nhưng lại có thể mang đến áp lực cùng uy hiếp như thế cho ta. Chẳng lẽ người này đã bước vào bậc cao?”

Kim Đan lão tổ Kinh đô Dương gia đột nhiên nghĩ tới một khả năng đáng sợ.

Bậc cao!

Trẻ tuổi như thế đã bước vào bậc cao vậy tiềm lực cùng thành tựu ngày sauKim Đan lão tổ Dương gia gần như không dám tưởng tượng đến hậu quả kia.

- Ước hẹn ba năm vấn Thiên đại hội rốt cục chấm dứt.

Tâm tình Dương Phàm ngược lại vô cùng phức tạp. Sau khi giải quyết việc này, hắn sẽ lập tức rời khỏi Ngự Dương quốc đi xa nơi đất khách quê người, khi nào có thể trở về, ngay cả bản thân hắn cũng không thể đoán trước.

- Đại ca!

Đệ đệ Dương Lỗi nhìn về phía hắn, trên mặt lộ đầy kích động, hưng phấn, sùng bái. Giờ khắc này, hắn dường như về tới thời ấu thơ sùng bái đại ca vạn phần. Dương Phàm đứng trên vấn Thiên đài không lập tức rời đi, ánh mắt hắn đảo qua mọi người toàn trường. Mỗi lần gặp một người quen biết, hắn đều dừng lại một chút.

Độc Vương ở trong một góc hẻo lánh mỉm cười với hắn.

Ám Thiên Quân Vương ẩn nấp trong hư không, ai cũng không thấy rõ vẻ mặt hắn. Lệ Hồng Phi, Sở Vân Hàn, lão tổ Dương gia, lão tổ Sở gia, Sở Ngọc Yên, Dương Hồng, Dương Quang, Dương Mạn, Lâm Chung, đệ đệ Dương Lỗi, Lý mập mạp

Một đám người quen biết, bất kể là địch là bạn đều xẹt qua trong mắt Dương Phàm để lại từng đoạn trí nhớ tương ứng.

Bá!

ở trên một căn phòng nơi xa, xuất hiện một nam tử áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm, trên khuôn mặt bình thường hơi lộ nét cười. Trên một cây lớn bên cạnh phòng Vô Song đang đứng. một thiếu niên tướng mạo xấu xí ngồi chồm hổm chính đang nhe răng trợn mắt nhìn Dương Phàm cười hắc hắc không ngừng. Không biết vì sao khi Dương Phàm đảo qua toàn trường, tất cả mọi người trầm mặc không nói dường như bị một bầu không khí độc đáo lây lan. Giờ khắc này, thân hình Dương Phàm lộ vẻ cô đơn lẻ loi, một tia

dao động tâm tình độc đáo kia dưới ý cảnh độc đáo của Tiên Hồng Quyết chậm rãi lan tràn. Dương Lỗi có một loại cảm giác muốn khóc, Hồ Phi đang nhe răng nhếch miệng cũng ngầy ngẩn cả người.

Trong mắt Vô Song hiện lên một tia hào quang kỳ dị.

Độc Vương lưng còng như có suy nghĩ.

Mọi người còn lại, hơn phân nửa là không biết nội tình lại cảm nhận được trong một tia dao động tâm tình độc đáo kia mang theo vài tia bất đắc dĩ không muốn. Sau một lát. Dương Phàm phun ra một hơi dài chuẩn bị rời khỏi vãn Thiên đài.

- Đứng lại!

Một giọng nói lạnh băng thấu xương truyền đến. Sở Vân Hàn ma khí quanh quần toàn thân mang theo Cửu u ma khí cuộn cuộn giống như đạn pháo bắn về phía Dương Phàm.

Sở Vân Hàn!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lệ quang, từng từng tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Nhưng lại thầm hạ quyết tâm phải dạy bảo người này một bài học nhớ đời.

- Dương Phàm, hoặc là có thể gọi người Thạch Thiên Hàn. Hôm nay Sở mỗ tìm người, vì một trận chiến định mệnh.

Con người giống như vực sâu vô hạn của Sở Vân Hàn nhìn thẳng Dương Phàm, giọng nói lạnh băng vô tình có một cỗ ý cảnh đặt thân vào chỗ chết tìm cái sống.

- Biết rõ sẽ thua vì sao còn muốn tìm ta liều mạng?

Dương Phàm không lập tức phủ định thân phận Thạch Thiên Hàn thản nhiên hỏi. Hai người đều có được Nhất u Ma Diễm, Dương Phàm biết mình khó thể giấu được đối phương.

Phùng!

Đột nhiên, ở mi tâm Sở Vân Hàn xuất hiện một dấu trắng cong, trong tay bốc lên một đoàn ma diễm u ám, nơi trung tâm ma diễm một đoàn u quang lúc sáng lúc tối, giống như tim đập.

Phanh Phanh! Phanh Phanh!

- u Minh Ma Diễm!

Chúng tu sĩ tại trường đều kinh hô một tiếng. Ma diễm này là tuyệt kỹ thành danh của Tam u lão ma, ma đạo chí tôn Ngự Dương quốc.

- Bởi vìTa không có đường lui!

Trong mắt Sở Vân Hàn hiện lên một tia bất đắc dĩ, tuyệt vọng rồi lại bị một loại hung ác cùng âm độc thay thế.

- Đến đâyđi. Tề ra Nhất u Ma Diễm của người, để chúng ta phân cao thấp.

u Minh Ma Diễm trong tay Sở Vân Hàn hóa thành một đạo u quang như hắc long chết chóc lao về phía Dương Phàm cắn nuốt. Giờ khắc này, Dương Phàm cảm giác Cửu u ma khí trong cơ thể mơ hồ không bị khống chế đặc biệt là Nhất u Ma Diễm kia dường như vô hình trung bị triệu hoán.

Ầm ầm!

Ma khí trên người Dương Phàm xông tận trời, ma uy vô thượng ầm ầm che phủ phạm vi vài dặm, tất cả sinh linh bậc thấp trong khu vực đều kinh hãi run lên. Đây là ma uy bậc cao, ở trên trán hắn xuất hiện một dấu ấn ký trắng cong. Nhất u Ma Diễm trong tay phát ra tiếng "phanh phanh" rung động lòng người.

Xuy!

Nhất u Ma Diễm bỗng run lên hóa thành một ma uyên thâm thúy không đáy hấp thu hết thủy ánh sáng, bốn phía một vùng u ám.

Woaaa!

Chúng tu sĩ tại trường kinh hãi ồ lên đều chạy tứ tán, ở Vãn Thiên đại hội của Dương gia bảo lại đồng thời xuất hiện hai luồng Nhất u Ma Diễm khiến Tu Tiên Giới nghe tin đã sợ mất mật.

Ma diễm tranh hùng ai thắng ai bại?

330. Chương 334: Tam U Lão Ma Xuất Hiện

Phịch!

Sở Vân Hàn như điều đứt dây rơi xuống mặt đất thân thể suy yếu vô cùng.

- Ồ?

Dương Phàm cảm giác được biến hóa khác thường của u Minh Ma Diễm trong tay mình. Ma uyên vô tận phục hồi về trạng thái ma diễm vốn có nhưng nơi trung tâm ma diễm lại dần dần hóa thành hai luồng u quang tương liên.

Phanh phanh!

Phanh phanh! Phanh phanh!

Tiếng tim đập trong vô hình kia càng ngày càng mạnh.

- Nhị u Ma Diễm!

Tại trường vài tên tu sĩ Kim Đan chấn động kinh hãi vô cùng. Nguyên lai, sau khi cắn nuốt Nhất u Ma Diễm của Sở Vân Hàn, u Minh Ma Diễm của Dương Phàm đã từ cảnh giới Nhất u đỉnh đột phá đến cảnh giới Nhị U!

Một khi thành công, từ nay về sau dẫu khắp toàn bộ Ngư Dương quốc, trong ma đạo chỉ có Tam u Ma Diễm trong tay Tam u lão ma có thể đề hấn một bậc.

- Vì sao người phải làm vậy? Biết rõ không địch lại còn muốn chiến?

Dương Phàm lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Sở Vân Hàn, ma diễm trong tay đang xảy ra bay vọt về chất đã đạt tới điểm tới hạn thăng cấp. Một khi u quang kia hoàn toàn tách ra là có thể chân chính bước vào cảnh giới Nhị u.

- Cảm ơn người!

Sở Vân Hàn từ mặt đất đứng dậy, nhìn Dương Phàm. khóe miệng lại mang theo vài tia cười giả tạo.

- Cảm ơn ta?

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy vài tia không ổn. Theo u Minh Ma Diễm trong tay biến đổi, uy hiếp trong cõi vô hình kia đột nhiên tăng mạnh vài lần.

Phanh phanh! Phanh phanh! Phanh phanh!

Đột nhiên, u quang trong ma diễm kia phân chia thành hai bộc phát ra một đoàn quang diễm màu đen làm người ta thấy kinh sợ muốn xông lên tận trời hủy diệt nhân gian.

- Ma diễm này thật đáng sợ!

Chúng tu sĩ tại trường hồi hộp vô cùng, u Minh Ma Diễm kia chỉ mới bước vào cảnh giới Nhị u đã có uy lực như vậy. Nếu thăng cấp Tam U thậm chí là Cửu u thì sẽ đạt tới trình độ như thế nào?

Nhị u Ma Diễm!

Dương Phàm vốn nên vui sướng, nhưng bỗng nhiên, tâm thần hắn chấn động quá lớn một tiếng:

- Không tốt!

Cùng lúc đó Âm Thiên Quân Vương nấp trong chỗ tối cũng kinh hô một tiếng:

- Chạy mau. Nhanh chạy khỏi Ngự Dương quốc!

- Cảm ơn người, đã khiến ta thoát khỏi số mệnh đáng sợ mà bất đắc dĩ này.

Sở Vân Hàn lại thư thái trước nay chưa từng có cười nói:

- Sự tôn của ta lập tức sẽ tới tìm người!

Ý thức Dương Phàm trong khoảnh khắc tiến vào không gian thần bí tối đen, cảm ứng được rõ ràng vô cùng một lão già cao lớn như bóng ma tay cầm một đoàn Tam u Ma Diễm đang lạnh lùng nhìn về phía mình không có ý tốt.

Chạy!

Dương Phàm theo bản năng liền sinh ra ý niệm này trong đầu.

Bá!

Vèo -

Hắn hóa thành một bóng sáng màu đen phi độn về phương xa. Cùng lúc đó, hắn vội vàng dùng thần thức truyền âm cho đệ đệ:

- Đại ca đi đây người cố giữ gìn sức khỏe!

- Lão sư! Tam u lão ma ngay ở ngoài trăm dặm!

- Ba vị Quân vương, ta phải rời xa Ngự Dương quốc!

Thần thức Dương Phàm trong nháy mắt từ biệt mấy người. Hắn cũng đột nhiên phát hiện khi hai đoàn u Minh Ma Diễm tới gần nhau lực cảm ứng càng mạnh. Hiện tại hắn có thể xác định rõ ràng phương hướng vị trí của Tam u lão ma.

- Chính là hắn, Thạch Thiên Hàn. Đừng cho hắn chạy. Phàm là người trêu chọc người của Thái Cổ Ma Tông ta đừng mơ sống trên đời.

ở một góc của Dương gia bảo hai tu sĩ bậc cao của Thái cổ Ma Tông, một thanh niên giáp đen tóc tím cùng một tu sĩ trung niên khác đang nhìn chằm chằm Dương Phàm về mặt đầy sát ý.

Nguyên lai Thái cổ Ma Tông này không ngờ thật sự từ La Sơn quốc đuổi tới Ngự Dương quốc. Môn phái có thù tất báo như vậy, thật là hiếm thấy.

Vèo vèo!

Hai người này đuổi theo Dương Phàm. Cùng lúc đó, ở ngoài trăm dặm một bóng người cao lớn như Ma Thần bao phủ trong một tầng ánh sáng u ám dùng tốc độ kinh thế hãi tục đuổi tới. Trong cõi vô hình một luồng áp lực khó thể hình dung từ phương xa bao trùm tới toàn bộ tu sĩ Dương gia bảo đều cảm thấy hải hùng khiếp vía. Quảng đường trăm dặm ở trước mặt quang ánh màu đen chẳng qua chỉ là thời gian trong giây lát.

- Tam u lão ma! Không ổn ta nhất định phải vì Phàm nhi kéo dài thời gian giây lát.

Độc Vương lưng còng lộ vẻ trầm ngâm cắn răng một cái không ngờ bay về phía Tam u lão ma. Thoáng chốc một cỗ uy áp bề ngạnh chúng sinh vượt xa bậc cao Kim Đan từ trên người lão già lưng còng dâng lên.

- Chạy nhanh. Đều chạy nhanh đi. Lão quái Nguyên Anh Kỳ!

Tu sĩ bậc cao trong Dương gia bảo phản ứng lại đầu tiên, bị dọa như hồn rời khỏi xác chạy còn nhanh hơn thỏ.

- Không tốt! Lão quái Nguyên Anh Kỳ! Rút!

Ngay cả hai ma đạo bậc cao của Thái cổ Ma Tông cũng bị dọa vỡ mật, nhanh như chớp né tránh, căn bản không còn dám đuổi bắt Dương Phàm.

Nguyễn Anh Kỳ.

Tu Tiên Giới Ngư Dương quốc, thậm chí là Tu Tiên Giới Bắc Tàn. Chí cao vô thượng, nhìn xuống vạn sinh linh!

Trong thời gian chớp mắt, đám tu sĩ bậc cao đều chạy sạch, tu sĩ bậc thấp còn lại mới phản ứng lại, đồng thời ôm đầu chạy trốn chết. Luồng khí tức đáng sợ kia từ phương xa truyền tới rõ ràng bao hàm địch ý cùng sát khí. Nếu không chạy trốn vậy mới là đứa ngốc.

- Quả nhiên là người, không có chết!

Từ rất xa truyền đến một giọng nói già nua đậm đặc. Lời vừa dứt. một quang ảnh màu đen mơ hồ không rõ từ phía chân trời bay vút tới vùng trời gần Dương gia bảo đứng từ xa đối diện với Độc Vương.

- Tam U!

Về mặt Độc Vương lưng còng đầy kiên quyết nói. Quang ảnh màu đen kia dần dần rõ ràng, lộ ra một lão già đáng người khô ngô cao lớn. mặc trường bào đen sẫm, quanh thân quanh quần một quang sáng u ám thần nhiên, tướng mạo cực kỳ bình thường. Ai có thể biết được lão già đáng người khô ngô tướng mạo bình thường này lại là ma đạo tông sư Ngư Dương quốc

- Tam u lão ma!

Tam u lão ma đứng trên hư không, không nhanh không chậm, một tay sau lưng, một tay khác nổi trên không trung, giọng nói không sợ nói:

- Một trăm năm trước, lão phu có thể đánh người thương nặng gần chết, một trăm năm sau cũng nắm chắc 90% đánh chết người trong nửa canh giờ!

- Nửa canh giờ? Ha ha ha. Đủ rồi, đủ rồi! Độc Vương lưng còng ngửa đầu cười dài.

- Người lại không sợ chết? Chỉ tiếc hôm nay lão phu không thể dây dưa nhiều với người, ngày khác tìm người tính sổ.

Thân hình Tam u lão ma "vù" một tiếng biến mất tại chỗ, xuất hiện ở ngoài mấy chục trượng, hiển nhiên là muốn bỏ lại Độc Vương không để ý, mà đuổi theo giết Dương Phàm.

- Đừng mơ đạt mục đích!

Độc Vương lưng còng hai tay vung lên một cái bày quang hoàn u ám màu sắc khác nhau hình thành một vùng hư ảnh "vù" một tiếng bao phủ Tam u lão ma!

- Cái gì? Thất Phương Vạn Độc Hoàn!

Thân hình Tam u lão ma ngừng lại, hơi lộ ra vẻ kinh hãi. Độc Vương lưng còng hít sâu một hơi:

- Vốn định dùng nó làm lễ vật đưa cho đệ tử, hiện tại đã không có cơ hội nhưng lão phu vẫn như cũ nên vì hắn để lại một phần đại lễ.

Sắc mặt Tam u lão ma bỗng âm trầm lạnh lẽo chợt ma khí tăng vọt, bày quang hoàn u ám màu sắc khác nhau bốn phía vang lên "ông ông" phóng ra một cỗ độc lực siêu việt bình thường. Hai người bắt đầu giao đấu.

- Người đây là muốn chết!

Con người Tam u lão ma co rụt lại cùng lúc đó ở ngoài mười mấy dặm thần thức Dương Phàm cũng thấy được lão sư cùng Tam u lão ma giao đấu.

- Chờ một chút!

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện ba đạo khí tức cường đại vô cùng. Người lên tiếng chính là nam tử thần bí giấu mặt sau mặt nạ - Âm Thiên Quân Vương!

Ba vị Quân vương đều hiện, khí tức ngưng trọng gấp gáp có thể thấy được nghiêm trọng của tình hình.

- Ba vị Quân vương. Các vị xuất hiện thật là tốt Chúng ta cùng nhau đánh trở lại trợ giúp lão sư cùng đối phó Tam u lão ma kia. Ta không tin tập hợp lực lượng của chúng ta đều không đánh lại hẳn.

Dương Phàm hơi lộ cấp bách nói.

- Câm miệng!

Ám Thiên Quân Vương quát lạnh một tiếng:

- Sự phụ của người đang dùng sinh mệnh của mình để đánh cuộc giúp người kéo dài thời gian.

- Cái gì?

Dương Phàm chấn động toàn thân. Ngoài mười mấy dặm. Độc Vương lưng còng "Thốc" một tiếng, phun ra một búng máu, mấy xương sườn trước ngực bị đánh gãy. Tam u lão ma quần áo vẫn không chút hỗn loạn như trước, ổn trọng như núi, một tay sau lưng, một tay ở trong không trung, mơ hồ bày ra phong độ khí phách của một vị ma đạo tông sư.

- Thời gian cấp bách, ngọc giản này cùng một phong thư cho người. Người lập tức bay về hướng chính Tây, một khắc cũng không thể ngừng lại. Trước khi thoát khỏi Tam u lão ma hoặc rời Ngự Dương quốc. không nên mở phong thư này, về phần ngọc giản bên trong có phương pháp chạy trốn, chờ rời khỏi Ngự Dương quốc thì hãy nhìn!

Ám Thiên Quân Vương lần đầu tiên lộ ra vẻ gấp rút, trong tay cầm một quả ngọc giản cùng một phong thư ném cho Dương Phàm.

- Đi mau!

Ám Thiên Quân Vương thúc giục.

- Được. ta đi!

Dương Phàm hít sâu một hơi phát hiện lão sư ở ngoài mười mấy dặm đã khó mà duy trì được nữa.

Vào!

Tường Vân Ngõa dưới chân run lên. Dương Phàm lập tức na di ra ngoài hai mươi trượng, sau đó theo Ám Thiên Quân Vương dẫn bảo cấp tốc bay về phía chính Tây Ngự Dương quốc.

- Hai người các người hỏa tốc rời đi, phụ trách giải quyết hậu quả sau cùng. Phàm là nơi lộ ra ánh sáng của tổ chức toàn bộ di dời.

Ám Thiên Quân Vương tiếp tục phân phó.

- Nhưng là người

Trên mặt Phệ Thiên Quân Vương cùng Bồ Thiên Quân Vương đều lộ vẻ lo lắng.

- Dù do ta tính kế sai lầm không dự đoán được Tam u lão ma sẽ hành động nhanh như vậy.

Trong giọng nói của Ám Thiên Quân Vương có vài phần tự trách, sau đó thản nhiên nói:

- Hôm nay, ta cũng không từng lo lắng sinh tử của mình, các người đi mau. Đây là mệnh lệnh!

- Được. Dương Quân vương, tự người cũng phải bảo trọng!

Hai vị Quân vương Phệ Thiên cùng Bồ Thiên hít sâu một hơi liền phân công nhau bay đi chỉ để lại Ám Thiên Quân Vương lẻ loi một mình.

- Mộng Yên. Ta nhất định sẽ không cho Tam u lão ma lại xúc phạm tới Phàm nhi!

Ám Thiên Quân Vương thì thảo lắm bầm, đôi mắt lộ ra trên mặt nạ màu đen lộ hết kiên quyết cùng quyết đoán, đồng thời lại lộ ra cảm tình phức tạp!

Ầm ầm!

Ngoài mười mấy dặm một tràng tiếng nổ vang. Thân thể Độc Vương lưng còng bị đánh bay, cánh tay trái bị chấn nát miệng phun máu tươi rơi xuống mặt đất. Cùng lúc đó, trên bảo độc đạo Thất Phương Vạn Độc Hoàn kia cùng biến mất khỏi thế gian.

Ông ông!

Một tầng ánh sáng bảy màu u ám dây dưa không ngớt trên người Tam u lão ma, trên người hắn bỗng nhiên bốc lên một ngọn ma diễm miến cường áp chế ánh sáng bảy màu kia.

- Độc Vương. Xem như ngươi lợi hại. Chờ có thời gian lại tìm người tính sổ!

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của Tam u lão ma xẹt qua nơi phụ cận Dương gia bảo, hỏa tốc đuổi theo hướng Dương Phàm.

- Tự bạo Thất Phương Vạn Độc Hoàn, độc lực đã xâm nhập vào cơ thể, ít nhất có thể kiềm chế ba thành phép lực của Tam u lão ma.

Độc Vương lưng còng miến cường từ mặt đất bò dậy ho khan vài tiếng, phun ra một búng máu thì thào lầm bầm:

- Phàm nhi! Chỉ mong ngươi có thể chạy thoát, về sau tiến giai Nguyên Anh mới báo thù này.

331. Chương 335: Nhiều Đợt Ngăn Cản

Vèo!

Đúng lúc này, ngoài mười mấy dặm một quang ảnh màu đen kinh thể hải tục đuổi theo hướng Dương Phàm bỏ chạy.

- Không nghĩ tới lại nhanh như vậy! Ngay cả Độc Vương không thể kiềm chế hắn giây lát. Tam u lão ma không hổ là lão quái Nguyên Anh Kỳ duy nhất của Ngự Dương quốc danh chấn một phương Bắc Tàn!

Ám Thiên Quân Vương thầm giật mình, thanh âm dần dần vững vàng, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

- Tam u lão ma! Đứng lại!

Thân hình Ám Thiên Quân Vương hóa thành một cái bóng mờ trong phút chốc bay vút phía chân trời ngăn cản con đường Tam u lão ma nhất định phải đi qua.

- Ngươi một tu sĩ Kim Đan nho nhỏ cũng dám ngăn cản đường của lão phu!

Tam u lão ma từ ngoài mười mấy dặm xa, giọng nói đậm đặc, tay trái sau lưng, tay phải hơi nổi trên không trung, giống như một tượng phật bất động bay vút về phía bên này.

Ám Thiên Quân Vương xuất hiện chỉ khiến tốc độ hắn hơi chậm lại, trong mắt hiện lên một tia khác thường. Từ khi hắn bước vào Nguyên Anh Kỳ, thậm chí sau khi thành công Tam u Ma Diễm. liền hiếm thấy có người có thể khiêu chiến quyền uy. Cường giả Kim Đan Kỳ ở trong mắt tu sĩ bình thường là bậc cao Kim Đan cao cao tại thượng. Nhưng ở trong mắt những lão quái Nguyên Anh Kỳ, chỉ là đứa nhỏ yếu ớt không chịu nổi

- Hôm nay, tại thời khắc làm ra quyết định này, ta chưa từng lo lắng sinh tử của mình.

Giọng nói Ám Thiên Quân Vương bình tĩnh dị thường, trong mắt bình tĩnh như nước. Dương Phàm đã bay ra ngoài vài dặm, thần thức cảm quan bắt giữ được thanh âm này, trong lòng khẽ run, ánh mắt có chút ướt át:

- Vì trợ giúp mình chạy trốn chết, lão sư cùng Ám Thiên Quân Vương đều mặc kệ không thèm để ý sinh tử của chính mình.

Nghĩ đến đây, ánh bạc từ Trường Vân Ngõa dưới chân lại tăng vài phần, liều mạng bay nhanh về phương Tây. Nếu hiện tại hắn cố chấp quay đầu lại sẽ chỉ khiến cố gắng của lão sư cùng Ám Thiên Quân Vương bị hy sinh vô ích.

Ám Thiên Quân Vương đứng sững phía chân trời chăm chú nhìn Tam u lão ma tới gần mình từng chút một. Hẳn hiểu được với thân phận địa vị của mình, khiêu chiến quyền uy đối phương như vậy, Tam u lão ma khẳng định sẽ thuận tay giết chết mình. Bóng người đó trong tầm nhìn từ lúc là một điểm đen không thể nhìn rõ, lớn dần từng chút một. Giờ khắc này, hẳn chịu đựng được áp lực không thể tưởng tượng. Sự tồn tại của Tam u lão ma giống như một ngọn núi lớn đủ để áp đảo bất kỳ người nào.

- Tính ta một cái!

Đột nhiên, từ khoảng không bên dưới cách ó không xa, một thiếu niên mặt mày cực kỳ xấu xí bay tới.

- Là người?

Ám Thiên Quân Vương hơi kinh hãi liếc mắt một cái nhận ra Hồ Phi.

- Người cũng không quan tâm sinh tử ngăn cản Tam u lão ma?

Ám Thiên Quân Vương có chút kinh ngạc dùng ánh mắt khác thường nhìn Hồ Phi thật kỹ.

- Đúng vậy!

Hồ Phi hít sâu một hơi:

- Ta phải giúp bằng hữu của ta chạy trốn chết!

- Bằng hữu!

Ám Thiên Quân Vương vui vẻ cười:

- Hẳn có thể có bằng hữu như người, thật sự là may mắn mấy đời.

- Hẳn đã cứu ta một lần, ta thiếu hẳn rất nhiều nhân tình. Cho dù liều chết. cũng muốn báo đáp!

Hồ Phi cười cười, khuôn mặt nứt nẻ kia thật xấu xí nhưng tươi cười giờ khắc này lại đủ khiến bất kỳ người nào cảm động.

- Thật ngốc

Dương Phàm đã bay ra mười mấy dặm nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Hồ Phi trong mắt có chút ướt át!

- Hài tử nghe lời khuyên của ta.

Giọng nói Ám Thiên Quân Vương đột nhiên như đông cứng lại cố nén tâm tình cảm động trong lòng:

- Muốn hy sinh, người còn chưa đủ tư cách!

- Cái gì?

Hồ Phi giận dữ cơ hồ muốn điên cuồng.

- Người nhớ kỹ, địch nhân là Tam u lão ma, ma đạo chí tôn Ngự Dương quốc, tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ. Đừng nói người một tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ, ngay cả cường giả Kim Đan cũng không ngăn trở hẳn được hai ba hiệp.

- Nếu người thật có lòng vậy cố sống sót nhất xác cho chúng ta!

Ám Thiên Quân Vương nói xong trong mắt chợt lóe lệ quang, ngang trời vờ ra một chưởng. Một cỗ chưởng kinh lớn lao bỗng dưng xuất hiện. Hồ Phi ngay cả né cũng không kịp bị đánh bay ra ngoài vài dặm.

- Nhặt nhặt xác cho các người?

Hồ Phi dường như còn chưa hiểu rõ, nhưng hẳn có thể hiểu được ý tứ của đối phương. Ngăn cản Tam u lão ma mình căn bản không đủ tư cách!

Trong lúc nhất thời hẳn trầm mặc, hai tay nắm chặt run rẩy không thôi. Đúng lúc này, thân hình Tam u lão ma xuất hiện ở ngoài trăm trượng.”Vù” một tiếng như ảo ảnh lóe ra tới trước mặt Ám Thiên Quân Vương.

- Nếu người đã muốn tìm chết lão phu cũng sẽ không hạ thủ lưu tình! Phàm người chặn đường ta giết sạch không tha!

Tam u lão ma nâng một chưởng, một cổ ma uy mệnh mông khắp thiên địa âm âm bùng nổ. Dấu chưởng màu đen kia bao trùm thẳng tới Âm Thiên Quân Vương.

Ầm ầm!

Tầng phòng ngự trên người Âm Thiên Quân Vương bị phá từng tầng, thân thể bị đánh bay ra ngoài như sao băng. Tam u lão ma ngay cả nhìn một cái cũng không thèm, trực tiếp bắn về phương xa, ở trong ý nghĩ của hắn, một chưởng vừa rồi kia đủ để tiêu diệt bậc cao Kim Đan không hề nghi ngờ.

- Này này

Hồ Phi ở dưới tầng trời thấp ngậy ra như phỗng. Này thật sự quá cường đại

- Chờ một chút! Ta còn chưa chết!

Một tiếng cười khê từ trong lòng núi cách đó không xa truyền tới.

- Khụ khụ!

Trong bụi mù truyền đến tiếng ho khan. Âm Thiên Quân Vương hiện thân. Thân hình "Vù" một tiếng, bay vút chân trời.

- Cái gì?

Thân thể Tam u lão ma cứng đờ, tôn nghiêm của hắn đã bị khiêu chiến. Âm Thiên Quân Vương lau vết máu khóe miệng, lộ ra vài tia cười nhạt:

- Không hổ là ma đạo tông sư mạnh nhất Ngự Dương quốc. Chỉ tiếc một chưởng tùy ý của ngươi, muốn tiêu diệt Kim Đan Đại Tu Sĩ không có đơn giản như vậy. Huống chi Thất Phương Vạn Độc Hoàn trong cơ thể ngươi chỉ là được áp chế tạm thời cũng kiềm chế ba phần phép lực của ngươi.

- Ngươi thật biết tính kế!

Con người Tam u lão ma co rút lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Âm Thiên Quân Vương.

- Tiền bối thật thông minh. Ta đang cố ý kéo dài thời gian. Nhưng ta thiết nghĩ một ma đạo tông sư khẳng định sẽ không cho phép một con kiến giương nanh múa vuốt ở trước mặt ngài.

Âm Thiên Quân Vương lộ vẻ trào phúng cười.

- Ngươi hiểu rất rõ.

Thân hình cao lớn khôi ngô của Tam u lão ma "Roẹt" một cái như ảo ảnh màu đen trong khoảnh khắc bay vút tới. Sau đó, song chưởng hắn lần lượt thay đổi hóa thành hai đạo xà ảnh màu đen vạn vẹo trong khoảnh khắc dung nhập hư không. Thân hình Âm Thiên Quân Vương chấn động, cảm giác thiên địa linh khí bốn phía dường như bị tạm thời động lại muốn nhúc nhích đều phải tốn rất nhiều sức lực.

Đây là phép thuật gì?

- Ta biết ngươi am hiểu tốc độ. Lão phu cho ngươi không thể bỏ chạy.

Tam u lão ma nói xong bấm tay bắn ra hóa thành một bóng thoi màu đen bay thẳng cổ họng Âm Thiên Quân Vương. Âm Thiên Quân Vương không thể trốn tránh, cũng khó có thể chạy thoát được dưới tốc độ cao siêu của đối phương. Hắn bỗng nhiên vùng tay lên ở trước người xuất hiện một Mật Quyển màu đỏ tía, ở bên trên lực lượng ký hiệu lưu chuyển không ngừng. Mật Quyển chính là một loại phép thuật đạo cụ càng cao cấp hơn xa phù triện, có thể chứa đựng nhiều loại phép thuật, có thể nhiều lần sử dụng có thể rót phép lực vào. Vật này, đám người Dương Phàm cũng chỉ gặp được Trác Kinh sử dụng một lần ở quảng trường Cửu u, tuy nhiên Mật Quyển ấy đã bị phá hủy.

Phốc!

Trên Mật Quyển này tạo nên một ngọn lửa màu đỏ tía hóa thành một con rồng dài va chạm cùng một chỗ với bóng thoi màu đen từ đầu ngón tay của Tam u lão ma bay vút ra.

Ầm!

Ám Thiên Quân Vương bị một cỗ lực lớn đánh bay, hấn nhân cơ hội thu hồi Mật Quyển!

- Mật Quyển trung cấp!

Tam u lão ma có chút ngạc nhiên vui mừng, trong lòng ý động, thân hình như bóng ma bao phủ tới vườn một vuốt ưng tràn đầy ma khí bỗng nhiên chộp tới Ám Thiên Quân Vương. Thân thể Ám Thiên Quân Vương cứng đờ không ngờ cũng không trốn tránh, tay cầm Mật Quyển toàn lực thúc giục Kim Đan trong cơ thể. Một cỗ lực lượng có thể nói là cấm kỵ ầm ầm trào ra.

- Cái gì!

Tam u lão ma biến sắc, bàn tay vừa lúc chộp trúng Mật Quyển kia khó thể thu hồi.

Ầm ầm!

Mật Quyển quý hiếm vô cùng ở Tu Tiên Giới không ngờ lấy lực bùng nổ của Kim Đan thúc giục sinh ra lực lượng bùng nổ dây chuyền khủng bố, nổ tung trong tay Tam u lão ma.

- Muốn chết!

Trong mắt Tam u lão ma một mảnh âm hàn, một cước đá trúng ngực Ám Thiên Quân Vương.

Ầm!

Lực bạo phá cường đại đồng thời đánh bay hai người. Một bàn tay của Tam u lão ma bị nổ đen thui chặt vật không chịu nổi. Đây còn may là hấn đổi lại là bậc cao Kim Đan sớm đã tan thành mây khói dưới lực bùng nổ được xưng cấm kỵ kia.

Crắc!

Nhưng là trước khi Tam u lão ma bay ra một cước đá trúng ngực Ám Thiên Quân Vương, xương sườn nhất tề gãy vụn, ma khí mang tính hủy diệt tràn ngập cơ thể khiến hấn không kịp kêu thảm rơi xuống mặt đất.

Phịch!

Khí tức Ám Thiên Quân Vương đoạn tuyệt, mặt nạ vỡ thành hai nửa.

- Người này thật sự điên rồi Mật Quyển trân quý như thế lại mang thêm cho lão phu ba phần thương thế.

Trong mắt Tam u lão ma hiện lên một tia lửa giận nhưng khinh thường đi "tiên thi", hóa thành một bóng thoi màu đen tiếp tục đuổi theo hướng Dương Phàm. Giờ khắc này, Dương Phàm không ngờ đã bay ra ngoài vài chục dặm. Tam u lão ma cười lạnh lưng thần thức truyền tới bên tai Dương Phàm:

- Thạch Thiên Hàn. Có thêm người cũng không thể nào cứu được ngươi, ở trong vòng ngàn dặm, dựa vào cảm ứng giữa ma diễm ta có thể xác định được vị trí của ngươi.

Dương Phàm thấy vậy, hàm răng cắn chặt đột nhiên vận chuyển bí thuật Tường Vân Ngõa, thân thể hóa thành một ngôi sao băng màu bạc, trong phút chốc bay vút hai ba chục dặm.

- Hả!

Tam u lão ma giật mình lại trấn định tự nhiên đuổi theo không nhanh không chậm.

- Ngươi tỉnh lại, mau tỉnh lại.

Một bên khác. Hồ Phi đi tới trước người Ám Thiên Quân Vương, lại phát hiện đối phương đã hoàn toàn tắt thở. Hai mắt hấn đỏ bừng lắc lắc Ám Thiên Quân Vương, đột nhiên nhớ tới lời nói của đối phương lúc trước:

- Nếu ngươi thật có lòng vậy cố sống sót. nhất xác cho chúng ta!

Nghĩ đến đây, Hồ Phi luôn luôn tùy tiện trong mắt cũng có chút ướt át:

- Ta nhất định sẽ đem ngươi hậu táng!

Tuy nhiên đúng lúc này, mặt nạ của Ám Thiên Quân Vương rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn lãng tái nhợt!

- A!

Hồ Phi nhìn khuôn mặt này, không khỏi cả kinh thất sắc.

- Dương Dương Phàm!

Hồ Phi không khỏi kinh hồn thất thổ. Khuôn mặt này ít nhất giống Dương Phàm đến chín phần nhưng càng có vẻ trầm ổn nhìn qua phải già hơn khoảng mười tuổi. Đột nhiên, một đáp án hiện lên trong lòng Hồ Phi. Đúng vào lúc này, hắn đột nhiên nghĩ lại lời nói của Âm Thiên Quân Vương: "nhặt xác cho chúng ta!"

Không phải "ta" mà là "chúng ta"!

Chẳng lẽ; còn phải nhặt xác cho người khác!

Hồ Phi lập tức nhảy dựng lên nhìn về phương xa chợt hiểu rõ:

- Chỉ dựa vào cái giá hy sinh Âm Thiên Quân Vương, còn không đủ để kéo dài thời gian chạy trốn chết cho Dương Phàm.

Bá!

Tầng mây phía trước đột nhiên xuất hiện một nam tử áo trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm.

Vô Song!

Hồ Phi đột nhiên thấy chấn động tâm thần!

- Đứng lại. Tam u lão ma!

Vô Song trống rỗng buông xuống, cản trở đường đi của Tam u lão ma.

- Lại một kẻ chịu chết?

Trên mặt Tam u lão ma lộ vẻ trào phúng, lại có chút nghi hoặc khó hiểu:

- Vì sao ngươi cũng cam nguyện chịu chết? Vì sao không cùng tiến lên cùng người vừa rồi?

- Không vì hứa hẹn chỉ vì hắn là đối thủ, bằng hữu, ân nhân cứu mạng của ta.

Vô Song nhắm mắt lại, trên người dâng lên một cỗ ý cảnh siêu nhiên, kiếm khí rền vang uốn lượn quanh thân như mưa phùn.

- Vô Song ta trước giờ không từng lấy nhiều thắng ít, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn ta rất nhiều.

Vô Song, chấp nhất cao ngạo trước sau như một. Mặc dù đối thủ gặp phải là ma đạo chí tôn Tam u lão ma.

- Hơn nữa ta không cho rằng trên thế gian này sẽ có địch nhân ta không thể chiến thắng.

Vô Song bỗng mở mắt một hư ảnh hình kiếm lóe lên con ngươi tối như đêm đen. Một đạo kiếm quang sáng ngời lấy ý cảnh hoàn mỹ vô thượng xẹt qua hư không, bổ tới mặt Tam u lão ma.

Rút kiếm.

ở trước mặt ma đạo tông sư có thể nói là vô địch Ngư Dương quốc, ở trước một khoảng cách lớn không thể vượt qua như vậy. Hắn rút kiếm không chút do dự!

332. Chương 336: Cái Chết Của Vô Song

Giờ khắc này Tam u lão ma đối thủ của hắn trong mắt đều không tìm được hiện lên một tia kinh hãi.

Ý cảnh kiếm đạo vô thượng trên thân Vô Song phối hợp cùng thân thể đạt tới một loại trình độ hoàn mỹ tự nhiên, nhân kiếm hợp nhất. Một kiếm như thể đem một thân ngạo khí cùng tâm cảnh tự tin vô cùng của Vô Song phát huy đến tận cùng. Cảm nhận được kiếm ý cùng tâm tình của Vô Song, lần đầu tiên Tam u lão ma động dung. Hắn vãn tay trái chấp sau lưng, nâng cánh tay phải vừa rồi bị thương lên, bao phủ một tầng ma quang màu đen sẫm nhẹ nhàng băng quơ chụp ở trước người.

Phốc!

Xuy -

Một kiếm ẩn chứa kiếm khí lừng lẹ của Vô Song, bị một tay của Tam u lão ma nhẹ nhàng ngăn cản phát ra một tiếng như đánh lên lớp da. Lập tức một tiếng âm vang, Vô Song bị một cổ ma khí bá đạo danh chấn cổ kim đánh bay đi, thân thể như điều đứt dây, ở trong không trung phun ra một búng máu. Mà thân thể Tam u lão ma lại chỉ tại chỗ lắc lư một chút. Hắn chau mày, lại động dung. Chính hắn vẫn xem nhẹ thực lực của Vô Song. Một kiếm vừa rồi, cường đại không chỉ vật lý công kích mà còn ẩn chứa một loại kiếm ý công kích thẳng vào linh hồn. Kiếm ý này so với tinh thần công kích bình thường thì còn huyền ảo hơn ngàn vạn lần. Một khắc đó Tam u lão ma thiếu chút nữa bị thương vì khinh địch. Cũng may phép lực hắn cao thâm, linh hồn đã tới đỉnh Nguyên Anh Kỳ cực kỳ củng cố, mới tránh bị thương bởi về ý cảnh.

- Người là một đối thủ không tồi.

Tam u lão ma lộ vẻ khen ngợi:

- Nếu cho người thời gian người nhất định có thể trở thành cường giả địch nổi lão phu. Chỉ tiếc người gian ngoan không thay đổi, cố chấp cực kỳ. Hôm nay sẽ phải chết trong tay ta.

- Chết?

Vô Song đột nhiên giật mình trên mặt lộ ra một tia mê man:

- Từ sâu trong đáy lòng ta không chút sợ chết. Cũng rất hy vọng biết, rốt cục chết là như thế nào?

Đây là một kẻ điên?

Trong mắt Tam u lão ma hiện lên một tia dị sắc lại đột nhiên nhớ tới một người, hỏi:

- Người cùng Vô Thánh có quan hệ gì?

Vô Song cố hết sức bay tới trước mặt Tam u lão ma, thân thể bị thương tổn rất nặng, có thể nói là khắp người mang thương. Áo trắng cho tới bây giờ không nhiễm một hạt bụi cũng đều bị dấy bẩn. Nhưng, giờ phút này Vô Song cũng không để ý gì khác, hắn vô cùng nhẹ nhàng nâng kiếm của mình lên trong mắt lóe ra một loại thần thái không hiểu, trên người tản ra một cổ khí tức đi tìm tử vong.

- Chết?

Tam u lão ma lộ vẻ trầm ngâm đột nhiên xuất hiện một chút hứng thú. Bằng vào độ cao của hắn không khó nhìn ra một kiếm tiếp theo của Vô Song là vì chết mà sinh ra. Nói cách khác hắn căn bản không tính chừa lại đường sống!

Cảnh giới đập nổi chìm thuyền cũng chỉ là vì đưa thân vào chỗ chết rồi sau đó sống. Nhưng là một kiếm Vô Song chậm chậm nâng lên đã chân chính siêu việt sinh tử, không phải vì sống mà liều mạng, mà là một kiếm tìm chết!

Cực đoan, Đây là một kiếm cực đoan tới cực điểm!

Tam u lão ma cũng bị ý cảnh cường đại cùng khí thế một kiếm chí tử này bao phủ thậm chí là bị áp chế. Bởi vì trong lòng hắn không thể bỏ qua sinh tử, về mặt khí thế ý cảnh kém hơn một tầng. Phốc!

Một kiếm này của Vô Song nhìn thông thả như vậy, nhưng trong nháy mắt lại hoa lên trước mặt Tam u lão ma. Trên khuôn mặt gợn sóng không sợ của Tam u lão ma bỗng hiện lên một tia hoảng sợ. Một cổ khí tức tử vong áp bách ập tới. Trong cặp mắt như bầu trời đêm của Vô Song chỉ còn lại một thanh "kiếm", hòa hợp làm một với thanh kiếm trong tay. Tinh khí thần toàn thân rót tất cả vào trong một kiếm này, thân thể của hắn đã không còn một tia sinh cơ. Ý cảnh kiếm đạo như thế quả thật là siêu việt thiên cổ, chưa từng nghe thấy. Ngay cả Tam u lão ma một ma đạo tông sư đều cảm nhận được tới một tia nguy cơ khó thể diễn tả. Tại thời điểm này, hắn cũng không dám khinh địch nữa trong tay xuất hiện một thanh đoản kiếm đen thui, bên ngoài ma quang đại thịnh, một ma điểm kinh sợ tâm hồn rót vào trong đoản kiếm.

Keng!

Đoản kiếm đen thui của Tam u lão ma va chạm cùng một chỗ với một kiếm của Vô Song.

Ba! Ba! Ba!

Hắn không ngờ bị bức lui liên tiếp ba bước đây quả thật là khó tin. Nhưng nghĩ lại một kiếm kia của Vô Song rút vào tinh khí thần toàn thân, thậm chí bỏ qua thân thể xác thịt đạt tới một kiếm chí tử siêu việt cổ kim ngàn đời cũng không kỳ quái nữa. Bởi vì bất kể kết quả thế nào. Vô Song nhất định phải chết!

Keng!

Nơi hai thanh kiếm chạm nhau sinh ra đốm lửa chói mắt, kiếm khí tận trời, gió mây rung chuyển.

Ông ông ông!

Trong phạm vi ngàn dặm truyền đến vô số tiếng kiếm rên rĩ. Bất kể là bảo kiếm thế tục hay là Linh Khí, Pháp Bảo dạng kiếm của Tu Tiên Giới đều run rẩy không thôi, vượt khỏi sự khống chế của chủ nhân. Trong nháy mắt chém ra một kiếm chí tử này, thân thể Vô Song đã từ không trung hạ xuống.

Thân thể đã chết!

Nhưng là bảo kiếm của hắn lấy khí thế chí tử không ngớt. mạnh mẽ bức được ma đạo tông sư Tam u lão ma Nguyên Anh Kỳ lui sau ba bước!

Chỉ dựa vào một điểm này, hắn đủ để tiểu ngạo Ngư Dương, không người sánh bằng.

Keng - Cạch!

Đột nhiên, phần mũi kiếm ở vị trí một phần ba bảo kiếm của Vô Song đột nhiên gãy ra như tia chớp đâm trúng Tam u lão ma.

Phốc!

Tam u lão ma không kịp phòng ngự, bị kiếm khí từ mũi kiếm một kiếm chí tử kia đâm trúng, thân thể trong hư không lung lay một cái. Đúng khoảnh khắc này, sắc mặt hắn hơi trắng bệch, ma khí trong cơ thể nhụt nhạo. Thất Phương Vạn Độc Hoàn bị áp chế đột nhiên bắn ngược. Hắn đã bị thương, nội ngoại thương không nghe cùng với linh hồn bị kiếm ý đánh vào.

Phốc! Xuy -

Tam u lão ma đưa tay muốn rút mũi kiếm ra lại bị một cỗ lực cản lớn lao. Mặc dù thân thể Vô Song đã chết nhưng tinh thần ý chí vẫn còn.

- Hừ!

Tam u lão ma kêu một tiếng đau đớn dùng khí lực lớn lao mới rút đoạn mũi kiếm này ra ném xuống mặt đất.

- Thật không nghĩ tới. trong thiên địa này còn có một người điên cuồng chấp nhất như thế.

Tam u lão ma nhìn thân thể Vô Song cùng với thanh kiếm bị gãy thành hai đoạn trên mặt đất.

- Kiếm gãy, hồn diệt.

Tam u lão ma nhẹ nói hai câu liền bay về phương xa Ngư Dương quốc. Chỉ là tốc độ phi hành của hắn không còn mạnh mẽ như lúc trước. Nghĩ đến trải qua ba lần bị thương nặng cùng hai cường giả hy sinh cho dù là Tam u lão ma cũng phải trả một cái giá nhất định. Không biết vì sao. Dương Phàm giờ phút này đã chạy ra ngoài trăm dặm, vào khoảnh khắc Vô Song thi triển một kiếm chí tử thân thể đột nhiên ngừng lại.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đây hình như là khí tức của Vô Song.

Hắn mơ hồ cảm giác được kiếm khí từ xa mà tới. Tuy nhiên Dương Phàm cũng không chút do dự chạy quyết đoán vô cùng. Hắn không thể khiến hy sinh cùng cố gắng của mọi người bị thất bại trong gang tấc. Nơi Vô Song chết đi, một thanh bảo kiếm bị gãy làm hai đoạn, mũi kiếm một phần ba bảo kiếm, nhuộm đỏ máu tươi. Thân thể hắn đã tử vong.

Sau một lát Hồ Phi từ phương xa bay đến như chớp.

- Vô Song Vô Song

Hồ Phi kinh hô trong mắt một mảnh ướt át lấy tay lay Vô Song. Nhưng Vô Song vẫn không nhúc nhích, nhiệt độ thân thể dần dần tiêu tan.

- Vô Song, ngươi không thể chết!

Hồ Phi rống giận một tiếng:

- Chiến đấu giữa hai ta còn chưa xong!

Đột nhiên, hắn nghe được "ông" một tiếng. Bảo kiếm gãy thành hai đoạn phát ra một tràng tiếng kiếm ngân.

- Vô Song, ngươi là Vô Song sao?

Hồ Phi vội vàng nhặt hai đoạn kiếm gãy, nói lại cùng một chỗ. Có lẽ ngay cả Tam u lão ma cũng không thể đoán trước được Vô Song là ngoại tộc siêu việt lẽ thường. Một thân tinh khí thần đều quán chú trong bảo kiếm theo lý thuyết hẳn là kiếm gãy hồn diệt. Nhưng, hồn Vô Song cũng không lập tức tiêu tan. Hồ Phi bằng vào trực giác nói kiếm gãy lại sau đó đặt ở trong tay Vô Song. Bỗng nhiên, tay Vô Song run lên.

- Chẳng lẽ ngươi không chết!

Hồ Phi ngạc nhiên vui mừng vô cùng. Trên mặt Vô Song đột nhiên hiện ra một vết hồng nhuận sáng bóng, hắn mở to mắt nhìn Hồ Phi lập tức nở nụ cười dường như rất vui vẻ.

- Không, ta lập tức sẽ chết!

Giọng điệu Vô Song thực bình tĩnh:

- Sở dĩ còn có thể Tá Thi Hoàn Hồn là bởi vì trong lòng ta còn một ý chí chấp nhất. Hiện tại, ta có lời cho ngươi chuyển tới cho hắn.

- Ngươi nói.

Hồ Phi hít sâu một hơi lau một giọt lệ lóng lánh nơi khóe mắt.

- Nói cho hắn là ai giết chết ta. Hắn nhất định sẽ báo thù cho ta. Còn nữa. nói cho hắn nhân tình thiếu hắn Vô Song đã trả rồi

Vô Song cười vui vẻ, dường như có tự tin tuyệt đối Dương Phàm nhất định sẽ báo thù cho mình.

- Được. Ta nhất định sẽ nhấn lại cho hắn. nhưng là ngươi đừng chết. Ngàn vạn lần đừng chết!

Hồ Phi nỗ lực hô lên. Đồng thời. trong lòng hắn cũng cực kỳ rung động. Giữa Vô Song và Dương Phàm dường như có bí mật nào đó không muốn người biết. Đột nhiên, hắn nghĩ tới lần quyết chiến đầu tiên của Dương Phàm cùng Vô Song. Trận chiến ấy, tuy rằng Dương Phàm có kể lại nhưng còn có nhiều bí ẩn.

- Sau khi quyết chiến, ngươi hẳn là có rất nhiều cơ hội giết chết Vô Song! Ngày đó Linh Phượng từng hỏi.

Dương Phàm lạnh nhạt trả lời:

- Hắn cũng có nhiều cơ hội giết chết ta.

- Nếu giữa ta và Vô Song bất kỳ người nào có một tia dị tâm như vậy hai chúng ta đừng mơ còn sống sót!

Dương Phàm chậm rãi ngẩng đầu dõi mắt nhìn một phương hướng xa xôi Trong mắt Vô Song đột nhiên lóe qua một tia nhớ lại ở trong sa mạc. Trải qua một trận chiến sinh tử, Vô Song cùng Dương Phàm cùng vượt qua cửa ải khó khăn đem Hàn Nguyệt Môn diệt môn, bọn họ cùng còn sống.

- Bằng hữu. Ta đi đây!

Vô Song nói thân hình có chút cô đơn.

- Bằng hữu!

Lúc ấy Dương Phàm ngăn ra. Vô Song không quay đầu lại. chậm rãi nói:

- Trên thế gian này, người duy nhất có thể khiến ta yên tâm giao sau lưng cho hắn.

Hồ Phi không nghe được bất kỳ thanh âm gì. nhưng thông qua ánh mắt Vô Song. hắn lại cảm nhận được hết thảy. Rốt cục hắn hiểu được giữa Vô Song cùng Dương Phàm không chỉ là bằng hữu, đối thủ lại từng là "chiến hữu" sống sót từ trong sinh tử. Khó trách sau lần quyết chiến đó Vô Song cao ngạo vô cùng có thái độ hoàn toàn khác đối với Dương Phàm.

- Nói cho hắn nhất định phải nói cho hắn.

Sinh cơ trên người Vô Song bỗng biến mất. Kiếm gãy, hồn diệt, thân tử. Có lẽ Vô Song từ nay về sau không còn tồn tại. Nhưng là, ý chí của hắn trọn đời bất diệt!

- A!

Hồ Phi ôm thi thể Vô Song, ôm đầu khóc rống. Hắn là một người tùy tiện, giờ phút này lại khóc đau đớn vô cùng, chính hắn cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Chỉ là trước khi chết trên mặt Vô Song còn lộ ra ý cười vui vẻ. Trong tay hắn còn nắm chặt nửa thanh bảo kiếm. Lúc Hồ Phi sửa sang lại thi thể Vô Song, bất kể như thế nào đều không thể rút được đoạn kiếm gãy này ra. Đột nhiên. Hồ Phi hiểu được: Người vì kiếm mà sinh, vì kiếm mà chết, Kiếm gãy, hồn diệt. Tam u lão ma không hổ là ma đạo tông sư, chỉ một lần giao thủ liền ngộ ra huyền cơ trong này. Mà ở một bên khác Dương Phàm vẫn còn bị Tam u lão ma đuổi giết.

Dưới cố gắng cùng hy sinh của nhiều người như vậy, hắn có thể thoát khỏi đại nạn ngày sau trở lại Ngự Dương, trả mỗi huyết cừu này hay không?

333. Chương 337: Chạy Thoát!

Độc Vương lưng còng bị nặng ông thất bại. Ngay cả Độc Vương Nguyên Anh Kỳ còn thất bại vậy Âm Thiên Quân Vương nhỏ nhỏ có thể sao?

Vô Song có thể làm được sao?

Cái chết của Âm Thiên Quân Vương. Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được mà lại rung động huyết mạch trong cơ thể hắn một cách khó hiểu, ở trước mặt Tam u lão ma, tu sĩ cùng cấp như Độc Vương mới miễn cưỡng giữ mạng, về phần cường giả Kim Đan Kỳ chỉ sợ không có bất kỳ cơ hội gì

Bay ra ngoài trăm dặm trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên đau xót, một cỗ khí tức chí tử, tại một loại dao động tinh thần quen thuộc khiến Dương Phàm vô hình cảm ứng được.

Vô Song.

Tâm thần Dương Phàm run lên cảm thấy một hồi đau xót không tên. Nếu nói cái chết của Âm Thiên Quân Vương mang đến cho Dương Phàm cộng minh run rẩy về thân thể huyết mạch. Như vậy cái chết của Vô Song lại mang tới cho Dương Phàm về mặt cảm ứng tinh thần. Mặc dù hắn không nhìn thấy tình cảnh ngoài trăm dặm nhưng Sinh Mệnh Lục Chứng trong cơ thể Dương Phàm hiểu thiên địa, cảm quan vô cùng cường đại cảm ứng được Vô Song chết. Lúc chạy ra khỏi Dương gia bảo xuyên về phía chân trời trong đầu hắn liền nghe được giọng của Vô Song:

- Người chạy ta đến ngăn cản.

- Nhưng là người

Dương Phàm hiểu được cho dù ngộ tính cùng ý cảnh của Vô Song cao tới đâu cũng không có khả năng vượt cấp khiêu chiến lão quái Nguyên Anh Kỳ. Huống chi Tam u lão ma kia vẫn còn là ma đạo tông sư Nguyên Anh Kỳ tu luyện Cửu u Hóa Thần Ma Công.

- Không cần hỏi

Vô Song lạnh như băng vẻ mặt ngạo nghễ không giải thích gì.

- Được ta đi. Người cũng phải bảo trọng.

Dương Phàm hít sâu một hơi tiếp tục chạy trốn.

- Phải nhớ kỹ, báo thù cho ta.

Vô Song trong tầng mây nói bình thản vô cùng. Dương Phàm lúc này nhớ lại đoạn đối thoại đó đột nhiên hiểu được Vô Song sớm biết mình phải chết. Yêu cầu duy nhất của hắn chỉ là báo thù cho hắn.

Chỉ vậy mà thôi.

Dương Phàm đứng tại chỗ bất động, cả người run lên hơi thở gấp rút. Trong mắt hắn rốt cục rơi xuống một giọt nước mắt. Từ khi bước vào tiên đạo đi lên con đường tu hành, Dương Phàm chưa từng rơi một giọt nước mắt. Tâm của hắn đã sớm cứng rắn như thép. Ba năm trước, hắn một đêm tán công gặp vô số người châm chọc cùng đối xử xa lánh vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ. Nhưng vào giờ khắc này Dương Phàm vẫn tự xưng bình tĩnh, cái mũi chưa xót, cổ họng dường như bị cái gì chặn ngang, rơi xuống một giọt lệ nóng.

- Vô Song!

- Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Dương Phàm đột nhiên cắt vỡ ngón trỏ bắn ra một tia máu, trong hư không hóa thành một trận đồ màu máu kỳ dị.

Linh hồn huyết thệ.

Lời thề khó vượt qua nhất trong Tu Tiên Giới một khi phát thệ lại không thể nghịch chuyển.

- Dương Phàm ta lúc này thề tại một số năm về sau, nhất định sẽ giết chết tam u lão ma. Nếu không, linh hồn sẽ bị cửu minh u hỏa muôn vàn tra tấn trọn đời không được luân hồi!

Đây dĩ nhiên là thề độc!

Bởi vậy có thể thấy được tâm báo cứu của Dương Phàm là kiên quyết cỡ nào, đem việc này tăng lên tới mức độ ngang với sinh mệnh. Vào thời điểm hắn phát linh hồn huyết thệ Tam u lão ma đã đuổi tới trong vòng trăm dặm, thần thức cường đại của Nguyên Anh Kỳ thấy rõ một cách chân thực.

- Ha ha ha. Lão phu từng nói người nhiều tới đâu cũng không thể cứu được ngươi, chỉ biết chết vô ích. Mà ngươi, cũng không có khả năng tránh được ta đuổi giết.

Tam u lão ma thần thức truyền âm giọng trào phúng truyền tới.

- Lão phu không rõ vì sao nhiều người như vậy, vì cứu ngươi, nguyện ý trả giá lớn như vậy, thậm chí ngay cả sinh tử cũng không quan tâm. Tên cuối cùng càng là một người điên. Một kiếm tìm chết? Tam u lão ma ta sống mấy trăm năm vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Tam u lão ma đối với điểm này dường như có chút bất ngờ.

Dương Phàm cũng ngăn ra. Đúng vậy, vì sao bọn họ nguyện ý?

Độc Vương lưng còng là bởi vì tình thầy trò, ân cứu mạng cùng với gửi gắm vô hạn hy vọng. Âm Thiên Quân Vương, đó là bởi vì một loại tình cảm thân thiết nhất, về phần Vô Song đó là một loại nguyên nhân vô cùng phức tạp. Bao gồm ân cứu mạng, đối thủ, hữu nghị, chiến hữu

Hồ Phi cũng nguyện ý hy sinh là bởi vì hữu nghị cùng ân cứu mạng. Có lẽ trong quá trình Dương Phàm danh y quật khởi mang đến ân huệ cho rất nhiều người. Mặc dù đại đa số người vị tất có ân tất báo nhưng vẫn có một số ít người nhất định báo ân đồng thời cũng rất coi trọng cảm tình.

- Chỉ tiếc. Bọn họ hy sinh đều là uống phí. Ngươi vẫn như cũ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta. Giữa Nhị u Ma Diễm cùng Tam u Ma Diễm chỉ chênh lệch một cảnh giới lớn. Lão phu có thể cảm ứng rõ ràng vị trí cùng phương hướng của ngươi trong vòng ngàn dặm.

Tiếng cười khê của Tam u lão ma từ ngoài trăm dặm truyền tới, khiến tâm thần Dương Phàm chấn động đau nhức. Là một lão quái Nguyên Anh Kỳ sống mấy trăm năm danh chấn một phương Tam u lão ma không hổ đa mưu túc kế. Hắn khiến Sở Văn Hàn đi tìm chết, khiến u Minh Ma Diễm của Dương Phàm tăng lên tới cảnh giới Nhị u. Như vậy, rút ngắn chênh lệch về cảnh giới giữa hắn cùng Dương Phàm, cảm ứng càng rõ ràng. "thuốc bổ" cũng càng mạnh mẽ. Duy nhất không dự đoán được chính là có nhiều người như vậy bởi vì giúp Dương Phàm lấy được một con đường sống mà không để ý sống chết. Đồng thời Sở Văn

Hàn cùng thật thông minh. Vì giữ mạng cùng với chạy thoát khỏi vận mệnh đáng sợ kia trực tiếp từ bỏ u Minh Ma Diễm kinh sợ cổ kim.

- Ta nhất định có thể chạy trốn còn phải trở về!

Dương Phàm đứng ngạo nghễ trong hư không, Cửu u ma khí trên thân âm âm dâng lên gần như dốc toàn lực lượng, ma diễm màu đen đáng sợ vây quanh thân thể. Giờ phút này, hắn còn có một lựa chọn, đồng dạng có thể chạy thoát được Tam u lão ma đuổi giết. Đó chính là buông tha ma công thiên cổ Cửu u Ma Công này. Nhưng là hắn không cam lòng. Hắn chẳng những muốn dùng Cửu u Ma Công giết chết Tam u lão ma còn muốn dùng thân phận ma đạo Thạch Thiên Hàn cướp lấy địa vị bá chủ ma đạo Ngư Dương quốc. Từ thực lực cá nhân đến địa vị bá chủ ma đạo, hắn muốn cho Tam u lão ma bị bại thương tích đầy mình. Không chỉ khiến thân thể hắn tiêu tan còn muốn khiến cho tinh thần hắn bị đả kích cùng tàn phá lớn lao. Giờ khắc này, Dương Phàm đeo mặt nạ thần bí, hóa thân Thạch Thiên Hàn ma khí tận trời. Một cỗ ý chí cho dù chết không thay đổi khắc sâu trong nội tâm.

- Tam u lão ma. Trăm năm sau. Thạch Thiên Hàn ta nhất định sẽ báo thù. Xem ai mới là ma đạo đệ nhất nhân!

Dương Phàm dùng ý chí vô cùng phát ra thanh âm rung chuyển một khu vực. Tam u lão ma cách thật xa thần thức bắt giữ đến thanh âm này, hơi hơi ngây ra. Có lẽ không cho là đúng nhưng hắn từ trong thanh âm này mơ hồ cảm nhận được một khả năng vô hạn và nguy cơ tiềm tàng. Một đạo hồ quang màu bạc xẹt qua phía chân trời. Dương Phàm trong chớp mắt bay ra hai ba mươi dặm.

Tiếp theo lại là ba lần độn di cự ly xa.

Vèo vèo vèo!

Khi Tam u lão ma phản ứng lại. Dương Phàm thông qua bí thuật "Trường Vân Thiên Lý" của Trường Vân Ngõa lại kéo giãn ra khoảng cách một trăm hai mươi dặm. Như vậy, Dương Phàm đã độn ra được hơn hai trăm dặm. xa xa vượt qua phạm vi thần thức của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ!

- Cái gì?

Tam u lão ma biến sắc. Dương Phàm thoát khỏi phạm vi thần thức khiến hắn mất đi loại toàn trí toàn năng nắm hết thủy tình hướng động tác của đối phương trong tay. Tuy rằng thông qua ma diễm cảm ứng. Tam u lão ma vẫn như cũ có thể xác định được phương hướng đại khái của Dương Phàm nhưng là về độ chính xác lại không thể so sánh. Dương Phàm thoát khỏi thần thức của Tam u lão ma vô hình trung mang đến cản trở cho công cuộc đuổi giết của Tam u lão ma.

- Không nghĩ tới hắn lại có Pháp Bảo phụ trợ đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Tam u lão ma âm trầm vẫn như trước bằng vào cảm ứng bay về phía Dương Phàm rời đi. Nhưng là vào thời điểm cảm ứng sẽ phân hóa một bộ phận tâm thần của hắn khó có thể toàn lực phi hành. Càng làm cho hắn cảm tức chính là Thất Phương Vạn Độc Hoàn ẩn núp trong cơ thể hắn tùy thời đều có dấu hiệu bắn ngược. Trúng độc lực do Độc Vương lấy chỉ bảo độc đạo bùng nổ sinh ra, pháp lực của hắn bị kiềm chế ba phần. Âm Thiên Quân Vương ngăn ản khiến tay phải hắn bị thương, thực lực lại giảm hai phần. Cuối cùng thương tích một kiếm chí tử của Vô Song gây ra trong cơ thể sinh ra nội thương nghiêm trọng, linh hồn cũng bị một chút thương tổn. Vô Song cho hắn bị thương là nặng nhất, ít nhất cũng khiến hắn mất đi bốn năm phần chiến lực. Dưới tình huống như vậy, tổng hợp thực lực của Tam u lão ma chỉ có thể phát huy ra hai phần, tốc độ cũng chỉ bằng một phần ba bình thường.

Tốc độ bằng một phần ba!

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, Tam u lão ma cũng tuyệt đối có thể nắm chắc đuổi kịp Dương Phàm. Một cường giả Kim Đan Kỳ, ngay cả Dương Phàm thi triển độn thuật chạy trốn tuyệt đối sẽ bị khô kiệt phép lực. Cho dù còn có phép lực bằng vào tốc độ một phần ba cùng phép lực khổng lồ của Nguyên Anh Kỳ, hắn vẫn có thể đuổi giết Dương Phàm. Tốc độ một phần ba đó ít nhất cũng gấp hai gấp ba lần tu sĩ Kim Đan bình thường, nhanh hơn Dương Phàm một chút. Cứ như vậy, Tam u lão ma nắm chắc đuổi theo không nhanh không chậm. Nhưng liên tiếp đuổi theo hai canh giờ phi hành mấy ngàn dặm. Dương Phàm

vẫn như cũ không thấy phép lực khô kiệt. Thậm chí trong lúc này Dương Phàm lại còn thi triển một lần bí thuật Tường Vân Thiên Lý.

- Làm sao có thể?

Tam u lão ma cảm thấy khó tin.

Đuổi! Tiếp tục đuổi!

Có lẽ trên người này có linh đan đặc thù gì đó. Thời gian qua đi từng chút, tốc độ của Dương Phàm vẫn không giảm, ngẫu nhiên thi triển một lần bí thuật Tường Vân Thiên Lý. Nửa ngày trôi qua khoảng cách không có giãn ra mà cũng không kéo gần. Ngược lại, thương thế của Tam u lão ma càng thêm nặng, độc lực bắn ngược từng bước. Lúc này, tốc độ của hắn cũng không bằng một phần ba, miễn cưỡng ngang bằng Dương Phàm. Ba ngày sau cũng không biết bay được bao xa Dương Phàm dần dần kéo giãn khoảng cách với Tam u lão ma. Tốc độ hai người tuy tương đương, nhưng Dương Phàm mỗi lần qua một khoảng cách đều có thể thi triển Tường Vân Thiên Lý một lần.

Hai trăm dặm, ba trăm dặm, năm trăm dặm, bảy trăm dặm

Khoảng cách kéo giãn từng chút. Vô hình trung Tam u lão ma sinh ra một cảm giác vô lực. Một lão quái Nguyên Anh Kỳ, một ma đạo tông sư một cự đầu danh chấn một phương, ngay cả một tiểu tử Kim Đan đều đuổi không được, hắn còn mặt mũi nào gặp người?

Nhưng, trải qua Độc Vương công kích bất kể mọi giá. Âm Thiên Quán Vương cùng Vô Song dùng cái chết hy sinh, hắn chủ định không thể đuổi theo Dương Phàm. Hắn chỉ có thể trở mắt cảm ứng Dương Phàm càng ngày càng cách xa!

Bảy trăm dặm, tám trăm dặm, chín trăm dặm, một ngàn dặm!

Cuối cùng. Dương Phàm trong cảm ứng dần dần mơ hồ. Dưới tình huống như vậy, hắn chỉ có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương và một phương hướng mơ hồ. Mặc dù có một phương hướng mơ hồ nhưng sai một ly đi một ngàn dặm. Lấy trạng thái giờ phút này, căn bản không có khả năng đuổi theo.

- Chẳng lẽ là ý trời

Tam u lão ma ngừng lại thì thảo lắm bầm dãi mắt bầu trời vô biên vô hạn.

334. Chương 338: Phong Thư Cùng Ngọc Giản

Tam u Lão Ma thì thảo tự nói, trong mắt hiện rõ vẻ vô lực. Dương Phàm đã thành công chạy ra ngoài ngàn dặm. Cuối cùng thì kế hoạch cùng bố cục đuổi giết kín kẽ cẩn mật của Tam u Lão Ma tuyên bố phá sản. Hắn không khỏi có chút thất thần nhìn ra bầu trời xa xa trong lòng rõ ràng cảm nhận được một cổ vận mệnh không thể kháng cự. Tuy nhiên chỉ sau một khắc trong mắt hắn đột nhiên hiện lên một tia hàn quang:

- Người cho là sau khi tấn chức tới Nguyên Anh Kỳ, có được Tam u Ma Diễm là có thể giết chết ta sao?

Hừ! Thôn phệ Nhị u Ma Diễm ta liền có thể đại thành Tam u Ma Diễm đủ để tung hoành mười ba nước Bắc Tàn. Chỉ khi nào ta thôn phệ được Tam u Ma Diễm lão phu liền có thể có cơ hội tu thành Tứ u Ma Diễm thậm chí tấn chức vào hàng đại tu sĩ đến lúc đó bề ngưỡn Tu Tiên Giới Bắc Tàn duy ngã độc tôn!

Ha ha ha! Thạch Thiên Hàn, chỉ mong người đừng làm ta thất vọng, lão phu chờ người quay lại đó!

Tam u Lão Ma ngửa mặt lên trời cười dài, ma diễm trên người mãnh liệt dâng trào, chiến ý dào dạt, thanh âm vang vọng hàng trăm dặm khiến cho những tu sĩ ở vùng lân cận kinh hãi khiếp đảm.

Giờ khắc này khí phách của ma đạo tông sư một đời triển lộ không chút nghi ngờ. Nếu đã không thể đuổi kịp Dương Phàm vậy hắn liền quyết đoán buông bỏ không so đo lợi hại ngày hôm nay mà phóng tầm mắt nhìn về tương lai.

Đây gọi là thả con săn sắt bắt con cá lớn. Tam u Lão Ma khẳng định sẽ chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó ma đạo Thạch Thiên Hàn mà mấy năm sau đủ để uy hiếp đến mình kia. Hóa thành một đạo quang ảnh màu

đen hẩn tìm một mật địa bí mật để bức độc dưỡng thương, mà không phải quay về sào huyệt Ma Dương Tông. Hẩn giờ phút này thân bị độc thương cùng nội thương nghiêm trọng, thực lực khó có thể phát huy ra ba thành. Nếu gặp phải lão quái Nguyên Anh Kỳ có cừu oán khác trong Ngự Dương Quốc vậy có thể sẽ bị nguy hiểm.

Tam u Lão Ma làm thế nào để bức độc dưỡng thương tạm thời không đề cập tới. Để chúng ta quay lại thời gian ba ngày trước, nơi diễn ra trận chiến giữa Vô Song và Tam u Lão Ma. Một khuôn mặt tiều tụy có thương cảm già lão xuất hiện phía sau Hồ Phi trong tay nâng một chiếc quan tài thủy tinh.

- Hai chiếc Huyền Tinh Băng Quan cuối cùng đủ để có thể giúp cho thi thể toàn vẹn trong mấy trăm năm không tổn hao gì, một cái để cho Dương Thiên Quân Vương, cái khác để cho hẩn đi.

Bổ Thiên Quân Vương cầm quan tài thủy tinh trong tay thả xuống bên cạnh thi thể Vô Song, nhẹ nhàng thở dài. Hồ Phi trầm mặc một lúc lâu sau đưa mắt nhìn chằm chằm Bổ Thiên Quân Vương nâng thi thể Vô Song bỏ vào trong Huyền Tinh Băng Quan.

- Ồ? Nửa thanh kiếm này không ngờ rút không ra thật kỳ quái.

Bổ Thiên Quân Vương cảm thấy hiếu kỳ.

- Cho bọn họ cùng vào trong băng quan đi.

Hồ Phi lên tiếng nói:

- Vô Song đã chết nhưng ta cảm giác được một cỗ ý chí còn sót lại khiến cho hẩn không thể buông tha cho cây kiếm hẩn yêu thích nhất khi còn sống này.

Kiểm đoạn, hồn diệt, thân vong. Nhưng ý chí cùng tinh thần tuy chết mà bất diệt!

Tình huống như thế quả thực vượt qua lẽ thường, ở trong mắt người tu tiên đều có vẻ khó tin. Tuy nhiên sự thật ngay trước mắt Bổ Thiên Quân Vương đang rất thương cảm cũng nảy sinh vài phần cảm động cùng kính nể. Âm Thiên Quân Vương không sợ sống chết cùng hy sinh thân mình là vì cốt nhục thân sinh của mình. Nhưng Vô Song thì sao?

Đến chết vẫn kiên định vì chết mà sinh một kiếm đủ để rung động bất cứ sinh linh nào có cảm tình. Có thể nói trước sau không bao giờ có.

Chỉ trong chốc lát Bổ Thiên Quân Vương thi triển chu bàn phép quyết niệm phong thi thể Vô Song cùng với nửa thanh kiếm bị gãy cất vào trong Huyền Tinh Băng Quan. Thi thể Vô Song ở trong Huyền Tinh Băng Quan nhưng khoe miệng vẫn như cũ ẩn chứa một tia vui mừng và thỏa mãn. Điều này càng khiến cho Hồ Phi thêm thương tâm và khổ sở.

- Trong tay người

Bổ Thiên Quân Vương phát hiện trong tay Hồ Phi đang nắm nửa mũi kiếm bị gãy còn lại kia. Chính là một phần ba mũi kiếm đâm vào trong thân thể Tam u Lão Ma khiến cho hẩn bị trọng thương.

- Ta giữ lại nó đến một lúc nào đó giao cho Dương Phàm.

Thần sắc Hồ Phi có chút ảm đạm.

- Không bằng như vậy, người gia nhập vào Âm Huyết Vương Triều chúng ta, Dương Phàm và Vô Song đều là thành viên trong tổ chức. Với thực lực của người tiến vào trong tổ chức tối thiểu có thể trở thành một trưởng lão. Bổ Thiên Quân Vương đột nhiên hướng Hồ Phi đề nghị.

- Không được.

Hồ Phi lắc đầu. Sau đó vẻ mặt kiên nghị nói:

- Ta muốn bế quan, ta cho tới bây giờ cũng không có thật sự bế quan chưa tiến vào bậc cao ta quyết không xuất quan.

Dứt lời hẩn đáp một đạo độn quang màu tím bay về phía xa.

- Dương Phàm a Dương Phàm! Cuộc đời này người có được những bằng hữu như vậy cũng đủ rồi. Nếu không thể thoát khỏi tay Tam u Lão Ma chính người sợ rằng cũng sẽ áy náy cả đời.

Bổ Thiên Quân Vương thở dài một hơi sau đó thu hồi Huyền Tinh Băng Quan. Trong lòng lão vẫn còn có chút lo lắng sợ rằng Dương Phàm không trốn thoát được truy kích của Tam u Lão Ma.

Vì giúp hần chạy trốn, Độc Vương thân bị trọng thương, bị hủy đi Độc đạo chí bảo, Âm Thiên Quân Vương và Vô Song lại giao ra cả sinh mạng của mình làm đại giới. Nếu cuối cùng hần vẫn không thoát khỏi ma chướng của Tam u Lão Ma như vậy sự hy sinh cùng cố gắng của mọi người đều thành công dã tràng xe cát hết.

- Ôi, cũng được, toàn bộ dựa vào tạo hóa của hần đi! Ta phải mau chóng dựa theo bố trí trước đó của Âm Thiên Quân Vương giải quyết tốt hậu quả.

Bổ Thiên Quân Vương dứt lời liền nhẹ nhàng bay đi.

Ngày hôm đó chuyện phát sinh tại vãn Thiên Đại Hội trong Dương gia bảo làm cho cả Tu Tiên Giới Ngư Dương Quốc một mảnh sôi trào. Đầu tiên là Dương Phàm đánh cuộc với Dương Vũ, sau đó là đệ tử Tam u Lão Ma Sở Vân Hàn đối chiến với Dương Phàm.

Dương Phàm lại chính là Thạch Thiên Hàn!

Hần còn thôn phệ Nhất u Ma Diễm của Sở Vân Hàn thăng tiến thành Nhị u Ma Diễm. Sau đó ma đạo tông sư Tam u Lão Ma đích thân xuất trường, chấn động Tu Tiên Giới. Tam u Lão Ma không hổ là con quái vật lớn nhất ma đạo một lần liên tục đánh bại ba đại cao thủ thể như chẻ tre cuối cùng trực tiếp đuổi theo Dương Phàm. Sau khi những lão quái Nguyên Anh Kỳ còn lại tại Ngư Dương Quốc biết được tin tức này đều cảm thấy lo lắng. Một khi Tam u Lão Ma thôn phệ được Nhị u Ma Diễm của Dương Phàm vậy thực lực sẽ tăng gấp bội. Tuy nhiên, cuối cùng tin tức truyền lại Tam u Lão Ma thất bại quay về, để cho Dương Phàm chạy thoát. Từ trong tay lão quái Nguyên Anh Kỳ chạy thoát, cái tên Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn ở trong Tu Tiên Giới lập tức tăng lên tới một độ cao không thể tưởng tượng. Tại Tu Tiên Giới Ngư Dương Quốc mấy ngàn năm nay rất hiếm có tu sĩ dưới Nguyên Anh có thể chạy thoát khỏi tay lão quái Nguyên Anh Kỳ.

Huống chi Tam u Lão Ma cũng không phải cường giả Nguyên Anh Kỳ bình thường, hần ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cùng giai cùng có thể chém giết huống chi là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ?

Đồng thời nghi vấn về Dương Phàm và thân phận ma đạo Thạch Thiên Hàn cũng khiến cho vô số tu sĩ mở rộng tầm mắt. Một người hành y từ bi cứu nhân độ thế, một cường giả ma đạo ác nghiệt vô tình giết người không chớp mắt.

Hai người này dĩ nhiên lại cùng một người.

Hơn nữa từ khi Dương Phàm tán công đến hiện tại mới chỉ được thời gian ba năm vậy mà lại có thể bước vào bậc cao.

Trong thời gian ba năm bước vào bậc cao! Đây quả thực là mới nghe lần đầu. Người hữu tâm suy đoán tại mấy năm sau chắc chắn Dương Phàm sẽ quay về Ngư Dương Quốc. Đến lúc đó. Ngư Dương Quốc sẽ nghênh đón thế cục như thế nào? Tam u Lão Ma cùng ma đạo Thạch Thiên Hàn ai thắng ai bại?

Đương nhiên, chuyện về Dương Phàm hay Thạch Thiên Hàn ở Ngư Dương Quốc dần nổi lên sóng to gió lớn chấn động một thời. Tu Tiên Giới năm tháng qua mau. có người ngã xuống, lại có người mới đứng lên (Tre già măng mọc ấy mà). Trong lúc đó sẽ còn xuất hiện vô số cổ sự truyền kỳ. Theo thời gian trôi đi hầu hết người sẽ dần dần phai nhạt chuyện này. Nhưng là người hữu tâm cùng với những tu sĩ cao tăng tại Ngư Dương Quốc khẳng định sẽ không quên hần. Thậm chí còn có tu sĩ bậc cao cá biệt cứ chờ đợi xem vở kịch hay.

Việc này tạm thời chưa đề cập tới.

Lại nói về Dương Phàm bằng vào lực khôi phục thể lực siêu việt nhất đẳng rốt cuộc chạy thoát khỏi truy kích không tha của Tam u Lão Ma. Khi hần rời khỏi Tam u Lão Ma khoảng cách một ngàn dặm thì cái loại cảm ứng kia đã trở nên mơ hồ, chỉ có thể cảm ứng được sự tồn tại của nhau cùng với phương hướng đại

khái. Dù vậy Dương Phàm vẫn lo lắng chưa yên, tiếp tục phi hành liên tục về phía trước ba ngày ba đêm, về phần phi hành trong bao lâu ngay cả chính Dương Phàm cũng không thể đánh giá được. Nhưng có một điều hẳn có thể khẳng định. Đó là chính mình hẳn là đã rời khỏi Ngự Dương Quốc.

Cảnh tượng trước mắt là một mảnh hoang dã. Nơi hoang dã chỉ xuất hiện tại giữa các đại quốc tu chân chiều rộng vô cùng lớn. Cho đến tận lúc pháp lực trong cơ thể Dương Phàm đã khô cạn đến cực hạn hẳn mới vô lực ngã trên mặt đất.

”Bịch”

Dương Phàm đặt mông ngồi xuống mặt đất. Giờ phút này hạt mầm sinh mệnh nơi trái tim không ngờ hiện ra màu vàng úa, các cơ năng trong thân thể Dương Phàm cũng bị vây trong trạng thái khô héo.

”Tổng cộng phi hành trong sáu ngày rưỡi, trong lúc đó còn sử dụng bí thuật Tường Vân Thiên Lý không dưới hai mươi lần!

Cho dù là Kim Đan đại tu sĩ cũng quyết không thể làm được điều này.”

Dương Phàm bắt đầu hồi tưởng lại sáu ngày vừa trải qua. Có thể nói Dương Phàm phi hành trong sáu ngày rưỡi này đã siêu việt hơn xa giới hạn của Kim Đan Kỳ, so với Nguyên Anh Kỳ bình thường cũng không kém hơn bao nhiêu. Nếu Tam u Lão Ma không buông tha tiếp tục truy đuổi hẳn ba ngày nữa sợ rằng không cần Dương Phàm ngày sau báo thù chính hắn cũng bởi phép lực cạn kiệt không chống đỡ nổi mà chết bởi thất phương vạn tượng độc. Dương Phàm khoanh chân ngồi xuống, cả người bủn rủn vô lực. Thần thức tiến vào Sinh Tức Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian. Kết quả hắn phát hiện một sự thật kinh hãi. Khoá hạt mầm màu xanh giống như đút hạt mầm nơi trái tim Dương Phàm cũng trở nên khô héo. Không chỉ như thế lấy khoá hạt mầm màu xanh này làm trung tâm một khu vực thổ địa rộng lớn chung quanh cùng biến thành màu vàng úa.

”Khoá hạt giống hạt mầm này nếu không có đủ dinh dưỡng cùng nước tưới sẽ bị khô héo thậm chí sẽ chết đi.”

Dương Phàm nghĩ đến đây không khỏi thảm than một tiếng. Chính mình tuy rằng có được sinh mệnh lực cùng lực hồi phục vượt xa tu sĩ bình thường, nhưng cũng không chịu nổi tiêu hao không ngừng như vậy. Hạt mầm sinh mệnh chính là cội nguồn sinh mệnh của toàn bộ thân thể Dương Phàm. Nếu hạt mầm sinh mệnh này chết héo vậy hậu quả chính Dương Phàm cũng không dám tưởng tượng. Khoanh chân ngồi liên tục một ngày một đêm hạt mầm sinh mệnh mới khôi phục một nửa màu xanh. Tốc độ khôi phục như vậy đối với nó mà nói vô cùng chậm chạp. Tuy nhiên, hạt mầm sinh mệnh kia sau khi khôi phục màu xanh bình thường, lập tức sinh cơ tràn trề, sau nửa canh giờ Dương Phàm lại tràn ngập sinh cơ vô hạn. Nếu để Tam u Lão Ma đuổi giết hẳn kia biết, Dương Phàm chỉ dùng một ngày một đêm liền khôi phục đến trạng thái bình thường, sợ rằng sẽ đổ kị đèn mức phát điên. Bởi vì Tam u Lão Ma ước chừng tiêu hao thời gian mười ngày mới bức hết độc ra. Lại tiêu hao thời gian năm ngày mới khôi phục thương thế, về phần linh hồn bị tổn thương ít nhất phải sau thời gian mười năm mới khôi phục như cũ.

Mười năm!

Có thể thấy được một kiếm chí tử của Vô Song đáng sợ đến mức nào. Trên thế gian này chỉ có Dương Phàm thân có được lực khôi phục biến thái như vậy mới có thể miễn cưỡng chịu đựng.

”Hiện tại ta đã thoát khỏi truy sát của Tam u Lão Ma, cũng rời khỏi phạm vi cảm ứng của lão, thiên địa to lớn như thế ta nên đi nơi nào đây?”

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi. Đột nhiên, đúng lúc này hắn nghĩ đến một thứ, vội vàng lấy một phong thơ cùng một quả ngọc giản ra. Hai vật này là do Âm Thiên Quân Vương lưu lại.

”Trước khi chưa có thoát khỏi Tam u Lão Ma hoặc là rời khỏi Ngự Dương Quốc không được mở phong thơ này ra, về phần miếng ngọc giản này, trên đó có ghi phương pháp thoát thân, chờ sau khi rời khỏi Ngự Dương quốc hãy xem!”

335. Chương 339: Hoang Dã Ma Tung

Đây là lời khi Âm Thiên Quân Vương còn sống lưu lại. Giờ phút này cầm hai vật trong tay, trong lòng Dương Phàm có một cảm thụ khó tả. Tuy nhiên, hẳn biết Âm Thiên Quân Vương là một người rất am hiểu bố cục, lão dường như có thể dự đoán trước mà cấp cho Dương Phàm phương pháp chuẩn bị chạy trốn. Từ lúc từ La Sơn Quốc quay về Ngự Dương Quốc. Bồ Thiên Quân Vương liền truyền tin cho Dương Phàm:

”Tốt nhất không nên quay về Ngự Dương Quốc, có thể đi được bao xa thì đi xa bấy nhiêu, thân nhân bằng hữu của ngươi tự sẽ có người chiếu cố. Tu Tiên Giới mệnh mông vô tận, thế gian rộng lớn như thế đối với ngươi mà nói chẳng khác gì chim bay trên trời cao. Hơn nữa hiện tại Nhất u Ma Diễm của ngươi đã đạt tới đỉnh phong, một khi bước vào cảnh giới Nhị u sẽ dẫn tới nguy cơ không thể tưởng tượng.”

Lúc đó Dương Phàm cũng hiểu được ý tốt của đối phương, nhưng trong Ngự Dương Quốc lại có rất nhiều việc cần phải giải quyết, nhất định phải quay về một lần.

- Tốt tốt tốt. không nghĩ tới vẫn bị Âm Thiên Quân Vương đoán đúng rồi.

Bồ Thiên Quân Vương không cảm thấy gì bất ngờ. Hiện tại nghĩ lại trong lòng Dương Phàm càng thêm hổ thẹn: Âm Thiên Quân Vương biết có nguy hiểm báo cho mình không nên quay về. Hơn nữa, hẳn còn đoán trước được chính mình nhất định sẽ quay về. Thì ra hết thảy mọi việc đều nằm trong dự đoán của lão. Thậm chí đối với cả việc mình sẽ chết Âm Thiên Quân Vương cũng có chuẩn bị trước.

”Vì cái gì? vì cái gì hẳn có thể hiểu ta như thế?” Dương Phàm cảm thấy không thể tin nổi. Âm Thiên Quân Vương có thể từng bước dự đoán thiên cơ chuyện này quả thực mạnh mẽ giống như thần vậy. Nhưng ở thực lực tuyệt đối trước mặt chung quy hẳn cùng không trốn khỏi cái chết. Dương Phàm hít sâu một hơi, giờ khắc này tận trong đáy lòng hẳn sinh ra kính trọng rất sâu đối với Âm Thiên Quân Vương. Chậm rãi mở phong thư này ra, nét chữ quen thuộc hiển lộ trước mắt Dương Phàm không thể nghi ngờ. Đột nhiên, tay hẳn run lên cả người cứng ngắc tại chỗ. Hẳn giống như một khúc gỗ không hề có sinh cơ đứng tại chỗ một lúc rất lâu không hề nhúc nhích. Trong ánh mắt Dương Phàm một mảnh mờ mờ dẫn chột chuyển hóa thành bi thương thâm nhập tận cốt tủy linh hồn.

- A!

Hắn ngửa mặt lên trời thét dài sau đó lớn tiếng khóc. Vì cái gì Âm Thiên Quân Vương có thể dự đoán được thiên cơ trước một bước? Vì cái gì hẳn nguyện ý chết cũng phải bảo toàn cho mình?

Vì cái gì hẳn tin tưởng mình như vậy, dùng cả lực lượng Âm Huyết Vương Triều trợ giúp cho mình không một chút ràng buộc?

Thì ra, hết thảy điều đó đều bởi một nguyên nhân đơn giản: Cha và con!

Chữ viết trên thư ướt đầm nước mắt nét bút hiển lộ rõ ràng:

”Dương phàm con ta!

Khi con đọc được phong thư này chính vi phụ rất có thể đã rời khỏi nhân thế. Nhưng con phải nhớ kỹ, không nên quay về, ngàn vạn lần không được quay về! Nếu không tất cả cố gắng đều sẽ trở nên vô ích. Âm Huyết Vương Triều là tổ chức do chính vi phụ sáng lập nên, thâm nhập vào Ngự Dương Quốc thậm chí cả các quốc gia chung quanh. Hết thảy những việc này đều chỉ vì muốn đối kháng với một thế lực chính là Ma Dương Tông. Nếu vi phụ đã chết như vậy kẻ thù giết chết ta rất có thể là Tam u Lão Ma, về phần thủ phạm chân chính giết chết mẫu thân con có hai người, một là Tam u Lão Ma một người còn lại chính là phụ thân con Dương Thiên!

Nếu trong cuộc đời Phàm nhi con có thể thăng chức tới Nguyên Anh Kỳ vậy có thể suy nghĩ tới quay về báo cừu, cùng tiếp quản toàn bộ Âm Huyết Vương Triều. Nếu như không thể vậy vĩnh viễn cũng không được quay về Ngự Dương Quốc yên yên ổn ổn sống hết đời đi. Ngoài ra còn có hai việc muốn cho con biết con còn có hai thân muội muội nữa. Không sai, chính là thân sinh muội muội. Một người là Dương Tuệ Tâm, một người là Diệp Liên. Ba mươi năm trước khi phụ thân còn sống đã phong lưu không biết bao nơi ta rất rất xin lỗi Mộng Yên, cũng rất xin lỗi mẫu thân đã nuôi nấng các người ở Vụ Liễu Trấn.”

Tại cuối thư còn lưu lại một câu:

”Đi đi, đi càng xa càng tốt, thân nhân bằng hữu của con tại Ngự Dương Quốc đều đã bình yên vô sự. Ngoài ra trên khỏa ngọc giản kia có ghi phương phép thoát thân, thông qua phương phép này con có thể hoàn toàn thoát khỏi những cừu nhân hiện tại.”

Đề bút: Dương Thiên.

Bí mật rốt cuộc được sáng tỏ, Dương Thiên không có chết. Lão vẫn ẩn nấp phía sau màn khó trách tự xưng là ”Ám Thiên”.

Hơn nữa trong danh hiệu của mấy Quân Vương trong Ám Huyết Vương Triều đều có một chữ ”Thiên”.

Thì ra tổ chức bí mật này chính là do Dương Thiên sáng lập. Dương Tuệ Tâm, Điệp Liên không ngờ đều là thân sinh muội muội của Dương Phàm. Bởi vậy có thể thấy được năm đó Dương Thiên rước lấy bao nhiêu kết quả phong lưu. Liễu Mộng Yên, Dương thị, mẹ của Dương Tuệ Tâm, mẹ của Điệp Liên, thậm chí còn nhiều hơn. Càng làm cho Dương Phàm kinh hãi chính là trong hai đại thủ phạm giết chết mẫu thân mình thì một người là Tam u Lão Ma một người không ngờ chính là phụ thân Dương Thiên!

Điều này quả thực rất khó tin!

”Trong này còn có bí ẩn gì nữa đây?”

Dương Phàm cẩn thận sắp xếp lại đầu mối, lại tìm không thấy một nguyên do nào. Xem ra chỉ có thể chờ sau này hần quay lại Ngự Dương Quốc mới có thể cởi bỏ những bí ẩn khác. Thu hồi phong thư lại Dương Phàm lại lấy ra một quả ngọc giản. Tin tức trong ngọc giản không ít, đầu tiên là một tấm bản đồ. Tấm bản đồ này lớn đến khó tin, không ngờ bao quát toàn bộ mười ba nước Bắc Tần. Tại trên tấm bản đồ này, Ngự Dương Quốc và La Sơn Quốc chỉ là hai nơi nhỏ bé chật hẹp đến mức đáng thương. Trong mười ba nước Bắc Tần có ba đại quốc siêu cấp phân biệt là Triệu Quốc, Tề Quốc, Tấn Quốc.

Diện tích của những đại quốc này lớn hơn gấp mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần Ngự Dương Quốc, Triệu Quốc có siêu cấp môn phái chủ kiểm tu là Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

Tề Quốc và Tấn Quốc phân biệt có hai tiên môn đại siêu cấp là Tam Thanh Tông và Huyết Luyện Môn. Tam đại tông môn này đều có cường giả siêu cấp tọa trấn, thực lực còn hơn cả cường giả Nguyên Anh Kỳ bình thường, cho dù là Tam u Lão Ma đích thân tới cũng không phải đối thủ.

”Dựa theo ý tứ trên bản đồ, phụ thân muốn ta tới một mỏ linh thạch tại Triệu Quốc trước. Khai mở một khối thần bí chi địa tạm thời rời xa Bắc Tần.”

Dương Phàm thì thảo tự nói. trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

- Thần bí chi địa thượng cổ?

Dương Phàm có chút suy đoán không ra. Hơn nữa dựa theo tin tức Dương Thiên lưu lại có thể thấy thần bí chi địa thượng cổ kia cách xa Bắc Tần ít nhất cũng mấy triệu dặm, hơn nữa đó vẫn còn là trong suy đoán.

”Quá xa rồi! Bất quá khoảng cách xa xôi như thế đủ để cắt đứt cảm ứng giữa ta cùng với Tam u Lão Ma.”

Dương Phàm nửa buồn nửa vui thầm nghĩ. Chỉ cần còn ở lại trong phạm vi mười ba nước Bắc Tần thì Tam u Lão Ma liền có thể cảm ứng được sự tồn tại của hần, thậm chí có thể xác định được phương hướng chính xác. Một khi Tam u Lão Ma dưỡng thương tốt là có thể trở lại truy đuổi. Đến lúc đó còn ai có thể thay Dương Phàm ngăn cản nữa?

”Ta không thể để càng nhiều người hy sinh vì mình nữa phải sớm rời khỏi đây thôi.”

Dương Phàm hạ quyết tâm thu hồi ngọc giản, quay đầu nhìn lại về phía một mảnh hoang dã kia. Hiện tại mặc dù hần đã rời khỏi Ngự Dương Quốc mấy vạn dặm sắp muốn đi tới Triệu Quốc còn phải vượt qua mấy chục vạn dặm nơi hoang dã nữa. Mấy chục vạn dặm nơi hoang dã này ẩn dấu vô số nguy hiểm, số yêu thú bậc cao ẩn nấp thậm chí không phải số ít. Dương Phàm chuẩn bị sẵn sàng sẽ phi thân tiếp tục bay qua đi tới đại quốc siêu cấp tu tiên Triệu Quốc. Tuy nhiên đứng vào lúc này, trong lòng hần khẽ động nhìn lại về phía Ngự Dương Quốc.

”Hưu hưu”

Người mười mấy dặm có một đội tu sĩ đang bay tới. Dương Phàm triển khai thần thức thăm dò về phía đó. Cái gì? Dĩ nhiên là bọn họ. Sắc mặt Dương Phàm khê đổi, trên mặt trở nên một mảnh băng hàn. Một đội tu sĩ này ước chừng mười mấy người, trong đó có mười tên Trúc Cơ Kỳ, còn có hai gã Kim Đan cao giai. Trên người những tu sĩ này tản mát ra một cỗ ma khí bá đạo xa xăm mang đến cho Dương Phàm một loại cảm giác tương đối quen thuộc.

Thái Cổ Ma Tông!

Dương Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận bọn họ. Trong hai gã Kim Đan cao giai cầm đầu có một gã thanh niên tóc tím mặc hắc giáp vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng, trên người có một cỗ sát khí nồng đậm. Một gã cường giả Kim Đan bên cạnh hắn là một nam tử trung niên mập mạp tướng mạo hiền hòa.

- Là người. Thạch Thiên Hàn!

Thanh niên tóc tím dĩ nhiên là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, cảm ứng được thần thức Dương Phàm dao động lập tức nhận ra thân phận Thạch Thiên Hàn. Trên thực tế, khi ở Dương gia bảo Dương Phàm cũng đã cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ. Khi quyết chiến với Sở Vân Hàn sau đó bại lộ thân phận Thạch Thiên Hàn, hai người này liền nảy sinh ý định đuổi giết Dương Phàm. Tuy nhiên, sau đó xuất hiện lão quái Nguyên Anh KỖ dọa cho hai người này sợ mà chạy trốn. Giờ phút này hai phía cừu gia không ngờ gặp nhau tại một nơi hoang dã giữa Triệu Quốc và Ngự Dương Quốc này, đây không thể không nói là thật trùng hợp. Dương Phàm vốn cũng thấy bất ngờ nhưng nghĩ tới Thái cổ Ma Tông cùng với Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn kia đều là đại phái của Triệu Quốc liền không cảm thấy kỳ quái nữa. Chúng tu sĩ Thái cổ Ma Tông này bị lão quái Nguyên Anh KỖ dọa sợ khiến cho việc đuổi giết Thạch Thiên Hàn bị thất bại. Sau đó liền dự định đi đường tắt trở về Triệu Quốc mà không phải quay lại La Sơn Quốc. Cho nên Dương Phàm mới gặp phải đám tu sĩ Thái cổ Ma Tông ở nơi này.

- Ha ha ha. Thạch Thiên Hàn! Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn vào.

Thanh niên tóc tím cười cuồng tiếu, tốc độ đột nhiên gia tăng mấy lần cấp tốc bay về phía Dương Phàm tốc độ nhanh như tiễn rời cung. Trung niên Kim Đan kia cũng quát lạnh một tiếng:

- Mọi người qua đó nghĩ biện pháp bao vây hắn lại.

Hai cường giả đại Kim Đan cộng với mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bọn họ tự tin có thể đối phó với Thạch Thiên Hàn đang nguyên khí đại thương. Đương nhiên Thạch Thiên Hàn nguyên khí bị đại thương chỉ là trong suy nghĩ của bọn hắn. Thử nghĩ mà xem, bị một lão quái Nguyên Anh Kỳ đuổi giết có thể sống sót đã là không tệ rồi, nguyên khí bị đại thương, thậm chí bản thân bị trọng thương đều tránh không thoát được. Về mặt Dương Phàm một mảnh âm hàn, ma khí trên người cuộn cuộn bốc lên một cỗ ma uy cường đại bao phủ mà ra. Đồng thời sát khí trong mắt hắn càng thịnh đến mức trước nay chưa từng có. Nếu là bình thường. Dương Phàm gặp phải những tu sĩ này có thể sẽ nhường bộ tạm lui đi.

Nhưng giờ phút này tâm tình hắn không tốt, rất không tốt!

Kết quả của tâm tình dẫn đến hắn phải phát tiết, phải đại khai sát giới.

- Chết. các người đều phải chết!

Thanh âm lạnh như băng của Thạch Thiên Hàn truyền ra phương viên mấy chục dặm chúng tu sĩ chỉ cảm thấy cả người rét run.

"Giết!"

Thân hình Dương Phàm chợt lóe cấp tốc lao về phía trước sau một lát đã đứng đối diện với thanh niên tóc tím kia.

- Đến thật tốt. ta muốn cho người chết không có chỗ chôn thân!

Lòng bàn tay thanh niên tóc tím phát ra một đoàn ma vân hắc sắc, mang theo một cỗ ma uy cùng âm ảnh vô hình bao phủ về phía Dương Phàm. Thực lực tu sĩ Kim Đan trung kỳ không thể coi thường, đủ để uy hiếp đến Dương Phàm. Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm chợt lóe, trống rỗng xuất hiện ở phía trước hai mươi trượng, không ngờ bỏ qua không quản đến thanh niên tóc tím. Hắn hướng về phía gã trung niên Kim Đan còn lại cùng một chúng cường giả Trúc Cơ Kỳ.

- A. không tốt!

Một chúng cường giả Trúc Cơ Kỳ sắc mặt đại biến.

”Ầm ầm”

Dương Phàm vung lên hai bàn tay, cách không đánh ra hai quyền ma đạo chi lực tinh tú mệnh mông cường hãn hóa thành chưởng ảnh màu đen như ẩn như hiện lập tức giết chết hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cách mình gần nhất.

”A không”

Hai tiếng kêu thảm thiết đến sồn tóc gáy vang lên tại nơi hoang dã này.

- Các người đều phải chết!

Trong mắt Dương Phàm băng lạnh khiến cho người khác kinh hãi khiếp đảm. Hắn muốn bắt đầu giết từ những người thực lực thấp nhất trước, diệt sát toàn bộ những người này phát tiết mối hận trong lòng.

- Đừng có đắc ý!

Hai gã cường giả Kim Đan cùng phần nộ hô lên nhất tề áp bách lao về phía Dương Phàm.

336. Chương 340: Ma Hoàng Kiếm Trở Uy

”Thốc”

Một bồng đánh tới có thể nói là kinh thiên địa - khiếp quỷ thần, thanh thể mệnh mông hùng dũng rõ ràng thanh còn này cũng thuộc loại Pháp bảo mang thần thông trọng hình cùng một loại với Phương Thiên Kim Minh Chuyên của Dương Phàm. Bị hai cường giả đại Kim Đan liên thủ công kích Dương Phàm làm sao dám chống đối, lại thi triển Ngân Quang Thiểm Độn Thuật trong phút chốc dịch chuyển ra ngoài hai mươi trượng.

”Phốc oanh oanh”

Công kích của hai cường giả đại Kim Đan toàn bộ đánh vào không khí, trên mặt đất xuất hiện mấy cái hố lớn cả một khu vực trông vô cùng thê thảm.

- Đáng giận! Tiểu tử này không ngờ có được coi bảo phụ trợ như vậy, uy lực không kém gì Ngự Phong Ngõa trong truyền thuyết.

Thanh niên tóc tím cùng tu sĩ trung niên hai mặt nhìn nhau trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Thời điểm Dương Phàm thi triển Ngân Quang Thiểm Độn Thuật thì Tường Vân Ngõa ở dưới chân xẹt trong hư không tạo thành một hình vòng cung màu bạc, có thể nói xuất quỷ nhập thần tiến thối tự nhiên. Có Tường Vân Ngõa trong tay. Dương Phàm dĩ nhiên đạt được thể không thể bại. Bình thường một hai tu sĩ Kim Đan muốn giết Dương Phàm khó khăn có thể nghĩ. Nếu hắn có ý muốn chạy trốn cho dù là năm tên cường giả Kim Đan truy sát cũng sẽ không công mà về, trừ khi có Kim Đan đại tu sĩ xuất thủ. Nhưng số lượng Kim Đan đại tu sĩ ở trong Kim Đan cao giai cũng là trong mười người không có một chẳng khác gì đồ vật quý hiếm.

”Aa!”

Dương Phàm vừa bay sang phía khác nhẹ nhàng băng quơ đánh ra chưởng kinh Cửu u Ma Công cường đại cách không giết chết hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Cửu u Ma Công vốn là ma công kinh sợ cổ kim. giúp cho thực lực của Dương Phàm siêu việt trong đồng giai càng có được u Minh Ma Diễm vô cùng đáng sợ. Muốn giết một hai gã cường giả Trúc Cơ Kỳ thật sự rất dễ dàng. Trong trận địa chỉ thấy một đạo ngân quang chốc chốc lại bay vút trên không trung, tu sĩ Thái Cổ Ma Tông bị chém giết không chút lưu tình nào, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

- Mọi người đều lui ra phía sau chúng ta!

Thanh niên tóc tím hai mắt lạnh lùng, quát lên ra lệnh để cho hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại bay đi. Dương Phàm sao có thể để cho bọn họ được như ý chứ! Tường Vân Ngõa dưới chân cấp tốc rung động, luận tốc độ hẳn so với thanh niên tóc tím còn nhanh hơn một đường.

- Đáng giận!

Thanh niên tóc tím trong mắt lẹ quang lóe ra thu hồi ma văn hắc sắc cuộn cuộn kia trong tay xuất hiện một thanh Ngân Nguyệt Liềm Dao.

”Phốc”

Ngân Nguyệt Liềm Dao này hóa thành một đạo tàn ảnh trong hư không, trong chớp mắt chém tới trước mặt Dương Phàm, tốc độ khiến cho người khác vô cùng kinh hãi. Dương Phàm vừa mới lóe ra tới đây lập tức cảm thấy một cỗ nguy cơ áp tới. Ngân Nguyệt Liềm Dao kia tốc độ quá nhanh, có lẽ thuộc vào hàng ngũ lợi khí công kích. Sắc mặt hắn rùng mình trong tay tế ra Huyền Ấn Bảo Phiến hoành ngang trước người.

”Đinh”

Dương Phàm vội vàng đón đỡ Ngân Nguyệt Liềm Dao của thanh niên tóc tím, hai người giao thủ phát ra một tiếng vang kim thiết chói tai đồm đồm vang khắp nơi. Dưới tình huống như vậy, thân thể Dương Phàm lao đảo ở trong hư không cũng không có lùi lại không ngờ đón đỡ được một kích này. So với ứng phó với sư tỷ Kim Đan trung kỳ ngày trước tốt hơn rất nhiều.

- Như thế nào có thể? Hẳn chỉ là một tu sĩ sơ kỳ đón đỡ một kích toàn lực của ta mà không hề thương tổn!

Thanh niên tóc tím thất kinh, tuy nhiên khi hắn phát hiện Pháp bảo trong tay Dương Phàm đúng là Pháp bảo trung phẩm thì thoáng dễ chịu hơn một chút. Phân cấp Pháp bảo càng thêm phức tạp, được chia làm cửu cấp. Từ tam phẩm trở xuống được gọi là Pháp bảo hạ phẩm, từ tứ phẩm đến lục phẩm được gọi là Pháp bảo trung phẩm, từ thất phẩm đến cửu phẩm được gọi là Pháp bảo cao cấp. hoặc là một số cổ bảo quý hiếm. Pháp bảo hạ phẩm đều thuộc về Pháp bảo thông thường, tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ bình thường đều có được. Mà Pháp bảo đã ngoài trung phẩm bình thường chỉ có Kim Đan đại tu sĩ mới có được, về phần Pháp bảo cao cấp hoặc là cổ bảo đều nằm trong tay những lão quái Nguyên Anh Kỳ.

- Pháp bảo trung phẩm!

Gã tu Sĩ Kim Đan trung kỳ còn lại cũng kinh ngạc vô cùng, một tu sĩ mới bước vào Kim Đan liền có được Pháp Bảo đã ngoài tứ phẩm, điều này quả thực khiến hắn cũng phải mơ ước.

”Thốc”

Khi hai cường giả đại Kim Đan lấy lại tinh thần là lúc Dương Phàm tiếp tục thi triển một lần Ngân Quang Thiểm Điện Thuật. Huyền Ấn Bảo Phiến trong tay nhẹ nhàng vung lên, một mảnh phiến ảnh đảo qua hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cuối cùng. Lúc này ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp, dưới Huyền Ấn Bảo Phiến áp bách hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cuối cùng lập tức tan xương nát thịt. Khi Dương Phàm sử dụng Huyền Ấn Bảo Phiến đã chú nhập vào trong đó lực lượng ma đạo tinh tú, uy lực vô cùng đáng sợ.

- Uy lực thật cường đại!

Tên tu sĩ trung niên mập kia trong lòng thất kinh trong mắt hiện lên một tia sợ hãi. Nếu dưới tình huống một đối một hẳn tự thấy mình tuyệt đối không phải đối thủ của Thạch Thiên Hàn. Từ thực lực mà Thạch Thiên Hàn triển lộ ra đến lúc này mà nói gần như có thể chống cự lại tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

- Tiếp theo chính là ngươi!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, hàn quang trong mắt lóe lên. nhìn chăm chú tu sĩ Kim Đan trung niên kia.

”A!”

Trung niên Kim Đan cao giai trong lòng run lên đã có tâm muốn rút lui.

- Cùng tiến lên giết chết hắn!

Thanh niên tóc tím trong mắt một mảnh sát khí, phần nộ quát lên một tiếng, huy động Ngân Nguyệt Liêm Dao hóa thành một quang nhận màu đen thanh thể mênh mông cuộn cuộn kinh người chụp về phía Dương Phàm.

”Ba”

Dương Phàm lập tức dộn di về phía trước hai mươi trượng vẫn như cũ bị quang nhận liêm đao màu đen kia quét trúng. Cũng may Lục sắc Thảo Giáp bao bọc bên ngoài thân hình hắn trong cơ thể khí huyết một trận hỗn loạn liền khôi phục bình thường. Hắn gia tăng tốc độ mãnh liệt giết về phía tu sĩ Kim Đan trung niên. Người này thực lực yếu hơn, Dương Phàm có nắm chắc có thể diệt chết hắn.

- Không phải sợ chúng ta trước sau giáp kích!

Thanh niên tóc tím từ phía sau đuổi theo dùng thần thức truyền âm cho đồng bạn. Tu sĩ Kim Đan trung niên cường chế sợ hãi trong lòng, thanh côn màu đen trong tay biến hóa dài ra hai mươi trượng, một bóng vang dội đánh xuống. Dương Phàm vùng Huyền Ấn Bảo Phiến lên cách không ngăn chặn một bóng đen dài kinh tâm động phách kia.

”Oanh”

Huyền Ấn Bảo Phiến uy lực cường đại, dưới sự thúc dục của Cửu u Ma Công như cơn lũ đột ngột bao phát. lập tức đẩy bay một bóng to lớn màu đen kia. Tu sĩ Kim Đan trung niên chỉ cảm thấy hổ khẩu run lên, khí huyết nhộn nhạo suýt chút nữa bị thương. Tuy nhiên một cú giao kích cường ngạnh này cũng khiến cho chiến ý của hắn toàn bộ đại loạn.

”Hừ”

Lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xé gió, mấy đạo quang nhận liêm đao màu đen bổ tới. Thanh niên tóc tím đã đuổi kịp tới. Dương Phàm dường như đã sớm có chuẩn bị nhẹ nhàng vùng tay lên, một khối lõi ngân giáp xuất hiện ngăn chặn phía sau lưng. Đồng thời. trong cổ tay hắn nháy ra một con tiểu xà trong suốt dài ba thước bay lên trên bả vai ngân giáp thị vệ.

”Đinh đinh keng keng”

Công kích của thanh niên tóc tím bị kiềm hãm hơn phân nửa. Dương Phàm nhân cơ hội này thân hình đột nhiên lao về phía trước, sau đó pháp lực trong cơ thể vận chuyển trong nháy mắt rót vào trong Tường Vân Ngõa. Thoáng chốc một chân của Dương Phàm hóa thành một mảnh ngân quang hư ảnh xen kẻ vào trong hắc mang.

”Xoát ầm ầm ầm”

Trong thời gian chớp mắt Dương Phàm vận chuyển Cửu u Ma Công nơi chân đá ra bảy tám cước. Thiên Sơ Huyền Ảnh Cước với phương thức cùng phép quyết đặc thù, rót pháp lực vào trong Tường Vân Ngõa có thể trong nháy mắt đề cao tốc độ di chuyển lên mấy lần, bộc phát ra lực lượng cường đại đáng sợ có thể dùng để tấn công địch nhân cũng có thể dùng để xuyên qua các loại hoàn cảnh khu vực. Dương Phàm với tốc độ khó tin trong nháy mắt xuất ra bảy tám cước mục tiêu cùng chính là cây bổng kim loại dài đen trong tay tu sĩ trung niên.

”Thịch thịch”

Tu sĩ Kim Đan trung niên la thảm một tiếng, cây bổng dài đen trong tay lập tức bị đánh rách tả tơi, lực lượng cường đại liên miên không dứt chấn nhập vào trong cơ thể khiến cho hắn thụ thương không nhẹ phun ra một búng máu.

”Keng keng”

Cuối cùng Pháp bảo trong tay trực tiếp rời tay rơi xuống mặt đất. Hắc sắc mặt trắng bệch không nghĩ tới Dương Phàm lại có bí kỹ như thế, trong thời gian ngắn cách không đá ra bảy tám cước. thông qua Pháp bảo truyền lực lượng trực tiếp chấn thương hắn ngay cả Pháp bảo cũng bị đánh bay.

”Chạy mau!”

Đây chính là ý niệm duy nhất trong đầu tu sĩ Kim Đan trung niên lúc này. Nhưng mà điều này chỉ khiến cho hắn chết nhanh hơn mà thôi. Dương Phàm có được Tường Vân Ngõa, tốc độ ít nhất gấp đôi hắn, hắn làm sao có thể chạy thoát được?

”Hừ”

Dương Phàm lại thi triển Ngân Quang Thiểm Điện Thuật vô tức xuất hiện trước người hắn. Hấp Huyết Xà Tiên trong tay vô thanh vô tức cuốn lấy thân thể hắn.

”A!”

Tu sĩ Kim Đan trung niên sắc mặt trắng bệch, thân bị trọng thương, tâm thần bị kích động, hắn đã bị Hấp Huyết Xà Tiên hoàn toàn trói chặt, cả người một mảnh tê liệt, lực lượng cùng máu huyết chậm rãi biến mất.

- Cứu ta!

Tu sĩ Kim Đan trung niên hướng về phía thanh niên tóc tím cầu cứu. Nhưng Lưu Ly Hàn Tinh Xà trên vai ngân giáp thị vệ phun ra một đoàn băng diễm trong suốt vô cùng đáng sợ, hàn khí tỏa ra lập tức đóng băng Pháp bảo của thanh niên tóc tím, cổ hàn khí này khiến toàn thân hắn ngưng kết băng sương, một cổ cực hàn chi khí thậm chí xâm nhập linh hồn hắn. Nhất thời tốc độ hắn giảm đi, ngay cả tốc độ phản ứng cũng chậm lại. Thừa dịp cơ hội này ngân giáp thị vệ cấp tốc xuất kích cuốn lấy thanh niên tóc tím không cho hắn có thể phân thân.

”Ầm”

Dương Phàm vùng một quyền đánh trúng đầu tu sĩ Kim Đan trung niên khiến cho hắn không kịp hô lên một tiếng đã trở thành một thi thể không đầu. Nhân cơ hội này Dương Phàm khôi phục phép lực, cũng để Hấp Huyết Xà Tiên hấp thu máu huyết trong cơ thể cường giả Kim Đan. Đương nhiên, hắn cũng không quên thu thập chiến lợi phẩm, tài sản của cường giả Kim Đan tự nhiên không thể coi thường. Không đến một hồi thanh niên tóc tím kia đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, một mảnh ma vân cuộn cuộn vọt tới đồng thời đẩy lui ngân giáp thị vệ cùng Lưu Ly Hàn Tinh

Xà. Tâm thần Dương Phàm chấn động vội vàng gia nhập chiến đấu. Cứ như vậy, ba người Dương Phàm, ngân giáp thị vệ cùng Lưu Ly Hàn Tinh Xà chiến một trận kinh thiên cùng thanh niên tóc tím tại nơi hoang dã này.

”Oanh ầm ầm”

Chiến đấu khiến cho yêu thú bốn phía nghe tiếng đã sợ mất mật, sau một trăm hiệp Dương Phàm cảm giác được thượng phẩm linh thạch trong ngân giáp thị vệ kịch liệt tiêu hao liền thu hồi nó lại. Kể từ đó áp lực lên hắn tăng nhiều. Pháp lực của tu sĩ Kim Đan trung kỳ tất nhiên hùng hậu hơn rất nhiều so với tu sĩ sơ kỳ, thực lực ít nhất mạnh hơn gấp đôi. Dương Phàm dưới sự trợ giúp của ngân giáp thị vệ cùng Lưu Ly Hàn Tinh Xà còn có thể chiếm chút thượng phong, mất đi khôi lỗi bậc cao liền có chút khó nhọc. Quan trọng nhất là thanh niên tóc tím đã có hiểu biết nhất định về những Pháp bảo phụ trợ quý dị như Tường Vân Ngõa, Hấp Huyết Xà Tiên này, sẽ không dễ dàng mắc mưu.

”Xem ra muốn giết chết hắn không thể không vận dụng bí thuật hay lá bài tẩy chưa lật được.”

Dương Phàm chiến đấu một lát liền thu hồi Huyền Ấn Bảo Phiến.

”Ba”

Hắn bay ra ngoài hai mươi trượng thoát ly khỏi chiến trường, trong tay xuất hiện một thanh ma kiếm hình dáng quý dị dài khoảng năm thước, phía trước có răng nhọn uốn lượn nơi tay cầm có một long thủ (đầu rồng). Ma kiếm vừa xuất một cỗ ma uy xông thẳng trời cao đồng thời xuất hiện.

”Hừ”

Lúc này, lợi khí công kích Ngân Nguyệt Liêm Dao của thanh niên tóc tím đang gào thét đuổi tới. Lệ quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, hung hăng huy động Ma Hoàng Kiếm trong tay giao kích cùng một chỗ với Ngân Nguyệt Liêm Dao này.

”Keng”

Đốm lửa vàng khắp nơi, thân thể Dương Phàm không chút tổn hao nào. Ngân Nguyệt Liêm Dao kia vang lên một tiếng "ông" rồi xoay tròn trở lại trong tay chủ nhân. Thanh niên tóc tím trợn mắt há miệng, trên Ngân Nguyệt Liêm Dao rõ ràng xuất hiện một vết nứt dài ước chừng một tấc.

- Lợi bảo công kích!

Thanh niên tóc tím nhìn chằm chằm lợi bảo công kích trong tay Dương Phàm. không khỏi thốt ra một câu. trong mắt một mảnh kinh hãi.

337. Chương 341: Nhị U Ma Diễm

- Chỉ còn lại một mình ngươi!

Khóe miệng Dương Phàm lạnh lùng nhếch lên. Uy lực của Ma Hoàng Kiếm ra ngoài sở liệu của hắn, dưới một kích như vậy không chỉ làm hư hỏng Pháp bảo của đối phương, ngay cả thanh niên tóc tím thân là chủ nhân cũng bị hao tổn tâm thần. Điều này khiến cho hắn càng tin tưởng hơn nhiều, cố kỵ đối với tu sĩ Kim Đan trung kỳ lại ít đi vài phần.

"Hừ"

Thân hình Dương Phàm chớp động, Ma Hoàng Kiếm như tia chớp phóng ra vẽ lên trong hư không một đạo hàn mang. Kiếm khí sắc bén đến tận xương tủy khiến cho thanh niên tóc tím vô cùng kiêng kị, trong khoảng thời gian ngắn rơi xuống hạ phong. Dường như Dương Phàm có được lợi bảo công kích này nơi tay, thanh niên tóc tím tuy rằng pháp lực hùng hậu hơn một bậc nhưng cũng không dám liều mạng cùng Pháp bảo của đối phương.

"Leng keng ầm ầm"

Lúc này đây, hai người bị vây trong trạng thái phiêu hốt bất định, thân hình chớp động không ngừng. Thanh niên tóc tím không thể liều mạng đành phải áp dụng chiến thuật du đấu muốn tiêu hao pháp lực của Dương Phàm. Nhưng là hắn đã xem nhẹ Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm, ở trên tốc độ và sự linh hoạt Dương Phàm còn áp bách trên hắn một bậc khiến cho thanh niên tóc tím bị chế trụ khắp nơi. Thanh niên tóc tím trong lòng uất ức vô cùng, chính mình thân là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, tự thấy pháp lực thần thông trên hắn đối phương một hai bậc lại bị áp chế mọi nơi, loại cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy bực bội cùng sỉ nhục.

"Trong tay người này có mấy kiện dị bảo thần kỳ, cũng có dị thú Man Hoang, lợi bảo công kích bá chủ ma đạo, nếu như bằng không đã sớm bị ta chém giết lâu rồi."

Thanh niên tóc tím chịu đựng ghen khuất rất cuộc bạo phát.

"Oanh"

Bỗng nhiên một cỗ ma diễm cuồng bạo từ trên người hắn bốc lên ngút trời tạm thời bức lui Dương Phàm. Lập tức hắn mở rộng lòng bàn tay, ma diễm đen tối vô cùng vò tận lập tức nhộn nhạo bốc lên từng đợt từng đợt ngọn lửa màu đen, một cỗ ma uy hùng hậu tỏa ra bốn phía khiến cho linh hồn cũng phải rung động.

Thái Cổ Thiên Ma Diễm!

Dương Phàm lập tức động dung. Lúc trước ở La Sơn Quốc gặp phải tên tu sĩ Thái cổ Ma Tông Tào Tuấn kia cũng có được thần thông như thế này. Tuy nhiên, giờ phút này so với Thái cổ Thiên Ma Diễm do tu sĩ Kim Đan trung kỳ thi triển thì thủ đoạn của Tào Tuấn căn bản không đáng giá nhắc tới. Giờ phút này đoàn Thái cổ Ma Diễm này lập tức tỏa ra chi khí vương giả ma đạo cổ xưa.

Ma diễm này vừa ra Dương Phàm lập tức cảm giác được u Minh Ma Diễm ở sâu trong đan điền đang hưng phấn cùng rục rịch ngóc đầu dậy.

"Phanh phanh"

"Phanh phanh phanh phanh"

Một cổ trống ngực quỷ dị rõ ràng từ bên trong truyền ra. Nơi trái tim Dương Phàm xuất hiện một ấn ký nguyệt nha thần bí quỷ dị tỏa ra ánh sáng lấp lóe khiến cho sinh linh bốn phía lâm vào run rẩy.

- u Minh Ma Diễm! Vậy chúng ta cùng phân cao thấp đi.

Thanh niên tóc tím trong mắt một mảnh ngạo nghễ cùng băng lãnh:

- Trước khi chết người phải biết rằng là ai giết người chứ? Nhớ kỹ ta gọi là Đình Huyền Ngọc!

Đình Huyền Ngọc tu sĩ Kim Đan trung kỳ thuộc Thái cổ Ma Tông.

- Thạch mẫu đã nhớ kỹ, nhưng đó chỉ là lời dận dò của người trước khi chết mà thôi.

Dương Phàm nhếch miệng cười trào phúng.

”Thịch”

Trên người hắn bốc lên một cỗ u Minh Ma Diễm từ cánh tay bắt đầu lan tràn đến hai tay. Tay trái, tay phải đồng thời nâng một đoàn ma diễm u ám thần bí, trung tâm ngọn lửa có một đoàn u quang lúc sáng lúc tối, khiến cho người khác kinh hãi khiếp đảm. Đây đúng là hai luồng Nhất u Ma Diễm.

- Nhị u Ma Diễm? Để xem người có thể chống lại Thái cổ Ma Diễm tầng thứ tư đại thành của ta hay không!

Về mặt Đình Huyền Ngọc đầy tự tin, đoàn Thái cổ Ma Diễm trong tay giống như màn đêm vĩnh hằng bất diệt rồi đột nhiên đầy trời nổi lên ngọn lửa màu đen cuộn cuộn một vòng khí lẫm giống như hắc long xoay tròn che nửa bầu trời, ầm ầm bao phủ về phía Dương Phàm. Sắc mặt Dương Phàm trở nên nghiêm nghị, lại vui mừng không chút sợ hãi, một đoàn u Minh Ma Diễm nơi tay trái hóa thành một trường long màu đen ngang nhiên xông thẳng vào giữa Thái Cổ Thiên Ma Diễm phá tan tầng tầng khí lẫm cùng ngọn lửa kia.

”Oanh”

Thân hình Dương Phàm nao nao, sâu sắc cảm nhận được lực lượng vô cùng vô tận ẩn chứa trong Thái cổ Ma Diễm cổ xưa này. Khó trách nó có thể cùng u Minh Ma Diễm được xếp vào một trong tứ đại ma diễm tại mười ba nước Bắc Tồn.

Đình Huyền Ngọc càng kinh hãi. Dương Phàm chỉ dựa vào Nhất u Ma Diễm liền có thể trong thời gian ngắn chống đối. Điều này quả thực không thể tin nổi, u Minh Ma Diễm so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn lợi hại hơn vài phần hơn xa đánh giá của những vị tiền bối trong tông môn. Trên thực tế không phải bọn hắn đánh giá sai, mà là Dương Phàm có được ba quyển Cửu u Ma Công hợp nhất. Công pháp đầy đủ hơn, tinh túy hơn, u Minh Ma Diễm trong tay hắn dưới tình huống đồng cấp so với Tam u Lão Ma còn cường đại hơn vài phần. Có lẽ ngay cả Tam u Lão Ma cũng không có đoán trước đến loại tình huống này.

”Ba”

Dương Phàm đột nhiên đánh tiếp ra một đoàn Nhất u Ma Diễm khác, hai đạo u quang như ma long màu đen lập tức ngăn chặn Thái cổ Ma Diễm của Đình Huyền Ngọc.

- Đây là điều này sao có thể chứ?

Lòng tự tôn của Đình Huyền Ngọc đã bị dả kích trước nay chưa từng có, sự thật gần như không thể tin được xuất hiện ngay trước mặt.

- Chuyện này có phải sự thật hay không?

Nhưng sự thật lại luôn phủ phàng. Dương Phàm đang áp chế hắn. Không chỉ như thế, Đình Huyền Ngọc còn có thể cảm thấy được dường như Dương Phàm còn chưa xuất hết toàn lực.

- Hóa ma!

Đình Huyền Ngọc cảm thấy một cái phần nộ quát lớn một tiếng, quanh thân bỗng nhiên một cỗ ký hiệu âm ảnh vận vẹo, hào quang màu đen xung quanh bạo tăng, thân thể huyết nhục kia không ngờ vô thanh vô tức cao đến hai trượng, hóa thân thành Viễn cổ Cự Ma. Thoáng chốc một cỗ chi khí ma đạo tuyên cổ có thể nói là khủng bố áp bách mà đến khiến cho Dương Phàm bị kiềm chế rất lớn.

Cổ Ma Thông Linh Thuật!

Thần thông như vậy giống như chiếm được phụ thể ma thần. chính là bí kỹ độc môn của Thái Cổ Ma Tông vô cùng cường hãn. Trong khoảng thời gian ngắn Đình Huyền Ngọc thông qua Thái cổ Thông Linh Thuật đề cao thực lực lên chừng gấp đôi, uy lực của Thái cổ Ma Diễm cũng đột nhiên tăng hơn một nửa.

”Oanh”

Ngay lập tức Thái cổ Thiên Ma Diễm đột nhiên lan rộng dường như trong ma diễm hắc sắc còn mang theo nhiệt độ cao trí mạng. Đình Huyền Ngọc đã vãn hồi thể cực ngăn chặn Dương Phàm lại. Đồng tử Dương Phàm co rụt lại hai tay lần lượt thay đổi, hai luồng Nhất u Ma Diễm trong phút chốc lần lượt hòa vào nhau. Thoáng chốc một đoàn ma diễm hoàn toàn mới cùng với một trận tiếng nhịp đập nhộn nhạo khu vực này.

”Phanh phanh”

”Phanh phanh phanh phanh”

Nơi trung tâm ngọn lửa có hai luồng u quang lấp lóe. Dương Phàm điên cuồng chú nhập ma lực tinh túy, Cửu u Ma Công tam quyền hợp nhất toàn lực vận chuyển.

”Phanh oanh”

Ma diễm hắc sắc đủ để nấu chảy kim thiết cùng một nắm quyền Nhị u Ma Diễm giao kích một chỗ. Trong phút chốc cả khu vực lâm vào trong khoảng không hắc ám, hắc quang xông thẳng lên trời cao, trong khoảng thời gian ngắn hình thành một đêm đen tăm tối ngăn cản toàn bộ ánh sáng mặt trời ở bên ngoài, ma đạo chi khí vô cùng vô tận lúc này đang liều mạng cắn xé lẫn nhau.

Biến hóa như vậy khiến cho sinh linh trong phạm vi mấy trăm dặm gần đó bao gồm cả đám yêu thú đều kinh hãi khiếp đảm. Hai người trong tứ đại ma diễm Bắc Tàn thập tam quốc đang giao phong!

Đình Huyền Ngọc hóa thân thành Thái cổ Ma Thần cao tới hai trượng, giống như một người khổng lồ, cả người ma khí xung thiên, dẫn phong vân trong thiên địa rung chuyển, một đoàn ma diễm giống như hắc nhật ngưng tụ trước người phát ra uy áp vô hình khiến cho linh hồn run rẩy. Thanh thể cùng ma uy như thể cho dù là đại tu sĩ Kim Đan đích thân tới đây cũng phải kiêng kị vài phần. So với đó thì Dương Phàm có vẻ nhỏ bé hơn rất nhiều, nhưng hai luồng u quang ở trung tâm ma diễm trong lòng bàn tay hắc dần dập nhảy lên.

”Phanh phanh”

”Phanh phanh phanh”

Một bầu không khí áp lực khiến cho người khác xao động bất an. Nhị u Ma Diễm ngược lại bị chèn ép một chút càng phát ra hắc ám thâm thúy hơn. Đình Huyền Ngọc mặc dù hóa thân thành Thái cổ Ma Thần nhưng vẫn như cũ không chiếm được chút tiện nghi nào. Hai người lơ lửng giữa hư không, tiếng nhịp đập khiến cho Đình Huyền Ngọc càng phát ra cảm giác bất an. Hắn có một loại cảm giác lực lượng ẩn giấu của u Minh Ma Diễm tràn đầy, vẫn như cũ siêu việt cực hạn mà mình có khả năng ứng phó. Dưới tình huống như vậy, phép lực hai bên đều không ngừng tiêu hao. Dương Phàm trong lòng âm thầm cười lạnh, tình cảnh này diễn ra tương tự như ở La Sơn Quốc ngày đó.

”Phanh phanh phanh phanh”

Bỗng dưng nhịp đập đến từ trung tâm Nhị u Ma Diễm trở nên nhanh hơn, u quang nhảy lên bất ngờ ngừng lại. Lập tức u quang kia đình chỉ nhịp đập, một trận vận vạo điên cuồng khủng bố toàn bộ Nhị u Ma Diễm trong phút chốc hóa thành một vực sâu không đáy, lộ ra chi khí tử vong hủy diệt vô cùng vô tận. Vực sâu không đáy đáng sợ kia từ trung tâm ma diễm trong lòng bàn tay Dương Phàm bành trướng với tốc độ đáng sợ.

- Không tốt!

Đình Huyền Ngọc cảm thấy một cổ nguy cơ trí mạng, nhớ tới tình cảnh trên vãn Thiên Đại Hội ngày đó khi Dương Phàm thôn phệ Nhất u Ma Diễm của Sở Văn Hàn. Ma diễm đen tối tự nhiên quét tới, trong thời gian ngắn nuốt hết ma uy cùng khí lãng màu đen do Thái cổ Ma Diễm tản mát ra.

”Không tốt. chạy mau!”

Đình Huyền Ngọc vô cùng quyết đoán, thân hình chớp động cả người không ngờ vô thanh vô tức hóa thành một đạo quái phong màu đen, trong phút chốc biến mất vô ảnh vô tung dung nhập vào trong phía chân trời.

- Cái gì?

Dương Phàm vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc, bí thuật này hắn cũng từng thấy Tào Tuân sử dụng qua. Nhưng Đình Huyền Ngọc này chính là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hóa thân thành cổ Ma thực lực lại tăng thêm mấy lần, nếu hắn muốn ngăn cản hẳn nhiên không quá thực tế. Dương Phàm vội vàng triển khai thần thức lại phát hiện Đình Huyền Ngọc kia thông qua loại bí thuật này đã biến mất ở trong phạm vi thần thức của mình.

- Không hổ là Đại phái ma đạo truyền thừa đã lâu, chiến đấu có cổ Ma Thông Linh Thuật, thần thông có Thái cổ Thiên Ma Diễm, thời điểm chạy trốn còn có loại bí thuật quỷ dị này.

Dương Phàm cũng không có ý tứ tiếp tục truy kích. Bằng vào lực lượng bản thân chém giết một gà tu sĩ Kim Đan cùng với đánh lui một gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ thân mang thần thông kinh người. Chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để cho Dương Phàm chấn nhiếp tu sĩ đồng cấp.

”Tuy rằng để tên đó chạy mất nhưng Nhị u Ma Diễm của ta cũng thôn phê một phần ba ma diễm chi lực của hắn.”

Dương Phàm lẳng lặng cảm nhận Nhị u Ma Diễm trong tay, phát hiện trải qua lần cắn nuốt vừa rồi cảnh giới của nó đã được củng cố hơn trước. Giờ phút này Nhị u Ma Diễm của Dương Phàm vẫn còn bị vây trong cảnh giới sơ thành, còn cần phải trải qua một chút tôi luyện nữa, đạt tới mấy cảnh giới đại thành, đại viên mãn mới có thể vượt qua cánh cửa Tam u. Đánh lui tu sĩ Kim Đan trung kỳ Đình Huyền Ngọc này, Dương Phàm lại bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm, mười tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đã chết kia cũng không có bỏ qua.

Nửa giờ sau Dương Phàm gật gật đầu thu hoạch quả thực không tệ thu được hai ba kiện Pháp bảo, những tài liệu linh đan quý hiếm khác cũng không ít. Làm xong những việc này, Dương Phàm cũng không có dừng lại nữa khắc hóa thành một đạo ô quang màu đen xuyên qua nơi hoang dã mệnh mông vô bờ này.

338. Chương 342: Chiến Trường Cổ Tại Triệu Quốc

Đồn đãi rằng tại những niên đại rất xa xôi trước, Vương triều Đại Tàn được xưng là Tiên Tàn thống trị toàn bộ lãnh thổ Đông Thắng Đại Lục diện tích hàng tỷ dặm. Văn minh tu tiên thời kỳ Tiên Tàn đạt tới một cực diện phồn hoa cường thịnh. Nghe nói tu sĩ bậc cao hiếm có ngày nay ở thời kỳ đó nhiều không đếm xuể. Lúc đó nền văn minh tu tiên của Tiên Tàn cổ quốc vô cùng rực rỡ so với Đông Thắng Đại Lục hiện tại đúng là một trời một vực. Đừng nói tu sĩ bậc cao, ngay cả tu sĩ cao nhất trong truyền thuyết ở thời kỳ Tiên Tàn cũng có khối người. Mà nơi này chính là Chiến trường cổ nổi tiếng nhất trong cảnh nội Triệu Quốc.

- Rất cuộc đi tới nơi rồi.

Trong lòng Dương Phàm vẫn có vài phần thương cảm nhàn nhạt như trước. Nhưng nguy cơ cùng áp lực mà Tam u Lão Ma mang tới cho hắn vẫn như cũ không có biến mất. Mặc dù đã rời xa Ngự Dương Quốc trăm vạn dặm, hắn vẫn như cũ có thể cảm nhận được sự tồn tại của Tam u Lão Ma, ít nhất một khái niệm mơ hồ về phương hướng vẫn phải có. Giờ phút này thương thế của Tam u Lão Ma hẳn là đã khôi phục. Dương Phàm không thể trì hoãn nữa cần phải sớm rời khỏi Bắc Tàn. Theo tin tức trong ngọc giản phụ thân lưu lại mà nói. Chiến trường cổ Tiên Tàn này có một Truyền Tống Trận một chiều, có thể truyền tống mình rời xa Bắc Tàn tới một nơi thượng cổ nào đó ở ngoài mấy ức dặm. Chỉ cần đi tới nơi đó, trời đất bao la cho dù Tam u Lão Ma thần thông có cường đại hơn nữa cũng không có khả năng tìm được mình. Dương Phàm hóa thân là thân phận Địch Sư lưng đeo gùi thuốc, vẻ mặt ôn hòa mặc thanh sam giống như gió mát bay đến Chiến trường cổ Tiên Tàn này. Khi bay đến điểm này, sắc mặt hắn khê đổi. Lúc này phía trước bay tới một đội tu sĩ nhân số ước chừng hai mươi mấy người, đầu lĩnh dẫn đội là một lão già Kim Đan Kỳ mặc bố y, khí tức trên người sâu không lường được, mang đến cho Dương Phàm một loại cảm giác nhìn không thấu. Trên thân những tu sĩ này có một cỗ khí tức lăng lệ kiên cường, đều mặc đồng phục lưng đeo bảo kiếm, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Môn phái kiếm tu?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, theo hẳn được biết tại trong Bắc Tàn thập tam quốc, môn phái kiếm tu duy nhất chính là Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

- Người nào? Dám tìm hiểu Chiến trường cổ Tiên Tàn?

Thanh âm lẳng lẽ già cỗi của lão già mặc bố y kia rơi vào trong tai Dương Phàm. Dương Phàm lập tức cảm nhận được một cổ áp lực hùng hậu dồi dào, đây dứt khoát không phải tu sĩ Kim Đan Kỳ bình thường, ít nhất là Kim Đan đại tu sĩ.

Kim Đan đại tu sĩ! Trong cùng giai thì đây tuyệt đối là người có thể uy hiếp đến Dương Phàm.

- Bẩm tiền bối tại hạ chỉ là một Dục Sư dạo chơi các nơi hái thuốc, đúng lúc đi ngang qua Chiến trường cổ Tiên Tàn này thuận tiện quan sát Chiến trường cổ một chút cảm thụ văn minh cùng lịch sử đã từng biến mất.

Dương Phàm không kiêu không siểm nịnh nói.

- Dục Sư?

Lão già mặc bố y kia ánh mắt chớp chớp, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ có thể gặp được một Dục Sư bậc cao trẻ tuổi như thế. Dục Sư bậc cao cho dù đặt tại đại quốc như Triệu Quốc cũng có chút hiếm thấy. Nếu nói đại tu sĩ Kim Đan ở trong Kim Đan bậc cao mười người không có một, như vậy số lượng Dục Sư bậc cao so với tỉ lệ này còn muốn thấp hơn.

Cho nên sau khi biết được thân phận tu vi của Dương Phàm sắc mặt lão già mặc bố y hơi dịu đi một chút:

- Chiến trường cổ Tiên Tàn này bảo lưu lại nhiều bí ẩn thời kỳ thượng cổ, nơi đây còn có rất nhiều bí mật và manh mối còn chờ khám phá. Vì phòng ngừa người ngoài tới phá hỏng di tích lịch sử cùng manh mối nơi này, Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông chúng ta ngày đêm đều có tu sĩ tuần tra thủ hộ. Đạo hữu tốt nhất không nên dừng lại lâu mới tốt

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở tuy nhiên Dương mỗ đối với nơi này cảm thấy hứng thú nếu tiền bối lo lắng có thể để cho một hai tu sĩ của quý phái giám sát tại hạ.

Dương Phàm vẻ mặt ôn hòa nói.

- Việc này

Lão già mặc bố y có chút do dự. Khi hai người nói chuyện với nhau lão già mặc bố y thống lĩnh một đội tu sĩ đã bay đến trước mắt. Ánh mắt Dương Phàm đảo qua chúng tu sĩ đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh uyển chuyển dịu dàng có chút quen mắt. Đó là một nữ tử thanh nhã điềm tĩnh mặc váy dài màu trắng duyên dáng yêu kiều. Nữ tử này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, khác biệt so với nhiều tu sĩ bên cạnh, không có cổ chỉ khí lẳng lẽ nhiếp người kia. Trong sự thanh nhã dịu dàng có vài phần khí chất như thơ như họa. Tuy nhiên, ở giữa hai hàng lông mi của nàng ẩn hàm một loại siêu nhiên không nhiễm bần đất cùng với tự cho mình thanh cao. Sự tồn tại của nàng có vẻ không thích hợp với những tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn còn lại. Thời điểm ở La Sơn Quốc Dương Phàm xuất hiện với thân phận Thạch Thiên Hàn đã từng gặp mặt nàng này một lần nhưng nói chuyện không nhiều lắm. Chỉ là lần này, Dương Phàm không có nhìn thấy phong thái độc đáo bất phàm tại Vũ Thiên Nhai ngày trước.

- Ta thấy các hạ cũng không giống kẻ xấu gì lại là Dục Sư bậc cao hiếm thấy. Không bằng thế này

Lão già mặc bố y đưa mắt đảo qua đoàn người, cuối cùng dừng lại trên người nữ tử thanh nhã khí chất như thơ như họa kia:

- Thi Dao! Người hiểu biết về lịch sử văn minh của Chiến trường cổ này, không bằng ngươi hãy dẫn vị Dương dục sư đây quan sát nơi này đồng thời cùng phụ trách giám sát hành động của hắn.

Đặng Thi Dao hơi chấp tay cử chỉ tao nhã điềm đạm hàm ý chan chứa như thơ ca. Đồng thời, nàng cũng liếc mắt đánh giá Dương Phàm một cái. Dục Sư bậc cao lại trẻ tuổi như thế đúng là hiếm thấy. Toàn bộ Tu Tiên Giới Triệu Quốc sợ rằng cũng tìm không thấy một người. Càng hiếm quý chính là trên người đối phương một mảnh chỉ khí thân thiện tự nhiên, khí chất ôn hòa như gió, hai tròng mắt thâm thúy như sao khuôn mặt góc cạnh rõ ràng tuấn mỹ vô song. Phong độ khí chất diện mạo như vậy, cộng với tu vi siêu

nhân nhất đẳng gần như là sự tồn tại khiến cho những tu sĩ đồng giai phải ngược lên nhìn. Ngay cả Thi Dao siêu nhiên thoát tục tự cho mình thanh cao kia lần đầu gặp mặt cũng không kìm nổi sinh hảo cảm.

- Đa tạ tiền bối phá lệ khai ân.

Dương Phàm thi lễ đối với lão già mặc bố y, biểu tình lộ vẻ cảm kích.

- Ha ha! Dương đạo hữu không cần khách khí như thế. Người là Kim Đan cao giai, là thân phận Được Sư siêu nhiên, cứ gọi ta một tiếng đạo hữu được rồi

Lão già mặc bố y nhẹ nhàng cười. Mà lúc này, Thi Dao kia dáng người phiêu dật như tiên bay ra khỏi đội ngũ đi tới trước mặt Dương Phàm nói:

- Ra mắt tiền bối nơi di tích Chiến trường cổ này ta từng có nghiên cứu qua. Thi Dao có thể dẫn đường cho ngài.

Dương Phàm gật gù đầu, có mỹ nhân đi cùng tự nhiên là chuyện rất tuyệt vời rồi

- Trầm sư bá! Tên Được Sư cao giai kia lai lịch bất minh. Đặng sư muội một mình đi theo hẳn có thể nào yên tâm được không bằng để hai đệ tử đi theo nàng.

Hai gã tu sĩ thanh niên bên cạnh Kim Đan đại tu sĩ họ Trầm chủ động lên tiếng xin đi.

- Được. các người cũng có thể đi phải nhớ không được mạo phạm khách nhân. Nếu có thể kết giao với một Được Sư cao giai đó cũng là một chuyện tốt đối với Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn chúng ta.

Lão già mặc bố y họ Trầm căn dặn.

”Hưu hưu”

Hai gã tu sĩ thanh niên Trúc Cơ hậu kỳ này chủ động phi hành lại đi tại bên cạnh Thi Dao kia.

- Tại hạ Hoàng Phi. ra mắt Dương được sư.

- Tại hạ Vũ Đức ra mắt Được Sư tiền bối.

Hai gã thanh niên vẫn bảo trì sự tôn kính căn bản đối với tu sĩ cao giai.

- Dương được sư. mời!

Đặng Thi Dao nho nhã lễ độ, hai mắt sáng như sao dẫn theo Dương Phàm quan sát toàn bộ Chiến trường cổ này, đồng thời giảng giải một số bí ẩn trong đó. Nếu là bình thường khẳng định Dương Phàm sẽ tràn đầy hứng thú đối với chuyện này. Nhưng hiện tại hẳn đang nóng lòng tìm kiếm cổ Truyền Tổng Trận thần bí nơi Chiến trường cổ, hứng thú trong lòng cũng không lớn. Liên tiếp quan sát ba ngày. Đặng Thi Dao hào hứng không giảm, hai người Hoàng Phi và Vũ Đức vẫn đi theo sau ân cần sẵn đón giống như hai con ruồi vậy. Đối với chuyện này Đặng Thi Dao rõ ràng có chút không kiên nhẫn trong lòng Dương Phàm lại có chút lo lắng:

”Trên ngọc giản phụ thân lưu lại cũng không có miêu tả vị trí cụ thể của cổ Truyền Tổng Trận, bây giờ phải tìm kiếm thế nào đây? Có lẽ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đã giấu kín cổ Truyền Tổng Trận kia cũng không biết chừng.”

Suy nghĩ một chút hẳn vẫn quyết định tìm hiểu từ trong miệng nữ tử Thi Dao này. Nhưng hai người lần đầu gặp mặt mức độ tín nhiệm có hạn, đường đột lên tiếng hỏi không chừng sẽ khiến cho mọi người sinh nghi. Dương Phàm sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, thấy có hai kẻ sách có thể thực hiện. Một là uy hiếp Đặng Thi Dao bắt nàng nói ra vị trí cổ Truyền Tổng Trận nơi Chiến trường cổ này.

Hai là chiếm được cảm tình và tín nhiệm của Đặng Thi Dao sau đó hỏi nàng vị trí cổ Truyền Tổng Trận kia. Kế sách thứ nhất rõ ràng tồn tại rất nhiều mạo hiểm. Chiến trường cổ lệ thuộc đại phái siêu cấp như Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn, hiện tại cũng có cường giả Kiếm tu cấp bậc Kim Đan đại tu sĩ tọa trấn, nếu dùng vũ lực một khi thất bại cho dù có thể chạy trốn cũng sẽ khiến cho Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đề phòng. Sẽ phải thêm người trấn thủ đến lúc đó càng phiền toái hơn. Kế sách thứ hai thì hành không có gì mạo hiểm, cho dù thất bại đến lúc đó mới lại thực hiện kế hoạch thứ nhất cũng chưa muộn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Phàm đại định, trong quá trình cùng quan sát nghiên cứu Chiến trường cổ chủ động tiếp cận Thi Dao kia. Nữ tử thanh nhã tuyệt sắc, khí chất như thơ như họa giống Đặng Thi Dao đủ để khiến cho bất cứ nam tử nào cũng phải động tâm. Đồng thời bản thân Dương Phàm dáng vẻ siêu phàm, khí chất thân ái và tự nhiên, hơn nữa tu vi đạt tới cao giai tự nhiên cũng dễ dàng làm rung động tâm hồn thiếu nữ. Theo Dương Phàm chủ động tiếp cận, Thi Dao vốn tự cho mình thanh cao kia cũng dần dần dao động, sa vào trong vẻ tao nhã cùng cách ăn nói khôi hài của Dương Phàm. Mỗi khi hai người tiếp xúc gần gũi Đặng Thi Dao cảm giác quanh thân mình có một tầng khí tức thiên nhiên tươi mát trong lành bao phủ. Dáng vẻ, khí chất, thân phận, tu vi của Dương Phàm đều hơn xa bất cứ nam tử nào cùng thế hệ với nàng cũng như ngay cả trong ước vọng của nàng.

Dưới tình huống hai phía đều có tình. Dương Phàm và Đặng Thi Dao từ lúc lễ phép nho nhã lúc ban đầu đến ánh mắt e thẹn lẫn trốn, cuối cùng dần dần mạnh dạn nháy mắt đưa tình, quan hệ từ từ gần gũi. Chớp mắt một cái đã là nửa tháng sau Hoàng Phi và Vũ Đức đã thành hai cái bóng đèn lớn trong lòng một mảnh ghen tuông. Tuy nhiên, bọn họ thực sự không sinh nổi bao nhiêu tâm ghen hận. Trước sự chênh lệch thực lực tuyệt đối ngay cả tâm ghen tị cũng khó có thể trỗi dậy. Hai người xám xịt rời đi.

- Các người tại sao đã trở lại rồi?

Lão già mặc bố y họ Trầm ngạc nhiên hỏi. Hai người cúi đầu nói lại sự tình một lần, đại tu sĩ Kim Đan họ Trầm kia cười ha hả:

- Nha đầu Thi Dao kia tự cho mình thanh cao xem thường những tân tú Tu Tiên Giới kia hiện tại không phải cũng bị người hút mất phương tâm hay sao?

Ở phía khác Dương Phàm đang dắt tay Đặng Thi Dao dạo chơi Chiến trường cổ, hai người tình ý triền miên chìm đắm trong bể tình. Dương Phàm cảm thụ được ánh mắt ẩn hàm tình cảm của Đặng Thi Dao trong lòng thấy hồ thẹn, hẳn cũng không phủ nhận chính mình cũng có cảm tình và yêu mến Đặng Thi Dao. Trong khi đó chính mình đang lợi dụng đối phương cũng là một sự thật.

”Ta không thể để phụ thân và Vô Song hy sinh một cách vô ích được.”

Trong lòng Dương Phàm một mảnh kiên định, mặc dù cảm thấy hành vi của mình rất vô sỉ nhưng không thể không tiếp tục hành động. Rốt cuộc một ngày nọ hắn nắm chặt tay Đặng Thi Dao hỏi nàng về truyền tống trận nơi chiến trường cổ.

Quyển 5: Thiên Cầm Nội Hải

339. Chương 343: Cổ Truyền Tổng Trận

Dương Phàm nắm chặt cánh tay Thi Dao trắng như tinh ngọc hai mắt ngưng nhìn giai nhân trước mắt, dung nhan thanh nhã như tranh cùng ý cười vui vẻ, để cho trong lòng hắn có phần không đành lòng. Từ sau Vân Vũ Tịch, Đặng Thi Dao là cô gái thứ hai làm cho Dương Phàm chủ động yêu mến, thật lòng yêu thích. Nàng gần gũi không nhiễm, tự thân thanh cao, thản nhiên như tranh vẽ, giao hòa một thể với khí tức thân hòa của Dương Phàm, hai người dắt tay, giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

- Cổ truyền tổng trận? Dương đại ca làm sao biết bí mật này, đây là cơ mật của Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn. Thi Dao cũng vì thân phận đặc thù lại thêm quen thuộc bí mật chiến trường thượng cổ, mới có thể biết được.

Đặng Thi Dao lần đầu lộ ra vẻ kinh ngạc không khỏi nhìn vào mắt Dương Phàm nhưng chỉ có vài tia hoài nghi liền bị nhu tình như nước hòa tan. Dương Phàm nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, trong mắt một mảnh ôn nhu:

- Hôm nay nơi Bắc Tần có vài thiên tài địa bảo cùng dược liệu quý hiếm đều đã tuyệt chủng, trong lúc vô tình ta biết được sự tồn tại của cổ truyền tổng trận có thể đi thông vùng đất Thượng cổ thần bí. Trong lòng huynh hướng tới một thế ngoại đảo nguyên nồng nặc linh khí, như vậy có thể cùng người ta yêu mến du lịch thế giới mới. Đương nhiên, đây chỉ là huynh hiếu kỳ ảo tưởng mà thôi.

Khuôn mặt trắng như bạch ngọc của Đặng Thi Dao hiện một tia tàn hồng. kinh ngạc nói:

- Mặc dù Thi Dao ở tại Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông, nhưng công pháp muội tu luyện không thuộc đạo kiếm tu. Nghe sư tôn nói Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông cùng với đạo do muội truyền thừa đều đến từ vùng đất Thượng cổ.

- Lại có chuyện như thế? Thảo nào toàn bộ nơi Bắc Tần chỉ thấy được môn phái kiếm như Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông, hóa ra nó là truyền thừa từ vùng đất Thượng cổ thần bí.

Dương Phàm lộ ra vẻ kinh hãi. Khó trách Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông lại phái đại tu sĩ Kim Đan tọa trấn nơi đây, xem ra trong này chắc chắn có bí mật. Đồng thời đáy lòng hắn cũng có nghi hoặc. phụ thân làm sao biết bí mật này?

- Như vậy, Thi Dao, công pháp muội tu luyện là thuộc về đạo nào?

Dương Phàm hiểu kỳ hỏi.

- Nho môn.

Đặng Thi Dao dùng một ngữ khí trang trọng kỳ lạ nói.

- Nho môn?

Dương Phàm vô cùng kinh dị, khó trách trên người Thi Dao có một loại khí tức văn tĩnh như thư quyển thi họa. Thì ra nàng là Nho môn truyền thừa từ cổ xưa. Chỉ là theo Dương Phàm biết tu sĩ Nho môn nơi Bắc Tần đã gần như tuyệt tích. Theo sách cổ ghi chép, ở thời đại Tiên Tần vô cùng xa xôi, một đời Thủy Hoàng chiếu lệnh thiên hạ đốt sách chôn nho diệt tuyệt Nho môn thiên hạ.

Đặng Thi Dao truyền thừa Nho môn đến từ vùng đất Thượng cổ thần bí nơi đó sẽ là một tồn tại thế nào. Trong lòng Dương Phàm lần đầu tiên sinh ra hứng thú hiếu kỳ dày đặc với vùng đất Thượng cổ thần bí. Nếu như có thể đi đến đó một chuyến, có thể tìm ra những bí mật, bí ẩn có liên quan đến cổ quốc Tiên Tần trong con sông lịch sử Đông Thắng Đại Lục.

- Thi Dao. Dương đại ca rất hiếu kỳ với thượng cổ truyền tống trận có thể dẫn huynh đi xem không.

Dương Phàm vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đen của Đặng Thi Dao đưa ra thỉnh cầu của mình.

- Điều này Thượng cổ truyền tống trận chính là nơi cơ mật Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn cũng là cấm địa môn phái không cho phép người ngoài tới gần, ngay cả những đệ tử nội môn chúng ta cũng không ngoại lệ.

Đặng Thi Dao có chút hơi khó. Tuy nhiên. Dương Phàm lại nhiều lần năn nỉ, nàng cuối cùng cũng không cự tuyệt được nam tử trong lòng nàng thỉnh cầu rốt cuộc đáp ứng.

- Muội có thể đáp ứng huynh.

Đặng Thi Dao rốt cuộc đáp ứng. Dương Phàm liền hiện vẻ cười ôm nàng vào lòng, đôi tay lập tức liền không thành thật.

- Dương đại ca, đừng làm như vậy.

Đặng Thi Dao lập tức đẩy Dương Phàm ra, nàng tu luyện công pháp Nho môn hết sức coi trọng lễ nghi, bình thường nắm tay cũng đã đủ làm đỏ mặt tía tai.

- Ha ha. Thi Dao có thể đồng ý, trong lòng Dương đại ca rất vui, đặc Ý quên mất.

Dương Phàm lại kéo tay nàng. Đặng Thi Dao cố tình cự tuyệt, rồi lại không ịn được nhu tình. theo Dương Phàm cùng nhau bay đi chỗ thượng cổ truyền tống trận.

- Dương đại ca. trước khi đi. Thi Dao phải nói rõ một chút.

Đặng Thi Dao kiều dung nghiêm trang nói.

- Thi Dao cứ nói.

Dương Phàm cũng khôi phục thái độ bình thường. Trải qua những ngày này, hắn nhìn ra được Đặng Thi Dao là một cô gái hiếu tri thức lễ nghĩa giống như thực nữ thế tục bình thường không thể quá lỗ mãng với nàng, đặc biệt lúc nói chuyện chính sự.

- Thi Dao dẫn Dương đại ca vào thượng cổ truyền tông trận đã là vi phạm môn quy. Vì vậy, đến lúc đó Dương đại ca chỉ có thể ở trong thời gian nửa chén trà nhỏ, không thể ở lâu. Nếu không thì không chỉ Thi Dao sẽ bị môn quy xử trí ngay cả Dương đại ca cũng sẽ bị trục xuất thậm chí nghiêm phạt.

Đặng Thi Dao căn dặn rõ ràng. Dương Phàm liên tục gật đầu, cười nói:

- Ý tốt của Thi Dao huynh đương nhiên rõ ràng. Dù là bị phạt Dương đại ca cũng nguyện gánh chịu thay muội.

Đặng Thi Dao nghe lời này, trong lòng vừa ngọt vừa ấm áp, có chàng như thế còn có gì không đủ nữa?

Nghĩ đến đây Đặng Thi Dao càng nắm chặt tay, rất sợ Dương Phàm trốn chạy khỏi tay mình. Dương Phàm càng cảm nhận được một cổ ôn nhu thật sâu đó là ái tình nam nữ vô cùng thuần mỹ.

Chỉ tiếc. ở trong tình cảm này, hẳn có chứa tính mục đích nhất định. Nếu không, nhân sinh có một đoạn hồi ức như thế vậy không còn gì tiếc nuối nữa. Phi hành một lát, phía trước xuất hiện một chiếc hồ phạm vi lớn chừng vài dặm. Vừa nhìn chiếc hồ Dương Phàm liền có một loại cảm giác đột ngột. Tu luyện Tiên Hồng Quyết, nắm giữ lực tự nhiên, bất cứ nơi nào không hài hòa đều không thoát khỏi cảm quan của hắn.

- Cổ truyền tông trận khẳng định ở trong hồ này.

Dương Phàm cười khê. Đặng Thi Dao đôi mắt phóng ra tia sáng kỳ dị, kinh dị nói:

- Dương đại ca sao lại biết?

- Chiếc hồ này cùng hoàn cảnh xung quanh không hợp nhau, hơn nữa địa thế hơi cao. rõ ràng là do sức người mở ra. Nó tồn tại, hẳn là vì che giấu thượng cổ truyền tông trận.

Dương Phàm vỗ vế tin nói.

- Dương đại ca nói đúng. truyền tông trận ở ngay trong hồ nước, người ngoài không biết được.

Đặng Thi Dao khoe miệng khê nhếch, mỉm cười nói. Dương Phàm mở ra cảm quan. dung nhập vào trong hồ nước lại phát hiện nơi này có tồn tại cấm chế phong ấn toàn chiếc hồ.

- Nếu đã tới thượng cổ truyền tông trận đương nhiên phải tới gần tham quan không biết Thi Dao có phương pháp gì?

Dương Phàm cười hỏi.

Đặng Thi Dao nhìn vào mắt hắn khê thở dài:

- Người như huynh, không biết làm sao mới thỏa mãn được.

Tuy nhiên, nàng cuối cùng vẫn không làm Dương Phàm thất vọng, tay ngọc vung lên xuất hiện một chiếc ngọc phù màu lam nhỏ.

- Thi Dao có phương pháp mở ra cấm chế?

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ như vậy hành động của mình càng thêm tiện lợi. Nếu như động thủ mạnh mẽ phá cấm chế không những cần thời gian lại còn sẽ kinh động tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn, tất nhiên sẽ dẫn tới lực cản rất lớn với kế hoạch của Dương Phàm.

- Thi Dao khá hiểu lịch sử Đông Thắng Đại Lục, hơn nữa tinh thông đạo trận pháp. tiền bối trong tông môn đặc biệt cho phép muội vào thăm dò chiến trường thượng cổ.

Đặng Thi Dao nhướn miệng cười làm cho Dương Phàm mừng rỡ vô cùng. Đặng Thi Dao chẳng những học thức như biển, thông xưa hiểu nay, còn tinh thông đạo trận pháp. Dương Phàm không khỏi nhớ tới mình ở Thất Thái Thành Bảo Cửu u Bí Cảnh nhận được trận đồ kỳ trận thượng cổ, nếu như giao cho Đặng Thi Dao nghiên cứu nói không chừng có thể một lần nữa chế tạo ra trận phép cường đại cùng loại với Thất Thái Thành Bảo.

- Dương đại ca đi theo muội.

Đặng Thi Dao rút linh khí vào ngọc phù trong tay, một cỗ ánh sáng huyền lam bao phủ quanh hai người.

Vù vù!

Đặng Thi Dao mang theo Dương Phàm tiến vào trong hồ. Cấm chế cường đại phong ấn toàn bộ hồ nước không chút ảnh hưởng tới hai người, xuyên qua thông suốt đi vào trong. Không những vậy, ngay cả nước hồ xung quanh cũng không tới gần hai người.

- Trận pháp xung quanh hồ nước này, thật là kỳ diệu.

Dương Phàm khen không dứt miệng. Mặc dù hắn không tinh thông trận pháp nhưng là nhìn thoáng qua cũng có thể hiểu được chỗ cao minh trong đó. Đặng Thi Dao nghe lời này, vẻ mặt hiện ý cười vui mừng:

- Trận phép này là do muội thiết kế, sau đó do tiên bối trong môn bố trí thành công.

Dương Phàm thần phục không thôi, Đặng Thi Dao nghiên cứu đạo trận pháp vượt xa mình tưởng tượng. Nếu như luyện khí sư có xưng hào đại sư như vậy Đặng Thi Dao ít nhất cũng là đại sư trận pháp. Hai người dắt tay bay vào trong hồ, nhanh chóng đi tới trước một đình đài đặc biệt. Đình đài này đặc biệt ở chỗ bốn phía có chín cây cột, trên mỗi cây cột đều có một con rồng vàng uốn lượn. Chín con rồng vàng, mỗi con đều mở rộng miệng, mơ hồ có thể thấy được hoa văn trận pháp cùng chiếc hổ lô dùng khảm linh thạch, ở giữa đình đài còn có một trận pháp đa dạng phức tạp.

- Đây là truyền tống trận thượng cổ, Thi Dao nghiên cứu nó nhiều năm nhưng chỉ có thể tìm hiểu bốn năm phần huyền ảo. Nếu như có thể cho ta thêm vài chục năm có thể bố trí lại một lần nữa.

Đặng Thi Dao ngừng mắt nhìn trận phép phía trước, trong mắt lóe sáng kỳ dị hiển nhiên rất mê say với nó.

- Chẳng hay trận phép này khởi động như thế nào?

Dương Phàm bình thần hỏi.

- Chỉ cần khảm chín khối thượng phẩm linh thạch vào là có thể khởi động truyền tống trận, một lần có thể truyền tống được ba người. Chẳng qua theo lịch sử vạn năm qua phàm là tu sĩ bước vào truyền tống trận này, cũng không có ai trở về. Thi Dao suy đoán đây là một truyền tống trận đơn hướng, nếu như muội có thể thông hiểu trận pháp này, tiến vào vùng đất thượng cổ, hẳn có thể nối tiếp trận này, trở về Bắc Tản.

Đặng Thi Dao không khỏi suy nghĩ hồi ức, đôi mắt sáng bình tĩnh như một bức họa.

Bộp!

Bỗng nhiên Dương Phàm nâng tay vỗ lên vai nàng. Ngay lập tức một thân pháp lực của Đặng Thi Dao liền bị phong ấn thân người không thể cử động.

- Huynh

Trong mắt Đặng Thi Dao một mảnh kinh ngạc ngơ ngác nhìn Dương Phàm:

- Dương đại ca, huynh

- Thi Dao. xin lỗi.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Mục đích ta tới chiến trường thượng cổ Triệu quốc chính là vì cổ truyền tống trận này.

Dứt lời hắn lấy trong túi trữ vật ra chín khối thượng phẩm linh thạch, mặc dù hắn nhiều lần chém giết cường giả Kim Đan, thượng phẩm linh thạch trong tay cũng cực kỳ có hạn. Dương Phàm lấy một khối thượng phẩm linh thạch, khảm nhập vào trong miệng một con rồng vàng.

Oong!

Rồng vàng hai mắt chợt lóe sáng, một bộ phận trận đồ trên trận pháp cũng dần sáng lên.

- Vì sao?

Đôi mắt sáng Đặng Thi Dao lộ ra bi thống thật sâu nước mắt không khỏi rơi xuống:

- Lẽ nào tất cả trước đó huynh đều chỉ là lợi dụng muội, lừa dối muội?

- Không, Thi Dao, trước đó ta tiếp cận muội là có mục đích nhưng không có chút giả dối. Chỉ là ta phải mượn truyền tông trận này rời khỏi Bắc Tần tránh né truy sát. Đây không chỉ là an nguy của cá nhân ta ta không thể để cho người hý sinh vì ta thất vọng.

Dương Phàm nhanh chóng khảm chín khối linh thạch vào trong miệng chín con rồng vàng. Thoáng chốc toàn bộ trận phép truyền tông trận liền sáng ngời dâng lên một quang sáng trắng mông lung hoa lệ. Dương Phàm không chút nghĩ ngợi liền bước vào trận pháp.

- Dương đại ca. mau thả muội ra.

Đặng Thi Dao mất lệ mông lung kinh hô trong mắt yêu hận giao hòa.

Xoạt!

Ánh sáng lóe lên lưu lại tàn ảnh không rõ của Dương Phàm. Tuy nhiên ngay trước đó, có một tia sáng xanh bắn ra cõi bỏ phong ấn "pháp lực" của Đặng Thi Dao.

- Dương đại ca

Đặng Thi Dao ngơ ngác nhìn truyền tông trận nào còn nửa bóng người. Trong truyền tông trận đã không còn hình bóng ai. Một viên tâm của nàng đã nát ra, thương tâm muốn chết. Dương Phàm đã rời xa nơi Bắc Tần về phần đi nơi nào không ai biết được.

340. Chương 344: Mới Đến Thiên Cầm

"Dao động linh lực này rất kỳ lạ, Không tốt là đến từ cổ truyền tông trận."

Đại tu sĩ Kim Đan biến sắc hóa thành một đạo kiếm quang kinh hồn nhanh chóng bay về phía cổ truyền tông trận.

"Cuối cùng xảy ra chuyện gì? cấm chế bên ngoài cổ truyền tông trận cực kỳ cường đại, cho dù là đại tu sĩ Kim Đan đích thân tới nhất thời nửa khắc cũng khó công phá được?" Đại tu sĩ Kim Đan trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Rất nhanh, hắn nghĩ tới một khả năng.

"Trong tay Thi Dao có ngọc phù mở ra cấm chế nàng cùng được sư bậc cao họ Dương kia ở cùng chỗ hơn nửa người này lai lịch không rõ. Không xong!"

Đại tu sĩ Kim Đan vừa giận vừa sợ dứt khoát thi triển bí thuật; một hơi nhanh chóng lướt qua mấy chục dặm. Chẳng qua khi hắn chạy tới gần hồ nước cổ truyền tông trận dao động đến từ truyền tông trận đã biến mất. Hắn cầm trong tay một chiếc ngọc phù màu lam xuyên qua hồ nước đi tới chỗ truyền tông trận.

Kết quả. làm hắn ngẩn người. Đình đài truyền tông trận một mảnh tĩnh mịch không có một bóng người. Chín con rồng vàng uốn lượn còn tỏa ra một cỗ hơi ấm, hiển nhiên trước đó truyền tông trận đã bị mở ra ở một góc truyền tông trận còn đặt một quả truyền tin phù.

Đại tu sĩ Kim Đan nhặt lấy quả truyền tin phù này, sắc mặt khê biến: "Đây là Thi Dao lưu lại."

Sau đó. hắn liền hóa thành một đạo kiếm quang kinh hồn bay về phía tông môn.

"Đáng hận. thật đáng hận mà. Mấy chục năm trước, cũng có một nam tử họ Dương lừa gạt cảm tình đệ tử phái ta biết được bí mật cổ truyền tông trận. Hiện giờ nghĩ lại tướng mạo hai người cực kỳ tương tự sao ta không nghĩ tới điểm này chứ?"

Đại tu sĩ Kim Đan không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu như chỉ là Dương Phàm mở ra truyền tông trận rời đi, vậy thì cũng thôi không có ảnh hưởng lớn tới Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn. Bởi vì từ khi Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn sáng lập phàm là người tiến vào truyền tông trận này, chưa từng có người trở về. Nhưng vấn đề mấu chốt là: không phải chỉ có một mình Dương Phàm biến mất. ngay cả Đặng Thi Dao cũng đồng loạt biến mất.

"Làm sao bây giờ ta làm sao ăn nói với các trưởng lão Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đây?" Đại tu sĩ Kim Đan trong lòng một mảnh hỗn loạn. Thân phận Đặng Thi Dao ở Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn. không phải chuyện đùa. Dương Phàm cảm giác một trận đầu chói mắt hoa, may là hắn đọc qua thường thức sử dụng truyền

tổng trận nhảm hai mắt lại. Sau một trận rung chuyển kịch liệt, hắn cảm giác thân hình bình ổn lại khôi phục trạng thái bình thường.

”Đây là?”

Dương Phàm mở mắt quét nhìn bốn phía lại phát hiện mình đang đứng trên một mảnh biển rộng sóng biển sôi trào xa xa mơ hồ có thể thấy được hình bóng đảo nhỏ.

Biển rộng?

Đây chính là biển rộng trong truyền thuyết?

Dương Phàm ngửi làn gió biển xa lạ thổi tới, tất cả nơi này đều cho hắn một loại cảm giác xa lạ. Theo hắn biết, Đông Thắng Đại Lục bề ngang hàng tỷ dặm, hải vực hắn là cực kỳ xa xôi, tuyệt đối không chỉ chút khoảng cách hàng tỷ dặm. Đầu tiên, về mặt độ dày linh khí nơi này gấp đôi Bắc Tàn. Bởi vậy kết luận văn minh tu chân nơi đây hẳn cao hơn Bắc Tàn Thập Tam Quốc. Đang lúc hắn bồi hồi không chắc nhìn xung quanh, nước biển dưới chân bỗng cuộn trào.

”Không tốt!”

Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ nguy cơ, thân hình chợt lóe liền lướt đi hai mươi trượng, giữa hư không lóe ra một đạo hình cung màu bạc.

Ầm!

Thoáng cái, trong nước biển chỗ dưới chân hắn bay vọt ra một con cá mập lớn màu trắng bạc dài mười trượng. Hàm răng nhọn máu tanh đập mạnh không khí rung động, bọt nước tung tóe.

”Đây là một con yêu thú cấp ba đỉnh?” Dương Phàm lộ vẻ kinh dị.

- Tu sĩ bậc cao?

Con cá mập lớn màu trắng bạc hiện một tia dị sắc, truyền một cỗ dao động tinh thần kỳ lạ về phía Dương Phàm. Kỳ quái là Dương Phàm có thể nghe hiểu ngôn ngữ của nó. Phát hiện Dương Phàm là tu sĩ bậc cao con cá mập yêu thú cấp ba này lập tức chuẩn bị chạy trốn.

- Đứng lại!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, bỗng vươn tay, Hấp Huyết Xà không một tiếng động trói nó lại.

- Nhân loại! Lẽ nào ngươi dám ngang nhiên hạ thủ với ta ở hải vực này sao?

Con cá mập lớn này rít gào đối với Dương Phàm cũng không quá mức sợ hãi, thậm chí bộ dạng còn ra vẻ không sợ chút nào. Vì vậy Dương Phàm càng cảm thấy cổ quái quát lạnh nói:

- Ta hỏi ngươi, đây là nơi nào?

- Nơi nào?

Lúc này đến phiên con cá mập kỳ quái. nó đương nhiên nói:

- Dương nhiên lãnh địa Thanh Giao Long Tra Phi đại nhân rồi?

- Thanh Giao Long Tra Phi?

Trong lòng Dương Phàm thất kinh trong lòng biết không ổn, chẳng lẽ mình đi vào địa bàn yêu thú?

Nhưng mà hắn lại cảm thấy không đúng, con cá mập này đối với mình tồn tại lại không cảm thấy kỳ quái.

- Cái gì? Ngươi ngay cả Thanh Giao Long Tra Phi đại nhân cũng không biết?

Con cá mập rít gào nói:

- Tu sĩ nhân loại vô tri, ngươi hoàn toàn không biết gì về vùng hải vực này, lại dám xông loạn khắp nơi. Đồng bạn nhân loại của ngươi, thấy tộc yêu thú chúng ta còn phải nhượng bộ lui binh.

- Câm miệng!

Trong mắt Dương Phàm vừa hiện sát khí. Hấp Huyết Xà Tiên trong tay tăng thêm lực độ. Đúng lúc này, hần liền cảm ứng được từ trong biển sâu mấy tia thần thức yếu ớt. Những thần thức này, đều là truyền ra từ những yêu thú cấp hai trở lên. Nhưng mà kỳ quái là những yêu thú này lại không lập tức đi tới ngược lại ở xa như xem kịch vui

- Nói đây là nơi nào?

Dương Phàm lạnh băng nói.

- Đây là Thiên cầm Nội Hải.

Con cá mập bị trói chặt cảm thấy cả người vô lực trong lòng liền sinh ra sợ hãi thật sâu. Tu sĩ nhân loại trước mắt có chút không giống với những tu sĩ nhân loại nó từng thấy. Đồng thời, nó cũng không cách nào hiểu được. Dương Phàm thân ở khu hải vực này, làm sao ngay cả tên hải vực cũng không biết.

- Thiên Cầm Nội Hải?

Dương Phàm cố gắng tìm tòi ký ức nhưng không nghĩ ra được khu vực này.

"Thiên Cầm Nội Hải. nội hải? Nói như vậy nơi này không phải là hải ngoại." Dương Phàm không khỏi thở phào một hơi. Nếu quả thật là hải ngoại, vậy khoảng cách thật quá xa xôi, dù là Dương Phàm thăng cấp Nguyên Anh, không có mấy trăm đến ngàn năm không cách nào trở lại Bắc Tàn Ngư Dương quốc. Đồng thời Dương Phàm cũng phát hiện một chuyện làm hần mừng rỡ, cảm ứng giữa hần với Tam u Lão Ma đã triệt để biến mất. Nói cách khác Dương Phàm hoàn toàn thoát khỏi phạm vi cảm ứng. Bởi vậy cũng có thể thấy được khoảng cách từ Thiên cầm Nội Hải này đến Bắc Tàn Thập Tam Quốc xa xôi cỡ nào.

- Người không biết Thiên cầm Nội Hải, lẽ nào người đến từ lục địa?

Con cá mập hiển nhiên có linh trí nhất định không khỏi kinh hô. Ánh mắt Dương Phàm lạnh lẽo. Hấp Huyết Xà Tiên trên tay đột nhiên vung lên ném nó ra mấy chục trượng.

- Người là sinh linh đầu tiên ta gặp được khi tới Thiên cầm Nội Hải. Dương mỗ tha cho người một mạng.

Dứt lời Dương Phàm chân đạp độn quang xanh lục bay về phía xa. Hần cũng muốn giết người diệt khẩu thể nhưng lúc tra hỏi con cá mập này, ít nhất có mấy trăm đạo thần thức thấy được. Hơn nữa vùng hải vực này vô cùng quỷ dị, thần thức bao phủ mấy chục dặm không thấy một bóng người, hiển nhiên là địa bàn yêu thú. Hần cũng không dám tự ý ra tay. Thấy Dương Phàm rời đi, mấy đạo thần thức xoay quanh nơi này liền thất vọng giống như cảm thấy tiếc nuối Dương Phàm không ra tay giết con cá mập này. Dương Phàm bình yên thoát ly thần thức tập trung của những yêu thú này, cũng không gặp phải yêu thú âm thầm theo dõi truy sát điều này làm cho hần cảm thấy bất ngờ.

Nói chung. Thiên cầm Nội Hải này khắp nơi quỷ dị, Dương Phàm không cách nào giải thích phương thức tồn tại của nó. Dương Phàm tăng tốc độ đồng thời cũng thả ra khí tức cường giả bậc cao để cho các yêu thú âm thầm ẩn nấp dưới biển sâu sinh lòng cổ kỵ không dám ra tay. May mắn. Dương Phàm phi hành mấy chục dặm chỉ cảm ứng được hai yêu tu bậc cao. Chúng nó chỉ dùng thần thức hiếu kỳ quan sát Dương Phàm một lúc, không có ý động thủ. Mục đích của Dương Phàm đương nhiên là một tòa đảo nhỏ trong tầm nhìn phía trước. Đảo nhỏ kia nhìn như rất gần kỳ thật ở xa ngàn dặm. Ước chừng nửa canh giờ sau Dương Phàm cũng không sử dụng tốc độ cao nhất liền đi tới gần hòn đảo nhỏ này. Lúc cách đảo nhỏ gần mười dặm. Dương Phàm mở thần thức đảo qua.

Kết quả làm hần sắc mặt đại biến. Trên đảo nhỏ này, không ngờ sinh tồn rất nhiều yêu thú. Đương nhiên, ngoại trừ yêu thú ra, còn có không ít nhân loại, trong đó cũng bao gồm cả một ít người tu tiên.

"Đây đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhân loại cùng yêu thú cùng tồn tại?" Dương Phàm quả thật khó có thể tiếp thu loại tình huống này. Trải qua một phen quan sát hần phát hiện số lượng nhân loại người phạm là nhiều nhất, tuy nhiên những người này đều ở trạng thái bị nô dịch, về phần người tu tiên, địa vị ở trên đảo nhỏ cũng không cao đối với yêu thú đều rất cung kính.

"Lẽ nào Thiên cầm Nội Hải này là thế giới bị yêu thú thống trị?" Dương Phàm cảm thấy thật khó tin. Theo hần biết, Đông Thắng Đại Lục, tu sĩ nhân loại chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối. Thế nhưng ở Thiên cầm Nội Hải hiển nhiên không phải như vậy. Đương nhiên, tình huống cụ thể là gì, Dương Phàm còn chưa với

kết luận, dù sao hắn chỉ vừa đến Thiên cầm Nội Hải. Dương Phàm suy nghĩ một chút vẫn quyết định lên đảo xem thử, dù sao nơi này cũng có thể thấy hình bóng nhân loại. Hắn thả sức tỏa ra khí tức bậc cao đi tới gần đảo nhỏ này. Hắn tồn tại chỉ khiến cho sinh linh trên đảo kiêng kỵ, nhưng cũng không quá lạ lẫm. Thấy vậy, trong lòng Dương Phàm thả lỏng hạ xuống đảo nhỏ phạm vi trăm dặm này.

- Tiền bối nhân loại này, ngài vừa đến đảo này sao?

Một con mãng xà đen dài chừng mười trượng, toàn thân cuộn quanh một thân đại thụ giao lưu với Dương Phàm. Dương Phàm đã quan sát, phát hiện chỉ có yêu thú cấp hai trở lên mới có bản lĩnh tiến hành câu thông với nhân loại. Trong miệng hoặc tay chúng nó có một hạ châu đặc thù dùng nó phát ra dao động tinh thần đặc biệt cùng giao lưu với nhân loại. Con hắc mãng này là yêu thú cấp ba đỉnh, thực lực cường đại nhất khu đảo nhỏ này.

- Phải. ta vừa mới đến đây.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Ta là linh chủ khu đảo nhỏ này, tu sĩ bậc cao nhân loại tôn quý, nếu ngài có nhu cầu gì có thể đề xuất với ta.

Con hắc mãng này khá khách khí với Dương Phàm.

- Cảm tạ. ta chỉ muốn ở lại đây một thời gian.

Dương Phàm hồi đáp. Vừa đến Thiên cầm Nội Hải không quen nhân sinh. Dương Phàm tự nhiên phải khiêm nhường. Hắc mãng chỉ nói một tiếng với Dương Phàm liền tự nhiên nằm ngủ, bộ dạng rất yên tâm. Dương Phàm liếc nhìn nó về mặt cổ quá đi vào đảo nhỏ. Hắn phải tìm vài tu sĩ nhân loại giao lưu một phen.

341. Chương 345: Phường Thị Đảo Nhỏ

"Thần kinh tên này thô thiển, hay là không hề sợ hãi. Một tu sĩ bậc cao nhân loại tới lãnh địa của nó lại còn có thể ngủ ngon như vậy?"

Dương Phàm quả thật khó có thể lý giải phương thức suy nghĩ của đối phương. Đối lại mình mà nói nếu như mình chỉ là một tu sĩ cấp thấp có một yêu thú bậc cao lai lịch không rõ tới nhà người, thử hỏi dưới tình huống như vậy, người còn có thể ngủ ngon không?

Dương Phàm mở ra thần thức tìm nơi tu sĩ nhân loại tụ tập trên đảo. Dọc theo đường đi, bất luận là yêu thú cấp thấp hay là tu sĩ nhân loại lúc nhìn thấy hắc mãng trong mắt đều hiện một tia kính nể.

Điều này làm cho trong lòng Dương Phàm an tâm một chút. Thiên Cầm Nội Hải tuy khắp nơi lộ ra vẻ quỷ dị, nhưng định luật cường giả làm đầu vẫn không thay đổi.

- Bái kiến tiền bối.

Một thiếu niên Ngưng Thần Kỳ lạnh lợi nhanh chóng chạy tới trước Dương Phàm. Thiếu niên mặc áo gai bộ dạng khoảng mười lăm mười sáu tuổi ánh mắt sáng ngời cổ lấy dũng khí nói chuyện với Dương Phàm nhưng trong lòng vẫn có chút khấn trương. Dương Phàm cười hì hì nhìn hắc mãng tạm thời không lên tiếng. Thấy vậy, trong lòng thiếu niên này hơi định. nói:

- Ta thấy tiền bối vừa đến nơi này, thiếu một người dẫn đường, không bằng để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.

- Ha ha. người rất thông minh cũng rất có dũng khí

Dương Phàm cười khê lộ vẻ khen ngợi. Hắc mãng thân phận tu sĩ bậc cao bước đi trên đảo nhỏ này, các tu sĩ nhân loại đều kính sợ có thừa dám tiếp cận. Còn thiếu niên áo gai này nhìn ra người ta không quen nhân sinh nơi đây cổ lấy dũng khí nói chuyện với tu sĩ Kim Đan bậc cao cao cao tại thượng. Phần dũng khí cơ trí này, thiếu niên bình thường không thể có được.

- Tiền bối khích lệ, tiểu nhân Phó Bình. Gia gia ta đã từng là một vị tu sĩ bậc cao sau đó cùng phụ mẫu ta chết trong hải chiến, chỉ còn ta may mắn tồn tại hậu thế.

Thiếu niên áo gai thần sắc ảm đạm nói đơn giản thân thế của mình với Dương Phàm.

- Thì ra là hậu nhân bậc cao khó trách người còn nhỏ tuổi, đã tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ.

Dương Phàm thoáng than thở. Với tuổi mười lăm mười sáu tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ, nếu đặt ở nơi Bắc Tàn cũng là cấp bậc thiên tài. Nhưng mà ngẫm lại Thiên Cầm Nội Hải, độ dày linh khí gấp đôi Bắc Tàn trong lòng liền cân đối một chút.

- Ta họ Dương, tên Phàm là một được sư, người có thể gọi ta là Dương được sư.

Dương Phàm cười nói.

- Bái kiến Dương được sư.

Thiếu niên Phó Bình lộ vẻ kinh dị, được sư bậc cao ở Thiên cầm Nội Hải cũng rất hiếm thấy.

- Đi theo ta. Dương mỗ có chuyện muốn hỏi người.

Dương Phàm dẫn Phó Bình tới một góc vắng, vung tay vẽ giữa hư không, bố trí một tầng cấm chế để ngừa người ngoài nhìn xem. Sau đó. Dương Phàm bắt đầu hỏi Phó Bình những vấn đề của mình. Phó Bình đương nhiên có hỏi tất đáp, đồng thời trong lòng cũng rất kỳ quái. Vị được sư bậc cao này hỏi đều là những vấn đề có tính thường thức. Đương nhiên, hẳn nghi hoặc chỉ đặt dưới đáy lòng không dám hỏi nhiều. Ước chừng nửa canh giờ sau Dương Phàm thở ra một hơi dài thu hồi cấm chế xung quanh. Trải qua một phen giao lưu hẳn đã có lý giải nhất định với thế cục Thiên cầm Nội Hải.

Thế cục Thiên cầm Nội Hải cùng Bắc Tàn Thập Tam Quốc quả nhiên bất đồng. Nơi này là nội hải không phải nơi đất liền, thế lực yêu tộc cao hơn nhân loại một bậc. Dùng lời Phó Bình mà nói. Thiên cầm Nội Hải vô biên vô hạn này, chín mươi chín phần trăm khu vực đều thuộc bộ tộc yêu thú.

- Như vậy nhân loại sinh tồn ở nơi nào? Lẽ nào đều bị yêu thú thống trị?

Dương Phàm cảm thấy không thể tin được. Người phạm cùng tu sĩ cấp thấp có thể sẽ thuần phục yêu thú thống trị nhưng Kim Đan bậc cao, thậm chí Nguyên Anh bậc cao bọn họ đâu phải loại người dễ chơi. Cảnh giới tu vi càng cao liền càng không thích bị người quản thúc.

- Thiên Cầm Nội Hải. chín mươi chín phần trăm khu vực đều thuộc về yêu tộc điều này không sai. Nhưng tu sĩ là nhân loại vẫn có thể sinh tồn ở vùng hải vực này. Chỉ cần không chủ động sát hại yêu tu Thiên cầm Liên Minh sẽ bình yên vô sự, trừ khi gặp phải mãnh thú không lệ thuộc vào Liên minh.

Phó Bình đáp.

- Nhân loại không có bao nhiêu địa bàn thuộc về mình, coi như là sinh tồn bình yên, cũng là thuần phục dưới yêu thú thống trị, điều này có khác gì tham sống sợ chết chứ?

Khóe miệng Dương Phàm hơi hiện một tia trào phúng.

- Đúng vậy, chính là tham sống sợ chết.

Trên mặt Phó Bình lộ ra vài phần giận dữ kích động:

- Cho nên ta hy vọng tiền bối có thể mang theo ta rời khỏi đảo nhỏ này.

- Rời khỏi đảo nhỏ? Vậy là có ý gì? Lẽ nào rời khỏi đảo nhỏ là có thể thu được tự do.

Dương Phàm càng hồ đồ. Đảo nhỏ Thiên cầm Nội Hải đều bị yêu tộc chiếm lĩnh, chẳng lẽ còn muốn sinh tồn trên biển rộng mênh mông hay sao.

- Hồi bẩm tiền bối, tu sĩ chân chính có quyền tự do không bị yêu thú thống trị đều sinh tồn trên hải vực vô biên. Bọn họ đều sinh hoạt ở trên các Pháp Khí đi trên nước cỡ lớn như "Pháo đài trên biển", "Chiến thuyền trên biển".

Phó Bình bắt đầu nồng nhiệt giải thích.

Thì ra các tu sĩ nhân loại cũng có địa bàn của mình nhưng mà cũng là trôi nổi trên biển rộng vô biên. Căn cứ địa nhân loại nổi danh nhất là "Nhất đảo, tứ thành, một trăm lẻ tám thần thuyền".

Nhất đảo: đó là Vinh Hằng Đảo, một tòa đảo cỡ lớn phạm vi mấy chục vạn dặm trôi giữa hải vực vô biên, có Vinh Hằng Trận Địa lực phòng ngự cực mạnh, hàng tỷ yêu thú cũng không thể công phá.

Tứ thành: là bốn tòa thành trì cỡ lớn có thể di động trên biển, mỗi tòa thành trì lớn mấy ngàn dặm, có thể chìm xuống đáy biển. Lực phòng ngự bốn tòa thành cũng rất mạnh, mỗi tòa thành đều có mấy vị cường giả Nguyên Anh Kỳ tọa trấn cũng là Thánh địa tu sĩ Thiên cầm Nội Hải hướng tới.

Một trăm lẻ tám thần thuyền: đây là chỉ số lượng, là một trăm lẻ tám chiếc Pháp Bảo nổi trên nước cường đại, mỗi một chiếc đều có thể chịu tải mấy vạn tu sĩ quy mô cực lớn, xuất quỷ nhập thần, vị trí trôi nổi không ngừng. Một trăm lẻ tám thần thuyền, mỗi một chiếc đều là pháo đài trên biển lực phòng ngự cường đại, mặc dù tạo thành một trận gió tanh mưa máu cũng có thể ung dung bỏ chạy.

Đương nhiên. "Nhất đảo, tứ thành, một trăm lẻ tám thần thuyền" chính là căn cứ địa nhân loại có danh tiếng thực lực hùng hậu ở trên hải vực vô biên này, còn có ngàn vạn pháo đài trên biển. chúng đều là nơi đất lành của tu sĩ nhân loại. Những tin tức trên đều là Dương Phàm biết từ miệng Phó Bình, về phần giữa nhân loại cùng cao tầng yêu tộc đạt thành hiệp nghị ước định gì, lại làm sao bình yên tồn tại từ xa xưa như thế vậy Phó Bình không có khả năng biết được. Mặc dù gia gia Phó Bình là tu sĩ bậc cao, hẳn là một thiếu niên mười sáu tuổi tu sĩ cấp thấp, tin tức biết được cũng cực kỳ có hạn. Bởi vì hẳn cũng quanh năm ở trên hòn đảo nhỏ này, bị yêu tộc quản thúc. Muốn thoát ly yêu tộc thống trị chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất: tu luyện đến bậc cao, như vậy có thể bảo đảm an toàn cơ bản một mình chạy khỏi hải vực tìm được căn cứ địa tu sĩ nhân loại gia nhập vào đó, được một vùng đất an bình. Có người nói tu sĩ dưới bậc cao một mình rời bến rất ít có khả năng còn sống trở về.

Thứ hai có chiến thuyền trên biển hay pháo đài trên biển đi ngang qua đảo nhỏ cùng giao dịch tài nguyên với đảo. Tuy nhiên, xác suất xuất hiện chiến thuyền cùng pháo đài trên biển tương đối thấp, có thể mấy chục năm mới gặp một lần. Hơn nữa một hòn đảo nhỏ bé chật hẹp như vậy, không có tài nguyên gì, ngay cả pháo đài trên biển có đi ngang qua cũng chưa chắc sẽ dừng lại.

Mặc kệ là tu luyện đến bậc cao hay là đợi pháo đài trên biển đi ngang qua đều hết sức khó khăn. Vì vậy, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ cấp thấp trên đảo mà nói, tự do chân chính khó có thể với tới

ở trong lãnh địa yêu thú hơi có chút vô ý, đắc tội lĩnh chủ tính tình táo bạo liền có thể bị yêu thú ăn tươi nuốt sống, kết cục tuyệt đối thê thảm. Vì vậy ngày thường, những tu sĩ bậc thấp bọn họ đối với yêu thú trên đảo đều cung kính có thừa.

Sau khi hiểu rõ tình huống sơ bộ, trong lòng Dương Phàm đã định. nói với Phó Bình:

- Người dẫn ta đi phường thị giao dịch trên đảo xem thử.

Dương Phàm biết, đại đa số yêu tộc đều sinh tồn ở trong biển hoặc trên cao, đảo nhỏ tồn tại là vì xúc tiến thương nghiệp mậu dịch giữa nhân loại cùng yêu tộc. Yêu tộc cấp thấp thiếu linh trí. cần một loại Khai Linh Thạch xúc tiến khai phá linh trí, chỉ có yêu thú cấp hai trở lên sau khi thần thức rời thể tương đương với tu sĩ Nguyên Thần Kỳ mới có thể sử dụng Khai Linh Thạch thấp kém. Một khi khai linh thành công là có thể thoát ly phạm trù mãnh thú trở thành một thành viên của Liên Minh Thiên cầm Yêu Tộc. Yêu thú sau khi khai linh có trí lực cùng lý trí nhất định sẽ không tùy ý công kích nhân loại. Lại còn có thể tăng cường năng lực học tập tu luyện, đây cũng là một trong những nguyên nhân là nhân loại có thể cùng tồn tại với yêu tộc.

Ngoài ra Thông Ngôn Châu cũng là một loại đạo cụ giao lưu giữa yêu thú cùng nhân loại, cùng là những hạt châu mà Dương Phàm thấy yêu thú mang theo người. Khai Linh Thạch, Thông Ngôn Châu cùng với các Pháp Khí, Pháp Bảo, các loại đạo cụ linh đan khác đều là do tu sĩ nhân loại sản xuất. Bởi vì những kỹ nghệ tương đối tinh vi, đa số yêu tộc cấp thấp không cách nào đảm nhiệm được. Còn Với yêu tu cấp cao mặc dù có năng lực luyện khí, luyện đan nhưng so sánh với tu sĩ cùng nhân loại cùng cấp, vẫn có khác nhau rất lớn. Trừ khi đạt tới yêu thú cấp năm. Hóa Hình Kỳ. Thế nhưng con số yêu thú Hóa Hình Kỳ ở Thiên cầm Nội Hải cũng cực kỳ thưa thớt, giống như địa vị lão quái Nguyên Anh Kỳ ở trong tu sĩ nhân loại. Yêu

tộc có tài nguyên đất đai, tu sĩ nhân loại nắm giữ thủ đoạn kỹ xảo, vì vậy liên duy trì cân đối đặc biệt ở Thiên cầm Nội Hải.

Mậu dịch thương nghiệp trên biển cũng trở thành trọng yếu nhất. Mang theo lòng hiếu kỳ này, Dương Phàm để Phó Bình dẫn mình đi tới con đường giao dịch phồn hoa nhất đảo. Hai bên đường phòng ốc cao chót vót hơi thô ráp nhưng cao lớn hùng vĩ. Dương Phàm cũng nhìn thấy mấy chục người phàm đang xây dựng phòng ốc cho yêu thú. Bởi vì nguyên nhân yêu thú cùng nhân loại cùng tồn tại, phòng ốc trên đảo đều cực kỳ to lớn.

Nhìn những người phàm bị yêu tộc nô dịch thống trị, trong lòng Dương Phàm không có tư vị gì. Nhưng bằng lực lượng của hắn còn xa mới thay đổi được đại cục Thiên cầm Nội Hải.

- Dương được sư, mời. Nơi đây là phường thị giao dịch lớn nhất đảo nhỏ này.

Phó Bình cung kính dẫn Dương Phàm vào một tòa kiến trúc hùng vĩ cao hai mươi trượng. Bên trong là phòng khách cực kỳ trống trải, giống như một quảng trường cỡ nhỏ, bên trong đủ loại yêu thú hình dáng kỳ quái: hoặc rắn hoặc hổ hoặc cá hoặc tôm, rùa, ưng khổng lồ, măng xà cái gì cũng có.

Dương Phàm vừa nhìn tràng diện vô cùng kinh ngạc.

342. Chương 346: Duyên Thọ Đan

Các yêu thú cũng bán ra tài liệu tu tiên, mua từ trong tay tu sĩ nhân loại các loại đạo cụ sau khi luyện chế gia công như là linh đan, phù triện, Pháp Khí đủ mọi loại.

Tu sĩ nhân loại lại mua nguyên vật liệu từ trong tay yêu thú bao gồm thiên tài địa bảo, các loại linh thạch, tài liệu luyện khí, kim loại, khoáng thạch, tài liệu luyện đan bao gồm những kỳ hoa dị thảo, các loại dược liệu

Trong đại sảnh. có một ngư nhân và thiết giáp cự giải (người cá và người cua), phụ trách tuần tra duy trì trật tự phường thị. Bước vào phường thị cỡ lớn trên đảo, suy nghĩ của Dương Phàm bị phá vỡ lần nữa. Nhìn những yêu thú sống hòa thuận với tu sĩ nhân loại, bộ dạng thấy mãi là quen Dương Phàm không khỏi chặc chặc làm kỳ.

- Khối san hô biển sâu này ít nhất có thể bán được mười khối linh thạch, một khối cũng không thiếu được. Đây là mẹ của ta nói, tu sĩ nhân loại giáo hoạt ngàn vạn lần không được mắc lừa.

Một con gấu lớn hàm hậu nửa nằm trên mặt đất nói với tu sĩ đối diện.

- Vị Hùng lão ca này, san hô biển sâu bình thường đúng là có thể bán hai mươi thể nhưng ngài xem khối này, bên trên có một tầng hắc ban, phẩm chất không tốt bình thường cũng chỉ có thể bán năm khối linh thạch. Vừa lúc ta thiếu loại san hô này làm nguyên liệu, tiện nghi cho người, tám khối linh thạch.

Một lão già Ngưng Thần Kỳ, thần quang giả dối nói.

Cuối cùng con gấu lớn hàm hậu này vẫn là trí lực không đủ bị lão già Ngưng Thần Kỳ mài cứng mài mềm rồi cuộc bán ra khối san hô biển sâu với giá tám khối linh thạch. Dương Phàm nhìn tình huống này ở trong mắt không khỏi buồn cười. Tầng hắc ban trên san hô kia rõ ràng là ngọc san hô sinh trưởng đến mức tận cùng hình thành, giá trị ít nhất tăng vọt mấy lần. Con gấu lớn hàm hậu này rõ ràng là bị lừa gạt rồi. Lão già Ngưng Thần Kỳ thu hồi san hô, vẻ mặt mừng rỡ, nhưng mà lão nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt của Dương Phàm không khỏi kinh hãi:

- Tu sĩ tu sĩ bậc cao.

Dương Phàm không để ý đến lão mà chậm rãi dạo quanh đại sảnh muốn nhìn xem có tài liệu mình cần hay không. Xét thấy chúng tu sĩ yêu tộc rất cố kỵ thân phận bậc cao của mình. Dương Phàm thu liễm khí tức áp chế tu vi ở cảnh giới Trúc Cơ. Bước đi một hồi trong mắt Dương Phàm hiện một tia quang mang kỳ dị. Hắn kinh ngạc phát hiện có một số tài liệu vô cùng hiếm thấy ở nơi Bắc Tàn, ở nơi nội hải này căn bản là hàng vỉa hè không có giá trị. Ví dụ như hắn vừa thấy một viên trân châu tỏa sáng êm dịu chính là tài liệu luyện đan thượng đẳng. Đặt ở Bắc Tàn ít nhất trị giá mấy chục linh thạch, thế nhưng ở nơi này chỉ đáng

giá mấy khối linh thạch. Ngoài ra có vài khoáng thạch kim loại được liệu hiếm thấy ở Bắc Tần, ở nơi này đồng dạng cũng không đáng tiền. Thấy tình cảnh này, Dương Phàm không khỏi hai mắt tỏa sáng. Nếu như mình có cơ hội trở về Bắc Tần vậy còn không giàu to sao?

Lúc đi tới một chỗ thân thể Dương Phàm không khỏi ngừng lại hẳn thấy được nửa đoạn rễ cây.

”Đây đây là rễ cây Ngô Khuyết Thụ!” Dương Phàm kinh dị không thôi.

Vật này chính là một trong những tài liệu luyện chế Duyên Thọ Đan. Dương Phàm đã gần như tập đủ tài liệu luyện chế Duyên Thọ Đan, chỉ có Ngô Khuyết Thụ này là không có tin tức. Không ngờ tới ở nơi nội hải này, thoáng cái liền gặp được.

- Vật này giao dịch thế nào?

Dương Phàm cúi người xuống, nhìn một con rùa lười biếng đối diện hỏi. Con rùa này là yêu thú cấp hai liếc Dương Phàm. nói:

- Một khối linh thạch, mười cọng.

Mười cọng một khối linh thạch? Dương Phàm ngây dại. Đây quả thật quá rẻ mạt mà!

Tài liệu tìm cả Ngự Dương Quốc cũng không thấy, ở nơi này hoàn toàn giống như rác rưởi vậy.

- Một khối linh thạch, mười cọng, đây là giá thấp nhất.

Con rùa vẫn lười biếng nói.

- Vật này có lai lịch và công dụng gì?

Dương Phàm bình tĩnh hỏi.

- Rễ cây Ngô Khuyết Thụ công dụng là được liệu.

Còn rùa đáp.

- Ta mua mười cọng.

Dương Phàm quyết đoán thanh toán một khối linh thạch. Sau đó lại hỏi:

- Người có Ngô Khuyết Thụ hay không, ta muốn vài cây.

- Trong biển nơi này có, muốn thì tự mình đi chặt, ta cũng không có công cụ cường đại như vậy.

Con rùa trợn trắng mắt liền không nói một lời.

- Dương được sư. Ngô Khuyết Thụ này có ở đáy biển gần đây, ta biết chỗ đó.

Phó Bình đáp.

- Hai vị, các người muốn đi đáy biển? Chỗ ta có một viên Tị Thủy Châu, mười khối linh thạch một viên.

Một tu sĩ nhân loại bên cạnh, lỗ tai rất thính, lập tức đề cử đạo cụ của mình với Dương Phàm.

- Tị Thủy Châu? Mới mười khối linh thạch một viên?

Dương Phàm lộ vẻ nghi vấn:

- Tị Thủy Châu đó là chí bảo trong truyền thuyết mà.

- Hắc hắc, của ta là Tị Thủy Châu kém chất lượng, ngay cả hàng phỉ chế cũng không tính được. Mang theo nó tiến vào trong biển, rót vào linh khí có thể ngăn cách dòng nước nhưng không thể giảm bớt áp lực có thể dùng trong biển ba ngày ba đêm.

Tu sĩ nhân loại này giải thích.

Dương Phàm không khỏi buồn cười:

- Ta mua hai viên thử xem.

Tị Thủy Châu trong truyền thuyết, chỉ cần mang theo bên người, không cần rót vào linh khí liền có thể tự chủ ngăn cách dòng nước thậm chí tách khỏi tầng nước. Công hiệu cường đại nhất chính là khi lặn xuống biển sâu có thể chống đỡ áp lực.

Thử nghĩ khi tu sĩ nhân loại lặn xuống nước sâu mấy ngàn trượng, thậm chí mấy trăm dặm, áp lực nước phải chịu đựng đầu chỉ mấy ngàn vạn cân?

Mua hai viên Tị Thủy Châu thấp kém, Dương Phàm lại dạo quanh phường thị giao dịch nửa ngày, mua không ít tài liệu cần thiết. Khi Dương Phàm rời phường thị sắc trời đã tối

- Dương được sư. nếu có thể thì mời ngài tới nhà ta.

Phó Bình nói.

- Được!

Dương Phàm gật đầu, hẳn cũng quyết định ở lại đảo nhỏ này một thời gian mới dự tính tiếp. Chỗ Phó Bình ở phía bắc đảo là một động phủ giữa vùng núi non.

- Tỷ tỷ, đệ đã trở về, còn dẫn theo khách quý.

Phó Bình thi triển pháp quyết mở cấm chế xung quanh động phủ.

- Hôm nay sao lại về trễ như vậy?

Trong động phủ truyền ra một giọng nói mềm mại êm tai, sau đó một cô gái tú lệ mắt ngọc mày ngài bước ra. Không nói là tuyệt sắc, tư sắc trung thượng, nhưng đôi mắt sáng lộ ra vài phần linh động thông tuệ. Lần đầu thấy cô gái này, Dương Phàm không khỏi nhớ tới muội muội Dương Tuệ Tâm. Không biết sau khi mình rời đi. nàng có sống tốt hay không. Từ trong thư của phụ thân biết được Dương Tuệ Tâm kỳ thật cũng là muội muội thân sinh với mình.

- Tỷ tỷ, đệ giới thiệu cho tỷ, đây là Dương được sư, tới từ ngoài đảo.

Phó Bình thoáng có vẻ hưng phấn nói. Trong ánh mắt sáng ngời của thiếu nữ lộ ra vẻ suy tư có một tia đề phòng với Dương Phàm, dịu dàng hành lễ:

- Tiểu nữ Phó Tuyết, ra mắt Dương được sư.

- Ha ha. cô nương miễn lễ. Dương mõ ở đảo này chỉ dừng lại tối đa vài ngày liền sẽ rời đi.

Dương Phàm cười nói.

Ánh mắt hắn đảo qua hai tỷ muội này, đều có tu vi Ngưng Thần trung kỳ, tư chất thượng giai thông minh hơn người. Phó Tuyết nghe nói Dương Phàm sẽ rời đảo đôi mắt sáng hiện một tia kinh dị trao đổi một ánh mắt với đệ đệ.

- Mời tiền bối.

Hai tỷ đệ Phó Tuyết Phó Bình nghênh đón Dương Phàm vào động phủ. Dương Phàm thoáng quan sát, động phủ bố trí tinh xảo ấm áp, bên trong còn có phòng luyện đan, thư phòng, phòng luyện công, phòng tài liệu

Thiếu nữ Phó Tuyết này khắp nơi đều lộ ra trí tuệ, có lẽ động phủ này là do nàng bố trí. Dương Phàm khách quý vừa đến Thiên cầm Nội Hải được hai tỷ đệ dốc lòng khoản đãi dâng lên rượu ngon cùng đặc sản biển. Dương Phàm khó có thể yên ổn liền không khách khí hưởng thụ. Ba ngày liên tiếp Dương Phàm đã thích ứng sinh hoạt trên đảo này. Sau khi Phó Tuyết biết được Dương Phàm là được sư bậc cao không khỏi kích động quỳ trước mặt Dương Phàm:

- Khẩn cầu tiền bối dẫn hai tỷ đệ chúng ta rời đảo dù là sau này để hai chúng ta làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện.

Trường kỳ sinh tồn ở địa bàn yêu thú, có thể nói lòng luôn sợ hãi, đa số tu sĩ bậc thấp đều bức thiết hy vọng tìm được căn cứ địa nhân loại hay pháo đài trên biển.

- Chuyện này ta cũng không nắm chắc lắm qua một thời gian rồi nói.

Dương Phàm khẽ thở dài. Sau đó hắn bắt đầu luyện đan chế được ở động phủ. Dương Phàm muốn luyện chế rất nhiều linh đan, có thứ là vì sinh tồn cũng có thứ vì bán ra dùng cho chuyện khác. Trong đó, Duyên Thọ Đan cùng Trúc Cơ Đan đều là một trong linh đan Dương Phàm muốn luyện chế lần này. Đặc biệt là Duyên Thọ Đan giá trị quả thật không thể đánh giá. Tu sĩ nhân loại thọ mệnh có hạn, tu sĩ bậc thấp chỉ có trăm năm đến hai trăm năm. Kim Đan bậc cao cũng mới khoảng năm trăm năm. Nguyên Anh bậc cao có thọ nguyên hơn ngàn năm. Tiên lộ dài đằng đẵng, chỉ cần không thể tiến lên một bước tăng lên, thọ nguyên cuối cùng sẽ có ngày đạt tới hạn mức cao nhất. Đối với tu sĩ thọ nguyên không cạn đại nạn đã tới, thọ nguyên gần như ngang giá với sinh mệnh. Dương Phàm thử luyện đan khắp nơi cùng lúc là vì nâng cao năng lực sinh tồn bản thân mặt khác cũng là vì khảo nghiệm hai người Phó Bình, Phó Tuyết.

- Ta muốn chuyên tâm luyện đan luyện được, hai người các người trợ giúp một chút.

Dương Phàm bình thản như không nói.

- Vâng.

Phó Tuyết cùng Phó Bình vô cùng mừng rỡ, đây là một cơ hội hiếm có mà. Mặc dù chỉ có thể trở thành một được đồng trợ thủ cho Dương Phàm bọn họ cũng có hy vọng thoát khỏi hòn đảo bị yêu thú thống trị. Vì vậy, trong lúc luyện đan luyện được. hai người đặc biệt cố gắng. Đồng thời Dương Phàm cũng phát hiện hai người đều có tạo nghệ nhất định trên phương diện luyện đan. Sau đó hắn mới biết, tu sĩ cấp thấp ở Thiên cầm Nội Hải vì sinh tồn và theo đuổi tự do đều có tài nghệ luyện khí hay luyện đan nhất định. Nói chung, phải có thủ đoạn kỳ thuật riêng mình mới tranh thủ kiếm đủ linh thạch, đổi lấy tự do. Nhoáng cái hai tháng đã trôi qua. Trong lúc này, Dương Phàm luyện chế không dưới mười mấy loại linh đan linh dược bao gồm: Duyên Thọ Đan, Trúc Cơ Đan, trung phẩm Ngưng Thần Đan, thượng phẩm Ngưng Thần Đan, Hồi Xuân Đan, Kim Sang Dược độc môn Tiên Hồng, Giải Độc Đan, Liệu Thương Đan, Hồi Khí Đan, Tẩy Tủy Đan, Hồi Nguyên Đan

Ngoài ra. còn có một chút linh đan nhằm vào hoàn cảnh địa lý đặc thù ví dụ như Hàn Túc Đan sử dụng trong Hàn Băng Động khi trước. Trải qua hai tháng tới luyện Phó Tuyết, Phó Bình cuối cùng cũng kiến thức được phép quyết luyện đan của Dương Phàm nghịch thiên ra sao học được rất nhiều từ đó. Hơn nữa Dương Phàm luyện chế ra một số linh đan làm cho bọn họ khiếp sợ.

Từng có một ngày Dương Phàm mở lò lại luyện ra bốn năm viên Trúc Cơ Đan để cho hai người triệt để thuần phục càng kiên định cách nghĩ đi theo Dương Phàm.

- Xem ra nên rời đảo rồi, địa bàn yêu thú cuối cùng không phải nơi an thân. Một ngày, Dương Phàm nói với Phó Tuyết Phó Bình.

- Lễ nào tiền bối có chiến thuyền trên biển hay sao?

Phó Tuyết mừng rỡ nói.

- Chiến thuyền trên biển?

Trong mắt Dương Phàm xẹt qua một tia sáng kỳ dị:

- Ai nói ta không có.

Dứt lời hắn bỗng vùng tay lên. Trước mặt xuất hiện một con thuyền thiết giáp to lớn dài đến ba mươi trượng, cao tới hai mươi trượng.

343. Chương 347: Trân Thú Biển Sâu

Phó Bình cùng Phó Tuyết vừa thấy chiếc thuyền khổng lồ này, cũng vô cùng kinh dị lộ ra vẻ khiếp sợ. Dương Phàm đã tính trước Thiên Hành Chu ở trong Thiên cầm Nội Hải này cũng tính là một chiếc thuyền lớn nhưng đặt trong hải vực khẳng định không tính là gì cả. Tuy nhiên hắn cũng không hy vọng xa vời Thiên Hành Chu có thể sánh vai với chiến thuyền cùng pháo đài trên biển, hắn chỉ muốn xác định một chuyện là Thiên Hành Chu có thể chạy được trên biển rộng hay không.

- Dương dược sư ngài cũng có chiến thuyền trên biển của mình thật là tài quá.

Phó Bình sợ hãi than. Dương Phàm biết bọn họ là hậu nhân bậc cao khổng định đã từng sinh hoạt ở pháo đài trên biển.

- Không biết chiến thuyền của ta có thể chạy được trên hải vực hay không?

Dương Phàm dò hỏi. Đối với điểm này hẳn cần phải xác định một chút. Hải vực vô tận này, không biết nguy hiểm tuyệt đối không thể so sánh với Thanh Giang Hà.

Phó Tuyết nhướn miệng cười:

- ở tình huống bình thường, đã đủ để chịu được. Chỉ cần không đi vào hiểm cảnh trên biển hay là gặp phải đại hải nan (đại tai nạn trên biển) hai mươi năm một lần.

Nghe lời này, trong lòng Dương Phàm hơi định liên hiệp kỳ hỏi:

- Đại hải nan theo như cô nói rốt cuộc là thứ gì?

- Ta cũng không rõ lắm, dù sao thì mỗi hai mươi năm toàn Thiên cầm Nội Hải đều sẽ có một lần đại hải nan. Mỗi lúc đó hải vực đều sẽ sinh ra bão lốc cùng ngàn vạn hung thú chém giết lên đảo.

Phó Tuyết hàng mi nhú lại, tu vi của nàng có hạn đối với truyền thuyết đại hải nan cũng chỉ là kiến thức nửa vời.

Phó Bình cười hì hì nói:

- Ta đã từng nghe gia gia nói có thể là yêu tu đỉnh cấp hải ngoại dùng một dạng tiên khí rơi lạc ở hạ giới thì triển đại thần thông, do đó dẫn phát đại nạn nội hải.

- Yêu tu đỉnh cấp hải ngoại? Tiên khí?

Dương Phàm buồn cười, chỉ coi đây là truyền thuyết, cũng không để trong lòng. Không nói chuyện tiên khí thượng giới chỉ nói yêu tu đỉnh cấp hay tu sĩ đỉnh cấp ở trong lịch sử trăm vạn năm nơi Bắc Tàn đều không hề thấy bất kỳ ghi chép nào.

- Hắc hắc. đây chỉ là truyền thuyết truyền lưu mấy chục vạn năm ở Thiên cầm Nội Hải.

Phó Bình cười xấu hổ. Đối với truyền thuyết, đa số mọi người chỉ ôm thái độ nửa tin nửa ngờ, ngay cả Dương Phàm cũng không ngoại lệ.

- Được rồi, trước tiên mặc kệ những truyền thuyết này, chúng ta phải chuẩn bị ra biển.

Dương Phàm nhàn nhạt nói. nhẹ nhàng vung tay áo. Thiên Hành Chu khổng lồ như vậy liền bị hấp thu đi. Thủ đoạn thần thông như vậy, để cho Phó Tuyết Phó Bình than thở không thôi. Muốn thu một thứ khổng lồ như vậy, tu sĩ bình thường căn bản không thể làm được. Hơn nữa. muốn dung nạp một thứ khổng lồ như thế. tu tiên giới cũng hiếm có túi trữ vật lớn như vậy.

- Được sư. ngài nguyện ý dẫn chúng ta ra biển sao?

Phó Bình có chút thấp thỏm nói.

- ừ, từ hôm nay trở đi, hai người các ngươi phụ trách làm được đồng cho ta. Nếu các ngươi biểu hiện tốt sau này có thể phá lệ thu các người làm đệ tử kỷ danh.

Dương Phàm cười nói.

- Tạ ơn được sư đại nhân.

Hai người Phó Tuyết cùng Phó Bình vội bái tạ. Dương Phàm cười khẽ nói với Phó Bình:

- Trước khi rời đi. người dẫn ta đi tìm Ngô Khuyết Thụ đã.

Ngô Khuyết Thụ Căn chính là rễ vụn của Ngô Khuyết Thụ, đây là tài liệu luyện chế Duyên Thọ Đan. Dương Phàm muốn di dời nó vào trồng ở Sinh Tức Địa trong Tiên Hồng Không Gian. Phó Bình liên tục đáp ứng dẫn Dương Phàm bay đến hải vực cách đảo gần mười dặm.

- Thứ đó ở bên dưới, ta sống ở đảo này bốn năm năm rất quen thuộc hoàn cảnh hải vực quanh đây.

Phó Bình tự tin nói.

- Tốt lắm. người theo ta cùng xuống tìm kiếm.

Dương Phàm lấy ra một viên Tị Thủy Châu giao cho Phó Bình, bản thân cũng lấy ra một viên, nắm trong tay. Sau khi rót vào linh khí, Tị Thủy Châu này tỏa mát ra một tầng sáng bóng màu lam. bám ở bên ngoài người giống như một tầng màng mỏng.

- Vào thôi.

Dương Phàm kéo lấy Phó Bình nhảy vào trong biển. Sau khi tiến vào trong nước. Dương Phàm mơ hồ cảm giác được tác dụng của Tị Thủy Châu, ngoại trừ ngăn cách dòng nước, lực cản trong nước cũng nhỏ đi nhiều. Vốn tưởng rằng vật này có thể ngăn cách dòng nước coi như gân gà, hiện giờ xem ra cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng. Dương Phàm nhớ rõ trong Bàn Môn Tả Đạo Tiên Hồng Quyết có Tị Thủy Quyết, chỉ là không tu luyện. Có thể là bởi tu luyện độc thuật Khô Tịch Thiên Lý gặp phải lực cản quá lớn cho nên Dương Phàm rất ít tu luyện phép thuật trong đó. Nhưng mà hắn có cảm giác theo cảnh giới Tiên Hồng Quyết tăng lên, chỉ cần không phải là phép thuật xóa bỏ sinh cơ đi ngược lại ý cảnh Tiên Hồng Quyết như là độc thuật Khô Tịch Thiên Lý, phép thuật bình thường sẽ không gặp phải lực cản lớn. Nếu như là pháp thuật phụ trợ, trên cơ bản sẽ không bị cản trở.

Nói đến đây, phải nhắc tới một điểm: pháp thuật Bàn Môn Tả Đạo của Dương Phàm là thành lập trên cơ sở công phép Tiên Hồng Quyết. Nếu như phép thuật lấy tôn chỉ xóa bỏ sinh cơ làm đầu đi ngược lại Tiên Hồng Quyết, công phép ngược chiều sẽ gặp phải lực cản. Pháp thuật cùng thần thông, đều là thành lập trên cơ sở công pháp. Giống như Cửu u Ma Công là một bộ công pháp cùng tồn tại với Tiên Hồng Quyết. Tu luyện ma công hay phép thuật thành lập trên cơ sở ma công sẽ không có lực cản. Bởi tính tự nhiên bao dung cùng tính phụ trợ của nghịch thiên công phép Tiên Hồng Quyết, tu luyện các công phép khác sẽ làm chơi ăn thật.

- Tị Thủy Châu kém cỏi công dụng không tệ, mười khối linh thạch một viên coi ra cũng không thiệt

Dương Phàm vừa lặn xuống, vừa mỉm cười nói.

- Dương được sư, ngài có điều không biết. Tị Thủy Châu thấp kém này được ứng dụng rộng khắp Thiên cầm Nội Hải, là đạo cụ tu tiên rất bình thường. Ta nhớ nửa năm trước, năm khối linh thạch là có thể mua được một viên rồi.

Giọng Phó Bình dần dần thấp xuống.

- Năm khối linh thạch?

Dương Phàm không khỏi có chút giận dữ:

- Nói như vậy, ta bị tên gian thương kia lừa rồi?

- Vậy cũng không phải, cho hắn một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt ngài. Tài nguyên tu tiên cùng đạo cụ trong Thiên cầm Nội Hải, ở các nơi đều có giá khác nhau. Như là nói một khối nguyên liệu bình thường trên đảo trị giá một khối linh thạch. Nếu như đưa nó đến Vĩnh Hằng Trận Địa Vĩnh Hằng Đảo xa mấy ngàn vạn dặm lại có thể bán ra mười khối linh thạch. Ngược lại. một viên Tị Thủy Châu thấp kém như vậy, ở trên Vĩnh Hằng Đảo hầu như có thể chế tạo số lượng lớn giá trị có lẽ chỉ một hai khối linh thạch.

Phó Bình giải thích.

Dương Phàm bình tĩnh đại ngộ:

- Thì ra là thế. Những chiến thuyền cùng pháo đài đi qua các hải vực, chỉ sợ cũng dùng phương thức mua rẻ bán đắt này.

Theo hai người dần xuống sâu. Phó Bình dần dần cảm nhận được một cỗ áp lực. Dương Phàm cũng phát hiện Tị Thủy Châu thấp kém trong tay đã sắp chống đỡ không được, nếu như tiếp tục lặn sâu xuống mấy trăm trượng, có thể sẽ vỡ tan.

- Cuối cùng vẫn là hàng kém chất lượng.

Dương Phàm khẽ thở dài, trên người kéo ra một tầng hào quang xanh lục bao bọc hai người bên trong, như vậy áp lực liền tan đi. Lặn xuống ước chừng bảy tám trăm trượng, liền đến đáy biển khu hải vực này.

- Hẳn là ở ngay gần đây.

Phó Bình nói.

Dương Phàm mở thần thức nhanh chóng phát hiện một gốc đại thụ mười mấy người ôm dài tới mấy chục trượng, nằm ở cách mấy dặm.

- Ngô Khuyết Thụ thật là lớn.

Dương Phàm không khỏi kinh ngạc, thảo nào trước đó con yêu thú rùa kia cảm thấy bất lực không chặt được cây này. Trải qua một phen quan sát hắn phát hiện Ngô Khuyết Thụ cắm rễ sâu mấy trăm thước, sâu vào trong tầng đất. Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm muốn nhổ toàn gốc Ngô Khuyết Thụ cũng cảm thấy khó khăn. Tiếp xúc gần với Ngô Khuyết Thụ phát hiện độ cứng rắn của nó có thể so với Pháp Khí cấp đỉnh thậm chí gần với Pháp Khí. Muốn chém đứt một gốc đại thụ như vậy, lại còn ở trong biển sâu cho dù đối với bậc cao bình thường, cũng rất khó.

- Ta đưa người đi trước.

Dương Phàm suy nghĩ một chút quyết định đưa Phó Bình ra khỏi biển. Nhiều người, hẳn cũng không dễ thi triển được. Một lát sau. Dương Phàm qua lại một vòng đưa Phó Bình trở về đảo còn mình thì theo đường cũ trở về trước Ngô Khuyết Thụ. Hít sâu một hơi trong tay Dương Phàm xuất hiện một thanh ma kiếm tạo hình máu tanh bá đạo. Đó chính là lợi bảo công kích của hắn - Ma Hoàng Kiếm. Kiếm này vừa xuất hiện một cỗ khí kim duệ muốn phá vỡ mặt nước xông thẳng trời cao. Yêu thú cùng mãnh thú gần đó cảm nhận được khí kim duệ từ trên lợi bảo công kích. dọa đến mức sợ hãi chạy tứ tán. Dương Phàm tinh khí thần hợp thành một thể đứng trước Ngô Khuyết Thụ bỗng nhiên vung lên. Ma Hoàng Kiếm chém ngang ra. Một cỗ kiếm khí sắc bén xé rách nước biển tất cả những thứ ngăn cản trước mặt nó mặc kệ là san hô nham thạch, hay là các sinh linh khác đều bị cắt thành hai nửa như một tờ giấy.

Xoạt!

Ngô Khuyết Thụ khổng lồ cứng rắn như sắt thép bị Dương Phàm một kiếm chém thành hai đoạn, ầm ầm sụp đổ, bùn đất tung lên thành một mảnh đục ngầu tràn lan. Lợi bảo công kích quả nhiên không phải tầm thường, đại thụ cứng rắn dày như vậy, dù là tu sĩ bậc cao buông tay công kích, nhất thời nửa buổi cũng khó hủy diệt lại bị Dương Phàm một kiếm chém làm hai đoạn. Biển sâu gần đó cũng có yêu tộc âm thầm nhìn trộm thấy cảnh này cũng cảm thấy kinh hãi vỡ mắt.

Chặt xong Ngô Khuyết Thụ. Dương Phàm liền chuẩn bị dời nó vào Tiên Hồng Không Gian. Mặc dù không có rễ, chỉ có nửa đoạn Ngô Khuyết Thụ nhưng Dương Phàm cũng tự tin để nó có thể sinh trưởng. Hơn nữa lực thổ địa Tiên Hồng Không Gian tăng tốc độ sinh trưởng đã khá khả quan, tăng tốc gấp ba mươi hai lần. Dương Phàm vừa tới gần nửa đoạn Ngô Khuyết Thụ này, cảm quan đột nhiên sinh ra cảnh báo.

Một cỗ nguy cơ truyền đến

Vù vù vù vù vù!

Mười cái bóng đen bay ra từ trong gốc Ngô Khuyết Thụ gãy, chớp mắt tới gần Dương Phàm. tốc độ nhanh đến kinh người.

Xoạt!

Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm chợt lóe, na di ra ngoài mấy chục trượng, tránh thoát tập kích như tia chớp. Hắn toát ra một thân mồ hôi lạnh ngưng mắt nhìn lại. phát hiện từ dưới gốc Ngô Khuyết Thụ gãy nhẩy ra mười mấy con độc hạt (bò cạp độc) to chừng bàn tay, trong suốt như ngọc đen. Con mắt những độc hạt này lóe ra u quang màu lam, lấp lóe làm linh hồn rung động. Lúc này, mười mấy con độc hạt đen, đôi mắt u lam lạnh băng tỏa ra sát khí mãnh liệt nhìn chằm chằm Dương Phàm khách không mời mà đến.

"Đây chính là trân thú hiếm thấy trong giới, có thể xếp vào mười hạng đầu trong trân thú dị vật bằng. Phệ Hồn Thiên Độc Hạt." Dương Phàm vô cùng kinh hãi.

Phệ Hồn Thiên Độc Hạt chính là chí bảo độc đạo nghe tiếng đã sợ mất mật, xác ngoài cứng rắn như sắt thép, tốc độ nhanh như u linh, răng nhọn móng vuốt chứa kịch độc chí mạng. Kịch độc này không những có thể xóa bỏ sinh cơ còn có thể ăn mòn linh hồn làm cho linh hồn trúng độc!

Trước mắt Dương Phàm lại thoáng cái xuất hiện mười mấy con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt hơn nửa đều là yêu thú cấp ba. Lần này ngay cả hắc thân là được sư bậc cao cũng cảm thấy vô cùng khó chơi.

344. Chương 348: Xuất Phát!

Theo Dương Phàm biết trong Tu Tiên giới độc thuật hoặc độc vật có thể làm tổn thương đến linh hồn, tuyệt đối là ít chỉ lại ít, đó cũng là thứ mà các Độc sư tha thiết ước mơ. Lấy thực lực để đánh giá một con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt như vậy, cơ thể cứng rắn như sắt thép, tốc độ kinh người, công kích bá đạo quỷ dị có thể hơn hẳn một cao nhân Trúc Cơ Kỳ. Mà hiện tại là đoàn thể mười mấy con ồa lên mặc dù là bậc cao đích thân tới, cũng phải kiêng kị vài phần. Nếu chỉ muốn thoát khỏi hiểm cảnh, hoặc là tiêu diệt những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này, đối với Dương Phàm mà nói cũng không khó. Nhưng khi ánh mắt hắc nhìn thấy Phệ Hồn Thiên Độc Hạt đầu tiên liền nghĩ đến thu phục chúng. Chỉ sợ đối với bất cứ tu sĩ bậc cao nào nhìn thấy những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này, đều sẽ sinh ra ý nghĩ như vậy. Thu phục Phệ Hồn Thiên Độc Hạt một là có thể trở thành trợ lực chiến đấu của Dương Phàm; hai là có thể luyện chế chất độc lợi hại hơn.

Cho nên, đối mặt với mười mấy con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt phát ra hào quang màu lam lạnh như băng này, trong lòng Dương Phàm thật hưng phấn.

”Vù! Vèo!”

Những con độc hạt mặc dù cảm nhận được khí tức bậc cao trên người Dương Phàm nhưng cũng hung hãn không sợ, như âm hồn bay tới tấn công. Dương Phàm chân đạp Tường Vân Ngõa, ngay cả ở dưới đáy biển cũng có thể di động linh hoạt như ý, lập tức rút ra một khoảng cách cùng đám độc hạt này. Hắc thân là bậc cao lại có được Tường Vân Ngõa bảo vật phụ trợ cường đại bậc này, tự nhiên có thể thông dong tránh thoát công kích của đám độc hạt. Chỉ có điều thiết yếu là Dương Phàm muốn tìm một biện pháp thu phục những con độc hạt này.

”Phốc phốc!”

Hắn gấp ngón tay búng ra, vận dụng ba thành lực đạo bắn ra vài đạo chỉ kinh màu xanh lục đánh vào hai con độc hạt trong đó. Gấp ba thành lực đạo của tu sĩ bậc cao công kích, thân hình hai độc hạt kia hơi ngừng lại dường như bị chấn động choáng váng, nhưng chỉ sau một lát lại khôi phục như thường. Xem ra công kích vừa rồi, vẫn chưa tạo thành thương tổn cho chúng.

”Lực phòng ngự không tệ, tuy rằng không bằng hoang dã biến chủng Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhưng có thể xếp top mười trên bảng dị vật trân thú cũng tuyệt đối không phải dễ dàng thu phục.”

Dương Phàm thầm khen trong lòng. Hơn nữa Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này hung tính thật lớn, có thể vượt qua tâm lý sợ hãi của yêu thú bình thường khi đối mặt với bậc cao còn dám khiêu chiến với tu sĩ bậc cao. Cứ như thế quanh quẩn một chỗ. Dương Phàm thi triển nhiều loại pháp thuật, nhưng không cách nào thu phục những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này. Các loại Pháp bảo, Ma Hoàng Kiếm, Huyền Ấn Bảo Phiến cường đại dễ dàng đánh chúng nó bị thương. Pháp thuật yếu một chút thì không thể tạo thành công kích thu phục được chúng. Cuối cùng ngẫm nghĩ một lát. Dương Phàm lấy ra kiện Linh khí cực phẩm Thanh sắc Bảo Đỉnh.

”Coong!”

Thanh sắc Bảo Đỉnh hóa thành một cái đỉnh lớn bay tới không trung phía trên đám độc hạt phát ra một tiếng vang chấn nhiếp tâm hồn. Trong thanh âm này còn ẩn chứa công kích tinh thần cực mạnh với tu vi bậc cao của Dương Phàm thi triển ra đủ để yêu thú bậc thấp mê muội trong chớp lát thậm chí còn chấn thương linh hồn. Thế nhưng những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này, chỉ thoáng hơi khựng lại ở tại chỗ một chút không mấy may bị thương tổn.

- Thu!

Dương Phàm bấm tay đánh ra pháp quyết liên tục, trong Thanh sắc Bảo Đỉnh truyền ra một lực hút thật mạnh chẳng những hút vào nước biển ngay cả những con độc hạt này cũng không ngoại lệ. Phệ Hồn Thiên Độc Hạt thể tích rất nhỏ, dưới khoảng cách thực lực cấp bậc thật lớn, chung quy không thể kháng cự được lực hút này, chúng giãy dụa mấy lần rồi đều bị hút vào trong đỉnh.

”Coong! Coong!”

Mặt ngoài Thanh sắc Bảo Đỉnh lóe ra ánh sáng xanh chói mắt phát ra tiếng kêu như tiếng chuông liên miên không ngừng, chấn cho toàn bộ đám Phệ Hồn Thiên Độc Hạt bị hôn mê. Sau khi bị hút vào trong bảo đỉnh uy lực của thanh âm công kích tinh thần phải mạnh hơn gấp mấy lần, ngay cả những con độc hạt này ở mặt linh hồn có sức đề kháng cực mạnh nhưng cũng phải bó tay chịu trời.

- Ha ha

Dương Phàm cười khê lấy ra bình ngọc đặc chế bắt độc hạt cho vào, đồng thời thiết trí cấm chế cực mạnh. Trước cứ bắt những con độc hạt này, về phần làm thế nào để thu phục chuyện đó để tính sau. Dương Phàm tin tưởng điều đó hẳn không làm khó được mình, ngay cả Lưu Ly Hàn Tinh Xà có thể so với thần thú còn bị mình thu phục huống chi những con độc hạt này. Bắt được những con trân thú Phệ Hồn Thiên Độc Hạt xong, Dương Phàm bẻ gãy Ngô Khuyết Thụ thu vào Tiên Hồng Giới. Giống vật lớn như vậy, có lẽ chỉ có Dương Phàm có thể thoải mái thu lấy, đổi lại là Kim Đan bậc cao bình thường, chỉ sợ khó có thể lấy ra trừ vật không gian lớn như vậy.

Thu xong Ngô Khuyết Thụ, Dương Phàm lại tìm kiếm một lát ở dưới gốc cây tìm được hơn một trăm trứng độc hạt. Thu hoạch bất ngờ này khiến hắn vô cùng mừng rỡ. Không một chút khách khí thu hết số trứng độc hạt này. Dương Phàm lại lấy thêm một ít rễ cây Thiên Khuyết Thụ Căn mới cảm thấy thỏa mãn rồi đi. Có thể nói một chuyến đi này thu hoạch khá dồi dào. Sau một lát. Dương Phàm trở lên mặt biển bay về đảo nhỏ.

Hắn không nghĩ ở lại đảo nhỏ nhiều thêm, bởi vì chuyện vừa rồi hắn bắt mười mấy con thiên độc hạt, đồng thời lấy được hơn một trăm trứng độc hạt bị không ít yêu thú ẩn núp dưới đáy biển nhìn thấy. Những con yêu thú này linh trí đã khai mở, Dương Phàm không tin bọn chúng sẽ không nảy sinh ý niệm thêm muốn trong lòng.

”Chuyện đã làm tốt rồi, hiện tại có thể chuẩn bị rời khỏi đảo nhỏ này.”

Dương Phàm đưa Phó Bình Phó Tuyết ra bờ biển rồi phóng ra Thiên Hành Chu. Chiếc thuyền bọc sắt cực lớn này, lập tức dẫn tới náo động của tu sĩ trên đảo. Ngay cả Hắc Mãng thân là linh chủ cũng bị kinh động, nó nói với Dương Phàm:

- Vị tu sĩ nhân loại bậc cao này, ngài rời bến Yêu tộc chúng ta không có quyền ngăn cản. Nhưng ngài không thể mang đi người dân trên đảo, bọn họ thuộc về lãnh địa này.

”Vù! Vù!”

Đúng lúc này, trên đảo nhỏ bay tới hơn một trăm tu sĩ nhân loại trong đó không ít cường giả Trúc Cơ Kỳ.

- Đại nhân! Van cầu ngài mang chúng ta đi!

Một lão già Trúc Cơ Kỳ cầm đầu van xin. Hơn một trăm tu sĩ toàn bộ đều là Ngưng Thần Kỳ trở lên đều lộ vẻ mặt khẩn cầu nhìn Dương Phàm, ở lại trên đảo nhỏ này không có tự do chân chính, sống làm nô lệ cho Yêu tộc dù có tiếp tục sống thì cũng là cuộc sống tạm bợ.

”Rào! Rào!”

Chiến sĩ Yêu tộc trên đảo theo mệnh lệnh của Hắc Mãng liền bao vây quanh bờ biển. Những chiến sĩ Yêu tộc này chừng mấy trăm tên, cả đám đều võ trang hạng nặng, trên người tỏa ra sát khí.

- Dám hỏi vị linh chủ đại nhân này! Tu sĩ thế nào là nô lệ, thế nào lại là người dân?

Dương Phàm thản nhiên hỏi.

- Nô lệ là những tu sĩ nhân loại và người thường không phục tùng quản chế. bị Yêu tộc chúng ta nô dịch, về phần người dân bình thường, là tu sĩ sinh sống trên đảo.

Hắc Mãng đáp.

- Nô lệ không thể mang đi như vậy dân thường vì cái gì không thể?

Dương Phàm hơi híp mắt lại, phóng ra một tia sáng khiến cho Hắc Mãng dài đến mười trượng kia, toàn thân run lên.

- Dựa theo điều lệ trên đảo bình dân muốn rời đi cần phải chi ra một trăm linh thạch.

Hắc Mãng cố nói theo lý. Đúng lúc này, từ ngoài xa hải vực truyền đến hai cỗ khí tức cường đại. Dương Phàm mặt hơi đổi sắc đúng là hai yêu thú bậc cao phân biệt là một con hải xà (rắn biển) và một ngư nhân (người cá).

”Vù vù”

Chỉ chớp lát hải xà cùng ngư nhân kia bay đến phụ cận đảo hóa thành hình dáng nửa người nửa yêu. Con hải xà đầu nhọn lưỡi rắn thè ra thụt vào, ngoài ra, tay chân và thân thể không khác gì nhân loại. Mà ngư nhân bậc cao kia không ngờ hóa thành một vị nữ nhân nhân loại mặc cung trang màu sắc sỡ chỉ là trên đầu có một số vảy, mắt hơi lồi ra. Hai yêu thú bậc cao cùng một lúc tới đảo nhỏ uy áp cường đại khiến cho đám yêu tu và tu sĩ nhân loại vô cùng kinh sợ. Dương Phàm biết rằng yêu thú tứ cấp có thể so với Kim Đan bậc cao thi triển Hóa Hình Thuật có thể biến thành hình dáng nhân loại. Nhưng dù sao không có bước vào Biển Hóa Kỳ, khi hóa thành hình người khẳng định sẽ giữ lại một số điểm đặc biệt của bản thể.

- Tiểu nhân Hắc Mãng ra mắt hai vị đại nhân.

Hắc Mãng vội vàng thi lễ.

- Nơi này xảy ra chuyện gì?

Con hải xà biến thành nam nhân đầu rắn thân người, lạnh lùng liếc nhìn Dương Phàm một cái hỏi Hắc Mãng.

- Là như vậy, vị nhân loại bậc cao này muốn dùng chiến thuyền này rời khỏi hải vực, những tu sĩ trên đảo này muốn đi theo.

- Hừ! Không được! Nô lệ không thể mang đi, bình dân rời đi phải chi trả một trăm linh thạch.

Nam nhân đầu rắn nói giọng lạnh như băng. Dứt lời hai yêu tu bậc cao này đồng loạt phát ra khí thể cường đại, khiến cho các tu sĩ tại đây mặt xám như tro tàn, chỉ có Dương Phàm vẫn ổn định như thường. Dương Phàm đánh giá sơ một chút, thực lực của hai đại yêu tu này đều tiếp cận Kim Đan trung kỳ, ở địa bàn của yêu thú nếu mình chống lại khẳng định sẽ thất thế. Ngoài ra. hắn vốn cũng không định mang theo hết bao nhiêu người này đi, nhiều lắm là tìm mấy người giúp việc, làm nhiệm vụ thủy thủ trợ giúp mình điều khiển Thiên Hành Chu.

- À! Không bằng như vậy

Dương Phàm đưa tay xoa má thông thả nói:

- Trừ hai tên được đồng này ta nhiều lắm chỉ thu nhận mười người, yêu cầu là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, tuổi không thể lớn hơn năm mươi, một trăm linh thạch, thì các ngươi còn phải tự mình chi trả.

Vừa nghe lời ấy, các tu sĩ tại đây phần lớn đều tuyệt vọng than thở.

- Đại nhân! Ta phù hợp điều kiện.

Một gã thanh niên Trúc Cơ Kỳ mừng rỡ như phát cuồng chạy lên. Dương Phàm quét thần thức đảo qua thần nhiên nói:

- Ngươi giao nộp linh thạch cho vị linh chủ này, sau đó có thể đi theo ta.

- Dạ. đại nhân!

Gã thanh niên Trúc Cơ Kỳ, mừng rỡ xuất ra một trăm linh thạch, đối với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mà nói cũng không khó. Rất nhanh, lần lượt có bảy tám người phù hợp điều kiện. đi lên Thiên Hành Chu. Toàn bộ quá trình, đều hoàn thành dưới giám sát của hai đại yêu thú bậc cao cùng đám chiến sĩ Yêu tộc trên đảo.

- Hai vị đạo hữu Yêu tộc, các ngài có vừa lòng không?

Dương Phàm cũng đi lên Thiên Hành Chu, cũng thay Phó Bình Phó Tuyết chỉ trả linh thạch, xong cười dài nhìn hai bậc cao Yêu tộc nói. Gã nam nhân hải xà cùng nữ nhân váy sắc sỡ liếc nhìn nhau rồi cùng gật đầu, nhưng trong mắt vẫn còn có chút không cam lòng để mặc cho Dương Phàm dẫn theo mười người đi lên Thiên Hành Chu.

- Khối lệnh bài này giao cho các người, Thiên Hành Chu do mấy người các người thay nhau điều khiển.

Dương Phàm giao lệnh bài cho tám chín tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ này điều khiển Thiên Hành Chu. Những người này đối với Dương Phàm đều khấp nép cung kính rất nhanh liền phân công nhau nhiệm vụ điều khiển Thiên Hành Chu.

- Xuất phát!

Hết thấy sắp xếp xong xuôi. Dương Phàm đứng vững trên đuôi thuyền Thiên Hành Chu mắt nhìn các tu sĩ còn lại trên bờ biển trong lòng thâm thở dài. Những tu sĩ này, về mặt đầy tuyệt vọng và không cam lòng, trong mắt đầy vẻ ảm đạm nhìn theo hy vọng duy nhất càng ngày càng rời xa tầm mắt. Tiểu đảo giống như vậy ở Thiên cầm Nội Hải giống như những viên sỏi, cho dù có Thành lũy trên biển nào khác đi ngang qua nơi đây, hơn phân nửa cũng không thèm ghé lại. Phần lớn người trong bọn họ đã định trước là chỉ có bám lấy hòn đảo nhỏ này cả đời sống làm nô lệ của Yêu tộc cho đến chết.

Dương Phàm đón gió biển trong lòng cũng không cảm nhận được tư vị của nó. Đối mặt với biển Thiên cầm Nội Hải mệnh mông, vận mệnh của hàng tỉ nhân loại, một tu sĩ Kim Đan bậc cao như hắn vẫn có vẻ nhỏ bé, ngay cả có lòng cũng bất lực không thể thay đổi được đại cục. Có lẽ một ngày nào đó rất xa có thể làm được, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện Dương Phàm lo lắng lúc này. Hắn cũng chỉ là một viên sỏi nhỏ lênh đênh trên hải vực khôn cùng này, trong gian nan hiểm trở, truy tìm lực lượng và đại đạo thuộc về mình.

345. Chương 349: Thuần Dưỡng Thiên Độc Hạt

Dọc theo đường đi Thiên Hành Chu gặp phải công kích đều là đến từ hung thú bậc thấp. Chúng nó linh tính không đủ, mười phần hung tính, thường xuyên sẽ công kích thuyền bè của nhân loại. cũng sẽ công kích các yêu thú hoặc hung thú khác, trình diễn màn cá lớn nuốt cá bé trong hải vực. Nghe thủy thủ trên thuyền nói, trong Thiên cầm Nội Hải đáng sợ nhất không phải những con hung thú bậc thấp này, mà là một số tổ chức Hải tặc.

- Tổ chức Hải tặc?

Dương Phàm hơi kinh hãi trong lòng liền hỏi bọn họ. Tuy nhiên mấy thủy thủ này rất ít khi rời đảo, cũng không nói rõ được bao nhiêu. Phó Bình cười nói:

- Trước kia nghe gia gia của ta nói tổ chức Hải tặc bình thường đều từ yêu tu bậc cao hoặc là tu sĩ bậc cao dẫn đầu. Có một số yêu tu, không giữ quy định của Liên minh yêu thú nổi lên làm hải tặc chuyên môn cướp bóc những chiếc thuyền thực lực nhỏ yếu. Còn có một số tổ chức Hải tặc đến từ nhân loại, thậm chí có nhân loại cấu kết cùng yêu tu hình thành tổ chức Hải tặc cường đại thực khiến cho người ta đau đầu.

Sau khi Dương Phàm biết được tin tức này, bắt đầu cảnh giác đề phòng, vì thế gia cố thêm trận phép trên Thiên Hành Chu, đồng thời ở chỗ đầu mỗi then chốt trung tâm tăng thêm nhiều cấm chế. Lệnh đênh trên hải vực mệnh mông xa lạ này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải uy hiếp. Dương Phàm cũng cần phải chuẩn bị trước việc phòng chống. Đương nhiên, trong bốn năm ngày này, đa số thời gian Dương Phàm đều lo thuần phục mười mấy con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt. Nếu là trận thú bình thường với tu vi bậc cao của Dương Phàm tự nhiên có thể dễ dàng thuần phục. Nhưng Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này, hung hãn dị thường, đã tính mười phần. Thuần phục một con Thiên Độc Hạt. Dương Phàm đều phải tiêu phí nửa canh giờ tiêu hao nhiều tâm thần. Còn may mà có sự khôi phục sức khỏe biến thái của hắn nên tiêu phí bốn năm ngày

rất cực cùng thuần phục được mười mấy con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này. Ý niệm vừa động những con độc hạt liền tiến vào Tiên Hồng Không Gian. Chúng nó đều bị Dương Phàm khắc lên dấu vết thần thức ở trước mặt Dương Phàm ngoan ngoãn dễ bảo, ở Linh Thú Viên trong Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm đưa độc hạt vào cùng một chỗ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Cảm nhận được khí tức cường đại của Lưu Ly Hàn Tinh Xà những con độc hạt này rõ ràng có vẻ sợ hãi. Dương Phàm phát hiện sau khi hấp thu mấy khối lực lượng cực hãn Vạn Niên Băng Tủy, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã tăng lên tới cảnh giới tam cấp đỉnh. Với tư chất có thể so với thần thú, thể chất của nó thần thông cùng Pháp bảo không thể làm tổn thương, đủ để ứng phó với một tu sĩ Kim Đan bậc cao bình thường, về phần mười mấy con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt. Dương Phàm thầm nghĩ chỉ cần huấn luyện thêm về kết hợp, quần thể công kích cũng có thể kiềm chế được một gã Kim Đan bậc cao. Cộng thêm con rối bậc cao hiện giờ Dương Phàm cho dù cùng một lúc đối mặt với hai ba gã Kim Đan bậc cao cũng có sức đánh một trận.

Trong Kim Đan bậc cao, chỉ có đại tu sĩ hậu kỳ là có thể hình thành u lớn cho hãn. Mấy ngày tiếp theo Dương Phàm bắt đầu huấn luyện những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt tập cho chúng tổ chức đội hình phát động công kích địch nhân. Quân địch do Lưu Ly Hàn Tinh Xà đảm nhiệm, cho hai bên giao chiến. Kết quả vẫn là Lưu Ly Hàn Tinh Xà thực lực thắng hơn một bậc, một khi nó toàn lực phát uy, liền có thể đóng băng hết mười mấy con độc hạt này. Dương Phàm tự nhiên sẽ không để chuyện thể này phát sinh, hãn dặn dò Lưu Ly Hàn Tinh Xà không được làm bị thương những con Thiên Độc Hạt có tiềm lực thật lớn này.

”Nếu có thể bồi dưỡng những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt đều đạt tới tam cấp đỉnh, khi đó cho dù Kim Đan bậc cao gặp phải cũng sẽ vô cùng đau đầu với chúng.”

Dương Phàm hạ quyết tâm trong lòng. Hãn tra tìm trong ngọc giản của Độc Vương lưng còng lưu lại cho mình phát hiện phương phép cho độc vật rất nhanh tăng lên cấp bậc. Trong đó có hai loại phương pháp. Dương Phàm cảm giác có thể thực hiện. Thứ nhất là dùng nhiều loại tài liệu độc vật phối chế ra một loại dung dịch độc đặc thù cho độc vật ngấm mình ở trong đó, đồng thời theo thời gian trôi đi từng chút một gia tăng độc tính của dung dịch độc. Lâu ngày chày tháng, độc vật ở dung dịch độc đó hàng năm tắm bổ sẽ rất nhanh tăng lên cấp bậc.

Phương pháp này tốt thì tốt, nhưng lại có khuyết điểm: Một là tiêu hao không ít độc vật và tài liệu quý hiếm, so ra rất tốn kém. Hai là, trong quá trình tăng lên cấp bậc khó tránh khỏi sẽ xuất hiện thương vong hoặc lưu lại bệnh kín.

Còn phương pháp thứ hai là kiếm một số độc vật cùng cấp bậc để chúng ở trong không gian nhỏ hẹp chém giết nhau, cá lớn nuốt cá bé, số ít độc vật sống sót, thực lực cũng sẽ có chất bay vọt. Khuyết điểm của phương pháp này là: tất nhiên phải có tổn thất. Dương Phàm cảm thấy phương pháp thứ nhất thích hợp với mình hơn. Trong tay hãn tài liệu chất đồng, tư sản dư đã cho dù tài liệu chất độc không đủ cũng có thể tới chỗ giao dịch trên các đảo thu mua, về phần vấn đề thương vong có hãn là Dược Sư bậc cao này, thì thương vong cùng bệnh kín cái gì đều là chuyện nhỏ.

Tiếp theo thời gian nửa tháng, Dương Phàm bắt đầu phối chế từng từng dung dịch độc gia tăng sức mạnh cho những con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt ngấm ở trong đó. Lưu Ly Hàn Tinh Xà đối với thứ này dường như cũng cảm thấy hứng thú. Dương Phàm cũng cho nó cùng đi ngấm. Cứ tiếp tục như thế Dương Phàm tính toán, mỗi hai tháng mình đều phải đổi một lần dung dịch độc. Mỗi nửa tháng một lần đi kiểm tra tình trạng độc hạt loại bỏ bệnh kín cùng độc thương trong cơ thể chúng. Cứ như vậy, Thiên Hành Chu chậm rãi chạy trên hải vực. Thấm thoát, rời đảo nhỏ đi cũng có một tháng rồi. Trong thời gian này, Thiên Hành Chu thỉnh thoảng gặp phải hung thú bậc thấp tập kích, cũng gặp vài chiếc chiến thuyền trên biển nhưng quy mô cũng không lớn. Trong đó một lần Dương Phàm giao dịch với chỉ huy một chiếc chiến thuyền trên biển đổi được một tấm hải đồ hải vực.

Đương nhiên, trên tấm hải đồ này chỉ có đánh dấu đại khái các đảo lớn trong phạm vi hơn vạn dặm, ở trên nó cũng có đánh dấu ghi chú một vài hiểm cảnh thông thường. Tuy rằng hải đồ này thực thô sơ giản lược nhưng dù sao cũng mang đến cho Dương Phàm đại khái về phương hướng, không đến mức lênh đênh trong hải vực mênh mông này lại chẳng có mục tiêu nào. Hơn nữa trong lòng Dương Phàm cũng rất muốn tìm một thành lũy an toàn trên biển ở trên đó an tâm tu luyện. Đồng thời hãn cũng rất muốn luyện chế lại một chút Thiên Hành Chu!

Mấy ngày nay tùy ý gặp mấy chiếc chiến thuyền trên biển, mặc dù đều là quy mô nhỏ, còn lâu không theo kịp một trăm lẻ tám Thần Chu đại danh鼎鼎 lấy Thiên cầm Nội Hải nhưng quy mô thể tích của chúng, vẫn còn tốt hơn Thiên Hành Chu!

Điều này làm cho lòng tự tôn của Dương Phàm đã bị dả kích chút ít. Một ngày này, Dương Phàm dựa theo tin tức trên ngọc giản hải đồ, cho thủy thủ điều khiển Thiên Hành Chu chạy về hướng một hòn đảo tương đối lớn ở gần đó. Đi vào Thiên cầm Nội Hải này, đương nhiên Dương Phàm muốn thuận tiện kiếm một mỏ, không chỉ làm thương nhân hàng hải mua thấp bán cao, mà tầm nhìn của Dương Phàm là hướng về phía đất liền hơn. Đợi thực lực tăng lên tới trình độ nhất định nào đó khẳng định hẳn phải nghĩ biện pháp quay về Bắc Tàn. Một số tài nguyên tu tiên rất bình thường trong Thiên cầm Nội Hải, nếu đem về Bắc Tàn chính là vật quý hiếm giá trị xa xỉ, thậm chí là thứ tuyệt tích hiếm có. Tuy nhiên, với tốc độ chạy của Thiên Hành Chu muốn tới được một đảo lớn gần đây ít nhất phải cần thời gian nửa năm. Dương Phàm thừa dịp này tu luyện thần thông phép thuật trong của Tiên Hồng Quyết và Cửu u Ma Công. Trong số đại thần thông trong Tiên Hồng Quyết để cho Dương Phàm tâm động, tỷ như Tị Thủy Quyết, tiếp đến là thần thông Thân Ngoại Hóa Thân.

Tị Thủy Quyết chỉ là pháp quyết phụ trợ thuần túy, Dương Phàm nghĩ rằng hẳn là không khó, thuật này có khả năng học được có thể gia tăng năng lực sinh tồn ở trong hải vực. Thân Ngoại Hóa Thân: chính là thần thông vô thượng của Tu Tiên giới, trong Kim Đan Kỳ gần như không người nào có thể tu luyện, chỉ có số ít tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có thể tu luyện thành công. Thuật này quá mức huyền ảo, mới đầu Dương Phàm định thử một chút xem sao cho dù hiện tại không tu luyện được sau này cũng sẽ có cơ hội. Vốn ý của hắn là để bản tôn tu luyện Tiên Hồng Quyết, còn phân thân tu luyện ma công như vậy hiệu suất rất cao hành động cũng tiện lợi.

Thấm thoát, thời gian trôi qua nửa tháng, trong thời gian này lại gặp không ít chiến thuyền trên biển đều là cực kỳ to lớn dài đến mấy chục trượng mấy trăm trượng, khí thế hùng vĩ, thanh thế ngập trời, khiến Dương Phàm ao ước. Trong thời gian nửa tháng này Dương Phàm thành công học xong Tị Thủy Quyết, có thể thoải mái lặn sâu dưới nước mấy ngàn trượng. Một ngày này, Dương Phàm khoan chân tĩnh tọa lẳng lẳng vận chuyển Tiên Hồng Quyết; chậm rãi tích lũy phép lực để cho Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể tiến thêm một bước lớn mạnh. Dương Phàm căn cứ vào suy diễn của mình thông qua lớn mạnh và ngưng thật đối với Sinh Mệnh Lục Chủng, nhiều nhất có thể cho mình tu luyện đến uẩn Chủng hậu kỳ, cũng chính là cấp bậc đại tu sĩ Kim Đan. Tuy nhiên hiện tại hắn là thông qua phương pháp tu luyện thông thường, không mất mười mấy năm chỉ sợ khó có thể đột phá đến uẩn Chủng trung kỳ. Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm không khỏi cảm thán:

- Như thế nào lại không thấy người bệnh lại đây, để cho mình thực hiện bản chức hành nghề y.

Có lẽ là ông Trời cảm ứng được tâm tư của Dương Phàm, mấy ngày sau một luồng sáng chạy tới với khí thế kinh người, từ phía chân trời xa xa cấp tốc chạy đến.

”Xem theo khí thế này khẳng định là tu sĩ bậc cao.”

Tâm trạng Dương Phàm chợt chợt dạ hắn đứng bật dậy, trên người cũng tản mát ra một khí tức bậc cao cảnh cáo tu sĩ ở phương xa, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Tuy nhiên, bóng sáng kia sau khi cảm nhận được khí tức bên này, ngược lại vẫn bay nhanh về hướng Thiên Hành Chu bên này. Thấy vậy, Dương Phàm nhướng mày. Triển khai thần thức dò xem người tới là một gã trung niên áo lam khí huyết suy yếu, trên người còn mang theo vết máu.

- Vị đạo hữu này, có thể cho ta ở lại trên Pháp khí thủy thượng của ngài dưỡng thương một ít thời gian được không?

Gã trung niên áo lam ngưng lại giữa không trung, cách xa Thiên Hành Chu mấy chục trượng, hướng về phía Dương Phàm đưa ra lời thỉnh cầu. Đám thủy thủ trên Thiên Hành Chu lập tức thần kinh căng thẳng, lộ vẻ mặt cảnh giác. Dương Phàm thân là Dược Sư chỉ liếc mắt nhìn một cái liền biết trung niên áo lam này thân người bị thương nặng. Có lẽ tự nghĩ mình là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hắn mới dám ở dưới tình huống bị thương nặng, đưa ra thỉnh cầu lên thuyền.

- Đạo hữu yên tâm! Tiết mổ sẽ không lên chiến thuyền của ngài miễn phí

Gã trung niên áo lam xuất ra mười khối linh thạch trung phẩm ném về hướng Dương Phàm thản nhiên nói:

- Đây là thù lao!

Dương Phàm tiếp lấy mười khối linh thạch trung phẩm sắc mặt không hề gợn sóng cũng lập tức đáp ứng thập phần bình tĩnh nói:

- Đạo hữu đến từ nơi nào vì sao rơi vào tình cảnh như vậy? Nếu không nói rõ ràng. Dương mỗ sao có thể nào tùy tiện thu lưu ngài?

346. Chương 350: Nghinh Chiến Đại Tu Sĩ

Dương Phàm tiếp nhận mười khối linh thạch trung phẩm nhưng lại làm mặt lạnh chất vấn. Đồng thời trong lòng hắn cũng cười lạnh: "Mười khối linh thạch trung phẩm đã muốn tìm kiếm che chở, người cho ta là đám ăn xin sao?"

- Ăn ngay nói thật! Tiết mỗ là gặp phải hải tặc, chiến thuyền trên biển của ta bị đoạt lấy, đám tu sĩ trên thuyền chết hơn phân nửa, chỉ có hai ba Kim Đan bậc cao chạy trốn trên không trung. Tiết mỗ trước đây bị cường giả Kim Đan bậc cao đuổi giết thi triển bí thuật, mới may mắn chạy thoát, hy vọng đạo hữu có thể cung cấp một chỗ ẩn nấp tạm thời.

Trung niên áo lam không khỏi cười khở hắn cũng nhìn ra Dương Phàm không phải hạng người dễ chọc đành phải thú thực.

- Hai khối linh thạch thượng phẩm.

Dương Phàm ngồi xếp bằng trên Thiên Hành Chu không nhanh không chậm nói thật ôn hòa.

- Cái gì? Hai khối linh thạch thượng phẩm! Người này quả thực là bất chệt trắng trợn!

Trung niên áo lam biến sắc không nghĩ tới Dương Phàm đã vậy còn quá độc, vừa há mồm chính là đòi hai khối linh thạch thượng phẩm. Các tu sĩ trên Thiên Hành Chu, đám người Phó Bình Phó Tuyết không khỏi giật mình kinh ngạc. Hai khối linh thạch thượng phẩm đó chính là tương đương với hai vạn khối linh thạch bình thường!

Cho dù là tu sĩ cấp bậc Kim Đan bậc cao, linh thạch thượng phẩm trên người cũng là cực kỳ có hạn.

- Hai khối linh thạch thượng phẩm. Dương mỗ ở trong thời gian tàn nửa nén nhang, sẽ chữa khỏi thương thể của người cùng thi triển bí thuật loại bỏ bệnh kín hậu họa cho người. Nếu chỉ là hai ba gã Kim Đan bậc cao truy kích lại đây, với lực lượng của hai người người và ta cũng đủ để ứng phó.

Dương Phàm thản nhiên nói. Dứt lời, hắn ném trở lại mười khối linh thạch trung phẩm kia

- Ngài ngài là Dược Sư bậc cao?

Trung niên áo lam lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng. Hắn rất nhanh chú ý tới gói thuốc sau lưng Dương Phàm. Trong vòng nửa nén nhang chữa khỏi thương thể của hắn, còn bao gồm thi triển bí thuật xóa bệnh kín?

Gã trung niên áo lam cảm thấy khó tin.

- Như thế nào người không tin Dương mỗ?

Dương Phàm khước miệng hơi nhếch lên, người bệnh này đưa tới cửa hắn tự nhiên là vô cùng hoan nghênh. Đương nhiên, trên thế giới này không có bữa ăn nào không phải trả tiền!

Muốn tìm được che chở và trị liệu, khẳng định phải trả cái giá nhất định.

- Dược! Ta cứ đánh canh bạc này một phen!

Gã trung niên áo lam hít sâu một hơi cắn răng một cái làm ra quyết định. Hắn lộ vẻ mặt đau xót. lấy ra hai khối linh thạch thượng phẩm ném cho Dương Phàm sau đó nhẹ nhàng hạ xuống Thiên Hành Chu.

- VỊ Dược sư này! Ngài mau đưa chiến thuyền chìm vào trong biển, người truy kích ta có kỳ thú tương trợ có năng lực truy tìm dấu vết rất mạnh.

Trung niên áo lam hơi cấp bách nói.

Dương Phàm gật gật đầu quay sang đám thủy thủ Thiên Hành Chu nói:

- Cho chìm xuống!

- Dạ!

Mấy tên thủy thủ rồi rít thi triển pháp quyết, hợp lực khống chế lệnh bài điều khiển Thiên Hành Chu. Lập tức, toàn bộ Thiên Hành Chu được bọc vào trong một vầng hào quang màu lam mờ ảo, sau đó chậm rãi chìm vào trong biển.

- Tiết đạo hữu mời ngồi!

Dương Phàm ý bảo trung niên Kim Đan họ Tiết ngồi trước mặt mình, sau đó đưa tay khoát lên trên vai hắn thi triển Thánh Liệu Thuật Tiên Hồng Quyết.

- Ngài chữa thương cho ta không dùng thánh đan chữa thương?

Trung niên áo lam cảm thấy khó tin. Thường thường thương thể nghiêm trọng như hắn. Được Sư bậc cao gặp phải cũng cần linh đan phụ trợ trị liệu.

- Không cần!

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Dương mỗ trị liệu cho người tạ bình thường không cần đan dược phụ trợ.

Được Sư này thật cuồng ngạo!

Gã trung niên họ Tiết không khỏi cảm thấy mình trả hai khối linh thạch thượng phẩm không đáng giá. Tuy nhiên rất nhanh, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, thương thể trong thân thể ở dưới một loại lực lượng thần kỳ, với tốc độ không thể tưởng tượng dần dần lành lại thấy rõ. Sau một lát thương thể lành lại hơn phân nửa. Tiếp đó. Dương Phàm lại bắt đầu thi triển bí thuật xóa bỏ bệnh kín lưu lại trong thân thể và suy yếu của hắn. Thời gian từng chút một trôi qua không đến nửa nén nhang, Dương Phàm thu tay lại, thần nhiên nói:

- Thương thể của ngươi đã khỏi hẳn!

- Tốt lắm! Thật sự tốt lắm

Gã trung niên họ Tiết vui mừng quá đổi có một loại vui sướng như được sinh ra lần nữa. Tuy nhiên đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên biến sắc hắn đột nhiên cảm ứng được một tia dao động thần thức.

- Không xong!

Sắc mặt gã trung niên họ Tiết tái mét:

- Hắn tìm tới đây rồi!

Một cỗ áp lực và bóng ma vô hình bao trùm phạm vi hải vực này. Sắc mặt Dương Phàm sa sầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn gã trung niên họ Tiết:

- Vừa rồi sao ngươi không nói cho ta biết, cường giả truy kích ngươi là đại tu sĩ Kim Đan.

Gã trung niên họ Tiết cười khò:

- Với thực lực Kim Đan trung kỳ đỉnh của ta, trừ đại tu sĩ Kim Đan còn có loại cường giả nào có thể đánh ta bị trọng thương. Nếu vừa rồi ta nói cho ngài biết là đại tu sĩ Kim Đan truy kích lại đây, đạo hữu ngài hơn phân nửa sẽ không thu nhận ta.

Dương Phàm thần sắc biến đổi không ngừng, trong lúc nhất thời cũng không có thời gian truy cứu những chuyện này. Trên người dâng lên một vầng hào quang màu xanh biếc trên tay bấm phép quyết liên tục biến hóa. Thoáng chốc, một mảnh lợ ý từ trên người Dương Phàm phát ra bao phủ toàn bộ Thiên Hành Chu.

”Bốp!”

Cảnh vật trước mắt trở nên một mảng mờ ảo, toàn bộ Thiên Hành Chu hóa thành bãi đá san hô dưới biển sâu. Gã trung niên họ Tiết vừa thấy cảnh tượng này, ánh mắt sáng lên:

- Đạo hữu thật có bản lĩnh!

Đây đúng là Huyền Thiên Hóa Hư phép thuật độc môn trong Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm. Huyền Thiên Hóa Hư là bí thuật độc môn trong Tiên Hồng Quyết, thay đổi môi trường trong phạm vi khu vực, có thể cho nhiều người ẩn giấu khí tức hoặc ẩn thân, thậm chí chế tạo ảo cảnh khiến địch nhân bị lạc trong đó. Dương Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn không nói gì. Hiện tại hải tặc đại tu sĩ Kim Đan truy kích lại đây, hai người xem như bị cột dính chùm trên chiến thuyền này rồi.

- Đạo hữu! Tiết mỗ cũng là bất đắc dĩ. Nếu ngài rơi vào hoàn cảnh của ta, vì cầu được một đường sinh cơ thì sẽ làm ra lựa chọn gì đây?

Gã trung niên họ Tiết cười khổ có vẻ bất đắc dĩ nói.

"Vào!"

Đúng lúc này, đột thần thức thứ hai đảo qua phiến hải vực này. Khác với lần đầu tiên lần này thần thức quét qua càng thêm kỹ càng tỉ mỉ. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết lập tức im tiếng, toàn bộ trong Thiên Hành Chu rơi vào cảnh tĩnh mịch. Đột thần thức thứ hai chỉ dừng lại chỗ này một lát rồi quét đi nơi khác. Đám người Dương Phàm không khỏi khẽ thở một hơi nhẹ nhõm.

- Đạo hữu ảo thuật ẩn nấp này của ngài không tầm thường, có thể che giấu được dò tra của đại tu sĩ Kim Đan.

Gã trung niên họ Tiết vô cùng mừng rỡ.

- Đừng cao hứng quá sớm người nọ vẫn chưa rời đi.

Dương Phàm thành linh nói. Cảm quan Toàn Tri Mô Thức hắn đã có thể kéo dài tới ngoài phạm vi năm dặm, ở dưới tình huống không xuất động thần thức vẫn có thể cảm ứng được tình hình trên mặt biển.

- Kỳ quái. khí tức tới nơi này sau đó liền biến mất một cách khó hiểu

Trên không trung chỗ Thiên Hành Chu dưới đáy biển nổi lơ lửng một lão già áo xanh cầm trong tay cây quải trượng. Lão già áo xanh tuổi cỡ bảy mươi, tóc bạc mặt hồng hào, nét mặt sáng sủa. một con linh hầu đứng trên quải trượng trong tay lão, đôi mắt sáng nhìn quanh bốn phía cực kỳ linh hoạt. Lão già áo xanh đứng lặng trên không trung, nhắm mắt lại lại phóng thần thức thăm dò phía dưới hải vực.

Hai người Dương Phàm lại mơ hồ cảm ứng được thần thức điều tra không khỏi thần kinh căng thẳng. Một lúc sau linh hầu trên quải trượng của lão già áo xanh hoa chân múa tay vui mừng giờ tay chỉ xuống phía dưới mặt biển thông minh lạnh lợi về mặt động tác của nó hoàn toàn nhân cách hóa.

"Không xong!" Dương Phàm thầm nghĩ không tốt, thông qua biểu hiện của linh hầu hắn liền đoán trước kết quả không tốt. Linh hầu trên quải trượng rõ ràng là trân thú thần thông không tầm thường.

- Xuất hiện đi! Ta biết các ngươi trốn ở phía dưới.

Lão già áo xanh tức thì lại vận chuyển pháp lực vào hai tròng mắt, trong mắt phụt ra hai cột sáng như ngọn lửa. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết nhìn nhau không khỏi cười khổ. Đúng là vẫn không tránh được pháp nhãn của đại tu sĩ Kim Đan tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là con linh hầu kia.

- Sự việc đến nước này, hai người chúng ta chỉ có kết hợp liều mạng mới có cơ hội xoay chuyển, tìm một đường sinh cơ.

Trung niên họ Tiết lộ vẻ mặt kiên quyết, nói với Dương Phàm.

- Được. chỉ có thể cùng liều mạng.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi cũng là khôi phục vẻ mặt trấn định. Hắn có được dị bảo cường đại Tượng Vân Ngõa tự tin có thể thoát khỏi truy kích của đại tu sĩ Kim Đan nhưng hắn cũng không muốn buông bỏ được đồng và thủy thủ trên Thiên Hành Chu. Trung niên họ Tiết thấy tình cảnh như vậy, hơi lộ ra dị sắc

không nghĩ tới Dương Phàm ở dưới áp lực của cường địch đại tu sĩ Kim Đan còn có thể giữ được vẻ trấn định như thế.

- Các người cứ ở lại dưới này, tùy theo hoàn cảnh mà hành sự.

Dương Phàm dặn dò hai được đồng cùng các thủy thủ trên thuyền.

”Vù! Vù!”

Hai người rẽ nước mà ra bay lên giữa không trung, đứng đối diện với lão già áo xanh cầm trong tay quả trượng kia.

-Ồ! Thương thế của người không ngờ lành rồi?

Lão già áo xanh đầu tiên là hơi lộ ra ý cười, tuy nhiên khi hắn tới tình trạng của gã trung niên họ Tiết, hơi có vẻ kinh ngạc.

- Tiết mỗ đại nạn không chết, có vị Dược Sư bậc cao này tương trợ thương thế đã khỏi hẳn.

Trung niên họ Tiết cười ha hả. Hắn phóng ra một viên tinh châu màu xanh lập lòe ngọn lửa, một luồng khí tức nóng rực áp vào mặt mà đến. Dương Phàm vừa thấy hơi lộ ra dị sắc không ngờ trung niên họ Tiết này có được một kiện Pháp bảo tứ phẩm. Pháp bảo chia làm chín đẳng cấp, ba cấp trước là hạ phẩm. Pháp bảo tứ phẩm đã có thể bước vào cấp bậc Pháp bảo trung phẩm. cường giả Kim Đan bình thường cũng khó có thể có được.

”Cách cách!”

Dương Phàm té ra Huyền Ấn Bảo Phiến, tản phát ra một áp lực mệnh mông nặng nề. Đây chính là một kiện Pháp bảo ngũ phẩm cũng là Pháp bảo trung phẩm. Trong mắt lão già áo xanh không khỏi hiện lên một tia thèm muốn trong lòng càng hơn hởi vui mừng. Trước đó sở dĩ lão truy đuổi theo trung niên họ Tiết này không tha nguyên nhân một phần là Thanh Viêm Cực Liệt Châu trong tay đối phương. Phẩm chất của tinh châu này bất phàm hơn nữa ẩn chứa tiềm lực không tầm thường, có thể theo chân hỏa của tu sĩ rèn luyện hàng năm mà thăng cấp.

- Dược Sư bậc cao? Tốt tốt tốt!

Lão già áo xanh cười dài vung quả trượng trong tay lên, con linh hầu liền phát ra một tiếng hú phun ra một đoàn linh quang kỳ dị bắn vọt tới hướng trung niên họ Tiết. Thanh Viêm Cực Liệt Châu của trung niên họ Tiết đột nhiên run lên phụt ra một ngọn lửa lớn hung mãnh đánh tới hướng linh hầu.

- Xem đây!

Thân hình lão già áo xanh ”Vèo” một cái lưu lại mấy đạo tàn ảnh trong hư không, vung lên quả trượng trong tay, quang ảnh quả trượng thật lớn như thực chất từ trên bầu trời hung hăng đập xuống. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết đồng thời biến sắc, Dương Phàm nâng lên Huyền Ấn Bảo Phiến, đánh ra tầng tầng hư ảnh hình quạt. Trung niên họ Tiết bị linh hầu kiềm chế một phần tâm thần, một bàn tay hắn đột nhiên bắn ra một tấm chắn huyền hóa ra một quang ảnh hình thuẫn dài mấy trượng, ngăn cản trên đỉnh đầu.

”Ầm! Rắc rắc!”

Quang ảnh quái trượng vô cùng to lớn đó giống như một tảng đá ngàn cân, dễ dàng phá hủy hai tầng phòng hộ của hai người Dương Phàm bọn họ.

”Bộp! Bộp! Bộp!”

Hai người đồng thời thối lui hơn mười trượng xa suýt chút nữa ngã vào trong nước cuối cùng ổn định lại thân hình. Dương Phàm chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo, uy áp vô hình trên đỉnh đầu vẫn như bóng ma không tiêu tan. Một kích vừa rồi kia khiến hắn bị thương nhẹ may mà sự khôi phục sức khỏe cường đại trong thời gian ngắn hắn phục hồi bình thường. Trung niên họ Tiết mặc dù thân là tu sĩ Kim Đan trung kỳ đỉnh, dưới một kích này cũng đã bị thương nhẹ. Hai người hai mặt nhìn nhau đều nhìn ra vẻ kinh hãi trong mắt đối phương. Thực lực của đại tu sĩ Kim Đan so với trong tưởng tượng của Dương Phàm còn đáng sợ hơn. Khó trách năm đó Lệnh Hồ Tông dùng Nghịch Linh Huyết thứ phẩm thực lực tăng vọt

gấp hai vắn phải ngã xuống. Nghĩ đến đây, Dương Phàm bỗng nhiên khoát tay bắn ra một luồng hào quang màu xanh biếc bay tới quanh quẩn trên người trung niên họ Tiết.

- Thật tốt quá

Trung niên họ Tiết cảm giác cơ thể thoải mái, tất cả thương thế vừa rồi lập tức khỏi hẳn, ngay cả tinh khí thần đều tăng lên tới đỉnh. Lập tức hắn đối với trận chiến này tràn ngập tin tưởng, quay đầu về phía Dương Phàm ánh mắt đầy vẻ cảm kích.

- Cái gì?

Thấy cảnh này, sắc mặt lão già áo xanh đại tu sĩ Kim Đan lập tức trầm xuống.

347. Chương 351: Thành Lũy Trên Biển!

Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết lập tức bị vây hãm trong khu vực này hành động liền bị lực cản thật lớn, hai người đều biến sắc. Chịu đựng uy lực của sóng to gió lớn như thế, quanh thân Dương Phàm lập tức ở ngưng kết thành một tầng Tháo Giáp màu xanh biếc giống như thực chất. Trung niên họ Tiết cũng khởi động tám chấn trong tay hình thành một tầng phòng hộ vững chắc. Lão già áo xanh thấy rõ động tác của hai người, trong mắt lộ vẻ trào phúng, quả trứng xoay tròn trước người lão hình thành luồng lốc xoáy, bỗng nhiên bùng nổ hình thành một vòng đao gió đủ để cắt đứt sắt thép, lập tức bao phủ hai người Dương Phàm trong đó.

"Vèo! Vèo! Xoạt! Xoạt!"

Đao gió mang theo sức cắt xé khủng bố chém xuống nước biển tạo thành vô số đường rãnh thật lớn. Tầng phòng hộ phía trước hai người Dương Phàm bị liên tiếp cắt xé, chống đỡ không bao lâu liền bị cắt ra một đám vết rách. Dưới gió bão gào rít điên cuồng cùng vòng đao gió thổi quét qua. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết tựa lưng vào nhau gần như bị bức vào tuyệt cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Dương Phàm cả kinh, Lục sắc Tháo Giáp ngưng kết thành thực chất quanh thân giờ phút này cũng bị cắt xé thành tầng tầng vết nứt. Chỗ Tháo giáp đứt vỡ, da thịt Dương Phàm bị cắt xé mơ hồ có thể thấy được vết máu.

Cũng may, từng tia từng tia ánh sáng màu xanh biếc dẫu đứt lìa nhưng vẫn còn liên kết mặc dù tầng phòng hộ bị cắt vỡ, cũng lập tức tu bổ lại. Sau khi tiến vào uẩn Chứng Kỳ, Sinh Mệnh Lục Chứng trong cơ thể Dương Phàm ẩn chứa sinh mệnh lực dồi dào giúp cho thể chất của hắn tăng lên tới cấp độ của yêu thú nên dưới công kích cuồng bạo mãnh liệt này chỉ bị một ít vết thương ngoài da, trong thời gian ngắn liền hồi phục như cũ. Trung niên họ Tiết cầm trong tay tám chấn là Pháp bảo phòng ngự hạ phẩm, với thực lực Kim Đan trung kỳ đỉnh của hắn, cũng khó khăn lắm mới miễn cưỡng ngăn cản được uy thế này nhưng thân thể hắn cũng phải chịu đau khổ hết mức.

Nếu không nhờ Dương Phàm giúp đỡ, ngăn cản một nửa áp lực cho hắn, nếu để một mình hắn ứng phó với đại tu sĩ Kim Đan chỉ sợ hắn đã bị thương tích không nhẹ. Đồng thời đối với thực lực của Dương Phàm hắn cảm thấy giật mình kinh sợ, đối phương không có sử dụng Pháp bảo phòng ngự chỉ dựa vào phép thuật hộ thân liền chịu đựng được phép thuật cường đại của đại tu sĩ Kim Đan hơn nữa còn không bị hao tổn chút nào.

- Ha ha ha

Trên đỉnh đầu hai người truyền xuống một tràng tiếng cười dài, lão già áo xanh để quả trứng màu xanh tự động xoay tròn, chính mình lại lần đến phụ cận gờ tay vỗ xuống một chương, một ngọn lửa màu xanh tím mang theo hơi nóng cực kỳ đáng sợ cuộn cuộn quét xuống.

- Tử Anh Thánh Hỏa!

Trung niên họ Tiết hoảng hốt gần như thiếu chút nữa mất đi chiến ý. Tâm thần rung mình Dương Phàm cũng cảm nhận được một sức uy hiếp kinh khủng, hắn thu hồi Huyền Ấn Bảo Phiến, trước người đột nhiên hiện ra bốn khối Thanh sắc Bản Chuyên bay vòng quanh hắn.

"Vù! Vù!"

Bốn khối Thanh sắc Bản Chuyên đồng loạt nở rộ vàng hào quang màu xanh, ở trên đỉnh đầu hai người hình thành một bức tường phòng hộ thật dày đồng thời ngưng kết cùng một chỗ hình thành một khối phương chuyên cực kỳ to lớn dài đến bảy tám trượng, lấp lánh những ký hiệu màu vàng. Bốn Phương Thiên Kim Minh Chuyên thật lớn kết hợp làm một, giữa hào quang màu xanh nổi lên một vật thể, cả vật thể lóng lánh ánh vàng tản phát ra một khí thể nặng như núi không thể lay động.

”Phù!”

Tử Anh Thánh Hỏa của lão già áo xanh công kích tới, lúc này thần thông trên Pháp bảo bỗng phát ra khí tức cổ xưa dày đặc, ngọn lửa màu xanh tím đột nhiên bùng phát lên cùng hào quang màu xanh cùng với ánh sáng vàng lóng lánh trong đó đan vào nhau cùng một chỗ. Dương Phàm chỉ cảm thấy phép lực trong cơ thể tiêu hao cực nhanh, ngay cả bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên kết hợp làm một đạt tới Pháp bảo tứ phẩm cũng có chút không chịu nổi. Trung niên họ Tiết hơi thở phào một hơi thấy thực lực của Dương Phàm biểu hiện ra, hẳn cực kỳ kinh hãi. Dưới tình huống sóng to gió lớn này, nếu để hắn ứng phó với Tử Anh Thánh Hỏa chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm tới sinh mạng.

Tử Anh Thánh Hỏa đó chính là một trong mười loại đại chân hỏa ma diễm trong Thiên Cầm Nội Hải, chính là một trong những tuyệt kỹ thành danh của Tử Anh Thánh Quân. Nếu có thể tu luyện đến Nguyên Anh Kỳ, uy lực của thánh hỏa này có thể đạt tới một trình độ đáng sợ ngay cả Nguyên Anh đều có thể dễ dàng đốt tan chảy.

Đại tu sĩ áo xanh cũng cảm thấy bất ngờ, một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ vậy mà có thể ở trong khoảng thời gian ngắn chống lại được Tử Anh Thánh Hỏa của mình. Ánh mắt chăm chú nhìn Phương Thiên Kim Minh Chuyên trước người Dương Phàm lão không khỏi thất kinh: ”Đúng là cổ bảo khó trách có thần thông như thế”

Trên mặt hắn hàn ý cùng sát khí càng tăng lên, chỉ cần giết chết hai tên trước mắt thu hoạch hôm nay của mình thật đáng giá. Nghĩ đến đây hắn đột nhiên vận dụng phép lực, ngọn lửa xanh tím sáng rực lên mắt thấy sắp bao trùm toàn bộ Phương Thiên Kim Minh Chuyên cùng với hai người Dương Phàm. Trong lúc nguy cấp này Dương Phàm vừa động ý niệm một con băng xà trong suốt dài ba thước, xuất hiện trên vai hắn. Một hàn ý đông lạnh thấu đến cốt tủy, nhưng lại làm cho ngọn lửa xanh tím đang điên cuồng thiêu đốt ở bốn phía thoáng khựng lại.

”Đó là trân thú gì?” Lão già áo xanh vừa thấy con băng xà trên vai Dương Phàm trong lòng cả kinh.

”Phù!”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà phun ra một đoàn băng diễm màu trắng trong suốt, một luồng hàn ý lan tràn tới linh hồn làm cho hai đại Kim Đan kia trong lòng chợt lạnh, linh hồn rơi vào rung động. Độ nóng ở chung quanh đột nhiên giảm xuống, băng diễm bản mạng kia ”Phù” một tiếng, mang theo dòng khí lạnh khủng bố thổi vào giữa Tử Anh Thánh Hỏa. Thoáng chốc tầng tầng lớp lớp băng lan tràn trên người lão già áo xanh ngưng kết một lớp sương lạnh bốn phía sóng gió rít gào đều bị đông lại. Ngay cả Tử Anh Thánh Hỏa mang theo hơi nóng cực kỳ khủng bố cũng bị đông băng hàng loạt.

”Như thế nào có thể băng diễm này dường như có thể khắc chế Tử Anh Thánh Hỏa của ta.”

Lão già áo xanh kinh hãi, vàng sáng xanh trên người bạo phát, ngọn lửa xanh tím bùng cháy rừng rực, vùng vẫy thoát khỏi lớp băng nhưng cũng đã mờ nhạt đi vài phần. Lão thu hồi Tử Anh Thánh Hỏa trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm sát khí càng tăng lên, sắc mặt không ngừng biến hóa. Qua va chạm với nguy cấp như thế Dương Phàm khê thờ một hơi buông lỏng. Lưu Ly Hàn Tinh Xà xoay quanh ở trên vai dường như đang ngắt đầu thị uy.

Lập tức, Dương Phàm giơ tay bắn ra một vầng sáng màu xanh biếc, quanh quẩn toàn thân trung niên họ Tiết. Tu sĩ Kim Đan họ Tiết chỉ cảm thấy thương thể cả người khép lại khôi phục với tốc độ có thể thấy được, tinh khí thần hắn cũng rất nhanh khôi phục như trước. Chỉ cần Dương Phàm còn tại đây, chỉ cần hắn không bị vết thương nặng trí mạng, thì có thể khôi phục nguyên trạng bất cứ lúc nào. Lão già áo xanh cảm quái tượng trong tay, lúc này cũng cảm thấy khó giải quyết rồi. Nếu là một hai gã Kim Đan bậc cao bình thường, lão có thể thoải mái giết chết. Trung niên họ Tiết chính là tu sĩ Kim Đan trung kỳ đỉnh, thực lực hùng hậu, một chọi một, lão dư sức để chiến thắng dễ dàng, sự thật cũng đúng như thế. Nhưng Được

Sư bậc cao trước mắt này không biết lai lịch ra sao lại làm biến đổi cả cục diện, hẳn tuy chỉ là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, lại có được thực lực cảnh giới có thể so với trung kỳ. Lực kháng hai tu sĩ Kim Đan trung kỳ, lão già áo xanh vẫn như cũ có bảy tám phần nắm chắc. Nhưng vấn đề là Dương Phàm người Được Sư bậc cao này, có thật nhiều con bài chưa lật, sơ sơ Pháp bảo trung phẩm liền xuất hiện hai loại khác biệt, còn có thể lấy hoang dã dị chủng khắc chế Tử Anh Thánh Hỏa của mình.

Nếu chỉ đơn giản như thế thì cũng không có gì, đại tu sĩ Kim Đan pháp lực hùng hậu, thủ đoạn bất tận đủ để kéo dài thời gian rồi giết chết hai người. Nhưng mà Dương Phàm Được Sư bậc cao này, có thể tùy thời chữa trị thương thể khôi phục tinh khí thần khiến cho hai người này có được sức lực kéo dài vô tận. Dưới tình huống như vậy, lão già áo xanh chỉ còn lại có bốn năm thành nắm chắc. Trong mắt lão mơ hồ lại lấp lóe sát khí lại nảy sinh tham niệm với trọng bảo cùng hồng hoang dị chủng trong tay Dương Phàm, bất cứ giá nào cũng không thể buông tha.

”Vù!”

Nghĩ đến đây, lão già áo xanh đột nhiên rút phép lực vào quái trượng, buông xuống một uy áp càng mạnh hơn, mặt khác trên bàn tay kia lại xuất hiện một thư quyển màu đỏ nhạt quanh quẩn trên đó những ký hiệu phức tạp.

- Mật Quyển!

Tu sĩ Kim Đan họ Tiết kinh hô một tiếng, Dương Phàm cũng nhận ra vật ấy. Thời điểm ở quảng trường Cửu u, Trắc Kinh đã từng dùng vật ấy bảo mệnh có thể thấy được chỗ cường đại của nó.

Mật Quyển là một loại đạo cụ hiếm thấy trong Tu Tiên giới, sử dụng giống như phù triện, nhưng cấp bậc rất cao. Mật Quyển do ngàn vạn ký hiệu nén ép vào trong thư quyển có thể sử dụng nhiều lần, có thể phát động nhiều loại phép thuật, khí linh lực không đủ có thể rút linh lực vào. Một quyển Mật Quyển thường có được thần thông phi phàm. Từ thượng cổ truyền lưu đến nay, số lượng cực ít, chỉ có số ít tu sĩ bậc cao mới có được. Giờ này khắc này, ở đối mặt với hai người Dương Phàm không ngờ lão già áo xanh lại dùng Mật Quyển, có thể thấy được quyết tâm của lão.

Dương Phàm vượt mồ hôi trán tập trung tinh thần đến cao độ, một khi tình huống không ổn hẳn tùy thời sẽ phát động con rối bậc cao và một kiện Pháp bảo phòng ngự trung phẩm khác: Lam Hoàng Nhuyễn Giáp!

Thật sự không được nữa hẳn còn có thể dùng Nghịch Linh Huyết thứ phẩm hoặc là sử dụng Tường Vân Ngõa chạy trốn. Đang lúc ba đại Kim Đan giằng co quyết chiến sinh tử.

”Rầm rầm”

Nước biển dưới chân bắt đầu khơi động một cách quỷ dị, trong hải vực phụ cận nổi lên từng trận dao động. Có cảm giác truyền đến một áp lực nặng nề. Dương Phàm thoáng sửng sốt nhìn về phía hải vực xa xa. Chỉ thấy xa xa trong hải vực xuất hiện một cái điểm đen theo nó càng lúc càng tới gần, trên mặt biển dâng lên từng con sóng lớn ngay cả vêu thú trong biển đều cảm thấy bất an.

- Thành lũy trên biển!

Tu sĩ Kim Đan họ Tiết lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng. Đại tu sĩ áo xanh thì sắc mặt lạnh xuống. Thực hiển nhiên Thành lũy trên biển xuất hiện đối với thân phận là hải tặc của lão mà nói, cũng không phải là chuyện tốt. Đúng lúc này, một uy áp kinh thế hãi tục truyền đến từ trong Thành lũy trên biển xa xa, khiến ba người đều biến sắc. Cổ uy áp này hơn hẳn tu sĩ Kim Đan khiến cho tâm hồn người ta bất an yêu thú khắp hải vực đều rơi vào run rẩy.

- Coi như cc người may mắn!

Đại tu sĩ áo xanh lộ vẻ mặt không cam lòng, trong mắt lóe ra một tia kinh hoàng, vội vàng thi triển bí thuật, hóa thành một luồng sáng xanh mờ ảo, lập tức bay ra ngoài xa mấy chục dặm.

- Đa tạ tiên bối ra tay! Chúng ta gặp phải hải tặc chiến thuyền bị hủy, cũng hy vọng tiên bối có thể cứu một phần.

Trung niên họ Tiết hướng về phía thành lũy khom mình thi lễ biểu lộ ý cảm kích. Thực rõ ràng, mới vừa rồi có Nguyên Anh Kỳ lão quái buông thần thức xuống, dọa cho lão hải tặc đại tu sĩ kia bỏ chạy thực mạng.

Thần thức cường đại của Nguyên Anh Kỳ đảo qua trên mình hai người, lưu lại một thanh âm già nua:

- Cùng là tu sĩ Liên minh nhân loại Thiên cầm Nội Hải. Thiên Nhạc Viên hoan nghênh các người.

Thanh âm chỉ lưu lại một câu liên biến mất không thấy.

- Đa tạ tiền bối!

Tu sĩ Kim Đan họ Tiết vô cùng cảm kích, thậm chí còn có cảm giác được ưu ái quá mà kinh sợ. Dương Phàm thông qua cảm quan Toàn Mô Tri Thức cảm ứng được thần thức của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ kia bộ dáng lại dường như có chút suy nghĩ không biết phát hiện điều gì. Đúng lúc này, sóng biển dưới chân hai người càng thêm mãnh liệt điểm đen trong tầm mắt đã tới gần hơn mười dặm. Dương Phàm triển khai thần thức cẩn thận đánh giá không khỏi chấn động. Đó là một tòa Thành lũy trên biển phạm vi bốn năm dặm, giống như một cái mâm tròn, trên thực tế là một mô hình đảo nhỏ. Trên Thành lũy đảo nhỏ bao trùm một tầng lục ý và sinh cơ, mơ hồ có thể thấy được rừng rậm, dãy núi, bóng dáng chim bay. Toàn bộ chung quanh thành lũy, lại bao phủ một tầng ánh sáng rực rỡ, hẳn là một loại trận phép phòng hộ nhìn qua thật lộng lẫy như tiên cảnh.

Theo thành lũy trên biển này di chuyển, nước biển hải vực phụ cận trăm dặm dâng lên từng cơn sóng biển, thanh thế kinh người, cách thật xa. đều có thể nghe được tiếng vang "ầm ầm".

"Đây là Thành lũy trên biển"

348. Chương 352: Thiên Nhạc Viên!

Đón từng đợt sóng biển còn cao hơn sóng gió ba đào lúc nãy, Dương Phàm càng rung động trong lòng, khó có thể nói nên lời. Cách ngoài mười dặm, tòa Thành lũy đảo nhỏ hình tròn kia phạm vi lớn chừng năm dặm trong lúc di chuyển lại giống như hoang dã cự thú, nước biển rung chuyển, sóng biển mãnh liệt, vô số yêu thú trong biển sâu kinh hãi run sợ. Dương Phàm quét thần thức thoáng qua phát hiện trên đảo nhỏ này nhưng lại sinh sống tới mấy ngàn tu sĩ. So sánh cùng Thiên Hành Chu trên lục địa to lớn như vậy, ở trước mắt nó chỉ có thể tính là một điểm nhỏ.

Khiến Dương Phàm khiếp sợ không chỉ có kích cỡ của Thành lũy trên biển này mà còn vì bố cục và tài liệu cấu thành bên trong nó. Hẳn có thể nhìn ra được tòa Thành lũy trên biển này trôi nổi trên mặt biển, trên lớp mặt có một tầng đất đai đặc thù chính là Hắc Vân Thổ rất hiếm thấy ở Tu Tiên giới thích hợp với phần lớn cây trồng!

Hắc Vân Thổ là loại đất cực tốt nuôi dưỡng các loại dược liệu cùng linh dược. Trước kia thời điểm Dương Phàm ở Dược Tiên cốc, cũng chỉ thấy được chút ít. Mà tòa Thành lũy trên biển này, đại bộ phận cấu tạo và tính chất của đất đai đều là loại Hắc Vân Thổ này!

Theo Thành lũy trên biển càng lúc càng tới gần Dương Phàm có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật trên nó, có rừng cây xanh um, có suối nhỏ trong suốt, có cầu nhỏ lầu các, cũng có bóng người lay động cùng ánh chớp lóe của phép thuật Pháp bảo. Nếu nói đây là một tòa Thành lũy trên biển còn không bằng nói là một thế giới thu nhỏ. Dương Phàm khó có thể tưởng tượng, là phải dùng lực lượng như thế nào để tác động Thành lũy trên biển này di chuyển được.

- Chẳng lẽ Dương dược sư chưa từng nhìn thấy tận mắt Thành lũy trên biển?

Gã trung niên họ Tiết thấy biểu tình trên mặt Dương Phàm hơi có chút kinh ngạc hỏi. Đối với tồn tại của thành lũy này, gã trung niên họ Tiết dường như thấy mãi nên không có gì lạ.

- Dương mỗ đột phá Kim Đan Kỳ, cũng mới mấy năm nay, Thành lũy trên biển này, đúng thật là lần đầu tiên nhìn thấy.

Dương Phàm lừa dối mà mặt không đổi sắc cười nói. Tuy nhiên gã trung niên họ Tiết cũng bán tín bán nghi, thấy Dương Phàm một thân trang bị quý giá. Kim Đan bậc cao bình thường đều khó có thể sánh bằng, nếu nói là vừa mới bước vào Kim Đan Kỳ, đương nhiên hẳn không tin tưởng lắm.

- Dương được sư! Không bằng ngài và ta cùng nhau gia nhập Thiên Nhạc Viên. Thành lũy trên biển này tuy rằng không bằng quy mô của "nhất đảo tứ thành", nhưng ở trong số Thành lũy trên biển cũng có thể xếp vào hạng nhị lưu. Huống chi trên Thiên Nhạc Viên này có cường giả Nguyên Anh Kỳ tọa trấn. Gia nhập vào đó tại trong hải vực mệnh mông này, có thể bình yên vô sự cũng không lo lắng những tổ chức Hải tặc tầm thường kia. Đồng thời chúng ta cùng có thể an tâm tu luyện. Ta cũng không giấu đạo hữu. Tiết mỗ đang chuẩn bị tấn công cảnh giới đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ

Không ngờ gã trung niên họ Tiết chủ động mời mọc Dương Phàm cùng gia nhập Thiên Nhạc Viên. Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc không nghĩ tới trung niên họ Tiết này nhưng lại có lòng tin tấn công cảnh giới Kim Đan hậu kỳ. Hai người đứng trên mặt biển chờ đợi Thành lũy trên biển tới gần.

- Thiên Nhạc Viên là một tồn tại như thế nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Thiên Nhạc Viên là tên của Thành lũy trên biển này, đồng thời nó cũng là tên họ của gia tộc thế lực trên Thành lũy.

Trung niên họ Tiết cười nói.

- Gia tộc?

Dương Phàm sinh ra một ít hứng thú.

- ở Thiên Cầm Nội Hải, mỗi cái Thành lũy trên biển hoặc là Chiến hạm nhị lưu trở lên đều là trải qua hơn mười thế hệ, thậm chí rèn luyện hơn vạn năm mới luyện chế thành. Vì thế trên mỗi cái Thành lũy trên biển hoặc là Chiến hạm đều có một gia tộc thống trị nó, thậm chí nhiều gia tộc cùng chung cầm quyền. Cứ như vậy gia tộc đời đời lưu truyền lại, Thành lũy trên biển cùng Chiến hạm bậc này vô cùng quý giá. Trải qua hết thế hệ này tới thế hệ khác quy mô càng ngày càng lớn

Trung niên họ Tiết rủ rủ nói, không hổ là nhãn hiệu cường giả Kim Đan lâu đời, hiểu biết về Thiên Cầm Nội Hải không phải hạng người Phó Tuyết, Phó Bình có thể so sánh được. Nói tới câu cuối cùng trung niên họ Tiết cảm thán nói:

- Một cái Thành lũy trên biển cỡ lớn cho dù cả đời một gã bậc cao cường giả có tâm huyết, cuối cùng cũng khó có thể luyện chế thành. Nó là kết tinh của vô số tu sĩ vất vả cần cù cố gắng qua ngàn vạn năm.

Dương Phàm gật gật đầu nói:

- Thiên Nhạc Viên có cường giả Nguyên Anh KỲ tọa trấn, thực lực ở Thiên Cầm Nội Hải, hẳn là không kém. Vừa rồi khi ta dùng thần thức quan sát phát hiện rất nhiều dược liệu linh dược gieo trồng, có lẽ thế lực gia tộc này lấy luyện đan và chế thuốc làm trọng điểm.

- Ha ha! Điểm này ta thật không có phát hiện vẫn là Dương được sư nhạy cảm trên phương diện này.

Trung niên họ Tiết mỉm cười.

Dương Phàm ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ Tiết đạo hữu không có nghe nói qua thế lực Thiên Nhạc Viên này?

- Không có! Thiên Cầm Nội Hải vô cùng vô tận, số lượng Thành lũy trên biển cũng có rất nhiều, đâu có ai có thể biết hết toàn bộ. Ta nghĩ Thiên Nhạc Viên này hẳn không phải là thế lực trong lãnh hải của Thanh Giao Long vương Tra Phi, hẳn phân nửa là thuận tiện đi ngang qua đường này.

Trung niên họ Tiết trầm ngâm một lát rồi nói.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện với nhau, Thành lũy trên biển Thiên Nhạc Viên đã tới gần hai người, tốc độ cũng dần dần chậm lại.

"Vù! Vù!"

Từ trên Thành lũy trên biển khổng lồ bay ra hai luồng sáng màu xanh lam không ngờ đều là cường giả Kim Đan Kỳ, hơn nữa trên người tản phát ra khí tức khiến hai người Dương Phàm kinh hãi. Xem thanh thể này, cũng không kém chút nào so với lão già áo xanh vừa rồi. Hiển nhiên là hai vị đại tu sĩ Kim Đan.

”Vào! Vào!”

Hai luồng sáng mau đến khó tin trong chớp mắt bay tới gần hóa thành hư ảnh mờ ảo. Dương Phàm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái ngoài ba tượng xuất hiện hai thân ảnh: Một trung niên nét mặt sáng sủa mặc áo có vân đen, sắc mặt nghiêm nghị, dáng người trung bình lại có một khí thế trầm ổn và uy nghiêm của kẻ bề trên. Thanh niên kia tư thế oai hùng, chân mày sắc như kiếm. Một thân mặc áo xanh, hai mắt sáng sắc bén lộ ra một khí thế hào hùng, khiến cho người ta không dám khinh thị. Đúng là hai vị đại tu sĩ Kim Đan người trước trầm ổn. nhìn qua rất khôn ngoan có tâm cơ; người sau khí thế bừng bừng bộc lộ tài năng ra ngoài.

Dương Phàm dùng cảm quan Toàn Tri Mô Thức quan sát cảm nhận được giữa hai người này tồn tại khí tức không hài hòa. Hẳn có thể kết luận hai vị đại tu sĩ Kim Đan này, khẳng định ở trong gia tộc không hợp nhau, thậm chí ở vào trạng thái tranh phong chưa phân định thắng thua.

- Hai vị gặp phải hiểm nguy trong biển sâu. Nghiêm mỗ nghe lão tổ nhà ta nói qua. Tại hạ Nghiêm Xuyên, Cháp Pháp trưởng lão Thiên Nhạc Viên.

Trung niên mặc áo có vân đen chấp tay chào nói với hai người Dương Phàm đúng là lấy lễ đãi người. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn phần lớn tập trung vào trên người trung niên họ Tiết, chỉ lướt qua trên người Dương Phàm. Thực hiển nhiên, so sánh với Dương Phàm Kim Đan sơ kỳ hẳn càng coi trọng trung niên họ Tiết Kim Đan trung kỳ đỉnh hơn.

- Tại hạ Từ Lập. trưởng lão Thiên Nhạc Viên. Đại trưởng lão nhà ta có phân phó cho chúng ta tới đây tiếp đón nhị vị.

Ánh mắt sắc bén của thanh niên áo xanh nhìn lướt qua hai người, nhìn trung niên họ Tiết một cái, ngược lại càng thêm cẩn thận đánh giá Dương Phàm, trong mắt còn lộ ra một vẻ nghi hoặc khó hiểu. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết đứng ở trước mặt hai vị đại tu sĩ Kim Đan, không dám chậm trễ vội hồi đáp.

- Tại hạ Tiết Nhân ra mắt hai vị trưởng lão.

Họ Tiết trung niên trên mặt đầy vẻ tươi cười.

- Tại hạ Dương Phàm chỉ là một Dục Sư.

Dương Phàm bình thản nói.

Nghe nói thân phận Dục Sư của Dương Phàm hai vị trưởng lão Thiên Nhạc Viên chỉ là liếc mắt thêm một cái quan sát hắn nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì. Dương Phàm cảm giác nhạy bén cảm nhận được trên người hai vị trưởng lão Thiên Nhạc Viên này, cũng có một khí tức thảo mộc thiên nhiên mờ nhạt ít nhất coi như là một nửa Dục Sư.

- Nhị vị xin mời lên Thiên Nhạc Viên.

Cháp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên, cười tủm tỉm nói ánh mắt phần lớn đều tập trung ở trên người trung niên họ Tiết. Trung niên họ Tiết được đối đãi ưu ái mà sợ nói với Dương Phàm:

- Dương dục sư! Thu hồi chiến thuyền của ngài đi! Chúng ta đi Thiên Nhạc Viên.

Dương Phàm gật gù đầu dùng thần thức truyền âm phân phó thủy thủ cho Thiên Hành Chu nổi lên. Không bao lâu Thiên Hành Chu dài đến hai ba mươi trượng trôi lên mặt nước. Nhưng so sánh với Thành lũy trên biển Thiên Nhạc Viên trước mắt Thiên Hành Chu thật giống như một con kiến. Dưới tình huống như vậy Dương Phàm hơi cảm thấy mất mặt nhưng hắn cũng sẽ không ngốc đến mức lấy tư sản cá nhân của mình so sánh với một đại gia tộc trải qua hơn mười thế hệ nội tình có tới cả vạn năm.

- Không nghĩ tới Dương đạo hữu cũng có một chiến thuyền trên biển, một Pháp khí thuyền trên nước như vậy, đối với một tu sĩ đơn độc mà nói cũng rất đáng quý. Ta xem chiếc chiến thuyền của Dương dục sư này

ít nhất có trăm năm lịch sử được rèn luyện mấy chục năm, độ cứng rắn của chất liệu có thể so với Pháp khí thượng phẩm.

Thanh niên đại tu sĩ Từ Lập cũng cười nói. Đích xác, đối với một người mà nói có thể có được một Pháp khí con thuyền trên nước đó là không tệ rồi. Dương Phàm cười không nói gì nhưng đối với thanh niên trưởng lão Từ Lập này, thoáng nảy sinh ấn tượng tốt.

- Thành lũy trên biển thật lớn

Phó Bình đứng trên Thiên Hành Chu nhìn về phía Thiên Nhạc Viên không xa vẻ mặt ngạc nhiên và thán phục nói. Thấy cảnh này, Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên khẽ cau mày:

- Thiên Nhạc Viên bình thường không thu lưu tu sĩ bên ngoài dưới Trúc Cơ Kỳ. Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chỉ cần giao nộp một ngàn linh thạch thì có thể ở lại trên thành lũy Thiên Nhạc Viên một trăm năm. Tu sĩ bậc cao thì có thể trực tiếp trở thành thành viên của gia tộc Thiên Nhạc Viên, thậm chí trở thành trưởng lão vinh dự có quyền lợi trưởng lão

- Hai vị này là được đồng của ta.

Dương Phàm chỉ vào Phó Bình Phó Tuyết nói.

- Thì ra là được đồng của Dương được sư, nếu như thế đương nhiên có thể được đối đãi đặc biệt.

Thanh niên trưởng lão Từ Lập cười nói.

- Vậy thì ngoại lệ một lần.

Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên sắc mặt trầm ổn trong lòng đã có vài tia không bằng lòng, ánh mắt đảo qua các thủy thủ trên thuyền, nghiêm mặt nói:

- Được đồng bên người Dương được sư đương nhiên có thể ngoại lệ, nhưng những thủy thủ này, cũng không thể ngoại lệ. Ta thân là trưởng lão chấp pháp Thiên Nhạc Viên, đương nhiên phải theo lẽ công bằng hướng chỉ tài nguyên đất đai trên thành lũy có hạn nếu mọi chuyện đều ngoại lệ một gia tộc lớn như vậy sao có thể vận chuyển được?

- Cái này

Thanh niên trưởng lão Từ Lập có điểm không có lời gì chống đỡ hơi áy náy nhìn về phía Dương Phàm.

- Dương được sư! Mỗi người một ngàn linh thạch, chúng ta vẫn có thể miễn cưỡng xuất ra được.

Những thủy thủ trên Thiên Hành Chu vội vàng nói với Dương Phàm. Trong lòng Dương Phàm có chút không vui bỗng nhiên phát tay áo lấy ra một đồng linh thạch trung phẩm ném cho Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên thần nhiên nói:

Linh thạch phần các thủy thủ này, do ta thanh toán.

Sau đó hần quav sang nói với đám thủy thủ:

- Các ngươi là thành viên của Thiên Hành Chu cũng là thủ hạ của Dương mẫu.

- Rõ! Rõ!

Chín tên thủy thủ trên Thiên Hành Chu liên tục dập đầu nói lời cảm tạ trong lòng vô cùng thấp thỏm lo âu. Là Dương Phàm mang theo bọn họ đến biển rộng thoát khỏi thống trị nô dịch của yêu thú, vận mệnh của họ từ đó về sau do Dương Phàm làm chủ. Đồng thời những tu sĩ tuổi không tới năm mươi này, đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ, thiên phú cũng không tệ Dương Phàm cũng có lòng muốn bồi dưỡng bọn họ thành thủ hạ đắc lực của mình.

”Bá!”

Dương Phàm phát tay một cái, thu Thiên Hành Chu vào Tiên Hồng Giới sau đó mang theo hai được đồng cùng chín tên thủy thủ đi theo hai vị đại tu sĩ Kim Đan trưởng lão Thiên Nhạc Viên bay lên Thành lũy trên biển giống như một con quái vật khổng lồ kia. Xuyên qua vầng sáng bảy màu của thành lũy bốn phía đảo nhỏ mọi người đặt chân lên vùng đất trên biển Thiên Nhạc Viên này.

Đây là địa bàn thuộc về chính tu sĩ nhân loại.

Đám người Phó Bình thiếu chút nữa không nhận được nhảy nhót reo hò không kìm nổi hít sâu một hơi hít lấu hương vị cỏ cây đặc trưng nơi đây. Dương Phàm lại là thờ ơ lạnh nhạt chỉ cần chỗ nào có nhân loại sẽ có tranh đấu giành lợi ích. Hắn thầm nghĩ tại nơi hải vực này, phải tìm một mảnh đất yên tĩnh, yên ổn tu luyện, tranh thủ sớm ngày tu luyện đến uẩn Chung hậu kỳ, đến lúc đó đã có thể đứng trên nhìn xuống Kim Đan bậc cao rồi.

349. Chương 353: Bậc Cao Nguyên Anh Mời!

Đương nhiên Dương Phàm sẽ không cho rằng bên ngoài phạm vi năm dặm này, chính là tài liệu luyện chế linh khí. Nếu là như vậy, thật sự rất xa xỉ. Đồng thời sát bên ngoài, bên trong cũng có một tầng rộng lớn tác dụng tăng cường sức nổi của nước biển giảm bớt tiêu hao lực lượng trận pháp. Trải qua quan sát phân tích hắn phát hiện những tài liệu này, lúc đầu đều là tài liệu thấp nhất luyện chế Pháp Khí thậm chí là phế liệu. Tài liệu như vậy, có số mảnh thú trong biển liền có thể xé rách thứ này thoải mái càng đừng nói tu sĩ bậc cao. Tuy nhiên, khi những tài liệu cấp thấp này, sau khi dùng chống chất một lượng lớn trải qua trăm ngàn năm thậm chí rèn luyện nén ép hơn vạn năm hình thành độ kiên cố có thể so với trình độ linh khí thượng phẩm.

Cần phá hư một khối tài liệu nhỏ có thể so với linh khí thượng phẩm. Dương Phàm toàn lực làm cũng có thể làm được. Nhưng đối mặt với độ dày hơn mười trượng, khổng lồ phạm vi bốn năm dặm cho dù là Nguyên Anh bậc cao đích thân tới cũng cảm thấy vô lực. Huống chi trên đảo nhỏ còn có trận phép thủ hộ.

Nghĩ đến đây Dương Phàm không khỏi hít một ngụm lãnh khí không khỏi thầm nghĩ: "Muốn phá hủy thành lũy cấp bậc này, rất khó trừ phi có ngàn vạn tu sĩ. So ra, giết chết tất cả tu sĩ trên đảo nhỏ chiếm cứ thành lũy trên biển tương đối dễ dàng hơn một chút. Tuy nhiên muốn làm được đều có một điều kiện tiên quyết, cần cùng một gia tộc có nội tình vạn năm tranh đấu nhỏ thậm chí cùng cường giả Nguyên Anh là địch".

Tuy nhiên cũng có một loại tình huống đặc thù. Dương Phàm trong lòng thoáng động, đột nhiên nghĩ tới mình có được Diệt Nguyên Pháo từ Thất Thái Thành Bảo. Uy lực Diệt Nguyên Pháo. Dương Phàm cảm nhận thật sâu. Trước đây, ở Thất Thái Thành Bảo dưới một pháo mọi sự vật đều tan thành mây khói, uy lực lan đến phạm vi một dặm. Đó vẫn là kết quả gắn linh thạch trung phẩm. Nếu cho Diệt Nguyên Pháo được gắn linh thạch thượng phẩm với cấp bậc càng cao uy lực đó. Dương Phàm ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đương nhiên, ý niệm này trong đầu chính là chột lóe qua. Dương Phàm lại không biết trên người hắn có bảo vật thượng cổ cấm kị có thể phá hủy thành lũy trên biển, tin tức này nếu cho những người khác biết, có thể khiến cho Thiên cấm Nội Hải vô tận hải vực mang đến loại rung động nào?

Dọc theo đường đi, Dương Phàm quan sát bố cục thành lũy trên đảo nhỏ, ngoại trừ một ít quang cảnh tự nhiên ra, còn lại chiếm đa số là nhà ở và động phủ. Thần thức đảo qua bao phủ toàn bộ phạm vi đảo nhỏ năm dặm. Dương Phàm liền có thể phỏng chừng thực lực đại khái.

Toàn bộ Thiên Nhạc Viên, chừng hai ba ngàn tu sĩ nhân loại. Trong đó có hơn hai ngàn tu sĩ đều là cao nhân Trúc Cơ Kỳ. Ngoài ra, tu sĩ Kim Đan Kỳ mấy chục vị, cảnh giới sơ kỳ có hai mươi tên, còn lại có năm sáu tên có cảnh giới trung kỳ, về phần cấp bậc Kim Đan Đại Tu Sĩ. Dương Phàm chỉ nhìn thấy chấp pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên và thanh niên trưởng lão Từ Lập.

Dưới Nguyên Anh Kỳ, chỉ có hai vị Kim Đan Đại Tu Sĩ, bởi vậy có thể thấy được cục diện trên đảo nhỏ: Hoặc là gia nhập chấp pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên hoặc là đầu quân trận doanh thanh niên trưởng lão Từ Lập.

Đồng thời. Dương Phàm cũng cảm thấy kinh hãi, trên đảo này cường giả ngoài Trúc Cơ Kỳ, đã có hơn hai ngàn. So ra. tu sĩ dưới Trúc Cơ Kỳ, chỉ có mấy trăm người ít ỏi, trong đó tu sĩ ngoài Ngưng Thần Kỳ, vẫn chiếm cứ chín phần. Những tu sĩ dưới Trúc Cơ Kỳ này tuổi cũng không lớn rất hiển nhiên là đời sau của tu sĩ trên đảo.

Thực lực thấp, tinh anh.

Dương Phàm hít sâu một hơi hần cũng đột nhiên hiểu được chỗ Thiên cầm Nội Hải, lực lượng tinh anh nhân loại đều hội tụ ở các thành lũy trên biển và chiến hạm trong hải vực. Rơi xuống đảo nhỏ làm nô dịch cho yêu tộc và bị thống trị Phần lớn chỉ có một chút nhân loại yếu kém.

- Nhị vị là khách quý bậc cao có thể ở trên đảo nhỏ mở động phủ thuộc về mình. Từ chỗ là trưởng lão Chấn An trên đảo, chấp quản và phụ trách vấn đề an toàn của Thiên Nhạc Viên có chuyện gì cần, có thể hỏi ta.

Từ Lập cười nói. hần cùng Dương Phàm cũng sần sần như nhau lời nói cũng tính là hòa khí

- Chấn pháp trưởng lão! Chấn An trưởng lão.

Trong mắt trung niên họ Tiết xẹt qua một tia dị sắc. Đối với chuyện phân bổ thế lực trận doanh trên đảo này, cũng càng hiểu rõ hơn. Đồng thời. trong lòng hần cũng đang suy tư, rốt cuộc mình nên gia nhập trận doanh nào tuyệt vời?

Chấn pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên thản nhiên nói:

- Tài nguyên đất đai trên đảo này có hạn, chỉ có gia nhập gia tộc bậc cao trên Thiên Nhạc Viên mới có quyền mở động phủ của mình. Dưới bậc cao phần lớn chỉ có thể ở lại trong phòng, số ít hạng người có thân phận đặc thù hay công hiến cho đảo cũng có thể có được động phủ.

- Đa tạ Nghiêm trưởng lão chỉ điểm Tiết chỗ hiểu được.

Về mặt trung niên họ Tiết lộ ra ý cười chủ động bắt chuyện. Nghiêm Xuyên sớm có ý mượn sức tự nhiên sẽ không cự tuyệt, mặt lộ ý cười còn có vô tình liếc mắt nhìn Từ Lập một cái. Sắc mặt Từ Lập có chút bối rối, nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức khách khí nói chuyện với Dương Phàm. Thấy tình cảnh như vậy, Nghiêm Xuyên thầm tự đắc trong lòng: "Ta mượn sức một vị tu sĩ Kim Đan trung kỳ đỉnh thật đủ sức áp chế người một bậc, nhìn người như thế nào tranh phong với ta?"

Dương Phàm nhìn tình huống này ở trong mắt trên mặt một mảnh lạnh nhạt, đến Thiên Nhạc Viên là vì tìm một chỗ thanh tịnh dốc lòng tu luyện, gia nhập phe phái thật sự không hứng thú nhiều lắm. Trung niên họ Tiết kia lại dùng thần thức truyền ra:

- Dương được sư! Người đối với tình hình Thiên cầm Nội Hải và Thiên Nhạc Viên này đều không biết, làm việc phải cẩn thận một chút, tốt nhất theo ta cùng nhau cùng tiến cùng lui. như vậy cũng chiếu ứng nhiều cho nhau.

- Miễn đi! Dương chỗ chỉ muốn tìm một nơi thanh tịnh những chuyện lợi ích tranh đấu này, tại hạ không hứng thú.

Dương Phàm cười nhạt. duy trì thái độ lạnh nhạt.

Hần đối với bản thân trung niên họ Tiết kia cũng không có hảo cảm, trước đây còn đưa tới hải tặc Kim Đan Đại Tu Sĩ, thiếu chút nữa hại đến mọi người trên Thiên Hành Chu. Đương nhiên. Dương Phàm cũng xảo trá lấy hai khối thượng phẩm linh thạch từ hần cũng trong quá trình trị liệu khiến tu vi có thể tăng lên có được hơn nửa tháng mình khổ tu. Trung niên họ Tiết thấy Dương Phàm không chịu hợp tác với mình trong mắt cũng hiện lên một chút âm lệ thầm nghĩ: "Đây là tiểu tử người không biết điều chờ khi ta bước vào hàng ngũ Kim Đan Đại Tu Sĩ liền có thể thay đổi thế cục Thiên Nhạc Viên đến lúc đó cho người mất mặt".

Cảm quan của Dương Phàm linh mẫn ra sao lập tức cảm ứng ác niệm của đối phương, trong lòng đã có cảnh giác và đề phòng. Trung niên họ Tiết quả nhiên không phải người lương thiện, không chỉ không có tâm báo đáp tri ân thậm chí còn xu thế lấy oán trả ơn. Dương Phàm cười lạnh trong lòng sớm nhìn thấy nhân tình tốt xấu ở trong mắt. Người giống như đám Lâm Chung, Hồ Phi, Vô Song có thể yên tâm kết giao ở Tu Tiên giới tranh đấu với nhau vì lợi ích tranh đấu cũng không thấy nhiều. Dương Phàm cũng không hy vọng xa vời có bao nhiêu người tri ân báo đáp. lại chủ trương người không phạm ta thì ta không phạm người. Nếu người khác chủ động trêu chọc thì tất nhiên sẽ dùng thủ đoạn lời đing trả thù. Chấn pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên cho là am hiểu đạo lý đối nhân xử thế, quan hệ giữa Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết có chút đổ vỡ, lập tức bị lão thấy trong mắt. Sau đó trong lúc nói chuyện Nghiêm Xuyên có ý lãnh đạm Dương Phàm quan hệ với trung niên họ Tiết càng ngày càng gần từng bước.

- Dương được sư! Thiên Nhạc Viên chúng ta là gia tộc thừa kế y đạo và thuật luyện đan người là được sư bậc cao danh xứng với tên sau này có thể cùng nhau tham khảo một chút tâm đắc y thuật và luyện đan.

Chấp pháp trưởng lão Từ Lập biểu hiện với Dương Phàm lại có chút nhiệt tình. Đối mặt sự bất chuyện của Kim Đan Đại Tu Sĩ, Dương Phàm đương nhiên không dám lơ là, lời nói bình tĩnh ôn hòa. Đồng thời hẳn cũng rất buồn bực, một cường giả Kim Đan sơ kỳ như mình ở trong mắt Kim Đan Đại Tu Sĩ chỉ là mạnh hơn trẻ con một chút có thể thoải mái giết chết vì sao thái độ đối phương nhiệt tình như thế. Sau một lúc hai trưởng lão Nghiêm Xuyên, Từ Lập đưa hai gã khách quý Kim Đan Dương Phàm vào trong lầu các trên nước ở trung tâm đảo Thiên Nhạc Viên.

Lầu các này tên là Thiên Thư Các, hồ nước chung quanh, liền chiếm đi một phần mười phạm vi của Thiên Nhạc Viên, có thể nói là hạc trong bầy gà rất rõ ràng.

Từ Lập nói cho Dương Phàm nơi này là nơi cao tầng Thiên Nhạc Viên thương nghị quyết sách trọng đại ngẫu nhiên cũng tiếp đãi một số khách quý. Quả nhiên tầng một của Thiên Thư Các này không gian rất lớn giống một đại sảnh hội nghị có thể chứa hơn trăm người. Hai vị trưởng lão trực tiếp đưa hai người Dương Phàm lên tầng cao nhất lầu các, tầng thứ năm.

Tầng ba, tầng bốn, tầng năm chất đống rất nhiều cổ tịch ngọc giản, nếu nói lịch sử trong vạn năm của Thiên Nhạc Viên lắng đọng lại Dương Phàm chính là vội liếc mắt một cái trong lòng thoáng lưu ý.

- Nhị vị mời vào, đại trưởng lão chờ đã lâu.

Nghiêm Xuyên trưởng lão đi trước một bước khom người mở cửa thư phòng tầng năm, từng luồng hương khí thơ văn truyền đến. Bỗng Dương Phàm cảm nhận được một luồng áp lực khó thể nói từ trong thư phòng truyền đến trong lòng rung mình. Trung niên họ Tiết liếc mắt nhìn hẳn có thể đoán trước, mời bọn họ đến nơi này, khẳng định là cao nhân Nguyên Anh Kỳ trước đây ra tay tương trợ.

- Hay là Nghiêm trưởng lão vào trước.

Trung niên họ Tiết khách sáo nói.

- Tiết đạo hữu sao lại khách sáo như vậy. Các người là khách, lại là khách quý đại trưởng lão tiếp kiến.

Trong lời nói của Từ Lập lơ mờ có chút không vui. Trung niên họ Tiết có chút xấu hổ cũng không dám có sắc thái giả dối Kim Đan Đại Tu Sĩ khom người đi vào. Dương Phàm lười khách sáo theo sát phía sau đi vào. Bốn người đi vào thư phòng, liếc mắt thấy được sâu trong thư phòng, một lão già mặt đầy nếp nhăn ở tuổi xế chiều ngồi trên ghế mềm bằng ngọc thạch. Khuôn mặt lão già này hiền lành, mặt rất gọn gàng, trong đó một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm, vẻ mặt của lão an tường, trên người có một luồng khí tức yên tĩnh như mặt nước. Dương Phàm thấy đại trưởng lão này lần đầu tiên liền nghĩ đến một người, đó là cao nhân lánh đời Được Vương của Được Tiên cốc.

Trong hai người, có một luồng khí tức tương đối gần.

- Bái kiến Đại trưởng lão.

Nghiêm Xuyên khom người thi lễ, Từ Lập cũng thi lễ nói:

- Đại trưởng lão! Nhị vị khách quý đã đến.

Dương Phàm và trung niên họ Tiết vội thi lễ, bọn họ tuyệt đối không dám khinh thị lão già này

- Đều ngồi đi.

Đại trưởng lão mỉm cười, lời nói cử chỉ ôn hòa không để ý đến lễ nghi khách sáo. Sau khi giới thiệu lẫn nhau mọi người cùng ngồi. Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập thực từ ý. Dương Phàm cùng trung niên họ Tiết cũng ngồi xuống, trong lòng có chút không yên.

- Ta là Đại trưởng lão của Thiên Nhạc Viên, nắm quyền hơn năm trăm năm. Mỗi khi có cường giả bậc cao muốn gia nhập gia tộc lão hủ đều tự thân tiếp kiến.

Giọng nói Đại trưởng lão thực ôn hòa lại đi thẳng vào vấn đề.

- Quy mô và thực lực của Thiên Nhạc Viên các vị đã đại khái thấy rõ. Không biết hai vị có hứng thú gia nhập gia tộc ta hay không?
- Thiên Nhạc Viên ta đã hơn năm mươi năm không có thêm thành viên bậc cao mới. Ha ha!

350. Chương 354: Trưởng Lão Vinh Dự.

Đại trưởng lão tùy ý cười giống như thật sự chẳng qua là một lão già bình thường. Trong lòng trung niên họ Tiết lo lắng không yên, ngồi trước mặt là lão quái Nguyên Anh Kỳ khiến cho ngàn vạn tu sĩ Tu Tiên Giới nghe thấy mà ngưỡng mộ. Giờ khắc này, hai người an vị trong thư phòng, cùng cười nói với cường giả cấp bậc này ngồi đối diện thậm chí còn được đối phương mời. Cảm xúc của Dương Phàm càng sâu, có một loại ảo giác giống như cách một thể hệ.

Đã từ khi nào mình nghĩ đến tình cảnh hôm nay?

Tuy rằng không phải đối thoại ngang hàng chân chính nhưng điều này cũng đủ chứng minh: Dương Phàm đã từ trong hàng tỉ con kiến bậc thấp bước ra, dần dần hần bước tới cao tầng của Tu Tiên Giới.

- Dương nhiên, lão hủ khẳng định sẽ không khiến trong lòng hai vị có chút gượng ép nào.

Đại trưởng lão mỉm cười nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Bất cứ thế lực nào cũng khát cầu tu sĩ bậc cao. Thiên Nhạc Viên ta cũng không ngoại lệ. Nhưng lão hủ sẽ hoan nghênh tu sĩ thật tâm gia nhập gia tộc cùng với có đủ trung thành nhất định. Nếu hai vị không muốn chúng ta tuyệt đối không gây khó xử và miễn cưỡng.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, hơi lộ ra vẻ suy tư. Hắn từ trong miệng Đại trưởng lão cũng hiểu ra một chút đạo lý. Theo hắn dự đoán văn minh tu tiên ở Thiên cầm Nội Hải hẳn là cao hơn Bắc Tần một bậc Tại nơi vô tận hải vực này, số lượng Kim Đan bậc cao hẳn là không ít. Nhưng thế lực gia tộc kế thừa mấy vạn năm lại cần tu sĩ bậc cao có sự trung thành nhất định tối thiểu không thể là hạng người có lòng dạ khó lường.

Chấp An trưởng lão Từ Lập nhẹ cười:

- Đại trưởng lão! Ngài có thể cho bọn họ một ít thời gian cân nhắc.
- Cũng đúng! Các người có thể ở lại Thiên Nhạc Viên, sau khi từ từ hiểu biết, có quyết định cũng không muộn.

Đại trưởng lão lại cười nói. Thần quang trong mắt trung niên họ Tiết lóe lên dứt khoát quyết định đứng dậy:

- Không cần. Tiết mỗ hiện tại có thể quyết định.
- Hả? Người có quyết định gì?

Đại trưởng lão lộ ra vẻ tươi cười. Trung niên họ Tiết hít sâu một hơi đáp:

- Vốn chiến thuyền trên biển của Tiết mỗ bị công phá gặp hải tặc truy kích suýt nữa chết may có đại trưởng lão cứu giúp. Giờ phút này, Tiết mỗ ở trong đại hải không có nơi cư trú. Đại trưởng lão đối với ta lại có ân cứu mạng ta quyết định gia nhập Thiên Nhạc Viên thề tận trung với nơi này đến chết.

Trong lời nói của trung niên họ Tiết có chút khẳng khái lòng trung tăng lên. Dương Phàm cũng âm thầm cười lạnh với Toàn Tri Cẩm Quan của hắn tự nhiên có thể nhận rõ đối phương nói thiệt hay giả. Ước chừng ba phần thật, bảy phần giả biểu diễn rất không tệ. Trung niên họ Tiết hiểu được hiện tại lập tức đáp ứng gia nhập gia tộc có thể càng thêm cho thấy mình trung thành, hưởng chỉ lý do của hắn cũng rất tốt

- Tốt lắm! Lão hủ cho người tạm thời trở thành trưởng lão vinh dự.

Khuôn mặt Đại trưởng lão vui vẻ tươi cười.

Trung niên họ Tiết này là cường giả có cảnh giới Kim Đan hậu kỳ đại tu sĩ là nhân tài hiếm có. Thấy vậy, trên mặt chấp pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên lộ ra nụ cười sáng lạn sắc mặt Từ Lập trầm tĩnh như nước nghĩ đến cùng không cao hứng.

- Vậy còn người?

Ánh mắt Đại trưởng lão hướng về phía Dương Phàm lộ ra vẻ cười:

- Có cần một chút thời gian cân nhắc hay không?

Từ Lập phát hiện trong ánh mắt Đại trưởng lão nhìn về phía Dương Phàm lộ ra vẻ mong chờ nhiều hơn.

- Chẳng lẽ trong lòng Đại trưởng lão phân lượng của Dương được sư còn muốn cao hơn trung niên họ Tiết với cảnh giới Kim Đan trung kỳ đỉnh?

Trong lòng Từ Lập nghi hoặc khó hiểu. Dương Phàm nói với vẻ bình thản:

- Dương mỗi đồng ý, từ bây giờ gia nhập Thiên Nhạc Viên, mặc dù không thể bảo đảm vì gia tộc vượt lửa qua sông, nhưng có thể bảo đảm không có bất cứ dị tâm gì lúc gia tộc nguy nan cũng sẽ cố gắng dùng hết toàn lực.

Theo như lời Dương Phàm trái lại rất thản nhiên vô cùng có thể tin tưởng rất cao. Hắn cũng có thể cảm nhận được khi mình nói trong đôi mắt Đại trưởng lão ẩn chứa một loại lực lượng dường như có thể xuyên tâm linh.

- Tốt tốt tốt! Người nói rất chân thật!

Về mặt Đại trưởng lão tán thưởng, sắc mặt nói với vẻ bình thản:

- Cầu con đường trường sinh, lợi ích Tu Tiên giới cao nhất ở trước mắt sống chết có bao nhiêu người có thể thật sự tận trung với gia tộc? Huống c các người cũng nửa đường gia nhập Thiên Nhạc Viên.

Vừa nghe lời ấy, Từ Lập cũng gật gật đầu khen ngợi Dương Phàm. So sánh với trung niên họ Tiết mới vừa hứa nguyện trung thành với gia tộc liền có vẻ giả dối vô cùng. Tự nhận là biểu hiện phấn khích sinh động, trung niên họ Tiết cũng thâm đắc ý, vẻ tươi cười trên mặt lập tức có chút cứng ngắc trong lòng một mảnh âm trầm.

- Tốt! Rất tốt! Hôm nay Thiên Nhạc Viên ta tăng thêm hai vị tu sĩ bậc cao. Từ bây giờ bắt đầu các người đều là trưởng lão vinh dự trong gia tộc. Dựa theo tình huống thông thường, các người phải vượt qua mười năm khảo nghiệm, mới có thể trở thành trưởng lão chính thức của gia tộc.

Đại trưởng lão bỗng nhiên thoáng chuyển.

- Nhưng sau ba năm. Đại Hải Nan trong Thiên cầm Nội Hải sẽ bùng nổ, các đảo trên hải vực, thành lũy, chiến thuyền, sẽ gặp mãnh thú công kích. Đại Hải Nan hai mươi năm một lần. đối với con cháu trong gia tộc mà nói là một lần tôi luyện, đối với các người mà nói là một lần khảo nghiệm đơn giản. Ba năm sau lão hủ quyết định có cho các người chính thức trở thành trưởng lão hay không?

Đại trưởng lão nói xong lời này, liền đứng dậy nhẹ phát tay áo. thản nhiên nói:

- Các người có thể mở động phủ ở Thiên Nhạc Viên.

- Đa tạ Đại trưởng lão ban ân.

Đám người Dương Phàm cáo lui ngay cả Chấp Pháp trưởng lão và Chấp An trưởng lão cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên Chấp An trưởng lão Từ Lập sau khi bước ra cửa mặt lộ ra vẻ nghi hoặc. lại trở về thư phòng.

- Lập nhi! Con có thắc mắc gì?

Chờ đám người Chấp Pháp trưởng lão sau khi rời khỏi Đại trưởng lão nói với vẻ cười.

- Diệp sư tổ! Đệ tử có một chuyện không rõ.

Từ Lập nói.

- Có phải con muốn hỏi sư tổ vì sao càng coi trọng tu sĩ bậc cao họ Dương kia không?

Đại trưởng lão họ Diệp một lời nói trúng tâm tư Từ Lập.

Từ Lập vội gật đầu:

- Chính là vấn đề này, khi rời thành lũy, sư tổ liền truyền âm cho con nói cho con biết thanh niên được sư kia không tầm thường. Nếu có thể mời chào sau này có trọng dụng với con. Đệ tử không rõ, một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, sao so với một cường giả có tu vi cảnh giới gần Kim Đan hậu kỳ đại tu sĩ?

- Ha ha! Lão hủ nghiên cứu y thuật mấy trăm năm cũng hiểu được một chút thuật xem người. Trong thời gian ngắn một gã Kim Đan đại tu sĩ đích xác có lợi cho gia tộc. Nhưng thanh niên được sư họ Dương này, sau này tiềm lực vô hạn có hi vọng bước vào Nguyên Anh bậc cao thậm chí đi xa hơn.

Đại trưởng lão họ Diệp vuốt râu khẽ cười nói.

- Diệp sư tổ nắm chắc như vậy?

Mặc dù biết Đại trưởng lão rất có thuật xem người. Từ Lập vẫn có chút nghi ngờ.

- Con năm nay bảy tám mươi tuổi, không đến trăm tuổi, liền bước vào trong hàng Kim Đan đại tu sĩ là đệ nhất thiên tài trong gia tộc tiềm lực to lớn sau này có hi vọng tấn chức Nguyên Anh Kỳ. Mà Nghiêm Xuyên kia năm nay hai trăm năm mươi tuổi, mấy chục năm trước bước vào hàng ngũ Đại Tu Sĩ. Hiện tại mặc dù ở cảnh giới Kim Đan Đại Viên Mãn nhưng vẫn chưa bước vào Nguyên Anh, đại khái chỉ có bốn năm phần cơ hội. Đây cũng là nguyên nhân ta càng coi trọng con.

Đại trưởng lão họ Diệp lạnh nhạt nói:

- Như Thiên Nhạc Viên thành lũy trên biển này, nếu không có cường giả Nguyên Anh tọa trấn sớm hay muộn cũng rơi vào tay người khác.

- Dạ! Đệ tử hiểu rồi.

Từ Lập gật đầu:

- Vậy xin hỏi Đại trưởng lão. Dương được sư kia năm nay bao nhiêu tuổi?

Lấy tu vi của hắn vẫn không đủ lập tức nhìn thấu tuổi cụ thể của Dương Phàm.

- Hai mươi hai!

Đại trưởng lão họ Diệp gần như một chữ vừa nói ra, trong mắt cũng hiện lên một chút kỳ dị sáng chói:

- Nếu không phải ta có được kỳ thuật y đạo lại ước chừng cao hơn hắn một cảnh giới lớn thiếu chút nữa liền xem nhầm rồi

- Cái gì? Hai mươi hai!

Từ Lập kinh hô.

Phải biết rằng, bản thân hắn bước vào Kim Đan Kỳ, đã tới gần bốn mươi tuổi.

- Nhìn khắp Thiên cầm Nội Hải, lịch sử vạn năm có thể trước ba mươi tuổi bước vào Kim Đan Kỳ, tuyệt đối kiếm không có mấy. Nhưng những người này, đều ngoại lệ đều trở thành người phong vân một thời. Hiện tại con có từng hoài nghi lời ta nói không?

- Con tin! Đệ tử tin phục.

Sau một lúc lâu Từ Lập mới dẹp tan rung động trong lòng.

- Con lui xuống trước đi.

Đại trưởng lão họ Diệp phát tay.

- Tuy rằng lão hủ vì quan hệ sư thừa hơn nữa tiềm lực con rất lớn, đối với con có chút thiên vị, nhưng muốn tiếp quản toàn bộ Thiên Nhạc Viên vẫn dựa vào thực lực tổng hợp khảo hạch chân chính, lão hủ sẽ đối xử công bình.

- Dạ! Đệ tử hiểu được.

Từ Lập khom người rời khỏi thư phòng, trong mắt đầy vẻ kính sợ.

- Hai mươi năm. chỉ còn lại hai mươi năm.

Từ Lập đi rồi, Đại trưởng lão họ Diệp nhẹ thở dài một hơi. lúc này ông lại lộ ra vẻ già nua. Đám người Dương Phàm rời khỏi thư phòng, đi xuống Thiên Thư Các. Trong lúc này, Dương Phàm cũng lưu ý bộ sách ngọc giản nơi này. Thiên Thư Các chính là đúc kết lịch sử mấy vạn năm của Thiên Nhạc Viên. Hắn vừa tới Thiên cầm Nội Hải không lâu đối với đối với đại cục bí ẩn của hải vực cũng không biết đúng lúc có nhu cầu về vấn đề này. Nhưng hắn cũng chuẩn bị tiềm tu vài chục năm ở Thiên Nhạc Viên, thậm chí lâu hơn không thiếu thời gian.

- Tiết đạo hữu! Ta tìm cho ngươi một chỗ linh khí dư thừa mở ra một động phủ.

Chấp Pháp trưởng lão Nguyên Xuyên đối với trung niên họ Tiết nhiệt tình nói. Quan hệ hai người này khăng khít bỏ lại mặc kệ Dương Phàm bay về đảo Bắc Quỳnh Chi phía Bắc. Trước khi đi Dương Phàm thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt âm lệ của trung niên họ Tiết. Dương Phàm cười lạnh nhạt, một gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hắn vẫn không để trong mắt. Trong Kim Đan Kỳ, chỉ có Đại Tu Sĩ có thể tạo thành uy hiếp với hắn. Tuy nhiên, trong lòng Dương Phàm cũng tin tưởng, nếu mình có thể tu luyện tới uẩn Chủng trung kỳ thì đủ để chính diện chống lại Kim Đan Đại Tu Sĩ. Cực kỳ chậm trễ hắn muốn dốc lòng tu luyện. Không cần rất nhanh tiến cấp uẩn Chủng hậu kỳ, Uẩn Chủng trung kỳ là mục tiêu hàng đầu hiện giờ của hắn. Hắn triển khai thần thức bay đến nƠnào đó của Thiên Nhạc Viên, tìm tới hai vị được đồng của mình còn có chín vị thủy thủ trên Thiên Hành Chu. Không bao lâu Chấp An trưởng lão Từ Lập bay đến đây càng khách khí hơn trước đây, chủ động mang Dương Phàm đi mở động phủ. Sau nửa ngày, dưới dự cố gắng của hai cường giả Kim Đan một động phủ rộng lớn sáng ngời thành công mở.

Dương Phàm bước đầu sau khi hiểu biết quy tắc của Thiên Nhạc Viên, liền bắt đầu dốc lòng bế quan tu luyện. Hắn cũng chưa từng đoán trước, thời gian lần này bế quan tiêu phí vượt qua bất cứ lần gì từ lúc chào đời đến giờ.

351. Chương 355: Ba Năm Tiềm Tu.

- Ba năm! Nhưng lại qua nhanh như vậy.

Dương Phàm ngồi ở trong động phủ nhẹ thở dài. Dựa theo ý tưởng ban đầu của hắn không tu luyện đến uẩn Chủng trung kỳ, là sẽ không dễ xuất quan. Trên thực tế ba năm qua ngoại trừ thuần dưỡng Phệ Hồn Độc Hạc, ngẫu nhiên quyết sách trọng đại trên đảo đi qua tụ hội một hai lần còn lại phần lớn thời gian đều trong tu luyện. Ba năm qua hắn không dám rời khỏi Thiên Nhạc Viên nửa bước cho dù khi đảo tự dừng lại cập bến cũng không bước ra động phủ.

Triển khai toàn bộ Toàn Tri Cảm Quan một cách im hơi lặng tiếng, trong thời gian ngắn Dương Phàm đều hiểu rõ từng động thái và chi tiết của Thiên Nhạc Viên. Ngoại trừ duy nhất có Đại Trưởng lão Nguyên Anh Kỳ, bất cứ hành động của những người còn lại đều khó thể thoát khỏi Toàn Tri Cảm Quan của hắn. Giờ khắc này, hắn lơ mơ cảm nhận được một luồng lực lượng thần bí đến từ trong đại hải.

Đại hải bên ngoài Thiên Nhạc Viên lộ ra một loại bình lặng trước nay chưa từng có dưới sóng ngầm mãnh liệt. Lũ yêu thú và người tu tiên trong hải vực mấy vạn dặm trong Thiên cầm Nội Hải. đều cảm nhận được lơ mơ từ trong biển sâu truyền tới một luồng thần bí lực lượng không thể ngăn cản. Trước mặt hải vực mệnh mông vô tận mọi thứ lực lượng cá thể đều có vẻ nhỏ bé yếu đuối như thế. Dương Phàm hiểu được: "Đại Hải Nan" hai mươi năm một lần trong Thiên cầm Nội Hải cuối cùng đến. Nếu không phải vì Đại Hải Nan không thể tránh khỏi này, Dương Phàm kiên quyết không xuất quan.

- Đáng tiếc! Bế quan ba năm, lấy phương thức bình thường tu luyện, tiến triển chậm rãi vững vàng, cách uẩn Chủng trung kỳ còn một khoảng ngắn. Nếu không phải vì Đại Hải Nan ta bế quan thêm bảy tám năm liền có thể bước chân vào cảnh giới trung kỳ.

Dương Phàm nhiều ít có chút tiếc nuối. Hắn sớm biết sau khi bước vào bậc cao, từng cảnh giới nhỏ đều cần hao phí tâm huyết cùng tinh lực lớn lao mới có thể đột phá. Kim Đan bậc cao bình thường, một cảnh giới nhỏ ít nhất cần mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm. Cảnh giới trung kỳ là một bình cảnh lại giữ Dương Phàm ba năm. Phải biết rằng bốn năm trước, tu vi hắn đột nhiên tăng mạnh từ tên phế nhân mất hết tu vi tu luyện thành Kim Đan bậc cao mới mất có ba năm. Nhưng sau khi bước vào bậc cao một cảnh

giới nhỏ liền đủ khiến hấn hao phí mười mấy năm, sau tới cảnh giới đại tu sĩ so với cảnh giới này còn muốn khó hơn mười lần.

- Ba năm đầu tu vi mình tiến triển thần tốc, đó là vì mở y quán cũng có nhiều kỳ ngộ tăng tu vi lên nhưng hiện tại

Dương Phàm đương nhiên có thể tổng kết ra nguyên nhân. Thứ nhất sau khi bước vào bậc cao tiến triển rất thông thả, đây không phải là vấn đề một mình hấn. Ngàn vạn tu sĩ Tu Tiên giới đều như thế, đây cũng là nguyên nhân lão quái Nguyên Anh Kỳ ít như thế. Thứ hai lấy phương pháp tu luyện bình thường, ngay cả công pháp nghịch thiên, tài nguyên trong tay phong phú khó tránh khỏi cũng cần tiến hành theo chất lượng, tích lũy năm tháng, không thể thực hiện tốt

- Cũng thôi lần Đại Hải Nan này, đối với ta mà nói vị tất không phải một lần kỳ ngộ. Chờ bước vào uẩn Chủng Trung Kỳ hay là cảnh giới hậu kỳ phía sau ta nghĩ cách rời đi Thiên Nhạc Viên tìm một nơi chiến tranh, mở y quán.

Dương Phàm quyết định chủ ý. Lần Đại Hải Nan này là một lần khảo hạch của Đại trưởng lão Thiên Nhạc Viên đối với hấn và trung niên họ Tiết đương nhiên không thể xem nhẹ. Nghe Chấp An trưởng lão Từ Lập nói mỗi một lần Đại Hải Nan hàng tỉ yêu thú trong biển sâu đều tấn công các đảo cùng với các thành lũy, chiến thuyền trên biển, ở trong hàng tỉ yêu thú cũng có một số mãnh thú bậc cao cũng có chút linh trí lại ẩn chứa giết hại cường đại. Lịch sử Đại Hải Nan thông thường, tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên tất nhiên sẽ xuất hiện thương vong.

- Thương vong.

Dương Phàm lại nở nụ cười:

- Đây chẳng phải là chỗ cần mình xuất lực sao?

Thương vong càng nhiều, càng có lợi cho hấn. Ba năm trước khi gặp trung niên họ Tiết, một lần trị liệu liền sánh được hơn nửa tháng khổ tu của Dương Phàm. Nghĩ đến đây Dương Phàm vận người một cái đứng dậy, thần quang trong mắt thông hiểu rõ hơn. Ba năm tiềm tu mặc dù không đột phá nhưng pháp lực cảnh giới hùng hậu ổn định hơn. Dương Phàm hiện tại có nắm chắc có thể có lực áp tu sĩ Kim Đan trung kỳ, hơn nữa trong tay trang bị dày đặc cho dù cùng ứng phó với hai gã Kim Đan bình thường, cũng có thể làm được.

- Lão sư! Ngài xuất quan rồi!

Phó Bình đang ở trong động phủ nghiên cứu chế tạo chất độc vội đến đây thi lễ. Tỷ đệ Phó Tuyết và Phó Bình từ sau khi rời khỏi đảo trước kia liền trở thành được đồng trung thành của Dương Phàm đồng thời cùng đi theo Dương Phàm học tập chút tài nghệ. Tuy rằng không phải đệ tử chính thức thậm chí ngay cả ký danh đệ tử cũng không tính nhưng hai người vẫn gọi Dương Phàm một tiếng lão sư.

- Không tệ! hai người các ngươi đã tu luyện đến Ngưng Thần Đại Viên Mãn xem ra cách Trúc Cơ Kỳ cũng không xa.

Dương Phàm hơi hơi cảm thán nói.

Tư chất tỷ đệ hai người vốn không tệ, hơn nữa mật độ linh khí trong Thiên cầm Nội Hải không tệ, Dương Phàm có thể đoán được khi bọn họ tới hai mươi tuổi có thể bước vào Trúc Cơ. Nếu đặt ở Ngự Dương Quốc chỉ có loại người tam đại tân tú, có thể bằng được. Nhưng là bọn họ hiện tại cũng gần như chỉ là được đồng của Dương Phàm mà thôi.

- Đây phải cảm tạ lão sư đã chỉ điểm và ban cho.

Trong đôi mắt Phó Bình lờ mờ lộ ra vẻ gian tà, sau đó lại bắt đầu vuốt mông ngựa bắt động thanh sắc. Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, dĩ nhiên có chút thuật xem người. Phó Bình này rất thông minh vượt qua thường nhân nhưng định lực không đủ sau này chính tà khó đoán được.

- Người nghiên cứu độc thuật như thế nào?

Dương Phàm có chút hứng thú nhìn độc vật lớn nhỏ lúc nhúc trước mặt Phó Bình. Ba năm qua hai người Phó Bình và Phó Tuyết tiếp nhận một phần thừa kế của hắn. Kỳ quái chính là sự thích thú của hai tỷ đệ này hoàn toàn không giống nhau: Phó Tuyết thích y thuật, Phó Bình mê độc thuật hơn. Hơn nữa, hai người này về phương diện thích thú của họ đều có thiên phú không gì sánh

kip. Dương Phàm khó thể đoán trước, tỷ đệ hai người sẽ đi lên con đường như thế nào. Nhưng Dương Phàm cũng không quan tâm chuyện này, hắn chính là thuận theo tự nhiên dẫn đường, là chánh hay là tà, đều không quan trọng. Quan trọng nhất chính là tuân theo bản tâm của mình.

- Lão sư! Ngài xuất quan khải định là vì Đại Hải Nan.

Bên ngoài truyền tới tiếng con gái như chuông ngân lưng đeo gùi thuốc. Phó Tuyết đi đến. So với ba năm trước, trên người Phó Tuyết xuất hiện mấy phần xinh đẹp thiên nhiên thuần khiết, mắt sáng, răng trắng, duyên dáng yêu kiều, da thịt trắng như tuyết, thanh thuần hoạt bát lại không mất đi vẻ thông minh.

- Nghe nói người mở Dược Viên trên đảo gieo trồng không ít linh dược?

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

- Lão sư ngài rõ là đang bề quan lại cái gì cũng biết.

Phó Tuyết kinh dị vô cùng lại hé miệng cười khê. Ánh mắt Dương Phàm đảo qua hai người, âm thầm gật đầu, hai dược đồng này tiềm lực sau này vô hạn: Một người có được tiềm chất Dược Vương, người còn lại có được tiềm lực Độc Vương.

- Nơi có mười trứng độc hạt giao cho người thuần dưỡng đi.

Dương Phàm vung tay lên, lấy ra một cái chậu bằng kim loại bao phủ ánh sáng màu lục, trong đó có mười cái trứng cỡ ngón cái của Thiên Hồn Độc Hạt. Những trứng độc hạt này, mặc bọc xác màu bạc mềm mại răng nhọn và trên kiềm độc lở mờ lóe lên độc quang, trong mắt hơi có chút màu lam nhạt.

- Những con này là

Phó Bình kinh hãi vô cùng hắn có thể cảm nhận tiềm lực của những độc hạt này.

- Phê Hồn Thiên Độc Hạt mới vừa ấp trứng nửa năm dùng phương phép ta dạy người chậm rãi nuôi dưỡng, sau này tiềm lực vô hạn.

Dương Phàm cười nói.

Trứng của Phê Hồn Thiên Độc Hạt hắn có hơn trăm con, qua ba năm liên tục ấp mấy chục con. Dương Phàm xuất ra mười con giao cho Phó Bình thuần dưỡng, về phần số độc hạt vốn có của hắn trải qua phối chế các loại độc dịch toàn bộ thăng cấp đến cấp ba đỉnh. Thậm chí trong đó còn có một con hạt vương, đặt một chân vào cánh cửa yêu thú bậc cao. Mười mấy con độc hạt cấp ba đỉnh áo giáp cả người, cùng cấp đao thương bất nhập. Pháp Bảo khó thương. Hơn nữa, sau khi trải qua ngâm nọc độc của Dương Phàm hàng năm độc tính tăng nhiều. Nếu như quần công ngay cả Kim Đan bình thường cũng phải biến sắc. Dương Phàm lại chờ mong con Độc Hạt Vương có thể sớm ngày bước vào yêu thú bậc cao đến lúc đó thống lĩnh đàn độc hạt tạo thành uy hiếp trí mạng.

Phó Bình vui vô cùng thu hồi những độc hạt này, liền một mình đi nghiên cứu.

- Lão sư cho hắn nghiên cứu độc thuật độc vật như vậy có được không?

Đôi mi thanh tú của Phó Tuyết dường như có chút nghi hoặc.

- Theo bản tâm hắn đi. Nếu hắn thích vật ấy, còn không bằng thả tay cho hắn nghiên cứu.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ý cười trong mắt lộ ra mấy tia cơ trí nhìn xa trông rộng. Sau khi hiểu được tình hình của hai tên dược đồng, Dương Phàm đi ra ngoài động phủ lại tìm thấy những thủy thủ Thiên Hành Chu kia. Chín tên thủy thủ này, vốn đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ tuổi trẻ cường tráng, dưới tài nguyên phụ trợ tu tiên của Dương Phàm trong ba năm dốc lòng tu luyện cũng tăng lên tới Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

- Các người đã bước vào Trúc Cơ Đại Viên Mãn không cần tu luyện hàng ngày hãy đi cảm ngộ một chút.

Dương Phàm tùy ý phân phó một chút.

Khoảng cách giữa bậc thấp và bậc cao mặc dù tài sản của hắn hùng hậu cũng không có phương pháp nghịch thiên gì có thể khiến bọn họ đột phá. Tuy nhiên, trong Tu Tiên giới có một loại Ngưng Hóa Đan gần như thất truyền, có thể gia tăng xác suất kết đan. Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến cái gì. Trong Luyện Đan Thiên của Tiên Hồng Quyết có đan phương Ngưng Hóa Đan nhưng trong đó có rất nhiều tài liệu quý hiếm khó thể gom góp. Một khi tài liệu gom đủ Dương Phàm liền có thể mượn sự thần hiệu của mảnh đất xanh tạo ra một lượng lớn thiên tài địa bảo và linh châu quý hiếm. Chuyện này, Dương Phàm hiện tại cũng không hy vọng xa vời hắn lại tiến vào Tiên Hồng Không Gian. Trong Linh Thú Viên, mấy chục con độc hạt ngâm trong nọc độc tương ứng. Trong đó có một con độc hạt hình thể lớn hơn phân nửa con còn lại, bộ giáp trên thân lóe lên ngân mang nhàn nhạt, khí tức phát tán ra cũng đáng sợ chỉ nửa bước chân vào bậc cao. Còn mười mấy con độc hạt khác bị vây ở cấp ba đỉnh.

Dương Phàm gật gật đầu, ánh mắt lại hướng về phía khác của Linh Thú Viên. Một chút hàn băng lạnh thấu xương, phát ra từ trứng trong suốt lạnh giá trong một góc. Vốn từ nửa năm trước Lưu Ly Hàn Tinh Xà lại lâm vào ngủ say, cũng đang thời kỳ lột xác. Dương Phàm có thể đoán trước, chờ khi thức tỉnh Lưu Ly Hàn Tinh Xà sẽ bước vào hàng ngũ yêu thú bậc cao.

352. Chương 356: Trước Lúc Đại Hải Nan.

Ngoài ra Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Vương đã bước nửa bước vào bậc cao hắn là có thể thăng cấp trong vòng mấy năm. Nếu như hai linh thú thuần dưỡng này có thể bước vào bậc cao đến lúc đó nhất định có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Dương Phàm. Lần này Dương Phàm tiềm tu ba năm tu vi bản thân mặc dù không đột phá nhưng thấy biến hóa của hai linh thú này, không khỏi mừng thầm.

Vềo -

Đang khi hắn trầm ngâm tính toán. Chắp An trưởng lão Từ Lập từ cách đó không xa bay tới mặt đầy ý cười nói:

- Dương Dược sư bề quan tu luyện, ba năm chưa từng bước ra thành lũy nửa bước. Tu luyện khắc khổ như vậy, thực làm người ta bội phục. Nếu không phải Từ mỗ truyền tin đạo hữu có thể sẽ quên mất Đại Hải Nan lần này.

Ngôn ngữ Từ Lập thật thân thiết tự nhiên, mặc dù thân là Đại Tu Sĩ thân phận cao hơn Kim Đan bình thường rất nhiều nhưng hắn đối với Dương Phàm lại hết sức khách khí hoàn toàn dùng tư thái ngang hàng muốn kết giao.

- Ha ha. Từ trưởng lão nói giỡn. TUY nhiên nếu không có đạo hữu nhắc nhở. Dương mỗ thật đúng là có khả năng sẽ quên mất chuyện Đại Hải Nan này.

Dương Phàm có thể cảm nhận được hắn thành khẩn muốn kết giao, ít nhất có bảy phần thật tình cũng không phải bụng dạ khó lường. Trong tận đáy lòng hắn đối với vị Đại Tu Sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn này cũng nảy sinh một ít hảo cảm. Loại hảo cảm này mặc dù không đủ để trở thành bằng hữu tri giao xả thân quên mình nhưng đáng giá kết giao.

- Theo Đại trưởng lão phỏng đoán qua nửa tháng nữa chính là lúc Đại Hải Nan phát động. Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi lần Đại Hải Nan ít nhất liên tục hai tháng.

Từ Lập lập tức chuyển vào chính đề.

- Hai tháng?

Dương Phàm bình tĩnh. khóe miệng lại hơi nhếch lên. Thời gian Đại Hải Nan càng dài với hắn mà nói lại càng là một chuyện tốt

- Đại trưởng lão đã từng phân phó thông qua Đại Hải Nan lần này khảo nghiệm người cùng Tiết. Một khi trải qua khảo nghiệm là có thể trở thành trưởng lão chính thức trong gia tộc. Trên thực tế đây cũng chỉ là một hình thức.

Trong mắt Từ Lập lộ ra vài tia chờ mong:

- Tin tưởng bằng vào bản lĩnh của Dương Dược sư khẳng định có thể thông qua khảo nghiệm.
- Không biết Từ trưởng lão tìm ta là có chuyện gì?

Dương Phàm mỉm cười. Hắn cũng không quan tâm trưởng lão chính thức hay vinh dự. Chỉ cần có thể ở trên đảo này bình yên thanh tĩnh tu luyện, đã đủ rồi

- Đúng rồi Thiếu chút nữa ta quên.

Thần sắc Từ Lập hơi đổi:

- Đại trưởng lão dẫn ta triệu tập các trưởng lão trên đảo cùng nhau tới Thiên Thư Các, thương nghị việc Đại Hải Nan. Ta tới chính là báo cho Dương Dược sư.

Dương Phàm không khỏi mỉm cười.

- Dương Dược sư mau theo ta đi đi. Vừa rồi nói chuyện phiếm với người, thiếu chút nữa chậm trễ thời gian.

Từ Lập thở nhẹ một hơi lập tức dẫn theo Dương Phàm bay về phía Thiên Thư Các. Thiên Nhạc Viên chỉ lớn bằng ấy khoảng giấy lát hai người liền tới Thiên Thư Các đi vào lầu một giống như đại sảnh hội nghị. Đi vào lầu một Thiên Thư Các, phát hiện bên trong đã có hơn hai mươi người, đều là bậc cao Kim Đan. Hơn hai mươi tên bậc cao Kim Đan tụ tập ở một nơi trường hợp khí thế như thế. Dương Phàm vẫn là lần đầu tiên gặp phải. Mấy chục ánh mắt đảo qua trên người Dương Phàm. Hắn lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực do chúng cường giả Kim Đan hội tụ mà thành. Hoàn cảnh như thế khiến hắn hít sâu một hơi trấn định tự nhiên đi vào. Từ Lập vừa tới lập tức có vài vị trưởng lão Kim Đan tới chào hỏi cung kính vô cùng.

- Các vị. Vị này chính là Dương Dược sư mới gia nhập Thiên Nhạc Viên.

Từ Lập thần sắc trang nghiêm giới thiệu Dương Phàm với vài tên cường giả Kim Đan của phe mình. Dương Phàm phát hiện trận doanh phe Từ Lập có hai tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ. Mà bên phía Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên nguyên bản có ba tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ, thực lực thắng hơn bên này một bậc. Nhưng hiện tại, cục diện lại có biến hóa: Bên phía Nghiêm Xuyên có thêm một tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ trung niên họ Tiết mới gia nhập - Tiết Nhân.

Như vậy, Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên thống lĩnh bốn tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ, thực lực ổn áp hơn bên Từ Lập một bậc.

Trung niên họ Tiết thấy Dương Phàm tiến vào, trong mắt lóe lên một luồng sáng cũng mang đến cho Dương Phàm một cỗ áp lực thần nhiên. Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia khác thường, kinh ngạc thầm nhủ: "Ba năm không thấy. Tiết Nhân này gần như bước nửa bước vào hàng ngũ Kim Đan Đại Tu Sĩ. Nhìn tinh khí thần của hắn càng ngày càng tăng cao lên đỉnh. Với xu thế này trong mấy năm có thể bước vào cảnh giới Kim Đan Hậu Kỳ Đại Tu Sĩ.

Trung niên họ Tiết hơi cười lạnh nhìn Dương Phàm vài lần dường như có ý thị uy. Dương Phàm lại là một vẻ thần nhiên lạnh nhạt. Hắn có nhiều át chủ bài cùng sát thủ giảo cho dù đối phương bước vào hàng ngũ Đại Tu Sĩ cũng chỉ là có uy hiếp với hắn mà thôi. Hơn nữa. trong vòng mấy năm. Lưu Ly Hàn Tinh Xà cùng Phệ Hồn Thiên Độc Hạt đều có thể thăng cấp trở thành hai trợ lực lớn kế tiếp khôi lỗi bậc cao. Bản thân Dương Phàm cũng có cơ hội bước vào uẩn Chung Trung Kỳ đủ để lực kháng Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Mấy vị bậc cao Kim Đan bên phía Từ Lập cũng nhiệt tình khách khí chào hỏi Dương Phàm. Dương Phàm linh mẫn cảm giác được trong mắt mấy tên cường giả Kim Đan bên phía Từ Lập xẹt qua vẻ thất vọng cùng với vài tia lo lắng. Rất hiển nhiên, bên phía Chấp Pháp trưởng lão có thêm một cường giả Kim Đan Trung Kỳ đỉnh mà bên Từ Lập chỉ thêm một tiểu tử trẻ tuổi Kim Đan Sơ Kỳ. So sánh hai bên đích xác làm người ta có chút thất vọng. Tuy nhiên Dương Phàm thủy chung giữ vững thần sắc bình tĩnh, mặc dù có thực lực đè trên Kim Đan Trung Kỳ nhưng mục đích hắn đến Thiên Nhạc Viên là vì điều thấp phát triển, yên lặng tích lũy thực lực.

Lầu một Thiên Thư Các, chúng tu sĩ Kim Đan hội tụ, tùm nập ba nghị luận với nhau. Ước chừng nửa canh giờ. một cỗ uy áp khiến chúng cường giả Kim Đan bị áp lực phủ xuống đại sảnh hội nghị.

Vù -

Một quang ảnh màu lục bồng đưng xuất hiện ở chỗ ngồi cao nhất ở lầu một chính là Đại trưởng lão họ Diệp. Chúng tu sĩ ở đây, đại đa số người cũng không thấy rõ Đại trưởng lão vào như thế nào. Chỉ có Từ Lập, Nghiêm Xuyên hai Đại Tu Sĩ thấy được một ít manh mối, Toàn Tri Cẩm Quan của Dương Phàm cũng chỉ nắm lấy được một quý tích mơ hồ. Lập tức cả đại sảnh hội nghị lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn về phía lão nhân tuổi xế chiều ở vị trí chủ tọa.

- Tất cả mọi người đều đến đủ chưa?

Ánh mắt Đại trưởng lão họ Diệp đảo qua mọi người, thản nhiên nói. Phàm là người bị ánh mắt Đại trưởng lão họ Diệp đảo qua. đều cảm thấy một cỗ uy áp vô hình có một loại ảo giác tâm linh bị nhìn thấu.

- Bẩm Đại trưởng lão. Trừ Hoàng trưởng lão đang bế tử quan còn lại đều đến đông đủ.

Từ Lập đáp lời.

- Đại Hải Nan của Thiên cầm Nội Hải mỗi hai mươi năm một lần tiểu kiếp, mỗi trăm năm một lần đại kiếp. Lần Đại Hải Nan này tuy rằng không phải đại kiếp nhưng là gần với đại kiếp trăm năm một lần không thể coi thường.

- Hiện tại, ta triệu tập các trưởng lão gia tộc tới là vì phân bổ nhiệm vụ mỗi người. Một là ứng phó Đại Hải Nan, hai là ma luyện đời sau chém giết yêu thú thu hoạch càng nhiều tài liệu.

Dưới sự tọa trấn của Đại trưởng lão họ Diệp hội nghị triển khai đầu vào đấy. Trong lúc này, hai trận doanh Chấp An trưởng lão cùng Chấp Pháp trưởng lão cũng triển khai một phen cạnh tranh.

Cuối cùng sau khi phân phó xong nhiệm vụ cho trưởng lão chính thức của gia tộc ánh mắt Đại trưởng lão họ Diệp lại rơi xuống trên người Dương Phàm cùng Tiết Nhân.

- Lần Đại Hải Nan này cũng là lúc khảo nghiệm hai vị. Không biết hai vị trưởng lão vinh dự. lúc Đại Hải Nan tới chuẩn bị nỗ lực thế nào cho gia tộc?

Khóe miệng Đại trưởng lão họ Diệp mỉm cười.

Tiết Nhân đứng lên lời nói chính nghĩa:

- Tiết mỗ sẽ tử thủ Thiên Nhạc Viên ngăn cản yêu thú tấn công. Hợp đồng với các trưởng lão chém giết chúng mãnh thú.

Dương Phàm cùng đứng lên ôm quyền nói:

- Dương mỗ phụ trách làm hậu cần, có thể cam đoan giảm bớt thương vong trên đảo 50% trở lên.

Woaaa

Lời nói vừa dứt gây nên một mảnh ồn ào. Giọng điệu thật lớn tiếng cuồng vọng!

Chúng trưởng lão Kim Đan đều ghé mắt nhìn vào.

- Tốt tốt tốt.

Trong mắt Đại trưởng lão họ Diệp hiện lên một tia tinh quang:

- Khẩu khí của ngươi thật không nhỏ. Thiên Nhạc Viên ta cũng là gia tộc truyền y đạo và luyện đan, trừ lão hủ ra trong gia tộc không có ai có thể làm được điểm này. Nếu ngươi thật sự có thể giảm bớt thương vong 50% trở lên lúc đó lão phu sẽ trực tiếp đề bạt ngươi làm trưởng lão quyền lợi!

Trưởng lão quyền lợi.

Các trưởng lão Kim Đan có mặt đều cả kinh. Đây chính là địa vị hạch tâm gần với Đại trưởng lão. Chấp Pháp trưởng lão cùng Chấp An trưởng lão đều thuộc loại trưởng lão quyền lực. Địa vị ở trên chúng trưởng lão bình thường.

- Đa tạ ý tốt của trưởng lão. Đây là bản chức của Dực sư ta.

Dương Phàm cười thản nhiên.

Một bên khác trung niên họ Tiết lộ về cổ quái: "Đầu óc tiểu tử này có vấn đề? Làm hậu cần?"

Phải biết rằng, làm hậu cần là việc khổ sai cố hết sức mà khó thu kết quả tốt, ở phía trước chém giết yêu thú còn có thể có được các loại tài liệu thậm chí là yêu đan trân quý. Nhưng nếu làm hậu cần khổ sai mệt nhọc còn không được bao nhiêu chiến lợi phẩm. Rất nhanh, mọi chuyện đều được quyết định, hội nghị trước Đại Hải Nan cũng sắp chấm dứt.

Vèo vèo

Đúng lúc này, không trung truyền đến một tiếng xé gió kinh sợ tâm hồn, một cỗ khí tức mệnh mông áp lực truyền đến.

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Phàm hơi cả kinh mơ hồ cảm nhận được dao động thần thức của bậc cao Nguyên Anh.

- Ha ha ha. Nguyên lai là Chung hộ pháp của Lôi Minh Thành.

Đại trưởng lão họ Diệp cười dài một tiếng, thân hình "Bá" một tiếng, biến mất khỏi Thiên Thư Các. Chờ khi chúng tu sĩ phản ứng lại, Đại trưởng lão họ Diệp đã bay lên bầu trời Thiên Nhạc Viên.

- Lôi Minh Thành? Đó không phải là siêu cấp thành lũy một trong tứ đại Tiên Thành của Thiên Cầm Nội Hải sao?

Chúng trưởng lão Kim Đan đều chấn động bay ra Thiên Thư Các.

- Chung hộ pháp? Đó là hảo hữu của sư tổ. Chúng ta qua xem.

Từ Lập cười nói.

Dương Phàm theo hần đi ra Thiên Thư Các lập tức thấy được một thần chu (thuyền) màu đen sẫm lơ lửng trên không trung Thiên Nhạc Viên. Thần chu màu đen này lớn hơn Thiên Hành Chu vài lần đủ để chở được hơn một ngàn người. Toàn thân giống như cá chuối, cứng rắn như kim cương, làm cho người ta có một loại ấn tượng và áp bách về thị giác. Càng trọng yếu là thần chu này lơ lửng trên không trung, chứng minh nó có thần thông lên trời xuống biển.

- Hắc Ngư Thần Chu! Đây chính là một trong số 108 Thần Chu truyền kỳ của Thiên Cầm Nội Hải.

Từ Lập cả kinh than thở không thôi:

- Nghe nói Hắc Ngư Thần Chu này là Pháp Bảo trên nước truyền thừa mười mấy vạn năm. Độ cứng có thể so với Linh Khí cực phẩm mà lại còn có công năng ẩn nấp cường đại.

Độ cứng có thể so với Linh Khí cực phẩm!

Dương Phàm khiếp sợ vô cùng. Cho dù là một kích toàn lực của cường giả Kim Đan cũng khó tổn hại được Linh Khí cực phẩm.

- Đây chính là Pháp Bảo trên nước trong 108 Thần Chu có thể lên trời xuống biển?

Trong lòng Dương Phàm có một tia hướng tới. Hần có thể cảm nhận được sức chiến đấu đáng sợ của Hắc Ngư Thần Chu này, giá trị của nó so với thành lũy như Thiên Nhạc Viên còn cao hơn. Thần chu trên biển cường đại như vậy, đột nhiên bay tới Thiên Nhạc Viên, rốt cục là có mục đích gì?

Dương Phàm không khỏi ngẩng đầu nhìn mấy người trên trời cao.

353. Chương 357: Truyền Thuyết Thiên Lan.

- Ha ha. Chung hộ pháp Lôi Minh Thành. Đẳng đạo hữu Hắc Ngư Thần Chu. Thiên Nhạc Viên ta phúc duyên cỡ nào lại khiến hai vị đại giá quang lâm.

Đại trưởng lão họ Diệp tươi cười rạng rỡ nói.

Chung hộ phép thần thái anường kia cười nói:

- Diệp đạo hữu nói quá lời. Hai ta tương giao gần trăm năm hà tất khách sáo như thế? Lần này đi Thiên Lan Điện, trên đường đi qua hải vực này, vừa hay nhìn thấy Thiên Nhạc Viên của đạo hữu vì thế tới nói chuyện phiếm vài câu.

- Hai vị đạo hữu muốn đi Thiên Lan Điện?

Đại trưởng lão họ Diệp hơi lộ ra vẻ kinh dị.

Đẳng đạo hữu mặc trường bào da thú cười dài nói:

- Không sai. Đại Hải Nan Thiên cầm Nội Hải hai mươi năm một lần tiểu kiếp, trăm năm một lần đại kiếp. Lần Đại Hải Nan này quy mô không nhỏ, tầng cấm chế ngoài Thiên Lan Điện hẳn là lỏng lẻo rất nhiều, miễn cưỡng có thể tiếp nhận tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, hoặc có thể đi vào thử vận may. Hơn nữa, lần Đại Hải Nan hai mươi năm sau chính là đại kiếp một trăm năm, chính là thời khắc pháp tắc vận chuyển trong Thiên Lan Điện xuất hiện sơ hở. Ta cùng Chung hộ pháp đi trước hai mươi năm có thể nói là một công đôi việc.

Giọng nói của tu sĩ Nguyên Anh họ Đẳng này sang sảng trên người mơ hồ ẩn chứa một cỗ khí phách ma đạo. Cửu u ma khí trong cơ thể Dương Phàm linh mãnh cảm ứng tới ma khí đẳng cấp cao có xao động rất nhỏ.

”Người này không ngờ cũng là cường giả ma đạo Nguyên Anh Kỳ, thực lực có lẽ không bằng Tam u lão ma nhưng cũng cực kỳ đáng sợ”.

Dương Phàm chấn động trong lòng, thu liễm Cửu u ma khí trong cơ thể đến mức tận cùng. Dưới tác dụng của công pháp che giấu tu vi Ẩn Nặc Thuật, Khô Mộc Công của Dương Phàm cho dù là tu sĩ cao hơn hẳn một cảnh giới lớn cũng khó có thể nhìn thấu.

”Trên một thành lũy trên biển liền xuất hiện ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ, số lượng này gần như có thể so với một nửa số bậc cao Nguyên Anh của Ngự Dương quốc. Xem ra văn minh tu tiên của Thiên cầm Nội Hải này mạnh hơn 13 nước Bắc Tàn không chỉ một bậc.”

Dương Phàm không khỏi trầm nghĩ trong lòng. Mật độ linh khí của Thiên cầm Nội Hải gấp đôi Bắc Tàn, tài nguyên càng phong phú diện tích hải vực ít nhất gấp mấy chục lần Bắc Tàn, thậm chí là hơn trăm lần. Cứ như vậy, chia đều ra số lượng tu sĩ bậc cao của Thiên cầm Nội Hải sẽ vượt xa Bắc Tàn mấy chục lần.

- Thì ra là thế. Nhị vị đúng là muốn tới Thiên Lan Điện. Chắc hẳn trên Hắc Ngự Thần Chu không hề ít tân tú Kim Đan Kỳ!

Đại trưởng lão họ Diệp mỉm cười ánh mắt đảo qua Hắc Ngự Thần Chu đối diện.

- Diệp đạo hữu. Theo ta được biết, thọ nguyên của ngươi còn không nhiều, chẳng lẽ không muốn tiến vào Thiên Lan Điện kia đánh liều một phen?

Chung hộ pháp hỏi dò.

- Ôi, cũng thôi. Lão phu còn không bỏ được Thiên Nhạc Viên này. Hơn nữa Thiên Lan Điện tuy có không ít kỳ ngộ nhưng cũng nguy cơ vạn phần. Thường thường tu sĩ bậc cao tiến vào trong đó đều chết tám chín phần mười hoặc là dây vào càng nhiều tranh đấu cừu hận.

Đại trưởng lão họ Diệp thở dài một hơi thần sắc hơi chút ảm đạm, cùng lộ ra vài tia bất đắc dĩ.

- Vốn định mời Diệp đạo hữu cùng đi, nếu Diệp đạo hữu lòng có vướng bận. Đẳng mỗ cũng sẽ không miễn cưỡng.

Tu sĩ ma đạo họ Đẳng ôm quyền nói cùng nhau trao đổi một ánh mắt với Chung hộ pháp. Ba cường giả Nguyên Anh Kỳ ở trên không nói chuyện một lát sau đó từ biệt nhau.

Ông!

Thân thể khổng lồ của Hắc Ngự Thần Chu lóe lên ánh đen đột nhiên phát ra một tiếng xé gió ”Vù” trầm thấp giống như một bóng đen mơ hồ vút qua chân trời, chỉ giây lát hóa thành một điểm đen dung nhập vào

màu sắc cuối chân trời. Nhìn theo Hắc Ngư Thần Chu biến mất khỏi tầm nhìn. Đại trưởng lão họ Diệp nhú mày, thì thào nói nhỏ:

- Hắc Ngư Thần Chu tuy rằng lệ thuộc vào Lôi Minh Thành, nhưng theo ta được biết quan hệ của tu sĩ họ Đằng cùng Chung hộ pháp kia cũng không được tốt lắm. Hơn nữa, Thiên Nhạc Viên ta thông thả di chuyển trong hải vực vô tận làm sao bị bọn họ phát hiện trùng hợp như vậy?

Nghĩ đến đây hắc trầm tư chau mày, trong mắt có vài tia lo lắng. Trong khi ba cường giả Nguyên Anh nói chuyện với nhau. Dương Phàm từ đầu tới cuối đều triển khai Toàn Tri Cảm Quan xem trao đổi của mấy người ở trong mắt thậm chí tiếng lẩm bẩm của Đại trưởng lão họ Diệp đều nghe rõ.

Vềo

Đại trưởng lão họ Diệp hơi chút trầm tư rồi bay trở về Thiên Nhạc Viên, nói với mọi người:

- Các vị trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng, ứng phó Đại Hải Nan nửa tháng sau.

Dứt lời, hắc bay trở về động phủ của mình. Chúng tu sĩ trong Thiên Thư Các cũng đều rời đi. Dương Phàm cũng không rời ngay khỏi Thiên Thư Các mà hỏi Từ Lập:

- Không biết Thiên Lan Điện là như thế nào? Không ngờ khiến cường giả Nguyên Anh Kỳ coi trọng như vậy?

- Ha ha. Thiên Lan Điện là một truyền thuyết. Nghe nói là động phủ rơi rớt của cường giả thời kỳ thượng cổ Thiên Lan tán nhân tại nhân giới, chủ yếu là dùng để trấn áp Địa Mạch Chi Tích ở dưới biển sâu.

Từ Lập tươi cười ảm áp nói.

- Thiên Lan tán tiên? Địa Mạch Chi Tích?

Dương Phàm mơ hồ cảm giác được đây có lẽ liên quan đến bí mật trọng đại trong lịch sử của Thiên cầm Nội Hải.

- Ta nghe sư tổ lão nhân gia nói. Thiên Lan Điện quả thật tồn tại, bí mật này chỉ có tu sĩ cao tầng Tu Tiên Giới biết được. Truyền thuyết có liên quan Thiên Lan Điện có rất nhiều, nhưng có một điểm có thể khẳng định. Thiên Lan Điện có liên quan đến Đại Hải Nan.

Từ Lập lại cười nói:

- Ta thấy Dương Dược sư đối với một số lịch sử cùng bí ẩn của Thiên cầm Nội Hải đều hoàn toàn không biết gì cả. Nếu muốn biết nhiều tin tức có thể tìm đọc ở Thiên Thư Các này.

- Đa tạ Từ trưởng lão chỉ điểm.

Dương Phàm gật đầu vì thế ở lại Thiên Thư Các. Hiểu biết của hắc về Thiên cầm Nội Hải rất ít, đích xác cần phải bổ sung một số tri thức về phương diện này, bằng không ngày sau rất có khả năng sẽ bởi vậy mà chịu thiệt. Mấy ngày sau đó Dương Phàm đều vui đầu trong Thiên Thư Các. Từ lầu hai đến lầu ba đều là sách cổ ngọc giản mà hắc có thể tìm đọc. Sách cổ ngọc giản của Thiên Thư Các đều bố trí cấm chế không thể phục chế, chỉ có thể tìm đọc từng chút một. Thông qua bốn năm ngày tìm đọc. Dương Phàm đối với lịch sử cùng một số bí ẩn của Thiên Cầm Nội Hải hiểu biết thêm một tầng.

- Không nghĩ tới Thiên cầm Nội Hải lại rộng lớn như thế. Hải vực chừng chục tỷ dặm đây là còn không bao gồm những địa bàn nguy hiểm không biết thông ra hải vực khác.

Dương Phàm không khỏi kinh hãi than thở. Nếu luận diện tích Thiên cầm Nội Hải ít nhất là lớn gấp Bắc Tân mấy chục lần, lớn hơn 13 nước Bắc Tân trăm lần. Thử nghĩ ở hải vực rộng lớn như thế cao nhân thần thông ẩn nấp sẽ có bao nhiêu?

Đồng thời hắc cũng tìm đọc ghi chép có liên quan đến truyền thuyết Thiên Lan Điện. Trong Thiên Thư Các ghi chép có liên quan đến Thiên Lan Điện cũng không nhiều. Dương Phàm tổng kết một chút. Nghe nói ở thời thượng cổ vô cùng xa xôi, Địa Mạch Chi Tích của Thiên cầm Nội Hải bị đả kích nào đó cơ hồ nứt gãy sụp đổ. Một khi Địa Mạch Chi Tích sụp đổ, hàng tỉ sinh linh của Thiên cầm Nội Hải sẽ bị diệt vong. Vào lúc đó một vị đại thần thông tung hoành nhân giới cũng là Thiên Lan tán tiên theo lời đồn. Trước khi

phi thăng ông dùng động phủ cùng một thanh Tiên Khí Thượng Giới của mình để lại ở đáy biển để trấn áp Địa Mạch Chi Tích sắp sụp đổ kia. Thiên Lan tán tiên cứu vãn vận mệnh hàng tỉ sinh linh của Thiên cầm Nội Hải không lâu sau phi thăng, bật vô âm tín.

Nhưng mà mặc dù ông để lại Thiên Lan Điện cùng Tiên Khí Thượng Giới trấn áp Địa Mạch Chi Tích nhưng Thiên cầm Nội Hải mỗi hai mươi năm cùng một trăm năm một lần đều gặp phải một lần Đại Hải Nan cũng là Đại Hải Nan mà người người đều biết.

Địa Mạch Chi Tích, Thiên Lan tán tiên, Thiên Lan Điện, Tiên Khí Thượng Giới, Đại Hải Nan

Dương Phàm thì thảo luận lắm. Từ trong phần đông sách cổ kia sửa sang lại phân tích ra một ý nghĩ. Đương nhiên, đây cũng chỉ là sách cổ ghi lại khác biệt bao nhiêu với sự thật, trong lòng Dương Phàm cũng không biết. Ngay khi hắn sửa sang lại tin tức có liên quan đến Thiên Lan Điện một bóng người già nua xuất hiện ở sau lưng. Dương Phàm lập tức sinh ra cảm ứng. vội vàng quay đầu lại hơi lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Đại trưởng lão.

- Người đang tra tìm ghi chép có liên quan đến Thiên Lan Điện?

Đại trưởng lão họ Diệp hơi lộ ý cười hỏi. Dương Phàm cảm thấy chấn động không hổ là lão quái Nguyên Anh Kỳ duy nhất trên đảo. Trên Thiên Nhạc Viên chỉ sợ không có bao nhiêu chuyện có thể chân chính giấu diếm được hắn.

- Đại trưởng lão ta rất ngạc nhiên về truyền thuyết Thiên Lan Điện. cho nên ở đây tìm đọc.

Dương Phàm cũng ăn ngay nói thật, dù sao cũng không phải là việc mờ ám gì. Thậm chí hắn còn nhân cơ hội hỏi:

- Xin hỏi Đại trưởng lão. Ngài đối với truyền thuyết Thiên Lan Điện có ý kiến gì không?

Đại trưởng lão họ Diệp hơi híp mắt lại, nhìn kỹ Dương Phàm giây lát. rồi cực khẽ thở dài một hơi:

- Thiên Lan Điện. là một nơi cấm kỵ rất hỗn loạn rất nguy hiểm. Rất nhiều cường giả Nguyên Anh Kỳ đều ngã xuống ở đó, ngay cả lão phu cũng không dám dây vào. Người vẫn không nên tham dự việc này là hơn.

Dương Phàm trong lòng cả kinh, ngay cả Đại trưởng lão Nguyên Anh Kỳ cũng không dám dây vào, có thể thấy được điểm đáng sợ của Thiên Lan Điện kia. Hắn hiểu được lời này của Đại trưởng lão là vì tốt cho mình không nên đi tham dự Thiên Lan Điện bằng không mạng nhỏ đều không bảo đảm.

- Ý của Đại trưởng lão ta hiểu.

Dương Phàm cười cười:

- Ta càng cảm thấy hứng thú là lịch sử của Thiên Lan Điện.

- Tin tức người sửa sang từ Thiên Thư Các ít nhất có bảy, tám phần thật. Hơn nữa Thiên Lan Điện này đối với cao tăng nội hải cũng không phải bí mật gì.

Đại trưởng lão họ Diệp thần nhiên nói.

- Đại Hải Nan lần sau cũng là hai mươi năm sau chính là đại kiếp trăm năm. Khi đó Thiên Lan Điện đối với bậc cao Kim Đan mà nói đích thật là một lần kỳ ngộ. Chỉ tiếc không có cường giả Nguyên Anh Kỳ dẫn vào, Kim Đan bình thường căn bản không thể tới gần Thiên Lan Điện.

Đại trưởng lão họ Diệp lắc đầu trong giọng nói dường như có vài tia tiếc hận cùng tiếc nuối. Chợt thân hình Đại trưởng lão nhoáng một cái, biến mất khỏi Thiên Thư Các. Dương Phàm nao nao. dõi theo phương hướng Đại trưởng lão biến mất trên mặt lộ ra một tia khác thường.

- Từ lần đầu tiên cảm ứng được thần thức của Đại trưởng lão chỉ biết thọ nguyên của hắn còn không nhiều.

Dương Phàm thân là Dược sư bậc cao tu luyện Tiên Hồng Quyết, nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên. Có thể thấy được tình huống thân thể đối phương.

- Đại trưởng lão chỉ còn lại hai mươi năm thọ nguyên, một khi hấn tạo hóa quy thiên, như vậy Thiên Nhạc Viên này chỉ sợ sẽ xuất hiện rối loạn. Hơn nữa. Chung hộ pháp cùng tráng hán họ Đằng vừa tới bãi phỏng, ta cũng mơ hồ cảm ứng được hai người bọn họ dường như đến đây không có ý tốt

Trong mắt Dương Phàm mơ hồ lóe lên một tia lo lắng. Hấn thăm nghĩ thanh tịnh tu luyện không muốn cuốn vào dòng xoáy đấu tranh.

- Đại trưởng lão này không thể chết được, ít nhất trong lúc ta ở Thiên Nhạc Viên này, không thể chết được.

Dương Phàm thì thảo lắm bẩm. Đột nhiên, hai mắt hấn sáng ngời khoe miệng mỉm cười bộ dạng nắm chắc trong tay.

354. Chương 358: Đại Hải Nan Khủng Bố

Dương Phàm nhắm mắt lại triển khai Toàn Tri Cảm Quan cảm thụ đối với cổ lực lượng này càng rõ ràng chân thực hơn tu sĩ bình thường.

- Đây là lực lượng nguyên thủy từ thiên nhiên.

Dương Phàm thì thảo nói nhỏ. Cổ lực lượng thần bí đến từ sâu dưới đáy biển này vừa khiến hấn thấy thân thiết, lại vừa khiến hấn cảm thấy sợ hãi. Một khi cổ lực lượng này phá tan một tầng ngăn trở nào đó, đủ để hủy diệt hải vực hàng tỉ sinh linh sinh tồn này, khi đó không khác gì ngày tận thế, cổ lực lượng thần bí hủy diệt đó không phải đến từ một người nào một vị đại thần thông nào mà là từ vùng biển rộng dưới chân.

- Xem ra truyền thuyết Thiên Lan Điện quả nhiên có tính chân thật nhất định. Bằng vào Thiên Khí Thượng Giới cùng Thiên Lan Điện trấn áp mới có thể khiến cổ lực lượng hủy diệt này thông thả chậm rãi mà không phải bùng nổ trong nháy mắt.

Trong mắt Dương Phàm lại hiện lên vài tia hiểu ra. Sóng lớn ở hải vực càng ngày càng đáng sợ vừa mới bắt đầu còn là ngọn sóng cao vài thước, theo thời gian trôi qua gió lớn nổi lên bốn phía tùy ý có thể thấy được sóng lớn cao mấy trượng. Mắt thấy thời gian Đại Hải Nan theo dự đoán sẽ đến còn lại ba ngày. Đêm ngược ngày thứ ba sóng biển vươn cao bảy tám trượng, một đợt lại một đợt, thanh thế mệnh mông cuộn cuộn. Pháp khí trên nước bình thường khó có thể chạy.

Đêm ngược ngày thứ hai. sóng lớn ầm ầm rung động kéo lên cao mười mấy trượng, giống như từng bức tường thành dùng sóng nước tạo thành, kinh thể hải tục.

Đêm ngược ngày thứ nhất toàn bộ biển rộng khê lay động một hồi, bão tố mọi lúc không ngừng, sóng biển nghiêng trời lệch đất cao chừng hai mươi trượng, bao phủ trời đất khiến người kinh động. Đến giờ phút này, đập vào mắt phẳng phất cả thế giới đều bị bao phủ. Hàng tỉ sinh linh run rẩy dưới sóng lớn khủng bố kêu rên khóc than. Không biết bao nhiêu sinh linh dưới sóng lớn đánh vào mà bị diệt vong.

Toàn Tri Cảm Quan của Dương Phàm thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được bi thống, tuyệt vọng quanh quẩn trong thiên địa. Chung quanh Thiên Nhạc Viên màu sắc sặc sỡ dưới sóng biển đánh vào, nhộn nhạo gợn lên từng đợt hào quang như mộng ảo. Bên ngoài trận phép của đảo tầng tầng sóng lớn giống như là những con rồng rít gào bay tới kinh thiên động địa. Trong tầm nhìn chỉ còn lại bão lốc vô tận cùng bọt nước mệnh mông trắng xóa. Trên thành lũy đảo một mảnh yên tĩnh. Phần đông tu sĩ đứng ở các nơi trên đảo.

Từ mấy ngày trước. Thiên Nhạc Viên liên ngừng di động đứng yên trên biển chịu đựng từng đợt lại từng đợt sóng đánh vào. Trận pháp bốn phía đảo chỉ mở ra một bộ phận có thể ngăn cản một bộ phận dòng nước đánh vào ngăn cách tuyệt đại bộ phận sóng nước ở ngoài. Nhưng Dương Phàm hiểu được trận pháp này không mở toàn bộ không thể ngăn cản mãnh thú xâm lấn. Nếu trận pháp toàn bộ mở ra vậy hai tháng Đại Hải Nan liên tục linh thạch tiêu hao sẽ đáng sợ như thế nào. Cho nên đại bộ phận thế lực gia tộc trên thành lũy trên biển đều sẽ chỉ mở trận pháp ở mức thấp nhất, một mặt là giảm tiêu hao, mặt khác là tôi luyện chiến lực cho con cháu gia tộc cũng thông qua chém giết mãnh thú thu hoạch càng nhiều tài liệu quý hiếm.

Grào

Một con hải sư cao tới ba trượng theo con sóng lớn kia đánh lên thành lũy.

Yêu thú cấp ba!

Tùy tiện xông lên đã là mãnh thú có thể so với Trúc Cơ Kỳ. Có thể thấy được chỗ đáng sợ của Đại Hải Nan này.

Vèo vèo vèo!

Con hải sư này vừa xông lên bị mười mấy đạo hào quang của pháp thuật. Pháp Bảo bao phủ trong nháy mắt bị mất mạng. Tu Sĩ trẻ tuổi chưa từng trải qua trận đánh lớn thậm chí còn có chút hưng phấn. Nhưng tu sĩ tuổi lớn tại trường cũng không có động, vẻ mặt ngưng trọng, bình tĩnh vô cùng.

Grào! Grào!

Sau một lát, lại có mười mấy con mãnh thú xông lên. Tu sĩ trên đảo đều ra tay, Pháp Bảo, phép thuật liên miên không ngừng. Dương Phàm phát hiện số mãnh thú này đều là yêu thú bậc thấp cấp hai, ba, tạm thời tính uy hiếp không lớn. Phó Tuyết, Phó Bình ở phía sau Dương Phàm, ba người đứng ở nơi có vị trí thụ về sau phụ trách hậu cần.

- Sư tôn. Ta nghiên cứu là độc thuật, cứu người hay gì đó không phải sở trường của ta.

Phó Bình có chút khó xử nói.

Dương Phàm mỉm cười:

- Ai nói nhất định muốn người cứu người? Đến lúc đó người xem rồi làm nhưng không được tiến lên chém giết. Lấy tu vi không tới Trúc Cơ Kỳ của người, cũng không phải chủ lực chiến đấu.

- Tạ ơn lão sư chỉ điểm đệ tử hiểu rồi

Khóe miệng Phó Bình nhếch lên không khỏi trong lòng vui vẻ, trong tay đã nắm lấy mấy cây độc châm.

Ầm ầm!

Sóng gió lại kéo lên một vùng sóng lớn trắng xóa che phủ trời đất, ầm ầm hạ xuống. Lập tức, mấy trăm mãnh thú đánh lên Thiên Nhạc Viên. Trong mắt đám mãnh thú này hiện lên ánh sáng âm lệ rít gào gầm rống, không chút sợ chết xông tới.

- Mãnh thú bậc cao!

Ánh mắt tinh tường của Dương Phàm phát hiện một con mực to lớn ở ngoài trăm trượng.

Vèo vèo!

Lập tức có hai gã cường giả Kim Đan đuổi qua chặn giết. Giờ phút này chúng tu sĩ phụ trách phòng thủ trên đảo đã cảm nhận được vài tia áp lực. Phụ trách ngăn cản quân chủ lực mãnh thú là cường giả Trúc Cơ Kỳ trên Thiên Nhạc Viên. Đám mãnh thú kia không sợ sinh tử, thường thường cần hai tu sĩ cùng cấp mới có thể áp chế được một con. Lúc này, tại trường đã xuất hiện thương vong.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang, thân hình bay vút đến giữa không trung, bấm tay bắn liên tiếp hai cái, hai đoàn ánh sáng màu lục chuẩn xác đánh lên người hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bị trọng thương. Tu luyện đến cảnh giới như hắn mặc dù không tiếp xúc thân thể người bị thương, cũng có thể cách không trị liệu từ xa.

Ong ong!

Hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia trên người đang bị thương nặng đổ máu được đoàn ánh sáng màu lục quanh quẩn lóe qua trong khoảnh khắc khép lại cầm máu. Không chỉ như thế ngay cả tinh khí thần của bọn họ đều có tăng lên. Cảnh tượng đó bị chúng trưởng lão Kim Đan trên đảo xem ở trong mắt trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Thủ đoạn chữa thương như thế mơ hồ đạt tới cấp bậc y đạo tông sư. Trừ bỏ Đại trưởng lão duy nhất đã bước vào Nguyên Anh Kỳ người còn lại chỉ sợ khó có thể bằng.

- Tốc độ trị liệu thật nhanh, hơn nữa thời cơ cũng nắm tốt như vậy.

Đại trưởng lão họ Diệp tọa trấn ở chỗ tối, cũng không khỏi ngạc nhiên thán phục không thôi.

Vèo vèo vèo!

Theo chiến đấu tiến vào giai đoạn nóng dần, tu sĩ bị thương lại gia tăng. Dương Phàm đứng ở giữa không trung, nắm trong tay toàn cục. Thân hình khi thì bay vọt, trong tay liên tục bắn ra từng đạo thánh quang chữa bệnh. Thiên Nhạc Viên này chỉ lớn năm dặm đối với cường giả Kim Đan mà nói không tính là lớn. Dương Phàm với Toàn Tri Cẩm Quan nắm trong tay toàn cục thường thường có thể đoán trước một bước ở đâu có thương thế cũng làm ra lộ tuyến hành tẩu hữu hiệu. Vài tên cường giả Kim Đan tại trường phát hiện. Dương Phàm có đôi khi lại bất ngờ bay về một nơi không có thương vong, bỏ lại vài tu sĩ mức độ bị thương bình thường ở gần, chờ khi hắn tới nơi đó vừa lúc xuất hiện thương thế thảm trọng, bấm tay bắn liên tục liền cấp tốc cứu được nguy cơ sau đó xoay người dùng lộ tuyến khó thể đoán trước, liên tục cứu chữa thương binh.

Dùng ba từ "Mưa đúng lúc" là chính xác nhất để có thể hình dung Dương Phàm nắm chắc thế cục cùng thời cơ. Bởi vì hắn thường thường có thể xuất hiện ở thời khắc tu sĩ nguy cơ tuyệt vọng nhất.

Trải qua hai canh giờ.

Chúng tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên không chút tổn thất!

Tuy rằng giai đoạn này yêu thú bình thường chỉ có vài trăm con, nhưng bằng vào kinh nghiệm dĩ vãng, cũng sẽ xuất hiện một số tử vong. Nhưng là bởi vì có sự tồn tại của Dương Phàm mà mạnh mẽ cải biến được cục diện này.

Hai canh giờBa canh giờNgày trôi qua.

Tu sĩ có mặt không một tử vong!

Giờ khắc này, ở trong mắt tu sĩ Thiên Nhạc Viên thân ở phía trước Dương Phàm nghiêm nhiên có được sự khâm phục sùng kính cao độ. Thời gian nửa ngày Dương Phàm chiếm được lòng người của chúng tu sĩ bậc thấp. Tình cảnh như thế khiến Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên khẽ cau mày. Nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, về trình độ y thuật, so với Dương Phàm hắn thúc ngựa cũng không kịp. Lúc đêm khuya số lượng mãnh thú tăng nhiều, tăng lên đến bảy tám trăm con ngẫu nhiên còn có vài con yêu thú bậc cao đánh tới.

Tại lúc này rốt cục xuất hiện một thương vong.

Hô!

Không ít tu sĩ tại đây không khỏi thở dài một hơi thu hồi ánh mắt khỏi người Dương Phàm.

Hắn dù sao cũng không phải thần. Trong lòng Dương Phàm cũng thầm nhủ: "Lần này mình ra tay chỉ thi triển năm sáu phần bản lĩnh bằng không thật đúng là thành yêu nghiệt!"

Keng keng âm âm!

Chiến đấu liên tục không ngừng, thân hình Dương Phàm phiêu dật như làn khói dùng quỷ tích huyền diệu xuyên toa trên đảo. Trải qua thực tiễn Dương Phàm đã cho ra kết luận, phạm vi hữu hiệu trị liệu của mình khoảng một trăm trượng vuông. Một trăm trượng đã đủ lớn, huống chi Dương Phàm tùy thời nằm trong trạng thái di động chỉ cần lộ tuyến đặt ra tốt đích xác có thể đem phạm vi trị liệu bao phủ toàn bộ hòn đảo năm dặm. Trong quá trình này lợi ích Dương Phàm đạt được đủ để khiến hắn mừng thầm vạn phần. Một ngày trôi qua toàn bộ Thiên Nhạc Viên chỉ chết một người.

- Tu vi tiến bộ ngày hôm nay, tương đương ngày trước ta khổ tu hai, ba tháng.

Dương Phàm cảm giác được từng đợt từng đợt dòng nước sinh mệnh thông qua phương pháp vô thượng huyền ảo của Tiên Hồng Quyết, bất kể cự ly không gian trở về trong cơ thể mình tiến thêm một bước tích lũy và rèn luyện phép lực, ở nơi sâu trong cơ thể Sinh Mệnh Lục Chứng dường như là một cái động không đáy, hấp thu như đói khát dòng nước sinh mệnh cuộn cuộn không ngừng này. Đương nhiên, phép lực tăng lên về cảnh giới Dương Phàm sẽ dùng Khô Mộc Công che giấu để tránh cho người có ý phát hiện. Ngày thứ hai số lượng mãnh thú lại tăng nhiều, tiếp cận con số hơn ngàn. Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, đây đã đạt tới trạng thái đỉnh.

Lúc này, vài nơi thành lũy thậm chí bị mãnh thú tạm thời công phá, cường giả Kim Đan trên Thiên Nhạc Viên đều ra tay phát động công kích mãnh liệt đáng sợ. Chiến đấu đã tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Grào

Xác suất mãnh thú bậc cao xuất hiện lại gia tăng khiến áp lực của các trưởng lão Kim Đan tăng nhiều. Đại trưởng lão họ Diệp ngồi ở thư phòng, nhìn toàn bộ Thiên Nhạc Viên bị sóng lớn trắng xóa đánh lên che phủ thì thảo luận:

- Đại Hải Nan tới gần trăm năm lúc này số lượng mãnh thú lại tăng nhiều. Hy vọng không nên xuất hiện linh thú Hóa Hình Kỳ, bằng không tổn thất sẽ lớn.

Cùng lúc đó bị Đại Hải Nan đánh vào không chỉ có Thiên Nhạc Viên. Đại đa số đảo, chiến hạm, thành lũy ở Thiên cầm Nội Hải, thậm chí là thành lũy truyền kỳ như "Nhất đảo tứ thành" đều chìm trong bóng ma chiến đấu đáng sợ. Đại Hải Nan ít nhất liên tục hai tháng. Đối với hàng tỉ tu sĩ thậm chí là liên minh yêu thú mà nói là dày vò cỡ nào?

Tuy nhiên, ở trong hoàn cảnh như thế lại có người bởi vậy mà thậm chí vui mừng không thôi.

"Ôi. Nếu là Đại Hải Nan này có thể kéo dài thêm một chút hoặc là bùng nổ thường xuyên một chút vậy là tốt rồi!"

Đây là điểm duy nhất Dương Phàm cảm thấy không hoàn mỹ.

355. Chương 359: Yêu Đan Bậc Cao

Noảng một cái thời gian một tháng trôi qua. So với sự vất vả dày vò của hầu hết hầu hết tu sĩ. Đại Hải Nan trong cảm giác của Dương Phàm thời gian lại qua nhanh như vậy. Mỗi thời mỗi khắc. bóng dáng hắc đều không ngừng xuyên toa trên đảo không biết mệt mỏi không biết buồn tẻ. Mỗi một lần hắc đưa tay ra đều có thể cứu trợ trong thời khắc nguy nan khiến vô số tu sĩ trên đảo trong lòng sinh ra cảm kích cùng sung bái kính ngưỡng. Dưới sự tọa trấn của Dương Phàm thương vong của Thiên Nhạc Viên bị giảm đến mức thấp nhất. Một tháng qua số lượng tu sĩ tổn thất trên toàn thành lũy đảo không ngờ không vượt quá một trăm.

Trải qua lần ma luyện sinh tử này rất nhiều tu sĩ từ quỷ môn quan trở về, cảnh giới đều có tăng lên. Vô hình trung, bóng dáng Dương Phàm trong mắt chúng tu sĩ có vẻ cao lớn hùng vĩ như thế. thậm chí còn tăng tới trình độ tiếp cận thần linh. Đại đa số thương thể Dương Phàm chỉ cần nhắc tay là có thể thoải mái chữa khỏi. Nếu gặp được cụt tay gãy chân Dương Phàm sẽ cho nhân viên hậu cần nâng tới trước mặt đồng thời cũng cho Phó Tuyết hỗ trợ mình trị liệu. Phó Tuyết biểu hiện ra thiên phú siêu việt về mặt y đạo, thương thể bình thường đều có thể dễ dàng giải quyết. cho dù gặp được ca nào khó giải quyết, cũng có thể tạm thời ổn định chờ đợi lão sư giải quyết. Dương Phàm phụ trách hậu cần chữa bệnh trên đảo tuyệt không chỉ một mình Dương Phàm còn có gần trăm tên Dược sư đều nghe sự điều khiển của Dương Phàm. Hậu cần trị liệu dưới sự phân phối của Dương Phàm tiến hành đầu vào đầy. Trong quá trình này, Dương Phàm cảm giác tu vi của mình nhanh chóng tăng lên. Loại cảm giác đã lâu chưa có này, khiến Dương Phàm đắm chìm trong hưởng thụ thiếu chút nữa tiến vào cảnh giới vong ngã. Thời gian một tháng, lại đủ để khiến Dương Phàm đỡ năm năm khổ tu thật khiến người ta ao ước.

"Đại Hải Nan ít nhất là hai tháng, ít nhất có thể khiến ta tăng lên tới uẩn Chứng Trung Kỳ!"

Dương Phàm tin tưởng mười phần đồng thời cũng tràn ngập chờ mong, ở một bên khác. Phó Bình là dược đồng của Dương Phàm lại cũng không gia nhập công tác hậu cần chữa bệnh. mà tham dự đến phụ trợ chiến đấu.

Vèo vèo vèo!

Phó Bình bấm tay bắn liên tiếp, từng mảng độc châm bắn ra chuẩn xác vô cùng bắn trúng một số yêu thú sinh mệnh ngoan cường. Bị độc thuật công kích từng con mãnh thú hiểm yếu chống đỡ càng nhanh chóng nằm xuống. Đối với yêu thú khác nhau Phó Bình nghiên cứu chế tạo ra phương pháp khác chế và độc thuật khác nhau.

VèoPhốc!

Lúc này một hạt châu đen thui được Phó Bình bắn ra vừa lúc trúng vào trong mồm to như chậu máu của một yêu thú bậc cao!

Ngao!

Sau khi yêu thú bậc cao nuốt hạt châu đen thui kia vào, thống khổ lẫn lộn trên mặt đất rít gào không ngừng, trong mắt chảy ra từng luồng lệ máu. Bên cạnh hai bậc cao Kim Đan cùng chúng tu sĩ phát động thể công lôi đình nhanh chóng tiêu diệt yêu thú bậc cao đã mất đi sức chiến đấu này. Tình cảnh như thế khiến trung niên họ Tiết cùng Chấp Pháp trưởng lão cách đó không xa rùng mình trong lòng.

- Đệ tử đã có độc thuật đáng sợ như thế xem ra Dương Phàm này tuyệt đối không đơn giản là một Dược sư, khẳng định còn tinh thông độc thuật.

Vô hình trung, tu sĩ trên đảo trong lòng có địch ý với Dương Phàm trong lòng sinh ra kiêng kỵ. Dương Phàm xem biểu hiện của Phó Bình ở trong mắt không khỏi âm thầm gật đầu. Hắn được Độc Vương lưng còng truyền thừa nhưng lại không nghĩ tốn quá nhiều tinh lực về mặt độc thuật. Mà Phó Bình ở độc đạo có thiên phú cùng hứng thú lớn lao dứt khoát để mặc hắn đi nghiên cứu. Cứ như vậy một tháng thời gian. Phó Bình đã tích lũy không ít kinh nghiệm trong thực chiến, thậm chí tự thân phối chế ra loài vài độc tố vô cùng cường đại.

Ầm ầm!

Trong cơn sóng lớn đánh lên nơi nào đó trên đảo truyền đến một tiếng rống kinh hồn. Một con cá mập lớn màu bạc trắng xông lên đảo. Trong miệng bắn ra một cột sáng màu bạc trong nháy mắt xé nát hai gã cường giả Trúc Cơ Kỳ cách đó không xa không kịp trốn tránh thành mảnh nhỏ. Một cỗ khí tức áp lực khủng bố truyền đến.

- Yêu thú bậc cao!

Tu sĩ gần đó hoảng sợ vội vàng kéo giãn khoảng cách để tu sĩ Kim Đan đến chống đỡ.

- Không tốt. Đây là yêu thú cấp bốn đỉnh thực lực có thể so với Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Hai tu sĩ Kim Đan chạy tới kinh dị vô cùng cũng không dám chần chờ vội vàng tể Pháp Bảo ngăn cản. Trong đó một cường giả Kim Đan chính là trung niên họ Tiết kia sắc mặt hắn ngưng trọng, trong tay tể ra một viên hạt châu lửa xanh nhảy múa vận chuyển pháp lực toàn thân.” Thịch” một tiếng, một mảnh lưới lớn dày đặc do lửa xanh tạo thành đánh về phía yêu thú bậc cao.

Ầm ầm!

Toàn thân cá mập lớn màu bạc trắng nở rộ hào quang màu bạc giống như một chiến hạm thân hình thật lớn dài đến mười mấy trượng ầm ầm xô tới. mang theo những lưới đao bạc cuộn đầy trời

- A!

Một cường giả Kim Đan khác kinh hô. Pháp Bảo đánh ra bị đánh bay. Những lưới đao bạc đáng sợ cuồng bạo đầy trời kia cơ hồ muốn xé nát vòng phòng ngự bảo hộ của hắn.

Thịch! Thịch! Thịch!

Hắn liên tục lui về sau mấy trượng mới gian nan ổn định thân hình mặt đầy vẻ kinh sợ. Lưới lửa màu xanh của trung niên họ Tiết kia cũng va chạm với lưới đao bạc đầy trời kia mà bị cắt nát.

Tuy nhiên, hắn chung quy là cường giả bước nửa bước vào hàng ngũ Kim Đan Đại Tu Sĩ vào thời khắc nguy nan lại tể ra một tấm chắn chắn ngang trước người, hình thành một vùng quang ảnh tấm chắn dày đặc miễn cưỡng chống được một đợt công kích, thân hình cũng liên tục lui về sau. Mà lúc này, gần đó đã có mấy chục tên tu sĩ bị thương. Dương Phàm vội vàng chạy tới. bắn ra từng đạo quang cầu màu lục cũng phân phó:

- Các người lui về sau.

Yêu thú cấp bốn đỉnh thực lực có thể so với Kim Đan Đại Tu Sĩ. Kim Đan bình thường gặp phải đều có nguy hiểm hướng chỉ là bọn họ. Cá mập lớn màu bạc trắng đánh lui hai Kim Đan. khí thế trên người tăng

lên đôi mắt lóe ra hàn quang âm lãnh, thân thể to lớn uốn éo biến hóa ra một vùng hư ảnh mờ lung, lưỡi đao bạc cuốn ra bốn phía.

- Cẩn thận. Yêu thú này linh ngộ phép thuật!

Dương Phàm lớn tiếng kinh hô nhắc nhở. Cùng lúc đó Cháp Pháp trưởng lão tọa trấn ở xa xa thấy tình thế không ổn. vội vàng chạy tới.

PhốcXuy!

Trong vùng hư ảnh kia ánh bạc lóe sáng bỗng nhiên hiện hình.

Ngao!

Không khí run lên, cái miệng lớn bỗng há ra mồm to như chậu máu cùng răng nanh nhọn hoắt phủ xuống một trưởng lão Kim Đan khác. Trưởng lão Kim Đan này vừa ổn định thân hình cùng thu hồi Pháp Bảo bất ngờ không kịp đề phòng, bị một ngụm cắn nát vòng phòng ngự bảo hộ.

Crắc!

Mồm to như chậu máu cắn trúng bả vai, lập tức máu thịt tung tóe, trưởng lão Kim Đan kia kêu thảm một tiếng, liên tục bỏ chạy. Nhưng tốc độ cá mập lớn màu bạc trắng này nhanh hơn hẳn. cái miệng há ra to chừng hơn trượng, mắt thấy sắp nuốt trọn hẳn. Mà lúc này, trưởng lão họ Tiết cũng bị gió lốc đao bạc mờ hồ không chừng kiềm chế vùng quang ảnh tăm chấn trước người lung lay, gian nan tự bảo vệ mình.

Vèo!

Dương Phàm bắn ra một đoàn quang cầu màu lục đánh trúng thân thể trưởng lão Kim Đan kia khôi phục vài phần thương thế. Đồng thời trong tay hắn bắn ra một cây châm nhỏ hình dáng quý dị, một vệt màu lam nhạt hơi lóe trên hư không, khiến linh hồn run rẩy.

Phốc!

Cá mập lớn màu bạc trắng bị ngân châm đâm trúng, thân thể hơi tê rần, trong nháy mắt linh hồn đau đớn, công kích bị tạm dừng. Thừa cơ hội này, tên trưởng lão Kim Đan bị thương kia tìm được đường sống, cảm kích nhìn Dương Phàm một cái:

- Đa tạ Dược sư trợ giúp.

Dương Phàm cũng không nói nhiều, vội vàng cứu chữa tu sĩ gần đó. Yêu thú cấp bốn đỉnh đồ bộ, thực lực có thể so với Kim Đan Đại Tu Sĩ lập tức xuất hiện một lỗ hổng. Rất nhiều mãnh thú đồ bộ tình thế nguy cơ.

- Chớ có càn rỡ!

Lúc này Cháp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên chạy tới cách không đánh ra một chuông. Uy áp cường đại lập tức phủ xuống, đánh nát gió lốc đao bạc của cá mập lớn màu bạc trắng. Trung niên họ Tiết thở nhẹ một hơi vội vàng liên thủ với Nghiêm Xuyên, cùng nhau đối phó yêu thú bậc cao cấp bốn đỉnh này!

Cá mập lớn màu bạc trắng này bị Thứ Hồn Châm của Dương Phàm đánh trúng, độc lực vào thân thể hành động cứng ngắc vô cùng. Dưới sự tấn công của Kim Đan Đại Tu Sĩ lập tức bị áp chế.

- Hắc hắc. Ném thử một chút "Cửu dương độc tễ" mà ta vừa nghiên chế ra!

Phó Bình cười gian một tiếng, đột nhiên chạy tới thừa dịp sơ hở trong tay bắn ra một hạt châu màu sắc sặc sỡ. Hạt châu sắc sỡ này vừa tới gần cá mập lớn màu bạc trắng, trong nháy mắt nổ tung lập tức ở bên ngoài làn da nó để lại một tầng ánh sáng chín màu sắc sỡ.

Ngao ngao ngao!

Cá mập lớn màu bạc trắng lập tức lăn lộn tại chỗ lắc đầu quẫy đuôi toàn thân ngứa ngáy vô cùng trong mắt tràn ngập thống khổ.

- Đây là ta dùng chín loại độc tễ tê ngứa để luyện ra cho người sống không bằng chết!

Phó Bình đắc ý vô cùng cười rất âm hiểm. Chấp Pháp trưởng lão cùng trung niên họ Tiết nao nao nhân cơ hội phát động công kích mãnh liệt.

Grào!

Cá mập lớn màu bạc trắng trong mắt tràn ngập lửa giận, một ngọn lửa màu bạc dựng lên trong nháy mắt hủy diệt tầng ánh sáng sắc sỡ trên người. Đột nhiên, con cá mập lớn này trở nên điên cuồng, trực tiếp chịu đòn công kích của Chấp Pháp trưởng lão cùng trung niên họ Tiết vỗ tới Phó Bình người khởi xướng này. Phó Bình bị dọa hồn vía lên mây sững sốt giấy lát liền co chân bỏ chạy. Nhưng làm sao hắn có thể chạy thoát được yêu thú cấp bốn đỉnh liều mạng đuổi giết?

- Cứu mạng aLão sư!

Phó Bình gần như tuyệt vọng.

- Haizzz

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi thân hình cấp tốc nhoáng qua Hấp Huyết Xà Tiên trong tay vô thanh vô tức cuốn qua.

Thịch!

Cá mập lớn màu bạc trắng bị cuốn lấy, toàn thân tê rần, nhưng vẫn như trước mang theo một cỗ lực lượng kinh khủng, suýt nữa đánh văng thân thể Dương Phàm bay ra. Dương Phàm rót mạnh pháp lực, ô quang Hấp Huyết Xà Tiên tỏa sáng phân hóa ra những sợi nhỏ màu đen dày đặc gắt gao quấn chặt lấy cá mập lớn màu trắng. Mà lúc này, Chấp Pháp trưởng lão cùng trung niên họ Tiết chạy tới. Trong tay Chấp Pháp trưởng lão bắn ra một tảng đá màu xanh đột nhiên hóa thành một khối đá lớn nặng ngàn cân hung hăng nện xuống, đập cá mập lớn hôn mê. Dương Phàm chấn động tâm thần. Pháp Bảo này thật sự là quỷ dị không ngờ ẩn chứa thần thông có thể khiến người mê muội. Theo sau dưới ba Kim Đan liên thủ cá mập lớn màu bạc trắng kháng cự được một lát liền tắt thở bỏ mình.

Trong quá trình này, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm cũng hấp thu rất nhiều tinh huyết. Mắt thấy thi thể cá mập lớn màu bạc trắng héo rũ dần dần. Dương Phàm cảm giác khí tức của Hấp Huyết Xà Tiên trong tay càng ngày càng cường đại lập tức tăng lên không chỉ một bậc mơ hồ đạt tới cấp bậc Pháp Bảo hạ phẩm đỉnh. Chấp Pháp trưởng lão cùng trung niên họ Tiết xem cảnh này trong mắt đều lộ ra vẻ kinh dị. Hiển nhiên là cảm thấy kinh ngạc đối với uy lực của Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm.

Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên đột nhiên nghĩ đến cái gì kinh hô một tiếng:

- Chờ một chút Dương trưởng lão mau dừng tay. Đây là yêu thú cấp bốn đỉnh, yêu đan trong cơ thể không tầm thường.

Cái gì? Yêu đan?

Dương Phàm lập tức tỉnh ngộ buông Hấp Huyết Xà Tiên. Nhưng lúc này, thi thể cá mập lớn màu bạc trắng héo rũ giống như một lớp vỏ cây già. Sắc mặt Nghiêm Xuyên âm trầm xé tung thi thể. Yêu thú cấp bốn đỉnh một thân tinh huyết đều bị hút sạch.

Làm gì còn yêu đan gì?

356. Chương 360: Lại Bế Quan

- Ha ha. Hai vị tiếp tục bận rộn, còn có nhiều người bệnh chờ Dương mỗ đi cứu đây!

Dương Phàm ngượng ngùng cười nhanh như chớp chạy mất, tiếp tục tiến hành đại kế cứu người của mình.

Grào! Grào!

Lúc này, đại quân mãnh thú đổ bộ liên miên không ngừng, từ lỗ hổng xông lên. Nghiêm Xuyên cùng Tiết Nhân cũng không thể truy cứu việc này, vội vàng lại ứng phó một đợt lại một đợt mãnh thú. Một khúc

nhạc đệm trôi qua Dương Phàm lại khôi phục trạng thái bận rộn. Đồng thời, hấn lại hung hăng trừng mắt nhìn Phó Bình:

- ít trêu chọc phiền toái cho ta!

- Vâng lão sư. Đệ tử sai lầm rồi!

Phó Bình chợt dạ nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: "Lão sư chỉ là một Được sư lại có được thần thông lợi hại như thế. Hai vị trưởng lão trong đó còn có một Kim Đan Đại Tu Sĩ đều chịu thiệt trong tay lão sư"

ở một bên khác sự cố xuất hiện trên đảo này tự nhiên không trốn khỏi ánh mắt của Đại trưởng lão họ Diệp.

- Ha ha. Dương Phàm này thủ đoạn cùng thần thông không tầm thường. Tuy rằng chỉ là một Được sư bậc cao nhìn thực lực vừa rồi bày ra thậm chí còn thắng tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ một hai bậc.

Đại trưởng lão họ Diệp mỉm cười chợt lại hơi tiếc nuối:

- Chỉ tiếc yêu đan cấp bốn đỉnh kia. Tuy nhiên trong tay hấn có một kiện Pháp Bảo truyền thừa quý dị lại mang dị công khí mạch kéo dài như vậy, y đạo đi theo một đường riêng. Sau lưng có lẽ còn có cao nhân danh sư gì

Thời gian trôi qua từng chút toàn bộ Thiên cấm Nội Hải đều gặp phải kiếp nạn đáng sợ này. Tuy nhiên, nhân loại và yêu thú đều bằng nỗ lực cộng đồng, đứng vững ở trong Đại Hải Nan. Lại trôi qua nửa tháng. Dương Phàm cảm giác tu vi mình mơ hồ đạt tới cấp bậc uẩn Chứng Trung Kỳ. Hiện tại muốn đột phá thăng cấp, chỉ cần tùy tiện tìm một chỗ bế quan nửa tháng là có thể làm được. Nhưng Dương Phàm không nghĩ bởi vậy mà bại lộ bí mật công pháp, hấn chỉ có thể phép lực dư thừa nén ép ở các nơi trong cơ thể chờ sau khi Đại Hải Nan chấm dứt mới bế quan tu luyện. Đối với hấn giờ phút này mà nói đột phá đến uẩn Chứng Trung Kỳ có thể nói là nắm chắc trong tay. Thời gian nửa tháng cuối cùng thế công của Đại Hải Nan đạt tới một cao trào, tu sĩ trên đảo đã có chút không chịu nổi. Ngay cả cường giả Kim Đan đều liên tiếp bị thương. Đối với điểm này Dương Phàm tất nhiên là mừng thầm. Ngay cả trung niên họ Tiết kia bị thương, hấn cũng ra tay chữa trị.

- Hừ.

Tiết Nhân hừ lạnh một tiếng, đối với Dương Phàm ra tay tương trợ không ngờ lấy mắt lạnh nhìn nhau. Dương Phàm lại hoàn toàn không để ý, chữa thương cho tu sĩ bậc cao biên độ tăng lên đối với tu vi của hấn lại càng lớn. Vào thời điểm quan trọng, một cỗ uy áp kinh thế hãi tục bao trùm phạm vi mười dặm.

Vèo! Phốc phốc phốc!

Một quang kiếm màu lục từ không trung Thiên Nhạc Viên lóe lên, nơi đi qua huyết quang bắn ra liên tiếp mấy yêu thú bậc cao bị xuyên tim mà chết. Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh trong thời gian chớp mắt ba con yêu thú bậc cao bị miểu sát.

Tu sĩ nhân loại tại trường chiến ý tăng vọt. Tất cả mọi người hiểu được, Đại trưởng lão rốt cục ra tay. Mấy ngày sau đó Đại trưởng lão họ Diệp liên tiếp ra tay, nơi quang kiếm màu lục đi qua không có ai địch nổi. Mãnh thú bậc cao trước mặt hấn cũng như củi mục lá khô bị gạt bỏ không chút phản kháng, ở trong quá trình này, chỉ có bốn yêu thú cấp bốn đỉnh có thể so với Kim Đan Đại Tu Sĩ sau khi bị quang kiếm màu lục xuyên qua thân thể kiên trì một lát mới chết. Thấy tình cảnh như vậy, Dương Phàm hơi nhẹ nhõm một chút, đây cũng chứng minh tu sĩ Kim Đan Kỳ ở trước mặt cường giả Nguyên Anh cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn. Hấn cũng nhìn ra được Đại trưởng lão họ Diệp chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, thực lực so với Tam u lão ma còn có chênh lệch lớn.

Có Đại trưởng lão tọa trấn chúng tu sĩ Thiên Nhạc Viên trải qua hai tháng chiến đấu hăng hái rốt cục vượt qua Đại Hải Nan. Lúc này lực lượng thần bí đến từ nơi sâu trong đại hải chậm rãi biến mất. Sóng lớn trên mặt biển dần dần ngừng lại, đại quân mãnh thú cũng trở lại Thâm Hải. Lần Đại Hải Nan này toàn bộ Thiên cấm Nội Hải hàng tỉ sinh linh ít nhất tổn thất bốn phần trở lên. So với các thế lực khác tu sĩ Thiên Nhạc Viên tổn thất không lớn. Trải qua hai tháng Đại Hải Nan tu sĩ trên đảo tổng cộng tử vong hơn trăm người, chỉ chiếm 1/30 tổng số dân cư trên đảo. Hơn nữa, trong số tu sĩ tử vong này, còn có một bộ phận là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ. Đối là trước kia. Thiên Nhạc Viên trải qua một lần Đại Hải Nan ít nhất phải chết mấy trăm tu sĩ. Người sáng suốt đều rõ ràng là ai mang tới ân huệ này.

Trên đảo phần đông tu sĩ bậc thấp cùng một số bậc cao Kim Đan trong lòng đều thật sâu nhớ kỹ vị Dương Dược sư có thể nói là y đạo tông sư này. Dương Phàm cứu người vô số, rất được lòng người, được vô số tu sĩ kính ngưỡng và cảm kích. Sau khi Đại Hải Nan chấm dứt không ít trưởng lão Kim Đan tìm tới Dương Phàm, có một số thậm chí còn mang hậu lễ báo đáp ân cứu mạng. Phải biết rằng lần Đại Hải Nan này, trưởng lão Kim Đan không tổn thất một người. Đại Hải Nan chấm dứt Thiên Nhạc Viên tốn mấy ngày làm tốt công tác giải quyết hậu quả. Theo sau Đại trưởng lão họ Diệp mở một lần hội nghị. Lần hội nghị này tự nhiên là biểu dương là chính. Đầu tiên chúng tu sĩ phải giao chiến lợi phẩm đoạt được trong quá trình chiến đấu. Dựa theo yêu cầu, mỗi người phải giao một nửa chiến lợi phẩm làm gia tộc dự trữ, chúng tu sĩ sống ở Thiên Nhạc Viên, tự nhiên không phản đối. Dương Phàm lại càng sẽ không phản đối. Hẳn vốn không có chiến lợi phẩm gì gần như mọi thời gian vốn có đều bận rộn trị liệu.

Giao nộp một nửa chiến lợi phẩm từng trưởng lão Kim Đan nên giao bao nhiêu, Đại trưởng lão họ Diệp đều rất rõ ràng. Còn lại hạng Trúc Cơ thần thức tu sĩ bậc cao đảo qua liền biết rõ ràng.

Không đến nửa ngày Thiên Nhạc Viên liền sửa sang lại đồng tài liệu chiến lợi phẩm chất đồng như núi.

- Lần Đại Hải Nan này. Dương Dược sư xuất lực lớn nhất, có công lớn nhất.

Đại trưởng lão họ Diệp thần nhiên nói:

- Các người có ai phản đối hay không?

Đám người Nghiêm Xuyên cùng Tiết Nhân trầm mặc, đại bộ phận tu sĩ đều gật đầu khen ngợi. Dương Phàm tuy rằng không tham dự chiến đấu nhưng những tu sĩ hấn cứu lại vô số kể. Lần Đại Hải Nan này, cống hiến của hắn đối với gia tộc khó thể cân nhắc. Đây là sự thật mà mấy ngàn tu sĩ cùng chứng kiến, ai cũng không thể phủ định. Đại trưởng lão họ Diệp cười cười lập tức ban thưởng cho Dương Phàm thật hậu hĩnh.

Dương Phàm vốn cũng không xem phần thưởng này trong mắt nhưng khi hắn nhìn thấy mười mấy viên yêu đan bậc cao cùng đồng tài liệu đủ để chất đầy vài kho hàng cũng ngạc nhiên vô cùng. Phần thưởng của Dương Phàm khiến chúng cường giả Kim Đan ao ước không thôi.

- Ngoài ra dựa theo ước định lúc trước, ta đề bạt Dương trưởng lão thành trưởng lão quyền lực của gia tộc, là thủ tịch Dược sư của gia tộc.

Đại trưởng lão họ Diệp cười thần nhiên nói.

Trưởng lão quyền lực!

Bốn chữ này lập tức khiến các trưởng lão Kim Đan kinh hãi nhưng cùng không dám phản đối. Đồng thời thủ tịch Dược sư cũng làm cho người ta ao ước. Sau đó Đại trưởng lão họ Diệp lại luận công khen thưởng. Công lao của Dương Phàm đứng đầu tiếp theo là hai Đại Tu Sĩ Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập. Sau nữa là đến mấy Kim Đan còn lại bao gồm trung niên họ Tiết. Trung niên họ Tiết không ngờ công lao được xếp thứ ba, phần thưởng đạt được kém Dương Phàm rất nhiều, trong lòng rất là không vui mơ hồ sinh ra vài tia ghen ghét.

Từ Lập lại mỉm cười chúc mừng Dương Phàm. Sau khi khen thưởng kết thúc Đại trưởng lão họ Diệp lại nói:

- Đại Hải Nan hai mươi năm một lần chấm dứt, tuổi thọ của lão phu cũng chỉ còn lại hai mươi năm. Vì tương lai của Thiên Nhạc Viên lão phu phải đi xa một chuyến.

- Đại trưởng lão.

Sắc mặt chúng trưởng lão đều biến đổi không ít trưởng lão Kim Đan trung tâm trong mắt đều là một vẻ lo lắng. Đại trưởng lão chỉ còn lại hai mươi năm thọ nguyên, này có ý nghĩa gì?

Thành lũy trên biển quy mô giống Thiên Nhạc Viên, nếu không có cường giả Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, ở nơi nguy hiểm hỗn loạn như Thiên cầm Nội Hải nhất định là nguy cơ từng bước. Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ SUY tư. Đại trưởng lão họ Diệp hiện tại đi xa, có thể là muốn tìm bằng hữu Nguyên Anh Kỳ có thể tin tưởng, sau khi mình chết có thể che chở nhất định cho Thiên Nhạc Viên.

Thiên Cầm Nội Hải rộng lớn như vậy, số lượng dân cư lại càng khổng lồ, cho dù trong trăm vạn tu sĩ có một Nguyên Anh Kỳ, tính ra cũng là một số lượng đáng gờm.

- Ý ta đã quyết, các ngươi không cần phản đối. Trừ khi trong hai mươi năm một người trong số các ngươi có nắm chắc tiến giai Nguyên Anh.

Ánh mắt Đại trưởng lão họ Diệp thần nhiên đảo qua mọi người. Chúng trưởng lão Kim Đan đều cúi đầu, đặc biệt là hai vị Kim Đan Đại Tu Sĩ mặt đều vẻ hổ thẹn. Mặc dù là tu sĩ Kim Đan Đại Viên Mãn, cho bọn họ hai mươi năm thậm chí là hơn trăm năm cũng không nắm chắc hơn năm phần tiến vào Nguyên Anh. Tất cả mọi người không có gì phản đối. Đại trưởng lão họ Diệp lại bắt đầu phân phó quyền lực của Thiên Nhạc Viên sau khi mình đi, cũng dặn dò một số công việc. Ba ngày sau Đại trưởng lão họ Diệp phiêu nhiên rời đi. Thiên Nhạc Viên từ hai vị trưởng lão Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập cùng chương quản. Dựa theo sự phân phó của Đại trưởng lão họ Diệp, Thiên Nhạc Viên thay đổi tuyến đường đi tới một hải vực nào đó. Đại Hải Nan chấm dứt Đại trưởng lão họ Diệp xa nhà, Thiên Nhạc Viên khôi phục bình tĩnh. Rất nhiều tu sĩ bắt đầu bế quan tu luyện, đặc biệt là những tu sĩ bậc thấp trải qua ma luyện sinh tử cảnh giới có thể thăng hoa đều bế quan.

- Cái gì? Dương Dược sư ngươi lại muốn bế quan?

Từ Lập vốn tính toán đi động phủ Dương Phàm ở lại một đoạn thời gian lại biết Dương Phàm sắp bế quan.

- Đúng vậy. Lần này nếu không tu luyện đến Kim Đan Trung Kỳ, tuyệt đối không xuất quan.

Dương Phàm giọng kiên định nói. Trên thực tế, hần bước vào uẩn Chứng Trung Kỳ đã là chuyện nắm chắc. Từ đó về sau hần lại bắt đầu bế quan lâu dài. Thời gian nửa tháng nhoáng lên qua đi. Dương Phàm thông suốt từ uẩn Chứng Sơ Kỳ tu luyện đến cảnh giới trung kỳ. Đây là điều nằm trong dự đoán trước của hần. Sinh Mệnh Lục Chứng từ sâu trong cơ thể nguyên lai lớn bằng hạt gạo khuếch trương tới hiện tại bằng hạt đậu xanh. Sinh Mệnh Lục Chứng tràn đầy lực sinh cơ càng thêm thịnh vượng hùng hậu khiến khí lực hần càng cường đại, lực lượng thân thể vĩnh viễn vượt xa tu sĩ nhân loại đạt tới một trình độ không tưởng. Dương Phàm sâu sắc cảm nhận được tăng trưởng lực lượng của mình. Từ Uẩn Chứng Sơ Kỳ đến trung kỳ, pháp lực của hần ước chừng tăng lên gấp đôi. Dưới tình huống như vậy, với thần thông cùng các loại ưu thế bản thân hần đủ để chính diện chống lại Kim Đan Đại Tu Sĩ. Cũng chính là nói thực lực Dương Phàm đã là nổi bật trong cấp bậc Kim Đan, ngay cả Kim Đan Đại Tu Sĩ đều không đủ uy hiếp đến hần. Tuy nhiên Dương Phàm cũng không cảm thấy thỏa mãn. Sau khi đột phá uẩn Chứng Trung Kỳ, hần lại tốn nửa năm để củng cố. Sau khi cảnh giới được củng cố, hần mới bắt đầu lấy mục tiêu là uẩn Chứng Hậu Kỳ, tiếp tục tiềm tu khổ luyện.

357. Chương 361: Rèn Luyện Ma Kiếm

Kết quả sau nửa năm Dương Phàm từ bế quan chiều sâu đi ra. Dương Phàm phun ra một hơi dài mặc dù nghe nói tấn chức cảnh giới Kim Đan Hậu Kỳ khó khăn vạn phần nhưng sau khi đích thân ném thử hần phát hiện gian nan này so với tưởng tượng còn muốn khó khăn vài lần.

- Dựa theo tốc độ tu luyện bình thường cùng thiên phú của ta, ít nhất cần một trăm năm.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ chấn kinh.

Một trăm năm đây là khái niệm gì?

Thiên phú của Dương Phàm đặt ở Tu Tiên Giới có thể tính là ở lớp trung thượng. Nhưng, thế gian này có thể bước vào bậc cao kẻ nào chỉ là hạng bình thường?

Giờ khắc này Dương Phàm mới hiểu được sâu sắc: Vì sao Kim Đan Đại Tu Sĩ ở trong Kim Đan bậc cao trong mười người không có một. Tiên Hồng Quyết tuy là công pháp nghịch thiên, nhưng cũng không ý nghĩa tốc độ tu luyện cũng nhanh. Thường thường công pháp càng cao thâm tu luyện cũng càng khó khăn. Tính ra Dương Phàm có thể trong một trăm năm bước vào uẩn Chứng Hậu Kỳ, đã là may mắn. Phải biết rằng có hơn chín phần số cường giả Kim Đan đều vô duyên với cảnh giới Kim Đan Đại Tu Sĩ. Nhưng thời gian một trăm năm đối với Dương Phàm mà nói vẫn như cũ không thể chấp nhận.

- Không được. Thời gian một trăm năm quá dài. Tu luyện đến uẩn Chung Hậu Kỳ cần một trăm năm như vậy còn có cảnh giới không biết càng cao đây? Tiếp tục tiến độ như thế năm nào tháng nào ta mới có cơ hội trở về Bắc Tàn rửa sạch oán thù?

Dương Phàm dứt khoát xuất quan. Hắn tính toán: Đại Hải Nan hai mươi năm một lần ở Thiên cầm Nội Hải có thể mang đến cho hắn đột nhiên tăng mạnh về tu vi. Như vậy, thời gian trăm năm ít nhất có thể giảm bớt đến còn năm mươi năm. Tuy nhiên, năm mươi năm đối với Dương Phàm mà nói vẫn có vẻ dài.

- Lần Đại Hải Nan sau là đại kiếp trăm năm đối với ta mà nói kỳ ngộ phi phàm. Còn sau khi vượt qua Đại Hải Nan ta tính toán một lần nữa tìm một nơi thích hợp mở y quán. Tóm lại không thể dùng phương pháp bình thường như vậy tu luyện.

Dương Phàm hạ quyết tâm bắt đầu xử lý chuyện khác. Đầu tiên hắn lấy Ma Hoàng Kiếm từ trong Tiên Hồng Giới ra. Thân kiếm dài năm tấc hơi mang theo màu vàng óng ánh lộ ra trong suốt sáng bóng hàn quang bức người. Kiếm này vừa ra liền lập tức sinh ra một cỗ khí kim duệ sắc bén cường đại làm cho người ta có một loại ảo giác kiếm khí phá không đâm vào xương tủy. Ma Hoàng Kiếm về mặt cấp độ hẳn được xem như một Pháp Bảo tứ phẩm vừa mới bước vào cánh cửa Pháp Bảo trung phẩm. Nhưng là lợi bảo công kích luận giá trị tuyệt đối là hơn Pháp Bảo cùng cấp gấp mười lần. Giao chiến cùng cấp Ma Hoàng Kiếm có thể tổn thương Pháp Bảo đối thủ thậm chí ẩn chứa thuộc tính phá giáp. Mức độ sắc bén của nó khi Dương Phàm giao chiến với Thái cổ Ma Tông Đình Huyền Ngọc có thể thấy được một chút.

- Lợi bảo công kích này, còn có không gian thăng cấp thật lớn. Chỉ cần gia nhập nhiều tài liệu tốt hơn và rèn luyện nhiều lần tuyệt đối có thể trở thành bá giả trong Pháp Bảo.

Dương Phàm nhẹ nhàng vuốt ve lợi bảo mang theo ánh vàng, cũng có vẻ rất cẩn thận. Mức độ sắc bén của lợi bảo Ma Hoàng Kiếm này hẳn đích thân cảm nhận được.

- Nghe Thiết Ma Sơn đại sư kia nói lợi bảo công kích hình dạng ma kiếm này, không được hoàn mỹ là không trải qua ma diễm rèn luyện. Hơn nữa hắn cũng nói phương pháp rèn luyện cho ta. Một khi đã vậy

Dương Phàm bấm tay búng vào Ma Hoàng Kiếm một cỗ lực lượng vô hình khiến nó lơ lửng ở không trung trước người. Thừa dịp Đại trưởng lão họ Diệp rời xa Dương Phàm có thể lớn mật sử dụng u Minh Ma Diễm để rèn luyện ma kiếm.

Phốc!

Nhị u Ma Diễm té ra ngoài cơ thể Dương Phàm bắt đầu tìm hiểu phương pháp rèn luyện. Nửa tháng sau hắn bắt đầu thật cẩn thận sử dụng phương pháp rèn luyện để từng bước hoàn thiện Ma Hoàng Kiếm. Lúc vừa mới bắt đầu thủ pháp của hắn không thuần thực có chút cẩn thận. Nhưng sau khi trải qua nửa tháng ma luyện, hắn đã nắm giữ được huyền ảo của bộ phương pháp rèn luyện này. Vì thế hắn bắt đầu đắm chìm trong rèn luyện hoàn thiện Ma Hoàng Kiếm. Hai tháng sau một tiếng kiếm ngân xông thẳng lên trời, từ nơi động phủ Dương Phàm truyền ra. Mơ hồ có một cỗ khí lắng lẽ bá giả ma đạo tại Thiên Nhạc Viên chợt lóe rồi mất gây nên cho chúng bậc cao Kim Đan một trận chấn động. Tuy nhiên, Dương Phàm rất nhanh che chắn khí tức Ma Hoàng Kiếm. Trải qua hai tháng rèn luyện Ma Hoàng Kiếm liên tục thăng hai cấp từ Pháp Bảo tứ phẩm tăng lên Pháp Bảo lục phẩm. Pháp Bảo phân thành chín cấp, Pháp Bảo lục phẩm đối với Kim Đan bình thường mà nói có thể gặp mà không thể cầu.

Lợi bảo công kích như của Dương Phàm ngay cả Kim Đan Đại Tu Sĩ đều khó có thể cầu được thậm chí có thể khiến cường giả Nguyên Anh động tâm. Vật này nghiễm nhiên trở thành một trong số sát thủ giảo của Dương Phàm.

- Lấy cảnh giới tu vi hiện tại của ta toàn lực thi triển Pháp Bảo này, thậm chí có thể lực đè Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Trong lòng Dương Phàm trào ra một cỗ hào hùng. Nhưng hắn lại rất nhanh bình tĩnh lại thầm nghĩ: "Thiên cầm Nội Hải không thể so với Ngự Dương quốc, cường giả Nguyên Anh Kỳ như long phượng và sừng lân. Tóm lại điệu thấp là hơn"

Nếu ở Bắc Tàn, thậm chí là Ngự Dương quốc nếu lấy cảnh giới tu vi hiện tại của hắn cùng Pháp Bảo chỉ cần không trên chộc tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đủ để hoành hành Tu Tiên Giới. Nhưng vẫn minh tu tiên của

Thiên cầm Nội Hải cao hơn Bắc Tần không chỉ một bậc hơi chút không lưu ý, bị cường giả Nguyên Anh nào nhòm vào vậy có thể nguy hiểm!

Sau khi rèn luyện Ma Hoàng Kiếm thành công. Dương Phàm lại nghĩ tới hai cổ Bảo khác đạt được từ Cửu u Đài.

Hắc Sắc Cổ Phiến, Đồng sắc Linh Tỏa.

Lúc trước trên Cửu u Đài xuất hiện chín dạng bảo vật, một mình Dương Phàm chiếm được ba. Trừ bỏ hai dạng này còn có một viên ngọc giản là một bộ công pháp ma đạo cao nhất tên là Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp.

Công phép ma đạo Dương Phàm không có hứng thú. Nhưng mà Pháp Bảo đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Lúc ấy ở La Sơn quốc còn không bước vào bậc cao căn bản không thể luyện hóa hai loại Cổ Bảo này. Nhưng tu vi hiện tại của Dương Phàm không giống ngày xưa. Tuy rằng cường giả Kim Đan luyện hóa cổ Bảo vẫn có chút khó khăn như cũ nhưng Dương Phàm lại có được Khai Quang Tịnh Thế Diễm luyện hóa Pháp Bảo hiệu quả tốt hơn chân hỏa bình thường vài lần.

Thu hồi ma kiếm ma diễm Dương Phàm đầu tiên lấy Hắc sắc cổ Phiến ra.

- Cây hắc phiến này nhìn có vẻ quen mắt chỉ là không nghĩ ra. Hẳn là Pháp Bảo nào đó có danh tiếng.

Dương Phàm thì thảo luận nắm bắt ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm bắt đầu luyện hóa. Một tháng sau Hắc sắc cổ Phiến này bị Dương Phàm bước đầu luyện hóa.

- Tốc độ luyện hóa này, chậm hơn nhiều so với tưởng tượng. Lấy Khai Quang Tịnh Thế Diễm của ta luyện hóa Pháp Bảo hạ phẩm chỉ cần vài ngày mà lại còn luyện hóa hoàn toàn. Một tháng mới chỉ có thể bước đầu luyện hóa được cổ phiến này, có thể thấy được chất liệu phẩm chất của nó.

Dương Phàm cũng từng cẩn thận xem xét chất liệu của cổ Bảo này quả nhiên tốt hơn Pháp Bảo bình thường không chỉ mấy lần. Mặc dù dùng Ma Hoàng Kiếm so với nó tổng thể tài liệu cũng có chút không bằng.

Sau khi bước đầu luyện hóa. Dương Phàm phát hiện cổ phiến này chính là một kiện cổ Bảo hơn nữa là cổ Bảo của ma đạo tà môn.

Phốc!

Dương Phàm nâng hắc phiến, nhẹ nhàng vung lên. Thoáng chốc một cổ khí tức âm lãnh đậm thẳng cốt tủy cùng linh hồn chột lóe lên trong động phủ rồi biến mất.

- Thật lạnh. Gió thật quỷ dị.

Phó Bình ở trong động phủ rung mình một cái. Khoảnh khắc vừa rồi hẳn có một loại ảo giác đảo qua quỷ môn quan. Dương Phàm cũng kinh nghi không chừng. Một quạt vừa rồi chỉ là hơi rót phép lực lại sinh ra một cổ âm phong vô hình đáng sợ. Trong âm phong kia ẩn chứa thần thông ác độc đáng sợ, có thể tổn thương linh hồn tâm thần. Thậm chí có thể trực tiếp hút hồn. Nơi Dương Phàm bế quan mặc dù có cấm chế nhưng âm phong vừa rồi vẫn có một bộ phận nhỏ xuyên qua. Nếu lực lượng mạnh thêm hai phần vậy có thể hút được hồn phách của Phó Bình đi.

Trải qua nghiên cứu vài lần Dương Phàm cho ra kết luận:

- Đây là một Pháp Bảo thần thông công kích ẩn chứa công kích linh hồn cường đại. Lấy công phép ma đạo sử dụng càng có thể phát huy uy lực nó.

Lại tốn hai tháng thời gian hẳn hoàn toàn luyện hóa Hắc sắc cổ Phiến này.

Sau đó hẳn bắt đầu luyện hóa Đồng sắc Linh Tỏa. Lần này tiêu phí hai tháng, cũng hoàn toàn luyện hóa Đồng sắc Linh Tỏa này.

Tỏa tỏa!

Dương Phàm nhẹ nhàng lay động linh tỏa này, trong động phủ vang lên từng đợt thanh âm kỳ dị. Phó Tuyết Phó Bình nghe thấy tiếng này, thân thể đột nhiên cứng đờ linh hồn ngây dại chột khôi phục bình thường.

- Ha ha. Đây đúng là một kiện Pháp Bảo phụ trợ.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười. Trải qua thăm dò hẳn phát hiện Đồng sắc Linh Tỏa này có thể khống chế tâm thần người ý chí hơi không kiên định nghe tiếng này thậm chí sẽ bị khống chế làm khôi lỗi. Hơn nữa linh tỏa này dùng pháp quyết đặc thù khống chế còn có thể tạo được hiệu quả hỗn loạn tinh thần phạm vi lớn. Dương Phàm có tin tưởng, tu sĩ dưới Kim Đan Hậu Kỳ đủ để bị Đồng sắc Linh Tỏa này công kích mà xuất hiện tinh thần hỗn loạn cùng sơ hở, về phần dưới bậc cao Dương Phàm có thể dễ dàng khống chế. Đương nhiên, thần thông của Pháp Bảo này, Dương Phàm cảm thấy được không chỉ như vậy. Hẳn bỗng nhiên nhớ tới Quỷ Thi Đạo, tu sĩ thao túng cương thi nào đó dường như cũng có Pháp Bảo cùng loại như linh tỏa này. Có lẽ linh tỏa này ngay cả người cũng có thể khống chế đối phó với cương thi cấp cao hẳn cũng có vài phần hiệu quả. Liên tục luyện hóa xong hai kiện cổ Bảo. Dương Phàm cảm giác thực lực át chủ bài của mình tăng lên một mảng lớn không khỏi tin tưởng tăng nhiều. Dưới tình huống như vậy, chỉ cần hẳn toàn lực thi triển phát huy, đủ để lực đề Kim Đan Đại Tu Sĩ. Thậm chí có cơ hội chém giết Đại Tu Sĩ cùng cấp.

Liên tục luyện hóa Pháp Bảo cùng rèn luyện ma kiếm. Dương Phàm cũng cảm thấy hơi chút ăn không tiêu. Hẳn bắt đầu khoan chân tu luyện, khôi phục phép lực tinh khí thần. Nhoáng một cái lại qua nửa năm. Đại bộ phận thời gian của Dương Phàm đều tại tu luyện.

Một ngày này, trong Tiên Hồng Không Gian bỗng nhiên truyền đến một đạo tin tức. Dương Phàm lộ ra vẻ mặt vui mừng lập tức đi vào Linh Thú Viên tại Sinh Tức Chi Địa. Trong một góc Linh Thú Viên nơi trướng tinh thể của Lưu Ly Hàn Tinh Xà hàn khí dày đặc vẫn nằm trong thời kỳ lột xác. Ánh mắt Dương Phàm lại đưa về phía một dụng cụ như thùng chứa nước ở trung ương. Trong này có ngâm một con độc hạt dài đến ba tấc toàn thân phủ giáp màu bạc lóe ra hàn quang lạnh lẽo. Răng nanh cùng đôi kim lộ ra kịch độc đôi mắt lóe lam quang khiến lòng người lạnh ngắt. Hình thể Độc Hạt Vương này bành trướng đến hơn gấp đôi truyền đến một cỗ khí tức nguy hiểm trí mạng làm cho người ta kinh hãi run rẩy.

358. Chương 362: Bậc Cao Hội Tu

Đối với cường giả Kim Đan bình thường mà nói có thể có được một con yêu thú bậc cao phục tùng đã là khó được, càng không nói đến trân thú bậc cao này. Sau khi tiền giai cao cấp linh trí Phệ Hồn Thiên Độc Hạt tăng nhiều, thông qua dấu vết linh hồn nhần nhủ rất nhiều tinh thần dao động đến cho chủ nhân Dương Phàm. Thông qua liên hệ linh hồn trao đổi giữa Dương Phàm cùng Phệ Hồn Thiên Độc Hạt gần như chỉ tại ý niệm cực kỳ nhanh chóng, cho dù cách nhau một đoạn khoảng cách đều có thể trao đổi lẫn nhau. Loại trao đổi này so với Thông Ngôn Châu mà liên minh yêu thú sử dụng càng rõ ràng trực tiếp. Cho nên Dương Phàm không cần phải chuẩn bị Thông Ngôn Châu cho Phệ Hồn Thiên Độc Hạt, tính toán dùng Khai Linh Thạch để tiến thêm một bước mở rộng linh trí cho Phệ Hồn Thiên Độc Hạt.

Nhưng linh thú sau khi tấn chức bậc cao bản thân linh trí không kém nếu muốn tiến thêm khai linh một bước nữa cần Khai Linh Thạch cao cấp. Khai Linh Thạch cao cấp ở Thiên cầm Nội Hải cực kỳ quý hiếm, giá trị của nó so với bản thân yêu thú bậc cao còn quý báu hơn. Nghe nói sau khi dùng Khai Linh Thạch mở linh trí yêu thú sẽ có được trí tuệ cùng lối suy nghĩ như nhân loại, từ đó về sau tu luyện làm ít được nhiều. Yêu thú bậc cao nếu có được loại Khai Linh Thạch này, có thể đề cao tốc độ tu luyện cùng ngộ tính thậm chí gia tăng xác suất hóa hình.

- Lần sau nếu gặp được hòn đảo lớn hoặc thành lũy, xem có thể giao dịch được Khai Linh Thạch cao cấp hay không.

Dương Phàm thầm nghĩ, về phần Lưu Ly Hàn Tinh Xà bản thân nó đã là dị chủng hồng hoang, sinh tồn mấy vạn năm thậm chí càng lâu vốn là trí tuệ hơn người, không cần Khai Linh Thạch. Dương Phàm phỏng chừng, lấy tiềm lực của Lưu Ly Hàn Tinh Xà tiền giai bậc cao thậm chí là bậc cao Hóa Hình cũng chỉ là vấn đề về thời gian. Sau khi xác định Phệ Hồn Thiên Độc Hạt thăng cấp. Dương Phàm lại quan sát độc hạt còn lại, phát hiện chúng nó phần lớn ngừng ở cấp ba đỉnh. Nếu muốn tiến thêm một bước thăng cấp chỉ sợ không phải ba năm năm có thể làm được.

Khoảng cách giữa bậc thấp cùng bậc cao khó thể vượt qua. Nhân loại là thể yêu thú cũng là thể. Độc hạt lúc trước tấn chức bậc cao là vương giả trong độc hạt thiên phú càng mạnh tựa như thiên tài cùng tinh anh trong nhân loại. Cho nên chỉ có nó có thể tấn chức bậc cao nhanh như vậy. Ngoài mười mấy con độc hạt

cấp ba đỉnh ra, độc hạt còn lại đều ở thời kỳ còn nhỏ mới lớn, muốn đào tạo đến cấp bậc này ít nhất cần vài chục năm trở lên.

- Xem ra ta cần càng nhiều độc vật và tài liệu phối chế độc dịch. Nếu không tốc độ tăng lên của độc hạt bậc cao sẽ theo không kịp.

Dương Phàm lại sinh ra ý niệm đi giao dịch phường thị quy mô lớn. Rời khỏi Tiên Hồng Không Gian từ đó về sau Dương Phàm lại bắt đầu bế quan tu luyện. Nháy mắt lại trôi qua hơn nửa năm,

Lúc này, Dương Phàm đang bế quan bị đánh thức tỉnh dậy. Một cỗ khí tức Kim Đan cường đại từ trên Thiên Nhạc Viên sinh ra.

- Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Dương Phàm hơi chấn kinh, khí tức này không giống Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập. Đột nhiên, trong mắt hắn chợt lóe thần quang, cảm quan nhận biết được một cỗ khí tức quen thuộc. Đây hiển nhiên là người mới tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ. Chính là Tiết Nhân!

Sáu năm trước, lúc cùng với Dương Phàm đến Thiên Nhạc Viên. Trung niên họ Tiết này nằm trong cảnh giới Kim Đan Trung Kỳ đỉnh. Đại Hải Nan ba năm trước, trung niên họ Tiết bước nửa bước vào hàng ngũ Kim Đan Đại Tu Sĩ. Trải qua Đại Hải Nan tôi luyện cùng nhiều năm khổ tu hắn bước vào Kim Đan Hậu Kỳ cũng là chuyện nước chảy thành sông. Dương Phàm khê thở dài cũng không có bao nhiêu ý hâm mộ. Trung niên họ Tiết này năm nay ít nhất đã hơn hai trăm tuổi, thời gian bước vào Kim Đan cũng hơn một trăm năm. So ra Dương Phàm năm nay không đến ba mươi tuổi, cũng đã có được tu vi Kim Đan Trung Kỳ. Đây đủ để khiến tu sĩ khác ao ước. Trong cùng cấp bậc tuổi càng nhỏ đại biểu tiềm lực càng lớn ngày sau có thể đi xa hơn.

- Ha ha ha. Chúc mừng đạo hữu tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên cười dài một tiếng, đầu tiên tiến đến chúc mừng. Theo sau trưởng lão Kim Đan còn lại đều chúc mừng. Tiết Nhân cũng lộ vẻ vui mừng hít sâu một hơi ôm quyền hướng xung quanh:

- Đa tạ các vị đạo hữu. Hai tháng sau Tiết mỗ sẽ tổ chức một lần hội chúc mừng đến lúc đó hoan nghênh các vị đạo hữu tới chơi, mọi người cùng nhau trao đổi kinh nghiệm tâm đắc

- Được được. Chúng ta nhất định sẽ tới.

Trưởng lão Kim Đan bên phía Chấp Pháp trưởng lão đều thật là vui mừng. Một nhà vui mừng một nhà lo. Bên trận doanh Chấp An trưởng lão Từ Lập mỗi người đều lộ vẻ lo âu. Dương Phàm một mảnh lạnh nhạt trong lòng lại hơi có vài phần sầu lo. Hắn không lo lắng trung niên họ Tiết tấn chức Đại Tu Sĩ có uy hiếp với mình. Hắn lo lắng là cân bằng trong gia tộc. Trước khi Tiết Nhân bước vào Đại Tu Sĩ. Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập đều nằm trong cục diện tương đương, nhiều nhất chẳng qua là một bên áp chế bên kia. Nhưng là Tiết Nhân tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ. như vậy liền hình thành chênh lệch thật lớn. Thế lực gia tộc mất cân bằng. Đại trưởng lão họ Diệp lại không ở trên đảo. Dương Phàm lo lắng cho sự tu luyện an bình của mình sẽ bởi vậy mà bị ảnh hưởng.

- Dương đạo hữu. Hai tháng sau là ngày chúc mừng của Tiết mỗ hy vọng người có thể tới. Đến lúc đó các trưởng lão Kim Đan hội tụ cùng có thể trao đổi kinh nghiệm nhiều hơn.

Thần thức Tiết Nhân truyền âm tới.

- Trao đổi kinh nghiệm?

Dương Phàm còn thật có chút tâm động, đáp:

- Đến lúc đó ta tự nhiên sẽ đến.

Từ sau khi bước vào bậc cao Dương Phàm ít có cơ hội giao lưu với tu sĩ cùng cấp. Hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết, bắt đầu từ uẩn Chung Kỳ đã đi lên một con đường tu luyện hoàn toàn bất đồng cần tìm bậc cao Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh trao đổi càng nhiều kinh nghiệm, để diễn biến ra công pháp cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng Quyết Trong lòng Dương Phàm cũng có mơ hồ cảm ứng được mình nhiều nhất là

có thể tu luyện đến uẩn Chung Hậu Kỳ, nếu muốn bước thêm một bước cần một con đường tu luyện hoàn toàn mới. Sau Uẩn Chung Kỳ, sẽ là cảnh giới như thế nào? Có gì khác Nguyên Anh Kỳ?

Đây là chuyện ngay cả bản thân Dương Phàm đều không thể đoán trước. Diễn biến công pháp lệch lạc rất nhỏ về ý cảnh sẽ đi lên con đường hoàn toàn bất đồng. Dương Phàm bế quan tìm hiểu hai tháng, chỉ là hiểu rõ con đường diễn biến công pháp cùng với sinh mệnh tự nhiên, cùng với một viên mầm mống sinh trưởng có chung nhịp thở. Nếu có thể đem huyền ảo trong đó vận dụng vào diễn biến công pháp vậy hẳn liền thành công mở ra một bước phát triển mới về công pháp và cảnh giới trên con đường tu luyện.

Hai tháng sau. Thiên Nhạc Viên náo nhiệt hẳn lên. Tiết Nhân tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ mời tất cả trưởng lão Kim Đan cùng một bộ phận con cháu gia tộc có địa vị trên đảo. Ngày hôm nay, cao tăng Thiên Nhạc Viên gần như đến đủ, ngay cả Chấp An trưởng lão Từ Lập cũng không ngoại lệ. Từ Lập ngăm quan sát Dương Phàm. phát hiện hắn bước vào Kim Đan Trung Kỳ, hơi lộ ngạc nhiên vui mừng trong mắt về âu lo bớt đi vài phần.

- Dương Dược sư thiên tư siêu phàm trước khi Đại Hải Nan người bước vào bậc cao Kim Đan chỉ sợ không quá năm năm không đến mười năm người liền thăng đường không gì ngăn cản bước vào cảnh giới trung kỳ, so với ta lúc trước còn nhanh hơn.

Từ Lập đi cùng Dương Phàm.

Dương Phàm mỉm cười:

- Từ trưởng lão quá khen. Cảnh giới trung kỳ không khó, cảnh giới hậu kỳ Đại Tu Sĩ cũng là một bình cảnh không nhỏ.

Từ Lập lại tự tin nói:

- Ta tin tưởng với thiên phú của Dương Dược sư, trong vài chục năm tương lai khẳng định có thể đi vào Kim Đan Hậu Kỳ.

Tự tin trên người hắn dường như còn nhiều hơn bản thân Dương Phàm. Dương Phàm không khỏi kinh ngạc. Từ Lập này làm sao coi trọng mình như thế?

Hai người sống vai cùng đi nhẹ nhàng tiến vào động phủ Tiết Nhân. Từ Lập mặt lo âu nói với Dương Phàm:

- Tiết Nhân này bước vào cảnh giới Kim Đan Hậu Kỳ, ngày sau Thiên Nhạc Viên này, bên phía Chấp Pháp trưởng lão sẽ chiếm cứ ưu thế áp đảo, ngày sau chúng ta chỉ sợ có chút khổ sở.

Dương Phàm lại nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Hắn mới bước vào Kim Đan Hậu Kỳ, cũng không uy hiếp đến hai ta.

Từ Lập vừa nghe lời ấy, ánh mắt sáng lên: "Chẳng lẽ Dương Phàm này có tin tưởng chống lại được Tiết Nhân?"

Nghĩ đến lúc trước Dương Phàm với cảnh giới sơ kỳ, thực lực đã hơn tu sĩ trung kỳ một bậc. Từ Lập đột nhiên sinh ra vài tia chờ mong. Thấy thần sắc thông dong bình tĩnh của Dương Phàm. Từ Lập cảm giác đối phương càng ngày càng lộ vẻ thần bí khó lường.

- Ha ha. Từ trưởng lão, Dương trưởng lão. Hai vị khách quý thân tới khiến hàn xá "bồng tất sinh huy".

Tiết Nhân đầy ý cười đi ra đón. Ánh mắt hắn đảo qua Dương Phàm hơi lộ kinh ngạc không nghĩ tới Dương Phàm cũng thăng cấp. Tuy nhiên Tiết Nhân chỉ thần nhiên liếc Dương Phàm một cái. Sau khi tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ cường giả Kim Đan bình thường không chịu nổi một kích. Đi vào động phủ của Tiết Nhân phát hiện bên trong đã có vài chục người, trong đó có một nửa là tu sĩ Kim Đan. Chúng tu sĩ phân tán các nơi ngồi xuống, túm năm tụm ba nói chuyện tu luyện tâm đắc. Sau khi mọi người đông đủ trong động phủ có nữ tu xinh đẹp đưa sơn hào hải vị và trân quả có thể nói là thiên tài địa bảo giá trị xa xỉ. Dương Phàm cũng thưởng thức một chút, ăn một ít trân quả chỉ cảm thấy từng tia linh khí vào miệng, hương vị ngọt ngào âm thầm gặt đầu.

Là cường giả Kim Đan lâu đời tài sản của Tiết Nhân cũng có chút hậu hưởng chỉ sau khi gia nhập Thiên Nhạc Viên bị Chấp Pháp trưởng lão cố ý lôi kéo chỗ tốt chiếm được khẳng định không ít, ở trong

động phủ chúng cường giả Kim Đan vừa nhấm nháp món ngon trên quả, vừa giao lưu với nhau. Mà lúc này, hội giao lưu xem như bắt đầu. Trong quá trình này, Dương Phàm rất ít nói chuyện, đại bộ phận đều nghe. Thông qua hội giao lưu Dương Phàm hiểu thêm rất nhiều chuyện lớn có liên quan đến Thiên Cầm Nội Hải. Lúc đầu đề tài của đám cường giả Kim Đan này đều là một ít chuyện lạ hiếm thấy trong hải vực, nhân vật đề cập tới phần lớn là đám lão quái Nguyên Anh Kỳ cao cao tại thượng.

Thiên Cầm Nội Hải to như vậy, số lượng cường giả Nguyên Anh Kỳ cũng không ít. Mọi người đàm luận đa phần là một số đại nhân vật danh chấn một phương.

- Nghe nói Thanh Giao Long Tra Phi này là một giao long huyết mạch thức tỉnh, tuy rằng chỉ có tu vi Hóa Hình Sơ Kỳ, nhưng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường cũng không phải đối thủ của hắn. Vài chục năm trước, hai cường giả Nguyên Anh Sơ Kỳ đại chiến trên lãnh địa của hắn tổn thương đến mấy trăm yêu tộc. Tra Phi này giận dữ bản thể hiện thân đồng loạt đánh thương nặng hai cường giả Nguyên Anh Kỳ này, đuổi ra mấy vạn dặm. Những năm gần đây, hải vực phạm vi gần trăm vạn dặm này đều là địa bàn của Thanh Giao Long Tra Phi.

Một lão già Kim Đan cười nói.

Dương Phàm nao nao: "Không nghĩ tới Thiên Nhạc Viên chạy sáu năm vẫn còn ở trong lãnh địa của Thanh Giao Long Tra Phi".

Nhưng lại nghĩ một hồi thành lũy dạng lớn bình thường tồn tại với hình thức cứ điểm, tốc độ di động cũng tương đương tu sĩ bậc thấp, đại bộ phận thời gian là di động thông thả. Thời gian sáu năm không có khả năng chạy được lộ trình mấy chục vạn dặm. Nghĩ đến đây, Dương Phàm không khỏi hỏi Từ Lập bên người:

- Chẳng lẽ Thiên Nhạc Viên cứ đi không mục đích như vậy? Mục đích chính là ở đâu?

Từ Lập cười ha hả, nhẹ phun ba chữ:

- Vĩnh Hằng Đảo!

359. Chương 363: Lực Chiến Đại Tu Sĩ (thượng)

- Ha ha!

Từ Lập cười nói:

- Vĩnh Hằng Đảo ở trung tâm của Thiên Cầm Nội Hải, khu vực lân cận đều tuyệt tích yêu thú, tài nguyên cũng bị khai thác hàng loạt. Nhưng nơi đó cũng là địa phương tu tiên có nền văn minh cường thịnh nhất, tập trung ngàn vạn tu sĩ tinh anh của nhân loại, tu sĩ bậc cao ở các địa phương khác hiếm thấy, chứ ở nơi đó lại thường xuyên gặp được.

- Ta hiểu rồi

Dương Phàm nhãn tinh sáng lên:

- Thiên Nhạc Viên chạy một vòng ở trong Thiên Cầm Nội Hải rồi sau đó mang theo một lượng lớn tài nguyên tu tiên quay về Vĩnh Hằng Đảo là có thể đổi lấy lượng lớn linh thạch cùng đạo cụ luyện chế của loài người, rồi tiếp tục vận chuyển chúng đến hải vực các nơi.

Mua thấp bán cao Dương Phàm từ lúc đến Thiên Cầm Nội Hải lần đầu tiên cũng đã hiểu rõ.

- Không sai! Nhưng Thiên Nhạc Viên chỉ là chạy ở trong khu vực thuộc Thiên Cầm Nội Hải, sau đó quay về. Nếu muốn nó chạy một vòng toàn bộ nội hải vậy cho dù đi mất mấy trăm năm cũng làm không được.

Từ Lập nói.

- Vậy Thiên Nhạc Viên cần phải mất bao lâu mới có thể đi tới Vĩnh Hằng Đảo?

Dương Phàm tò mò hỏi. Đối với Vĩnh Hằng trận địa của nhân loại, trong lòng hắn mang theo tò mò cùng hứng thú nồng hậu.

- Phải mất rất lâu.

Từ Lập nhẹ nhàng thở dài:

- ít nhất mấy chục năm.

Dương Phàm nghe xong câu ấy lộ vẻ có chút thất vọng. Thời gian mấy chục năm đối với Kim Đan bình thường mà nói không tính lâu lắm. Nhưng đối với Dương Phàm mà nói, hiện tại hành trình cuộc đời mà hắn đã trải qua cũng mới chỉ hai mươi năm mà thôi.

Trên Hội Giao Lưu chúng tu sĩ đều tự thảo luận. Thừa dịp cơ hội này, Dương Phàm thỉnh giáo Từ Lập rất nhiều vấn đề. Lúc mới ban đầu là những đề tài về kỳ văn dị sử cùng những danh nhân nội hải trong truyền thuyết. Sau đó các tu sĩ Đại Kim Đan đều bắt đầu đề cập đến tâm đắc tu luyện của mình. Từ bậc thấp bước vào bậc cao mỗi một cường giả Kim Đan đều có kinh nghiệm tâm đắc độc đáo của riêng mình. Tuy rằng những kinh nghiệm tâm đắc này không nhất định thích hợp với mình nhưng ít ra cũng có chỗ để tham khảo đồng thời cũng có thể mở rộng tầm nhìn, gia tăng linh cảm. Dương Phàm ở cùng một chỗ với Kim Đan đại tu sĩ Từ Lập này, tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội thỉnh giáo tâm đắc trong tu luyện của hắn. Từ Lập đối với Dương Phàm rất có kỳ vọng, hy vọng sớm ngày nhìn thấy hắn có thể bước vào hàng ngũ đại tu sĩ cho nên khi nói tới tâm đắc trong quá trình tu luyện tự nhiên sẽ không giấu diếm.

Dương Phàm từ nơi này thu được không ít lợi ích. Công pháp hắn tu luyện cùng tu sĩ bình thường khác một trời một vực. Thông qua trao đổi cùng cường giả Kim Đan hắn cũng hiểu biết được nhiều hơn những tin tức liên quan đến Kim Đan. Hội Giao Lưu liên tục trải qua bốn năm ngày Dương Phàm học thu nhận kinh nghiệm và tâm đắc trong tu luyện của các đại tu sĩ. Trong vô tình Kim Đan Kỳ đối với Dương Phàm mà nói không còn gì thần bí nữa. Thậm chí hắn còn tìm được mấy chỗ liên hệ vùng tương tự giữa Kim Đan Kỳ và uẩn Chứng Kỳ. Đương nhiên Kim Đan cùng Hạch Mâm Sinh Mệnh có chỗ tương tự cũng có chỗ khác nhau rất xa. Tu sĩ Kim Đan cao giai là tu sĩ với một thân pháp lực hùng hậu cùng nguyên lực áp súc. Tuy rằng lúc ban đầu đan không lớn nhưng cũng ẩn chứa lực lượng dồi dào đáng sợ. Kim Đan là do tu sĩ áp súc đè nén pháp lực cùng tinh nguyên đến mức tận cùng mà thành, so với tu sĩ bậc thấp các loại trạng thái linh khí chất lượng đều kém hơn không chỉ mấy lần. Đây cũng là nguyên nhân căn bản tạo nên khoảng cách giữa tu sĩ bậc cao và tu sĩ bậc thấp.

Hạch Mâm Sinh Mệnh trong cơ thể Dương Phàm đồng dạng là áp súc phép lực. Nhưng lại dày đặc tinh hoa sinh mệnh đây là chỗ tương tự nhưng còn cao hơn Kim Đan chỉ đạo một bậc. Hai cái khác nhau ở chỗ Hạch Mâm Sinh Mệnh dung hợp với trái tim của Dương Phàm trở thành cội nguyên sinh mệnh của thân thể, điều này cung cấp cho Dương Phàm khí lực cùng sinh mệnh lực càng cường đại. Đồng thời Hạch Mâm Sinh Mệnh dung hợp với trái tim có thể nói là trái tim hoàn mỹ, không còn yếu ớt không chịu nổi một kích như bình thường. Ngoài ra, Hạch Mâm Sinh Mệnh đại biểu cho tiềm lực đáng sợ cùng tính trưởng thành của nó, sự phát triển của nó là không thể đoán trước. Mà với Kim Đan đại đạo cảnh giới tiếp theo chính là ngưng kết Nguyên Anh không chỉ gian nguy khó khăn mà luận về tiềm lực cũng không bằng được Hạch Mâm Sinh Mệnh.

"Chỉ cần ta hiểu thấu ảo diệu của Nguyên Anh chi đạo vậy xác suất để ta có thể sáng tạo nên cảnh giới tiếp theo càng được tăng cao."

Dương Phàm hiểu rõ Kim Đan chi đạo, càng tiếp cận hơn đến hiểu rõ Nguyên Anh chi đạo. Tuy nhiên cường giả Nguyên Anh Kỳ không phải cấp bậc bọn hắn có thể dễ dàng tiếp xúc. Dương Phàm thầm nghĩ chính mình nếu tấn chức đến cảnh giới đã ngoài Kim Đan hậu kỳ, là có thể thỉnh giáo Đại trưởng lão họ Diệp về phương diện vấn đề này. Tin tưởng đối phương cũng sẽ không cự tuyệt.

Hội Giao Lưu lại diễn ra tiếp mấy ngày, dần dần đạt tới cao trào. Lúc này, cường giả Kim Đan ở đây mời Tiết Nhân mới tấn chức đại tu sĩ lên giảng giải tâm đắc lần này. Tiết Nhân lại thập phần cẩn thận khiến tổn nhường Nghiêm Xuyên và Từ Lập giảng giải trước. Nghiêm Xuyên và Từ Lập đều đã tấn chức Kim Đan hậu kỳ, thực lực càng hùng hậu. Chúng tu sĩ vỗ tay khen ngợi. Hai vị trưởng lão Chấp Pháp này cũng không có nhún nhường, đều nói ra chỗ tâm đắc độc đáo của mình.

Nghiêm Xuyên và Từ Lập nói xong, rốt cuộc đến phiên Tiết Nhân. Những tu sĩ ở đây đều tràn đầy chờ mong đặc biệt là mấy tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Tiết Nhân vẻ mặt vui vẻ, nhẹ nhàng thuật lại quá trình mình tấn công cảnh giới hậu kỳ lần này một lần, cũng lấy việc này giải thích con đường tu luyện của mình. Dương Phàm tuy rằng đối với hắn không có hảo cảm nhưng cũng chăm chú lắng nghe đồng thời không thừa

nhận những tâm đắc trong tu luyện của Tiết Nhân này cũng không được.

- Lần này ta có thể thành công tấn chức Kim Đan hậu kỳ là có liên quan đến tích lũy ngày thường. Từ sau khi bước vào cảnh giới trung kỳ, ta tự biết cảnh giới hậu kỳ gian nan. Trong lòng thập phần bình tĩnh hàng năm miệt mài tu luyện và tích lũy. Khi ta tu luyện đến cảnh giới trung kỳ đỉnh phong, gặp phải bình cảnh lớn lao đơn giản đi phiêu bạt các nơi ngẫu nhiên mấy tháng không tu luyện nên hơi lỏng một phần, nhưng như vậy ngược lại lại có kỳ hiệu. Đặc biệt lần đó, chiến thuyền của Tiết mỗ ở trên biển bị hải tặc công phá gặp phải nguy hiểm sinh tử phải tìm đường sống trong chỗ chết. Trải qua quá trình buông lỏng sự căng thẳng này, cảnh giới tinh thần rộng mở trong sáng. Từ đó sau khi về Thiên Nhạc Viên tu luyện giống như cá gặp nước, bước vào Kim Đan hậu kỳ như nước chảy thành sông.

Ước chừng hai canh giờ sau Tiết Nhân mới giảng thuật xong kinh nghiệm và tâm đắc của mình. Chúng tu sĩ có mặt đều nghe thập phần nhập thần, cũng rất hiểu ra. Một gã tu sĩ Kim Đan lớn tuổi trong đó thở dài lên tiếng:

- Thường thường bế quan hàng năm ở trong động phủ. rất khó đột phá bình cảnh. Cho nên cần đi xung quanh một chút. Trải qua hiểm cảnh sinh tử có thể kích phát tiềm lực sinh mệnh của con người, cũng giúp cho cảnh giới thăng hoa.

Từ Lập cười nói:

- Trước khi ta tấn chức hậu kỳ từng cùng một yêu thú bậc cao đại chiến ba ngày ba đêm cực kỳ nguy hiểm cuối cùng chém giết được nó. Sau đó ta bế quan cũng thành công đột phá.

- Không sai! Hàm trong ranh giới sinh tử đối với cảnh giới tu vi rất có trợ giúp. Chỉ tiếc cơ hội như vậy chỉ có thể ngộ không thể cầu, sai lầm một chút sẽ rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục.

Chúng cường giả Kim Đan mỗi người nói ra một câu khiến cho tụ hội Kim Đan lần này trở nên một trận cao trào. Trong động phủ cũng có mấy chục tên tân tú tinh anh trên đảo, bọn họ ở trong tụ hội không dám dễ dàng lên tiếng, nghe rất tập trung, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một cái.

- Ha ha! Lời nói của các vị đều thâm diệu.

Tiết Nhân đột nhiên đứng dậy, chúng tu sĩ có mặt đều nhìn về phía hắn.

- Đàm luận kinh nghiệm tâm đắc mặc dù có thể lấy thừa bù thiếu. Nhưng chung quy vẫn chỉ là lý luận suông, thực lực chân chính không thể hoàn toàn dùng tu vi cùng tâm đắc để suy xét

- Nói rất đúng!

Chúng tu sĩ đều phụ họa.

- Như vậy. Tiết trưởng lão có ý tưởng gì?

Người thông minh đã dự đoán được lời nói sau của Tiết Nhân.

- Lần tụ hội này, kinh nghiệm cùng tâm đắc mọi người cũng đã đàm luận không sai biệt lắm.

Tiết Nhân cười dài nói:

- Nếu như thế. không bằng chúng ta tiến hành một số trận thực chiến để trợ hứng, cũng giúp cho mọi người gia tăng nhân giới một chút.

- Tốt tốt tốt! Thật hay!

Chúng cường giả Kim Đan bên phía Nghiêm Xuyên đều cao hứng phấn chấn.

- Nghiêm trưởng lão, Từ trưởng lão không biết hai vị có ý kiến gì không?

Tiết Nhân muốn tiếp thu ý kiến của hai vị trưởng lão này.

- Lần tụ hội Kim Đan này do người tổ chức chúng ta đương nhiên là nghe gì làm đó.

Nghiêm Xuyên cười mỉm nói thập phần khách khí. Từ Lập cũng gật gù đầu.

- Không bằng như vậy, tại hạ tìm hai vị đạo hữu Kim Đan trung kỳ luận bàn trước, sau đó xin cả gan hướng một vị trưởng lão Kim Đan hậu kỳ tỷ thí.

Tiết Nhân cười nói.

Dứt lời ánh mắt hắn đảo qua mấy tên cường giả Kim Đan bên phía Từ Lập. Bên phía Từ Lập cường giả Kim Đan trung kỳ bao gồm cả Dương Phàm trong đó thì có ba người. Dương Phàm trong lòng chấn động. Tiết Nhân này khiêu chiến cũng không phải đơn giản là luận bàn đây rõ ràng là bên phía Nghiêm Xuyên muốn thị uy. Đầu tiên là khiêu chiến hai gã cường giả Kim Đan tiếp đó mới khiêu chiến Từ Lập, đủ để chấn áp uy phong bên này. Dương Phàm cảm giác được ánh mắt Tiết Nhân dừng lại trên mặt mình một cái chớp mắt lại rất nhanh chuyển tới trên người một lão già Kim Đan trung kỳ.

Lão già Kim Đan trung kỳ này âm thầm cười:

- Có thể cùng đại tu sĩ cùng giai chiến một trận là vinh hạnh của lão phu.

"Hưu hưu hưu"

Chúng cường giả Kim Đan bay ra khỏi động phủ đi tới không trung tại hải vực lân cận Thiên Nhạc Viên. Nhiều cường giả Kim Đan hội tụ như vậy lập tức dẫn tới sự chú ý của chúng tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên. Tiết Nhân cùng lão già Kim Đan trung kỳ kia đang giằng co ở phía xa xa.

"Ba"

Sau một lát thân hình Tiết Nhân nhoáng lên một cái, một cỗ Kim Đan lực cường hân bao phủ mà đi.

"Ầm ầm ầm"

Tiếng nổ liên hoàn vang lên cách không đánh ra một chuỗi kinh cường đại bức cho lão già Kim Đan trung kỳ kia liên tục lui về phía sau. Ước chừng sau ba hiệp lão già Kim Đan kia không địch lại được lấy ra Pháp bảo đối chiến. Sau mười hiệp vẫn không địch lại được, phép lực cùng tinh thần uy áp của tu sĩ hậu kỳ hùng hậu mệnh mông đánh cho lão đến mức vô cùng nguy hiểm. Không cần Pháp bảo Tiết Nhân chỉ dựa vào hai bàn tay không có thể chặt chẽ áp chế một lão già Kim Đan trung kỳ. Rốt cuộc sau hai mươi hiệp lão già Kim Đan kia phun ra một búng máu. Bị thương không nhẹ.

- Đa tạ rồi!

Tiết Nhân vẻ mặt mỉm cười ôm quyền nói.

- Lão phu không địch lại nhưng cũng không uống.

Lão già Kim Đan cười khở một tiếng, trở lại bên phía Từ Lập. Dương Phàm đều nhìn quá trình chiến đấu giữa hai người ở trong mắt trong lòng liên tục lắc đầu.

"Đầu tiên là trên khí thể tinh thần lão già Kim Đan trung kỳ kia sợ hãi thân phân đại tu sĩ của đối phương, chiến ý không đủ. Mà Tiết Nhân kia tinh khí thần đều cường thịnh, lại có ưu thế thực lực to lớn, hai mươi hiệp thủ thắng, ung dung thoải mái. Đây còn là kết quả chưa dùng tới Pháp Bảo."

Dương Phàm lại thầm nghĩ: Nếu đổi lại là Hồ Phi hay Vô Song ở trong hoàn cảnh này, nếu Tiết Nhân không sử dụng Pháp Bảo ít nhất cũng có lực chiến một trận. Tiết Nhân thắng một trận ánh mắt đột nhiên tập trung trên người Dương Phàm.

- Ha ha! Dương được sự, lúc trước khi gặp nạn ta là cảnh giới trung kỳ, ngươi là cảnh giới sơ kỳ. Hiện giờ hai người chúng ta đều ở Thiên Nhạc Viên có thể đột phá. Nếu như thế hai người chúng ta cùng tới thảo luận một chút.

Tiết Nhân lại hướng Dương Phàm khiêu chiến.

- Tốt!

Dương Phàm dường như sớm có dự đoán trước, nhưng vẫn khẳng khái đáp ứng đối phương.

360. Chương 364: Lực Chiến Đại Tu Sĩ (hạ)

Tiếng nói vừa dứt dưới chân Dương Phàm một đạo ánh sáng màu lục lóe lên sau đó bay tới không trung hải vực. Tiết Nhân nao nao không nghĩ tới Dương Phàm sẽ dễ dàng nghênh chiến như thế, bộ dáng dường như đã sớm đoán trước vậy. Hắn không khỏi thu mắt lại cẩn thận đánh giá Dương Phàm đồng thời một cổ uy áp đại tu sĩ Kim Đan âm âm bao phủ tới. Cũng giống như khi đối kháng Kim Đan đại tu sĩ hải tặc ở trên hải vực ngày đó thần sắc Dương Phàm vẫn lạnh nhạt và trấn định như trước. Thấy vậy, Tiết Nhân khẽ kinh ngạc đối mặt với uy áp của mình không ngờ đối phương không có việc gì.

Điều này chỉ có hai khả năng:

Thứ nhất là đối thủ có được tu vi hoặc là thực lực không kém gì mình. Thứ hai chính là đối phương có chiến ý cường đại mặc dù đối mặt tinh thần uy áp của mình vẫn như cũ có thể chống lại.

Là khả năng thứ nhất hay là khả năng thứ hai?

Tiết Nhân khẽ hít một hơi thu hồi tâm thần khinh thị. Lúc trước ở trên biển cùng nhau đối kháng Kim Đan đại tu sĩ thực lực mà Dương Phàm triển hiện ra quả thực hắn chưa từng nghe thấy. Thời điểm Dương Phàm còn là Kim Đan sơ kỳ đã đủ để chống lại tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Như vậy đối mặt đại tu sĩ cùng giai hắn có sáng tạo nên kỳ tích nữa hay không? Chúng tu sĩ có mặt cũng không ôm thái độ lạc quan. Chênh lệch giữa cảnh giới sơ kỳ và trung kỳ với đại tu sĩ hậu kỳ đại biểu cho tu vi cảnh giới đại thành, khoảng cách giữa hai người quả thật rất lớn khẳng định khó có thể bù đắp. Thời điểm lão già Kim Đan trung kỳ vừa rồi đối mặt Tiết Nhân căn bản không có bao nhiêu sức phản kháng.

Nghiêm Xuyên thần nhiên đánh giá Dương Phàm âm thầm cười lạnh là đại tu sĩ Kim Đan hẳn đương nhiên hiểu được chênh lệch giữa cảnh giới hậu kỳ và Kim Đan bình thường. Từ Lập thì ngược lại, trong mắt lộ ra một tia chờ mong. Tuy rằng hắn biết Dương Phàm muốn chiến thắng Tiết Nhân quả thật không chắc có thể, nhưng hắn hy vọng nhìn thấy thực lực siêu việt hơn Kim Đan bình thường của Dương Phàm.

”Ba”

Một tiếng nổ vang theo Tiết Nhân nâng tay lên lập tức bùng nổ. Một chưởng phát uy, sóng biển bốn phía bị một cỗ lực lượng không hiểu khiến cho dâng lên cao mấy trượng, phiến khu vực này trong mơ hồ mang theo thiên địa chi uy. Một cỗ chùm tia sáng màu xanh không ngừng xoay tròn lấy thế sét đánh nhằm về phía Dương Phàm. Một kích này bao hàm đủ thời cơ và lực đạo. Dương Phàm muốn trốn tránh cũng rất khó khăn. Hơn nữa một khi trốn tránh sẽ lập tức lâm vào bị động, rơi xuống hạ phong. Hơn nữa một chưởng này ẩn chứa tám phần lực đạo của Tiết Nhân đột nhiên bạo phát. Kim Đan bình thường nếu là liều mạng ít nhất sẽ chịu thiệt thòi nhỏ thậm chí bị trọng thương. Chúng tu sĩ Kim Đan có mặt gần như ngừng hô hấp lại, uy lực một chưởng này ngoại trừ Nghiêm Xuyên và Từ Lập ra, những Kim Đan còn lại đều không thể dùng nhục chưởng đón đỡ chính diện được. Đối mặt một kích lôi đình hùng hậu này, Dương Phàm hít khí ngưng thần đứng thẳng tại chỗ bất động, nâng lên một bàn tay dùng sức vẽ ở trước người.

”ông”

Dưới một cú đẩy này, không ngờ hình thành một con cá mập lớn há miệng đỏ như máu.

- Linh khí biến hóa!

Một hai gã cường giả trên tràng kinh hô. Linh khí biến hóa chính là thần thông mà chỉ số ít tu sĩ bậc cao mới có thể luyện thành.

”Răng rắc”

Dương Phàm dùng linh khí biến hóa ngưng kết thành một con cá mập lớn há lớn chiếc miệng đỏ như máu hung hăng cắn vào chùm tia sáng xoay tròn mang theo khí tức dồn dập kia. Giờ khắc này, hình dáng con cá mập lớn màu xanh kia đoạn thân trước lập tức bị tan vỡ thân thể một trận bành trướng. Chùm tia sáng màu xanh cùng cá mập lớn màu xanh chôn vùi lẫn nhau sinh ra uy lực đáng sợ, nơi trận chiến vô cơ sinh ra một cỗ gió lốc, khiến cho trưởng lão Kim Đan bốn phía đều lui về phía sau. Trong hải vực dưới chân sóng lớn nhấp nhô, cuộn cuộn cộng hưởng, chúng mãnh thú ở sâu trong biển cũng kinh hãi khiếp đảm. Chúng tu sĩ Kim Đan trên trận vẽ mặt khiếp sợ, lần đầu giao thủ một kích không ngờ cân sức ngang tài. Dưới một

kích cường đại của Kim Đan đại tu sĩ Dương Phàm lại có thể dùng nhục chưởng đón đỡ. Dương Phàm sau khi tiếp được một kích này thân hình cấp tốc chớp động ra mấy trượng, dưới chân lại một đạo ánh sáng màu lục bạc lóe lên nhân cơ hội này để bình phục khí huyết trong cơ thể.

”Ba”

Đột nhiên, thân hình Dương Phàm bạo khởi tốc độ tăng nhiều, không ngờ đánh về phía Tiết Nhân vô số chưởng.

Ầm ầm ầm

Theo tay hất xuất chưởng ra ánh sáng màu xanh bốn phía ảm đạm, một con cá heo màu lục do linh khí hóa hình tạo thành hóa thành một đạo hư ảnh lao về phía Tiết Nhân.

”Hưu hưu hưu”

Đối mặt với con cá heo màu lục giống như một thanh lợi kiếm này, Tiết Nhân cũng có thể cảm nhận được uy lực trong đó. Tuy nhiên, hắc thân là Kim Đan đại tu sĩ há có thể là hạng người dễ dàng, một tay sau lưng, một tay nhẹ nhàng khua lên trước người.

”Vù vù vù”

Một đoàn chưởng ảnh màu xanh từ tay hất đánh ra, khiến cho nước biển lân cận hình thành một lốc xoáy, bốn phía long quyển phong gào thét mãnh liệt.

”Ầm ầm ầm”

Tiết Nhân sau khi tiếp được một kích của Dương Phàm lập tức phản kích, thân hình nhanh như quỷ mị trong khi oanh kích sinh ra tiếng nổ vang thanh thế kinh người. Rốt cuộc. Tiết Nhân bắt đầu buông tay toàn lực công kích. Kim Đan đại tu sĩ toàn lực bộc phát Dương Phàm lập tức cảm thấy một cỗ áp lực. Tuy nhiên. Tiên Hồng Quyết ở trong khí mạch của hắn lập tức ngân nga bản thân lâm nguy không sợ, chiến ý kiên cường, mặc dù trên lực lượng thua kém nửa cấp lại có thể giữ được hữu kinh vô hiểm. Sau mười hiệp Tiết Nhân đã bức lui Dương Phàm đến mấy dặm lộ về chiếm được thượng phong. Sau hai mươi hiệp Dương Phàm ra sức phản kích không phân biệt được cao thấp. Sau năm mươi hiệp thắng bại vẫn không phân biệt được. Tiết Nhân lộ vẻ có chút nôn nóng xao động. Sau trăm hiệp cân sức ngang tài, Dương Phàm khí lực bần bĩ, công thủ tự nhiên. Sau một trăm hiệp chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn, hai đại tu sĩ bậc cao toàn bộ pháp lực trong cơ thể phóng ra ngoài, trên mặt biển rung chuyển bất an, mây đen trong thiên địa nổi lên bốn phía sấm chớp nổ giạt bốn phía sóng biển dâng cao tận trời.

Tại trong quá trình này Dương Phàm cũng thật sâu cảm nhận được pháp lực hùng hậu cùng thủ đoạn công kích của đại tu sĩ. Cũng may hắn mang trên người công pháp nghịch thiên Tiên Hồng Quyết, tuy rằng đối mặt đại tu sĩ cùng giai cũng có thanh có sắc.

”Linh khí biến hóa của ta thần văn chưa đầy đủ vẫn chưa thể phát huy lực lượng căn bản cùng linh tính tự nhiên của sinh vật ra.”

Trong chiến đấu. Dương Phàm cũng phát hiện điểm chưa được của mình. Trận chiến này của hai người khí thế rộng lớn, cân sức ngang tài, khiến cho chúng tu sĩ tại trận xem đến đã mắt.

- Dương được sư không giống tầm thường, không ngờ lấy thực lực cảnh giới trung kỳ chiến đại tu sĩ lại bất bại.

Có người ngạc nhiên thán phục nói.

- Cái gì mà nói bất bại đây đã là lực lượng ngang nhau, cân sức ngang tài.

Chúng trưởng lão Kim Đan ngạc nhiên thán phục không thôi, không nghĩ tới Dương Phàm là một Được Sư lại có được chiến lực cường đại như vậy. Trưởng lão Chấp Pháp Từ Lập vẻ mặt vui mừng trong lòng quả thật mừng như điên nếu không phải cố ý áp chế sợ rằng hiện tại đã vỗ tay tán dương rồi. Hắn vốn đoán rằng Dương Phàm có thể kiên trì trong tay Tiết Nhân này mấy chục hiệp, mặc dù thua cũng thua trong vinh quang. Nhưng biểu hiện của Dương Phàm ra ngoài sở liệu, chiến đấu với Kim Đan đại tu sĩ không ngờ

còn có thể chiếm chút lợi thế. Sau một trăm hiệp, trong mắt Tiết Nhân hiện lên một tia nôn nóng, mình là đại tu sĩ được cùng giai tôn vinh, không ngờ không làm gì được một Dược Sư Kim Đan?

- Tiết trưởng lão bình tĩnh!

Một thanh âm vang dội có lực rơi vào trong tai hắn. Đúng là Nghiêm Xuyên truyền âm cho hắn. Trong lòng Tiết Nhân lập tức một mảnh thanh tĩnh biết mình quá mức cầu thắng. Biểu hiện của Dương Phàm này đã không kém gì thực lực của mình, chính mình nếu khẳng khẳng một mực nói không chừng sẽ để đối phương đánh vào kẻ hở.

- Thủ đoạn Linh khí biến hóa tiêu hao pháp lực rất lớn, người lấy cảnh giới hậu kỳ tiêu hao hẳn người này khẳng định cũng bại bởi người.

Nghiêm Xuyên thầm truyền âm nói. Tiết Nhân nhãn tình sáng lên thầm nghĩ:

”Đúng vậy! Cảnh giới Kim Đan hậu kỳ pháp lực hùng hậu vô cùng, khí mạch bền bỉ, ta còn sợ một gã Kim Đan bình thường hay sao?”

Nghĩ đến đây công kích của hắn càng thêm vững vàng, cùng Dương Phàm không từ không tránh bất cứ va chạm nào. Nhưng nửa ngày sau Dương Phàm khí định thần nhàn trong mắt một mảnh bình tĩnh. Một ngày sau. Dương Phàm như trước, ngược lại Tiết Nhân phép lực tiêu hao không nhỏ, trên trán mồ hôi bắt đầu lặn tắn. Tiết Nhân và Nghiêm Xuyên trong lòng đều một mảnh kinh hãi.

Dương Phàm khí mạch lại có thể bền bỉ như thế!

Đột nhiên nghĩ tới khi Dương Phàm gặp nạn trên biển liên tục hai tháng hậu cần chữa bệnh bọn họ lập tức tỉnh ngộ. Trên phương diện chịu đựng cùng sức bền bỉ. Dương Phàm hơn hẳn những tu sĩ cùng giai. Công phép hệ mộc chỗ cường đại chính là gia tăng sức bền bỉ và sức khôi phục cường đại. Nhưng bọn họ khó hiểu chính là công phép hệ mộc có lực công kích cũng không lớn. vì cái gì công kích của Dương Phàm lại cường đại như thế?

Dương Phàm âm thầm cười lạnh” So đấu lực bền bỉ với ta sao?

So đấu sức chịu đựng bền bỉ từ khi hắn trọng tu công pháp tới nay, bên trong cùng giai còn không có ai có thể vượt qua hắn. Nếu tiếp tục chiến đấu như vậy, cho dù liên tục mười ngày nửa tháng, đối với Dương Phàm mà nói cũng không vấn đề gì. Nhưng đối với Kim Đan đại tu sĩ Tiết Nhân lại có chút không chịu nổi. Mưu tính của hai người Tiết Nhân và Nghiêm Xuyên đã rơi vào thất bại. Bọn họ bất luận như thế nào cũng không thể nghĩ tới. Dương Phàm đúng là sâu không lường được.

- Nếu so đấu phép lực thần thông không chiếm được ưu thế người hãy dùng pháp bảo đối chiến với hắn.

Nghiêm Xuyên sắc mặt âm trầm lên truyền âm cho Tiết Nhân. Tiết Nhân không khỏi cười khổ, luận về trang bị Pháp Bảo. chính mình cũng không bằng được Dương Phàm. Lúc trước khi cùng đối kháng đại tu sĩ kia. Dương Phàm liên tục xuất ra Pháp Bảo, cấp bậc những Pháp Bảo đó đều cao hơn so với của mình. Tiết Nhân mới bước vào Kim Đan hậu kỳ chỉ có khóa Thanh Viêm Cực Liệt Châu kia thắng cấp thành trung cấp Pháp Bảo. So sánh ra ngày đó Dương Phàm chỉ tùy tay liền tế ra hai kiện Pháp Bảo trung phẩm, trên phương diện Pháp Bảo hắn hoàn toàn bị vây trong thế bất lợi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chiến đấu thời gian dài như vậy Tiết Nhân cũng không có sử dụng Pháp Bảo. Hắn nếu biết được trong tay Dương Phàm còn có cổ bảo cường đại hơn nữa cùng những đạo cụ vũ khí sát thủ khác sợ rằng càng không có ý niệm như vậy trong đầu. Chỉ là Dương Phàm đến Thiên cấm Nội Hải năm sáu năm thanh danh không nổi, đại bộ phận thời gian đều dành cho tu luyện. Tại phiên hải vực này, gần như không ai biết chi tiết lai lịch của hắn. Lại chiến đấu nửa ngày, Dương Phàm đột nhiên rời vòng chiến, vẻ mặt lãnh đạm cười:

- Tiết đạo hữu pháp lực hùng hậu đánh tiếp cũng không có ý nghĩa. Không bằng kết thúc bất phân thắng bại đi!

Tiết Nhân cũng ngừng lại trong lòng khê buông lỏng một hơi. gật đầu nói:

- Dương dược sư khí mạch bền bỉ siêu nhân nhất đẳng. Tiết mỗ bội phục. Thực lực của người và ta sà sà như nhau.

Chúng tu sĩ trên trận cũng liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm tràn đầy kính sợ cùng khâm phục. Giờ phút này, Dương Phàm ở trong lòng bọn họ đã tăng lên tới cấp bậc ngang hàng Kim Đan đại tu sĩ. Trưởng lão Chấp Pháp Nghiêm Xuyên sắc mặt rất khó coi, dị quân Dương Phàm xuất hiện hần thật vất vả mới tạo ra được chênh lệch thực lực với phe của Từ Lập.

Thực lực Dương Phàm có thể so với Kim Đan đại tu sĩ khiến cho trận doanh hai bên lại quay về cân bằng.

Cân bằng! Đây cũng là cục diện mà Dương Phàm theo đuổi. Chỉ có dưới tình huống như vậy, Thiên Nhạc Viên mới có thể liên tục an bình, hần cũng có thể bình yên tu luyện. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hần triển lộ thực lực của mình ra. Đương nhiên, những gì hần biểu hiện ra ngoài chỉ đơn thuần là thực lực chắc chắn là sát thủ cùng những bài tẩy nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ hần sẽ không xuất động.

361. Chương 365: Cực Âm Cực Dương Đan

Tiết Nhân sau trận chiến với Dương Phàm nhuệ khí bị đả kích nguyên khí cũng bị hao tổn khá lớn tự nhiên không có tiếp tục khiêu chiến với Kim Đan đại tu sĩ thực lực càng hùng hậu hơn. Hơn nữa, ngay cả tu sĩ Kim Đan trung kỳ cũng không có chiến thắng, làm sao dám khiêu chiến Kim Đan đại tu sĩ nữa?

”Ta tấn chúc Kim Đan hậu kỳ mới hai tháng, cảnh giới phép lực còn chưa có được củng cố hoàn chỉnh, thực lực so với Kim Đan đại tu sĩ bình thường yếu hơn vài phần. Hơn nữa ta mới bước vào cảnh giới hậu kỳ, Pháp bảo cường đại trong tay cũng rất ít.”

Sắc mặt Tiết Nhân rất khó coi, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh. Tổng kết ra những nguyên nhân thất bại của mình lần này. Từ Lập về mặt vui mừng, những trưởng lão Kim Đan phía hần cả đám mặt mày hớn hờ, chuyện trò vui vẻ. Lực lượng mới xuất hiện Dương Phàm này khiến cho bọn họ ngạc nhiên vui mừng đồng thời trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Dương Phàm thủ đoạn thật tốt, không nghĩ tới ngoại trừ y thuật ra người còn có được thực lực như vậy, thật làm cho người khác ao ước đó.

Không ít trưởng lão Kim Đan tiến lại chào hỏi Dương Phàm thuận tiện gây dựng mối quan hệ. Đối với điểm này, Dương Phàm đều lạnh nhạt chống đỡ cho qua. Một nhà vui một nhà buồn, bên phía trưởng lão Chấp Pháp Từ Lập cao hứng phấn chấn còn bên phía trưởng lão Nghiêm Xuyên thì cũng là mất hứng mà về.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người vừa rồi vì sao không dùng đến Pháp Bảo?

Nghiêm Xuyên và Tiết Nhân bay đến một nơi không người, dùng truyền âm trao đổi.

Tiết Nhân cười khổ nói:

- Luận về trang bị Pháp Bảo. Dương Phàm kia có được mấy kiện Pháp Bảo trung phẩm, trong đó cũng có cả cổ Bảo Tàn Phiến, khôi lỗi bậc cao cùng nhiều con bài chưa lật khác, người này thực lực sâu không lường được, ai biết hần còn có sát thủ nào khác nữa hay không.

Nghiêm Xuyên nghe nói như vậy không khỏi lộ vẻ dị sắc:

- Người này rốt cuộc có lai lịch thế nào, nhìn dáng vẻ của hần hần là tuổi chưa vượt quá trăm tuổi, mới bước vào Kim Đan không đến mấy chục năm, lại nắm trong tay nhiều tài sản như vậy? Tuy nhiên người yên tâm về phương diện Pháp Bảo. Thiên Nhạc Viên ta chính là gia tộc kế thừa vạn năm, qua một đoạn thời gian nữa ta sẽ chuẩn bị cho người mấy món Pháp Bảo cường lực. Tiếp qua một đoạn thời gian nữa có thể đi tới phương thị trên đảo nhân loại ở, muốn có tài liệu gì đều có thể.

Nghiêm Xuyên trầm ngâm nói.

- Vậy Tiết mỗ tạ ơn Nghiêm trưởng lão trước!

Tiết Nhân trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

- Pháp Bảo chỉ là một phương diện, bản thân người cũng cần phải củng cố cảnh giới tu vi, bằng không hôm nay cũng sẽ không mất mặt như thế. Nếu tiếp tục chiến đấu như vậy, chịu thiệt cũng có thể là người.

Nghiêm Xuân thản nhiên nói. Tiết Nhân liên tục gật đầu, lúc này hẳn cũng hiểu được chính mình so với Kim Đan đại tu sĩ già đời như Nghiêm Xuyên này còn có chênh lệch nhất định. Còn ở phía khác Từ Lập dẫn Dương Phàm về động phủ của mình thịnh tình khoản đãi một phen. Động phủ của Từ Lập bố trí rất ấm áp cũng không ngờ bản thân hẳn lại có hai vị song tu đạo lữ bộ dáng tự nhiên là như hoa như nguyệt, tuy nhiên cũng chưa ai đột phá tới Kim Đan Kỳ.

- Tiểu Như, Tiểu Nguyệt ra mắt Dương trưởng lão!

Từ Lập rất khách khí để cho hai song tu đạo lữ của mình đi ra đích thân đón tiếp khách, bởi vậy có thể thấy được hẳn coi trọng Dương Phàm thế nào. Phải biết rằng lúc gặp đại nạn trên biển trước đó hai vị song tu đạo lữ của hẳn cũng chưa từng xuất hiện, có thể nói là như ốc núp trong vỏ.

- Dương được sư! Ta thấy ngươi một người cũng rất cô độc vì sao không tìm một đạo lữ làm bạn đời? Lấy cấp bậc vị trí của ngươi và ta tìm kiếm nữ tu Kim Đan cùng giai làm đạo lữ có lẽ có chút khó khăn nhưng tìm mấy đạo lữ hoặc là thị thiếp bình thường hẳn là dễ dàng.

Từ Lập vui vẻ cười nói.

Đàm luận về vấn đề này, hẳn cũng không lãng tránh hai vị đạo lữ của mình. Dương Phàm mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa Từ Lập và hai vị song tu đạo lữ này là không ngang hàng, hai người này đối với Từ Lập cung kính có thừa. Nói là song tu đạo lữ còn không bằng nói là thị thiếp. Chỉ là hẳn có chút không rõ với tu vi cảnh giới của Từ Lập hẳn là không phải người trầm mê nữ sắc, nếu không cũng không có khả năng trước trăm tuổi tu luyện đến cảnh giới Kim Đan đại tu sĩ. Như vậy chỉ có một nguyên nhân hẳn dùng song tu đạo lữ để thúc đẩy tu vi của mình.

Không lâu sau hai nữ tu Tiểu Như Tiểu Nguyệt rút đi, Từ Lập cùng Dương Phàm trò chuyện với nhau. Lúc này, Từ Lập mới thổ lộ thật lòng:

- Thời kì tu tiên nhập môn đích xác không nên gần nữ sắc. Nhưng sau khi tới bậc cao một mặt tu luyện đối với nam tử mà nói tình nguyên trong cơ thể cô động không lâu không thể âm dương phối hợp vận chuyển, thậm chí sẽ cản trở tốc độ tu vi thăng tiến. Ngẫu nhiên sau khi tu luyện lấy phương phép song tu phụ trợ chuyện này có thể mang đến hiệu quả không tồi

Dương Phàm lộ vẻ cổ quái:

- Từ trưởng lão tìm ta đến đây chính là vì nói những chuyện này sao?

- Ha ha! Chính là cho Dương đạo hữu một cái đề nghị. Từ môn có một bộ song tu bí thuật từ thời thượng cổ lưu truyền lại có thể mượn song tu thúc đẩy tu vi của mình. Chỉ là một bộ phép môn như thế đối với phía nữ tử mà nói không có nhiều lợi ích cho nên Từ môn không có tìm song tu đạo lữ cùng giai. Nếu Dương được sư cảm thấy hứng thú. Từ môn có thể tặng bộ phép môn này cho ngươi.

Từ Lập cười dài nói.

- Đa tạ hảo ý của Từ trưởng lão, công phép mà Dương môn tu luyện không cần loại công phép này.

Dương Phàm lên tiếng cự tuyệt ý tốt của Từ Lập. Công Pháp mà Từ Lập tu là áp dụng âm nguyên của nữ tử phía bị hao tổn là nữ tử. Nhưng công phép của Dương Phàm lại khác, lần trước khi cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch song tu không ngờ đưa lực lượng nhập vào trong cơ thể đối phương, kết quả chân chính được lợi. Ngược lại Lệnh Hồ Tiểu Tịch từ nay về sau tiềm lực vô hạn.

- Đúng rồi, Từ trưởng lão, ta thấy hai song tu đạo lữ của ngươi tuổi cũng không lớn, tu vi dĩ nhiên đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn. Ngươi vì sao không nghĩ biện pháp để bọn họ tiến vào Kim Đan. Như thế chẳng phải có thể giúp tu vi của ngươi tăng nhanh hơn sao?

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Nào có dễ như vậy?

Từ Lập thở dài:

- Nếu họ đều có thể tấn chức Kim Đan cao giai, ta tiến giai Nguyên Anh KỶ xác suất có thể gia tăng vài phần. Hơn nữa họ thay nhau bị ta hấp thu nguyên âm, tuy rằng chỉ là một năm một lần, cũng có linh đan bổ dưỡng, nhưng vẫn như cũ tinh khí không đủ hy vọng tấn chức bậc cao rất nhỏ.

Đương nhiên nếu có thể có một loại Cực Âm Đan có thể hỗ trợ hai người bọn họ tấn công Kim Đan hơn nữa tỷ lệ không nhỏ.

- Cực Âm Đan?

Dương Phàm cũng từng nghe nói về loại đan này.

- Không sai! Tu Tiên Giới có hai loại linh đan. Một là Cực Âm Đan, một loại khác là Cực Dương Đan. Điều có thể gia tăng công pháp cảnh giới tương ứng lên một biên độ lớn. Hai đạo lữ này của ta nếu có thể có được một viên Cực Âm Đan hạ phẩm dưới sự trợ giúp của ta ít nhất có bốn thành nắm chắc đột phá đến bậc cao, nếu có được một viên Cực Âm Đan trung phẩm. xác suất thành công có thể tăng lên tới sáu thành.

Từ Lập nhẹ nhàng nói cuối cùng lại lộ vẻ tiếc nuối:

- Chỉ tiếc Cực Âm Đan rất khó luyện chế. Hơn nữa cần tới thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm quý, không phải cấp bậc Luyện Đan đại sư khó có thể luyện chế, đồng thời xác suất thành công không vượt quá bốn thành.

- Cực Âm Đan? Cực Dương Đan?

Dương Phàm rất nhanh tìm được hai đan phương của hai loại linh đan đặc biệt này trong Luyện Đan Thiên. Sau đó hắn lộ vẻ cổ quái trầm ngâm:

”Tài liệu luyện chế Cực Âm Đan và Cực Dương Đan ta đều có đủ.”

Trong mảnh vườn tại Tiên Hồng Không Gian, Cửu Dương Oanh Thảo, Huyền Tinh Tuyết Liên hai dạng thiên tài địa bảo này hẳn thậm chí đã trồng được mấy gốc. Không chỉ như thế, những thiên tài địa bảo hiếm quý khác Dương Phàm đều có thể trồng lượng lớn hẳn cần chỉ là thời gian. Nhưng tốc độ mảnh lục thổ địa gia tăng đã giảm xuống rất nhiều.

- Có phải còn có một loại Cực Âm Cực Dương Đan nữa hay không?

Dương Phàm lại tự nhiên hỏi. Hắn thấy ở trong Luyện Đan thiên còn có một loại đan phương dung hợp cả hai linh đan kia

- Không sai! Có một số người tu luyện công pháp vừa không thuộc loại âm hàn, cũng không thuộc loại dương cương, nếu dùng Cực Âm Cực Dương Đan kia hiệu quả càng kinh người. Chỉ là Cực Âm Cực Dương Đan này càng khó luyện chế hơn, ngay cả cấp bậc Luyện Đan đại sư cũng không có nắm chắc.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Ta có Huyền Tinh Băng Liên phẩm chất thượng giai có thể làm tài liệu chính luyện chế Cực Âm Đan. Nhưng những tài liệu còn lại còn thiếu một chút. Ngoài ra tài liệu Cực Dương Đan cũng như thế.

- Người có được tài liệu chính luyện chế hai loại linh đan này sao? Dương được sư có nhất định nắm chắc luyện chế được Cực Âm Đan và Cực Dương Đan không?

Từ Lập lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng hỏi thiếu chút nữa không kìm nổi mà bật đứng lên.

- Lấy kinh nghiệm luyện chế đan được trước đây của ta, luyện chế Cực Âm Đan có bốn năm thành nắm chắc.

Dương Phàm rất nghiêm túc nói.

Tiên Hồng Quyết ngoại trừ có ưu thế lớn trên phương diện y đạo ra, trên phương diện luyện đan cũng có ưu thế lớn lao. Đặc biệt hơn nữa chính là phép quét luyện đan ở trong Tiên Hồng Quyết xác suất thành công cực cao, phẩm chất rất tốt so với những Luyện đan sư bình thường đều mạnh hơn nhiều. Thông thường hẳn luyện chế linh đan, đan được hiệu quả đều vượt quá sự tưởng tượng. Hơn nữa từ sau khi có Khai Quang Tịnh Thể Diễm tốc độ hiệu quả luyện đan của Dương Phàm đều gia tăng rất lớn. Ngay cả những loại linh đan hiếm thấy ở Tu Tiên Giới như Trúc Cơ Đan, Duyên Thọ Đan hẳn đều có thể luyện chế một lần ra mấy khóa thậm chí mười mấy khóa.

- Cái gì! Bốn năm thành năm chắc?

Từ Lập khiếp sợ vô cùng, cả người thậm chí có chút kích động lập tức đứng lên bắt lấy tay Dương Phàm.

- Từ đạo hữu! Người đây là

Dương Phàm hoảng sợ nắm chắc bốn năm thành đó là hần phỏng đoán bằng vào cảm giác của hần ít nhất có bảy tám thành năm chắc. Từ Lập ngồi xuống, xấu hổ cười nói:

- Việc này liên quan đến chuyện tu vi của ta tăng tiến thêm một bước, thậm chí quyết định ta có tấn chức Nguyên Anh hay không, cho nên có chút không kìm lòng nổi, để Dương đạo hữu chê cười rồi

Dương Phàm giật mình hần đương nhiên có thể hiểu được tâm tình này của Từ Lập. Đồng thời hần cũng thầm nghĩ:

”Tiên Hồng Quyết không thuộc loại dương cương, cũng không thiên về âm hàn nếu ta có thể luyện chế ra Cực Âm Cực Dương Đan kia chẳng phải là công lực cũng có thể đại tăng sao?”

- Không biết Dương được sư còn thiếu một số tài liệu gì? Biết đâu Từ mỗ có, nếu có thể luyện chế ra loại linh đan này, Từ Lập tất có hậu tạ, từ nay về sau cũng thiếu Được Sư một phần nhân tình.

Từ Lập vẻ mặt trịnh trọng nói. Dương Phàm gật gật đầu nói ra một số tài liệu còn thiếu. Sau một lát Từ Lập nhú mày:

- Tài liệu cho Cực Dương Đan đã gom đủ nhưng tài liệu của Cực Âm Đan còn khuyết thiếu hai loại tài liệu phụ trợ nữa.

- Không, còn khuyết thiếu một loại tài liệu.

Dương Phàm thỉnh linh nói ra một câu.

- Tài liệu gì?

Từ Lập khó hiểu hỏi.

- Âm Dương Thảo.

Dương Phàm nhẹ nhàng phun ra ba tiếng.

- Âm Dương Thảo?

Ánh mắt Từ Lập nhướng lên, kinh hô:

- Chẳng lẽ Dương được sư người còn muốn luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan trân quý hơn kia?

362. Chương 366: Thiên Linh Huyền Cẩn

Dương Phàm khẽ gật đầu trong mắt hiện lên vài tia hưng phấn.

- Dương mỗ còn muốn cảm tạ Từ Trưởng lão. Là người đã nhắc nhở ta!

Dương Phàm vui vẻ cười to!

- Cảm tạ ta?

Từ Lập ngăn ra, có chút không hiểu vì sao. Dương Phàm chỉ cười mà không đáp lại. Nói chuyện một phen với Từ Lập khiến hần hiểu ra. Mấy năm qua từ sau khi hần tấn chức Cao giai thì hần cảm thấy việc tu luyện rất chậm chạp. Hần lại từng xem nhẹ các loại linh đan vốn là nhân tố có thể gia tăng công lực rất nhiều. Mà năng lực luyện đan của hần năng suất luyện đan còn vượt xa những Đại sư luyện đan bình thường. Có điều kiện tốt như thế mà không tận dụng thì đúng là ngốc nghếch. Nghe Từ Lập nói tới Cực Âm Cực Dương Đan có thể gia tăng công lực rất nhiều, hơn nữa lại nhằm vào loại công pháp không thuộc về âm hàn hay không thuộc về dương cương như hần!

Từ Uẩn Chung trung kỳ tu luyện tới cảnh giới hậu kỳ ước chừng cần tới thời gian trăm năm. Mặc dù tính cả hai lần đại tai nạn trên biển thì ít nhất cũng cần hơn năm mươi năm!

Cực Âm Cực Dương Đan có thể gia tăng công lực rất nhiều, mặc dù không thể khiến Dương Phàm lập tức bước vào cảnh giới hậu kỳ nhưng ít nhất cũng có thể khiến thời gian của hắn giảm đi còn một phần năm. Điều này đối với Dương Phàm mà nói không phải là vô cùng đáng vui mừng sao?

Sự chênh lệch giữa một trăm năm và hai mươi năm đối với hắn mà nói cũng chính là một việc cực kỳ vui mừng!

- Ha ha. không nghĩ tới Dương Dược sư còn có hùng tâm tráng chí như thế! Như vậy đi, việc luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan liền nhờ vào Dương Dược sư đi!

Từ Lập cũng lộ ra vẻ vui mừng từ trong túi trữ vật và trong động phủ lấy ra một số tài liệu giao cho Dương Phàm. Sau khi thu những tài liệu này, Dương Phàm cơ bản đã thu thập đủ tài liệu tu luyện Cực Âm Đan, Cực Dương Đan. Giờ hắn chỉ còn thiếu một ít tài liệu phụ trợ mà thôi!

- Dương Dược sư yên tâm qua một năm rưỡi nữa là đã tới một hòn đảo có giao dịch loại lớn, những tài liệu còn thiếu chúng ta có thể thu thập đủ. Thậm chí ngay cả Âm Dương Thảo mà người cần cùng với Khai Linh Thạch cao cấp cũng có thể có!

Về mặt của Từ Lập rất tự tin nói.

- Dương mỗ cũng rất mong chờ!

Thần sắc của Dương Phàm khôi phục lại bình thường. Từ trong giọng nói của Từ Lập có thể nhận ra hòn đảo giao dịch sắp tới có quy mô đúng là chưa từng có. Lại nói chuyện phiếm lúc lâu. Dương Phàm mới đứng dậy cáo từ ra về. Trước khi đi Từ Lập nói với Dương Phàm:

- Dương Trưởng lão việc luyện đan mặc dù trọng yếu nhưng chớ xem nhẹ căn cơ và tu vi! Tên Tiết Nhân kia mới bước vào Kim Đan đại tu sĩ người có thể chiến thắng hắn, thực lực bản thân người dù rất trọng yếu nhưng một phần cũng do cảnh giới của hắn chưa ổn. Lấy trạng thái tu vi của hắn ngày đó nếu đối là ta hoặc Nghiêm Xuyên thì nếu toàn lực ra tay, cam đoan chỉ trong hai mươi hiệp đã khiến hắn chạy trốn chết rồi!

Trong lòng Dương Phàm rung mình. Hóa ra Tiết Nhân và những đại tu sĩ Kim Đan còn có chênh lệch nhiều như thế!

Lại nhớ tới tu vi thực lực của Tam quân chủ Âm Huyết Vương Triều, thực lực của tên Tiết Nhân kia quả thật kém hơn mấy phần. Nếu muốn đạt tới trình tự như đám người Từ Lập thì tên Tiết Nhân kia còn phải khổ tu mười mấy năm nữa!

- Đa tạ Từ Trưởng lão nhắc nhở!

Trong lòng Dương Phàm cũng thấy hơi căng thẳng, hiểu được ý tốt của Từ Lập!

Thường những lời nói thật thì khó nghe. Từ Lập có thể nói thẳng với mình như thế khiến Dương Phàm cảm nhận được ý tốt và sự chân thành của đối phương. Người như thế quả thực đáng để kết giao!

Dương Phàm từ biệt Từ Lập rồi trở về động phủ của mình. Hắn tĩnh tu hai tháng, tiêu hóa được những thứ đạt được tại Cao giai quần hội lần này!

Đồng thời. giao chiến với Tiết Nhân cũng khiến hắn ngộ ra không ít tâm đắc!

Tu vi tinh tiến trong hai tháng tĩnh tu kia không ngờ bằng hiệu quả hai năm Dương Phàm tu luyện. Tình huống như thế này khiến Dương Phàm rất kinh hỉ, tự nhủ ngày sau cần thường xuyên trao đổi và thi triển thần thông hơn. Thông qua hai tháng tĩnh tu Dương Phàm cũng đã tìm hiểu diễn hóa của uẩn Chứng Kỳ hạ giai đoạn. Có tích lũy từ Cao giai tụ hội hắn càng thêm hiểu biết đối với Kim Đan Kỳ. So sánh với Uẩn Chứng Kỳ không ngờ hắn mơ hồ cảm ứng được một lộ tuyến diễn biến.

- Nếu ta có thể trao đổi một chút với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hoặc nghe đọc được những điều tâm đắc trên con đường tu luyện Nguyên Anh Kỳ thì khẳng định có thể tiến thêm một tầng về mặt diễn hóa!

Thần quang trong mắt Dương Phàm loe loe lên. Lúc này, hắn tràn đầy tự tin với việc Tiên Hồng Quyết đã tiến thêm một bước diễn hóa. Sau hai tháng tĩnh tu Dương Phàm lại sắp xếp lại những tài liệu luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan!

Cuối cùng hắn phát hiện ra ngoại trừ thiếu loại tài liệu quý hiếm là Âm Dương Thảo thì hắn còn thiếu ba bốn loại tài liệu phụ trợ. Đương nhiên, những loại tài liệu phụ trợ không phải là duy nhất. bình thường có thể dùng các loại khác để thay thế. Chỉ cần tới những phường thị tu tiên lớn thì hắn có thể thu được. Nhưng tài liệu để luyện chế Cực Dương Đan đã đầy đủ. Vì thế Dương Phàm quyết định trước tiên thử luyện chế Cực Dương Đan đã. Mức độ khó khăn trong luyện chế Cực Dương Đan và Cực Âm Đan là tương đương nhau. Có thể luyện chế ra Cực Dương Đan thì khẳng định cũng có thể luyện được Cực Âm Đan! Điều cần lo lắng chính là luyện chế loại đan dược còn cao cấp hơn nữa. chính là Cực Âm Cực Dương Đan!

Đã nghĩ là làm Dương Phàm gọi hai gã được đồng tới phụ trợ, ba người cùng ở trong động phủ bí mật luyện chế Cực Dương Đan. Một ngày nọ một chút hồng quang cực kỳ cương mãnh từ trong Thanh sắc lô bốc ra khiến cấm chế của động phủ cũng run run. Dương Phàm vung tay áo lên trong tay đã xuất hiện ba viên đan dược màu đỏ nhạt.

Thành công!

Phó Bình và Phó Tuyết vui mừng nói.

- Chỉ có ba viên, trong đó có một viên phẩm chất không tốt lắm còn lại đều là phế đan.

Dương Phàm chau mày dường như chưa hài lòng. Phải biết rằng bình thường khi hắn luyện đan thì mỗi lần có thể luyện chế ra mười mấy viên, thậm chí mấy chục viên. Nếu để những Đại sư luyện đan bình thường biết được Dương Phàm luyện chế một lần được ba viên Cực Dương Đan thì khẳng định đã rất ghen tị rồi!

Loại linh đan có được hiệu cường đại như Cực Dương Đan này, bọn họ chỉ có thể luyện chế ra được một viên mà thôi!

- Tài liệu còn đủ, luyện thêm!

Dương Phàm cắn răng một cái, tiếp tục luyện chế!

Nửa tháng sau, lại xuất đan. Lúc này đây hắn luyện ra được năm viên, có hai viên phẩm chất khác nhau. Hiệu quả đúng là hơn hẳn lần trước.

- Lão sư có cần luyện chế nữa không?

Phó Bình cẩn thận hỏi.

- Không cần đâu, phải lưu lại một ít tài liệu để luyện chế loại đan dược phẩm chất còn cao hơn là Cực Âm Cực Dương Đan!

- Đúng rồi, ba viên này phẩm chất còn kém một chút cho người. Chắc chắn ít nhất sẽ giúp người đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn.

Dương Phàm đưa cho Phó Bình ba viên Cực Dương Đan có phẩm chất hơi kém kia. Trải qua năm sáu năm tu luyện dưới tình huống tài nguyên dồi dào. Phó Bình và Phó Tuyết đều đã đột phá tới Trúc Cơ Kỳ.

- Dược hiệu của đan dược này rất mạnh, lần đầu tiên dùng cần phải có ta thủ hộ.

Dương Phàm lại dặn dò.

Sau đó hắn lại nói với Phó Tuyết:

- Chờ khi ta luyện chế ra Cực Âm Đan thì cũng sẽ cho người mấy viên.

- Đa tạ sư phụ ban ân!

Hai người vội vàng tạ ơn.

Dương Phàm cười nói:

- Hiện giờ các người đều đã bước vào Trúc Cơ Kỳ, Dương mô đặc biệt đề bạt các người thành Đệ tử ký danh của ta!

Đệ tử ký danh!

Phó Bình và Phó Tuyết vô cùng kích động vội vàng quỳ xuống thi lễ bái sư:

- Bái kiến sư phụ!

Dương Phàm không ngăn cản chấp nhận lễ bái sư của bọn họ. Trải qua ba bái này, Dương Phàm ở Thiên cầm Nội Hải cũng đã có hai gã đệ tử bái danh. Tính ra hẳn có ba bốn vị đệ tử ký danh nhưng vẫn không có đệ tử nhập thất chân chính. Lại qua hai tháng Dương Phàm đã trợ giúp Phó Bình hấp thu được lực Cực Dương Đan!

Kết quả khi xuất quan thì Phó Bình đã từ Trúc Cơ sơ kỳ đạt tới Trúc cơ hậu kỳ.

Thần hiệu như thế cũng khiến Dương Phàm vô cùng kinh thán. Không hổ là Cực Dương Đan được lực không ngờ lại cường đại như thế!

- Khó trách Từ Lập lại coi trọng Cực Âm Đan như thế! Có đan dược này và các loại linh đan phụ trợ lại có Đại tu sĩ Kim Đan Kỳ bàn quan (trợ giúp) thì đích xác có thể gia tăng thành công kết đan!

Dương Phàm bưng tỉnh đại ngộ!

Ngoại trừ Ngưng Hóa Đan có thể trợ giúp tu sĩ kết đan thì Cực Âm Đan và Cực Dương Đan cũng có hiệu quả như thế, hơn nữa còn còn phụ thuộc vào tính chất công pháp của người tu luyện!

- Sư phụ, nếu ta dùng thêm một viên Cực Dương Đan nữa thì chẳng phải là có thể trực tiếp tu luyện tới Trúc Cơ đỉnh phong sao?

Phó Bình hưng phấn không thôi.

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống:

- Con đường tu luyện nhất thiết không thể vội vàng nóng nảy! Tiến bộ quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt! Hai viên Cực Dương Đan còn lại trong vòng mười năm người không được dùng. Người phải bằng chính thực lực của mình để đề thăng tới cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn đi!

- Vâng, sư phụ!

Phó Bình cũng không dám cãi lời tuy rằng vẫn rất động tâm với hai viên còn lại. Từ đó Phó Bình tiếp tục dốc lòng tu luyện, cũng thường xuyên nghiên cứu độc thuật!

Dương Phàm đối với tiến triển của hai gã đệ tử ký danh này cũng rất vừa lòng. Sau đó, hắn lại nhìn tới tình huống của chín tên thủy thủ Thiên Hành Chu. Kết quả là cả chín tên thủy thủ này đều dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn không ai có thể bước vào Kim Đan Kỳ. Tuy nhiên, Dương Phàm vốn cũng không quá hy vọng xa vời. Kim Đan Kỳ đã là tu sĩ cao giai rồi, làm sao có thể dễ dàng đạt được!

Sau khi xử lý tốt mấy việc bên ngoài, Dương Phàm bắt đầu tĩnh tu tiếp tục chờ đợi cho tới phương thị tu tiên cỡ lớn tiếp theo. Khi tu luyện càng nhiều, hắn cũng từng bước khai phá Tiên Hồng không gian. Trải qua nhiều năm cải tạo phạm vi Sinh Túc Chi địa đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Tại sân chiến đấu trung tâm đã bố trí trận pháp và cấm chế cường đại. Linh Chu Viên: sinh cơ bừng bừng trăm hoa đua nở, các loại thiên tài địa bảo và kỳ hoa dị thảo tranh nhau khoe sắc. Linh Thú Viên: có mười mấy con Độc Hạt gồm cả Độc Hạt Vương đã bước vào cao giai, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đang lột xác. Tiên Hồng Cư: không gian cá nhân của Dương Phàm. Nơi này cảnh trí hợp lòng người, lầu thai đình các, tiểu kiều lưu thui., giống như tiên cảnh. Tiên Lai Cư: Nơi những ngoại nhân ở cùng đã xây dựng các lầu các phòng ốc, trước mắt cũng chưa có ai ở.

Dương Phàm đang cân nhắc ngày sau triệu hoán một số "Phó nhân" (người hầu) tiến vào để hỗ trợ hắn chăm sóc Sinh Túc Chi Địa. Chỉ cần đánh hạ linh hồn lạc ấn thì có thể đưa cả bản thể của bọn họ tiến vào Tiên Hồng không gian. Chỉ là trước mắt, Dương Phàm còn chưa chọn được ai thích hợp cả!

Một ngày kia Dương Phàm tiếp tục dò xét Tiên Hồng không gian, chủ yếu là khu vực Linh Chu Viên. Nơi này đã gieo trồng rất nhiều thiên tài địa bảo và các loại cây cối. Có một số gốc dược liệu thậm chí đã bị hắn quên mất. Dương Phàm phải sửa sang lại từ đầu tới cuối, lập ra một cái danh sách.

Đi tới nơi kia Dương Phàm đột nhiên dừng lại. Ánh mắt hắn nhìn về một cái cây chỉ có một khúc màu xanh, một nửa đã trồng vào trong nền đất nửa còn lại lộ ra bên ngoài. Giờ phút này khúc cây màu xanh này tản mát ra một loại khí tức vô cùng thần bí xa xưa.

- Đây là

Dương Phàm đột nhiên nhớ lại đây chính là cành cây mà hắn phát hiện ra trong mật thất khi giết chết Lỗ thần y ở Kinh đô. Lúc ấy, cành cây này héo rũ vô cùng, lai lịch cũng không rõ ràng. Nhưng nó có thể được đặt cùng chỗ với các loại dược liệu quý hiếm như Băng Linh Quả và Hoa Linh Thảo thì Dương Phàm cảm thấy nó cũng không phải là một loại cây tầm thường!

- Thứ này rốt cuộc là cái gì?

Linh quang lóe lên trong mắt Dương Phàm hắn nhìn thật kỹ gốc cây mang tới cho hắn cảm giác rất kỳ lạ này!

Lúc trước, hắn không nhận ra nửa cành cây này là do kiến thức có hạn. Nhưng giờ Dương Phàm đã bước vào cao giai, lịch duyệt cũng đã gia tăng rất nhiều, vượt xa ngày xưa. Thật lâu sau tinh quang trong mắt Dương Phàm bắn ra. Hắn rốt cuộc nhận ra lai lịch của nó không khỏi hít sâu một hơi: Thiên Linh Huyền Căn!

363. Chương 367: Thiên Nho Đảo

”Thật đúng là Thiên Linh Huyền Căn?”

Dương Phàm vẫn như cũ có chút khó có thể tin. Nhưng sau khi xác định mấy lần hắn phát hiện vật ấy thật sự chính là thiên địa kỳ vật trong truyền thuyết Thiên Linh Huyền Căn là thiên địa kỳ vật. là tài liệu đỉnh cao ở nhân giới! Từ thuở khai thiên lập địa đã sinh ra loại thực vật thần bí này, trải qua đại chiến thời thượng cổ nó đã tuyệt tích. Theo Dương Phàm biết mấy vạn năm qua tài liệu đỉnh cao như Thiên Địa Huyền Căn bậc này, gần như chưa bao giờ xuất hiện, tối thiểu ở khu vực Bắc Tần chính là tình huống như vậy. Thiên địa kỳ vật, công hiệu cụ thể của nó ngay cả những kẻ đại thần thông cũng chỉ biết mờ mờ, trong sách cổ rất ít ghi chép về nó. Nhưng Dương Phàm biết Thiên Linh Huyền Căn có một công hiệu thần kỳ đó chính là thay đổi linh cái của tu sĩ nhân loại, chỉ riêng một công dụng này đã có thể nói là nghịch thiên rồi

Mọi người đều biết linh cái Tu Tiên giới từ thấp đến cao là: phệ linh cái, phổ thông linh cái, địa linh cái, thiên linh cái. Ngoài ra còn có một số dị linh cái không thể xem xét theo lẽ thường, có loại kém một chút thì có thể so với địa linh cái, còn có loại thậm chí vượt hơn thiên linh cái. Mà linh cái quyết định thiên phú tu tiên của mỗi người, đây là từ khi sinh ra đã quyết định rồi Không thể nào thay đổi, cũng bất lực không thể thay đổi, ở trong nhân giới còn chưa có đại thần thông nào có thể cường đại đến mức dùng phép thuật thần thông thay đổi linh cái của con người. Nhưng theo sách cổ ghi lại Thiên Linh Huyền Căn có được công hiệu thần kỳ nghịch thiên này.

”Nghe nói Thiên Linh Huyền Căn có thể làm cho linh cái của con người tăng lên tới thiên linh cái đồng thời tư chất ngộ tính các thứ đều có thể tăng lên.”

Dương Phàm kích động không thôi. Pháp bảo dù có mạnh mấy đi nữa chung quy cũng là ngoại lực nhưng thiên địa kỳ vật này, lại có thể trực tiếp tăng lên tư chất ngộ tính của ta.

”Tuy nhiên thời điểm ta tu luyện Tiên Hồng Quyết, dường như cũng không có bị hạn chế trên phương diện thiên phú?”

Phút chốc Dương Phàm đột nhiên bình tĩnh. Đích xác Tiên Hồng Quyết yêu cầu về thiên phú không cao, cho dù hắn tu luyện Cửu u Ma Công chỉ cần cảnh giới Tiên Hồng Quyết tăng lên, Cửu u Ma Công tự nhiên cũng có thể theo đó mà thành tựu. Dương Phàm chính mình là địa linh cái, tư chất ở Tu Tiên giới coi như là tầng lớp giữa không cao cũng không thấp.

”Đúng rồi Nguyên Linh Đan.”

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên một số đan phương trong Luyện Đan Thiên. Trong đó có một loại linh đan tên là Nguyên Linh Đan có thể thay đổi thiên phú bẩm sinh của sinh linh trong đó cần một loại chủ tài liệu chính là Thiên Linh Huyền Căn. Chính vì có đan phương này, Dương Phàm mới có thể nhận ra Thiên Linh Huyền Căn.

”Tuy rằng dùng Nguyên Linh Đan không nhất định có thể giúp ta tăng tốc tu vi lên mấy lần nhưng ít nhất có thể tăng cao ngộ tính của ta!”

Dương Phàm bất chợt tâm động. Hiện tại hần tu luyện Tiên Hồng Quyết không cần thiên phú tốt gì nhiều, ngược lại cần yếu nhất chính là ngộ tính. Ngộ tính cao có thể càng dễ dàng tìm hiểu diễn biến ra cảnh giới mới, ở Dương Phàm chứng kiến trong đám người quen biết ngộ tính cao nhất chính là Vô Song, chỉ bằng một tấm bảng hiệu, hần đã trực tiếp lĩnh ngộ được ý cảnh tối cao, đạt tới một trình độ khiến Tam u lão ma cũng cảm thấy kinh ngạc. Cho nên hiện tại Dương Phàm hiểu rất sâu sắc về tầm quan trọng của ngộ tính. Nghĩ đến đây hần ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve Thiên Linh Huyền Căn. Phút chốc trong mắt hần chợt lóe sáng, từ khoảnh khắc ngấn ngủ tiếp xúc với Thiên Linh Huyền Căn. Thoáng cái một dao động hỗn độn mờ mịt từ chỗ gãy của Thiên Linh Huyền Căn truyền đến, đó là một loại khí tức nguyên thủy vô cùng tinh khiết. Dương Phàm động tác nhanh nhẹn, lập tức ngắt một đoạn ngắn trồng xuống lục thổ địa bên cạnh, đồng dạng để lộ ra nửa thân cây. Chờ thật lâu sau Dương Phàm phát hiện đoạn cây Thiên Linh Huyền Căn ngắn này sau một lúc được lục thổ địa làm dịu liền bắt đầu khôi phục sinh cơ đồng thời chậm rãi sinh trưởng.

”Thành công rồi!” Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm vừa rồi sở dĩ hần làm ra hành động mạo hiểm như thế cũng là do hần rất tin tưởng về lục thổ địa. Lục thổ địa chung quy vẫn không làm hần thất vọng, đã giúp cho đoạn ngắn Thiên Linh Huyền Căn này sống sót đồng thời chậm rãi sinh trưởng. Tuy nhiên ngay sau đó Dương Phàm hơi nhíu mày lại: ”Thiên Linh Huyền Căn này sinh trưởng tốc độ chậm như thế. Mặc dù lục thổ địa của ta đã tăng lên tốc độ phát triển gấp ba mươi hai lần nhưng xem chiều hướng này muốn nó trưởng thành chín muồi ít nhất phải hơn mấy ngàn mấy vạn năm.”

Thiên Linh Huyền Căn là sinh ra từ thiên địa sơ khai bình thường đều trải qua sinh trưởng rất lâu dài cho nên cần thời gian sinh trưởng cực kỳ dài lâu.

”Một khi đã như vậy, ta hãy thử phương pháp thúc giục sinh trưởng xem!”

Dương Phàm cắn răng một cái, trên tay nhện nhạo nổi lên một vòng ánh sáng màu xanh biếc. Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể phát ra ra sinh cơ lực mệnh mông. Dưới ảnh hưởng của tầng ánh sáng màu xanh biếc này trong phạm vi một trượng, các loại linh dược thiên tài địa bảo đột nhiên sinh trưởng với tốc độ có thể thấy được.

”Rào rào”

Trong nháy mắt này, vốn tốc độ sinh trưởng gấp ba mươi hai lần lại lần nữa tăng lên mười mấy lần. Tốc độ gia tăng vượt qua thời gian đến mấy ngàn lần. Kéo dài liên tục nửa ngày, Dương Phàm cảm giác pháp lực của mình tiêu hao thật lớn, mà cây Thiên Linh Huyền Căn kia chỉ có biến hóa một chút. Nhưng ngược lại cây cỏ ở bốn phía đều đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Một ngày, hai ngày

Dương Phàm lập lại như thế liên tục kéo dài nửa tháng, cả người gần như tổn thương nguyên khí trầm trọng. Lại nhìn đoạn Thiên Linh Huyền Căn lúc này đã tràn đầy sinh cơ đồng thời cũng tăng dài thêm một chút.

Dương Phàm càng nỗ lực

Nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày. Dương Phàm bào chế đúng cách hần lại từ khúc gốc Thiên Linh Huyền Căn ngắt tiếp một đoạn trồng bên cạnh trên lục thổ địa, cũng dùng công lực thúc giục nửa tháng, mới dừng lại.

”Không thể ngắt tiếp nữa.”

Dương Phàm nhìn thấy gốc Thiên Linh Huyền Căn thành thực lúc trước, nhìn qua có chút uể oải không phần chán, linh tính cũng mất đi không ít. Thiên Linh Huyền Căn dù sao cũng là thiên địa khí vật, lại là tài liệu đỉnh cao trong nhân giới, hơn nữa có rất nhiều công dụng còn chưa biết rõ. Dương Phàm ngắt nó ra trồng thêm hai cây là để chuẩn bị cho sau này. Sau khi kiểm kê các loại dược liệu linh dược thiên tài địa bảo trong Linh Chu Viên xong, trong quá trình này Dương Phàm cũng phát hiện không ít tài liệu rất trân quý. Phàm là tài liệu quý báu hiếm thấy. Dương Phàm đều nghĩ biện pháp nhân giống cây trồng, để chuẩn bị sau này sử dụng.

”Không nghĩ tới ta đã có nhiều thiên tài địa bảo cùng linh dược linh thảo như vậy.”

Sau khi chăm sóc Linh Chu Viên xong. Dương Phàm tự mình cũng có chút không ngờ. Vô tình hắn lại có tài sản càng ngày càng dồi dào, trong sổ Kim Đan bậc cao e rằng không có người nào có thể so được với hắn. Từ hôm đó. Dương Phàm lại bắt đầu bế quan tĩnh tu, chờ đợi trạm giao dịch thường thị trên đảo lớn theo như lời Từ Lập. Rốt cục Thiên Nhạc Viên lại chạy hơn nửa năm phía trước rốt cục đã thấy xuất hiện một hắc đảo thật lớn. Tới gần đảo này mấy ngàn dặm đã có thể nhìn thấy tu sĩ nhân loại cùng yêu tu xuyên qua xuyên lại trên bầu trời. Thậm chí còn thấy trong hải vực này neo đậu Thành lũy trên biển và chiến thuyền đủ cỡ lớn nhỏ. Trong đó một số Thành lũy trên biển thậm chí kích thước còn lớn hơn so với Thiên Nhạc Viên.

- Đây là hòn đảo gì? Không ngờ hấp dẫn đến đây nhiều người tu chân như vậy.

Dương Phàm rất lấy làm ngạc nhiên hỏi. Người tu tiên là nói về tu luyện giả nhân loại, yêu tu chính là chỉ yêu tộc đã được khai mở linh trí. Mà người tu chân đại biểu hết thảy các loại phương pháp tu luyện lấy vấn thiên làm mục đích cầu đạo bất luận thuộc loại chủng tộc nào.

- Nơi này là đảo thường thị lớn nhất do tu sĩ nhân loại sáng lập trong lãnh địa của Thanh Giao Long Tra Phi. Toàn bộ phạm vi vạn dặm trên đảo đều là chỗ giao dịch.

Từ Lập cười nói.

Tất cả mọi người đều bay lên không trung Thiên Nhạc Viên, nhìn hòn đảo xa xa như con quái vật lớn trên biển. Thiên Nhạc Viên càng lúc càng tiếp cận mà trong tầm nhìn của Dương Phàm hòn đảo càng lúc càng lớn.

- Hòn đảo thường thị này nhưng lại là tu sĩ nhân loại sáng tạo thật sự là khó tin. Ta nhớ rõ hơn chín phần lãnh địa Thiên Cầm Nội Hải là thuộc về yêu tộc, tất cả đảo lớn nhỏ cố định đều bị chúng nó chiếm lĩnh mà.

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Hừ! Chỉ cần có thực lực cái gọi là phép ước liên minh cũng là mảnh giấy rách.

Từ Lập cười lạnh nói.

- Xin chỉ giáo cho?

Dương Phàm mơ hồ đoán được cái gì.

- Đảo này. tên là Thiên Nho Đảo! Chủ nhân hòn đảo là một vị đại thần thông sâu không lường được. cho dù Thanh Giao Long Tra Phi gặp mặt cũng phải cung kính mấy phần sao còn dám lỗ mãng? Cho dù yêu tu tới trên đảo này giao dịch, cũng không dám giương oai. Nơi này chính là địa bàn của nhân loại.

Từ Lập giải thích, trong mắt cùng có vài phần hướng tới.

- Người nọ không ngờ lại mạnh như thế dùng sức của bản thân làm cho phép ước liên minh của cả Thiên Cầm Nội Hải phải đảo lộn.

Dương Phàm kinh ngạc không thôi.

- Đây đã là quy định không thành văn, pháp ước liên minh cũng phải đặc biệt thêm vào.

Giọng nói của Từ Lập với một vẻ sùng kính đặc biệt:

- Cường giả đạt tới cấp bậc này, mới là chúa tể nắm tất cả vận mệnh sinh linh tồn tại trên Thiên Cầm Nội Hải!

Theo sau hắn cũng không nói thêm gì về chủ nhân của hòn đảo, có lẽ hắn biết cũng có hạn. Nhưng Dương Phàm cũng thâm ghi nhớ, đảo chủ này ít nhất cùng là cường giả Nguyên Anh Kỳ trở lên, hơn nữa thực lực còn cường đại hơn so với mấy người Đại trưởng lão họ Diệp. Thanh Giao Long vương. Thậm chí ngay cả Tam u lão ma người mạnh nhất mình từng gặp nếu so sánh e rằng còn không bằng.

Ở bên cạnh, trung niên họ Tiết nhìn hòn đảo xa xa, cũng lộ vẻ mặt hướng tới:

- Đây là Thiên Nho Đảo? Từ lúc ta đến lãnh địa Thanh Giao Long Tra Phi đã nghe danh như tiếng sấm bên tai hôm nay mới được thấy tận mắt.

Nghiêm trưởng lão Chấp Pháp cười nói:

- Nhân loại độc lập có phương thị trên đảo lớn như vậy, ở toàn bộ Thiên cầm Nội Hải. cũng không vượt qua hai mươi người.

- Như thế rất tốt ta đang cần mấy thứ tài liệu quý hiếm để luyện chế một thanh lợi khí công kích!

Trong mắt trung niên họ Tiết chợt lóe sáng. Khi nhắc tới lợi khí công kích toàn thân hắn đều biểu lộ rõ vẻ hưng phấn.

”Tiết Nhân muốn luyện chế lợi khí công kích?”

Dương Phàm lộ vẻ mặt kỳ dị, cảm quan Toàn Tri Mô Thức của hắn cũng đột nhiên nắm được đối thoại giữa hai người. Đích xác Tiết Nhân mới bước vào Kim Đan hậu kỳ, Pháp bảo cường lực trong tay có giới hạn không giống Dương Phàm trải qua Cửu u Bí Cảnh vốn tư sản phải dồi dào hơn nhiều.

- Không được đi tới nữa rồi! Thiên Nho Đảo có văn bản quy định rõ ràng, thuyền bè và thành lũy từ ngoài đến phải đậu ở cách đảo ngoài ngàn dặm.

Ngay sau đó Chấp Pháp trưởng lão ra lệnh một tiếng Thiên Nhạc Viên chậm rãi dừng lại. Sau đó hai đại trưởng lão triệu tập hội nghị ở Thiên Thư Các. Nội dung của hội nghị không ngoài mục đích phân chia từng nhóm đi vào Thiên Nho Đảo giao dịch. Dù sao Thiên Nhạc Viên mới là cơ sở của họ, ít nhất cần phải có đại tu sĩ Kim Đan cùng cường giả Kim Đan trấn thủ vững chắc.

- Mọi người cứ yên tâm, Thiên Nhạc Viên sẽ ở lại chỗ này hai tháng, chúng ta có đủ thời gian lên đảo giao dịch.

Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên cười nói.

Mọi người không khỏi chờ mong, trong lòng Dương Phàm cũng có hơi nôn nóng, hắn đang cần không ít tài liệu để luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan!

364. Chương 368: Thất Hương Ngọc Hồn Dịch

Kể đó là đội ngũ do Từ Lập, Nghiêm Xuyên dẫn đầu.

Bởi diện tích Thiên Nho Đảo khá lớn vì phòng ngừa tu sĩ cấp thấp tản ra và tiện liên hệ, mỗi người đều có lệnh bài thân phận cùng Thần Tấn Phù độc hữu của Thiên Nhạc Viên. Cứ như vậy, lúc rời Thiên Nhạc Viên liền có thể chiếu cố lẫn nhau.

Đầu tiên là một đội tu sĩ Tiết Nhân xuất phát bay đi Thiên Nho Đảo, giới hạn là nửa tháng. Nói cách khác Dương Phàm còn phải chờ nửa tháng, mới có thể đi Thiên Nho Đảo. Trong lúc này, nhiệm vụ các tu sĩ còn lại trên Thiên Nhạc Viên là phải trấn thủ pháo đài trên biển.

- Nơi đây chiến thuyền cùng pháo đài trên biển rất đông dễ gây xung đột. Mọi người đều ở trên pháo đài cố gắng không cần rời đi để tránh chọc phải chuyện. Từ Lập phân phó với các con cháu gia tộc.

Đại trưởng lão họ Diệp không có trên đảo, các trưởng lão Kim Đan phải biết khiêm nhường. Các tu sĩ bay giữa không trung, bình thường có thể thấy được hình bóng tu sĩ bậc cao, có thể thấy nơi này cường giả vô số.

Thực lực Thiên Nhạc Viên đặt ở nội hải tuy rằng coi như không tệ nhưng đi tới nơi này cũng không quá nổi bật. Ánh mắt Dương Phàm thoáng nhìn qua phát hiện cách Thiên Nhạc Viên ngoài mười dặm cũng có một tòa pháo đài trên biển. Tòa pháo đài trên biển này là một tòa thành phạm vi năm sáu dặm, một lần ở bên trong bay ra bảy tám tu sĩ Kim Đan bậc cao thanh thể hùng mạnh. Bằng vào cảm quan toàn tri, Dương Phàm còn cảm ứng được trong tòa thành kia truyền đến thần thức cấp bậc Nguyên Anh Kỳ quét nhìn. Loại pháo đài cỡ lớn này, bình thường đều sẽ có lão quái Nguyên Anh Kỳ tọa trấn. Chúng cường giả Kim Đan Thiên Nhạc Viên phụ trách trấn thủ pháo đài không dám thả lỏng chút nào, trong thời gian này

cùng không thể tu luyện. Dương Phàm chờ thời gian trôi qua rất chậm hết sức khô khan. Trong lúc nhàn nhẽ không có chuyện gì, hắn lại nhớ tới Ngự Dương Quốc có thân nhân, bằng hữu, lão sư còn nhớ thương bóng hình xinh đẹp kia.

”Bọn họ có khỏe không?”

Trong đầu Dương Phàm hiện ra từng bóng người quen thuộc. Phụ thân, đệ đệ, mẫu thân Dương Thị, muội muội, Lâm Chung, đệ tử, Hồ Phi, còn có Vũ Văn gia tộc, Dương Gia Bảo, y quán của mình. Cuối cùng tiên tử hoàn mỹ lục nhạt朦胧 lung kia liên tiếp xuất hiện trong đầu.

”Vũ Tịch à, xa cách sáu bảy năm nàng có thể quên ta hay không?”

Dương Phàm hít sâu một hơi trong lòng lại có vài phần lo lắng, nhanh chóng nhớ tới duyên phận cùng vài lần gặp gỡ giữa mình và Vân Vũ Tịch. Có thể là trời cao khảo nghiệm, hắn cùng với Vân Vũ Tịch kết giao lại gặp phải nhiều cản trở như vậy. Nhớ tới Vân Vũ Tịch hắn lấy ra chiếc sáo ngọc màu xanh trong suốt lộ ra cổ văn xa xưa. Đây là tín vật đính ước Vân Vũ Tịch lưu lại cho hắn trước khi đi. Lúc đó ở Dược Tiên cốc, Dương Phàm cũng đưa Thông Linh Ngọc Trụ của mẫu thân trao cho Vân Vũ Tịch, đây vốn là bảo vật truyền thừa của Dược Tiên cốc. Lúc này chạm tới chiếc sáo Dương Phàm cảm giác được nó bất phàm, chất liệu càng không nhìn thấu được.

”Có thể xem ra, giá trị chiếc sáo ngọc này bất phàm, nhất định là vật Vũ Tịch yêu thích. Nàng đưa vật này cho ta có thể thấy vô cùng dụng tâm.”

Trong lòng Dương Phàm một mảnh vui vẻ, ở trong lòng hắn tự nhủ:

”Ngự Dương Quốc, Dược Tiên cốc, Tam u Lão Ma, cuối cùng có một ngày, ta sẽ trở về Bắc Tần!”

Bỗng nhiên. Dương Phàm cảm ứng được sáo ngọc trong tay khẽ run dường như sinh ra cộng hưởng thần bí. Xảy ra chuyện gì!

Trong lòng Dương Phàm máy động hắn sẽ không cho rằng cảm ứng này đến từ Vân Vũ Tịch chủ nhân chiếc sáo ngọc này, ở đây cách xa Bắc Tần ít nhất mấy trăm ức dặm, ngay cả cảm ứng Tam u Ma Diễm cũng bởi khoảng cách xa xôi mà bị gián đoạn. Bỗng nhiên, một đạo độn quang bay từ một hướng trong hải vực tới mục tiêu đúng là Thiên Nhạc Viên.

- Kể nào!

Chúng tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên thất kinh. Dương Phàm cảm giác sáo ngọc trong tay khẽ run cộng hưởng, hắn có một loại cảm giác độn quang bay tới có liên quan tới sáo ngọc trong tay mình. Hắn vừa thu hồi sáo ngọc nhưng phát hiện một đạo thần thức đã tập trung vào mình. Chỉ trong nửa khắc một đạo ánh sáng giáng xuống Thiên Nhạc Viên, một nữ tử tiên tử trác việt, áo quần trắng khiết không nhiễm hạt bụi hạ xuống. Nữ tử này diện mạo khuynh tuyệt lệ, khí chất ưu nhã, trên người có một cỗ khí chất như thi họa nhìn giống như một thiên kim tiểu thư hiếu tri thư lễ nhã. Dương Phàm cả kinh hắn từ trên người nữ tử này cảm nhận được một cỗ khí tức cùng loại với Đặng Thi Dao. Hơn nữa cỗ hơi thở này càng nồng đậm lộ ra khí tức trầm lắng xa xưa.

Xem thế này, nữ tử kia hẳn là đại tu sĩ cảnh giới Kim Đan hậu kỳ.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch!

Nữ tử kia vừa thấy Dương Phàm thu hồi sáo ngọc kinh hô một tiếng, tay nàng nâng một chiếc cổ tiêu không lâu trước cũng khẽ run run.

- Tu sĩ Nho môn!

Từ Lập kinh hô một tiếng, mọi người vội bay tới.

- Người tới từ phương nào vì sao xâm nhập Thiên Nhạc Viên ta?

Nghiêm Xuyên trầm giọng nói.

- Các vị đạo hữu chớ trách, tiểu nữ Nam Cung Úc Tuyết, đệ tử Thánh Nho Môn. Sở dĩ xông vào quý địa đều là bởi Thiên Phong Tuyết cốc Tiêu trong tay có cảm ứng.

Nữ tử nho quần dịu dàng hành lễ, đôi mắt sáng ngời ưu nhã tự nhiên, mỹ lệ xuất trần tạo ra một cảnh đẹp vừa lòng đẹp mắt.

- Thánh Nho Môn? Tiểu thư đúng là đệ tử Thánh Nho Môn.

Từ Lập đầy kinh ngạc vội khách khí nói:

- Nam Cung tiểu thu tới thăm Thiên Nhạc Viên này, là vinh hạnh.

Bọn người Nghiêm Xuyên cũng kinh dị vô cùng hiển nhiên khiếp sợ danh hào Thánh Nho Môn. Nam Cung ức Tuyết chỉ là báo thân phận Thánh Nho Môn, chúng tu sĩ Thiên Nhạc Viên đối với nàng liền khách khí có thừa.

Vù vù!

Đúng lúc này, lại có hai đạo chính khí Nho môn cùng loại bay tới từ phương xa, buông xuống Thiên Nhạc Viên. Đó là hai thư sinh thanh niên, mặc nho bào khí vũ hiên ngang, hai người đều là tu vi Kim Đan trung kỳ.

- Minh Phương, Ngụy Đông, các người sao cùng tới đây?

Nam Cung ức Tuyết cau hàng mi thanh tú.

- Ta thấy sư muội vội vàng bay đi, cho rằng có đại sự gì, chúng ta lo lắng cho nên mới đuổi theo.

Một thanh niên thư sinh trong đó đáp. Ba người này đều là đệ tử Thánh Nho Môn, chúng trưởng lão Kim Đan Thiên Nhạc Viên không dám chậm trễ đưa ba người vào Thiên Thư Các nhiệt tình tiếp đãi. Trải qua một phen giới thiệu khách sáo Nam Cung ức Tuyết dời đôi mắt sáng về phía Dương Phàm về mặt chân thành nói:

- Vị Dương được sư này, ngài có thể lấy ra Thất Hương Ngọc Hồn Địch cho ta xem được không.

- Cái gì! Sư muội nói là trong tay người này có Thất Hương Ngọc Hồn Địch một trong cửu đại nhạc khí chí bảo?

Minh Phương cùng Ngụy Đông hai thư sinh sắc mặt kinh hãi, ánh mắt cùng lúc quét về phía Dương Phàm.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch?

Dương Phàm nao nao tay lấy ra tín vật đính ước với Vân Vũ Tịch. hỏi:

- Các người nói là vật này?

Chiếc sáo ngọc này vừa lấy ra, Thiên Phong Tuyết cốc Tiêu trong tay Nam Cung ức Tuyết liền cũng phát sinh một tiếng âm vang trầm thấp. Hai kiện chí bảo nhạc khí ở trong phòng cảm ứng cộng hưởng với nhau giống như lão bằng hữu nhiều năm không gặp ngồi xuống nói chuyện phiếm.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch! Thật là Thất Hương Ngọc Hồn Địch!

Nam Cung ức Tuyết mừng rỡ như điên.

- Có người nói. Thất Hương Ngọc Hồn Địch là chí bảo nhạc khí thích hợp nhất cho nữ tử sử dụng, có thể tẩy rửa tâm linh, nâng cao ngộ tính tinh thần cùng cảnh giới linh hồn. Vật này chính là chí bảo nhạc khí Nho môn cùng Thiên Phong Tuyết cốc Tiêu là một âm một dương, trời sinh tuyệt phối

Một thanh niên Kim Đan lẩm bẩm nói.

Còn Nam Cung ức Tuyết càng vui sướng, ánh mắt nhìn về phía sáo ngọc trong tay Dương Phàm.

Thất Hương Ngọc Hồn Địch? Cửu đại nhạc khí chí bảo?

Dương Phàm ngơ ngác nhìn sáo ngọc trong tay, hắn không ngờ tới Vân Vũ Tịch lại tặng cho mình bảo vật quý trọng như vậy. Nghĩ tới đây, hắn tưởng niệm Vân Vũ Tịch lại sâu sắc hơn vài phần. thầm nghĩ:

"Xem ra tình cảm Vũ Tịch đối với ta càng sâu sắc thân thiết hơn."

So với tình nghĩa thâm hậu của Vân Vũ Tịch bản thân Dương Phàm thậm chí sinh ra xấu hổ.

- Vị Dương được sư này, dù sao ngài không phải tu sĩ Nho môn. Thất Hương Ngọc Hồn Địch này là chí bảo nhạc khí thích hợp với nữ tu. Không bằng thế này, người ra một cái giá. bán cho ta.

Một thư sinh thanh niên nói.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch chính là chí bảo nhạc khí vật báu vô giá nào có thể mua bán như vậy?

Nam Cung ức Tuyết yếu ớt thở dài nói với Dương Phàm:

- Nếu như Dương được sư nguyện ý, ta dùng Thiên Phong Tuyết cốc Tiêu này đổi lại Thất Hương Ngọc Hồn Địch của ngài. thế nào?

- Thiên Phong Tuyết cốc Tiêu này cũng là một trong cửu đại nhạc khí chí bảo, phong cách phóng khoáng, càng thích hợp cho nam tử sử dụng.

Trong mắt Nam Cung ức Tuyết lộ ra vẻ chờ mong.

- Không đổi.

Dương Phàm chỉ nói hai chữ dứt khoát lưu loát.

- Dương tiểu tử, người dám cự tuyệt yêu cầu của sư muội, nàng chính là kỳ tài ngàn năm Thánh Nho Môn sư tôn cùng tông môn

Thư sinh thanh niên bên cạnh phần nộ quát lại bị Nam Cung ức Tuyết cắt đứt:

- Không được làm khó người khác! Cửu đại nhạc khí chí bảo đều là chú ý duyên phận, người có duyên mới có thể sở hữu.

- Dương được sư nếu như ta thêm hai kiện Pháp Bảo trung phẩm, năm khối thượng phẩm linh thạch, thậm chí thêm một nhân tình của Nam Cung ức Tuyết ta ngài có đồng ý giao dịch không?

Nam Cung ức Tuyết gia tăng vốn gốc.

Dương Phàm có thể nhìn ra được tâm tính nữ tử này có phần kiêu ngạo, tự thân thanh cao có chút giống như Đặng Thi Dao.

- Không, dù là cô có đưa ra mười kiện Pháp Bảo đỉnh cấp. Dương mỗ cũng sẽ không đổi.

Thái độ Dương Phàm kiên quyết.

Nam Cung ức Tuyết cảm thấy bất ngờ nhưng bình tĩnh hỏi:

- Đây là vì sao? Ngài không phải tu sĩ Nho môn lại thân là nam tử, Thất Hương Ngọc Hồn Địch đối với ngài không hề có tác dụng.

- Nam Cung tiểu thư. Thất Hương Ngọc Hồn Địch này là do một vị bằng hữu ta tặng cho, cô nói Dương mỗ làm sao có thể lấy nó giao dịch ra ngoài?

Dương Phàm cười hỏi ngược lại.

- Bằng hữu tặng cho?

Nam Cung ức Tuyết cảm thấy không thể tin được. lại hỏi:

- Bằng hữu của ngài là một nữ tử nàng cũng yêu thích nhạc khí?

- Đúng vậy, tiếng địch nàng thổi. Dương mỗ cả đời khó quên.

Dương Phàm thấp giọng nói.

Nam Cung ức Tuyết nghe lời này, đôi mắt lóe sáng kỳ dị chợt khẽ than thở:

- Nàng kia khẳng định là hồng nhan tri kỷ của Dương được sư.

- Cô có thể kết luận như thế?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

- Bởi vì phạm là nữ tử yêu thích âm nhạc đều không thể khống chế mị lực của Thất Hương Ngọc Hồn Dịch. Nếu như vị nữ tử kia nguyện ý đưa nhạc khí như vậy tặng người, có thể thấy được địa vị nam tử đó ở trong lòng nàng. Phạm là được Thất Hương Ngọc Hồn Dịch nhận chủ đều là kỳ nữ xuất chúng thế gian. Dương được sư thật làm người ta ghen tị hy vọng ngài đừng phụ tâm ý chủ nhân sáo ngọc này.

Nam Cung ức Tuyết lộ vẻ yêu thích ngưỡng mộ, cuối cùng khẽ thở dài:

- Nếu như thế. Thất Hương Ngọc Hồn Dịch cùng ta vô duyên dù là lấy được cũng không thể được nó chân chính thừa nhận.

Dứt lời nàng đứng dậy cáo từ, nhẹ nhàng lướt đi, trong thần sắc vài phần buồn bã. Còn hai thanh niên Kim Đan cũng hâm mộ nhìn Dương Phạm vài lần lướt bay đi.

365. Chương 369: Tam Sát Nam Đế

"Vũ Tịch à không ngờ tới ta ở trong lòng nàng lại có địa vị trọng yếu như vậy." Dương Phạm nhìn trời cao vô tận trong lòng thầm nói:

"Nàng nhất định phải chờ ta, cuối cùng có ngày Dương Phạm ta sẽ trở về Ngự Dương, phá trừ tất cả trở ngại."

Trước đó hắn còn có chút lo lắng xa cách sáu bảy năm. Vân Vũ Tịch sẽ quên đi mình, hiện giờ đã triệt để yên lòng. Hiện giờ hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất: tăng lên thực lực. Trên thực tế từ khi tới Thiên Cầm Nội Hải. Dương Phạm cũng cố gắng trước nay chưa từng có. Tất cả những gì hắn làm hiện giờ đều lấy tăng lên thực lực làm trung tâm kể cả lần đi phương thị tu tiên Thiên Nho Đảo lần này.

- Ha ha, hóa ra Dương trưởng lão đã có hồng nhan tri kỷ. Chủ nhân Thất Hương Ngọc Hồn Dịch nhất định là kỳ nữ thế gian. Dương được sư thật làm người ta ghen ghét mà.

Từ Lập ở cạnh hắn cười ha ha nói cũng lộ ra vẻ giật mình.

- Từ đạo hữu chê cười.

Dương Phạm thu liễm tâm tình thu lại Thất Hương Ngọc Hồn Dịch. chợt hỏi:

- Xin hỏi Từ trưởng lão. Thánh Nho Môn này có địa vị gì?

- Thánh Nho Môn?

Từ Lập nao nao:

- Dương được sư một lòng tu luyện thật đúng là không biết thế cục Thiên Cầm Nội Hải. Thánh Nho Môn này chính là đệ nhất thánh tông Nho môn nội hải, thế lực ở toàn Thiên Cầm Nội Hải ít nhất có thể tiến vào năm hạng đầu. Có người nói chủ nhân Thiên Nho Đảo này cùng Thánh Nho Môn có sâu xa nhất định.

Đệ nhất thánh tông Nho môn!

Dương Phạm cũng âm thầm giật mình thảo nào Nam Cung ức Tuyết báo ra thân phận. chúng trưởng lão Kim Đan Thiên Nhạc Viên lập tức cung kính có thừa. Thiên Cầm Nội Hải cũng không như Ngự Dương, thế lực như Thiên Nhạc Viên đặt ở Ngự Dương Quốc có thể so với thế lực ba đại tông môn đứng đầu. Thế nhưng nếu đặt ở nội hải lại chỉ là một thế lực hạng hai. Đệ nhất thánh tông Nho môn lại là siêu cấp thế lực đứng năm hạng đầu có thể tưởng tượng được thực lực hùng hậu của nó.

- May là Nam Cung ức Tuyết hiểu rõ tình lý, nếu không thì vừa rồi sẽ khó giải quyết.

Từ Lập hít một hơi nói.

Dương Phạm cũng gật đầu. nói:

- Nho môn tuân thủ đức cùng lễ, hắn sẽ không trắng trợn lộ liễu làm ra loại chuyện ép buộc này.

Lúc hắn gặp gỡ Thi Dao ở Triệu quốc cũng có hiểu biết nhất định với Nho môn trong truyền thuyết. Tu sĩ Nho môn nơi Bắc Tần gần như tuyệt tích không ngờ tới ở Thiên Cầm Nội Hải lại chiếm một vị trí lớn.

- Dương được sư nói không sai tu sĩ Nho môn bình thường đều chú ý đạo lý đại nghĩa, rất ít xuất hiện hạng người đại gian đại ác. Nhưng mà theo ta được biết trong Nho môn cũng không thiếu ngụy quân tử, trong ngoài không đồng nhất còn muốn âm hiểm hơn hạng người ma đạo khó lòng phòng bị. Ngày sau Dương được sư cần phải cẩn thận một chút.

- Không ngờ còn có chuyện như thế.

Dương Phàm vội cảm tạ Từ Lập. Đây là kinh nghiệm thường thức sinh tồn ở Thiên cầm Nội Hải đồng thời cũng là bài học máu của vô số tu sĩ ngàn vạn năm qua.

Mấy ngày sau Dương Phàm vẫn ở Thiên Nhạc Viên, thời gian từng chút trôi qua. May là trong thời gian này cũng không xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc nửa tháng trôi qua các trưởng lão Kim Đan trung niên họ Tiết cùng các tu sĩ cấp thấp đều trở về Thiên Nhạc Viên. Dương Phàm phát hiện trung niên họ Tiết cao hứng bừng bừng mặt đầy tươi cười hiển nhiên một chuyến này hết sức thỏa mãn.

"Thế nào?"

Nghiêm Xuyên thần thức truyền âm âm thầm hỏi.

"CÓ Nghiêm trưởng lão tương trợ, tài liệu đã tụ tập đủ hiện giờ ta có thể luyện chế một thanh lợi khí công kích rồi Bằng đẳng cấp những tài liệu này, ít nhất có thể luyện chế ra ngũ phẩm Pháp Bảo."

Trung niên họ Tiết đầy vẻ chờ mong thỏa mãn.

Dương Phàm thấy trung niên họ Tiết mặt mày rạng rỡ, không khỏi nhìn hẩn vài lần.

- Dương được sư. tiếp theo đến lượt các người.

Từ Lập cười nói với Dương Phàm.

- Được. ta đi kiểm tra nhân số.

Dương Phàm bay lên bầu trời Thiên Nhạc Viên. Hắn là người dẫn đầu đội thứ hai đi theo có ba bốn trưởng lão Kim Đan cùng với hơn ba trăm tu sĩ cấp thấp. Điểm danh nhân số xong. Dương Phàm để bốn trưởng lão Kim Đan tự dẫn tu sĩ của mình lại chia làm mấy đội bay đi Thiên Nho Đảo. Dương Phàm không thích ước thúc cũng không muốn cho người khác biết chi tiết của mình. vì vậy hành động đơn độc. Bay qua hải vực một ngàn dặm dọc theo đường đi lúc nào cũng có độn quang xẹt qua trên cao. đủ bóng dáng tu sĩ bậc cao. Thậm chí Dương Phàm còn thấy được không ít hình bóng cười linh thú phi cầm xẹt qua bầu trời.

Đạo. Nho, Ma, Phật, tu sĩ, yêu tộc đủ loại người tu chân liên tiếp xuất hiện chỉ có nghĩ không tới không có ai không nhìn thấy. Dương Phàm không khỏi than thở, dòng người đi Thiên Nho Đảo thật là đông. Một đạo kiếm quang ba màu xuyên qua từ trên cao, đám mây phía chân trời quay cuồng, nơi kiếm khí sắc bén nơi đi qua thành một mảnh áp lực khó chịu. Khí thế uy áp vô hình khiến cho tất cả người tu chân trong phạm vi trăm dặm kinh hãi vỡ mắt.

Kiểm tu!

Kiểm quang ba màu xẹt qua xa xa mang tới cho hắn một cảm giác không thể chống cự. Dương Phàm càng cảm nhận được cỗ kiếm khí hàm ý vô cùng, thậm chí còn đáng sợ hơn gấp mười lần kiếm khí của Vô Song.

"Kiểm tu thật cường đại, rốt cuộc đó là cường giả cấp bậc gì?"

Chờ khi Dương Phàm phản ứng lại, kiếm quang ba màu đã bay ra xa mấy chục dặm thoát khỏi phạm vi thần thức của hắn, tốc độ nhanh hơn bất kỳ người nào Dương Phàm đã gặp, thậm chí còn muốn nhanh hơn vài phần Tam u Lão Ma truy sát hắn trước kia.

- Người vừa rồi thật đáng sợ quá nửa là nhân vật đỉnh cấp Thiên cầm Nội Hải.

Các tu tiên giả gần đó than thở không thôi.

- Gia gia, đạo kiếm quang ba màu vừa rồi là nhân vật phương nào? Vừa rồi lúc nhìn thấy hắn ngài lại khẩn trương như thế?

Một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi nắm tay một lão nhân râu hoa râm hiếu kỳ hỏi, đôi mắt to tròn ngập nước.

- Nguyên lai là hắc Tam Sát Nam Đế.

Lão nhân râu bạc trắng kia hít sâu một hơi lạnh trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Dương Phàm tùy ý liếc nhìn ông cháu này, lập tức liền hoảng sợ. Tiểu cô nương kia mới khoảng mười hai mười ba tuổi, nhưng lại có tu vi Ngưng Thần hậu kỳ, về phần lão nhân râu bạc trắng kia khí tức trên người gần như Diệp Đại trưởng lão, ít nhất cũng là cường giả Nguyên Anh sơ kỳ. Trong lòng Dương Phàm rung mình. Thiên cầm Nội Hải này quả nhiên nhân tài bất tận. Thiên Nho Đảo tụ tập tu sĩ tinh anh phạm vi mấy trăm vạn dặm có thể nói là cao thủ tụ tập. Tùy tiện liền đụng phải một lão quái Nguyên Anh Kỳ, còn có một Tam Sát Nam Đế càng đáng sợ hơn.

- Tam Sát Nam Đế? Hắc rất lợi hại sao? Có lợi hại hơn gia gia không?

Tiểu cô nương mở to hai mắt hiếu kỳ hỏi.

- Đừng hỏi nhiều, người này là cấm kỵ Thiên cầm Nội Hải.

Lão nhân râu bạc trắng sắc mặt ngưng trọng, chột lẩm bẩm:

- Còn may là Thiên Nho Đảo có Nho đạo Thánh Hiền Khổng Nhạc tọa trấn hắc sẽ không dám dễ dàng giết người.

Dương Phàm không khỏi lưu ý lão nhân râu bạc trắng này nói. Từ đó cũng rõ ràng chủ nhân kiếm quang ba màu. Tam Sát Nam Đế, có lẽ là nhân vật đáng sợ Thiên cầm Nội Hải, ngay cả cường giả Nguyên Anh Kỳ cũng sợ hãi bảy phần.

- Người thanh niên ngươi cũng tới Thiên Nho Đảo giao dịch hay sao?

Bỗng nhiên, lão nhân râu bạc trắng chuyển ánh mắt lên người Dương Phàm. Nhất thời. Dương Phàm cảm thấy một cỗ áp lực vô hình. Mặc dù đối phương vẫn chưa phóng ra uy áp nhưng uy danh lão quái Nguyên Anh Kỳ từ lâu đã thấm sâu lòng người.

- Ha ha để cho tiền bối chê cười. Tại hạ Dương Phàm là một dược sư, vừa tới Thiên Nho Đảo.

Dương Phàm vội hành lễ cũng nói ra hiện trạng của mình. Hắc đã sớm nhìn ra lão nhân râu bạc trắng này cũng không có địch ý với mình chỉ là thiện ý nhắc nhở.

- Dược sư bậc cao?

Lão nhân râu bạc trắng ánh mắt sáng ngời thoáng tán thưởng:

- Nhìn ngươi tuổi cũng không lớn đã tu luyện tới mức như vậy, còn là dược sư bậc cao hiếm thấy.

- Tiền bối quá khen.

Dương Phàm thấy lão nhân râu bạc trắng khen như thế. không khỏi hỏi:

- Văn bối vừa tới Thiên Nho Đảo không quen nhân sinh muốn giao dịch một nhóm dược liệu cùng tài liệu luyện đan chẳng hay tiền bối có thể chỉ đường sáng.

- Dược liệu? Tài liệu luyện đan?

Lão nhân râu bạc trắng cười nói:

- Ta cũng cần tài liệu luyện đan. Không bằng thế này, ngươi theo lão phu cùng đi Thiên Nho Đảo.

- Như vậy thật tốt.

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm có thể kéo quan hệ với lão quái Nguyên Anh Kỳ, tự nhiên là không thể tốt hơn.

- Xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối.

Dương Phàm hỏi.

- Lão hủ Quan Tùng. chỉ là giới tán tu đời này thích kết giao bằng hữu. Đây là cháu gái của ta Quan Tú Dao.

Lão nhân râu bạc trắng mặt ý cười lời nói bình dị gần gũi không cao cao tại thượng cổ quái như cường giả Nguyên Anh bình thường.

- Người là con cháu môn đồ thuộc thế lực phương nào? Lấy tuổi và tu vi của người, phía sau hẳn có thế lực gia tộc.

Quan Tùng quan sát Dương Phàm vài lần.

- Tại hạ là trưởng lão Thiên Nhạc Viên.

Dương Phàm đáp.

- Thiên Nhạc Viên? Đại trưởng lão gia tộc người là họ Diệp phải không.

Lão hủ có duyên gặp mặt một lần. Quan Tùng này lại nhận biết Đại trưởng lão họ Diệp.

- Thì ra tiền bối là bằng hữu Đại trưởng lão.

Dương Phàm thoáng có vẻ mừng rỡ, vô tình hai người nói chuyện lại gần thêm một bước.

- Đại ca ca, huynh lại là được sư bậc cao thật là giỏi.

Quan Tú Dao cháu gái Quan Tùng chớp đôi mắt nhỏ sùng bái nhìn Dương Phàm. Dương Phàm buồn cười cùng hai ông cháu hạ xuống Thiên Nho Đảo.

- Người đi theo ta.

Quan Tùng kéo tay cháu gái đột nhiên tăng tốc. Dương Phàm cũng không hỏi lão dẫn mình đi nơi nào. Đi qua tầng tầng dãy núi qua tòa thành, thôn trấn, sông ngòi. Khoảng nửa canh giờ sau. phía trước xuất hiện một miếu thờ cũ nát không vừa mắt.

- Đi vào.

Quan Tùng một tay nắm lấy Dương Phàm một tay kéo Quan Tú Dao. Thân ảnh ba người vừa chạm vào miếu thờ liền biến mất không bóng dáng. Còn miếu thờ cũ nát vẫn một mảnh hoang vắng như trước.

Xoạt!

Cảnh tượng trước mắt chợt lóe ba người Dương Phàm đã tới một đại điện tráng lệ. Đại điện này toàn thể không biết chế tạo bằng kim loại gì. màu tím đen cao tới hai mươi trượng, rộng rãi sáng sủa tràn ngập khí tức cao quý. Đỉnh đại điện khảm ba trăm sáu mươi viên dạ minh châu tản ra ánh sáng nhu hòa. Phía dưới có gần trăm tu sĩ phân tán ở các đài thủy tinh ở các nơi trong đại điện. Mỗi đài thủy tinh hình tròn có thể cùng ngồi mười tu sĩ, trên đài thủy tinh bày biện các loại Pháp Bảo, tài liệu, linh thạch hiển nhiên là dùng để giao dịch.

Vừa bước vào trong đại điện tím đen này, Dương Phàm bỗng cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ, gần như không thở nổi. Ánh mắt vội thoáng nhìn qua Dương Phàm thấy khắp nơi đều là tu sĩ bậc cao, trong đó liên tiếp thấy được bóng dáng Nguyên Anh bậc cao.

366. Chương 370: Cường Giả Như Mây

Ba người vừa đi vào liền thừa nhận mấy chục ánh mắt tu sĩ bậc cao. Dương Phàm lập tức cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao. May là đa phần áp lực đều bị Quan Tùng gánh chịu, vẻ mặt lão đạm nhạt bắn ra pháp lực thần thức trên người, khiến cho đa số tu sĩ tâm thần run lên, vội vàng thu hồi thần thức. Hiển nhiên, lực uy hiếp lão quái Nguyên Anh Kỳ đủ để chấn trụ đa phần tu sĩ nơi đây.

- Ha ha, ta tưởng là ai, thì ra là lão Quan đầu!

Trong đám người cũng không thiếu cường giả Nguyên Anh nhận thức Quan Tùng, người nói là một tiểu lão đầu đáng khinh đầu nhọn, đôi mắt nhỏ hí thành một cái khe phóng ra quang mang kỳ dị. Bị lão đầu này

đảo qua, Dương Phàm cảm thấy một cổ hàn Ý khó hiểu. Nhất thời hắn cảm thụ được một cổ khí tức không thuộc nhân loại.

Yêu tộc!

Tâm thần Dương Phàm rung mình, lão đầu hèn mọn này lại là yêu thú Hóa Hình Kỳ. Dương nhiên, yêu thú tiến vào cấp năm Hóa Hình Kỳ, dần dần biến thành người, được xưng là yêu tu thì càng thích hợp hơn.

- Thì ra là Thanh Long Hữu hộ pháp.

Quan Tùg tùy tiện nói một câu thái độ tương đối lạnh nhạt.

- Hắc hắc. Quan huynh đã lâu không gặp, tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết một hồi. Bản tọa luyện chế Lôi Vũ Sí thiếu một hai thứ tài liệu liền có thể luyện chế thành công. Ta nghe nói trong tay lão có một viên lôi tinh thạch, chẳng hay có thể giao dịch không.

Thanh Long Hữu hộ pháp cười hì hì nói.

- Lôi tinh thạch?

Quan Tùg thoáng cảm thấy bất ngờ nói:

- Tin tức của ngươi thật là linh thông, không hổ là Thông Linh Thử thiên phú dị bẩm.

Quan Tùg vừa nói vừa đi tới một đài thủy tinh còn ghế trống, lấy ra mấy thứ Pháp Bảo cùng một đồng tài liệu đặt lên trên đài thủy tinh. Hắn nói với Dương Phàm:

- Ngươi có vật gì muốn giao dịch có thể bày lên trên, cũng có thể đưa tin tức vào trong ngọc bài, nơi này cũng đủ an toàn.

- Tạ ơn tiên bối chỉ điểm.

Dương Phàm lấy trong túi trữ vật ra bốn năm kiện Pháp Bảo hạ phẩm cùng một đồng tài liệu, mấy thứ thiên tài địa bảo, bình ngọc chứa linh đan. Thấy Dương Phàm lấy ra mấy thứ này, Quan Tùg cùng Thanh Long Hữu hộ pháp ánh mắt sáng ngời. Dương Phàm lấy ra mấy thứ đối với Nguyên Anh bậc cao mà nói mặc dù không tính là trân quý cỡ nào nhưng đối với Kim Đan bậc cao lại có thể lấy ra nhiều đồ vật như vậy, thật không dễ dàng.

- Đây là hậu bối của lão?

Thanh Long Hữu hộ pháp hỏi.

- Tính là vậy đi.

Quan Tùg nhàn nhạt nói nhanh chóng dọn xong tài liệu trước mặt đưa tin tức vào trong ngọc bài. Rất nhanh, ngọc bài sáng ngời hiện ra danh sách liệt kê. Dương Phàm cũng cầm lấy ngọc bài, đưa vào tin tức, bên trên liệt kê vật phẩm bán ra cùng thu mua.

- Ồ? Âm Dương Thảo!

Thanh Long Hữu hộ pháp ánh mắt gian dưng trên ngọc bài của Dương Phàm. Quan Tùg cũng thoáng cảm thấy bất ngờ, thế nhưng lão cũng không hỏi nhiều. Hiển nhiên Âm Dương Thảo cho dù đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng tương đối trân quý. Âm Dương Thảo là tài liệu mấu chốt Dương Phàm cần luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan rất khó tìm được thứ thay thế. hay là nói bản thân thứ thay thế còn muốn hiếm thấy muốn trân quý hơn. Đồng thời Dương Phàm đưa ra mấy thức tài liệu cũng có vài thiên tài địa bảo tương đối trân quý, mặt khác còn có hai viên Cực Dương Đan giá trị xa xỉ.

- Thanh Long Hữu hộ pháp cũng biết Âm Dương Thảo, ngài tin tức linh thông, có phải biết nơi nào có tài liệu hay không?

Dương Phàm hỏi Thanh Long Hữu hộ pháp lăm la lăm lét.

- Tu sĩ trên đảo này thì bản tọa không rõ lắm nhưng linh chủ Thanh Giao Long đại nhân nhà ta thì có hai gốc.

Thanh Long Hữu hộ pháp cười hắc hắc.

Thanh Giao Long Tra Phi? Đó không phải kẻ thống trị mấy trăm vạn dặm hải vực này hay sao?

Dương Phàm trực tiếp lựa chọn trầm mặt, hỏi rồi cũng như không. Hắn không có can đảm đi địa bàn yêu tộc tìm Thanh Giao Long Tra Phi giao dịch, làm như vậy không khác gì dè rơi miệng cộp. Quan Tùng cùng Dương Phàm bố trí xong đồ vật, chỉ lát sau liền có tu sĩ tới hỏi.

-Ồ. Cục Dương Đan!

Một trung niên Kim Đan coi trọng Cục Dương Đan do Dương Phàm luyện chế.

-Ba khối thượng phẩm linh thạch một viên.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

-Cái này thật có chút mắc

Trung niên Kim Đan kia nhướn mày, có chút muốn lùi bước.

-Trung phẩm Cục Dương Đan của ta được hiệu tốt hơn một nửa so với hàng cùng cấp.

Dương Phàm đầy tự tin nói.

-Có thật không?

Trung niên Kim Đan không tin:

-Nếu thật sự như vậy, ba khối thượng phẩm linh thạch cũng đáng rồi.

Dương Phàm để cho hắn tự quan sát.

Một lát sau, trung niên Kim Đan gật đầu:

-Phẩm chất tỉ lệ đích xác hơn xa trung phẩm Cục Dương Đan đồng cấp.

Sau đó, hắn cắn răng một cái lấy ra sáu khối thượng phẩm linh thạch, nói:

-Đây là phân nửa linh thạch của ta mua hai viên trung phẩm Cục Dương Đan này.

Dương Phàm mỉm cười giao dịch cùng hắn lại nói:

-Ăn vào hai viên trung phẩm Cục Dương Đan này, đủ để cho các hạ nội trong một năm trùng kích đến Kim Đan trung kỳ.

Trung niên Kim Đan kia mặt đầy vui mừng cảm tạ Dương Phàm vội vàng rời đi. Sau đó lại có một lão giả Kim Đan coi trọng Trúc Cơ Đan của Dương Phàm hiển nhiên là mua cho con cháu mình. Lần này cũng khá lưu loát không cần mặc cả, trực tiếp bỏ một khối thượng phẩm linh thạch mua xong. Liên tục hai ba ngày, Dương Phàm cùng Quan Tùng đều giao dịch rất nhiều đồ vật, có chút là bán ra có chút là lấy vật đổi vật. Ba ngày này, Dương Phàm cũng thu mua được một hai dạng tài liệu luyện chế Cục Âm Cục Dương Đan, tài liệu Cục Âm Đan cũng đã kiếm đủ.

-Âm Dương Thảo lúc nào mới kiếm được đây.

Dương Phàm nhìn tu sĩ tới lui không khỏi than khê. Sau đó hắn cắn răng một cái đưa vào ngọc bài một cái tên: Duyên Thọ Đan ưu tiên giao dịch Âm Dương Thảo.

Duyên Thọ Đan!

Quan Tùng bên cạnh Dương Phàm sắc mặt cả kinh:

-Người thật có Duyên Thọ Đan?

Duyên Thọ Đan đó chính là linh đan trong truyền thuyết!

Rất nhanh, ba chữ Duyên Thọ Đan này lập tức thu hút rất nhiều lão quái Nguyên Anh Kỳ chú ý. Mấy lão quái Nguyên Anh Kỳ này không ai không phải tuổi quá lớn thoảng hiện vẻ già nua. Dù ngay cả Quan Tùng nhìn thấy ba chữ Duyên Thọ Đan này cũng có chút động tâm. So sánh lại Thanh Long hộ pháp nghe nói cái

tên Duyên Thọ Đan cũng không động đây, Thọ nguyên yêu tu hơn xa nhân loại mấy chục năm thọ nguyên đối với họ không hề ngứa da.

- Duyên Thọ Đan của ngươi, có thể tăng bao nhiêu thọ nguyên?

Một lão giả Nguyên Anh tóc trắng xoa hơi run rẩy nói. Dương Phàm cũng nhìn ra được vị lão giả này thọ nguyên đã không còn đủ trăm năm.

- Hạ phẩm Duyên Thọ Đan có thể duyên thọ năm mươi năm.

Dương Phàm bình thản nói.

Đan được do hắn luyện chế, được lực tốt hơn phân nửa so với đồng cấp, hạ phẩm Duyên Thọ Đan ít nhất có thể duyên thọ tám mươi năm. Thế nhưng ở đây có mấy cường giả Nguyên Anh nhìn vào hắn không dám quá mức nổi bật

- Năm mươi năm

Vị lão giả Nguyên Anh KỶ này thoáng kích động vội vàng nói:

- Ta không có Âm Dương Thảo ngươi còn cần Pháp Bảo, tài liệu, linh thạch hay không?

- Ưu tiên Âm Dương Thảo.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mấy lão quái Nguyên Anh KỶ:

- Ta chỉ có ba viên Duyên Thọ Đan.

- Ba viên?

Quan Tùng thoáng kinh hãi, vội truyền âm nói với Dương Phàm:

"Để cho ta một viên."

Dương Phàm mỉm cười ý bảo Quan Tùng yên tâm. Duyên Thọ Đan dùng viên thứ nhất tác dụng lớn nhất sau đó dùng thêm hiệu quả sẽ nhỏ đi rất nhiều. Cho nên loại linh đan này đều chỉ dùng một viên, trừ khi lần thứ hai dùng Duyên Thọ Đan càng cao cấp hơn.

- Ta có Âm Dương Thảo.

Một lão giả khô gầy chen từ một bên tới trong mắt hắn lóe ra một tia âm lệ làm tu sĩ xung quanh kinh hãi run rẩy.

"Người này là Âm Hồn Thượng Nhân, cường giả QUỶ Thi Đạo tính tình âm tàn ác độc ngươi phải cẩn thận."

Quan Tùng âm thầm truyền âm cho Dương Phàm. Dương Phàm tâm thần rung mình cẩn thận hỏi:

- Tiền bối đồng ý giao dịch? Một viên Duyên Thọ Đan đổi một gốc Âm Dương Thảo thế nào?

- Có thể Âm Dương Thảo trong tay lão phu không chỉ có một gốc, khoảng chừng bốn năm gốc đều trồng trong động phủ ngay ở pháo đài ngoài đảo. Vị tiểu đạo hữu này có đồng ý tới quý phủ giao dịch?

Âm Hồn Thượng Nhân thần quang lóe lên nói.

- Tại hạ chỉ có ba viên Duyên Thọ Đan, hơn nữa chỉ cần một gốc Âm Dương Thảo, trước tiên giao dịch ở đây. Nếu thật không được vậy cân nhắc nơi khác.

Dương Phàm lòng sinh cảnh giác, cẩn thận ứng phó. Âm Hồn Thượng Nhân này bảo hắn đi quý phủ quá nửa là không có ý tốt

- Lão phu chỉ mang theo một gốc Âm Dương Thảo trước giao dịch với ngươi một viên Duyên Thọ Đan.

Âm Hồn Thượng Nhân thoáng có chút thất vọng chỉ phải giao dịch với Dương Phàm trước. Rất nhanh. Dương Phàm nhận được một gốc Âm Dương Thảo. Đây là một gốc cỏ nhìn như bình thường, nhưng kiêm hai thuộc tính âm dương, dài chừng ba tấc. Dương Phàm lập tức trồng Âm Dương Thảo vào Sinh Tức Địa chờ có thời gian trồng số lượng lớn.

- QUÝ phủ lão phu còn có vài gốc Âm Dương Thảo nếu như đạo hữu còn cần có thể dùng ngọc phù này liên hệ với ta.

Âm Hồn Thượng Nhân trước khi đi đưa cho Dương Phàm một ngọc phù màu đen.

- Vị tiểu đạo hữu này, không phải người có ba viên Duyên Thọ Đan sao? Lão hủ thọ nguyên không nhiều lắm có thể giao dịch với ta một viên linh thạch, tài liệu, Pháp Bảo mặc cho người chọn.

Lão giả Nguyên Anh tóc trắng xoa gập gập nói.

- Được.

Dương Phàm cũng nhìn ra lão giả này cần Duyên Thọ Đan nhất vì vậy báo ra mấy thứ tài liệu. Trải qua thương nghị cuối cùng dùng một viên Duyên Thọ Đan đổi lấy năm khối thượng phẩm linh thạch cùng hai ba dạng tài liệu quý hiếm còn có một khối Kim ô Thiết luyện chế Pháp Bảo đỉnh cấp. Kết quả giao dịch này để cho Dương Phàm cảm thấy thỏa mãn thậm chí vượt qua tưởng tượng. Sau đó còn có hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng cần Duyên Thọ Đan. Dương Phàm tỏ vẻ tiếc nuối nói:

- Một viên Duyên Thọ Đan cuối cùng ta phải lưu lại cho Quan tiền bối.

Hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ còn có mấy trăm năm thọ nguyên, cũng không bắt buộc, thoáng thất vọng rời đi.

- Một viên Duyên Thọ Đan cuối cùng sẽ đưa cho Quan tiền bối đây.

Dương Phàm mặt đầy ý cười trực tiếp đưa Duyên Thọ Đan cho Quan Tùng. Quan Tùng có chút ngại ngùng, cuối cùng lấy ra hai khối tài liệu luyện khí thượng đẳng đưa cho Dương Phàm. Cứ thế Dương Phàm chiếm được Kim ô Thiết ba dạng tài liệu luyện chế Pháp Bảo đỉnh cấp. Hắn suy xét sau khi hoàn thiện tài liệu có thể tiến một bước tiến hành ngưng luyện thăng cấp Ma Hoàng Kiếm. Ba viên Duyên Thọ Đan để cho Dương Phàm thu hoạch không thấp, kỳ thật hắn còn mấy chục viên Duyên Thọ Đan nhưng không dám bại lộ dẫn tới họa sát thân. Mấy ngày sau đó, Dương Phàm lại giao dịch một ít tài liệu, tài liệu Cực Âm Cực Dương Đan đã tìm đủ. Hắn chỉnh lý vật phẩm trên đài thủy tinh dự định mua sắm ở đây, xem có thứ gì làm mình động tâm không.

Nhưng mà ngay lúc chỉnh lý vật phẩm tài liệu trong lòng hắn sinh cảm ứng nhìn về phía cửa vào đại điện.

Vào lúc này, bốn năm tu sĩ Nho môn đang đi ra ngoài, trong đó một bóng hình yếu diệu như thi như họa làm cho trong lòng Dương Phàm chấn động.

- Thi Dao!

Dương Phàm kinh hô một tiếng.

367. Chương 371: Cố Nhân Bắc Tần

Dương Phàm vừa thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc, tâm thần đại chấn. Nàng làm sao cũng đi tới Thiên cầm Nội Hải?

Dương Phàm thất kinh thoáng thất thố, trong lòng không biết nên vui hay buồn. Nhưng mà ngay khi hắn chuyển mắt, mấy tu sĩ Nho môn đã biến mất khỏi tầm mắt Dương Phàm. Đi qua cửa ra vào đại điện hoa lệ sẽ được truyền tống ra ngoài, về phần truyền tống đi nơi này, Dương Phàm khó có thể đoán được.

”Chẳng lẽ là ta gặp ảo giác?”

Dương Phàm có một cảm giác không quá xác định. Thi Dao làm người ta quen thuộc nhất là loại khí tức gần bùn không nhem, như thi như họa, trong đoan trang ôn nhu không thiếu lãng mạn ngây thơ. Loại khí tức này, trên người Nam Cung ức Tuyết mấy ngàn trước cũng từng có, nhưng có khác biệt nhất định. Nếu như khí tức bóng lưng nữ tử vừa rồi đúng là Đặng Thi Dao, như vậy nàng làm sao tới nơi này từ Bắc Tần xa mấy trăm vạn dặm.

Sử dụng cổ truyền tống trận?

Thế nhưng cổ truyền tổng trận cần chín khối thượng phẩm linh thạch. Kim Đan bậc cao bình thường cũng không có vốn liếng đó.

Chẳng lẽ là hôm đó

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến một khả năng!

”Chỉ cần khảm chín khối thượng phẩm linh thạch vào là có thể khởi động truyền tổng trận, một lần có thể truyền tổng được ba người. Chẳng qua theo lịch sử vạn năm qua phàm là tu sĩ bước vào truyền tổng trận này, cũng không có ai trở về. Thi Dao suy đoán đây là một truyền tổng trận đơn hướng, nếu như muối có thể thông hiểu trận pháp này, tiến vào vùng đất thượng cổ, hẳn có thể nối tiếp trận này, trở về Bắc Tần.”

Lời Thi Dao nói hiện ra trong đầu Dương Phàm.

Một lần có thể truyền tổng ba người!

Dương Phàm đột nhiên tìm được chi tiết mình đã quên. Chín khối thượng phẩm linh thạch khởi động truyền tổng trận, năng lượng ẩn chứa trong đó có thể truyền tổng ba người. Nếu như Thi Dao cũng tới Thiên cầm Nội Hải như vậy khẳng định ngày đó cũng theo sau Dương Phàm. ”đi nhờ xe” của hắn.

”Lấy cá tính chấp nhất của nàng, rất có khả năng sẽ đuổi theo tới đây.” Sắc mặt Dương Phàm âm tình bất định.

Xoạt!

Hắn vung tay áo thu lại tất cả vật phẩm trên bàn sau đó phóng như bay về phía ngoài đại điện. Cửa ra vào đại điện kỳ thật là một truyền tổng trận xác định khoảng cách ngắn có bốn phương hướng để lựa chọn cần để phí giao dịch một khối linh thạch mới có thể khởi động trận pháp. Đây cũng là một loại thủ đoạn thu lợi nhuận của nơi này. Dương Phàm tùy tiện chọn một hướng, thân hình chợt lóe liền biến mất.

- Tiểu tử này có chuyện gì vậy, sao mà gấp như thế.

Thanh Long hộ pháp có vẻ khó hiểu liếc nhìn Dương Phàm.

Quan Tùg lại có vẻ khó trách nói:

- Vừa rồi hắn hô lên hiển nhiên là tên một nữ tử, hẳn là người hắn theo đuổi.

- Ôi. thật không hiểu nhân loại các ngươi, thọ nguyên có hạn không cần rắc rối như vậy chứ.

Thanh Long hộ pháp nghi hoặc nói lại chợt vẻ mặt hèn mọn nói:

- Nếu là nữ nhân ta muốn liền trực tiếp bắt về quy phủ hưởng thụ!

Lại nói Dương Phàm xuất hiện ở ngoài một đình đài cũ nát mở ra thần thức không bắt được bóng người mấy tu sĩ Nho môn kia. Hiển nhiên, những người vừa gặp đã đi ra từ một hướng khác.

Nghĩ vậy, Dương Phàm lại tiến vào đình đài cũ nát bóng người biến mất một lần nữa trở lại đại điện. Sau đó hắn lại lấy ra một khối linh thạch, truyền tổng một hướng khác.

Xoạt!

Dương Phàm biến mất lần nữa. Thấy cảnh này, Thanh Long hộ pháp kinh ngạc. Quan Tùg lại khẽ mỉm cười.

Lần thứ hai truyền tổng ra ngoài, cũng là một nhà tranh cũ nát.

- Lần này tới Tử Thiên Điện, mấy thứ tài liệu đều đã giao dịch xong chỉ là giá có chút hơi cao. Người vừa rồi hẳn là Nguyên Anh bậc cao ta không dám trả giá với hắn.

Giọng một nam tử truyền tới từ cách đó không xa. Hơn nữa cùng lúc Dương Phàm cảm nhận được bốn cỗ khí tức Nho môn trong lòng vui vẻ, tìm đúng chỗ rồi. Hắn tập trung nhìn vào cách nhà tranh không xa, có bốn năm tu sĩ Nho môn, ba nam hai nữ, đều có tu vi Kim Đan. Trong đó một lão giả lớn tuổi chính là lại còn là tu vi Kim Đan đại tu sĩ. Ánh mắt Dương Phàm thoáng cái dừng lại trên một nữ tử diễm nhiên như tranh, chỉ lộ ra nửa bên mặt dung nhan thanh nhã gần bùn không nhiễm.

- Đặng sư muội. lần này muội may mắn nhất, mấy thứ tài liệu đều giao dịch được hơn nữa giá giao dịch cũng không bị thiệt.

Trong đó một nam tử áo lam Kim Đan trung kỳ cười nói.

Đặng sư muội kia vuốt cằm mỉm cười:

- Tử Thiên Điện danh bất hư truyền, mục đích Thi Dao lần này đã đạt được.

- Đúng vậy, thật vất vả xuống núi một chuyến sư tôn nghiêm khắc như vậy, lần sau đi ra đã không biết năm nào tháng nào nữa.

Một nữ tử vô cùng xinh đẹp oán giận nói.

Dương Phàm nghe bọn họ nói chuyện với nhau ánh mắt tĩnh lặng nhìn Thi Dao không hề lên tiếng. Nhiều năm không gặp Đặng Thi Dao cũng thăng cấp Kim Đan thậm chí tu vi đã tới gần cảnh giới trung kỳ. Điểm này Dương Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ. Hắn biết rõ thiên phú Đặng Thi Dao còn mạnh hơn một bậc so với hạng ba đại tân tú. Đặng Thi Dao vẫn điềm nhiên như trước, giữa hàng mi có một cổ u buồn nhàn nhạt như tranh, cũng vẫn tự thân thanh cao lãnh mạn quật cường. Nàng ở trong bốn người, dung nhan khí chất vượt xa một bậc, nam tử áo lam nói chuyện với nàng đều lấy lòng khác thường, trong ánh mắt có vài phần si mê. Có thể là cảm giác được gì Đặng Thi Dao đột nhiên nghiêng người, nhìn về một phương hướng.

Nhưng mà phương hướng kia lại không có gì cả. Không biết xuất phát từ tâm lý gì. Dương Phàm đột nhiên ẩn thân Đặng Thi Dao cũng không thấy được hắn. Trong mắt Đặng Thi Dao hiện một tia mê man. Tu sĩ Kim Đan lớn tuổi nhìn thấy động tác Đặng Thi Dao. cũng liếc nhìn phương hướng chỗ Dương Phàm. trong mắt lóe lên.

- Các hạ vừa rồi lúc người truyền tống ra, lão phu đã thấy được cần gì phải trốn trốn tránh tránh?

Lão giả nho bào lớn tuổi lớn tiếng nói.

- Ha ha người cũng không có thấy được ta, Dương Phàm đứng ở đó cười dài nói.

Lão giả nho bào tuy là Kim Đan đại tu sĩ nhưng Dương Phàm toàn lực ẩn nấp lão cũng khó mà phát hiện. Chỉ là khi Dương Phàm mới xuất hiện, lão giả nho bào liền cảm ứng được thể nhưng không hề lưu ý. Thông qua động tác Đặng Thi Dao lão mới làm ra phán đoán. Bởi vì người truyền tống ra sẽ không thể biến mất vào hư không, chỉ có một khả năng là người kia đã ẩn nấp. Lão giả nho bào biến sắc nhưng chợt cười vang nói:

- Thuật ẩn nấp của các hạ rất cao minh cũng rất tự tin, chẳng hay người nghe trộm mấy người chúng ta nói chuyện là có mục đích gì?

- Nếu có mục đích chỉ bảo gì có thể quang minh chính đại tham khảo cùng chúng ta.

Đặng Thi Dao nghe được giọng nói của Dương Phàm thân thể cứng đờ trong mắt phượng xẹt một tia kinh dị nhìn chằm chằm phương hướng kia đồng thời có phần mê man. Dương Phàm trầm mặc không nói nhìn phương dung xinh đẹp của Đặng Thi Dao lúc này lại có chút không muốn gặp mặt.

- Là huynh.

Đặng Thi Dao giọng thoảng run run truyền đến đôi mắt yêu hận giao hòa lại lộ ra vài phần chờ mong mừng rỡ.

- Thi Dao vẫn luôn tốt chứ. Không ngờ tới ở Thiên cầm Nội Hải còn có thể gặp lại được nàng.

Dương Phàm vẫn ẩn thân như trước, trong lòng bồi hồi không chắc vừa hy vọng gặp mặt Đặng Thi Dao rồi lại có chút muốn lui bước.

- Là huynh, thật là huynh!

Đặng Thi Dao kinh hô ánh mắt như tranh thoảng hồng lên lóe ra lệ quang trong suốt.

- Đặng sư muội. hẳn là ai?

Thanh niên áo lam bên cạnh Đặng Thi Dao thấy thần thái sư muội như vậy, sắc mặt thật không dễ coi. về mặt địch ý nhìn hướng nhà tranh.

- Dương đại ca, vì sao huynh lại không muốn hiện thân?

Thân thể mềm mại nhu nhược không xương Đặng Thi Dao khẽ run lên duyên dáng động lòng người.

- Gặp mặt thì có thể thế nào? Lẽ nào Thi Dao còn muốn nghe ta giải thích?

Dương Phàm cười tự giễu trên người chợt lóe linh quang, lộ ra hình dáng. Đặng Thi Dao gắt gao nhìn vào hần răng ngọc cắn chặt:

- Huynh lợi dụng ta hiện giờ đã đạt được mục đích chẳng lẽ không thể cho ta một công đạo?

- Công đạo?

Dương Phàm nao nao:

- Lúc ở Triệu quốc không phải ta đã công đạo rồi sao?

Đặng Thi Dao nghe lời thân, thân thể mềm mại nhoáng lên. lung lay muốn ngã thương tâm muốn chết.

- Sư muội! Sư muội!

Thanh niên áo lam vội đỡ lấy Đặng Thi Dao tức giận nói với Dương Phàm:

- Rất cuộc người đã làm chuyện gì xin lỗi sư muội.

- Dương Phàm muội muốn nói chuyện riêng với huynh.

Đặng Thi Dao cương chế bi thống trong lòng mặt cười đột nhiên một mảnh lạnh lùng.

- Đây

Dương Phàm có chút do dự tuy rằng hần cũng yêu thích có cảm tình với Đặng Thi Dao nhưng vì Vân Vũ Tịch chỉ còn có thể nhịn đau cắt đứt tơ tình.

- Huynh còn muốn quay về Bắc Tần?

Đặng Thi Dao đột nhiên nói.

Dương Phàm thần sắc biến đổi:

- Muội còn phương pháp quay về Bắc Tần?

Hần đột nhiên hồi tưởng lại Đặng Thi Dao đã từng nói:

”Đây là truyền tống trận thượng cổ, Thi Dao nghiên cứu nó nhiều năm nhưng chỉ có thể tìm hiểu bốn năm phần huyền ảo. Nếu như có thể cho ta thêm vài chục năm có thể bố trí lại một lần nữa.”

Đặng Thi Dao là kỳ tài trận pháp, nghiên cứu cổ truyền tống trận nhiều năm nàng thật có thể xây dựng lại một truyền tống trận trở về Bắc Tần.

- Được. ta đáp ứng muội.

Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao bay tới một chỗ không người.

Dương Phàm nhẹ nhàng khoát tay, bố trí cấm chế nhàn nhạt nói:

- Muội có gì cứ yên tâm nói trong vòng Kim Đan bậc cao không có khả năng nghe được.

- Dương đại ca, Thi Dao hỏi huynh một lần cuối cùng lúc ở cổ chiến trường, huynh nói với ta là thật tình?

Đặng Thi Dao đôi mắt lóe sáng lệ quang, trong lời nói có phần quả quyết.

- Làm giả thành thật.

Dương Phàm đáp.

- Nói như thế có nghĩa là thật tình.

Đặng Thi Dao thần sắc hiện một tia mừng rỡ chợt lại thấp giọng khóc nói:

- Như vậy chúng ta gặp lại ở Thiên cầm Nội Hải cũng coi như duyên phận đã định trước, vì sao huynh không muốn bỏ đi trở ngại chứ?

Dương Phàm cảm thấy bất ngờ trong lòng không khỏi đau xót:

- Thi Dao? Muội lại chịu tha thứ cho ta còn muốn trở lại cạnh ta sao?

- Chỉ cần Dương đại ca thật lòng!

Đặng Thi Dao mặt cười nhiễm một tầng mây đỏ mỏng manh đó là một vẻ đẹp tình thơ ý hoa cổ điển ngưng ngừng vừa muốn lại thôi.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Thế nhưng, ta lại không thể!

- Không thể. vì sao?

Đặng Thi Dao có vẻ khó hiểu:

- Thi Dao cũng đã tha thứ cho huynh, vì sao huynh lại không thể?

- Bởi vì ta không thể tha thứ cho chính mình.

Dương Phàm hít sâu một hơi đột nhiên hắt mở tay ra, một chiếc sáo ngọc tinh xảo mà không mất vẻ cổ xưa xuất hiện trước mắt.

- Muội là truyền nhân Nho môn xem đây là cái gì?

Dương Phàm hỏi.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch! Chí bảo nhạc khí Nho môn!

Đặng Thi Dao kinh hô ánh mắt sáng lộ ra một tia kỳ dị. vội hỏi:

- Huynh làm sao có được vật này?

- Vào khoảng mười năm trước, ta quen biết với nàng, đây là tín vật đính ước nàng ấy tặng cho ta!

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch tín vật đính ước

Đặng Thi Dao cảm giác sét đánh giữa trời quang, trước mắt tối sầm thân thể mềm nhũn liền bất tỉnh nhân sự.

368. Chương 372: Thái Thượng Vong Tình Quyết

- Thi Dao!

Dương Phàm sắc mặt đại biến kinh hô một tiếng, dưới tình thế cấp bách đưa tay ôm lấy nàng. Vừa rồi hắn sợ dĩ do dự không muốn gặp mặt chính là vì sợ đối phương thương tâm. Nhưng Dương Phàm vẫn không nghĩ tới, chuyện này lại đã kích Thi Dao to lớn như vậy, sau khi biết được sự thật Đặng Thi Dao thương tâm muốn chết trực tiếp ngắt đi.

- Không tốt. Đặng sư muội!

Thanh niên áo lam quát to một tiếng, vài tên tu sĩ Kim Đan của Nho môn phản ứng lại vội vàng vọt tới.

- Mau buông sư muội ra. Người rốt cục làm gì với nàng!

Thanh niên áo lam rút gào một cỗ hao nhiên chính khí từ trên người dâng lên ép về hướng Dương Phàm.

Bá! Vèo -

Lão già nho bào tu vi đã tới Kim Đan Hậu Kỳ trở lên thân hình chợt lóe trong nháy mắt nhoáng tới trước mặt Dương Phàm ánh mắt sáng quắc nói:

- Buông Đặng sư muội. Nếu không, cho dù liều mạng trái với phép quy Thiên Nho Đảo lão phu cũng sẽ động thủ với người.

Đồng thời, một cỗ khí càng thêm tinh khiết mênh mông cuộn cuộn từ trên người lão già nho bào truyền đến mang đến cho Dương Phàm áp lực không nhỏ.

Vèo vèo vèo!

Ba tu sĩ Kim Đan của Nho môn khác lục tục bay đến. vây quanh Dương Phàm.

- Các người yên tâm ta sẽ không thương tổn nàng.

Dương Phàm khẽ thở dài. Trong vòng vây của bốn tu sĩ Kim Đan hắn không có một tia kinh hoảng, chỉ là trên mặt có vài phần hổ thẹn cùng đau xót. Đồng thời hắn nâng một tay lên khoát lên trán Đặng Thi Dao nhẹ nhàng điểm hai cái.

- Ta

Đặng Thi Dao bỗng nhiên tỉnh lại cái nhìn đầu tiên trông thấy Dương Phàm lập tức giẫy khởi tay hắn thân thể mềm mại run rẩy, lung lay muốn ngã. Dương Phàm muốn đỡ nàng lại bị đẩy ra. Nàng chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Dương Phàm trong nháy mắt lệ quang trong mắt cạn khô:

- Người đi đi! Đừng tới tìm ta nữa cũng đừng mơ trở về Bắc Tần. Lần sau nếu gặp lại chớ trách ta hạ thủ vô tình.

Giọng nói của nàng càng ngày càng lạnh băng, hai chữ "vô tình" cuối cùng lạnh băng như nhập vào cốt tủy. Đặng Thi Dao kiên quyết xoay người, trong mắt phượng một mảnh lạnh lùng. chân đạp một đạo hào quang màu trắng, trong chớp mắt bay vụt phía chân trời.

- Đặng sư muội!

Thanh niên áo lam kinh hô một tiếng, lập tức đuổi theo.

- Lam Vũ, người trông chừng sư muội đừng để nàng làm chuyện điên rồ.

Lão già nho bào truyền âm với thanh niên áo lam. Chợt ánh mắt hắn như kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Nếu người đã vô tình với nàng coi như từ nay về sau chấm dứt. Ngày sau đừng nên tới Tam Hiền Môn tìm Đặng sư muội.

- Tam Hiền Môn?

Dương Phàm hơi hơi giật mình. Mấy ngày trước hắn nghe Từ Lập nói qua đại cục Thiên Cầm Nội Hải. Tam Hiền Môn này là môn phái gần với Thánh Nho môn trong Nho mô cũng tính là một đại phái hạng nhất trong Thiên Cầm Nội Hải.

- Được. Thi Dao có thể gia nhập Tam Hiền Môn ta cũng yên tâm.

Dương Phàm khẽ thở phào một hơi. Nói rồi, hắn liền chuẩn bị rời đi.

- Chờ một chút.

Nữ tu xinh đẹp nho nhã bên cạnh lão già hô gọi Dương Phàm.

- Cô nương có gì chỉ bảo?

Dương Phàm hỏi.

- Vừa rồi ta thấy người và Thi Dao lên đàm luận lấy ra một cây sáo ngọc

Nữ tu xinh đẹp nho nhã bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Người là nói. Thất Hương Ngọc Hồn Địch?

Dương Phàm bội phục ánh mắt nữ tu Nho môn này.

- Thật sự là Thất Hương Ngọc Hồn Địch!

Vị nữ tu Nho môn ngạc nhiên vui mừng đan xen khó hiểu hỏi:

- Đây là nhạc khí báu vật Nho môn vì sao ở trong tay một nam tử như ngươi? Ta còn tưởng rằng ngươi muốn đem nó tặng Thi Dao.

- Không. Đây là một vị hồng nhan tri kỷ của Dương mỗ tặng.

Dương Phàm cũng nói thật.

Nữ tu Nho môn kia tỉnh ngộ, dịch ý trong mắt bớt vài phần:

- Thì ra là chà bất kỳ nữ tử nào yêu thích nhạc lý đều không thể ngăn cản được lực hấp dẫn của Thất Hương Ngọc Hồn Địch. Hơn nữa, chủ nhân của nó đều là kỳ nữ tử trên thế gian. Nàng kia đem vật này tặng ngươi, có thể thấy được tình nghĩa cùng dụng tâm.

Dương Phàm gật đầu:

- Ngươi hiểu được là tốt rồi. Hy vọng sau khi trở về, có thể giảng giải cho nàng một chút.

- Ôi! Truyền thuyết có liên quan Thất Hương Ngọc Hồn Địch, tu sĩ Nho đạo ai mà chẳng biết. Chính bởi vì như thế nàng tự biết hy vọng nhỏ bé mới đau xót muốn chết như thế.

Dương Phàm tán gẫu với nữ tu Nho môn này vài câu sau đó cáo từ rời đi.

Nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi nữ tu Nho môn kia khẽ thở dài:

- Đáng tiếc! Thất Hương Ngọc Hồn Địch lại rơi vào trong tay một nam tử ngoài Nho môn.

Trong mắt lão già nho bào lóe thần quang:

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch chính là Thánh vật Nho đạo sao có thể cho phép người ngoài nhúng chàm. Vật ấy lý nên thuộc sở hữu Nho đạo. Sau khi trở về, chúng ta lập tức báo trưởng lão tông môn.

- Đặng sư muội là thiên tài vài trăm năm khó gặp của Tam Hiền Môn ta là kỳ nữ tử duy nhất có thể tranh phong cùng Nam Cung ức Tuyết trưởng lão tông môn gửi gắm rất nhiều hy vọng lớn lao với nàng. Tiểu tử vừa rồi tuyệt tình như thế đối với nàng mà nói cũng khó không phải chuyện tốt!

- Chỉ giáo cho?

Nữ tu Nho môn không hiểu chút nào. Lão già nho bào hạ giọng nói:

- Đây là một bí mật. Đặng sư muội chính là Thanh Hà Ngọc Thể có thể tu luyện mật điển vô thượng truyền thừa từ thượng cổ tới nay của Tam Hiền Môn - Thái Thượng Vong Tinh Quyết! Nếu muốn tu luyện mật điển vô thượng này, chẳng những cần thể chất đặc thù cùng thiên phú siêu nhân còn cần một trái tim công chính vô tư nhất định phải làm được vô tình, vong tình.

- Ôi! Vậy đối với sư muội mà nói rất tàn nhẫn.

Biết được tình hình thực tế như vậy, nữ tu Nho môn mặt hoa biến sắc.

Dương Phàm mang theo một tia mắt mát mát cùng đau xót

- Ngươi đã trở lại. Lão phu chính chuẩn bị đi tầng hai, tầng ba xem xem.

Quan Tùng cười nói.

- Tầng hai, tầng ba?

Dương Phàm nao nao. Đến đây đã nhiều ngày, hắn chỉ ở tại tầng một, chưa đi tới nơi khác.

- Đúng vậy. Tử Thiên Điện chia làm ba tầng. Tầng một chủ yếu giao dịch linh đan, linh dược cùng ngọc giản công pháp. Tầng hai là các loại tài liệu, tầng ba chuyên môn giáo dịch Pháp Bảo cùng đạo cụ khác.

Quan Tùng giải thích.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi khó trách tại trước đó hắn chưa từng gặp đám người Đặng Thi Dao.

- Tiền bối. Tài liệu ta cần thiết cơ bản đã gom đủ muốn đi dạo quanh các nơi xem có gì cần thiết hay không.

Dương Phàm liền cùng Quan Tùng tạm thời chia tay, bắt đầu đi dạo trong Tử Thiên Điện. Chỉ chốc lát hắn đi tới tầng hai, ở đây thấy được tài liệu thiên kỳ bách quái. Có một số tài liệu nơi này dồi dào khắp Bắc Tàn gần như không có. Dương Phàm nhìn đến mức động tâm đều mua lại một chút bao gồm tài liệu luyện đan, luyện khí. Theo sau hắn lại nhìn trúng hai loại tài liệu quý báu luyện khí Pháp bảo đỉnh cấp tiêu tốn một cái giá nhất mua lại. Thời gian qua đi từng chút Dương Phàm ở Tử Thiên Điện tổng cộng bốn, năm ngày, phàm là tài liệu cần thiết đều mua một ít. Trong đó bao gồm cả tài liệu và độc vật luyện chế độc tề.

Lúc này Dương Phàm đã bắt đầu sinh ra ý muốn rời đi.

- Người đợi thêm một ngày, lão phu còn có một loại đồ vật chưa giao dịch. Chờ sau khi xong, ta lại mang người đến những nơi khác trên Thiên Nho Đảo để mở rộng nhân giới.

Dương Phàm đành phải gật đầu. Mấy ngày này hắn ở Tử Thiên Điện cũng kết giao vài người, phần lớn là cường giả Kim Đan. Bậc cao Nguyên Anh cũng có, lúc trước lão già tóc trắng xóa giao dịch Duyên Thọ Đan với hắn. Dương Phàm cũng làm quen cùng lão. Lão già Nguyên Anh này họ Cổ sống hơn 900 tuổi, tu vi tới gần Nguyên Anh Trung Kỳ, hắn là tương đương với Đại trưởng lão họ Diệp của Thiên Nhạc Viên. Khi đề cập đến mình là trưởng lão Thiên Nhạc Viên, lão già đầu bạc họ Cổ kinh dị nói:

- Diệp đạo hữu là người quen cũ của ta có chút giao tình.

Đều là lão quái Nguyên Anh sống đến ngàn năm quen biết lẫn nhau cũng là bình thường. Lão già đầu bạc họ Cổ thở dài:

- Diệp đạo hữu so với ta còn hơn gần trăm tuổi, hắn hẳn là sống khoảng ngàn năm. Thọ nguyên ngàn năm đây gần như cực hạn của tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ.

- Ngàn năm chính là cực hạn?

Dương Phàm có chút khó hiểu.

- Tu sĩ Nguyên Anh KỶ đại khái có khoảng thọ nguyên một ngàn đến một ngàn năm trăm năm. Một ngàn năm là đối với tu sĩ sơ kỳ. Đương nhiên, nếu là đối với tu sĩ tu luyện công pháp hệ Mộc nào đó thọ nguyên so với cùng cấp phải nhiều hơn khoảng một, hai trăm năm. Nếu là trong thời gian ngàn năm trên người có bệnh ngấm vậy thì điều đó không đúng nữa.

Lão già đầu bạc họ Cổ giải thích.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm cũng hiểu được. Đại nạn thọ nguyên khiến vô số tu sĩ hóa thành cát bụi trong đó lại không thiếu những người đại thần thông. Nếu có đủ thọ nguyên cho dù thiên phú không tính là nghịch thiên, bất kỳ tu sĩ nào cũng có hy vọng ổn định Kim Đan, Nguyên Anh thậm chí là cảnh giới càng cao. Dương Phàm không khỏi cảm thấy may mắn. Lúc hắn bắt đầu tu luyện Tiên Hồng Quyết, thọ nguyên gấp hai cùng cấp. Nhưng mà từ khi bước vào uẩn Chủng Kỳ trong cơ thể có mộc Sinh Mệnh Lục Chủng, thể chất cường đại có thể sánh với yêu thú, về phần thọ nguyên của mình có bao nhiêu. Dương Phàm đại khái hơn tu sĩ cùng cấp mấy lần thậm chí là hơn chục lần. Có lẽ, thọ nguyên của hắn có thể sánh ngang với yêu thú. Dựa theo thọ nguyên khoảng năm trăm năm của Kim Đan Dương Phàm ít nhất có mấy ngàn năm thọ nguyên. Điều này nếu để tu sĩ khác biết chỉ sợ sẽ ao ước ghen tị. Từ sau khi bước vào uẩn Chủng Kỳ, Dương Phàm dĩ nhiên đột phá cực hạn của tu sĩ nhân loại bình thường.

- Thọ nguyên của ta tuy nhiều, nhưng nhất định phải tăng nhanh thời gian tu luyện, bằng không chờ ta trở về Bắc Tàn thân nhân, bằng hữu, lão sư, đệ tử đều đã chết đi vậy thì còn ý nghĩa gì?

Dương Phàm thầm than trong lòng.

- Ta phải tranh thủ luyện chế ra Duyên Thọ Đan trung phẩm, ít nhất có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm. Sau khi trở về Bắc Tàn cho thân nhân, bằng hữu của ta sử dụng.

Dương Phàm lại trầm nghĩ.

Tu luyện Tiên Hồng Quyết, Dương Phàm nắm giữ sinh mệnh tự nhiên. Khai Quang Tịnh Thế Diễm có thể cướp đoạt sinh mệnh thọ nguyên của sinh linh khiến mọi thứ héo rữa hoặc bị tinh lọc. Lúc trước ở quảng trường Cửu u, Khai Quang Tịnh Thế Diễm nháy mắt cướp đoạt hai mươi năm thọ nguyên của Sở Vân Hàn.

- Hiện tại ta tu luyện đến bậc cao thực lực cường đại hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Không biết Khai Quang Tịnh Thế Diễm này có uy lực như thế nào.

Dương Phàm không khỏi có chút chờ mong. Nhưng là loại át chủ bài sát thủ giả này hẳn sẽ không dễ dàng sử dụng. Ngày sau nếu gặp được cường giả thọ nguyên sắp hết nếu đánh không lại, có thể dùng điều này để uy hiếp. Chính khi Dương Phàm đi dạo quanh Tử Thiên Điện cũng kết bạn với vài vị đạo hữu bậc cao. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy được một cỗ hàn ý không tên, trong lòng rung mình một cái. Cảm quan của Dương Phàm cường đại chỉ thiếu một bước có thể dung nhập thiên địa. Bất kỳ một ý niệm ác ý nào đối với hắn chỉ cần ở gần đó đều không tránh được cảm quan linh mãnh của hắn.

- Đây là

Dương Phàm lập tức triển khai Toàn Tri Cảm Quan. Rất nhanh, hắn tìm được nơi phát ra cỗ hàn ý kia. Trong một góc của Tử Thiên Điện này, một lão già khô gầy âm trầm đang lạnh lùng thoảng nhìn trên người Dương Phàm.

- Âm Hồn thượng nhân!

Trong lòng Dương Phàm sinh ra cảnh báo đồng thời cũng cảm nhận được một nguy cơ.

369. Chương 373: Xóa Bỏ Tai Họa Ngâm!

Dương Phàm thực bị dọa cho hoảng sợ, bị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhìn chăm chú vào mình ai cũng phải kinh hãi run sợ. Huống chi nghe Quan Tùng nói Âm Hồn thượng nhân này chính là cường giả Quý Thi Đạo, là người lòng dạ độc ác. Trước đó Âm Hồn thượng nhân này muốn dẫn Dương Phàm tới động phủ của hắn giao dịch lại bị từ chối. Cuối cùng tuy rằng vẫn giao dịch được Duyên Thọ Đan nhưng dường như Âm Hồn thượng nhân vẫn còn chưa chịu. Dù sao Dương Phàm cũng chỉ là một cường giả cấp bậc Kim Đan trong tay lại có được vật quý hiếm Duyên Thọ Đan đương nhiên sẽ khiến người ta chú ý. Ngay cả hắn đã cố sức hạ thấp chỉ xuất ra ba viên Duyên Thọ Đan, thậm chí chưa từng để lộ ra vật phẩm cao cấp gì khác nhưng vẫn còn bị người ta chú ý.

Sau khi biết được tình huống như thế, Dương Phàm vừa mới bắt đầu có chút tâm thần bất an. Nhưng hắn nghĩ lại, Thiên Nho Đảo này là địa bàn cường đại biết bao cao nhân ẩn phía sau thậm chí có thể bằng vào thực lực bản thân khiến pháp ước liên minh Thiên cầm Nội Hải phải phá lệ ngay cả cường giả đáng sợ như Tam Sát Nam Đế đi vào Thiên Nho Đảo cũng không dám giết người, huống chi là một Nguyên Anh bình thường. Nghĩ đến đây Dương Phàm hơi trấn định lại, nhưng cũng vô tình kết giao được bạn tốt nên liền tìm tới Quan Tùng.

- Quan tiền bối! Các loại tài liệu của ta đều đã giao dịch xong rồi

Dương Phàm hướng tới hai ông cháu người này chào hỏi.

- Đại ca ca! Mọi người gia gia cũng sắp xong rồi.

Quan Tú Dao chớp đôi mắt thanh tú sáng ngời kéo một bên tay Dương Phàm nói.

- Dương được sự chờ chút! Ta cùng với Thanh Long hộ pháp còn có một vật cần giao dịch

Quan Tùng cười nói với Dương Phàm một câu. Cùng đứng chung một chỗ với đám người Quan Tùng khí tức âm lãnh và ác ý từ Âm Hồn thượng nhân kia lập tức tiêu tán. Thực hiển nhiên, đối mặt với Nguyên Anh lão quái đồng cấp bậc Âm Hồn thượng nhân kia còn có lòng kiêng kỵ. Lúc này, Dương Phàm phát hiện Quan Tùng cùng Thanh Long hộ pháp đang giao dịch khối Lôi Tinh Thạch.

- Không được! Năm khối linh thạch thượng phẩm cộng thêm hai kiện Pháp bảo trung phẩm một viên hồn ngọc chân linh châu không thể thiếu thứ nào

Quan Tùg nói với vẻ mặt kiên quyết

- Ôi! Quan đạo hữu! Năm khối linh thạch thượng phẩm thêm một kiện Pháp bảo trung phẩm cùng Hồn ngọc chân linh châu, lấy giá cả này, cho dù đổi hai khối Lôi Tinh Thạch cũng dư rồi.

Thanh Long hộ pháp nói với bộ dáng vô cùng bất mãn. Dương Phàm ở một bên cười thầm không nghĩ tới giữa bậc cao Nguyên Anh cùng bậc cao yêu thú biến hóa hình này, lại còn xuất hiện tình cảnh kỳ kèo trả giá như phạm nhân đi chợ như vậy.

- Hai người bọn họ đã kỳ kèo tại đây hai canh giờ rồi

Quan Tú Dao dường như cũng thấy nhàm chán liền kéo tay Dương Phàm nói chuyện. Dương Phàm sau khi biết tình hình, không khỏi cười thầm. Tuy nhiên hắn cũng nhìn ra được Thanh Long hộ pháp kia cần luyện chế Pháp bảo phi hành Lôi Vũ Sí vô cùng hiếm thấy rất cần Lôi Tinh Thạch. Mà Quan Tùg đúng là nhìn trúng điểm ấy, nên muốn bắt chẹt yêu thú biến hóa bậc cao này.

Nhưng mà Thanh Long hộ pháp này thân là Thông Linh Thử biến hóa kỳ, cũng là cáo già đâu có dễ dàng chịu lép vế?

Vì thế hai người này tiến hành một màn kỳ kèo giá cả trước nay chưa từng có. Ngay thời điểm Dương Phàm đứng nói chuyện cùng Quan Tú Dao. Âm Hồn thượng nhân kia đứng trong một góc. nhú mào, ánh mắt lóe lên một tia dị sắc: "Tiểu tử này như thế nào quen biết với Quan Tùg, kiểu dáng xem ra còn quan hệ không đơn giản?"

Tình huống như thế khiến trong lòng hắn sinh ra kiêng kỵ liền hủy bỏ kế hoạch trước đó. Lại đợi một lát giao dịch giữa Quan Tùg và Thanh Long hộ pháp cuối cùng cũng chấm dứt. Âm Hồn thượng nhân thấy vậy, vội vàng đi tới gặp Thanh Long hộ pháp, hơi cười nhỉnh nói:

- Thanh Long hộ pháp! Tên tiểu tử giao dịch Duyên Thọ Đan vừa rồi, cùng Quan lão nhân là có quan hệ gì vậy?

Vù!

Rời Tử Thiên Điện. Dương Phàm thở ra một hơi dài.

- Ta xem bộ dáng Dương được sư đường như có điều tâm thần bất an thì phải?

Quan Tùg không hổ là lão quái sống gần ngàn năm bản lĩnh quan sát sắc mặt rất giỏi. Dương Phàm vội vàng dùng thần thức truyền âm. nói:

- Quan tiền bối! Là như vậy

- Cái gì!

Quan Tùg hơi đổi sắc mặt, chợt trong mắt lóe sáng:

- Âm Hồn thượng nhân này tính nết vẫn như cũ không chịu sửa đổi lại mưu toan xuống tay với hậu bối thật không biết liêm sỉ, không biết tự trọng.

Bình thường bậc cao Nguyên Anh thân phận ở Tu Tiên giới cao quý biết bao nếu không cừu không oán đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ chủ động xuống tay với hậu bối. Duyên Thọ Đan tuy rằng quý báu. Nguyên Anh bình thường coi như có chút động tâm nhưng cũng không tính là hấp dẫn trí mạng đương nhiên sẽ không tự hạ phẩm giá của mình. Âm Hồn thượng nhân có hành vi như thế chỉ làm cho Nguyên Anh cùng một cấp xem thường.

- Tiền bối! Thời điểm giao dịch Âm Dương Thảo hắn đưa cho ta một cái ngọc phù nói là liên hệ với hắn.

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới điều gì lấy ra một tấm ngọc phù màu đen.

- Ngọc phù?

Quan Tùg nhướng hàng lông mày bảo Dương Phàm đưa cho lão nhìn lại xem.

- Truyền tấn phù? Âm Hồn thượng nhân này thật đúng là không tiếc bỏ vốn ra.

Quan Tùg nói với vẻ mặt trào phúng:

- Một tấm Truyền tẩn phù như vậy, ít nhất cũng có giá hai vạn linh thạch!

Hai vạn linh thạch!

Dương Phàm há to miệng, có chút khó có thể tin.

- Truyền tẩn phù ở Tu Tiên giới thập phần hiếm thấy, bình thường chỉ xuất hiện trong tay tu sĩ bậc cao. Luyện phù sư có thể luyện chế được nó có thể nói là long phượng và sừng lân. Truyền tẩn phù này, ở trong vòng vạn dặm có thể làm được thông suốt kết nối trao đổi, ở trong vòng mười vạn dặm có thể nhắn gửi tin tức ngắn gọn, ở trong vòng một trăm vạn dặm có thể mơ hồ cảm ứng được một tấm Truyền tẩn phù khác.

Quan Tùg giải thích.

- Âm Hồn thượng nhân khẳng khái đưa Truyền tẩn phù trân quý như thế cho ta có thể hẳn đã động tay động chân cái gì trên đó hay không?

Dương Phàm hỏi, hẳn sớm đã có điểm hoài nghi ngọc phù không rõ ràng này.

- Ha ha! Người thực thông minh

Quan Tùg nhìn hẳn một cái tán dương, chợt trên người dâng lên một uy áp kinh người, một tia dao động kỳ dị theo trên tay vọt tới rớt vào trong Truyền tẩn phù kia.

”Rắc rắc!”

Vô hình trung, linh hồn ở trong đó truyền tới một tiếng kêu kinh hãi. Quan Tùg giao lại Truyền tẩn phù bậc cao cho Dương Phàm cười tủm tỉm nói:

- Thực không tệ, người miễn phí thu được một tấm Truyền tẩn phù. Âm Hồn thượng nhân kia mất nhiều hơn được.

Dương Phàm vội vàng tiếp nhận Truyền tẩn phù ẩ ẩ cảm giác được khí tức bất thường phía trên nó đã biến mất. Thực dễ nhận thấy, Quan Tùg đã xóa bỏ dấu vết Âm Hồn thượng nhân động tay chân Truyền tẩn phù này.

- Đa tạ tiền bối!

Dương Phàm vội vàng nói tạ ơn.

- Nhắc tay chút thôi không có gì! Âm Hồn thượng nhân này nổi tiếng xấu ở Thiên Cầm Nội Hải chỉ tiếc lão phu cùng hần tu vi không hơn kém nhau mấy, không thể diệt trừ được người này.

Trong mắt Quan Tùg lóe ra ý chán ghét khinh miệt. Thực hiển nhiên, đều là bậc cao Nguyên Anh nhưng lão rất xem thường Âm Hồn thượng nhân. Tiếp theo mấy ngày, Quan Tùg dẫn Dương Phàm đi mấy chỗ phường thị khác trên Thiên Nho Đảo. Quan Tùg dẫn hẳn đi phường thị đều là cấp bậc cao tăng trở lên trong Thiên Nho Đảo. Trong thời gian này, Dương Phàm cũng giao dịch rất nhiều tài liệu thậm chí ngay cả Khai Linh Thạch bậc cao hiếm thấy cũng thu được vào tay, tất nhiên là vui sướng thỏa mãn. Rốt cục sau thời gian gần nửa tháng ở trên Thiên Nho Đảo. Dương Phàm ngỏ lời cáo từ Quan Tùg.

- Dương được sư! Ta thấy người ngày sau tiền đồ vô lượng! Có thời gian rảnh đến Thiên Khung Thành, gia tộc của lão phu là ở đó

Trước khi đi Quan Tùg vui vẻ đưa ra lời mời Dương Phàm.

- Thiên Khung Thành?

Dương Phàm mắt sáng lên đó chính là một trong bốn đại thành trì thành lũy ở Thiên Cầm Nội Hải địa vị gần với Vĩnh Hằng Đảo. Không nghĩ tới Quan Tùg này còn có lai lịch không tầm thường như thế.

- Văn bối có thời gian nhất định sẽ đến thăm.

Dương Phàm ôm quyền cáo từ. Nhìn theo ông cháu Quan Tùg rời đi, trong lòng Dương Phàm thở một hơi dài. Tuy rằng không thể không thừa nhận lão già Quan Tùg này bình dị dễ gần gũi nhưng mà Tu Tiên giới

hết thấy lấy thực lực làm căn bản. Quan Tùng giao hữu khắp thiên hạ nhưng giao hữu cũng là phải nhìn xem thực lực hoặc tiềm lực của đối phương. Quan Tùng mắt sáng như đuốc, lịch duyệt phong phú đúng là đã nhìn ra tiềm lực thật lớn của Dương Phàm. Hiện tại tu vi của Dương Phàm mặc dù không lọt vào mắt Nguyên Anh Kỳ lão quái, nhưng hãn tuổi còn nhỏ, tiềm lực thật lớn sau một thời gian thành tựu của hãn không thể đo lường được.

Sau khi từ biệt Quan Tùng Dương Phàm lập tức thông qua ngọc phù gia tộc, triệu tập tu sĩ gia tộc đang ở trên Thiên Nho Đảo. Thời gian giao dịch nửa tháng sắp hết cũng nên trở về Thiên Nhạc Viên rồi

Dương Phàm rất nhanh rời Thiên Nho Đảo bay ra hướng hải vực. Vừa về đến Thiên Nhạc Viên Chấp An trưởng lão Từ Lập đi ra đón hơi có vẻ chờ mong hỏi:

- Dương trưởng lão! Tài liệu cần thiết luyện chế đan dược ngài tìm được đủ chưa?

- Đều tìm đủ rồi.

Dương Phàm cũng lộ ra vẻ tươi cười vui mừng.

Lần này đi Thiên Nho Đảo may mắn gặp được Quan Tùng nếu không cũng không dễ dàng tìm đủ tất cả tài liệu, thậm chí còn thu hoạch rất dồi dào.

- Thật tốt quá!

Từ Lập mừng thầm trong lòng đối với Dương Phàm càng thêm khách sáo. Chỉ cần Dương Phàm có thể luyện chế ra Cực Dương Đan trung phẩm hai vị song tu đạo lữ của hãn sẽ nắm chắc thật lớn giúp họ thăng cấp bậc cao. Đến lúc đó hãn với bí thuật song tu liền có thể tăng lên tu vi của mình, tỷ lệ thăng cấp bậc cao Nguyên Anh sẽ tăng thêm vài phần. Mặc dù ở trong vòng mấy chục năm ngắn ngủn không thể bước vào Nguyên Anh nhưng tu luyện đến Kim Đan đỉnh hãn là dư sức đạt tới.

- Đúng rồi, lần trước từ Thiên Nho Đảo trở về, nghe nói Tiết Nhân muốn luyện chế một thanh lợi khí công kích

Từ Lập hạ thấp giọng nói với Dương Phàm:

- Ngài cần phải cẩn thận một chút, lần trước đánh ngang tay với ngài. rõ ràng hãn không cam chịu.

- Lợi khí công kích?

Dương Phàm cười cười không nói gì thêm ngược lại hỏi:

- Ta đi rồi, tu sĩ Thánh Nho Môn kia có tìm tới gây phiền toái không?

- Không có! Ta nghĩ tu sĩ Nho môn bọn họ hãn sẽ không làm chuyện cướp đoạt. Huống chi Thánh Nho Môn cách chỗ chúng ta nơi đây khá xa bình thường vài người bậc cao không dám khiêu chiến với toàn bộ gia tộc chúng ta?

Từ Lập trầm ngâm rồi nói.

- Nói cũng đúng! Tuy nhiên việc này tốt hơn là nên phòng bị cẩn thận.

Dương Phàm lại nhắc nhở nói:

- Từ trưởng lão! Đến phiên ngài đi Thiên Nho Đảo rồi.

- Ha ha! Ta thiếu chút nữa quên

Từ Lập vội vàng dẫn dắt một đội tu sĩ đi Thiên Nho Đảo.

Dương Phàm vẫn không đề cập chuyện liên quan với Âm Hồn thượng nhân nhưng hãn đã lưu ý trong lòng trên ý nghĩa nào đó ở Thiên cầm Nội Hải xem như hãn cũng tạo nên một kẻ thù rồi

Âm Hồn thượng nhân thân là cường giả Nguyên Anh ăn trộm gà không được còn mất năm gạo với tính cách của hãn sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

Nửa tháng sau Từ Lập quay về, cũng thu hoạch được nhiều, sau đó đến phiên Nghiêm Xuyên. Lại qua nửa tháng Nghiêm Xuyên dẫn dắt một đội tu sĩ cùng trở về Thiên Nhạc Viên. Các tu sĩ trên Thiên Nhạc

Viên trải qua một lần mậu dịch trên biển với Thiên Nho Đảo. Trong thời gian này tự nhiên cũng tồn tại thị trường mua thấp bán cao không sao tháo gỡ được. Cứ như vậy, giai đoạn giao dịch trên biển trong hai tháng cũng qua đi. Quái vật lớn Thiên Nhạc Viên này lại hóa thành một điểm nhỏ màu đen chạy trên hải vực mênh mông mờ mịt. Dương Phàm rốt cục thở một hơi dài nhẹ nhõm an tâm lại bắt đầu chuẩn bị công việc luyện đan. Hắn muốn luyện chế đương nhiên là Cực Âm Cực Dương Đan có thể tăng lên công lực của mình.

370. Chương 374: Trảm Long Kiếm!

Chuyện thứ nhất hắn phải làm trước tiên, chính là thúc giục sinh trưởng mấy thứ tài liệu quý báu Âm Dương Thảo các loại. Theo hắn biết Âm Dương Thảo tuy rằng quý báu nhưng chu kỳ sinh trưởng chỉ có ngắn ngủn vài chục năm. Ngắn ngủn vài chục năm đối với tu sĩ bình thường mà nói vẫn còn hơi lâu dài, nhưng đối với Dương Phàm lại chỉ là tốn một chút sức mà thôi. So sánh với Thiên Linh Huyền Căn chu kỳ sinh trưởng mấy vạn năm mà nói vài chục năm này, thật sự không đáng nhắc tới. Rất nhanh, hắn chọn dùng phương pháp thúc giục tăng nhanh sinh trưởng, trước liền ngắt ngang nửa khúc Âm Dương Thảo đem trồng hai đoạn Âm Dương Thảo cùng một chỗ. Hiện nay hắn đã ở vào Tiên Hồng cấp 4, thời gian lục thổ địa tăng tốc độ là gấp 32 lần. Hắn lại dùng thêm thần thông gia tốc, có thể tăng lên tới mấy ngàn lần. Đương nhiên, loại phương pháp tăng cao này, rất hao tổn phép lực tâm thần, trong thời gian này Dương Phàm cũng phải dùng linh đan bổ sung.

Ước chừng một tháng sau, hai nửa đoạn Âm Dương Thảo, đều sinh trưởng thành thực. Lúc này, Dương Phàm cũng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng được mấy ngày. Dương Phàm mừng rỡ lại cắt hai cây Âm Dương Thảo hoàn chỉnh này thành bốn đoạn, tiếp tục thúc giục sinh trưởng. Lại qua một tháng sau Dương Phàm có tám cây Âm Dương Thảo. Lúc này, Dương Phàm ngừng việc tăng sinh trưởng Âm Dương Thảo lại bắt đầu thúc giục sinh trưởng vài loại linh hoa dị thảo tương đối trân quý khác. Thấm thoát, thời gian trôi qua nửa năm.

”Phù!”

Dương Phàm thở một hơi dài rời khỏi Tiên Hồng Không Gian vẻ mặt rất mệt mỏi. Phương pháp thúc giục sinh trưởng này, tiêu hao của hắn rất nhiều bản mạng nguyên khí. Hắn mơ hồ cảm giác được trải qua thúc giục sinh trưởng lần này, không ngờ chính mình giảm thọ mất nửa năm. Cũng may, thời gian nửa năm đối với hắn có được mấy ngàn năm tuổi thọ mà nói có thể xem nhẹ không tính bao nhiêu. Trong thời gian này, hắn đã thúc giục sinh trưởng thành công rất nhiều tài liệu quý hiếm dùng để luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan. Kế tiếp hắn có thể bắt đầu luyện chế số lượng lớn Cực Âm Đan, Cực Dương Đan, gồm cả Cực Âm Cực Dương Đan. Đương nhiên Dương Phàm cũng suy nghĩ muốn thông qua phường thị buôn bán số lượng lớn tài liệu quý hiếm và đan dược quý báu để thu lấy linh thạch. Nhưng rất nhanh, ý tưởng này bị chính hắn gạt bỏ. Lần trước đến Thiên Nho Đảo chính là một bài học: hắn mới xuất ra ba viên Duyên Thọ Đan. liền bị người ta chú ý, thậm chí dẫn tới Âm Hồn thượng nhân cường giả Nguyên Anh bậc này dòm ngó. Nếu lại đi buôn bán một lượng lớn tài liệu quý hiếm hoặc là đan dược quý báu không quản người làm cần thận và cẩn mật tới cỡ nào cuối cùng cũng sẽ bị người ta phát hiện, vì việc này mà phải gánh chịu phiêu lưu nguy hiểm thực không đáng!

Hơn nữa. dù có nhiều đan dược linh thạch, chỉ có thể gia tăng tu vi bản thân và tích lũy pháp lực nhưng lại không đổi được diễn biến cảnh giới Tiên Hồng Quyết tiếp theo của Dương Phàm càng không thể đánh bạc với an toàn của chính mình.

”Hết thầy chuẩn bị xong, rốt cục có thể bắt đầu luyện đan rồi!”

Dương Phàm sắp xếp lại tài liệu xong, bắt đầu bế quan tu dưỡng. Trải qua nửa năm thúc giục sinh trưởng, mặc dù trong thời gian đó có nghỉ ngơi vậy mà với thể chất cường đại của hắn cũng khó có thể chịu đựng, ở trong lúc nghỉ ngơi Dương Phàm vô tình thu được một tin tức có liên quan với Tiết Nhân.

- Ha ha hata tiêu phí thời gian nửa năm, rốt cục luyện thành công lợi khí công kích!

Tiết Nhân trong động phủ. trong tay hắn cầm một thanh kiếm dài đến ba thước, lấp lóe hào quang sắc bén cùng với hoa văn vàng ánh không thấy rõ.

Lợi khí công kích xuất thế!

Kiểm này vừa ra, một cỗ khí tức mãnh liệt phóng lên cao khiến các Pháp bảo trên Thiên Nhạc Viên khẽ run rẩy. Phàm là Pháp bảo thấp hơn trung phẩm đều rơi vào sợ hãi, không tự chủ được run rẩy. Cảm nhận được dấu hiệu này, các Kim Đan trưởng lão Thiên Nhạc Viên đều rít thở ra thần thức dò xem không khỏi không lộ ra vẻ yêu thích và ngưỡng mộ.

- Ha ha! Chúc mừng Tiết đạo hữu!

Nghiêm Xuyên lại đây chúc mừng.

Tiết Nhân thu liễm khí tức trên lợi khí công kích vội vàng nói:

- Cái này cũng là nhờ vào giúp đỡ to lớn của Nghiêm trưởng lão, nếu không ta sao có thể tìm được nhiều tài liệu quý báu như vậy, càng đừng mơ tưởng thu được một khối nhỏ Duệ Hoàng Thạch như vậy

- Tiết đạo hữu khiêm tốn rồi! Không ngờ ngài trừ tu vi hơn người, còn có hiểu biết kỹ năng luyện khí không kém.

- Nghiêm trưởng lão quá khen! Thuật luyện khí. Tiết mỗ chỉ hiểu biết một ít, phụ thân ta từng là một vị Luyện khí đại sư chỉ tiếc là ta chỉ kế thừa một hai phần mười bản lĩnh của người.

Tiết Nhân khiêm tốn nói.

- Đúng rồi, lợi khí công kích xuất thế không bằng đặt cho nó một cái tên.

Nghiêm Xuyên đề nghị.

Hai người thương nghị một lát, rốt cục đặt cho nó một cái tên rất khí phách: "Trảm Long Kiếm!"

Trảm Long!

Cả giới này gần như không có tồn tại long loại chỉ có giao long. Nhưng mặc dù là giao long, tu luyện đến biến hóa kỳ cũng cực kỳ đáng sợ, đủ để ngang dọc trên hải vực này. Thanh Giao Long Tra Phi chính là một đại biểu điển hình.

- Ha ha ha! Tiết mỗ thật có chút kích động, muốn nhìn xem uy lực của kiếm này thế nào?

Tiết Nhân nói đầy hưng phấn.

- Tiết đạo hữu nếu như có hứng thú có thể đi hải vực phụ cận chém giết mấy con hung thú liền có thể biết được rồi

Nghiêm Xuyên cười dài nói.

Tiết Nhân thực lực tăng mạnh với hấn mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

- Tốt! Ta đi ra ngoài chém giết mấy con hung thú!

Tiết Nhân cười dài một tràng, liền hưng phấn bừng bừng rời Thiên Nhạc Viên. Chém giết hung thú cũng không vi phạm phép ước liên minh của Thiên cầm Nội Hải. Bởi vì hung thú bình thường không đủ linh trí chưa dùng Khai Linh Thạch khai mở linh trí. Hơn nữa không có gia nhập bộ phận yêu tu bậc cao của liên minh yêu thú Thiên cầm cũng không được che chở của liên minh.

Dương Phàm thông qua Toàn Tri Cẩm Quan nắm được rõ ràng những tình cảnh này. Tiết Nhân luyện chế ra lợi khí công kích trên mặt hấn bình thần lạnh nhạt, duy nhất cảm thấy không ngờ chính là. trung niên họ Tiết này lại có thêm bản lĩnh luyện khí phi phàm, thậm chí có kế thừa Luyện khí đại sư, ở Thiên Cầm Nội Hải này bản lĩnh luyện khí, luyện đan các thứ cao cấp hơn Bắc Tần, có thể xưng là đại sư khẳng định có được bản lĩnh luyện khí phi phàm kinh người.

- Dương được sư! Tiết Nhân này đã luyện chế ra lợi khí công kích ngài cần phải cẩn thận một chút.

Từ Lập dùng thần thức truyền âm lại đây.

- Từ đạo hữu cứ yên tâm, ta đã biết chi tiết về hấn không cần sợ hãi.

Dương Phàm bình tĩnh nói.

- Tốt! Vậy là tốt rồi!

Từ Lập khẽ thở một hơi nhẹ nhõm, chợt lại hỏi Dương Phàm:

- Không biết Cực Âm Đan kia. Dương được sư có thể luyện chế thành công không?

- Còn thiếu chút sức lửa. Thời gian trước vì bận rộn các chuyện khác nhiều lắm thì hai tháng nữa Dương mới có thể luyện chế ra Cực Âm Đan trung phẩm.

Dương Phàm nói đầy tự tin.

- Vậy Từ mỗ sẽ chờ tin lành!

Từ Lập ổn định trong lòng lại bắt đầu bế quan. Dương Phàm lập tức bắt đầu bắt tay vào việc luyện Cực Âm Đan, ở dưới tinh huệ tài liệu sung túc hẳn luyện chế Cực Âm Đan tự nhiên không có gì khó khăn. Trước đó hẳn cũng từng luyện chế Cực Dương Đan đồng cấp bậc lúc này càng thêm dễ dàng. Nửa tháng sau mở ra đan lò, một luồng khí cực âm vọt lên. Dương Phàm đưa tay chụp một cái, trong tay hiện ra bốn năm viên đan được màu lam nhạt.

"Một viên chất lượng hoàn mỹ, hai viên phẩm chất đủ tư cách, hai viên phẩm chất hơi kém còn lại đều là phế đan."

Dương Phàm lại nhìn đan lò một cái hơi có chút bất ngờ. Viên đan được chất lượng hoàn mỹ kia, cũng là bất ngờ lớn lại luyện chế ra Cực Âm Đan thượng phẩm. Thượng phẩm Cực Âm Đan. cho dù tu sĩ cấp Nguyên Anh Kỳ dùng đều có hiệu quả nhất định. Phẩm chất đủ tư cách là Cực Âm Đan trung phẩm loại bình thường này cũng là mong ước của Từ Lập. Sau nửa tháng, hẳn lại luyện chế xong một lò nhưng không có xuất hiện Cực Âm Đan thượng phẩm, Cực Âm Đan trung phẩm lại ra ba bốn viên. Hai tháng sau Dương Phàm ngưng luyện chế Cực Âm Đan. Trong thời gian này, hẳn được đến hai viên Cực Âm Đan thượng phẩm mười mấy viên Cực Âm Đan trung phẩm, mấy chục viên Cực Âm Đan hạ phẩm.

Hắn gọi tới nữ đệ tử Phó Tuyết, ban cho nàng hai viên Cực Âm Đan thứ phẩm. Phó Tuyết vui sướng reo hò, tuy là Cực Âm Đan hạ phẩm nhưng đối với tu sĩ bậc thấp bọn họ mà nói là ước mơ tha thiết. Nếu không có tu sĩ bậc cao hộ pháp cũng không dám tự dùng. Theo sau Dương Phàm đi một chuyến tới động phủ Từ Lập xuất ra hai viên Cực Âm Đan trung phẩm.

- Đúng là Cực Âm Đan trung phẩm thật sự tốt quá!

Từ Lập vui mừng khôn siết.

Hắn lấy ra mấy khối linh thạch thượng phẩm cùng mấy thứ tài liệu quý hiếm đưa cho Dương Phàm ép nhận.

Dương Phàm mỉm cười:

- Ta tiếp tục đi luyện đan cầu chúc Từ trưởng lão tu vi sớm ngày tiến lên.

- Đúng rồi Dương được sư! Ngài có thể luyện chế Cực Dương Đan trung phẩm giúp bậc cao Kim Đan của trận doanh ta bên này luyện chế mấy viên hay không? Theo ta phỏng chừng, chỉ cần hai viên Cực Dương Đan trung phẩm là có thể giúp một gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đỉnh tiến giai cảnh giới trung kỳ.

Từ Lập có vẻ chờ mong nói.

- Ta chỉ có thể luyện chế ra bốn viên, đây cũng là tiết kiệm tài liệu cực hạn. Tài liệu còn lại ta còn phải luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan.

Dương Phàm đáp.

- Tốt, bốn viên cũng đủ rồi!

Từ Lập liên tục gật đầu:

- Chỉ cần có thể thành công đến lúc đó Từ mỗ nhất định sẽ hậu tạ.

Dương Phàm quay về phủ, nhưng không có lập tức bắt tay vào luyện chế Cực Dương Đan mà là trước hộ pháp cho Phó Tuyết, để nàng dùng một viên Cực Âm Đan. Hơn nửa tháng sau Phó Tuyết xuất quan lần này tu luyện tới Trúc Cơ đại viên mãn, kết quả này khiến Dương Phàm ngạc nhiên và vui mừng.

Hắn cũng dặn Phó Tuyết một câu:

- Trong vòng mười năm không được phép dùng viên Cực Âm Đan kia, tốt nhất là có thể dựa vào năng lực của chính mình đột phá.
- Sự phụ xin yên tâm đệ tử xin tuân mệnh cố gắng trong vòng mười năm tấn chức bậc cao.

Phó Tuyết vô cùng tự tin nói.

Dương Phàm cười cười lại đưa cho nàng một ngọc giản về học thức y lý. Sau đó. Dương Phàm lại tiêu phí thời gian hai tháng, luyện chế không ít Cực Dương Đan đi đưa cho Từ Lập bốn viên.

Từ Lập vô cùng cảm kích, không ngờ tặng cho Dương Phàm một kiện Pháp bảo ngũ phẩm, mấy khối linh thạch thượng phẩm và một số tài liệu Pháp bảo khác. Đồng thời Từ Lập lại nói cho Dương Phàm một tin tức một vị song tu đạo侶 của hắn đã thành công thăng cấp Kim Đan. Theo lý thuyết thăng cấp Kim Đan hắn là có đủ thực lực trở thành trưởng lão gia tộc, nhưng Từ Lập lại không có làm như vậy. Trên thực tế, ngày ấy thời điểm có người tấn công Kim Đan, thiên địa linh khí dị động các tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên đều phát hiện, tự nhiên cũng không giấu được Dương Phàm. Tu sĩ bên phía Nghiêm Xuyên lại một phen kinh hãi. Trong động phủ của Từ Lập lại có một người thành công thăng cấp Kim Đan điều này quả thực khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

- Chúc mừng chúc mừng.

Dương Phàm tươi cười chúc mừng. Đồng thời. hắn không khỏi thầm nghĩ, trung phẩm Cực Âm Đan, Cực Dương Đan đều có hiệu quả như thế, có thể gia tăng xác suất tu sĩ Trúc Cơ đỉnh tấn công Kim Đan, nếu thật sự như thế ta đây chẳng phải có năng lực sản xuất bậc cao hay sao?

Đương nhiên, hắn cũng hiểu được song tu đạo侶 của Từ Lập sở dĩ có thể thành công, Cực Âm Đan chỉ là dẫn tới một phần nhỏ tác dụng, khẳng định còn có thiên tài địa bảo cùng bí thuật phụ trợ gì khác. Cực Âm Đan dù sao không phải là Ngưng Hóa Đan chuyên để tấn công bình cảnh của Kim Đan!

Nghĩ đến đây Dương Phàm chuẩn bị trở về luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan. Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời xa xa, những đám mây quay cuồng, một đạo độn quang thanh thế làm cho người ta sợ hãi từ xa cấp tốc bay đến hạ xuống Thiên Nhạc Viên. Hiện ra là trung niên họ Tiết quần áo xộc xệch tại cách đó không xa cầm trong tay Trảm Long Kiếm thần sắc kích động, sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng nguyên khí hao hết người bị thương nặng.

- Tiết đạo hữu! Người làm sao vậy?

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái, tình cảnh này như thế nào có một loại cảm giác rất quen thuộc.

371. Chương 375: Ngươi Cơ Diệt Môn! (thượng)

Dương Phàm lộ vẻ mặt quái dị nhìn trung niên họ Tiết. Tiết Nhân bị thương thực nghiêm trọng, trong cơ thể có nội thương, hơn nữa nguyên khí tổn thương lớn những thứ này đều không giấu được vị Dược Sư bậc cao Dương Phàm này.

- Hừ!

Vừa nghe lời ấy, trung niên họ Tiết lại tức nghẹn, sắc mặt một màu xanh mét. Hắn đối với ánh mắt của Dương Phàm tự nhiên cũng không thích lắm. Trên thực tế, trung niên họ Tiết này cũng là nghĩ oan uổng cho Dương Phàm. Dương Phàm vốn cũng không phải là hạng người vui sướng khi người gặp họa, hắn chỉ cảm thấy tò mò, Tiết Nhân này tấn chức đại tu sĩ Kim Đan, gần đây lại có được một thanh lợi khí công kích tất nhiên là hăng hái. Nhưng xem bộ dáng hiện giờ, hoàn toàn là gặp rủi ro mà về. Càng kỳ quái chính là Tiết Nhân hai lần bị thương, đều gặp mình trước.

- Đến đây! Đến đây! Ta xem thương bệnh cho ngươi.

Người bệnh đưa tới cửa đương nhiên Dương Phàm sẽ không bỏ qua. Tiết Nhân này cũng không tính là ngoan cố, cũng có lẽ vì nắm chắc bản lĩnh y đạo của Dương Phàm, nên để mặc cho đối phương chữa thương cho mình.

”Vù! Vù!!”

Lúc này, Nghiêm Xuyên cùng mấy Kim Đan trưởng lão chạy lại đây rồi rít hỏi thăm.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là ai đã thương người thành như vậy?

Nghiêm Xuyên không thể hiểu nổi hỏi.

Tiết Nhân thở dài một hơi:

- Ta mới vừa luyện chế ra lợi khí công kích Trảm Long Kiếm thập phần hưng phấn nghĩ phải đi phụ cận hải vực chém giết hung thú. Bởi vì trên người có lệnh bài thân phận có thể cảm ứng được vị trí của Thiên Nhạc Viên cho nên ta liền đi xuống biển sâu chém giết hung thú đẳng cấp tương đối cao. Trong thời gian này, ta vận khí tốt chém chết một con hung thú bậc cao. Nhưng đầu gối phải một tai họa

- Tai họa?

Các Kim Đan trưởng lão đều hai mắt nhìn nhau.

- Đó là một con giao long tứ cấp dù chưa bước vào cảnh giới hậu kỳ, nhưng thật đủ sức để chiến đấu cùng ta. Con giao long tứ cấp này vô cùng ngang ngược kiêu ngạo dùng đại gia tự xưng coi trọng của Trảm Long Kiếm của ta. Hắn còn nói tên Trảm Long Kiếm là làm nhục giao long nhất tộc của nó muốn tịch thu của ta.

Tiết Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Quả thực là vô lý?

Nghiêm Xuyên giận dữ, giao long này cũng quá kiêu ngạo mà.

- Tiết mỗ trăm cay ngàn khổ mới luyện chế ra Trảm Long Kiếm sao có thể đưa cho hắn. Hơn nữa thực lực của con giao long này cũng không thắng được ta. Thế là hai chúng ta ở trên biển giao chiến nửa ngày. Cuối cùng ta có Trảm Long Kiếm nơi tay, với lại thần thông nhỉnh hơn một chút kết quả chờ nó sức cùng kiệt lực chém chết nó!

Trong mắt Tiết Nhân chợt lóe tia sáng hung ác.

- Giết thật là tốt, giết thật là tốt!

Các Kim Đan trưởng lão đều trầm trồ khen ngợi.

- Nhưng sau khi chém chết con giao long này, ta vô tình nghe yêu thú trên đường đi nói: giao long này thân phận không tầm thường, có chút liên quan với Thanh Giao Long Tra Phi.

Giọng nói của Tiết Nhân đột nhiên ngưng trọng hẳn lên.

- Cái gì!

Nghiêm Xuyên và đám cường giả Kim Đan đều biến sắc mặt ngay cả Từ Lập đang vui sướng khi người gặp họa cũng rơi vào biến sắc. Mọi người đều cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc. Nếu là giết chết một con giao long bình thường thì cũng không sao, nếu con giao long bị giết chết kia thực có quan hệ gì đó với Thanh Giao Long Tra Phi vậy thì đối với Thiên Nhạc Viên cũng không phải là chuyện tốt Bởi vì trong phạm vi hải vực mấy triệu dặm này, đều là lãnh địa của Thanh Giao Long Vương. Trong lúc nhất thời, các Kim Đan trưởng lão rơi vào trầm mặc, bầu không khí thực quỷ dị.

- Còn phải mất thời gian bao lâu mới có thể rời khỏi hải vực của Thanh Giao Long Tra Phi?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Thiên Nhạc Viên chạy với tốc độ cao nhất ít nhất phải một tháng.

Từ Lập đáp.

- Toàn bộ tu sĩ trên thành lũy, đồng loạt chuẩn bị tình trạng chiến tranh. Thiên Nhạc Viên chạy tốc độ cao nhất!

Nghiêm Xuyên quát lớn một tiếng, lập tức truyền đạt mệnh lệnh. Đối mặt với vấn đề sống còn của toàn bộ Thiên Nhạc Viên này, chuyện tranh đấu nội bộ cũng sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn đạt thành nhất trí. Rất nhanh, toàn bộ thành lũy trên đảo nhộn nhạo nổi lên từng đợt vàng sáng màu xanh, bốn phía sóng biển sục sôi mãnh liệt, tốc độ tăng nhanh. Chỉ khoảng nửa khắc Thiên Nhạc Viên đạt tới tốc độ cao nhất, tốc độ di chuyển của tổng thể có thể so với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường. Thường thường, Thành lũy trên biển càng lớn, tốc độ hành động sẽ càng chậm, mà có thể đạt tới tốc độ này, đã rất không tệ rồi.

- Ba thánghy vọng trong ba tháng này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Từ Lập thì thảo luận lắm.

Lúc này, Dương Phàm thu tay lại, thương thế của trung niên họ Tiết đã chữa trị xong. Hắn mở rộng Toàn Tri Cảm Quan, đột nhiên cảm nhận được quanh mình trong môi trường tồn tại khí tức không hài hòa. Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một loại bất an trong lòng, hắn mở rộng thần thức, thần thức ở phụ cận hải vực có vẻ mờ mịt. Phía chân trời xa xa, mây đen trải rộng, trong vô hình có một bóng mờ dày đặc đang hướng tới gần bên này. Tình cảnh như thế làm cho các tu sĩ trên Thiên Nhạc Viên càng thêm bất an.

- Đến rồi! Đến rồi!

Dương Phàm đột nhiên biến sắc trong thanh âm trở nên hơi có chút run rẩy.

- Cái gì đến rồi?

Nghiêm Xuyên cùng Từ Lập hai vị Kim Đan Đại trưởng lão cùng lúc nhìn về phía Dương Phàm, ở trong mắt bọn họ Dương Phàm vẫn luôn bình thản trấn định, chưa bao giờ thấy tận mắt hắn thất sắc như thế này.

- Đến rồi! Đã vậy còn quá nhanh!

Ánh mắt Tiết Nhân không ngừng lấp lóe nói với các Kim Đan trưởng lão:

- Có cần ta tránh mặt một chút hay không, để tránh họa lây tới Thiên Nhạc Viên.

- Chậm rồi! Thiên Nhạc Viên đã bị tập trung, trở thành con mồi rồi

Dương Phàm cười lạnh:

- Người nếu sớm biết như thế thì không nên dẫn bọn chúng tới đây.

- Người người ngậm máu phun người, ta như thế nào lại cố ý dẫn bọn chúng tới đây!

Tiết Nhân giận tím mặt thiếu chút nữa không nhịn được lập tức động thủ. Dương Phàm vẫn lộ vẻ mặt bình tĩnh. lại có vẻ đang suy tư hiển nhiên là đang nghĩ kế sách ứng phó. Nguy cơ sắp đến. hắn đã cảm ứng được thực rất khó thoát khỏi. Quả nhiên, sau một lát trong tầng tầng mây đen kia mơ hồ có thể thấy được đông nghìn nghịt chiến sĩ yêu tộc thân mặc áo giáp cầm trong tay vũ khí.

"Ầm ầm ầm"

Lôi điện giáng xuống, trong đám mây đen lộ ra một xe ngựa chạm rồng màu sắc cổ xưa. Phía trước xe ngựa có bốn con Hỏa Diễm Câu cao lớn khỏe mạnh, toàn thân lóe ra ngọn lửa màu lam đang ra sức kéo chiếc xe ngựa chạm rồng kia. Một uy áp kinh khủng đè xuống, bao phủ cả phạm vi mấy chục dặm hải vực, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp lấp lóe, sóng nhồi mãnh liệt. Vô số thân ảnh yêu tộc cầm lợi khí trong tay, bao quanh Hỏa Diễm Câu và chiếc xe ngựa thần bí

Giờ khắc này phạm vi hải vực mấy vạn dặm vô số con cháu yêu tộc đều ào ào nổi lên mặt nước thần phục dưới chiếc xe ngựa thần bí này. Sóng biển ngập trời, ngàn vạn con cháu yêu tộc triều bái!

Khắp hải vực, đều thần phục dưới chiếc xe ngựa thần bí!

Đây là khí thế và uy lực đến mức nào khiến Dương Phàm rung động tới cực điểm.

Ngồi trong chiếc xe ngựa chạm rồng màu sắc cổ xưa kia là đại nhân vật oai phong biết bao?

- Cổ Sắc Điều Long XaLam Diễm Băng Cầu

Một Kim Đan trưởng lão lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

- Không xong. Thanh Giao Long Tra Phi đích thân đến đây!

Từ Lập hung hăng dậm chân trừng mắt nhìn Tiết Nhân một cái:

- Người giết chết giao long rốt cuộc là thân phận gì? Mà lại dẫn Tra Phi tới đây. Đừng nói hiện tại Đại trưởng lão không có ở nhà cho dù lúc này có ông ấy tọa trấn cũng khó có thể ứng phó với đại kiếp nạn này.

Thanh Giao Long Tra Phi!

Dương Phàm chấn động, cũng là âm thầm lo lắng. Tiết Nhân này nhưng lại gây họa như thế, chẳng lẽ giao long bị giết chết là con của Thanh Giao Long, nếu không cũng sẽ không dẫn tới đại nhân vật một phương, thống trị mấy triệu dặm hải vực này.

Tiết Nhân cũng lộ vẻ mặt sợ hãi cả gương mặt tái nhợt thân mình run bần bật. Các Kim Đan trưởng lão Thiên Nhạc Viên đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

- Người dẫn tới họa diệt môn cho Thiên Nhạc Viên rồi

Một vị tu sĩ Kim Đan cao tuổi, gần như chỉ thẳng vào mũi hắn mắng. Tiết Nhân chỉ đành cúi đầu, trên mặt cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

"VÙ! VÙ! VÙ! VÙ!"

Đúng lúc này, ngàn vạn chiến sĩ yêu tộc bay tới Thiên Nhạc Viên. Nhìn thấy thân ảnh đông nghìn nghịt, có tới mấy ngàn tên. Đám chiến sĩ yêu tộc này đều thuần một sắc yêu thú tam cấp. thực lực có thể so với Trúc Cơ Kỳ, hơn nữa thân mặc áo giáp thượng phẩm cầm trong tay lợi khí công kích thượng phẩm mất lộ ra khí thế sát phạt dữ tợn. Mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc hình thành uy thế làm cho cả Thiên Nhạc Viên rơi vào trong bóng ma vô hình. Tai nạn như thế, so với đại nạn trên biển còn đáng sợ hơn gấp mười lần. Bởi vì bọn họ gặp phải không phải là hung thú thiếu linh trí không có tổ chức mà là một đội quân chiến sĩ yêu tộc từng trải qua tôi luyện trong máu lửa chiến tranh.

"Vèo! Vèo! Vèo!"

Chiến sĩ yêu tộc rất mau bao vây tầng tầng lớp lớp thành lũy Thiên Nhạc Viên, cầm đầu là một tên yêu tộc hình người, có thể thấy được vẩy trên đầu trong mắt lóe ra tia sáng màu lam.

Đây đúng là một con yêu thú biến hóa kỳ!

Yêu thú biến hóa kỳ có thể so với tồn tại bậc cao Nguyên Anh khủng bố. Phía sau yêu thú biến hóa kỳ này, còn đứng sừng sững mười tên yêu tộc nửa người nửa yêu, đều là yêu thú thực lực tứ cấp có thể so với Kim Đan bậc cao.

- Mở ra trận pháp! Mở ra trận pháp!

Nghiêm Xuyên cao giọng ra lệnh.

Từ Lập cười thầm một tiếng:

- Không có cơ hội rồi

"Ầm!"

Yêu tộc hình người nọ từ trên trời hạ xuống, hung hăng đạp trên mặt đất, không ngờ làm cho lớp ngoài của thành lũy có thể so với thượng phẩm linh khí bị đạp xé ra một cái vết rách kéo dài ước chừng mấy trượng. Áp lực như núi theo đó đè ép xuống, làm cho các tu sĩ trên đảo hô hấp khó khăn.

- Vị tiên bối này xin hỏi ngài là

Từ Lập khom người hỏi.

- Ta chính là hộ pháp của Thanh Giao Long điện hạ. Thanh Long tả hộ pháp Thái Lâm!

Thanh Long tả hộ pháp!

Các tu sĩ khiếp sợ, người này cũng không phải là Thanh Giao Long Tra Phi chỉ là thủ hạ của hắn. Mà lúc này, chiếc xe ngựa cổ sắc Điêu Long do Lam Diễm Băng Câu kéo cũng chạy tới trên bầu trời Thiên Nhạc Viên.

- Chào mừng cửu điện hạ!

Thanh Long tả hộ pháp Thái Lan khom người nói.

Mọi người không khỏi ngưỡng mộ chiếc xe ngựa cổ sắc Điêu Long kia, mặc dù Thanh Giao Long trong xe ngựa chưa hề phóng ra chút uy áp gì nhưng áp lực và bóng ma trong lòng này, lại hơn xa uy thế của mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc cùng yêu thú biến hóa kỳ trước mắt kia.

- Là ai, giết chết Tra Cương con của ta.

Trong xe ngựa cổ sắc Điêu Long truyền tới một thanh âm lạnh như băng tràn ngập lửa giận. Mọi người trên Thiên Nhạc Viên ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Nếu không nói, cả thành lũy, toàn bộ giết sạch.

Thanh âm kia càng phát ra lạnh như băng, cổ sát ý đó nhập thẳng vào cốt tủy.

- Thanh Giao Long đại nhân chậm đã!

Một lão già Kim Đan vội vàng nói:

- Hung thủ là hắn!

Dứt lời hắn giơ ngón tay chỉ vào Tiết Nhân.

- A!

Tiết Nhân bị dọa run lên vội vàng quỳ rạp xuống đất:

- Tha mạng! Đại nhân tha mạng!

”Cách cách!”

Rèm xe cổ sắc Điêu Long mở ra lộ ra một khuôn mặt anh tuấn sáng láng mà lạnh như băng, ánh mắt đó giống như ánh mặt trời khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Nhìn qua nam nhân anh tuấn này không khác gì tu sĩ nhân loại. Chỉ có điều trên người hắn có một cỗ khí tức khác biệt hẳn với tu sĩ nhân loại.

- Tốt tốt tốt!

Thanh Giao Long lạnh lùng quét mắt nhìn Tiết Nhân một cái, sau đó hạ lệnh:

- Bắt sống tên này người còn lại toàn bộ giết chết, ta muốn cho tất cả tu sĩ thành lũy, đều chôn cùng con ta. Giọng nói của hắn giống như lệnh vua truyền xuống, tuyên án tử cho toàn bộ hòn đảo.

372. Chương 376: Ngụy Cơ Diệt Môn! (hạ)

Thanh âm của Thanh Giao Long khiến tất cả tu sĩ phía dưới rơi vào tuyệt vọng và trái tim lạnh giá. Vì một kẻ thù giết con không ngờ lại bắt cả một gia tộc chôn cùng quả thực rất bá đạo ngang ngược. Dương Phàm nghe được lời tuyên án trên trong lòng cũng căng thẳng, đầu óc rất nhanh bắt đầu vận chuyển. Dưới tình huống như vậy. Thiên Nhạc Viên bị diệt môn gần như là không thể tránh được, hy vọng duy nhất để sống sót chính là chạy trốn. Nhưng hắn cũng cho ra một kết luận nếu bây giờ mình chạy trốn, tỷ lệ thành công sẽ không vượt qua bốn phần.

”Hiện tại còn không phải thời cơ chạy trốn tốt nhất”

Dương Phàm cố để cho mình tỉnh táo lại, hắn có được dị bảo Tường Vân Ngõa bực này, chỉ cần chọn đúng thời cơ, cơ hội trốn thoát hơn xa các tu sĩ còn lại.

- Dạ! Thanh Giao Long đại nhân! Ngài chờ một lát đám tiểu lâu la này, ta chỉ cần trong chốc lát là có thể giải quyết xong.

Thanh Long tả hộ pháp Thái Lâm khom người nói, hắt hơi nhếch khóe miệng lộ rõ vẻ khinh thường.

- Tốt! Việc này giao cho người làm! Nhớ kỹ phải bắt sống tên đó!

Thanh Giao Long dặn một câu, chính mình không ra tay, chậm rãi bay lên xe ngựa cổ Sắc Điều Long không ngờ lại rời khỏi chiến trường. Thực hiển nhiên, hắn hoàn toàn khinh thường không thèm ra tay với đám con kiến này. Ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là hủy diệt toàn bộ gia tộc Thiên Nhạc Viên, bắt sống trung niên họ Tiết kẻ thù giết chết con mình sau đó trở về từ từ tra tấn hành hạ để giải tỏa mối hận trong lòng.

- Nghiêm trưởng lão, Từ trưởng lão, Tiết trưởng lão cùng Dương được sư. Kế sách hiện giờ chỉ có bốn người các người cùng lên mới có cơ hội chống lại phần nào với Thanh Long tả hộ pháp kia. Vận mệnh của Thiên Nhạc Viên ở trong tay các người.

Kim Đan trưởng lão cao tuổi vừa rồi dùng thần thức truyền âm nói.

- Đúng! Cho dù chết cũng phải kéo một vài tên lót đường!

Tiết Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hiện tại chiến ý của hắn là mạnh nhất, một khi bị bắt sống vận mệnh của hắn có thể nghĩ mà biết.

- Đúng! Bốn người chúng ta cùng lên nếu chỉ có một mình yêu thú biến hóa kỳ Thái Lâm còn có thể đánh một trận.

Từ Lập cùng Nghiêm Xuyên đều gật đầu.

- Được rồi, Dương mỗ cũng muốn kiến thức một chút yêu thú biến hóa kỳ, mạnh đến đâu.

Dương Phàm khẽ thở dài.

- Ha ha ha! Trước để bốn tọa bắt sống người!

Thái Lâm cười dữ tợn, thân hình như ảo ảnh, trong chớp mắt đã tới gần, uy áp vô hình đó khiến cho tu sĩ gần đó khó có thể nhúc nhích, một bàn tay bức thẳng tới Tiết Nhân.

- Mơ tưởng!

Trảm Long Kiếm trong tay Tiết Nhân nhanh như tia chớp hóa thành một vầng hào quang màu xanh trong chớp mắt bổ tới đây là thể đánh liều mạng của hắn!

Mà lúc này, Từ Lập, Nghiêm Xuyên, Dương Phàm đồng thời ra tay.

Trong tay Từ Lập lóe ra một viên hoàn màu tím. "vù" một tiếng bập ra, đột nhiên hóa thành tầng tầng lớp lớp vòng hào quang màu tím chụp tới Thái Lâm. Nghiêm Xuyên quát to một tiếng, rất nhanh bắn ra một khối tảng đá màu xanh kèm theo một luồng gió lớn đánh về hướng Thanh Long tả hộ pháp. Dương Phàm phát tay một cái vầng sáng mờ màu xanh biếc cuộn cuộn tuôn ra. một cái xà ảnh màu xanh lục bắn thẳng vào mắt Thanh Long tả hộ pháp Thái Lâm.

"Ầm! Keng!"

Đầu tiên là Thái Lâm tung một quyền đánh thẳng vào Trảm Long Kiếm của Tiết Nhân, trên nắm tay hắn bộc phát ra một lực lượng mãnh liệt mênh mông, lập tức chấn bay thanh Trảm Long Kiếm.

"Coong!"

Trảm Long Kiếm ngân lên một tiếng, toàn bộ cánh tay Tiết Nhân run lên.

"Phù!"

Hắn phun ra một búng máu sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ hiển nhiên là thân bị nội thương. Lập tức phân cao thấp. Gần như chỉ một kích một đại tu sĩ Kim Đan liền bại dưới tay hắn. Mà lúc này, công kích của Từ Lập, Nghiêm Xuyên, Dương Phàm gần như là cùng một lúc chụp vào hắn.

- Ha ha ha

Thái Lâm cất tiếng cười cuồng dại há mồm phun ra một ngụm băng khí màu trắng, trực tiếp đông đặc lại tầng tầng lớp lớp vòng hào quang màu tím ảo ảnh kia. Theo sau đó hắc vụ lên tả hữu quyền, từng quyền đánh vào tảng đá lớn màu xanh cùng trên thân xà ảnh màu xanh lục.

"Ầm! Ầm!"

Quyền của Thái Lâm như một ngọn núi, không ngờ đánh cho tảng đá màu xanh này bay đi, về phần xà ảnh màu lục kia trực tiếp đánh liệt đi. Chỉ có điều đúng lúc này, trên mặt hắc vụ cùng lộ vẻ dị sắc, trong tảng đá màu xanh của Nghiêm Xuyên, không ngờ ẩn chứa thuộc tính làm mê muội thẳng vào linh hồn. Mà xà ảnh màu xanh lục của Dương Phàm cũng thật quỷ dị khó lường, thiếu chút nữa từ trên tay hắc vụ thoát đi, đánh trúng mắt hắc vụ.

"Vù!"

Dương Phàm vừa công kích xong, trong nháy mắt trong tay bắn ra một đoàn hào quang mờ lung màu xanh biếc đánh trúng người Tiết Nhân. Thân thể Tiết Nhân được văng hào quang xanh biếc lướt lơ chung quanh, ương thế lập tức bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cánh tay lập tức không còn tê rần, nội thương rất nhanh khỏi hẳn. Mà lúc này, các Kim Đan trưởng lão còn lại trên Thiên Nhạc Viên đang dẫn dắt con cháu gia tộc trên thành lũy, triển khai phòng thủ chiến đấu cùng yêu tộc.

- Lên!

Tiết Nhân cắn răng một cái Trảm Long Kiếm mau chóng bỏ ra từng đạo kiếm khí màu xanh giống như bão táp kèm theo từng tia sáng vàng bao phủ hạn chế phạm vi Thái Lâm thi triển. Trong mắt Từ Lập lấp lóe tia sáng như ánh sao, vòng sáng màu tím rung động một cái rồi đột nhiên trở thành lớn lên gấp mấy lần, "Vù" một cái chụp tới phía Thái Lâm. Nghiêm Xuyên vận dụng hết phép lực, tảng đá lớn màu xanh kia cũng thành lớn gấp đôi giống như một ngọn núi nhỏ kèm theo một trọng lực không thể chống cự đè ép xuống đầu yêu thú biến hóa kỳ kia. Dương Phàm vung tay lên một đạo xà ảnh màu đen vô thanh vô tức cùng Nghiêm Xuyên cự thạch hình thành trọng lực cùng nhau chụp xuống, hai người phối hợp đến cảnh giới hoàn mỹ ngay cả Nghiêm Xuyên thân là đường sự đều cảm thấy khó tin.

Thái Lâm cảm giác một cỗ trọng lực buông xuống, thân thể thoáng hơi cứng đờ tốc độ hơi bị chút ảnh hưởng. Gần như đồng thời ngay lúc này hắc vụ cảm ứng được cái gì, một đạo xà ảnh màu đen quấn quanh thân mình.

- Đây là

Hắc vụ cảm nhận được mơ hồ một mối nguy cơ.

"Vèo!"

Kiếm khí màu xanh như bão táp tấn công tới, vòng sáng màu tím đã chụp tới một nửa thân hắc vụ. Cự thạch màu xanh kia chỉ cách hắc vụ có vài thước. Nếu không thi triển ra thủ đoạn cường lực, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng có thể phải bị thiệt thòi lớn.

- Phá cho ta!

Thái Lâm hét lớn một tiếng, vầng sáng lam bao quanh thân thể tăng vọt hóa thành dòng nước lũ chảy cuộn cuộn mãnh liệt, làm cho tất cả mọi vật trong phạm vi mười trượng cùng một lúc đều bị đánh bay đi mai một.

"Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!"

Cự thạch màu xanh bị đánh bay. Dương Phàm cảm trong tay Hấp Huyết Xà Tiên, một lực lượng mãnh liệt truyền tới cả người hắc vụ cũng bị chấn bay đi, chỉ cảm thấy khí huyết bốc lên bị một ít nội thương nhẹ. Vòng sáng màu tím hoàn toàn ảm đạm không ánh sáng, ngân lên một tiếng, bay trở lại trong tay Từ Lập. Kiếm khí màu xanh Tiết Nhân toàn lực chém ra, chưa kịp tiếp cận liền như băng tuyết tan rã.

Bốn người đều hoảng hốt.

Nhìn lại Thái Lâm kia thật giống như Thiên Thần hạ phàm, trên người mặc một kiện băng giáp màu xanh lam long lanh như ánh trăng mờ, một luồng hàn khí cuồng bạo tấn công tới. Bốn đại Kim Đan đồng loạt vận phép lực cùng chống lại luồng hàn khí cuồng bạo này.

- Xem ra có chút coi thường các người rồi! Không ngờ có thể bức bốn tọa sử dụng Pháp bảo

Thái Lâm liếm liếm môi đảo ánh mắt nhìn bốn người. Ánh mắt của hắn lại dừng ở trên người Dương Phàm nhiều hơn một cái chớp mắt. Vừa rồi Dương Phàm ra tay quỷ dị hỗ trợ cùng Nghiêm Xuyên công kích mấy lần suýt nữa đưa hắn vào thế hạ phong. Hơn nữa Dương Phàm chính là một tu sĩ Kim Đan trung kỳ, thực lực lại vượt qua tưởng tượng của hắn. Nếu là Kim Đan bình thường thì cho dù là mười mấy tên, cường giả Nguyên Anh đều có thể trong nháy mắt tiêu diệt hết. Nhưng phân lượng của đại tu sĩ Kim Đan thì lại hoàn toàn bất đồng, nhất là bốn đại tu sĩ đồng tâm hiệp lực, phối hợp lẫn nhau. Hơn nữa Thái Lâm không thể giết chết Tiết Nhân, ở trong công kích bị bó tay bó chân không thể tung ra toàn lực. Cho nên dưới tình huống như vậy, muốn bắt sống Tiết Nhân đánh chết ba người Dương Phàm cũng không thể dễ dàng thực hiện.

"Trước hết hãy giết tên Được Sư này!"

Trong mắt Thái Lâm sáng bừng lên, thân hình như viên đạn pháo bắn về phía Dương Phàm. Dương Phàm kinh hãi hai tay vỗ một cái trước người lập tức nhiều ra đến bốn khối Thanh sắc Bản Chuyên, từng tia từng tia kim văn chớp động, vàng sáng xanh bùng lên trong phút chốc hình thành một vách tường kim văn màu xanh thật dày.

Bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên dung hợp thành một thể.

"Ầm!"

Thái Lâm tung một quyền đánh trúng Phương Thiên Kim Minh Chuyên, phát ra "keng" một tiếng, lực lượng mãnh liệt như dòng nước lũ bất ngờ trút xuống, vẫn như cũ có một bộ phận xuyên qua Kim Minh Chuyên đánh trúng Dương Phàm. Bên ngoài thân Dương Phàm đã hình thành một tầng Lục sắc Thảo Giáp ngăn cản lực lượng bình thường. Thế nhưng dù vậy, hắn cũng kêu lên một tiếng đau đớn phun ra một ngụm nhỏ máu. Dưới tình huống như vậy, hắn hiểu được sự chênh lệch chân chính là gì. Nếu như dưới tình huống đơn đả độc đấu mặc dù là đại tu sĩ Kim Đan cũng khó có thể chống đỡ một hai hiệp ở trước mặt cường giả Nguyên Anh.

"Cổ Bảo Tàn Phiến!"

Thái Lâm nhìn chòng chọc Phương Thiên Kim Minh Chuyên, mặt lộ vẻ kinh hãi, một tên tu sĩ Kim Đan nho nhỏ không ngờ lại có được Cổ Bảo Tàn Phiến. Chất liệu Cổ bảo bình thường đều rất cứng chắc hơn xa Pháp bảo bình thường, cho nên với xuất thủ toàn lực của hắn, cũng chỉ là miễn cưỡng gây vết thương nhẹ cho Dương Phàm. Đương nhiên, đây cũng có liên quan tới thể chất của bản thân Dương Phàm, độ cứng chắc và cường đại có thể so với yêu thú. Chút vết thương nhẹ đó hắn chỉ cần thời gian mấy lần hô hấp liền phục hồi như cũ.

Mà lúc này, công kích của ba đại tu sĩ Kim Đan kia như cái lồng phủ chụp tới, giúp Dương Phàm tranh thủ cơ hội thở dốc, thừa dịp Thái Lâm bận phòng thủ lập tức rời xa một khoảng cách. Mặt khác ba vị đại tu sĩ Kim Đan đều hiểu rằng, chỉ có hợp sức của bốn người, mới có thể miễn cưỡng chống lại Thái Lâm, một khi có bất cứ người nào không trung thực, trận doanh liên thủ của bốn người sẽ tan rã tán loạn và bị đối phương vừa bắt sống vừa giết chết. Cùng lúc này, trên không trung Thiên Nhạc Viên chiến sĩ yêu tộc giao chiến cùng tu sĩ nhân loại cùng tiến vào giai đoạn gay gắt. Tu sĩ nhân loại ở trong hiểm cảnh như thế, tất cả đều bộc phát ra tiềm lực đáng sợ, mặc dù thực lực không bằng một phương yêu tộc nhưng trong thời gian ngắn cũng không hạ xuống hạ phong.

- Thái Lâm! Tốc độ của ngươi có hơi chậm!

Đúng lúc này, trong xe ngựa cổ sắc Điều Long truyền tới tiếng nói lãnh đạm không kiên nhẫn của Thanh Giao Long.

Thái Lâm biến sắc vội vàng nói:

- Thuộc hạ sẽ lập tức thu thập bọn chúng.

Dứt lời trên người hắn dâng lên một khí thế càng cường đại hơn, trên làn da ngưng kết thành một lớp vảy màu lam, cơ thể bành trướng truyền đến một khí tức khủng bố. Bốn người Dương Phàm tâm thần đều run lên, thì ra trong chiến đấu trước đó đối phương vẫn chưa sử dụng hết toàn lực.

”Sát!”

Trong tay Thái Lâm xuất hiện một thanh băng đao, liền như vậy hiện ra một màn băng như mưa phùn bao phủ toàn bộ bốn người Dương Phàm.

”Cách cách cách cách!”

Lớp băng đao sắc bén vô cùng bắt nhập đánh cho bốn người liên tiếp bại lui, ngay cả tầng phòng hộ trên người đều bị xuyên thủng, trên thân xuất hiện từng vết máu. Dương Phàm còn tốt, tại trong khoảnh khắc đó rút cục hắn phóng ra Lam Hoàng Nhuyễn Giáp. Pháp bảo phòng ngự trung phẩm, một tầng hào quang màu xanh lam bao bọc toàn thân hắn. Mặc dù công kích khủng bố kia xuyên thủng tầng phòng ngự xuyên qua Lục Sắc Thảo Giáp bên trong còn có Lam Hoàng Nhuyễn Giáp. Còn ba người kia thì thảm rồi, cả một đám người đều bị thương nặng.

Bùm!

Tiết Nhân chỉ có Pháp bảo phòng ngự hạ phẩm bị băng nhận xô xuyên qua thân thể mấy chỗ té trên mặt đất hấp hối. Thái Lâm biến sắc vội vàng thu hồi thế công sợ lỡ tay giết chết Tiết Nhân ”Vù” một tiếng, hắn bay tới bắt giữ Tiết Nhân sau đó lạnh lùng ngạo mạn nhìn ba cường giả Kim Đan nhân loại khinh miệt cười:

- Một đám con kiến cũng dám ở trước mặt bản tôn giương nanh múa vuốt, chỉ thi triển thủ đoạn nhỏ, liền có thể đánh chết các ngươi.

- Người cũng là con kiến

Một thanh âm xa lạ truyền đến.

- Ai!

Thái Lâm biến sắc mặt nhìn lên phía trời cao. Không biết từ lúc nào tại giữa đám mây đen nhiều thêm một gã nam nhân đầu bạc lưng đeo bảo kiếm, hai mắt hắn nhắm lại chân đạp vàng kiếm quang ba màu.

- Là người

Trong Cổ Sắc Điều Long Xa truyền ra tiếng kinh hô của Thanh Giao Long.

- Kẻ kiêu ngạo ngang ngược, giết!

Nam nhân đầu bạc kia nhắm mắt lại giơ tay lên phát một cái. ”Dừng!”

Thanh Long tả hộ pháp rơi xuống đất, thi thể một nơi, đầu một ngã máu tươi tung tóe đương trường. Mà lúc này, mọi người mới nhìn thấy một màn kiếm quang ba màu toát ra từ trong cơ thể Thái Lâm ngã xuống.

373. Chương 377: Nguyên Tắc Tam Sát!

- Kẻ kiêu ngạo ngang ngược, giết!

Tiếng nói vừa dứt. Thanh Long tả hộ pháp rơi xuống đất, thi thể một nơi đầu một ngã, máu tươi tung tóe đương trường. Nam nhân đầu bạc lưng đeo bảo kiếm, chân đạp kiếm quang ba màu từ đầu tới giờ, cũng không hề mở mắt ra. Mọi người cũng không biết hắn xuất hiện lúc nào chỉ có Thanh Giao Long Tra Phi thân ở trong Cổ Sắc Điều Long Xa trên bầu trời tại trong chớp mắt nam nhân đầu bạc đó xuất hiện nhận ra thân phận của hắn, kinh hô: ”Là người”

Hắn vừa định kêu tiếp ”Dừng tay! ”, nhưng đã chậm.

Nam nhân đầu bạc kia ra tay tốc độ thật sự quá nhanh, nhanh đến khiến cho người ta khó có thể phản ứng kịp. Thái Lâm thân là yêu thú biến hóa kỳ vậy mà ngay cả một tiếng kêu thảm đều không kịp phát ra đã tử vong rồi

- Tam Sát Nam Đế các hạ! Ngài vì sao phải giết chết bộ hạ của ta?

Thanh Giao Long Tra Phi cổ nén nhin lửa giận trong lòng lên tiếng chất vấn.

- Bởi vì hần vi phạm nguyên tắc tam sát của ta, vừa rồi Nam mỗ vừa lúc đi ngang qua nơi đây.

Nam nhân đầu bạc thần nhiên liếc mắt nhìn Tra Phi một cái, trong mắt chợt lóe hàn quang:

- Chẳng lẽ ngươi muốn báo thù cho thủ hạ của mình?

- KhôngKhông dám!

Thanh Giao Long Tra Phi cố gắng tươi cười.

- Toàn bộ Thiên cầm Nội Hải trừ mười hai người ra trong Nguyên Anh Kỳ không có người nào ta giết không chết.

Tam Sát Nam Đế bình thần nói:

- Hơn nữa ngươi cũng vi phạm nguyên tắc tam sát của Nam mỗ.

- A!

Thân mình Thanh Giao Long Tra Phi run lên mặt lộ vẻ hoảng sợ:

- Không! Ngươi không thể giết ta!

”Phù phù!”

Tam Sát Nam Đế phát tay một cái toàn bộ cổ sắc Điều Long Xa một phân thành hai, bốn con Lam Diễm Bằng Câu đi đời nhà ma. Thân thể Thanh Giao Long bao phủ trong một màn hào quang mờ ảo màu vàng trong tay cầm một tấm Mật Quyển màu vàng, khoe miệng tràn ra một vết máu sắc mặt tái nhợt.

- Ha ha! Kim Giao Long Vương nhưng lại giao cho ngươi Long Vân Mật Quyển trân quý như thế!

Tam Sát Nam Đế lần đầu tiên mở mắt, trong con ngươi tối đen thâm thúy bắn ra một đám tia sáng khiến các tu sĩ tại trường đều chấn động.

Thanh Giao Long Tra Phi hít một hơi dài nói:

- Ta không phải tu sĩ hậu kỳ, ngươi một kiếm không có giết chết ta. sẽ không thể ra tay lần thứ hai.

- Tốt lắm, ngươi hiểu quy tắc trò chơi.

Tam Sát Nam Đế gật gật đầu.

- Rút! Toàn bộ rút lui!

Thanh Giao Long Tra Phi sắc mặt trắng bệch liếc mắt nhìn các tu sĩ Thiên Nhạc Viên phía dưới một cái trong mắt lóe ra ngọn lửa cừu hận ra lệnh một tiếng, mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc trong khoảnh khắc rút đi, ngay cả chính hần cũng không ngoại lệ. Cũng không phải hần không muốn tiếp tục bao vây sát phạt tiêu diệt mà là bản thân hần bị thương nặng, thực lực phát huy không còn tới ba phần. Càng đáng sợ chính là có Tam Sát Nam Đế tại đây nếu không cẩn thận lại vi phạm cái quái gì nguyên tắc tam sát của hần vậy thì mất nhiều hơn được.

Thanh Long tả hộ pháp Thái Lâm đã chết, Thanh Giao Long Tra Phi bị thương nặng, mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc bỏ chạy. Một hồi nguy cơ ở thời khắc mấu chốt nhất lại chuyển biến với phương thức khó tin, phát sinh biến hóa một cách kỳ diệu.

Chúng tu sĩ Thiên Nhạc Viên thở một hơi dài nhẹ nhõm. Dương Phàm đứng tại chỗ ngón trở khê búng ra bắn ra từng vầng hào quang màu xanh biếc, chữa thương cho các tu sĩ bị thương. Tam Sát Nam Đế liếc nhìn Thiên Nhạc Viên dưới chân một cái lăm bằm:

- Thiên Nhạc Viên? Đường như có nghe nói qua.

Phía dưới các tu sĩ Kim Đan vừa mới chuẩn bị nói lời cảm tạ một luồng kiếm quang ba màu xẹt qua trời cao biến mất không thấy, tốc độ nhanh đến khó tin.

- Nhanh lên đi! Thiên Nhạc Viên toàn lực tăng tốc mau rời khỏi hải vực của Thanh Giao Long.

Nghiêm Xuyên lập tức hạ lệnh cho các tu sĩ trên đảo mở ra tốc độ cao nhất.

”Vù!”

Thiên Nhạc Viên toàn lực tăng tốc bốn phía hải vực nổi sóng mãnh liệt dần dần hóa thành một điểm đen khuất dạng ở chân trời. Trải qua hơn nửa ngày bận rộn Dương Phàm chữa trị xong cho tất cả con cháu gia tộc bị thương.

Các Kim Đan trưởng lão tập trung tại Thiên Thư Các!

- Dương được sư! Thanh Giao Long kia bị thương như thế? Đại khái khi nào thì có thể hồi phục?

Từ Lập hỏi.

Các Kim Đan trưởng lão còn lại đều nhìn về phía Dương Phàm, ở trong này chỉ có Dương Phàm y thuật cao siêu nhất, tất cả mọi người trưng cầu ý kiến của hắn. Dương Phàm vẫn sắc mặt bình thản cười nói:

- Ta vừa rồi đã cảm nhận được, trong công kích của Tam Sát Nam Đế ẩn chứa kiếm khí đáng sợ mà quỷ dị. Sau khi nhập vào thân thể mặc dù trong lúc nhất thời không có giết chết người, nhưng tiến thêm một bước còn có thể tạo thành lực ăn mòn thân thể, ở dưới tình huống bình thường. Thanh Giao Long có thể giữ được tính mạng hay không là tỷ số năm năm.

- Thật tốt quá không nghĩ tới Dương được sư có thể nhìn xem rõ ràng như thế.

Các Kim Đan trưởng lão vui mừng.

- Tuy nhiên, chúng ta vẫn không thể lơ là dù sao Thanh Giao Long Tra Phi này không phải là con người bình thường, trong cơ thể có huyết mạch chân long thức tỉnh, hơn nữa bản thân hắn là linh chủ một phương, phụ thân lại là Kim Giao Long Vương trong bảy đại Yêu Tôn.

Nghiêm Xuyên nói với vẻ mặt ngưng trọng.

- Kim Giao Long Vương!

Các Kim Đan trưởng lão vừa nghe tới tên hiệu này, thân mình không khỏi run lên.

- Các ngươi cho rằng Tam Sát Nam Đế thật sự giết không chết Thanh Giao Long Tra Phi sao? Nếu không phải nể mặt phụ thân hắn vừa rồi cho dù có Mật Quyền hộ thể cũng có thể giết chết.

Nghiêm Xuyên cười lạnh nói.

Tam Sát Nam Đế nhưng lại đáng sợ như thế!

Dương Phàm thầm kinh hãi khó trách ngày ấy ở Thiên Nho Đảo khi kiếm quang ba màu xuất hiện ngay cả Quan Tùng thân là cường giả Nguyên Anh Kỳ nhãn hiệu lâu đời đều vô cùng căng thẳng.

Từ Lập cũng gật đầu:

- Đúng vậy! Tại trên nội hải này, ít nhất còn có mười hai Chí cường giả cho dù là Tam Sát Nam Đế cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Các tu sĩ đều gật đầu nghe nói tới mười hai Chí cường giả kia tất cả đều lộ vẻ mặt kính sợ sùng kính phát ra từ nội tâm.

- Tốt lắm, ít nhất ở trong khoảng thời gian ngắn Thanh Giao Long kia không có khả năng uy hiếp chúng ta. Chúng ta chạy toàn lực trong một tháng rời khỏi hải vực lãnh địa của nó đến lúc đó cho dù hắn có thân thông lớn cỡ nào cũng ngoài tầm tay với.

Trải qua một hồi thương nghị các Kim Đan trưởng lão cũng đều yên lòng. Tuy nhiên Thiên Nhạc Viên vẫn như cũ giữ tình trạng chuẩn bị chiến tranh, bất cứ lúc nào cùng có tu sĩ tuần tra ở hải vực phụ cận.

”Không nghĩ tới Thiên cầm Nội Hải lại có nhiều cường giả đáng sợ như vậy” Dương Phàm trở lại động phủ không khỏi hít sâu một hơi. Thông qua chuyện xảy ra hôm nay, hắn hiểu được thật sâu sắc lực uy hiếp của cường giả cường đại. Đám yêu tộc Thanh Giao Long kia cường đại biết bao, khí thế mạnh đến mức nào,

mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc áp bức như thế nhưng chỉ vì một cường giả hiện thân mà toàn bộ rút lui bị tổn thất thảm hại cũng chỉ giận mà không dám nói gì.

”Tại Tu Tiên giới này, quyết định vận mệnh sinh linh của thiên hạ vĩnh viễn là một số ít những người như vậy.”

Dương Phàm khoan chân tĩnh tọa bắt đầu tiêu hóa chỗ tốt hôm nay trị liệu mang đến. Trải qua chiến đấu lần này, Thiên Nhạc Viên tổn thất không ít, người bị thương càng nhiều, theo một ngày hôm nay tiến độ của Dương Phàm bằng với mấy tháng khổ tu bình thường. Từ nay về sau một tháng, hắn cũng không dám luyện đan phòng ngừa có tu sĩ yêu tộc đánh tới đây. Chẳng những thế tất cả Kim Đan trưởng lão trên đảo, cũng không dám bề quan. Mãi đến một tháng sau toàn bộ Thiên Nhạc Viên đều thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Rốt cục rời khỏi hải vực lãnh địa của Thanh Giao Long Tra Phi rồi!

Từ Lập thở phào một hơi đi vào động phủ của Dương Phàm.

- Như vậy hiện tại chúng ta đi vào địa bàn của cường giả yêu tộc nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Hải vực của Khổng Tước Vương một trong bảy đại Yêu Tôn bắt đầu từ hôm nay, hải vực liên tiếp mấy trăm triệu dặm, đều là địa bàn của nàng, ở trong này, không có bất kỳ hòn đảo của tu sĩ nhân loại nào.

Từ Lập đáp.

- Khổng Tước Vương này lợi hại như thế à? Lãnh địa của nàng đúng là rộng lớn gấp trăm lần Thanh Giao Long, hơn nữa nơi này còn không có đảo thuộc tu sĩ nhân loại đây là vì sao

vậy?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Bởi vì tu sĩ nhân loại không dám, tất cả Chiến thuyền cùng Thành lũy trên biển đi ngang qua nơi đây, đều thành thành thật thật không dám gây chuyện. Đương nhiên, với thân phận của Khổng Tước Vương, làm thế nào quản lý được những chuyện này? Trên thực tế, quản lý cả hải vực này, là mười đại Yêu Tướng của nàng, thực lực của mỗi người đều siêu quần chấn nhiếp hải vực

Từ Lập giải thích.

- Bảy đại Yêu Tôn này rốt cuộc là nhân vật cỡ nào mà có thể khiến cho cường giả Nguyên Anh của nhân loại sợ hãi, chẳng lẽ bọn họ đều tấn chức Hóa Thần trong truyền thuyết?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

- Hóa Thần? Như thế nào có thể! Hóa Thần KỲ chính là một cái truyền thuyết

Từ Lập cười cười:

- Bảy đại Yêu Tôn này, cùng với năm vị Nguyên Tôn nhân loại được xưng là mười hai vị cường giả Chí Tôn của Thiên cầm Nội Hải, bọn họ đại biểu cho đỉnh cao ở phiên hải vực này. không người nào có thể vượt qua được!

- Bảy đại Yêu Tôn, năm vị Nguyên Tôn nhân loại. Thiên cầm Nội Hải mười hai vị Chí cường giả

Dương Phàm không khỏi nảy lòng kính sợ.

”Chỉ tiếc cường giả cấp bậc này, cho dù bậc cao bình thường sống tới cuối cuộc đời, cũng khó có thể nhìn thấy một lần. Bởi vì Thiên cầm Nội Hải thật sự quá rộng lớn huống chi mỗi một tôn giả trong đó lại lánh đời bề quan trăm năm khó gặp.

Từ Lập thở dài.

Từ Lập nói chuyện phiếm một lát liền cáo từ rời đi. Từ đó về sau rốt cục Dương Phàm bắt đầu luyện chế Cực Âm Cực Dương Đan!

Một tháng sau một tiếng nổ vang từ trong động phủ của Dương Phàm truyền ra. Dương Phàm vẻ mặt âm trầm nhìn lò luyện đan trước mặt vỡ nát tan tành tủa ra làn khói nhẹ.

”Cực Âm Cực Dương Đan này nhưng lại khó luyện chế như thế, phân lượng Âm Dương Thảo hơi có sai lầm một chút liền làm cho âm dương không điều hòa sinh ra bùng nổ lớn!”

Dương Phàm trầm ngâm một lát lại lấy ra một cái lò luyện đan mới. Thời gian thấm thoát lại trôi qua một tháng. Một ngày này, một tiếng vang trầm đục từ trong động phủ truyền ra, trong lò luyện đan bắn ra một viên đan được màu xám. Dương Phàm chụp lấy viên đan được đưa lên trước mặt ngửi ngửi, hần khê cau mày: ”Chỉ luyện chế ra một viên, hơn nữa phẩm chất còn kém, chỉ đạt được cấp bậc hạ phẩm.”

Tuy rằng chỉ luyện chế ra một viên Cực Âm Cực Dương Đan hạ phẩm nhưng cuối cùng so với lần trước đã có tiến bộ. Lần này trong lúc luyện đan. Dương Phàm cảm nhận được từ động phủ của Từ Lập sinh ra dị động thiên địa linh khí. Một vầng hào quang bảy màu bao phủ trên không trung động phủ kia.

- Trong động phủ của Từ Lập lại có người thăng cấp Kim Đan thực khó tin.

Có tu sĩ ngạc nhiên thán phục nói.

Nghiêm Xuyên thì lại vẻ mặt âm trầm nói với Tiết Nhân:

- Xem ra là song tu đạo lữ của Từ Lập thăng cấp bậc cao rồi

về phần Dương Phàm không để ý đến việc này, tiếp tục luyện đan. Thời gian trôi qua lại hơn nửa năm rồi cực Dương Phàm luyện chế ra hai viên Cực Âm Cực Dương Đan cấp bậc trung phẩm. chừng mười mấy viên hạ phẩm. Trong thời gian này, trận doanh bên Từ Lập lại có hai gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thăng cấp Kim Đan trung kỳ. Bên phe Chấn An trưởng lão thực lực tiến thêm một bước tăng cao, đã ngang hàng với bên Nghiêm Xuyên, thậm chí còn nhỉnh hơn nửa bậc.

Nghiêm Xuyên lạnh lùng nhìn chằm chằm hướng động phủ Dương Phàm:

- Khẳng định là Dương được sư này phá rồi, nghe nói hần thường xuyên ở trong động phủ luyện đan, còn cung cấp Cực Dương Đan và Cực Âm Đan cho Từ Lập.

- Thật không nghĩ tới tiểu tử này trừ y thuật không tệ ra còn có được Luyện đan thuật cao siêu đến mức này.

Tiết Nhân cũng khó có thể tưởng tượng.

- Chúng ta không thể tiếp tục khoanh tay ngồi chờ chết như vậy. Nếu Dương Phàm này cũng thăng cấp cảnh giới hậu kỳ, khẳng định thực lực sẽ vượt qua chúng ta một cấp đến lúc đó Thiên Nhạc Viên này chúng ta còn có thể sống yên ổn sao?

Nghiêm Xuyên sắc mặt biến đổi không ngừng, bắt đầu suy nghĩ kế sách đối phó. Dương Phàm đang ở trong động phủ dùng một viên Cực Âm Cực Dương Đan hạ phẩm, mặt đầy vẻ trào phúng.

Cảm quan của hắn vô cùng mạnh mẽ, dung nhập vào thiên địa, đủ để nắm trong tay khu vực này, bất cứ ác niệm không hài hòa nào đều không thoát khỏi cảm quan của hắn. Chỉ có điều là Dương Phàm không có tâm tư để ý tới những chuyện này. Thời gian thoáng cái, lại trôi qua nửa năm, trong thời gian này Dương Phàm dùng ba viên Cực Âm Cực Dương Đan hạ phẩm tiến bộ thần tốc, tu vi thăng bước tới gần uẩn Chứng hậu kỳ. Nếu tiếp tục dùng tiếp hai viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm Dương Phàm có nắm chắc trong vòng ba năm thăng cấp uẩn Chứng hậu kỳ. Đúng lúc này, trong Linh Thú Viên trong Tiên Hồng Không Gian truyền đến một khí tức đông kết linh hồn đáng sợ

374. Chương 378: Người Đàn Ông Cổ Giáp Thần Bí

- Là Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Nháy mắt Dương Phàm vui mừng vô cùng trước tiến vào Tiên Hồng Không Gian. Sinh Tức Chi Địa. Linh Thú Viên.

Răng rắc.

Tinh thể trứng bành trưởng lên tới đường kính bốn năm thước vỡ tan lộ ra một đầu rắn linh hoạt xinh đẹp, một đóa băng diễm như hoa sen nở rộ, từ trong miệng con rắn kia phun ra.

Xì xì

Tùy tiện một đoàn băng diễm khiến cho sinh cơ tại Linh Thú Viên đông lại, một tầng bông tuyết đóng băng không gian trong phạm vi mấy mươi trượng. Linh thú còn lại trong Linh Thú Viên, hơn trăm con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt, một đám bị dọa kinh hồn bạt vía, hành động theo của bản năng, lui lại một bước. Độc Hạt Vương duy nhất tấn chức bậc cao lóe ra ánh mắt sắc nhọn kinh hãi lạnh như băng nhìn chăm chú tinh thể trứng ở góc nào đó phá vỡ vẻ mặt kiêng kỵ cùng không dám tiếp cận.

- Ha ha! Thời gian năm sáu năm người rốt cuộc thăng cấp tới hàng yêu thú bậc cao.

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng đi đến bên cạnh trứng tinh thể. Lưu Ly Hàn Tinh Xà một đôi mắt sáng trong suốt nhìn Dương Phàm trực tiếp lưu động, lộ ra linh tính cùng mấy phần hoạt bát ngây thơ.

Rắc rắc rắc rắc!

Rốt cục. Lưu Ly Hàn Tinh Xà phá vỡ trứng tinh thể sau đó há miệng mấy tiếng "Rắc rắc", ăn xác trứng tinh thể vỡ tan kia vào trong cơ thể. Dương Phàm cũng cẩn thận quan sát Lưu Ly Hàn Tinh Xà, sau khi thăng cấp thể tích con rắn này vẫn không thay đổi vẫn là con rắn băng ba tắc trong suốt nhưng Dương Phàm có thể cảm nhận được biến hóa lớn lao trên thân thể nó. Thăng cấp bậc cao linh tính yêu thú tăng nhiều, mà Lưu Ly Hàn Tinh Xà này vốn có linh trí phi phàm. Lần này bước vào bậc cao trí tuệ lại hơn người. Trong ý niệm Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhấn tin tức cho Dương Phàm:

- Chủ nhân! Ta rốt cục bước vào bậc cao cảm tạ sự tài bồi của ngài! Ở tại chỗ này, tốc độ lột xác của ta nhanh hơn rất nhiều, thời kỳ trưởng thành cũng giảm bớt nhiều.

Trong đôi mắt sáng long lanh của Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhìn chăm chăm Dương Phàm lộ ra một chút cảm kích và kính sợ.

- Nói như vậy, người rất thích nơi này?

Dương Phàm cười nói.

- Bẩm chủ nhân! Ta rất thích nơi này, tràn ngập sinh cơ sức sống, có một loại cảm giác thân thiết.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà đáp.

- Người thăng cấp bậc cao có thêm bao nhiêu năng lực mới?

Dương Phàm hỏi. Theo hắn biết, bất cứ yêu thú cường đại hay là thần thú trong truyền thuyết sau khi đạt tới cấp bậc tương đối trong huyết mạch sẽ có tin tức truyền thừa.

- Chủ nhân! Ta có tin tức truyền thừa có thể tu luyện bí kỹ cường đại nhưng những tin tức truyền thừa này, chỉ giới hạn trong Lưu Ly Nham Tinh Xà. Mà ta trải qua dị biến, trên cơ sở Nham Tinh Xà có được thần thông hàn băng, nhưng ta không có tin tức truyền thừa chân chính.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà đáp. Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Điều này không khó ta sẽ nghĩ cách kiếm cho người mấy bộ công pháp hàn băng của yêu tộc và bí kỹ tương ứng.

Dương Phàm lại tiêu phí một chút thời gian tiến hành thâm nhập kết nối với Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

- Chủ nhân! Ta thăng cấp bậc cao hiện tại muốn có tên của mình ngài có thể giúp ta đặt tên được không?

Đôi mắt ngập nước của Lưu Ly Hàn Tinh Xà nhìn Dương Phàm với dáng vẻ rất chờ .

- Tên?

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái, linh thú này chủ động yêu cầu chủ nhân ban tên cho đây vẫn là lần đầu tiên.

- Ủ! Người là chủng loại biến dị ta xác định người là Lưu Ly Hàn Tinh Xà về phần tên không bằng kêu là Hàn Lưu Ly, như thế nào?

- Hàn Lưu Ly! Thật tốt quá ta cũng có tên của mình

Lưu Ly Hàn Tinh Xà hoan hô nhảy nhót rất giống một đứa bé mơ mộng ngây thơ. Dương Phàm với vẻ mặt ôn hòa nắm nó cầm trong tay, cười nói:

- Vì sao người thăng cấp nhiều như vậy, kích cỡ trước sau không đổi?

- Hừ! Ai nói ta không thay đổi.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà dường như có chút bất mãn, đột nhiên từ trong tay Dương Phàm nhảy lên

Vù

Hàn quang màu trắng nở rộ, thân thể Lưu Ly Hàn Tinh Xà đột nhiên bành trướng, lập tức kéo thân dài hơn mười trượng, nhìn qua rất giống một con cự mãng. Thân rắn to lớn uốn lượn giống như lưu ly tinh thạch, lơ mơ có thể thấy được hoa văn cổ xưa khiến người ta có một loại khí tức thần bí từ xa xưa. Hóa thành thân thể hoàn chỉnh, trên người Lưu Ly Hàn Tinh Xà bậc cao phóng ra một luồng khí tức áp lực kinh khủng. Uy áp kia tràn ra khắp khu vực khiến một đám Phệ Hồn Thiên Độc Hạt run sợ thần phục. Dưới tình huống như vậy, tính cả yêu thú bậc cao Độc Vương Hạt cũng không dám nhích động. Rất hiển nhiên, về cấp độ phẩm chất. Lưu Ly Hàn Tinh Xà còn muốn đáng sợ hơn Phệ Hồn Thiên Độc Hạt có thể được xếp vào trong mười trân thú dị vật bằng.

Dương Phàm không khỏi hưng phấn. Lưu Ly Hàn Tinh Xà này thực lực tuyệt đối không kém gì mình. Phải biết rằng. Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Vương sau khi mới bước vào bậc cao thực lực có thể so với tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Mà Lưu Ly Hàn Tinh Xà này ít nhất có thể sánh vai với Kim Đan đại tu sĩ thậm chí càng cao hơn.

- ở chỗ ta còn có mấy khối Vạn Niên Băng Tủy cuối cùng hiện tại cùng lúc giao cho người dùng tu luyện đi. Người trước ở lại trong Linh Thú Viên, không nên đả thương những độc hạt này.

Dương Phàm phân phó xong. Lưu Ly Hàn Tinh Xà đều nhất nhất nghe theo. Sau đó, Dương Phàm lại lấy ra một khối ngọc thạch tuyết trắng ôn hòa ném cho Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Vương, nói:

- Đây là cao cấp Khai Linh Thạch, có thể tăng thêm một bước mở ra linh trí

Dứt lời hắt giao cho Độc Hạt Vương phương pháp sử dụng Khai Linh Thạch. Ngày sau Độc Hạt Vương cần thống lĩnh độc hạt. Dương Phàm tự nhiên muốn cho nó có đủ linh trí. Đồng thời sau khi trải qua cao cấp Khai Linh Thạch mở linh trí yêu thú sẽ có được trí tuệ không thua nhân loại, đối với ngộ tính bản thân cũng có trợ giúp có thể gia tăng tốc độ tu luyện và tiềm lực. Sau khi xử lý xong chuyện này, Dương Phàm rốt cục tính dùng một viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm.

Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm bản thân hắn mới luyện chế ra hai viên. Dương Phàm quan sát nếu đều dùng hai viên này, có nắm chắc trong vòng ba năm có thể bước vào Uẩn Chứng hậu kỳ. Loại đan dược này tuy rằng rất khó luyện chế nhưng được hiệu tốt, vượt qua tưởng tượng của Dương Phàm. Rất nhanh. Dương Phàm ăn vào một viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm bắt đầu bế quan. Trong nháy mắt thời gian hai năm trôi qua. Trong lúc này, tình huống trong Thiên Nhạc Viên đã xảy ra biến hóa lớn. Đầu tiên số lượng Kim Đan trung kỳ bên phía Từ Lập tăng lên thêm ba tu sĩ. Tiếp theo chính Từ Lập không ngờ mình bước vào Kim Đan đỉnh phong, tu vi ngang hàng với Nghiêm Xuyên. Sau đó Từ Lập rốt cục công bố thân phận tu vi hai người song tu đạo侣 cho bọn họ trở thành trưởng lão vinh dự trong gia tộc. Kể từ đó bên phía Từ Lập lơ mơ chiếm thế thượng phong, còn hơn bên Chấn Pháp trưởng lão một nửa. Nhân tố khó thể xác định nhất vẫn là vị được sự bậc cao Dương Phàm. Dương Phàm có thể luyện chế Cực Dương Đan và Cực Âm Đan trung phẩm, có thể tăng lên rất lớn lực lượng của tu sĩ Kim Đan bình thường.

Ngoài ra thực lực bản thân Dương Phàm sâu không lường được. Lần trước khi tứ đại Kim Đan cùng đối kháng hữu hộ pháp Thanh Long. Từ Lập và Nghiêm Xuyên bị thương không nhẹ. Tiết Nhân lại bị thương nặng nhất chỉ có Dương Phàm gần như bình yên vô sự. Như thế xem ra tổng hợp về phương diện thực lực. Dương Phàm thậm chí còn lơ mơ áp Kim Đan Đại Tu Sĩ nửa bậc. Chấn Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên

càng lo lắng chính là tiềm lực của Dương Phàm. Dương Phàm mới bước vào Kim Đan trung kỳ, liền có thực lực như thế, nếu bước vào cảnh giới Đại Tu Sĩ vậy chẳng phải có thể bề nghề vô địch cùng bậc. Đây không chỉ vấn đề Nghiêm Xuyên và Tiết Nhân lo lắng mà ngay cả chấp an trưởng lão Từ Lập cũng có chút sầu lo. Cũng may, Dương Phàm nhìn qua không có hứng thú với quyền lợi gia tộc, phần lớn thời gian đều bế quan. Trong hai năm gần đây, Dương Phàm vẫn một mực bế quan dường như muốn một lòng đột phá đến Uẩn Chứng hậu kỳ.

Trên thực tế từ năm đầu tiên hắn dùng một viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm tu vi mãnh liệt xông tới hậu kỳ. Nhưng Dương Phàm cũng không có lập tức dùng viên Cực Âm Cực Dương Đan thứ hai. Đây là vì hắn không muốn cho tu vi tiến bộ quá mức thần tốc cũng không muốn ỷ lại vào dược lực. Vì thế sau một năm hắn lại bế quan một năm kết quả luôn cố gắng đạt được đạt tới cảnh giới Uẩn Chứng trung kỳ đỉnh phong. Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm cho dù không dùng linh đan bằng vào thực lực bản thân cũng có thể trong bốn năm năm bước vào uẩn Chứng hậu kỳ.

- Cũng thôi, một viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm lưu trữ về sau dùng ta còn dựa vào năng lực của mình để đột phá. Dù sao sau khi đến uẩn Chứng hậu kỳ, diễn hóa cảnh giới kế tiếp nhất định phải dựa vào tìm hiểu của chính mình.

Bản thân Dương Phàm trái lại không không nóng vội. Cảnh giới Kim Đan Đại Tu Sĩ dễ như trở bàn tay, hắn không nhanh không chậm. Phần tâm tính thông dong này, vượt qua người một bậc. đồng thời cũng có tự tin phát ra từ nội tâm. Mà ngày hôm đó hai luồng khí tức cường đại từ phương xa hải vực buông xuống Thiên Nhạc Viên làm cho Do từ trong bế quan tỉnh lại. Hai luồng khí tức cường đại này, đều có cấp Nguyên Anh, một luồng khí tức trong đó cảm giác vẫn rất quen thuộc. Hai người tới phân ra một là một lão già tóc trắng xóa ở tuổi xế chiều, vẻ mặt nếp nhăn. khí sắc không tốt lắm.

Chính là Đại trưởng lão họ Diệp của Thiên Nhạc Viên.

- Đại trưởng lão! Ngài rốt cục trở về.

Từ Lập kinh hô một tiếng, người thứ nhất bay ra. Sau đó. đám trưởng lão Kim Đan còn lại bay ra nghênh đón. Dương Phàm cũng không ngoại lệ từ trong động phủ bay ra chào hỏi qua.

- Vị tiền bối này là

Ánh mắt Nghiêm Xuyên dừng trên thân người đàn ông mặc cổ giáp có sắc mặt lạnh nhạt bên cạnh Đại trưởng lão họ Diệp. Người đàn ông này hơi kiêu căng không chút lay động trên không trung, ánh mắt thần nhiên đảo qua đám tu sĩ không nói lời nào.

- Vị này chính là Âu Dương tiền bối khách quý của Thiên Nhạc Viên.

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói, trong lời nói có phần rất cung kính với người đàn ông cổ giáp họ kếp Âu Dương. Dương Phàm quan sát người đàn ông cổ giáp thần bí kia một cái, dưới Toàn Tri Cảm Quan hắn cảm giác thực lực người này còn hơn Đại trưởng lão họ Diệp cùng với một đám Nguyên Anh lão quái Âm Hồn Thượng Nhân, thực lực của hắn hẳn là sần sần như Tam u lão ma. Cũng không biết vì sao Dương Phàm từ trên người người đàn ông cổ giáp thần bí này cảm nhận được luồng khí tức còn đáng sợ hơn Tam u lão ma mấy lần. Tu vi thực lực sần sần như Tam u lão ma vì sao mang đến cho mình cảm giác kỳ quái. Dương Phàm âm thầm kinh hãi mà lúc này, ánh mắt người đàn ông cổ giáp kia đột nhiên quét về phía mình dường như cảm thấy đang rình hắn. Lập tức một luồng áp lực lớn lao đánh úp lại. Dương Phàm đột nhiên hơi thở gấp gáp. Cũng may bản thân hắn có định lực siêu phàm lại có Thanh Thần Ngọc Bội hộ thân có thể duy trì trấn định.

Dương Phàm không khỏi trầm nghĩ:

”Người đàn ông thần bí này, có lẽ chính là cứu binh của Đại trưởng lão họ Diệp?”

- Diệp lão đầu! Người này cũng là trưởng lão của Thiên Nhạc Viên sao?

Người đàn ông cổ giáp thần bí, ngôn ngữ rất tùy ý, trực tiếp xưng hô ”Diệp lão đầu”

- Hắn là Dược sư mười năm trước gia nhập Thiên Nhạc Viên ta.

Đại trưởng lão họ Diệp dĩ thường cung kính khi nhìn Dương Phàm trong mắt cũng hiện lên một tia kính dị.

- Ta mới rời đi mấy năm người liền bước vào Kim Đan trung kỳ, không tệ không tệ.
 - Ủ! Chọn người này không tệ.
- Người đàn ông cổ giáp thần bí khen tặng nói không ngừng đánh giá Dương Phàm.

375. Chương 379: Thâm Hải Âm Mưu.

Người đàn ông cổ giáp thần bí, khi quan sát Dương Phàm con mắt hơi hơi sáng ngời. Đại trưởng lão họ Diệp lộ ra vẻ vui mừng nói với Dương Phàm:

- Còn không bái kiến Âu Dương tiên bối.

Trong lời nói. Đại trưởng lão họ Diệp đối với người đàn ông thần bí họ kếp Âu Dương rất cung kính liền giống như thái độ của tu sĩ Kim Đan đối với Nguyên Anh bậc cao.

- Tại hạ Dương Phàm! Bái kiến Âu Dương tiên bối.

Dương Phàm cũng lơ mơ cảm thấy người này không giống như có địa vị thân phận bình thường, tự nhiên không dám chậm trễ.

- Tốt! Tốt! Người là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, ta nhìn ra được thực lực của ngươi hẳn là vượt qua tu sĩ cùng bậc.

Thần quang của người đàn ông cổ giáp thần bí như được đối với Dương Phàm càng tăng thêm tán dương. Dương Phàm nao nao đối phương như thế nào nhìn ra được?

- Âu Dương đạo hữu! Ngài có thể chắc chắn chứ? Ta nhớ rõ Dương trưởng lão vẫn là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ trước khi ta rời đi.

Đại trưởng lão họ Diệp có chút kinh ngạc nói.

- Ha ha! Ta làm sao nhìn lầm chứ? Thực lực một người, có thể cảm ứng từ trong tinh khí thần cùng ý chí chiến đấu, tu vi chỉ xem như một tiêu chí trọng yếu, nhưng không thể là tiêu chí duy nhất phán đoán.

Người đàn ông cổ giáp thần bí nói:

- Đây là trực giác ta có từ trong vô số chiến đấu cũng là một loại kỹ nghệ độc môn.
- Diệp lão thụ giáo rồi.

Đại trưởng lão gật đầu khen ngợi. Dương Phàm cũng âm thầm kinh hãi càng phát ra cảm giác bội phục và tò mò người đàn ông cổ giáp thần bí này. Trong những tu sĩ gặp phải trong dĩ vãng. đều lấy tu vi phán định thực lực, mà người đàn ông cổ giáp thần bí có thể một lời nói trúng điểm yếu.

- Ánh mắt của Âu Dương tiên bối sáng như được thực lực Dương được sư thật sự vượt qua cùng bậc. Mấy năm trước, hẳn chiến đấu cùng với Kim Đan Đại Tu Sĩ lực lượng ngang nhau cân tài cân sức.

Từ Lập ở bên cạnh cười nói.

- Cái gì? Hẳn bắt phân thắng bại với Kim Đan Đại Tu Sĩ?

Đại trưởng lão họ Diệp có chút khó thể tin. Ánh mắt người đàn ông cổ giáp thần bí sáng ngời:

- Thật sự có chuyện này sao?
- Cũng không phải lời đùa, đây chính là đám tu sĩ Thiên Nhạc Viên chúng ta tận mắt chứng kiến.

Từ Lập tự nhiên càng thêm tôn trọng Dương Phàm.

- Ha ha! Lần này ta tới Thiên Nhạc Viên, thật sự vẫn là chuyến đi không uổng công.

Người đàn ông cổ giáp thần bí kinh hỉ vô cùng vội biến đổi ánh mắt với Đại trưởng lão họ Diệp.

- Chuyện này chờ sau khi thương nghị trưng cầu ý kiến của Dương được sư. Âu Dương đạo hữu ngài thấy thế nào?

Đại trưởng lão họ Diệp truyền âm thần thức nói.

- Tốt tốt! Do lòng ta có chút nóng nảy.

Người đàn ông cổ giáp thần bí mỉm cười không hề phát ra một lời nhưng lực chú ý càng đặt trên người Dương Phàm càng nhiều.

- Các vị trưởng lão về động phủ trước, ba ngày sau ta sẽ triệu hội nghị ở Thiên Thư Các.

Đại trưởng lão họ Diệp phân phó một câu liền mang theo người đàn ông cổ giáp thần bí rời đi. Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ nghi hoặc cảm giác là lạ. Không biết người đàn ông cổ giáp thần bí kia có liên quan gì với Đại trưởng lão nhưng Dương Phàm có thể thấy được một điểm ông chính là cứu binh Đại trưởng lão họ Diệp mời tới. Tuy nhiên, hẳn chung quy cảm giác người đàn ông cổ giáp thần bí có mưu đồ gì với mình. Trong lúc nhất thời hẳn không nghĩ ra nhưng cũng không cảm thấy ác ý cùng uy hiếp gì, vì thế quay về động phủ ngồi xuống.

Sâu trong hải vực cách Thiên Nhạc Viên mấy trăm dặm. Một con thuyền dài trăm trượng giống như chiến hạm cá lóc trên biển chỉ ẩn núp dưới biển sâu mấy trăm dặm. Trong thư phòng của chiến hạm.

- Không nghĩ tới vị lão bằng hữu không ngờ có thể mời Âu Dương Phong đến. Lúc này kế hoạch của chúng ta khó thể thực hiện, chỉ cần hẳn ở Thiên Nhạc Viên, một ngày, ai cũng không dám giương oai.

Sắc mặt ma đạo tu sĩ họ Đẳng âm tình bất định.

- Ôi! Ta như thế nào quên ba trăm năm trước, lúc ấy Âu Dương Phong vẫn chưa tiến vào Nguyên Anh Kỳ, đã từng chịu sự giúp đỡ của Diệp Minh Phong, thiếu hẳn một nhân tình.

Chung hộ pháp thở dài.

- Hiện tại thì hay rồi, trù tính trước đây của chúng ta đều thất bại trong gang tấc.

Về mặt ma đạo tu sĩ họ Đẳng không cam lòng.

- Có lẽ vận số Thiên Nhạc Viên chưa hết. Hai năm trước chúng ta thiết kế tỉ mỉ, khi Tiết Nhân cùng Giao Long chiến đấu âm thầm khi Giao Long kia lui khiến nó chết vào tay Tiết Nhân. sau đó âm thầm truyền tin cho tả hộ pháp của Thanh Long, vốn tưởng rằng có thể mang đến họa sát sinh cho Thiên Nhạc Viên lại có được ngư ông đắc lợi, cũng không biết ở đâu ra Tam Sát Nam Đế nửa đường giết ra.

Chung hộ pháp thờ dài khổ sở.

- Đúng vậy! Vận khí bọn họ quá tốt cho dù không phải người này, chúng ta còn có thể chờ Đại Hải Nan tiếp theo thừa dịp sau khi Diệp Minh Phong chết đi lại động thủ lần nữa. Nhưng không đoán được lại tới một tên Âu Dương Phong.

Ma đạo tu sĩ họ Đẳng thiếu chút nữa nghiêng răng nghiêng lợi.

- Sợ cái gì? Thọ nguyên của Diệp Minh Phong kia sắp hết chẳng qua chỉ sống mười năm. Âu Dương Phong kia tuy rằng mạnh nhưng chung quy không thể che chở Thiên Nhạc Viên cả đời.

Đôi mắt Chung hộ pháp không ngừng lóe lên.

- Người tính không bằng trời tính. Tính kế của hai đại cường giả Nguyên Anh Kỳ thất bại, chỉ phải chờ Đại trưởng lão họ Diệp chết đi, chỉ cần gia tộc Thiên Nhạc Viên còn có uy hiếp của Nguyên Anh Kỳ, bọn họ không thể động cường, chỉ muốn âm thầm mưu kế.

Ba ngày sau. Dương Phàm từ trong động phủ đi ra, dò xét trạng thái hai đệ tử một chút. đều dừng ở cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn. Chín tên thủy thủ khác trên Thiên Hành Chu cũng thế. Dương Phàm cảm thán chỉ nhìn xem nhưng không có hy vọng ký thác quá lớn. Xem ra trong gần mười năm. ngoại trừ Phó Bình và Phó Tuyết, những thủy thủ này chỉ sợ đều vô vọng bước vào bậc cao. Sau đó, hẳn gấp rút đi Thiên Thư Các. Sau khi Đại trưởng lão họ Diệp về Thiên Nhạc Viên, lại triệu tập hội nghị một lần. Không bao lâu đám trưởng lão Kim Đan tập hợp. Đại trưởng lão họ Diệp cũng đến đây. Đến đông đủ rồi, Đại trưởng lão họ Diệp mắt quét về phía dưới phát hiện nhiều gương mặt mới lạ

- Bẩm Đại trưởng lão! Họ là song tu đạo lữ của con trong gần hai năm trở thành trưởng lão vinh dự của gia tộc vẫn chưa trở thành trưởng lão chính thức, chờ lệnh của Đại trưởng lão ngài.

Từ Lập khom người đáp.

Làm quyền trưởng lão hẳn có quyền cho tu sĩ Kim Đan trở thành trưởng lão vinh dự của gia tộc.

Đại trưởng lão họ Diệp gật đầu:

- Chính là song tu đạo lữ của con ba năm sau trở thành trưởng lão chính thức.

- Tạ ơn trưởng lão!

Hai vị nữ tu sĩ bậc cao cùng nhau hạ thấp người thi lễ. Tu sĩ còn lại đều lấy vẻ hâm mộ nhìn về phía Từ Lập, ở Tu Tiên Giới này, nữ tu sĩ bậc cao vốn rất thưa thớt có thể có một vị làm song tu đạo lữ cũng không tệ, có thể có hai thì càng khiến cho người ta ao ước. Chỉ có vẻ mặt Dương Phàm lạnh nhạt, trong lòng cũng thầm nghĩ: "Mười năm trước ở Dược Tiên cốc dắt tay Vũ Tịch tiến vào Thiên Nhân Mô Thức cảnh giới linh hồn đều đặt chân vào Kim Đan sơ kỳ. Tư chất của nàng cực cao, hẳn là sớm bước vào Kim Đan tu vi ít nhất sẽ không dưới mình".

Trong lần hội nghị gia tộc Đại trưởng lão họ Diệp hỏi chuyện sau khi mình đi, Thiên Nhạc Viên phát sinh chuyện gì. Khi biết Thanh Giao Long Tra Phi đã từng mang chiến sĩ yêu tộc đánh tới Thiên Nhạc Viên ngay cả Đại trưởng lão họ Diệp cũng toát mồ hôi một trận.

- Thật sự là trời giúp Thiên Nhạc Viên ta!

Đại trưởng lão họ Diệp thở dài nhẹ nhõm trong mắt cũng lộ ra thần sắc may mắn. Hiện tại hẳn đã trở về Thiên Nhạc Viên tọa trấn cho dù Thanh Giao Long Tra Phi đích thân tới cũng phải suy nghĩ một chút, ít nhất sẽ không xuất hiện loại diệt môn này. Từng cường giả Nguyên Anh Kỳ đều có phạm vi của mình có bằng hữu của mình. Làm lực lượng uy hiếp, trừ khi dưới tình huống bất đắc dĩ tu sĩ Nguyên Anh đều đã tận lực tránh giao chiến. Nếu ngày ấy có Đại trưởng lão họ Diệp tọa trấn. Thanh Giao Long Tra Phi nhiều nhất tìm bắt hung thủ sẽ không uy hiếp toàn bộ gia tộc. Đây là quan hệ chế hành lẫn nhau giữa cường giả Nguyên Anh.

Sau hội nghị. Đại trưởng lão họ Diệp lại phân phó rất nhiều chuyện. Ước chừng sau nửa ngày, hội nghị chấm dứt. Đại trưởng lão họ Diệp cho đám trưởng lão Kim Đan rời đi. lại chỉ để lại một mình Dương Phàm.

- Người đi theo ta tới thư phòng lầu bốn.

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói.

Dương Phàm đi theo ông tới phía trước, sau khi đoán ý qua sắc mặt. nói:

- Đại trưởng lão! Thọ nguyên của ngài không còn nhiều, lần này đi ra ngoài, có phải gặp chuyện bất ngờ hay không?

Đại trưởng lão họ Diệp biến sắc nhẹ thở dài một hơi:

- Y đạo của người quả thực cao minh thần kỳ, mặc dù lão hủ cố ý giấu nhưng vẫn không qua được ánh mắt của người.

Dương Phàm không nói gì. mặt lại lộ ra vẻ suy tư. Hẳn nhìn ra được. Đại trưởng lão họ Diệp chỉ còn thọ nguyên bốn năm năm, vốn thọ nguyên của Đại trưởng lão không nhiều lắm hiện tại chỉ còn khoảng mười năm nhưng lần này sau khi ra ngoài, hiển nhiên lại gặp cái gì không ngờ khiến thọ nguyên giảm.

- Vào rồi nói sau.

Đại trưởng lão họ Diệp thần sắc ảm đạm mang Dương Phàm đi vào thư phòng lầu bốn cũng chính là nơi lúc trước lần đầu tiên Dương Phàm và Đại trưởng lão gặp mặt. Mới vừa đi vào thư phòng Dương Phàm thấy được một thân ảnh quen thuộc, chính là người đàn ông thân bí họ kép Âu Dương.

- Bái kiến Âu Dương tiền bối.

Dương Phàm hơi hơi thi lễ.

- Ngồi xuống rồi nói.

Đại trưởng lão họ Diệp cho Dương Phàm cùng ngồi xuống. Dương Phàm cũng không dám chậm trễ hấn lờ mờ cảm giác được. Đại trưởng lão lần này lưu mình lại khẳng định có liên quan đến người đàn ông thần bí họ kép Âu Dương.

- Người cùng có thể nhìn ra lão hủ chỉ còn lại thọ nguyên bốn năm năm.

Đại trưởng lão họ Diệp hít sâu một hơi:

- Mấy năm trước ta rời khỏi Thiên Nhạc Viên, liền muốn đi phương Bắc Thiên cầm Nội Hải rất xa xôi, phi hành hai ba năm mới tìm được Âu Dương đạo hữu. Nhưng ngoài dự đoán. trên đường đi lại bị người ám toán đó là một loại Pháp Bảo tổn thương linh hồn tổn hại thọ nguyên.

- Làm tổn hại thọ nguyên?

Dương Phàm hơi kinh hãi chẳng lẽ thế gian này còn có cấp bậc cùng với Khai Quang Tịnh Thế Diễm của mình.

- Đó là một loại Pháp Bảo Quỷ Thi Đạo có thể làm tổn thương linh hồn cũng làm tổn thương căn cơ cảnh giới cho nên tổn hại thọ nguyên của ta.

Đại trưởng lão họ Diệp giải thích nói.

Dương Phàm giật mình vốn không phải trực tiếp làm giảm thọ nguyên, làm thương nặng linh hồn tổn thương tu vi căn cơ hoặc là bệnh thâm kín đều ảnh hưởng lực sinh mệnh và tổn hại thọ nguyên.

- Đại trưởng lão không biết người ám toán là ai sao?

Dương Phàm hỏi.

- Không biết! Người đó mang mặc nạ đặc biệt, ẩn tàng khí tức, một kích rồi đi khiến ta khó lòng phòng bị. Ta thấy ý đồ của người đó cũng không phải giết ta chỉ nghĩ tổn hại thọ nguyên. đây tuyệt đối là một hồi âm mưu.

Đại trưởng lão họ Diệp với thần sắc âm tình bất định.

- Cũng may hiện tại ta thỉnh Âu Dương đạo hữu đến đây. Hấn đáp ứng ta hỗ trợ trấn thủ Thiên Nhạc Viên trong hai mươi năm.

Đại trưởng lão họ Diệp khẽ thở dài.

- Ít nhất trong hai mươi năm. Thiên Nhạc Viên không có chuyện gì.

- Hy vọng trong hai mươi năm. Thiên Nhạc Viên có thể có cường giả thăng cấp Nguyên Anh. nếu không

Đại trưởng lão họ Diệp nói với vẻ ảm đạm.

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm do dự một lát từ trong túi trữ vật, lấy ra một bình nhỏ màu đen, lấy ra một viên đan dược trong suốt màu xanh nhạt.

- Duyên Thọ Đan!

Dương Phàm đáp:

- Ít nhất có thể kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.

376. Chương 380: Tiên Khí Thượng Giới

Toàn bộ thân thể của Đại trưởng lão họ Diệp run sợ một trận trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kích động bỗng vẻ mặt mừng như điên.

- Người có Duyên Thọ Đan muốn đưa nó cho ta?

Đại trưởng lão họ Diệp gắt gao nhìn chằm chằm Dương Phàm. vui mừng nói không nên lời.

- Dạ! Đại trưởng lão.

Dương Phàm gật đầu nói rất có lý trí:

- Trong vòng hai mươi năm. Thiên Nhạc Viên chỉ sợ vị tất có thể có tu sĩ thăng cấp Nguyên Anh Kỳ. Nếu không có ngài tọa trấn bất cứ người nào cũng xâm lược gia tộc.

Hắn theo đuổi chính là một loại yên tĩnh ôn hòa, gia tộc càng yên ổn càng tốt. Viên Duyên Thọ Đan này, có thể kéo dài tuổi thọ của Đại trưởng lão họ Diệp năm mươi năm ít nhất có thể đạt tới mục đích của Dương Phàm.

- Tốt tốt tốt! Người có thể tặng ta bậc linh đan quý báu như Duyên Thọ Đan này, có thể thấy được độ trung thành của người đối với gia tộc.

Đại trưởng lão họ Diệp tiếp nhận Duyên Thọ Đan cười to vui vẻ.

- Bẩm Đại trưởng lão! Dương mỗ lấy bản thân tu luyện là chính, không tranh đấu quyền lực với nhau. Chính như ta trước đây bước vào Thiên Nhạc Viên: Mặc dù không thể bảo đảm vượt lửa qua sông vì gia tộc nhưng có thể cam đoan không có bất cứ dị tâm gì. Khi gia tộc nguy nan. cũng sẽ dùng hết toàn lực.

Dương Phàm nói với vẻ thành khẩn. Trước mặt Nguyên Anh lão quái sống ngàn năm hắn dứt khoát không nên có nói láo gì. Sự trung thành của hắn đối với Thiên Nhạc Viên còn chưa đạt đến mức chết nhưng bảo đảm không có dị tâm, gia tộc có nguy nan cũng sẽ tận lực yếu của mình.

- Tốt tốt tốt! Người nói rất chân thật đồng thời cũng làm được.

Đại trưởng lão họ Diệp rất vui mừng.

- Tuy rằng người không trung thành tuyệt đối nhưng ít ra ta rất yên tâm với người.

Thấy tình cảnh như vậy, người đàn ông cổ giáp thần bí bên cạnh cũng âm thầm gật đầu càng thêm coi trọng Dương Phàm hơn. Thái độ làm người như vậy, mặc dù không tính là có đạo đức tốt nhưng ít ra trong lòng hắn trong sáng vô tư không phải loại người vì tư lợi đặt lợi ích lên hàng đầu. Cùng với phần đông tu sĩ Tu Tiên Giới lạnh lùng vô tình hình thành một mặt hoàn toàn bất đồng.

Tu Tiên Giới đồng dạng cũng có không ít người mới, bọn họ khiến cho thế giới tiên hiệp rộng lớn này không đến mức hoàn toàn tối tăm không có ánh sáng như vậy.

- Khó trách Dương trưởng lão tuổi còn trẻ, lại có thể có thành tựu như vậy, nguyên lai không ngờ cùng có tâm tình trong sáng vô tư như vậy.

Đại trưởng lão họ Diệp phát ra tiếng than nhẹ từ nội tâm.

- Đại trưởng lão khen nhầm rồi!

Dương Phàm nao nao hắn cũng cảm thấy biến hóa của mình. Đây không phải tính cách hắn biến hóa mà là trong con đường tu tiên, biến hóa tâm tình về mặt vô tình. Trải qua một lần tán công. sau đó kỳ tích quật khởi, lại trải qua một lần đại nạn sinh tử chạy thoát trời. Tính ra hắn rời khỏi Ngự Dương quốc đã có mười năm rồi. Gần tám chín năm qua hắn hoàn toàn tĩnh tâm tu luyện không ai biết đến. Uẩn Chung hậu kỳ với hắn mà nói dễ như trở bàn tay, hắn lại không nhanh không chậm không quan tâm hơn thua. Bởi vì hắn hiểu được con đường kế tiếp càng khó đi hơn. hắn càng phải diễn hóa ra con đường tu luyện chưa ai từng đi. Dưới tất cả mọi thứ tâm tình Dương Phàm dần dần cũng cố lúc đầu lơ mờ có phong phạm một đại tông sư.

- Ta cũng không thể tự nhiên vô cớ thu của người một viên Duyên Thọ Đan người muốn Pháp Bảo gì tài liệu gì đó đều có thể nói ra.

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói. Dương Phàm cũng không cự tuyệt, suy nghĩ báo ra mười mấy dạng tài liệu. nói:

- Đại trưởng lão nếu có thể cung cấp hai ba dạng là được.

Những tài liệu này có chút là chuẩn bị có luyện chế Pháp Bảo cao nhất, có một số dùng luyện chế ra Nguyên Linh Đan cũng chưa từng nghe nói qua. Tài liệu chính Thiên Linh Huyền Căn của Nguyên Linh Đan. Dương

Phàm đã có được, hắn vẫn muốn thu thập một ít tài liệu hiếm thấy, tài liệu trong đó nơi này cũng hiếm thấy.

Đại trưởng lão họ Diệp nghe xong, mặt lộ vẻ kinh dị:

- Những tài liệu này đều không phải là nhỏ ta chỉ có thể xuất ra một hai loại.
- Nơi ta có bảy tám loại.

Người đàn ông cổ giáp thần bí kia không ngờ lấy ra bảy tám loại. Dương Phàm kinh hỉ vô cùng không nghĩ tới lập tức có nhiều tài liệu như vậy. Hắn tiếp nhận tài liệu của Đại trưởng lão họ Diệp. đối với tài liệu của người đàn ông cổ giáp thần bí lại có chút do dự.

- Người cũng đừng chối từ, đây là ý tốt của Âu Dương đạo hữu.

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói. Dương Phàm liên tục nói lời cảm tạ cũng thu lại bảy tám loại tài liệu. Kể từ đó, hơn nữa bản thân hắn ở Thiên Nho Đảo có được tài liệu còn thiếu hai ba loại tài liệu hiếm thấy, là có thể có đủ tài liệu trong đan phương của Nguyên Linh Đan.

- Người còn cần mấy loại tài liệu khác là Tam Sinh Tuệ Thủy, Lạc Ly Quả, Thiên Hoa Cực Diệp gần như không có trong Thiên cầm Nội Hải nhưng ta biết có chỗ khẳng định có.

Người đàn ông cổ giáp thần bí cười nói.

- Nơi nào?

Dương Phàm dò hỏi.

- Thiên Lan Điện

Người đàn ông cổ giáp thở nhẹ ba chữ.

Thiên Lan Điện!

Dương Phàm không khỏi quá sợ hãi, chính là Thiên Lan Điện ngay cả tu sĩ Nguyên Anh đi vào đều có thể ngã xuống?

- Tại hạ Âu Dương Phong, có chút danh tiếng trong Thiên cầm Nội Hải.

Người đàn ông cổ giáp nói ra tên đầy đủ của mình kể tiếp hiển nhiên có chuyện muốn nói.

- Dương Phàm! Người không phải rất cảm thấy hứng thú với truyền thuyết của Thiên Lan Điện sao?

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói:

- Hôm nay người gặp được Âu Dương đạo hữu chính là một cơ hội.
- Không biết Âu Dương tiên bối tìm ta có chuyện gì?

Dương Phàm trực tiếp hỏi.

- Đây cũng có liên quan đến bí tân của Thiên Lan Điện.

Âu Dương Phong trầm ngâm nói chợt bắt đầu nói êm tai.

- Người hắn là biết cứ cách hai mươi năm một lần Đại Hải Nan ở Thiên cầm Nội Hải cùng Thiên Lan Điện có liên quan đến Đại Mạch Chi Tích do Thượng Giới Tiên Khí trấn áp. Cứ cách hai mươi năm Địa Mạch Chi Tích đều bộc phát ra lực lượng tích tụ, nếu không có Thiên Lan Điện cùng với Thượng Giới Tiên Khí, lực lượng Địa Mạch Chi Tích có thể chậm rãi phóng thích, như vậy toàn bộ Thiên cầm Nội Hải đều đã bị xóa bỏ, hàng tỉ sinh linh đều bị diệt vong.

Dương Phàm hiểu được đạo lý trong đó, Đại Hải Nan ước chừng liên tục hai tháng, rung chuyển toàn bộ Thiên cầm Nội Hải, tình huống kia hùng vĩ mênh mông bao la thế nào. Mỗi lần Đại Hải Nan số lượng sinh linh trên Thiên cầm Nội Hải đã giảm mạnh mấy thành. Nếu lực lượng Đại Hải Nan trên biển không phải liên tục hai tháng, mà là trong nháy mắt bộc phát lực lượng kia cường đại ngàn vạn lần đủ để trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải.

Ngẫm lại hậu quả kia liền cảm thấy đáng sợ.

- Thiên Lan Điện là động phủ do đại thần thông Thiên Lan Tán Tiên liên hợp với các đại tu sĩ thời kỳ thượng cổ lưu lại mục đích cùng với Thượng Giới Tiên Khí cùng nhau trấn áp Địa Mạch Chi Tích, vốn lấy phong ấn cường đại của Thiên Lan Điện và lực lượng của Thượng Giới Tiên Khí đủ để trấn áp mãnh hải vực này, cũng không đến mức bộc phát Đại Hải Nan. Nhưng vấn đề lại xuất hiện ở trên Thượng Giới Tiên Khí.

- Thượng Giới Tiên Khí?

Tâm thần Dương Phàm rung mình, trong thế giới này, thực sự tồn tại tiên khí?

Tuy nhiên ngẫm lại, ngoại trừ tiên khí ra, còn có loại tồn tại cường đại nào có thể trấn áp chống lại Đại Mạch Chi Tích mà không phải lực con người.

- Theo sách cổ ghi lại thanh tiên khí này rất lợi hại, ở thời kì Tiên Tần cổ quốc được xưng là Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, uy lực của nó thậm chí có thể còn muốn lợi hại hơn Truyền thừa long khí chí bảo Thanh Long Kiếm. Trên thực tế, thanh tiên khí này tên trước của nó là Trấn Ma Tiên Kiếm chỉ có uy lực thanh tiên khí này, vẫn không đủ trấn áp Địa Mạch Chi Tích.

- Nhưng trước đây, phần đông cường giả thượng cổ, còn dùng bảy viên truyền thừa bảo châu có lực lượng rất cường đại trong thế giới khảm lên trên Trấn Ma Kiếm cũng chỉ là đệ nhất chí bảo Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ở thời Tiên Tần trước!

- Còn có bảy viên truyền thừa bảo châu!

Dương Phàm hoảng sợ trong lòng có thể tưởng tượng uy lực của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm để có thể phá núi sông, uy chấn bốn biển.

- Cường đại như Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trấn thủ Địa Mạch Chi Tích vì sao còn xuất hiện Đại Hải Nan vấn đề rốt cuộc ở đâu?

Dương Phàm tò mò hỏi bị truyền thuyết bí tịch này hấp dẫn.

- Vấn đề xuất hiện trên chính Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Mắt sáng như sao chọi lóe trong mắt Âu Dương Phong:

- Trước đây khi tạo ra Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đám đại thần thông sợ hãi uy lực này, e rằng bị người có tâm tính bất lương nắm giữ. Vì thế những người khác liền thủ tạo ra vô kiếm chuyên khắc chế Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

- Vô kiếm cùng với Thất Tinh Trấn Ma Kiếm có một loại liên hệ thần bí, chỉ cần trong thế giới này, là có thể cảm ứng cho nhau. Nhưng mà thanh kiếm kia liền nắm trong tay cường giả ngoài hải vực, bọn họ không quan tâm sống chết của hàng tỉ sinh linh Thiên cầm Nội Hải muốn triệu tập Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ra khỏi hải vực. Chuyện này khiến cho Trấn Ma Kiếm muốn ra khỏi Thiên Lan Điện, lực lượng trấn áp giảm đi.

Nói tới đây, Âu Dương Phong mặt lạnh xuống.

- Chẳng lẽ bọn họ không sợ nhân quả sao? Một khi triệu tập Thất Tinh Trấn Ma Kiếm về, hàng tỉ tu sĩ đều trong nháy mắt bị hủy diệt.

Trong lòng Dương Phàm cũng cảm thấy lạnh cả người.

- Cứ cách trăm năm cường giả ngoài hải vực đều thi triển bí thuật muốn triệu tập Thất Tinh Trấn Ma Kiếm về. Đây cũng là vì sao cứ cách một trăm năm một lần Đại Hải Nan nguyên nhân rất to lớn.

Âu Dương Phong thở phào một hơi rốt cục giải thích nguyên nhân có Đại Hải Nan. Trong lòng Dương Phàm cũng có thể lột trần nhiều nghi vấn. Nguyên lai Tu Tiên Giới này vẫn có nhiều bí tịch như vậy. Quốc gia cổ Tiên Tần, Thượng Giới Tiên Khí, truyền thừa bảo châu, Chí Bảo Long Khí, cường giả bên ngoài hải vực. Câu đố Đại Hải Nan giải khai đồng thời xuất hiện nhiều bí ẩn khác.

Cường giả ngoài hải vực vì sao phải triệu tập Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, chẳng lẽ bọn họ không rõ nhân quả đại biểu cho hàng tỉ sinh linh Thiên cầm Nội Hải?

Hơn nữa trước đây Địa Mạch Chi Tích vì sao xuất hiện vết nứt?

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm tên như nghĩa, tức là Trấn Ma, ý nghĩa tồn tại của nó chẳng lẽ chỉ đơn giản trấn áp Địa Mạch Chi Tích. Dương Phàm lơ mờ cảm giác trong này còn có nhiều bí mật kinh thiên hơn, chỉ là tạm thời lắng đọng trong năm tháng trăm ngàn vạn năm lịch sử Đông Thắng Đại Lục.

- Mỗi một lần Đại Hải Nan cấm chế pháp tắc bên ngoài Thiên Lan Điện đều buông lỏng, mặc dù cấm chế tầng bên ngoài rất mạnh, nguy hiểm vô cùng nhưng vẫn có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mạo hiểm đi vào. Điều này đối với không ít tu sĩ mà nói là một lần kỳ ngộ không tệ.

Âu Dương Phong đột nhiên vừa chuyển đề tài, đề cập Thiên Lan Điện. Tâm thần Dương Phàm chấn động hẳn cảm giác Âu Dương Phong liền muốn vào chính đề.

- Mà Đại Hải Nan trăm năm trước, cấm chế lối vào tầng bên ngoài Thiên lan Điện càng thêm buông lỏng, thậm chí ngay cả cấm chế pháp tắc bên ngoài điện cũng xuất hiện buông lỏng. Chỉ tiếc, bên ngoài điện Thiên Lan Điện chỉ có cường giả Kim Đan mới miễn cưỡng có thể đi vào, thậm chí ngay cả Kim Đan đại tu sĩ vẫn không thể nào vào. Tu vi càng cường đại, cấm chế pháp tắc kia đối với tác dụng này càng mạnh hơn.

Ánh mắt Âu Dương Phong đột nhiên chuyển hướng Dương Phàm trong mắt tràn đầy vẻ chờ đợi:

- Cho nên. Đại Hải Nan trăm năm đại kiếp. Thiên Lan Điện đối với tu sĩ Kim Đan mà nói. là một lần kỳ ngộ!

377. Chương 381: Tu Luyện Đại Thần Thông

Dương Phàm lơ mờ đoán được gì.

- Đúng vậy! Ta muốn mang người tiến vào Thiên Lan Điện!

Thần quang trong mắt Âu Dương Phong lóe lên có chút chờ mong nhìn Dương Phàm.

- Đám tu sĩ Nguyên Anh chúng ta nhiều nhất chỉ có thể đi vào tới vào lối vào bên ngoài của Thiên Lan Điện còn ngoài điện chỉ có cường giả Kim Đan mới có thể đi vào.

Ánh mắt Âu Dương Phong sáng quắc. nói:

- Ngoại điện Thiên Lan Điện kia ta có một thứ cần người hỗ trợ thu lấy.

Dương Phàm không khỏi suy nghĩ sâu xa đồng thời tò mò hỏi:

- Xin hỏi Âu Dương tiên bối! Ngài muốn ta đi lấy bảo vật nào bên ngoài điện?

- Điều này tạm thời không thể nói, cần chờ người đáp ứng, hơn nữa sau khi tiến vào Thiên Lan Điện ta mới có thể nói cho người.

Mặt Âu Dương Phong lộ ra vẻ cười trái lại tay nắm chặt.

- Tiên bối có thể cho ta suy nghĩ một chút.

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ trần ngâm. Thiên Lan Điện vô cùng nguy hiểm mà ngay cả cường giả Nguyên Anh Kỳ đi vào đều có thể ngã xuống, huống chi cường giả Kim Đan?

- Suy nghĩ? Đương nhiên có thể.

Âu Dương Phong cười nói:

- Tuy nhiên ta cũng nói trước, ta giới thiệu cho người một chút tốp dẫn trong Thiên Lan Điện

- Mời tiên bối cứ nói.

Dương Phàm rất cảm thấy hứng thú với Thiên Lan Điện.

- Thiên Lan Điện tuyệt đối không phải một động phủ đơn giản như vậy. Bề ngoài, hẳn là động phủ của Thiên Lan Tán Tiên bỏ lại. Kỳ thực hẳn cũng là mộ phần của phần đông đại thần thông. Theo phỏng đoán nơi này đã từng phát sinh một hồi chiến tranh trước giờ không bao giờ có, cuối cùng khiến Địa Mạch Chi Tích trong Thiên cầm Nội Hải nứt ra

Âu Dương Phong lấy một giọng điệu trang nghiêm kỳ lạ mà nói.

- Mộ phần?

Dương Phàm kinh hãi.

- Đúng vậy! Vô số đại thần thông ngã xuống Thiên Lan Điện, vô số bảo vật thượng cổ rơi rụng đến nơi này!

Âu Dương Phong nói tới đây, thậm chí có chút hưng phấn.

- Thiên Lan Điện chia làm lối vào tầng ngoài, ngoại điện cùng nội điện. Lối vào ngoài điện khi Đại Hải Nan hai mươi năm tu sĩ Nguyên Anh Kỳ miễn cưỡng có thể đi vào. Khi thấy được Đại Hải Nan trăm năm, cấm chế pháp tắc bên ngoài điện buông lỏng, tu sĩ Kim Đan Kỳ có thể miễn cưỡng đi vào, về phần nội điện đó chính là một cái truyền thuyết, gần như không ai đi vào.

- Lối vào tầng ngoài, không gian rất lớn, nơi này cũng là một chiến trường, có không hề ít bảo vật do tu sĩ thượng cổ lưu lại. Mỗi một bộ hài cốt nơi này, ít nhất đều là cường giả ngoài Nguyên Anh Kỳ. Thậm chí trăm năm trước, lỡ mờ đã từng phát hiện hài cốt cường giả Hóa Thần Kỳ, phần đông cường giả Nguyên Anh vì tranh đoạt bộ hài cốt này và cổ bảo lưu lại, mở ra cuộc chiến đấu kinh hồn kết quả trận chiến đó bốn năm vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ngã xuống.

Hài cốt cường giả Hóa Thần Kỳ!

Dương Phàm cực kỳ động tâm theo hẳn biết, mặc kệ là khu vực Bắc Tần vẫn là Thiên Cầm Nội Hải. Hóa Thần Kỳ gần như truyền thuyết. Lối vào tầng ngoài của Thiên Lan Điện lại có hài cốt của cường giả Hóa Thần Kỳ, hiện tại nghe rộn cả người.

- Đây gần như là lối vào tầng ngoài, mà bên ngoài điện mới tính là chân chính tiên vào Thiên Lan Điện, không gian nơi này cũng không nhỏ kỳ thật chính là Hậu Hoa Viên và nơi cư ngụ của động phủ. Theo phỏng đoán nơi này từng có đệ tử, người hầu, một đám được đồng của Thiên Lan Điện ở. Từng có một gã cường giả Kim Đan trong một phòng bên ngoài điện nhặt được Hóa Anh Đan, cũng có cường giả Kim Đan ở dưới một tàng cây lớn nhặt được một kiện cổ bảo khiến đám cường giả Nguyên Anh đỏ mắt.

Hóa Anh Đan! cổ bảo!

Dương Phàm hoàn toàn chấn kinh.

Cổ bảo hẳn không nói đến, ở quảng trường Cửu u, khi mở ra Cửu u Đài mới xuất hiện qua mấy món. Mà Hóa Anh Đan kia cũng có thể tăng xác suất kết Đan thành Anh, là thứ mà phần đông Kim Đan bậc cao mơ ước.

- Bảo vật bên ngoài điện so với lối vào tầng ngoài còn muốn mê người hơn không chỉ mười lần. Chỉ tiếc trong ngoài điện này có thiết lập cấm chế cường đại, nguy hiểm to lớn, hấp dẫn khắp nơi, đại biểu chính là phiêu lưu to lớn. Mặc dù khi cấm chế Đại Hải Nan bị suy yếu đến hai phần mười nhưng cũng không phải Kim Đan bậc cao bình thường có thể đối mặt.

Âu Dương Phong cũng nói rõ chỗ lợi hại ngoài điện.

- Ngoại điện này! Cường giả ngoài Nguyên Anh Kỳ, tuyệt đối không vào được?

Dương Phàm hết lần này đến lần khác xác định hỏi. Chỉ cần không có cường giả Nguyên Anh Kỳ, ít nhất trong tu sĩ, không ai có khả năng uy hiếp mình.

- Dương nhiên không thể, cường giả Nguyên Anh Kỳ tuyệt đối vào không được nếu không ta cũng sẽ không tìm người. Tuy nhiên, theo ta được biết tu sĩ Kim Đan cấp bậc Đại Tu Sĩ. đại khái có xác suất ba thành tiến vào nhưng phiêu lưu rất lớn, một khi không thành, sẽ bị cấm chế phản phệ mà chết.

Xác suất ba thành, thất bại sẽ chết!

Dương Phàm rung mình một cái, dưới tình huống như vậy, bất cứ Kim Đan Đại Tu Sĩ nào cũng không thể lấy tính mệnh bản thân làm trò đùa.

- Cường giả Nguyên Anh Kỳ không thể vào, Kim Đan đại tu sĩ chỉ có xác suất ba thành, thất bại sẽ chết. Dưới tình huống như vậy, ta nếu tiến vào ngoại điện ngoại trừ phiêu lưu với cấm chế của Thiên Lan Điện hẳn là đã đứng thế bất bại.

Dương Phàm không khỏi âm thầm suy tư.

- Nghe nói thực lực của người có thể so với Kim Đan đại tu sĩ, nếu tiến vào ngoại điện thì hy vọng rất lớn. Hơn nữa mấy loại tài liệu vừa rồi người cần hiếm thấy ở nhân giới nhưng có ở Thiên Lan Điện.

Âu Dương Phong nói có chút cấp bách.

Sau nửa canh giờ Dương Phàm trở lại động phủ của mình hít sâu một hơi khoan chân ngồi xuống.

- Cách Đại Hải Nạn lần sau còn hơn mười mấy năm người còn có thời gian mười năm suy nghĩ

Đây là lời nói trước khi đi, Âu Dương Phong lưu lại.

Rốt cuộc có đi hay không?

Dương Phàm cân nhắc vấn đề này. Nếu như muốn trong mười năm này hẳn sẽ không thể bước vào uẩn Chủng hậu kỳ, cần áp chế tu vi ở cảnh giới trung kỳ.

"ít nhất phải cho tiến độ của ta chậm lại bảy năm, rốt cuộc có đáng hay không?"

Dương Phàm thì thảo tự nói.

Sau khi trầm ngâm thật lâu Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến khi Tiết Nhân động thủ lần trước, đám Kim Đan bậc cao nói kinh nghiệm tâm đắc trong lòng.

- Đặc biệt lần đó, chiến thuyền trên biển của Tiết Nhân bị hải tặc công kích gặp phải lúc sinh tử, tìm được sống trong cái chết. Trải qua buồng lỏng căng thẳng, cảnh giới tinh thần sáng tỏ thông suốt. Từ sau khi đến Thiên Nhạc Viên tu luyện như cá gặp nước bước vào Kim Đan hậu kỳ, nước chảy thành sông

- Trải qua hiểm cảnh sinh tử, có thể kích phát tiềm lực sinh mệnh của người, cũng làm cho cảnh giới thăng hoa

Từ Lập cười nói:

- Trước khi còn tấn chức hậu kỳ, đã từng đại chiến ba ngày ba đêm với yêu thú bậc cao rồi sau đó ta bế quan cũng thu được đột phá

Một Kim Đan tu sĩ tuổi già trong đó thở dài:

- Thường thường bế quan hàng năm trong động phủ rất khó đột phá bình cảnh nên đi chung quanh một chút.

- Đúng! Bồi hồi trong sinh tử, điều này đối với cảnh giới tu vi rất có trợ giúp. Chỉ tiếc cơ hội như vậy có thể ngộ không thể cầu, có chút sai lầm sẽ rơi xuống kết quả vạn kiếp bất phục.

Những kinh nghiệm tâm đắc này, đột nhiên quanh quẩn trong óc Dương Phàm.

- Đúng vậy! Ta ở Thiên Nhạc Viên an nhàn lâu lắm rồi, ngoại trừ luyện đan thì tu luyện. Với ta mà nói uẩn Chủng hậu kỳ cũng không phải bình cảnh. Bình cảnh lớn nhất là diễn hóa cảnh giới tiếp theo.

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên một chút ngộ ra. An nhàn quá lâu, bế quan tu luyện trường, ngược lại khó thể có được đột phá trọng đại. Hơn nữa mấy thứ tài liệu hiếm thấy thế gian luyện chế Nguyên Linh Đan cũng có thể có được từ Thiên Lan Điện.

- Xem ra, Thiên Lan Điện này ta phải cần đi một chuyến rồi

Rất nhanh. Dương Phàm làm ra quyết định. Mặc kệ xuất phát từ bản thân hay là vì hấp dẫn và tác dụng với hắn Dương Phàm dường như không có bất cứ lý do nào cự tuyệt. Thừa nhận duy nhất chính là phiêu

lưu. Sau đó vị đại thần thông Tu Tiên Giới này, không phải trải qua vô số hiểm cảnh và gian nan mới có thể đạt tới độ cao như bây giờ?

Vềo

Dương Phàm thở phào một hơi sau khi ra quyết định này, trong lòng hân sáng tỏ thông suốt về mặt tâm tình dường như cũng có chút đột phá. Từ nay về sau hẳn lại bắt đầu bế quan. Tuy nhiên lần này, Dương Phàm cũng vô tình tu luyện, bởi vì tu vi bản thân hẳn đã đạt tới Uẩn Chứng trung kỳ. Vừa mới bắt đầu, phần lớn thời gian của hắn đều dùng cho tìm hiểu diễn hóa cảnh giới tiếp theo Tiên Hồng Quyết. Nhưng con đường diễn hóa gian nan dữ dội, bản thân hẳn lỡ mớ chạm đến một phương hướng và hình dáng mơ hồ.

- Muốn diễn hóa cảnh giới tiếp theo ngoại trừ thăng cấp uẩn Chứng hậu kỳ, còn muốn tìm một chút phương pháp tu luyện Nguyên Anh dung nhập nó vào trong Sinh Mệnh Lục Chứng. Cuối cùng chỉ còn thiếu một linh cảm khó thể bắt được.

Dương Phàm đối với con đường diễn hóa hưng phấn tự tin đồng thời cảm thấy không thể nào xuống tay. Như vậy, lại mấy tháng trôi qua. Dương Phàm cảm thấy con đường diễn hóa tạm thời không có linh cảm, đơn giản bắt đầu tu luyện thần thông cường đại trong Bàn Môn Tả Đạo trong Tiên Hồng Quyết.

Tị Thủy Quyết! Hẳn tu luyện đến cảnh giới có chút thành tựu có thể thoải mái lên vào hải vực dưới trăm dặm du lịch như cá trong nước. Sau đó hẳn lại bắt đầu tìm hiểu tu luyện một loại đại thần thông khác - Thân Ngoại Hóa Thân.

Thân Ngoại Hóa Thân chính là bí thuật thần thông vô thượng của Tu Tiên Giới hiếm lắm mới tu luyện thành công. Cho dù một số cường giả Nguyên Anh có thể tu luyện thành công nhưng thực lực phân thân kém hơn bản tôn nhiều. Tỷ như nói tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, tu luyện ra một cái phân thân lại có thể có được tu vi Kim Đan Kỳ, có thể nói "có cũng như không".

Nhưng Dương Phàm trước tìm hiểu Thân Ngoại Hóa Thân cũng thấy đứng trên con đường sinh mệnh tự nhiên Tiên Hồng Quyết, một khi tu thành, tu vi phân thân có thể tiếp cận bản tôn. Ý của Dương Phàm là: Luyện ra một cái Thân Ngoại Hóa Thân khiến cho phân thân tu luyện ma công, bản tôn toàn lực tìm hiểu diễn hóa Tiên Hồng Quyết. Cứ như vậy, hẳn có thể đồng thời có được hai thân phận, một là Dực sư Dương Phàm hai là ma đạo Thạch Phá Thiên. Tuy nhiên, Thân Ngoại Hóa Thân cũng là công pháp cực kỳ huyền ảo. Sau khi Dương Phàm đi vào Thiên cấm Nội Hải mà bắt đầu tìm hiểu hiện tại đã trôi qua mười năm mới khó khăn đến lối vào.

- Hiện tại không cần tu luyện ta hoàn toàn có thể dùng phần lớn thời gian tu luyện thần thông bí thuật này.

Kết quả là Dương Phàm bắt đầu đắm chìm trong huyền ảo của thần thông Thân Ngoại Hóa Thân. Nháy mắt lại hơn hai năm thời gian trôi qua Dương Phàm chuyên tu thần thông này, rốt cuộc có được tiến triển đột phá bình cảnh. Ngày hôm nay hẳn khoanh chân ngồi trong mật thất động phủ. Chính giữa thần thứ hải, bản mạng nguyên thần của hắn không ngờ phân ra một khối nguyên thần mảnh nhỏ. Dương Phàm cảm thấy một luồng đau đớn lập tức nguyên khí đại thương, tâm thần bị hao tổn. Dựa theo bí pháp hắn lấy một nửa tinh khí trong cơ thể quán chú vào nguyên thần mảnh nhỏ. Hẳn trở mắt nhìn Sinh Mệnh Lục Chứng của mình héo rụi hơn phân nữa.

Vềo

Lục quang toàn thân Dương Phàm nở rộ, bàn tay dần dần ngưng kết một đóa trẻ ánh sáng màu xanh dài ba thước, giống như Dương Phàm. Đây là sinh mệnh tinh hoa tinh khiết và một nửa tinh khí trong cơ thể hắn ngưng tụ thành hình dáng ban đầu của phân thân.

378. Chương 382: Đường Hoàng

Đóa bé ánh sáng xanh kia từ trên tay Dương Phàm lẳng không trở mình một cái nhảy lên vai hắn. Bộ dạng hình thái cực kỳ tương tự Dương Phàm. Đây chỉ là hình thức ban đầu của Thân Ngoại Hóa Thân, thần sắc nhìn hơi có chút ngây dại. Dương Phàm nhìn chăm chú bộ dạng Thân Ngoại Hóa Thân này, trầm ngâm giây lát, ý niệm khẽ chuyển đồng thời tay bấm phép quyết

Ông

Hình dáng khuôn mặt phân thân này bắt đầu biến hóa, khí chất cũng biến đổi sau một lát dần dần tạo thành một khuôn mặt nam tử lãnh khốc vô tình. Nếu để cho tu sĩ Ngự Dương quốc nhìn thấy khuôn mặt nam tử này, nhất định kinh hô: "Thạch Thiên Hàn!"

Nguyên mẫu của phân thân này, Dương Phàm dựa theo hình tượng Thạch Thiên Hàn mà đắp nặn. Hành tẩu Tu Tiên Giới nếu có hai thân phận bất đồng, hơn nữa công pháp tính cách khác nhau càng lợi cho sự sinh tồn phát triển của Dương Phàm. Từ đó về sau Dương Phàm tiếp tục gia tăng đắp nặn thân phân này. Đứa bé ánh sáng xanh lộ ra trước mắt pháp lực cực kỳ mỏng manh, tu vi đại khái chỉ có Ngưng Thần Kỳ. Hắn phân ra một nửa tinh khí thần cùng bản mạng sinh mạng tinh hoa chỉ là đắp nặn ra một nguyên mẫu phân thân.

Hô!

Thật lâu sau nguyên khí Dương Phàm tổn hao nhiều. Sinh Mệnh Lục Chung héo rũ thiếu chút nữa bởi vậy mà rơi xuống một cảnh giới. Tổn thất lớn nhất vẫn là thọ nguyên cùng bản mạng tinh hồn nguyên khí. Tu luyện ra một phân thân như vậy, thọ nguyên của Dương Phàm tổn hại một nửa. Cũng chính là Dương Phàm chia đều một nửa thọ nguyên tinh hồn nguyên khí của mình cho phân thân này. Đây cũng là nguyên nhân vì sao thực lực Thân Ngoại Hóa Thân của Dương Phàm có thể vô hạn tiếp cận bản tôn. Hoàn hảo từ sau khi tiến vào uẩn Chung Kỳ, Sinh Mệnh Lục Chung cùng trái tim dung hợp sinh ra sinh mạng thể chất siêu việt nhân loại, tuổi thọ Dương Phàm vượt xa hơn tu sĩ cùng cấp mấy lần, thậm chí hơn chục lần, cơ hồ sánh vai cùng yêu thú.

- Phân thân của ta sẽ kế thừa lực khôi phục cường đại và Toàn Tri Cảm Quan của ta cũng dùng chung Tiên Hồng Không Gian. Duy nhất không đủ chính là trong cơ thể nó không có Sinh Mệnh Lục Chung, thể chất cùng tiềm lực không thể cùng ta so sánh.

Dương Phàm nhìn "Thạch Thiên Hàn" cao ba tấc trước mắt đơn giản cho hắn tự động tu luyện, chờ đợi thời cơ thành thực mới quán chú một thân ma công cho hắn. Theo sau hắn bắt đầu khôi phục nguyên khí. Thọ nguyên tổn hại tinh phách nguyên khí hao tổn nhiều, đổi lại là tu sĩ bình thường thậm chí có nguy hiểm giáng cấp. Mặc dù là Dương Phàm ít nhất cũng cần thời gian hai ba tháng khôi phục. Trải qua hai tháng, nguyên khí của Dương Phàm cơ bản phục hồi. Phân thân ba tấc kia đã thành năm sáu tấc, tu vi đại khái tương đương cấp bậc Trúc Cơ Kỳ. Mà lúc này tốc độ tăng trưởng tu vi của phân thân bắt đầu thông thả. Dương Phàm cũng không gấp. Hắn còn có đủ thời gian để ngưng luyện phân thân này, chờ sau khi đại thành mới quán chú một thân ma công cho hắn. Đến một ngày Dương Phàm đang bế quan đột nhiên cảm nhận được một khí tức không hài hòa.

Vèo vèo!

Phía chân trời xa xôi bay vút đến hai đạo ánh sáng kinh hồn nhanh như tia chớp, mấy chục dặm đường chỉ giây lát đã tới nơi.

Bá bá!

Hai tu sĩ một nam một nữ ăn mặc như thư sinh hạ xuống Thiên Nhạc Viên. Nam là một trung niên văn sĩ trong tay cầm một thanh chiết phiến thủy mặc tuần láng tiêu sái. Nữ mặc nho y trắng nõn lọn tóc khê buộc cao, mặt ngọc như ánh bình minh thanh tú như tiên. Đôi tu sĩ Nho môn này dắt tay mà đi, khí chất trác tuyệt, phong tư bất phàm rất rõ ràng là một đôi song tu đạo侶. Khi bọn họ hạ xuống Thiên Nhạc Viên bậc cao trở lên bỗng nhiên sinh ra cảm ứng. Chúng Kim Đan trưởng lão trong lòng run lên cảm thấy một cỗ hao nhiên chính khí không thể ngăn cản thậm chí sinh ra một loại tâm lý không chiến mà hàng.

- Tu sĩ Nho môn? Không tốt! Chẳng lẽ là

Dương Phàm thầm giật mình. Hắn mơ hồ cảm giác được đôi cường giả Nho môn này rất có khả năng nhắm vào mình mà đến.

Cách cách!

Trung niên văn sĩ vung chiết phiến, mở ra một bức phong cảnh thủy mặc giang sơn như họa quanh thân lại tràn ra một loại khí tức sơn thủy như thư quyển, làm cho người ta không khỏi cảm phục bởi khí chất của

hắn. Nữ tu Nho môn kia mắt sáng xinh đẹp nho nhã trầm tĩnh, tướng mạo đoan trang, ung dung quý phái nhìn qua làm người ta có hảo cảm trong lòng. Bên hông một nam một nữ này đều treo một thanh bảo kiếm, nhìn qua tinh xảo cao quý nho nhã như là vật trang sức.

- Trữ Thần, Niếp Thiển của Tam Hiền Môn tiến đến bái phỏng.

Đôi tu sĩ Nho môn như thần tiên quyền lữ này đứng ở giữa không trung Thiên Nhạc Viên xa xa hành lễ. Lễ tiết của bọn họ tao nhã tràn ngập một loại khí chất cổ xưa lịch sử văn hóa, nho nhã lễ độ cảnh đẹp ý vui.

- Tam Hiền Môn? Đó không phải là môn phái nơi Thi Dao sao?

Dương Phàm ở động phủ âm thầm quan sát không khỏi kinh hãi. Bọn họ tới nơi này, rốt cục là vì cái gì?

Dương Phàm chỉ nghĩ đến vài khả năng, thứ nhất là vì Đặng Thi Dao tuy rằng khả năng không lớn. Thứ hai là vì báu vật Nho môn - Thất Hương Ngọc Hồn Địch.

Ngoài ra. Dương Phàm rốt cục không thể nghĩ tới khả năng gì khác.

- Ha ha ha. Nguyên lai là tu sĩ Tam Hiền Môn. Hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Giọng nói Đại trưởng lão họ Diệp trung khí mười phần truyền ra bay ra khỏi động phủ tới không trung Thiên Nhạc Viên. Người tới là hai cường giả Nguyên Anh, tu sĩ Kim Đan của gia tộc không dám ra mặt chỉ có hắn đi ra ứng phó. Trong lòng Đại trưởng lão họ Diệp cũng nghi hoặc: "Thiên Nhạc Viên ta cùng Nho môn dường như không có gì qua lại. Tam Hiền Môn là đại phái hạng nhất trong Thiên cầm Nội Hải, thực lực cao hơn Thiên Nhạc Viên không chỉ một bậc hai bậc!"

- Lão hủ là Đại trưởng lão Thiên Nhạc Viên. không biết nhị vị đồng đạo tới nơi này có gì muốn làm sao?

Đại trưởng lão họ Diệp đi thẳng vào vấn đề.

- Chúng ta đến Thiên Nhạc Viên chỉ muốn gặp một người. Hắn là trưởng lão Thiên Nhạc Viên - Dương Phàm.

Trữ Thần kia cười nói ngôn ngữ hết sức ôn hòa.

- Dương trưởng lão? Các vị tìm hắn có chuyện gì?

Đại trưởng lão họ Diệp có chút khó hiểu nói. Hắn nhớ rõ Dương Phàm hàng năm ở Thiên Nhạc Viên cũng không đi ra ngoài gây họa gì -

- Đây là ân oán cá nhân giữa Tam Hiền Môn ta cùng hắn. Hy vọng có thể gặp mặt Dương Phàm đạo hữu cùng hắn hòa khí giải quyết vấn đề.

Trữ Thần vẫn vẻ mặt ôn hòa như cũ. Đại trưởng lão họ Diệp hiểu được tu sĩ Nho môn luôn chú ý tiên lễ hậu binh. Đối phương có hai cường giả Nguyên Anh buông xuống, lại có thể lực lớn như Tam Hiền Môn làm chỗ dựa có lễ tiết như vậy đủ để khiến người bị cương chiều mà thấy sợ hãi. Đại trưởng lão họ Diệp vừa chuẩn bị thần thức truyền âm. Dương Phàm lại trước một bước bay ra:

- Đại trưởng lão. ta tới đây!

- Người chính là Dương Phàm?

Trữ Thần cùng Niếp Thiển hai cường giả Nho môn đồng loạt đưa mắt nhìn phía Dương Phàm.

- Tại hạ chính là Dương Phàm ra mắt hai vị tiền bối.

Dương Phàm cũng ôm quyền thi lễ. Hắn cũng rất hiểu biết, tu sĩ Nho môn làm việc chú ý lễ tiết nhất.

- Không biết hai vị tiền bối tìm ta có chuyện gì?

Dương Phàm giả bộ mê hoặc hỏi.

- Chúng ta từ nơi Thi Dao biết được tình huống có liên quan đến người, nghe nói báu vật Nho môn Thất Hương Ngọc Hồn Địch ở trong tay người?

Niếp Thiển mỉm cười giọng mềm mại như thơ nhìn Dương Phàm. trong mắt có vài phần chờ mong.

- Không sai. Thất Hương Ngọc Hồn Địch ngay ở trong tay ta. Chẳng lẽ nhị vị tiền bối đến Thiên Nhạc Viên là muốn cướp đoạt vật ấy từ trong tay Dương mõ?

Dương Phàm thần nhiên nói lập tức công kích bằng ngôn ngữ lời nói. Đại trưởng lão họ Diệp nghe nói lời ấy, lập tức hiểu rõ ý đồ tới của hai người đối phương, thần sắc biến đổi trên mặt lộ vẻ đề phòng.

- Cướp đoạt? Làm sao có thể!

Trữ Thần cười nói:

- Tu sĩ Nho môn ta sao lại làm ra hành vi như cường đạo. Chúng ta tới tìm người là hòa khí giải quyết vấn đề.

- Mời nhị vị nói.

Dương Phàm chờ đợi câu dưới.

- Các hạ hẳn là biết Thất Hương Ngọc Hồn Địch thuộc về báu vật Nho môn ta có liên quan việc này trong sách cổ có ghi lại. Xa ở Tiên Tần trước đây. Nho môn rầm rộ, bảy loại báu vật nhạc khí đều thuộc về bảo vật Nho môn ta. Mấy vạn năm qua. Thiên cầm Nội Hải đã có hơn mười kiện bảo vật Nho môn trở về trong tay Nho đạo chúng ta.

- Thất Hương Ngọc Hồn Địch trong tay các hạ vốn thuộc về Nho môn ta, chúng ta chẳng qua là tìm về thứ thuộc về chính mình làm sao có thể tính là cướp đoạt?

Trữ Thần cười dài nói.

Dương Phàm nghe xong mặc dù lấy sự bình tĩnh của hắn trong lòng cũng sinh ra một ngọn lửa vô danh. Nói đến cùng vẫn là muốn tới cướp còn nói đường hoàng như thế.

- Nhị vị nói đến cùng vẫn là muốn tới đây dùng sức mạnh cướp đoạt Thất Hương Ngọc Hồn Địch.

Dương Phàm hít sâu một hơi tạm thời nén giận xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người này.

- Không phải vậy. Chuyện có liên quan đến Thất Hương Ngọc Hồn Địch thuộc về Nho môn trong sách cổ ghi lại rất nhiều, có thể nói bằng chứng như núi. Tiểu huynh đệ chiếm thứ không thuộc về mình làm sở hữu của mình đây kỳ thật là một loại hành vi cường đạo.

Cái gì! Ta còn thành cường đạo?

Dương Phàm thiếu chút nữa không cười ra đầy mặt lạnh lẽo trào phúng. Rất cục ai mới là cường đạo đương nhiên vừa nhìn là biết, chỉ là tu sĩ Nho môn làm bất kỳ chuyện gì đều muốn đưa đạo đức của mình đặt lên cao. Dương Phàm hiểu được tu sĩ Nho môn giỏi mồm mép cũng lười đi lá mặt lá trái với chúng, lạnh lùng nói:

- Xin hỏi nhị vị tiền bối nếu ta không giao Thất Hương Ngọc Hồn Địch ra các người muốn như thế nào?

- Tu sĩ Nho môn chúng ta tôn trọng tiên lễ hậu binh rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Sắc mặt Trữ Thần đột nhiên trầm xuống, một cỗ áp lực lớn lao ập tới Dương Phàm.

- Các vị chẳng lẽ muốn dùng sức mạnh ở Thiên Nhạc Viên!

Đại trưởng lão họ Diệp rốt cục không kìm nổi, thanh âm lạnh băng.

- Người một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ sao địch nổi hai ta liên thủ. Huống chi ở ngoài vạn dặm chiến hạm Tam Hiền Môn ta cũng đang tới bên này rồi

Trữ Thần cười lạnh liên tục.

- Được. Nếu người đã nói Thất Hương Ngọc Hồn Địch này thuộc về Nho môn như vậy ta giao nó cho bất kỳ một tu sĩ Nho môn nào cũng coi như trả lại Nho môn?

Dương Phàm đột nhiên đổi giọng.

- Người đây là ý gì?

Hai cường giả Nho môn biến sắc.

- Ha ha. Thiên cầm Nội Hải có nhiều tông phái Nho môn như vậy, Tam Hiền Môn người cũng không phải mạnh nhất. Ngoài ra ta cùng Nam Cung ức Tuyết của Thánh Nho Môn có gặp mặt một lần, nàng tính ra giá cao giao dịch Thất Hương Ngọc Hồn Địch trong tay Dương mõ.

Dương Phàm không giận ngược lại cười.

Thánh Nho Môn? Nam Cung ức Tuyết?

Trữ Thần cùng Niếp Thiển nhìn nhau. Thánh Nho Môn là đệ nhất Thánh tông Nho môn ở Thiên cầm Nội Hải. Nam Cung ức Tuyết lại càng yêu thích nhạc khí cũng là 'thiên chi kiều nữ' trong tông môn.

- Ha ha. Thất Hương Ngọc Hồn Địch thuộc về Nho môn. Dương mõ không nhất định cứ phải giao nó cho Tam Hiền Môn các người. Giao cho bất kỳ một tu sĩ Nho môn nào đều tính trả bấu vật này về Nho môn.

Dương Phàm đầy mặt ý cười thầm nghĩ: "Các người biết già mồm át lễ phải. ta không biết sao?"

- Người đây là gạt người!

Khuôn mặt đẹp của Niếp Thiển như sương lạnh. cười lạnh nói:

- Ta nghe đệ tử tông môn nói vật ấy là hồng nhan tri kỷ của người tặng cho làm sao người có thể đưa nó cho tu sĩ Nho môn.

- Đúng. Người đưa cho tu sĩ Nho môn cũng được nhưng phải cho chúng ta tận mắt nhìn thấy.

Trong mắt Trữ Thần cũng thoáng hiện vẻ giận dữ.

- Ha ha. Tu sĩ Nho môn? Chẳng lẽ Dương mõ không phải sao?

Dương Phàm cười ha ha.

- Cái gì! Người chừng nào thì thành tu sĩ Nho môn?

Trữ Thần giận dữ.

Dương Phàm chậm rãi từ trong túi trữ vật lấy ra một viên ngọc giản vẽ mặt trang trọng nói:

- ừm ừm. Nho Tâm Nhập Môn Pháp với tư chất của ta trong vòng ba ngày là có thể nhập môn từ đó về sau Dương mõ sẽ quang vinh trở thành một thành viên trong Nho môn. Xin nhị vị chỉ giáo nhiều hơn

379. Chương 383: Quát Lui!

Dương Phàm vẽ mặt trang nghiêm thần thánh, cúi người thật sâu:

- Nho môn tân bối Dương Phàm bái kiến hai vị tiền bối.

- Người người đây là già mồm át lễ phải!

Trữ Thần sắc mặt xanh mét run giọng nói, trong mắt mơ hồ có thể thấy được lửa giận thiêu đốt. Thoáng chốc toàn bộ Thiên Nhạc Viên im lặng tĩnh mịch. Đại trưởng lão họ Diệp vẽ mặt cổ quái. đồng thời trong lòng cùng âm thầm trầm trồ khen ngợi. Bản lĩnh già mồm át lễ phải của Dương Phàm này cũng không thua kém một ai. Từ Lập ở xa xa trong lòng thầm toát mồ hôi lạnh giờ phút này lại khẽ buông lỏng một hơi khóe miệng mỉm cười.

- Sư tôn rất biết nói xạo!

Phó Bình đứng ở bên dưới cười trộm.

- gọi là nói xạo! Đây gọi là gây ông đập lưng ông, là đám tu sĩ Nho môn kia già mồm át lễ phải trước. Dựa theo cách nói của bọn họ lúc trước Nho môn rất hưng thịnh thời Tiên Tàn từng có vô số tài nguyên Pháp bảo dựa theo tính toán như vậy, Tu Tiên Giới này có bao nhiêu thứ đều thuộc về bọn họ.

Phó Tuyết hé miệng khẽ cười.

Ngược lại đám Kim Đan trưởng lão Nghiêm Xuyên, Tiết Nhân không khỏi có chút thất vọng. Bọn họ đang chờ xem trò hay lại không đoán được Dương Phàm lại nhanh trí như thế.

- Yên tâm. Đám tu sĩ đại lão Tam Hiền Môn đang đuổi tới chúng ta sao lại dễ dàng bỏ qua. Lúc này cho dù Dương Phàm không chết cũng bị lột một lớp da.

Nghiêm Xuyên bình thần ung dung nói. Tiết Nhân cũng liên tục gật đầu. Tam Hiền Môn nhằm vào việc này trước đó khẳng định có kế hoạch chu đáo chặt chẽ trải qua nhiều lần điều tra mới tìm tới Thiên Nhạc Viên.

- Già mồm át lễ phải?

Dương Phàm cười sáng lạn:

- Đây là chuyện quyền của tu sĩ Nho đạo. Cho nên Dương mỗ tính toán đổi sang tu công pháp Nho môn hưởng thụ quyền lợi quang vinh này.

- Giỏi cho tiểu tử ngươi, dám làm nhục Nho môn ta!

Trữ Thần giận tím mặt chiết phiến trong tay "cách cách" vung lên một mảnh sóng khí màu lam như nuốt núi sông đánh tới.

- Dừng tay!

Đại trưởng lão họ Diệp kinh hô một tiếng, gấp rút nâng tay đánh ra một chưởng. Một cỗ sóng gợn màu xanh biếc như sét đánh đánh vào cùng một chỗ với sóng khí màu lam thanh thế to lớn kia.

Ầm!

Sóng khí cường đại vọt tới Dương Phàm. Bởi vì Đại trưởng lão họ Diệp ra tay trong lúc gấp rút, chỉ triệt tiêu được một bộ phận uy lực thậm chí còn khiến cho dư ba sinh ra khi giao kích ập về phía Dương Phàm.

"Không ổn!" Đại trưởng lão họ Diệp thầm nghĩ không ổn. Dù sao tuổi tác hắn đã cao tới gần đại nạn thọ nguyên, phản ứng và thực lực hơi kém Trữ Thần kia nửa bậc. Dương Phàm cũng giật nảy mình. Đây chính là một kích toàn lực của cường giả Nguyên Anh Kỳ, nếu bị toàn bộ đánh trúng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hắn tế ra Huyền Cương Bảo Phiến, rót pháp lực vào đột nhiên vung lên đồng thời bên ngoài thân ngưng kết ra một tầng Lục sắc Thảo Giáp.

Ba Ba!

Một phiến của Dương Phàm tiêu diệt đại bộ phận uy lực. Lục sắc Thảo Giáp ngăn cản dư ba một chút. Khí huyết trong cơ thể chấn động lập tức hồi phục bình tĩnh. Dương Phàm bình yên vô

sự. Thực lực cùng phản ứng như thế khiến ba vị cường giả Nguyên Anh tại đây khe khẽ giật mình. Đám Kim Đan Đại Tu Sĩ như Tiết Nhân lại âm thầm kinh hãi: "Tu vi Dương Phàm này tới gần hậu kỳ, thực lực hiện tại hoàn toàn có thể sánh vai cùng Đại Tu Sĩ thậm chí còn hơi thắng một chút!"

- Tốt. tốt. tốt! Thực lực của ngươi quả nhiên không tồi, đủ để địch nổi Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Một giọng nói hư vô mịt mịt truyền đến. Dương Phàm cảm giác thanh âm này thật quen thuộc.

Vèo!

Tàn ảnh nhoáng lên một cái giữa không trung đột nhiên có thêm một nam tử mặc cổ giáp.

- Nhị vị đạo hữu. Chẳng lẽ tu sĩ Tam Hiền Môn các ngươi muốn ức hiếp bằng hữu của Âu Dương Phong ta?

Âu Dương Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai cường giả Nho môn: Trữ Thần cùng Niếp Thiển. Cùng lúc đó một cỗ khí tức áp lực khủng bố truyền đến khiến Trữ Thần cùng Niếp Thiển liên tục biến sắc.

Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ!

Hai người kinh hãi, cỗ khí tức cường đại này so với phần lớn tu sĩ Nguyên Anh Dương Phàm đã chứng kiến đều cường đại hơn cơ hồ sánh vai với Tam u lão ma kia. Vừa bắt đầu Trữ Thần và Niếp Thiển chỉ là biến sắc lòng sinh kiêng kỵ. Hai người bọn họ là song tu đạo lưỡng đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, liên thủ lại đủ để

chống lại tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng là khi bọn họ nghe thấy ba từ "Âu Dương Phong", sắc mặt lập tức trắng bệch.

- Âu Dương Phong? Người là Âu Dương Phong kia? Âu Dương Phong của Tam Linh Thần Tông?

Niếp Thiên mặt hoa biến sắc hai người không ngờ rơi vào trong một bầu không khí khủng bố.

Tam Linh Thần Tông?

Dương Phàm lộ vẻ cổ quái. Hắn từ trước tới giờ chưa từng nghe nói qua về môn phái này. Đi vào Thiên cầm Nội Hải hơn mười năm hắn đối với thế cục nội hải có hiểu biết sơ bộ. Những siêu cấp đại phái và đại bộ phận đại phái hạng nhất hắn đều có hiểu biết. Tam Hiền Môn là đại phái hạng nhất, hai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ không ngờ bởi vì nghe tới tên Âu Dương Phong cùng Tam Linh Thần Tông mà biến sắc sợ hồn vía lên mây.

- Nguyên lai là Âu Dương đạo hữu. Chúng ta không dám, không dám!

Hai người vội vàng cúi đầu.

- Xin lỗi bằng hữu của ta!

Âu Dương Phong thần nhiên nói.

- Đây

Trữ Thần cùng Niếp Thiên liếc nhau một cái vẻ mặt do dự. Muốn bọn họ xin lỗi cường giả Nguyên Anh như Âu Dương Phong, còn dễ tiếp nhận một chút. Nhưng xin lỗi một tiểu bối Kim Đan thật sự mất hết mặt mũi.

- Hừ. Các người tin hay không. Âu Dương Phong ta hôm nay chém giết hai người các người. Tam Hiền Môn các người tuyệt đối không dám có bất kỳ ý báo thù nào?

Trong mắt Âu Dương Phong chợt lóe hàn quang.

- Tin. tin. Tuyệt đối tin!

Trữ Thần rung mình một cái. Nếu là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, hai vợ chồng bọn họ liên thủ có thể đủ kháng cự. Nhưng là Âu Dương Phong này lại không phải tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường, tuyệt đối là khắc tinh của hai người. Hắn tuyệt đối có thực lực chém giết hai người. Hơn nữa hai người bị hắn chém giết. Tam Hiền Môn tuyệt đối không dám báo thù.

- Vậy còn không mau xin lỗi đi. Đại trưởng lão Tam Hiền Môn người ta còn nhận biết, Âu Dương Phong ta cũng không muốn bởi vậy mà tổn thương hòa khí.

Âu Dương Phong bộ dạng trên cao nhìn xuống nói. Dưới ánh mắt của hắn bức bách hai cường giả Nguyên Anh kinh hãi run người, nhất tề hành lễ với Dương Phàm hơn nữa nói lời xin lỗi.

- Dương Dục sư. Việc này tuyệt đối là một hiểu lầm. Vợ chồng chúng ta xin lỗi ngài.

Trữ Thần vẻ mặt cung kính. Dương Phàm lộ vẻ cổ quái. Vừa rồi còn hùng hổ dọa người, kêu gào tiên lễ hậu binh hiện tại làm sao như chuột thấy mèo vậy. Hắn không khỏi nhìn phía Âu Dương Phong, không hiểu chút nào: "Âu Dương Phong này lại có uy lực cường đại như thế. Rốt cục hắn có lai lịch gì?"

Âu Dương Phong cũng cười nhìn hắn một cái mỉm cười không nói.

- Hai vị không cần khách sáo. Lúc này Dương mỗ nói rõ cho dù mất mạng Thất Hương Ngọc Hồn Định này cũng không thể cho người khác lấy đi.

Dương Phàm thần nhiên nói. Trữ Thần cùng Niếp Thiên thở ra một hơi dài trong lòng sinh ra một loại cảm giác khuất nhục thật sâu. Là cường giả Nguyên Anh Kỳ nhưng lại phải nhận lỗi với tiểu bối Kim Đan. Sỉ nhục như thế đủ để khắc sâu vào linh hồn cả đời không quên. Dương Phàm thở dài một hơi đồng thời cũng hiểu được. Minh khẳng định là đắc tội hai người này.

- Cút!

Âu Dương Phong nhướng mày.

- Vâng. Chúng ta lập tức đi.

Trữ Thần cùng Niếp Thiên bằng tốc độ nhanh nhất dắt tay rời đi trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung. Tình cảnh như thế khiến chúng tu sĩ ở phía dưới hai mặt nhìn nhau dùng ánh mắt sợ hãi kính sợ nhìn phía Âu Dương Phong. Dương Phàm cuối cùng hiểu được vì sao Đại trưởng lão họ Diệp lại tôn kính Âu Dương Phong như thế. Nguyên lai đối phương là đại nhân vật đáng sợ như vậy.

- Dương Phàm. Thực lực vừa rồi ngươi biểu lộ ra thực khiến ta vừa lòng.

Âu Dương Phong đi tới bên cạnh Dương Phàm. đưa tay vỗ vỗ vai hắn. cũng cười nói.

- Đa tạ tiên bối xuất thủ. Ân tình này, Dương mỗ nhớ kỹ.

Dương Phàm trịnh trọng nói. Hắn nói vậy tương đương ưng thuận một nhân tình của Âu Dương Phong. Hắn hiểu được ngày hôm nay nếu không có Âu Dương Phong xuất trường, việc này chỉ sợ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Âu Dương Phong mỉm cười nói:

- Không biết chuyện kia. ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

- Ta đã nghĩ kỹ rồi!

Dương Phàm hít sâu một hơi chuẩn bị nói ra kết quả.

- Chúng ta đi bàn riêng.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua Âu Dương Phong, Đại trưởng lão họ Diệp.

- Xin dời bước đến Thiên Thư Các.

Đại trưởng lão họ Diệp cười đón hai người đi Thiên Thư Các. Hai cường giả Nguyên Anh Kỳ cùng Dương Phàm đồng loạt tiến vào Thiên Thư Các để lại một đám Kim Đan trưởng lão cùng tu sĩ bậc thấp ngây ngốc sững sờ.

- Xin hỏi Nghiêm trưởng lão. Âu Dương Phong này rốt cục là người như thế nào lại có thể làm người ta sợ hãi như thế?

Tiết Nhân lộ vẻ không cam lòng hỏi Nghiêm Xuyên.

- Ta cũng không rõ lắm. Trước kia chỉ biết hắn là một vị cường giả Nguyên Anh Kỳ trong Thiên cấm Nội Hải chúng ta. Ba trăm năm trước khi chưa tiến vào Nguyên Anh Kỳ từng chịu ân của Đại trưởng lão chúng ta. Xem như thiếu Thiên Nhạc Viên ta một cái nhân tình.

Nghiêm Xuyên đáp.

- Tam Linh Thần Tông là một môn phái như thế nào ta lại chưa từng nghe nói qua?

Tiết Nhân thật sự khó hiểu:

- Nếu là siêu cấp đại phái cùng đại phái hạng nhất của Thiên cấm Nội Hải ta hẳn là đều biết. Cho dù là đại phái lánh đời nào đó ta cũng biết.

Lần bốn Thiên Thư Các. Dương Phàm theo hai cường giả Nguyên Anh Kỳ ngồi xuống.

- Dương Phàm tiểu huynh đệ. Ngươi bề quan hai năm làm sao nhìn qua tinh thần trạng thái ngược lại không bằng lúc trước?

Ánh mắt Âu Dương Phong sắc bén vô cùng.

Dương Phàm cười nói:

- Ta đang tu luyện một loại thần thông bí thuật, tiêu hao tinh hồn nguyên khí rất lớn.

- Ha ha. thần thông bí thuật?

Âu Dương Phong cười cười thấy Dương Phàm không nói là thần thông gì. hắn cùng không thể nào hỏi tiếp.

- Đúng rồi Dương trưởng lão. Chuyện có liên quan đến Thiên Lan Điện người suy nghĩ thế nào?

Đại trưởng lão họ Diệp cười tủm tỉm nhắc nhở.

- Cơ hội như vậy, trăm năm mới có một lần. Nếu Dương mỗ bỏ qua có lẽ đời này rốt cục không còn cơ hội nữa, về tình hay về lý ta đều hẳn là theo Âu Dương tiên bối đi Thiên Lan Điện một chuyến.

Dương Phàm gọn sóng không sợ nói.

- Tốt. tốt!

Âu Dương Phong gật đầu. lộ vẻ vui mừng cười nói:

- Người thân là tu sĩ Kim Đan trung kỳ lại có tu vi dịch nổi Kim Đan Đại Tu Sĩ. Trà trộn vào Thiên Lan ngoại điện cũng không khiến người chú ý, vừa lúc thích hợp giúp ta tìm kiếm vật kia.

- Dương trưởng lão. Người phải nhớ kỹ trong mười năm sau phải cố gắng áp chế không nên tiến vào cảnh giới hậu kỳ.

Đại trưởng lão họ Diệp cũng phát hiện tình huống Dương Phàm đạt tới Kim Đan trung kỳ đỉnh.

- Đúng. Ngàn vạn lần không nên đi vào cảnh giới hậu kỳ.

Âu Dương Phong căn dặn.

- Điều này Dương mỗ hiểu.

Dương Phàm gật đầu.

- Với tuổi của người, lại có năng lực tiến vào hàng ngũ Kim Đan Đại Tu Sĩ tư chất như vậy thật làm cho người ta ao ước. Xem ra ngày sau tấn chức Nguyên Anh cũng là việc nắm chắc.

Đại trưởng lão họ Diệp thở dài.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, trong lòng bỗng nhiên động tâm nghĩ: "Ta hiện tại dừng ở Kim Đan trung kỳ đỉnh, cảnh giới hậu kỳ dễ như trở bàn tay, thậm chí là cảnh giới đỉnh cũng không khó!"

- Ta muốn thỉnh giáo hai vị tiên bối một chút kinh nghiệm tâm đắc có liên quan đến Nguyên Anh Kỳ.

Dương Phàm thật cẩn thận nói. Việc này có liên quan đến chuyện lớn hắn diễn hóa cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo. Cho dù có chút bất ngờ nhưng hắn vẫn kiên trì nói ra.

380. Chương 384: Diễn Căn Kỳ

Dương Phàm kiên trì nói. Lời nói vừa ra, Âu Dương Phong cùng Đại trưởng lão nhìn nhau. Một người mỉm cười, một người nhướng mày.

- Dương Phàm. Người hiện tại chưa bước vào Kim Đan hậu kỳ trở lên, tấn chức Nguyên Anh cùng với tâm đắc tu luyện Nguyên Anh đối với người mà nói dường như có chút xa xôi

Đại trưởng lão nói thật uyển chuyển, nhưng là lại biểu lộ rõ ý tứ của mình. Nói là xa xôi, thực chất là báo cho Dương Phàm không nên muốn với quá cao. Dương Phàm đương nhiên có thể hiểu được ý tốt của đối phương. Đối với tu sĩ Kim Đan bình thường mà nói không tu luyện đến cảnh giới hậu kỳ thậm chí là cảnh giới đại viên mãn đỉnh cũng không cần phải suy nghĩ đến tâm đắc Nguyên Anh Kỳ trở lên. Nhưng Dương Phàm là một ngoại lệ. Một khi hắn tu luyện đến uẩn Chung hậu kỳ, nhất định phải suy nghĩ đến diễn hóa cảnh giới tiếp theo. Bởi vì hắn đi, là một con đường chưa từng có ai. Tự nghĩ ra cảnh giới tu luyện. Như vậy, hắn không thể không trước tiên tìm hiểu một chút về đại đạo Kim Đan, Nguyên Anh tìm tới một chỗ chung về bản chất từ đó sáng chế ra một cảnh giới hoàn toàn mới thuộc về chính mình.

- Dương Phàm. người có thể nói lý do của người?

Âu Dương Phong cười nói.

Dương Phàm cắn răng về tự tin nói:

- Đối với Dương mỗ mà nói. Kim Đan hậu kỳ dễ như trở bàn tay thậm chí ngay cả Kim Đan đại viên mãn cũng không phải việc khó. Nhưng vì tham gia Thiên Lan Điện không thể không tạm thời áp chế tu vi ở Kim Đan trung kỳ đỉnh. Một khi Thiên Lan Điện chấm dứt ta dễ dàng tiến vào cảnh giới hậu kỳ. Mà trong lúc này, còn có thời gian mười năm rảnh rỗi, ta muốn trước tiên suy tính một chút về việc tấn chức Nguyên Anh lót đường cho ngày sau.

Nghe xong lời ấy, Đại trưởng lão họ Diệp giật mình không thôi:

- Người lại có tự tin cùng nắm chắc như thế?

- Đúng vậy. Ta có tự tin.

Dương Phàm gạt đầu về mặt bình tĩnh trấn định nói.

- Được. ta có thể đáp ứng người!

Âu Dương Phong lộ vẻ khen ngợi:

- Người tự tin cũng giống Âu Dương Phong ta năm đó.

Đại trưởng lão họ Diệp cũng gạt đầu:

- Tình huống người đặc thù, trước đó tìm hiểu một chút về đại đạo Nguyên Anh cũng không sao. Mười năm tiếp theo người tùy thời có thể tới đây xin ta chỉ bảo.

- Tạ ơn Đại trưởng lão, Âu Dương tiền bối.

Dương Phàm lại nói thêm vài câu liền đứng dậy cáo từ. Mới vừa trở lại động phủ Dương Phàm lại bắt đầu suy tư vấn đề thân phận của Âu Dương Phong. Cho nên hắn dùng thần thức truyền âm hỏi Từ Lập:

- Người có nghe nói qua Tam Linh Thần Tông không?

Từ Lập nói:

- Ta cũng rất kỳ quái chưa bao giờ nghe nói qua môn phái này. Theo lý thuyết, siêu cấp đại phái cùng đại phái hạng nhất của Thiên cầm Nội Hải ta đều rất quen thuộc. Nếu có môn phái này, ta không có khả năng không biết.

- Vậy vị Âu Dương tiền bối này

Dương Phàm nói:

- Hắn rốt cục có thực lực thế nào không ngờ trực tiếp dọa chạy hai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

- Ta chỉ biết hắn là một lão quái Nguyên Anh Kỳ có chút danh tiếng ở Thiên cầm Nội Hải. nhưng luận thanh danh xa không bằng Tam Sát Nam Đế lúc trước. Bởi vì Tam Sát Nam Đế là kiếm tu Nguyên Anh hậu kỳ trở lên.

Từ Lập đáp.

Dương Phàm hơi có chút thất vọng. Thân phận Âu Dương Phong này thật đúng là làm người ta không thể tưởng tượng. Không ngờ ngay cả Kim Đan Đại Tu Sĩ lâu đời như Từ Lập cũng không biết. Nhưng là hắn có thể khẳng định Đại trưởng lão cùng hai vị cường giả Nguyên Anh Nho môn lúc trước rồi đi hắn là biết chi tiết của Âu Dương Phong. Sau khi chấm dứt trận phong ba hôm nay, Dương Phàm bắt đầu tăng mạnh ngưng luyện phân thân. Thân Ngoại Hóa Thân là đại thần thông của Tu Tiên Giới muốn tu luyện thần thông này tới cảnh giới đại thành, không phải là một chuyện dễ dàng. Đặc biệt là khi cảnh giới phân thân tăng lên tới Trúc Cơ Kỳ, dần dần trở nên thông thả. Dương Phàm cũng chỉ có thể rút vào đại lượng tinh hồn nguyên khí. Vừa tu luyện, hắn còn muốn nắm chặt thời gian khôi phục. Rốt cục hai năm sau dưới sự cố gắng của Dương Phàm, cảnh giới phân thân rốt cục tăng lên tới bậc cao. Lúc này hắn bắt đầu chuẩn bị đem một thân Cửu u Ma Công truyền cho phân thân, ở Tu Tiên Giới truyền công là một chuyện rất khó hoàn thành. Nhưng bản tôn truyền công phép cho phân thân cũng không khó. Bởi vì hai người vốn là một

thể. Trải qua hai tháng bận rộn. Dương Phàm rốt cục truyền Cửu u Ma Công cho phân thân, ngay cả lợi bảo công kích như Ma Hoàng Kiếm cũng cho phân thân sử dụng.

Hô!

Dương Phàm phun ra một hơi thật dài. Chuyện phân thân trên cơ bản là ổn thỏa, kế tiếp chính là thời gian cho phân thân chậm rãi tăng lên cùng thích ứng tiêu hóa lực lượng ma công.

Bá! Vụt!

Dương Phàm ngồi xếp bằng trong động phủ, bên cạnh lại xuất hiện một nam tử lãnh khốc như khối băng vạn năm - Thạch Thiên Hàn!

Thạch Thiên Hàn ma khí quanh quẩn, tay cầm Ma Hoàng Kiếm giống như một cận vệ đứng ở bên cạnh Dương Phàm. Dương Phàm trong lòng rất được an ủi. Tâm huyết hắn bỏ ra mấy năm nay cuối cùng cũng không uổng phí. Vì luyện chế phân thân này, hắn thậm chí tổn hại của mình một nửa thọ nguyên. Sau đó hắn bố trí tầng tầng cấm chế thậm chí sử dụng Huyền Thiên Hóa Hư đại pháp để che lấp để Thạch Thiên Hàn ở động phủ tự động tu luyện. Một số pháp thuật thần thông trong Cửu u Ma Công cũng ném cho phân thân tự mình nghiên cứu. Cứ như vậy, bản thân Dương Phàm liền thoải mái có thể dốc càng nhiều tinh lực diễn hóa cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng Quyết. Chỉ cần tu vi cảnh giới Tiên Hồng Quyết có thể tăng lên. Cửu u Ma Công của phân thân tất nhiên có thể thông suốt không bị cản trở tăng lên một cảnh giới tương ứng. Sau đó vài năm tinh lực chủ yếu của Dương Phàm đều dùng lĩnh ngộ công pháp cảnh giới Nguyên Anh Kỳ.

Hắn thường xuyên đi tìm Âu Dương Phong cùng Đại trưởng lão họ Diệp lãnh giáo đại đạo Nguyên Anh. Vô hình trung, Dương Phàm đối với đại đạo Nguyên Anh có hiểu biết một trình độ nhất định. Đến một ngày Dương Phàm đang tìm hiểu diễn hóa Tiên Hồng Quyết, thầm nhủ:

- Ta đã hiểu biết đạo Nguyên Anh, thậm chí có thể ngưng kết Lục Chủng trong cơ thể ta thành Nguyên Anh. Nhưng là trực giác nói cho hắn con đường diễn hóa khẳng định không phải như vậy. Nếu là ngưng kết Lục Chủng thành Nguyên Anh vậy ngược lại là đi con đường quay về lối cũ.

Hắn nghĩ tới lời đạo sĩ thần bí nhếch nhác lưu lại cho mình:

- Ta có một nhân, gieo xuống một mầm móng; mượn tay người, kết ra một quả.

Sau đó. trong đầu hắn lại hiện ra tình cảnh ngộ đạo linh quang chợt lóe ở Ngự Dương quốc:

- Kim Đan, Nguyên Anh. hắn là một con đường đi tới trường sinh bất tử.

- Như vậy uẩn Chủng Kỳ. Một mầm móng sinh trưởng, mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, kết quả. Đây cũng có thể khai sáng ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới.

- Uẩn Chủng Kỳ tương đương với "Kim Đan" ngưng kết trong cơ thể bậc cao Kim Đan bình thường. Hai loại vừa có chỗ giống nhau vừa có chỗ khác biệt rất lớn. Như vậy Nguyên Anh Kỳ phía sau. thậm chí là cảnh giới Hóa Thần càng cao cùng các bước mầm móng sinh trưởng sẽ có điểm chung gì?

- Ta có một "nhân", kết ra một quả!

Trong mắt Dương Phàm đột nhiên chợt lóe tinh quang. Kết ra một quả!

Hàng năm hắn ở Linh Chu Viên Tiên Hồng Không Gian nuôi dưỡng chăm sóc ra các loại kỳ hoa dị thảo đương nhiên hiểu được một mầm móng cần trải qua mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, cuối cùng là kết quả.

- Quả thực đạt thành chính quả!

Dương Phàm kinh hô một tiếng, lộ vẻ mừng như điên:

- Nguyên lai có thể như vậy. Hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Trong đầu hắn lóe lên một tia linh quang, con đường diễn hóa tiếp theo. Dương Phàm lại có thể tiến bộ.

- Cảnh giới tiếp theo uẩn Chủng Kỳ, hắn là có liên quan đến mọc rễ.

Dương Phàm lập tức tiến vào Tiên Hồng Không Gian cũng gieo trồng một mầm móng bình thường.

Ông!

Hắn vận chuyển phép lực trong lòng bàn tay, thi triển phương phép đẩy nhanh tăng trưởng, từng vòng sáng màu lục tràn vào trong mầm mống này. Dưới tác dụng phương pháp đẩy nhanh tăng trưởng, mầm mống này sinh trưởng từng chút rồi dần dần thành thực. Lúc này, tinh thần Dương Phàm tập trung cao độ hẳn nhìn chăm chú vào bước biến hóa tiếp theo của mầm mống này. Đột nhiên, hắn phát hiện lớp vỏ của mầm mống nứt ra lộ ra rễ nhỏ non nớt tỏa ra màu vàng đất sau đó từng chút đâm vào trong đất.

- Chính là nơi này.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên dừng thuật thôi thúc tăng trưởng.

- Rễ, rễ non đâm vào trong đất.

Dương Phàm hít sâu một hơi hẳn đột nhiên tìm được một con đường vô cùng rõ ràng ở trên con đường diễn hóa hẳn lại đột phá được một bình cảnh. Theo sau hắn lại bắt đầu thôi thúc tăng trưởng, nhìn chăm chú vào mầm mống này dần dần mọc rễ nảy mầm cuối cùng kết ra một quả hồng nhuận ướt át.

Đạt thành chính quả!

- Thì ra là thế!

Dương Phàm hưng phấn không thôi trong mắt lóe tinh quang:

- Nguyên lai mầm mống sinh trưởng, đến cuối cùng kết quả. Đây vốn là một con đường đi tới trường sinh.

Sau đó hắn lại lục tục gieo mười mấy hạ giống chu kỳ sinh trưởng ngắn tìm hiểu sự sinh trưởng của chúng, đặc biệt là một quá trình mầm mống mọc rễ. Trong lòng Dương Phàm có một loại trực giác. Chỉ cần hắn có thể tìm hiểu diễn hóa được cảnh giới mọc rễ này, như vậy tiếp theo nảy mầm, nở hoa, kết quả sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Cái gọi là mọi sự khởi đầu nan chỉ cần có thể tìm hiểu ra cảnh giới thứ nhất như vậy cảnh giới tiếp theo lực cản đối với Dương Phàm sẽ nhỏ đi rất nhiều. Thời gian qua đi từng chút, nháy mắt đã qua vài năm. Đại bộ phận thời gian Dương Phàm đều ở Tiên Hồng Không Gian tìm hiểu quá trình mầm mống sinh trưởng. Theo thời gian trôi qua hắn lĩnh ngộ sinh mệnh càng ngày càng sâu, mơ hồ chạm tới cảnh giới tiếp theo.

Chỉ là vẫn như cũ có một bình cảnh nho nhỏ khiến Dương Phàm không thể tiến thêm một bước tìm hiểu tiếp.

- Mầm mống mọc rễ phải liên hệ như thế nào với Sinh Mệnh Lục Chung trong tâm tạng ta?

Dương Phàm trầm tư suy nghĩ. Hắn cũng không cho rằng diễn hóa cảnh giới tiếp theo chính là khiến Sinh Mệnh Lục Chung trong tâm tạng mình mọc rễ.

- Mọc rễ ở trái tim?

Dương Phàm nghĩ tới liền cảm thấy khủng bố lại cảm thấy không có khả năng.

- Không đúng, không đúng. Khẳng định là ta chưa hiểu chỗ nào cho nên đi lầm đường. Dương Phàm thì thảo luận, trong lòng vẫn có một điểm không nghĩ thông.

- Mầm mống mọc rễ, rễ tiến vào trong đất là vì hấp thu chất dinh dưỡng. Như vậy con đường tu luyện của chúng ta thì sao?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới phương phép tu luyện Nguyên Anh. Phương phép Nguyên Anh là vì ngao du Thái Hư lấy thần hồn lực hiểu rõ thiên địa tiến tới tăng mạnh tốc độ hấp thu thiên địa linh khí.

- Mà mầm mống sinh trưởng, là hấp thu chất dinh dưỡng trong đất.

Dương Phàm nhắm mắt lại, lại chìm vào trầm tư. Nhoáng một cái khi lần sau hắn mở mắt đã trôi qua nửa tháng.

- Hút chất dinh dưỡng trong đất? Như vậy mặt đất không phải là một bộ phận trong thiên địa sao?

Dương Phàm đột nhiên rộng mở trong sáng. Từ đó về sau chỉ còn lại một bình cảnh cuối cùng làm sao đem tác dụng của rễ liên hệ với đại đạo tu luyện. Mà lại còn phải dung nhập vào một bước diễn hóa tiếp theo

của Sinh Mệnh Lục Chung. Dương Phàm rốt cục hiểu ra đại bộ phận các bước. Rồi sau đó hắn lại thôi diễn từ đầu tới cuối xem có sai lầm hay không. Bế quan tìm hiểu như thế Dương Phàm tổng cộng ngồi xếp bằng ở Sinh Tức Chi Địa mấy năm. Tới một ngày hắn lại mở to mắt. Lúc này, hắn cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu. Nhưng là khoảnh khắc Dương Phàm mở mắt, hắn nói bằng một loại giọng điệu trước nay chưa từng có:

- Uẩn Chung Kỳ. Cảnh giới tiếp theo - Diễn Căn Kỳ!

381. Chương 385: Thần Thức Mạnh Mẽ

Rốt cục trên con đường diễn hóa Tiên Hồng. Dương Phàm vượt qua một bước biến hóa về chất. Từ Uẩn Chung Kỳ đến Diễn Căn Kỳ, đại đa số cửa ải khó khăn cùng bình cảnh đều bị hắn vượt qua. Trong đầu Dương Phàm có một mô hình vô cùng rõ ràng, lại hóa đơn giản thành phức tạp, từng chút tinh tế tỉ mỉ cấu thành toàn quá trình diễn hóa của hắn. Tuy nhiên, hắn tiến hành thôi diễn đến thời khắc mấu chốt cuối cùng lại bỗng nhiên ngừng lại.

- Còn thiếu một bước cuối cùng, chỉ bước thêm một bước ta có thể sáng tác ra cảnh giới mới trước nay chưa từng có.

Trong mắt Dương Phàm linh quang lóng lánh lộ ra thần sắc hưng phấn, kích động, chờ mong thân hình thậm chí run rẩy rất khê. Nếu Dương Phàm có thể tự nghĩ ra cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới, như vậy hắn chính là một Tông sư "danh phó kỳ thật" của Tu Tiên Giới.

Tông sư!

Đây là một vinh dự cực kỳ khó được của Tu Tiên Giới!

Tông sư đại biểu cho một sự đột phá, đại biểu cho một đỉnh cao, đại biểu cho một lý niệm hoàn toàn mới. Tu Tiên Giới này có rất nhiều đại sư. Cái gì Luyện Đan đại sư, Luyện Khí đại sư thậm chí Dược đạo đại sư. Nhưng chân chính có thể được xưng Tông sư tuyệt đối là lòng phượng và sừng lân, ở tại Ngự Dương quốc của Dương Phàm trong toàn bộ ma đạo chỉ có một người có thể được xưng là Tông sư đó chính là Tam u lão ma. Bởi vì Tam u lão ma đại biểu ma đạo đỉnh của Ngự Dương quốc, hắn tu luyện Ma công thiên cổ, thậm chí tu luyện u Minh Ma Diễm đến cảnh giới Tam u. Tại Ngự Dương quốc có thể nói là trước nay chưa từng có. Cho nên hắn ở Ngự Dương quốc có thể xưng là Tông sư. Đương nhiên Tông sư của hắn chỉ giới hạn trong Ngự Dương quốc cùng 13 nước Bắc Tần. Nếu là đưa Tam u lão ma đặt trong Thiên cầm Nội Hải chỉ sợ không có tư cách được hưởng cái danh dự đó. Đừng nói là hắn ngay cả hạng người như Âu Dương Phong, Tam Sát Nam Đế đều không thể được tôn là Tông sư.

- Không biết ta tìm hiểu trong Tiên Hồng Không Gian đã bao lâu.

Dương Phàm rốt cục rời khỏi Tiên Hồng Không Gian trong mắt còn lộ ra một chút hưng phấn cùng chờ mong. Trở lại động phủ đầu tiên hắn quan sát tình huống phân thân. Thạch Thiên Hàn ngồi xếp bằng ở trong một góc tầng tầng cấm chế, thậm chí còn có bí thuật Huyền Thiên Hóa Hư che giấu. Giờ phút này, Dương Phàm chỉ bằng một ý niệm liền nắm giữ tình huống của hắn.

- Kim Đan trung kỳ đỉnh!

Dương Phàm hơi giật mình, Thạch Thiên Hàn không ngờ đã tu luyện tới mức có thể sánh vai với mình. Rốt cục trải qua thời gian bao lâu?

Dương Phàm triển khai thần thức chuẩn bị liên hệ Từ Lập. Sau đó hắn vừa triển khai thần thức đột nhiên bị dọa nhảy dựng. Trong khoảnh khắc một thần thức mạnh mẽ vô cùng bao phủ toàn bộ Thiên Nhạc Viên. Chúng cường giả Kim Đan hồi hộp vô cùng.

- Thần thức thật cường đại.

Dương Phàm ngây dại." Đây đây là thần thức của mình?"

Vừa rồi thần thức vừa triển khai rõ ràng là một thần thức tiếp cận cảnh giới Nguyên Anh Kỳ.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm có chút khó tin chột lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là mấy năm trôi diễn tìm hiểu này

Hắn biết lúc trôi diễn tìm hiểu đích xác có thể tăng linh hồn cảnh giới nhưng tốc độ tuyệt đối là rất thông thả.

- Không đúng!

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới cái gì nhìn phía Thạch Thiên Hàn. Hắn tuy rằng không biết khái niệm thời gian, nhưng phân thân Thạch Thiên Hàn tuyệt đối là biết.

- Bảy năm.

Thạch Thiên Hàn nhẹ phun ra hai chữ. Dương Phàm cùng hắn tâm ý tương thông, lập tức hiểu được. Bảy năm này là chỉ từ sau khi đáp ứng Âu Dương Phong ở Thiên Thư Các.

- Nhanh như vậy? Không nghĩ tới ta đã tìm hiểu bảy năm.

Dương Phàm cả kinh không thôi. Rồi sau đó hắn tiến vào Linh Thú Viên quan sát đám Phệ Hồn Thiên Độc Hạt. Độc Hạt Vương kia cũng tu luyện tới cấp bậc Kim Đan trung kỳ. Ngoài ra còn có bốn con độc hạt trải qua ngâm tẩm ngưng luyện hàng năm cũng đạt tới cảnh giới cấp bốn kết đan.

- Nguyên lai là người điều phụ trách bọn chúng.

Dương Phàm bình tĩnh hiểu ra. Hắn cùng phân thân vốn là một thể khác nhau bởi vì lấy hắn là chủ, phân thân là thứ. Thạch Thiên Hàn kế thừa tất cả trí nhớ của hắn cho nên sẽ hỗ trợ bản tôn chiếu cố đám linh thú. Dương Phàm lại quan sát Lưu Ly Hàn Tinh Xà cũng đạt tới trình độ yêu thú cấp bốn kết đan.

- Chủ nhân. Vạn Niên Băng Tùy người cho ta đều đã dùng hết.

Hàn Lưu Ly chớp đôi mắt to ngập nước nhìn Dương Phàm nói.

- Không có biện pháp. Vạn Niên Băng Tùy ta đã cho người hết rồi

Dương Phàm lắc đầu lại từ Linh Chu Viên lấy đến một gốc Huyền Tinh Băng Liên. nói:

- Vật này cũng là thiên tài địa bảo vô cùng hiếm thấy, số lượng không nhiều lắm. Người trước tiên dùng nó.

- Đa tạ chủ nhân.

Hàn Lưu Ly mừng rỡ.

- Chủ nhân. Những độc dịch ngài luyện chế ngâm trong đó giống như gãi ngứa rồi!

Phệ Hồn Thiên Độc Hạt hết sức bất mãn nói.

- Hả!

Thần sắc Dương Phàm thật cổ quái. Bảy năm không thấy, không nghĩ tới xảy ra nhiều biến cố như vậy.

- ừ. Ta sẽ nghĩ biện pháp phối chế càng nhiều độc dịch cường đại cho người.

Dương Phàm đáp. Sau đó, hắn kiểm tra tình huống trên thân đám độc hạt nếu có bệnh kín đều trừ sạch. Hắn kiểm kê một chút ngoài Độc Hạt Vương cùng bốn độc hạt bậc cao ra, độc hạt còn lại đều tu luyện đến cấp ba đỉnh chùng hơn trăm con.

Tất cả trứng đều đang ấp.

Dương Phàm lại tốn thời gian lưu linh hồn dấu vết. Lúc này hạ linh hồn dấu vết thật dễ dàng. Bởi vì đám độc hạt này đã sớm thân phục bởi Độc Hạt Vương, hướng chỉ cảnh giới thần thức của Dương Phàm xưa đầu bằng nay. Đến lúc đó có Độc Hạt Vương này dẫn dắt đám độc hạt cho dù là Kim Đan Đại Tu Sĩ gặp phải cũng phải nhượng bộ lui binh. Dương Phàm âm thầm gật đầu. Thực lực của hắn hiện tại đã toàn diện siêu việt Kim Đan Đại Tu Sĩ bình thường. Nếu như tính cả linh thú cùng át chủ bài cho dù lực kháng hai Kim Đan Đại Tu Sĩ đều là có khả năng. Nói cách khác Dương Phàm mơ hồ đạt tới đỉnh của Kim Đan Kỳ. Dương Phàm vừa lòng, lại nhìn tình huống động phủ. Phó Binh đang luyện chế độc dịch. Mười con

độc hạt của hắc cũng đạt tới cấp ba đỉnh. Dương Phàm phát hiện tu vi Phó Bình đã bước nửa bước vào Kim Đan Kỳ.

- Người đang làm gì vì sao không đánh vào bậc cao?

Dương Phàm hỏi.

- A! Sư tôn. ngài rất cực xuất quan!

Phó Bình cả kinh nhảy dựng.

- Bẩm sư tôn. là như thế này. Mấy năm trước con tu luyện đến đỉnh của bậc thấp nhưng vẫn nửa bước khó đi. Mà ngài lại từng nói trong vòng mười năm không được dùng viên Cực Dương Đan kia.

Phó Bình giải thích.

- Ồ? Hiện tại cũng xấp xỉ mười năm rồi, hơn nữa người đã bước nửa bước vào bậc cao Kim Đan hẳn là có thể thăng cấp trong vòng nửa năm.

Dương Phàm cười nói.

- Thật vậy chẳng? Mấy năm nay con ngẫu nhiên tu luyện một chút đại bộ phận thời gian đều nghiên cứu độc thuật, không nghĩ tới lợi lỏng một đoạn thời gian, tu vi ngược lại vô tình tiến.

Phó Bình ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

Ông

Đúng lúc này, trên không động phủ Dương Phàm hội tụ một cỗ dao động thiên địa linh khí. Linh khí trong phạm vi mười dặm như thủy triều vọt tới. dần dần hình thành một quang sắc sỡ.

- A. Tỷ tỷ đang đánh vào Kim Đan hơn nữa sắp đến thời điểm cuối cùng!

Phó Bình kinh hô một tiếng, trên mặt có một chút không cam lòng:

- Nàng vẫn trước ta một bước tiến vào Kim Đan.

Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm bấm tay tính toán hẳn đã tới Thiên Nhạc Viên này mười mấy năm. Mà Phó Tuyết, từ Trúc Cơ Kỳ đến tu vi cảnh giới hiện tại, đại khái dùng thời gian bảy, tám năm. Tổng thể mà nói tu vi tiến độ này không ra ngoài ý liệu của Dương Phàm. Theo sau hẳn lại kiểm tra tình huống chín tên thủy thủ trên Thiên Hành Chu. người nào cũng đều dừng ở Trúc Cơ đỉnh cách bậc cao Kim Đan chung quy chỉ có một bước gian nan giống như một khe sâu không thể vượt qua.

- Ha ha. Dương trưởng lão. Đệ tử của người lập tức tấn chức bậc cao Kim Đan rồi.

Giọng nói Đại trưởng lão từ Thiên Thu Các truyền đến.

- Dương Phàm. Cách Đại Hải Nan lần sau còn có hai năm qua đây một chút đi.

Giọng Âu Dương Phong cũng truyền tới.

Dương Phàm cười cười vội vàng tới lầu bốn Thiên Thư Các. Cũng như mọi lần ba người đều ngồi xuống.

- Dương Phàm. Thần thức tiếp cận Nguyên Anh Kỳ không lâu trước đây là từ người phát ra?

Âu Dương Phong đầy ý cười hỏi. Dương Phàm gật đầu cũng không phủ nhận. Thần thức Nguyên Anh Kỳ cường đại linh mãnh biết bao vừa rồi thần thức Dương Phàm bao phủ toàn bộ Thiên Nhạc Viên kinh động tất cả các trưởng lão Kim Đan hướng chỉ là hai vị cường giả Nguyên Anh Kỳ này.

- Thật là khó tin. Người mới tu vi Kim Đan trung kỳ, thần thức lại có thể đạt tới trình độ đó.

Đại trưởng lão họ Diệp ngạc nhiên thán phục nói.

- Chẳng lẽ người có bí thuật tu luyện thần thức có thể cho thần thức vượt qua cùng cấp?

Ánh mắt Âu Dương Phong sáng lên. Dương Phàm nghe thấy vậy, trong lòng chấn động. Âu Dương Phong kia lại cười nói:

- Người đừng hiểu lầm. Công phép tăng cường thần thức ta cũng tu luyện. Âu Dương Phong ta tuy là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nhưng thần thức lại tiếp cận tu sĩ hậu kỳ.

Đại trưởng lão họ Diệp nghe nói lời ấy, không khỏi hâm mộ:

- Không nghĩ tới các người đều có công phép quý hiếm như thế. Loại công phép tăng cường thần thức này, thường thường đều rất khó tu luyện đều là đại thần thông Tu Tiên Giới.

- Nhưng là ta vẫn không tu luyện công phép tăng cường thần thức gì!

Dương Phàm cười khổ không thôi.

- Vậy người làm sao có được thần thức tiếp cận cảnh giới Nguyên Anh Kỳ?

Âu Dương Phong không hiểu chút nào.

- Bấy năm gần đây ta áp chế tu vi không đột phá đại bộ phận thời gian đều tìm hiểu đại đạo Nguyên Anh. Thời gian này trôi qua đã là sáu, bảy năm. Chờ khi ta xuất quan thần thức cảnh giới liền đạt tới trình độ này.

Dương Phàm giải thích.

- Cái gì? Tìm hiểu đại đạo Nguyên Anh?

Đại trưởng lão họ Diệp cùng Âu Dương Phong đưa mắt nhìn nhau. Vậy cũng được?

- Vậy người tìm hiểu như thế nào?

Đại trưởng lão họ Diệp cũng lộ vẻ chờ mong nói.

- Đã lĩnh ngộ được bảy tám phần mười. Nếu bước về trước một bước ta có thể thông suốt bước vào Nguyên Anh.

Dương Phàm cười nói. Trong lòng hắn cũng có trực giác này. Lại đi tới trước một bước thôi diễn Diễn Căn Kỳ xem như viên mãn hẳn có thể tấn chức cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng Quyết.

Nếu hắn có thể thành công thôi diễn hoàn chỉnh, vậy không chỉ thần thức tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, chỉ sợ cảnh giới linh hồn đã đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ trở lên. Nghe xong lời Dương Phàm Đại trưởng lão họ Diệp cùng Âu Dương Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

- Người quả thật là kỳ tài có một không hai!

Đại trưởng lão họ Diệp vẻ mặt vui mừng. Thiên Nhạc Viên nếu có thêm một vị cường giả Nguyên Anh đó là chuyện vui mừng cỡ nào. Hơn nữa tiềm lực của Dương Phàm lại làm cho bọn họ kinh hãi.

Âu Dương Phong thở dài một hơi:

- ở trong đời Âu Dương Phong ta trừ ân sư thụ nghiệp, không có người thứ hai có thiên phú có thể so với người.

Bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng lời Dương Phàm. Dù sao cảnh giới thần thức của hắn đã bày ra đó, hơn nữa sáu bảy năm tìm hiểu đại đạo Nguyên Anh thậm chí rất nhiều lần thỉnh giáo bọn họ phương pháp tu luyện Nguyên Anh. Dương Phàm thấy bọn họ tin tưởng, hơi thả lỏng một hơi. Nếu để hai người này biết Dương Phàm không phải tìm hiểu đại đạo Nguyên Anh cái gì. mà là đang thôi diễn một cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới. bọn họ sẽ xuất hiện biểu tình như thế nào?

382. Chương 386: Liên Tục Thăng Cấp.

- Nếu người có thể tiến vào Nguyên Anh trong mười năm lão hủ có thể suy tính truyền vị trí Đại trưởng lão cho người.

Thiên phú cùng thực lực Dương Phàm bày ra đó siêu việt lão là chuyện sớm hay muộn. Đại trưởng lão họ Diệp cũng rất hy vọng có một vị cường giả như vậy kế thừa Thiên Nhạc Viên. Dương Phàm bị dọa nhảy dựng, vội vàng nói:

- Đa tạ ý tốt của Đại trưởng lão. Ta đối với quyền lực gia tộc không hứng thú, chỉ một lòng cầu tiên đạo trường sinh bất tử.

Hắn cũng không muốn trói mình ở Thiên Nhạc Viên. Chờ khi có đủ thực lực hắn sẽ nghĩ biện pháp trở về Bắc Tần. Dương Phàm không muốn cả đời ở lại Thiên cầm Nội Hải. Đại trưởng lão họ Diệp nghe nói lời ấy, hơi có chút thất vọng đồng thời cũng ngẫm thử nhẹ một hơi. Dương Phàm không có hứng thú với quyền lực cho dù ngày sau thực lực cường đại hơn đối với Thiên Nhạc Viên mà nói cũng là có lợi mà không hại.

- Đúng rồi Âu Dương tiên bối. Ngài lần này tới tìm ta sẽ không chỉ nói chuyện phiếm chứ?

Dương Phàm dò hỏi.

Nếu không có chuyện quan trọng, hai vị bậc cao Nguyên Anh cao cao tại thượng này cũng không dễ dàng triệu kiến hắn.

- Lần này ta tìm người đương nhiên là vì chuyện Thiên Lan Điện kia. Đại Hải Nan lần sau chính là đại kiếp trăm năm còn lại chỉ hơn hai năm. Chúng ta sẽ xuất phát không lâu sau.

Âu Dương Phong cười nói.

- Sắp phải đi Thiên Lan Điện rồi?

Dương Phàm hơi kinh hãi trong lòng cũng có vài phần chờ mong. Chỉ có Đại Hải Nan trăm năm ngoại điện Thiên Lan Điện mới mở ra. Đây cũng là cơ hội duy nhất của Dương Phàm ngày sau cũng không còn khả năng.

- Đúng vậy. Ta có thể cho người hai tháng thời gian chuẩn bị. Hai tháng sau sẽ lập tức xuất phát. Bởi vì chúng ta chạy tới Thất cầm Hải cũng mất gần hai năm.

Âu Dương Phong trầm trọng nói.

- Thời gian hai tháng cũng đủ. Trong lúc này văn bối sẽ mau chóng xử lý mọi việc.

Dương Phàm đáp lời. Sau đó, hắn trở về động phủ của mình bắt đầu quan sát Phó Tuyết tấn chức bậc cao Kim Đan.

- Hmm. Dựa theo xu thế này, hắn là không có vấn đề gì.

Dương Phàm cho Phó Bình nhìn chăm chăm tình huống của Phó Tuyết, còn hắn bắt đầu luyện đan. Lần này hắn luyện đan cũng vì chuẩn bị cho hành trình Thiên Lan Điện. Đồng thời, hắn lại luyện chế một số độc tố, cho đám đông Phệ Hồn Thiên Độc Hạt trong Linh Thú Viên tới luyện thân thể. Dương Phàm nhìn hơn trăm con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt không khỏi mơ ước độc hạt đại quân ngày sau.

- Nếu có thể có hơn trăm độc hạt bậc cao vậy sẽ trở thành ác mộng của địch nhân.

Dương Phàm không khỏi sinh lòng chờ mong. Nhưng hắn cũng hiểu được muốn đạt tới điểm đó gần như không có khả năng. Hơn nữa càng cần phải số lượng độc vật tài liệu khủng bố để luyện chế độc dịch. Dù sao Phệ Hồn Thiên Độc Hạt có thể tấn chức bậc cao đều là tư chất tương đối nổi trội xuất sắc trong đồng loại. Cái này cũng giống như không phải mỗi người tu tiên đều có thể tấn chức bậc cao Kim Đan. Phó Bình thấy bộ dạng bận rộn của Dương Phàm khó hiểu hỏi:

- Sư tôn. Ngài lại muốn đi xa sao?

- Đúng vậy. Lần này ra ngoài ít cũng phải ba bốn năm.

Dương Phàm đáp.

- Đi lâu như vậy a!

Phó Bình trong lòng không muốn.

- Các người phải chăm chỉ tu luyện, bất kể có ta ở nhà hay không, đều phải đi lên trước sau như một. Con ường tu luyện, không tiến thì lui.

Dương Phàm giọng dạy bảo.

Phó Bình nghe lời ấy, mặt lộ vẻ cổ quái đột nhiên kinh hô:

- Chẳng lẽ ngài có khả năng vĩnh viễn rời xa nơi này?

Dương Phàm trừng mắt nhìn hắn một cái lại trầm tư nói:

- Đúng vậy. Cũng có khả năng này

Bởi vì tiếp theo hắn cũng không cần bế quan trường kỳ, trọng yếu nhất là thôi diễn cảnh giới mới. Một khi đâm phá một tầng giấy cuối cùng này, hắn có thể bước vào cảnh giới mới. đến lúc đó cũng là thời điểm trở về Bắc Tần. Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý tưởng của Dương Phàm. Chuyện có thể phát triển dựa theo kế hoạch của hắn hay không, ai cũng không nói trước được. Rất nhanh, thời gian một tháng trôi qua. Phó Tuyết thành công tấn chức bậc cao Kim Đan. Đám trưởng lão Kim Đan Từ Lập tự mình đến động phủ Dương Phàm chúc mừng. Đại trưởng lão họ Diệp thậm chí trực tiếp đề bạt Phó Tuyết làm trưởng lão gia tộc. Mà lúc này, Phó Bình cũng bắt đầu đánh vào bậc cao Kim Đan. Tình cảnh như thế khiến tâm tình Chấp Pháp trưởng lão Nghiêm Xuyên trầm trọng. Tiết Nhân cũng không tốt đến đâu. Từ sau phong ba Thanh Giao Long lần trước, hắn đã không còn được lòng người trong gia tộc. Nếu không phải hắn là Kim Đan Đại Tu Sĩ, chỉ sợ không thiếu những trưởng lão Kim Đan châm chọc khiêu khích.

- Rất kỳ quái. Hai song tu đạo lữ của Từ Lập tấn chức Kim Đan lúc này ngay cả đệ tử của Dương Phàm cũng tấn chức Kim Đan. Thực lực của bọn họ tăng trưởng cũng rất nhanh rồi

Nghiêm Xuyên đầy lo lắng.

- Đám Kim Đan bình thường này, ta còn không để vào mắt. Chỉ sợ Dương Phàm kia tấn chức Kim Đan hậu kỳ.

Tiết Nhân đau khổ thở dài. Có thể tưởng tượng, một khi Dương Phàm tấn chức Kim Đan hậu kỳ, có thể lực áp bọn họ một bậc.

- Ta từng hoài nghi đạo thần thức tiếp cận Nguyên Anh Kỳ một tháng trước, là Dương Phàm phát ra.

Nghiêm Xuyên đột nhiên đổi giọng.

- Cái gì! Người nói đến đạo thần thức mạnh mẽ kinh động tất cả trưởng lão Kim Đan trên đảo?

- Đúng! Đạo thần thức đó khẳng định cũng kinh động Đại trưởng lão cùng Âu Dương Phong. Mà sau đó, Dương Phàm đã được triệu kiến đi Thiên Thư Các. Không biết thương nghị cái gì.

- Nếu đạo thần thức đó thật sự là Dương Phàm phát ra như vậy hắn chẳng phải có được khả năng tấn chức Nguyên Anh. tấn chức Kim Đan hậu kỳ lại càng nắm chắc?

Tiết Nhân cực kỳ kinh hãi.

- Ta cũng nghĩ vậy. Nhưng là Dương Phàm đã có thần thức cường đại như thế vì sao không đột phá cảnh giới hậu kỳ?

Nghiêm Xuyên hết sức mê hoặc cau mày.

- Điểm này là không phù hợp với lẽ thường nhất.

Tiết Nhân trầm tư nói:

- Ta cảm giác được nơi này có âm mưu gì hẳn là có liên quan đến Âu Dương Phong kia. Bởi vì sau khi Âu Dương Phong đến Thiên Nhạc Viên có chút coi trọng Dương Phàm.

- Âu Dương Phong. Đại Hải Nan trăm năm

Nghiêm Xuyên đột nhiên nhượng mày:

- Làm sao ta lại có thể quên mất việc này.

- Ý của ngươi là?

Tiết Nhân không rõ vì sao.

Nghiêm Xuyên hít sâu một hơi chỉ phun ra ba chữ:

- Thiên Lan Điện.

Lại qua mấy ngày. Phó Bình đệ tử Dương Phàm cũng bắt đầu tấn chức bậc cao Kim Đan. Rất nhanh, quang sáng bảy màu trên không trung động phủ Dương Phàm linh khí bốn phương vọt tới. Khí thế lớn mạnh. Lúc này, Nghiêm Xuyên cùng Tiết Nhân lại càng thấy kinh hãi run người. Mới qua một tháng, đệ tử thứ hai của Dương Phàm cũng bắt đầu tấn chức bậc cao. Dương Phàm lộ ý cười thần thức truyền âm với Âu Dương Phong:

- Chờ sau khi đệ tử này của ta tấn chức bậc cao sẽ theo tiền bối đi Thất cảm Hải.

- Được được. Không gấp chút thời gian như vậy.

Âu Dương Phong cười nói:

- Không nghĩ tới đệ tử của Dương Dược sư cũng có thiên phú như vậy. Không đến ba mươi tuổi đã bắt đầu tấn chức bậc cao Kim Đan.

- Đa tạ tiền bối khen ngợi.

Trong lòng Dương Phàm một mảnh thoải mái vui mừng. Hai đệ tử đều có thể tấn chức bậc cao đủ để sống yên Tu Tiên Giới cũng có thể chiếm cứ một nơi ở Thiên Nhạc Viên. Mà hắn cũng có thể yên tâm đi Thiên Lan Điện.

Vào thời điểm Phó Bình bế quan Dương Phàm đã chuẩn bị đại lễ cho hai đệ tử. Pháp bảo, đan dược, ngọc giản công pháp chứa đầy hai túi trữ vật. Số tài nguyên tu tiên này đủ để cho bọn họ sử dụng vài chục năm. Tài sản của Dương Phàm rất hùng hậu, chỉ riêng đại lượng thiên tài địa bảo và linh hoa kỳ quả dùng phương pháp thúc đẩy sinh trưởng đã vô số kể. Thậm chí, túi trữ vật của hắn đều không chứa hết, ở trong kho hàng Tiên Hồng Giới có thể nhìn thấy tài liệu, linh thạch, Linh khí xếp thành núi. Sau khi biết được Dương Phàm bận rộn việc này. Từ Lập ha ha cười. cũng lấy ra vài món Pháp bảo cùng vài bình linh đan làm lễ vật đưa cho hai đệ tử của Dương Phàm. Dương Phàm cũng không từ chối ý tốt của hắn.

- Dương trưởng lão. Nhìn dáng vẻ của người, dường như tính toán đi xa.

Từ Lập dò hỏi, trên thực tế hắn cũng đoán ra một ít.

- Ta muốn theo Âu Dương Phong đi Thiên Lan Điện.

Dương Phàm cũng không giấu diếm.

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Từ Lập thở dài:

- Dương Dược sư phải cẩn thận. Trong Thiên Lan Điện kia ngay cả cường giả Nguyên Anh Kỳ đều có thể ngã xuống.

- Từ trưởng lão không cần lo lắng. Ta có Âu Dương tiền bối bảo hộ sẽ không bị cường giả Nguyên Anh Kỳ gây thương tích. Hơn nữa tiến vào Thiên Lan ngoại điện đều là tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Dương Phàm cười nói.

- Thực lực Dương Dược sư ta yên tâm. Lúc này ta chúc trước, người có thể "kỳ khai đắc thắng" trong Thiên Lan Điện.

- Đa tạ ý tốt của Từ trưởng lão.

Dương Phàm mỉm cười. Loại hiểm cảnh như thế này, hắn cũng không phải lần đầu. Lúc trước tiến vào Cửu u Bí Cảnh cuối cùng hắn trở thành người được lợi lớn nhất không chỉ dựa vào vận khí Cho nên đối với Thiên Lan Điện sắp tới hắn có tự tin.

Rất nhanh, thời gian một tháng trôi qua. Phó Bình xuất quan thành công tấn chức bậc cao Kim Đan. Lúc này đám trưởng lão Kim Đan trên đảo đều tới chúc mừng. Trưởng lão Kim Đan bên phe Từ Lập đều đưa lễ chúc mừng. Dương Phàm cũng không từ chối đưa đại lễ mình đã chuẩn bị kỹ càng đều cho hai đệ tử.

Nhìn đến Pháp bảo đan được tài liệu ngọc giản chứa đầy túi trữ vật, Phó Bình cùng Phó Tuyết kích động vô cùng. Từ lúc tu tiên tới nay, bọn họ chưa từng nhìn thấy lễ vật nhiều như vậy.

- Các người yên tâm nhận lấy. Tấn chức bậc cao Kim Đan các người cũng coi như thành công xuất sư, con đường ngày sau đều dựa vào bản thân.

Dương Phàm vui vẻ nói.

- Đa tạ ân tài bồi của sư tôn.

Phó Bình Phó Tuyết tâm ý tương thông, hướng về Dương Phàm bái dài ba lượt, trong mắt đều là vẻ chân thành.

- Ta lập tức sẽ rời khỏi Thiên Nhạc Viên. Con đường ngày sau các người phải tự đi.

Dương Phàm lại dặn dò:

- Trong túi trữ vật của các người, phân biệt đều có vài viên Cực Âm Đan hoặc Cực Dương Đan trung phẩm.

- Nhưng là đan dược này, mỗi mười năm chỉ được dùng một viên.

Dương Phàm nghiêm khắc dặn dò.

- Vâng, đệ tử tuân mệnh.

Hai người cũng hiểu ý tốt của Dương Phàm liên tục đáp lời.

Dương Phàm thầm nghĩ: "Mấy viên Cực Âm Đan cùng Cực Dương Đan trung phẩm này đủ để cho các người tấn chức Kim Đan Đại Tu Sĩ trong vài chục năm, về phần Nguyên Anh Kỳ; vậy xem tạo hóa của các người!"

Ở lại Thiên Nhạc Viên thêm mấy ngày. Dương Phàm cùng Âu Dương Phong rốt cục quyết định rời Thiên Nhạc Viên. Trước khi đi, Đại trưởng lão họ Diệp dẫn dắt chúng trưởng lão tiền đưa hai người.

- Âu Dương đạo hữu. Người cũng không cần lo lắng Thiên Nhạc Viên. Ta đã dùng Duyên Thọ Đan hiệu quả còn tốt hơn trong tưởng tượng, lại khiến ta kéo dài tuổi thọ tám mươi năm.

Đại trưởng lão họ Diệp cười nói.

Âu Dương Phong gật đầu, thần thức truyền âm nói:

- Vậy là tốt rồi Ta đã thu phân thân đến lúc đó có thể toàn lực sử dụng tại ngoại điện.

Sau một lát. Âu Dương Phong kéo tay Dương Phàm hai người biến thành hai đạo cầu vồng biến mất không thấy.

383. Chương 387: Bí Tận Thất Cầm Hải

- Mục đích của chúng ta là Thất cầm Hải, một hải vực hoang vu ở vào phía tây Thiên Cầm Nội Hải. Với tốc độ hiện tại của chúng ta đại khái cần hai năm mới có thể bay đến.

Âu Dương Phong giảng giải cho Dương Phàm.

- Vào thời kỳ thượng cổ, Thất cầm Hải nguyên là một nơi tài nguyên vô cùng dồi dào. Địa Mạch Chi Tích của Thiên Cầm Nội Hải thậm chí là linh mạch chủ điều ở Thâm Hải của hải vực đó.

Âu Dương Phong thở dài nói:

- Nơi đó đã từng là một nơi phồn hoa vô cùng là một trong những nơi khởi nguyên của Thiên Cầm Nội Hải. Nhưng là cho tới bây giờ đó chỉ là một nơi hoang vu, gần như hiếm thấy bất kỳ sinh linh gì.

- Khẳng định là bởi vì Đại Hải Nan.

Dương Phàm rất nhanh đoán được nguyên nhân.

- Đúng vậy. Toàn bộ Địa Mạch Chi Tích của Thiên cầm Nội Hải chính là nơi đây kéo dài ra. Khi đó vị trí Địa Mạch Chi Tích bị gãy rời chính là ở chỗ này. Cho nên mỗi khi Đại Hải Nan bùng nổ. Thất cầm Hải đều sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất không thích hợp sinh linh sinh tồn.

- Đương nhiên nếu người phát hiện yêu thú ở Thất cầm Hải, tám chín phần mười đều là yêu thú bậc cao hoặc là một loại biến dị nào đó. Thường xuyên có rất nhiều cường giả bậc cao đi tới nơi đây tìm kiếm yêu thú biến dị.

Âu Dương Phong cười nói.

Dương Phàm nghe thấy kỳ lạ hấp dẫn đây chỉ mới là lịch sử một hải vực trong Thiên Cầm Nội Hải. Nhưng hẳn tin tưởng có thể từ trong đó đào móc đến một số bí tịch trong dòng lịch sử dài dòng của Đông Thắng Đại Lục.

- Thất Cầm Hải là một trong những nơi bắt nguồn của nội hải, ở nơi sâu trong hải vực có Thiên Lan Điện khiến cho hàng tỷ sinh linh nội hải có thể bình yên vô sự. Trên thực tế, tên gọi của Thiên cầm Nội Hải chính là tổ hợp từ Thiên Lan Điện cùng Thất cầm Hải.

Âu Dương Hải nói chậm chậm, hẳn rất coi trọng Dương Phàm giảng giải rất cẩn thận.

- Thì ra là thế. Tên của Thiên cầm Nội Hải chính là từ đó mà ra.

Dương Phàm giật mình tỉnh ngộ.

Từ "Thiên" trong Thiên Lan Điện cùng từ "Cầm" trong Thất cầm Hải chính là hai chữ "Thiên Cầm". Đây là bắt nguồn của cái tên Thiên cầm Nội Hải. Hai người phi hành gần hai năm mới có thể tới Thất cầm Hải dọc theo đường đi đương nhiên không thiếu bàn về các loại đề tài. Dương Phàm lúc bắt đầu chủ yếu là hỏi Âu Dương Phong về lịch sử cùng bí tịch của Thiên Cầm Nội Hải.

Lịch sử sâu xa, hoàn toàn nói không bao giờ dứt. Dương Phàm nghe rất chú tâm hẳn đem lịch sử 13 nước Bắc Tàn cùng Thiên cầm Nội Hải liên hệ với nhau thật ra phát hiện không ít manh mối cùng điểm đáng ngờ. Tỷ như trong sách cổ 13 nước Bắc Tàn có ghi: Nơi vị trí phía tây Bắc Tàn có một hải vực đại dương mênh mông được xưng là Tây Bộ Nội Hải. Tây Bộ Nội Hải này hơn phân nửa là chỉ Thiên cầm Nội Hải. Mà ở trong Thiên cầm Nội Hải cũng có ghi lại tương quan: "Nội hải ở vào phía tây Đông Thắng Đại Lục, có thể kết nối hải vực bên ngoài, mà ở xa về phía đông chính là đại lục đất liền khổng lồ vô cùng. Nơi đó sản vật phong phú có rất nhiều quốc gia. Chỉ là trong số những quốc gia này cũng không từng nhắc tới 13 nước Bắc Tàn. Nhưng hai chữ "Bắc Tàn" chỉ miêu tả một chút ít ỏi, càng nhiều là nơi khởi nguyên quốc gia cổ Tiên Tàn cũng chính là Đại Tàn Vương triều Thánh địa tu chân của hàng vạn quốc gia".

- Xem ra văn minh tu chân của Thiên cầm Nội Hải cao hơn Bắc Tàn một bậc mà Đại Tàn Vương triều có lẽ còn cao hơn Thiên cầm Nội Hải một bậc.

Đây là kết quả Dương Phàm suy tính ra. Thọ nguyên của hẳn hơn tu sĩ cùng cấp mấy lần cũng có đủ thời gian để thăm dò sâu xa lịch sử của đại lục. Sau khi giảng giải bí tịch lịch sử, Âu Dương Phong lại bắt đầu giảng giải những nhân vật trong truyền thuyết. Âu Dương Phong biết càng nhiều là những đại nhân vật trong truyền thuyết, bao gồm mười hai nhân vật mạnh nhất trong nội hải.

- Sự tích bảy Yêu Tôn của yêu tộc năm Nguyên Tôn nhân loại ta chỉ giảng giải tới cho người. Trên thực tế, những cường giả này người rất khó gặp được thậm chí cả đời đều không thể gặp được.

Âu Dương Phong cười nói.

- Nếu vạn nhất ta gặp phải thì sao?

Dương Phàm xem như nói đùa một câu.

- Nếu thật sự gặp phải

Về mặt Âu Dương Phong ngưng trọng:

- Người cũng không cần sợ.

- Vì sao?

Dương Phàm nao nao.

- Bởi vì bất kể người sợ hãi hoặc lo lắng thế nào đều là vô ích. Nếu bọn họ thật sự có sát ý với người, cho dù người giãy dụa thế nào cũng không khác gì. Trên thực tế nếu bọn họ xuất hiện hơn phân nửa không quan hệ cùng người ta.

Âu Dương Phong cười dài nói, tựa hồ cũng nói giỡn.

- Thật sự mạnh như vậy?

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Ý của người là nếu gặp bọn họ chỉ có ngồi chờ chết?

- Tam Sát Nam Đế lúc trước chém giết Thanh Long tả hộ pháp người có ở đó không?

Con người Âu Dương Phong hơi co rụt lại.

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới tình cảnh ngày đó sau khi Thanh Long tả hộ pháp chết đi mọi người mới phản ứng lại.

- Ta tin rồi.

Dương Phàm cảm thấy tim đập nhanh vô cùng.

- Trên thực tế, Tam Sát Nam Đế này vẫn muốn trở thành một trong mười hai cường giả chí tôn trong Thiên cầm Nội Hải. Một đoạn thời gian trước hắn đi Thiên Nho Đảo là vì khiêu chiến một trong năm Nguyên Tôn nhân loại: Nho Môn Thánh Hiền Vân Lai Cư Sĩ Khổng Nhạc.

Âu Dương Phong giải thích.

- Nguyên lai Tam Sát Nam Đế lần trước đi Thiên Nho Đảo dĩ nhiên là vì việc này. Khiêu chiến một trong mười hai vị cường giả mạnh nhất nội hải.

- Thua.

Âu Dương Phong cười lạnh nói:

- Tuy rằng lúc đó ta không có mặt.

- Làm sao người biết?

Dương Phàm có chút ngạc nhiên.

- Tam Sát Nam Đế là kiếm tu luận đơn thể công kích, hắn có thể xếp vào Tốp 10, tốc độ phi hành cũng có thể xếp vào Tốp 5. Khủng bố nhất chính là tốc độ công kích của hắn. Tốc độ xuất kiếm của hắn có thể xếp vào Tốp 3 nội hải!

Lúc Âu Dương Phong nói đến những lời này trên mặt cũng lộ vẻ kính nể.

- Nếu đã như thế vậy vì sao hắn không thể trở thành một trong mười hai vị cường giả mạnh nhất?

Dương Phàm có chút khó hiểu.

- Bởi vì, hắn bị giới hạn bởi thân phận kiếm tu không có đủ thần thông. Ngoài ra. Tam Sát Nam Đế không có Pháp bảo cường đại có thể kinh sợ hải vực.

Âu Dương Phong híp mắt nói.

- Thần thông?

Dương Phàm hiểu ra rất nhiều:

- Thần thông đa phần tới từ công pháp và Pháp bảo. Kiếm tu cùng võ tu khuyết điểm chính là không đủ thần thông pháp thuật. Tu Tiên Giới có rất nhiều thần thông, tỷ như Thân Ngoại Hóa Thân hoặc vài loại chân hỏa ma diễm cường đại lại tỷ như một số Pháp bảo có thuộc tính nghịch thiên.

- Trong Tu Tiên Giới này thần thông rất trọng yếu. Có đôi khi công kích của người tuy cường đại nhưng thần thông của địch nhân có thể cho người không thể phát huy, thậm chí lấy thủ đoạn cực kỳ khó hiểu đưa người vào chỗ chết.

Lúc Âu Dương Phong nói lời này, nhìn thẳng vào Dương Phàm dường như có ý cảnh cáo.

- Điều này ta cảm thụ rất sâu.

Dương Phàm vội vàng gật đầu. Lúc trước ở Cửu u Bí Cảnh, hắn từng chứng kiến "Mộng Hồn Đại Pháp" của Quỷ Huyền Môn trực tiếp dẫn đối thủ vào cảnh tượng trong mơ sau đó giết chết địch nhân ở trong mộng. Dưới tình huống như vậy, công kích của người có mạnh mẽ đến đâu cũng vô dụng. Đương nhiên, thần thông của Dương Phàm cũng không tồi, bí kỹ Tiên Hồng ba bí kỹ

của Tường Vân Ngõa, u Minh Ma Diễm, Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Thân Ngoại Hóa Thân còn có một số thần thông như cấm Pháp Chỉ Hoàn, về mặt thần thông, hắn tuyệt đối không chịu thiệt, thậm chí còn chiếm ưu thế lớn lao.

- Nho Môn Thánh Hiền Khổng Nhạc kia nghe sư tôn ta nói là một người thực lực thấp nhất trong năm Nguyên Tôn nhân loại nhưng Tam Sát Nam Đế kia khiêu chiến ba lượt đều thua không chút nghi ngờ. Nguyên nhân trọng yếu nhất là thần thông hắn không đủ, lực phòng ngự bình thường.

Âu Dương Phong đối với nguyên nhân Tam Sát Nam Đế bại trận có thuyết minh rõ.

- Sư tôn ngài

Dương Phàm đột nhiên nhìn về phía Âu Dương Phong. Hắn cũng không phải lần đầu nghe Âu Dương Phong nhắc tới sư tôn của mình. Âu Dương Phong cười thần bí:

- Sư tôn tathần thông lão nhân gia có một không hai thiên hạ về sau người sẽ tự nhiên biết đến.

- Vậy Tam Linh Thần Tông của Âu Dương tiên bối ngài vì sao ta chưa từng nghe nói qua.

Dương Phàm thấy hắn không nói đành phải chuyển đến một nghi vấn trước đó.

- Không nghe nói tới rất bình thường. Bởi vì Tam Linh Thần Tông chỉ có hai người. Một là ân sư ta, một người là ta.

Âu Dương Phong mang theo biểu tình có chút nghiền ngẫm.

- Một môn phái. chỉ có hai người?

Dương Phàm hơi sững người.

- Đúng. Ân sư ta chính là một Tông sư của nội hải, một tay ông sáng lập Tam Linh Thần Tông. Chỉ tiếc trong môn chỉ có hai chúng ta.

Âu Dương Phong thở dài một hơi:

- Muốn tu luyện công pháp Tam Linh Thần Tông ta điều kiện quá hà khắc.

Từ đó về sau hắn không nói chuyện Tam Linh Thần Tông nữa. Dương Phàm cũng không tiện hỏi. Tuy nhiên Dương Phàm lại nhìn ra được bộ dạng Âu Dương Phong nhìn thì ác nghiệt, nhưng đối với bằng hữu người một nhà thì hết sức hiền hòa thậm chí còn có chút hài hước. Phi hành như thế một năm rưỡi khoảng cách Thất cảm Hải còn rất xa xôi

Đột nhiên. Dương Phàm lại nghĩ tới một vấn đề hỏi:

- Âu Dương tiên bối. Ngài có nghe nói qua về truyền thuyết Cửu u Ma quân không?

- Cửu u Ma quân?

Âu Dương Phong trầm tư một lát:

- Lực ảnh hưởng của người này ở Thiên cảm Nội Hải đủ để sánh vai với Thiên Lan Tán tiên. Nghiệp lực hắn gây ra quả thật làm người ta giận sôi Truyền thuyết có liên quan tới hắn. Ở rất nhiều nơi đều có, không chỉ giới hạn trong Thiên cảm Nội Hải.

- Nghe nói. lúc trước Địa Mạch Chi Tích của Thiên cầm Nội Hải gãy rời sụp đổ, có quan hệ với Ma đầu này.

Âu Dương Phong cũng không quá xác định. chỉ đành nói:

- Đây là ta nghe sư tôn nói.

- A!

Biết được việc này, Dương Phàm chấn động vô cùng. Địa Mạch Chi Tích của Thiên cầm Nội Hải không ngờ có liên quan tới Cửu u Ma quân, nói không chừng hẳn chính là thủ phạm.

- Ta từng đọc trong sách cổ, nghe nói Ma đầu này có để lại một ma quật và tám Bí Cảnh ở Đông Thắng Đại Lục. không biết là thật hay giả. Dù sao trong Thiên cầm Nội Hải không có nhìn thấy di tích hẳn để lại.

- Theo một vị đại thần thông thượng cổ đoán rằng. Ma đầu này trước khi phi thăng bày ra một thế cục nghịch thiên, về phần hẳn bày ra âm mưu gì. trừ bỏ một số ít nhân vật truyền kỳ thời thượng cổ ra đến nay không người nào thăm dò được bí mật này.

Âu Dương Phong khó hiểu nói:

- Làm sao người đột nhiên nhắc tới nhân vật này?

- Cửu u Ma quân tại thời kỳ quá độ từ thượng cổ đến hiện tại của Đông Thắng Đại Lục là một nhân vật hết sức vi diệu mầu chốt. Ta đối với chuyện của hẳn cảm thấy hứng thú

Dương Phàm không chút thay đổi che giấu. KỲ thực trong lòng hẳn cũng nổi lên sóng gió động trời. Cửu u Ma quân này không ngờ để lại ở Đông Thắng Đại Lục tám nơi Bí Cảnh cùng một ma quật. thậm chí còn bày ra một ván cờ nghịch thiên.

Hẳn rốt cục có bí mật gì không thể cho ai biết?

384. Chương 388: Cửu Chuyển Kim Cương Quyết

Dương Phàm nghĩ tới chính mình từng tiến vào Cửu u Bí Cảnh cũng trở thành người thu lợi lớn nhất thậm chí từng tiến vào Huyết Nhật Điện liền cảm thấy tâm thần bất an. Đúng lúc này, ý thức hẳn tiến vào Tiên Hồng Không Gian nhìn chăm chú khóa Luân Huyết Châu kia. Dương Phàm hoàn toàn nhìn không thấu vật này có công hiệu gì nhưng hẳn hiểu được Tiên Hồng Không Gian có thể che chắn khí tức cho nó.

"Cũng tốt thứ duy nhất có thể lộ ra chính là Luân Huyết Châu ngoại trừ đó ra còn có Cửu u Ma Công nữa!"

Dương Phàm trầm suy nghĩ. Nhưng sau đó vẻ mặt lại vui vẻ:

"Cửu u Ma Công ta đã hoàn toàn dời sang cho phân thân rồi."

Tiên Hồng Không Gian hoàn toàn có thể che giấu khí tức của Luân Huyết Châu. Cửu u Ma Công chuyển sang cho phân thân kế thừa là được, chỉ cần một ý niệm trong đầu Dương Phàm có thể khiến cho phân thân Thạch Thiên Hàn chết đi. Cho nên hết thảy mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay Dương Phàm. Có lẽ ngay cả người sắp đặt ra bố cục kia cũng khó có thể đoán trước được trên thế gian lại tồn tại thứ có thể che giấu khí tức của Luân Huyết Châu.

"Đây cũng là điểm ta cảm thấy mê hoặc. Luân Huyết Châu là một loại vật chất thập phần đặc biệt, cho dù để vào nơi vắng vẻ thậm chí là trong thế giới linh vực cũng không thể che giấu khí tức của nó. Khi tu sĩ mang theo nó xuyên qua Huyết sắc Quang Môn mới có thể được tự động tuyển chọn truyền tống tới Huyết Nhật Điện. Đây chính là lời nói khó hiểu của phân thân Hắc Tinh Ma Linh Thần trong Cửu u Bí Cảnh. Dương Phàm cẩn thận cân nhắc, có thể thấy được người thiết lập bố cục kia thập phần tự tin đối với Luân Huyết Châu, cho dù là để vào đường không mông quạnh, thậm chí để vào trong thế giới linh vực cũng không thể che giấu khí tức của nó. Cho nên Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm khiến cho người bày ra ván cờ Nghịch Thiên kia tính sai. Thứ hai không ngờ Dương Phàm lại truyền Cửu u Ma Công loại ma công kinh sợ thiên cổ này cho phân thân tu luyện, bản tôn lại chủ tu loại công pháp khác, điều này cũng vượt ra khỏi suy nghĩ của người bình thường. Bởi vì Cửu u Hóa Thần Ma Công đặt ở Tu Tiên Giới thuộc loại công pháp tối cao nhất gần như không có bất cứ công pháp nào có thể sánh bằng. Nghĩ đến đây Dương Phàm

cảm thấy yên tâm hơn. Có lẽ hẳn có thể bỏ đi Luân Huyết Châu kia thậm chí phế bỏ Cửu u Ma Công, mặc dù tổn thất rất lớn nhưng Dương Phàm vẫn như cũ có thể làm được.

Nhưng là, Dương Phàm cũng không muốn làm như vậy. Từng có một thanh âm liên tục vang vọng trong đầu hắn:

”Trong Thiên Địa Thất Giới này, bất cứ sinh linh nào hễ có được Luân Huyết Châu đều có hi vọng nhận được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết do ta luyện chế. Người có được nó có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất trên thế gian này, có được khả năng vô hạn lập nên thất giới chí tôn. Những lời này dường như có một loại ma lực xâm nhập vào trong linh hồn khó có thể phai mờ. Lại phi hành gần nửa năm, phía trước là một mảnh hải vực hoang vu. Hai chữ ”hoang vu” này là là cảm giác đầu tiên khi Dương Phàm tiến vào nơi này. Hẳn tu luyện Tiên Hồng Quyết, cảm ứng đối với sinh mệnh tự nhiên rất mạnh. Sinh vật biển ở phiến hải vực này rất ít, ngay cả mấy loại cỏ biển gì gì đó đều ít hơn. Bước vào phiến hải vực này, Dương Phàm triển khai Toàn Tri Mô Thức cảm nhận được một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng đến mức khiến hắn cũng phải run rẩy. Cỗ hơi thở này chính là phát ra từ sâu dưới biển.

- Người làm sao vậy?

Ấu Dương Phong cảm thấy Dương Phàm có điều dị thường. Nỗi sợ hãi trong lòng cũng run rẩy rất nhỏ của Dương Phàm đương nhiên không tránh khỏi cảm quan của hắn.

- Người có cảm nhận được nơi này tồn tại một cỗ khí tức hủy diệt cường đại khiến cho lòng người bất an hay không?

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

- Cái gì! Cảm ứng của người lại mãnh liệt như thế?

Ấu Dương Phong lộ vẻ kinh ngạc.

Dương Phàm gật đầu bởi vì cảm ứng của hắn đối với sinh mệnh tự nhiên cực kỳ mẫn tuệ, bất cứ vật sống nào không hài hòa hẳn đều có thể cảm ứng được hướng chỉ là cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng tới cực điểm này. Cỗ khí tức hủy diệt này một khi bùng nổ trong nháy mắt đủ để hủy diệt toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải. Đến lúc đó người có thể sống sót sau trận đại nạn này tuyệt đối không có mấy người.

- Không có khả năng! Chẳng lẽ cảnh giới của người cao hơn so với ta?

Ấu Dương Phong vẻ mặt ngạc nhiên:

- Ta cũng có thể cảm nhận được cỗ khí tức hủy diệt này, nhưng không phải quá mãnh liệt. Nghe sư tôn ta nói người nào cảnh giới càng cao cảm ứng đối với khí tức sẽ càng mãnh liệt.

Dương Phàm hít sâu mấy hơi. trải qua một lúc lâu sau mới dần dần thích ứng với cỗ hơi thở này. Nhưng thân ở trong phiến hải vực này hẳn cảm thấy tâm thần luôn bất an hận không thể lập tức rời đi.

- Nơi này chính là Thất cảm Hải.

Ấu Dương Phong dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Dương Phàm mấy lần. Cho đến giờ phút này, hắn vẫn như cũ có thể cảm nhận được tâm thần bất an của Dương Phàm.

- Chúng ta phải chạy nhanh một chút bằng không chờ khi đại nạn trên biển bộc phát sẽ khó có thể tiếp cận Thiên Lan Điện.

Ấu Dương Phong quan sát kỹ hải vực bốn phía một chút đột nhiên gia tốc kéo Dương Phàm bay theo hướng Tây. Lại phi hành trong bốn năm ngày liên tiếp cỗ khí tức hủy diệt kia càng ngày càng cường đại. Lúc này, trong quá trình phi hành ngẫu nhiên có thể nhìn thấy bóng dáng một số người tu chân bao gồm cả tu sĩ nhân loại lẫn tu sĩ yêu tộc. Những người tu chân gặp được trên đường này không có người nào không phải bậc cao, thậm chí liên tục nhìn thấy bóng dáng lão quái Nguyên Anh Kỳ cùng yêu tu hóa hình. Hơn nữa, Dương Phàm còn phát hiện một điểm thường thường khi có tu sĩ cấp bậc Kim Đan cao giai xuất hiện bên cạnh đều có cường giả Nguyên Anh Kỳ đi kèm.

”Xem ra Ấu Dương Phong nói không giả. Thực lực Kim Đan bậc cao còn chưa đủ để tiến vào đáy biển tiếp cận Thiên Lan Điện.”

Dương Phàm ngưng trọng thâm nghĩ. Cùng đối mặt với hấn không có người nào không phải là bậc cao thậm chí còn là lão quái Nguyên Anh Kỳ. Trong khi đó. Âu Dương Phong cũng gặp không ít lão quái Nguyên Anh Kỳ hoặc là yêu tu hóa hình quen biết. Đều dừng lại chào hỏi tán gẫu vài câu rồi sau đó lại người nào người nấy bay theo mục đích của mình. Trong mấy ngày này, xác suất gặp được người tu chân càng ngày càng nhiều, gần như cứ bay được mấy trăm thước lại nhìn thấy bóng dáng yêu tu hóa hình cùng lão quái Nguyên Anh Kỳ.

- Lực hấp dẫn của Thiên Lan Điện không ngờ lớn như vậy. Nhiều cường giả cấp bậc Nguyên Anh Kỳ như thế chẳng lẽ đại bộ phận cường giả của Thiên cầm Nội Hải đều đến đây sao?

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục nói.

- Không, có thể đến Thiên Lan Điện chỉ có một số bộ phận thôi. bởi vì cường giả Nguyên Anh Kỳ đều phải trấn thủ lãnh địa của mình hoặc là bế quan lách đời, cũng có nhiều cường giả không muốn mạo hiểm. Ngoài ra đến Thiên Lan Điện góp vui đều thực lực không kém tương đối tự tin còn có một bộ phận cường giả không dám tới là vì phòng ngừa địch nhân.

Âu Dương Phong đáp.

Khi bay đến một phiến hải vực, cỗ khí tức hủy diệt cường đại kia đạt tới mức tận cùng. Dương Phàm thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đang đập dồn dập.

"Thịch thịch"

Đúng lúc này, Dương Phàm nhìn thấy mấy tên cường giả bậc cao tiến vào trong nước biển.

- Đến nơi rồi, chúng ta xuống thôi!

Âu Dương Phong kéo tay Dương Phàm hai người cùng lặn vào trong nước biển. Sau đó bắt đầu đi sâu xuống. Vừa lúc mới bắt đầu sâu dưới mặt biển mấy ngàn trượng người tu tiên còn không để vào mắt. Nhưng liên tục xuống sâu. Dương Phàm cũng cảm ứng được áp lực rất lớn do nước biển đè ép tới. Cũng may hấn từ lúc vừa tới Thiên cầm Nội Hải liền bắt đầu tu luyện Tị Thủy Quyết. Đến hiện tại Tị Thủy Quyết của hấn đã tu luyện đến hỏa hầu tương đối trong khi lặn xuống nước chẳng khác gì cá gặp nước phi thường thoải mái ngay cả thủy áp cũng bị giảm đi hơn phân nửa. Khi xâm sâu xuống đến hơn một trăm dặm không sai biệt lắm chính là cực hạn của Kim Đan bình thường. Thường thường khi đến lúc này, một số cường giả Nguyên Anh sẽ gia trì phép thuật lên trên người tu sĩ Kim Đan hỗ trợ đánh tan một phần áp lực.

Âu Dương Phong thấy bộ dáng Dương Phàm rất ung dung nên không có gia trì thêm phép thuật hỗ trợ hấn chống lại thủy áp. Khi xuống sâu đến hai trăm dặm thủy áp lúc này cũng đã tới cực hạn của Kim Đan đại tu sĩ rồi Giờ phút này trong khu vực lân cận đa phần Kim Đan bậc cao hoặc yêu tu tứ cấp đều có không thể chịu đựng được thủy áp đều phải nhờ trưởng bối Nguyên Anh gia trì thêm phép lực hộ thể. Âu Dương Phong cũng chuẩn bị gia trì pháp thuật cho Dương Phàm nhưng hấn thấy bộ dáng Dương Phàm vẫn rất nhẹ nhàng như cũ. Điều này khiến cho hấn vô cùng ngạc nhiên, vì thế quyết định để yên nhìn xem Dương Phàm có thể kiên trì bao lâu. Thời gian từng phút trôi qua khi xuống sâu đến ba trăm dặm dưới đáy biển, áp lực nước biển đạt tới một trình độ khủng bố. Nếu cường giả Kim Đan bị hãm trong nước biển ở độ sâu như thế đủ để bị áp lực khủng bố đè ép đến chết. Âu Dương Phong lại quan sát Dương Phàm thấy hấn vẫn như cũ sắc mặt không đổi nhịp tim không gia tốc. Lúc này, hấn thực sự chấn kinh rồi, cảm thấy vô cùng khó tin. Bởi vì việc mà Dương Phàm làm lúc này đã vượt qua cực hạn của Kim Đan bậc cao.

- Hừ. chút áp lực này bốn thiếu gia không để vào mắt không cần các người gia trì pháp thuật.

Trong hải vực cách đó không xa truyền tới thanh âm kiêu ngạo ương ngạnh của một người. Âu Dương Phong liếc mắt nhìn qua không ngờ cũng có một Kim Đan cao giai có thể không nhờ trưởng bối gia trì phép thuật vẫn chịu được thủy áp dưới độ sâu ba trăm dặm. Đó là một tiểu tử mập mạp đôi mắt nhỏ bé vẻ mặt kiêu ngạo trách mắng ba bốn gã nam tử mặc kim giáp bên cạnh. Bên cạnh tiểu mập còn có một đạo sĩ hạo phát đồng nhan trong tay cầm chiếc quạt lông. Ngoài ra đi theo còn có bảy tám gã cường giả Kim Đan toàn bộ đều là Kim Đan đại tu sĩ thân mặc ngân giáp. Mà ba bốn gã nam tử mặc kim giáp kia đều là Nguyên Anh bậc cao mỗi người phụ trách mang theo hai gã nam tử ngân giáp. Dương Phàm vừa thấy tình cảnh này không khỏi kinh dị. nhìn xu thế này xem ra bốn gã Nguyên Anh kim giáp cùng với tám gã Kim Đan đại tu

sĩ ngân giáp đều là tôi tớ của tiểu mập kia. Giờ phút này trên làn da của tiểu mập kia lộ lên một tầng hoa văn màu bạc hào quang rực rỡ giống như một tầng hộ giáp bằng bạc vậy.

- Người cẩn thận đó tiểu mập này lai lịch không nhỏ là con cháu của một trong năm đại Nguyên Tôn nhân loại Thác Thiên Ma Vương, hần tên là Chu Hồng. Theo ta đoán có lẽ hần chính là kinh địch lớn nhất của người trong việc tiến vào Thiên Lan Điện, thậm chí ngay cả chính diện so đấu người cũng không phải đối thủ của hần.

Âu Dương Phong vội vàng nhắc nhở Dương Phàm.

- Con cháu của Thác Thiên Ma Vương!

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh hãi. Thác Thiên Ma Vương kia chính là nhân vật phong vân chí tôn tại Thiên cầm Nội Hải được công nhận là bá chủ ma đạo. Nhưng hần nghe Âu Dương Phong nói ở trong so đấu chính diện mình còn không phải đối thủ của tiểu mập này trong lòng có chút không cho là đúng.

- Người đừng có không tin. Chu Hồng này có thiên phú dị bẩm kế thừa Cửu Chuyển Kim Cương Quyết của Thác Thiên Ma Vương. Một khi luyện thành thần công này thể chất có thể so với yêu thú cùng giai nếu toàn lực vận chuyển, tu sĩ cùng giai khó có thể đả thương hần một chút nào! Nếu hần còn tu luyện Bất Tử Minh Vương Quyết nữa vậy hoàn toàn không có sơ hở.

Cửu Chuyển Kim Cương Quyết cộng với Bất Tử Minh Vương Quyết chính là hai thần công giúp Thác Thiên Ma Vương tung hoành nội hải chưa từng thấy nói thất bại. Cho dù là trong năm đại Nguyên Tôn thực lực của hần cũng là số một số hai.

Âu Dương Phong còn khuyên thêm:

- Chu Hồng này hiện tại đang vận chuyển Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, trong thời gian ngắn cường hóa thân xác tiếp cận đến mức Pháp Bảo dùng thân thể cứng rắn để chống lại áp lực của nước biển cho dù là Nguyên Anh bình thường cũng không làm được.

- Biến thái như vậy!

Dương Phàm khẽ giật mình ngưng mắt quan sát cả kinh nói:

- Hần thể nào lại là Kim Đan đại tu sĩ?

Phải biết rằng Kim Đan đại tu sĩ chỉ có xác suất ba mươi phần trăm tiến vào Thiên Lan ngoại điện một khi thất bại thì chắc chết.

385. Chương 389: Thất Tinh Trấn Ma Kiếm

- Không phải người nói Kim Đan đại tu sĩ chỉ có xác suất ba mươi phần trăm tiến vào ngoại điện sao?

Âu Dương Phong vừa định lên tiếng thì đạo sĩ Chu Hồng tiên phong đạo cốt ở bên cạnh khẽ quát một tiếng:

- Người nào?

Chợt một cỗ uy áp còn khủng bố hơn so với áp lực của nước biển dưới độ sâu ba trăm dặm bắn ngược lại mà đến. Dương Phàm tâm thần chấn động vừa rồi nhất thời sơ sẩy thả ra thần thức dò xét liền bị đối phương phát hiện. Toàn Tri Mô Thức thập phần tinh tường, có thể nói vật rất nhỏ cũng phát hiện ra nhưng khuyết điểm là phạm vi mà thần thức có thể đảo qua chỉ mấy chục dặm.

- Cửu Linh đạo hữu lâu rồi không gặp!

Âu Dương Phong nhẹ nhàng cười trong thanh âm lộ ra mấy phần ngạo nghễ.

- Thì ra là Âu Dương đạo hữu. hạnh ngộ hạnh ngộ!

Đạo trưởng Cửu Linh kia không ngờ cũng quen biết Âu Dương Phong, thái độ tốt hơn rất nhiều, lộ vẻ mỉm cười nói.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy giữa Âu Dương Phong này và đạo trưởng Cửu Linh có gì đó kiêng kỵ nhau.

- Hừ. vừa rồi là ai dám nhìn trộm bốn thiếu gia!

Chu Hồng giận dữ lên tiếng trách mắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người Dương Phàm.

- Xú tiểu tử! Có phải ngươi thấy ngứa da hay không?

Hai mắt Âu Dương Phong lạnh lùng một tia hàn quang lóe lên một cỗ uy lực dồn dập khủng bố phóng ra. Dương Phàm đứng ở bên cạnh Âu Dương Phong chỉ cảm thấy toàn thân rét run, không biết đối phương thi triển thần thông gì.

- A!

Chu Hồng thân mình run lên mặt lộ vẻ kinh hãi lập tức không dám nói lời nào nữa.

”Ba”

Thân ảnh đạo trưởng Cửu Linh chớp động che ở trước người Chu Hồng, vung tay áo lên cỗ khí tức đáng sợ lạnh như băng kia bỗng nhiên biến mất.

- Âu Dương đạo hữu! Với thân phận của ngươi không đáng xuống tay với Chu tiểu thiếu gia.

Đạo trưởng Cửu Linh sau khi xóa tan công kích vẻ mặt mỉm cười nói.

- Tiểu tử này vô lễ với trưởng bối Nguyên Anh hù dọa hấn một chút thôi.

Âu Dương Phong thần sắc khôi phục bình thường, kéo Dương Phàm tiếp tục tiến sâu xuống hướng khác. Đạo trưởng Cửu Linh nhìn theo hướng hai người rồi đi hai mắt hơi nheo lại mặt lộ vẻ trầm ngâm.

- Đạo trưởng Cửu Linh! Người vừa rồi biết thân phận của ta còn dám xuống tay với ta!

Chu Hồng trong lòng vẫn còn sợ hãi nói trong mắt lại lộ ra vẻ phẫn nộ thù hận.

- Tiểu thiếu gia! Người này không phải nhỏ, sư tôn hấn là người sáng lập ra Tam Linh Thần Tông đó.

Đạo trưởng Cửu Linh vội vàng nói.

- Ý người nói chính là vị tông sư có một không hai tại Thiên cấm Nội Hải tự nghĩ ra tuyệt thế thần công Tam Linh Hóa Nhất kia sao?

Chu Hồng cau mày lại hỏi.

- Không sai! Hơn nữa Âu Dương Phong này cũng không dễ chọc người đừng thấy hấn là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, cho dù gặp phải Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường hấn cũng dám đánh.

Đạo trưởng Cửu Linh răn đe nói.

- Tuy nhiên, những năm trước Âu Dương Phong đều một thân một mình chủ yếu là tranh đoạt đại chiến cùng các Nguyên Anh ở tầng ngoài cùng của Thiên Lan Điện phi thường cường hấn. Lần này tại sao hấn còn dẫn theo một thanh niên Kim Đan tới?

Đạo trưởng Cửu Linh nhíu mày suy tư.

- Cường giả Kim Đan? Ha ha ha gia gia ta từng nói qua hiện tại thần thông của bốn thiếu gia đủ để có thể bề nghề Kim Đan cao giai, có thể nói chính là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh nội hải!

Chu Hồng vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Đừng để cho ta gặp được tiểu tử này ở ngoại điện!

- Gia gia người nói không sai nhưng không được xem thường, vừa rồi thanh niên kia tuy chỉ là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, nhưng cảnh giới thần thức đã tiếp cận Nguyên Anh Kỳ rồi.

Đạo trưởng Cửu Linh lập tức can ngăn.

Rất hiển nhiên, hấn cũng ngầm đồng ý rằng thực lực Chu Hồng chính là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh tại nội hải. Nhưng có điều bọn họ làm sao đoán trước được Thiên cấm Nội Hải này còn có một dị nhân khác, hấn cũng không phải tu sĩ nội hải mà là từ đất liền khu vực Bắc Tần tới, ở phía khác Âu Dương Phong dẫn

theo Dương Phàm tiến sâu xuống mấy chục dặm nữa. Chờ Âu Dương Phong khôi phục thái độ bình thường. Dương Phàm mới hỏi:

- Chẳng lẽ Chu Hồng này có phương pháp đặc biệt gì đó có thể bình yên vô sự tiến vào ngoại điện.

- Bình thường Kim Đan đại tu sĩ muốn tiến vào ngoại điện đích xác chỉ có xác suất ba mươi phần trăm. Đây là kinh nghiệm từ ngàn vạn năm tổng kết ra. Nhưng Tu Tiên Giới không thiếu điều lạ, chung quy cũng có chút ngoại lệ. Trong nhân giới có một loại Phá cấm Phù cực kỳ hiếm thấy, loại phù này có thể trong nháy mắt phá vỡ bất cứ cấm chế gì hoặc là khiến cho cấm chế xuất hiện kẻ hở.

- Phá Cấm Phù?

Dương Phàm cũng từng nghe nói đến loại phù này, nhưng theo hắn biết loại linh phù này dường như đã thất truyền rồi

- Linh phù này rất khó luyện chế cần một loại tài liệu gần như đã tuyệt tích trên nhân giới tên là Không Minh Thạch.

Âu Dương Phong đáp.

- Không Minh Thạch? Đó không phải là tài liệu luyện chế Pháp bảo không gian sao? Theo ta được biết. Tu Tiên Giới không người nào có thể luyện chế Pháp bảo không gian cả.

Dương Phàm chấn động nói.

- Không sai! Không Minh Thạch vốn có thuộc tính phá vỡ không gian lấy nó làm tài liệu chính luyện chế Phá cấm Phù gần như có thể phá vỡ bất cứ cấm chế nào trên thế giới này. Thập phần quý giá không nghĩ tới Thác Thiên Ma Vương lần này lại bỏ ra vốn gốc, có thể giao Phá Cấm Phù trân quý như thế cho Chu Hồng.

Âu Dương Phong thở dài nói.

- Ta thấy phía sau Chu Hồng còn có tám gã Kim Đan đại tu sĩ. Bọn họ chẳng lẽ cũng có Phá Cấm Phù?

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Không có khả năng! Người cho là Phá cấm Phù là hàng rẻ tiền sao? Nếu ta đoán không sai tám gã Kim Đan đại tu sĩ kia đều là tử sĩ! Bởi vì xâm nhập ngoại điện còn có tỷ lệ ba thành.

Âu Dương Phong vẽ mặt trào phúng nói.

- Người là nói bọn họ đánh cuộc mạng sống chỉ có tỷ lệ ba thành sống sót tiến vào, bảy thành tử vong?

Dương Phàm kinh hô.

- Không sai! Tiến vào ngoại điện chỉ có tỷ lệ ba thành, mà tám người bọn họ ít nhất có hai đến ba tên có thể đi vào. Mà hai đến ba gã Kim Đan đại tu sĩ này sau khi tiến vào ngoại điện sẽ trở thành trợ thủ cho Chu Hồng.

Âu Dương Phong trong mắt hào quang lóe ra.

- Thế lực Thác Thiên Ma Vương này không ngờ cường đại như thế lại có nhiều tử sĩ như vậy?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

- Một phần tư nội hải chính là thuộc Ma Vân Thành của Thác Thiên Ma Vương.

Âu Dương Phong đáp.

- Ngoại trừ Vĩnh Hằng Đảo căn cứ được coi là thế lực lớn nhất của nhân loại ra. Nhưng Vĩnh Hằng Đảo là do bốn đại gia tộc cộng đồng quản lý, mà toàn bộ Ma Vân Thành thực chất thuộc về một mình Thác Thiên Ma Vương. Một người nắm tất cả; phóng mắt nhìn khắp nội hải sợ rằng không có mấy người dám đối địch với Thác Thiên Ma Vương.

- Thác Thiên Ma Vương thật đúng là đáng sợ. thân mình là một trong mười hai đại Chí Tôn nội hải lại có được thế lực như Ma Vân Thành.

Dương Phàm âm thầm kinh hãi.

- Đúng rồi, ta còn có một việc muốn nói cho người biết sau khi tiến vào ngoại điện người một mình cần cẩn thận hành động không nên chính diện đối nghịch với Chu Hồng kia. Bởi vì vừa rồi ta đã thử qua hắc không ngờ còn tu luyện thành công Bất Tử Vương Minh Quyết, hơn nữa nắm giữ mấy phần hỏa hầu.

Âu Dương Phong vẽ mặt ngưng trọng nói.

- Bất Tử Minh Vương Quyết?

Dương Phàm vẽ mặt nghi hoặc hỏi.

- Bất Tử Minh Vương Quyết này hoàn toàn ngược với Cửu Chuyển Kim Cương Quyết. Chính là thần công bí pháp tu luyện linh hồn. Dựa vào đó thân thể cùng linh hồn hắc đạt tới mức hoàn mỹ không kể hờ, một khi toàn lực vận chuyển, trong các thần thông Pháp bảo cùng giai đều khó có thể thương tổn hắc. Giống như gia gia Thác Thiên Ma Vương của hắc được xưng là có thể khiêu chiến tu sĩ Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết. Cho nên. sau khi luyện được hai đại thần thông này, thực lực tiểu mập này tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh Kỳ!

Ánh mắt Âu Dương Phong lấp lóe nói.

Trong lời nói của hắc không ngờ không hèn mà trùng hợp với Chu Hồng kia.

- Văn bối hiểu rồi, nếu không cần thiết ta nguyện ý không đối địch với bất cứ người nào ở ngoại điện.

Dương Phàm rất bình tĩnh nói.

Hắc hiểu rất rõ rằng những Kim Đan bậc cao tiến vào Thiên Lan Điện sau lưng sợ rằng đều CÓ cường giả Nguyên Anh Kỳ làm chỗ dựa. Bởi vì không có cường giả Nguyên Anh Kỳ dẫn theo. Kim Đan bậc cao không thể đi xuống dưới đáy biển tới độ sâu này. Lại phi hành một lát đại khái khi tiến sâu hơn bốn trăm dặm, trong mấy vạn dặm hải vực phía dưới một vầng sáng màu sáng rực rỡ tỏa ra làm tôn lên vẻ đẹp thủy vực lân cận giống như tiên cảnh dưới đáy biển vậy.

- Đó chính là Thiên Lan Điện!

Dương Phàm nhìn khu vực được quang mang bảy màu bao phủ kia trong quá trình không ngừng tiếp cận hắc mơ hồ có thể bắt giữ hình dáng động phủ. Một cỗ khí thể chính đạo mệnh môn bàng bạc từ trong khu vực được quang mang bảy màu che phủ kia truyền ra.

- Không sai. đó chính là Thiên Lan Điện là đích đến lần này của chúng ta.

Âu Dương Phong cũng nhìn khu vực tráng lệ khi thể hùng hồn xa xa thở dài nói:

- Nó liên quan đến vận mệnh tồn vong của toàn bộ Thiên cầm Nội Hải.

Dương Phàm vô cùng chấn động về khí tức hùng tráng của nó, từ khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được khí thể thiên địa chính đạo của nó. Chính là bởi có Thiên Lan Điện tồn tại mà hàng tỉ sinh linh Thiên cầm Nội Hải mới có nơi để sinh tồn.

- Đúng rồi, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ở nơi nào?

Dương Phàm đột nhiên hỏi Âu Dương Phong. Hắc biết rõ, trấn áp Đại Mạch Chi Tích không chỉ có mình Thiên Lan Điện, kiện Thượng Giới Tiên Khí kia còn có ảnh hưởng lớn hơn nữa.

- Người là nói tới Thượng Giới Tiên Khí sao? Ha ha!

Âu Dương Phong nhẹ nhàng cười sau đó lấy một giọng điệu kỳ lạ nói:

- Nó ngay tại dưới chân chúng ta, người rất nhanh nữa là có thể nhìn thấy!

”Hừ hừ”

Âu Dương Phong lập tức gia tốc đi xuống sâu hơn. Rốt cuộc sau khi tiếp tục lặn xuống mấy chục dặm. Dương Phàm nhìn thấy một thanh thần kiếm kinh sợ thiên địa. Thanh thần kiếm này cao chừng năm trượng, ẩn chứa một cỗ áp bách tràng thiên, khí tức sắc bén chém phá hư không. Mặc dù cách xa mấy trăm dặm

nhưng Dương Phàm cũng cảm thấy được lực lượng khủng bố này. Lực lượng đến từ Thượng Giới Tiên Khí mang đến cho Dương Phàm một loại cảm giác hoàn toàn không thể nắm trong tay. Tiên khí chung quy là thuộc loại bảo bối thượng giới, tu sĩ nhân giới không dám dòm ngó!

- Chúng ta có thể lại gần xem hay không?

Dương Phàm lên tiếng đề nghị, cách xa như vậy hẳn nhìn không quá rõ ràng. Đối với Thượng Giới Tiên Khí bất cứ người nào cũng đều động tâm cùng hiếu kỳ.

- Người không sợ chết?

Ấu Dương Phong vẽ mặt cổ quái nhìn Dương Phàm.

”Tê tê tê”

Thượng Giới Tiên Khí dài đến nghìn trượng tản mát ra một cỗ khí tức khiến linh hồn sợ hãi run rẩy, giờ phút này quanh quẩn nó có từng đạo từng đạo lôi quang màu xanh, cỗ lực lượng này chỉ khổng chế trong một phạm vi nhất định. Một khi cỗ lực lượng này bộc phát ra đủ để diệt sát sinh linh trong phạm vi mười dặm, ngay cả tu sĩ bậc cao cũng khó có thể tránh thoát.

- Hắc hắc! Nó còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của ta xem ra tu sĩ bậc cao không có khả năng nắm giữ nó, có lẽ tu sĩ bậc cao trong truyền thuyết mới có thể.

Dương Phàm lộ vẻ hơi xấu hổ nói.

- Thực ra trước khi đại nạn trên biển bùng phát uy lực của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm hạ xuống mức thấp nhất, cường giả Nguyên Anh quả thật có thể tiếp cận nó. Chỉ là khi đại nạn trên biển diễn ra nơi này cũng là khu vực trung tâm uy lực bạo phát, bình thường tu sĩ bậc cao hoặc là trốn đi thật xa hoặc là tiến vào Thiên Lan Điện cũng có thể bình yên vô sự.

Ấu Dương Phong giải thích.

- Xem ra. đại nạn trên biển năm nay còn có nửa tháng nữa sẽ bùng phát chúng ta đi tới cửa vào Thiên Lan Điện trước đi.

Ấu Dương Phong kéo Dương Phàm phi hành về khu vực có quảng sáng bảy màu kia. Dương Phàm gật đầu hẳn hiểu được ý tứ Ấu Dương Phong, ở cửa vào Thiên Lan Điện mới có lợi, chỉ cần đại nạn trên biển bùng phát, cấm chế pháp tắc sẽ xuất hiện khe hở đến lúc đó có thể lập tức đi vào, miễn cho ở bên ngoài chịu tội. Tuy nhiên, ngay khi sắp tiếp cận Thiên Lan Điện cùng Địa Mạch Chi Tích Cửu u Ma Khí ở trong cơ thể Dương Phàm trở nên nhộn nhạo trong u minh lại sinh ra một loại cảm ứng.

386. Chương 390: Thanh Đồng Đại Môn

”Vì sao lại có cảm ứng kỳ quái này.”

Dương Phàm hít sâu một hơi mạnh mẽ áp chế phần lực lượng Cửu u Ma Khí đang nhộn nhạo trong cơ thể. Khi ở QUỶ THI SƠN và Cửu u Bí cảnh ở Ngự Dương Quốc. Cửu u Ma Khí cũng từng xuất hiện loại dị động này. Dương Phàm đã tổng kết ra một cái kết luận: mỗi khi mình tiếp cận với việc gì liên quan đến Cửu u Ma Quân thì Cửu u Ma Công sẽ sinh ra dị động như vậy. Đương nhiên, nếu ở trong khu vực nhất định có người tu luyện Cửu u Ma Công, u Minh Ma Diễm của Dương Phàm cũng sẽ phát ra một loại cảm ứng lẫn nhau rất rõ ràng.

”Hẳn là không phải u Minh Ma Diễm mà là sự vật liên quan đến Cửu u Ma Quân.”

Dương Phàm cố gắng trấn tĩnh bản thân cũng rất nhanh đưa ra một kết luận. Rất khó có thể tưởng tượng được nơi mạch máu của toàn bộ Thiên cầm Nội Hải này không ngờ tồn tại sự vật có liên quan đến Cửu u Ma Quân. Ấu Dương Phong không phát hiện ra dị sắc của Dương Phàm hẳn đang phân biệt phương hướng, chăm chú nhìn khu vực quảng sáng bảy màu cách đó không xa thấp giọng nói:

- Thiên Lan Điện tổng cộng có bốn cửa vào, vừa rồi cửa vào mà ta chọn không cùng một phương hướng với Chu Hồng kia.

- Âu Dương tiền bối làm như vậy là muốn để ta tránh không phát sinh xung đột với Chu Hồng kia sao?

Dương Phàm rất bình tĩnh nói.

- Đúng vậy! Thực lực Chu Hồng đủ để có thể bề nghề Kim Đan bậc cao hơn nữa ít nhất có hai gã Kim Đan đại tu sĩ hỗ trợ nếu người đứng vào hấn sợ rằng sẽ chịu thiệt. Ảnh hưởng tới nhiệm vụ ta giao cho người.

Âu Dương Phong rất khách quan nói lại dặn dò Dương Phàm:

- Ta luận việc cũng không phải đề cao khí thế người khác hy vọng việc này không ảnh hưởng đến tâm cảnh của người.

- Âu Dương tiền bối yên tâm tại hạ cũng không phải hạng người tranh đoạt hiếu thắng.

Dương Phàm mỉm cười chợt thay đổi đề tài nói:

- Chỉ cần không ảnh hưởng đến ích lợi bản thân ta. Dương mỗ tình nguyện không giao thủ với bất cứ người nào trong Thiên Lan Điện này.

Âu Dương Phong lộ vẻ tán thưởng nói:

- Nhìn ra được người vẫn là một người rất có lý trí

Nhưng trong lòng Dương Phàm lại còn nói thêm một câu:

"Nếu như cố ý ăn thua với ta cho dù là cường đại như Chu Hồng ta cũng sẽ không cho người sống thoải mái!"

Lại phi hành trong một lát rồi cuộc hai người đi vào sát hải vực có quang sáng bảy màu bao phủ mấy vạn dặm, phía trước đã tập trung mấy chục người, đều là tu sĩ bậc cao hoặc là yêu tu của Thiên cầm Nội Hải. Dương Phàm ngưng mắt quan sát ngoài mấy chục tượng trong khu vực quang sáng bảy màu mơ hồ có thể thấy được một đại môn thanh đồng hùng vĩ đồ sộ. Đại môn thanh đồng này cao tới trăm trượng, nhìn qua phi thường cổ kính, trên đó lại lộ ra một cổ lịch sử tang thương lắng đọng. Mặt trên điêu khắc hoa văn đồ án thượng cổ tối nghĩa khó hiểu. Dương Phàm nhìn thấy ở trên mặt có mấy loại linh hoa dị thảo trong cùng thần thú trong truyền thuyết. Ngoài ra phía trước về bên trái và bên phải đại môn thanh đồng này đều có một pho tượng kỳ lân màu đen trông rất sống động. Hai tòa tượng Kỳ Lân này cao tới mười trượng, hai trông mất dường như có linh tính nhìn thẳng xuống dưới nhưng lại cảm nhận được một cỗ áp lực khiến người khác tim đập nhanh hơn.

- Mặc Kỳ Lân, thần thú trong truyền thuyết!

Dương Phàm đánh giá một lát mặt lộ vẻ kính sợ. Thần thú có hình thể giống như Kỳ Lân nếu chân chính tồn tại vậy ít nhất chính là sự tồn tại cường đại có thể bề nghề nhân giới. Không biết vì cái gì khi nhìn chăm chú hai pho tượng Kỳ Lân này, Dương Phàm mơ hồ từ trên người chúng nó cảm nhận được một cỗ sinh cơ. Cảm giác đối với sinh mệnh tự nhiên của Dương Phàm vô cùng mẫn cảm. Bên cạnh đại môn thanh đồng tập trung mấy chục người tím năm tùm ba trong đó tu sĩ Nguyên Anh KỶ hoặc là yêu tu hóa hình đều có gần hai mươi người. Thấy Âu Dương Phong tới lập tức có mấy cường giả Nguyên Anh KỶ tiến lên chào hỏi trong đó còn bao gồm một hai vị yêu tu hóa hình nữa.

Đối với những cường giả tiền đến này Âu Dương Phong phần lớn đều tỏ ra thái độ ngạo nghễ xa cách. Chúng cường giả Nguyên Anh đối với điểm này cũng không để ý dường như rất hiểu biết cá tính của hấn vậy. Âu Dương Phong đưa Dương Phàm tới bên cạnh một pho tượng Mặc Kỳ Lân trong đó truyền âm nói:

- Những tu sĩ bậc cao này đừng thấy hiện tại nói nói cười cười, chờ sau khi tiến vào Thiên Lan Điện lập tức trở mặt thành thù nên nhìn mãi thành quen.

- Ý tứ của tiền bối ta hiểu được.

Dương Phàm gật gù đầu khó trách Âu Dương Phong về mặt bình tĩnh cùng những người này bảo trì một khoảng cách. Làm như vậy không liên quan không vướng bận chờ sau khi tiến vào Thiên Lan Điện lúc động thủ là lúc không thể nói tình cảm. Hiện tại thời gian cách lúc đại nạn trên biển diễn ra còn có hơn nửa tháng, tất cả mọi người chờ ở nơi này, trong lúc đó cũng có không ít cường giả bậc cao lục tục chạy tới. Vào

một khắc nào đó Dương Phàm bỗng cảm nhận được một cổ âm lãnh có cảm giác quen thuộc. Tâm thần hần rùng mình triển khai toàn tri mô thức phát hiện một người quen thuộc.

”Âm Hồn thượng nhân! Tại sao hần cũng đến Thiên Lan Điện?” Dương Phàm chấn động, ở một góc cạnh đại môn thanh đồng, một lão già khô gầy mũi ưng ánh mắt đảo qua trên người hần.

Âm Hồn thượng nhân đảo mắt nhìn qua Dương Phàm mặt lộ vẻ dị sắc khóe miệng không tự chủ được cười lạnh. Nhưng khi ánh mắt hần đảo qua người Âu Dương Phong, trong mắt lộ vẻ kinh hãi cùng kiêng kỵ. Rất hiển nhiên Âm Hồn thượng nhân cũng nhận ra Âu Dương Phong, đồng thời hần có chút sợ hãi. Kỳ hạn đại nạn trên biển càng lúc càng tới gần, chúng tu sĩ tập trung cạnh đại môn thanh đồng càng ngày càng nhiều. Mấy ngày cuối cùng cơ bản không còn có tu sĩ chạy tới nữa.

Dương Phàm đại khái đánh giá qua một chút phát hiện trên trận số lượng cường giả cấp bậc Nguyên Anh Kỳ chừng mấy chục vị, cường giả Kim Đan cũng có bảy tám mươi người. Nhiều cường giả Nguyên Anh Kỳ như vậy, khí tức ngưng tụ ra là cực kỳ đáng sợ, chúng Kim Đan bậc cao tại trận ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám. Dương Phàm trong lòng thất kinh, chỉ một cửa vào này mà cường giả nguyên Anh nhiều như vậy, huống chi chung quanh Thiên Lan Điện có tới bốn cửa vào. Thiên Cầm Nội Hải trải rộng mười triệu dặm hải vực, phạm vi diện tích này ước chừng to gấp trăm lần Bắc Tàn thập tam quốc. Tất nhiên là cường giả như mây.

Đại hải nan cứ một trăm năm này, Thiên Lan Điện có lực hấp dẫn quá lớn khiến cho những lão quái nội hải không quản đường xa xa xôi hàng ngàn hàng vạn dặm phi hành trong mấy năm hội tụ nơi này.

- Người lắng nghe cẩn thận, tại trên trận có một số cường giả Kim Đan sau khi tiến vào Thiên Lan Điện có lẽ sẽ trở thành kinh địch cường đại của người, ta nói cho người biết trước.

Âu Dương Phong truyền âm nói với Dương Phàm.

- Tiền bối xin chỉ giáo.

Dương Phàm tin tưởng ánh mắt cùng sự từng trải của Âu Dương Phong.

- Nhìn thấy cô bé đầu đội cái mũ bảy màu ở trung ương đại môn kia không?

Âu Dương Phong ra hiệu.

Dương Phàm theo ánh mắt hần nhìn qua thấy một cô bé bộ dáng mười ba mười bốn tuổi mặc váy, trên mặt có chút tàn nhan, thoạt nhìn có vẻ khờ dại lẳng mạn. Trên đầu nàng đội một chiếc mũ bảy màu đặc biệt trang trí thành cái hình quạt giống như đuôi khổng tước, trên mũ có khảm mấy khóa tinh châu thần bí, bên trong thần bí xinh đẹp lại mang đến cho Dương Phàm một áp lực khó hiểu.

- A. nàng là yêu tu cũng là đại yêu tu cùng giai!

Dương Phàm khẽ kinh hô có chút kinh ngạc.

- Nàng là con gái nhỏ của Khổng Tước Vương, cụ thể tên là gì ta cũng không rõ lắm tạm thời gọi nàng là Khổng Tước tiểu yêu đi.

Âu Dương Phong vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Đùng thấy Khổng Tước tiểu yêu giống một cô bé chưa trưởng thành, tuổi của nàng so với những lão quái Nguyên Anh Kỳ ở đây còn lớn hơn đó.

- Con gái của Khổng Tước Vương? Vậy đích xác không thể coi thường.

Dương Phàm lập tức nghiêm túc lại. Phải biết là Khổng Tước Vương chính là một trong bảy đại Yêu Tôn tại nội hải, trước mắt Thiên Nhạc Viên còn ở trong phạm vi thế lực này. Đồng thời Dương Phàm cũng phát hiện bên cạnh Khổng Tước tiểu yêu có hai gã yêu tu hóa hình thủ hộ cùng có ba bốn gã yêu tu tứ cấp đi cùng.

- Không chỉ không thể coi thường, người càng phải cẩn thận hơn, thậm chí phương pháp tối ưu là tránh giao thủ cùng với nàng. Khổng Tước tiểu yêu này tư chất cực cao, chính là trân thú thể gian huyết thống rất cao quý, thiên phú này so với giao long còn mạnh không chỉ một hai bậc. Thực lực của nàng gần bằng Chu

Hồng, thậm chí theo ta thiên phú cùng thần thông của nàng còn đáng sợ hơn, về phần tại sao nàng muốn dùng thực lực yêu tu tứ cấp tiến vào Thiên Lan Điện. ngay cả ta cũng khó có thể đoán được. Dù sao cũng là chủng tộc cao quý tiếp cận thần thú lại là con gái cao quý của Khổng Tước Vương.

Âu Dương Phong giải thích.

- Người lại nhìn thiếu niên âm khí nặng nề kia.

Âu Dương Phong nói.

Dương Phàm theo ánh mắt nhìn qua lại phát hiện vị trí Âm Hồn thượng nhân. Âu Dương Phong chỉ chính là người thiếu niên mặc hắc bào bên cạnh Âm Hồn thượng nhân, trên thân người này có một cỗ âm khí khiến cho người khác cảm thấy áp lực trong mắt một mảnh nước lạnh.

- Hắc là đệ tử thân truyền của Thiên u Ma Quân tên là Bộ cấm. Ta từng có gặp mặt một lần tuy rằng tu vi không đến Kim Đan hậu kỳ, nhưng thủ đoạn thần thông của hắn cực kỳ đáng sợ.

Âu Dương Phong khi đề cập đến Thiên u Ma Quân cũng lộ ra mấy phần kiêng kỵ, hiển nhiên không giống cường giả bình thường.

- Cường giả Nguyên Anh bên cạnh Bộ cấm kia hẳn là sư đệ của Thiên u Ma Quân. Âm Hồn thượng nhân. Thiên u Ma Quân cùng với Âm Hồn thượng nhân có quan hệ rất khó đoán. Nhưng hai người này cùng kế thừa một đạo cực kỳ bí ẩn. Tuy nhiên, so sánh với Thiên u Ma Quân danh chấn nội hải thì Âm Hồn thượng nhân thực lực cũng rất bình thường, hơn nữa tiếng xấu rất rõ rệt.

Âu Dương Phong thuận tiện đề cập đến những điểm bí ẩn này với Dương Phàm. Dương Phàm thầm ghi nhớ cũng có thể cảm thấy được Bộ cấm kia ít nhất có được thực lực có thể so với Kim Đan đại tu sĩ mang đến cho hắn một cỗ áp lực nhàn nhạt. So ra Chu Hồng cùng Khổng Tước tiểu yêu quả thực tạo thành áp lực cùng uy hiếp khá lớn đối với hắn. Bên cạnh Âm Hồn thượng nhân và Bộ cấm còn có một lão già đầu bạc Kim Đan đại viên mãn sắc mặt lộ vẻ âm đạm cùng miên man.

Dương Phàm lập tức để ý lão già đầu bạc kia mặt lộ vẻ dị sắc.

- Lão già đầu bạc kia rõ ràng bị Âm Hồn thượng nhân hạ cấm chế.

Âu Dương Phong cười lạnh nói.

- Người lại nhìn một nam một nữ kia.

Âu Dương Phong nói.

- Hai người này đều đã bước một chân vào cảnh giới Kim Đan hậu kỳ xem ra rõ ràng là đang áp chế tu vi đột phá. Bọn họ ta cùng từng gặp qua là đệ tử thân truyền của Tử Anh Thánh Quân. Nam tên là Tử Huyền, nữ tên là Tử Mộng là một đôi thân huynh muội am hiểu liên thủ. Nếu như hai người này liên thủ cùng đánh đủ để chống lại Kim Đan đại tu sĩ.

- Tử Huyền, Tử Mộng?

Dương Phàm tập trung nhìn lại, phát hiện hai tu sĩ Kim Đan một nam một nữ mặc tử sam tướng mạo hình dáng có vài phần giống nhau, nam tuấn tú cao lớn, nữ sắc xảo quyền rũ, tư sắc rất cao.

Âu Dương Phong cười nói:

- Nghĩ đến uy hiếp của hai huynh muội này đối với người hắn là không lớn, thực lực nhiều nhất cũng chỉ ngang hàng với người. Nhưng người cùng phải cẩn thận với Tử Anh Thánh Hỏa của bọn họ, thần thông thánh hỏa này quả thật bất phàm.

- Tử Anh Thánh Hỏa?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc trước khi gia nhập Thiên Nhạc Viên hắn từng cùng Tiết Nhân chiến đấu với Kim Đan đại tu sĩ hải tặc kia người đó cũng tu luyện Tử Anh Thánh Hỏa

- Ha ha. người cũng biết chân hỏa này sao? Tử Anh Thánh Quân cũng là cường giả tung hoành nội hải được xếp danh cùng với Thiên u Ma Quân hơn nữa lại là tử địch đối đầu. Tu sĩ Nguyên Anh trung niên bên

cạnh Tử Huyền, Tử Mộng kia hẳn là sư thúc bọn họ tên là Tử Hòa thượng nhân thực lực so với Âm Hồn thượng nhân cao hơn nửa bậc.

Âu Dương Phong thần nhiên nói:

- Ngoại trừ mấy người ta vừa nhắc ra số còn lại có sáu bảy chục tên Kim Đan cảnh giới tu vi đều trong khoảng sơ kỳ đến trung kỳ. Không thể tạo thành uy hiếp đối với người.

Dương Phàm cũng âm thầm gật đầu. Kim Đan bậc cao tại đây có thể tạo thành uy hiếp đối với mình chỉ giới hạn trong mấy người này.

387. Chương 391: Thiếu Nữ Mặc Ngân Bào!

Trừ bốn người này, Kim Đan bậc cao còn lại đều là tu vi sơ kỳ, trung kỳ, thực lực so với Dương Phàm không hơn kém bao nhiêu. Thực ra trong cảm quan của Dương Phàm, duy nhất hình thành uy hiếp trọng đại cho hắn chính là Khổng Tước tiểu yêu kia, một cô bé nhìn như khờ dại hồn nhiên, mặt đầy tàn nhan, nhưng lại có được thực lực khiến hắn cảm thấy rất kinh sợ, về phần Cổ Cẩm, huynh muội Tử Huyền, Dương Phàm chỉ là lưu ý nhiều hơn nhưng không cần phải sợ hãi kiêng kỵ.

- Đúng rồi! Âu Dương tiên bối! Tử Anh Thánh Quân và Thiên u Ma Quân, những cường giả danh chấn nội hải này vì cái gì không đích thân tới đây, một người thì để sư đệ Tử Hòa thượng nhân dẫn đệ tử mình đi, người sau cũng để Âm Hồn thượng nhân mang đệ tử Cổ Cẩm của mình tới nơi này?

Dương Phàm không hiểu chút nào hỏi.

- Bởi vì, mặc dù ở thời kì đại tai nạn trăm năm trên biển bùng nổ. Thiên Lan Điện nhiều lắm cũng chỉ có thể cho phép tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đi vào, hơn nữa ở thời điểm đại tai nạn hai mươi năm trên biển chỉ có tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, mới có thể miễn cưỡng vào được.

- Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nếu như ngoan cố xâm nhập sẽ bị cấm chế cường đại của Thiên Lan Điện phản phệ mà chết. Cho nên nếu không thể đi vào Thiên Lan Điện tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tự nhiên sẽ không ngóc tới khu vực trung tâm bùng nổ đại tai nạn trên biển này để mang họa vào thân.

Âu Dương Phong nói tiếp với vẻ mặt rạng rỡ:

- Tu sĩ hậu kỳ không thể đi vào, điều này đối với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ chúng ta mà nói đúng là chuyện tốt không gì bằng.

Dương Phàm giật mình dưới tình huống như vậy, Âu Dương Phong tiến vào ngoại tầng Thiên Lan Điện có thể xem như vô cùng lợi hại, mặc dù không thể dọc ngang vô địch nhưng ít nhất cũng là người nổi bật trong đó.

- Đúng rồi, nếu đại tu sĩ Kim Đan có thể dựa vào Phá cấm Phù tiến vào ngoại điện Thiên Lan Điện như vậy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, chẳng phải là cũng có ngoại lệ sao?

Dương Phàm lại nảy sinh nghi hoặc.

- Ở gần ngàn năm nay cũng không có ngoại lệ này, bởi vì cấm chế của cửa vào Thiên Lan Điện rất đặc thù cho dù có Phá cấm Phù cũng không có nắm phần nắm chắc xông vào được.

Âu Dương Phong trầm tư một lát nói tiếp:

- Tuy nhiên, ta nghe sư tôn nói ở mấy vạn năm trước, từng xuất hiện qua ngoại lệ!

- Cũng có ngoại lệ?

Dương Phàm giơ tay sờ sờ má có vẻ kinh ngạc.

- Mấy vạn năm trước, một đại yêu tu biến hóa thần bí, không biết dùng loại thủ đoạn nào không ngờ xâm nhập vào ngoại tầng Thiên Lan Điện. Kết quả, hắn đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi, cường giả Nguyên Anh không người nào có thể địch lại. Tuy nhiên sau lại đại yêu tu biến hóa thần bí đó không hiểu sao biến

mắt không còn xuất hiện ở Thiên Lan Điện. Có người hoài nghi đại yêu tu đó có được thần thông thiên phú không gian hiếm thấy, có thể xuyên qua không gian mà đi.

- về phần đại yêu tu kia sau lại vì sao không có xuất hiện có người nói hẳn tấn chức Hóa Thần Kỳ lục cấp trong truyền thuyết, cũng có người nói lúc ấy hẳn rơi vào hải vực bị mấy vị cường giả Chí Tôn liên thủ giết chết. Đương nhiên, chuyện đã cách xa mấy vạn năm, sự thật như thế nào cũng không thể chứng minh được.

- Thần thông thiên phú xuyên qua không gian?

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục:

- Tu Tiên giới này quả thật là không có gì không có, dường như không có chuyện gì là tuyệt đối. đều sẽ có ngoại lệ.

- Người nói đúng vậy, Tu Tiên giới không có gì ngoại lệ.

Âu Dương Phong lại đồng ý với điểm này, dường như thể hội rất sâu sắc. Thời gian từng chút một trôi qua được Âu Dương Phong giới thiệu. Dương Phàm biết được sáu bảy phần cường giả Nguyên Anh biến hóa kỳ tại đây, về phần một số còn lại ngay cả Âu Dương Phong cũng không biết.

Âu Dương Phong phì cười nói:

- Thiên Cầm Nội Hải lớn như vậy, ta như thế nào có thể biết hết toàn bộ, ai mà biết được người nào từ góc nào lộ ra chứ!

Thời điểm hắn nói chuyện, có vẻ không coi ai ra gì, cường giả bậc cao còn lại dường như đều có kiêng kỵ không dám trò chuyện với hắn.

- Hừ!

Đúng lúc này. một tiếng hừ lạnh từ một góc chỗ cánh cửa Thanh đồng truyền đến. Mọi người đưa mắt nhìn chỉ thấy dựa sát một pho tượng Kỳ Lân, một thiếu nữ mặc áo bào xám phong tư trác tuyệt, gương mặt vô cùng mịn màng, trong sáng như bạch ngọc, đôi con ngươi màu bạc trong vẻ xinh đẹp thâm thúy đó nhiều thêm vài phần thần bí và hấp dẫn vô hạn.

- Người một yêu tu biến hóa sơ kỳ chẳng lẽ muốn khiêu chiến với Âu Dương Phong ta?

Âu Dương Phong đồng tử co rút lại sắc mặt sa sầm xuống, ẩn hiện sát khí

- Yêu tu Biến Hóa Kỳ?

Âu Dương Phàm hơi kinh ngạc, khí tức trên người thiếu nữ áo bào bạc đó cực kỳ mông lung mịt mờ, năng lực ẩn nấp này thậm chí không kém gì mình gần như là Ẩn Nặc Thuật thần kỳ. Không chú ý, thiếu chút nữa Dương Phàm xem đối phương là nhân loại.

- Nói đùa! Linh Nguyệt ta từ khi ra đời tới nay còn chưa từng sợ ai, chẳng lẽ ân sư thụ nghiệp của người, không có đề cập với người về ta sao?

Thiếu nữ áo bào bạc cười lạnh nói không sợ hãi Âu Dương Phong chút nào.

- Ha ha ha!

Âu Dương Phong không giận ngược lại cười một tràng, rồi nói:

- Người ngay cả cảnh giới trung kỳ cũng không đến còn muốn sư tôn ta đề cập tới người, có thể vào pháp nhãn của sư tôn ta ít nhất là đại tu sĩ Nguyên Anh. Cỡ tiểu yêu Biến Hóa sơ kỳ như người. Âu Dương Phong ta ít nhất cũng giết mười mấy tên rồi

Kỳ quái chính là, hai người này chỉ ở trong này khu vực môi múa mép, nói qua nói lại vài câu cũng không hề động thủ. Các cường giả Nguyên Anh KỶ tại đây, trong ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ áo bào bạc lộ ra vài phần thương tiếc và đồng cảm dường như vận mệnh của nàng bị tuyên án rồi. Thực hiển nhiên, bọn họ đều biết rõ bối cảnh cùng thực lực của Âu Dương Phong. Chỉ là cũng có vài tên yêu tu Biến Hóa Kỳ tại đây dường như biết được thân phận của thiếu nữ thấy nàng ta phát sinh mâu thuẫn cùng Âu Dương Phong,

trên mặt lộ vẻ cổ quái một bộ dáng chờ xem náo nhiệt, thậm chí còn dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn Âu Dương Phong vài lần.

- Âu Dương tiền bối! Có phải Linh Nguyệt này cũng có bối cảnh gì đặc thù hay không?

Dương Phàm thấy Âu Dương Phong không hề có ý động thủ không khỏi hỏi.

- Hiện tại động thủ?

Âu Dương Phong lộ vẻ mặt cổ quái nhìn Dương Phàm:

- Nơi đây nằm bên trong trăm dặm biển sâu cho dù là cường giả Nguyên Anh thực lực cũng bị áp chế hơn phân nửa, ở trong này đánh nhau là lựa chọn cực kỳ không sáng suốt.

- Muốn động thủ cũng không phải hiện tại, ít nhất cũng phải đợi sau khi tiến vào Thiên Lan Điện. Hừ! Hừ!

Trong mắt Âu Dương Phong lóe ra vẻ phẫn nộ.

Dương Phàm hơi ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại cũng đúng, ở dưới biển sâu này, cho dù có Tị Thủy Quvét tương trợ, thực lực của mình gần như bị áp chế hơn chín phần. Từ đó về sau cả đám tu sĩ đều yên ổn vô sự mặc dù có mâu thuẫn hay xung đột gì đều cố sức kiềm chế không hề động thủ. Mắt thấy đại tai nạn trăm năm trên biển sắp đến. Lúc này, từ Địa Mạch Chi Tích phía dưới Thiên Lan Điện tản phát ra khí tức hủy diệt khủng bố, nước biển bốn phía cuộn cuộn mãnh liệt. Cửu u ma khí trong cơ thể Dương Phàm càng thêm nhích từng bước bất an, trong mơ hồ cảm ứng càng thêm mãnh liệt. Thông qua cảm quan của Thạch Thiên Hàn. Dương Phàm cảm nhận được một khí tức thân thiết quen thuộc ở chỗ sâu trong Địa Mạch Chi Tích dưới chân. Vô hình trung dường như có một tồn tại không biết từ đâu đang kêu gọi Cửu u ma khí trong cơ thể mình. Trong lòng Dương Phàm rất lấy làm kinh ngạc, vì sao trong Địa Mạch Chi Tích lại cảm nhận được khí tức khiến cho Cửu u ma khí thân thiết quen thuộc như thế. Tình hình này giống như lúc trước, khi lần đầu tiên hắn tiếp cận Cửu u Bí Cảnh.

"Xem ra truyền thuyết không sai. Địa Mạch Chi Tích dưới Thiên cầm Nội Hải sụp đổ quả thực có liên quan với Cửu u Ma quân." Dương Phàm rơi vào trầm tư suy nghĩ. Theo bành trướng của khí tức hủy diệt này các tu sĩ bậc cao ở đây đều cảm nhận được uy lực sâu sắc đều bị ảnh hưởng dưới áp lực đáng sợ của nó, cả đám đều như ngừng thở, nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

Nghĩ tới Địa Mạch Chi Tích dưới chân mình chính là liên quan tới vận mệnh của hàng tỉ sinh linh Thiên cầm Nội Hải, ở sâu trong nội tâm Dương Phàm cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Vù! Vù! Vù!"

Ngay lúc này, vầng sáng bảy màu bao phủ Thiên Lan Điện phát ra một hồi lay động rất nhẹ, sóng biển ngập trời bốn phía, lực lượng cực nóng khủng bố từ chỗ sâu dưới lòng đất bùng nổ. Bốn phía khu vực Thiên Lan Điện thậm chí giống như núi lửa bùng nổ thanh thế mãnh liệt cuộn cuộn như ngày tận thế.

- Cấm chế buông lỏng có thể đi vào rồi!

Một cường giả Nguyên Anh nào đó kinh hô một tiếng. Thân hình chợt lóe, hóa thành một luồng sáng màu lam xuyên qua cánh cửa Thanh đồng kia. Dương Phàm phát hiện cánh cửa Thanh đồng kia nứt ra một cái khe rộng chừng ba tấc. Hơn nữa, giữa cái khe cũng có một vầng hào quang màu sắc rực rỡ gần như trong suốt. Đây là dấu hiệu cấm chế buông lỏng. Một cái khe nhỏ như vậy, thân thể một người bình thường nếu muốn đi vào, chỉ sợ có chút khó khăn. Nhưng đối với người tu tiên mà nói cũng không khó, ngay cả giới thể tục đều có thuật biến hình súc cốt. huống chi là những tu sĩ bậc cao thần thông không tầm thường này.

"Vù! Vù!"

Từng tu sĩ đều chui vào cái khe rộng ba tấc kia.

- Đi!

Đột nhiên Âu Dương Phong túm lấy tay Dương Phàm, một cổ khí tức chính khí Nho môn bao bọc hắn, hai người "vù" một tiếng, phá vỡ tầng cấm chế kia xuyên qua cái khe, ở trước khi xuyên qua cái khe. không biết Âu Dương Phong thi triển bí thuật gì làm cho gân cốt trong cơ thể Dương Phàm trong thời gian ngắn co rút lại gần như một nửa cứ như thể dễ dàng xuyên qua cửa.

”Bịch!”

Xuyên qua đại điện hiện ra trước mắt chính là một khu lâm viên cây cỏ um tùm, phụ cận có con sông, hồ nước, bể tắm, sơn động. Cùng với tiên hạc ngẫu nhiên xuất hiện trên bầu trời.

- Cảnh sắc phong cảnh trong Thiên Lan Điện này thật không tệ.

Dương Phàm có chút bất ngờ, cũng không có nhìn thấy lầu các cung điện tráng lệ như trong tưởng tượng.

- Nơi này chỉ là ngoại tàng, miễn cưỡng có thể xem như hậu hoa viên của Thiên Lan Điện. Chỉ có tiến vào ngoại điện, người mới có thể nhìn thấy Thiên Lan Điện thực sự!

Âu Dương Phong dường như có thể hiểu ý nghĩ trong đầu Dương Phàm.

”Vù! Vù!”

Sau khi đi vào ngoại tàng Thiên Lan Điện các bậc cao Nguyên Anh đều tự phân tán đi. Âu Dương Phong đưa mắt nhìn quét bốn phía nhưng vẫn chưa nhích động, kinh ngạc nói:

- Nữ yêu tu vừa rồi muốn đấu với ta trốn đi đâu rồi? Như thế nào nháy mắt đã không thấy tăm hơi?

Dương Phàm cũng mở rộng Toàn Tri Cảm Quan bắt đầu dò tra. Trong lúc bất chợt, hần đột nhiên bắt giữ được một tia dị động, có thể là đến từ thiếu nữ áo bạc kêu là Linh Nguyệt kia nhưng khu vực đó đột nhiên sinh ra một dao động kỳ bí mạnh mẽ duy nhất cũng thoáng chốc bị cắt đứt.

”Thiếu nữ áo bạc này rốt cuộc có thần thông gì vậy?” Dương Phàm cả kinh trong lòng có một loại trực giác tia dị động đó là đến từ yêu tu Biến Hóa Kỳ Linh Nguyệt không sai.

”Thật kỳ quái! Yêu tu đó chỉ là cảnh giới sơ kỳ, sao có thể tránh được thần thức tiếp cận cảnh giới hậu kỳ của ta?” Âu Dương Phong cũng giật mình không ít.

388. Chương 392: Tử Cức Xà Đằng!

Dương Phàm cười nói.

- Nói cũng đúng! Ta nói như thế nào vừa rồi nàng dám khiêu chiến với ta thì ra là có bí kỹ bảo mệnh.

Âu Dương Phong phá lên cười ha hả. Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau, sau một gốc đại thụ cách nơi đây chừng mấy trăm trượng, hiển lộ ra một thân ảnh màu bạc trong suốt đứng là nữ yêu tu áo bào bạc Linh Nguyệt

- KỲ quái ngay cả thần thức của Âu Dương Phong cũng khó có thể bắt giữ thần thông ẩn giấu không gian của ta. Mà tên thanh niên nhân loại bên người hần dường như cảm nhận được tồn tại của ta.

Trong đôi đồng tử màu bạc của Linh Nguyệt hiện lên một chút vẻ kinh dị.

- Vốn định đùa cùng Âu Dương Phong kia một chút!

Linh Nguyệt có hơi thất vọng thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Ta cũng không muốn một đánh ba!

Nàng nói đúng là một đánh ba chứ không phải một đánh hai. Dứt lời, nàng ta hóa thành một bóng màu bạc mờ nhạt xuyên qua hư không, trong chớp lát tiêu biến mất không thấy, thật giống như quỷ mị.

- Đi thôi

Dương Phàm làm như vô tình liếc mắt một cái về hướng Linh Nguyệt biến mất trong lòng thầm than: ”Tại trong ngoại tàng Thiên Lan Điện này, Toàn Tri Cảm Quan của ta, không ngờ lại bị hạn chế thật lớn, chỉ có thể kéo dài hai ba trăm trượng.”

Theo sau hần lại triển khai thần thức không khỏi bị dọa cho nhảy dựng lên. Với thần thức tiếp cận cường giả Nguyên Anh Kỳ của hần tại trong ngoại tàng Thiên Lan Điện này lại bị áp chế hết chín phần mười. căn bản khó có thể phát huy được.

- Tiền bối! Thiên Lan ngoại điện này áp chế thần thức thật là đáng sợ.

Dương Phàm kinh sợ nói.

- Tu vi càng cao bị áp chế lại càng lớn, thần thức của ta chỉ có thể kéo dài phạm vi một dặm. Nghe nói tại trong ngoại điện kia thần thức còn bị áp chế lợi hại hơn thần thức của bậc cao Kim Đan hoàn toàn không thể rời thân thể. Nơi này còn là ngoại tầng có thể phi hành dưới thấp. Nếu ở bên trong ngoại điện, ngay cả phi hành cũng không được!

Âu Dương Phong thần nhiên nói. dường như nghe nhiều thành quen.

- Người theo ta

Âu Dương Phong mang theo Dương Phàm bay đi vào chỗ sâu trong ngoại tầng, ở ngoại tầng Thiên Lan Điện dù là cường giả Nguyên Anh, tốc độ phi hành cũng chậm như ốc sên so với tu sĩ Ngưng Thần Kỳ cũng không kém gì mấy. Phi hành hồi lâu phía trước xuất hiện một tuyệt cảnh thung lũng.

"Leng keng âm âm!"

P phía trước truyền lại tiếng giao tranh mãnh liệt, một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đang chiến đấu với một yêu tu Biến Hóa Kỳ. Chiến đấu sinh ra thanh thế và uy áp khiến Dương Phàm không dám tới gần dù chỉ là chút dư ba sinh ra trong lúc giao chiến, cũng đủ để cho da đầu Kim Đan bình thường run lên, ở trên vách núi vực sâu chỗ hai đại cường giả chiến đấu có một măng măng đắng màu tím um tùm quần quanh lẫn nhau, cộng to ước chừng bằng cánh tay trẻ con giống như măng xà, thoát nhìn cứng cõi dị thường, mọc sát vách núi, diện tích tới mấy chục trượng. Tuy nhiên, trên măng đắng màu tím đó phủ dày đặc một lớp gai chống ngược, làm cho người ta thấy mà kinh hãi.

- Tử Cúc Xà Đằng, thực vật độc cao cấp!

Dương Phàm sáng mắt lên không khỏi bật thốt ra. Giống măng đắng độc cấp bậc này, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thân là Dược Sư bậc cao sao hẳn không rõ công dụng của vật ấy. Tử Cúc Xà Đằng là kỳ hoa dị thảo thượng đẳng hiếm thấy, trên gai nhọn chứa chất kịch độc có thể mục nát sinh vật hóa máu rất cứng chắc mà lại có tính mềm dẻo, là vật tuyệt hảo dùng để luyện chế chất độc và phụ trợ Pháp bảo loại tiên (roi).

- Tử Cúc Xà Đằng! Dĩ nhiên là trân phẩm phụ trợ luyện chế Pháp bảo loại tiên.

Ánh mắt của Âu Dương Phong cũng sáng ngời vẻ mặt đầy hưng phấn. Cường giả Nguyên Anh cùng yêu thú Biến Hóa Kỳ đang chiến đấu dường như cũng vì vật này mà chiến đấu.

- Tử Cúc Xà Đằng này rõ ràng là ta phát hiện trước. Tu sĩ nhân loại cút đi cho ta!

Yêu tu Biến Hóa Kỳ kia rít gào giận dữ một đôi móng vuốt mèo bén nhọn cào cào rít gió "vù vù", từng luồng gió màu xanh sắc như đao phá không quét tới vách từng vết từng vết nứt trên nhám thạch cực kỳ cứng rắn kia.

- Người thấy đều có phần.

Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ là một lão già áo bào đen trên người cuộn cuộn hắc khí tay cầm một lá cờ đen phát phân phát. không gian phạm vi một trăm trượng nổi lên gió lốc rít gào, hắc khí ngưng kết thành một con ma xà nhắm tới yêu tu Biến Hóa Kỳ cắn xé mà đi. Dương Phàm phát hiện yêu tu Biến Hóa Kỳ năng lực tác chiến xáp lá cà cực mạnh, trên phương diện tốc độ lực lượng đều chiếm c ~~~Xhê thật lớn. Mà tu sĩ nhân loại thì ở phương diện pháp thuật thần thông nhỉnh hơn một chút. Cũng vì vậy, hai người đánh thành ra lực lượng ngang nhau.

- Người chờ một chút để ta đi lấy Tử Cúc Xà Đằng lại đây.

Âu Dương Phong nói với Dương Phàm một câu thân hình chợt nhoáng một cái, lập tức bay đi về phía đám Tử Cúc Xà Đằng.

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái đứng từ xa nhìn.

- Mơ tưởng!

Lão già áo bào đen cùng yêu tu Biến Hóa Kỳ cũng không phải đứá ngốc như thế nào để người khác làm ngư ông thủ lợi chứ?

”Phốc phốc! Vù vù!”

Hai người cùng quay sang công kích Âu Dương Phong.

- Ha ha! Vật ấy thuộc về ta!

Âu Dương Phong cười ha hả tay áo bào vung lên đánh ra một luồng Hạo Nhiên Chính Khí Nho môn vô hình như sét đánh trong không khí mơ hồ có thể thấy được luồng sáng đỏ xen lẫn màu trắng.

”Ầm ầm!”

Thần thông phép thuật của hai đại tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh Kỳ bị tiêu tan. Âu Dương Phong lấy ra một lưỡi đao dài một thước mỏng như cánh ve, trong chớp mắt chém ra bốn năm đao.

- Lợi khí công kích!

Dương Phàm hơi kinh hãi nhìn ra lưỡi đao trong tay Âu Dương Phong, là lợi khí công kích mà còn là Pháp bảo thất phẩm. Chỉ nói về cấp bậc lưỡi đao nhỏ kia so với Ma Hoàng Kiếm còn cao hơn một cấp bậc thuộc loại Pháp bảo đỉnh cao!

”Phốc phốc phốc!”

Hàn quang lóe ra. Tử Cức Xà Đẳng vô cùng cứng chắc bị chặt đứt một nửa, trong chớp mắt bị Âu Dương Phong thu vào túi trữ vật.

- Âu Dương Phong!

Lão già áo bào đen ma đạo nhận ra Âu Dương Phong, lập tức gào lên.

- Đáng giận!

Yêu tu Biến Hóa Kỳ thì hai mắt đỏ bừng, rít gào một tiếng, hóa thành một con báo cao bảy thước, hoa văn sặc sỡ nhanh như một tia chớp phóng tới Âu Dương Phong, giơ lên móng vuốt sắc bén chụp vào ót hần.

”Tốc độ thật nhanh!” ‘ Dương Phàm thầm la trong lòng, thậm chí hần còn không kịp có phản ứng, con báo đã hoàn thành công kích.

- Người muốn chết!

Trong mắt Âu Dương Phong chợt lóe tia sáng lạnh đột nhiên vung tay một cái, một viên Thiết đảm cầu đường kính nửa thước ”vù” một tiếng đập trúng con báo biến hóa.

”Ầm!”

Trên Thiết đảm đột nhiên nhoáng lên ánh lửa chợt phát ra một tiếng nổ vang chấn bay con báo ra xa mấy chục trượng, ở giữa không trung phun ra một búng máu. Trên mặt con báo lộ vẻ kinh hãi:

- Cổ bảo! Lôi Hỏa Phích Lôi cầu!

Còn may mà hần thân là yêu thú Biến Hóa Kỳ, thể chất cường hãn, nếu đổi lại là nhân loại cùng cấp e rằng đã bị nổ đến chết nửa người. Mà trên tay kia Âu Dương Phong cầm một viên Thiết đảm cầu lấp lóe ra lói quang.

”Vù! Ầm!”

Âu Dương Phong lại vung tay một cái. Thiết đảm lói quang lập lòe bốn phía này hóa thành một luồng sáng bạc trong chớp mắt bay vút đến trước mặt con báo. Con báo vừa kinh vừa sợ. trong chớp mắt hóa thành mười mấy hư ảnh lại ở trong lói quang từng cái từng cái nứt toát tiêu tan, phát ra một tràng tiếng kêu ”xoẹt xoẹt”.

- Chạy mau!

Con báo đột nhiên tăng nhanh tốc độ. Sau khi hiện ra lại thân hình lại hóa thành mười mấy hư ảnh bay đi bốn phương tám hướng, trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Hừ! Coi như ngươi chạy nhanh!

Âu Dương Phong có vẻ không cam chịu nói.

Tại trong ngoại điện Thiên Lan Điện này, thần thức của cường giả Nguyên Anh bị hạn chế thật lớn, không tiện truy kích.

”Vù!”

Lão già áo bào đen ma đạo bị thủ đoạn lôi đình của Âu Dương Phong dọa cho hoảng sợ cũng nhân cơ hội bay đi. Âu Dương Phong là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thần thông phép lực phép bảo đều thắng bọn họ một hai bậc, với tình huống này hai người hoàn toàn không phải là đối thủ.

- Ha ha! Không nghĩ tới tại góc bí mật này nhưng lại còn có Tử Cực Xà Đẳng tài liệu tuyệt vời bậc này.

Âu Dương Phong bắt đầu vui tươi hơn hờ thu thập chiến lợi phẩm đồng thời cũng tỏ vẻ tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc không giết được yêu tu Biến Hóa Kỳ, bằng không thu hoạch càng nhiều hơn.

Dương Phàm bay tới nhìn chăm chăm vào Tử Cực Xà Đẳng, trong mắt lóe sáng, nói với Âu Dương Phong:

- Tiền bối! Ta là một Địch Sư đối với độc thuật cũng có nghiên cứu nơi này Tử Cực Xà Đẳng nhiều như vậy, có giao dịch một chút cho ta được không.

- Độc thuật?

Âu Dương Phong có vẻ bất ngờ liếc nhìn hắn một cái. cười nói:

- Luyện chế Pháp bảo chỉ cần phân lượng một phần mười Tử Cực Xà Đẳng nơi này. Ngươi nếu như cần ta có thể lấy một nửa Tử Cực Xà Đẳng này, làm một phần trong thù lao trả cho ngươi để ngươi vào ngoại điện xuất lực giúp ta.

- Trả thù lao?

Dương Phàm hơi sửng sốt. Trong ý nghĩ của hắn lần này giúp Âu Dương Phong, một là vì mối nhân tình hai là vì kỳ ngộ mình nắm chắc.

- À! Là như vậy, ta giúp ngươi tiến vào ngoại điện chủ yếu là vì một vật, về phần các bảo vật khác thu được, Âu Dương Phong ta sẽ không thèm muốn. Đương nhiên, nếu có tồn tại cấp bậc Cổ bảo gì đó trở lên vậy thì khác phải bàn lại. Tuy nhiên ngươi yên tâm ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt.

Âu Dương Phong giải thích. Hắn nói như vậy, xem như thẳng thắn, trừ vật phẩm thần bí nọ các vật còn lại chỉ cần không phải hấp dẫn trí mạng, hắn cũng không ham muốn.

- Được!

Dương Phàm gật đầu nhận lấy một nửa Tử Cực Xà Đẳng của Âu Dương Phong đưa cho.

- Đúng rồi tiền bối! Ngươi bảo ta tiến vào ngoại điện rốt cuộc phải tìm kiếm cái gì vậy?

Dương Phàm không kìm nổi hỏi. Từ lúc ở Thiên Nhạc Viên Dương Phàm đã hỏi qua vấn đề này. nhưng Âu Dương Phong vẫn không có trả lời. Hiện tại đã tới Thiên Lan Điện, thời cơ đúng lúc rồi. Âu Dương Phong chấn động tâm thần phát tay vạch ra bốn phía thiết hạ cấm chế sau đó hạ giọng nói với Dương Phàm:

- Ta muốn kiện vật phẩm đó, không phải là nhỏ, tên của nó là

Tiếp đó. Âu Dương Phong hạ giọng nói lại đưa cho Dương Phàm một cái ngọc giản:

- Ngọc giản này là bí mật của một gã tu sĩ Kim Đan từng ở ngoại điện thăm dò được, sau lại hắn tấn chức cảnh giới đại tu sĩ chờ không được một trăm năm, cũng vô duyên không quay lại ngoại điện được nữa. Mặt trên này có một lộ tuyến đại khái ngươi nghĩ biện pháp tìm đến nơi sau đó tìm cách lấy bảo vật.

- Tin tức có liên quan tới vật ấy, không biết tên tu sĩ Kim Đan kia có tiết lộ với ai khác hay không? Vạn nhất người khác cũng biết đến. vậy thì

Dương đan đưa ra nghi ngờ của mình.

- Không có!

Âu Dương Phong vẽ mặt quả quyết nói:

- Bởi vì tu sĩ Kim Đan đó chính là ba trăm năm trước đã ngã xuống. Đương nhiên, sau đó lại trải qua hai lần đại tai nạn trăm năm trên biển, cũng không biết đã có người thăm dò đến chỗ đó hay không!

Dương Phàm thu lấy ngọc giản. nói:

- Tiên bối yên tâm! Ta nhất định tìm cách lấy được vật ấy.

- Tốt! Bây giờ ta mang ngươi tới ngoại điện, sớm vào đó một bước đối với ngươi vô cùng có lợi. Tuy nhiên, trước đó. ta còn phải đưa cho ngươi một đòn sát thủ!

- Đòn sát thủ?

Dương Phàm lộ vẻ mặt chờ mong, Âu Dương Phong sẽ đưa cho mình bảo vật gì làm đòn sát thủ đây?

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Dương Phàm. Âu Dương Phong lấy ra một thư quyển màu tím, mặt trên mơ hồ có thể thấy được đồ án cùng hoa văn lồi điện.

”Chi! Chi!”

Hơi rót vào một chút phép lực, trong thư quyển màu tím phóng xuất ra một tia lồi điện bốn phía không khí như đông cứng lại. Âu Dương Phong đưa vật ấy cho Dương Phàm:

- Vật này rất quý báu tạm thời cho ngươi mượn dùng nếu có thể thành công thu được kiện bảo vật kia thì nó thuộc về ngươi

Dương Phàm tiếp nhận thư quyển màu tím, lập tức cảm nhận được lực lượng mệnh mông phía trên nó bàn tay không kìm nổi hơi run run

389. Chương 393: Vào Điện

- Lôi Long Mật Quyển, mật quyển lôi hệ hiếm thấy tu tiên giới có lực sát thương cường đại uy lực hết sức đáng sợ. Vật này chính là chiêu sát thủ ta tặng cho ngươi!

Âu Dương Phong trịnh trọng nói.

- Chiêu sát thủ.

Dương Phàm tâm thần rung mình có thể nghe được từ lời Âu Dương Phong biết được uy lực vật này.

- Trước tiên ta truyền phép quyết sử dụng cho ngươi.

Âu Dương Phong lại thần thức truyền âm cho Dương Phàm.

- Nhớ kỹ.

Dương Phàm gật đầu, trí nhớ người tu tiên rất tốt nếu cố gắng ghi nhớ một chuyện, vậy thì càng thêm khó quên.

- Được rồi, Lôi Long Mật Quyển này tuy rằng uy lực cường đại thế nhưng lực lượng phù vẫn đưa vào trong đó tối đa chỉ có thể duy trì cho ngươi sử dụng ba lần. Sau ba lần ngươi nhất định phải tìm cách chú linh, không đến tình huống vạn bất đắc dĩ ngươi cố gắng dùng sử dụng mật quyển này.

Âu Dương Phong nhắc nhở.

- Đa tạ tiên bối ta đều nhớ kỹ.

Dương Phàm cất kỹ mật quyển. Kể từ đó hần tiến vào Thiên Lan Điện lại thêm một lá bài tẩy. Dùng lời Âu Dương Phong nói một kích mật quyển này mãnh liệt cường đại tiếp cận một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Khuyết điểm là dùng mật quyển tiêu hao linh lực phù văn cực lớn, mặc dù chú linh đầy rồi, tối đa cũng chỉ có thể toàn lực thi triển ba lần.

- Được rồi, ta phải nhanh chóng đưa người đi Thiên Lan ngoại điện.

Âu Dương Phong kéo Dương Phàm ra ngoài bay đi. Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy cường giả Nguyên Anh tranh phong. Âu Dương Phong thấy vật tranh đoạt dụ hoặc không tính là chí mạng, cũng không tham dự. Trong lúc đó còn tồn tại không thiếu nơi nguy hiểm.

- A!

Phi hành mấy ngàn dặm phía trước đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm thiết, không biết là vị cường giả bậc cao nào gặp rủi

- Một mảnh ao đầm bên kia chỉ cần bay qua bên trên liền có thể bị xúc tua ẩn nấp bên dưới kéo xuống, cho dù là cường giả Nguyên Anh rơi vào cũng tuyệt không có khả năng sống đi ra.

Âu Dương Phong giải thích.

Dương Phàm liếc mắt nhìn chỉ thấy ở một góc trái là một mảnh đất mọc đầy cỏ dại cao cả trượng, mặt đất bằng phẳng. Lúc này, một tu sĩ trung niên đầu cùng hai tau còn ở ngoài không khí, thân thể đang chìm sâu xuống đất. Hần mặt mũi tái mét trong mắt lộ ra tuyệt vọng, ánh mắt liền bị bao phủ.

- Cứu ta cứu ta!

Hai mắt hần đang biểu đạt ý tứ song miệng bị chôn vùi, ngay cả năng lực thần thức truyền âm cũng không được, thân thể bị kịch độc khủng bố xâm nhập.

- Đó là một Nguyên Anh bậc cao.

Dương Phàm không khỏi hít vào một hơi lạnh.

- Không cứu được.

Âu Dương Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn nhưng trong lòng run sợ nói:

- Đã từng có một lần ta không cẩn thận bay qua suýt chút nữa chết trong đầm lầy này. May mà công pháp ta không bình thường, mới thoát được đường sống.

- Thì ra là thế. trước kia Âu Dương tiên bối đã gặp phải nơi này.

Dương Phàm than thở.

- Đúng vậy, không gian cửa vào tầng ngoài rộng lớn, phương viên chừng mấy vạn dặm trong đó vô số nguy hiểm. Có nguy hiểm chúng ta biết, có vài nguy hiểm căn bản không biết được. Tu sĩ bình thường cũng không dám dễ đi vùng đất xa lạ cho nên hiện giờ ta chỉ dẫn người đi theo lộ tuyến quen thuộc tương đối an toàn.

Âu Dương Phong khê thở dài:

- Thường thường mỗi lần trăm năm đại hải nạn đều sẽ có không ít cường giả bậc cao chết ở nơi đây, có chút chết trong hiểm cảnh, có chút chết trong tranh đấu. Cho nên có rất nhiều cường giả bậc cao không muốn tới Thiên Lan Điện.

Nghe Âu Dương Phong nói xong, Dương Phàm lập tức thần kinh căng thẳng, thỉnh thoảng triển khai cảm quan toàn tri. Hần cảm ứng sinh mệnh tự nhiên cực kỳ nhạy cảm thường thường khu vực có nguy hiểm hần đều có cảm giác.

- Khu rừng kia sợ rằng có nguy hiểm.

Dương Phàm đột nhiên chỉ vào một mảnh rừng rậm xanh mát cách đó không xa.

- Nguy hiểm?

Âu Dương Phong kỳ quái liếc nhìn Dương Phàm. Hắn bán tín bán nghi lấy ra một hạt châu đỏ lửa kỳ quái sau đó ném vào rừng cây.

Vù!

Hạt châu rơi xuống khu rừng, nổ ầm ầm một tiếng, một làn sóng khí lửa đỏ quét ngang phạm vi vài dặm. Mặc dù làn sóng lửa này uy lực không lớn nhưng phạm vi mở rộng lớn thoáng cái bao phủ nửa rừng cây.

Ong ong ong!

Bỗng nhiên, bên trong rừng cây truyền tới ngàn vạn tiếng ong kêu, từng con từng con ong độc màu vàng chen nhau ra. Phủ một mảnh kín đặc chừng mấy vạn con. Mỗi một con ong độc đều là yêu tu cấp bốn, thực lực so sánh với Kim Đan bậc cao. Nếu như chỉ là một hai con ong độc thậm chí mười mấy con hai người Âu Dương Phong cũng sẽ không để vào mắt. Thế nhưng ngàn vạn ong độc so sánh với Kim Đan bậc cao ai nghe cũng phải sợ mất mật.

- Chạy! Chạy mau!

Âu Dương Phong sắc mặt âm trầm. kéo Dương Phàm nhắm một hướng khác phóng đi, tránh khỏi ong độc truy kích.

Phù!

Một lát sau hai người thoát khỏi nguy hiểm. Âu Dương Phong lại vẻ mặt cổ quái nhìn Dương Phàm.

- Tiền bối. lẽ nào ngài không biết ở nơi đó có nguy hiểm sao?

Dương Phàm cẩn thận hỏi.

- Không biết!

Âu Dương Phong thần sắc vẫn quái dị như trước:

- Nhưng mấy lần trước lúc ta đi qua nơi đó căn bản không gặp phải nguy hiểm gì.

- A! Sao lại như vậy?

- Bởi vì những ong độc kia sẽ không chủ động công kích.

Âu Dương Phong tức giận trừng Dương Phàm.

- Hắc hắc. thật ngại quá.

Dương Phàm thoáng xấu hổ nói.

- Không ngờ người dựa cảm nguy hiểm lại mãnh liệt như vậy, gần như quá mẫn cảm.

Âu Dương Phong quan sát Dương Phàm như xem quái vật. Dương Phàm không biết nói gì. Tới khi đó tới thiếu người ở Thiên Lan Điện cũng không dễ dàng rơi vào bẫy rập được. Âu Dương Phong lại thoáng hiện vẻ hâm mộ, hỏi:

- Năng lực của người, là trời sinh hay sao?

- Đúng vậy, ta trời sinh đã có loại năng lực này.

Dương Phàm bình thần lừa dối. Hắn đương nhiên sẽ không nói ra loại năng lực này vốn là tới từ Tiên Hồng Quyết nghịch thiên.

- Được rồi, lần này do người dẫn đường, ta chỉ cho người phương hướng ước chừng.

Âu Dương Phong dứt khoát giao quyền dẫn đường cho Dương Phàm.

- Để ta thử xem.

Dương Phàm có chút thấp thỏm nói. Sau đó do Dương Phàm mở đường, trên đường tránh qua từng đám nguy hiểm.

- Sao ta lại không biết trước đây trên đường này lại nhiều nguy hiểm như vậy.

Âu Dương Phong thăm lau mồ hôi lạnh, mặc kệ là khu vực nguy hiểm hẳn biết hay là hiểm cảnh không biết tới. Dương Phàm đều có thể thành công tránh đi. Trên đường, hai người cũng gặp được không ít cường giả Nguyên Anh cùng yêu tu hóa hình. Những cường giả này có vẻ kinh ngạc nhìn tổ hợp hai người, bọn họ phát hiện chân chính dẫn đường không phải là Âu Dương Phong Nguyên Anh trung kỳ mà là thanh niên Kim Đan trung kỳ.

”Không ngờ tới ta nắm giữ năng lực sinh mệnh tự nhiên, còn có công dụng như vậy. Bất cứ nguy hiểm nào cũng không trốn thoát tầm quan của ta. Trừ khi đối phương có thể triệt để dung hợp với thiên địa này, đạt đến mức hoàn mỹ không kể hở.”

Dương Phàm nghĩ như thế.

Đi khoảng nửa ngày phía trước rốt cuộc xuất hiện một động phủ màu tím mơ hồ thấy được cái bóng cung điện lầu các. Lúc hai người tới gần phát hiện gần đó đã tới một số cường giả Kim Đan bậc cao đều có Nguyên Anh bậc cao dẫn dắt. Vốn bằng tốc độ Âu Dương Phong, hẳn có thể nhanh chóng tới đây. Thế nhưng do Dương Phàm dẫn đường, tránh khỏi tất cả hiểm cảnh gần như chạy nhiều hơn phân nửa lộ trình. Toàn động phủ màu tím đều bao phủ trong một tầng ánh sáng trong suốt, mông lung như mộng ảo lại nhìn thấy được chút bóng dáng trong đó.

Vù vù!

Đúng lúc này, một cường giả Kim Đan hóa thành một vệt sáng dễ dàng đi qua tầng ánh sáng kia tiến vào trong Thiên Lan Điện. Đây mới chân chính là Thiên Lan Điện, những gì trải qua trước đó chỉ là phong cảnh gần Thiên Lan Điện mà thôi. Khu vực do quang mang bảy màu bao phủ linh khí cực kỳ nồng nặc thậm chí gấp mười lần Thiên cấm Nội Hải hơn nữa dựng dục vô số năm mới hình thành cảnh tượng hôm nay.

Vù vù vù vù!

Khi hai người Dương Phàm đến bên cạnh Thiên Lan Điện lục tục có Kim Đan bậc cao cùng yêu tu cấp bốn tiến vào ngoại điện.

- Người cũng mau vào đi giúp ta nghĩ cách lấy được vật đó. Đồng thời phải nhớ kỹ trước hai tháng cần rời khỏi Thiên Lan Điện. Trong lúc này, ta muốn chém giết ở cửa vào tầng ngoài, thử vận may xem. Vừa đến thời gian ta sẽ ra đây trước mấy hôm chờ người ra.

Âu Dương Phong căn dặn.

- Được. Âu Dương tiên bối xin yên tâm.

Dưới chân Dương Phàm run lên ánh sáng xanh lục, tốc độ tăng vọt, đi quang tầng ánh sáng ngoài Thiên Lan Điện. Chân chính bước vào Thiên Lan Điện hiện ra trước mắt Dương Phàm chính là một mảnh Thánh địa tiên gia rộng lớn. Nơi này linh khí ngưng kết thành mây mù như thực chất, phẩm chất cực tinh thuần. Dương Phàm khẽ hít một hơi thoáng cảm giác cả người thoải mái. đồng thời hẳn cũng ngửi được kỳ hương thơm mát lòng người trong động phủ. Dưới chân là bậc thang giống như ngọc bích, mặc dù là mặt đường bình thường, cũng dùng hoa văn xanh tím. bước chân vững vàng, tràn ngập kiên cố.

”Sàn nhà động phủ Thiên Lan này, là dùng tài liệu luyện khí đỉnh cấp tu tiên giới Tử Long Thanh Thạch xây dựng, có người nói vật này là tài liệu luyện chế cổ Bảo, ở nội hải là vô giá.”

Dương Phàm ngây ngốc.

Tài liệu tu tiên giới tha thiết ước mà đặt ở Thiên Lan Điện chỉ dùng để lót đường. Hẳn hít sâu một hơi ngồi xuống lấy tay gõ sàn nhà. ”Đáng tiếc!”

Cuối cùng. Dương Phàm thở dài một hơi tiếp tục đi về phía trước. Độ cứng sàn nhà này, mặc dù hẳn lấy ra Ma Hoàng Kiếm toàn lực chém xuống, cũng khó tổn thương một phân nào. Đồng thời vật phẩm trong toàn động phủ chín mươi chín phần trăm đều có một tầng cấm chế bao phủ. Nếu mạnh mẽ đánh phá sợ rằng sẽ lọt vào hủy diệt không thể kháng cự.

”Trước tiên ta theo ngọc giản Âu Dương tiên bối tìm kiếm kỳ vật kia đã!” Dương Phàm hạ quyết tâm lấy ra chiếc ngọc giản dựa theo lộ tuyến đi vào sâu trong Thiên Lan Điện. Lúc này, chúng cường giả Kim Đan tiến vào Thiên Lan Điện đều đã tản ra. Dọc theo đường đi, Dương Phàm cẩn thận từng bước trong lúc này

hắn phát hiện rất nhiều cấm chế nguy hiểm. Như là nói một cổ tháp ba tầng bên tay trái hắn bị một tầng cấm chế thủ hộ, thậm chí còn ẩn hàm sát khí. Dương Phàm không xem kỹ, mục đích của hắn là vị trí trong ngọc giản Âu Dương Phong đã chỉ tới.

- Mau xem, cấm chế trên ngọn tháp này có kẻ hở, cửa sổ này bị phá có thể tiến vào trong.

Đúng lúc này, gần cổ tháp ba tầng truyền tới tiếng kinh hô của một nữ tử. Trong lòng Dương Phàm khẽ động dừng bước chân mở ra cảm quan toàn tri.

-Ồ, quả nhiên có kẻ hở!

Một lão nhân mừng rỡ nói:

- Dựa theo kinh nghiệm trước kia, đây là kỳ ngộ lớn lao nhanh vào xem.

Dương Phàm thông qua cảm quan toàn tri, nhìn tình huống này ở trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Kỳ ngộ?"

Dương Phàm suy nghĩ một chút đi về phía cổ tháp ba tầng.

- Đứng lại!

Hắn vừa đến gần. lập tức bị ba gã Kim Đan bậc cao ở gần tháp phát hiện.

390. Chương 394: Vách Ngâm, Hộp Vàng

Ba người đứng gần cổ tháp phát ra cảnh cáo với Dương Phàm. Lão nhân Kim Đan lộ ra vẻ trào phúng, trong đó một thanh niên áo gấm có vẻ địch ý, trong mắt lộ ra vài phần tức giận. Ngoài ra, phía sau hai người còn có một nữ tu xinh đẹp mắt sáng như nước mặc cung trang xanh lục tóc hơi uốn lên đoan trang tú lệ lúc này cũng khẽ cau mày. Hiển nhiên, ngọn tháp này là ba người phát hiện trước, tràn ngập địch ý cùng cảnh giác với Dương Phàm khách không mời mà đến.

- Đây ba vị đạo hữu. Dương mỗ vừa đi ngang qua nơi này, các người có ý kiến gì sao?

Dương Phàm dứt khoát giả ngu bộ dạng nhàn nhã đi chơi.

- Hừ, bớt giả bộ cho ta ngọn tháp này là chúng ta phát hiện trước, không có phần của người.

- Nếu như thức thời thì ngoan ngoãn rời đi. Nếu như không, đừng trách ba người chúng ta liên thủ hủy diệt người!

Thanh niên áo gấm trợn mắt nhìn Dương Phàm có ý tùy thời động thủ.

- Đạo hữu lời ấy sai rồi, Thiên Lan Điện chính là di tích trấn bảo toàn nội hải nào phải vật tư hữu của người? Nếu Dương mỗ vừa mới đi ngang qua vậy người gặp có phần.

Dương Phàm cười dài nói. Thấy hắn nói như vậy, lão nhân Kim Đan cùng nữ tu cung trang xanh lục liếc nhìn nhau. Ba người thần thức truyền âm trao đổi một lát cuối cùng thương nghị ra kết quả là do nữ tử cung trang bình tĩnh nói:

- Nếu đạo hữu vừa lúc gặp được vậy cùng lên đi.

- Như vậy thật tốt.

Dương Phàm lộ ra dáng cười sáng lạn. Nếu như nơi đây xuất hiện tranh chấp chỉ đưa tới càng nhiều tu sĩ yêu tu đến lúc đó lợi ích của mọi người chỉ càng ít hơn.

- Hừ!

Thanh niên áo gấm vẫn ôm địch ý hoài nghi với Dương Phàm như trước.

- Vị Dương đạo hữu này, vừa rồi lúc ở gần cửa vào lão phu từng thấy người đi cùng Âu Dương tiên bối chẳng lẽ người là đệ tử đời thứ ba Tam Linh Thần Tông?

Lão nhân Kim Đan dò hỏi.

- Điều này các người đoán

Dương Phàm cười ra vẻ thần bí. Nghe lời này, lão giả Kim Đan có chút xấu hổ, nữ tu cung trang xanh sắc mặt bình thản còn thanh niên áo gấm có chút tức giận, hai người hiển nhiên không nghe nói quá Tam Linh Thần Tông.

- Tại hạ họ Kim.

Lão giả Kim Đan thoáng giới thiệu. Thanh niên cảm bào một chữ không nói, nữ tu đạo cung trang xanh lục nói:

- Tiểu nữ họ Tần.

Sau đó ba người đều đi tới chỗ kẻ hở cấm chế trên tháp. Kẻ hở cấm chế là một cánh cửa sổ ở trên lầu một tháp. Lúc này, cửa sổ kia bị phá hơn nửa đủ để dung nạp một người đi vào. Dương Phàm ra vẻ trầm ngâm ánh mắt nhìn về phía cổ văn trên bảng hiệu cổ tháp. Chỉ tiếc hắn đốt đặc cán mai với cổ văn, không biết tên tháp nhỏ ba tầng này.

- Ai đi vào trước?

Lão giả họ Kim ánh mắt dò xét mấy người. Dương Phàm mở ra cảm quan toàn tri, có thể dò xét được một bộ phận cảnh tượng trong tháp nhỏ.

- Để cho ta tới trước, nhất gan sợ chuyện, thì đừng tiến vào Thiên Lan Điện.

Thanh niên áo gấm cười lạnh một tiếng, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh phá cửa sổ tiến vào trong.

- Không có chuyện gì.

Tiến vào trong một lúc thanh niên áo gấm trào phúng nói dường như có địch ý nhằm vào Dương Phàm.

Vù vù vù!

Lão giả họ Kim cùng nữ tử cung trang họ Tần cũng tiến vào tháp nhỏ. Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm thân hình chợt lóe cũng tiến vào trong tháp. Vừa tiến vào trong tháp Dương Phàm liền ngửi được khí tức thư hương nồng đậm. Mặc dù truyền lưu vô số năm trong tháp nhỏ này vẫn không có bụi không biết làm sao như vậy.

- Sách, thật là nhiều sách!

Dương Phàm ngưng mắt nhìn phát hiện rất nhiều sách cổ và ngọc giản.

- Lẽ nào nơi này là thư lâu? Thế nhưng ta cảm giác không đúng.

Nữ tu cung trang họ Tần lộ ra vẻ suy tư. Dương Phàm mở ra cảm quan toàn tri, nắm giữ tình huống bên trong lầu một tháp nhỏ. Ngay lúc đó, trong lòng hắn khẽ động, biểu hiện bên ngoài lại bình thản.

- Chúng ta đi xem những sách cổ ngọc giản này đều truyền lưu từ thời kỳ thượng cổ, nhất định không phải vật phẩm. Chúng ta kiểm tra một chút có sơ hở nào không.

Lão giả họ Kim nói, ba Kim Đan bậc cao bắt đầu kiểm tra lầu một. Thần thức Kim Đan bậc cao ở ngoại điện Thiên Lan căn bản không thể rời người, cảm quan toàn tri của Dương Phàm có thể miễn cưỡng mở ra khu vực hai mươi trượng. Ánh mắt Dương Phàm rơi xuống phía dưới một giá sách. Chỗ đó là một góc cực kỳ bí mật, thừa dịp ba người đang kiểm tra một bên khác. Dương Phàm ngồi xuống vươn tay mò thử. Đột nhiên, trong tay hắn mò được một quyển sách cũ nát, bìa sách ố vàng, dùng da thú không rõ chế thành.

"Thiên Nho Đại Pháp!"

Dương Phàm nhận ra chữ trên đó đây là văn tự thông dụng tu tiên giới không phải văn tự cổ đại.

"Công pháp Nho môn?"

Dương Phàm lắc đầu hắn cũng không có hứng thú đối với công pháp, mặc dù là công pháp đỉnh cấp hiếm thấy. Nhưng mà ngay chớp mắt hắn nhặt lên quyển sách cũ sắc mặt liền biến đổi.

Hắn cảm giác sàn nhà bên dưới có chút không đúng.

”Vách ngầm!”

Dương Phàm sắc mặt vui vẻ, đang chuẩn bị thăm dò tiếp lại phát hiện nữ tu cung trang họ Tần đang đi tới bên này. Hắn vội vàng đứng dậy giống như không có chuyện gì kiểm tra ngọc thư tịch nơi này. Bởi vì tất cả sách ngọc giản trong tháp đều có thiết đặt cấm chế, cường giả Kim Đan chỉ có thể tra đọc nhưng không cách nào lấy đi.

- Dương đạo hữu, bên ngài có phát hiện gì không?

Nữ tu cung trang dò hỏi.

- Không có.

Dương Phàm nhàn nhạt nói dứt khoát bắt đầu đọc quyển sách cổ trước mắt. Sách cổ này giảng giải một chút tình huống ngoại hải vực.

”Ngoại hải vực trong truyền thuyết, có người nói có hình bóng tu sĩ đỉnh cấp. Hải vực diện tích vô biên vô hạn, vô số đảo nhỏ, tài nguyên phong phú ít nhất lớn gấp trăm lần Thiên Cầm Nội Hải.”

Dương Phàm lật xem một hồi cũng không cảm thấy chán nản ngược lại sinh ra hiếu kỳ với Ngoại hải vực. Nữ tử họ Tần đi qua người hắn lại kiểm tra một loạt giá sách khác. Dương Phàm dùng Toàn Tri Mô Thức giám sát ba người, sau đó ngồi xuống, chạm tới một mảnh sàn nhà dưới giá sách. Khẽ đẩy, sàn nhà liền phát ra tiếng chi chi yếu ớt.

- Tiếng động gì?

Nữ tử họ Tần thoáng nhìn qua Dương Phàm. Dương Phàm đã đứng lên, cười nói:

- Ta kiểm tra sàn nhà dưới giá sách xem có vách ngầm hay không. Dứt lời, hắn lại như không có chuyện gì, ngồi xuống tiếp.

- Sàn nhà? Sao ta lại không nghĩ tới.

Nữ tu họ Tần nhoẻn miệng cười cúi người ngồi xuống, cũng bắt đầu đánh giá sàn nhà dưới giá sách.

Thừa cơ hội này. Dương Phàm cẩn thận đẩy ra sàn nhà kia lập tức thấy được một chiếc hộp màu vàng. Dương Phàm mừng thầm cầm lấy chiếc hộp màu vàng cảm giác tay nặng xuống, ”Thật nặng!”

Hắn vội vàng thu cái hộp màu vàng vào trong Tiên Hồng Không Gian phục hồi vị trí sàn nhà như cũ. Dương Phàm còn chưa kịp quan sát đó là vật gì bỗng nhiên cảm ứng được lập tức đứng dậy nhìn về phía cửa sổ quát:

- Kẻ nào?

- Hì hì. ta mới tới gần hai mươi trượng liền bị phát hiện không ngờ tới trong ngoại điện còn có người tài như thế.

Một giọng cô gái ngọt ngào thanh thuần truyền đến từ bên ngoài.

Vù vù vù!

Một tiểu cô nương ước chừng mười ba mười bốn tuổi mặc váy màu đầu đội phượng quan khổng tước tiến vào trong trước tiên. Phía sau nàng còn có một nam yêu tu đầu mọc sừng là một thanh niên lãnh ngạo.

- Là nàngKhổng Tước Tiểu Yêu!

Dương Phàm sắc mặt cả kinh chợt khôi phục bình thường.

- Kẻ nào!

Lúc này, ba người lão giả họ Kim phản ứng lại đồng loạt bay tới.

- Đại yêu tu cấp bốn!

Ba tu Sĩ Kim Đan lộ vẻ kinh hãi. Đại yêu tu cấp bốn đã có thể so với Kim Đan đại tu sĩ tu tiên giới nhân loại, ở trong Thiên Lan Điện Kim Đan đại tu sĩ tuyệt đối là thực lực nổi bật, một hai cường giả Kim Đan bình thường khó có thể chống lại.

Khổng Tước Tiểu Yêu cười hì hì nói:

- Không ngờ tới cái tháp nhỏ này có thể tiến vào, các người có phát hiện bảo vật gì hay không?

"Dương đạo hữu tình huống lúc này không ổn, bốn người chúng ta liên thủ mới có hy vọng chống lại bọn họ."

Lão giả họ Kim thần thức truyền âm với Dương Phàm. Dương Phàm gật đầu. Khổng Tước Tiểu Yêu này chính là tiểu nữ nhi của Khổng Tước Vương, còn là cấp bậc đại yêu tu mình chống lại cũng không nắm phần thắng lớn.

- Hừ. nếu có bảo vật, còn có thể chờ các người?

Thanh niên áo gấm lạnh nhạt nói.

- Giết hắn.

Khổng Tước Tiểu Yêu khuôn mặt ngây thơ bỗng phát lạnh, trong tay hiện một chiếc lông chim màu xanh ra lệnh với yêu tu hóa hình bên cạnh.

- Rõ!

Yêu tu hóa hình "xoạt" một cái cách không một quyền nổ vang đánh tới một tia điện quang nháy mắt bắn trúng thanh niên áo gấm. Thanh niên áo gấm có thể đi vào trong Thiên Lan Điện. nào phải hạng người dễ chơi? Hắn phản ứng cực nhanh, xuất hiện một sợi xích sắt khê nhoáng lên trước người hình thành một tầng quang ảnh màu xanh.

Vù vù rắc rắc!

Yêu tu hóa hình cũng không biết có thần thông gì, một tia điện quang ngưng tụ đến tận cùng thoáng cái liền xuyên thủng quang ảnh màu xanh trước người thanh niên áo gấm. Thanh niên áo gấm kêu thảm một tiếng, cả người một mảnh cháy đen, thân thể bị đánh bay mấy trượng, đánh lên giá sách. kêu một tiếng đau đớn trong mắt đầy thống khổ.

"Thần thông lôi điện thật cường đại! Yêu tu hóa hình này, có thực lực tiếp cận đại tu sĩ cùng cấp!"

Dương Phàm thất kinh có vẻ đánh giá thấp thực lực thanh niên lãnh ngạo bên cạnh Khổng Tước Tiểu Yêu. Chỉ một hiệp liền đánh thương không nhẹ thanh niên áo gấm trên người chết lặng. mắt thấy sắp mất mạng.

- Cứu ta!

Thanh niên áo gấm kinh hô, trên người cùng lúc trở lên một tầng hư ảnh áo giáp, một tầng quang trao bảo hộ bên trong.

- Dừng tay!

Lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần đều vọt tới. cách không đánh ra công kích ngăn cản thanh niên lãnh ngạo kia. Chiếc lông chim màu xanh trong tay Khổng Tước Tiểu Yêu vung lên một trận gió khó chống cự đánh tới.

Bang bang!

Lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần công kích lập tức bị mạnh mẽ xé rách, ngay cả hai người thân mang Pháp Bảo cũng bị trận gió xanh nhàn nhạt đánh bay, giữa không trung liên tục phun máu. cũng đã bị thương. Chỉ trong chớp mắt. ba đại tu sĩ Kim Đan trung kỳ dính liên tiếp bị thương.

Bang bang!

Cùng lúc yêu tu hóa hình lãnh ngạo liên tục đánh ra hai quyền về phía thanh niên áo gấm, người sau rên hai tiếng, vòng phòng ngự càng thêm nguy cơ. Dương Phàm lộ vẻ kinh hãi bấm tay bắn ra, hai đoàn ánh

sáng xanh thanh thủy bắn trúng lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần. Thoáng chốc một dòng sáng xanh lục chảy qua trên thân hai người, thương thể liền khỏi.

- Thần thuật trị liệu thật cao minh.

Nữ tu họ Tần kinh hô một tiếng.

- Người muốn chết!

Khổng Tước Tiểu Yêu tròng mắt co rụt lại dừng trên người Dương Phàm mặt lộ sát khí, lông chim màu xanh trong tay vung lên.

Xoạt!

Một trận gió màu xanh hình quạt nhàn nhạt đánh tới. Dương Phàm lập tức cảm thấy một cỗ nguy cơ áp lực giống như Kim Đan đại tu sĩ. Thảo nào Âu Dương Phong cứ luôn căn dặn mình. ngàn vạn lần đừng liều mạng phải cẩn thận một chút. Dương Phàm ở ngay nguy cơ trước mắt té ra Huyền Ấn Bảo Phiến, "xoạt" một tiếng vung lên một đạo hư ảnh hình quạt ẩn nổi giao kích với trận gió màu xanh kia.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm kích nổ ầm ầm, sóng khí áp lực khủng bố bao phủ toàn lầu một tháp nhỏ, đánh bay mấy cường giả Kim Đan kể cả yêu tu hóa hình kia.

391. Chương 395: Khổng Tước Tiểu Yêu

- Ồ!

Khổng Tước Tiểu Yêu thân hình hơi nhoáng lên cố định thân hình nằng nề ồ một tiếng, có chút bất ngờ. Một kích của nằng vừa rồi mạnh mẽ cường đại ẩn chứa lựa thiên phú nhất định. coi như Kim Đan đại tu sĩ bình thường đón đỡ cũng phải chịu thiệt nhỏ. Nhưng Dương Phàm tiếp được một kích này, có thể bình yên vô sự. Nghĩ tới đây thần sắc Khổng Tước Tiểu Yêu lại trầm xuống, trong tay lại xuất hiện một chiếc lông chim màu đỏ. Như thế nằng có hai chiếc lông chim cùng loại.

Xoạt!

Nằng đồng thời vung hai chiếc lông chim xanh đỏ, một mảnh gió bão cuồng phong đan xen trùng kích về phía Dương Phàm uy lực so với trước đó càng đáng sợ gấp đôi. Một cỗ khí tức áp lực khủng bố khiến cho bọn người lão giả họ Kim kinh hãi không thôi.

"Không tốt!"

Bên ngoài thân Dương Phàm lập tức ngưng kết những sợi tơ xanh tạo thành Thảo Giáp, thân hình lướt ra xa chạy trốn, đồng thời Huyền Ấn Bảo Phiến cách cách vung lên hình quạt ẩn rồi ầm ầm đánh ra. Lúc này, cơn gió cuồng bạo kia như hùng sư vô địch lập tức quét ngang qua bên cạnh thanh niên áo gấm.

- A!

Thanh niên áo gấm kêu thảm một tiếng, vòng bảo hộ Pháp Bảo phòng ngự thoáng chốc bị xé rách, một cánh tay đứt đoạn từng khúc. Tiếp đó một cỗ nhiệt độ quý dị nương theo lực trận gió xé nát kim loại xâm nhập vào trong cơ thể. Lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần ở sát biên giới công kích dư lực kinh khủng, từ lâu đã té ra Pháp Bảo phòng ngự, quang tráo quanh người phát ra tiếng chi chi rung động một trận. Ngay khi công kích Dương Phàm giao nhau với cơn lốc kia chỉ nghe hai tiếng răng rắc vòng bảo hộ phòng ngự của lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần bị xé rách. cùng lúc bị đánh bay.

Bịch bịch!

Hai người bị thương, kinh hồn không thôi. Ngược lại nhìn thanh niên áo gấm thân thể từ trong ra ngoài bị phá thành mảnh nhỏ ngay cả toàn thi cũng không còn.

- Khổng Tước Vũ!

Lão giả họ Kim kinh hãi vô cùng:

- Người cùng Khổng Tước Vương có quan hệ gì?

Cùng lúc đó cơn lốc cuồng bạo nóng cháy thoáng cái xé nát hình quạt ẩn nấp, còn dư phân nửa lực lượng đánh tới.

Ầm!

Dương Phàm mượn lực bắn ra mấy trượng. Thảo Giáp xanh lục quanh người vỡ vụn một chút lại dùng tốc độ kinh người khôi phục lại.

Vù vù!

Hắn mượn lực bay về phía lầu hai tháp nhỏ thân hình biến mất. Thế nhưng, trước khi biến mất. thân hình Dương Phàm ở giữa không trung lơ lửng một cái, hiển nhiên một kích trước đó vẫn vượt qua mức thừa nhận cực hạn

- Tiểu điện hạ. hắn đi lên trên rồi, không thể để người này nhanh chân đến trước.

Yêu tu hóa hình lãnh ngạo kinh hô một tiếng.

- Đuổi!

Khổng Tước Tiểu Yêu cười lạnh một tiếng, bắn lên phía trên quay đầu nhàn nhạt nói:

- Còn lại hai người, giao cho người giải quyết.

- Rõ.

Yêu tu hóa hình lãnh ngạo té ra một chiếc lông dài lóe sáng điện quang, chỉ xéo hai người:

- Ta xem các ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Cùng lúc trên lầu hai tháp nhỏ truyền tới tiếng đánh nhau nhưng sau một lát liền trở về bình tĩnh. Nhưng còn yêu tu hóa hình lãnh ngạo chiến đấu với lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần nhất thời khó phân thắng bại. Lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần thấy lầu hai không có động tĩnh không khỏi sốt ruột vì an nguy sinh tử của Dương Phàm. Thực lực Khổng Tước Tiểu Yêu thật quá mạnh mẽ vượt xa bọn họ tưởng tượng. Coi như là đại tu sĩ cùng bậc đích thân tới cũng khó chống đỡ dưới tay nàng một thời gian. Cho dù nam tử áo gấm không chết, yêu tu lãnh ngạo không động thủ, bốn năm người cũng khó mà chiến thắng.

- Bên kia có động tĩnh nhanh qua xem.

Đúng lúc này, có vài tu sĩ nhân loại cùng yêu tu gần đó nhắm về phía bên này vội chạy tới.

- Đừng đánh nữa!

Lầu hai trên tháp truyền tới tiếng quát lớn của Khổng Tước Tiểu Yêu.

- Rõ.

Thanh niên lãnh ngạo vội rời ra mấy trượng. Lúc này, ở trong lầu hai cổ tháp. Dương Phàm cùng Khổng Tước Tiểu Yêu cách xa giảng co bên trong yên tĩnh giống như không hề xảy ra chuyện gì. Đây cũng là một gian phòng bành đầy sách cổ ngọc giản, chỗ khác nhau là nơi này số lượng sách giảm đi nhiều, trang trí phòng ốc càng thêm tinh xảo cao nhã.

- Ha ha tiểu Khổng Tước nếu đánh tiếp thì chỉ dẫn tới càng nhiều người mà thôi. Huống hồ người cho rằng có thể giết được Dương mỗ trong thời gian ngắn sao?

Dương Phàm cười khê quang mang xanh lục quanh người run lên. Thảo Giáp xanh lục chữa trị nguyên trạng lần nữa.

- Hừ.

Khổng Tước Tiểu Yêu cong môi nhỏ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không cam lòng nói:

- Ta mới té ra lực nhị vũ, liền đánh cho người bỏ chạy, nếu té ra lực tam vũ

- Đáng cười?

Dương Phàm lơ đãng nói:

- Nếu người có thể tể ra lực tam vũ, sẽ không phải yêu tu cấp bốn mà là cường giả hóa hình cấp năm chân chính.

Vừa rồi, Khổng Tước Tiểu Yêu sử dụng lực lượng một chiếc lông chim màu xanh liền có thể chống lại Kim Đan đại tu sĩ. Lúc thi triển hai chiếc lông chim xanh đỏ liền vượt xa phạm trù Kim Đan đại tu sĩ thậm chí vượt quá biên giới đến lực lượng Nguyên Anh. Lực nhị vũ, gần như siêu việt cực hạn Kim Đan bậc cao đủ để hoành hành ngang dọc khiến Dương Phàm chặt vật khó khăn.

Nếu còn có lực tam vũ, vậy bước vào Nguyên Anh bậc cao rồi. Cho nên. Dương Phàm suy đoán Khổng Tước Tiểu Yêu khẳng định không thể dễ dàng sử dụng lực tam vũ.

- Người muốn như thế nào?

Khổng Tước Tiểu Yêu tức giận nói phượng quan khổng tước trên đầu lóe ra ánh sáng nhàn nhạt ánh mắt trong suốt như bảo thạch cũng bắt đầu tỉ mỉ quan sát Dương Phàm.

- Người không phải đã bảo thủ hạ đình chiến hay sao?

Dương Phàm nhàn nhạt nói:

- Nhưng mà vẫn đưa tới vài người.

Đúng lúc này, lại có bốn tu sĩ nhân loại cùng ba yêu tu bậc cao đã tới cổ tháp đều bước lên lầu hai. Trong đó có hai người khiến Dương Phàm chú ý, đó là một đôi nam nữ thanh niên mặc áo tím chính là hai người Tử Huyền, Tử Mộng mà Âu Dương Phong đề cập tới.

"Là nàng, tiểu cô nương Khổng Tước Vương!"

Hai huynh muội Tử Huyền, Tử Mộng nhìn thấy Khổng Tước Vương, không khỏi trao đổi ánh mắt trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi. Nhưng mà, bọn họ cùng kinh dị nhìn thoáng qua Dương Phàm giằng co cùng Khổng Tước Tiểu Yêu.

"Người kia là ai lẽ nào muốn dùng tu vi Kim Đan trung kỳ chống lại Tiểu Khổng Tước thực lực tiếp cận Nguyên Anh Kỳ?"

Nhưng xem tình hình Khổng Tước tiểu điện hạ dường như có vẻ kiêng kỵ với thanh niên Kim Đan trung kỳ kia. Tình hình như vậy, khiến huynh muội Tử Huyền Tử Mộng không hiểu được. Sau đó. chúng tu sĩ yêu tu đều lên lầu hai đồng thời nhanh chóng chia làm hai trận doanh. Phía yêu tu chắc chắn lấy Khổng Tước Tiểu Yêu dẫn đầu lộ ra vẻ thuận phục.

- Hừ!

Khổng Tước Tiểu Yêu cao ngạo ngẩng khuôn mặt mỹ lệ, ánh mắt liếc nhìn Dương Phàm giống như muốn nói: "Ta có nhiều thủ hạ như vậy, xem người làm sao đấu với ta?"

Ngược lại. phía tu sĩ nhân loại tạm thời không có lựa chọn người uy tín. Bởi vì ở đây không có Kim Đan đại tu sĩ. Dương Phàm chớp mắt không tiếng động lui ra sau cười ha ha nhìn hai huynh muội Tử Huyền Tử Mộng:

- Hai vị đạo hữu chính là đệ tử nhập thất Tử Anh Thánh Quân am hiểu hợp kích liên thủ có thể lực ép tu sĩ cùng bậc. Dương mỗ bất tài, hy vọng ở trong cổ tháp này, hai vị có thể chủ trì đại cục cho phía nhân loại chúng ta.

- Đệ tử thân truyền Tử Anh Thánh Quân lực ép tu sĩ cùng bậc?

Ba bốn Kim Đan bậc cao còn lại bao gồm cả lão giả họ Kim cùng nữ tu họ Tần đều dùng ánh mắt kiêng kỵ kính nể nhìn về phía hai người Tử Huyền Tử Mộng. Tử Anh Thánh Quân vốn là cường giả phong vân nội hải không ai không biết, không ai không hiểu thanh danh gắn với mười hai đại cường giả Chí Tôn. Hai người Tử Huyền Tử Mộng mặt đỏ lên người trước vội giải thích:

- Vị đạo hữu này quá đề cao rồi, lực ép tu sĩ cùng cấp thật là không dám!

Nhưng mà, lời Dương Phàm nói cùng ánh mắt kính nể của chúng tu sĩ cùng cấp vẫn khiến cho hai người lảng lảng.

- Tử đạo hữu, Tử cô nương, hy vọng hai vị đồng đạo có thể chủ trì đại cục cho phía tu sĩ nhân loại chúng ta.

Các tu sĩ còn lại đều thần thức truyền âm nói. Xoạt một tiếng, phía tu sĩ nhân loại đều đứng ở phía sau hai người Tử Huyền Tử Mộng.

”Khổng Tước Tiểu Yêu này thực lực rất biến thái hay là cho các người ứng phó đi.”

Dương Phàm nấp ở phía sau cười trộm cho đến giờ biết thực lực chân chính của hắn cũng không nhiều. Dù là bọn họ Khổng Tước Tiểu Yêu biết được tối đa cũng chỉ coi hắn là Kim Đan đại tu sĩ.

- Đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.

Rốt cuộc Tử Mộng Tử Huyền dưới ”mục đích chung” của mọi người, trở thành thủ lĩnh trận doanh tu sĩ nhân loại, về phần Dương Phàm tạm thời không muốn bại lộ thực lực quá mức khiến người khác chú ý, tạm thời ẩn ra phía sau. Còn phía yêu thú. Khổng Tước Tiểu Yêu dùng ánh mắt dị dạng liếc nhìn Dương Phàm khoe miệng khê nhếch một độ cong. Yêu tu lãnh ngạo bên cạnh nàng cũng vẻ mặt cổ quái nhìn Dương Phàm. thầm nghĩ:

”Lẽ nào người này ở trong phía tu sĩ nhân loại còn không tính là thực lực cường đại nhất?”

Trong cách nghĩ của hắn có thể bình yên vô sự dưới Khổng Tước tiểu điện hạ truy kích ít nhất phải có thực lực Kim Đan đại tu sĩ.

- Báo Điện hạ kẻ hờ căm chế lâu một ta đã dùng thần thông tạm thời tu sửa toàn bộ lầu tháp cũng đã dùng huyền thuật che lấp. Trừ khi đại yêu tu cùng bậc tới gần bằng không khó có thể phát hiện cũng không nghe được tiếng động.

Một yêu tu sau lưng có hai cánh đi tới trước người Khổng Tước Tiểu Yêu báo cáo.

- Tốt. tốt lắm!

Khổng Tước Tiểu Yêu gật đầu sau đó ra lệnh:

- Soát! Đã xuất hiện kẻ hờ căm chế ta không tin toàn tháp này không có thứ gì lấy đi được.

Rất nhanh, các yêu tu liền tản ra.

- Chúng ta đi lầu ba xem.

Tử Huyền Tử Mộng dẫn chúng tu sĩ lên lầu ba. Dương Phàm mở ra cảm quan toàn tri bao trùm toàn bộ lầu hai cũng đã phát hiện một chút mảnh khoe. Chỉ là có đám yêu tu Khổng Tước Tiểu Yêu ở đây, hắn cũng không dám dừng thăm dò cùng lên lầu ba. Khổng Tước Tiểu Yêu thấy chúng tu sĩ đi lên ánh mắt chuyển động, cũng theo đuôi đi lên. Thấy nàng đi theo phía nhân loại kiêng kỵ thực lực khủng bố không ai phản đối. Lầu ba là một thư phòng nhỏ. Rõ ràng nhất là một chiếc bàn đặt gần cửa sổ bày một ít sách, bút tranh, bút, mực, giấy, nghiền mực

- Sách trên bàn này không có cấm chế.

Một tu sĩ Kim Đan bậc cao lộ ra vẻ mừng như điên. Không có bố trí cấm chế mấy thứ này đặt mấy chục vạn năm mà màu sắc vẫn như trước, tuyệt đối không phải vật thường.

Vù vù vù!

Toàn bộ tu sĩ Kim Đan nhấm về phía chiếc bàn ngay lúc mấu chốt toàn bộ ra tay. Dương Phàm lộ ra vẻ trào phúng, lại vọt sang một bên không hề động thủ.

392. Chương 396: Cường Giả Không Biết

Vù vù vù vù!

Chúng cường giả Kim Đan đều đỏ mắt, ánh mắt đổ lên toàn lực lao về phía bàn học dù ngay cả Tử Huyền Tử Mộng cũng không ngoại lệ. Thế nhưng, đương sự Dương Phàm lại như không có chuyện gì vọt sang một bên. Hắn lộ ra vẻ cười lạnh âm thầm lấy ra Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, thừa dịp này xác định vật phẩm trên bàn là tốt hay xấu.

- Ai cũng đừng muốn lấy!

Một tiếng cười lạnh truyền đến từ phía sau chúng cường giả Kim Đan giọng cao ngạo trào phúng của Khổng Tước Tiểu Yêu truyền đến.

Xoát!

Khổng Tước Tiểu Yêu nhẹ nhàng vung hai chiếc lông chim xanh đỏ trong tay chỉ thoáng cái một cỗ nhiệt độ khủng bố cùng cơn gió áp lực bao phủ phạm vi mấy chục trượng, mục tiêu là năm sáu Kim Đan bậc cao ở gần chiếc bàn. Khí xoáy tụ cuồng bạo xanh đỏ giao nhau thoáng cái tách ra chúng cường giả bậc cao. Dưới công kích cùng uy áp mạnh mẽ như vậy, các cường giả Kim Đan nơi này tâm thần run lên vội tránh né. Trừ bỏ Dương Phàm ra, nơi này không có ai dám ngạnh kháng công kích như vậy, chỉ có thể lựa chọn tránh né. Nhưng mà vẫn có hai gã Kim Đan bậc cao bị tham lam che mờ tâm trí cố vận Pháp Bảo phòng ngự vượt tay thu lấy vật phẩm trên bàn. Một tiếng hét phách truyền ra trong đó một trung niên Kim Đan kêu thảm một tiếng, thân thể nháy mắt bị dòng xoáy xanh đỏ giao nhau xé nát tan chảy, chỉ còn lại một ít mảnh nhỏ linh tinh và Pháp Bảo. Một gã Kim Đan bậc cao khác cũng bị dọa hồn phi phách tán buông tha vật trên bàn lập tức lặn ngay tại chỗ vừa vận vòng bảo hộ phòng ngự cũng bị xé rách. Một vòng gió xoáy đánh bay hần hung hăng va lên tường, phun ra một ngụm máu bị thương không nhẹ.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch!

Dưới một kích của Khổng Tước Tiểu Yêu chấn nhiếp toàn trường, chúng cường giả nhân loại đều trợn mắt há mồm!

Đây hiển nhiên là tiếp cận cường giả Nguyên Anh, uy năng thậm chí đã đạt đến biên giới cấp Nguyên Anh. Nếu như chúng tu sĩ không tránh né sợ rằng có nguy cơ bị diệt đoàn. Khổng Tước Tiểu Yêu gạt đầu thỏa mãn một kích vừa rồi đã đạt đến hiệu quả mong muốn. Thế nhưng ngay một khắc sau nàng biến sắc.

Xoạt!

Một đạo hư ảnh như độc xà lóe lên trên bàn chất đồng bảo vật đã bị kéo tới một góc lều ba.

Cái gì!

Chúng tu sĩ cùng yêu tu lục tục chạy tới đều biến sắc.

- Là người dùng tay!

Ánh mắt Khổng Tước Tiểu Yêu dừng trên người Dương Phàm. Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn. Chiếc bàn chỡ mười mấy kiện bảo vật, lại bị Dương Phàm nhân cơ hội dùng chiếc roi quỷ dị trong tay kéo tới trước người. Dương Phàm nhân cơ hội này, vung tay lên lấ đi hai kiện vật phẩm trên bàn. Cũng không phải là hắn không muốn lấy đi tất cả vật phẩm mà là trong Thiên Lan Điện có một loại lực lượng vận chuyển như quy tắc không chỉ là khu vực cấm bay, áp chế thần thức còn có nhiều hạn chế kỳ lạ. Bằng năng lực của hắn tối đa một lần chỉ có thể thu được vài thứ. Ngoài ra, trước mắt nhiều cường giả như vậy, hắn cũng không muốn làm nhiều người tức giận. Xoạt một cái. Dương Phàm vung tay lấ đi hai kiện cổ Bảo có giá trị nhất trên bàn: Quển tranh thủy mặc, chiếc bút lông cán xanh.

Từ lúc chúng tu sĩ ra tay, hắn lợi dụng cảm quan toàn tri quan sát những vật phẩm này, phán đoán giá trị hiện giờ vừa ra tay liền cướp ngay thứ tốt nhất.

- Mau ngăn cản hắn

- Giết hắn!

Lúc này, tu sĩ phản ứng nhanh đều phát ra công kích về phía Dương Phàm. Khổng Tước Tiểu Yêu tức giận run lên cảm thấy kết quả mình xây dựng này giờ chỉ là may áo cho người khác.

VÙ VÙ!

Nàng vung chiếc lông chim màu xanh, một trận gió vô hình đánh tới. Lúc này, Khổng Tước Tiểu Yêu không sử dụng lực nhị vũ. Bởi vì có bảo vật tuy rằng vô giá nhưng không cứng rắn như Pháp Bảo chiến đấu. Đặc biệt như các loại bảo vật như thi họa, mật quyền, Pháp Bảo phụ trợ, ngọc giản

Vù vù vù âm âm âm!

Chúng tu sĩ công kích như mưa rơi đánh về phía Dương Phàm. Dương Phàm bỗng nhiên cảm nhận một cỗ áp lực đáng sợ, hắn còn không cuồng vọng tới mức dùng lực một mình là địch với tất cả tu sĩ cùng yêu tu nơi này. Một Khổng Tước Tiểu Yêu đã làm hắn chịu đủ càn quét đừng nói chúng tinh anh Kim Đan còn lại. Trong thế cục vạn phần nguy cấp hắn khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên vỗ lên chiếc bàn trước người.

Ầm!

Chiếc bàn nhảy dựng lên chuyển thành chín mươi độ toàn bộ mặt bàn vừa lúc che chắn Dương Phàm. Cùng lúc, những vật phẩm còn lại trên bàn cũng bay lên tán khắp các góc lầu ba.

Leng keng bang bang!

Tất cả công kích đều rơi xuống trên bàn, mặc dù vật này không tầm thường, cứng rắn như Pháp Bảo nhưng dưới công kích liên tiếp vẫn chia năm xẻ bảy, phát ra một tiếng rầm rắc. Dương Phàm nhân cơ hội rời xa mấy trượng, có chiếc bàn chống đỡ đa phần uy lực hắn không bị thương, toàn thân trở ra.

Vù vù vù!

Cùng lúc các vật phẩm trên bàn đều bay về phía các nơi trong phòng, chúng tu sĩ cùng yêu tu đều nhảy lên bay tới tranh đoạt mà bỏ qua kẻ đầu sỏ gây họa Dương Phàm. Dương Phàm thở ra một hơi vừa rồi lúc hắn vỗ bàn lực đạo hết sức xảo diệu chấn động đồ đạc bay khắp bốn phía phân tán lực chú ý của mọi người. Hai kiện cổ Bảo có giá trị nhất hắn đã cướp được mục đích đã đạt tới. Nếu như lấy quá nhiều bảo vật tất nhiên sẽ dẫn tới lòng tham lam của những người còn lại. Dương Phàm cũng không muốn chọc phải mầm tai vạ

Vù!

Trong đó có một vật bay vụt về phía Dương Phàm. Vật ấy chính là một quyển mật quyền không rõ, trong cảm quan nó giá trị gần với hai vật kia. Lúc vỗ bàn hắn cố ý đánh vật này về phía mình khi lui ra sau.

Vù!

Nhưng vào lúc này, một tia sáng màu bạc quỹ dị dài ba xích xẹt qua lầu ba cổ tháp. Một cỗ sát khí chí mạng kéo từ phía sau tới. Dương Phàm tâm thần rung mình vô ý thức chột lách người, đạo quang mang màu bạc kia xẹt qua trước người, mật quyền trước mắt bỗng biến mất.

- Kẻ nào!

Cùng lúc, nơi tia sáng bạc kia đi qua lại có bốn năm vật phẩm không cánh mà bay. Chỉ trong nháy mắt tia sáng bạc chỉ trong hơi thở đoạt đi bốn năm kiện vật phẩm trên bàn lại ẩn nấp giữa không khí biến mất không thấy. Như thế toàn bộ vật phẩm trên bàn lại bị tia sáng bạc kia cướp đi phân nửa.

- Tia sáng bạc kia là vật gì?

Chúng tu sĩ Kim Đan cùng yêu tu bậc cao không khỏi hít một hơi lạnh. Trong chớp mắt tia sáng bạc xẹt qua lầu ba cổ tháp tất cả Kim Đan bậc cao đều cảm giác được uy áp không thể chống lại.

Nhưng mà chỉ có Dương Phàm cảm nhận được đạo sát khí ở lầu một.

”Người kia rõ ràng có sát ý với ta.”

Dương Phàm tâm thần run lên lập tức mở ra cảm quan toàn tri. Mà lúc này, hắn chỉ bắt được một đạo khí tức mờ mịt chột lóe qua phạm vi cảm quan rồi biến mất.

”Rốt cuộc là ai, lại có sát ý với ta. Nhưng ta có thể khẳng định vừa rồi không phải nhân loại, là một cường giả ẩn nấp trong yêu thú.”

Dương Phàm cân nhắc đạo quang mang màu bạc dài ba xích vừa rồi, cho hắn nguy cơ còn lớn hơn cả Khổng Tước Tiểu Yêu.

”Ngoại trừ Chu Hồng ra, Thiên Lan ngoại điện còn có tồn tại cường đại như vậy.” Dương Phàm đã để ý, càng thêm cẩn thận trong hành trình Thiên Lan Điện. Tu tiên giới không gì không có, hiện giờ tuy rằng hắn có thực lực ép Kim Đan đại tu sĩ nhưng có vài cường giả tu vi cao hơn hắn vẫn có thể hình thành uy hiếp đối với hắn.

- Là hắn!

393. Chương 397: Long Ngâm Kinh Hồn (thượng)

- Hừ hừ, ở trong Thanh Cương Phong Tráo của ta dù là người độn pháp cao minh tới đâu cũng đừng mơ chạy thoát.

Khổng Tước Tiểu Yêu thấy biểu tình Dương Phàm bộ dạng đắc ý.

Phốc vù vù --

Lông chim màu đỏ biến thành con chim nhỏ đỏ lửa vỗ cánh mất thấy sẽ nhào tới trước mặt Dương Phàm. Thân hãm trong Thanh Cương Phong Tráo không cách nào sử dụng độn pháp trước mắt là con chim hỏa diễm mang theo uy áp cực lớn. Dương Phàm sắc mặt chợt ngưng, trong bàn tay xuất hiện một con rắn nhỏ dài ba xích trong suốt.

Phốc!

Một đoàn băng diễm trong suốt như tuyết liên phun ra từ trong miệng Lưu Ly Hàn Tinh Xà lập tức giao hòa với con chim hỏa diễm kia. Lập tức lực lượng băng hỏa hai đại cực đan giao hòa tan chảy, hóa thành sương mù băng đẳng sợ, làn sóng năng lượng cường đại xé rách một khe nứt trong Thanh Cương Phong Tráo của Khổng Tước Tiểu Yêu.

Nhân cơ hội này, Dương Phàm bỗng nhiên đánh ra một chuồng, mô phỏng hóa thành một con cá mập xanh lục.

Răng rắc!

Con cá mập lớn linh khí hóa hình hung hãn triệt để xé rách Thanh Cương Phong Trận cảm giác trời buộc lập tức biến mất phân nửa.

Phốc xuy xùy

Cùng lúc đó lực băng diễm giao phong cùng con chim hỏa diễm cũng tới lúc cuối cùng. Trong miệng Lưu Ly Hàn Tinh Xà phun ra băng liên miên, trên ngón tay Khổng Tước Tiểu Yêu bắn ra từng sợi ánh sáng đỏ lửa rót vào trong con chim nhỏ kia. Xem tình hình đúng là lực lượng ngang nhau.

- Đây là dị chủng man hoang, có lực cực hàn cường đại như vậy.

Khổng Tước Tiểu Yêu lộ vẻ kinh dị.

- Ha ha Dương mỗ đi trước một bước!

Dương Phàm cười khê để Lưu Ly Hàn Tinh Xà cuốn lấy Khổng Tước Tiểu Yêu bản thân lại phóng về phương xa. Khổng Tước Tiểu Yêu so lực cùng Lưu Ly Hàn Tinh Xà một lát lộ vẻ không vui. lại té ra một sợi lông chim màu xanh khác.

Bá! Bá!

Hai chiếc lông chim xanh đỏ đều xuất hiện hóa thành một dòng xoáy dài thoảng cái dụng bay Lưu Ly Hàn Tinh Xà. Lưu Ly Hàn Tinh Xà ”ô ô” một tiếng, dường như có vẻ rất khó chịu nhưng mà nhìn qua hồn thể trong suốt lấp lánh của nó chỉ có một chút vết rạn không đáng ngại.

- Ghê tởm tiểu tử nhân loại này lại mang theo linh thú cường đại như thế. Khổng Tước Tiểu Yêu cắn chặt răng sắc mặt âm trầm chuẩn bị hạ độc thủ.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà ý thức hai mắt lộ hung quang, vù một tiếng phóng như tia chớp dường như muốn trả đũa. Khổng Tước Tiểu Yêu liên tục cười lạnh một lần nữa bắn ra hai chiếc lông chim xanh đỏ.

Vù!

Trong khoảng khắc hai chiếc lông chim xanh đỏ đều hóa thành một con chim màu xanh cùng một con chim lửa đỏ. Hai con chim lửa thuộc tính bất đồng, giữa không trung đột nhiên dung hợp lại hình thành một con Khổng Tước lóe ra quang mang hai màu. Một cỗ lực lượng cấm kỵ khủng bố, thậm chí khiến cho cường giả Nguyên Anh cũng phải kiêng kỵ, tỏa ra từ trên người con Khổng Tước hai màu này. Ngay lúc nguy cơ trước mắt, Lưu Ly Hàn Tinh Xà vọt tới trước mặt Khổng Tước Tiểu Yêu đột nhiên biến mất. Biến mất giữa hư không, không hề có dấu hiệu, ở trong khu vực không gian này, chỉ còn lại Khổng Tước Tiểu Yêu cùng con Khổng Tước lóe ra quang mang hai màu.

- Làm sao có thể được?

Khổng Tước Tiểu Yêu kinh hô một tiếng, vội nắm pháp quyết, con Khổng Tước hai màu phân ra thành hai con chim đỏ lửa và sáng xanh lại hóa thành hai chiếc lông chim rơi vào trong bàn tay trắng nõn của nàng. Thi triển bí thuật như vậy, nàng cũng tiêu hao rất lớn. Chỉ là nàng không rõ Lưu Ly Hàn Tinh Xà kia làm sao biến mất giữa hư không. Bởi vì chủ nhân linh thú đã chạy rất xa, mặc dù có ở gần muốn ở trong Thiên Lan Điện nháy mắt thu hồi cũng vô cùng khó khăn. Huống hồ Dương Phàm đã trốn mất bóng dáng. Dù là Khổng Tước Tiểu Yêu có thông minh cỡ nào. kiên quyết không thể tưởng tượng được Tiên Hồng Không Gian tồn tại. Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi vạn vật thể gian. Dương Phàm ở trong không gian này có lĩnh vực của mình. Phàm là thứ có dấu vết linh hồn hẳn tồn tại đều có thể nháy mắt thu hồi lại không gian, về phần hạn chế khoảng cách bao xa vậy phải xem cảm ứng với Lưu Ly Hàn Tinh Xà xa bao nhiêu. Mà theo Dương Phàm biết, linh thú hay Pháp Bảo cùng chủ nhân có cảm ứng lẫn nhau cực kỳ thần bí, mặc dù khoảng cách cực kỳ xa xôi. Ngay lúc Khổng Tước Tiểu Yêu trầm tư nghi hoặc một ngọn núi giả cách nàng ngoài trăm trượng.

- Nữ nhi Khổng Tước Vương quả nhiên không tầm thường, nếu nàng ta thật sự có thể sử dụng lực tam vũ, trong Thiên Lan Điện này ngoại trừ Chu Hồng ra, sợ rằng không ai là đối thủ của nàng.

Một thiếu niên toàn thân ở trong hắc bào thì thảo nói nhỏ. Phía sau hắn đứng một lão già tóc bạc xem khí tức là một Kim Đan đại tu sĩ. Nhưng mà lão già tóc bạc này, hành động càng như lấy thiếu niên hắc bào làm chủ. Nếu như Dương Phàm ở đây nhất định có thể nhận ra được thiếu niên hắc bào âm khí dày đặc này chính là Đô Cầm đứng cùng Âm Hồn Thượng Nhân trước đại môn Thanh Đồng. Người này cũng là nhân vật Âu Dương Phong chỉ ra, bảo hắn cẩn thận.

- Lẽ nào bằng hai người chúng ta liên thủ cũng không thắng nổi con Khổng Tước nhỏ này? Dù sao. lấy thực lực hai người chúng ta liên thủ coi như tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đích thân tới cũng có thể chống được một lát.

Lão già Kim Đan tóc bạc rốt cuộc lên tiếng.

- Không thể.

Đô Cầm rất kiên quyết nói chột lạnh nhạt:

- Bằng độ cao của người, vĩnh viễn không thể hiểu được. Đều là Nguyên Anh Kỳ, vì sao mười hai đại cường giả Chí Tôn nội hải có thể đứng trên hàng tỷ sinh linh.

- Vì sao?

Lão già tóc bạc hỏi.

Đô Cầm trầm ngâm dùng ánh mắt dị dạng nhìn lão dường như không có dự định nói rõ. Lão già tóc bạc thần sắc âm đạm khê thở dài:

- Lão hủ thọ nguyên sắp hết cũng vô lực vấn đỉnh Nguyên Anh. Người có thể cho ta biết bí mật này không?

Đô Cẩm cười quỷ dị:

- Nếu như người biết bảo châu truyền thừa khảm trên tiên khí thượng giới Thất Tinh Trấn Ma Kiếm có sáu viên không cánh mà bay. Như vậy người có thể suy đoán được vài phần.

- Cái gì! Bảo châu truyền thừa trên tiên khí thượng giới làm sao lại không cánh mà bay được.

Lão già tóc bạc thất kinh.

- Đương nhiên, đây chỉ là một bộ phận nếu có may mắn kiến thức được thực lực chân chính của Chu Hồng, Khổng Tước Tiểu Yêu. người cũng sẽ rõ ràng rất nhiều.

Đô Cẩm nhàn nhạt nói.

- Ta tình nguyện bỏ qua bộ phận bảo vật, cũng không muốn giao thủ với những cường giả này.

Lão già tóc bạc lắc đầu.

- Hừ. mạng của người là do ta khống chế nào phải do người định đoạt?

Đô Cẩm trong mắt xám xịt hiện một tia hàn quang:

- Huống hồ một viên Tị Linh Đan cho tỷ lệ người tiến vào đại điện tăng thêm hai phần chỉ riêng giá trị linh đan này đã khó mà đánh giá.

Đại tu sĩ Kim Đan tóc bạc trầm mặc không nói.

Đô Cẩm lại khôi phục thần sắc bình thường, lạnh nhạt nói:

- Còn có tiểu tử Dương Phàm kia nếu có cơ hội chúng ta cũng nghĩ cách xóa sổ hắn. Trong tay người này không ít vốn liếng, điểm ấy ta rất rõ ràng.

- Thế nhưng phía sau tiểu tử này có Âu Dương Phong. Nếu như thất bại hậu quả thật không tưởng nổi. Huống hồ người này thực lực phi phàm ngay cả Khổng Tước Tiểu Yêu cũng không giết hắn được.

Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc lo lắng nói.

- Điều này rất đúng, là ta cân nhắc thiếu chu toàn, ở trong Thiên Lan Điện muốn chém giết người này, trừ khi nắm chắc tám phần trở lên. Nếu như rời Thiên Lan Điện tốt nhất có cường giả Nguyên Anh ra tay.

Đô Cẩm gạt đầu than thở:

- Tuy rằng Tam Linh Thần Tông chỉ có hai người, nhưng lực uy hiếp còn hơn siêu cấp đại phái cùng ngàn vạn đại quân yêu thú. Phàm là tồn tại có quan hệ tới ngũ đại Nguyên Tôn, bảy đại Yêu Tôn đều không dễ dàng trêu chọc.

Hai người này nói chuyện với nhau một lát liền dần dần đi xa. Sau khi bọn hắn đi xa, một nơi hư không cách chỗ này mấy chục trượng, hiển lộ ra một bóng người. Chính là Dương Phàm.

"Đô Cẩm này rốt cuộc là ai biết đến nhiều bí mật như vậy? Hơn nữa ngay cả Kim Đan đại tu sĩ cũng kính nể có thừa với hắn." Dương Phàm có vẻ trầm tư.

Dừng lại một lát hắn theo lộ tuyến trên bản đồ ngọc giản đi về một phía trong Thiên Lan Điện. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng hắn thấy tu sĩ tranh đấu, cũng thấy cường giả bậc cao gặp nạn.

Trong Thiên Lan Điện đồng dạng không thiếu nguy hiểm. Dương Phàm đều nhất nhất tránh thoát. Nhưng đồng thời hắn lại phát hiện những nơi nguy hiểm này thường thường đi cùng dự hoặc rất lớn. Khi hắn tới gần một vùng hồ nước nhìn thấy trong nước bắn ra linh quang. Dương Phàm mở ra cảm quan toàn tri, phát hiện ở sâu trong hồ nước này có một viên linh châu lóe ra quang mang bảy màu.

- Đây là hạt châu gì?

Dương Phàm nhất thời cũng không biết lai lịch viên châu kia. Nhưng mà nước trong hồ, chính là một loại linh dịch có thể làm tu sĩ thoát thai hoá cốt, tẩy tủy phạt cốt

- Thất Linh Quỳnh Tương! Đây là tiên dịch trong truyền thuyết, uống một ngụm có thể duyên thọ trăm năm làm cho thân thể thoát thai hoá cốt.

Chính lúc này, cách đó không xa có mấy cường giả Kim Đan thấp giọng hô. Sở dĩ là thấp giọng hô, là vì bọn họ sợ bị người khác biết.

”Thất Linh Quỳnh Tương? Vật ấy hình như là một trong tài liệu luyện chế Trường Sinh Đan trong truyền thuyết. Đồng thời cũng là vật cần có luyện chế mấy loại rượu ngon tiên phẩm.”

Dương Phàm động tâm không thôi, Trường Sinh Đan, cao hơn Duyên Thọ Đan một đẳng cấp. Một khi luyện chế thành công mặc dù không thể làm cho người ta chân chính trường sinh bất tử. nhưng ít thì duyên thọ năm trăm năm, lâu thì duyên thọ hơn một ngàn năm.

Đồng thời. hắn ngưng mắt nhìn linh châu bảy màu sâu trong hồ nước. Linh châu có thể dựng dục ra cả một hồ Thất Linh Quỳnh Tương, hắn đánh giá nhất định là kỳ vật thế gian. Đúng lúc này, mấy cường giả Kim Đan vận chuyển pháp lực thần thông, cũng phát hiện linh châu bảy màu bên dưới hồ linh dịch. Chỉ là bọn họ nhìn chăm chăm nửa ngày nhìn nhau một lát. cũng không biết kia là vật gì -

- Có thể dựng dục một hồ Thất Linh Quỳnh Tương, tuyệt đối là bảo vật đứng đầu nhân giới thậm chí có thể bằng tiên khí thượng giới!

Mấy cường giả Kim Đan động tâm không thôi. Bọn họ thử thăm dò tiếp cận hồ nước Thất Linh Quỳnh Tương. Tiếp cận một chút cũng không thấy có tổn thương gì. Dương Phàm đứng ở chỗ xa không tới gần nhưng hắn vẫn cảm nhận được một cỗ uy hiếp chí mạng. Không những không tới gần ngược lại còn lui ra xa một chút. Đúng lúc này, một gã cường giả Kim Đan đi tới bên hồ dùng một chiếc hồ lô xanh thu lấy một chút Thất Linh Quỳnh Tương.

- Không sao cả. không sao cả, lấy nhiều một chút.

Tu sĩ Kim Đan mừng rỡ lấy tay đổ thêm càng nhiều Thất Linh Quỳnh Tương vào hồ lô. Nhưng đúng lúc này, trong hồ nước truyền đến một tiếng long ngâm kinh hồn.

Rống rống -

Thoáng cái không gian toàn khu vực tràn ngập một cỗ lực lượng tinh thần không thể chống lại.

Bịch bịch!

Ba cường giả Kim Đan đi tới gần đồng loạt ngã xuống, thất khiếu đổ máu mà chết. Dương Phàm trong nháy mắt này cả người như tượng đá thần thức lực cảm đều mất đi tri giác trước mắt một mảnh tối đen.

394. Chương 398: Long Ngâm Kinh Hồn (hạ)

Hồ!

Một lúc lâu sau Dương Phàm thở ra một hơi dài sắc mặt vẫn tái nhợt như trước. Thì ra chớp mắt vừa rồi hắn gần như trải qua một lần sinh tử dạo một vòng trước quỷ môn quan. Nhìn lại cách đó không xa ba gã Kim Đan bậc cao tới hồ Thất Linh Quỳnh Tương, mỗi người thất khiếu đổ máu yên lặng nằm dưới đất. Tiếng long ngâm thần bí phát ra từ trong hồ Thất Linh Quỳnh Tương, trực tiếp đánh chết những Kim Đan bậc cao này. Dương Phàm phát hiện những người này đều là linh hồn tán loạn mà chết có thể thấy được tiếng long ngâm vừa rồi ẩn chứa tinh thần công kích đáng sợ. Lúc các Kim Đan bậc cao tới gần hồ, trong lòng Dương Phàm liền sinh ra cảnh báo cảm giác được uy hiếp chí mạng, hắn không những không đến gần ngược lại còn lui ra sau.

Vì vậy, hắn chỉ bị chấn động linh hồn mê muội nháy mắt mất đi lực cảm gần như bồi hồi giữa một đường sinh tử. Trong hồ Thất Linh Quỳnh Tương phát ra một tiếng long ngâm chấn động phạm vi mấy trăm dặm khiến cho vô số sinh linh ngoại diện kể cả chúng tu sĩ, yêu tu cũng kinh hãi vỡ mật

- Long ngâm? Lẽ nào Thiên Lan ngoại diện có rồng? Không ít tu sĩ nhắm hướng vừa phát ra tiếng long ngâm bay đi.

Dương Phàm hít sâu một hơi lui ra sau mấy chục trượng, thân hình có chút lảo đảo. Vừa rồi thừa nhận tiếng long ngâm, linh hồn hẳn bị chấn động ngất đi chớp mắt cũng bị thương nhất định.

Linh hồn bị thương rất khó khôi phục mặc dù Dương Phàm lực khôi phục khủng bố trên phương diện này cũng khó mà khôi phục được ngay trong chớp lát. Hắn lui tới một hòn núi giả tựa ở đó khoanh chân điều tức. Linh hồn công kích trong tiếng long ngâm thật sự quá khủng bố. Cho dù đến bây giờ trong đầu hắn còn có một tia ong ong. Dương Phàm lấy trong túi trữ vật mấy viên Hoàn Hồn Đan thượng phẩm cho mình dùng. Tác dụng Hoàn Hồn Đan là khôi phục tâm thần chữa trị linh hồn bị thương. Hoàn Hồn Đan có thể đạt đến thượng phẩm cực kỳ hiếm thấy ở tu tiên giới chỉ có số ít tu sĩ bậc cao có được. Được Hoàn Hồn Đan trợ giúp tốc độ khôi phục linh hồn của Dương Phàm nhanh hơn vài phần.

”Xem ra còn cần nửa ngày mới khôi phục lại được.” Dương Phàm đánh giá một chút bắt đầu yên tâm đả tọa.

Ước chừng một lát sau lục tục có tu sĩ nhân loại cùng yêu tu chạy tới bên này. Dương Phàm đã sớm có phòng bị, thi triển thần thông Huyền Thiên Hóa Hư, hòa hợp một thể với ngọn núi giả phía sau. Nếu lúc này có tu sĩ dùng thần thức đảo qua trên người Dương Phàm sẽ phát hiện đây chỉ là một bộ phận hòn núi giả. Dương Phàm tự tin thần thông Huyền Thiên Hóa Hư của mình. Cường giả Nguyên Anh không tra xét tỉ mỉ cũng khó có thể phát hiện được dấu tích. Cường giả Kim Đan lại càng thêm không có khả năng phát hiện sự tồn tại của hắn. Trong lúc an dưỡng tâm thần đồng thời Dương Phàm cũng quan sát những cường giả tinh anh tiếp cận Thất Linh Hồ. Có thể là cảm giác được tiếng long ngâm trước đó cùng với gần bờ hồ nằm mấy bộ thi thể những tu sĩ này không dám dễ tới gần.

- Mấy người này chết thế nào? Chẳng lẽ có liên quan tới tiếng long ngâm?

Gần đó có tu sĩ bắt đầu suy đoán.

- Kỳ quái. trong hồ nước ngoài trừ viên Thất Thái Linh Châu không hề phát hiện hình bóng long tộc.

Người nói là Khổng Tước Tiểu Yêu nàng chớp đôi mắt sáng hồn nhiên, nhìn chằm chằm Thất Thái Linh Châu trong hồ nước lại hơi thất thần.

”Nàng ta cũng tới.”

Dương Phàm vừa thấy là Khổng Tước Tiểu Yêu sắc mặt hơi đổi. Ngoài ra, còn có Đô cấm, lão già tóc bạc, Tử Huyền Tử Mộng các cường giả đều tới. Theo thời gian trôi qua Dương Phàm còn thấy được có chút bóng tu sĩ không hề nhìn thấy ở trước đại môn Thanh Đồng. Thậm chí hắn còn thấy được hình bóng Kim Đan đại tu sĩ cùng đại yêu tu. Cửa vào tầng ngoài Thiên Lan Điện có bốn chỗ, các bộ phận cường giả Dương Phàm chưa thấy được cũng hết sức bình thường. Bỗng nhiên, trong tầm mắt Dương Phàm hiện ra một bóng hình yếu điệu quen thuộc. Hai tu sĩ Nho môn đang đi tới bên này, trong đó một nam tu Nho môn ước chừng khoảng ba mươi mặc lam bào khí chất trác việt. Dương Phàm cảm giác rất quen mắt. từng thấy qua ở Thiên Nho Đảo dường như gọi là Lam Vũ. Một nữ tu Nho môn khí chất dịu dàng một thân nho quần tuyết trắng, điềm nhiên như họa, hàng mi như thi, kiều nhan như đoá mai mùa đông, có vài phần u buồn nhàn nhạt. Chỗ không đổi là tự thân thanh cao không nhiễm mùi bùn. Chỗ biến hóa là đôi mắt lộ ra một tia bao quát thể gian hồ hững lạnh băng.

”Sao nàng cũng tới.”

Trong lòng Dương Phàm run lên. Trong tầm mắt. một nam một nữ sóng vai mà đi từng chút tới gần. Hình bóng thanh nhã thoát tục của Đặng Thi Dao từng bước đến gần. Trong ánh mắt điềm nhiên như thơ không còn nhu tình ý thơ như ngày xưa mà thay vào đó là một tia lạnh lùng đậm nhạt nhìn thế giới. Đối diện với đôi mắt này, trong lòng Dương Phàm không hiểu đau xót. loại cảm giác này phát ra từ nội tâm như xúc cảnh sinh tình vượt quá bình thường.

- Đặng sư muội. ba người chúng ta cùng tiến vào ngoại điện. trước đó Hoàng sư huynh bất hạnh gặp nạn hiện giờ lại có Thất Linh Quỳnh Tương xuất thế, chúng ta nên lấy hay bỏ.

Thanh niên áo bào lam vẻ mặt lo lắng nói.

- Nếu tiến vào Thiên Lan Điện Thi Dao đã liệu mình quên cái chết.

Đặng Thi Dao giọng bình thản phẳng lặng như không. Trên người có một cỗ khí tức lạnh nhạt hư không, dường như chân chính làm được vô tâm vong tình

Đặng Thi Dao cùng thanh niên áo bào lam đi tới chính là chỗ núi giả Dương Phàm ẩn nấp. Hai người đưa lưng về phía Dương Phàm vừa nói chuyện vừa quan sát tình huống không xa. Dương Phàm khoanh chân mà ngồi vừa lúc nhìn vào lưng Đặng Thi Dao. Đường cong duyên dáng trần ngập mê hoặc mặc dù chỉ nhìn phần lưng cũng đã khiến kẻ khác mơ màng. Dương Phàm ngửi mùi hương người con gái quen thuộc, trong lòng khẽ động buồn bã thở dài yên lặng chữa trị tâm thần bị thương. Có thể là cảm nhận được gì. Đặng Thi Dao đột nhiên xoay người lại, ánh mắt sáng thoáng nhìn ngọn núi giả phía sau lộ ra vài phần mê man hiển nhiên không phát hiện dấu vết gì. Dương Phàm khẽ thở ra một hơi nháy mắt khi Đặng Thi Dao xoay người nhìn lại tim hần bỗng đập nhanh hơn. Mặc dù khẳng định đối phương không có khả năng nhận thấy được mình nhưng Dương Phàm vẫn lo lắng bị phát hiện.

Bỗng dưng một tiếng long ngâm truyền tới từ Thất Linh Hồ.

Một tiếng hét thảm truyền tới hai tên yêu tu cấp bốn cùng lúc ngã xuống bỏ mình. Thì ra hai người này tới gần Thất Linh Hồ, còn muốn dùng bí thuật cùng Pháp Bảo đặc thù thu lấy quỳnh tương trong hồ kết quả bị tiếng long ngâm đánh tan nguyên thần lập tức bỏ mình. Các tu sĩ ở gần Thất Linh Hồ liên tiếp bị thương, nháy mắt bị chấn hôn mê, có người thậm chí chết ngất đi.

- KhôngKhông tốt!

Tiếng long ngâm đáng sợ khiến thanh niên áo bào lam sắc mặt hoảng hốt thân hình lão đảo té ngã xuống đất. Đặng Thi Dao thân thể yêu kiều liên tục lui ra sau liền đụng vào người Dương Phàm toàn bộ thân thể mềm mại ngã xuống Dương Phàm trên ngọn núi giả. Dương Phàm tâm thần rung động vì không bị chọc phá chỉ phải tùy ý để Đặng Thi Dao tựa trên đầu vai mình. Trên thực tế thuật Huyền Thiên Hóa Hư có thể che giấu lục cảm mặc dù Đặng Thi Dao tựa ở trên người Dương Phàm còn tưởng rằng đang tựa trên núi đá. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy có chút là lạ.

”Chất liệu ngọn núi giả này có chút cổ quái.”

Nàng vươn tay ngọc vừa lúc sờ đến mặt Dương Phàm sau đó lại thu hồi. Lúc này, một tiếng long ngâm chấn nhiếp toàn trường. Tất cả tu sĩ cường giả đều sinh ra sợ hãi với Thất Linh Hồ ngay cả đại tu sĩ cũng không dám chống lại. Sau đó trong một canh giờ lục tục có mấy tu sĩ yêu tu, dùng các thủ đoạn thu lấy quỳnh tương. Có tu sĩ phái linh thú tới lấy chiếc hồ lô xanh chứa quỳnh tương, kết quả linh thú vừa mới đụng đến hồ lô đã bị tiếng long ngâm đánh chết. Cũng có yêu tu thiên phú dị bẩm thi triển kỳ thuật, dùng tinh thần niệm lực cách không thu lấy hồ lô. Kết quả tiếng long ngâm vừa vang lên yêu tu kia mặc dù cách thật xa cũng điên cuồng học máu thân bị trọng thương, suýt nữa mất mạng. Dương Phàm cũng có tu sĩ phái ra con rối cơ quan thú không có sinh mệnh đi tới nhặt lấy hồ lô chứa nước. Kết quả tiếng long ngâm vừa vang, chủ nhân tinh thần tương liên con rối cơ quan thú lập tức học máu trọng thương. Ngay cả một tia tinh thần luyện hóa cũng biến mất khiến con rối cơ quan thú thành vật vô chủ.

Tất cả phương pháp có thể nghĩ tới mọi người đều thử qua nhưng đều thất bại. Mỗi lần tiếng long ngâm vang lên lại sẽ có ít nhất một bậc cao chết hoặc trọng thương. Dương Phàm thấy cuối cùng có một Kim Đan bậc cao phái ra con rối nhặt hồ lô thất bại ánh mắt không khỏi sáng ngời. Đột nhiên, trong lòng hần sinh một kế. Dương Phàm có một biện pháp có thể nhặt lấy hồ lô chứa Thất Linh Quỳnh Tương. Chỉ là hiện tại có nhiều cường giả như vậy, một khi hần thành công sợ rằng sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng mà rất nhanh, trong lòng hần liền sinh ra một kế.

”Nếu như mình không thể ra tay, như vậy phân thân của ta thì sao?” Dương Phàm lộ ra ý cười. Hần ở Thiên Nhạc Viên tu luyện thần thông Thân Ngoại Hóa Thân mục đích chính là vì tăng thực lực và tiền vốn sinh tồn. Dương Phàm, phương pháp này phiêu lưu rất lớn. Dương Phàm sẽ không để phân thân tiếp cận Thất Linh Hồ dẫn thân mạo hiểm. Lại chờ hai canh giờ đa phần tu sĩ nản lòng thoái chí buông tha Thất Linh Hồ đi nơi khác tìm kiếm kỳ ngộ. Đặng Thi Dao cùng thanh niên áo bào lam cũng rời hòn núi giả, bọn họ cũng buông tha Thất Linh Hồ. Thấy Đặng Thi Dao rời đi. Dương Phàm khẽ thở ra một hơi cười cười:

- Người nên ra sân rồi!

Xoạt!

Một thanh niên lãnh khốc áo bào đen mặt như hàn băng ngàn năm xuất hiện bên người Dương Phàm. Dương Phàm ẩn nấp thân hình nhưng Thạch Thiên Hàn không có. Một thân ma khí của hắn dần dần bốc lên, hai mắt như vực sâu tản mát ra khí tức đáng sợ đủ để cho Kim Đan đại tu sĩ lòng sinh kiêng kỵ. Thạch Thiên Hàn chậm rãi đi về phía Thất Linh Hồ động tác của hắn khiến cho không ít tu sĩ chú ý. Đương nhiên, Dương Phàm sẽ không để Thạch Thiên Hàn đi quá gần, ít nhất sẽ không vào phạm vi bị long ngâm chấn hôn mê. Rốt cuộc. Thạch Thiên Hàn ngừng lại. không ít yêu tu cùng tu sĩ nơi này đều nhìn về phía hắn. Thạch Thiên Hàn ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn những yêu tu cùng cường giả nhân loại. Phàm là người bị ánh mắt hắn đảo qua. tâm thần đều run lên.

- Người này thật đáng sợ, là cường giả ma đạo từ đâu nhảy ra vậy?

Chúng tu sĩ nơi này đều âm thầm thảo luận.

”Công pháp người này tu luyện có chút giống như truyền thuyết”

Đô Cẩm nhìn chằm chằm Thạch Thiên Hàn trong mắt lại hiện một tia dị sắc. Mà lúc này, Thạch Thiên Hàn khoát tay, trước người xuất hiện một con Ngân Giáp Khôi Lỗi. Con rối này có thực lực ngang với Kim Đan bậc cao, chúng tu sĩ nơi này ánh mắt đều sáng lên. Dưới Thạch Thiên Hàn khống chế. Ngân Giáp Khôi Lỗi đi từng chút tới gần hồ lô bên bờ Thất Linh Hồ.

395. Chương 399: Tiên Giai Đại Tu Sĩ

”Là hắn! Thạch Thiên Hàn!”

Cùng lúc Đặng Thi Dao ở xa xa nhìn bóng người cao lớn lãnh khốc cực điểm kia.

”Hắn không phải ở Bắc Tần sao làm thế nào cũng đi tới Thiên cầm Nội Hải thậm chí tiến vào Thiên Lan Điện?”

Đặng Thi Dao cảm thấy lẩn lộn. Từ lúc gặp ở phường thị tu tiên Thủy Lạc Bích Thiên, nàng cũng có gặp được Thạch Thiên Hàn vài lần. Nháy mắt này, nàng sinh ra liên tưởng: Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm có thể là cùng một người hay không?

Thế nhưng ý nghĩ này hiện lên trong đầu nàng chỉ trong chớp mắt liền bị nàng phủ quyết. Chủ yếu là khí chất giữa Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn khác nhau quá lớn công pháp tu luyện lại cách biệt một trời một vực thật rất khó hợp hai người một chỗ. Đồng thời trước đây nàng ở Bắc Tần quanh năm ở Triệu quốc không biết chuyện Ngự Dương Quốc cũng không biết được Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm là một người.

- Đặng sư muội, muội làm sao vậy?

Thanh niên áo bào lam khó hiểu hỏi.

- Chúng ta đi xem có thể hắn sẽ thành công.

Đặng Thi Dao bình tĩnh ngược nhìn phương hướng Thất Linh Hồ. Lúc này, Thạch Thiên Hàn khống chế Ngân Giáp Khôi Lỗi đã tới gần hồ lô chứa Thất Linh Quỳnh Tương. Dựa theo kinh nghiệm trước đó chỉ cần không đụng tới hồ lô hay Thất Linh Quỳnh Tương trong hồ liền không xuất hiện tiếng long ngâm. Ngân Giáp Khôi Lỗi ngồi xuống, đột nhiên vươn tay, nhanh như chớp chụp lấy hồ lô xanh.

Rống ông!

Ngay khoảng khắc tiếng long ngâm khùng bố kinh hồn lại vang lên. Không chỉ vậy, trong phạm vi đó còn đầy rẫy uy áp tinh thần đáng sợ.

Xoạt!

Nhưng đúng lúc này, Ngân Giáp Khôi Lỗi biến mất giữa hư không. Cùng biến mất còn có hồ lô xanh trong tay Ngân Giáp Khôi Lỗi. Cái gì!

Chúng bậc cao nơi này ngây người. Khổng Tước Tiểu Yêu đứng quan sát ở xa xa kinh ngạc nói:

- Tình cảnh này, dường như ta thấy qua ở đâu rồi

Trước đó lúc chiến đấu với linh thú của Dương Phàm Lưu Ly Hàn Tinh Xà cũng biến mất giữa hư không. Tình cảnh đồng dạng lại xuất hiện trên người khôi lỗi này. Khổng Tước Tiểu Yêu lộ ra vẻ suy tư chỉ là nàng cũng khó liên hệ đến Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn. Dù sao chênh lệch giữa hai người thật quá lớn. Dương Phàm ở hòn núi giả gần đó đang tinh dưỡng linh hồn cảm nhận một cỗ mê muội rất nhỏ. Cũng may hắn phản ứng nhanh, Ngân Giáp Khôi Lỗi vừa nhận được hồ lô liền lập tức thu vào trong Tiên Hồng Không Gian.

- Ha ha nhiều Thất Linh Quỳnh Tương như vậy, đủ rồi.

Dương Phàm tiến vào trong Tiên Hồng Không Gian cảm hồ lô màu xanh phát hiện bên trong chứa rất nhiều Thất Linh Quỳnh Tương. Bản thân hồ lô này là Pháp Bảo không gian bên trong rất lớn cất chứa tương đương một hồ nước Thất Linh Quỳnh Tương. Dương Phàm ngửa đầu nhấp một ngụm chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tươi mát tràn khắp toàn thân cốt cách huyết mạch toàn thân đều được tẩy rửa. Thậm chí, ngay cả linh hồn bị hao tổn cũng được tắm bổ. Vốn linh hồn hắn bị thương đã chữa trị gần tốt hiện giờ uống một ngụm Thất Linh Quỳnh Tương, không chỉ phép lực khôi phục, tinh khí thần toàn thịnh, ngay cả linh hồn bị thương cũng khôi phục lại.

- Uống một ngụm quả thật duyên thọ trăm năm!

Dương Phàm vô cùng mừng rỡ hắn nắm giữ lực sinh mệnh tự nhiên, duyên thọ bao nhiêu năm đều cực kỳ rõ ràng. Sau đó, hắn lại uống ngụm thứ hai phát hiện hiệu quả kém đi nhiều, chỉ duyên thọ mấy chục năm. Không hổ là Thất Linh Quỳnh Tương luyện chế Trường Sinh Đan, linh đan đỉnh cấp nhân gian, ngày sau hắn có cơ hội luyện chế loại đan này. Dương Phàm than thở không thôi, chỉ một ngụm nhỏ Thất Linh Quỳnh Tương, giá trị vượt xa một viên Duyên Thọ Đan bình thường.

Uống xong hai ngụm Thất Linh Quỳnh Tương. Dương Phàm chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể đột nhiên tăng trưởng, cốt cách toàn thân, thể chất, huyết mạch đều phát sinh biến hóa bay vọt

Đột nhiên Sinh Mệnh Lục Chung chỗ trái tim phân hóa ra dòng sinh mệnh cuộn cuộn như thác lũ. Giờ phút này, hắn cảm giác sinh mệnh cơ năng của mình, thể chất thân thể, cảnh giới phép lực đã tăng lên gần như gấp đôi vượt qua một mức ngăn cách tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Cái gì! Ta thăng cấp rồi!

Dương Phàm kinh ngạc. Không những hắn giật mình ngay cả Thạch Thiên Hàn cách đó không xa cũng ngây ra như phỗng. Trong đầu Dương Phàm thoáng cái xẹt qua một tin tức. Vì sao lại thăng cấp?

Trước đó ở Thất Linh Hồ, thừa nhận oai long ngâm bồi hồi giữa sinh tử linh hồn bị thương. Sau đó hắn uống hai ngụm Thất Linh Quỳnh Tương, phép lực tăng mạnh. Hơn nữa tu vi Dương Phàm ở uẩn Chung trung kỳ đỉnh, pháp lực cùng cảnh giới thần thức tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, Ngấm lại nhân quả trước sau Dương Phàm dưới cơ duyên này thăng cấp uẩn Chung hậu kỳ, như là nước chảy thành sông. Biết rõ nguyên nhân trong lòng Dương Phàm vô cùng vui mừng có thể nói là mừng như điên mừng rỡ hận không thể ngửa mặt hét to.

Đúng vậy, Kim Đan đại tu sĩ khó có thể tiến vào Thiên Lan ngoại điện. Thế nhưng ta ở Thiên Lan ngoại điện thăng chức đại tu sĩ cảnh giới hậu kỳ, không ai ngăn cản được.

- Ha ha ha!

Cùng lúc Thạch Thiên Hàn ngửa đầu cười to biểu đạt ra tâm tình vui sướng của Dương Phàm lúc này. Ngay chớp mắt khi hắn ngửa mặt cười to trên người tuôn ra một cỗ ma uy, khiến tu sĩ nơi này đều khẽ run sợ. Hắn là phân thân của Dương Phàm cảnh giới tu vi cũng nháy mắt bành trướng, chỉ là trình tự công pháp còn cần một thời gian tăng lên. Thế nhưng, hắn tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng là đại tu sĩ cùng cấp.

- Người này che giấu tu vi, lúc này có thể mang tới uy hiếp cho ta.

Khổng Tước Tiểu Yêu nhìn chằm chằm Thạch Thiên Hàn lộ ra vẻ kiêng kỵ.

- Người này lấy được Thất Linh Quỳnh Tương, mọi người cùng lên cướp.

Không biết là ai hống lớn chúng tu sĩ yêu tu mới hồi thần lại đều giết về phía Thạch Thiên Hàn.

Vù!

Người ra tay chính là Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc, một thân tu vi người này đã đạt tới Kim Đan đỉnh chớp mắt bay tới gần một chưởng cách không vỗ tới.

Ầm!

Một cổ chưởng kinh liên miên bành bạc như núi đánh tới, không gian mơ hồ có thể thấy được một tầng ánh sáng màu vàng đất.

- Cút!

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ không kiên nhẫn một tay vung lên một chưởng ám màu đen mang theo tiếng xé gió thoáng cái xuyên thủng quãng sáng vàng đất va chạm lên chưởng kinh của Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc.

Phanh âm!

Chưởng kinh cường đại va chạm tiêu tán. Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc hừ nặng một tiếng, bị cổ lực lượng bá đạo tuyệt luân đánh bay mấy chục trượng, lão đảo trên mặt đất mấy cái khó khăn lắm mới ổn định thân hình lộ ra vẻ kinh hãi. Hai vị Kim Đan đại tu sĩ giao thủ. liên phân cao thấp. Làn sóng giao kích cường đại tứ tán đánh tan những Kim Đan bình thường, dọa lui ra sau.

"Tiến giai cảnh giới hậu kỳ, quả nhiên không giống, đại tu sĩ bình thường căn bản không phải đối thủ của ta."

Dương Phàm ẩn nấp gần núi giả trong lòng mừng rỡ.

- Thất Linh Quỳnh Tương thuộc sở hữu của Thạch mỗi các ngươi còn ai dám cướp?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh không thôi.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn hóa thành vực sâu đen kịt vô hạn ẩn chứa lực lượng chấn nhiếp tâm hồn. Phàm là người bị hai tròng mắt đen kịt này đảo qua trong sát na tâm thần run lên. suýt nữa đánh mất lý trí rơi vào vực sâu không đáy. Nếu bị hai ánh mắt ác ma này tập trung, chắc chắn phải thừa nhận tinh thần công kích không thể tưởng tượng.

- Thâm Uyên Ma Đồng thuật!

Lập tức có mấy bậc cao kinh hô.

- Thâm Uyên Ma Đồng thuật, ta đoán quả nhiên không sai. Hắn tu luyện chính là Cửu u Hóa Thần Ma Công chấn động cổ kim.

Đô Cẩm thấp giọng kinh hô.

Cùng lúc lão giả Kim Đan tóc bạc trở lại bên người hắn lòng còn sợ hãi nói:

- Thực lực người này thật đáng sợ lão hủ căn bản không phải đối thủ của hắn.

- Ngươi thua không oan.

Đô Cẩm bình tĩnh nói:

- Người này tu luyện là Cửu u Ma Công trong truyền thuyết, cho dù hai người chúng ta liên thủ. cũng không có nhiều phần thắng.

- Chu Hồng, Khổng Tước Tiểu Yêu, tiểu Kim Giao còn có Thạch Thiên Hàn này. Thiên Lan ngoại điện còn có nhiều tên biến thái như vậy chúng ta làm sao còn có chỗ đặt chân?

Lão giả Kim Đan tóc bạc bị mất lòng tin.

- Đi. sức chiến đấu chỉ là một bộ phận của thực lực.

Đô Cẩm lạnh lùng bỏ lại một câu lập tức chạy đi. Đại tu sĩ Kim Đan tóc bạc lấy hắn làm đầu cũng nhanh chóng đi theo. Thạch Thiên Hàn dùng Thâm Uyên Ma Đồng thuật quét nhìn mọi người, cười to một tiếng,

liền bay về phía một khu vực trong Thiên Lan ngoại điện. Ngay nháy mắt hần xoay người rời đi. Khổng Tước Tiểu Yêu trong tay cầm hai chiếc lông chim xanh đỏ lộ vẻ do dự. cuối cùng không ra tay. Hiển nhiên, nàng không nắm chắc lưu lại Thạch Thiên Hàn.

Một trận phong ba vì Thạch Thiên Hàn đại hiển ma uy mà cáo một đoạn lạc. Chúng cường giả bậc cao tham lam nhìn Thất Linh Hồ, nhưng lòng kiêng kỵ sợ hãi không dám tới gần. Cuối cùng. các tu sĩ đều rời đi, ngay cả cấp bậc như Khổng Tước Tiểu Yêu cũng không ngoại lệ. Nghĩ đến trong Kim Đan bậc cao không ai có thể lấy Thất Linh Quỳnh Tương mà toàn thân trở ra. Dương Phàm vẫn khoanh chân lưng dựa vào hòn núi giả thừa cơ hội ổn định cảnh giới một chút. Sự thật hần thắng cấp uẩn Chủng hậu kỳ chỉ là chuyện nước chảy thành sông nếu muốn tiến vào cảnh ágiới này, từ bốn năm năm trước đã thành công rồi. Bằng cảnh giới thần thức tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, củng cố cảnh giới một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian. Còn ở một phía khác. phân thân Thạch Thiên Hàn cũng tìm một nơi bí mật củng cố ma công. Như vậy qua đi mấy ngày, ở gần Thất Linh Hồ cũng không thấy được hình bóng này, đa số tu sĩ yêu tu đều tiến vào sâu trong ngoại điện.

Dương Phàm khẽ thở ra một hơi chậm rãi thu công. Sau đó hần nhìn Thất Thái Linh Châu trong lòng Thất Linh Hồ, âm thầm nói: "Tiếng long ngâm trước đó rõ ràng là tới từ Thất Thái Linh Châu này, viên châu này rốt cuộc có lai lịch gì? Chẳng lẽ là trong linh châu có Long Hồn trong truyền thuyết?"

Tuy rằng trong lòng vạn phần động tâm nhưng Dương Phàm vạn vạn lần không dám lấy thân mạo hiểm. Ngay lúc Dương Phàm quan sát Thất Linh Hồ, bỗng nhiên một tàn ảnh màu bạc mờ hồ chớp mắt xuyên qua đây.

Mục tiêu của nó chính là Thất Linh Hồ.

Cái gì!

Dương Phàm sắc mặt đại biến lẽ nào trong Kim Đan bậc cao còn có người dám tới Thất Linh Hồ.

Vù!

Dùng mắt thường chỉ có thể thấy một tia sáng bạc ngay cả bóng người cũng không nhìn rõ. Thế nhưng ở giờ phút này, Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt. Theo lý thuyết hần vừa lúc thắng cấp uẩn Chủng hậu kỳ, đủ để ngạo nghễ vô địch Kim Đan bậc cao. Có thể hình thành uy hiếp hần như vậy, chỉ có Nguyên Anh Kỳ.

"Là yêu tu thần bí xuất hiện ở tầng ba cổ tháp lúc trước!" Dương Phàm tâm thần rung mình thu liễm khí tức đến tận cùng.

Rống ông!

Đúng lúc này, ở sâu trong Thất Linh Hồ truyền đến một tiếng long ngâm khủng bố phạm vi trăm dặm đều rung chuyển. Nhưng trong nháy mắt long ngâm xuất hiện tia sáng bạc cứng đờ biến mất. Chờ sau khi tiếng long ngâm biến mất khoảnh khắc lại xuất hiện ở ngoài mây chực trượng, chui vào trong Thất Linh Hồ.

"Cái gì? Nó làm sao được như vậy?" Dương Phàm tròn mắt bỗng nhiên co rụt lại.

396. Chương 400: Chí Bảo Long Khí

Tình cảnh trước mắt. cho hần một cảm giác không đúng thật.

Rống ông!

Tiếp đó, sâu trong hồ nước truyền ra một tiếng long ngâm kinh hồn mơ hồ thấy được Thất Thái Linh Châu ở sâu trong đáy hồ rung động. Nhưng mà. tia sáng bạc kia run lên lại biến mất giữa hư không. Lúc này, tia sáng bạc tiến vào trong hồ tốc độ liền giảm đi. Dương Phàm hí hai mắt bắt được bóng người mờ ảo màu bạc kia. Sờ dĩ là mờ ảo mà không phải vì nguyên nhân tốc độ. mà là do một loại thần thông ẩn nấp che giấu. Mơ hồ có một loại thiên phú thần thông, cắt đứt ánh mắt sắc bén của Dương Phàm mặc dù hần thi triển thần thông toàn tri

”Lại biến mất, mỗi khi tiếng long ngâm xuất hiện nó sẽ dùng thần thông tiến vào một mảnh hư không, đợi nó xuất hiện lần nữa thì tiếng long ngâm đã kết thúc. Như thế thời gian nó thừa nhận uy lực long ngâm giảm đi bảy phần.”

Dương Phàm lẩm bẩm nói ngay sau đó hít sâu một hơi trong mắt lóe ra quang mang: ”Thần thông không gian!”

Thần thông không gian là thần thông chứa nhiều tồn tại huyền ảo nhất. Mặc dù là cường giả đỉnh cấp trong truyền thuyết, cũng khó mà lĩnh ngộ được thần thông như vậy.

”Người kia là yêu tu, vậy khẳng định có liên quan đến thiên phú thần thông.” Trong lòng Dương Phàm khẽ động đã có suy đoán. Yêu tu có thiên phú thần thông không gian phóng mắt khắp Thiên cầm Nội Hải thậm chí cả nhân giới cũng khó gặp được. Theo Âu Dương Phong nói mấy vạn năm trước có một yêu thú thần bí nắm giữ thiên phú thần thông, có thể xuyên qua không gian. Bằng tu vi Hóa Hình hậu kỳ đại yêu tu tiến vào Thiên Lan ngoại tạng tung hoành ngang dọc, chúng cường giả Nguyên Anh, Hóa Hình không ai địch lại. Nhưng mà ngay sau đó, yêu tu Hóa Hình thần bí kia không còn xuất hiện qua, có người nói hấn lợt vào chúng cường giả Chí Tôn nội hải vây giết, cũng nghe đồn yêu tu Hóa Hình thần bí kia thăng cấp Hóa Thần Kỳ.

Nhìn chằm chằm cái bóng bạc chợt lóe phía trước, trong lòng Dương Phàm nhấc lên sóng to gió lớn. Hấn cố làm cho mình bình tĩnh trở lại lộ ra vẻ cười khổ: Không ngờ tới chuyện trong truyền thuyết lại bị ta xem được.

Rống!

Lại mấy tiếng long ngâm Dương Phàm phát hiện tốc độ tiềm hành của yêu tu kia càng ngày càng chậm dường như cũng cực kỳ cố sức. Bởi vì yêu tu thần bí cũng không thể hoàn toàn tránh né long ngâm liên tục mấy lần như thế, có lẽ nó cũng có chút ăn không tiêu. Dương Phàm không khỏi kinh hãi: đổi thành Kim Đan đại tu sĩ khác trải qua mấy lần long ngâm liên tục mặc dù tránh đi phân nửa cũng đã đủ chết mấy lần chẳng lẽ yêu tu thần bí kia là cường giả Nguyên Anh Kỳ?

Hơn nữa. càng tới gần Thất Thái Linh Châu oai lực long ngâm lại càng khủng bố. Một lúc sau yêu tu thần bí cuối cùng đã tới gần Thất Thái Linh Châu trong phạm vi hai mươi trượng. Vào lúc này, bóng dáng kia cứng đờ, dường như đã đạt tới cực hạn.

Xoạt!

Yêu tu thần bí hóa thành một tia sáng bạc biến mất lần nữa. Sau khoảnh khắc nó xuất hiện bên bờ Thất Linh Hồ hiển lộ ra một nữ tử xinh đẹp mắt ngọc mày ngài mặc áo bào bạc.

Cái gì! Không ngờ lại là

Trong lòng Dương Phàm lộp bộp một tiếng, một hận ý lạnh thẳng xương tủy. Thì ra, nữ tử áo bạc này chính là nữ tử áo bạc có xung đột với Âu Dương Phong ở trước đại môn Thanh Đồng. Linh Nguyệt.

”Sao có thể chứ, cô gái này là yêu tu Hóa Hình sơ kỳ có thể so với cường giả Nguyên Anh nhân loại. Nàng làm sao tiến vào trong Thiên Lan ngoại điện?”

Dương Phàm kinh dị vô cùng đồng thời cũng tăng mạnh thần thông ẩn nấp. Nghĩ lại cô gái kia có thiên phú thần thông hiếm thấy toàn giới nàng có thể dùng tu vi Hóa Hình sơ kỳ tiến vào Thiên Lan ngoại điện cũng không tính là kỳ quái. Dù sao mấy vạn năm trước, từng có một yêu thú lấy tu vi Hóa Hình hậu kỳ đại yêu tu tiến vào ngoại tạng Thiên Lan

- Đáng tiếc nguyên khí đại thương, cuối cùng cũng không thể thành công.

Linh Nguyệt khẽ thở dài khuôn mặt tinh xảo như tuyết trắng suy yếu vô lực mặt không chút máu. Dừng lại một chút. Linh Nguyệt hóa thành một đạo ngân quang, xuyên qua không gian biến mất trong tầm nhìn Dương Phàm. Một lúc lâu sau Dương Phàm đứng dậy, lẩm bẩm:

- Không ngờ tới trong Thiên Lan ngoại điện này lại có cường giả cấp bậc Nguyên Anh Kỳ. Cũng may hiện giờ nàng nguyên khí đại thương, ta lại vừa thành công thăng cấp hậu kỳ. Liên thủ với phân thân Thạch Thiên Hàn cùng mấy lá bài tẩy, hẳn có lực liều mạng, ít nhất cũng có vài phần năng lực bảo vệ mình. Một

lát sau, có một ít Kim Đan bậc cao bị tiếng long ngâm liên tục thu hút tới. sau đó lại rời đi. Dương Phàm ẩn nấp ở xa xa, tâm thần tiến vào trong Tiên Hồng Không Gian. Hắn bắt đầu chỉnh lý lại thu hoạch ở Thiên Lan ngoại điện mấy ngày qua. Đầu tiên là chiếc hộp màu vàng thu được trong vách ngầm tầng một cổ tháp. Dương Phàm lấy ra chiếc hộp màu vàng này, chậm rãi mở ra. Thoáng cái, một tia quang mang màu vàng đất tràn ra. Dương Phàm gần như ngừng thở gao nhìn chăm chăm thứ đặt trong chiếc hộp vàng này. Đây là một chiếc mao đội đầu màu vàng, ở giữa có một hạt châu màu vàng kim, hai bên có rồng vàng giương nanh múa vuốt, há miệng với hạt châu màu vàng ở giữa. Toàn bộ chiếc mao vàng này lộ ra một cỗ vương giả Chí Tôn xa xưa viễn cổ, thậm chí còn nương theo một tia long khí lâm liệt khiến vạn vật chúng sinh quỳ bái. Chỉ là một tia uy áp cùng long khí này, liền khiến tâm thần Dương Phàm không yên. Đối mặt với mao rồng này, hắn lại sinh ra một bản năng muốn quỳ bái thần phục.

”Mao vàng? Mao vua?”

Dương Phàm nao nao nhưng không cách nào nhận ra lai lịch vật này. Thế nhưng, hắn có một loại cảm giác chiếc mao màu vàng này đẳng cấp không thấp. Chí ít là ngang cấp bậc dị bảo cấm Pháp Chỉ Hoàn kia, thậm chí giá trị còn muốn cao hơn. Dương Phàm cầm lấy chiếc mao vàng này, mới phát hiện bên trên đặt một ngọc bài. Trên ngọc bài này, lại còn khắc chữ: Hoàng Long Quan! Hoàng Long Quan!

Trong lòng Dương Phàm vừa động, chỉ ba chữ này, trong lòng hắn liền sinh ra một cảm giác kỳ dị.

”Hoàng Long Quan? Trên này có một chữ Long. chẳng lẽ vật này là Âu Dương Phong đã nhắc tới một trong những chỉ bảo long khí trong truyền thuyết?”

Dương Phàm nghiền cứu một lát nhưng phát hiện Hoàng Long Quan ở trong tay mình không hề có phản ứng gì.

”Đáng tiếc, ghi chép có liên quan tới chỉ bảo long khí cực ít ta cũng chỉ biết được một chút từ Âu Dương Phong. Hơn nữa muốn hoàn toàn phát huy uy lực chỉ bảo long khí, trên người phải có long khí. Vật này trong tay ta không hề có phản ứng cũng là bình thường. Một là tu vi cảnh giới ta thiếu, hai là người ta không có long khí, ba là chỉ bảo long khí này có hoàn chỉnh hay không cũng khó mà xác định.”

Dương Phàm trầm tư một lát thu hồi Hoàng Long Quan vào trong chiếc hộp vàng. Giá trị vật này không phải chuyện đùa. Dương Phàm đặt nó vào trong Tiên Hồng Không Gian. Đến lúc đó rời Thiên Lan Điện gặp mặt Âu Dương Phong, đối phương cũng không thể nào phát hiện. Tin tức có liên quan đến chỉ bảo long khí. Dương Phàm biết được quá ít, rốt cuộc vật đó có công hiệu gì. Dương Phàm không thể suy đoán. Thu hồi chiếc hộp vàng, Dương Phàm lại bắt đầu kiểm tra hai kiện vật phẩm lấy được trên bàn ở lầu ba cổ tháp: Quyền họa thủy mặc, bút lông cán xanh.

Hai vật này đều là cổ Bảo. Dương Phàm có thể đoán được từ trên khí tức. Dò xét một lát Dương Phàm đã sơ bộ xác định quyền họa thủy mặc này là tranh bảo có thể chế tạo ảo cảnh, cụ thể có công hiệu gì còn phải lục lọi, về phần bút lông cán xanh. Dương Phàm lật tức đã nhìn ra đây là một kiện cổ Bảo Nho môn có thể dùng công kích, cũng có thể dùng chế tác phù triện, mặt quyềnLoại Pháp Bảo có thần thông dùng công kích cùng chế phù. thật là hiếm thấy.

Thu hồi hai loại cổ Bảo này, Dương Phàm lại cầm lấy bộ khô lâu huyết thư lấy ở lầu hai cổ tháp. Một quyển sách thật dày, bên trong đầy ký hiệu chú ngữ rậm rạp lộ ra một cỗ âm huyết quỷ dị, về phần bản Thiên Nho Đại Pháp đoạt được từ dưới giá sách. Dương Phàm lật xem một chút không quá hứng thú tùy tiện ném vào trong túi trữ vật. Bằng cảm giác, hắn bỏ thu hoạch chuyển này gồm Hoàng Long Quan, khô lâu huyết thư, Thất Linh Quỳnh Tương vào trong nhẫn Tiên Hồng.

Mấy thứ này, Dương Phàm không dự định để cho Âu Dương Phong biết. Quyền họa thủy mặc, bút lông cán xanh, Thiên Nho Đại Pháp để trong túi trữ vật, nếu như Âu Dương Phong cần có thể dùng trao đổi. Cứ như vậy, không đến mức khiến Âu Dương Phong nghi ngờ. Chính lý xong chiến lợi phẩm. Dương Phàm đứng dậy rời đi, cũng liên hệ phân thân Thạch Thiên Hàn. Trước khi rời đi, Dương Phàm quay đầu nhìn lại Thất Thái Linh Châu ở sâu trong lòng Thất Linh Hồ thăm thở dài một hơi:

”Vật ấy ngay cả yêu tu Hóa Hình Kỳ cũng không lấy được ta cũng không nắm chắc.”

”Dù sao còn gần hai tháng, chờ giải quyết xong chuyện của Âu Dương Phong, lại qua thử.”

Dương Phàm ghi nhớ vị trí Thất Linh Hồ sau đó phi thân rời đi. Bốn năm ngày sau trải qua chút mạo hiểm nhỏ. Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn một sáng một tối đi tới sâu trong ngoại điện.

Dương Phàm để Thạch Thiên Hàn đi trước mở đường, còn mình lại đang âm thầm phối hợp tác chiến. Dọc theo đường đi, Dương Phàm thấy qua rất nhiều tu sĩ nhân loại cùng yêu tu đánh nhau chết sống vì bảo vật. Có rất nhiều cường giả vì bảo vật lấy thân mạo hiểm ngã xuống tại chỗ. Nói chung, trong Thiên Lan Điện này khắp nơi kỳ ngộ dụ hoặc rất lớn thường thường phải chịu phiêu lưu. Trong lúc đó, Dương Phàm cũng bỏ qua không ít bảo vật. Không phải hắn không muốn có được mà là căn bản không làm được. Rất nhiều cấm chế trong Thiên Lan Điện có thể trực tiếp giết chết cường giả Nguyên Anh càng đừng nói là hạng Kim Đan.

Một ngày, Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn rốt cuộc đi tới nơi mục đích trong ngọc giản Âu Dương Phong tặng cho. Hiện ra trước mắt là một mảnh rừng trúc. Diện tích rừng trúc không lớn, bao phủ phạm vi một dặm. Dương Phàm nhìn khu rừng trúc này, lầm bầm:

- Đến nơi mục đích rồi.

Biểu hiện bên ngoài, rừng trúc này vô cùng bình thường. Dương Phàm để cho Thạch Thiên Hàn tiến vào rừng trúc còn mình lưu lại bên ngoài. Thạch Thiên Hàn vừa bước vào rừng trúc lập tức mất đi cảm giác phương hướng, không những thần thức bị áp chế, ngay cả cảm quan cũng bị lực lượng không rõ hạn chế. Trong rừng trúc, một mảnh vắng lặng lạnh lẽo không thấy bất kỳ động vật nào nhưng có thể nghe được tiếng chim thanh thúy kêu to còn có tiếng gió thổi sà sạt.

"Âu Dương Phong nói đúng. nơi này đích thật rất quỷ dị."

Thạch Thiên Hàn tiếp tục đi vào bên trong, ảo trận nơi này thật cường đại nhưng dù sao phạm vi cũng chỉ có thể mê hoặc Kim Đan bậc cao một chút. Sau đó, Dương Phàm cũng bước vào trong, hắn thông qua sinh mệnh tự nhiên, mới không bị ảnh hưởng ý thức có thể đi con đường chính xác. Nhưng mà vừa đi một lát, Dương Phàm đột nhiên nghe được tiếng chiến đấu.

"Sao có thể được. nơi này đã bị người ta phát hiện rồi?" Dương Phàm biến sắc để Thạch Thiên Hàn tăng tốc đi tới.

Sau nửa khắc Thạch Thiên Hàn đi tới trung tâm rừng trúc, ở giữa trung tâm rừng trúc có một mảnh đất bằng phẳng, ở giữa khu đất còn có một bãi nước đọng. Tiếng chiến đấu chính là truyền ra từ trong bãi nước đọng này.

- Đi vào.

Dương Phàm không chút nghĩ ngợi liền hạ mệnh lệnh cho Thạch Thiên Hàn, còn mình lại ẩn nấp ở bên cạnh vũng nước.

Vù!

Thạch Thiên Hàn phi thân nhảy lên trên vũng nước, thân hình đột nhiên trầm xuống, giống như rơi vào trong vực sâu khoảnh khắc biến mất không thấy.

397. Chương 401: Được Phòng Mật Thất

Người tới là Đồ Cẩm một thân âm khí, còn có Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc đi theo.

- Rốt cuộc tìm được rồi, mau vào đi!

Đồ Cẩm gấp hô lên, vẻ mặt mừng rỡ.

Hai người đồng loạt tiến vào trong vũng nước, chìm xuống không thấy. "Xem ra người biết mật thất hẳn không ít."

Dương Phàm tự nhủ, hắn chỉ ẩn nấp ở gần cửa ra vào, cũng không ngăn cản, thở ơ nhìn tất cả.

Thế nhưng thông qua phân thân, hắn có thể cảm nhận được tình hình phía dưới vũng nước.

Vù!

Ở một phía khác, thân hình Thạch Thiên Hàn chìm xuống mấy chục trượng, xuất hiện ở một hành lang ba mặt là vách tường.

Trên đầu là một tầng nước sáng mơ hồ, có lẽ là vùng nước vừa rồi, cũng là cửa ra vào.

Leng keng bang bang!

Cách đó không xa có năm sáu cường giả Kim Đan, ở trên bậc thang xanh ngọc đầu hành lang, đang chiến đấu với hai con cơ quan thú viên hầu cao tới ba trượng.

Bậc thang xanh ngọc rộng bốn năm trượng, bậc thang đi xuống, đi thông xuống mặt đất bên dưới. Bên trong mơ hồ có ánh sáng nhu hòa, nhìn không rõ ràng.

Lúc Thạch Thiên Hàn tới đây, năm sáu bậc cao nhân loại đang khó phân thắng bại với hai con cơ quan thú viên hầu.

Ánh mắt hần đảo qua mấy người, sắc mặt hơi đổi.

Trong đám người, một bóng hình xinh đẹp thanh nhã thoát tục, làm cho trái tim bình thản của hần tăng tốc.

Gương mặt xinh đẹp như thi như họa, hàng mi nhàn nhạt thanh cao, mặt như sương lạnh, trong tay nàng một quyển hộ rực rỡ, phóng ra các điểm sáng ký hiệu, oanh kích như mưa lên cơ quan thú viên hầu.

Thạch Thiên Hàn khê lộ dị sắc, thực lực Đặng Thi Dao mạnh hơn vài phần so với tu sĩ Kim Đan trung kỳ bình thường, không biết tu luyện loại công pháp nào.

Ngoài ra, hai huynh muội Tử Huyền Tử Mộng cũng ở trong đội ngũ sáu người này.

Các cường giả Kim Đan nơi này đều là cảnh giới trung kỳ, không có đại tu sĩ.

Thạch Thiên Hàn vừa đến, lập tức khiến người khác cảnh giác kính sợ.

Trên người hần tản mát ra khí tức, rõ ràng đạt đến cảnh giới Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa một thân khí tức ma đạo cùng vẻ mặt lạnh băng, khiến những người này vô cùng kiêng kỵ.

- Ồ?

Thạch Thiên Hàn phát hiện, sáu tu sĩ Kim Đan trung kỳ nơi này liên thủ, lại không làm gì được hai con cơ quan thú viên hầu kia.

Hai người Tử Huyền Tử Mộng liên thủ, có thể chống lại đại tu sĩ cùng cấp, trên tay đều có một thanh phi kiếm, phóng ra kiếm khí màu tím như sợi tơ, quấn quanh cơ quan thú.

Leng keng keng!

Kiếm khí công kích sắc bén như thế, đánh lên cơ quan thú phát ra tiếng vang như kim loại, giáo trụ thanh đồng trên người cơ quan thú phóng ra quang sáng xanh đồng.

Ngoài ra, Pháp Bảo thần thông công kích của Đặng Thi Dao, cùng công kích pháp thuật các cường giả Kim Đan còn lại rơi xuống cơ quan thú này, chỉ là đẩy lui nó, đồng dạng không thể tổn thương một chút nào.

"Cơ quan thú này lực phòng ngự cùng tính kháng pháp thuật mạnh hơn ít nhất gấp đôi Ngân Giáp Khôi Lỗi của ta."

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ kinh dị.

Trong lúc hần quan sát tình hình chiến đấu, Đặng Thi Dao cũng phát hiện Thạch Thiên Hàn tồn tại, trong mắt lộ ra thần sắc dị dạng.

- Vị đạo hữu này, ngươi là đại tu sĩ, cũng biết mặt đất nơi này, vì không không xuất lực. Chẳng lẽ muốn dùng chúng ta làm lá chắn, cho ngươi ngươi ông đắc lợi?

Tử Huyền đang chiến đấu, tình hình quay đầu quát khẽ.

Thạch Thiên Hàn không hề động, nhàn nhạt nói:

- Bên trên còn có người.

Còn có người?

Mọi người khẽ giật mình.

Xoạt!

Vừa dứt lời, tầng sáng nước ở mấy chục trượng bên trên rơi xuống hai bóng người, một là thiếu niên áo bào đen âm trầm, một người là lão giả Kim Đan tóc bạc.

Hai người này chính là Đồ Cẩm đệ tử Huyền u Ma Quân, cùng với Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc không rõ tên.

- Lại có Kim Đan đại tu sĩ! Bọn người Tử Huyền Từ Mộng biến sắc.

Một mình Thạch Thiên Hàn đã làm người ta cảm thấy sợ hãi, huống chỉ lại thêm một Kim Đan đại tu sĩ cùng với Đồ Cẩm thực lực sâu không thể lường.

Đại tu sĩ tóc bạc rõ ràng lấy Đồ Cẩm làm chủ, có thể thấy thực lực người sau ít nhất tương đương đại tu sĩ cùng bậc.

Đồ Cẩm cùng Kim Đan đại tu sĩ cùng vừa hạ xuống, vừa lúc thấy Thạch Thiên Hàn.

Hai người biến sắc, lòng sinh kiêng kỵ, nhìn nhau, giật lại khoảng cách với Thạch Thiên Hàn.

Vù vù vù!

Đúng lúc này, bọn người Tử Mộng đang chiến đấu đột nhiên lui lại.

Thanh niên Nho môn áo lam bên cạnh Đặng Thi Dao cười lạnh nói:

- Đã có hai vị đại tu sĩ hiện thân, cơ quan thú này nên giao cho các vị giải quyết.

Bọn họ vừa lui, hai con cơ quan thú viên hầu cao tới ba trượng mang theo một cơn gió rít gào rống đánh tới.

Tuy rằng là cơ quan thú, nhưng tốc độ nhanh như vậy, đặc biệt là sau khi mất đi áp chế.

Đồ Cẩm sắc mặt trầm xuống, đánh ánh mắt cho Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc.

Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc nâng tay bỏ ra một chưởng, hóa thành một trận cuồng phong màu xanh bao phủ mấy trượng, ngạnh kháng đánh lên con cơ quan thú.

Bành!

Hai người giao kích, kinh khí trùng kích cường đại tán loạn, đại tu sĩ Kim Đan tóc bạc thân hình lui ra mấy bước, cơ quan thú viên hầu tạm thời bị đẩy lùi.

- Cút!

Thạch Thiên Hàn bỗng nhắc chân, quán chú Cửu u Ma Khí cương mãnh bá đạo, đá trúng một con cơ quan thú khác, phát ra một tiếng ầm.

Vèo!

Cơ quan thú cao tới ba trượng, lại bị hấn một cước đá bay, trên đuôi xuất hiện một vết rách dài mấy xích.

Chúng cường giả Kim Đan, kể cả Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc không khỏi hít một hơi lạnh. Thực lực Thạch Thiên Hàn này, còn mạnh hơn cả đại tu sĩ cùng cấp rất nhiều!

- Các người còn đứng đó làm gì, còn không mau đánh?

Đồ Cẩm ánh mắt lạnh băng đảo qua các tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Chúng tu sĩ đều phản ứng lại, vội đứng xa xa phát ra công kích.

Có Kim Đan đại tu sĩ ngạnh kháng phía trước, bọn họ liền dễ dàng hơn nhiều.

Theo thời gian trôi qua, con cơ quan thú bị Thạch Thiên Hàn ngăn chặn âm thầm sụp đổ, biến thành một đồng linh kiện máy móc, bốc ra khói xanh.

Lúc này, một con cơ quan thú cuối cùng vẫn ngoan cường kháng cự mọi người công kích.

Kỳ quái là Thạch Thiên Hàn cùng không ra tay, lộ ra vẻ trầm ngâm, ánh mắt quét về phía Đồ Cẩm bao phủ dưới áo bào đen.

Đồ Cẩm như có chút suy nghĩ liếc Thạch Thiên Hàn, khẽ trào phúng, vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện một viên hạt châu màu đen.

Bắn tay bắn ra, hạt châu đen kia hóa thành một đạo tàn ảnh, bắn trúng đầu cơ quan thú.

Phốc, âm! Một ngọn lửa đen bùng nổ, hóa thành một con rắn lửa màu đen bắt đầu thiêu đốt cơ quan thú.

Một lát sau, cơ quan thú âm âm ngã xuống, thương tổn đều đến từ hạt châu đen trong tay Đồ Cẩm.

"Hừ, muốn dò xét thực lực của ta." Đồ Cẩm âm thầm cười lạnh.

Thạch Thiên Hàn lại đang suy nghĩ:

"Xem ra trên người Đồ Cẩm này không ít thứ tốt, hẳn cũng không phải đại tu sĩ, hẳn có thể hạ thủ."

"Huống hồ, sư thúc Âm Hồn Thượng Nhân của hắn lại là kẻ thù của ta."

Giải quyết xong hai con cơ quan thú, mọi người theo bậc thang ngọc đi xuống dưới.

Vừa đi mấy bước, phía trước bỗng hiện lên bốn con cơ quan thú hình dạng khác nhau, thoáng cái tách chúng Kim Đan bậc cao ra.

Mấy con cơ quan thú này, phân biệt là một con thần lân phun ra lửa, sói lợi trảo chém ra cơn lốc xanh, băng măng tỏa ra hàn ý mãnh liệt, còn có một con gấu lớn màu vàng khổng lồ.

Những cơ quan thú này còn có thần thông pháp thuật, lập tức khiến mấy cường giả Kim Đan bị thương.

Vù vù vù!

Một dải băng trắng gần như xẹt quang qua tóc Đặng Thi Dao, bị Thạch Thiên Hàn một chiêu đánh lệch hướng.

- Cảm tạ.

Đặng Thi Dao biểu đạt ý cảm tạ với Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng không nói, thân hình hóa thành quỷ mị, dùng tốc độ khó tin chui vào trong mật thất, vứt bỏ không để ý tới những cơ quan thú này.

Nếu có người để ý quan sát, sẽ phát hiện tốc độ bước chân Thạch Thiên Hàn gia tăng mấy lần.

Đây chính là bí kỹ Thiên Sơn Huyền Ảnh Cước của Tường Vân Ngõa.

Thiên Sơn Huyền Ảnh Cước: dùng phương thức cùng pháp quyết đặc biệt, rót pháp lực vào trong Tường Vân Ngõa, có thể tăng lên tốc độ gấp mấy lần, bộc phát ra lực lượng cường đại đáng sợ, vừa có thể dùng tấn công địch, cũng có thể dùng xuyên qua các loại hoàn cảnh địa lý.

Ở lĩnh vực cầm bay bên ngoài, sử dụng bí kỹ này đi trên mặt đất, sẽ chiếm hết ưu thế.

Tốc độ hắn nhanh hơn các tu sĩ cùng cơ quan thú nơi này, mọi người chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn biến mất.

- Thật ghê tởm!

Thanh niên áo lam bên cạnh Đặng Thi Dao nghiêng răng nghiêng lợi.

Thạch Thiên Hàn mặc kệ những khôi lỗi này, áp lực mọi người liên tăng lên.

Đồ Cẩm thấy thế, sắc mặt âm trầm, vỗ túi trữ vật màu xám bên hông, quỷ khí cuộn cuộn sôi trào, bên trong túi đi ra bốn con cương thi toàn thân như thanh đồng.

Bốn con cương thi thanh đồng xông lên, trong thời gian ngắn ngăn cản bốn con cơ quan thú.

Chúng Kim Đan bậc cao không khỏi nhìn Đồ Cẩm bằng ánh mắt khác, chỉ là mấy con cương thi thanh đồng này, thực lực đã hơn tu sĩ Kim Đan bình thường, hơn nữa toàn thân cứng rắn vô cùng, pháp thuật khó tổn thương.

Sau đó, trong tay Đồ Cẩm bắn ra mấy viên châu đen, giải quyết ba con cơ quan thú thần lẫn, tham lang, bằng măng.

Nhưng chỉ có con gấu lớn vàng đất cuối cùng, lực phòng ngự cường đại, ngay cả hạt châu đen của Đồ Cẩm cũng khó tổn thương được chút nào.

Hơn nữa con gấu lớn kia còn biết thi triển pháp thuật, đập xuống mọi người một tảng đá vàng tản ra nhiệt độ khủng bố.

Bình bình bang bang!

Chúng Kim Đan bậc cao, kể cả Kim Đan đại tu sĩ tóc bạc công kích đều không thương tổn được con gấu lớn vàng đất này.

Cơ quan thú gấu lớn này, toàn thân tạo thành từ tinh thạch vàng đất, gần như có thể miễn dịch pháp thuật công kích Kim Đan Kỳ.

Từ đó, các cường giả Kim Đan đều nóng nảy.

Đồng thời, tiếng đánh nhau bên này lại đưa tới một ít bậc cao, người tiến vào rừng trúc ngày càng nhiều.

Còn ở một mặt khác, Thạch Thiên Hàn lộ ra vẻ cười quỷ dị, đi đến bậc thang ngọc cuối cùng.

Trong lúc này, hắn cùng gặp phải mấy cơ quan thú, đều bằng một thân thực lực cường đại cùng tốc độ mạnh mẽ xông qua. Đi tới mấy chục trượng, rốt cuộc đi tới một mật thất ngậm đầy mùi dược hương.

Toàn bộ mật thất rộng chừng trăm trượng, nơi này rậm rạp các tủ thuốc.

Một loạt quầy thuốc, có ngăn kéo dài bất tận, bên trong chứa không ít dược liệu quý hiếm.

Còn có một bộ phận tủ thuốc là lưu ly trong suốt. Quầy hàng lưu ly đều có rất nhiều ngăn thuốc, mỗi ngăn đều chứa những bình linh đan thánh dược, đồng thời đều có gắn nhãn ghi chú rõ.

Toàn bộ dược phòng mật thất, đều là dược liệu cùng linh đan thánh dược bất tận, phóng mắt nhìn từng dãy từng dãy, dày đặc làm người ta tim đập nhanh mấy lần.

Thạch Thiên Hàn ngẩng đầu, nhìn lên phía trên.

Ở trên đỉnh dược phòng mật thất, có một chiếc gương cổ kính, xung quanh là bảy viên dạ minh châu, phóng ra tinh quang ôn hòa, khiến cho mật thất không đến mức tối đen.

- Ha ha ha Một con cơ quan thú, liền làm cho các người bó tay như thế, một đám tu sĩ nhân loại nhỏ bé!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng cao ngạo, truyền từ lối vào dược phòng mật thất.

Giọng nói kia mang theo uy áp cường đại khó hiểu, làm cho tất cả sinh linh nơi này kinh hãi, càng khó có thể sinh ra ý niệm phản kháng.

- Là Kim Giao Tiểu Long.

Thạch Thiên Hàn biến sắc, bản tôn Dương Phàm ẩn nấp ở lối vào rừng trúc, có ai tiến vào đều không thể gạt được Thạch Thiên Hàn.

Vù vù vù

Một gã thanh niên áo bào vàng, đầu có sừng đi tới cửa vào bậc thang ngọc. bên cạnh còn đi theo bốn yêu tu cấp bốn.

- Phá!

Thanh niên áo bào vàng quát lạnh một tiếng, lướt tới trước người cơ quan thú gấu lớn, tay vung lên hóa thành lợi trảo thật lớn, một tia ánh sáng vàng chói mắt lóe lên, nhanh như tia chớp bắn trúng ngực con gấu lớn này.

Răng rắc!

Cơ quan thú gấu lớn lỳ lợm, miễn dịch pháp thuật, trên xác ngoài tinh thạch vàng đất lập tức vỡ ra, đồng thời nháy mắt tràn ra như mạng nhện, tiếp đó truyền tới một tiếng ầm ầm.

398. Chương 402: Cấm Chế Phản Xạ

399. Chương 403: Khống Thi Linh

Cánh tay của Đồ Cấm giơ lên giữa không trung, không ngờ run rẩy không ngừng, trong mắt lộ ra dự vọng điên cuồng, lòng tham đã làm mất đi lý trí.

Một cỗ khí tức âm lãnh khủng bố kinh hồn như nước thủy triều từ trên người hấn lan tỏa ra, không ngờ vượt qua cảnh giới của đại tu sĩ bình thường.

- Ai?

Đặng Thi Dao hoa dung thất sắc, vẻ mặt vẫn quật cường nói:

- Linh đan này là do ta đặt được, vì sao phải đưa cho người?

Mặc dù dưới áp bách như thế nhưng nàng vẫn như cũ có một ý trí cao ngạo quật cường, ngọc thủ khẽ nhấc, trước người xuất hiện một tấm bức họa cuộn tròn màu sắc rực rỡ.

Đồ Cấm và Đặng Thi Dao nảy sinh xung đột dẫn tới sự chú ý của những tu sĩ còn lại.

Ngay cả Kim Giao Long tiểu điện hạ kia cũng hiếu kỳ nhìn về phía này.

Chỉ là bọn hấn không biết Đặng Thi Dao thu được linh đan gì.

- Xảy ra chuyện gì?

Kim Đan đại tu sĩ đầu bạc từ phía xa phi thân lại quay đầu nhìn về phía Đồ Cấm.

- Qua đó xem đi!

Những tu sĩ còn lại bao gồm cả đám người Kim Giao Long tiểu điện hạ cũng đi về phía này.

Đồ Cấm tinh thần rung mình, mở rộng hai tay ra, bắn ra hai tia điện quang màu tím như hai âm hồn, một đạo bắn về phía Đặng Thi Dao, một đạo bắn về phía thanh niên Nho Môn mặc lam bào.

Gần như là cùng lúc, trong miệng hấn thốt ra một đoàn đoá hoa lửa đỏ thẫm như máu trên trời, không ngờ đánh trúng chiếc hộp đựng Tấn Thần Đan trung hoàng lộng lẫy kia.

Chính xác mà nói, Đồ Cấm chính là nhằm vào ba chữ "Tấn Thần Đan" đập vào mắt kia.

Bản mệnh ma hỏa này của hấn vô cùng cường đại, không ngờ có thể khiến cho hộp ngọc lập tức bị ăn mòn tan chảy, ba chữ trên mặt hộp kia trong nháy mắt bị "hủy thi diệt tích".

"Tuy rằng người biết bí mật về Tấn Thần Đan ít lại càng ít, nhưng để ngừa vạn nhất"

Trong mắt Đồ Cấm một mảnh hàn ý âm lãnh.

"A"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thanh niên Nho Môn mặc lam bào đứng bên cạnh Đặng Thi Dao ngã ra trên mặt đất, thần hồn tan biến.

Một tia điện quang màu tím kia ẩn chứa công kích linh hồn không thể tưởng tượng, trực tiếp tiêu diệt thanh niên Nho Môn Kim Đan trung kỳ đỉnh này.

Không có bất cứ năng lực trả đòn nào, trực tiếp bị diệt chết.

Mà đạo điện quang màu tím khác hóa thành tàn ảnh âm hồn gần như không chút trở ngại nào xuyên qua Pháp Bảo bức họa cuộn tròn rực rỡ trước người Đặng Thi Dao, đánh trúng giữa thân thể nàng.

Đặng Thi Dao kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt tươi cười ửng hồng như máu chợt tái nhợt như tờ giấy, dường như sắp lâm vào hôn mê, thống khổ vô cùng.

Dưới công kích này tâm thần nàng lại bị thương.

- Ồ? Cẩm điện của Nho Môn, Thái Thượng Vong Tình Quyết!

Đồ Cẩm phát hiện đỉnh đầu Đặng Thi Dao xuất hiện một quang hoàn âm dương thần bí, tản mát ra tầng phòng hộ cường đại, không ngờ hấp thu một nửa lực đạo công kích của hắn.

Khi Đồ Cẩm thì thầm mấy tiếng "Thái Thượng Vong Tình Quyết", ngay cả chính hắn cũng hít một ngụm khí lạnh.

Mà lúc này lão già Kim Đan đầu bạc cùng đám người Kim Giao Long lực tụt chạy tới.

- Thái Thượng Vong Tình Quyết!

Trong những tu sĩ này cũng không thiếu người có kiến thức.

- Hừ, cho dù người tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết thì thế nào chứ? Tu vi cùng công lực của người cũng không đủ, làm sao có thể ngăn cản ta?

Đồ Cẩm dứt lời cách không bỏ ra một chiêu, hóa thành một lưỡi dao sắc bén màu đen bạc lao về phía thân thể Đặng Thi Dao.

Khi quang hoàn âm dương thần bí lên đến trên đỉnh đầu Đặng Thi Dao, những tình cảm trong mắt đều bị một cỗ lạnh nhạt tuyệt đối thay thế.

Nàng che bức họa cuộn tròn ở trước mặt, sau đó ở giữa không trung lẳng không xoay tròn mấy vòng, lặn vấy trên người bay múa, với tư thái tự nhiên tuyệt mỹ tránh thoát khỏi công kích của Đồ Cẩm.

"Phù phù"

Bức họa cuộn tròn kia mất đi pháp lực của chủ nhân rót vào, lập tức bị lưỡi đao sắc bén màu hắc bạc cắt thành hai nửa.

- Nàng lấy được linh đan gì mà có thể khiến cho Đồ Cẩm không tiếc thất thổ mà xuất trọng thủ như thế?

Những tu sĩ còn lại sau khi chạy tới không có lập tức tra xét, đồng thời cùng ngạc nhiên thán phục tư thái bay múa tuyệt mỹ ở giữa không trung của Đặng Thi Dao.

- Mau ngăn cô ta lại!

Đồ Cẩm không nghĩ tới Đặng Thi Dao đã tu luyện được dạng năng lực như Thái Thượng Vong Tình Quyết không ngờ lại dùng phương thức tốt nhất đột phá sơ hở của mình, chạy thoát ra khỏi công kích của mình, vội vàng hô lên hạ lệnh cho lão già đầu bạc.

Đồng thời hắn cũng thập phần lo lắng, nếu không bắt được Đặng Thi Dao trong khoảng thời gian ngắn, đến khi những tu sĩ còn lại tham dự vào vậy đến lúc đó sẽ phiền toái lớn.

"Hưu hưu"

- Cô nương, lưu lại!

Lão già Kim Đan đầu bạc cười khổ một tiếng, hắn bị Đồ Cẩm khống chế không thể không phục tùng mệnh lệnh.

"Vù"

Hắn dùng ưu thế về tốc độ lập tức ngăn cản đường đi của Đặng Thi Dao.

Khóe miệng Đặng Thi Dao tràn ra tơ máu, nhưng lại lộ ra mấy phần tươi cười tuyệt mỹ, quang hoàn trên đỉnh đầu đột nhiên trở nên run lên.

Bỗng nhiên, thân thể mềm mại của nàng xoay tròn rơi xuống phía dưới, không ngờ đảo ngược quay lại, làn váy tơ tằm bay múa theo, hình thành một đoá hoa sen nở rộ đang xoay tròn vậy, hai tay hướng xuống dưới, mái tóc như thác nước trút xuống.

”Phốc”

Lúc này, Kim Đan đại tu sĩ đầu bạc xuất ra một kích sượt qua mái tóc nàng gần như chỉ cách có nửa tấc.

Trong nháy mắt này nàng ở trong ” cấm phi linh vực” bên trong Thiên Lan Điện hoàn thành một bước khó tin này.

Chúng tu sĩ tại trận vô cùng khiếp sợ, ngay cả tu sĩ Kim Đan đầu bạc cũng ngây ngẩn cả người.

Đặng Thi Dao cứ như vậy đầu hướng lên trên, làn váy bay lượn phấp phới, động tác như múa, phát huy ra hết uy lực của Thái Thượng Vong Tình Quyết.

Đặng Thi Dao giống như một đoá hao sen xoay tròn bay ra xa mấy trượng, sau đó lại lẳng không lộn một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

”A!”

Với linh hồn bị tổn thương, nàng hướng vào phía trong bỏ chạy.

Mặc dù biết phía sau có đại tu sĩ truy kích, cơ hội chạy thoát có lẽ rất nhỏ, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

”Hô”

Đột nhiên cách đó không xa có một ma ảnh cao ngất lạnh lùng lao tới. Thạch Thiên Hàn!

Đặng Thi Dao vẻ mặt cười sâu thẳm:

”Chết ở trong tay cổ nhân có lẽ là một kết cục không tệ.”

Nàng cùng Thạch Thiên Hàn đều là đến từ Bắc Tần, ở nơi Thiên cầm Nội Hải đất khách xa xôi này thực ra có thể xem như là người cố hương.

Đặng Thi Dao sâu sắc hiểu được nếu Thạch Thiên Hàn xuất thủ chính mình không có bất cứ cơ hội gì, đây là một loại trực giác.

Thân thể mềm mại của nàng lão đảo sắp ngã, lại được một cánh tay mạnh mẽ có lực đỡ lấy.

Thạch Thiên Hàn ôm nàng vào trong ngực, Đặng Thi Dao thậm chí có một loại cảm giác mờ mịt, dường như quay về mười năm trước, nơi Chiến trường cổ Triệu Quốc được ”người kia” ôm ấp.

- Người không giết ta?

Đặng Thi Dao hoảng hốt khê động, khó tin nhìn khuôn mặt Thạch Thiên Hàn.

- Cô lấy được linh đan gì?

Thạch Thiên Hàn có chút khó hiểu, Đồ Cẩm luôn âm trầm trấn định kia vì sao đột nhiên lại nổi sát tâm đối với Đặng Thi Dao?

Hắn vừa rồi ở khá xa nên không biết chuyện về Tấn Thần Đan.

- Mặc kệ là linh đan gì, chỉ cần ngươi có thể hết sức cứu ta một mạng hoặc là dẫn ta trở về Bắc Tần an toàn, Thi Dao đều có thể tặng nó cho ngươi.

Trong đôi mắt long lanh của Đặng Thi Dao lộ ra một mảnh ngấn nước.

Thạch Thiên Hàn cho nàng ăn mấy khẩu Hồi Thần Đan rồi thản nhiên nói:

- Không cần, ta cứu ngươi một lần, tạm thời vẫn còn một nhân tình nữa.

- Nhân tình?

Đặng Thi Dao có chút khó hiểu.

Nhưng đúng lúc này, Đồ Cẩm và lão già Kim Đan đầu bạc đã chạy tới đây.

Không chỉ có hai người bọn hắn, ngay cả đám người Kim Giao Long tiểu điện hạ cũng đuổi theo góp vui.

Đồ Cẩm thấy Thạch Thiên Hàn cứu Đặng Thi Dao, thầm nghĩ không tốt.

Hắn sắc mặt âm tình bất định, rốt cuộc hạ quyết tâm: "Vì Tẩn Thần Đan, liều mạng!"

Dứt lời hắn vỗ vào túi trữ vật, thả ra tám Thanh Đồng Cương Thi đều có tu vi có thể so với Kim Đan trung kỳ.

Chúng tu sĩ tại trận không khỏi hít một hơi khí lạnh, vừa xuất thủ chính là tám bộ Pháp bảo Thanh Đồng Cương Thi.

Những Thanh Đồng Cương Thi này cho dù đồng thời đối phó hai Kim Đan đại tu sĩ cũng dư dả.

Huống chỉ bản thân Đồ Cẩm cũng có thực lực vượt qua Kim Đan đại tu sĩ, bên cạnh còn có lão già Kim Đan đầu bạc kia nữa.

- Giao nàng ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Ánh mắt Đồ Cẩm càng trở nên âm lãnh hơn.

- Người mà Thạch Thiên Hàn ta muốn bảo vệ, bất cứ ai cũng không thể thương tổn một chút nào.

Cho dù trước mặt là một đội hình cường đại, Thạch Thiên Hàn cũng trước sau như một cường ngạnh bá đạo.

- Được lắm! Cùng tiến lên!

Đồ Cẩm khổng chế tám con Thanh Đồng Cương thi vây công về phía Thạch Thiên Hàn.

Đồng thời, hắn cùng với lão già Kim Đan đầu bạc cũng phát động công kích rất mạnh.

Thạch Thiên Hàn ôm Đặng Thi Dao vào lòng, Tường Vân Ngõa dưới chân chớp động lập tức bay lên không trung về phía trước bảy tám trượng tránh thoát ngoài bảy thành công kích, số công kích còn lại đều bị ma khí tảo ra xung quanh trên người hắn đánh tan.

Ở trong Thiên Lan Điện thì độn pháp bị quản chế, có thể phi ra ngoài bảy tám trượng đã là cực hạn lúc này của Thạch Thiên Hàn.

Vừa tránh thoát công kích, Thạch Thiên Hàn đột nhiên lấy ra một cái chuông đồng, quán nhập pháp lực vào trong đó, dùng sức rung lên một cái.

Đây chính là một trong những Cổ Bảo mà hắn có được từ trên Cửu u Thai.

"Đỉnh đang"

Một cỗ tâm hồn dao động quỷ dị khiến người khiếp sợ vang vọng ra bốn phía.

Trong phút chốc toàn bộ tu sĩ trong được phòng mật thất bao gồm cả những yêu tu đều cứng đờ thân hình lại, trong mắt một mảnh ngây dại.

Ngay cả hạng nhân vật cường đại như Kim Giao Tiểu Long thân thể cũng cứng đờ lại, sắc mặt đại ra, nhưng chỉ trong thời gian một lần hô hấp hắn liền khôi phục thanh tỉnh.

Nhưng mà người khôi phục nhanh nhất cũng không phải Kim Giao Tiểu Long, mà là Đồ Cẩm.

- Cái gì! Đó là Khổng Thi Linh

Đồ Cẩm kinh hô một tiếng, trong mắt thoáng hiện lên vẻ tham lam.

"Xoạt xoạt xoạt"

Đúng lúc này Đồ Cẩm đột nhiên phát hiện tám cổ Thanh Đồng Cương Thi kia nhất tề bị mất khống chế, phóng về bốn phương tám hướng, gặp người liền nào phát động công kích.

Cũng may Khổng Thi Linh kia chỉ vang lên một tiếng, những cường giả còn lại cũng kịp thời thanh tỉnh lại.

Nhưng bọn họ vừa mới thanh tỉnh liền gặp phải một đám Thanh Đồng Cương Thi nổi điên đánh tới.

”A!”

Một cường giả Kim Đan phản ứng chậm một chút liền bị một Thanh Đồng Cương Thi một trảo xuyên thủng ngực.

Lập tức toàn bộ được phòng mật thất trở nên một mảnh hỗn loạn.

Đồng thời, được phòng mật thất hỗn loạn càng dẫn tới nhiều tu sĩ, yêu tu tới hơn.

Đồ Cẩm gần như muốn nổi giận gầm lên, trong đó có một Thanh Đồng Cương Thi còn xông giết về phía chủ nhân như hấn.

- Thật đáng tiếc, với cảnh giới pháp lực hiện tại của ta chỉ có thể phát huy hai thành uy lực của Khổng Thi Linh, nếu không có thể hoàn toàn khống chế đám Cương Thi này làm của mình rồi.

Thạch Thiên Hàn khẽ thở dài một hơi, thu hồi cái chuông đồng lại.

Cổ Bảo thuộc về Pháp Bảo cao nhất, thậm chí cấp bậc phẩm chất còn cao hơn, khi sử dụng vô cùng tổn hao pháp lực.

Ngay như một lần vừa rồi cũng đã tiêu hao hết một phần tư pháp lực của Thạch Thiên Hàn.

Hắn vội vàng thừa dịp tràng cảnh hỗn loạn nhân cơ hội khôi phục pháp lực.

”Ba”

Đồ Cẩm xuất ra một chuông đánh bay Thanh Đồng Cương Thi đang định công kích mình kia, sau đó chuẩn bị nghi biện pháp khống chế lại Thanh Đồng Cương Thi của mình.

”Đinh đinh âm âm”

Nhưng hấn lại phát hiện Thanh Đồng Cương Thi của mình đã bị những tu sĩ, yêu tu tại trận đang chiến đấu.

Chúng yêu tu phe Kim Giao Tiểu Long xuất thủ rất nặng tay, chỉ sau khoảng nửa khắc liền diệt chết bốn năm cổ Thanh Đồng Cương Thi.

- Tạ ơn Thạch đạo hữu đã cứu mạng.

Đặng Thi Dao sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, từ trong lòng ngực của Thạch Thiên Hàn tránh ra.

- Cô tốt nhất không nên rời khỏi ta nửa bước, nếu không Thạch mỗ khó có thể bảo đảm tánh mạng cho cô.

Thạch Thiên Hàn thản nhiên nói.

Giờ phút này, chúng tu sĩ, yêu tu tập trung trong được phòng mật thất đã tới hai ba mươi người.

Thạch Thiên Hàn ngẩng đầu nhìn lên tám cổ kính trên đỉnh trần nhà cùng bảy khẩu Dạ Minh Châu chung quanh đang tỏa sáng rực rỡ kia, khẽ lẩm bẩm:

- Kế hoạch có thể thi hành được rồi, phải đạt được mục đích, chỉ sợ sẽ phải chết rất nhiều người, tình cảnh sẽ rất hỗn loạn.

400. Chương 404: Đại Hỗn Loạn - Linh Lung Tâm Ngọc

Trong giọng điệu lạnh nhạt của Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia quỷ dị.

- Người có kế hoạch gì?

Đặng Thi Dao nghe được lời hấn nói không kìm nổi rung mình một cái.

Nhưng đúng vào lúc này mọi người tại trận tiêu phó một phen vất vả mới diệt chết tám cổ Thanh Đồng Cương Thi.

Đa số mọi người đều dùng ánh mắt căm thù nhìn về phía Thạch Thiên Hàn.

Bởi vì một tiếng Khổng Thi Linh vừa rồi khiến cho mọi người tại đây bị ảnh hưởng, Đồ Cẩm lại là người bị tổn hại lớn nhất.

Tám cổ Thanh Đồng Cương Thi kia nếu cấp cho Kim Đan tu sĩ, dù là năm trăm năm cũng luyện không được, chỉ có lão quái Nguyên Anh mới có được năng lực này.

Nhưng chính bởi vì Khổng Thi Linh xuất hiện mới khiến cho tám cổ Thanh Đồng Cương Thi này táng mạng.

- Thạch Thiên Hàn! Hôm nay cho dù phải trả đại giá lớn hơn nữa ta cũng phải giết chết ngươi!

Đồ Cẩm hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt vốn trấn định bình tĩnh của hấn gần như có chút phát điên.

Hấn lần lượt thay đổi hai tay, một thân hắc bào không gió mà động, một trận âm phong màu đen xoay tròn quanh thân thể hấn không ngừng, trong tay lại có thêm một lá cờ màu đen, vung vẩy phát ra những tiếng kêu ”vù vù”, dẫn động lên một cỗ ma hắc màu tím rít gào.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi mấy chục trượng đều bị ma vân màu tím bao phủ, uy áp vô hình khiến cho mọi người tại trận kinh hãi khiếp đảm, cỗ lực lượng này đã tiếp cận đến cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, ngay cả lão già Kim Đan đầu bạc kia cũng cảm thấy bất an sâu sắc.

Duy nhất có thể bảo trì trấn định chỉ có Thạch Thiên Hàn cùng Kim Giao Long tiểu điện

hạ.

- Đi!

Ma vân màu tím không ngừng rít gào, mang theo ma uy hùng hồn hóa thành một đạo hắc trụ âm ảm đánh về phía Thạch Thiên Hàn.

- Kế hoạch bắt đầu

Thạch Thiên Hàn dùng thanh âm rất nhỏ phun ra mấy tiếng. Lập tức, hấn đột nhiên ôm Đặng Thi Dao lại.

- Ngươi muốn làm gì?

Đặng Thi Dao kinh hô một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

Ầm!

Thạch Thiên Hàn hung hăng dẫm mạnh lên mặt đất, thân hình như đạn pháo nhảy lên tới mười mấy trượng, lập tức lên tới trên trần nhà cổ kính.

Mà ma vân màu tím khủng bố đang rít gào kia đã theo ngay sau mà đến, mắt thấy sắp chặn đánh trúng Thạch Thiên Hàn.

Một kích như thế dường như đã siêu việt qua cảnh giới Kim Đan, tiếp cận đến cấp bậc Nguyên Anh Kỳ rồi.

Tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông đó, Thạch Thiên Hàn lấy tay vỗ lên đỉnh trần, trong phút chốc dờn đi.

”Phanh oanh”

Ma vân màu tím khí thế hùng hồn đánh trúng cổ kính trên trần nhà, trong phút chốc tinh quang bắn ra bốn phía.

”Ầm ầm ầm”

Ngay sau đó, ma vân màu tím cuộn cuộn kia với lực lượng cùng tốc độ gấp hai lần đánh ngược trở lại, hướng về khu vực nơi Đồ Cẩm mà đánh xuống.

”A!”

Chúng tu sĩ kinh hô đều trốn chạy tứ phía.

Nhưng phạm vi của ma vân màu tím quá lớn, vẫn như cũ có người trốn tránh không kịp, hoặc chết hoặc bị thương.

Chỉ sau thời gian nửa khắc, tại trận lại có bốn cỗ thi thể nằm đó.

Khi trở lại dưới mặt đất, trong một cái chớp mắt Thạch Thiên Hàn lại nhảy lên đi tới bên cạnh trần nhà cổ kính, sau đó toàn lực đánh ra một chưởng, chưởng kinh hóa thành một đoàn cương phong màu đen đánh trúng một quây được trong mật thất.

”Phanh oanh”

Đoàn cương phong màu đen này dưới sự phản xạ của cấm chế, lấy tốc độ cùng lực lượng gấp hai đánh xuống phát ra lực lượng càng khiến người khác sợ hãi, tiếng rít chói tai không ngừng vang lên trong không trung, trong chớp mắt bắn ngược đến trước mặt Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn toàn lực một kích cũng đã tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, sau khi được tăng lên gấp đôi lập tức đạt tới cấp bậc tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

”Oanh ầm”

Mắt thấy cương phong màu đen khủng bố có thể so với Nguyên Anh Kỳ sắp đánh trúng Thạch Thiên Hàn.

”Ba”

Bỗng nhiên, Thạch Thiên Hàn biến mất, bay về phía trước mà đi.

Đoàn cương phong màu đen tương đương lực lượng Nguyên Anh Kỳ lập tức đánh trúng cổ kính trên đỉnh hầm.

”Ầm ầm oanh”

Tinh quang từ cổ kính trên trần tỏa ra, một kích cương phong màu đen có thể so với lực lượng Nguyên Anh Kỳ lại gia tăng gấp đôi bắn ngược trở về.

Một cỗ áp lực kinh khủng khiến cho tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường cũng phải sợ hãi, cương phong màu đen hóa thành một con hắc long rít gào lao xuống phía dưới.

”A!”

Chúng tu sĩ cùng yêu tu đều hồn phi phách tán, cả đám như gà bay chó sủa chui trốn vào góc phòng hoặc né tránh sau những quây được.

Tràng cảnh lập tức một mảnh đại hỗn loạn.

Một kích gấp hai lần tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cường giả Kim Đan gặp phải sợ rằng chỉ có bị miểu sát.

”Ầm ầm ầm”

Lực lượng khủng bố quanh quẩn ở trong mật thất, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Lúc này đây, tử thương càng nặng hơn trước, đạt tới bảy tám người. Một gã thủ hạ dưới tay Kim Giao Tiểu Long có thể so với giao long đại yêu tu cùng giai bị chết oan uổng, tu sĩ nhân loại chết hơn phân nửa, còn lại lác đác hơn mười người.

Những cường giả như Đồ Cẩm, lão già Kim Đan đầu bạc đều chịu ảnh hưởng của dư ba, bị thương không nhẹ, nơi nào còn có dũng khí đi tìm Thạch Thiên Hàn để mà tính sổ nữa.

- Thạch Thiên Hàn! Người điên rồi

Tử Huyền chửi ầm lên, hai mắt đỏ bừng ứ máu, một cánh tay của hắn bị dư ba của cương phong màu đen đánh cho thành bột phấn.

Đặng Thi Dao ở trong lồng ngực Thạch Thiên Hàn thì sợ hãi hoa dung thất sắc, lại cố gắng cắn môi thấp giọng nói:

- Chuyện này thật đáng sợ

- Thạch Thiên Hàn! Người muốn làm gì, muốn đánh thì đơn đả độc đấu cùng bản long gia.

Kim Giao Tiểu Long vẻ mặt oán hận nói.

Thạch Thiên Hàn nao nao, hẳn không nghĩ tới một hành động lần này của mình lại đắc tội với tất cả mọi người như vậy.

”Ừ, có bản tôn ở phía ngoài ngăn cản, cho dù bị những người này cùng đuổi giết ta cũng có thể chạy thoát một mạng. Hơn nữa, một khi tình hình không ổn, ta tùy thời có thể tiến vào Tiên Hồng Không Gian.”

Thạch Thiên Hàn nghĩ đến có bản tôn Dương Phàm tọa trấn, trong lòng càng thêm đại định.

Có lẽ động tĩnh bên này quá lớn, lại hấp dẫn một số tu sĩ cùng yêu tu bên ngoài chạy tới.

- Được rồi, nói cho các người cũng không sao. Thạch muốn phá tan cấm chế phản xạ trong được phòng mật thất này.

Thạch Thiên Hàn trầm giọng nói.

- Có bản lĩnh thì người cứ phá đi!

Phía dưới có yêu tu hét lên nói.

Nếu thật có thể phá tan cấm chế phản xạ này, đối với mọi người mà nói chính là một chuyện cực tốt.

- Được!

Thạch Thiên Hàn đứng ở một góc, sau đó hắn lấy ra một quyển thư sách tỏa ra điện quang màu tím.

Đây đúng là đòn sát thủ Lôi Long Mật Quyển mà Âu Dương Phong đưa cho hắn.

Bên trong Lôi Long Mật Quyển ẩn chứa lực lượng phù văn có thể giúp cho công kích lôi điện cường đại hơn gấp ba lần, uy lực tiếp cận một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Có Mật Quyển này nơi tay, Thạch Thiên Hàn gần như có chín thành nắm chắc có thể miểu sát Kim Đan đại tu sĩ, ngoại trừ những cường giả như Kim Giao Tiểu Long. Chu Hồng, Khổng Tước Tiểu Yêu, Đồ Cẩm không giống bình thường ra.

Nhưng lúc này đây, Thạch Thiên Hàn cùng dùng nó để bảo mệnh hoặc là giết người.

- Lôi Long Mật Quyển này ở Tu Tiên Giới cực kỳ hiếm thấy, cường giả Nguyên Anh bình thường cũng khó có thể có được.

Phía dưới có tu sĩ ngạc nhiên thán phục nói.

”Àm!”

Thạch Thiên Hàn đột nhiên chớp động một cái, phi thân thẳng lên, khi hắn sắp tới cổ kính trên trần hắn liền vận chuyển Lôi Long Mật Quyển trong tay.

”Hừ”

Một đạo lôi điện thô to màu tím khiến cho cả mật thất lâm vào trong áp lực khó thở phá không bay ra đánh trúng được quây.

Lần này vị trí cùng góc độ đánh trúng được quây cùng với một kích toàn lực lúc trước của Thạch Thiên Hàn giống nhau như đúc.

Trên thực tế, đây cũng là kết quả Thạch Thiên Hàn đã tính toán qua trăm ngàn lần.

Lôi điện màu tím đánh trúng được quây, tia chớp bắn ngược trở lại, hơn nữa là với lực lượng và tốc độ gấp đôi.

Gấp hai lần một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, đây gần như đạt tới Nguyên Anh Kỳ đỉnh phong, cho dù những lão quái Nguyên Anh phong vân Nội hải đích thân tới cũng cảm thấy biến sắc.

”Hưu oanh”

Toàn bộ mật thất đều chấn động!

Một mảnh lôi điện lực oanh kích xuống sàn nhà, sàn nhà cứng rắn không thể phá hủy kia không ngờ nứt ra mấy tầng.

Sau một lúc lâu, lôi điện lực này tiêu tán, mọi người đều ngẩng đầu lên.

- Như thế nào có thể

Thạch Thiên Hàn ngơ ngác nhìn cổ kính trên đỉnh chớp mật thất, vẫn bóng loáng như trước không chút tì vết không chút tổn hao nào.

- Cổ kính này chính là chí bảo thủ hộ mật thất này, ít nhất đã ngoài Cổ Bảo, nó cùng toàn bộ trận pháp cấm chế trong mật thất liên thông một chỗ, cho dù là mười hai cường giả cấp bậc Chí Tôn nội hải đích thân tới cùng khó có thể làm nó hao tổn.

Người nói chính là Đặng Thi Dao trong lòng ngực Thạch Thiên Hàn.

Nàng là kỳ tài trên phương diện trận pháp, đương nhiên có hiểu biết về những thứ này.

- Thất bại rồi.

Thạch Thiên Hàn có chút thất thần, phương pháp do chính mình tỉ mỉ thiết kế ra, hơn nữa tiêu hao một lượng lớn tâm huyết đi tính toán góc độ cùng lực đạo, không ngờ không đạt được hiệu quả như dự đoán, một chút may mắn cũng không có.

Mà khi hết thấy hiệu quả đều đạt tới trạng thái lý tưởng, nhưng ở đúng thời điểm cuối cùng lại thất bại.

Đồng thời với đó, bản tôn Dương Phàm ẩn nấp nơi rừng trúc thở dài một hơi:

- Ôi! Chung quy còn kém một bước, người thiết kế nên mật thất này có lẽ chính là người thần thông cổ đại, tu vi tới gần cảnh giới tiên nhân Thiên Lan tán tiên rồi. Ta có thể nghĩ ra phương pháp này, vậy khẳng định kỳ tài thông kim bác cổ thiết kế ra mật thất cùng trận pháp này cùng đã suy nghĩ tới điểm này.

Ngay khi Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm đồng thời lâm vào trầm tư, đỉnh trần xung quanh tấm gương đồng phát ra một trận tiếng rầm rắc rất nhỏ.

Thạch Thiên Hàn tâm thần khẽ động, ngẩng đầu lên nhìn phát hiện bảy khóa Dạ Minh Châu xung quanh gương đồng có ba chỗ xuất hiện vết nứt.

Trong đó có ba vị trí tại ba khóa Dạ Minh Châu xuất hiện cấm chế suy giảm, chỉ còn lại có một tầng cấm chế thủ hộ cuối cùng.

- Thật tốt quá!

Thạch Thiên Hàn không khỏi mừng như điên.

Thì ra, mục đích lần này của hắn là tìm kiếm Linh Lung Tâm Ngọc chính là bảy khóa Dạ Minh Châu tỏa ra tinh quang xung quanh gương đồng kia.

Chỉ có phá vỡ cổ kính mới có thể giải trừ cấm chế phản xạ, cũng có cơ hội thu được Linh Lung Tâm Ngọc.

Đây cũng là tư tưởng kế hoạch của Dương Phàm, cũng chưa từng nghĩ tới sau khi thất bại lại cơ duyên xảo hợp đánh bừa mà trúng.

Ấu Dương Phong từng nói:

”Linh Lung Tâm Ngọc đối với tu sĩ Tam Linh Thần Tông vô cùng trọng yếu, hắn ít nhất còn cần hai khóa nữa.”

- Linh Lung Tâm Ngọc!

Đồ Cẩm, Kim Giao Tiểu Long đồng thời kinh hô, không ngờ cũng biết lai lịch vật này.

Giờ phút này, Linh Lung Tâm Ngọc kia mất đi cấm chế đè áp, cả vật thể trong suốt tỏa sáng. tỏa ra tinh quang mông lung đầy hai tắc, trở về với bản chất vốn có.

- Vật đó nhất định không thể để Tam Linh Thần Tông lấy được, Thiên cầm Nội Hải tuyệt đối không thể xuất hiện Thiên Thu Vô Ngân thứ hai.

Kim Giao Tiểu Long rít gào một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang kim sắc như tia chớp nhảy lên hướng về ba khóa Linh Lung Tâm Ngọc kia.

- Dừng tay!

Thạch Thiên Hàn giật tím mặt, như viên đạn pháo bay vụt ra.

”Ầm ầm”

Hai người ở giữa không trung giao thủ một quyền, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, khí lãng cuộn cuộn. Thạch Thiên Hàn bị đánh rơi xuống.

Trong tay hắn ôm Đặng Thi Dao nên bó tay bó chân, không thể toàn lực hành động. nếu không cho dù trong lòng ngực ôm chính là một khối thép cùng sẽ nháy mắt hóa thành bột mịn.

Hơn nữa Kim Giao Tiểu Long chính là thần thú hóa hình đỉnh phong, mà Thạch Thiên Hàn mới bước vào cảnh giới đại tu sĩ.

Đặng Thi Dao vẻ mặt tái nhợt mỉm cười nói:

- Buông ta xuống, người đi tranh đoạt đồ vật kia đi, ta sẽ tự bảo vệ mình.

Thạch Thiên Hàn gắt gao ôm lấy nàng, lạnh lùng nhìn lên không trung, trong tay cầm Lôi Long Mật Quyển tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

”Ầm ầm ầm”

Kim Giao Tiểu Long liên tục xuất ra mấy quyền, lực lượng khủng bố hùng hậu trong nháy mắt bộc phát, cấm chế thủ hộ kia vốn đã giảm yếu không ngừng, mất thấy đã sắp bị phá vỡ.

Mà lúc này, Kim Giao Tiểu Long rơi xuống mặt đất, chuẩn bị lại mượn lực phi thân lên đánh tan cấm chế, cùng mưu đoạt Linh Lung Tâm Ngọc.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo lôi quang có thể nói là khủng bố vọt tới cấm chế bên cạnh Linh Lung Tâm Ngọc.

Thạch Thiên Hàn lại phát động Lôi Long Mật Quyển, Kim Giao Tiểu Long đành phải dừng thân hình lại.

”Răng rắc!”

Cấm chế thủ hộ vỡ tan, ba khóa Linh Lung Tâm Ngọc đồng thời bay vụt ra theo ba phương hướng khác nhau.

”Vù vù vù”

Chúng tu sĩ tại trận bay tán loạn lao ra tranh đoạt, ngay cả Đồ Cẩm kia cũng không ngoại lệ.

”Chỉ cần có được một viên Linh Lung Tâm Ngọc đem giao cho Thiên Thu Vô Ngân là có thể thỉnh cầu hắn hỗ trợ đạt thành một cái tâm nguyện.”

Đồ Cẩm tâm hoa nộ phóng, lao về phía một viên Linh Lung Tâm Ngọc bay đi.

401. Chương 405: Hoàng Tước Chân Chính

Dược phòng mật thất lớn như vậy đột nhiên một mảnh tĩnh mịch, gần như có thể nghe được tiếng tim đập của mọi người.

Mặc kệ là yêu tu cùng tu sĩ nhân loại đang tìm kẻ hủ hay là những cường giả xem cuộc chiến hoặc là đang âm thầm quan sát cuộc chiến.

Mọi người đều cảm nhận được một cỗ khí tức âm lãnh đông lạnh khiến cho linh hồn động lại.

Mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về nơi khu vực giao chiến trung tâm.

Dưới một chiếc phiến, lấy Thạch Thiên Hàn làm trung tâm, tất cả tu sĩ trong khu vực hình quạt phía trước đều ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Chỉ trong thời gian nháy mắt như vậy, bảy tám cường giả Kim Đan đều bị âm phong xóa bỏ hồn phách, trong nháy mắt bị mất mạng.

Ngay cả đại tu sĩ Kim Đan đầu bạc kia thực lực có thể so với đại yêu tu giao long hóa hình nhị cấp cũng chết thẳng cẳng.

- Đây là một trong tám đại bảo phiến u Minh Pháp Phiến sao?

Nhân vật cường đại như Kim Giao Tiểu Long cũng tâm thần bị thương không nhẹ, mặt lộ vẻ đau đớn.

U Minh Pháp Phiến!

Chúng tu sĩ tại trận nghe đến tên này đều vô cùng sợ hãi.

Đồng thời với đó, tại trong một sơn động bí mật ở tầng ngoài Thiên Lan Điện.

"Đáng giận! Dĩ nhiên là cường giả tu luyện Cửu u Ma Công. trong tay còn có được một trong tám đại bảo phiến u Minh Pháp Phiến!"

Âm Hồn thượng nhân một thân khô gầy như que củi phun ra một búng máu, sắc mặt xanh mét.

"Cổ Bảo cường đại U Minh Pháp Phiến thời kì thượng cổ này tại sao lại xuất hiện trong tay một thanh niên ma đạo không biết tên chứ?"

Âm Hồn thượng nhân sắc mặt âm tình bất định, cũng lộ ra mấy tia hàn quang:

"Nếu ta có thể có được Pháp Phiến này, thực lực ít nhất có thể gia tăng một nửa, thậm chí có thể lợi dụng hồn lực trên pháp phiến đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Đến lúc đó, phóng mắt trong nội hải đủ để có thể rong ruổi phong vân."

Tu sĩ bình thường kiến thức cùng lịch duyệt có hạn, có lẽ không biết lai lịch u Minh Pháp Phiến, nhưng Âm Hồn thượng nhân chính là lão quái Nguyên Anh Kỳ đương nhiên biết rõ vật này.

U Minh Pháp Phiến: một loại ma phiến vô cùng âm tà được luyện chế ra từ thời thượng cổ, có thể phát ra âm phong đả thương người, đặc biệt có tính đả kích không thể lường được đối với hồn phách Nguyên Anh. Ma phiến này còn có thể hút hồn phách vào tổng mình gia tăng uy lực bản thân, thậm chí có thể biến hồn phách bên trong pháp phiến hút được thành ác quỷ để sát thương địch nhân. Tuy nhiên, tính công kích vật lý ma phiến này đối với thân thể rất có hạn.

- U Minh Pháp Phiến tại sao lại ở trong tay người?

Đồ Cẩm cũng bị âm phong nhập thể, vẻ mặt xám như tro tàn, tâm thần bị trọng thương, trong sự kinh hãi khiếp đảm liền hóa thành một tia hắc phong trong thời gian ngắn nhảy lên mấy chục trượng.

Công kích như vậy nếu lại đến một lần nữa sợ rằng hắn cũng phải chết không còn nghi ngờ.

Hắn thân bị trọng thương, cũng mất đi lão già đầu bạc cảnh giới Kim Đan đại tu sĩ trợ lực, cũng không thể xoay chuyển thiên địa chống đối lại được với Thạch Thiên Hàn và Kim Giao Long tiểu điện hạ.

"Ba hừ"

Sau mấy lần hô hấp, Đồ Cẩm liền độn quang ra khỏi được phòng mật thất, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Kỳ quái chính là Thạch Thiên Hàn cũng không có đi đuổi giết hắn, hắn đỡ vai Đặng Thi Dao, miễn cưỡng ổn định thân hình, hơi thở dồn dập.

”Vù vù”

Thạch Thiên Hàn hô hấp dồn dập, pháp lực tiêu hao hơn phân nửa, vừa rồi một quạt kia thoát nhìn uy phong vô cùng, kinh sợ toàn trường, nhưng chính mình lại có chút không chịu nổi.

Chính bởi vậy mới có thể xếp cổ bảo thượng cổ cường đại không thích hợp để Kim Đan bạc cao sử dụng. thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ sử dụng cũng có chút cố sức.

Bởi vì Pháp Phiến công kích chính là nhằm vào linh hồn, cấp bậc linh hồn Thạch Thiên Hàn tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, lúc này mới có thể phát huy ra uy lực như thế.

- Thạch Thiên Hàn! Người ẩn giấu thật sâu đó, chẳng những tu luyện ma công Cửu u tuyệt thế, còn có được bảo phiến U Minh Pháp Phiến gần như đã thất truyền này. Có phải người từng tiến vào Cửu u Bí Cảnh trong truyền thuyết hay không?

Kim Giao Long tiểu diện hạ ngạo nghễ lạnh lùng nhìn Thạch Thiên Hàn, quanh thân hắt một vầng hào quang kim sắc nhộn nhạo, khu trừ ma phong âm tà cường đại đang giằng xé trong cơ thể, sắc mặt cùng dần dần khôi phục bình thường.

- Phải hay không phải, người qua đây đánh một trận tự nhiên sẽ biết.

Thạch Thiên Hàn liên tục cười lạnh, một nửa tâm thần của hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian, nhân cơ hội còn uống hết một ngụm Thất Linh Quỳnh Tương bổ sung một chút nguyên khí.

- Người không sao chứ?

Đặng Thi Dao đỡ Thạch Thiên Hàn, vẻ mặt lo lắng hỏi.

- Hừ, chết đã đến nơi người còn mạnh miệng như thế, U Minh Ma Phiến toàn lực một kích đã khiến người nguyên khí đại thương, mà ta còn bảo tồn hơn phân nửa thực lực.

Kim Giao Long tiểu diện hạ lộ vẻ nắm chắc phần thắng.

- Người có chuyện gì cứ nói thẳng.

Thạch Thiên Hàn lạnh nhạt nói.

Hắn đương nhiên hiểu được Kim Giao Long nói những lời này thuần túy là uy hiếp, sợ rằng tiếp theo còn gì đó. Nếu thực sự mười thành nắm chắc chẳng phải nên sớm động thủ rồi sao?

- Được rồi, ta thích người thẳng thắn như người.

Kim Giao Tiểu Long hơi dừng lại một chút, sau đó nói:

- Ta cùng với người làm một cuộc giao dịch thế nào?

- Giao dịch? Người muốn cái gì?

Thạch Thiên Hàn khe bĩu môi. mặc dù hiện tại trong hắn như suy yếu không chịu nổi. nhưng những cường giả như Kim Giao Long cùng không dám dễ dàng động thủ.

- Ta muốn Linh Lung Tâm Ngọc trong tay người.

Kim Giao Tiểu Long giọng điệu thập phần bá đạo.

- Nếu ta không đổi người sẽ làm gì?

Thạch Thiên Hàn nhướng lông mày.

- Tánh mạng nữ tử bên cạnh người.

Kim Giao Tiểu Long ánh mắt đảo qua Đặng Thi Dao bên cạnh Thạch Thiên Hàn, sát khí chợt lóe lên.

- Ta biết người có pháp bảo có thể chạy thoát, bản long gia cũng chỉ có năm thành nắm chắc tru sát người. Nhưng nếu dẫn theo một nữ nhân, người sẽ vất vả hơn rất nhiều, mà muốn chém giết nàng, bản long gia có chín thành nắm chắc.

Kim Giao Tiểu Long giọng điệu rất bình tĩnh, lại tiếp tục uy hiếp Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Vừa rồi kẻ giữ một viên Linh Lung kia bị trọng thương bỏ chạy, vì sao ngươi không đuổi bắt hắn ngược lại ở đây uy hiếp Thạch mỗ. Ngươi phải biết rằng, nếu Thạch mỗ thật sự liều mạng cũng có cơ hội kéo ngươi xuống nước.

- Chỉ cần tên kia ở ngoại diện một ngày, ta có thể đuổi giết hắn chiếm được viên Linh Lung Tâm Ngọc đó.

Kim Giao Tiểu Long vẻ mặt trào phúng nói:

- Ba khóa Linh Lung Tâm Ngọc, một khóa cũng không thể để rơi vào trong tay Tam Linh Thần Tông. Ta không thể để cho người nào trở thành một Thiên Thu Vô Ngân nữa trên thế giới này.

- Tam Linh Thần Tông? Thiên Thu Vô Ngân?

Thạch Thiên Hàn vẻ mặt ngạc nhiên.

Thiên Thu Vô Ngân chính là một trong mười hai đại cường giả Chí Tôn nội hải, cũng là một nhân vật tu sĩ nhân loại thần bí nhất, người này hẳn đương nhiên biết.

Lúc trước Âu Dương Phong đã giảng thuật về mười hai đại cường giả Chí Tôn nội hải cho Dương Phàm biết, khi đề cập đến Thiên Thu Vô Ngân chỉ dùng bốn chữ để hình dung: "Rất mạnh rất mạnh."

Khi Dương Phàm hỏi mạnh ở chỗ nào, có điểm yếu gì thì Âu Dương Phong một chữ cũng không đề cập tới, chỉ thở dài nói:

"Cường giả tại nội hải thực lực tiếp cận Hóa Thần Kỳ nhất chính là hắn. Chỉ tiếc khuyết điểm duy nhất của hắn chính là công pháp quá hoàn mỹ, không hề có sơ hở."

Giờ phút này nghe thấy Kim Giao Tiểu Long đồng thời đề cập tới Tam Linh Thần Tông và Thiên Thu Vô Ngân.

Thạch Thiên Hàn không khỏi giật mình, sợ rằng Âu Dương Phong chính là một trong ngũ đại đệ tử nhân loại của Nguyên Tôn Thiên Thu Vô Ngân.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán trước mắt của hắn.

- Ý của ngươi là toàn bộ ba khối Linh Lung Tâm Ngọc thu được từ trong mật thất này đều phải giao cho yêu tộc các ngươi lấy đi sao?

Thạch Thiên Hàn nghĩ thông suốt nguyên do trong đó.

- Phải, Linh Lung Tâm Ngọc là vật phẩm trọng yếu để người tu luyện thần công Tam Linh Hóa Nhất đột phá bình cảnh. Cho nên, ta sẽ thu hồi toàn bộ chúng nó, giao cho tổ gia gia Kim Giao Long Vương của ta, đặt ở trong tay lão nhân gia, cho dù là Thiên Thu Vô Ngân đích thân tới cùng khó có thể cướp đi.

Kim Giao Tiểu Long chắc chắn nói.

- Nếu ta thề sống chết cùng ngươi liều mạng, cùng không giao vật này ra, ngươi sẽ thế nào?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh nói, đồng thời thâm nghĩ:

"Thì ra là vậy, Kim Giao Tiểu Long này là suy nghĩ cho sự hưng suy tồn vong của toàn bộ yêu tộc mình."

- Ngươi không hỏi xem ta dùng cái gì để giao dịch sao?

Kim Giao Long tiểu diện hạ hỏi.

- Không cần hỏi.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi.

- Liều mạng?

Kim Giao Tiểu Long vẻ mặt trào phúng nói:

- Người đây chính là tự tìm đường chết. Trong cùng giai không ai có thể chính diện chiến thắng được huyết mạch chân long chảy trong ta, người không thể, Chu Hồng cũng không làm được!

- Phải vậy không? Thạch mỗi hôm nay phải thử một chút.

Thạch Thiên Hàn cùng không biết có dự tính gì, dám cùng Kim Giao Tiểu Long liều mạng.

Dứt lời, hần để Đặng Thi Dao lui ra phía sau mấy chục trượng, trên người phóng ra một cỗ ma đạo hoàng khí.

Đồng thời, cả người Thạch Thiên Hàn ma diễm bốc lên, trong hai mắt mơ hồ xuất hiện một ấn ký nguyệt nha.

”Thịch thịch”

Ấn ký nguyệt nha kia chợt lóe chợt tối, trong mơ hồ có tiếng tim đập từ trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn truyền ra.

Thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt Kim Giao Tiểu Long trở nên ngưng trọng, sai một gã thủ hạ dưới tay duy nhất còn sót lại của mình lui về phía sau mấy trượng.

Trên người hần cũng lóe ra từng trận kim quang, một tầng lân giáp hoàng kim rực sáng bao trùm ở bên ngoài, chiếc long giác trên đỉnh đầu cũng dài thêm mấy phần.

Bỗng nhiên, hần hóa thân thành hình thái Kim Giao Long chiến đấu, thực lực ước chừng tăng lên gấp đôi, tỏa ra khí thế cường đại, gần như có thể so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Trong tiếng rít gào lẫm liệt, dưới tác dụng của huyết mạch chân long, triển hiện ra hiệu quả của long uy.

Chúng tu sĩ yêu tu tại trận đều lập tức quỳ gối xuống đến vang lên những tiếng ”bịch bịch”.

- Chân Long Chi Huyết quá nhiên lợi hại, xem ra ở chiến đấu chính diện Thạch mỗi đích xác khó có thể thắng người, tuy nhiên

Thạch Thiên Hàn miễn cưỡng ổn định thân hình.

”Phốc phốc”

Sau đó hần mở rộng hai tay, đồng thời có hai luồng ma diễm thâm thúy nhảy lên, cũng truyền đến âm thanh nhịp đập khùng bố.

Thịch thịch, thịch thịch

- U Minh Ma Diễm! Người không ngờ tu luyện tới cảnh giới Nhị U!

Kim Giao Tiểu Long kinh hô.

U Minh Ma Diễm trên tay trái và tay phải của Thạch Thiên Hàn ở nơi trung tâm ngọn lửa đều có một đoàn u quang lóe ra, khiến cho tất cả cường giả tại trận tâm thần rung động, cảm giác được bất an sâu sắc.

Kim Giao Tiểu Long thần sắc càng thêm ngưng trọng, hít sâu một hơi:

- Nếu người còn tu luyện bí thuật Ma Thần Phụ Thể, vậy chính là Chu Hồng thứ hai. Tiếc là người đã nguyên khí đại thương, sợ rằng khó có thể thi triển Ma Thần Phụ Thể.

- Ma Thần Phụ Thể? Người có vẻ rất hiểu biết về Cửu u Ma Công đó?

Thạch Thiên Hàn dậm mặ cười.

- Dương nhiên! Bởi vì vạn năm trước, tổ gia gia của ta từng chiến đấu cùng cường giả thân mang Cửu u Ma Công.

Kim Giao Tiểu Long cười ngạo nghễ, trên người bỗng nhiên lại bốc lên một ngọn lửa màu vàng.

”Phốc phốc”

Một đoàn ngọn lửa màu vàng ắt chứa long tức di động trong tay Kim Giao Tiểu Long, hần cười dài một tiếng:

- Hôm nay, ta sẽ cho người kiến thức một chút đứng đầu mười đại chân hỏa ma diễm Thiên Cầm Nội Hải, Long Tức Sí Kim Diễm!

Ở phía khác, Đồ Cầm hóa thành một đoàn hắc phong rút cuộc xông ra khỏi được phòng mật thất.

Hần dừng lại nơi bậc thang Thanh Ngọc một lát, thì thảo luận bẩm:

- Thạch Thiên Hàn kia thi triển U Minh Pháp Phiến một kích khẳng định cùng nguyên khí đại thương, ta ẩn nấp mai phục ở lối vào đồng thời chữa thương, cố gắng còn có thể làm hoàng tức một lần.

Dứt lời, hần xuyên qua thủy tầng phía trên xuất hiện trong rừng trúc quý dị.

- Ha ha! Dương mỗ chờ người đã lâu.

Một tiếng nam tử cười khê truyền đến, vang lên ngay bên cạnh người hần, thanh âm này còn có chút quen tai.

”Bá hưu”

Một cái hắc xà tiên vô thanh vô tức cuốn lấy thân dưới của Đồ Cầm.

- Là người!

Đồ Cầm tứ chi chết lặng, mặt xám như tro tàn, trợn mắt nhìn Dương Phàm xuất hiện trước người.

Giờ khắc này hần mới đột nhiên hiểu được: Hoàng tức chân chính cùng không phải là mình.

402. Chương 406: Long Tức Sí Kim Diễm

Đồng thời, hần cùng bộc lộ thân hình.

Từ lúc bước vào phiến rừng trúc quý dị này, hần bản tôn này vẫn luôn ẩn nấp ở tầng nước cửa vào này, thông qua Thạch Thiên Hàn nắm giữ thể cực trong được phòng mật thất.

Đồ Cầm là mục tiêu hần đã sớm bố trí, giờ phút này rút cuộc đã sa lưới thành công.

Một cỗ cảm giác tê liệt cứng ngắc từ tứ chi truyền đến thân thể Đồ Cầm, hần lộ vẻ kinh hãi nói:

- Là người, dĩ nhiên âm hiểm như thế?

- Ta âm hiểm?

Dương Phàm nở nụ cười:

- Luận về trình độ âm hiểm ta làm sao so được với Quỷ Thi Đạo của người, còn có sư thúc Âm Hồn thượng nhân sau lưng người nữa.

Trên Hấp Huyết Xà Tiên từng sợi dây nhỏ màu đen nhọn nhọn tỏa ra, bắt đầu hút máu huyết nguyên khí trong cơ thể Đồ Cầm.

Bản tôn Dương Phàm pháp lực thần thông thậm chí còn mạnh hơn so với phân thân Thạch Thiên Hàn một chút, giờ phút này Đồ Cầm thân bị trọng thương làm sao có thể kháng cự được.

- Tiểu tử! Thả hần ra! Bằng không ta nhất định sẽ lột da người để luyện hồn.

Từ trong đầu Đồ Cầm truyền tới một thanh âm uy hiếp lạnh lùng, nhưng lại khiến cho Dương Phàm cảm thấy lạnh cả người.

- Âm Hồn thượng nhân?

Dương Phàm vẽ mặt trầm ngâm:

- Người đang thi triển Âm Nguyên Cách Không Thuật, sao không thử toàn lực liều mạng một lần, có lẽ còn có thể cứu tiểu diệt của người một mạng đó.

Hắn lúc này thân ở Thiên Lan ngoại điện, Âm Hồn thượng nhân kia căn bản vào không được, Dương Phàm đương nhiên không cần e ngại.

Nghe lời nói ấy, vẻ mặt Đồ Cẩm hiện lên vẻ kiên quyết, trên người một đoàn ô quang màu tím vọt lên, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn kháng cự lực lượng Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên ở bên ngoài.

”Phốc”

Hắn phun ra một ngụm ma lửa như đoá hồng liên nở rộ, một cỗ lực lượng linh hồn âm tà dồn dập đột kích, sinh linh trong phạm vi xung quanh mấy dặm đều run lên, cảm giác sâu sắc được lực lượng đáng sợ kia.

- Một trong mười đại chân hỏa ma diễm Nội hải Huyền u Ma Diễm sao?

Dương Phàm ảm đạm cười, sắc mặt vẫn trấn định tự nhiên.

Đồ Cẩm thấy bộ dáng đối phương không có sợ hãi, trong lòng liền cảm thấy một tia bất an.

Phải biết là ngọn lửa này chính là do Âm Hồn thượng nhân thi triển Âm Nguyên Cách Không Thuật cùng liên thủ với hắn phát ra, cho dù là cường giả Nguyên Anh bình thường nhìn thấy cũng phải kiêng kị ba phần, ít nhất có thể bề nghề Kim Đan bậc cao.

- Nếu đã như vậy, cũng cho người kiến thức một chút chân hỏa của ta.

Đỉnh đầu Dương Phàm bỗng nhiên tỏa ra một đoàn linh quang trong suốt, mông lung mờ ảo, sinh linh chỉ khí trong thiên địa xung quanh bốn phía như thủy triều lao vọt tới, làm tôn Dương Phàm lên giống như một vị thần linh thượng giới vậy.

”Phốc”

Một đoàn quang diễm mông lung màu lục giống như sơn phong tươi mát hóa thành ngàn vạn ngọn lửa màu trắng nhỏ bé như nòng nọc vậy.

”Hưu hưu hưu”

Khai Quang Tịnh Thế Diễm lập tức xuyên qua Huyền u Ma Liên Hỏa kia như vào chỗ không người.

Tiếp theo, chuyện khó tin đã xảy ra, vẻ mặt Đồ Cẩm hoảng sợ ngây dại.

Một trong mười đại chân hỏa ma diễm Nội hải Huyền u Ma Liên Hỏa với một tốc độ khó tin nhanh chóng tàn lụi, giống như một đoá hoa mất đi hơi nước mà sinh cơ héo tàn vậy.

Nhưng mà, chuyện càng đáng sợ hơn còn ở phía sau.

”Phốc”

Khai Quang Tịnh Thế Diễm đánh trúng thân thể Đồ Cẩm, làn da của hắn mất đi độ sáng bóng với một tốc độ khó tin, sinh ra tầng tầng nếp nhăn cùng lỗ chỗ, lông mi, tóc cũng nhanh chóng rơi rụng.

Sau thời gian một lần hô hấp, toàn thân Đồ Cẩm dường như già đi trên trăm năm. Giờ phút này nhìn lại, hắn quả thật giống như một lão già tuổi ngoài thất tuần vậy.

”Hô”

Dương Phàm lập tức thu hồi Khai Quang Tịnh Thế Diễm, tiếp tục để Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên thôn phệ máu huyết của Đồ Cẩm, thì thào nói nhỏ:

- Thoáng cái vượt qua đầu, tức đoạt trăm năm thọ nguyên.

- Trăm năm thọ nguyên

Hai mắt Đồ Cẩm run lên, vô cùng sợ hãi nhìn Dương Phàm, dĩ nhiên không sinh ra nổi bất cứ tín niệm phản kháng gì.

Địch nhân trước mắt này quá thực đáng sợ đến cực điểm, rõ ràng có được lực lượng khủng bố cường đại như vậy nhưng lại cố tình ẩn nấp tính kế ở phía sau màn.

- Cứu ta Sư thúc!

Đồ Cẩm cảm thấy tinh nguyên trong cơ thể đã bị tiêu thất một lượng lớn, mắt thấy mình sắp duy trì không được bao lâu nữa.

- Đáng giận! Trăm năm thọ nguyên! Không ngờ khiến ta mất đi trăm năm thọ nguyên

Đồng thời với đó, trong đầu Đồ Cẩm truyền đến một tiếng rít gào rống giận của Âm Hồn thượng nhân:

- Ta nhất định phải băm thây ngươi thành vạn đoạn!

Dương Phàm nao nao:

”Tại sao Âm Hồn thượng nhân cũng bị tước đoạt thọ nguyên vậy?”

Hắn lại không biết, khi thi triển Âm Nguyên Cách Không Thuật thì pháp lực và linh hồn của Âm Hồn thượng nhân sẽ tạm thời hòa hợp một thể cùng với Đồ Cẩm.

Sau khi bị Khai Quang Tịnh Thế Diễm công kích, cỗ lực lượng cường đại kia có thể thông qua liên hệ u minh mà tác động lên cả Âm Hồn thượng nhân.

”Khai Quang Tịnh Thế Diễm này quả nhiên cường đại, không ngờ còn có thể cách không đả thương người.”

Dương Phàm càng nghĩ càng thông suốt tình hình trong đó.

- Sư diệt Đồ Cẩm, ta không thể cứu ngươi, nhưng ta thể sau này chắc chắn sẽ bắt sống người này, cũng bắt hắn phải chịu muôn vàn tra tấn, báo thù rửa hận cho ngươi.

Thanh âm của Âm Hồn thượng nhân dần dần biến mất trong đầu Đồ Cẩm.

- Không cần

Hai tròng mắt Đồ Cẩm đỏ bừng, vẻ mặt điên cuồng lớn tiếng rít lên.

”Hưu hưu”

Đúng lúc này, ngoài rừng trúc có người nghe được động tĩnh, hai cường giả Kim Đan lập tức bay vọt vào, trong đó còn có một lão già mặc hắc bào cảnh giới đại tu sĩ, trên người ma khí bùng bùng, hiển nhiên là tu sĩ ma đạo.

- Cứu ta Cát đạo hữu!

Đồ Cẩm giống như tìm thấy cứu tinh vậy.

- Ô? đạo hữu sao lại thế này?

Tu sĩ ma đạo họ Cát kia dẫn hai gã cường giả Kim Đan khác vọt tới.

Dương Phàm nhướng mày, không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một gã Kim Đan đại tu sĩ.

Hắn vung tay lên, trên trăm hạt Phệ Thiên Độc từ Linh Thú Viên trong Tiên Hồng Không Gian một mảnh chỉ chít bắn ra như tia chớp.

Đa số những hạt độc này đều làm từ hình thể Yêu thú tam cấp, lóe ra hàn quang xanh lam sâu thẳm, tỏa ra một cỗ khí tức khiến lòng người lạnh ngắt.

Mà Độc Hạt Vương cầm đầu dài đến bốn năm thước, hồn thể với giáp trụ màu bạc lóe ra hàn quang lạnh lạnh.

Đây đúng là yêu thú bậc cao tứ cấp.

Ngoại trừ đó ra, trong đám hạt còn có bốn độc hạt bậc cao đồng dạng phóng thích ra khí tức đáng sợ.

”Hưu hưu hưu”

Dưới sự dẫn dắt của Độc Hạt Vương cùng bốn độc hạt bạc cao, trên trăm độc hạt hình thành một đội ngũ rậm rạp giống như đại quân độc hạt bao phủ về phía ba gã cường giả Kim Đan kia.

- Phê Hồn Thiên Độc Hạt!

Tu sĩ ma đạo họ Cát cầm đầu quá sợ hãi, một đạo u quang màu lam chợt lóe lên.

”A!”

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một gã cường giả Kim Đan bên cạnh không kịp phản ứng, lập tức ngã nằm xuống đất.

Thi thể nguyên vẹn không tổn hao gì, trên mặt cũng là một mảnh tím bầm, sau đó da thịt bắt đầu biến thành màu đen.

Một tia hàn quang màu lam kia không ngờ ẩn chứa độc lực trí mạng, hơn nữa độc lực nhằm vào linh hồn, trực tiếp độc chết một gã cường giả Kim Đan.

- Chạy mau!

Đại tu sĩ ma đạo họ Cát kia kinh hãi hô lên một tiếng, đánh ra một đạo cương phong màu đen đẩy lui Phê Hồn Thiên Độc Hạt Vương, vội vàng yểm hộ một đồng bạn còn lại bỏ chạy.

Tên cường giả Kim Đan kia vừa định chạy trốn, hần lại bị chúng độc hạt vây khốn, bắt buộc phải tể ra Pháp Bảo phòng ngự, ngoài thân thể hiện lên một chiến bào hắc văn, một tầng quang diễm màu đen nhộn nhạo bao quanh bảo hộ hần ngăn cản những độc hạt ở bên ngoài.

”Hưu bá”

Hần không dám kéo dài, lập tức bỏ chạy. Thân là tu sĩ cùng giai hần cho dù không thể chiến thắng những độc hạt này, nhưng ít nhất còn có thể toàn thân trở ra.

”Đừng!”

Đúng lúc này, thân thể héo rũ như cây khô của Đồ Cẩm té trên mặt đất, một thân máu huyết đều bị hút sạch không còn.

Dương Phàm thông dong đi tới lấy túi trữ vật của hần, thoáng kiểm đếm một chút, âm thầm gật đầu:

- Không hổ là đệ tử Huyền u Ma Quân, tài sản so với đại tu sĩ bình thường hùng hậu hơn nhiều.

Được phòng mật thất.” Âm âm âm”

Một đoàn U Minh Ma Diễm gồm hai ngọn lửa bốc lên bành trướng ở trong tay Thạch Thiên Hàn, phát ra khí thể hùng hồn vô tận, một cỗ uy thế ma diễm vô hình xông thẳng lên, từ trên người hần tỏa ra áp bách về phía Kim Giao Tiểu Long.

Kim Giao Tiểu Long hồn thể được kim lân bao phủ, kim huy rực rỡ, trong tay bốc lên một đoàn Long Tức Sí Kim Diễm, ma diễm đệ nhất trong Chân Hỏa Ha Diễm tại Nội hải.

Ngọn lửa kim sắc kia tản mát ra nhiệt độ so với nấu chảy kim thiết còn muốn khủng bố hơn gấp mười, sàn nhà cứng rắn dưới chân như vậy không ngờ xuất hiện dấu hiệu bị tan chảy.

Hơn nữa, dưới sự thúc dục của Chân Long Chi Huyết, Long Tức Sí Kim Diễm phát ra một cỗ long uy bề ngễ vạn vật, cư lâm thiên hạ (từ trên cao nhìn xuống).

Long Tức Sí Diễm: lực lượng của thần thú Kim Giao Long, dùng Chân Long Chi Huyết thôi phát ngọn lửa cường đại ẩn chứa uy thế long tức, khắc chế hết thủy ma ma lực tà ác, khắc chế hết thủy âm hỏa ma hỏa, luyện tới đỉnh sẽ có được năng lực phát nhiệt khủng bố có thể làm vạn vật tan chảy.

Uy thế ma diễm của Thạch Thiên Hàn vừa mới tiếp cận trong phạm vi long uy của đối phương, liền như khối băng tan chảy biến mất, khó có thể tới gần người một chút nào.

Từ khi tu luyện U Minh Ma Diễm, lần đầu tiên Thạch Thiên Hàn cảm thấy uy hiếp đáng sợ, hần có thể cảm thụ được sự rung động và hưng phấn của Nhị u Ma Diễm ở trong tay.

”Đối phương là thần thú, trong cơ thể chảy xuôi Chân Long Huyết Mạch, Long Túc Sí Kim Diễm này ẩn chứa long tức chi lực, cho dù là U Minh Ma Diễm của ta cũng chiếm không được tiện nghi, thậm chí còn có thể bị áp chế.”

Thạch Thiên Hàn sắc mặt âm tình bất định.

- Thạch Thiên Hàn! U Minh Ma Diễm tuy rằng lợi hại, nhưng Long Túc Sí Kim Diễm của ta tuyệt đối có thể áp chế ngươi một bậc. Mấy vạn năm trước, tổ gia gia Kim Giao Long Vương của ta từng chiến đấu với cường giả tu luyện Cửu u Ma Công, người đó cuối cùng chết ở trong tay tổ gia gia ta.

Kim Giao Tiểu Long vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Thực ra trong lòng hắn thập phần rõ ràng, trận so đấu mấy vạn năm trước cũng không đơn giản như vậy. Sau trận chiến đó, cường giả tu luyện Cửu u Ma Công kia mặc dù thân tử, nhưng Kim Giao Long Vương có được thần thú khi khu cường đại cũng nguyên khí đại thương, dưỡng thương ngàn năm mới chính thức khỏi hẳn.

- Phải không?

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng cười:

- Một khi đã như vậy, hôm nay ta đây muốn đoạt lại quang huy vốn có của Cửu u Ma Diễm, vị trí đệ nhất mười đại chân hỏa ma diễm Nội hải hôm nay cùng sẽ phải đổi chủ.

- Ha ha ha! Buồn cười, lấy chân long huyết mạch thúc dục Long Túc Sí Kim Diễm cho dù tại thời kì thượng cổ cũng có thể khắc chế ma diễm thiên hạ, vị trí bá chủ ma đạo Cửu u Ma Diễm của ngươi cùng đừng mơ tưởng ngoại lệ!

Kim Giao Tiểu Long cười dài một tiếng, Long Túc Sí Kim Diễm trong tay ầm ầm bốc lên cao ba thước, hóa thành một giao long kim diễm dài đến ba trượng, giương nanh múa vuốt

Nhị u Ma Diễm trước người Thạch Thiên Hàn đột nhiên hóa thành một ma uyên màu đen sâu không lường được, cùng trong khoảng thời gian ngắn khuếch trương đến đường kính bốn năm trượng.

Hai cỗ ma diễm chí cường, cách xa nhau mấy vạn năm, mắt thấy lúc này chuẩn bị giao phong.

Mặc kệ là ai thắng ai bại, nhưng thời khắc lịch sử này đều có thể thay đổi lịch sử, lưu truyền lại cho đời sau.

Đồng thời, Cửu u Ma Diễm biến mất mấy vạn năm chắc chắn quang vinh sẽ bước lên bảng xếp hạng Chân hỏa ma diễm tại Thiên càn Nội Hải.

Toàn bộ được phòng mật thất bị uy lực của hai cỗ ma diễm cương mãnh hoàn toàn trái ngược nhau bao phủ, chúng cường giả đều cảm thấy khó thở.

”Thịch thịch, thịch thịch”

Âm thanh tiếng tim đập cùng tiếng hít thở vang lên rất rõ ràng, tất cả mọi người ngừng thở nhìn chăm chú thời khắc lịch sử này.

403. Chương 407: Tái Ngộ Thi Dao

Chúng tu sĩ ngừng thở, toàn tâm dồn vào hai mắt, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi.

Thử nghĩ mà xem, hai đại thần thông khủng bố như thể nếu va chạm cùng một chỗ sẽ phát sinh ra chuyện đáng sợ thế nào?

Kết quả tốt một chút chính là hai người đồng quy vu tận, còn kết quả xấu có thể là một cỗ năng lượng gió lốc sinh ra khó có thể khống chế giết chết tất cả mọi người trong được phòng mật thất này.

Ngay tại thời điểm hai đại cường giả sắp phát động một kích cuối cùng quyết một trận sống chết, bên ngoài được phòng mật thất đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô:

- Không tốt! Chu Hồng đến rồi!

Thanh âm đó rất lớn, tràn ngập kinh ngạc và sợ hãi.

Cái gì! Chu Hồng?

Thạch Thiên Hàn cùng Kim Giao Tiểu Long sắc mặt đều biến đổi, Hai người nhìn nhau, trong thời gian ngắn trao đổi cùng một ý kiến.

”Vù vù”

Kim Giao Tiểu Long cùng Thạch Thiên Hàn đồng thời thu hồi hỏa diễm bản mạng, đều lui ra phía sau mấy trượng.

Chúng tu sĩ tại trận nghe nói đến tên Chu Hồng, cũng lộ vẻ kiêng kỵ sợ hãi, đồng loạt nhìn về phía cửa vào được phòng mật thất.

Nhưng qua một hồi lâu, phía đó cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

- Đáng giận, bị giỡn cợt rồi.

Tử Huyền hung tợn nói, hắn ở trong được phòng mật thất này thu hoạch không lớn, lại tổn hại mất một cánh tay.

- Nếu nói chuyện này cũng không đúng, vậy có thể là âm mưu của người nào đây?

Một gã yêu tu khác lãnh đạm nói.

Nhưng thật ra Đặng Thi Dao đứng ở ở đó mặt lộ vẻ kinh dị, trầm nghĩ:

”Thanh âm đó tuy rằng cố ý thay đổi bất định, nhưng nghe ra có chút quen tai”

- Cô đi ra ngoài trước, Kim Giao Tiểu Long ta còn có thể ngăn cản một lát.

Thạch Thiên Hàn thối lui đến trước người nàng hạ giọng nói.

- Người cũng phải cẩn thận.

Đặng Thi Dao thật sâu nhìn vào mắt hắn một cái, yêu hận lần lượt thay đổi, sau đó phi thân chạy ra khỏi được phòng mật thất.

Ánh mắt Đặng Thi Dao trước khi rời đi, khiến trong lòng Thạch Thiên Hàn chấn động: ”Chẳng lẽ nàng đã nhìn ra rồi?”

- Người đuổi theo nữ tu nhân loại kia, nhất định phải bắt sống ả!

Kim Giao Tiểu Long phân phó cho thủ hạ còn lại duy nhất.

- Rõ, tiểu điện hạ!

Nam tử thanh sam kia gật mạnh đầu một cái, rồi chớp động thân hình đuổi theo Thi Dao.

”Bá bá”

Thạch Thiên Hàn cùng Kim Giao Tiểu Long nhất tề lắc mình, đứng giằng co, kiềm chế lẫn nhau tại hai bên cửa vào.

Thực lực hai người thua kém nhau không lớn, dưới tình huống đối diện nhau tại lối vào nhỏ hẹp trên bậc thang Thanh Ngọc này, ai cũng không dễ dàng xông qua một cửa của đối phương.

Kim Giao Tiểu Long nhìn theo thủ hạ truy kích âm thầm cười lạnh nói:

- Thủ hạ dưới tay kia của ta chính là tình anh Giao Long Nhất Tộc, thực lực có thể so với Kim Đan đại tu sĩ, để xem đồng bạn bị thương kia của người chạy thế nào?

”Người cứ chờ nhất xác cho thủ hạ của mình đi. Đúng rồi, thân thể giao long, yêu đan, máu huyết giao long đều là tài liệu rất quý hiếm, bản tôn khẳng định sẽ không bỏ qua.

Thạch Thiên Hàn cười càng thêm sáng lạn, phỏng chừng Kim Giao Tiểu Long ngay cả cơ hội nhất xác cũng không có.

Trong con người hai người đều lộ ra cười nhạo châm chọc, một bộ nắm chắc thắng lợi.

Sau một lát, trong rừng trúc phía trên được phòng mật thất truyền đến một tiếng rít gào của giao long, vang lên một tiếng rồi lập tức im bật.

- Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Bất sống một tu sĩ Kim Đan trung kỳ bị thương còn cần bốn long gia phải hiện thân sao?

Kim Giao Tiểu Long trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Lúc này hai người chờ đợi một lát lâu, ngoại trừ tiếng giao long rít gào vang lên rồi im bật ra, bên ngoài không còn có bất cứ động tĩnh gì.

- Không đúng

Kim Giao Tiểu Long đột nhiên bộc phát, chuẩn bị phóng đi ra ngoài.

- Đừng hòng!

Thạch Thiên Hàn một chưởng đánh ra, hóa thành một cương phong màu đen quét ngang tới.

Nhưng là lân giáp hồn thể bao trùm Kim Giao Tiểu Long kia lóe lên tình quang, không ngờ cường ngạnh chống lại một chưởng, thậm chí còn mượn lực mà phóng đi, chỉ khe khẽ lên một tiếng đau đớn, không ngờ không có tạo thành thương tổn thực chất nào.

"Thân thể Thần thú không ngờ biến thái như thế, đại tu sĩ cùng giai căn bản ngay cả phòng ngự của nó cũng không phá được, xem ra nếu chính diện chiến đấu ta đích xác không thắng được hắn."

Thạch Thiên Hàn thì thầm tự nói, nhìn theo bóng Kim Giao Tiểu Long rời đi, cố ý giảm tốc độ lại, đuổi theo tới phía trước được mấy trượng thân hình đột nhiên biến mất.

Kim Giao Tiểu Long vừa mới nổi lên tầng nước phía trên liền thấy được một khối thi thể khô héo bị chia năm xẻ bảy.

Ngưng mắt nhìn kỹ, đây không phải Đồ Cẩm thì là ai?

Đồ Cẩm đã chết, hắn là bị ai giết chết?

Kim Giao Tiểu Long nhìn thấy thảm trạng của thi thể này không khỏi hít một hơi khi lạnh.

Trên mặt đất cũng không có dấu vết chiến đấu gì, hiển nhiên thực lực đối thủ hơn xa Đồ Cẩm, gần như chưa kịp phản kháng đã bị tru sát.

Ngoài ra Kim Giao Tiểu Long còn nhìn thấy cách đó không xa có một vết máu, thấm thấu trong phạm vi mười mấy trượng.

- Đây là máu của Giao Long Nhất Tộc ta!

Kim Giao Tiểu Long thân thể run lên, vẻ mặt lộ hỏa:

- Rốt cuộc là ai? Lăn ra đây cho ta!

Hắn dò xét bốn phía, phát hiện trong rừng trúc cũng không có ai. Sau một lát, Kim Giao Tiểu Long lại tỉnh táo âm thầm suy tư:

"Thực lực đối thủ cường đại trước nay chưa từng thấy, có thể thoát mái giết chết Kim Đan đại tu sĩ. Đối thủ thực lực như vậy tại trong Thiên Lan Điện này liệu có mấy người?"

Ít nhất tiểu Khổng Tước trong trận doanh yêu thú bên ta sẽ không làm như vậy, như vậy trong tu sĩ nhân loại ngoại trừ Thạch Thiên Hàn còn có ai?"

Kim Giao Tiểu Long trong mắt tình quang chợt lóe.

Chu Hồng!

Rất nhanh, trải qua một phen loại trừ hắn rốt cuộc nghĩ tới một nhân tuyển.

Chu Hồng là con cháu Thác Thiên Ma Vương, được xưng là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh Kỳ, hẳn tuyệt đối có đủ thực lực làm được hai điểm này.

Hơn nữa vừa rồi khi hắn so đấu với Thạch Thiên Hàn đến thời điểm kịch liệt, phía trên có người kinh hô một tiếng: "Không tốt! Chu Hồng đến rồi" '

Kim Giao Tiểu Long cũng nghĩ đến có người cố ý vu oan cho Chu Hồng, nhưng trong trận doanh tu sĩ nhân loại ngoại trừ Thạch Thiên Hàn và Chu Hồng, hẳn cũng không thể tưởng được có người thứ hai có được thực lực như vậy, đồng thời phù hợp với điều kiện lúc đó.

Khi sự việc phát sinh, Thạch Thiên Hàn đang giằng co với hắn tuyệt đối có thể loại bỏ.

- Hay cho Chu Hồng người, dám phá hỏng chuyện tốt của bản long gia, ta nhất định phải băm thây người vạn đoạn!

Kim Giao Tiểu Long rít gào một tiếng, hóa thành một đạo tàn ảnh kim sắc, cũng không quan tâm đến được phòng mật thất này, sau thời gian mấy lần hô hấp đã xuyên qua phía ngoài rừng trúc.

"Bá bá"

Sau khi Kim Giao Tiểu Long rời đi được một lúc, từ trong một góc bí mật nơi rừng trúc đột nhiên xuất hiện hai nhân ảnh.

Một nam một nữ, như thần tiên quyến rũ dắt tay nhau hiện thân, đúng là Dương Phàm và Đặng Thi Dao.

- Dương đại ca! Vì sao huynh còn muốn cứu Thi Dao, đây là đã lần thứ hai rồi, ở trong mật thất một lần, trong rừng trúc này lại một lần nữa

Đặng Thi Dao rút tay khỏi tay Dương Phàm, trên khuôn mặt thanh nhã thoát tục lộ ra vài phần đau xót, ngạc nhiên vui mừng, yêu hận cùng xen lẫn.

Xa cách bảy tám năm nay lại gặp được Đặng Thi Dao, tâm tình Dương Phàm cũng rất phức tạp, trong mắt có vài phần thân thiết triu mến cùng không đành lòng.

- Quả nhiên muội đã nhìn ra. Dương Phàm nhẹ nhàng thở dài.

- Dương đại ca và Thạch Thiên Hàn, các người đồng thời tiến vào trong Thiên cảm Nội Hải lại đồng thời xuất hiện tại trong Thiên Lan Điện, trên thế giới chuyện trùng hợp làm sao có chuyện trùng hợp như vậy. Hơn nữa, Thạch Thiên Hàn cùng Dương đại ca khí vận đều rất tương tự, đặc biệt khi Thi Dao nhìn vào mắt hai người.

Đặng Thi Dao lại mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền, từ trong hai mắt trong sáng ngậy thơ

chảy ra mấy giọt nước mắt trong suốt, chảy xuống tiêu tan vào trong dòng nước xanh biếc.

Dương Phàm ngăn ra, đưa tay lau khô nước mắt cho nàng. Đặng Thi Dao cũng không có ngăn cản, cứ cười tươi như hoa vậy, ngay cạnh nhìn hắn chăm chú, trong đôi mắt trong sáng không chứa một tia tạp chất, không dính một tia khói lửa nhân gian.

Hai người đứng ở nơi đây có thể cảm nhận được nhịp đập con tim của nhau.

Trong nháy mắt đó, Dương Phàm ngậy đại hỏi:

- Muội vì sao vừa cười vừa khóc, rốt cuộc là vui mừng hay là bi thương?

- Thi Dao rất vui sướng, từ lần đầu tiên gặp mặt tại La Sơn Quốc, rồi đến nơi Chiến trường cổ tại Triệu Quốc cùng Dương đại ca trao tình rồi ly biệt, đến lần thứ ba ở Thiên Nho Đảo dứt bỏ bi thương, giờ phút này ở trong hiểm cảnh tại Thiên Lan Điện lại được gặp lại Dương đại ca, Thi Dao đã hiểu được Dương đại ca là duyên phận mà ông trời ban cho muội, nó khiến muội trải qua thăng trầm, càng lĩnh ngỜa huyền ảo của Thái Thượng Vong Tình Quyết. Nếu phải vong tình, vậy trước hết phải trải qua tình kiếp.

Nét mặt tươi cười với hai má lúm đồng tiền của Đặng Thi Dao như trong sáng rực rỡ, những giọt nước mắt rơi xuống kia giống như thanh lưu, so với mỹ nữ trong bức họa điển tích càng thêm trong sáng tràn đầy sức sống hơn.

- Thái Thượng Vong Tình Quyết

Thân hình Dương Phàm run lên, lâm vào biến sắc, hẳn đương nhiên cũng từng nghe biết được truyền thuyết về cấm điển của Nho Môn Thái Thượng Vong Tình Quyết này.

Đây chính là bí thuật kế thừa từ thời thượng cổ, lấy vong tình tuyệt tình làm công bằng công chính chân chính, phát ra uy lực huyền ảo của công pháp.

- Chẳng lẽ Dương đại ca không muốn Thi Dao tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết sao?

Nước mắt đã khô trên hai gò má của Đặng Thi Dao, ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Dương Phàm hỏi.

- Phải!

Dương Phàm gật gật đầu.

- Cho dù là tiên nhân cũng vị tất có thể tuyệt tình vong tình, nếu liên tục tu luyện tiếp, đối với muội mà nói sẽ rất tàn nhẫn.

- Tàn nhẫn?

Đặng Thi Dao buồn cười nói.

- Chẳng lẽ hết thấy điều này cũng không phải thiên ý sao? Muội có được Thanh Hà Ngọc Thể mà Nho Môn vạn năm khó gặp, có đầy đủ tư chất để tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết. Mà Dương đại ca giúp muội trải qua thăng trầm tình yêu thế gian, giúp Thi Dao ngộ ra huyền ảo vong tình trong đó. Thử hỏi, hiện tại muội còn có đường lui nữa hay không?

- Thiên ý? Vậy không phải.

Dương Phàm lắc đầu hít sâu một hơi nói:

- Hết thấy chuyện này đều là do ta gây nên.

- Dương đại ca không cần tự trách, bản thân Thi Dao là Thanh Hà Ngọc Thể, có lẽ hết thấy đều là số mệnh đã định.

Đặng Thi Dao ngược lại an ủi Dương Phàm.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia bá đạo, một tay ôm Đặng Thi Dao vào trong lòng, nhìn thẳng nàng nói:

- Nếu hiện tại huynh bảo muội dừng lại, Thi Dao muội có nguyện ý hay không?

Thân thể mềm mại của Đặng Thi Dao run lên, những giọt nước mắt trong suốt từ nơi khóe mắt lại lăn xuống, trong mắt hiện lên một tia yêu hận tình cừu cùng không nở cuối cùng.

- Dương đại ca! Huynh ở Thiên Lan Điện đã cứu Thi Dao một mạng, muội sẽ ở trong hai mươi năm hiểu thấu đạo Truyền Tống Trận thượng cổ, cũng vì huynh luyện chế ra một cái tương liên với Truyền Tống Trận thượng cổ tại chiến trường cổ Triệu Quốc, để đại ca quay về Bắc Tần.

Đặng Thi Dao lẳng lặng rúc vào trong lòng Dương Phàm, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng run rẩy như tiếng muỗi kêu.

- Quay về Bắc Tần? Muội thật sự có thể làm được sao? Vậy thì tốt quá

Dương Phàm sắc mặt vui mừng, việc quay về Bắc Tần vẫn là nan đề trong lòng hắn, hiện tại không ngờ lại được giải quyết một cách dễ dàng.

Đặng Thi Dao quả thật chính là một kỳ tài về trận pháp, ngay cả Truyền Tống Tiễn thượng cổ cũng có thể xây dựng nên một cái.

- Đây là việc duy nhất Thi Dao có thể làm giúp đại ca ở Thiên cầm Nội Hải mà.

Đặng Thi Dao sâu kín thở dài, lại ở trong lòng Dương Phàm dựa sát vào một lát, sau đó khó khăn lên tiếng muốn cáo từ.

- Muội ở Thiên Lan ngoại điện làm sao có thể sinh tồn, nếu gặp phải Kim Giao Tiểu Long kia sẽ nguy hiểm vô cùng.

Dương Phàm có chút không đành lòng.

- Dương đại ca đã chữa khỏi thương thể cho muội, hiện tại trước mặt Kim Đan đại tu sĩ Thi Dao đủ năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa sau khi rời khỏi, chắc chắn sẽ tìm một nơi bí mật, không tranh đoạt bất cứ bảo vật gì, sẽ không trở thành trói buộc cho Dương đại ca.

Đặng Thi Dao trước sau quật cường cao ngạo, nhẹ nhàng rời đi.

- Chậm đã, nếu ngày nào đó huynh có cơ hội trở về Bắc Tần, vậy muội sẽ đi con đường nào?

Dương Phàm đột nhiên gọi nàng lại hỏi.

404. Chương 408: Chu Hồng

Trong giọng nói của Dương Phàm mang theo vài tia dò xét

Thân thể mềm mại của Đặng Thi Dao hơi run lên, không quay đầu nhìn lại. Dương Phàm cũng không nhìn ra được biểu tình của nàng như thế nào.

Im lặng mà trầm mặc, nàng như Tinh Linh trên Uyển Nhược Phong, quật cường, kiên nghị rời đi!

Dương Phàm nhìn theo bóng dáng Đặng Thi Dao rời đi, vốn đã có một loại xúc động, muốn ôm nàng vào lòng ngực, mãi mãi không thể nàng xa mình.

Nhưng hắn chung quy vẫn không làm thế, có lẽ không đủ dũng khí, lại như đang cố kỵ điều gì!

Nhưng Dương Phàm lúc này có một loại trực giác, sợ rằng bản thân mình không còn cơ hội nào nữa

Dù nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, hắn cũng không phát hiện ra nơi Đặng Thi Dao rời đi có một hai giọt nước rất nhỏ có thể nhìn thấy lặng lẽ theo gió cuốn đi.

Không biết là những giọt sương trong rừng trúc hay là giọt nước mắt trong suốt? ***

Thân thể Dương Phàm từ một biến thành hai, Thạch Thiên Hàn lại xuất hiện bên người.

- Đã đắc thủ hai viên Linh Lung Tâm Ngọc! Đã hoàn thành ủy thác của Âu Dương Phong. Viên Linh Lung Tâm Ngọc thứ ba ở trong tay Kim Giao Tiểu Long. Con giao long này có được Chân Long Chi Huyết cho nên dù hai ta liên thủ cũng không thể dễ dàng chiến thắng được nó. Sau khi nguyên khí của người khôi phục lại đi Thất Linh Hồ xem có thể đạt được Thất Hải Linh Châu thần bí trong hồ hay không?

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Hiểu rồi, nhiều nhất thì hao tổn một con khôi lỗi cao giai vậy!

Thạch Thiên Hàn đậm mạc cười, hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, hướng về phương xa chạy đi!

Dương Phàm thì lại trở về được phòng mật thất, phát hiện nơi này đã biến thành một mảnh hỗn loạn, không ít tu sĩ phát hiện ra những chỗ cấm chế sơ hở nên có chút thu hoạch.

Hắn đại khái tuần tra một lúc, phát hiện cũng không có loại đan dược cấp bậc Thánh đan Hóa Anh Đan kia.

Sự xuất hiện của Dương Phàm khiến một bộ phận cường giả chú ý, đặc biệt là hai huynh muội Tử Huyền và Tử Mộng.

Đương nhiên, người biết được thực lực chân chính của Dương Phàm cũng không nhiều. Hắn vẫn che dấu tu vi ở cấp Kim Đan trung kỳ nên cũng không bị mấy ai để ý.

Nhìn kỹ một lúc, hắn cũng không phát hiện ra có dược liệu hoặc linh đan nào mà khiến hắn động tâm.

Hơi chút thất vọng, Dương Phàm đã định rời đi khỏi dược phòng mật thất này.

Tuy nhiên, trước khi rời đi hắn lại ngẩng đầu nhìn lên cổ kính và bốn viên Linh Lung Tâm Ngọc trên nóc mật thất.

- Cũng đành vậy! Phải gác lại cho người hữu duyên ngày sau vậy! Cũng không phải tất cả bảo vật trong Thiên Lan Điện này đều thuộc về ta!

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lướt khỏi mật thất.

Hắn có thể khống chế rất tốt lòng tham, quyết đoán vứt bỏ những thứ không thuộc về mình.

Mặc dù Dương Phàm dùng tất cả các thủ đoạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt được mấy viên Linh Lung Tâm Ngọc mà thôi. Như thế, hắn lại phải bại lộ tất cả thực lực và con bài tẩy của mình.

Như thế thì còn không bằng đi những nơi khác ở Thiên Lan Điện xem sao.

Phạm vi bên ngoài Thiên Lan Điện cũng không nhỏ, có mấy trăm cường giả bậc cao phân tán các nơi. Có một số cường giả không quen biết mà Dương Phàm còn chưa từng gặp qua.

Sau khi rời khỏi được phòng mật thất, Dương Phàm lại di chuyển vào sâu trong Thiên Lan ngoại điện.

- Nghe nói Thiên Lan Điện này còn có Nội điện còn thần bí hơn nữa, không biết có duyên đi vào được hay không nữa?

Dương Phàm mang theo tâm tính khá thản nhiên, đi xuyên qua các nơi.

Hắn đã thu hoạch được không ít khi đi vào Thiên Lan Điện, cũng đã giải quyết được việc mà Âu Dương Phong uỷ thác cho nên tâm tình rất thoải mái.

Đi tới một nơi, Dương Phàm đột nhiên nghe được âm thanh một trận đấu kịch liệt, điều này vốn hắn cũng không để ý tới.

Tuy nhiên, từ trận chiến kia đột nhiên truyền tới một khí tức cường đại khiến trong lòng hắn khẽ động.

- Đây ít nhất là cuộc giao chiến cả cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ!

Dương Phàm tò mò, hướng về nơi phát ra khí tức cường đại kia lao tới.

Chỉ qua mấy lần hô hấp, hắn đã thấy được một cây cầu đá, trên đó có hai nữ nhân đang giao chiến với nhau, lưu quang không ngừng lóe lên, thanh thế kinh người.

Hai bên cầu đá còn có một gã yêu tu và một tu sĩ của Nho môn.

- Khổng Tước tiểu yêu!

Dương Phàm lập tức nhận ra cô gái có đội mũ khổng tước trong hai cô gái kia.

Giao chiến với Khổng Tước tiểu yêu chính là một nữ tu Nho môn mặc bộ đồ màu trắng, khí chất tao nhã thoát tục, dung nhan khuynh quốc khuynh thành!

- Đó là Nam Cung Ưc Tuyết!

Dương Phàm lập tức nhận ra nữ tu Nho môn có nét cổ điển thi ý kia.

Hắn từng gặp qua nàng này một lần khi ở cạnh Thiên Nho Đảo, là do Thất Hương Ngọc Hồn Dịch của hắn hấp dẫn tới.

Nam Cung Ưc Tuyết chính là Thiên chi kiều nữ của đệ nhất Nho môn Thánh Nho Môn! Khi gặp nàng bảy tám năm trước, nàng đã là đại tu sĩ có tu vi Kim Đan hậu kỳ. lúc này nhìn qua nàng đã đạt tới Kim Đan đỉnh.

Còn với cảnh giới đại tu sĩ, Nam Cung Ưc Tuyết làm sao có thể xâm nhập vào Thiên Lan ngoại điện thì Dương Phàm không thể biết được. Dù sao Thánh Nho Môn là một đại tông môn truyền thừa mấy vạn năm, xếp hàng đầu trong Nội Hải, thậm chí còn có chỗ dựa sau lưng là Nguyên Anh Chí Tôn Nho Môn Thánh Hiền Khổng Nhạc. Có thể làm được điều đó thì cũng không quá bất ngờ.

Giờ phút này, trên cây cầu đá, Nam Cung Úc Tuyết cầm trong tay một cây Mao bút ba màu, không ngừng hoa động giữa không trung. Một đám tụ phù và hào quang ba màu thần bí liên tiếp gào thét lao về phía Khổng Tước tiểu yêu, thế công lăng lệ, bình tĩnh.

Ngược lại, Khổng Tước tiểu yêu lại tề ra Nhị vũ lực. Long chim màu đỏ và màu xanh nhất tề ba động, hình thành quang toàn màu xanh hồng vô kiên bất tồi, không ngờ cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Thấy vậy, Dương Phàm không khỏi nhìn Nam Cung Úc Tuyết với cặp mắt khác xưa. Hẳn hiểu rất rõ thực lực của Khổng Tước tiểu yêu, tuyệt đối là tiểu biến thái. Mặc dù chính là hắn cũng chỉ nắm chắc sáu phần có thể thắng nàng!

Hai nàng đang chiến đấu gần như là cùng lúc nhìn về phía Dương Phàm.

- Là hắn

Khổng Tước tiểu yêu biến sắc, trong mắt lộ ra vài tia cảnh giác.

Nàng hiểu rất rõ thực lực của Dương Phàm. Nếu giờ này hắn gia nhập vào phe Nam Cung Úc Tuyết thì thế cục chắc chắn sẽ thay đổi, phe nàng cũng chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi.

Nam Cung Úc Tuyết cũng nhận ra Dương Phàm, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Không nghĩ tới trong Thiên Lan Điện này còn có thể thấy hắn.

Đối với việc Thất Hương Ngọc Hồn Dịch, nàng vẫn còn cảm thấy tiểu hận và thất vọng.

Tuy nhiên, Nam Cung Úc Tuyết cũng ngạc nhiên với biểu hiện của Khổng Tước tiểu yêu. Xem bộ dáng của tiểu yêu này thì dường như rất kiêng kỵ Dương Phàm!

Về mặt Dương Phàm thân nhiên đi tới bên cạnh cầu đá, có chút buồn bực:

- Hai nàng này sao lại tranh đấu nhau?

Hắn không tin không có lợi ích gì mà hai đại cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ lại bởi thế mà liều mạng.

- Tiểu điện hạ đang chiến đấu, chẳng lẽ các hạ cũng muốn tham gia?

Tên thủ hạ của Khổng Tước tiểu yêu chính là một thanh niên lãnh ngạo. Hắn sợ hãi nhìn về phía Dương Phàm, lo lắng hắn sẽ can dự vào.

- Cái này còn khó nói

Dương Phàm cười dài nói.

Với thực lực hiện tại của hắn, ít nhất cũng đã vượt qua cấp bậc chuẩn Nguyên Anh Kỳ. Cho dù cả Khổng Tước tiểu yêu và Nam Cung Úc Tuyết liên thủ, hắn cũng có thể toàn thân rời đi.

Nge được lời ấy, sắc mặt của thanh niên lãnh ngạo này đại biến, đồng thời cũng có chút không biết phải như thế nào!

- Tiểu điện hạ nhà ngươi sao lại tranh đấu với người ta như thế?

Dương Phàm thân nhiên liếc nhìn Khổng Tước tiểu yêu. Nhìn qua, cô gái có bộ dáng hồn nhiên ngây thơ này có vẻ cũng là một chiến đấu cuồng, một lời không hợp là động thủ.

- Hừ. Tiểu điện hạ nhà ta phát hiện mấy cọng Thiên Thụy Mặc Liên dưới cây cầu này trước. Tổng cộng có bốn cây nhưng lại bị nữ tu Nho môn kia đoạt mất một gốc.

Thanh niên lãnh ngạo kia giận dữ nói.

"Thiên Thụy Mặc Liên? Đây chính là một trong những chủ tài liệu để luyện chế linh đan trân phẩm Ngưng Hoa Đan, đồng thời cũng là một loại thiên tài địa bảo thể gian hiếm có. Chỉ cần ăn vào một hạt sen này, có thể khiến cảnh giới tu vi càng thêm êm dịu, có trợ giúp rất lớn đối với đột phá và ngộ đạo.

Dương Phàm không động tâm! Chưa nói tới việc luyện chế đan dược, chỉ đơn thuần là vật này cũng đã có trợ giúp đối với hắn rồi!

Khi hần dùng Thiên Linh Huyền Căn để luyện chế Nguyên Linh Đan, nếu có thêm một viên Thiên Thủy Mặc Liên thì có thể gia tăng được hiệu lên vài phần.

Tuy nhiên, ở bên ngoài, Dương Phàm vẫn có bộ dáng không chút quan tâm.

Hần âm thầm nghĩ cách làm sao có thể thu được một gốc Thiên Thủy Mặc Liên trong tay của Khổng Tước tiểu yêu kia.

Bất luận là lừa gạt hay xảo trá cướp đoạt, chỉ cần có được thứ ấy, đối với Dương Phàm mà nói là lợi ích rất lớn.

Mang theo tính toán như thế, Dương Phàm bắt đầu toa sơn quan hổ đấu.

Hần không khỏi nghĩ thầm:

- Nếu hai cô gái này lưỡng bại câu thương thì ta chẳng phải là có thể làm ngư ông đắc lợi sao?

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai cô gái này vẫn đầu ngang tay, cũng không từng sử dụng sát thủ hoặc bí thuật cường đại!

Dương Phàm có chút sốt ruột. Nếu cứ tiếp tục như thế thì dù đánh nhau ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại.

Hần lại không biết trong chiến đấu, hai cô gái này cũng có tâm tư tương tự.

"Tên thanh niên đáng giận kia đang âm thầm nhòm ngó! Ta há có thể dễ dàng buông tay nhất bác (chiến đấu hết sức)!"

Khổng Tước tiểu yêu quả thật rất hận với sự tồn tại của Dương Phàm.

Nam Cung Ưc Tuyết cùng vinh nhục bất kinh, âm thầm cười lạnh:

"Chờ viện thủ cường đại của ta tới, để xem người có thể đấu với ta được không?"

Dương Phàm nhanh chóng cảm nhận được hận ý của Khổng Tước tiểu yêu đối với hần, không khỏi giật mình. Hóa ra vì sự tồn tại của hần mà hai người này không dám chiến hết sức!

Nhưng hần cũng hiểu được, dù hiện tại hần tạm thời tránh đi thì cũng không thể khiến đối phương hết cảnh giác được!

Như vậy, hai người đánh nhau thêm nửa canh giờ, dần dần đánh ra chân hỏa.

Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên thần sắc trang trọng, hai tay bấm quyết, hai lông chim đồng thời run lên. Lông chim màu xanh đón gió hoa lớn, hóa thành một con phong điều màu xanh. Lông chim màu đỏ cũng nhanh chóng hóa thành một con hỏa điều nhỏ.

Hai con quang điều màu xanh và đỏ quần quanh một chỗ trước người, truyền ra từng cỗ áp lực kinh khủng.

Thực lực của mỗi con quang điều này đều có thể áp đảo những đại tu sĩ Kim Đan Kỳ bình thường, ẩn chứa lực công kích tới khó tin.

Nam Cung Ưc Tuyết hơi giật mình, cảm nhận được một cỗ nguy hiểm trí mạng, thầm nghĩ không ổn.

Hai con quang điều nhanh như chớp lao đi, nháy mắt đã bài trừ tầng phòng ngự trước người nàng.

Trong lúc vội vã, bên ngoài Nam Cung Ưc Tuyết đột nhiên hiện ra hai một kiện nghệ thuật (?) sáng chói, tràn ngập Hạo nhiên chính khí, ngăn cản hai con quang điều kia ở bên ngoài.

- Đây đúng là một kiện Pháp bảo phòng ngự cao nhất! Tuy nhiên, với tu vi Kim Đan Kỳ thì khẳng định không thể duy trì được lâu.

Dương Phàm thì thảo luận lắm.

Ông

Pháp quyết trên tay Khổng Tước tiểu yêu lại biến hóa, hai con quang điểu màu xanh đỏ lại đột nhiên dung hợp, hóa thành một con khổng tước hai màu trông rất sống động.

Lập tức một cỗ lực lượng cao quý cổ xưa, gần như cấm kỵ đã áp xuống toàn trường.

Nam Cung Ưc Tuyết bị buộc phải liên tiếp lui về phía sau. Ánh sáng bảy màu quanh thân do nghề thường hình thành đã ảm đạm với tốc độ mất thường cũng nhận thấy được, mắt thấy đã không thể chống đỡ được lâu!

Hơn nữa tốc độ của con khổng tước kia cực nhanh, một khi nàng đã bại lui thì sẽ càng thua nhanh hơn!

Dương Phàm nhìn thấy con khổng tước hai màu do hai phiến lông chim kia biến thành thì không khỏi lâm vào động dung, cỗ lực lượng này ẩn ẩn đã vượt qua cấp bậc Nguyên Anh Kỳ. Cho dù chính hắn phải ứng phó thì cũng đã phải cố hết sức rồi!

- Sư muội!

Một nam tử trẻ tuổi Nho môn khác ở bên kia lập tức kinh hô lên. Nhưng với thực lực của hắn căn bản không thể tạo ra uy hiếp gì đối với hai người đang trong cuộc chiến.

- Ha ha Chỉ là một con tiểu khổng tước mà thôi! Nam Cung tiểu muội, để Chu mỗ ta ứng phó với tiểu yêu này đi!

Đúng lúc này một thanh âm tràn ngập bá đạo ngạo khi từ xa truyền tới.

Vù

Một thanh niên dáng người mập mạp từ phía xa xa bay qua đầu Dương Phàm tới.

- Chu Hồng! Dương Phàm chấn động.

Chu Hồng đáp xuống đất, cả cây cầu đá cũng phải run lên. Hắn cách không đánh ra một chưởng về phía Khổng Tước tiểu yêu, không khí mơ hồ cùng thấy được gợn sóng nổi lên.

Khổng Tước tiểu yêu không kịp chạy trốn, trên người chỉ kịp triển mở một phiến lông chim màu sắc sặc sỡ, như khổng tước xòe đuôi, hình thành một cái lồng ánh sáng bao phủ lấy bản thân mình lại.

- Phốc!

Khổng Tước tiểu yêu kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt tái nhợt, thân thể yếu kiêu bị đánh bay đi.

Bá!

Chu Hồng lắc người đi vào phía trước con khổng tước hai màu đang phóng xuất ra lực lượng cấm kỵ kia, đánh ra một trảo, nắm chặt lấy nó trong lòng bàn tay.

405. Chương 409: Xảo Trá

Chu Hồng thi triển Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, làn da hắn liền giống như kim cương, trực tiếp dùng đôi thiết thủ đã nắm chặt lấy con khổng tước hai màu xanh đỏ phóng thích ra quang mang khủng bố kia.

Đồng thời với việc Khổng Tước tiểu yêu bị hắn đánh bay đi, rơi xuống dòng nước dưới cây cầu, sắc mặt tái nhợt vô huyết, vẻ mặt vô cùng kinh hoàng:

- Chu Hồng. mau thả Pháp bảo bản mạng của bản điện hạ ra!

- Hắc hắc, người khác sợ tiểu điện hạ Khổng Tước Vương người nhưng Chu Hồng ta không sợ!

Chu Hồng vui mừng vận chuyển pháp quyết, ngân mang trên hai tay càng sáng hơn, tràn ngập tính kinh loại.

Con khổng tước do Nhị vũ lực biến thành liều mạng giãy dụa trong tay nó, cuối cùng kêu lên một tiếng, hóa thành hai đạo lệ mang xanh hồng, về tới trong tay Khổng Tước tiểu yêu.

Phốc!

Khổng Tước tiểu yêu phun ra một búng máu, thu lại hai chiếc lông chim đã hiện ra vết rách nát, khuôn mặt trắng như tờ giấy.

- Chu Hồng, cô ta chiếm được ba gốc Thiên Thúy Mặc Liên.

Nam Cung ức Tuyệt cũng lộ ra vẻ suy yếu, nói với Chu Hồng.

Vừa rồi nàng vượt cấp sử dụng Pháp bảo cao nhất, lại gặp phải sự công kích của Khổng tước nhị vũ cho nên tổn hao rất nhiều nguyên khí, cũng bị chút nội thương.

- Ha ha, tiểu Khổng Tước, giao ra ba gốc Thiên Thúy Mặc Liên khác đây, Chu mỗ có thể tha cho ngươi một mạng!

Chu Hồng cười ha hả, bộ dáng cao ngạo như từ trên nhìn xuống.

- Đừng nằm mơ!

Khổng Tước tiểu yêu hừ nhẹ một tiếng, hóa thành một cái bóng mờ, lao về phía xa chạy trốn.

- Nam Cung tiểu muội, nàng chờ ta ở đây, ta đi đoạt lấy ba gốc Thiên Thúy Mặc Liên.

Chu Hồng đột nhiên lẳng không, thân hình như đạn pháo bắn ra, toàn bộ cây cầu đá cũng khẽ run lên.

Nam Cung Ưc Tuyệt hơi gật đầu, ánh mắt nhìn sang phía đối diện đã thấy thủ hạ Vương Phượng của Khổng Tước tiểu yêu đã bỏ chạy, nhưng vẫn còn thiếu một người.

- A, người kia đâu?

Khuôn mặt Nam Cung Ưc Tuyệt lộ ra vẻ kinh hãi, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, cũng đã không thấy bóng dáng của Dương Phàm đâu nữa!

- Hắn ta rời đi khi nào?

Nam Cung Ưc Tuyệt trầm tư, nàng nhớ rõ khi Chu Hồng hiện thân thì Dương Phàm vẫn đang ở nơi đó.

Hừ

Ở một nơi khác, Chu Hồng với tư thế từ trên cao nhìn xuống đang theo con sông nhỏ truy đuổi Khổng Tước tiểu yêu.

- Ngươi đã bị thương không nhẹ, nguyên khí đại thương. Làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta được?

Chu Hồng lộ ra bộ dáng rất nắm chắc!

Hừ!

Đúng lúc này, thân thể của Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên chia làm ba, hóa thành ba cô gái có màu sắc khác nhau, hướng về phía cung điện lâu vũ phía xa xa chạy trốn.

Chu Hồng vận chuyển bí thuật, hai tròng mắt hiện lên một mảnh ngân mang, chính giữa thậm chí còn có một quang điểm màu vàng.

Nhưng mà, sau khi hắn quét mắt nhìn lại cảm thấy chấn động! Nhìn ba Khổng Tước tiểu yêu kia dù màu sắc khác nhau nhưng khí tức lại hoàn toàn giống nhau.

- Không hổ là có huyết thống cao quý của Khổng Tước bộ tộc!

Chu Hồng không thể không bội phục. Hắn vỗ một cái túi trữ vật bên hông, ba tấm linh phú lóe lên lưu quang đồng thời truy kích cả ba Khổng Tước tiểu yêu.

Mà hắn lại dừng lại tại chỗ, vận chuyển bí thuật!

Hừ!

Ba tấm linh phù có tốc độ cực nhanh, truy đuổi gắt gao, một hơi đã đuổi theo được vài dặm.

Mà giờ phút này, có hai thân thể Khổng Tước tiểu yêu cũng dần trở nên ảm đạm.

- Lộ ra nguyên hình rồi!

Khuôn mặt Chu Hồng lộ ra vẻ tươi cười, nhanh chóng lao theo một phía.

Sau đó, tấm linh phù truy theo chân thân của Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên hóa thành một khối băng, rơi ngay xuống mặt đất.

Cách cách!

Linh phù bị đóng băng liền vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Khổng Tước tiểu yêu xoay người đã thấy có một con tiểu xà trong suốt dài tám ba thước.

Bá!

Con tiểu xà trong suốt kia liền tiêu biến thành hư không.

- Đáng giận!

Về mặt Chu Hồng hiện lên sát khí, lạnh lùng quát lớn:

- Là kẻ nào cố ý đối đầu với Chu Hồng ta?

Hắn đương nhiên nhìn ra có kẻ đang âm thầm trợ giúp Khổng Tước tiểu yêu!

Linh phù tan mất, hắn cũng mất đi tung tích của Khổng Tước tiểu yêu.

Trong đám cung điện lâu vũ rậm rạp này, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều. Hơn nữa, thần thức của cường giả Kim Đan rất khó điều tra được.

Hưu!

Hắn chỉ có thể dựa theo một phương hướng rồi truy kích tiếp.

Nhưng mà bay thêm được vài dặm thì hắn cũng mất đi khí tức của Khổng Tước tiểu yêu.

Lại quanh quẩn nơi đó một lúc lâu, Chu Hồng mới phần nộ phi thân rời đi.

Ngay tại khi Chu Hồng rời khỏi không lâu, Dương Phàm lại nắm lấy tay của Khổng Tước tiểu yêu từ trong hư không bước ra.

Về mặt của Khổng Tước tiểu yêu rất hư thoát, khuôn mặt khó khăn lắm mới khôi phục được vài tia huyết sắc. Đôi mắt xinh đẹp của nàng ngạc nhiên nhìn Dương Phàm:

- Đại ca ca, huynh thật tốt, vì sao phải cứu ta?

- Đại ca ca?

Dương Phàm thiếu chút nữa cũng đứng không vững. Khổng Tước tiểu yêu lộ ra bộ dáng vô tội, đáng thương:

- Tu sĩ nhân loại thấy ta bị thương khẳng định sẽ nhân cơ hội cháy nhà hôi của, nhưng đại ca ca lại không xuống tay với ta, còn cứu giúp ta nữa!

Dương Phàm trở mặt xem thường, thầm nghĩ: "Ta cứu ngươi cùng không phải là miễn phí!"

Hắn chuẩn bị đưa ra yêu cầu thì sắc mặt lại đột nhiên biến đổi.

Bá!

Cảnh tượng quanh thân biến đổi, hắn và Khổng Tước tiểu yêu lại hóa thành không khí, biến mất tại chỗ.

Ngay khi bọn họ biến mất, Chu Hồng vừa rời đi đã quay lại ngay.

Về mặt của Chu Hồng âm trầm, đảo mắt nhìn qua khu vực cả trăm trượng nơi này, thì trào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là cảm giác của ta đã sai?

Lại quanh quẩn một lúc lâu, hắc mới rời đi. Lúc này đây, Khổng Tước tiểu yêu khẩn trương vô cùng, thân hình nhỏ nhắn gắt gao ôm chặt lấy Dương Phàm, dường như vô cùng sợ hãi, đang chết đuối mà tìm được cọc gỗ vậy!

Thật lâu sau, xác định Chu Hồng đã thật sự đi xa, không trở lại nữa, thân hình hai người mới dần hiện ra.

- Được rồi, hắc đi rồi!

Dương Phàm đẩy Khổng Tước tiểu yêu ra.

- Hu hu hu, đại ca ca, huynh bỏ mặc ta

Khổng Tước tiểu yêu lại khóc như mưa.

- Thế ngươi muốn thế nào?

Dương Phàm nheo mắt, đánh giá tiểu yêu nhìn như rất khờ khạo này.

- Hì hì, ta bị thương không nhẹ, tinh thần cũng bị thương, Đại ca ca có thể hộ pháp cho ta được không? Ta muốn chữa trị Pháp bảo!

Khổng Tước tiểu yêu lập tức nín khóc, mỉm cười.

- Có thể, nhưng Dương mỗ có yêu cầu!

Dương Phàm rút cuộc lộ ra đuôi hồ ly!

- Hừm, ta đã biết ngươi cứu ta cũng không phải là hảo tâm mà!

Khổng Tước tiểu yêu tức giận nói.

- Ta vốn không có hảo tâm!

Dương Phàm mặt dày, coi như không có việc gì nói:

- Sớm biết phiền toái thế này thì Dương mỗ vừa rồi có lẽ nên thuận tay giải quyết cho nhanh!

Trên thực tế, trong đầu Dương Phàm cũng nảy lên ý nghĩ giết chết Khổng Tước tiểu yêu nhưng thực lực đối phương rất mạnh, lại là người của Khổng Tước bộ tộc thần bí mà cao quý, thân phú có thể so với Thần thú. Ai cũng khó có thể đoán ra đối phương còn con bài nào chưa lật hay bí thuật bảo mệnh nào. Hắc cùng không nắm chắc mười phần giết người diệt khẩu được!

Một khi thất thủ, đối phương là con gái của Khổng Tước Vương, bản thân hắc và Thiên Nhạc Viên sẽ gặp phải tai kiếp!

Phải biết rằng, hiện giờ Thiên Nhạc Viên vẫn không thể chạy thoát khỏi phạm vi thế lực hàng triệu dặm của Khổng Tước Vương.

- Hừm, muốn giết ta thì đó là chuyện tuyệt đối không thể! Trước khi rời đi, Mẫu thân ta đã cho ta ba đòn sát thủ bảo mệnh!

Khổng Tước tiểu yêu nổi lên sự kiêu hãnh của tiểu nha đầu.

- Dừng, chúng ta thỏa thuận điều kiện!

Dương Phàm khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Khổng Tước tiểu yêu thở phì phì nói:

- Ngươi thật sự nhìn tâm lừa gạt một cô gái nhu nhược, vô cùng khả ái, lại bị thương không nhẹ sao?

- Vô cùng khả ái? Nhu nhược?

Dương Phàm dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía nàng, chợt đưa ra nhận xét:

- Đáng tiếc, không phải là ngươi!

- Hơn nữa, với tuổi đời hơn tám trăm năm của ngươi thì làm bà cô ta còn thừa!

Vẻ mặt Dương Phàm lạnh lùng trầm nghĩ: "Đồ giả bộ!"

- Đần quá, tuổi của Khổng Tước bộ tộc ta không tính như thế! Bản điện hạ dù hơn tám trăm tuổi nhưng còn chưa thành thực, đặt vào thế giới con người thì chỉ tương đương cô bé mười một, mười hai tuổi mà thôi!

Khổng Tước tiểu yêu hung hăng dậm chân nói.

- Thật không?

Dương Phàm lộ ra vẻ bán tín bán nghi!

- Tìn hay không tùy người!

Khổng Tước tiểu yêu chuyển sang chuyện khác, kinh ngạc nói:

- Làm sao người biết ta hơn tám trăm tuổi? Không có tu vi Nguyên Anh Kỳ thì căn bản không thể nhận ra tuổi chân thật của ta được?

- Ha ha Dương mỗ vừa lúc lại là Dược sư bậc cao, tuổi của người sao có thể qua mặt ta được!

Dương Phàm hơi tự cao nói, đề cập tới chức nghiệp của mình đương nhiên cũng đủ kiêu ngạo!

- Dược sư?

Khổng Tước tiểu yêu lập tức nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, bộ dáng làm ra vẻ thật đáng thương, túm lấy cánh tay Dương Phàm năn nỉ:

- Đại ca ca, người có thể giúp ta chữa thương không?

- Có thể, điều kiện là một gốc Thiên Thủy Mặc Liên! Và còn thêm mười khối thượng phẩm linh thạch!

Dương Phàm cười nói.

- Người thật xảo trá!

Khổng Tước tiểu yêu tức giận tới run lên, hằm hằm nói.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Khổng Tước tiểu yêu rốt cuộc nhịn đau, lấy ra một gốc Thiên Thủy Mặc Liên và năm khối thượng phẩm linh thạch đưa cho Dương Phàm, đạt thành hiệp nghị!

- Ta trước giao Thiên Thủy Mặc Liên và linh thạch cho người nhưng đại ca ca người phải cam đoan trong ba ngày sẽ chữa khỏi thương thế cho ta!

Khổng Tước tiểu yêu cười hì hì nói.

Dương Phàm tiếp nhận Thiên Thủy Mặc Liên và năm khối thượng phẩm linh thạch, kinh ngạc nói:

- Người không lo lắng ta sẽ đổi ý sao? Phải biết rằng trong mắt các người, tu sĩ nhân loại đều vô cùng giả dối và âm hiểm!

- Đại ca ca nhất định sẽ không lừa gạt ta, có phải không?

Khổng Tước tiểu yêu chớp chớp đôi mắt, nhìn chăm chăm Dương Phàm.

- Nói lời vô nghĩa ít thôi! Chữa khỏi thương thế của người đâu cần ba ngày?

Dương Phàm âm thầm cười, một chương đánh lên vai của Khổng Tước tiểu yêu, một cỗ sinh cơ tinh khiết quán chú vào trong cơ thể nàng!

Chỉ mất thời gian nửa chén trà nhỏ sau, Dương Phàm thu hồi tay lại, ra bộ thần nhiên trầm nghĩ:

- Đơn giản thế mà kiếm được một gốc Thiên Thủy Mặc Liên và năm khối thượng phẩm linh thạch! Lại còn có thể gia tăng công lực nữa! Chuyện tốt thế này đi nơi nào kiếm đây?

- Được rồi sao? Tốt rồi!

Khổng Tước tiểu yêu cảm thấy rất khó tin.

Hắn thấy bộ dáng cười cười của Dương Phàm, tức giận nói:

- Đại ca ca thật giỏi hoạt, ta lại bị lừa rồi. Người chữa khỏi thương thế của ta căn bản không tổn chút sức lực nào cả.

Dương Phàm cười mà không nói, thu Thiên Thủy Mặc Liên trồng ở Linh Chu Viên trong Tiên Hồng không gian, trong lòng thầm nghĩ:

- Có Thiên Thủy Mặc Liên này, lại thu thập thêm vài thứ tài liệu nữa thì chẳng phải đã có đủ tài liệu để luyện chế Ngưng Hóa Đan rồi sao?

- Đại ca ca, thực lực của người cường đại như thế, lại còn có được y thuật xuất thần nhập hoa. Có thể trợ giúp ta đối phó tên Chu Hồng kia được không? Ta muốn báo thù! Hừ hừ!

Khổng Tước tiểu yêu lại yêu cầu Dương Phàm.

- Đối phó với Chu Hồng?

Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm, chợt cười dài nói:

- Người tưởng lợi dụng ta sao?

- Lợi dụng?

Khổng Tước tiểu yêu ngẩn ra, chợt đưa đôi tay trắng nõn lên như muốn đánh nhau, lại bị Dương Phàm đẩy ra.

- Được rồi! Người đúng là một tên đặt lợi ích lên trên hết! Nói thử xem, điều kiện là gì mới bằng lòng giúp bốn tiểu thư đối phó Chu Hồng?

Khổng Tước tiểu yêu rất cục chịu thua.

Bất kể nàng không nhẽ thế nào, cứng rắn cũng dùng tới nhưng Dương Phàm luôn lộ ra một bộ dáng không nhượng bộ!

- Điều kiện sao?

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào thân thể mềm mại xinh đẹp của Khổng Tước tiểu yêu, từ trên xuống dưới, bộ dáng rất không có ý tốt

- Người người muốn cái gì?

Khổng Tước tiểu yêu thấy ánh mắt kỳ lạ của Dương Phàm thì khuôn mặt đỏ lên, không khỏi hoảng hốt, vội vàng lui ra sau thốt lên:

- Người nếu muốn cũng đừng hòng!

406. Chương 410: Không Gian Thần Thú

Khổng Tước tiểu yêu thấy ánh mắt kỳ lạ của Dương Phàm thì khuôn mặt đỏ lên, không khỏi hoảng hốt, vội vàng lui ra sau thốt lên:

- Người nếu muốn cũng đừng hòng!

Dương Phàm thấy bộ dáng của nàng như thế thù thu hồi ánh mắt, tức giận nói:

- Yên tâm đi, đối với thân thể còn chưa hoàn toàn phát dục như người, ta không hề hứng thú! Cái Dương mỗ cảm thấy hứng thú chính là huyết mạch cao quý của Khổng Tước bộ tộc chảy trong cơ thể người kia!

- Cái gì?

Khổng Tước tiểu yêu xấu hổ, giận dữ thốt lên:

- Người dám lăng nhục ta?

- Đây là sự thật, không cần bàn nữa!

Dương Phàm thản nhiên nói, đồng thời không khỏi thầm nghĩ:

”Xem ra Khổng Tước tiểu yêu này quá thật chưa trưởng thành, lời nàng vừa nói quả không sai!”

- Người

Khổng Tước tiểu yêu thở phì phì, bộ ngực sữa không ngừng phập phồng, thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại được!

Nàng giận dữ đưa mắt nhìn Dương Phàm:

- Người nếu muốn máu huyết cao quý của Khổng Tước ta thì không có cửa đâu! Bộ tộc Thất thủ Khổng Tước ta chính là Trân cầm từ thời thượng cổ, huyết mạch so với Thần thú bình thường còn cao quý hơn nhiều!

- Thật sự không cơ cửa sao? Dương Phàm lại thử nói:

- Ta nếu muốn một cái lông Khổng Tước trên người người thì sao?

- Lông Khổng Tước?

Sắc mặt của Khổng Tước tiểu yêu lại đại biến, vẻ mặt đầy đề phòng nói:

- Mỗi cái lông Khổng Tước đều cần ta ngưng kết tinh nguyên cả mấy trăm năm. Mất đi một cây thì ta sẽ đại thương nguyên khí! Người muốn nó làm gì?

- Tu bổ một kiện Pháp bảo!

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm.

Dứt lời, hắn để cho Thạch Thiên Hàn đang ở cách hắn mấy chục dặm tiến vào Tiên Hồng không gian, cởi bỏ Tường Vân Ngõa rồi hắn lại lấy ra.

- Đôi giày này ít nhất là cấp bậc cổ bảo, nhìn tài liệu của nó thì có chút giống lông chim. Nhưng người xem, nó cũng đã bị tổn hại một ít. Nếu có lông của Khổng Tước bộ tộc cao quý như người thì có thể tu bổ nó lại, phát huy ra uy lực còn lớn hơn nữa!

- Đưa ta xem!

Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên nói.

- Được.

Dương Phàm cười cười, đem Tường Vân Ngõa giao cho Khổng Tước tiểu yêu quan sát.

Khổng Tước tiểu yêu cầm lấy Tường Vân Ngõa quan sát kỹ một lát, lúc sau trên mặt lại lộ ra vẻ mê mang:

- Cái này có một tia khí tức rất mỏng manh của Khổng Tước bộ tộc. Hơn nữa, ta cảm nhận được khí tức của nó còn cao quý hơn so với Khổng Tước bộ tộc ta. Có lẽ là Chu tước, Phượng Hoàng, Thanh Loan nhưng ta không thể xác định được!

- Nói thế thì lông Khổng Tước trên người người có thể tu bổ Pháp bảo của ta không? Dương Phàm dò hỏi.

- Mặc dù có lông Khổng Tước của ta nhưng còn xa mới đủ. Bởi vì trên thứ này, khí tức của Khổng Tước bộ tộc còn rất yếu. Hơn nữa, trên mặt ta còn cảm giác được một cổ khí tức quen thuộc, có chút giống như của Linh Nguyệt tỷ tỷ.

Khổng Tước tiểu yêu trầm tư rồi nói.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ?

Dương Phàm biến sắc, bỗng nhiên nhớ tới nữ yêu tu Biến Hóa Kỳ mặc ngân bào có thần thông xuyên qua không gian ở bên cạnh Thất Linh Hồ.

- Đúng thế, Linh Nguyệt tỷ tỷ chính là một Thần thú có được thiên phú thần thông không gian hiếm có trên nhân gian! Có lẽ trên đôi giày này còn có máu huyết và tài liệu trên người bộ tộc bọn họ.

Khổng Tước tiểu yêu cười hì hì nói.

- Thần thú có thiên phú không gian? Dương Phàm hít sâu một hơi lạnh khí:

- Thiên Cầm Nội Hải rộng trăm triệu dặm này rốt cuộc có bao nhiêu Thần thú?

Khổng Tước tiểu yêu chớp mắt nói:

- Nghe mẫu thân ta nói, nếu Kim Giao Long cùng được tính thì khắp hải vực hẳn không có quá năm loài Thần thú!

Không vượt quá năm, hẳn là rất ít, Dương Phàm gật đầu, lại ngạc nhiên nói:

- Nghe giọng điệu của ngươi thì chẳng lẽ Kim Giao Long còn không được tính là Thần thú chân chính sao?

- Hừ, chỉ là trong cơ thể có Chân Long Chi Huyết thuần khí hơn một chút mà thôi! Nhiều nhất chỉ được tính là nửa Thần thú mà thôi!

Khổng Tước tiểu yêu khinh thường nói:

- So với Linh Nguyệt tỷ tỷ thì còn kém xa.

- Thần thú có thiên phú không gian

Ánh mắt Dương Phàm lóe loé, thăm nhử:

- Nếu có thể thu được máu huyết của Linh Nguyệt kia thì chẳng phải càng phát huy ra uy lực của Trường Vân Ngõa ta sao?

Khổng Tước tiểu yêu dường như cùng nhìn ra được ý nghĩ của Dương Phàm, cười lạnh

nói:

- Hừm, ngươi còn dám đánh chủ ý lên Linh Nguyệt tiểu thư sao? Tỷ ấy đã là Thần thú Biến Hóa Kỳ, đừng nói một tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ nho nhỏ như ngươi. Cho dù là Chu Hồng, Kim Giao Long tiểu điện hạ gặp phải cũng muốn ngoan ngoãn đầu hàng.

- Đúng thế, Biến Hóa Kỳ, lại là Thần thú thiên phú không gian Dương Phàm cũng cảm thấy vô lực.

- Xem ra chỉ có thể chờ tới khi tiến giai Diễm Căn Kỳ rồi thì mới có thể thực hiện được!

- Nói cả nửa ngày, hiện tại ngươi không thực hiện giao dịch này đúng không? Dương mỗ phải có được lông Khổng Tước hoặc là máu huyết trong cơ thể ngươi!

Dương Phàm nói sang chuyện khác, lại hỏi.

- Đại ca ca, cái này không được!

Khổng Tước tiểu yêu lộ ra bộ mặt ủy khuất, lắc đầu nói:

- Khổng Tước bộ tộc cao ngạo bao nhiêu, làm sao có thể dễ dàng xuất ra lông vũ hoặc máu huyết được?

Dương Phàm gật đầu. Hắn đương nhiên hiểu được sự cao ngạo của Khổng Tước bộ tộc. Nếu là lúc khác đưa ra yêu cầu này thì chỉ sợ lập tức đã bị đuổi giết rồi!

- Kia cùng thế, giao dịch của chúng ta coi như chấm dứt!

Dương Phàm nhún vai, cầm lại Trường Vân Ngõa đặt vào Tiên Hồng không gian cho Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn đi vào Trường Vân Ngõa, lại trở về Thiên Lan ngoại điện, tiếp tục xuất phát về phía bên bờ Thất Linh Hồ.

- Đại ca ca, chờ một chút.

Khổng Tước tiểu yêu thấy Dương Phàm định đi thì vội vàng ngăn hãm lại, trên mặt có chút hấp tấp.

- Chuyện gì nữa? Dương Phàm lại hỏi:

- Ngươi nghĩ thông suốt chưa?

- Đại ca ca, công pháp của người ẩn chứa sinh mệnh lực rất cường đại, có thể hỗ trợ ta tu bổ Pháp bảo bản mạng được không?

Khổng Tước tiểu yêu nói xong, lại lấy ra hai chiếc lông, một xanh một đỏ đã bị Chu Hồng làm hư hỏng.

Dương Phàm khẽ liếc mắt một cái, lại hỏi:

- Trong hai chiếc lông này ẩn chứa sinh mệnh, hẳn là lấy chính lông Khổng Tước của người luyện chế đi?

- Đúng thế, đại ca ca có thể hỗ trợ ta được không? Nếu không có chúng nó thì không còn pháp bảo nào thuận tay ở nơi này!

Khổng Tước tiểu yêu lại nắm lấy tay Dương Phàm, năn nỉ ỉ ôi.

- Cũng được!

Dương Phàm thở dài một hơi, đồng ý. Lần này hẳn cũng không lừa gạt Khổng Tước tiểu yêu nữa.

Tiếp lấy hai chiếc lông chim, ý niệm Dương Phàm hơi động, để chúng vào Sinh Túc Chi Địa ở trong Tiên Hồng không gian, hấp thu sự tẩy lễ của vô số đạo ánh sáng màu lục nơi này.

Khổng Tước tiểu yêu nao nao, nhưng vẫn không nói gì.

Sau một lúc, Dương Phàm lấy hai chiếc lông Khổng Tước ra, thản nhiên nói:

- Chữa trị được rồi!

- Nhanh như thế sao? Người làm thế nào? Khổng Tước tiểu yêu cảm thấy khó tin.

- Ta vốn chỉ muốn rót vào một ít sinh cơ cho người, sau đó để người luyện chế vài ngày mới khôi phục! Được rồi, ta đi thôi!

Dương Phàm đưa lại lông Khổng Tước cho Khổng Tước tiểu yêu rồi định rời đi.

- Đại ca ca, cảm ơn người!

Khổng Tước tiểu yêu cười hiền, hưng phấn nhảy dựng lên, ôm Dương Phàm hôn chụt một cái, sau đó cười hì hì nói:

- Nhớ kỹ tên ta nhé! Khổng Tiểu Tước!

- Khổng Tiểu Tước?

Thân hình Dương Phàm dần đi xa, thì thào lắm bầm:

- Rất cục thoát khỏi cái tiểu phiền toái này! Hợp tác với nàng còn không bằng liên thủ với Kim Giao Long còn thoải mái hơn.

Sau khi từ biệt Khổng Tiểu Tước, bản tôn Dương Phàm lại tiếp tục tìm kiếm các nơi trong Thiên Lan Điện.

- Tài liệu luyện chế Bồi Nguyên Đan như Tam Sinh Tuệ Thủy, Lạc Ly Quả, Thiên Hoa Cực Diệp, nghe Âu Dương Phong nói rằng khẳng định sẽ có trong Thiên Lan Điện. Còn thời gian hai tháng nữa, ta không ngại tìm kiếm thêm một chút.

Ở một nơi kia, Thạch Thiên Hàn đã về tới bên cạnh Thất Linh Hồ.

Hắn trước tỉnh dưỡng nơi này hai ngày, chờ khi tình khí thần khôi phục tới trạng thái đỉnh phong mới bắt đầu công việc.

Thất Linh Quỳnh Tương trong Thất Linh Hồ hẳn cũng đã có đủ phân lượng, không nghĩ lãng phí nhiều thời gian. Ham càng nhiều thì càng có nhiều phiền toái.

Mục tiêu của hắn đương nhiên chính là Thất Hải Linh Châu phát ra tiếng rống ngâm kinh hồn ở sâu trong Thất Linh Hồ.

- Ta tạm thời ném thử một phen, không thể thành công thì thôi. Cùng lắm chỉ tổn thất một khối khôi lỗi cao giai. Dù sao thứ đó đối với ta cũng không có tác dụng gì nhiều. Chỉ cần thành công thì thu hoạch cũng không phải là nhỏ.

Thạch Thiên Hàn trước tránh trong một sơn động ở gần Thất Linh Hồ. Sau đó, hắc triệu tập ra ngân giáp thị vệ, không chế nó tiếp cận về phía Thất Linh Hồ.

Quả nhiên, khi vừa bắt đầu, ngân giáp thị vệ cũng không đụng tới quỳnh tương ở trong Thất Linh Hồ, thanh âm rỗng ngậm cũng không xuất hiện.

Hồng

Đột nhiên tiếng rỗng ngậm lập tức bùng nổ!

Thạch Thiên Hàn dung hợp với linh hồn bản tôn, ý niệm khế động thì ngân giáp thị vệ đã đột nhiên biến mất, tiến nhập vào Tiên Hồng không gian.

Nó mặc dù tiến nhập Tiên Hồng không gian nhưng vị trí của nó vẫn như cũ, vẫn ở nơi Sinh Tứ Chi Địa.

Nói cách khác, ngân giáp thị vệ sau đó có thể trực tiếp trở lại nơi nó vừa biến mất. Đương nhiên, còn có hai nơi mà nó có thể quay lại, đó chính là vị trí nơi bản tôn Dương Phàm, và vị trí nơi Thạch Thiên Hàn.

- May mà phản ứng nhanh!

Thạch Thiên Hàn toát ra mồ hôi lạnh. Dù thế, trong đầu hắc vẫn truyền tới âm thanh ong ong rất khẽ, tâm thần cũng có chút hao tổn.

Ngay cả bản thân hắc không ở trong phạm vi công kích của tiếng rỗng ngậm nhưng long uy lực có thể xuyên thấu qua linh hồn lạc ấn trên ngân giáp thị vệ, lan tới gần chủ nhân.

Cũng may, Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn cùng nhau chống đỡ lực lan đến kia, cảnh giới linh hồn lại đã tiếp cận Nguyên Anh Kỳ cho nên không còn trở ngại nào nữa.

Điều Dương Phàm lo lắng nhất không phải là long uy lực lan tới hắc mà sợ hãi long uy lực sẽ đánh tan linh hồn lạc ấn của hắc trên ngân giáp thị vệ.

Một khi ngân giáp thị vệ này chịu đựng long uy thời gian dài thì có thể dẫn tới hậu quả đó. Đến lúc ấy, ngân giáp khôi lỗi sẽ trở thành vật vô chủ, cho dù đạt được Thất Linh Châu. Thạch Thiên Hàn cũng không thể khống chế nó, càng khó có thể thu vào Tiên Hồng không gian.

Cho tới khi tiếng rỗng ngậm kết thúc, Thạch Thiên Hàn cũng chưa lập tức đưa khôi lỗi ra.

"May mà tiếng rỗng ngậm này chỉ ngẫu nhiên mới phát ra, nếu mà thường xuyên thì tất nhiên sẽ khiến cho người hữu tâm chú ý!"

Thạch Thiên Hàn đợi thêm nửa canh giờ.

Lúc này, ngân giáp thị vệ lại hiện thân, đột nhiên tiến thêm một trượng vào đáy hồ.

Rỗng!

Tiếng rỗng ngậm lại vang lên, Thạch Thiên Hàn gần như cùng lúc thu hồi ngân giáp thị vệ!

Vù!

Hắc thở phào một hơi:

- Quá mạo hiểm!

Lại đợi thêm một canh giờ, hắc lại theo phương pháp cũ, để cho ngân giáp thị vệ tiến thêm một trượng.

Đương nhiên, mặc dù hắc có khống chế hoàn mỹ, cũng không thể khiến cho ngân giáp thị vệ hoàn toàn né tránh được thanh âm rỗng ngậm. Điều này cũng khiến Thạch Thiên Hàn và Dương Phàm có một chút thương tổn về linh hồn.

Nếu những thương tổn linh hồn này chồng lên nhau cùng một chỗ thì đối với những người cùng giai mà nói, tuyệt đối là khủng bố. Thậm chí có thể khiến cảnh giới rơi xuống.

Nhưng đối với người nắm giữ được sinh mệnh tự nhiên như Dương Phàm thì chỉ nửa khắc đã khôi phục lại như cũ.

Cứ như thế, thời gian hai ngày trôi qua, ngân giáp thị vệ rốt cục vào sâu trong Thất Linh Hồ tới một nơi chỉ còn cách Linh Châu mười trượng.

- Chỉ còn mười trượng cuối cùng nữa.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, nhìn kỹ Thất Thái Linh Châu tràn ngập lực hấp dẫn, lại phảng phất như một thứ cấm kỵ kia.

407. Chương 411: Thất Thái Linh Châu

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi. Hắn tràn đầy quyết tâm và cảm hứng khiêu chiến.

Sở dĩ hắn tốn tới thời gian ba ngày mà vẫn không để ngân giáp thị vệ tiếp cận Thất Thái Linh Châu là vì phạm vi hai mươi trượng cuối cùng quá khó khăn.

Càng tới gần Thất Thái Linh Châu thì ảnh hưởng của tiếng rống ngâm lại càng lớn.

Khi ngân giáp thị vệ tới gần Thất Thái Linh Châu chừng hai mươi trượng thì linh hồn của Thạch Thiên Hàn cũng cảm giác được một trận choáng váng. Linh hồn bản tôn và của hắn đồng thời bị thương.

Đây vẫn chỉ là ở tình huống ngân giáp thị vệ chỉ chịu đựng long uy trong thời gian rất ngắn.

- Khó trách trước đây có Thần Thú thiên phú không gian Biến Hóa Kỳ đã tới gần nó hai mươi trượng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể buông tay!

Thạch Thiên Hàn nhanh chóng chữa thương linh hồn.

Hắn không chỉ phải chữa trị thương tổn tinh thần mà còn phải gia tăng linh hồn lạc ấn lên ngân giáp thị vệ.

Khi ngân giáp thị vệ tới gần hai mươi trượng, mặc dù chịu đựng tiếng rống ngâm chỉ trong nháy mắt cũng khiến linh hồn lạc ấn mất đi vài phần.

Kể từ đó, tốc độ của ngân giáp thị vệ đã chậm lại rất nhiều. Cứ cách nửa ngày mới có thể tiến lên được năm xích.

Phạm vi hai mươi trượng quanh Thất Thái Linh Châu tuyệt đối là một vùng cấm, cho dù cường giả Nguyên Anh Kỳ tới gần thì linh hồn cũng sẽ bị đánh tan tã mà chết.

Mà giờ phút này, ngân giáp khôi lỗi do Thạch Thiên Hàn khống chế đã tiếp cận được phạm vi mười trượng. Một bước tiến này đã vượt xa Linh Nguyệt cảnh giới Biến Hóa Kỳ và có được thiên phú không gian.

Bởi vì tiếng rống ngâm chủ yếu công kích linh hồn mà ngân giáp khôi lỗi lại là vật chết, càng thích hợp đi làm công việc này.

Rống!

Ngân giáp khôi lỗi lại tiến vào năm xích, bỗng nhiên biến mất.

Thạch Thiên Hàn chỉ cảm thấy tâm thần đau đớn. May mà hắn có phòng bị nên cũng không quá đáng lo ngại.

Nhưng linh hồn lạc ấn trên ngân giáp khôi lỗi lại bị đánh tan mấy phần.

Hắn lập tức tiến nhập Tiên Hồng không gian, lấy U Minh Ma Diễm để gia tăng luyện hóa khôi lỗi, cường hóa linh hồn lạc ấn vừa bị mai một.

Thời gian trôi qua từng chút một, càng tới gần Thất Thái Linh Châu thì càng gian nan.

Chớp mắt cái đã qua nửa tháng.

Thạch Thiên Hàn cảm thấy chưa từng khó khăn như thế này, so với đại chiến cường giả Nguyên Anh Kỳ còn khó khăn hơn.

Chỉ cần hơi vô ý thì coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Thậm chí còn có thể tổn thất con khôi lỗi cao giai duy nhất này nữa.

Đến khi chỉ còn mấy trượng cuối cùng, mỗi lần ngân giáp khôi lỗi hiện thân thì chỉ có thể tiến thêm được ba xích, thậm chí còn ít hơn nữa.

Ngoài ra, mỗi lần tiến vào Tiên Hồng không gian thì linh hồn lạc ấn trên người khôi lỗi lại bị đánh tan gần một nửa. Thạch Thiên Hàn cần ít nhất một ngày mới luyện hóa và củng cố lại được.

- Nếu bản tôn có thể liên thủ với ta thì tốc độ khẳng định sẽ nhanh hơn một chút! Chỉ tiếc hãn cũng đang bận rộn!

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, tiếp tục luyện hóa khôi lỗi ở trong Tiên Hồng không gian.

Trong lúc này, tiếng rống ngâm cùng cứ hai ngày mới vang lên một lần cho nên chưa khiến nhiều người chú ý. Hơn nữa, đại đa số thời gian, con khôi lỗi này đều ở trong Tiên Hồng không gian, chỉ khi tiếng rống ngâm bùng nổ thì mới chợt lóe lên nên cho dù có người đi ngang qua cũng sẽ không mấy chú ý tới nó.

Ở một nơi khác, Dương Phàm cũng đang bận rộn. Hãn ở trong Thiên Lan Điện cũng tìm kiếm được một số tài liệu luyện đan đang cần thiết.

- Mấy loại tài liệu hiếm có để luyện chế Ngưng Hóa Đan ta đều đã có được!

Dương Phàm không khỏi vui như mở cờ trong bụng!

Đồng thời, hãn cũng chiếm được hai loại tài liệu hiếm có để luyện chế Nguyên Linh Đan là Lạc Ly Quả và Thiên Hoa Cực Diệp.

Từ đó, hãn bắt đầu nghe ngóng xem nơi có tài liệu cuối cùng là Tam Sinh Tuệ Thủy.

Ba ngày sau, Dương Phàm rốt cuộc tìm được Tam Sinh Tuệ Thủy.

Đây chính là một ao thủy tinh, cả mấy chục vạn năm qua vẫn phun ra nước suối. Chính giữa ao thủy tinh này có một pho tượng nữ tử xinh đẹp như tiên nữ, hai con mắt mỹ lệ lộ ra sự trí tuệ, một thân váy trắng tinh xảo, tóc nhẹ bồng bênh, đoan trang tú lệ.

Dòng nước suối phun ra quanh quần quanh pho tượng của nữ nhân cơ trí này, giống như từng đạo băng lụa quần quanh nàng.

Dương Phàm không nhận ra lai lịch của nữ nhân này nhưng lại biết nước trong ao thủy tinh này chính là Tam Sinh Tuệ Thủy mà hãn cần.

Nhưng xung quanh cái ao này cũng có trận pháp cấm chế cường đại bao che. Dương Phàm đứng ở xa xa thì triển hết cách mà vẫn không thể công phá được trận pháp bao quanh ao thủy tinh này!

- Chẳng lẽ ta không có duyên với Tam Sinh Tuệ Thủy này?

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ nản lòng, ngồi ở bên cạnh ao thủy tinh này, trở nên trầm tư.

Đồng thời hãn cũng bắt đầu đánh giá nữ nhân xinh đẹp, đoan trang như tiên nữ ở trong ao thủy tinh kia.

- Nữ nhân này rốt cuộc là nhân vật như thế nào mà pho tượng của nàng lại được cung phụng trong Thiên Lan Điện này?

Dương Phàm không hiểu ra sao.

Sau đó, hãn nhìn thấy một tấm bia đá ở dưới chân của nữ nhân này ở trong ao thủy tinh. Trên tấm bia đá có ghi rõ lai lịch và thân phận của nàng!

”Tuệ Liên tiên tử: Một trong những tiên tử có trí tuệ nhất trong truyền thuyết ở Thiên giới. Nông lịch năm ba ngàn năm trăm vạn đã chuyển thể xuống hạ giới, nghĩ ra âm mưu xúi giục Ma đầu hai giới, làm ra công hiến rất lớn!”

Trên tấm bia đá kia chỉ có ít ỏi chừng ấy chữ, giảng giải về lai lịch của Tuệ Liên tiên tử và một số công tích ở hạ giới.

- Tiên nhân chuyển thế

Về mặt Dương Phàm lộ ra vẻ thất vọng.

Nếu những gì trên tấm bia đá này ghi là thật thì từ thời thượng cổ, chỉ sợ có không ít tiên nhân chuyển thế xuống hạ giới.

Đồng thời, có liên quan tới sự tồn tại của luân hồi cũng đã được nghiệm chứng.

- Đáng tiếc a! Vì sao trong ao nào có Tam Sinh Tuệ Thủy mà lại thiết kế trận pháp cường đại như thế!

Hắn từng nhiều lần công kích bốn phía trận pháp này nhưng nó như ẩn chứa một loại lực lượng vô cùng trí tuệ, huyền diệu. Dù lực lượng mạnh như thế nào, dù tới hai ba trăm ngàn cân cũng dễ dàng bị hoa giải.

Nếu không thể bài trừ trận pháp này thì Dương Phàm cũng chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm ở xung quanh.

Chỉ chốc lát, hắn lại thấy được có mấy cái ao thủy tinh cùng loại. Tổng cộng có tám cái, mỗi cái đều là một cường giả từ thượng giới chuyển thế.

Trong số đó có cả cường giả Tiên giới, Phật giới cường giả.

Trong tám pho tượng này chỉ có hai cái là nữ. Một pho tượng nữ nhân khác lại khiến Dương Phàm cảm thấy hít thở không thông.

Đó là một tiên tử có làn da trắng như tuyết, mặc một thân váy dài như của công chúa, đủ loại màu sắc, hai chân đạp lên một con thần điêu nhiều màu đang tung cánh. Nụ cười của nàng hoàn mỹ không chút tỳ vết, đôi mắt xanh như thanh tuyến.

Mái tóc của nàng mềm mại như cảnh liễu, pháp phới như làn mây. Sự tồn tại của nàng khiến cho vạn vật trên thế gian cùng xảy ra biến hóa tinh tế, hết thảy trở nên tốt đẹp hơn!

- Vì sao ta cảm thấy thần vận, dung nhan của nàng có điểm tương tự như Vũ Tịch?

Dương Phàm ngây ngốc hồi lâu, tâm thần như run lên.

Hắn cảm giác được pho tượng trước mắt này cực kỳ tương tự như nữ nhân Vân Vũ Tịch mà hắn thầm yêu trộm nhớ.

Dương Phàm vội vàng nhìn xuống tấm bia đá ở dưới chân vị tiên tử này.

”Bích Dao Vân Tiên: Nông lịch năm ba ngàn năm trăm chuyển thế.” ’

- Cái gì? Sao lại có ít thông tin liên quan tới nàng như thế?

Dương Phàm nghiêng răng nói.

- Bích Dao Vân Tiên - Vân Vũ Tịch

Dương Phàm thì thảo luận bầm:

- Chẳng lẽ Vân Vũ Tịch chính là tiên tử ở thượng giới chuyển thế? Nhưng những gì ghi lại trên tấm bia đá này đã là chuyện của ít nhất mười vạn năm trước.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới câu chuyện giữa hắn và Dược vương ở Dược Tiên cốc.

- Ta nói cho người về thân thế của Vũ Tịch, bản thân nàng chính là một bí ẩn! Mười tám năm trước, lão hủ phát hiện ra cô ấy ở trong một cánh rừng của Dược Tiên cốc. Lão già ngân phát như nhớ lại nói.

Dương Phàm lập tức cảm thấy hứng thú. Những gì liên quan tới thân thế của Vân Vũ Tịch hắn đều rất tò mò:

- Cảnh tượng lúc đó thật quý dị! Trời đang nắng ráo, không có chút gợn mây nào, ánh mặt trời nhuộm đỏ cả bầu trời. Mà khi đó, từ phía chân trời lại mơ hồ truyền tới một tiếng sấm, sau đó trời liền đổ mưa! Lão

hủ thông qua cảm quan của mình, nhận biết được một tiếng trẻ con khóc ở ngoài mười dặm. Khi ta tới thì thấy được một cảnh tượng rất ngạc nhiên!

Nói tới đây, lão già ngân phát hơi run run.

- Tiền bối nhìn thấy gì?

Trong lòng Dương Phàm thầm giật mình. Cảm quan của lão già ngân phát này thật cường đại, dù không cố ý triển mở thần thức mà đã cảm giác được tình huống ngoài cả mười dặm, nghe thật kinh người.

- Khi đó, chân trời có áng mây, trời nắng mà vẫn có mưa nhỏ!

Lão già ngân phát này nhìn sang Dương Phàm nói.

Áng mây, trời nắng, mưa nhỏ.

Cặp mắt Dương Phàm sáng lên, cả ba cảnh vật này không phải vừa lúc hợp thành tên Vân Vũ Tịch sao?

Hóa ra, cái tên của Vân Vũ Tịch lại có lai lịch như thế? Lúc trước, khi gặp nàng ở Tú Ngọc Các thì Dương Phàm có hỏi nhưng Vân Vũ Tịch cũng không có câu trả lời thuyết phục.

Chẳng những thế, bốn phía sinh cơ bừng bừng, lục ý dào dạt. Bên cạnh còn có đủ loại mãnh thú, phi cầm, độc xà, mãnh hổ, sài lang đều là yêu thú nhất nhị giai.

- Ah!

Dương Phàm chút nữa đã thất thanh hô lên.

- Nhưng những loài thú này đều chỉ quanh quẩn xung quanh nàng, đều rất hiền hòa, lặng lẽ đứng cùng nhau mà không thương tổn tới đứa nhỏ.

Lão già ngân phát kinh thán!

Hiện tại nhớ lại những lời Dục Vương nói, sắc mặt Dương Phàm đại biến, lâm vào trầm tư!

Khi Vân Vũ Tịch sinh ra đã có thiên địa dị tượng, dấu hiệu cho biết lai lịch của nàng rất bất phàm!

- Khó trách tư chất của Vân Vũ Tịch lại tốt như thế, đồng thời có được khí chất và dung nhan khiến người thương phải vô cùng hâm mộ!

Thật lâu sau, Dương Phàm trải qua một phen phán đoán, phân tích, suy đoán rằng Bích Dao Vân Tiên có thể chính là Vân Vũ Tịch. Cho dù không phải là cùng một người thì chắc chắn giữa họ cùng có thể có liên hệ.

Ngoài ra, giới thiệu trên tấm bia đá không ngờ lại ngắn gọn như thối ngay cả lai lịch cũng không rõ ràng. Điều này khiến người ta thật khó bề tưởng tượng.

- Nàng thật là Vũ Tịch sao?

Dương Phàm chăm chú nhìn tiên tử thượng giới như Tinh Linh trên Như Nhược Phong, lấy ra Thất Hương Ngọc Hồn Định.

Chủ nhân của Thất Hương Ngọc Hồn Định chính là Vân Vũ Tịch, Dương Phàm lấy nó ra thử xem có phản ứng gì không!

- Hú hú hú

Quả nhiên, khi Thất Hương Ngọc Hồn Định vừa xuất hiện, nó không tự chủ được khẽ run rẩy.

Mà lúc này, Bích Dao Vân Tiên trong ao thủy tinh dường như cũng sống lại, hướng về phía Dương Phàm nở một nụ cười. Nước suối phun ra xung quanh lúc này cũng như yên lặng lại.

- Vũ Tịch

Trong lòng Dương Phàm sốc mạnh, thiếu chút nữa đã phải hét lên.

Phốc!

Lúc này Dương Phàm phun ra một búng máu, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Hồng!

Tại một khắc này, từ trong Thiên Lan Điện đột nhiên truyền ra một tiếng hồng kinh hồn đáng tửm, lọt vào tai của tất cả mọi người.

- Đã vào tay sao?

Một nơi khác, Thạch Thiên Hàn cùng phun ra một búng máu, vô cùng vui mừng.

Thất Thái Linh Châu trong Thất Linh Hồ không cánh mà bay, trên mặt hồ tràn đầy gợn sóng.

408. Chương 412: Ma Ảnh Hiện

- Đã vào tay rồi sao?

Dương Phàm và phân thân trao đổi ý niệm cho nhau, hiển nhiên hiểu rõ tình cảnh của nhau.

Ở phía bên tôn, Bích Dao Vân Tiên trong ao thủy tinh dường như sống lại, mỉm cười nhìn hắn. Thất Hương Ngọc Hồn Định trong tay cũng không ngừng run rẩy.

- Chẳng lẽ đây là ảo giác?

Dương Phàm có một loại cảm giác không chân thực. Một pho tượng thì sao có thể sống lại được?

Nếu pho tượng này thật sự ẩn chứa khí tức sinh mệnh thì làm sao có thể che giấu được người nắm sinh mệnh tự nhiên trong tay như hắn?

Hồng!

Ngay trước khi Thạch Thiên Hàn thu được Thất Thái Linh Châu thì tiếng rống ngâm kinh nhân kia khiến toàn bộ Thiên Lan Điện rung chuyển.

Không chỉ những người ở Thiên Lan ngoại điện nghe được mà cả những cường giả Nguyên Anh Kỳ, Biến Hoa Kỳ ở bên ngoài cũng bị kinh động.

Nhưng không biết vì sao tiếng rống ngâm kia đột nhiên im bặt, dường như gặp phải điều gì bất trắc vậy!

Trong một cái sấm động ở Thiên Lan ngoại điện.

- Chẳng lẽ trong ngoại điện này lại còn có một đại năng giả như thế?

Nữ tử Linh Nguyệt mặc ngân bào biến sắc, thân hình bỗng hóa thành một đoàn ánh sáng, vụt lên, lao về phía Thất Linh Hồ.

Trong một viên lâm có trăm hoa đua nở ở Thiên Lan ngoại điện.

- Long uy thật cường đại, như muốn hoán tỉnh càng nhiều Chân Long Chi Huyết trong cơ thể ta. Ta mau tới xem, biết đâu lại có kỳ ngộ!

Khuôn mặt Kim Giao Long tiểu điện hạ hiện lên vẻ hưng phấn, hơi suy tư một chút rồi bay về phía Thất Linh Hồ.

Tiếng rống ngâm cũng kinh động toàn bộ tu sĩ, yêu thú trong Thiên Lan Điện. Mọi người đều lao về phía Thất Linh Hồ.

Mà lúc này, ở cạnh Thất Linh Hồ, Thạch Thiên Hàn đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng.

Ầm!

Quỳnh tương trong Thất Linh Hồ bỗng sôi trào, bốc lên từng đợt bọt khí, Long uy vừa biến mất lại biến thành một trận ma khiêu kinh thiên.

Một cỗ ma uy kinh thế từ sâu trong đáy hồ truyền lên.

Bọt khi liên tục bốc lên chính là do ma khí cuộn cuộn tạo ra.

Ngay sau đó, một cỗ ma khí kinh thể hãi tục, thậm chí còn mạnh hơn ma thi vô đầu ngàn năm trên Quỷ Thi Sơn hàng trăm hàng ngàn lần âm âm dựng lên.

Tiếng ma khiêu kia khiến người ta sơn cả tóc gáy.

- Ha ha, hơn một vạn năm Bản Ma Chủ rốt cục xuất thế! Ta muốn những kẻ từng là địch nhân của ta phải trả giá thập bội!

- Thiên Cầm Nội Hải, ngươi không nên tồn tại trên đời này! Theo sự thức tỉnh của ta, tất cả đều sẽ kết thúc!

Một thanh âm như từ viễn cổ, tràn ngập cuồng ngạo, bá đạo vang khắp Thiên Lan Điện.

Bọt khí bốc lên trong Thất Linh Hồ dần nổi lên, sau đó xuất hiện một lốc xoáy rộng tới mấy trượng.

Lốc xoáy dần khuếch trương, lộ ra một ma uyên tối đen sâu không thấy đáy. Theo sau, một Ma ảnh mờ mờ dần hiện ra ở trên ma uyên trong Thất Linh Hồ.

- Tại sao có thể như thế?

Thạch Thiên Hàn bị cảnh tượng trước mặt dọa cho vỡ mắt!

Chẳng những thế, ngay cả trong Tiên Hồng không gian cũng bị cắt mất một đoạn.

Trên Sinh Tứ Chi Địa, Dương Phàm mất hơn một năm bố trí lúc này hoàn toàn hỗn loạn.

Hống!

Hết thấy điều này đều là do viên Thất Thái Linh Châu kia tạo nên. Tiếng rống ngâm kinh thiên nó phát ra vang khắp không gian này.

May mắn, long uy lực của nó cùng bị Tiên Hồng không gian áp chế!

Nhưng dù thế, Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn đều cảm giác trong đầu ong ong.

- Câm miệng cho ta!

Con chó nhỏ ở bên thương khó không kìm nổi rống lên một tiếng:

- Còn ầm ĩ ta nuốt ngươi bây giờ!

Chỉ thoáng chốc, viên Thất Thái Linh Châu như run lên, tiếng rống ngâm cùng theo đó dần biến mất.

Cùng với đó, con chó nhỏ lại nhìn ra tình cảnh ngoại giới do Tiên Hồng không gian chiếu vào, không khỏi thì thào lẩm bẩm:

- Chủ nhân, có vẻ ngài lại vừa chọc phải đại phiền toái rồi!

- Hú? Ta sao lại nói

Biểu tình của con chó thật rất giống con người!

- Hồng rồi, lấy thứ không nên lấy rồi!

Thạch Thiên Hàn nhìn Ma ảnh và ma uyên trong Thất Linh Hồ, cảm nhận Cửu u ma khí trong cơ thể đang không ngừng run rẩy!

- Xú tiểu tử, mau đặt hạt châu vào chỗ cũ!

Trong đầu Thạch Thiên Hàn đột nhiên vang lên một thanh âm già nua.

- Đặt trở lại ư? Ta làm sao có thể?

Thạch Thiên Hàn sa nhiên, đồng thời có chút kỳ quái. Thanh âm này nghe sao có chút quen tai nhưng khoảng cách quá xa, không thể nghĩ ra được.

- Xú tiểu tử, mau đặt hạt châu vào lại chỗ cũ!

Mấy vụn dậm trên cao, nơi có ánh sáng bảy màu bao phủ có mười mấy thân ảnh đang vòng quanh Thượng giới Tiên khí cao tới nghìn trượng.

Người nói ra những lời này chính là một bóng người trong đó.

- Thật là tốt! U Ảnh Ma Chủ vất vả lắm mới bị phong ấn vụn năm trước chỉ sợ sẽ chạy thoát!

Thanh âm của một nam tử mờ ảo vang lên.

- Sợ cái gì? Hẳn nếu dám đi ra. Chúng ta lại lần nữa phong ấn lại! Một thanh âm bá đạo lớn tiếng vang lên. Người nói chuyện có dáng người như thiết tháp, kim quang từ trên thân mình lóe ra bốn phía.

- Thác Thiên Ma Vương, không thoải mái như thế đâu. Mười mấy người chúng ta liên thủ trấn thủ Thượng giới Tiên khí này, không rảnh phân thân. Nếu Thất Tinh Trấn Ma Kiếm bị cường giả hải ngoại cướp chạy thì hàng tỷ sinh linh trong Thiên cầm Nội Hải sẽ bị huy hoại chỉ trong chốc lát.

Một thanh âm ôn hòa nho nhã nói tiếp.

- Thôi thì thế này đi, trong chúng ta có một người đi ra đối phó với U Ảnh Ma Chủ đi! Ít nhất không thể cho hắn cơ hội tạm nghỉ. Nếu Ma Chủ khôi phục tới cảnh giới Hóa Thần Kỳ thì không ai có thể chế ngự nó được!

Người có thanh âm già nua vang lên lúc đầu lại lên tiếng.

- Được.

Mười mấy người phát ra khí tức chí cường nhất tề gật đầu!

- Vậy thì ai đi là thích hợp nhất?

Mười mấy người này đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn về một người.

- Thiên Mộng Vô Ngân, ta thấy ngươi là người thích hợp nhất! Lão phu và Linh đạo hữu không thể phân thân được!

- Được! Chỉ một tiểu ma đầu không đủ để nhắc lên sóng gió gì? Người nọ thản nhiên nói một câu!

Ông!

Đột nhiên, mười mấy người đồng loạt trấn thủ Thượng giới Tiên khí phóng xuất ra một cổ dao động khí tức vô hình.

- Trấn Ma Kiếm tỏa định Ma đầu.

Thanh âm nho nhã ôn hòa vang lên.

Cùng lúc đó, ở Bắc Tần xa xôi.

Ngư Dương Quốc, trong một mật thất dưới lòng đất đen tối, có ba thủy tinh băng quan (quan tài bằng thủy tinh) đặt song song nhau.

Chiếc thủy tinh băng quan bên trái có một nữ nhân bình thường nằm.

Chiếc ở giữa có một gã nam tử có tướng mạo giống Dương Phàm tới bảy phần.

Mà chiếc ở bên phải lại có một gã nam tử tướng mạo bình thường mặc đồ trắng. Trong tay hắn có một thanh kiếm gãy.

Cột kẹt

Trong một chiếc thủy tinh băng quan không ngờ phát ra một tiếng động.

Trong mật thất tối đen không có bóng người, ba chiếc quan tài đặt song song, vô cớ sinh ra thanh âm như thể đủ để dọa người ta kinh hồn táng đảm.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện ra chiếc băng quan bên phải đang hơi run rẩy.

Nếu cẩn thận quan sát tình cảnh trong chiếc quan tài này sẽ phát hiện ra âm thanh kia không phải do xác chết kia tạo ra.

Ong!

Thứ rung động chính là thanh kiếm gãy mà thi thể Vô Song đang nắm chặt!

- Là ai thức tỉnh ta?

Đột nhiên Vô Song mở mắt, thì thào lẩm bẩm!

Hắn cầm lấy đoạn kiếm, khẽ nâng người đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thiên Cầm Nội Hải.

- Hóa ra là khí tức Thượng giới Tiên khí. Người thật sự là tội nhân, lại khiến ta tỉnh lại đầu tiên!

- Muôn đời Luân Hồi chi kiếp, thất bại trong gang tấc!

Vô Song chậm rãi đứng lên. Bằng quan trên đỉnh đầu dưới một cỗ lực lượng không thể kháng cự đã hóa thành mảnh nhỏ.

Chợt hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, như xuyên qua mặt đất, phòng ốc, tầng mây, thậm chí là giới hạn không gian, nhìn tới một nơi vô cùng xa xôi.

Nhưng mà Vô Song đứng thẳng một lúc, thanh kiếm gãy trong tay lại rơi xuống đất.

Thân thể hắn ngã xuống đất, hóa thành một đồng mảnh nhỏ, lóe lên tinh quang rồi biến mất.

Trong chiếc quan tài thủy tinh kia chỉ còn lại một thanh kiếm gãy màu trắng bạc nhìn rất bình thường.

Về phần Vô Song, hắn dường như đã hoàn toàn biến mất trên thế gian!

Hắn từ đâu tới, không ai biết! Hắn đi đâu cũng không ai biết được!

Hết thấy những điều này đều phát sinh khi Thạch Thiên Hàn lấy đi Thất Thái Linh Châu. Không chỉ có những cường giả trong Thiên Cầm Nội Hải này bị kinh động và bối rối.

Cùng thời khắc này, ở Đông Thắng Đại Lục cũng có dị tộc hoặc cường giả thông thiên nào đó cảm giác được một ít dị biến.

Mấy vạn dặm Thiên Lan Điện, ánh sáng bảy màu rơi vào trạng thái không ổn định. Thượng giới Tiên khí dài tới ngàn trượng tản mát ra từng đạo lôi xà lực, rồi sau đó tiêu tán.

Ầm!

Trên Thất Linh Hồ, lôi xà đầy trời nhất tề đánh xuống.

- Khốn kiếp! Thất Tinh Trấn Ma Kiếm!

Ma Ảnh thần bí trên Thất Linh Hồ phát ra một tiếng gầm gừ không cam lòng.

Huu!

Đúng lúc này, một đạo lôi điện đánh xuống, vừa lúc đánh trúng nó. Ma Ảnh thần bí lại rơi vào trong ma uyên dưới Thất Linh Hồ.

Lúc này, lôi xà đầy trời cũng không dừng lại, từng đạo từng đạo tiếp tục đánh xuống. Từ trong Thất Linh Hồ phát ra từng đạo tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sợ hãi.

- Đây chính là khí tức Thượng giới Tiên khí. Những Nguyên Anh Kỳ bình thường nếu gặp phải cũng sẽ lập tức bị giết chết. Dưới nhiều đòn như thế mà Ma Ảnh thần bí này không ngờ còn chưa bị tiêu diệt!

Thạch Thiên Hàn tránh ở xa xa lặng lẽ nhìn, trong lòng vô cùng kinh hãi.

- Ha ha ha! Mới chỉ là lực lượng Nguyên Anh Kỳ đỉnh mà đã nghĩ giết ta sao? Không thể đâu! Trong một giới này, không có lực lượng nào có thể hoàn toàn tiêu diệt ta được!

Ma Ảnh thần bí cuồng ngạo cười lớn, một lần bị đánh xuống lại một lần đứng lên.

- Ồ? Đường như hần không phải là thật thể!

Dương Phàm cũng nhìn ra đôi chút manh mối.

Đồng thời, hần cũng cảm thấy kỳ lạ, lực lượng của Thượng giới Tiên khí hần phải vượt xa Nguyên Anh Kỳ đỉnh phong mới đúng chứ?

- Nhưng nghĩ lại, hơn chín thành lực lượng của Thượng giới Tiên khí đang dùng để trấn áp Địa Mạch Chi Tích bạo động, hơn nữa, bản thân Thiên Lan Điện cũng có trận pháp cấm chế cường đại thủ hộ.

Dương Phàm liền nhận ra!

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng có nhiều cường giả chạy tới nơi này. Mọi người ai cũng kinh hãi nhìn Ma Ảnh khủng bố trên Thất Linh Hồ kia.

- Hình như Ma Ảnh này có được lực lượng vô cùng vô tận, dùng mãi không hết?

Thạch Thiên Hàn nhìn khê ma uy vô tận và Ma Ảnh kia, cảm thấy rất khó tin!

Một lúc sau, ánh mắt của hần nhìn về phía ma uyên sâu không thấy đáy dưới Ma Ảnh kia, ánh mắt bỗng sáng ra:

- Thì ra là thể!

Ma uyên không đáy kia dường như là một thông đạo, không ngừng cung cấp cho Ma Ảnh lực lượng cuộn cuộn. Hơn nữa, lực lượng từ trong ma uyên kia truyền tới Ma Ảnh mang tới cho hần một cảm giác rất quen thuộc!

- Xú tiểu tử, còn không mau đem hạt châu thả vào chỗ cũ!

Đúng lúc này, thanh âm già nua kia lại rơi vào tai Thạch Thiên Hàn.

- Thả vào lại?

Khuôn mặt Thạch Thiên Hàn mang theo vẻ không cam lòng:

- Nhưng ta vất vả lắm mới lấy được hạt châu này!

409. Chương 413: U Ảnh Ma Chủ

Thanh âm già nua kia lại thở dài:

- Nếu ngươi bỏ vật ấy lại, lão phu thiếu ngươi một lần nhân tình, như thế nào?

- Được, thành giao!

Thạch Thiên Hàn lập tức thấy chuyển biến tốt liền thu tay.

Cùng lúc đáp ứng, hần cũng cảm thấy khó tin. Đối phương hần là cường giả Nguyên Anh Kỳ trở lên, giờ phút này ở ngoài Thiên Lan Điện, hần ta thông qua loại thủ đoạn nào truyền âm cho mình?

- Thời gian không nhiều. Lúc này Cửu u ma uyên xuất hiện, pháp tắc Thiên Lan Điện hỗn loạn. Lão hủ thông qua lực lượng Thiên Khí Thượng Giới miễn cưỡng truyền âm cho ngươi. Mau mau hành động, thời gian không

Bỗng dưng, giọng nói già nua ngưng bật.

Mà lúc này, lôi điện lực trên không Thất Linh Hồ như bão táp đánh xuống Ma Ảnh thần bí kia.

- A

Ma Ảnh thần bí kêu thảm thiết không thôi, thân thể lập tức bị đánh thành mười mấy mảnh, vô cùng thê thảm.

Chúng tu sĩ tại tràng thấy tình cảnh như vậy không khỏi rung động bởi uy lực Thiên Khí Thượng Giới.

- Liền thừa cơ hội này!

Thạch Thiên Hàn "Bá" một tiếng, phi thân dựng lên, nhảy lên trên không Thất Linh Hồ, sau đó trong tay đột nhiên tung ra một viên linh châu tỏa ánh sáng bảy màu ra bốn phía.

Ông Ngao

Trong phút chốc, một cỗ long uy cường đại cùng tiếng rống ngâm bao phủ toàn bộ Thất Linh Hồ.

Toàn bộ quỳnh tương trong Thất Linh Hồ dâng trào hóa thành sóng lớn cuộn cuộn, bao phủ ma uyên tối om nhìn không thấy đáy kia.

Chỉ một thoáng, ma khí kinh thiên tồn tại ở chốn này tiêu tan hơn chín phần, hồi phục cảnh tượng tiên gia phúc địa linh khí bốn phía.

- Phong Ma Long Hồn Châu! Không nên

Ma Ảnh thần bí kêu thảm một tiếng, tràn ngập sợ hãi đối với Thất Thái Linh Châu kia, thân thể đã hóa thành mười mấy mảnh chọt chạy về bốn phương tám hướng.

Trong đó chín bóng đen lại đâm thẳng đến Thất Thái Linh Châu.

Ầm!

Toàn bộ Thất Linh Hồ đều chấn động, Phong Ma Long Hồn Châu khẽ run lên rơi vào trong hồ, lập tức làm cho cả Thất Linh Hồ trở về bình tĩnh.

Nhưng mà, trên bầu trời lại có ba đạo Ma Ảnh đồng thời bay về ba phương hướng khác nhau.

- Ngăn hẳn lại!

Lên tiếng chính là nữ tu hóa hình ngân bào. Chỉ thấy tay ngọc nàng vung lên, một đạo quang nhận gần như không nhìn khoảng không gian mười mấy trượng, trong chớp mắt đánh trúng một Ma Ảnh gần mình nhất.

Ầm! Rắc!

Đạo Ma Ảnh kia tan thành mấy mảnh.

- Không hổ là thần thú thiên phú không gian.

Thạch Thiên Hàn âm thầm kinh hãi. Thực lực Linh Nguyệt này so với Thanh Long tả hộ pháp lúc trước giao chiến ở Thiên Nhạc Viên còn đáng sợ hơn gấp đôi.

Vèo vèo!

Nhưng vẫn còn có hai Ma Ảnh bay về hướng khác, Linh Nguyệt lại ngoài tầm tay với.

Chúng tu sĩ tại tràng một vùng đại loạn, đều thi triển thần thông pháp thuật.

Nhưng nơi mà hai đạo Ma Ảnh đi qua, tiếng kêu thảm thiết liên tục. Từng cường giả Kim Đan bình thường bị xuyên qua, ngã xuống đất bỏ mình.

Uy lực Ma Ảnh kia ngay cả Kim Đan Đại Tu Sĩ đều khó thể ngăn cản, chỉ là gian nan giữ mệnh.

Ầm ầm!

Trong đó một đạo Ma Ảnh vừa khéo phóng tới bên Chu Hồng.

- Muốn chết!

Thân thể Chu Hồng như kim cương, da thịt như kim loại bạc, một chưởng vỗ ra, hóa thành một chùm tia sáng màu bạc lập tức đánh bay Ma Ảnh kia ra mười mấy trượng.

Ma Ảnh này kêu lên một tiếng đau đớn, xoay chuyển sang hướng Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn lập tức cảm thấy một cỗ uy hiếp trí mạng, giống như gặp phải cường giả Nguyên Anh vậy.

Hắn không chút nghĩ ngợi, trong tay té ra một đoàn ma diễm, ở trung tâm lóe lên hai vệt u quang.

Nhị u Ma Diễm hóa thành một ma uyên tối đen sâu thẳm, vừa lúc hút Ma Ảnh kia đi vào.

- A!

Ma Ảnh đó kêu thảm một tiếng, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Mà một Ma Ảnh cuối cùng thân hình run lên:

- U Minh Ma Diễm!

Thạch Thiên Hàn cắn nuốt một Ma Ảnh, cảm giác ma khí trong cơ thể chấn động bành trướng, u Minh Ma Diễm dường như ăn phải một loại thuốc bổ nào đó, cảnh giới lập tức bắt đầu kéo lên.

Trước kia lúc ở Ngư Dương quốc, Nhị u Ma Diễm ở vào cảnh giới mới thành lập, sau đó lúc đi tới Thiên Cầm Nội Hải, trải qua mười mấy năm tu luyện, ma diễm cũng tăng lên tới cảnh giới tiểu thành.

Giờ phút này sau khi cắn nuốt Ma Ảnh, Nhị u Ma Diễm lập tức từ cảnh giới tiểu thành tăng lên tới cảnh giới đại thành.

Nhị u Ma Diễm đại thành khiến Thạch Thiên Hàn ngạc nhiên vui mừng đan xen, ánh mắt nhìn về phía Ma Ảnh cuối cùng cũng trở nên nóng rực.

- Ha ha ha. Không nghĩ tới còn có thể gặp được cường giả tu luyện Cửu u Ma Công. Một khối thân thể như thế, quả thực là ngàn năm một thuở!

Ma Ảnh cuối cùng ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thân thể dần dần rõ ràng, hóa thành một nam tử vẻ mặt lạnh lùng, hai tròng mắt như tử điện. Thân thể hắn dường như là một bóng ma nửa trong suốt, còn khoác một kiện cổ giáp cùng áo choàng màu đen, trong tay có đeo một cái nhẫn ngọc đen.

Khí tức Ma Ảnh cuối cùng này cường đại hơn mấy Ma Ảnh lúc trước cả chục lần.

Gần trăm cường giả bậc cao tại tràng cảm giác sâu sắc một cỗ áp lực cùng uy hiếp, tâm thần không yên.

- Đây mới là hồn phách bản thể của hắn!

Linh Nguyệt đứng ở xa xa kinh hô một tiếng, tay ngọc lại vung lên, vài đạo quang nhận màu bạc gần như trống rỗng xuất hiện.

- Đằng Linh Xà!

Ma Ảnh lộ vẻ chán ghét, thân thể bỗng nhiên hóa thành một vùng tàn ảnh mơ hồ bất định, vài đạo quang nhận màu bạc kia chỉ đánh trúng vài hư ảnh.

Bá!

Mười mấy đạo tàn ảnh kia lại hồi phục trở thành một Ma Ảnh rõ ràng như thật thể.

- Mọi người mau liên thủ chém chết ma đầu này. Một khi thả nó ra ngoài, chắc chắn sẽ nguy hại nhân gian.

Linh Nguyệt mặt như sương lạnh, tiếng quát yêu kiều truyền khắp toàn trường, trong tay té ra một khăn lụa màu bạc.

Bá! Vèo!

Khăn lụa màu bạc chợt lóe rồi qua, lập tức khu vực hiện tại của Ma Ảnh bị tầng tầng tơ nhỏ màu bạc sáng sáng tối tối chia cắt.

Khu vực bị tơ nhỏ màu bạc sáng tối chia cắt bao vây giống như một nhà tù vô hình.

Mà Ma Ảnh thần bí bị vây trong nhà tù vô hình này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vẻ mặt âm lãnh nói:

- Không gian bí thuật như thế, xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?

Dứt lời, quanh thân hắn phóng ra tầng tầng sóng gợn màu đen, đánh về phía tơ nhỏ màu bạc sáng tối bất định bốn phía xung quanh.

Toàn bộ nhà tù vô hình lại bắt đầu khe khẽ run lên, tơ nhỏ màu bạc rậm rạp kia cũng hơi trở nên vặn vẹo.

Hai tay Linh Nguyệt bấm pháp quyết, răng ngọc cắn chặt, bộ dạng thoát nhìn dường như rất cố sức.

Thạch Thiên Hàn nhìn tình cảnh giờ phút này, không khỏi trầm nghĩ: "Thần thông không gian quả thật đáng sợ. Nếu đối là bản tôn bị vây ở trong, sẽ phản kháng như thế nào?"

- Các người còn nhìn làm gì? Còn không mau động thủ!

Đôi mắt đẹp của Linh Nguyệt đảo qua mọi người tại đây, quát lạnh một tiếng.

- Mọi người mau ra tay! Tiêu diệt Ma Ảnh này.

Kim Giao Tiểu Long cao giọng quát, cách không đánh ra một chùm tia sáng màu vàng, đánh trúng Ma Ảnh thần bí kia.

Ma Ảnh kia chịu đựng một kích này, thân thể chỉ hơi hơi sưng lại, không ngờ không chút tổn hại, hắc cười lạnh nói:

- Ngay cả cường giả Nguyên Anh đều khó có thể xúc phạm tới ta, huống chỉ là hạng bậc cao Kim Đan.

Chúng tu sĩ thấy tình cảnh như vậy, không khỏi cả kinh thất sắc.

Rất hiển nhiên, Ma Ảnh thần bí này đã đạt tới cấp bậc Nguyên Anh, ngay cả thần thú không gian Hóa Hình Kỳ toàn lực thi triển thần thông cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế hắc một lúc.

- Các người cùng nhau công kích đủ để tiêu hao nguyên khí của hắc, tới lúc đó ta lại phong ấn hắc vào trong Thất Linh Hồ.

Thanh âm Linh Nguyệt có chút lo lắng.

- Mọi người cùng nhau công kích!

Mọi người đều gật đầu, bất kể là tu sĩ nhân loại hay là yêu tu, đồng loạt đứng ở bốn phía, phát động công kích từ xa đối với Ma Ảnh thần bí kia.

Ầm ầm ầm!

Hào quang pháp thuật các màu khác nhau đánh vào cùng một chỗ sinh ra uy lực khó tin.

- A!

Ma Ảnh thần bí lập tức phát ra từng tiếng rít gào, mặt lộ vẻ thống khổ.

Hiển nhiên, chịu đựng công kích của hơn trăm người, hắc cũng ăn không tiêu. Nếu liên tục thêm lá nữa, đủ để hao hết lực lượng của hắc.

- Dừng tay! Đừng tay cho ta!

Ma Ảnh thần bí nổi giận gầm lên một tiếng:

- Ta có chuyện muốn nói! Có bí mật trọng yếu

Không ít tu sĩ nghe nói lời ấy, động tác trên tay hơi ngừng lại.

Thần sắc Linh Nguyệt biến đổi, khẽ kêu:

- Mọi người công kích, đừng để ý tới lời nói nhảm của hắc.

Keng keng!

Ầm ầm!

Công kích dồn dập không ngừng, sóng gợn màu đen quanh thân Ma Ảnh thần bí bắt đầu trở nên ảm đạm.

- Dừng tay. Ta biết bí mật Thiên Lan nội điện. Chẳng lẽ các người không muốn tiến vào nội điện?

Đột nhiên quanh thân Ma Ảnh thần bí hắc quang tăng vọt, phun ra một câu khiến chúng tu sĩ cực kỳ động tâm.

- Thiên Lan nội điện?

Kim Giao Tiểu Long ngừng lại, lập tức phát tay nói:

- Đều dừng lại.

Bên phía yêu tu rất nhanh ngừng công kích.

Đồng thời, bên nhân loại cũng ngừng công kích. Từng cặp mắt cực nóng nhìn chăm chăm vào Ma Ảnh thần bí.

- Mọi người chớ nên bị Ma đầu này dụ dỗ.

Giờ phút này sắc mặt Linh Nguyệt nhìn qua có chút tái nhợt.

- Hừ. Nàng này chẳng qua là muốn độc chiếm bí mật Thiên Lan nội điện. Mọi người nghe ta nói hai câu, rồi lại quyết định!

Ma Ảnh thần bí rống lên giận dữ.

Nghe nói lời ấy, tất cả mọi người tại đây dùng ánh mắt hoài nghi nhìn phía Linh Nguyệt.

Thạch Thiên Hàn thì lộ vẻ trầm tư. Lời nói Ma Ảnh thần bí này vị tất đã là giả.

Lúc trước Linh Nguyệt lên vào Thất Linh Hồ tiếp cận Phong Ma Long Hồn Châu, mục đích là cái gì?

Thạch Thiên Hàn không tin nàng có thể nắm giữ bảo vật cấp bậc này. Chỉ là tiếp cận sẽ bị Long Hồn lực kia đánh tan hồn phách, hướng chỉ là lấy được.

- Người nói xem!

Chu Hồng đầy hứng thú nói.

- Ta nói cho các người một bí mật. Giờ phút này, ảo trận lối vào nội điện đã lỏng lẻo. Ma Ảnh thần bí nói:

- Bản ma chủ có thể nói cho các người phương pháp tiến vào nội điện. Nếu không nếu ta tự bạo, đồng dạng có thể cho các người chết hơn phân nửa.

- Huống chỉ lấy thực lực các người liên thủ, căn bản không làm gì được ta. Lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của bản ma chủ, hơn 90% lực lượng đã bị phong ấn ở đáy hồ, cho dù rời Thiên Lan Điện, đối với nội hải rộng lớn này mà nói, cũng là nhỏ bé không đáng kể.

Lời nói Ma Ảnh thần bí rõ ràng, từng câu đều có lý khiến chúng tu sĩ hai mặt nhìn nhau.

Đích xác, Ma đầu này cùng chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, cường giả trong Thiên cầm Nội Hải có thể không chế hẳn cũng không phải số ít. Huống chi ở phía trên chúng sinh còn có mười hai cường giả Chí tôn nội hải không thể chiến thắng kia.

- Không thể nhìn ra được. Ma đầu này còn giao hoạt như thế. Thạch Thiên Hàn thì thào lẩm bẩm, lại thờ ơ lạnh nhạt hết thảy.

Thạch Thiên Hàn không cho rằng Ma đầu này có thực lực uy hiếp toàn bộ Thiên cầm Nội Hải, nhưng là không cho rằng hắn nhỏ bé không đáng kể như lời của hắn.

- Được. Người tại đây hạ lời thề tâm ma, đợi lát nữa mang chúng ta tiến vào nội điện. Chu Hồng cười lạnh nói.

- Bản ma chủ hạ lời thề tâm ma, một khi lấy lại được tự do, sẽ mang các người đi Thiên Lan nội điện.

Khóe miệng Ma Ảnh thần bí hơi nhếch lên.

Mà lúc này, sắc mặt Linh Nguyệt càng thêm tái nhợt, ánh sáng màu bạc bốn phía chung quanh Ma Ảnh thần bí dần ảm đạm.

Trên người Ma Ảnh thần bí dâng lên một ngọn ma diễm màu tím sẫm, nuốt hết không gian lao tù, hẳn cũng giữa mặt lên trời thét dài:

- Đám con kiến nhỏ bé, để bản ma chủ mang bọn người tới kiến thức Thiên Lan nội điện trong truyền thuyết một chút. Ha ha ha!

Dứt lời, hắc hóa thành một tàn ảnh màu đen, bay về một nơi nào đó của Thiên Lan Điện.

410. Chương 414: Nội Điện

Tu sĩ nhân loại cùng chúng yêu tu đều đuổi theo.

Có nhiều cường giả bậc cao thậm chí là thần thú hóa hình tọa trấn, sợ hãi kiêng kỵ của mọi người đối với Ma Ảnh tạm thời giảm bớt vài phần.

Nữ tử ngân bào Linh Nguyệt kia trong mắt sáng hiện lên một tia kinh dị cùng lo lắng, hít một hơi, cũng cùng mọi người đuổi theo.

Mà ở một bên khác, trước pho tượng trong ao thủy tinh.

Dương Phàm nhìn chăm chú vào Bích Dao Vân Tiên như sống động kia, Thất Hương Ngọc Hồn Địch trong tay run lên không thôi.

Đứng yên lặng hồi lâu, phảng phất trải qua giao lưu không bằng lời.

Cuối cùng, hắc thở dài một hơi, trong tay có thêm một cái hồ lô. Hơi vận pháp lực, hút Tam Sinh Tuệ Thủy chảy mãi không ngừng ở trong ao.

Còn vì sao Dương Phàm đột phá được cấm chế huyền ảo vô thượng kia, và lấy được Tam Sinh Tuệ Thủy, lại đã vượt khỏi lẽ thường, khó mà đoán được.

Mà Bích Dao Vân Tiên kia, chân ngọc trắng bóc khê đứng trên thần điêu nhiều màu, mặt cười như hòa, dáng người tuyệt mỹ như múa, bộ váy dài công chúa như hoa sen nở rộ, mái tóc phiêu dật như tơ, trên đỉnh đầu liễu liễu từng tầng đám mây

Trong mắt Dương Phàm, nàng đích thực là sống, đang thản nhiên cười khê với hắn, nhưng là ở trong mắt người ngoài, nàng chỉ là một pho tượng, không hề có sinh cơ.

- Vũ Tịch. Tạm biệt

Dương Phàm hít sâu một hơi, thu hồ lô đồng thời thì thào lẩm bẩm:

- Xem tình trạng, Thiên Lan nội điện trong truyền thuyết cuối cùng cũng có cơ hội mở ra.

Dứt lời, thân hình bay về phía Thiên Lan Điện phần đông tinh anh hội tụ.

Giờ phút này, tình thế Thiên Lan nội điện biến hóa thật lớn, chẳng những có thần thú Hóa Hình Kỳ hiện thân, cũng có Ma Ảnh thần bí Nguyên Anh Kỳ ngang trời xuất thế, chỉ một mình phân thân Thạch Thiên Hàn, chỉ sợ thể đơn lực bạc.

Với tốc độ của Dương Phàm, chỉ cần nửa canh giờ là có thể đuổi kịp Thạch Thiên Hàn.

Nhưng hắn chỉ xa xa đi ở phía sau, bảo trì khoảng cách cùng Thạch Thiên Hàn cùng những cường giả khác.

Tại Thiên Lan Điện có nhiều hạn chế, cũng có nhiều lĩnh vực cấm phi, chúng cường giả phi hành chừng mấy ngày mới tới một ngọn núi mông lung phía trước, mây mù vờn quanh.

- Trong này, phảng phất là nơi cuối Thiên Lan Điện

Nam Cung ức Tuyệt trong đám người thì thào lẩm bẩm.

Giờ phút này, Ma Ảnh thần bí ở phía trước dẫn đường, chúng cường giả chậm rãi đi theo phía sau.

Phần đông tu sĩ nhân loại lấy Chu Hồng, Thạch Thiên Hàn, Nam Cung Ưc Tuyệt cầm đầu.

Mà bên phía yêu tu, thì lấy Linh Nguyệt, Kim Giao Tiểu Long, Khổng Tước tiểu yêu là chủ.

Tại trước mặt cường giả như Ma Ảnh thần bí, hai bên trận doanh đều có người lãnh đạo, trong khoảng thời gian ngắn có được sự đoàn kết nhất trí.

- Phía trước đã không có đường, chẳng lẽ ngươi đùa giỡn chúng ta?

Đôi mắt nhỏ của Chu Hồng khẽ híp lại, gương mặt nhìn Ma Ảnh thần bí bay giữa không trung cách đó không xa, cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Kỳ quái chính là, cho dù tại lĩnh vực cấm phi của Thiên Lan Điện này, Ma Ảnh thần bí lại vẫn có thể tung bay giữa không trung, thật làm người ta không thể tưởng tượng. Bởi vậy có thể thấy được, hắc dịch xác có nhiều lý do khiến cường giả Thiên cầm Nội Hải kiêng kỵ.

- Hừ hừ. Đường ở trước mắt chúng ta.

Ma Ảnh thần bí lộ ra nụ cười quỷ dị, nâng một tay lên chỉ vào ngọn núi mây mù bao phủ trước mắt.

Thạch Thiên Hàn gương mặt nhìn ngọn núi kia, Cửu u ma khí trong cơ thể lại đột nhiên xao động.

- Chẳng lẽ nội điện ở trong ngọn núi này? Thạch Thiên Hàn hỏi.

- Cũng có thể nói như vậy. Cả tòa núi non này mới là Thiên Lan phủ chân chính.

Đôi mắt lạnh lẽo âm u Ma Ảnh thần bí đảo qua khuôn mặt lạnh lùng của Thạch Thiên Hàn giọng điệu vênh vác.

Bỗng dưng Thạch Thiên Hàn cảm thấy một cỗ nguy cơ, trong lòng phát lạnh.

Dương Phàm ở ngoài mây trăm trượng, lại càng thêm cảm nhận được rõ ràng Ma Ảnh thần bí không có ý tốt "Ma Ảnh này rõ ràng không phải thật thể, xem bộ dạng hắc rất hứng thú với thân thể Thạch Thiên Hàn. Ta phải càng thêm cẩn thận" Dương Phàm lập tức sinh lòng đề phòng.

Từ mấy ngày trước, sau khi Nhị u Ma Diễm cắn nuốt một cái Ma Ảnh, cảnh giới tăng nhiều là có thể nhìn ra Cửu u Ma Công cùng Ma Ảnh thần bí này có một liên hệ nào đó, bằng không cũng khó có thể lấy được hiệu quả như vậy.

Ma Ảnh thần bí thu hồi ánh mắt, lại chỉ vào ngọn núi bị mây mù che phủ phía trước, nhàn nhạt nói:

- Muốn tiến vào nội điện, nhất định phải phá được ảo trận quanh núi này, cần sự chung sức cố gắng của chúng ta.

Nghe nói lời ấy, tu sĩ bên dưới thi triển pháp thuật thần thông, muốn xua tan mây mù bốn phía, nhưng không một ai không thất bại.

Ngay cả Linh Nguyệt thân có thần thông Không gian cũng không có biện pháp đối với ảo trận xung quanh ngọn núi.

Ma Ảnh thần bí trào phúng nói:

- Ảo trận này đến từ thượng giới, há là người có thể khu trừ?

- Vậy người có biện pháp gì? Mấy ngày trước, các hạ đã hạ lời thề tâm ma, sẽ mang chúng ta tiến vào nội điện?

Kim Giao Tiểu Long cười lạnh nói.

- Nếu là lúc bình thường, cho dù tập hợp tất cả nhân lực chúng ta cũng đừng mơ phá hư ảo trận này mấy may. Nhưng hiện tại là Đại Hải Nan trăm năm, pháp tắc cấm chế trong Thiên Lan Điện đều có lỗ hổng, ngay cả ảo trận này cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, trước đó đã có người động tới Phong Ma Long Hồn Châu, ma uyên khí phát ra, khiến ảo trận chung quanh nội điện xuất hiện sơ hở càng lớn. Cho nên, chúng ta mới có cơ hội tiến vào Thiên Lan nội điện.

Ma Ảnh thần bí gợn sóng không sợ nói.

- Vì sao động vào Phong Ma Long Hồn Châu sẽ làm cho ảo trận trong này xuất hiện sơ hở càng lớn.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được cái gì, cho Thạch Thiên Hàn lên tiếng hỏi dò.

Giờ phút này trong chúng cường giả, người có tư cách đối thoại chất vấn Ma Ảnh thần bí cũng không có nhiều, mà Thạch Thiên Hàn chính là một trong số đó.

Trong mắt Ma Ảnh thần bí hiện lên một tia khác thường, hiển nhiên cũng bị hỏi đến mấu chốt, chẳng qua hẩn lạnh lùng cười:

- Bởi vì Phong Ma Long Hồn Châu cũng là một bộ phận trên thân Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, nó không phải một trong bảy viên Truyền Thừa Linh Châu của bản thể Trấn Ma Kiếm, nhưng lại là bảo châu được khảm trên vỏ của Thất Tinh Kiếm. Chờ sau khi các người tiến vào nội điện, hết thấy chân tướng sẽ được bộc lộ. Ma Ảnh kia thật giảo hoạt, nói đến lời cuối cùng lại đột nhiên ngưng bật.

- Vỏ Thất Tinh Kiếm

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng biết thật giả.

Theo truyền thuyết, vỏ kiếm của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm tại ngoại hải càng thêm xa

Xôi.

Dương Phàm đối với lời của Ma Ảnh quả thật nửa tin nửa ngờ, nhưng là hẩn đã có thể xác định một chuyện: Lúc trước Linh Nguyệt lén vào trong hồ nước, bản ý cũng không phải là lấy Thất Hải Linh Châu bởi vì nàng còn không có thực lực có được vật ấy. Dụng ý chân chính của nàng chỉ sợ là muốn thông qua loại phương thức này, biết được lối vào nội điện, sau đó dùng thần thông thiên phú không gian tiến vào Thiên Lan nội điện.

Nhưng mà, với thiên phú thần thông của nàng vẫn không thể tiếp cận Phong Ma Long Hồn Châu, ngược lại bị Dương Phàm ngư ông đắc lợi.

- Xem ra Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh này đều lòng dạ khó lường. Cũng may hai người này kiềm chế lẫn nhau, mà không phải một nhà độc đại.

Dương Phàm lộ vẻ trầm tư.

- Vậy chúng ta hiện tại nên làm như thế nào mở cấm chế chung quanh nội điện? Nam Cung Ưc Tuyết hỏi.

- Huyền ảo của ảo trận này không phải tu sĩ nhân giới có thể hiểu được, cho nên thần thông pháp thuật gì đều không có tác dụng. Chúng ta phải làm chỉ là cạy mạnh, dùng phương thức trực tiếp nhất, dùng Pháp bảo công kích cường đại nhất. Chúng ta nơi này có hơn trăm người, hợp lực lại, tại cơ hội ngàn năm một thuở này, ít nhất nắm chắc 30% phá được ảo trận này.

Ma Ảnh thần bí nhàn nhạt nói.

- Mới 30%?

Mọi người tại đây mày mặt nhăn chặt, nắm chắc như vậy cũng quá nhỏ một chút.

- Ha ha ha. Dưới tình huống bình thường, đích xác chỉ nắm chắc ba phần. Nhưng bản ma chủ lại hiểu thấu được một hai phần huyền ảo của ảo trận này, các người dựa theo ta chỉ dẫn công kích vào nơi đặc thù, như vậy ít nhất nắm chắc hơn 70%.

Ma Ảnh thần bí vẻ ngạo nghễ nói.

Nghe lời ấy, chúng cường giả phía dưới lại đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, cường giả Kim Đan Đại Tu Sĩ trở lên trong đám người bị Linh Nguyệt triệu tập ra.

Trừ năm cường giả Chu Hồng, Nam Cung Ưc Tuyết, Thạch Thiên Hàn, Kim Giao Tiểu Long, Khổng Tước tiểu yêu, tại trường còn có bảy tám Đại Tu Sĩ (Đại yêu tu) cùng cấp.

Tổng cộng mười ba người, bắt đầu thương nghị trong không gian cấm chế do Linh Nguyệt bố trí.

- Ma đầu này rõ ràng trong lòng có ý xấu, chúng ta tạm thời nghe hẩn chỉ huy, chờ sau khi phá ảo trận, trong nội điện thừa cơ vây giết.

Linh Nguyệt đề nghị với mọi người.

- Kế này rất hay.

Chúng tu sĩ cùng yêu tu đều đồng ý.

Chẳng qua, bên phía nhân loại cũng không cho là đúng. Bọn họ thật sự càng hy vọng Ma Ảnh thần bí này có thể kiềm chế được yêu tu hóa hình có thiên phú không gian này.

Có thể nói, trong hơn trăm bậc cao tại đây, có thể kiên trì được trong tay Linh Nguyệt một hồi thật là ít ỏi không có mấy người.

Thần thông không gian, khó lòng phòng bị. Nếu bị đánh lén, cho dù là Kim Đan Đại Tu Sĩ cũng có thể bị Linh Nguyệt "miểu sát".

Mọi người thương nghị một lát, đều tự có ý định trong lòng, bước đầu thống nhất chiến tuyến.

Sau đó, Linh Nguyệt bỏ cấm chế, nói với Ma Ảnh thần bí:

- Được rồi. Từ hiện tại bắt đầu, người có thể tạm thời chỉ huy chúng ta đối phó ảo trận.

- Được. Bản ma chủ muốn bắt đầu!

Ma Ảnh thần bí vung tay lên, hai luồng tử quang trong suốt đánh trúng hai điểm trên cấm chế, nhàn nhạt nói:

- Tu sĩ nhân loại một phương, yêu tu một phương, đều tự công kích hai điểm này. Tốt nhất dùng Pháp bảo công kích.

Dứt lời hần ngồi tại chỗ bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, không ngờ không lo lắng mọi người bất lợi với hần.

Sau đó, chúng cường giả trải qua một phen thương nghị, tu sĩ nhân loại cùng yêu tu đều chia làm hai đợt, luân lưu công kích hai điểm kia.

Keng keng Rầm rầm

Tiếng công kích liên miên không ngừng, Pháp bảo đầy trời, hào quang đủ mọi màu sắc, nhìn qua muôn màu muôn vẻ.

Thời gian trôi qua từng chút.

Một ngày Hai ngày Ba ngày

Mới vài ngày đầu tiên, ảo trận kia không hề biến hóa, chỉ là mây mù bao phủ bốn phía ngọn núi di động rất nhanh.

Thậm chí có người hoài nghi Ma Ảnh này có phải đang lừa dối.

Linh Nguyệt chỉ ngẫu nhiên công kích vài lần, giữ lại đại bộ phận pháp lực để phòng Ma Ảnh này chơi quỷ kế.

Nửa tháng sau, mây mù kia rốt cục có thể nhìn thấy một ít khe hở.

Xuyên thấu qua khe hở, mọi người nhìn thấy quang cảnh bên trong.

Trong đó nào có ngọn núi nào, theo khe hở kia, mơ hồ có thể thấy được một màu xanh ngọc sáng bóng, bên trong phảng phất một tòa thần tiên phủ đệ.

Thạch Thiên Hàn không khỏi giật mình, chẳng lẽ Ma Ảnh thần bí nói nội điện mới là Thiên Lan động phủ chân chính.

Đồng thời một cỗ linh khí cực kỳ tinh thuần theo khe hở kia xuyên thấu qua, làm tâm thần mọi người thanh thơi, hạnh phúc.

Sau khi nhìn thấy quang cảnh đó, công kích của chúng cường giả càng thêm có lực.

Lấy tốc độ có thể thấy được, khe hở trong mây mù kia càng lớn dần.

Khi khe hở mở rộng đến dài hơn mười trượng, rộng hai tấc, mọi người rốt cục thấy rõ bên trong một tòa phủ đệ thần tiên toàn thể do ngọc xanh trong suốt cấu tạo thành.

- Có lẽ, đây mới là động phủ của Thiên Lan Tán tiên. Xem ra sau khi tiến vào nội điện, nhất định sẽ có một phen đại chiến kinh hiểm.

Dương Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua hai cường giả Nguyên Anh Kỳ cách đó không xa, cùng với đám nhân vật chuẩn Nguyên Anh, Đại Tu Sĩ còn lại.

Chính vào lúc này, thân hình Ma Ảnh thần bí "tách" một tiếng, hóa thành một đạo tàn ảnh, dùng phương thức thần quỷ khó lường theo khe hở rộng hai tấc kia tiến vào trong.

Linh Nguyệt kia cũng hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe tới trước khe hở, sau đó trống rỗng biến mất, chỉ để lại một tia sáng màu bạc ở đó.

Hai cường giả Nguyên Anh Kỳ này thế nhưng đều bằng vào thần thông tiến vào nội điện.

411. Chương 415: Tiên Phủ Như Thế

Tình cảnh như vậy khiến mọi người còn lại tại tràng đang kiệt lực công kích ảo trận đều biến sắc.

- Không tốt! Chúng ta bị lừa!

Chu Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Giờ phút này, khe hở mây mù kia mới rộng có hai tấc, lối vào còn chưa hoàn toàn mở ra. Vèo vèo!

Cũng có cường giả thi triển thần thông ý đồ xuyên qua khe hở kia.

Ầm ầm!

Nhưng chỉ cần cường giả tiếp cận khe hở, không một ai không thất bại. Sau khi thi triển thần thông bí thuật, thân thể rõ ràng có thể đủ xuyên qua khe hở, nhưng cuối cùng đều phảng phất đánh lên tường đồng vách sắt.

- Để cho ta thử xem!

Thân hình nhỏ bé yêu kiều của Khổng Tước tiểu yêu bỗng nhiên hóa thành một bóng sáng bảy màu bắn về phía cái khe mây mù.

Ầm!

Kết quả cũng không khác gì, nàng kêu đau một tiếng, trên trán bị nhô ra một cái cục u nhỏ, đứng tại chỗ khóc:

- Oa oa! Đau quá

Thấy tình cảnh như vậy, mọi người ngạc nhiên, ngay cả bí thuật của Khổng Tước tiểu yêu đều không thể thành công.

Từ đó về sau, Chu Hồng, Kim Giao Long đều thử một phen, nhưng không một ai có thể thành công.

- Đáng giận. Mọi người chúng ta cố gắng một hồi, lại làm đồ cười cho người

Chu Hồng đứng ở tại chỗ, hung hăng dậm chân, mặt đất rung lên một hồi.

Dương Phàm hơi tiếp cận cái khe, triển khai Toàn Tri Cảm Quan, mặt lộ vẻ kinh dị, thầm nghĩ: "Không hổ là ảo trận thượng giới!"

Dưới Toàn Tri Cảm Quan, hẳn có thể hiểu ra một hai phần huyền ảo của ảo trận này.

Tuy rằng Dương Phàm có mấy thành nắm chắc đi vào, nhưng hẳn không có bất kỳ tâm tư đi vào.

Bởi vì trong nội điện có hai cường giả Nguyên Anh Kỳ. Một là Ma đầu thần bí khó lường, người kia lại là thần thú không gian.

Thử nghĩ, nếu hấn đi vào, sẽ là kết cục như thế nào?

Nếu tiến vào căn bản không chiếm được chỗ tốt gì, thậm chí còn chưa đủ nhét kẽ răng cho đối phương. Dương Phàm đơn giản trước tiên không đi vào.

- Mọi người tiếp tục công kích. Chỉ cần mở rộng khe, chúng ta vị tất không có cơ hội đi vào.

Đúng lúc này, Nam Cung Ưc Tuyết đề nghị.

Mọi người đều gật đầu, tập trung tất cả lực lượng, phát động công kích không hề giữ lại.

Trong lúc nhất thời, mây mù quanh ngọn núi bắt đầu chấn động kịch liệt, cái khe dần mở rộng.

Mọi người đều mặt mày hớn hở.

- Đại ca ca. Cục u trên đầu ta đau quá, có thể trị khỏi giúp ta hay không?

Khổng Tước tiểu yêu nhảy tới bên cạnh Dương Phàm, ôm cánh tay hấn, đôi mắt đáng thương nhìn hấn.

Dương Phàm sắc mặt bình tĩnh, tùy tiện bắn ra một vệt tinh quang xanh biếc ướn át, đánh lên trán Khổng Tước tiểu yêu.

Chỉ hô hấp, thương thế trên trán Khổng Tước tiểu yêu khỏi hấn, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn. Thậm chí da thịt nơi được trị liệu càng thêm trắng nõn so với trước đó.

- Quá thần kỳ. Cảm ơn đại ca ca!

Khổng Tước tiểu yêu cười như một con chim sẻ nhỏ, lại ôm Dương Phàm hôn một cái.

Dương Phàm tạm thời coi nàng như một đứa nhỏ nghịch ngợm không hiểu chuyện, rất nghiêm túc nói:

- Lần sau trị liệu, vậy là phải thu phí.

Khổng Tiểu Tước lầu bầu một tiếng:

- Người đã lừa ta một gốc Thiên Thủy Mặc Liên cùng năm khối linh thạch thượng phẩm. Sau khi tiến vào nội điện, tất cả thương thế của ta đều do người bao, cả thủ hạ của ta nữa.

Thái độ thân mật của hai người này khiến trên mặt tu sĩ nhân loại cùng yêu tu gần đó đều lộ vẻ cổ quái.

Dương Phàm dứt khoát không để ý tới nàng, ngược lại bắt đầu cân nhắc đối sách.

Mọi người công kích mấy ngày, cái khe kia rốt cục mở rộng đến lớn chừng một cánh cửa.

Lúc này, có người thi triển bí thuật ném thử.

Bá! Vèo!

Quanh thân Chu Hồng chọt lóe ánh bạc, xuyên qua "cửa mây" trên ảo trận. Cường giả còn lại thấy tình cảnh đó, đều noi theo, xuyên qua cánh cửa mây.

- Đại ca ca. Chúng ta cùng vào đi thôi.

Dương Phàm híp mắt, nhìn kỹ nàng một cái, ha ha cười:

- Được.

Dứt lời, hấn kéo tay Khổng Tiểu Tước xuyên qua cửa mây.

Hấn làm như vậy cũng tương đương với đáp ứng tạm thời liên thủ với Khổng Tiểu Tước.

Yêu tu và nhân loại trong Thiên Lan Điện đều đến từ các nơi của Thiên cầm Nội Hải, dưới đủ loại tình thế phức tạp cùng tranh giành lợi ích, tình huống nhân loại cùng yêu tu liên thủ cũng không phải là hiếm.

Dương Phàm không biết Khổng Tiểu Tước liên thủ với mình còn có mục đích gì khác, nhưng từ giờ phút này, có một minh hữu là cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ ở nội điện vẫn còn là có lợi.

Xuyên qua cửa mây, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến hóa, bày ra vô số "phù quang lục ảnh" làm cho người ta đầu váng mắt hoa.

Dương Phàm hiểu được, đây là hậu di chứng ảo trận để lại dưới tầng tầng sơ hở.

Nếu là ảo trận này mở ra toàn bộ, cho dù là vài thước không gian ngăn ngủi cũng có thể khiến người ta hãm thân không thể kiềm chế.

Nghĩ đến trận pháp, Dương Phàm lại đột nhiên nhớ tới kỳ tài trận pháp Đặng Thi Dao.

Chỉ tiếc, tại lối vào nội điện này hẳn cũng không nhìn thấy bóng dáng Đặng Thi Dao, hiển nhiên cũng không tính toán vào nội điện.

"Có lẽ, thừa dịp đại bộ phận tiến vào nội điện, ở lại ngoại điện cũng là một lựa chọn không tồi".

Ngay khi suy nghĩ của Dương Phàm chợt lóe mà qua, cảnh tượng "phù quang lục ảnh" trước mắt biến mất.

Bá!

Một tòa phủ đệ toàn thân được cầu thành từ tinh ngọc màu xanh dưới mây mù bao quanh hiện ra trước mắt mọi người.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận đến một cỗ áp lực lớn lao, không khỏi ngước mắt nhìn lên.

Tại tầng mây phủ đệ kia, mơ hồ có thể nhìn thấy một thanh thần kiếm chọc trời. Thần kiếm kia hùng vĩ không thể đo lường, vờn quanh từng tia lôi quang màu xanh, dùng khí thể sắc bén vô thượng xuyên thủng tận trời, đồng thời cũng có non nửa cắm ở tiên phủ ngọc xanh phía dưới.

Thanh kiếm này khiến Pháp bảo trong túi trữ vật của tất cả cường giả tại đây cảm giác bất an sâu sắc, run rẩy không thôi.

- ĐóĐúng là Thiên Khí Thượng Giới!

Dương Phàm quan sát kiếm này, rung động tới cực điểm.

Từ khi tiếp cận khu vực quảng sáng nhiều màu tại Thiên Lan Điện, hẳn liền cảm giác được uy lực đáng sợ của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Khi đó, chỉ mới ở nơi cực xa quan sát, hiện tại lại cách nó tới đa chỉ vài dặm.

Trừ Dương Phàm, cường giả còn lại từ Kim Đan Đại Tu Sĩ trở lên đều mơ hồ bắt giữ đến hình dáng mơ hồ của Thiên Khí Thượng Giới.

- Thiên Khí Thượng Giới. Ha ha ha! Như thế xem ra, nơi này nhất định là Thiên Lan tiên phủ không thể nghi ngờ.

Kim Giao Tiểu Long thét dài một tiếng, lao về phía động phủ.

Đám cường giả Chu Hồng cũng "việc nhân đức không nhường ai", cấp tốc đuổi theo.

Dương Phàm để cho Thạch Thiên Hàn đuổi theo, còn mình thì không nhanh không chậm.

- Đại ca ca. Chúng ta có phải cũng nhanh hơn một chút hay không?

Khổng Tiểu Tước thấy chúng cường giả đều gia tốc đi trước, có chút vội vàng nói.

- Không sao. Sớm có hai cường giả Nguyên Anh tiến vào phủ đệ vài ngày, bảo vật có thể lấy, dễ lấy e là sớm bị cầm đi. Chúng ta cùng không vội chút thời gian ấy.

Dương Phàm lạnh nhạt tự nhiên nói.

- Đại ca ca nói có lý.

Khổng Tiểu Tước yêu gật đầu, lại lộ ra không cam lòng nói:

- Không biết Linh Nguyệt cùng ma đầu kia tiến vào phủ đệ vài ngày, đều chiếm được bảo bối tốt gì?

- Ha ha. Nếu nói là bảo bối tốt bao nhiêu, chính là chất liệu phủ đệ trước mắt, cũng không phải vật nhân gian.

Dương Phàm cười dài nói.

- Người nói là tinh ngọc màu xanh này

Khổng Tiểu Tước đi tới bức tường ngọc xanh phủ đệ, nâng tay công kích mấy chưởng, nhưng bức tường ngọc xanh này trong suốt như trước, bóng loáng như gương, không hề thương tổn mảy may.

- Ngọc xanh này đặt ở nhân giới ít nhất là báu vật, nhưng là ta không thể hư hao được nó mảy may.

Khổng Tước tiểu yêu vẻ thất vọng nói.

Sau khi tiến vào phủ đệ tiên gia này, mọi người phát hiện hết thấy kiến trúc nơi này đều là tài liệu quý báu ở nhân gian. Nhưng bất kể bọn họ công kích như thế nào, thì triển loại thần thông nào đều không thể thương tổn một mảy may.

Duy nhất có thể động vào chính là hoa cỏ mọc hoang dã trong phủ đệ.

Nhưng hoa cỏ hoang dã này phần lớn là vật tầm thường, nhiều nhất là ở dưới điều kiện linh khí nồng đậm, phẩm chất tốt hơn một chút mà thôi.

- Ta có một loại ảo giác. Trong Thiên Lan tiên phủ chân chính này cũng không có bảo vật gì có thể tìm được, trừ Thiên Khí Thượng Giới

Dương Phàm thì thảo luận bầm.

- Đúng vậy. Quả thực là vất vả chảy ra nước. Khổng Tước tiểu yêu lầu bầu.

- Nhưng nếu quả thực không có giá trị lợi dụng, vậy Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh thần bí kia vì sao lại giành trước tiến vào nơi đây?

Dương Phàm không hiểu chút nào.

Đồng thời, Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng, Kim Giao Tiểu Long cũng đi vào nơi sâu trong tiên phủ.

Dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy bất kỳ bảo vật gì. Lâu các cung điện nơi này toàn bộ đều đóng kín, lấy thực lực tu sĩ bậc cao căn bản không thể đi vào.

Đột nhiên khi đi tới trung tâm phủ đệ, phía trước truyền đến một luồng nhiệt độ nóng rực khủng bố.

Thân hình mấy người ngừng lại, không tự chủ chạy về phía trung tâm phủ đệ, nơi đại điện màu đỏ tía.

Đại điện màu đỏ tía kia, đỉnh chóp mây mù lượn lờ, có thể thấy được lói quang màu xanh "roẹt roẹt" rung động, khí tức Thiên Khí Thượng Giới càng thêm áp lực to lớn, nhưng là áp lực đối với mọi người cùng không lớn như trong tưởng tượng.

Vèo vèo vèo!

Theo khoảng cách kéo gần, cỗ nhiệt độ nóng rực kia càng ngày càng khủng bố, thậm chí ngay cả hạng bậc cao Kim Đan đều khó có thể tiến vào đại điện.

Tuy nhiên mấy người cầm đầu ít nhất là Kim Đan Đại Tu Sĩ cùng với chuẩn Nguyên Anh Kỳ, đều là tài cao gan lớn, nhất tề xuyên toa tiến vào đại điện màu đỏ tía.

Khoảnh khắc tiếp cận đại điện màu đỏ tía, Thạch Thiên Hàn cảm nhận được Cửu u ma khí trong cơ thể đang kêu gọi tha thiết cùng run rẩy.

Trên thực tế, từ khi mới bước vào nội điện, Cửu u ma khí cùng u Minh Ma Diễm đã xao động không yên.

Nhưng là giờ phút này, tiếng kêu gọi tha thiết kia so với bất kỳ thời điểm nào đều mãnh liệt vạn phần.

Mấy người gần như đồng thời tiến vào đại điện màu đỏ tía.

Đây đúng là một đại điện giống như quảng trường lộ thiên, một thanh thần kiếm phát ra uy năng lăm lăm, theo đỉnh đại điện cắm xuống.

Cắm xuống chỉ là phần mũi của thần kiếm, nó đâm thật sâu vào nơi sâu trong của toàn bộ đại điện.

Từng tia lõi quang màu xanh không ngừng lóe ra ở nơi mũi kiếm.

Theo thần kiếm lớn vô cùng nhìn xuống, nơi đó đang bốc lên rậm rạp ngọn lửa màu đen cùng màu đỏ sậm.

Phía dưới thần kiếm là một vực sâu khủng bố khoảng trăm trượng, ngọn lửa màu đen cùng đỏ sậm đều từ trong vực sâu bùng lên.

Không chỉ như thế, trong vực sâu kia còn truyền đến một cỗ ma khí kinh thiên cùng khí tức hủy diệt.

Xung quanh miệng vực, khắp nơi là những vết nứt dài vài chục trượng, từ bên trong cũng thi thoảng bốc lên ngọn lửa màu đen cùng đỏ sậm.

Ừng ục

Trong vực sâu khủng bố cùng các vết nứt thi thoảng còn trào ra dung nham nóng bỏng màu đỏ thẫm, khí nóng khủng bố lúc trước chính là bắt nguồn từ dung nham cuộn cuộn bốc lên này.

- Thiên Khí Thượng Giới, dung nham dưới nền đất, địa mạch chi hỏa! Nơi này chỉ sợ là trung tâm Địa Mạch Chi Tích của Thiên cầm Nội Hải.

Dương Phàm thông qua cảm ứng của Thạch Thiên Hàn, biết được tình hình trong đại điện màu đỏ tía, không khỏi chấn động thật mạnh.

Hắn càng thêm rõ ràng cảm ứng được khí tức hủy diệt mãnh liệt cuộn cuộn kia. Một khi Địa Mạch Chi Tích sụp đổ, lực lượng hủy diệt không ai có thể ngăn cản sẽ từ nơi này nháy mắt bùng nổ, hủy diệt toàn bộ Thiên cầm Nội Hải, hàng tỷ sinh linh sẽ bị diệt vong.

412. Chương 416: Truyền Thừa Lôi Linh Châu

Tiên phủ giờ phút này hắn đang đặt chân trấn áp phía trên trung tâm Địa Mạch Chi Tích, thần kiếm hùng vĩ đâm chọc trời kia, xuyên qua toàn bộ Thiên Lan Điện, đâm thật sâu vào Thiên Lan tiên phủ ở trung tâm Thiên Lan Điện.

Thiên Lan tiên phủ cũng chính là nội điện thần bí nhất trong truyền thuyết.

Chỉ tiếc, nội điện cũng không phải như lời đồn, có bảo vật vô tận và cấm chế tầng tầng.

Giờ khắc này, Dương Phàm rốt cục hiểu được Thiên Lan tiên phủ cũng không có bao nhiêu bảo vật có thể tìm kiếm, ý nghĩa tồn tại của nó chính là liên hợp Thiên Khí Thượng Giới cùng nhau trấn áp nguồn gốc hủy diệt, khiến hàng tỷ sinh linh nội hải có thể sống sót.

Trong lòng Dương Phàm chỉ còn lại có hai nghi vấn cuối cùng: "Nếu không có bao nhiêu bảo vật, vậy Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh kia xâm nhập nơi bí mật này là vì sao?"

"Ma uyên cùng địa mạch đứt gãy dưới Thiên Lan tiên phủ có quan hệ gì với Cửu u Ma quân?"

Mang theo hai nghi vấn này, Dương Phàm lại nhìn thần kiếm mây mù lượn lờ ở trên không Thiên Lan tiên phủ phía xa xa.

Ở vùng không trung gần tiên khí hùng vĩ kia, dường như có hai đạo tàn ảnh mơ hồ không rõ đang chiến đấu với nhau.

- Chẳng lẽ là bọn họ

Thân hình Dương Phàm hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn lên không. Hắn hoài nghi hai tàn ảnh đang chiến đấu trên không Thiên Lan tiên phủ chính là Ma Ảnh thần bí cùng thần thú hóa hình Linh Nguyệt.

- Đại ca ca! Chúng ta mau vào thôi!

Lúc này Khổng Tiểu Tước càng thêm vội vàng, lôi kéo hắn chạy vội vào trong. Đại điện màu đỏ tía, khu vực như quảng trường lộ thiên.

Dưới chân là sàn màu đỏ sậm, cơ hồ không thể phá hủy, chỉ là ở gần ma uyên có một số vết nứt, toát ra rậm rạp lửa ma cùng lửa địa mạch.

Khi Chu Hồng, Kim Giao Tiểu Long, Thạch Thiên Hàn, Nam Cung ức Tuyết chạy tới, vừa lúc thấy được cảnh tượng rung động lòng người này.

Mũi kiếm của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm cắm vào ma uyên, lực lượng khổng lồ của Thiên Khí Thượng Giới tính cả Thiên Lan tiên phủ áp chế nham tương lòng đất cùng ma diễm vực sâu ở trong đại điện.

- Vì sao không thấy Ma Ảnh và Linh Nguyệt!

Kim Giao Tiểu Long nhìn chằm chằm đại điện trống trải này, trong mắt lóe kim quang.

- Bên trên đường như có người đang chiến đấu!

Nam Cung ức Tuyết đưa mắt nhìn lên.

Mọi người không khỏi ngẩng đầu, nhìn bên trên vực sâu xa xa, theo tiên khí hùng vĩ nhìn lên từng chút, ở trên không đại điện lộ thiên, nơi mây mù lượn lờ, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người đang giao kích lẫn nhau.

Theo bọn họ chiến đấu, ma khí trong vực sâu càng thêm chấn động.

- Ha ha ha. Một yêu tu Hóa Hình Kỳ nho nhỏ như ngươi cũng muốn nhòm ngó viên Lôi Linh Châu cuối cùng trên Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Giọng Ma Ảnh vang lên toàn bộ đại điện.

Keng keng! Âm âm!

Đúng lúc này, hai đạo tàn ảnh một đen một bạc tới gần từng chút, dần dần trở nên rõ ràng.

Đúng là Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt.

Hai người này vờn quanh bốn phía Thiên Khí Thượng Giới, thân hình mơ hồ không chừng, rồi lại thật cẩn thận, mỗi lần đều là một kích rồi tách ra.

Vốn khí thế cùng dư uy Thiên Khí Thượng Giới tản mát ra đủ để áp chế hai người, nhưng giờ phút này ma uyên bùng nổ, lực lượng tiên khí mới miễn cưỡng trấn áp được Địa Mạch Chi Tích.

Mọi người đứng ở đại điện, nhìn hai cường giả chiến đấu phía trên, tự nhiên không thể tham dự.

- Nơi này không ngờ không phải lĩnh vực cấm bay!

Một ngân giáp tử sĩ phía sau Chu Hồng kinh hô, thân hình dần dần thăng lên, nhưng có vẻ cố hết sức.

Hai ngân giáp tử sĩ phía sau hẳn đều là Kim Đan Đại Tu Sĩ. Lúc trước có tám người cùng đi vào, hiện tại chỉ còn lại hai người thành công tiến vào Thiên Lan Điện, có thể thấy được xác suất 30% tại lối vào ngoại điện quá thật không giả.

- Tuy rằng không phải lĩnh vực cấm bay, nhưng trọng lực nơi này lại gấp mấy lần bên ngoài.

Nam Cung ức Tuyết mày liễu nhíu chặt.

Dưới vài lần trọng lực, còn có thể tùy ý bay lượn không trung nơi đây, chỉ sợ chỉ có cường giả cấp bậc Nguyên Anh mới có thể làm được.

Mọi người ở đại điện quan sát một lúc, tu sĩ còn lại đều chạy tới, nhiều nhất là đứng gần ma uyên kia, không dám tới gần.

Tỏa!

Đột nhiên, một tiếng kim loại va chạm nhau giòn tan truyền đến.

Không biết là công kích của hai người trong không trung đánh trúng nơi nào của thần kiếm, chỉ thấy toàn bộ Thiên Khí Thượng Giới run lên.

Chợt một cổ lò quang màu xanh khúng bô quanh quần trên tiên khí, uy thế cường đại đẩy lui hai cường giả Nguyên Anh mấy chục trượng, lại tiếp tục giăng co ở xa.

Lần này, theo lò quang màu xanh bùng nổ, tảng lớn mây mù bị xua tản ra, một viên lò châu màu tím thẫm ở phía đầu Thiên Khí Thượng Giới lộ ra trong tầm nhìn của mọi người.

Viên lò châu màu tím thẫm kia được khảm trên Thiên Khí Thượng Giới, phát ra một cổ uy năng lò điện mênh mông cuộn cuộn cổ xưa.

- Đó là bảo vật truyền thừa trong truyền thuyết - Lò Linh Châu!

Phía dưới không thiếu người có kiến thức, kinh hô một tiếng.

- Lò Linh Châu?

Dương Phàm cả kinh. Theo hắn biết Thiên Khí Thượng Giới tổng cộng được khảm bảy viên truyền thừa bảo châu, tác dụng của chúng là tăng uy lực tiên khí, gắt gao trấn áp Địa Mạch Chi Tích. Đây cũng là lý do tồn tại của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

- Đây là một viên bảo châu truyền thừa cuối cùng của Thiên Khí Thượng Giới a! Khổng Tước tiểu yêu nắm chặt tay Dương Phàm, kinh hô một tiếng.

- Viên cuối cùng?

Dương Phàm nhướn mày, đột nhiên nhớ tới lúc trước nghe lén được đoạn nói chuyện của Bộ Cẩm cùng lão giả Kim Đan đầu bạc:

- Với độ cao của người, vĩnh viễn không thể hiểu được: Đều là Nguyên Anh Kỳ, vì sao mười hai cường giả Chí Tôn nội hải lại có thể đứng phía trên hàng tỷ sinh linh Thiên cầm Nội Hải.

- Vì sao?

Lão giả đầu bạc hỏi. Bộ Cẩm cười quỷ dị:

- Nếu như người biết, truyền thừa bảo châu được khảm ở trên Thiên Khí Thượng Giới "Thất Tinh Trấn Ma Kiếm", có sáu viên không cánh mà bay, như vậy người có thể đoán được một phần.

Nhớ tới đoạn đối thoại đó, Dương Phàm đột nhiên hiểu ra: Sáu viên truyền thừa bảo châu trên Thiên Khí Thượng Giới lọt vào tay mấy cường giả nội hải.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao mười hai cường giả Chí Tôn nội hải có thể đứng trên hàng tỷ sinh linh Thiên cầm Nội Hải.

Đương nhiên truyền thừa bảo châu chỉ thất lạc sáu viên, nhiều nhất là tạo ra sáu vị cường giả Chí Tôn, còn lại vài người hẳn là đều có chỗ dựa cùng thủ đoạn.

- Khó trách có Thiên Khí Thượng Giới cùng Thiên Lan phủ áp chế, nội hải mỗi cách hai mươi năm đều bùng nổ một lần Đại Hải Nan. Nguyên lai không ngờ có sáu viên truyền thừa bảo châu rơi vào trong tay các cường giả nội hải.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Không đích thân tới Thiên Lan tiên phủ, hắn vĩnh viễn không thể hiểu được điều này. Liên quan đến bí ẩn này, ngay cả Âu Dương Phong không nói cho hắn.

Ầm ầm!

Ầm!Phụt!

Đúng vào lúc này, trong vực sâu trăm trượng mà Thiên Khí Thượng Giới trấn áp phun trào ra dung nham cao mười mấy trượng, cùng với ma diễm bạo liệt và lửa địa mạch.

Uy lực cường đại khiến người có tu vi yếu kém liên tục lui về sau, sắc mặt tái nhợt.

Keng keng! Ầm ầm!

Mà hai người trên không ma uyên nhân cơ hội này lại triển khai chiến đấu.

Thực lực Ma Ảnh cùng Linh Nguyệt kỳ thực vượt qua cường giả Nguyên Anh bình thường, khí thế cường đại uy hiếp toàn trường. Chỉ là dư ba phát ra có thể "miễn sát" bậc cao Kim Đan. Kim Đan Đại Tu Sĩ cũng chỉ có thể khó khăn lắm mới giữ mạng.

Trong cảnh tượng hỗn loạn này, chỉ có cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ mới có thể lâm trận không loạn, thậm chí là lâm nguy không sợ.

Nhưng người có thực lực chuẩn Nguyên Anh tại tràng cũng không nhiều.

Chu Hồng, Kim Giao Long, Khổng Tước tiểu yêu, Thạch Thiên Hàn. Bốn người này đều là cường giả chuẩn Nguyên Anh.

Thực lực bọn họ siêu việt Kim Đan Đại Tu Sĩ bình thường, có được thực lực diệt sát Đại Tu Sĩ cùng cấp.

Thực lực Nam Cung ức Tuyết chỉ hơi thắng Đại Tu Sĩ cùng cấp một bậc, gần với chuẩn Nguyên Anh Kỳ.

Đương nhiên, ở đây còn ẩn nấp một cường giả chuẩn Nguyên Anh, đó chính là Dương Phàm. Là bản tôn, lực bộc phát của hắn có lẽ không bằng Thạch Thiên Hàn, nhưng thực lực tổng hợp sẽ chỉ ở trên Thạch Thiên Hàn.

Ầm ầm ầm!

Vào lúc ma uyên trăm trượng bùng nổ, đồng thời còn có từng viên hỏa diễm tinh thạch từ trong dung nham bắn ra.

- Viêm Tinh Thạch!

Chúng tu sĩ đều kinh hô, không ít cường giả lộ vẻ tham lam.

Nơi này là Địa Mạch Chi Tích của nội hải, bắn ra chính là Viêm Tinh Thạch vạn năm khó gặp.

Viêm Tinh Thạch này giá trị liên thành, giá trị Pháp bảo trung phẩm bình thường cũng không thể sánh bằng, chính là trân phẩm luyện chế Pháp bảo hỏa hệ đỉnh cấp.

Đồng thời, Viêm Tinh Thạch này còn có thể gia tăng uy lực chân hỏa, khiến tu sĩ tu luyện công pháp hỏa hệ làm ít mà được nhiều.

Vèo vèo!

Lập tức không ít cường giả mở Pháp bảo phòng ngự, chạy tới gần hỏa diễm ma uyên.

Trận bùng nổ vừa rồi, xuất hiện không dưới bảy tám viên Viêm Tinh Thạch.

A!

Một ngọn lửa địa mạch màu đỏ sẫm phụt ra, nháy mắt đốt vài tên bậc cao Kim Đan thành tro tàn.

Viêm Tinh Thạch này cường giả Kim Đan bình thường, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Thấy tình cảnh đó. cường giả dưới Kim Đan hậu kỳ đều lộ vẻ không cam lòng, lại chỉ có thể thầm than thở.

Vù vù vù!

Bay ra tranh đoạt chỉ có cường giả cấp bậc Kim Đan Đại Tu Sĩ. Tại thời khắc mấu chốt này, chúng cường giả tại đây đều ra tay.

Đám cường giả chuẩn Nguyên Anh như Chu Hồng, Thạch Thiên Hàn, Kim Giao Long, Khổng Tước tiểu yêu tự nhiên là xông lên đầu tiên.

Tiếp theo là hơn mười cường giả cấp bậc Kim Đan Đại Tu Sĩ.

- Viêm Tinh Thạch, bảo vật hiếm có.

Dương Phàm cùng mất sáng ngời, giờ phút này cùng bất chấp giữ lại thực lực, lập tức lộ ra tu vi hậu kỳ, gia nhập tranh đoạt.

Ầm!

Quanh thân Dương Phàm ngừng kết ra Lục sắc Thảo Giáp, Huyền Cương Bảo Phiến trong tay vung lên, đánh bay một đại yêu tu hóa hình gần đó ra, vung tay chút lấy một viên Viêm Tinh Thạch.

Đại yêu tu hóa hình kia kinh sợ đan xen, phát động công kích điên cuồng với hắn.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, không chút sợ hãi, đánh vào cùng một chỗ với hóa hình đại yêu tu này.

Cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ, mỗi người đều không hề nghi ngờ đoạt đến một viên Viêm Tinh Thạch.

Mà tu sĩ còn lại không đoạt được cũng đã xảy ra tranh đấu, tình cảnh thật hỗn loạn.

Hai cường giả Nguyên Anh đang giao chiến bên trên căn bản không bận tâm tranh đoạt phía dưới, hơi chút sai lầm, uy lực từ Thiên Khí Thượng Giới liền xé nát bọn họ.

Tỏa!

Bỗng nhiên, Thiên Khí Thượng Giới dài nghìn trượng bỗng run lên ầm ầm, từng tia lôi quang màu xanh phát tán ra, lập tức trấn áp chấn động từ ma uyên.

Không chỉ như thế, lôi quang màu xanh kia sau khi chấn nhiếp ma uyên, còn có vài tia dư ba nhộn nhạo bắn ra.

XuyPhốcxuy xuy!

Từng tia lôi quang thật nhỏ như sợi tơ nháy mắt quét ngang cả đại điện.

Lúc này hai cường giả Nguyên Anh cách tiên khí gần nhất, chịu đựng dư ba tuyệt đối đáng sợ.

Ầm ầm!

Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt đồng thời bị đánh bay, Ma Ảnh ở trong không trung lão đảo vài cái, rớt lên thống khổ. Linh Nguyệt thì kêu một tiếng đau đớn, thân thể mềm mại cứng ngắc chết lặng.

Ngay cả cường giả Nguyên Anh đều bị thương không nhẹ huống chỉ là cấp bậc Kim Đan còn lại.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

AA!

Lôi quang dư ba nhỏ bé quét ngang đại điện.

Phịch! Phịch! Phịch!

Trong lúc hỗn loạn, không biết bao nhiêu cường giả Kim Đan ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết và tiếng ngã xuống đất không dứt bên tai.

Dương Phàm chỉ cảm thấy tứ chi tê dại, cả người đau đớn, đầu vầng mắt hoa. Lục sắc Thảo Giáp bên ngoài thân đã phá thành mảnh nhỏ. Chờ khi hắn quay đầu lại, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Toàn bộ đại điện lộ thiên, thi thể cháy đen nằm rậm rạp đầy đất.

Một trận lôi quang dư ba kia trong khoảnh khắc "miếu sát" hơn trăm tên bậc cao Kim Đan.

Toàn bộ đại điện một mảnh tĩnh mịch, mọi người đều sợ ngây người.

413. Chương 417: Tiên Khí Oai

Mọi người giống như tượng đá đứng ngây ngốc tại chỗ, phảng phất như bị trúng Định Thân Thuật.

Một mặt là khiếp sợ bởi uy lực Thiên Khí Thượng Giới, mặt khác là bởi vì trận lôi quang dư ba vừa rồi khiến tứ chi mọi người chết lặng.

Dương Phàm chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắc gần như mất tri giác, da thịt ngoài thân xuất hiện một ít màu đen.

Sinh Mệnh Lực Chung trong cơ thể phân hóa chảy ra nhỏ giọt Sinh Mệnh Lực Lưu, nhanh chóng lưu chuyển toàn thân, chữa trị thân thể bị thương.

Nhưng hấn hoảng sợ phát hiện mặc dù chỉ bị một chút thương da thịt, nhưng với lực khôi phục của hấn cũng không thể trong giây lát khôi phục thương thể này.

Lực phá hoại của Thiên Khí Thượng Giới quả nhiên siêu việt bình thường, mặc dù là dư ba một phần ngàn cũng có thể nháy mắt "miểu sát" hơn trăm bậc cao Kim Đan.

Chỉ một một điểm này, không phải cường giả Nguyên Anh Kỳ có thể với tới.

Qua thật lâu sau, ma uyên rít gào đã khôi phục bình tĩnh, mọi người cũng dần khôi phục bình thường.

Chỉ có hơn mười người may mắn còn sống sót bao gồm hai cường giả Nguyên Anh, hơn nữa đều là cường giả Kim Đan Đại Tu Sĩ trở lên.

Ngay cả Tử Huyền, Tử Mộng - hai cường giả Kim Đan trung kỳ đỉnh cũng ngã xuống trong họa kiếp vừa rồi.

Thậm chí còn có một số ít Kim Đan Đại Tu Sĩ cũng ngã xuống.

Tỷ như tên đại yêu tu vừa tranh đoạt Viêm Tinh Thạch cùng Dương Phàm, bởi vì đại bộ phận pháp lực đều dùng chiến đấu với Dương Phàm, kết quả khi họa kiếp tới, biết thì đã muộn, lập tức mất mạng.

Đại diện trống rỗng chỉ còn lại hơn mười người ít ỏi, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Đồng thời, ánh mắt mọi người nhìn phía Thiên Khí Thượng Giới toát ra càng nhiều sợ hãi, kính sợ.

Nếu nói trước đây bọn họ nhìn thấy Thiên Khí Thượng Giới, trong kính sợ chiêm ngưỡng còn có vài tia tham lam cùng ảo tưởng.

Vậy thì giờ phút này, bọn họ không dám nảy sinh ra bất kỳ ý niệm tham lam cùng nhòm ngó trong đầu.

Thiên Khí Thượng Giới ẩn chứa lực lượng cấm kỵ như thế, đừng nói là có được nó, cho dù cho bọn họ tới gần cũng không có cái gan đó.

"Xem ra lần Đại Hải Nan trăm năm này, tổn thất trong Thiên Lan Điện tuyệt đối là một lần thảm trọng nhất từ trước tới nay".

Dương Phàm âm thầm kinh hãi.

Hết thấy đều bởi vì một chỉ tiết nho nhỏ: Thạch Thiên Hàn động vào Phong Ma Long Hồn Châu trong Thất Linh Hồ.

Nhớ tới ma uyên nhỏ trong Thất Linh Hồ, lại nhìn ma uyên trăm trượng trước mắt cùng địa mạch nham tương, hỏa diễm nhiệt độ khủng bố.

Dương Phàm đột nhiên hiểu ra: Ma uyên không đáy nơi đây hẳn là lưu thông với ma uyên nhỏ trong Thất Linh Hồ kia, cùng là một thể.

Bởi vậy có thể thấy được tác dụng của Phong Ma Long Hồn Châu không chỉ đơn giản là trấn áp Ma Ảnh thần bí như vậy.

Giờ này khắc này, người sống sót đều hoảng sợ nhìn Thiên Khí Thượng Giới, rất sợ nó lại phát uy.

- Lôi Linh Châu!

Không biết ai kinh hô một tiếng, mọi người vội vàng nhìn phía viên truyền thừa bảo châu được khảm trên Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Giờ phút này, viên Lôi Linh Châu màu tím thẫm kia không ngờ rời khỏi vị trí vốn có nửa thước, lộ ra một nửa vết lõm thật rõ ràng.

- Lôi Linh Châu đã rời ra một nửa

Dương Phàm chấn động, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ một viên truyền thừa bảo châu trên Thiên Khí Thượng Giới cuối cùng này cũng phải lưu lạc nội hải?"

Cứ thiếu đi một viên truyền thừa bảo châu, uy lực Thiên Khí Thượng Giới sẽ nhỏ vài phần.

Ngược lại, lực lượng hủy diệt Địa Mạch Chi Tích sẽ tăng lên vài phần, đồng thời lực phá hoại của Đại Hải Nan cũng sẽ tăng lên.

Xâu chuỗi lại với nhau, Dương Phàm không khỏi tỉnh ngộ, thầm than: "Nguyên lai cái gọi là Đại Hải Nan, chẳng qua là Thiên cầm Nội Hải tự tìm lấy. Sáu viên truyền thừa bảo châu tuy rằng mang đến cho Tu Tiên Giới nội hải vài vị cường giả Chí Tôn, nhưng đồng thời cũng gây ra tai nạn thật lớn cho Thiên cầm Nội Hải".

Nếu bảy viên truyền thừa bảo châu đều bình yên khảm trên tiên khí, có lẽ căn bản không có chuyện Đại Hải Nan này.

Không biết Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt kia vừa rồi khi giao chiến thi triển thủ đoạn nào, mà lại làm cho một viên truyền thừa bảo châu lệch đi, thậm chí gây ra họa kiếp "miếu sát" hơn trăm bậc cao Kim Đan. Giờ phút này, viên Lôi Linh Châu truyền lưu không biết bao nhiêu vạn năm lại lộ ra âm đậm không ánh sáng, hiển nhiên là lực lượng bị suy yếu cực độ.

- Cơ hội tốt.

Ánh mắt Linh Nguyệt sáng lên, thân hình bỗng nhiên biến mất, ánh bạc chợt lóe, ngay sau đó xuất hiện tại gần Thiên Khi Thượng Giới.

- Ha ha ha. Lôi Linh Châu không thuộc về bản ma chủ thì về ai. Thiên cầm Nội Hải nhất định sẽ diệt vong vào hôm nay!

Ma Ảnh điên cuồng cười to, ma khí quanh thân dày đặc, trong tay xuất hiện một thanh hắc nhận nửa trong suốt, chém tới Linh Nguyệt.

- Một ma vật như ngươi cần Lôi Linh Châu làm chi?

Linh Nguyệt kinh hãi không hiểu, trước người xuất hiện một thanh đoản nhận màu bạc, nhẹ vung lên, va chạm cùng một nơi với hắc nhận.

Phốc!

Thân hình nàng nhanh chóng thối lui, rồi lại hư không biến mất, chợt xuất hiện sau lưng Ma Ảnh, ánh bạc lại lóe lên.

Ma Ảnh bị đánh trúng, thân hình lão đảo, trên mặt lộ vẻ chán ghét:

- Thiên phú không gian đáng giận!

Keng keng! Tỏa tỏa!

Hai cường giả Nguyên Anh lại triển khai chiến đấu kinh hiểm ở gần Thiên Khí Thượng Giới, ai cũng không chịu nhường đối phương dễ dàng chiếm được Lôi Linh Châu.

Nhân cơ hội này, Dương Phàm bắt đầu ở sau lưng "dọn dẹp chiến trường".

Nên biết rằng trận họa kiếp vừa rồi "miếu sát" hơn trăm bậc cao Kim Đan, để lại mảnh nhỏ cùng đủ mọi thứ đầy đất.

Đương nhiên cũng có bảo vật còn có chút hoàn chỉnh. Phàm là thứ có thể giữ được nguyên vẹn, đều không phải vật tầm thường, ít nhất là Pháp bảo, hoặc là tài liệu luyện khí trân phẩm. Dương Phàm mừng như mở cờ trong bụng, thậm chí còn nhặt được một túi trữ vật ở lối vào đại điện.

Người chết đều là tu sĩ bậc cao, tài sản bọn họ để tại đương nhiên sẽ không quá kém, thậm chí còn ngẫu nhiên nhìn thấy một ít cực phẩm.

Nhưng mà động tác của Dương Phàm cũng không có khả năng giấu được đám Kim Đan Đại Tu Sĩ còn lại hoặc là cường giả chuẩn Nguyên Anh.

Rất nhanh có vài tên Kim Đan Đại Tu Sĩ cũng gia nhập, động tác không biết mạnh mẽ bao nhiêu.

- Đại ca ca, các người đang làm gì?

Khổng Tiểu Tước chớp đôi mắt nhỏ sáng trong suốt, đầu tiên ngẩn ra, rồi rất nhanh phản ứng lại, hì hì cười:

- Quá vui, ta cũng muốn chơi.

Lập tức, đại đa số cường giả bậc cao tại đây đều gia nhập vào sự nghiệp vĩ đại phụ quét đường "rửa sạch chiến trường".

Duy chỉ có hai người thờ ơ là Chu Hồng cùng Kim Giao Tiểu Long.

- Hừ. Đồ vật của một đám Kim Đan bình thường để lại, có gì mà đáng cướp đoạt? Kim Giao Tiểu Long phì cười, nói với Chu Hồng:

- Người có thân phận địa vị như chúng ta, làm sao lại đi làm loại việc thấp kém này.

Chu Hồng thấy đối phương tăng bốc mình, cũng gật đầu phụ họa:

- Chu mỗ ta là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh Kỳ, mà tiểu điện hạ là yêu tu đệ nhất dưới Hóa Hình Kỳ. Có thể ngang hàng với chúng ta cũng chỉ có bậc cao Nguyên Anh hoặc là bậc cao Hóa Hình.

- Đúng rồi tiểu điện hạ. Chu mỗ lại hứa hẹn, trong nội điện này mặc dù ta giết không ít tu sĩ thậm chí là yêu tu, nhưng tuyệt đối không thương tổn quá tộc Giao Long các người. Chu mỗ ta dám làm dám chịu. Nếu ta giết, tuyệt đối sẽ không phủ nhận.

Chu Hồng giải thích với Kim Giao Tiểu Long.

- Ta tin tưởng lời đạo hữu, hơn nữa bản điện hạ cũng có phương pháp phân biệt hung thủ.

Kim Giao Long gật đầu nói.

Hai người này đắc chí, ra vẻ cao ngạo tăng bốc lẫn nhau, đối với Đại Tu Sĩ còn lại khinh thường không thèm chấp.

- Ha ha ha. Trong túi trữ vật của Kim Đan Đại Tu Sĩ này lại có một Pháp bảo đỉnh cấp, còn có mấy chục khối linh thạch thượng phẩm.

Lúc này, một tiếng cười dài truyền đến, lên tiếng chính là Thạch Thiên Hàn.

Pháp bảo đỉnh cấp!

Chu Hồng cùng Kim Giao Long nghe nói lời ấy, lại đưa mắt nhìn nhau, trong lòng tức thì có chút hối hận.

- Hì hì. Ta đây không ngờ lấy được một khối Vạn Niên Huyền Băng Thiết! Khổng Tước tiểu yêu vui vẻ rạo rức nói.

Hả! Vạn Niên Huyền Băng Thiết!

Chu Hồng cùng Kim Giao Long lúc này hối hận ruột đều xanh, trong lòng thâm hận không thôi.

- Vạn Niên Huyền Băng Thiết?

Dương Phàm sáng mắt, đây chính là tài liệu cực phẩm luyện chế vũ khí, vội vàng tới gần:

- Dương mỗ vừa lúc cần luyện khí, Vạn Niên Huyền Băng Thiết có thể giao dịch cho ta hay không?

Giờ phút này, chiến trường đã thanh lý xong, ngay cả những linh kiện Pháp bảo, một mảnh nhỏ cũng không thừa một chút nào.

- Ừm.

Con người Khổng Tước tiểu yêu xoay tròn:

- Có thể, tuy nhiên người cũng phải lấy ra thứ đồng dạng.

- Đó là đương nhiên.

Dương Phàm vé mặt tự tin. Hắn là người đầu tiên thu dọn chiến trường, mà lại còn có phân thân Thạch Thiên Hàn cùng hành động, thu hoạch cũng lớn nhất.

Sau đó, bị Khổng Tước tiểu yêu làm thịt một phen. Dương Phàm như nguyện lấy được khối Vạn Niên Huyền Băng Thiết kia. Đây chính là tài liệu cực phẩm mà ngay cường giả Nguyên Anh nhìn thấy đều đỏ mắt.

- Không nghĩ tới tiến vào nội điện lại có thu hoạch như thế. Dương Phàm âm thầm vui mừng.

Tính sơ sơ một chút, vừa rồi một phen dọn dẹp chiến trường, chỉ Pháp bảo bình thường đã nhặt được hơn trăm món. Pháp bảo trung phẩm hơn hai mươi kiện, còn có bốn năm kiện Pháp bảo đỉnh cấp. Ngoài ra tài liệu luyện khí, linh kiện Pháp bảo, Linh khí gần như có thể chất thành núi.

Phải biết rằng, phạm là bậc cao Kim Đan có thể đi vào Thiên Lan Điện, sao có thể là hạng tầm thường?

Ngày đó đại khái có ba, bốn trăm bậc cao tiến vào Thiên Lan ngoại điện, trải qua một phen chém giết, hơn trăm người tiến vào nội điện này có thể nói đều là tinh anh trong tinh anh, tài sản trong tay đều không kém, mỗi người ít nhất có bốn, năm món Pháp bảo.

Huống chi, trong trận chiến đấu ở ngoại điện, đám bậc cao Kim Đan còn sống sót này, không ít người đều có kỳ ngộ.

TỏaKeng!

Đúng lúc Dương Phàm đắc chí, trên không ma uyên lại truyền đến một tiếng vang kinh sợ lòng người.

Cũng không biết Ma Ảnh cùng Linh Nguyệt kia thi triển thủ đoạn gì. Thiên Khí Thượng Giới lại rung động, ma diễm phía dưới ầm ầm bùng nổ, lửa địa mạch cũng trào dâng cuộn cuộn.

Xuyphốcxuy xuy!

Từng tia lôi quang thật nhỏ như sợi tơ lại quét về phía đại điện.

- Không tốt!

Lần này chúng cường giả phản ứng cực nhanh, đều rút ra ngoài đại điện.

- A!

Còn có một gã Kim Đan Đại Tu Sĩ chết thảm trong lôi quang dư ba, thi thể cháv đen ngà xuống đất.

XuyRoẹtXuy xuy

Đúng lúc này, truyền thừa bảo châu trên Thiên Khí Thượng Giới "ông" một tiếng, càng thêm ầm ầm. Dưới một cỗ lực lượng không biết, từ tiên khí rơi xuống.

- Lôi Linh Châu là của ta!

Ma Ảnh thần bí rít gào một tiếng, thò tay chụp vào Lôi Linh Châu kia.

- Đừng mơ!

Linh Nguyệt khê kêu, đoạn nhận màu bạc trong tay vung lên, một mảnh châm nhỏ màu bạc như mưa phún bao phủ Ma Ảnh thần bí.

Ầm!

Ma Ảnh thần bí chỉ là cách không một chưởng chụp trúng Lôi Linh Châu.

Lôi Linh Châu mang theo lôi quang hỗn loạn, bay vút về phía mọi người.

Mắt thấy truyền thừa bảo châu này bay vút tới, Dương Phàm cảm thấy trong ngực có một cỗ áp lực không hiểu.

414. Chương 418: Cẩn Nuốt Ma Hóa Vực Sâu

Lôi Linh Châu từ Thiên Khí Thượng Giới rơi xuống mang theo từng tia lôi quang màu xanh cùng khí tức khủng bố phóng tới mọi người.

Đối mặt truyền thừa bảo châu có thể tạo ra cường giả Chí Tôn nội hải, chúng tu sĩ, yêu tu đều cực kỳ tâm động, lim đập nhanh hơn mười lần có dư.

Bá! Vút vút

Trong lúc nhất thời bóng người lay động, không phải đi tranh đoạt truyền thừa bảo châu này mà là không hèn mà cùng cấp tốc thối lui và phân tán. Tốc độ chạy trốn đó nhanh như tranh đoạt bảo vật ở ngoại điện.

Cái gì? Đi tranh đoạt truyền thừa bảo châu? Nói đùa à! Trên Lôi Linh Châu giờ phút này còn mang theo lôi điện đủ để "miếu sát" bất kỳ bậc cao Kim Đan nào, vừa rồi Thiên Khí Thượng Giới rung động, chỉ một đợt dư ba lôi quang liền đủ để "miếu sát" hơn trăm bậc cao Kim Đan.

Giữa sinh mệnh và bảo vật, mọi người làm ra lựa chọn quyết đoán, đều tản ra và lui lại.

Hơn nữa, cho dù người có thể may mắn lấy được Lôi Linh Châu, vậy như thế nào có thể toàn thân trở ra trước sự đuổi giết của Ma Ảnh thần bí cùng thần thú không gian?

Phanh! Xuy!

Lôi Linh Châu rơi xuống đất, một đạo lôi quang bắn đến trên người một ngân giáp thị vệ bên cạnh Chu Hồng.

- A!

Ngân giáp tử sĩ tu vi Kim Đan Đại Tu Sĩ kia mặc dù có Pháp bảo phòng ngự lực phẩm hộ thể, vẫn như trước bị tan thành tro bụi trong lôi quang, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chúng tu sĩ gần đó sợ đến sắc mặt trắng bệch. Đứng ở gần Lôi Linh Châu, chịu đựng uy áp đáng sợ đó, thậm chí lòng bàn chân còn truyền đến một đợt cảm giác tê tê.

- Lôi Linh Châu!

Ma Ảnh thần bí rống lên một tiếng, hóa thành một tàn ảnh màu đen mơ hồ không rõ bay về hướng Lôi Linh Châu.

Giờ phút này Lôi Linh Châu trở nên yên lặng, hơi chút ảm đạm, chỉ lóe lên tia điện mỏng manh.

- Hừ! Đừng mơ!

Ma Ảnh thần bí kia tuy thần thông thủ đoạn phi phàm, nhưng Linh Nguyệt này là thần thú không gian, tốc độ càng nhanh lập tức tới trước người.

Keng keng! Âm âm!

Hai người triển khai chiến đấu kinh tâm động phách gần Lôi Linh Châu, mọi người chỉ thấy vô số bóng người lay động, không ngờ khó có thể xem rõ động tác bọn họ.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của bọn họ đã siêu việt thực lực bậc cao Nguyên Anh bình thường.

Dương Phàm cảm giác bất kể là Linh Nguyệt hay là Ma Ảnh thần bí, đều có thực lực không kém gì Tam u lão ma, thậm chí càng thêm đáng sợ.

Oanh ù ù!

Ngay khi hai người này càng đánh càng hăng, toàn bộ đại điện màu đỏ tía lại bắt đầu nhẹ nhàng lay động.

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất run rẩy, một cỗ lực lượng hủy diệt kim hăng khủng từ ma uyên dưới Thiên Khí Thượng Giới truyền đến.

Vết nứt bốn phía ma uyên mở rộng ra, phun trào dung nham đỏ sẫm đủ để tan chảy Pháp bảo bình thường. Nhiệt độ cực cao khiến lòng bàn chân mọi người nóng lên, như kim châm nhảy dựng lên.

Dương Phàm chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang lay động. Hắn miễn cảm đối với sinh mệnh tự nhiên, cảm nhận được một cỗ lực lượng khủng bố kinh thiên địa khiếp quỷ thần, muốn hủy diệt toàn bộ nội hải.

Hắn cũng theo mọi người lơ lửng giữa không trung, cũng không để ý đến mấy lần trọng lực nơi đây.

Ầm ầm! Phốc!

Dung nham màu đỏ sẫm không ngờ từ vực sâu cùng khe nứt mở rộng phun ra bốn phương tám hướng.

Đồng thời, trong ma uyên trăm trượng, ma diễm mãnh liệt phóng ra ma khí cuộn cuộn ngập trời khiến Cửu u ma khí trong cơ thể Thạch Thiên Hàn rung động không yên, thậm chí muốn phá thể mà ra.

- Không tốt! Mất đi một viên Lôi Linh Châu, Thiên Khí Thượng Giới có chút không chống nổi, Thiên Lan tiên phủ chỉ sợ cũng bị nuốt hết!

Linh Nguyệt kinh hô một tiếng, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Đúng lúc này, mặt đất lay động mãnh liệt, dung nham phóng lên cao, ngọn lửa địa mạch cùng ma viêm vô tận thi thoảng phun ra.

Vèo vèo!

Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh thần bí vẫn như cũ không chịu buông tha Lâm Chung, đành phải phi lên càng cao, tiếp tục chiến đấu phía trên Lôi Linh Châu.

- Mọi người mau rời khỏi đại điện!

Nam Cung Ưc Tuyết quát khê một tiếng, xoay người bỏ chạy, làm ra lựa chọn quyết đoán.

Nàng lại phát hiện có một người còn nhanh hơn mình, đã rút khỏi đại điện quảng trường.

- Là hắn

Nam Cung Ưc Tuyết nhìn qua, người phản ứng nhanh hơn, quyết đoán hơn nàng chính là Dương Phàm.

Hắn như thế nào cũng là Kim Đan Đại Tu Sĩ!

Nam Cung Ưc Tuyết hơi kinh hãi, giờ phút này cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng rút khỏi đại điện.

Cùng lúc đó, đám người Chu Hồng, Kim Giao Long cũng phản ứng lại, nhất tề rút khỏi.

Rắc rắc! Ầm ầm!

Ma uyên trăm trượng trong đại điện điên cuồng mở rộng, vết nứt bốn phía không ngừng, dung nham màu đỏ sẫm cuộn cuộn trào ra đã bao trùm toàn bộ sàn đại điện. Xem bộ dạng cho dù nuốt hết toàn bộ Thiên Lan tiên phủ đều là có khả năng.

Keng keng! Ầm ầm!

Dưới tình huống hỗn loạn khủng bố như thế. Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt vẫn đang chiến đấu trên không dung nham, quang ảnh trùng trùng, khó phân thắng bại.

Chiến đấu một lát, ngay cả Lôi Linh Châu dưới chân hai người đều bị dung nham nuốt hết.

Nhưng Lôi Linh Châu chung quy là bảo vật truyền thừa, phát ra từng tia lôi điện khiến dung nham khu vực đó sôi trào dữ dội, mơ hồ có thể thấy được tia điện lóe ra.

Giờ phút này, chúng cường giả dưới Nguyên Anh Kỳ tại đây chỉ còn lại không đến mười người.

Cường giả chuẩn Nguyên Anh: Chu Hồng, Kim Giao Long, Thạch Thiên Hàn, Khổng Tước tiểu yêu cùng với Dương Phàm cùng đều chưa chết.

Ngoài ra còn có Nam Cung Ức Tuyết, một ngàn giáp tử sĩ của Chu Hồng, còn có một đại yêu tu cùng một đại tu sĩ nhân loại.

Tính ra, hàng ngũ Kim Đan chỉ còn lại chín người, hơn nữa đều là hậu kỳ trở lên.

Cho dù tính cả Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh thần bí, toàn bộ Thiên Lan nội điện cũng chỉ còn lại mười một người.

Chín cường giả đứng ngoài đại điện, nhìn chăm chú hai người chiến đấu trên bầu trời, đều vô lực nhúng tay.

Trong dung nham cuộn cuộn kia thi thoảng phát ra ngọn lửa địa mạch cực nóng hoặc là ma hỏa, gần như có thể trong nháy mắt tan chảy cường giả Kim Đan.

Chờ giây lát, Nam Cung ức Tuyết thở dài một hơi, lặng lẽ rời đi.

Rất hiển nhiên, nàng quyết đoán buông tha hấp dẫn trong nội điện.

Tám cường giả còn lại liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không ngăn cản.

Dương Phàm suy tư thật lâu, cũng không rời đi.

Ở đây có thể tạo thành uy hiếp sinh mệnh đối với hắn cùng chỉ có Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt. Nhưng hai người này kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần không đi công nhiên cướp đoạt Lôi Linh Châu, sẽ không dẫn tới họa sát thân.

Ánh mắt hắn lại nhìn chằm chằm vào những tinh thạch trong vực sâu, có một số là màu đỏ tươi, cũng có một số màu đen.

”Tinh thạch màu đen này khiến ma khí và ma diễm trong cơ thể ta sinh ra cảm ứng.”

Thạch Thiên Hàn cũng mở to mắt nhìn tinh thạch màu đen kia.

Tinh thạch màu đỏ là trân phẩm hỏa hệ như Viêm Tinh Thạch, mà tinh thạch màu đen kia Ánh mắt Thạch Thiên Hàn sáng lên, số tinh thạch màu đen ít ỏi kia chính là Ma Tinh Thạch mà tu sĩ ma đạo tha thiết ước mơ!

Nhìn số Ma Tinh Thạch phun ra từ ma uyên, tuy rằng số lượng ít, nhưng có một bộ phận lại là Ma Tinh Thạch thượng phẩm.

Ma Tinh Thạch thượng phẩm, cho dù là ma đạo tông sư như Tam u lão ma nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

Tu sĩ nhìn thấy Viêm Tinh Thạch cùng Ma Tinh Thạch này không chỉ có Dương Phàm, Thạch Thiên Hàn, số tu sĩ còn lại đều nhìn thấy.

- Nếu có thể chiếm được một viên Viêm Tinh Thạch thượng phẩm, vậy thì tốt rồi. Nó có thể gia tăng uy lực hỏa vũ của ta.

Khổng Tiểu Tước đứng bên cạnh Dương Phàm, thấp giọng nói.

- Được. Đợi lát nữa có cơ hội, chúng ta liền thủ tranh đoạt mấy viên.

Dương Phàm hạ giọng nói với nàng.

Hai cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ này liên thủ, hoàn toàn không kém sáu cường giả còn lại.

Có ý nhóm ngó Viêm Tinh Thạch, Ma Tinh Thạch không chỉ mấy người bọn họ.

Đồng thời đám người Kim Giao Long, Chu Hồng cũng về mặt tham lam nhìn về phía bên cạnh ma uyên.

Giờ phút này, dung nham tràn ngập đại điện chỉ cao hơn tấc, có một số Ma Tinh Thạch và Viêm Tinh Thạch hoàn toàn có thể nhìn rõ. Rốt cục mọi người đợi khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, ma uyên mở rộng đến phạm vi hai trăm trượng rốt cục ổn định.

Nhưng toàn bộ đại điện đều có dung nham nóng bỏng cao hơn hai thước, hơn nữa còn có khe nứt khắp nơi.

Trong những khe nứt đó thi thoảng sẽ phun trào ra ngọn lửa địa mạch hoặc là ma diễm.

Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn nhìn chằm chằm vào ma uyên phạm vi hai trăm trượng nhìn không thấy đáy, không chỉ thấy được dung nham nóng bỏng sôi trào, còn thấy được ma khí cuộn cuộn cùng ngọn lửa màu đen.

- Vì sao nơi gãy đứt của Địa Mạch Chi Tích lại giống như ma uyên này? Dương Phàm trầm tư không thôi.

Hắn thậm chí có chút khẳng định, có lẽ Địa Mạch Chi Tích gây đứt thật sự là bởi Cửu u Ma quân gây nên. Nhưng, nếu như là hắn gây nên, làm vậy có mục đích gì?

Ngoài ra, giữa Ma Ảnh thần bí cùng Cửu u Ma quân có quan hệ gì hay không?

Đột nhiên, trước người nhoáng lên một bóng người màu vàng, cắt đứt suy nghĩ của Dương Phàm.

Chỉ thấy Kim Giao Long khẽ quát một tiếng, bay vút tới khu vực dung nham cuộn cuộn kia. Chợt trong tay một đoàn kim quang bắn ra, dung nham cuộn cuộn bắn lên một viên Viên Tinh Thạch.

Sắc mặt hắn lộ vẻ vui mừng, lập tức thu vật ấy.

Thấy tình cảnh ấy, mọi người cũng đều lớn gan, toàn lực vận chuyển Pháp bảo phòng ngự, thật cẩn thận bay tới trên không dung nham.

- Hì hì. Vị trí có khe nứt phun ngọn lửa địa mạch, ta đều nhớ kỹ. Khổng Tước tiểu yêu cười hì hì bay tới trên dung nham.

Vù!

Thạch Thiên Hàn cùng bay vào, mục tiêu của hắn đương nhiên là Ma Tinh Thạch. Ma Tinh Thạch phẩm chất tốt có thể tăng nhanh tốc độ huấn luyện u Minh Ma Diễm. Dương Phàm tạm thời không hề động, chỉ đứng ở lối vào đại điện.

Ầm!

Thạch Thiên Hàn dựa theo vị trí trong trí nhớ, cách không vớ một chưởng. Dung nham bắn ra, nhảy ra một viên tinh thạch màu đen, hắn cũng chiếm được một viên Ma Tinh Thạch.

Khi thu lấy tinh thạch màu đen, Thạch Thiên Hàn phát hiện mục tiêu của Chu Hồng cũng là vật ấy.

Nguyên lai công pháp người này kỳ thực cũng thiên hướng ma đạo. Bất Tử Minh Vương Quyết huấn luyện càng là bảo điển thất truyền của ma đạo.

Keng keng! Ầm ầm!

Ở trên không dung nham, chiến đấu giữa Linh Nguyệt cùng Ma Ảnh thần bí vẫn đang tiếp tục.

Theo chiến đấu đến hồi gay cấn, thân ảnh bọn họ thi thoảng xuyên qua các nơi trên không, dư ba chiến đấu đối với tu sĩ phía dưới mà nói cùng là uy hiếp không nhỏ.

Phụt!

Đột nhiên, trong cái khe trước mặt Thạch Thiên Hàn phun ra một đạo ma diễm màu đen cao hơn trượng.

Con người Thạch Thiên Hàn co rút lại, toàn thân lạnh ngắt. Vừa rồi nếu hắn tiến thêm nửa bước, không chết cũng bị thương nặng.

Giờ phút này, ma diễm màu đen cao hơn trượng này liên tục phụt lên, không có xu thế tiêu tan.

Ầm ầm!

Từ khe nứt dưới ma diễm này, phun ra mấy viên tinh thạch màu đen. Trong đó lại có một khối Ma Tinh Thạch thượng phẩm. Ánh mắt Thạch Thiên Hàn sáng lên, liền chuẩn bị đoạt lấy.

Nhưng đúng tại lúc này, một bóng người màu vàng lóe tới, giọng bá đạo của Chu Hồng truyền đến:

- Ma tinh về ta!

- Nói chơi!

Thạch Thiên Hàn phát tay, lập tức thu lấy hai khối Ma Tinh Thạch, bao gồm cả khối Ma Tinh Thạch thượng phẩm.

Chu Hồng tới chậm, chỉ chiếm được hai khối Ma Tinh Thạch bình thường, không khỏi giận tím mặt.

Xoát! Vù!

Hắn bay lên trời, tránh khỏi ma diêm màu đen cuộn cuộn, một chưởng đánh tới Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn không chút sợ hãi, không chút yếu thế, trong khoảnh khắc đánh ra vài quyền, quán chú Cửu u ma khí thuần túy bá đạo, lực tinh túy ma đạo lập tức bùng nổ.

Âm âm! Âm âm âm!

Hai người ở giữa không trung giao kích mười mấy chiêu, nhất tề lui về phía sau.

Chu Hồng thấy hắn cùng không phải dễ chọc, thực lực đạt tới chuẩn Nguyên Anh Kỳ, không nghĩ bởi vậy mà liều mạng, chợt hừ lạnh một tiếng, đi sang phía khác.

”Chu Hồng này thực lực quá nhiên đáng sợ. Vừa rồi giao chiến với hắn mười mấy chiêu, hai cánh tay hiện tại vừa đau vừa tê, hổ khẩu gần như vỡ ra”.

Thạch Thiên Hàn cũng cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Chu Hồng kia.

Vù vù!

Lúc này, ma diêm nơi cái khe trước người hắn lại tăng vọt, không có xu thế tắt nào. Thạch Thiên Hàn cảm giác được ma diêm trong cơ thể nhộn nhạo.

- Ô! Đây vị tất không phải chuyện tốt!

Thạch Thiên Hàn nhìn chằm chằm vào ma diêm từ trong khe dung nham kia, trong lòng khê động.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay nẩy ra một đoàn ma diêm u ám. Trung tâm ngọn lửa có thể thấy được hai đốm u quang. Bỗng nhiên hóa thành một ma uyên màu đen mấy trượng lập tức bao trùm nuốt hết ma diêm trước mắt.

Ma uyên màu đen sâu không thấy đáy ở trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn lan tràn khuếch trương, khí tức cường đại khiến người kinh sợ lập tức truyền toàn trường, thậm chí khiến hai cường giả Nguyên Anh chiến đấu phía trên hơi ngừng lại.

- Nhị u Ma Diễm!

Linh Nguyệt hơi kinh hãi, nàng có thể mơ hồ cảm giác được ma diêm này có uy hiếp với mình.

Trong mắt Ma Ảnh thần bí hiện lên một tia kinh dị, đối với Thạch Thiên Hàn càng thêm một tia nhòm ngó.

Hô!

Chỉ trong chốc lát, một cỗ lực lượng ma diêm mệnh mông bị Nhị u Ma Diễm hấp thu từng chút một.

Thạch Thiên Hàn chỉ cảm thấy ma diêm trong tay càng thêm hùng hậu ngưng thật, lớn hơn gần một vòng. Cửu u ma khí trong cơ thể chấn động rít gào giống như ngựa thoát dây cương.

Vài hô hấp, ma diêm đáng sợ bốc ra từ trong khe nứt kia đã bị Nhị u Ma Diễm của Thạch Thiên Hàn hút khô.

Càng thêm khó tin chính là u Minh Ma Diễm đã tăng lên tới cảnh giới Nhị u lại càng thêm ổn định, tiến thẳng đến gần cảnh giới đại viên mãn.

Chỉ cần đạt tới cảnh giới đại viên mãn, cảnh giới của Thạch Thiên Hàn chính là Tam u Ma Diễm. Chu Hồng cách đó không xa nhìn cảnh đó vào trong mắt, lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng lại sinh ra vài phần hâm mộ cùng ghen tị.

Ma diêm vực sâu mà mọi người xưa như xưa tà đường như thành thuốc bổ cho Nhị u Ma Diễm mà Thạch Thiên Hàn tu luyện.

- Ha ha.

Thạch Thiên Hàn ở tại chỗ chờ một lát, trong cái khe đó không còn phát ra ma diêm, hắn nhẹ nhàng cười liền chuẩn bị đi nơi khác tìm kiếm kỳ ngộ.

Rắc!

Nhưng đúng vào lúc này, cái khe nguyên bản phát ra ma điểm bỗng tiến thêm một bước vỡ ra, sau đó mở rộng.

Ầm ầm ầm!

Lập tức, từng viên tinh thạch màu đen từ trong khe bắn ra.

Số lượng Ma Tinh Thạch ước chừng mười mấy viên, Thạch Thiên Hàn mừng rỡ, vội vàng thi triển pháp lực thu lấy.

Chu Hồng cách đó không xa thấy cảnh đó trong mắt bắn tinh quang, như tia chớp bay tới bên này chuẩn bị tranh đoạt với Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn há là hạng người tầm thường, lại giao phong với hắn một trận. Chỉ khoảng giây lát liền phân chia cướp hết Ma Tinh Thạch.

Lần này Ma Tinh Thạch phát ra gần như đều là Ma Tinh Thạch thượng phẩm, Thạch Thiên Hàn cướp đi bảy phần, Chu Hồng tới chậm, chỉ chiếm được ba phần.

Sau khi tranh đoạt xong, Chu Hồng cùng Thạch Thiên Hàn đều không muốn đi ra ngoài, dường như muốn chiếm khu đất quý báu này.

Vù vù!

Sau khi Ma Tinh Thạch bắn ra xong, cái khe mở rộng ra này lại phun ra ma điểm còn cường đại hơn không chỉ gấp đôi lần trước, khiến hai người liên tục lui về sau.

- Không bằng như vậy. Người hút ma điểm này đi, đợi lát nữa Ma Tinh Thạch bắn ra, người ta hai người chia năm năm, như thế nào?

Chu Hồng hí đôi mắt nhỏ, nhìn phía Thạch Thiên Hàn.

- Chia năm năm?

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ cười lạnh, không nói gì.

Ngay khi hai người đang chiến tranh lạnh, ở bên khác Khổng Tước tiểu yêu cũng tìm được vài viên Viêm Tinh Thạch.

- Đại ca ca, người cũng tới cùng đi. Chỗ ta đây xuất hiện vài viên Viêm Tinh Thạch. Khổng Tước tiểu yêu hô gọi Dương Phàm.

Dương Phàm phát hiện Khổng Tước tiểu yêu đang giằng co cùng Kim Giao Long.

Đồng dạng, cũng canh giữ ở một cái khe nứt.

Nghĩ rồi, hắn liền đi tới bên cạnh Khổng Tước tiểu yêu.

- Thật không nghĩ tới, Bộ tộc Khổng Tước cao quý như người, nhưng lại làm bạn cùng nhân loại.

Kim Giao Long phì cười nói.

- Hừ. Con giao long chết nhà người, đoạt của ta nhiều Viêm Tinh Thạch như vậy. Hiện tại đại ca ca cùng ta liên thủ, xem người còn kiêu ngạo nữa hay không?

Khổng Tước tiểu yêu chống nạnh nói.

Bỗng dưng, cái khe nứt giữa hai bên phụt ra một viên tinh thạch hồng quang mượt mà. Màu sắc hơn xa Viêm Tinh Thạch chứng kiến trước đó.

- Cực Viêm Tinh Thủy!

Khổng Tước tiểu yêu cùng Kim Giao Long gần như đồng thời kêu lên.

Trong tay Khổng Tước tiểu yêu lông chim hai màu xanh đỏ đảo qua, cương phong cường đại hình thành một trận gió xoáy đánh về phía Kim Giao Long.

Kim Giao Long nổi giận gầm lên một tiếng, một cái long trảo bao phủ kim lân chợt lớn gấp mấy lần, như một cái sọt đánh tan một kích Nguyên Anh Kỳ này.

Cực Viêm Tinh Tủy là tinh thạch hỏa hệ còn cao hơn Viêm Tinh Thạch một bậc, là báu vật hiếm thấy Tu Tiên Giới, vạn năm khó gặp, giá trị nó còn cao hơn Pháp bảo đỉnh cấp vài lần.

Vù!

Trong lúc hai người đang giao kích, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm vô thanh vô tức bắn ra, lập tức cuốn lấy viên Cực Viêm Tinh Tủy kia.

- Ha ha!

Dương Phàm thu Cực Viêm Tinh Tủy vào Tiên Hồng Không Gian.

- Người là người!

Kim Giao Long trợn mắt như muốn nứt, nhìn chằm chằm Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm:

- Là người giết đồng tộc ta, còn giết chết Đô Cẩm, chiếm một viên Linh Lung Tâm Ngọc!

Nguyên lai Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm chính là hung khí giết chết giao long bậc cao kia.

Kim Giao Long này không biết bằng vào loại thần thông nào, lập tức nhận ra thủ phạm Dương Phàm này.

- Thát tốt quá, Cực Viêm Tinh Tủy bị chúng ta chiếm được.

Khổng Tước tiểu yêu hoan hô nhảy nhót, bộ dạng cực kỳ cao hứng, thấy Kim Giao Long nổi giận sát khí đằng đằng, nằng bịu môi nói:

- Không chỉ là giết một con giao long cùng với cái gì Linh Lung Tâm Ngọc sao, có cái gì ghê gớm chứ.

-Ồ, đúng rồi Linh Lung Tâm Ngọc dường như rất hữu dụng đối với tu sĩ Tam Linh Thần Tông, cũng là mấu chốt tu luyện bí pháp Long tộc của Kim Giao Long.

Khổng Tước tiểu yêu một lời nói toạc ra nguyên nhân Kim Giao Long muốn tranh đoạt Linh Lung Tâm Ngọc, không chỉ là muốn áp chế tu sĩ nhân loại, càng suy nghĩ vì ích lợi bản thân.

Kim Giao Long sắc mặt âm trầm không chừng, nghiền răng nghiền lợi, thầm nghĩ: "Cực Viêm Tinh Tủy này có thể tăng rất lớn uy lực Long Túc Sí Kim Diễm của ta, Linh Lung Tâm Ngọc càng có thể khiến tộc Kim Giao Long chúng ta chuyển hóa thành Chân Long". Hai báu vật trọng yếu với hắn như thế đều bị Dương Phàm chiếm được.

- Nhân loại, Giao Linh Lung Tâm Ngọc cùng Cực Viêm Tinh Tủy ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Kim Giao Long lộ sát khí, đã chuyển sang hình thái chiến đấu hình rồng, toàn thân bao trùm kim lân, trên đầu một đôi sừng cũng lờ lờ tỏa sáng, một cổ long uy vô hình bao trùm tới Dương Phàm.

- Ta không đưa ngươi thì thế nào?

Dương Phàm cười lạnh.

- Muốn chết!

Kim Giao Long rít gào một tiếng, hai tay mang theo ánh sáng màu vàng huyền ảo, ầm ầm đánh tới.

Một kích này đủ để chống lại tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. - Ai sợ ai!

Khổng Tước tiểu yêu vung hai lông chim trong tay, liên thủ với Dương Phàm chiến đấu với Kim Giao Long.

Keng keng! Ầm ầm!

Kim Giao Long lấy sức một người đối kháng Khổng Tước tiểu yêu cùng Dương Phàm không ngờ không chút rơi xuống hạ phong.

Đây không chỉ có liên quan tới thiên phú bán thần thú của hắn.

Đồng thời, Dương Phàm khi chiến đấu cũng chỉ phát huy ra uy lực hơi nhỉnh hơn thực lực Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Cùng lúc chiến đấu, hắn còn phân ra một bộ phận tâm thần chú ý tình huống bên phía phân thân.

Giờ phút này, giằng co giữa Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng đã chấm dứt.

Chu Hồng đáp ứng trước lui ra hai trượng, chờ Thạch Thiên Hàn hấp thu ma diễm phun ra từ trong khe nứt.

Thạch Thiên Hàn lại tế ra Nhị u Ma Diễm, hóa thành ma uyên màu đen mấy trượng, trong khoảng thời gian vài hô hấp hấp thu ma diễm kia.

Trải qua lần hấp thu này, cảnh giới Nhị u Ma Diễm của Thạch Thiên Hàn lại đột phá, không ngờ đạt tới cảnh giới Nhị u đại viên mãn.

Nói cách khác, hắn cách cảnh giới Tam u chỉ có một bước. Sau đó, hắn cùng Chu Hồng bắt đầu chờ đợi.

Sau một lát, cái khe lại mở rộng, bắn ra bảy tám viên Ma Tinh Thạch. Trong đó cũng có ba viên Ma Tinh Thạch cực phẩm.

Hai người lại bắt đầu tranh đoạt, Chu Hồng giữ cự ly một trượng đoạt được một viên Ma Tinh Thạch cực phẩm và hai viên Ma Tinh Thạch thượng phẩm. Thạch Thiên Hàn chiếm được hai viên Ma Tinh Thạch cực phẩm cùng ba viên Ma Tinh Thạch thượng phẩm.

”Thật tốt quá, chiếm được một viên Ma Tinh Thạch cực phẩm. Sau khi trở về, Bất Tử Minh Vương Quyết nhất định có thể tu vi tiến nhanh, đến lúc đó đột phá Nguyên Anh Kỳ thật dễ như trở bàn tay”.

Chu Hồng tuy rằng chỉ được một viên Ma Tinh Thạch cực phẩm, nhưng lại cực kỳ cao hứng.

Thạch Thiên Hàn cũng gật gật đầu, trong lúc này Chu Hồng cũng không giờ thủ đoạn gì.

Ầm!

Chính lúc Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng đồng thời vui sướng, khe nứt phía dưới hai người lại mở rộng.

Một cỗ ma khí vô cùng thuần khiết phát tán ra.

Vù!

Chợt một viên ma thạch tinh thể nhìn như trong suốt bắn ra.

Viên ma thạch trong suốt này phẩm chất không ngờ còn cao hơn Ma Tinh Thạch cực phẩm lúc trước một bậc.

- Ma Tinh Tử!

Chu Hồng cùng Thạch Thiên Hàn gần như đồng thời kinh hô, mặt lộ vẻ mừng như điên, trong mắt có thêm vài phần điên cuồng cùng hưng phấn.

- Nếu có Ma Tinh Tử này trợ giúp, Nhị u Ma Diễm của ta nhất định có thể thông suốt tới Tam u, thậm chí là cảnh giới cao hơn là Tứ u. Từ nay về sau tu luyện thần thông ma công cũng như cá gặp nước.

Thạch Thiên Hàn bỗng thấy tim đập gia tốc.

- Chỉ cần có thể chiếm được khối Ma Tinh Tử này, ta không chỉ có thể tấn chức Nguyên Anh, mà lại còn có nắm chắc rất lớn đạt tới cảnh giới hậu kỳ, đến lúc đó thậm chí có thể trở thành cường giả Chí Tôn sánh vai cùng gia gia.

Trong mắt Chu Hồng lộ ra vẻ tham lam điên cuồng, toàn thân ánh bạc bắn ra bốn phía, da thịt bên ngoài thân giống như kim loại màu bạc.

Vù!

Hai người nhất tề ra tay, quyền chưởng giao nhau.

Ầm!

Thạch Thiên Hàn cảm thấy cánh tay run lên, tựa như đánh trúng kim cương thiết bản, thân thể bay ra mây trắng.

Chu Hồng thi triển Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, lực lượng cùng lực phòng ngự đề cao gấp đôi có dư, thực lực nhảy vọt tới trình độ so với Nguyên Anh Kỳ, đánh lui Thạch Thiên Hàn.

Mắt thấy Chu Hồng sắp chiếm được Ma Tinh Tử chỉ bảo này, tay hắn thậm chí sắp chạm vào Ma Tinh Tử kia.

Bá! Vù!

Thạch Thiên Hàn bỗng nhiên biến mất tại chỗ, ngay sau đó liền đi tới bên cạnh Chu Hồng.

Đồng thời, trong tay hắn xuất hiện một cây hắc phiến phong cách cổ xưa, vận chuyển ma khí vùng lên. Đột nhiên một cỗ khí tức âm lãnh tận xương tủy truyền đến, mọi người tại đây chỉ cảm thấy linh hồn lạnh băng, đáy lòng phát lạnh.

Chu Hồng đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ cực kỳ mãnh liệt.

Nếu hắn để mặc một kích này, chỉ sợ có khả năng ngã xuống đường trường.

- U Minh Pháp Phiến!

Tu sĩ còn lại tại đây cũng có người nhận ra lai lịch cây quạt này.

415. Chương 419: Ma Thần Phụ Thể (1)

- Khí tức thật âm lãnh. Nó khiến cho huyết mạch trong cơ thể ta sinh ra chán ghét và địch ý.

Khóe mắt Khổng Tước tiểu yêu liếc sang bên kia, ngầm lưu ý Thạch Thiên Hàn đặc biệt là pháp phiến trong tay đối phương.

Chu Hồng giờ phút này vận chuyển Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, lực phòng ngự và lực lượng tăng lên gấp đôi, toàn thân bao trùm một tầng kim loại màu bạc.

Dưới tình huống như vậy, công kích bình thường trong cùng cấp, hắn có thể mặc kệ.

Nhưng, u Minh Pháp Phiến này ẩn chứa linh hồn công kích, hung khí thượng cổ gạt bỏ hồn phách.

Cửu Chuyển Kim Cương Quyết của hắn đối mặt với vật lý, pháp thuật công kích đều dễ dàng, nhưng duy nhất ngăn cản hiệu quả linh hồn công kích thì lại không tính là xuất sắc.

Ông!

Trong thời khắc mấu chốt này, Chu Hồng cũng không quan tâm đến Ma Tinh Tử.

Hắn nâng một bàn tay, có thể nhìn thấy ở cổ tay có một cái vòng màu vàng, giờ phút này đang nở rộ ra một tầng hào quang màu vàng mờ mờ, bao phủ vào trong.

Một cỗ âm phong màu đen hình quạt gần như trong suốt lập tức quét trúng.

- Phốc!

Thân hình Chu Hồng run lên.

Hào quang màu vàng mờ mờ bên ngoài thân chỉ kiên trì được nửa hô hấp liền lập tức tắt ngấm.

Hiển nhiên với dị bảo trong tay hắn, không thể ngăn cản được linh hồn công kích cường đại của u Minh Pháp Phiến.

Một nửa uy lực của u Minh Pháp Phiến còn thừa đánh trúng thân thể hắn.

Nhưng khóe miệng hắn lại hơi hơi nhếch lên.

Âm phong màu đen nhạt còn thừa một nửa đánh lên thân thể hắn, lại hồn nhiên vô sự.

Đột nhiên, hai trong mắt hắn chợt lóe ô quang, trên thân thể như kim loại màu bạc mơ hồ có thể nhìn thấy một thân thể nửa trong suốt màu xám, hình thể hình dáng gần giống hắn như đúc.

Chợt nhìn qua, còn tưởng là bóng của hắn, giờ phút này lại phẳng phất hai thân thể trùng hợp, làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị vô cùng.

- Bất, Tử, Minh, Vương, Quyết!

Trên người Chu Hồng đột nhiên dâng lên một cỗ uy áp gần như vượt qua tới Ngưng Thần Kỳ, khí thế cường đại đó phóng lên cao khiến dung nham gần đó nhộn nhạo bốc hơi.

Tu sĩ tại trường đều cảm nhận được cỗ lực lượng có thể sánh với cường giả Nguyên Anh, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn phía bên này.

Keng keng! âm âm!

Hai Nguyên Anh đang giao chiến trên không cũng bởi vậy hơi ngừng một chút, rồi lại triển khai công kích điên cuồng, thanh thế càng thêm làm cho người ta kinh hãi run người.

"Bất Tử Minh Vương Quyết". Dương Phàm đang chiến đấu với Kim Giao Long thấy tình cảnh như vậy, cùng lộ vẻ ngưng trọng, thầm nghĩ: "Âu Dương Phong nói quả không sai. Người này chẳng những tu luyện thành Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, mà lại tu luyện công pháp Bất Tử Minh Vương Quyết càng thêm thâm ảo về mặt linh hồn. Hai thần thông này đều uy chấn nội hải. Thác Thiên Ma Vương lại dựa vào chúng nó ổn định ở vị trí một trong năm Nguyên Tôn nội hải, được xưng là có thể khiêu chiến cường giả Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết".

Phốc!

Khi Chu Hồng toàn lực ngăn cản một kích u Minh Pháp Phiến của Thạch Thiên Hàn, viên Ma Tinh Tử kia cùng rơi vào trong dung nham.

Tuy nhiên, dung nham này chỉ dày hai tấc, với thực lực của bọn họ dưới tình huống biết vị trí cụ thể là có thể lấy ra được.

- Cho người kiến thức sự lợi hại của Cửu Chuyển Kim Cương Quyết một chút!

Toàn thân Chu Hồng ánh bạc rực rỡ, giống như giáp trụ. Hắn nâng một bàn tay to màu bạc lên, đột nhiên biến lớn hơn một vòng, hung hăng đánh tới Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn làm sao sẽ đánh bữa với Chu Hồng đã dùng bí thuật, lực phòng ngự cùng lực lượng tăng mạnh.

Thân hình hắn lui ra phía sau, nhưng dư uy một chiêu này vẫn đánh cho hắn bị thương nhẹ, rời khỏi mây trắng, kêu một tiếng đau đớn.

- Xem ra, tại chính diện rất khó đánh thắng Chu Hồng có hai đại thần thông, tới mức hoàn mỹ không sơ hở.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một ngụm, mới vừa định thân, trong lòng bàn tay liền có thêm một giọt chất lỏng màu lam mỹ lệ trong suốt.

Đây là thứ phẩm Nghịch Linh Huyết hắn lấy được ở dưới pho tượng thần bí tại quảng trường Cửu u. Không chút do dự, hắn ăn một giọt thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, ma khí trong cơ thể lập tức trào lên tiêu hóa.

Đột nhiên, hai trong mắt Thạch Thiên Hàn nở rộ tinh quang màu lam, lộ ra một cỗ uy áp

cường đại kinh sợ tâm hồn.

Chu Hồng hơi hơi kinh hãi, không biết đối phương dùng bí được gì, vội vàng đánh ra một chiêu. Lập tức dung nham bắn lên, Ma Tinh Tử vọt ra.

- Đừng mơ!

Giọng lạnh băng của Thạch Thiên Hàn vang lên cạnh người hắn.

Chu Hồng đối với hắn có thần thông nhảy mất na di cảm giác chán ghét sâu sắc.

Hắn nâng bàn tay to như kim loại màu bạc kia lên, lật tay chụp tới.

Ầm!

Thạch Thiên Hàn đón đỡ một chưởng đó, giống như thái sơn, da thịt bị nhiễm một lớp ánh sáng màu lam dùng loại phương thức quỷ dị bành trướng, truyền tới khí tức cuồng bạo hung hãn.

- Cái gì?

- Điều này sao có thể!

Chu Hồng cả kinh, quá thực không thể tin được sự thật trước mắt.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, da thịt vốn đã đạt tới cực hạn, cho dù chính diện chống đỡ với Yêu thú cùng cấp đều không sợ chút nào.

Hơn nữa, sau toàn lực tứ chuyển, cường độ thân thể hắn đạt tới một mức độ khủng bố. Pháp bảo pháp thuật cùng cấp khó thương, hoàn toàn ở vào thế bất bại. Cho dù đứng bất động, cho người ta đánh cũng đều đánh bất động.

Nhưng là Thạch Thiên Hàn này không biết dùng bí được gì trong lúc nhất thời bộc phát ra lực lượng khủng bố tương xứng với hắn.

Ba ba ba!

Sau khi tiếp một chưởng của hắn, trong mắt Thạch Thiên Hàn lam quang càng thêm dày đặc, trong chớp mắt đánh ra ba chưởng, trong không khí truyền đến chấn động mãnh liệt.

Chu Hồng toàn lực đón đỡ, cũng cứng rắn đỡ ba chưởng.

Đằng đằng đằng!

Hai người ở không trung đều lui ba bước, lực lượng cường đại bùng nổ ra, khiến dung nham cùng khe nứt bốn phía bạo động một hồi, thanh thế gần như thua kém hai cường giả Nguyên Anh Kỳ đang giao chiến kinh hồn ben trên.

- Không nghĩ tới, trong cùng cấp trừ Kim Giao Long thật sự có người có thể sánh vai với ta.

Chu Hồng ít sâu một hơi, lần đầu tiên thu hồi ý khinh thị, coi đối phương là một cao thủ cùng một cấp bậc với mình.

Trước đó hắn tự cho mình là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh, căn bản không coi bất kỳ cường giả bậc cao Kim Đan vào trong mắt, nhưng hiện tại không thể không thay đổi cái nhìn này.

- Lại tiếp!

Chu Hồng đột nhiên quát lạnh một tiếng, giữa hai tròng mắt phát ra một tia sáng vàng, chiến ý tăng mạnh.

Hai người cứ vậy một đôi bàn tay trần ở giữa không trung trên dung nham triển khai một trận đánh nguyên thủy nhất kinh tâm động phách.

Đây là lực lượng va chạm thuần túy nhất, không có sắc màu pháp thuật hoa lệ và Pháp bảo chói mắt, cũng không có thần thông bí thuật quỷ dị.

Có chỉ là từng tràng tiếng quyền cước va chạm chấn động lòng người.

Ầm ầm! Thịch thịch!

Hai người chiến đấu hết sức gay cấn, ngẫu nhiên cuộn thành một đoàn, tại không trung chiến đấu nhìn như người thú.

Chu Hồng giống như một người kim loại màu bạc, khi lực lượng vận chuyển đến cực hạn, cánh tay thậm chí lớn thêm một vòng, trong lúc giờ tay nhấc chân mang theo uy lực không thể đo lường.

Thạch Thiên Hàn toàn thân bao phủ trong ánh sáng màu đen, ngẫu nhiên bốc lên từng đợt ma diễm, hai mắt như vực sâu thăm thẳm, ở trung tâm lóe ra tinh quang màu lam. Sau khi dùng thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, bên ngoài thân bao trùm một tầng ánh sáng màu lam, cơ thể bành trướng tràn ngập lực bộc phát dã man bá đạo.

Giờ phút này bất kể là Chu Hồng hay Thạch Thiên Hàn đã sử dụng thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, thực lực gần như đều tăng lên đến mức độ có thể sánh vai với cường giả Nguyên Anh sơ kỳ.

Nói cách khác, thực lực của bọn họ đã hoàn toàn siêu việt Kim Đan Đại Tu Sĩ cùng cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ.

Sáu bậc cao còn lại thấy tình cảnh đó không khỏi hoảng sợ.

Danh hiệu đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh Kỳ của Chu Hồng quá nhiên không phải nói không.

Đồng thời, Thạch Thiên Hàn lực lượng mới xuất hiện cũng làm cho người ta khó tin.

Phải biết rằng trước đó, cái tên Thạch Thiên Hàn gần như vô danh ở trong Thiên cầm Nội Hải.

Nhưng mà chính một thanh niên ma đạo lai lịch không rõ như vậy, hần tu luyện Cửu u Ma Công thiên cổ, nắm giữ Nhị u Ma Diễm, lấy tu vi Kim Đan hậu kỳ đánh ngang tay Chu Hồng tu vi Kim Đan đỉnh.

Nếu hần tu luyện đến Kim Đan đỉnh thậm chí là Nguyên Anh Kỳ, sẽ đáng sợ ra sao?

- Thạch Thiên Hàn này còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, không nghĩ tới có thể đánh ngang tay với Chu Hồng?

Ở một bên khác, chiến đấu của Kim Giao Long cùng Dương Phàm hai người lại lộ vẻ hữu khí vô lực.

Đó là bởi vì hai bên đều có tính kế. Kim Giao Long không lộ sát thủ giảo và át chủ bài, hần lo lắng đến hai cường địch Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng.

"Sau khi dùng thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, thực lực quá nhiên tăng gấp đôi, đủ để chống lại Chu Hồng. Chỉ là thứ phẩm Nghịch Linh Huyết này cũng có chỗ thiếu hụt, không thể duy trì được lâu".

Trong lòng Dương Phàm cũng đang tính toán.

Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết có lợi hại tới đâu cũng chỉ là một loại bí dược, không có tác dụng phụ gì chính là điểm cường đại nhất của nó.

Nhưng khuyết điểm là lực kéo dài không mạnh, trên thực tế, đây là điểm chung của đại bộ phận bí dược.

Chu Hồng hiển nhiên cũng nhận thức điểm này.

Hần dứt khoát giãy dụa với Thạch Thiên Hàn cùng một chỗ, trong lòng âm thầm cười lạnh: "Từ sau khi ta Trúc Cơ Kỳ, hàng năm liền bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Quyết. Quanh năm suốt tháng, không chút gián đoạn, ước chừng gần năm mươi năm. Bí thuật này ta còn có thể duy trì được một canh giờ."

"Hiệu quả của thứ phẩm Nghịch Linh Huyết chỉ có thể liên tục thời gian một chén trà nhỏ, xem xu thế của Chu Hồng còn có thể liên tục Cửu Chuyển Kim Cương Quyết được rất lâu."

Trong khi giao chiến, Thạch Thiên Hàn cũng nhận thức đến vấn đề này, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta phải sử dụng bí thuật khủng bố chưa từng thi triển trong Cửu u Ma Công sao?"

Cửu u Ma Công là tuyệt học ma công thiên cổ tự nhiên cùng có bí thuật cường đại. Khi Dương Phàm tìm hiểu diễn hóa, Thạch Thiên Hàn cùng hàng năm tìm hiểu những thần thông bí thuật này.

"Dù sao mục đích của ta là đoạt đến Ma Tinh Tử. Có thể thử phương pháp khác!"

Thạch Thiên Hàn đột nhiên sinh ra một kế.

Vút!

Bỗng nhiên hấn rời khỏi vòng chiến. Tường Vân Ngõa dưới chân run lên, hư không biến mất.

- Không tốt!

Chu Hồng thầm nghĩ không ổn. Đối phương c mật bảo như thế, quá thật khó lòng phòng bị.

Bá!

Hấn lập tức lấy ra một thanh loan nguyệt bảo nhận hàn quang bốn phía. Một cỗ khí kim nhuệ sắc bén tới thượng tản ra bốn phía khiến cường giả xung quanh sinh ra một cỗ hàn ý không tên ăn sâu đến tận xương tủy.

- Lợi bảo công kích, Loan Nguyệt Trường Hồng!

Có một cường giả nhận ra lai lịch Pháp bảo trong tay Chu Hồng.

Ầm!

Thạch Thiên Hàn cả người bao phủ trong ma diễm, còn mặt một kiện Pháp bảo phòng ngự, một chưởng đánh vào dung nham bên dưới.

Dung nham bắn ra, ngay cả Ma Tinh Tủy cùng lẫn bên trong.

- Đừng mơ!

Thạch Thiên Hàn vừa chuẩn bị thu Ma Tinh Tủy, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ hàn khí trí mạng đâm sâu vào cốt tủy, cùng với thể công sắc bén, lông mao toàn thân dựng đứng, thân thể gần như cứng ngắc.

Lợi bảo công kích trong tay Chu Hồng còn ẩn chứa một thuộc tính cực lạnh đáng sợ, có thể trong thể công mang thêm thuộc tính đóng băng, làm cho huyết mạch đông lại, hành động chậm chạp.

Trong khoảnh khắc sinh tử, Thạch Thiên Hàn bỗng dưng phát tay một cái, trong tay lập tức có thêm một thanh kiếm hoàng giả bá đạo hình dáng dữ tợn, xuất kích như tia chớp.

Hai thanh lợi bảo công kích, tiếng va chạm vào cùng một chỗ vang lên làm cho cả đại diện bị dung nham tràn ngập sinh ra một tràng tiếng động như sấm rền.

Chúng tu sĩ huyết khí bốc lên, cảm giác Pháp bảo trong tay run rẩy, không khỏi kinh hãi nhìn hai người đang chiến đấu.

"Hấn cũng có lợi bảo công kích!" Chu Hồng nhìn chằm chằm Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn, tim đập hơi gia tốc: "Kia không ngờ là lợi bảo công kích có thể sánh ngang với Loan Nguyệt Trường Hồng của mình, ẩn chứa khí hoàng giả ma đạo. Nếu đem kiếm này cùng Loan Nguyệt Trường Hồng hỏa tan cùng nhau, sau đó mời luyện khí tông sư chỉ điểm, lại thêm rèn luyện vài chục năm, nói không chừng có thể tạo ra một kiện lợi bảo công kích đệ nhất nội hải!"

Phốc!

Ma Tinh Tủy lại rơi vào trong dung nham, Thạch Thiên Hàn biết kế sách của mình thất bại, cũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Loan Nguyệt Trường Hồng trong tay Chu Hồng.

Từ sau khi đúc thành Ma Hoàng Kiếm, lần đầu tiên hấn nhìn thấy lợi bảo công kích có thể sánh với nó.

Từ Bắc Tàn đến nội hải vô biên, đây chính là kiện lợi bảo công kích duy nhất hấn gặp phải, hơn nữa còn nằm trong tay tôn tử của Thác Thiên Ma Vương.

416. Chương 419: Ma Thần Phụ Thể (2)

Lợi bảo công kích bình thường, dôi mất khắp hải vực vô tận đã ít lại càng ít, hai kiện lợi bảo công kích có thể đồng thời gặp nhau và giao phong, trong ngàn năm đều khó gặp một hồi.

Ánh mắt Chu Hồng nhìn về phía Ma Hoàng Kiếm tràn ngập một cỗ nóng cháy.

Thạch Thiên Hàn cùng không ngoại lệ, thầm nghĩ: "Vừa lúc ta muốn tạo ra một Pháp bảo đỉnh cấp. Nếu thanh Loan Nguyệt Trường Hồng này dung hợp với Ma Hoàng Kiếm, uy lực lợi bảo tăng nhiều, đồng thời còn thêm thuộc tính cực hàn hiếm thấy kia".

Hai người nhìn lợi bảo công kích trong tay đối phương, ánh mắt giao nhau cùng hiểu rõ ý tưởng đối phương.

Vèo vèo!

Keng! Keng!

Keng!

Đóm lửa bay tứ phía, tiếng sấm đánh vang rền.

Kiểm quang qua lại, có thể nghe thấy hai thanh lợi bảo ngân vang.

Hai người rất nhanh bắt đầu ở trên trời cao triển khai chiến đấu kinh hồn động phách. Đây không chỉ là tranh đấu giữa người với người, càng là hai lợi bảo tranh hơn thua.

Thạch Thiên Hàn cảm nhận được run rẩy cùng hưng phấn đến từ Ma Hoàng Kiếm.

Giờ phút này phát huy ra uy lực càng hơn bình thường ba phần.

Ở trong loại tranh đấu này, hai lợi bảo đều phát huy vượt xa bình thường, uy lực lại càng lớn hơn bình thường, sinh ra biến hóa khó tin, khiến bản thân lợi bảo có thể được ma luyện.

Cường giả phía dưới đều kéo giãn khoảng cách với bọn họ, để tránh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Đồng thời, cũng không ngừng thở dài: "Hai người này thực lực siêu quần, hơn nữa tài sản trong tay cũng quá hùng hậu!"

Trang bị xa hoa của Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng khiến mọi người cảm thấy chênh lệch thật lớn.

"Thạch Thiên Hàn này rốt cục có lai lịch gì? Trong tay có cổ bảo như u Minh Pháp Phiến không nói, ngay cả lợi bảo công kích đều có, hơn nữa lợi bảo công kích trong tay hẳn rõ ràng luyện chế ra không lâu lắm." Trong khi chiến đấu, Chu Hồng cũng cảm thấy khó tin.

Trong tay hẳn tài sản hùng hậu, át chủ bài và sát thủ giản cũng không thiếu.

Đó là bởi vì gia gia của hắn là Thác Thiên Ma Vương một trong mười hai cường giả Chí Tôn nội hải, được công nhận là ma đạo đệ nhất.

Huống chi, Thác Thiên Ma Vương còn nắm giữ Ma Vân Thành một trong tứ đại tòa thành nội hải. Có thể luyện chế ra lợi bảo công kích, khó khăn cũng không lớn.

"Nhưng mà Thạch Thiên Hàn là một cường giả không rõ lai lịch, tư bản của hắn không kém gì mình, chẳng lẽ đối phương cũng có chỗ dựa vững chắc gì?" Chu Hồng đã lưu ý đến điểm này.

"Rất tốt, Thạch Thiên Hàn này cùng Chu Hồng đều đánh thật sự, ngay cả con bài cường đại như vậy đều lấy ra, ta cũng không lo bọn họ sẽ phá hư chuyện của ta".

Ở một bên khác, trong mắt Kim Giao Long lóe quang lóe sáng, sát khí dày đặc hơn vài phần.

Dương Phàm chấn động trong lòng, rõ ràng phát hiện ý đồ của Kim Giao Long.

Đối phương khả năng cũng chuẩn bị hạ sát thủ, lấy ra Pháp bảo mạnh mẽ và át chủ bài.

Trước đó, Kim Giao Long còn có thể cố kỵ Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng hai đại cường địch. Nhưng giờ phút này hai người kiểm chế lẫn nhau, chiến đấu đến giai đoạn gay cân, chắc rằng cùng không có thời gian cố kỵ bên này.

- Hôm nay, ta cho các ngươi kiến thức một chút thực lực của đệ nhất dưới Hóa Hình Kỳ! Trong mắt Kim Giao Long ánh vàng sáng rọi, long lân quanh thân hào quang rạng rỡ, thể công lập tức mạnh hơn vài phần.

Phốc phốc!

Một đôi long trảo toàn lực xuất kích hóa thành lớn như cái thớt, phóng ra lực lượng đáng sợ, cho dù là Linh khí cực phẩm cũng có thể đánh nát.

Dương Phàm cùng Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên thấy áp lực tăng mạnh.

Còn may Dương Phàm cũng cường đại vô cùng, tuy rằng không bằng Kim Giao Long cùng Chu Hồng nhưng sinh mệnh lực cùng lực khôi phục lại vượt xa bất kể một người nào tại đây.

Hắn vung Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên phát động tấn công bảo tấp tới Kim Giao Long.

Bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên dung hợp, ở trước người hình thành một tầng phòng ngự cường đại.

Mà Khổng Tước tiểu yêu thi triển lực lượng hai cây long chim, uy thế công kích cho dù lực phòng ngự của Kim Giao Long cường đại như vậy nhưng cũng không dám đón đỡ chính diện.

Tuy nhiên, lực công kích của Kim Giao Long thật sự quá cường đại. Dương Phàm cùng Khổng Tước tiểu yêu đối mặt có vẻ cố hết sức.

Hơn nữa theo sau đó, trên người Kim Giao Long tản mát ra một cỗ long khí càng thuần khiết, có thể áp chế phát huy pháp lực trong có thể tu sĩ.

Cũng may, Dương Phàm cùng Khổng Tước tiểu yêu cũng không phải người bình thường. Một người nắm giữ Tiên Hồng Quyết nghịch thiên, một người là tộc Khổng Tước cao quý, thiên phú không kém thần thú bình thường.

Nhưng là Kim Giao Long được long khí trợ giúp, sức chiến đấu tăng nhiều.

Hắn cũng không thích hợp vũ khí gì, một đôi long trảo của hắn chính là một vũ khí cường đại từ khi sinh ra, hơn nữa nắm trong tay càng như ý, càng có thể phát huy uy lực long khí.

Phốc!

Đột nhiên, Dương Phàm bị một tia long khí từ long trảo đánh trúng thân thể, chỉ cảm

thấy toàn thân đau nhức, hơn nữa không thể nháy mắt khôi phục như thương thể bình thường, cần một lát mới có thể phục hồi như cũ.

Công kích như thế, nếu bị đánh trúng chính diện, hậu quả sẽ thiết tưởng không chịu nổi.

- Còn không lấy súng vật của ngươi ra!

Khổng Tước tiểu yêu đột nhiên quát một tiếng với Dương Phàm, bản thân nàng thì hai tay bấm pháp quyết, hai long chim xanh đỏ đều biến hóa thành quang điểm màu xanh và hỏa điểm điểm miên cường chống đỡ thể công mãnh liệt của Kim Giao Long.

Dương Phàm khoát tay, Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong suốt dài ba tấc xuất hiện ở trước mặt, miệng phun băng vụ và băng điểm khiến Kim Giao Long chấn động.

- Man hoang dị chủng!

Kim Giao Long thậm chí cảm thụ được chảy trong cơ thể tiểu xà này là khí tức huyết mạch càng thêm xa xưa cường đại hơn so với bộ tộc Giao Long của mình.

Nói cách khác, luận cấp độ, phẩm chất tiểu xà trước mắt này mặc dù không phải dòng thứ của Chân Long, nhưng cao hơn cấp bậc bán thần thú Giao Long của hắn, đồng thời huyết mạch càng thêm xa xưa.

- Đáng tiếc ngươi còn chưa tới cảnh giới cấp bốn đỉnh.

Kim Giao Long quát lạnh một tiếng, long khí quanh thân bùng nổ, cũng mang theo từng tia ngọn lửa màu vàng nóng rực.

Hắn gia nhập một chút lực lượng Long Túc Sĩ Kim Diễm vào trong công kích, lập tức khiến hơi thở cực hàn của Lưu Ly Hàn Tinh Xà tan thành mây khói.

- Thật giận. Hắn dám coi thường ta!

Lưu Ly Hàn Tinh Xà giận dữ, thân hình ba tấc trong suốt âm âm bành trướng thành hơn mười trượng, thân rắn thật lớn uốn lượn như tinh thạch lưu ly, mơ hồ có thể thấy được hoa văn cổ xưa, làm cho người ta có một loại khí tức viển cồ.

Đây mới là Lưu Ly Hàn Tinh Xà hoàn chỉnh.

Ầm ầm!

Không thèm để ý đến dung nham nóng bỏng khủng bố bên dưới, Lưu Ly Hàn Tinh Xà rít gào đánh tới Kim Giao Long, lập tức giằng dụa cùng một chỗ với hắn.

Kim Giao Long cũng kinh giận đan xen, lập tức hóa thành một con giao long màu vàng dài mười mấy trượng, một tiếng long rống, đại chiến cùng một chỗ với Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Chiến đấu của hai thần thú thanh thế lớn vô cùng thậm chí khiến hai đám người Chu Hồng, Linh Nguyệt cảm thấy kinh ngạc.

Ngao!

Đột nhiên Kim Giao Long phát ra một tiếng long ngâm, phun ra một ngọn lửa màu vàng nóng rực chớp lóe, mang theo một cỗ lực lượng long tức dẫn động huyết mạch Chân Long.

Đây đúng là chân hỏa ma diễm đứng đầu nội hải: Long Tức Sí Kim Diễm. Long tức kim diễm này vừa ra, khu vực bị tập trung sinh ra một cỗ vận vạo nén ép không hiểu.

Đó là uy hiếp chỉ tộc Chân Long mới có, khiến địch nhân muốn động dấy đều phải trả một sức lực lớn lao.

Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được, khu vực bị Long Tức Sí Kim Diễm tập trung, địch nhân căn bản khó thể chạy trốn.

Đây là một loại lực lượng huyền diệu khó giải thích.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà giật mình một cái, phun ra một đoàn băng diễm trong suốt như hoa sen nở rộ.

Khí cực hàn đập vào mặt mà đi.

Phốc phốc!

Băng diễm cùng kim diễm giao nhau, bắt đầu kim diễm bị đóng băng, nhưng chỉ chốc lát băng bị hỏa tan, sau đó cắn nuốt bản mạng băng diễm của Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

417. Chương 419: Ma Thần Phụ Thể (3)

Dương Phàm cũng cảm nhận được đau đớn của Lưu Ly Hàn Tinh Xà, hiển nhiên là chịu thua thiệt nhỏ.

Kim Giao Long chung quy là thần thú cấp bốn đỉnh. Long Tức Sí Kim Diễm, lại là chân hỏa ma diễm đứng đầu nội hải. Mà Lưu Ly Hàn Tinh Xà mới chỉ cấp bốn sơ kỳ, băng diễm lại vừa khéo bị thuộc tính nóng rực ẩn chứa trong long tức của đối phương khắc chế.

Ông!

Đúng vào lúc này, hai con khổng tước xanh đỏ vây công Kim Giao Long bỗng nhiên dung hợp, hóa thành một con khổng tước hai màu, thân hình bành trướng lên gấp rưỡi, âm âm đánh tới Kim Giao Long.

- Muốn chết!

Kim Giao Long cười lạnh một tiếng, lập tức từ thân giao long hóa trở về dạng chiến đấu hình người long lân bao trùm tránh thoát một kích của khổng tước hai màu, sau đó trong tay phụt ra một đoàn Long Tức Sí Kim Diễm đúng lúc giao kích với khổng tước hai màu.

Kim diễm hào quang nở rộ, khổng tước hai màu sắc sở lóa mắt, chỉ trong thời gian hô hấp, kim diễm tăng vọt, khổng tước hai màu lập tức ảm đạm không ánh sáng.

- Phốc!

Khổng Tước tiểu yêu mặt tái nhợt phun ra một búng máu, vội vàng thu hồi hai lông chim, nói với Dương Phàm:

- Đại ca ca. Chúng ta không phải đối thủ của hắn, trừ khi ta liều mạng thi triển tam vũ lực.

Dứt lời, trên tay nàng xuất hiện lông chim thứ ba màu tím, mặt lộ vẻ kiên nghị.

- Tam vũ lực?

Kim Giao Long nhướn mày, hơi có chút khấn trương nói:

- Tiểu Khổng Tước, ngươi không muốn sống nữa. Thi triển tam vũ lực, ngươi tất nhiên phải trả giá thảm trọng, hơn nữa lấy lực phòng ngự cường đại của Kim Giao Long ta, cho dù ngươi thi triển tam vũ lực, nhiều nhất cũng làm thương nặng ta. Đến lúc đó ta xem ngươi như thế nào còn sống rời khỏi Thiên Lan Điện.

Nói xong lời cuối cùng, Kim Giao Long cười lạnh liên tục.

Khổng Tước tiểu yêu bắt lấy tay Dương Phàm, thấp giọng nói:

- Đại ca ca. Ta đánh hắn kéo đi chỗ khác, ngươi nhất định phải lấy khối Cục Viêm Tinh Tủy giao dịch cho ta, còn phải bảo vệ sự an toàn cho ta.

Dương Phàm biến sắc, thu hồi Lưu Ly Hàn Tinh Xà bị thương, thản nhiên nói:

- Không cần, yêu này giao cho ta. Long Túc Sí Kim Diễm sao? Hôm nay ta phải lãnh giáo một chút chân hỏa ma diễm đệ nhất Thiên Cầm Nội Hải rốt cục có danh xứng với thực hay không? Nếu không, vị trí thứ nhất này sẽ đổi chủ.

Dứt lời, hắn đẩy Khổng Tước tiểu yêu sang một bên, cùng lúc một đoàn lực quang lưu chuyển toàn thân nàng, khôi phục thương thể như cũ.

Nếu không có thực lực vậy thì cũng thôi, nhưng Dương Phàm có thực lực chống lại Kim Giao Long, lại còn khiến một nữ nhân không để ý sinh tử trợ giúp mình liều mạng với cường địch, hắn còn khinh thường đi làm chuyện như vậy.

Ở sâu trong đáy lòng hắn có một chút chủ nghĩa đại nam tử như vậy.

- Ngươi người không phải đối thủ của hắn.

Khổng Tước tiểu yêu kinh hô một tiếng, định giãy dụa muốn xông lên.

- Ha ha ha. Lúc trước Thạch Thiên Hàn kia xuất ra Nhị u Ma Diễm cũng kêu gào lời ấy, nếu là chân chính liều mạng, cũng không thể là đối thủ của Long Túc Sí Kim Diễm của ta. Tiểu tử ngươi nói lời cuồng ngạo, cũng muốn tranh đoạt vị trí chân hỏa ma diễm đệ nhất Thiên Cầm Nội Hải. Như vậy ta muốn xem ngươi có thần thông chân hỏa gì?

Kim Giao Long cười điên cuồng một tràng, dù bận vẫn ung dung nhìn phía Dương Phàm.

Hắn tin tưởng vững chắc địa vị thứ nhất nội hải của Long Túc Sí Kim Diễm là không thể lay động, cho dù là u Minh Ma Diễm cũng không phải đối thủ.

Dương Phàm hít sâu một hơi, quanh thân dần dần bốc lên một tầng tinh quang màu trắng vô hình, mà bắt mắt nhất là đoàn linh quang trong suốt trên đỉnh đầu hắn, dẫn động thiên địa linh khí cùng phong vân tề tụ trong phạm vi hơn mười dặm.

Phốc!

Chợt một đoàn quang diễm màu lục nhạt mờng lung hiện lên trong lòng bàn tay Dương Phàm, nó phóng ra dao động khiến sinh linh cộng minh.

- Đây là chân hỏa gì?

Kim Giao Long lộ vẻ khác thường.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại chân hỏa này, mà lại cảm nhận được một cỗ uy hiếp khó thể nói thành lời.

- Người phải nhớ kỹ, đây chính là Khai Quang Tịnh Thế Diễm, thần thông độc môn của Dương mỗ, trong thấy giới chỉ có một nhà.

Dương Phàm dùng một loại giọng điệu trung trọng mà tự tin nói:

- Có lẽ, hôm nay là một thời khắc đủ để gia nhập sử sách của Thiên cầm Nội Hải. Chuyện u Minh Ma Diễm làm không được, không có nghĩa là Khai Quang Tịnh Thế Diễm làm không được.

Thân là chủ nhân hai loại hỏa diễm, hẳn hiểu được rất rõ nếu là đối chọi nhau, u Minh Ma Diễm không phải đối thủ của Khai Quang Tịnh Thế Diễm, nhưng nếu luận lực phá hoại, u Minh Ma Diễm càng có khí phách cùng lực bộc phát.

Thực lực của Long Túc Sí Kim Diễm đệ nhất nội hải, Dương Phàm hết sức rõ ràng. Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay hẳn có thể chiến thắng hay không, hẳn cũng không nắm chắc tuyệt đối.

Lúc trước trong mật thất được phòng, Thạch Thiên Hàn giằng co cùng Kim Giao Long, mắt thấy Nhị u Ma Diễm sắp giao phong với Long Túc Sí Kim Diễm, chính là hẳn cuối cùng kinh hô: "Không tốt, Chu Hồng tới!" khiến chiến đấu đình chỉ.

Bởi vì hẳn có cảm giác, lấy cảnh giới tiểu thành Nhị u Ma Diễm của Thạch Thiên Hàn lúc ấy, hơn phân nửa không phải đối thủ của Long Túc Sí Kim Diễm, thậm chí còn bị khắc chế gắt gao.

Đương nhiên với cảnh giới Nhị u đại viên mãn hiện tại của Thạch Thiên Hàn, uy lực khác với ngày đó, ít nhất có thể ngang với Long Túc Sí Kim Diễm.

Kim Giao Long cùng Dương Phàm xa xa giang co nhau cách một đoạn dung nham, ở giữa còn có thể nhìn thấy ngọn lửa địa mạch phun trào.

Hai người đều vẻ mặt ngưng trọng. Trong mắt Kim Giao Long càng không có bất kỳ lòng khinh thị. Hẳn cảm giác uy hiếp của Khai Quang Tịnh Thế Diễm này so với Nhị u Ma Diễm còn muốn lớn hơn, hẳn tuyệt đối không thể khinh thường.

Bởi vì trận chiến này không chỉ quan hệ đến thắng bại lợi ích của hai người, càng quan hệ đến thay đổi vị trí của bảng chân hỏa ma diễm của nội hải.

Hai loại chân hỏa nhất tề dừng ở trong lòng bàn tay lơ lửng trên không trung, run rẩy không thôi.

Vài tên cường giả còn lại thấy tình cảnh này đều ngừng hô hấp, nhưng bọn họ lại cho rằng: Long Túc Sí Kim Diễm đứng ở vị trí thứ nhất bảng chân hỏa ma diễm nội hải chừng mấy vạn năm, địa vị này chỉ sợ không dễ bị lay động.

Nhưng là thái độ của Kim Giao Long ngưng trọng và cẩn thận lại khiến bọn họ hiểu được trận chiến này không tầm thường.

Ngay khi thời điểm mấy người ngừng thở xem cuộc chiến, chiến đấu của Thạch Thiên Hàn cùng Chu Hồng cũng đạt tới một cao triều chưa từng có.

- Ha ha. Xem được lực của người còn duy trì được bao lâu!

Chu Hồng cười ha ha.

Mà quang sáng màu lam bên ngoài thân Thạch Thiên Hàn lộ vẻ âm đảm, tinh quang trong mắt cũng không còn cường thịnh như trước.

Nếu tiếp tục với xu thế đó, đánh tiếp một hồi, được lực của thứ phẩm Nghịch Linh Huyết sẽ chấm dứt.

Ầm ầm!

Một chương của Chu Hồng đánh ra hai người cũng không sử dụng lợi bảo công kích.

Nguyên lai trải qua giao chiến, hai người này đều sợ lợi bảo công kích va chạm nhau, tạo thành tổn thương lẫn nhau, đổi thành tay không giao thủ.

Thạch Thiên Hàn đột nhiên cảm thấy lực lượng xói mòn, cùng Chu Hồng đối một quyền lập tức bị đẩy lui.

Ầm ầm!

Lại là hai quyền rất mạnh, Thạch Thiên Hân bị đánh bay, rơi vào trong dung nham.

Ừng ục! Ủng ục!

Tiếng dung nham sôi trào.

Chu Hồng thầm nghĩ: "Cho dù tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, mình rơi vào trong dung nham này cùng khó kiên trì được một lát".

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, từ trong dung nham quay cuồng kia truyền tới một thanh âm đáng sợ giống như đến từ ma uyên:

- MaThầnPhụThể

418. Chương 420: Long Lân Bảo Giáp

Giọng nói kia đáng sợ lạnh như băng giống như đến từ ma uyên không đáy, không khỏi làm cho người ta sởn tóc gáy.

Ục ục! Ục ục!

Dung nham đỏ sẫm, nhiệt độ cực nóng có thể trong nháy mắt hòa tan Pháp bảo bình thường giờ khắc này đang sôi trào dữ dội.

Phốc phốc!

Ngọn lửa địa mệnh phun trào, khí tức nóng rất cường đại khiến Chu Hồng chùn bước.

Nhưng ma khí từ trong dung nham tản mát ra lại càng mạnh thêm vài lần.

Dần dần, một bóng người cao lớn như ma thần từ trong dung nham đi ra, thân thể hắc vờn quanh hắc viêm rào rạt.

Bên ngoài thân bao trùm giáp trụ như quang ánh màu đen, xung quanh nhện nhạo một đám ký hiệu cổ xưa như nòng nọc.

Đây là một nam tử cao tới hai trượng dáng người cao ngất đứng thẳng trong dung nham, trên trán có một dấu ấn trắng cong màu tím đen, trên khuôn mặt tuần tú lạnh băng lộ ra vẻ đậm mạc cùng ác nghiệt xâm nhập cốt tủy.

Ầm! Vù vù!

Ma khí cuộn cuộn xung thiên từ trên người hắc bốc lên, một đầu tóc đen như châm cứng dựng đứng lên, cặp mắt giống như vực sâu, tối đen đến cực hạn.

Đây còn là Thạch Thiên Hân sao?

Chu Hồng hoảng sợ, không kìm nổi rung mình một cái.

Thân hình khôi ngô cao hai trượng, giống như một người khổng lồ nhỏ, cao chừng hai tầng lầu, hắc ngạo nghễ sừng sững. Ma uy đáng sợ kia dùng khi thể kinh thiên địa khiếp quỷ thần bao phủ toàn trường.

- Ngươi người không phải Thạch Thiên Hân!

Chu Hồng liên tục lui về phía sau, hơi lộ vẻ kinh hoàng. Trước mặt nam tử như ma thần này, hắc lại sinh ra cảm giác không thể chống nổi.

Bởi vì thực lực nam tử trước mắt đã hoàn toàn bước vào Nguyên Anh Kỳ, dĩ nhiên siêu việt Chu Hồng thông qua bí thuật để cao lực lượng cùng lực phòng ngự miễn cưỡng mới chống lại được tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

- Ma Thần Phụ Thể.

Hai cường giả Nguyên Anh Kỳ giao chiến trên trời cao cũng bị kinh động, đặc biệt là Ma Ảnh thần bí kia, trên mặt lộ vẻ kinh hãi:

- Sau khi Ma Thần Phụ Thể, thực lực không ngờ đạt tới tình trạng này, hơn nữa còn không phải trạng thái phụ thể hoàn toàn.

Duy nhất không có cử động là một bên khác, hai loại chân hỏa của Dương Phàm và Kim Giao Long đang giằng co.

Giờ phút này, hai người đang toàn lực tụ tập lực lượng chân hỏa, chuẩn bị tiến hành liều sinh tử.

- Đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh Kỳ sao?

Thạch Thiên Hàn trào phúng cười, không có nhìn Chu Hồng mà ngồi xổm xuống, lập tức từ trong dung nham nóng bỏng lấy ra viên Ma Tinh Tủy màu đen nửa trong suốt sáng bóng cơ hồ nhìn thấu.

Ma Tinh Tủy, chí bảo ma đạo trong một giới, vạn năm khó gặp.

Nếu có vật này nơi tay, cường giả ma đạo Nguyên Anh bình thường sẽ có nắm chắc rất lớn tiến vào Nguyên Anh đại tu sĩ.

Thậm chí còn gia tăng xác suất nhất định tấn chức Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết.

Mà vật này ở trong tay Thạch Thiên Hàn sẽ trợ giúp u Minh Ma Diễm của hắn thăng cấp, đến lúc đó tiến giai Tam u Ma Diễm khẳng định là nắm chắc, thậm chí ngay cả tấn chức cao hơn là Tứ u cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên, mặc dù phải trả một cái giá lớn, Thạch Thiên Hàn cũng phải lấy được.

Bởi vì Ma Tinh Tủy quan hệ đến ngày sau về Bắc Tần, hắn cùng Tam u lão ma tranh giành vị trí bá chủ ma đạo.

- Ma Tinh Tủy, để lại!

Chu Hồng thấy Thạch Thiên Hàn lấy được Ma Tinh Tủy, kinh giản đan xen. Vật ấy cũng là chí bảo hắn tha thiết ước mơ, thậm chí đạt tới mức điên cuồng khát cầu.

Nếu có thể có được khối Ma Tinh Tủy này, ngày sau trong vòng trăm năm hắn sẽ có cơ hội tấn thăng nhân vật phong vân chí tôn nội hải, từ đó về sau đứng ở đỉnh của nội hải nhìn xuống sinh linh.

Vì Ma Tinh Tủy, hai mắt Chu Hồng đỏ bừng phát điên, lấy hỏa hậu Tứ chuyển kim cương bí thuật của hắn thân thể giống như người kim loại màu bạc, lực lượng một chưởng đánh ra đủ để vỡ núi, ngay cả cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ đều khó thể ngăn cản.

Ầm!

Bàn tay như kim cương màu bạc lớn gấp đôi, như một cái quạt mo đánh về phía Thạch Thiên Hàn.

Nhưng Thạch Thiên Hàn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, vươn một quyền nhẹ nhàng băng quơ đón đỡ.

Phanh!

Một cỗ ma khí bá đạo nuốt núi sông từ nắm tay Thạch Thiên Hàn trút xuống, trên cánh tay có thể thấy được tiếng rít dồn dập của hắc viêm.

Chu Hồng kêu một tiếng đau đớn bị đánh lui mấy trượng, lão đảo giữa không trung, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Vù!

Thạch Thiên Hàn bay đến giữa không trung, lạnh lùng nhìn về phía hắn, trong tay xuất hiện một thanh ma kiếm hình dáng bá đạo máu tanh.

Giờ khắc này, dưới lực lượng ma đạo cường đại chưa từng có, từ Ma Hoàng Kiếm truyền đến một cỗ uy áp bá giả tuyệt luân.

Ma Hoàng Kiếm vốn là lợi bảo công kích, thuộc dạng ma kiếm, ở trong tay Thạch Thiên Hàn phát ra uy lực tuyệt đối kinh người.

- Không được, Thạch Thiên Hàn này sau khi thi triển bí thuật Ma Thần Phụ Thể, bất kể là công kích, lực lượng, phòng ngự, linh hồn lực lượng thậm chí là bất kỳ mặt nào đều vững chắc ép ta một bậc.

Chu Hồng lần đầu tiên sinh ra ý thối lui.

Cửu Chuyển Kim Cương Quyết của hắn mới tu luyện đến cảnh giới tứ chuyển, tại thêm vào hỏa hậu nhất định của Bát Tử Minh Vương Quyết, theo lý thuyết đủ để bề nghề bậc cao Kim Đan.

Đặc biệt sau khi thi triển bí thuật Tứ chuyển kim cương, thân thể cứng rắn như thép, đao thương bất nhập. Pháp bảo khó thương, miễn dịch đại đa số pháp thuật.

Nhưng Thạch Thiên Hàn tu luyện Cửu u Ma Công là một biến số, hắn cũng có bí thuật. Đó chính là Ma Thần Phụ Thể không dám dễ dàng sử dụng.

Phốc!

Tường Vân Ngõa dưới chân Thạch Thiên Hàn chợt lóe, lập tức na di tới bên cạnh Chu Hồng, sau đó một kiếm đột nhiên vung tới.

Có Cửu u ma khí cường đại quán chú, Ma Hoàng Kiếm hóa thành cự kiếm ba trượng, một kiếm uy, khí thể tràn đầy.

Ma đao kiếm khí tung hoành bề nghề trút xuống, dung nham dưới chân dưới uy lực một kiếm này xuất hiện một khe sâu dài vài trượng.

Chu Hồng cả kinh, trong lúc gấp rút lấy lợi bảo công kích Loan Nguyệt Trường Hồng ra, vào khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, chấn bản thể Ma Hoàng Kiếm.

Keng!

Tiếng kim loại chói tai vang lên làm cho người ta đinh tai nhức óc, ánh lửa vang khắp nơi, lực lượng cường đại bùng nổ, khí kim duệ xông thẳng lên trời, lại tràn ngập cả đại điện.

- A!

Chu Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nâng Loan Nguyệt Trường Hồng, miễn cưỡng chống đỡ thân thể chìm xuống dưới từng chút một, cả khuôn mặt đỏ lên, mắt như muốn nứt.

Đồng thời, khí sắc bén do lực giao phong vừa rồi sinh ra cùng cắt phá làn da màu bạc kiên cố như kim cương của hắn.

Bên ngoài thân như kim loại màu bạc kia có thể nhìn thấy từng vết máu, ở trên người Chu Hồng do dùng sức quá độ mà run lên kịch liệt nhìn mà ghê người.

Mức độ sắc bén của lợi bảo công kích ở trong tay cường giả như Thạch Thiên Hàn cho dù là Chu Hồng tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Quyết đến cảnh giới tứ chuyển cũng khó thể hoàn toàn phòng ngự được.

Trái lại Thạch Thiên Hàn bình yên vô sự, gương mặt vẫn lạnh lùng băng hàn như trước một bàn tay cầm cự kiếm ba trượng, ép Chu Hồng xuống dưới từng chút một.

Ầm!

Đột nhiên, Chu Hồng rốt cục duy trì không được bị cỗ lực lượng không thể ngăn cản kia hung hăng vỗ xuống.

Lúc từ không trung rơi xuống, hắn kêu thảm một tiếng, trên mặt xuất hiện một vết máu dài đến một tấc.

Mà trên nơi rằng nhọn cuộn sóng đầu mũi Ma Hoàng Kiếm của Thạch Thiên Hàn lại vướng một mảnh vết máu cùng thịt, trong chớp mắt tan rã dưới lực lượng cường đại, lại khiến cho ma kiếm càng thêm tràn ngập bá đạo máu tanh.

Phốc!

Chu Hồng kêu thảm một tiếng, rơi vào trong dung nham nóng bỏng rít gào có thể khoanh khắc tan chảy Pháp bảo. Nhiệt độ cực nóng khủng bố khiến linh hồn hần hít thở không thông.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng nhìn chăm chú, sau đó thân hình cao lớn như bóng ma từ trên cao hạ xuống, mang đến cho Chu Hồng một tâm lý bóng ma lớn lao.

- Muốn giết ta, không có khả năng!

Chu Hồng mặt dữ tợn âm độc, trên mặt cũng không có tuyệt vọng. Tất cả quần áo trên người hần gần như tan chảy, nhưng như cũ có thể nhìn thấy một kiện giáp trụ long lân màu vàng.

Một kiếm Thạch Thiên Hàn chém tới, khí nuốt núi sông, ma khí mệnh mông cuộn cuộn ầm ầm phát ra, chuẩn xác đánh trúng ngực Chu Hồng.

Đốm lửa văng khắp nơi, Chu Hồng bị đánh lui vài bước, lại bình yên vô sự đứng dậy.

- Ha ha ha!

Hần cười như điên cuồng, thân thể lại bay lên không.

Giáp trụ long lân màu vàng trên người Chu Hồng hào quang màu vàng rực rỡ, phân hóa ra tầng tầng long lân màu vàng bao trùm toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt nhỏ.

- Đây là Pháp bảo gì, ít nhất phải dùng lân giáp Kim Giao Long hóa hình luyện chế ra. Thạch Thiên Hàn nao nao, khó có thể tưởng tượng được, đối phương lại có thể toàn thân dưới toàn lực công kích của mình.

- Người tuyệt đối khó có thể nghĩ đến gia gia ta Thác Thiên Ma Vương sẽ đưa Long Lân Bảo Giáp của người cho ta mượn sử dụng trong Thiên Lan Điện. Tài liệu luyện chế Long Lân Bảo Giáp này chính là một con Kim Giao Long Hóa Hình Kỳ đỉnh từng trong Thiên Lan Điện mấy vạn năm trước. Long Lân Bảo Giáp như thế, cả Ma Vân Thành ta chỉ có ba bộ.

Chu Hồng vẻ mặt ngạo nghễ, đưa mắt nhìn Thạch Thiên Hàn cao lớn hơn mình vài lần, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Cửu Chuyển Kim Cương Quyết lại thêm Long Lân Bảo Giáp, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng không phá được phòng ngự.

- Long Lân Bảo Giáp, Loan Nguyệt Trường Hồng. Tài sản Chu Hồng này cũng quá hùng hậu!

Tu sĩ không tham chiến thấy tình cảnh như vậy, không khỏi hút sâu một ngụm khí lạnh.

Điểm biến thái nhất của Chu Hồng là lực phòng ngự. Cửu Chuyển Kim Cương Quyết có thể khiến cho hần xem nhẹ công kích cùng cấp, lại thêm Bất Tử Minh Vương Quyết, thậm chí có thể khiêu chiến bậc cao Nguyên Anh.

Hiện tại lại thêm Long Lân Bảo Giáp, lực phòng ngự lại chồng lên gấp đôi có dư.

- Hừ. Có Long Lân Bảo Giáp, thì tính sao? Thạch mỗ cũng có thể đánh cho người chạy trốn chết.

Thạch Thiên Hàn cười lạnh liên tục.

- Ha ha ha. Ta không tin loại thần thông bí thuật như Ma Thần Phụ Thể có thể kiên trì thật lâu. Chỉ cần ta kéo dài, chờ khi bí thuật của người qua đi, tất nhiên sẽ bị hư thoát, đến lúc đó Hừ hừ!

Chu Hồng dứt lời, liền chạy về phương hướng đại điện màu đỏ tía.

Giờ phút này, trong Thiên Lan tiên phủ cũng chạy đến một số cường giả, ước chừng có một hai mươi người, đều là bậc cao Kim Đan bình thường đã tới trẻ.

Nhìn cảnh tượng xác chết khắp nơi trước mắt, bọn họ lạnh cả sống lưng, sồn tóc gáy.

Có lẽ, tới trẻ cũng là một chuyện may mắn.

- Chấn ta thì chết!

Chu Hồng hóa thành một bóng sáng vàng bạc lần lượt thay đổi, chạy về phía lối vào.

- Chạy đi đâu?

Thạch Thiên Hàn trong trạng thái Ma Thần Phụ Thể tốc độ nhanh hơn hẳn rất nhiều. Huống chi, còn có Tường Vân Ngõa.

Bá! Vút!

Thạch Thiên Hàn trong khoảnh khắc đuổi tới, đánh đập Chu Hồng chỉ còn lực chống đỡ.

Nhưng là Chu Hồng thân mặc Long Lĩnh Bảo Giáp có lực phòng ngự thật sự biến thái, Thạch Thiên Hàn cũng không có cách nào tạo thành thương tổn có tính thực chất với hắn, ngược lại vừa chiến vừa đi.

- Một khi đã vậy, chỉ có thể sử dụng Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, ma khí toàn thân đột nhiên nhộn nhạo, ký hiệu ma đạo cổ xưa quanh người cấp tốc xoay tròn.

Hơn nữa, đỉnh đầu của hắn còn hiện ra một lỗ xoáy màu đen.

- Ma Thần Phụ Thể

Thạch Thiên Hàn quát lớn một tiếng, toàn bộ đại diện chấn động như sấm đánh.

Ầm!

Một Ma Ảnh viễn cổ cao hơn mười trượng mang theo u minh ma khí cổ xưa như bóng ma bám vào phía sau thân Thạch Thiên Hàn.

Một cỗ lực lượng khiến bậc cao Nguyên Anh đều phải động dung tản ra khắp đại diện, bóng ma vô hình cùng ma uy khiến cho cả một khu vực không gian này đều có vẻ áp lực vạn phần.

Đây mới là Ma Thần Phụ Thể trạng thái hoàn toàn.

Cùng lúc đó, ở một bên khác.

Lực lượng chân hỏa trong tay Dương Phàm cùng Kim Giao Long cũng đã tích súc đến mức tận cùng.

- Đi!

Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong lòng bàn tay Dương Phàm hóa thành một vệt tinh quang màu lục nhạt bay đi.

Trong mắt Kim Giao Long bùng lên ánh sao, Long Túc Sĩ Kim Diễm mang theo nhiệt độ cực nóng và lực lượng long tức kinh sợ linh hồn áp vào mặt mà tới.

Long Túc Sĩ Kim Diễm cùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm rốt cục va chạm vào nhau ở giữa không trung.

419. Chương 421: Thắng Lợi Áp Đảo

Keng keng!

Trên trời cao, chiến đấu giữa Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt cùng tới thời khắc mấu chốt. Truyền thừa Lôi Linh Châu từ Thiên Khí Thượng Giới rơi xuống cũng đã bay vút đến giữa không trung, tiếng sấm đánh điện lóe làm nổi bật cuộc chiến ảo ảnh kinh tâm động phách của bọn họ.

Đặc điểm lớn chiến đấu của hai người này là mơ hồ không chừng, tốc độ làm cho người ta sợ hãi cực kỳ. Bậc cao Kim Đan bình thường ngay cả bóng của họ đều khó thể bắt giữ đến.

Một bên là Ma Ảnh thần bí thân phận khó lường, thân thể căn bản không phải thật thể chân chính.

Một bên khác lại càng là thần thú không gian hiếm thấy thể gian, công kích di động càng quỷ dị khó lường.

Chiến đấu của hai cường giả cấp Nguyên Anh ở trong trời cao cũng là đỉnh cao của tất cả mọi người trong Thiên Lan Điện.

Nhưng mà giờ phút này, ở giữa những cái khe dung nham phun trào, cũng có một trận chiến liên quan đến xếp hạng chân hỏa ma diễm của Thiên cầm Nội Hải.

Long Túc Sĩ Kim Diễm đứng thứ nhất nội hải cùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm chưa từng xuất hiện tại Thiên cầm, chính thức giao phong giữa không trung.

Ông!

Phóng thích lực lượng long tức cường đại, Long Túc Sĩ Kim Diễm được xưng là khắc chế hết thủy lực lượng tà ma cùng đoàn ánh sáng màu lực trong suốt mông lung thần thông khó lường kia giao tiếp cùng một chỗ.

Khoảnh khắc hai chân hỏa giao phong, tâm thần hai chủ nhân đều run lên.

Giờ khắc này, thời gian dường như đọng lại.

Tu sĩ phụ cận khó thở.

Hai luồng chân hỏa giao nhau không ngờ bị vậy trong tình trạng giữ lẫn nhau quỷ dị.

Dương Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể một mảnh nóng rực, lực lượng long tức không thể dùng lẽ thường đo lường thậm chí xuyên thấu qua Khai Quang Tịnh Thế Diễm rót vào trong tứ chi bách hải.

Bị thương tổn đến không chỉ là thân thể ngay cả linh hồn cùng đều là một mảnh nóng rực.

Không hổ là chân hỏa cường đại xếp thứ nhất nội hải, nó đồng dạng cũng có thể thương tổn đến linh hồn.

Mà Kim Giao Long tạm thời không có bất kỳ phản ứng xấu nào, nhưng hắn có một loại cảm giác cực kỳ không ổn.

Khổng Tước tiểu yêu đứng sau Dương Phàm, con mắt sáng lên vài tia kinh ngạc vui mừng.

Nàng vốn tưởng rằng thực lực Dương Phàm chỉ hơn tu sĩ cùng cấp một bậc, nhưng lại không lường trước được lại có thực lực sánh ngang với Kim Giao Long.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay Dương Phàm, nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí là chưa từng nghe nói tới.

Hai chân hỏa giằng co nhau hấp dẫn sự chú ý cùng tò mò của cường giả còn lại tại tràng.

- Đoàn ngọn lửa màu lực mông lung nhìn không rõ kia rốt cục có lai lịch gì? Xem xu thế này, không ngờ có thể giằng co cùng chân hỏa đệ nhất nội hải không thua! Những người đã xem chiến đấu từ sớm cảm thấy khó tin.

Bọn họ ban đầu đoán rằng, dưới Long Túc Sĩ Kim Diễm chân hỏa của Dương Phàm khẳng định không chịu nổi một kích.

Kết quả hiện tại lại làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Thời gian tại giờ phút này có vẻ thông thả như thế.

Một cái hô hấp, dường như qua một thế kỷ.

Lúc đầu, trên trán Dương Phàm có một giọt mồ hôi, trong cơ thể khô nóng, linh hồn một mảnh đau bỏng rát. Uy lực Long Túc Sĩ Kim Diễm vượt xa dự liệu của hắn, khó trách có thể đứng đầu nội hải vạn năm không ngã.

Khổng Tước tiểu yêu gặp loại tình hình này, trong lòng lo lắng vô cùng.

Đều là một thành viên trong liên minh yêu tộc, nàng tự nhiên hiểu được sự lợi hại của chân hỏa đệ nhất nội hải.

Điểm này, Khổng Tước Vương thân là cường giả Chí Tôn nội hải từng nhiều phen dẫn dò nàng.

Tuy nhiên, sau khi qua một hô hấp, Dương Phàm khôi phục bộ dạng nhẹ nhàng băng quơ.

Ngược lại Kim Giao Long kia, đồng tử đột nhiên co rút lại, không có bất kỳ thống khổ và không tốt gì, nhưng trong mắt hắn đầy kinh ngạc.

Trong con mắt màu vàng, một mảnh kính ngọc cùng hoảng sợ, từng chút khuếch trương.

Phốc!

Quang điểm mờ lung trong suốt giữa không trung bỗng nhiên run lên, chợt hóa thành vô số ngọn lửa màu trắng như những con nòng ngọc, bao bọc lấy Long Túc Sí Kim Diễm.

Tiếp theo, tình cảnh khủng bố đến khó tin khiến đám người Khổng Tước tiểu yêu ngây ra như phỗng. Với tốc độ mắt thường có thể thấy được, Long Túc Sí Kim Diễm như đóa hoa héo rũ, từ xa nhìn lại giống như một đóa tulip màu vàng nở rộ vô hạn mị lực, từ thời kỳ nhiều sinh cơ cùng sức sống nhất héo rũ từng chút, cuối cùng héo tàn.

Mà biến hóa của Long Túc Sí Kim Diễm chính là toàn bộ quá trình đóa hoa héo rũ héo tàn, gia tốc ngàn vạn lần, thoát nhìn rõ ràng như thế.

Kính hải trên mặt Kim Giao Long khuếch trương đến cực điểm, sau đó thay thế bằng khủng bố, khuôn mặt thoáng chốc trắng bệch.

Đồng thời Long Túc Sí Kim Diễm héo rũ héo tàn, thân thể hần cũng xảy ra biến hóa lớn lao.

- AKhông! Long nguyên cùng Chân Long Chi Khí của ta

Khuôn mặt Kim Giao Long tái nhợt như tờ giấy, long lân kim quang rạn rở trên người giờ phút này chậm rãi ảm đạm, trên mặt lộ ra vài phần già nua.

Yêu tu tuy rằng có được thọ nguyên vượt xa nhân loại, nhưng yêu nguyên trong cơ thể cũng là một thân tinh khí sinh mệnh ngưng kết.

- Không được. Cứ tiếp tục như vậy, long nguyên cùng Chân Long Chi Khí loãng của ta sẽ không còn lại bao nhiêu.

Kim Giao Long trong khi kính hải cũng bất chấp vấn đề xếp hạng chân hỏa, lập tức thu hồi Long Túc Sí Kim Diễm còn tàn dư, lấy về mặt giả nua mặt mới, chạy về hướng lối vào đại điện.

Mà chính vào lúc này, lối vào đại điện màu đỏ tía, một trận chiến đấu kinh thế hãi tục khác cũng chớp mắt bùng nổ.

Thạch Thiên Hàn đột nhiên giậm chân, mặt đất run lên, bóng viễn cổ Ma Thần cao lớn mười trượng sau lưng phóng ra ma uy kinh thiên.

Bóng Ma Thần kia vùng tay lên, trong hư không u quang nhàn nhạt chợt lóe, cùng với vài tiếng kêu thảm thiết.

Bậc cao Kim Đan gần đó sau khi đuổi tới lập tức bị gạt bỏ bốn năm người.

Chu Hồng lộ vẻ khiếp sợ, toàn lực vận chuyển Bất Tử Minh Vương Quyết, trên thân thể dường như chồng chất thêm một bóng màu xám cùng hần cực kỳ tương tự.

U quang kia đánh trúng Chu Hồng khiến hần lão đảo tại chỗ, kêu lên một tiếng đau đớn.

- Cho người kiến thức một chút uy lực chân chính của Ma Thần Phụ Thể.

Thạch Thiên Hàn đột nhiên nhắc tay to như cái quạt, cách không hung hăng vỗ về phía Chu Hồng. Theo động tác của hần, bóng Ma Thần cao mười trượng sau lưng cũng tùy theo phát tay chụp qua.

Hai tầng công kích, linh hồn công kích cùng ma đạo cường lực một kích, như bóng với hình, trực tiếp áp bách Chu Hồng ở tại chỗ.

Chu Hồng cảm nhận được một nguy cơ lớn lao, một kích này không hề đơn giản là đơn thuần vật lý công kích hoặc linh hồn công kích.

Hần cảnh rằng một cái, đồng thời vận chuyển Bất Tử Minh Vương Quyết cùng Cửu Chuyển Kim Cương Quyết, cả người tiến vào cảnh giới hoàn mỹ không hề sơ hở.

Nhưng dưới tình huống như vậy, nguyên khí cùng tâm thần trong cơ thể hần tiêu hao khủng bố.

Bàn tay Thạch Thiên Hàn cùng Ma Thần sau lưng gần như đồng thời chụp tới.

- A!

Chu Hồng kêu thảm một tiếng, thân thể giống như lông chim trực tiếp bị đánh bay ra trời cao ngoài vài trăm trượng.

Mọi người ngoài đại điện trở mắt nhìn hấn hóa thành điểm đen xẹt qua bầu trời mây mù trên không Thiên Lan tiên phủ, sau đó chợt lóe rồi biến mất.

Một chớp này không ngờ trực tiếp đánh bay Chu Hồng từ nội điện tiên phủ ra ngoài ngoại điện. Tiếng kêu thảm thiết của Chu Hồng truyền qua khoảng cách mấy trăm trượng, ở giữa không trung liên tục phun mấy ngụm máu, thân thể có chút suy yếu vô lực.

Nguyên khí đại thương, linh hồn bị thương nặng, trên người xương sườn gãy mười mấy cái, vai trái gần như vỡ vụn.

Sau khi đánh ra một chớp này, Thạch Thiên Hàn cùng cảm giác lực lượng xói mòn một cách khủng bố.

Cùng lúc đó, bóng Ma Thần sau lưng hấn cũng có chút xu thế không chịu nổi.

- Khắc khắc khắc!

Bóng Ma Thần cao mười trượng sau lưng Thạch Thiên Hàn phát ra từng tràng cười chấn động tâm thần, khiến ma khí trong cơ thể hấn bốc lên, như muốn phá thể mà ra, hủy diệt nhân giới này.

Ma Thần Phụ Thể: Bí thuật cường đại trong Cửu u Ma Công, lấy thần thông huyền ảo dẫn động một chút thần niệm của cường giả cấp bậc Ma Vương trong Cửu u ma uyên phân thân phụ thể.

Thuật này có thể trong thời gian ngắn tăng lên rất lớn thực lực người thi thuật, nhưng là cũng có khả năng bị thần niệm phân thân Ma đầu thượng giới tranh đoạt cướp quyền khống chế thân thể.

Thuật này tuy cường đại khó tin, lại nguy hiểm vạn phần, cảnh giới không ổn định sử dụng cẩn trọng.

- Đừng mơ!

Thạch Thiên Hàn quát lớn một tiếng, Cửu u ma khí trong cơ thể trong nháy mắt bình phục xuống.

Ngày đó ở Thanh Giang Hà giác ngộ ma đạo, chiến thắng lực lượng nguyên thủy tụ tập vô số hắc ám bạo ngược trong thiên địa, từ đó bước đầu vào ma đạo.

Bước thứ nhất này, trong thiên địa hiếm có người nào thành công làm được. Một khi thành công, có thể thành tựu ma đạo tối cao, bề nghề bát hoang, lên trời xuống đất, duy ngã độc tôn.

Sau khi trấn yên bóng Ma Thần, Thạch Thiên Hàn đưa mắt nhìn nơi Chu Hồng biến mất, trong lòng cũng cảm thấy vô lực. Hấn biết một kích vừa rồi của mình vẫn chưa giết chết đối phương.

- Cũng thôi. Muốn giết chết người này, đích xác không có khả năng quá lớn. Hấn bị thương nặng như vậy, ở trong Thiên Lan Điện không còn có thể uy hiếp đến ta. Hơn nữa, lực lượng trong cơ thể ta hiện tại xói mòn rất nhanh, nếu lại tiến hành đại chiến, sẽ cho bóng Ma Thần thừa cơ hội.

Thạch Thiên Hàn nghĩ đến đây, liền buông tha đuổi giết.

Vù!

Đúng lúc này, ngân giáp tử sĩ đi cùng Chu Hồng về mặt sợ hãi bỏ chạy hướng ngoài đại điện, hiển nhiên vừa mới từ khiếp sợ tỉnh ngộ lại.

Hấn là một gã thủ hạ cuối cùng trong đại điện này của Chu Hồng, tu vi Kim Đan Đại Tu Sĩ.

- Đi chết đi!

Trong tay Thạch Thiên Hàn có thêm một thanh ma kiếm hình dạng bá đạo sắc bén máu tanh.

Phốc!

Kiểm quang chợt lóe, ngân giáp tử sĩ kia lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Ngân giáp tử sĩ cấp bậc Kim Đan Đại Tu Sĩ cứ như vậy bị một kiếm chém thành hai đoạn.

Chúng tu sĩ không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Thạch Thiên Hàn nhẹ nhàng băng qua thu thập giáp trụ, Pháp bảo cùng túi trữ vật ngân giáp tử sĩ để lại.
Vù vù!

Đột nhiên, sau lưng lại truyền đến một trận kinh phong cường đại, một bóng người màu vàng cao hai trượng lao đảo chạy ra đại điện.

- Kim Giao Long tiểu đệ hạ!

Chúng yêu tu lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Giờ phút này, long lân màu vàng khắp người Kim Giao Long ảm đạm không ánh sáng, trên mặt tái nhợt khô vàng, dường như già cả một vạn năm.

- Cướp của người năm ngàn năm long nguyên cùng Chân Long Chi Khí. Giọng Dương Phàm ảm đạm từ đại điện truyền ra, dù bạn vẫn ung dung nói:

Thanh âm của hắn khiến yêu tu cùng tu sĩ nhân loại xem cuộc chiến bốn phía tinh ngộ từ trong trạng thái ngây như phồng.

Thọ nguyên của yêu tộc gấp mười mấy lần nhân loại, nếu chỉ là cướp đoạt thọ nguyên tự nhiên là nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng long nguyên cùng Chân Long Chi Khí lại là mấy vạn năm tích lũy, nếu đánh mất quá nhiều, cũng sẽ tổn hại rất lớn đến thọ nguyên tinh khí,

- Không ngờ hắn thật sự đánh bại Long Tước Sĩ Kim Diễm xếp thứ nhất nội hải.

Khổng Tước tiểu yêu đứng ở phía sau Dương Phàm, chuyện xảy ra gần trong gang tấc, là chân thật như vậy, nhưng nội tâm lại có chút không tin.

Kim Giao Long rút lui trong ảm đạm suy yếu, không dám tái chiến, chạy ra khỏi đại điện màu đỏ tía.

Nhưng hắn vừa mới chạy ra đại điện màu đỏ tía, vừa lúc đụng vào Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể ma khí kinh thiên.

- Các hạ muốn đi đâu?

Thạch Thiên Hàn giờ tay ngăn cản hắn, Ma Ảnh sau lưng cao mười trượng cùng phóng ra ma uy ngập trời

- A!

Kim Giao Long trong mắt run rẩy, vừa lúc nhìn thấy một chuồng của Thạch Thiên Hàn đánh bay Chu Hồng, "miểu sát" một ngân giáp tử sĩ Kim Đan Đại Tu Sĩ.

420. Chương 422: Chém Long Giác

Thạch Thiên Hàn giờ phút này Ma Thần Phụ Thể, sau lưng càng có bóng Ma Thần viễn cổ mười trượng, so với hung thần ác sát còn đáng sợ hơn gấp chục, gấp trăm lần.

Kim Giao Long vừa lúc nhìn thấy Thạch Thiên Hàn toàn lực thi triển lực lượng lập tức đánh bay Chu Hồng, Ma Hoàng Kiếm một kiếm "miểu sát" ngân giáp tử sĩ Kim Đan Đại Tu Sĩ.

- Các hạ muốn đi đâu?

Trong mắt Thạch Thiên Hàn chột lóe hàn quang, ma uy kinh thiên mệnh mông do dung hợp bóng Ma Thần sinh ra, ầm ầm phủ tới.

Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thừa dịp đánh rấn giáp đầu.

- Thạch Thiên Hàn. Người muốn làm gì? Bản long gia cùng người không cừu không oán. Kim Giao Long ngoài mặt cứng cỏi nói, trong lòng lại run lên, thầm nghĩ không tốt. Giờ phút này, hẳn có thể nói là trước có sói sau có hổ.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng không đuổi theo. Danh hiệu thứ nhất nội hải của Long Túc Sí Kim Diễm cũng không phải là giả.

Vừa rồi hai chân hỏa đối chiến, hẳn tiêu hao thật lớn, trong cơ thể cũng bị lực lượng long tức ăn mòn, trong khoảng thời gian ngắn còn không thể hoàn toàn hóa giải.

- Người cùng ta không cừu không oán? Thạch Thiên Hàn cười lạnh liên tục nói:

- Lúc ở mật thất được phòng, các hạ một lòng một dạ muốn cướp đoạt Linh Lung Tâm Ngọc của Thạch mỗ.

- Nếu các hạ có thực lực như vậy, ta tự nhiên sẽ không nảy sinh ý đó.

Kim Giao Long cường chế lửa giận trong lòng, giờ phút này ở vào thể yếu, chỉ có thể làm ra nhượng bộ.

- Không được. Thạch mỗ sớm nhìn người khó chịu, ít nhất cũng phải đánh trả. Người chịu ta một kiếm rồi đi.

Thạch Thiên Hàn không chút nói tình lý châm rãi giờ cự kiếm hóa thành dài ba trượng kia, ma uy kinh thiên dày đặc hóa thành kiếm khí cuộn cuộn màu đen, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống như tia chớp chém tới.

Theo động tác của hắn, bóng Ma Thần sau lưng cùng rít gào, phát ra linh hồn uy hiếp cường đại, kèm theo lực lượng càng cuồng bạo.

Trước một kiếm khai sơn liệt địa này, Kim Giao Long cảm thấy một trận vô lực.

Đừng nói hắn hiện tại trạng thái suy yếu, người bị thương nặng. Cho dù là thời kì mạnh nhất, đối mặt một kích như này cũng phải nhượng bộ lui binh.

Ầm! Vút

Ma uy cường đại ép hắn không thở nổi, khu vực quanh thân càng bị một cỗ thần thông không thể đánh giá tập trung, khó thể trốn tránh. Hơn nữa, lấy tốc độ của hắn cũng không bằng được tốc độ công kích của Thạch Thiên Hàn.

Ngao!

Rơi vào đường cùng, Kim Giao Long hóa thành bản tôn giao long hai mươi trượng, vận chuyển toàn thân pháp lực, hội tụ lực lượng vào đôi long giác ở đỉnh đầu.

Kim Giao Long có thể xưng là bán thần thú, khác nhau với giao long bình thường chính tại đôi long giác này. Trong đó ẩn chứa Chân Long Chi Khí, cũng là nơi cứng rắn nhất thân thể.

Giờ phút này, nếu hắn không dùng long giác đi ngăn cản, bất kỳ bộ vị nào của thân thể suy yếu bị lợi bảo công kích Ma Hoàng Kiếm này chém trúng, đều sẽ bị một chia làm hai không chút lưu tình.

Đinh!

Đốm lửa bắn ra bốn phía, Kim Giao Long kêu thảm một tiếng.

Ma Hoàng Kiếm mang theo lực lượng khổng lồ của Thạch Thiên Hàn cùng uy áp mệnh mạng của Ma Ảnh, lập tức chém trúng một cái long giác.

Một kích cường đại như thế, cho dù là cường giả Nguyên Anh sơ kỳ cũng không dám đón đỡ chính diện.

ĐinhRắc!

Đột nhiên, cái long giác bị chém trúng không ngờ gãy ra, mức độ sắc bén của Ma Hoàng Kiếm vượt qua sự tưởng tượng của Kim Giao Long.

Bá!

Tường Vân Ngõa dưới chân Thạch Thiên Hàn run lên, hư không tiêu thất, ngay sau đó xuất hiện ở nơi long giác rơi xuống, thu hút vào Tiên Hồng Không Gian.

Kim Giao Long mất đi một cái long giác hội tụ Chân Long Chi Khí, càng thêm suy yếu, thân rồng khổng lồ run lên, hóa thành một đạo huyền quang màu vàng bay về phía ngoài Thiên Lan tiên phủ.

Thân thể Thạch Thiên Hàn ở giữa không trung lơ đãng một chút, trong cơ thể trống rỗng.

- Khắc khắc khắc.

Lúc này, Ma Ảnh sau lưng lại phát động tâm thần công kích với hắn, ý đồ mê hoặc tâm trí, khiến Thạch Thiên Hàn hãm vào vực sâu giết chóc, nhân cơ hội tranh đoạt quyền chủ động thân thể.

Nhưng mà Thạch Thiên Hàn chỉ là một phân thân, có bản tôn Dương Phàm ở một bên nhìn vào, làm sao để xảy ra chuyện đó?

Thạch Thiên Hàn giang hai tay, thân thể hóa trở về nguyên dạng, bóng Ma Thần sau lưng trong một toàng tiếng gầm gừ không cam lòng, hóa thành một ma uyên màu đen sâu không đáy, biến mất.

Bóng Ma Thần vừa mới đi, thân hình Thạch Thiên Hàn nhoáng lên một cái, lực lượng muốn đổ, dường như tất cả lực lượng trong cơ thể đều bị rút sạch.

Loại bí thuật cường đại như Ma Thần Phụ Thể, lực bộc phát kinh người, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến cùng có khả năng. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng: bản thân bí thuật có tính nguy hiểm nhất định, hơn nữa thời gian liên tục không lâu, sau khi thi triển bí thuật sẽ làm cho thân thể cực độ suy yếu.

Thấy Thạch Thiên Hàn sau khi thi triển bí thuật, thân thể cực độ suy yếu, vài tên cường giả còn lại ở đây ánh mắt sáng lên.

Đây là cơ hội hiếm có.

Thạch Thiên Hàn mất lộ sát khí, đảo qua nhóm người này, hừ lạnh một tiếng.

A!

Những người này lộ vẻ hoảng sợ, liên tục lui về sau.

Thực lực vừa rồi Thạch Thiên Hàn bày ra quá mức cường đại, thậm chí để lại bóng ma trong lòng bọn họ, cho nên mặc dù biết hắn suy yếu vô lực cũng không dám dễ dàng xuống tay.

Hừ lạnh một tiếng, Thạch Thiên Hàn liền đi về phía ngoài Thiên Lan tiên phủ, nhưng bước chân có vẻ tập tễnh lơ đãng.

Đuổi theo!

Một hai chục bậc cao Kim Đan nay bao gồm cả một gã đại yêu tu đồng loạt đuổi theo Thạch Thiên Hàn.

Bá!

Đột nhiên, Thạch Thiên Hàn mới đi ra mấy trượng, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Cái gì?

Tình cảnh như thế khiến mọi người quá mức sợ hãi, cảm thấy khó tin.

Hư không biến mất, điều này sao có thể? Trừ khi Thạch Thiên Hàn có thần thông không gian.

Nhưng Thạch Thiên Hàn thân là cường giả ma đạo, không có khả năng nắm giữ thần thông không gian.

Bởi vì trừ một số ít thần thú dị loại ra có thiên phú dị bẩm, chỉ có tu sĩ đỉnh cấp trong truyền thuyết mới có thể nắm giữ hoặc đụng chạm vào thần thông không gian.

- Đây rốt cục là như thế nào?

Đám tu sĩ này tìm tòi ở vị trí Thạch Thiên Hàn biến mất, trong đó lại thi triển đủ loại thần thông bí thuật rà soát.

Nhưng bất kể bọn họ sử dụng thủ đoạn gì, cũng không tìm được tung tích Thạch Thiên Hàn.

Ở một bên khác, Dương Phàm cùng Khổng Tước tiểu yêu tạm thời đi ra khỏi đại điện bị dung nham bao phủ, vừa lúc thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, không nói gì.

Khổng Tước tiểu yêu dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn, mang theo vài phần phán đoán cùng nghi hoặc.

- Đôi giày kia, như thế nào lại ở trong tay Thạch Thiên Hàn? Còn có, hắn cũng có thể hư không biến mất giống sủng vật của người.

Khổng Tước tiểu yêu chớp đôi mắt sáng trong suốt nhìn phía Dương Phàm.

- Người còn có muốn Cực Viêm Tinh Thủy?

Dương Phàm hơi nheo mắt lại, dù bận vẫn ung dung nói.

Hắn hoàn toàn có thể đoán trước, sau khi trải qua Thiên Lan Điện, quan hệ giữa mình cùng Thạch Thiên Hàn sớm muộn cũng sẽ lộ ra ngoài ánh sáng.

Bởi vì ở trong này, Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn cũng từng để lại một chút sơ hở.

Nhưng Dương Phàm tin tưởng trừ Khổng Tước tiểu yêu ra, tu sĩ còn lại trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đoán được.

Ngoài ra, Kim Giao Long, Âm Hồn thượng nhân cũng có thể sẽ đem Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm liên hệ cùng một chỗ, về phần bọn họ sẽ có loại phỏng đoán gì, điều này không phải Dương Phàm có khả năng đoán trước.

- Cực Viêm Tinh Thủy?

Đôi mắt Khổng Tước tiểu yêu sáng ngời, kéo tay Dương Phàm tới một góc không người của Thiên Lan tiên phủ.

- Đại ca ca, Cực Viêm Tinh Thủy này là chúng ta liên thủ đoạt được, vật này lưu cho người cùng vô dụng, không bằng giao dịch cho ta. Có thể dùng đồ vật giao dịch với người.

Khổng Tước tiểu yêu hơi lộ vẻ vội vàng nói.

Dương Phàm khẽ gật đầu:

- Có thể đoạt được Cực Viêm Tinh Thủy, người thực bỏ một phần công sức, mà vật ấy tác dụng với ta không lớn. Người muốn dùng cái gì đổi với ta?

Sau đó, hai người này bắt đầu cò kè mặc cả.

Khổng Tước tiểu yêu tuy rằng nhìn qua hồn nhiên ngây thơ, nhưng bản lĩnh trả giá cũng không tầm thường, trong lúc đó không ngừng làm nũng, một bộ dạng đáng thương.

Nhưng Dương Phàm cũng không bị ảnh hưởng, Cực Viêm Tinh Thủy đặt ở bất kỳ nơi nào Tu Tiên Giới đều là chí bảo hiếm thấy.

Vào thời điểm hai người cò kè mặc cả, trong đại điện màu đỏ tía, chiến đấu giữa hai cường giả Nguyên Anh Kỳ tiến vào giai đoạn gay cấn, tiếng kim loại vang lên không dứt, uy áp cường đại cách thật xa đều có thể cảm giác được.

Còn lại tu sĩ hàng Kim Đan dứt khoát buông tha Thiên Lan tiên phủ, đi ra Thiên Lan ngoại điện tìm kiếm kỳ ngộ khác.

Khu vực Ma Ảnh thần bí cùng Linh Nguyệt chiến đấu giống như một vùng cấm, Kim Đan bình thường thậm chí Kim Đan Đại Tu Sĩ tới gần đều có nguy hiểm sinh mệnh.

- Bọn họ vẫn còn đánh?

Dương Phàm cùng Khổng Tiểu Tước hai mặt nhìn nhau.

- Đại ca ca. Không bằng chúng ta cùng đi trợ giúp Linh Nguyệt tỷ tỷ, khống chế Ma đầu kia. Hẳn rõ ràng muốn phá hư Thiên Khí Thượng Giới, hủy diệt toàn bộ Thiên cầm Nội Hải.

Khổng Tước tiểu yêu kéo tay Dương Phàm, năn nỉ.

Dương Phàm kinh ngạc nói:

- Giao dịch của chúng ta còn chưa bàn xong đây? Linh Nguyệt tỷ tỷ mà người gọi, quan hệ rất thân mật với người?

Khổng Tiểu Tước bĩu môi nói:

- Chẳng lẽ người không sợ Ma đầu này hủy diệt Thiên cầm Nội Hải?

- Hủy diệt toàn bộ Thiên cầm Nội Hải?

Dương Phàm liếc mắt nhìn Ma Ảnh thần bí một cái, không cho là đúng nói:

- Với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của Ma Ảnh này, hiển nhiên không có khả năng làm được điều này.

- Nếu là tại cơ sở giao dịch vừa rồi, ta thêm một cây lông khổng tước, người có nguyện ý ra tay hay không?

Khổng Tước tiểu yêu lấy ra một cây lông chim màu xanh, thản nhiên nói:

- Đây là khổng tước phong vũ ta rèn luyện vài trăm năm, nếu có thể dùng nó tu bổ giày của người, ít nhất có thể lại gia tăng vài phần tốc độ.

- Lông khổng tước phong hệ?

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm, có chút tâm động.

Vừa rồi hai người giao dịch là: Khổng Tước tiểu yêu dùng một Pháp bảo đỉnh cấp, năm Pháp bảo trung phẩm, cộng thêm bốn khối Viêm Tinh Thạch, năm khối Ma Tinh Thạch, hai mươi khối linh thạch thượng phẩm, ngoài ra ba loại thiên tài địa bảo để đổi Cục Viêm Tinh Tùy trong tay Dương Phàm.

Lấy loại tình huống này, Dương Phàm kỳ thực còn có thể bị thiệt, cho nên còn chưa bàn xong.

Nhưng Khổng Tước tiểu yêu hiện tại lại nguyện ý thêm một cây lông khổng tước phong hệ rèn luyện mấy trăm năm, cũng xấp xỉ đạt tới mức độ lý tưởng của Dương Phàm.

Huống chi, có thể đoạt được khối Cục Viêm Tinh Tùy này, Khổng Tước tiểu yêu cùng bỏ một phần sức lực, thậm chí tạo nên tác dụng rất lớn.

Tuy nhiên, sắc mặt Dương Phàm đột nhiên biến đổi, ánh mắt sáng quắc nhìn Khổng Tước tiểu yêu, như cười như không nói:

- Muốn Dương mỗ đi can thiệp chiến đấu giữa hai cường giả Nguyên Anh, người cũng quá coi trọng ta rồi? Huống chi, cho dù hai ta liên thủ, trợ giúp Linh Nguyệt đánh bại Ma Ảnh thần bí kia, nếu sau đó người cùng Linh Nguyệt tỷ tỷ kia liên thủ đối phó ta một tu sĩ nhân loại, Dương mỗ chẳng phải tự tìm đường chết?

Tương đối mà nói Khổng Tước tiểu yêu cùng Linh Nguyệt đều thân phận yêu tộc, mà Dương Phàm là một nhân loại, còn là một ngoại nhân.

- Người người lòng nghi ngờ cũng quá nặng rồi! Khổng Tước tiểu yêu tức giận nói.

- Ha ha. Lòng phòng người không thể không. Cho dù người không có ý tưởng như thế, không có nghĩa là Linh Nguyệt kia cũng không có. Nên biết trước đó trong cổ tháp, nàng từng ra tay với ta.

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, nếu không có phần cẩn thận cùng thận mật này, làm sao hẳn có thể sống đến hôm nay, thậm chí một lần từ tay các đại cường giả chiếm hết ích lợi.

- Vậy Khổng Tiểu Tước ta lấy tâm ma thề, ở trong Thiên Lan Điện tuyệt đối không ra tay với người, nếu Linh Nguyệt tỷ tỷ ra tay, ta nhất định sẽ thề sống chết bảo vệ người!

Khổng Tước tiểu yêu rơi vào đường cùng, đành phải lấy tâm ma thề, biểu đạt thành ý của mình.

- Được! Giao dịch hoàn thành!

Dương Phàm mặt lộ vẻ vừa lòng, tay vỗ một cái với Khổng Tước tiểu yêu.

Sau đó, hắn quét mắt về phía trời cao đại điện, hai cường giả cấp Nguyên Anh đang sinh tử chiến đấu vì truyền thừa Lôi Linh Châu.

421. Chương 423: Ma Ảnh Linh Châu - Cuộc Chiến Cuối Cùng

Sau đó, Dương Phàm đứng ở lối vào đại điện dõi mắt nhìn hai cường giả Nguyên Anh chiến đấu, mặt lộ vẻ trầm tư, cũng không có ý tứ lập tức động thủ.

- Chúng ta mau ra tay đi!

Khổng Tước tiểu yêu có chút vội vàng.

- Bình tĩnh đừng nóng vội. Chúng ta đợi bọn họ đánh thêm hai ngày ba đêm. Dương Phàm vẻ mặt thản nhiên nói:

- Chờ khi bọn họ đánh nguyên khí đại thương, đó mới là lúc tốt nhất chúng ta ra tay.

Trên thực tế, trong lòng hắn còn có một câu chưa nói: "Tốt nhất là hai hổ đánh nhau, lưỡng bại câu thương, như vậy ta có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi!"

- Cái gì?

Khổng Tước tiểu yêu nghe lời ấy thiếu chút nữa tức chết:

- Ta nhờ người ra tay, chính là muốn giúp Linh Nguyệt tỷ tỷ, cũng không muốn cho Lôi Linh Châu rơi vào trong tay Ma Ảnh, do đó mang đến hủy diệt cho Thiên cầm Nội Hải.

- Vậy cũng chờ một chút, sau khi chúng ta hồi phục nguyên khí cùng thể lực rồi nói. Dương Phàm suy tư nói.

Bất kể là đứng ở phương diện ích lợi hay cảm giác, hắn cũng không muốn cho Ma Ảnh còn sống rời đi.

Bởi vì từ khi Ma Ảnh thần bí hiện thân, nhiều lần có địch ý và nhòm ngó Thạch Thiên Hàn, muốn chiếm cứ thân thể. Nếu để hắn biết mình và Thạch Thiên Hàn là một, vậy thời gian còn lại trong Thiên Lan Điện có thể gặp nguy hiểm.

Ngoài ra, lai lịch Ma Ảnh này không ổn, vừa xuất thế đã phun lời ngông cuồng muốn hủy diệt Thiên cầm Nội Hải. Loại nhân vật nguy hiểm này, tự nhiên không thể để lại thể gian, tốt nhất là sớm chút vây giết, cho dù giết không chết, cũng phải phong ấn lại.

Vạn nhất hắn thật có năng lực khiến Thiên Khí Thượng Giới xảy ra dị biến, hàng tỷ sinh linh của Thiên cầm Nội Hải bao trùm cả bản thân Dương Phàm đều gặp phải nguy cơ.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm ở tại chỗ khoanh chân ngồi, tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Lúc này, phân thân Thạch Thiên Hàn nguyên khí đại thương cực độ hư thoát, liên quan đến bản tôn Dương Phàm, cũng có chút tâm thần yếu nhược.

Hoàn hảo sau khi tiến vào Tiên Hồng Không Gian, nguyên khí Thạch Thiên Hàn hồi phục nhanh, còn một ít thương thế có Dược sư Dương Phàm này tự nhiên không hề lo lắng.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Dương Phàm thở ra một ngụm đứng dậy.

Chính hắn hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh, nhưng Thạch Thiên Hàn sau khi thi triển Ma Thần Phụ Thể bản mạng ma nguyên tiêu hao rất nhiều, thân thể hư thoát cũng không phải ngày một ngày hai có thể khôi phục.

- Bọn họ vẫn còn đánh?

Dương Phàm vẽ kinh ngạc nhìn về phía hai ảo ảnh còn đang chiến đấu trên không trung dung nham màu đỏ.

Nhìn xu thế hai người này không chút kiệt lực, thậm chí đánh thêm hai ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

- Cường giả Nguyên Anh, khí mạch lại dài lâu như vậy? Hoặc là hai người này không phải bình thường, hơn xa bậc cao Nguyên Anh bình thường?

Dương Phàm cảm thấy không thể tin bật thốt.

Keng keng! âm âm!

Lôi Linh Châu dưới lực lượng cường đại của hai người bay lên không trung, triển khai một tràng tranh đoạt kinh hiểm tiền vô hậu khoáng.

Linh Nguyệt có thiên phú thần thông không gian, khó lòng phòng bị, đồng thời cùng sở trường khổng chế, chế tạo vách ngăn vô hình.

- Nghe mẫu thân ta nói, cường giả Nguyên Anh Kỳ thần hồn có thể ngao du Thái Hư, có năng lực sơ bộ dẫn đường lực lượng thiên địa, khí mạch kéo dài hơn bậc cao Kim Đan chục lần. Tuy nhiên, Linh Nguyệt tỷ tỷ là thần thú, pháp lực đương nhiên càng hùng hậu hơn bậc cao Nguyên Anh bình thường.

Khổng Tước tiểu yêu ở một bên đáp.

- Nói như vậy, chỉ cần bọn họ không thi triển thần thông hoặc bí thuật gì, đánh như vậy ba ngày ba đêm cũng có khả năng?

Dương Phàm nói.

- Ta nghĩ, hẳn là như vậy.

Khổng Tước tiểu yêu gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

- Vậy còn nhìn cái gì? Đi lên đánh!

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, thân hình hóa thành một đạo quang ảnh màu lục nhạt, tốc độ gần bằng cường giả Nguyên Anh lập tức bay đến giữa không trung.

Vù!

Không nói hai lời, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên đã rời tay, hóa thành tầng tầng quang ảnh, quần tới Ma Ảnh.

Bá! Vút!

Khổng Tước tiểu yêu trong tay tế ra hai lông chim màu tím đỏ, hóa thành mãnh thú như lôi hỏa, lôi xà màu tím cùng hỏa diễm màu đỏ đan xen vào nhau, tập kích sau lưng Ma Ảnh.

Bởi vì lông xanh phong hệ giao dịch cho Dương Phàm cho nên Khổng Tước tiểu yêu hiện tại sử dụng là hai lông chim lôi hệ cùng hỏa hệ.

Hai cường giả chuẩn Nguyên Anh Kỳ gia nhập khiến sắc mặt Ma Ảnh đại biến.

Nếu không phải đang giằng co cùng thần thú không gian khó chơi như Linh Nguyệt, công kích như vậy căn bản hẳn không để trong mắt.

- Các ngươi muốn chết!

Ma Ảnh đột nhiên chia làm ba, phân biệt đánh tới ba người. Cái nào là chân thân?

Khổng Tước tiểu yêu lập tức có chút không rõ, với thần thông của nàng còn không thể phân ra thật giả.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay như bóng với hình cuốn lấy một Ma Ảnh trong đó.

Cái gì?

Ma Ảnh bị cuốn lấy chấn động hiển nhiên không đoán trước Dương Phàm có thể nhìn rõ thật giả phân thân của hắn.

- Trò mọn!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, toàn lực vận chuyển Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trói buộc Ma Ảnh tầng tầng.

Phốc!

Ngay sau đó, một đạo quang tuyến màu bạc trống rỗng lóe lên, đâm trúng thân thể Ma Ảnh, xuyên qua ngực hắn

Ma Ảnh hừ một tiếng trầm thấp, nhìn qua phảng phất bị thương tổn mang tính thực chất.

Ngao!

Lúc này, lực lượng nhị vũ của Khổng Tước tiểu yêu cũng rơi lên người hắn, nhưng Ma Ảnh này không ngờ không hề tổn hại.

- Ha ha ha. Bằng vào lực lượng các người muốn giết ta, không khác gì mộng tưởng hảo huyền.

Ma Ảnh cười điên cuồng, vết thương trong nháy mắt hồi phục như cũ. Thân thể hắn căn bản không phải thật thể, nhìn qua giống như một bóng ma.

- Đến!

Linh Nguyệt tay bấm pháp quyết, một thân ngân bảo không gió tung tay, hiện ra vài phần tư thế oai hùng.

Đột nhiên, khu vực nơi Ma Ảnh bị tầng tầng rậm rạp sợi tơ nhỏ màu bạc sáng tối bao phủ.

Đây đúng là năng dùng thiên phú thần thông thi triển ra Không gian lao tù.

Như vậy, Hấp Huyết Xà Tiên của Dương Phàm quán chặt thân thể Ma Ảnh, không gian lao tù nhốt chặt nơi dừng chân của Ma Ảnh, trong lúc nhất thời áp chế Ma Ảnh không có đường phản kháng.

- Xà tiên này không ngờ là truyền thừa linh bảo.

Ma Ảnh gắt gao nhìn chăm chăm vào xà tiên trong tay Dương Phàm, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Cho dù hắn không phải thật thể nhưng vẫn không trốn được Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên cuốn lấy, mà lại còn nhanh chóng hấp thu tinh hồn lực của Ma Ảnh.

Nói cách khác, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên có thể tạo thành uy hiếp đối với Ma Ảnh không phải thật thể, nếu kéo dài như vậy thêm một đoạn thời gian, có thể hút khô tinh hồn lực của hắn.

- Mở ra cho ta!

Ma Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng, trên người bộc phát ra ma khí tận trời cùng vô số ký hiệu bóng ma.

Dương Phàm chỉ cảm thấy tay run lên, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên suýt nữa rời tay.

- Người kiên trì một chút. Hôm nay ta muốn đem Ma đầu này đặt dưới Tiên khí, xem hắn như thế nào gây sóng gió.

Linh Nguyệt thay đổi cách nhìn đối với Dương Phàm, không gian tù lao trước người co rút từng chút, từng chút đè ép không gian của Ma Ảnh.

- Đóng băng!

Trong tay Dương Phàm xuất hiện một con băng xà trong suốt, miễn cưỡng phun ra một ngụm bản mạng băng diễm trúng vào Ma Ảnh.

Phốc!

Băng diễm nháy mắt đóng băng Ma Ảnh, cỗ lực lượng này có thể đóng băng linh hồn. Ma Ảnh không phải thật thể vẫn bị đóng băng ảnh hưởng.

- Man hoang dị chủng Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị!

Ma Ảnh cả kinh, một lời nói ra lại lịch xuất thân của Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Giờ phút này hắn bị lực đóng băng ảnh hưởng, bị Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên quần

lấy, lại bị bó buộc trong không gian lao tù.

Khổng Tước tiểu yêu nhẹ thở vài từ, Khổng tước phượng quan trên đầu nàng phóng ra uy áp cường đại, ánh sáng bảy màu lập tức vọt vào không gian lao tù, đâm phá thân thể Ma Ảnh.

- A!

Ma Ảnh kêu thảm liên tục, cả người bị ánh sáng bảy màu quần quanh, bộ dạng thống khổ dị thường.

Dương Phàm đưa mắt nhìn ánh sáng bảy màu phóng ra từ Khổng tước phượng quan, khổng tước sinh động như thật phóng ra uy áp không thấp hơn hai cường giả Nguyên Anh như Ma Ảnh cùng Linh Nguyệt.

Xem ra đây mới là đòn sát thủ của Khổng Tước tiểu yêu.

Tuy nhiên Dương Phàm cũng nhìn ra được Khổng tước phượng quan này là Pháp bảo loại phòng ngự, thoát thể giết địch có thể nói là rất khó khăn, còn như địch nhân trói buộc ở trước người, lấy phòng ngự để tấn công, ngược lại là một ngoại lệ.

- Các người nhớ kỹ cho ta! Sẽ có một ngày, u Ảnh Ma Chủ ta sẽ giày vò các người đến chết!

Ma Ảnh thống khổ giãy dụa trong không gian lao tù, giọng nói lạnh băng tận xương tủy truyền ra.

Ầm ầm!

Ma Ảnh trong nháy mắt nổ tung đóng băng, tránh thoát không gian lao tù, sau đó có thể thấy được vô số mảnh nhỏ màu đen và quang ảnh chạy ra bốn phương tám hướng.

Ba người Linh Nguyệt bị lực lượng cường đại bùng nổ đánh bay thật xa. Dương Phàm cùng Khổng Tước tiểu yêu thậm chí đều bị thương, phun ra một búng máu.

- Lôi Linh Châu!

Thân hình Linh Nguyệt chợt lóe, xuất hiện ở dung nham phía dưới, trong tay đánh ra một mảnh điện quang màu tím, thu Lôi Linh Châu vào trong tay.

Kỳ quái chính là Lôi Linh Châu ẩm đậm ở dưới điện quang màu tím cấm chế, cũng không sinh ra dị động gì. Có lẽ lực lượng bản thân không đủ hoặc là không bài xích lực lượng lôi hệ.

- Lôi Linh Châu, ta rốt cục chiếm được. Linh Nguyệt lộ vẻ mừng vô cùng nói.

- Nhưng là Ma Ảnh kia chạy trốn rồi.

Khổng Tước tiểu yêu có chút kinh hoàng nói.

- Lôi Linh Châu bị ta chiếm được, ít nhất trong trăm năm hắn không thể tạo thành uy hiếp đối với Thiên cầm Nội Hải. Hơn nữa, Ma đầu kia muốn trọng tុ Ma Ảnh, ít nhất cần thời gian một tháng.

Linh Nguyệt thần nhiên nói, tuy nhiên ngay sau đó nàng biến sắc, chỉ cảm thấy điện quang màu tím trong tay đang bị Lôi Linh Châu nhanh chóng hấp thu.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ. Nguyên lai tỷ tu luyện thần thông lôi hệ chính là vì luyện hóa Lôi Linh Châu.

Khổng Tước tiểu yêu kinh ngạc nói.

- Không ổn, Lôi Linh Châu này đang hấp thu pháp lực lôi hệ của ta!

Linh Nguyệt kinh hô một tiếng ném Lôi Linh Châu ra ngoài, một mảnh lôi vông cùng điện quang đánh xuống, lực lượng khủng bố khiến dung nham cuộn cuộn sục sôi.

Thấy tình cảnh như vậy, Dương Phàm cùng lộ vẻ trầm ngâm. Nếu không phải lực lượng Lôi Linh Châu này đã mất đi hơn 90%, cũng không phải một yêu tu hóa hình như Linh Nguyệt có thể mạnh mẽ thu lấy.

- Hai người các ngươi trước tiên ở đây hộ pháp cho ta, ta muốn thử nhận Lôi Linh Châu truyền thừa. Loại truyền thừa linh châu này, chỉ có thuộc tính công pháp thích hợp và người có duyên mới có thể được.

Linh Nguyệt dứt lời liền khoanh chân ngồi trước Lôi Linh Châu, từ lòng bàn tay kéo dài ra tầng tầng lôi điện nhỏ bé, nhẹ nhàng xúc động Lôi Linh Châu, dường như đang thử liên kết với nó.

Nhưng bất kể Linh Nguyệt cố gắng như thế nào, Lôi Linh Châu kia vẫn như cũ không chút phản ứng.

- Chẳng lẽ ta không phải người hữu duyên hoặc là pháp lực lôi điện trong cơ thể không đủ thuần khiết?

Linh Nguyệt lộ vẻ không cam lòng.

Nháy mắt ba ngày trôi qua.

Đến một lúc, Linh Nguyệt lộ vẻ thất vọng, thở dài nói:

- Xem ra ta không thể có được Lôi Linh Châu, càng không thể mang nó ra khỏi Thiên Lan tiên phủ.

Loại bảo vật truyền thừa như Lôi Linh Châu, nếu không thể được chấp nhận, cho dù thực lực đạt tới Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết cũng không thể luyện hóa.

- Không bằng để chúng ta thử xem.

Dương Phàm nhìn Lôi Linh Châu trầm ngâm nói.

Nếu người hữu duyên có khả năng được đến, như vậy bất kỳ người nào đều có khả năng thành công, cho dù hy vọng nhỏ bé đến mức có thể xem nhẹ không tính.

422. Chương 424: Truyền Thừa Linh Bảo

Linh Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt ẩn chứa một tia khinh thường.

- Vừa rồi đánh trọng thương u Ảnh Ma Chủ, Dương mỗ cũng góp sức, chẳng lẽ hiện tại ngay cả tư cách thử cũng không có?

Dương Phàm lộ vẻ trào phúng nói, hẳn đương nhiên cảm ứng được Linh Nguyệt có chút khinh thị mình.

Linh Nguyệt nghe vậy, không giận mà cười:

- Muốn Lôi Linh Châu nhận chủ, ít nhất cần công pháp lôi hệ, thậm chí là người trời sinh có thiên phú lôi điện. Thử hỏi hai điều kiện này, ngươi đáp ứng được cái nào? Ngay cả ta có huyết mạch thần thú Đẳng Linh Xà cũng không làm được, huống chi ngươi một người căn bản không biết công pháp lôi hệ.

Dương Phàm nghe vậy, cười cười, đương nhiên không tranh luận với thần thú hóa hình này, ngược lại điềm đạm tự nhiên hỏi:

- Cho dù không hề có một tia hy vọng, nhưng vừa rồi Dương mỗ mạo hiểm nguy hiểm sinh mạng ra tay, các hạ thân là tiên bối Hóa Hình Kỳ, nếu thực cho rằng ta không có tư cách tham dự, Dương mỗ cũng tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lời nói của hắn rất rõ ràng, đối phương là thần thú Hóa Hình Kỳ, lại nhỏ mọn như vậy, không chỉ không lấy oán báo đáp, mà còn cậy mạnh hiếp yếu.

- Ha ha

Linh Nguyệt phát ra một tràng cười như chuông ngân:

- Hay cho tiểu tử nhân loại ngươi, Linh Nguyệt ta lúc nào nói ngươi không có tư cách thử. Ngươi không có công pháp lôi hệ, căn bản không hề hy vọng, ta chỉ là nói sự thật. Đương nhiên, ngươi tuy cùng Âu Dương Phong là một phe, nhưng vừa rồi ngươi đích xác có góp sức, ngươi muốn thử, ta sẽ không ngăn cản. Nhưng là nếu ngươi cưỡng chế nhận chủ, bị Lôi Linh Châu bài xích, phản phệ mà chết, vậy đừng trách Linh Nguyệt ta không nhắc nhở ngươi.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ, đại ca ca. Các ngươi không cần cãi nhau nữa, chúng ta đều thử xem.

Đôi mắt sáng trong suốt của Khổng Tước tiểu yêu nhìn về phía Lôi Linh Châu gần trong gang tấc.

- Đại ca ca? Tiểu Tước muối muối, chẳng lẽ Khổng Tước Vương chưa từng nói cho người, nhân loại tu sĩ giáo hoạt đa đoan, người cùng hần thân cận như vậy, cẩn thận bị hần lợi dụng.

Trong mắt Linh Nguyệt chợt lóe lạnh mang, một cỗ sát ý lạnh băng đến tận xương làm tâm thần Dương Phàm run lên.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ. Đại ca ca là người tốt. Ta bị Chu Hồng đuổi giết, lúc bị thương nặng chính là hần ra tay cứu giúp, thậm chí còn chữa thương cho ta.

Khổng Tước tiểu yêu vội vàng giải thích nói.

Linh Nguyệt thoáng thu hồi địch ý, ánh mắt đảo qua Khổng Tước tiểu yêu cùng Dương Phàm, nhàn nhạt nói:

- Vừa rồi lúc chiến đấu với u Ảnh Ma Chủ, các người đều góp sức. Như vậy đi, Tiểu Tước muối muối là tộc Khổng tước, cũng có thần thông lôi điện nhất định, người trước tiên thử xem đi.

- Được.

Khổng Tước tiểu yêu vui vẻ cười, đi tới trước mặt Lôi Linh Châu, trong bàn tay cũng thả ra chùm tia lôi quang màu tím.

Dưới cỗ lôi quang này, Lôi Linh Châu trước mặt khẽ run lên, có chút phản ứng.

- Có phản ứng

Khổng Tước tiểu yêu lộ sắc mặt vui mừng, dứt khoát ngồi xếp bằng trước Lôi Linh Châu, bắt đầu ném thử.

Trong lúc này, Dương Phàm cùng Linh Nguyệt ở bên hộ pháp cho nàng.

- Xem ra công pháp lôi điện do tu luyện muốn cho Lôi Linh Châu nhận chủ, xác suất cũng không lớn. Ngược lại Tiểu Tước muối muối, thân là Thất Thái Khổng Tước, có được thiên phú thần thông lôi điện nhất định, tỷ lệ thành công cao hơn ta vài lần.

Linh Nguyệt thì thảo luận bấm.

- Nói như vậy, xác suất nhận chủ thành công cùng với độ tinh thuần của lực lượng lôi điện cùng với thể chất thiên phú có quan hệ càng lớn hơn.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Hần là như vậy.

Linh Nguyệt gật đầu nói:

- Truyền thừa Linh bảo là một loại cực kỳ đặc thù, tại nhân giới ít nhất có một số loại phẩm cấp, uy năng nhỏ có thể so với cổ bảo, thần thông lớn có thể so với Thông linh Pháp bảo trong truyền thuyết. Thậm chí là phát huy ra lực lượng tiếp cận Tiên khí.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, không khỏi tắc lưỡi. Truyền thừa Linh bảo này quả nhiên là tốt, phẩm chất tốt nhất cũng có thể so với cổ bảo.

Theo Dương Phàm biết, cổ bảo đối với cường giả Nguyên Anh mà nói đều là bảo bối khó được.

- Như vậy, Truyền thừa Linh bảo rốt cục có gì khác với Linh khí, Pháp bảo? Dương Phàm tò mò hỏi.

- Đặc điểm của Truyền thừa Linh bảo thể hiện ở hai chữ "Truyền thừa". Chỉ có người phù hợp điều kiện tương ứng mới có thể có được. Có một số Truyền thừa Linh bảo ước thúc thật lớn, hoặc là có quan hệ với thiên phú thể chất, hoặc là có quan hệ với thần thông công pháp, cũng có một số Truyền thừa Linh bảo còn cần huyết mạch đặc biệt. Tỷ như Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí thời kỳ Tiên Tần, cũng thuộc về Truyền thừa chí bảo, nghe nói cần huyết mạch Tiên Tần hoàng tộc hoặc là Chân Long Chi Khí mới có thể phát huy uy năng chân chính.

Linh Nguyệt cũng không giấu diếm mấy bí tân này.

- Ta thấy Truyền thừa linh châu này ít nhất là bảo vật đỉnh cấp nhân giới, cường giả Nguyên Anh tìm được, cho dù nhận chủ thành công, thật sự có thể sử dụng?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

Cũng giống như một bậc thấp Luyện Khí Kỳ, cho dù hắn có được một món Pháp bảo, với pháp lực thấp kém căn bản không thể sử dụng được.

- Có thể!

Linh Nguyệt rất khẳng định nói:

- Đây là điểm đặc thù của Truyền thừa Linh bảo. Nó đối với tu vi cảnh giới yêu cầu không cao, thậm chí tại một trình độ nhất định còn bỏ qua cấp bậc. Chỉ cần phù hợp điều kiện, có thể sử dụng. Đương nhiên, có thể phát huy uy năng bao nhiêu có liên quan đến tu vi chủ nhân Truyền thừa Linh bảo. Cho dù một cường giả Kim Đan tìm được Truyền thừa Linh bảo, uy lực phát huy lớn nhất cũng rất khó vượt cấp chém giết cường giả Nguyên Anh.

Nghe xong Linh Nguyệt giảng giải, Dương Phàm tức thì hiểu ra.

Cấp bậc Pháp bảo Tu Tiên Giới phân chia theo Pháp khí, Linh khí, Pháp bảo (Cổ bảo) tới "Thông linh Pháp bảo" chưa từng gặp. Đây là bốn cấp bậc đơn giản.

Mà Truyền thừa Linh bảo thì nằm ngoài phân cấp này, uy năng nhỏ ít nhất có thể so với Cổ bảo. Uy lực lớn, có thể so với Thông linh Pháp bảo, thậm chí càng đáng sợ.

Thời gian từng chút trôi qua, lại là mấy ngày.

Đến một lúc, Khổng Tước tiểu yêu vẻ mặt suy yếu đứng dậy, lời quang trong bàn tay biến mất không thấy, tức giận nói:

- Thiên phú thần thông lời điện của ta thế nhưng không đủ.

- Đúng a. Tộc Thắt Thải Khổng Tước, có đủ bảy thứ thần thông thuộc tính khác nhau, vốn là được ưu đãi của tự nhiên. Nhưng như vậy mỗi một loại thiên phú của người đều khó có thể đạt tới mạnh nhất.

Linh Nguyệt khẽ thở dài, cũng không ra ngoài dự đoán.

- Vậy làm sao bây giờ? Truyền thừa Lôi Linh Châu này chúng ta đều không thể mang đi, lại càng không thể thu vào túi trữ vật.

Khổng Tước tiểu yêu vẻ mặt tiếc nuối nói.

- Được rồi, các người đều thử, để ta cũng thử một chút. Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Đại ca ca người không có công pháp lời điện, phải cẩn thận một chút nha. Nếu không thành công, không nên miễn cưỡng.

Khổng Tước tiểu yêu ý tốt nhắc nhở.

Dương Phàm gật gật đầu, hít sâu một hơi, đi tới trước Lôi Linh Châu màu tím thẫm to bằng nắm tay trẻ nhỏ.

So với vết hõm đường kính mười mấy trượng trên Thiên Khí Thượng Giới, độ lớn của Lôi Linh Châu giờ phút này căn bản là không thấm chút nào.

Nhưng là Truyền thừa Linh bảo, có thần thông biến ảo lớn nhỏ cũng không kỳ quái.

Dương Phàm cũng không có động vào Lôi Linh Châu, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, triển khai Toàn Tri Cảm Quan.

Sự thật, từ lúc gần sát Lôi Linh Châu, Dương Phàm liền cảm nhận được một dao động sinh mệnh.

Tại Toàn Tri Cảm Quan, Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được dao động sinh linh đến từ Lôi Linh Châu.

Quả nhiên, Lôi Linh Châu này có khí linh, thậm chí có linh trí nhất định, tuy rằng yếu ớt mỏng manh đến cực điểm nhưng không thể trốn được cảm quan của Dương Phàm.

Dương Phàm chậm rãi phóng thích khí tức của mình, một cỗ khí tức khiến hết thảy sinh linh tự nhiên sinh lòng thân thiết, từng chút từng chút tới gần Lôi Linh Châu.

Cỗ khí tức này giống như gió nhẹ trên núi, lại như dòng suối nhỏ chảy, làm cho người ta cảm thấy sự tốt đẹp của sinh mệnh tự nhiên.

Ông!

Đột nhiên, Lôi Linh Châu kia run lên, phóng ra một cỗ lôi quang khiến cường giả Nguyên Anh phải biến sắc sợ hãi.

Vào!

Lôi Linh Châu lập tức bay vút tới trước mặt Dương Phàm. Phốc! Roẹt roẹt!

Từng tia lôi điện quang lưu quanh quần xung quanh Lôi Linh Châu, tùy tiện đánh xuống một chút dư ba có thể "miểu sát" Kim Đan Đại Tu Sĩ.

Nếu như thả non nửa lực lượng, ngay cả cường giả Nguyên Anh đều có thể "miểu sát".

Thân thể Dương Phàm cứng đờ, sống lưng ứa đổ mồ hôi, căn bản không dám nhúc nhích.

Hắn sợ một khi mình có dị động gì, sẽ bị lực lượng của Lôi Linh Châu miểu sát.

Linh Nguyệt cùng Khổng Tước tiểu yêu gặp tình cảnh như thế, đều trợn mắt há hốc mồm.

- Người là ai? Vì sao từ trên người người ta cảm nhận được khí tức giống như "Mộc Linh Châu", cùng thân thiết như vậy, nhưng lại có chút khác biệt.

Từ Lôi Linh Châu truyền đến một dao động thần thức.

Tia dao động thần thức này không phải thần thức truyền âm, nhưng là một loại phương thức trao đổi càng thêm cao thâm.

Linh Nguyệt cùng Khổng Tước tiểu yêu đều có thể nghe thấy thanh âm đó?

- Mộc Linh Châu? Ta chưa nghe nói. Dương Phàm thật bình tĩnh nói.

- Chẳng biết bao nhiêu vạn năm trước Sáu huynh đệ tỷ muội vốn cùng một chỗ, đều rời ta mà đi.

Trong Lôi Linh Châu truyền đến một tiếng thở dài.

Dương Phàm trầm mặc, trong lòng hơi buồn lòng. Theo tình hình trước mắt, Lôi Linh Châu đối với mình có hảo cảm, ít nhất cũng không có uy hiếp sinh mệnh.

- Người có thể mang ta đi sao? Ta không muốn ở lại nơi này. Lôi Linh Châu đột nhiên đề xuất yêu cầu với Dương Phàm.

- Người muốn ta mang người đi

Dương Phàm đột nhiên động tâm, mừng rỡ không thôi.

Còn không chờ hắn đề xuất, Lôi Linh Châu này lại chủ động đưa ra yêu cầu.

Linh Nguyệt cùng Khổng Tước tiểu yêu đều là bộ dạng không thể tin nổi: Hai người bọn họ hao hết trăm đắng nghìn cay đều không thể được Lôi Linh Châu thừa nhận. Nhưng người trước mắt, vừa không có thiên phú lôi điện lại không tu luyện công pháp lôi hệ lại có thể đạt được Lôi Linh Châu chấp nhận.

Đây thật sự là người so với người tức chết người!

- Đúng. Mang ta đi, nơi này ta đã chán ghét! Lôi Linh Châu thật khẳng định nói.

- Nói như vậy ta có thể trở thành chủ nhân của ngươi? Dương Phàm cố nén nỗi lòng mừng như điên, không khỏi hỏi.

- Đây

Lôi Linh Châu trầm mặc hồi lâu, nói:

- Thứ cho ta không thể làm được.

- Ngươi không thể làm được? Hay là chê ta pháp lực thấp kém? Dương Phàm cảm thấy khó hiểu.

- Là Truyền thừa Linh bảo, chỉ có người phù hợp điều kiện mới có thể trở thành chủ nhân của ta.

Lôi Linh Châu lại nói:

- Ta hy vọng ngươi mang ta ra ngoài, tìm cho ta một người chân chính phù hợp điều kiện.

Vừa nghe lời ấy, Dương Phàm nhất thời có chút thất vọng.

- Hẳn không có thiên phú cùng thần thông lôi điện, nhưng chúng ta có a! Khổng Tước tiểu yêu cười hi hi nói.

- Hừ. Lực lượng lôi điện của các ngươi không thuần, cách bốn nguyên mười vạn tám ngàn dặm, làm sao xứng với Pháp bảo như ta. Đây quả thực là vũ nhục đối với ta.

Lôi Linh Châu vẻ khinh thường, mang theo phần nộ nói.

Linh Nguyệt cùng Khổng Tước tiểu yêu hai mặt nhìn nhau, cảm giác lòng tự tôn bị đả kích nghiêm trọng, nhưng các nàng cũng không dám phản bác.

Khí linh này hiển nhiên linh trí không đủ, hết thảy dựa theo bản năng làm việc, cảm giác thân cận với Dương Phàm chỉ cho phép hắn mang đi.

- Thế nào, ngươi có nguyện ý mang ta ra ngoài hay không? Lôi Linh Châu lộ vẻ chờ mong nhìn phía Dương Phàm.

Dương Phàm trầm mặc, lộ vẻ suy tư, không làm ra trả lời thuyết phục, trong lòng lại thầm than: "Đây chính là một củ khoai nóng bỏng tay a"

- Mau đáp ứng a! Lôi Linh Châu cho ngươi mang đi, sẽ không thương tổn ngươi. Khổng Tiểu Tước vẻ hâm mộ thúc giục.

Dương Phàm trầm ngâm thật lâu, rốt cục mở miệng:

- Thật có lỗi, ta không thể đáp ứng.

423. Chương 425: Tam Linh Hóa Nhất

Câu trả lời của Dương Phàm ngoài ý muốn của mọi người, hẳn thế như không chịu mang Lôi Linh Châu đi.

- Đại ca ca, làm sao ngươi không đáp ứng. Đây chính là Truyền thừa Linh bảo, bảo bối hiếm thấy thế gian a.

Khổng Tước tiểu yêu bên cạnh có chút gấp.

Linh Nguyệt lại lấy ánh mắt khác thường nhìn Dương Phàm, bộ dạng có chút đăm chiêu, tạm thời không nói gì.

- Vì sao ngươi không muốn? Nên biết rằng rất nhiều người đều muốn mang ta ra ngoài. Giọng nói Lôi Linh Châu mang theo một tia ngoài ý muốn cùng khó hiểu.

- Một khi đã không thể nhận chủ, ta có được ngươi lại có tác dụng gì? Trong mắt Dương Phàm một mảnh bình tĩnh, hỏi ngược lại.

- Đây

Lôi Linh Châu ngậm miệng không nói gì.

- Hoàn toàn ngược lại chính là, nếu ta có được người, một khi rời khỏi Thiên Lan Điện, trong Thiên cầm Nội Hải sẽ có bao nhiêu lão quái Nguyên Anh nhìn chăm chăm. Thử nghĩ đến lúc đó, ta sẽ gặp phải nguy hiểm cỡ nào?

Dương Phàm gọn sóng không sợ nói, che giấu một ý chí đang tranh đấu.

Mặc kệ có thể nhận chủ hay không, Lôi Linh Châu này cũng là trân bảo thế gian, có được bảo bối như thế là quang vinh cỡ nào. Huống hồ, hiện tại không thể nhận chủ không đại biểu ngày sau không có biện pháp cùng cơ hội.

Nghe xong Dương Phàm giải thích, Khổng Tước tiểu yêu có chút hận sắt không thành thép, mà Linh Nguyệt lại lộ vẻ tán thưởng.

- Người không muốn, ta cũng không thể miễn cưỡng. Giọng nói Lôi Linh Châu lộ vẻ thất vọng.

Dương Phàm khẽ thở một hơi:

- Ta còn tưởng rằng người sẽ bắt buộc ta làm việc này.

- Là Pháp bảo, dưới tình huống không có chủ nhân, ta không thể tự chủ công kích, trừ khi người khác xúc phạm, mới có thể phản kích. Đây là pháp tắc khí linh không thể trái ngược.

Lôi Linh Châu thở dài.

Có lẽ, đây là bi ai của Pháp bảo.

Pháp bảo được xếp vào loại khí vật, sứ mệnh của chúng là bị người sử dụng.

Cho dù sinh ra linh trí, Pháp bảo cùng vẫn là Pháp bảo, là một loại vật phẩm, không có quyền tự chủ tự do.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, lâm vào trầm tư, lại thì thảo luận bầm bầm:

- Từ trên người người ta cảm nhận được một tia dao động sinh mệnh cực kỳ mỏng manh. Điều này chứng minh các người tuy là Pháp bảo, nhưng có một đường hy vọng thoát khỏi trói buộc số mệnh này. Nhưng là, ta cảm giác hy vọng thành công rất nhỏ, rất nhỏ

- Thật vậy chăng? Ta cũng nghe nói truyền thuyết này, nhưng đến nay chưa thấy Pháp bảo nào có thể đánh vỡ pháp tắc tối cao này, ngay cả Thiên Khi Thượng Giới cũng không ngoại lệ.

Lôi Linh Châu cảm thấy không thể tin nổi.

Dương Phàm mỉm cười. Nguyên lai Lôi Linh Châu không thể chủ động công kích, chỉ cần mình không đi xúc phạm.

- Đại ca ca, người thu nó đi

Khổng Tước tiểu yêu kéo tay Dương Phàm, cười hì hì nói:

- Người tìm được Lôi Linh Châu, ta không nói, Linh Nguyệt tỷ tỷ không nói, mọi người bên ngoài không biết. Như vậy, người không cần phải sợ.

Nghe nàng nói vậy, Dương Phàm hơi chút tâm động.

Đồng thời, hắn cũng nghĩ đến Hồ Phi ở Bắc Tàn xa xôi, người này nắm giữ thần thông lôi điện đáng sợ, có lẽ có thể làm Lôi Linh Châu nhận chủ.

- Tuy ta không thể cho người nhận chủ hoặc sử dụng, nhưng là vào thời khắc mấu chốt, có thể bảo mệnh cho người.

Lôi Linh Châu đột nhiên lên tiếng.

- Ý của người là

Ánh mắt Dương Phàm sáng ngời, đột nhiên hiểu được.

Khi đối mặt với cường địch không thể chống cự, chỉ cần đem Lôi Linh Châu ra trước người, ai dám đánh? Dưới tình huống đó, xúc phạm Dương Phàm tương tự xúc phạm Lôi Linh Châu.

Với lực phản kích của Lôi Linh Châu, kinh sợ Nguyên Anh bình thường hẳn là không khó.

- Linh Nguyệt tiền bối, ngài có nhận xét gì? Ánh mắt Dương Phàm nhìn qua Linh Nguyệt.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ. Việc này tỷ cũng thay hẳn giữ bí mật một chút, cầu tỷ đó

- Khổng Tước tiểu yêu van nài, bộ dạng đó phảng phất như chính mình tìm được Lôi Linh Châu. Chỉ sợ không làm được

Linh Nguyệt lắc đầu, rồi lại trầm ngâm nói:

- Chẳng qua ta ít nhất có thể cam đoan giấu diếm cho người hai mươi năm.

- Hai mươi năm? Đủ rồi! Dương Phàm đầy mặt ý cười nói.

Rất nhanh, ba người một châu đạt thành hiệp nghị.

Có lẽ là không muốn thấy Lôi Linh Châu bị chôn vùi trong dung nham, hoặc là vì Khổng Tước tiểu yêu cầu xin, Linh Nguyệt thế nhưng đáp ứng.

Sau đó, Lôi Linh Châu bay tới trong lòng bàn tay Dương Phàm, ý niệm khẽ động, Lôi Linh Châu tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Điềuđiều này sao có thể? Không có ta cho phép, người có thể thu ta vào Pháp bảo không gian?

Trong Tiên Hồng Không Gian, Lôi Linh Châu kinh hô một tiếng.

- Bởi vì Tiên Hồng Không Gian có thể ánh xạ Đại thiên thể giới, người chỉ là một vật phẩm, thu người vào rất đơn giản.

Dương Phàm đáp.

- Tiên Hồng Không Gian? Cho tới bây giờ ta chưa nghe nóiLôi Linh Châu cảm thấy khó tin.

Ầm ầm ầm!

Dương Phàm vừa mới thu Lôi Linh Châu, dung nham trong vực sâu kia kịch liệt bùng nổ, hóa thành dòng dung nham cuộn cuộn, đánh ra phía ngoài.

- Không ổn! Mau chạy!

Linh Nguyệt kinh hô một tiếng, kéo Khổng Tước tiểu yêu cấp tốc chạy đi.

Dương Phàm cũng bị thanh thế ngập trời kia dọa sợ, tình thế cấp bách cũng không thể không dùng Tường Vân Ngõa.

Bá! Vút!

Tường Vân Ngõa nháy mắt xuất hiện dưới chân, ánh bạc run lên, đưa hắn ra ngoài vài chục trượng.

Vút vút!

Hai người nhanh chóng rời khỏi Thiên Lan tiên phủ.

Ầm! Phụt phụt!

Dung nham nóng chảy khủng bố kia trong thời gian mấy hô hấp liền bao phủ hết thảy mọi thứ trong Thiên Lan tiên phủ.

Mà lúc này, Dương Phàm cùng Linh Nguyệt hai nàng gian nan chạy ra ngoài tiên phủ.

- Ta lấy đi Lôi Linh Châu, có thể nào khiến Địa Mạch Chi Tích bùng nổ, hủy diệt cả Thiên Cầm Nội Hải hay không?

Dương Phàm kinh hồn chưa yên, thậm chí có chút lo lắng, vội vàng hỏi Lôi Linh Châu trong Tiên Hồng Không Gian.

- Không có khả năng.

Lôi Linh Châu quả quyết nói:

- Nơi gãy đứt của Địa Mạch Chi Tích đã bị cả Thiên Lan Điện hình thành trận pháp cường đại trấn thủ, nó sẽ làm giảm bớt lực lượng bùng nổ của Địa Mạch Chi Tích, đây mới là trọng yếu nhất. Tác dụng của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm chỉ là trấn thủ nơi đứt gãy mấu chốt, chỉ cần một ngày nó còn đó, sẽ không xảy ra vấn đề lớn. Mà tác dụng của Truyền thừa bảo châu chúng ta, chỉ là phụ trợ Thiên Khí Thượng Giới mà thôi. Một khi mất sáu viên, cũng không thiếu viên cuối cùng ta đây.

- Nếu thật sự là vậy, ta yên tâm. Dương Phàm gật gật đầu.

Phốc Phốc Phốc!

Chính vào lúc này, ảo trận bốn phía Thiên Lan tiên phủ cũng nhẹ nhàng lay động, có một ít dung nham từ dưới phun ra.

Giờ khắc này, tu sĩ toàn bộ ngoại điện đều cảm thấy một cỗ nóng rực không hiểu.

Trong một sơn động trống trải nào đó.

- Xem ra có người mang Lôi Linh Châu đi.

Một Ma Ảnh ảm đạm không trọn vẹn ngồi xếp bằng trong một góc tối, thì thào lẩm bẩm. Đây đúng là u Ảnh Ma Chủ bị ba người Dương Phàm liên thủ đánh thương nặng.

- Ta phải nhanh chóng khôi phục thực lực, lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ hiện tại rời khỏi Thiên Lan Điện, vạn nhất gặp phải Nguyên Anh Đại Tu Sĩ, chỉ sợ khó tránh khỏi vạn mệnh bị phong ấn.

Trong sơn động trống trải tối om, lại trở về một mảnh tĩnh mịch.

- Tu sĩ nhân loại, Đại Hải Nan còn có một đoạn thời gian, có muốn cùng chúng ta liên thủ ở ngoại điện, kiếm tìm vận khí?

Linh Nguyệt mang theo uy hiếp nhìn phía Dương Phàm.

- Không cần. Chúng ta ngày sau gặp lại. Dương Phàm nghe vậy sắc mặt biến đổi.

Rất nhanh, hần cáo từ hai nàng, một mình rời đi.

Tại thời điểm chia tay, Khổng Tước tiểu yêu có chút không muốn rời xa:

- Đại ca ca, về sau tới nhà ta làm khách.

- Người này cẩn thận bình tĩnh, tiềm lực không thể đoán trước. Chẳng biết hần tu luyện công pháp gì lại có thể khiến Truyền thừa bảo châu đối xử tốt như thế.

Linh Nguyệt đưa mắt nhìn Dương Phàm rời đi, thấp giọng nói.

- Đúng. Ta cũng nghĩ không rõ, giữa hần cùng Thạch Thiên Hàn rốt cục có quan hệ gì? Khổng Tước tiểu yêu về mặt không cam lòng nói.

- Việc này đích xác cổ quái, Thạch Thiên Hàn trống rỗng biến mất, hơn nữa bọn họ đều có Tường Vân Ngõa.

Linh Nguyệt khẽ nhún mày.

- Tỷ tỷ, làm sao biết đó là Tường Vân Ngõa? Khổng Tước tiểu yêu kinh ngạc nói.

- Hừ. Khí tức trên giày đó làm sao giấu được ta? Trong mắt Linh Nguyệt chợt lóe lãnh quang:

- Nếu không phải thực lực kẻ này không thể tưởng tượng, có thể tu luyện thần thông Tam Linh Hóa Nhất, lại thêm có người cầu xin, ta sớm hạ sát thủ với hần.

- Thần thông Tam Linh Hóa Nhất? Điều này sao có thể? Khổng Tước tiểu yêu kinh hãi:

- Linh Nguyệt tỷ tỷ làm sao có phỏng đoán như vậy?

- Chẳng lẽ người không biết đặc điểm của thần thông Tam Linh Hóa Nhất: không phân chia phân thân cùng bản tôn, hơn nữa thực lực các hóa thân tương đương, có thể chủ tu công pháp khác nhau. Lúc trước ta từng gặp hắn ở một chỗ với Âu Dương Phong, quan hệ tựa hồ rất gần.

Linh Nguyệt trầm ngâm nói:

- Nếu kẻ này tu luyện thần thông Tam Linh Hóa Nhất, như vậy quan hệ giữa hắn và Thạch Thiên Hàn liền rõ ràng.

- Đúng a. Làm sao ta không nghĩ tới điều này. Như vậy, Dương Phàm này rất có thể là đệ tử thứ hai của Thiên Thu Vô Ngân, cùng là sư đệ của Âu Dương Phong.

Khổng Tước tiểu yêu kinh hô:

- Nghe Kim Giao Tiểu Long kia nói, Dương Phàm còn cướp một khối Linh Lung Tâm Ngọc.

- Linh Lung Tâm Ngọc?

Mây liễu Linh Nguyệt khẽ nhướn lên:

- Như thế xem ra, chuyện Dương Phàm là sư đệ Âu Dương Phong, ít nhất xác định chín phần.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ. Hiện tại tỷ sẽ không hối hận không giết hắn chứ? Khổng Tước tiểu yêu có chút lo lắng nói.

- Giết hắn, ta cũng chỉ nắm chắc 50%. Linh Nguyệt ngưng trọng nói:

- Lúc Thạch Thiên Hàn kia thi triển bí thuật, thực lực có thể sánh với cường giả Nguyên Anh sơ kỳ, Dương Phàm này lại trực tiếp chiến thắng Long Tước Sĩ Kim Diễm đệ nhất nội hải, lại có được cảm quan không thể tin nổi, mơ hồ khắc chế thần thông không gian của ta.

- Hì hì, hiện tại hắn lại có Lôi Linh Châu, tỷ muốn giết hắn càng khó. Khổng Tước tiểu yêu mặt mày hớn hở:

- Hy vọng thần thông Tam Linh Hóa Nhất của đại ca đại thành, vô định nội hải giống như Thiên Thu Vô Ngân.

- Hừ, nha đầu người nhanh như vậy cánh tay liền ngoặc ra ngoài. Ta cảnh cáo người, kết hợp giữa yêu tộc cùng nhân loại là cấm kỵ.

Linh Nguyệt đột nhiên nói.

- Làm sao ta có thể thích hắn. Khổng Tước tiểu yêu đỏ mặt:

- Ta chỉ là thấy hắn không giống nhân loại khác, rất khiến người thân cận.

- Vậy cũng đúng. Trên người kẻ này có một loại khí tức kỳ lạ, ngay cả Lôi Linh Châu đều thân thiện.

Linh Nguyệt gật đầu nói.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ. Vậy tỷ nói, hắn có thể trở thành cường giả như Thiên Thu Vô Ngân hay không?

Khổng Tước tiểu yêu chớp mắt, vẻ mặt chờ mong nói:

- Thiên Thu Vô Ngân là tông sư nhân loại duy nhất ta sùng bái. Hắn tự nghĩ ra thần thông Tam Linh Hóa Nhất chưa từng có, kinh sợ nội hải.

- Nếu hắn giống Âu Dương Phong, chỉ có hai hóa thân, như vậy chỉ sợ vĩnh viễn không đạt đến độ cao như Thiên Thu Vô Ngân.

Linh Nguyệt lắc đầu thở dài.

Ở một bên khác, Dương Phàm bắt đầu xuyên qua các nơi ngoại điện, nhưng kỳ ngộ gặp phải cũng không nhiều.

Nháy mắt hơn một tháng trôi qua, kỳ hạn hai tháng Đại Hải Nan sắp tới.

- Rất cực có thể rời đi.

Dương Phàm hóa thành một vệt sáng màu xanh biếc, không kịp chờ đợi, xuyên qua ngoại điện.

424. Chương 426: Kết Thúc Thiên Lan Điện!

Trong tay hắn mang theo nhiều trọng bảo như vậy, ngay cả linh châu kế thừa đều thu vào tay, đã không còn dă tâm gì lớn nữa.

Chuyện trọng yếu nhất trước mắt chính là tự bảo vệ mình.

Nhưng mà, vừa mới xuyên qua vầng sáng khí trời bốn phía nội điện, đi vào ngoại tầng, tâm thần hắn trở nên căng thẳng.

Thì ra phụ cận ngoại tầng này, không ngờ có không ít cường giả Nguyên Anh, Biến Hóa Kỳ đang chờ đợi, trong tầm mắt có thể nhìn thấy đã có bảy tám người.

Trong chớp mắt lúc hắn bước ra ngoại điện, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt của các cường giả cấp Nguyên Anh nhìn quét vào mình, cổ áp lực đó khiến hắn có một loại cảm giác hít thở không thông.

"Nơi này chỉ sợ so với ngoại điện, nội điện càng nguy hiểm hơn." Dương Phàm chấn động tâm thần.

Ở khoảnh khắc hắn vừa ra tới, còn cảm nhận được một ánh mắt tham lam âm lãnh, luồng khí tức này thập phần quen thuộc, rõ ràng còn kèm theo sát ý.

Thoảng nhìn lướt theo ánh mắt, hắn phát hiện Âm Hồn thượng nhân đang ở dưới một gốc cây lớn cách mình mười mấy trượng.

"Không xong! Âm Hồn thượng nhân này chỉ sợ biết vài phần chi tiết về ta, hơn nữa ở bên trong nội điện, ta lại giết chết tiểu sư diệt Đồ Cẩm của hắn, còn liên lụy tước đoạt một trăm năm tuổi thọ của hắn."

Dương Phàm cảm thấy không ổn.

- Ha ha! Người rất cực ra đây rồi, còn là người đầu tiên ra tới.

Âu Dương Phong cười khê, bay vút đến trước người Dương Phàm, lộ vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng.

- Thời gian hai tháng thật nhanh, ta không dám ở lại lâu bên trong, cho nên ra hơi sớm. Dương Phàm khê thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nếu Âu Dương Phong không hiện thân lúc này, thậm chí hắn có ý định lui trở vào ngoại điện. Bởi vì cường giả Nguyên Anh không thể tiến vào ngoại điện.

- Chúng ta đến bên kia nói chuyện đi!

Âu Dương Phong đưa Dương Phàm tới một góc vắng, hạ giọng nói:

- Lấy được hay không?

Khi nói lời này, hắn cũng đầy vẻ chờ mong.

Dương Phàm gật đầu, mở ra một bàn tay, trong lòng bàn tay lộ ra hai viên Dạ Minh Châu cả vật thể trong suốt sáng bóng, phát ra hào quang mờ mờ lung mờ ảo.

- Tốt! Tốt! Thật quá tốt

Âu Dương Phong vui mừng khôn xiết, vội vàng đón nhận hai viên Linh Lung Tâm Ngọc trong tay Dương Phàm.

Ở thời điểm tiếp xúc vật ấy, bàn tay hắn hơi run run.

Khi Dương Phàm giao cho Âu Dương Phong hai viên Linh Lung Tâm Ngọc này, các cường giả Nguyên Anh còn lại cùng đều ghé mắt nhìn.

"Hắn như thế nào có thể có hai viên Linh Lung Tâm Ngọc? Ta nhớ rõ ràng, một viên trong đó ở trong tay một ma đạo tu sĩ kêu là Thạch Thiên Hàn mà"

Âm Hồn thượng nhân thần sắc lóe sáng không ngừng, cẩn thận nhớ lại tình cảnh hắn nhìn thấy lúc ấy khi thi triển Âm Nguyên Cách Không Thuật.

- Không nghĩ tới rốt cục người thật có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện. Âu Dương Phong lộ ra vẻ cảm kích, chợt cười dài nói:

- Xem ra ta thật có chút xem thường bản lĩnh của người, ngay cả Linh Lung Tâm Ngọc đều lấy được, có lẽ thứ khác ở ngoại diện người thu hoạch cũng không ít chứ?

Dương Phàm gật gật đầu:

- Phần lớn thời gian đều đi tìm tài liệu Tam Sinh Tuệ Thủy các thứ ngoài ra, vốn có ba viên Linh Lung Tâm Ngọc, còn có một viên Linh Lung Tâm Ngõ bị tiểu diện hạ Kim Giao Long đoạt đi rồi.

- Kim Giao Long?

Âu Dương Phong sắc mặt hơi biến đổi:

- Ta quên nói với người, Linh Lung Tâm Ngọc đối với bộ tộc Kim Giao Long cũng thập phần trọng yếu. Tuy nhiên cũng may người lấy được hai viên, điều này đã ra ngoài dự đoán của ta.

- Ở thời điểm tranh đoạt một viên Linh Lung Tâm Ngọc trong đó, ta còn giết chết Đô Cẩm đệ tử của Huyền u Ma Quân.

Dương Phàm có chút lo lắng nói:

- Lúc ấy Âm Hồn thượng nhân kia còn ngấm ngầm thi triển Âm Nguyên Cách Không Thuật, hắn biết được việc này. Chỉ sợ sau khi ta rời Thiên Lan Điện, hắn sẽ gây bất lợi cho ta.

- Cái gì! Âm Hồn thượng nhân

Trong mắt Âu Dương Phong chợt lóe sát khí, nhìn chòng chọc vào chỗ Âm Hồn thượng nhân.

Cảm nhận được ánh mắt của Âu Dương Phong, thân hình Âm Hồn thượng nhân run lên, thậm chí không tốt.

- Người muốn chết!

Âu Dương Phong giận dữ quát một tiếng, thân hình "Vèo" một cái, bay tới Âm Hồn thượng nhân, hai đầu ngón tay chụm lại, ba luồng ẩn ký màu xanh vọt tới hướng Âm Hồn thượng nhân.

"Không xong, Âu Dương Phong này muốn hạ sát thủ với ta"

Âm Hồn thượng nhân cả kinh, lập tức phóng ra Pháp bảo phòng ngự, một tấm chắn màu đồng xuất hiện trước mắt, hóa thành một bức tường như tường đồng vách sắt.

"Keng! Keng! Keng!"

Ba luồng ẩn ký màu xanh bắn trúng tầng phòng ngự tường đồng vách sắt kia, lập tức tóe đốm lửa văng khắp nơi, bức tường phòng ngự chợt ảm đạm xuống, rút nhỏ lại mấy lần.

Âm Hồn thượng nhân lại liên tục thối lui về phía sau, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Vèo!"

Đột nhiên, Âu Dương Phong phóng mình lên, thân ảnh một phân thành hai.

Hai Âu Dương Phong giống nhau như đúc, đồng thời từ hai bên trái phải đánh về phía Âm Hồn thượng nhân.

"Bốp! Bốp!"

Cách không đánh tới hai chưởng, Âm Hồn thượng nhân kêu lên một tiếng đau đớn, tầng phòng ngự bị đánh vỡ nát, sắc mặt hắc trắng bệch, thân thể bị đánh bay ra xa mấy trượng, ở giữa không trung phun ra một búng máu tươi.

- Thần thông Tam Linh Hóa Nhất!

Các cường giả chung quanh thấy cảnh này đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

"Hai Âu Dương Phong, không ngờ đều là chân thân, hơn nữa đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, càng đáng sợ chính là hai cái hóa thân này, một cái tu luyện chính là công pháp đạo môn, một lại tu luyện công pháp Nho môn."

Dương Phàm cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Hắn nghe các cường giả Nguyên Anh bốn phía kinh hô thần thông Tam Linh Hóa Nhất, không khỏi chột hãi ra.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ thất thần, Âm Hồn thượng nhân kia kêu thảm một tiếng, hóa thành một bóng đen nhoáng một cái bay xa mấy trăm trượng, khuất bóng trong rừng tùng xa xa.

- Hừ! Để xem người chạy đâu cho thoát?

Một Âu Dương Phong trong đó bay theo truy đuổi Âm Hồn thượng nhân, mà một Âu Dương Phong còn lại hơi chần chờ một chút, rồi đi lại chỗ Dương Phàm.

Hiển nhiên, hắn cùng lo lắng an toàn cho Dương Phàm, cho nên chỉ phái một cái hóa thân đuổi theo mà thôi.

- Đa tạ tiền bối ra tay.

Dương Phàm cười nói, thực lực của Âu Dương Phong không chỉ cao hơn một bậc so với Âm Hồn thượng nhân, thậm chí còn mạnh hơn so với Tam u lão ma, Linh Nguyệt.

Hai hóa thân liên thủ, cường giả Nguyên Anh bình thường chỉ sợ không có bao nhiêu sức phản kháng.

- Ôi! Để hắn thi triển bí thuật chạy thoát rồi Âu Dương Phong khê thở dài một hơi.

Không bao lâu, Âu Dương Phong truy đuổi ra ngoài cùng quay lại, hợp lại cùng Âu Dương Phong trước mắt thành một thể.

- Tốt lắm! Hiện tại chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.

Trong lúc này, Dương Phàm cũng để Âu Dương Phong kiểm tra sổ thu hoạch trong túi trữ vật của mình.

Nhìn thấy chiến lợi phẩm trong túi trữ vật của Dương Phàm, Âu Dương Phong không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh:

- Người lần này thu hoạch tài sản, còn muốn phong phú hơn so với Nguyên Anh lão quái bình thường.

- Người đã giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, những thứ thu hoạch này coi như là của người đi, ta cũng không cần tra thêm thù lao cho người.

Âu Dương Phong mỉm cười, cũng không có đòi chia phần vật phẩm trong đó.

Dương Phàm khê thở phào một hơi, từ khi đi chung cùng Âu Dương Phong tới nay, cảm quan miễn tuệ của hắn vẫn không cảm thấy có chút ác ý nào.

Đương nhiên, đối với bảo vật trọng bảo, tỷ như Lô Linh Châu, Hoàng Long Quan, Thất Linh Quỳnh Tương, Khô Lôu Huyết Thư, Khổng Tước Vũ, Ma Tinh Tủy các thứ, Dương Phàm đều cho vào Tiên Hồng Không Gian.

Nhưng dù vậy, một số vật phẩm còn lại, tỷ như Tam Sinh Tuệ Thủy, Viêm Tinh Thạch, Huyền Băng Thiết vạn năm, Thiên Thủy Mặc Liên, các Pháp bảo đỉnh cấp các thứ, đối với Nguyên Anh Kỳ lão quái mà nói, cũng có sức hấp dẫn trí mạng.

- Người thu được Tam Sinh Tuệ Thủy cùng Viêm Tinh Thạch số lượng không ít, ta dùng tài liệu và linh thạch giao dịch với người chút ít, như thế nào?

Âu Dương Phong ngược lại đưa ra một ít giao dịch.

- Được!

Dương Phàm đáp ứng, rồi cùng Âu Dương Phong giao dịch một chút.

Dù sao Tam Sinh Tuệ Thủy và Viêm Tinh Thạch thực sự thu được không ít.

- Huyền Băng Thiết vạn năm này là tài liệu cực phẩm để luyện chế Pháp bảo công kích, người có cần hay không?

Âu Dương Phong lại hỏi.

- Cái này chỉ sợ sau khi tấn chức Nguyên Anh, ta cần vật ấy để luyện chế Pháp bảo. Dương Phàm uyển chuyển từ chối.

- Vậy cũng đúng! Sau khi người tiến vào ngoại điện, không ngờ lại thăng cấp đại tu sĩ Kim Đan, xem ra trong vòng mười năm, người tấn chức Nguyên Anh Kỳ, hẳn là không khó. Âu Dương Phong cười ha hả nói, thấy Dương Phàm cũng cần, hẳn cũng không ép buộc.

Kể từ đó, Dương Phàm đối với Âu Dương Phong càng tăng thêm ấn tượng tốt. Từ chuyện đối phương ngoài xa ngàn vạn chạy tới Thiên Nhạc Viên vì một mối nhân tình với Diệp Đại trưởng lão, từ đó có thể thấy được Âu Dương Phong là người có ân tất báo.

Dương Phàm mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm giúp hắn thu được đến hai viên Linh Lung Tâm Ngọc, Âu Dương Phong thập phần cảm kích, ngay cả Lôi Long Mật Quyển quý báu kia, hắn cũng tặng luôn cho Dương Phàm.

Phi hành mấy ngày, hai người ra tới đại môn Thanh đồng.

- Hiện tại vẫn còn trong thời gian đại tai nạn trên biển, chúng ta sau khi rời Thiên Lan Điện, phải mau chóng trở lên mặt biển.

Âu Dương Phong dặn dò.

- Hiểu rồi!

Dương Phàm gật đầu.

"Vù! Vù!"

Hai người vừa mới ra khỏi cánh cửa Thiên Lan Điện, bỗng nhiên chịu đựng sóng biển cuồng bạo tấn công cùng áp lực của nước biển, vội vàng vận dụng Pháp bảo phòng ngự.

Âu Dương Phong thậm chí còn chưa kịp thêm vào pháp lực hộ thể cho Dương Phàm.

"Nơi này cách Địa Mạch Chi Tích gần như thế, lực lượng hủy diệt thật khó có thể tưởng tượng." Dương Phàm hồi hộp không thôi.

"Ồ?"

Nhưng mà đúng lúc này, Dương Phàm nhìn thấy trước đại môn đứng sừng sững một bóng người mơ hồ không thấy rõ, ở sóng biển khủng bố như thế bóng người đó vẫn vững như núi Thái Sơn.

- Sư phụ!

Âu Dương Phong kinh hô một tiếng.

- Người tới thật là tốt.

Từ thân ảnh cao lớn thần bí, truyền tới một thanh âm mờ mịt:

- Giúp ta trấn thủ lối ra vào nơi này! Vạn năm trước u Ảnh Ma Chủ phá phong ấn mà ra, dường như hắn theo nơi này đi ra, người hãy nghĩ cách phong ấn nó đi.

- u Ảnh Ma Chủ?

Âu Dương Phong chấn động:

- Ma đầu thần thông cái thế, đệ tử làm sao có thể đánh thắng hắn được?

- Hắn hiện tại chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, có gì phải sợ, chỉ cần đề phòng cẩn thận, không nên khinh địch là được. Người trấn thủ nơi này, ba lối ra khác để cho ta.

Thân ảnh to lớn kia nói xong, "vèo" một tiếng, lóe ra tới phương xa, trong chớp mắt biến mất không thấy.

"Người nọ thực lực sâu không lường được, ở dưới biển sâu mấy trăm dặm, tốc độ còn nhanh hơn so với Nguyên Anh bình thường phi hành trên trời cao!" Trong lòng Dương Phàm chấn động không thôi.

Phải biết rằng cường giả Nguyên Anh bình thường, có thể xuyên qua rất nhanh dưới biển sâu như thế đều rất miễn cưỡng, càng đừng nói di chuyển với tốc độ nhanh không nhìn thấy bóng.

"Chẳng lẽ người này chính là Thiên Thu Vô Ngân một trong năm đại Nguyên Tôn nhân loại của Thiên cầm Nội Hải?" Dương Phàm thầm suy đoán.

"Vèo! Vèo!"

Thân mình Âu Dương Phong một phân thành hai, trong đó một thanh niên nói với Dương Phàm:

- Ta trước đưa người hướng lên trên hai trăm dặm, sau đó tự người hắn có thể bay lên mặt biển.

Dương Phàm gật đầu, hiện tại đại tai nạn trên biển còn đang bùng phát, lực lượng cuồng bạo khủng bố từ Địa Mạch Chi Tích phía dưới Thiên Lan Điện phóng thích ra nên biển động không giống như trước.

Cứ như vậy, một Âu Dương Phong mang theo Dương Phàm bay lên trên.

Trong quá trình phi hành, hai người thật giống như chiếc thuyền nhỏ trong cơn bão táp, chịu đựng sóng biển thủy triều lên xuống hết đợt này tới đợt khác công kích liên tục không ngừng.

Mỗi một lần công kích, lực lượng ít nhất tương đương với một kích toàn lực của đại tu sĩ Kim Đan, có lúc thậm chí lực công kích bằng với cường giả Nguyên Anh.

Dương Phàm càng cảm thấy kinh sợ, cho dù là cường giả Nguyên Anh cũng rất khó kiên trì lâu ở dưới biển sâu như thế.

Khi Âu Dương Phong đưa Dương Phàm lên tới hơn một trăm dặm, lực lượng sóng biển đã giảm nhẹ đi rất nhiều, cũng chỉ ở trong phạm vi chịu đựng của Dương Phàm.

Âu Dương Phong định đưa Dương Phàm lên trên thêm mấy chục dặm, nhưng bất chợt, hắn biến sắc:

- Không xong

"Vù!"

Dứt lời, hắn cấp tốc bay xuống hướng đại môn Thiên Lan Điện.

Dương Phàm cả kinh trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ u Ảnh Ma Chủ kia vừa lúc từ chỗ lối ra vào Âu Dương Phong trấn thủ chạy ra?"

425. Chương 427: Trở Về Thiên Nhạc Viên!

Dương Phàm trở lên mặt biển chờ một thời gian dài, không thấy có động tĩnh gì.

Giờ phút này còn trong thời gian đại tai nạn trên biển, toàn bộ mặt biển đều rung chuyển không yên, chốc lát lại nổi lên sóng lớn cả trăm trượng, trông thấy mà rợn người.

Phóng mắt nhìn ra xa, cả phiến hải vực này gần như không có bất cứ một sinh cơ nào tồn tại, ở khu vực phụ cận Địa Mạch Chi Tích càng chịu đựng sự hủy diệt gấp mười gấp trăm lần nơi khác, sinh linh dưới bậc cao, gần như khó có thể sinh tồn, chiến thuyền bình thường cũng không thể lưu lại.

Nhưng thật ra vài ngày sau, trong hải vực có cường giả Nguyên Anh, Biến Hóa Kỳ xé nước bay lên, hướng các nơi bay đi.

Cảm nhận được những ánh mắt sắc bén và áp lực của Nguyên Anh lão quái cùng yêu tu Biến Hóa Kỳ, Dương Phàm cũng không định lưu lại ở nơi đây.

”Vù!”

Sau khi hạ quyết định, Dương Phàm một mình một người, dựa theo tin tức hải đồ trong ngọc giản bay đi về hướng Thiên Nhạc Viên.

Nếu không thừa dịp hiện tại rời đi, để cho thêm nhiều Nguyên Anh lão quái cùng yêu tu Biến Hóa Kỳ hiện thân, vận khí không tốt nói không chừng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tuy rằng với thực lực của Dương Phàm hiện nay, dù có đối mặt với Nguyên Anh bình thường cũng có sức chống lại, nhưng lúc này trong mình hấn mang nhiều trọng bảo, vẫn là hạ thấp mình một chút thì tốt hơn.

Thoáng cái, thời gian trôi qua ba năm.

Dương Phàm vượt qua non nửa Thiên cầm Nội Hải, rốt cuộc bay tới hải vực mấy trăm triệu dặm của Khổng Tước Vương.

Nếu Dương Phàm không nhờ có thực lực cao hơn cùng cấp bậc, đồng thời mang vào Tường Vân Ngõa, tốc độ vượt ngang với Nguyên Anh Kỳ, hấn cùng không có khả năng về tới nhanh như vậy.

So sánh với lãnh hải mấy trăm triệu dặm của Khổng Tước Vương, Thiên Nhạc Viên thật có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng trên người Dương Phàm có lệnh bài thân phận trưởng lão của Thiên Nhạc Viên, nên có thể cảm ứng được đại khái phương hướng và vị trí.

Lại bỏ thời gian tìm kiếm mất mấy tháng trong hải vực mênh mông, Dương Phàm rốt cuộc thấy được một cái điểm đen.

Thần thức đảo qua, hấn lộ sắc mặt vui mừng: ”Rốt cực tới rồi”

Thành lũy Thiên Nhạc Viên dần dần có thể nhìn thấy rõ ràng trong tầm nhìn của hấn.

”Vù!”

Dương Phàm hóa thành một luồng sáng xanh, trong khoảnh khắc bay đến trên không trung Thiên Nhạc Viên.

Đồng thời, hấn hơi phóng thích một chút khí tức.

Với thực lực của Dương Phàm lúc này, hấn buông xuống khí tức trên người gần bằng như Nguyên Anh Kỳ, lập tức kinh động tới Đại trưởng lão họ Diệp.

- Người đã trở lại rồi!

Đại trưởng lão họ Diệp lộ vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng đi ra đón.

Tiếp sau đó Từ Lập, Nghiêm Xuyên, Tiết Nhân ba đại tu sĩ Kim Đan cũng đều bay khỏi động phủ.

- Dương trưởng lão! Ba năm không gặp, ngài đã bước vào cảnh giới đại tu sĩ, thật đáng mừng.

Từ Lập lên tiếng chúc mừng.

Còn sắc mặt của Nghiêm Xuyên, Tiết Nhân thì lại có phần hơi khó coi.

Dương Phàm từ Kim Đan sơ kỳ đến cảnh giới đại tu sĩ hậu kỳ, mới qua thời gian bao lâu?

Hơn nữa bọn họ cũng có thể nhìn ra được trước khi Dương Phàm đi Thiên Lan Điện vẫn không cố ý áp chế tu vi.

- Chúng ta cùng đi vào thư phòng nói đi.

Đại trưởng lão họ Diệp cười sang sảng, mang theo bốn đại trưởng lão Thiên Nhạc Viên bao gồm Dương Phàm ở bên trong, cùng đi vào thư phòng Thiên Thư Các.

- Dương trưởng lão! Ngài chuyển này theo Âu Dương Phong cùng đi Thiên Lan Điện, vì sao chỉ có một mình ngài trở về vậy?

Tiết Nhân lộ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Mấy người này đều phỏng đoán: có lẽ Dương Phàm không có hoàn thành ủy thác của Âu Dương Phong, dù sao trong Thiên Lan Điện cường giả như mây trên trời, hội tụ biết bao tinh anh trong Nội Hải mệnh mông này.

Đại trưởng lão họ Diệp mỉm cười:

- Mặc kệ thành công hay không, Dương trưởng lão lần này có thể đi vào ngoại điện, hơn nữa có thể toàn thân trở về, chỉ riêng điểm này không phải người bình thường có khả năng làm được. Hơn nữa chuyển đi Thiên Lan Điện lần này, chẳng những người không tổn hại chút nào, mà còn thăng cấp đại tu sĩ Kim Đan.

Dương Phàm đáp:

- Âu Dương tiên bối gặp được sư phụ Thiên Thu Vô Ngân, bởi vì có chuyện liên quan tới u Ảnh Ma Chủ, nên không có cùng trở về với ta.

- Thiên Thu Vô Ngân? u Ảnh Ma Chủ?

Bao gồm Đại trưởng lão họ Diệp, mấy người trong thư phòng đều cực kỳ rung động.

Thiên Thu Vô Ngân là một trong năm đại Nguyên Tôn ở Nội Hải, mà u Ảnh Ma Chủ chính là đại ma đầu vạn năm trước, cùng đều là danh tiếng lẫy lừng.

- Chẳng lẽ người gặp được Thiên Thu Vô Ngân? Đại trưởng lão họ Diệp có hơi kích động hỏi.

Đề cập tới tên của Thiên Thu Vô Ngân, mấy người trong thư phòng đều lộ vẻ mặt sùng kính ngưỡng mộ.

- Là có gặp qua, nhưng nhìn thấy không rõ ràng.

Giờ phút này Dương Phàm hồi tưởng lại thân ảnh to lớn đứng sừng sững như ngọn núi Thái Sơn, trên chỗ phát sinh bùng nổ đại tai nạn trên biển lúc ấy.

- Trừ Thiên Thu Vô Ngân, ta còn nhìn thấy u Ảnh Ma Chủ ở trong ngoại điện Thiên Lan Điện, nghe nói là trong lúc vô tình bị người thả ra.

Dương Phàm nói tiếp.

- Trong Thiên Lan Điện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta có cảm giác uy lực của đại tai nạn trên biển lần này, so với đại kiếp nạn trăm năm trước còn khủng bố hơn mấy phần.

Đại trưởng lão họ Diệp chau mày.

- Bởi vì một viên linh châu kế thừa cuối cùng trên Thượng Giới Tiên Khí, bị mất tích trong lúc u Ảnh Ma Chủ giao phong cùng Thần thú không gian Đẳng Linh Xà.

- Linh châu kế thừa u Ảnh Ma Chủ Đẳng Linh Xà Xem ra lần này Thiên Lan Điện thật đúng là không giống bình thường.

Trong mắt Đại trưởng lão họ Diệp chợt lóe sáng:

- Người hãy kể chuyện trải qua trong Thiên Lan Điện lần này cho chúng ta nghe đi.

- Được!

Dương Phàm gật gật đầu, kể lại một lần chuyện trải qua trong chuyến đi lần này, trong đó hẳn cũng bỏ bớt chuyện có liên quan Thạch Thiên Hàn, Lôi Linh Châu cùng các bí mật của mình.

Dương Phàm nói ước chừng hai canh giờ, mới kể hết tình hình xảy ra trong Thiên Lan Điện.

- Thật không nghĩ tới, ngay cả một viên linh châu kế thừa cuối cùng cũng lưu lạc trong Nội Hải, chỉ là không biết nó rơi vào tay người nào. Nhưng lão hủ có thể khẳng định, trong vòng trăm năm, Thiên cầm Nội Hải nhất định sẽ nhiều thêm một vị cường giả Chí Tôn.

Đại trưởng lão họ Diệp cuối cùng thở dài một hơi.

Đêm khuya hôm ấy, Dương Phàm quay về động phủ, kiểm tra tình trạng của hai đệ tử.

Bốn năm năm không gặp, tu vi của hai tỷ đệ Phó Bình Phó Tuyết đều củng cố đến Kim Đan sơ kỳ đỉnh, thậm chí nửa chân bước vào Kim Đan trung kỳ.

Dương Phàm gặp mặt, sau đó khẽ gật đầu, lại tặng cho bọn họ một ít linh đan và một số Pháp bảo tài liệu ngọc giản cực kỳ trân quý.

- Đây là Thất Linh Quỳnh Tương, uống một ngụm có thể kéo dài tuổi thọ một trăm năm, còn có thể giúp cho thân thể người phàm tiến thêm một bước lột xác, có lợi cho các ngươi ngày sau tu luyện.

Trong lòng bàn tay Dương Phàm chợt hiện lên hai cái bình ngọc nhỏ, trình trọng nói:

- Vật này uống một ngụm hiệu quả tốt nhất, uống hơn ba ngụm hiệu quả rất kém, nhưng ở thời khắc nguy hiểm uống một ngụm, có thể trong thời gian ngắn khôi phục pháp lực, đồng thời chữa trị thương thế.

- Tạ ơn sư phụ ban cho.

Phó Bình Phó Tuyết đều mừng rỡ, vội vàng đón nhận hai cái bình nhỏ Thất Linh Quỳnh Tương.

- Thất Linh Quỳnh Tương này, các ngươi nhận lấy, sau đó ngàn vạn lần đừng cho người ngoài biết, nếu không sẽ mang đến phiền toái cho sư tôn.

Dương Phàm dặn dò thêm.

Tiếp theo sau, Dương Phàm bảo hai đệ tử uống mỗi người một ngụm Thất Linh Quỳnh Tương, kéo dài tuổi thọ một trăm năm. Đồng thời dùng Duyên Thọ Đan và Thất Linh Quỳnh Tương hiệu quả là có thể tăng chóng thêm tuổi thọ.

Sau khi uống xong, trên cơ bản Phó Bình, Phó Tuyết so với Kim Đan bậc cao bình thường, ít nhất tuổi thọ phải cao hơn gần hai trăm năm.

- Trừ Thất Linh Quỳnh Tương, ở đây ta còn có một loại linh dịch Tam Sinh Tuệ Thủy, uống vào có thể giúp cho cảnh giới tu vi càng thêm thanh minh, có trợ giúp đột phá, thậm chí có thể chống lại tâm ma ở một mức độ nhất định nào đó.

Dương Phàm lại lấy ra một cái hồ lô, chiết ra hai giọt Tam Sinh Tuệ Thủy, cho hai đệ tử uống vào.

Thất Linh Quỳnh Tương cộng thêm Tam Sinh Tuệ Thủy, hiệu quả cũng không tính là nghịch thiên, nhưng hai thứ cộng chung lại, tuyệt đối có thể gia tăng thiên phú tu chất của tu sĩ, so sánh với các tu sĩ khác có cơ hội rất cao vấn đỉnh tiên đạo cầu trường sinh.

- Sư phụ! Vì sao đột nhiên ngài tặng cho chúng ta nhiều thứ như vậy. Lần trước khi rời Thiên Nhạc Viên đi, ngài cũng cho chúng ta rất nhiều tài liệu Pháp bảo linh đan, hay là ngài rất nhanh sẽ đi nữa?

Phó Bình, Phó Tuyết đều là người thông minh lanh lợi, rất nhanh thấy được một ít manh mối.

Dương Phàm gật đầu:

- Các ngươi đoán không sai, sư tôn đích xác sắp rời đi. Bởi vì ở trong Thiên Lan Điện ta đã giết chết đệ tử của Huyền u Ma Quân là nhân vật nổi tiếng ở Nội Hải. Huyền u Ma Quân chính là đại tu sĩ Nguyên Anh, so với tu sĩ Nguyên Anh Tam Hiền Môn lúc trước tới Thiên Nhạc Viên còn đáng sợ hơn thập bội.

- Người này nếu thực muốn giết ta, toàn bộ Thiên Nhạc Viên cũng không thể ngăn cản. Cho nên, một mặt ta vì cầu tự bảo vệ mình, mặt khác cũng không muốn mang đến tai họa cho Thiên Nhạc Viên. Cho nên không thể lưu lại ở đây lâu dài được.

Dương Phàm giải thích thêm.

- Sư phụ!

"Bùm! Bùm!" Phó Bình, Phó Tuyết cùng quỳ trên mặt đất:

- Đồ nhi nguyện đi theo sư phụ.

- Ta vốn không thuộc về nơi này, rời Nội Hải là chuyện sớm hay muộn. Dương Phàm khê thở dài:

- Ta đi rồi, các người tốt nhất cũng phải mau chóng rời đi.

- Sư phụ không phải là người ở Nội Hải? Phó Bình, Phó Tuyết kinh ngạc không thôi.

Chuyện cần thiết đều dặn dò xong, Dương Phàm lập tức bắt đầu bế quan, sửa sang lại thu hoạch trong chuyến đi Thiên Lan Điện vừa rồi.

"Lần này ở trong Thiên Lan Điện thu hoạch thật là kinh người, còn hơn gấp mười lần ở Cửu u Bí Cảnh lúc trước!"

Dương Phàm kiểm kê các thứ trong từng túi trữ vật, phân loại từng thứ xong đưa vào kho hàng trong Tiên Hồng Không Gian.

Cuối cùng, các loại tài liệu chất chồng cao như mấy ngọn núi.

Số lượng linh thạch trong tay Dương Phàm, cũng đạt tới một mức độ kinh người, ít nhất còn nhiều hơn Nguyên Anh lão quái bình thường gấp mấy lần.

Đối với bậc cao bình thường mà nói, Pháp bảo đỉnh cấp vô cùng quý báu. Dương Phàm có chừng mười mấy kiện, Pháp bảo trung phẩm mấy chục kiện, Pháp bảo bình thường có hơn mấy trăm.

Về phần linh khí, pháp khí các thứ, Dương Phàm hoàn toàn không thèm quan tâm, để chồng chất thành một ngọn núi nhỏ phạm vi mấy chục trượng.

"Phù!"

Dương Phàm hít sâu một hơi, hiện tại chân chính có thể khiến hấn động tâm, có lẽ chỉ có tồn tại cấp Cổ bảo, còn các vật bình thường khác hấn hoàn toàn không để vào mắt.

"Hiện tại trong tay ta có nhiều bảo vật như vậy, quan hệ giữa Thạch Thiên Hàn cùng ta, rất nhanh sẽ bị vạch trần. Xem ra Thiên cầm Nội Hải cũng không nên ở lại lâu dài."

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm ngâm: "Thế nhưng muốn quay về Bắc Tần, ít nhất phải đợi Đặng Thi Dao tìm hiểu về thượng cổ Truyền Tống Trận. Hơn nữa, không có thăng cấp Nguyên Anh Kỳ, cho dù trở về được ta cũng không có sức tự bảo vệ mình, càng không thể chống lại Tam U lão ma."

Cân nhắc hơn thiệt, sau đó Dương Phàm quyết định ở lại Thiên Nhạc Viên một đoạn thời gian trước chính đồn, rồi tìm địa phương khác khổ tu.

"Chờ ta hoàn toàn tìm hiểu, đồng thời thăng cấp cảnh giới Diễn Căn Kỳ tiếp theo, lúc ấy mới đi tìm Đặng Thi Dao"

Sau khi hạ quyết tâm, Dương Phàm trước tĩnh tu mấy ngày, để tâm tình khôi phục bình thản.

Theo sau, hấn bắt đầu chuẩn bị cho việc luyện chế Nguyên Linh Đan lấy Huyền Thiên Linh Căn làm tài liệu chính.

Một khi linh đan này luyện chế thành công, Dương Phàm ăn vào, sau đó mới có thể tăng linh cái của bản thân lên tới Thiên linh cái hiếm thấy.

Trên thực tế, thiên linh cái gì đó, cũng không phải là điều hấp dẫn Dương Phàm.

Mà Nguyên Linh Đan gia tăng hiệu quả của ngộ tính mới là sức thu hút mãnh liệt đối với Dương Phàm.

Ngộ tính càng cao, năng lực thôi diễn tìm hiểu của Dương Phàm sẽ càng mạnh.

"Thôi diễn Diễn Căn Kỳ chỉ còn lại một bước cuối cùng, nếu ta có thể dùng Nguyên Linh Đan, tất nhiên có thể gia tăng xác suất thành công."

Đầu tiên Dương Phàm bắt đầu thúc giục sinh trưởng Thiên Thủy Mặc Liên và các loại thiên tài địa bảo dùng cho luyện chế Nguyên Linh Đan.

Nửa tháng sau, hắc hoàn toàn bế quan, bắt đầu luyện chế Nguyên Linh Đan, gần như chưa từng xuất hiện trong Tu Tiên giới!

426. Chương 428: Chạy Xa Tiềm Tu!

Tình cảnh như thế khiến cho hai đại tu sĩ Kim Đan Tiết Nhân, Nghiêm Xuyên cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Bởi vì tu vi của Dương Phàm tiến triển thật sự quá nhanh, nếu cứ tiếp tục thế này, tương lai vài chục năm thậm chí cũng có thể trong thời gian ngắn tấn chức Nguyên Anh.

- Không nghĩ tới ở trong Thiên Lan Điện tàn khốc đáng sợ đó, Dương Phàm này lại có thể toàn thân trở ra, chẳng những hoàn thành nhiệm vụ trợ giúp cho Âu Dương Phong, chính hắc còn thu hoạch không ít, liên tục gặp kỳ ngộ.

Nghiêm Xuyên kinh sợ nói một hơi, nhưng càng cảm thấy vô lực.

- Ta lo lắng nhất là hắc một hơi bế quan mười mấy năm, lần sau xuất quan cùng đã tấn chức Nguyên Anh bậc cao.

Trong mắt Tiết Nhân lộ ra vài phần lo lắng.

- Mặc dù Dương Phàm hiện tại, chỉ sợ thực lực của hắc đã cao hơn hai chúng ta rồi. Nghiêm Xuyên thở dài một hơi, vừa có vẻ không đành lòng, vừa có vẻ hoảng sợ.

Tuy nhiên, thời gian Dương Phàm bế quan, cũng không kéo dài như trong tưởng tượng của bọn họ.

Một tháng sau, một bầu khí trời sáng mở cùng dao động linh khí kỳ dị, nhộn nhạo trên bầu trời động phủ của Dương Phàm.

Chúng Kim Đan bậc cao trên đảo đều rối rít tung thần thức dò xét.

Tuy nhiên, thần thức của họ vừa tới gần động phủ, đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Ngay cả Đại trưởng lão họ Diệp không kìm nổi tò mò thả ra thần thức, đồng dạng không thể dò xét được tình hình trong động phủ Dương Phàm.

"Người này ở trong Thiên Lan Điện kỳ ngộ không ít, không biết lần này đang luyện linh đan diệu dược gì đây?"

Đại trưởng lão họ Diệp thậm chí hơi ngửa ngáy trong lòng.

Phải biết rằng, ngay cả Duyên Thọ Đan, Dương Phàm đều có, lần này lại làm chuyện thần bí như thế. khẳng định là linh đan cực kỳ quý báu hiếm thấy.

Cùng lúc này ở trong động phủ.

Trên khoảng không lòng bàn tay Dương Phàm lơ lửng một viên đan dược thần kỳ bằng cỡ ngón cái, gần như trong suốt, tỏa sáng ra bốn phía.

"Đây là Nguyên Linh Đan sao? Vì sao trong các sách cổ ở Tu Tiên giới ta cùng chưa từng nghe nói qua."

Dương Phàm trầm ngâm nghĩ ngợi không thôi. Bởi vì phối phương luyện chế Nguyên Linh Đan là lấy từ Luyện Đan Thiên của Tiên Hồng Quyết.

Sau khi xem xét thật kỹ một hồi lâu, Dương Phàm cắn răng một cái, đưa vào miệng nuốt vào viên Nguyên Linh Đan, luyện chế bằng các loại tài liệu cực phẩm, hiếm thay trên thế gian này.

Sau đó hắc nhắm mắt lại, rơi vào một loại trạng thái huyền diệu khó giải thích.

Hắn chỉ cảm thấy một lực lượng không cách nào hình dung, chỉ thấy vừa nguyên thủy xa lạ, vừa thân thiết dị thường, đang lưu chuyển trong cơ thể mình.

Thậm chí còn có một cảm giác kỳ dị nảy sinh trong linh hồn của hắn.

Trong mơ hồ, Dương Phàm biết bản thân mình đã xảy ra biến hóa, nhưng loại biến hóa này không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Thật lâu sau, hắn mở to mắt, trong hai tròng mắt nhưng lại sáng lóng lánh, giống như hai hạt châu mở ảo.

Hắn đưa mắt nhìn thế giới trước mắt, lại có một loại thể ngộ về sự vật càng rõ ràng hơn.

Tại trên thế gian này, có một số người bẩm sinh, đã có được thiên phú nhất đẳng hơn người. Đồng thời, cũng định trước đa số người sẽ rơi vào tình trạng bình thường, điều này cũng không phải là lời giả dối.

Giờ phút này Dương Phàm còn có cảm giác kỳ dị, dường như bản thân mình đứng rất cao so với người khác, tầm nhìn xa hơn, ngày sau cùng có thể đi xa hơn.

Vì cái gì Vô Song dựa vào cái bảng hiệu Tiên Hồng Y Quán liền có thể trực tiếp ngộ đạo, liên tục vượt cấp, mà đa số mọi người cho dù đứng xem cả đời tại trước mặt tấm bảng hiệu kia, cũng chưa chắc có thể có được đột phá gì.

Dần dần, ánh sáng lấp lánh giữa hai tròng mắt của Dương Phàm biến mất, trở lại vẻ giản dị bình thường.

Dương Phàm hiểu rằng mình đã không còn như bình thường, cho dù không có Tiên Hồng Quyết nghịch thiên, cũng có được năng lực tấn chức Nguyên Anh Kỳ.

"Như vậy xem ra, ta thăng cấp Diễn Căn Kỳ ít nhất tỷ lệ có thể tăng thêm mấy phần." Dương Phàm thầm chờ mong.

Theo sau, không hề ít bậc cao Kim Đan trên Thiên Nhạc Viên lại đây dò hỏi.

Nói là dò hỏi, còn không bằng nói là muốn tìm hiểu xem Dương Phàm luyện chế ra linh đan gì.

Dương Phàm tươi cười tiếp đón những khách quý này, trong lời nói rất cẩn trọng.

Rồi mấy ngày sau, Dương Phàm lại bắt đầu bế quan luyện đan.

Lần thứ hai bế quan thời gian cũng không kém, hai ba tháng chớp mắt trôi qua.

Trong thời gian này, Dương Phàm từng nhiều lần mở ra đan lô, mỗi lần có thể luyện ra ước chừng hai đến ba viên linh đan.

- Ha ha! So với Nguyên Linh Đan, Cực Âm Cực Dương Đan, loại Ngưng Hóa Đan này tương đối dễ dàng hơn nhiều.

Dương Phàm cười ha hả, lẩm bẩm nói một mình.

Thì ra, lần này hắn luyện chế là Ngưng Hóa Đan chuyên để tăng lên xác suất tấn chức Kim Đan Kỳ!

Có tài liệu dồi dào, pháp quyết luyện đan độc môn cùng với Khai Quang Tịnh Thế Diễm ba thứ này hợp lại, ba tháng này Dương Phàm lại luyện chế được hơn mười viên Ngưng Hóa Đan.

Chuyện này nếu để cho luyện đan đại sư trên Tu Tiên giới biết được, chỉ sợ sẽ ganh tỵ tới phát cuồng.

Lần này sau khi xuất quan, Dương Phàm sai Phó Bình tìm gọi đến chín thủy thủ trên Thiên Hành Chu vốn thuộc về mình lúc trước.

Những thủy thủ này đều là tinh anh, Dương Phàm tuyển ra từ trên hòn đảo nhỏ lúc trước, tuổi lớn nhất cũng mới hơn năm mươi tuổi, nhưng tu vi của họ đều cùng một cấp Trúc Cơ đại viên mãn.

- Tự do của các người là ta ban tặng, hiện tại ta cho các người một cái lựa chọn. Dương Phàm đảo mắt nhìn lướt qua chín tên thủy thủ.

- Từ nay về sau các người đi theo ta, Dương mỗ sẽ giúp cho các người có được cơ hội tiến thêm một bước vượt qua.

Trong hai mắt DươngPhàm bỗng nhiên lấp lánh sáng, dường như muốn xuyên thủng tâm linh của mấy người trước mắt.

Ở dưới áp lực tiếp cận Nguyên Anh Kỳ, những người này ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Thề sống chết đi theo đại nhân, vượt lửa băng sông, khó khăn không thoái thác. Đầu tiên có một gã lão già tổ thái độ, hẳn là lớn nhất tuổi những trong người này.

- Tốt! Viên Ngưng Hóa Đan này ban cho người.

Dương Phàm lộ ý cười, tặng cho hắn một viên Ngưng Hóa Đan.

- Cái gì? Ngưng Hóa Đan!

Lão già hai tay run run đón lấy viên Ngưng Hóa Đan.

Tiếp theo sau, tám thủy thủ kia đều nguyện trung thành, đều nhận được một viên Ngưng Hóa Đan, mà vô số tu sĩ bậc thấp tha thiết mơ ước!

- Các người nếu đã quyết định thần phục Dương mỗ, ta cũng ban cho các người cơ hội một bước tăng lên thực lực, như vậy Dương mỗ cũng phải thu lấy của các người một thứ.

Dương Phàm hơi nhếch khóe miệng nói.

Bất chợt, một uy áp tinh thần không thể ngăn cản, ép tới làm cho chín gã thủy thủ trước mặt nằm úp xuống.

- Không cần phản kháng, để ta đánh hạ dấu vết linh hồn, nếu không các người sẽ hồn phi phách tán dưới linh hồn uy áp của ta. Đánh hạ dấu vết linh hồn cho các người, một là để cho các người tuyệt đối trung thành, hai là để cho các người tiến vào một thế giới thần kỳ

Thanh âm của Dương Phàm tràn ngập mê hoặc mở ảo.

Chín tên thủy thủ sau khi bước vào động phủ của Dương Phàm. liền không còn xuất hiện lần nào nữa.

Chuyện này không lớn không nhỏ, nhưng cùng dẫn tới chú ý của một ít người trên Thiên Nhạc Viên.

Có người hoài nghi Dương Phàm bắt những thủy thủ này để luyện đan.

Thế nhưng với địa vị thực lực của Dương Phàm hiện giờ, cho dù Đại trưởng lão họ Diệp biết được việc này, cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt làm ngơ.

Đám người Tiết Nhân, Nghiêm Xuyên đối với Dương Phàm lại sinh ra một mối sợ hãi khó hiểu, đầu dám hỏi đến.

Mà ở trong Tiên Lai Cư trong Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm lúc này xuất hiện chín vị khách xa lạ.

- Bắt đầu từ hôm nay, các người tạm thời ở nơi đây yên tâm tu luyện, cũng phụ trách lấy ý chí của ta, cải tạo lãnh địa của ta.

Dương Phàm nói với giọng điệu bình tĩnh, không hề gợn sóng.

- Dạ! Chủ nhân!

Chín người cùng lên tiếng đồng ý.

- Tốt! Nếu đã trở thành người hầu của ta, như vậy hiện tại ta đặt tên cho các người. Dương Phàm xoay chuyển ánh mắt, một lát sau nhìn vào trên người lão già tuổi tác lớn nhất.

Ở trong này, hẳn lớn tuổi nhất.

- Ủ! Ta đặt cho người tên là Dương Đại!

Dương Phàm đưa mắt lướt qua mấy người còn lại, ở thời điểm ánh mắt dừng lại trên người nào, thì miệng khẽ đọc một cái tên: "Dương NhịDương TamDương TứDương Cửu!"

Tuổi thực của những người này, tự nhiên là không giấu được ánh mắt của Dương Sư bậc cao cỡ như Dương Phàm.

Từ Dương Đại đến Dương Cửu.

Rốt cuộc, Dương Phàm tự bước một bước vào tiên đồ, cuối cùng có được chín tên thủ hạ tuyệt đối trung thành thuộc về mình.

Kì thực trên thực tế, tầm mắt của hắn nhìn xa hơn, ngày sau trở về Bắc Tần, nếu muốn địa vị ngang bằng cùng Tam u lão ma, mà chỉ dựa vào lực lượng của một người mình, khẳng định là không đủ.

Mà những thủy thủ này, không lâu sau đều sẽ tấn chức bậc cao.

Kim Đan bậc cao ở Ngự Dương quốc khẳng định là rất ít, xưng là long phượng và sừng lân cũng không sai lắm. Dương gia lão tổ chỉ là cường giả Trúc Cơ Kỳ mà cùng có thể nắm trong tay một phái, huống chi cường giả cấp bậc Kim Đan bậc cao.

Thoáng chốc, lại một tháng trôi qua. Dương Phàm xử lý thích đáng rất nhiều sự việc ở Thiên Nhạc Viên.

Rốt cuộc vào ngày này, Dương Phàm đưa ra lời cáo từ với Đại trưởng lão họ Diệp.

- Người muốn rời đi Nhanh như vậy?

Đại trưởng lão họ Diệp có chút giật mình kinh ngạc.

Lúc trước khi kể về chuyện trải qua trong Thiên Lan Điện, Dương Phàm cũng để lộ ra chuyện mình giết chết đệ tử thân truyền của Huyền u Ma Quân.

Đại trưởng lão họ Diệp đã sớm biết Dương Phàm sẽ rời Thiên Nhạc Viên, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Nội hải to lớn như thế, Huyền u Ma Quân nhận được tin đệ tử chết, có lẽ phải cần một ít thời gian, rồi chạy tới báo thù, cũng phải cần một đoạn thời gian nữa.

- Đúng vậy! Ta phải rời đi! Có lẽ một ngày nào đó sẽ trở về, cũng có lẽ không bao giờ trở về nữa.

Trong giọng nói của Dương Phàm lộ ra một loại tình cảm phức tạp.

Thiên Cầm Nội Hải cũng không phải quê hương của hắn, nhưng chính mình lại ở trong này thời gian mười mấy năm rồi.

- Hai đệ tử của người, lão hủ sẽ an bài thích đáng, người có thể yên tâm!

Đại trưởng lão họ Diệp cũng không có giữ lại, trên mặt thậm chí có vài phần áy náy và hổ thẹn.

Ở trước mặt cường giả Huyền u Ma Quân nổi tiếng khắp Nội Hải bậc này, toàn bộ Thành lũy Thiên Nhạc Viên có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Dương Phàm hiểu rõ Đại trưởng lão họ Diệp đối xử như thế đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi! Lão còn phải lo lắng cho đại cục vì an nguy của mấy ngàn con cháu gia tộc của Thiên Nhạc Viên.

- Lão hủ cũng chân thành hy vọng, một ngày nào đó người có thể trở về Thiên Nhạc Viên, vị trí và quyền lợi trưởng lão của người, ta sẽ lệnh cho gia tộc cả Thiên Nhạc Viên, thay người kéo dài một vạn năm.

Trong ánh mắt Đại trưởng lão họ Diệp, lộ ra vài phần thâm ý cùng chờ mong.

Hiển nhiên lão có thể nhìn ra tiềm lực của Dương Phàm, ngày sau vị tất không thể trở thành cường giả danh tiếng lẫy lừng ở Nội Hải, thậm chí đạt tới cường giả Chí Tôn ít ỏi không có mấy người kia.

- Tốt! Phần ân tình của Đại trưởng lão này Dương mỗ ghi nhớ trong lòng! Dương Phàm làm sao không rõ ý tứ của Đại trưởng lão họ Diệp.

Phóng mắt nhìn khắp Thiên Cầm Nội Hải mênh mông vô tận này, địa phương Dương Phàm đi tới rất ít, duy nhất địa phương có chút cảm tình, chính là Thành lũy Thiên Nhạc Viên này.

Bởi vì ở trong này, hắn trải qua thời gian tu luyện lâu dài nhất trong đời.

Sau đó, Dương Phàm lại đi tới động phủ Từ Lập một chuyến, lưu lại một chút linh đan quý hiếm, nói rõ ý định của mình.

Từ Lập là bằng hữu Dương Phàm tin cậy, hai người hàn huyên nửa ngày, thẳng đến đêm khuya mới từ biệt.

Ba ngày sau, Dương Phàm chân đạp độn quang, xuyên qua bầu trời, một đi không trở lại.

Yên lặng chăm chú nhìn hắt rời đi, có Đại trưởng lão họ Diệp, Từ Lập, Tiết Nhân và đám cao tăng.

Ngoài ra, còn có hai đệ tử của hắn.

Phó Bình nắm chặt nắm tay, nói lời thề son sắt:

- Ta sau này nhất định phải tấn chức Nguyên Anh bậc cao, trút giận cho sư phụ.

- Chỉ mong chúng ta có thể sớm ngày gặp lại sư phụ.

Trong đôi mắt trong sáng của Phó Tuyết biểu lộ đủ loại tình cảm tôn kính, cảm kích, lưu luyến, không đành lòng.

Nhưng mà, chuyện lần sau gặp lại giữa thầy trò này, cũng là chuyện thật lâu về sau.

427. Chương 429: Hiểu Ra, Bình Cảnh Cuối Cùng!

Ở một nơi hẻo lánh, trên một đảo nhỏ hoang vu dân cư lác đác, diện tích chỉ chừng mấy chục dặm.

Hoang đảo giống như vậy, tại Nội Hải có rất nhiều, khi đại tai nạn trên biển bùng xuống, sẽ bị hoàn toàn phủ chìm. Thậm chí ngẫu nhiên một cơn sóng biển ào tới, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Nguyên vốn, trên đảo nhỏ này cũng có chút ít dân bản xứ cùng bóng dáng yêu tu.

Nhưng nửa năm trước, bóng dáng yêu tu trên đảo này toàn bộ không còn, chỉ còn lại có chút ít tu sĩ nhân loại.

Ở hải vực phụ cận có một số yêu tu biết, trên đảo nhỏ này tạm thời có một cường giả bậc cao cư ngụ.

Bởi vì hoang đảo này thật sự không có giá trị, lại nhỏ một cách đáng thương, mặc dù một số ít yêu tu bậc thấp biết, cũng sẽ không xúc phạm tới oai của bậc cao.

Trong ngọn núi thấp trên đảo, ẩn nấp một cái động phủ.

Dương Phàm ngồi trong động phủ này đã nửa năm nay, nhưng không có tu luyện, cũng không có luyện đan.

Hơn phân nửa tâm thần của hắn đều ở trong Tiên Hồng Không Gian, thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng Quyết tiếp theo, là chuyện cấp bách nhất của hắn lúc này.

Một ngày này, như thường ngày hắn ngồi xếp bằng ở Linh Chu Viên trong Tiên Hồng Không Gian.

Trên tay hắn nhận nhạo một vầng sáng màu xanh biếc, trên lực thổ địa trước mặt hắn đã gieo một hạt giống.

Ở dưới tác dụng thúc giục sinh trưởng của Dương Phàm, hạt giống kia biến hóa từng chút một với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đầu tiên là một điểm nhỏ chắc nịch, tràn đầy sinh cơ, theo tiến thêm một bước bành trướng, cuối cùng phá vỡ lớp ngoài, lộ ra từng sợi từng sợi rễ rất nhỏ, đâm xuống mặt đất.

Trong hai mắt Dương Phàm lộ ra một tia sáng ngời, nhìn chăm chú quá trình này, trong đầu hiện lên từng loại từng loại hiểu ra.

Trải qua hai lần ngộ đạo trước đây, hắn đã bước đầu xác định đường lối của diễn biến Tiên Hồng Quyết.

Thậm chí còn xác định xong tên gọi của cảnh giới tiếp theo.

Nhưng còn một cái bình cảnh cuối cùng, vượt qua là có thể thành công.

”Diễn Căn KỳDiễn Căn Kỳcường giả Nguyên Anh ngưng kết ra nguyên anh, có thể bước đầu ngao du thiên địa, thu lấy linh khí trong thiên địa, cho nên khí mạch của họ cực kỳ sung túc, gần như dùng không bao giờ hết.”

”Mà Diễn Căn Kỳ, thì như rễ của một hạt giống thực vật đâm sâu xuống lòng đất, để hấp thu chất dinh dưỡng trong đại địa. Mà đại địa cũng là một bộ phận của thiên địa.”

”Như vậy vấn đề của ta hiện tại là phải làm thế nào để Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể liên hệ cùng toàn bộ đại địa, chỉ cần có thể làm được điểm này, tấn chức Diễn Căn Kỳ hẳn sẽ trở nên thông suốt”

Dương Phàm lần lượt thôi diễn tìm hiểu, càng thể ngộ thêm nhiều về sinh mệnh thiên nhiên.

Nhưng một cái bình cảnh cuối cùng thật sự quá khó vượt qua, khiến hắn trong khoảng thời gian ngắn không thể hiểu được.

Cho nên, trong lúc này, hết lần này tới lần khác hắn thúc giục hạt giống sinh trưởng ở trên lục thổ địa, quan sát quá trình từng cọng rễ phá vỡ lớp bọc ngoài đâm xuống lòng đất.

”Ta rõ ràng đã hiểu ra được chín phần, thậm chí ngay cả vài cái quá trình của cảnh giới Diễn Căn Kỳ tiếp theo, cũng đều có một hình dung đại khái, nhưng vẫn cứ khó có thể vượt qua một bước trọng yếu nhất này.”

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Cách một tờ giấy mà như cách một ngọn núi, tiến thêm một bước liền có thể bước vào cảnh giới vô thượng trước nay chưa từng có.

Mà ở lại tại chỗ, hắn vẫn như cũ chỉ là Uẩn Chung Kỳ, bắt đầu từ một viên Sinh Mệnh Lục Chung, nhiều lắm cũng chỉ tung hoành trong cùng một cấp, nhưng không cách nào làm được nghịch thiên chân chính.

Dương Phàm có một loại trực giác, Sinh Mệnh Lục Chung bị vây ở khởi điểm sinh ra sinh mệnh, là cơ bản của toàn bộ quá trình diễn biến, cũng là trọng yếu nhất

”Nếu có thể bước vào cảnh giới Diễn Căn Kỳ tiếp theo, thực lực của ta khẳng định sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Cứ như vậy, Dương Phàm ở lại trong Tiên Hồng Không Gian liên tục ngộ đạo nửa năm.

Nửa năm sau, hắn đột nhiên đứng dậy, thở dài một hơi: ”Ăn vào Nguyên Linh Đan, nâng lực tìm hiểu của ta đích xác mạnh lên nhiều, hiện tại lại phát hiện trong quá trình mình tìm hiểu, dường như xuất hiện lệch lạc.”

Lệch lạc này cùng không phải chỉ ra sai lầm ở quá trình diễn biến, mà lệch lạc của Dương Phàm là ở một chi tiết nào đó.

”Rốt cuộc sai lầm từ đâu?” Dương Phàm trầm tư thật lâu.

Nếu tạm thời không thể hiểu ra, Dương Phàm dứt khoát đứng lên, dạo chơi trên lục thổ địa trong Tiên Hồng Không Gian.

Cùng so sánh với một năm trước khi còn ở Thiên Nhạc Viên, giờ phút này vùng đất sống đã nhiều thêm một ít sinh cơ sức sống.

Nguyên vốn Tiên Lai Cư không có một bóng người, hiện tại nhiều thêm chín tên thủ hạ, cũng chính là chín tên thủy thủ của Thiên Hành Chu lúc trước.

Sau khi dùng Ngưng Hóa Đan, chín tên thủy thủ này đã có ba người bước vào bậc cao Kim Đan.

Dương Phàm để cho bọn họ nắm chắc thời gian đột phá, đồng thời cũng phân công người tu sửa Tiên Hồng Không Gian.

Trong Tiên Lai Cư có cảnh sắc lầu các san sát cổ kính, giống như một bức tranh trong tiên cảnh.

Ngoài ra, Tiên Hồng Cư của Dương Phàm, Linh Thú Viên, Linh Chu Viên, khu vực chiến đấu trung tâm, cũng đều đã xảy ra đổi mới lớn.

- Ta có rất nhiều tài liệu, cùng với pháp khí, linh khí bậc thấp các thứ, các người giúp ta từng bước luyện chế lại Thiên Hành Chu. Độ lớn nhỏ không thay đổi, nhưng phải làm cho chất liệu của nó càng thêm tinh luyện.

Dương Phàm đi đến Tiên Lai Cư phân phó nhiệm vụ cho chín tên thủ hạ trung thành.

Chín người này đều bị Dương Phàm ghi dấu vết linh hồn, cho nên có thể được triệu tập tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Với quyền hạn khai hoang của Dương Phàm trong Tiên Hồng Không Gian hiện nay, có thể mang vào hai mươi người, trước mắt còn chưa tới hạn mức cao nhất này.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy rằng: những người này thường ngày sống ở trên lục thổ địa, thân thể cơ năng cùng dần dần lột xác, tiềm lực được phát triển thêm một bước.

Vùng đất sống này hiện nay chỉ mở rộng diện tích chừng bảy tám dặm, so sánh với ngoại giới không tính là lớn. Nhưng Tiên Hồng Không Gian vô cùng vô tận tiềm lực sau này khó có thể đánh giá được.

”Phù!”

Dương Phàm thở một hơi dài, tâm thần rời khỏi Tiên Hồng Không Gian, bắt đầu đi hóng gió trên đảo nhỏ hoang vu.

Trên đảo hoang vu này, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn không có sinh cơ, cây cối, cỏ dại, hoa dại các thứ cũng không ít.

- Không khí, thổ nhưỡng nơi này, đều không giống như trong Tiên Hồng Không Gian. Dương Phàm thì thảo nói nhỏ.

Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi đại thể giới, lục thổ địa lại thần bí không thể đo lường.

Nhưng mà, tại trong thế giới rộng lớn vô hạn đó chỉ có hai loại thổ nhưỡng, một loại là màu đen, một loại là màu xanh.

Thậm chí, Dương Phàm còn hoài nghi đó cũng không phải là đất đai thực sự, hoặc là nói không phải là đất đai thuộc thế giới ngoài này.

- Đất đai? Đại địa?

Ánh mắt Dương Phàm bỗng nhiên sáng ngời, dường như bắt giữ được một vấn đề mấu chốt gì đó.

- Đất đai trên lục thổ địa trong Tiên Hồng Không Gian, không có nước, cũng không có chất dinh dưỡng gì khác, nhưng đất đai trên thế giới này thì có.

Trong mắt Dương Phàm càng tăng thêm nhiều tia sáng hiểu ra.

- Thì rạch lạc của ta chính là ở điểm này.

Dương Phàm chợt bừng tỉnh, rút cuộc hiểu được chỗ vấn đề trở ngại đột phá một cái bình cảnh cuối cùng của mình.

”Nếu ta tấn chức Diễn Căn Kỳ, tất nhiên giống như những cọng rễ từ hạt giống, hấp thu lực lượng trong đại địa. Mà lục thổ địa không phải là đất đai thực sự, cùng đất đai trong thế giới này, thực tế giúp cho thực vật sinh trưởng là có khác biệt.”

Dương Phàm lập tức khoanh chân ngồi ngay chỗ này trên đảo nhỏ, nhắm mắt lại đưa tâm thần vào sâu dưới đại địa.

Tấn chức Diễn Căn Kỳ cần thiết phải hiểu biết về áo nghĩa trong đại địa.

Không gian rộng lớn này, trên có trời dưới có đất.

Áo nghĩa của Diễn Căn Kỳ là kéo dài Sinh Mệnh Lục Chứng tiến thêm một bước, chiếm lấy lực lượng trong đại địa làm của mình.

Một khi thành công, khắp đại địa sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cố của Dương Phàm. Đến lúc đó, hắn cũng sẽ giống như cường giả Nguyên Anh bình thường, có thể bước đầu thu lấy lực lượng mệnh mông trong thiên địa, linh khí cuộn cuộn không ngừng, giờ tay nhắc chân đều kèm theo uy thế của thiên địa.

Dần dần, Toàn Tri Cẩm Quan của Dương Phàm rót hết vào phiên đại địa này, không hề giữ lại, đồng thời quan sát sinh trưởng của cây cỏ quanh mình.

Thế nhưng, ở trong không gian thật, phương pháp thúc giục sinh trưởng của Dương Phàm, cũng không có hiệu quả.

Hắn phải thể ngộ quá trình sinh trưởng của một hạt giống dài lâu đến nhàm chán.

Thời gian trôi qua một năm.

Trong thời gian này Dương Phàm hiểu được đủ loại huyền ảo trong đại địa, trải qua một đám thực vật từ lúc sinh trưởng cho đến khô héo chết.

”Rõ rồi! Cuộc ta hiểu ra rồi.”

Dương Phàm hít sâu một hơi, bên ngoài thân mơ hồ lóe ra từng vầng sáng màu xanh biếc không thuần khiết lắm.

Ở trong vầng sáng xanh biếc đó, dường như còn mang theo một chút tạp chất, một loại lực lượng mới dần dần quanh quẩn ở trên người hắn.

”Ta tiếp tục tìm hiểu ba năm, thì có thể chân chính tấn công Diễn Căn Kỳ, nhiều lắm là mười năm nhất định có thể bước vào cảnh giới hoàn toàn mới”

Dương Phàm chuyên tâm toàn ý, tâm thần bước vào cảnh giới huyền diệu.

Tại khu vực trung tâm hải vực Khổng Tước Vương, một hòn đảo bao phủ trong vầng hào quang bảy màu rực rỡ.

Phạm vi vạn dặm hòn đảo này, đặt ở Thiên cầm Nội Hải, cũng không tính là đặc biệt lắm.

Nhưng mà linh khí trên hòn đảo này cực kỳ nồng đậm. Và có thể thấy được yêu tu bậc cao liên tục ra ra vào vào.

Nơi này nghiêm nhiên trở thành địa bàn, đại bản doanh của yêu tộc.

Bởi vì nơi đây gần như nhìn không thấy bóng dáng tu sĩ nhân loại.

”Vù! Vù!”

Lúc này, từ trong thiên địa xa xa chợt phóng hai bóng màu đen, độn quang cùng khí thế cường đại đó, khiến yêu tu trên đảo tâm thần rung động.

- Là cường giả Nguyên Anh Kỳ nhân loại! Lại dám xông vào địa bàn của Khổng Tước Vương đại nhân

Một gã yêu tu tứ cấp giận dữ, kinh hô:

- Tu sĩ nhân loại tới xâm phạm, mau đi thông báo thông báo!

Thoáng chốc, phụ cận hòn đảo tụ tập hơn một trăm yêu tu bậc cao, trong đó cũng có hai yêu tu Biến Hóa Kỳ.

”Vù! Vù!”

Hai cường giả Nguyên Anh nhân loại dừng thân hình lại.

Trong đó một người là một lão già khô gầy, mặc áo bào đen, sắc mặt âm lãnh, tản phát ra khí tức khiến cho tâm thần người ta bất an.

Nếu lúc này Dương Phàm ở đây, nhất định sẽ kinh hô: ”Âm Hồn thượng nhân!”

Đích xác, người này đúng là Âm Hồn thượng nhân, so với lúc hắn xuất hiện ở Thiên Lan Điện, đầu bạc hơn một ít, có vẻ già hơn một chút.

Đứng bên cạnh Âm Hồn thượng nhân là một gã thanh niên áo đen, mặt như hàn ngọc, đứng ở bên cạnh Âm Hồn thượng nhân, mắt không chớp một cái.

Khí tức trên người người này, cùng Đô Cẩm bị Dương Phàm giết chết lúc trước cực kỳ tương tự, nhưng một thân tu vi lại tấn chức tới Nguyên Anh sơ kỳ.

- Cù Việt tiểu sư diệt! Ta biết ngươi sốt ruột muốn báo thù cho sư đệ, nhưng nơi đây chính là địa bàn của Khổng Tước Vương, ngươi chỉ cần im lặng, hết thấy giao cho ta.

Âm Hồn thượng nhân thấp giọng nói.

- Được! Danh tiếng của Khổng Tước Vương rền vang như tiếng sấm bên tai, hôm nay ta thật muốn kiến thức một chút.

Thanh niên áo đen tên Cù Việt thần nhiên nói.

Nghe lời nói ấy, Âm Hồn thượng nhân hơi thả lỏng một chút. Tiểu sư diệt này của hắn không đến trăm tuổi đã bước vào Nguyên Anh Kỳ, tâm cao khí ngạo, dễ dàng đắc tội với người.

- Người tới là người nào?

Trên đảo, một gã nam yêu tu Biến Hóa Kỳ mở nhon quát lớn.

- Ta chính là sư đệ của Huyền u Ma Quân! Hôm nay mang theo tiểu sư diệt Cù Việt cùng nhau báo phỉ Khổng Tước Vương đại nhân.

Âm Hồn thượng nhân cung kính nói.

- Huyền u Ma Quân?

Hai gã yêu tu Biến Hóa Kỳ nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh sợ.

- Các người chờ đây, ta phải người đi xin chỉ thị của Khổng Tước Vương đại nhân. Một nữ yêu tu Biến Hóa Kỳ khác gật đầu nói.

Không bao lâu, có người truyền tin lại đây:

- Khổng Tước Vương đại nhân cho mời.

Sau đó có yêu tu dẫn dắt hai người tới một cung điện màu sắc rực rỡ trên đảo. Trên cung điện có bảy hình lông khổng tước màu sắc khác nhau này, mỗi một cái đều dài đến hơn trăm trượng, khí thế đồ sộ hùng vĩ.

Bước vào tòa cung điện bảy màu này, một lực lượng tinh thần áp bách buông xuống khiến hai cường giả Nguyên Anh thấp thỏm lo âu.

Đi vào tòa cung điện vô cùng hoa lệ kia, cổ khí tức áp lực còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Giờ khắc này, Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt chỉ cảm thấy kinh hãi trong lòng, mỗi một bước chân đều dường như phải cố hết sức.

Trong tầm nhìn phía trên bậc thang xanh vàng rực rỡ, dần dần hiện lộ ra một bóng hình thon dài tao nhã xinh đẹp, thần bí vô hạn

Thân ảnh của một trong mười hai Chí cường giả Nội Hải, phóng ra mị lực cùng hào quang vô hạn, cũng có vẻ từ trên cao nhìn xuống sinh linh.

- Huyền u Ma Quân phải các người tới đây làm chi? Nếu nói không rõ ràng nguyên do, tội hôm nay thiện tiện xông vào Thất Vũ Đảo, đủ để lưu lại tánh mạng của hai người các người

428. Chương 430: Ngụy Cơ Trên Hoang Đảo!

Xuân hạ thu đông, nhoáng lên một cái lại là hai năm.

Đầu hắc rối bù, trên người bám một l bụi đất thật dày thật dơ bẩn, giống như một pho tượng không hề có chút sinh cơ nào.

Kỳ quái chính là từ vị trí chỗ Dương Phàm khoanh chân ngồi, trong phạm vi khu vực mấy trăm trượng, sinh cơ lại dạt dào, cỏ cây tươi tốt, có thể nói là khoe hương khoe sắc.

Ngẫu nhiên, một con chim nhỏ bay đến đỉnh đầu hắn đậu lại một lát, sau đó vỗ cánh bay đi.

Lúc này, Dương Phàm chẳng quan tâm, hết thấy tâm thần hắn đều bị rơi vào trạng thái hài hòa bình yên, hắn sẽ không từ trong tình tự thôi diễn tỉnh lại.

Ở trong quá trình thôi diễn, tâm thần của hắn dần dần hòa hợp thành một thể cùng toàn bộ hòn đảo nhỏ.

Ngay tại một ngày này, Dương Phàm bỗng nhiên mở hai mắt, đôi mắt sáng ngời, làm cho hắn tràn ngập trí tuệ và to lớn.

”Phù phù”

Bụi đất dơ bẩn trên người bay đi, trở lại Dương Phàm như cũ lộ ra làn da mịn màng trắng nõn.

Khác biệt với trước kia là trên người Dương Phàm lúc này nhiều thêm một loại khí chất ổn định.

Loại ổn định này khiến cho người ta có một loại ảo giác không chê vào đâu được.

- Theo tất cả quá trình diễn biến từ Uẩn Chủng Kỳ đến Diễn Căn Kỳ, ta đã lĩnh ngộ thành công rồi

Dương Phàm hít một hơi dài, thật lâu sau, cũng chậm rãi triển khai thần thức.

Thần thức triển khai chỉ trong nháy mắt, mở rộng phạm vi bảy tám mươi dặm, yếu tố trong phạm vi hải vực đều rơi vào tâm thần run rẩy, áp lực bất an.

- Đây là uy áp của Nguyên Anh Kỳ

Một con yếu tố bậc thấp, ẩn núp ở phụ cận đảo nhỏ, bị dọa cho kinh hãi run sợ.

- Ha ha! Thì ra vô tình ta đã bước vào Uẩn Chủng Kỳ đại viên mãn Dương Phàm lộ ra ý cười trong hai mắt.

Tuy rằng hắn vẫn là tu vi Uẩn Chủng Kỳ, nhưng cường độ thần thức, lại hoàn toàn đạt tới trình độ có thể so với Nguyên Anh Kỳ.

Ầm!

Bỗng nhiên hắn nhắc chân giậm trên mặt đất một cái.

”Răng rắc!”

Một cái khe nứt dài đến mấy chục trượng, từ hai chân hắn kéo dài ra phía trước.

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ đảo nhỏ hoang vu, đều bị chấn động nhẹ.

Mà một cái dẫm chân vừa rồi kia, Dương Phàm hoàn toàn không có rút vào một tia pháp lực nào.

- Còn không có bước vào Diễn Căn Kỳ, lực lượng cơ thể nhưng lại gia tăng đến cường độ như thế.

Dương Phàm cảm thấy ngạc nhiên và khó tin chính mình.

Với cường độ của thân thể hiện tại, cho dù đối mặt với mấy người Kim Giao Long, Chu Hồng, hắn cũng có lòng tin đánh một trận không bại.

Cảm giác sâu sắc sự cường đại của lực lượng này, Dương Phàm không khỏi chờ mong, nếu có thể chân chính bước vào Diễn Căn Kỳ, vậy lực lượng của mình sẽ mạnh hơn biết bao.

Hắn hít sâu một hơi, thu hồi thần thức, sau đó lại nhắm mắt lại.

Ở chỗ sâu trong trái tim hắn đang tràn đầy dòng chảy thổ hoàng sắc mở nhạt, sau đó lấy Sinh Mệnh Lục Chủng làm trung tâm, từng chút một chạy đi các nơi trong thân thể.

Nguyên gốc Sinh Mệnh Lục Chủng đó, cùng nổi lên từng tia thổ hoàng sắc sáng bóng.

Đặc biệt giữa hai lòng bàn chân của Dương Phàm, ngưng tụ vàng sáng thổ hoàng sắc thật nồng đậm.

Khi đạp chân trên mặt đất, hắn có cảm giác toàn bộ đại địa dường như đều trở thành hậu thuẫn kiên cố của chính mình.

Hai chân là gốc rễ của hắn nối thông với đại địa, mà Sinh Mệnh Lục Chủng là nguồn gốc lực lượng của hắn.

Điều này làm cho hắn nửa chân bước vào trong thiên địa, cách Diễn Căn Kỳ cũng chỉ có một bước xa.

Thời gian hai năm qua, trải qua xuân hạ thu đông bốn mùa, hắn hiểu được chu kỳ sinh trưởng của các thực vật mọc trên hoang đảo, hiểu được chúng nó làm thế nào thu lấy chất dinh dưỡng và nước trong đại địa, từng chút từng chút một sinh trưởng và lớn lên.

Trong đất đai thực tế, uy rằng không có công hiệu thần kỳ như lục thổ địa, nhưng chúng nó là một bộ phận của thiên địa, đã giúp Dương Phàm chân chính đột phá một cái bình cảnh cuối cùng.

Đồng thời, trong Tiên Hồng Không Gian.

Vùng đất nguồn sống, phạm vi lực thổ địa của Dương Phàm cũng mở rộng đến phạm vi mười dặm. Dương nhiên, quá trình này biến đổi rất chậm rãi.

Hơn nữa, các hạt giống chôn sâu ở lục thổ địa trước đó, cũng đã xảy ra một ít biến hóa, hiện ra một chút thổ hoàng sắc, dần dần ảnh hưởng tới lục thổ địa chung quanh nó.

Xem xu thế này, không lâu sau Sinh Mệnh Lục Chủng, ắt sẽ sinh trưởng mọc ra gốc rễ. Khoảnh khắc đó, cũng là thời điểm Dương Phàm chân chính bước vào Diễn Căn Kỳ.

Thời gian hai năm, chín tên thủy thủ Dương Đại, cũng đều bước vào bậc cao Kim Đan.

Từ tu sĩ bậc thấp trước đây mỗi người bị yêu tộc nô dịch thống trị, tấn chức đến bậc cao, ngàn vạn tu sĩ nhìn lên kính sợ, đây là loại nào ước vọng xa vời đã thực hiện được.

Nhưng Dương Phàm lại dễ dàng tạo ra chín tên bậc cao Kim Đan như thế.

Trong các loại tài liệu luyện chế linh đan đó, một số thiên tài địa bảo hoặc là linh hoa dị thảo. Dương Phàm hoàn toàn có thể nuôi trồng thúc giục sinh trưởng trong Tiên Hồng Không Gian, nhưng cũng có một số tài liệu, bản thân chúng không phải là thực vật, thậm chí là loại khoáng thạch, hoặc là một số tài liệu trên thân yêu tu.

Cho nên, ngay cả Dương Phàm có vùng đất nguồn sống, nhưng cũng rất khó mà không bị hạn chế sản xuất ra bậc cao. Tuy nhiên năng lực tạo ra bậc cao của hắn, so với các cường giả Nguyên Anh khác phải dễ dàng hơn gấp mười gấp trăm lần, đây là sự thật không thể bàn cãi.

”Nếu ta tiếp tục tu luyện vài năm, nhất định có thể bước vào Diễn Căn Kỳ, xưa nay chưa từng có”

Trong lòng Dương Phàm rất vui mừng, hai mắt chăm chú nhìn lên bầu trời nơi xa, dường như nhìn thấy con đường tìm đạo càng thêm xa xôi.

Đúng lúc hắn chuẩn bị củng cố cảnh giới, đồng thời toàn lực tấn công Diễn Căn Kỳbỗng nhiên, hắn biến sắc.

Nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, hiện tại lại bước đầu hòa hợp nối liền đại địa, cảm quan của hắn càng cường đại hơn.

Một khí tức đối nghịch từ mấy trăm dặm ngoài biển xa truyền tới.

”Sát ý?” Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận được trong khí tức đó ẩn chứa đầy sát ý, là đang nhắm vào mình mà tới.

Lại chốc lát sau, hai luồng khí tức của Nguyên Anh Kỳ, tiến vào phạm vi thần thức của Dương Phàm.

”Âm Hồn thượng nhân! Còn có một người giúp đỡ, hai gã Nguyên Anh bậc cao!” Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh sợ, đồng thời lại nghi hoặc khó hiểu.

”Tại hải vực Khổng Tước Vương phạm vi mấy trăm triệu dặm này, Âm Hồn thượng nhân làm thế nào tìm được mình?”

Hải vực mênh mông vô cùng vô tận, muốn tìm một người khó khăn đến mức nào?

Hơn nữa theo phương hướng hai người đang bay tới, rõ ràng là biết chính xác mình ở trên đảo nhỏ này.

Rất nhanh, Dương Phàm nghĩ đến một cái khả năng

Yêu tộc!

Hắn hít sâu một hơi, bởi vì khắp hải vực này đều là địa bàn của yêu tộc, dưới biển sâu sinh sống biết bao yêu tu.

Dù cho Dương Phàm thần thông có lớn mấy đi nữa, chỉ cần bản thân ở trên hải vực này, thì trốn không khỏi tầm mắt của yêu tộc.

Chỉ dưới tình huống có cầu kết với yêu tộc, hai người Âm Hồn thượng nhân mới có thể dễ dàng tìm được mình như thế.

- Tìm được rồi, ngay trên đảo nhỏ kia!

Lúc này, thần thức của Âm Hồn thượng nhân và Cù Việt cũng đều thấy được Dương Phàm.

Dương Phàm lạnh mặt xuống, lạnh lùng nhìn về hướng hai người bay tới, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu đã đến đây, ta sẽ đùa cùng các ngươi"

Với tu vi Uẩn Chứng đại viên mãn của hắn hiện tại, đối mặt với một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, hắn còn có thể có chiến thắng.

Nhưng nếu là hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hắn vốn không có phần thắng chút nào.

- Ồ? Đường như hắn cảm nhận được tồn tại của chúng ta. Âm Hồn thượng nhân lộ vẻ mặt kinh ngạc nói.

- Hừ! Ngài và ta hai Nguyên Anh Kỳ liên thủ, cho dù Thạch Thiên Hàn thật sự là hóa thân của hắn, cũng khó thoát khỏi chết.

Cù Việt lộ vẻ mặt âm độc nói:

- Tiểu tử này đã giết chết Đô sư đệ, cho dù đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng phải bắt hắn lột da luyện hồn!

Hắn cùng Đô cảm là sư huynh đệ, quan hệ thực không tệ, nghe tin dữ nói sư đệ chết đi, hắn liền trực tiếp xuất quan, theo Âm Hồn thượng nhân không ngại xa ngàn vạn dặm đuổi tới đây.

- Nhị vị không quản lộ trình xa ngàn vạn dặm của hải vực Khổng Tước Vương, chẳng lẽ chính là để tìm Dương mõ?

Dương Phàm cười dài nói, dáng vẻ không hề sợ hãi chút nào.

- Sư thúc! Hắn nhìn thấy chúng ta đuổi tới đây, không ngờ không chạy? Ha ha ha

Cù Việt cười lạnh liên tục, thậm chí có chút hoài nghi. Dương Phàm này có phải đầu óc có vấn đề hay không.

Theo lẽ thường một khi Nguyên Anh bậc cao bọn họ đuổi tới, tu sĩ Kim Đan chỉ có chạy trốn chết, liều mạng thi triển bí thuật bảo mệnh chạy trốn.

Huống chi, hiện tại là hai cường giả Nguyên Anh bậc cao, đuổi giết một gã Kim Đan.

Nhưng mà, Dương Phàm này chẳng những không chạy, còn cười dài nói vọng tới bọn họ.

- Có điều cổ quái.

Âm Hồn thượng nhân chấn động tâm thần, truyền âm nói:

- Tên này nhìn như cả người lẫn vật vô hại, kì thực quỷ kế đa đoan, sư đệ của ngươi bị hắn giết, thậm chí còn tước đoạt của ta trăm năm tuổi thọ.

- Tiểu tử! Hôm nay đích thân Cù Việt ta ra tay, bắt ngươi mang về cho sư tôn xử lý.

Cù Việt quát lạnh một tiếng, độn quang màu đen dưới chân kịch liệt rung động, tốc độ dường như tăng lên vài phần, chỉ khoảng nửa khắc đã bay đến trên bầu trời hoang đảo.

”Xem ra, người này hẳn là sư huynh của Đô Cẩm.

Dương Phàm rất nhanh đoán được thân phận đối phương, cùng không thèm nói chuyện nhiều.

Hắn sở dĩ không có lập tức chạy trốn, là bởi vì thân ở trong hải vực này, thì khó có thể chạy thoát khỏi tầm mắt của yêu tộc, còn không bằng trước mặt tay đánh một trận.

- Đi chết đi!

Cù Việt không nói hai lời, vung tay từ trên trời cao đánh xuống một quyền, một luồng ma khí cuộn cuộn như sóng biển tấn công tới.

Theo một quyền này của hắn, phụ cận đảo nhỏ nước biển nổi sóng lớn dâng lên cao mấy trượng, tiếng sóng vỗ ”ầm ầm” không ngừng.

Dương Phàm cũng cảm nhận được một lực áp bách của thiên địa kèm theo.

Nếu là lúc trước đối mặt với một kích toàn lực của cường giả Nguyên Anh này, tất nhiên hắn sẽ luống cuống tay chân, lập tức thì triển Tường Vân Ngõa tránh né.

Nhưng hôm nay, hắn không có sợ hãi bao nhiêu.

Hắn khẽ hít một hơi, chậm rãi nâng tay lên, toàn thân trên người dâng lên một khí tức ổn định như núi.

”Ầm!”

Dương Phàm đánh ra một chưởng, vàng hào quang màu xanh biếc trong lòng bàn tay run lên, phát ra một lực lượng sánh ngang với cường giả Nguyên Anh.

Hai luồng lực lượng cường đại chạm nhau giữa không trung, Cù Việt kinh dị la lên một tiếng, chuyển mình trên không một cái, khiếp sợ hạ xuống đất.

Mà thân hình Dương Phàm ở tại chỗ hơi nhoáng lên một cái, cũng không tổn thương chút nào.

Cù Việt cảm thấy khó tin, lực lượng công kích của đối phương không ngờ không yếu kém mình bao nhiêu.

Nhưng hắn là từ trên đánh xuống chiếm cứ vài phần ưu thế, hắn là phải chiếm ưu thế áp đảo mới đúng.

Nhưng, dư uy của một quyền đó sau khi đánh trúng thân thể Dương Phàm, không ngờ lại bỗng không tiêu tan, dung nhập vào khắp đại địa.

- Khó trách người không úy kỵ chúng ta, không nghĩ tới lại có được thực lực không kém gì Nguyên Anh Kỳ.

Cù Việt lộ vẻ mặt châm chọc, thân hình bỗng nhiên bay qua lại như con thoi, quyền chưởng đánh ra liên miên không ngừng, nổ vang như tiếng sấm, phát động công kích vào Dương Phàm với khí thế không thể chống đỡ.

”Ầm ầm rầm rầm”

Ở dưới công kích toàn lực của cường giả Nguyên Anh sơ kỳ, Dương Phàm cảm nhận được áp lực thật lớn, dường như có chút chống đỡ không nổi.

Nhưng mà, hai chân hắn đạp trên đất, vàng hào quang thổ hoàng sắc nồng đậm quanh trái tim, như cái vôi đậm xuống đại địa, nhưng lại dẫn hết thủy công kích cuồng bạo như thế toàn bộ nhập xuống dưới chân.

Thông qua thể ngộ mấy năm qua, thậm chí hắn có thể hiểu được mạch đập cùng đường nét hoa văn của đại địa dưới chân, nên dẫn nhập lực lượng khó có thể chịu đựng vào trong đại địa.

Đồng thời, từ trong đại địa rộng lớn này, hắn còn có thể cướp lấy một chút lực lượng rất kiên cố trầm trọng, để tăng thêm lực phòng ngự của mình.

Nói cách khác, ở dưới tình huống chân đạp đại địa này, Dương Phàm lấy tu vi tương đương Kim Đan Kỳ, đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, gần như có thể ở vào thế ngang bằng.

”Vù!”

Đúng lúc này, Âm Hồn thượng nhân cũng bay tới phía trên đảo nhỏ. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng hắn không khỏi hoảng hốt: ”Tên này còn không có tấn chức Nguyên Anh Kỳ, mà đã rất mạnh như thế, nếu để hắn tấn chức Nguyên Anh bậc cao, chẳng phải không bao lâu sẽ là một Thác Thiên Ma Vương thứ hai sao?”

Âm Hồn thượng nhân cùng một lúc muốn cướp lấy trọng bảo trong tay Dương Phàm, cùng với mối hận cướp đoạt của mình một trăm năm tuổi thọ, nên sát ý càng tăng mạnh, trong tay hắn lật một cái bay ra một viên huyết châu âm khí lượn lờ, quát to:

- Sát!

Hai đại Nguyên Anh bậc cao, không ngờ lại liên thủ đối phó với một gã Kim Đan.

429. Chương 431: Chiến Nguyên Anh! (thượng)

Thân là Nguyên Anh Kỳ lão quái, chẳng những lấy nhiều hiếp ít, còn đánh lén từ sau lưng, khó trách Âm Hồn thượng nhân này xú danh vang xa trong tầng lớp Nguyên Anh tại Nội Hải.

Cảm quan của Dương Phàm cường đại đến mức nào, Âm Hồn thượng nhân mới vừa nảy sinh sát ý, hắn liền sinh ra cảm ứng.

Ứng phó với một cường giả Nguyên Anh, hắn đã có chút cố hết sức, càng đừng nói sau lưng lại có Nguyên Anh Kỳ lão quái đánh lén.

- Đây là cái gọi là Nguyên Anh Kỳ cao nhân

Hắn cười lạnh một tiếng, quanh thân sớm ngưng kết thành Thảo Giáp màu xanh biếc. Trên thảo giáp so với trước kia càng thêm ngưng tụ như thật thể.

Ở thời khắc vạn phần nguy cấp, trên vai của hắn đột nhiên nhiều thêm một con tinh xà nhỏ chừng ba thước.

”Vù!”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà lập tức nhảy lên bay ra ngoài, vừa lúc cùng huyết châu va chạm cùng một chỗ, trong hư không vang lên từng đợt tiếng kêu xé rách tim gan, vô số huyết ảnh rít gào.

Từ trong huyết châu đó phóng xuất ra một màn hơi mờ màu máu, bao phủ phạm vi khu vực hai mươi trượng.

Dương Phàm hơi chấn động tâm thần, nhưng trong thời gian ngắn liền khôi phục lại. Lúc này hắn mới biết trong huyết châu kia thu giữ mấy vạn sinh linh tàn hồn lệ phách, đồng thời trong công kích, còn ẩn chứa công kích hỗn loạn tâm thần cường đại.

Nếu đổi lại là bất cứ tu sĩ dưới Nguyên Anh Kỳ nào, chịu đựng công kích của huyết châu này, ít nhất tâm thần sẽ bị thất thần một lát, thậm chí bị tổn thương.

Nhưng lực lượng linh hồn của Dương Phàm có thể so với cường giả Nguyên Anh sơ kỳ, còn dùng qua Tam Sinh Tuệ Thủy, Nguyên Linh Đan, hơn nữa trên thân mình còn đeo Thanh Thần Ngọc Bội.

Dưới tình huống như vậy, cho dù hắn bị Âm Hồn thượng nhân đánh lén từ sau lưng, gần như cũng không bị ảnh hưởng gì.

Ngược lại Lưu Ly Hàn Tinh Xà, hai tròng mắt đỏ như máu, đã bị ảnh hưởng một ít, nó rít gào một tiếng, thân thể bỗng hóa thành lớn, hóa thành hình thái vốn có của nó.

”Vù!”

Một màn hào quang màu trắng chói mắt từ trên người Lưu Ly Hàn Tinh Xà phóng thích ra, trong phút chốc, hình thể nó tăng vọt không biết bao nhiêu lần, hóa thành một con cự xà dài đến mười mấy trượng,

toàn thân vững chắc như băng tinh. Đối phó với công kích điên cuồng của Âm Hồn thượng nhân, nó phát ra một mảng lớn khí đóng băng màu trắng quét ngang cả khu vực.

Âm Hồn thượng nhân một kích thất bại, trên vòng phòng ngự bảo hộ quanh thân ngưng kết thành một tầng băng sương, hắt lộ về mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Lưu Ly Hàn Tinh Xà, hừ lạnh một tiếng:

- Yêu tu trung kỳ tứ cấp cùng dám giương oai ở trước mặt ta.

Dứt lời, hắc chà xát hai tay một cái, một luồng gió mạnh màu đen âm u lạnh lẽo thấu xương, hóa thành một xà ảnh, trong chớp mắt đánh trúng Lưu Ly Hàn Tinh Xà, không thể tưởng tượng tốc độ của nó mau như vậy.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, liền phát ra một tiếng rít sắc bén, bộ dáng thống khổ dị thường.

Nhưng nó vẫn hung hãn không sợ chết đánh về phía Âm Hồn thượng nhân, há mồm phun ra một đám Băng diễm trong suốt như hoa sen nở rộ.

Âm Hồn thượng nhân cũng cảm nhận được uy lực đáng sợ trong Băng diễm này, thân hình "Vù" một tiếng, lách qua một bên tránh khỏi Băng diễm.

Ở dưới chênh lệch thực lực và cấp bậc thật lớn, cho dù Lưu Ly Hàn Tinh Xà tư chất có thể so với Thần thú, nhưng muốn đánh ngang tay với cường giả Nguyên Anh nhãn hiệu lâu đời như Âm Hồn thượng nhân, thì rõ ràng không có khả năng.

Dương Phàm trong lúc chiến đấu cùng Cù Việt, do tâm thần tương liên, hắc cảm nhận được tâm thần Lưu Ly Hàn Tinh Xà bị thương, chỉ sợ không kiên trì thêm được bao lâu.

"Ồ thực lực của hoang dã dị chủng này không ngờ có thể so với Thần thú cùng cấp bậc." Âm Hồn thượng nhân lộ vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà mặc dù không thể chiến thắng hắc, nhưng khẳng định có thể kiềm chế hắc một đoạn thời gian, thực lực như thế đã vượt qua đại tu sĩ cùng cấp bình thường, đã tới gần với cường giả Nguyên Anh Kỳ.

Nghĩ đến đây, Âm Hồn thượng nhân nhìn về phía Lưu Ly Hàn Tinh Xà trong ánh mắt đột nhiên rực nóng lên, tham niệm cùng sát khí trong lòng càng đậm: "Người này rốt cuộc có phúc duyên gì, chẳng những có mấy kiện trọng bảo, mà còn thu phục được hoang dã dị chủng có thể so với Thần thú như thế."

"Âm ầm rầm rầm"

Ở bên kia, công kích của Cù Việt càng hung hiểm hơn càng mạnh hơn lên, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều kèm theo lực lượng đáng sợ có thể phá nát sắt thép, ma khí mãnh liệt cuộn cuộn ập tới Dương Phàm.

Dương Phàm cũng không chủ động xuất kích, vẫn bình tĩnh ứng phó, dẫn nhập từng đợt từng đợt dư sóng của lực lượng công kích cuồng bạo nhập vào trong đại địa.

Đồng thời, hắc cũng từ trong đại địa dưới chân bổ sung chút ít sinh cơ lực, điều này giúp cho khí mạch của hắc càng thêm kéo dài.

"Tiểu tử này chẳng lẽ cũng là Thần thú hóa thân, với tu vi Kim Đan đỉnh ngăn cản công kích của ta không nói, khí mạch của hắc nhưng lại dư thừa kéo dài lâu như thế, hoàn toàn không e sợ công kích của ta. Đối lại là Kim Đan nào khác, cũng đủ chết đi chết lại bao nhiêu lần rồi." Cù Việt cũng thảm kinh hãi.

Ngay cả hạng người tâm cao khí ngạo như hắc, nhưng đối mặt với loại tình huống này, cũng không thể không bội phục thực lực của đối phương.

Nhưng mà, trong lòng Dương Phàm tự hiểu rõ mình hơn ai hết, tất cả lợi thế không bại của mình ở trước mặt Cù Việt, là bởi vì mình đứng trên mặt đất.

Một khi rời khỏi mặt đất, lên trên bầu trời chiến đấu hoặc là đấu pháp, thì thực lực của Cù Việt ít nhất còn hơn hắc vài phần, chính mình chắc chắn phải chịu thiệt.

"Áo nghĩa của Diễn Căn Kỳ gắn bó cùng một nhịp thở với đại địa, ở thời điểm chân đạp đại địa, có thể tăng phúc lực phòng ngự thật lớn, toàn bộ đại địa đều là chỗ dựa vào của ta."

Dương Phàm đã hiểu rõ cảnh giới của Diễn Căn Kỳ, đương nhiên biết rõ tình huống của mình.

- Tiểu tử! Có bản lĩnh lên trên bầu trời đấu pháp thuật!

Cù Việt dường như cũng nhìn ra manh mối gì đó, đột nhiên bay vọt lên giữa không trung, trong tay tế ra một viên quang cầu bắn u quang ra bốn phía.

- Hừ! Hai cường giả Nguyên Anh các ngươi đánh một mình Kim Đan ta mà còn vô liêm sỉ đến mức này.

Dương Phàm lộ vẻ mặt trào phúng cười lạnh, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng rời đại địa dưới chân.

Trên mặt Cù Việt đầu tiên là đỏ bừng lên, ngay sau đó phủ một lớp sương lạnh cùng nồng đậm sát khí, quang cầu trong tay bắn ra, thoáng cái liền nổ rộ ra ngàn vạn tia u quang bắn tung ra như lông trâu.

Tức thì Dương Phàm có cảm giác một áp lực kinh người đè xuống, Cù Việt này rốt cục không kìm nổi xuất ra Pháp bảo rồi.

So Pháp bảo?

Dương Phàm cười lạnh, vỗ vào túi trữ vật một cái, bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên trước mặt kết hợp cùng một chỗ, vầng hào quang màu xanh nở rộ, hình thành một cái tường đồng vách sắt cao tới mấy trượng, trên đó trải đầy hoa văn màu vàng.

"Vù! Phù!"

U quang bắn nhanh tới như ngàn vạn hạt mưa kia, toàn bộ bị Phương Thiên Kim Minh Chuyên cản lại.

Dương Phàm chân đạp đại địa, một lực lượng dày đặc kiên cố, theo lòng bàn chân truyền khắp toàn thân, đồng thời rót vào Phương Thiên Kim Minh Chuyên.

"Vù! Vù!"

Bỗng nhiên cả khối phương chuyên lớn phóng xuất ra khí tức càng thêm dày đặc và vững chắc, trở nên càng thêm cứng rắn, lực phòng ngự tăng lên một cấp bậc.

- Cái gì!

Cù Việt chấn động, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Chợt, hắn lại lấy ra một thanh chủy thủ lấp lánh ánh vàng mờ ảo, hai tay điên cuồng rót vào pháp lực, toàn thân phát ra hắc quang, thần thông pháp lực cường đại của Nguyên Anh Kỳ đột nhiên bùng nổ.

- Lợi khí công kích?

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào thanh chủy thủ lạnh như băng lấp lánh ánh vàng đó.

"Vù! Vèo!"

Cù Việt bỗng nhiên vung tay lên, thanh chủy thủ màu vàng kia không ngờ lại hóa thành một cầu vòng chói mắt, mang theo một luồng kiếm khí đen nhánh cuộn cuộn mãnh liệt quét tới.

Dương Phàm chấn động tâm thần, thân thể chuyển thành trung bình tấn, hoa văn màu vàng trên Phương Thiên Kim Minh Chuyên trong tay càng thêm ngưng tụ như thực chất, mơ hồ bao phủ thêm một tầng màu vàng đất.

Keng keng keng keng keng

Tiếng "keng keng" giòn tan thật dễ nghe vang lên bên tai không dứt, giống như hạt mưa rơi tí tách trên mái ngói.

Tại trong quá trình này, hai chân Dương Phàm lún thật sâu trong lớp đất, cả người hơi hơi lay động, nhưng vẫn không nhích động nửa bước.

"Keng! Keng!" '

Ánh sáng vàng mờ ảo kia khí thế như cầu vồng đánh trúng Phương Thiên Kim Minh Chuyên, thân thể Dương Phàm nhoáng một cái, văng vẳng tiếp được, trên Phương Thiên Kim Minh Chuyên giống như tường đồng vách sắt trước người bắn ra những đốm lửa chói mắt.

Không hề bị thương, không hề nhích động nửa bước!

- Điều này điều này sao có thể!

Cù Việt quả thực có chút khó có thể tin.

Bậc cao Nguyên Anh cao cao tại thượng, Pháp bảo thần thông thi triển hết không giữ lại chút nào, không ngờ vẫn không thương tổn đến đối phương mấy may nào.

"Àm!"

Dương Phàm lại đứng thẳng hai chân đang gấp khúc, trước người Phương Thiên Kim Minh Chuyên ầm ầm rơi xuống đất, bụi đất bay lên, hình thành một tường thành không thể vượt qua, khiến Cù Việt cảm thấy một trận bất lực.

"Cù Việt này chắc là mới vào cường giả Nguyên Anh Kỳ, thực lực đích xác thắng ta một bậc, nhưng chỉ cần ta đạp chân trên đại địa, liền có lợi thế bất bại." Dương Phàm tạm ổn định trong lòng.

Đúng lúc này, bên kia Lưu Ly Hàn Tinh Xà đang quần lấy Âm Hồn thượng nhân cùng một chỗ, nó phát ra từng đợt tiếng rít gào thống khổ và phẫn nộ, trên người liên tục bị vết thương, tâm thần lại bị thương nhiều hơn.

"Thực lực của ta hiện tại so với bọn chúng kém không lớn, nhưng đối mặt với hai cường giả Nguyên Anh Kỳ, cho dù để Thạch Thiên Hàn đi ra cùng nhau đánh, cũng khó có thể thủ thắng."

Trong lòng Dương Phàm nảy sinh ý rút lui, Tường Vân Ngõa dưới chân bỗng nhiên run lên.

"Vèo!"

Ngay sau đó, hần hiện ra tại giữa không trung, dưới phụ trợ của vàng sáng bạc và màu xanh biếc, bắn đi thật xa trên bầu trời.

- Tốc độ thật nhanh! Đừng để hần chạy thoát!

Cù Việt kinh hô một tiếng, dưới chân xuất hiện một đám mây đen, thân hình hóa thành một luồng sáng đen, gần như là ngay tức thì truy đuổi theo, tốc độ không ngờ không chậm bao nhiêu so với Dương Phàm.

Cùng một lúc, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đang giao chiến cùng Âm Hồn thượng nhân bỗng dưng biến mất.

- Ồ

Âm Hồn thượng nhân đột nhiên mất đi mục tiêu, cực kỳ kinh ngạc.

Chủ nhân Dương Phàm này đã rời đi ngoài xa mấy dặm, Lưu Ly Hàn Tinh Xà thân là linh thú làm thế nào bỗng dưng biến mất như thế.

Hần không thể tưởng tượng loại thần thông này, quả thực là cực kỳ quỷ dị.

- Hừ! Chỉ có giết chết người, bí mật gì đều có thể lộ chân tướng.

Âm Hồn thượng nhân cũng đạp độn quang truy đuổi theo.

Cứ như vậy, phía chân trời ba bóng người bay đi trong hải vực mênh mông vô cùng vô tận.

Phi hành mấy trăm dặm, Dương Phàm lộ vẻ mặt châm chọc:

- Để xem các người làm thế nào đuổi theo ta?

Dứt lời, dưới chân hần vàng sáng bạc của Tường Vân Ngõa run lên, tốc độ đột nhiên gia tăng không chỉ hơn một nửa.

"Vèo!"

Tốc độ của hắn lập tức vượt hơn hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ phía sau.

Hắn sở dĩ ở lại giao phong cùng hai cường giả Nguyên Anh này, chủ yếu là vì tự mình hiểu biết thực lực của hai người, đương nhiên cũng có ý muốn thử nghiệm lực lượng của mình.

Có Tường Vân Ngõa dưới chân, Dương Phàm có nắm chắc thoát khỏi truy đuổi của hai người.

- Cái gì?

Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt trên mặt lúc này thực khó coi, trơ mắt nhìn khoảng cách giữa Dương Phàm và hai người mình từng chút từng chút kéo xa ra.

Thân là cường giả Nguyên Anh Kỳ, không ngờ tốc độ lại không bằng một gã Kim Đan, chuyện này nếu người ta biết, chẳng phải là mất hết thể diện sao.

- Tiểu tử này lại có dị bảo, đôi giày dưới chân hắn có điểm giống như Tường Vân Ngõa trong truyền thuyết!

Hai người vẻ mặt càng âm trầm, trong lòng càng thêm không cam lòng.

- Ta không tin đuổi không kịp ngươi!

Cù Việt lộ vẻ mặt âm độc, pháp lực quanh thân đột nhiên bùng phát lên, độn quang dưới chân lóe ra tia máu, lập tức làm cho tốc độ của hắn tăng mạnh.

Âm Hồn thượng nhân sắc mặt ngưng trọng, hai tay bấm tay niệm thần chú, độn quang dưới chân tăng vọt, tốc độ cũng tăng lên một mảng lớn.

"Vù! Vù!"

Sau khi thi triển bí thuật, tốc độ của hai người lại tăng lên, không còn chậm bao nhiêu so với Dương Phàm.

- Hừ! Các ngươi có bí thuật, ta không có sao?

Dương Phàm cười lạnh, pháp lực quanh thân bùng phát một trận, Tường Vân Ngõa chợt nổ rộ ra ánh sáng màu bạc chói mắt.

"Vèo!"

Không khí chấn động, gió nổi mây chuyển, một luồng sáng màu bạc giống như sao chổi, xẹt đi về phía chân trời.

Trong thời gian ngắn, Dương Phàm đã ở ngoài xa năm sáu mươi dặm.

Chính là thần thông Tường Vân Thiên Lý!

- Cái gì?

Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt đang thi triển bí thuật, lòng như bị sét đánh, thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

"Vèo!"

Luồng sáng bạc lại nhoáng một cái, đám mây phía chân trời tản ra, bóng dáng Dương Phàm toàn bộ biến mất, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi thần thức của bọn họ.

430. Chương 432: Chiến Nguyên Anh! (hạ)

- Thân là Nguyên Anh Kỳ cao nhân, hai người này không ng lấy nhiều hiếp ít, đánh một mình ta

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng lắm bả nói, mang theo vài tia trào phúng cùng tự hào phát ra từ nội tâm.

Ở dưới đột kích của hai cường giả Nguyên Anh Kỳ mà toàn thân chạy thoát, và lại đùa nghịch bỏ xa địch nhân, chỉ dựa vào điểm này, hắn đủ để kiêu ngạo rồi.

Lấy tu vi Uẩn Chung đại viên mãn của Dương Phàm hiện tại, đối mặt với cường giả Nguyên Anh bình thường, không còn sợ hãi.

”Đáng tiếc hai cường giả Nguyên Anh đến đây, hai người đánh một, phần thắng của ta rất nhỏ, nhưng nếu trong bọn họ có một người đơn độc thì” Trong mắt Dương Phàm cũng hiện lên một tia âm u và sát khí.

Chỉ có điều là, Âm Hồn thượng nhân và Cù Việt khẳng định cùng biết rõ, chỉ dựa vào sức một người, sợ là không thể bắt giữ hoặc giết chết Dương Phàm, cho nên hơn phân nửa sẽ không tách rời ra.

Sau đó, tại trên hoang đảo này hần mở một động phủ tạm thời, trốn ở bên trong tu luyện. Hiện tại Dương Phàm cần nhất chính là thời gian.

Nếu cho hần thời gian vài năm, khẳng định có thể bước vào Diễn Căn Kỳ xưa nay chưa từng có.

Đến lúc đó, hai cường giả Nguyên Anh Kỳ này có gì phải sợ nữa?

Mang trong lòng tâm lý như vậy, Dương Phàm bắt đầu ẩn núp trên hoang đảo này lặng lẽ tu luyện, tâm thần dần dần dung nhập đại địa dưới chân, thể chất từng chút một chuyển biến, hướng tới gần cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo.

Muốn đạt tới Diễn Căn Kỳ, đầu tiên phải làm là tiến thêm một bước dung hợp nguồn lực của đại địa, cũng dần dần thay đổi thể chất bản thân, lĩnh ngộ huyền ảo trong đó, đạt tới cảnh giới chân chính hòa hợp thông suốt với đại địa.

Giờ phút này Dương Phàm đã bước vào Uẩn Chung đại viên mãn, vẹn vẹn chỉ cách điện phủ huyền ảo này một bước.

Trong chớp mắt, thời gian trôi qua một tháng.

Một ngày đó, tâm thần Dương Phàm đột nhiên chấn động, từ trong tham diễn cảnh giới ngộ đạo bừng tỉnh lại.

Một khí tức thù địch từ phương xa truyền đến. Bước đầu hòa hợp thông suốt đại địa, hần nắm trong tay về sinh mệnh tự nhiên càng thêm lớn mạnh, v thể lập tức cảm nhận được sát khí mơ hồ.

- Đã vậy còn quá nhanh

Dương Phàm khẽ thở một hơi, tập trung cảm quan về hướng sát khí truyền tới kia.

Phải biết rằng tại hải vực bao la này, nếu muốn tìm một người khó khăn biết bao thế mà

Quả nhiên sau một lát, hai luồng sáng kèm theo uy áp cường đại, bay tới hướng vị trí đảo nhỏ của Dương Phàm.

Nhìn theo hướng của hai người phi hành, rõ ràng là thẳng tắp bay tới mục tiêu chính là nơi đây.

Bọn họ hoàn toàn có thể xác định vị trí của Dương Phàm.

”Xem ra bọn họ thật sự cấu kết cùng yêu tộc, nếu không sao có thể dễ dàng xác định vị trí của ta.”

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Dần dần, Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt hai cường giả Nguyên Anh Kỳ, bay đến phụ cận hoang đảo này.

- Ha ha ha Dương Phàm, để xem ngươi chạy đâu cho thoát. Mặc kệ tốc độ của ngươi nhanh đến mức nào, cũng trốn không thoát hải vực này, càng không thể tránh khỏi tầm mắt của yêu tộc.

Tiếng cười dài của Cù Việt theo không trung trên hoang đảo truyền đến.

Dương Phàm vẫn không nhúc nhích, hần đã sớm thi triển Huyền Thiên Hóa Hư Thuật ẩn nấp thân mình.

Quá nhiên, hai người này quanh quẩn một lát trên bầu trời hoang đảo, rồi không khỏi hai mặt nhìn nhau.

- Hần phải ở chỗ này mới đúng, đây là tin tức do Tam Đầu Ma Khuyển La Sát một trong mười đại chiến tướng của Khổng Tước Vương cung cấp, như thế nào có thể sai lầm được?

Âm Hồn thượng nhân ánh mắt không ngừng lóe sáng, hạ xuống trên hoang đảo, bắt đầu dò tra tìm manh mối.

- Người có cảm giác gì hay không, trên hoang đảo này có một loại khí tức

Âm Hồn thượng nhân quét ánh mắt sắc như mắt chim ưng một vòng, sau đó lộ vẻ mặt quả quyết nói:

- Ta có thể khẳng định tên Dương Phàm hiện đang ẩn nấp ngay trên đảo này.

Tiếp theo sau, hai người đứng ở tại chỗ bắt đầu dùng thần thức truyền âm. Sau một lát, từ trong hải vực xa xa, bay tới một con yêu tu bậc thấp.

- Các người tìm cách liên hệ với Tam Đầu Ma Khuyển La Sát, nếu có thể trợ giúp chúng ta bắt được tên này, tất có hậu lễ

Âm Hồn thượng nhân hạ giọng nói.

- Dạ, đại nhân!

Tên yêu tu bậc thấp nhận được tin tức, lập tức chui vào trong nước, sau vài lần hô hấp liền mất dạng.

- Sư thúc! Tam Đầu Ma Khuyển kia thân là một trong mười đại chiến tướng của Khổng Tước Vương, thực lực hơn xa chúng ta, hẳn thật có thể nghe chúng ta thao túng sao?

Cù Việt lộ vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

- Có thể!

Âm Hồn thượng nhân cười nói với vẻ mặt âm hiểm:

- Chỉ bằng vào trọng bảo trên người tên tiểu tử đó, đủ để khiến cho tất cả Nguyên Anh lão quái trong Nội Hải này động tâm.

- Hơn nữa, Tam Đầu Ma Khuyển La Sát sở trường truy tìm tung tích, ba đôi linh mũi lại là thiên phú dị bẩm, cho dù thuật ẩn nấp cao thâm mấy đi nữa, cũng trốn không khỏi thuật truy tung của hắn.

Âm Hồn thượng nhân nắm chắc thắng lợi trong tay nói.

Ngay lúc hai người này dùng thần thức truyền âm nói chuyện với nhau, trên hoang đảo bỗng nhiên truyền đến một tiếng "Vèo".

Ngay sau đó, một luồng sáng màu xanh biếc cùng với vàng sáng màu bạc bay ra ngoài xa trăm trượng.

- Mau đuổi theo!

Hai người sáng mắt lên, lập tức bay đuổi theo hướng Dương Phàm.

Bay ra xa ngoài mấy trăm dặm, Dương Phàm y theo cách cũ, liên tục thi triển hai lần Tường Vân Thiên Lý, biến mất khỏi phạm vi thần thức của hai người.

- Thực đáng giận!

Cù Việt hận đến ngứa răng, Âm Hồn thượng nhân cũng là vẻ mặt không cam lòng. Dương Phàm có được Tường Vân Ngõa, khẳng định bọn hắn không thể dễ dàng đuổi kịp.

Ba tháng sau, tại một chỗ trong hải vực Khổng Tước Vương.

- Tìm được rồi, chính là ở trong này

Cù Việt cùng Âm Hồn thượng nhân mượn dùng lực lượng của yêu tộc, lại tới một đảo nhỏ khác.

Nhưng mà, hai người bọn họ vừa mới hạ xuống đảo nhỏ, liền phát hiện Dương Phàm đứng sừng sững tại chỗ, bộ dáng dường như chờ đợi bọn hắn đã lâu ngày.

- Người không chạy nữa?

Âm Hồn thượng nhân mắt lóe sáng, hơi cảnh giác nhìn về phía Dương Phàm. Cù Việt cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Trên thực tế, khi nhìn thấy Dương Phàm, hắn hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý chặn lại được hắn.

- Các người thật đúng là bám riết không tha

Dương Phàm hơi châm chọc nói, chợt thản nhiên nói tiếp:

- Cứ tiếp tục truy kích như vậy, cũng không có hứng thú.

- Vậy người muốn làm sao bây giờ?

Hai người cũng không có động thủ ngay, nghi hoặc nhìn Dương Phàm.

Bởi vì bọn họ hiểu rằng nếu Dương Phàm cố ý muốn chạy, khẳng định hai người khó mà giữ lại.

- Dương mõ trải qua suy nghĩ cẩn thận, rốt cục hiểu được, nếu không trả giá nặng một chút, các người không có khả năng buông tha cho.

Trong giọng nói bình thản của Dương Phàm, tràn ngập một quyết tâm và sát ý.

- Phải trả giá nặng?

Cù Việt cảm thấy mừng rỡ, chỉ cần Dương Phàm không chạy, vậy là tốt rồi, hắn lộ vẻ mặt tươi rói nói:

- Theo như lời người nói "phải trả cái giá nặng nề", là chỉ chúng ta, hay là chỉ chính người.

- Đó là chỉ Dương mõ ta, cũng bao gồm tánh mạng một người trong các người! Dương Phàm nói với giọng lạnh như băng không mang theo chút cảm tình gì.

Đối mặt với Dương Phàm bình tĩnh thấy mà sợ trước mắt này, Âm Hồn thượng nhân không khỏi chấn động tâm thần.

Từng ở trong Thiên Lan Điện, xuyên thấu qua Âm Nguyên Cách Không Thuật, bị Dương Phàm đoạt mất trăm năm tuổi thọ, chuyện này đã ăn sâu vào tâm linh hắn, đối với Dương Phàm hắn vô cùng kiêng kị, thậm chí còn có một chút sợ hãi mà ngay cả chính hắn cũng không dám thừa nhận.

- Ha ha ha

Cù Việt cười một tràng dài:

- Ta thật muốn nhìn xem, dưới liên thủ của chúng ta, người chỉ là một tên Kim Đan còn có thể xoay chuyển được tình thế cái gì? Nếu người thành công, đó là kỳ tích ở Nội Hải ngàn vạn năm nay mới thấy.

- Kỳ tích sao?

Dương Phàm thấp giọng lẩm bẩm:

- Các người sẽ nhìn thấy.

"Vèo!"

Bỗng nhiên, một thanh niên ma đạo băng lạnh thấu xương, xuất hiện bên cạnh Dương Phàm.

- Thạch Thiên Hàn!

Âm Hồn thượng nhân hơi kinh ngạc, chợt âm hiểm cười nói:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, giữa Thạch Thiên Hàn và người có quan hệ vô cùng kỳ diệu, hôm nay xem ra, quả nhiên hắn là hóa thân của người.

- Cũng không biết có phải người tu luyện thần thông Tam Linh Hóa Nhất trong truyền thuyết hay không?

Nói tới câu cuối cùng, Âm Hồn thượng nhân hơi có vẻ căng thẳng.

- Vậy cứ để cho các người tự mình đoán đi

Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn đồng thời cười lạnh.

Cùng lúc đó, trên người Thạch Thiên Hàn bộc phát ra ma khí tận trời, Ma Hoàng Kiếm hiện ra trong tay, cứ như vậy vạch một cái trên không trung, một luồng kiếm khí bá đạo sắc bén, giống như vực sâu u tối quét ngang về phía hai người.

”Vù! Vù!”

Hai cường giả Nguyên Anh Kỳ nhoáng một cái như cái bóng mờ ảo, trong khóe mắt mang theo vẻ kinh ngạc, thực lực của Thạch Thiên Hàn này mặc dù không bằng Dương Phàm, nhưng cũng cận kề Nguyên Anh Kỳ, dưới công kích cũng có thể mang đến uy hiếp cho bọn hắn.

- Ha ha! Nếu hóa thân của ngươi vẹn vẹn chỉ có thực lực như thế, như vậy hôm nay ngươi sẽ thất bại rất thảm.

Cù Việt cười lạnh một tiếng.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc đó, Thạch Thiên Hàn uống vào một viên đan dược chứa chất lỏng trong suốt màu lam, trong đôi mắt tối đen, lộ ra tia sáng lạnh như băng.

Cơ thể toàn thân chợt bành trướng lên, bao phủ bên ngoài một màn sáng màu lam, khí thể cường đại đập vào mặt mà đến.

Nghịch Linh Huyết thứ phẩm!

Trong thời gian ngắn, thực lực của Thạch Thiên Hàn tăng lên gấp đôi, trực tiếp vọt lên tới cảnh giới Nguyên Anh Kỳ.

Âm Hồn thượng nhân biến sắc, trong tay tế ra một thanh yêu đao bốc lên quỷ hỏa rừng rực, đứng đối diện cùng Thạch Thiên Hàn.

”Vù! Vù!”

Hai người bay lên bầu trời, thần thông pháp thuật đột nhiên va chạm cùng một chỗ, thanh thế cuộn cuộn mãnh liệt, nghiễm nhiên là trận chiến giữa cấp Nguyên Anh với nhau.

Mà trên mặt đất, trận chiến giữa Dương Phàm và Cù Việt thì lại kéo dài.

Cũng giống như lần trước, bất kể Cù Việt thi triển loại thủ đoạn nào, cũng hoàn toàn không gây được tổn thương cho Dương Phàm.

Đương nhiên, Dương Phàm chân đạp trên đại địa, lực phòng ngự và thực lực tổng hợp lại có thể tăng lên, nếu rời khỏi đại địa, thì sẽ kém Cù Việt một bậc.

Cho nên hắn muốn làm thương tổn Cù Việt cũng không có khả năng.

Trong khoảnh khắc, Dương Phàm cũng ngửa cổ uống vào hai giọt Nghịch Linh Huyết thứ phẩm.

Chỉ thoáng chốc, hai mắt Dương Phàm nở rộ tia sáng màu lam, rồi lập tức truyền đến một khí tức khiến cho Cù Việt cảm thấy bị áp bách.

Từ giờ khắc này, Dương Phàm bắt đầu phản kích, lấy lại được tính áp đảo.

”Vù! Vù!”

Đối mặt với Dương Phàm thực lực tăng lên hơn gấp đôi, Cù Việt hoàn toàn không phải là đối thủ, chỉ đành chuyển dời chiến trường lên giữa không trung.

Thế nhưng mặc dù ở trên không trung, Dương Phàm đã dùng Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, thực lực cũng hơn hẳn hắn mấy phần.

Sau khi đạt tới cấp độ Nguyên Anh Kỳ này, hiệu quả của Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, không thể giống Kim Đan Kỳ bình thường, thực lực đề cao gấp hai. Dương Phàm ăn vào hai giọt, thực lực chỉ tăng lên gần gấp đôi.

”Ầm ầm Ầm ầm Ầm ầm”

Theo trận chiến kéo dài, quả thực Cù Việt cực kỳ tức nghẹn, sau khi thực lực của Dương Phàm tăng lên gần gấp đôi, gần như hẳn bị đánh đập không có lực chống đỡ.

Cho dù là chọi nhau Pháp bảo, Dương Phàm cũng không thua hẳn, thậm chí vốn liếng còn mạnh hơn.

”Vù! Vù! Vù! Vù!”

Bốn người chiến đấu trong hải vực, trong khoảng thời gian ngắn, Dương Phàm chiếm giữ thế thượng phong, Thạch Thiên Hàn cùng hơi chiếm ưu thế.

Tình cảnh này đều lọt vào trong mắt đám yêu tu phụ cận, chúng không khỏi vừa kinh hãi vừa khó hiểu.

- Hai nhân loại kia thật sự là biến thái, không ngờ có thể lấy Kim Đan bậc cao áp chế Nguyên Anh lão quái. Một gã bậc cao yêu tu tứ cấp cả kinh kêu lên.

- Là một người đánh hai Nguyên Anh lão quái, hai nam nhân đó là một người.

Một gã yêu tu bậc cao khác biết chuyện tiết lộ ra sự thật càng khiến cho đám yêu tu chấn động.

Bốn người ở trên bầu trời hải vực vừa đánh vừa đi, dần dần, vầng sáng màu lam trên người Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn bắt đầu ảm đạm xuống.

Cù Việt cùng Âm Hồn thượng nhân cũng cảm nhận được áp lực giảm dần đi, không khỏi mừng thầm: ”Lấy bí được tăng lên thực lực, khẳng định không thể kéo dài lâu lắm, một khi được lực biến mất, nhất định sẽ làm suy yếu”

- Chạy!

”Vèo! Vèo! ”!

Thạch Thiên Hàn và Dương Phàm chia ra hai hướng bay đi. Rốt cuộc đuổi theo người nào?

Cù Việt cùng Âm Hồn thượng nhân trao đổi một ánh mắt.

- Ta đuổi theo Thạch Thiên Hàn

Âm Hồn thượng nhân bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Dương Phàm lúc trước: ”Đó là chỉ Dương mỗ ta, cũng bao gồm tánh mạng một người trong các ngươi.” Nên bằng trực giác hẳn, lựa chọn đuổi theo Thạch Thiên Hàn.

- Tốt! Để ta tự tay đâm chết tên hung thủ giết Đô sư đệ này.

Cù Việt không hề nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo Dương Phàm.

Ba ngày sau, ở một vùng biển gió êm sóng lặng.

Dương Phàm đột nhiên dừng lại, hẳn nhìn Cù Việt, thản nhiên nói:

- Âm Hồn thượng nhân quả nhiên cơ cảnh giáo hoạt! Nếu như thế, nơi này chính là nơi chôn xác của ngươi

431. Chương 433: Nguyên Anh Ngã Xuống! (thượng)

- Ha ha ha Để xem ngươi chạy đâu cho thoát?

Âm Hồn thượng nhân điều khiển một thanh đoản kiếm hắc ngọc, tia sáng màu đen chớp lóe gào thét trên mặt biển.

Mà Thạch Thiên Hàn thân mặc một kiện Pháp bảo phòng ngự trung phẩm, cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, rõ ràng bị rơi vào thế hạ phong, chạy trốn chết.

Luận về thực lực, Thạch Thiên Hàn tu luyện Cửu u Ma Công, thực lực gần đạt tới Nguyên Anh Kỳ, nếu so với Âm Hồn thượng nhân cùng chỉ kém một hai phần.

Cho nên, ba ngày gần đây, tuy rằng hẳn vẫn ở thế hạ phong, nhưng thực chất cùng không có bị thương tổn gì.

Âm Hồn thượng nhân lúc đầu trong lòng mừng thầm, nhưng trải qua ba ngày truy kích, hắc mị hồ cảm thấy rõ ràng là Thạch Thiên Hàn đang kéo dài thời gian.

Trong khi vừa đánh vừa chạy, hai người đã phi hành xa mấy vạn dặm trong hải vực.

Rốt cục, ba ngày sau thoáng cái, thân hình Thạch Thiên Hàn ngưng một chút, Ma Hoàng Kiếm trong tay chém ngang ra, kiếm khí giống như một con rồng màu đen rít gào tạm thời đánh lui Âm Hồn thượng nhân.

Ngay sau đó, trên người hắc mị nổi lên một trận ma khí quỷ dị, ma khí quanh quẩn toàn thân hắc mị giống như từ trong vực sâu không đáy truyền tới.

- Ma Thần Phụ Thể!

Vài cái thanh âm lạnh như băng từ trong miệng Thạch Thiên Hàn thốt ra, vang vọng trên không trung, dường như là từ trong vực sâu Cửu u truyền tới.

"Âm!"

Thân thể của Thạch Thiên Hàn trở nên tăng lớn cao tới hai trượng, giống như một người khổng lồ, một cỗ khí thế bề thế thiên hạ phủ xuống, khiến tâm thần Âm Hồn thượng nhân chấn động.

Bởi vì tại trong nháy mắt đó, thực lực của Thạch Thiên Hàn hoàn toàn tăng lên tới đẳng cấp Nguyên Anh Kỳ.

Chẳng những thế, chợt một uy áp càng thêm khủng bố, từ trên người Thạch Thiên Hàn dâng lên, trên đỉnh đầu của hắc mị xuất hiện một vực sâu tối đen, dần dần hóa thành một cái bóng Ma Thần viễn cổ cao tới mười trượng.

- Cái gì! Ma Thần Phụ Thể

Âm Hồn thượng nhân theo bản năng thối lui lại mấy bước.

Thạch Thiên Hàn thi triển bí thuật Ma Thần Phụ Thể, thậm chí thực lực còn vượt cao hơn một bậc so với hắc mị một cường giả Nguyên Anh nhãn hiệu lâu đời như vậy.

"Ta không thể đánh bữa cùng hắc mị, bí thuật này khẳng định không thể duy trì thời gian được bao lâu, chỉ cần kéo dài một lát, chờ hắc mị thoát rồi"

Âm Hồn thượng nhân hơi nheo hai mắt lại, hiện lên vẻ hung ác và trào phúng.

"Vù! Vèo!"

Thân hình Âm Hồn thượng nhân chợt nhoáng một cái, lập tức rời xa một khoảng cách với Thạch Thiên Hàn, trong lòng lại quyết định chủ ý, một bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thế nhưng, sau khi Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể xong, cười lạnh một tiếng liếc mắt nhìn hắc mị vẻ châm chọc.

"Vèo!"

Ngay sau đó, người khổng lồ hai trượng cao, cùng với bóng Ma Thần sau lưng này, đồng thời biến mất.

Dưới sóng biển nhấp nhô, bóng dáng Thạch Thiên Hàn lại toàn bộ biến mất.

"Như thế nào đột nhiên mất tích rồi" Âm Hồn thượng nhân có cảm giác không ổn, có một loại cực dự cảm không tốt.

Cảnh này từng xuất hiện trên Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

- A! Không xong!

Âm Hồn thượng nhân đột nhiên bừng tỉnh, mặt xám như tro tàn:

- Bị lừa rồi

Cùng lúc ấy, ở nơi nào đó ngoài mấy vạn dặm trong hải vực. Mặt biển gió êm sóng lặng.

Dương Phàm đang chạy trốn, đột nhiên dừng lại, giằng co cùng Cù Việt.

- Âm Hồn thượng nhân quả nhiên có cảnh giảo hoạt! Nếu như thế, nơi này chính là nơi chôn xác của người. Trong giọng nói của Dương Phàm lộ ra một tia sát ý và lạnh băng thấu vào xương tủy.

- Giết ta?

Cù Việt cười lạnh không thôi, hẳn thừa nhận chính mình rất khó giết chết Dương Phàm, đối phương có được Tường Vân Ngõa có thể nói tiến thối thật thoải mái.

Nhưng với thực lực của Dương Phàm hơi kém hẳn một bậc, muốn giết chết một Nguyên Anh bậc cao như hắn, không khác gì người si nói mộng.

"Vèo!"

Dương Phàm vừa dứt lời, sau lưng Cù Việt xuất hiện một cái bóng ma áp lực khó hiểu. Một cái bóng ma thật lớn, thậm chí che phủ toàn thân hắn bên trong một cảnh âm u.

"Bốp!"

Cùng một lúc, sau lưng hắn Ma đầu cao tới hai trượng, giờ cao bàn tay hung hăng chụp xuống thiên linh cái của hắn.

Khi một chưởng này chụp xuống, bóng Ma Thần mười trượng cao cũng cùng một lúc phát tay, mang theo uy áp cùng lực lượng thật lớn đè xuống.

- A

Cù Việt cả kinh la lên, sau lưng toát ra một thân mồ hôi lạnh, ở thời khắc mấu chốt hắn vận lên vòng phòng ngự bảo hộ thân hình, đồng thời hạ xuống phía dưới.

"Bốp! Âm!"

Thế nhưng hắn vẫn không hoàn toàn tránh thoát một chưởng kia, vai trái bị đánh trúng, uy lực cường đại khiến vòng phòng ngự bảo hộ hắn trong nháy mắt vỡ tan, phát ra tiếng "Rắc rắc" giòn tan.

- Ha ha! Chạy đi đâu?

Cây xà tiên màu đen trong tay Dương Phàm, như bóng với hình theo sát, lập tức cuốn lấy thân mình Cù Việt.

- Không xong!

Thân thể Cù Việt tê rần, gần như cứng đờ.

Chẳng những thế, còn khiến hắn tuyệt vọng là trong tay trái Dương Phàm lộ ra một chiếc nhẫn nở rộ ánh sáng bảy màu, phóng xuất ra một lực lượng phong bế cả khu vực.

- Cầm pháp Cầm Pháp Giới Chỉ!

Thân thể chết lặng, pháp lực tại trong nháy mắt đó bị giam lại.

Tuy rằng, với tu vi của Dương Phàm, chỉ có thể giam pháp lực của hắn trong thời gian cực ngắn, nhưng như vậy là đủ rồi!

"Phù! Âm!"

Đúng lúc này, Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, từ trên cao hung hăng chém xuống.

Tại thời khắc vạn phần nguy hiểm này, Cù Việt cắn chặt hàm răng, trong cơ thể bộc phát ra một luồng huyết quang chọc thủng, phá tan gông cùm xiềng xích của lĩnh vực cầm pháp, ma diễm cuộn cuộn rút gào, ầm ầm nổ tung, nhưng lại đánh cho Hấp Huyết Xà Tiên vừa mới cuốn lấy thân thể hắn bật văng ra.

Ngay sau đó, hắn cầm trong tay một tấm Mật Quyển màu đen, quanh thân ngưng kết thành một vầng hào quang màu đen như thực chất, chung quanh màn hào quang này còn vờn quanh từng đạo ký hiệu cùng ngọn lửa thần bí.

”Phù! Âm!”

Gần như là cùng một lúc, Ma Hoàng Kiếm của Thạch Thiên Hàn chém trúng màn hào quang màu đen thần bí do Mật Quyển hình thành.

Bị lợi bảo công kích này chém trúng, ký hiệu cùng ngọn lửa của màn hào quang màu đen đó kịch liệt chấn động, chẳng những ngăn chặn được công kích, còn hấp thu một bộ phận lực lượng ma đạo.

- Cái gì!

Dương Phàm chấn động, nhìn chăm chăm vào Mật Quyển màu đen trong tay Cù Việt.

Thạch Thiên Hàn đã Ma Thần Phụ Thể, cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, toàn lực một kích còn mạnh hơn Nguyên Anh sơ giai không chỉ một bậc, không ngờ bị đối phương tiếp được bình yên vô sự.

Càng kỳ quái chính là tấm Mật Quyển cổ quái màu đen kia, dường như là khắc tinh của tu sĩ ma đạo, có thể hấp thu lực lượng ma đạo.

”Ma Hoàng Kiếm tuy là lợi bảo công kích lực cấp, nhưng còn không có tiến vào hàng ngũ Pháp bảo đỉnh cấp, uy lực của nó cũng chỉ tương đương với Pháp bảo công kích đỉnh cao bình thường”

Tay trái Dương Phàm nắm chặt cầm Pháp Giới Chỉ run run, trong lòng suy nghĩ vút qua.

Cường giả Nguyên Anh dù sao cũng là cường giả đỉnh cao trên Tu Tiên giới này, rất khó chém chết.

Từng nghe Đại trưởng lão họ Diệp nói, muốn chém chết Nguyên Anh bậc cao cùng một cấp bậc, ít nhất cần ba bốn Nguyên Anh cùng giai vậy công, mới có nắm chắc thành công.

Bởi vì phạm là người nào có thể tấn chức đến Nguyên Anh bậc cao, đều không phải là lão quái vật sống mấy trăm năm, bất kỳ một cái cơ duyên gì đều không trải qua, đều có bí thuật bảo mệnh cùng con bài chưa lật của chính mình.

Ngay tại khoảnh khắc vừa rồi kia, Cù Việt liên tục thi triển bí thuật cường đại, cùng với tấm Mật Quyển màu đen bảo mệnh.

Hai đại bí thuật bảo mệnh đều xuất hiện, làm cho kế hoạch Dương Phàm tỉ mỉ tính kế bị thất bại trong gang tấc.

- Người như thế nào xuất hiện tại đây?

Cù Việt sắc mặt tái nhợt, cực kỳ suy yếu, hắn khó có thể tin nhìn chăm chăm Thạch Thiên Hàn dưới Ma Thần Phụ Thể.

Theo hắn biết, lúc ấy Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm bỏ chạy hai hướng khác nhau, người kia bị Âm Hồn thượng nhân truy đuổi, hiện tại ít nhất hắn là ở ngoài hải vực xa vạn dặm.

Hắn như thế nào lại bỗng dưng từ hư không xuất hiện tại nơi này?

Cù Việt lộ vẻ mặt kinh hãi, trong lòng lại toát mồ hôi lạnh, vừa rồi thật sự là vạn phần mạo hiểm, phản ứng của mình nếu chậm một chút, chỉ sợ cũng phải chôn xác ở nơi này.

- Người chẳng khác gì một người chết, không cần nhiều lời vô nghĩa?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, Ma Hoàng Kiếm trong tay biến mất, lại thay bằng một cây Hắc sắc cổ Phiến.

- u Minh Pháp Phiến một trong tám đại bảo phiến!

Cù Việt kinh hô một tiếng, trong mắt thoáng lộ ra vẻ tham lam hưng phấn, lại có chút sợ hãi bất an.

So sánh với Ma Hoàng Kiếm cấp bậc Pháp bảo lục phẩm, sức uy hiếp của cổ bảo u Minh Pháp Phiến hiển nhiên phải lớn hơn một bậc.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nổi lên lòng tham không đáy, tu sản trong tay Dương Phàm này cũng quá dồi dào đi!

Xà Tiên thần bí, u Minh Pháp Phiến, Ma Hoàng Kiếm, còn có kỳ bảo thượng cổ cấm Pháp Chỉ Hoàn kia ”Phù!”

Thạch Thiên Hàn cầm trong tay u Minh Pháp Phiến, vung mạnh một cái, cả khu vực lập tức rơi vào một lĩnh vực âm trầm kinh hồn, một bóng quạt màu xám trong suốt, trong thời gian ngắn quét trúng Cù Việt.

Ký hiệu và ngọn lửa trên màn hào quang màu đen quanh thân Cù Việt rung động kịch liệt, cũng cản trở và hấp thu một bộ phận uy lực.

Nhưng Cổ Phiến thuộc loại công kích linh hồn này, hiếm có pháp thuật pháp bảo nào có thể hoàn toàn ngăn cản.

Phù!

Thân hình Cù Việt run lên, phun ra một búng máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Nếu không nhờ có Mật Quyển nơi tay, cộng thêm tu vi bản thân Nguyên Anh Kỳ, vừa rồi một quạt kia, gần như thổi tắt hồn phách của hắn.

- Chạy!

Về sợ hãi trong mắt Cù Việt càng tăng lên, bát đại bảo phiến còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của hắn, nếu chịu đựng tiếp một kích nữa, thì đúng thật là nguy hiểm.

”Vù! Xoạt!”

Dưới chân hắn huyết quang rất nhanh tỏa ra, thi triển bí thuật cấp tốc bỏ chạy.

”Bốp!”

Thạch Thiên Hàn biến mất, Dương Phàm chân đạp Tường Vân Ngõa truy đuổi theo phía sau.

Sau khi thi triển bí thuật, tốc độ của Cù Việt tương đương với Dương Phàm.

”Nguyên Anh bậc cao quá nhiên không tầm thường, bằng sức một mình ta, không trả một cái giá phải trả, đích xác có chút khó khăn” Dương Phàm thở dài một hơi.

Đồng thời hắn cũng hiểu rằng: trong hai người Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt, nếu không giết chết một người, chỉ sợ mình cũng khó có thể yên lòng.

Chỉ có giết chết một người, hắn mới có thể yên tâm tiềm tu, tấn công Diễn Căn Kỳ xưa nay chưa từng có kia.

”Phốc!”

Bỗng dưng, Dương Phàm ngừng lại, chậm rãi nâng lên một bàn tay.

Trong bàn tay trái đó, lộ ra một chiếc nhẫn màu xám bạc.

Xuyên thấu qua thần thức, Cù Việt cùng thấy rõ động tác của Dương Phàm.

Lúc trước trong chiến đấu, hắn cũng không có nhìn thấy chiếc nhẫn này.

Chiếc nhẫn thần bí này, Dương Phàm dĩ nhiên là không phải cấm Pháp Chỉ Hoàn.

Chẳng lẽ vật ấy so với cấm Pháp Chỉ Hoàn có được năng lực cấm pháp còn mạnh hơn.

Thần kinh Cù Việt căng thẳng, cảm thấy một áp lực khó có thể hình dung.

Giờ khắc này, trên Tiên Hồng Giới truyền đến từng đợt từng đợt dao động mơ hồ khó có thể bắt giữ.

Cù Việt mặc dù làm tốt khâu chuẩn bị, Mật Quyển màu đen trên tay hình thành vòng bảo hộ màu đen càng thêm ngưng thật vài phần, nhưng dường như hắn lại có một loại cảm giác, bất kể phòng ngự của mình mạnh đến mức nào, đều là thùng rỗng kêu to.

Một cổ khí tức tử vong truyền đến từ trong tay trái của Dương Phàm.

Tiên Hồng bí kỹ, chỉ có lúc hần đeo Tiên Hồng Giới, cùng thân là bản tôn mới có thể sử dụng.

Đột nhiên, thân thể Cù Việt cứng đờ, cảm giác tâm thần có một loại ảo giác bị mất đi trong nháy mắt.

Trong lòng hần vừa hoảng hốt, vừa điên cuồng rống giận, rốt cực tâm thần ổn định lại.

”Phù!”

Mà ở một bên, Dương Phàm ngậm thở dài một hơi: Thất bại rồi

”Muốn giết chết Nguyên Anh bậc cao xem ra thật phải trả một cái giá rồi!”

Bỗng nhiên Dương Phàm cắn răng một cái, trên Tiên Hồng Giới huyết quang bắt đầu khởi động, tinh nguyên cùng sinh cơ trong cơ thể bắt đầu khởi động điên cuồng, liên tục rót vào bên trong.

- Đi chết đi

Dương Phàm nâng tay hướng trong hư không bẻ một cái, chỉ nghe ”rắc” một tiếng, cổ Cù Việt bị vặn gãy.

Mà toàn thân Cù Việt dường như cứng ngắc đại ra, đột nhiên tiến vào một không gian xa lạ, chỉ cảm thấy bốn phía cấm chế trận pháp thật mạnh.

Thân thể bị Dương Phàm phá hủy, Nguyên Anh của hần quyết đoán xuất khiếu, bay ra ngoài lục thổ địa, hướng về phía địa phương u tối xa lạ kia.

”Vù!”

Nguyên Anh xuất khiếu, nhanh như một tia chớp, khó lòng phòng bị. Đây là bản lĩnh của Nguyên Anh bậc cao mới có thể nắm giữ!

432. Chương 433: Nguyên Anh Ngã Xuống! (hạ)

Dương Phàm hơi nheo hai mắt lại, không có bước vào Nguyên Anh Kỳ, loại thần thông này chỉ tồn tại như trong truyền thuyết.

Đối với phạm nhân thậm chí là phần lớn người tu tiên mà nói, một khi thân thể bị hủy diệt, thì đại biểu cho sinh mệnh chung kết.

Nhưng là cường giả Nguyên Anh thì khác, thân thể bị phá hủy, một thân nguyên lực tinh khí ngưng kết thành Nguyên Anh, nhưng có thể mang theo trí nhớ ý thức của bản thân độn xa ngàn dặm, và sống sót trên thế gian này.

Chỉ cần tìm được một thân thể thích hợp, liền có thể đạt được cơ hội sống lại.

Cù Việt sử dụng một chiêu này, vượt ra ngoài phạm vi tính toán của Dương Phàm.

Bởi vì với độ cao của hần, gần như không có cơ hội giao chiến cùng cường giả Nguyên Anh, nếu gặp phải loại tình huống này, đương nhiên là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Giống như giờ phút này thiết kế tiêu diệt Nguyên Anh bậc cao, vẫn là lần đầu tiên, cũng là ở dưới tình huống bất đắc dĩ.

”Vù!”

Anh nhi toàn thân tỏa sáng, lướt đi trên không khu đất nguồn sống, bay về phía vùng đất tử vong xa xa.

Thấy tình cảnh này, Dương Phàm cười lạnh liên tục, không ngờ không ngăn cản chút nào.

Nhưng tại trong quá trình này, nguyên khí máu huyết trong cơ thể hần bị mất đi một lượng lớn.

Ngắn ngủn chỉ trong thời gian khoảng nửa khắc, tu vi của hần từ Uẩn Chứng Kỳ đại viên mãn, tụt giảm xuống tới cảnh giới hậu kỳ.

Tiên Hồng bí kỹ, cường chế triệu tập dịch nhân vào lĩnh vực của mình, đây là đòn sát thủ của Dương Phàm.

Đối tượng bị cưỡng chế triệu tập, nếu tu vi thấp hơn mình, xác xuất thành công cực cao, ít nhất có hơn chín phần thành công.

Mà nếu như tu vi của đối tượng tương đương với mình, xác xuất thành công ở khoảng năm phần, nếu trước đó đối thủ bị thương nặng, mới sử dụng, xác xuất thành công cũng rất cao.

Thế nhưng nếu tu vi của đối thủ ở phía trên mình, thì xác xuất thành công ở dưới một phần.

Tu vi chênh lệch càng lớn, hy vọng thành công càng nhỏ.

Đương nhiên, Dương Phàm cũng có thể thi triển bí thuật, cưỡng chế triệu tập địch nhân tu vi cao hơn mình tiến vào, nhưng cần phải trả một cái giá phải trả.

Ở dưới tình hình chung, đối thủ cao hơn so với Dương Phàm một đại cảnh giới, sau khi cưỡng chế thi triển bí thuật, tu vi của hắn cùng phải rơi xuống một cái đại cảnh giới.

Nói cách khác, Dương Phàm có thể từ uẩn Chung đại viên mãn, tụt xuống đến Trúc Cơ đại viên mãn không chừng.

”Không được! nhất ta phải ổn định tu vi ở Uẩn Chung Kỳ.”

Dương Phàm khoanh chân ngồi trên lục thổ địa, uống vào một ngụm to Thất Linh Quỳnh Tương, đồng thời liên tục ăn vài loại thiên tài địa bảo.

Dưới tình huống như vậy, tốc độ xói mòn nguyên khí máu huyết trong cơ thể hắn giảm chậm lại.

Nếu địch nhân đưa vào mạnh hơn mình, duy trì ở Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm tùy thời tùy chỗ phải trả giá rất nhiều máu huyết nguyên khí.

Bằng không, nếu để địch nhân trở lại thế giới ngoài kia, khẳng định Dương Phàm sẽ mất nhiều hơn được.

”Còn may mà, Cù Việt này thân thể đã bị hủy, chỉ còn lại có một cái Nguyên Anh”

Dương Phàm cảm giác mình thoải mái hơn một ít, cùng một lúc điên cuồng hấp thu Thất Linh Quỳnh Tương cùng với thiên tài địa bảo, hắn nhìn thấy Nguyên Anh của Cù Việt bay ra khỏi khu đất nguồn sống.

Khu đất nguồn sống chỉ có phạm vi mười dặm, là lĩnh vực thuộc Dương Phàm, mà ở ngoài vùng đất này, còn lại là vùng đất tử vong.

- A

Nguyên Anh kia vừa mới bay vào vùng đất tử vong, tinh hồn nguyên khí của nó điên cuồng bị xói mòn. sinh mệnh lực cùng ngã xuống.

Chỉ vài lần hô hấp Nguyên Anh liền héo rũ mà chết, biến mất tại thế giới mệnh mông vô tận này.

Dương Phàm nhìn rõ tình cảnh ở trong mắt, lộ vẻ mặt châm chọc nói:

- Đây là người muốn chết, cứ ngoan cố chạy vào trong đó!

Sau khi Nguyên Anh của Cù Việt tiêu vong, lực xói mòn nguyên khí máu huyết trong cơ thể Dương Phàm ngừng lại.

”Phù!”

Dương Phàm thở ra một hơi dài, thời gian chỉ trong chốc lát như vậy, tu vi của mình đã tụt xuống đến Uẩn Chung trung kỳ.

Có thể ổn định ở Uẩn Chung trung kỳ, Dương Phàm đã rất vừa lòng rồi, trong tay hắn còn có một viên Cực Âm Cực Dương Đan trung phẩm, hơn nữa đối với lĩnh ngộ vượt bậc về cảnh giới, hắn tin rằng có thể trong vòng mấy năm sẽ khôi phục lại nguyên khí.

”Vèo!”

Đúng lúc này, Thạch Thiên Hàn cầm túi trữ vật cùng các chiến lợi phẩm khác của Cù Việt tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Người ở tại chỗ này cần phía sau, ta đi trước một bước.

Dương Phàm để Thạch Thiên Hàn ở lại nơi đây, chính hấn chân đạp Tường Vân Ngõa bay đi về hướng xa xa.

Thạch Thiên Hàn là phân thân, giờ phút này tu vi cao hơn bản tôn, ma khí trong cơ thể chấn động từng hồi, tâm thần cũng có chút dao động.

Nhưng dấu vết linh hồn của Dương Phàm khiến tâm thần chấn động của hấn, khôi phục bình thường, sau khi nhận tiếp một mệnh lệnh, hấn liền ngồi xếp bằng ở trên một cái đảo nhỏ phụ cận nghỉ ngơi lấy lại sức.

Sau khi thi triển Ma Thần Phụ Thể, Thạch Thiên Hàn cũng bị tổn thương nhiều nguyên khí.

Hấn ở nơi này ngồi xếp bằng hai ba ngày, phía trước chợt nhoáng một cái, đúng là Âm Hồn thượng nhân bay tới.

- Cù tiểu sư diệt ở đâu?

Âm Hồn thượng nhân lộ vẻ mặt hung ác hỏi.

- Ta làm sao biết được?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, không cần giải thích, Ma Hoàng Kiếm trong tay ầm ầm bổ ra, chiến tiếp một trận cùng Âm Hồn thượng nhân.

Thực lực của Thạch Thiên Hàn so với Âm Hồn thượng nhân nhãn hiệu Nguyên Anh Kỳ lâu đời, đương nhiên là hơi kém một chút, tuy nhiên thỉnh thoảng hấn tế ra u Minh Pháp Phiến, khiến Âm Hồn thượng nhân vô cùng kiêng kỵ.

Ở trong khoảng thời gian ngắn, Âm Hồn thượng nhân muốn giải quyết Thạch Thiên Hàn cũng rất khó khăn.

"Không biết tiểu sư diệt Cù Việt bên kia rốt cuộc thế nào?" Trong lòng Âm Hồn thượng nhân có phần bất an.

Mà Thạch Thiên Hàn này lại quấn chặt lấy hấn, bám riết không buông.

Cuối cùng, Âm Hồn thượng nhân chung quy vì lo lắng an nguy của tiểu sư diệt, muốn thoát khỏi Thạch Thiên Hàn.

Nhưng Thạch Thiên Hàn cũng không phải là hạng người tầm thường, vừa chiến đấu cùng hấn vừa chạy.

Cứ dây dưa như vậy, nửa tháng trôi qua, Âm Hồn thượng nhân cũng không dứt bỏ được Thạch Thiên Hàn.

Thậm chí đôi lúc hấn còn phải phòng bị Thạch Thiên Hàn làm khó dễ.

Thạch Thiên Hàn không thể dễ dàng sử dụng Ma Thần Phụ Thể, nhưng là Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, qua một ngày đều có thể dùng một lần.

Càng khiến Âm Hồn thượng nhân cảm thấy kinh hãi là dùng qua Nghịch Linh Huyết thứ phẩm này, đối với thân thể cũng không có tác dụng phụ gì.

Mặc dù pháp lực chống đỡ hết nổi, Thạch Thiên Hàn có thể dùng Thất Linh Quỳnh Tương khôi phục, hơn nữa ở thời điểm phi hành, hấn còn có thể thông qua Tiên Hồng Không Gian, đẩy nhanh tốc độ khôi phục.

U Minh Pháp Phiến thỉnh thoảng tung một kích, đều khiến cho Âm Hồn thượng nhân luống cuống tay chân, lúc nào cũng phải đề phòng.

Âm Hồn thượng nhân là tu sĩ Quý Thi Đạo, ở phương diện linh hồn có trình độ cao, trong tay còn có một kiện Pháp bảo có thể phòng ngự công kích linh hồn. Thạch Thiên Hàn muốn thương tổn linh hồn của hấn, thật cũng có chút khó khăn.

Hai người không ngừng quấn lấy nhau chiến đấu trên hải vực, Âm Hồn thượng nhân cũng hiểu rằng Thạch Thiên Hàn đang cố ý kéo dài thời gian.

Nhưng một ngày nọ, trên hải vực phía trước đột nhiên bay tới một bóng đen khôi ngô cao lớn, truyền đến một khí tức phủ xuống hai người.

Đó là khí tức của cường giả yêu tộc Biến Hóa Kỳ.

”Tam Đầu Ma Khuyển La Sát!” Âm Hồn thượng nhân lộ vẻ mặt vui mừng, cuống quýt tru vài âm nói:

- Đạo hữu mau tới đây hỗ trợ.

- Hừ! Người thân là Nguyên Anh bậc cao, mà ngay cả một gã Kim Đan cũng không giải quyết được!

La Sát cười lạnh một tiếng, dưới chân độn quang đột nhiên run lên, trong khoảnh khắc xuyên qua mười mấy dặm.

- Đánh!

Bóng đen khôi ngô cao lớn lập tức bay vút đến bầu trời trên đầu Thạch Thiên Hàn, cách không tung một chưởng chụp xuống.

”Bốp!”

Một bàn tay màu đen dài cả trượng, đánh trúng Pháp bảo phòng ngự của Thạch Thiên Hàn.

”Ầm!”

Thạch Thiên Hàn chỉ cảm thấy một lực lượng bùng nổ như nước lũ bất ngờ đánh xuống, tầng phòng ngự kêu ”rắc” một tiếng rồi vỡ vụn, ngay cả xương sườn cơ thể cùng lập tức gãy mười mấy chiếc.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, thân thể bị đánh bay đi, sắc mặt trắng bệch, rơi vào trong nước biển.

- Ô! Quả nhiên có tài, trúng một chưởng của ta, vậy mà không chết. La Sát lộ vẻ mặt kinh ngạc.

”Phù phù!”

Thạch Thiên Hàn rơi vào trong biển, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Lưu lại Âm Hồn thượng nhân cùng Tam Đầu Ma Khuyển hai mặt nhìn nhau.

”Chẳng lẽ chỉ là một cái ảo ảnh, như thế nào lại tùy thời biến mất?” Mũi của Tam Đầu Ma Khuyển không ngừng hích hích, thần thức bao phủ cả khu vực này.

Thoáng chốc, sóng biển mãnh liệt ở phụ cận, dưới một lực lượng kỳ bí, ngoan ngoãn hạ xuống, gió êm sóng lặng.

- Thát sự biến mất rồi!

Tam Đầu Ma Khuyển kinh ngạc nhìn về phía Âm Hồn thượng nhân, Âm Hồn thượng nhân cười khỏ:

- Ta quên nói với đạo hữu, người này hơn phân nửa là phân thân của Dương Phàm, có thể tùy thời biến mất, trở lại bên bản tôn.

- Thế gian lại có kỳ thuật như thế? Tam Đầu Ma Khuyển cảm thấy khó tin.

- Đúng vậy! Tiểu sư diệt của ta sống hay chết, đến giờ cùng không thể xác định, nhưng ta có cảm giác chỉ sợ hắn dữ nhiều hơn lành!

Âm Hồn thượng nhân thở dài nói.

- Cái này đơn giản! Phạm vi hải vực mấy ngàn vạn dặm này, tất cả mấy trăm vạn yêu tu, đều ở dưới quản hạt của bốn tọa, chờ một vài ngày thì có thể biết được tình huống của tiểu sư diệt người cùng tên tiểu tử kia.

Tam Đầu Ma Khuyển thần nhiên nói.

Quả nhiên, mấy ngày sau, có yêu tu báo lại: tìm được thi thể của Cù Việt.

Khi Âm Hồn thượng nhân biết được tin tức này, thân mình hần lão đảo, trong lòng thầm kêu khỏ.

”Nếu Huyền u Ma Quân biết được hai đệ tử của mình đều chết, dưới cơn phẫn nộ không biết có dẫn tới một trường gió tanh mưa máu ở Nội Hải này hay không?” ’ Tam Đầu Ma Khuyển trầm nghĩ trong lòng.

Trong lòng hần biết rõ, trừ mười hai đại cường giả Chí Tôn cao cao tại thượng, không thể chiến thắng, còn lại những đại tu sĩ Nguyên Anh đó đều là kẻ thần thông hô phong hoán vũ trong Nội Hải vô cùng vô tận này.

Những cường giả này bao gồm: Tam Sát Nam Đế, Huyền u Ma Quân, Tử Anh Thánh Quân vân vân.

Ở dưới tình hình chung, ngay cả mười hai đại cường giả Chí Tôn, cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc những đại tu sĩ Nguyên Anh này.

Nếu như chọc giận bọn họ, cùng cường giả Chí Tôn đánh nhau người chết ta sống, cũng không phải là không có khả năng. Cho dù uy hiếp không được cường giả Chí Tôn, giết chết đám người có liên hệ cũng là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, mỗi một đại tu sĩ Nguyên Anh đều rất có thể trở thành Chí Tôn kế tiếp

Nếu không, chỉ dựa vào một Âm Hồn thượng nhân và Cù Việt, sao có cơ hội nhận được hỗ trợ của phần đông yêu tu trong hải vực của Khổng Tước Vương?

- La Sát đạo hữu! Ngài có thể giúp ta cùng nhau bắt tên tiểu tử đó không. Việc này nếu thành công, lão phu tất sẽ đem lại lợi tức lớn.

Âm Hồn thượng nhân nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Ở trong Thiên Lan Điện, Đô Cẩm chết đi, hần còn có phần trách nhiệm.

Hiện tại, Cù Việt sư huynh Đô Cẩm cùng chết! Nếu hần không bắt giết hung thủ cho bằng được, làm sao trả lời với Huyền u Ma Quân?

Hần cũng không muốn đối mặt với cơn thịnh nộ của Huyền u Ma Quân.

- Lợi tức lớn? Lợi tức lớn cái gì?

Tam Đầu Ma Khuyển hơi nhếch khóe miệng hỏi.

- Lợi tức lớn ở ngay trong tay tiểu tử kia. Âm Hồn thượng nhân hít sâu một hơi:

- Trong tay hần có u Minh Pháp Phiến, Tường Vân Ngõa, Thất Linh Quỳnh Tương các thứ trọng bảo, trong người còn mang theo Lôi Linh Châu trong truyền thuyết!

- Lôi Linh Châu?

Tam Đầu Ma Khuyển bị dọa cho hoảng sợ:

- Việc này đúng thật sao?

Trong Thiên Lan Điện, một viên bảo châu kế thừa cuối cùng trên Thượng Giới Tiên Khí không cánh mà bay, tin tức này hần cũng biết.

- Ít nhất có bảy phần nắm chắc Âm Hồn thượng nhân giải thích:

- Ta cùng có tiền vào Thiên Lan Điện, ngài nhận được tin tức có phải Lôi Linh Châu bị người thần bí cướp đi hay không. Ta trước đây cũng không dám xác định, nhưng tiểu tử này có cái loại năng lực quỷ dị làm cho phân thân biến mất trong hư không này

Trên thực tế, hần nhiều lắm chỉ là suy đoán, hoàn toàn không thể khẳng định Lôi Linh Châu rơi xuống trong tay Dương Phàm.

Theo lời đồn đại ở bên ngoài Lôi Linh Châu cũng có thể rơi vào tay u Ảnh Ma Chủ hoặc là trong tay Thần thú Không gian Đằng Linh Xà.

Giờ phút này Tam Đầu Ma Khuyển nghe nói lời ấy, không khỏi động tâm, cho dù bỏ qua chuyện Lôi Linh Châu không nói, bảo vật còn lại trong tay Dương Phàm, cũng có thể khiến cấp bậc Nguyên Anh đỏ mắt.

Nửa tháng sau, một luồng sáng màu bạc từ phía chân trời trong nháy mắt hạ xuống, trên mặt biển xuất hiện một thanh niên đáng vẻ rất suy yếu.

Phía trước có một hẻm núi quỷ dị bị sương mù che phủ.

”Đây là cấm địa Mê Phong cốc chú thích trên ngọc giản hải đồ sao? Thật sự là trời giúp ta!”

Dương Phàm lộ sắc mặt vui mừng, hơi chần chừ một chút, rồi thân hình liền xuyên qua sương mù đi vào.

433. Chương 434: Mầm Móng Của Báo Thù!

Khi Dương Phàm bước vào khu vực sương mù, thân thể cả người đều có chút lảo đảo, loạng choạng sắp ngã, sắc mặt trắng bệch không có chút máu.

Lúc trước trù tính kế hoạch tiêu diệt Nguyên Anh bậc cao, chính hắn cũng phải tra một cái giá thẩm trọng, tu vi tụt liên tiếp xuống hai cái tiểu cảnh giới.

Ở dưới tình huống máu huyết nguyên khí mất đi và tu vi tụt xuống, lại phi hành cả nửa tháng không ngừng nghỉ, giờ phút này toàn thân hắn rã rời muốn rơi vào hôn mê.

Xuyên qua sương mù tiến sâu khe núi quý dị, Dương Phàm cảm nhận thần thức bị hạn chế thật lớn, gần như bị áp chế khó có thể xuất ra thân thể, miễn cưỡng có thể kéo dài mấy trượng xa.

Cảnh giới tụt xuống, thần thức của hắn cũng tạm thời tụt đến cấp độ tiếp cận Nguyên Anh Kỳ.

”Xem ra lời đồn đại không giả, nơi này hiện có ảo trận cường đại, áp chế đối với thần thức cảm quan thật lớn.”

Dương Phàm sau khi biết được tình huống như thế, trong lòng lại thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tuy nhiên hắn phát hiện Toàn Tri Cảm Quan của mình ở trong phạm vi mấy chục trượng còn có thể giữ được hình ảnh rõ ràng, ít nhất không bị ảo trận mê hoặc.

Đi tiếp vào trong cốc mười mấy dặm, phía trước xuất hiện thôn xóm, lơ mơ còn có thể nhìn thấy bóng dáng nhân loại.

Dương Phàm nhảy cảm nắm giữ được linh khí bất động.

”Ta phải tìm một chỗ yên ổn khôi phục tu vi, tấn công Diễn Căn Kỳ”

Tiếp tục đi tới phía trước, trên đường đi Dương Phàm gặp một ít tu sĩ nhân loại, duy chỉ không thấy bóng dáng yêu tu nào.

Khi hắn đi tới một đoạn đường nào đó, đường đi phía trước dần dần hẹp lại, hai bên là vách núi.

Lúc này Dương Phàm rất suy yếu, tạm thời đi bộ vừa để ẩn giấu tu vi, đồng thời tranh thủ cơ hội khôi phục nguyên khí pháp lực.

Thế nhưng, hắn vừa mới đi đến một đoạn đường nhỏ hẹp, phía trước đột nhiên bay ra bốn năm tên tu sĩ bậc thấp, tu vi từ Luyện Khí Kỳ đến Trúc Cơ Kỳ, khí tức hỗn loạn không chịu nổi, có tu sĩ cả ba môn Ma, Đạo, Nho.

- Đứng lại!

Một gã đại hán cầm đầu sắc mặt dữ tợn, trên mặt có vết sẹo, cao giọng quát. Trong tay hắn cầm một Pháp khí đỉnh cấp, là một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Cường đạo?

Một cái danh từ gần như xa lạ, hiện lên ở trong đầu Dương Phàm, hắn nói với vẻ kinh ngạc.

Bắt đầu từ sáu tuổi, hắn đã được đưa đến Dương gia bảo tu luyện, đối với chức nghiệp loại cường đạo này, gần như chưa từng tiếp xúc qua.

Dương nhiên, hành động giết người đoạt bảo, nhưng thật ra hắn thấy cũng không có gì kỳ lạ.

- Đừng nhiều lời! Người cho là che giấu tu vi, đại gia sẽ nhìn không ra người là người tu tiên sao? Lưu lại túi trữ vật của người, ta sẽ thả người một con đường sống.

Đại hán có vết sẹo hung tợn uy hiếp, các tu sĩ cường đạo, cả đám đều lộ vẻ mặt đầy sát khí.

Vừa nghe lời ấy, cuối cùng Dương Phàm hiểu rõ, bọn họ là chuyên môn chặn cướp của người tu tiên. Bản chất cường đạo so với trong thế giới phàm nhân đều giống nhau, chỉ khác nhau ở chỗ đối tượng bị cướp cao cấp hơn mà thôi.

- Khụ khụ

Dương Phàm ho nhẹ hai tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra mười mấy khối linh thạch, giọng nói có vẻ yếu ớt:

- Đây là một nửa linh thạch trên người Dương mỗ, coi như tiền mua đường đi! Như thế nào?

Vừa mới vào cấm địa Mê Phong cốc, Dương Phàm cũng không muốn xung đột cùng tu sĩ bản địa nơi này. Hơn nữa giờ phút này hãn nguyên khí bị tổn thương nặng, nếu dẫn tới tu sĩ bậc cao, thì có chút phiền phức rồi.

- Ái chà chà! Người cho là chúng ta là ăn xin à! Đại hán có vết sẹo giận tím mặt, nói:

- Các huynh đệ! Lục soát hãn!

- Đây là các người muốn chết.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi, vung tay lên một cái, lập tức bay ra mấy chục con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt.

Con độc hạt cầm đầu, thậm chí còn là yêu tu bậc cao.

"Vù! Vù! Vù! Vù!"

Những con độc hạt này hóa thành từng đạo tàn ảnh dùng mắt thường khó có thể thấy được, thoáng cái bay vào đám người.

- A a a

Lập tức, liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết, những tu sĩ bậc thấp này, căn bản là không ngăn được công kích của độc hạt, phàm là bị dính trên người một chút, trong nháy mắt trúng độc ngã xuống chết tươi.

Con độc hạt bậc cao kia còn lợi hại hơn, tia sáng màu lam trong hai mắt nó chớp lên một cái, là có thể làm cho linh hồn tu sĩ trúng độc bỏ mình.

Thời gian chỉ hai ba lần hô hấp, những tu sĩ cường đạo này từng người một ngã xuống tiêu đời, lưu lại thi thể ngổn ngang trên mặt đất. Hơn nữa lớp da của những thi thể này đều bị tím đen, máu độc chảy ra càng ngày càng tím đen.

Thủ đoạn như thế, thật khiến người ta sởn tóc gáy.

"Vù!"

Ở ngoài mấy trăm trượng, một gã thiếu niên mặc áo bào đen ngồi trên chiếc thảm bay màu đỏ máu, vừa lúc bay ngang qua nơi đây, nhìn thấy biến cố này.

- A

Thiếu niên mặc áo bào đen vô cùng kinh hãi, cả người toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, vừa lúc Dương Phàm ngẩng đầu, nhìn lại phía hãn, trong mắt lóe ra tia sáng lạnh.

Thiếu niên mặc áo đen thân thể cứng đờ, thảm bay dưới chân cũng dừng lại. Dương Phàm nhìn hãn, chậm rãi nâng tay trái lên.

Mặc dù cách xa nhau như vậy, nhưng đối mặt với người tu vi thấp hơn chính mình, sử dụng Tiên Hồng bí kỹ, tuyệt đối có thể thoải mái giết chết trong giây lát, hơn nữa không cần phải trả giá gì.

Thiếu niên áo bào đen chỉ cảm thấy một bóng ma tử thần lơ lửng quanh mình.

- Tiền bối xin nương tay!

Thiếu niên áo bào đen cười khổ một tiếng, không có chạy trốn, mà là ngoan ngoãn hạ xuống.

Dương Phàm có vẻ không ngờ, thu hồi tay trái lại, thản nhiên nói:

- Ta thấy ngươi thức thời như thế, cho ngươi cơ hội một lần biện giải, nói ra một cái lý do để ta không thể giết ngươi.

- Tại hạ La Tu, tu sĩ Huyết Ma Đạo, tu vi Trúc Cơ Kỳ đại viên mãn, từ nhỏ đến nay ở trong này. Trong tay không có gì có thể để tiền bối quan tâm tới, cho dù tiền bối giết chết ta, cũng không có chút lợi lộc gì. Hơn nữa, tiền bối giết chết những tên cường đạo kia, chính là chuyện chính đáng, đổi lại là bất cứ tu sĩ bậc cao nào đều cùng làm như vậy, cũng không có lý do gì phải giết vàn bối để diệt khẩu.

Ngược lại thiếu niên áo bào đen rất trấn định, dựa theo lý mà nói.

- Tốt lắm, ngươi nói rất đúng!

Dương Phàm lộ vẻ mặt tán thưởng, lại nói:

- Ngươi mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, đã tu luyện đến Trúc Cơ Kỳ đại viên mãn, thiên phú như thế, không thể xem thường, có lẽ cũng xuất từ danh môn đại phái, hoặc là có cao nhân chỉ điểm.

La Tu vội vàng giải thích nói:

- Trong Mê Phong cốc này tuyệt không có môn phái, chỉ có một ít thế lực lớn nhỏ. Vãn bối nguyên vốn là tu sĩ Huyết Tông ở Nội Hải, nhưng hai mươi năm trước, Huyết Tông bị Cực u Môn một môn phái ma đạo diệt môn. Lúc trước phụ thân của vãn bối miễn cưỡng đưa vãn bối tới đây, chính ông ấy không lâu sau liền qua đời.

- Cực u Môn?

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng:

- Môn phái này dường như rất có lai lịch? Huyết Tông ta cũng có nghe thấy.

- Vốn dĩ thực lực của Huyết Tông, cũng không cần sợ hãi Cực u Môn. Nhưng mà Cực u Môn kia không biết thông qua phương pháp gì, khiến Huyền u Ma Quân trở thành trưởng lão vinh dự, kết quả dưới dẫn dắt của đại tu sĩ Nội Hải đó, Huyết Tông ta không hề trì hoãn bị diệt môn.

Khi La Tu đề cập tới Cực u Môn và Huyền u Ma Quân, trong mắt hắn lóe ra tia lửa căm hận.

- Quả nhiên

Dương Phàm lúc trước ở Thiên Nhạc Viên, đã hỏi qua Đại trưởng lão họ Diệp chuyện có liên quan tới Huyền u Ma Quân, lúc ấy cũng nghe lão nhắc tới Cực u Môn.

Địch nhân của địch nhân, chính là bằng hữu của mình.

Dương Phàm hạ quyết tâm, nói:

- Dương mỗ không giết ngươi, nhưng ta mới tới Mê Phong cốc, cần hiểu biết thế cục nơi đây, cũng muốn tìm một chỗ tĩnh tu.

- Cái này đơn giản, vãn bối rất rành trong Mê Phong cốc này.

La Tu thực thông minh, rất nhanh dẫn Dương Phàm bay đi về hướng nơi nào đó trong cốc.

- Trong cốc này có cường giả gì không? Ở trên đường, Dương Phàm tùy ý hỏi.

- Trong cốc phần lớn là một số tu sĩ nhân loại tị nạn mà đến, hơn phần nữa là tu sĩ bậc thấp, tu sĩ bậc cao cũng có một ít, nhưng chủ yếu là ba vị đại tu sĩ Kim Đan xưng vương xưng bá.

La Tu giải thích.

- Đại tu sĩ Kim Đan?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên vẻ xem thường.

La Tu nhìn thấy thần sắc trong mắt của hắn, trong lòng càng thêm hoảng sợ, thanh niên thần bí này rốt cuộc có thực lực gì, mà ngay cả đại tu sĩ Kim Đan cũng xem thường không để vào mắt.

- Nghe nói cấm địa Mê Phong cốc được xưng là "Chỉ có thể vào không thể ra, yêu tu tiến vào hẳn phải chết", lời này có đúng thật không?

Dương Phàm dò hỏi.

- Đúng vậy! Chỉ cần đứng ở trong cốc, thì không thể đi ra ngoài, trừ phi tu vi đạt tới Nguyên Anh Kỳ. Ngay cả đại tu sĩ Kim Đan trong cốc, cũng không thể đi ra ngoài, bởi vì ngoài cốc đang có ảo trận và sát trận cực kỳ lợi hại. Mà sát trận là chuyên để đối phó với yêu tu.

La Tu nói rất rõ ràng.

- Nói như thế, trong cốc này thực sự có một vị tông sư trận pháp trong truyền thuyết? Dương Phàm kinh ngạc hỏi.

- Nghe nói là có một vị kỳ nhân ẩn cư ở trong này nghiên cứu trận pháp, hơn nữa không quản tới chuyện thế tục trong cốc.

La Tu có chút không khẳng định nói:

- Nhưng một hai trăm năm nay, ông ấy cũng không có ra mặt, có một số người nói ông ấy đã đi xa rồi, cũng có người nói ông ấy thọ nguyên đã hết, đã tọa hóa

- Vậy cũng tốt!

Dương Phàm gật gật đầu, khẽ thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có uy hiếp của Nguyên Anh lão quái, mặc dù giờ phút này tu vi của hắn tụt xuống, nguyên khí bị tổn thương nặng, cũng không có gì nguy hiểm.

Phi hành chừng uống cạn nửa chén trà nhỏ, La Tu đưa Dương Phàm tới một chỗ động phủ bí mật, dọc theo đường đi, Dương Phàm bảo hắn cố gắng tránh gặp mặt các tu sĩ khác.

Chẳng những thế, Dương Phàm còn cố ý dịch dung, thay đổi thân phận, tuổi và khí tức.

Đi vào động phủ này thấy có vẻ rất sạch sẽ thanh tịnh, Dương Phàm hỏi:

- Chỗ động phủ này là của ai?

- Bẩm báo tiền bối! Đây là một chỗ dừng chân của văn bối. Bởi vì tiểu nhân tại Mê Phong Cốc này là một giới tán tu không môn không phái, lại đắc tội với mấy cừu gia, cho nên có vài chỗ động phủ.

La Tu giải thích.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm gật đầu, cũng không hỏi nhiều. Tại bên ngoài động phủ hắn thiết trí một vài cấm chế và ảo trận, sau đó bắt đầu bế quan dưỡng bệnh.

- Tiền bối còn có gì phân phó không? La Tu thật dè dặt hỏi.

- Đây là một bộ công pháp Huyết Ma Đạo đỉnh cấp tên là Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp, ngươi cầm lấy tìm hiểu đi. Nam nhi trên đời, khi có cừu oán tất phải báo.

Dương Phàm hơi có thâm ý liếc mắt nhìn hắn một cái, thấy cho hắn một cái ngọc giản.

- Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp?

La Tu cầm trong tay ngọc giản này, cảm nhận được khí tức thần bí cổ xưa trong đó, vội vàng quỳ xuống dập đầu:

- Cảm tạ tiền bối ban ân.

- Ngươi đi đi.

Dương Phàm khẽ phát tay, ý bảo hắn tìm nơi khác tu luyện.

Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp này là thu được trong Cửu u Thai, chính là một bộ công pháp đỉnh cấp, cấp độ, phẩm chất của nó thậm chí tiếp cận Cửu u Ma Công của Thạch Thiên Hàn.

”Hừ! Huyền u Ma Quân, Âm Hồn thượng nhân, cho dù Dương mỗ sớm phải rời Thiên Cầm Nội Hải, cũng phải gieo một mầm móng sau này báo thù các ngươi”

Trên mặt Dương Phàm hiện lên một thần sắc âm mưu tính kế.

Thoáng cái nửa tháng trôi qua, Dương Phàm tĩnh tu trong động phủ, rất nhanh hồi phục nguyên khí.

Nhưng tu vi cảnh giới tụt xuống, còn cần thời gian một hai năm mới phục hồi được.

Dương Phàm bế quan không ra ngoài, dùng Cực Âm Cực Dương Đan các loại linh đan và thiên tài địa bảo khác, ở trong vùng đất nguồn sống Tiên Hồng Giới, bắt đầu tĩnh tu.

Ngày ngày thứ ba lúc hắc vừa khôi phục nguyên khí.

”Vù! Vù!”

Hai bóng người hạ xuống phụ cận Mê Phong cốc.

- Nơi này không dễ làm rồi, Mê Phong cốc ta không thể đi vào, chủ nhân trong cốc này không thể xem thường, thân phận siêu nhiên, ngay cả Khổng Tước Vương đại nhân cũng phải khách sáo đối với hắn.

Tam Đầu Ma Khuyển thở dài.

Ánh mắt Âm Hồn thượng nhân lấp lóe không chừng, vẻ mặt không cam lòng nói:

- Tiểu tử này thực đáng giận! Không ngờ lại tiến vào chỗ cấm địa này, ta đi vào một người, chỉ sợ cũng không làm được gì hắn. Lúc này nên làm thế nào đây?

- Rất đơn giản! Ta phải một ngàn chiến sĩ yêu tộc, ẩn núp ở phụ cận Mê Phong cốc, âm thầm vây quanh giám sát nơi đây. Người ở nơi đây hàng năm chờ đợi, cũng có thể đi vào tìm hiểu tin tức. Chỉ cần hắn ra ngoài là như cá trong chậu, ta không tin tiểu tử này có thể ở lại trong cốc suốt đời.

Tam Đầu Ma Khuyển lạnh lùng nói.

- Chỉ có thể như thế rồi!

Âm Hồn thượng nhân thở dài một hơi, trong lòng hắn lại có một dự cảm không ổn: ”Vạn nhất Dương Phàm này tiến thêm một bước đột phá”

434. Chương 435: Tấn Chức Diễn Căn Kỳ!

Bởi vì nơi này chính là một chỗ cấm địa của yêu tộc, người nào tiến vào sẽ phải chết, đồng thời đối với tu sĩ nhân loại thì được xưng là: Chỉ có vào không thể ra.

Đương nhiên, với tu vi Nguyên Anh Kỳ của Âm Hồn thượng nhân thì cũng có thể miễn cưỡng ra vào tự nhiên.

Nhưng hắn cho rằng với bản thân thực lực của hắn, đối mặt với Dương Phàm tuyệt đối không tốt, thậm chí còn chịu thiệt thòi.

Tên sư diệt Cù Việt chết trong tay Dương Phàm đã làm Âm Hồn thượng nhân rất cảnh giác, cũng hoàn toàn thu hồi sự khinh thường, cho rằng muốn giết Dương Phàm thì ít nhất cũng cần phải có vài tên cường giả Nguyên Anh Kỳ mới có thể thành công được.

Cứ như thế, thời gian lặng lẽ trôi qua. Hơn một ngàn chiến sĩ yêu tộc hàng năm ẩn núp ở bốn phía Mê Phong cốc, chờ đợi Dương Phàm chui đầu vào lưới.

Nháy mắt mà hai năm đã trôi qua.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh bậc cao mà nói thì hai năm quả vô cùng nhỏ bé.

Âm Hồn thượng nhân đơn giản tiềm tu ở bên ngoài Mê Phong cốc, cũng nghĩ cách liên hệ với các tu sĩ Nguyên Anh Kỳ khác để đề phòng Dương Phàm sẽ tấn công Nguyên Anh Kỳ, thực lực gia tăng lại càng thêm khó đối phó.

Trong một động phủ bí mật ở Mê Phong cốc.

Hô

Dương Phàm phun ra một ngụm trọc khí, tinh thần đã đạt tới trạng thái đỉnh mà trước nay chưa từng có.

Trải qua hai năm tĩnh tu, hẳn rồi cuộc khôi phục tới cảnh giới Uẩn Chung đại viên mãn, cũng đạt tới trạng thái cao nhất từ trước tới nay.

Thời gian này hẳn cũng đã phục dùng rất nhiều linh đan và thiên tài địa bảo, bằng không không thể từ cảnh giới uẩn Chung trung kỳ đạt tới đại viên mãn được. Nếu theo tốc độ tu luyện bình thường thì ít nhất cũng cần tới vài chục năm.

Biết được Dương Phàm tạm thời xuất quan, La Tu mau chóng tới báo cáo:

- Hai năm này hoàn toàn không có tin tức của tu sĩ bên ngoài.
- Hoàn toàn không có? Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm.
- Đúng thế. Trước đây, hàng năm ít nhất có một hai nhân loại chạy trốn vào đây nhưng hai năm qua, lại không có một ai cả!

La Tu đáp.

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ:

- Xem ra Mê Phong cốc này có thể đã bị yêu tộc bao vây!

Nhưng đối với việc này hẳn cũng không buồn quan tâm. Chỉ cần có đủ thời gian để hẳn tấn công lên Diễn Căn Kỳ là đủ rồi! Nghĩ tới sự giảo hoạt và cẩn thận của Âm Hồn thượng nhân, khẳng định hẳn sẽ không tự tiện xông vào.

Hơn nữa, ở một cấm địa như Mê Phong cốc, dù hẳn thật sự xông vào thì cũng khó có thể tìm ra Dương Phàm hẳn.

- Ta cho người Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp, tu luyện thế nào rồi? Dương Phàm lại hỏi.

La Tu kích động nói:

- Bộ công pháp này quả thực là một tuyệt thế ma công mà Huyết Ma Đạo chưa từng có. Nếu có thể tu luyện tới tầng thứ năm thì ta đúng là có hy vọng báo thù!
- Được rồi Ta thấy hiện tại ngươi đã nửa chân bước vào Kim Đan Kỳ rồi, ngày sau tiền đồ vô lượng!

Dương Phàm tán thưởng nói.

- Đại nhân đã truyền thụ tuyệt học như thế cho ta, văn bối không biết làm sao có thể báo đáp được! Nhưng ta có một thỉnh cầu, hy vọng có thể báo tiền bối làm sư phụ!

La Tu quỳ xuống, cúi đầu trước mặt Dương Phàm.

- Bái tạ làm sư phụ?

Dương Phàm lộ ra vẻ cân nhắc, trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Ta trước chỉ thu người làm đệ tử ký danh. Hơn nữa, cuộc đời này, số người Dương mỗ thu làm đệ tử cũng không ít.

Lấy thiên phú của tên La Tu này, hơn nữa còn có Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp thì tương lai rất có khả năng trở thành một Thạch Thiên Hàn thứ hai. Người tài như thế, Dương Phàm đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Hơn nữa, Dương Phàm cũng nhìn ra người này rất cơ trí thủ đoạn làm việc tàn nhẫn nhưng trong lòng cũng có ân nghĩa. Nếu không cũng sẽ không có chấp niệm báo thù như thế!

Ầm ầm ầm!

La Tu nhanh chóng dập đầu ba cái trước mặt Dương Phàm, làm lễ bái sư.

- Được rồi, người cố gắng tu luyện đi. Chuyện trong cốc này người cũng không cần lo lắng. Vì sư lập tức phải bế sinh tử quan, hy vọng khi ta xuất quan cũng có thể nhìn thấy người đột phá!

Dương Phàm khoát tay áo nói.

- Vâng, sư phụ!

La Tu khom người rời đi, tìm một nơi khác để bế quan. Kể từ lúc này, Dương Phàm tiến vào bế quan lâu dài.

Xuân hạ thu đông liên tục lặp lại. Bên ngoài thân thể Dương Phàm có bám một tầng bụi bặm, giống như một pho tượng.

Tâm thần của hắn tiến vào phiên đại địa dưới chân, Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể cũng có những biến hóa rất thông thả.

Sinh Mệnh Lục Chủng vốn là một mảnh xanh biếc cũng dần xuất hiện màu vàng đất tinh ngọc, làm cho người ta có một loại cảm giác càng cường đại hơn.

Biến hóa này đạt được ước chừng tới tận thời gian hai năm. Đây cũng chính là bước mấu chốt mà hắn thu được trên con đường tu luyện thời gian này.

Giờ khắc này, nhịp đập con tim hắn như hoa thành nhất thể với mạch đập của đại địa. Hô hấp của hắn cũng như nhịp thở của đại địa. Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của hắn cũng nhanh hơn mười lần trước đây, thực lực gần như một lần lột xác.

Theo một mặt nào đó mà nói thì giờ phút này, Dương Phàm coi như đã đặt một chân vào Nguyên Anh Kỳ rồi!

Nhưng đối với Diễn Căn Kỳ thì cũng chỉ là biến hóa vòng thứ nhất mà thôi.

Ngay khi hắn diễn hoa vòng thứ nhất của Diễn Căn Kỳ thì trên không bên cạnh nơi này, huyết vân quay cuồng, một cỗ khí tức cường đại đã sinh ra.

Hóa ra là có người tấn chức Kim Đan bậc cao.

Đối với việc này, Dương Phàm đang bế quan cũng cảm ứng được một chút nhưng lại không rảnh rời đi điều tra điều đó.

Sau đó, diễn hóa của Diễn Căn Kỳ tiến vào vòng biến hóa thứ hai.

Lúc này, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể Dương Phàm cũng ngả nhiều sang màu vàng đất tinh ngọc, nhìn qua giống như ngọc thạch, làm cho người ta có cảm giác vô cùng cứng rắn.

Biến hóa này tiêu tốn của Dương Phàm một năm thời gian.

Đột biến hóa thứ hai khiến trái tim và lục phủ ngũ tạng của Dương Phàm được đại địa tinh túy tẩy rửa, sinh cơ và độ cứng đã được cường hóa không biết bao nhiêu lần.

Sau đó, Dương Phàm lại bước vào vòng diễn hóa thứ ba. Kinh mạch trong cơ thể hắn cùng ngả sang màu vàng đất tinh ngọc, rộng hơn gấp đôi, độ cứng cỏi cũng đã cường hóa gấp nhiều lần. Điều này khiến sức bật của hắn gia tăng hơn rất nhiều.

Vòng biến hóa thứ ba này cũng tốn của Dương Phàm thời gian là nửa năm.

- Rốt cục cũng tới phút cuối cùng

Dương Phàm hít sâu một hơi, linh hồn lực trong đầu ầm ầm hóa thành đạo đạo bạch quang, cũng xem lẫn lục quang và hoàng quang, dung hợp với tâm mạch và trái tim làm một thể.

Hóa ra, trong vô tình Sinh Mệnh Lục Chủng đã chiếm cứ trung tâm trái tim Dương Phàm, trở thành Sinh mệnh chi nguyên của toàn bộ thân thể!

Mà tâm tạng và tâm mạch lại trở thành những đường kéo dài của Sinh Mệnh Lục Chủng, giống như những xúc tu của Lục Chủng.

- Cường giả Nguyên Anh Kỳ ngưng kết Nguyên Anh, thần hồn có thể bước đầu ngao du thiên địa. Mà toàn bộ linh hồn tinh khí của ta lại tụ lại khiến cho tâm mạch xung quanh Sinh Mệnh Lục Chủng trở thành Hồn Căn!

Khuôn mặt nghiêm trang của Dương Phàm cũng dần lộ ra một chút tự hào xuất phát từ nội tâm.

Hồn Căn giống như những gốc rễ, phá da mà ra vậy.

Rễ cây dùng để hấp thu hơi nước và chất dinh dưỡng trong đại địa, cũng dần dần khỏe mạnh, trưởng thành, tiềm lực vô hạn.

Mà Dương Phàm lại dùng những Hồn Căn, Sinh Mệnh Lục Chủng từ trái tim kéo dài ra, để nó hấp thu đại địa lực, đạt được hiệu quả như nhau.

Ngưng tụ Hồn Căn chính là bước cuối cùng để tấn chức Diễn Căn Kỳ.

Một khi thành công tạo ra Hồn Căn thì sẽ trở thành một nhân vật như Nguyên Anh Kỳ.

Cũng không biết tốn bao nhiêu thời gian, tinh hồn lực của Dương Phàm dần dần dung hợp với tâm mạch và Sinh Mệnh Lục Chủng.

Đặc biệt, tâm mạch vốn vô cùng yếu ớt lúc này lại trở thành Hồn Căn bán trong suốt, không giống như thật thể.

Dương Phàm tin tưởng, cùng với việc củng cố Diễn Căn Kỳ thì Hồn Căn sẽ ngày càng trở nên lớn mạnh. Khi đó, hắn lại càng hấp thu được nhiều đại địa tinh túy.

Ngay khi Dương Phàm thành công Hồn Căn, thiên địa linh khí trên không trên động phủ ầm ầm rung chuyển, ánh sáng thất thải chiếu rọi phạm vi cả trăm dặm.

Một cỗ uy áp mệnh mông cuồn cuộn ầm ầm dựng lên, làm cho tất cả sinh linh trong Mê Phong Cốc đều phải run rẩy.

Động tĩnh lớn nhất lại là đại địa dưới chân mọi người.

Ầm ầm ầm

Khắp đại địa, dưới cỗ lực lượng này cũng khẽ run lên, không biết là sợ hãi hay hưng phấn.

- A! Không ổn! Chẳng lẽ là động đất!

Những tu sĩ trong Mê Phong cốc đều cảm giác bất an, thậm chí rơi vào hỗn loạn.

Ba gã Kim Đan đại tu sĩ trong cốc lộ ra vẻ kinh hãi và ngưng trọng.

Bốn phía quanh động phủ của Dương Phàm lại ngưng kết thành một tầng hào quang màu vàng đất. Chúng nó dần ngưng kết thành thực chất, giống như tinh ngọc màu vàng lung linh.

Theo Hồn Căn dần dần lớn mạnh, thiên địa linh khí trên không lại càng thêm nồng đậm. Uy áp đáng sợ thậm chí khiến những sinh linh yêu tộc bên ngoài Mê Phong cốc run rẩy bất an.

- Sao lại thế này? Ta sao lại cảm thấy Mê Phong cốc rung động?

Một gã chiến sĩ yêu tộc an nấp trong nước biển cảm thấy trong lòng chấn động, không kim được run lên.

Hơn nữa, nước biển quanh Mê Phong cốc cũng nổi lên sóng lớn, một cỗ áp lực đang tràn mở ra.

- Thiên địa linh khí thay đổi! Chẳng lẽ có người nào tấn chức Nguyên Anh Kỳ sao? Âm Hồn thượng nhân đang tĩnh tu bên cạnh Mê Phong cốc cũng bị làm cho bừng tỉnh. Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng thể ngộ, khó tin thắm nhủ:

- Cho dù tấn chức Nguyên Anh Kỳ thì cũng không thể có động tĩnh như thế được! Chẳng lẽ là Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết

Nhưng hắn ngẫm lại thì thấy rằng khả năng này cũng không thực tế lắm

Một vị lão già có khuôn mặt đen thui bên cạnh Âm Hồn thượng nhân thần nhiên nói:

- Cổ lực lượng này không thể suy đoán theo lẽ thường được! Nhiều khả năng là ngoại tộc trong truyền thuyết

Lão già mặt đen này chính là một tu sĩ Nguyên Anh bậc cao mà Âm Hồn thượng nhân mời tới.

- Ngoại tộc? Xin chỉ giáo! Âm Hồn thượng nhân hỏi lại.

- Ví dụ như một loại công pháp siêu việt hơn hẳn bình thường. Lúc trước khi Thiên Thu Vô Ngân tu thành thần thông Tam Linh Hóa Nhất thì cũng dẫn tới hiện tượng tương tự. Mà hắn, cũng trở thành một nhất phái tông sư, tự nghĩ ra tuyệt học của Nội Hải, được vô số người kính ngưỡng.

Lão già mặt đen giải thích.

- Chẳng lẽ là Dương Phàm hử? Nghe đồn rằng hắn có thể là đệ tử thứ hai của Thiên Thu Vô Ngân.

Tâm thần Âm Hồn thượng nhân hơi run lên:

- Nếu thật sự là như thế, một khi hắn tấn chức Nguyên Anh bậc cao thì chúng ta cùng rất khó có thể thành công vây sát hắn.

- Chưa chắc!

Lão già mặt đen nói:

- Khi Tam Linh Hóa Nhất tấn chức Nguyên Anh Kỳ thì có sinh ra khí tức của hai hoặc ba loại lực lượng khác nhau. Mà cỗ khí tức này lại chỉ thuần túy hoàn toàn là tới từ đại địa

435. Chương 436: Diễn Cấn Kỳ Huyền Ảo

Trên người Dương Phàm nổi lên uy áp mênh mông cuộn cuộn, hậu trọng như núi, hùng hậu như biển, kiên cố khiến người ta cảm giác không thể vượt qua.

Hắn vừa mới ngưng tụ thành Hồn Cấn, lại dung hợp với mạch đại địa dưới chân, sử dụng đại địa để ngao du, cũng ngao du như những tu sĩ Nguyên Anh Kỳ khác.

Một quang cầu trong suốt bề ngoài có một tầng tinh quang màu vàng, xuyên qua tầng đất dày đặc dưới chân, như cá gặp nước, không chút trở ngại.

Hồn Cấn ngao du đại địa dưới chân, đã siêu việt lẽ thường.

Càng khiến Dương Phàm khó tin là khi tâm thần hắn dung hợp với đại địa ở phạm vi trăm dặm thì sinh ra một loại cảm giác tuyệt đối nắm chắc trong tầm tay.

Cảm giác đó giống như phiến đại địa dưới chân này dường như là thân thể thứ hai của hắn.

Một khắc này, ý niệm Dương Phàm khẽ động.

Ầm ầm ầm

Thoáng cái, lấy Hồn Cấn của hắn làm trung tâm, đại địa trong phạm vi trăm trượng tầng tầng đứt gãy, thanh thế kinh người, giống như một trận động đất nho nhỏ.

Theo động tác này của hắn, toàn bộ Mê Phong cốc đều run rẩy, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt, sụp đổ, rơi vào trong lòng biển.

Tình cảnh như thế, coi như bắt đầu ngày tận thế! Khiến cho vô số tu sĩ trên đảo hoảng sợ bất an.

Theo Mê Phong cốc lắc lư, trận pháp bốn phía lập tức xuất hiện tầng tầng sơ hở, mắt thấy có thể lập tức tiêu tan.

- Dừng tay

Đúng lúc này, một thanh âm già nua tràn đầy hoảng sợ rơi vào trong khu vực động phủ của Dương Phàm. Tâm thần Dương Phàm khẽ động, một nửa Hồn Căn lực phản hồi bên cạnh Sinh Mệnh Lục Chủng, đồng thời cũng ngạc nhiên thán phục sự huyền diệu của Hạ Chi Kỳ. Ngày sau nếu có cơ hội lại phải thăm dò thêm nữa.

- Thần thánh phương nào lại quấy rầy sự tĩnh tu của Dương mỗ?

Dương Phàm bỗng đứng lên, tách đám bụi bắn ra khỏi người, quát khẽ một tiếng.

Da thịt hắn vẫn trắng nõn như cũ nhưng lại có thêm một tầng tinh hoàng nhàn nhạt mượt mà, nhìn qua tràn đầy lực lượng và mạnh mẽ.

Dứt lời, hào quang màu vàng đất bên ngoài thân thể hắn chợt lóe lên, cả người hóa thành một đạo quang ảnh tinh hoàng, trực tiếp xuyên qua vách động phủ, xuất hiện giữa không trung.

Đây chính là Xuyên Tường Thuật mà chỉ có cảnh giới Địa Tiên trong truyền thuyết mới nắm giữ được.

Khi Dương Phàm xuyên qua vách động phủ dày kia, hắn gần như không cảm giác được chút trở ngại nào, chỉ cảm giác pháp lực tiêu hao rất nhiều.

Sở dĩ hắn lựa chọn xuyên tường chỉ là một loại hành động bản năng muốn tìm hiểu về Diễn Căn Kỳ mà thôi.

- Điều này sao có thể

Giữa không trung có một lão già mặc áo bào trắng với chòm râu trắng như tuyết, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn trở mắt nhìn thấy do xuyên tường như không là gì, sau đó lại như mị ảnh xuất hiện ngay trước mặt mình.

- Lời này hắn là phải do lão phu hỏi ngươi mới được! Mê Phong cốc này chính là nơi lão phu nghiên cứu trận pháp, ngươi lúc này tấn chức Nguyên Anh Kỳ rồi cũng thôi, sao lại còn muốn lay động địa mạch thổ tầng nơi này?

Lão già mặc áo bào trắng này nhìn chằm chằm Dương Phàm, trong mắt có một tia tức giận, nhưng nhiều hơn là sự kiêng kị và tò mò.

Phần tăng thêm này gần như có thể bỏ qua, cũng không có tác dụng gì đáng kể đối với Dương Phàm nhưng hẳn lại vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng tốc độ "quặng sinh quặng" trước mắt của hoàng thổ địa rất thông thả nhưng Dương Phàm tin tưởng vào tiềm lực sau này của nó.

Bởi vì trong Tu Tiên Giới rộng lớn này, Dương Phàm chưa từng nghe nói có người nào có được năng lực "quặng sinh quặng" này!

Các loại khoáng thạch luyện khí đều phải diễn biến qua ngàn vạn năm mới có thể hình thành, gần như không ai có thể ảnh hưởng tới được.

Nhưng từ lúc này, phiến hoàng thổ địa trong Tiên Hồng không gian này lại có thể biến chuyển mà không ai dám tưởng tượng này thành sự thật.

- Đây chính là năng lực mới của Sinh Tức Chi Địa khi ta tấn chức Diễn Căn Kỳ.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra thần sắc vui mừng, ánh mắt đảo qua Tiên Hồng không gian, phát hiện ra trong Tiên Lai Cư, chín tên tu sĩ bọn Dương Đại đã có một số người bước vào Kim Đan trung kỳ.

Lục thổ địa có năng lực cải thiện nhất định đối với sinh mệnh. Loại hiệu quả này có thể sánh bằng "tẩy tủy phạt cốt". Nếu cứ ở nơi này nhiều năm thì hoàn toàn có tác dụng thoát thai hoán cốt!

Hắn có thể tưởng tượng ra được, chín thủ hạ này có tiền đồ không thể hạn lượng. Chỉ cần một hai trăm năm sau, bọn họ rất có thể bước vào Nguyên Anh Kỳ.

Giờ phút này, chín tên thúy thủ bọn Dương Đại đang thay Dương Phàm tiến hành rèn luyện, cải thiện Thiên Hành Chu.

So với mấy năm trước, Thiên Hành Chu hôm nay đã là pháp bảo phụ trợ có thể "phi thiên độn địa nhập hải". Trình độ cứng cỏi đang gia tăng từng ngày.

Muốn nói tới tài liệu, trong Thương khố của Tiên Hồng không gian, đám pháp khí, linh khí, pháp bảo của hắn đã vô cùng nhiều.

Với nhiều tài liệu như thế, độ cứng rắn của Thiên Hành Chu bây giờ đã ngang với pháp bảo, pháp bảo bình thường cũng khó có thể gây tổn hại cho nó.

Dương Phàm vừa lòng gật gật đầu, thân hình chợt lóe lên, đi tới Tiên Hồng Cư.

Tiên Hồng Cư. Nơi này tuyệt đẹp, có một trang viên mộc mạc tự nhiên. Thạch Thiên Hàn đang tu luyện nơi này.

Vù

Thạch Thiên Hàn như quỷ mị xuất hiện trước người Dương Phàm, trên trán đột nhiên xuất hiện một cái ấn ký hình trăng lưỡi liềm thần bí quỷ dị.

Phốc

Trên lòng bàn tay của hắn có một đoàn ma diễm âm u thâm thúy, từ trung tâm ngọn lửa này không ngừng nhẩy lên ba điểm u quang.

- Được rồi, có Ma Tinh Tử tương trợ, Tam u Ma Diễm mới sơ thành. Trong mắt Dương Phàm lóe ra tinh quang, vẻ mặt chợt nghiêm túc lại nói:

- Tiếp theo, hai người chúng ta phải hợp lực rèn Ma Hoàng Kiếm!

- Được!

Thanh âm lãnh cứng của Thạch Thiên Hàn vang lên.

Ngay sau đó, Ma Hoàng Kiếm xuất hiện giữa hai người. Dương Phàm cũng té ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm.

Dưới khí tức của Tam u Ma Diễm và Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Ma Hoàng Kiếm không tự chủ được rung lên hừng phần.

Sau đó, Dương Phàm vẫy tay một cái, trước mặt hai người lại xuất hiện bảy tám loại tài liệu thuộc loại tốt nhất! Trong đó cũng có loại tài liệu luyện khí cực phẩm là Huyền Băng Thiết vận năm!

Trước mắt Ma Hoàng Kiếm vẫn là pháp bảo lục cấp. Mục tiêu của Dương Phàm là luyện chế nó thành pháp bảo công kích có phẩm chất cao nhất - cửu cấp!

Nửa tháng sau, một thanh kiếm có bề ngoài giống y đúc Ma Hoàng Kiếm xuất hiện trước mặt hai người. Mà những tài liệu luyện khí trân phẩm kia cũng đã không còn chút gì nữa.

Ma Hoàng Kiếm dài năm thước tràn ngập ma đạo khí phách và cường đại kim duệ khí, không phải là một cổ bảo có uy thế tầm thường!

Dưới tình huống tiêu hao nhiều tài liệu như thế, cũng được sự hợp lực rèn luyện của Tam u Ma Diễm và Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Ma Hoàng Kiếm đã liên một lúc để thăng tới ba phẩm cấp, đạt tới pháp bảo cửu phẩm, cũng là pháp bảo đỉnh cao nhất!

Nói cách khác, uy lực hiện tại của Ma Hoàng Kiếm đủ để có thể sánh ngang cổ bảo, thậm chí về mặt nào đó mà nói thì càng thêm đáng sợ.

Thạch Thiên Hàn thu lấy Ma Hoàng Kiếm, lùi về một góc, tiếp tục khoan chân tu luyện.

Có Ma Hoàng Kiếm, u Minh Pháp Phiến, Mật Quyển màu đen, pháp bảo phòng ngự trung phẩm, Thạch Thiên Hàn đã không thiếu pháp bảo nữa!

Dương Phàm thăm gật gật đầu, lại lẩm bẩm:

- Xem ra ta cũng cần luyện hóa một hai loại pháp bảo cường đại

Ở ba tầng cổ tháp trong Thiên Lan Điện, Dương Phàm từ trên thư trác đã thu được hai kiện cổ bảo: Thủy Mặc Họa Quyển, Thanh Can Mao Bút.

- Hai kiện cổ bảo này dường như là của Nho môn, ta dù luyện hóa xong cũng khó có thể phát huy ra uy lực lớn nhất!

Dương Phàm trầm nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn luyện hóa.

Thủy Mặc Họa Quyển chính là một kiện trân bảo phụ trợ, dùng để vây khốn địch nhân. Dương Phàm lấy sinh mệnh lực của Uẩn Chung Kỳ sử dụng thì có thể chế tạo ra một không gian ảo cảnh, khiến địch nhân bị vây sâu vào trong đó.

Mà Thanh Can Mao Bút kia lại là một kiện cổ bảo công kích, thậm chí có thể dùng để chế phù vẽ phù. Dương Phàm tìm hiểu mấy tháng, lấy linh khí biến hóa, huyền diệu huy động, trước mắt có thể vẽ ra các loại động vật như mãnh hổ, hùng ưng, cũng có vài phần thần vận, uy lực bất phàm.

Có lẽ, ngay cả chủ nhân luyện chế ra Thanh Can Mao Bút này cũng không thể đoán được một tu sĩ không thuộc Nho môn nhưng cũng có thể phát huy ra uy lực cổ bảo này đến thế.

- Ta mặc dù không phải là tu sĩ Nho môn nhưng Tiên Hồng Quyết bao dung tự nhiên vạn vật, hai kiện cổ bảo Nho môn này ở trong tay ta cũng có thể phát huy được bảy tám phần uy lực.

Dương Phàm mỉm cười, thu hồi hai kiện cổ bảo Nho môn này lại.

Điều tiếc nuối duy nhất của hắn chính là không có được cổ bảo hoặc pháp bảo cấp cao nhất để phòng ngự. Ngay cả khi hắn giết Cù Việt là Nguyên Anh bậc cao cũng không có.

Từ đó có thể thấy được sự quý giá của pháp bảo phòng ngự cao cấp ở Tu Tiên Giới. Những Nguyên Anh bậc cao bình thường cũng rất khó có được.

Đối với điều này, Dương Phàm tạm thời không thể cưỡng cầu. Khi hắn đã bước vào Diễn Căn Kỳ thì sở trường của hắn chính là phòng ngự. Nếu hai chân hắn đạp đất thì lực phòng ngự của hắn có thể gia tăng gấp nhiều lần.

Đồng thời, hắn còn có thể sử dụng chung những pháp bảo trong tay Thạch Thiên Hàn. Linh hồn của bản tôn và phân thân vốn là đồng nguyên cộng thể. Điều này cũng không khó nếu thuộc tính của pháp bảo thích hợp.

Sau khi giải quyết hết các vấn đề của bản thân, Dương Phàm bắt đầu quan sát sự biến hóa của Lưu Ly Hàn Tinh Xà và Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Linh Thú Viên.

Những thiên tài địa bảo có thuộc tính cực hàn mà Dương Phàm chiếm được trong Thiên Lan Điện đều để cho Hàn Tinh Xà dùng.

Mấy năm nay, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã tấn chức lên tứ cấp hậu kỳ. Mà Phệ Hồn Thiên Độc Hạt, từ khi Thạch Thiên Hàn phối chế độc không ngừng cường hóa thì Độc Hạt Vương đã đạt tới tứ cấp đỉnh, ngoài ra còn có bảy tám Độc Hạt đạt tới tứ cấp bậc cao.

Đối với sự tiến bộ này, Dương Phàm rất hài lòng. Chỉ cần có đủ tài liệu, thiên tài địa bảo, thì sự trưởng thành của Lưu Ly Hàn Tinh Xà và Phệ Hồn Thiên Độc Hạt sẽ không chậm.

- Đúng rồi, ta còn quên một thứ

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe, trong tay liền xuất hiện một chiếc lông Khổng Tước màu xanh.

Đây chính là bản thể pháp bảo mà Khổng Tước tiểu yêu đã luyện chế mất trăm năm, sau lại dùng để trao đổi Viêm Tinh Tử.

- Lông Khổng Tước, máu, sừng và da Giao Long, máu của Lưu Ly xà Dương Phàm thì thảo lắm lắm.

Chỉ tiếc, nếu muốn tu bổ Tường Vân Ngõa thì Dương Phàm vẫn chưa nắm chắc được. Hắn cũng không phải là đại sư, tông sư luyện khí.

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm giác được đám tài liệu này vẫn chưa đủ để tu bổ Tường Vân Ngõa. Nếu có thể lấy được da của Thần thú thiên phú không gian Đằng Linh Xà thì mới có thể gia tăng xác suất thành công!

Từ sau khi bước vào Diễn Căn Kỳ, Dương Phàm ở lại trong động phủ chừng nửa năm.

Một ngày kia, hắn rốt cục đứng lên, lắm lắm:

- Phiêu bạt nhiều năm như thế ở Thiên cầm Nội Hải này, rốt cục có thể tính tới chuyện trở lại Bắc Tàn rồi! Tuy nhiên, trước hết ta còn phải giải quyết chút phiền toái nho nhỏ ngoài cốc đã!

437. Chương 438: Oai Phong Của Tông Sư! (thượng)

Những thứ thu hoạch được ở trong Thiên Lan Điện hắn đều đã sắp xếp và luyện chế một phen.

Giờ phút này, chỉ còn viên Lôi Linh Châu truyền thừa và Hoàng Long Quan có lai lịch thần bí mà thôi.

Đối với Lôi Linh Châu, Dương Phàm thật sự bất lực.

Nhưng Hoàng Long Quan, khi Dương Phàm mở ra thì phát hiện ra long uy và long khí lăm lăm khiến Hồn Căn của Dương Phàm cũng lâm vào một trận rung động.

Trước đây, Dương Phàm có thử qua mấy lần thì Hoàng Long Quan vẫn không có chút phản ứng nào cả.

Nhưng giờ phút này, hắn lại mơ hồ cảm ứng được Hoàng Long Quan đang kêu gọi rất khẽ.

Hắn chỉ cảm thấy rằng đây là một kiến bảo vật có giá trị không thua kém gì Lôi Linh Châu.

Thời kỳ Tiên Tàn, trên toàn bộ đại lục có mấy kiện chí bảo long khí được tạo ra từ vô số thiên tài địa bảo và tài liệu trân quý.

Những chí bảo long khí này được xưng là Cửu Ngũ Chí Bảo Long khí, đại biểu Tiên khí thời kỳ Cửu ngũ chí tôn!

Điều này cũng là do Dương Phàm đọc được một ít cổ tịch mà biết khi rời đi Thiên Lan Điện.

Từ long khí mà Hoàng Long Quan phát ra thì nó thật sự có thể là một trong những Cửu Ngũ Chỉ Bảo Long Khí.

Ong

Hoàng Long Quan đột nhiên rung động, bàn tay Dương Phàm nhẹ nhàng cầm lấy.

Từ trong Hoàng Long Quan mơ hồ như truyền ra từng trận rùng ngăm kinh hồn, có chút tương tự như tiếng rùng ngăm ở trong Thất Linh Hồ, nhưng vẫn có điểm khác nhau.

Ầm

Hoàng Long Quan từ trên tay Dương Phàm vang ra, một cỗ lực lượng rất lớn suýt nữa khiến hắn bị thương.

- Tại sao có thể như thế! Ta rõ ràng cảm giác được thuộc tính của nó giống như của ta. Hơn nữa còn cảm giác được một sự kêu gọi thân thiết!

Dương Phàm kinh dị vô cùng, có chút nghi hoặc lẩm bẩm.

Rất nhanh, hắn lại nghĩ tới những tin tức liên quan tới việc kế thừa linh bảo mà Linh Nguyệt từng nói tới. Hắn nhớ lại:

”Truyền thừa linh bảo, đặc điểm được thể hiện trong hai chữ ”truyền thừa”, chỉ có người có điều kiện tương ứng phù hợp mới có thể có được! Truyền thừa linh bảo có rất nhiều điều kiện. Hoặc liên quan tới thiên phú thể chất, hoặc liên quan tới thần thông công pháp! Còn có một số kế thừa linh bảo cần tới huyết mạch đặc thù! Ví dụ như thời kỳ Tiên Tần tạo ra Cửu Ngũ Chỉ Bảo Long Khí, cũng thuộc loại linh bảo truyền thừa. Nghe bảo chỉ cần có huyết mạch Tiên Tần Hoàng tộc hoặc là Chân Long Chi Khí mới có thể phát ra uy lực chân chính của nó”

- Cần có huyết mạch Tiên Tần Hoàng tộc hoặc là Chân Long Chi Khí? Dương Phàm đột nhiên hiểu ra nguyên do trong đó.

Mặc dù thuộc tính của hắn cực kỳ phù hợp với Hoàng Long Quan nhưng lại không có được điều kiện thiết yếu để kế thừa sử dụng nó.

Huyết mạch Tiên Tần Hoàng Tộc?

Đó chính là Vương triều từ thời thượng cổ, cho dù còn tồn tại huyết mạch này cũng sẽ không xuất hiện ở Thiên Cảm Nội Hải hoặc ở Bắc Tần. Nếu là huyết mạch Tiên Tần Hoàng tộc thì nhiều khả năng sẽ xuất hiện ở hướng Đại Tần Vương triều hiện tại.

- Tuy nhiên Chân Long Chi Khí

Về mặt Dương Phàm lộ ra nét trầm tư

Muốn nói Chân Long Chi Khí, Kim Giao Long trước kia cũng có một chút, còn nữa chính là Chân Long trong truyền thuyết.

- Nếu ta có được huyết mạch Long tộc thì với bí thuật Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp của Tiên Hồng Quyết, có thể dung nhập huyết mạch này vào cơ thể mình, có lẽ sẽ có được Chân Long Chi Khí!

Dương Phàm nghĩ tới một khả năng.

Nhưng để thi triển bí thuật này cần có đại lượng huyết mạch, thậm chí máu huyết cao đẳng.

Hắn cũng không đành lòng lấy Lưu Ly Hàn Tinh Xả làm thí nghiệm. Hơn nữa Hàn Tinh Xả cũng không phải là Long tộc. Dương Phàm cho rằng khí lực hiện nay của mình đã đủ cường đại, như thế cũng không cần lo lắng phương diện này.

- Xem ra việc kế thừa Lôi Linh Châu và Hoàng Long Quan cũng đành phải gác lại để ngày sau xử lý.

Dương Phàm vung tay lên, cho hai kiện trân bảo siêu việt mê bảo này vào trong Thương khố của Tiên Hồng không gian, trong lòng vẫn có chút không cam tâm.

Lôi Linh Châu thì thôi, thuộc tính không phù hợp lắm với hần nhưng Hoàng Long Quan lại là thứ hần có thể luyện hóa thậm chí sử dụng lực lượng Diễm Căn Kỳ có thể đánh ra uy lực rất lớn.

Chỉ tiếc, những hạn chế mà những tu sĩ đại thần thông đời trước áp đặt cho Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí cũng khiến hần không thể vượt qua được.

Sau khi xuất quan, Dương Phàm lập tức triệu tập La Tu.

- Sư phụ rốt cuộc xuất quan. Như vậy chúng ta có thểLa Tu kinh hỉ nói.

Hần cực kỳ mong muốn rời khỏi Mê Phong cốc. Thiên cầm Nội Hải có rất nhiều thứ phần khích đang chờ đợi hần.

- Đúng thế. Vì sư sẽ lập tức rời khỏi Mê Phong cốc, có thể mang người cùng rời đi.

Dương Phàm gật đầu hỏi:

- Người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa!

- Bẩm sư phụ, ta tùy thời có thể đi!

La Tu vui mừng nói, một thân khí thể Huyết Ma Đạo tự nhiên phát ra.

- Trước khi đi, ta cũng cần cáo từ trận pháp tông sư Cát Phong đã!

Dương Phàm trước để La Tu chuẩn bị mấy ngày.

Ba ngày sau, hai thầy trò đi về phía nơi Cát Phong cư ngụ.

- Dương đạo hữu, người muốn rời đi sớm thế sao? Những cường giả mới tấn chức Nguyên Anh Kỳ cũng cần ít nhất mấy năm mới củng cố được cảnh giới mà.

Cát Phong kinh ngạc nói.

Dương Phàm trịnh trọng nói:

- Thời gian của Dương mỗ cấp bách. Nếu còn kéo dài thì chỉ sợ tên Âm Hồn nhân kia sẽ tìm được thêm nhiều sự giúp đỡ!

- Ta có thể tiến hai vị một đoạn đường đi!

Cát Phong cũng không giữ hai thầy trò Dương Phàm lại mà sẵn sàng đưa hai người ra khỏi Mê Phong cốc.

- Xin hỏi Dương đạo hữu, ảnh hưởng của trận pháp bên ngoài Mê Phong cốc này có ảnh hưởng với người như thế nào? Năm qua, đối với trận pháp của cốc ta cũng có một phen cải thiện.

Cát Phong tủm tỉm cười hỏi

- Trận pháp?

Dương Phàm triển mở toàn bộ cảm quan. Dù là ở giữa không trung cũng có thể dung hợp nhất định với đại địa, trong thời gian ngắn hiểu rõ hư thật bốn phía.

- Cái nàyNếu là trước khi ta tấn chức, ảnh hưởng thật ra không nhỏ. Nhưng giờ phút này

Dương Phàm hơi dừng lại một chút, không nói tiếp.

- Dương đạo hữu cứ nói thẳng không sao.

Cát Phong hiền hòa nói

- Ít nhất là trận pháp có phạm vi trăm dặm này không chút ảnh hưởng gì đối với Dương mỗ cả.

Dương Phàm đáp.

- Không có ảnh hưởng? Lời này là thật sao?

Cát Phong nheo mắt lại, có chút không dám tin tưởng.

Trận pháp bốn phía Mê Phong cốc này, qua nửa năm cải thiện của hắn, trừ Nguyên Anh đại tu sĩ thì những tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường dù tiến vào cũng vị vậy khốn một đoạn thời gian.

- Nếu là như thế thì Dương đạo hữu dẫn đường thử xem

Tuy rằng Cát Phong rất hào sảng nhưng về mặt trận pháp thì dường như vẫn rất cố chấp.

- Được!

Dương Phàm liền đi trước dẫn đường.

- Chỉ một lát sau, Dương Phàm đã dẫn theo hai người phi hành được mười mấy dặm. Áo trận bên ngoài Mê Phong cốc quả thật không ảnh hưởng gì tới hắn.

Thấy tình cảnh này, Cát Phong không khỏi thở dài nói:

- Không hổ là kỳ tài có một không hai, có thể khai sáng một cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới. Dương đạo hữu thật sự có thể tự xưng là Tông sư!

- Tông sư?

Dương Phàm giật nảy lên:

- Cái này thì không dám. Tuy rằng ta cũng mơ ước đạt được danh hiệu này nhưng khi chân chính đối mặt với nó cũng có chút chột dạ.

Cát Phong nhẹ nhàng nói:

- Dương đạo hữu chớ khiêm tốn quá. Chỉ luận về việc khai sáng một cảnh giới và công pháp mới, phóng nhãn khắp Nội Hải này, ngoại trừ Thiên Thu Vô Ngân ra thì tất cả những Tông sư trong mấy vạn năm này, chỉ sợ không ai được như ngươi! Đây là lời nói thật tâm của lão hủ. Nếu đạo hữu còn khiêm tốn nữa thì ngược lại lại thiếu đi ý chí và khí phách của một đời Tông sư!

Dương Phàm nghe được nửa câu sau thì tâm thần chấn động.

”Không sai! Chính mình thiên tân vạn khổ (tốn hao bao công sức) mới đem Tiên Hồng Quyết thôi diễn ra một cảnh giới. Những cố gắng và tâm huyết trong đó chẳng lẽ là mơ? Huống chi với thần thông và huyền ảo của Diễn Căn Kỳ thì phóng nhãn khắp Tu Tiên Giới cũng đủ để lừng lẫy cổ kim! Cứ khiêm tốn lại khiến hắn thành tiểu ngụy quân tử, hoặc là quá tự coi thường mình!”

Lấy thực lực của Dương Phàm bây giờ, nhìn ra thì cũng có rất ít người có thể uy hiếp được hắn!

- Cát đạo hữu nói rất đúng!

Dương Phàm hít sâu một hơi, lòng dạ như mở rộng ra, đồng thời cùng tự lẩm bẩm!

- Đã bước vào Diễn Căn Kỳ rồi, ta cũng không phải là Dương Phàm trước đây nữa!

Tự tán công trọng tu, sau đó quật khởi như một kỳ tích, lại bị Tam u lão ma đuổi giết, trốn chết chạy tới Thiên cầm Nội Hải này!

Đây là lần đầu tiên Dương Phàm sinh ra hùng tâm tráng chí!

Dương Phàm cùng đã đủ ẫn nhẫn, che dấu đủ rồi!

Hắn có thể ẫn nhẫn nhất thời nhưng không thể hèn nhát một đời!

Cát Phong mơ hồ cảm nhận được tâm tình biến hóa của Dương Phàm, thàn than: ”Sau Thiên Thu Vô Ngân, Nội Hải lại có một đời Tông sư danh chấn thiên cổ ra đời!”

- Đúng rồi! Công pháp mà Dương đạo hữu tu luyện có tên là gì? Cát Phong tò mò hỏi.

- Tiên Hồng Tiên Hồng Quyết!

Dương Phàm không chút suy nghĩ, thanh âm vang lên.

Cái tên Tiên Hồng Quyết này lần đầu tiên hiện thế ở Thiên cầm Nội Hải này!

- Được, được, được! Chỉ mong lão hủ có thể nhìn thấy ngày mà Tiên Hồng Quyết vang danh thiên cổ! Dù sao cảnh giới mới này cũng là do Dương đạo hữu thôi diễn ở trong Mê Phong Cốc ta! Ha ha ha!

Cát Phong cười lớn, thậm chí có chút tự hào đã kết giao với thanh niên này. Có thể kết giao với một Thiên Thu Vô Ngân thứ hai khiến hắn vô cùng kích động!

- Ai, chỉ tiếc thọ nguyên của lão hủ cũng không còn nhiều, chỉ hơn trăm năm nữa. Ánh mắt Cát Phong đột nhiên hơi ảm đạm.

Dương Phàm cũng lộ ra vẻ trầm ngâm. Đột nhiên trong tay hắn xuất hiện một viên Duyên Thọ Đan, nhẹ nhàng nói:

- May có Mê Phong cốc che chở, Dương mỗ mới có thể bình yên tấn chức tới cảnh giới mới. Có viên Duyên Thọ Đan này tặng có Cát đạo hữu!

- Cái gì? Đây chính là Duyên Thọ Đan

Cát Phong nhận lấy Duyên Thọ Đan, hai tay không tự chủ được run run, vô cùng cảm kích Dương Phàm.

- Duyên Thọ Đan lão hủ nhận! Cát mỗ thiếu Dương đạo hữu một cái nhân tình. Cát Phong khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cũng chấp nhận một nhân tình này! Dương Phàm mỉm cười, cũng không hề chối từ.

La Tu ở một bên nghe hai đại cường giả cấp Nguyên Anh nói chuyện thì hoàn toàn rung động:

"Một công pháp và cảnh giới hoàn toàn mới? Không nghĩ rằng lần này ta lại có được một vị sư tôn như thế, lại là nhân vật cấp Tông sư cùng cấp với Thiên Thu Vô Ngã!"

"Mặc dù lúc trước mất Dương Phàm và những Nguyên Anh đại tu sĩ, cũng như những cường giả Chí Tôn của Nội Hải còn chênh lệch rất lớn nhưng với thời gian hắn tu luyện thì tiềm lực không thể hạn định!"

Lại phi hành thêm một lúc, ba người dần bay tới ngoài cốc.

Sương mù nhạt đi, có thể nhìn ra biển nước bên ngoài. Cát Phong thân là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thần thức hơi đảo qua đã phát hiện có người mai phục bên ngoài nên nói:

- Có một gã yêu tu Biến Hóa Kỳ và hai gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Đạo hữu sợ là sẽ khó ứng phó, có cần ta hỗ trợ một tay không?

Vừa nghe có nhiều cường giả bên ngoài như thế, trong lòng La Tu kinh hãi.

- Chỉ cần một mình Dương mỗ chắc là đủ rồi, nếu không được thì Cát đạo hữu lại ra tay cũng không muộn!

Dương Phàm cười nói. Trong lòng hắn cũng có chút chờ mong, muốn thử xem bây giờ mình mạnh như thế nào?

- Dương Phàm, hắn ra

Dương Phàm vừa từ trong sương mù bước ra thì đã nhanh chóng bị Tam Đầu Ma Khuyển vốn đợi ở bên ngoài phát hiện ra.

Hưu

Hai cường giả Nguyên Anh Kỳ khác là Âm Hồn thượng nhân và lão già mặt đen kia cũng nhanh chóng bay tới.

Ba cường giả cấp Nguyên Anh lập tức hình thành thế tam giác vây lấy Dương Phàm.

- Giết!

Hai gã cường giả Nguyên Anh Kỳ và một gã yêu tu Biến Hóa Kỳ nhất tề công kích.

Thực lực của Tam Đầu Ma Khuyển là mạnh nhất, một trảo hung hăng chụp tới. Một cổ hàn quang chấn động không khí lập tức đánh về phía ngực Dương Phàm.

Âm Hồn thượng nhân và lão già mặt đen đều sử dụng pháp bảo công kích, chớp mắt đã đánh tới.

Hưu hưu hưu

Ba đại cường giả đồng thời phát động công kích thì cường đại như thế nào! Thoáng chốc, Dương Phàm đã bị rất nhiều bụi bặm, hào quang, khí lãng bao phủ.

La Tu bị tình cảnh này dọa cho ngây cả người. Tốc độ của ba đại Nguyên Anh Kỳ thật sự quá nhanh, hắn còn chưa kịp có phản ứng.

Một lúc sau, khi bụi bặm dần tiêu tan thì thân hình một thanh niên với hai chân hơi cúi, cả người bị một tầng tinh quang màu vàng đất bám quanh hiển lộ ra.

- Đây là công kích của các người sao?

Thanh âm của người thanh niên này thật bình thản nhưng lại như như một cơn sóng lớn ập vào vách đá, khiến cửa vào Mê Phong cốc làm vào yên tĩnh. Thân ảnh kia có vẻ vô cùng cao lớn, vững chãi.

438. Chương 438: Oai Phong Của Tông Sư! (hạ)

Về mặt kinh hãi lo lắng trên mặt La Tu còn chưa kịp chuyển thành vui mừng.

Khuôn mặt già nua hiền từ của trận pháp tông sư Cát Phong cùng mạnh mẽ giật lên, sự kinh dị và rung động biểu lộ rõ ra ngoài.

Ánh mắt của Âm Hồn thượng nhân lộ ra vẻ kinh hãi, nghi hoặc, sắc mặt lão ngưng trọng nhìn sang Tam Đầu Ma Khuyển đang ngậy ra như phồng.

Mà lão mà mặt đen kia lại trợn mắt há hốc mồm!

Tiếng sóng biển vỗ ồ ồ ập bên tai mọi người. Đúng là do dư ba đợt công kích cuồng bạo của ba gã cường giả Nguyên Anh Kỳ còn chưa chấm dứt.

Thân ảnh người thanh niên dần lộ ra khi bụi bặm dần tiêu tan vẫn có chút mơ hồ, không rõ.

Quanh thân Dương Phàm có một quang quyển màu vàng đất. Hắn đứng đó sừng sững như một chiến thần!

Trên người hắn, lộ ra khí tức hùng hậu, nặng như núi.

Thân ảnh vững chãi của hắn cùng với tiếng sóng biển phụ trợ khiến người ta có một cảm giác không thể công phá, làm thị giác cũng bị trùng kích.

- Đây là công kích của các người sao?

Thanh âm của hắn rất khê, rất bình thản nhưng trong tiếng sóng biển ầm ầm kia vẫn vang lên rõ ràng trong tai những người xung quanh, giống như một tiếng sấm dậy.

- A

Sau khi a lên một tiếng, về mặt La Tu lại trở nên vui mừng:

- Sư phụ thật tốt quá!

Dương Phàm bình yên vô sự hiện ra trước mắt mọi người.

Nhưng mà khác hẳn trước đây, giờ hắn xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ ngạo nghễ, thần bí, không thể nắm bắt!

- Người Người tấn chức Nguyên Anh Kỳ? Không thể nào? Người là một tên tu sĩ vừa bước vào Nguyên Anh làm s

- Tông sư?

Tam Đầu Ma Khuyển vẫn có vài phần nghi vấn, nhưng liên tục gật đầu nói:

- Thì ra là bằng hữu Cát đại sư, trước đó đều là một hồi hiểu lầm.

Nói chuyện vài câu Tam Đầu Ma Khuyển lặn xuống biển rộng không tới chốc lát liền mất đi tung tích. Dương Phàm trôi nổi giữa không trung Mê Phong cốc, chấp tay với Cát Phong nói:

- Cát đạo hữu, Dương mỗ phải cáo từ rồi

Cát Phong khoát tay, cũng không giữ lại, than khẽ:

- Đạo hữu ngày sau có cơ hội có thể tới Mê Phong cốc làm khách.

Hắn nhìn theo Dương Phàm ngự trên độn quang, xẹt về phía chân trời, một điểm đen dung nhập vào tận cùng bầu trời xanh. Ngay sau khi Dương Phàm rời đi không lâu sau một bóng đen bay ra từ trong biển sâu gần đó hô khẽ:

- Đại sư. xin chờ.

- Sao ngươi còn không đi?

Cát Phong khẽ cau mày, nhìn về phía Tam Đầu Ma Khuyển yêu tu Hóa Hình.

- Đại sư ta thật sự có nghi hoặc một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, vì sao ngài gọi hắn là tông sư?

Tam Đầu Ma Khuyển ánh mắt lóe sáng, dò hỏi.

- Ai nói cho ngươi, hắn là Nguyên Anh Kỳ?

Cát Phong nhàn nhạt liếc nhìn hắn.

- A! Không phải Nguyên Anh Kỳ, vậy chẳng lẽ là Hóa Thần Kỳ hay sao?

Tam Đầu Ma Khuyển chấn động, nhưng liền phủ định suy đoán này. Nếu như là Hóa Thần Kỳ, giết người như mình còn không phải bóp chết một con kiến hay sao.

- Ta hỏi ngươi, người thế nào mới có được danh hào tông sư?

Cát Phong chất vấn.

- Cái này

Tam Đầu Ma Khuyển sững sờ.

- Lão hủ ở trăm năm trước, tự nghĩ ra Hư Huyền Không Biến Trận đến nay tu tiên giới không ai có thể ngộ phá, ngay cả đại tu sĩ hậu kỳ cũng không làm được.

Cát Phong vẽ mặt ngạo nghễ nói.

- Thiên Thu Vô Ngân tự nghĩ ra thần thông Tam Linh Hóa Nhất được xưng là nhân loại tồn tại tiếp cận Hóa Thần Kỳ nhất này trong nội hải

- Còn hắn

Cát Phong cười cười:

- Tự nghĩ ra cảnh giới mới chưa ai từng biết, công pháp hắn tu luyện không đi con đường Kim Đan, Nguyên Anh.

- Cái gì? Khai sáng cảnh giới mới?

Tam Đầu Ma Khuyển không khỏi trợn mắt há mồm chấn động tới cực điểm.

- Khó trách hắn vừa thăng cấp thực lực đã mạnh hơn ta

Tam Đầu Ma Khuyển bình tĩnh đại ngộ. Cuối cùng Tam Đầu Ma Khuyển La Sát cúi người thật sâu trước Cát Phong:

- Đa tạ đại sư chỉ điểm.

- Khổng Tước Vương đại nhân vốn có ân cứu mạng với ta. Người chuyển cáo những điều này cho nàng, hy vọng Khổng Tước Vương đại nhân đừng trợ giúp Huyền u Ma Quân làm khó người này, nếu không ngày sau người này thành tựu không thua Thiên Thu Vô Ngân sẽ biến thành cường địch đáng sợ.

Cát Phong nhàn nhạt nói.

- Ta đã rõ.

Tam Đầu Ma Khuyển vù một tiếng, nhảy vào trong biển sâu. Cát Phong đứng lặng tại chỗ một lúc lâu thở ra một hơi dài:

- Trong con sông dài lịch sử tu tiên giới hàng tỷ năm cũng không thiếu kỳ tài khoáng thế sáng tạo cảnh giới mới. Chỉ là bọn họ đều bị dòng nước lũ lịch sử nghiền nát tiêu tan thành mây khói. Chỉ mong người ta đều có thể tiến vào cổ thư ngọc giản lưu danh muôn đời

Phi hành trong hải vực một tháng, rốt cuộc Dương Phàm thoát khỏi phạm vi hải vực Khổng Tước Vương thống trị. Vùng hải vực trước mắt có người nói là lãnh hải của một yêu tu Hóa Hình. Dương Phàm cũng không tìm hiểu sâu. Bởi vì hiện giờ nhiệm vụ của hắn chính là nghĩ cách trở về Bắc Tản. Ngay cả biết được phương hướng Bắc Tản, bằng tốc độ hiện giờ của hắn ít nhất cũng phải phi hành trăm năm. Vì vậy, hắn mang hy vọng ký gửi lên người Đặng Thi Dao. Một ngày, phía trước xuất hiện một hòn đảo lớn chỗ tu sĩ nhân loại. Trên đảo này có người nói là có đại tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, yêu tộc không dám tới xâm phạm, trở thành nơi tụ tập của tu sĩ nhân loại trong phạm vi mấy trăm vạn dặm.

- Chính là chỗ này rồi.

Dương Phàm cùng La Tư rơi xuống đảo.

- Sư tôn ngài muốn ta ở lại đây?

La Tư rất thông minh đoán ra.

- Đúng vậy, không lâu sau sư tôn sẽ rời xa nội hải người cũng không thể theo ta cả đời. Huống hồ người ở nội hải còn có thù lớn chưa trả.

Dương Phàm giọng nói trầm ổn.

- Vâng, đệ tử tuân theo lời sư phụ.

La Tư hết sức lạnh lợi đồng thời trong lòng đã sớm muốn giương cánh bay cao rời khỏi Dương Phàm.

- Người cũng phải tự lo cho tốt, thân ở tu tiên giới này, trước khi chưa bước lên đỉnh cao cần thận hạ thấp mới có thể cho người sống càng lâu.

Dương Phàm lưu lại một câu cuối cùng liền nhẹ nhàng bay đi. Khi bóng người Dương Phàm biến mất ở phía chân trời, trong mắt La Tư hiện một tia đậm đặc thấp giọng tự nói:

- Sư tôn à. ngài đúng là tài bồi rất nhiều với ta, tặng cho ta rất nhiều tài nguyên tu tiên, thậm chí ngay cả Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp cũng cho ta. Dụng ý của ngài sẽ đơn thuần như vậy sao? Là muốn mượn tay ta giúp ngài trừ bỏ Huyền u Ma Quân? Hừ hừ. lão nhân gia ngài tính toán đã thành công rồi ta không những muốn trừ bỏ Huyền u Ma Quân ngày sau càng muốn khôi phục Huyết Tông, thành tựu đệ nhất Ma Tông nội hải!

Trong ánh mắt thiêu đốt ngọn lửa đã tâm một thân khí tức Huyết Ma Đạo lạnh băng kinh hồn. Dần dần hắn cũng dung nhập vào trong hòn đảo dày đặc tu sĩ nhân loại này, ở một phía khác Dương Phàm bay ra ngoài mấy trăm dặm cũng thì ào ào:

- Đây chỉ sợ là người duy nhất trong các đệ tử ta thu có pha thành phần lợi dụng. Nhưng mà ta đã cho người tất cả cũng dẫn người rời khỏi Mê Phong cốc, cũng không có gì thua thiệt.

Nếu như không phải hắn dẫn La Tư rời đi, sợ rằng hiện giờ đối phương còn bị vây ở Mê Phong Cốc. Tiếp đó, nếu không có Dương Phàm tặng cho công pháp đỉnh cấp cùng rất nhiều tài nguyên tu tiên dù La Tư có khôi phục tự do cũng không có khả năng báo thù và thi triển dã tâm.

La Tư chẳng qua chỉ là một trong đông đảo đệ tử ký danh của Dương Phàm. Đệ tử ký danh các tu sĩ bậc cao có thể có đến mấy chục người, hơn trăm người, chẳng có gì lạ. Nhưng đệ tử nhập thất chân chính, bây giờ Dương Phàm còn chưa có. Bởi vì, Tiên Hồng Quyết đã định trước không thể truyền thừa xuống, ở trong vùng nội hải vô tận này, Dương Phàm lại phi hành một tháng, rốt cuộc đi tới lãnh hải Thiên Dực Vương, một trong bảy đại Yêu Tôn. Thiên Dực Vương đồng dạng bài danh trong bảy đại Yêu Tôn vang danh xuất quỷ nhập thần quỷ dị khó chơi, hấn thống lĩnh lãnh địa hàng triệu dặm hải vực. Dương Phàm đi tới đây, cũng không phải khiêu chiến các chí cường giả đứng trên tầng mây. Bằng tu vi Diễn Căn sơ kỳ, hấn sẽ không đi làm loại chuyện cực kỳ ngu xuẩn này. Mục đích hấn tới đây, đương nhiên là tìm kiếm Đăng Thi Dao. Nửa tháng sau trải qua một phen thăm hỏi rốt cuộc Dương Phàm ở trong hải vực mệnh mệnh tìm được một tòa Linh Sơn phiêu phù ngoài khơi chậm rãi chạy đi. Đồng dạng là pháo đài trên biển, ngọn núi này phạm vi chừng hơn mười dặm, linh khí lan tỏa quy mô lớn gấp mấy lần Thiên Nhạc Viên. Dương Phàm hai mắt như đước cảm nhận được trên ngọn núi có trận pháp, dùng phương thức huyền diệu hấp thu thiên địa linh khí. Vì vậy, trên toàn ngọn núi sinh cơ bừng bừng một mảnh xanh biếc. bên trên có khi thấy được độn quang cùng linh khí dao động mãnh liệt. Theo khoảng cách tới gần trước mắt sóng cuộn mãnh liệt, phạm vi nội hải mấy trăm dặm rung chuyển bất an.

”Tam Linh Sơn. đây chính là pháo đài trên biển của các tông phái Nho môn Tam Hiền Môn”

Khí tức thân hình Dương Phàm trở nên biến hóa, tu vi che giấu ở Kim Đan hậu kỳ, đồng thời ngay cả dung mạo mặt mũi cũng thay đổi rất nhiều. Dưới tình huống như vậy, coi như là người từng gặp qua Dương Phàm vài lần cũng không nhất định có thể nhận ra.

Ầm ầm ầm

Theo tới gần pháo đài trên biển Tam Linh Sơn một cỗ áp lực bức người ép tới. Dương Phàm vẫn trấn định tự nhiên, gió biển cuồng đại chỉ có thể nhẹ nhàng thổi lên góc áo hấn. Rất nhanh, ngọn núi Tam Linh Sơn khổng lồ đi tới trước mặt Dương Phàm.

Vù vù vù!

Rất nhanh có một đội tu sĩ Nho môn phụ trách tuần tra bay ra từ trong pháo đài trên biển Tam Linh Sơn. Người dẫn đầu là một nam tử trung niên tu vi Kim Đan Kỳ, còn lại bảy tám người đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

- Các hạ là tu sĩ phương nào muốn đi vào Tam Linh Sơn ta hay sao?

Trung niên Kim Đan thấy Dương Phàm là Kim Đan đại tu sĩ lời nói cũng liền khách khí.

- Hồi đạo hữu. chiến hạm trên biển chỗ ta bị hải tặc công chiến. Dương mỗ cũng là may mắn chạy ra hy vọng tránh né ở nơi này mấy ngày. Nếu cần linh thạch Dương mỗ có thể chi trả.

Dương Phàm cười cười nói.

- Được. ngài đi theo ta tới đây.

Trung niên Kim Đan này chỉ quan sát hấn vài lần không đề ra nghi vấn, liền thoả mái đáp ứng đối với loại chuyện này giống như thấy nhiều không lạ.

- Các hạ là tu sĩ bậc cao, ở lại pháo đài nửa tháng không cần trả linh thạch. Nếu muốn ở lại lâu dài có thể cân nhắc trở thành khách lưu Thiên Hà Môn ta.

Trung niên Kim Đan giải thích.

Không bao lâu trung niên Kim Đan phái tu sĩ cấp thấp dẫn Dương Phàm đưa đến khách phòng lầu các dày đặc ở Tam Linh Sơn. Những phòng khách này đều là cho tu sĩ bên ngoài ở, bởi vì Dương Phàm là tu sĩ bậc cao có thể ở riêng một phòng, Lúc đêm khuya. Dương Phàm để Thạch Thiên Hàn hóa thành bộ dạng của mình khoan chân ngồi trong phòng. Còn bản thân hấn. lại hóa thành một làn khói xanh dung nhập hư không, biến mất tung tích.

440. Chương 440: Trở Về Bắc Tần (thượng)

Lúc đi tới một khe núi Dương Phàm nhắm mắt ngưng thần hồn căn ngao du đại địa khoảnh khắc dung nhập vào đại địa. Cảm quan nắm giữ toàn bộ Tam Linh Sơn tầng tầng cấm chế cùng trận pháp ở pháo đài trên biển này có cũng như không. Đương nhiên, cũng có hai ba chỗ mật địa kể cả một mật thất cho dù bằng cảm quan của Dương Phàm cũng khó có thể thăm thấu.

”Tam Hiền Môn này làm đại phái hạng nhất trong nội hải thực lực quả nhiên không thể coi thường, quá nửa có đại tu sĩ hậu kỳ tọa trấn ta nên cẩn thận thì tốt hơn.” Dương Phàm thu hồi lòng khinh thị.

Một lát sau.

”Ồ? Sao lại không tìm được khí tức của Thi Dao?” Dương Phàm thất kinh.

Cảm quan toàn tri của hắn đã khống chế toàn hòn đảo nhưng không tìm được khí tức Đặng Thi Dao. Hắn cau mày, tìm tòi càng thêm cẩn thận. Càng cẩn thận tìm tòi, có thể chính xác nhìn được diện mạo thần thái thậm chí con muỗi là đực hay cái cũng có thể nhận ra. Khoảng khắc trong lòng Dương Phàm nhảy lên ngừng việc tìm tòi

Vút

Hắn như một cơn gió không hề có trọng lượng, không ai có thể thấy được nhắm hướng một động phủ Tam Linh Sơn lên vào. Dọc theo đường đi, hắn cẩn thận vô cùng. Nếu gần đó có tu sĩ bậc cao đều sẽ thả chậm tốc độ, ở dưới trạng thái ẩn nấp nếu hắn hành động quá nhanh, vậy sẽ lộ ra kẻ hở có thể bị tu sĩ bậc cao phát hiện.

Khoảng nửa chén trà nhỏ sau, ở vị trí phía bắc Tam Linh Sơn ngoài một tòa động phủ u tĩnh. Dương Phàm đứng lặng người trước động phủ, rõ ràng cảm ứng được cấm chế trận pháp bố trí xung quanh động phủ. Hắn vừa mới chuẩn bị nghĩ cách liên hệ chủ nhân trong động phủ. Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng xé gió. Một vị nữ tử cung trang lộng lẫy, nhẹ nhàng hạ xuống đất ở ngoài động phủ khe hô:

- Thi Dao muội muội. là ta

Dương Phàm liếc mắt quan sát nữ tử này là một cường giả Nguyên Anh sơ kỳ.

- Thì ra là Niệm Vi tỷ tỷ, mời vào.

Một giọng nói lạnh lạnh dễ nghe truyền tới, vừa dứt lời một bóng hình yếu điệu xinh đẹp đi ra ngoài động phủ. Thân ảnh gần bùn không nhiễm, khí chất điềm nhiên như thơ như họa. Khác biệt duy nhất là trong thần vận đậm mặc cùng lãnh tĩnh không gợi sóng.

Vút -

Dương Phàm thừa lúc trận pháp mở ra trong chớp mắt toàn thân liền dung nhập vào đại địa sau đó thần không biết quỷ không hay tiềm nhập vào trong động phủ Đặng Thi Dao.

”Ha ha động phủ này bố trí thật là tinh xảo.”

Dương Phàm đi trước hai người một bước xẹt qua động phủ đảo mắt quan sát toàn bộ. Niệm Vi tỷ tỷ ánh mắt dò xét xung quanh, hỏi:

- Muội có cảm ứng được dị động gì không?

Đặng Thi Dao lắc đầu:

- Không có hay là Niệm Vi tỷ tỷ có lầm.

- Có thể là vậy.

Niệm Vi tỷ tỷ theo Đặng Thi Dao cùng nhau ngồi xuống. Hai người trước tiên nói chuyện một lát rồi cuộc Niệm Vi tỷ tỷ tiến vào chính đề.

- Thi Dao. muội tới Tam Hiền Môn đã rất nhiều năm. Đại trưởng lão bảo tỷ tới hỏi. Thái Thượng Vong Tình Quyết của muội tu luyện thể nào?

Niệm Vi tỷ tỷ khẽ má lúm đồng tiền.

- Làm phiền Niệm Vi tỷ tỷ, mấy năm gần đây gặp phải một bình cảnh nhỏ lập tức liền có thể đột phá rồi
Đặng Thi Dao đáp.

- Thi Dao. muối nói lời thật, tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết có cam tâm tình nguyện hay không?

Niệm Vi vẻ mặt nghiêm túc hỏi mắt phượng nhìn thẳng vào Đặng Thi Dao. Trong ánh mắt Đặng Thi Dao bình tĩnh như nước khẽ phóng ra một tia linh quang, lại chợt ảm đạm. nói:

- Cam tâm tình nguyện, mệnh này đã định sẵn.

Niệm Vi than thở:

- Kỳ thật muối không muốn cũng được mà. Bằng tư chất của muối dù là không tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết thăng cấp Nguyên Anh bậc cao cũng không phải chuyện khó.

- Ý của Niệm Vi tỷ tỷ là?

Đặng Thi Dao có vẻ khó hiểu.

- Tỷ nói thẳng vậy.

Niệm Vi lại cười nói:

- Muối biết, đệ đệ của tỷ đã sớm có ái mộ muối, thậm chí trừ không nhớ cơm không nghĩ. Nếu như muối nguyện ý cùng hắn kết làm tu đạo lữ song tu, trưởng lão tông môn cũng khó phản đối. Dù sao hắn là tôn tử Đại trưởng lão thương yêu nhất cũng là tôn tử duy nhất. Hơn nữa tỷ ở một bên châm ngòi thổi gió việc này ít nhất nắm chắc tám phần mười.

Đặng Thi Dao trầm mặc, trên kiêu dung không có một tia gợn sóng, thậm chí trong mắt còn xẹt qua một tia chán ghét nhàn nhạt.

- Tỷ tỷ biết Thi Dao không thích Niệm Băng nhưng hắn đối với muối tuyệt đối là một mảnh chân tình. Hơn nữa bằng tu vi địa vị của hắn cùng muối cũng đủ xứng đôi.

Niệm Vi tiếp tục nói:

- Hơn nữa. muối một thân nữ nhi tuy là người tu tiên, nhưng tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết bậc công pháp thiên hướng cực đoan diệt tuyệt nhân tính này, đối với muối thật quá không công bằng. Gả cho Niệm Băng, từ nay đạo lộ của muối còn có thản nhiên

Lại khuyên nửa ngày, Đặng Thi Dao đều trầm mặc không nói. Cuối cùng. Niệm Vi than thở:

- Tính tình của muối thật quá quật cường, vừa rồi tỷ tỷ đã nói muối có thể suy nghĩ một chút.

Đặng Thi Dao nghiêm nghị không nói tiền Niệm Vi rời động phủ. Dương Phàm ở một bên nghe rõ ràng hai người nói chuyện, không khỏi âm thầm kinh hãi. Không nghĩ tới Đặng Thi Dao lại ở trong hoàn cảnh như vậy. Tiến thêm một bước tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết từ nay về sau vong tình vô tình công chính vô tư có thể nói diệt tuyệt nhân tính. Lui một bước lại phải gả cho một người mà mình căn bản không thích, điểm này làm cho Dương Phàm có chút khẩn trương.

"Không được. ta nhất định phải nghĩ cách thay đổi hiện trạng của nàng" Dương Phàm hít sâu một hơi. âm thầm tính toán.

- Dương đại ca, Thi Dao biết huynh đã tới rồi.

Một giọng nói yếu ớt truyền tới. Đặng Thi Dao bước chậm chậm trở về động phủ dường như đang nói với không khí.

- Muối có thể thấy ta?

Giọng nói Dương Phàm nhẹ nhàng quanh quẩn trong động phủ.

- Muối có thể cảm giác được lúc huynh lên vào động phủ trong lòng Thi Dao liền có cảm ứng.

Đặng Thi Dao lại mỉm cười nói:

- Cả tòa động phủ đều ở dưới cấm chế của muối. Dương đại ca có bản lĩnh như thế có lẽ đã bước vào Nguyên Anh Kỳ rồi.

Nàng căn bản không biết vị trí Dương Phàm nhưng hết lần này tới lần khác biết được hắn đã đi tới động phủ của mình. Đây là một loại trực giác không thể dùng lời để hình dung. Có thể là sau khi tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết, Đặng Thi Dao đã vượt quá lẽ thường.

- Thi Dao. từ biệt ở Thiên Lan Điện chúng ta lại gặp mặt.

Dương Phàm mỉm cười. hiện ra thân hình.

- Thật là huynh.

Đặng Thi Dao mặt cười chợt xẹt qua một tia mừng rỡ, lại chợt bình tĩnh nói:

- Dương đại ca tới tìm muối. là vì chuyện truyền tống trận? Đại ca có thể yên tâm, thượng cổ truyền tống trận. Thi Dao đã tham thấu triệt để. Nhưng còn cần một ít tài liệu. mong rằng đại ca phải đi tìm.

Đặng Thi Dao lấy ra một chiếc ngọc giản đưa cho Dương Phàm. Dương Phàm rót vào thần thức tra xét những tài liệu này. Luyện chế thượng cổ truyền tống trận có chút tài liệu quả thật hiếm thấy, nếu không phải hiện giờ Dương Phàm vốn liếng hùng hậu, tu vi có thể so với cấp Nguyên Anh chỉ sợ cũng cảm thấy quá sức.

- Không thành vấn đề những tài liệu này trong vòng một năm là có thể thu thập đủ.

Dương Phàm tự tin nói.

- Chúc mừng đại ca có thể sớm ngày trở về Bắc Tần.

Đặng Thi Dao giọng nói không thay đổi lại càng thêm lạnh lạnh.

- Ha ha. không phải một mình huynh trở về. Thi Dao cũng theo ta trở về thôi.

Dương Phàm nói rất tùy ý, giống như đang nói đùa.

- Đây

Đặng Thi Dao lộ vẻ do dự, trong lòng dường như có chút giãy dụa.

- Bắc Tần vốn là cố hương của chúng ta, muối quay về Triệu quốc ta lại quay về Ngự Dương Quốc. Nơi đó có bằng hữu của chúng ta, thân nhân, sư trưởng

Dương Phàm ánh mắt ôn hòa nhìn về phía nàng.

- Thế nhưng Thi Dao tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết ở lại nơi này, có thể quên hết tất cả.

Đặng Thi Dao dung nhan hiện một mảnh kiên nghị.

- Hừ. trong lòng nàng rõ ràng bồi hồi bất định còn tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết cái gì?

Dương Phàm vẻ mặt trào phúng nói.

- Dương đại ca, Thi Dao cầu huynh. để muối yên tâm tu luyện đi.

Đặng Thi Dao lần đầu lộ ra vẻ khẩn cầu, một mặt yếu đuối xẹt qua trong ánh mắt sáng.

- Không được.

Dương Phàm mặt cười lạnh thân hình chợt lóe như mị ảnh chợt xuất hiện trước người Đặng Thi Dao.

- Huynh

Đặng Thi Dao liền bị Dương Phàm ôm vào trong lòng.

- Ha haNàng không có quyền lựa chọn, bởi vì nàng là nữ nhân của Dương mỗ. Ta không cho nàng tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết, nếu ai lấy nàng ta liền giết kẻ đó.

Dương Phàm giọng nói như hơi hạt, như vừng vàng như núi, tạo một loại cảm giác kiên định thuyết phục.

- Cái gì! Nàng không muốn?

Trong mắt Dương Phàm lóe ra thần quang:

- Trong lễ nghi Nho gia các nàng, cũng không hạn chế nghiêm ngặt số lượng thê thiếp.

- Dương đại ca, trở về Bắc Tàn để cho Thi Dao suy nghĩ một phen.

Đặng Thi Dao không có sức phản kháng, mặt cười cũng toát ra một tia bất đắc dĩ.

Dương Phàm buông nàng ra. lạnh nhạt nói:

- Hy vọng muội có thể suy nghĩ rõ một phen, ở chỗ huynh còn có một quyển Thiên Nho Đại Pháp lấy được từ trong Thiên Lan Điện hẳn không phải vật phàm.

- Thiên Nho Đại Pháp? Đó chính là bảo điển Nho môn thất truyền.

Đặng Thi Dao kinh dị không thôi thế nhưng không chịu thu đồ của Dương Phàm.

- Hừ. không muốn cũng phải lấy.

Dương Phàm mạnh mẽ nhét Thiên Nho Đại Pháp vào tay Đặng Thi Dao. Đặng Thi Dao nửa vui nửa bực liếc nhìn Dương Phàm:

- Mấy năm không gặp đại ca giống như thay đổi rất nhiều, lại trở nên bá đạo như vậy? Nếu như Thi Dao không chịu kết làm đạo lữ song tu với huynh, huynh có thể cưỡng ép hay sao?

Dương Phàm khoe miệng khê nhếch:

- Có gì không thể?

Nhưng trong lòng hắn lại trầm nghĩ:

"Thi Dao à, tất cả đều là vì tốt cho nàng dù là bất cóc cũng phải buộc nàng trở về. Bằng không để nàng ở lại nội hải ta làm sao có thể yên tâm?"

Ngoài dự liệu là chính sách bá đạo ép buộc của Dương Phàm dần dần cởi bỏ tâm kết trong lòng Đặng Thi Dao. Đặng Thi Dao thỉnh thoảng lộ vẻ mỉm cười có thể là yên lặng mấy chục năm. nụ cười có vẻ ngọt ngào như thế, ở trong hải vực mệnh mang này, hai người đều là đệ khách tha hương, trừ bỏ không nói cảm tình giữa hai người, đều là bạn cũ Bắc Tàn liên vô cùng thân thiết.

- Đại ca, đã trễ thế này, huynh nên trở về đi, nơi này là động phủ của Thi Dao?

Đến cuối cùng tuy rằng Đặng Thi Dao còn lưu luyến không bỏ vẫn đứng dậy tiễn khách. Dương Phàm mới vừa đi đến cửa động phủ, ánh mắt liền sáng lên đột nhiên ngừng lại. mỉm cười nói:

- Thi Dao ra ra vào vào như vậy phiền phức quá không bằng để huynh ở lại động phủ muội vậy chẳng phải càng tốt sao?

Bộ dạng Dương Phàm rõ ràng không có ý tốt. Đặng Thi Dao nghe vậy, biến sắc trên tay chợt xuất hiện một thanh chủ thủ đặt lên trên cổ ngọc trắng tuyết, răng ngọc cắn chặt cả giận nói:

- Đại ca. nếu huynh còn muốn dùng sức mạnh.

Thi Dao sẽ chết ở trước mặt huynh.

441. Chương 440: Trở Về Bắc Tàn (trung)

- Thi Dao, muội vẫn quật cường như thế, nhân sinh trên đời muội cũng phải tự nghĩ cho mình một chút.

Dương Phàm khổ sở thở dài một hơi, hắn cũng không có ý muốn dùng sức mạnh chẳng qua là muốn thử thái độ Thi Dao.

- Huynh còn không đi

Đặng Thi Dao cắn chặt răng ngọc sau đó lui mấy bước sâu kín nói:

- Hiện giờ đại ca thăng cấp Nguyên Anh. Thi Dao vạn vạn lần không phải đối thủ của huynh, nhưng ít ra có năng lực tự sát.

Thân là tu sĩ Nho môn Đặng Thi Dao thông tri thức hiểu lễ nghi, hiểu biết cầm kỳ thư họa dưới bề ngoài nhu mì giữ chặt một trái tim trinh liệt quật cường.

- Được rồi, huynh đi trước, ngày mai lại tới thương nghị chuyện tài liệu với muội.

Dương Phàm khoát tay, lại đi ra ngoài động phủ. Nhưng mà vừa đi ra vài bước hần đột nhiên xoay người.

- Huynh muốn làm gì

Chủy thủ trên tay Đặng Thi Dao nhoáng lên gần như muốn cắt phá làn da trắng nõn của nàng.

- Huynh muốn nói cho Thi Dao, đại ca thân là được sư bậc cao, ở trước mặt huynh, muội ngay cả quyền chết cũng không có.

Dương Phàm cười khế, nhẹ nhàng rời khỏi động phủ. Đặng Thi Dao nhìn theo hần rồi đi khẽ thở ra một hơi lẩm bẩm:

- Ta thật ngay cả quyền tự sát cũng không có? Thế nhưng vì sao huynh ấy không dùng sức mạnh

Nàng có chút không đoán ra tâm tư Dương Phàm. So với Thiên Lan Điện lần trước, phương diện cảm tình Dương Phàm lại trở nên bá đạo như thế

Buổi tối hôm sau. Dương Phàm lại lên vào trong động phủ Đặng Thi Dao. nghiêm túc hỏi:

- Muội đã tham ngộ thượng cổ truyền tông trận, những tài liệu cần thiết, đại ca phải đi ra tìm kiếm ít nhất phải nửa năm một năm mới tìm được.

Hần cũng rõ ràng những tài liệu này có chút rất trân quý bằng tu vi Kim Đan đại viên mãn của Đặng Thi Dao vốn liếng có hạn khó có thể thu thập được.

- Đại ca đi thôi chuyện Thi Dao đã đáp ứng nhất định sẽ làm được.

Đặng Thi Dao trong ánh mắt sáng lướt qua một tia ôn nhu kiên định.

- Tốt. huynh lập tức đi xem. Thi Dao không có lời muốn nói với đại ca sao?

Dương Phàm như cười như không hỏi. Hần phát hiện thái độ Đặng Thi Dao rõ ràng có chuyển biến hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng lạnh băng lúc trước. Đặng Thi Dao cong môi chuyển thành mỉm cười nói:

- Hiện giờ đại ca thăng cấp Nguyên Anh có thể ỷ mạnh hiếp yếu, bức bách người khác. Lại không biết mấy năm qua tu vi Thi Dao vẫn đứng ở Kim Đan đại viên mãn tất cả thời gian đều dùng tìm hiểu thượng cổ truyền tông trận. Nếu không như vậy, hôm nay đại ca cũng không có cơ hội ép buộc bá đạo như vậy.

Dương Phàm nghe lời này, nhất thời á khẩu không nói được, có chút áy náy. Tư chất Đặng Thi Dao hần hết sức rõ ràng, lúc ở Thiên Lan Điện đã bức thẳng Kim Đan hậu kỳ, thậm chí có khả năng áp chế tu vi. Đi đến nội hải nhiều năm như vậy, nếu nàng không phân tâm tìm hiểu thượng cổ truyền tông trận, hiện giờ quả thật có cơ hội thăng cấp Nguyên Anh rất lớn.

- Được được được. tu sĩ Nho môn quả nhiên giỏi biện hộ.

Dương Phàm đi tới lại nắm chặt tay Đặng Thi Dao nhìn thẳng mỹ nữ cổ điển như tranh như họa trước mắt. nghiêm nghị nói:

- Muội chờ ta một năm, đợi đại ca thu thập đủ tài liệu chúng ta cùng nhau trở về Bắc Tàn.

Đặng Thi Dao cũng không giãy khỏi tay hần, yên lặng ngưng mắt nhìn hần một lát. rốt cuộc đáp lời:

- Đại ca phải cẩn thận, huynh mới vào Nguyên Anh, trong nội hải không thiếu cường giả có thể uy hiếp tới huynh.

- Thì ra Thi Dao cũng quan tâm đại ca.

Dương Phàm lộ ra ý cười vui mừng. Hắn dừng lại ở động phủ Đặng Thi Dao một lát, hỏi phường tu tiên cỡ lớn gần đó. Lúc đêm khuya, Dương Phàm không dừng lại, cáo biệt với Đặng Thi Dao, lặng yên rời khỏi Tam Linh Sơn, nhẹ nhàng lướt đi.

Phốc!

Dương Phàm vừa rời đi một lát Đặng Thi Dao dung nhan tái nhợt phun ra một ngụm máu thân thể lung lay muốn ngã.

- Thái Thượng Vong Tình Quyết

Đặng Thi Dao ngọc dung tái nhợt lộ ra mấy tia đau đớn, lầm bầm:

- Làm trái áo nghĩa Vong Tình Quyết, ta sẽ trừ khi có đại tu sĩ Nguyên Anh Nho môn hay cường giả Hóa Thần Kỳ đích thân ra tay.

Nàng lại cười khổ:

- Vì sao ta còn không thể chân chính vong tình tuyệt nghĩa

vết thương của nàng là xung kích tinh thần thẳng đến sau khi Dương Phàm rời đi, mới đột nhiên phát tác. Bằng không với Dương Phàm diệu thuật vô song không chừng còn có phương phép giải quyết.

Vù vù!

Một cái bóng mơ hồ như vào chỗ không người, đi qua Tam Linh Sơn được trận pháp che chở trong bóng đêm. Nửa tháng sau Dương Phàm dựa theo Đặng Thi Dao chỉ dẫn, đi tới một phường tu tiên cỡ lớn trong lãnh hải Thiên Dực Vương. Tòa đảo này phạm vi mười vạn dặm lấy yêu tu làm chủ, chúng nó ở nơi này giữ địa vị tuyệt đối. Đương nhiên, cũng có không ít tu sĩ nhân loại giao dịch ở chỗ này. Dương Phàm thay đổi dung mạo ẩn nấp khí tức dùng thân phận Kim Đan đại tu sĩ tới hòn đảo này. Tu sĩ Kim Đan Kỳ ở trên hòn đảo này, cũng không khiến người khác quá chú ý, đồng thời bản thân so với tu sĩ cùng cấp có địa vị tương đối cao. Đi qua lại trên đảo mấy ngày, Dương Phàm giao dịch được rất nhiều tài liệu.

"Các tài liệu còn lại đều dễ tìm nhưng duy Tinh vãn Thạch cùng Không Minh Thạch, có chút phiền phức."

Dương Phàm chau mày.

Tinh vãn Thạch, tên như ý nghĩa, chính là vật chất rơi xuống thiên ngoại, hết sức hiếm thấy. Bình thường chỉ có chờ Thiên Ngoại Lưu Tinh rơi xuống, mới có vật này xuất hiện, loại đồ vật này cần có kỳ ngộ vận may. Có người nói Tinh vãn Thạch trân quý nhất là vãn thiết, là bảo vật chế tạo Pháp Bảo mơ mộng cầu mong. Còn Không Minh Thạch, ở nhân giới càng thêm hiếm thấy, nó là chủ tài liệu chế tạo Pháp Bảo không gian. Đương nhiên. Không Minh Thạch hiếm thấy nhân giới, tối đa luyện chế mấy thứ như Pháp Cầm Phù. Dương Phàm tìm khắp mấy phường thị cao cấp trên đảo cũng không đụng tới Không Minh Thạch hay Tinh vãn Thạch. Độ khó thu thập tài liệu còn khó khăn hơn cả Dương Phàm tưởng tượng. Tuy nhiên một ngày. Dương Phàm từ một lão giả bậc cao có được tin tức.

- Bốn trăm năm trước Tinh vãn Thạch từng xuất hiện ở trong lãnh địa Thiên Dực Vương. Lúc đó một yêu tu bậc cao lấy được dẫn phát một trận đại chiến tranh đoạt. Thế nhưng cuối cùng. Thiên Dực Vương giáng xuống từ trên trời, mọi người đều buông tha kể cả yêu tu Hóa Hình cùng cường giả Nguyên Anh tham chiến.

- Thiên Dực Vương?

Dương Phàm khẽ giật mình:

- Tài liệu này rơi vào trong tay hắn chỉ sợ cũng vạn phần khó khăn.

Đối mặt với mười hai đại cường giả Chí Tôn, tất cả cường giả Nguyên Anh Hóa Hình đều phải ảm đạm thất sắc. Muốn chống lại cường giả cấp bậc này, ít nhất cần đại tu sĩ hậu kỳ.

- Hắc hắc nhưng mà nghe nói Thiên Dực Vương từng chia ra một phần ba Tinh vãn Thạch, giao cho con lớn nhất Dực Vãn. Nếu như có thể tìm được hắn chỉ cần có thể đưa ra đủ lợi ích hắn có thể trao đổi được.

Lão giả Kim Đan ánh mắt đảo qua Dương Phàm than thở:

- Chỉ là bằng tu sĩ Kim Đan Kỳ như người, giao dịch với yêu tu Hóa Hình. sợ rằng

Ý của hắn đã rất rõ ràng trước chênh lệch tu vi quá lớn dù là Dương Phàm có thể đưa ra đủ lợi ích cũng khó giao dịch thành công thậm chí có thể dẫn họa sát thân.

- Ý của đạo hữu ta đã rõ.

Dương Phàm làm bộ thở dài một hơi. lại hỏi:

- Chẳng hay Dực Vân này ở nơi nào?

- Ha ha hắn chính là người nắm giữ hòn đảo này, tùy tiện hỏi vài người liền có thể biết được động phủ của hắn.

Lão già Kim Đan cười khê:

- Nhưng mà lão hủ vẫn khuyên người nên đừng đưa dê vào miệng cọp.

- Mặc dù ta không thể ỏi chuyện ngang hàng với Dực Văn nhưng có thể tìm tiền bối Nguyên Anh giao dịch thay.

Dương Phàm cười cười sau đó đứng dậy cáo từ.

Lão già Kim Đan nhìn theo Dương Phàm rồi đi, lẩm bẩm:

- Có năng lực giao dịch Tinh vân Thạch, Không Minh Thạch, người này tất nhiên lai lịch bất phàm, hơn nữa lúc nói tới yêu tu Hóa Hình căn bản không hề có vẻ kính nể nói không chừng là một lão quái Nguyên Anh

Nghĩ tới đây lão ta không khỏi run run.

Hai canh giờ sau ở một nơi bí ẩn trên đảo. Dương Phàm lách người biến hóa lại dịch dung thành một lão già râu tóc bạc trắng, hiển lộ ra tu vi Nguyên Anh Kỳ.

Vù!

Hắn bay lên trời nhắm hướng trung tâm hòn đảo bay tới. Dọc theo đường đi đông đảo tu sĩ cảm nhận được khí tức của hắn không khỏi lộ ra vẻ kính sợ.

- Nguyên Anh lão quái

Một gã cường giả Kim Đan xa xa thấy Dương Phàm bay tới thất kinh lập tức nhường đường. Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc cảm giác một đường bay tới thật thông thoáng. Mặc kệ là yêu tu hay là nhân loại. sau khi nhận ra khí tức của hắn đều chủ động nhường đường. Thỉnh thoảng, một đám tu sĩ đang nói chuyện trên trời, khi gặp phải Dương Phàm lập tức câm như hến. Thậm chí. có hai yêu tu đang tranh chấp giao dịch mất thấy sẽ tranh đấu. Đúng lúc này, khí tức Nguyên Anh Kỳ cường đại ập tới hai yêu tu này cả người run lên tạm thời yên hơi lặng tiếng.

"Càng cao càng cô độc mà"

Dương Phàm không khỏi cảm thán, đáy lòng sinh ra một loại ảo giác cao cao tại thượng, bao phủ chúng sinh. Tu tiên không năm tháng, Dương Phàm cũng đã ngây người trong nội hải hơn hai mươi năm. Bất tri bất giác hắn dần dần đặt chân lên đỉnh kim tự tháp

Lão quái Nguyên Anh bất luận là đặt ở Bắc Tản hay Thiên cầm Nội Hải ít nhất đều là nhân vật danh chấn một phương. Thời gian nửa chén trà. Dương Phàm bay đến một tòa thành hắc thạch khí thể hùng hồn nằm ở trung tâm hòn đảo. Cả tòa thành, có thể dung nạp mấy vạn người, bởi vì là đại bản doanh yêu tộc kiến trúc phòng ốc bèn trong đều khá cao to.

Vù vù!

Dương Phàm bay đến trước mặt tòa thành hắc thạch, cảm nhận được một cỗ yêu khí áp lực. Trên thành lâu sừng sững mấy ngàn chiến sĩ yêu tộc chen chúc đông đảo ánh mắt lộ ra sát khí

Đối mặt với tràng diện như vậy, tu sĩ bình thường chỉ sợ đã sớm rút lui rồi, nào dám xông tới?

- Vị tiền bối này, ngài đại giá tới Hắc Thạch Bảo có chuyện gì hay sao.

Một gã yêu tu bậc cao bay tới, cung kính hỏi. Nếu như đích thân tới đây không phải là lão quái Nguyên Anh chỉ sợ hán đã sớm quất mắng một trận.

- Ta muốn gặp Dực Vân bảo chủ các ngươi, trao đổi vật phẩm trọng yếu, làm phiên chuyển lời.

Dương Phàm nhẹ nhàng như không nói.

- Đại nhân xin chờ tiểu nhân lập tức đi chuyển lời.

Yêu tu bậc cao kia lập tức bay vào tòa thành. Một lát sau trong tòa thành lại bay ra một mỹ phụ thiên kiều bá mị. Người là một nữ tu nhân loại tu vi gần đến Nguyên Anh Kỳ.

- Xin hỏi quý tính tiền bối?

Mỹ phụ hiểu kỳ quan sát Dương Phàm trong mắt cũng có vài phần kính sợ.

- Lão hủ Phiên Dương.

Dương Phàm tùy tiện bịa ra một cái tên, lúc này hán đang là lão già thất tuần tự nhiên phải ổn trọng một chút. Phiên Dương, đọc ngược lại chính là trùng âm với Dương Phàm.

- Phiên tiền bối xin mời.

Mỹ phụ đầy vẻ cung kính đi trước dẫn đường. Dương Phàm hít sâu một hơi chậm rãi đi vào Hắc Thạch Thành Bảo. Trong thành bảo một cỗ yêu khí dày đặc càng thêm áp lực áp tới trước mặt.

Nơi này là đại bản doanh yêu tộc đối với nhân loại mà nói đúng là đầm rồng hang hổ.

442. Chương 440: Trở Về Bắc Tàn (hạ)

Bỗng nhiên, một cỗ nắm giữ tuyệt đối cùng lòng tin tất thắng, khiến Dương Phàm hai mắt lóe ra tinh quang, toàn thân ổn trọng như núi, tạo ra cảm giác kiên cố như bàn thạch. Mỹ phụ Kim Đan đỉnh dẫn đường phía trước, trong lòng không hiểu run lên cảm giác một cỗ áp lực bất an. Thậm chí nâng chân đạp trên mặt đất lại có một ảo giác đạp giữa vực sâu hư không vạn trượng. Dọc theo đường đi, Dương Phàm không nói một lời cũng không hỏi lại lịch mỹ phụ này. Trong lòng mỹ phụ nhắc lên sóng to gió lớn:

”Lão quái Nguyên Anh thần bí trước mắt này, gây cho ta áp lực không kém gì bảo chủ đại nhân.”

Một lát sau. Một tòa đại điện tử tinh hùng vĩ trong Hắc Thạch Bảo. Phòng ốc yêu tộc cư trú cao lớn vượt xa kiến trúc thế giới nhân loại, nơi này cũng không ngoại lệ.

- Phiên tiền bối xin mời, đại nhân đang chờ ở bên trong.

Mỹ phụ khom người, mời Dương Phàm tiến vào đại điện. Dương Phàm thần sắc lạnh nhạt tiến vào đại điện tử tinh. Chớp mắt bước vào đại điện một cỗ uy áp cường đại như núi cao ập tới phảng phất như nhìn một thân ảnh nhỏ bé từ trên chín tầng mây. Nếu đổi thành bậc cao bình thường, chỉ sợ đã sớm vỡ tan rồi Dương Phàm vẻ mặt thản nhiên, vững như thái sơn. không chút ảnh hưởng đi vào trong. Trung tâm đại điện cạnh chiếc bàn tròn một nam tử mắt ưng sau lưng có hai cánh đang ngồi, trong ánh mắt bắn ra khí tức làm cho người ta tâm thần kính sợ.

- Lão hủ Phiên Dương, ra mắt Dực bảo chủ.

Dương Phàm hơi hành lễ. Hai cánh sau lưng nam tử mắt ưng khẽ vung lên một cái nhàn nhạt nói:

- Phiên đạo hữu mời ngồi ngài cũng không phải tu sĩ nhân loại đầu tiên tới Hắc Thạch Bảo giao dịch với ta.

Hiển nhiên hán đối với Dương Phàm giao dịch cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Xin hỏi đạo hữu muốn trao đổi thứ gì?

Dực Vân ngồi bất động, ánh mắt tiếp tục nhìn vào Dương Phàm.

- Tinh văn Thạch.

Dương Phàm khẽ nói ra mấy chữ. Trong ánh mắt ứng Dực Vân chợt lóe lệ mang trong phòng sinh ra một cổ áp bách. Dương Phàm đã cảm ứng được cảnh giới tu vi đối phương, hẳn là yêu tu Hóa Hình trung kỳ, thực lực phải mạnh hơn Tam Đầu Ma Khuyển trước đó thậm chí có thể sánh vai với bọn người Linh Nguyệt, Ma Ảnh thần bí. Nhưng uy hiếp đến từ người này, lại vượt xa hơn bọn họ. Thân là con của Thiên Dực Vương, thực lực của hắn đương nhiên phải vượt xa cùng cấp.

- Ngài lấy thứ gì để đổi?

Dực Vân nhẹ nhàng chà tay bộ dáng lười biếng, một thân khí thế đột nhiên biến mất.

- Âm Dương Thảo, thượng phẩm Viêm Tinh Thạch, Thiên Thủy Mặc Liên, lợi khí công kích đỉnh cấp, Tử Cức Đằng Xà, Tam Sinh Tuệ Thủy

Dương Phàm một hơi báo ra mười dạng tài liệu bảo vật Trong mắt Dực Vân chợt lóe tinh quang, khẽ động dung hiển nhiên rất dị động.

- Đương nhiên, còn phải xem phân lượng Tinh vãn Thạch trong tay đạo hữu.

Dương Phàm cười khẽ.

- Phiền đạo hữu sẽ không sợ ta không tuân thủ quy tắc giao dịch lưu người lại

Dực Vân giống như tùy ý nói nhưng sát khí trên người cũng chợt lóe lướt qua. Đồng thời hắn âm thầm quan sát thần sắc đối phương. Chỉ tiếc, Dương Phàm biểu hiện làm cho hắn thất vọng. vẫn trầm ổn trấn định như trước.

- Lão hủ dám vào quý địa tự nhiên có nắm chắc toàn thân trở ra.

Dương Phàm làm ra vẻ lão thành nói.

- Đây là Tinh vãn Thạch trong tay ta.

Dực Vân lấy ra một hòn đá thần bí cỡ nắm tay, đỏ hồng để cho Dương Phàm xác nhận. Dương Phàm nhẹ nhàng xoa qua cảm quan nháy mắt dung nhập vào, gạt đầu:

- Đúng rồi

Hai người thương nghị một lát cuối cùng Dương Phàm dùng một gốc Thiên Thủy Mặc Liên, hai khối thượng phẩm Viêm Tinh Thạch, cùng với một bình nhỏ Tam Sinh Tuệ Thủy, đổi lấy khối Tinh vãn Thạch này. Giao dịch hoàn tất Dực Vân ý còn chưa hết. hỏi:

- Không biết đạo hữu có còn cần gì?

- Không Minh Thạch.

Dương Phàm hơi hột nói.

- Không có, chỗ Thiên Dực Vương cha ta có thể có, khôngbiết

Dực Vân ánh mắt lóe lên.

- Xin lỗi, lão hủ sẽ không giao dịch với cường giả thực lực vượt xa phạm vi ta có thể ứng phó.

Dương Phàm đứng dậy cáo từ. Dực Vân theo dõi hắn thần sắc bất định cuối cùng vẫn phân phó mỹ phụ trước đó tiễn hắn rời đi. Sau khi Dương Phàm rời xa mấy trăm trượng, trong đại điện hư không hiện ra một bóng đen như quỷ mị toàn thân giống như bao phủ trong bóng tối nói:

- Đại nhân vì sao không động thủ.

- Không nắm chắc.

Dực Vân vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Chẳng qua là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Bóng người kia khẽ khinh thị nói.

- Người này ngồi ở đó cho ta một cảm giác toàn thân không kể hờ. Huống hồ, bộ tộc Thiên Dực Hấp Huyết Bức chúng ta chưa bao giờ cảm nhận sai.

Dực Vân nhàn nhạt nói, ở một mặt khác mỹ phụ đưa Dương Phàm đến cửa thành bảo âm thầm thần thức truyền âm nói:

”Tiền bối quả nhiên thần thông quảng đại, tu sĩ nhân loại có thể sống đi ra từ Hắc Thạch Bảo cũng không nhiều.”

Dương Phàm cười cười nhắc người bay đi. Nửa tháng sau hần bay khỏi lãnh hải Thiên Dực Vương, lại nhiều lần xuyên qua các hải vực gần đó. Chín mươi chín phần trăm hải vực cùng hòn đảo trong Thiên cầm Nội Hải đều bị yêu tộc thống lĩnh. Dương Phàm phát hiện những người nắm giữ hải vực này, nếu như là cường giả cấp bậc như bảy đại Yêu Tôn như vậy trong hải vực gần như không có hòn đảo cùng nơi tụ tập thuộc về nhân loại. Thế nhưng, nếu người nắm giữ hải vực chỉ là yêu tu Hóa Hình trung kỳ, sơ kỳ bình thường, vậy trong phạm vi thể lực sẽ có một số ít nơi nhân loại tụ tập. Có người nói đại tu sĩ Nguyên Anh nhân loại có thể chiếm lĩnh một hòn đảo về mình ở bất cứ khu vực nào. Tuy nhiên, mặc dù nội hải rộng lớn như vậy, con số Nguyên Anh đại tu sĩ lại đã ít còn thiếu. Coi như là mười hai đại chí cường giả nội hải cũng chỉ là người xuất sắc nhất trong cấp bậc Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nhoáng cái hơn nửa năm trôi qua. Dương Phàm đã chạy hết một lần trong mấy thể lực gần hải vực Thiên Dực Vương. Rốt cuộc vào một ngày, hần từ trong tay một cường giả Nguyên Anh ma đạo giao dịch được Không Minh Thạch. Giá trị Không Minh Thạch, còn phải cao gấp đôi khối Tinh vãn Thạch trước đó. Dương Phàm cũng là dưới tình huống trả giá đắt mới giao dịch được khối Không Minh Thạch này. Một tháng sau Dương Phàm thu thập đủ các tài liệu xây dựng truyền tống trận còn lại, trở về Tam Linh Sơn.

Trong động phủ u tĩnh tạo nhã.

- Tốc độ đại ca thật nhanh, không tới một năm liền tìm được các tài liệu khó gặp này.

Đặng Thi Dao cảm thấy bất ngờ kiều nhan lộ ra vài phần vui mừng.

- Ta đã nói rồi trong một năm chắc chắn tìm đủ các tài liệu, nói được thì làm được.

Dương Phàm cười nói:

- Tuy nhiên Tinh vãn Thạch cùng Không Minh Thạch kia thật làm ta mất một ít thời gian.

- Tinh vãn Thạch cùng Không minh THẠCH là tài liệu mấu chốt xây dựng thượng cổ truyền tống trận.

Đặng Thi Dao cười dài nói:

- Đại ca cho ta thời gian nửa năm. Thi Dao sẽ giúp huynh xây dựng xong truyền tống trận.

- Vậy huynh chờ đợi tin lành, nếu có gì khó khăn có thể dùng Truyền Tấn Phù liên hệ.

Dương Phàm đưa cho Đặng Thi Dao một tấm Truyền Tấn Phù trị giá hai vạn linh thạch, đây là hần ở phường thị tu tiên cổ ý mua lại còn không chỉ mua một tấm. Vì thứ này, ở Bắc Tần gần như không hề nghe nói qua. Hai người đánh lên ấn ký khí tức trên Truyền Tấn Phù của nhau lấy pháp thuật thúc đẩy sinh ra liên hệ. Sau đó Dương Phàm tạm cư ở Tam Linh Sơn nộp lên một ít linh thạch, qua ngày an ổn Thừa cơ hội này, hần bắt đầu củng cố tu vi, Từ khi bước vào Diễn Căn Kỳ, hần không có thời gian củng cố hiện giờ vừa lúc có cơ hội

”Chờ sau khi quay về Bắc Tần ta nên chuẩn bị một ít hậu lễ cho bằng hữu, lão sư, các thân nhân.”

Hai tháng sau Dương Phàm dứt khoát bắt đầu luyện đan, thậm chí thử luyện khí. Thạch Thiên Hàn lại ở trong Tiên Hồng Không Gian phụ trách dùng độc dịch ngâm từng nhóm độc hạt. Thiên Hành Chu một mực dưới tay chín thủ hạ Kim Đan Kỳ thay phiên rèn luyện, lúc này độ cứng phẩm chất đã không kém gì chiến hạm cấp bậc Một trăm lễ tám thân chu. Lại qua mấy tháng. Đặng Thi Dao dùng Truyền Tấn Phù thông báo Dương Phàm:

- Đại ca. truyền tống trận đã xây dựng xong rồi

- Xây dựng xong rồi

Dương Phàm hưng phấn vô cùng giọng nói cũng có chút run run. Hắn một lần nữa tiềm ẩn vào trong động phủ Đặng Thi Dao vừa lúc thấy được truyền tống trận đã xây dựng xong ở tầng hầm ngầm bí mật trong động phủ. Truyền tống trận này thoát nhìn trải rộng xung quanh, bình thường không khác gì, trận đồ đường nét bên trên lại phức tạp vô cùng. Đồng thời, xung quanh truyền tống trận có chín chiếc móng lõm.

- Thi Dao đã kiểm tra so sánh nhiều lần xác định không có gì khác biệt. Đại ca chỉ cần khảm chín khối thượng phẩm linh thạch, là có thể trở về Bắc Tàn.

Đặng Thi Dao lại cười nói.

- Nhưng mà truyền tống trận Thi Dao xây dựng hiệu suất lợi dụng năng lượng kém hơn cổ truyền tống trận. Bởi vì trong quá trình xây dựng đã cố gắng đơn giản hóa nếu không thì phải cần số lượng tài liệu nhiều hơn vài lần.

- Cho nên truyền tống trận này một lần chỉ có thể truyền tống một người.

Đặng Thi Dao giải thích.

- Thi Dao đây là chín khối thượng phẩm linh thạch.

Dương Phàm đưa cho Đặng Thi Dao chín khối thượng phẩm linh thạch. Đặng Thi Dao cũng không cự tuyệt, cười nói:

- Đại ca đi trước. Thi Dao xử lý một chút việc sẽ đi sau.

- Thật sao?

Dương Phàm thâm ý liếc nhìn nàng.

- Một lời đã định.

Đặng Thi Dao cũng nhìn lại hắn.

- Huynh đi trước xem ngày mai trở lại.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, cùng ngày bay tới hải vực gần đó lặn vào trong biển sâu. Xác định bốn bề vắng lặng hắn thi triển Huyền Thiên Hóa Hư Thuật, che lấp khí tức sau đó dung nhập vào trong tầng đất bùn biển sâu. Cuối cùng hắn đặt một con khôi lõi bạc cao chôn vào sâu trong bùn đất biển sâu.

- Như vậy hắn là được rồi, vạn vật thể gian đều nằm dưới Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi

Dương Phàm thì thảo phục hồi tầng đất bùn như cũ sau đó trở về Tam Linh Sơn. Ngày hôm sau, Dương Phàm đi tới động phủ Đặng Thi Dao.

- Đại ca chuẩn bị đi rồi?

Đặng Thi Dao hỏi thần sắc có chút mất tự nhiên, giao Truyền Tin Phù cho Dương Phàm:

- Thi Dao nhất thời có thể không quay về Bắc Tàn được, ít nhất cũng phải một hai năm. Truyền Tin Phù này xin giao cho sư tôn muội.

- Được.

Dương Phàm thu hồi Truyền Tin Phù liếc nhìn nàng như có chút suy nghĩ. Khẽ thở dài một hơi. Dương Phàm mới khảm chín khối thượng phẩm linh thạch lên truyền tống trận rồi bước vào trận pháp.

Đồng

Một quang sáng trắng huyễn lệ bao phủ Dương Phàm lưu lại một đạo tàn ảnh. Trong nội hải không còn khí tức của hắn.

Răng rắc!

Ngay chớp mắt Dương Phàm rời đi. Đặng Thi Dao vung bàn tay ngọc một vòng xoáy xanh phá hủy truyền tống trận.

- Xin lỗi. Dương đại ca. Thi Dao không thể liên lụy huynh, bằng không chờ Thái Thượng Vong Tình Quyết đại thành

Đặng Thi Dao ngậm lệ hủy diệt truyền tống trận, giọt lệ trên má hóa thành hơi nước. Nàng cũng không biết, mặc dù Dương Phàm rời khỏi nội hải nhưng trước đó đã lưu lại chuẩn bị.

443. Chương 441: Cổ Chiến Trường

Bỗng nhiên, chín con rồng vàng trên cổ truyền tống trận khê run lên. Giống như là ảo giác cho người ta một cảm giác không chân thật. Nhưng mà ngay khoảnh khắc trong trận pháp sáng lên một quang sáng trắng hoa mỹ, một cổ dao động linh khí kỳ dị truyền ra. Vốn cổ truyền tống trận không có một bóng người, xuất hiện một nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc. Hắn một thân cẩm bào xanh ngọc còn khắc một tia hoa văn vàng kim, chất liệu đặc thù càng tản mát ra một tia uy áp nhàn nhạt khiến sinh linh cấp thấp sợ hãi không thôi.

Nếu như cẩm bào xanh ngọc này bị bộ tộc giao long nội hải thấy được chắc chắn thần sắc đại biến. kinh giật giao nhau. Bởi vì tài liệu chế tác cẩm bào này, chính là da lân giao long bậc cao đương nhiên trong đó còn có vài loại tài liệu hiếm thấy. Đến từ trong nội hải lại xuất hiện ở cổ truyền tống trận Bắc Tần.

Thân phận nam tử này tự nhiên không cần gọi ra.

”Mặc dù linh khí phải loãng hơn nội hải rất nhiều, nhưng không khí nơi này, làm cho ta cảm thấy thân thiết”

Dương Phàm đứng ở trong cổ truyền tống trận ánh mắt lóe ra quang mang kích động, hoài niệm, mong chờ, tình cảm phức tạp. Bắc Tần đây mới là cố hương của hắn. Nghĩ tới năm đó, lúc Dương Phàm truyền tống đi từ nơi này, gấp gáp ra sao thậm chí lợi dụng Đặng Thi Dao. Trở về chốn cũ, xúc cảnh sinh tình.

”Đáng tiếc khi đó hai người từ nơi này tiến vào nội hải hiện giờ chỉ còn ta trở về một mình.”

Dương Phàm thở dài một hơi. Bắc Tần cổ chiến trường, chứng kiến một đoạn tình cừu ái hận giữa hắn cùng Đặng Thi Dao. Từ lúc trước khi Dương Phàm khởi động truyền tống trận đã biết Đặng Thi Dao sẽ không trở về. Chỉ là, hắn cũng không bức bách lần nữa, có thể bản thân Đặng Thi Dao cũng có khổ trong lòng.

”Còn may, ta đã để lại chuẩn bị phía sau ở nội hải.”

Dương Phàm ý niệm khẽ động, tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian cảm ứng được khô lồi bậc cao của mình ở sâu trong tầng đất hải vực. Thiên Cầm Nội Hải trong biển sâu. Khô lồi bậc cao khê nhúc nhích một chút gây ra một trận rối loạn dòng nước đục ngầu. Chút động tĩnh nhỏ đó cũng không khiến yêu tu ở biển sâu chú ý. Huống hồ, ở sâu trong biển như vậy, cũng không có yêu tu sinh tồn. Cho dù trở về Bắc Tần. Dương Phàm cũng có thể quan tâm can thiệp chuyện trong nội hải. Khô lồi bậc cao này có dấu vết linh hồn của hắn thông qua Sinh Tức Địa Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi, Dương Phàm vẫn có quyền khống chế nhất định với nó. Thậm chí nếu như Dương Phàm muốn có thể cho phân thân Thạch Thiên Hàn cũng phủ xuống vị trí chỗ khô lồi bậc cao. Chỗ kỳ diệu Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi vạn vật, thật làm cho người ta than thở.

Vù vù vù vù-

Đúng lúc này, phía trên hồ nước cổ truyền tống trận truyền đến từng trận tiếng xé gió.

- Cổ truyền tống trận có động tĩnh

Tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đang tuần tra ở cổ chiến trường, cảm ứng được động tĩnh nhanh chóng bay tới bên này. Một đội tu sĩ này, chừng mười hai mươi người, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chiếm hơn một nửa tu sĩ Kim Đan có vài người. Dẫn đầu đội chính là một lão già áo vải tóc bạc tang thương.

”Thật đúng là có duyên”

Dương Phàm mở ra thần thức khoe miệng khê nhếch lên. Thì ra lão già áo vải kia vừa lúc là vị Kim Đan đại tu sĩ họ Nguyên gặp được ở cổ truyền tống trận lần trước.

Vù phốc

Dương Phàm toàn thân lưu chuyển một tầng quang mang mông lung xanh lục nhạt bắn ra từ trong hồ nước. Tầng tầng cấm chế phong ấn hồ nước bị hấn dùng thể sấm sét mạnh mẽ đánh vỡ, sau đó nhẹ nhàng bay lên giữa không trung. Dương Phàm hít sâu một hơi sừng sững trên cao bao quát cổ chiến trường hổ to lồi lồm mẫm tang thương. Mặc dù cách xa hai mươi mấy năm. địa hình cùng cảnh quan nơi này vẫn cho hấn cảm giác quen thuộc, cổ xưa như trước. Khi đó ở cổ chiến trường gặp gỡ Đặng Thi Dao, tình cảnh hai tháng triển miên như hiện rõ trong mắt.

Vù vù vù

Từ phương xa truyền tới từng đạo kiếm quang sắc bén bốn người Kim Đan đại tu sĩ đã chạy tới.

- Là người

Kim Đan đại tu sĩ tu kia kinh hô một tiếng, sắc mặt biến chuyển không ngừng. Bên cạnh hấn có một hai tu sĩ nhận ra được thân phận Dương Phàm. thất kinh:

- Chính là hấnDược sư bậc cao kia.

Vù vù vù vù

Chỉ trong nửa khắc tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn bay đến gần xoạt một tiếng vây quanh Dương Phàm.

- Nguyên đạo hữu. cách xa hai mươi năm không ngờ tới ngài vẫn còn có thể lập tức nhận ra Dương mỗ.

Dương Phàm mỉm cười dường như có chút bất ngờ.

- Người dù có hóa thành tro lão phu cũng có thể nhận ra người.

Lão già áo vải họ Nguyên nâng tay chỉ vào hấn giọng run run, ánh mắt sắc bén như đao hung hăng nhìn chăm chăm Dương Phàm. Mặc dù cách xa hơn hai mươi năm dung mạo Dương Phàm không chút thay đổi.

- Hơn hai mươi năm rồi tổng cộng hai mươi tám năm lẻ ba tháng

Lão già áo vải họ Nguyên cực kỳ kích động, vẻ mặt kinh giận chỉ vào Dương Phàm. run giọng nói:

- Đều do khi đó lão phu bị người giả nhân giả nghĩa lừa dối, sớm biết người là sói đội lốt cừu. Hai mươi tám năm qua lão phu vẫn trải qua trong áy náy, cuối cùng tóc đen cũng biến bạc.

Lão già áo vải họ Nguyên hít thở gấp gáp, ánh mắt kích động phần nộ biến thành đỏ bừng. Cuối cùng. hấn hít sâu một hơi:

- Ngày hôm naycuối cùng lão phu cũng đợi được người.

Dương Phàm nao nao không ngờ tới lão già áo vải họ Nguyên này phản ứng lớn như vậy. Chính mình chẳng qua là mượn truyền tống trận dùng một lần, tối đa cũng chỉ là bắt cóc một nữ tu Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn mà thôi chuyện tình thật sự nghiêm trọng như vậy hay sao?

- Tiểu tử. mau nói cho ta biết người làm sao trở về từ vùng đất thượng cổ thần bí? Vì sao chỉ có một mình người trở về, Thi Dao ở nơi nào?

Lão già áo vải họ Nguyên dần dần tỉnh táo lại khẩu khí chất vấn hấn như thẩm vấn tù phạm. Bởi vì truyền tống trận nơi này, đi thông vùng đất thượng cổ thần bí. Thậm chí ngay cả Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn, môn phái kiếm tu duy nhất toàn Bắc Tàn Thập Tam Quốc cũng là đến từ vùng đất thần bí đó. Từ xưa đến nay, người đi từ truyền tống trận này, đều không có ai trở về. Nhưng mà. hôm nay Dương Phàm đánh vỡ thiết luật này.

Đối mặt với lão già áo vải họ Nguyên chất vấn, Dương Phàm thần sắc bình thản như không, nhàn nhạt nói:

- Ta muốn gặp sư tôn Thi Dao có chuyện phải chuyển đạt cho nàng.

- Người muốn gặp Phương trưởng lão?

Lão già áo vải họ Nguyên sắc mặt hơi đổi. Hấn tỉ mỉ quan sát Dương Phàm một lát mới phát hiện đối phương cho mình một loại cảm giác không thể xuyên qua, sâu không thể lường.

- Nhiều năm không gặp sợ rằng tu vi của người đã đạt đến cảnh giới Kim Đan hậu kỳ đại tu sĩ rồi?

Lão già áo vải họ Nguyên ánh mắt lóe lên không ngừng, thử dò hỏi. Nếu như Dương Phàm thật có tu vị tu sĩ hậu kỳ, nếu cố ý muốn chạy trốn, mấy người bên mình muốn bắt giết hắn. sợ rằng quá không hiện thực.

- ở một nơi bị yêu tộc thống trị không có một chút tiến bộ. Dương mỗ làm sao có thể sống đi ra?

Dương Phàm cười khê bộ dạng thản nhiên như không. Bọn người lão già áo vải họ Nguyên nghe lời này, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Xem ra Dương Phàm thật sự trở về từ vùng đất thượng cổ thần bí. Hắn chẳng những trở về thành công lại còn mang về một tin tức nghe rợn cả người: địa phương thượng cổ truyền tống trận đi thông, là một địa phương đáng sợ bị yêu tộc thống trị. Chúng tu sĩ không khỏi hai mặt nhìn nhau trong lòng một trận phát lạnh.

Bởi vì ở nơi Bắc Tần tu sĩ nhân loại tu tiên giới chiếm vị trí chủ đạo, yêu tộc đều sinh tồn ở rừng núi hoang dã bị nhân loại trục xuất. Dương Phàm miêu tả hai ba câu có thể nói là một trái bom nặng ký.

- Được. ta dẫn người đi gặp Phương trưởng lão.

Lão già áo vải họ Nguyên liếc nhìn Dương Phàm sau đó dẫn đường ở phía trước. Còn tu sĩ xung quanh về mặt địch ý để phòng nhìn Dương Phàm như là sợ hắn chạy trốn.

- Không được vô lễ, nếu Dương được sư muốn chạy trốn chúng ta không ai ngăn cản được.

Lão già áo vải họ Nguyên quát lớn. Những tu sĩ này lập tức thu hồi địch ý, nhưng vẫn âm thầm nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Dương Phàm.

- Các người ở đây trấn thủ thượng cổ chiến trường, ta dẫn Dương được sư đi tông môn

Lão già áo vải họ Nguyên suy nghĩ một chút phân phó.

- Chờ một chút.

Dương Phàm cắt lời hắn nói.

- Dương được sư có ý kiến gì?

Lão già áo vải họ Nguyên lóe ra thần quang.

- Ta chờ ở nơi này, để Phương trưởng lão tới gặp ta hơn nữa tối đa chỉ có thể tới một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, bằng không Dương mỗ quay đầu đi ngay.

Dương Phàm hồ hững nói.

Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn chính là một trong ba siêu cấp đại môn phái Bắc Tần Thập Tam Quốc. Theo Dương Phàm biết siêu cấp thế lực như vậy, trong môn phái ít nhất có bốn năm vị cường giả Nguyên Anh trở lên, thậm chí còn có Nguyên Anh đại tu sĩ càng đáng sợ. Hắn sao lại có thể dễ dàng tiến vào trong một môn phái như vậy.

- Người dám nói điều kiện?

Lão già áo vải họ Nguyên phẫn nộ.

- ở trong tay Dương mỗ có một Truyền Tin Phù là Thi Dao lưu lại cho ta. Nếu như các người không đồng ý, Dương mỗ xé bỏ nó lập tức rời đi.

Khóe miệng Dương Phàm khê nhếch lên.

- Người

Lão già áo vải họ Nguyên khuôn mặt co quắp hiển nhiên cực lực áp chế phẫn nộ. Chúng tu sĩ bên cạnh nghe lời này, mỗi người tức giận lộ ra sát khí.

- Ta đếm ba tiếng

Dương Phàm giống như có chút không kiên nhẫn hắn còn vội vàng trở về Ngự Dương nữa.

- BaHaiMột

Dương Phàm đếm thật nhanh, đếm tới một liền chuẩn bị quay đầu muốn đi.

- Người muốn chết!

Lão già áo vải họ Nguyên rút cuộc bùng nổ, bấm tay chỉ ra một thanh phi kiếm lóe ánh bạc hóa thành một tia sáng kinh hồn bám theo một mảnh kiếm vũ, bao phủ quanh đầu Dương Phàm. Một kích của Kim Đan đại tu sĩ không thể xem thường, huống hồ đây là một kích kiếm vang danh lực công kích cường đại?

Phốc leng keng keng

Kiếm khí màu bạc bao phủ Dương Phàm phát ra tiếng rung như kim loại reo vang

Dương Phàm như một pho tượng kim loại sừng sững tại chỗ mặc cho công kích bão tố đánh xuống, không chút sứt mẻ. Khi công kích liên tiếp đáng sợ qua đi chúng tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn ngậy người. Lão già áo vải họ Nguyên thất thần một trận.

- Trình độ công kích này, cũng dám lấy ra bêu xấu?

Dương Phàm cười lạnh tinh quang màu vàng lóe ra quanh người mới dần dần tiêu tán. Xem mặt mũi Đặng Thi Dao hẳn cũng không phản kích.

- NgườiNgười không phải tu sĩ Kim Đan

Lão già áo vải họ Nguyên mặt như tro tàn. Dù là hẳn có ngốc cũng rõ ràng tình huống hiện giờ. Dưới ánh mắt đậm đặc của Dương Phàm lão già áo vải họ Nguyên lập tức chạy về Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

- Nhớ kỹ, tối đa chỉ có thể tới một cường giả Nguyên Anh KỶ.

Dương Phàm lười biếng ngồi trên một tảng đá, chúng kiếm tu trông coi cổ chiến trường đều dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn hẳn. Nửa tháng sau một cổ hao nhiên chính khí Nho môn làm Dương Phàm cảm thấy quen thuộc, bay tới từ phương bắc cổ chiến trường. Trong tầm mắt xuất hiện một mỹ phụ thướt tha khí chất siêu phàm thoát tục ung dung

Đây là cường giả cấp Nguyên Anh Nho môn!

- Là ngườiDương Thiên!

Mỹ phụ cao quý nhìn chằm chằm Dương Phàm. kinh hô một tiếng, ánh mắt yêu hận giao nhau phức tạp khó hiểu.

444. Chương 442: Hắc Đã Trở Lại!

Mỹ phụ Nho môn kia kinh hô một tiếng, ngạc nhiên vui mừng yêu hận đan xen, thần sắc trong mắt phức tạp vô cùng.

- Dương Thiên?

Dương Phàm nao nao vẻ mặt cổ quái. Loại tình huống này dường như không phải lần đầu tiên, vì sao mình lại bị nhận nhầm thành phụ thân rồi?

Mỹ phụ Nguyên Anh Nho môn trước mắt này có quan hệ gì với phụ thân Dương Thiên?

- Khụ khụ

Dương Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Vị tiền bối này, người nhận nhầm rồi Ta không phải Dương Thiên!

- Người không phải Dương Thiên?

Mỹ phụ Nho môn nhìn chằm chằm Dương Phàm một lúc lâu khẽ thở dài:

- Thật sự là quá giống, không ngờ ta nhận lầm. Người hẳn là hậu nhân của hẳn hả?

- Dương Thiên chính là gia phụ. xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối?

Dương Phàm cảm nhận được y hện tình cừu trong mắt mỹ phụ, toàn thân có chút không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ: "Phụ thân ta ở bên ngoài rốt cục vướng vào bao nhiêu món nợ phong lưu?"

- Ta là Phượng Hi, cố nhân của phụ thân ngươi.

Lúc mỹ phụ Nho môn nói lời này, thần sắc dần lạnh đậm. hỏi:

- Chính là người gạt Thi Dao mang đi?

- Gạt?

Dương Phàm dở khóc dở cười. cảm giác mình thật oan uổng. Làm sao có thể sử dụng "gạt" để hình dung chứ?

Lúc trước là Đặng Thi Dao quật cường chấp nhất nghĩ sai một đường, giờ đây Dương Phàm có khổ khó nói.

- Lời này của Phượng tiên bối sai rồi Lúc trước Thi Dao vào truyền tông trận rời đi, cũng ngoài dự kiến của ta.

Dương Phàm cười khổ một tiếng, lấy ra một cái phù truyền tin ném cho Phượng Hi. Phượng Hi tiếp nhận phù truyền tin sau khi xem xét nét mặt biến đổi không ngừng. Thật lâu sau. nàng mới cất kỹ phù truyền tin ánh mắt đảo về phía Dương Phàm rất không khách khí nói:

- Nói như vậy, ngươi đi Thiên cầm Nội Hải một chuyến, chính mình bình yên trở về; lại bỏ rơi Thi Dao ở nội hải?

- Truyền tông trận trở về Bắc Tần, vẫn là Thi Dao giúp ta tạo ra, chính nàng không muốn trở về.

Dương Phàm giải thích.

- Đứa nhỏ ngốc

Phượng Hi thở dài một tiếng:

- Tu luyện Thái Thượng Vong Tình Quyết, bước đầu tiên phải chém ân dứt nghĩa, nàng phá hủy Truyền tông trận đi chính là như vậy. nếu không

Nói tới đây. thần sắc nàng ảm đạm lộ vẻ tiếc hận.

- Thi Dao là đệ tử ta dốc lòng tài bồi sớm biết nàng có Thanh Hà Ngọc Thể lại không từng liệu đến vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh được định trước này.

Phượng Hi không khỏi than thở thần sắc cùng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm hỏi:

- Dường như Phượng trưởng lão biết Thiên cầm Nội Hải?

- Đó chỉ là một truyền thuyết. Mặc dù ta chưa đi qua nhưng vẫn biết nơi đó

Ánh mắt Phượng Hi dần dần xa xưa:

- Lão sư của ta trước kia thật lâu chính là theo Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn từ nơi truyền thuyết đó mà đến. Trong sách cổ còn sót lại cũng có ghi nội hải đích thật là một khu vực hỗn loạn bị yêu tộc thống trị nô dịch.

- Nghe nói mười mấy vạn năm trước. Thiên cầm Nội Hải bị yêu thú Hóa Thần Kỳ cấp sáu thống trị. nhân loại gần như không có nơi sống yên ổn không biết hiện tại tình huống thế nào. Người cùng Thi Dao có thể bình yên không việc gì thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh.

Phượng Hi ngạc nhiên thán phục nói.

- Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

Dương Phàm trong lòng không hiểu chút nào. Theo vài chục năm hần ở Thiên cầm Nội Hải mà xem khắp hải vực tuy bị yêu tộc thống trị nhưng tu sĩ nhân loại cũng không phải là không hề có nơi sống yên ổn. Hơn nữa trừ bỏ mười hai cường giả mạnh nhất nội hải hần vẫn chưa nghe nói sự tồn tại của Hóa Thần Kỳ. Có lẽ theo dòng sông lịch sử kéo dài. nội hải mười vạn năm trước cùng hình thức ngày nay có chuyển biến cùng

đổi mới. Yêu thú cũng tốt, tu sĩ nhân loại cũng tốt, bất kể người thần dũng cái thế cuối cùng sẽ có một ngày thọ nguyên chấm dứt, ở nơi cổ chiến trường trống trải yên tĩnh này.

Hai người nhìn nhau trầm mặc hồi lâu. Phượng Hi rốt cục lên tiếng:

- Phụ thân người như thế nào?

- Phụ thân

Dương Phàm hít sâu một hơi trong mắt chợt lóe đau xót và thương cảm. Phượng Hi mơ hồ cảm thấy không ổn vội la lên:

- Hẳn rốt cục thế nào?

- Ông ấy chỉ sợ đã chết gần ba mươi năm.

Dương Phàm cố hết sức nói đôi tay run rẩy không thôi. Bất kể hấn cố gắng như thế nào cũng không che giấu được cừ hận cùng áy náy trong mắt.

- Đã chết hẳn đã chết

Nữ tu Nguyên Anh Nho môn Phượng Hi này dường như mất hồn dại ra một lúc lâu.

- Đúng vậy, do ta mà chết.

Trên mặt Dương Phàm hiện lên tự trách thật sâu. Nói tới đây trên người hấn bỗng nhiên phóng ra một cỗ khí thế như lũ quét bùng nổ hít sâu một hơi:

- Mục đích cuối cùng của lần này ta trở về Bắc Tàn chính là vì báo thù. Ta không thể để cho cố gắng cùng hy sinh của bọn họ bị uổng phí.

Phượng Hi cảm nhận được khí tức trên người Dương Phàm âm thầm kinh hãi. hỏi:

- Người xác định hẳn thật sự đã chết?

- Tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng là ta cảm ứng được liên hệ huyết mạch đã mất. hơn nữa

Dương Phàm lấy ra một bức thư mật màu vàng, chậm rãi mở ra. Dòng chữ quen thuộc hiện ra trước mắt: "Dương Phàm con tạ khi người nhận được phong thư này, vi phụ rất có khả năng đã rời xa nhân thế. Nhưng là người phải nhớ kỹ không nên quay lại, ngàn vạn lần không nên quay lại! Nếu không hết thảy cố gắng đều sẽ uổng phí Âm Huyết Vương Triều là tổ chức vi phụ tạo ra. thắm thấu Ngự Dương quốc thậm chí là quốc gia xung quanh. Hết thảy chỉ vì đối kháng một thế lực lớn nhất Ma Dương Tông. Nếu vi phụ chết đi, như vậy kẻ thù giết chết ta rất có thể là Tam u lão ma, về phần thủ phạm chân chính giết chết mẹ đẻ của người, có hai người. Một là Tam u lão ma còn có một chính là phụ thân người Dương Thiên! Nếu trong cuộc đời. Phàm nhi người có thể tấn chức Nguyên Anh Kỳ, có thể tính toán báo thù cùng tiếp quản toàn bộ Âm Huyết Vương Triều. Nếu như không, vậy vĩnh viễn đừng về Ngự Dương, bình yên sống cả đời đi thôi.

Phượng Hi xem xong phong thư này, buồn bã rơi lệ nói nhỏ:

- Bản trưởng lão cũng không truy cứu chuyện cổ truyền tông trận nữa. Ngày sau nếu có nhu cầu gì có thể tới tìm ta.

Dứt lời nàng ảm đạm rời đi. Dương Phàm nhắm mắt lại nhanh chóng hồi tưởng lại cảnh tượng kinh tâm động phách khi bị Tam u lão ma đuổi giết. Lão sư vì mình mà thân bị thương nặng, phá hủy chí bảo Độc đạo. Phụ thân vì mình ngăn trở Tam u lão ma mà ngã xuống. Nếu không, lấy tu vi cảnh giới lúc trước của mình cho dù có Tường Vân Ngõa trong tay cũng không trốn tránh được lão quái Nguyên Anh đuổi giết vào thời điểm mạnh nhất. Khi Dương Phàm đặt chân đến cấp bậc Nguyên Anh Kỳ này mới thật sâu hiểu được điểm quan trọng này. Sư trưởng, bằng hữu. phụ thân. Cái giá bọn họ trả ra chỉ vì cứu vãn một con đường sống cho mình?

- Dương Phàm ta lúc này phát thệ trong một số năm về sau nhất định giết chết Tam u lão ma nếu không linh hồn sẽ bị Cửu minh u hỏa muôn vạn tra tấn trọn đời không được luân hồi!

Bỗng nhiên Dương Phàm nhớ tới lời thề độc lúc trước khi rời khỏi Bắc Tàn.

- Được rồi Tam u lão ma. Ta liền cho người biết, Dương mỗ đã trở về Bắc Tần. Ta muốn cho người chờ đợi tử vong đến trong kinh hồn táng đởm!

Dương Phàm hít sâu một hơi toàn thân tinh khí thần vọt lên tới đỉnh!

Bá! Vút!

Ngay sau đó bên cạnh hắn xuất hiện một thanh niên ma đạo cao lớn khôi ngô. Trên khuôn mặt Thạch Thiên Hàn tràn ngập sát cơ cùng cừu hận.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Bỗng nhiên, tiếng tim đập quỹ dị truyền đến. trên người Thạch Thiên Hàn xuất hiện ma điểm khí thế to lớn. Dấu ấn trắng cong trên trán hắn lúc sáng lúc tối. Cảm ứng đến từ u Minh Ma Diễm ở Bắc Tần truyền đến. Mặc dù cách xa tới đâu một phía khác cũng có thể mơ hồ cảm ứng được.

Ở một ngọn núi lớn màu đen ma khí che phủ ở nơi nào đó Ngự Dương quốc.

- Trở lại rồi, hắn rốt cục đã trở lại

Trong một đại điện màu vàng lợt thật lớn một giọng nói băng lãnh đông cứng truyền đến. Lão già hắc bào cao lớn khôi ngô, thân thể bỗng nhiên cứng đờ. Hắn khoanh tay đứng ngạo nghễ. hai trong mắt tối đen như vực sâu, giờ phút này lại hiện lên sát khí vô cùng, tay áo bay phấp phật toàn thân hắn như bóng ma tử vong.

- Ha ha. Tam u Ma Diễm? Tốt lắm thật làm cho lão phu ngạc nhiên vui mừng. Bồn tọa đã chờ người thật lâu.

Sau một lát. khóe miệng Tam u lão ma bỗng tràn ra vẻ tươi cười bộ dạng dường như thật chờ mong.

- Chỉ cần cắn nuốt Tam u Ma Diễm của người, chính là ngày lão phu bế nghê Bắc Tần. Ha ha ha

Trong đại điện trống trải tiếng cười điên cuồng của Tam u lão ma lại khiến cho ma khí trong một khu vực xao động không yên.

- Hừ. Tam u lão ma. Người cũng không nên bởi ân oán cá nhân mà phá hủy kế hoạch của chúng ta.

Một giọng nói lạnh băng bá đạo từ một góc đại điện truyền đến cắt ngang tiếng cười của Tam u lão ma.

- Người yên tâm. Bồn tọa sẽ không dễ dàng lộ thực lực. nếu người này dám thị uy với ta lão phu liền bởi hắn chơi đùa cho tốt

Trong giọng nói Tam u lão ma lộ ra một tự tin tuyệt đối.

- Truyền thuyết có liên quan đến người này, ta cũng nghe nói qua. hắn là đại địch số mệnh của người.

Giọng nói lạnh băng bá đạo kia lại vang lên:

- Biết người biết mình trăm trận trăm thắng. Nếu người này dám trở lại khiêu chiến quỳn uy của người. ít nhất có tu vi Nguyên Anh Kỳ, người cũng không nên sơ suất.

Trong không gian thần bí tối đen mơ hồ có thể thấy được hai đoàn Tam u Ma Diễm. Nơi trung tâm hai ma diễm này đều có ba vết u quang, trong lúc bùng lên sinh ra cảm ứng thần bí nào đó.

Dương Phàm thông qua cảm quan của Thạch Thiên Hàn cảm ứng được một uy hiếp lớn lao gần như có chút khó thở.

- Tam u lão ma này không ngờ tu luyện ma diễm đến cảnh giới Tam u đại thành

Dương Phàm hồi hộp không thôi. Thông qua phương thức này, hắn sơ bộ hiểu biết thực lực Tam u lão ma. Lúc hắn còn chưa rời khỏi Bắc Tần khi đó ma diễm của Tam u lão ma mới ở vào cảnh giới tiểu thành.

- Hừ hừ. Tam u lão ma ta đã tập hợp đủ ba cuốn thượng, trung, hạ Cửu u Ma Kinh, công pháp đầy đủ uy lực càng lớn. Có Ma Tinh Tủy trong tay, cảnh giới ma diễm lại càng thông suốt không trở ngại

Dương Phàm cười lạnh không thôi sau đó ý niệm khẽ động.

Bá!

Đột nhiên. Thạch Thiên Hàn biến mất tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Hả? Sao lại như vậy, cảm ứng giữa ma diễm đột nhiên biến mất!

Trong đại điện màu vàng lợt Tam u lão ma chấn động không thôi.

- Tiểu tử này rốt cục có bí thuật gì không ngờ có thể che chắn được cảm ứng giữa u Minh Ma Diễm!

Tam u lão ma lần đầu tiên động dung. Cũng có ý nghĩa Dương Phàm nắm giữ quyền chủ động tiến lùi tự nhiên.

- Khó trách người này dám tuyên chiến với ta nguyên lai còn có con át chủ bài như vậy

Sắc mặt Tam u lão ma trở nên ngưng trọng.

- Tam u lão ma. Cho dù ma công cái thể người cũng không thể đoán ra sự tồn tại của Tiên Hồng Không Gian. Người càng thêm không thể tưởng tượng, tu luyện Cửu u Ma Công chỉ là một Thân Ngoại Hóa Thân của Dương mộ!

Dương Phàm cười lạnh liên tục nếu là nói về âm mưu bố cục hắc đường như kế thừa y bát từ phụ thân. Trở lại Bắc Tần liền lập tức khiêu chiến tạo áp lực với Tam u lão ma Dương Phàm dường như tính toán cao diệu quật khởi nhưng mà ai cũng không thể đoán ra ý tưởng chân thật của hắn.

ở một mặt thất ngẫm tại Ngự Dương quốc.

- Hắn đã trở lại

Thiếu niên tướng mạo xấu xí này hai tay run rẩy nắm chặt một đoạn kiếm gãy. Nửa đoạn kiếm gãy run lên không thôi dường như có linh tính. "ong ong" rung động chỉ thẳng hướng Triệu quốc Bắc Tần phương hướng của Dương Phàm.

- Đã trở lại, người rốt cục trở lại rồi

Hồ Phi lệ nóng doanh tròng, kích động không thôi, dâng trào chiến ý vô biên cùng nhiệt huyết:

- Ta chờ đợi ngày này đã thật lâu rồi

Cùng lúc đó. ở một nơi nào đó trên Đông Thắng Đại Lục một giọng nói mềm mại mờ mịt nhẹ nhàng vang lên:

- Hắn đã trở lại

445. Chương 443: Cảnh Còn Người Mất

Trên đường trấn nhỏ dân chúng lui tới phần lớn hắn không nhận ra. Nhưng lại thấy được rất nhiều gương mặt mới. Đúng vậy, gần ba mươi năm đủ để cho một nhà bình thường kéo dài hai đời hương khói. Đương nhiên, hắn cũng thấy được một ít gương mặt tương đối quen thuộc.

Keng keng! ầm ầm!

Một tráng hán trung niên ở cửa hàng nghề rèn đối diện cánh tay để trần, Dương Phàm cảm giác thật quen mắt. thật thân thiết. Hắn đột nhiên phát hiện tráng hán này rất giống Thiết Ngưu hàng xóm nhà mình.

Không phải là giống Chính là Thiết Ngưu.

Lúc trước khi còn ở Vụ Liễu trấn. Dương Phàm một đêm tán công. Tiên Hồng Quyết mới nhập môn từng cùng tiểu tử này so tay nghề. Nghĩ đến đây. khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười. đi tới tiệm thợ rèn.

- Vị khách quan này, ngài muốn làm

Lời nói của thợ rèn trung niên bỗng ngừng bật gáo nhìn chằm chằm Dương Phàm. bộ dạng như gặp quý.

- Người người là?

Trên mặt thợ rèn trung niên toát ra biểu tình ngạc nhiên vui mừng cùng khó tin. Dương Phàm cười mà không nói, chỉ nhìn hắn. Rốt cục Thiết Ngưu học ra hai chữ vừa lạ mà lại quen thuộc:

- Phàm ca

- Ha ha ha

Đột nhiên hai người thoải mái cười to, Thiết Ngưu ôm Dương Phàm cùng một chỗ kích động nói:

- Tiểu tử ngươi không hổ là tiên sư trôi qua nhiều năm như vậy, dung mạo một chút cũng không biến đổi.

Đích xác, so với vài chục năm trước, bề ngoài Dương Phàm một chút cũng không biến đổi. Năm tháng trôi qua không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt hắn. Biến hóa chỉ là một thân khí chất càng thêm không thể nắm lấy. Thiết Ngưu vẽ hăm mộ nhìn phía Dương Phàm hết sức khách khí kéo hắn vào trong phòng.

- Tới đây, ta giới thiệu cho ngươi. Đây là con dâu và cháu ta.

Thiết Ngưu đi vào nhà sau giới thiệu với Dương Phàm. Dương Phàm thần nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy một thiếu phụ nhan sắc khá khá bên cạnh có một đứa bé hai, ba tuổi. Thiếu phụ kia lúc nhìn thấy Dương Phàm có chút khấn trương, đồng thời cũng hết sức tò mò ngầm quan sát vài lần.

- Đây là cháu của ta. Thiết Long. Ha ha tên này đủ uy hử?

Thiết Ngưu đắc ý nói. Dương Phàm thật sự không nhịn được, bật cười:

- Thiết Ngưu, Thiết Long. Gia tộc ngươi thật là thú vị.

- Thiết Long. Mau tới gọi Dương Dương gia gia.

Thiết Ngưu nói xong lời cuối cùng thậm chí cảm thấy được có chút không tự nhiên.

- Dương gia gia?

Trên mặt thiếu phụ lộ vẻ cổ quái. Đứa bé chớp cặp mắt đen lúng liếng, tò mò nhìn Dương Phàm. giọng non nớt gọi:

- Dương gia gia

- Ha ha. Không nghĩ tới ta cũng có một ngày được người gọi gia gia.

Trên mặt Dương Phàm đầy ý cười. có một loại cảm giác thật ấm áp. Đứa bé này thật khiến hắn thích, vì thể ôm vào trong ngực. trêu đùa. Đồng thời. trong lòng hắn cũng thầm than: "Nếu lúc trước không đi tu tiên hiện tại có phải cũng giống Thiết Ngưu cưới vợ sinh con thậm chí ôm con cháu hưởng phúc tuổi già?"

- À. gặp được ta cũng là phúc duyên của ngươi

Dương Phàm nghĩ rồi, trên tay có thêm một giọt "Tam Sinh Tuệ Thủy", đưa vào miệng đứa bé. Trước khi đi. Dương Phàm lại tặng một khối "ngọc thô" bằng ngón cái. đưa cho Thiết Ngưu. nói:

- Vật này cho hắn đeo bên người, có lợi đối với trẻ nhỏ.

Thiết Ngưu mắt sáng ngời hắn hiểu được thân phận "Tiên Sư" của Dương Phàm liên tục nói lời cảm tạ. Dương Phàm vừa mới đi về hướng nhà lại bị Thiết Ngưu gọi giật lại:

- Phàm ca. huynh muốn về nhà sao?

- ừ, ta rời nhà vài chục năm hiện tại muốn về nhà thăm mẫu thân. Có gì không đúng sao?

Dương Phàm vẽ mặt cổ quái hỏi.

- Này Phàm ca. Trong nhà huynh không còn ai.

Thiết Ngưu ấp a ấp úng nói.

- Không còn ai? Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm chấn động. Thần thức hần đảo qua quả nhiên phát hiện trong phòng không một bóng người. Khi hần phát hiện trong phòng có linh bài và linh tượng thờ cúng toàn thân cứng đờ, tựa như mất hồn. Trên linh bài có khắc vài chữ: Mẹ đẻ Lâm Thúy Yên. Mấy chữ này như cứa lõi oanh đỉnh khiến Dương Phàm đứng ngây ra tại chỗ thật lâu trong mắt hiện lên vài tia đau xót.

Dương thị tuy rằng không phải mẹ đẻ của hần nhưng lại là mẹ hiền nuôi hần lớn lên phần thân tình này không thể nghi ngờ. Đứng ở trước cửa thật lâu. Dương Phàm rốt cục ổn định tâm tình. hỏi Thiết Ngưu:

- Mẫu thân ta ra đi bao nhiêu năm?

- Mười năm!

Thiết Ngưu đáp.

- Mười năm

Dương Phàm tính sơ sơ một chút, mẫu thân hần là sống được khoảng hơn năm mươi tuổi. Hơn năm mươi tuổi, ở trong thế giới người thường, coi như là bình thường. Nhưng Dương Phàm vẫn cảm giác có chút không đúng. Trước khi hần rời đi có để lại một ít linh đan hần là có thể kéo dài tuổi thọ cùng mạnh mẽ gân cốt. Dương nhiên, khi đó Dương Phàm không có Duyên Thọ Đan càng không có điều kiện luyện chế. Cũng chính là dưới tình huống bình thường, nếu Dương thị sống sáu bảy mươi tuổi mới xem như hợp lý. Xảy ra loại tình huống này, chỉ có hai khả năng. Một là bởi vì hãm hại. Dưới sự bảo vệ của Âm Huyết Vương Triều, khả năng này không lớn. Cho dù địch nhân thật sự có ác ý, đối với một phụ nữ trời gà không chặt như Dương thị. hoàn toàn có thể một đao kết thúc.

Hơn nữa. trong phong thư Dương Thiên để lại. không cần lo đến an nguy của thân nhân. Như vậy còn có một khả năng chính là bị đả kích nặng nề về tâm lý, làm cho bà mất đi tín niệm cùng gửi gắm đối với cuộc sống, nản lòng thoái chí. Đây chỉ là dự đoán sơ bộ của Dương Phàm.

- Đúng rồi. Vậy muội muội Tuệ Tâm của ta đi đâu rồi?

Dương Phàm đột nhiên hỏi. Hần muốn hỏi tới chính là muội muội Dương Tuệ Tâm.

- Đường như khoảng hai mươi năm trước, bị một thần tiên đạo trưởng mang đi. Từ đó về sau vẫn không tin tức.

Thiết Ngưu đáp.

- Cái gì?

Dương Phàm thần sắc kịch biến, ở dưới sự bảo hộ âm thầm của Âm Huyết Vương Triều, còn có người nào có thể mang muội muội đi. Nếu thật sự là như thế vậy thần tiên đạo trưởng trong lời nói của Thiết Ngưu ít nhất cũng là cấp bậc ngoài Nguyên Anh.

- Ta hiểu rồi, vì sao mẫu thân chết sớm như vậy

Dương Phàm hít sâu một hơi. Phụ thân Dương Thiên chết đi, sau đó hần đi gần ba mươi năm không quay trở lại cuối cùng lại là muội muội bị mang đi, hai mươi năm hoàn toàn không có tin tức. Dưới đả kích liên tục như vậy, Dương thị là một phàm nhân không biết chút pháp thuật gì, một phụ nữ truyền thống, làm sao bà có thể chịu đựng?

Sống thiếu mười năm, cũng nằm trong tình lý.

- Vì sao? Nếu ta có thể về sớm mười mấy năm mẫu thân sẽ không phải chết.

Dương Phàm ngửa mặt lên trời thở dài. Thời gian ba mươi năm trôi đi cảnh còn người mất, người đi, người mất. Năm tháng tang thương, thể sự biến đổi khiến hần sinh ra một chút hiểu được.

- Vậy đệ đệ ta. hiện tại có tốt không?

Dương Phàm lại hỏi tình huống đệ đệ Dương Lỗi.

- Người nói đến Dương bảo chủ? Hiện tại hần rất tốt ở tại đây có địa vị rất cao dân chúng đều rất kính sợ hần.

Thiết Ngưu đáp.

- Vậy là tốt rồi

Dương Phàm hơi thở phào nhẹ nhõm ít nhất trên đời này, hẳn còn có một người thân. Hẳn từ biệt Thiết Ngưu đi vào nhà mình, ở linh đường đốt hương lễ bái.

Bá!

Đột nhiên, trong phòng có thêm một bóng đen.

- Đi ra ngoài.

Giọng Dương Phàm lạnh băng vô tình.

Bá! Vút!

Bóng đen kia lập tức từ trong phòng biến mất để Dương Phàm im lặng bái tế linh vị mẫu thân Dương thị. Rốt cục. hồi lâu sau. Dương Phàm đi ra ngoài sân. thần nhiên nói:

- Xuất hiện đi.

- Dạ. Quân vương.

Một lão già nhìn thật bình thường, quỳ gối trước mặt Dương Phàm. Dương Phàm đưa mắt một cái nhìn thấu tu vi hắn: Trúc Cơ hậu kỳ.

- Ta đi ba mươi năm. thế cục Ngưu Dương quốc có biến hóa gì?

Thanh âm Dương Phàm vững vàng không mang theo một tia tình cảm.

- Dạ.

Lão già dùng ngôn ngữ rút gọn báo cáo biến hóa của Ngưu Dương quốc vài chục năm gần đây với Dương Phàm.

- Tại Ngưu Dương quốc. thế lực ba đại tông môn không thay đổi. Nhưng vài chục năm gần đây, lại quật khởi vài vị cường giả Nguyên Anh. Đệ tử Tam u lão ma Ma Dương Tông Liệt Vô Huyền tấn chức Nguyên Anh Kỳ. Trong Dược Tiên cốc cũng có vài tu sĩ tấn chức Nguyên Anh. Ngoài ra. mấy năm trước, có một môn phái ngoại lai tới Ngưu Dương quốc tên là Tam Ma Môn. Theo lời đồn là vài môn phái ma đạo rải rác ở nước lân cận hội tụ lại, thế lực hùng hậu chưa từng có. Không biết đông quân Ngưu Dương quốc ta có mưu đồ gì

Sau khi nói xong đại thể. lão già lại kể đến chuyện xảy ra tại Vụ Liễu trấn Dương gia bảo. Dương Phàm lắng lắng nghe ngẫu nhiên có chút nghi vấn cắt ngang hỏi han. Sau một lúc lâu lão già lại nói:

- Quân vương đại nhân Nội bộ Âm Huyết Vương Triều cũng có chút biến hóa có muốn báo cho ngài hay không?

- Âm Huyết Vương Triều?

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang:

- Người nói.

- Hai mươi năm trước. Hồ Phi trở thành Quân vương của Âm Huyết Vương Triều, tên là Phá Thiên. Mà gần mười năm gần đây. trong cao tầng tổ chức dường như xuất hiện một chút phân tách cùng mâu thuẫn, về phần tình huống thế nào ta cũng không rõ. Chỉ một mực ở đây đợi Quân vương.

Lão già nhìn Dương Phàm trong mắt lộ ra tình cảm đặc thù.

- Chờ ta? Người chờ bao lâu?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

- Hai mươi tám năm.

Lão già vẻ hồi ức nói:

- Rốt cục ta chờ được rồi. Lão bộc vẫn nghe lệnh từ Âm Thiên Quân Vương. Đây là nhiệm vụ người giao cho ta trước khi chết.

- Vì một nhiệm vụ, người kiên trì chờ đợi hai mươi tám năm?

Dương Phàm thật sâu nhìn về phía hắn.

- Vâng. Âm Thiên Quân Vương có ân cứu mạng tái tạo với ta. Cho dù cho ta đi chết cũng không chút do dự.

Lão già nói.

- Người tên là gì?

Dương Phàm hỏi.

- Ân Tam.

Lão già đáp:

- Vốn có hai mươi mấy huynh đệ hiện tại chỉ còn lại có mười ta là lão Tam xếp thứ ba.

- Tốt

Dương Phàm gật đầu:

- Người là tâm phúc của cha ta hiện tại ta ủy nhiệm người làm trưởng lão nghĩ hết biện pháp tra tìm tung tích Tuệ Tâm.

- Nay

Ân Tam có chút chần chờ ánh mắt lảng tránh nói:

- ủy nhiệm trưởng lão cần Quân vương trong cao tầng tổ chức quyết định.

- Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Thân là Quân vương, ủy nhiệm một trưởng lão còn cần trưng cầu người khác đồng ý?

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên trầm xuống, bầu không khí bỗng đột nhiên có một cỗ áp lực làm người ta hít thở không thông. Hắn mơ hồ cảm thấy được phụ thân chết đi, quyền lợi của hắn chỉ sợ đã mất

- Người cứ nói lời thật cao tầng Âm Huyết Vương Triều rốt cục đã xảy ra biến cố gì?

Hàn quang trong mắt Dương Phàm giống như lưỡi đao.

Ân Tam rung mình một cái:

- Không có chứng cứ rõ ràng, lão bộc không dám nói. Hơn nữa với thân phận lão bộc tin tức biết được cùng cực kỳ hữu hạn.

- Vậy người nói dự đoán của mình.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn hắn.

- Lão bộc hoài nghi cao tầng Âm Huyết Vương Triều bị thâm thấu trong sổ Quân vương có người phản bội Ân Tam kinh hãi run rẩy nói.

- Phản bội, còn là Quân vương?

Con người Dương Phàm co rụt lại trong không khí một hồi áp lực, giọng nói lạnh băng đến tận xương:

- Người cứ nói xem là vị Quân vương nào phản bội?

446. Chương 444: Y Quán Cổ Hữu

Dưới áp lực lớn lao của Dương Phàm. Ân Tam gần như hồng mắt, cuối cùng cắn răng một cái, dứt khoát nói:

- Lão bộc đoán làm phản bên trong tổ chức có thể là Phệ Thiên Quân Vương. Nhưng lão bộc không có chứng cứ rõ ràng chỉ là đoán.

- Phệ Thiên Quân Vương?

Dương Phàm nhẹ thốt lên bốn chữ này, trên mặt một mảnh lạnh băng:

- Nói một chút suy đoán của người.

- Điểm thứ nhất. hần từng cực lực phản đối Hồ Phi trở thành Quân vương mới. Điểm thứ hai. gần mười năm qua. thủ hạ của hần có nhiều cường giả lai lịch không rõ, thậm chí không thiếu bậc cao Kim Đan. Điểm thứ, từ sau khi Âm Thiên Quân Vương ngã xuống, hần ý đồ trở thành đứng đầu tứ đại Quân vương, hơn phân nửa quyền lợi trong tổ chức đều bị hần nắm trong tay.

Ân Tam nói theo suy đoán bản thân.

- Nói như vậy, hiện tại hần đã trở thành nhân vật số một trong Âm Huyết Vương Triều. Mà ta trở về Bắc Tần lại không có quyền lợi thực chất gì?

Dương Phàm cười lạnh hỏi.

- Đây Thành viên tổ chức ban đầu trung thành với Âm Thiên Quân Vương còn lại có mấy chục người, bọn họ tuyệt đối trung với ngài.

Thần sắc Ân Tam có chút kích động rất sợ Dương Phàm tức giận. Trên mặt Dương Phàm lộ vẻ xơ xác tiêu điều trong mắt chợt lóe lệ quang:

- Sau hôm nay, người nghĩ cách truyền tin cho ba Quân vương khác. Dương mỗ trở về Ngư Dương, có chuyện quan trọng thương lượng. Trong hai tháng, cần phải gấp tới Vụ Liễu trấn. người trái lệnh giết không tha!

- Vâng!

Ân Tam lập tức đáp lời nhưng trên mặt lại có chút do dự cùng lo lắng.

- Người là tâm phúc khi cha ta còn sống có nghi vấn gì có thể trực tiếp nói ra.

- Thiếu chủ nhân làm như vậy có thể không ổn. Thủ hạ của Phệ Thiên Quân Vương lung lạc rất nhiều cường giả trong tổ chức danh vọng cực cao sau lưng chỉ sợ còn có thế lực khác duy trì. Nếu Quân vương không có nắm chắc tuyệt đối tốt nhất vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.

Ân Tam vẻ thành khẩn nói.

- Hiện tại ta thích nắm quyền chủ động, mà không phải bị địch nhân nắm mũi dắt đi.

Dương Phàm hai tay vỗ vỗ sau lưng bề ngoài nhìn phương xa nắm chắc thắng lợi nói:

- Nếu hần dám tới ta có nắm chắc tuyệt đối khiến hần có đến mà không về. Nếu hần không đến ta liên hợp Bồ Thiên Quân Vương cùng Hồ Phi cũng có thể chấn hưng lại Âm Huyết Vương Triều.

- Dạ!

Trong lòng Ân Tam cực kỳ yên tâm, hần từ trên người Dương Phàm cảm nhận được tính toán chu đáo của chủ nhân Âm Thiên Quân Vương. Lại thương nghị một số việc với Ân Tam. Dương Phàm mới xua tay cho hần rời đi. Lúc này, mặt trời đã xuống núi, chân trời có thể nhìn thấy một vệt đỏ ửng còn chưa hoàn toàn biến mất. Dương Phàm phát hiện, phòng ốc nhà mình hàng năm mặc dù không có người ở, cũng không có bao nhiêu bụi bậm, quét tước sạch sẽ.

- Là đệ đệ phái người đến quét tước sao?

Hắn nghĩ như vậy, đi ra khỏi phòng, dựa theo cảm giác trong trí nhớ đi về phía Phổ Ái Y Quán, ở dưới bầu trời màu đỏ nhạt Dương Phàm tìm được tới y quán. Mấy chữ Phổ Ái Y Quán trên bảng hiệu y quán trải qua năm tháng gió táp mưa sa lộ ra vẻ cổ xưa tang thương. Dương Phàm đột nhiên nhớ tới, chữ trên bảng hiệu này vẫn còn do chính mình viết lên. Giờ phút này nhìn lại có một loại siêu nhiên nhìn lại chuyện cũ mây khói và nhớ lại.

Hắn bước vào y quán, mặc dù trời đã gần tối, bên trong vẫn còn mấy người bệnh cũng có vài Dược sư cùng thầy thuốc tọa trấn. Dương Phàm đi vào y quán ngửi mùi dược thảo nồng đậm phảng phất tản ra tang thương năm tháng, trong lòng lại sinh ra một loại hiểu được khác biệt. Hắn chìm vào trong ngộ đạo ngắn ngủi. Đây không phải là thôi diễn tìm hiểu đối với công pháp Tiên Hồng mà là một loại hiểu được về cuộc sống sinh mệnh. Ba mươi năm năm tháng tang thương, chờ khi hắn trở về Vụ Liễu trấn cảnh còn người mất thể sự biến đổi. Bất kể là người hay là vật. ở trước năm tháng đều có vẻ nhỏ bé mà vô lực. Mặc dù hắn thân là người tu tiên nếu không thể tấn chức cảnh giới tiếp theo cuối cùng cũng sẽ trở về với cát bụi.

Thậm chí. Dương Phàm vẫn hoài nghi: "Cho dù là tiên nhân chân chính, bọn họ cũng có thể làm được vĩnh hằng bất tử chân chính trước năm tháng vô tận sao?"

Cho dù tiên nhân thật sự có thể làm được sống lâu cùng thiên địa. Như vậy. nếu khi thiên địa này cũng đi tới thời điểm hủy diệt tiên nhân còn có thể sống sao?

Hắn cứ như vậy đứng trầm tư tại chỗ, thời gian qua đi từng chút. Rất nhanh, màn đêm bao phủ toàn mặt đất bên ngoài bóng đêm càng sâu. Một học đồ trong y quán ngáp dài một cái.

- Tiểu tử. Trời đã muộn như vậy, người đứng ở đây đã thật lâu làm sao còn chưa trở về?

Một thầy thuốc già tuổi hơn sáu chục đi tới ôn hòa nói. Dương Phàm nghiêng người nhìn lão từ trong ngộ đạo mở bừng hai mắt trông mắt hiện lên một tia sáng ngời giống như tinh tú trong trời đêm.

- Vì sao ta phải đi?

Dương Phàm mỉm cười nhìn phía vị thầy thuốc già này. Y quán này chính là của hắn trước kia qua đêm ở đây thậm chí là bế quan cũng đều thường xuyên.

- NgườiNgười là

Bỗng nhiên thầy thuốc già lộ ra thần sắc kích động cùng khó tin. Lão thấy được chính diện Dương Phàm. Ba mươi năm trước, khi lão vẫn còn là một thầy thuốc bình thường không tiếng tăm gì. từng ra mắt một nam tử được xưng là Dược sư truyền kỳ.

- Ngài làDương Dược sư?

Giọng thầy thuốc già hơi run rẩy, toàn thân lại có vẻ thấp thỏm lo âu.

- Đúng ta họ Dương, là một Dược sư. Y quán này do ta mở ra.

Dương Phàm mặt đầy ý cười. Hắn lại không biết đối phương. Ba mươi năm năm tháng tang thương có thể khiến cho một người quen thuộc trở nên không quen hướng chỉ là một người qua đường vốn không có nhiều ấn tượng?

- Dương Dược sư. ngài chính là vị Dược sư truyền kỳ kia. Tiểu lão nhi trong đời này còn có thể gặp mặt ngài một lần

Thầy thuốc già gần như có chút kích động nói năng lộn xộn trong mắt tràn ngập kính ngưỡng.

- Ba mươi năm. bộ dạng ngài một chút cũng khôngbiến hóa.

Dược sư già ngạc nhiên thán phục không thôi. Mấy tên Dược sư còn lại cùng học đồ của y quán đều chạy lại, vẻ mặt tò mò. Tuy nhiên những người này tuổi cũng không lớn, học đồ chỉ khoảng 15 16 đến 20. Dược sư cũng không đến 40. Ba mươi năm trước, bọn họ phần lớn còn chưa sinh ra hoặc là vẫn còn mặc yếm. Cho nên những người này cũng không biết thân phận Dương Phàm chỉ tỏ mò nhìn hắn thấp giọng nghị luận.

- Đã xảy ra chuyện gì ồn ào thế!

Đúng lúc này, từ nội đường một thiếu niên 17 18 tuổi đi ra mày kiếm khuôn mặt tuần tú, góc cạnh rõ ràng trên mặt mang theo vài phần non nớt cùng ngang ngược kiêu ngạo. Thiếu niên mặc áo trắng, khí chất xuất trần vượt xa người thường, nhưng trên người có một loại cảm giác ưu việt từ khi sinh ra, thần nhiên khinh miệt nhìn mọi người tại đây. Hắn rất nhanh phát hiện Dương Phàm. Được mọi người trong y quán kính ngưỡng cùng tò mò cũng là tiêu điểm của mọi thầy thuốc cùng học đồ trong y quán. Thiếu niên áo trắng vừa lên tiếng, mọi người đều cảm như hèn thẹn chí có mấy học đồ không khỏi rung mình một cái.

Dương Phàm nhìn thiếu niên áo trắng này, có chút tò mò thân phận hắn cho tới giờ chưa từng gặp qua. Với tuổi của thiếu niên áo trắng này, trước khi Dương Phàm rời Bắc Tần chỉ sợ hắn còn chưa sinh ra.

- Dương Dược sư. hắn là con trai độc nhất của Trịnh đương gia.

Thầy thuốc già cười nói với Dương Phàm.

- Trịnh đương gia?

Dương Phàm hơi chút nghi ngại cười nói:

- Nguyên lai là con trai độc nhất của Tiểu Mạn.

Trịnh Tiểu Mạn là đệ tử ký danh đầu tiên Dương Phàm thu nhận. Không nghĩ tới hiện tại cũng đã có con. Dương Phàm trong lòng nảy sinh cảm thán. Thiếu niên áo trắng nghe Dương Phàm dùng "Tiểu Mạn" xưng hô mẫu thân mình không khỏi nổi giận lôi đình:

- Ngươi là ai. dám làm nhục mẫu thân ta.

- Công tử, không được

Thầy thuốc già thấy thiếu niên áo trắng vô lễ với Dương Phàm lập tức kinh hô lên tiếng ngăn cản:

- ông ta là

- Cút!

Thiếu niên áo trắng cao ngạo khinh miệt nhìn lão một cái một tay đẩy ra.

Phịch!

Thầy thuốc già bị một chưởng đánh bay đánh mạnh lên vách tường, kêu một tiếng đau đớn khé miệng thậm chí còn rỉ ra một tia máu. Lão là một lão nhân bình thường tuổi hơn sáu mươi. làm sao chịu nổi lực lượng mạnh mẽ của thiếu niên. Huống chi thiếu niên áo trắng này cũng không phải người thường. Vừa thấy tình cảnh này, Dương Phàm giận dữ không khỏi hoài nghi: "Đây thật sự là con của Trịnh Tiểu Mạn?"

- Lão nhân gia. người không sao chứ?

Dương Phàm đi qua đỡ thầy thuốc già không để ý đến thiếu niên áo trắng. Thiếu niên áo trắng cảm nhận được một tia khinh thị cùng từ trên cao nhìn xuống trong mắt Dương Phàm. tựa như ánh mắt người tu tiên nhìn xuống người thường con kiến. Thấy vậy, trong lòng hắn càng thêm không vui. Mà lúc này Dương Phàm đã đỡ thầy thuốc già dậy, vỗ nhẹ vài cái sau đó thần nhiên nhìn hắn:

- Tùy tiện ra tay đánh người, đây là mẫu thân ngươi dạy? Huống chi lão nhân gia này còn là thầy thuốc trong y quán.

Thiếu niên áo trắng nao nao chột cười lạnh nói:

- Ta cũng không có giết hắn hơn nữa con kiến như các ngươi, cùng ta căn bản không thuộc về một thế giới.

- Con kiến?

Dương Phàm chứa khỏi thương thế cho thầy thuốc già nghe hai chữ đó không khỏi nở nụ cười vẻ trào phúng trong ý cười khiến thiếu niên áo trắng thấy trong lòng khó chịu. Lúc này, thầy thuốc già vừa bị đánh bay đứng ở bên cạnh không nói một lời lạnh nhạt nhìn thiếu niên áo trắng, thậm chí có vài phần vui sướng khi người gặp họa.

- Một người thường nhỏ bé như ngươi dám cười nhạo ta?

Thiếu niên áo trắng không giận mà cười.

- Người thường?

Dương Phàm lắc đầu cảm thấy thật buồn cười thật đáng buồn:

- Một tu sĩ Luyện Khí Kỳ nhỏ nhỏ ếch ngồi đái giếng, hoành hành thế giới người thường, sao biết trời cao đất rộng?

- Người cũng là người tu tiên?

Thần sắc thiếu niên áo trắng biến đổi trong lòng tức giận tăng cao có một loại cảm giác bị đối phương đùa bỡn trêu chọc. Nhưng hắn lại hoàn toàn nhìn không thấu tu vi Dương Phàm. Nếu cho hắn biết, đứng ở trước mặt chính là nhân vật khủng bố có thể so với lão quái Nguyên Anh còn có bao nhiêu kiêu ngạo giận dữ?

- Tốt tốt tốt! Người là người tu tiên, vậy ta cũng không khách khí nữa.

Thiếu niên áo trắng kinh ngạc giận dữ hai tay vung lên, sóng khí nóng rực tỏa ra một hỏa xà dài bốn năm tấc đánh tới Dương Phàm. Dương Phàm đứng yên tại chỗ há mồm thối một phát. hỏa xà hùng hổ kia giống như ánh nến trong bão táp nháy mắt tắt ngấm.

Cái gì!

Thiếu niên áo trắng giật mình cả kinh. Với tu vi Luyện Khí hậu kỳ của hắn công kích bị đối phương tùy ý thối tắt như vậy ít nhất là cao nhân Trúc Cơ Kỳ.

Trúc Cơ Kỳ!

Đặt ở Tu Tiên Giới quanh đây, đó là cường giả có thể kinh sợ một phương! Đối mặt với cường giả Trúc Cơ Kỳ hắn lập tức có chút sợ hãi.

- Ai ở bên ngoài đấu pháp? Quấy nhiễu thanh tĩnh y quán!

Đúng lúc này, một giọng nam tử tràn ngập uy nghiêm truyền đến. Vừa dứt lời, từ trong nội đường y quán một thanh niên tuổi chừng ba mươi tướng mạo cực kỳ bình thường, nhưng lại có một khí thế siêu nhiên thể ngoại.

- Lâm đương gia!

Chúng học đồ cùng thầy thuốc nhất tề nghiêm nghị thi lễ lộ vẻ cung kính.

- Lâm gia gia.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt ủy khuất, hô một tiếng, vội vàng giải thích:

- Lâm gia gia. Người tu tiên này dám giương oai ở Phổ Ái Y Quán ta, ta đang chuẩn bị trừng trị hắn một phen

Nhưng mà thanh niên được hắn gọi là Lâm bá bá kia lại căn bản không nghe hắn nói. Lúc này hắn đứng yên tại chỗ ánh mắt dừng trên người Dương Phàm. cũng không rời đi. Trên mặt hắn đầu tiên lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng rồi chuyển sang kích động hưng phấn, một giọt lệ nóng đảo quanh hốc mắt.

- Người rốt cục đã trở lại.

Giọng nói có chút khàn khàn vui sướng hưng phấn. Dương Phàm vẻ ôn hòa ý cười lẳng lặng nhìn hắn:

- Lão bằng hữu, cách biệt gần ba mươi năm người vẫn khỏe chứ?

447. Chương 445: Tà Tu Tới Xâm Phạm

Dương Phàm lẳng lặng nhìn Lâm Chung, mặt mang ý cười, trong biểu tình thanh âm có một loại ý cảnh không thay đổi siêu thoát khỏi năm tháng tang thương. Lâm Chung gần như lệ nóng doanh tròn, hai mắt đỏ bừng thân hình cao lớn giờ khắc này lại có vẻ bình thường mà đơn bạc.

- Lâm gia gia

Thiếu niên áo trắng kia gọi một tiếng, nhưng Lâm Chung căn bản không để ý đến hắn có chút không biết làm sao. Đám học đồ cùng thầy thuốc ở bên cạnh nhìn vào nghe được hai người đối thoại, trong lòng không khỏi rung động.

Cách biệt gần ba mươi năm?

Nếu như vậy, nam tử thần bí trước mắt cùng Lâm đương gia đức cao vọng trọng của Phổ Ái Y quán đã có giao tình hơn ba mươi năm. Lâm Chung nhìn qua khoảng ba mươi đã là có chút không bình thường. Mà nam tử trẻ tuổi trước mắt nhìn qua cũng chỉ khoảng hai mươi, thật sự vượt qua lẽ thường. Lại nhìn thái độ Lâm đương gia đối với người này, trừ bỏ tình hữu nghị thâm sâu còn lộ ra tôn kính cùng khâm phục phát ra từ đáy lòng.

Hắn rốt cục là ai?

Một bí ẩn lớn lao khiến đại bộ phận người ở đây rung động cùng tò mò trong lòng cũng không thể hiểu được. Chỉ có thầy thuốc già bị đả thương lúc trước, ánh mắt dừng trên người Dương Phàm về mặt kính ngưỡng cùng kích động.

- Thật tốt quá. người rốt cục đã trở lại. Ta đã đợi người chừng 28 năm.

Lâm Chung hít sâu một hơi đi tới trước mặt Dương Phàm. Hai người bốn mắt nhìn nhau cười hai bàn tay nắm chặt một chỗ thật lâu không tách ra.

- Không xong

Thiếu niên áo trắng thấy tình cảnh này mặt lộ vẻ kinh hoàng. Hắn hiểu được Lâm gia gia tại Vụ Liễu trấn thể hệ này đức cao vọng trọng, ngay cả đại nhân vật thể lực tu tiên xung quanh như Dương gia bảo chủ, Vũ Vụ trang chủ đều hết sức tôn kính ông. Người này có giao tình với Lâm gia gia như vậy, mình lại vừa vô lễ với hắn chỉ sợ không ổn

- Các người đều đi thôi. Hôm nay y quán đóng cửa sớm.

Lâm Chung mỉm cười cho chúng học đồ cùng thầy thuốc tản đi. Chỉ là còn có hai người không đi. Một người là thiếu niên áo trắng, hắn đứng tại chỗ cảm nhận áp lực từ trên người Lâm gia gia truyền tới hô hấp khó khăn khuôn mặt đỏ bừng không chút nhích động. Cho dù cho hắn một trăm lá gan cũng không dám cãi lời cường giả Trúc Cơ Kỳ. Huống chi Lâm Chung này còn là cường giả Trúc Cơ đại viên mãn. Còn có một người không đi chính là thầy thuốc hơn sáu chục kia, lão kích động nhìn chằm chằm Dương Phàm dường như còn muốn chiêm ngưỡng một lát chân không chút di động.

- Ha ha. Bên ngoài có khách nhân nào tới?

Đúng lúc này, từ nội đường lại truyền ra thanh âm một nam tử trầm ổn. Một uy áp thần nhiên truyền đến, thiếu niên áo trắng chỉ cảm thấy sức ép trên người biến mất mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Phụ thân

Một nam tử trung niên mặc tử sam đi ra. ánh mắt thần nhiên đảo qua Dương Phàm cùng Lâm Chung:

- Xảy ra chuyện gì?

Hắn hỏi con mình.

- Phụ thân người này lai lịch không rõ vừa rồi gây chuyện trong y quán ta chuẩn bị trừng trị. Cũng không biết hắn là bạn tốt của Lâm gia gia hiện tại chỉ sợ hắn

Thiếu niên áo trắng hạ giọng nói, vẻ mặt ủy khuất.

- Hừ!

Trung niên tử sam hừ lạnh một tiếng, lập tức hiểu được chuyện gì ánh mắt dừng trên mặt Dương Phàm:

- Các hạ là tiền bối đến y quán ta gây sự là vì có gì?

Rất rõ ràng, trung niên tử sam này bày ra bộ dạng bao che khuyết điểm. Cũng khó trách có đứa con ngang ngược kiêu ngạo như thế. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi thầm than: "Đệ tử Trịnh Tiểu Mạn này cũng không tệ, chỉ là thái độ làm người của song tu đạo lữ cùng con trai"

Hắn thậm chí lười tranh luận với cha con này, bởi vì bọn họ căn bản không xứng.

- Câm miệng!

Lâm Chung giận quát một tiếng, khí thế hùng hậu của Trúc Cơ đại viên mãn như Thái Sơn bao phủ trung niên tử sam. Trung niên tử sam chẳng qua là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ không khỏi kêu một tiếng đau đớn sắc mặt thật khó coi lui lại vài bước.

- Lâm bá! Ngài đây là ý gì?

Trung niên tử sam kinh giận đan xen.

- Quỳ xuống, đều quỳ xuống cho ta!

Lâm Chung vẻ mặt giận dữ hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

Cái gì!

QUỲ xuống

Trong lòng trung niên tử sam lửa giận phun trào nhìn Lâm Chung nói:

- Đừng cho ta kính người gọi một câu "Lâm bá" liền thực cho rằng cao nhân hơn một thế hệ. Nếu không phải nể mặt Tiểu Mạn người ta dựa theo tu vi tính toán chẳng qua là quan hệ ngang hàng.

Hắn nói cũng là sự thật. Tu Tiên Giới chú ý lấy tu vi luận bối phận trong cùng một cấp bậc về nguyên tắc là ngang hàng. Lâm Chung nếu có thể đạt tới bậc cao Kim Đan. Trung niên tử sam mới có thể chân chính vui lòng tự xưng văn bối. Nhưng nhiên, phân chia bối phận của Tu Tiên Giới cũng không phải hoàn toàn như thế, đại phạm vi lấy tu vi luận bối phận nhưng cũng có chút môn phái nghiêm khắc tuân theo lễ nghi bối phận. Theo Dương Phàm biết, Nho môn trong Thiên cầm Nội Hải sẽ không lấy tu vi luận bối phận, bọn họ đều "Tôn sư trọng lễ".

- La Nham à La Nham!

Vẻ tức giận trên mặt Lâm Chung càng tăng:

- Bình thường ta đối xử với người, cũng chỉ xưng hô ngang hàng chưa từng tự cho mình là trưởng bối!

- Nhưng hôm nay. người nhất định phải quỳ xuống. Còn có người, La Tường, còn không thi lễ sư tổ của người!

Thanh âm Lâm Chung như sấm đánh vang lên, toàn bộ y quán đều rung động "ông ông".

- Sư tổ?

Thiếu niên áo trắng La Tường nao nao khó tin nhìn phía Dương Phàm. Trung niên tử sam La Nham ngẩn ra mặt lộ vẻ trầm tư. Đột nhiên hắn nhớ tới một nhân vật truyền kỳ chưa từng gặp mặt đã bị mình quên đi! Tình hình Lâm Chung bình thường đều rất tốt, hiện tại lại giận dữ như thế.

- Chẳng lẽ

La Nham trong đầu vang lên ong ong sắc mặt cứng ngắc.

- Ngài! Chẳng lẽ ngài là

La Nham miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

- Bên ngoài làm sao tranh cãi âm ỉ như thế khiến cho lần luyện đan này của ta thất bại trong gang tấc

Đúng lúc này, tiếng khẽ than thở của một nữ tử truyền đến. Thanh âm nữ tử này, Dương Phàm nghe có chút quen thuộc ít đi vài phần non nớt có thêm vài phần già dặn. Trong y quán một mảnh tĩnh mịch, thầy thuốc già há to miệng không biết làm sao. Tiếng bước chân truyền ra từ nội đường y quán có một nữ tử

đẹp dễ quý giá mặc váy dài màu vàng đi ra sắc mặt đoan trang xinh đẹp. trên người có một cổ khí chất xuất trần. Giờ phút này, trên mặt nàng có một tia một mỗi ánh mắt nhìn phía ngoài y quán.

- Các người làm sao đều ở đây

Bỗng nhiên, thanh âm của nàng ngừng lại ánh mắt nhìn chăm chăm vào một người. Trong đôi mắt nàng lóe ra thần sắc ngạc nhiên vui mừng cùng khó tin. Ba mươi năm nay, bóng dáng cao lớn chỉ có thể nhìn lên vẫn chưa từng bị xóa nhòa trong tâm trí nàng. Hôm nay, nàng lại chân thật nhìn thấy.

- Sư tôn!

Trịnh Tiểu Mạn lệ rơi như mưa đôi mắt sáng đỏ ửng "Phịch" một tiếng quỳ gối trước mặt Dương Phàm.

Oanh!

Giờ khắc này, thiếu niên áo trắng La Tường chỉ cảm thấy đầu "Oanh" một tiếng, thiếu chút nữa té xỉu. Hắn ngược lại muốn tạm thời chết ngất đi để tránh nhận sự thật tàn khốc này.

- Các người còn không quỳ xuống, ra mắt lão sư cùng sư tổ.

Trịnh Tiểu Mạn quát lên một tiếng.

Phịch! Phịch!

Cha con hai người La Nham cùng La Tường đồng loạt quỳ xuống, về mặt hồ thẹn. trong lòng thấp thỏm lo âu. Truyền thuyết có liên quan đến Dương Phàm bọn họ cũng đều biết. Ba mươi năm trước, nhất đại danh y quật khởi, cường giả ma đạo như sao chổi quét qua để lại một bóng dáng hoa mỹ tại Tu Tiên Giới Ngự Dương quốc. Càng làm cho bọn họ sợ hãi chính là, nghe nói vị Được sư truyền kỳ kia là tu sĩ bậc cao vạn người của Tu Tiên Giới kính ngưỡng.

Bậc cao Kim Đan!

Chỉ là thân phận này đủ để cho bọn họ kinh hãi run người. Phải biết rằng trong phạm vi Tu Tiên Giới mấy trăm dặm Vụ Liễu trấn này, bậc cao Kim Đan một người cũng không có. Cường giả Trúc Cơ ở nơi này chính là nhân vật cấp bậc lão tổ. Nghe nói bậc cao Kim Đan trong truyền thuyết, mới ngẫu nhiên thoáng xuất hiện ở Ngũ Bàn Thiên Thai ngoài ngàn dặm.

- Các người đều đứng lên đi.

Dương Phàm phát phát tay, trên mặt một mảnh bình thản không kinh không giận. Trở về Vụ Liễu trấn sự thật biến hóa quá lớn, bất kể là người hay vật hết thấy hấn thấy đều phai nhạt. Chỉ là khi nhìn phía Trịnh Tiểu Mạn vui vẻ cười:

- Không tồi Có thể thấy được người tiến triển về mặt y đạo không giống bình thường, tu vi cũng đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

- Đây đều là kết quả sư tôn chỉ dạy.

Trịnh Tiểu Mạn đối với Dương Phàm tôn trọng cùng kính sợ trước sau như một. Cho dù giờ phút này nhìn qua tuổi nàng dường như còn lớn hơn Dương Phàm hai tuổi.

- Sư tôn. Đây là phu quân ta La Nham cùng con trai La Tường.

Trịnh Tiểu Mạn vội vàng giới thiệu với Dương Phàm.

- Ra mắt lão sư.

- Ra mắt sư tổ.

Cha con La Nham hai người ngoan ngoãn dễ bảo trong mắt tràn ngập kính sợ trong lòng thấp thỏm lo âu. Cho dù Dương Phàm không có thả ra khí tức áp lực gì. nhưng áp lực về tâm lý lại càng thêm đáng sợ. Dương Phàm gật đầu. ánh mắt đảo qua hai người, về mặt lạnh nhạt cũng không hỏi đến, nói:

- Chúng ta vào trong tán gẫu đi.

Hắn đi vào phòng khách nội đường, ngồi ở vị trí cao nhất mấy người theo sau. Lâm Chung ngồi ở bên dưới. Trịnh Tiểu Mạn cùng với hai cha con La Nham căn bản không dám ngồi xuống.

- Đều ngồi đi.

Dương Phàm khoát tay. Cha con La Nham như được tha bổng ngồi ở trên ghế trong lòng vẫn còn thấp thỏm lo âu. Dương Phàm cũng mặc kệ hai người này, hứng trí bưng bưng cùng Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn ôn lại chuyện cũ. Hắn mặc dù thân ở Tu Tiên Giới lạnh lùng vô tình, giết người không chớp mắt. Nhưng là đối với người một nhà như bằng hữu thân nhân, đệ tử. lại có cảm tình chân thật. Loại cảm tình này thậm chí khiến hắn bỏ đi cảm giác ưu việt về tu vi cảnh giới. Vào lúc ba người ôn chuyện hai cha con La Nham gần như không dám hé răng chỉ có khi hỏi tới bọn họ mới dám lên tiếng. Mãi cho đến đêm khuya, Dương Phàm ôn chuyện xong mới hỏi Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn một ít tình huống. Bọn họ thân ở Vụ Liễu trấn thậm chí có thể xưng là "Địa đầu xà", hiểu biết về nơi đây hiển nhiên là rõ ràng một hai.

- Nghe nói Tuệ Tâm lúc trước được một vị tiên trưởng thần bí mang đi, lúc ấy rốt cục là tình huống như thế nào?

Dương Phàm dò hỏi.

Lâm Chung đáp:

- Tiên trưởng thần bí kia tu vi sâu không lường được từng ở lại Vụ Liễu trấn một đoạn thời gian tiến hành một phen thuyết phục Tuệ Tâm. Cuối cùng thuyết phục được Tuệ Tâm cùng Dương mẫu cho Tuệ Tâm muội muội theo hắn tu tiên.

- Ta nhớ rõ Tuệ Tâm cũng không có thiên phú tu tiên gì?

Dương Phàm chau mày, nhất thời cũng không nghĩ ra nhưng trong lòng hắn cũng an tâm một chút. Theo tình huống Lâm Chung miêu tả, Dương Tuệ Tâm cũng không phải bị bắt buộc hẳn là không có nguy hiểm về sinh mệnh.

- Tuy nhiên. Tuệ Tâm muội muội trước khi đi từng để lại cho Dương công tử một phong thư ở chỗ Dương Lỗi thiếu gia.

Lâm Chung lại nói thêm.

- Được. Ngày mai ta liền đi Dương gia bảo.

Dương Phàm thoải mái thở ra một hơi.

Hô -

Ngay khi mấy người nói chuyện phiếm, bên ngoài truyền đến một luồng âm phong.

- Khạc khạc khạc

Tiếng lệ quỷ liên miên không ngừng làm cho người ta rụng mình sồn tóc gáy.

- Lại tới nữa. Tà tu sĩ thần bí kia lại tới.

La Tường rụng mình một cái.

Lâm Chung vội vàng đứng dậy, hít sâu một hơi:

- Tà tu sĩ này dường như chuyên môn nhắm vào Phổ Ái Y Quán ta liền tiếp đến xâm phạm.

- Tà tu sĩ?

Dương Phàm hơi sầm mặt:

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Tà tu sĩ lại lịch không rõ, xuất quỷ nhập thần, giáo hoạt dị thường. Tuy nhiên hôm nay có công tử ở đây, ta yên tâm.

Lâm Chung mỉm cười.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Nếu tà tu sĩ kia biết hôm nay trong y quán có bậc cao Kim Đan tọa trấn không biết có còn có gan hoành hành không cổ kị như vậy hay không?"

Nhưng mà bất kể tà tu sĩ lai lịch không rõ kia hay là Lâm Chung nắm chắc thắng lợi chỉ sợ đều tính sai lầm. Dương Phàm tọa trấn y quán cũng không phải bậc cao Kim Đan gì mà là nhân vật so với lão quái Nguyên Anh còn đáng sợ hơn

448. Chương 446: Sai Lầm Của Dương Phàm

Bên ngoài tiếng lệ quỷ liên miên không ngừng, làm cho người ta cảm thấy tâm thần sợ hãi không yên. Đồng thời từng luồng âm phong rít gào bốn phía y quán phân phát không ngừng. Khí tức âm lãnh cùng từng tiếng rống to đủ cho người bình thường rung mình sởn gai ốc. Chỉ là mấy người trong y quán hết sức bình tĩnh không chút kinh sợ và khẩn trương ngày trước.

- Xem ra là tu sĩ Quỷ Thi Đạo. Bọn họ thường xuyên lại đây công kích y quán sao?

Dương Phàm nhắc chén trà khẽ nhấp một ngụm, dò hỏi.

- Cũng không phải là công kích, chỉ là ngẫu nhiên vào lúc đêm khuya sẽ tới đây quấy nhiễu thanh tĩnh ảnh hưởng công việc của y quán.

Lâm Chung đáp.

- Nói như vậy, cái gọi là tà tu sĩ này cũng không thương đến người vô tội, cũng không tạo thành thương tổn thực chất đối với y quán?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia kinh ngạc.

Lâm Chung nghĩ ngợi Trịnh Tiểu Mạn cùng hắn đưa mắt nhìn nhau. Sau một lát Lâm Chung gật đầu:

- Công tử nói rất đúng. Tà tu sĩ này đích xác không thương tổn đến bất kỳ sinh mệnh nào nhưng tạo cho chúng ta một ít khủng hoảng về tinh thần.

- Tà tu sĩ kia âm hồn không tiêu tan.

La Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Đúng rồi. sư tôn.

Trịnh Tiểu Mạn đột nhiên nghĩ đến cái gì. nói:

- Có một đêm khuya. Tường nhi chửi ầm lên bị âm hồn lực mê hoặc nằm trên giường mấy ngày mới khôi phục nguyên khí.

Thần thức Dương Phàm đảo qua ở bốn phía Phổ Ái Y Quán. phát hiện bảy tám lệ quỷ, còn có hai tu sĩ mang mặt nạ đen bao phủ trong hắc bào. Bọn họ tránh ở một góc bí mật xa xa. chỉ phái lệ quỷ quấy rầy xung quanh y quán cũng không chân chính phát động công kích.

- Bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ làm khó dễ Phổ Ái Y quán trong này chỉ sợ có nguyên do gì.

Dứt lời. ánh mắt Dương Phàm mang theo một tia áp bách thần nhiên, đảo qua mấy người trong phòng. Trịnh Tiểu Mạn vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn ngồi rất ngay thẳng, Lâm Chung khẽ cau mày vẻ mặt trấn định tự nhiên. Cha con La Nham thần sắc lại có chút không yên. Dương Phàm xem thần sắc mấy người này vào trong mắt lạnh nhạt cười:

- Đáp án rất nhanh sẽ được công bố.

- Hai tà tu sĩ kia tu vi cũng không cao mới coi như đạt tới Trúc Cơ Kỳ.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mấy người trong phòng:

- Ta nói vị trí cho các người, trước tiên bắt bọn họ rồi nói.

Đám người Trịnh Tiểu Mạn biết, lấy địa vị thân phận của Dương Phàm khinh thường ra tay đối với tu sĩ bậc thấp.

- Nhưng tà tu sĩ kia giáo hoạt dị thường, chúng ta còn không tới gần đã chạy trốn trước một bước.

La Nham có chút không đủ tin tưởng.

- Ta có biện pháp rồi

Trịnh Tiểu Mạn mỉm cười. Theo sau, mấy người này bắt đầu ở trong phòng thương nghị. Dương Phàm thường thức trà, nghe kế hoạch của bọn họ cười mà không nói. Cũng không phải hắn ra vẻ cao thâm hoặc tự cho mình rất cao. Mà là sau khi trải qua ma luyện trưởng thành tại Thiên cầm Nội Hải, tà tu sĩ cấp bậc này căn bản không hề có hứng thú động thủ. Chân chính có thể khiến hắn buông tay chiến một trận chỉ có nhân vật cấp bậc lão quái Nguyên Anh Kỳ. Cho nên không bằng hắn ở bên cạnh nhàn nhã xem kịch vui, coi đây như một cơ hội để rèn luyện hậu bối. Rất nhanh, mấy người khe khẽ bàn luận rồi cục thảo luận ra kế hoạch. Bốn người ra về không biết trở lại phòng mình.

Dương Phàm vẫn ở phòng khách dùng trà.

La Tường sau khi trở lại phòng, liền bắt đầu chửi ầm lên:

- Một đám tiểu nhân vô sỉ không dám ra ngoài ánh sáng có bản lĩnh tới đây chiến với ta một trận xem ta không chém các ngươi ra làm tám mảnh.

Lúc đầu, hắn kêu gào tức giận mất, không có chút tác dụng. Nhưng là sau đó La Tường mắng càng ngày càng thái quá ngay cả thân nhân người nhà và tổ tông tám đời đều nhất nhất ân cần thăm hỏi. Thậm chí con trai mắng ra một số lời khiến mẫu thân Trịnh Tiểu Mạn đều cảm thấy đỏ mặt.

Vèo vèo!

Rốt cục sau nửa canh giờ mắng chửi, có hai lệ quỷ đánh tới La Tường. Lệ quỷ này thực lực cấp bậc Ngưng Thần Kỳ, La Tường căn bản không có sức phản kháng.

Vù vù! Xuy xuy!

Hai lệ quỷ sắc mặt dữ tợn đáng sợ, mắt đỏ lừ phát động công kích La Tường. Công kích của lệ quỷ chủ yếu ẩn chứa công kích tinh thần. Nhưng khi bọn chúng công kích đánh trúng La Tường lại giống như đá chìm đáy biển một chút hiệu quả cũng không có. La Tường ngẩn ra mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức hiểu được có sư tổ âm thầm giúp đỡ, lập tức chiến ý tăng vọt, trong tay có thêm một cây hỏa diễm chiết phiên.

Phốc! Bá bá!

Vài luồng khí tức hỏa diễm phun ra lập tức bức lui hai lệ quỷ, rít gào không ngừng.

- Ha ha ha. Chỉ có vậy cũng muốn so tài với ta?

La Tường vẻ mặt đắc ý, thể công càng thêm hung mãnh, ở vào tình huống bất bại hắn hoàn toàn có thể buông tay công kích, ở một góc bí mật gần Phổ Ái Y Quán. Hai người bao phủ trong hắc bào pháp quyết trong tay biến hóa không ngừng.

- Làm sao có thể! Tiểu tử này chỉ là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. làm sao có thể ngăn cản công kích của lệ quỷ?

Thanh âm một nữ tử truyền đến hơi có chút kinh hoảng.

- Sư muội yên tâm. Có lẽ tiểu tử kia có Pháp bảo hộ thân gì có thể khắc chế tà vật quỷ đạo nhưng tuyệt đối không thể kiên trì được bao lâu.

Một giọng nói lạnh băng truyền đến.

- Nhưng

Nữ tử lên tiếng trước có chút do dự.

- Lần này ta theo ngươi tới đây, chính là lấy lại công bằng cho ngươi. Chẳng lẽ ngươi mềm lòng rồi?

- Không có.

Hai nữ tu tà đạo càng thêm chuyên chú, pháp quyết trong tay càng thêm biến đổi khó lường. Mấy lệ quỷ khác cũng đánh về phía La Tường.

- Ha ha ha! Rất cực bất được các người!

Đúng lúc này ba bóng người từ phía sau hai nữ tu tà đạo bay tới. Chính là ba cường giả Trúc Cơ Kỳ Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn, La Nham.

- Không tốt bị lừa rồi!

Nữ tà tu bằng lãnh kia kinh hô một tiếng:

- Sư muội. chúng ta chạy mau!

- Muốn chạy?

Lâm Chung lạnh lùng cười:

- Không dễ dàng như vậy!

Keng keng! âm âm!

Rất nhanh, năm người hỗn chiến cùng một chỗ, phạm vi mười trượng âm khí cuộn cuộn, ánh sáng tỏa ra bốn phía tiếng rống hung lệ còn có cương thi bay nhảy. Bên phía Lâm Chung người nhiều, thực lực mỗi người cũng mạnh hơn một bậc cho nên chiếm ưu thế tuyệt đối, chỉ chớp lát bức hai nữ tà tu tới Phổ Ái Y Quán.

Phốc!

Đột nhiên, một nữ tà tu trong đó bị Lâm Chung đánh bị thương, kêu một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu. thân hình lao đảo lặn xuống trước Phổ Ái Y Quán.

- Cho dù chết ta cũng muốn dỡ y quán của người xuống!

Nữ tà tu kia dùng ánh mắt oán hận phức tạp nhìn chằm chằm Lâm Chung. Lâm Chung cùng ánh mắt nữ tà tu kia nhìn nhau thế công đột nhiên chậm lại mặt lộ vẻ mê man.

- Là là người!

Trong mắt Lâm Chung đột nhiên lóe qua một tia hoảng sợ toàn thân có vẻ không bình thường, mặt lộ vẻ áy náy.

- Ha ha ha

Nữ tà tu cười thầm một tiếng:

- Người rất cực nhận ra ta rồi!

Dứt lời. nàng phi thân nhảy vào y quán trong tay phát ra một ngọn âm hỏa tức giận nói:

- Trước khi chết ta cũng phải hủy diệt y quán của người!

- Dừng tay!

Lâm Chung kinh hô muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa. Nữ tà tu kia đà tiến vào nội đường y quán.

Phốc! Hô

Đột nhiên, âm hỏa trong tay nữ tà tu bỗng dừng biến mất.

- Cái gì!

Nữ tà tu hoảng hốt muốn ngưng tụ phép lực một lần nữa lại phát hiện pháp lực toàn thân mình đều bị giam cầm.

Pháp lực giam cầm

Loại tình huống này, đối với tu sĩ bậc thấp nơi Bắc Tần mà nói. quả thật chưa từng nghe thấy.

- Mạn Hương: Người muốn đỡ y quán của Dương đại ca sao?

Tiếng than nhẹ của một nam tử từ bên cạnh nàng truyền đến.

- Là ai? Làm sao biết tên của ta?

Nữ tà tu kinh hãi không thôi đôi mắt kinh dị nhìn phía Dương Phàm.

- Là người Dương công tử.

Nữ tà tu nhìn chằm chằm Dương Phàm không ngờ vừa nhìn liền nhận ra hắn. Đột nhiên nàng cười sảo thâm hai mắt đỏ bừng toàn thân giống như hết hơi quỵ rạp xuống đất. Đồng thời, trong mắt nàng nhìn về phía Dương Phàm có vài phần tôn trọng cùng kính sợ.

- Sư tỷ, đừng đánh nữa.

Nữ tà tu thở dài một tiếng, nói với sư tỷ.

- Dừng tay.

Dương Phàm khẽ nhắc tay kêu Trịnh Tiểu Mạn cùng La Nham dừng tay.

- Các người rốt cục là ai?

Trịnh Tiểu Mạn nhìn chằm chằm nữ tà tu vẻ mặt đề phòng. Nữ tà tu bên cạnh Dương Phàm lấy mặt nạ màu đen trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc. Đây là một nữ tu diện mạo coi như thanh tú, chỉ là khí sắc không tốt hết sức gầy gò.

- Lưu Mạn Hương: Là người!

Trịnh Tiểu Mạn kinh hô một tiếng, nhận ra thân phận nàng này. Lưu Mạn Hương nguyên là con gái trấn trưởng, lúc trước Dương Phàm vừa mới chuyển tu y đạo, bằng vào y thuật chiến thắng Hồ Bán Tiên từng có quen biết nàng. Dương Phàm còn nhớ rõ, lúc trước Lưu Mạn Hương này cùng Lâm Chung có một đoạn tình yêu tiên phạm sau bởi vì mình khuyên can mà chấm dứt. Trước khi hắn còn chưa rời Bắc Tàn liền biết được Lưu Mạn Hương bởi vì chấp niệm bản thân để thư lại mà trốn đi, nói đi tìm tiên tiên hỏi đạo. sau đó liền bật vô âm tín. Nhoáng cái ba mươi năm sau. Lưu trưởng trấn nguyên lai của Vụ Liễu trấn đã sớm qua đời. Lâm Chung được như ý nguyện dưới sự trợ giúp của Dương Phàm tu vi tiến triển thần tốc đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn hiện tại. Theo năm tháng trôi qua, Lâm Chung vốn tưởng rằng không bao giờ gặp lại Lưu Mạn Hương, vì thế dần dần quên nàng. Giờ phút này nhìn lại ba mươi năm khi Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương gặp lại lại vừa khéo lúc Dương Phàm về Bắc Tàn thật có thể nói là "vô xảo bất thành thử", (chuyện xảy ra thật là khéo)

Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương bốn mắt nhìn nhau. Một người áy náy không yên, một người yêu hận đan xen.

- Lúc trước ta bị giới hạn bởi tu vi, lại không phát hiện Lưu Mạn Hương này không có linh căn tu tiên nhưng lại có được Cực Âm Chi Phách hiểm thấy.

Dương Phàm đánh giá Lưu Mạn Hương này, âm thầm kinh hãi, ở Tu Tiên Giới có một số thể chất đặc thù không bị linh căn hạn chế nhưng là chỉ thích hợp tu luyện công pháp một đạo nào đó.

Tỷ như Cửu Túc Huyền Mạch của Vũ Văn Hàm, Cực Âm Chi Phách của Lưu Mạn Hương này. Lúc trước Dương Phàm xem bệnh cho Lưu Mạn Hương, vừa mới bước vào Luyện Khí Kỳ. về mặt linh hồn trình độ rất nông cho nên không phát hiện thể chất hiếm thấy của nàng. Đồng thời hắn cũng hoài nghi: "Muội muội Tuệ Tâm của ta có phải cũng có thể chất đặc thù gì bị thể ngoại cao nhân tìm được sau đó mang đi"

Thẳng đến rạng sáng Dương Phàm mới chậm rãi mở to mắt. Tình hận giữa Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương, hắn cũng không tham dự vào nhưng trong lòng vẫn như cũ hơi có chút áy náy.

Dương Phàm cũng không phải thánh nhân cũng không phải là thần không gì không làm được. Trong cuộc đời của hắn cũng sẽ phạm ít sai lầm. Năm đó, hắn mới mười tám tuổi, trung với đạo tu tiên dứt khoát khuyên bảo Lâm Chung bỏ Lưu Mạn Hương, chặt đứt tình duyên với người thường, để tránh lâm vào tình yêu tiên phạm cấm kỵ Tu Tiên Giới. Lâm Chung một mực tôn trọng hắn. nghe lời làm theo đáp ứng chặt

đứt. Hiện tại nghĩ đến Dương Phàm có chút áy náy, cảm thấy được mình dường như sai lầm nhưng lại cảm thấy được nếu vào thời điểm đó cũng không làm sai gì cả. Tuy nhiên vào buổi sáng, hần ngạc nhiên phát hiện Lưu Mạn Hương cùng Lâm Chung dắt tay nhau cùng đi bãi tế lão trưởng trấn đã mất. Mặt trời vừa lên con sào Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương dắt tay nhau trở về, nói lời cảm tạ Dương Phàm về mặt thành khăn.

- Cái gì? Các người còn muốn cảm tạ ta?

Dương Phàm về mặt cổ quái kinh ngạc tới cực điểm.

449. Chương 447: Dương Gia Bảo Chủ

- Dương công tử! Hiện tại Mạn Hương đã là người tu tiên, rốt cuộc cũng hiểu được nỗi khổ của Lâm đại ca năm đó cùng dụng tâm lương khổ của ngài.

Lưu Mạn Hương về mặt hiểu ra giọng điệu thành khẩn nói.

- Nếu lúc trước ta ở cùng một chỗ với Lâm đại ca, khi Mạn Hương già cả, hoa tàn ít bướm, thậm chí tóc trắng xóa chắc chắn đến lúc trở thành bà già tuổi xế chiều chuẩn bị đi vào cõi vĩnh hằng, vậy sẽ mang đến cho Lâm đại ca thống khổ lớn đến mức nào, mà ta cũng sẽ liên lụy đến con đường tu tiên của huynh ấy.

Khi Lưu Mạn Hương nói tới đây trên mặt còn lộ vẻ sợ hãi thậm chí nàng không dám tưởng tượng tiếp cái hậu quả đáng sợ đó. Thiếu nữ khi yêu luôn xúc động liều lĩnh bất chấp hậu quả. Nếu lúc trước Dương Phàm không ngăn cản để mặc hai người đến với nhau như vậy con đường tu tiên của Lâm Chung sẽ thất bại chỉ trong gang tấc, trở mắt nhìn người mình yêu từng giây từng phút dung nhan tiêu tụy già cả mà chết đi, hối hận cũng không kịp. Lưu Mạn Hương sẽ càng áy náy mà chết trong sự thống khổ. Tình duyên giữa tiên và phàm ngàn vạn năm qua vì sao được Tu Tiên Giới xưng là "Tình duyên cam ky", chính là bởi đã có vô số giáo huấn máu và nước mắt.

- Ít nhiều cũng nhờ Dương công tử ngày đó chỉ điểm.

Lâm Chung thở dài nói. Sau khi Dương Phàm nghe xong thần tình tươi cười nói:

- Các người trải qua một phen kiếp nạn rốt cuộc người có tình sẽ thành người một nhà, sau này kết thành song tu đạo侣 sẽ bổ túc giúp đỡ lẫn nhau cùng tiến tới nhất định có thể dắt tay nhau cùng tiến vào Tiên đạo.

Lâm Chung và Lưu Mạn Hương nhìn nhau cười người sau lộ vẻ có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Dương Phàm không khỏi hăm mộ hai người, bọn họ kết hợp tuy trải qua một phen trở ngại cùng kiếp nạn nhưng có thể giúp cho cảm tình giữa hai bên càng thêm sâu đậm. Vào giờ khắc này, trong đầu hần bỗng nhiên nhớ lại dung mạo vui vẻ của Tiểu Tịch. còn có Đặng Thi Dao cương liệt quật cường dũng mãnh chủ thủ uy hiếp mình kia nữa Dương Phàm thở dài một hơi từ trong túi trữ vật lấy ra một quả ngọc giản.

- Nơi này ta có một bộ công pháp song tu thập phần huyền diệu rất có ích đối với đột phá bình cảnh tu vi.

Hiện tại ta tặng nó cho các người.

- Tạ ơn Dương công tử!

Khi Lâm Chung tiếp nhận vật ấy, cảm thấy mừng thầm nhưng lại có chút ngượng ngùng. Lưu Mạn Hương đương nhiên hiểu được dụng ý của công pháp song tu, khuôn mặt ửng đỏ như máu, khẽ nắp vào trong lòng ngực Lâm Chung.

- Bộ công pháp này là ta được một hảo bằng hữu Kim Đan tặng cho công pháp trong ngọc giản có thể hỗ trợ lẫn nhau cũng có thể bổ túc cho một phía.

Dương Phàm lên tiếng giải thích. Nói ra thì dài bộ pháp môn song tu này chính là lúc trước Chấp Pháp trưởng lão Từ Lập khi đưa tiễn hần rời khỏi Thiên Nhạc Viên cứng rắn đưa cho hần.

- Không biết công pháp của Mạn Hương là kế thừa từ môn phái nào?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua người Mạn Hương, cảm giác khí tức trên người nàng có chút quen thuộc.

Lưu Mạn Hương đáp:

- QUỶ HUYỄN MÔN.

- QUỶ HUYỄN MÔN?

Dương Phàm nhíu mày. Lúc trước khi ở trong Cửu u Bí Cảnh hần cùng với tu sĩ QUỶ HUYỄN MÔN có một chút xung đột, thậm chí từng giết chết một nữ kỳ tài tu luyện Mộng Hồn Đại Pháp của QUỶ HUYỄN MÔN. Sau đó, cường giả QUỶ HUYỄN MÔN đối với việc này cũng có truy cứu một chút.

- Dương công tử, vị sư tỷ của ta muốn gặp ngài.

Lưu Mạn Hương đột nhiên nhớ tới chuyện gì nghiêm túc nói với Dương Phàm.

- Để nàng vào đi.

Dương Phàm bình thần nói. Với cảm quan của hần làm sao không biết có một nữ tu QUỶ HUYỄN MÔN khác đang chờ ở bên ngoài cơ chứ. Không lâu sau một nữ tu mặc tử y vẻ mặt sương lạnh đi tới, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm có vài phần bất thiện. Dương Phàm như cười như không nhìn nàng nói:

- Cô nương muốn gặp Dương mỗ rốt cuộc có chuyện gì?

- Hừ. Thạch Thiên Hàn! Ba mươi năm trước người giết chết sư tỷ của ta bây giờ người đã trở lại Ngự Dương Quốc, thâm cừu đại hận như thế người cứ chuẩn bị chờ cao thủ của phái ta đuổi giết đi.

Nữ tu mặc tử y sắc mặt lạnh lùng cao ngạo trong giọng nói ẩn chứa sát khí rõ ràng.

- Ha ha ha!

Dương Phàm há miệng cười lớn, ý cười trong mắt càng mang đến cho người khác một loại ý tứ trào phúng:

- Đuổi giết ta? Dương mỗ ở tại Vụ Liễu Trấn chờ để xem tu sĩ QUỶ HUYỄN MÔN các người có dám đến hay không?

Dương Phàm ung dung thản nhiên nói. Sau khi hần trở về Vụ Liễu Trấn liền đã biết có một vị trưởng lão Kim Đan của QUỶ HUYỄN MÔN thọ nguyên sắp hết bỗng nhiên ngộ đạo đột phá bình cảnh bước vào cảnh giới Nguyên Anh KỶ. Việc này chỉ là nghe đồn còn là chuyện của hai ba năm trước, ngay cả người Âm Huyết Vương Triều cũng không thể xác minh. Tuy nhiên Dương Phàm tự nghĩ trước khi chưa dò thám được thực lực chân chính của mình vị lão quái Nguyên Anh Kỳ của QUỶ HUYỄN MÔN này khẳng định sẽ không tùy tiện xuất thủ. Nếu Dương Phàm dám quay về Bắc Tần rất có thể cũng đã bước vào Nguyên Anh, nếu thật sự như thế lão quái Nguyên Anh khác cũng không dám bởi vì một đệ tử môn phái mà dễ dàng động thủ.

Lão quái Nguyên Anh KỶ ở trong một tông môn hoặc là trong một thế lực gia tộc tồn tại chính lực lượng uy hiếp để bọn họ giao phong trừ khi đến tình huống vạn bất đắc dĩ còn không sẽ không dễ dàng khai chiến.

- Hừ. người thực cuồng ngạo chỉ bằng vào thực lực bản thân dám chống lại toàn bộ QUỶ HUYỄN MÔN chúng ta sao?

Nữ tu tử y hừ lạnh một tiếng, phất tay áo liền rời đi.

- Sư tỷ, sư tỷ!

Lưu Mạn Hương vẻ mặt lo lắng đuổi theo.

- Nàng này đúng là không biết trời cao đất dày, dám vô lễ với công tử.

Lâm Chung cười lạnh nói.

Dương Phàm nhẹ nhàng hời hợt nói:

- Một cái QUỶ HUYỄN MÔN có gì phải để ý chứ? Nếu chúng dám đến ta sẽ cho chúng diệt môn!

- Diệt môn?

Lâm Chung rung mình một cái. Phải biết rằng QUỶ HUYỄN MÔN ở Ngự Dương Quốc coi như đã là đại phái nhất lưu rồi. Đột nhiên, hần vẻ mặt kinh hãi nhìn Dương Phàm nói:

- Công tử. ba mươi năm không gặp chẳng lẽ ngài đã bước vào Nguyên Anh cao giai? Khi nói đến bốn chữ "Nguyên Anh cao giai", thanh âm của hắn cũng có chút sợ run.

- Cứ xem như vậy đi.

Dương Phàm cười cười nói:

- Người còn không đi ra ngoài để ý xem, cẩn thận vị sư tỷ kia lại dẫn Mạn Hương về QUỲ HUYỀN Môn đó.

- Đúng vậy.

Lâm Chung áp chế kinh hãi kích động trong lòng vội vàng đuổi theo. Dương Phàm dù bận vẫn ung dung đứng dậy đi vào trong y quán. Buổi sáng tại Vụ Liễu Trần đã tập trung không ít người, người tới xem bệnh cũng không phải ít. Dương Phàm phát hiện cũng không ít người tu tiên đến y quán xem bệnh. Người bệnh tu tiên muốn chữa thương cần phải giao nộp linh thạch. Ngoại trừ Trịnh Tiểu Mạn ra trong y quán cũng có mấy tên Dược Sư Tu Tiên Giới. Lâm Chung cũng coi như là một nửa Dược Sư. Khi Dương Phàm đi tới được điểm. Dược Sư cùng học đồ trong y quán đều nhìn về phía hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Dương Phàm quan sát một lát, gật gật đầu trong miệng lại thì thào lẩm bẩm:

- Khi nào đi tới kinh đô xem một chút hiện tại Tiên Hồng Y Quán kia của ta tình huống thế nào.

Trên thực tế, hắn còn có rất nhiều nơi định đi, chỉ là thế cục hiện tại không ổn định hắn không thể tự tiện rời đi. Đầu tiên Dương Phàm cần chỉnh đốn Âm Huyết Vương Triều một lần nữa thu đoạt lại quyền lực. Âm Huyết Vương Triều là tâm huyết của phụ thân Dương Thiên của hắn đồng thời cũng là mạng lưới tin tức của hắn tại Bắc Tần càng là một trong những tiền vốn để chống lại Tam u Lão Ma cùng với Ma Dương Tông. Đang lúc Dương Phàm ở trong y quán xem xét trên đường phố Vụ Liễu Trần truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Phàm liếc mắt nhìn lại hỏi.

- Dương bảo chủ đến!

Đúng ngay lúc này, trên đường phố phía trước truyền đến một tiếng quát lớn. Chỉ thấy nơi cuối đường nơi ở ngoài trăm trượng có một cỗ kiệu lộng lẫy xa hoa trên đỉnh có kim lân lóe ra ánh sáng rực rỡ, ở giữa không trung đang đưa đang tiến thẳng đến Phổ Ái Y Quán.

- Dương bảo chủ! Chính là tiên sư Tiên Tôn chiếm lĩnh một phương trong truyền thuyết đó

Một số phàm nhân của Vụ Liễu Trần mặt lộ vẻ kinh hãi, cả đám ngẩng đầu lên nhìn. Dương nhiên Dương Phàm có thể thấy được kim lân xa hoa trên cỗ kiệu kia chính là một kiện Pháp Khí phụ trợ. Phía dưới kiệu có bốn gã kiệu phu cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, bọn họ vượt nóc bằng tường khiến cho cỗ kiệu như bay trên mặt đất.

- Dương gia bảo chủ đến!

Thanh âm kia lại vang lớn lên, sau cỗ kiệu kim lân xa hoa kia còn có tám gã tu tiên cảnh giới Luyện Khí Kỳ đi theo, cả đám mặc đồng phục khí thể bất phàm.

- Là Dương bảo chủ, ta đi ra ngoài nghênh đón.

Trịnh Tiểu Mạn nói với người làm rồi đi ra phía ngoài y quán. Tuy nhiên nàng rất nhanh nhìn thấy Dương Phàm có chút bất ngờ nói:

- Sư tôn! Ngài cũng ở trong này sao?

- Đúng vậy! Ta cũng chuẩn bị đi tới Dương gia bảo một chuyến không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã thu được tin tức.

Dương Phàm mỉm cười nói.

"Bịch bịch bịch"

Cỗ kiệu kim lân xa hoa kia rất nhanh tiến tới vững vàng hạ xuống trước Phổ Ái Y Quán. Giờ phút này, phàm nhân cùng số ít người tu tiên ở lân cận Phổ Ái Y Quán đều cảm như hèn nhìn chăm chú cỗ kiệu kia. Không gian trở nên một mảnh yên tĩnh. Một gã kiệu phu liền nâng rèm lên, từ trong kiệu một nam một nữ đi ra. Nam tử một thân huyền y rộng rãi, thân hình cao lớn ước chừng khoảng ba mươi tuổi, ánh mắt trấn định có thần, trên người có một cỗ khí chất của thượng vị giả. Người cẩn thận sẽ phát hiện ra nam tử này trên diện mạo có vài phần tương tự Dương Phàm, chỉ là khí chất thần vận kém rất lớn. Nữ tử một thân cung trang váy màu dung nhan như hoa như ngọc cao quý xuất trần trong ánh mắt có một tia ngạo khí nhàn nhạt khiến cho người khác một loại cảm giác cao không thể với tới.

Một nam một nữ này từ trong kiệu kim lân hoa lệ đi ra giống như thần tiên quyền lữ, khí chất xuất trần, cao quý hoa lệ, trang điểm rực rỡ.

- Bọn họ chính là Dương bảo chủ và Dương phu nhân!

Có tu sĩ ở phía dưới thấp giọng nói. Dương gia bảo chủ và Dương phu nhân đích thân tới Vụ Liễu Trán khiến cho Dược Sư trong Phổ Ái Y Quán cảm thấy được sùng ái mà lo.

- Dương bảo chủ đích thân tới, thật vinh hạnh cho y quán hèn mọn này!

Cha con La Nham liền bước lên trước nghênh đón.

Trịnh Tiểu Mạn đứng ở bên cạnh Dương Phàm không dám động đậy. Dường như nàng cảm thấy trên mặt Dương Phàm lờ mờ xuất hiện một tia hờn giận cùng khinh thường. Đối mặt với sự nghênh đón của cha con La Nham. Dương bảo chủ chỉ thản nhiên lên tiếng, thái độ rất lãnh đạm đi vào y quán ánh mắt dừng ở trên thân Dương Phàm.

- Đại ca

Dương bảo chủ vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng lôi kéo cánh tay Dương phu nhân bước nhanh tới trước Dương Phàm.

- Ra mắt đại ca!

Dương phu nhân cũng chính là Dương Mạn năm đó khom người thi lễ, ngạo khí trên mặt tiêu tan, chỉ còn lại một vẻ cung kính cùng sợ hãi.

- Dương bảo chủ? Dương phu nhân?

Dương Phàm nhướng lông mi lên thanh âm nhạt nhẽo vô vị ánh mắt như thanh lợi kiếm liếc qua mặt hai người:

- Các người thật oai phong quá đó!

Về mặt hấn không chút gợn sóng sợ hãi nhưng mọi người lại mơ hồ cảm thụ được sự không thoải mái trong giọng nói của hấn. Mặc dù không cố ý phóng thích áp lực ra nhưng mọi người tại trận lại cảm thấy một cỗ uy áp tràn tới.

Đúng là không giận tự uy.

Tới loại cấp bậc như Dương Phàm một sự biến hóa nhỏ trong cảm xúc cũng có thể mang đến cho người bên ngoài áp lực rất lớn. Trịnh Tiểu Mạn đứng ở bên cạnh hấn thầm nghĩ:

”Dương bảo chủ và Dương phu nhân này rốt cuộc làm chuyện gì lại khiến sư tôn không hài lòng như vậy?”

450. Chương 448: Mối Nguy Ngũ Bàn Sơn

Dương Lỗi vẻ mặt khó hiểu nét mặt hơi tối sầm lại. Hấn thân là người đứng đầu một bảo, đứng đầu thế lực một phương, quyền nắm trong tay thậm chí cao quý thế nào. Thử hỏi trong phạm vi mấy trăm dặm này có ai không dám bán mặt mũi cho hấn có ai dám vô lễ đối với hấn. Dương Mạn ở bên cạnh trong lòng cũng có vài phần hờn giận nhưng kiên quyết không dám biểu hiện ra ngoài.

- Tiến vào rồi nói đi, bên ngoài nhiều người nhiều miệng.

Dương Phàm khẽ thở dài quay người dẫn đầu bước vào trong nội đường y quán. Đám người Dương Lỗi về mặt nghi hoặc đi theo vào. Trong phòng tiếp khách. Dương Phàm ngồi ở chủ vị. Dương Lỗi ngồi xuống bên cạnh. Những người còn lại như Dương Mạn, Trịnh Tiểu Mạn cha con La Nham thì đều đứng.

- Các người tránh ra ngoài một chút, hai huynh đệ chúng ta muốn nói chuyện với nhau một lát.

Dương Phàm nhẹ nhàng phất tay, ngược lại lời nói rất trực tiếp thẳng thắn. Bao gồm cả Dương phu nhân ở trong, toàn bộ mọi người đều cáo lui, không dám có bất cứ bất mãn gì.

- Đệ đệ à! Nhiều năm trôi qua như vậy ngươi vẫn chỉ có nguyện vọng trở thành người nắm quyền Dương gia bảo đồng thời cưới người mà mình âu yếm như vậy thôi sao?

Dương Phàm mỉm cười, dường như đã quên chuyện không vui vừa rồi. Dương Lỗi hai mắt hồng lên đứng dậy, ôm quyền với đại ca thanh âm có chút khàn khàn nói:

- Đại ca! Phụ thân qua đời, mẫu thân cũng đi rồi, ngay cả Tuệ Tâm tỷ tỷ cũng đi tha hương nơi xa.

Hiện tại chỉ còn lại hai huynh đệ chúng ta. Dương Phàm trên mặt cũng có một tia bi thống chợt lóe qua nhanh chóng lại khôi phục bình tĩnh. Hắn tu luyện đến cảnh giới này, lực khống chế đối với cảm xúc đã rất mạnh, hơn nữa trải qua năm tháng tiêu hao bi thống có lớn hơn nữa cũng sẽ nhạt dần đi.

- Đại ca! Đây là phong thư Tuệ Tâm tỷ tỷ để lại cho huynh.

Dương Lỗi lấy ra một phong thư giấy đã ố vàng đưa cho đại ca mình. Dương Phàm chậm rãi tiếp nhận chữ viết xinh đẹp hiện ra trước mắt, một lát sau Dương Phàm đã xem xong bức thư do muội muội lưu lại thở dài nói:

- Thì ra nàng đã đi tới một nơi rất xa là Đại Tần Vương triều, còn báỉ một vị cao nhân làm sư phụ như vậy ta cũng yên tâm hơn.

Tình huống của Dương Tuệ Tâm cũng gần giống như của Vũ Văn Hàm. Người trước còn tốt cuối cùng có được công đạo nhưng người sau lại rơi xuống vực sâu không đáy ngay cả đi nơi nào cũng không thể xác định. Thấy Dương Phàm thu lại phong thư Dương Lỗi cũng khôi phục bình tĩnh nghiêm trang hỏi:

- Vừa rồi ở trước y quán dường như đại ca có chút bất mãn với tiểu đệ không biết rốt cuộc là vì sao?

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, hai tròng mắt nhìn thẳng hắn hỏi:

- Ngươi cũng biết đại cừu của phụ thân chưa trả chứ?

- Tiểu đệ không dám quên cha chết ở trong tay Tam u Lão Ma. người Ám Huyết Vương Triều đã sớm nói cho ta biết.

Dương Lỗi đáp.

- Hiện tại ngươi thật uy phong, đứng đầu một bảo chỉ là tu vi chỉ có Trúc Cơ trung kỳ nhưng phái đoàn lại lớn như vậy. Ngươi không làm việc đàng hoàng, không chỉ quên thù giết cha mà còn trầm mê trong quyền lực thế tục hậu thế.

Dương Phàm nói xong lời cuối cùng vẻ mặt cũng lộ ra vài phần tức giận. Dương Lỗi vẻ mặt xấu hổ cúi đầu không nói gì.

- Ngươi có biết, với tu vi cảnh giới hiện tại của ngươi tại trong Tu Tiên Giới Nội hải tùy tiện lôi ra một gã tu sĩ hoặc là yêu tu cũng có thể dễ dàng giết chết ngươi hay không?

Cho dù là ở địa phương nhỏ bé như Ngư Dương Quốc người có thể nắm cái mạng nhỏ của ngươi trong tay cũng không phải ít. Dương Phàm nghiêm khắc khiển trách.

- Tu Tiên Giới Nội hải?

Dương Lỗi nao nao. Hắn thật không phủ nhận Tu Tiên Giới có rất nhiều cường giả có thể dễ dàng giết chết mình. Dương Lỗi không tính tâm tu luyện, lại trầm mê quyền lực, khoa trương quá mức điều này khiến cho Dương Phàm thập phần buồn bực. Nếu là người ngoài thì hắn cũng mặc kệ, hắn căn bản không cần tức giận nhưng người này là thân đệ đệ của mình vậy không thể làm khác được.

- Đại ca! Đệ biết lỗi của mình rồi

Dương Lỗi cùng áy náy bất an, nhưng thần sắc có vài phần ủy khuất:

- Đây là Liễu trưởng lão bảo ta làm như vậy.

Hắn nói cho ta biết cần phải làm như vậy mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

- Người nói là sư tôn của ta?

Dương Phàm hơi sững sốt một chút về mặt lâm vào trầm tư. Sư tôn vì sao phải bắt hắn làm như vậy? Đột nhiên, trong mắt Dương Phàm tinh quang lấp lánh hiểu được nguyên do trong đó.

- Đúng vậy! Người không thể biểu hiện ra tiềm lực quá lớn nếu không một khi tấn chức bậc cao. Tam u Lão Ma có thể đích thân lại đây xuất thủ tru sát người.

Dương Phàm thở dài nói. Lấy thân phận Nguyên Anh bậc cao của Tam u Lão Ma cùng với địa vị ma đạo tông sư hẳn là sẽ không thêm đến đây đối phó mấy tu sĩ bậc thấp cùng với phàm nhân làm gì. Làm như vậy sẽ chỉ sợ khiến cho đồng đạo Tu Tiên Giới xem thường. Mà có Âm Huyết Vương Triều âm thầm bảo hộ, tu sĩ bình thường cũng khó có thể động tới Dương Phàm.

- Làm như vậy đích xác có thể bảo toàn cho người một mạng những năm gần đây cũng làm khó người rồi.

Dương Phàm lộ vẻ tự trách nói.

Dương Phàm mấy năm nay trầm mê quyền lực thế tục, khoa trương quá mức cũng là muốn để cho Tam u Lão Ma không để ý tới.

- Đúng rồi đại ca. tiểu đệ không rõ vì sao Tam u Lão Ma kia không tiêu diệt Dương gia bảo? Với thế lực của Ma Dương Tông thậm chí có thể phái người giết chết toàn bộ gia tộc chúng ta, hoặc là áp chế làm con tin.

Dương Lỗi khó hiểu hỏi.

- Hẳn sẽ không làm như vậy, người không biết được cường giả bậc cao thế nào.

Dương Phàm lắc đầu:

- Mỗi người tu tiên đều khó tránh khỏi có vương bận nơi đời tục, Tam u Lão Ma cũng không ngoại lệ. Hẳn thân là tông chủ Ma Dương Tông, gia nghiệp to lớn đồng dạng cũng phải chiều cố thế lực Tông môn cùng đệ tử của mình.

Bởi vì đại ca ở nơi Nội hải xa xôi, sau này cũng có thể tấn chức Nguyên Anh bậc cao cho nên nếu hắn làm như vậy chắc chắn khi ta trở về đồng dạng có thể ăn miếng trả miếng. Do đó hắn không muốn làm như vậy, huống chi đây cũng là điều tối kỵ trong Tu Tiên Giới. Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ khâm phục:

- Phụ thân trước khi chết đã tính toán hết thấy đâu vào đấy, trong thư cha lưu lại thân nhân đều đã an toàn.

Chỉ cần Dương Phàm có hi vọng tấn chức Nguyên Anh trở về Bắc Tàn. Tam u Lão Ma kiên quyết sẽ không làm như vậy. Nếu không cho dù Dương Phàm không làm gì được Tam u Lão Ma. đồng dạng có thể giết sạch các đệ tử của hắn cùng huyết mạch của hắn ở tại nhân gian, cùng với tất cả những người liên quan đến hắn, thậm chí có thể tiêu phú trên trăm năm thời gian từng chút từng chút giết sạch người trong môn phái hắn. Cho nên, giữa Dương Phàm và Tam u Lão Ma ai cũng sẽ không đi chủ động làm ra hành động như vậy.

- Thì ra là vậy!

Dương Lỗi thở phào một hơi:

- Nhiều năm qua đệ đều sống trong kinh hải khiếp đảm cũng may còn có Âm Huyết Vương Triều cùng Độc Vương tiên bối âm thầm bảo hộ duy trì, bằng không tiểu đệ đã sớm chết rồi

Hắn thân là bảo chủ bên ngoài phong quang vô hạn thực ra cũng là tham sống sợ chết. Nghĩ đến đây Dương Phàm vỗ nhẹ bả vai hắn:

- Mấy năm nay vất vả người rồi, lần này đại ca trở lại Ngự Dương ốc chính là muốn áp chế Tam u Lão Ma một chút chờ thời cơ chín muồi mới chính tay đâm chết ma đầu này báo thù cho phụ thân và những bằng hữu đã chết.

- Đại ca huynh trở về đệ đã an tâm.

Dương Lỗi hít sâu một hơi, cả người nhẹ nhõm hơn nhiều. Sau đó, Dương Phàm lại cùng Dương Lỗi bắt đầu ôn lại chuyện cũ. Trong thời gian này, Dương Phàm cũng có hỏi qua những chuyện liên quan đến lão sư Độc Vương. Lúc trước vì hãm chân Tam u Lão Ma, Độc Vương liều mạng trọng thương cùng hy sinh độc bảo vô giá để tranh thủ mang đến cho Dương Phàm một đường sinh cơ.

Dương Lỗi đáp:

- Độc Vương tiền bối là cường giả bậc cao hành tung mờ ảo, đệ không thể nắm giữ hành tung của người, ngay cả Âm Huyết Vương Triều cũng làm không được.

Trong khi hai người đang ở trong phòng khách y quán ôn lại chuyện cũ, Vụ Liễu Trần lại truyền đến một trận chấn động nhỏ.

- Vũ Vụ trang chủ đến! cầu kiến Dương được sư!

Thanh âm đó truyền vào tận trong nội đường.

- Ha ha! Tin tức truyền thật nhanh. Vũ Vụ son trang đến bái phỏng ta có chuyện gì vậy?

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

Dương Lỗi nhướng mày, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Có thể là chuyện liên quan đến Ngũ Bàn Thiên Thai.

- Ngũ Bàn Thiên Thai?

Dương Phàm vừa chuẩn bị hỏi thì Trịnh Tiểu Mạn tiến vào khom người nói:

- Sư tôn! Vũ Vụ trang chủ Sở Thu Nhiên cùng muội muội Sở Yến cầu kiến đang chờ ở bên ngoài.

- Để cho bọn họ vào đi.

Dương Phàm phân phó nói. Đều là mấy cố nhân, hắn cũng không cần phải tự cao tự đại. Rất nhanh một nam một nữ tiến vào. Sở Thu Nhiên một thân cẩm bào tử ngọc phong thái vẫn không giảm theo năm tháng, tuần láng cứng cõi, mà không ít khí phái trầm ổn. Sở Ngọc Yên vẫn xinh đẹp như trước, so với thiếu nữ thanh xuân ngày trước ít đi vài phần ngây ngô nhiều thêm vài phần thành thục và mỉa mai, bộ dáng ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

- Thu Nhiên bái kiến Dương được sư.

Hai người khom mình thi lễ. Sở Thu Nhiên vẻ mặt cung kính, trong lòng thập phần phức tạp. Nhớ năm đó thời điểm tại Quỷ Thị Sơn. Dương Phàm vẫn chỉ là một tu sĩ nhỏ bé bị mình khinh thị.

Cũng không ngờ sau mấy năm đối phương đã bước vào bậc cao, hiện giờ sau mấy chục năm trở về Bắc Tàn tu vi càng thêm sâu không lường được khiến cho đám người mình chỉ có thể ngưỡng mộ.

Trong ánh mắt Sở Ngọc Yên nhìn về phía Dương Phàm cũng tràn đầy phức tạp. Khi còn là thiếu nữ thanh xuân nàng tư tưởng hồn nhiên, hạ mình lớn mật thổ lộ với Dương Phàm lại bị Dương Phàm uyển chuyển cự tuyệt. Hiện giờ sau mấy chục năm lại gặp lại thân phận địa vị kém một trời một vực, đối phương đã trở thành nhân vật cao không thể với tới nữa. Tâm tình của nàng càng thêm phức tạp thậm hận mình lúc trước vì cái gì không hề cố gắng một chút, kết hợp với người này.

- Đều là bạn cũ không cần khách sáo mời ngồi!

Giọng điệu thân thái của Dương Phàm đều phong vân đậm mạc, nâng tay mời hai người ngồi xuống. Rất nhanh, bao gồm cả huynh muội Sở Thu Nhiên, vợ chồng Dương Lỗi, cả nhà vợ chồng Trịnh Tiểu Mạn, Lâm Chung cùng Lưu Mạn Hương đều tập trung nơi phòng khách. Phòng khách lớn này vốn Dương Phàm chỉ sống một mình. Ngoài trừ Dương Lỗi, Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn ra mấy người còn lại đều kính sợ có

thừa nói cái gì cũng phải phỏng đoán SUY nghĩ một phen hết sức lo sợ, đầu tiên là tự ôn chuyện cũ, Dương Phàm thấy mọi người tập trung liền rất nhanh đi vào chính đề.

- Vô sự bất đẳng tam bảo điện! Sở trang chủ đích thân tới y quán không biết có chuyện gì không?

Dương Phàm thần nhiên hỏi.

- Việc này có liên quan đến Ngũ Bàn Thiên Thai kia.

Sở Thu Nhiên có chút do dự đáp.

- Ta mới trở về Ngự Dương mấy ngày. Ngũ Bàn Thiên Thai này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm dò hỏi.

Đệ đệ Dương Lỗi lên tiếng giải thích:

- Ngũ Bàn Thiên Thai này vốn là phường thị tu tiên lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm ở trong Ngự Dương Quốc cũng rất có danh tiếng. Tọa trấn phường thị tu tiên này có ba Dương gia, đều là cường giả bậc cao. Chỉ qua mấy năm vừa rồi, thế lực Ngũ Bàn Thiên Thai này bành trướng một cách quỷ dị tăng thêm không ít cường giả. Hơn nữa ba vị dương gia của Ngũ Bàn Thiên Thai liên tiếp thị uy với những thế lực chung quanh, cũng âm thầm thành lập thế lực liên minh của mình, thậm chí cắn nuốt một số gia tộc tu tiên nhỏ lân cận.

Sở Thu Nhiên cũng gật đầu nói:

- Ngũ Bàn Thiên Thai này dã tâm không nhỏ, phường thị tu tiên bình thường lại không kinh doanh, gần đây phát cho Vũ Vụ Sơn Trang ta một thiệp mời đi tới tham gia Ngũ Bàn Sự Kiện gì đó thương nghị việc liên minh.

Dương Lỗi thần sắc ngưng trọng nói:

- Dương gia bảo cũng nhận được thiệp mời nếu không tham gia e rằng sẽ rơi vào tai ương ngập đầu.

- Lại có việc như vậy?

Dương Phàm nâng tay xoa cằm, thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt:

- Ngũ Bàn Thiên Thai này rõ ràng là muốn thôn tóm những thế lực nhỏ xung quanh, có lẽ cũng nổi lên một âm mưu gì đó sau lưng hơn phân nửa có thể lực âm thầm duy trì

- Dương được sư! Ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta.

Sở Thu Nhiên khẩn thiết nói:

- Vũ Liễu Trấn, Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang đều ở trong cùng một khu vực, một bên tổn hại thì tất cả cùng tổn hại.

- Nể bạn cũ đã nhiều năm qua xin Dương được sư làm chủ cho chúng ta.

Sở Ngọc Yên cũng lên tiếng thỉnh cầu.

- Đại ca! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Dương Lỗi cũng đặt ánh mắt trên người Dương Phàm. Dưới ánh mắt tập trung của mọi người. Dương Phàm đứng dậy chậm rãi mở bàn tay ra, sau đó gắt gao nắm chặt. Động tác này là có ý gì? Mọi người nao nao cũng có mấy người thông minh đoán ra được dụng ý của hắn.

- Dương nhiên là đi tham gia Ngũ Bàn Sự Kiện kia rồi

Dương Phàm nhếch miệng cười trong mắt lộ ra mấy phần mưu mô.

451. Chương 449: Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (thượng)

Thời gian cứ từng phút từng ngày trôi qua. Nửa tháng sau Ân Tam lại tới báo tin cho Dương Phàm. Đi theo hộ tống còn có một nữ tu trắng trẻo mặc hắc bào nhưng lạnh lùng đúng là Linh Phương vốn chính là thủ hạ lệ thuộc Dương Phàm.

- Báo Quân vương! Tin tức ngài đã truyền tới ba Đại quân vương khác. Bồ Thiên Quân Vương và Phá Thiên Quân Vương đang trên đường chạy về, mà Phệ Thiên Quân Vương

Ân Tam có chút do dự một chút.

- Phệ Thiên Quân Vương hẳn chẳng lẽ muốn cãi lại mệnh lệnh của ta?

Thanh âm Dương Phàm lạnh lùng băng giá.

- Hẳn trái lại đã đáp ứng rồi, nhưng chậm chạp không có xuất phát.

Ân Tam đáp.

- Nếu hẳn không phải đang kéo dài thời gian vậy hẳn là đang chờ viện binh tới.

Dương Phàm cau mày chợt cười lạnh nói:

- a quả thật hy vọng là cái sau như vậy ta có thể một mẻ bắt hết bọn chúng.

Ân Tam sau khi báo tin xong lập tức thối lui, lưu lại một mình Linh Phương.

- Người lưu ở nơi này có tin tức gì muốn thông báo sao?

Dương Phàm nhìn Linh Phương hỏi. Linh Phương quỳ xuống đất "bịch" một tiếng, khóc nức nở nói:

- Quân Vương! Ngài nhất định phải báo thù cho lão sư đã chết!

- Lão sư?

Dương Phàm khẽ nhướng lông mày lên.

- Ám Thiên Quân Vương chính là sư phụ của ta tuy rằng chỉ là một ký danh đệ tử nhưng lão nhân gia người đối với ta có ân dưỡng dục.

Về mặt Linh Phương rất chân tình khóc lóc kể lể nói.

- Người đứng lên đi, ta đã sớm hạ thề độc cuộc đời này tất phải chém chết Tam u Lão Ma. Việc báo thù chỉ là sớm hay muộn nhưng phải thận trọng, tìm được cơ hội tốt mới hành động.

Khí chất Dương Phàm kiên nghị nhưng tự tin khiến cho Linh Phương trong lòng đại định. Cũng không phải hẳn không muốn lập tức báo thù mà hiện tại thời cơ chưa chín muồi, nắm chắc không lớn. Dương Phàm mặc dù không úy kỵ Tam u Lão Ma nhưng nếu muốn chém giết tông sư ma đạo hàng mấy trăm năm làm đâu có dễ như nói?

Hắn trở về Bắc Tàn lập tức để Thạch Thiên Hàn tiến vào Tiên Hồng Không Gian chính mình lại lập tức nắm quyền chủ động trong tay. Tiên Hồng Không Gian có thể che giấu cảm ứng giữa Thạch Thiên Hàn và Tam u Lão Ma Dương Phàm rơi trong hoàn cảnh tiến thối tự nhiên, mà Tam u Lão Ma thì phải lúc nào cũng lo lắng và phòng bị.

- Người còn có chuyện gì muốn báo cáo nữa không?

- Mười năm qua. Điệp Liên đã thành công khiến cho thế lực Ám Huyết Vương Triều thẩm thấu vào trong các quốc gia xung quanh Ngự Dương Quốc. Nàng cũng là một Quân Vương cuối cùng chỉ là không nghĩ tới Phệ Thiên Quân Vương lại có tâm phản bội.

Linh Phương lại báo cáo.

- Điệp Liên?

Dương Phàm thở dài một hơi:

- Thật vất vả cho nàng ấy, sợ rằng đây chính là an bài của phụ thân khi người còn sống.

Điệp Liên cũng chính là thân muội muội của mình về phần mẫu thân là ai thì Dương Phàm không biết. Không chỉ nàng là thân muội muội của mình ngay cả Dương Tuệ Tâm cũng vậy. Phụ thân Dương Thiên năm đó gây ra không ít kết quả phong lưu. Dương Phàm cũng không dám tưởng tượng. Nhưng hẳn cũng không thể không bội phục bố cục cường đại cùng dự tính không thể tưởng tượng của phụ thân.

- Được! Ta hiểu rồi, người chuyển đạt tin tức lại cho Diệp Liên, ta rất tốt bảo nàng hãy kiên trì bám trụ. Chuyện báo thù cứ giao cho ta làm đừng để nàng phải lo lắng.

Dương Phàm phân phó cho nàng. Linh Phượng gật đầu lại báo cho Dương Phàm một tin tức khác.

- Cái gì! Tiên Hồng Y Quán bị Quỷ Huyền Môn và Thanh Nguyên Tông nhiều lần đe dọa?

Dương Phàm bật dậy "ầm" một tiếng, biến sắc không ngừng. Giữa Thanh Nguyên Tông cùng Quỷ Huyền Môn đều có thù hận với Dương Phàm đều là kết thù ở trong Cửu u Bí Cảnh. Dương Phàm ở quảng trường Cửu u giết chết Kim Đan bậc cao Trắc Kinh của Thanh Nguyên Tông. Với thân phận Thạch Thiên Hàn thời điểm ở Thất Thái Thành Bảo đã giết chết cô gái vấy bẩn kỳ tài tu luyện Mộng Hồn Đại Pháp của Quỷ Huyền Môn. Dương Phàm sau một lát trầm ngâm trong mắt hàn quang mơ hồ lóe ra:

- Người báo tin cho Thương Vân trước tiên cứ ổn định thế cục tạm thời nhẫn nhịn một đoạn thời gian. Chờ sau khi ta trở lại sẽ tới kinh đô một chuyến, quét dọn tất cả kẻ thù ngoan cố.

- Rồi!

Linh Phượng đáp tiếng, hóa thành một cái bóng mờ biến mất khỏi trong phòng. Dương Phàm hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Sinh Túc Chi Địa Tiên Hồng Cư.

- Không cần ta xuất thủ sao?

Thanh âm băng lạnh đến tận cốt tủy của Thạch Thiên Hàn vang lên.

- Hiện tại vẫn chưa phải thời điểm để người xuất thủ. Người trước tiên tranh thủ thời gian củng cố cảnh giới Tam u Ma Diễm, tranh thủ tu luyện đến cảnh giới Tứ U ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới đại thành.

Thần sắc Dương Phàm hồ hững nói.

- Cảnh giới Tứ u? Nói dễ hơn làm. Mặc dù có Ma Tinh Tủy nơi tay ít nhất cũng phải cần thời gian bốn năm mươi năm, trừ phi có thể thôn phệ ma diễm đồng loại cấp bậc Nguyên Anh Kỳ.

Thạch Thiên Hàn thì thảo nói một câu rồi lại bắt đầu tiến vào bế quan tu luyện.

Dương Phàm lại đi vào Tiên Lai Cư phát hiện chín tên đầy tớ Kim Đan hơn phân nửa đều đã bước vào Kim Đan trung kỳ.

- Rất nhanh thôi. các người cũng sẽ có cơ hội xuất thủ.

Dương Phàm cười nói với đám người Dương Đại.

- Thật tốt quá từ khi tấn chức Kim Đan bậc cao đến nay chúng ta vẫn ngầy ngốc ở trong này, sắp buồn đến chết.

Đám người Dương Đại vô cùng kích động, bộ dáng dường như sắp kìm chế không được. Dương Phàm rời khỏi Tiên Hồng Không Gian xuyên qua cửa sổ nhìn về phía trời không xa xôi, thì thảo lẩm bẩm:

- Việc cấp bách trước mắt nhất định phải nắm mạng lưới tin tức to lớn Âm Huyết Vương Triều trong tay, nếu không ta trở về Ngư Dương vừa mới lấy được quyền chủ động sẽ không còn tồn tại nữa.

Trên phiên thổ địa Ngư Dương Quốc này, giữa Dương Phàm và Tam u Lão Ma nhất định phải có một trận so đấu trí dũng, thậm chí là quyết chiến sinh tử. Mà giờ phút này nhu cầu cấp bách của Dương Phàm là có một "đôi mắt", quan sát được hết tất cả những người nào đi về đây, chặt chẽ nắm giữ quyền chủ động trong tay. Ba ngày sau. Dương gia bảo và Vũ Vụ Sơn Trang đồng thời gởi thư.

”Ngũ Bàn Sự Kiện sẽ cử hành tại năm ngày sau đến lúc đó những thế lực tu tiên lớn nhỏ trong phạm vi ngàn dặm này đều phải đến phó ước.”

- Đi chứ. như thế nào lại không đi?

Dương Phàm nhếch miệng cười dường như đang chờ một vở kịch hay vậy. Sau khi nhận được hồi đáp của Dương Phàm, Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên mừng rỡ trong lòng thở một hơi nhẹ nhõm. Mấy ngày sau, Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên đích thân tới đây mời Dương Phàm xuất phát. Dương Phàm gật gật đầu, ba người cùng phi hành đi tới Ngũ Bàn Sơn.

- Đại ca! Không cần mang theo chút người sao? Chỉ ba người chúng ta qua đó sợ rằng có chút thế đơn lực bạc.

Trong lòng Dương Phàm có chút không nỡ. Bọn họ trước đó chuẩn bị mang theo trăm nhân vật cùng tiến tới Ngũ Bàn Sơn nhưng Dương Phàm cảm thấy như vậy quá phiền toái liền phủ quyết.

- Ha ha! Dương huynh quá lo lắng rồi, một cường giả bậc cao đủ để so với thiên quân vạn mã.

Sở Thu Nhiên cười ha hả nói. Hẳn cho rằng như vậy không có bất cứ gì không thỏa đáng. Nếu không có cường giả bậc cao một thế lực cho dù có thiên quân vạn mã cũng chỉ là thùng rỗng kêu to. không được nhập lưu.

- Nói không sai, lần này đi tới Ngũ Bàn Sơn các người không cần động thủ cứ giao hết cho ta đi.

Dương Phàm mắt nhìn phương xa giọng điệu rất bình tĩnh. Thấy thần sắc đại ca Dương Phàm lạnh nhạt trấn định Dương Lỗi cũng thở phào một hơi. Ngũ Bàn Thiên Nhai cách Vụ Liễu Trấn khoảng ngàn dặm. Chút khoảng cách ấy đối với Dương Phàm mà nói căn bản không tính là gì. Nhớ ngày đó khi hắn ở tại Nội hải từng vượt qua hải vực kéo dài mấy triệu dặm.

- Tốc độ phi hành của các người quá chạ

Rốt cuộc Dương Phàm nhướng mày. Khoảng cách chênh lệch giữa tu sĩ Trúc Cơ Kỳ và Nguyên Anh bậc cao thật sự quá lớn.

- Chúng ta đã hết sức rồi!

Dương Lỗi có chút khó xử nói.

”Không bằng thử xem Thiên Hành Chu của ta.” Dương Phàm nhãn tình sáng lên.

”Ba hô”

Hắn khoát tay trên đỉnh đầu ba người xuất hiện một ngân giáp chiếc thuyền thiết giáp tỏa ra ngân quang huyền lệ chiều dài ước chừng ba mươi trượng. Một cỗ khí tức áp lực hùng hồn từ trên đỉnh chiếc thuyền thiết giáp truyền đến. Bóng dâm to lớn bao phủ xuống, khu vực nơi ba người lập tức trở nên một mảnh âm u.

- Lên đây đi!

Dương Phàm nhẹ nhàng bay lên chiếc thuyền thiết giáp. Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên rất cẩn thận bay lên boong thuyền, cảm nhận được toàn bộ chất liệu cấu tạo của Thiên Hành Chu này chắc chắn vô cùng thập phần ngạc nhiên.

- Đại ca! Ta cảm giác chất liệu của Pháp Khí phi hành này của huynh rất đặc biệt mang đến cho ta một loại cảm giác trải qua trăm ngàn lần tôi luyện mới có thể hình thành khí tức như này.

Dương Lỗi vuốt ve mép thuyền quang mang băng lãnh kia thấp giọng nói.

- Nó hẳn là rất cứng rắn đúng không?

Sở Thu Nhiên lên tiếng hỏi.

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn gật đầu nói:

- Rất cứng, cứng rắn đến ngay cả Kim Đan bậc cao cũng rất khó tổn hại.

- Thật sao?

Dương Lỗi có chút không tin lấy ra một kiện linh khí thượng phẩm vận chuyển linh lực thanh kiếm ứng tay tỏa ra thanh quang.

”Hừ”

Một tiếng vang lên, chém trúng mép thuyền.

”Đinh”

Lại một tiếng kim loại va nhau vang lên đồm lửa bắn ra bốn phía. Nơi bị chém trúng bóng loáng như trước, ngay cả một dấu vết cũng không có. Ngược lại tay Dương Lỗi run lên, ngây ngốc sững sốt một lát chớp mắt nói:

- Cái này cũng quá cứng rắn rồi

- Người nhìn linh khí của người xem?

Dương Phàm như cười như không nói. Dương Lỗi nghe vậy nhìn về phía phi kiếm trong tay mình, phát hiện trên đó có một chỗ hồng rất rõ ràng.

- A!

Dương Lỗi sợ hãi hô lên nhụt chí nói:

- Trong tay ta là linh khí thượng phẩm chất lượng không ngờ lại không bằng được tài liệu chế tạo Thiên Hành Chu của người.

Sở Thu Nhiên đều quan sát tình huống này từ đầu đến cuối, vẻ mặt khiếp sợ vạn phần cũng hoàn toàn bị đả kích rồi, cảm giác như mình rất giản dị.

- Ta nơi này còn có mấy món linh khí cực phẩm, tặng cho các người đi.

Dương Phàm tùy tay vung lên một trảo trong tay xuất hiện mấy món linh khí cực phẩm ném xuống trên boong tàu. Dương Lỗi cùng Sở Thu Nhiên hai mắt tỏa sáng, vội vàng phân chia mấy món linh khí cực phẩm kia. Phải biết rằng đối với tu sĩ bậc thấp mà nói linh khí cực phẩm chính là Pháp Bảo đẳng cấp cao nhất. tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng khó có được mấy món. Sở Thu Nhiên cảm chính là hai kiện linh khí cực phẩm vội vàng nói cảm ơn đồng thời cũng có chút ngượng ngùng.

Dương Phàm lại cười nói:

- Linh khí như vậy ta có rất nhiều, tuy nhiên đều làm từ những nguyên vật liệu như vậy, dùng cho rèn luyện Thiên Hành Chu.

- Nguyên vật liệu

Sở Thu Nhiên cố nén khiếp sợ trong lòng xuống, khuôn mặt hung hăng co giật một chút thanh âm vừa phát ra liền không nói tiếp. Hắn sợ càng nói tiếp sẽ càng khiến mình phát ra cảm giác mình keo kiệt, lòng tự trọng bị đả kích dữ dội. Cũng không phải hắn không có ý muốn so sánh với Dương Phàm dù sao đối phương cũng là nhân vật bậc cường giả hắn có tư cách này. Vấn đề là ở mấy chục năm trước trong mắt Dương Phàm căn bản xem thường tu sĩ nhỏ nhỏ

”Hừ hừ”

Con thuyền Thiên Hành Chu cực lớn này mang theo uy áp và thanh thế cường đại, chỉ mất mấy canh giờ đã bay tới Ngũ Bàn Sơn. Đây còn là kết quả Dương Phàm cố ý áp chế tốc độ, bằng không tốc độ còn có thể nhanh hơn.

- Trời ạ! Các người nhìn xem kia là Pháp Bảo phi hành gì? Thật khiến cho người ta kinh hãi mà.

Tu sĩ trên Ngũ Bàn Thiên Thái kinh hô không ngớt. Theo Thiên Hành Chu càng lúc càng đến gần. thanh thế và uy áp cường đại kia mang đến cho người khác một loại cảm giác áp bách rất lớn.

Ngũ Bàn Sơn vốn là một phường thị giao dịch rất lớn tu sĩ tập trung nơi đây cũng đủ nhiều. Khi Thiên Hành Chu phủ áp bách xuống khiến cho nơi đây một mảnh hỗn loạn.

- Mau đi thông báo ba vị đương gia.

Nhanh chóng có tu sĩ chạy đi truyền lệnh.

- Tu sĩ phương nào dám nào Ngũ Bàn Sơn của ta thị uy, còn không mau bắt cho ta!

Một gã thanh niên Trúc Cơ tóc tím dẫn đội đi tuần tra từ phía xa xa quát lớn.

”Hưu hưu hưu”

Tổng cộng hai mươi tên tu sĩ tuần tra trước tiên chạy tới, chỉ mất thời gian mười mấy lần hô hấp. Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên không khỏi thất kinh tu sĩ tuần tra tại Ngũ Bàn Sơn này so với đám con cháu trong gia tộc mình còn mạnh hơn gấp bội. Những tu sĩ tuần tra này tốc độ phản ứng cực nhanh, hiệu suất làm việc cao khiến cho người khác nhìn mà thần phục.

452. Chương 449: Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (trung)

- Tu sĩ phương nào? Dám đến Ngũ Bàn Sơn chúng ta thị uy, còn không bắt lại cho ta!

Dưới tiếng quát của thanh niên tóc tím mấy chục tên tu sĩ chấp pháp tuần tra bay lên bao vây Thiên Hành Chu vào giữa. Những tu sĩ chấp pháp tuần tra này tu vi đều trên Ngưng Thần Kỳ. Thanh niên tóc tím kia chỉ là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ, khí thế khiếp người, thần tình cao ngạo.

- Đại ca! Ngũ Bàn Sơn này thật sự là khinh người quá đáng!

Dương Lỗi có chút nổi giận hai tay nắm chặt.

Dương Phàm vẻ mặt trầm tư nói:

- Chính xác thái độ của Ngũ Bàn Sơn quá phẫn rồi

- Vị Chấp pháp đội trưởng này, chúng ta là Dương gia bảo và Vũ Vụ Sơn Trang tới Ngũ Bàn Sơn phò ước.

Sở Thu Nhiên đứng ở mép Thiên Hành Chu ôm quyền nói với thanh niên tóc tím kia.

- Tới để phò ước?

Thanh niên tóc tím ánh mắt lạnh lùng đảo qua ba người trên Thiên Hành Chu vẻ mặt lộ rõ khinh miệt.

- Đạo hữu có thể xem thiệp mời.

Sở Thu Nhiên từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm thiệp mời nhẹ nhàng nhào lên một cái. Thanh niên tóc tím cũng không thèm liếc mắt nhìn thiệp mời một lần, vẻ mặt cao ngạo nói:

- Cái gì mà trang chủ và bảo chủ chó má gì ngay cả đội trưởng tuần tra như ta cũng không bằng còn không ngoan ngoãn thu hồi Pháp khí theo ta đi gặp ba vị đương gia.

Nghe xong lời đó Dương Phàm vẻ mặt lộ rõ kinh dị thầm nghĩ:

”Tu sĩ Ngũ Bàn Sơn này hiển nhiên biết lai lịch thân phận chúng ta thái độ lại mãnh liệt như thế?”

Đột nhiên, sắc mặt hắn trở nên sương lạnh. Hắn đã đoán ra đây là Ngũ Bàn Thiên Thai muốn làm một cái hạ mà uy với đám người mình. Nếu cái lời có thể giết chết ngay đương trường, sau đó đương nhiên chiếm lĩnh địa bàn hai nhà nếu ả nhẵn vậy hai người Dương Lỗi tới địa bàn Ngũ Bàn Sơn này còn không phải để mặc cho người xâm lược dùng phương thức khác thu tóm đồng hóa sao.

- Đại ca! Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hai người Dương Lỗi cũng nhìn ra ý đồ của Ngũ Bàn Sơn.

- Nếu bọn chúng đã mang tâm bất hảo vậy đừng trách ta hạ thủ vô tình đại khai sát giới!

Trong mắt Dương Phàm hiện ra sát khí nồng đậm.

- Ta đếm ba tiếng, nếu còn không thu hồi Pháp khí phi hành chúng ta sẽ phát động công kích.

Thanh niên Trúc Cơ tóc tím sắc mặt trầm xuống, bắt đầu lên tiếng đếm.

- MộtHaiBa!

Hắn đếm ba tiếng nhưng ba người trên Thiên Hành Chu vẫn thờ ơ.

- Động thủ!

Trong mắt thanh niên tóc tím hàn quang lóe ra bỗng vùng tay lên. Một tiếng mệnh lệnh được ban ra chúng tu sĩ lập tức phát động công kích với Thiên Hành Chu.

”Leng keng leng keng”

Pháp Bảo pháp thuật liên tục đánh lên Thiên Hành Chu hào quang tỏa ra chói mắt. Bỗng nhiên, phía trên Thiên Hành Chu ngừng kết ra một tầng hào quang màu xanh nước tất cả công kích rơi xuống trên đó đều nhện nhạo sinh ra ánh sáng mờ ảo. Mà những công kích đánh lên thân tàu đều phát ra thanh âm ” leng keng” giòn tan. Toàn bộ con thuyền thiết giáp giống như một tòa thành nhỏ vững như Thái Sơn dưới công kích của những tu sĩ này vẫn bình yên vô sự. Thanh niên tóc tím vẻ mặt kinh dị trong lòng có chút kiêng kị. Thiên Hành Chu này rõ ràng không phải tu sĩ bậc thấp có thể có được. Nhưng nhớ tới nhiệm vụ và phần thưởng mà mình đang đảm nhiệm, hắn liền cắn răng một cái. lạnh quất:

- Đánh, hung hăng đánh cho ta!

Chính hắn ở bề ngoài cuồng vọng nhưng thần kinh căng thẳng, tinh thần đang tập trung cao độ.

- Đại ca! Chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ cho bọn họ đánh tiếp như vậy sao?

Dương Lỗi có chút không kìm nổi, vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Dương Phàm. Hắn biết, với thực lực tu sĩ bậc cao như Dương Phàm chỉ cần chịu xuất thủ đối phó những tiểu tướng tôm tép này chẳng khác nào lấy đồ trong túi.

- Ha ha! Đây là ta muốn thử xem trận pháp phòng ngự của Thiên Hành Chu mạnh tới đâu.

Những người này trước khi chết cũng phải thể hiện ra giá trị lợi dụng của bọn họ mới được. Trên mặt Dương Phàm ý cười càng đậm. Sở Thu Nhiên và Dương Lỗi nghe được lời này không khỏi kinh ngạc.

”Phốc phốc”

Đột nhiên, một đạo quang tiễn màu lục từ bốn phía xung quanh Thiên Hành Chu chợt lóe bay ra. Thanh niên tóc tím thân thể cứng đờ há lớn miệng, thần tình kinh hãi cúi đầu nhìn ngực trước mình. Ngực hắn đã bị xuyên thủng một lỗ máu, một tiếng ” phốc” nhẹ vang lên một dòng máu từ trong đó phun ra. Cả người cứng ngắc giữa không trung, thời gian tại giới khắc này dường như tĩnh lại.” Bùm”

Hắn từ giữa không trung rơi xuống phía dưới. Gần như là đồng thời hơn hai mươi tên tu sĩ tuần tra toàn bộ đều bị xuyên thủng ngực tất thảy bỏ mình, ở một khắc vừa rồi, quang tiễn màu xanh đồng loạt quét qua trên những người này. Bọn họ căn bản ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Thậm chí đến trước khi chết một cái chớp mắt cũng không biết rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Bao gồm cả thanh niên tóc tím trong đó thân là cường giả Trúc Cơ Kỳ, thần kinh trước đó đã căng thẳng, hầu như bị vây trong trạng thái đề phòng. Từ lúc hắn chấp hành nhiệm vụ đã biết trong số người mới tới có cường giả Kim Đan bậc cao, hạ quyết tâm ở thời khắc máu chốt sẽ trốn chạy. Nhưng hắn chưa từng đoán trước được địch nhân mà mình phải đối mặt so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn thập bội. Giữa không trung, lấy Thiên Hành Chu làm trung tâm, hai mươi tên tu sĩ tuần tra đều bị xuyên thủng giữa ngực, đồng thời bắn ra một đạo máu tươi. Từ xa xa nhìn lại giống như một đóa hoa huyết lệ nở rộ thê thảm trắng lệt vô cùng.

- Chết chưa hết tội!

Mà lúc này, tên nam tử mặc cẩm bào Thanh Ngọc trên Thiên Hành Chu kia nâng tay lên, động tác vừa mới hoàn thành thậm chí còn vẫn đang duy trì một độ cong huyền diệu.

- A

Chúng tu sĩ phía dưới Thiên Hành Chu lúc này mới kịp phản ứng lại sinh hãi khiếp đảm nhìn nam tử kia buông cánh tay xuống.

- Tu sĩ bậc cao, là tu sĩ bậc cao

Chúng tu sĩ có mặt trong mắt một mảnh kinh hãi, tràng diện trở nên hỗn loạn. Chỉ trong khoảng nửa khắc phía dưới lại là một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng tim đập cũng nghe thấy rõ ràng. Trên Thiên Hành Chu Sở Thu Nhiên và Dương Lỗi không khỏi hít một hơi khí lạnh. Bọn họ đứng ở bên người Dương Phàm lại cần bản không phát hiện Dương Phàm giết những người này như thế nào. Chờ sau khi hơn hai mươi tu sĩ tuần tra kia chết đi rơi xuống đất bọn họ mới phản ứng lại.

- Các người ở lại Thiên Hành Chu không cần xuất thủ hết thảy giao cho ta.

Dương Phàm lên tiếng phân phó.

Sở Thu Nhiên và Dương Lỗi theo bản năng ”Ừ!” một tiếng.

”Xoát vù”

Ánh sáng màu xanh bạc lóe lên. Dương Phàm đã biến mất khỏi trên Thiên Hành Chu ngay sau đó xuất hiện mảnh đất phồn hoa Ngũ Bàn Thiên Thai phía dưới. Mật độ những tu sĩ ở đây rất lớn, có rất nhiều quầy hàng giao dịch cùng tồn tại cùng với Ngũ Bàn Sơn, dùng cho giao dịch chính là dùng Lầu các, Đỉnh, Mật thất. Nơi này chính là trung tâm Ngũ Bàn Thiên Thai bị vây bởi những đỉnh núi xung quanh, phạm vi rộng lớn ước chừng mấy dặm giống như một cái thiên thai.

Tên Ngũ Bàn Thiên Thai chính bởi vậy mà có.

- Không cho phép ai tiếp tục ở lại toàn bộ thối lui đi.

Bắt đầu từ hôm nay, Ngũ Bàn Thiên Thai sẽ không còn tồn tại nữa Dương Phàm hạ xuống trên đỉnh bình thai thanh âm vô tình lạnh nhạt vang vọng khắp toàn trường.

- Các hạ cũng quá phận đó, Ngũ Bàn Sơn là phường thị giao dịch lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm này, há có thể vì một câu nói của người mà đuổi tất cả mọi người chúng ta.

Một gã trung niên mặc hoàng bào nói.

Dương Phàm đưa mắt thoáng nhìn qua đúng là một trong số ít Kim Đan bậc cao trên thiên thai này. Theo hẳn lên tiếng, lại có mấy vị Kim Đan bậc cao lục tục đứng ra.

- Chẳng lẽ các hạ muốn dựa vào thực lực bản thân đối địch với hơn một ngàn cường giả trên thiên thai? Đạo hữu tốt nhất hãy suy nghĩ một chút hậu quả của sự cuồng ngạo.

Một lão già tóc bạc thản nhiên nói. Sau khi bọn họ vừa nói ra những lời này, chúng tu sĩ trên Ngũ Bàn Thiên Thai trong lòng hơi ổn định. Trên Ngũ Bàn Thiên Thai này cũng thường có cường giả bậc cao đến giao dịch không chấp nhận được ngoại nhân cuồng vọng làm càn.

- Ha ha ha! Các người thực không muốn đi sao?

Dương Phàm vẻ mặt ý cười sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh.

”Ầm ầm”

Toàn bộ mái nhà trên núi đều run lên giống như động đất diễn ra vậy. Đồng thời với đó một cỗ lực lượng khủng bố hùng hậu từ trong đại địa dưới chân truyền đến.

Oanh ầm ầm

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất mình đang đứng bất ổn, đại địa dưới chân tùy thời sắp sửa sụp đổ, khiến cho người ta một loại ảo giác chân đạp phải vực sâu vạn trượng.

”Hưu hưu hưu”

Chúng tu sĩ biến sắc dưới lực lượng thiên nhiên của trời đất uy áp bị dọa cho hồn phi phách tán đều bay khỏi thiên thai hướng về không trung rời đi. Dương Phàm nhắm hai mắt lại. Sinh Mệnh Lục Chung lục ý

dạt dào nơi Hồn Căn phía dưới lóe ra lưu quang mờ mờ ảo ảo tiến vào trong đại địa. Cảm quan của hắc dung hợp cùng với đại địa dưới chân. Giờ khắc này, khắp đại địa dường như trở thành một bộ phận thân thể hắc vậy.

”Ầm”

Dương Phàm dậm chân, toàn bộ ngọn núi khổng lồ trong phạm vi mười dặm đều kịch liệt chấn động. Trong toàn khu vực bụi mù nổi lên bốn phía, khí thế cường đại đó kinh hãi thế tục. Chim muông muôn thú bỏ chạy tứ tán hoảng sợ không hiểu.

- Người này sợ rằng đã là Nguyên Anh bậc cao rồi. chạy mau!

Mấy tên Kim Đan vừa rồi còn ra vẻ không ai bì nổi mặt sợ không còn chút máu chạy nhanh còn hơn thỏ. mấy tên bậc cao vừa chạy trốn, những tu sĩ bậc thấp còn lại lúc này mới phản ứng lại. cả đám như đàn ong vỡ tổ bỏ chạy trời chết. Uy lực một cước của Dương Phàm chấn nhiếp núi sông khiến cho hơn một ngàn cường giả bị dọa sợ bỏ chạy toàn bộ. Trên Thiên Hành Chu Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên thần tình khiếp sợ, những tiếng âm vang truyền tới trong tai phía dưới bụi mù nổi lên khắp nơi trong lòng dâng lên một cổ kinh hãi. Đây thật sự là lực lượng mà con người có thể nắm giữ sao? Bọn họ ngây ngốc tại chỗ há lớn miệng nhìn.

”Oanh ầm ầm”

Trên đỉnh Thiên Thai tính cả toàn bộ dãy núi đồ sộ kia đều đồng loạt rung động. Dương Phàm nhắm nghiền hai mắt dường như trở thành một bộ phận của dãy núi, trở thành một thần linh không thể chiến thắng.

”Dung thông đại địa! Đây chính là Diễn Căn Kỳ”

Dương Phàm lẳng lặng thể ngộ cổ lực lượng rộng lớn lại không thiếu hùng hậu này bộc phát. Nhưng mà hiện tại cảnh giới của hắc chỉ là Diễn Căn sơ kỳ, chỉ có thể dung hợp một bộ phận rất nhỏ lực lượng đại địa. Khiến cho đại địa dãy núi run rẩy lay động, với uy thế cuộn cuộn mênh mông chấn nhiếp sinh linh tứ phía đây là cực hạn mà giai đoạn hiện tại Dương Phàm có thể làm được.

”Nếu ta có thể tiến vào Diễn Căn hậu kỳ, vậy chỉ cần một ý niệm là có thể sơn băng liệt địa đập nát núi sông, lực lượng gần như hùng hậu vô hạn”

Dương Phàm mở lớn hai mắt trong đó một tia hiểu ra và chờ mong. Từ Uẩn Chứng Kỳ đến suy diễn ra Diễn Căn Kỳ hắc đã thành công bước vào đại viên mãn, về phần Diễn Căn trung kỳ. Diễn Căn hậu kỳ trong lòng Dương Phàm đã có một suy nghĩ cơ bản. Diễn Căn Kỳ là dung thông đại địa như vậy sau khi bước vào cảnh giới Diễn Căn Kỳ cao hơn diễn biến kế tiếp dường như sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ngay khi Dương Phàm đang lẳng lặng thể ngộ lực lượng Diễn Căn Kỳ cũng dự đoán về cảnh giới cao hơn sau này, một đạo tiếng rống giận rít gào truyền tới.

- Dừng tay!

Ba cổ khí thế cường đại từ trong dãy núi ở ngoài mấy dặm truyền tới.

”Hưu hưu hưu”

Ba đạo nhân ảnh phần nộ rống lên một tiếng, bay đến trước mắt tốc độ vô cùng nhanh. Dãy núi dưới chân Dương Phàm khôi phục yên tĩnh ánh mắt quét nhìn về phía ba người này như cười như không nói:

- Các người tới dường như có chút chậm trễ.

453. Chương 449: Quét Ngang Ngũ Bàn Sơn (hạ)

Dương Phàm nếu nghĩ cũng không thêm nghĩ cũng có thể đoán được bọn họ chính là ba đương gia gì đó của Ngũ Bàn Sơn. Nếu không có ba đại bậc cao này tọa trấn Ngũ Bàn Sơn sao có thể trở thành phường thị tu tiên lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm?

Vừa rồi lên tiếng quát mắng chính là tên trung niên mặc kim bào kia. Người này tên là Kim Hằng nhị đương gia của Ngũ Bàn Sơn, Dương Phàm cũng từng gặp hắc một lần. Lúc trước ở Quỷ Thi Sơn khi ma thi không

đầu ngàn năm xuất thế với thân phận Thạch Thiên Hàn từng đánh với hãn một trận nhưng cũng phải tính bỏ chạy. Khi đó Dương Phàm vừa mới bước vào Trúc Cơ, ở trước mặt cường giả bậc cao không có sức phản kháng. Dương Phàm không nghĩ tới cách ba mươi năm sau còn có thể gặp lại Kim Hằng này chỉ là chênh lệch tu vi giữa hai người giờ đã đổi chiều.

- Tiền bối bớt giận!

Mỹ phụ quyền rũ mặc váy dài mang tử sa kia trong mắt thu ba lưu chuyển, giọng điệu dịu dàng mỉa mai hoặc. Nàng lại khom người thi lễ. cung kính nói:

- Ngài hãn là Dương được sư truyền kỳ uy chấn Ngự Dương Quốc ba mươi năm trước rồi

- Đúng vậy, chính là Dương mẫu!

Dương Phàm không chút khách khí nhưng quả thật có chút bất ngờ nhìn về phía ba người này:

- Chẳng lẽ các người muốn khiêu chiến với ta?

- Vãn bối không dám!

Mỹ phụ mặt mang tử sa vẻ sợ hãi nói:

- Trước đó là do những tiểu bối không biết trời cao đất rộng dám vô lễ với tiền bối ba chúng ta thay mặt Ngũ Bàn Sơn xin chịu nhận lỗi.

- Dương được sư xin hãy dừng tay.

Lão già râu dê thở dài:

- Những tiểu bối kia đã bị ngài giết chết xem như đã đền tội. Chớ để bởi vì việc này liên lụy toàn bộ Ngũ Bàn Sơn.

Dương Phàm đưa mắt nhìn khuôn mặt Lão già râu dê một chút, người này thân phận là Kim Đan đại tu sĩ, khí thế trên người vượt xa Kim Đan cùng giai, không thể coi thường. Trong khi Dương Phàm giằng co cùng ba gã Kim Đan bậc cao rất nhiều tu sĩ lân cận Ngũ Bàn Sơn bỏ chạy đều lơ lửng ở những dãy núi, tầng mây hoặc trong không trung cách đó không xa quan sát ước chừng bốn năm trăm người. Những tu sĩ này có một số là tới Ngũ Bàn Sơn giao dịch hoài tâm hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt nên chưa có rời đi. Cũng có một số người có cửa hàng sản nghiệp ở Ngũ Bàn Sơn, gia nghiệp cũng không ít nên cũng không cam lòng bỏ đi như vậy.

- Ha ha! Ba vị đương gia. Nếu không có các người phân phó thì đám tiểu bối kia có dám đứng trước mặt ta kiêu căng cuồng ngạo không?

Dương Phàm cười lạnh trào phúng nói.

- Hơn nữa. Dương mẫu theo huynh đệ cùng đi tới Ngũ Bàn Sơn. chẳng lẽ ba vị đương gia thực sự không hay biết gì sao?

Ánh mắt Dương Phàm hùng hổ dọa người, phóng thích ra uy áp tinh thần không thể chống cự. Dưới ánh mắt lạnh lẽo bức nhân ba gã đương gia đều cứng họng lại căn bản không có dũng khí nói xạo nói dối ở trước mặt Nguyên Anh bậc cao. Bọn họ thân là đầu sỏ khu vực lân cận đây, làm sao không biết Dương Phàm đã trở về Vụ Liêu Trấn, mới có thể làm cho Ngũ Bàn Sơn đứng lên.

- Dương được sư! Với thân phận Nguyên Anh bậc cao hiện tại của ngài chẳng lẽ bởi vì chuyện nhỏ có mấy vãn bối vô lễ với ngài mà phải giận cá chém thây hủy đi toàn bộ Ngũ Bàn Sơn sao, thậm chí ngay cả Phường thị tu tiên lớn nhất Ngũ Bàn Thiên Thai đứng sừng sững ngàn năm từ nay về sau phải xóa tên khỏi Tu Tiên Giới.

Kim Hằng giọng điệu khẩn thiết cung kính nói. Dưới tình huống như vậy, ba vị đương gia Ngũ Bàn Sơn chỉ có thể hết lời nói khéo với Dương Phàm hi vọng hãn có thể tạm thời bớt giận.

- Dương được sư! Ngài đại nhân đại lượng, cho dù không nể mặt mũi ba người chúng ta cũng nên vì đồng đạo tu sĩ kinh doanh nhiều năm trong phương viên Ngũ Bàn Sơn suy nghĩ một chút. Việc này quan hệ rộng rãi, ảnh hưởng tới hàng trăm người, mong rằng tiền bối nương tay.

Mỹ phụ mang tử sa cũng hết lời cầu xin.

- Tiền bối. tiểu nhân đã kinh doanh ở Ngũ Bàn Sơn trăm năm gia nghiệp đều ở chỗ này, xin tiền bối hãy lưu cho chúng ta một con đường sống.

Đột nhiên, một lão già Trúc Cơ tóc trắng xóa lơ lửng giữa không trung cách đó không xa cúi đầu với Dương Phàm thỉnh cầu.

- Xin tiền bối bớt giận. Ngũ Bàn Sơn từng từng ngàn năm kinh doanh cũng lớn nếu bị hủy hoại trong chốn lạt quả thật đáng tiếc

Rất nhanh có hơn mười tu sĩ cổ lấy dũng khí đứng từ xa xa lên tiếng cầu tình. Bọn họ phần lớn là tu sĩ có gia nghiệp tại Ngũ Bàn Sơn, ở chỗ này có cửa hàng hoặc là lầu các, cũng là kết quả kinh doanh nhiều năm qua.

Trên Thiên Hành Chu. Dương Lỗi mấp máy miệng muốn nói lại thôi dường như cũng có chút không đành lòng. Dưới ánh mắt chờ mong của đông đảo tu sĩ ở đây rốt cuộc Dương Phàm gật đầu lên tiếng:

- Tốt tốt tốt! Đã có nhiều người cầu tình như vậy. Vậy thì Dương mỗ có thể tạm thời không hủy hại toàn bộ Ngũ Bàn Sơn.

Nghe được lời này chúng tu sĩ liền mừng rỡ, ba vị đương gia cũng thở phào một hơi.

- Tuy nhiên

Dương Phàm đột nhiên lại lên tiếng:

- Từ hôm nay trở đi, Ngũ Bàn Sơn đổi chủ do Dương gia bảo quản lý!

- A!

Ba vị đương gia Kim Hằng thần sắc kịch biến nửa trái tim cũng trở nên lạnh buốt.

- Tiền bối. ngài không thể làm như vậy

Kinh Hằng kinh sợ giật nảy lên lại chỉ có thể cố nén không dám động thủ cùng biểu hiện quá mức. Nhớ ngày đó khi Dương Phàm vẫn là Trúc Cơ Kỳ, căn bản không đáng để hắn nhìn trong mắt.

Nhưng ba mươi năm sau. không ngờ mọi việc đảo lộn hết thảy. Hắn Kim Đan bậc cao ở trước mặt Dương Phàm không có sức phản kháng. Lúc này đây chúng tu sĩ ở chung quanh quan sát không dám hé răng, cũng không dám cầu tình. Bởi chỉ cần ích lợi của bọn họ không bị ảnh hưởng, Ngũ Bàn Sơn đổi một chủ nhân mới bọn họ cũng không thêm để ý. Thậm chí bọn họ càng thêm hy vọng có Nguyên Anh bậc cao thực lực cường đại đến bảo hộ cho Ngũ Bàn Sơn.

- Ha ha! Dương mỗ vì cái gì không thể làm như vậy?

Dương Phàm ánh mắt lạnh lùng đảo qua ba người:

- Chẳng lẽ trước đây ba vị đương gia chưa từng nghĩ tới thu tóm Dương gia bảo và Vũ Vụ Sơn Trang sao?

- Chuyện này

Ba người đuối lý căn bản không thể phản bác. Dương Phàm vừa hơn bọn họ phẩm hạnh đạo đức lại có được thực lực áp đảo bọn họ căn bản không thể giảo biện chối từ. Thấy ba vị Đương gia không nói gì Dương Phàm lại cười dài nói:

- Dương mỗ quả thật rất hiếu kỳ, với thực lực của ba người các ngươi làm sao có đảm lượng đi làm loại sự tình này.

Ba người Kim Hằng nghe vậy ánh mắt lập tức có chút lẩn tránh. Dương Phàm hít sâu một hơi bỗng nhiên nhắm mắt lại. Ba gã đương gia Ngũ Bàn Sơn trong lòng thấp thỏm lo âu đứng ở giữa không trung không dám vọng động.

- Cầu tiền bối thả cho chúng ta một đường.

Kim Đan đại tu sĩ Lão già râu dê khổ sở than.

- Không được!

Dương Phàm chém đinh chặt sắt nói.

Ba Kim Đan bậc cao lập tức mặt xám như tro tàn. Thực lực của Dương Phàm bọn họ cũng được kiến thức qua nếu toàn lực xuất thủ sợ rằng ba người khó có thể may mắn thoát khỏi. Nhiều nhất chỉ có thể chạy thoát một người, nhưng lại phải dưới tình huống không tiếc trả giá thi triển bí thuật.

- Đối phó ba người các người không cần Dương mỗ tự mình xuất thủ.

Dương Phàm đột nhiên mở mắt trong mắt dị quang lóe ra.

”ông”

Dương Phàm bỗng nhiên hóa thành một đạo quang ảnh mờ mờ nhòe nhòe nhàn nhàn dung nhập vào trong đại địa dưới chân biến mất không thấy.

Đây là ý tứ gì?

Lưu lại ba gã Kim Đan bậc cao vẻ mặt khó tin đưa mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ Dương Phàm buông tha cho bọn họ rồi

”Bá bá bá”

Đột nhiên Dương Phàm mới vừa biến mất trên mặt đất lóe ra từng đạo quang ảnh mơ hồ không rõ, mỗi lúc càng trở nên rõ ràng hơn. Dưới quang mang tỏa ra chín tên nam tử khôi ngô cường tráng triển hiện trước mắt đều cầm trong tay Pháp Bảo giá trị xa xỉ. Khi ba người Kim Hằng thăm dò nhìn chín người trước mặt trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi chợt chuyển thành rung động hoảng sợ.

Kim Đan bậc cao.

Chín người này đều là Kim Đan bậc cao.

- Đánh chết ba người này.

Thanh âm Dương Phàm đã sớm vang lên trong đầu ba người này ngay tại một khắc trước khi thân thể tiến vào trong đại địa.

- Giết!

Đám chín tên Kim Đan bậc cao Dương Đại vẻ mặt hưng phấn kích động hóa thành từng đạo quang ảnh khiến cho không khí rung động đánh giết về phía ba đại Kim Đan đang lơ lửng giữa không trung. Đồng dạng là Kim Đan bậc cao nhưng cục diện lại là chín đánh ba. Hơn nữa Pháp Bảo trong tay đám người Kim Đan bậc cao Dương Đại cũng cao hơn ba người Kim Hằng một bậc.

- Chạy. chạy mau!

Lão già râu dê trong tay tế ra một thanh đoản nhận màu sắc rực rỡ, hóa hành ngàn vạn quang nhận màu sắc khác nhau đánh lui ba gã Kim Đan bậc cao đuổi theo mình.

”Hưu”

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, cũng bắt chấp đồng bạn phi độn về phía rất xa. Nhưng mà đuổi theo hắn lại là ba gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ, Pháp Bảo trong tay không tầm thường, vẫn luôn đuổi giết phía sau không tha, về phần Kim Hằng và mỹ phụ mang tử sa thì lâm vào cục diện bị sáu cường giả đại Kim Đan vây giết. Bình bại như núi đổ, Lão già râu dê bỏ chạy trốn chết, Kim Hằng và mỹ phụ mang tử sa càng bị vây trong ranh giới sinh tử, bị đánh cho liên tiếp bại lui. Những tu sĩ chiếm giữ lân cận Ngũ Bàn Sơn chỉ đứng từ rất xa quan sát cũng không dám tiến lên viện thủ.

Ngay cả một số cường giả bình thường có quan hệ tốt với đám người Kim Hằng cũng không dám ra mặt thậm chí còn trốn ra xa.

Phải biết rằng trên Ngũ Bàn Sơn này còn có một vị cường giả Nguyên Anh thực lực sâu không lường được. Nếu người nào dám can thiệp vào trận chiến này, không khác gì khiêu chiến quyền uy Nguyên Anh bậc cao.

Trên Thiên Hành Chu Dương Lỗi và Sở Thu Nhiên nhìn đại chiến kinh tâm động phách phía dưới trong lòng rung động không thôi.

- Một lần lại có thể xuất hiện nhiều Kim Đan bậc cao như vậy, mà lại là đột nhiên xuất hiện.

Sở Thu Nhiên cảm thấy khó tin.

Chín đại Kim Đan bậc cao dường như vô cớ xuất hiện giống như từ trong tảng đá đi ra vậy.

- Tùy tiện một gã Kim Đan trong đó cũng có thể dễ dàng diệt chết ta.

Dương Lỗi trong lòng khiếp sợ. khó có lời nào có thể nói. Đồng thời hắn cũng tò mò: Chẳng lẽ chín tên Kim Đan bậc cao này đều là thủ hạ của đại ca sao?

Không nghi ngờ gì nữa. SUY đoán này rất thực tế, chín tên Kim Đan bậc cao khẳng định có liên quan đến Dương Phàm. Chúng cường giả xung quanh đang xem cuộc chiến cũng một trận chấn động kinh dị tiếng nghị luận nhao nhao vang lên.

- Vị Dương được sư truyền kỳ này thực lực thật đáng sợ không ngờ có chín Kim Đan bậc cao làm thủ hạ.

Có người ngạc nhiên thán phục hâm mộ nói.

Thử nghĩ mà xem đối lại là bất cứ người nào có mặt ở đây có thể có chín Kim Đan bậc cao làm thủ hạ, vậy phong quang tới mức nào. hoàn toàn có thể đi ngang Tu Tiên Giới. Chín đại Kim Đan bậc cao liên thủ cho dù là đối mặt với lão quái Nguyên Anh bình thường cũng có thể chính diện chống cự.

- A!

Phía dưới rất nhanh vang lên một tiếng kêu thảm thiết, đầu tiên là mỹ phụ mang tử sa chỉ có tu vi cảnh giới Kim Đan sơ kỳ rất nhanh đã bị giết chết. Kể từ đó. Kim Đan trung kỳ Kim Hằng phải đối mặt với sáu đại Kim Đan bậc cao liên thủ. Không hề nghi ngờ gì chỉ sau mấy lần hô hấp Kim Hằng mặc dù thi triển bí thuật cũng không thể phá vây, táng thân tại đương trường.

”Hừ”

Đồng thời với đó ở ngoài mười mấy dặm lão già râu dê vẫn liêu mạng phi về phía trước. Phía sau hắn có ba đại Kim Đan đang truy kích không tha. Bỗng nhiên, một cổ hàn ý phát ra bắn tới. Từ trên vai một gã Kim Đan trong đó xuất hiện một ngân giáp độc hạt tướng mạo dữ tợn hai tròng mắt màu lam lóe ra ngân quang.

”Hừ”

Độc hạt này nhanh như tia chớp lập tức tiếp cận trong mắt một đạo độc tiễn u lam trong suốt bắn ra. Một tiếng ”Thốc” vang lên xuyên qua tầng phòng ngự của lão già râu dê. Lão già râu dê thân thể cứng đờ sắc mặt tỏa ra hắc khí khóe miệng tràn đầy máu.

”Phù phù”

Hàn quang chợt lóe phệ hồn hạt vương gắt gao tỏa ra, cắt đứt cổ họng hắn độc càng thêm độc. Hơn nữa kịch độc này còn ăn mòn linh hồn. Kim Đan đại tu sĩ râu dê biết vậy nên một trận mê muội vô lực thân thể lung lay sắp đổ.

454. Chương 450: Đuổi Giết Nguyên Anh

Phịch!

Lão già râu dê thất khiếu đổ máu thi thể từ giữa không trung rơi xuống. Linh hồn hắn đã sớm chìm vào hôn mê bị thương nặng, cho nên hắn tử vong cũng không có bất kỳ thống khổ nào.

Bá bá bá

Sau khi thu thập xong chiến lợi phẩm chín thủy thủ đắm Dương Đại bao gồm cả Phệ Hồn Độc Hạt Vương liền hư không biến mất. Đồng thời ba đương gia của Ngũ Bản Thiên Thai chết đi, ở một nơi cách ngọn núi thiên thai mấy chục dặm.

- Thật không nghĩ tới trừ Tam u lão ma ra trong Ngư Dương quốc còn có nhân vật đáng sợ như vậy. Kế hoạch ta tổn mấy chục năm tâm huyết, khổ tâm bày ra thất bại trong gang tấc.

Một tiếng thở dài từ trong miệng một nam tử huyết bào bao trùm trong nón tre ở một nơi trong khe núi phát ra. Trong mắt hắn hiện lên một đạo huyết quang làm người ta hồi hộp dường như ngay cả nón tre kín mít cùng dãy núi trùng trùng đều không thể ngăn cản.

- Ma Dương Tông, Tam Ma Môn, Âm Huyết Vương Triều, hiện tại lại toát ra một Nguyên Anh cường đại này. Thế cục Ngư Dương quốc này càng ngày càng phức tạp.

Nam tử huyết bào lộ vẻ không cam lòng lại ẩn nhẫn từ một nơi bí mật nào đó không ra tay.

- Hiện tại còn không phải lúc ta bại lộ

Nam tử huyết bào đứng dậy, thân hình có vẻ mơ hồ không chừng, giống như âm hồn.

- Ha ha. Có khách từ phương xa tới lại giấu dấu lộ đuôi. Các hạ đến Ngư Dương quốc ta có mưu đồ gì?

Một tiếng cười khê ôn hòa trống rỗng xuất hiện từ tầng nham thạch phía sau nam tử huyết bào.

Cái gì!

Nam tử huyết bào biến sắc thân hình "Bá" một tiếng, quanh thân hào quang màu máu tăng vọt từng tia sáng màu máu chói mắt lấy khí thế vạn tên cùng phát bắn tới Dương Phàm. Trong không khí lay động kịch liệt một hồi lực lượng huyết tinh cường đại áp lực toàn bộ khe núi.

- Ha ha.

Dương Phàm khẽ cười nâng tay ra trước người xoay tròn một vòng một cỗ quang lưu xanh biếc điên cuồng chuyển động hình thành một màn nước thần bí.

Vèo! Phốc phốc phốc!

Ngàn vạn tia sáng màu máu toàn bộ màn nước do quang lưu xanh biếc này triệt tiêu.

Ba! Ba! Âm âm âm!

Chợt hai người tại khe núi này đánh vào cùng một chỗ, thân hình lay động cùng với tiếng nổ vang như sét đánh, sườn núi quanh đó tầng tầng sụp đổ. Ước chừng sau hai hiệp. "bá bá" một hồi. Dương Phàm cùng nam tử huyết bào kia chia làm hai bên giằng co nhau xa xa. Dương Phàm thần nhiên tự nhiên, mà thân hình nam tử huyết bào kia hơi chút lảo đảo còn phát ra một tràng tiếng kêu rên trầm thấp.

- Đàm mỗ thừa nhận ngươi rất lợi hại.

Nón tre của nam tử huyết bào hóa thành mảnh nhỏ lộ ra một bộ mặt tái nhợt. Đây là một nam tử có chút anh tuấn, bộ dạng khoảng chừng ba mươi tuổi, áo choàng màu máu không gió mà bay, trước ngực lộ ra một kiện giáp mềm màu đen. Trên giáp mềm màu đen này lộ ra từng cây gai xếp ngược, hàn mang lóe ra. Dương Phàm không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh, khó tránh vừa rồi lúc giao phong cả giác rất không thích hợp thiếu chút nữa ăn thiệt thòi. Nếu không phải hắn tấn chức Diễn Căn Kỳ, thực lực hơn đối phương không chỉ một bậc chỉ sợ đã ăn đau khổ. Nam tử huyết bào nhìn chằm chằm Dương Phàm mặt lộ vẻ kiên kị. Trong loạt giao phong vừa rồi, hắn khắp nơi bị Dương Phàm áp chế, thẳng đến cuối cùng lấy Hắc Thứ Tà Độc Giáp xuất kỳ đối địch mới miễn cưỡng vẫn hồi một chút thể yếu.

- Chẳng lẽ các hạ còn muốn đánh tiếp? Ngươi ta đều là Nguyên Anh sơ kỳ chẳng lẽ các hạ cho rằng có nắm chắc tuyệt đối giết chết được ta?

Nam tử huyết bào họ Đàm ánh mắt âm trầm.

- Đàm đạo hữu cách xa ngàn vạn dặm từ Tấn quốc mà đến. Cơ hội luận bàn như thế Dương mỗ đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Dương Phàm cười thản nhiên, thân hình đột nhiên lóe lên phát động công kích mãnh liệt sắc bén. Thế công cường đại cùng lực lượng to lớn lập tức đánh nam tử họ Đàm liên tiếp bại lui. Nam tử Nguyên Anh họ Đàm nổi giận nói:

- Người đà biết Đàm mỗ tới từ Tấn quốc chẳng lẽ muốn cùng Huyết Luyện Tông ta chống lại không thôi?

Huyết Luyện Tông Tấn quốc chính là một trong ba đại thế lực siêu cấp trong 13 nước Bắc Tấn thực lực ngập trời thôn tính vài nước nhỏ. Sớm tại Cửu u Bí Cảnh kết thúc Dương Phàm bị truyền tống đến La Sơn quốc liền cảm nhận được một mặt đáng sợ của Huyết Luyện Tông. Lúc ấy, Huyết Luyện Tông dẫn dắt bảy đại tông môn Tấn quốc quét ngang toàn bộ La Sơn quốc. Nếu không phải vào thời điểm cuối cùng siêu cấp đại phái Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông ra tay vào thời điểm mấu chốt rất có khả năng Huyết Luyện Tông đã tấn công đến Ngư Dương quốc. Cho nên giờ phút này nam tử Nguyên Anh họ Đàm lấy điều này uy hiếp đáng về bề vệ kiêu ngạo.

- Lời này đạo hữu sai rồi. Dương mỗ chỉ là tìm người luận bàn một chút có sao phải tức giận?

Dương Phàm không chút thay đổi công kích liên miên không ngừng, thiếu chút nữa làm nam tử Nguyên Anh họ Đàm tức giận hộc máu.

- Đây là người muốn chết!

Trong tay nam tử Nguyên Anh họ Đàm đột nhiên xuất hiện một thanh quang kiếm màu máu phóng thích ra khí giết chóc huyết tinh cường đại. Dương Phàm lập tức cảm nhận được một luồng áp lực. Quang kiếm màu máu kia vung lên vô số bóng kiếm cùng kiếm khí màu máu như bão táp mưa sa bao phủ Dương Phàm. Dương Phàm hơi chấn kinh bỗng nhiên nhấc tay tế ra Phương Thiên Kim Minh Chuyên, ở trước người hình thành một bức tường đồng vách sắt hào quang nở rộ, bên trên lóe ra hoa văn màu vàng truyền đến khi tức cổ xưa.

Keng keng! Âm âm

Quang kiếm màu máu kia vung lên dĩ nhiên bao phủ mọi nơi. Không chỉ như thế khi kiếm này toàn lực chém ra lại mang theo một mùi vị huyết tinh rung chuyển linh hồn. Dương Phàm lập tức bị một kiếm đáng sợ này làm ngất ra trong chớp mắt. Nam tử Nguyên Anh họ Đàm sau khi đánh ra một kiếm sắc mặt càng thêm tái nhợt, dưới chân độn quang màu máu khê rung. "Vù" một tiếng nhảy ra mười mấy trượng, hướng về phương xa bay đi.

- Ha ha. Đánh còn chưa đã nghiền, đạo hữu đã muốn chạy?

Dương Phàm ha ha cười. đuổi theo không bỏ. Nam tử Nguyên Anh họ Đàm trầm mặt. đồng thời cũng cảm thấy hết sức khó giải quyết.

- Người này rốt cục có ý đồ gì, biết rõ ta là cường giả Huyết Luyện Tông còn đuổi giết ta không bỏ.

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Dương Phàm đuổi theo không nhanh không chậm trong lòng cũng thầm nghĩ: "Cường giả Nguyên Anh của Huyết Luyện Tông này tuy là cảnh giới sơ kỳ nhưng thực lực không thể coi thường, át chủ bài bảo mệnh trong tay hắn cũng không thiếu"

Cứ như vậy, hai người một trước một sau đuổi ra ngàn dặm. Đột nhiên, nam tử Nguyên Anh họ Đàm cảm thấy một cái, áo choàng màu máu sau lưng bỗng nhiên phồng lên thân hình hóa thành một quang tiễn màu máu. "Xuyvút" một tiếng, tốc độ tăng nhiều.

- A ha người thật đúng là có chút bản lĩnh.

Dương Phàm hứng thú dưới chân lóe lên ánh sáng màu lục bạc tốc độ tăng nhiều, không ngờ không chậm hơn hắn bao nhiêu.

"Đáng giận, Tiểu tử này vừa rồi giấu hết thực lực ta thúc giục Ma Huyết Phi Phong gia tốc hắn còn có thể đuổi kịp. Rốt cục hắn có mục đích gì?"

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm vừa kinh vừa giận. Thực lực Dương Phàm lộ ra sâu không lường được hơn nữa nhìn qua cũng không sinh ra sát ý chân chính với hắn.

- Huyết Luyện Tông danh bất hư truyền, vẻ vẻ một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ liền có được thực lực như vậy.

Dương Phàm cũng lộ vẻ ngưng trọng. Tuy nhiên hắn cũng không có sát ý chân chính. Một mặt là kiêng kị đối với siêu cấp tông môn Huyết Luyện Tông này. Một mặt khác hắn trở về Bắc Tần có cường địch như Tam u lão ma không nên kết thêm nhiều thù gia. Phải biết trong 13 nước Bắc Tần ba siêu cấp thế lực Huyết Luyện Tông, Tam Thanh Môn, Lăng Tiêu Tiên Kiếm Tông đều có Nguyên Anh Đại Tu Sĩ tọa trấn.

Ba vị Nguyên Anh Đại Tu Sĩ, thực lực so với hạng như Tam u lão ma phải cao hơn vài bậc bề nghề Bắc Tần tung hoành vô địch. Địa vị của bọn họ cũng tương tự như mười hai cường giả Chí Tôn ở Thiên cầm Nội Hải. Cứ như vậy, lại truy kích vài canh giờ nam tử Nguyên Anh họ Đàm đột nhiên ngừng lại mặt mang sát khí nói:

- Các hạ rốt cục có ý gì? Nếu muốn luận bàn. Đàm mỗ chấp nhận chịu thua. Nếu các hạ còn giằng co không thôi đừng trách ta không từ mọi giá cùng người liều cả chết lưới rách.

Dương Phàm vẻ mặt thản nhiên hỏi:

- Không biết các hạ ở Huyết Luyện Tông có thân phận gì?

- Đàm mỗ chính là hộ pháp Huyết Luyện Tông.

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm nao nao trả lời.

- Chắc rằng với tu vi các hạ trong đám hộ pháp, trưởng lão của Huyết Luyện Tông hẳn là xếp chót hử. Nếu không cũng sẽ không bị Dương mỗ đuổi giết đến bước như thế này.

Dương Phàm ra vẻ khinh miệt nói.

- Người nói như rầm!

Nam tử Nguyên Anh nổi giận nói:

- Đàm mỗ ở trong số trưởng lão Nguyên Anh tông môn. mặc dù không tính là nổi tiếng, nhưng ít ra cũng có thể tính vào bậc trung.

Tuy nhiên, hắn vừa nói xong câu đó sắc mặt đột nhiên biến đổi thảm nghĩ không tốt: "Bị lừa rồi"

Hắn vừa nói lời này, trên cơ bản bại lộ vài phần chi tiết nội tình Huyết Luyện Tông. Dương Phàm giật mình. Với tu vi nam tử Nguyên Anh này, trong số cường giả Nguyên Anh KỶ của Huyết Luyện Tông chỉ có thể xếp vào bậc trung.

- Hừ. nói cho người cũng không sao.

Nam tử Nguyên Anh cười lạnh nói:

- Thực lực các hạ không tồi, Đàm mỗ chấp nhận yếu hơn. Nhưng ở Huyết Luyện Tông ta trừ Đại trưởng lão ít nhất còn có hai trưởng lão Nguyên Anh có thể dễ dàng thắng người một bậc.

- Ha ha ha Là địch với Huyết Luyện Tông ta không ai có kết cục tốt.

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm cười dài một tiếng, áo choàng màu máu sau lưng bỗng nhiên phồng lên hóa thành một trận gió màu máu gào thét về phía chân trời.

- Muốn toàn thân trở ra?

Dương Phàm khẽ cười một tiếng. Tường Vân Ngõa dưới chân run mạnh thân hình hóa thành một đạo lưu quang màu bạc chỉ chớp mắt tới gần nam tử Nguyên Anh họ Đàm.

Hô! Ba -

Hắc sắc xà tiên trong tay Dương Phàm hung hăng quất trúng nam tử Nguyên Anh họ Đàm lập tức quất hắn ra ngoài mấy chục trượng, ở giữa không trung liên tục hộc máu mặt như tro tàn, cực kỳ hoảng sợ.

- Lần sau nếu dám đến nơi đây gây sóng gió đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Dương Phàm sắc mặt lạnh lùng ngạo nghễ khoanh tay nói. Nam tử Nguyên Anh họ Đàm sắc mặt tái nhợt cổ vận bản mạng nguyên khí, huýt quang tăng vọt. "XuyVút" một tiếng, nháy mắt xuyên vào tầng mây chân trời biến mất không thấy.

Dương Phàm thì ngẩng đầu nhìn bầu trời xa vô tận thì thảo nói nhỏ:

- Ngự Dương quốc quả nhiên đủ hỗn loạn có khi sẽ thành trung tâm cơn lốc quấy động Tu Tiên Giới Bắc Tàn. Xem ra ta cũng cần bồi dưỡng thêm một ít thể lực

455. Chương 451: Nâng Cao Thực Lực

Khi Dương Phàm trở lại Ngũ Bàn Sơn nơi này cơ bản khôi phục lại trật tự yên ổn. Thiên thai nơi đỉnh núi xuất hiện một cái khe nứt nhìn mà ghê người. Tuy nhiên đối với phần đông người tu tiên mà nói cũng không phải việc khó, chỉ cần chỉnh đốn vài ngày là có thể khôi phục.

Vèo! Bá!

Dương Phàm bay đến Thiên Hành Chu. Dương Lỗi cùng Sở Thu Nhiên hưng phấn dị thường, trong mắt càng có thêm vài phần kính sợ.

- Dương Dực sư thật sự là thần nhân quét ngang Ngũ Bàn Sơn không cần đến thời gian nửa ngày. Từ nay về sau Vũ Vụ Sơn Trang ta nguyện lấy Dương Dực sư cầm đầu.

Sở Thu Nhiên hít sâu một hơi lập tức nguyện trung thành với Dương Phàm trên mặt một mảnh thần phục. Trải qua trường hợp vừa rồi, hẳn cuối cùng hiểu được lực uy hiếp của bậc cao Nguyên Anh mạnh đến bao nhiêu. Thể lực như Ngũ Bàn Sơn kinh sợ phạm vi ngàn dặm khiến Dương gia bảo, Vũ Vụ Sơn Trang chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn lên. Nhưng là ở trước mặt bậc cao Nguyên Anh hết thấy đều có vẻ không chịu nổi một kích. Bình bại như núi đổ quét ngang Ngũ Bàn Sơn chỉ dùng có vài canh giờ, ở Ngự Dương quốc thể lực không có cường giả Nguyên Anh tọa trấn cho dù mạnh mấy đi nữa, cường giả Kim Đan nhiều bao nhiêu tới đa cũng chỉ có thể được tính là thể lực hạng nhất. Một thể lực siêu cấp nhất định phải có bậc cao Nguyên Anh che chở. Vèo vèo vèo

Đúng lúc này, từ dưới thiên thai đỉnh núi bay ra bốn cường giả Trúc Cơ. Trong đó lão già râu bạc trắng Trúc Cơ đại viên mãn cầm đầu.

- Tiểu lão nhi cầu kiến Dương Dực sư có chuyện quan trọng thương nghị.

Bốn cường giả Trúc Cơ cầu kiến Dương Phàm vẻ mặt cung kính sợ hãi. Đặt ở trong vùng Dương gia bảo bọn họ đều là nhân vật có máu mặt. Nhưng đối mặt với bậc cao Nguyên Anh đỉnh của Ngự Dương quốc bọn họ bình thường căn bản không có tư cách gặp mặt.

- Các người đều là tu sĩ bản thổ của Ngũ Bàn Sơn?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua ba người, tùy ý hỏi.

- Vâng, chúng ta ở Ngũ Bàn Thiên Thai đều có cửa hàng

Lão già râu bạc đáp.

- Các người cầu kiến ta có chuyện gì?

Dương Phàm hai tay chấp sau lưng không chút để ý hỏi.

- Bốn người chúng ta đại biểu tu sĩ bản thổ của Ngũ Bàn Sơn thần phục Dương Dực sư. Từ nay về sau ngài chính là người nắm trong tay Ngũ Bàn Thiên Thai.

Bốn người đồng thanh thi lễ.

- Ha ha

Dương Phàm nhẹ nhàng cười:

- Thứ cho ta không có nhân hạ đi quản lý những chuyện này.

- A!

Bốn người cảm thấy bất ngờ đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ hoàn toàn không dự đoán được Dương Phàm lại cự tuyệt điều kiện mê người này.

- Đại ca

Dương Lỗi có chút nóng nảy, Ngũ Bàn Sơn là phường thị quy mô lớn trong phạm vi ngàn dặm lưu lượng người cực lớn. Nếu có thể đem nơi này nắm trong tay như vậy hàng năm số linh thạch có được sẽ là một con số khổng lồ.

Sở Thu Nhiên cũng có chút khó hiểu. nói:

- Dương Được sư. ngài hoàn toàn có thể đem nơi này giao cho Dương Lỗi huynh đệ tiếp quản.

- Đúng vậy.

Dương Lỗi vội vàng gật đầu. Hắn là huynh đệ thân sinh của Dương Phàm nếu đại ca không chịu tiếp quản có khả năng đến hắn nhất.

- Không được.

Dương Phàm lắc đầu khước miệng lộ ra một tia cười nhàn nhạt:

- Ngũ Bàn Sơn, giao cho thủ hạ ta tiếp quản.

Vừa dứt lời trong Thiên Hành Chu này xuất hiện chín bóng người, đều phát ra uy áp cường đại. Đây chính là chín bậc cao Kim Đan lúc trước kinh sợ Ngũ Bàn Sơn cũng chính là chín thủy thủ mà Dương Phàm mang từ nội hải về.

- Bọn họ?

Dương Lỗi hơi biến sắc mặt cảm nhận được khí tức cường đại từ trên chín bậc cao Kim Đan này, không cầm gậy mình một cái. Đừng nói là chín người, cho dù bất kỳ một người nào trong đó đều có thể dễ dàng hủy diệt Dương gia bảo. Trong lòng hắn có chút bất mãn nhưng xét thấy chín người này thực lực cường đại lập tức ngậm miệng trầm mặc.

- Từ nay về sau chín người các người phụ trách chưởng quản Ngũ Bàn Sơn đồng thời phụ trách diệt trừ những kẻ là địch với chúng ta trong phạm vi ngàn dặm.

Dương Phàm thần nhiên phân phó.

- Vâng, chủ nhân!

Chín bậc cao Kim Đan đám Dương Đại lập tức nhận lời. Có chín người này trấn thủ Ngũ Bàn Sơn Dương Phàm có thể yên tâm. Chín người đám Dương Đại ở Tiên Hồng Không Gian nhiều năm như vậy, trừ việc rèn luyện Thiên Hành Chu lúc nhận hạ cũng nhiều phen nghiên cứu thuật hợp kích. Khi liên thủ hợp kích cho dù là lão quái Nguyên Anh bình thường đích thân tới cũng không chiếm được chỗ tốt. Đám người Dương Phàm ở lại Ngũ Bàn Sơn nửa ngày hiểu biết thế cục cùng tình hình thực tế nơi đây rất cục ròi đi.

Ba người cười Thiên Hành Chu trở về Dương gia bảo. Trên đường. Dương Phàm thấy đệ đệ trầm mặc dường như có chút buồn bực.

- Người có phải không rõ, vì sao đại ca không giao Ngũ Bàn Sơn cho người chưởng quản?

Dương Phàm mỉm cười hỏi.

- Tiểu đệ thực lực thấp kém không đủ để đảm đương việc này.

Dương Lỗi đáp.

- Không phải.

Dương Phàm lắc đầu:

- Chín tên thủ hạ kia của ta đều tuyệt đối trung thành, hoàn toàn có thể cho bọn họ phụ tá người chưởng quản Dương gia bảo.

- Vậy thì vì sao?

Dương Lỗi có chút khó hiểu.

- Với tu vi Trúc Cơ Kỳ của người, cũng chỉ mới hai trăm năm thọ nguyên. Đại ca cũng không muốn người đem thời gian tinh lực phân tán đến những chuyện này. Vì tránh né sát ý đến từ Tam u lão ma đệ đệ người về mặt tu vi đã lơ lửng gần ba mươi năm.

- Hiện tại người cũng nên dốc lòng tu luyện, tăng thực lực của mình tranh thủ sớm ngày bước vào bậc cao.

Dương Phàm ánh mắt ôn hòa, gửi gắm và quan tâm.

- Bước vào bậc cao?

Dương Lỗi lộ vẻ hướng tới nhưng đầu mày khẽ nhíu:

- Lấy tu vi của ta có thể đi vào Trúc Cơ Kỳ đã tính không tồi, về phần bậc cao nắm chắc không lớn. Cho dù có một chút hy vọng ít nhất cũng phải bốn năm mươi năm.

- Bốn năm mươi năm?

Dương Phàm ha ha cười, lắc đầu nói:

- Quá lâu

Dương Phàm lúc trước từ khi tự tán tu vi đến khi bước vào bậc cao cũng chỉ dùng thời gian ba năm ngắn ngủi. Đương nhiên, hẳn có thể có tốc độ nhanh như thế có quan hệ lớn lao với Tiên Hồng Quyết nghịch thiên, ngoài ra kỳ ngộ bản thân cũng không tồi.

- Ý của đại ca là

Ánh mắt Dương Lỗi sáng lên dường như hiểu ra cái gì.

- Năm năm. người phải tăng lên tới bậc cao Kim Đan.

Dương Phàm cười thản nhiên nói.

- Cái gì! Năm năm?

Dương Lỗi cả kinh biến sắc:

- Vậy ta làm sao làm được

Cho dù thân ở đại phái tu tiên có danh sư chỉ đạo và linh đan phụ trợ, nhiều nhất cũng chỉ tiết kiệm được một nửa thời gian. Mà ý tứ của Dương Phàm lại muốn hẳn đem tốc độ tấn chức bậc cao ngắn lại còn một phần mười.

- Có đại ca ở đây người nhất định có thể làm được.

Dương Phàm tự tin nói. Dương Lỗi nghe nói lời ấy, trong lòng hơi yên tâm. Đúng vậy. Lúc trước đại ca tấn chức bậc cao chỉ dùng ba năm. Khi hẳn trở lại Ngự Dương, đã bước vào bậc cao Nguyên Anh. Sở Thu Nhiên nghe rõ cuộc đối thoại của huynh đệ Dương Phàm trong lòng không cảm hoảng sợ. Từ Trúc Cơ sơ kỳ tấn chức đến bậc cao Kim Đan chỉ cần năm năm Hẳn thật sự có thể làm được sao?

Tốc độ Thiên Hành Chu rất nhanh, sau nửa canh giờ tới gần Vụ Liễu trấn. Sở Thu Nhiên cáo từ, Dương Phàm trước tiên mang Dương Lỗi trở về Vụ Liễu trấn.

Trong phòng khách Phổ Ái Y quán. Dương Phàm ngồi ở chủ tọa, chỉ chốc lát gọi Trịnh Tiểu Mạn, Lâm Chung tới đây về phần những người khác cũng không triệu tập.

- Sư tôn. ngài tìm chúng ta rốt cục có chuyện gì?

Trịnh Tiểu Mạn khó hiểu hỏi.

- Hôm nay đi Ngũ Bàn Sơn một chuyến, phát hiện hộ pháp Nguyên Anh Kỳ của Huyết Luyện Tông. Vài chục năm trôi qua tình thế Ngự Dương quốc này còn phức tạp hơn trong tưởng tượng.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng, trong mắt có mang một tia lo lắng.

- Huyết Luyện Tông?

Mọi người đều lộ vẻ cả kinh đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đều là cường giả Trúc Cơ Kỳ, gần vài chục năm nay, thanh thế Huyết Luyện Tông mệnh mệnh cuộn cuộn thiếu chút nữa liền tấn công đến Ngự Dương quốc. Thế lực siêu cấp như thế làm sao bọn họ lại không biết?

- Công tử gặp hộ pháp Nguyên Anh của Huyết Luyện Tông, người đã cùng hãn giao thủ?

Lâm Chung tò mò hỏi.

- Đã giao thủ. Ta đánh hãn trọng thương, trong khoảng thời gian ngắn hãn là hãn không dám đến xâm phạm.

Dương Phàm đáp.

Đám người Trịnh Tiểu Mạn hơi thở phào nhẹ nhõm. Bậc cao Nguyên Anh đối với bọn họ mà nói là ngọn núi sừng sững hoàn toàn không thể chiến thắng. Đối mặt với nhân vật như vậy bọn họ chỉ có thể nhìn lên.

- Lúc này ta gọi các người đến là vì tiến thêm một bước tăng thực lực các người.

Dương Phàm giải thích.

Dứt lời hãn lấy ra một hồ lô màu tím lạnh nhạt nói:

- Chứa trong đây là Thất Linh Quỳnh Tương trong truyền thuyết. Người thường uống một ngụm có thể trực tiếp kéo dài trăm năm tuổi thọ hơn nữa có thể khiến thể chất thoát thai hoá cốt

- Hiện tại, ta cho các người uống mỗi người một ngụm.

Hãn vỗ hồ lô màu tím từ bên trong bắn ra ba đoàn Thất Linh Quỳnh Tương bay tới trước mặt ba người.

- Thất Linh Quỳnh Tương!

Lâm Chung cùng Dương Lỗi cực kỳ mừng rỡ, không chút do dự ăn vào Thất Linh Quỳnh Tương trước mắt. Trịnh Tiểu Mạn nhìn đoàn Thất Linh Quỳnh Tương lơ lửng trước người, cũng hết sức động tâm nhưng nàng lại có chút chần chờ.

- Người đang lo lắng vì con mình?

Dương Phàm hai mắt như đuốc liếc mắt thấy được tâm tư nàng.

- Sư tôn. Thất Linh Quỳnh Tương ngài ban cho Tiểu Mạn có thể đưa nó cho La Tường con ta?

Trịnh Tiểu Mạn thỉnh cầu nói.

- Không được.

Dương Phàm lắc đầu:

- Vì sư hiện tại còn không quá tin tưởng hai cha con này. Người trước ăn Thất Linh Quỳnh Tương này vào. Ta sẽ xem biểu hiện hai người này, nếu có thể thay đổi bản tính hiện tại, vì sư mới có thể cân nhắc ban cho bọn họ cơ hội tấn chức bậc cao.

- Tạ ơn sư tôn khoan thứ cho bọn họ cơ hội hối cải làm người.

Trịnh Tiểu Mạn không hề do dự nữa ăn Thất Linh Quỳnh Tương vào.

- Không tốt. Ta ăn Thất Linh Quỳnh Tương, phép lực tăng mạnh chỉ sợ đột phá

Sắc mặt Lâm Chung đột nhiên biến đổi.

- Đột phá?

Dương Phàm đầu tiên ngẩn ra rồi cười ha ha:

- Đây chính là chuyện tốt
- Ta lại ban cho người một vận có thể đủ cho người bình yên tấn chức bậc cao.

Dương Phàm cười dài vung tay ra lại xuất hiện một đoàn chất lỏng tinh thuần trong suốt:

- Đây là Tam Sinh Tuệ Thủy. Sau khi uống xong người liền trở về bế quan tu luyện.

Lâm Chung mừng rỡ, vội vàng nuốt Tam Sinh Tuệ Thủy rồi nhanh chóng rời đi. Nhìn theo bóng dáng Lâm Chung. Dương Lỗi cùng Trịnh Tiểu Mạn không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ. Dương Lỗi thầm than: "Nghĩ năm xưa tu vi mình còn trên Lâm Chung, tư chất cũng hơn xa đối phương, lại không từng nghĩ tới hiện giờ tu vi Lâm Chung hơn xa mình, mắt thấy liền muốn đánh vào bậc cao Kim Đan."

- Thất Linh Quỳnh Tương hết sức thần kỳ có thể kéo dài trăm năm tuổi thọ khiến thể chất thoát thai hoán cốt, cũng với rất nhanh khôi phục pháp lực.

Dương Phàm cười nói:

- Ta lại không đoán được nó còn có thể gia tăng thật lớn pháp lực tu sĩ bậc thấp.
- Đại ca. vậy Tam Sinh Tuệ Thủy lại có ích lợi gì? Vì sao trước khi Lâm Chung đánh vào bậc cao người liền cho hắn dùng vật ấy?

Dương Lỗi tò mò hỏi.

Vật trân quý hiếm có thể gian như Thất Linh Quỳnh Tương, Tam Sinh Tuệ Thủy với đẳng cấp của bọn họ thậm chí còn chưa từng nghe qua. Thậm chí hai vật này tại toàn bộ Bắc Tàn cũng chưa từng xuất hiện.

456. Chương 452: Đoạn Kiếm Của Vô Song

Trịnh Tiểu Mạn ngạc nhiên nói:

- về phần Tam Sinh Tuệ Thủy, từ trước đến giờ đệ tử chưa nghe nói qua.
- Hai vật này, ở Bắc Tàn đích xác đã tuyệt tích rồi

Dương Phàm cười ha hả nói.

- Vậy vậy là thế nào!

Trịnh Tiểu Mạn cùng Dương Lỗi đều cả kinh kêu lên.

- Bởi vì hai mươi tám năm trước đây, ta cũng không ở Bắc Tàn mà là tới một chỗ di địa thần bí bị yêu tộc thống trị nô dịch. Nơi đó được gọi là Thiên cầm Nội Hải
- Ta có thể bình yên trở về, cũng có vài phần may mắn.

Dương Phàm thở dài. Đối với Thiên cầm Nội Hải hắn cũng có một phần tình cảm khó quên. Bởi vì cuộc đời mấy chục năm này, thời gian hắn sống ở Nội Hải so với Bắc Tàn nơi này còn lâu dài hơn thậm chí ở Khu vực Nội Hải, hắn còn thoải mái ra cảnh giới mới. Tuy nhiên Ngự Dương quốc dù sao cũng là quê hương của hắn, là nơi hắn được sinh ra có thân nhân, bằng hữu, sư trưởng, đệ tử cùng sinh sống.

- Tam Sinh Tuệ Thủy đó rốt cuộc có tác dụng gì?

Dương Lỗi lại gạn hỏi.

Dương Phàm đáp:

- Vật ấy mặc dù không thể tăng tiến tu vi pháp lực, nhưng so với Thất Linh Quỳnh Tương, chỉ sợ còn quý báu hơn. Tam Sinh Tuệ Thủy có thể tẩy rửa tâm hồn, giúp cho cảnh giới tinh thần càng thêm thanh minh có trợ giúp đột phá thậm chí có thể chống cự tâm ma ở trình độ nhất định nào đó.

Thất Linh Quỳnh Tương giúp thể chất lột xác kéo dài tuổi thọ một trăm năm. Mà Tam Sinh Tuệ Thủy thì có thể gột rửa tâm hồn giúp cho cảnh giới thanh minh.

- Nếu có thể đồng thời dùng hai vật này, đối với tư chất tiềm lực của bản thân tu sĩ đều có biến đổi lớn lao.

Dương Phàm cũng hưng phấn bừng bừng nói. Trùng hợp hai vật này, hẳn đều lấy được từ trong Thiên Lan Điện. Hơn nữa khi thu lấy hai vật này đều gặp khó khăn thật lớn. Đặc biệt là loại sau Tam Sinh Tuệ Thủy nếu Dương Phàm không xuất ra Thất Hương Ngọc Hồn Địch dẫn phát ra dấu hiệu thần bí, chỉ sợ cũng chỉ lấy mất mà nhìn.

- Ta cũng tặng cho hai người các người Tam Sinh Tuệ Thủy, cộng thêm một số linh đan quý báu đủ cho các người có thể ở trong vòng mấy năm tấn chức bậc cao.

Dương Phàm mỉm cười cho Dương Lỗi, Trịnh Tiểu Mạn cùng uống vào Tam Sinh Tuệ Thủy, đồng thời đưa tặng một số linh đan quý báu cùng linh khí pháp bảo tài nguyên tu tiên các thứ. Lại dặn dò một số chuyện, sau đó Dương Phàm khoát tay áo:

- Bắt đầu từ hôm nay, các người cũng đều nắm chắc thời gian tu luyện. tranh thủ sớm ngày tấn chức bậc cao để ứng phó với hỗn loạn của Ngự Dương quốc sắp đến.

Hai người gật đầu vâng dạ.

Dương Lỗi quay về Dương gia báo bệ quan tể tu không quản tới chuyện thế tục. Trịnh Tiểu Mạn cũng bắt đầu trường kỳ bế quan, để cho trưởng phụ và nhi tử quản lý chuyện y quán. Trước khi bế quan nàng nghiêm túc dặn dò hai cha con La Nham:

- Hiện nay, sự tôn trở về Ngự Dương, lão nhân gia không tín nhiệm với hai cha con cho lắm Hai người nhất định phải thay đổi bản tính ngày xưa, để sự tôn nhìn với cặp mắt khác. Nếu không chắc chắn sau này, ta tấn chức bậc cao cũng chỉ có thể trở mặt nhìn hai người hóa thành tro bụi dưới lòng đất vậy thì bị thương thống khổ biết bao

Hai cha con La Nham nghe vậy, trong lòng đều hoảng sợ lạnh cả người, hoàn toàn tỉnh ngộ. Dương Phàm muốn dùng mọi biện pháp để thân hữu đệ tử của mình tăng lên thực lực. Việc cần yếu là giúp cho bọn họ trong vòng mấy năm tăng lên tới bậc cao. Mà chính hắn cũng thường xuyên tĩnh tu.

"Ta hiện tại bước vào Diễn Căn Kỳ, cảnh giới trên cơ bản đã ổn định nhưng từ cảnh giới sơ kỳ đến trung kỳ, không hề dễ dàng giống như trước đây."

"Trước đây thông qua trị liệu, có thể rất nhanh tăng lên tu vi. Nhưng hôm nay, với chút ít cá thể tăng lên tu vi, lại có chút bé nhỏ không đáng kể."

Dương Phàm chau mày, trầm tư suy nghĩ. Hắn nhớ lại tình cảnh lúc trước sau khi tán công trong lúc vô tình thu được phép môn tăng lên tu vi. Bí mật của Tiên Hồng Quyết lấy trị liệu người khác để tăng lên tu vi, cũng là chính hắn tìm hiểu thăm dò ra tới. Hiện tại, hắn lại suy nghĩ tới một vấn đề: "Chẳng lẽ đường tắt tăng nhanh lên tu vi, ngoại trừ trị liệu cho người ta vốn không có phương pháp gì khác hay sao?"

"Vạn vật vạn sự trong thiên địa. sinh linh nhân loại các loài chính là một vật trong đó. Mà Tiên Hồng Quyết dung hợp thiên địa tự nhiên, đường tắt tăng nhanh lên tu vi, hẳn là không chỉ có giới hạn như thế."

Trong đầu hắn linh quang vừa hiện. Dương Phàm lại nhắm mắt lại, trái tim trong cơ thể hắn hoàn toàn dung hợp cùng Sinh Mệnh Lục Chủng. Tâm mạch trong lục chủng kéo dài ra hóa thành Hồn Căn là sản phẩm của Diễn Căn Kỳ. Dương Phàm nếu muốn sử dụng cảnh giới Diễn Căn Kỳ càng thêm thâm hậu đạt tới cảnh giới trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, thì cần thiết phải lớn mạnh Hồn Căn. Trước mắt Hồn Căn chính là lấy tâm mạch làm chủ thể kinh mạch trong cơ thể chẳng qua cũng chỉ là vừa mới bắt đầu chuyển hóa.

"Kinh mạch, cốt cách, huyết nhục"

Ý nghĩ trong đầu Dương Phàm càng ngày càng rõ ràng. Cảnh giới sơ kỳ là lấy kinh mạch chuyển thành Hồn Căn, khi tắt cả kinh mạch trong cơ thể hoàn toàn biến thành Hồn Căn liền có thể đạt tới giai đoạn đỉnh này. Cảnh giới trung kỳ lấy lực của Hồn Căn dẫn đường lực của tinh tú trong đại địa cường hóa xương cốt toàn thân, dung nhập lực của Hồn Căn vào trong đó. Cảnh giới hậu kỳ, đồng dạng lấy lực tinh tú trong đại địa rèn luyện huyết nhục toàn thân đồng thời dung nhập lực của Hồn Căn. Hồn Căn càng mạnh, cảm

quan và năng lực của Dương Phàm dung nhập đại địa sẽ càng mạnh. Nếu đạt tới cảnh giới hậu kỳ, Dương Phàm chỉ trong ý niệm liền có thể làm cho đại địa sụp đổ, núi sông vỡ tan: đại thần thông trong truyền thuyết cũng không phải là thần thoại.

- Nếu có thể tiến vào cảnh giới hậu kỳ, hoàn toàn có thể xem thường công kích của cùng một cấp thậm chí có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết, cũng không phải là không có khả năng

Trong lòng Dương Phàm đầy mong đợi thanh âm gần như có chút run rẩy. Diễn Căn Kỳ đạt tới cảnh giới Đại Thành, có lực lượng đích xác rất đáng sợ, về phần Diễn Căn Kỳ đại viên mãn Dương Phàm chỉ có một khái niệm mơ hồ. Bất kể là Uẩn Chủng Kỳ, hay Diễn Căn Kỳ, cảnh giới đại viên mãn đều là đại biểu cho sự quá độ trong hai cái đại cảnh giới đó. Nếu có thể lĩnh ngộ đại viên mãn, thì chứng minh Dương Phàm đã có đủ năng lực để tấn chức cảnh giới mới tiếp theo. Phía trên của Diễn Căn Kỳ, Dương Phàm đã có một phương hướng và khái niệm đại khái nhưng trước mắt cũng không cần lo lắng nhiều như vậy. Bởi vì chỉ cần đạt tới hậu kỳ trong Diễn Căn Kỳ, trên cơ bản hẳn có thể không sợ bất kỳ cường giả nào trên cuộc đời này mà hắn từng gặp qua, ít nhất quét ngang Bắc Tàn tung hoành Nội Hải là tuyệt đối không thành vấn đề.

Ngay ngày thứ bảy Dương Phàm quay về tĩnh tu ở Vụ Liễu trấn. Hai luồng khí tức cường đại từ phương xa truyền đến tiến vào Vụ Liễu trấn. Hai cỗ khí tức này đều cao hơn đám Kim Đan Kim Hề. Dương Đại đường như đã đạt tới bậc cao Kim Đan đỉnh. Dương Phàm bỗng nhiên mở to mắt trong mắt tinh quang vừa hiện khẽ cười nói:

- Các người rốt cục đã trở lại

- Ồ?

Ở trên không trung ngoài Vụ Liễu trấn vài dặm một lão già tiều tụy mặc bố y, một thiếu niên cực kỳ xấu đồng thời khựng lại một chút. Hai người tới này, chính là Bồ Thiên Quân Vương cùng với Hồ Phi. Tiếng nói của Dương Phàm trống rỗng vang lên bên tai bọn họ.

- Là Dương Phàm!

Hồ Phi kích động không thôi hai tay vũ động như linh hầu bay nhảy giữa không trung. Hắn hiển nhiên là hưng phấn tới cực điểm.

- Ta ở Phổ Ái Y Quán, các người lại đây đi! Không nên kinh động phạm nhân nơi đây.

Dương Phàm mỉm cười nói. Bồ Thiên Quân Vương gật đầu nói:

- Được! Chúng ta xuống ngay.

Hai người từ từ hạ xuống đất sau đó bước nhanh chạy tới Vụ Liễu trấn. Vừa tới y quán cha con La Nham liền đi ra đón hai người. Chỉ là hai người Hồ Phi căn bản không để ý tới cha con người này, tự động đi vào chỗ mật thất tĩnh tu của Dương Phàm.

Cứ như vậy

Ám Huyết Vương Triều, ba đại Quân vương, tụ tập cùng nhau.

- Người rốt cục đã trở lại rồi!

Hồ Phi mừng rỡ như điên chạy tới. ôm chầm lấy Dương Phàm một cách dã man. Dương Phàm cảm nhận được lực lượng của tiểu tử này thực biến thái quả thực so với yêu thú cùng cấp còn đáng sợ hơn, nếu không phải hắn tấn chức Diễn Căn Kỳ, thể chất hơn hẳn sinh linh bình thường, thật là có chút chịu không nổi lực của hắn.

- Mấy năm qua các người đều khỏe cả chứ?

Dương Phàm buông Hồ Phi ra thở dài nói.

- Không tốt! Thật không tốt!

Hồ Phi trợn mắt như muốn nứt ra, hai mắt đỏ bừng, thân mình run run một trận. phóng xuất ra một lực lượng cấm kỵ, khiến cho bên trong này áp lực không thôi. Mặc dù Hồ Phi không có tấn chức Nguyên Anh Kỳ, nhưng lực lượng trên người hắn tản phát ra thậm chí khiến Dương Phàm cảm thấy e sợ.

- Vô Song đã chết Ta cũng không thể báo thù cho hắn.

- Bằng hữu bị đuổi giết Ta một chút cũng không giúp được

Hồ Phi giờ nắm tay lên hung hăng đập vào ngực của mình, trong mắt thậm chí lóe ra huyết lệ.

”Ầm ầm!”

Hắn hung hăng đánh vào ngực mình, vang như tiếng trống, làm cho cả mặt thất chấn động một trận có thể thấy được lực đạo này mạnh mẽ đến mức nào.

- Báo thù! Chúng ta cùng đi Ma Dương Tông xử lý lão ma kia!

Hai tay Hồ Phi có hình móng vuốt, thân thể hắn nửa ngồi nửa chồm tới mắt đỏ tươi lông tóc toàn thân dựng đứng lên, phóng xuất ra một cỗ khí tức cường hãn hơn hẳn phạm vi sinh linh bình thường.

- Hồ Phi! Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Thanh âm của Bồ Thiên Quân Vương thực lo lắng vang lên như tiếng sấm.

- Hiện tại đã tới thời điểm báo thù rồi, vì cái gì còn phải bình tĩnh.

Hồ Phi gần như rít gào nói.

- Hồ Phi! Thực lực của Tam u lão ma ta rất rõ ràng, Nguyên Anh bậc cao bình thường căn bản không phải là đối thủ của lão. Ta mặc dù không e ngại lão nhưng muốn chém chết lão tặc này, vài Nguyên Anh lão quái bình thường, đều không có khả năng làm được.

Giọng nói của Dương Phàm trầm trọng có lực.

Hồ Phi hít sâu một hơi rồi cực tĩnh táo lại, nói:

- Tốt lắm! Chúng ta nghe lời người! Phải làm sao bây giờ?

Dương Phàm trầm mặc lại dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Hồ Phi.

- Người nhìn cái gì?

Hồ Phi cảm thấy kỳ lạ.

- Vì cái gì từ trên người người ta cảm nhận được một cỗ khí tức nhân loại không thuần khiết, có điểm giống yêu thú. nhưng cũng có khác biệt.

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào Hồ Phi. Trước kia thời điểm Hồ Phi quyết chiến cùng Vô Song cũng từng có loại dị trạng này.

- Hắn chỉ cần không khống chế được cảm xúc sẽ như vậy

Bồ Thiên Quân Vương thấp giọng nói.

Dương Phàm lộ ra vẻ dường như hơi hiểu điều gì đó, gật đầu nói:

- Chúng ta ngồi xuống bàn bạc kỹ hơn. Tam u lão ma tu luyện ma công cái thể. lại là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Là ma đạo đệ nhất ở Ngự Dương quốc muốn giết người này. cần phải thiết trí kế hoạch thật tỉ mỉ

- Dương Phàm! Lần này ta đến đây là mang đến cho người một kiện vật phẩm!

Hồ Phi trầm mặc một lát đột nhiên lên tiếng.

- Cái gì vậy?

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc. Hồ Phi im lặng không nói từ trong túi trữ vật, xuất ra một cái gói, dùng vải bọc lại mấy lớp. Sau đó, trình trọng đưa nó cho Dương Phàm. Dương Phàm tiếp nhận gói đồ trong chớp mắt hắn cảm nhận được một cỗ kiếm ý kinh thế hãi tục. Đây là một cỗ kiếm ý truy tìm cái chết, trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một mối bi thương khó hiểu, ở thời điểm thoát khỏi đuổi giết của Tam u lão ma hắn từng cảm ứng được cỗ khí tức chí tử ẩn chứa trong một kiếm kinh thiên kia cũng cảm ứng được khí tức của Vô Song.

- Đây là

Khi mở ra mấy lớp vải bọc. Dương Phàm thấy được một thanh đoạn kiếm phát ra ý chí cường đại kiếm ý chí tử bất khuất. Xuyên thấu qua thanh đoạn kiếm này, dường như Dương Phàm thấy được hình ảnh của Vô Song.

”Ông”

Đoạn kiếm ngân lên một tiếng, bắn tới trên tay Dương Phàm. Dương Phàm cầm thanh đoạn kiếm này, tinh khí thần bỗng nhiên chấn động, hần nắm giữ được một kiếm chí tử đoạt thiên địa tạo hóa vượt qua thiên cổ của Vô Song trước khi chết. Sau khi một kiếm kia bỏ ra Vô Song vứt bỏ thân thể, tinh khí thần đều rót vào trong thân kiếm do đó một kiếm chí tử đó phát ra gần như đã giết chết Tam u lão ma. Dương Phàm nhắm mắt lại cảm nhận được kiếm ý của Vô Song, cảm nhận được tình cảm của hần. Thể ngộ thật lâu sau rốt cục hần mở to mắt trong hư ảo bỗng dưng sinh ra một vầng sáng kinh khiếp.

- Người có linh ngộ được cái gì?

Bổ Thiên Quân Vương hơi có vẻ chờ mong hỏi.

- Tay cầm kiếm này tương đương với ta cùng Vô Song liên thủ

Dương Phàm lộ sắc mặt trang trọng nghiêm túc trong giọng nói bỗng nhiên lộ ra một niềm tin tuyệt đối.

- Ta dường như có một loại tín niệm: kiếm này nơi tay, ta là thiên hạ vô địch ở Tu Tiên giới Bắc Tàn!

457. Chương 453: Ý Chí Bất Diệt!

Dương Phàm nắm cái chuôi đoạn kiếm này, vẻ mặt trang nghiêm trang trọng, trong giọng nói lộ ra một loại tự tin chưa từng có từ trước đến nay.

Vô địch Bắc Tàn!

Bổ Thiên Quân Vương cùng Hồ Phi đều bị chấn động. Điều này cũng quá ngông cuồng

Hai người hai mặt nhìn nhau dùng ánh mắt quái dị nhìn Dương Phàm. Ngay cả Dương Phàm bước vào Nguyên Anh cũng chỉ là cảnh giới sơ kỳ, mà Bắc Tàn này cường giả Nguyên Anh không ít. Tam u lão ma là một tông sư ma đạo đẳng cấp cao cũng đã vô cùng đáng sợ hướng chỉ phía trên còn có ba vị đại tu sĩ Nguyên Anh chí cao vô thượng. Nếu Dương Phàm thực sự có bản lĩnh như thế đừng nói giết chết Tam u lão ma quét ngang Bắc Tàn cũng không phải chuyện khó.

- Thanh đoạn kiếm này rốt cuộc có huyền ảo gì có thể giúp cho người thực lực tăng lớn?

Bổ Thiên Quân Vương khó hiểu hỏi.

- Đây không phải một thanh kiếm bình thường, nó được rót vào tinh khí thần suốt đời, cùng với kiếm đạo huyền ảo của Vô Song.

- Càng thêm khó tin chính là kiếm mất hồn diệt. Vô Song đã chết nhưng ý chí kiếm đạo của hần vẫn đang gia tăng ở trên nó, làm cho đoạn kiếm này, còn lại dấu vết ý chí tinh thần cùng kiếm đạo huyền ảo của hần.

Dương Phàm hít sâu một hơi mặt lộ vẻ khâm phục phát ra từ nội tâm.

Kiểm đoạn hồn diệt người chết.

Ý chí cường đại mãi mãi trường tồn bất tử bất diệt!

Phạm vi này dĩ nhiên vượt qua khả năng hiểu biết của tu sĩ hạ giới.

- Vô Song người rốt cuộc có lai lịch gì?

Dương Phàm nắm chặt nửa đoạn kiếm gãy đang rung động không thôi còn tán phát ra kiếm khí boong boong ý chí bất khuất. Bỗng nhiên, hần nhớ lại đột nhiên hiện lên trong đầu hình ảnh trải qua ở quảng trường Cửu U:

"Ý nghĩ tồn tại của ngươi là cái gì?"

Vô Song trầm mặc một lúc lâu nhìn chăm chăm Hắc Tinh Ma Linh Thi cường đại đến làm cho hắn không dậy nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

"Ý nghĩa tồn tại của ta chính là giữ gìn ý chí vận chuyển nơi đây!" Hắc Tinh Ma Linh Thi nói một nửa đột nhiên dừng lại

Hắn nhìn chòng chọc vào Vô Song, vẻ mặt kinh hãi nói:

"Ngươi là Vô Song? ta có thể cảm giác được cỗ khí tức độc đáo trên người ngươi."

"Ngươi như thế nào biết tên của ta? Chẳng lẽ chúng ta từng quen biết?"

Vô Song cũng nhớ lại điều gì.

"Không không không riêng ta. còn có rất nhiều người nhận biết ngươi. Ngươi cũng biết trong bảy đại giới này có bao nhiêu người nhớ về ngươi?"

"Ha ha ha Thế giới này rất điên cuồng Không nghĩ tới ngươi lại rơi xuống tới mức như vậy."

"Là ta tự nguyện." Vô Song nói: "Vì để chạy thoát số mệnh trong cõi u Minh đây là ở chỗ sâu trong linh hồn ta nói cho ta biết."

"Ha ha ha Không có khả năng! Quy tắc tối cao không thể trái nghịch!" Hắc Tinh Ma Linh Thi cười to trào phúng không thôi.

"Ta rốt cuộc là một tồn tại như thế nào"

Vô Song quên mất sợ hãi cùng kiêng kỵ trong lòng trong con người tối đen thâm thúy mơ hồ lóe ra một thanh kiếm mờ ảo không chừng, mông lung không rõ dường như ngăn cách một thế hệ thời không Luân Hồi.

"Ngươi chính là Vô Song trên trời dưới đất có một không hai. chân chính là độc nhất vô nhị thiên hạ vô song" Trong cặp mắt của Ma Linh Thần hiện lên một tia sáng kỳ dị lại có vẻ tiếc nuối nói: "Chỉ tiếc trí nhớ của ta có hạn, rất nhiều rất nhiều chuyện đều quên rồi"

- Trên trời dưới đất có một không hai, thiên hạ vô song

Dương Phàm khẽ đọc lại câu này, nửa đoạn kiếm gãy trong tay càng run run mạnh hơn dường như dẫn tới cộng minh với hắn.

- Vô Song Vô Song dường như ta đoán được.

Dương Phàm thì thảo luận lắm.

- Ngươi rốt cuộc đoán được cái gì?

Hồ Phi không nhận được. vội vàng hỏi.

- Chỉ là một suy đoán ai cũng nói không chính xác. Nhưng ta có thể khẳng định, Vô Song thân thể rất phi phàm, kể thừa ý chí kiếm đạo vô thượng, hơn phân nửa là đến từ thượng giới.

- Khó trách ngộ tính của hắn. vượt qua thường nhân ngàn vạn lần.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ chột hiệu.

- Thân thể cùng lai lịch của Vô Song tạm thời chúng ta không nói tới, ngươi sau khi nhận được thanh đoạn kiếm này, thực lực rốt cuộc tăng lên bao nhiêu?

Bổ Thiên Quân Vương nôn nóng hỏi. Lão quan tâm nhất chính là thực lực của Dương Phàm hiện có.

- Vô địch Bắc Tàn.

Thanh âm trước nay chưa từng có của Dương Phàm lại vang lên.

Vô địch Bắc Tàn

Gương mặt của Bổ Thiên Quân Vương, co giật dữ dội một hồi

- Người có phải nằm mơ hay không, hay là bị Vô Song nhập xác?

Hồ Phi lộ vẻ mặt cổ quái nhìn Dương Phàm nói. Cho dù hắn có ngốc nhưng vẫn là hiểu được điểm đạo lý cơ bản nhất đó.

- Đây là trực giác của ta, không thể có sai lầm.

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm tư:

- Chỉ có điều là

- Chỉ là cái gì?

Hồ Phi hơi sững sốt

"Chính là, uy thế của đoạn kiếm này, ta chỉ có thể sử dụng một lần."

Dương Phàm vừa lĩnh hội liền nói:

- Uy thế của một kiếm này, dưới Hóa Thần không người nào có thể kháng cự. Nhưng mà. nếu ta giết không chết địch nhân. chính mình sẽ chết!

- A!

Bổ Thiên Quân Vương cùng Hồ Phi đều giật mình thất sắc. Điều này cũng quá quỷ dị đi.

- Như vậy đại khái có mấy thành nắm chắc. có thể giết chết Tam u lão ma?

Bổ Thiên Quân Vương hỏi.

- Giết đại tu sĩ Nguyên Anh có bảy thành nắm chắc, giết Tam u lão ma ít nhất có chín thành nắm chắc. Hơn nữa đều là một kiếm phải giết chết.

Dương Phàm trầm giọng nói:

- Chỉ là cường giả Nguyên Anh hơn phân nửa có bí thuật bảo mệnh, tỷ như Nguyên Anh xuất khiếu, hóa huyết phi độn V. VMà ta chỉ có một lần cơ hội xuất kiếm một khi thời cơ không nắm giữ chính xác không thể hoàn toàn giết chết địch nhân chính ta cũng sẽ chết.

- Ý chí kiếm đạo kế thừa trên đoạn kiếm này, thật đúng là cực đoan!

Bổ Thiên Quân Vương thở dài:

- Nắm chắc được chín thành đã phi thường lớn rồi, chỉ xem người có nguyện ý mạo hiểm hay không.

- Trước bàn bạc cho kỹ càng, đoạn kiếm này sẽ là đòn sát thủ cuối cùng của ta. Nếu là đơn đả độc đấu ta hoàn toàn không sợ Tam u lão ma.

Dương Phàm bình thản cười:

- Cho ta một ít thời gian để lĩnh hội thêm một chút áo nghĩa trong đoạn kiếm này, nói không chừng còn có thể có chuyển biến khác.

Bổ Thiên Quân Vương gật gật đầu:

- Như vậy càng tốt! Tiềm lực của người lớn hơn so với Tam u lão ma hoàn toàn có thể chờ tu vi thực lực tăng lên như vậy cơ hội thành công càng lớn hơn.

Dương Phàm chỉ cười mà không nói, nếu chính mình thật sự có thể dễ dàng tăng lên tới Diễn Căn Kỳ hậu kỳ, căn bản là không cần mượn dùng uy thế của đoạn kiếm này.

- Đúng rồi, Dương Phàm! Trước khi chết Vô Song muốn ta chuyển lại một câu

Hồ Phi hai mắt có hơi đỏ.

- Hắn nói gì?

Dương Phàm tay nắm đoạn kiếm bỗng dừng cứng đờ.

- Hần nói: "Nói cho hần biết là ai giết chết ta hần nhất định sẽ báo thù cho taCòn nữa nói cho hần biết, ân tình thiếu của hần, Vô Song đã hoàn trả".

Hồ Phi gần như là nghẹn ngào nói xong câu đó.

Thần sắc trên mặt Dương Phàm cứng lại tâm thần hần bỗng dưng chìm vào trong nửa đoạn kiếm gãy. Hình ảnh trong ký ức hai tám năm trước, không ngờ thông qua thanh đoạn kiếm này, truyền tới trong óc của hần:

"Không! Ta lập tức sẽ chết." Giọng nói của Vô Song rất bình tĩnh: "Sở dĩ còn có thể mượn thi thể hoàn hồn là bởi vì một ý chí chấp niệm trong lòng ta. Hiện tại, ta có lời cho người chuyển lại cho hần."

"Người nói đi." Hồ Phi hít sâu một hơi một lớp hơi nước trong suốt che khóe mắt.

"Nói cho hần biết là ai giết chết ta, hần nhất định sẽ báo thù cho taCòn nữa nói cho hần biết, ân tình thiếu của hần. Vô Song đã hoàn trả."

Vô Song vui vẻ cười dường như có niềm tin tuyệt đối. Dương Phàm nhất định sẽ báo thù cho mình.

"Được, ta nhất định sẽ chuyển lời cho hần nhưng mà người đừng chết ngàn vạn lần đừng chết!" Hồ Phi cố gắng kêu lên.

"Nói cho hầnNhất định phải nói cho hần biết"

Trên người Vô Song sinh cơ đột nhiên biến mất.

Kiếm đoạn, hồn diệt, người chết.

Có lẽ từ đó về sau Vô Song không còn tồn tại nữa. Thế nhưng ý chí của hần trọn đời bất diệt!

"A!" Hồ Phi ôm thi thể Vô Song. khóc ròng.

Hình ảnh trong đầu tan đi. Dương Phàm chấn động tâm thần chỉ cảm thấy cổ họng tắc nghẽn, mắt ướt lệ. Trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, không biết là cảm động, áy náy hay là kính

phục.

"Nói cho hần biết là ai giết chết ta, hần nhất định sẽ báo thù cho taCòn nữa nói cho hần biết, ân tình thiếu của hần. Vô Song đã hoàn trả." Thanh âm này, lập lại quanh quẩn ở trong đầu.

Trong mật thất tĩnh lặng, ba người trầm mặc.

- Vô Song! Chỉ riêng lòng tin này của người đối với ta, ta nhất định sẽ tự tay lấy thủ cấp của Tam u lão ma.

Dương Phàm khẽ dụi mắt thu hồi nửa đoạn kiếm gãy, sau đó hỏi Bồ Thiên Quân Vương:

- Thi thể cha ta có mang đến đây?

- Có mang đến!

Bồ Thiên Quân Vương phát tay một cái trong mật thất xuất hiện một quan tài thủy tinh, bên trong nằm một vị trung niên tuấn lãng tướng mạo có bảy phần tương tự cùng Dương Phàm. Dương Phàm xem kỹ thật lâu sau nghẹn ngào không nói gì.

- Thi thể bảo quản rất hoàn chỉnh, ngay cả hồn phách cũng không có tan đi bao nhiêu, hiện tại người đã tấn chức Nguyên Anh bậc cao xem có khả năng hay không

Bồ Thiên Quân Vương nói.

Dương Phàm gật đầu liên tục hần sao lại không muốn cứu phụ thân của mình. Hần nhắm mắt lại một bàn tay khoát lên quan tài thủy tinh. Sau một lát, một luồng sáng màu xanh biếc ôn nhuận trong suốt xuyên thấu qua quan tài thủy tinh lưu chuyển khắp toàn thân Dương Thiên. Dưới sức tích nuôi dưỡng của vầng hào quang ôn nhuận màu xanh biếc này, thi thể của Dương Thiên, dường như nhiều thêm vài phần sinh cơ. Duy trì liên tục thật lâu sau. Dương Phàm nhướng mày, thu hồi tay lại.

- Thế nào?

Bổ Thiên Quân Vương dò hỏi.

- Khởi tử hồi sinh. Phục Hoạt Thuật trong truyền thuyết Ta vốn nghĩ quá đơn giản. Thân thể mặc dù có thể dễ dàng khôi phục sinh cơ nhưng linh hồn lại không đơn giản như vậy.

Dương Phàm nói một cách bình thản.

- Vậy chẳng phải là không có hi vọng sao?

Bổ Thiên Quân Vương có vẻ thất vọng.

- Không!

Dương Phàm lắc đầu:

- Nếu tu vi của ta có thể tăng lên một tầng vượt qua cảnh giới hiện có, có lẽ có thể thi triển Hồi Hồn Thuật.

Hồi Hồn Thuật, là thần thuật nghịch thiên trong Thánh Liệu Thiên Tiên Hồng Quyết với tu vi cảnh giới của Dương Phàm hiện nay khó có thể thi triển.

- Tu vi cao hơn một tầng, vậy chẳng phải là phải tấn chức Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết Nhưng mà gần mười vạn năm qua. Bắc Tàn nơi này căn bản là không có xuất hiện Hóa Thần Kỳ, thậm chí cũng không có nghe nói qua.

Bổ Thiên Quân Vương nhướng mày:

- Huyền Tinh Băng Quan nhiều nhất chỉ có thể bảo quản tốt thân thể trong vòng một trăm năm, hiện tại đã trải qua ba mươi năm rồi

- Có liên quan thuật khởi tử hồi sinh, có thời gian ta sẽ đi tìm Độc Vương lão sư hoặc là Dược Vương tiên bối thỉnh giáo cố gắng xem còn có chuyển gì hay không.

Dương Phàm thở dài một hơi.

Dương Phàm thu Huyền Tinh Băng Quan vào Tiên Hồng Không Gian, lúc này mới bắt đầu hỏi hai người về tình hình nội bộ Âm Huyết Vương Triều.

- Ta phần lớn thời gian đều bế quan, chỉ có mấy tên thủ hạ.

Hồ Phi lắc đầu.

Bổ Thiên Quân Vương là nguyên lão Âm Huyết Vương Triều rất hiểu rõ tình hình. liền nói kỹ càng tỉ mỉ tình hình nội bộ của Âm Huyết Vương Triều hiện nay cho Dương Phàm biết. Dương Phàm im lặng lắng nghe nhưng càng nghe. sắc mặt càng thêm âm trầm.

- Thật không nghĩ tới Âm Huyết Vương Triều quả nhiên bị các thế lực khác xâm nhập. Phệ Thiên Quân Vương sớm đã có lòng phản nghịch, có ý đồ lật đổ tổ chức!

Trong mắt Dương Phàm lóe ra một tia sáng lạnh.

- Hừ! Ta muốn tiêu diệt tên khốn đó nhưng hắn không cho.

Hồ Phi lộ vẻ mặt đầy bất mãn. lâu bầu nói.

- Ta là lo ngại sau lưng Phệ Thiên Quân Vương có thế lực cường đại duy trì nên không dám dă thảo kinh xà

Bổ Thiên Quân Vương giải thích.

- Ngài nói có đạo lý!

Dương Phàm gật đầu:

- Trước khi đối phó với Tam u lão ma chúng ta đầu tiên phải thanh lọc chính đốn lại Âm Huyết Vương Triều. Đây là điều trọng yếu nhất.

Sau đó ba người bắt đầu thương nghị kế sách cùng chi tiết đối phó. Nói về bố trí âm mưu kế hoạch Dương Phàm cùng Bổ Thiên Quân Vương thảo luận say sưa mà Hồ Phi lại nhúc nhúc đầu nhức óc.

Ba ngày sau. Ân Tam vẻ mặt kích động chạy tới báo tin.

- Báo Quân vương!

- Đoàn người Phệ Thiên Quân Vương đang trên đường chạy tới Vụ Liễu trấn

458. Chương 454: Quân Vương Tề Tụ!

Giọng nói và hơi thở của Ân Tam có hơi dồn dập quỳ một gối trên mặt đất, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của chủ nhân mới này.

- Tốt lắm, tốt lắm

Dương Phàm chậm rãi mở to mắt, từ trong tình tự tĩnh lại, hỏi:

- Phệ Thiên Quân Vương còn có hành động gì khác thường không?

- Bẩm Quân vương! Phệ Thiên Quân Vương triệu tập bốn Đại hộ pháp, chín Đại trưởng lão cùng với hai mươi mấy người Kim Bài Sát Thủ và Ngân Bài Sát Thủ của Âm Huyết Vương Triều, đang chạy tới Vụ Liễu trấn nói là muốn triệu tập đại hội nghị hai mươi năm một lần của Âm Huyết Vương Triều.

Ân Tam nói rất nhanh, gần như là một hơi nói xong.

- Cái gì! Phệ Thiên Quân Vương này thật đúng là đảo khách thành chủ rồi

Dương Phàm nhướng mày lên:

- Ta triệu tập gặp mặt mấy đại Quân vương tăng cao nhất trong tổ chức không ngờ hắn lại phát động và kêu gọi thanh thế lớn như thế.

Dương Phàm trầm ngâm một lát ngược lại hỏi Ân Tam:

- Người nói thử xem hắn làm như vậy là có ý đồ gì?

- Theo lão bộc phỏng đoán, hắn lấy công thay thủ, đơn giản là muốn mượn cơ hội lần này, lật đổ tổ chức nắm trong tay toàn bộ quyền hành của Âm Huyết Vương Triều.

Ân Tam nói với sắc mặt ngưng trọng.

- Ha ha!

Dương Phàm cười ha hả nói tiếp:

- Với người có bản lĩnh như Phệ Thiên Quân Vương, còn không có cuồng vọng đến mức dựa vào sức lực bản thân chống lại ba đại Quân vương. Rốt cuộc hắn dựa vào chỗ nào?

Sau khi Ân Tam lui đi, Dương Phàm lại gọi đến Hồ Phi và Bồ Thiên Quân Vương, cùng thương nghị việc này.

- Sợ cái gì! Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!

Hồ Phi xoa xoa tay, thần tình hưng phấn nói.

Dương Phàm lườm hắn một cái trắng mắt:

- Nêu giết sạch toàn bộ rồi, Âm Huyết Vương Triều tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa?

- Hà hà cái này

Hồ Phi đưa tay sờ sờ cái ót ánh mắt có phần né tránh.

- Âm Huyết Vương Triều là tổ chức do một tay phụ thân tạo ra còn có muội muội Diệp Liên nhiều năm như vậy khổ tâm kinh doanh. Ta nhất định phải thanh lọc, chinh đốn Âm Huyết Vương Triều, để nó trở thành một tổ chức thiết huyết khiến cho các thế lực Bắc Tàn nghe tên đã sợ mất mật.

Dương Phàm hít sâu một hơi sắc mặt trịnh trọng nói.

Ấm Huyết Vương Triều, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua còn phải nắm giữ chặt chẽ trong tay mình đây cũng là một trong các con bài chưa lật của hắn để chống lại toàn diện cùng Tam u lão ma.

- Nếu Ấm Huyết Vương Triều mời dự họp hội nghị trọng đại phần đông thủ lĩnh đều tụ tập đến lúc đó nếu phát sinh chuyện gì chỉ sợ phạm nhân ở Vụ Liễu trấn nơi này

Bổ Thiên Quân Vương cau mày.

- Đúng vậy, chỉ sợ Vụ Liễu trấn không chịu nổi sức ép này.

Dương Phàm trầm ngâm một lát lại triển khai thần thức phân phó cho Ân Tam:

- Người hãy truyền đi tin tức địa điểm liên lạc là Vụ Liễu trấn, địa điểm họp hội nghị tổ chức tại Quỷ Thi Sơn.

- Quỷ Thi Sơn?

Ân Tam âm thầm líu lưỡi khom người hỏi đáp:

- Dạ! Quân vương!

Ấm Huyết Vương Triều, vốn chính là một thế lực ngầm không thể để công khai được, mời dự họp hội nghị các thủ lĩnh cao tầng ở Quỷ Thi Sơn là thích hợp nhất không nơi nào bằng.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hồ Phi nôn nóng nói.

- Chờ!

Dương Phàm nói xong lại chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tu.

Nửa tháng sau, tại Quỷ Thi Sơn Ấm khí dày đặc. Mặc dù là ban ngày nơi này đều tản phát ra một màn sương mù âm u lạnh lẽo khiến cho lòng người lạnh ngắt, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng gào rú kinh sợ lòng người. Quỷ Thi Sơn một trong cấm địa của Ngự Dương quốc. Ba mươi năm trước, ma thi không đầu từ trong Thiên Niên Mộ Huyết xuất thế gây chấn động, nơi đây liền hiếm có dấu chân người bước vào. Tuy nhiên mấy ngày nay, lục tục có nhiều thân ảnh như quỷ mị, xuyên qua xuyên lại đi vào chỗ cấm kỵ này. Nguyên vốn Quỷ Thi Sơn âm trầm lại bị phủ lên trên một tầng sát khí băng lạnh. Cổ sát khí này thậm chí khiến cho đám lệ quỷ trong Quỷ Thi Sơn cảm thấy hoảng sợ bất an.

Mặc dù là buổi tối, lệ quỷ nơi này cũng không dám xuất hiện, hung hăng càn quấy như thường ngày.

- Thật sự là điên cuồng, hội nghị Ấm Huyết Vương Triều lần này, lại cử hành ở cấm địa Quỷ Thi Sơn.

Một gã đầu đeo mặt nạ bạc thấp giọng nói.

- Ta cảm thấy rất thích hợp, ít nhất rất yên tĩnh.

Một gã mặt nạ bạc khác khẽ cười nói. Một hàng bảy tám người, có một số mang mặt nạ màu bạc cũng có số ít mang mặt nạ màu vàng, ở trong Ấm Huyết Vương Triều, Ngân Bài Sát Thủ cùng Kim Bài Sát Thủ hơn phân nửa là sát thủ nòng cốt của tổ chức địa vị cao quý. Ngân Bài Sát Thủ đối tượng ám sát của họ là cường giả cấp Trúc Cơ Kỳ. Kim Bài Sát Thủ thực lực cường đại nhất ngay cả bậc cao đều dám đi ám sát. Đương nhiên Kim Bài Sát Thủ số lượng rất ít ở trong tổ chức cũng cực kỳ hiếm thấy, địa vị cao cả.

- Nghe nói Nghịch Thiên Quân Vương xuất sắc của ba mươi năm trước, lại xuất hiện! lần này dự họp đại hội, có náo nhiệt để xem rồi

Một gã Kim Bài Sát Thủ nói giọng điệu mang theo vài vẻ thú vị. Bên cạnh vài tên Ngân Bài Sát Thủ đều lộ vẻ mặt kinh sợ, trong đó một người gật đầu nói:

- Nghe nói Nghịch Thiên Quân Vương là người thay thế tiếp theo Ấm Thiên Quân Vương đã mất đi. Lần này ông ấy trở về, khẳng định là để nắm lấy quyền hành.

- Ấm Thiên Quân Vương từng là huấn luyện viên của ta, ta là xuất ra từ thủ hạ của ông ấy

Trong đó một gã Ngân Bài Sát Thủ thở dài nói.

- Hừ! Mặc kệ là ai cầm quyền ta cũng không cần. Âm Huyết Vương Triều hiện tại có bốn đại Quân vương, ai có nắm tay lớn ta nghe lời người đó.

Gã Kim Bài Sát Thủ vừa rồi hừ lạnh một tiếng rồi nói. Trừ những Ngân Bài Sát Thủ cùng Kim Bài Sát Thủ này, còn có không ít người dùng các phương thức khác che giấu gương mặt. Có lẽ bọn họ là Âm Huyết trưởng lão, cũng có thể là Âm Huyết hộ pháp thậm chí chính là một trong bốn Quân vương. Trong núi Quỷ vật, có vài người đầu mang mặt nạ bạc phụ trách dẫn đường cho thành viên tiến vào mật địa hội nghị. Một đoàn bảy tám người này, dần dần tiến vào trung tâm Quỷ Thị Sơn. Nơi này thi khí cùng âm khí quá nặng khiến tâm thần người ta bất an. Rốt cục đi tới nơi nào đó phía trước xuất hiện một cái huyết mộ đồ sộ. Huyết mộ có bậc thang kéo dài xuống dưới, xương trắng chồng chất khiến cho người ta sởn tóc gáy. Tầng tầng xương trắng vỡ nát từng khúc phủ kín bậc thang, nối thẳng xuống lòng huyết mộ.

- Thiên Niên Mộ Huyết!

Vài tên Ngân Bài Sát Thủ lộ vẻ mặt hoảng sợ kêu lên. Thiên Niên Mộ Huyết, đây chính là cấm địa của Quỷ Thị Sơn. Nơi đây ma thi không đầu ngàn năm từng dẫn phát một trận chiến máu tanh thịt nát xương tan.

”Kèo kẹt kèo kẹt”

Người đeo mặt nạ màu bạc phụ trách dẫn đường, không nhanh không chậm đạp lên xương trắng đi xuống chỗ sâu trong huyết mộ.

- Vào đi thôi, mộ huyết nho nhỏ có gì phải sợ?

Một gã Kim Bài Sát Thủ thân hình ”Bá” một tiếng, hóa thành mấy ảo ảnh, dung nhập trong mộ huyết, biến mất không thấy. Không hổ là Kim Bài Sát Thủ thân phép quỷ dị tới cực điểm mất thường khó có thể nắm lấy. Còn lại mấy người không hề chần chừ cả đám chui vào trong huyết mộ. Ước chừng uống cạn nửa chén trà nhỏ đoàn người tiến vào một đại điện bằng đá ở chỗ sâu trong huyết mộ. Trong đại điện giờ phút này đèn đuốc sáng trưng, ở giữa bày bốn ngai vàng màu vàng. Ngoài ra bắt đầu từ bốn ngai vàng màu vàng này, hai bên đặt hai ba mươi cái bồ đoàn. Trên ngai vàng màu vàng đã ngồi bốn người. Bốn người này đều đeo mặt nạ màu vàng lợt. Dương Phàm, Hồ Phi, Bồ Thiên Quân Vương dĩ nhiên ở trong đó. Chỉ có điều người ngoài đều nhìn không thấy dung mạo của bọn họ. Ngoài ra ở bên cạnh Dương Phàm còn ngồi một gã thanh niên mặc kim giáp tràn đầy khí phách, trên người có một cổ sát khí lạnh như băng. Nam nhân mặc kim giáp này, chính là Phệ Thiên Quân Vương! Trước khi Dương Phàm rời Bắc Tần lúc trước đã từng có duyên gặp mặt hai lần. So với hai mươi tám năm trước, nhìn qua Phệ Thiên Quân Vương dường như không có gì thay đổi nhưng trên người phát ra khí tức lúc ẩn lúc hiện đủ để chấn nhiếp Kim Đan bậc cao. Ánh mắt của Dương Phàm sắc bén biết bao hần nhìn ra Phệ Thiên Quân Vương này chỉ kém một bước là có thể bước vào Nguyên Anh bậc cao. Chỉ có điều tấn công bất cứ một bình cảnh loại nào của Nguyên Anh Kỳ, đều như leo ngọn núi cao vạn trượng, hiểm trở, khó có thể vượt qua.

Một đoàn bảy tám người mới vừa tiến vào đại điện. liền cảm nhận được một cổ khí tức phủ xuống áp lực khó thể chịu đựng. Ngay cả gã Kim Bài Sát Thủ kia cũng thu lại ý hứng thú chờ xem, lộ vẻ mặt ngưng trọng trang nghiêm. Trước mắt hội nghị lần này, là tụ hội thủ lĩnh cao tầng của Âm Huyết Vương Triều. Người ngồi ở chỗ này phần lớn đều mang mặt nạ, trong đó không người nào không phải là nhân vật danh chấn một phương ở Ngự Dương quốc.

Trên ngai vàng Quân vương, bốn đại Quân vương trong lúc đó cũng không có nói chuyện với nhau, chỉ là lặng lẽ chờ đợi. Lại chờ thật lâu sau đã không còn ai tiến vào Thiên Niên Mộ Huyết.

Mà chỗ ngồi trong đại điện, cũng đã đầy người đầu vào đó rồi

- Người đã đến đủ chưa

Chợt vang lên giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa của Dương Phàm, ở trong huyết mộ tràn ngập mùi mực nát lạnh lẽo thỉnh thoảng vang lên tiếng gào rú của lệ quỷ này, hình thành một cảnh tượng tương phản rõ ràng.

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua mọi người phía dưới.

Đám người Ngân Bài Sát Thủ, Kim Bài Sát Thủ cùng với trưởng lão hộ pháp ở phía dưới lập tức sinh ra một loại ảo giác dường như bị lột trần dưới ánh mắt đó. Trong số bọn họ có rất ít người biết thân phận thực sự của Nghịch Thiên Quân Vương.

- Yêu cầu các vị đưa ra lệnh bài thân phận của mình.

Truyền đến thanh âm lạnh như băng của Phệ Thiên Quân Vương, khiến cho độ ẩm trong đại điện nhỏ hẹp này chợt giảm xuống, mọi người có cảm giác như thân ở trong hầm băng. Mọi người đều xuất ra lệnh bài thân phận đại biểu cho mỗi người.

Ngân Bài Sát Thủ đưa ra lệnh bài màu bạc.

Kim Bài Sát Thủ cầm trong tay lệnh bài màu vàng.

Trường lão cùng hộ pháp, cầm trong tay lệnh bài màu đỏ máu, khác nhau ở chỗ một loại có đánh dấu "Ám Huyết trường lão", loại kia đánh dấu "Ám Huyết hộ pháp"!

- Mặc dù thân là Quân vương, cũng cần chứng minh thân phận của mình.

Phệ Thiên Quân Vương xuất ra một lệnh bài màu vàng lọt ánh mắt thán nhiên đảo qua mấy người Dương Phàm. Dương Phàm nghe vậy, cũng xuất ra một lệnh bài cùng loại. Trên lệnh bài có hai chữ: Nghịch Thiên.

Còn trên lệnh bài ba đại Quân vương phân biệt có chữ: Phệ Thiên, Bổ Thiên, Phá Thiên.

- Tốt! Tốt lắm! Không có người lạ nào lẫn vào trong hội nghị tổ chức.

Phệ Thiên Quân Vương khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một vẻ cười lạnh.

- Điều đó ngược lại chưa chắc!

Dương Phàm thỉnh linh thốt ra một câu khiến cho cả đại điện rơi vào cảnh tĩnh lặng.

- Nghịch Thiên Quân Vương! Đây là ngài có ý gì?

Phệ Thiên Quân Vương lộ ánh mắt lạnh lùng thái độ thập phần cương ngạnh.

- Nghe nói bên trong tổ chức xuất hiện mưu đồ đen tối, bị thế lực bên ngoài xâm nhập. Bản Quân vương mời dự họp đại hội lần này, chính là muốn bắt được phản đồ chấn chỉnh lại thành phần chính yếu của Ám Huyết Vương Triều.

Dương Phàm đột nhiên đứng lên nói.

Theo động tác của hắn toàn bộ trong đại điện truyền đến một áp lực mênh mông như thực chất nặng như núi phủ chụp xuống. Ngân Bài Sát Thủ tu vi thấp kém hô hấp rơi vào khó khăn. khuôn mặt sau tầm mắt nạt tức nghẹn đỏ bừng.

Thân thể Phệ Thiên Quân Vương cũng cứng đờ mặt đầy vẻ kinh sợ nhìn về phía Dương Phàm. Thực lực đã có tính áp đảo Dương Phàm liền đi thẳng vào vấn đề diệt sát phản đồ chấn chỉnh Ám Huyết Vương Triều.

- Quân vương nói lời ấy, phải xuất ra chứng cứ

Một giọng nữ dịu dàng êm tai truyền đến từ một nữ nhân thân mình mềm mại đeo khăn che mặt ở phía dưới. Đây là một nữ nhân thần bí ở dưới uy áp của Dương Phàm cố ý phóng thích ra. không ngờ còn có thể bình tĩnh lên tiếng. Chỉ riêng điểm này, đã thấy nàng ta mạnh hơn rất nhiều so với Phệ Thiên Quân Vương.

- Ta không có chứng cứ!

Giọng nói của Dương Phàm ngưng một chút, rồi trở nên băng lạnh như sắt thép:

- Nhưng mà cái đuôi hồ ly đã lộ ra rồi đây!

- Cái gì!

Các sát thủ các trưởng lão Ám Huyết Vương Triều đều hơi sững sờ.

- Giết

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tia sáng lạnh áp bách trong đại điện biến mất, lại biến thành là một luồng khí tức bất ngờ bùng nổ như nước lũ.

”Phù phù!”

Trong tay hắn lóe ra một chùm tia sáng màu vàng mờ nhạt hung hăng đâm tới nữ nhân thần bí, toàn bộ Thiên Niên Mộ Huyết dưới công kích của cỗ khí tức cường đại này, đều có vẻ run rẩy bất an.

459. Chương 455: Thủ Đoạn Lôi Đình!

Dương Phàm nói đánh là đánh không một chút do dự cũng kiên quyết không để cho đối thủ có cơ hội biện giải. Khí tức khủng bố bất ngờ bùng nổ như nước lũ, tràn ngập toàn bộ Thiên Niên Mộ Huyết QUỲ THI SƠN. Giờ khắc này, thực lực của DIỄN CĂN KỶ đã chân chính lộ ra. Nữ nhân thần bí che mặt kinh hô một tiếng, phất bàn tay ngọc ở trước người một cái một luồng sáng đen lao vào tới hướng Dương Phàm. Đồng thời ở dưới uy thế cường đại của Dương Phàm thân hình nàng cấp tốc lui lại tể ra một tấm ngọc bội lưng linh đen nhánh, bỗng nhiên biến thành lớn, giống như một tấm bia đá, nổ rộ ra tầng tầng hào quang chói sáng.

”Ầm! Ầm!”

Một tràng tiếng nổ vang trong đại điện, chấn động làm cho các tu sĩ khí huyết bốc lên, dòng khí cường đại quét tới khiến cho cả đám rơi vào cảnh hỗn loạn.

”Ầm! Ầm!”

Dương Phàm không lưu tình chút nào lại tung ra liên tiếp hai quyền đánh trên tấm ngọc bội lưng linh đen nhánh đó, lực lượng mệnh môn trầm trọng ầm ầm bùng nổ. Nữ nhân thần bí kêu lên một tiếng đau đớn, tấm khăn che mặt trên mặt bị đánh rách xơ xác, lộ ra một gương mặt xinh đẹp như ngọc nhưng giờ phút này lại có vẻ tái nhợt kinh dị khó hiểu.

- Xem đây!

Trong mắt Dương Phàm lóe lên tia sáng lạnh lùng, trong bàn tay nổ rộ hào quang màu vàng đất bỗng nhiên hóa thành một con giao long rất sống động, rống to một tiếng, với khí thế phá núi lấp sông phủ chụp xuống nữ nhân thần bí. Nữ nhân thần bí lại kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, thân thể mềm mại từ từ lóe lên hóa thành tầng tầng lớp lớp hư ảnh nối tiếp nhau. với phương thức quỷ thần khó lường, nhảy vọt ra khỏi đại điện. Trên người Dương Phàm chợt lóe hào quang màu xanh biếc, giống như một luồng sáng xanh bạc gần như nhoáng một cái truy đuổi theo.

”Ầm! Ầm!”

Hai cường giả cấp Nguyên Anh tiến vào ngoại tầng mộ huyết tương đối rộng lớn bắt đầu giao chiến kinh tâm động phách. Trong đại điện các tu sĩ Âm Huyết Vương Triều hai mặt nhìn nhau trong mắt đều lóe ra vẻ kinh hãi. Chiến đấu giữa hai người quả thực là kinh thế hãi tục. Vừa rồi vền vẹn chỉ là dư ba sinh ra trong giao kích liền làm bị thương nặng mấy trưởng lão và Ngân Bài Sát Thủ bình thường. Trong mắt Phệ Thiên Quân Vương lộ ra vẻ lo lắng và khó tin. Hắn vốn tưởng rằng, mình đã nắm giữ hơn phân nửa quyền lực trong tổ chức sau lưng lại có Nguyên Anh bậc cao cùng thể lực cường đại hỗ trợ, cho dù không thể tiêu diệt đám người Dương Phàm cũng có thể ung dung đoạt lấy đại quyền, từ đó về sau trở thành nhân vật đệ nhất của Âm Huyết Vương Triều.

Nhưng, biểu hiện của Dương Phàm hoàn toàn vượt qua lẽ thường. Hội nghị vừa mới bắt đầu liền lập tức đấu võ, hoàn toàn không kiêng kị Nguyên Anh bậc cao bên này. Trực tiếp đấu võ, không cho người cơ hội phân rõ phải trái!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Phệ Thiên Quân Vương lộ ra một vẻ chua xót.

- Hà hà! Hai chúng ta cũng đến luận bàn một chút

Hồ Phi không có hảo ý nhìn về phía hắn xoa xoa hai tay, một bộ dáng không thể nhẫn nại.

- Hừ! Hậu bối nho nhỏ cũng dám khiêu chiến với ta!

Phệ Thiên Quân Vương quát lạnh một tiếng, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh chiến đao màu vàng, vung lên một cái. hóa thành cự đao màu vàng ầm ầm chém tới hướng Bồ Thiên Quân Vương và Hồ Phi. Sau khi chém ra một đao hấn lập tức lui lại.

- Chạy đi đâu!

Hồ Phi mất lộ hung quang, tung một quyền kích tới trên người phóng xuất ra một cổ khí tức cuồng bạo không thuộc về nhân loại. Một vầng hào quang màu tím chớp động, công kích của Phệ Thiên Quân Vương lập tức bị nuốt hết không còn. Thân hình Hồ Phi giống như vòng lửa màu tím. "Xoẹt" một cái trong khoảnh khắc đuối tới phía sau Phệ Thiên Quân Vương.

"Tiểu tử này thật đáng sợ"

Phệ Thiên Quân Vương toát ra một thân mồ hôi lạnh, với thực lực Kim Đan đỉnh của mình không ngờ lại bị đánh cho không có sức phản kháng. Hấn vội vàng huy động chiến đao đón đánh.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Hồ Phi không ngờ chỉ dùng một đôi thiết quyền, cứng rắn chống lại chiến đao của hấn. Hồng Huyền Lôi Hỏa trong tay Hồ Phi nổ "ầm ầm" như sét đánh nhưng lại lập tức chấn lui Phệ Thiên Quân Vương bay ra xa mấy trượng. Phệ Thiên Quân Vương cả người cháy đen bị phỏng nặng kêu thảm một tiếng, thân thể lại có phần bị tê cứng.

- Đi chết đi!

Hồ Phi quát to một tiếng, chiến ý trên người sôi trào, thân hình như con linh hầu nhảy vọt lên không trung, trong chớp mắt đánh ra bốn năm quyền, đánh cho hấn quần quai quay cuồng dưới đất thương tích đầy mình. Chỉ khoảng nửa khắc Phệ Thiên Quân Vương té nằm dài trên mặt đất không thể động đậy.

- Dừng tay!

Bồ Thiên Quân Vương ngăn cản Hồ Phi trong tay xuất hiện một cái ấm trà cổ kính. Ấm trà này bỗng nhiên nở rộ một vầng hào quang màu xám tro quét trúng thân thể Phệ Thiên Quân Vương.

- Ha ha! Người bị thương nặng kẻ cận cái chết như thế nào người ngăn cản được Ký Hồn Hồ của ta này.

Trên mặt Bồ Thiên Quân Vương lộ ý cười nói.

- Không!

Phệ Thiên Quân Vương lộ vẻ mặt tuyệt vọng rống lên một tiếng. Nhưng bỗng nhiên thân thể hấn cứng đờ, hồn phách lập tức bị rút vào Ký Hồn Hồ!

- Bắt lấy hồn phách của hấn có thể dùng để tra ra đồng bọn dư nghiệt còn lại của chúng.

Bồ Thiên Quân Vương cười tủm tỉm nói.

- Không nghĩ tới người còn có chiêu này.

Hồ Phi có phần kinh ngạc. Bồ Thiên Quân Vương không hổ có danh xưng là Bồ Thiên, lo lắng chu toàn, bổ khuyết tất cả lỗ hổng.

- Hai người hãy canh giữ ở cửa ra vào đại điện, nếu có người thiện tiện xông qua, giết không tha!

Thần thức truyền âm của Dương Phàm vang lên bên tai hai người.

- Hà hà! Giao cho chúng ta được rồi!

Hồ Phi lộ vẻ mặt cười quái dị trong tay cầm ngang một cây Lang Nha bổng phong cách cổ xưa đứng ở lối vào đại điện.

- Xem ra Nghịch Thiên Quân Vương nắm chắc thắng lợi trong tay rồi

Bồ Thiên Quân Vương vuốt râu cười nói:

- ở dưới áp lực của Nguyên Anh cùng cấp còn có thể phân thần chú ý tới tình hình chúng ta bên này.

”Ầm ầm rầm rầm!”

Lúc này Dương Phàm giao phong kịch liệt cùng nữ nhân thần bí kia chân hỏa đánh ra, cao độ pháp lực phát tiết ra ngoài, toàn bộ mộ huyệt cũng chấn động không ngừng. Mọi người trong đại điện đều kinh hãi run sợ trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ bất lực. Còn có bộ phận lòng mang ý phản bội trong mắt lại lộ ra vẻ tuyệt vọng. Giờ phút này, Hồ Phi cùng Bồ Thiên Quân Vương canh giữ ở lối ra vào đại điện bọn họ không dám có hành động gì khác lạ.

- Các hạ còn không ngừng tay! Ngài và ta đều là Nguyên Anh bậc cao, tiểu nữ cam chịu lép vế, còn nhiều thời gian lần sau lại đến luận bàn

Thân hình nữ nhân thần bí kia lại huyền hóa ra tầng tầng hư ảnh lồng lộn đan xen.

- Người rốt cuộc là người phương nào? Trong Ngự Dương quốc, trừ đám người Tam u lão ma chưa từng gặp nữ tu ma đạo Nguyên Anh như người.

Dương Phàm quát một tiếng, trong mắt phóng ra tia sáng lạnh tạm thời dừng lại thế công. Nữ nhân thần bí rốt cục có thể thở dốc gương mặt xinh đẹp tái nhợt, bộ ngực phập phồng không chừng, đôi mắt sáng lấp lóe đánh giá Dương Phàm. rồi nói:

- Ta chính là trưởng lão Tử Lăng của Tam Ma Môn! Công nhận thực lực của các hạ cao hơn một hai phần, ta cam bái hạ phong, đạo hữu cần gì phải tận sức áp bức nhau? Chẳng lẽ muốn tiểu nữ cùng ngài đánh nhau tới cá chết lưới rách mới thôi sao?

Tại Bắc Tần này là cường giả đỉnh cao trong Tu Tiên giới nếu không có thâm cừu đại hận hay thứ gì hấp dẫn trí mạng, giữa Nguyên Anh bậc cao với nhau đương nhiên sẽ không đánh nhau chết sống. Điều này gần như là một quy định không thành văn.

- Tam Ma Môn?

Dương Phàm cau mày. Có liên quan tới lai lịch môn phái này hẳn từ nơi Ân Tam có biết một ít. Tam Ma Môn là tông phái mới kết hợp từ mấy Ma tông suy sụp ở phụ cận Ngự Dương quốc mà hình thành. Nghe nói chủ yếu là từ La Sơn quốc di chuyển tới. Tam Ma Môn suy từ tên gọi là biết từ ba cường giả ma đạo tạo thành. Môn phái này có ba ma đạo Nguyên Anh bậc cao thực lực rất hùng hậu gần như có thể áp đảo bất cứ một đại phái siêu cấp nào ở bản địa Ngự Dương quốc. Các thế lực siêu cấp Thanh Nguyên Môn, Ma Dương Tông, Vô Ưu cốc, cũng vô cùng kiêng kỵ với Tam Ma Môn.

- Ha ha! Tam Ma Môn? Thì ra là thế lực bên ngoài tới.

Dương Phàm lạnh lùng cười:

- Bàn tay của các ngươi vươn đủ dài, nhưng lại ngầm xâm nhập Âm Huyết Vương Triều ta, khó trách tên phản đồ kia kiêu ngạo như thế. Nếu không đưa ra một cái công đạo. Dương mỗi hôm nay sẽ cho ngươi ngã xuống nơi đây.

Vàng hào quang màu vàng nhạt trên người hắn bỗng nhiên lồng lên phóng xuất ra một cỗ uy áp khiến Tử Lăng cảm thấy tim đập loạn nhịp. Nam nhân trước mắt này, nhìn qua tuy là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng đối phương gây ra áp lực cho mình nhưng lại còn mạnh hơn so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường. Phóng mắt nhìn khắp Ngự Dương quốc này, trừ Tam u lão ma cùng với Đại trưởng lão của mình chỉ sợ không có người nào có thể sánh bằng.

- Quân vương chậm đã, tiểu nữ có lời muốn nói.

Tử Lăng tái mặt cả kinh vội vàng giải thích:

- Tam Ma Môn ta cũng chỉ là vài năm gần đây bắt đầu xâm nhập Âm Huyết Vương Triều. Từ lúc trước, thế lực của Huyết Luyện Tông Tấn quốc đã bắt đầu mưu đồ Âm Huyết Vương Triều, tuy nhiên sau lại bị chúng ta loại ra

- Hừ! Huyết Luyện Tông?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia dị sắc chợt cười chế giễu nói:

- Sau khi hất cẳng thế lực Huyết Luyện Tông. Tam Ma Môn người liền bắt đầu xâm nhập Âm Huyết Vương Triều? Nói không chừng Huyết Luyện Tông cùng Tam Ma Môn đều là cá mè một lứa cấu kết với nhau làm việc xấu.

- Đạo hữu như thế nào có thể vu oan và phỏng đoán xấu xa như thế. Tam Ma Môn nguyên vốn là trong các thế lực bị Huyết Luyện Tông diệt môn kết hợp lại mà thành. Giữa chúng ta và Huyết Luyện Tông trong đó sớm đã có thâm cừu đại hận, không đội trời chung.

Tử Lăng lộ vẻ mặt giận dữ kích động, trong mắt lộ ra thần sắc khuất nhục nói như quát. Dương Phàm thoáng ngạc nhiên, trực giác nói cho hắn biết, Tử Lăng này không có nói dối. Lai lịch của Tam Ma Môn cũng đích xác như thế cùng Huyết Luyện Tông có huyết cừu sâu như biển nếu không cũng sẽ không di chuyển đến Ngư Dương quốc mà có thể ở La Sơn quốc sống qua ngày đoạn tháng.

- Muốn chết!

Đúng lúc này, tại lối vào đại điện truyền đến "ầm" một tiếng, đồng thời kèm theo một tiếng thét thảm thiết. Hồ Phi quát lớn một tiếng, vung Lang Nha bổng đập chết một gã Âm Huyết hộ pháp muốn chạy trốn. Cùng một lúc còn có ba bốn người, Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan Kỳ bắt đồng đều đồng loạt chạy ra bên ngoài. Bọn chúng biết rằng giờ phút này nếu không trốn chờ sau khi Dương Phàm đánh lui Tử Lăng sẽ không còn cơ hội. Cho nên những tên phản đồ thiếu kiên nhẫn này, liều mạng bỏ chạy ra bên ngoài. Chỉ tiếc là bọn chúng xem nhẹ thực lực của Bồ Thiên Quân Vương và Hồ Phi. Hai đại Quân vương này đều là đại tu sĩ Kim Đan mà Hồ Phi lại còn đáng sợ hơn, thực lực đạt tới chuẩn Nguyên Anh Kỳ, ngay cả đại tu sĩ cùng cấp đều có thể chém chết.

- A a a

Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, những tên dư nghiệt phản đồ có ý đồ chạy trốn, đều bị giết chết tại chỗ không lưu tình chút nào, về phần người còn lại nguyên vốn thuộc loại thành viên Âm Huyết Vương Triều, thì đều án binh bất động, hoặc là nói không dám thiện tiện hành động.

- Lưu lại một người sống thẩm vấn.

Thân hình Bồ Thiên Quân Vương chợt lóe một cái kiềm chế một người trong đó trên mặt lộ ý cười.

"Vù! Vù!"

Dương Phàm lại động trong tay nhiều thêm một cây chủy thủ màu vàng nhanh như tia chớp đâm tới Tử Lăng.

- Người cũng phải chết!

Dương Phàm xuất kích như sấm sét lần này trong tay lại cầm một Pháp bảo đỉnh cấp mà còn là lợi khí công kích. Tử Lăng vừa kinh vừa sợ, ngọc bội đen nhánh trong tay tăng vọt hào quang, "keng keng keng keng", cố sức đón đỡ công kích của lợi khí công kích. Nhưng lợi khí sắc bén không thể ngăn cản kia vẫn là xuyên phá tầng phòng hộ, khiến cho thân thể mềm mại của nàng lung lay sắp ngã.

"Keng!"

Đột nhiên, nàng cắn răng một cái mặc kệ vết Pháp bảo phòng ngự trong tay, thân hình cấp tốc thối lui ra sau.

"Vèo!"

Nàng thi triển bí thuật, toàn thân hóa thành một luồng sáng màu đen mắt thấy sẽ chạy ra khỏi Thiên Niên Mộ Huyết. Dương Phàm cười lạnh một tiếng, thân hình không nhanh không chậm theo phía sau không ngờ một chút cũng không nôn nóng. Tử Lăng mừng rỡ, nghĩ rằng đối phương buông bỏ không đuổi giết. Thế nhưng, nàng vừa mới bay đến lối vào, một dao động linh khí mờ nhạt từ trên đỉnh đầu giáng xuống.

- Không xong!

Nàng cảm nhận được một mối nguy cơ trí mạng, truyền đến khí tức tử vong.

"Ầm! Ầm!"

Một khối phương chuyên dài đến bảy tám trượng, lóe ra vàng sáng xanh và hoa văn màu vàng, giống như một ngọn núi nhỏ, ầm ầm đè xuống.

”Ầm!”

Một tiếng nổ vang chấn động tâm hồn bụi đất bay mù mịt lối ra vào gần như vỡ tan.

460. Chương 456: Thế Giới Trong Tranh!

- Ha ha! Dương mỗ mời các người lại đây sao lại không có chút chuẩn bị?

Dương Phàm hé miệng cười, hai tay chấp sau lưng cười tủm tỉm chăm chú nhìn khu vực bị chấn động bụi mù mịt kia. Trong lòng hắn cũng thầm tán thưởng: Phương Thiên Kim Minh Chuyên này đích xác dùng tốt có thể công có thể thủ còn có thể dùng để ám toán. Phương Thiên Kim Minh Chuyên là trấn sơn chi bảo của Kim Hồng Môn. Tổng cộng có mười sáu cái linh kiện, mà trên lịch sử Ngự Dương quốc nhiều nhất chỉ tập trung tám cái, trước mắt Dương Phàm chỉ có bốn linh kiện. Phương Thiên Kim Minh Chuyên nổ rộ hào quang màu xanh với khí thế như sấm sét, trực tiếp đánh một cái kết liễu tính mạng của nữ nhân Nguyên Anh Tam Ma Môn kia. Chịu đựng uy thế một kích của Pháp bảo thần thông trọng hình này, Tử Lăng ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, liền bị đánh thành thịt vụn.

”Vù! Vù!”

Tuy nhiên, ngay trong khoảnh khắc, Phương Thiên Kim Minh Chuyên rơi xuống, truyền đến một trận bùng nổ phép lực và hồn lực nhộn nhạo.

- Nguyên Anh xuất khiếu

Dương Phàm mặt hơi đổi sắc dưới Toàn Tri Cẩm Quan lập tức bắt giữ được tình cảnh phía dưới. Thân thể bị diệt vong nhưng Nguyên Anh lại may mắn thoát chết. Nguyên Anh xuất khiếu, là phương pháp chạy thoát thân của Nguyên Anh bậc cao ở trường hợp bất đắc dĩ mới sử dụng. Chỗ lợi hại của Phương Thiên Kim Minh Chuyên, ở chỗ rất nặng rất cứng rắn, công kích vật lý cường đại nhưng đối với linh hồn thương tổn cực nhỏ.

”Phù phù!”

Mắt thấy kia Nguyên Anh sắp thoát khỏi trấn áp của Phương Thiên Kim Minh Chuyên. Trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng hắn vung tay lên thu hồi Phương Thiên Kim Minh Chuyên.

”Vù! Vù!”

Nguyên Anh nhỏ màu đen ở tại chỗ vùng vẫy sợ run nhưng không thể động đậy. Nó lộ vẻ mặt kinh hoàng, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn phát ra hào quang bảy màu trong tay trái Dương Phàm.

Trên chiếc nhẫn phóng xuất ra một khí tức cấm kỵ, làm cho linh khí cùng pháp lực trong cả khu vực bị động lại.

Cấm phápCấm phép linh vực!

Một cái danh từ đến từ trong truyền thuyết chợt nổi lên ở trong lòng Tử Lăng. Cấm Pháp Chỉ Hoàn chính là dị bảo thời thượng cổ, hôm nay lại xuất hiện trong tay Nghịch Thiên Quân Vương của Âm Huyết Vương Triều. Nghịch Thiên Quân Vương, không hổ có danh xưng là Nghịch Thiên, lại nắm giữ loại vật cấm kỵ không thể tưởng tượng này. Nguyên Anh là hình thể năng lượng của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ trở lên nén ép một thân tinh khí nguyên lực mà hình thành, hoàn toàn dựa vào phép lực phi hành và hành động. Mà cấm phép linh vực này giam cầm pháp lực gần như là khắc tinh của Nguyên Anh. Nếu sức lực còn ở vào trạng thái tốt nhất, có lẽ Tử Lăng còn có thể vùng vẫy tránh thoát, nhưng mà trước đó bản thân bị thương nặng, thân thể bị hủy, giờ phút này ngay cả năng lực tự bạo cũng không có.

- Ha ha! Nguyên Anh xuất khiếu? Để xem người chạy đi đâu!

Dương Phàm toàn lực vận chuyển cấm Pháp Chỉ Hoàn chậm rãi đi đến chỗ Nguyên Anh. Bắt sống Nguyên Anh đây vẫn là lần đầu tiên. Lúc trước khi hắn đuổi giết Âm Hồn thượng nhân để cho Nguyên Anh đối

phương xuất khiếu chạy trốn, hắn luôn suy nghĩ tìm một phương pháp khắc chế. Bởi vì Nguyên Anh là hồn thể gần như là trạng thái hư vô, tốc độ phi độ còn nhanh hơn mấy lần so với tốc độ của bản thân tu sĩ Nguyên Anh đuổi giết nó rất khó. Mà giờ phút này, sử dụng cấm Pháp Chỉ Hoàn lại vừa lúc khắc chế thần thông của Nguyên Anh xuất khiếu này.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, từ dãy núi xa xa truyền tới tiếng của một người xuyên qua sông núi vang dội tới khiến cho đám quỷ vật trên Quỷ Thi Sơn tâm thần run rẩy. Thậm chí có số ít âm quỷ bất nhập lưu, bị chấn động tới tởm. Vền vền chỉ một tiếng nói vang dội đã ẩn chứa uy lực như thế, có thể thấy được thực lực của người tới.

Dương Phàm chợt biến sắc, ngừng đầu nhìn lên bầu trời xa xa. Chỉ thấy giữa đám mây trên bầu trời tách ra bay tới một gã trung niên anh tuấn uy vũ mặc giáp trụ màu đen, tiếng quát đó là phát ra từ trong miệng hắn.

”Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ”

Dương Phàm hơi nheo hai mắt lại, trên vai đột nhiên xuất hiện một con Tiểu Băng xà há mồm phun ra một đoàn Băng diễm trong suốt như hoa sen nở rộ.

”Phù phù!”

Một dòng khí cực lạnh lan tràn ra, Nguyên Anh liều mạng vùng vẫy trong Băng diễm. Nguyên Anh năng lượng thể không ngờ rất nhanh ngưng kết thành tầng tầng bông tuyết, trong nháy mắt hóa thành một tượng điêu khắc băng nho nhỏ trông rất sống động, rất đáng yêu.

- Dừng tay! Buông tha Tam muội nếu không ta nhất định sẽ băm thây ngươi vạn đoạn!

Trung niên hắc giáp oai hùng trợn to mắt, trên người bộc phát ra vàng hào quang màu đen dày cả thước, hai tròng mắt đen nhánh, thấu suốt tâm thần người ta.

”Xoạt! Vù!”

Một thanh lợi kiếm màu đen từ ngoài mây dậm bay vút đến hóa thành một luồng khí vô hình thẳng một đường đâm vào thiên linh cái Dương Phàm. Dương Phàm lập tức cảm nhận được một áp lực không nhỏ nhưng vẫn bình thần không e sợ. Phương Thiên Kim Minh Chuyên trong tay ”ông” một tiếng, bùng phát hào quang màu xanh chói mắt ngăn cản công kích của luồng khí vô ảnh kia. Bên tai vang lên một tiếng ”keng”, thân hình Dương Phàm bất động, lợi kiếm màu đen kia bị bắn ngược trở về. Trung niên hắc giáp oai hùng lộ vẻ mặt kinh dị, lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ của mình dùng Pháp bảo toàn lực một kích vậy mà bị đối phương thoải mái tiếp được. Hắn lập tức thu hồi lòng khinh thị, có thể chém giết Nguyên Anh cùng cấp thì đầu phải là hạng người tầm thường?

”Ah!”

Trên người trung niên hắc giáp oai hùng nổi lên chiến ý bừng bừng, hai tròng mắt lộ ra lửa giận ngàn ngút, lợi kiếm màu đen trong tay bỗng dưng biến hóa vừa lớn vừa dài hóa thành một thanh cự kiếm màu đen dài tới hai trượng.

”Phù!”

Trên cự kiếm bao trùm một tầng ngọn lửa màu tím đen lúc sáng lúc tối không chừng, giống như đóa hoa nở rộ. Dương Phàm nhìn chăm chăm ngọn lửa màu tím đen sắc mặt chợt ngưng trọng, Phương Thiên Kim Minh Chuyên trong tay xoay tròn bỗng bay đi hung hăng đập xuống trung niên hắc giáp. Gã trung niên quát lạnh một tiếng, cự kiếm lấp lóe ngọn lửa tím đen đó với khí thế phá núi lấp sông rồi tay bay đi, không ngừng tiếp tục tăng lớn thêm hai ba trượng, hóa thành thanh cự kiếm dài tới năm trượng.

”Keng”

Hai kiện Pháp bảo khổng lồ một công một thủ va chạm nhau trên hư không, phát ra tiếng nổ vang chấn động tâm hồn. Sau mỗi lần chạm nhau hai vật bắn ra xa, sau đó lại bay nhanh tới giao kích.

”KengKengKengKeng. Keng! Keng! Keng!”

Tần suất công kích càng lúc càng nhanh, uy lực cường đại cùng chấn động càng kinh hồn làm cho cả QUỶ THI SƠN rung chuyển bất an. Chỗ hai kiện Pháp bào cùng nhau đốt lửa bắn tung tóe. uy lực cường đại dẫn tới tiếng gió rít gào mây đen tụ tập bốn phía. Khí thế khủng khiếp đó thậm chí cương mãnh phá vỡ tầng quỹ vụ bao phủ trên bầu trời QUỶ THI SƠN khiến cho bên trong QUỶ THI SƠN lại thấy ánh mặt trời.

- Như thế nào lại xuất hiện thêm một gã Nguyên Anh

Bổ Thiên Quân Vương lộ vẻ mặt kinh hãi vội vàng nói với Hồ Phi:

- Người ra ngoài xem có cần trợ giúp gì không.

- Được rồi

Hồ Phi cười hắc hắc, nhảy vọt ra bên ngoài. Không bao lâu. hắn chạy tới lối ra vào mộ huyết, vừa lúc nhìn thấy Nguyên Anh bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà đóng băng.

- Ô? Đây là cái gì? Chẳng lẽ là Nguyên Anh!

Hồ Phi tò mò, đi đến trước mặt pho tượng bằng. "Xì xì!"

Lưu Ly Hàn Tinh Xà tản phát ra khí băng lạnh cảnh báo với hắn. Hồ Phi không để ý đến nó lại ngang đầu nhìn phía Dương Phàm đang giao chiến kinh thiên cùng trung niên hắc giáp kia, vẻ mặt buồn bực nói:

- Đánh nhau thế này ta làm thế nào hỗ trợ?

Mới vừa rồi giao chiến cùng Tử Lăng hắn còn có thể miễn cưỡng tham dự dù sao chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng giờ phút này uy lực chiến đấu của hai người, so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ phải đáng sợ hơn rất nhiều, chỉ đơn giản là dư ba của trận chiến đã có thể đẩy bắn hắn ra xa

- Hà hà! Không bằng để ta giải quyết trước Nguyên Anh nho nhỏ này đi!

Hồ Phi lắc mình một cái giơ tay đánh ra một lưới lôi điện màu tím âm âm đánh trúng tượng bằng kia.

"Rắc"

Lớp bằng ngoài vỡ tan lưới lôi điện lập tức bao phủ tiểu Nguyên Anh trong đó. Thấy tình cảnh như vậy, Lưu Ly Hàn Tinh Xà giận dữ phun ra một màn hơi băng lạnh vào Hồ Phi.

"Xì xì!"

Một tầng băng sương đông cứng Hồ Phi lại cả lưới lôi điện cùng tiểu Nguyên Anh kia cũng không ngoại lệ. Nguyên Anh của Tử Lăng mừng rỡ, vùng vẫy mãnh liệt, mắt thấy sẽ gãy thoát chạy đi.

- Hồ Phi! Người làm gì vậy!

Dương Phàm đang giao chiến, đồng thời cũng chú ý tình huống bên này, khẽ quát một tiếng. Hồ Phi thấy tiểu Nguyên Anh vùng vẫy sắp thoát đi, trong lòng cũng cấp bách, trong mắt ngưng tụ tia sáng tím, hét lớn một tiếng, một lực lượng cấm kỵ cuồng bạo từ trên người phát ra trước một bước tránh thoát màn băng sương.

- Grào!

Hắn ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, hai tay lộ hình móng vuốt sắc mặt dữ tợn, cả người tỏa sáng vàng hào quang tím uy thế không ngờ không kém gì Nguyên Anh bậc cao bình thường.

"Vút! Vù!"

Hắn vùng vẫy lên, hào quang màu tím chợt lóe một cái, liền chớp lấy tiểu Nguyên Anh cầm trong tay. Nguyên Anh lộ vẻ mặt sợ hãi, ở trong tay hắn không ngớt run rẩy rên rỉ, nhưng hoàn toàn không nhúc nhích được.

- Dừng tay!

Trung niên hắc giáp oai hùng đang giao chiến cùng Dương Phàm kinh sợ quát lớn một tiếng, bỏ mặc Dương Phàm đánh tới hướng Hồ Phi.

- Còn muốn chạy? Sao có thể dễ dàng như vậy!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một tấm đồ họa Sơn Thủy lấp lánh sáng.

"Vào!"

Trong phạm vi một dặm cảnh tượng trở nên biến hóa. Trung niên hắc giáp và Dương Phàm cùng một lúc tiến vào một thế giới giống như tiên cảnh. Trên bầu trời, rơi xuống những hạt mưa nhỏ màu lam trong suốt, rơi xuống tí tách cảnh như mộng như ảo. Hai người đứng trên hư không, dưới chân là cảnh sắc non xanh nước biếc, có tiểu kiều, lầu các, đình đài. cung điệnNước sông trong suốt, hai bên bờ mọc từng măng từng măng cây hoa đào, ở xa xa nhìn như một bức tranh non xanh nước biếc màu sắc chỗ đậm chỗ nhạt, tầng tầng lớp lớp kéo dài tới tận cuối.

- Đây đây là địa phương nào?

Trung niên hắc giáp cả kinh lộ vẻ cảnh giác phóng thần thức nhìn quét qua.

- Ha ha! Nơi này là thế giới trong tranh!

Dương Phàm cười khe khẽ. Hắn sử dụng cái Sơn Thủy Họa Quyển này chính là một kiện cổ bảo Nho môn. Bởi vì nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, hắn có thể phát huy ra hơn tám phần uy lực của Cổ bảo Nho môn. Kiện Cổ bảo này, còn có một thứ khác là cây bút lông, đều là thu được từ Thiên Lan Điện.

- Thế giới trong tranh?

Nam nhân mặc hắc giáp cười lạnh một tiếng:

- Vậy để ta phá tan ảo cảnh của ngươi.

Dứt lời hắn vùng mạnh hai tay, một luồng cương phong màu đen lầy chính hắn làm trung tâm hóa thành cơn gió lốc rít gào, cuộn cuộn lan ra khắp bốn phương tám hướng. Nơi nào gió lốc đi qua. núi sông, lầu các, cây cối đều hóa thành bột phấn biến mất không thấy.

- Đâu có đơn giản như vậy!

Thế nhưng theo một tiếng cười khê của Dương Phàm, cảnh vật bị hủy đi vừa rồi, trong thời gian ngắn liền khôi phục nguyên trạng.

- Ngươi tiêu phí khí lực lớn như vậy, hủy diệt cảnh vật nơi này chẳng qua cũng chỉ tiêu hao một ít phép lực cực nhỏ của ta mà thôi.

Dương Phàm nhếch khóe miệng cười nói.

- Nếu như vậy, thì ta giết chết ngươi! Thế giới trong tranh tự nhiên sẽ tan biến!

Sát khí trên mặt trung niên hắc giáp càng tăng lên lại tể ra hai loại Pháp bảo cường lực khác biệt công kích về phía Dương Phàm.

- Trong các Nguyên Anh Kỳ ở đây, trừ phi là đại tu sỡ bằng không ta vĩnh viễn ở thể bất bại!

Dương Phàm lộ vẻ mặt châm chọc hạ xuống trên mặt đất, vàng sáng thổ hoàng sắc vờn quanh toàn thân. Lấy khắp đại địa làm hậu thuẫn, bất kể công kích của nam nhân hắc giáp như thế nào. hắn đều có thể ung dung đối phó. Đừng nói là một cường giả Nguyên Anh, cho dù là hai ba bậc cao Nguyên Anh bình thường hợp lực vây công hắn cũng có thể ở thể bất bại thậm chí giết chết đối thủ. Mà ở bên kia Hồ Phi bắt lấy Nguyên Anh tò mò quan sát.

- Giết chết nó đi!

Dương Phàm dùng thần thức truyền âm nói vào tai hắn.

- Giết

Hồ Phi hơi sửng sốt nhìn chòng chọc Nguyên Anh chỉ bằng bàn tay ở trước mắt hắn nuốt một ngụm nước miếng.

- Ra tay mau lên! Ta cũng không thể vây người này thời gian lâu được

Dương Phàm thúc giục. Tia sáng tím trong mắt Hồ Phi run lên sắc mặt dữ tợn dường như sắp phát cuồng không khống chế được. Bỗng nhiên, hắn há miệng, phun ra một đám hơi mờ màu tím trong tay cầm Nguyên Anh liền nhét vào trong miệng.

”Rốp! Rốp! ực! ực!”

Hắn nhai nuốt Nguyên Anh vào bụng, bộ dáng đầy vẻ hưởng thụ.

- Người làm gì vậy?

Dương Phàm thấy cảnh tượng này cực kỳ hoảng sợ.

461. Chương 457: Ma Đạo U Âm

Dương Phàm thấy Hồ Phi một hơi nuốt Nguyên Anh kia vào không khỏi hoảng sợ. Nguyên Anh là vật thể do hồn lực tinh nguyên của cường giả Nguyên Anh Kỳ ngưng tụ suốt mấy trăm năm trong đó ẩn chứa lực lượng đáng sợ như thế nào?

Nếu Nguyên Anh bùng nổ, uy năng sinh ra gần đó, đủ để chôn vùi tồn tại dưới Hóa Thần Kỳ. Trong truyền thuyết trong thiên địa có một số ngoại tộc hay là công pháp cấm kỵ có thể thôn phệ luyện hóa Nguyên Anh do đó đạt tới mục đích làm cho thực lực tăng lên. Nhưng mà đó chỉ có trong truyền thuyết. Thử nghĩ lấy năng lượng ẩn chứa mệnh mông trong Nguyên Anh ai có thể tiêu hóa. Cho dù có tiêu hóa hấp thu lực lượng, cũng không phải của mình khó thể chuyển hóa thành lực lượng tương xứng với mình. Lấy tu vi Kim Đan bậc cao thôn phệ Nguyên Anh chỉ có một kết cục: Nổ tan xác mà chết.

Nhưng Hồ Phi kia sau khi nuốt Nguyên Anh trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ vẻ điên cuồng và hung dữ dần dần dịu xuống. Sau đó hắn lại nhướng mày, cảm thấy một chút không thoải mái. Theo bản năng thúc đẩy Hồ Phi khoanh chân ngồi tử quang quanh quần bên người, bên ngoài cơ thể phồng lên tóc dựng thẳng lên. Một luồng khí tức bạo ngược cường đại lấy hắn làm trung tâm tràn ra phạm vi hai mươi trượng. Trong phạm vi hai mươi trượng này, lôi điện màu tím và ngọn lửa màu đỏ thẫm rít gào tàn sát bừa bãi. Người bình thường căn bản không đến gần thân thể hắn được.

Thấy Hồ Phi không gặp phải kết cục như trong tưởng tượng. Dương Phàm hơi chút nhẹ nhõm. Đồng thời hắn truyền âm cho Bồ Thiên Quân Vương: Bồ Thiên Quân Vương, thủ hộ lối vào. thuận tiện hộ pháp giúp Hồ Phi.

Bồ Thiên Quân Vương mặc dù không rõ nguyên do trong đó lại không chút do dự thân hình nhanh chóng bay lên chỉ khoảng nửa khắc chạy tới lối vào. Vừa mới tiến vào liền cảm nhận được một luồng lực lượng kinh hãi run sợ, ánh mắt dừng trên thân Hồ Phi đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ông không khỏi cười khổ nói: ”Ta ngay cả gần người cũng không thể còn như thế nào bảo hộ hắn”.

Đừng nói là ông cho dù là Nguyên Anh bình thường, cũng rất khó gần thân thể Hồ Phi.

Bồ Thiên Quân Vương ngược lại nhìn bầu trời phát hiện trong tay Dương Phàm nâng lên một tấm Sơn Thủy Họa Quyển vẫn không nhúc nhích. Một gã cường giả Nguyên Anh trung kỳ, đứng tại chỗ không ngừng đánh đấm chiến ý hùng hục lực phá hoại kinh người. Nếu tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện Sơn Thủy Họa Quyển trong tay Dương Phàm. cảnh vật từng chút tan biến lại từng chút hội tụ. Có một người trong bức họa rống giận gầm thét phát động từng đạo công kích hung mãnh nhưng vẫn không biết. Hơn phân nửa tâm thần Dương Phàm đều dung nhập vào trong bức họa hình thành ảo giác chiến đấu khó phân thắng bại với người đàn ông oai hùng mặc giáp đen. Chiến đấu một hồi người đàn ông oai hùng mặc giáp đen rốt cục cảm giác không thích hợp đột nhiên ngưng lại.

Bịch!

Dương Phàm lúc trước đây chiến đấu với hắn bỗng nhiên biến mất.

- Ha ha! Thân ở thế giới trong tranh, ngay cả thiệt giả hư ảo đều khó phân biệt, cho dù thực lực mạnh hơn mấy lần thì làm sao chứ?

Giọng trào phúng của Dương Phàm truyền đến.

- Đáng ghét!

Người đàn ông giáp đen kêu gào một tiếng, rồi cục bình tĩnh lại. Hắn hít sâu một hơi toàn lực vận chuyển thần thức hiểu rõ từng chi tiết chung quanh. Nhưng mà "thế giới trong tranh" của cổ bảo Dương Phàm ngay cả thần thức đều có thể lừa được. Dương Phàm lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ của đối phương, bức tranh này nhiều nhất có thể vây khốn hắn một hồi. Dương Phàm nhân dịp này, quan sát tình huống của Hồ Phi. Trên người Hồ Phi lại phóng xuất ra một loại khí tức cấm kỵ không thuộc nhân loại dần dần khuếch tán ra, khiến sinh linh trên Quỷ Thị Sơn không tự chủ được run lên.

- Khí tức này rất gần giống với yêu tộc nhưng lại là bản thể nhân loại

Dương Phàm gắt gao nhìn chăm chăm Hồ Phi ánh mắt không ngừng lóe lên. Thân phận Hồ Phi rất đáng hoài nghi, trời sinh nắm giữ thần thông lõi hỏa không nói trong cơ thể còn phong ấn một luồng lực lượng cấm kỵ không thể chạm đến. Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua khí bạo ngược rung động bất an trên người Hồ Phi yên tĩnh không ít. Thấy vậy, Dương Phàm yên tâm không ít, xem ra Hồ Phi rất có thể luyện hóa thôn phệ năng lượng Nguyên Anh kia. Có thể sau khi xuất quan có thể tấn chức Nguyên Anh.

"Cho dù không thể tấn chức Nguyên Anh ta cũng phải giúp hắn đột phá."

Dương Phàm nhìn Hồ Phi hạ quyết tâm. Nếu có thể có thêm một Nguyên Anh cường đại trợ lực trong quá trình Dương Phàm đối kháng với Tam u lão ma lại có thêm nhiều phần thắng.

Răng rắc!

Thời gian lại qua uống nửa chén trà nhỏ, cảnh vật Sơn Thủy Họa Quyển trong tay Dương Phàm bỗng nhiên biến mất, ngay cả bóng dáng người trong đó cũng theo đó biến mất. Người đàn ông oai hùng mặc giáp đen cầm cự kiếm màu đen trong tay, mặt lộ ra vẻ sát ý lạnh như băng và cửu hận điên cuồng giết tới Dương Phàm. Dương Phàm không nhanh không chậm lại lấy ra Phương Thiên Kim Minh Chuyên giao kích với hắn cùng một chỗ. Hai kiện Pháp Bảo to lớn va chạm nhau trong không trung, trong thời gian ngắn không phân biệt được cao thấp. Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mặc giáp đen sắc mặt điên cuồng, phép lực trên người tràn ra. Mà Dương Phàm chân đạp mặt đất hai tay không nhanh không chậm điều khiển trong không trung, trầm ổn như núi.

Thế như vậy qua nửa ngày, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mặc giáp đen càng đánh càng kinh ngạc.

Mặc kệ công kích của hắn hung mãnh như thế nào nhưng không gây chút thương tổn nào cho Dương Phàm. Trong lúc này, hắn luân phiên phát động thần thông bí thuật. Dương Phàm cũng ung dung ứng phó. Từ đầu đến cuối, hai chân Dương Phàm đứng tại chỗ chưa từng nhúc nhích một chút. Cho đến đêm khuya vào một khắc Dương Phàm đột nhiên đứng dậy một đám ánh sáng màu lam bắn ra từ trong tay hắn. Thứ Hỗn Châm lấy tốc độ mắt thường không thể thấy đâm về phía tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mặc giáp đen. Cùng lúc như thế Lưu Ly hàn Tinh Xà nhảy lên mang theo một luồng lực cực hàn khiến tốc độ hắn chậm lại. Tâm thần tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mặc giáp đen đau đớn chợt cảm giác một luồng hàn khí xuyên cốt tủy linh hồn.

- Không tốt!

Trên mặt hắn lộ ra một chút kinh hoàng, giáp đen trên người hắn theo bản năng khởi động, ngưng kết thành một tầng vòng sáng màu đen.

vù!

Ngay sau đó Tường Vân Ngõa dưới chân Dương Phàm run lên trong nháy mắt di chuyển phía sau trung niên Nguyên Anh mặc giáp đen, một chưởng mạnh mẽ chụp vào sau lưng hắn.

Ầm!

Lực lượng một chưởng của Dương Phàm như núi lửa bạo phát bắn phá trên vòng sáng màu đen. Khí huyết tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mặc giáp đen cố gắng kiềm chế một ngụm máu, sắc mặt hơi trắng. May là hắn phản ứng nhanh, gần như là theo bản năng phát động Pháp Bảo phòng ngự nếu không một ý nghĩ sai mặc dù không chết tại chỗ cũng sẽ bị thương nặng. Đánh lên thất bại. Dương Phàm không chút do dự, một bóng đen không một tiếng động quán về phía trung niên Nguyên Anh mặc giáp đen. Người đàn ông Nguyên

Anh mặc giáp đen từ lâu trong lòng sinh lo lắng. áo giáp đen trên người run lên vòng sáng màu đen đột nhiên nở rộ ánh sáng ba thước màu đen không ngờ chấn lui ảo ảnh Hấp Huyết Xà Tiên.

Dương Phàm thất kinh tong lộng. Người đàn ông Nguyên Anh mặc giáp đen có một loại ý thức chiến đấu theo bản năng. Đây là trải qua một loại ý thức chiến đấu trăm nghìn lần tôi luyện ra. Điều này khiến hắn liên tục tránh thoát kế hoạch giết với bố cục liên hoàn của Dương Phàm.

- Người này quá âm hiểm.

Người đàn ông Nguyên Anh mặc giáp đen tràn ra một thân mồ hôi lạnh có một loại ảo giác đi ra từ quỷ môn quan. Dương Phàm lạnh lùng cười hai tay liên tục tung lên quang mang hai màu vàng lục tách ra trong nháy mắt hình thành một con giao long dài mười mấy trượng, lấy khí thể nuốt núi sông, trong nháy mắt làm hắn lùi lại.

Ầm ầm!

Người đàn ông giáp đen hoảng hốt tu luyện linh khí hóa hình đến cảnh giới này hắn còn trong thấy lần đầu tiên. Hơn nữa giao long do linh khí hóa hình dường như thật sự bị thần vận và khí thể của ta làm cho giống như giao long thật. Dương Phàm theo cảnh giới tăng lên nắm giữ sinh mệnh tự nhiên, đối với thủ đoạn linh khí hóa hình có đột phá tiến thêm một bước. Trước kia linh khí hóa hình hóa ra như sinh linh đủ ngoại hình và khí thể lại không có thần vận. Nhưng sau khi tấn chức Diễm Căn Kỳ, tiến thêm một bước linh ngộ sinh mệnh tự nhiên, khiến loại phép thuật của Dương Phàm dần dần có được thần vận và bản năng như sinh linh. Dương Phàm từng phỏng đoán: cảnh giới cao nhất của linh khí hóa hình các chủng loại biến ảo ra có thể lấy giả thành thật. thậm chí có trí tuệ nhất định cũng chiến đấu theo ý chí của chủ nhân.

Dương nhiên, đây chỉ là một loại phỏng đoán của hắn lấy Tiên Hồng Quyết tự động linh ngộ ra linh khí hóa hình, rốt cuộc sẽ diễn biến đến tình trạng gì đối với Dương Phàm mà nói cũng lại một dị số.

Đằng đằng đằng.

Người đàn ông Nguyên Anh giáp đen lần đầu bị Dương Phàm chính diện đánh lui, cảm thấy ghen khuất. Bản thân mình là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, tu vi áp chế đối phương một bậc lại cố tình bị áp chế thậm chí kém một chút.

- Đều là Nguyên Anh trung kỳ, người kém hơn Tam u lão ma nhiều lắm.

Về mặt Dương Phàm khinh thường, Lưu Ly Hàn Tinh Xà trên người hắn phun xà tín lạnh lùng nhìn chăm chú người đàn ông Nguyên Anh giáp đen. Người đàn ông Nguyên Anh giáp đen hiện lên vẻ kiêu kị, hắn hít sâu một hơi ngược lại bình tĩnh lại. hỏi:

- Tam muội chết trong tay các ngươi sao?

- Chết rồi!

Dương Phàm cười lạnh nhạt:

- Muốn báo thù ngươi vẫn còn kém xa.

Nguyên Anh giáp đen nhìn hắn thật sâu cười lạnh nói:

- Ta hoàn toàn có thể khẳng định thân phận của ngươi. Trở về Bắc Tàn mục tiêu của ngươi chính là Tam u lão ma.

- Thì tính sao?

Ánh mắt Dương Phàm hơi hơi nheo lại. thầm nghĩ: "Người này dường như có chút biết tình hình của mình".

- Ta biết ta không giết chết ngươi.

Người đàn ông Nguyên Anh giáp đen nói với vẻ trào phúng:

- Chỉ là lấy thực lực của ngươi, sớm muộn cũng chết trong tay Tam u lão ma.

- Ngươi khẳng định như vậy?

Dương Phàm vẫn ung dung cười, cười tủm tỉm nhìn hắn. Người đàn ông Nguyên Anh giáp đen không cần nhiều lời thân hình hóa thành một vòng sáng màu đen chạy ra ngoài QUỶ THI SƠN.

- Ta sớm hay muộn chết trong tay Tam u lão ma?

Dương Phàm hé miệng cười:

- Ha ha! Nói như vậy, Tam Ma Môn đã cùng Ma Dương Tông cầu kết với nhau làm chuyện xấu?

Người đàn ông Nguyên Anh giáp đen nghe âm thanh thể thân hình dừng lại chợt nhìn chăm chăm về phía chân trời. Dương Phàm nhìn theo hắn rồi đi ngừng trọng vô cùng. dường như cảm giác được tình thế nghiêm trọng.

- Ta sớm hay muộn cũng chết trong tay Tam u lão ma?

Hắn suy nghĩ lặp lại những lời này, sau đó thì thào nói: "Tam Ma MônMa Dương TôngHai đại phái ma đạo tồn tại ở Ngự Dương quốc lại yên ổn với nhau sao?"

Dương Phàm lơ mơ cảm giác hương vị âm mưu.

"Từ sau khi trở lại Ngự Dương quốc chưa từng thấy Tam u lão ma có bất cứ hành động gì với mình. Hơn nữa thực lực chân chính của lão trước sau là một ẩn số".

Ánh mắt Dương Phàm không ngừng lóe lên sau khi nổi lên một lúc, ngẩng đầu nhìn phía chân trời xa. Trong hai con ngươi của hắn lóe lên sáng bóng như lưu ly dường như thấy mây đen u ám cuộn cuộn tràn ngập Ngự Dương quốc. Nửa tháng sau Dương Phàm thủy chung ở lại QUỶ THI SƠN.

Một là: hắn cùng Bồ Thiên Quân Vương trọng chấn Ám Huyết Vương Triều. Dưới Toàn Tri Cảm Quan của Dương Phàm những thành viên trong tổ chức gần như không ai có thể nói dối trước mặt hắn. Ngoài ra, hồn phách của Phệ Thiên Quân Vương, còn ở trong Ký Hồn Hồ, đồng thời còn có hai người sống. Khi thẩm vấn hai người này rất nhanh có được không ít tai họa bên trong, giết chết rắn đe lập uy tại chỗ. Tổng cộng tiêu phí bốn năm ngày thời gian. Dương Phàm và Bồ Thiên Quân Vương, cuối cùng cũng rõ phản nghịch của tổ chức cao tầng.

- Trong tổ chức còn có một số người phản nghịch hạ tầng trung tầng lòng mang ý xấu làm phiền Mục Quân Vương đi xử lý.

Dương Phàm khẽ thở dài.

- Được! Những chuyện này giao cho ta.

Bồ Thiên Quân Vương cười lạnh nhạt lơ lửng bay đi. Dương Phàm chờ trước Thiên Niên Mộ Huyết hộ pháp cho Hồ Phi. Hồ Phi nhắm mắt chẳng biết khí tức trên người lại tăng lên từng chút.

Dương Phàm có kiên nhẫn này, lẳng lặng chờ đồng thời cũng rất chờ mong sau khi Hồ Phi tỉnh lại. Nhưng một ngày sau nửa tháng, một bóng dáng quý mị chớp động trước mặt Dương Phàm. quý xuống thì lễ:

- Báo Quân Vương! Độc Vương tiền bối hiện thân đích thân tới Vụ Liễu trấn

462. Chương 458: Được Tiên Tử

Dương Phàm mừng như điên nhẹ phát tay nói:

- Người đi xuống trước, mỗi khắc chú ý mấy người ta đã điểm mặt chỉ tên một khi có tin tức liền báo cho ta.

Độc Vương là độc sư Nguyên Anh Kỳ, là lão sư trên danh nghĩa của Dương Phàm.

- Dạ!

Bóng dáng người đó chợt lóe liền dung nhập hư không, biến mất không thấy. Đám người dò xét của Ám Huyết Vương Triều, thiện nghệ nhất là thuật ẩn thân theo dõi. Dương Phàm đứng lên liếc nhìn Hồ Phi vẫn đang tĩnh tọa tu luyện ở Thiên Niên Mộ Địa mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Hắn lo lắng là để Hồ Phi ở nơi này.

Nếu có cường giả Nguyên Anh đích thân tới nơi này, đối với Hồ Phi chỉ sợ không hề có lợi. Nghĩ đến đây, tâm thần hắn dung nhập Tiên Hồng Không Gian, Tiên Lai Cư trong một căn chòi nghỉ mát.

Là ta!

Ba người hầu Kim Đan xuất hiện trước mặt Dương Phàm.

- Chủ nhân! Ngài có chuyện gì cần phân phó?

Xuất hiện ở trước mặt Dương Phàm là Dương Đại, Dương Nhị, Dương Tam. Tu vi ba người này đạt tới Kim Đan trung kỳ, Dương Đại thậm chí tiến tới Kim Đan hậu kỳ.

- Các người ở chỗ này hộ pháp cho Hồ Phi, Dương Phàm nhận nhậm nói.

Vừa dứt lời đám người Dương Đại xuất hiện ở lối vào Thiên Niên Mộ Địa.

- Dạ! Chủ nhân!

Ba người lập tức đồng ý, ngồi xếp bằng gần Hồ Phi. Dương Phàm gật gật đầu lập tức đứng dậy chạy tới Vụ Liễu trấn. Ba người hầu đều có linh hồn dấu vết của Dương Phàm dưới chiếu rọi của Tiên Hồng Không Gian. Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm chỉ cần dung nhập Tiên Hồng Không Gian không chỉ có thể nắm giữ tình huống bên này, thậm chí có thể cho phân thân Thạch Thiên Hàn từ Tiên Hồng Không Gian trong nháy mắt tới khu vực bị chiếu rọi kia. Cho nên có ba người hầu lúc này trấn thủ. Dương Phàm hoàn toàn có thể yên tâm. Không đến nửa canh giờ Dương Phàm từ Quỷ Thị Sơn chạy tới Vụ Liễu trấn.

Vừa đến Tiên Hồng Y Quán hắn liền thấy một lão già bố y tóc bạc hồng hào với độ tuổi thất tuần.

- Sư tôn! Là ngài

Dương Phàm có chút bất ngờ. Người này đúng là Liễu Vô Ngân vốn là Liễu trưởng lão của Dương gia bảo cũng chính là sư tôn trước khi Dương Phàm tán công. Không gặp được lão sư Độc Vương, lại gặp được ân sư thụ nghiệp Liễu Vô Ngân.

- Phàm nhi! Ta đã chờ con lâu ngày ở nơi này.

Liễu Vô Ngân mỉm cười một mảnh ấm áp thân thương trong mắt. Đôi mắt Dương Phàm có chút ướt đi tới từ từ cúi đầu.

- Đứng lên! Mau đứng lên!

Liễu Vô Ngân có chút kinh hoảng, vội đỡ lấy hắn nói:

- Phàm nhi! Hôm nay con không còn như xưa, con là thế hệ Quân Vương của Âm Huyết Vương Triều, lại là Nguyên Anh bậc cao cao cao tại thượng ở Tu Tiên Giới. Bất kể địa vị, tu vi đều cao hơn vì sư mấy cấp có thể nào dễ dàng quỳ với một gã tu sĩ bậc thấp như ta.

- Sư tôn! Mặc kệ từng là Ngưng Thần bậc thấp hay là Nguyên Anh bậc cao. con trước sau cũng là đệ tử của ngài. chẳng lẽ không đứng sao?

Dương Phàm hít sâu một hơi chân tình trịnh trọng, nhìn thẳng sư tôn Liễu Vô Ngân.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Liễu Vô Ngân cảm động thật sâu.

- Có đệ tử như con. Liễu Vô Ngân ta sống không uổng đời này.

Ba mươi năm trước, trời giáng lưu tinh. Dương Phàm một đêm tán công. Từ lần tán công đó trở thành phế nhân người xung quanh mắt lạnh nhìn mình. Dưới tình huống trở thành phế nhân. người có thể đối đãi với như trước Dương Phàm đều nhớ kỹ trong lòng. Đệ đệ Dương Lỗi, muội muội Tuệ Tâm, phụ thân Dương Thiên, mẫu thân Dương thị, sư tôn Liễu Vô Ngân, bằng hữu Lâm Chung. Những người này mới là người Dương Phàm có thể thật sự bỏ qua chênh lệch tu vi đối đãi chân tâm tự nhiên. Hai người đi vào nội đường y quán.

- Theo con được biết sư tôn cũng là một trong trưởng lão của Âm Huyết Vương Triều, vì sao không xuất hiện trên đại hội Âm Huyết?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Ha ha! Sau khi con rời khỏi Bắc Tần ta liền ra khỏi tổ chức.

Liễu Vô Ngân cười tủm tỉm nói.

- Đây là vì sao?

Dương Phàm hơi kinh hãi nói.

- Đây là nhẩn nhủ lúc còn sống của Âm Thiên Quân Vương. Nhiều năm qua ta luôn luôn lặng lẽ bồi dưỡng thế lực cũng âm thầm hiệp trợ hộ pháp cho Điệp Liên. Chỉ vì chờ con trở về

Liễu Vô Ngân giải thích.

- Thì ra là thế. Phụ thân trước khi chết không ngờ bố cục chu đáo chặt chẽ như thế nghĩ xa đến như thế.

Dương Phàm không khỏi kinh ngạc thán phục. Dương Thiên chẳng những thiết kế nơi chạy trốn cho Dương Phàm, hơn nữa ông lại chắc chắn sau này trở về Bắc Tần báo thù lưu lại nhiều phần chuẩn bị phía sau.

- Trên thực tế. Âm Thiên Quân Vương sớm đoán được sau khi ông chết. quyền lực trong tổ chức sẽ rơi xuống trên tay người bên ngoài. Mới cho ta rời khỏi tổ chức cũng bồi dưỡng một đám tinh anh cho con trở về Ngự Dương báo thù lưu lại chuẩn bị ở phía sau.

Liễu Vô Ngân cười nói.

- Điều này thật tốt quá.

Sắc mặt Dương Phàm hiện lên vẻ vui mừng:

- Hiện tại trong tổ chức vừa mới nhỏ đi khối u, thanh trừ một số phần đồ yêu nghiệt, thực lực giảm mạnh, hiện tại có sư tôn mang tinh anh gia nhập tất có thể thay đổi máu cho tổ chức.

Hai người ôn chuyện một lát Liễu Vô Ngân cáo từ:

- Phàm nhi! Vì sự lập tức chỉnh hợp đám tinh anh kia cho chúng nó dung nhập Âm Huyết Vương Triều.

- Lão sư! Chờ một chút

Dương Phàm hô Liễu Vô Ngân.

- Phàm nhi! Còn có chuyện gì?

Liễu Vô Ngân khó hiểu nói. Khuôn mặt Dương Phàm hiện lên ý cười xuất ra Thất Linh Quỳnh Tương và Tam Sinh Tuệ Thủy, trước chỉ cho Liễu Vô Ngân uống một ngụm Tam Sinh Tuệ Thủy.

- Nơi này còn có một viên Ngưng Hóa Đan đủ có thể khiến lão sư trong khoảng thời gian ngắn tăng lên Kim Đan bậc cao.

Dương Phàm nói với vẻ tự tin. Hắn đương nhiên có thể nhìn ra được Liễu Vô Ngân dừng lại ở Trúc Cơ đại viên mãn nhiều năm nói không chừng sau khi trở về, uống một ngụm Thất Linh Quỳnh Tương, phép lực tăng nhiều, có thể thành công thăng cấp Kim Đan bậc cao. Liễu Vô Ngân cũng không từ chối, tiếp nhận một đồng linh đan thánh thủy Pháp Bảo mới bay đi.

Sau một lát. Dương Phàm lại gọi Ân Tam hỏi tin tức Độc Vương.

- Quá không khéo Độc Vương tiền bối ở Vụ Liễu trấn không tìm được ngài mấy canh giờ trước, đi Dương gia bảo.

Ân Tam đáp.

- Dương gia bảo!

Dương Phàm thầm nói ba chữ này, mỉm cười:

- Tốt! Ta lập tức liền đến.

Không chút nghỉ ngơi đuổi tới Dương gia bảo. So với mấy chục năm trước, hôm nay Dương gia bảo nhìn qua lộ ra vẻ quyền thế hơn nhiều. Sau khi Dương Lỗi tiếp quản chức vị bảo chủ đối với Dương gia bảo trải qua một hồi chỉnh sửa gia cố. Dương Phàm đi bộ vào Dương gia bảo. Giống như lúc đầu trở về Vụ Liễu trấn trong Dương gia bảo gặp mấy người, phần lớn đều khuôn mặt lạ không quen biết mấy người. Đám tu sĩ đồng cấp kia hiện tại chỉ sợ đều trở thành trưởng lão cao tầng cấp một. Dương nhiên không thể tùy tiện đi trên đường cái. Đi vào tiểu viện của mình. phát hiện nơi này sạch sẽ, vật phẩm trang trí trong phòng, cũng không có biến hóa. Dương Phàm đứng lặng thật lâu ở trong viện. Chính ở nơi này, vào một ban đêm ba mươi năm trước, đã xảy ra một chuyện thay đổi vận mệnh của hắn.

Dương Phàm không khỏi suy nghĩ sâu xa: "Nếu trước đây không có lưu tinh từ trên trời giáng xuống, vận mệnh của mình sẽ phát triển như thế nào?"

Hắn không thể nào đoán càng không thể đánh giá ra. Nhưng có một điểm hắn có thể xác định: Sau khi có được Tiên Hồng Giới con đường mình đi càng mênh mông rộng lớn. Từ Ngự Dương quốc đến khu vực Bắc Tàn thậm chí Thiên cầm Nội Hải cường giả như mây trên trời. Sau khi có được Tiên Hồng Giới con đường hắn có thể đi càng xa hơn

Dương Phàm cảm khái đứng lặng thật lâu tâm tình mới bình tĩnh lại.

Mỗi một khắc hắn nhắm mắt lại Hồn Căn dung hợp đại địa dưới chân. Trong phút chốc toàn bộ Dương gia bảo đều nằm trong cảm quan của hắn. Hắn thấy được đệ đệ đang khổ tu dưới mặt đất, thấy được Dương Mạn nằm trong phòng được trang trí xa hoa cũng thấy được Dương Quang với chòm râu hoa râm vẻ mặt suy sụp.

Dương Quang

Dương Phàm cảm thấy ngạc nhiên, phát hiện Dương Quang từng ở Dương gia bảo có địa vị ngang với Dương Lỗi, vẫn dừng ở Ngưng Thần hậu kỳ. Lấy niên kỷ hơn sáu mươi tuổi của hắn lúc này, hơn nữa thời gian lận đận trôi qua rơi xuống bộ dáng như vậy, cũng bình thường, về phần những lão già của Dương gia bảo như lão tổ Dương gia đã không còn tồn tại nữa. Trưởng lão đời thứ hai như Dương Hồng, Dương Cương lúc trước, đều có nếp nhăn, tóc trắng xóa dường già ở Dương gia bảo. Nguyên lai trưởng bối đời thứ hai của Dương gia bảo không ngờ không có một người tăng lên Trúc Cơ Kỳ. Tu vi không đạt tới Trúc Cơ Kỳ, cũng chỉ có sinh mệnh một trăm năm mười năm nhiều hơn phạm nhân không nhiều, nhưng so với cường giả bậc cao căn bản không đáng nhắc tới. Rốt cục dưới Toàn Tri Cảm Quan của Dương Phàm nắm bắt được sự tồn tại của Độc Vương La Tùng Hoàn.

Độc Vương nhìn qua vẫn là một lão già lưng còng. rất già nua. Xa xa nhìn lại, ông giống như một người ăn mày, đi vào một tửu quán.

- Đi đi đi

Tiểu nhị kia không thèm nhìn tới trực tiếp ra ngoài ngăn cản. La Tùng Hoàn lạnh lùng cười ánh mắt lờm qua tiểu nhị. Lập tức cả người tiểu nhị kia phát lạnh run run một cái trở mặt nhìn ông tiến vào. Dương Phàm mỉm cười cũng tiến vào tửu quán.

- Lão sư.

Dương Phàm đi tới chỗ bàn của Độc Vương, cười nói. La Tùng Hoàn thoạt nhìn rất suy sụp. vẻ mặt mệt mỏi. Vừa thấy Dương Phàm đến đây đôi mắt La Tùng Hoàn sáng ngời, trên mặt hiện lên vẻ kích động:

- Con rốt cục đã trở lại, hiện giờ đạt tới Nguyên Anh bậc cao còn chịu gọi ta một tiếng lão sư.

- Tiểu nhị! Đưa rượu tới.

La Tùng Hoàn quát lớn một tiếng.

Tiểu nhị kia nhìn thấy Dương Phàm đối diện La Tùng Hoàn, biết hai người không giống người thường, vội đồng ý. Chỉ chốc lát. rượu và thức ăn đều đến. Hai người trên danh nghĩa thầy trò, bắt đầu uống rượu đàm luận. Dương Phàm đột nhiên phát hiện đời người tình xảo như thế. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới,

mình uống rượu trong tửu quán phàm nhân của Dương gia bảo, người cùng bàn đối ẩm với mình vẫn là một đời Độc Vương.

- Lão sư! Người dường như có chút buồn bã không vui, chẳng lẽ có chuyện không vui phát sinh?

Dương Phàm sau khi cạn một chén. dò hỏi.

- Chuyện không vui?

Độc Vương La Tùng Hoành lắc đầu trái lại trào phúng cười:

- Lão đối thủ của ta đã chết ta vốn nên vui vẻ không đúng sao?

- Lão đối thủ của ngài

Dương Phàm bỗng nhiên ngẩn ra trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ:

- Người đang nóiĐộc Vương!

- Đúng! Lão vừa mới chết không lâu.

Độc Vương thở dài một hơi cả người dường như mất đi tất cả khí lực.

- Độc Vương đã chếtNhư vậy Độc Tiên cốc rốt cuộc có chuyện gì?

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi lâm vào trầm tư trong mắt lộ ra một chút lo lắng.

- Độc Tiên cốc có gì lo lắng chứ? Người thay thế nguyên bản vào mấy năm trước, thăng cấp thành Nguyên Anh bậc cao. trở thành một thể hệ mới Độc tiên tử!

Độc Vương thản nhiên nói.

- Vũ Tịch nàng thăng cấp thành Nguyên Anh kế thừa quyền lớn của Độc Tiên cốc

Dương Phàm nửa mừng nửa lo.

- Vũ Tịch?

Độc Vương La Tùng Hoành nao nao lại giống như hiểu ra chuyện gì:

- Con có quan hệ với nàng sao?

- Không gạt lão sư nàng là người yêu của con.

Dương Phàm thản nhiên đáp.

- Lại có tình huống như thế.

Độc Vương La Tùng Hoành biến sắc:

- Nếu như thật sự nói như vậy, thì con phải đi nhìn Độc Tiên cốc.

- Vì sao?

- Bởi vì Độc Vương chết kỳ quái. Hơn nữa trước đây, Nguyên Anh tân tú của Huyết Luyện Tông, thiếu chủ Vô Ưu cốc, cùng với đại đệ tử Liệt Vô Huyền của Tam u lão ma dường như đều tận lực đeo đuổi Độc tiên tử kia.

463. Chương 459: Chí Quét Ngang Ngư Dương!

Sắc mặt Dương Phàm lập tức âm trầm trong mắt xuất hiện lửa giận nồng đậm chợt lại chuyển thành lạnh băng thấu xương. Hai loại khí tức hoàn toàn trái ngược chuyển hóa trong mắt hắn. Chỉ vùn vụt thời gian mấy hô hấp lửa giận trên người hắn đã được thay thế bởi khí tức bình tĩnh. Trong nháy mắt hắn sinh ra lửa giận vừa rồi toàn bộ tửu quán đều chìm trong một loại áp bách không cách nào hình dung làm cho người ta cảm thấy không yên khó hiểu. Một khi cỗ lửa giận này bùng nổ, đừng nói là tửu quán nho nhỏ này, cho

dù là toàn bộ Dương gia bảo đều không thể chịu nổi. Còn may lực khống chế của Dương Phàm kinh người, lửa giận trong lòng rất nhanh bị thu liễm.

Độc Vương La Tung Hoành hơi tán thưởng nhìn hắn một cái về mặt bình thản nói:

- Người không cần quá lo lắng. Thứ gì chân chính thuộc về người, người khác không đoạt được huống chi là cảm tình.

- Nói rất đúng.

Dương Phàm gật đầu hít sâu một hơi tự tin nói:

- Ta tin tưởng Vũ Tịch.

Dứt lời, hắn lấy ra một cây sáo ngọc trong suốt lẳng lẳng nhìn. Vật này đúng là nhạc khí chí bảo Nho môn Thất Hương Ngọc Hồn Địch. Ánh mắt La Tung Hoành lập tức dừng ở vật này, chấn động:

- Đây không phải là Thất Hương Ngọc Hồn Địch mà Được vương có được thời trẻ tuổi sao?

- Lão sư cũng biết lai lịch vật này?

Dương Phàm khẽ giật mình. Theo hắn biết tu sĩ Nho môn ở Bắc Tần gần như tuyệt tích sách cổ ghi lại về điều này cũng rất ít.

- Vật này đến từ mộ viễn cổ của Được Tiên cốc. Vài trăm năm trước, khi đó ta cùng Được Vương đồng thời tiến vào mộ này, đều có kỳ ngộ.

La Tung Hoành thở dài nói lộ ra vẻ nhớ lại.

- Mộ viễn cổ? Lão sư làm sao lại cùng Được Vương tiên bối tiến vào nơi đó?

Dương Phàm không hiểu chút nào.

- Bởi vì thật lâu trước kia ta cùng Được Vương là sư huynh đệ đồng môn.

La Tung Hoành hít sâu một hơi.

- Hai người là sư huynh đệ?

Dương Phàm chấn động. Hắn làm sao cũng không nghĩ tới Độc Vương cùng Được Vương dĩ nhiên là một đôi sư huynh đệ.

- Lúc nhập môn bá sư. hai chúng ta đều là người nổi bật thời đó, hơn nữa tranh cường hiếu thắng, đấu nhau chừng một hai trăm năm.

La Tung Hoành nhắm hai mắt lại. hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập:

- Tuy nhiên vào một ngày, sư tôn cho hắn trở thành người kế nhiệm Được Tiên cốc. Khi đó ta không phục lắm ngầm quyết chiến một phen chẳng phân thắng bại. Cuối cùng. ta rời khỏi Được Tiên cốc bỏ y theo độc từ đó về sau nghiên cứu độc thuật, thề muốn đánh bại Được Tiên cốc, đánh bại Được Vương.

-Sau đó vào một lần tỷ đấu lão hủ nguyên khí đại thương, bị Tam u lão ma đánh lén gần mất mạng.

La Tung Hoành giảng lại đầu đuôi câu chuyện một lần. Khi giảng đến đoạn bí tận này, mắt ông vẫn nhắm giọng trầm thấp.

”Hai sư huynh đệ tranh đấu mấy trăm năm kết quả cũng đều không có kết cục tốt”.

Dương Phàm thầm than trong lòng. Đợi sau khi Độc Vương bình tĩnh Dương Phàm mới hỏi chuyện có liên quan Được Tiên Cốc.

- Tình huống ta biết không nhiều, nhưng Được Tiên cốc nội tình thâm hậu lại có cường giả Nguyên Anh tọa trấn hắn là sẽ không gặp chuyện không may. Chỉ là ba người kia gắt gao theo đuổi Được tiên tử tình huống hết sức phức tạp.

La Tung Hoành đáp.

- Tân tú Nguyên Anh Huyết Luyện TôngLiệt Vô Huyền đại đệ tử Ma Dương TôngCòn có thiếu chủ Vô Ưu cốc.

Dương Phàm cau mày. Ba người này đều không phải bình thường, hơn nữa sau lưng đều có thế lực lớn. Thiếu chủ Lệ Hồng Phi của Vô Ưu cốc hẳn biết, ở trong Cửu u cốc có chút qua lại. quan hệ cũng tạm được. Liệt Vô Huyền hẳn cũng biết, nghe nói từng quyết chiến cùng phụ thân Dương Thiên, vì tranh đoạt mẹ đẻ của hắn cũng chính là người kế nhiệm đời trước của Được Tiên cốc, về phần tân tú Nguyên Anh của Huyết Luyện Tông Dương Phàm không thể đoán ra.

Tu Sĩ Huyết Luyện Tông làm sao lại chạy xa ngàn vạn dặm đến theo đuổi Vũ Tịch? Chính theo như lời La Tung Hoàn nói, tình huống thực phức tạp. Sau khi biết tin tức này, Dương Phàm có chút đứng ngồi không yên.

- Lão sư ngài có tính toán gì không?

Dương Phàm chuẩn bị đứng dậy cáo từ, hỏi Độc Vương.

- Người trở về Ngư Dương quốc sớm muộn sẽ cùng Tam u lão ma tiến hành chiến đấu sinh tử, có chỗ nào có thể cần đến lão phu cứ việc nói ra. Ta cùng Ma đầu này cũng có thâm cừ đại hận.

La Tung Hoàn rất sáng khoái.

Dương Phàm nghe vậy mừng rỡ, cười nói:

- Lão sư. Ngài hiện tại chỉ cần tọa trấn Dương gia bảo hoặc là Vụ Liễu trấn. Như vậy ta có thể buông tay xuất kích.

- Được.

La Tung Hoàn gật gù đầu sau đó vui đầu uống rượu loạn tụy như mê. Dương Phàm hỏa tốc chạy về Vụ Liễu trấn. Khi đi vào y quán cha con La Nham đi ra đón.

- Sư tổ. Có một người thần bí muốn gặp người.

La Tường cung kính nói.

So với lúc trước, thiếu niên áo trắng này bớt đi vài phần nhuệ khí đối với Dương Phàm kính sợ có thừa.

- ừ. ta đã biết.

Dương Phàm đi vào phòng khách, khẽ cười nói:

- Nhiều năm không thấy, Vũ Văn gia chủ vẫn khỏe chứ?

- Bái kiến Quân vương.

Trong phòng khách, một nam tử trung niên lộ vẻ già nua lập tức thi lễ với Dương Phàm.

- Miễn lễ đi.

Dương Phàm ngồi xuống, cùng hỏi:

- Ám Huyết đại hội sớm chấm dứt người còn chưa về kinh đô?

Nguyên lai Ám Huyết đại hội nửa tháng trước trong chúng trưởng lão còn có Vũ Văn gia chủ lúc ấy đeo mặt nạ. Dương Phàm tuy rằng nhìn thấu nhưng không hỏi nhiều. Rất nhiều cao tăng trong Ám Huyết ở Tu Tiên Giới cũng có thân phận đặc thù cho nên tại đại hội đều tự che giấu hình dạng.

- Thuộc hạ có việc bẩm báo.

Wu Văn gia chủ nhìn hắn một cái thật sâu, ở trong mộ huyết Quý Thi Sơn hắn tận mắt chứng kiến thủ đoạn lời dối của Dương Phàm. ngay cả tu sĩ Nguyên Anh đều ngã xuống đường trường.

- Vũ Văn trưởng lão không cần khách khí có gì trực tiếp nói thẳng.

Giọng Dương Phàm thật bình thản.

- Hiện nay, kinh đô Ngự Dương quốc tình thế phức tạp trên danh nghĩa là từ bốn đại gia tộc chúng ta thống trị nhưng thực chất đã bị Tam Ma Môn khống chế. Thế lực Tam Ma Môn ngập trời, cường giả như mây trên trời không ngờ thẳm thẳm đến Âm Huyết Vương Triều. Lúc trước ta cũng vẫn hoài nghi chuyện này lại không dám xác định may có Quân vương trở về Ngự Dương, trừ bỏ phản đồ.

Vũ Văn gia chủ thở dài.

- Ngoài ra, Quỷ Huyền Môn, Thanh Nguyên Tông kia từng nhiều phen uy hiếp Vũ Văn gia ta. Nguyên nhân là Vũ Văn gia che chở Tiên Hồng Y Quán kinh đô. Nếu không phải có sự phối hợp của Lệ công tử Vô Ưu cốc, Vũ Văn gia đã gặp nguy

Nói xong lời cuối cùng, vẻ lo lắng trên mặt Vũ Văn gia chủ càng đậm. Dương Phàm thì lộ vẻ trầm tư trầm mặc không nói.

- Cầu Quân vương, làm chủ cho Vũ Văn gia ta.

Vũ Văn gia chủ "Phịch" một tiếng, quỳ gối trước mặt Dương Phàm nói lời chân thành tha thiết.

- Vũ Văn gia cùng bản Quân vương có giao tình sâu xa, hơn nữa người lại là trưởng lão Âm Huyết Vương Triều. Người cứ an tâm về kinh đô phàm là thế lực là địch với chúng ta đều sẽ bị nhổ tận gốc trong vài chục năm tiếp theo.

Ác nghiệt cùng hổ những trong giọng nói Dương Phàm khiến Vũ Văn gia chủ toàn thân lạnh băng âm thầm kinh hãi. Vũ Văn gia chủ đi rồi, Dương Phàm đưa tay day trán phun ra một hơi dài:

- Ma Dương Tông Tam Ma Môn Quỷ Huyền Môn Huyết Luyện Tông Thanh Nguyên Tông Thật sự rất loạn rồi!

Ngự Dương quốc nhỏ nhỏ bị nhiều thế lực lớn như vậy giằng co phức tạp.

- Xem ramục tiêu của ta không thể chỉ vãn vẹn giới hạn trong Ma Dương Tông.

Đột nhiên, Dương Phàm chậm rãi xòe bàn tay ánh mắt nhìn về phương xa dường như nhìn xuống toàn bộ Ngự Dương.

- Đúng vậy. Tình huống phức tạp như thế kỳ thật ta có một ý nghĩ càng đơn giản: Trực tiếp quét ngang Ngự Dương, quét dọn hết thấy thế lực đối địch.

Dương Phàm xòe bàn tay lại nắm lại thành nắm tay.

Quét ngang Ngự Dương, quét dọn hết thấy thế lực đối địch

Làm cho cả Ngự Dương quốc trở thành địa bàn của mình như vậy thế giới liền thanh tịnh. Bằng hữu, người nhà, đệ tử của mình, tất cả những người có liên quan với mình đều có thể hưởng thụ được môi trường tốt nhất. Đương nhiên, Dương Phàm cũng hiểu được mục tiêu này hiện tại còn có chút khó khăn. Đây vẫn vẹn là một ý nghĩ hóa phức tạp thành đơn giản. Nhưng là, nếu tu vi hắn có thể tăng thêm một bước, cũng không phải không thể hoàn thành. Một đoạn thời gian sau Dương Phàm bắt đầu tĩnh tu trong y quán. Nửa tháng sau, ở một nơi hoang dã cách Vụ Liễu trấn mấy chục dặm, thiên địa linh khí bỗng nhiên khởi động, một cỗ khí tức cường đại dần dần hình thành. Thần thức Dương Phàm đảo qua mặt lộ vẻ vui mừng, thần thức truyền âm nói:

- Lâm Chung. Người rốt cục bước vào đại đạo Kim Đan.

Nguyên lai cỗ khí tức tấn chức này chính là đến từ Lâm Chung.

- Đây đều là công tử tài bồi Lâm mỗ.

Lâm Chung sau khi tấn chức Kim Đan động tác đầu tiên đó là hướng về phía Vụ Liễu trấn cúi sâu một cái. Hắn không phải cúi đầu với Vụ Liễu trấn mà là thân thiết cảm tạ Dương Phàm. Nếu không có Dương Phàm giờ phút này hắn vẫn là một tu sĩ bậc thấp tầm thường vô vị. Đời người thường thường có chút kỳ ngộ một khi chọn đúng sẽ trở thành bước ngoặt vận mệnh.

- Người cố gắng cố tu vi cảnh giới đi, về sau sẽ có lúc cần dùng.

Dương Phàm phân phó một câu liền nhắm mắt tĩnh tu. Ngay ngày thứ ba sau khi Lâm Chung tấn chức bậc cao Kim Đan bên Quỷ Thi Sơn truyền đến tin tức.

- Chủ nhân. hân xuất quan.

Dương Đại bị hút vào Tiên Hồng Không Gian nhẩn tin tức đến cho Dương Phàm.

- Hồ Phi xuất quan?

Dương Phàm vẻ mặt vui mừng vội vàng đi Quỷ Thi Sơn. Quỷ Thi Sơn cách Vụ Liễu trấn khá xa ước chừng ngàn dặm. Khi hân chân chính tới gần Quỷ Thi Sơn bỗng nhiên cảm ứng được một cỗ khí tức cuồng bạo khiến người run sợ. Cùng lúc đó ở lối vào Thiên Niên Mộ Huyệt.

- Âm âm âm

Một thiếu niên cực kỳ xấu xí toàn thân trần trụi vung nắm tay điên cuồng đánh đập tản mát ra một cỗ khí tức kinh hãi thiên địa. Giờ khắc này, toàn bộ âm hồn lệ quỷ tại Quỷ Thi Sơn đều kinh hãi run sợ. Làm cho người ta kỳ quái chính là trên người thiếu niên xấu xí này có một lớp lông tơ màu tím nhạt. Hai tay hân thành dạng vuốt động tác linh hoạt như quỷ mị trong hư không lằng lằng không tung bay giống như cá bơi. Dương Phàm bay đến nơi đây vừa lúc nhìn thấy một màn kinh người này.

- Đến thật là tốt

Hồ Phi "ngao" một tiếng, thân hình "bá" một cái hư không biến mất.

Xuyvút!

Tử quang lóe lên hân quỷ mị xuất hiện trước người Dương Phàm vung nắm tay "âm âm âm" đánh ra vài quyền. Dương Phàm không kịp phòng bị bị cỗ lực lượng cuồng bạo này đánh rơi xuống mặt đất.

- Lực lượng thật cường đại!

Dương Phàm giật mình không nhỏ. Tuy nhiên, sau khi hai chân hân chạm đất vững như Thái Sơn cùng Hồ Phi quyền đâm chân đá sinh động vô cùng.

Âm âm âm

Hai người đánh đập vui sướng đầm đìa. Dương Phàm buông hết tay chân toàn lực ra đánh hết sức thống khoái. Nửa ngày sau giao chiến trên mặt đất Dương Phàm chung quy dễ dàng thắng một bậc nhiều lần đánh lui Hồ Phi khiến hân chật vật không chịu nổi. Càng khiến Hồ Phi buồn bực là lực phòng ngự cùng kéo dài của Dương Phàm đều rất biến thái. Hân căn bản rất khó phá phòng ngự của Dương Phàm. Thần thông lỗi hỏa tuy rằng lợi hại nhưng ngược lại bị Sinh Mệnh Lục Chứng của Tiên Hồng Quyết áp chế gắt gao. Cuối cùng hân cũng nhìn ra một ít manh mối. giận quát một tiếng:

- Có bản lĩnh lên bầu trời đánh tiếp?

464. Chương 460: Dương Lão Đại

Hồ Phi rốt cục dừng tay, vẻ mặt không cam lòng rống lên. Người này cũng là hạng tranh cường hiếu thắng, vẫn bị Dương Phàm áp chế như vậy, hiện tại thật vất vả tấn chức Nguyên Anh liền muốn thả ra một ngụm ác khí lại vẫn như cũ không chiếm được nửa điểm tiện nghi. Thật sự quá ghen ghét.

- Ha ha Thiên địa tức là thiên cùng địa. Từ khi thế gian sinh ra liền có hai thứ này. Ta đứng trên đại địa có gì không được?

Dương Phàm mặt lộ vẻ tươi cười sáng lạn đương nhiên sẽ không lên trời đánh. Luận gần người giao chiến Hồ Phi này thực sự rất biến thái. Lực lượng, tốc độ nhanh nhẹn đều đạt tới một trình độ khủng bố. Cho dù Dương Phàm liên tục chiến đấu ở Thiên cảm Nội Hải, cũng không gặp được người chiến đấu cận thân mạnh hơn Hồ Phi. Bất kể là Kim Giao Tiểu Long hay là Chu Hồng. luận chiến đấu cận thân đều không thể so với Hồ Phi. Hồ Phi chẳng những có thân thể mạnh mẽ đến tận cùng mà lại còn có một loại thiên phú chiến đấu sinh ra đã có, lực bùng nổ càng thêm đáng sợ. Cũng giống như Vô Song có được ngộ tính ngạo

thị thiên cổ. Đây đều là một loại thiên phú hoặc là bản năng đủ để cho người bên ngoài ao ước. Nếu không phải lực phòng ngự cùng kéo dài của Dương Phàm biến thái tới cực điểm, chiến đấu cận thân chỉ sợ thật ư chịu khổ trong tay Hồ Phi.

- Ngao ngao

Hồ Phi vẻ không cam lòng ở tại chỗ quay cuồng rít gào đường như muốn nổi điên. Chỉ là Dương Phàm hoàn toàn không chút động đậy. Hắn đương nhiên không ngốc đến mức đi chiến đấu cận thân với Hồ Phi trên không trung.

- Được rồi, người phải nghĩ biện pháp thu liễm khí tức của mình. Mới vào Nguyên Anh Kỳ, củng cố tu vi cảnh giới mới là chủ yếu.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hồ Phi chung quy đối với Dương Phàm có vài phần kính ý, khoanh chân mà ngồi chậm rãi thu liễm khí tức. Tử sắc quang mang vờn quanh bên người hắn cùng với từng hồi điện cuồng bạo tinh thuần và ngọn lửa màu đỏ thẫm. Thần thông lôi điện cùng hỏa diễm đều là lực lượng có lực phá hoại kinh người trong thiên địa lại bị hắn độc chiếm. Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm thầm nghĩ: "Tiềm lực phát triển của Hồ Phi rất lớn, tính tình rất giản nhĩa khí, vì bằng hữu có thể không để ý sinh tử. Dưới tình huống nắm giữ thần thông lôi hỏa hoàn toàn có thể giúp đỡ ta đối phó Tam u lão ma".

Tính ra giờ phút này bên phía trận doanh Dương Phàm đã có ba Nguyên Anh.

Dương Phàm, Hồ Phi, Độc Vương La Tung Hoàn.

Chỉ là ba người đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. Thực lực Dương Phàm hẳn là có thể áp chế tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, nếu liều lĩnh phát động át chủ bài chém giết kẻ dưới Nguyên Anh đại tu sĩ vẫn đề không lớn.

Hồ Phi mới bước vào Nguyên Anh Kỳ, xem ra ít nhất có thể sánh ngang tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Mà Độc Vương La Tung Hoàn, chủ yếu nghiên cứu độc thuật, lực chiến đấu chân chính cũng chỉ vào hàng Nguyên Anh bình thường.

- Lấy thực lực hiện giờ chỉ cần không chính diện đối địch ba thể lực siêu cấp Bắc Tồn hẳn là không có thể lực gì có thể chân chính uy hiếp đến chúng ta.

Dương Phàm cũng âm thầm đánh giá một chút. Ba ngày sau khí tức trên người Hồ Phi miễn cưỡng có thể làm được thu phóng tự nhiên, nhưng nếu muốn chân chính ẩn giấu khí tức vẫn làm không được. Để cho Dương Phàm không còn gì để nói chính là một khi tâm tình Hồ Phi dao động mạnh liền dễ dàng lâm vào trạng thái "Bạo tẩu" quả thực là một người chiến đấu cuồng. Cũng may Hồ Phi đối với Dương Phàm đều tâm tồn kính ý, bình thường đều nghe theo ý kiến của hắn. Trước khi rời Quỷ Thị Sơn. Dương Phàm đánh giá Hồ Phi vài lần về mặt cổ quái nói:

- Trong tay người trừ bỏ Lang Nha bổng kia còn lại đều là thứ vứt đi.

Lang Nha bổng kia, lấy được trong một sơn cốc thần bí trong Cửu u Bí Cảnh xem độ cứng chất liệu hoàn toàn có thể sánh ngang cổ bảo. Trừ bỏ Lang Nha bổng này Pháp bảo trong tay Hồ Phi đơn giản đều là một ít Pháp khí, Linh khí linh tinh quả thật khiến Dương Phàm xấu hổ.

- Hắc hắc nếu không người cho ta mấy món Pháp bảo.

Hai mắt Hồ Phi tỏa sáng nhìn chăm chăm Dương Phàm.

- Lôi hệ hỏa hệ

Dương Phàm trầm ngâm tìm trong kho hàng Tiên Hồng hồi lâu lấy ra một món Pháp bảo hỏa hệ đỉnh cấp cùng mấy viên Viêm Tinh Thạch, cùng với một món Pháp bảo phòng ngự trung phẩm.

- Thật tốt quá!

Hồ Phi cười ha ha thưởng thức mấy Pháp bảo này, lẳng không trở mình vài lần hận không thể ôm Dương Phàm hôn mấy ngụm. Dương Phàm thấy bộ dạng khờ dại bướng bỉnh của hắn, hơi có ý cười theo sau mặt lộ vẻ do dự dường như đang cân nhắc điều gì.

- Có một món bảo vật, người có muốn thử xem không?

Dương Phàm nhẹ giọng nói.

- Bảo vật gì?

Hồ Phi lập tức dừng lại chờ mong nhìn phía Dương Phàm. Dương Phàm chậm rãi lấy ra một hạt châu thần bí màu tím thẫm. Một cổ khí tức thần bí xa xưa từ Lôi Linh Châu truyền ra. Lực lượng ẩn chứa trong truyền thừa bảo châu đủ để cho bất kỳ bậc cao nào kinh hãi run sợ. Nếu không phải Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết. Lôi Linh Châu không bài xích thì cũng không dám cầm trong tay dưới tình huống không nhận chủ. Hồ Phi nhìn thấy Lôi Linh Châu trên người bỗng nhiên trào ra một cổ lôi quang màu tím hùng hậu tinh thuần, thậm chí xông thẳng trời cao xé rách quỹ vật trên không Quỷ Thi Sơn thần quỷ lui tránh.

ông ơng

Lôi Linh Châu rung lên bỗng nhiên hóa thành một đạo ảo ảnh tương dung với lôi quang tinh thuần trào ra từ người Hồ Phi. Hồ Phi đột nhiên rít gào một tiếng, sắc mặt dữ tợn dường như mất khống chế.

Ngao

Hắn há mồm hút Lôi Linh Châu vào bụng.

- Cái gì

Dương Phàm kinh hãi không hiểu, vẻ mặt lo lắng. Cứ như vậy nuốt Lôi Linh Châu vào bụng, quả thực là chưa từng nghe qua.

- Aa

Hồ Phi nhắm mắt lại lôi quang tinh thuần quanh thân từng chút thu rút vào trong cơ thể. Sau một lúc lâu Hồ Phi rốt cục mở to mắt phun ra một ngụm trọc khí mang theo một tia lôi hỏa. "roẹt roẹt" vang lên. Dương Phàm theo dõi hắn một lát rốt cục xác định người này lại được Lôi Linh Châu thừa nhận. Đầu tiên là sắc mặt hắn khẽ biến sau đó khoe miệng mỉm cười:

- Tốt. rất tốt. Có cơ hội ta mang người đi nội hải dạo một vòng.

Truyền thừa linh bảo quả nhiên là chú ý cơ duyên, không thể cưỡng cầu. Thứ thuộc về mình sẽ là của mình. Nếu như vật ấy không thích hợp Hồ Phi. Dương Phàm cũng sẽ không cưỡng cầu.

Huống chi để nó trong tay cũng là một củ khoai lang phồng tay.

- Nội hải?

Hồ Phi nghi hoặc hắn cho tới giờ chưa từng nghe qua.

- Thiên Cầm Nội Hải. Nơi đó có mười hai cường giả chí cao vô thượng, chỉ cần tùy tiện một người đều có thể đi ngang toàn bộ Bắc Tản. Trong đó có một số người nổi bật được xưng là có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết

Dương Phàm giải thích nói.

- Biến thái như vậy

Hồ Phi cùng cảm thấy khó tin.

- Kỳ thật. ta cũng có bảo vật cấp bậc này, thuộc tính tương hợp nhưng yêu cầu nhận chủ càng thêm hà khắc chỉ thiếu một bước là có thể luyện hóa.

Dương Phàm khe khẽ thở dài. Hắn nghĩ đến Hoàng Long quan mình từng chiếm được ít nhất cũng là truyền thừa linh bảo lại chỉ kém một bước cuối cùng có thể thành công luyện hóa.

- Người cũng có? Vậy lấy ra xem xem.

Hồ Phi lộ vẻ kinh ngạc.

Dương Phàm mở lòng bàn tay, phóng ra một luồng hào quang thổ hoàng sắc nở rộ, phóng ra một cỗ linh lực thổ hệ hùng hậu tinh thuần. Một cỗ khí tức nặng nề to lớn cổ xưa truyền ra, cùng với một cỗ long khí quân lâm thiên hạ khiến vạn vật thể gian thuần phục. Đây là một cái mũ màu vàng, nơi trung tâm có một hạt châu màu vàng kim, hai bên mỗi bên có một con Hoàng Long giương nanh múa vuốt đều tự há mồm về phía hạt châu màu vàng kim.

- Hoàng Long Quan!

Hồ Phi bật thốt?

- Làm sao ngươi biết?

Dương Phàm hơi kinh hãi.

- Ta từ hạt châu chiếm được tin tức.

Hồ Phi vẻ mặt kinh ngạc.

Ông ông

Đột nhiên Lôi Linh Châu từ trong miệng Hồ Phi vọt ra ở xa xa đối diện Hoàng Long Quan.

Hốngông!

Từ Hoàng Long Quan phóng ra một cỗ long khí dường như đến từ xa xưa khiến cho Lôi Linh Châu run lên, lôi quang quanh quần không thôi. Xem ra hai vật này ít nhất là bảo vật cùng cấp bậc.

Tuy nhiên, có điều khác biệt chính là Hoàng Long Quan mặc dù cũng thuộc phạm trù truyền thừa linh bảo nhưng nó trừ bỏ thuộc tính thổ hệ của bản thân còn có thêm một loại "Long khí" thần bí không thể nắm lấy. Loại long khí này cũng không phải Chân Long Chi Khí đơn thuần, nó kết nối với "Khí vận" càng thêm khó nắm bắt trong thiên địa. Nói cách khác Hoàng Long quan này là truyền thừa linh bảo càng thêm đặc thù. Dương Phàm hoài nghi vật này là một trong số Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí thời kỳ Tiên Tần thượng cổ. Nhưng là tin tức có liên quan đến Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. Dương Phàm biết rất có hạn cũng chỉ vờ vờ từ thần thú không gian Linh Nguyệt mà biết được một chút.

Bá!

Dương Phàm động niệm thu lại Hoàng Long Quan. Trực giác nói cho hắn trên Hoàng Long Quan này lộ ra một cỗ lực lượng không thể nắm lấy không thể dễ dàng để lộ.

Hồ!

Hồ Phi há mồm cũng hút Lôi Linh Châu vào bụng một tay đặt lên vai Dương Phàm:

- Huynh đệ. ngươi rất đủ nghĩa khí, bảo vật như vậy đều có thể tặng ta.

Thịch!

Dương Phàm một cước đá văng hắn ra:

- Ai là huynh đệ ngươi. Cút xa ta ra.

- Ta nói Dương lão đại ta cái gì cũng đều nghe lời ngươi, vậy còn không được sao?

Hồ Phi cười hắc hắc lại dày mặt đi tới. Hắn mặc dù tính tình nóng nảy, nhưng Dương Phàm ở trong lòng hắn có một uy tín nhất định cũng không dám dễ dàng nổi giận ngược lại có một mặt buồn cười như này.

- Phải không? Cái gì đều nghe ta?

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên.

- Tuyệt đối không thành vấn đề.

Hồ Phi vỗ vỗ ngực con mắt đột nhiên sáng ngời:

- Không bằng như này, ta đi giúp Dương lão đại xử lý Tam u lão ma thuận tiện báo thù cho Vô Song và Âm Thiên Quân Vương.

- Thời cơ còn chưa thành thực!

Dương Phàm lắc đầu.

- Vậy phải đợi tới khi nào!

Hồ Phi có chút nóng nảy.

- Người hiện tại có được Lôi Linh Châu, sức chiến đấu ít nhất tăng cao gấp đôi. Dưới Nguyên Anh đại tu sĩ hẳn là không e ngại một ai.

Dương Phàm mỉm cười:

- Nếu Tam u lão ma chỉ là tu vi Nguyên Anh trung kỳ đỉnh hai ta liên thủ đủ có thể đánh hắn chạy trốn chết, ít nhất có nắm chắc 70% giết chết hắn.

- Chỉ là ta vẫn cảm thấy không ổn.

Dương Phàm chìm vào trầm tư. Tam Ma Môn cùng Ma Dương Tông cấu kết làm việc xấu, từ lần trước chiến đấu với cường giả Nguyên Anh trung kỳ giáp đen. Hắn có thể nhìn ra được. Giờ phút này, trong đầu hắn lại vang lên tiếng cười lạnh trào phúng: "Chỉ là với thực lực của ngươi, sớm hay muộn sẽ chết trong tay Tam u lão ma."

- Vậy chúng ta nên làm như thế nào? Dương lão đại ngươi quyết định.

Hồ Phi gãi gãi đầu.

- Ta đã có kế hoạch

Dương Phàm đưa tay sờ tai, khoe miệng lộ ra một tia ý cười âm mưu. Hồ Phi nhìn thấy thần sắc này của hắn không khỏi rung mình một cái.

- Trước tiên chúng ta về Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm không thổ lộ kế hoạch của mình mang theo Hồ Phi về Vụ Liễu trấn. Hai người vừa mới rời Quỷ Thị Sơn không lâu thân hình Dương Phàm đột nhiên khó hiểu ngừng lại, có một loại cảm giác rất kỳ quái.

- Làm sao vậy?

Hồ Phi khó hiểu nói.

- Ta cũng nói không rõ.

Dương Phàm lắc đầu.

Không đến nửa canh giờ hai người về tới Vụ Liễu trấn. Dương Phàm tiến vào y quán nhắm mắt lại cảm quan nắm trong tay toàn bộ Vụ Liễu trấn nhưng không phát hiện bất kỳ tình huống khác thường gì.

465. Chương 461: Hóa Thần Kỳ?

- Ồ?

Dưới Toàn Tri Cẩm Quan. Dương Phàm mặc dù không phát hiện dị trạng gì nhưng lại nghĩ đến một người hắn biết. Trên đường phố Vụ Liễu trấn một lão già áo gai mũi đỏ vì rượu, quần áo lam lũ lưng đeo gùi thuốc, trên người có một cỗ khí phàm trần nồng đậm. Nếu không phải là gùi thuốc sau lưng lão Dương Phàm thiếu chút nữa bỏ qua người này. Lão già lam lũ mũi đỏ này chính là Đông Phương Dược sư một trong ba thần y kinh đô. Đông Phương Dược sư nện bước thong thả đi tới một người bán đồ ăn ven đường, vẻ mặt khiêm tốn khách khí nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi Phổ Ái Y Quán ở nơi nào?

- Phổ Ái Y Quán?

Đại hán bán đồ ăn kia liếc mắt nhìn lão có chút không kiên nhẫn:

- ở bên kia đi một trăm bước là có thể nhìn thấy.

- Dạ dạ. cảm ơn tiểu huynh đệ.

Đông Phương Dược sư hí mắt đi về hướng Phổ Ái Y Quán. Dương Phàm xem cảnh này trong mắt cảm thấy khó hiểu. Đông Phương Dược sư là Dược sư Ngưng Thần Kỳ, về mặt y thuật biết nhiều hiểu rộng lại lấy thái độ dễ tiện như vậy hành tẩu thế giới phạm nhân. Từng ở trên hội đấu giá kinh đô. Dương Phàm cùng Đông Phương Dược sư trao đổi y thuật, phát hiện lão nhân này học thức uyên bác đề cập đến mỗi một vấn đề đều có thể một lời nói trúng điểm quan trọng. Hơn nữa Tường Vân Ngõa Dương Phàm mua được ở hội đấu giá, phương pháp khôi phục linh tính cũng là Đông Phương dược sư chỉ điểm. Dương Phàm dứt khoát đứng ở cửa y quán rất nhanh nhìn thấy Đông Phương dược sư đi tới. Đông Phương dược sư ngẩng đầu nhìn bằng hiệu Phổ Ái Y Quán hai mắt hơi nheo lại dường như bị ánh mặt trời chói chang làm hoa mắt

- Đông Phương dược sư.

Dương Phàm như cười như không nhìn về phía lão. Ánh mắt Đông Phương dược sư có chút hoảng hốt khi lão chân chính nhìn thấy Dương Phàm lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng:

- Dương Dược sư!

Hai người đều là Dược sư, quan hệ không có ngăn cách đi vào trong phòng khách đều bắt đầu hỏi chuyện về nhau.

- Dương Dược sư, ba mươi năm không gặp dung nhan người vẫn như cũ phong nhã hào hoa.

Đông Phương lão nhân thở dài dường như có chút hâm mộ. Dương Phàm nhìn chằm chằm lão mang theo thâm ý nói:

- Đông Phương dược sư, So với ba mươi năm trước, ngài cũng là "lão đương lực tráng" hạc phát đồng nhan.

Hồ Phi cũng đi đến tò mò nhìn Đông Phương lão nhân có chút không hiểu ý nghĩa trong lời nói của bọn họ. Dương Phàm mặc dù khuôn mặt như trước, nhưng khí chất lại xảy ra rất nhiều biến hóa. Nhưng Đông Phương lão nhân này không chỉ bề ngoài không chút biến hóa, ngay cả ăn mặc, khí chất thần vận đều giống như đúc ba mươi năm trước. Một chút không biến. Tình huống như thế. Dương Phàm chưa từng gặp phải.

- Đông Phương dược sư. Người cố ý tới tìm ta.

Dương Phàm hỏi tới chính đề.

- Tiểu lão nhân hàng năm dạo chơi bốn phương, tìm kiếm các loại nguyên liệu dược liệu không khéo đi vào phụ cận Dương gia bảo. nghe nói Phổ Ái Y Quán Vụ Liễu trấn thần y tọa trấn. đặc biệt đến gặp.

Đông Phương lão nhân lộ vẻ bất ngờ nói:

- Chỉ là không nghĩ tới. y quán này dĩ nhiên là của Dương Dược sư.

- Đông Phương dược sư không phải khách liêu Yển Vương phủ sao?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

- Từ vài chục năm trước, lão phu đã từ bỏ thân phận khách liêu dạo chơi bốn phương, thậm chí là đi quốc gia tu tiên khác đối với tình thế trong Ngự Dương quốc cũng không biết.

Đông Phương lắc đầu giải thích. Thấy vậy, Dương Phàm không hề hỏi nữa bắt đầu cùng Đông Phương dược sư bàn luận học vấn y đạo. Cách biệt ba mươi năm Dương Phàm về mặt y đạo tự nhiên là vượt xa Dược sư bình thường, nhưng khi nói chuyện cùng Đông Phương dược sư phát hiện giải thích của đối phương vẫn "nhất châm kiến huyết" như cũ. Thường thường vấn đề phức tạp tới tay của lão đều có thể một lời nói toạc huyền cơ khiến Dương Phàm hiểu ra. Nửa ngày sau sắc trời tối dần Đông Phương dược sư cáo từ. Dương Phàm nài giữ vài lần, Đông Phương dược sư cũng không lưu lại chỉ là trước khi đi liếc mắt nhìn Hồ Phi một cái.

- Thật sự là một vị kỳ nhân a!

Dương Phàm tiến Đông Phương được sư ra khỏi y quán. không khỏi thầm than nói. Nếu chỉ luận học vấn y đạo. Đông Phương được sư này quả thực sâu không lường được, thậm chí so với Độc Vương, Dục Vương còn cao hơn một bậc. Nhưng từ đầu chí cuối Đông Phương được sư đều lấy thân phận phạm nhân hành tẩu thể gian, trên người có một cỗ khí phạm trần nồng đậm.

- KỲ nhân? Không phải là một lão già hồng bét sao?

Hồ Phi bĩu môi.

Dương Phàm lại nhìn về phương hướng Đông Phương được sư rời đi, không khỏi khẽ "a" một tiếng.

Đông Phương được sư không thấy.

Có lẽ là bị bóng đêm bao phủ.

Dương Phàm triển khai Toàn Tri Cảm Quan bao phủ toàn bộ Vụ Liễu trấn vẫn không thấy. Làm sao có thể?

Dương Phàm chau mày vội vàng phóng thích thần thức trong nháy mắt bao phủ phạm vi trăm dặm cả khu vực đều ngưng trệ một cỗ áp lực vô hình. vẫn như trước không thấy bóng dáng!

Dương Phàm sắc mặt đại biến hít sâu một hơi. Hồn Cẩn dung nhập đại địa, trong khoảnh khắc ngao du một vùng đại địa. Chỉ cần trong phạm vi trăm dặm. Đông Phương được sư còn đạp chân trên đại địa cho dù thuật Ẩn nặc của lão mạnh đến mấy đi nữa cũng tuyệt đối không tránh được cảm quan của Dương Phàm. Thật lâu sau thân thể Dương Phàm cứng ngắc lưng toát mồ hôi lạnh, thần sắc hoảng sợ. Cuối cùng hắn vẫn không tìm được bóng dáng Đông Phương được sư. Hồ Phi cùng cảm giác được cái gì, triển khai thần thức bao phủ phạm vi bảy, tám mươi dặm.

- Không thấy

Hồ Phi cả kinh thất sắc.

Cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không có tốc độ nhanh như vậy!

- Dưới Hóa Thần hẳn là không ai có thể tránh thoát khỏi cảm quan của ta càng không có thể chỉ trong thời gian chớp mắt liền mất tích.

Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh thậm chí kinh hãi hồi lâu.

- Chẳng lẽ Lão là Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết?

Hồ Phi hồi hộp nói.

- Hóa Thần Kỳ? Có khả năng này.

Dương Phàm gạt đầu. chợt nghi hoặc nói:

- Chỉ là trong gần mười vạn năm trở lại đây. Bắc Tàn chưa từng nghe nói có ai tấn chức Hóa Thần Kỳ. Thiên cầm Nội Hải, Đại Tàn vương triều còn có khả năng này.

Chỉ luận phẩm chất cùng mật độ linh khí, Thiên cầm Nội Hải gấp đôi Bắc Tàn. Văn minh tu tiên của Bắc Tàn không bằng nội hải cũng là có đạo lý.

Ngư Dương quốc trong một vùng núi non liên miên trùng điệp. Nơi đây mấy trăm dặm đều vắng dấu chân người, ở một tòa đại điện hùng hồn sừng sững trong một thung lũng sâu thẳm.

Vút!

Một quang ảnh màu đen từ phía chân trời xẹt qua dãy núi hạ xuống thung lũng hỏa tốc tiến vào đại điện.

- Đại ca, Tam muội đã chết! Huynh nhất định phải báo thù cho nàng.

Một giọng nam tử lộ vẻ gấp gáp truyền ra.

- Hồn bài của nàng đã diệt, đại ca đương nhiên biết nàng đã chết.

Một giọng nói lạnh băng bá đạo truyền đến:

- Nàng bị Dương Phàm giết chết?

- Làm sao ngài biết?

Thanh âm nam tử có chút bất ngờ.

- Hừ. Nhạc Lôi. Bồn tọa còn không hỏi người rốt cục hành động như thế nào? Tam muội đã chết người lại bình yên trở về.

Giọng lạnh băng bá đạo lộ vẻ tức giận.

- Tông chủ Ta cũng không nghĩ tới Dương Phàm kia lại đáng sợ như vậy. Chờ khi ta tới thân thể sư muội đã bị hủy, Nguyên Anh bị bắt.

Thanh âm nam tử có chút sợ hãi.

- Người kể lại đầu đuôi sự việc một lần.

Giọng lạnh băng bá đạo nói.

- Dựa theo ý tứ Tam muội. nàng trà trộn vào Âm Huyết đại hội định khống chế Dương Phàm trợ giúp Phệ Thiên Quân Vương đoạt quyền, ta thì ẩn núp ở Quỷ Thị Sơn một là chiếu ứng. hai là chờ sau khi đại hội kết thúc phục kích Dương Phàm.

- Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới. Âm Huyết đại hội vừa mới bắt đầu. Dương Phàm kia lập tức trở mặt không chút phân rõ phải trái, phát động thủ đoạn lôi đình

Nam tử nói lại một lần mọi chuyện xảy ra.

- Nói như thế kế hoạch các người cũng không sai lầm. Tam muội tư duy linh mãnh am hiểu nội ứng và đấu trí. Duy nhất sai lầm là chúng ta đánh giá sai Dương Phàm. Người này làm việc như lôi đình, đối mặt cùng bậc Nguyên Anh đều dám lập tức triển khai giết chóc.

Giọng lạnh băng bá đạo dịu đi một chút.

- Người đã cùng giao thủ với Dương Phàm đánh giá thực lực hắn một chút.

- Đơn đả độc đấu hắn đè ta một bậc, pháp bảo cùng át chủ bài trong tay tăng tăng bất tận hơn nữa cực kỳ âm hiểm

Lúc nam tử nói đến hai chữ "âm hiểm" gần giọng rất nặng.

- Ta thiếu chút nữa liền

Hắn nói tiếp:

"ngã xuống đương trường. Trực giác nói cho ta biết không thể tiếp tục giằng co nếu không khẳng định sẽ chịu thiệt, cho nên cuối cùng ta chạy trốn."

- Nói như vậy, thực lực Dương Phàm này cùng ta sèn sèn như nhau?

Giọng lạnh băng bá đạo truyền đến.

- Hắn là tám lạng nửa cân, cho dù đại ca có mấy sát thủ giản nhưng muốn giết chết hắn chỉ sợ rất khó.

- Ồ?

- Bởi vì lực phòng ngự người này quá mạnh mẽ, lực lượng cuộn cuộn không ngừng. Muốn giết chết hắn ít nhất cần năm sáu cường giả Nguyên Anh trở lên hoặc là có đại tu sĩ đích thân ra tay.

Nam tử giải thích.

- Năm sáu bậc cao Nguyên Anh? Người cũng quá đề cao người này rồi!

Giọng lạnh băng bá đạo cười lạnh nói:

- Dối mặt toàn bộ Ngự Dương quốc số lượng bậc cao Nguyên Anh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.
- Đại ca. Dương Phàm kiêu ngạo như vậy, chúng ta phải đối phó hắn như thế nào không bằng liên thủ
- Không được!

Giọng lạnh băng bá đạo nói như đinh đóng cột

- Thế cân bằng Ngự Dương quốc hiện tại còn không thể phá. Dương Phàm nếu có thực lực như vậy, chúng ta lại càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Giọng lạnh băng bá đạo nói.

- Nhưng. Dương Phàm kia không phải người lương thiện. Chúng ta không đối phó hắn. chỉ sợ hắn sẽ
- Câm miệng! Ngu xuẩn! Đầu của ngươi có phải là bị lừa đá hay không? Dương Phàm kia trở về Bắc Tần. ngay cả căn cơ đều chưa ổn, một Tam u lão ma đủ cho hắn nhức đầu sao dám tự tiện chủ động xuất kích với chúng ta.

Giọng lạnh băng bá đạo gần như rít gào nói.

Sau mấy ngày, trên một ngọn núi lớn màu đen ma khí cuộn cuộn Ma Dương Tông, trong đại điện màu vàng lợt.

- Báo tông chủ. theo tin tức tin cậy, Nguyên Anh trưởng lão Tử Lăng của Tam Ma Môn bị Dương Phàm giết chết ở Quỷ Thi Sơn.

Một bóng đen quỳ trên mặt đất, ở trước mặt hắn một bóng người cao lớn mặc trường bào màu đen sẫm hai tay chấp sau lưng mắt nhìn bầu trời hỏi:

- Bị giết khi nào?
- Vừa mới nhận được tin tức hắn là một tháng trước.
- Bóng đen phủ phục mặt đất. có chút khấn trương nói.

- Chi tiết cụ thể.
- Tình huống cụ thể không rõ ràng lắm bởi vì toàn bộ nội ứng ẩn núp ở cao tầng Âm Huyết Vương Triều đều bị thanh trừ trong khoảng thời gian này, Âm Huyết Vương Triều đang tiến hành thay máu. Tuy nhiên, nghe nói lúc ấy Tam Ma Môn có hai vị trưởng lão Nguyên Anh đều ở Quỷ Thi Sơn. Một chết một chạy
- Xuống đi. Tiếp tục chú ý tất cả hành động của Dương Phàm hoặc Thạch Thiên Hàn.

Lão già dưới trường bào đen chậm rãi nâng một bàn tay, hiện lên một đoàn ma diễm u ám nơi trung tâm ma diễm lóe lên ba vệt u quang.

Thình thịch! Thình thịch

- Tam u Ma Diễm đại thành, tới gần viên mãn. Nếu có thể lại tăng một bước tấn chức Tứ u, đủ quét ngang Bắc Tần

Trong con người thâm thúy của hắn đột nhiên bốc cháy ngọn lửa dã tâm.

- Dương Phàm a Dương Phàm. Không nghĩ tới thực lực của ngươi so với dự đoán của ta càng đáng sợ. Ba mươi năm gần đây, ngươi rốt cục đi nơi nào?
- Tuy nhiên như vậy càng tốt! Để cho chúng ta chơi đùa cho tốt

Trong giọng nói tự tin của lão già giống như khẳng định mình là người thắng cuối cùng của trò chơi này.

466. Chương 462: Bia Đá Tiên Hồng

- Ngươi mới vào Nguyên Anh ít nhất cần thời gian hai năm củng cố cảnh giới.
- Dương Phàm chau mày.

- Dương lão đại người đi Được Tiên cốc, không phải muốn đi ngang Thanh Giang Hà sao? Lão yêu kia nói nếu như thăng cấp Nguyên Anh ta đi gặp hắn.

Hồ Phi vẫn không kiềm chế được cho nên cũng tìm được một lý do.

- Lão yêu?

Dương Phàm nao nao:

- Người nói là lão yêu thần bí đã từng cho người tiến vào Cửu u Bí Cảnh?

Khi đó sau khi đoàn người bọn người tiến vào Cửu u Bí Cảnh cửa vào bị ba đại Nguyên Anh bậc cao trong coi. Tuy rằng Hồ Phi đã đến nhưng đã quá thời gian, may mắn có lão yêu thần bí lên tiếng, để mấy đại Nguyên Anh bậc cao Ngự Dương Quốc gạt đầu, phá lệ cho hắn đi vào.

- Đúng vậy, chính là hắn!

Hồ Phi hưng phấn nói:

- Sau khi người rời đi mấy chục năm hắn còn tới gặp ta.

- Được rồi, dù sao cũng tiện đường.

Dương Phàm gật đầu đáp ứng. Nửa ngày sau rốt cuộc hai người từ Vụ Liễu trấn chạy tới lưu vực Thanh Giang Hà. Có lẽ là một loại cảm quan dẫn đường. Dương Phàm đi tới Tú Ngọc Các.

Quy mô phường thị Tú Ngọc Các ở trong mấy ngàn dặm này cũng không nhỏ gần với Ngũ Bàn Sơn. Dương Phàm nhớ kỹ, mấy chục năm trước, ba người Viên lão đại, Lý Nguyệt Sương. Hoàng Vũ trên Thiên Hành Chu xây dựng lầu các giao dịch ở đây.

- Đi tới xem

Dương Phàm mang theo một tia hoài niệm bay tới bầu trời Tú Ngọc Các. Mở ra thần thức bao phủ toàn bộ phạm vi mấy chục dặm. So sánh với mấy chục năm trước, Tú Ngọc Các ngày càng phát triển phồn hoa, mặc dù không có Nguyên Anh bậc cao cùng Kim Đan đại tu sĩ nhưng cũng có hai gã Kim Đan bậc cao. Thần thức Dương Phàm nhanh chóng dừng lại trên một lầu các.

Bảng hiệu lầu các có ba chữ: Thiên Hành Các.

Đó chính là lầu các cửa hàng ba huynh đệ Thiên Hành Chu mở ra. Xuyên thấu qua lầu các ba tầng, Dương Phàm thấy được Viên lão đại tóc trắng xóa cùng với Lý Nguyệt Sương tuổi xuân đã qua và Hoàng Vũ tuổi trung niên. Tu vi Viên lão đại ước chừng Ngưng Thần hậu kỳ, Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ đều đạt tới Ngưng Thần trung kỳ. Có ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ ở đây tọa trấn cũng miễn cưỡng đủ rồi. Huống hồ năm đó Dương Phàm chấn nhiếp Tú Ngọc Các dư uy còn đó.

- Xuống xem thử.

Dương Phàm khẽ thở dài.

Vù vù!

Hai người rơi xuống từ trên cao, tốc độ nhanh như mị ảnh. Dương Phàm ớn lạnh khí tức không nhìn ra sâu cạn. Còn Hồ Phi chỉ có thể thu phát lực lượng thoải mái nhưng khó có thể hoàn toàn khống chế được khí tức. Lúc khí tức Nguyên Anh Kỳ cường đại hiển lộ ra tu sĩ gần đó không khỏi kinh hãi mỗi người lộ ra vẻ kính sợ. Hai người đi vào Thiên Hành Các liền đụng mặt với Lý Nguyệt Sương cùng Hoàng Vũ.

- Người

Lý Nguyệt Sương ngăn ra, nàng đã qua tuổi xuân thì sắc mặt phức tạp khó hiểu trước tiên là mừng rỡ lại chợt ảm đạm tối tăm. Hoàng Vũ ngậy người sững sờ nhìn Dương Phàm. Khuôn mặt hiện ra trước mắt hai người, mặc dù xa cách ba mươi năm vẫn còn quen thuộc như vậy. Phảng phất như bằng hữu cũ vừa gặp mấy ngày trước. Sau đó, hai người Lý Nguyệt Sương cảm nhận được thiếu niên xấu xí bên cạnh Dương Phàm phóng ra khí tức kinh khủng. Đây nghiễm nhiên là khí tức tu sĩ bậc cao còn muốn đáng sợ hơn mấy

lần bậc cao Kim Đan Tú Ngọc Các. Hoàng Vũ cùng Lý Nguyệt Sương liền cảm thấy khó chịu bất an dùng ánh mắt kính sợ nhìn Hồ Phi.

- Không cần sợ hãi là bằng hữu của ta.

Dương Phàm mỉm cười:

- Đi lên ngồi xem, gặp Viên lão.

- Vâng vâng.

Hoàng Vũ được sủng mà kinh gât đầu dẫn hai người đi lên. Hắn lại không biết rằng tin tức Tú Ngọc Các có Nguyên Anh bậc cao đích thân tới, chỉ trong nửa khắc đã không cánh mà bay truyền tới cao tầng. Đi tới lầu ba Thiên Hành Các Dương Phàm gặp được Viên lão. Lão già tóc trắng xóa này, sau khi nhìn thấy Dương Phàm run rẩy đứng lên kích động khó hiểu. Tuy nhiên, khi lão cảm nhận được khí tức Hồ Phi ở bên cạnh Dương Phàm không khỏi hít một hơi lạnh.

Nguyên Anh bậc cao!

Bằng kinh nghiệm từng trải trăm năm của lão chút năng lực phán đoán đó vẫn phải có. Ánh mắt Viên lão nhìn về phía Dương Phàm ngày càng phức tạp lão có thể thấy được lúc Hồ Phi cùng Dương Phàm đứng chung một chỗ thân phận địa vị là bình đẳng. Thậm chí hai người hành động còn là lấy Dương Phàm làm chính Hồ Phi bên cạnh một bộ nói gì nghe vậy. Có thể tưởng tượng, hiện giờ Dương Phàm đã đạt đến độ cao cỡ nào?

- Mời ngồi, hai vị mời ngồi.

Viên lão vội và đứng dậy nhường chỗ ngồi.

- Viên lão không cần khách khí ta thuận tiện đi ngang qua đây một lúc sẽ đi.

Dương Phàm mỉm cười tùy tiện ngồi xuống, Hồ Phi dứt khoát hai tay chống nạnh đứng ở bên cạnh hắn lười ngồi.

- A

Bọn người Viên lão thấp thỏm lo âu không dám ngồi xuống. Ngay cả Nguyên Anh bậc cao cũng đứng bọn họ làm sao dám ngồi. Cũng không phải là Hồ Phi cố ý làm khó mà hắn trời sinh hiểu động tĩnh cách nóng nảy, ngồi xuống liền không chịu được. Huống hồ trước kia ở kinh đô, lúc làm cận vệ cho Dương Phàm cũng vẫn thường như thế. Thấy tình cảnh này, Dương Phàm cười khổ không thôi nói với Hồ Phi:

- Người cũng ngồi xuống đi.

Hồ Phi bĩu môi vẻ mặt không tình nguyện ngồi xuống. Thấy Hồ Phi Nguyên Anh bậc cao này ngồi xuống rồi, mấy người Viên lão mới dám ngồi xuống, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm.

- Cuộc đời này tiểu lão nhi may mắn lại có cơ hội nhìn thấy Nguyên Anh bậc cao

Viên lão sứt sứt cảm thán trong ánh mắt tràn ngập kính sợ, kích động. Mấy người đang ở trong lầu các, tùy tiện nói chuyện phiếm một hồi. Đúng lúc này, ở ngoài Thiên Hành Các truyền đến hai đạo khí tức bậc cao.

- Văn bối Tần Bá (Tứ Nhạc), cầu kiến tiền bối!

Hai gã Kim Đan bậc cao ở ngoài, đứng ở bên ngoài Thiên Hành Các khom mình hành lễ nói Nếu như bình thường Thiên Hành Các này bọn họ muốn vào thì vào muốn ra thì ra. Thế nhưng vào lúc này, bọn họ không dám vượt quá giới hạn.

- Dương được sư bọn họ là Kim Đan bậc cao hai đại thế lực tọa trấn Tú Ngọc Các.

Hoàng Vũ có chút khấn trương nói.

- Kim Đan bậc cao?

Hồ Phi nhếch miệng:

- Không gặp chút cho ta!

Vừa dứt lời một cổ áp lực đáng sợ như thiên uy phủ xuống ngoài Thiên Hành Các. Hai đại Kim Đan bậc cao bị dọa hồn phi phách tán lập tức thừa dịp:

- Vâng, vâng!

Thừa dịp tiền bối trên lầu còn chưa phát uy, bọn họ thức thời lập tức bỏ chạy, cũng không dám có một chút bất mãn đối nghịch gì. Trên lầu ba Thiên Hành Các Viên lão, Hoàng vũ, Lý Nguyệt Sương ba người hai mắt nhìn nhau trong lòng thấp thỏm. Hai gã Kim Đan cường giả ở Tú Ngọc Các này ngày thường cao cao tại thượng, lại bị một câu nói đuổi đi lại còn rất cung kính. Sau đó trong quá trình trò chuyện bọn người Viên Lão lo lo sợ sợ hết sức cung kính.

Dương Phàm thở dài một hơi có chút thất vọng. Trước mặt vách ngăn thân phận quá lớn, bằng hữu khi đó còn có thể bình dị gần gũi lại trở nên xa lạ như vậy. Nghĩ tới đây hắn liền đứng dậy cáo từ.

- Chỗ này có một chút linh đan bao gồm ba viên Trúc Cơ Đan bây giờ tặng cho các người.

Dương Phàm vung ống tay áo mấy bình linh đan bay tới trước mặt Viên lão.

Tiếp đó, hắn thở dài một tiếng:

- Ngày sau sợ rằng rất ít có cơ hội tới đây.

Mấy người Viên lão vội vàng cảm tạ tất cung tất kính. Dương Phàm càng thêm thất vọng cảm nhận được chân chính càng cao càng cô độc.

- Chúng ta đi thôi.

Dương Phàm nói với Hồ Phi một tiếng, hai người liền chuẩn bị rời đi.

- Dương được sư, xin chờ một chút!

Viên lão lệ nóng doanh tròng, đột nhiên gọi Dương Phàm.

- Viên lão còn có gì muốn nói?

Dương Phàm hỏi.

- Cảm tạ Dương được sư ân tái tạo nếu không có ngài sẽ không có ba huynh đệ sót lại trên Thiên Hành Chu chúng ta ngày hôm nay.

Viên lão lệ già ngang dọc. nói:

- Lễ nào được sư ngài đã quên ngài là một trong cổ đông Thiên Hành Các này. Năm phần lợi nhuận nơi đây, đều thuộc về ngài.

Dương Phàm thân người cứng lại. Lúc này hắn mới nhớ tới chuyện năm đó khi đó mình hỗ trợ Thiên Hành Các giải trừ nguy nan, ba người Viên lão liền nhường lại năm phần lợi nhuận. Từ một trình độ nào đó mà nói. Dương Phàm là ông chủ lớn nhất Thiên Hành Các này. Viên lão run rẩy lấy ra một túi trữ vật, đưa cho Dương Phàm:

- Linh thạch này, đều thuộc về Dương được sư.

Dương Phàm tiếp nhận túi trữ vật, thần thức đảo qua phát hiện bên trong lại có mấy vạn linh thạch. Đây chính là chia phần nửa phần lợi nhuận Thiên Hành Các trong ba mươi năm qua. Dương Phàm khẽ thở dài một hơi thâm ý liếc nhìn Viên lão gật đầu nói:

- Được. người có tâm này, Dương mạo an ủi không ít.

- về phần linh thạch trong túi trữ vật này

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Năm phần lợi nhuận thuộc về ta vĩnh viễn đặt lại Thiên Hành Các.

- Dương được sư có ý là?

- Chỉ cần phần chia phần nửa lợi nhuận này còn đó. Dương mạo liền vĩnh viễn sẽ là cổ đông Thiên Hành Các.

Dương Phàm ý vị sâu xa nói. Có thể tưởng tượng, theo thời gian trôi qua phần linh thạch này sẽ càng tích lũy càng nhiều. Hiện giờ là mấy vạn linh thạch, tiếp qua mấy chục mấy trăm năm. có thể tăng lên mấy chục vạn thậm chí càng nhiều hơn. Đến lúc đó năm phần chia lợi nhuận này, sẽ là một con số khủng bố.

- Được. năm phần chia lợi nhuận này, Thiên Hành Các đời đời bảo tồn cho Dương được sự đời đời truyền thừa nó.

Viên lão vẻ mặt chân thành nói.

- Nếu như có một ngày nào đó khi đời sau Thiên Hành Các không chịu nổi linh thạch kếp xù này dù hoặcNhu vậy, quan hệ cổ đông của Dương mỗi cùng Thiên Hành Các sẽ tự động giải trừ.

Dương Phàm cười khê sau đó bay tới trước cửa Thiên Hành Các. Bỗng nhiên, hấn vung tay lên trước người xuất hiện một tấm bia đá màu đen sau đó đưa vào linh khí vỡ xuống mặt đất.

Ầm phốc!

Tấm bia đá màu đen nhập sâu mấy thước vào tầng đất. Sau đó, Dương Phàm bấm tay không nhẹ nhàng vẽ lên. Trên tấm bia đá lóe ra quang mang xanh lục lộ ra hai chữ cổ triện hàm ý vô cùng: Tiên Hồng.

Tấm bia đá này, được rót vào một chút tinh nguyên bản mạng cùng dấu vết linh hồn. Khắc xong hai chữ này, Dương Phàm cùng Hồ Phi nhẹ nhàng rời đi, lưu lại ba người Viên lão sững sờ. Mấy trăm năm về sau khối bia đá màu đen này vẫn đứng vững ở Thiên Hành Các. Chỉ cần nó còn đó một ngày, sẽ không có người dám tới phạm cho nên Thiên Hành Các dần dần phồn vinh hưng thịnh. Thiên Hành Các đời đời tương truyền, coi tấm bia như thần thủ hộ. Đồng thời truyền thuyết điển cố về tấm bia đá màu đen này, dẫn tới rất nhiều người tu tiên đến tham quan. Thậm chí. rất nhiều năm sau thời điểm có tấm bia đá khắc hai chữ Tiên Hồng trở thành thời điểm lịch sử Tú Ngọc Các, về sau này, ngay cả phường thị cũng dứt khoát đổi tên thành Tiên Hồng phường thị.

Đương nhiên, những chuyện này đều là về sau tạm thời không đề cập tới.

Nói tiếp. Dương Phàm cùng Hồ Phi rời khỏi phường thị Tú Ngọc Các liền bay đi sâu trong Thanh Giang Hà. Hai canh giờ sau rốt cuộc hai người bay đến một đoạn sông lớn khu vực hoang vu vắng người.

- Chúng ta làm sao mới có thể thấy được lão yêu như người nói?

Dương Phàm dừng lại hỏi.

- Chuyện này dễ thôi!

Hồ Phi cười hắc hắc trong tay xuất hiện một chiếc ngọc phù màu lam rót vào linh khí bắn vào trong Thanh Giang Hà.

Ầo ào ào

Bỗng nhiên Thanh Giang Hà dâng lên sóng to gió lớn. Nước sông cuộn cuộn dâng trào tới bên này. Ngay lúc đó. từ trong nước sông hiện ra một người nước khổng lồ phóng ra uy áp kinh thế. khiến cho thiên địa biến sắc.

- Ha ha haRốt cuộc các ngươi tới rồi!

Người nước khổng lồ cất tiếng, quanh quẩn hùng hồn giữa rừng núi, giờ phút này Thanh Giang Hà nổi sóng phập phồng, kinh thế hãi tục.

467. Chương 463: Dòng Máu Cẩm Kỳ

- Hai vị. đi theo ta.

Người nước khổng lồ ầm một tiếng, hóa thành một mảnh nước sông sau đó lại ngưng tụ thành một con cá nóc rất sống động, dài đến cả trượng. Đây là một loại thủ đoạn cùng loại với linh khí hóa hình. Chẳng qua vật dẫn hóa thành vật thật không phải là linh khí mà là nước sông. Dương Phàm bình tĩnh ngưng mắt nhìn

hắn phát hiện nước sông ngưng tụ thành con cá nóc này, không chỉ hình dáng lại còn có thần vận linh tính không biết năng lực thể nào.

- Làm phiền

Dương Phàm cười khê thân hình xoạt một tiếng bay lên trên cá nóc sau đó khoanh chân ngồi xuống, thái độ ung dung tự nhiên.

- ồ? Còn có như vậy sao

Hồ Phi hơi sững sờ, thân hình chợt lóe cũng bước lên trên con cá nóc.

- Hai vị ngồi ổn.

Con cá nóc mỉm cười sau đó bỗng nhiên tăng tốc chìm vào nước sâu. Hai người Dương Phàm cùng Hồ Phi được một tầng quang mang màu lam bao phủ, không bị dòng nước ảnh hưởng.

Tốc độ cá nóc rất nhanh, ở trong nước càng là cá vào trong nước. Dương Phàm mở ra cảm quan yên lặng cảm ngộ con cá nóc do nước hóa thành.

”Con cá nóc này dường như được giao cho gì đó trở thành một loại tồn tại tiếp cận sinh mệnh trí tuệ. Nếu như ta có thể hiểu được áo nghĩa trong đó cảnh giới Ngưng Khí Hóa Hình có thể lại tăng lên một tầng.”

Dương Phàm yên tĩnh cảm ngộ. Dùng thủ đoạn Ngưng Khí Hóa Hình trong Tiên Hồng Quyết làm cơ sở cũng có thể bắt chước ra các loại sinh linh dùng phong cách và thể tương ứng phát ra công kích. Thế nhưng, sinh linh do hắn bắt chước chỉ là phù dung sớm nở tối tàn càng thêm không có khả năng giống như con cá nóc này, giống như có trí tuệ của mình có thể sinh tồn thời gian dài. Nghĩ đến đó, Dương Phàm càng thêm hiếu kỳ lão yêu trong miệng Hồ Phi. Đã từng nghe Viên lão đại nói truyền thuyết trong Thanh Giang Hà này có một vị yêu vương thần bí thực lực sâu không thể lường. Đồng thời, theo tin tức hắn biết được từ Âm Huyết Vương Triều, mỗi lúc Cửu u Bí Cảnh mở ra. Ngự Dương Quốc đều sẽ có mấy đại Nguyên Anh cùng xuất hiện đại chiến với yêu vương Thanh Giang Hà thần bí.

Lần đại chiến trước Tam u Lão Ma cùng Thanh Hư Tán Nhân hai đại Nguyên Anh cùng chiến yêu vương thần bí, kết quả cuối cùng dường như ngang tay kết thúc. Tiềm hành nửa canh giờ, tiến vào sâu trong Thanh Giang Hà phía dưới đột nhiên rộng rãi, mơ hồ có thể thấy được màu lam nhu hòa. Không bao lâu sau một phủ đệ có lam quang mờ ảo bao quanh, xuất hiện trước mắt hai người. Cá nóc xuyên qua cửa phủ liền hóa thành dòng nước biến mất không thấy.

- Hoan nghênh hai vị đã tới Hà Uyên Đình làm khách.

Người nói là một lão già trường bào màu xanh lam mặt mũi hiền lành vẻ mặt ý cười. Bên cạnh còn có một lão già trên đầu có hai sừng diện mạo dữ tợn xấu xí. Lão già áo lam này, Dương Phàm không nhìn ra sâu cạn cảm giác đối phương hòa hợp một thể với nước sông xung quanh, về phần lão già trên đầu có hai sừng mặt đầy nếp nhăn xem khí tức đúng là yêu tu Hóa Hình trung kỳ.

- Tại hạ Dương Phàm ra mắt tiên bối.

Dương Phàm hành lễ nói.

- Lão yêu, chúng ta lại gặp mặt.

Hồ Phi cười hắc hắc chạy tới gần yêu tu có hai sừng kia. Lão già hai sừng mỉm cười giới thiệu:

- Ta là lão yêu, vị này chính là Hà Lạc đại nhân.

Trải qua một lượt giới thiệu. Hà Lạc lão già áo lam dẫn mấy người vào phòng khách trong phủ, ở bên ngoài động phủ này, bề ngoài dường như xa hoa thể nhưng sau khi đi vào mới phát hiện. kỳ thật bố cục bên trong đều rất đơn giản. Mấy người ngồi xuống, khách sáo vài câu.

Dương Phàm hiếu kỳ hỏi:

- Xin hỏi hai vị, ai mới là yêu vương Thanh Giang Hà?

Lão yêu cùng Hà Lạc nhìn nhau cười vẫn là lão yêu lên tiếng:

- Chủ nhân Thanh Giang Hà là Hà Lạc, còn yêu vương Thanh Giang Hà như các người nói là ta.
- Vậy xin hỏi hai vị ba mươi năm trước Dương mỗ đi qua Thanh Giang Hà, dùng nước sông ngừng tụ người khổng lồ nói tiếng người, là vị nào?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua hai người, nhanh chóng dừng lại trên người lão già tóc xanh Hà Lạc.

Hà Lạc vuốt râu lại cười nói:

- Người đoán không sai người kia chính là ta.
- Hai vị đạo hữu đều không tầm thường, tiềm lực vô hạn. Hôm nay có thể làm khách Hà Uyên Đình làm vẻ vang cho kẻ hèn này.

Hà Lạc sắc mặt hiền hòa tính cách cũng rất ôn hòa, ngôn ngữ bình dị gần gũi. Dương Phàm nhanh chóng trò chuyện với Hà Lạc còn lão yêu lại nói chuyện với Hồ Phi. Trải qua một phen trò chuyện, Dương Phàm phát hiện Hà Lạc thông xưa hiểu nay, hết sức rõ ràng rất nhiều bí ẩn.

- Hà Lạc tiền bối ngài có nghe nói qua truyền thuyết Chí Bảo Long Khí hay không?

Dương Phàm dò hỏi.

- Người nói là Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí chế tạo ở thời kỳ Tiên Tần? Ha ha vật ấy đại danh鼎鼎 lấy thời thượng cổ, lão hủ đương nhiên biết tới.

Hà Lạc vẽ mặt ý cười.

- Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí mấy đời luyện khí tông sư thời kỳ Tiên Tần thu lấy vô số tài liệu đỉnh cấp trong thiên địa thậm chí dùng tài liệu từ thân chân long Chí Bảo Long Khí này, ngoại trừ có uy thần thông khó mà tin nổi ra, còn có một loại tác dụng càng đặc thù đó là trấn áp số mệnh.

- Trấn áp số mệnh?

Dương Phàm lộ vẻ kinh dị.

Hắn lần đầu nghe người ta đề cập tới danh từ này.

- Đúng vậy, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí cùng một nhịp thở với số mệnh toàn Đông Thắng Đại Lục. Khi đó đúc chúng nó là vì Tiên Tần cổ quốc đời đời hưng thịnh. So sánh lại bản thân Chí Bảo Long Khí Linh Bảo truyền thừa uy lực thần thông, ngược lại là thứ yếu.

Hà Lạc than thở.

Dương Phàm nghe lời này, không khỏi lú lẫm. Thần thông uy lực của Chí Bảo Long Khí ngược lại không phải chỗ trọng yếu nhất?

Bảo vật như Linh Bảo truyền thừa hạng người Nguyên Anh bình thường thấy được có người nào không đổ mắt động tâm.

- Có liên quan tới Chí Bảo Long Khí. Đông Thắng Đại Lục vẫn có hai truyền thuyết.
- Truyền thuyết thứ nhất là chỉ cần tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí có thể sửa lại số mệnh đại lục. Nếu có thể gia tăng đại số mệnh lên thân mình, mặc dù là người bình thường, cũng có thể thành tựu đại đạo.

Hà Lạc giọng nói dần dần trở nên mờ mịt thậm chí lộ ra vài phần hướng tới.

- Còn truyền thuyết thứ hai thì sao?

Dương Phàm đột nhiên sinh ra hứng thú nồng hậu với Chí Bảo Long Khí.

- Truyền thuyết thứ hai. là một khi tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. có thể mở ra bảo tàng thời kỳ Tiên Tần cổ quốc đồng thời có thể vạch trần nguyên nhân Tiên Tần cổ quốc diệt vong.
- Bảo tàng Tiên Tần?

Dương Phàm không khỏi tim đập thành thịch. Thời kỳ Tiên Tần cổ quốc đừng nói là tu sĩ bậc cao ngay cả tu sĩ đỉnh cấp trong truyền thuyết hôm nay cũng có rất nhiều. Khi đó Tiên Tần thống nhất đại lục vô biên hàng tỷ dặm cường thịnh cỡ nào. Vì vậy, chỉ là mấy chữ Tiên Tần bảo tàng cũng đủ cho bất kỳ một đại thần thông trong giới này động tâm.

- Nghe nói chỉ có người thân có Chân Long Khí hoặc mang huyết mạch hoàng tộc Tiên Tần mới có thể phát huy uy lực Chí Bảo Long Khí?

Dương Phàm hỏi.

- Lời này hẳn có chút đạo lý. Bởi vì Chí Bảo Long Khí là chế tạo định thân cho hoàng tộc Tiên Tần còn có tài liệu luyện chế Chí Bảo Long Khí có rất nhiều tài liệu trên thân chân long, cho nên có mang Chân Long Khí sẽ có thể phát huy uy lực lớn nhất.

- Chẳng qua, nếu được Chí Bảo Long Khí thừa nhận có thể luyện hóa nó cần người mang dòng máu hoàng tộc Tiên Tần hoặc là thuộc tính vừa hợp thu được máu hoàng tộc Tiên Tần. đồng dạng có thể luyện hóa thành công.

Hà Lạc như đang lẩm bẩm.

Nghe đến đó trong lòng Dương Phàm liền thông suốt sáng tỏ, rốt cuộc tìm được phương pháp có thể luyện hóa Chí Bảo Long Khí. Thuộc tính vừa hợp hẳn đã làm được rồi. Hiện giờ còn thiếu, chính là dòng máu hoàng tộc Tiên Tần.

- Dương đạo hữu làm sao lại cảm thấy hứng thú với Chí Bảo Long Khí?

Hà Lạc hiểu kỳ hỏi.

- Bởi vì Dương mỗ ở bên trong nội hải từng nghe một yêu tu Hóa Hình nói bản thể của nàng là Đẳng Linh Xà.

Dương Phàm bình thản như không nói lặng lẽ chuyển dời đề tài.

- Nội hải? Đẳng Linh Xà?

Quả nhiên Hà Lạc nghe đến ánh mắt liền sáng lên:

- Nội hải ta cũng nghe nói qua, Đẳng Linh Xà là thần thú hiếm thấy giới này, có thần thông không gian.

Vì vậy, Dương Phàm liền đề cập một đoạn mạo hiểm từng trải qua ở nội hải. Hà Lạc nghe hứng thú cảm thán nói:

- Không ngờ Dương đạo hữu còn ít tuổi đã từng trải phong phú như vậy.

Sau đó hẳn lại hỏi Dương Phàm các loại tình huống trong nội hải. Đến khi Hà Lạc nghe được các bí ẩn trong nội hải như Tiên Khí Thượng Giới, linh châu truyền thừa, Thiên Lan Điện, đại hải nan càn thêm cảm thấy khó mà tin nổi

- Thật hâm mộ đạo hữu có thể đi vào vùng đất thượng cổ này, chỉ tiếc lão hủ không có cơ hội này.

Hà Lạc nói dứt lời. về mặt hâm mộ, ở bên cạnh lão yêu cùng Hồ Phi nói chuyện rất ăn ý Hà Lạc nói cho Dương Phàm:

- Bằng hữu của ngươi, trong cơ thể chảy dòng máu cấm kỵ.

- Dòng máu cấm kỵ?

Dương Phàm khẽ kinh hãi. Lão yêu quay đầu về mặt ngưng trọng nói:

- Trong cơ thể đồng thời cùng tồn tại huyết mạch nhân loại và yêu tộc.

- A!

Dương Phàm khiếp sợ sững sốt ngay người chớp mắt quay sang Hồ Phi bộ dạng khó có thể tin được. Đồng thời chảy huyết mạch nhân loại cùng yêu tộc?

Chuyện này cũng quá rợn người đi chứ!

Theo Dương Phàm biết con cháu do nhân loại cùng yêu tộc sinh ra, sẽ bị hai tộc vứt bỏ lạnh nhạt thậm chí dùng danh nghĩa ngoại tộc bị đem đi thiêu chết. Tình cảm giữa nhân loại cùng yêu tộc, cũng bị coi là cấm kỵ, không thể tha thứ.

- Dương lão đại người sXông coi thường ta chứ?

Hồ Phi có chút khấn trương.

Dương Phàm buồn cười về mặt nghiêm túc thành khẩn nói:

- Mặc kệ người có thân phận gì, là người cũng được là yêu cũng được vẫn là bằng hữu của ta.

Hồ Phi nghe vậy, không khỏi cảm động, ánh mắt có chút ướt át, lão yêu sắc mặt vui mừng nói:

- Hồ Phi có bằng hữu nhân tộc như người ta an tâm rồi. Sau đó trong mắt lão bắn ra thù hận lạnh lùng nói:

- Ta cùng hắn trong cơ thể đồng thời chảy xuôi huyết mạch nhân loại cùng yêu tộc. Trước khi hóa hình vẫn bị yêu tộc truy sát.

Lão yêu lại nhìn về phía Hồ Phi:

- Chỉ là thể chất Hồ Phi rất đặc biệt hẳn sau khi Hóa Hình còn không thể chân chính chuyển hóa thành thể chất yêu tộc hay nhân loại. Có thể hai người phụ mẫu hẳn đều có huyết mạch cực kỳ cường đại.

Dương Phàm gật đầu, hẳn phát hiện lão yêu hiện giờ hoàn toàn là hình thái yêu tộc, tỉ mỉ quan sát mới có thể phát hiện chút khác biệt. Nhưng mà, Dương Phàm cũng không thể đánh giá được. người có dòng máu cấm kỵ rất cuộc sẽ phát triển trên con đường nào. Đồng thời trong cơ thể Hồ Phi còn có lực lượng cấm kỵ, càng làm Dương Phàm cảm giác bí ẩn thân thể Hồ Phi chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

468. Chương 464: Thạch Hóa!

- Người có ý gì?

Hà Lạc khó hiểu hỏi. Dương Phàm đáp:

- Hai người này đều đã chết mấy chục năm nhưng thi thể đều bảo tồn tốt. Xin hỏi Hà Lạc tiên bối có biện pháp nào làm bọn họ sống lại?

Hà Lạc thông xưa hiểu nay gần như không gì không biết. Dương Phàm liền thỉnh giáo lão chuyện này.

- Sống lại?

Hà Lạc nhướng mày lên lộ vẻ kinh ngạc tiếp đó thần sắc lại ngưng trọng.

- Chẳng hay có hy vọng gì không?

Dương Phàm có chút chờ mong, ngữ khí thoáng gấp gáp, ở giai đoạn hiện giờ hẳn thật sự bất lực với Hồi Hồn Thuật. Có thể thăng cấp trình tự càng cao hơn còn có cơ hội thi triển, nhưng tỷ lệ thành công sợ rằng rất thấp. Dương Phàm tĩnh tu ở Vụ Liễu trấn mấy ngày, từng tìm hiểu Hồi Hồn Thuật. Thuật này phức tạp huyền ảo, mạnh mẽ tụ tập mảnh nhỏ tàn hồn đã tán đi gần như nghịch thiên mà đi không phải người đại thần thông không dám thử.

- Điều nàySợ rằng rất khó.

Hà Lạc lắc đầu.

- Rất khó?

Trong lòng Dương Phàm nhất thời mát lạnh ngay cả Hà Lạc cũng nói khó có thể tưởng tượng được độ khó của nó.

- Lẽ nào không có một chút cơ hội hay sao?

Dương Phàm có chút không cam lòng hỏi.

- Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Nếu có tiên nhân hạ phàm lại có Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết ít nhất còn có cơ hội thành công.

Hà Lạc trầm ngâm nói.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Dương Phàm nao nao.

- Đúng. Thiên Nhất Hồn Thủy, vật này có thần hiệu phi phàm gần như có thể chữa trị linh hồn trong nháy mắt. Dù là linh hồn tàn phá cũng có thể mạnh mẽ đoàn tụ tu bổ. Nếu có vật ấy tương trợ, lại thêm pháp lực tiếp cận tiên nhân ít nhất có năm phần cơ hội sống lại.

Hà Lạc giải thích.

- Ngay cả linh hồn tàn phá cũng có thể mạnh mẽ đoàn tụ tu bổ. Thiên Nhất Hồn Thủy này quả thật thần diệu vô hạn.

Dương Phàm mừng rỡ nói. Nếu có vật này tương trợ, hẳn thi triển Hồi Hồn Thuật, xác xuất thành công sẽ tăng lên rất lớn. Đồng thời hẳn không cần pháp lực tiếp cận tiên nhân gì cả, chỉ cần cảnh giới tiến lên một tầng, việc này liền có hy vọng.

- Vậy xin hỏi tiền bối. Thiên Nhất Hồn Thủy có ở nơi nào?

Dương Phàm vội hỏi.

- Điều này lão hủ cũng không rõ ràng lắm. Nhưng có thể khẳng định nơi Bắc Tàn hẳn không có.

Hà Lạc lộ vẻ mặt cổ quái:

- Vật ấy thật là trân quý hiếm thấy coi như là tu sĩ đỉnh cấp thấy được cũng sẽ tranh giành đến đầu rơi máu chảy. Tác dụng của nó không chỉ là tu bổ linh hồn khôi phục linh hồn lực còn có tác dụng trọng yếu hơn nữa.

- Bắc Tàn không có?

Dương Phàm nhướng mày.

- Chẳng qua lão hủ có thể chỉ cho người một phương hướng chung chung.

Hà Lạc nói.

- Tiền bối cứ nói.

Dương Phàm mắt sáng lên.

- Thiên Nhất Hồn Thủy, lúc Tiên Tàn cổ quốc còn đó từng có chút ít, tuy nhiên bị hoàng tộc Tiên Tàn giữ lấy. Sau này Tiên Tàn cổ quốc diệt vong, vốn bảo vật bất tận rất nhiều tài liệu xói mòn đồng thời cũng có một chút cực trân quý bị niêm phong vào bảo tàng Tiên Tàn trong truyền thuyết.

Hà Lạc cười nói.

- Bảo tàng Tiên Tàn? Điều này sợ rằng có chút xa xôi

Dương Phàm vẻ mặt trầm tư. Mở ra bảo tàng Tiên Tàn cần tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí đó là chuyện xa xôi cỡ nào. Hoàng tộc Tiên Tàn giữa Đông Thắng Đại Lục mệnh mông muốn tìm ra một người mang huyết mạch này, phải trắc trở ra sao.

- Còn nữa. người có thể đi nội hải, cực bắc vương triều Đại Tàn xem thử, cố gắng tìm được một chút đầu mối.

Hà Lạc mỉm cười nói.

- Tạ ơn tiền bối chỉ điểm.

Dương Phàm lộ vẻ cảm kích. TUI rằng hiện nay còn không biết hạ lạc Thiên Nhất Hồn Thủy, nhưng Hà Lạc vẫn chỉ cho hắn một phương hướng, không tới mức chạy loạn như con ruồi không đầu. Đầu tiên, có thể bài trừ Bắc Tần. Nội hải, cực bắc, vương triều Đại Tần những nơi này đều có khả năng có. Thiên Cầm Nội Hải, hải vực vô biên vô tận, thiên tài địa bảo vô số kể nói không chừng cũng có Thiên Nhất Hồn Thủy. Vương triều Đại Tần là quốc gia vạn quốc trong truyền thuyết vô số tài nguyên, ở trung bộ Đông Thắng Đại Lục cách nơi này rất xa xôi, về phần cực bắc Dương Phàm nghe nói qua ở vùng bắc bộ xa nhất đại lục càng xa phương bắc Bắc Tần đó là một mảnh đóng băng, cùng ẩn chứa rất nhiều bảo vật. Chuyện có liên quan tới Thiên Nhất Hồn Thủy, sau khi thỉnh giáo xong Dương Phàm đứng dậy cáo từ với Hà Lạc, lão yêu.

Trước khi chia tay, Hà Lạc nói với Dương Phàm:

- Dương đạo hữu, công pháp người tu luyện hết sức kỳ lạ. ba mươi năm trước dưới tình huống ngẫu nhiên câu thông thiên địa thật là đáng quý.
- Ngài nói là lần đốn ngộ của văn bối?

Dương Phàm hỏi.

- Đúng vậy, nếu như một ngày nào đó người có thể chân chính tìm hiểu cảnh giới này, tiên đạo trường sinh bất tử khoảng cách với người sẽ không quá xa xôi.
- Tạ ơn tiên bối chỉ điểm.

Dương Phàm thần nhiên chân thành nói. Vị lão nhân Hà Lạc này, tuy rằng không phải nhân loại. nhưng tính tình hết sức ôn hòa, bình dị gần gũi. Hai ngày này ở Hà Uyên Đình Dương Phàm từ Hà Lạc biết được rất nhiều bí ẩn, mặc kệ vấn đề gì Hà Lạc này đều biết là đáp, ở một bên. Hồ Phi cùng lão yêu có chút lưu luyến không rời. Lão yêu lộ vẻ mặt chờ mong, đề nghị:

- Hồ Phi. người mới vào Nguyên Anh Kỳ, sao không lưu ở chỗ này củng cố tu vi, cùng ta tham thảo tâm đắc tu luyện một chút.

Hai người có thể nói đồng mệnh tương liên vừa gặp đã quen rất là hợp ý. Đối mặt với lão yêu giữ lại Hồ Phi có chút do dự:

- Điều này

Hắn chuyển ánh mắt sang Dương Phàm. Dương Phàm mỉm cười:

- Không bằng người cứ ở lại đây một thời gian chờ ta trở về Vụ Liễu trấn thì tới tìm người.

Hắn cũng đề nghị Hồ Phi ở lại Hà Uyên Đình. Một là Hồ Phi mới vào Nguyên Anh, củng cố cảnh giới, càng có thể tham thảo tâm đắc tu luyện cùng lão yêu. Hai là Dương Phàm đi Dược Tiên cốc, gặp lại người ân yem, không thích cả ngày có một cái đuôi bên cạnh.

- Dược rồi. ta ở lại đây chơi một thời gian người ngàn vạn lần đừng quên đến lúc đó tới tìm ta.

Hồ Phi lộ vẻ vui mừng. rốt cuộc quyết định lưu lại. Trong lòng Dương Phàm thở phào một hơi cáo biệt với ba người, rời khỏi Hà Uyên Đình.

Ầm xoạt -

Dương Phàm phá vỡ nước sông, hóa thành tia sáng xanh lục bay về phía chân trời. Lần này tới Hà Uyên Đình làm khách, thật có thể nói là là một chuyến không uống. Dương Phàm từ Hà Lạc biết được rất nhiều bí mật. Mặc kệ là phương pháp luyện hóa Chí Bảo Long Khí hay là phương pháp sống lại phụ thân. Dương Phàm đều có phương hướng cố gắng, ít nhất thì không cần mò kim đáy bể, chạy loạn như ruồi không đầu.

Mấy ngày sau, Dược Tiên cốc.

Khe sâu dãy núi bị một mảnh sương mù bao phủ mơ hồ không rõ. Bỗng nhiên, một thanh niên nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc thân hình trầm ổn đi tới Dược Tiên cốc. So sánh với ba mươi năm trước, nơi này không có bao nhiêu thay đổi, Dương Phàm khẽ thở ra một hơi ánh mắt nhìn về phía cửa cốc, ở cửa vào Dược Tiên cốc, một con măng xà màu xanh dài mấy chục trượng đang chiếm cứ. Măng xà miệng máu răng nanh làm

cho người ta phát lạnh trên người tản mát ra một cỗ khí tức máu tanh nguy hiểm. Đặc biệt nhất chính là con măng xà màu xanh này, trên đầu rắn có ba con mắt. Tuy nhiên, con mắt thứ ba khép kín.

- Ha ha. ba mươi năm không gặp tiểu súc sinh người thăng cấp bậc cao rồi.

Dương Phàm cười ha ha nói. Thì ra măng xà ba mắt chiếm giữ trước cửa cốc, chính là linh thú hộ sơn Được Tiên cốc - Tam Mục Thông Linh Mãng. Nghĩ tới năm đó vì tiến vào Được Tiên cốc gặp Vân Vũ Tịch. Dương Phàm từng xung đột với con linh măng này. Cuối cùng vẫn là Lưu Ly Hàn Tinh Xà ra tay, đóng băng con Tam Mục Thông Linh Mãng. Nghĩ tới những chuyện trải qua ở Được Tiên cốc năm đó. Dương Phàm cười nhẹ nhàng như không.

”Chỉ tiếc Được Vương tiền bối bất hạnh qua đời. Nghe lão sư nói. Được Vương chết có chút kỳ quặc còn có hai ba người đau khổ truy đuổi Vũ Tịch ta muốn xem cuối cùng xảy ra chuyện gì”

Ý cười trên mặt Dương Phàm bỗng nhiên biến mất.

Vù -

Nghĩ tới đây, thân hình hắn chợt lóe thẳng đến cửa cốc. Hắn vừa tới gần cửa cốc, Tam Mục Thông Linh Mãng chiếm giữ ở đó liền nhảy dựng lên thân sắc toàn lực đề phòng. Không hổ là linh vật hiếm thấy cảm quan thật mạnh. Tuy nhiên, khi Tam Mục Thông Linh Mãng nhìn rõ bộ dạng người tới nhất thời rung mình một cái trong ánh mắt lộ ra thân sắc thù hận, kiêng kỵ. Hiển nhiên, linh măng này vẫn còn nhớ rõ hắn.

- Tiểu linh măng nhiều năm không gặp người đã thăng cấp bậc cao, đã lâu rồi

Dương Phàm vẽ mặt ý cười. nhàn nhả nói.

Ngao tê -

Tam Mục Thông Linh Mãng trong ánh mắt lóe ra huyết quang thù hận rít gào một tiếng, nhào về phía Dương Phàm.

- Tiểu linh măng, người hoan nghênh lão bằng hữu như thế sao?

Dương Phàm cười khê thân hình chợt lóe để tránh né yêu thú bậc cao tập kích.

Vù!

Tia sáng xanh lục chợt lóe Dương Phàm lướt qua trước người nó cười nhạt nói:

- Không chơi với người, ta đi tìm Vũ Tịch đây.

Tam Mục Thông Linh Mãng giận dữ đột nhiên mở ra con mắt thứ ba. Một cỗ dao động vô hình vô chất truyền đến.

Vù -

Con mắt thứ ba của Tam Mục Thông Linh Mãng lóe ra một tia quang mang kỳ dị, không khí bỗng chấn động. Đây là thần thông bản mạng ẩn chứa trong con mắt thứ ba của Tam Mục Thông Linh Mãng - Thạch hóa.

Khi đó ở ngoài Được Tiên cốc, độc sư áo tím kiêu ngạo vô cùng chính là bị thần thông này hóa đá trong nháy mắt không có chút năng lực chống cự.

- Thạch hóa? Ha ha ha

Dương Phàm bình thản như không đứng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Đồng thời tâm thần hắn tập trung cao độ quan sát nguyên lý thần thông Thạch hóa này. Ba mươi năm trước, hắn thấy qua loại thần thông này, từng dò xét được chút manh mối. Loại công kích thần diệu này, là dung hợp công kích phép thuật cùng công kích linh hồn sinh ra một loại thần thông cường đại đến mức gần như không nhìn phòng ngự cùng cấp.

Oong -

Trên người Dương Phàm phóng ra một cổ tinh quang vàng nhạt thân thể nháy mắt như hóa thành tinh thạch.

Vù phèo -

Thần thông Thạch Hóa của Tam Mục Thông Linh Mãng đánh trúng Dương Phàm. Trong khoảng khắc thân thể hần ngưng từng chút trở thành một pho tượng đá.

Hóa đá thành công?

Lẽ nào thần thông Thạch hóa của Tam Mục Thông Linh Mãng cường đại đến mức có thể giết địch vượt cấp?

Sau khi thi triển xong thần thông Thạch hóa con mắt thứ ba của Tam Mục Thông Linh Mãng đột nhiên ảm đạm nguyên khí hao tổn uể oải không ít. Nó nhìn chằm chằm nam tử bị hóa đá trước mắt trong mắt lộ ra mấy tia trào phúng hả hê.

Răng rắc -

Đột nhiên, bức tượng đá kia bong ra từng mảng, lộ ra nam tử bình yên vô sự. Dương Phàm đứng tại chỗ nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, dường như đang rơi vào cảm giác kỳ dị. Tam Mục Thông Linh Mãng rung mình một cái trong mắt lộ ra hoảng sợ không dám động đậy. Chỉ là cảm giác nói cho nó nam tử cường đại trước mắt tuyệt đối không phải mình có thể trêu chọc được.

- Thì ra là thế

Một lúc lâu sau. Dương Phàm chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng ngời sau đó hần như cười như không nhìn về phía Tam Mục Thông Linh Mãng. Bỗng nhiên, trong miệng Dương Phàm phun ra hai chữ:

- Thạch hóa -

Một cổ dao động kỳ dị đáng sợ dâng lên từ mặt đất. Tam Mục Thông Linh Mãng lộ vẻ mặt kinh hãi thân thể xơ cứng một chút, cứng đờ, cuối cùng hóa thành một bức tượng măng xà khổng lồ

469. Chương 465: Liệt Vô Huyến

Chỉ là thần tình pho tượng măng xà này quá giống thật trên mặt nó, vẫn còn duy trì vẻ kinh hãi nghi hoặc.

- Thạch hóa?

Dương Phàm nhìn chằm chằm pho tượng măng xà bị hóa đá khẽ cười nhạo nói:

- Người chẳng qua là ý vào thiên phú bản thân nắm giữ một chút bề ngoài huyền diệu đại địa.

Tam Mục Thông Linh Mãng nắm giữ bản mạng thần thông Thạch hóa lại bị một tu sĩ nhân loại "học trộm" thành công. Càng thêm không thể tin được là phía học trộm thành công còn trò giỏi hơn thầy. Diễn Cẩn kỳ dùng thông lực đại địa khiến Dương Phàm sử dụng pháp thuật thổ hệ linh khí lý giải cùng linh ngộ càng sâu hơn. Nắm giữ đại địa dưới chân lực lượng sinh sôi không ngừng, thậm chí khiến cho toàn bộ đại địa đều hậu thuẫn cho mình. Thần thông Thạch hóa thuộc về một loại huyền ảo đại địa ở ngoài rìa.

Khi Dương Phàm dùng thân thí nghiệm, cảm nhận toàn bộ quá trình Tam Mục Thông Linh Mãng thi triển thần thông Thạch hóa liền dễ dàng học được thần thông này. Ngoài ra, sau khi dùng qua Nguyên Linh Đan, tư chất ngộ tính của Dương Phàm không như ngày xưa. Trên thực tế, tu tiên giới cũng không thiếu thuật hóa thạch, cũng không thiếu vận dụng linh khí thổ hệ. Mà thuật thạch hóa của Tam Mục Thông Linh Mãng là một loại bản mạng thần thông dung hợp linh hồn lực hình thành, trong cùng cấp rất khó chống lại.

"Chỉ cần đối thủ cùng ta đồng thời đứng ở trên mặt đất coi như Nguyên Anh bậc cao cũng có thể bị ta hóa đá."

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên. Chẳng qua hần vừa lĩnh ngộ thần thông này, còn cần một thời gian tìm hiểu thông thạo.

- Tu sĩ phương nào dám nhiều loạn thanh tịnh Được Tiên cốc.

Đột nhiên, trong Được Tiên cốc truyền đến tiếng xé gió, một giọng nói nam tử tràn ngập sát khí lạnh băng, dần dần truyền ra. Dương Phàm nao nao ngẩng đầu nhìn lại.

Vù -

Một đạo độn quang đỏ máu khoanh khắc lướt ra hai dặm xuất hiện ở cửa cốc Được Tiên Cốc. Trên độn quang đỏ máu đang đứng một thanh niên trong tay cầm huyết phiến, mặc trường bào đỏ máu. Thanh niên áo đỏ này, khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng. ánh mắt xé lên, hàng mi như kiếm, trên trán có một viên huyết chí trong suốt đỏ máu cực kỳ yêu diễm. Hắn nhẹ nhàng vung vẩy huyết phiến, tay áo bay nhẹ huyết độn dưới chân hóa thành sóng máu cuộn cuộn, cặp mắt xé lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm về mặt sát khí. Dương Phàm nhướng mày, quan sát hắn vài lần không chút tỏ ra yếu kém.

- Các hạ hình như cũng không phải tu sĩ Được Tiên cốc, có tư cách gì chất vấn Dương mỗ.

Dương Phàm cười lạnh nói. Hắn mơ hồ đoán được người này hẳn là tân tú Nguyên Anh Huyết Luyện Tông mà Độc Vương nhắc tới. Xem khí tức người này thăng cấp Nguyên Anh Kỳ cũng chỉ mới bốn năm năm. Ngược lại huyết phiến trong tay hắn lại là một kiện Pháp Bảo cửu phẩm. Pháp Bảo cửu phẩm đã ở mức đỉnh trong Pháp Bảo đỉnh cấp, uy lực gần như ngang hàng với Cổ Bảo. Theo Dương Phàm biết, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường, rất khó có được Pháp Bảo như vậy. Hơn nữa người này trẻ tuổi như vậy đã thăng cấp Nguyên Anh bậc cao có thể thấy được thân phận đối phương đặc thù.

- Hừ. Chúc mỗ chính là khách quý Được Tiên cốc, có quyền trục xuất kẻ tới có ý đồ không rõ.

Thanh niên ào ào đỏ vung huyết phiến trong tay, "xoạt" một tiếng, luồng gió máu gào rống trong hư không, thanh thế kinh người. Không hổ là Pháp Bảo đỉnh cấp oai lực tiện tay quạt một cái. đủ làm cho Nguyên Anh bình thường động dung. Đương nhiên, hắn chỉ là thị uy, cũng không có công kích Dương Phàm. Thanh niên họ Chúc này, cũng không phải kẻ ngốc đương nhiên cũng có thể đoán được Dương Phàm ít nhất cũng là Nguyên Anh bậc cao. Bằng không, chỉ bằng vào một thân khí thế cường đại của mình đã đủ làm Kim Đan bậc cao sợ đến hồn vía lên mây. Chỗ trọng yếu nhất là hắn nhìn không thấu tu vi Dương Phàm, thần thức quét qua chỉ thấy một mảnh trống rỗng. Có thể làm được điểm này trước mắt Nguyên Anh bậc cao như vậy tu vi Dương Phàm khẳng định không phải hạng cấp thấp hay Kim Đan bậc cao.

Đối mặt với nam tử áo bào đỏ họ Chúc thị uy. Dương Phàm cười cười:

- Làm cho khách quý Huyết Luyện Tông thất vọng rồi, Dương mỗ cùng cốc chủ hiện nhiệm Được Tiên cốc giao tình thâm hậu không phải tu sĩ ý đồ không rõ gì.

Nam tử họ Chúc biến sắc:

- Người biết lai lịch thân phận của ta? Người cùng Vân Tiên Tử có quan hệ gì?

- Từ lúc Dương mỗ thân là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, đã quen biết với Vân Tiên Tử quan hệ sâu xa thâm hậu

Dương Phàm không mặn không nhạt nói.

Nam tử họ Chúc nhìn chằm chằm sắc mặt âm tình bất định trong mắt sát khí thoáng hiện lên. Tay nắm chặt huyết phiến, khe run lên dường như muốn lập tức diệt sát Dương Phàm. Tuy nhiên, hắn chung quy cũng không cuồng vọng đến mức có thể dễ dàng diệt sát một Nguyên Anh bậc cao cùng cấp. Nếu vậy mà làm Vân Tiên Tử có ấn tượng không tốt với mình vậy thì được không bằng mất.

- Ha ha như vậy các hạ chính là Dương được sư mà Vân Tiên Tử vẫn thường nhắc tới?

Nam tử họ Chúc miễn cưỡng hiện ra vẻ tươi cười.

- Vũ Tịch thường nhắc tới ta?

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh hãi. Từ việc tặng cho Thất Hương Ngọc Hồn Dịch có thể nhìn ra tình cảm Vân Vũ Tịch dành cho Dương Phàm. Thấy Dương Phàm lộ ra bộ dạng mừng rỡ vui vẻ, nam tử họ Chúc sắc mặt âm trầm không thôi tay nắm chặt huyết phiến cũng run run. Rất nhanh, ánh mắt hắn rơi xuống Tam Mục Thông Linh Mãng bị hóa đá.

- Làm sao nó lại bị hóa đá?

Nam tử họ Chúc cực kỳ hoảng sợ. Bản mạng thần thông Tam Mục Thông Linh Mãng chính là Thạch hóa. Chẳng lẽ là nó tự hóa đá chính mình, Dương Phàm cười nói:

- Thật nhiều năm không tới Được Tiên cốc, vị lão bằng hữu này quá mức hưng phấn. Dương mỗ để cho nó an tĩnh một chút.

Nam tử họ Chúc lộ vẻ mặt quái dị, giã chân mày ra trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia vui mừng.

"Xem ra Dương Phàm này cùng Được Tiên cốc quá nửa còn có chút mâu thuẫn!" Nam tử họ Chúc mây đen trên mặt tiêu tán một lần nữa khôi phục tự tin thần nhiên.

- Ha ha ha Chúc đạo hữu, phiền phức bên ngoài còn chưa giải quyết sao? Có cần Liệt mỗ hỗ trợ người một tay không?

Một tiếng cười dài truyền tới từ Được Tiên cốc. Vừa dứt lời một huyễn ảnh màu đỏ lướt qua giữa bầu trời. Bên cạnh nam tử họ Chúc xuất hiện một nam tử mặc áo giáp đỏ thẫm vóc người khôi ngô tóc dài buông xõa. Nam tử tóc dài này mắt hổ sáng ngời trên người tràn ngập khí tức bá đạo mãnh liệt, bề ngoài cùng chỉ hơn ba mươi tuổi.

- Dương Thiên!

Bỗng nhiên, nam tử tóc dài giáp đỏ này thân người khẽ run lên. nhìn về phía Dương Phàm không thể tin nổi.

- Làm sao có thể chứ!

Hắn nhìn chằm chằm Dương Phàm thất kinh trên mặt thần sắc phức tạp khó nói.

- Đây đã là lần thứ ba Dương mỗ bị nhận sai rồi

Dương Phàm giọng nói hờ hững ngẩng đầu nhìn người này, không chút tình cảm nói:

- Các hạ hắn là đại đệ tử Tam u Lão Ma - Liệt Vô Huyễn?

- Người Người không phải Dương Thiên?

Nam tử tóc dài giáp đỏ thu liễm tâm tình, vẻ mặt chợt hiểu than thở:

- Ta biết rồi, người là Dương Phàm con hắn. Ba mươi năm trước Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm từng oanh động Ngư Dương một thời.

- Còn giả được sao.

Dương Phàm thần sắc hờ hững hết sức lạnh lùng đánh giá Liệt Vô Huyễn. Hắn đang suy nghĩ có nên diệt sát người này, chém đi trợ thủ đắc lực của Tam u Lão Ma. Nên biết rằng, Liệt Vô Huyễn này từng là đối thủ một mất một còn với phụ thân Dương Thiên. Khoảng bốn năm mươi năm trước Liệt Vô Huyễn, Dương Thiên, gia chủ Dương gia kinh đô mấy người này đều từng gắt gao theo đuổi người thừa kế Được Tiên cốc đời trước, chính là Liễu Mộng Yên mẹ đẻ của Dương Phàm.

- Tốt tốt tốt, con của người xưa, hôm nay trưởng thành đã là Nguyên Anh bậc cao.

Liệt Vô Huyễn liên tục hô ba tiếng tốt, tỉ mỉ đánh giá Dương Phàm trên mặt không có bất kỳ ý khinh thường gì. Trong lòng hắn rất rõ ràng: nam tử trước mắt này trở về Ngư Dương, chính là cường giả địa vị ngang với sư tôn Tam u Lão Ma. Đồng thời Liệt Vô Huyễn cũng âm thầm thở dài:

"Chỉ tiếc, thiên tài như vậy, cuối cùng sẽ chết trong tay sư tôn."

- Hả? Đó là linh mãng Được Tiên cốc, làm sao lại hóa đá rồi?

Rất nhanh Liệt Vô Huyễn cũng thấy được Tam Mục Thông Linh Mãng hóa thành tượng đá. Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh dị đảo qua mặt Dương Phàm. Dương Phàm không nhìn tới hai người này, dưới chân lóe ra quang mang xanh lục, bắn vào Được Tiên cốc. Liệt Vô Huyễn cùng nam tử áo bào đỏ họ Chúc nhìn nhau cũng không ngăn cản.

”Liệt đạo hữu, Chúc mỗ có một đề nghị: hai người chúng ta tìm thời cơ giết người này. Như vậy, chúng ta có thể thiếu đi một đối thủ cạnh tranh. Theo Chúc mỗ biết. Dương Phàm này chính là địch nhân Ma Dương Tông các người.”

Nam tử họ Chúc khoe miệng khe mỉm cười thần thức truyền âm sang Liệt Vô Huyễn.

- Ha ha ha

Liệt Vô Huyễn ngửa đầu cười lạnh:

- Liệt mỗ ta còn không tới mức đi làm chuyện tiểu nhân vô sĩ này, muốn đánh muốn giết thì đường đường chính chính mà tới.

Dứt lời. trên người hắc hỏa quang bùng lên bay vào trong Dược Tiên cốc, trong ánh mắt nhìn về phía nam tử họ Chúc mang theo những tia khinh miệt chế nhạo. Thanh niên áo bào đỏ họ Chúc sắc mặt âm tình bất định thiếu chút nữa bị tức nổ phổi. Hạng người ngạo cốt cương liệt như Liệt Vô Huyễn, ở tu tiên giới cũng không gặp nhiều, đặc biệt là trong Nguyên Anh bậc cao. Nguyên Anh lão quái sở dĩ xưng là lão quái là bởi vì những người này hầu hết là lão quái vật sống mấy trăm năm giảo hoạt như hồ ly người nào không có chút tâm kế. Thân hình Dương Phàm bay vào Dược Tiên cốc cảm quan toàn tri rõ ràng bắt được hai người này giao lưu.

Hắn lộ vẻ dị sắc:

”Liệt Vô Huyễn này giống như lời đồn, một thân ngạo cốt. Như vậy cái chết mẫu thân năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này sát ý của hắn với Liệt Vô Huyễn giảm bớt vài phần thậm chí còn sinh ra vài phần kính ý.

”Có cơ hội thỉnh giáo người này một chút, năm đó cái chết mẫu thân còn có rất nhiều chuyện không rõ.”

Dương Phàm hạ quyết tâm dựa theo ấn tượng trong trí nhớ bay về phía Mộng Trúc Tiểu Hiên trong Dược Tiên cốc. Mắt thấy Mộng Trúc Tiểu Hiên rõ ràng trước mắt. Dương Phàm khẩn cấp mở ra thần thức.

Bụp

Thần thức của hắn bị trận pháp kỳ dị ngăn trở ngoài Mộng Trúc Tiểu Hiên. Dương Phàm quả thật nóng ruột như lửa bức thiết muốn nhìn thấy người yêu dấu. Ngay khi hắn sắp tới gần Mộng Trúc Tiểu Hiên từ trong rừng trúc đột nhiên bay ra một gã thanh niên trường bào cẩm tú oai hùng. Thanh niên này bộ dạng hào hiệp ngang tàng. Dương Phàm liếc mắt liền nhận ra thân phận của hắn.

Chính là Lệ Hồng Phi một trong ba đại tân tú Ngự Dương Quốc năm đó Thiếu chủ Vô Ưu Cốc, Lệ Hồng Phi.

- Là người Dương Phàm!

Lệ Hồng Phi lộ vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

- Hừ.

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến hắn, thân hình chợt lóe vào trong Mộng Trúc Tiểu Hiên. Dương Phàm thái độ lãnh đạm với hắn gấp gáp muốn gặp được Vân Vũ Tịch. Thứ đến. từ tin tức có được ở Độc Vương, Lệ Hồng Phi này cũng là một trong ba người gắt gao theo đuổi Vân Vũ Tịch.

Vù -

Dương Phàm hạ xuống, tiến vào Mộng Trúc Tiểu Hiên. Hắn hít sâu một hơi chậm rãi rơi xuống đất đi vào trong phòng trúc vẫn quanh quẩn trong giấc mộng. Mơ hồ, hắn như ngửi được mùi hương tươi mát tự nhiên như khí tức hoa cỏ.

470. Chương 466: Sát Ý Càng Đậm

Dương Phàm bước chân gấp gáp nhịp tim tăng vọt, đi về phía phòng trúc vẫn thường thấy trong mộng. Giờ phút này hắn quên mất cảm quan toàn tri, quên mất thân phận người tu tiên, trên mặt mang theo chờ

mong vui vẻ. Trong tầm mắt, phòng trúc tinh xảo tự nhiên từng chút lớn hơn. Dương Phàm tim đập càng rung động. Tiếng bước chân hần như kinh động chủ nhân trong phòng trúc.

Chi nha -

Cửa nhỏ phòng trúc mở ra bóng hình xinh đẹp không nhiễm hạt bụi như tia sáng phá vỡ làn sương mù hiển lộ ra trước mặt Dương Phàm. Trong rừng trúc xanh um phòng nhỏ yên lặng, dung nhan Vân Vũ Tịch điềm nhiên tươi đẹp bỗng ngẩn ra, tiếp đó lộ ra thần sắc mừng rỡ như mộng đôi môi khẽ mím lại, nhưng không nói ra lời. Trong hoàn cảnh toàn màu xanh lục, làn da nàng như tuyết ngọc, tóc đen phiêu dật xuất trần cùng váy dài xanh lục nhạt theo gió tự nhiên đong đưa phối hợp hoàn mỹ. Đôi mắt sáng kia điềm tĩnh như nước phẳng phất tràn đầy màu xanh tự nhiên.

- Dương đại ca

Vân Vũ Tịch giọng run run, khóe mắt phấp hồng, đây là giọt lệ vui sướng đến cực điểm. Dương Phàm đứng tại chỗ ngừng mắt nhìn lệ quang trong suốt lóe ra trên mắt nàng. Một lúc lâu sau. Dương Phàm đi tới trước, hai người ôm chặt lấy nhau.

- Vũ Tịch. mấy chục năm rồi, mùi u hương trên người nàng vẫn không chút thay đổi.

Dương Phàm để nàng ý ới trong lòng mình thở ra thật dài. Thời gian hần cùng Vân Vũ Tịch ở chung cũng không nhiều, chỉ là lần đầu gặp gỡ, lần thứ hai hẹn nhau ở Tú Ngọc Các, lần thứ ba ước hẹn ở Hàn Viễn Sơn kinh đô cùng với lần thứ tư gặp nhau ở Dược Tiên cốc. Thậm chí. trước lần gặp nhau thứ tư. hần cũng chưa từng thấy được dung mạo Vân Vũ Tịch. Vân Vũ Tịch lưu cho hần ấn tượng khắc sâu nhất là tiên tử không nhiễm bụi trần cùng với mùi u hương tươi mát như cây cỏ vĩnh viễn không thể quên.

- Đại ca, dáng vẻ của huynh cũng không hề thay đổi đặc biệt là ánh mắt của huynh.

Vân Vũ Tịch cùng hần cười hiểu ý. Trải qua lần thiên nhân giao hòa ngẫu nhiên lần trước, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch đạt tới một loại cảnh giới tinh thần song tu kỳ diệu giữa hai người đã trải qua trăm ngàn giao lưu không có bao nhiêu ngăn cách. Vì vậy, lần này gặp lại cảm tình giữa Dương Phàm và nàng như là cá nước hòa hợp tự nhiên mà thành.

- Đại ca đi vào nói chuyện.

Vân Vũ Tịch để cho Dương Phàm tiến vào khuê phòng của mình sau đó pha trà cho người yêu dấu. Dương Phàm ngồi ở ghế trúc yên lặng nhìn nàng. Từ trình độ nào đó mà nói Vân Vũ Tịch là một vùng đất thiên đường tốt đẹp nhất trong lòng hần. Chỉ là bởi vì không ở chung nhiều lắm mới cảm thấy quý giá hoàn mỹ. Thời gian từng chút trôi qua Vân Vũ Tịch cùng Dương Phàm ở chung hài hòa thần sắc động tác mỗi người đều có thể tâm ý tương thông.

- Vũ Tịch. đây là Thất Hương Ngọc Hồn Địch của nàng.

Dương Phàm lấy ra chiếc sáo ngọc vốn thuộc về Vân Vũ Tịch. Vật ấy, là tín vật đính ước giữa hai người. Vân Vũ Tịch cũng lấy ra Thông Linh Ngọc Trụ, hé miệng cười duyên:

- Đại ca lại lấy vật truyền thừa Dược Tiên cốc làm tín vật đính ước. khi đó Vũ Tịch chẳng biết lại coi đại ca Dương Phàm da mặt rất dày, cười khê:

- Thông Linh Ngọc Trụ là di vật duy nhất mẹ huynh lưu lại tặng cho Vũ Tịch vật quy nguyên chủ nhất cử lưỡng tiện.

- Đúng rồi Đại ca, mấy năm trước. Vũ Tịch cảm nhận được khí tức Thất Hương Ngọc Hồn Địch.

Vân Vũ Tịch đột nhiên nhớ tới một chuyện kiều dung lộ ra vài phần nghi hoặc.

- Mấy năm trước? Cụ thể là lúc nào?

Dương Phàm biến sắc vội vàng hỏi. Vân Vũ Tịch suy nghĩ một chút nói ra đoạn thời gian đại khái.

- Đoạn thời gian đó vừa lúc huynh ở trong Thiên Lan Điện.

Dương Phàm cực kỳ hoảng sợ thốt lên.

- Thiên Lan Điện? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vân Vũ Tịch vẻ mặt mê man.

- Vũ Tịch. nàng vươn tay ra đây.

Dương Phàm nói. Vân Vũ Tịch không chút suy nghĩ. vươn cánh tay tuyết trắng như ngọc ra. Dương Phàm nhắm mắt lại cầm tay nàng. Cảm ứng tinh thần trong lòng liên thông giữa hai người, bỗng nhiên giao hòa một chỗ. Khí chất toàn thân Dương Phàm đại biến thân cùng tự nhiên, ôn nhuận nhu gió. Vân Vũ Tịch mái tóc đen buông tự nhiên, tạo nên một cỗ ánh sáng xanh lục mờ mờ lung toàn thân như tinh linh trong gió.

Bụp!

Hình ảnh trong Thiên Lan Điện bỗng nhiên phóng ra. Hồ thủy tinh xa xưa, nước suối phun trào giữa hồ thủy tinh đứng lặng một pho tượng tiên tử mỹ lệ làm người ta hít thở không thông. Nàng lộ ra chân ngọc tuyết trắng, chân đạp thần điêu ngũ sắc, làn gió nhẹ nhàng như tinh linh tiên nữ trong gió. Thân hình lung linh một thân váy xếp công chúa đủ mọi màu sắc dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết, da trắng như tuyết, đôi mắt sáng ngời như dòng suối trong xanh, nụ cười như tự nhiên mà thành. Mái tóc dài của nàng như cành liễu nhẹ nhàng phất phơ, trên đầu có thể thấy một vòng mây lành, trời chiều vậy ra cơn mưa tưới mát vạn vật xung quanh. Tồn tại của nàng làm cho vạn vật thể gian xảy ra biến hóa vi diệu khiến cho tất cả trở nên tốt đẹp. Dưới chân tiên tử có một tấm bia đá ghi chép rằng:

Bích Dao Vân Tiên: Nông lịch ba ngàn năm trăm vạn năm chuyển thế.

Sau đó, Dương Phàm lấy ra Thất Hương Ngọc Hồn Địch.

Thoáng chốc cảnh tượng trước mắt đại biến giống như ảo cảnh:

Bích Dao Vân Tiên trong ao thủy tinh như sống lại cười xinh đẹp nước suối phun ra giờ phút này như tĩnh lặng. Còn Thất Hương Ngọc Hồn Địch trong tay Dương Phàm không ngừng run lên.

Bụp!

Một lúc lâu sau Dương Phàm buông tay Vân Vũ Tịch ra. Hai người nhìn nhau trong mắt lộ ra vẻ kinh dị. Trên mặt Vân Vũ Tịch càng nhiều phần mê man:

- Vì sao nàng cùng ta giống nhau như vậy.

- Vũ Tịch. nàng có cảm giác gì?

Dương Phàm vội hỏi.

- Mọii giống như nghe được một tiếng nói đang kêu gọi mình thân thiết như vậy.

Trong ánh mắt sáng diễm tinh như nước của Vân Vũ Tịch. thoáng chốc phóng ra màu xanh vô hạn thâm thúy không thấy đáy.

- Đại ca huynh có thể mang mọii tới nơi đó được không?

Vân Vũ Tịch dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Dương Phàm.

- Thiên Lan Điện. mỗi hai mươi năm đại hải nan ngoại tăng sẽ mở ra một lần. Trăm năm đại hải nan mới có thể đi vào ngoại điện. Hơn nữa bằng tu vi Nguyên Anh bậc cao gần như không cách nào tiến vào ngoại điện.

Dương Phàm vẻ mặt hơi khó nói. Hắn thấy thần sắc Vân Vũ Tịch thất vọng lại cắn răng nói:

- Tuy nhiên, muốn tiến vào ngoại điện cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới Linh Nguyệt thần thú không gian, Phá cấm Phù cùng với thuật thổ độn xuyên tường dung thông đại địa không thể tưởng tượng nổi của mình.

- Lần đại hải nan trăm năm sau huynh sẽ dẫn Vũ Tịch đi thử một lần.

Dương Phàm an ủi nói.

Vân Vũ Tịch mặt cười lộ ra vài phần mê man kinh hồn bất an dường như có chút lo lắng.

- Vũ Tịch. nàng không phải sợ có đại ca ở đây, bất kỳ kẻ nào cũng không thể tổn thương nàng.

Dương Phàm vội kéo Vân Vũ Tịch vào lòng. Từ khi quen biết Vân Vũ Tịch tới nay, Dương Phàm lần đầu thấy được trong ánh mắt ôn nhu của nàng một mặt bất lực như vậy. Hai người ở trong phòng trúc nửa ngày, Vân Vũ Tịch đã sớm ổn định. Trong lúc này, Vân Vũ Tịch hỏi Dương Phàm những gì hắn trải qua ở nội hải. Dương Phàm cũng không dấu diếm nói sơ lược những gì trải qua trong nội hải một lần.

- Vũ Tịch. hôm nay nàng cũng thăng cấp Nguyên Anh huynh cùng với Tam u Lão Ma đối kháng lại thêm vài phần thắng.

Dương Phàm đầy tự tin nói.

- Thế nhưng, trước khi gia gia muội chết đã phân phó từ nay về sau Được Tiên cốc lánh đời không được tham dự vào tu tiên giới tranh đấu.

Vân Vũ Tịch hơi khó khăn nói.

- Nàng nói là Được Vương tiền bối?

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm nghị nói:

- Được vương lão nhân gia ngài ấy chết như thế nào? Có thể cho huynh xem thi thể của hắn không.

- Điều này

Ánh mắt Vân Vũ Tịch có chút né tránh. Dương Phàm vươn tay vuốt mặt nàng. cười nói:

- Có chuyện gì ngại cả chuẩn tu đạo lữ song tu đạo như huynh cũng không muốn nói.

Vân Vũ Tịch mặt cười đỏ lên trừng mắt một cái hàng mi lại hơn vài phần vui mừng nói:

- Thi thể gia gia ở cấm địa Được Tiên cốc, ta sẽ len lén dẫn chàng đi xem không được cho sư tôn biết.

Dương Phàm đương nhiên biết sư tôn theo lời nàng là chỉ Ngọc cốc chủ. Giữa lúc hai người đang dung hòa âm áp ngoài Mộng Trúc Tiểu Hiên truyền tới tiếng nói phá vỡ sự yên lặng:

- Vân Tiên Tử, Chúc mỗ tới thăm có thể nói một lời?

Vừa dứt lời. trong rừng trúc liền truyền tới tiếng bước chân. Thần thức Dương Phàm đảo qua phát hiện ba người, là nam tử áo bào đỏ họ Chúc dẫn đầu sau đó là Liệt Vô Huyền cùng Lệ Hồng Phi. Hai đại Nguyên Anh cùng một gã Kim Đan đại tu sĩ, thân phận địa vị ba người đều không phải chuyện đùa. Vân Vũ Tịch cùng Dương Phàm nhìn nhau. người sau gật đầu:

- Ba vị khách quý mời vào.

Vân Vũ Tịch đứng dậy, kéo tay cùng Dương Phàm đi ra ngoài phòng trúc nghênh tiếp.

- Các người

Thanh niên họ Chúc thấy hai người tay nắm tay thân mật ra ngoài, sắc mặt đột nhiên cứng đờ khuôn mặt co quắp. Cặp mắt xé của hắn khó có thể ức chế được phóng ra một cỗ sát ý lạnh băng không hòa hợp với Mộng Trúc Tiểu Hiên an bình hài hòa. Thanh niên họ Chúc hít sâu một hơi miễn cưỡng thu liễm sát khí khôi phục trấn định. Liệt Vô Huyền cùng Lệ Hồng Phi cũng ngăn ra, bọn họ cũng không nghĩ tới Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch lại đi đến bước này. Nhìn động tác thân mật của bọn họ rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, thậm chí là quan hệ đạo lữ song tu.

Liệt Vô Huyền khẽ thở ra một hơi giống như trút bỏ được gánh nặng. Trong mắt Lệ Hồng Phi xẹt qua một tia đau đớn tan vỡ cõi lòng sắc mặt liền trắng bệch. Dương Phàm nhìn thần sắc phản ứng của ba người, khẽ lộ dị sắc.

Lệ Hồng Phi rõ ràng là đối với Vân Vũ Tịch dùng tình rất sâu lòng muốn tan vỡ. Thanh niên họ Chúc lại từ đó kỳ chuyển thành sát ý mãnh liệt đối với Vân Vũ Tịch có dự vọng chiếm hữu rất lớn.

- Chúc công tử tìm Vũ Tịch có chuyện gì?

Vân Vũ Tịch ánh mắt bình tĩnh như nước nhìn về phía nam tử họ Chúc.

- Có lời với Vũ Tịch, Chúc mỗ là tới cáo từ.

Thanh niên họ Chúc cường chế ghen ghét trong lòng mặt ngoài rất bình thản nói.

Liệt Vô Huyễn cười nói:

- Liệt mỗ ở mấy ngày rồi hãy đi.

Lúc này thần sắc Lệ Hồng Phi rất cuộc cũng khôi phục bình thường, hít sâu một hơi nói:

- Dương được sư cùng Vân cô nương xứng như thần tiên quyến lữ, Lệ mỗ chân thành chúc phúc hai vị.

Hắn nói xong câu đó liền xoay người xin cáo lui.

Cùng ngày thanh niên họ Chúc cùng Lệ Hồng Phi trước sau rời đi. Người trước trên mặt một mảnh âm trầm mang theo một cỗ sát khí bắn về phía chân trời xa. Lệ Hồng Phi có chút phiền muộn mắt nhắm mắt theo đuôi rời khỏi Dược Tiên cốc. Dương Phàm tự mình tiễn Lệ Hồng Phi một đoạn đường.

- Dương được sư, Lệ mỗ cũng không biết từ lâu ngài đã cùng Vũ Tịch cô nương tình đầu ý hợp. Mấy chục năm qua vẫn luôn nhớ mãi không quên đau khổ truy cầu Vân cô nương.

Lệ Hồng Phi đau buồn nói.

Dương Phàm trầm mặc không nói cũng không biết trả lời thế nào.

- Nếu Dương được sư cùng Vũ Tịch cô nương đã cùng một chỗ Lệ mỗ từ nay kiên quyết không có ý nghĩ không an phận nào. Dương được sư, chúng ta vẫn còn là bằng hữu chứ?

Lệ Hồng Phi ánh mắt nhìn Dương Phàm thật sâu Dương Phàm gật đầu:

- Những năm gần đây nhờ có người che chở Tiên Hồng Y Quán. Lần này Lệ huynh quay về Vô Ưu cốc, có thể toàn tâm tu luyện sớm ngày bước vào Nguyên Anh Kỳ, ứng phó Ngự Dương Quốc hỗn loạn sắp tới.

Tiến bước Lệ Hồng Phi Dương Phàm trở về Dược Tiên cốc, thuận tiện đựng vào Tam Mục Thông Linh Mãng hóa đá, ở trên đường, vừa lúc hắn gặp Liệt Vô Huyễn.

- Liệt đạo hữu. Dương mỗ có chút nghi vấn, muốn thỉnh giáo ngài.

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói.

- Có phải là người muốn hỏi mẹ của người Liễu Mộng Yên đã chết như thế nào?

Liệt Vô Huyễn đi thẳng vào vấn đề.

Dương Phàm gật đầu:

- Xin Liệt đạo hữu chỉ giáo.

Liệt Vô Huyễn hít sâu một hơi thần sắc phức tạp khó hiểu. nói:

- Đầu sở gây họaxa tận chân trời. gần ngay trước mắt.

- Năm đó, là tại tay dùng đao đâm chết nàng.

Tám chữ cuối cùng Liệt Vô Huyễn gần như nói ra từng chữ từng chữ.

- Hung thủ chính là người?

Hai mắt Dương Phàm bỗng nhiên phóng ra một cỗ sát ý lạnh băng phạm vi mấy chục dặm đều bao phủ trong một cỗ khí tức áp lực trầm trọng.

471. Chương 467: Thủ Phạm Chân Chính

- Người phải hiểu rằng đối với Dương mỗ mà nói giết một tên tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng không khó!

Nếu thực sự có sát ý thì Dương Phàm chém giết tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đúng là không chút khó khăn gì.

- Ta biết!

Liệt Vô Huyễn nhìn sâu vào mắt Dương Phàm. nói:

- Nhưng là, mẹ đẻ của người đứng là chết ở trong tay của Liệt mỗ.

- Được lắm! Hôm nay Dương mỗ sẽ cho người chôn thân ở Dương Tiên cốc, báo thù cho mẹ ta!

Thanh âm của Dương Phàm lạnh tới tận xương tủy, hai tay ngưng tụ một đạo tinh quang mang vàng nhạt như thực chất khí thể mạnh mẽ vô song!

Xem chừng hẳn thực sự muốn động thủ, đương trường giết chết Liệt Vô Huyễn.

- Liệt mỗ tuy biết thực lực không bằng người nhưng vẫn sẽ phóng tay đánh một trận!

Liệt Vô Huyễn hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện một thanh đại đao màu vàng. Trên thanh đao này có ba cái khuyên, thân đao có khắc một phù văn màu lửa đỏ phong cách rất cổ xưa. Một cỗ khí tức nóng cháy cuồng bạo lập tức toát ra. Ý chí chiến đấu cường đại bất khuất đẩy Liệt Vô Huyễn đạt tới trạng thái đỉnh phong mà từ khi tấn chức Nguyên Anh Kỳ tới nay hẳn chưa từng có.

Mặc dù đối mặt với đối thủ cường đại hơn mình hẳn cùng có tự tin phóng tay chiến.

Hai mắt Dương Phàm hơi nhú lại:

- Được! Để Dương mỗ kiến thức thực lực của người đi!

Dứt lời. tinh quang màu vàng nhạt hẳn ngưng tụ trên cánh tay hóa thành một cột sáng hình xoắn ốc, lập tức xoay tròn đánh ra. Thân quang lóe lên trong mắt Liệt Vô Huyễn. Thanh đại đao này đột nhiên tăng tới bốn năm thước, từ trên xuống, hoành không chém xuống. Một đạo đao mang với hai màu hồng vàng lần lượt giao nhau thẳng từ trên trời chém xuống, phong vân biến sắc.

Đang

Hai cỗ lực lượng giao kích nhau phạm vi ba dặm tràn đầy dư ba bạo liệt, tất cả cây cối đất đá đều hóa thành bột phấn. Thân hình Dương Phàm cũng phải lui liền ba bước trên mặt lộ ra vẻ kinh dị, tinh quang trên người cũng trở nên âm đạm. Đây là lần đầu tiên từ khi hắn bước vào Diễn Căn Kỳ mà lại bị cường giả cùng giai trực diện đẩy lùi.

Bùm

Sắc mặt Liệt Vô Huyễn trắng bệch vẻ mặt vô lực ngồi phệt xuống đất, thanh đại đao màu vàng leng keng rơi xuống.

- Đây đã là một kích mạnh nhất của ta! Không ngờ cũng không thể thương tổn người chút nào!

Trong mắt Liệt Vô Huyễn tràn đầy chấn động vẻ mặt tự giấu nói. Một kiếm lăng lệ khiến phong vân biến sắc kia đã vượt xa cực hạn của Nguyên Anh sơ kỳ, thậm chí so với công kích của đa số Nguyên Anh trung kỳ còn mạnh hơn nhiều. Chỉ luận về lực công kích một kiếm này của Liệt Vô Huyễn đáng để kiêu ngạo thậm chí còn khiến Dương Phàm động dung. Tuy nhiên, một kích này qua đi, hẳn cũng đã hao tổn rất nhiều nguyên khí chỉ còn lại sáu bảy thành chiến lực càng không thể gây khó khăn gì có Dương Phàm.

- Không, người đã làm ta bị thương!

Dương Phàm nhìn thẳng vào hắn chậm rãi mở lòng bàn tay ra. Ở nơi đó có một đạo vết thương nhưng đang lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy đang lành lại. Chỉ nửa khắc sau ngay cả một vết sẹo cũng không có. Thấy tình cảnh như thế Liệt Vô Huyễn lại càng thấy hoảng sợ. Một kích vừa rồi mà Dương Phàm lại hoàn toàn là dùng bàn tay để đón đỡ. Lực phòng ngự này thật sự đã quá mức biến thái.

- Không thể không thừa nhận người thật sự có tư cách đánh một trận với sư phụ ta!

Liệt Vô Huyền thở dài một hơi. Đối mặt với một nhân vật có địa vị tương đương với sư phụ Tam u lão ma của mình thì hẳn đã thua tâm phục khẩu phục.

- Hôm nay ta sẽ chính tay giết ngươi! Một cánh tay đắc lực của Tam u lão ma báo thù cho mẹ ta!

Dương Phàm hít sâu một hơi chậm rãi nâng tay lên. Có thể coi như sinh tử của Liệt Vô Huyền đã nằm trong tay của Dương Phàm.

- Dừng tay!

Một tiếng hét phẫn nộ cách đó không xa truyền tới. Độn quang từ phía trước lóe lên, một gã Dược sư trung niên với vẻ ngoài hơi già cấp tốc lao tới.

- Mục sư thúc?

Dương Phàm nhìn chằm chằm Dược sư trung niên mặc đồ màu xanh này, nhìn qua đã biết thân phận của hắn.

- Kẻ đầu sỏ giết chết Liễu Mộng Yên cũng không phải là Liệt Vô Huyền.

Mục sư thúc hô lớn khiến Dương Phàm dừng tay.

- Không phải hắn?

Dương Phàm kinh ngạc.

Liệt Vô Huyền lại cười khổ cũng không lên tiếng. Bỗng nhiên. Dương Phàm nhớ tới một đoạn trong lá thư mà cha Dương Phàm lưu lại. "Thủ phạm chân chính giết chết mẹ con có hai người. Một chính là Tam u lão ma. Người còn lại chính là cha của con Dương Thiên ta!"

"Hung thủ chính là Tam u lão ma còn có phụ thân ta?"

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tâm thần Dương Phàm chấn động lạnh lùng quét mắt nhìn hai người trước mặt!

- Để ta nói đi!

Liệt Vô Huyền thở dài một cái.

- Năm đó. ta cùng với mẹ ngươi đã có hôn ước từ trước. Tuy nhiên sau đó tên Dương Thiên kia lại hoành đao đoạt ái đoạt mất Mộng Yên. Nếu không như thế hẳn cũng không thể cùng Mộng Yên sinh ra một đứa con như ngươi. Điều này đối với Liệt mỗ mà nói quả thật là một điều sỉ nhục vô cùng.

Liệt Vô Huyền nói tới đây, trong hai tròng mắt còn ẩn ẩn lộ ra lửa giận.

- Ngươi từng có hôn ước với mẹ ta?

Dương Phàm chấn động, ánh mắt nhìn sang Mục sư thúc!

Mục sư thúc khẽ gật đầu thở dài một hơi nói:

- Đấy vốn là ước định ngầm giữa Dược Tiên cốc và Ma Dương Tông ngoại nhân không ai biết. Ngay cả ta trước đây cũng không biết chuyện này.

Dương Phàm có thể mơ hồ cảm nhận được vị Mục sư thúc này dường như có chút tình cảm đặc biệt với mẹ mình. Tính theo bối phận thì Mục sư thúc này chính là nhân vật cùng thế hệ với Ngọc cốc chủ. Liễu Mộng Yên là đệ tử thân truyền thứ nhất của Ngọc cốc chủ. Giữa Liễu Mộng Yên và Mục sư thúc có quan hệ tiểu sư đệ và sư thúc.

- Vân Vũ Tịch chính là đệ tử thân truyền thứ hai của Ngọc cốc chủ là sư muội của Liễu Mộng Yên từ bối phận thì coi như là sư cô của Dương Phàm.

- Khi biết được Dương Thiên và Mộng Yên kết hợp, sinh được một đứa con thì Liệt mỗ liền tìm hắn tiến hành sinh tử chiến!

Liệt Vô Huyền nói tiếp.

Dương Phàm vẫn kiềm chế lắng nghe. Người con của Liễu Mộng Yên và Dương Thiên chính là hắn. Cho tới lúc này, những hành động của Liệt Vô Huyền cũng rất hợp tình hợp lý. Nữ nhân mình yêu thương đã có hôn ước lại bị người hoành đao đoạt ái, thậm chí còn sinh ra một người con thì đối với bất cứ ai cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

- Cuộc chiến đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thanh âm Dương Phàm có chút trầm thấp; ánh mắt nhìn thẳng vào Liệt Vô Huyền.

- Vốn dĩ Liệt mỗ cũng chỉ muốn đánh một trận công bằng với Dương Thiên mà thôi. Thực lực của ta và hắn cũng sà sà như nhau rất khó phân thắng bại. Nhưng ta tuyệt đối chưa từng ngờ được sư phụ lại trước động tay động chân trên người ta, ở thời khắc mấu chốt thi triển Phụ Thân Thuật, khoảnh khắc đã đưa thực lực ta gia tăng lên Kim Đan đỉnh Ta bị sư phụ khống chế, đánh cho Dương Thiên chạy trốn chết. Nhưng ngoài dự liệu là ở thời khắc mấu chốt thì Liễu Mộng Yên lại ngóc ngách dùng thân thể nàng đón một đao trí mạng đồng thời cũng xua tan Phụ Thân Thuật trên người ta

Thần sắc trên mặt Liệt Vô Huyền rất phức tạp. Có phần nộ, hổ thẹn, tự trách Hô hấp của hắn cũng trở nên dồn dập cả người vô cùng xúc động.

- Nói như thế thì kẻ đầu sỏ chính là Tam u lão ma! Hắn động tay động chân trên người ngươi, ở thời khắc mấu chốt thi triển Phụ Thân Thuật, khống chế thân thể ngươi giết chết mẹ ta?

Dương Phàm hồ hững hờ lại.

- Đúng thế cho nên chính là tự tay ta đã giết chết mẹ ngươi! Điều này là sự thật!

Vẻ mặt của Liệt Vô Huyền rất kích động, gần như gào lên.

- Ta hiểu rồi

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Tất cả đã phân rõ trắng đen rồi!

Hắn lại thể hội câu nói trong bức thư kia:

"về phần thủ phạm chân chính giết chết mẹ con có hai người. Một là Tam u lão ma. Người còn lại chính là cha của con. Dương Thiên ta!"

Vì sao Dương Thiên lại nói rằng bản thân hắn lại là một trong hai thủ phạm giết chết Liễu Mộng Yên?

Bởi vì Liễu Mộng Yên thay hắn chết! Dưới sự hổ thẹn và áy náy nên hắn mới nói ra lời này.

- Dương Dược sư. giờ ngươi đã biết rõ mọi chuyện rồi, muốn giết cứ giết! Bất kể ngươi xử lý thế nào thì Liệt mỗ cũng không phản kháng!

Liệt Vô Huyền châm biếm nói.

- Thạch hóa!

Dương Phàm thốt lên hai chữ. Tinh quang màu vàng đất loe lên trong mắt từ dưới đại địa truyền tới một cổ dao động nguy hiểm không thể giải thích Thoáng chốc. thân thể Liệt Vô Huyền đã trở nên cứng nhắc sau một cái hô hấp thì hóa thành một pho tượng bằng đá. Lúc này đây hắn cũng chưa từng phản kháng.

Thạch hóa!

Khuôn mặt Mục sư thúc biến sắc. Thần thông này vô cùng giống với thần thông bản mạng của hộ sơn linh thú Tam Mục Thông Linh Mãng của Dược Tiên cốc.

- Mục sư thúc. hiện còn có một điểm đáng ngờ cuối cùng.

Dương Phàm thạch hóa Liệt Vô Huyền rồi đưa mắt nhìn sang Mục sư thúc nói.

- Còn có gì đáng ngờ?

- Vì sao Liệt Vô Huyễn lại có thể có hôn ước với mẹ ta? Được Tiên cốc luôn là một đại phái lánh đời sao lại có tới việc liên hôn mang tính lợi ích này?

Lệ quang trong mắt Dương Phàm lóe lên lạng lẽ sinh ra một cỗ áp bách.

- Cái này ta cũng không rõ lắm!

Mục sư thúc lắc đầu:

- Bởi vì đây chính là quyết định của tổ sư Được Vương!

- Được Vương?

Trong mắt Dương Phàm không ngừng lóe lên tinh quang.

Hưu

Đúng lúc này một nữ nhân có dáng người cao sang, mặc một bộ váy dài màu xanh bay lại

- Ngọc Cốc chủ!

Dương Phàm đột nhiên liếc sang nhìn.

- Dương Được sư!

Ngọc Cốc chủ cười khở một tiếng.

- Người rốt cuộc đã trở lại, sư phụ quả nhiên không nói sai người nhất định sẽ có thể tấn chức Nguyên Anh bậc cao!

Ba mươi năm trước, nàng lấy thái độ kẻ cả nhìn xuống, không thèm kết giao với một gã tu sĩ bậc thấp như Dương Phàm. Nhưng mà hôm nay, dưới con mắt lạnh lùng vô tình của Dương Phàm, trong lòng Ngọc Cốc chủ cũng thấy không yên. Trước sau đã khác thân phận và địa vị của hai người đã hoán đổi cho nhau. Dương Phàm nếu thật sự gây bất lợi cho Ngọc cốc chủ thì đối phương căn bản không có chút sức phản kháng nào.

- Dương đại ca, không được vô lễ với sư phụ!

Đúng lúc này từ xa xa lại truyền tới thanh âm lo lắng của Vân Vũ Tịch. Dương Phàm hơi ngạc nhiên, thần sắc thông dong chờ Vân Vũ Tịch đi tới.

- Vũ Tịch, chung quy người cũng đi ra rồi!

Ngọc Cốc chủ cũng khẽ thở dài một cái. Thần sắc Dương Phàm khôi phục bình thường, thần nhiên liếc nhìn Ngọc cốc chủ như cười như không nói:

- Xin hỏi Ngọc Cốc chủ, ta nên gọi bà là sư tổ hay sư mẫu?

Lời này vừa ra mấy người nơi này đều ngẩn cả người. Ngọc Cốc chủ dở khóc dở cười:

- Tùy người đi. Nếu đều không thích hợp thì kêu ta một tiếng Ngọc cốc chủ hoặc Ngọc đạo hữu là được!

Dương Phàm thu hồi vẻ tươi cười lạnh nhạt nói:

- Giờ Dương mã có một yêu cầu!

Ngọc Cốc chủ đáp:

- Mời nói.

- Ta muốn kiểm tra thi thể của Được Vương tiên bối.

Dương Phàm nói với giọng điệu không thể cự tuyệt

472. Chương 468: Thiên Khô Giả Minh Thuật

Sắc mặt của Ngọc cốc chủ trầm xuống, quả quyết từ chối.

- Được Vương tiền bối chết tuyệt đối là chuyện kỳ quái!

Dương mỗ muốn đích thân kiểm tra!

Dương Phàm trầm giọng nói. Giọng điệu rất cương quyết Vân Vũ Tịch ở bên cạnh cũng có chút không biết làm sao. Một người là sư phụ của mình, người kia lại là người mình yêu thương.

- Đây là chuyện của Được Tiên cốc, Dương Được sư vẫn không cần nhúng tay đâu.

Ngọc Cốc chủ cắn răng một cái tuyệt đối không thể nhượng bộ. Nàng tự cho rằng là sư phụ của Vân Vũ Tịch đồng thời mẹ đẻ của Dương Phàm còn là đệ tử của mình cho nên Dương Phàm tuyệt đối không dám thương tổn mình cũng không dám bất kính với nàng. Cho dù Dương Phàm muốn động thủ thì Vân Vũ Tịch cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn được.

- Dương đại ca. người đừng như thế có được không?

Vân Vũ Tịch vội vàng đi tới trước người Dương Phàm nắm lấy cánh tay hấn ánh mắt nhìn thẳng vào hấn, có chút cầu khẩn.

- Vũ Tịch. ta đây cũng là vì nàng mà thôi. Nếu không ta cũng đã không quan tâm tới chuyện này rồi!

Dương Phàm khẽ ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng nói.

- Dương đại ca, nếu là huynh muốn tốt cho Vũ Tịch thì không nên làm khó sư phụ!

Đôi mắt Vân Vũ Tịch tròn tròn nhìn lên ám chỉ với hấn. Sớm đã có ước định có thể lén lút đi kiểm tra thì thể Được Vương. Dương Phàm mỉm cười khẽ sát mặt xuống tai nàng, hôn nhẹ nàng một cái.

- Người

Vân Vũ Tịch không kịp đề phòng, sợ ngậy người, khuôn mặt đỏ bừng lên vội vàng trốn vào lòng ngực hấn, ở trước mặt sư phụ mà lần đầu tiên lại bị người ta hôn một cái nàng vừa thẹn vừa giận trong lòng nhưng cũng có một chút cảm giác kỳ lạ.

Thạch hóa!

Tinh quang đột nhiên lóe lên trong mắt Dương Phàm hấn nâng ngón tay chỉ về phía Ngọc Cốc chủ. Một cỗ dao động huyền ảo và kỳ dị từ trên người hấn phát ra.

- Dừng tay!

Mục sư thúc kinh hãi hô lên. Về mặt của Ngọc cốc chủ lập tức kinh hãi không kịp thốt lên điều gì đã bị thạch hóa rồi. Đối phó với một tu sĩ Kim Đan Kỳ, Dương Phàm thi triển Thạch Hóa Thuật quá rất dễ dàng không cần đối phương phải cùng đứng chạm mặt đất.

- Đại ca. người sao lại gây hại cho sư phụ?

Vân Vũ Tịch lúc này mới kịp phản ứng khuôn mặt lập tức đại biến thậm chí có đôi chút tức giận.

- Yên tâm bà ta không gặp nguy hiểm gì cả!

Về mặt Dương Phàm lạnh lùng nói:

- Đợi ta kiểm tra thi thể của Được Vương tiền bối rồi sẽ giải trừ thạch hóa cho bà ta.

- Dương đại ca

Khuôn mặt Vân Vũ Tịch tràn đầy nước mắt, nhìn hấn:

- Từ khi trở lại Bắc Tần sao huynh lại bá đạo như thế? Người là sư phụ của Vũ Tịch, đại ca không thể làm thế được!

- Dương Phàm bối phận của Ngọc cốc chủ chính là Sư tổ mẫu của người, làm sao người có thể làm thế được.

Mục sư thúc cũng giận dữ nói.

- Được nể mặt Vũ Tịch ta tạm thời tha cho bà một lần.

Trong mắt Dương Phàm tràn đầy lãnh ý, hơi nâng tay lên thân thể Ngọc cốc chủ vốn đã bị thạch hóa lại dần khôi phục trở lại. Sau khi được giải trừ thạch hóa bộ dáng của Ngọc cốc chủ vẫn còn mang vẻ sợ hãi thần sắc ảm đạm.

Dương Phàm âm thầm cười lạnh:

”Tự cho là bối phận cao cây già lên mặt, trước hạ mã uy người đã đỡ gây nhiều phiền toái!

Hắn làm như thế đương nhiên có mục đích. Một là Ngọc Cốc chủ có địa vị rất cao trong lòng Vân Vũ Tịch gần như là nói gì nghe nấy. Ai có thể đoán được nàng có gây ra cản trở gì cho việc kết hợp giữa Dương Phàm và Vân Vũ Tịch hay không?

Hai là quyền chủ đạo và lớn nhất ở Dược Tiên cốc chính là nằm trong tay của Ngọc cốc chủ. Vân Vũ Tịch mặc dù đã tấn chức Nguyên Anh Kỳ nhưng cũng không dám làm trái lệnh sư phụ. lại càng không có quyền hành gì. Thái độ ương ngạnh và bá đạo của Dương Phàm trực tiếp hạ mã uy của nàng. Trái qua chuyện này, Ngọc cốc chủ thần sắc ảm đạm không dám phản đối nữa. Vừa sợ hãi vừa kiêng kỵ Dương Phàm.

- Chúng ta đi!

Dương Phàm nắm lấy tay của Vân Vũ Tịch, ánh mắt hơi đảo qua Ngọc cốc chủ và Mục sư thúc.

- Còn hắn thì sao?

Mục sư thúc chỉ vào pho tượng Liệt Vô Huyết đã bị thạch hóa.

- Cứ đặt đây vài ngày, cường giả Nguyên Anh Kỳ cũng không chết dễ dàng như thế đâu!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Ngọc Cốc chủ và Mục sư thúc không khỏi nhìn nhau trong lòng càng thấy sợ hãi. Thực lực của Dương Phàm thật rất khủng bố, không ngờ ngay cả cường giả Nguyên Anh Kỳ cũng bị thạch hóa.

Không lâu sau, bốn người đã đi tới mộ địa của Dược Tiên cốc. Thi thể Dược Vương được niêm phong đặt trong một chiếc quan tài bằng gỗ đặc biệt. Chiếc quan này có chút tối màu. Dương Phàm nâng tay lên vỗ nhẹ tầng tầng cấm chế xung quanh chiếc quan tài này lần lượt tiêu tan. Sau khi mở ra bên trong là thi thể của một lão già tóc bạc trắng. Trên người lão già đầu bạc này không có chút sinh cơ nào, hô hấp và nhịp tim cũng đã ngừng lại. Bởi vì bảo tồn trong mộ quan đặc thù của Tu Tiên Giới có cấm chế bảo hộ. Hơn nữa. Dược Vương là cường giả Nguyên Anh Kỳ cho nên thi thể cũng không có chút dấu hiệu hư thối nào. Dương Phàm đặt tay lên trán Dược Vương, sau đó nhắm mắt lại cảm ứng. Thật lâu sau hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi đặt nắp quan tài lại. Thấy cảnh này, Ngọc cốc chủ và Vân Vũ Tịch khẽ buông lỏng, thở dài một hơi.

- Hắn vì sao phải giả chết?

Nhưng mà Dương Phàm lại đột nhiên nói một câu khiến sắc mặt hai người lập tức đại biến.

- Giả chết cái gì?

Mục sư thúc kinh dị không hiểu.

- Dược Vương tiền bối đang ở trong một trạng thái chết giả rất đặc biệt. Dưới tình huống như thế hắn thậm chí không có cảm ứng gì đối với ngoại giới. Nếu không có thủ đoạn đặc biệt. hoặc gặp phải đả kích mãnh liệt thì hắn thậm chí sẽ ngủ mãi không dậy

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục nói:

- Loại bí thuật này ta cũng chỉ mới nghe nói qua. Ưu điểm của nó chính là không khác gì với chân chính tử vong. Cho dù người có tu vi cao hơn một đại giai cũng rất khó có thể phát hiện ra sơ hở.

- Dương đại ca vậy sao huynh lại nhận ra?

Vân Vũ Tịch cảm thấy khó tin. Ngọc Cốc chủ cũng đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Dương Phàm. Người này dường như biết việc Độc vương giả chết.

- Chẳng lẽ các người quên rằng thân phận của ta cũng là Độc sư?

Dương Phàm cười nói. Hết thấy dấu hiệu sinh mệnh đều không thể che dấu được người nắm sinh mệnh tự nhiên như hắn!

- Vũ Tịch. Độc Vương tiền bối vì sao phải giả chết?

Dương Phàm ôn tồn hỏi.

Vũ Tịch đáp:

- Gia gia nói hắn là muốn tránh việc Độc Vương giao phong với Độc Tiên cốc ta. Mặt khác là để cự tuyệt liên hôn tránh vướng vào tranh đấu của Tu Tiên Giới.

- Liên hôn?

Dương Phàm nhướn mày. Ngọc Cốc chủ giải thích:

- Năm đó. Độc Vương tiến hành sự trả thù khủng khiếp đối với Độc Tiên cốc, các loại độc thuật chưa từng có được áp dụng lên người các đệ tử Độc Tiên cốc. Khi đó môn đồ đệ tử của Độc Tiên cốc tử vong vô số. Vì giải quyết vấn đề này, sư phụ đã thỉnh cầu bằng hữu là Tam u lão ma trợ giúp trừ khử Độc Vương.

- Tam u lão ma đáp ứng rồi nhưng lại đưa ra yêu cầu là phải để truyền nhân của Độc Tiên Cốc liên hôn với đệ tử thân truyền của hắn. Lúc ấy, sư phụ hận Độc Vương thấu xương, hơn nữa suy nghĩ cho đại cục Độc Tiên cốc nên cũng đáp ứng việc này!

- Đây là nguyên nhân chân chính dẫn tới việc liên hôn giữa mẹ ta Liễu Mộng Yên và Liệt Vô Huyễn sao? Khó trách Độc Vương lại bị Tam u lão ma đánh lén suýt nữa bỏ mạng.

Dương Phàm lúc này mới hiểu ra.

Tuy nhiên, do Liễu Mộng Yên chết đi nên việc liên hôn bí mật giữa Độc Tiên cốc và Ma Dương Tông cũng coi như thất bại.

- Nhưng mà. một năm trước. Tam u lão ma lại lần nữa đòi liên hôn với sư tôn, muốn kết hợp giữa Vân Vũ Tịch và Liệt Vô Huyễn. Không chỉ như thế. Đại trưởng lão của Huyết Luyện Tông cũng đưa ra yêu cầu tương tự.

Ngọc Cốc chủ nói tới đây không khỏi thở dài một tiếng.

- Huyết Luyện Tông sao lại tham gia vào chuyện này?

Dương Phàm khó hiểu.

Ma Dương Tông làm thế thì thật rất dễ lý giải. Nếu có thể liên hợp với Độc Tiên cốc hai nhà hợp làm một thì có cơ hội rất lớn để nhất thống Ngư Dương Quốc.

- Điều này lại phải hỏi Vũ Tịch vậy!

Ngọc Cốc chủ thở dài.

Khuôn mặt Vân Vũ Tịch đỏ lên thấp giọng nói:

- Mấy năm trước, vì luyện chế một kiện pháp bảo mà Vũ Tịch đi tới tu tiên phường thị của La Sơn Quốc lại đụng phải Chúc Phong!

- Chúc Phong? Chính là nam tử mặc huyết bào họ Chúc kia sao?

Về mặt Dương Phàm lộ ra một chút kinh dị mơ hồ hiểu ra nguyên nhân trong đó.

- Đúng thế.

Vân Vũ Tịch gạt đầu, cúi đầu không nói dường như có chút áy náy.

- Thân phận của Chúc Phong rất đặc biệt chính là con cháu của Đại Trưởng lão Huyết Luyện Tông. Ngày đó sau khi gặp Vũ Tịch ở phường thị thì cứ theo đuổi không dứt. Thậm chí thông qua vị gia gia này để tạo áp lực đối với sư phụ đưa ra yêu cầu liên hôn.

Ngọc Cốc chủ cảm thán nói:

- Dưới ba áp lực này, sư phụ nghĩ ra một kế sách đơn giản. Thậm chí có thể lừa dối được cả đám người Tam u lão ma và Độc Vương.

- Trước khi Độc Vương tiền bối giả chết có để lại di ngôn gì không?

Dương Phàm dò hỏi.

- Không. Người chỉ nói rằng không tới vạn bất đắc dĩ thì đừng gọi hắn tỉnh lại!

Ngọc Cốc chủ đáp.

Trong mắt Dương Phàm không ngừng lóe lên trầm tư thật lâu rồi rốt cuộc lên tiếng:

- Được rồi. hôm nay ta sẽ khiến người tỉnh lại.

Dứt lời hắn bỗng nâng tay lên, đánh một chưởng lên quan tài.

Răng rắc.

Mộc quan tài của Độc Vương bị chém vỡ tung, một cỗ quang lưu màu lục mạnh mẽ tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

- Người làm gì?

Ba người đều thất sắc.

Dương Phàm mỉm cười:

- Đương nhiên là làm hắn tỉnh lại giúp ta chống lại Tam u lão ma.

- Dương Phàm. người quá tự cao tự đại. coi trời bằng vung rồi! Độc Tiên cốc ta vì sao lại giúp người chống lại Tam u lão ma?

Mục sư thúc giận dữ hét lên thân mình run rẩy. Nếu không phải thực lực giữa hai người chênh lệch tuyệt đối thì hắn e đã động thủ rồi!

- Hắn chắc chắn sẽ đáp ứng!

Dương Phàm tự tin nói.

- Đại ca. huynh sao lại phải làm thế! Vân Vũ Tịch đau khổ nhìn về phía Dương Phàm trong mắt có vài phần thất vọng.

- Sẽ có một ngày các người sẽ hiểu ra

Hai tay Dương Phàm chấp sau lưng, trong mắt lộ ra vài tia thâm ý.

- Bởi vì Ngự Dương Quốc đã rơi vào thế cục hỗn loạn không có bất cứ thế lực nào có thể thoát được. Độc Tiên cốc cũng không thể!

Hai tròng mắt hắn như bắn ra mấy tia thâm thúy, như đã hiểu rõ hết thấy tương lai. Đúng lúc này, Độc Vương đang trong trạng thái chết giả chậm rãi mở mắt ra. Khuôn mặt hắn dần hiện lên vài tia huyết sắc.

- Độc Tiên cốc xảy ra chuyện gì? Sao lại đánh thức lão phu?

Trong mắt Độc Vương hiện lên lệ quang, nhìn qua ba người nơi này.

- Sư phụ. người đánh thức người là Dương Phàm!

Ngọc Cốc chủ rụt rè nói.

- Là người?

Được Vương chậm rãi đứng lên mái tóc bạc trắng không gió tự động. Trong hư không bỗng nhiên sinh ra một cỗ uy áp.

- Người sao lại đánh thức ta?

Được Vương không giận tự uy, hai mắt nhìn chăm chăm Dương Phàm. Uy thế cường đại bức bách về phía một mình hắn. Mấy người nơi này đều cảm nhận được cơn tức giận của Được Vương, thậm chí trong đó còn có sát khí nhàn nhạt.

- Được Vương tiền bối. ba mươi năm không gặp người vẫn rất khỏe mạnh!

Thần sắc Dương Phàm rất bình tĩnh nói.

- Người có biết thi triển Thiên Khô Giả Minh Thuật phải tiêu hao một trăm năm tuổi thọ không?

Lửa giận dường như thiêu đốt hai mắt Được Vương, thanh âm lạnh như băng hỏi.

- Khi tiền bối đánh thức người đã biết chuyện này.

Dương Phàm vẫn rất thông dong, dường như muốn chọc giận Được Vương vậy!

- Là người muốn chết?

Được Vương vừa tỉnh lại, tính tình vô cùng táo bạo. không nói hai lời. nâng tay lên đánh ngay một chưởng về phía Dương Phàm!

Ầm-

Đại địa đột nhiên chấn động. Đây là một kích toàn lực của cường giả Nguyên Anh sơ kỳ, đủ để khai sơn liệt địa.

- Không nên!

Vân Vũ Tịch biến sắc lúc này mới kịp phản ứng. Nhưng tinh quang màu vàng trên người Dương Phàm đột nhiên sáng lên vẫn không nhúc nhích. Một chưởng này đánh thẳng vào ngực Dương Phàm. Dương Phàm không nhúc nhích chút nào vững như thái sơn khóe miệng lộ ra chút tươi cười. Mấy người nơi này đều trở nên kinh hãi, sắc mặt đại ra. Mạnh mẽ chống đỡ một kích của cường giả Nguyên Anh Kỳ mà lông tóc vô tổn. Điều này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng mọi người. Bàn tay Được Vương cứng đờ ở giữa không trung, trong mắt vô cùng kinh ngạc.

- Được Vương tiền bối có thể tỉnh táo nói chuyện được chưa?

Thanh âm nhàn nhạt của Dương Phàm truyền ra.

Được Vương thu tay lại rốt cục khôi phục bình tĩnh nhìn hắn một cái thật sâu, gật đầu nói:

- Được. người có tư cách này!

473. Chương 469: Đội Ngũ Cường Đại

- Tiền bối không tiếc tiêu hao trăm năm thọ nguyên để thi triển Thiên Khô Giả Minh Thuật, cũng không ngoài việc muốn lánh đời an nhàn. để Được Tiên cốc vượt xa thế ngoại, tránh việc đấu đá trong Tu Tiên Giới. Ta nói có đúng không?

- Người nói tiếp đi!

Được Vương gật đầu coi như thừa nhận.

- Nếu khi ta còn chưa trở về thì cố gắng lắm mới có thể! Dương Phàm thở dài.

- Mà khi Dương mỗ đã trở lại Ngự Dương Quốc đoàn tụ với Vũ Tịch thì nhất định Được Tiên Cốc không thể lánh đời bình yên được!

Nếu là tu sĩ thế hệ trước thì đương nhiên sẽ hiểu được hàm nghĩa trong đó. Dương Phàm trở lại Ngự Dương Quốc tất nhiên sẽ xảy ra một hồi đấu đá với Tam u lão ma. Cuộc chiến này rất khó nói sẽ liên lụy tới bao nhiêu thế lực và cường giả!

Nhưng có thể khẳng định chỉ cần Dương Phàm và Vũ Tịch ở cùng nhau thì sẽ liên lụy cả Dược Tiên cốc vào. Dược Vương sau khi nghe xong vẻ mặt trầm mặc.

- Nếu Dược Tiên cốc nhất định không thể tránh khỏi. Dương mỗ cả gan đánh thức tiên bối về phần ân oán giữa lão sư Độc Vương của ta và tiên bối. Dương mỗ có thể dung hòa được.

Dương Phàm bình thản nói.

- Người là đệ tử của Độc Vương?

Sắc mặt Dược Vương đột nhiên biến đổi.

- Hẳn là lão sư trên danh nghĩa của ta!

Dương Phàm đáp:

- Sau khi tiên bối giả chết thì hẳn cũng rất thương cảm thường xuyên uống say mê sảng.

- Người đánh thức lão hủ chẳng lẽ không muốn liên hợp hai đại cường giả Nguyên Anh của Dược Tiên cốc ta trợ giúp người chống lại Tam u lão ma sao?

Dược Vương cười lạnh.

- Vãn bối đang có ý này!

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Lão hủ có rất nhiều lựa chọn, có thể chọn Ma Dương Tông thậm chí có thể lựa chọn thế lực còn mạnh hơn là Huyết Luyện Tông. Vì sao lại chọn liên hợp với người? Bất kể là Ma Dương Tông hay Huyết Luyện Tông thực lực nội tình của một nhà đều không phải là mạnh hơn người sao?

Dược Vương châm chọc nói.

Dương Phàm vừa mới trở lại Bắc Tần thế lực tất nhiên không thể sánh với hai nhà này được!

- Tiên bối lại xem nhẹ một chuyện vô cùng trọng yếu! Vũ Tịch muốn được ở bên ai? Người nàng thích là ai?

Thanh âm Dương Phàm vẫn bình tĩnh như trước!

Dường như tâm ý liên thông. Hắc và Vũ Tịch đều hy vọng được ở bên nhau tình ý miên miên.

- Hừ. Vũ Tịch là do lão hủ nuôi nấng, lại là truyền nhân của Dược Tiên cốc ta. Vì tình hay vì lý, vì suy nghĩ cho đại cục nàng đều sẽ vâng mệnh lão hủ!

Dược Vương lại cười lạnh nói. Hắc cùng Độc Vương tranh đấu nhiều năm nổi danh háo thắng tranh cường, Giờ phút này làm sao có thể cúi đầu trước một tên mới tấn chức Nguyên Anh Kỳ?

- Gia gia

Đôi mắt sáng của Vãn Vũ Tịch có chút lo lắng cũng có chút nùng nịu. Nghe lời ấy, Dương Phàm không khỏi giật dử:

- Được được được. Người đã gian ngoan bắt mình thì đừng trách Dương mỗ không khách khí

- Dược Tiên cốc có thể không liên minh với Dương mỗ nhưng ta có thể mang Vũ Tịch đi! Ai cũng không ngăn cản được ta! Cho dù không có Dược Tiên cốc gia nhập. Dương mỗ cũng có thể trong vòng trăm năm tiêu diệt Ma Dương Tông quét ngang Ngự Dương!

Dương Phàm thốt lên một câu độc ác, thân hình hắc chợt lóe lói kéo Vũ Tịch rồi nhanh chóng thoát ra bên ngoài. Vãn Vũ Tịch theo bản năng phản kháng lại nhưng lại bị hắc phong ấn phép lực.

- Dừng tay.

Sắc mặt Được Vương đại biến, gào lên một tiếng. Dương Phàm xoay người, lạnh lùng nhìn hấn:

- Dương mỗ muốn giết ngươi thì cũng không tới thời gian mười tức!

Hấn chậm rãi nâng tay trái lên chính là tay trái tử vong!

Đối mặt với tu sĩ cùng giai Tiên Hồng Quyết có năm thành thành công. Huống chi lực lượng linh hồn của Được Vương kém hơn Dương Phàm một bậc như thế xác suất thành công lại tăng lên sáu thành. Một cỗ uy áp là sát khí tuyệt lạnh khiến Được Vương lâm vào bóng ma tử vong!

Kỳ lạ chính là Vũ Tịch lẳng lặng đứng bên cạnh Dương Phàm mặc dù phép lực bị phong nhưng vẫn có thể nói chuyện. Tâm ý hai người tương thông, ánh mắt giao nhau liền đại khái nắm được ý tứ của đối phương. Vân Vũ Tịch trầm mặc, lựa chọn phối hợp với Dương Phàm.

Hưu

Dương Phàm nắm lấy tay Vũ Tịch rồi hướng ra ngoài Được Tiên cốc.

- Chờ đã!

Được Vương đột nhiên lên tiếng, gần như là một tiếng thở dài vô lực truyền đến:

- Ngươi thắng

- Ngươi thắng

Nghe được thanh âm này, Dương Phàm và Vân Vũ Tịch đều lộ ra thần sắc vui mừng. Vân Vũ Tịch cuối cùng thở phào một hơi nhìn sang Dương Phàm cười vui sướng. Dương Phàm cũng có chút không ngờ nhìn sang Vân Vũ Tịch một cái. Hấn đột nhiên phát hiện ra mình đã coi thường trí tuệ của Vũ Tịch rồi!

Tại thời khắc mấu chốt. Vũ Tịch quyết đoán lựa chọn rút cục đã bức bách Được Vương nhận thua. Dương nhiên, dưới thực lực tuyệt đối và sự bá đạo cường ngạnh của Dương Phàm đã có tác dụng mấu chốt!

Phong ba qua đi. Dương Phàm, Vân Vũ Tịch, Ngọc cốc chủ và Mục sư thúc đã tề tụ trong một căn phòng, bắt đầu thương nghị chuyện đại sự. Khi biết được Dương Phàm chính là Âm Huyết Vương Triều Quân vương, bên cạnh đã có hai đại Nguyên Anh tương trợ thì Được Vương không khỏi phải hít sâu một hơi lạnh khí. Nếu cân nhắc thực lực thì Dương Phàm hoàn toàn có thể có được địa vị ngang hàng với Ma Dương Tông.

- Hiện giờ có sư phụ và Vũ Tịch gia nhập, ngươi lại có thêm hai đại Nguyên Anh KỲ trợ lực hoàn toàn có thể hủy diệt được Ma Dương Tông.

Ánh mắt Mục sư thúc sáng lên. Được Vương và Ngọc cốc chủ cũng có suy nghĩ này.

- Chỉ sợ không ổn!

Dương Phàm lắc đầu.

- Vì sao?

Ngọc Cốc chủ khó hiểu hỏi. Hơn nữa. có thêm Vân Vũ Tịch và Được Vương, phe Dương Phàm đã có năm đại Nguyên Anh Kỳ, đội hình này quả thật là cường đại chưa từng có.

- Diệt đi Ma Dương Tông và giết chết Tam u lão ma là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hàn quang trong mắt Dương Phàm lóe lên. Lấy đội hình gồm năm đại cường giả Nguyên Anh Kỳ, hủy đi Ma Dương Tông quả là dễ dàng. Nghe lời ấy, đám người Mục sư thúc cảm thấy có chút khó hiểu. Nhưng Được Vương lại lộ ra vẻ suy tư gật đầu nói.

- Thực lực của Tam u lão ma quả thực rất mạnh. Trong mười ba quốc gia ở Bắc Tần, ngoại trừ ba đại tu sĩ ở ngoài thì hấn cùng thuộc vào mười đại cường giả Nguyên Anh Kỳ đứng đầu. Ngay cả những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Tam u lão ma.

- Hơn nữa. ta còn lo lắng hai việc!

Dương Phàm hít nhẹ một hơi nói.

- Dương đại ca lo lắng điều gì?

Vân Vũ Tịch hỏi.

- Thứ nhất, rất có thể Tam Ma Môn đã liên minh với Ma Dương Tông.

Dương Phàm đáp:

- Ta gần như chắc chắn tới bảy tám phần về điều này!

- Cái gì? Tam Ma Môn?

Dược Vương đổi sắc:

- Môn chủ của Tam Ma Môn là Cực Phách lão ma nghe nói thực lực cũng không thua kém gì Tam u lão ma cũng chính là một trong mười đại cường giả Nguyên Anh Kỳ của Bắc Tần. Nếu hai người này liên thủ quét ngang Ngự Dương Quốc cũng không có vấn đề gì.

Dương Phàm lâm vào động dung:

- Tam Ma Môn vốn có ba tên cường giả Nguyên Anh Kỳ, một tên bị ta giết chết còn lại hai gã đều à Nguyên Anh trung kỳ. Ta cũng không ngờ Cực Phách lão ma lại có thực lực như thế!

- Nhưng điều khiến ta lo lắng nhất lại là chuyện khác.

Dương Phàm đứng lên khoanh tay đi qua đi lại thở dài nói

- Còn có điều gì càng thêm đáng sợ?

Dược Vương cảm thấy kinh ngạc.

- Chuyện này ta còn chưa thể xác định được!

Dương Phàm gật đầu nhìn về phía bầu trời Ngự Dương Quốc dường như nhìn thấy một tầng u ám vô hình.

- Một khi ta đã xác định được việc này ta có thể sắp xếp đánh chết Tam u lão ma.

Trong mắt Dược Vương lóe lên tinh quang, dường như minh bạch điều gì lại hỏi:

- Người là lo lắng

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói:

- Đúng thế. Đây chính là nguyên nhân khiến ta chậm trễ chưa hành động.

Vào lúc ban đêm. Dương Phàm thi triển Huyền Thiên Hoa Hư Thuật, để Dược Vương lại vào trong một quan lần nữa.

- Dược Vương tiền bối nơi này ta có một viên Duyên Thọ Đan có thể kéo dài tuổi thọ thêm gần một trăm năm.

Dương Phàm lấy ra một viên đan dược đưa cho Dược Vương.

- Người có thể luyện chế Duyên Thọ Đan đã thất truyền rồi sao?

Dược Vương chấn động. Là một đời Dược Vương, đan phương Duyên Thọ Đan hắn cũng biết nhưng trong đó có một số tài liệu gần như đã tuyệt tích ở Bắc Tần.

Dương Phàm mỉm cười:

- Viên Duyên Thọ Đan này có thể bổ khuyết cho thọ nguyên tiền bối đã tổn thất khi thi triển Thiên Khô Giả Minh Thuật! Tiền bối chịu khó tiềm ẩn ở trong này một thời gian đi, không cần thi triển pháp thuật kia nữa. Ta đã lấy ảo thuật che giấu ngoại nhân rất khó thăm dò.

Dương Phàm giải thích. Ba người Vân Vũ Tịch đứng yên bên cạnh chăm chú nhìn Dược Vương được cho vào trong phân mộ. Sau nửa canh giờ lại thương thảo thêm một s quy tắc chi tiết. Dương Phàm và Vân Vũ Tịch trở lại Mộng Trúc Tiểu Hiên.

- Việc này rốt cuộc đã kết thúc một giai đoạn.

Dương Phàm thở phào một hơi. Hắn đã hoàn toàn nắm rõ được toàn bộ ân oán một đời của Liễu Mộng Yên. Hiện tại, tất cả tiêu điểm mà mũi thương đều chỉ về phía Tam u lão ma. Chỉ cần giết được Tam u lão ma là có thể giải quyết hết thảy mọi mâu thuẫn. Bởi vì thủ phạm lớn nhất khiến cha mẹ Dương Phàm phải chết đều là Tam u lão ma. Đêm đó, Dương Phàm lại cùng Vân Vũ Tịch bình chước dạ đàm (tâm sự). Hai người không có chút khoảng cách này, Dương Phàm còn đề cập tới những ân oán tình cừ liên quan tới Đặng Thi Dao với Vũ Tịch. Thậm chí hắn không giấu diếm chuyện này chút nào nói hết từ đầu tới cuối.

Vân Vũ Tịch sau khi nghe xong thì rơi lệ.

- Dương đại ca có thể tự mình nói ra chuyện này, không giấu diếm chút nào khiến Vũ Tịch rất vui mừng.

Nàng nghiêng người ngã vào lòng ngực Dương Phàm đôi mắt đầy lệ có chút không đành lòng nói:

- Dương đại ca. Thi Dao là cô gái tốt như thế chàng lại để nàng một mình lại Nội Hải Vũ Tịch cảm thấy nàng rất đáng thương.

Nghe lời ấy, Dương Phàm lộ ra vẻ áy náy. Giờ phút này, Đặng Thi Dao cô đơn một người, ở lại nơi xa lạ hải vực khôn cùng mờ mịt bị Yêu tộc thống trị đích xác khá tàn nhẫn.

- Dương đại ca, có cơ hội chúng ta đi tìm nàng, được không?

Vân Vũ Tịch hiện lên vẻ thương tiếc và không đành lòng. Mặc dù chưa từng gặp mặt Đặng Thi Dao nhưng nghe những gì Dương Phàm nói thì nàng dường như có thể nhìn thấy khuôn mặt quật cường, cương liệt, đôi mắt trong sáng của Đặng Thi Dao.

Đối mặt với yêu cầu như thế Dương Phàm làm sao có thể cự tuyệt được?

- Được. ta đáp ứng nàng!

Dương Phàm gật đầu ôm chặt Vũ Tịch vào lòng ngực. Cho tới đêm khuya, hai người lại lặng lẽ tiến vào giấc ngủ. Ngửi thấy mùi hoa cỏ thơm ngào ngạt ở bên cạnh. Dương Phàm lẳng lặng nằm yên bên cạnh Vân Vũ Tịch. Giờ phút này, hắn cảm nhận được sự ấm áp và thỏa mãn cũng không có yêu cầu gì khác nguyện ý hưởng thụ những giây phút an bình này. Mặc dù gần trong gang tấc nhưng hắn cũng không xé nát tầng ngăn cách cuối cùng mà chỉ nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng. Sâu trong đáy lòng, Dương Phàm có chút không yên. Trong lòng hắn Vân Vũ Tịch hoàn mỹ không chút tỳ vết. Hắn thậm chí không có chút ý niệm khinh nhờn nào trong đầu cả. Sáng sớm hôm sau Dương Phàm bay ra khỏi Dược Tiên cốc. Hai chân hắn vừa chạm đất thì phát hiện ra pho tượng vốn nằm ở đó đã biến mất.

- Vốn tưởng hắn cần tới hai ba ngày mới có thể thoát khỏi Thạch Hóa Thuật! Đệ tử của Tam u lão ma quả không đơn giản.

Về mặt Dương Phàm lộ ra dị sắc trên mặt là một mãnh lạnh nhạt. Dựa theo kế hoạch, hắn đang chuẩn bị tới để giải thoát cho Liệt Vô Huyền, nhưng hiện tại lại tiết kiệm được một chút khí lực. Từ đó, Dương Phàm lưu lại Dược Tiên cốc hai ngày rồi vội vàng cáo từ rời đi. Mấy người Dược Tiên cốc cũng không giữ lại kể cả là Vân Vũ Tịch. Vân Vũ Tịch nhìn hắn rời đi, trong đôi mắt sáng lộ ra vẻ lưu luyến không nỡ rời.

Hưu

Dương Phàm cũng không quay đầu, một hơi bay đi mấy trăm dặm. Khi hắn bay tới một mảnh địa vực có bên vực bên núi thì tâm thần bỗng nhiên rùng mình. Một cỗ sát ý dày đặc từ trên vách núi truyền tới. Dương Phàm triển khai thần thức, bao phủ phạm vi trăm dặm. sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

- Ha ha ha Dương Phàm a Dương Phàm nơi này sẽ là nơi táng thân của ngươi!

Từ dưới vực sâu bỗng nhiên có một gã nam tử mặc huyết bào tay cầm huyết phiến, phát ra một tràng cười điên cuồng. Đây chính là Chúc Phong của Huyết Luyện Tông!

Động cơ của hắn rất đơn giản. Vì ghen ghét người mà sinh ra sát ý, nên muốn giết tình địch là Dương Phàm.

474. Chương 470: Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư. (thượng)

- Được, cũng tốt!

Khi nghĩ tới việc hấn từng nhiều lần quấy rầy Vân Vũ Tịch, trong lòng Dương Phàm cũng sinh ra sát ý mãnh liệt!

- Hôm nay Dương mỗ phải cho hai tên các ngươi vĩnh viễn nằm lại ở Ngự Dương Quốc!

Thanh âm Dương Phàm lạnh như thấu xương cốt, đáy lòng sinh ra sát niệm vô cùng.

Kỳ lạ chính là, hấn lại nói "hai người các ngươi", rõ ràng không phải chỉ nhằm vào một mình Chúc Phong!

Chúc Phong nghe thế thì biến sắc, hiển nhiên không ngờ rằng Dương Phàm lại còn có năng lực như thế nữa!

- Khắc khắc khắc! Không hổ là nhân vật có thể đạt được địa vị tương đương với Tam U lão ma! Dương Phàm, chúng ta lại gặp mặt!

Một thanh âm âm lãnh chói tai truyền tới.

Rắc rắc

Ngọn núi ở bên cạnh đột nhiên vỡ ra, một gã nam tử bộ mặt âm lãnh, cầm một thanh kiếm tản mát huyết quang lao ra.

Người này chính là kẻ mà mấy tháng trước, ở Ngũ Bàn Sơn bị Dương Phàm đánh cho chạy trốn chết, nam tử Nguyên Anh kỳ họ Đàm.

Dương Phàm không có chút nào là cảm thấy bất ngờ, chỉ là hơi mỉa mai nói:

- Chỉ hai tên tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ các ngươi mà muốn giết Dương mỗ sao?

Tên họ Đàm này là Nguyên Anh sơ kỳ, thực lực gần chạm tới Nguyên Anh trung kỳ, cũng không thể coi thường

Còn Chúc Phong vừa mới bước vào Nguyên Anh kỳ không lâu, nhưng thân phận lại đặc biệt. Hấn chính là con cháu trực hệ của Đại trưởng lão Linh Hồn thiên, chắc chắn có nhiều đòn sát thủ

Tuy thế, ở trong mắt Dương Phàm, hai người này còn chưa xứng để hấn đặt vào mắt

- Ha ha ha! Hai người chúng ta liên thủ giết ngươi thì sao còn không nắm chắc chứ?

Vẻ mặt Chúc Phong tự tin, cuồng ngạo, huyết phiến trong tay quạt một cái, bỗng nhiên nổi lên tầng tầng phiến ảnh màu máu, cùng với âm thanh kinh hồn chói tai, thanh thể mệnh môn ầm ầm đánh về phía Dương Phàm

Dương Phàm lập tức cảm nhận được một cỗ quỷ khóc gào rít, sắc mặt hơi rùng mình.

Huyết phiến này chính là pháp bảo cứu cấp, pháp bảo thuộc tính đỉnh cao nhất. Dưới sự công kích cường đại của nó còn ẩn chứa một loại nhiễu loạn tinh thần khó tin.

Thanh Thần Ngọc Bội hấn đeo bên hông cũng run run, ầm ầm có xu thế không thể chống cự được. Điều này đã cho thấy oai lực của huyết phiến này.

Thân hình Dương Phàm ở giữa không trung, không thể lấy đại địa làm hậu thuẫn. Hai tay hấn lần lượt đánh ra hào quang hai màu xanh vàng, sau đó lực lượng này đan xen vào nhau, hóa thành một đạo quang trụ, va chạm với phiến ảnh màu máu kia.

Ầm!

Phiến ảnh màu máu bị quang trụ hai màu của Dương Phàm xuyên thủng, dư uy vẫn chưa tiêu tan, tiếp tục đánh lên tầng phòng ngự của Chúc Phong

Thân thể Chúc Phong run lên, bị đẩy ra xa mấy trường, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, trầm nghĩ:

”Thực lực của tên Dương Phàm này quả nhiên hơn xa Nguyên Anh sơ kỳ. Khó trách Đàm trưởng lão lúc trước bị hắn đánh cho chạy trốn chết, thậm chí nhắc đi nhắc lại sự lợi hại của hắn!”

Chỉ vờ vện một kích đã khiến Chúc Phong thu hồi lại sự khinh thường, sắc mặt trở nên ngưng trọng

Tên nam tử họ Đàm cảm thấy tình cảnh thế cũng khê gặt đầu. Hắn không lập tức động thủ là muốn Chúc Phong hiểu được sự lợi hại của đối thủ, thu hồi suy nghĩ khinh địch lại.

Chỉ có như thế, hai người bọn họ hợp lực mới có thể giết được Dương Phàm.

- Cùng lên đi!

Tên nam tử họ Đàm quát lạnh một tiếng, kiếm quang màu máu trong tay bỗng nhiên phóng xuất ra ngàn vạn đạo kiếm ảnh, cùng với sát lực khí cường đại từ phía sau ập tới Dương Phàm, hoàn toàn không có kẽ hở.

Cây huyết phiến trong tay Chúc Phong bỗng nhiên run lên. Lần này lại bắn ra ba đạo phiến ảnh như thực chất, giảm đi công kích tinh thần, gia tăng uy lực pháp thuật.

Dương Phàm chịu sự giáp kích trước sau của hai người, thân hình đột nhiên trụ xuống

Chỉ cần chân hắn đạp lên mặt đất, thực lực của hắn có thể được tăng phúc, lực phòng ngự tăng lên gấp đôi, lực lượng cũng cuộn cuộn không ngừng.

Nhưng khi hắn còn đang hạ xuống thì công kích của hai gã Nguyên Anh kỳ đã gào thét đánh tới.

Thảo Giáp màu lục Dương Phàm ngưng kết bên ngoài thân lại lóe lên tinh quang màu vàng nhạt.

Có thêm Diễn Căn chi lực tiến vào, lực phòng ngự của Thảo Giáp này lại gia tăng thêm một nửa, có thể sánh ngang được với pháp bảo phòng ngự thượng phẩm

Hưu

Ngàn vạn đạo kiếm ảnh của tên nam tử họ Đàm kia đánh trúng Thảo Giáp này, công kích liên miên không ngừng. Tinh quang màu vàng đất cũng bắn ra bốn phía, trở nên âm đạm hơn

Dương Phàm đưa lưng về phía hắn, cứng rắn đối kháng lại công kích cường đại của kiếm quang màu máu này

Công kích của nam tử họ Đàm này không thể nói là không mạnh mẽ. Nếu tiếp tục qua mấy lần hô hấp nữa, hắn có thể phá vỡ được tầng phòng ngự của Dương Phàm.

Ở phía trước, Dương Phàm tế ra Phượng Thiên Kim Minh Chuyên, hóa thành một tấm chắn cường đại

Ầm!

Ba đạo phiến ảnh cường đại do huyết phiến của Chúc Phong phát ra đã bị Dương Phàm thoải mái tiếp được

Chỉ qua hai lần hô hấp, Dương Phàm đã bình yên rơi xuống mặt đất. Ầm một tiếng, trên mặt đất hiện ra một đạo liệt ngân

Xuy

Vừa mới hạ xuống, trong tay Dương Phàm bắn ra hai đạo huyễn mang màu vàng chói mắt, mang theo duệ khí của kim thiết.

Đây chính là một thanh chủy thủ màu vàng, lợi khí công kích thượng phẩm, lực phá hoại rất mạnh mẽ

Sắc mặt Chúc Phong đại biến, vội vàng huy động huyết phiến, tạo nên một quang sáng màu máu chắn trước người.

Phù

Huyễn quang màu vàng kia gần như chưa dừng lại, lập tức phá tan quang sáng màu máu, bắn tới trước mặt hắn.

Răng rắc

Tầng phòng ngự bị phá nát, hắc lật huyết phiến lại, tránh khỏi huyền quang màu vàng này.

Chỉ một hiệp như thế mà đã khiến cho hắc toát mồ hôi lạnh toàn thân

Trong lúc này, huyền quang màu vàng này lại quay lại, từ phía sau đâm tới hắc

Lần này hắc đã sớm có phòng bị, ngoài thân liền hiện lên một chiếc giáp trụ màu máu

Giáp trụ màu máu này vô cùng quý dị, bên ngoài có một tầng thủy ngân màu máu lưu chuyển

Phốc

Huyền quang màu vàng đâm lên giáp trụ thì màn thủy ngân nhanh chóng rung động, không ngờ kích phát ra một đoàn hỏa diễm màu máu quý dị vô cùng

Đoàn hỏa diễm màu máu này không ngờ lan tràn lên khắp thân của cây chủ thủ sắc bén này

Dương Phàm và cây chủ thủ màu vàng này tâm thần tương liên, tâm thần bỗng nhiên đau đớn

- Không ổn, thứ này có thể ăn mòn pháp bảo!

Dương Phàm chấn động

Chỉ một chút thời gian này mà thần thức lạc ấn của hắc trên cây chủ thủ đã bị ăn mòn hơn phân nửa, còn thương tổn tới tâm thần hắc nữa

Bá!

Ý niệm khẽ động, cây chủ thủ bỗng nhiên biến mất, trở vào Tiên Hồng không gian

Hắc cũng không muốn một lợi khí công kích trân quý như thế bị ăn mòn mà phẩm chất giảm xuống

Mà lúc này, công kích của nam tử họ Đàm kia từ phía sau cũng đã như cuồng phong bạo vũ đánh tới

Cũng may là Dương Phàm đã hạ xuống mặt đất, Hồn Căn đã dung nhập với đại địa. Công kích cường đại kia giống như mưa phùn rơi xuống, làm nổi lên từng đợt ánh sáng màu vàng nhạt

Chân đạp mặt đất, lấy đại địa làm hậu thuẫn. Linh khí thổ hệ trong đại địa cuộn cuộn không ngừng, dùng mãi không hết.

Dưới tình huống này, cho dù lại có thêm hai gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ tới đây, Dương Phàm cũng có thể thông dong ứng phó

Thu hồi cây chủ thủ màu vàng, Phượng Thiên Kim Minh Chuyên trong tay Dương Phàm lại hóa thành một huyết hà rộng mười mấy trượng, ném về phía Chúc Phong

Thực lực của Chúc Phong tương đối yếu kém, dưới sự áp bách của trọng hình pháp bảo thì liên tục bại lui. Nhưng Phượng Thiên Kim Minh Chuyên chính là pháp bảo trung phẩm cho nên hắc vẫn còn có lực mà thử sức

Tên nam tử họ Đàm huyền phù giữa hư không, kiếm quang màu máu trong tay chém ra vô số kiếm khí quang ảnh, không ngừng chém về phía Dương Phàm

Nhưng mà Dương Phàm lại bất động như núi, giống như một tòa phật tôn, quang hoa màu vàng nhạt trên người sinh sôi không thôi, chỉ dùng một nửa tâm thần đã ứng phó được với hắc, nửa tâm thần không ngừng dùng để áp chế Chúc Phong

Lấy thực lực bản thân hắc, chống lại hai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ không ngờ vẫn chiếm thượng phong

Nếu là những tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ bình thường khác thì cũng rất khó làm được điều này, nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay mà thôi

Chúc Phong bị Phượng Thiên Kim Minh Chuyên áp bách trên bầu trời vô cùng gian nan. Giáp trụ màu máu trên người hắc tuy rằng rất lợi hại nhưng hắc lại không dám lấy cứng đối cứng để đối kháng lại trọng hình pháp bảo

- Đàm trưởng lão, người không phải nói thực lực của người này tương đương với Nguyên Anh trung kỳ thôi sao? Hiện tại nhưng sao lại đáng sợ như thế? Người còn không mau tới hỗ trợ ta?

Chúc Phong giận dữ, truyền âm nói với gã họ Đàm

Nam tử họ Đàm phát hiện Chúc Phong đang lâm vào nguy hiểm, vội vàng thối lui về phía sau

Nhưng lúc này, thân hình Dương Phàm đột nhiên bật lên, Tường Vân Ngoa dưới chân run lên, lập tức từ dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh người hắn

- Không ổn!

Tên này đã từng một lần chịu thiệt cho nên sợ tới hồn phi phách tán, đột nhiên vận chuyển pháp lực. Hào quang màu máu trên người hắn đột nhiên tăng vọt, kiếm quang màu máu trong tay hóa thành một đạo huyết nhận sắc bén, mạnh mẽ chém về phía đầu Dương Phàm

Dương Phàm không ngờ hắn lại có phản ứng mạnh như thế, trong tay liền xuất hiện Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên

Một con tiểu băng xà từ trên vai của Dương Phàm nhảy ra, phun một ngụm băng vụ đông lại linh hồn, bao phủ phạm vi hai mươi trượng

Tốc độ của tên họ Đàm này liền giảm xuống, Tường Vân Ngoa dưới chân Dương Phàm lại run lên, hóa thành một đạo hồ quang màu bạc, bắn về phía Chúc Phong

- Chúc công tử cẩn thận!

Tên họ Đàm này hô lớn. Hắn bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà cuốn lấy, tốc độ giảm xuống, căn bản không có khả năng chặn Dương Phàm lại. Huống chi, tốc độ của hắn vốn kém xa tốc độ Dương Phàm

Chớp mắt Dương Phàm đã đuổi tới trước mặt Chúc Phong, Phượng Thiên Kim Minh Chuyên vẫn áp bách xuống như trước

Ầm

Dương Phàm mở rộng song chưởng, mạnh mẽ đánh thẳng lên giáp trụ màu máu kia.

Quang ngân bên ngoài giáp trụ màu máu kia rung động, huyết diễm lại phun về phía Dương Phàm, nhưng nó lại bị Thảo Giáp của Dương Phàm ngăn cản

Liên tiếp đánh mạnh ra hai chưởng, uy lực như lũ bùng nổ nhưng đa số lực lượng đều bị giáp trụ màu máu kia ngăn cản

Nhưng Chúc Phong vẫn phải kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nhoáng lên, ý nghĩ bỏ chạy đã xuất hiện

- Chạy sao?

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay Dương Phàm lúc này đã triển tới trên người hắn

Ồng

Bỗng nhiên quang ngân trên giáp trụ màu máu khi truyền ra một tiếng chiến minh ô ô. Hào quang của huyết diễm cũng ảm đạm đi một chút

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trên tay Dương Phàm tràn ra những sợi tơ màu đen, điên cuồng hấp thu lực lượng trên giáp trụ màu máu này

- Cái gì?

Sắc mặt Chúc Phong đại biến. Huyết Ngân Ma Giáp mà hắn luôn lấy làm kiêu ngạo không ngờ lại bị pháp bảo phụ trợ của đối phương khắc chế!

Ầm!

Đúng lúc này, Phượng Thiên Kim Minh Chuyên từ phía sau đánh tới.

- Không

Chúc Phong giậm dũ gầm lên, trên đỉnh đầu phụt lên một đoàn cột sáng màu máu, chống đỡ lại Phượng Thiên Kim Minh Chuyên.

Nhưng mà lực lượng bạo phát của hắn cũng chỉ vền vền ngăn cản Phượng Thiên Kim Minh Chuyên được một chút mà thôi

Đúng lúc này, từ phía sau Dương Phàm đột nhiên truyền đến một tiếng rống lên. Tên nam tử Nguyên Anh kỳ họ Đàm kia đã thoát khỏi Lưu Ly Hàn Tinh Xà, bay tới phía sau Dương Phàm. Kiếm quang màu máu lại phun ra một mảnh kiếm vũ, mạnh mẽ tách Dương Phàm và Chúc Phong ra

Dương Phàm thu hồi Phượng Thiên Kim Minh Chuyên, cầm Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay, nhanh chóng lùi lại, hạ xuống đỉnh núi

Mà Huyết Ngân Ma Giáp trên người Chúc Phong lại ảm đạm hơn phân nữa. Huyết diễm đã không còn tồn tại nữa

Dương Phàm phát hiện Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay mình lại thăng cấp, đạt tới trình độ pháp bảo bát cấp

- Đáng chết! Dĩ nhiên là loại pháp bảo khắc chế Huyết Ma Đạo ta trong truyền thuyết

Về mặt Chúc Phong lộ ra sự oán hận, sát khí âm lệ trên mặt càng mạnh hơn

- Chúc công tử, thực lực của người này vượt xa dự kiến của chúng ta, chỉ sợ không thể giết hắn được

Tên họ Đàm truyền âm nói với hắn

- Hừm, sợ cái gì, bản công tử còn đồn sát thủ chưa xuất ra

Về mặt Chúc Phong lộ ra sự cương quyết, trong tay đột nhiên xuất hiện một quyển khô lâu thư màu máu, pháp lực rót vào trong đó

- Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư!

Tên nam tử Nguyên Anh kỳ họ Đàm này lộ ra vẻ mừng rỡ, thần thức truyền âm nói:

- Nếu có thứ này tương trợ, xác suất thành công giết người này tăng thêm ba thành!

Từ về mặt hai người này thì thấy rằng họ rất tin tưởng vào Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư!

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào quyển huyết thư kia, về mặt hiện lên nét kinh ngạc. Thứ này có bề ngoài hoàn toàn giống với Khô Lâu Huyết Thư mà hắn đạt được trong Thiên Lan Điện

Phốc

Ngay khi trên mặt Dương Phàm đang lộ ra vẻ kinh ngạc thì từ trên Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư của Chúc Phong bỗng nhiên phun trào một mảnh huyết hải liên miên, như thác nước từ trên trời đổ xuống, bao phủ phạm vi không gian trăm trượng

Huyết hải cuộn cuộn, khí thế mạnh mẽ bao phủ cả ba người trong tràng chiến này, đồng thời huyết vân từ trên đỉnh đầu tạo ra áp lực rất lớn, vô số tiếng kêu gào truyền ra

Chẳng những thế, bốn phía huyết hải cũng có một tầng quang sáng bao phủ

Huyết hải phía dưới tạo ra âm thanh ì oạp, truyền đến mùi huyết tinh với sự ăn mòn mãnh liệt. Từ trong đó đi ra các bộ xương khô màu máu, trong tay cầm các loại lợi khí, liều chết lao về phía Dương Phàm

Huyết vân trên đỉnh đầu, tiếng kêu gào nghe sồn cả tóc gáy, hiện lên những con huyết quỷ dữ tợn, đáng sợ vừa có hình người, vừa có hình thú rất quỷ quái. Chúng hoặc đang huy động lợi khí hay thủ trảo, hoặc mở ra cái miệng to như bồn máu, phun ra nuốt vào huyết vụ

Tâm thần Dương Phàm bỗng rung động, chân đạp lên mặt đất, tinh quang màu vàng nhạt không ngừng lưu chuyển

Bị bao phủ bởi Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư, tâm thần của Dương Phàm bất an, thậm chí ngay cả Hồn Căn đã dung nhập vào đại địa cũng bị ăn mòn

Dưới tình huống này, thực lực của Dương Phàm đã bị suy yếu đi ba phần. Đây đã là trong hoàn cảnh hấn đập lên đại địa

- Ha ha ha Trong Huyết Cẩm Luyện Ngục, tu sĩ ngoại lai chỉ có thể phát huy được năm thành thực lực, bị áp chế khắp nơi. Tên họ Dương kia, hôm nay ra sẽ biến người trở thành Huyết Hồn của Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư ta

Chúc Phong cầm Khô lâu thư trong tay, huyết quang quanh thân tăng vọt, khí thế đại chấn

475. Chương 470: Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư. (hạ)

Sắc mặt Dương Phàm có chút khó coi. Hào quang màu vàng nhạt trong tay đột nhiên bộc phát ra cương phong, đập nát hết những bộ xương khô đang tiếp cận lại gần người

Răng rắc

Có mấy bộ xương khô liền bị nát bấy, văng cả vào huyết hải. Ánh sáng màu máu lại lóe lên, một đám xương khô mới lại từ trong huyết lãng đứng lên

- Cái gì?

Dương Phàm kinh hãi phát hiện ra những bộ xương khô này lại đầy đủ, không chút sút mẻ gì, đang "sống lại", không chút sợ hãi đánh tới phía hấn

Mà giờ phút này, Dương Phàm nhận ra càng có thêm nhiều bộ xương khô khác đang đánh tới, có tới hơn trăm bộ

Những bộ xương khô này có thực lực sánh ngang tu sĩ Trúc Cơ kỳ, cũng có một số bộ xương khô đạt tới bậc cao, trong tay cầm tàn kiếm hoặc liêm đao, chém ra từng đạo kiếm khí màu máu, ẩn chứa lực ăn mòn rất mạnh

Dương Phàm bay lên giữa không trung, thân thể hấn đột nhiên lại cứng đờ, phát hiện tốc độ đã giảm đi hai ba thành, sắc mặt lại lần nữa biến đổi

Hấn vừa mới bay lên giữa không trung thì huyết vân quay cuồng trên đỉnh đầu lại gào thét. Vô số âm hồn lệ quỷ lao ra

Những âm quỷ bình thường công kích chỉ ảnh hưởng, quấy nhiễu tinh thần nhưng những ác quỷ bậc cao lại huy động lợi khí và lợi trảo, phát ra những tiếng phốc phốc, lệ quang như bão táp đánh về phía Dương Phàm

Thân mình Dương Phàm lại rơi xuống, không khỏi hít sâu một hơi, bình tĩnh phân tích. Ánh mắt không ngừng lóe lên

Thân bị bao phủ trong Khô Lâu Huyết Thư quỷ dị này, mọi hành động đều bị áp chế. Hấn nếu muốn mạnh mẽ chạy khỏi phạm vi huyết hải này thì hoàn toàn có thể làm được

Nhưng mục đích của hấn lại là giết chết hai tên này, cũng không nghĩ tới việc chạy trốn

- Hắc hắc, chúng ta cứ ở đây xem kịch vui. Số huyết quỷ xương khô trong Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư này có ít nhất là mấy ngàn, gần như bất tử bất diệt. Ha ha ha

Về mặt Chúc Phong cười âm hiểm, sóng vai đứng cùng một chỗ với tên họ Đàm

- Trước cứ tiêu hao pháp lực của hấn đã, đợi lát nữa, chúng ta sẽ liên thủ chém giết hấn!

Tên nam tử họ Đàm thấp giọng cười lạnh

Đột nhiên Dương Phàm lại té ra Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, phá đầu ngón trỏ, bắn ra một giọt máu lên trên xà tiên

Hấp thu máu huyết của chủ nhân, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên đột nhiên vận vẹo, tử trên thân xà tiên lại nở ra vô số tia máu. Trong huyết quang mãnh liệt, nó hòa thành một con huyết xà dài chừng mười trượng

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên như có linh tính, không ngừng vũ động giữa không trung, như một conc xà thực sự, rời khỏi tay Dương Phàm, không ngừng huy vũ

Chỉ một lúc, đám xương khô đang lao tới xung quanh Dương Phàm đã bị Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên đảo qua, lập tức đánh cho nát bấy, tan thành máu loãng

Máu loãng ẩn chứa trong đám xương khô này và huyết lãng cuộn cuộn kia không ngừng bị Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên hấp thu, nó ngày càng trở nên lớn hơn

Dương Phàm giờ đứng tại chỗ, không chút nhúc nhích, trên mặt cười lạnh, quét nhìn hai người ở trên huyết vân giữa bầu trời

- Cái gì?

Chúc Phong và tên họ Đàm lập tức thất sắc

Dương Phàm có kỳ bảo khắc chết Huyết Ma Đạo, chò dù thân ở trong Huyết Cẩm Luyện Ngục cũng có thể bắt bại.

- Chúc công tử, chúng ra mau xuống chém giết, không để pháp bảo trong tay hấn lại thăng cấp, uy lực lớn hơn nữa

Tên Nguyên Anh kỳ họ Đàm lập tức hoảng hốt hô lên

Hưu

Hấn từ trên đám xuống, kiếm quang màu máu rời tay đánh ra, trống rỗng tăng lên mấy trượng, mang theo một mảnh âm phong và kiếm khí lăng lệ, chém thẳng về phía Dương Phàm

Dương Phàm lập tức cảm giác được áp lực, vội vùng tay lên, Phượng Thiên Kim Minh Chuyên liền bay ra che chắn trên đầu hấn

Keng keng

Công kích liên miên bất tuyệt đều đã bị Phượng Thiên Kim Minh Chuyên đỡ hết

Ở giữa không trung lúc này truyền tới tiếng quát của Chúc Phong:

- Dương Phàm, Chúc mỗ cho ngươi kiến thức một chút sát thủ chân chính của Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư!

Chỉ thấy Khô lâu thư màu máu trong tay hấn bỗng nhiên sáng bừng lên, hơn nữa trở mình, từ bên trong truyền ra một cỗ sát lực khí âm lệ

Khô lâu thư chấn động, lại tuôn trào ra từng trận huyết lãng

Hưu

Một bộ xương khô cao tới hai trượng màu máu với bộ mặt dữ tợn từ trong huyết lãng hiện thân, tán phát ra một cỗ uy áp vô cùng mạnh mẽ

Nó cầm trong tay một cây cự kiếm, hai học mắt mở ra, bên trong có hai ngọn lửa màu trắng

Trong mắt Dương Phàm hiện lên vẻ kinh hãi. Bộ xương khô màu máu này đúng là có thực lực sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh kỳ

Ầm

Huyết lãng bốn phía đột nhiên bốc lên, bộ xương khô cấp Nguyên Anh này nhập vào huyết lãng, cự kiếm trong tay mạnh mẽ chém tới Dương Phàm

Lập tức, một đạo kiếm quang màu máu giống như sét đánh, mạnh mẽ nhảm thẳng vào trước người hấn

Thân hình Dương Phàm run lên, tinh quang màu vàng nhạt quanh thân chợt ảm đạm xuống

Đồng thời, hấn còn phải ứng phó với công kích như bão táp từ giữa không trung của tên nam tử họ Đàm

Trong luyện ngục màu máu này, bất kể là bộ xương cấp Nguyên Anh kia hay là tên nam tử họ Đàm, thực lực đều được tăng phúc hơn phân nửa

Ngược lại, thực lực của Dương Phàm dù không bị áp chế tới năm thành nhưng cũng giảm tới hai ba thành

Trong nhất thời, Dương Phàm lại rơi vào hạ phong

Cũng may Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên không cần hấn khổng chế mà như có linh tính, liên tục vận chuyển quanh thân hắn. Vô số huyết quỷ xương khô đều bị đánh nát, hấp thu lực lượng vô cùng vô tận của Huyết Ma Đạo

Phượng Thiên Kim Minh Chuyên lại chuyên ứng phó với công kích của gã họ Đàm, cũng không quá cố sức

Nhưng công kích của bộ xương khô cấp Nguyên Anh kia lại vô cùng sắc bén. Mỗi lần nó công kích tới, khí thế như hồng thủy. Luận về uy lực thì nó còn mạnh hơn tên Nguyên Anh kỳ họ Đàm kia vài phần

Dương Phàm đồng thời ứng phó với hai đối thủ này, khóe mắt cũng nhìn về phía Huyết Cấm Luyện Ngục Thư trên tay Chúc Phong, thầm nghĩ: "Thứ này ta cũng có một quyển, từ khi mang về từ Thiên Lan Điện, dù là đã luyện hóa một chút nhưng vẫn không có phản ứng gì!"

- Đi chết đi!

Tên Chúc Phong lúc này lại bấm quyết, huyết lãng cuộn cuộn lại hội tụ thành một cái lỗ xoáy, cuốn Dương Phàm vào trong

Lệ quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, thấy được nhập khẩu tối om của lỗ xoáy này, trong lòng không rét mà run

Gặp phải công kích liên tiếp của hai đại Nguyên Anh kỳ, giờ phút này lại bị lỗ xoáy kia hút lấy. Dương Phàm cảm thấy một áp lực vô cùng lớn

Bá

Tường Vân Ngoa run lên, Dương Phàm biến mất tại chỗ, quang hồ màu bạc lóe lên. Hắn đã xuất hiện ở ngoài hai mươi trượng, tránh khỏi cơn lỗ xoáy kia

- Ha ha haMuốn chạy sao?

Chúc Phong cười lạnh, lại hình thành một cơn lỗ xoáy thứ hai bên cạnh Dương Phàm

Tên họ Đàm và bộ xương khô cấp Nguyên Anh cũng phát động công kích mãnh liệt

Nhất thời, Dương Phàm lâm vào nguy hiểm lớn lao!

Hắn hít sâu một hơi, Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể bỗng nhiên nhảy lên, kinh mạch toàn thân bỗng nổ rộ hào quang màu vàng đất, phóng ra khí tức cuồng bạo như núi lửa phun trào

Khoảnh khắc này, khí thế trên người Dương Phàm bạo tăng lên gấp đôi, khiến cho huyết lãng xung quanh ngấn ngủi lâm vào đình trệ

Ba

Dưới khí thế áp đảo này, hắn bộc phát ra hai chiêu như chấn thiên động địa!

Hai thủ ấn màu vàng đất to lớn cắt qua huyết lãng, đánh cho tất cả lệ quỷ và xương khô hóa thành bột mịn, máu loãng

Phốc

Tên Nguyên Anh kỳ họ Đàm bị cỗ lực lượng này đánh bay đi, kêu lên một tiếng đau đớn, giữa không trung phun ra một búng máu lớn, sắc mặt trắng bệch

Nếu không phải trên người hắn có kỳ bảo Hắc Thứ Tà Độc Giáp hộ thể thì dù không chết cũng mất đi nửa cái mạng

Thịch thịch

Mặt khác, tên Chúc Phong cũng kêu lên một tiếng đau đớn, quang ngân màu máu quanh thân không ngừng run sợ

Huyết lăng do Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư trên tay hắn xuất ra cũng bị đánh cho xơ xác

Hai chiêu như lời đình vờ rồi của Dương Phàm ẩn chứa uy thế vô cùng cường đại, liền áp chế lực lượng của Huyết Cẩm Luyện Ngục

- Lực lượng này thật quá khủng bố! Gần như đã có thể so sánh với Nguyên Anh đại tu sĩ rồi!

Sắc mặt Chúc Phong run rẩy

Khi lực lượng cường đại tới một trình độ nào đó, có thể đánh tan hết thấy mọi áp bách

Theo hắn biết, có thể làm được điều này ở trong Huyết Cẩm Luyện Ngục thì cũng chỉ là cường giả cấp bậc Nguyên Anh đại tu sĩ mà thôi

Ngoài ra, toàn bộ mười ba quốc gia Bắc Tần, chỉ có ba người có thể làm được. Dù là mười đại cường giả Nguyên Anh kỳ cũng khó có thể làm được

Hô

Thân thể Dương Phàm mạnh mẽ rơi xuống, thở dài một hơi, hô hấp dồn dập, lồng ngực không ngừng phập phồng

Hiển nhiên, hắn không thể tiếp tục đánh ra lực lượng như vừa phát ra kia

Nếu không hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với ba đại tu sĩ của Bắc Tần, có gì phải sợ Tam U lão ma nữa?

- Dương Phàm, để xem ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu nữa!

Sắc mặt Chúc Phong càng thêm âm lệ. Hắn lau khô vết máu nơi khóe miệng, huyết quang trong tay đại thịnh, tinh nguyên lực cường đại lại quán nhập vào trong Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư

Hưu

Lại một bộ xương khô màu máu thật lớn, cầm cự kiếm trong tay, vẻ mặt đáng sợ từ trong huyết lăng đứng lên

Khì khì

Hai bộ xương khô cấp Nguyên Anh màu máu cầm cự kiếm trong tay, một trái một phải phát động công kích cuồng bạo đánh về phía Dương Phàm

Tên Nguyên Anh kỳ họ Đàm cũng từ phía trên đánh xuống. Kiếm quang rời tay, hóa thành một đạo thất luyện màu máu dài ba trượng, khí thế to lớn, tạo ra ngàn vạn đạo kiếm khí đồng loạt đánh xuống

Dương Phàm chịu đựng ba mặt giáp công, thần sắc biến đổi, không khỏi lo lắng có nên để phân thân Thạch Thiên Hàn đi ra hỗ trợ hay không?

Hưu

Hồ quang màu bạc lại lóe lên, hắn trống rỗng đi ra hai mươi mấy trượng, tránh thoát đa số công kích. Quang mang màu bạc dưới chân hắn không ngừng lóe lên, liên tục di chuyển trong màn huyết lăng

Xoát

Hắn thi triển bí kỹ Thiên Sơn Vạn Ảnh Cước của Tường Vân Ngọa, thân hình như quỷ魅, không thêm quan tâm tới địa hình bên dưới nữa mà như dẫm lên đất bằng

Lúc này, trong tay hắn xuất hiện một Khô Lâu Huyết Thư phát ra khí tức vô cùng thần bí, xa xưa!

Bản Khô Lâu Huyết Thư này phải dày hơn bản của Chúc Phong nhiều lắm, khí tức cũng càng xa xưa hơn. Bên ngoài bìa cũng có hai bộ xương khô càng thêm âm trầm, dữ tợn.

Dương Phàm chuẩn bị rót pháp lực vào đó

Ngày xưa, khi hắc rớt pháp lực vào, Khô Lâu Huyết Thư này cũng không có phản ứng gì cả
Nhưng mà chưa đợi hắc rớt pháp lực vào, bộ xương khô trên huyết thư này đột nhiên sống dậy, gào thét một tiếng kinh hồn động phách
Một cỗ khí tức âm lãnh, cấm kỵ từ trên Khô Lâu Huyết Thư truyền ra, phạm vi huyết lãng trăm trượng bỗng trở nên an tĩnh, tịch mịch.

476. Chương 471: Lôi Đình Chém Giết

Ngô hồng!

Ngay sau đó, hai đầu khô lâu dữ tợn được khảm trên Khô Lâu Huyết Thư này bắn ra hai vệt huyết quang u ám, đảo qua huyết lãng trong phạm vi trăm trượng

Ầm! Vù vù!

Trong khoảnh khắc huyết lãng quay cuồng đầy trời hóa thành một lốc xoáy màu máu tràn vào trong Khô Lâu Huyết Thư trên tay Dương Phàm

Không chỉ huyết lãng, ngay cả tất cả khô lâu cùng lệ quỷ màu máu trong khu vực này đều bị điên cuồng kéo vào

Những lệ hồn huyết quỷ cùng khô lâu màu máu này gần như không có chút kháng cự nào, theo lốc xoáy màu máu cùng nhau tràn vào trong Khô Lâu Huyết Thư

Chỉ có hai khô lâu màu máu cấp bậc Nguyên Anh xuất hiện vài tia giấy dựa, vẫn như cũ bị kéo vào lốc xoáy

- Cái gì! Tại sao có thể như vậy?

Chúc Phong cùng nam tử Nguyên Anh họ Đàm lộ vẻ hoảng sợ kinh khủng

Hai người nhìn chăm chăm Khô Lâu Huyết Thư trong tay Dương Phàm, khiếp sợ tới cực điểm, đứng ngây người tại chỗ nhất thời không có phản ứng

Dương Phàm cũng bị cảnh tượng này làm rung động, lốc xoáy màu máu tràn đầy điên cuồng khởi động trước người, Khô Lâu Huyết Thư trong tay lộ ra vẻ trầm trọng

- KiaKia đúng là Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư chân chính

Sắc mặt Chúc Phong trắng bệch, nhìn chăm chăm Khô Lâu Huyết Thư trong tay Dương Phàm, không ngờ ngay cả một chút phản ứng cũng không có

Hai bản Khô Lâu Huyết Thư vẻ ngoài nhìn rất tương tự, nhưng cũng có một chút khác biệt

Đầu tiên là độ dày, Khô Lâu Huyết Thư của Dương Phàm so với Chúc Phong dày gấp đôi có dư

Mà hai đầu khô lâu được khảm trên huyết thư, trong tay Dương Phàm thì dữ tợn khủng bố phát ra uy áp cấm kỵ, mà Chúc Phong chỉ vẻn vẹn có được vài phần uy thế, khuyết thiếu thần vận chân chính

Một điểm nữa là tài liệu. Khô Lâu Huyết Thư của Dương Phàm phong cách cổ xưa trầm trọng, tản mát ra khí tức quỷ dị xa xưa

- Điều này sao có thể? Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư là chí bảo Huyết Ma Đạo ta, vì sao lại xuất hiện trên tay người?

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm không khỏi kinh hô chất vấn

Ánh mắt hai người nhất tề nhìn chăm chăm Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư lộ ra vẻ tham lam kích động, ánh mắt không ngờ không dời đi

- Còn không mau thu hồi hàng nhái trong tay người

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm đột nhiên nhắc nhở

Lúc này Chúc Phong mới tỉnh ngộ. lập tức bấm tay niệm thần chú, Khô Lâu Huyết Thư trong tay dừng lại, nhưng bất kể như thế nào cũng không thu lại được huyết lãng cùng huyết quý khô lâu kia

Ầm! Vù vù!

Chỉ giây lát, Khô Lâu Huyết Thư trong tay Dương Phàm đem Huyết hải không gian nguyên bản tồn tại toàn bộ hút đi

Mà huyết thư trong tay Chúc Phong lập tức ảm đạm không ánh sáng, bị thu vào trong túi trữ vật

Khô Lâu Huyết Thư trong tay Dương Phàm trở về yên lặng, bất kể hấn quán chú pháp lực thế nào cũng không có một tia phản ứng

- Hừ. Một tu sĩ bàng môn như ngươi cũng muốn khống chế pháp bảo thông linh trong truyền thuyết của Huyết Ma Đạo.

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Chúc Phong, trong mắt hai người lộ ra tham lam sát ý càng dày đặc

- Giết chết người này, cướp lấy Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư. Nếu có thể giao vật này cho gia gia ta, có lẽ có thể khiến người trở thành đứng đầu ba đại tu sĩ, ngày sau Huyết Luyện Tông quét ngang mười ba nước xung quanh, sẽ thông suốt không trở ngại

Chúc Phong lộ vẻ hưng phấn, sát ý càng đậm

Dương Phàm thu hồi Khô Lâu Huyết Thư, cười tủm tỉm nhìn về phía hai người này:

- Các ngươi tốt nhất vẫn là suy nghĩ một chút phải như thế nào chạy trốn chết trong tay Dương mỗ, có lẽ càng thực tế một chút

Nghe lời ấy, sắc mặt Chúc Phong cùng nam tử Nguyên Anh họ Đàm đều cứng đờ

Hai người chợt lạnh trong lòng, mất đi Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư hàng nhái, bọn họ căn bản không thể chống lại Dương Phàm, dường như chỉ có kết cục chạy trốn chết

- Chúng ta tuyệt đối khó chiến thắng người này, không bằng trước tiên về Tấn quốc, báo việc này lên Đại trưởng lão, chỉ cần lão nhân gia tự mình đến đây, chém giết một tên Nguyên Anh nho nhỏ, dễ như trở bàn tay.

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm vội dùng thần thức truyền âm

Hai người nhìn nhau, tâm sinh ý rút lui

- Ha ha Muốn chạy trốn?

Dương Phàm khẽ cười một tiếng, trong mắt một mảnh lạnh băng, sát ý như biết thành chất

Bá!

Trong tay hấn đột nhiên có thêm một bức Sơn Thủy Họa Quyển phong cách cổ xưa

Hoàn cảnh xung quanh đột nhiên biết hóa, hai người Chúc Phong tiến vào trong một nơi non xanh nước biếc u tĩnh

Cảnh vật bốn phía giống như tiên cảnh, xa xa núi xanh liên miên, dung nhập vào cuối chân trời, ở gần nước biếc chảy dài, hai bờ sông có thể thấy được rừng đào, mơ hồ còn có thể ngửi được mùi hoa đào

- Không tốt, chúng ta bị hút vào ảo cảnh

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm sắc mặt đại biến

Hai người đều triển khai thần thông, muốn phá trừ thế giới ảo cảnh này

Dương Phàm cầm pháp bảo "Thế giới trong tranh" trong tay, trong mắt lóe hàn quang

Tuy nhiên, hấn ít nhất phải phân ra tám phần tâm thần mới có thể khống chế vật này vậy khốn hai người

- Giao cho người

Dương Phàm nhẹ giọng nói

- Không thành vấn đề

Phía sau hắn xuất hiện một thanh niên lãnh khốc ma khí dày đặc

Chính là Thạch Thiên Hàn

Vút!

Thân hình Thạch Thiên Hàn chợt lóe, bay về phía hai người đang hãm thân trong ảo cảnh

- Không tốt!

Hai người Chúc Phong cũng cảm thấy được sát ý và hàn ý lạnh băng thấu xương, thần thức đảo qua, có thể nắm lấy một ít manh mối

- Đi chết đi!

Trong tay Thạch Thiên Hàn xuất hiện một thanh trường kiếm dữ tợn bá đạo, ở phần mũi lộ ra răng nhọn như cuộn sóng, nơi tay cầm cong cong như vuốt rồng

Thanh kiếm này tản mát ra khí kim duệ thẳng lên tận trời, lại bao hàm khí ma đạo bá giả

Ma Hoàng Kiếm - lợi bảo công kích đỉnh cấp đã trải qua hai lần rèn luyện, tiêu phí vô số tài liệu đỉnh cấp

Giá trị thanh kiếm này ít nhất là gấp mười pháp bảo đỉnh cấp cùng cấp bậc, so với Cổ bảo bình thường còn quý báu hơn

HôXuy!

Thạch Thiên Hàn đột nhiên chém ra một kiếm, một đạo kiếm mang màu đen xoay tròn rít gào giống như một con hắc long đánh trúng thế giới trong tranh

Crắc!

Thế giới trong tranh dưới lực lượng cường đại như thế trực tiếp hỏng mất, hai người lập tức khôi phục thanh tỉnh

Tuy nhiên, bọn họ muốn trốn tránh, rất khó, gần như là trong khoảnh khắc sinh tử

Đình đang

Đột nhiên, một tiếng động kinh sợ linh hồn từ cái chuông màu đồng trong tay Dương Phàm truyền đến

Hai cường giả Nguyên Anh, tâm thần bỗng nhiên cứng đờ

Phốc! Xuy!

Đầu tiên là nam tử Nguyên Anh họ Đàm bị một kiếm xuyên qua ngực, kiếm khí tàn sát bừa bãi rít gào ầm chữ lực phá hoại cường đại của lợi bảo công kích cùng Cửu U Ma Công lập tức xé thân thể của hắn tan thành mảnh nhỏ

Ngay cả pháp bảo phòng ngự trên người hắn cũng bị xé nát ra làm nhiều mảnh

Nam tử Nguyên Anh họ Đàm gần như không có bất kỳ lực phản kháng, trực tiếp bị miểu sát, ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy thoát

Gần như ngay sau đó, kiếm khí hủy diệt như hắc long rít gào kia chém trúng Chúc Phong

Pháp bảo phòng ngự của Chúc Phong ngưng kết ra vết máu cùng huyết điểm như nòng nọc phát ra tiếng rung động ô ô, kinh sợ run rẩy

Nhưng vẫn như trước không kiên trì được bao lâu, vòng phòng ngự bảo hộ phát ra một tiếng "crắc", kiếm khí còn thừa chém thân thể hắn thành hai đoạn

Phốc!

Máu thịt văng khắp nơi, thi thể văng tung tóe, thê thảm vô cùng

Vút! Ô

Một Nguyên Anh nhỏ màu máu sắc mặt trắng bệch từ thi thể bắn ra, "Bá" một tiếng, lóe ra ngoài vài chục trượng, muốn bỏ chạy

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, chậm rãi nâng tay trái lên

Bỗng nhiên thân thể Nguyên Anh nhỏ màu máu kia cứng đờ, giấy dựa trong hư không, nhưng rất nhanh bị giam cầm, không thể nhúc nhích

Vút!

Thạch Thiên Hàn bay về phía Nguyên Anh nhỏ màu máu, đưa tay ra nắm vào trong tay, sau đó biến mất không thấy

Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn liên thủ, lôi đình chém giết một cường giả Nguyên Anh, bắt một Nguyên Anh khác

Toàn bộ quá trình nói thì chậm, nhưng diễn ra chỉ trong thời gian bốn năm hô hấp ngắn ngủi

Chỉ năm hô hấp có thể diệt sát hai cường giả Nguyên Anh, cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ có làm được hay không, cũng không ai biết được

Sở dĩ có thể thuận lợi như vậy, là sự phối hợp hoàn mỹ giữa bản tôn cùng phân thân của Dương Phàm

Bất kể là bản tôn hay là phân thân đều có thực lực áp đảo Nguyên Anh trung kỳ bình thường

Từ sau khi trở về Bắc Tần, lần đầu tiên Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn liên thủ, lôi đình đánh chết cùng cấp bậc, sạch sẽ lưu loát

Đợi sau khi Thạch Thiên Hàn tiến vào Tiên Hồng không gian, Dương Phàm thu thập chiến lợi phẩm còn lại của hai người

- Chỉ tiếc, hai món pháp bảo phòng ngự không tầm thường này

Dương Phàm liếc mắt nhìn mảnh vụn pháp bảo ở trên đất, có chút đáng tiếc

Tuy nhiên, uy lực Ma Hoàng Kiếm vượt xa dự đoán trước của hắn, có được năng lực phá giáp cường đại

Không hổ là lợi bảo công kích mà hắn tiêu tốn vô số tâm huyết cùng một đồng lớn tài liệu đỉnh cấp

Đồng thời, Dương Phàm lại quan sát Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, sau khi trải qua một phen hấp thu, cấp bậc của nó mơ hồ đạt tới gần pháp bảo cửu phẩm

Một trận đại chiến khiến Dương Phàm thu hoạch không ít

Tâm thần tiến vào Tiên Hồng không gian, Dương Phàm nhìn Nguyên Anh nhỏ màu máu bị ttg phong cấm ở trong một thủy tinh cầu màu trắng

Nguyên Anh của Chúc Phong bị phong cấm, một đôi mắt âm độc nhìn chằm chằm Dương Phàm

Nhưng trong mắt hắn càng nhiều vẫn là sợ hãi không yên

- Chúc công tử

Dương Phàm vẽ đầy ý cười nhìn hắn, lấy Khô Lâu Huyết Thư ra, hỏi:

- Người thành thật trả lời, tránh phải chịu nỗi khổ luyện hồn

Không đợi Dương Phàm hỏi, Chúc Phong này liền nói:

- Đây là Huyết Cầm Luyện Ngục Thư được ghi lại trong truyền thuyết của Huyết Ma Đạo, có thể thu thập lực lượng của hồn phách, vật chết, máu tu sĩ, cũng có thể lớn mạnh bản thân. Tuy nhiên, vật này ít nhất

phải là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của Huyết Ma Đạo mới có thể miễn cưỡng sử dụng. Về phần bản lúc trước của ta, chỉ là hàng nhái, uy năng chỉ có 2/10 hàng thật

- Không phải tu sĩ Huyết Ma Đạo, là nhất định không thể sử dụng?

Dương Phàm lộ vẻ nghi ngờ

- Bởi vì Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư này là pháp bảo thông linh trong truyền thuyết, còn cao hơn Cổ bảo một bậc. Nếu người muốn luyện chế và khống chế, ít nhất cần có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ

Chúc Phong giải thích

- Vật này, đúng là pháp bảo thông linh trong truyền thuyết?

Dương Phàm không khỏi tắc lưỡi, khó trách lúc trước hắn nhiều phen luyện hóa, không có phản ứng gì, càng không thể sử dụng

Ở Bắc Tần, gần vạn năm qua dường như chưa từng nghe qua manh mối có liên quan đến pháp bảo thông linh

Sau đó, Dương Phàm lại hỏi mấy vấn đề, Chúc Phong đều biết là trả lời

- Được. Người rất thức thời, ta cũng không làm khó dễ người

Dương Phàm đem thủy tinh cầu màu trắng giam cầm Chúc Phong vào trong kho hàng Tiên Hồng

Hắn hiểu được, thân phận Chúc Phong này đặc thù, là cháu của Nguyên Anh đại tu sĩ, không thể dễ dàng đánh chết

Bằng không một khi hắn chết đi, hồn bài để trong tông môn vỡ ra, đến lúc đó toàn bộ Ngự Dương Quốc chỉ sợ đều không thể chịu nổi lửa giận của Đại trưởng lão Huyết Luyện Tông

Vút!

Dương Phàm hóa thành một tia sáng màu lục bạc nhạt, bay về phương bắc Ngự Dương Quốc

Ngay khoảnh khắc Thạch Thiên Hàn tấn công cường giả Nguyên Anh của Huyết Luyện Tông

Ngự Dương Quốc, Ma Dương Tông

Trong đại điện ma vân quanh quẩn

- Ra tay rồi, người rốt cục không kìm nổi sử dụng Cửu U Ma Công?

Lão già hắc bào hai tay chấp sau lưng, giọng điệu mang theo vài tia nghiền ngẫm

- Truyền lệnh xuống, cho Quỷ Huyền Tông lập tức động thủ

Bỗng nhiên, trong mắt hắn chợt lóe hàn quang, giọng lạnh băng truyền tới một phía khác đại điện

Ngay tại khoảnh khắc nam tử Nguyên Anh họ Đàm chết đi

Crắc

Trong một mật thất cấm chế trùng trùng của Huyết Luyện Tông, một hồn bài màu mực ngọc bỗng nhiên vỡ ra, xúc động cấm chế xung quanh

Rất nhanh, một lão giả khô gầy bề quan tính tọa lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn hồn bài vỡ nát kia, kinh hô:

- Đàm trưởng lão ngã xuống!

- Đàm trưởng lão ngã xuống

Tin dữ này rất nhanh rơi vào tay cao tăng Huyết Luyện Tông, khiến cho một mảnh chấn động

Bởi vì, đây là vị trưởng lão Nguyên Anh đầu tiên của Huyết Luyện Tông ngã xuống trong vòng trăm năm gần đây

Mà đây cũng là tu sĩ Nguyên Anh đầu Dương Phàm đích thân giết chết từ khi trở về Bắc Tần.

477. Chương 472: Ném Đá Dò Đường

Dương Phàm ăn mặc đều thực bình thường, ánh mắt thi thoảng đảo qua người thường lui tới chung quanh. Cách biệt gần ba mươi năm, những người thường này trải qua xuân hạ thu đông, sinh lão bệnh tử. Có mới sinh ra, có sống thọ và chết tại nhà, cũng có ốm bệnh mà chết.

Gương mặt cũ đổi gương mặt mới, một thế hệ tiếp một thế hệ.

Dương Phàm bước đi thông thả, nghe tiếng huyền não bên tai, phát hiện hết thấy đều đã dần dần rời xa mình mà đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, hắn dựa theo ấn tượng trong trí nhớ, đi tới vị trí của Tiên Hồng Y Quán.

Chuyện đầu tiên đến kinh đô, hắn muốn nhìn qua y quán Tu Tiên mà mình mở ra.

Nhưng khi hắn đến vị trí quen thuộc, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Ngẩng đầu, hắn lẳng lặng nhìn phía trên y quán.

Nguyên bản nơi này hắn là có một bảng hiệu, đó là bảnh hiệu do chính tay hắn đề.

Nhưng mà giờ phút này, phía trên của y quán trống rỗng, không hề có vật gì.

Lạnh lùng tiêu điều.

Không chỉ như thế, trong y quán này không ngờ còn trống không.

Dương Phàm sắc mặt một mảnh băng hàn, chậm rãi đi vào y quán.

Trong y quán một mảnh hỗn độn, có thể nhìn thấy một ít vết máu cùng dấu vết đánh nhau.

Chỉ là, hắn không nhìn thấy một thi thể nào.

- Vì sao lại như vậy? Lúc ở Vụ Liễu trấn, Tiên Hồng Y Quán chẳng qua là bị áp chế, cũng không bị công kích chân chính.

Dương Phàm cố nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh phân tích.

Sau đó, hắn lại đi tới lâu ba lâu bốn y quán.

Kết quả vẫn giống nhau, không một bóng người.

- Rốt cuộc là ai làm? Quỷ Huyền Môn? Thanh Nguyên Tông? Hay là Ma Dương Tông hoặc Tam Ma Môn?

Dương Phàm chậm rãi từ trên lâu thông thả bước xuống.

Thế cục Ngư Dương Quốc hiện giờ vô cùng phức tạp, hắn cũng không thể nghĩ ra nguyên do gì.

BáVút!

Không bao lâu, từ bên ngoài một bóng người nhoáng vào, quỳ gối trước mặt Dương Phàm.

- Báo Quân vương, ba ngày trước, tu sĩ Quỷ Huyền Môn giết tất cả Dược sư, học đồ của Tiên Hồng Y Quán. Chỉ có Thương Vân may mắn chạy trốn.

Mật thám của Âm Huyết Vương Triều báo tin.

- Quỷ Huyền Môn?

Dương Phàm chìm vào trầm tư, thật lâu sau nói:

- Phân phó xuống dưới, gia tăng giám sát cùng thẩm thấu đối với Ma Dương Tông cùng Tam Ma Môn.

- Dạ.

Bóng người này nhoáng lên một cái, lập tức biến mất.

Mật thám kia trước khi đi, trong mắt có một tia nghi hoặc. Đại địch trước mắt rõ ràng là Quỷ Huyền Môn, vì sao không đi giám sát nó, ngược lại lại gia tăng giám sát với Ma Dương Tông cùng Tam Ma Môn chứ?

Dương Phàm đứng trước cửa Tiên Hồng Y Quán, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời cao xa xa

Hắn dường như thấy được đám mây u ám bao phủ toàn bộ bầu trời Ngự Dương Quốc

- Tam U lão ma, sự cường đại của người ngoài dự đoán của ta. Ba mươi năm không gặp, không nghĩ tới người ở Ngự Dương Quốc đã là một tay che trời. Người rốt cục có âm mưu gì?

Dương Phàm đứng lặng thật lâu, sau đó tiến vào Tiên Hồng Y Quán

Từ đó về sau, không còn có người nhìn thấy hắn từ Tiên Hồng Y Quán đi ra

Nửa ngày sau, hai bóng người lén lút đi vào Tiên Hồng Y Quán, lại phát hiện bên trong không một bóng người

Đêm khuya

Yến Vương phủ kinh đô

Một bóng người màu vàng nhạt như âm hồn từ mặt đất trời lên

Diễn Căn kỳ dung thông lực lượng tinh tú đại địa, Thổ Độn thuật như cá gặp nước, thoải mái tự nhiên

Trừ khi là gặp được tài liệu mạch khoáng đặc thù, nếu không Dương Phàm ở trong đại địa ngao du gần như không bị trở ngại, thậm chí có thể bỏ qua tiêu hao pháp lực

Mặc dù là ban đêm, trong thư phòng Yến Vương vẫn như cũ sáng ngời như ban ngày

Dương Phàm nhẹ thở dài, xuyên qua một tầng tường, lại dung nhập xuống đại địa

Trong thư phòng

Yến Vương mặc trường bào màu tím thẫm, trên mặt hơi chút nếp nhăn, chòm râu hoa râm, đang tra đọc sách

Bỗng nhiên, trên bàn của hắn xuất hiện một bóng mờ nhạt

- Người nào?

Yến Vương hô nhỏ một tiếng, bỗng nhiên xoay người, một quyền đánh qua

- Ha ha. Vương gia, vẫn không khác trước

Nam tử kia tùy ý khoát tay, cầm lấy cổ tay hắn

Lập tức Yến Vương không thể động đậy, ngay cả một chút khí lực đều không phát ra được

- Là người

Khi Yến Vương thấy rõ bộ dạng người tới, không khỏi chấn động

Dương Phàm buông tay hắn, tùy ý tựa vào giá sách, nhẹ thở dài:

- Vương gia, cách biệt gần ba mươi năm, vẫn luôn khỏe chứ?

- Dương được sư, người xem bộ dạng bốn vương, có thấy khỏe không?

Yến Vương chưa xốt nói

- Đúng vậy

Dương Phàm đánh giá Yến Vương vài lần, than thở

Giờ phút này nhìn qua Vũ Văn Liệu tựa như một lão già tuổi năm mươi, chòm râu hoa râm, nào thấy uy mãnh năm xưa

- Mà ngược lại Dương được sư, vài chục năm không thấy, dung nhan không chút biến đổi, giữ vững tuổi xuân, thực khiến người thường chúng ta hâm mộ

Yến Vương sắc mặt phức tạp, hâm mộ nhìn Dương Phàm

- Ha ha. Vương gia lại là người thường bình thường?

Dương Phàm cười cười, bộ dáng có chút không tin tưởng

Hắn đã sớm biết được Yến Vương cũng giống Vô Song là Võ tu, cũng là một loại người tu chân

Càng thậm chí, hai người này cùng vị Vô Thánh thần bí của Ngự Dương Quốc đều có chút quan hệ

Yến Vương là đệ tử của Vô Thánh

- Chỉ tiếc, tu vi bốn vương nhiều năm không tiến, trong lòng mất tín niệm, đã suy thoái đến cảnh giới võ giả Tiên thiên người thường

Yến Vương chưa xót vô lực nói

Dương Phàm hiểu được, năm xưa Yến Vương cùng Vô Song chiến đấu, từng chút bị siêu việt, trong lòng để lại bóng ma, ý cảnh dần suy yếu

Sự tồn tại của võ tu với người tu tiên càng hiếm thấy, ngay cả Dương Phàm cũng chỉ vờn vờn biết sơ. Chỉ biết là dùng võ nhập đạo, theo đuổi Phá toái hư không cùng võ đạo chí lý

- Vương gia, lần này ta tới tìm người là muốn hỏi tung tích có liên quan đến Hàm nhi. Nàng rời đi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chưa từng trở lại?

Dương Phàm nghiêm sắc mặt, dò hỏi

Cảnh ngộ Vũ Văn Hàm cùng muội muội Tuệ Tâm đều cực kỳ tương tự, đồng dạng bị kỳ nhân mang đi

Một người có được Cửu Túc Huyền Mạch, còn một người có nguyên nhân gì, Dương Phàm hiện tại vẫn không rõ ràng

Nhưng theo thư Dương Tuệ Tâm để lại có thể thấy là nàng hẳn là tới Đại Tần Vương triều, hơn nữa cũng không có nguy hiểm, thậm chí là rất tốt

- Tung tích của Hàm nhi mặc dù không biết, nhưng là mười năm trước, có một vị Tiên sư thần bí mang đến một phong thư cùng một tấm phù truyền tin. Tấm phù truyền tin kia là để lại cho Dương được sư, bốn vương đã bảo quản nó hai mươi năm

Yến Vương nói tới đây, đi tới một nơi nào đó trong thư phòng, gõ vài cái

Chi nhaChi nha

Ở nên thư phòng xuất hiện một mặt đạo tối tăm u ám

Yến Vương đi xuống, lấy ra một cái hộp màu đen, cầm chìa khóa mở ra

Rất nhanh, hắn lấy ra một tấm phù truyền tin màu bạch ngọc

Dương Phàm tiếp nhận tấm phù truyền tin này, hơi rót pháp lực, trước mắt quang sáng lóe lên, mơ hồ nhìn thấy chữ viết

Sau một lát, Dương Phàm phun ra một hơi dài, cất kỹ phù truyền tin

- Xin hỏi Dương được sư, Hàm nhi thân ở nơi nào?

Yến Vương dò hỏi

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Hàm nhi không phải cũng lưu cho ngươi một phong thư sao? Chẳng lẽ không nói?

- Đúng vậy

Yến Vương gật đầu:

- Hàm nhi trong thư nói rõ nàng đã bước trên Tinh Thần Chiêm Bao Đạo, xem như trở thành người tu tiên. Hiện tại mạnh khỏe chỉ là không thể dễ dàng trở về

- Vị trí hiện tại của Hàm nhi, ta đích xác là biết

Dương Phàm nói

- Nàng rốt cuộc ở nơi nào?

Yến Vương có chút khản trương nói

- Rất xa rất xa

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về hướng cực Bắc, ý vị thâm trường

- Rốt cuộc là bao xa?

- Với tốc độ người tu tiên bình thường, phải phi hành mấy ngàn năm mới có thể tới nơi đó, trên đường còn phải trải qua nhiều phen gian nguy. Hơn nữa, cho dù tới nơi đó, cũng phải chịu ảnh hưởng của môi trường tàn khốc

Dương Phàm thở dài nói

Yến Vương nghe nói lời ấy, ánh mắt run lên, thần sắc trở nên ảm đạm

- Địa phương đó, người tu tiên xưng là Cực Bắc

Dương Phàm nhìn ra phương Bắc xa xa, dùng một loại giọng điệu kỳ lạ nói

Cực Bắc, nơi xa nhất về phía Bắc Đông Thắng Đại Lục, rất xa rất xa

Nơi đó cũng là nơi sau này Dương Phàm cân nhắc phải đi

Bắc Tàn không có Thiên Nhất Hồn Thủy, vì tìm kiếm vật ấy để hồi sinh phụ thân, Cực Bắc, nội hải, Đại Tàn đều là nơi ngày sau Dương Phàm phải tính đến

- Dương được sự, cuộc đời này của bổn vương chỉ sợ không có cơ hội gặp lại Hàm nhi. Nhưng ngươi là người tu tiên thần thông phi phàm, ngày sau nếu có cơ hội gặp nàng, nhất định giúp ta chuyển tới cho nàng. Vì phụ sống tốt lắm

Yến Vương nói xong lời cuối cùng, lão lệ tung hoành

- Được, ta đáp ứng người

Dương Phàm mặt nghiêm trang nói

Giờ phút này nhìn Yến Vương rơi lệ, hắn không khỏi nhớ tới phụ thân của mình

Mặc dù nửa đời sau của Yến Vương suy sút ảm đạm, lời nói hắn muốn Dương Phàm nhấn giùm, lại khiến người ta cảm động như thế

"Vi phụ sống tốt lắm!"

Những lời này, dường như xúc động nội tâm Dương Phàm

Hắn hạ quyết tâm cho dù phải trả giá lớn bao nhiêu cũng phải tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy, hồi sinh phụ thân vì mình mà chết

Đêm đó, Dương Phàm từ biệt Yến Vương, cũng không quên để lại một chút linh đan hữu dụng

Sau đó, hắn lại chìm vào đại địa, một đường thông suốt đi tới Vũ Văn gia tộc

Không mất bao lâu, Dương Phàm tìm được Vũ Văn gia chủ

- Quân vương, ngài cuối cùng cũng tới

Wu Văn gia chủ lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, cúi người thật sâu

- Chuyện Tiên Hồng Y Quán, người có biết hay không?

Trên mặt Dương Phàm một mảnh hồ hững

- Nay

Vũ Văn gia chủ trán toát mồ hôi lạnh:

- Thủ hạ biết, nhưng thật sự bất lực. Ở trước Quỷ Huyền Môn, chúng ta không có sức phản kháng, nếu không phải lão tổ chúng ta cùng vị trưởng lão mới tấn chức Nguyên Anh của Quỷ Huyền Môn từng quen biết, nói không chừng Vũ Văn gia ta cũng bị diệt môn

Dương Phàm đứng yên tại chỗ, thông thả bước đi

Vũ Văn gia chủ thấp thỏm lo âu, đầy áy náy:

- Điều là do thủ hạ vô lực, vô lực ngăn cản

- Ta cũng không có ý trách cứ người.

Dương Phàm thần nhiên nói

- Vậy việc Quỷ Huyền Môn, Quân vương chuẩn bị xử trí như thế nào?

Vũ Văn gia chủ thở phào một hơi, hỏi

- Hừ

Dương Phàm cười lạnh một tiếng

- Đây chẳng qua chỉ là Tam U lão ma ném đá dò đường

- Hẳn muốn thử thái độ của Quân vương ngài?

Vũ Văn gia chủ giật mình

- Tam U lão ma này ở Ngư Dương Quốc một tay che trời, lại còn cẩn thận như thế? Nếu hẳn thực sự xuống tay với ta, nhất định sẽ không công kích Tiên Hồng Y Quán, e là sớm đã đánh tới Dương gia bảo, Vụ Liễu trấn, Ngũ Bàn Sơn

Dương Phàm sắc mặt nghiêm trang, chợt cười lạnh nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu hẳn đã ném đá dò đường, như vậy kế tiếp nên đến lượt ta

Một cỗ sát khí lạnh băng tràn ngập trong phòng

- Quân vương ngài muốn

Vũ Văn gia chủ khẽ run lên:

- Quỷ Huyền Môn này là đại phái hạng nhất, những năm gần đây thậm chí có cường giả mới tấn chức Nguyên Anh

- Cái gì mà đại phái hạng nhất, chẳng qua là một quân cơ của Tam U lão ma

Dương Phàm vẻ mặt trào phúng nói.

478. Chương 473: Sát Tinh Phủ Xuống (thượng)

Vùng bình nguyên này khắp nơi lộ ra vẻ quỷ dị, gần như nhìn không thấy trâu ngựa, dê bình thường. Ở sâu trong bình nguyên càng ngày càng ẩm ướt oi bức, chân trời mơ hồ lộ ra một tầng u ám

Quỷ dị chính là mặt trời giữa trưa giờ phút này lại lộ ra vẻ hôn ám vô lực

Đi sâu thêm một bước, hồ nước, vũng nước đọng, đầm lầy lác đác, độc trùng rắn rết nhiều không đếm xuể. Ngẫu nhiên hơi chút sơ ý, sẽ chìm vào trong đầm lầy nhìn không chút bắt mắt. Trong đầm lầy thường có

sinh vật nguy hiểm hiểm thấy sinh tồn, đối với người thường thậm chí là người tu tiêu bậc thấp đều có thương hại trí mạng

Tiến vào sâu trong nơi trung tâm bình nguyên này, trước mắt là một đầm lầy màu đỏ đen mênh mông vô bờ, làm cho người ta không khỏi rợn tóc gáy

Trong đầm lầy phóng ra một cỗ độc khí ăn mòn cường đại, ngẫu nhiên có thể thấy được độc vật hung hiểm hình thù kỳ quái lộ đầu ra

Khó có thể tưởng tượng, ở môi trường hiểm ác như thế, nhân loại phải sinh tồn như thế nào

Vèo vèo vèo

Đột nhiên, từ phía trên đầm lầy, xẹt qua mười mấy đạo độn quang của pháp bảo, linh khí

Trên bầu trời có mười mấy người, nam nữ già trẻ đều có, cầm đầu là một lão già áo vải khô gầy, hai mắt hờn xuống, nhìn như ảm đạm không ánh sáng, bên hông treo bốn năm túi trữ vật

Lão già áo vải chân đạp một mảnh sương khói màu tím nhạt, mấy người còn lại đều coi hẩn cầm đầu, không dám dễ dàng tiếp cận

- Lão tổ, con thiên niên độc giao kia hết sức giảo hoạt, mất năm trước lại tấn chức bậc cao, vài độc sư trong môn đều bị hẩn cắn nuốt. Đệ tử cũng là may mắn sử dụng bí thuật bỏ chạy, chút nữa mất mạng

Một lão già áo vàng mặt chữ điền bên cạnh, lòng còn sợ hãi nói

- Hi hi. Độc giao kia không ngờ tấn chức bậc cao, độc đan trong cơ thể nó nhất định là tài liệu cực phẩm luyện chế độc dược, độc bảo

Bên phải lão già áo vải, một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn màu tím, vẻ mặt ngây thơ nói. Nàng giẫm trên một cái hồ lô màu tím thẫm, bay nhanh trên bầu trời, xinh đẹp đáng yêu

Mọi người ở đây trừ lão già áo vải cùng cô bé váy tím, những người khác đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thần sắc khí thế lẫm liệt, mơ hồ lộ ra sát phạt

- Tử Linh, độc giao bậc cao cấp bốn, thực lực không thể coi thường. Ngay cả gia gia ta đây, cũng không nắm chắc đánh thắng. Lần này Độc Đan Môn ta dốc toàn lực lượng tinh anh, đến lúc đó chiến đấu, người tuyệt đối chớ nên khinh địch

Lão già áo vải mặt trầm xuống, dặn đi dặn lại cô gái xinh đẹp ở bên cạnh

- Vâng, gia gia

Cô gái kêu Tử Linh kia lập tức lộ vẻ ngoan ngoãn, nhưng trong đôi mắt sáng lại hiện lên một tia giảo hoạt

Một hàng mười mấy người cấp tốc bay về nơi sâu trong đầm lầy

Đột nhiên, phía trên không đầm lầy trước mặt bao phủ một tầng khói độc màu xanh biếc

Lão già áo vải vung tay lên, mọi người dừng lại, đều ăn Hóa Độc Đan

Chỉ có lão già áo vải cùng Tử Linh không dùng Hóa Độc Đan

Một người tự nghĩ pháp lực thâm hậu, một người thì lấy ra một khối ngọc trụ ô tinh đen bóng từ dưới vạt áo, hi hi cười:

- Có Độc Tinh Bảo Ngọc trong tay, khói độc bình thường ta còn không để trong mắt

- Mọi người phải cẩn thận. Phạm vi mười dặm phía trước chính là lãnh địa của độc giao kia

Chờ giây lát, lão già áo vải dẫn dắt mọi người tách trận hình, bay về phía khu vực khói độc

Chúng tu sĩ tinh anh của Độc Đan Môn, mỗi người mặt mang vẻ đề phòng, sắc mặt ngưng trọng, nín thở

Ngay cả Tử Linh cũng lộ ra vẻ khẩn trương, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn có vài tia hưng phấn

Mọi người ở đây tuần tra thật lâu, thi triển đủ loại thần thông xuống đầm lầy phía dưới

Ừng ụcỪng ục

Các nơi đầm lầy thi thoảng bốc lên bọt khí xanh biếc và khí đầm lầy độc vô cùng

HồngHô!

Bỗng dưng, trong đầm lầy vốn bình tĩnh truyền đến một tiếng rống kinh hồn, chấn động khiến tâm thần mọi người run lên

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Linh thoáng chốc trắng bệch, mặt lộ vẻ hồi hộp, vội vàng khởi động linh khí phòng ngự, hồ lô dưới chân phun ra lục khí cuộn cuộn

- Ở bên kia

Trong mắt lão già áo vải chợt lóe hàn quang, thân hình bao phủ trong sương mù kỳ quái màu tím nhạt, vèo vèo một hồi, bay ra mười mấy trượng, trong tay bắn ra mười mấy cái đinh sắt lóe ánh bạc, hung hăng đánh trúng một nơi nào đó trong đầm lầy

PhốcẦm!

Thoáng chốc, khu vực đó độc khí phun trào, một cột màu quang màu tím xanh phóng lên trời cao

Ở trong bùn đầm lầy và độc khí đầy trời, một con giao long màu xanh biếc dài mười mấy trượng hóa thành một mũi tên độc xanh biếc hung hăng đâm trúng lão già áo vải

Thành thịchthành thịchẦm!

Lão già áo vải té ra một cây trường tiên màu đen, vung lên trông như măng xà, mang theo cương phong cường đại và độc lực màu tím thẫm cuốn vào cùng một chỗ với giao long màu xanh biếc kia

- Mau ra tay

Lão già áo vải kinh hô một tiếng, thân hình từ từ lui về phía sau, giao long màu xanh biếc kia mặc dù mới vào bậc cao không lâu, nhưng thiên phú dị bẩm, lực lớn vô cùng, thần thông không nhỏ

Keng kengthành thịchthành thịch

Chúng tu sĩ Trúc Cơ kỳ còn lại chạy quanh bốn phía, phát động đả kích mãnh liệt đối với độc giao màu xanh biếc này.

Độc giao màu xanh biếc ngao ngao kêu lớn, đột nhiên ở giữa không trung xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, một cơn mưa độc màu xanh biếc như bão táp mưa sa bao phủ phạm vi mấy chục trượng

Phốc Phốc Phốc

Chỉ một thoáng, chúng tu sĩ chung quanh một mảnh đại loạn, gian nan ứng phó

Một hai tu sĩ phản ứng không kịp bị mưa độc màu xanh đánh trúng, thân thể lập tức thối rữa, hóa thành một vũng máu loãng

- Độc giao đáng chết

Lão già áo vải giận dữ, há mồm phun ra một thanh độc kiếm màu đỏ tía, "Xuyvút" một tiếng, như tia chớp đâm vào thân thể độc giao

Độc giao ngao ngao rống lên một tiếng, tùm một cái chui vào trong đầm lầy

Vài hô hấp qua đi, một phía khác đầm lầy, lại truyền đến một tiếng "Ầm". Độc giao từ phía sau bắn ra, há mồm phun ra một đám khói độc màu xanh biếc dày đặc, lập tức bao phủ hai ba tu sĩ

Vài tên tu sĩ bị khói độc đảo qua, thân thể đau đớn tê dại, vòng phòng ngự bảo hộ vỡ vụn

- AGia gia cứu con

Tử Linh đứng ở gần phạm vi khói độc màu xanh biếc, Ô Tinh Bảo Trự trước ngực tỏa ra một mảnh ô quang dịu dàng, rung động kêu lên

Khuôn mặt nàng tái nhợt không chút máu vội vàng chạy qua phía lão già

Trong mắt độc giao hiện lên một tia âm độc giảo hoạt, hóa thành tên độc màu xanh biếc, trong chớp mắt đánh tới phía sau Tử Linh

Lão già áo vải rít gào giận dữ:

- Dừng tay!

Rồi cấp tốc phi tới

Tử Linh vào thời khắc mấu chốt cũng có vài phần bản lĩnh, hồ lô màu tím dưới chân "ầm" một tiếng, bắn ngược ra đánh trúng đầu độc giao

Hai bên va chạm vào nhau, hồ lô màu tím lập tức vỡ ra, triều tịch màu xanh biếc cường đại đánh bay Tử Linh, quần áo rách nát, ở trên không tung bay vài cái, khóe miệng phun ra một búng máu

- Nhân loại dễ tiện, ta muốn cho các người không nơi táng thân

Đôi mắt độc giao sừng đỏ, bắn ra lửa giận rào rạt, phóng ra một khí tức cuồng bạo áp lực

- Chạy mau, độc giao này chúng ta không thể ứng phó

Lão già áo vải mặt xanh mét, vội vàng hô lên, bản thân thì chặn hậu

Chúng tu sĩ Độc Đan Môn chết gần hết chỉ còn lại bốn năm người đang chạy trốn chết

Đúng lúc này, vang lên tiếng một nam tử cười khê:

- Ha ha. Không nghĩ tới ở Bắc Tần còn có thể nhìn thấy giao long cấp bậc này

- Người nào?

Lão già áo vải kinh hãi ở trên bầu trời gào rống, độc giao cũng cả kinh

Chỉ thấy không trung phía trên mọi người không biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử tuần nhã mặc cẩm bào ngọc xanh, chân đạp ngân quang màu lục nhạt

Độc giao gắt gao nhìn lên người nam tử, mặt lộ vẻ kinh giận sợ hãi

Bởi vì nó cảm nhận được trên cẩm bào này khí tức của tộc giao long

Hiển nhiên trong tài liệu chế tạo y phục này sử dụng da giao long

Khiến nó sợ hãi chính là, khí tức từ da giao long kia truyền tới, cấp bậc cùng huyết thống rõ ràng là cao hơn bản thân nó

Lại dùng thần thức đảo qua nam tử tuần nhã kia, không ngờ xem không thấu. Trực giác nói cho nó biết người này tuyệt đối không phải mình có thể trêu chọc

Nghĩ đến đây, độc giao "Bávút" một tiếng, quay đầu chạy về đầm lầy

Tình cảnh như thế khiến lão già áo vải và đánh tu sĩ Độc Đan Môn kinh ngạc không thôi

Nam tử thần bí này rốt cục là như thế nào, độc giao bậc cao cấp bốn nhìn hẩn một cái liền lập tức bỏ chạy, ngay cả dũng khí đấu tranh cũng không có

- Còn muốn chạy?

Khóe miệng nam tử thần bí kia nhếch lên, nhấc tay đột nhiên nhoáng một cái, một đạo kim sắc huyền quang phá không mà đi, chợt lóe rồi mất

Chỉ thấy một vòi máu phun ra, văng ra khắp nơi, khói độc bốc lên

Giao long kia kêu thảm một tiếng, quay cuồng trong đầm lầy, hấp hối

- Hừ Dương mỗ đối với tộc giao long không có bất kỳ hảo cảm gì

Nam tử thần bí cười lạnh một tiếng, trong tay bay vụt ra một cái xà tiên màu đen

Trên xà tiên kia tản mát ra từng tia máu cùng vòng sáng màu đen nhạt, trói chặt độc giao tầng tầng lớp lớp, hấp thu máu huyết

Nam tử đứng trên không trung, đưa mắt nhìn Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên hút tinh huyết độc lực của độc giao

Mà ở bên khác, đám người lão già áo vải kinh hãi không hiểu, thở mạnh cũng không dám, vẻ mặt kính sợ đứng tại chỗ

- Xin hỏi tiền bối là vị tiền bối Nguyên Anh nào của Ngự Dương Quốc?

Lão già áo vải khom mình thi lễ, khiêm tốn hỏi

Nam tử kia thần nhiên liếc mắt nhìn lão một cái, không trả lời

Hắn cũng không phóng ra bất kỳ khí tức cùng uy áp gì, nhưng mọi người tại đây lại thấy tim đập nhanh không yên, có một loại cảm giác khó thở

Sau một lát, nam tử hỏi:

- Quỷ Huyền Môn ở nơi nào?

- Quỷ Huyền Môn?

Lão già áo vải nao nao, đáp:

- Ngay ở Quỷ Linh Bảo sâu trong đầm lầy này, cách nơi đây chừng vài trăm dặm

- Quỷ Linh Bảo? Tốt, tốt

Nam tử kia thu hồi Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, hóa thành một tia sáng mờ màu xanh biếc, lập tức chui vào chân trời phương xa, biến mất không thấy

- Gia gia, người này là ai, không ngờ đáng sợ như vậy

Tử Linh vỗ vỗ ngực, kinh hãi không thôi nói

- Trong Ngự Dương Quốc, dường như không có cường giả Nguyên Anh trẻ tuổi như thế?

Lão già áo vải mặt lộ vẻ trầm tư

Nhưng đột nhiên, thần sắc lão chợt biến đổi:

- Ta biết rồi! Hắn chính là Thạch Thiên Hàn ba mươi năm trước chấn động Ngự Dương Quốc

Ngay khi lão già nói ra lời này, Dương Phàm chân đạp độn quang màu xanh biếc đã bay ra ngoài vài chục trượng

Khi bay đến một vùng đầm lầy nào đó, khói độc dần tiêu tan, lại biến thành một cỗ khí tức âm lãnh dày đặc

Trong tầm nhìn cũng dần xuất hiện một tòa thành như u linh, nó nằm sâu trong đầm lầy, phóng ra một tầng ánh sáng xanh biếc quỷ dị

- Quỷ Linh Bảo?

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên

Hắn triển khai thần thức, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, hóa thành một quang ảnh màu vàng nhạt dung nhập vào sâu trong đầm lầy

Tâm thần dung nhập Tiên Hồng không gian, Dương Phàm xuất hiện tại Tiên Hồng Cư

- Đến phiên ngươi thi thố tài năng

Nhìn về phía một nam tử lãnh khốc khoanh chân ngồi ở một nơi sâu trong

- Được

Thạch Thiên Hàn phun ra một chữ, trên người ma khí đột nhiên tăng vọt, "thình thịch" một tiếng, từ trong đầm lầy phụt bắn ra, hóa thành một bóng ma u ám, bay về phía Quỷ Linh Bảo

Qua thời gian nửa chén trà, một bóng ma như âm hồn buông xuống Quỷ Linh Bảo, dùng thái độ bề ngạo tuyệt thể nhìn xuống phía dưới

- Người nào? Dám xông vào Quỷ Linh Bảo ta

Tu sĩ tuần tra phụ cận tòa thành có hơn trăm người, đề phòng sâm nghiêm lập tức phát hiện vị khách không mời mà đến này.

479. Chương 474: Sát Tinh Phủ Xuống (trung)

Từ khi lập phái đến nay, vẫn là một tông môn tu tiên cường đại hùng bá một phương của Ngự Dương Quốc. Thậm chí vài trăm năm trước, Quỷ Huyền Môn vẫn có lão quái Nguyên Anh tọa trấn, chính là một trong số những thế lực siêu cấp đếm trên đầu ngón tay của Ngự Dương Quốc.

Nhưng bốn trăm năm trước, lão tổ Nguyên Anh đời trước của Quỷ Huyền Môn ngã xuống khiến cho thực lực Quỷ Huyền Môn giảm mạnh, rớt xuống thành thế lực hạng nhất.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, mấy trăm năm gần đây Quỷ Huyền Môn tại Ngự Dương Quốc hiện giờ cũng là nổi bật trong đại phái hạng nhất, thực lực gần với ba đại tông môn.

Ở trong một đại phái hạng nhất của Ngự Dương Quốc, chỉ có Kim Hồng Môn nội tình đồng dạng thâm hậu có thể cùng sánh vai.

Nhưng là mấy năm gần đây, tình huống xảy ra thay đổi, thực lực Quỷ Huyền Môn lại tăng lên, trở thành thế lực khiến ba đại tông môn đều kiêng kỵ, hoàn toàn siêu việt đại phái hạng nhất như Kim Hồng Môn.

Theo lời đồn, một vị Kim Đan đại tu sĩ thế hệ này của Quỷ Huyền Môn, trước khi thọ nguyên sắp hết lại hoàn toàn ngộ đại, một bước đột phá đến Nguyên Anh kỳ.

Cách xa mấy trăm năm, Quỷ Huyền Môn lại sinh ra cường giả Nguyên Anh mới khiến cho vô số thế lực trong Ngự Dương Quốc kiêng kỵ sợ hãi.

Có thể thấy được, có lão quái Nguyên Anh mới tọa trấn, Quỷ Huyền Môn phồn thịnh lớn mạnh ít nhất có thể kéo dài vài trăm năm.

Thử nghĩ siêu cấp đại phái như vậy ở trong Ngự Dương Quốc, ai dám trêu chọc?

Nhưng một đoạn thời gian gần đây Quỷ Linh Bảo trọng địa của Quỷ Huyền Môn lại đề phòng sâm nghiêm, không khí áp lực.

Chỉ riêng tu sĩ phụ trách tuần tra quanh tòa thành đã có hơn trăm người, gần như chiếm một phần năm tu sĩ tinh anh của Quỷ Linh Bảo.

Trong đó một đội tu sĩ tuần tra chậm rãi đi qua trước Quỷ Linh Bảo.

Đội tu sĩ này tổng cộng mười hai người, tám tu sĩ Ngưng Thần kỳ, bốn tu sĩ Trúc Cơ kỳ, trong đó có một cường giả Trúc Cơ hậu kỳ.

Đội hình như thế, cho dù là bậc cao Kim Đan bình thường đích thân tới, cũng phải kiêng kỵ vài phần.

- Ôi, trời nóng thật. Hôm nay chúng ta đã lượn qua đây mấy chục vòng.

Một tu sĩ tuần tra ôm oán nói.

- Đúng vậy, gần đây cao tăng tông môn đột nhiên hạ lệnh tăng mạnh đề phòng.

- Điềm ấy thực làm người ta nghĩ không ra, lấy thực lực hiện giờ của Quỷ Huyền Môn ta, cộng thêm ưu thế địa lý của Quỷ Linh Bảo, phương nào dám đến xâm phạm?

Một người khác thở dài nói.

- Đều câm miệng cho ta

Lão già Trúc Cơ hậu kỳ cầm đầu dẫn đội quát lạnh một tiếng:

- Đây là mệnh lệnh của cao tăng tông môn, ai còn dám nghị luận, đừng trách ta phạt hần tuần tra nửa năm
Chúng tu sĩ lập tức im bật

- Ô, các người xem. Nơi đó dường như có một người đang tớiTốc độ thật nhanh

Một thanh niên Trúc Cơ kỳ kinh hô một tiếng, mọi người đều đưa mắt nhìn

Lão già Trúc Cơ đưa mắt nhìn, trong tầm nhìn xuất hiện một Ma ảnh như bóng ma, lấy ánh mắt lạnh băng bề ngễ nhìn xuống toàn bộ Quỷ Linh Bảo

Khi chạm vào ánh mắt của nam tử ma đạo lãnh khốc kia, lão già Trúc Cơ toàn thân không rét mà run, cảm thấy hoảng hốt

- Người nào, dám xông vào Quỷ Linh Bảo

Hắn rất nhanh phản ứng lại, hét lớn một tiếng, khiến cho tu sĩ tuần tra gần đó chú ý

Vèo vèo

Lập tức có hai đội tu sĩ bay về phía nam tử ma đạo hắc bào trên bầu trời Quỷ Linh Bảo

- Nhanh đi thông báo các trưởng lão. Người này tới không có ý tốt, ít nhất là cường giả bậc cao, nếu không sao dám đơn thương độc mã lại đây khiêu khích gây sự

Lão già Trúc Cơ vội vàng cho một tu sĩ tuần tra đi báo tin, còn mình thì dẫn đám tu sĩ còn lại vây quanh

Chỉ trong thời gian nháy mắt, Thạch Thiên Hàn liền bị hai, ba mươi tu sĩ vây quanh

Hơn nữa, tu sĩ đang hướng về nơi này càng ngày càng nhiều

- Các hạ là tu sĩ phương nào, rốt cục đến có ý gì. Nếu không nói rõ ràng, đừng trách chúng ta không khách khí

Một thanh niên Trúc Cơ dẫn đội ngạo nghễ lạnh lùng nói

Chỉ xem tư thế Thạch Thiên Hàn liền biết ý đồ của hắn không tốt, hơn nữa tuyệt đối không dễ chọc

- Ta có ý gì?

Thạch Thiên Hàn dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc quết về phía những người này

- Thạch mỗ đương nhiên là muốnGiết chết hết thấy các người

Giọng hắn hờ hững vô tình, lộ ra sát khí không chút che giấu

Giết chết hết thấy

Chúng tu sĩ tuần tra nghe vậy không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh

Khẩu khí thanh niên ma đạo trước mắt này cũng quá lớn hử?

Tuy nhiên, bọn họ thấy thần thái khí chất của Thạch Thiên Hàn, cũng biết tuyệt đối không phải dễ chọc

- Người đây là muốn tìm chếtMọi người động thủ!

Thanh niên Trúc Cơ vừa lên tiếng quát lạnh một tiếng, không chờ nói nhiều, dẫn đầu phát động công kích, trong hai mắt bắn ra hai vệt sáng mờ màu đỏ nhạt

Hắn lại trực tiếp phát động tinh thần bí thuật, thương tổn tinh thần địch nhân

Thạch Thiên Hàn hai tay chấp sau lưng, sừng sững tại chỗ, trên người tỏa ra ma khí cuộn cuộn, phóng ra khí thể bá đạo cuồng bạo

VútÔng!

Đột nhiên rung mạnh, Cửu U ma khí quanh thân hần nhộn nhạo, bộc phát ra một luồng sóng ma khí trùng kích ra bốn phương tám hướng, dạng vòng tròn quét ngang bốn phía

Không khí một trận quấy động, tiếng gió chấn động, gào thét chói tai

Nơi sóng ma khí trùng kích dạng vòng tròn đi qua, máu thịt bay tứ tung, giống như một đóa hoa nở rộ

- AAA

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng, trong chớp mắt liền có bảy tám gã tu sĩ bị đánh chết, ngoài ra đều bị thương nặng

- Người này thật đáng sợ, không được gần người, ở xa kiểm chế

Lão già Trúc Cơ lúc trước miệng phun máu tươi, thanh âm vang lên

Chúng tu sĩ vẻ mặt hoảng sợ, đều tản ra bốn phía

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, khoe miệng cười trào phúng, thân hình chậm rãi tới gần Quỷ Linh Bảo

Đồng thời, hần vươn một bàn tay, trong lòng bàn tay ánh sáng màu đen "ba ba" vang lên

Lập tức, trong hư không dấu bàn tay màu đen lóe lên, phát ra từng trận nổ vang như sấm đánh

Nơi bị dấu tay màu đen đánh trúng, trong phạm vi một trượng âm âm nổ tung, sinh ra uy lực khó tin. Phàm là người bị đánh trúng đều xương cốt tan nát, tan thành mây khói

Dưới ánh mắt sợ hãi của chúng tu sĩ, Thạch Thiên Hàn bước chậm trên hư không, như chỗ không người. Một tay sau lưng, chỉ dùng một bàn tay cách không vỗ đánh

Trong phạm vi mấy chục trượng, không người nào may mắn thoát khỏi

Chỉ vền vẹn chốc lát, lại có mười mấy người chết dưới chưởng ấn cách không của Thạch Thiên Hàn, không có người nào có thể tiếp được một chiêu

- Đường đường cường giả bậc cao ức hiếp tiểu bối bậc thấp phái ta. Thật sự là buồn cười, đánh xấu hổ

Bỗng nhiên, một giọng nói chói tai bén nhọn từ một nơi nào đó trong Quỷ Linh Bảo truyền đến

Lời vừa dứt, một lão già đầu trọc áo choàng màu vàng khổng lồ chế ngự cuộn cuộn gào thét lao tới Thạch Thiên Hàn

- Là Đường trưởng lão, thật tốt quá

Tu sĩ chạy tứ tán lại khôi phục tự tin cùng chiến ý, toàn bộ đứng ở phương xa, vây quanh Thạch Thiên Hàn

- Ma đạo tiểu nhi, chịu chết đi!

Lão già đầu trọc hai tay chà xát, hai vệt hồ quang u ám "Phốc" một tiếng, đâm tới Thạch Thiên Hàn

- Tu sĩ Kim Đan trung kỳ nhỏ nhỏ cũng dám kiêu ngạo trước mặt Thạch mỗ

Thạch Thiên Hàn vung tay lên, chưởng ấn màu đen lại thoáng hiện bỏ về phía lão già đầu trọc

Lão già Kim Đan đầu trọc thân thể cứng đờ, lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố áp lực khó chịu

Hần hoảng sợ nhìn phía Thạch Thiên Hàn, lúc này mới phát hiện tu vi đối phương sâu không lường được, thực lực lộ ra mơ hồ đạt tới Kim Đan đỉnh

Lão già Kim Đan đầu trọc lập tức vận chuyển pháp bảo phòng ngự, một cái sọt màu đen trong tay đột nhiên phóng đại vài lần hình thành một động khẩu đen xì, bên trong quỷ vụ cuộn cuộn

Ba.Ầm!

Chưởng ấn màu đen mang theo uy thế khai sơn liệt địa, hung hăng đánh trúng cái sọt màu đen kia. Toàn bộ động khẩu đen xì đột nhiên lay động, sau đó liền lập tức hỏng mất

Crắc!

Pháp bảo phòng ngự này trống rỗng vỡ nát, lão già đầu trọc mặt hoảng sợ, miệng phun máu tươi

Mà hai vệt hồ quang u ám hần bắn ra còn không tới gần thân thể Thạch Thiên Hàn đã bị ma khí cuộn cuộn quanh thân hần đánh xơ xác

Khí thể trên người Thạch Thiên Hàn càng ngày càng mạnh, đột nhiên kéo lên, trong phạm vi trăm dặm, toàn bộ Quỷ Linh Bảo đều dưới áp lực ma khí hùng hồn kia

- Cường giả Nguyên Anh. Người, người là Thạch Thiên Hàn!

Lão già đầu trọc dường như nghĩ đến cái gì, sắc mặt hoảng hốt, lập tức chạy về phía Quỷ Linh Bảo

Tu sĩ còn lại nghe vậy, dưới ma uy khủng bố kinh hãi run người, đều bỏ chạy

- Hôm nay, ta muốn toàn bộ Quỷ Huyền Môn xóa tên khỏi Ngự Dương Quốc

Hai mắt Thạch Thiên Hàn sâu thẳm, phóng ra uy thế bá đạo bề ngễ, ma khí trên người nhộn nhạo giống như một Ma đầu thức tỉnh, từng bước đi về phía Quỷ Linh Bảo

- Ha ha ha. Thạch Thiên Hàn, lão phu chờ ngươi đã lâu

Trên Quỷ Linh Bảo xuất hiện một lão già gầy gò râu bạc trắng, trong mắt bắn ra hai luồng tử quang làm người ta tâm sợ mật run

Trên người lão phóng ra một cỗ tinh thần uy áp hùng hậu, quanh thân quang vụ màu tím bốc hơi, khí thế cường đại, ngưng kết ở trên không Quỷ Linh Bảo, có tư thế ngang bằng ma uy cường đại của Thạch Thiên Hàn

- Tu sĩ mới tấn chức Nguyên Anh của Quỷ Huyền Môn. Người rốt cục chịu ra?

Thạch Thiên Hàn rốt cục lộ ra một tia tươi cười vừa lòng

- Lão phu Viên U Thanh, Đại trưởng lão Quỷ Huyền Môn, sớm nghe nói qua đại danh Thạch đạo hữu

Lão già râu bạc thân hình như âm hồn không sức nặng khê lơ lửng trên không, tùy tiện nhảy một cái liền vượt qua một hai chục trượng, để lại một mảnh tàn ảnh

Thạch Thiên Hàn hơi lộ ra dị sắc, chấn động tâm thần. Hắn dĩ nhiên hiểu được địch nhân mình phải đối mặt am hiểu tốc độ thân pháp, chỉ sợ phải có một phen đại chiến

- Thạch mỗ không quan tâm thân phận tính danh của ngươi

Thạch Thiên Hàn chậm rãi nhấc tay, nhìn thẳng Đại trưởng lão Quỷ Huyền Môn

- Bởi vì hôm nay ngươi lập tức sẽ chết

- Nhưng theo lão phu biết, người hôm nay phải chết Là ngươi!

Trong mắt Viên U Thanh chợt lóe tử quang, thân hình như điện hồ, mười ngón tay bắn ra từng sợi tử tuyến u ám, giao nhau quấn quanh vây khốn Thạch Thiên Hàn tầng tầng

Hoa văn màu đen trong lòng bàn tay Thạch Thiên Hàn rung động, đột nhiên đánh ra một chuồng, kinh khí màu đen như nước lũ trào dâng

Phốc phốc!

Nhưng đám sợi tử tuyến u ám kia dường như không chút chịu lực, rung động như cuộn sóng, tiến tới quấn quanh Thạch Thiên Hàn

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ cả kinh, quanh thân quang khí màu đen tăng vọt, giống như thực chất, chấn động đám sợi tử tuyến u ám ở ngoài

Trong mắt Viên U Thanh hiện lên một tia trào phúng, mười ngón tay như hoa sen ảo ảnh bùng ra, đám sợi tử tuyến u ám kia tăng thêm một bước co rút lại, mơ hồ có xu thế trói chặt không chế Thạch Thiên Hàn

Hai mắt Thạch Thiên Hàn tối đen như vực sâu, nhìn vào tử tuyến u ám, hơi chút biến sắc. Vật này không ngờ là một loại tà ti cực kỳ đặc thù chế thành

Viên U Thanh âm thầm cười lạnh: "Vạn năm Huyền Băng tà phun ra Huyền Tà Ti, lại thêm vài trăm năm Quỷ Linh U Hỏa của ta rèn luyện, cương nhu đều có, cho dù là lợi khí công kích cũng đừng mơ chặt đứt!"

Mắt thấy từng vòng tử tuyến u ám đã trói Thạch Thiên Hàn vào trong, Viên U Thanh lộ vẻ đắc ý

Tuy rằng hần thị nguyên sắp hết mới tấn chức Nguyên Anh, nhưng pháp lực tích lũy hơn năm trăm năm, thực lực sau khi tấn chức cường đại hơn Nguyên Anh bình thường mới tấn chức rất nhiều

Thạch Thiên Hàn sắc mặt âm trầm, lại "ba ba" đánh ra mấy chưởng khủng bố tan vàng nát sắt

Nhưng mà Huyền Tà Ti kia trừ bỏ cứng rắn còn cực kỳ mềm mại, căn bản không chịu lực

- Ha ha ha. Cho dù là Tam U lão ma đích thân tới cũng đừng mơ bằng vào nhục chưởng hư tổn Huyền Tà Quỷ Ti ta rèn luyện vài trăm năm

Viên U Thanh cười dài một tiếng, mười ngón tay múa may, Huyền Tà Quỷ Ti nhện nhào ra từng tia tử sắc quang hồ, đánh trúng quanh thân Thạch Thiên Hàn, vang lên "ầm ầm"

Quang khí màu đen quanh thân Thạch Thiên Hàn chợt ảm đạm, hần biến sắc, lạnh lùng cười dài nói:

- Nếu không hư hao, vật ấy liền thuộc về Thạch mỗ

Phốc!

Một con băng xà trong suốt xuất hiện trên vai Thạch Thiên Hàn, phun ra một đoàn băng diễm trong suốt, lập tức đóng băng Huyền Tà Quỷ Ti này, giống như từng gậy băng nhỏ

Tươi cười trên mặt Viên U Thanh lập tức cứng ngắc.

480. Chương 475: Sát Tinh Phủ Xuống (hạ)

Bản mạng băng diễm của Lưu Ly Hàn Tinh Xà lấy lực lượng cực hàn đáng sợ có thể đông kết linh hồn, trong nháy mắt đông kết Huyền Tà Quỷ Ti

Tử tuyến u ám nguyên bản cương nhu đều có giống như những cây gậy băng mảnh khảnh đứng giữa không trung

- Điều này sao có thể!

Tươi cười trên mặt Viên U Thanh dường như cũng bị đông lại, hần gắt gao nhìn vào Lưu Ly Hàn Tinh Xà trên vai Thạch Thiên Hàn, thần tình kinh hãi

Chỉ là với lịch duyệt của hần cũng chỉ vờn vờn đoán được bộ phận lai lịch của băng xà này

Phải biết rằng nguyên liệu của Huyền Tà Quỷ Ti này là tà ti mà Vạn năm Huyền Băng tà phun ra, độ cứng của bản thân có thể so với pháp bảo đỉnh cấp, thủy hỏa bất xâm

Lại thêm tính nhu của bản thân, cho dù là Nguyên Anh bậc cao cũng khó có thể thương tổn mấy may

Nếu vhi vờn vờn là nguyên tài liệu thì cũng thôi, mà nó đã bị hần Quỷ Linh U Hỏa rèn luyện vào trăm năm, cơ hồ chuyển hóa ra trạng thái linh thể gần hư vô, kháng tính pháp thuật đã đạt tới một cực hạn

Huyền Tà Quỷ Ti là món pháp bảo đặc ý nhất của hần sau khi tấn chức Nguyên Anh, dựa vào nó hoàn toàn có thể chống lại Nguyên Anh lâu đời

Nhưng cỗ khí cực hàn lạnh băng trước mắt này không chỉ đóng băng Huyền Tà Quỷ Ti thủy hỏa bất xâm, càng thêm đáng sợ chính là còn có một cỗ lạnh băng quỷ dị đánh thẳng đến linh hồn hần

Lực lượng cực hàn có thể đông kết ăn mòn linh hồn, ở Tu Tiên Giới chỉ có vài loại thần thông cùng băng diễm trong truyền thuyết có thể làm được

BáVút!

Lưu Ly Hàn Tinh Xà bắn mạnh ra, há mồm phun tới hấn một chùm băng vụ trắng lóng lánh, khiến trong phạm vi hai mươi trượng, hết thấy mọi thứ đều có vẻ thông thả

Thạch Thiên Hàn nhân cơ hội này, đột nhiên nâng tay, một trảo nắm lấy Huyền Tầm Quỷ Ti gần như hư vô linh thể kia

- Dừng tay

Viên U Thanh kinh giận đan xen, tay liên tục bấm pháp quyết, muốn triệu hồi Huyền Tầm Quỷ Ti

Nhưng giờ phút này tử tuyến u ám sau khi bị đóng băng, hoàn toàn chuyển hóa thành thật thể, ngay cả cảm ứng thần thức đều giảm yếu đi vài phần

Trong tay Thạch Thiên Hàn lan tràn ra một cỗ ma diễm u ám, xuyên thấu qua tầng băng rót vào trong Huyền Tầm Quỷ Ti

Viên U Thanh lập tức cảm nhận linh hồn bị băng hàn cùng bóng rập

PhốcVù vù

Lưu Ly Hàn Tinh Xà lại liên tục phun ra từng cỗ khí lạnh, tăng thêm mức độ đông kết của Huyền Tầm Quỷ Ti

Lực lượng ma diễm cùng bản mạng băng diễm đều có thể xuyên thấu Huyền Tầm Quỷ Ti, xúc phạm tới Viên U Thanh thân là chủ nhân của nó

Viên U Thanh tu luyện chính là công pháp Quỷ Thi Đạo, mặc dù không phải quỷ tu thuần túy, nhưng lại lấy tu luyện linh hồn làm chủ

Nhưng giờ phút này, về mặt thần thông hấn lại bị Thạch Thiên Hàn gắt gao áp chế

Nếu cứ xu thế này, không được bao lâu hấn sẽ hoàn toàn bị thương nặng bại trận, thậm chí mất đi một món pháp bảo bản mạng trọng yếu nhất

Hấn tuyệt đối không thể dễ dàng để chuyện như vậy xảy ra

Vútbá bá!

Một tay hấn nhanh chóng bấm pháp quyết, trong lòng bàn tay khác phun ra một đoàn quỷ hỏa u ám, nơi trung tâm là u quang màu tím lợt, mặt ngoài lực hỏa thiêu đốt rào rạt

Phốc!

Quỷ Linh U Hỏa của Viên U Thanh rơi xuống Huyền Tầm Quỷ Ti ở dạng gậy băng, ý đồ tan chảy đóng băng và khu trừ lực lượng ma diễm của Thạch Thiên Hàn

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ châm chọc, ma diễm trong tay "thình thịch" một tiếng, lan tràn ra dày vài tấc, giống như thực chất thuận theo Huyền Tầm Quỷ Ti lập tức va chạm cùng quỷ hỏa u ám của Viên U Thanh

Viên U Thanh không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt có chút khó coi

Mặc dù Quỷ Huyền Môn truyền thừa mấy ngàn năm, Quỷ Linh U Hỏa lại càng là chân hỏa ma diễm đứng vài thứ hạng đầu tại Ngư Dương Quốc

Nhưng là muốn chống lại Cửu U Ma Diễm kinh sợ thiên cổ vẫn còn có chênh lệch rất lớn

Vừa rồi giao phong, quỷ hỏa u ám liên tiếp bại lui, Viên U Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ ra lửa giận cùng không cam lòng, vừa sợ vừa gấp

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn hơi nhếch lên, cười nhạt nói:

- Xem ra, Huyền Tầm Quỷ Ti nhất định thuộc về Thạch mỗ

- Dừng mơ!

Trong mắt Viên U Thanh hiện lên một đạo hàn quang khiến người ta tim đập nhanh, trong tay bỗng dừng pháp quyết, xuất hiện một hạt châu màu đỏ thẫm

Hạt châu này mơ hồ lộ ra một cỗ lực lượng kinh khủng, bên trong có lực hỏa thâm thúy

Sau khi Viên U Thanh tế ra vật này, đột nhiên rút pháp lực, hung hăng ném tới Thạch Thiên Hàn

Con người Thạch Thiên Hàn co rút lại, đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ khó hiểu

Ngay sau đó, hạt châu quý dị màu đỏ thẫm kia phóng ra một cỗ lực lượng khủng bố áp lực, trong khoảnh khắc bao phủ phạm vi mấy chục trượng

Xoát Vút!

Trong khoảnh khắc ném ra hạt châu quý dị màu đỏ thẫm kia Viên U Thanh như tia chớp lui về phía sau, về mặt âm độc

- Không tốt!

Thạch Thiên Hàn kinh hô một tiếng, nhưng âm thanh đã bị bao phủ

Ầm ầm!

Quang diễm đỏ như lửa cùng u quang xanh biếc có thể xưng là cấm kỵ giống như nước lũ bùng nổ

Ánh lửa như mặt trời chói chang cuồng bạo nổ tung, khí tức nóng cháy trong nháy mắt tràn ngập mỗi một góc bốn phía, hung hăng xé nát hết thảy

U quang xanh biếc kia càng quý dị khó hiểu, nó lan trong không tiếng động, ở tại chỗ hình thành một đóa hoa màu xanh biếc đẹp đẽ thê lương tráng lệ

Lực lượng khủng bố kinh người chấn động phạm vi mấy chục dặm, toàn thể Quỷ Linh Bảo đều hơi rung lên

Khoảnh khắc nó bùng nổ ra, quanh đó vô số sinh mệnh linh hồn bị cứng lại run rẩy

Mặc dù Viên U Thanh đã như tia chớp phóng ra phía sau một hai chục trượng, vẫn như trước không tránh được dư uy bùng nổ, quang ba màu tím cường đại đánh lên vòng phòng ngự bảo hộ của hắn

Phốc!

Sắc mặt hắn trắng bệch một mảnh, phun ra một búng máu, vòng phòng ngự bảo hộ tầng tầng gãy vụn

Ánh mắt Viên U Thanh nhìn về vị trí vốn có của Thạch Thiên Hàn, nơi đó bị uy năng do ngọn lửa màu đỏ cùng đóa hoa màu xanh biếc hình thành bao phủ

Khu vực đó là trung tâm bùng nổ, hết thảy mọi thứ đều tan thành mây khói, không có một chút khí tức sinh linh

- Hừ hừ, Quỷ Huyền Môn ta đứng vững Tu Tiên Giới mấy ngàn năm, sao lại không có một hai đòn sát thủ chứ

Viên U Thanh lộ vẻ âm độc, rồi lại lẩm bẩm:

- Chỉ tiếc, U Linh Bảo Viêm Châu này luyện chế cực khó, mấy ngàn năm qua chỉ còn lại hai viên cuối cùng

U Linh Bảo Viêm Châu chính là mật bảo đáy hòm của Quỷ Huyền Môn, phải cần U Linh Quỷ Hỏa, Thiên Địa Âm Hỏa rèn luyện trăm năm, lại thêm những trân phẩm hỏa hệ cực kỳ quý hiếm như Viêm Tinh Thạch, mới có thể luyện chế ra một viên

Sau khi hạt châu này bùng nổ, chẳng những sinh ra cực viêm bạo phá khủng bố không thể ngăn cản, lại ẩn chứa U linh âm hỏa trong nháy mắt tiêu diệt linh hồn

Nếu thân trong trung tâm khu vực bùng nổ, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh đều khó thoát chết

Mấy ngàn năm trước, khai sơn tổ sư của Quỷ Huyền Môn thậm chí dựa vào hạt châu này, trực tiếp miểu sát một gã tu sĩ Nguyên Anh

- Thần uy của Đại trưởng lão không ngờ lập tức tiêu diệt Thạch Thiên Hàn

- U Linh Bạo Viêm Châu không hổ là bảo vật trấn sơn của Quỷ Huyền Môn, ma đầu Nguyên Anh kỳ này ngay cả một chút phản kháng cũng không có

- Đại trưởng lão thân thông cái thể, Quỷ Huyền Môn ta có thể nổi danh Bắc Tàn

Rất nhanh, đám tu sĩ Quỷ Huyền Môn nguyên bản trốn chung quanh đều chạy tới chúc mừng, liên tục vỗ mông ngựa

- Chậc chậc, đầu kia bị nổ một hạt bụi cũng k còn

Một trưởng lão Kim Đan đi về phía trung tâm vụ nổ

Tại khu vực đó, nhiệt độ cực nóng cùng đóa hoa màu xanh biếc còn chưa hoàn toàn tan biến

- Đáng tiếc Ma đầu kia bị nổ chết, ngay cả mấy thứ bảo vật trên người cũng không thể tồn tại

Viên U Thanh vẻ mặt tươi cười, hơi lộ tiếc nuối nói

- A!

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết từ khu trung tâm bùng nổ truyền đến

Tên trưởng lão Kim Đan ý đồ tới gần, thê thảm kêu một tiếng, thân thể bay ra, như điều đứt dây bay xuống bên dưới

Lòng ngực hắn bị xuyên thủng một lỗ lớn, phụt ra dòng máu bốn năm tấc, vô cùng thê thảm

- Muốn chết!

Một giọng nói lạnh băng hờ hững truyền khắp toàn trường

Lập tức, tất cả tu sĩ Quỷ Huyền Môn ở đây vẻ mặt đều trở nên cứng ngắc

Từng giọng nói bỗng nhiên ngưng bật, câm như hến. Từng người nụ cười bỗng đọng lại, một mảnh hoảng sợ

Tĩnh mạch không tiếng động

Tiếng tim đập có thể nghe thấy rõ ràng, ngay cả thở mạnh cũng không dám

Ánh mắt mọi người đều dừng trên một cánh tay dính máu đỏ tươi của một nam tử lạnh lùng

TáchTách

Máu mang theo hơi ẩm theo kẽ tay hắn chảy xuống

Trong mắt Thạch Thiên Hàn lộ vẻ hung ác, trên mặt một mảnh lạnh lùng dữ tợn, lấy tư thế bề ngỗ vô tình đảo qua mọi người tại đây

- NgườiNgười không chết?

Thân thể Viên U Thanh không tự chủ được lui về sau, mặt lộ vẻ kinh hãi

Dưới dư uy bùng nổ cường đại như thế, làm sao hắn có thể may mắn thoát khỏi

Không phải may mắn thoát khỏi, căn bản không chút thương tích

Tình cảnh đó thật giống lúc bùng nổ, Thạch Thiên Hàn căn bản không xuất hiện tại hiện trường

Nhưng nửa đoạn Huyền Tầm Quỷ Ti mang theo đoạn băng cháy đen trong tay Thạch Thiên Hàn lại chứng kiến vụ nổ xảy ra

- Điều này sao có thểNgười làm như thế nào?

Viên U Thanh vẻ mặt nghi ngờ, ánh mắt âm độc hoảng sợ nhìn chằm chằm Thạch Thiên Hàn

Thạch Thiên Hàn thu hồi nửa đoạn Huyền Tầm Quỷ Ti, lạnh lùng đảo qua tất cả tu sĩ tinh thần tại tràng, bao gồm Quỷ Linh Bảo sau lưng

- Hôm nay, các ngươi đều phải chết, Quỷ Linh Bảo sẽ bị xóa tên

Giọng nói của hắn tuyệt lãnh bá đạo, không cho phép nghi ngờ giống như tuyên án vận mệnh cao cao tại thượng

- Ha ha ha Buồn cười, cuồng vọng, tự cao tự đại coi trời bằng vung

Viên U Thanh không giận mà cười:

- Quỷ Huyền Môn ta nội tình mấy ngàn năm, há chỉ một mình ngươi có thể khiêu chiến?

- Thạch Thiên Hàn, cũng giống như lời đồn, ngươi rất cuồng ngạo. Nhưng nếu ngươi cho rằng bằng vào lực bản thân muốn tiêu diệt toàn bộ Quỷ Huyền Môn, như vậy ngươi hoàn toàn sai rồi

Một lão già mặt béo lên tiếng

Đây là một gã Kim Đan đại tu sĩ, lạnh lùng đảo qua Thạch Thiên Hàn, quát lạnh:

- Quỷ Huyền Môn, tất cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ trở lên, toàn bộ bước ra khỏi hàng, hôm nay là ngày môn phái hưng suy tồn vong, toàn bộ cao thấp tông môn đồng tâm hiệp lực, cộng kháng ma đầu này

- Toàn tông đồng tâm hiệp lực, cộng kháng ma đầu này

Vài tên bậc cao Kim Đan lập tức thống lĩnh tu sĩ

- Toàn tông đồng tâm hiệp lực, cộng kháng ma đầu này

Chỉ giây lát, toàn bộ Quỷ Linh Bảo chiến ý sôi trào

ại thời khắc nguy cơ này, trên dưới đồng lòng, bỏ qua tất cả nội đấu, chỉ vì chống lại ma đầu không ai bì nổi này

Vút! Vút! Vút!

Hơn trăm đạo kiếm quang tập trung trước Quỷ Linh Bảo

Tám chín tên cường giả Kim Đan, tu sĩ Trúc Cơ kỳ không ngờ có gần trăm người

Đây là nội tình hùng hậu cùng thực lực của một đại phái hạng nhất

Đại phái mấy ngàn năm không ngã

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng đảo qua mọi người tại đây, khước miệng lộ ra vài tia trào phúng:

- Một khi đã vậy, đừng trách Thạch mỗ hạ thủ vô tình Huyết tẩy Quỷ Huyền Môn

Dứt lời, ma diễm trên người hắn tăng vọt, ma khí cuộn cuộn hóa thành mây đen dày đặc áp lực toàn bộ Quỷ Linh Bảo cùng vô số tu sĩ

BáVút!

Hắn hóa thành một ma ảnh màu đen áp lực, "Bá" một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh hắc phiến phong cách cổ xưa

Viên U Thanh nhìn chằm chằm cổ phiến kia, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, vẻ kinh hãi trong mắt tràn ra:

- U Minh Pháp Phiến!

Cách cách

Hắc phiến vung lên

Một đạo âm phong màu đen nhạt kinh sợ linh hồn hiện ra một mặt quạt nửa trong suốt, như những cái vò tử vong vươn tới đám đông tu sĩ cường giả tập kết bên dưới.

481. Chương 476: Tam U Lão Ma Tái Hiện

Âm phong hình quạt hóa thành bàn tay tử vong lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đảo qua đám tu sĩ tụ tập tương đối dày đặc

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên bầu trời Quỷ Linh Bảo

Gặp họa đầu tiên chính là mấy trưởng lão Kim Đan lúc trước, bọn họ là thủ lĩnh thống lĩnh đám đông đệ tử tông môn

Tên Kim Đan đại tu sĩ lúc trước kêu gọi chúng tu sĩ, vòng phòng ngự bảo hộ gần như không có bất kỳ tác dụng, kêu thảm một tiếng, hồn phi phách tán

Đây là công kích vào linh hồn, pháp bảo phòng ngự bình thường cùng vòng bảo hộ gần như có thể bỏ qua

Tu sĩ Quỷ Huyền Môn về phương diện linh hồn phần lớn không hề tầm thường

Nhưng ở trước mặt U Minh Pháp Phiến chuyên khắc chế linh hồn này thì gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào

- A a a

Tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt liên miên không ngừng, tu sĩ đứng trong tầm ảnh hưởng không có người nào may mắn thoát khỏi

PhịchPhịch

Dưới một phiến, lập tức miếu sát bốn gã Kim Đan cùng mười mấy cường giả Trúc Cơ trong phạm vi ảnh hưởng

Những người chết đi thân thể cơ bản không bị thương hại nhiều, toàn bộ đều bị linh hồn tiêu tan mà chết

- AChạy mau!

- Nhanh chóng tản ra

Chúng tu sĩ vừa rồi còn đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng lập tức bị dọa hồn vía lên mây, chạy ra bốn phía

PhốcXoẹt! PhốcXoẹt!

Thạch Thiên Hàn hơi rút pháp lực, lại liên tục vung U Minh Pháp Phiến lên

Nơi âm phong hình quạt màu đen nhạt đi qua, linh hồn lại yếu ớt như vậy, không người nào có thể giãy dụa giây lát, toàn bộ hồn phi phách tán

Hơn nữa Thạch Thiên Hàn căn bản không cần phát động toàn lực sử dụng phiến này, chỉ cần phát huy ba bốn phần uy lực là có thể thoải mái miếu sát đám Kim Đan, Trúc Cơ

U Minh Pháp Phiến một trong tám bảo phiến của Tu Tiên Giới, sau hành trình Thiên Lan Điện lại thi triển thần uy tại Bắc Tàn

- Dừng tay

Hai mắt Viên U Thanh đỏ ngầu, nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay có thêm một thanh phi kiếm tỏa ra màu xanh biếc, đâm tới Thạch Thiên Hàn

Hắn dĩ nhiên hiểu được Thạch Thiên Hàn không phải đám người mình có thể chống lại, chỉ cầu trước tiên kiềm chế hắn một lát

- Chạy mau, tất cả tu sĩ, toàn bộ rút về Quỷ Linh Bảo

Thanh âm Viên U Thanh vang vọng phạm vi trăm dặm

- Muốn chạy?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một chưởng bổ ra đánh lệch phi kiếm, ý niệm khê động, hơn trăm con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt hóa thành từng đạo hàn quang khiến người kinh sợ vọt vào Quỷ Linh Bảo

Hơn trăm con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này có một con Độc Hạt Vương, chuẩn Hóa Hình kỳ, ngoài ra còn có tám con Độc Hạt bậc cao bình thường

Là trân thú hiếm thấy thế gian, Phệ Hồn Thiên Độc Hạt có độc lực có thể thương tổn đến linh hồn, vừa khéo khắc chế tinh thần bí thuật của Quỷ Huyền Môn

XuyVút!

Ngoài ra, Lưu Ly Hàn Tinh Xà cũng hóa thành một con băng xà thật lớn dài mười mấy trượng, theo đám độc hạt cùng đánh vào Quỷ Linh Bảo

Giờ phút này trong Quỷ Linh Bảo, tu sĩ Kim Đan đã chết còn sót vài ba người, còn lại đều là tu sĩ bậc thấp như Nguyên Thần, Trúc Cơ

Nếu là bậc cao Kim Đan, đối diện Độc Hạt Vương cùng Lưu Ly Hàn Tinh Xà gần như không có năng lực phản kháng, cho dù là đại tu sĩ cùng cấp, cũng kiên trì không được bao lâu

Đại quân Phệ Hồn Thiên Độc Hạt như vào chỗ không người, nơi đi qua để lại từng thi thể xanh đen thối rữa, máu chảy đầy đất

- A!

Khi một gã Kim Đan bị Độc Hạt Vương xé nát, một Kim Đan đại tu sĩ cuối cùng bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà đóng băng thì tất cả tu sĩ đều tuyệt vọng

Mà ngay cả Viên U Thanh cũng lộ vẻ tuyệt vọng vô lực

Đại quân Phệ Hồn Thiên Độc Hạt khủng bố này, lại thêm man hoang dị thú liên thủ cho dù là một hai cường giả Nguyên Anh bình thường gặp được cũng thấy da đầu run lên

Đại quân linh thú như vậy, ở Bắc Tần quét ngang một đại phái tu tiên cũng không phải việc khó

- Kế tiếpĐến lượt ngươi!

482. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (thượng).

Một tia tử điện u ám từ phía chân trời chọt lóe qua, tốc độ nhanh đến khó tin, tốc độ tu sĩ Nguyên Anh bình thường thậm chí không bằng một phần mười nó

Nếu có Nguyên Anh bậc cao tại đây, thần thức nhất định có thể thấy được một Nguyên Anh nhỏ lóng lánh ánh tím

Viên U Thanh bỏ qua nhục thân, lấy Nguyên Anh chạy trốn, suýt nữa liền mất mạng, có thể nói là mạo hiểm vạn phần

Nếu không phải vào thời khắc mấu chốt Tam U lão ma hiện thân, có lẽ hắn đã bị ma đầu đáng sợ kia bắt giết

Nghĩ đến Thạch Thiên Hàn lôi đình bá đạo cùng ma công cường đại, hắn nghĩ lại vẫn còn thấy sợ

"Tam U lão ma đáng giận, không ngờ chậm chạp không ra tay, khiến nhục thân của ta bị hủy, xem ra đành phải tìm một túi da mới"

Viên U Thanh trong lòng mắng thầm

Tam U lão ma này là bá chủ ma đạo, quả thật là con cái già

Ầm ầm ầm

Đúng lúc này, ở một nơi cách hắn vài chục dặm, thiên địa linh khí chấn động, ma khí cuộn cuộn tản ra bốn phía, tiếng giao kích kinh sợ tận trời, tiếng nổ vang như sét đánh, kinh hồn bạt vía

- Hai ma đầu này đánh nhau rồi

Viên U Thanh miễn cưỡng dùng thần thức đảo qua, lộ vẻ kinh sợ

Bất kể là Thạch Thiên Hàn hay là Tam U lão ma đều là người hắc kiên quyết không thể trêu chọc

Một người là ma đạo tông sư kinh sợ Ngư Dương quốc mấy trăm năm, một người là ma đạo tân tú quật khởi kỳ tích như sao chổi

Thắng bại giữa hai người này quan hệ trọng đại, đủ để khiến bất kỳ người nào chờ mong cùng tò mò

Viên U Thanh cũng không ngoại lệ, nhưng hắc vẫn như cũ không chút do dự bay về phía Quỷ Linh Bảo

Nếu hắc không nhanh trở về khôi phục, vạn nhất bị chiến đấu của hai ma đầu này lan đến, hoặc là bị Nguyên Anh bậc cao khác đánh tới, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi

Vút

Chỉ là khoảnh khắc hắc liền về tới Quỷ Linh Bảo

Nhưng khi vừa về tới đây, Nguyên Anh ảm đạm của hắc bỗng dừng cứng đờ, rồi lập tức trong mắt thiêu đốt lửa giận

Nhìn qua, toàn thể Quỷ Linh Bảo dường như trở thành một vùng đất chết

Tòa thành trống rỗng không hề có sinh cơ, khắp nơi là thi thể thối rữa, giống như một tòa thành chết

Nguyên bản đám Phệ Hồn Thiên Độc Hạt kia đã phân tán khắp nơi, đuổi giết tu sĩ Quỷ Huyền Môn ẩn nấp các nơi

Tu sĩ Quỷ Huyền Môn còn lại chỉ cần trốn trong phạm vi trăm dặm đều bị Phệ Hồn Thiên Độc Hạt tìm tới, sau đó để lại một thi thể đã độc phát thân vong

- Đây Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Nguyên Anh Viên U Thanh đứng trên hư không, kinh hãi không hiểu

Về mặt nào đó mà nói, Quỷ Huyền Môn đã xóa tên khỏi Tu Tiên Giới, tu sĩ đều đã chết 99% trở lên

Hiện tại duy nhất còn lại một mình hắc "Quang can tư lệnh", mà lại còn bị hủy nhục thân, chỉ còn lại một Nguyên Anh trần trụi

- Thạch Thiên Hàn rõ ràng là đuổi giết ta, hiện tại lại đang quyết đấu cùng Tam U lão ma. Làm sao hắc có thể có thời gian thao túng hơn trăm Phệ Hồn Thiên Độc Hạt này?

Nguyên Anh Viên U Thanh, ánh mắt lóe lên không ngừng

- Chẳng lẽ, ngoài Thạch Thiên Hàn còn có kẻ đáng sợ khác?

Viên U Thanh không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh

Đang khi hắc ngăn người trăm tư, từ trong Quỷ Linh Bảo một gã nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc đi ra, trong tay cầm túi trữ vật, đang kiểm kê chiến lợi phẩm

- Ủm, lần này cướp đoạt kho báu Quỷ Huyền Môn, thu hoạch ngoài dự liệu

Nam tử cẩm bào thanh ngọc này dường như không chú ý đến sự tồn tại của hắc, những túi trữ vật đều biến mất trong tay hắc

Cái gì!

Hắc nhìn chằm chằm thanh niên này, hít sâu một ngụm khí lạnh, thần thức đảo qua không ngờ không nhìn thấu đối phương

- Người người là ai?

Viên U Thanh hoảng hốt, nhìn chằm chằm thanh niên này

- Ta là ai?

Thanh niên cười lạnh nhạt

- Dương nhiên là người lấy mạng người

Dứt lời, hắn chậm rãi nâng một bàn tay, một cổ dao động kỳ dị nhộn nhạo tràn ra

Trên tay trái lộ ra một chiếc nhẫn màu bạc xỉn, bình thường vô cùng

Tức thì Nguyên Anh Viên U Thanh gãy dựa trong hư không, dường như bị người nắm chặt trong tay

Lập tức tức, toàn bộ Nguyên Anh bị giam cầm, biến mất trong hư không

Thanh niên thu tay, thần nhiên nhìn thoáng qua phương hướng ma khí cuộn cuộn, thì thảo lẩm bẩm:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tam U lão ma đã nhìn trộm thật lâu

- Chỉ là không biết lão ma này thông qua loại thủ đoạn nào có thể cảm ứng được khoảng cách thực tế của ma diễm? Tuy rằng có thể cảm ứng được sự tồn tại và phương hướng đại khái của hắn, nhưng không cách nào tính ra cự ly chân chính. Lần trước ở Dương gia bảo cũng là loại tình huống này

Dương Phàm cau mày, bỗng nhiên nhắm mắt. Toàn thân lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt, dung nhập đại địa

Ngay sau đó, toàn bộ Quỷ Linh Bảo rung động một hồi, phát ra tiếng "Ầm ầm ầm"

Từ ngày hôm nay trở đi, Quỷ Huyền Môn dần dần bị quên lãng tại Tu Tiên Giới, vài trăm năm sau, rất ít người còn nhớ rõ sự tồn tại của nó

Trên bầu trời mây đen u ám quay cuồng, toàn bộ trên trời dưới đất đều bao phủ dưới một cỗ ma uy hoảng hốt không yên

Tam U lão ma hắc bào bay phất phới, tay áo tung bay, một tay sau lưng, một tay nhẹ nhàng treo giữa không trung, vẻ sáng bóng u ám thu vào trong

Khí tức toàn thân hắn phát ra dường như hòa hợp một thể với ma khí u ám trong thiên địa này

Từ xa nhìn lại, hắn như một bóng ma, trong hai mắt u ám sáng bóng, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được như biển rộng

Sắc mặt Thạch Thiên Hàn ngưng trọng trước nay chưa từng có, ma khí màu đen quanh thân dày đặc như thực chất, đỉnh đầu ma khí cuộn cuộn tụ thành ma vân khổng lồ, tản mát ra ma uy mệnh mông, ngang tài ngang sức với cự phách ma đạo trước mắt

Nhưng mà Tam U lão ma không kinh không hoảng, chỉ chậm rãi bước đi phẳng phất như thờ ơ đi về phía hắn

Nhìn như không chút ra sức, lại khiến cho Thạch Thiên Hàn thần sắc biến đổi

Chỉ vờn vờn vài bước đi thong thả như tùy ý, liền mang đến cho hắn một loại cảm giác không thể chiến thắng, không biết đánh vào đâu

Bước chân kia nhẹ nhàng bước ra dường như trùng với mỗi một nhịp đập và hô hấp của Thạch Thiên Hàn, vận chuyển mỗi một phần ma khí trong ngoài cơ thể vô cùng nhuần nhuyễn

Nhìn như bước đi thong thả dạo chơi lại hình thành một loại trùng kích cùng áp lực tâm lý lớn lao

Đây là phong phạm của một tông sư ma đạo Ngự Dương quốc

Rốt cuộc, Tam U lão ma dừng bước, đôi mắt u ám bình tĩnh nhìn chằm chằm ma đạo tân tú trước mắt:

- Thạch Thiên Hàn, người chạy khỏi Bắc Tàn vài chục năm, lão phu cũng đợi người tròn hai mươi tám năm

Đợi người tròn hai mươi tám năm

Hàm nghĩa trong những lời này dường như ám chỉ cái gì

Hai mươi tám năm, có tuyệt đối đủ thời gian chuẩn bị, cũng khiến những chuẩn bị sau đó hần bố trí có nắm chắc tuyệt đối

Mà Dương Phàm trở về dường như là tự chui đầu vào lưới

- Hai mươi tám năm, thân nhân, bằng hữu, tất cả người liên quan đến người, lão phu không từng động vào một sợi lông

Trên mặt Tam U lão ma hiện ra nụ cười:

- Người có biết, đó là vì sao không?

Thạch Thiên Hàn lẳng lặng đứng trong hư không, thật sự có chút tò mò

- Đó là bởi vì, lão phu muốn cho lòng người có vương bận. Chỉ cần những người này vẫn còn, bất kể người chạy bao xa, cũng có một ngày người sẽ trở về

Trong mắt Tam U lão ma dần lộ ra vài tia lẳng lẹ:

- Lão phu không sợ người trở về, ngược lại lo lắng người không chịu trở về

Thạch Thiên Hàn nghe lời nói ấy, hơi lộ vẻ suy tư, cảm giác Tam U lão ma này thực sự có khí khái của một ma đạo tông sư

Hắn ta không sợ tân tú Thạch Thiên Hàn này kỳ tích quật khởi, thậm chí đầy cõi lòng tin tưởng chờ mong một ngày hắn cường đại, trở về Bắc Tần

Phần tin tưởng này, phần ý chí này, không sợ khiêu chiến, lại càng không ức hiếp tiểu bối

Đột nhiên, Thạch Thiên Hàn bỗng thấy tâm thần chấn động, cơ hồ giật mình một cái

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn gần như về phương diện tinh thần ý chí bị tin tưởng và ý chí của đối phương thuyết phục

Hắn thoáng giật mình hiểu ra, trận chiến trước mắt không chỉ là giao phong về thực lực, càng là giao phong toàn diện đấu chí đấu tâm

Tam U lão ma không hổ là ma đạo tông sư, ý chí chiến đấu không ngờ cường đại như vậy. Trong lúc băng quơ hơi hợt mà đã sáng tạo được một điểm cao về tâm linh trong trận chiến sắp tới

- Ha ha

Thạch Thiên Hàn cười dài một tiếng:

- Tam U lão ma. người thật sự rất mạnh, nhưng lại không bằng âm mưu tính kế của người, ý chí khí phách của người cũng rất lớn, nhưng xa không bằng một người đã chết

- Người đã chết?

Về u ám trong hai tròng mắt Tam U lão ma chợt lóe

Nửa câu đầu, Thạch Thiên Hàn châm chọc hần lẫn lộn đầu đuôi, thực lực không bằng âm mưu tâm kế

Nửa câu sau, điểm cao tâm linh Tam U lão ma cố ý tạo ra cũng tự sụp đổ

- Chẳng lẽ các hạ đã quên, hai mươi tám năm trước, một võ giả Kim Đan kỳ, một kích phát ra trước khi chết lại suýt nữa đánh thương nặng gần chết Nguyên Anh bậc cao người

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn hơi nhếch lên

- Vô Song?

Tam U lão ma sắc mặt khê biến, lập tức hơi khinh thường nói:

- Một Võ tu nhỏ bé không đáng kể

- Thật vậy chăng?

Thạch Thiên Hàn như cười như không nhìn về phía hấn

Tam U lão ma nao nao, sâu trong tâm linh hấn vĩnh viễn không quên một kiếm chí tử kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, siêu việt thiên cổ

Một kiếm đó không chỉ đánh hấn bị thương nặng, càng xâm nhập vào tâm linh hấn, thậm chí để lại một khe hở về mặt cảnh giới

Sau khi bị một kiếm của Vô Song thương đến linh hồn, hấn thậm chí tổn mất mười năm mới bù lại hoàn thiện khe hở về cảnh giới kia

Giờ phút này lại bị Thạch Thiên Hàn nhắc tới, trong mắt đối phương dường như có thâm ý

- Tam U lão ma, người khổ chờ Thạch mỗi hai mươi tám năm, không phải là muốn cắn nuốt U Minh Ma Diễm của ta, cho dù thực lực người tăng mạnh, tu vi tăng tiến một tầng, bất kể người mạnh bao nhiêu, chung quy chỉ có lực lượng cùng trí tuệ của một người. Mà ta không phải một người chiến đấu

- Không phải một người?

Tam U lão ma biến sắc, thân thức vội vàng đảo qua bốn phía

- Vô Song tuy chết, tinh thần ý chí mãi bất diệt. Giờ phút này, hấn đang cùng ta kể vai chiến đấu. Ý chí và quyết tâm ta giết người càng mạnh, thậm chí từng thề độc linh hồn, càng thêm không có bất kỳ đường lui. Cho nên, mặc kệ người mạnh bao nhiêu, cho dù có thể lấy được ưu thế nhất thời, nhưng sớm muộn sẽ chết trong tay chúng ta

Tín niệm cùng ý chí chiến đấu trong mắt Thạch Thiên Hàn bừng bừng tăng lên, mơ hồ đột phá một gong cùm xiềng xích nào đó

Giờ khắc này, ý chí chiến đấu của hấn bước vào một tầng khác, ma khí quanh thân vận chuyển càng thêm trôi chảy như ý, tinh thần ý niệm càng thêm nhạy bén thông suốt

Trong giao phong tinh thần áp lực lớn lao như vậy, không ngờ ý cảnh của Thạch Thiên Hàn lại tăng thêm một tầng

Tam U lão ma trộm gà không được còn mất nắm gạo, chỉ sợ hối hận không kịp

- Đến đây, cùng ta đường đường chính chính đánh một trận. Thạch Thiên Hàn ta không sợ trời không sợ đất, trong thiên địa này không có bất cứ người nào có thể khiến ý chí của ta lùi bước, cho dù người có mạnh hơn chục lần.

483. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (trung).

Đây là ý chí tinh thần chí cường chí thắng, nó không chỉ khiến Thạch Thiên Hàn đột phá về trình tự tinh thần, càng khiến cho lực lượng hấn tăng trưởng vô hạn chế

Chiến ý trong mắt hấn dường như trong khoảnh khắc thiêu đốt cả bầu trời, ma khí quay cuồng rít gào kia theo một đường hấn đánh ra hóa thành hắc long hủy thiên diệt địa

Khắp hư không đều bị ma uy cùng ý chí đó tràn ngập

Sắc mặt Tam U lão ma đầu tiên là âm trầm, rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, vẫn như trước một tay sau lưng, một chưởng chậm rãi vung lên, không có ma khí mệnh mông, không có uy áp kinh thiên

Chỉ vền vền vung lên như vậy, lòng bàn tay phát ra vằn sáng màu đen tĩnh mịch không tiếng động

PhanhẦm!

Chân trời cuộn cuộn ma vân cùng uy áp khôn cùng trong khoảnh khắc nổ tung, trong phạm vi mười mấy dặm đều bị mây u ám vô hình bao phủ, ma khí chấn động tràn ngập mỗi một góc quanh thân

Đằng đằng đằng

Tam U lão ma một tay sau lưng bị mạnh mẽ đẩy lùi ra mấy trượng, trong mắt lộ ra kinh hãi, rung động thật sâu bởi cỗ khí thể cùng ý chí cường đại không ai bì nổi kia

Ma vân cuộn cuộn quay cuồng cùng ma khí xông tận trời tức thì nổ tung khiến cho thiên địa linh khí trong phạm vi mấy chục dặm như nước sôi sùng sục

Trong thiên địa, mây u ám tràn ngập, chiến đấu giữa hai cường giả ma đạo Nguyên Anh của Ngự Dương quốc mới vừa bắt đầu

Tam U lão ma lộ vẻ kinh dị hoảng sợ, thân hình liên tục lui về phía sau mấy trượng, cảm giác được lực lượng tinh tú ma đạo kinh sợ núi sông, bá đạo đến cực điểm

Dưới tình huống như thế, vài trăm năm nay, lần đầu tiên hắn bị cùng bậc Nguyên Anh chính diện đánh lui vài bước

Đây là chuyện hắn hoàn toàn chưa lường trước đến

Phốc!

Thân hình Thạch Thiên Hàn tại chỗ lắc lư, không lui ra sau một bước, nhưng lại phun ra một búng máu, bị chút nội thương

Tuy nhiên, ý chí cùng chiến ý cường đại trên người hắn lại hoàn toàn chiến thắng Tam U lão ma

Luận thực lực tu vi, chênh lệch giữa hai người thật lớn

Thạch Thiên Hàn bước vào Nguyên Anh sơ kỳ mới được mấy năm

Mà Tam U lão ma hai trăm năm trước đã bước vào Nguyên Anh trung kỳ, giờ phút này lại đạt tới trung kỳ đỉnh, tiếp cận cảnh giới hậu kỳ

Về phần thần thông công pháp, hai người đều luyện Cửu U ma công

Thạch Thiên Hàn chiếm được công pháp ba cuốn hợp nhất càng hoàn chỉnh, công pháp của Tam U lão ma mặc dù không bằng hắn, nhưng tu luyện ma công vài trăm năm, vận dụng lực lượng cùng kinh nghiệm hỏa hầu có ưu thế thật lớn

Cho nên, về mặt công pháp, Thạch Thiên Hàn không chiếm nhiều ưu thế

Dưới tình huống như vậy, Tam U lão ma với tu vi Nguyên Anh trung kỳ đỉnh cùng nền tảng vài trăm năm ma công thâm hậu chiếm cứ ưu thế tuyệt đối

Nhưng mà một kích vừa rồi, Thạch Thiên Hàn dựa vào ý chí chiến đấu cùng khí thể cường đại chính diện đánh lui Tam U lão ma

Mặc dù bởi vậy hắn bị thương nặng, nhưng là về mặt tâm linh lại khiến Tam U lão ma rung động thật sâu, cảm giác sâu sắc được chiến ý cùng quyết tâm không chết không ngừng của người này

- Đến phiên ta ra tay

Con người u ám của Tam U lão ma cũng như biển rộng sâu không lường được. Hắn không có khí thể kinh thiên của đối phương, nhưng toàn thân lại ngưng luyện đến mức tận cùng

- Đánh đánh đánh!

Thạch Thiên Hàn cũng không để ý lời hắn nói, cũng không quản thương thế trong cơ thể, ma khí khổng lồ cuồng bạo như hắc long rít gào, quyền cước đều sử dụng, hung hăng công kích qua

Tam U lão ma không nghĩ tới người này lại cường hãn như thế, trong mắt lóe lệ quang, bàn tay vỗ ra tầng tầng quang sáng màu đen co rút tới mức tận cùng, giao kích cùng một chỗ với Thạch Thiên Hàn

Ầm ầm ầm

Trong khoảnh khắc va chạm, hai chân Thạch Thiên Hàn như ảo ảnh, tốc độ chân đá ra tăng thêm vài lần

Gần như trong một chớp mắt, hắc đá ra công kích nhiều gấp vài lần bình thường, hơn nữa lực lượng càng thêm mạnh mẽ

Trong mắt Tam U lão ma thoáng hiện vẻ hồi hộp, thân hình như quỷ mị trong nháy mắt lùi sau mười mấy trượng, thoát khỏi Thiên Sơn Vạn Ảnh Cước đáng sợ kia

Sắc mặt hắc âm trầm, chỉ cảm thấy hai chân run lên phát đau, thậm chí bị một chút thương nhẹ

Nếu không phải tu vi thực lực hắc ổn định đè Thạch Thiên Hàn một bậc, nếu không đã bị đối phương đánh cho bị thương

- Hảo tiểu tử!

Trong mắt Tu lần đầu tiên lộ ra một tia kính gợn, ma khí trong cơ thể như nước lũ tràn ra khiến Thạch Thiên Hàn cảm nhận được nguy cơ.

Hiển nhiên Tam U lão ma bị đánh nổi giận, bùng nổ trong áp lực nặng nề

- Đến đây đi. Nếu ngươi ngay cả ta cũng đánh không lại, vị trí ma đạo đệ nhất Ngự Dương quốc chỉ sợ phải đổi chủ

Thạch Thiên Hàn cười lạnh trào phúng một tiếng, thân hình "bá" một cái, hóa thành tàn ảnh cuốn vào cùng một chỗ với Tam U lão ma

Tam U lão ma gần như đồng thời ra đòn, hai ma ảnh hỗn chiến cùng một chỗ, cho mây đem u ám chân trời quay cuồng, bốn phía cát bay đá chạy, dư ba cường đại nhộn nhạo phạm vi mười mấy dặm

Thiên địa dưới mây đen u ám chỉ còn lại hai ma ảnh giống như mãi mãi trường tồn này, tiếng giao kích nổ vang như sấm rền, chấn động linh hồn, khiến sinh linh quanh đó kinh hãi vỡ mật

Trong chiến đấu liên tục, hai người khi thì gần nhau, khi thì như ảo ảnh đuổi nhau đan xen, làm cho người ta nhìn không kịp

Cường giả Nguyên Anh bình thường nếu nhìn thấy chiến đấu cấp bậc này nhất định biến sắc kinh hãi, lui được bao xa thì lui

Cũng không biết chiến đấu bao lâu, khí thế Thạch Thiên Hàn mãnh liệt như thế, khuôn mặt Tam U lão ma trầm tĩnh như nước

VútBá!

Hai người đồng thời nhoáng lên, cách xa nhau trăm trượng giằng co từ xa

Một phen chiến đấu vừa rồi, đều là giao đấu lực lượng ma đạo thuần túy, không có bất kỳ hoa mỹ nào

Giờ phút này, sắc mặt Thạch Thiên Hàn tái nhợt, trên người khắp nơi đổ máu, hơi hơi thở dốc, nhưng ý chí chiến đấu trong mắt thiêu đốt hừng hực, đủ để khiến bất kỳ đối thủ nào thấy run sợ

Hô hấp của Tam U lão ma hơi nặng nề, sắc mặt âm trầm, xương cốt có chút phát đau

Tổng thể chiến đấu, Tam U lão ma bị áp chế hồi lâu nhưng không bị thương tổn thực chất. Thạch Thiên Hàn về mặt ý chí chiến đấu hơi ép một bậc, nhưng bị thương không nhẹ

Có thể đánh thành như vậy, hoàn toàn là kết quả tinh khí thần, ý chí của Thạch Thiên Hàn tăng cao, phát huy vượt trội

Chiến đấu tiếp theo khẳng định sẽ không giới hạn bởi quyền cước

Trận giao tranh nguyên thủy vừa rồi khiến hai người đối với thực lực đối phương có một đánh giá đại khái Ôngchi chi

Trong tay Tam U lão ma xuất hiện một cây trường mâu trầm trọng đen thui, mặt trên tia điện màu lam thẩm hỗn loạn, ẩn chứa khí tức hủy diệt áp lực

Lúc trước, Tam U lão ma dựa vào Cổ bảo này ra đòn từ ngoài vài dặm cứu Viên U Thanh một mạng, suýt nữa khiến Thạch Thiên Hàn bị thương

Thạch Thiên Hàn tâm thần chấn động, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Cổ bảo trong tay Tam U lão ma

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nhấc tay, một thanh ma kiếm răng nhọn hình dạng dữ tợn máu tanh bá đạo xuất hiện trong tay hắn

Ôngôngông!

Ma Hoàng Kiếm rung lên, phát ra từng tiếng ngân phát tiết nặng nề trong lòng, kiếm khí sắc bén xông lên tận trời khiến mây đen tan tác, thanh thế rầm rộ

Đây chính là lợi bảo công kích đã được tấn chức xếp vào hàng pháp bảo cửu phẩm đỉnh cấp

Nó chẳng những là lợi bảo công kích, càng là thanh kiếm ma đạo bá giả máu tanh dữ tợn

Kiếm vừa ra, uy thế cùng ma khí lăng lệ vô hình trung bắt đầu giao phong cùng trường mâu trầm trọng đen thui phát ra khí tức hủy diệt áp lực của Tam U lão ma

- Kiếm khí ma đạo bá giả

Tam U lão ma gắt gao nhìn chăm chăm Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn, hơi lộ vẻ khác thường, kinh ngạc vô cùng

Trong mắt hắn hiện lên một tia tham lam nhàn nhạt, hiển nhiên có vài phần nhòm ngó thanh kiếm này

- Kiếm này gọi là gì?

Tam U lão ma hỏi

- Ma Hoàng Kiếm!

Thạch Thiên Hàn chậm rãi phun ra ba chữ

- Bá Hoàng Mâu

Trường mâu trầm trọng đen thui trong tay Tam U lão ma phóng ra một cỗ khí hủy diệt mơ hồ muốn đâm thủng hư không, trên thân lại lóe ra tia điện màu lam thăm càng làm cho người ta kinh hãi run sợ

Về mặt phẩm chất tài liệu, hai kiện pháp bảo này dường như ngang nhau

Một thứ chứa khí ma đạo bá giả, đồng thời là lợi bảo công kích. Một thứ là Cổ bảo ẩn chứa khí tức hủy diệt, càng được phụ gia lực lượng lôi điện ma đạo hiếm thấy

Cách xa nhau trăm trượng, vũ khí trong tay hai người đều ngân lên không chút yếu thế

NXó thể đem hai thanh vũ khí ma đạo này hoàn toàn đúc vào làm một, nhất định có thể tạo ra thứ càng cường đại hơn

Hai người cũng không lập tức ra đòn, đang tiến hành một phen giao phong ý chí tinh thần. Khí thế từ từ kéo lên, tinh khí thần toàn thân lại hội tụ đến đỉnh điểm.

Ma khí trong thiên địa bởi vì hai người giao phong mà sinh ra ma sát kịch liệt, lôi điện vang lên

Một bên là lão ma chấn nhiếp Ngư Dương quốc vài trăm năm, một bên là ma đạo tân tú quật khởi như sao chổi

Tranh đấu giữa bọn họ sẽ quyết định địa vị bá chủ ma đạo của Ngư Dương quốc

- Đi

Ma khí hùng hậu chấn động nhọn nhọn trên cánh tay Tam U lão ma, tay cầm Bá Hoàng Mâu tia điện lam thăm vờn quanh cấp tốc xoay tròn, "Hôvút" một tiếng, cắt qua hư không, tiếng gào thét như sấm động khiến máu sôi trào

Theo huyễn quang u ám lóe qua, khí tức hủy diệt áp lực trầm trọng tràn ngập hư không trên đỉnh đầu hai người

Thạch Thiên Hàn gần như cùng lúc ra tay, Ma Hoàng Kiếm "Xuyvút" một tiếng, mang theo một thân ma khí hùng hậu của hắn, kiếm khí sắc bén đến tận xương xoay tròn giao nhau hóa thành hắc long kinh thiên động địa, khiến quỷ thần run rẩy

Hắc long xoay tròn giống như con sóng tử vong đường như muốn giã vỡ mọi công cụ xiềng xích trong thiên địa này

Hai thanh vũ khí bá giả ma đạo ngưng tụ đến tận cùng lấy khí thể lôi đình vạn quân xẹt qua trong hư không tạo thành hai đường cong màu đen, tiếng sét rung động khiến gió mây biến sắc, bầu trời ảm đạm

Giờ khắc này, bầu trời mây u ám bao phủ đường như ngừng lại, hô hấp đình chỉ, tim ngừng đập

Hết thấy đường như đều đứng yên

Tốc độ của hai thanh vũ khí kỳ thực hơn tốc độ sử dụng độn thuật của Nguyên Anh mấy lần, nhưng lại khiến chi hết thấy động tác xung quanh trở nên thông thả như sen bò

Rốt cục khi hô hấp sắp không nín được, khi trái tim sắp nhảy lên cổ họng, khắp bầu trời đột nhiên chấn động, ma khí mênh mông, cuộn cuộn cùng mây u ám bỗng nhiên bị đánh xơ xác

ĐangĐình!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, lúc này mới rơi vào tai đánh tan áp lực nặng nề, xua tan mây đen u ám vô tận

Ánh mặt trời lộ vẻ nhu hòa như vậy, cơ hồ có chút hoa mắt

Hai thanh vũ khí ma đạo bá giả nhất tề vắng ra, ma khí cuộn cuộn như núi lửa phun trào, tản mát ra bốn phương tám hướng

Phốc!

Thạch Thiên Hàn phun ra một búng máu, vền vền nắm lấy Ma Hoàng Kiếm bắn ngược về, hắc quang trên thân kiếm ảm đạm vô cùng

Tam U lão ma kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay nắm chặt Bá Hoàng Mâu run lên không thôi, mặt lộ vẻ ngưng trọng, dùng thái độ hoàn toàn mới nhìn về phía Thạch Thiên Hàn

Thạch Thiên Hàn quật khởi như sao chổi, chỉ vền vền vài chục năm ngắn ngủi

Nhưng mà hắn lại có được thành tựu khiến Tam U lão ma ko dám tưởng tượng

Càng thêm đáng sợ là ý niệm chiến đấu của đối phương mạnh mẽ không thôi, không sợ trời không sợ đất, không e ngại bất kỳ cường giả nào. Chiến ý thiêu đốt cùng ý chí chiến đấu đủ khiến bất kỳ đối thủ nào rung động tâm thần

Tuy rằng Tam U lão ma thắng ổn một bậc, nhưng về mặt tâm linh, hắn lại hoàn toàn bại bởi đối phương

Không khí ngưng trệ một loại khí tức kỳ lạ, sắc mặt Thạch Thiên Hàn tái nhợt, khoe miệng tràn máu

Lần giao phong vừa rồi, đã vượt qua Nguyên Anh trung kỳ đỉnh

Thạch Thiên Hàn bị thương hoàn toàn nằm trong dự đoán của Tam U lão ma. Nhưng so với tưởng tượng của hắn thì nhẹ hơn rất nhiều

- Tam U lão maRất tốt, người rất mạnh, người không bị thương đúng không?

Trên mặt Thạch Thiên Hàn không có bất kỳ một tia ý bại nào, thậm chí trên mặt còn lộ ra vài tia tươi cười thuộc về người thắng

Ngược lại, ánh mắt Tu hơi ảm đạm, sắc mặt càng thêm âm trầm

Đột nhiên, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thạch Thiên Hàn:

- Bằng vào một bầu nhiệt huyết ý chí chiến đấu, không đủ cho Nguyên Anh sơ kỳ như người có thể chống lại lão phu lâu như thế!

Trong mắt Tam U lão ma lóe lên vẻ âm lệ, chất vấn:

- Có phải người đã chiến được Cửu U - Hạ Quyển? Ta đã cảm nhận được một số huyền ảo trong công pháp của người. Huyền ảo này, ta tìm hiểu vài trăm năm, nhưng vẫn kém người một bậc

- Ha ha ha

Thạch Thiên Hàn cười dài, mặt đầy thâm ý nhìn về phía Tam U lão ma:

- Tam U lão ma, người đã bước vào cảnh giới hậu kỳ, nếu không làm sao có thể toàn thân trở ra trong chiến đấu vừa rồi?

Cảnh giới hậu kỳ

Chẳng lẽ Tam U lão ma thật sự tấn chức Nguyên Anh đại tu sĩ?

Chi chiXẹt!

Hai mắt của Thạch Thiên Hàn cùng Tam U lão ma dường như va chạm bắn ra tia lửa trong hư không.

484. Chương 477: Ma Đạo Tranh Phong. (hạ).

- Cảnh giới hậu kỳ

Dương Phàm đang vờ vết các nơi mật thất kho báu trong Quỷ Linh Bảo, thân hình bỗng nhiên cứng đờ, chợt thở dài nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, hành động ném đá dò đường của ta cuối cùng thăm dò ra chi tiết chân chính của hắn

Từ khi trở về Bắc Tần tới nay, thực lực trận doanh Dương Phàm dần dần lớn mạnh, nhưng không có chân chính bố cục thiết kế giết Tam U lão ma

Tam Ma Môn đương nhiên là một phương diện, nguyên nhân càng trọng yếu hơn là Dương Phàm không thể xác định được tu vi chân chính và thực lực của Tam U lão ma

Nếu Tam U lão ma thực sự chỉ là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh, Dương Phàm tự nghĩ có thể nắm chắc bố cục tiêu diệt hắn

Nhưng nếu Tam U lão ma tấn chức cảnh giới hậu kỳ, như vậy nhất định sẽ có một trận chiến càng thêm kéo dài, nguy hiểm

- Nguyên Anh hậu kỳ

Dương Phàm ngược lại thở nhẹ một hơi dài, tảng đá trong lòng rốt cục hạ xuống

Theo sau, hắn vội vàng tận dụng thời gian vờ vết các nơi mật thất kho báu trong Quỷ Linh Bảo

Là một đại phái nhất lưu truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình thâm hậu, tài nguyên tài liệu tu tiên nhiều không đếm xuể

Mà ở một bên khác, theo tu vi chân chính của Tam U lão ma bị vạch trần, lần đầu giao phong giữa ma đầu lâu đời cùng ma đạo tân tú cuối cùng cũng đi vào kết thúc

Trải qua một phen kịch chiến vất vả cùng với một kích kinh thiên cuối cùng, sắc mặt Thạch Thiên Hàn tái nhợt, bị thương không nhẹ

Nhưng khí thế cùng ý chí chiến đấu trên người hắn không chút nào yếu bớt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tam U lão ma

- Người liền khẳng định như vậy?

Tam U lão ma hai tay chắp sau lưng, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, nhưng lại có vẻ khí định thần nhàn

- Phải hay không, rất nhanh sẽ biết rõ

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, ma khí trên người dần dần thu lại, chiến ý bắt đầu biến mất

Tam U lão ma nheo hai mắt, đùa cợt nói:

- Người muốn ngưng chiến? Nếu là như thế, cũng coi như người đã bại bởi lão phu

- Trận chiến hôm nay, Thạch mỗi thua, hơi kém một chút, có gì không dám nhận? Huống chi, sâu trong nội tâm, Thạch mỗi cho rằng, người thắng là ta

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn hơi nhếch lên, không chút nổi giận, dường như người thắng chân chính là chính mình

Tam U lão ma nghe lời ấy, thần sắc khẽ biến, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy một trận vô lực

Trải qua trận chiến này, Tam U lão ma công lực thâm hậu, ma công tinh thuần có thể so với tông sư, tu vi lại càng vượt xa hẳn

Thạch Thiên Hàn bị thương, Tam U lão ma không bị thương tổn thực chất gì, hơn phân nửa là có quan hệ với tu vi thực lực hậu kỳ của hắn

Nếu từ mặt này mà nói, Thạch Thiên Hàn thua

Nhưng trong quá trình chiến đấu, Thạch Thiên Hàn nhiều lần lấn át đối phương về mặt tinh thần ý chí, chiếm thế thượng phong

Cho dù thua, cũng là kết quả đương nhiên, không uổng, không hối hận

Tuy bại nhưng quang vinh, đủ để hình dung trạng thái của Thạch Thiên Hàn

Ngược lại Tam U lão ma về mặt thực lực hơi thăng một chút, nhưng về tâm linh lại bại bởi đối phương

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ bị Thạch Thiên Hàn vượt qua, chết trong tay đối phương

Sắc mặt Tam U lão ma biến đổi không ngừng, hơi thở thêm ồ ồ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thạch Thiên Hàn:

- Người chiếm được Cửu U - Hạ Quỷ?

- Đúng vậy, ta chiếm được rồi

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng cười, chậm chạp nói:

- Người có phải là muốn cướp lấy bằng mọi giá?

Tam U lão ma hơi ngây ra, dường như thực sự bị Thạch Thiên Hàn nói đúng tâm sự

Hắn rất động tâm, thậm chí hơi run rẩy:

- Cửu U - Hạ Quỷ
Cửu U - Hạ Quỷ
Nếu có thể có được quyền này, ma công của ta nhất định có thể tinh tiến một phần. Nếu có thể cắn nuốt U Minh Ma Diễm của người này, tấn chức Tứ U Ma Diễm, Bắc Tồn này sẽ không có người có thể chống lại ta

Hai mắt hắn nháy lên tham lam cùng sát ý làm người ta thấy tim đập nhanh

Hô

Đột nhiên, quanh thân Tam U lão ma ma khí một trận rung động, một cỗ lực lượng đáng sợ hơn gấp đôi lúc trước như cấm kỵ phóng thích ra

Thân thể Thạch Thiên Hàn khẽ run lên, cảm nhận được một nguy cơ trí mạng

Đây là lực lượng khủng bố sau Nguyên Anh đại thành mới có thể có được

So với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ bình thường, chênh lệch liền giống như đứa bé cùng tráng hán

Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần gọi chung là tu sĩ bậc cao

Ba cảnh giới tu tiên này được gọi là "Thần thông tam giai", là thời kỳ thần thông pháp lực tăng mạnh. Cho dù là giữa tiểu giai trong cùng một cảnh giới lớn, thực lực cũng có chênh lệch rất lớn

Đặc biệt là cảnh giới hậu kỳ, là đại thành trong cảnh giới, thần thông pháp lực đột nhiên tăng mạnh, xưng là "cùng giai đại tu sĩ"

Hàm nghĩa này cũng là "cùng giai đại thành"

Về phần cảnh giới đại viên mãn, chẳng qua là viên mãn về lực lượng cảnh giới, chênh lệch với cảnh giới hậu kỳ cũng không lớn, cho nên đồng giai viên mãn đại thành cũng nằm trong phạm trù cùng giai đại tu sĩ

- Thạch Thiên Hàn, vốn lão phu không tính bại lộ tu vi hậu kỳ, nhưng là hấp dẫn trên người người thực sự quá lớn

Thanh âm Tam U lão ma dường như từ vực sâu trống trải truyền đến, sát khí cùng tham lam trong mắt càng dày đặc

Giờ phút này, ngay cả người gốc cũng hiểu rõ dụng ý của hắn

- Cẩm Pháp Chỉ HoànMa Hoàng KiếmCửu U - Hạ Quyển

Thanh âm Tam U lão ma hơi run rẩy, dường như là vì hưng phấn quá độ mà không thể khống chế

Khí tức của Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ hoàn toàn phóng thích, trong phạm vi một trăm tám mươi dặm đều tràn ngập uy áp khủng bố khiến người run sợ

Thân trong cảnh này, Thạch Thiên Hàn đột nhiên nghĩ đến một người. đó là Tam Sát Nam Đế của Thiên Cầm Nội Hải

Từng ở trên Thiên Nhạc Viên, Tam Sát Nam Đế tiêu diệt Nguyên Anh sơ kỳ Thanh Long hộ pháp tựa như bóp chết một con kiến

Đương nhiên, Tam Sát Nam Đế là nhân vật phong vân thực lực tiếp cận mười hai cường giả mạnh nhất Thiên Cầm Nội Hải

Tam U lão ma có lẽ hơi kém hắn một bậc, nhưng hai người ít nhất là cường giả cùng cấp

Ở trong phạm vi rộng lớn của 13 nước Bắc Tản, nhân vật có thể sánh vai với Tam U lão ma chỉ có ba đại tu sĩ cao cao tại thượng

Cường giả như vậy, cho dù đặt trong khu vực Thiên Cầm Nội Hải cũng hết sức ít ỏi

- Đi chết đi

Sát khí trong mắt Tam U lão ma như thực chất bắn ra, thân hình trong hư không kéo ra một mảnh hư ảnh Ba

Ô quang nhoáng lên một cái, một chưởng của Tam U lão ma đã chụp đến trước người Thạch Thiên Hàn

Bất kể là tốc độ, nhanh nhẹn, lực lượng đều đại tới một trình độ hoàn toàn mới

Thạch Thiên Hàn bằng vào ý thức chiến đấu hơn người miễn cưỡng đưa tay chắn ngang trước mặt

Thình thịch!

Lực lượng cường đại khó tin trực tiếp đánh bay Thạch Thiên Hàn, cả cánh tay run lên, gần như gãy lìa

Cửu U ma khí hủy diệt tràn vào trong cơ thể hắn, càng tạo thành thương tổn to lớn, làm hắn thương càng thêm thương

Vốn là Nguyên Anh đại tu sĩ, lại thêm Cửu U ma công toàn lực xuất kích, vậy uy lực thiết tướng không chịu nổi

Thạch Thiên Hàn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, kém hẳn hai tiểu cảnh giới, chênh lệch này như một cái khe rộng rất khó bù lại

Phốc!

Thạch Thiên Hàn điên cuồng phun ra một búng máu, thân thể bay ra, Tường Vân Ngoa dưới chân run lên, trong hư không chợt lóe ánh bạc hình cong, lao về phương xa

- Muốn chạy? Hôm nay ta đã lộ ra tu vi hậu kỳ, ngươi nhất định phải ngã xuống nơi đây

Hai chân Tam U lão ma nhẹ đạp trong hư không, mỗi một bước đều có thể bay vọt vài chục trượng, so với Thạch Thiên Hàn có Tường Vân Ngoa còn muốn nhanh hơn

Thạch Thiên Hàn sắc mặt lạnh lùng, trong tay đột nhiên có thêm một giọt chất lỏng màu lam mỹ lệ

Không chút do dự, hắn ăn một giọt thứ phẩm Nghịch Linh Huyết còn lại không nhiều này vào

Ở Thiên Cầm Nội Hải, lúc truy kích chiến đấu cùng hai Nguyên Anh Âm Hồn thượng nhân, Thạch Thiên Hàn đã tiêu hao thứ phẩm Nghịch Linh Huyết hơn phân nửa, hiện tại cơ bản đã sắp hao hết

- Hả?

Tam U lão ma phát hiện khí tức trên người Thạch Thiên Hàn có rung động quỷ dị

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân Thạch Thiên Hàn bành trướng, bên ngoài ngưng tụ một lớp màng ánh sáng màu lam, trong mắt lóe lên một tia tinh mang màu lam khiến người ta không rét mà run

Chỉ một thoáng, khí tức trên người Thạch Thiên Hàn đột nhiên tăng vọt, khí thế gần như tăng gấp đôi

- Thạch mỗ thật muốn nhìn một chút, Nguyên Anh đại tu sĩ mạnh như thế nào?

Trong mắt Thạch Thiên Hàn chợt lóe hàn quang màu lam, "bá" một tiếng, bay vọt trở về, "ầm ầm ầm" liên miên đá ra mấy đá

Trên mặt Tam U lão ma hiện lên vẻ châm chọc, thân hình nhoáng lên một cái, vọt đến cạnh người hắn, nhẹ nhàng băng quơ đánh ra một chưởng, lại khiến cho vùng hư không kia sinh ra một loại áp bách quỷ dị

Nhưng sau khi Thạch Thiên Hàn ăn thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, thực lực tăng mạnh, cũng không đến mức không có sức phản kháng

Ầm ầm ầm

Hai người giao phong như tia chớp, kinh tâm động phách, tốc độ nhanh đến khó tin

Sau thời gian hai ba hô hấp, chỉ nghe "ầm" một tiếng, thân thể Thạch Thiên Hàn bay vọt ra mấy chục trượng, sắc mặt trắng bệch

Ba

Trong tay Thạch Thiên Hàn xuất hiện một cây hắc phiến phong cách cổ xưa, một cỗ khí tức âm trầm lạnh băng phát ra truyền đến

- U Minh Pháp Phiến?

Khóe miệng Tam U lão ma nhếch lên:

- Không tồi, tài sản trong tay ngươi không ngờ không kém lão phu

Dứt lời, trong tay hắn xuất hiện một cây quạt lông hình thù kỳ lạ từ mấy sợi lông sắc màu vàng lóe ra ánh vàng nhàn nhạt

Càng thêm kỳ lạ chính là chuôi quạt lông màu vàng này là dạng xương, kiên cố rắn chắc

- Bằng Vũ Phiến?

Thạch Thiên Hàn bật thốt lên, cả kinh thất sắc

Từ sau khi biết được lai lịch U Minh Pháp Phiến, hần từng nghiên cứu rất nhiều Cổ bảo, bao gồm cả tám bảo phiến

Cây quạt lông màu vàng trước mắt này chính là một trong tám bảo phiến: Bằng Vũ Phiến

Bằng Vũ Phiến: bảo phiến dùng lông thần thú Kim Sí Đại Bằng trong truyền thuyết làm thành, có thể phát động Cự Phong phạm vi lớn, uy lực tuyệt luân. Nghe nói phiến này còn có diệu dụng khó tin khác

Đều là một trong tám bảo phiến, U Minh Pháp Phiến cùng Bằng Vũ Phiến đều có sở trường riêng

U Minh Pháp Phiến là linh hồn sát khí hiểm thấy, nhưng khuyết thiếu vật lý pháp thuật thương tổn. Mà Bằng Vũ Phiến có thần thông phạm vi lớn cùng diệu dụng khác, nhưng khó có thể tổn thương tới linh hồn

- Ha ha. Chẳng lẽ chỉ người có kỳ ngộ, lão phu không thể có?

Khóe miệng Tam U lão ma hơi nhếch lên, lộ ra vài tia trào phúng

Thạch Thiên Hàn bỗng nhớ tới lúc Cửu U Bí Cảnh mở ra bốn trăm năm trước, Tam U lão ma từng đi vào Bằng Vũ Phiến này khẳng định là hần có được từ Cửu U Đài trong Cửu U Bí Cảnh

Đồng thời, hần cũng hiểu được lời nói của Tam U lão ma rất có đạo lý

Dựa vào đâu mà chỉ cho phép mình có kỳ ngộ, người khác không thể có?

Đồng thời Dương Phàm tiến bộ, địch nhân của hần cũng tiến bộ

Thế giới này có xu thế phát triển, hết thấy mọi thứ đều biến hóa

- Hôm nay liền cho người ném thử uy lực Bằng Vũ Phiến của ta. Từ khi có nó tới nay, lão phu coi là đòn sát thủ, chưa bao giờ chân chính sử dụng

Tam U lão ma lạnh lùng cười

Bỗng nhiên, sắc mặt hần phát lạnh, Bằng Vũ Phiến trong tay "phần phật" một tiếng, thiên địa bỗng biến sắc, đám mây âm âm bốn phía, một cổ Cự Phong cường đại chỉ một thoáng bao phủ phạm vi vài dặm.

485. Chương 478: Lần Sau Tái Chiến.

Thạch Thiên Hàn cảm giác mình như một lông chim nhỏ bé, lập tức bị Cự Phong cuốn lên, trong nháy mắt bay ra bốn năm dặm, sức gió cường đại cơ hồ muốn xé nát thân thể hần

Bằng Vũ Phiến không hổ là một trong tám bảo phiến, ở dưới Nguyên Anh đại tu sĩ lại có uy lực như vậy

Tuy rằng uy lực một phiến này không có khả năng giết chết Thạch Thiên Hàn, nhưng cũng khiến hần chật vật không chịu nổi, thân hình mơ hồ không chừng

Cự Phong công kích phạm vi lớn như thế, cho dù người có thiên quân vạn mã cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, cho người tan thành mây khói

Tam U lão ma thân là Nguyên Anh đại tu sĩ lại giấu diếm nhiều năm, có được Bằng Vũ Phiến lúc này mới sử dụng lần đầu tiên

Bởi vậy có thể thấy được hần lòng dạ sâu xa, dùng từ đa mưu túc trí không đủ để hình dung

- Ha ha. Lão phu một mực ẩn giấu tu vi cùng át chủ bài, một mục đích trong đó chính là muốn chờ người trở về

Tam U lão ma cười một trận điên cuồng, trên mặt lộ ra vài tia đắc ý

- Bất kể là thực lực, tu vi, mưu kế người đều không phải đối thủ của lão phu. Ngay cả phụ thân người đều chết trong tay ta, mà người, cũng sẽ không ngoại lệ

Tam U lão ma ngạo nghễ cười lạnh, bộ dạng nắm chắc thắng lợi

Thân hình hần như bóng ma, "Bá" một tiếng, tay cầm Bằng Vũ Phiến, hần trong Cự Phong cuồng bạo này nhưng không chút bị cản trở, ngược lại như cá gặp nước

Thời gian vài hô hấp, Cự Phong rút gào gầm thét kia yếu bớt, Thạch Thiên Hàn trong cuồng phong ổn định thân hình, lạnh lùng nhìn chăm chú hần:

- Người sai lầm rồi. Lần này ta tới huyết tẩy Quỷ Linh Bảo, sớm đoán được người sẽ âm thầm nhìn trộm Ở trong kết hoạch của Dương Phàm, cho Thạch Thiên Hàn đi tiêu diệt Quỷ Linh Bảo thuận tiện dụ Tam U lão ma này đi ra, thăm dò tu vi

Mà kế hoạch này hiện tại đã thực hiện thành công, tu vi Tam U lão ma quả nhiên cường đại hơn trong tưởng tượng

Lúc trước ở Tiên Hồng Y Quán kinh đô, Dương Phàm lệnh cho Âm Huyết Vương Triều tăng mạnh giám sát thẩm thấu Ma Dương Tông cùng Tam Ma Môn cũng chính là vì tiến thêm một bước xác định việc này

Sắc mặt Tam U lão ma hơi đổi, chợt cười lạnh nói:

- Người sớm biết lão phu lại đây, còn dám tới đây tìm chết. Người rốt cục có mục đích gì?

- Mục đích?

Thạch Thiên Hàn tự giễu cười:

- Dương nhiên là thăm dò chi tiết của người. Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, Bá Hoàng Mậu, Bằng Vũ Phiến. Người che giấu thật sâu

- Hừ, chết đến nơi còn ăn nói ngông cuồng

Tam U lão ma hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy vài tia không ổn

- Tam U lão ma, lần sau tái chiến

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn hơi nhếch lên, lộ ra vài tia ý cười, âm mưu thực hiện thành công

Bá!

Hần thân mang trọng thương bỗng trống rỗng biến mất tại chỗ

- Cái gì!

Tam U lão ma cả kinh thất sắc, vội vàng triển khai thần thức bao phủ phạm vi một trăm tám mươi dặm

Một trăm tám mươi dặm là phạm vi thần thức của Nguyên Anh đại tu sĩ, hai trăm dặm cũng gần như là cực hạn của Nguyên Anh kỳ, cũng chỉ có cảnh giới đại viên mãn có thể đạt tới

Tu sĩ Nguyên Anh bình thường cũng chỉ là phạm vi từ tám mươi đến trăm dặm

Nhưng thần thức hần bao phủ một phạm vi lớn như vậy, căn bản không tìm được bóng dáng đối phương

- Sẽ không hư không biến mất, cho dù trốn cũng không có khả năng trốn quá xa

Thần sắc Tam U lão ma ngưng trọng, vẻ u ám sáng bóng trong hai mắt run lên nhưng lại dường như hóa thành vực sâu, sau đó bắt đầu nhìn ra bốn phía

Ở dưới con người như vực sâu của hần rà quét, trong hư không sinh ra uy áp cùng mê hoặc lớn lao

Đây đúng là thần thông Thâm Uyên Ma Đồng Thuật trong Cửu U ma công

Thuật này có thể nhìn thấu ảo cảnh, pháp thuật ẩn nặc, ẩn thân. Tu luyện đến cảnh giới nhất định có thể sinh ra uy áp lớn lao cùng tinh thần công kích, thậm chí có thể khiến đối thủ sinh ra tâm ma

Nhưng mà dùng Thâm Uyên Ma Đồng Thuật rà quét một chút, hần vẫn như trước không có manh mối

Mất tích Hoàn toàn mất tích

Tam U lão ma thiếu chút nữa tức giận mà bùng nổ, hấn bại lộ tu vi chân chính cùng đại đa số sát thủ giả không ngờ khiến đối thủ trống rỗng chạy thoát

- Hừ. Chạy hòa thượng không chạy được miếu

Sắc mặt Tam U lão ma biến đổi không ngừng, hạ quyết tâm đánh tới Dương gia bảo

Tuy nhiên trước đó, hấn phải muốn tới xem tình huống Quỷ Linh Bảo

Với tu vi hậu kỳ của Tam U lão ma, khoảng cách vài trăm dặm chẳng qua chỉ trong giây lát

Nhưng khi hấn bay đến Quỷ Linh Bảo, toàn thân ngẩn ra, thậm chí không hít sâu một ngụm khí lạnh

Tòa thành lớn vốn nằm trên đầm lầy giờ phút này hoàn toàn trở thành đồng đồ nát

Toàn bộ tòa thành sụp đổ gãy nứt, khắp nơi đổ nát thê lương, máu chảy thành sông thây chất khắp nơi

Rốt cục là một cỗ lực lượng như thế nào làm cho cả tòa thành trở thành bộ dạng như hiện tại

Hơn nữa, hấn còn có thể cảm nhận được bụi bặm trong không trung còn chưa hoàn toàn hạ xuống

Rất hiển nhiên, cả tòa thành này sụp đổ hủy diệt chẳng qua chỉ trong thời gian chốc lát

Nói cách khác, trong lúc hấn cùng Thạch Thiên Hàn đại chiến, có một kẻ cường đại đã hủy diệt toàn bộ tòa thành

Nhìn thi thể hư thối ghê tởm khắp đất, Tam U lão ma biết bọn họ đều chết trong tay Phệ Hồn Thiên Độc Hạt

Bởi vì lúc trước chiến đấu của Thạch Thiên Hàn cùng Viên U Thanh, hấn sớm đã nhìn trộm

- Hả?

Tam U lão ma bay đến tòa thành hóa thành phế tích, phát hiện một chút manh mối

Tòa thành gãy nứt sụp đổ này dĩ nhiên là có quy luật

Tòa thành tuy rằng hóa thành phế tích, nhưng kiến trúc còn sót lại cùng mặt đất lồi lõm lại rõ ràng hiện ra một vết rãnh

Vết rãnh lõm xuống mơ hồ vòng quanh vài chữ khổng lồ: Lần sau tái chiến

Lần sau tái chiến

Tam U lão ma toàn thân run lên, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thậm chí hít sâu một ngụm khí lạnh

Đây rốt cuộc là loại thần thông như thế nào?

Trong lúc hấn chiến đấu cùng Thạch Thiên Hàn, có người huyết tẩy toàn bộ Quỷ Linh Bảo, thậm chí còn khiến nó biến thành phế tích

Càng thêm đáng sợ chính là cái rãnh tạo nên phế tích này sập xuống không ngờ vòng quanh bốn chữ - Lần sau tái chiến

Bốn chữ này tuy rằng không tính là thực chính tề nhưng lại lộ ra một cỗ quyết tâm cùng ý chí chiến đấu khiến da đầu Tam U lão ma phát lạnh

Theo lý thuyết, hấn tấn chức cảnh giới hậu kỳ đại tu sĩ, thực lực giờ phút này đủ để bề nghề Bắc Tàn, không cần e ngại cái gì

Nhưng khi tình huống quỷ dị như thế liên tiếp lộ ra, hấn không khỏi có chút hoảng sợ

Rất nhanh, hấn khôi phục trấn tĩnh, triển khai thần thức bao phủ toàn bộ Quỷ Linh Bảo

- Toàn bộ chết sạch, không có một người sống, ngay cả Nguyên Anh của Viên U Thanh cũng không biết tung tích

Tam U lão ma sắc mặt ngưng trọng

Đồng thời hắn cũng phát hiện toàn bộ mật thất kho báu của Quỷ Huyền Môn đều bị dọn sạch

Xem ra cường giả thần bí kia không chỉ huyết tẩy Quỷ Linh Bảo mà còn vơ vét hết tài nguyên tu tiên đại phái nhất lưu này tích tụ hơn ngàn năm

Người đó không chỉ là ma đầu giết người, còn là cường đạo trắng trợn

Sau đó, thần thức Tam U lão ma tiến thêm một bước triển khai, rà soát đầm lầy phụ cận tòa thành

Kết quả, hắn lại kinh hãi phát hiện, quanh đầm lầy phụ cận đều là thi thể

Lấy Quỷ Linh Bảo làm trung tâm, trong phạm vi trăm dặm không có một ai may mắn thoát chết

- Phạm vi trăm dặm?

Tam U lão ma nhướng mày, thì thào lầm bầm:

- Xem ra tu vi người đó ở khoảng Nguyên Anh sơ kỳ đến trung kỳ, cụ thể là cảnh giới này vẫn không thể xác định chắc chắn

Sau khi tuần tra thật lâu phạm vi Quỷ Linh Bảo ngàn dặm, Tam U lão ma hóa thành một đạo u quang màu đen trở về Ma Dương Tông

Hiện tượng quỷ dị như thế, khiến hắn hoài nghi sau lưng Dương Phàm còn có cường giả sâu không lường được

Hơn nữa, Thạch Thiên Hàn cùng Tam U lão ma giao phong không ngờ chỉ vì thử tu vi chân thật của hắn

Như thế xem ra, đám người Dương Phàm đã sớm hoài nghi hắn có khả năng đạt tới cảnh giới hậu kỳ, tất nhiên đã có chuẩn bị

- Dương Phàm à Dương Phàm? Người che giấu rất sâu, cũng càng biết tính kế so với trong tưởng tượng của ta

Tam U lão ma hít một hơi dài, rốt cuộc dự định tính toán kỹ hơn, trước trở về Ma Dương Tông

Ngay khi hắn rời phế tích Quỷ Linh Bảo, một nam tử thân tỏa ánh vàng nhạt trời lên mặt đất

- Quả nhiên không ngoài dự liệu. Tam U lão ma sẽ không dễ đến xâm phạm

Dương Phàm dõi mắt nhìn phương hướng Tam U lão ma rời đi, lầm bầm:

- Mặc dù hắn tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, đối với trận doanh bên ta có uy hiếp rất lớn. Cũng may bên phía ta cũng có vài vị bậc cao Nguyên Anh, tự bảo vệ có thừa. Chỉ là, muốn thiết kế tiêu diệt hắn, khó hơn lên trời

Dương Phàm chìm vào trầm tư, thật lâu sau, hắn lại dung nhập đại địa

Trên thực tế, trong lòng hắn đã có hai ý nghĩ

Ý nghĩ thứ nhất chính là cầu viện lão yêu ở Thanh Giang Hà. Lão yêu tuy là Hóa Hình trung kỳ, nhưng vài chục năm trước đã có thể đồng thời chống lại ba Nguyên Anh, thực lực hắn là tới gần Nguyên Anh hậu kỳ

Nếu có lão yêu giúp đỡ, lại thêm Dương Phàm, Hồ Phi, cùng với phân thân Thạch Thiên Hàn vẫn có cơ hội giết chết Tam U lão ma

Ý nghĩ thứ hai, bàn bạc kỹ hơn, nhấn nại ẩn giấu, tu luyện vài chục năm hơn trăm năm, chỉ cần đạt tới Diễn Căn trung kỳ, là có thể áp lực Tam U lão ma

Dương Phàm đối với phân chia Diễn Căn kỳ đã sớm có so sánh. Diễn Căn trung kỳ ít nhất có thể chống lại áp lực của Nguyên Anh đại tu sĩ. Đến lúc đó bốn tôn cùng phân thân đều lên, ít nhất có thể đánh Tam U lão ma chạy trốn chết

Chỉ cần tu vi có thể áp được Tam U lão ma, lại thêm bố cục thiết kế, giết hắn cũng là có hy vọng

Trước mắt, Dương Phàm tính toán chấp hành ý nghĩ thứ nhất, tìm tới cầu viện lão yêu Thanh Giang Hà

Vài ngày sau, một vệt sáng màu lục bạc bay đến sâu trong Thanh Giang Hà vực

Phốc!

Xe nhẹ đường quen, Dương Phàm nhảy vào Thanh Giang Hà, thi triển Tỳ Thủy Quyết, đi tới Hà Uyên Đình

- Ha ha. Dương đạo hữu đã trở lại

Vừa mới rơi xuống Thanh Giang Hà, một giọng nói già nua ôn hòa truyền đến

- Hà Lạc tiền bối?

Dương Phàm trong lòng kinh hãi

Phải biết rằng, tuy hắn rơi vào Thanh Giang Hà, nhưng khoảng cách Hà Uyên Đình còn ít nhất bốn năm trăm dặm

Đây là khái niệm gì?

Theo Dương Phàm biết, cực hạn thần thức tu sĩ Nguyên Anh kỳ kéo dài là khoảng hai trăm dặm

Cho dù một số cường giả Nguyên Anh tu luyện công pháp đặc thù, có thể tăng cường thần thức nhưng tuyệt đối không có khả năng đạt tới bốn năm trăm dặm

Nếu thần thức có thể kéo dài bốn năm trăm dặm, chỉ sợ chỉ có Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết mới có thể làm được

Chẳng lẽ Hà Lạc là cường giả Hóa Thần kỳ?

Dương Phàm trong lòng hoảng sợ, mang theo tâm lý như vậy đi tới Hà Uyên Đình

- Ha ha. Dương lão đại, người rốt cục tới rồi

Hồ Phi đã từ trong phủ đệ bao phủ bởi ánh lam mê ly đi ra đón

Không lâu sau, một lão già Hóa Hình mặt đầy nếp nhăn đầu có cặp sừng đi ra

Chính là lão yêu

Dương Phàm cười lên tiếng chào hỏi cùng lão yêu, đi vào làm khách

Chỉ là lần này Hà Lạc tiền bối thần bí kia không hiện thân

Dương Phàm có chút thất vọng, cũng không biểu hiện ra, mà bắt đầu tán gẫu cùng lão yêu

- Lão yêu, ngài là Thanh Giang Hà Yêu vương, nghe nói trước kia từng đánh với cường giả Nguyên Anh kỳ của Ngự Dương quốc

Dương Phàm dò hỏi

- Ha ha. Mỗi lần Cửu U Bí Cảnh mở ra, đều so chiêu cùng bọn họ

Lão yêu cười nói:

- Hai trăm năm trước, một mình ta đấu ba Nguyên Anh: Thanh Hư Tán nhân, Vô Ưu Cốc chủ, Tam U lão ma, hơi chút hạ phong

486. Chương 479: Hà Lạc Thần Bí.

Lão yêu Thanh Giang Hà, lấy sức một người chống lại tam đại Nguyên Anh bậc cao Ngự Dương quốc, trong đó còn bao gồm Tam U lão ma

Dương Phàm lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, lão yêu Thanh Giang Hà này quả nhiên thực lực cường hãn

- Đó là một lần giao chiến hai trăm năm về trước, ba người Tam U lão ma đều là Nguyên Anh sơ kỳ, ta hơi rơi vào thế hạ phong

Lão yêu lại hơi chuyển đề tài câu chuyện

Dương Phàm cười nói:

- Dù vậy, chuyện đó cũng rất tuyệt vời!

- Nhưng trong một lần đại chiến ba mươi năm trước, Tam U lão ma đã tấn chức Nguyên Anh trung kỳ, thực lực tăng lớn, hắn cùng Thanh Hư tán nhân hai người liên thủ đại chiến cùng ra, cuối cùng chẳng phân cao thấp

Sắc mặt lão yêu dần dần ngưng trọng lên

- Đúng vậy! Tam U lão ma này che dấu rất sâu

Dương Phàm nói với vẻ hiểu rất rõ

Hắn thậm chí còn hoài nghi trong đại chiến giữa mấy người lần trước, Tam U lão ma thực rất có thể ẩn giấu thực lực

Với tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cho dù không thể áp lão yêu, ít nhất cũng có thể một mình đánh ngang tay, huống chi còn có thêm Thanh Hư tán nhân?

- Dương đạo hữu! Người hỏi cái này để làm gì?

Lão yêu nghi hoặc hỏi, chợt lại giật mình nói:

- Ta thiếu chút nữa quên, nghe Hồ Phi nói, người cùng Tam U lão ma đang đứng ở tình huống đối địch

Dương Phàm gật đầu, thở dài:

- Không phải đối địch, mà là đã giao thủ rồi

- Đã giao thủ?

Trong mắt lão yêu chợt lóe sáng:

- Nói như vậy, người có thể từ trong tay hắn toàn thân thối lui?

Hắn cảm thấy ngạc nhiên, nhìn qua Dương Phàm không thương tổn một cọng lông sợi tóc nào

- Theo ta được biết, Tam U lão ma tu luyện Cửu U ma công tuyệt thế, thần thông phi phàm, mấy năm gần đây ít nhất đã đạt tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh. Cho dù ta đánh cùng hắn, cũng không làm gì được hắn

Lão yêu dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Dương Phàm

- Không, hắn không phải Nguyên Anh trung kỳ!

Dương Phàm lắc đầu, thở dài:

- Trải qua giao thủ lần này, phỏng đoán của ta đã trở thành sự thật, không ngờ hắn đã tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ

- Cái gì? Nguyên Anh hậu kỳ?

Lão yêu cùng Hồ Phi đều khiếp sợ, hai mặt nhìn nhau

- Người nói đúng là sự thật, hắn đã tấn chức đại tu sĩ Nguyên Anh ư?

Lão yêu kinh hãi dị thường

- Đúng, chính xác!

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Xem tình thế hiện giờ, nếu muốn giết chết hắn, chỉ sợ vô cùng khó khăn

- Người người còn muốn giết chết hắn?

Lão yêu hỏi với vẻ mặt cổ quái

Đường như ý của hắn muốn nói, Tam U lão ma đã tấn chức đại tu sĩ Nguyên Anh, không có tới giết người đã là may lắm rồi

Dương Phàm gạt đầu, vẻ mặt tự tin:

- Dương mỗ từ ba mươi năm trước đã phát linh hồn huyết thể, cho nên, hắn phải chết ở trong tay chúng ta!

Lão yêu cùng Hồ Phi cũng không có chú ý tới một chi tiết, Dương Phàm không phải nói chết ở trong tay "ta" mà nói chết ở trong tay "chúng ta"

- Ồ? Không đúng!

Lão yêu xoay chuyển ánh mắt lại hỏi tiếp:

- Tam U lão ma tấn chức đại tu sĩ Nguyên Anh, người làm thế nào có thể ở trong tay hắn toàn thân trở ra?

Nếu là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh thì không nói, đằng này từ trong tay đại tu sĩ Nguyên Anh thoát thân, quả thực rất khó. Hơn nữa, cho dù chạy thoát, cũng phải trả một cái giá nào đó

Thế mà Dương Phàm nhìn qua không tổn hao cọng tóc sợi lông nào, điều này quả thực khiến cho người ta không thể tin được

- Chuyện này liên quan tới một bí mật của Dương mỗ

Dương Phàm lộ ra thần sắc nghiêm túc, ánh mắt bình thản nhìn lướt qua lão yêu

- Ha ha ha! Dương đạo hữu yên tâm, ta cùng với Tam U lão ma cũng là quan hệ đối địch. Huống chi người là huynh đệ tốt của Hồ Phi, lão yêu ta cũng không phải là hạng người bán đứng bằng hữu

Lão yêu cười ha hả, lộ rõ vẻ hào hùng

Dương Phàm có thể cảm nhận được sự chân thành trong mắt hắn

- Bởi vì

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Chiến đấu cùng Tam U lão ma, chính là một cái phân thân của Dương mỗ

- Phân thân?

Lão yêu cùng Hồ Phi trợn to mắt kinh ngạc

"Vèo!"

Dương Phàm vừa động ý niệm, bên cạnh hắn xuất hiện một ma đạo thanh niên cao lớn lạnh lùng

Chính là Thạch Thiên Hàn

Chỉ có điều giờ phút này nhìn qua bộ dáng Thạch Thiên Hàn có vẻ suy yếu, nguyên khí đại thương

- Cửu U ma công? Không ngờ hắn cũng là Nguyên Anh sơ kỳ

Lão yêu hoảng hốt

- Là người! Quả nhiên là người!

Hồ Phi nhìn chằm chằm Thạch Thiên Hàn, thiếu chút nữa không kìm được nhảy dựng lên

Trước đây ở phụ cận Thanh Giang Hà, hắn từng đánh một trận với Thạch Thiên Hàn, khi đó hắn còn không biết thân phận của đối phương

Không nghĩ tới, Thạch Thiên Hàn chính là một cái phân thân của Dương Phàm

- Ha ha ha! Dương đạo hữu quả thật rất cao minh! Ngoại giới đồn đãi người cùng Thạch Thiên Hàn là một người, quả nhiên không giả. Nhưng chỉ sợ bất cứ người nào cũng không thể nghĩ đến, Thạch Thiên Hàn kẻ tu luyện tuyệt thể ma công, lại chỉ là một cái phân thân của người

Lão yêu ngạc nhiên và thán phục không thôi

”Vèo!”

Dương Phàm vừa động ý niệm, Thạch Thiên Hàn liền biến mất tại chỗ, lúc này mới nói:

- Phân thân của ta chiến một trận cùng Tam U lão ma, cuối cùng phát hiện hắc tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, mới sử dụng bí thuật độc môn chạy trốn

- Lão yêu! Hiện giờ Tam U lão ma tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, ta muốn giết hắn, không có nắm chắc nhiều lắm, nếu có ngài tham dự, cộng thêm Hồ Phi, Thạch Thiên Hàn cùng với bố trí kế hoạch tỉ mỉ, thì vẫn có hi vọng tiêu diệt được người này

Dương Phàm đề nghị

- Cái này

Lão yêu nhường mầy, dường như có chút khó xử

- Lão yêu, sợ cái gì! Chúng ta cùng nhau đánh Tam U lão ma, không tin không giết chết được hắn!

Hồ Phi cũng là chiến ý dạt dào

Lão yêu thở dài một hơi:

- Chuyện này chỉ sợ không được

- Vì cái gì?

Hồ Phi hỏi, có chút vội vàng

Dương Phàm ngược lại vẻ mặt trầm tĩnh

- Bởi vì ta là lãnh đạo cao nhất của yêu tộc trong Ngư Dương quốc, mấy ngàn năm qua vẫn luôn có hiệp nghị hòa bình cùng nhân loại. Nếu như ta trợ giúp người đi giết Tam U lão ma, tất nhiên sẽ đánh vỡ thế cân bằng này. Đến lúc đó, hàng ngàn hàng vạn đồng bào yêu tộc ở Ngư Dương quốc, đều sẽ rơi vào chiến hỏa. Người hắc là biết, thế lực của tu sĩ nhân loại mạnh hơn rất nhiều so với yêu tộc chúng ta

Lão yêu lắc đầu thở dài

Dương Phàm rơi vào trầm mặc, thế cục Bắc Tần cùng Thiên Cầm Nội Hải quả nhiên bất đồng

Tại Thiên Cầm Nội Hải, yêu tộc nắm giữ địa vị thống trị, nhân loại chỉ có vị trí chật hẹp nhỏ bé

Mà Bắc Tần lại hoàn toàn trái ngược, yêu tộc thường ngày hoàn toàn không dám hiện thế, phải núp tránh ở núi hoang rừng sâu, càng không dám phạm tới nhân loại

Trong Ngư Dương quốc, người tu tiên nhân loại cùng nhóm yêu tu sở dĩ có thể duy trì cân bằng, một mặt là nhờ cái gọi là hiệp định hòa bình, mặt khác là có sự tồn tại của lão yêu, yêu tu Hóa Hình kỳ cường đại nhất này

- Thôi được!

Dương Phàm mỉm cười:

- Vậy cứ để Tam U lão ma sống thêm một đoạn thời gian, trò chơi giữa ta với hắn còn phải tiến hành một đoạn thời gian

- Đương nhiên, nếu ở thời điểm nguy cơ lâm đầu, Dương đạo hữu cùng Hồ Phi có nguy hiểm, lão yêu ta nhất định có thể ra tay tương trợ

Lão yêu lại cười nói

Dương Phàm gật đầu nói tạ ơn, rồi cũng lãnh giáo lão yêu một ít đề tài, đều có liên quan đến một số đại thế lực ở Bắc Tần

Cuối cùng, Dương Phàm hỏi về chuyện có liên quan tới Hà Lạc

- Hà Lạc tiền bối dường như thật thần bí, lần này vì sao không thấy xuất hiện?

Toàn Tri Cẩm Quan của Dương Phàm đã bao phủ toàn bộ phủ đệ, nhưng hoàn toàn không bắt giữ được bóng dáng Hà Lạc

Nhưng trước khi hấn tiến vào Thanh Giang Hà, rõ ràng nghe được thanh âm của Hà Lạc?

- Ha ha! Dương đạo hữu! Người tới là tìm ta?

Một lão giả mặt mũi hiền lành tóc màu lam, từ cách đó không xa đi tới, dường như là trong không gian hiện ra

Dương Phàm hoảng sợ, không ngờ Hà Lạc có thể tránh thoát Toàn Tri Cẩm Quan của mình, thật sự là sâu không lường được

Nói về thần bí khó lường, có lẽ chỉ có Đông Phương được sư trước kia phiêu nhiên xuất hiện ở Vụ Liễu trấn, có thể bằng được

Dương Phàm vội vàng đứng dậy chào hỏi Hà Lạc, đồng thời nói rõ ý của mình tới đây lần này

Hà Lạc trước sau như một vẫn ôn hòa, bình dị gần gũi, cười nói:

- Chỉ sợ ta cũng không giúp được gì, bởi vì ta không thể rời Thanh Giang Hà

Không thể rời Thanh Giang Hà?

Dương Phàm hơi sững sốt, cũng không hỏi nhiều, nhưng đối với tồn tại của Hà Lạc càng thêm tò mò

Ở lại Thanh Giang Hà nửa ngày, Dương Phàm mới cáo từ, cùng Hồ Phi cùng nhau rời đi

Lão yêu tự mình đưa hai người ra ngoài Thanh Giang Hà, cùng Hồ Phi lưu luyến không rời

Nửa ngày sau, Dương Phàm cùng Hồ Phi trở lại Vụ Liễu trấn

Nếu lấy Vụ Liễu trấn làm trung tâm, như vậy Tú Ngọc Các, Thanh Giang Hà cách nơi đây ước chừng hơn một ngàn dặm

Dương gia bảo cách Vụ Liễu trấn gần hơn, chỉ vài trăm dặm

Khoảng cách Ngũ Bàn Thiên Thai cùng Vụ Liễu trấn, cũng là hơn một ngàn dặm

Đối với Nguyên Anh mà nói, khoảng cách ngàn dặm không tính là xa, bay một hồi là tới

Trở lại y quán, Dương Phàm phát hiện Lâm Chung còn đang bế quan, củng cố tu vi Kim Đan sơ kỳ. Song tu đạo lữ Lưu Mạn Hương của hắn cũng đang bế quan

Chẳng những hai người đang bế quan, mà ngay cả Trịnh Tiểu Mạn cũng đang bế quan tu luyện, hy vọng trong vài năm tấn chức bậc cao

Trước mắt, Phổ Ái Y Quán do cha con La Nham, La Tường quản lý. Hai người cần mẫn thành thật, tôn sùng Dương Phàm như thần linh, cung kính khác thường

Sau khi Hồ Phi trở lại Vụ Liễu trấn cũng có chút ngồi không yên, muốn đi ngao du các nơi phụ cận

Dương Phàm nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Người sau khi cần nuôi Nguyên Anh, tu vi mới đột phá đến Nguyên Anh. Loại tình huống này ta mới gặp lần đầu. Hơn nữa trước mắt người với vận dụng lực lượng của bản thân còn xa không đủ, cần thời gian mấy năm để củng cố cảnh giới

- Dương lão đại! Ta thật sự không ngồi yên được!

Hồ Phi vẻ mặt khổ sở, năn nỉ nói:

- Dù sao đã tấn chức Nguyên Anh, cứ để ta đi dạo ở gần đây, tìm người hoạt động cho giãn gân cốt

Dương Phàm tức giận nói:

- Ở gần đây có ai chịu đựng nổi người giày vò?

Hồ Phi đảo trông mắt lên xuống:

- Dương lão đại! Không bằng như vậy đi, cho phân thân của ngươi ra đánh với ta. Như vậy không những giải buồn mà còn tôi luyện qua chiến đấu, có thể giúp ta nắm giữ lực lượng càng thêm thuần thực. Trước i ta thắng cấp, cũng rất ít khi củng cố tu vi, cứ đi khắp nơi tìm người đánh nhau, vận chuyển lực lượng càng ngày càng như ý

Dương Phàm trầm ngâm một lát, cười nói:

- Được rồi, cứ theo ngươi đi! Nhưng phân thân của ta còn phải điều dưỡng nửa tháng, ngươi hãy tĩnh tu một thời gian

- Một lời đã định!

Hồ Phi mừng rỡ, thành thành thật thật đi tĩnh tu chờ đợi

- Thật đúng là một tên cuồng chiến

Dương Phàm lắc lắc đầu

Nói đến cuồng chiến, hẳn lại nghĩ đến Vô Song

Dương Phàm chậm rãi xuất ra thanh đoạn kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận được ý chí và tín niệm vô tận trên đó, hẳn thấp giọng nói:

- Vô Song! Ngươi hãy đợi một ít thời gian

”Ông! Ông!”

Đoạn kiếm ngân lên mấy tiếng, dường như biểu đạt tình cảm gì đó

Dương Phàm giơ cao thanh kiếm, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng cảm ngộ

Trước đây đã sớm có linh ngộ, cảm kiếm này trong tay, đủ có thể vô địch Bắc Tàn

Nhưng kiếm này mang theo một ý chí đến chết không lùi bước, không xuất kiếm thì thôi, một khi xuất kiếm tất phải một kiếm giết chết đối thủ ngay

Bằng không người xuất kiếm chính mình phải chết

Đây là một loại tự tin vô cùng vô tận, không chết không ngừng, một kiếm vượt khỏi gông cùm ràng buộc của cái chết

”Trước mắt xem ra, kiếm này ít nhất có thể trong nháy mắt tăng cao lực công kích của ta năm sáu lần”

Dương Phàm lẳng lặng linh ngộ, chỉ cần tìm hiểu được vài phần huyền ảo, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh, cũng có thể đánh chết

487. Chương 480: Hóa Anh Đan.

- Bẩm Quân vương, Thương Vân cầu kiến

Ẩn Tam hiện ra bên cạnh Dương Phàm, quỳ xuống báo cáo tin tức

- Thương Vân? Mau cho hắn vào gặp ta!

Trong mắt Dương Phàm sáng lấp lánh

- Dạ!

Thân ảnh Ẩn Tam biến mất

Không lâu sau, một gã thiếu niên sắc mặt trắng bệch, khắp khễnh đi vào

Thiếu niên này thần tình kiên nghị, thoạt nhìn một chân gãy đoạn, còn có một ống tay áo trống rỗng

- Sư tôn

Thiếu niên thần tình bị thương và phần nổi, bùm một tiếng, quỳ gối trước mặt Dương Phàm, cả người nhưng lại quỳ rạp trên mặt đất, khóc lớn

- Thương Vân! Tay của ngươi bị sao vậy?

Dương Phàm giật nảy mình, thân hình nhoáng một cái, nâng hấn dậy, nắm ống tay áo trống rỗng kia

Toàn bộ cánh tay phải của Thương Vân, không còn nữa

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong mắt Dương Phàm lóe ra một tia sáng lạnh lẽo, tràn ngập sát khí, nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống

Thương Vân là đệ tử ký danh của hấn, hỗ trợ chương quản Tiên Hồng Y Quán, hấn kỳ vọng rất cao, thế mà rơi vào tình cảnh như thế

- Quỷ Huyền Môn là tu sĩ Quỷ Huyền Môn. Bọn chúng giết sạch tất cả Dược sư và học đồ trong Tiên Hồng Y Quán rồi, chỉ có đệ tử may mắn trốn thoát, nhưng cánh tay bị chém đứt, chân cũng bị đánh gãy

Trong đôi mắt Thương Vân tràn ngập căm hận và khúất nhục, thanh âm run rẩy không thôi

- Quỷ Huyền Môn?

Dương Phàm lộ ra sắc mặt kỳ quái

- Sư tôn! Các Dược sư và học đồ trong y quán, đều bị bọn chúng giết chết, ngài nhất định phải báo thù cho họ

Thương Vân khấn thiết bị phần nói

- Không cần!

Dương Phàm lắc đầu, trong mắt lộ ra vài tia lạnh như băng

- Vì sao?

Thương Vân có chút nóng nảy

- Bởi vì Quỷ Huyền Môn từ lúc này đã biến mất

Dương Phàm dùng một giọng điệu kỳ lạ nói:

- Tại trong Ngư Dương quốc này, phàm là dám đối nghịch cùng ta, đều phải bị nhổ tận gốc. Quỷ Huyền Môn chính là một ví dụ điển hình

- Cái gì? Quỷ Huyền Môn bị diệt môn rồi?

Thương Vân không khỏi hít một ngụm khí lạnh

Ngư Dương quốc bề ngang bề dọc tám vạn dặm, hấn một đường chạy trời chết tới Vụ Liễu trấn, thậm chí còn không có nhận được tin tức này

Diệt môn!

Động tác này cũng quá kỳ quái

- Từ tám chín ngày trước, Quỷ Huyền Môn đã bị diệt môn, không chạy thoát một người nào

Dương Phàm cười lạnh nói

- Sư tôn! Đây đều là ngài làm sao?

Thương Vân thở phào một hơi, nhưng trong lòng vẫn như cũ cảm thấy đáng sợ

Quỷ Huyền Môn, là đại phái nhất lưu kế thừa mấy ngàn năm, nói diệt môn liền diệt môn, điều này cũng quá khó tin

- Nguyên Anh của tông chủ Quỷ Huyền Môn, hiện đang ở trong tay ta

Dương Phàm lạnh nhạt cười, nhẹ nhàng giơ tay, trong hư không lơ lửng một cái bình sứ trong suốt bị cấm chế tầng tầng lớp lớp

Trong bình sứ có một Nguyên Anh nho nhỏ màu tím ảm đạm, bộ dáng uể oải

Đây đúng là Nguyên Anh của Viên U Thanh

- HẳnHẳn chính là trong lời đồn, cường giả mới tấn thăng Nguyên Anh của Quỷ Huyền Môn?

Thương Vân nhìn chăm chăm Nguyên Anh nho nhỏ trong bình sứ trong suốt, trên mặt đầy hận ý, đồng thời cũng mang theo vài phần sợ hãi

Đối mặt với Nguyên Anh lão quái trong truyền thuyết, trong lòng hẳn vẫn còn kiêng kỵ

- Người nhận ra hẳn?

Dương Phàm hỏi

- Không nhận biết! Lần trước tới tập kích Tiên Hồng Y Quán, chỉ là một cường giả Kim Đan cùng một số cường giả Trúc Cơ, cũng không thấy bóng dáng Nguyên Anh lão quái nào

Thương Vân lại tự giễu nói:

- Đối phó với chúng tôi, đâu cần kinh động tới Nguyên Anh lão quái

Chính xác, bọn họ ngay cả tư cách để Nguyên Anh lão quái ra tay cũng không có

- Đến đây, để ta xem thương thế của người

Dương Phàm khoát tay lên vai Thương Vân, đồng thời có vẻ tán thưởng nói:

- Tu vi của người tiến bộ thật nhanh! Ba mươi năm trước vừa mới vào Ngưng Thần kỳ, không nghĩ tới hiện tại người đã tới Trúc Cơ đại viên mãn

Thương Vân thiên phú rất cao, điểm áp Dương Phàm rất rõ ràng, bằng không trước kia cũng không có khả năng được Ấn Thiên Quân Vương chọn dùng

- So sánh cùng sư tôn, thì không đáng kể chút nào

Thương Vân cười khổ nói

Đúng vậy, lúc trước thời điểm Dương Phàm ở kinh đô, cũng chỉ vừa từ Ngưng Thần kỳ tấn chức Trúc Cơ kỳ

Hiện giờ trở về Bắc Tàn, liền nổi giận đánh chết Nguyên Anh bậc cao, thậm chí trực tiếp tiêu diệt cả một đại phái nhất lưu

Sau một lát, Dương Phàm thu tay lại, khẽ thở dài:

- Thương thế của người, vi sư đã trị, chỉ có điều cánh tay bị chặt đứt của người

Thương Vân trên mặt khôi phục màu đỏ hồng, đứng dậy vận động gân gân cốt, nội thương ngoại thương hoàn toàn khỏi hẳn, ngay cả chân gãy cũng lành lại

- Y thuật của sư tôn vẫn như trước thần diệu như thế, làm cho người ta chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể tiếp cận

Thương Vân cảm khái nói

Cùng nghiên cứu y thuật như nhau, y thuật của sư tôn càng khiến hẳn ngưỡng mộ

Dương Phàm nhìn chăm chăm cánh tay trống rỗng của Thương Vân, thở dài:

- Nếu muốn cho tay cụt của người một lần nữa trở lại như cũ, cũng không phải chuyện dễ dàng

- Sư tôn! Cánh tay cụt này, ngài không cần phí tâm lo lắng, tồn tại của nó sẽ khiến đệ tử mãi mãi ghi nhớ trong lòng mỗi huyết cừu, đồng thời luôn luôn thúc giục ý chí của đệ tử

Thương Vân cắn chặt hàm răng, trong mắt đầy vẻ kiên quyết dứt khoát

Hắn hiểu rằng với y thuật của sư tôn, khẳng định có thể trị lành cánh tay cụt của mình, nhiều lắm là phiền toái một chút thôi

Thế như hắn lại lấy một cánh tay làm giá phải trả, để thúc giục chính mình

Dương Phàm nhìn hắn một cái hơi có vẻ khâm phục và tán thưởng:

- Tốt! Nếu người đã muốn theo con đường như vậy, vi sư cũng không ngăn cản

Hắn thậm chí có thể đoán trước, thành tựu của Thương Vân ngày sau không thể đo lường được

- Thiên phú của người vốn đã không tệ, nhưng vi sư nơi này, còn có hai loại linh dược cường đại, cũng tiến thêm một bước kích phát tiềm lực của người

Dương Phàm lại xuất ra Thất Linh Quỳnh Tương cùng Tam Sinh Tuệ Thủy

Có hai thứ này tương trợ, cho dù là Trúc Cơ bình thường, cũng có hy vọng tấn chức bậc cao

Huống chi Thương Vân tư chất siêu phàm, tu vi đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn

- Tạ ơn sư tôn!

Trong mắt Thương Vân lộ đầy vẻ cảm kích, không có chối từ, ăn vào ngay hai loại linh dịch

- Không tốt! Trong cơ thể đệ tử pháp lực tăng nhiều, dường như có chiều hướng thăng cấp

Bỗng nhiên, Thương Vân biến sắc

- Ha ha ha! Đi phụ cận Vụ Liễu trấn tìm một chỗ bế quan đánh sâu vào đi!

Dương Phàm cười một tràng dài, cũng không bắt ngờ chút nào

- Dạ, sư tôn!

Thân mình Thương Vân hóa thành tàn ảnh, cấp tốc rời đi

Dương Phàm mỉm cười, bình thản như không

Thương Vân tấn chức bậc cao, khẳng định là chuyện nắm chắc trong tay, đương nhiên hắn không cần lo lắng

Sau đó tâm thần dung nhập vào Tiên Hồng không gian, nói với Thạch Thiên Hàn đang bế quan:

- Bên ngoài có một tên cuồng chiến chờ người đã lâu rồi

- Tốt

Thân hình Thạch Thiên Hàn biến mất trong Tiên Hồng không gian, ra ngoài tìm Hồ Phi luận bàn

Thạch Thiên Hàn cùng Hồ Phi đánh nhau như thế nào, Dương Phàm không quan tâm tới, ánh mắt hắn nhìn chăm chú hai Nguyên Anh bị trói buộc giam cầm trong Tiên Hồng không gian

Nguyên Anh của Chúc Phong, hắn đã sớm tra khảo hỏi qua, hễ việc gì hắn biết đều trả lời ngay, rất biết điều

Lần này, Dương Phàm lại định tra khảo Nguyên Anh của Viên U Thanh một chút

- Hừ! Đừng hòng từ tay ta thu được bất cứ bí mật gì!

Trong mắt Viên U Thanh đầy vẻ căm hận lạnh như băng, một bộ dáng dù mềm dù cứng nhất quyết không khuất phục

Dương Phàm ung dung nhìn hắn:

- Tốt! Tốt lắm! Ta cũng muốn nghiên cứu một chút thủ đoạn tra tấn Nguyên Anh

Dứt lời, trong tay hắn nhiều thêm một cái ngọc giản màu đen

Ngọc giản này là thu được từ Âm Hồn thượng nhân

Ngày đó, hủy diệt thân thể của Âm Hồn thượng nhân, túi trữ vật của hắn dĩ nhiên thành chiến lợi phẩm của Dương Phàm

Trong ngọc giản của Âm Hồn thượng nhân có ghi chép thủ đoạn luyện hồn, khống hồn, tra tấn linh thể hồn phách

Dương Phàm vừa lấy ra liền nghiên cứu, đối tượng thực nghiệm đương nhiên là VIÊN U THANH

- A a

Liên tục mấy ngày, trong Tiên Hồng không gian đều truyền ra tiếng kêu la thảm thiết khiến người ta sởn tóc gáy, làm cho tâm thần người ta bất an

Con chó nhỏ ghé vào Tiên Hồng kho hàng, ngáp một cái, lẩm bẩm:

- Chủ nhân của ta thủ đoạn càng ngày càng hung ác, nếu một ngày nào đó, ta phạm vào lỗi lầm gì

Nghĩ đến đây, nó không khỏi rung mình một cái, lông trên thân nó dựng thẳng lên

Nguyên Anh của Chúc Phong bị giam cầm ở cách đó không xa, thấy tình cảnh đó cũng khủng hoảng một trận

Rất cực, nửa tháng sau, khi Dương Phàm học theo thủ đoạn trong ngọc giản đối phó với linh thể hồn phách càng thêm tinh thuần, cuối cùng Nguyên Anh của Viên U Thanh chịu không thấu đầu hàng

- Dừng taydừng tay

Thanh âm có vẻ bất lực và thống khổ

Dương Phàm tự cười như không nói:

- Thủ đoạn luyện hồn của Dương mỗ, dường như còn thiếu lão luyện một chút

- Ta nóiTa nói người hỏi cái gì ta nói thẳng ra hết, đừng hành hạ người sắp chết ta nữa. Viên mỗ chỉ có một yêu cầu là hãy để hồn phách của ta tự tán mà chết

- Hừ! Người còn dám đưa ra yêu cầu!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, lập tức hỏi:

- Người cùng Tam U lão ma kia, rốt cuộc là thông đồng như thế nào?

Viên U Thanh nghe nói lời ấy, mặt lộ vẻ nhục nhã, do dùng từ quả thực khiến người ta tức giận

Hắn cùng Tam U lão ma đều là nam nhân, không ngờ dùng từ "thông đồng" để hình dung

Tuy nhiên Viên U Thanh tuy tức giận cũng không dám làm trái, vội vàng đáp:

- Năm năm trước, hắn chủ động tìm gặp ta, nói có thể giúp ta tấn chức Nguyên Anh kỳ, nhưng phải đáp ứng hắn một điều kiện. Lúc ấy thọ nguyên của ta sắp hết, không còn hy vọng thăng cấp Nguyên Anh, vì thế ta không chút do dự đáp ứng

- Hắn có thủ đoạn gì, có thể giúp người tấn chức Nguyên Anh?

Dương Phàm cảm thấy khó tin

- Hóa Anh đan

Viên U Thanh thốt nhẹ ba chữ, giải thích thêm:

- Tam U lão ma có một viên Hóa Anh đan trong truyền thuyết

- Cái gì? Hóa Anh đan

Dương Phàm chấn động

Có liên quan tới truyền thuyết Hóa Anh đan, hắn đương nhiên biết

Ở Thiên Cầm Nội Hải, nghe nói từng có tu sĩ ở trong ngoại điện Thiên Lan, nhặt được một viên Hóa Anh đan ngàn năm khó gặp này

Còn ở Bắc Tần nơi này, dường như cả vạn năm qua, cũng không hề nghe nói tới tin tức liên quan tới nó

- Xem ra, Tam U lão ma này, năm đó ở trong Cửu U Bí Cảnh thu hoạch được không ít, còn chiếm được một viên Hóa Anh đan

Dương Phàm thì thảo luận

- Đúng vậy, hẳn từng nói, viên đan dược này là bốn trăm năm trước, hẳn lấy được trong Cửu U Bí Cảnh

Viên U Thanh vội vàng nói

- Điều kiện của hẳn là gì?

Dương Phàm lạnh lùng hỏi

Viên U Thanh đáp:

- Quỷ Huyền Môn trở thành phụ thuộc Ma Dương Tông, đồng thời hiệp trợ hẳn nhất thống Ngư Dương quốc, trở thành đại phái siêu cấp thứ bốn ở Bắc Tần

- Ha ha! Tam U lão ma này đã tâm không nhỏ? Thống nhất Ngư Dương quốc? Đại phái siêu cấp thứ tư, chỉ sợ không chỉ có như thế

Dương Phàm cười ha hả, mặt mang đầy vẻ trào phúng châm biếm nói

Tam U lão ma hiện giờ đã tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, U Minh Ma Diễm tu luyện đến Tam U đại thành, nếu có thể thôn phệ U Minh Ma Diễm của Thạch Thiên Hàn, tất nhiên U Minh Ma Diễm có thể tấn chức Tứ U, thậm chí thần thông công pháp tăng tiến hơn

Đến lúc đó, Tam U lão ma sẽ biến thành Tứ U lão ma còn đáng sợ hơn. Đừng nói thống nhất Ngư Dương quốc, ngay cả xưng bá Bắc Tần cũng rất có thể

Từ đó về sau, Dương Phàm lại tra hỏi Viên U Thanh một số vấn đề, rốt cục xác định Tam Ma Môn cùng Ma Dương Tông bề ngoài làm ra vẻ kiêng kỵ lẫn nhau, trên thực tế đã kết hợp với nhau

- Hóa Anh đan Nguyên Anh

Tâm thần rời khỏi Tiên Hồng không gian, ánh mắt Dương Phàm bỗng nhiên sáng ngời, đột nhiên thì thảo luận

Hẳn biết phương pháp luyện chế Hóa Anh đan, trong đó chủ tài liệu khó kiếm nhất chính là Nguyên Anh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ

488. Chương 481: Một Người Đắc Đạo, Cả Họ Được Nhờ.

Một cái tin tức gây chấn động cả Tu Tiên giới Ngư Dương quốc, với tốc độ rất nhanh truyền khắp Tu Tiên giới

Đó chính là thảm án Quỷ Huyền Môn bị diệt môn

Quỷ Huyền Môn từng sống mấy ngàn năm, một đại phái nhất lưu nội tình thâm hậu, không ngờ trong một đêm bị người ta diệt môn

Tin tức này, gần như chấn động toàn bộ Ngư Dương quốc từ trên xuống dưới

Chẳng những thế, ngay cả giới cao tầng tu chân của mười ba nước Bắc Tần cũng nhận được tin tức

Trên thực tế, từ nửa tháng trước giới cao tầng của các thế lực lớn Ngư Dương quốc đã biết được việc này, tới nay mới rơi vào tai giới hạ tầng Tu Tiên giới

Theo tin tức này truyền lại, ba chữ "Thạch Thiên Hàn" chấn động bốn phương tám hướng như tiếng sấm bên tai

Thạch Thiên Hàn, vị ma đạo tân tú Ngự Dương quốc này, bằng vào thực lực của bản thân đã nhổ tận gốc toàn bộ Quỷ Huyền Môn

Căn cứ theo lời đồn, sau ngày Thạch Thiên Hàn huyết tẩy Quỷ Huyền Môn, Nguyên Anh của Đại trưởng lão Viên U Thanh cũng mất tích

Cũng có tổ chức tình báo nào đó phát hiện thi thể của Viên U Thanh, nhưng Nguyên Anh thì không biết tung tích, người người đều phỏng đoán, khẳng định là dữ nhiều lành ít

Đối với kỳ tích quật khởi của Thạch Thiên Hàn, phần đông các thế lực Ngự Dương quốc đều rất ngạc nhiên về phản ứng của Ma Dương Tông

Không ít cường giả bậc cao đều biết, năm đó Thạch Thiên Hàn có thâm cừu đại hận cùng Tam U lão ma

Bọn họ đều âm thầm chờ mong, dự đoán giữa tông sư ma đạo lâu đời của Ngự Dương quốc cùng ma đạo tân tú này

Chỉ tiếc rằng Ma Dương Tông đối với việc này lại không có bất kỳ phản ứng gì

So sánh với cảnh hỗn loạn hiện nay ở Tu Tiên giới Ngự Dương quốc, Vụ Liễu trấn vẫn như trước lặng yên tĩnh mịch

Chỉ là mấy ngày sau đó, một dao động linh khí thiên địa cường đại, truyền ra từ một chỗ nào đó gần Vụ Liễu trấn

- Chúc mừng Thương hiền đệ, tấn chức Kim Đan bậc cao

Đúng là thần thức truyền âm của Lâm Chung sớm đã thăng cấp mấy tháng trước

Dương Phàm lộ vẻ tươi cười, cũng chúc mừng đệ tử:

- Tấn chức bậc cao, bước vào giai đoạn thứ nhất của "Thần thông tam giai", từ nay được hưởng thêm mấy trăm năm tuổi thọ

- Thương Vân có được kết quả thành tựu này, đều là do se tôn dốc lòng đào tạo

Thương Vân hướng về phía Vụ Liễu trấn, cung kính dập đầu lạy ba cái

Ngay lúc Thương Vân thăng cấp không lâu, Trịnh Tiểu Mạn, người đệ tử kia của Dương Phàm, cũng tìm được một mật địa nào đó ở Vụ Liễu trấn, bắt đầu bế quan đột phá

Dương Phàm thần tình đầy ý cười, vô cùng vui mừng

Có thể đoán trước tiếp theo trong vòng mấy tháng đến mấy năm, Trịnh Tiểu Mạn, Liễu Vô Ngân, đệ đệ Dương Lỗi, khẳng định bọn họ đều có thể tấn chức bậc cao

Cảnh tượng này, thật có thể nói là một người đắc đạo cả họ được nhờ

Dương Phàm tự mình phiên bạt ở Thiên Cầm Nội Hải, dốc sức đạt tới thành tựu này cũng đã trải qua nhiều khó khăn gian nguy, cũng nhờ liên tục gặp được rất nhiều kỳ ngộ

Hiện giờ hắn trở về Ngự Dương quốc, có được rất nhiều Thất Linh Quỳnh Tương, Tam Sinh Tuệ Thủy, thậm chí còn luyện chế Ngưng Hóa đan gia tăng xác suất thành công kết đan

Quả nhiên, tiếp theo mấy tháng sau, Trịnh Tiểu Mạn cùng sư tôn Liễu Vô Ngân, cũng đều thành công bước vào Kim Đan bậc cao

Trịnh Tiểu Mạn tấn chức bậc cao, sau đó cũng hướng về Vụ Liễu trấn cúi đầu thật sâu, vô cùng cung kính

Duy nhất chỉ có Dương Lỗi không có tấn chức Kim Đan

Bởi vì khi Dương Phàm trở về Bắc Tản, hắn mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, không có khả năng trong thời gian ngắn mấy tháng nữa năm tấn chức bậc cao được

Những người kia sở dĩ có thể nhanh như vậy tấn chức Kim Đan bậc cao, bởi vì phần lớn họ đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, cách Kim Đan bậc cao không xa lắm

Một ngày này, Dương Phàm gọi Ân Tam tới:

- Thu thập tài liệu như thế nào rồi?

Dương Phàm dò hỏi

- Cũng không sai biệt lắm, còn thiếu một hai loại tài liệu tương đối đặc biệt, có thể trong hai ba năm sẽ tìm được

Ân Tam cung kính nói

- Hai ba năm? Vậy có hơi lâu!

Dương Phàm chau mày

Thì ra, ngày ấy tra khảo Viên U Thanh biết được Hóa Anh đan, hần liền bị hấp dẫn

”Nếu thế gian này có Hóa Anh đan, vì sao mình lại không luyện chế chứ?”

Nhưng muốn luyện chế Hóa Anh đan, cần phải vượt qua ba cửa ải khó khăn

Cửa ải khó khăn thứ nhất, là tài liệu trong phối phương của Hóa Anh đan, có một loại chủ tài liệu khó kiếm nhất, ó chính là Nguyên Anh của tu sĩ

Cường giả Nguyên Anh đều là cao cao tại thượng, rất khó chém giết, càng đừng nói bắt giữ Nguyên Anh

Đây là một trong những nguyên nhân làm cho Hóa Anh đan rất hiếm thấy

Cửa ải khó khăn thứ hai là luyện chế Hóa Anh đan, còn có vài loại tài liệu quý báu, mà khắp Bắc Tàn gần như tuyệt tích, thậm chí xưa nay không có

Đây là một trong những nguyên nhân làm cho Hóa Anh đan ở Bắc Tàn vạn năm khó gặp

Cửa ải khó khăn thứ ba chính là luyện chế đan dược này mức độ khó rất lớn, tỷ lệ thành công cực thấp, không có trình độ luyện đan cấp tông sư, khó có thể thành công luyện chế

Tiêu chuẩn luyện đan cấp tông sư, ở toàn bộ mười ba nước Bắc Tàn cũng khó tìm được hai ba người

”Cửa ải khó khăn thứ nhất, ta đã vượt qua, Nguyên Anh của Chúc Phong cộng thêm Nguyên Anh của Viên U Thanh, ta đã có hai cái”. Trong mắt Dương Phàm lóe ra tia sáng hưng phấn

”Cửa ải khó khăn thứ hai, ta đã vượt qua được một nửa, chuyến đi Thiên Cầm Nội Hải vừa rồi, tài liệu Bắc Tàn không có, ta có, tài liệu Thiên Cầm Nội Hải không có, ta cũng có. Hiện giờ chỉ còn thiếu mấy loại tài liệu”

”Cửa ải khó khăn thứ ba, với pháp quyết luyện đan độc môn trong Tiên Hồng Quyết, cộng với Khai Quang Tịnh Thể Diễm, ngay cả Nguyên Linh Đan và Cực Âm Cực Dương Đan đều luyện chế thành công. Chỉ cần tìm đủ tài liệu, luyện chế Hóa Anh đan này hần là không khó”

Dương Phàm thật hưng phấn và chờ mong

Ba cửa ải khó khăn, hần đã vượt qua hai cái rồi

Trước kia, khi hần luyện chế đan dược cao cấp nhất là Nguyên Linh Đan, tiêu hao tài liệu cho việc luyện chế này, ít nhất là gấp mười lần Hóa Anh đan

Chỉ tính riêng một thứ Thiên Linh Huyền Căn đã không thể đo lường được

Vật ấy chính là thiên địa kỳ vật, tài liệu cao cấp nhất ở nhân giới, bắt đầu từ thiên địa sơ khai đã sinh ra một loại mạch căn nguyên thần bí này

Sau khi dùng Nguyên Linh Đan, cấp bậc linh căn của Dương Phàm, thật sự trở thành Thiên linh căn cấp cao nhất. Mà thu được lợi ích lớn nhất, là Nguyên Linh Đan tăng lên ngộ tính của hần, có trợ giúp rất nhiều cho quá trình thôi diễn tìm hiểu cảnh giới mới sau này

- Hóa Anh đan này còn thiếu chút cuối cùng, là ta có thể luyện chế rồi!

Giọng nói của Dương Phàm hơi run rẩy

Chuyện cả vạn năm Tu Tiên giới Bắc Tàn không ai có thể làm được, chỉ cách hần có nửa bước xa

Hần càng thêm chờ mong cảm giác thành tựu khí tạo ra "tân" bậc cao Nguyên Anh

Hiện giờ ở trong Âm Huyết Vương Triều tam đại Quân Vương: Nghịch Thiên, Phá Thiên, Bỏ Thiên

Nghịch Thiên Quân Vương cùng Phá thiên Quân Vương đã tấn chức Nguyên Anh, còn Bỏ Thiên Quân Vương tu vi đã đạt tới Kim Đan đại viên mãn, thậm chí đã nửa chân bước vào Nguyên Anh kỳ

Thời gian gần đây, Dương Phàm nhiều lần thúc giục Âm Huyết Vương Triều tăng thêm sức người sức của đi tìm mấy thứ tài liệu còn lại

Nửa tháng sau, toàn bộ tài liệu đều tìm được, chỉ còn lại một loại phụ liệu cuối cùng

- Quân vương! Còn thiếu một loại tài liệu gọi là Băng Ma Thạch, vật ấy ở Bắc Tàn này cực kỳ hiếm thấy, cũng rất ít dùng tới

Ẩn Tam lại tới báo cáo

- Băng Ma Thạch?

Dương Phàm nhíu mày

Tài liệu này hần chưa từng sử dụng, xem ra ở khu vực Bắc Tàn này dường như rất khó tìm thấy

- Các người tiếp tục phái thêm người, cố sức phải tìm cho được vật ấy

Dương Phàm phân phó

Sau đó, hần gọi Thạch Thiên Hàn trở lại Tiên Hồng không gian

- Có một việc, nhờ người đi Thiên Cầm Nội Hải một chuyến!

Dương Phàm nhìn Thạch Thiên Hàn, trên mặt mang theo vài phần thâm ý

Hần lấy từ trong kho hàng Tiên Hồng ra một bản vẽ không biết tên, mặt trên có đồ án, nét vẽ mờ mờ rườm rà phức tạp, lộ ra khí tức phong cách cổ xưa

Bản vẽ này chính là năm đó hần thu được ở Thất Thái Thành Bảo trong Cửu U Bí Cảnh

Dù hần đã nhiều lần nghiên cứu, cũng chỉ có thể biết vật ấy là bản vẽ kỳ trận thượng cổ của Thất Thái Thành Bảo

Kỳ trận thượng cổ bốn phía Thất Thái Thành Bảo cực kỳ thần kỳ. Lúc trước mấy trăm tu sĩ còn phải mượn dùng phương pháp nội công ngoại kích, mới công phá được tòa thành này

Dương Phàm lo lắng một vấn đề, từ khi vạch trần tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của Tam U lão ma, mình phải đối mặt với uy hiếp rất lớn

Có lẽ, Tam U lão ma không thể uy hiếp đến hần, nhưng nếu như phát động cuộc chiến lớn ở Tu Tiên giới, chính mình cần phải có một căn cứ địa vững chắc

Mà kỳ trận thượng cổ của Thất Thái Thành Bảo khiến hần sinh ra một ý niệm và kế hoạch trong đầu

Một khi có kỳ trận thượng cổ này tương trợ, căn cứ địa dưới sự phòng thủ che chở của nó, sẽ trở nên vững như thành đồng vách sắt

- Người đi Thiên Cầm Nội Hải giao cho nàng bản vẽ này, thuận tiện tìm xem, có Băng Ma Thạch hay không. Mặt khác, một số tài liệu ở Bắc Tàn thiếu hụt, người cũng có thể kiếm ở Nội Hải lấy về một ít

- Được, ta biết rồi!

Thạch Thiên Hàn tiếp nhận tám bản vẽ, sau đó thân ảnh bỗng nhiên biến mất

Ngay sau đó

Tại Thiên Cầm Nội Hải, hải vực Thiên Dực Vương

Ở một nơi sâu dưới đáy biển, một thứ gì đó dường như đột nhiên nhích động một cái

”Ừng ục! Ừng ục!”

Đáy nước bị khuấy động sôi sục đục ngầu

Tại dưới lớp bùn đất, không ngờ nằm im lìm một ngân giáp thị vệ

Người của Tu Tiên giới hơi có kiến thức một chút, nếu ở đây nhìn thấy, liền biết ngay đây là một con rỗi bậc cao hiem thấy

”Vèo!”

Một thân ảnh cao lớn oai vệ, đứng trên con rỗi bậc cao

”Phù!”

Thạch Thiên Hàn thở một hơi dài, nhìn kỹ phiến nội hải mệnh môn rộng lớn khôn cùng này

So với ở Bắc Tàn bất đồng, hải vực này có thể mang đến cho hắn một áp lực, trong lòng luôn có một loại cảm giác nguy cơ trùng trùng

Bắc Tàn tuy rằng cũng không nhỏ, nhưng đại tu sĩ Nguyên Anh cũng chỉ có mấy vị

Nhưng Thiên Cầm Nội Hải thì khác, nơi này chẳng những có những nhân vật nổi danh uy chấn nội hải, mà còn có thêm mười hai đại cường giả Chí Tôn đứng trên đỉnh cao kia

Thậm chí, Dương Phàm từng đoán định, mật độ linh khí ở Thiên Cầm Nội Hải gấp đôi Bắc Tàn, số lượng dân cư lại càng khủng bố. Dưới tình huống như thế, nơi này rất có thể sinh ra cường giả Hóa Thần kỳ

”Xoạt! Vù!”

Thạch Thiên Hàn phá vỡ mặt nước, bay đi trong Thiên Cầm Nội Hải

Hai tháng sau, rốt cục ở trong hải vực mệnh môn, hắn tìm được một ngọn núi thật lớn linh khí vờn quanh bốn phía

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, không chút chần chừ, mang theo bản vẽ kỳ trận thượng cổ, bay về hướng Tam Linh Sơn

Ở Bắc Tàn tuy rằng cũng không thiếu đại sư trận pháp, nhưng những người này, Dương Phàm đều không đặt nặng lòng tin

Tận đáy lòng hắn đặt niềm tin vào nữ nhân trinh liệt quật cường kia hơn

Thời điểm Thạch Thiên Hàn cô độc một mình ở nội hải, bản thân Dương Phàm cũng không có nhân rỗi

Một ngày này, Ân Tam rốt cục chạy tới báo tin:

- Báo Quân Vương! Chúng ta tìm được manh mối Băng Ma Thạch rồi

- Thật sao?

Dương Phàm lộ sắc mặt vui mừng:

- Nói mau!

Tuy rằng không có tìm được Băng Ma Thạch, nhưng đã có manh mối, nghĩ đến dựa vào pháp lực thần thông và thể lực mạnh của Dương Phàm hiện giờ, nhất định có thể tìm được thứ này

- Trải qua Âm Huyết Vương Triều điều tra và truy tung, khối Băng Ma Thạch đó trải qua tay nhiều người, cuối cùng bị một tên tu sĩ Kim Hồng Môn thu được

Ân Tam đáp

- Kim Hồng Môn?

Dương Phàm nghe tới cái tên này, đuôi lông mày đột nhiên khê vênh lên, trong lòng đột nhiên vừa động

- Kim Hồng Môn Kim Hồng Môn

Dương Phàm đọc khê ba chữ này, thoáng chốc nhớ lại một câu của Hồng Cương đệ tử Kim Hồng Môn lúc ở trong Cửu U Bí Cảnh:

”Cái trấn sơn chi bảo này, là kế thừa của Kim Hồng Môn ta từ mấy ngàn năm trước, tên là Phương Thiên Kim Minh Chuyên, có thần thông vô thượng, tổng cộng có mười sáu cái linh kiện. Tập trung hai cái, có thể hợp thành cực phẩm linh khí, tập trung bốn cái, có thể hợp thành pháp bảo. Nếu có thể tập trung tám khối thì chính là pháp bảo cực phẩm. Trong lịch sử Kim Hồng Môn, nhiều nhất là gom được tám kiện, đó là một vị tổ sư Nguyên Anh một ngàn năm trước. Nghe nói, khi gom được tám khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, uy lực của nó so với Cổ bảo bình thường còn thắng hơn vài phần

489. Chương 482: Mỗi Ngụy Cơ Của Kinh Hồng Môn! (thượng).

Hồng Cương nói với vẻ mặt kích động:

”Chỉ tiếc là những khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên này trải qua thời gian mấy ngàn năm, bởi vì đủ loại nguyên nhân, tán lạc ở các nơi Tu Tiên giới. Trong môn phái vốn có tám khối, nhưng mấy năm trước bị thất lạc hai khối. Chuyến đi Cửu U lần này, ta cũng mang theo hai khối

Trong đầu Dương Phàm nhớ lại lời nói của Hồng Cương lúc đó

Tuy rằng từ ba mươi năm trước, Hồng Cương đã bắt hạnh vùi thân ở Cửu U Bí Cảnh, nhưng tin tức có liên quan tới Phương Thiên Kim Minh Chuyên, Dương Phàm vẫn không quên

- Phái thêm người, tiến hành theo dõi toàn bộ phương vị và trà trộn vào Kim Hồng Môn, tranh thủ tìm cho được tung tích Bằng Ma Thạch

Dương Phàm phân phó

- Dạ, Quân vương!

Ẩn Tam khom người nói, lại hỏi dò:

- Quân vương còn phân phó gì nữa không?

- Dò tra tìm tin tức có liên quan tới Phương Thiên Kim Minh Chuyên trấn sơn chi bảo của Kim Hồng Môn, nếu có thể, cũng không tiếc giá phải trả lấy cho bằng được. Kim Hồng Môn cũng là đại phái nhất lưu kế thừa từ lâu, việc này có lẽ ta phải tự mình ra tay một lần

Dương Phàm trầm ngâm một lúc rồi nói

Ẩn Tam dạ một tiếng, tức tốc rời đi, Âm Huyết Vương Triều triển khai hành động

”Phương Thiên Kim Minh Chuyên? Tổng cộng có mười sáu cái linh kiện, ta mới thu được bốn, ở Kim Hồng Môn có lẽ còn bốn khối”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một vẻ chờ mong

”Vèo!”

Trên lòng bàn tay hắn, lơ lửng bốn khối phương chuyên màu xanh rực rỡ, tản phát ra khí tức cổ xưa dày đặc

”Ông!”

Đột nhiên bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên kết hợp cùng một chỗ, hình thành một khối bản chuyên to lớn dày nặng, rải đầy hoa văn màu vàng, phóng ra khí tức mệnh môn

Trên tay bấm pháp quyết hơi hơi thay đổi, Phương Thiên Kim Minh Chuyên to lớn liền dung nhập vào hư không, không còn thấy bóng dáng

Sau khi dung hợp bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên liền trở thành pháp bảo trung phẩm

Nếu có thể dung hợp tám khối, ít nhất là Cổ bảo nhất cấp, theo ý tứ của Hồng Cương, uy lực của nó lớn hơn Cổ bảo bình thường

”Phương chuyên này uy lực thần thông bất phàm, có thể công có thể thủ, lực phòng ngự lại vô cùng lớn. Nếu có thể gom đủ tám khối, nhất định có thể gia tăng thật lớn năng lực sinh tồn của ta, cho dù đối mặt với đại tu sĩ Nguyên Anh, cũng đủ sức tự bảo vệ mình”

Dương Phàm phát tay một cái, trong không khí dao động một trận, Phương Thiên Kim Minh Chuyên lại xuất hiện trước mắt

Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng tìm hiểu huyền diệu ẩn chứa trong Phương Thiên Kim Minh Chuyên

Rất nhiều pháp bảo trong Tu Tiên giới, không chỉ là vũ khí có đấu pháp chiến đấu, trong đó có một số pháp bảo thậm chí còn ẩn chứa tin tức đặc biệt của nó

Cổ bảo đặc biệt lưu truyền từ thời xa xưa, chúng nó có lịch sử sâu xa cùng bối cảnh độc đáo của riêng mình

Dương Phàm thu được bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, vẫn đều dùng cho chiến đấu, cũng chưa có chuyên tâm nghiên cứu

Thời gian lẳng lặng trôi qua, một hồi lâu sau, Phương Thiên Kim Minh Chuyên trước mặt Dương Phàm bỗng nhiên phóng xuất ra một vầng hào quang màu vàng rực rỡ, vang lên tiếng ngân ”vù vù”, đồng thời truyền đến một cổ rung động kỳ diệu

Dương Phàm biến sắc, vội vàng thu hồi Phương Thiên Kim Minh Chuyên

”Không nghĩ tới, giữa các kiện Phương Thiên Kim Minh Chuyên này, còn có thể sinh ra cảm ứng với nhau thật nhỏ” Dương Phàm chấn động

Trải qua một phen nghiên cứu, hắn từ trong Phương Thiên Kim Minh Chuyên tìm hiểu được một ít tin tức không trọn vẹn, lại vô tình cảm ứng được tồn tại của các kiện khác

Loại cảm ứng này là một loại kêu gọi lẫn nhau chưa trong nhiều pháp bảo có nhiều kiện phân tán, ở dưới tình huống cách nhau không xa lắm, chúng có thể cảm ứng được tồn tại của nhau

”Còn có bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, ta cảm ứng được, hẳn là ở Ngự Dương quốc. Về phần tám khối khác, cảm ứng thập phần mơ hồ, có thể không có ở Bắc Tần”

Trong mắt Dương Phàm lóe sáng, thu hồi Phương Thiên Kim Minh Chuyên. Sau đó Dương Phàm lại lấy ra một quyển Khô Lôu Huyết Thư phát ra khí tức âm u cổ xưa

Đây chính là Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư, theo như lời Chúc Phong nói là linh bảo trong truyền thuyết của Huyết Ma Đạo

”Theo lời nói của Chúc Phong, ta không phải tu sĩ Huyết Ma Đạo, ít nhất cần có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, mới có thể sử dụng” Dương Phàm bắt đầu rơi vào trầm tư

Thậm chí hắn đang cân nhắc, mình có nên tu luyện một môn công pháp Huyết Ma Đạo nữa hay không?

Nhưng ý tưởng này rất nhanh bị hắn phủ quyết

Sau khi trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, hắn cảm nhận sâu sắc rằng Tiên Hồng Quyết mới chân chính là cơ sở và căn nguyên của hắn

Con đường diễn biến Tiên Hồng đã sớm là con đường duy nhất hắn tuyển chọn

Hết thấy những đường lối khác, chẳng qua chỉ để tăng thêm năng lực sống còn ở Tu Tiên giới mà thôi

”Ta không tin không thể luyện hóa được thứ này”

Sắc mặt Dương Phàm chợt ngưng trọng, trong lòng bàn tay đột nhiên hiện lên một đám lửa sáng mờ màu xanh nhạt

Tác dụng của Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Dương Phàm biết rất rõ ràng, trên phương diện luyện hóa pháp bảo, luyện đan đều có công hiệu thần kỳ

Đặc biệt dùng cho luyện đan, có thể gia tăng thật lớn hiệu quả của đan dược và xác xuất thành công luyện đan

Dương Phàm khoan chân ngồi trong Tiên Hồng không gian, tế ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm, bắt đầu thử nghiệm luyện hóa vật ấy

Cũng giống như trước kia, Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư này không có phản ứng gì nhiều

Dương Phàm cắn răng một cái, Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay sáng rực lên, hóa thành vô số ngọn lửa hình nòng nọc màu trắng

Đây là hình thái chiến đấu của Khai Quang Tịnh Thế Diễm, có thể đốt cháy hết thảy, tịnh hóa hết thảy vạn vật trên thế gian

”Vù! Vù!”

Bỗng nhiên, Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư tỏa ra vàng sáng màu đỏ như máu đáng sợ, lập tức đẩy Dương Phàm văng ra, phát ra từng hồi tiếng kêu khủng khiếp

”Vật ấy quả nhiên có linh tính” Trong mắt Dương Phàm lộ ra dị sắc, thu hồi Khai Quang Tịnh Thế Diễm

Trực giác nói cho hắn biết, nếu thực sự dùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm mạnh mẽ cưỡng ép, sẽ gây tổn hại thật lớn cho linh tính và uy lực của Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư, thậm chí có thể làm cho nó thoái hóa thành pháp bảo bình thường

”Thôi được! Tuy rằng phải đạt tới cảnh giới hậu kỳ mới có thể sử dụng Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư, nhưng chờ sau khi ta tấn chức Diễn Căn trung kỳ, vị tất không thể thử lại lần nữa”

Nghĩ đến đây, Dương Phàm thu hồi Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư, bắt đầu tĩnh tu

Trong cơ thể Sinh Mệnh Lục Chủng sinh cơ dồi dào, từ tâm mạch biến ảo thành Hồn Căn, ở trong cơ thể hắn từng chút từng chút một kéo dài, như muốn hoàn toàn chuyển hóa tất cả kinh mạch trong cơ thể biến thành Hồn Căn chính thức

Nếu có thể làm được một bước đó, Dương Phàm lập tức thành công bước vào Diễn Căn trung kỳ, nắm trong tay đại địa, tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới thực lực tăng lên không thể tưởng tượng

Giờ phút này, kinh mạch toàn thân Dương Phàm đều lộ ra từng tia sáng màu vàng nhạt. Trong khoảnh khắc đó, nó tự cảm ngộ hấp thu lực tinh túy của đại địa

”Nếu có thể bước vào Diễn Căn trung kỳ, cho dù ta không đứng trên mặt đất, cũng có thể dễ dàng nắm giữ được đại địa”

Trong mắt Dương Phàm lộ ra tia sáng linh ngộ, sau đó hắn chậm rãi nhắm mắt lại, nắm bắt thời gian khổ tu

Loại trạng thái tu luyện dung nhập đại địa này, thời gian thường trôi qua rất nhanh

Dương Phàm hận không thể một hơi bế quan vài chục vài trăm năm, để đột phá đến Diễn Căn trung kỳ hoặc hậu kỳ

Thế nhưng hiện nay tình hình Ngự Dương quốc hỗn loạn rối tung rối mù, không cho phép hắn tiếp tục an nhàn tu luyện lâu dài

Bốn năm ngày sau

- Báo cáo Quân vương! Đã điều tra rõ ràng, bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên hiện đang ở trong tay chương môn Kim Hồng Môn. Về phần Băng Ma Thạch, cũng tra được một ít manh mối, rơi vào trong tay một tên đệ tử nội môn nào đó của Kim Hồng Môn

Ẩn Tam tới báo tin

- Tốt! Các người chú ý cho kỹ, việc này không thể xảy ra sai lầm. Bản Quân vương đích thân ra tay, chúng ta hợp thương nghị một ít chi tiết

Dương Phàm hạ thấp giọng dặn dò Ẩn Tam một số công việc

Trên một vùng đồi núi xanh tươi ở phía Đông Ngự Dương quốc

Một đại phái tu tiên nhất lưu có được nội tình mấy ngàn năm, đang tiến hành một hồi lựa chọn cực kỳ gian nan

Kim Hồng Môn

Trong đại điện, trên ngai vàng hùng sư, một giọng nói hùng hồn vang dội khắp đại điện:

- Hôm nay, bản môn chủ triệu tập toàn bộ các vị, là muốn thương nghị cùng mọi người, cùng nhau đưa ra một quyết định liên quan tới sự sống còn hưng suy của môn phái ta

Phía dưới, xếp hai hàng ghế, có bốn năm trưởng lão Kim Đan bậc cao cùng hơn mười vị cường giả Trúc Cơ hậu kỳ trở lên ngồi đó

Giờ phút này, theo lời nói của trưởng môn Kim Hồng Môn, trong đại điện ngưng tụ một bầu không khí vừa trang nghiêm vừa ngưng trọng

Tất cả mọi người đều thu hồi vẻ bình thản, sắc mặt ngưng trọng hẳn lên

Lão già áo bào màu vàng, một đôi mắt hổ trên khuôn mặt chữ điền, lộ rõ vẻ oai nghiêm, đồng thời cũng lộ ra vẻ lo lắng thật sâu

- Môn chủ! Trong Ngự Dương quốc này sắp phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ ngay cả Kim Hồng Môn chúng ta cũng không thể toàn thân thoái lui?

Một lão già có chòm râu hoa râm, run rẩy đứng lên, khó hiểu hỏi

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mặt lão già áo bào màu vàng

Bọn họ không hiểu rõ, vì sao vị môn chủ luôn luôn trầm ổn vinh nhục không sợ hãi, lúc này trên mặt lại lộ vẻ sầu lo như thế?

- Hiện giờ Ngự Dương quốc, rất hỗn loạn

Trưởng môn Kim Hồng Môn hít một hơi dài:

- Trước đây một đoạn thời gian, chuyện Quỷ Huyền Môn bị diệt môn, các người hẳn biết rõ

Lời vừa nói ra, các tu sĩ phía dưới cảm như kiến

Quỷ Huyền Môn vốn là đại phái nhất lưu ngang vai vế với Kim Hồng Môn, vài năm gần đây thậm chí kinh ra bậc cao Nguyên Anh

Thế mà trước đây không lâu, trong một đêm Quỷ Huyền Môn bị người ta diệt môn

- Môn chủ! Chuyện này có can hệ gì với Kim Hồng Môn chúng ta? Quỷ Huyền Môn sở dĩ bị diệt môn, là bởi vì nó không biết tốt xấu, trêu chọc Tiên Hồng Y Quán. Kim Hồng Môn chúng ta mấy năm nay, cũng không có chủ động trêu chọc thế lực lớn nào

Một gã Kim Đan bậc cao nghi hoặc nói

- Không!

Lão môn chủ lắc đầu, bỗng nhiên giơ tay lên, trước người xuất hiện một khối phương chuyên tỏa ánh sáng vàng khắc bốn phía

- Trấn phái chi bảo!

- Phương Thiên Kim Minh Chuyên!

Các tu sĩ đều chấn động

- Các vị hần là biết, mấy chục năm gần đây, môn phái ta đã mất đi bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, trong đó hai khối là mất đi ngoài ý muốn, còn lại hai khối là do đệ tử đời thứ ba mang theo vào Cửu U Bí Cảnh, sau đó cùng nhau táng thân, bị mất trong Bí Cảnh

Lão già áo vàng nói

- Chuyện này chúng ta dĩ nhiên biết

Một nữ tu Kim Đan lên tiếng

- Mặc dù Hồng Cương táng thân trong Bí Cảnh, nhưng pháp bảo trong tay, lại bị người ta thu lấy. Trước đây ba mươi năm, ta còn cảm ứng được bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên kia. Tuy nhiên ba mươi năm gần đây, lại mất đi cảm ứng

Đột nhiên trong mắt lão môn chủ lộ ra vẻ hoảng sợ:

- Bản môn chủ nghĩ rằng việc này đã không giải quyết được nữa rồi. Nhưng không ngờ trong thời gian gần đây, sau khi Quỷ Huyền Môn bị diệt môn, ta lại cảm ứng được tồn tại của bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên kia. Đặc biệt mấy ngày trước đây, cảm ứng thập phần mãnh liệt, hoàn toàn có thể xác định nó đang ở ngay tại Ngự Dương quốc này

- Ba mươi năm trước mất trong Cửu U Bí Cảnh, ba mươi năm sau lại xuất hiện ở Ngự Dương quốc, lại là sau khi Quỷ Huyền Môn bị diệt môn

Thanh âm của môn chủ Kim Hồng Môn gần như có hơi run run, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, hít sâu một hơi nói tiếp:

- Người phù hợp điều kiện chỉ có một

Thoáng chốc, toàn bộ đại diện liền rơi vào cảnh tĩnh lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập "thình thịch"

Mọi người giới cao tăng Kim Hồng Môn đều hai mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ kinh hãi

Trong đầu các tu sĩ đồng thời hiện ra một nhân vật truyền kỳ mới quật khởi như ánh sao băng kia

490. Chương 482: Mối Nguy Cơ Của Kinh Hồng Môn! (hạ).

Lão già râu bạc cất giọng run run hỏi

- Tám chín phần mười là hần

Nam nhân mặc áo bào vàng thở dài thật nặng nề:

- Bản môn chủ lần này triệu tập các vị đến, chính là để quyết định việc này

Lời vừa nói ra, mọi người phía dưới đều im bật như ve sầu mùa đông, phần đông đều cúi đầu, không nói một lời

Môn chủ Kim Hồng Môn bình thần lướt nhìn mọi người một vòng:

- Hiện nay chúng ta chỉ có hai con đường: một là gia nhập trận doanh Ma Dương Tông để nhận được chỗ của họ; đường thứ hai là chủ động tới gặp Dương Phạm, dâng ra trấn sơn chi bảo Phương Thiên Kim Minh Chuyên

- Môn chủ! Phương Thiên Kim Minh Chuyên chính là bảo vật kế thừa của môn phái ta đã lâu, lại là vật tượng trưng của môn phái chúng ta, vật ấy tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài

Lão già râu bạc run rẩy đứng lên, trong mắt đầy vẻ khẩn thiết, cầu xin

- Nói như vậy, suy nghĩ của ngươi là gia nhập Ma Dương Tông?

Môn chủ Kim Hồng Môn tự giễu cười:

- Nếu gia nhập Ma Dương Tông, một khi phe thắng lợi là Tam U lão ma, thì cũng thôi. Nhưng khi Tam U lão ma thu thập xong Dương Phàm, thu được bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên trong đó, thì dù có là vô địch Ngự Dương quốc, chưa chắc hẳn sẽ không tham lam dòm ngó bốn khối còn lại của phái ta. Phải biết tám khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên hợp lại thành pháp bảo, còn cường đại hơn Cổ bảo bình thường

Lão già râu bạc có vẻ ghen lời không biết nói sao

- Nếu Dương Phàm bắt ngờ thắng lợi, chúng ta đầu nhập vào Ma Dương Tông, hẳn thu thập Tam U lão ma xong, chắc chắn cũng sẽ diệt trừ chúng ta

Kim Hồng Môn môn chủ thở dài một hơi:

- Hiện giờ chúng ta như đi trên băng mỏng, đi sai một bước sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục

Phía dưới, đầu tiên là một mảnh tĩnh lặng, sau một lúc lâu mới có một người lên tiếng

- Môn chủ! Không biết ngài có ý kiến gì không?

Một nữ tu Kim Đan phía dưới hỏi

Trong mắt Kim Hồng Môn môn chủ chợt lóe sáng:

- Đương nhiên ai mạng thì gia nhập người đó, giờ phút này là mối nguy cơ lớn nhất mà Kim Hồng Môn ta gặp phải gần trăm năm nay, thậm chí rất có thể gặp phải nguy cơ diệt môn. Cho nên, bản môn chủ hoàn toàn không có lo lắng có giữ được Phương Thiên Kim Minh Chuyên hay không, mà làm sao để môn phái ta vượt qua nguy cơ lần này mới là điều trọng yếu nhất

Mọi người nghe nói đều gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý

Lão già râu bạc lúc này muốn nói gì lại thôi, lão thở dài một hơi, ánh mắt ảm đạm, không nói tiếp gì nữa

So sánh với số còn của toàn bộ môn phái kế thừa mấy ngàn năm cùng với mấy ngàn đệ tử, một kiện pháp bảo trấn sơn lại có vẻ nhỏ bé không đáng kể

- Như vậy xin hỏi môn chủ, Tam U lão ma cùng Dương Phàm, rốt cuộc ai mạnh hơn?

Một gã tu sĩ Trúc Cơ dò hỏi

Ai mạnh thì gia nhập người đó, đương nhiên trước phải phán đoán người nào mạnh hơn

- Các vị có ý kiến gì?

Kim Hồng Môn môn chủ cười nhìn về phía mọi người hỏi

- Đương nhiên là Tam U lão ma! Hẳn đứng vững ở Ngự Dương quốc mấy trăm năm không ngã, hiện nay là vô địch. Dương Phàm kia chắc chắn không phải đối thủ của hắn

Chúng tu sĩ phía dưới đều bàn luận sôi nổi

Phần lớn tu sĩ đều cho rằng đầu nhập vào Tam U lão ma là lựa chọn chính xác

Tam U lão ma bất kể tu vi, nội tình, uy danh, đều là xứng với danh xưng đệ nhất của Ngự Dương quốc

Điểm ấy không thể nghi ngờ

- Ta lại không nghĩ như vậy

Kim Hồng Môn môn chủ mỉm cười

- Chẳng lẽ môn chủ cho rằng tân tú ma đạo này còn đáng sợ hơn Tam U lão ma sao?

Mọi người đều giật mình cả kinh

- Có lẽ trước mắt Dương Phàm cùng Tam U lão ma hơi có chênh lệch chút đỉnh, nhưng tuyệt đối không phải lớn lắm. Nếu không thời gian trước đây, khi Dương Phàm dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt Quỷ Huyền

Môn, vì sao không thấy Tam U lão ma đưa ra phản ứng gì. Thậm chí có lời đồn đãi, Thạch Thiên Hàn là một phân thân của Dương Phàm, nghe nói đã đấu một trận với Tam U lão ma

- Nếu hai người thực lực không hơn kém nhau nhiều lắm, như vậy bản môn chủ xem trọng Dương Phàm, là bởi vì người này có tiềm lực thật lớn

Kim Hồng Môn môn chủ hít sâu một hơi:

- Lịch sử lời đồn có liên quan tới Dương Phàm, bản môn chủ sưu tập tương đối đầy đủ

- Năm ấy lúc mười tám tuổi, vào một đêm hấn tấn công, từ đó về sau trong vào ba năm, từ một phế nhân tu luyện đến Kim Đan bậc cao

- Bước vào Kim Đan, chỉ trong ba năm

Trong mắt vị môn chủ lóe sáng

Mọi người cũng hít ngược một hơi khí lạnh

- Sau đó, mất tích ba mươi năm, khi trở về Ngự Dương quốc hấn tấn chức Nguyên Anh bậc cao. Thử hỏi cái phần tư chất tiềm lực này, ai có thể sánh bằng?

Ánh mắt của Kim Hồng Môn môn chủ lạnh lùng lướt qua mọi người

Các tu sĩ phía dưới đều chột dạ, cũng không có lý lẽ gì để phản bác

Ba năm tấn chức Kim Đan, ba mươi năm tấn chức Nguyên Anh, nếu tiếp qua ba trăm năm nữa thì sao?

Ai cũng khó có thể đoán trước được

- Hơn nữa, thời điểm ở Cửu U Bí Cảnh, lấy tu vi Trúc Cơ giết chết Kim Đan bậc cao Trác Kinh, trở hết tài năng nổi bật trong rất đông tinh anh. Điều này nói rõ hẳn có được năng lực lấy yếu thắng mạnh, lấy bất ngờ để giành chiến thắng

- Xem qua sự tích của Dương Phàm, thật giống như một đoạn truyền kỳ, thậm chí làm cho người ta suy nghĩ sâu xa, dường như hẳn không thuộc thời đại của chúng ta này: Bởi vì kỳ tích quật khởi giống như vậy, chỉ có ở thời kì thượng cổ mới xuất hiện, còn hiện nay linh khí thì từ từ loãng đi, thiên tài địa bảo thì thiếu hụt

Kim Hồng Môn môn chủ cảm khái vạn phần

Toàn bộ chúng tu sĩ trong đại điện đều lộ vẻ mặt khiếp sợ, đều rơi vào suy tư trầm lắng

Cho dù bọn họ có vạn lần tưởng tượng, cũng khó có thể đoán được, Dương Phàm có Tiên Hồng không gian, trên cơ bản khắc phục được hạn chế tiến độ của người tu luyện vì linh khí loãng, thiên tài địa bảo thiếu hụt

Tu luyện Tiên Hồng Quyết, cần thiết nhất chính là ngộ tính cùng với sức sáng tạo để thôi diễn, chịu rất ít ảnh hưởng của linh khí

Đồng thời, Tiên Hồng không gian còn có thể giao trồng một lượng lớn thiên tài địa bảo, thậm chí còn gồm cả khoáng thạch

Sau lưng mỗi một cái kỳ tích, đều có một bí mật không muốn cho người ta biết

- Bẩm môn chủ! Bên ngoài có tu sĩ cầu kiến, tự xưng là đến từ Tiên Hồng Y Quán

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng báo cấp bách

- Đến từ Tiên Hồng Y Quán?

Mọi người đều chấn động

Đối với chủ nhân sau lưng Tiên Hồng Y Quán này, Tu Tiên giới Ngự Dương quốc không người nào không biết, không người nào không hiểu

- Chẳng lẽ Dương Phàm đích thân tìm tới cửa?

Lão già đầu bạc kinh hãi thốt lên

Kim Hồng Môn môn chủ vội vàng triển khai thần thức, rất nhanh phát hiện ngoài cửa đang đứng một gã thiếu niên cụt tay sắc mặt lạnh lùng kiên nghị

Thiếu niên cụt tay đó tuổi không lớn, một thân tu vi lại đạt tới Kim Đan kỳ

- Người này chỉ sợ là đệ tử của Dương Phàm! Mời hắn vào!

Vị môn chủ trầm ngâm một chút rồi nói

Chỉ chớp lát, thiếu niên cụt tay đi vào đại điện, nơi đang tập trung các cao tăng Kim Hồng Môn

Dưới ánh mắt soi mói của nhiều cường giả như vậy, thiếu niên cụt tay vẫn trấn định như thường:

- Tại hạ Thương Vân, đại biểu sư tôn đến tiếp kiến quý phái

- Thương đạo hữu! Mời ngồi!

Vị môn chủ cười nói

Trong đại điện, đã sớm chuẩn bị sẵn ghế ngồi

Mọi người trong Kim Hồng Môn đều vô cùng khách sáo, dè dặt từng lời sợ đắc tội với thiếu niên trước mắt

Tu vi Kim Đan sơ kỳ đối với một đại phái nhất lưu như Kim Hồng Môn mà nói, cũng không tính là gì

Nhưng bối cảnh phía sau thiếu niên, đủ để cho toàn bộ Kim Hồng Môn rơi vào kinh sợ

- Ta cũng không quanh co lòng vòng, lần này ta đến quý tông có hai sự kiện

- Mời nói!

- Chuyện thứ nhất, là ta thay sư tôn giao dịch với quý tông bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên

Thương Vân thản nhiên nói

Lời vừa nói ra, mọi người trong đại điện đều hai mắt nhìn nhau, trong lòng uất nghẹn khó chịu

Trực tiếp tìm tới cửa, nói dễ nghe thì là giao dịch, không dễ nghe là cướp đoạt

- Có thể cấp một cái kỳ hạn, cho chúng ta suy nghĩ hay không?

Kim Hồng Môn môn chủ mỉm cười nói

Thương Vân lắc đầu:

- Cơ hội giao dịch chỉ có một lần, nếu quý tông không đáp ứng, ta lập tức rời đi

Hắn nói thật nhẹ nhàng nhưng lại khiến mọi người ở đây không rét mà run

Ngoài ra ý nói thật rõ ràng, chỉ cho các ngươi một lần cơ hội, không có thời gian suy nghĩ

Nếu không đáp ứng thì hậu quả tự mình tưởng tượng đi

Sắc mặt của Kim Hồng Môn môn chủ có chút cứng ngắc, hô hấp có hơi dồn dập, trên người phóng xuất ra một khí tức cường đại như muốn áp đảo toàn bộ đại điện

Có thể tưởng tượng vị đứng đầu một phái này dĩ nhiên đã nổi giận

Thân là đại tu sĩ Kim Đan, trước mặt hắn, Thương Vân mới vào Kim Đan sơ kỳ chỉ sợ không có bao nhiêu sức phả kháng

- Chẳng lẽ, Dương được sư phái ngươi tới, không hề lo lắng cho an nguy của ngươi?

Kim Hồng Môn môn chủ cố kiềm chế cơn tức giận trong lòng

- Ta nếu dám đến, tự nhiên không sợ sống chết. Hơn nữa, trước khi đi sư tôn có nói với ta, chuyến đi này không có gì nguy hiểm. Chờ khi xong xuôi việc này, ta còn phải đi kinh đô xây dựng lại Tiên Hồng Y Quán

Thương Vân cười dài nói

- Muốn chết! Một Kim Đan nho nhỏ như ngươi, dám ở trước đại điện phái ta ngạo mạn cuồng vọng, tự cao tự đại coi trời bằng vung

Đột nhiên một gã thanh niên Kim Đan, phần nộ hừ một tiếng rồi nói, trên người tuôn ra uy áp cường đại
Đây đúng là một gã Kim Đan trung kỳ đỉnh, một thân khí thể cường đại, đủ để chấn nhiếp Kim Đan bình thường

Thương Vân bình thản cười:

- Nếu quý phái không có thành ý, ta đây có lưu lại cũng không còn ý nghĩa

Dứt lời, hắn đứng dậy đi ra ngoài

Người trong đại điện cũng không có ngăn trở, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Kim Hồng Môn môn chủ

- Môn chủ! Dương Phàm này thật sự khinh người quá đáng, không bằng để chúng ta giết chết đệ tử hắn, rồi đầu nhập Ma Dương Tông

Gã thanh niên Kim Đan dùng thần thức truyền âm nói, trong mắt lộ sát ý

Trên mặt vị môn chủ, cũng biến đổi không ngừng, một bàn tay chậm rãi nâng lên, trong mắt cũng hiện ra vô cùng áp lực

Thương Vân chậm rãi bước chân ra ngoài đại điện

Giờ khắc này, toàn bộ cao tầng trong đại điện, đều ngưng tụ khí tức áp lực đến mức tận cùng, giống như núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào

Dưới áp lực chưa từng có này, trong lòng Thương Vân cũng thầm kêu khổ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. Nhưng hắn vốn là người có ý chí kiên định, lại cố gượng trấn tĩnh, tinh thần cảnh giới liền đột phá tầng gông cùm xiềng xích này

Khi hắn đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại:

- Nếu trong vòng nửa nén hương, ta không thể rời khỏi sơn môn quý phái, toàn bộ Kim Hồng Môn sẽ giẫm vào vết xe đổ của Quỷ Huyền Môn

Thân thể vị môn chủ Kim Hồng Môn run lên, trong mắt các cường giả cao tầng cũng đều lộ rõ vẻ kinh hãi
Trước khi Thương Vân tới Kim Hồng Môn lần này, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến

Một khi giao dịch không thành công, toàn bộ Kim Hồng Môn sẽ gặp phải tai nạn ngập đầu

Ngay cả Quỷ Huyền Môn có cường giả Nguyên Anh cũng không thể thoát khỏi, huống chi là Kim Hồng Môn thực lực kém hẳn mấy bậc?

Mắt thấy Thương Vân sắp ra khỏi đại điện, vị Kim Hồng Môn môn chủ rốt cục lên tiếng:

- Thương đạo hữu! Xin dừng bước!

- Môn chủ thay đổi chủ ý rồi sao?

Thương Vân quay đầu lại, hơi có ý cười hỏi

- Ta còn có lựa chọn sao?

Vị Kim Hồng Môn môn chủ cười khổ nói

Thương Vân gật gật đầu, về lại chỗ ngồi, trong lòng có một loại vui sướng tràn trề trước nay chưa từng có
Chưa có khi nào, hắn ở trước mặt một đại phái tu tiên nhất lưu, trước mặt toàn bộ cường giả môn phái, mà không người nào dám động tới một cọng lông sợi tóc của hắn, thậm chí còn kính sợ hắn thế này

Giờ phút này, chỉ một ý niệm của hắn có thể quyết định tồn vong của Kim Hồng Môn

Đây là một loại cảm giác đứng trên nhìn xuống chúng sinh

Thế nhưng, Thương Vân cũng hiểu sâu sắc rằng, có độ cao và uy lực này, không phải là hấn, mà là sư tôn. Mấy ngàn tu sĩ Kim Hồng Môn, từ trên xuống dưới cũng không phải sợ hấn, mà là sợ bóng dáng vĩ đại sau lưng hấn

491. Chương 483: Tám Khối Kim Minh Chuyên.

Trên tay môn chủ Kim Hồng Môn lộ ra vẻ run rẩy, hiện lên bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên lâu đời với hơi thở rất dày

Nhìn thấy vật ấy, ánh mắt Thương Vân hơi hơi sáng ngời, không hổ là trấn sơn chi bảo của Kim Hồng Môn. Khí tức trong đó hoàn toàn không giống pháp bảo bình thường

- Sư tôn ta nói, có thể dùng hai kiện pháp bảo và một số thiên tài địa bảo rất quý hiếm, cùng với mười khối linh thạch thượng phẩm, đổi lấy bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên của quý môn

Thương Vân dứt lời, vung tay lên, trước mặt trôi lơ lửng hai kiện pháp bảo đỉnh cấp, bao gồm bốn năm loại thiên tài địa bảo và mười khối linh thạch thượng phẩm linh khí tản ra chung quanh

Mấy thiên tài địa bảo này, có một số ở khu vực Bắc Tần, thậm chí căn bản là tuyệt tích

- Thiên Thủy Mặc Liên Ngũ Linh Tiên Thảo Âm Dương Thảo

Kim Hồng Môn môn chủ lịch duyệt phong phú, một hơi liền nhận ra ba loại, nhưng có hai loại thiên tài địa bảo, lão căn bản không biết được

Đám tu sĩ nơi này đều bị chấn động, lấy ánh mắt tham lam nhìn về phía những pháp bảo và thiên tài địa bảo này

Trên thực tế, không cần mấy thiên tài địa bảo này, vãn vẹn chỉ hai kiện pháp bảo đỉnh cấp kia, đổi lấy bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên liền dư dả rồi

Thậm chí nếu luận giá trị uy lực pháp bảo, một kiện pháp bảo đỉnh cấp, liền hơn xa bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên

Sự cường đại của Phương Thiên Kim Minh Chuyên là uy lực do sau khi tập hợp lại sinh ra, hơn nữa tài liệu phẩm chất bản thân ít nhất là cấp Cổ bảo

Kim Hồng Môn môn chủ hít sâu một hơi, nhìn Thương Vân thật sâu:

- Thiên hạ này nào có chuyện tốt như vậy, lấy giá trị những bảo vật này của các hạ, xa xa không thể dùng bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên để so sánh

Thương Vân cười nói:

- Sư tôn nói qua, đây là một phương thức giao dịch, sau khi giao dịch hoàn thành, chúng ta chỉ có quan hệ kinh doanh, không có bất kỳ liên hệ gì

Nghe lời nói lấy, Kim Hồng Môn môn chủ chấn động thân mình

Chỉ là quan hệ kinh doanh đơn thuần, khi giao dịch qua đi, Dương Phàm sẽ không lo cho an nguy của Kim Hồng Môn, nếu lập trường không hợp, đồng dạng cũng phát động công kích vô tình

- Nói như vậy, còn có phương thức giao dịch thứ hai?

- Đúng vậy! Loại phương thức giao dịch thứ hai vẫn là dùng những tài liệu giao dịch, nhưng Kim Hồng Môn từ đó về sau sẽ trở thành thế lực bên trận doanh của ta, hơn nữa nghe theo sự điều khiển của Dương giao bảo

Thương Vân cười nói

Chỉ một thoáng, trong đại điện, một mảnh yên tĩnh

Trải qua một hồi suy nghĩ cặn kẽ, Kim Hồng Môn môn chủ rốt cục có quyết định, gật đầu nói:

- Tốt! Bản tông đáp ứng

- Môn chủ đại nhân! Ngài lựa chọn sáng suốt, một số năm sau này, khi ngài nhớ lại thời khắc này, khẳng định sẽ may mắn vì anh minh của năm xưa

Thương Vân nói với vẻ đắc ý

- Các người thật sự tin như thế?

Kim Hồng Môn môn chủ cảm thấy khó tin

- Mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của sư tôn. Tam U lão ma chết chẳng qua là vấn đề sớm muộn
Sự tự tin trong lời nói của Thương Vân không khỏi truyền sang đám người cao tăng trong đại điện

Rất nhanh, Thương Vân và Kim Hồng Môn môn chủ tiến hành xong giao dịch

Thương Vân thu hồi bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, trong lòng khẽ thở ra một hơi, chợt nói:

- Tiếp theo là một giao dịch khác

- Thương đạo hữu! Ngài còn cần giao dịch gì nữa?

Kim Hồng Môn môn chủ thất khó hiểu

Ngoại trừ Phương Thiên Kim Minh Chuyên, trong Kim Hồng Môn này, dường như không có gì đáng giá
Dương Phàm muốn

- Ta cần một loại tài liệu quý hiếm, tên là Băng Ma Thạch, theo điều tra, nằm trong tay một gã đệ tử nội môn của quý môn

Thương Vân nói một cách thản nhiên

Thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, tất cả đệ tử nội môn của Kim Hồng Môn đều tập hợp ngoài đại điện

- Không tốt! Ta còn quên một chuyện

Trên trán Thương Vân toát ra mồ hôi lạnh

- Chuyện gì?

Thấy biểu hiện của Thương Vân, đám người Kim Hồng Môn môn chủ cũng cả kinh

- Ha ha ha Lão tử sớm không kiểm nổi, thời gian nửa nén hương đã đến, hôm nay chính là tận thế của Kim Hồng Môn

Một âm thanh bén nhọn chói tai, quanh quẩn trên không trung toàn bộ Kim Hồng Môn

Cùng lúc đó, một đám lôi vân màu tím, từ trời cao buông xuống, thanh thế uy áp cường đại, khiến cho đám tu sĩ Kim Hồng Môn hít thở không thông

- Không tốt! Là Nguyên Anh kỳ lão quái, chẳng lẽ là Ma Dương Tông phái tới?

Khuôn mặt của đám người cao tăng Kim Hồng Môn lộ ra vẻ kinh hãi

- Dừng tay! Xin Hồ tiên bối nhanh dừng tay

Thương Vân vội vàng, vội bóp nấp một tấm ngọc phù màu trắng trong tay

Rắc.

Một luồng ánh sáng màu trắng phóng lên cao

- Thật sự là mất hứng

Một âm thanh có chút bất mãn truyền ra

Chợt một thiếu niên xấu xí cầm Lang Nha Bổng trong tay, từ trên bầu trời nhảy xuống

Ầm

Khi bóng người hạ xuống, mặt đất rung chuyển mãnh liệt, mọi người chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển

- Ngại quá! Đây là bằng hữu của sư tôn ta, Hồ Phi, Hồ tiền bối

Khuôn mặt tuần tú của Thương Vân ứng đỏ, vội vàng giải thích với mọi người

Đám cao tăng của Kim Hồng Môn thở dài nhẹ nhõm, khi nhìn vào trong mắt Hồ Phi cũng tràn ngập kinh hoàng và kiêng kị

- Hồ tiền bối! Nghe đại danh đã lâu

Kim Hồng Môn môn chủ vẻ mặt khách khí, phân phó người phía dưới:

- Còn không mau lấy ghế cho Hồ tiền bối

Hồ Phi bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực, tựa vào vách tường, một dáng vẻ buồn bã ỉu xìu

Hắn căn bản không quan tâm tới mấy người này

Đám người Kim Hồng Môn lập tức có chút xấu hổ

Thương Vân cũng không tệ đến giảo vậy:

- Tính tình vị Hồ tiền bối như vậy, không thích lễ nghi. Chúng ta trước tìm Băng Ma Thạch, không cần quan tâm tới người

- Nguyên lai là như thế, không hổ là thế ngoại cao nhân

Đám người Kim Hồng Môn liên tục gật đầu, trong lòng cảm thấy cổ quái, trên mặt lại một mảnh kính ngưỡng

Ước chừng thời gian tìm nửa ngày, tra ra toàn bộ đệ tử nội môn của Kim Hồng Môn lại không người nào có Băng Ma Thạch

Thậm chí, những đệ tử nội môn này, căn bản không biết loại tài liệu Băng Ma Thạch này

- Điều này có lẽ phiền toái đây

Thương Vân cau mày

Đây là một trong nhiệm vụ sư tôn giao cho, cần phải nghĩ cách tìm được những tài liệu này

Mỗi một khắc, con người của hắn sáng lên, trầm nghĩ sao mình ngu thế

Tài liệu hiếm thấy như Băng Ma Thạch, cho dù những tu sĩ bậc thấp may mắn có được, vị tất biết được lai lịch và tên của nó

- Ta cho mọi người hình dung một chút, loại Băng Ma Thạch này màu sắc như màu bạc thẫm, bề ngoài bóng loáng, nếu bỏ vào trong nước, sẽ giống như khối băng trong suốt, sờ vào đó còn rất lạnh giá

Thương Vân vội hình dung hình dáng của Băng Ma Thạch cho đám tu sĩ tại đây

- Tiền bối! Ngài nói có phải vật này hay không?

Rất nhanh, một gã thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, kích động lấy ra một hòn đá màu bạc thẫm to bằng nắm tay

- Cho ta xem thử

Thương Vân vội chụp hòn đá kia vào tay, bỏ vào ao nước gần đó

Quả nhiên, hòn đá màu bạc thẫm kia trở nên trong suốt sáng bóng, giống như khối băng phát tán ra một vùng lạnh lẽo

- Chính là vật ấy, không nghĩ tới phân lượng hòn đá trong tay người không nhỏ

Thương Vân hưng phấn dị thường nói

Nghe sư tôn nói, vật ấy là phụ liệu luyện chế loại linh đan quý báu, chỉ cần một khối to cỡ ngón tay cái cũng đủ

Cuối cùng, Thương Vân lấy ra hai kiện linh khí cực phẩm, bốn năm kiện linh khí thượng phẩm, cộng thêm một khoản lớn linh thạch và đan dược để đổi lấy khối Băng Ma Thạch này

Sau khi tu sĩ bậc thấp kia giao dịch xong, mừng rỡ cực kỳ, hưng phấn dị thường

Phải biết rằng, hẳn trước đây vẫn ôm tâm lý tò mò, dùng giá không đến nửa khối linh thạch, mua được hòn đá lai lịch không rõ này

Sau khi giao dịch xong Băng Ma Thạch, Thương Vân mới thở dài một hơi, sư tôn giao nhiệm vụ cho mình, nhưng lại hoàn thành thuận lợi như thế

Hắn không lưu lại Kim Hồng Môn bao lâu, liền rời khỏi

Trước khi đi, Thương Vân cho Kim Hồng Môn môn chủ một tấm ngọc phù màu đen:

- Nếu như quý môn gặp nguy hiểm gì, chỉ cần bóp nát tấm ngọc phù này là được

Kim Hồng Môn môn chủ tất nhiên nói lời cảm ơn, trịnh trọng nhận lấy tấm ngọc phù màu đen này

Rời khỏi Kim Hồng Môn, Thương Vân và Hồ Phi đi tới chỗ mật địa nào đó

Phía trước đột nhiên hiện lên một lão giả tiêu tụy mặc áo bào màu tro, cầm quả trượng trong tay

- Bái kiến Quân Vương

Thương Vân thi lễ

Hồ Phi bữu môi nói:

- Lão đầu nhi! Lão trái lại thoải mái nhỉ!

Bổ Thiên Quân vương mỉm cười nói:

- Thứ đó có đặc thủ không?

- Băng Ma Thạch! Bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên, đều giao dịch xong rồi

Thương Vân vội vàng giao hai vật này cho Bổ Thiên Quân vương, hắn cười nói:

- Ta và Hồ Phi tiền bối phải đi kinh đô, trọng chấn Tiên Hồng Y Quán

- Các người phải cẩn thận, khu vực kinh đô, kỳ thực bị Tam Ma Môn âm thầm khống chế thống trị

Bổ Thiên Quân vương báo cho

- Hừ! Sợ cái gì? Nếu bọn họ dám đến, ta đập nát đầu bọn họ

Về mặt Hồ Phi hung dữ nói

Thời gian trước, hắn thường xuyên giao phong với Thạch Thiên Hàn ở Quỷ Thi Sơn, vừa mới bắt đầu thì chịu thiệt không ít, nhưng theo chiến đấu thường xuyên, Hồ Phi cũng có thể miễn cưỡng bắt phân thắng bại với Thạch Thiên Hàn

Đặc biệt khi hắn sử dụng Lôi Linh Châu, thực lực tăng mạnh, Thạch Thiên Hàn nếu không dùng Ma Thần Phụ Thể, thậm chí còn có thể bị mạnh mẽ áp chế

Hắn có được thần thông lôi hỏa và truyền thừa Lôi Linh Châu, hoàn toàn khắc chế công pháp ma đạo trong thiên hạ

Vèo vèo

Hồ Phi và Thương Vân đi kinh đô, dừng lại Tiên Hồng Y Quán

Thân hình Bổ Thiên Quân vương chợt lóe, dung nhập vào hư không, biến mất không thấy

Mấy ngày sau

Vụ Liễu trần, trong mật thất y quán

- Dương Quân vương! Không ngoài dự đoán, Kim Hồng Môn đã quy thuận, Phương Thiên Kim Minh Chuyên và Băng Ma Thạch đều lấy được rồi

Bổ Thiên Quân vương nói với vẻ hơi vui mừng

Dứt lời, hắn lấy ra Băng Ma Thạch và Phương Thiên Kim Minh Chuyên

- Thật tốt quá! So với trong tưởng tượng của ta còn thuận lợi hơn nhiều

Dương Phàm lập tức đứng dậy, trong mắt lóe lên hưng phấn vui mừng, tiếp nhận hai vật này

- Dương Quân vương! Bốn khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên ngài cần thì ta hiểu, lại không biết tổn tinh lực lớn như vậy để tìm Băng Ma Thạch có ý gì?

Bổ Thiên Quân vương khó hiểu nói

Dương Phàm cười dài:

- Băng Ma Thạch thật sự là tài liệu rất quý hiếm, giá trị công dụng của bản thân nó, lại vô cùng hiếm có. Hơn nữa, nó vẫn là tài liệu phụ trợ cần thiết cho linh đan trong truyền thuyết, không thể thay thế

- Dương Quân vương! Linh đan người muốn luyện chế là?

Bổ Thiên Quân vương vẫn rất nghi hoặc

Trên con đường luyện đan, bọn họ cũng không am hiểu, thậm chí tiếp xúc rất ít

- Hóa Anh Đan

Dương Phàm lấy giọng điệu trịnh trọng lên tiếng, chậm rãi nói ra ba chữ

Hóa Anh Đan?

Bổ Thiên Quân vương hít một ngụm lãnh khí, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Dương Quân vương! Người tính luyện chế Hóa Anh Đan vạn năm không gặp ở khu vực Bắc Tần?

- Ha ha! Tất cả tài liệu đều đã tập hợp đủ

Dương Phàm vui mừng cười khê

Hóa Anh Đan ở khu vực Bắc Tần, đích xác nghe rất rộn người, vạn năm không gặp

Nhưng ở Thiên Cầm Nội Hải, trên cơ bản ngàn năm có thể gặp một lần

Từ đó về sau, Dương Phàm bắt đầu luyện hóa mấy khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên

Nửa tháng sau, mật thất trong y quán

Bá bá bá

Tám khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên xoay quanh trên hư không, lóe lên từng chút vân màu vàng, sáng chói mê người

Vù vù

Bỗng nhiên, tám khối Phương Thiên Kim Minh Chuyên dung nhập lại một chỗ, cùng lúc hào quang màu xanh rung động, bên ngoài còn lưu chuyển một tầng vân vàng chói, khiến pháp bảo này càng tràn ngập sắc thái thần bí cổ xưa.

492. Chương 484: Thượng Cổ Kỳ Trận

Tám khối Kim Minh Chuyên này đều trải qua Dương Phàm dùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm luyện hóa thêm một lần.

Giờ phút này sau khi dung hợp, uy lực sinh ra không phải nhỏ, chính như theo lời Hồng Cương trước kia nói, sau khi dung hợp tám khối Kim Minh Chuyên, uy năng còn mạnh hơn Cổ Bảo bình thường.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ hưng phấn, nhìn chăm chăm tiểu kim chuyên mê ly hiện lên trong bàn tay, cảm nhận được sâu sắc lực lượng ẩn chứa trong đó.

Giờ phút này, Phương Thiên Kim Minh Chuyên cũng trở thành một trong con bài chưa lật của Dương Phàm, nếu toàn lực không chế Pháp Bảo này công kích, dưới Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ sợ không người nào có thể chống lại.

Mặc dù có Nguyên Anh đại tu sĩ đích thân tới, bằng vào Kim Chuyên này, cũng tăng lên vài phần năng lực chống lại.

- Tập hợp tám khối Kim Minh Chuyên liền có uy lực như thế, nếu có thể lấy tới tay toàn bộ mười sáu kiện, vậy chẳng phải càng đáng sợ hơn.

Dương Phàm khó thể tưởng tượng, khi mười sáu khối Kim Minh Chuyên tập hợp toàn bộ, sẽ sinh ra cảnh tượng như thế nào, nhưng có một điều có thể khẳng định, uy lực của Kim Minh Chuyên, tuyệt đối không phải đơn giản là cộng thêm một lần.

Chỉ là hiện tại Dương Phàm bằng vào cảm ứng sự tương hỗ giữa các linh kiện của Pháp Bảo Kim Minh Chuyên, chỉ có thể biết được tám khối Kim Minh Chuyên kia còn tồn tại trên thế gian, hẳn là ở nơi rất xa, ít nhất không nằm trong phạm vi thập tam quốc Bắc Tàn.

Sau khi sờ soạng hồi lâu, Dương Phàm thu tiểu kim chuyên mê ly vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Sau đó, hắn lấy ra nửa đoạn Huyền Tầm Quy Ti bị đốt ra.

Ngày đó Thạch Thiên Hàn và Viên U Thanh đại chiến, đối phương cuối cùng dùng U Linh Bạo Viêm Châu, đốt cháy nửa đoạn Huyền Tầm Quy Ti, thậm chí mất đi mấy phần linh tính.

Thạch Thiên Hàn mặc dù trong nháy mắt tiến vào Tiên Hồng Không Gian nhưng nửa đoạn Huyền Tầm Quy Ti không may mắn tránh thoát.

Pháp Bảo này, tài liệu rất hiếm thấy, lại dùng U Linh Quỷ Hoả rèn luyện mấy trăm năm, vừa nhu vừa cương, đích xác rất khó kiếm.

- Tài liệu quý báu như thế, không lợi lại một lần nữa thì có chút đáng tiếc.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, trong tay lại xuất hiện một mảnh da màu tím to như tay đứa bé,

Trên mảnh da màu tím này tràn ngập gai ngược, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Tử Kinh Xà Đằng: Kỳ hoa dị thảo thượng đẳng hiếm thấy, gai ngược có chứa kịch độc, có thể thổi rửa máu, rất cứng rắn, hơn nữa đầy nhu tính, là vật tuyệt đỉnh luyện chế chất độc và pháp bảo phụ trợ loại roi.

Vật ấy là Âu Dương Phong có được bên ngoài điện Thiên Lan điện, đưa cho Dương Phàm một nửa coi như thù lao.

Tử Kinh Xà Đằng là độc vật cao cấp, lại là vật tuyệt hảo luyện chế pháp bảo roi.

Dương Phàm từng dùng vật ấy, làm một trong nguyên liệu luyện chế chất độc.

Hiện tại hắn lại cân nhắc, dung hợp Tử Kinh Xà Đằng và Huyền Tầm Quy Ti, hình thành một loại Pháp Bảo hoàn toàn mới.

Đương nhiên, đây chỉ vển vển là ý tưởng linh quang chợt lóe, về phần rốt cuộc có thể luyện chế ra loại Pháp Bảo nào, bản thân Dương Phàm cũng không thể đoán được.

Muốn làm thì làm, Dương Phàm bắt đầu luyện chế Pháp Bảo hoàn toàn mới.

Dưới sự rèn luyện của Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Tử Kinh Xà Đằng từng chút bị ép biến mảnh, cùng Huyền Tầm Quy Ti quấn vào nhau.

Trên thực tế, phần lượng của Tử Kinh Xà Đằng và Huyền Tầm Quy Ti cũng không nhỏ.

Khi Viên U Thanh dùng Huyền Tầm Quỷ Ti, là một người thao túng mười cái, mặc dù đứt nửa đoạn, phân lượng cũng không nhỏ.

Ngoài ra, Dương Phàm còn nghĩ cách cho vào một ít tài liệu luyện khí khác.

Nửa tháng sau, một cái Xà Đằng Tiên dài ba tấc đầy gai ngược màu tím đen, hình thành trong tay Dương Phàm.

Đây vốn chỉ là một vật phẩm thí nghiệm đầu tiên của Dương Phàm.

Hắn cũng không có mơ tưởng lần đầu tiên có thể thành công.

Kết quả, trải qua một hồi thử nghiệm, hắn phát hiện sau khi dung hợp Huyền Tầm Quỷ Ti, Tử Kinh Xà Đằng cùng với một số tài liệu cao nhất, Xà Đằng Tiên hiện tại về phương diện độ cứng tăng lên rất lớn, đồng thời cũng không mất sự mềm dẻo, còn có độc tính cường đại.

Gai ngược màu tím đen trên Xà Đằng Tiên kia, ẩn chứa kịch độc khó tin, sắc bén dị thường.

Hai tháng sau đó, Dương Phàm lại luyện chế ra mấy vật phẩm thí nghiệm.

Rốt cục, hắn luyện chế ra một cái xà đằng độc tiên tốt nhất, dài chừng hai trượng, sau khi quán chú pháp lực, có thể kéo dài mấy mươi trượng, bao phủ một khu vực, tuyệt đối khó chơi.

Nhìn xà đằng tiên phân bố đầy gai ngược màu tím đen to bằng sợi dây thừng trong tay, Dương Phàm cảm thấy hài lòng.

- Không bằng kêu nó là Huyền Tầm Độc Đằng Tiên.

Dương Phàm rất nhanh cho vật ấy cái tên.

Một lần nữa Pháp Bảo dung hợp luyện chế ra, uy lực ít nhất đạt tới Pháp Bảo cửu phẩm, thậm chí có thể so với Cổ Bảo thông thường, thuộc tính cũng rất đáng sợ.

Nếu ở trong tay độc sư, có thể phát ra uy lực càng khủng bố hơn.

- Dù sao tài liệu cũng còn nhiều, cũng đủ để ta luyện chế hai cái, đưa một chiếc cho lão sư.

Vì thế Dương Phàm lại luyện chế một cây nữa.

Kể từ đó, Huyền Tầm Quỷ Ti tiêu hao gần hết, Tử Kinh Xà Đằng thì còn rất nhiều, có thể bồi dưỡng một lượng lớn ở Tiên Hồng Không Gian.

Lại qua nửa tháng, trong tay Dương Phàm có hai Huyền Tầm Độc Đằng Tiên.

Hắn tự mình đi Dương gia bảo một chuyến, đưa một cây Huyền Tầm Độc Đằng Tiên cho Độc Vương La Tùng Hoàn.

- Lão sư! Ba mươi năm trước, ngài vì ta mà hủy đi một kiện chí bảo độc đạo, vật này tặng ngài làm Pháp Bảo mới.

Dương Phàm khẩn thiết nói.

La Tùng Hoàn tiếp nhận Huyền Tầm Độc Đằng Tiên, con ngươi sáng lên, khen tặng, nói:

- Không tệ! Vật này ở trong tay độc sư, có thể phát ra uy lực rất lớn.

Thân là một Độc Vương, vật này nếu rơi vào tay ông, tuyệt đối là ác mộng của địch nhân.

- chà chà! Tài liệu luyện chế vật này không phải vật thường, chỉ là trình độ luyện khí của Phàm nhi rất khiếm khuyết, bằng không uy lực còn có thể tiến thêm một tầng nữa.

Sau khi La Tùng Hoàn quan sát thật lâu, cười nói.

Dương Phàm cười ha hả, hắn đương nhiên biết ở phương diện luyện khí mình không tính là gì, còn nói thêm:

- Lão sư! Chỗ con còn có một chút Tử Kinh Xà Đằng và trứng của Phệ hồn thiên Độc Hạt chưa ấp, có thể lưu lại cho người dùng.

Tử Kinh Xà Đằng? Trứng Phệ hôn thiên Độc Hạt?

La Tùng Hoàn hơi chút động dung, chờ sau khi Dương Phàm lấy ra hai vật, ông hít một ngụm lãnh khí:

- Xem ra con đi Nội hải một chuyến, thu hoạch không nhỏ nha.

Những bảo vật này đều rất quý báu, La Tùng Hoàn vốn còn có chút từ chối, nhưng sau khi ông biết Dương Phàm đã có hơn trăm con Thiên Độc Hạt, Tử Kinh Xà Đằng còn có phân lượng nhiều hơn gấp mười, liền không chút do dự nhận.

Độc Vương không khỏi cảm thán:

- Tài sản trong tay tiểu tử ngươi so với ta làm lão sư, còn muốn dày hơn không chỉ gấp mười, cho dù huyết tủy mấy đại phái tu tiên, cũng kém tài sản trong tay con.

- Lão sư chê cười.

Dương Phàm lại nói cho Độc Vương tin tức Tam U lão ma thăng cấp cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ.

- Cái gì? Tam U lão ma thăng cấp tới cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, vậy chúng ta có thể sẽ nguy hiểm rồi.

Độc Vương kinh sợ không thôi.

- Lão sư yên tâm, cho dù là lão, một mình đệ tử đủ có thể ứng phó, người có thể yên tâm.

Dương Phàm nói với vẻ tự tin.

Muốn giết Tam U lão ma, hẳn thật sự không nắm chắc, nhưng nếu chỉ là chống lại và kiềm chế, lại tin tưởng mười phần.

Sau đó, Dương Phàm lại để lộ nguyên nhân liên quan cái chết của Dược Vương.

- Cũng thg th Vương thở dài:

- Hiện giờ có đệ tử như con, lão bất tử Dược Vương như thế nào tranh đua với ta? Chuyện quá khứ cũng cho qua đi.

- Lão sư có thể nghĩ như thế, con an tâm rồi.

Dương Phàm khẽ thả lỏng một hơi.

Hắn đương nhiên cũng hiểu được, Độc Vương chính là vì nể mặt mình, bỏ qua cho ân oán ngày xưa.

Nếu không lấy ân oán trăm năm của ông với Dược Vương, cũng không có khả năng nói giải trừ liền giải trừ.

Sau khi chuyện này thỏa đáng, Dương Phàm ở Vụ Liễu trấn chuẩn bị luyện chế Hóa Anh Đan vạn năm khó thấy ở khu vực Bắc Tần.

"Nếu có thể luyện chế ra một hai viên Hóa Anh Đan, nhất định có thể tăng lên thực lực to lớn bên trận doanh của mình, ta cũng có thể dốc lòng tu luyện".

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ vô cùng chờ mong.

Bá.

Đang lúc hắn chuẩn bị luyện chế Hóa Anh Đan, Thạch Thiên Hàn đi Thiên cầm Nội Hải, đột nhiên trở về.

- Tình huống thế nào? Thi Dao có khỏe không?

Dương Phàm hỏi có chút vội vàng.

Nhưng hắn và Thạch Thiên Hàn vốn cùng một thể, chuyện có liên quan khu vực nội hải trong thời gian ngắn hẳn biết được.

Dương Phàm thở dài một hơi:

- Thi Dao vẫn tốt chứ, giúp ta đơn giản hóa cách phá giải thượng cổ truyền kỳ trận, cũng khắc chế lên ngọc giản. Hiện tại chỉ cần dựa theo phương pháp trên đó, là có thể bố trí thượng cổ kỳ trận sau khi được đơn giản hóa.

Thạch Thiên Hàn đi nội hải, khi lên vào Tam Linh Sơn, Đặng Thi Dao đột phá Nguyên Anh kỳ không lâu, đang củng cố tu vi.

Chờ sau khi xuất quan, Đặng Thi Dao nhìn thấy Thạch Thiên Hàn, cùng lúc kinh hãi, trong mắt lộ ra càng nhiều lo lắng.

Sau khi biết ý đồ đến của Thạch Thiên Hàn, Đặng Thi Dao không đắn đo giúp tìm hiểu thượng cổ kỳ trận.

Trên thực tế, trình độ phức tạp của thượng cổ kỳ trận này, không thua cổ Truyền Tống Trận, nhưng là vì có bản vẽ, Đặng Thi Dao rất nhẹ nhàng tìm hiểu cách phá giải, cũng nói ra phương pháp bố trí trận pháp sau khi đơn giản hóa.

Trước khi đi, Đặng Thi Dao gần như cầu xin:

- Dương đại ca! Huynh không cần đến nội hải được không?

- Thật có lỗi! Ta làm không được.

Thạch Thiên Hàn nói lời từ biệt với Đặng Thi Dao, trở về Tiên Hồng Không Gian, truyền tình hình cho Dương Phàm.

- Thi Dao! Chờ huynh xử lý chuyện bên này, lại tự thân mang nàng về.

Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn giao cho Bồ Thiên Quân Vương ngọc giản bản vẽ thượng cổ kỳ trận sau khi đơn giản hóa, cho ông thu thập tài liệu, cũng bố trí trận pháp.

Dựa theo ý tưởng của Dương Phàm, Dương gia bảo, Vụ Liễu trấn, Ngũ Bàn Sơn, ba nơi này đều phải thiết lập thượng cổ kỳ trận.

Thượng cổ kỳ trận sau khi đơn giản hóa, không có cấm pháp lĩnh vực, nhưng có thể hấp thu pháp thuật công kích to lớn, đồng thời cũng có hiệu quả tụ linh cường đại, hiệu quả tụ linh trong trận pháp, gấp mười bên ngoài.

Dương Phàm không tính bố trí Thượng cổ kỳ trận hoàn chỉnh.

Thứ nhất, thượng cổ trận pháp hoàn chỉnh, cần Cấm Pháp Chỉ Hoàn làm đầu mối quan trọng, tuy rằng có thể phát động cấm pháp lĩnh vực nhưng khiến cho tu sĩ trong trận pháp không thể dùng pháp lực, lợi ít hại nhiều.

Thứ hai, trận pháp sau khi đơn giản hóa, tiết kiệm tài liệu, bởi vì thượng cổ trận pháp hoàn chỉnh, cần tiêu hao rất nhiều tài liệu hiếm thấy một giới.

Dự tính ban đầu, cần bố trí thượng cổ kỳ trận ở ba nơi Dương gia bảo, Vụ Liễu trấn, Ngũ Bàn Sơn, cần nửa năm.

Trận bố trí này cực kỳ lộn xộn, hơn nữa tài liệu cần có, cũng chưa thu thập đủ.

Chuyện thượng cổ trận pháp, giao cho Bồ Thiên Quân Vương, Dương Phàm rốt cục bắt đầu bắt tay vào luyện chế Hóa Anh Đan.

Luyện chế Hóa Anh Đan, Dương Phàm rất cẩn thận, thậm chí trước khi luyện chế, mô phỏng trăm ngàn lần.

Vào một ngày, Dương Phàm phóng ra lò luyện đan, lấy ra một Nguyên Anh nhỏ màu tím mất đi ý thức với một bộ mặt đại ra.

Phốc

Chờ nhiệt độ đan lò đạt tới một cái giới hạn, Dương Phàm ném Nguyên Anh nhỏ vào trong đan lò nhiệt độ cao màu xanh sáng chói.

quả trình luyện đan rất chậm rãi, Dương Phàm lại cẩn thận dị thường.

Nháy mắt, trôi qua hai tháng, luyện chế Hóa Anh Đan cũng tới thời khắc quan trọng cuối cùng.

Thậm chí ở nơi này, bên ngoài phát sinh, một lần nguy cơ, Dương Phàm mặc dù chú ý, lại không rảnh phân thân.

493. Chương 485: Đánh Lén

Nơi này, đất đai phì nhiêu, phạm vi lãnh thổ bao la, có nhiều khu vực linh mạch, có chỗ của một số môn phái tu tiên nhỏ.

Những môn phái nhỏ này, phần lớn cũng không ra hồn gì, từng hành động của bọn họ đều theo Kim Hồng Môn - Một đại phái tu tiên duy nhất chung quanh phạm vi vạn dặm.

Kim Hồng Môn ở phạm vi vạn dặm này, có quyền uy và tiếng nói tuyệt đối, dùng "địa đầu xà" để hình dung đều không đủ.

Bình thường, đệ tử Kim Hồng Môn ở chung quanh nơi này làm mưa làm gió, rất uy phong.

Một đệ tử nội môn được sủng ái hay là nhị thế tử, liền có thể hoành hành chung quanh nơi này, ngay cả lão tổ của những môn phái nhỏ này đều phải cung kính chiêu đãi, không dám xúc phạm.

Nhưng trong thời gian gần đây, toàn bộ những nhị thế tử và đệ tử nội môn ra ngoài lịch lãm của Kim Hồng Môn, toàn bộ thu liễm, thành thật ở tông môn, không dám ra ngoài.

Nếu người có tâm quan sát, sẽ phát hiện Kim Hồng Môn đang bị vây trong trạng thái cảnh giới chuẩn bị chiến tranh, toàn bộ trên dưới tông môn, không có lệnh của chương môn không được tự tiện ra vào.

Kể vì phạm giết không tha.

Không khí áp lực quỷ dị như thế khiến phần đông môn phái nhỏ lơ mơ cảm thấy điềm báo bão táp bùng xuống.

Ngay cả Kim Hồng Môn xưng bá một phương của Ngự Dương quốc đều giăng sẵn trận địa sẵn sàng đón địch, có thể thấy được trong Tu Tiên Giới sẽ phát sinh chuyện lớn.

Cả vùng xinh đẹp trong phạm vi vạn dặm, từng môn phái lớn nhỏ, đều bị vây trong một bầu không khí áp lực bất an.

Áp lực của đám cao tầng Kim Hồng Môn cũng rất lớn.

Từ hai tháng trước quy phục Dương Phàm tới nay, bọn họ luôn lo lắng Ma Dương Tông báo thù.

Làm đại phái siêu cấp của Ngự Dương quốc, Ma Dương Tông truyền thừa hơn vạn năm, nội tình thâm hậu không lường trước, trong tông môn cũng có hai Nguyên Anh bậc cao.

Tam U lão ma làm tông sư ma đạo, được Ngự Dương quốc công nhận là đệ nhất nhân, ai dám đối nghịch với lão chứ?

Cho dù quá khứ Thanh Nguyên Tông có địa vị ngang với Ma Dương Tông, mấy chục năm gần đây, cũng rất hạ thấp, tận lực nhường nhịn xung đột va chạm với Ma Dương Tông.

Hiển nhiên Thanh Nguyên Tông cũng tự biết, không thể đối kháng với Ma Dương Tông.

Những đại phái siêu cấp còn lại, như Vô Ưu Cốc, Dược Tiên Cốc, vẫn đứng ở vị trí trung lập lánh đời.

Hiện giờ, dôi mất toàn bộ Ngự Dương quốc, có thể có địa vị ngang với Tam U lão ma chỉ có một mình Dương Phàm.

Còn lại từng thế lực lớn nhỏ, hoặc là nhìn xem cuộc chiến, hoặc là tâm mang ý xấu.

Nhưng phần lớn thế lực đều cùng có một nhận thức, nhất định không thể cuốn vào tranh đấu trận doanh của hai đại cường giả này, để tránh rước lấy họa trên người.

Thảm án diệt tông của Quỷ Huyền Môn, trở thành ví dụ máu chảy đầm đìa.

Rất không may, Kim Hồng Môn quán vào tranh đấu của trận doanh hai phương Tam U lão ma và Dương Phàm, lại không thể may mắn tránh thoát.

Mấy ngày nay, trận địa Kim Hồng Môn sẵn sàng đón quân địch, đề phòng sự báo thù của Tam U lão ma.

Bọn họ cũng không muốn trở thành Quỷ Huyền Môn thứ hai, nhưng mà đến hay không muốn trốn cũng trốn không được.

Nếu Dương Phàm tiêu diệt Quỷ Huyền Môn bên trận doanh Ma Dương Tông, thử hỏi Tam U lão ma làm sao từ bỏ ý đồ chứ?

Đêm khuya vào một ngày kia.

Trọng địa Kim Hồng Môn.

Bá!

Một thân ảnh như quỷ mị, xuất hiện ở trước hội trường lớn đại điện.

- Ai?

Thân hình Kim Hồng chưởng môn chợt lóe, lập tức chặn đứng quỷ ảnh kia.

- Hôm nay tu sĩ Tam Ma Môn, sẽ phát động đánh lên Kim Hồng Môn, Bồ Thiên Quân Vương truyền lệnh, chuẩn bị sẵn sàng, sắp sửa khai chiến.

Quỷ ảnh kia báo xong tin tức, bỗng nhiên biến mất, dung nhập trong bóng đêm.

Kim Hồng chưởng môn đã gia nhập trận doanh Dương Phàm, lỡ mờ biết sự tồn tại của Âm Huyết Vương Triều.

- Toàn tông môn chuẩn bị chiến tranh, phát động đại trận hộ phái.

Âm thanh của Kim Hồng chưởng môn vang vọng, truyền khắp sơn môn.

Rất nhanh, vô số luồng Pháp Bảo độn quang, từ trên bầu trời bay qua, đại trận hộ phái từng chút co rút lại, bao phủ trong phạm vi vài dặm trọng địa của tông môn.

Hai ba nghìn đệ tử của Kim Hồng Môn, một đám chân đạp Pháp Bảo độn quang, lướt lơ chung quanh trận pháp, trên mặt lộ ra vẻ sát phạt lạnh lẽ,

trưởng lão tông môn, trong đám nhân vật cao tầng chấp sự, đều đầu vào đấy, phân bổ nhiệm vụ, trấn thủ khu vực khắp nơi.

- Chưởng môn! Ngài làm sao biết, sẽ có địch nhân tập kích?

Có một gã trưởng lão Kim Đan khó hiểu nói.

- Ta cũng vừa mới nhận được truyền tin của phía Dương Phàm.

Kim Hồng chưởng môn đáp.

- Dương Phàm quả thực thần thông quảng đại, không ngờ có thể có được tin tức trước một bước.

Kim Đan trưởng lão kia thở dài.

- Chỉ không biết lần tập kích này, có thể có Nguyên Anh bậc cao hay không? Nếu có Nguyên Anh lão quái tham dự, cho dù chúng ta phòng bị trước, chỉ sợ không làm nên chuyện gì.

Vị nữ tu Kim Đan duy nhất lo lắng nói.

- Dương Phàm nếu truyền tin trước cho chúng ta, nghĩ rằng khẳng định sẽ có chi viện.

Trưởng lão Kim Đan kia rất có quan điểm nói.

- Không! Dương Phàm cũng không nói chỉ viện cho chúng ta.

Kim Hồng chương môn thành linh nói,

Sắc mặt mấy gã Kim Đan bậc cao đều biến đổi.

- Về phần hấn an bài như thế nào, ta cũng không biết.

Kim Hồng chương môn cười khổ nói.

- Trước khi đệ tử Dương Phàm đi, cho ta một miếng ngọc phù, chỉ nói khi có nguy cơ buông xuống, bóp nát vật ấy.

Vèo Vèo

Đúng lúc này, trong trời đêm phía xa bay đến mấy trăm luồng kiếm quang, tu sĩ chỉ chút, áp bách về phía Kim Hồng Môn, với vẻ đằng đẵng sát khí, ma vân chấn động.

- Ủa? Các người không ngờ sớm có chuẩn bị?

Ầm thanh một người đàn ông kinh ngạc truyền đến.

Vèo Vèo

Một người trung niên oai hùng mặc giáp đen, trong nháy mắt bắn qua khoảng không trong đêm, đi trước từng bước vào trong trọng địa Kim Hồng Môn.

Hắn nhìn chằm chằm đám tu sĩ Kim Hồng Môn và đại trận hộ pháp lưu quang chung quanh đã sớm thành lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, sắc mặt có chút âm trầm.

Trung niên oai hùng giáp đen, chính là người đàn ông Môn Nguyên Anh trung kỳ lão nhị của Tam Ma, mấy tháng trước ở Quỷ Thị Sơn bị Dương Phàm đánh chạy trốn chết.

- Các hạ hẳn là Hàn Băng tiền bối của Tam Ma Môn?

Kim Hồng chương môn cười khổ trong lòng, đi tới nghênh đón thi lễ.

- Chính là Hàn mỗ.

Trung niên oai hùng giáp đen, ánh mắt lạnh lùng quét phía dưới, mang đến cho mọi người một luồng áp lực lớn lao.

- Các người là như thế này hoan nghênh khách quý Tam Ma Môn ta đường xa đến đây sao?

Trong đôi mắt Hàn Băng lộ ra mấy tia sát khí lạnh như băng.

Đám người Kim Hồng Môn nghe lời nói đó, không khỏi thảm máng: Người chủ động đến đây đánh lên tông môn ta, chẳng lẽ còn muốn nghênh đón các người vào tông môn, nhiệt tình khoản đãi hay sao?

- Hàn tiền bối! Ngài thật sự đến làm khách sao?

Kim Hồng chương môn làm ra vẻ nghi hoặc nói:

- Nếu là như thế, vì sao ngài còn muốn mang một đám tu sĩ đằng đẵng sát khí?

- Ít nói lời thừa.

Hàn Băng không kiên nhẫn nói:

- Hiện tại cho các người hai con đường.

- Con đường thứ nhất, thề sống chết phản kháng, toàn bộ tông môn bị hủy diệt.

- Con đường thứ hai, quy thuận tông môn ta, nghe theo sự điều khiển.

Theo lời hắn nói, mấy trăm tu sĩ, chặt chẽ vây quanh trọng địa của Kim Hồng Môn.

Ngoại trừ Nguyên Anh bậc cao như Hàn Băng này, hẳn còn dẫn theo tám gã Kim Đan bậc cao, trong đó có hai gã Kim Đan đại tu sĩ.

Còn lại bốn trăm người, có một trăm người là cường giả Trúc Cơ, còn lại ba trăm người đều là cường giả ngoài Ngưng Thần hậu kỳ.

So ra, toàn bộ trên dưới Kim Hồng Môn, năm vị Kim Đan bậc cao, bao gồm một gã Kim Đan đại tu sĩ trong đó.

Cường giả Trúc Cơ, chỉ có gần mấy chục người, còn lại đều là hạng người Ngưng Thần, Luyện Khí.

Tam Ma Môn vốn là hợp lại các đại Ma Tông rải rác khắp La Sơn quốc, có thể nói tập trung tinh anh.

Hàn Băng này là lão nhị của Tam Ma Môn, cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Phóng nhãn toàn bộ Ngự Dương quốc, số lượng Nguyên Anh trung kỳ rất ít, ngoại trừ Tam U lão ma, thì chỉ có hai vị còn lại của Tam Ma Môn.

- Chương môn! Tin tức thật sự không giả, Tam Ma Môn này không ngờ liên thủ với Ma Dương Tông, thực lực như thế quả thực là không tiên khoáng hậu, cho dù quét ngang Ngự Dương quốc cũng không khó.

Kim Đan trưởng lão truyền âm nói.

- Chuyện Tam Ma Môn và Ma Dương Tông liên thủ, Dương Phàm khẳng định biết rõ hơn chúng ta.

Kim Hồng chương môn kiềm hãm kinh hoảng trong lòng, hít sâu một hơi:

- Nhưng hiện tại chúng ta không còn đường lui rồi.

- Chương môn! Tam Ma Môn cho hai con đường lựa chọn, chúng ta có thể chọn đầu về phía Ma Dương Tông.

Một nữ tu Kim Đan khác đề nghị.

- Tuyệt đối không thể.

Kim Hồng chương môn gần như gầm lên nói:

- Chúng ta nằm giữa hai trận doanh, kiêng kỵ nhất là kẻ tiểu nhân mượn gió bẻ măng, nịnh nọt. Nếu hiện tại chúng ta đầu hàng cho Tam Ma Môn, tuyệt đối chỉ có con đường chết.

- Đúng vậy! Tam Ma Môn cho chúng ta hai chọn lựa, chính là làm giảm ý chí chiến đấu của chúng ta. Nếu bọn họ thật sự có thành ý, cũng không đêm khuya đến đây đánh lén, nếu không có Dương Phàm truyền tin, Kim Hồng Môn ta chỉ sợ đã bị diệt môn.

Một trưởng lão Kim Đan lớn tuổi thở dài.

- Các đệ tử Kim Hồng Môn nghe lệnh, giờ phút này chính là thời khắc hưng suy tồn vong của chúng ta. Chúng ta chỉ có đánh đến chết, thề sống chết phản kháng, mới có một đường sinh cơ.

Âm thanh của Kim Hồng chương môn, truyền khắp toàn trường.

- Buồn cười! Hàn mỗ hôm nay buông xuống, các ngươi không hề có đường sống, Dương Phàm kia muốn đến đây chỉ viện, chỉ sợ cũng ngoài tầm tay.

Hàn Băng cười lạnh, một tiếng, mặt mang vẻ trào phúng,

Chợt, sắc mặt hắn phát lạnh, lạnh lùng quát:

- Đánh! Hung hăng giết hết mọi người, tiêu diệt Kim Hồng Môn.

Một tiếng ra lệnh, toàn bộ mấy trăm tu sĩ phát động công kích, ánh sáng rực rỡ muôn màu muôn vẻ, tó đậm toàn bộ Kim Hồng Môn như ban ngày,

đám tu sĩ Kim Hồng Môn tránh trong đại trận hộ pháp, một phần ba tu sĩ phụ trách gia tăng cho trận pháp, những người còn lại đứng trong trận pháp, phát động công kích từ xa với tu sĩ bên ngoài.

Keng keng.

Đủ loại hào quang pháp thuật và kiếm quang, đánh lên trên trận pháp, bỗng bành từng vòng gợn sóng.

- Xem các người có thể kiên trì bao lâu?

Hàn Băng nâng tay lên, hắc quang tăng vọt, một trận rung động trong không khí ầm ầm ầm liên miên cách khoảng không đánh ra, khiến cho trận pháp hộ pháp lay động không ngừng, hào quang ảm đạm.

- Chương môn! Nhân số và thực lực của bọn họ chiếm ưu thế áp đảo, nếu cứ tiếp như vậy, chúng ta sớm hay muộn sẽ bị giết.

Nữ tu Kim Đan lo lắng nói.

rằng rắc.

Rồi đột nhiên, một thanh cự kiếm màu đen trong tay Hàn Băng kia, phát ra kiếm khí màu đen tràn đầy, ầm ầm chém lên trên trận pháp, lập tức xé mở một vết rách thật lớn.

Vèo vù vù.

Hai gã Kim Đan đại tu sĩ, thừa dịp này đánh vào.

- Nhanh ngăn lại.

Bốn gã trưởng lão Kim Đan của Kim Hồng Môn lập tức đi tới ngăn lại, miễn cưỡng ngăn.

- Đom đóm cũng dám tranh phát sáng cùng với ánh trăng?

Hàn Băng nâng cự kiếm màu đen lên, ma diễm bùng bùng, mắt thấy muốn chém ra kiếm thứ hai.

Áp lực trước nay chưa từng có khiến cho Kim Hồng chương môn hít thở không thông.

Bỗng dưng, lão cảm rằng một cái, bóp nát một quả ngọc phù màu đen trong lòng bàn tay.

Ngọc phù màu đen này, là trước khi Thương Vân đi giao cho lão.

Rằng rắc.

Ngọc phù màu đen vỡ tan, cùng lúc như thế, một kiếm chém xuống với thanh thế ngập trời của Hàn Băng, hoàn toàn xé mở trận pháp, bản thân hắn cũng giết vào.

Đám tu sĩ Kim Hồng Môn tuyệt vọng, tình cảnh này giống như sói vào đàn dê.

Bá

Nhưng mà trong nháy mắt ngọc phù màu đen vỡ tan, một người đàn ông cao ngất phát ra khí tức lạnh như băng, tự nhiên xuất hiện, một thân ma khí bá đạo tuyệt luân, khiến trong lòng đám tu sĩ bậc cao xông vào trong trận phát lạnh.

Đám tu sĩ giao chiến ở nơi này, cũng vì vậy mà dừng lại trong chớp mắt.

Hàn Băng mặc giáp đen, thân thể cứng đờ, gắt gao nhìn chăm chăm thanh niên ma đạo lạnh khốc này, mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn không thể hiểu, người này vì sao có thể tự nhiên xuất hiện.

- Thạch Thiên Hàn.

Có người rất nhanh bật thốt tiếng kinh hô.

- Giết sạch toàn bộ.

Ma khí trên người Thạch Thiên Hàn tràn ra ngoài, hình thành ma vân cuộn cuộn, thanh thể cuộn cuộn mênh mông, áp bách toàn trường.

494. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (thượng)

Cuốn cuộn ma vân mạnh mẽ kinh thiên, theo uy áp của Thạch Thiên Hàn, cùng nhau buông xuống.

Một trận hét lớn tràn ngập sát khí lạnh như băng, nổ vang như sấm sét trời quang.

Ma uy lăm lăm, giống như bóng ma tràn ra, che phạm vi mười mấy dặm.

Đám tu sĩ nơi này chỉ cảm thấy tâm thần đại chấn, hô hấp khó khăn.

Toàn bộ đám tu sĩ Tam Ma Môn chịu luồng áp lực này, trận hình lập tức đại loạn, không ít tu sĩ đang công kích cũng tạm dừng.

Vén vén với thanh thế một người, liên kinh động mấy trăm tu sĩ Tam Ma Môn, kinh sợ toàn trường.

- Là người

Người đàn ông oai hùng mặc giáp đen của Tam Ma Môn, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, sắc mặt đại biến.

Khi ở Quỷ Thi Sơn, hắn bị Dương Phàm đánh lui, lòng sớm có kiêng kỵ, lưu lại bóng ma.

Mà hiện giờ, Thạch Thiên Hàn với một thân phận khác của Dương Phàm tự nhiên buông xuống, hét lớn một tiếng, khiến lòng hắn không hiểu máy động.

Đám tu sĩ bên phía Kim Hồng Môn, đầu tiên là sửng sốt, chợt mặt lộ ra vẻ kinh hãi, sĩ khí tăng nhiều, công kích càng thêm mạnh mẽ.

Sau khi Thạch Thiên Hàn hét lớn một tiếng, đôi mắt tối đen như vực sâu, ẩn chứa tinh thần ma lực vô tận, nhìn chằm chằm Hàn Băng.

Hàn Băng chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, sồn tóc gáy, vô hình trung dường như có một đôi mắt nhìn thấu hết thấy mọi thứ của hắn.

Đôi mắt hóa thành vực sâu của Thạch Thiên Hàn, trong tầm nhìn của hắn, từng chút bành trướng, vô cùng vô tận, thậm chí có xu thế tràn ra thôn phệ hắn.

Tinh thần áp lực đến từ đối phương càng lúc càng lớn, cuối cùng trong hô hấp của hắn, đều có vẻ dồn dập, chiến ý trong mắt từng chút biến mất.

- Không tốt! Thâm Uyên Ma Đồng Thuật.

Bỗng nhiên, Hàn băng tỉnh ngộ lại, tràn ra một thân mồ hôi lạnh, trên người cũng phát tán ra một luồng ma uy vô tận, khí thế uy áp của Nguyên Anh trung kỳ, như thái sơn sừng sững không ngã, khiến phong vân chung quanh biến sắc.

Thạch Thiên Hàn thầm thở dài một hơi: Chung quy cũng là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, tuy rằng bị mình nắm được sơ hở, lại khó thể khiến người này rơi vào vực sâu.

- Thạch Thiên Hàn! Không nghĩ tới người đã sớm mai phục ở nơi này.

Con người Hàn Băng hơi co lại, trong mắt bắn ra một chùm ánh sao kinh sợ lòng người, lợi kiếm màu đen trong tay chậm rãi nâng lên, cũng tăng tới dài hai trượng.

Thạch Thiên Hàn vung tay lên không chút quan tâm, hơn trăm luồng hàn quang u lam xuất ra.

Tập trung nhìn vào, hơn trăm luồng hàn quang u lam, không ngờ từng con độc hạt với thân hình to lớn.

Bá Vèo Vèo Vèo

Đại quân độc hạt, dung nhập trong trời đêm, đánh giết tới tu sĩ Tam Ma Môn bên ngoài trận pháp.

Trên thực tế, đại quân độc hạt này căn bản không cần Thạch Thiên Hàn đi chỉ huy.

Độc Hạt Vương thực lực tới gần Hóa Hình Kỳ, sau khi dùng Khai Linh Thạch bậc cao, linh trí không thể kém hơn nhân loại.

Thạch Thiên Hàn chỉ cần truyền nhiệm vụ xuống, Độc Hạng Vương dẫn đàn độc hạng có tổ chức kỷ luật giết địch, giống như quân đội chân chính.

Dưới Độc Hạng Vương còn có tám con độc hạng bậc cao cùng nhau thống lĩnh đàn hạng, lập tức xâm nhập trận doanh tu sĩ Tam Ma Môn.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến. Những tu sĩ này vùn vụt chỉ bị độc hạng xé rách vòng phòng ngự, dùng càn sắc bén cắt vỡ chỗ hiểm.

Bùm bùm bùm

Độc của độc hạng càng đáng sợ hơn, hơn trăm con độc hạng, dưới sự phân công hợp lực, độc lực bao phủ một khu vực.

Độc Hạng Vương kia lại đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, trong đôi mắt lóe ra diện mang u lam, có thể cách không giết Kim Đan cùng cấp bằng độc lực.

Mặc dù cách xa nhau mấy mươi trượng, nó cũng có thể cho độc lực xâm nhập linh hồn, cho dù là Kim Đan đại tu sĩ, ở trước mặt nó, cũng duy trì không được một lát.

Còn lại tám con độc hạng bậc cao, mỗi một con đều có thực lực chống lại Kim Đan đại tu sĩ.

So ra, những thương tổn của pháp khí linh khí bình thường, đánh lên trên ngoài xác của áo giáp độc hạng, phát ra tiếng động leng keng, đốm lửa bắn khắp nơi, rất khó vỡ.

Phải biết rằng những độc hạng này, cũng đều do Dương Phàm dùng từng chút độc được ngâm tẩm mà ra, hơn nữa thời gian dài trong Tiên Hồng Không Gian, được sinh mệnh khí tẩy rửa, sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ.

Mắt thấy tu sĩ Tam Ma Môn bị độc hạng giết tới bại lui, Hàn Băng kinh sợ nhảy dựng, trường kiếm màu đen trong tay bắn ra một luồng hào quang màu đen, mang theo từng đóa ma diễm màu đen, chém về phía Độc Hạng Vương.

Hắn cũng nhìn ra manh mối Độc Hạng Vương thống lĩnh đàn độc hạng, chỉ cần xử lý con thủ lĩnh này, ít nhất có thể khiến đại quân độc hạng tán loạn, mất đi hơn phân nửa chiến lực.

- Người cho rằng điều này có thể sao?

Tiếng cười lạnh truyền đến, chỉ thấy một thanh ma kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn bắn ra khí bá đạo sắc bén. Một tiếng keng, đẩy ra trường kiếm màu đen của hắn.

Một luồng kiếm khí kiên cố vô địch, thậm chí còn dư uy không tan, đánh lui Hàn Băng mấy trượng, tăng phòng ngự trước người rung động,

- Lợi bảo công kích.

Trong mắt Hàn Băng thoáng hiện lên vẻ kinh dị, gắt gao nhìn chằm chằm Ma Hoàng Kiếm phát ra vô thượng khí kiên cố, nhưng lại sinh ra một loại ảo giác vô lực chống lại.

- Cách nửa năm, sau cuộc chiến Quỷ Thi Sơn, chúng ta lại gặp mặt.

Thạch Thiên Hàn khoát tay. Ma Hoàng Kiếm trở về trong tay, chọt trên người tràn ra một luồng chiến ý và sát khí

- Người dám đánh với ta một trận không?

Thạch Thiên Hàn thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, giống như bóng dáng ma thần, từ trên đỉnh đầu Hàn Băng bay qua, bắn về phía bầu trời đêm.

Cảm nhận được khiêu khích của đối phương, trong lòng Hàn Băng cũng nổi lên một luồng chiến ý, hóa thành một vòng sáng màu đen, truy kích tới.

Leng keng ầm ầm ầm

Trên trời cao Kim Hồng Môn, hai đại cường giả Nguyên Anh ma đạo, triển khai chiến đấu kinh tâm động phách.

Mặc dù cách xa nhau vài trăm trượng hư không, đám tu sĩ phía dưới cũng có thể nghe được tiếng nổ vang vọng.

Dưới sự bao phủ của bóng đêm, phía trên trời cao trăm trượng, hai bóng ma ảnh màu đen, như ảo ảnh lần lượt thay đổi, mắt thường khó thể nắm bắt.

Chiến đấu ở phía dưới, cũng tiến hành đến hồi gay cấn.

Bên phía Tam Ma Môn chung quy chiếm nhân số cực lớn, cường giả Kim Đan đều có bảy tám gã, vừa mới bắt đầu bị đại quân độc hạt giết một cái trở tay không kịp, liên tiếp bại lui, Nhưng dưới sự duy trì của Kim Đan đại tu sĩ, rất nhanh liền ổn định xuống, tránh cho bị uy hủy diệt.

Trong hộ sơn đại trận.

- Chưởng môn! Chúng ta có muốn đi hỗ trợ không?

Ánh mắt Kim Đan nữ tu hướng ra ngoài trận pháp.

- Không! Chúng ta chỉ có thể đứng trong trận pháp.

Kim Hồng chưởng môn lắc đầu:

- Những độc hạt này vị tất có thể nhận địch hay ta, nếu chúng ta tùy tiện hướng ra ngoài, chỉ sợ sẽ nhiễu loạn.

Còn lại mấy tên trưởng lão cảm thấy được có lý, liên tục gật đầu.

Trên thực tế, Thạch Thiên Hàn khi chiến đấu, còn thần thức truyền âm xuống:

- Đứng trong trận pháp, đừng nhúc nhích.

Toàn bộ trên dưới Kim Hồng Môn, đều đứng trong trận pháp, nhìn người hạt đại chiến kinh tâm động phách bên ngoài.

Ngoài ra, hai đại Nguyên Anh bậc cao va chạm trên trời cao, lở mớ ma uy truyền tới, khiến cho người ta kinh hãi run sợ.

Cao tầng Kim Hồng Môn đều hiểu rõ, kết quả chiến đấu của hai đại Nguyên Anh bậc cao, mới ảnh hưởng quan trọng tới toàn bộ chiến thắng.

Mấy tên trưởng lão Kim Đan, bao gồm chưởng môn Kim Hồng Môn, ngẩng đầu nhìn tình hình chiến đấu phía trời cao.

Keng keng keng keng keng.

Tiếng kim loại vang lên, trên trời cao không ngừng vang bên tai, đốm lửa bay khắp nơi, ma khí kích động, sóng dư tấn công cường đại, quét ngang phạm vi mấy dặm, gây ra tiếng gào của cuồng phong, mây đen đầy trời.

Hàn Băng kia thân là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, vũ khí trong tay, không phải là vật thường, nhưng lại cũng là một kiện Pháp Bảo công kích.

Tuy nhiên trong khi liên tục giao chiến, trong lòng hấn hoảng sợ không hiểu, hoàn toàn bị Ma Hoàng Kiếm của Thạch Thiên Hàn áp chế.

Hơn nữa, theo chiến đấu liên tục, Thạch Thiên Hàn càng đánh càng mạnh mẽ, kiến phóng ra trên Ma Hoàng Kiếm, tiếng gào thét trường hà màu đen tràn ra, bức hấn cực kỳ nguy hiểm.

Cứ như vậy tu vi của Thạch Thiên Hàn thấp hơn hấn một bậc, hấn càng không thể bại lui dễ dàng.

Thạch Thiên Hàn cũng phát hiện, Hàn Băng này có thiên phú chiến đấu và trực giác mãnh liệt không bình thường, lại thêm tu vi Nguyên Anh trung kỳ, đích thật không thể coi thường.

Lần giao thủ lần trước ở Quỷ Thi Sơn, bản tôn Dương Phàm thiết kế giết người này, lại thất bại trong phút cuối.

Muốn thắng người này, rất dễ dàng, nhưng muốn giết chết hắn, lại có chút khó khăn.

A

Đúng lúc này, Tam Ma Môn phía dưới truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, lại một ã Kim Đan bậc cao, bị độc hạt bậc cao phá vỡ thân thể, lập tức độc phát mà bỏ mình.

Mỗi một khắc, trong đôi mắt của Phệ Hồn Độc Hạt Vương, ánh sáng u lam run lên, hóa thành một cái hư ảnh độc hạt trong suốt màu lam, Một tiếng Vu vu, đánh trúng một gã Kim Đan đại tu sĩ.

Dưới sự tập kích như tia chớp, Kim Đan đại tu sĩ kia căn bản không thể tránh né, thân thể run lên, mặt lộ ra vẻ thống khổ, sau đó thất khiếu chảy máu, thân thể cứng ngắt như thiết, từ trên cao rơi xuống.

Gần như cùng lúc, tám con độc hạt bậc cao khác, cùng lúc phát động thần thông độc thuật tổn thương linh hồn, trực tiếp công kích hồn phách.

Độc hạt cấp ba khác, nhân cơ hội này, điên cuồng công kích, nơi đi qua, vùng giáp không lưu lại, lưu lại từng khối thi thể hung ác lạnh như băng.

- Độc hạt này trước đây không ngờ ẩn tàng thực lực.

Kim Hồng chưởng môn hoảng sợ.

Đặc biệt là Phệ Hồn Độc Hạt Vương, gần như có được thực lực giết chết Kim Đan bậc cao, độc thuật linh hồn lại càng không thể phòng.

Ngay lúc tu sĩ Tam Ma Môn phía dưới bị giết không hề có sự phản kháng, chiến đấu phía trên, cũng xảy ra biến hóa.

Keng.

Hai thanh ma kiếm va chạm một chỗ với nhau, chấn vang bầu trời, một luồng khí sắc bén vô cùng bắn thẳng lên bầu trời.

Đốm lửa văng khắp nơi, cự kiếm màu đen trong tay Hàn Băng, một tiếng rầm rắc, nhưng lại xuất hiện một lỗ hồng, thân thể đột nhiên run lên, bị đẩy lui mấy trượng.

Sắc mặt hắn hơi hơi trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, theo bản năng lui về phía sau.

Thạch Thiên Hàn thừa thắng truy kích, Ma Hoàng Kiếm mang theo một luồng khí phách ma đạo từ trên cao nhìn xuống, chém ra một luồng hào quang màu đen kinh thể hãi tục, kiếm khí tràn ngập vẻ kiên cố lạnh lẽ, hình thành bao quanh và dả kích to lớn.

Hàn Băng giờ kiếm miễn cưỡng đón đánh, hai kiếm va chạm với nhau cùng một chỗ, phát ra tiếng xèo xèo. Thạch Thiên Hàn lấy lực lượng với tính áp đảo, chém rơi xuống mặt đất.

Phốc.

Miệng Hàn Băng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, trên Pháp Bảo trong tay, lại xuất hiện một lỗ hồng, linh tính tổn hao lớn.

- Lui lại! Toàn bộ lui lại.

Hàn Băng vội kinh hô; hắn lại phát hiện, tu sĩ Tam Ma Môn phía dưới, chết hơn nửa. Đặc biệt Kim Đan bậc cao, gần như chết hết, chỉ còn lại một gã Kim Đan đại tu sĩ bị thương nặng, miễn cưỡng chạy thoát.

Nhưng mà, Kim Đan đại tu sĩ bị thương nặng kia mới chạy mấy dặm, dưới tầng đất phía trước, bỗng bắn ra một con tiểu xà băng tinh, phun ra một ngụm băng diễm, đóng băng hắn.

Thấy tình huống đó, Hàn Băng lại phun một búng máu, sắc mặt càng khó coi hơn.

Hắn phản ứng cũng rất nhanh, biết thế cục khó thể nghịch chuyển, hóa thành một luồng kinh hồng màu đen, bắn về phía trời cao.

- Muốn chạy?

Mặt Thạch Thiên Hàn lộ ra vẻ châm chọc, sau đó đuổi theo, tốc độ thẳng để đối phương một bậc.

Hàn Băng cắn răng, ma khí trong cơ thể chấn động bộc phát, cả người giống như một tia chớp thoáng hiện, lập tức bay ra bốn năm mươi dặm.

Sau khi thi triển ra bí kỹ này, sắc mặt Hàn Băng càng thêm trắng bệch, nguyên khí đại giảm, hiển nhiên thuật này trả giá quá lớn.

Nhưng mà, không đợi hắn phản ứng lại, một luồng ánh sáng màu bạc hình cung, như sao chổi, sau đó quét qua bầu trời đêm, chấn động phong vân trong thiên địa.

- Không tốt!

Sắc mặt Hàn Băng cứng đờ.

Cách vài dặm, Thạch Thiên Hàn dựa trên ngọn núi, cầm Ma Hoàng Kiếm trong tay, đang nhìn hắn như cười như không.

495. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (trung)

Thạch Thiên Hàn tựa vào ngọn núi, nhìn qua không chút quan tâm, lại nhìn hắn tựa như cười tựa như không.

- Chạy!

Hàn Băng không chút nghĩ ngợi, ở trước mặt người đàn ông cường đại như ma thần, hắn tất nhiên không nắm chắc thủ thắng.

Thạch Thiên Hàn hai chân như ảo ảnh, bay nhanh nhẹ đập vào hư không và vách núi, như âm hồn không tan, gắt gao bám hắn, cự ly gần từng chút.

Hàn Băng tuy rằng tu vi áp chế Thạch Thiên Hàn một bậc, nhưng về công pháp, Pháp Bảo kém khá xa đối phương.

Hai người trong bóng đêm, vừa đánh vừa lui, Hàn Băng toàn lực vận chuyển Pháp Bảo phòng ngự, bị đánh chật vật.

Mỗi một khắc, hắn đột nhiên xoay người, cự kiếm trong tay như chém ra tia sét, chặn Ma Hoàng Kiếm, thân hình liên tục lui về sau.

- Dương Phàm! Người còn dám đuổi theo ta, chẳng lẽ ngươi lại không quan tâm Tiên Hồng Y Quán, an nguy của Dương gia bảo sao?

Hàn Băng cắn răng, trong mắt lộ ra âm lệ và trào phúng.

- Tiên Hồng Y Quán và Dương gia bảo?

Sắc mặt Thạch Thiên Hàn hơi biến đổi, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm không tốt.

- Ha ha haHàn mỗ thật sự không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu ngươi giết chết không chừng thì chờ Tiên Hồng Y Quán và Dương gia bảo bị hủy diệt đi.

Cự kiếm màu đen trong tay Hàn Băng, bị Thạch Thiên Hàn áp chế một chút, lại cười to với vẻ điên cuồng.

- Chẳng lẽ bị tập kích, không chỉ có Ngũ Bàn Sơn?

Thạch Thiên Hàn biến sắc.

Bá Vèo

Tường Vân Ngoa dưới chân run lên, Thạch Thiên Hàn rời khỏi mười mấy trượng, cùng lúc như thế một luồng xà ảnh màu đen, như tia chớp quần đến trước người Hàn Băng, tốc độ nhanh đến khó tin.

Hàn Băng theo bản năng tránh né, nhưng xà ảnh màu đen này dường như có linh tính, cuống lấy hấn như trước.

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên sau khi thăng cấp, có linh tính và trí tuệ càng mạnh, khó thể né tránh quanh trong phạm vi hẹp.

Hàn Băng bị Hấp Huyết Xà Tiên quán quanh, thân thể tê rần, theo bản năng liền vận chuyển Pháp Bảo phòng ngự, ma quang phóng lên cao,

Phốc.

Nhưng vào lúc này, một con băng xà nhỏ, xuất hiện bên cạnh hấn, một luồng băng diễm trong suốt, đóng băng hấn.

răng rắc.

Ma khí cuồng bạo xé rách tầng băng từng chút rồi tan chảy.

Nhưng giờ phút này, một tiếng xuy xuy truyền đến từ bên cạnh, một con độc hạt to lớn được bao trùm áo giáp màu bạc, xuất hiện bên người hấn.

Hồ quang màu u lam xuất hiện trong đôi mắt, hóa thành thần thông độc thuật vô hình, xông vào trong linh hồn của hấn.

Hàn Băng mặc dù không sợ độc thuật mức độ này nhưng vẫn phải bị ảnh hưởng, linh hồn chấn động nhẹ, phân thân hóa giải độc thuật quý dị thương tổn linh hồn.

Mà trong nháy mắt này, kết quả thân thể bị khống chế.

Tê tê

Khí đông lạnh màu trắng từ trong miệng của Lưu Ly Hàn Tinh Xà bắn ra, tiến thêm một bước đóng băng hấn.

Mà Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, mạnh mẽ cuốn lấy thân thể người này, tứ chi truyền đến cảm giác tê liệt.

Đây vẫn là lần đầu Lưu Ly Hàn Tinh Xà và Phệ Hồn Độc Hạt Vương liên thủ, hiệu quả vượt quá tưởng tượng.

- Ha ha haĐi chết đi.

Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn tạo nên trường hà ma khí cuộn cuộn, kinh thiên địa khiếp quy thân, chính diện đánh lên trên băng tầng.

răng rắc.

Không thể ngăn ma khí bá đạo và kiên cố tuyệt luân, lập tức đánh toàn bộ băng tầng thành mảnh nhỏ.

Hàn Băng trong nháy mắt khôi phục lại, cũng kém một chút, nâng cự kiếm màu đen, chặn đứng kiếm khí như rồng dài màu đen với khí thế mạnh mẽ kiên cố.

răng rắc.

Áo giáp đen trên người hấn lập tức bị chém ra vết rách, kiếm khí cường đại có mọi chỗ, lập tức xâm nhập vào trong cơ thể.

Phốc.

Thân thể Hàn Băng chấn động mạnh, phun ra một búng máu, mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ở trong chớp mắt này, độc lực của Phệ hồn thiên Độc Hạt nhân cơ hội này độc thương linh hồn.

Vèo bá.

Một cái Nguyên Anh nhỏ như tia chớp xẹt qua hư không, chạy về phía phương xa, tốc độ gấp mười lần Nguyên Anh bình thường.

Thạch Thiên Hàn lộ ra vẻ trào phúng, liền chuẩn bị tiến thêm bước đuổi giết.

Nhưng ngay lúc này, hấn biến sắc:

- Không tốt! Bên kia đã xảy ra chuyện.

Xoát xoát xoát.

Thạch Thiên Hàn, Lưu Ly Hàn Tinh Xà, Phệ hôn thiên Độc Hạt, gần như cùng lúc biến mất.

Cùng lúc như thế, ở không trung Dương gia bảo.

Một điểm đen nhỏ, rớt xuống từ trên trời cao, biến lớn trong tầm nhìn.

Chỉ một thoáng, một luồng khí tức áp bách đến khó thể thở, tràn ngập toàn bộ Dương gia bảo.

Tất cả người tu tiên ở Dương gia bảo, đều không rét mà run, không khỏi nhìn hư không phía xa.

Trong tầm nhìn, một lão già áo bào đen như bóng ma, một tay để sau lưng, lơ lửng trên không trung, chậm rãi rớt xuống.

Ma khí trên người ngưng tụ đến mức tận cùng, cả người lóe ra ánh sáng u ám.

Mấy trăm năm nay, lão kinh sợ Ngự Dương quốc, trở thành ma đạo đệ nhất.

Cũng như ba mươi năm trước, luồng áp lực khó thể hình dung kia, giống như bóng ma tử vong, buông xuống toàn bộ Dương gia bảo.

Không trung Dương gia bảo, ma khí như thủy triều bắt đầu khởi động, khiến phong vân biến sắc, là lúc trắng sáng tinh thuần.

Dưới ma uy, ai tranh phong được chứ?

Chỉ một người.

Chỉ có như vậy, mới có thể thành công tránh né tin tức của Âm Huyết Vương Triều.

Đạt tới trình độ Nguyên Anh, thủ đoạn bình thường, hành tung của bọn họ khó thể lường được.

- Tam U lão ma.

Trong Dương gia bảo, truyền tới một trận âm thanh già nua kinh sợ.

Độc Vương La Tùng Hoàn là người thứ nhất phản ứng, trong lòng có chút nóng nảy:

- Ta trước cảnh hấn, hy vọng Phàm nhi có thể nhanh trở về.

- Là người.

Tam U lão ma nhìn Độc Vương, trong mắt hiện lên một tia dị sắc:

- Không nghĩ tới ngươi lại trốn ở nơi này, tuy nhiên cũng tốt, lúc này lão sẽ bị hủy diệt cùng với Dương gia bảo khỏi thế gian này.

Ầm

Thân hình hấn chợt lóe, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, một luồng cảm giác nguy cơ áp bách, khiến Độc Vương La Tùng Hoàn như rơi vào hầm băng.

Lúc này, ông chân chính cảm nhận được thực lực của Nguyên Anh đại tu sĩ.

Bá

Đột nhiên, một thân ảnh cao ngất với ma khí lạnh lạnh, tự nhiên xuất hiện không trung Dương gia bảo.

Ầm ầm.

Ma ảnh màu đen kia liên tục đánh ra hai chưởng, hóa giải công kích của Tam U lão ma, bản thân mình thì bị đẩy lui mấy trượng, thân thể hơi hơi nhoáng lên.

- Thạch Thiên Hàn.

Tam U lão ma rơi vào rung động.

Lão hoàn toàn không thể đoán được, Thạch Thiên Hàn sẽ bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện như vậy.

Trên thực tế, những khu vực như Vụ Liễu trấn, Dương gia bảo, Ngũ Bàn Sơn, Dương Phàm trước đó từng thả một hai kiện Pháp Bảo đã luyện hóa, giấu ở trong một góc kín.

Kể từ đó, những vật phẩm này có ẩn ký thần thức Dương Phàm luyện hóa, đều dưới sự chiếu rọi của Tiên Hồng Không Gian.

Thạch Thiên Hàn, có thể từ Tiên Hồng Không Gian, trong nháy mắt đến bất kỳ nơi nào.

Đây cũng là một trong ưu thế mà Dương Phàm có thể bình thần ung dung, ý vào chống lại Tam U lão ma.

- Tam U lão ma Một trận chiến Quỷ Linh Bảo, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy, lại gặp mặt.

Thạch Thiên Hàn chậm rãi nâng Ma Hoàng Kiếm, cũng rất nhanh ăn vào một giọt chất lỏng tuyệt đẹp màu lam.

Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, đây đã là mấy giọt cuối cùng.

Nhưng khi đối mặt với tập kích của Tam U lão ma, Thạch Thiên Hàn quyết đoán ăn vào một giọt.

Lập tức, cơ thể toàn thân hần bành trướng, bên ngoài thân hiện lên một tầng quang mang màu lam, phát ra khí tức cuồng bạo dã tính, trong mắt bắn ra hai luồng tinh quang màu lam, khiến người ta kinh hãi.

Độc Vương La Tùng Hoành, bất động thanh sắc, cũng thả ra độc thuật, một luồng dao động quỷ dị, truyền ra.

Sắc mặt Tam U lão ma hơi đổi, thân thể cứng đờ, ma quang mạnh hơn, bức độc lực ra ngoài cơ thể, nhưng thân thể vẫn có chút không khỏe,

Dùng độc thuật tới loại cảnh giới vô sắc vô vị, vô thanh vô tức, toàn bộ Ngự Dương quốc, chỉ sợ chỉ có Độc Vương.

- Trước giết chết lão.

Thân hình Tam U lão ma thoáng lặn một chút, trong chớp mắt biến mất, Bá Hoàng Mâu trong tay, mang theo hồ quang màu lam kinh khủng không ngừng, chém về phía Độc Vương.

- Đừng mơ.

Thạch Thiên Hàn gần như na di đến đây, Ma Hoàng Kiếm trong tay, hung hăng chém lên Bá Hoàng Mâu.

Keng.

Tiếng kim loại va chạm, chấn động bầu trời, trong phạm vi trăm dặm, tất cả sinh linh khí huyết nhộn nhào.

Hai thanh lợi bảo công kích nhau, va chạm cùng một chỗ, thân hình Tam U lão ma thoáng lên, Thạch Thiên hàn bị đẩy lùi một trượng, hô khẩu run lên.

Vèo.

Đột nhiên, La Tùng Hoành vung tay lên, một vùng quang vụ màu tím, bao phủ Thạch Thiên Hàn.

Trong quang vụ màu tím kia, lơ mơ có thể thấy được xà đăng đan xen nhau khu vực mấy mươi trượng.

Xà đăng kia chỉ nhỏ như dây thừng bình thường, quanh thân bao phủ gai độc sắc bén màu tím đen, bàn thân lại quỷ mị như độc xà, linh hoạt dị thường.

Bá bá bá.

Trong phút chốc, Huyền tâm Độc Đăng Tiên trối Tam U lão ma, độc lực cường đại cũng theo đó ăn mòn.

Tam U lão ma vung hai tay lên, ma khí chấn động, mắt thấy muốn đánh vắng Huyền tâm Độc Xà Tiên.

Nhưng đúng lúc này, một xà tiên màu đen vô thanh vô tức, một tiếng phù, cuốn lấy Tam U lão ma.

Tam U lão ma biến sắc, chỉ cảm thấy thân thể tê rần.

Không chỉ trong Huyền Tầm Độc Đăng Tiên ẩn chứa kịch độc vô cùng, vậy trong Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên càng ẩn chứa kịch độc và thuộc tính tê liệt, thậm chí có xu hướng rút máu.

- Mở cho ta.

Tam U lão ma thân là tu sĩ hậu kỳ, thực lực cường hoành, pháp lực tăng vọt.

Nhưng sau khi Thạch Thiên Hàn dùng qua Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, cũng không phải tay mơ, hai tay đột nhiên quán chú pháp lực.

Xì xì Vèo.

Cùng lúc như thế, Lưu Ly Hàn Tinh Xà và Phệ Hồn Độc Hạt Vương xuất hiện bên cạnh, phát động Thần thông đóng băng và độc thuật.

Có lẽ chúng nó vẫn không tổn thương đến Tam U lão ma, lại có tác dụng có thể đến khổng chế và quấy nhiễu.

Bằng tầng ngưng kết trên thân Tam U lão ma, linh hồn hơi đau đớn, thân thể bị hai đại xà tiên quần quanh.

Dưới phối hợp bốn phương, không ngờ bị vây trong trạng thái hạ phong.

Cứ như thế hai đại Nguyên Anh, hai đại linh thú, cùng nhau đối kháng Tam U lão ma, đối diện giằng co nhau.

Ước chừng thời gian mấy hô hấp, Tam U lão ma rốt cục rít gào một tiếng, trong cơ thể ầm ầm bộc phát ra một luồng ma diễm rào rạt, lập tức tràn ra hai đại xà tiên, đồng thời một vòng sáng ma khí, lấy đầu thẳng đó, thanh thế không gì có thể cản nổi, bức lui hai con thú này.

Trong phút chốc, ma khí cường đại, quét phạm vi mấy dặm, trong Dương gia bảo, chết vô số.

Sau khi phát ra một kích kinh thế hãi tục, Tam U lão ma lạnh lùng nhìn hai người, hóa thành một luồng u quang màu đen, bắn về phía chân trời, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Lão không ngờ chọn lui lại?

Thạch Thiên Hàn và Độc Vương đối mặt nhìn nhau, lòng còn có vẻ sợ hãi.

Lần này có thể bức lui Tam U lão ma, thật sự có phần may mắn, nếu chân chính hợp lại, hai người này bị thua.

- Không tốt! Tiên Hồng Y Quán cũng bị công kích.

Sắc mặt Thạch Thiên Hàn đột nhiên biến sắc.

- Rốt cuộc sao lại thế này?

Độc Vương kinh hãi nói.

- Tam U lão ma này không ngờ cùng lúc phát động ba mặt công kích, nhằm vào công kích của Kim Hồng Môn, là chính diện hấp dẫn thực lực chúng ta phân hóa. Mà mục đích chân chính của Tam U lão ma, chỉ sợ là Dương gia bảo, Ngũ Bàn Sơn, còn có Tiên Hồng Y Quán.

- Tiên Hồng Y Quán? Điều này không xong! Khu vực kinh đô dường như không có cường giả tọa trấn.

Độc Vương mang vẻ lo lắng,

- Ai nói không có?

Miệng Thạch Thiên Hàn đột nhiên lộ ra vẻ mỉm cười.

- Người nói là Hồ Phi?

- Đúng vậy!

Thạch Thiên Hàn gật đầu, thì thào nói nhỏ:

- Tuy nhiên, đối thủ của hắn, là tông chủ Cực Phách lão ma của Tam Ma Môn, người này là một trong mười đại Nguyên Anh của Bắc Tần, là cường giả nổi danh như Tam U lão ma.

Độc Vương biến sắc nói:

- Hồ Phi mới vào Nguyên Anh, chỉ sợ

- Ha ha ha

Thạch Thiên Hàn ngược đầu cười nói:

- Bên kia tuyệt đối không thành vấn đề.

- Vì sao?

Độc Vương hơi thở một hơi, lại có chút khó thể tin.

- Lão sư có nhớ rõ con đề cập với ngài về mười hai cường giả đỉnh của Thiên Cẩm Nội Hải, người nổi bật trong bọn họ còn được xưng là có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, nói với một loại giọng điệu trang trọng mà kỳ lạ.

496. Chương 486: Toàn Diện Giao Phong (hạ)

Lúc đêm khuya, đèn đuốc vạn nhà dần tắt.

Ở vùng đồng nội ngoài kinh đô mười dặm, dưới một thác nước non xanh nước biếc, thành linh sừng sững một tòa lầu các trên nước.

Tòa lầu các trên nước này, cao tới bốn tầng, cổ kính, trang nhã không tầm thường.

Dưới thác nước đổ xuống cùng phong cảnh cảnh tú gần đó phụ trợ, thoáng như nơi tiên cảnh.

Bảng hiệu trên lầu các, có khắc bốn chữ tiên uẩn cổ triện sâu sắc: Tiên Hồng Y Quán.

Bảng hiệu cùng thể chữ, đều tản ra khí tức xa xưa lắng đọng năm tháng, hiển nhiên đã rất có niên đại.

Tiên Hồng Y Quán, từ nửa tháng trước đã trùng kiến thành công, tất cả khôi phục bình thường.

Tiên Hồng Y Quán trước kia ở trong phần hoa đô thị, còn hôm nay lại di chuyển đến một vùng hẻo lánh ở ngoại ô kinh đô.

Tất cả đều dựa theo ý muốn của Dương Phàm cùng Lâm Chung từ mấy chục năm trước.

Tiên Hồng Y Quán, cuối cùng trở thành thế lực siêu nhiên thế tục, chân chính dung nhập vào tu tiên giới.

Làm y quán truyền kỳ nổi danh nhất Ngự Dương Quốc, người tu tiên muốn trở thành được sư tọa trấn y quán, gần như tranh nhau vỡ đầu.

Từ khi y quán trùng kiến đến chiều mộ học đồ được sư, chỉ dùng thời gian không tới một tháng,

Y quán trùng kiến phục hưng, dưới Thương Vân giám sát, hoàn thành gọn gàng ngăn nắp.

Mấy ngày nay, tu sĩ tới y quán chữa thương chữa bệnh dần dần tăng nhanh.

Đương nhiên, Tiên Hồng Y Quán ở thế giới phàm nhân cũng có truyền thuyết liên quan.

Trong thế tục, có chút quý nhân quan lớn có bệnh không trị được, đều sẽ cung kính tới đây cầu y.

Đối với người phàm không quản xa ngàn dặm tới cầu y, được sư trong y quán cũng không cự tuyệt.

Đêm nay, bóng đêm thật sâu, xa xa không nhìn thấy mấy ngôi sao nhỏ.

Trong y quán còn lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, còn rải rác mấy người bị thương.

Thương Vân đứng trước cửa sổ y quán, tiếng thác đổ ầm ầm bên tai, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Mơ hồ, có một cỗ hàn khí làm cho trong lòng hắn phát lạnh.

”Chỉ mong sẽ không có chuyện gì,”

Thương Vân ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đêm.

Ngay vào lúc này, hắn cảm ứng được từ phương xa bay tới một đám mây đen ma khí u ám cùng khí tức lạnh băng.

Một cỗ cảm giác áp bách không cách nào hình dung, dần dần phát ra mãnh liệt ở trong lòng hắn.

Một số người tu tiên trong y quán, cũng cảm nhận được một cỗ áp lực, cảm giác làm cho người ta khó có thể thở nổi.

”Lẽ nào có lão quái Nguyên Anh đích thân tới?”

Thương Vân hít sâu một hơi, mở ra thần thức, bắt được một điểm đen đang bức tới gần từ phương xa.

Thân là Kim Đan bậc cao, đối phương cách xa như vậy đã mang tới cho hắn áp lực lớn như thế, có thể thấy được thực lực của người kia.

Vù vù

Lần bốn y quán, nhảy ra một tàn ảnh mạnh mẽ như linh thú.

Thoáng chớp mắt, giữa không trung xuất hiện một thiếu niên ngoại mạo xấu xí, ánh mắt nhỏ nhìn chằm chằm phương xa, chà chà tay:

- Chắc chắc, tới kinh đô lâu như vậy, mới lần đầu tiên gặp phải cường giả cấp bậc này.

Cỗ uy áp tới từ phương xa, bỗng nhiên dừng lại trên người hắn, làm cho Hồ Phi cảm nhận được một cỗ nguy cơ.

- Đã lâu không có cảm giác này rồi

Hồ Phi thân thể khẽ run lên, không biết là hưng phấn hay sợ hãi.

Rốt cuộc, ở trong tầm mắt, xuất hiện một gã nam tử tóc bạc thân người cao gầy, mặc áo choàng màu tím, hai mắt như băng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lại hiện rõ băng hàn, lạnh tận xương tủy.

Hồ Phi rung mình một cái, nam tử tóc bạc trước mắt này, toàn thân tỏa ra khí lạnh, trong ánh mắt không có một tia cảm tình, lạnh nhạt cực điểm.

Loại khí tức cùng trạng thái này, hắn chỉ từng cảm nhận được trên người Thạch Thiên Hàn, Vô Song.

Người này tuyệt đối đáng sợ.

Vù

Không đợi người kia tới gần Tiên Hồng Y Quán, Hồ Phi liền chủ động đi lên trước, hai tay ôm ngang ngực, vênh vác hống hách nói:

- Tiểu tử, tới từ đâu?

Hắn làm ra vẻ lên mặt cụ non, bộ dạng thiếu bị đánh.

Nam tử tóc bạc kia thần sắc đạm mạc như ban đầu, chỉ là trong mắt xẹt qua một tia sát ý cực lạnh.

Hồ Phi bỗng cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh thẳng vào cốt tủy, cùng lúc cảm nhận sâu sắc đối phương cường đại, ngược lại khởi dậy chiến ý cường đại trong lòng hắn.

”Hồ tiên bối, theo tình báo phân tích, người này là lão đại Tam Ma Môn, Cực Phách Lão Ma, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh. Thực lực cực kỳ cường hãn, chính là một trong mười đại cường giả Nguyên Anh Bắc Tần.”

Thương Vân ở trong Tiên Hồng Y Quán, vẻ mặt lo lắng, vội vã truyền âm cho Hồ Phi,

Đồng thời, trong lòng hần âm thầm kêu khổ: "Y quán này mới xây dựng lại không bao lâu, liền đưa tới một ma đầu đáng sợ như thế."

- Bản tôn đến từ Tam Ma Môn, mục đích tới đây hôm nay chính là tự tay lấy mạng chó của ngươi, chặt đi cánh tay đắc lực của Dương Phàm.

Cực Phách Lão Ma nhìn chăm chăm Hồ Phi, trên người liền hiện ra ma khí màu đen tỏa ra hàn quang tràn lan xung quanh.

Trong ma khí, ẩn chứa khí quang đông lạnh lấp lánh như tuyết, trong bá đạo cường hãn, lại thêm vài phần lạnh băng vô tình.

- Cái gì? Ngươi đã sớm biết ta ở chỗ này, muốn tới giết ta?

Hồ Phi trong lòng nhảy dựng, hai mắt phần nộ trừng lớn.

Dù là hần có ngốc, cũng rõ ràng ý đồ của đối phương. Bản thân Hồ Phi bề ngoài như là thần kinh thô thiển, kỳ thật can đảm thận trọng, chỉ là bình thường không thích tự hỏi.

- Nghe nói ngươi thăng cấp Nguyên Anh không lâu, thật đáng tiếc, hôm nay gặp phải bản tôn, đỉnh cao sinh mệnh huy hoàng của ngươi cũng đi tới tận cùng rồi.

Cực Phách Lão Ma giọng nói lạnh băng bá đạo, giống như đã kết luận hôm nay Hồ Phi nhất định sẽ chết ở trong tay hần.

- Thối lắm, xem lão tử đánh chết ngươi.

Hồ Phi phần nộ quát một tiếng, thân hình như quỷ, nháy mắt tới gần, bàn tay phủ đầy lôi quang màu tím, liên tục đánh ra mấy quyền.

Một cỗ khí tức cuồng bạo hung mãnh ập về phía Cực Phách Lão Ma, lôi quang xẹt xẹt xua tan màn đêm trên bầu trời.

Cực Phách Lão Ma chỉ vươn một tay, đứng tại chỗ, ống tay áo khe vung lên,

Cách cách!

Một cỗ hàn quang băng phách ma khí, thoáng cái quét trúng Hồ Phi.

Ầm

Hồ Phi thoáng cái bị đánh bay ra ngoài mấy chục trượng, ngao ngao kêu to.

Ti ti ti

Hần cảm giác toàn thân đau nhức, tiếp đó một cỗ băng hàn đánh vào trong cơ thể, bên ngoài người còn đọng một tầng băng sương.

Chỉ vừa đối mặt, cao thấp liền phân rõ.

Cực Phách Lão Ma này, không hổ là cường giả nổi danh cùng Tam U Lão Ma.

Thanh danh liệt vào hàng mười đại Nguyên Anh Bắc Tần, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh, lại tiến một bước là có thể đi vào Nguyên Anh đại tu sĩ.

-Ồ?

Cực Phách Lão Ma cũng khẽ ồ một tiếng, hần phát hiện Hồ Phi thừa nhận một kích của mình, chỉ là bị một chút thương nhẹ không đau không ngứa, cũng không có tổn thương thực chất.

Đồng thời, đối phương nắm giữ thần thông lôi điện mơ hồ khắc chế công pháp ma đạo, điểm này có chút phiền phức.

Ngao ngao -

Trong mắt Hồ Phi tràn ngập điên cuồng, cánh tay lóe ra tia lửa huyền ảo cùng lôi điện màu tím, hòa quyện vào nhau hình thành một loại lực lượng tràn ngập khí tức hủy diệt.

- Lôi Hỏa!

Cực Phách Lão Ma khê giật mình.

Trước khi lập kế hoạch, hắn cũng tìm hiểu về Hồ Phi một phen, tục truyền người này có thần thông lôi điện, thậm chí còn nắm giữ lực Lôi Hỏa trong truyền thuyết.

Bình bình bang bang

Hồ Phi xông lên như tia chớp, quyền cước hạ xuống như mưa, Hồng Huyền Lôi Hỏa điên cuồng bay xung quanh, bao phủ địch nhân cường đại trước mắt.

Cực Phách Lão Ma sắc mặt ngưng trọng, thu hồi ý nghĩ khinh địch, hai tay nhẹ nhàng vung lên, trước người hình thành ma quang băng phách hình tròn xoay chuyên, trì hoãn hóa giải thể công của đối phương.

Nhưng Hồ Phi công kích như mưa rền gió dữ, thần thông Lôi Hỏa vừa đúng lúc khắc chế gắt gao băng phách ma quang của hắn.

Trong thời gian ngắn, Cực Phách Lão Ma cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Trong mắt hắn lóe ra quang mang âm lệ, sát ý càng đậm:

"Công pháp Thần thông người này hoàn toàn khắc chế ta, nếu như ta để cho hắn cường đại, ngày sau Ngự Dương Quốc nào còn chỗ cho ta sống yên ổn?"

Nghĩ tới đây, băng phách ma quang quanh người hắn bùng lên, hai tay ngưng kết ra ma quang cùng băng tinh thực chất.

Bùm bùm ầm

Chỉ trong khoảng khắc, Hồ Phi đánh nát vòng xoay băng phách ma quang trước người hắn.

Vào lúc này, ma quang cùng băng tinh như thực chất trong tay Cực Phách Lão Ma, hóa thành mũi nhọn xoay vòng, hung hăng đánh lên nắm tay Hồ Phi ẩn chứa Lôi Hỏa dày đặc.

ẦmRắc rắc

Trong khoảng khắc, băng phách ma quang tung tóe, Lôi Hỏa bay khắp nơi, lan ra phạm vi đến hai dặm.

Hồ Phi hừ nặng một tiếng, cánh tay gần như đông cứng, mất đi cảm giác, còn có lực đạo càng thêm bá đạo đánh trúng thân thể hắn.

Cực Phách Lão Ma thừa cơ truy kích, trong tay xuất hiện một đoàn nước dịch màu đen hàn quang âm trầm, vù một tiếng hóa thành vô số bông tuyết màu đen, như cát đen đầy trời ầm ầm đánh xuống Hồ Phi.

Ngao ngao ngao -

Bên ngoài người Hồ Phi tử quang phụ thể, nhưng vẫn bị đánh tới mặt mũi bầm dập, không có sức phản kháng.

Phốc phốc phốc vù vù vù

Mưa cát đen khắp bầu trời, không những công kích sắc bén, hơn nữa khi cuốn tới gần, hàn khí bao phủ, khiến động tác người ta trở nên trì hoãn.

Hồ Phi triệt để rơi xuống hạ phong, tràn ngập nguy cơ, động tác ngày càng chậm, thương thể không ngừng tăng lên.

Cực Phách Lão Ma lộ ra dị sắc, không ngờ tới thể chất đối phương cường hãn như vậy, dưới đả kích như thế còn không bị trọng thương.

- Hừ! Xem ngươi còn có thể kiên trì bao lâu.

Khóe miệng Cực Phách Lão Ma khê nhếch lên, hai tay bấm quyết, băng sa hắc tinh khắp bầu trời càng thêm điên cuồng bạo ngược, hàn khí tăng vọt,

Hồ Phi đã sớm vận khởi Pháp Bảo phòng ngự, thế nhưng dưới vô số hắc tinh băng sa liên tục đả kích, đã sớm bị đánh đổ nát.

Hắn cố sức vùng lang nha bổng, hóa thành cuồng phong màu tím, va chạm với hắc tinh băng sa, phát ra tiếng leng keng không ngừng.

Cho dù như thế, hắn vẫn không cách nào phòng ngự được hắc tinh băng sa công kích toàn phương vị.

Leng keng đỉnh âm âm

Bóng hai người lóe lên trên bầu trời, diện vang chớp giạt, lại rơi xuống mặt đất.

Phịch

Hồ Phi rốt cuộc không chịu được, bị đánh rơi xuống mặt đất, ôm đầu chạy trốn.

Nhưng mà hắc tinh băng sa này như có linh tính, gắt gao bao vây hắn.

- A

Hồ Phi rốt cuộc không nhịn được nữa, hai mắt bùng nổ huyết quang bạo ngược, quanh người lôi quang điện chấn bắn ra hóa thành vô số lôi xà,

Đồng thời, hắn há miệng, phun ra một viên châu trong suốt màu tím đậm.

Đó chính là Lôi Linh Châu.

Dương Phàm vẫn căn dặn hắn, không đến thời khắc vạn bất đắc dĩ, không được dễ dàng sử dụng vật này.

Thoáng cái, Lôi Linh Châu phóng ra một mảnh lôi quang màu xanh, trong hư không ngưng kết lôi điện cuộn cuộn.

Gió mây bắt đầu chuyển động, lôi điện hội tụ trên đầu Hồ Phi, truyền ra uy áp đáng sợ cùng khí tức khủng bố.

Khu vực gần đó, giống như ngưng trệ, không cảm nhận được không khí dao động.

- Cái gì!

Cực Phách Lão Ma có một dự cảm không tốt.

Xuỵ vù

Lôi Linh Châu run lên, trên người Hồ Phi bùng phát lôi xà đầy trời, đánh tan nát vô số hắc tinh băng sa xung quanh.

Từng đợt hơi nước bột phấn màu đen tràn ngập không khí.

Pháp Bảo bị hủy quả nửa. Cực Phách Lão Ma sắc mặt tái nhợt, phốc một tiếng phun ra một ngụm máu, lưng lay muốn ngã.

Đồng thời, một cỗ lôi quang màu xanh mạnh mẽ vô cùng đánh tới, lập tức đánh bay, toàn thân cháy đen.

"Đó rốt cuộc là Pháp Bảo gì?"

Cực Phách Lão Ma thân bị trọng thương, kinh hãi không hiểu, bỏ chạy trời chết.

Hắn thậm chí còn chưa phản ứng lại, thế cục đã nghịch chuyển một trời một vực.

- Ha ha hachay đi đâu?

Hồ Phi đắc ý vênh vang, nuốt Lôi Linh Châu vào trong người, nhấc lang nha bổng, chạy như điên đuổi theo sau truy giết không tha.

497. Chương 487: Thắng Lợi Toàn Diện

Trải qua trận đại chiến ban đêm, Dương Gia Bảo tử thương vô số, nhưng đa số đều là người phạm.

May là ba đại cường giả Nguyên Anh chiến đấu ở trên trời cao, bằng không sợ rằng toàn Dương Gia bảo sẽ không chịu nổi chà đạp như vậy.

Ngay cả Dương Lỗi bế quan tiếm tu, cũng bị bức tỉnh lại.

- Đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Dương Lỗi nhìn Thạch Thiên Hàn, thân là đệ đệ Dương Phàm, hẳn đương nhiên biết thân phận của Thạch Thiên Hàn.

- Đệ yên tâm tu luyện đi, vừa rồi Tam U Lão Ma đột kích, đã bỏ chạy rồi.

Thạch Thiên Hàn cười nhạt nói.

Nhìn Dương Gia Bảo sụp đổ mấy chỗ, giống như phế tích, Thạch Thiên Hàn cười nói với Độc Vương:

- Xem ra Dương Gia Bảo phải trùng kiến rồi.

- Vì sao không xây nó thành một Tiên Thành cỡ lớn.

Độc Vương đề nghị.

- Tiên Thành?

Ánh mắt Thạch Thiên Hàn sáng lên:

- Đây là một ý kiến hay.

- Nếu như xây dựng Tiên Thành, như vậy trước tiên phải phân tán người phạm trong Dương Gia Bảo, trừ khi là hậu đại con cháu gia tộc. Hơn nữa phải xây dựng một tòa thành tường đồng vách sắt, cũng không phải mấy tháng một năm là làm được.

Thạch Thiên Hàn lẩm bẩm.

- Đúng vậy, Tiên Thành trong truyền thuyết chỉ xuất hiện ở thời kỳ cổ, cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên tu tiên. Phàm nhi, con có thể suy xét một chút.

- Con sẽ cân nhắc, Tiên Thành phòng thủ kiên cố, lại cộng thêm thượng cổ kỳ trận, như là Vĩnh Hằng Đảo cùng tứ đại pháo đài thành trì ở Thiên cầm Nội Hải, dù là có hàng tỷ đại quân yêu tộc đích thân tới, cũng khó mà công phá.

Trong lòng Thạch Thiên Hàn đã có một con đường tính toán.

- Được rồi, tình huống Tiên Hồng Y Quán bên kia thế nào?

Độc Vương có chút lo lắng hỏi.

- Ha ha ha! Chiến đấu đã kết thúc.

Thạch Thiên Hàn cười thoải mái vô cùng.

- Tình huống chiến đấu thế nào?

- Lão sư, nếu như ngài có thể thấy tình cảnh Hồ Phi truy sát Cực Phách Lão Ma, khẳng định sẽ cười tới rụng răng.

Thạch Thiên Hàn khó có thể che giấu ý cười bên khóe miệng.

- Nói như vậy, chúng ta đã lấy được toàn thắng.

Độc Vương vui mừng nói.

- Đây là lần đầu tiên ta toàn diện giao phong với Tam U Lão Ma từ khi trở về Bắc Tàn tới nay.

Thạch Thiên Hàn mặt lộ ý cười:

- Tam U Lão Ma này đa mưu túc trí, trước tiên điều hổ ly sơn, sau đó lại chia ba đường xuất kích. Vốn tưởng rằng có thể đánh chúng ta một cái trở tay không kịp, thậm chí giết được hai người Nguyên Anh bậc cao.

- Tuy nhiên, cuối cùng vẫn có chút nhân tố, hắn không thể tính toán được.

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn khẽ nhếch lộ ra một độ cong kỳ dị.

Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi vạn vật thể gian, phạm là nơi Dương Phàm ghi dấu, đều có thể cho phân thân, linh thú đến đó ngay lập tức.

Thạch Thiên Hàn đẩy lùi đại quân Tam Ma Môn đánh lên, lại cứu Dương Gia Bảo nguy cơ.

Một mặt khác, Hồ Phi có được Lôi Linh Châu truyền thừa, cũng không làm thất vọng, đẩy lùi Cực Phách Lão Ma thực lực cường hãn.

Lần này toàn thắng, có thể nói cực kỳ xảo diệu.

- Ta còn có chút không rõ, vì sao Tam U Lão Ma đột nhiên lui lại. Bằng thực lực đại tu sĩ hậu kỳ của lão, duy trì chiến đấu liên tục, vẫn có thể lấy được phần thắng rất lớn.

Độc Vương khó hiểu hỏi,

- Điều này rất đơn giản.

Thạch Thiên Hàn giải thích:

- Tam U Lão Ma muốn giết chúng ta trở tay không kịp, tốt nhất có thể giết một hai tu sĩ Nguyên Anh. Thế nhưng, hai chúng ta đều ở Dương Gia Bảo, làm cho lão tính sai, trong lòng không ổn.

- Sở dĩ lão ta bỏ chạy, chủ yếu có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là trong thời gian ngắn Tam U Lão Ma không muốn hoàn toàn bại lộ tu vi hậu kỳ, bị đẩy lên đỉnh sông Bắc Tân, lão hạ quyết tâm muốn chậm rãi thôn tính Ngư Dương Quốc, che tài giấu nghệ, chờ thời cơ tốt nhất quật khởi. Nguyên nhân thứ hai, là Tam U Lão Ma lo lắng bản tôn ta, hắn không biết quan hệ giữa ta cùng bản tôn, quá nửa cho rằng bản tôn ta là cường giả đang ẩn nấp trong bóng tối.

- Phàm nhi phân tích thật toàn diện.

Độc Vương gật đầu nói:

- Tam U Lão Ma này không những thực lực cường đại, mưu kế cũng rất khó chơi, đây chỉ mới là giao phong toàn diện lần đầu tiên.

- Đúng, va chạm đối kháng giữa chúng ta, đã chính thức bắt đầu. Nếu như không có thể lực bên ngoài quấy rầy, ít nhất còn có thể duy trì liên tục bốn năm mươi năm, tới trăm năm.

- Sau lần này, Tam U Lão Ma trước khi chưa nắm chắc, hắn sẽ không dễ dàng tới phạm, ta cũng có thể chuyên tâm tu luyện.

Thạch Thiên Hàn dứt lời, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Trở lại Tiên Hồng Không Gian, Thạch Thiên Hàn lấy ra ma tinh tủy, bắt đầu tu luyện, tăng lên cảnh giới Tam U Ma Diễm.

Ở một mặt khác.

Vụ Liễu trấn, trong mật thất y quán.

Dương Phàm luyện đan cũng tiến hành đến thời khắc mấu chốt.

Vì luyện chế Hóa Anh Đan, hắn thậm chí không bận tâm nguy cơ bên ngoài.

May mắn, nguy cơ lần này cuối cùng cũng vượt qua bình yên.

Dương Phàm thở phào một hơi, hoàn toàn chìm đắm vào bước luyện đan cuối cùng.

Nhoáng cái, mấy ngày trôi qua.

Bỗng nhiên, một ánh hào quang phóng lên trời cao từ mặt thất, mùi hương lan tỏa.

Một viên linh đan màu tím bằng hạt đào, trôi nổi ở trong bàn tay Dương Phàm.

Khác với những linh đan bình thường, Hóa Anh Đan này ẩn chứa một cỗ áp bách cường đại.

Bởi vì chủ tài liệu luyện chế loại đan này, chính là Nguyên Anh cường giả bậc cao.

Tu sĩ bình thường, căn bản khó có thể tới gần.

Tu sĩ cấp thấp mà dùng đan này, chỉ có một kết cục, đó là bạo thể mà chết.

Chỉ có tồn tại Kim Đan đại tu sĩ trở lên, mới có thể dùng loại đan này.

Hóa Anh Đan, vốn là thánh luyện chế cho cường giả Kim Đan đỉnh trùng kích vào Nguyên Anh.

Bàn tay Dương Phàm khẽ run lên, trong mắt lộ ra hưng phấn cùng tự hào khó có thể che giấu.

Linh đan vạn năm khó gặp trong truyền thuyết nơi Bắc Tàn, lại bị mình luyện chế thành công.

”ừ, Hóa Anh Đan này khẳng định vô dụng với ta. Mà Nguyên Anh luyện chế Hóa Anh Đan này là của Viên U Thanh Quỷ Huyền Môn, hẳn tu luyện là công pháp Quỷ Thi Đạo, trong Nguyên Anh ẩn chứa cảm ngộ áo nghĩa phương diện này. Mà Bồ Thiên Quân Vương vừa lúc cũng tu luyện công pháp Quỷ Thi Đạo, vừa lúc thích hợp cho hắn dùng.”

Trong lòng Dương Phàm hạ quyết tâm, tìm tới Bồ Thiên Quân Vương,

- Hóa Anh Đan người thật sự luyện thành?

Bồ Thiên Quân Vương giọng run rẩy.

Trước đó nghe Dương Phàm nói muốn luyện chế Hóa Anh Đan, hắn cũng không để trong lòng.

Cũng không phải là hắn không có lòng tin với Dương Phàm, mà là linh đan cấp bậc này, không phải là luyện đan sư cấp tông sư thì không thể luyện chế được.

Khi Dương Phàm đưa ra viên Hóa Anh Đan luyện chế thành công, Bồ Thiên Quân Vương không khỏi kích động, trên thực tế hắn đã đoán được dụng ý Dương Phàm tới tìm hắn.

- Mục Quân vương, Hóa Anh Đan này dùng tài liệu chính là Nguyên Anh tu sĩ luyện chế thành, mặc dù ta luyện chế có triệt để, trong viên đan được này cũng ẩn chứa linh ngộ đối với thiên địa đại đạo của Nguyên Anh người trước. Ngài dùng xong viên đan này, tuy có cơ hội cực lớn thăng cấp Nguyên Anh, nhưng có thể sẽ hạn chế ngài phát triển về sau.

Dương Phàm cảnh báo.

Bồ Thiên Quân Vương trong mắt một mảnh cảm kích, nói:

- Cuộc đời này lão hủ có thể thăng cấp Nguyên Anh, đã không còn tiếc nuối nữa, nào còn dám hy vọng trình tự càng cao xa hơn? Huống hồ, ta có thể cảm nhận được từ trên đan được này dao động linh lực đặc thù từ công pháp Quỷ Thi Đạo, chỉ cần có thể triệt để luyện hóa, có thể còn làm ít công to.

Dương Phàm gật đầu:

- Thuộc tính ẩn chứa trong Hóa Anh Đan này vừa phù hợp với Quân vương, tình huống như thế này cũng rất hiếm thấy, có thể đúng như ngài đã nói.

Hắn giao viên Hóa Anh Đan này cho Bồ Thiên Quân Vương.

Bồ Thiên Quân Vương không chối từ, mà cúi người thật sâu trước Dương Phàm:

- Thành tựu Quân vương hôm nay, đã hoàn toàn siêu việt ẩn Thiên Quân Vương ngày trước. Phụ thân ngài trên trời có linh thiêng, cũng sẽ cảm thấy an ủi tự hào. Lão hủ cũng tin tưởng, dưới Dương Quân vương dẫn dắt, Âm Huyết VTriều sẽ đạt đến một đỉnh cao.

Dương Phàm nhìn hẩn rời đi, không khỏi hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- Phụ thân, ngài trên trời có linh thiêng, thật sẽ cảm thấy tự hào vui mừng vì ta sao?

Nhớ tới năm đó, phụ thân vì mình mà chết, trong lòng Dương Phàm xấu hổ áy náy vẫn khó có thể xóa được.

"Thiên Nhất Hồn Thủy? Dù là tìm khắp giới này, ta cũng phải tìm được người,"

Trong mắt Dương Phàm một mảnh kiên nghị, hai tay nắm chặt, không khỏi run lên.

Muốn thi triển Hồi Hồn Thuật sống lại Dương Thiên, Thiên Nhất Hồn Thủy là một trong những điều kiện cực kỳ trọng yếu.

Sau đó, hẩn bắt đầu bế quan tĩnh tu.

Thời gian trôi qua từng chút.

Thoáng cái, hai ba tháng trôi qua.

Trong lúc này, Bồ Thiên Quân Vương không ngoài dự tính, bước vào Nguyên Anh bậc cao.

Rốt cuộc, tam đại quân vương Âm Huyết Vương Triều, trước sau trở thành cường giả cấp Nguyên Anh.

Thực lực bên phía Dương Phàm, cũng cấp tốc bành trướng.

Về phần phía Tam U Lão Ma.

Giao phong toàn diện lần trước, Hàn Băng thân thể bị hủy, Cực Phách Lão Ma trọng thương, trong thời gian ngắn không có khả năng tới phạm, hoặc là đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lại qua nửa tháng, Dương Phàm tỉnh lại từ trong bế quan tĩnh tu.

Bồ Thiên Quân Vương tới gặp hẩn:

- Dương Quân vương, tài liệu thượng cổ kỳ trận đã tụ tập đủ rồi.

- Tốt.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang:

- Ưu tiên bố trí xong thượng cổ kỳ trận cho Tiên Hồng Y Quán cùng Dương Gia Bảo, chỗ sau sẽ trở thành đại pháo đài trận doanh bên ta.

- Đã theo ý của Quân vương, sẽ bắt tay vào làm, mở rộng Dương Gia Bảo trở thành Tiên Thành phạm vi ngàn dặm, sẽ bao quát các đại thế lực Vụ Liễu trấn, Ngũ Bàn Sơn, Vũ Vụ Sơn Trang.

Bồ Thiên Quân Vương lại bổ sung:

- Dựa theo kế hoạch, muốn xây dựng Tiên Thành quy mô lớn như thế, dùng tiến độ hiện tại ít nhất phải cần một trăm năm.

- Một trăm năm, từ từ sẽ tới, sau này ta tới nội hải tìm một ít cu li tới đây.

Dương Phàm phân phó xong, lại nhắm mắt.

Trong lúc này.

Trong một ngọn núi ma khí lượn lờ.

Ma Dương Tông, ở trong một mật thất.

- Tam U Lão Ma, hôm nay chúng ta muốn thống nhất Ngư Dương, sợ rằng sẽ có lực cản rất lớn. Dương Phàm kia không biết có thần thông gì. Thạch Thiên Hàn quả thật là xuất quỷ nhập thần. Tiểu tử họ Hồ kia, trong tay có một viên lõi châu cổ quái, uy lực gần như ngang với Pháp Bảo thông linh trong truyền thuyết.

Cực Phách lão Ma giọng nói lạnh băng bá đạo, vang lên trong mật thất.

Trong mật thất, còn ngồi mấy người, Tam U Lão Ma, Hàn Băng, Liệt Vô Huyết, cùng với một lão giả áo bào máu.

Lão giả áo bào máu này, nếu Dương Phàm nhìn thấy sẽ lập tức nhận ra, chính là Huyết Ma Lão tổ lão quái Nguyên Anh tán tu Ngư Dương Quốc.

- Thực lực cùng thủ đoạn của Dương tiểu tử kia quả thật tăng tăng bất tận, đích thật vượt quá ý liệu của ta. Lúc này ta thậm chí hoài nghi, Thạch Thiên Hàn độc lập Dương Phàm có thể là hai cá thể độc lập hay không? Hoặc là, hai người này là quan hệ bản tôn cùng phân thân.

Tam U Lão Ma chau mày.

- Sao có thể chứ? Không lẽ bản tôn cùng phân thân của Dương Phàm đều có thực lực Nguyên Anh trung kỳ?

Huyết Ma Lão Tổ lắc đầu.

- Ta lại nghĩ rất có thể, bởi vì ta đồng thời đánh qua Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn, thuộc tính công pháp, khí chất của bọn họ quả là một trời một vực, thực lực ít nhất cũng so với Nguyên Anh trung kỳ đỉnh.

Hàn Băng lòng còn sợ hãi nói.

- Sư tôn, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Liệt Vô Huyết dò hỏi.

Tam U Lão Ma trầm tư một lúc lâu, sắc mặt ngưng trọng:

- Mưu kế cùng thực lực địch nhân còn cường đại hơn cả tưởng tượng, trận đối kháng này sẽ hết sức gian khổ

498. Chương 488: Man Di Cửu Tộc

Lần giao phong toàn diện đầu tiên, phía Tam U Lão Ma chủ động xuất kích, có thể nói được không bằng mắt, ăn một chút thiệt thòi.

Chẳng qua ở Ngư Dương Quốc, người biết Tam U Lão Ma thắng cấp Nguyên Anh hậu kỳ lại cực ít.

Đối mặt với hai trận doanh siêu cấp đại thế lực cũ mới đối kháng, thế lực to nhỏ Ngư Dương Quốc giống như đi trên băng mỏng, sợ hãi bị kéo vào.

Không ít tông môn tu tiên thậm chí phong tỏa sơn môn, hạ xuống lệnh cấm túc, mọi người không được tự ý ra vào.

Quỷ Huyết Môn bị một bài học đẫm máu, Kim Hồng Môn kém nửa bước liền giẫm lên vết xe đổ.

Về phần kế tiếp sẽ đến phiên ai, không ai dự đoán được.

Ngược lại cũng có không ít người suy đoán phản ứng bên phía Dương Phàm.

Nếu bọn người Tam U Lão Ma tới cửa khiêu khích, dù là không có phản kích, ít nhất cũng có bố trí hành động, nhưng mà, bên Dương Phàm một mảnh yên lặng, không thấy phản ứng lớn nào.

Điều duy nhất làm người ta hiếu kỳ, chính là kế hoạch Dương Gia Bảo mở rộng Tiên Thành.

Một Tiên Thành bao quát phạm vi ngàn dặm, ngày sau sẽ dung nạp ngàn vạn tu sĩ, thành trì gia viên chân chính thuộc về người tu tiên.

Rất nhiều tu sĩ không khỏi chờ mong, hy vọng lúc sinh thời có thể nhìn thấy Tiên Thành khí thế hùng tráng trong truyền thuyết.

Đối với Kế hoạch Tiên Thành, phía Tam U Lão Ma không quá quan tâm, giống như có ý ngơ ông ngồi chờ thu lợi.

Dương Phàm làm sao không nhìn ra cách nghĩ của Tam U Lão Ma, nhưng âm thầm cười lạnh, kế hoạch Tiên Thành vẫn tiến hành không nhanh không chậm như trước.

Năm tháng trôi qua, thời gian trong thế giới người tu tiên đi qua rất nhanh.

Trong chớp mắt, Dương Phàm trở về Bắc Tần đã có hai ba năm.

Trong lúc này, lấy Ám Huyết Vương Triều làm hạch tâm, các thế lực Kim Hồng Môn, Dương Gia Bảo, Vũ Vụ Sơn Trang, Ngũ Bàn Sơn trở thành một trận doanh khổng lồ.

Mỗi thế lực, ít nhất có tu sĩ bậc cao tọa trấn.

Đối với các thế lực nguyện ý gia nhập phe mình, Dương Phàm sẽ không tiếc rẻ, chỉ cần tư chất không quá kém, chế tạo một hai Kim Đan bậc cao, với hắn mà nói cũng không có gì khó.

Vào lúc trong Ngự Dương Quốc, hai đại trận doanh thế lực ngang vai phải lứa.

Nơi Bắc Tần, đã xảy ra một đại sự kinh thiên.

Cách mấy trăm năm, nơi hoang mạc phía tây Bắc Tần Thập Tam Quốc, chủng tộc man di năm bè bảy mảng lại hoàn thành thống nhất các đại bộ lạc.

Man di cửu đại tộc, bọn họ là dị tộc sinh tồn ở nơi hoang dã, từ mấy trăm vạn năm trước đã bị trục xuất tới nơi hoang dã. Mặc dù còn ở trong phạm vi Bắc Tần, nhưng không thuộc về Bắc Tần Thập Tam Quốc tài nguyên tu tiên dồi dào.

Nửa năm trước, Hắc Phong Ma Hoàng truyền kỳ quật khởi Man di cửu tộc, trở thành vua không ngai hoang mạc mấy trăm vạn dặm.

Rốt cuộc, nơi phía tây hoang vụ Man di cửu tộc gần như bị quên lãng, đã khiến cho cao tăng Bắc Tần Thập Tam Quốc chú ý.

Bắc Tần Thập Tam Quốc lịch sử cổ tịch các đời đều có ghi chép một bài học: một khi man di cửu tộc thống nhất, chắc chắn xâm lấn mười ba đại tu chân quốc trung bộ Bắc Tần.

Sự thật cũng xác minh được bài học kinh nghiệm lịch sử.

Hai tháng trước, một nước nhỏ ở phía tây phụ thuộc vào Triệu quốc, bị Man di đập thành đất bằng.

Siêu cấp đại phái Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn rất tức giận, dẫn mấy nước phát tây cùng chống lại man di, cùng nhau phản kích.

Liên lụy tới còn có một siêu cấp đại phái, Tề quốc Tam Thanh Tông.

Siêu cường quốc duy nhất không bị ảnh hưởng, là Huyết Luyện Tông chỗ Tần quốc.

Sau khi biết được tin tức này, thượng tầng tu tiên giới Ngự Dương Quốc rất chấn động.

Đương nhiên, tiểu tu sĩ cấp thấp không tội gì để ý đến chuyện liên quan đến toàn đại cục Bắc Tần Thập Tam Quốc.

Một tháng trước, siêu cấp đại phái Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn phát lệnh hiệu triệu toàn bộ Ngự Dương Quốc.

Nội dung lệnh hiệu triệu, không ngoài yêu cầu phái ra số lượng người tu tiên nhất định, đi tham dự đại chiến tu tiên giới chống lại man di cửu tộc.

Mấy trăm năm qua Ngự Dương Quốc vẫn nước phụ thuộc Triệu quốc.

Nếu như là năm rồi, Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn phát ra lệnh hiệu triệu, ai dám không nghe.

Thế nhưng hôm nay, thế cục Ngự Dương Quốc đã khác, hai đại trận doanh, bất luận là Tam U Lão Ma hay Dương Phàm, đều không thể vì vậy mà phân tán thực lực.

Có thể là rõ ràng hôm nay Ngự Dương Quốc hỗn loạn, hoặc là ngoài tầm tay không rảnh để ý.

Đối mặt Ngự Dương Quốc thái độ lạnh lùng với chuyện này, Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn Triệu quốc cũng không có phản ứng gì.

Vụ Liễu trấn, mật thất y quán.

Trong tay cầm một chiếc lệnh hiệu triệu hình kiếm màu bạc, lắc đầu than khổ:

- Cân đối Bắc Tần Thập Tam Quốc sợ rằng cũng bị đánh vỡ rồi, trong trăm năm tương lai, sợ rằng sẽ rất loạn rất loạn chỉ mong đừng ảnh hưởng tới chúng ta.

Bồ Thiên Quân Vương đứng đối diện hần, trong mắt lóe ra dị sắc, nghiêm túc nói:

- Man di cửu tộc ngàn năm qua vẫn nằm bè bảy mảng, hiện giờ rốt cuộc thống nhất. Theo truyền văn, Hắc Phong Ma Hoàng kia là vua không ngại cửu đại tộc, dũng mãnh thiện chiến dũng không thể đỡ. Từ khi thắng cấp Nguyên Anh kỳ liền chưa bao giờ thua một trận, từng phát ra cuồng ngôn, muốn san bằng mười ba tu chân quốc trung bộ.

- San bằng Bắc Tần Thập Tam Quốc? Người này lại dám cuồng ngạo tự đại như vậy?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia dị sắc:

- Theo ta được biết, tu tiên giới phàm là hạng người tự cao tự đại như thế, đều không rơi xuống kết cục tốt.

- Thế nhưng, theo tin tức chúng ta sưu tập được, Hắc Phong Ma Hoàng đã từng phát lời cuồng ngôn, hần đều nhất nhất thực hiện. Như là năm mươi năm trước, hần từng phát lời cuồng ngôn, nội trong trăm năm nhất thống man di, kết quả hôm nay sau năm mươi năm, hần thật sự thực hiện được, đồng thời tốc độ còn nhanh hơn.

Sắc mặt Bồ Thiên Quân Vương ngưng trọng nói.

- Nói như vậy, Hắc Phong Ma Hoàng này thật đúng là một nhân vật không đơn giản.

Dương Phàm trầm tư, sau đó nói với Bồ Thiên Quân Vương:

- Phân ra một bộ phận nhân lực, thẩm thấu mấy nước tây bộ, quan tâm chiến loạn bên kia. Tốt nhất có thể thẩm thấu thành viên Âm Huyết Vương Triều vào man di tây bộ.

Bồ Thiên Quân Vương nhíu mày, dường như cảm thấy có chút không ổn:

- Dương Quân vương, đại địch trước mắt của chúng ta là Tam U Lão Ma, thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, chỉ một mình hần cũng đủ cho chúng ta cố sức rồi, nếu như lại chia thực lực quan tâm chiến loạn tây bộ, sợ rằng

- Bởi vì trong lòng ta như có một trực giác, chỉ cần còn đặt chân ở Ngư Dương Quốc, man di tây bộ sớm muộn sẽ giao phong với chúng ta. Còn không bằng sớm mai phục hạt giống, hiểu rõ hư thực của đối phương, chuẩn bị cho trăm năm tới.

Dương Phàm đứng lên, ánh mắt xa xăm, nhìn về phía nơi tây bộ hoang vu.

- Về phần Tam U Lão Ma, chờ ta tìm hiểu Vô Song áo nghĩa, theo thời gian trôi qua, nắm chắc chém giết hần sẽ càng lúc càng lớn.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vài phần ý cười, vô cùng tự tin.

- Vô Song áo nghĩa?

Bồ Thiên Quân Vương nao nao.

- Đó chính là áo nghĩa lưu lại trong đoạn kiếm của Vô Song.

Dương Phàm lấy ra một thanh đoạn kiếm, sắc mặt trang trọng nghiêm túc.

Khi hần chậm rãi nâng thanh đoạn kiếm này lên, Bồ Thiên Quân Vương đứng ở đối diện toàn thân run lên, thân thể cứng ngắc, hít thở khó khăn.

Vào lúc này, ngay cả cử động một ngón tay hần cũng không có năng lực, trong lúc hô hấp cũng phải tiêu hao thực lực rất lớn.

Bồ Thiên Quân Vương nhịp tim tăng vọt, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi nhìn đoạn kiếm trong tay Dương Phàm.

Xoạt!

Dương Phàm vung tay lên, đoạn kiếm biến mất.

Bồ Thiên Quân Vương mặt không chút máu, mồ hôi lạnh tràn ra, thân thể gần như đứng không vững, lung lay muốn ngã.

Thẳng đến khi Dương Phàm thu hồi đoạn kiếm, hắn mới thở được một hơi.

- Ngài có cảm giác gì?

Dương Phàm như cười như không nhìn về phía hắn.

- Không thể chống lại, không thể chiến thắng, chỉ có một đường chết ngay cả ý niệm phản kháng cũng không đẩy lên được.

Bồ Thiên Quân Vương lòng còn sợ hãi nói.

Thân là cường giả mới vào Nguyên Anh, ngay cả hắn cũng nói như vậy, có thể thấy được áp lực đoạn kiếm trong tay Dương Phàm mang tới cho hắn.

Dương Phàm mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trời cao:

- Có thể không cần thăng cấp cảnh giới trung kỳ, ta có thể tự tay đâm Tam U Lão Ma. Tuy nhiên nếu có thể tăng lên một bước nhỏ, vậy thì càng nắm chắc.

- Dương quân vương, ngài dường như đã có thực lực như thế, sao không tự mình chém giết Tam U Lão Ma? Chỉ cần giết hắn, tu tiên giới Ngự Dương sẽ là thiên hạ của chúng ta rồi.

Bồ Thiên Quân Vương lau mồ hôi lạnh trên mặt, hết sức hưng phấn nói.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ tới xưng bá Ngự Dương Quốc.

Khi đó Dương Phàm lần đầu tiên cầm trong tay đoạn kiếm, xưng rằng vô địch Bắc Tàn, hắn căn bản không tin. Hiện giờ, xem ra đã tin chín phần rồi.

- Thời gian càng dài, lại càng có lợi với ta.

Dương Phàm vẽ mặt ý cười, tiếp đó lại than thở:

- Chỗ cực đoan của Vô Song áo nghĩa, ngay ở chỗ không thể một kiếm giết địch, chính mình sẽ chết.

- Lão hủ đã hiểu.

Bồ Thiên Quân Vương gật đầu, trấn an:

- Chỉ hy vọng có thể sớm ngày thấy Quân vương chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ.

Kỳ thật, Dương Phàm còn có một nguyên nhân không nói.

Nếu như hiện giờ chém giết Tam U Lão Ma, như vậy Dương Phàm chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất nhân tu tiên giới Ngự Dương Quốc, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, trở thành tiêu điểm hàng trăm vạn tu sĩ Bắc Tàn.

Đây không phải là vấn đề chỉ có Dương Phàm lo lắng, ngay cả Tam U Lão Ma cũng từng nghĩ tới như vậy.

Hiện nay Dương Phàm chỉ muốn sách lược cân đối, duy trì cân đối với Tam U Lão Ma.

Thời gian kéo càng lâu, thực lực Dương Phàm càng mạnh, nắm chắc càng lớn.

Đến khi thực lực Dương Phàm tăng lên đến trình độ có thể chống lại đại tu sĩ hậu kỳ, dù là trở thành đệ nhất nhân tu tiên giới Ngự Dương, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cũng không có gì phải sợ hãi.

Bồ Thiên Quân Vương lui ra rồi, Dương Phàm nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tu.

Thế nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an, đột nhiên có chút nhớ tới Vân Vũ Tịch.

Nhưng không thể ngờ tới, mấy ngày sau, hai khí tức cường đại truyền tới phía Bắc Vụ Liễu trấn.

Đó là hai đạo khí tức rất quen thuộc.

Dương Phàm mở ra thần thức, đảo qua, không khỏi thốt lên:

- Vũ Tịch.

Vũ -

Trong hư không có một quang ảnh màu xanh lục đang lướt tới, trên một chiếc lá xanh bóng, đứng lặng một bóng hình tiên tử xinh đẹp, mặt đeo lụa trắng, phiêu dật xuất trần, chính là Vân Vũ Tịch.

Chỉ là, trên Pháp Bảo của nàng còn đang chở theo một lão giả tóc bạc hấp hối, khí tức hết sức suy yếu.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Dương Phàm thất kinh, thân hình chợt lóe, biến mất khỏi mặt thất y quán, sau khoảng khắc liền bay lên giữa không trung.

- Dương đại ca chuyện lớn không tốt.

Vân Vũ Tịch giọng nói mang theo lo lắng, ánh mắt sáng ngời hiện lên hơi nước.

Dương Phàm bay tới gần, phát hiện lão giả tóc bạc đang nằm trên Pháp Bảo của Vân Vũ Tịch, chính là Dực Vương đang hấp hối.

Dực Vương sắc mặt trắng bệch, trên trán có một ấn ký màu đỏ không nhìn được bằng mắt thường, khe giấy dựa, quỷ dị khó hiểu.

Dương Phàm vội đặt tay lên người lão, không khỏi hít vào một hơi lạnh:

- Huyết Hồn Chú Ấn.

499. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (thượng)

Dương Phàm thất kinh, từ lâu hắn đã không còn là tiểu tu sĩ kiến thức có hạn như năm đó.

Huyết Hồn Chú Ấn, chính là bí thuật thần thông huyền ảo chí cao Huyết Ma Đạo.

Một khi đánh ấn ký này lên thân người, kẻ thi thuật chỉ cần một ý niệm, là có thể làm người chịu thuật bạo thể mà chết, cực kỳ đáng sợ.

Bí thuật như vậy hết sức bá đạo ác độc, bị liệt vào cấm thuật; bình thường rất ít có người sử dụng, càng hiếm có người có thể tinh thông.

- Vũ Tịch, là ai hạ độc thủ với ngài ấy?

Dương Phàm biến sắc, ngữ khí hết sức ngưng trọng.

Cường giả có thể mạnh mẽ đánh hạ Huyết Hồn Chú Ấn lên người Dực Vương Nguyên Anh lâu đời này, phóng mắt khắp toàn bộ Bắc Tàn, sợ rằng không có mấy người.

- Là

Vân Vũ Tịch vừa định trả lời, trong hư không bỗng truyền tới một cỗ áp lực khủng bố.

Không khí toàn một khu vực, bị một cỗ lực lượng vô hình áp bách.

Uy áp kinh thể hãi tục, từ xa xa mấy trăm dặm, đã làm hai người Dương Phàm cảm thấy kinh hồn khiếp vía.

- Nguyên Anh đại tu sĩ!

Dương Phàm cực kỳ hoảng sợ, kéo Vân Vũ Tịch ra phía sau, đồng thời thần thức truyền âm với Bồ Thiên Quân Vương:

"Mục Quân vương, ngài nhanh thông báo Độc Vương lão sư tới đây."

Bồ Thiên Quân Vương vừa cảm nhận được trong không khí tràn ngập máu tanh mơ hồ và áp lực vô cùng trịnh trọng nói:

”Ngài phải cẩn thận, người tới đây chỉ sợ là Huyết Luyện Lão tổ, Đại trưởng lão Huyết Luyện Tông”

Dứt lời, hần cấp tốc rời đi, chạy tới Dương Gia Bảo.

Tuy rằng Nguyên Anh đại tu sĩ lợi hại, nhưng nếu đồng thời đối mặt mấy vị Nguyên Anh bậc cao, cũng không thể làm được gì.

Vù vù

Áp lực máu tanh tràn ngập khu vực gần đó càng lúc càng lớn, cả một bầu trời, trong tầng mây mơ hồ nhiễm một tầng huyết quang.

Trong khu vực hơn trăm dặm, các động vật có khứu giác linh mẫn bối rối bất an, chạy trốn khắp nơi.

Trong Vụ Liễu trấn, không ít rắn trùng kiến chuột đều kinh hãi bất an, chạy loạn không đầu, kinh hoàng vô cùng.

Người tu tiên gần đó càng cảm nhận được một cỗ áp lực làm người ta buồn bực, toàn thân không thoải mái.

Chân chính thừa nhận uy áp máu tanh này, lại là hai người Dương Phàm.

- Vũ Tịch, nàng đưa Được Vương tiền bối vào trong y quán, người này do ta ứng phó.

Dương Phàm lời nói cứng rắn, nói với Vân Vũ Tịch.

- Được.

Vân Vũ Tịch gật đầu, ánh mắt lộ ra lo lắng thật sâu.

Nàng hết sức rõ ràng, Dương Phàm phải đối mặt chính là một người đỉnh cao trong tam đại cường giả Bắc Tần.

Phù -

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân thể chậm rãi bay về phía trước, bên ngoài người lưu chuyển tinh quang vàng nhạt, Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể dùng một tần suất bình ổn kỳ lạ nhảy lên, vận chuyển lực lượng sinh cơ bàng bạc ra toàn thân.

Trong khoảng khắc, hần điều chỉnh một thân tinh khí thần lên đỉnh cao, tiến vào trạng thái tuyệt hảo chuẩn bị chiến đấu.

Mặc kệ người tới là ai đi nữa, rốt cuộc có dụng ý gì, hần cũng phải làm tốt chuẩn bị toàn lực đánh một trận.

Tầng mây phương xa đảo loạn một trận, một tia huyết quang áp bách tới từ phía xa xôi.

Nơi nó đi qua, một mảnh sát khí máu tanh nồng đậm phủ tới, mọi sự vật trong thiên địa ở trước mặt nó đều có vẻ nhỏ bé.

Thị giác Dương Phàm đã bị trùng kích lớn lao, khi huyết quang kia tiến vào phạm vi trăm dặm, hần đã nhìn rõ khuôn mặt đối phương.

Đó là một khuôn mặt lão hủ bình thường, hàng tóc mai có thể thấy được màu bạc, áo sam màu trắng, hai mắt một mảnh lạnh băng, giữa trán có một nốt đỏ máu, hai tay chấp sau lưng, dưới chân đạp một đám mây máu, nhìn như thông thả kỳ thật nhanh như tia chớp, gào thét lao về phía bên này.

Cách xa trăm dặm, lão giả áo trắng cũng nhìn vào Dương Phàm, ánh mắt lóe ra một tia châm chọc.

Giống như đang cười nhạo Dương Phàm không biết tự lượng sức mình.

Hần phảng phất đứng ở trên một đỉnh cao, nhìn xuống sinh linh thiên địa không khác gì kiến hôi.

Dương Phàm rõ ràng, đối phương chính là một trong ba vị đại tu sĩ đứng trên đỉnh vô số người tu tiên Bắc Tần Thập Tam Quốc.

Huyết Luyện Lão Tổ

Không cần Bồ Thiên Quân Vương nhắc nhở, Dương Phàm cũng có thể đoán được thân phận đối phương.

Phóng mắt toàn bộ Bắc Tàn có thể đem tu luyện công pháp Huyết Ma Đạo tới cảnh giới như vậy, lại mạnh mẽ đánh hạ Huyết Hồn Chú Ấn lên cường giả mạnh mẽ như Được Vương, chỉ có Đại trưởng lão Huyết Luyện Tông này.

So sánh lại, nam tử Nguyên Anh họ Đàm mình giết lúc trước, căn bản bé nhỏ không đáng nói.

Dương Phàm từng cho rằng, Huyết Luyện Tông Tần quốc tuy rằng thế lực ngập trời, nhưng hẳn là bất lực ngoài tầm tay đối với tranh đấu nội bộ Ngự Dương Quốc.

Hôm nay, man di cửu tộc đại thống nhất, Hắc Phong Ma Hoàng dẫn dắt man di cửu tộc đánh tây bộ Bắc Tàn, kiểm chế Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn Triệu quốc cùng Tam Thanh Tông Tề quốc.

Siêu cấp đại thế lực duy nhất không bị ảnh hưởng, chính là Huyết Luyện Tông Tần quốc.

Dương Phàm thở ra một hơi dài, trong lòng thầm than: Man di cửu tộc đại thống nhất, đại cục Bắc Tàn rung chuyển, lan đến Thập Tam Quốc, bất kỳ một quốc gia tu chân hay thế lực nào cũng không thể tránh né.

Chính mình không thể, Tam U Lão Ma không thể, siêu cấp đại phái này cũng vẫn không thể.

Vù

Tốc độ Huyết Luyện Lão Tổ chợt nhanh hơn, chỉ khoảng nửa khắc xuyên qua mấy chục dặm, Dương Phàm cũng không tỏ ra yếu kém, phi hành về phía trước.

Hắn không muốn để chiến đấu lan đến gần Vụ Liễu trấn.

Rốt cuộc, hai người giằng co ở khu vực cách xa Vụ Liễu trấn khoảng bốn năm chục dặm.

Khoảng cách trăm trượng, trên vẻ mặt cứng ngắc của Huyết Luyện Lão Tổ lộ ra một tia ý cười như than thở như châm chọc:

- Mấy trăm năm, ngươi là tu sĩ sơ kỳ đầu tiên có can đảm đứng trước mặt bản tọa mà không thoái nhượng.

Trong nháy mắt cảm ứng được Huyết Luyện Lão Tổ áp bách tới, Dương Phàm liền không có một chút nhượng bộ, trực tiếp ngược dòng đi lên.

Dưới tình huống như vậy, tinh thần ý chí của hắn không bị thực lực đại tu sĩ đối phương ảnh hưởng, càng thêm sẽ không quỳ xuống trước không khí áp lực do đối phương cố ý dựng lên.

Từ Bắc Tàn liên tục chiến đấu đến nội hải, lại từ cửu U Bí Cảnh đến Thiên Lan điện, Dương Phàm gặp phải gian nguy cùng cường giả nhiều không đếm hết, nhưng hắn chưa bao giờ chân chính khuất phục.

Chính là dựa vào cố ý chí này, không ngừng khiêu chiến mỗi cường giả đã từng không với tới, hắn mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

- Các hạ cũng là Nguyên Anh đại tu sĩ đầu tiên trong đời Dương mỗ cần phải đối kháng chính diện.

Giọng Dương Phàm bình tĩnh thần kỳ, nhưng khí thế trên người lại không chút suy yếu, ngược lại càng thêm hùng hồn.

Huyết Luyện Lão Tổ khẽ nheo mắt lại, nhìn kỹ hắn một hồi:

- Ngươi có biết mục đích bản tọa đích thân tới Ngự Dương Quốc?

- Dương mỗ không biết, mong các hạ chỉ rõ.

Dương Phàm chỉ có thể mơ hồ đoán được, đối phương đích thân tới Ngự Dương Quốc khẳng định không phải khai chiến, quá nữa là vì nam tử Nguyên Anh họ Đàm kia chết đi, cùng với tôn tử Chúc Phong hạ lạc không rõ.

- Nghe nói ba năm trước, lúc ngươi trở về Ngự Dương, từng giao thủ với Nguyên Anh trưởng lão tông ta.

Huyết Luyện Lão Tổ dùng ngữ khí chất vấn hỏi.

Từ lúc tới đây, ánh mắt hắn đều nhìn xuống từ trên cao.

- Đúng vậy, người kia họ Đàm, thân là tu sĩ Tấn quốc, mưu đồ Ngự Dương Quốc ta, càng muốn chiếm đoạt địa bàn thuộc về Dương Phàm ta, ta tự nhiên sẽ không như nguyện, đẩy lùi hắn đi.

Dương Phàm nói đương nhiên.

Theo như lời hắn nói, có tình có lý, quang minh chính đại.

Bị người ta khi dễ tới cửa, đổi thành bất kỳ người nào cũng sẽ không bỏ qua ý đồ.

- Lê nào Dương đạo hữu không biết, hắn là tu sĩ Huyết Luyện Tông ta sao?

Nốt đỏ giữa trán Huyết Luyện lão tổ bỗng nhảy lên, làm cho trong lòng Dương Phàm chợt động, chỉ cảm thấy kinh hãi vỡ mắt.

Nốt đỏ kia, trên trán Chúc Phong cũng có.

- Dương nhiên biết, nếu hắn không phải tu sĩ Huyết Ma Đạo, sợ rằng Dương mỗ không phải chỉ đẩy lùi hắn, chịu chút trừng phạt nhỏ như vậy.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

Hắn đã nói rõ rồi, đã rất cho Huyết Luyện Tông mặt mũi.

- Người gặp qua Phong nhi?

Nốt đỏ trên trán Huyết Luyện Lão tổ lại nhảy lên, không khí rung động khó hiểu.

- Phong nhi?

Dương Phàm giả ngu.

- Tôn tử của bản tọa, Chúc Phong.

Huyết Luyện Lão tổ nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Trước khi mất tích, người cùng hắn có quan hệ tình địch. Vì tranh đoạt nữ nhân kia, hắn rất có thể sẽ hạ thủ với người, có đúng không?

Trong lòng Dương Phàm không khỏi thất kinh, Huyết Luyện Lão Tổ này thoát nhìn cứng nhắc, nhưng tâm kế hết sức cường đại, lại bị hắn một lời nói trúng.

Thế nhưng, Dương Phàm cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận như vậy.

- Xin lỗi, sau khi rời Dược Tiên Cốc, Dương mỗ không phát sinh xung đột với bất kỳ người nào. Với thế cục Ngự Dương Quốc hôm nay, Dương mỗ có quan hệ đối địch với Tam U Lão Ma, làm sao gốc đến mức trên chọc địch nhân càng cường đại hơn?

Dương Phàm trực tiếp lắc đầu phủ nhận.

Huyết Luyện Lão Tổ nghe lời này, mày nhăn càng chặt hơn.

- Ngược lại, Đại trưởng lão ngài vì sao vô cớ động thủ với Dược Vương tiền bối Dược Tiên Cốc?

Dương Phàm thoáng có vẻ phần nộ nói, bắt đầu phản kích.

- Hừ! Phong nhi ta coi trọng Vũ Tịch cô nương Dược Tiên Cốc, bản tọa liền cầu hôn với người này, hắn cũng dám giả chết. Chuyện này tất có kỳ quái, nói không chừng có quan hệ tới trưởng lão tông ta chết đi cùng Phong nhi mất tích. Bản tọa thi triển Huyết Hồn Chú Ấn với hắn, chính là muốn bức hắn nói ra chân tướng.

Huyết Luyện Lão tổ cười lạnh nói, ngữ khí bá đạo không thể phản nghị.

Nghe hắn nói như thế, cuối cùng Dương Phàm cũng rõ ràng tám chín phần chuyện này.

Man di cử tộc đánh Bắc Tần Thập Tam Quốc, hai đại siêu cấp thế lực bị kiềm chế, Huyết Luyện Lão tổ nhân cơ hội tới Ngự Dương Quốc khởi binh hồi tội.

Chúc Phong gắt gao truy đuổi Vân Vũ Tịch, sau lại mất tích ở Dược Tiên Cốc, hai người một chết một mất tích, quả nửa Dược Tiên Cốc không thoát khỏi liên quan.

Vì vậy, Huyết Luyện Lão Tổ đầu tiên phải tìm tới Dược Tiên Cốc.

Sau khi đi tới Dược Tiên Cốc, hắn dùng thần thức đại tu sĩ quét nhìn, phát hiện Dược Vương tiên bối giả chết, cảm thấy chuyện này có kỳ quặc, liền hạ độc thủ, uy hiếp chất vấn.

Dược Vương cùng Vân Vũ Tịch may mắn chạy trốn tới đây, có thể cũng là Huyết Luyện Lão Tổ cố ý thả ra theo dõi.

Cho nên, cuối cùng liền đuổi tới Vụ Liễu trấn.

- Lão Tổ có chút quả võ đoán hay không, Dược Vương tiên bối giả chết là vì lánh đời, không tham dự vào Ngự Dương Quốc tranh đấu. Huống hồ trước đó, cầu hôn Dược Tiên Cốc cũng không phải chỉ một nhà Huyết Luyện Tông.

- Có ý gì?

Huyết Luyện Lão Tổ nhướng mày.

- Còn có Tam U Lão Ma Ma Dương Tông trong nước, cũng tới Dược Tiên Cốc cầu hôn. Dược Vương tiên bối không biết quyết định thế nào, mới dứt khoát giả chết, tránh cho mình rơi vào cục diện khó khăn.

- Ma Dương Tông? Tam U Lão Ma?

Trong mắt Huyết Luyện Lão Tổ hiện một tia dị sắc, rơi vào trầm tư.

Rất hiển nhiên, trình độ phức tạp chuyện này vượt quá mức tưởng tượng của hắn.

- Dương mỗ cùng Vũ Tịch cô nương sớm có tình cảm, sau khi tới Dược Tiên Cốc cùng nàng tâm đầu ý hợp, Chúc Phong công tử, còn có Liệt Vô Huyết Ma Dương Tông, trước sau rời đi, về phần sau đó xảy ra chuyện gì, vẫn bối không biết.

Dương Phàm phân tích lý lẽ nói:

- Ta cùng Tam U Lão Ma là quan hệ đối địch, đây là chuyện mọi người đều biết. Hắn rất có thể mượn chuyện này vu oan hãm hại, mượn đao giết người. Tiên bối không nên oan uổng người tốt, mà để cho hung thủ chân chính nhàn nhã ngoài vòng pháp luật.

Hô

Huyết Luyện Lão Tổ nghe xong, có chút di động, khẽ thở ra một hơi, lấy tay xoa trán, tự nói:

- Nói như thế, Tam U Lão Ma Ma Dương Tông cùng đệ tử Liệt Vô Huyết cũng có thể là hung thủ?

- Đúng đúng.

Dương Phàm vội vàng gạt đầu, trong lòng mừng thầm, lại tiếp tục lừa dối:

- Tam U Lão Ma kia có tiếng là đa mưu túc trí, rất có thể là hung thủ chân chính. Muốn vu oan hãm hại, mượn tay Đại trưởng lão trừ bỏ ta là đại hận trong lòng hắn.

500. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (trung)

Đối mặt với Huyết Luyện Lão Tổ hưng binh hồi tội, Dương Phàm đương nhiên sẽ không ngốc đến mức tự nhận mình là hung thủ.

Tốt nhất là có thể lừa dối Huyết Luyện Lão Tổ đáng sợ này tới bên phía Tam U Lão Ma, để cho hai lão ma này đánh nhau chết sống, đánh tới đâu rơi máu chảy.

Nhưng mà, Huyết Luyện Lão Tổ này làm Nguyên Anh lão quái sừng sững ngàn năm, lòng dạ thâm hậu, sao dễ dàng bị người ta lừa gạt sai khiến?

- Hừ! Trước khi chân tướng chuyện này còn chưa rõ ràng, người, Tam U Lão Ma, Liệt Vô Huyền, kể cả Dược Vương kia đều có thể là hung thủ sau màn. Bản tọa sẽ không bỏ qua một người nào.

Trên mặt Huyết Luyện Lão tổ một mảnh lạnh nhạt, cũng không hoàn toàn bị Dương Phàm lừa dối.

Trả lời như vậy, cũng không ngoài Dương Phàm dự liệu, trong lòng hắn khẽ thở ra một hơi.

Hắn không cầu xa hai lão ma này đánh nhau, chỉ cần không cùng lúc đối mặt hai đại Nguyên Anh áp bách, hắn liền không cần sợ hãi.

- Vậy xin hỏi, Đại trưởng lão dự định làm thế nào?

Dương Phàm mặt không đổi sắc, tiếp tục dò hỏi.

- Bốn người các người, toàn bộ đi theo ta tới Huyết Luyện Tông thăm vấn, bằng không đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Trong mắt Huyết Luyện Lão Tổ lóe ra hàn quang, ngữ khí bá đạo không cho phép làm trái.

Dương Phàm trầm mặc một lát, mỉm cười, pha lẫn thâm ý nói:

- Nguyên vọng của Đại trưởng lão có khả năng sẽ rất khó thực hiện, Ngư Dương Quốc, đã không phải Ngư Dương Quốc trước kia.

- Ngư Dương Quốc nhỏ nhỏ, bản tọa ra lệnh một tiếng, nội trong nửa năm liền có thể huyết tẩy nơi này.

Viên nốt đỏ ở giữa mi tâm Huyết Luyện Lão tổ bỗng nhiên nhảy lên, tâm linh rung động, tạo cho Dương Phàm một cỗ áp lực lớn lao.

- Người nếu phản kháng, bản tọa mặc kệ người có phải thủ phạm chân chính hay không, thà rằng giết sai, cũng không thể buông tha.

Trên mặt Huyết Luyện Lão tổ hàn ý càng tăng lên, lộ ra sát khí

- Ha ha ha Huyết Luyện Lão Tổ, người thật là lớn giọng, đi tới Ngư Dương Quốc ta, thật cho rằng có thể tùy ý giết chóc, coi trời bằng vung?

Một tiếng cười dài già nua truyền tới.

Vù vù vù!

Hai đạo khí tức cường đại lao về phía bên này.

Hai người tới đây, phân biệt là một lão già lưng còng, một lão giả khô gầy.

Đó là Độc Vương cùng Bồ Thiên Quân Vương.

Hai đại tu sĩ Nguyên Anh.

Huyết Luyện Lão Tổ sắc mặt khẽ đổi, không ngờ tới thực lực bên trận doanh Dương Phàm lại có mấy người Nguyên Anh.

Ở một phía khác, Vân Vũ Tịch an bài xong Dược Vương trong Tiên Hồng Y Quán, cũng nhanh chóng bay tới.

Dương Phàm, Vân Vũ Tịch, Độc Vương, Bồ Thiên Quân Vương.

Tính toán như vậy, đó là bốn đại Nguyên Anh.

Huyết Luyện Lão Tổ sắc mặt trở nên ngưng trọng, thu hồi lòng khinh thị.

Mặc dù hắn thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng đồng thời đối mặt bốn vị cường giả Nguyên Anh, cũng không có nắm chắc tuyệt đối.

- Lẽ nào các hạ cho rằng nhân số nhiều, là có thể làm bản tọa rút đi?

Huyết Luyện Lão tổ ngạo nghễ cười lạnh nói:

- Nếu như so nhân số, bản tọa sẽ không ngại đi trở về một lần, sau đó dẫn thập đại tông Tấn quốc giết vào Ngư Dương.

Hắn rõ ràng cảnh báo Dương Phàm: Tốt nhất là thức thời theo ta, bằng không đừng vì ân oán cá nhân mà giận chó đánh mèo toàn bộ Ngư Dương,

Nghe nói lời này, mấy người Độc Vương sắc mặt biến đổi.

Duy nhất không hề bị lay động, chính là Dương Phàm, hắn cười dài nói:

- Thập đại tông Tấn quốc tuy cường đại, cường giả Nguyên Anh cũng không phải số ít, nhưng phạm vi thế lực thống lĩnh đâu chỉ mấy trăm vạn dặm? Huống hồ, Tam Thanh Môn Tề quốc ở tây bộ Tấn quốc không phải phạm vi chủ yếu man di cừu tộc công kích, chỉ là bị kiềm chế, tùy thời có thể thở dốc được.

Tam Thanh Môn Tề quốc cùng Huyết Luyện Tông Tấn quốc, hai đại thế lực siêu cấp tranh đấu hơn một ngàn năm, đây là chuyện mọi người đều biết,

Nếu như Huyết Luyện Lão Tổ dẫn đầu thập đại tông Tấn quốc xâm lấn Ngư Dương Quốc, một khi Tam Thanh Môn đối đầu xưa có thể thở dốc, sẽ lập tức đánh lén sau lưng.

Mặc dù Dương Phàm thân ở Ngư Dương Quốc, nhưng thông qua mạng lưới tin tức Âm Huyết Vương Triều, quan tâm đại thế Bắc Tấn Thập Tam Quốc.

Vì vậy, lúc đối mặt với Huyết Luyện Lão Tổ uy hiếp, hắn có thể bình thản tự nhiên.

Trong mắt Huyết Luyện Lão Tổ hiện lên một tia sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Không ngờ Dương đạo hữu thân ở Ngư Dương, lại còn hiểu biết đại thế Bắc Tấn như vậy, nhưng mà người vẫn đánh giá sai thực lực Tấn quốc, diệt một Ngư Dương nho nhỏ, không cần vận chuyển một phần tư thực lực.

- Ha ha! chỉ sợ Đại trưởng lão cũng đánh giá sai thực lực Ngư Dương hôm nay.

Dương Phàm cười khê:

- Nếu có tu sĩ bên ngoài xâm lấn, ta cùng với Tam U Lão Ma liên thủ, đủ để ứng phó bất kỳ siêu cấp thế lực nào.

- Tốt tốt tốt! Hôm nay bản tôn muốn xem thử, mao đầu tiểu tử mới lên Nguyên Anh như ngươi, rốt cuộc có năng lực gì.

Huyết Luyện Lão Tổ không giận mà cười, một thân áo sam trắng theo gió bay lên, xung quanh dấy lên một vòng gợn sóng đỏ máu, toàn khu vực như rơi vào tuyết cảnh tử vong.

Thấy cảnh này, ba đại cường giả Nguyên Anh Vân Vũ Tịch lập tức té ra Pháp Bảo, vây quanh Huyết Luyện Lão Tổ.

Bồ Thiên Quân Vương cười khê nói:

- Đại trưởng lão thật cho rằng, bằng vào lực một người có thể thắng được bốn người chúng ta?

- Các người thử xem là biết

Quanh người Huyết Luyện Lão Tổ dấy lên cơn sóng máu càng lúc càng nhanh, mang theo một cỗ lực lượng mài mòn ý chí chiến đấu, làm cho mấy người nhিপ tim tăng vọt.

Vân Vũ Tịch bàn tay ngọc khê hóa lên không trung, một mảnh ánh sáng xanh lục nhộn nhạo lan tỏa từ bàn tay, khu vực xung quanh liền sinh ra một loại hương thơm tươi mát, lấn lướt khu vực đầy máu tanh.

Ánh mắt Huyết Luyện Lão Tổ đảo qua Vân Vũ Tịch, lộ ra kinh ngạc. Tuy đối phương là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng công pháp tu luyện không tầm thường, lại có thể chống lại Huyết Văn Luyện Ma Khí của mình trên một mức độ nhất định.

Nghĩ đến đây, làn sóng máu trên người hắn càng thêm mãnh liệt, giống như xạ tuyến tử vong, lan ra bốn phương tám hướng, bầu trời tuyệt tích sinh linh, cây cối héo rũ, chim chóc rơi lạc.

Bồ Thiên Quân Vương cùng Độc Vương vận chuyển vòng bảo hộ phòng ngự, khó khăn lắm mới ngăn cản được Huyết Văn Luyện Ma Khí, áp lực càng lớn.

Vân Vũ Tịch kiều nham diễm nhiên tĩnh lặng, trong mắt tràn ngập màu xanh sinh cơ, tay ngọc nhỏ dài nâng giữa không trung, biến ảo như hoa sen, làm cho cổ sinh lực dào dạt sinh cơ càng thêm hương thơm tươi mát.

Tay nàng khẽ nhấc lên, thân áo xanh không nhiễm hạt bụi, mái tóc xõa xuống như cành liễu, bay trong gió ý xanh tươi mát, lung linh như tiên.

Một vòng màu xanh nhàn nhạt quanh quần bên người nàng, mông lung mơ hồ, tạo ra một cảnh đẹp tự nhiên đẹp mắt.

Lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, nàng chặn lại Huyết Văn Luyện Ma Khí của Huyết Luyện Lão tổ, càng suy yếu hơn phân nửa uy lực trong một phạm vi linh vực.

Tình cảnh như vậy, làm Huyết Luyện Lão Tổ khẽ động dung, hắn nhìn chằm chằm Vân Vũ Tịch, than thở:

- Đẹp, thật đẹp. Nếu có thể kết hợp cùng Phong nhi, bản tọa sẽ rất vừa ý, chỉ tiếc

Dưới loại lực lượng tự nhiên tuyệt mỹ này, hắn thậm chí có một loại cảm giác không đành lòng hạ thủ.

Vân Vũ Tịch cười xinh đẹp, giọng nói êm dịu như tiên âm:

- Đa tạ hảo ý của tiên bối, nhưng trong lòng Vũ Tịch có người tương ứng, mong tiên bối có thể buông tha gia gia, hóa giải Huyết Hồn Chú Ấn trên người ngài ấy.

- Bản tọa có thể đáp ứng, trước khi chưa rõ chân tướng sự việc, tạm thời không lấy mạng hắn.

Huyết Luyện Lão Tổ đột nhiên nhượng bộ, ánh mắt lại quét về phía Dương Phàm, nhàn nhạt nói:

- Mặc dù có ba người ở đây, bản tọa chỉ cần cố gắng trả một cái giá nhỏ, là có thể chém giết người, thông thả rời khỏi Ngư Dương.

- Tiên bối thật có tự tin như vậy?

Dương Phàm lộ vẻ mặt ý cười:

- Dương mỗ lại có một đề nghị.

- Người nói.

Huyết Luyện Lão Tổ chấp tay sau lưng, khí định thần nhàn, trước thực lực tuyệt đối, hắn không tin đối phương có thể làm ra trò đùa gì.

- Nếu tiên bối có lòng tin như thế, như vậy Dương mỗ sẽ làm một lần cược chiến, chỉ cực hạn giữa hai người chúng ta, không dính dáng tới người khác.

- Đánh cược gì?

Huyết Luyện Lão tổ khoe miệng khẽ nhếch lên, hơi có chút nghiền ngẫm, dường như cũng có chút hứng thú.

- Cược rằng tiên bối trong một nén nhang, không thể giết chết Dương mỗ. Hơn nữa trong quá trình chiến đấu, Dương mỗ cũng sẽ không chạy trốn. Nếu như tiên bối thành công, mục đích cũng đã đạt được. Nếu như thua, tiên bối lui khỏi Ngư Dương, nội trong năm mươi năm không được chủ động xâm lấn thế lực bên ta.

Dương Phàm mỉm cười nói.

- Người thật dám cược?

Huyết Luyện Lão tổ cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí hoài nghi là mình nghe lầm.

Đơn đả độc đấu, nội trong một nén nhang giết một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, hắn rất có nắm chắc.

Trọng yếu hơn, là đối thủ hứa hẹn không chạy trốn.

Trong cùng cấp, giữa cường giả Nguyên Anh thực lực sẽ có chênh lệch, muốn chiến thắng một Nguyên Anh cũng không khó lắm, nhưng muốn giết chết một cường giả Nguyên Anh, độ khó lại tăng mấy lần.

Nguyên nhân trọng yếu nhất, là cường giả Nguyên Anh đều có thủ đoạn bảo mệnh chạy trốn chết. Dưới tình huống một lòng chạy trốn, rất khó đánh chết.

Huyết Luyện Lão Tổ hỏi lại lần nữa:

- Đơn đả độc đầu, một nén nhang, ngươi thật sự không trốn?

- Đúng vậy.

Dương Phàm cười dài nói:

- Đại trưởng lão dám cược không?

- Ha ha ha

Huyết Luyện Lão Tổ cười một tiếng dài:

- Người thanh niên, ngươi mới vào Nguyên Anh không lâu phải không? Đặt cược này đối với ngươi thật quả không công bằng, bản tọa cũng không đành lòng như thế, ngươi thật suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Đơn đả độc đầu, dưới tình huống không chạy trốn, Huyết Luyện Lão Tổ nắm chắc tuyệt đối chém giết tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Đừng nói là thời gian một nén nhang, dù là rút ngắn một phần mười, cũng vẫn làm được.

- Dương đại ca

Ánh mắt Vân Vũ Tịch lộ ra lo lắng thật sâu, kiều dung tái nhợt, không khỏi kinh hô.

- Các người ra xa mười dặm, Vũ Tịch, nàng yên tâm, huynh không có chuyện gì đâu.

Dương Phàm nhẹ nhàng phát tay, ánh mắt nhìn thẳng vào Vân Vũ Tịch, lộ ra ý cười.

Hai người nhìn nhau chốc lát, phẳng phát như bị tự tin trong ánh mắt hấn lấy nhiễm, Vân Vũ Tịch rút cuộc gạt đầu, ba người bay ra xa mười dặm.

Trên trời cao, chỉ còn lại Dương Phàm cùng Huyết Luyện Lão Tổ xa xa giằng co.

- Dương mỗ đã suy nghĩ rõ ràng, ý Đại trưởng lão thế nào?

- Thời gian một nén nhang quá dài, giảm thành nửa nén nhang.

Huyết Luyện Lão Tổ vẻ mặt tự tin:

- Nếu như bản tọa thắng, giết chết ngươi, sau đó tìm Tam U Lão Ma tính sổ. Vạn nhất thua, nội trong năm mươi năm sẽ không tới xâm phạm thể lực của ngươi.

Lúc hai người đánh cược trận chiến, phụ tử La Nham ở Phổ Ái Y Quán xa xa mang tới nửa nén nhang, lập tức châm lên.

Điều này cũng có nghĩa, trận chiến đặt cược chính thức bắt đầu.

Dương Phàm hít sâu một hơi, chậm rãi rơi xuống đất, quanh người hào quang vàng nhạt sinh sôi không thôi, trên toàn thân toát ra một khí tức ổn định như núi.

Huyết Luyện Lão Tổ khẽ lộ dị sắc. Dương Phàm ở trạng thái này lại mang cho hắn một loại cảm giác không nhìn thấu, không thể lay động,

Vù vù vù

Hắn ngưng giữa không trung, dòng khí lưu đồ máu xoay vờn quanh người, hai mắt dần lạnh băng. Nắm tay vừa nhấc, dòng khí lưu đồ máu hình thành một quả cầu đồ máu.

Một cỗ lực lượng chấn động thiên địa, tỏa ra từ trong quả cầu đỏ máu kia.

Giờ phút này, tất cả lực lượng trong thiên địa đều bị áp chế gắt gao.

Trong phạm vi trăm dặm, kể cả ba đại Nguyên Anh bậc cao cũng cảm thấy trong lòng khó chịu.

Dương Phàm phảng phất có một loại ảo giác, ngay cả đại địa dưới chân mình, cũng vì vậy mà run sợ.

Hắn rốt cuộc rõ ràng, Huyết Luyện Lão Tổ là Nguyên Anh đại tu sĩ pháp lực càng sâu đậm hơn Tam U Lão Ma.

Đối mặt với một trong ba đại tu sĩ đỉnh cao Bắc Tần, hắn có thể sáng tạo kỳ tích?

501. Chương 489: Đại Tu Sĩ Ngụy Cơ (hạ)

Huyết Luyện lão tổ không nghi ngờ chính là kinh địch cường đại nhất mà Dương Phàm gặp phải kể từ khi hắn trở về Bắc Tần.

Vù

Trong lòng bàn tay của Huyết Luyện lão tổ xuất hiện một quang cầu màu máu, Dù chưa rời tay nhưng mùi huyết tinh âm lãnh đã theo gió lan ra phạm vi vài dặm.

Cổ khí tức kinh khủng kia thậm chí tạo áp lực trong phạm vi bốn năm mươi dặm.

Những đám mây cuối chân trời cũng bị nhuộm thành một mảnh đỏ rực như máu. Sát khí nồng đậm dường như hội tụ thành một thể với lực lượng trong thiên địa.

Đám người Vân Vũ Tịch ở ngoài mười dặm cũng vô cùng rung động, cỗ lực lượng kia quả thật cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Giờ phút này, nếu là bất cứ ai trong bọn họ, dưới cỗ lực lượng này đều không thể không cảm thấy vô lực xuất phát từ sâu trong linh hồn.

Đây chính là thực lực của một trong ba đại tu sĩ đứng đầu ở Bắc Tần sao?

Nhân vật ma đạo chí tôn dẫn dắt Huyết Luyện Tông, là tông phái đứng đầu trong mười đại tông phái của Tấn Quốc,

Phóng nhân toàn bộ Ngự Dương Quốc, dường như ngoại trừ Tam U lão ma vừa tấn chức lên cạnh giới Nguyên Anh hậu kỳ thì rốt cuộc không có ai có được địa vị ngang hàng với hắn.

Dương Phàm đứng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Dưới áp lực cường đại chưa từng có, Sinh Mệnh Lục Chứng trong cơ thể hắn ầm ầm vận chuyển.

Một cỗ Sinh Mệnh Lục Lưu vô tận, hùng hậu lấy Sinh Mệnh Lục Chứng làm trung tâm, chảy xuôi khắp toàn thân.

Dương Phàm cảm nhận được sức sống sinh, mệnh vô cùng vô tận.

Khi lực lượng của Sinh Mệnh Lục Chứng phóng thích ra, trên người hắn phiêu dật một mảnh Sinh Mệnh Lục Ý ôn nhuận như gió, từng đạo ánh sáng màu nhật không ngừng pháp phối.

Giờ phút này, hắn dường như hoá thành một cây cỏ nhỏ, có được sinh mệnh ngoan cường bất khuất, tự tin vô cùng.

Mặc dù trước lực lượng cường đại, nó cũng không thể bị tiêu diệt.

Dĩ hoa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sanh!

Cổ khí tức độc đáo trên người Dương Phàm có vẻ nhiều phiêu dật xuất trần trong sự tấn công của khí lưu cuồng bạo tứ ngược kia.

Xa xa, Vân Vũ Tịch chăm chú nhìn cảnh tượng này, như có điều linh ngộ, hai tròng mắt nở rộ một mảnh lục ý trong suốt, vô cùng động lòng người.

Nàng có thể vừa gặp Dương Phàm mà đã như quen biết từ lâu cũng không phải là không có nguyên nhân.

Về mặt công pháp tu luyện của hai đích xác có chỗ tương tự.

Huyết Luyện lão tổ huyền phù giữa hư không lộ ra dị sắc. Quang cầu màu máu trong tay hắn không ngừng gào rít, ầm ầm đã đạt tới cực hạn mà hắn có thể nắm giữ.

Hắn sợ dĩ còn chần chừ là do nam tử trước mặt này mang tới cho hắn một loại ảo giác rằng bất kể hắn làm gì cũng không thể chân chính diệt sát được.

Thật sự không thể giết được sao?

Đột nhiên lòng bàn tay Huyết Luyện lão tổ run lên, quang lưu màu máu bốn phía bỗng nhiên bùng nổ.

Đồng thời, quang cầu màu máu trong tay hắn như ngựa mất cương, mang theo lực lượng hùng hậu, kéo theo gió lốc với huyết hải đầy trời ập về phía Dương Phàm.

Phốc!

Quang nhận màu máu lăng lệ đủ để cắt nát tất cả mọi thứ ngay trước mặt, hình thành tử vong phong bạo.

Thân mình Dương Phàm đã hoàn toàn bị bao phủ bên trong.

Ngay trước đó một khắc, hắn thậm chí còn nhắm hai mắt lại, lục ý vô tận trên người hắn chịu đựng sự bạo ngược của huyết nhận phong bạo.

Hai chân hắn như mọc rễ, cắm sâu vào tầng đất làm cho thân thể hắn như một khối bàn thạch.

Phốc

Đối mặt với công kích cuồng bạo liên miên không dứt kia, hắn không hề cử động.

Thật lâu sau, khi lực lượng áp bách kia đã lâm vào suy yếu thì thân thể đơn độc của Dương Phàm mới dần lộ ra.

Thảo Giáp ngoài thân hắn đan xen lục ý vô hạn ầm ầm loé ra hoàng quang, mặt trên đã bị nứt vỡ vô số.

Những nơi nứt vỡ kia có thể nhìn ra huyết nhục bị cắt xé bên trong.

Nhưng lục mang vẫn không ngừng lưu chuyển ngoài thân Dương Phàm, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại.

Trên người hắn phôi phôi một cỗ khí tức như sanh linh sơ sinh.

Bỗng nhiên, Dương Phàm mở hai mắt ra, trong hai tròng mắt có một tia lục trạch trong suốt lưu chuyển.

Đột công kích kinh khủng vừa rồi gần như đã xé thân thể hắn ra thành mảnh nhỏ.

Nhưng mà sinh mệnh ý cảnh Uẩn Chung Kỳ khiến hắn thành công chuyển nguy thành an, như một cây cỏ nhỏ ngoan cường cứng cỏi, bất kể mưa sa bão táp vẫn sinh tồn rất ngoan cường.

- Cái gì?

Trong mắt Huyết Luyện lão Tổ hiện lên vẻ hoảng sợ, nhìn chằm chằm thân ảnh gần như hoàn hảo như lúc đầu dưới chân.

Loại ảo giác lúc trước không ngờ lại ứng nghiệm. Đối phương cho hắn một loại cảm giác bất kể mình dùng cách nào đi nữa cũng không thể chân chính giết được hắn.

Đây là một loại ý cảnh rất đặc biệt, ảo nghĩa tự nhiên tràn ngập sinh mệnh, hoàn toàn khác biệt với những cảnh giới Nguyên Anh và Kim Đan bình thường.

- Người rất đặc biệt

Hai mắt Huyết Luyện lão tổ trở nên lảng lệ như đao, nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Người dường như không phải là người tu tiên bình thường, cũng không giống như Võ tỵ Kiếm tu. Rốt cuộc người là kiểu nào?

Hắn nhìn Dương Phàm với con mắt hoàn toàn khác, chỉ cảm giác tu vi đối phương ở trình độ Nguyên Anh nhưng lại không cảm giác được khí tức Nguyên Anh, cảm nhận không được khí tức thuộc loại Nguyên Anh Điều này qua thực vượt xa lẽ thường.

Chỉ là Huyết Luyện lão tổ có cảm giác Dương Phàm không phải là người tu tiên như bình thường.

- Đại trưởng lão ánh mắt quả sáng như đuốc. Con đường ta đi cũng không phải là Kim Đan, Nguyên Anh! Dương Phàm không thể không bội phục nhãn lực của đối phương.

- Thì ra là dị loại tu chân giả trong truyền thuyết

Về mặt Huyết Luyện lão tổ hiện ra vẻ dị sắc, huyết quang trong mắt lại tăng vọt, trong tay xuất hiện một thanh thiết xích.

Thanh xích thước này nhìn qua rất sắc sỡ, mơ hồ có thể thấy được nhiều hoa văn màu máu, chỉ hơi rút pháp lực vào nó lập tức phóng xuất ra một cỗ khí tức hùng hậu như núi.

- Băng Thiên Xích!

Dương Phàm vừa nhìn thấy thứ này, trong lòng chấn động.

Thứ này chính là Băng Thiên Xích vô cùng nổi danh ở thời thượng cổ, có được thần thông công kích vô cùng cường đại, được xưng là có thể băng thiên liệt địa.

- Không ổn, uy lực của Băng Thiên Xích vô cùng đáng sợ

Đám người Bồ Thiên Quân Vương âm thầm lo lắng.

Đôi mắt Vân Vũ Tịch đã giếtn dựa nước mắt, khuôn mặt vô cùng lo lắng, Nàng thầm gọi:

- Dương đại ca

- Lần gần đây nhất bốn tọa sử dụng Băng Thiên Xích chính là năm mươi năm trước. Lúc ấy đã diệt sát một tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Huyết Luyện lão Tổ cầm Băng Thiên Xích, nhìn chăm chăm Dương Phàm, lạnh lùng nói:

- Có thể được chết trong tay của thượng cổ danh bảo, người cũng đủ để tự hào rồi.

- Thời gian nửa nén nhang cũng không còn nhiều, các hạ nên chú ý thời gian đi

Dương Phàm vẫn đứng yên bất động, hơi châm biếm nói, dường như có chút không kiên nhẫn.

Nửa nén hương được đốt lên giờ chỉ còn lại ba phần tư.

- Thời gian còn nhiều, thừa đủ giết người!

Trong mắt Huyết Luyện lão Tổ hiện lên một tia tức giận, thanh âm càng băng lãnh, Băng Thiên Xích trong tay chậm rãi chụp xuống.

Nhìn như thông thả nhưng lại nhanh như tia chớp. Khi Băng Thiên Xích kia chém xuống, không khí và ánh sáng đều như bị đọng lại.

Trong vô hình, Dương Phàm chỉ cảm thấy có một ngọn núi cao vạn trượng đột nhiên đổ xuống, bản thân mình lại chỉ như một con kiến mà thôi, bất kể mình cố gắng như thế nào cũng không thể tránh thoát số mệnh được.

Phốc

Thước ấn dài tới mười trượng, mang theo không chỉ huyết quang mà cả chiến minh từ trên hung hăng chém xuống với khí thế băng thiên liệt địa.

Ngay cả không khí cũng bị đánh xơ xác, ánh sáng mặt trời cũng tan nát. Đại địa dưới chân hần lúc này gần như xuất hiện một vết rách sâu không thấy đáy.

Răng rắc.

Đại địa dưới chân Dương Phàm đột nhiên vỡ ra, rung chuyển.

Mà Dương Phàm lại ổn trọng như núi, dù thiên địa nổ tung cũng không di chuyển chút nào.

Hai chân hần bắt đầu nổi lên một vàng sáng màu vàng nhạt, ngưng kết thành thực chất.

Da thịt bên ngoài thân hần cũng loé ra quang màu vàng nhạt, thoát nhìn cứng rắn như tinh thạch.

Càng thêm khó tin chính là ở hai tay hần, một trận dao động và ngưng kết hoàng quang thì hoá thành hai thạch thủ màu vàng nhạt.

Mà đôi tay không ngờ cũng nháy mắt thạch hoá thành tinh thể.

Băng

Hai bàn tay to bằng tinh thạch hung hăng vung lên, đối kháng lại thước ấn của Băng Thiên Xích đang mạnh mẽ ép xuống.

Ầm -

Lực lượng cường đại đủ để băng liệt sơn xuyên theo hai chân hần tiến vào đại địa.

Toàn bộ đại địa không ngừng run rẩy nhưng Dương Phàm vẫn bất động như núi.

- Làm sao có thể

Huyết Luyện lão tổ nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đã tinh thể hoá kia, khuôn mặt giật giật.

Ca

Sau khi Dương Phàm tiếp được một kích, hai tầng tinh thể bên ngoài hai cánh tay vỡ vụn ra, hổ khẩu túa máu.

Nhưng thương thế của Dương Phàm rất nhanh đã khôi phục lại.

- Ta xem người có thể ngăn cản như thế nào?

Huyết Luyện lão tổ hoá thành một đạo tàn ảnh, đột nhiên đập xuống, Băng Thiên Xích trong tay chém ra từng đạo thước ấn, hoàn toàn bao phủ khu vực Dương Phàm đang đứng.

Tường Vân Ngoa dưới chân Dương Phàm loé lên, cả người như ảo ảnh không ngừng lay động trên mặt đất, Bí kỹ Thiên Sơn Vạn Ảnh Cước của Tường Vân Ngoa khiến tốc độ di động của Dương Phàm vô cùng linh hoạt, di động như quỷ mị trên mặt đất, hiểm hiểm tránh thoát từng đợt công kích.

Bang

Trên mặt đất lưu lại những đao vết nứt sâu không thấy đáy, dài tới mười mấy trượng, nhìn rất ghê người?

- Còn muốn tránh sao?

Đột nhiên, Huyết Luyện lão tổ không biết thi triển loại bí thuật nào, như quỷ ảnh lập tức chặn đứng Dương Phàm. Băng Thiên Xích trong tay hung hăng bổ xuống.

Hưu

Dương Phàm liền thi triển Ngân Quang Thiểm Độn Thuật, ngay trong đường tơ kẽ tóc tránh đi mấy chục trượng.

Bang!

Nơi vừa rồi Dương Phàm đứng xuất hiện một khe rãnh rộng tới mấy thước, như một cái vực sâu khiến người ta kinh hãi.

Trên mặt đất, mỗi lần Dương Phàm đặt chân xuống đều có thể hấp thu linh khí vô tận của đại địa, khí mạch kéo dài khiến bí kỹ Thiên Sơn Vạn Ảnh Cước thi triển mãi không ngừng.

Tác chiến trên mặt đất với sự huyền ảo của Diễn Căn Kỳ khiến Dương Phàm như cá gặp nước. Lực phòng ngự, khả năng hồi phục, tốc độ di chuyển gia tăng rất nhiều,

Thời gian chậm rãi trôi qua, mắt thấy nén hương kia đã đốt hơn phân nửa, chỉ còn lại không tới một lóng tay nữa.

Lúc này trong mắt Huyết Luyện lão tổ cũng hiện lên một tia kinh hoảng, sắc mặt vô cùng âm u.

Đột nhiên, hân hét lớn một tiếng, thân hình mạnh mẽ đập lên mặt đất. Một cỗ huyết lãng ngập trời từ trên người hân xuất hiện, hoá thành vô số xúc tu màu máu, hướng về phía Dương Phàm quần lấy.

Dương Phàm kinh hãi, gần như không thể trốn tránh, trừ phi bay lên bầu trời.

Nhưng nếu như thế thì ưu thế của hân cũng không còn sót lại chút nào.

Hân vừa chuẩn bị thi triển bí kỹ Tường Vân Ngoa để thoát thân thì thân mình Huyết Luyện lão Tổ đột nhiên chấn động, phóng thích ra một cỗ rung động rất quỷ dị.

Thân thể Dương Phàm chấn động, khoảnh khắc đã cứng ngắc lại, tâm thần bị hút vào một không gian đầy màu máu.

Phác

Trong huyết lãng ngập trời này, vô số xúc tu màu máu lập tức quần chặt người Dương Phàm lại.

Dương Phàm lập tức tỉnh ngộ. Vừa rồi đối phương thi triển một loại bí thuật tinh thần, giờ phút này thân mình hân lại bị những xúc tu kia cố định tại chỗ.

Hô

Mắt thấy Băng Thiên Xích phóng xuất ra một đạo quang hoa màu máu, hoá thành một cây thước dài tới mười trượng, mạnh mẽ chém xuống.

Một kích kinh thiên này dù một ngọn núi cũng bị phá toái.

- A

Đám người Độc Vương lộ ra vẻ kinh hãi muốn ra tay cứu hân nhưng đều không thể kịp.

Ong

Tại thời khắc mành chỉ treo chuông này, trước người Dương Phàm đột nhiên xuất hiện tám thanh chuyên, khoảnh khắc đã dung hợp, hoá thành một tấm kim chuyên rất lớn. Hoa văn màu vàng trên đó bành trướng, bộc phát ra kim quang tận trời.

Đang

Băng Thiên Xích mạnh mẽ đánh lên Kim Minh Chuyên, âm thanh va chạm vang lên khiến vô số người trong phạm vi trăm dặm đều cảm thấy khí huyết bốc lên tận đầu.

Ầm

Huyết vân trên bầu trời cùng bị đánh cho xơ xác, lộ ra thái dương vốn đã bị nó che khuất.

Trên tấm kim chuyên thật lớn này, kim quang huy hoàng hoà vào ánh nắng, vô cùng xinh đẹp.

Trong tầm mắt chỉ còn lại quang thải chói mắt.

502. Chương 490: Huy Hoàng Cường Thịnh

Phượng Thiên Kim Minh Chuyên phóng thích ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Hoa văn màu vàng không ngừng loé lên, vững vàng ngăn cản một kích toàn lực của Băng Thiên Xích.

Dưới ánh sáng màu vàng này, dần lộ ra hai thân ảnh nổi bật.

Thân mình Huyết Luyện lão tổ vẫn huyền phù giữa không trung, Bằng Thiên Xích trong tay hắt ánh sáng chiến minh, vẫn nằm trên Phượng Thiên Kim Minh Chuyên.

Trong mắt hắt lộ ra sự khiếp sợ và khó hiểu, thân thể cứng ngắc giữa không trung, một thân bạch sam rất nổi bật trong ánh sáng chói lòa.

Hai chân Dương Phàm hoàn toàn đã bị ngập vào trong mặt đất, chỉ lộ ra nửa thân thể, một tay nâng Phượng Thiên Kim Minh Chuyên thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Ó-

Hai kiện cổ bảo chậm rãi hoá thành nguyên bản. Toàn bộ sức nặng thân thể Huyết Luyện lão tổ đều ép lên Bằng Thiên Xích.

Trải qua một kích, hoa văn màu vàng nhạt trên Phượng Thiên Kim Minh Chuyên đã ảm đạm. Mặc dù Bằng Thiên Xích còn dư lực nhưng cũng không thể uy hiếp được Dương Phàm khi hai chân hắt đã dung nhập vào trong đại địa.

Hai người đứng cùng một chỗ. Một người hai chân ngập trong lòng đất, cương cố bất động, dường như hoá thân thành một pho tượng.

Loại tư thế tinh tế mà quái dị kiên trì thật lâu, rốt cuộc chấm dứt khi Dương Phàm lên tiếng.

- Nửa nén hương, đã sớm qua rồi

Bá

Huyết Luyện lão Tổ hoá thành một đạo huyết quang, loé cái đã bay lên đứng giữa bầu trời, viên huyết chí (nốt ruồi màu máu) ở giữa mi tâm run lên nhẹ nhẹ, trong mắt hiện lên một mảnh không cam lòng!

- Người rất mạnh! Hơn nữa lại có sở trường về lực phòng ngự. Là bốn tọa đã khinh địch rồi

Sắc mặt Huyết Luyện lão Tổ thật sự rất khó coi, vẫn không thể không thừa nhận sự thật!

- Người thắng!

Huyết Luyện lão tổ nhìn Dương Phàm một cái thật sâu, hỏi:

- Công pháp dị loại mà người tu luyện là gì?

Dương Phàm chậm rãi đứng thẳng lên, thu hồi Phượng Thiên Kim Minh Chuyên, thốt ra ba chữ:

- Tiên Hồng Quyết!

- Tiên Hồng Quyết? Tiên Hồng Y Quán!

Huyết Luyện lão tổ thì thào:

- Đây là lần đầu tiên bốn tọa giao thủ với người nắm giữ công pháp dị loại. Không ngờ người chỉ vẻn vẹn có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ nhưng lại có thể đối kháng lại Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Công pháp của người thật sự lợi hại

Trong mắt Huyết Luyện lão tổ hiện lên một tia dị sắc, mơ hồ có chút yêu thích, ngưỡng mộ, ghen tị và tham lam.

Dương Phàm làm sao lại không biết suy nghĩ của hắn, chỉ hơi trào phúng nói:

- Bộ công pháp này chỉ có bốn tầng. Những cảnh giới về sau đều cần tự mình thôi diễn sáng tạo ra.

- Cái gì?

Huyết Luyện lão tổ lộ ra vẻ hoảng sợ, toàn thân lạnh lẽo, như bị một chậu nước lạnh đổ lên đầu.

Hơn nữa hắn nhìn thần sắc và giọng điệu của Dương Phàm thì thấy rằng không giống như đang nói dối.

- Đại trưởng lão các hạ, dựa theo đánh cuộc thì người đã thua, nên thực hiện lời hứa!

Dương Phàm không đề cập tới công pháp của mình nữa.

- Được được được!

Huyết Luyện lão tổ thu liễm tâm thần, sau đó nhìn thẳng Dương Phàm nói:

- Bốn toạ khẳng định sẽ thực hiện lời hứa. Nhưng trước khi rời đi, ngươi phải nói cho ta biết hung thủ có phải là ngươi hay không? Dù đúng hay không, bốn toạ đều sẽ thực hiện hứa hẹn của mình.

Anh mắt Huyết Luyện lão tổ loé lên nói,

- Ha ha, có đúng hay không thì chờ Đại Trưởng lão giao thủ với Tam U lão ma rồi thì hết thấy sẽ rõ ràng thôi.

Dương Phàm cố tình mê hoặc, lưu lại một câu nói không khẳng định cũng không phủ nhận.

- Được lắm, bốn toạ đi tìm Tam U lão ma. Người này lại dám cấu kết với những tên dư nghiệt ma đạo của La Sơn Quốc, hiển nhiên cũng không đơn giản

Huyết Luyện lão tổ hoá thành một đạo vòng cung màu máu, biến mất ở cuối chân trời.

Tới nhanh, đi cũng nhanh!

Thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, hắn dám một mình đích thân đi tới Ngư Dương Quốc, dưới con mắt nhìn chăm chăm của mấy gã cường giả Nguyên Anh Kỳ, lại thông dong thối lui.

Ngư Dương Quốc nho nhỏ này hắn thoải mái xuyên qua mà không ai dám hỏi tới.

Dương Phàm chỉ vẹn vẹn là sử kế, lợi dụng sự khinh địch của đối phương mà thủ thắng.

Nhìn phương hướng biến mất của huyết quang kia, Dương Phàm hiểu rất sâu sắc rằng so với cường giả cấp bậc này thì hắn vẫn còn kém nhiều lắm.

Hưu

Đám người Vân Vũ Tịch nhanh chóng lao tới, ba người đều thở phào một hơi, sắc mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhân vật điển phong đứng đầu Bắc Tần không ngờ bị Dương Phàm một mình đánh lui.

Có thể tưởng tượng, chỉ dựa vào điều này, Dương Phàm đã đủ để kiêu ngạo khắp Bắc Tần.

Phốc!

Bỗng nhiên, Dương Phàm phun ra một búng máu, sắc mặt có chút tái nhợt.

- Dương đại ca, thương thế của huynh

Vân Vũ Tịch lo lắng vội vàng đỡ lấy thân hắn trị thương.

- Ta không sao, chỉ là một kích vừa rồi bùng nổ cho nên lực lượng sinh ra quá cường đại khiến khí huyết chấn động. Cũng chỉ là hiểm hiểm chặn được mà thôi.

Sắc mặt Dương Phàm chỉ một chút đã khôi phục lại bình thường.

Luận về năng lực hồi phục, hắn có thể nói là đánh cũng không chết, chỉ sợ không ai có thể so được với hắn.

Gần như cùng lúc đó, ở xa nơi này hơn trăm dặm.

Phốc!

Huyết Luyện lão Tổ nhẹ nhàng phun ra một búng máu, khí huyết trong cơ thể mới ổn định lại được. Hắn lẩm bẩm:

- Mấy chục năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên bị hao tổn.

Tuy rằng chút thương thế này căn bản không tính là gì, nhưng đối với một kẻ như hắn thì có ý nghĩa rất lớn.

Quay lại Vụ Liễu Trấn, Dương Phàm bắt đầu điều tra tình cảnh của Dược Vương, Huyết Hồn Chú Ẩn trên trán Dược Vương vô cùng quỷ dị, khiến người ta vô cùng khó nắm bắt!

Bốn đại cường giả Nguyên Anh Kỳ đứng trước người Dược Vương.

Thật lâu sau, Dược Vương mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ thống khổ, vô cùng khó khăn thốt lên mấy câu:

- Muốn hoá giải Huyết Hồn Chú Ẩn, cần phải là người có tu vi cao hơn. Nếu mạnh mẽ hoá giải có thể dẫn tới hậu hoạ không thể đoán trước

Bốn người nơi này, ngoại trừ Bồ Thiên Quân Vương ra, ba người còn lại đều là Dược sư bậc cao, thậm chí còn là Thần y.

Độc Vương và Vân Vũ Tịch đã từng điều tra qua tình huống của Dược Vương, cũng không dám vọng động, hoặc nói là bất lực.

Dương Phàm xem xét rất lâu, cuối cùng thở dài nói:

- Ta đại khái có bảy thành nắm chắc, chỉ có thể thử một lần thôi.

Vân Vũ Tịch và hắn nhìn nhau, có thể hiểu được tâm ý trong lòng mỗi người.

- Dương đại ca hết sức là được

Ánh mắt Vân Vũ Tịch tràn đầy sự tin tưởng.

Một lát sau, ở mật thất của y quán.

Trong mật thất của Dương Phàm có bố trí cấm chế rất mạnh, cũng để đảm bảo người Vân Vũ Tịch tạm thời rời đi.

Bởi vì Huyết Hồn Chú Ẩn rất âm độc, quỷ dị, một khi thất bại có thể dẫn phát tới hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Ông

Trên đỉnh đầu Dương Phàm xuất hiện một quang đoàn trong suốt, mênh mông mờ mịt.

Trong tay hắn xuất hiện một đoàn quang diễm lơ lửng, có tình trạng bán trong suốt.

Ý niệm khẽ động, từ trong Khai Quang Tịnh Thế Diễm phân ra một ngọn lửa màu trắng rất nhỏ, dùng mắt thường gần như không thấy nổi.

Ngọn lửa màu trắng rất nhỏ này chợt loé lên rồi tiến vào trong cơ thể của Dược Vương.

Sau một lúc, mơ hồ có thể thấy được Huyết Hồn Chú Ẩn trên, trán Dược Vương có màu sắc chợt ảm đạm, sau đó mờ đi một chút.

Không lâu sau, toàn bộ Huyết Hồn Chú Ẩn biến mất khỏi trán Dược Vương.

Gần như cùng lúc với việc Dương Phàm hoá giải pháp thuật này, thân thể của Huyết Luyện lão Tổ ở ngoài mấy ngàn dặm bỗng dừng lại, kinh hãi thầm nhủ:

- Ngươi Dương Quốc nho nhỏ này không ngờ che giấu cường giả có thần thông như thế! Lại có thể hoá giải Huyết Hồn Chú Ẩn của ta? Chẳng lẽ ở Bắc Tần này còn có đại tu sĩ có pháp lực còn thâm hậu hơn ta sao?

Tuy nhiên hắn lại ngh tiếp:

- Công pháp dị loại mà tên Dương Phàm kia tu luyện không phải theo con đường Kim Đan Nguyên Anh, có lẽ hắn có thần thông đặc biệt nào đó có thể hoá giải Huyết Hồn Chú Ẩn của ta

Sau khi Dược Vương tỉnh lại, mấy người Vân Vũ Tịch đều cùng nhau đi vào.

Độc Vương và Dược Vương nhìn nhau rất lâu, trong ánh mắt có ý phân cao thấp. Nhưng theo một tiếng ho nhẹ của Dương Phàm, hai người lại thu hồi lại như cũ.

Vân Vũ Tịch nhẹ nhàng thở phào một hơi, cảm kích nhìn Dương Phàm một cái.

Dương Phàm không chỉ hoá giải Huyết Hồn Chú Ấn trên người Dược Vương mà còn khiến ân oán giữa Độc Vương và Dược Vương dịu đi.

Chỉ cần hân tồn tại, tuy rằng thù hận giữa Dược Vương và Độc Vương sâu tới mức nào cũng sẽ không nổi lên mạnh mẽ.

Vô tình, trong lòng mọi người, uy tín của Dương Phàm đã tăng lên rất nhiều.

- Vũ Tịch, các người có tính toán gì không? Hiện giờ mối quan hệ liên minh giữa Dược Tiên Cốc và ta khẳng định đã bại lộ rồi.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Dược Vương cười khổ nói:

- Lão hủ không bỏ Dược Tiên Cốc được!

Trải qua một phen thương nghị, Dương Phàm quyết định để Dược Vương và Vũ Tịch tạm thời về trấn thủ Dược Tiên Cốc. Hơn nữa đồng thời đưa cho hai người bọn họ một cái ngọc phù màu đen.

Chỉ cần bóp nát ngọc phù này là có thể khiến Thạch Thiên Hàn nháy mắt xuất hiện. Dù gặp tình huống nguy hiểm cũng có thể trợ giúp.

Dược Vương và Vũ Tịch ở lại Vụ Liễu Trấn chừng nửa tháng rồi rút cuộc cáo từ.

Trước khi đi, Dương Phàm đề nghị nói:

- "Kế hoạch Tiên Thành" của ta đang tiến hành! Chắc chắn trong năm sau có thể tính tới việc di dời Dược Tiên Cốc tới Tiên Thành rồi!

Dược Vương vẫn trả lời sẽ suy tính nhưng ánh mắt Vân Vũ Tịch nhìn Dương Phàm đã cho hắn biết rằng kế hoạch này rất khó thực hiện được.

- Vũ Tịch, chờ thế cục của Ngự Dương Quốc bình định thì ta sẽ lần nữa đón nàng trở về!

Dương Phàm đặt hai tay lên vai Vân Vũ Tịch, đôi mắt tràn đầy nhu tình, giọng nói như có thâm ý khác.

- Uhm!

Vân Vũ Tịch, khẽ dạ rất khẽ. Khuôn mặt nàng đỏ lựng nên như mây chiều, đôi mắt vừa vui mừng vừa xấu hổ.

Cứ như thế, Huyết Luyện lão tổ rút đi, nguy cơ của Dược Tiên Cốc được hoá giải!

Dương Phàm rút cuộc có thể thở dài một hơi.

Thời gian ngắn sau đó, thanh danh Dương Phàm lại nổi lên như cồn. Với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ lại có thể chống đỡ được đại tu sĩ nửa nén hương mà bất bại. Điều này khiến Tu Tiên Giới chấn động.

Nguy cơ mà Huyết Luyện lão tổ mang tới ngược lại khiến uy danh của Dương Phàm lại càng vang dội. Không ít thế lực trong Ngự Dương Quốc đã ý thức được tiềm lực của hắn đều đã đầu nhập vào.

Nhưng mà việc này vừa mới chấm dứt thì lại có một tin tức kinh nhân truyền khắp Ngự Dương Quốc.

Tin tức này cũng có liên quan tới Tam U lão ma.

Tục truyền Huyết Luyện lão tổ sau khi chết vẫn Dương Phàm không được đã khởi binh tấn công Ma Dương Tông.

Cuối cùng hai lão ma dường như thẹn quá hoá giận, triển khai một hồi đại chiến kinh thiên.

Nghe nói cuộc chiến kia giằng co tới ba ngày ba đêm, đánh cho hôn thiên địa ám!

Cuối cùng đã chứng minh tên Tam U lão ma đã bước vào Nguyên Anh đại tu sĩ.

Dưới tình huống này, hắn nếu muốn giấu diếm tu vi cũng không thể được.

Ngư Dương Quốc nhỏ nhỏ không ngờ lại sinh ra một Nguyên Anh đại tu sĩ mới. Việc này khiến mười ba quốc gia Bắc Tàn cùng lâm vào chấn động.

Cũng may lúc này Man Di Cửu Tộc đang tiến công quy mô lớn cho nên đại bộ phận tu sĩ đều chú ý vào đó.

Tam U lão ma ở Ngư Dương Quốc đã một trận thành danh.

Về phần Huyết Luyện lão Tổ, tất nhiên không chiếm được ưu đãi gì, cảm giác thể cực của Ngư Dương Quốc đang hỗn loạn cho nên cũng không có sức mà nhúng tay vào!

Trải qua một phen giao hợp với Huyết Luyện lão tổ, thể cực vốn khá vững vàng của Ngư Dương Quốc rốt cục bị đánh vỡ.

Tất cả nguyên nhân đều là vì tu vi của Tam U lão ma bị bại lộ

Tam U lão ma bại lộ tu vi cũng khiến toàn bộ chính thể của Ngư Dương Quốc bị phá vỡ.

Đồng thời, càng nhiều thể lực lớn nhỏ đều nhập vào Ma Dương Tông.

Mặt khác, việc Dương Phàm quật khởi cũng là không thể kháng cự, trở thành một trong hai đại đầu sỏ của Ngư Dương Quốc.

Vài năm sau, toàn bộ thể lực lớn nhỏ của Ngư Dương Quốc dần hình thành hai trận địa siêu cấp.

Các thể lực lớn nhỏ trong hai phe ngày càng có những xung đột nghiêm trọng.

Rốt cục, đến một lúc, sự giao phong giữa Dương Phàm và Tam U lão ma đã đạt tới cực hạn.

Mây đen ma đạo cuộn cuộn ập đến, huyết vũ tinh phong cũng cận kề.

Giờ khắc này, Ngư Dương Quốc cũng nghênh đón một thời kỳ huy hoàng cường thịnh mấy vạn năm chưa từng có

503. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh

Khi mà Man Di Cửu Tộc tấn công các thể lực của Triệu Quốc ở phía Tây thì Tam U lão ma lấy thân phận Nguyên Anh đại tu sĩ, một đời ma đạo tông sư tuyên bố, Ngư Dương Quốc thoát ly khỏi một đời phụ thuộc vào Triệu Quốc, trở thành một Tu Chân Quốc độc lập.

Việc này đã khiến toàn bộ Tu Tiên giới Bắc Tàn chấn động, nhưng không có ai, không có thể lực nào phản đối.

Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn của Triệu Quốc đã hoàn toàn bị Man Di Cửu Tộc kiểm chế, nghe nói liên tiếp bị đánh bại.

Cho nên Triệu Quốc căn bản không đủ sức đi can thiệp vào chuyện Ngư Dương Quốc.

Huyết Luyện Tông của Tấn Quốc từ khi khởi binh vắn tội Ngư Dương Quốc, không thu được ưu đãi gì thì cảm nhận được sự hỗn loạn của Ngư Dương Quốc thì cũng không có lực mà can thiệp.

Về phần Tam Thanh Môn ở Tề Quốc xa xôi kia lại càng không thể nhúng tay vào thể cực hỗn loạn của Ngư Dương Quốc được.

Giờ khắc này, Ngư Dương Quốc cường đại, cường thịnh huy hoàng chưa từng có, phần lớn các Tu Chân Quốc không dám trêu chọc.

Bất kể là Tam U lão ma hay Thạch Thiên Hàn vừa quật khởi đều là những nhân vật vô cùng đáng sợ.

Mấy năm này, Dương Phàm luôn ần ần, lặng lẽ tích thực lực.

"Kế hoạch Tiên Thành" vẫn đang được tiến hành, các loại chất liệu đất đá khắp nơi ở Tu Tiên giới đều được vận chuyển về một nơi, đám người Bồ Thiên Quân Vương, Lâm Chung phụ trách việc này.

Một Tiên Thành có phạm vi ngàn dặm hình thành ở Bắc Tàn tại một gần như chưa từng có gì, rất khó khăn.

Dương Phàm dành không ít thời gian để thể ngộ đoạn kiếm trong Vô Song áo nghĩa, gia tăng phần thắng khi đối phó với Tam U lão ma.

Hắn rất hy vọng thời gian cứ trôi qua như thế, tình trạng đối kháng cứ thế diễn ra thêm mấy chục, thậm chí hơn trăm năm.

Nếu hắn có thể tận chức lên Uẩn Chung trung kỳ thì hẳn tuyệt đối có nắm chắc áp chế được Tam U lão ma, đồng thời, thời gian càng dài thì Thạch Thiên Hàn có Ma Tinh Tử, cảnh giới của U Minh Ma Diễm càng tăng lên nhiều.

Qua nhiều năm từ khi quay về Bắc Tần, dưới sự trợ giúp của Ma Tinh Tử, cảnh giới ma diễm của Thạch Thiên Hàn đã gia tăng, thành công tăng lên Tam U đại thành, cũng không kém nhiều so với Tam U lão ma.

Nhưng mà Tam U lão ma thâm mưu lão tính, tự nhiên hiểu được tiềm lực của Dương Phàm rất lớn, kiên quyết không để hắn tiếp tục.

Mật thất y quán!

- Báo Quân Vương, nửa tháng trước, trong một đêm, Ma Dương Tông đã tiêu diệt Thanh Nguyên Tông, Thanh Hư tán nhân đã mất mạng trong tay Tam U lão ma.

Thám báo của Âm Huyết Vương Triều truyền tới tin tức.

- Thanh Nguyên Tông bị diệt? Ngay cả Thanh Hư tán nhân cũng đã bỏ mạng?

Dương Phàm thở dài một hơi. Xem ra lần này Tam U lão ma sẽ có đại động tác.

Khi hai phe đang đấu đá nhau, trong Ngự Dương Quốc cũng chỉ còn Thanh Nguyên Tông và Vô Ưu Cốc là tuyên bố lánh đời, không tham dự tranh đấu.

Nhưng lúc này, Tam U lão ma đột nhiên lại hủy diệt Thanh Nguyên Tông, không biết là có mục đích gì?

- Thanh Nguyên Tông bị diệt, không biết Vô Ưu Cốc có may mắn tránh thoát không?

Dương Phàm lẩm bẩm.

Trong lòng hắn mơ hồ đoán được rằng Tam U lão ma có thể sẽ nhanh chóng phát động cuộc quyết chiến cuối cùng với mình.

•

Nhưng là trước mắt, hắn cần xoá bỏ những nhân tố chưa ổn định ở trong Ngự Dương Quốc, để nắm trong tay tất cả mọi tình huống.

Mà hai đại tông môn là Thanh Nguyên Môn và Vô Ưu Cốc tuy lánh đời không ra nhưng trong mắt của Tam U lão ma vẫn là những nhân tố không ổn định.

- Nhanh báo tin cho Vô Ưu Cốc, bảo bọn họ phải hết sức cẩn thận khỏi bị đánh lén! Tốt nhất là sớm rút đi.

Dương Phàm lập tức dặn dò.

- Vâng!

Tên thám báo kia nhanh chóng rời đi!

- Chỉ mong là còn kịp!

Dương Phàm thở dài,

Lệ Hồng Phi của Vô Ưu Cốc từng có giao tình với hắn nhưng vẫn không muốn tham dự vào cuộc chiến này, lại càng không muốn gia nhập vào bất cứ phe nhóm nào.

Sau nửa canh giờ.

- Báo Quân Vương, Vô Ưu Cốc đã bị Tam U lão ma tiêu diệt. Tham dự vào lần này còn có Huyết Ma lão Tổ, Cốc chủ Vô Ưu Cốc đã bỏ mạng, chỉ có Thiếu chủ Lệ Hồng Phi may mắn chạy thoát.

Lại có thám báo báo tin về.

- Vô ưu Cốc cũng bị diệt sao?

Sắc mặt Dương Phàm vô cùng ngưng trọng, vội vàng ra lệnh:

- Truyền lệnh! Tiên Hồng Y Quán đóng cửa, giải tán Dục sư, bảo tất cả tu sĩ phía ta sẵn sàng. Đại chiến đã tới!

- Rõ!

Bóng người chợt loé lên rồi biến mất!

Cảm nhận được tình hình khẩn trương, Dương Phàm lập tức triệu tập tất cả thủ lĩnh phe mình, thương nghị sách lược.

Mấy ngày sau, toàn bộ cao tầng phe Dương Phàm đã tề tụ. Những người tham gia hội nghị đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ,

Dương Phàm, Hồ Phi, Vân Vũ Tịch, Bồ Thiên Quân Vương, Dục Vương và Độc Vương.

Tổng cộng có sáu cường giả Nguyên Anh kỳ.

Mà bên phía Ma Dương Tông cũng có năm cường giả Nguyên Anh Kỳ: Tam U lão ma, Cực Phách lão ma, Hàn Băng, Liệt Vô Huyền, Huyết Ma lão tổ.

- Có lẽ ở số lượng thì chúng ta hơi chiếm ưu thế nhưng chúng ta đều chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ. Mà phe Ma Dương Tông lại có một gã Nguyên Anh đại tu sĩ, hai gã Nguyên Anh trung kỳ và hai gã Nguyên Anh sơ kỳ.

Sắc mặt của Bồ Thiên Quân Vương rất ngưng trọng.

Lời này vừa ra, mọi người đều thoáng rơi vào trầm mặc một lúc.

Trong hiện tại tu vi của Tam U lão ma đã chiếm địa vị tuyệt đối.

Phe Dương Phàm, tất cả tu sĩ đều chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ.

- Thực lực không thể hoàn toàn căn cứ vào tu vi để cân nhắc.

Dương Phàm lại vô cùng bình tĩnh, giọng nói thậm chí mơ hồ còn rất tự tin.

- Với thực lực của Hồ Phi, đủ để áp chế Cực Phách lão ma, người mạnh nhất ngoại trừ Tam U lão ma, về phần Hàn Băng, có thể dùng hai gã Nguyên Anh kỳ để áp chế.

- Chỉ sợ không ổn, Tam U lão ma chính là tu sĩ hậu kỳ, hai ba gã Nguyên Anh bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn!

Dục Vương phản bác lại.

Đề cập tới tu sĩ hậu kỳ, nơi này ngoại trừ Dương Phàm và Hồ Phi thì những người còn lại không ai có thể chống lại được.

- Tam U lão ma Các vị không cần xen vào, Hắn nhất định phải để ta đối phó!

Dương Phàm hít sâu một hơi nói.

- Dương lão đại, người nói rõ xem. Phải đánh như thế nào? Chúng ta nghe người!

Hồ Phi rất cục không chịu nổi nói.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một chút ý cười, thần nhiên nói:

- Kế hoạch của ta là chủ động xuất kích!

Chủ động xuất kích!

Mấy người nơi này đều chấn động.

Hiện giờ thanh thế của Tam U lão ma rất cường thịnh, thực lực lại mạnh mẽ chưa từng có. Dựa theo lẽ thường thì phải chủ động phòng ngự, như thế còn có thể chiếm cứ một số ưu thế về địa lợi.

Theo lối suy nghĩ bình thường, phe chủ động công kích phải là phe có thực lực mạnh hơn.

Được Vương và Độc Vương khê cau mày.

Đôi mi thanh tú của Vân Vũ Tịch nhú lại, nhìn sang Dương Phàm, có chút khó hiểu.,

- Được, chúng ta diệt Ma Dương Tông thôi!

Hồ Phi khoa chân múa tay vui sướng, chiến ý tràn đầy.

Chỉ có vẻ mặt của Bồ Thiên Quân Vương là mang theo ý cười.

Dường như chỉ có hắn là hiểu được dụng ý của Dương Phàm.

- Phàm nhi, chúng ta sao lại phải chủ động xuất kích?

Độc Vương khó hiểu hỏi.

- Ha ha

Dương Phàm cười khê, đứng lên, nắm tay lại nói:

- Bởi vì các người đã đánh giá sai thực lực của song phương địch ta! Phe chân chính mạnh hơn lại là chúng ta!

- Cái gì?

- Phe chân chính mạnh hơn lại là chúng ta?

Mấy người nơi này đều đưa mắt nhìn nhau, Ngay cả Hồ Phi cũng có chút không dám tin, chỉ có Bồ Thiên Quân Vương là vẫn lộ ra ý cười, đưa tay lên vuốt râu,

Dương Phàm chấp tay sau lưng, thông thả bước tới, tươi cười nói:

- Đúng! Thực lực của chúng ta mạnh hơn. Chủ động xuất kích, tiên phát chế nhân mới chính là kế sách tốt nhất!

- Kế hoạch của ta là thế này

Dương Phàm hạ giọng, bắt đầu nói ra kế hoạch của mình.

Đương nhiên, kế hoạch của hắn cũng không thể tuyệt đối hoàn mỹ, Bồ Thiên Quân Vương cũng đưa thêm vài ý kiến khiến nó càng thêm hoàn thiện.

Nghe xong kế hoạch, ba người Độc Vương khê buông tiếng thở dài, trên mặt lộ thêm vài phần tự tin.

Khi mấy người đang thương nghị kế hoạch, vẻ mặt Bồ Thiên Quân Vương rất bình thường nhưng ánh mắt nhìn Dương Phàm có đôi chút phức tạp.

Giờ khắc này, hắn có một loại ảo giác là người đang đứng đối diện mình chính là nguyên Ân Thiên Quân Vương.

Đại khái qua nửa ngày, kế hoạch của mấy người càng thêm tỷ mỉ.

Rất nhanh, một loạt mệnh lệnh, thông qua Âm Huyết Vương Triều được truyền đi các nơi.

Tầng lớp cao tầng của những thế lực phụ thuộc như Kim Hồng Môn, Vũ Vụ Sơn Trang, Ngũ Bàn Sơn đều thu được mệnh lệnh.

Nửa tháng sau, Tu Tiên Giới Ngự Dương Quốc lâm vào phong vân biến sắc, sóng ngầm mãnh liệt. Các thế lực thuộc phe Dương Phàm bắt đầu có những sự điều động lớn.

Một ngày kia, chừng mấy vạn tu sĩ từ khắp nơi bắt đầu theo bốn phương tám hướng, chậm rãi di chuyển về phía Bắc Ngự Dương Quốc.

Trong một ngọn âm u tràn đầy ma khí.

Ma Dương Tông.

Trong đại điện.

- Hừ, thật không ngờ tên Dương Phàm này lại dám chủ động xuất kích. Thật đúng là không biết tự lượng sức!

Cực Phách lão ma hừ lạnh nói.

- Cấp bậc thực lực cường giả Nguyên Anh Kỳ bên ta rõ ràng là áp đảo bọn chúng một bậc. Tên Dương Phàm này rốt cuộc dựa vào cái gì?

Về mặt Huyết Ma lão tổ rất cẩn thận, nghi hoặc nói.

Liệt Vô Huyễn và Hàn Băng bắt đầu đưa ra những phán đoán và nghi hoặc của mình.

Chỉ có Tam U lão ma là lâm vào trầm tư, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Thật lâu sau, lại là Cực Phách lão ma lên tiếng:

- Tam U lão ma, ngươi có ý kiến gì không?

- Hành động của tên Dương Phàm này đúng là bất ngờ, Lão phu không nghĩ rằng hắn lại chủ động xuất kích!

Về mặt của Tam U lão ma hiện lên vẻ cổ quái.

- Hơn nữa, quy mô tiến công của bọn chúng lấy nhân số làm chủ đạo. Đa số tu sĩ thể lực bên ta còn chưa kịp chạy tới.

Tam U lão ma đứng lên, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong đại điện rất chậm rãi.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại mơ hồ có chút bất an.

Dương Phàm định tiên phát chế nhân, Dưới sự điều động của Âm Huyết Vương Triều, các thể lực khắp nơi cấp tốc hành động, Thời gian, địa điểm đều tính toán tới độ không còn một kẽ hở.

Trăm dặm bên ngoài Ma Dương Tông, trong ba ngày này đã tu tập hơn một vạn tu sĩ.

Những tu sĩ này, có hơn ba thành đều là cường giả Ngưng Thần kỳ, có được năng lực phi hành và pháp thuật công kích từ xa.

Đây chính là chủ lực tấn công Ma Dương Tông.

Ngoài ra, còn có hơn một ngàn cường giả Trúc Cơ Kỳ, sơn sau ngàn tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Về mặt cao tầng, có hai ba mươi tên tu sĩ Kim Đan Kỳ, cùng với đại quán Độc Hạch và Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Cường giả Nguyên Anh Kỳ tất nhiên đã sớm tới rồi.

Chỉ là, người lãnh đạo phe này chính là ma đạo Thạch Thiên Hàn mà không phải là Dương Phàm như mọi người biết.

Tuy rằng rất nhiều người đã biết Thạch Thiên Hàn cũng chính là Dương Phàm nhưng vẫn có cảm giác là lạ.

- Nhân số đã đến đông đủ chưa?

Thạch Thiên Hàn chăm chú nhìn Ma Dương Tông ở ngoài trăm dặm, thần nhiên nói.

- Cơ bản đã đến đủ, chỉ còn thiếu hơn trăm người mà thôi!

Một thành viên của Âm Huyết Vương Triều nói.

- Không cần đợi, mọi người chuẩn bị! Tấn công Ma Dương Tông!

Thanh âm lạnh như băng của Thạch Thiên Hàn vang lên, ra lệnh.

Hắn chính là làm ra tổng quyết sách! Những lộ tuyến công kích lẻ tẻ đều có chúng tu sĩ bậc cao chỉ huy.

Hưu

Một tên tu sĩ Kim Đan Kỳ kéo một cây thiết cung, quán chú tất cả sức lực bình sinh.

Thoáng chốc, pháp bảo thiết cung này sáng rực lên. Một cây phi tiễn màu vàng cắt ngang bầu trời đêm, hoa phá bầu trời đêm trên toàn bộ Ma Dương Tông.

Cuộc quyết đấu giữa hai thế lực siêu cấp rốt cuộc bắt đầu

- Báo Tông chủ, đại sự không ổn

Tiếng bước chân dồn dập và âm thanh kinh hoảng vang lên.

- Thạch Thiên Hàn đã phát động tiến công, Có rất nhiều tu sĩ đã vây quanh tông môn rồi

Một gã tu sĩ Kim Đan Kỳ nhanh chóng lao vào đại điện, quỳ trên mặt đất, thanh âm run rẩy. Hiển nhiên trong lòng hắn vô cùng sợ hãi.

Ma Dương Tông là tông phái ma đạo đứng đầu ở Ngự Dương Quốc, từng từng vạn năm mà không ngã.

Tam U lão ma là ma đạo tông sư, đại tu sĩ duy nhất của Ngự Dương Quốc.

Có hẳn ạ trấn, sự cường đại của Ma Dương Tông đã đạt tới đỉnh cao nhất trong lịch sử.

Hết thảy những điều này khiến đa số địch nhân và các thế lực khác đều kinh tâm táng đảm.

Ai lại nghĩ rằng, khi Ma Dương Tông cường đại chưa từng có lại có người dám đánh tới tông môn, khiêu chiến quyền uy này,

- Mau mở đại trận hộ phái.

Tam U lão ma gần như rống lên.

- Vâng, Tông chủ, Hộ phái đại trận đã được mở ra nhưng chỉ sợ không thể kiên trì được lâu. Số lượng tu sĩ bên ngoài đã vượt qua một vạn

Tên tu sĩ Kim Đan Kỳ kia quỳ rạp xuống, thanh âm vẫn kinh hãi vô cùng.

Trong đại điện, năm đại cường giả Nguyên Anh Kỳ đều lâm vào trầm mặc, chỉ có Tam U lão ma giận dữ liên tục hít thở dồn dập.

- Người sợ cái gì? Chẳng lẽ cho rằng Ma Dương Tông ta từng từng vạn năm lại bị mấy tên tu sĩ sơ kỳ hủy diệt sao?

Tam U lão ma lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tu sĩ Kim Đan Kỳ đang phủ phục dưới đất,

Trong mắt hắn loé ra u quang, hoá thành hoàng quang màu đen rào rào. Sát khí và sự tức giận khiến cả đại điện chịu một áp lực rất cường đại.

Bốn gã Nguyên Anh kỳ còn lại cũng không dám nói gì.

- Không không, Tông chủ

Tên tu sĩ Kim Đan kỳ kia bị dọa cho hồn phi phách tán, vô cùng run sợ.

Ba

Tam U lão ma nâng một tay lên, hắc khí phiêu động, hoá thành một chưởng kinh như lôi động, đánh trúng tên Kim Đan Kỳ này.

- A

Tên này kêu thảm một tiếng, lập tức bị một chưởng mang đầy tính hủy diệt kia đánh thành tro bụi.

- Vô Huyễn, người đi ra chủ trí Hộ phái đại trận. Có tình huống gì thì báo vào.

Tam U lão ma phân phó.

- Vâng, sư phụ.

Liệt Vô Huyền hoá thành một cái bóng, biến mất khỏi đại điện.

- Tam U lão ma, người sao phải tức giận, chẳng lẽ người cũng sợ?

Thanh âm bá đạo lạnh như băng của Cực Phách lão ma vang lên.

- Chỉ là mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ mà thôi, thực lực của chúng ta hoàn toàn mạnh hơn bọn chúng!

Mấy tên Nguyên Anh Kỳ trong đại điện triển khai thần thức, bất cứ lúc nào cũng chú ý tới tình huống bên ngoài.

Tam U lão ma thân là đại tu sĩ hậu kỳ, phạm vi thần thức càng rộng, ngay cả bố trí của đối phương cũng có thể biết được.

Tam U lão ma hít sâu một hơi, dần tỉnh táo lại.

- Sách lược của Dương Phàm hoàn toàn khiến chúng ta không kịp trở tay. Trừ bỏ số Nguyên Anh cao giai ở ngoài, số tu sĩ còn lại đều bị rơi vào hạ phong. Bên ta chỉ có bốn năm nghìn người, trong khi bọn chúng đã tập trung được hơn một vạn tu sĩ.

- Trừ khi chúng ta có thể lôi đình diệt sát hoặc đánh lui tất cả số Nguyên Anh Kỳ của đối phương. Nếu không Ma Dương Tông ta hôm nay khó có thể tránh khỏi kết cục bị tiêu diệt!

Từ sâu trong mắt Tam U lão ma hiện lên một tia không cam lòng, kiềm chế lửa giận.

Nghe lời ấy, đám người Cực Phách lão ma đều cảm thấy nao nao.

Về mặt cường giả Nguyên Anh Kỳ, bọn họ dù tự nhận là chiếm ưu thế nhưng cũng không ngốc đến độ tự cho là chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Không có ưu thế tuyệt đối thì cuộc chiến giữa các cường giả Nguyên Anh kỳ sẽ không thể giải quyết được trong thời gian ngắn.

Do đó, một khi cuộc chiến của Nguyên Anh Kỳ kéo dài, Ma Dương Tông khó có thể tránh khỏi kết cục bị tiêu diệt.

Hết thấy những điều này đều do Dương Phàm chủ động xuất kích mà đã dự liệu được.

Ai lại ngờ rằng người khơi mào cuộc chiến đỉnh này lại chính là Dương Phàm.

Dương Phàm sao lại tự tin như thế?

Sự tự tin của hắn có thể còn hơn cả phe Ma Dương Tông?

Tam U lão ma hít sâu một hơi, nhớ lại cuộc chiến ngày ấy ở gần Quỷ Linh Bảo với Thạch Thiên Hàn.

Về mặt tâm tính, ý chí, đối phương vô cùng tự tin. Dù đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình vẫn có thể chiến thắng.

Mà kết cục Ma Dương Tông bị hủy diệt chỉ sợ cũng không thể văn hồi lại được.

Không cam lòng

Trong lòng Tam U lão ma nổi lên lửa giận ngàn ngút và sự không cam lòng.

Ầm

Đột nhiên, toàn bộ đại điện rung lên kịch liệt, thiên địa linh khí trở nên hỗn loạn, sơn diêu chấn động.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mấy người trong đại điện lập tức đứng lên, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức mang tính hủy diệt đang bùng nổ.

Xuy

Một đạo bạch trụ chói mắt từ mười dặm ở ngoài phóng tới, hung hăng đánh lên trên Hộ pháp đại trận.

rằng rắc

Hộ phái đại trận vang lên âm thanh vỡ vụn, giống như giấy bị xé rách. Nơi bạch trụ kia đi qua, mọi thứ đều bị yên diệt, ngay cả bột phấn cũng không còn.

Đỉnh núi âm âm sụp đổ, bụi mù bốc lên bốn phía, cũng trực tiếp giết chết hơn trăm tên tu sĩ bậc thấp.

Đại địa rung lắc dữ dội. Sau khi bụi bặm hạ xuống, khu vực bị bạch trụ kia oanh kích đã xuất hiện một cái hố sâu hoắm có đường kính chừng một dặm.

Ánh sáng hủy diệt kia lan ra bốn phía, từ một dặm ở trung tâm lan ra phạm vi mười dặm.

Trong phạm vi một dặm, ngay cả tu sĩ Kim Đan Kỳ cũng trực tiếp bị diệt sát.

Trong phạm vi mười dặm, tu sĩ bậc thấp chết một tảng lớn. Cho dù nhanh chóng tể ra pháp bảo phòng ngự nhưng cũng không thể tránh thoát kết cục hoặc chết hoặc trọng thương.

Lập tức Ma Dương Tông tràn đầy hỗn loạn. Một kích vừa rồi đã cướp đi hơn trăm mạng người.

Quan trọng hơn là áp bách đi sự sợ hãi và bóng ma nó tạo ra.

Đây là thần thông

Mấy người trong đại diện lâm vào hoảng sợ, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Đây đã là lực lượng vượt xa lực lượng mà cường giả Nguyên Anh Kỳ có thể nắm giữ.

Cho dù cường giả Nguyên Anh tự bạo cũng không thể được như thế.

Thần thức của đám người Tam U lão ma lập tức hướng về nơi phát chùm sáng hủy diệt kia.

Ở mười dặm bên ngoài Ma Dương Tông, ở một khe núi hiểm trở có một cỗ máy móc với đầu rồng, lưng rùa rất lớn.

Đây là một cỗ máy còn lớn hơn nỗ công thành gấp hai lần, phía trước có một cái đầu rồng dữ tợn, sống động, há to miệng ra, bên trong tối om. Lúc này nó đang phát ra dư nhiệt rất cao, bên trong còn có thể nhìn thấy một ít tiêu ngân.

Phía sau còn có một cái giống như mai long quy, trên đó điêu khắc đồ văn của một trận pháp rất phức tạp, lộ ra khí tức vô cùng xa xưa.

Toàn bộ cỗ máy đầu rồng lưng rùa này mơ hồ ẩn chứa một cỗ khí tức dữ tợn, hủy diệt.

Nó đến từ thời thượng cổ, là vật cấm kỵ, đại biểu cho chiến tranh hủy diệt.

- Diệt Nguyên Pháo.

Mấy tên Nguyên Anh Kỳ trong đại diện hoảng sợ thốt lên,

Diệt Nguyên Pháo: Vật cấm kỵ đối với chiến tranh từ thời thượng cổ, Hình dạng là đầu rồng, lưng rùa. Trên lưng có hai mươi bốn cái lỗ. Sau khi khảm nhập linh thạch có thể phát ra chùm sáng hủy diệt, uy lực vô cùng lớn. Nhưng linh thạch khảm nhập phải là ngoài trung phẩm. Khi miệng của đầu rồng mở ra, có thể hội tụ tất cả linh lực của linh thạch trên lưng rùa, nén ép vào trong, nháy mắt bùng nổ, sinh ra lực lượng hủy diệt vạn vật!

Với trình độ và kiến thức của bọn họ, chỉ hơi liếc mắt đã nhận ra lại lịch của thứ này.

Huống chi ba mươi năm trước, Diệt Nguyên Pháo ở Cửu U Bí Cảnh với lực lượng hủy diệt đã kinh sợ nhân tâm.

Lần ấy, Diệt Nguyên Pháo được khảm nhập mấy chục khối linh thạch trung phẩm.

Mà lần này, nó hoàn toàn được khảm nhập linh thạch thượng phẩm, phóng ra một pháo đã tiêu hao hai mươi mấy khối linh thạch thượng phẩm, điều này đủ khiến bất cứ một tu sĩ cao giai nào cũng đau lòng.

Tuy nhiên, Diệt Nguyên Pháo khó có thể dùng tiếp. Đặc biệt là lại dùng linh thạch thượng phẩm.

Nếu cần phóng tiếp lần nữa thì phải nghỉ ba ngày, nếu không có thể sinh ra lạc đạn, hậu quả rất nguy hiểm. Dưới một pháo, toàn bộ Hộ phái đại trận đã bị phá tan, khiến bốn trăm năm người chết, toàn bộ Ma Dương Tông lâm vào hỗn loạn, kinh hoàng.

- Giết! Giết sạch!

Thanh âm của Thạch Thiên Hàn liên vang vọng khắp mấy mươi dặm sau khi bắn một phát Diệt Nguyên Pháo kia.

- Giết tất cả!

Trận doanh của Dương Gia Bảo khí thế như hồng, thế không thể đỡ. Mấy vạn tu sĩ dưới sự dẫn dắt của mười mấy tên tu sĩ bậc cao, từ bốn phương tám hướng giết về phía Ma Dương Tông.

Hào quang đủ màu của pháp bảo bao phủ toàn bộ Ma Dương Tông, vô số thân ảnh xuyên qua màn pháp bảo, khiến người ta không kịp nhìn,

Khí thế to lớn, hào quang chói mắt, huyết tinh vô tình.

Đây chính là chiến tranh khổng lồ của Tu Tiên giới.

Chiến tranh của phàm nhân không thể so sánh được.

Hưu hưu hưu-

Trận doanh của Dương Gia Bảo, với sự cầm đầu của Thạch Thiên Hàn, sáu đại Nguyên Anh bậc cao liên áp về phía Ma Dương Tông.

Trong chiến tranh ở Tu Tiên Giới, dám cường giả đầu sỏ sẽ áp chế lẫn nhau, cũng sẽ dẫn tới tác dụng quyết định.

Trong đại diện, Tam U lão ma trong mắt tràn đầy tức giận.

Ma Dương Tông từng từng vạn năm không ngã chẳng lẽ sẽ bị hủy diệt trong tay hắn hay sao?

Hắn rõ ràng đã khiến Ma Dương Tông đạt tới đỉnh cao huy hoàng, sao lại còn có thể gặp phải tình huống như thế này?

Theo sáu cường giả Nguyên Anh Kỳ do Thạch Thiên Hàn dẫn đầu áp tới, năm đại cường giả Nguyên Anh kỳ của Ma Dương Tông cũng lao lên nghênh đón.

- Chiến!

Tam U lão ma lạnh, lòng liếc nhìn Thạch Thiên Hàn một cái, liền hướng về phía bầu trời cao bay lên.

Nếu chiến đấu ngay trên Ma Dương Tông thì sẽ chỉ khiến tu sĩ Ma Dương Tông gặp tai họa mà thôi.

Đối mặt với sự khiêu chiến của Thạch Thiên Hàn, Tam U lão ma đương nhiên không cự tuyệt.

Hưu

Hai người hoá thành hai đạo U quang màu đen, nhanh chóng bay về phía trời cao. Sau đó, lập tức âm thanh giao chiến vang lên.

- Hắc hắc, tên tiểu tử kia, lần trước chúng ta còn chưa đánh xong. Lần này nhất định phải đánh cho người một trận như tử mới được!

Hồ Phi bay lên huy động Lang Nha Bổng đánh ra từng đợt lôi hỏa quang mang tính hủy diệt về phía Cực Phách lão ma.

Hưu hưu

Hai người cùng bay lên trời cao, thanh âm giao kích vang lên liên miên, rất náo nhiệt.

- Huyết Ma lão tổ, lão hủ nghe danh đã lâu.

Bồ Thiên Quân Vương cũng cười dài nhìn về phía lão già mặc huyết bào với vẻ mặt chán chừ không chừng kia.

- Người là ai?

Huyết Ma lão tổ cũng không biết Bồ Thiên Quân Vương.

- Ám Huyết Vương Triều, một trong ba đại Quân Vương, Bồ Thiên!

Bồ Thiên Quân Vương đột nhiên huy động một cây điều long hắc trượng. Một mảnh gió lốc màu xám liền Bồ về phía Huyết Ma lão tổ.

Hai người trở nên mơ hồ vô cùng, huyết quang cùng với hôi quang không ngừng giao kích lẫn nhau.

Cứ thế, chỉ còn Được Vương và Độc Vương nhìn nhau, cùng nhau giết tới tên nam tử anh tuấn kia.

- Hừ, hai lão thất phu, hai đánh một thì có gì là anh hùng?,

Hàn Băng cười lạnh châm chọc, bị hai cường giả Nguyên Anh Kỳ lão làng bức phải giao chiến tới trời cao.

Từ đó, chỉ còn lại Liệt Vô Huyễn và Vân Vũ Tịch.

Liệt Vô Huyễn cười khỏ nói:

- Vũ Tịch, Liệt mỗ không muốn đánh với ngươi nhưng trận chiến này cũng không thể không đánh.

Vân Vũ Tịch mặc một bộ váy dài xanh biếc không nhiễm bụi trần. Với sự phản chiếu của hào quang pháp thuật chói mắt trên bầu trời giống như một tiên nữ giáng trần. Nàng cười nói:

- Liệt đạo hữu, chúng ta ra xa xa chiến đi.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Liệt Vô Huyễn và vân Vũ Tịch hoá thành hai đạo ánh sáng mờ mờ, bay về phía xa xa.

Cuộc chiến đỉnh cao quyết định vận mệnh của toàn bộ Ngư Dương Quốc rốt cuộc toàn diện triển khai.

Hào quang pháp bảo, pháp thuật đầy trời khiến cho sự u ám trên không Ma Dương Tông lập tức bị xua tan, cũng khiến cho cân bằng giằng co mấy năm qua ở Ngư Dương Quốc bị đánh vỡ.

Ầm ầm, Keng keng

Hơn vạn tu sĩ tham chiến hết sức căng thẳng. Sự hỗn loạn chưa từng có, khí thế hoành tráng. Vô số người và pháp bảo xuyên qua trong thiên địa,

huyết tinh và những tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, nhưng trong tiếng kim thiết và lời minh thì cũng chỉ như tiếng ong vò vẽ mà thôi.

Trong chiến tranh quy mô như thế này ở Tu Tiên Giới, lực lượng của con người vô cùng bé nhỏ, đặc biệt là những tu sĩ ở tầng dưới.

Trải qua giao phong trong thời gian ngắn, Tu sẽ phe Dương Gia Bảo lập tức chiếm được ưu thế, sát tiến Ma Dương Tông.

Toàn bộ tu sĩ của Ma Dương Tông dựa vào ưu thế địa lý, ngoan cường chống đỡ, Hai phương đang lâm vào trạng thái giằng co.

Có lẽ cả vạn tu sĩ tranh đấu này chỉ giữ tình trạng đối kháng nhau.

Chân chính quyết định thắng bại cuối cùng là cuộc giao tranh giữa những tu sĩ Nguyên Anh bậc cao kia.

Ầm ầm ầm

Trên trời cao, cuộc chiến giữa các Nguyên Anh bậc cao diễn ra kinh tâm động phách, tiếng gầm rú không ngừng vang lên, ánh sáng chói mắt.

Liệt Vô Huyễn cầm một thanh đao đao có ba khuyên, trên đao khắc một phù văn hoa diễm vô cùng cổ xưa, phát ra khí tức nóng bỏng.

thần sắc của hắn trang nghiêm, đuổi theo bóng hình xinh đẹp hoàn mỹ phía trước, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Vân Vũ Tịch bay ra hai trăm dặm mới ngừng lại giữa hư không, nhẹ nhàng đáp lên một phiến lá màu xanh nhạt. Chiếc váy dài màu xanh tung bay trong gió, mái tóc đen xoã xuống, che gần một nửa khuôn mặt hoàn mỹ như ngọc.

- Mời Liệt đạo hữu

Tóc đen tung bay, lực ý trong đôi mắt Vân Vũ Tịch biến mất, biến thành một mảnh trầm tĩnh như nước. Khuôn mặt lạnh yên điềm tĩnh của nàng hiện lên vài phần oai hùng nhưng cũng không thể che dấu được sự nhu tình tuyệt mỹ của mình.

- Vân cô nương, đắc tội vậy!

Liệt Vô Huyễn hít sâu một hơi, cây đại đao trong tay lại dài ra vài thước, đao khí cuồng bạo với hai màu vàng đỏ không ngừng giao nhau hung hăng chém xuống nữ nhân xinh đẹp vô cùng này.

Vân Vũ Tịch cười xinh đẹp, ánh sáng màu lục không ngừng lưu chuyển quanh thân, một cánh tay trong suốt đẩy ra khiến khu vực xung quanh nàng lâm vào một loại lực ý vô tận.

Thoáng chốc, Liệt Vô Huyễn cảm giác chiến ý của mình bị suy yếu đến mức tận cùng.

Trong không khí nếu không phải đang có khí tức thiết kim vang lên thì dường như còn nghe được tiếng chim hót và mùi hương hoa cỏ, nghe được âm thanh suối chảy, một mảnh tự nhiên hài hoà.

Giờ khắc này, hắn chém ra một đao cũng chỉ có hình mà không có thần, một nửa uy lực cũng không đạt được.

Vân Vũ Tịch vẫn đứng yên lặng giữa hư không, lẳng lẳng nhìn đao khí chém xuống đầu mình.

Nhưng mà khi đao khí nóng rực kia vừa tiếp xúc với lực quang đang lưu chuyển xung quanh thân nàng thì đột nhiên nó đột nhiên nổi lên từng đợt ánh sáng ngũ sắc.

Nàng chỉ lẳng lẳng đứng đó bốn phía nổi lên từng đợt mùi hương kì dị, hết thấy công kích đều có vẻ như tiêu tan dần.

Một đao của Liệt Vô Huyễn khi tới gần người nàng thì uy lực chân chính cũng chỉ không tới một nửa, lại bị lực lượng kỳ dị không thể lường quanh nào thành hoá giải.

Ý cười trên mặt nàng vẫn rất tuyệt mỹ tự nhiên, hết thấy xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay nàng.

- Liệt đạo hữu, còn muốn đánh không?

Vân Vũ Tịch cười,

Liệt Vô Huyễn cười khổ nói:

- Thôi thôi, ở trước mặt nàng không ngờ ta không thể có nổi một tia chiến ý. Hơn nữa, dù có thể phát huy ra uy lực chân chính cũng khó có thể xúc phạm tới người nắm giữ vô thượng bí điển Dược Tiên Cốc Tiên Uẩn Thiên Hương Quyết người.

Hắn cười khổ một tiếng, thu hồi vũ khí trong tay lại.

- Liệt đạo hữu, không bằng chúng ta nói về chuyện xưa đi.

Vân Vũ Tịch hé miệng cười, rất đôn hậu nói:

- Vũ Tịch muốn biết chuyện về người sư tử đã về cõi tiên Liễu Mộng Yên của ta.

Liễu Mộng Yên cũng chính là mẹ đẻ của Dương Phàm, một đời truyền nhân của Dược Tiên Cốc.

- Được rồi, mục đích của trận chiến này là kiếm chế nhau đã đạt được. Nếu Vũ Tịch muốn biết việc này thì Liệt mô biết sẽ nói hết.

Liệt Vô Huyễn nhún vai, theo Vân Vũ Tịch hạ xuống ở một vách đá.

Khi những người khác đang đánh nhau hôn thiên ám địa thì hai người lại rất yên tĩnh, không nhanh không chậm ngồi nói chuyện với nhau.

Ở phía Tây Bắc Ma Dương Tông, đạo đạo âm phong tuyết lãnh âm trầm và huyết quang bạo ngược đan xen vào nhau, không ngừng ma sát lẫn nhau, khó phân thắng bại.

Dưới hai luồng lực lượng cường đại này, Bồ Thiên Quân Vương cầm trong tay một cây điều long phong cách cổ xưa, phóng xuất ra ánh sáng màu xám cuộn cuộn, sắc mặt ngưng trọng, bộ dáng có chút cố hết sức.

Hai chưởng của lão già mặc huyết bào không ngừng huy vũ, cổ cổ huyết khí không ngừng lượn lờ quanh thân.

Ba ba,

Ẩn ẩn bên trong đám huyết quang khổng lồ trên song chưởng của hắn có bốn cái đầu lâu, phát ra những âm thanh khủng bố.

- Ha ha habỏn tôn tấn chức Nguyên Anh Kỳ đã mấy trăm năm, một tên mới bước vào Nguyên Anh như người làm sao có thể sánh được.

Huyết Ma lão Tổ cười ha hả, năm cái đầu lâu màu máu lại càng phát ra những âm thanh khủng bố, phun ra vô số đoá quang diễm.

Sắc mặt Bồ Thiên Quân Vương khê biến, điều long trượng trong tay hung hăng vung lên, tà phong âm lãnh nổi lên, đồng thời vô túi trừ vật bên hông.

Một hạt châu đen thui đột nhiên lao lên, phóng xuất ra một mảnh hắc vụ. Từ trong hắc vụ cuộn cuộn này, có bảy tám cương thi cao cả trượng xuất hiện, trong miệng phun ra thi khí âm phong, khiến cho âm phong tà khí trên đỉnh đầu đại trượng.

Nhưng so với một Nguyên Anh Kỳ lão làng như Huyết Ma lão tổ thì Bồ Thiên Quân Vương đúng là vẫn còn kém một khoảng, vẫn bị vây vào hạ phong,

Tuy nhiên, Bồ Thiên Quân Vương cũng không quá sốt ruột, cười lạnh nói:

- Hôm nay chính là ngày Ma Dương Tông bị diệt, chờ đầu sỏ Ma Dương Tông ngã xuống rồi xem người có còn kiêu ngạo được nữa không!

Sắc mặt Huyết Ma lão tổ khê biến, thần thức đảo qua cuộc chiến phía dưới, thấy rằng tu sĩ Ma Dương Tông đang liên tiếp bại lui, miễn cưỡng dựa vào địa lợi mới có thể phòng thủ được, Nhưng kết cục diệt môn cũng không còn xa nữa.

Ma Dương Tông bị diệt rồi thì cho dù Tam U lão ma có mạnh mấy đi nữa cũng chỉ là một ông tướng không có lính mà thôi.

Nghe được lời ấy, trong lòng Huyết Ma lão tổ có chút lo lắng, trong lòng cứ luẩn quẩn, chiến ý cũng suy yếu đi vài phần.

- Ha ha ha, Huyết Ma lão Tổ, người thân là một Nguyên Anh kỳ lão làng của Ngự Dương Quốc, lão hủ vẫn khuyên người tốt nhất là bó tay chịu trời, hoặc rời khỏi Ngự Dương Quốc. Như thế thì có lẽ còn có thể bảo vệ được một mạng!

Bồ Thiên Quân Vương cười dài nói.

- Hừ, quả thật là si tâm mộng tưởng. Cho dù Ma Dương Tông bị diệt thì chỉ cần Tam U lão ma còn đó, phe người đừng mơ tưởng có thể lấy thúng úp voi, càng đừng nghĩ chuyện uy hiếp tới những Nguyên Anh Kỳ như chúng ta!

Huyết Ma lão tổ lơ đãng nói.

Giao phong giữa hai người lúc này lại quanh quẩn ở mức cân bằng. Mặc dù Huyết Ma lão tổ hơi chiếm ưu thế nhưng muốn nhanh chóng đánh lui hoặc đánh chết Bồ Thiên Quân Vương cũng là chuyện không thể.

Trên không trung phía Đông Bắc của Ma Dương Tông lại có một cảnh tượng khác.

Ba đạo thân ảnh đang giao chiến với nhau.

Lão già ngân phát và lão già lung công, một đời Được Vương và một đời Độc Vương không ngờ đang liên thủ đánh địch.

Hàn Băng là trưởng lão thứ hai của Ma Dương Tông, có được thiên phú bậc nhất về chiến đấu.

Hắn chính là người duy nhất ở Ngư Dương Quốc, đồng thời đánh nhau với Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn mà còn sống sót.

Bởi vậy có thể thấy được thực lực của tên Hàn Băng này mạnh như thế nào!

Sáu năm trước, thân thể Hàn Băng bị hủy, Nguyên Anh bỏ chạy. Dưới sự trợ giúp của Cực Phách lão ma hấn cướp thân thể của một gã Kim Đan Kỳ, trải qua nhiều năm tĩnh dưỡng, rốt cục khôi phục lại tu vi như bây giờ.

Nhưng mà, giờ phút này hắn lại đồng thời phải đối mặt với hai Nguyên Anh Kỳ lão làng là Được Vương và Độc Vương. Dù hắn có một thân chiến lực nhưng cũng không đạt được ưu đãi gì.

Được Vương công kích dù không sắc bén nhưng kinh nghiệm rất phong phú, đủ loại thủ đoạn trời buộc không ngừng thi triển, hoàn toàn sử dụng kế sách quấy nhiễu đối phương.

Độc Vương lại có một thân độc thuật khó lòng phòng bị, trong tay lại có Huyền Tầm Độc Đằng Tiên, phát ra lực lượng lớn tới khó tin. Một khi sơ sẩy thì hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời đối mặt với hai Nguyên Anh kỳ lão làng, Hàn Băng không chiếm được chút ưu thế gì, ngược lại bị áp chế nhiều mặt, vô cùng uất ức.

Tuy nhiên, Độc Vương, Được Vương dường như biết muốn chiến thắng hắn cũng gần như là không thể cho nên cũng chỉ vờn vờn trời chân hắn mà thôi.

Tổng thể mà nói, Độc Vương và Được Vương giao chiến khá thoải mái, chẳng phân thắng bại.

Nếu muốn bàn về trình độ hung hãn thì phải kể tới cuộc chiến giữa Cực Phách lão ma và Hồ Phi.

Hai người này có thể nói là kẻ thù gặp mặt, đồ mắt tía tai.

Một trận chiến ở Tiên Hồng Y Quán nơi kinh đô mấy năm trước, Hồ Phi bị Cực Phách lão ma đánh đập cho không có lực hoàn thủ. Theo sau, hắn tể ra Lôi Linh Châu, chuyển bại thành thắng, đuổi cho Cực Phách lão ma chạy trời chết!

Trận chiến hôm nay, Hồ Phi công kích vô cùng hung hãn, Lang Nha Bổng trong tay múa may điên cuồng, đánh ra từng đạo lôi hỏa âm âm, thanh thế kinh người, cách xa mấy chục dặm cũng có thể thấy rõ ràng.

Cực Phách lão ma vốn có chút kiêng kỵ Hồ Phi, hơn nữa pháp bảo lợi hại đều đã bị hủy hơn phân nửa.

Lúc này, hắn vũ động một thân cực phách hàn quang cường đại, lại tể ra một kiện pháp bảo bậc cao nhất, cùng vờn vờn chỉ áp chế được Hồ Phi một chút mà thôi.

Loại chiến đấu hơi bị áp chế này lại càng kích phát hung tính và chiến ý của Hồ Phi.

Lang Nha Bổng trong tay Hồ Phi bỗng nhiên tăng trưởng, thân hình nhanh như tia chớp, tử quang trong mắt dần chuyển hoá thành huyết quang.

Một loại khí tức cuồng bạo mà ngay cả bản thân hắn cũng không thể không chế xuất hiện.

Trước khi tấn công Ma Dương Tông, Dương Phàm đã từng nhiều lần dặn dò hắn rằng không tới vạn bất đắc dĩ không thể sử dụng Lôi Linh Châu, tốt nhất là kiềm chế Cực Phách lão ma một đoạn thời gian.

Cực phách ma quang và hỏa lực lôi hỏa liên tục tạo ra những tiếng nổ vang inh tai nhức óc.

Thực lực của hai người đã gần đạt tới Nguyên Anh đại tu sĩ, lại nắm giữ những loại thần thông không tầm thường. Khi buông tay đánh nhau thì dần dần động tới chân hoa, dư ba và uy thế cường đại khiến phạm vi mấy dặm trở thành một vùng nguy hiểm.

- A

Một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ của Ma Dương Tông bị đuổi giết tới đây trực tiếp bị dư ba lực lượng khủng bố kia phá thành mảnh nhỏ.

Bốn tràng chiến đấu kia trên cơ bản cũng không phân thắng bại, duy trì cục diện kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng những tu sĩ bậc cao đều biết, trận chiến máu chót quyết định thắng bại giữa hai bên cũng chính là cuộc tranh phong giữa hai đại đầu sỏ của Ngự Dương Quốc: Tam U lão ma và Thạch Thiên Hàn.

Hai người bay cao tới mấy ngàn trượng, xa xa nhìn lại chỉ thấy được hai điểm đen rất nhỏ.

Thần sắc của Thạch Thiên Hàn bình tĩnh, hờ hững, trên người cũng không có ma khí kinh thế hãi tục gì.

Vẻ tức giận và lo lắng trong mắt của Tam U lão ma cũng dần dần bị hấn áp chế, dùng con mắt tuyệt lạnh để nhìn về đối thủ nhiều năm như ngôi sao quật khởi của mình.

Thân là Nguyên Anh đại tu sĩ duy nhất ở Ngự Dương Quốc, Tam U lão ma hiểu rất rõ rằng chỉ có hấn mới có thể vặn vẹo cục diện cuộc chiến tranh này.

Muốn xoay chuyển cục diện, hấn hoặc phải giết chết hoặc phải khiến Thạch Thiên Hàn bị trọng thương.

Điểm này, Thạch Thiên Hàn cũng hiểu rất rõ.

Nhưng trong lòng hấn lại có một mục đích càng rõ ràng hơn nữa: Nếu hôm nay không giết được Tam U lão ma thì sợ rằng sau này càng ít có cơ hội giết hấn, đồng thời sẽ mang tới một mối nguy hiểm vô cùng lớn cho phe bên mình.

Hai người chậm rãi lấy vũ khí của mình ra.

Ma Hoàng Kiếm và Bá Hoàng Mâu, dưới sự phụ trợ của hàng vạn đạo quang ảnh tranh đấu phía dưới ầm ầm vang lên tiếng chiến minh.

Chỉ một lúc sau, hàng vạn tiếng kim thiết giao nhau, âm thanh của pháp thuật ở phía dưới đều trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Một trận chiến này có ý nghĩa vô cùng quan trọng, quyết định tới vận mệnh của hàng vạn tu sĩ.

Ma đạo tranh phong cuộc đấu đỉnh cao nhất Ngự Dương Quốc, ai sẽ trở thành chúa tể chân chính?

Hai đại cường giả chúa tể vận mệnh sinh linh của Ngự Dương quốc đứng sừng sững trên trời cao mấy ngàn trượng.

Ma Hoàng Kiếm cùng Bá Hoàng Mâu đều run rẩy kêu khê trong tay chủ nhân, khiến không khí bốn phía khu vực rung động một hồi.

Hai kiện lợi bảo công kích ma đạo dường như đã bắt đầu tranh đấu vô hình với nhau.

Giờ khắc này, chiến đấu của hàng ngàn hàng vạn tu sĩ phía dưới ảm đạm thất sắc.

Tia sáng u ám trong mắt Tam U lão ma dần ngưng tụ thành một điểm, tinh thần ý niệm tập trung cao độ, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Mặc dù hấn hiểu được đối thủ trước mắt chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa có chênh lệch to lớn với mình.

Nhưng hấn không dám có bất kỳ một tia qua loa cùng khinh thường nào cả.

Trận chiến hôm nay nếu thua, chỉ sợ hấn sẽ không còn có cơ hội trở mình.

Chiến đấu như giữa những con kiến dưới chân hiện ra thế cục nghiêng về một bên. Tu sĩ trận doanh Dương gia bảo đã hoàn toàn vây quanh Ma Dương Tông, bức đảm tu sĩ còn lại không đến hai ngàn tới tuyệt cảnh.

- Tốc chiến tốc thắng!

Trong đầu Tam U lão ma lóe lên ý niệm này, Bá Hoàng Mâu trong tay run lên, khắp hư không chấn động một cách khó hiểu.

Ma khí tuyệt cường thâm thúy ngưng tụ trên trường mâu trầm trọng đen thui, ảm đạm một loại không gì không thể phá xuyên thủng hư không, làm cho trái tim người ta bị đau một cách khó hiểu.

chi chi tư!

Điện hồ ma đạo màu lam thẫm hiem thấy trên Bá Hoàng Mâu thu liễm gắt gao, thúc giục tính hủy diệt bá đạo của Cửu U Ma Công đến mức tận cùng.

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, trước mặt cỗ lực lượng tuyệt đối không thể ngăn cản này, toàn bộ thân thể phảng phất bị người ghim chặt trên hư không.

Hôxuy!

Một đạo điện hồ màu lam mờ đen thui như tia chớp đâm tới Thạch Thiên Hàn.

Không thể trốn tránh, ngay cả ý niệm trong đầu thi triển bí thuật của Tường Vân Ngoa đều không kịp nổi lên.

Trong Nguyên Anh Kỳ.

Lực lượng tuyệt đối, tốc độ tuyệt đối, lực lượng hủy diệt tuyệt đối.

Lợi bảo công kích ma đạo, lực lượng lôi điện ma đạo, lại thêm Cửu U Ma Công thiên cổ.

Một kích như thế đủ có thể bể ghế Nguyên Anh. Thử hỏi Ngư Dương Bắc Tàn, ai dám tranh phong?

Keng!

Thạch Thiên Hàn miễn cưỡng dùng Ma Hoàng Kiếm ngăn chặn một kiếm bể ghế thiên hạ này, đồng thời vận chuyển Pháp bảo phòng ngự.

”Crắc” một tiếng, tầng phòng ngự bên ngoài thân hắn chợt ảm đạm, trong chớp mắt vỡ tan. Hư ảnh trường mâu dường như có thể xuyên thủng hư không, dư uy như cũ không tiêu tan, hung hăng đâm tới thân thể Thạch Thiên Hàn.

Tay cầm kiếm của hắn, hồ khẩu bị rách tả tơi, màu tươi tràn ra, mất đi tri giác. Dường như cả cánh tay đã không thuộc về mình.

Xuyvút!

Trường mâu xẹt qua Ma Hoàng Kiếm, đốm lửa văng khắp nơi, mắt thấy sắp đâm vào thân thể Thạch Thiên Hàn.

Trong khoảnh khắc nguy cấp vạn phần này, trên một bàn tay khác của Thạch Thiên Hàn xuất hiện một Mật Quyển màu đen.

Mật Quyển màu đen rung lên, ngưng kết ra một màn hào quang như thực chất màu đen, từng đạo ký hiệu Thần bí cùng ngọn lửa vờn quanh.

- Mật Quyển?

Tam U lão ma nhướng mày, Bá Hoàng Mâu hung hăng đâm lên màn hào quang màu đen có ký hiệu thần bí cùng ngọn lửa vờn quanh kia.

Ong

Ký hiệu cùng ngọn lửa cấp tốc nhảy lên, hào quang dần dần ảm đạm, nhưng ngay sau đó, hào quang ảm đạm lại chợt biến sáng lên.

Màn hào quang do Mật Quyển màu đen này hình thành không ngờ có thể hấp thu lực lượng ma đạo ở một trình độ nhất định.

Mật Quyển thật quái dị

Tam U lão ma lộ vẻ dị sắc, trong mắt có thêm vài tia tham lam.

Mật Quyển là phù triện cao cấp có thể sử dụng nhiều lần, ở Tu Tiên Giới vốn hết sức hiem thấy, huống chỉ là Mật Quyển cao cấp hiem thấy như thế.

Mật Quyển màu đen này là Thạch Thiên Hàn đoạt được ở nội hải sau khi đánh chết Cù Việt đệ tử của Huyền U Ma Quân, vẫn một mực không sử dụng.

Ầm

Thạch Thiên Hàn mượn thể, thân thể bị đánh bay ra ngoài mấy chục trượng, ở trong hư không lửng lơ không trở mình vài cái, khế phun ra một búng máu, sắc mặt hơi trắng.

Hắn thu Mật Quyển lại, thần sắc ngưng trọng, thật sâu hiểu được chênh lệch giữa mình cùng Tam U lão ma.

Hai người tu luyện công pháp giống nhau, chênh lệch về cảnh giới lớn như thế, bị thua là kết cục nhất định.

Tuy nói Cửu U Ma Công mà Thạch Thiên Hàn có được càng đầy đủ, nhưng Tam U lão ma tu luyện công pháp này vài trăm năm, công lực thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, tìm hiểu huyền ảo bên trong cũng không kém.

Thừa dịp trước khi đột tấn công tiếp theo của Tam U lão ma ập tới, trong tay Thạch Thiên Hàn bắn ra một giọt chất lỏng màu lam tuyệt đẹp, ngẩng cổ, nuốt vào trong bụng.

Chính là thứ phẩm Nghịch Linh Huyết.

Hắn thì thào lẩm bẩm:

- Một giọt cuối cùng rồi!

Thoáng chốc, cơ bắp toàn thân hắn bành trướng, tràn ngập lực lượng cuồng bạo dã tính, giống như thân thể Thần thú, trong mắt điểm sáng màu lam dần dần bốc cháy.

Con người Tam U lão ma co rụt lại, lại cười lạnh một tiếng, tay cầm Bá Hoàng Mâu, thân hình ép tới, đánh ra một vùng hư ảnh rợp trời.

Chiến lực của Thạch Thiên Hàn tăng nhiều, Ma Hoàng Kiếm chém ra một vùng kiếm khí rồng dài màu đen đánh vào cùng một chỗ với Bá Hoàng Mâu của đối phương.

Keng keng keng!

Hai người rất nhanh gỡ hết tay nghề, hai kiện lợi bảo công kích bá đạo không ngừng va chạm. Khí kim duệ cùng lực lượng ma đạo hủy diệt tràn ra bốn phía hình thành một hắc vực tử vong bao phủ phạm vi vài dặm.

Hàng ngàn hàng vạn tu sĩ đang chiến đấu phía dưới ngẩng đầu nhìn tử vực màu đen âm u đáng sợ kia, khí tức tử vong hủy diệt tản mát ra, ngay cả liếc mắt một cái đều cảm thấy hết hồn.

Bậc cao Nguyên Anh giao chiến gần đó cũng cảm ứng được lực lượng kinh thế hãi tục kia, tự nhiên cũng không dám dây vào, giữ vững khoảng cách.

Tất cả mọi người hiểu được, quyết chiến giữa Thạch Thiên Hàn cùng Tam U lão ma sẽ chân chính quyết định vận mệnh của trận chiến tranh tu tiên này.

Nếu Tam U lão ma thắng, có thể lấy sức của một người xoay chuyển toàn cục, chân chính lật ngược thế cờ.

Một khi hắn rảnh rỗi, bậc cao Nguyên Anh đang ở vào thế cân bằng sẽ bị đánh tan từng người một.

Ngược lại, nếu Thạch Thiên Hàn thắng, sẽ trở thành người thắng chân chính của trận chiến tu tiên này, từ đó về sau chúa tể vận mệnh của sinh, linh Tu Tiên Giới Ngự Dương.

đình đình! Đang đang đang!

Tiếng kim loại chạm nhau vang lên kinh sợ phạm vi mấy mươi dặm, khiến hết thảy đều ảm đạm thất sắc.

Ma vân cuộn cuộn trên đỉnh đầu hai người, trên hai kiện lợi bảo công kích cũng dần dần có một ngọn ma diễm u ám bám vào.

Lực lượng U Minh Ma Diễm bám vào trên Bá Hoàng Mâu cùng Ma Hoàng Kiếm sinh ra lực lượng càng thêm đáng sợ.

Bất kể là Tam U lão ma hay là Thạch Thiên Hàn, vũ khí trong tay bọn họ lúc này phát huy đến mức tận cùng, đủ có thể miểu sát một Nguyên Anh bình thường chỉ bằng một kích.

- Ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu

Tam U lão ma thâm trào phúng.

Theo chiến đấu kéo dài, tinh quang màu lam trong mắt Thạch Thiên Hàn dần dần ảm đạm.

Đây đã là một giọt thứ phẩm Nghịch Linh Huyết cuối cùng.

Tuy rằng sau khi dùng không có tác dụng phụ gì, nhưng thời gian liên tục cũng không dài.

Quyết đấu đỉnh như vậy, mỗi thời mỗi khắc phát huy lực lượng đến mức tận cùng, càng thêm không thể kéo dài.

Mà ở một bên khác, ở một nơi cách Ma Dương Tông mười mấy dặm, cũng xảy ra một số tình huống.

Ở trong một khe núi không quá rõ ràng, nguyên bản lấp đặt một cỗ máy thật lớn đầu rồng lưng rùa, chính là Diệt Nguyên Pháo.

Giờ phút này, một gã đại tu sĩ ma đạo dẫn dắt hai ba gã bậc cao Kim Đan cùng với mấy chục tên cường giả Trúc Cơ muốn công kích cướp đoạt Diệt Nguyên Pháo.

Diệt Nguyên Pháo là vũ khí giết chóc chiến tranh thượng cổ mang tính uy hiếp, lực hấp dẫn tự nhiên không nhỏ.

Người chủ quản Diệt Nguyên Pháo là Thương Vân đệ tử Dương Phàm. Mặc dù hắn đã thu Diệt Nguyên Pháo vào túi trữ vật, nhưng vẫn bị những người này tập trung.

- Các người là người phương nào?

Thương Vân cảm giác không bình thường.

Nếu là tu sĩ Ma Dương Tông, làm sao còn có khả năng rảnh rỗi đến cướp Diệt Nguyên Pháo của mình?

Mà lão già hắc bào cầm đầu kia, khí tức trên thân cường đại, nghiễm nhiên là Kim Đan đại tu sĩ, mang đến cho Thương Vân một loại ảo giác cực kỳ nguy hiểm.

Giờ phút này, chúng bậc cao Nguyên Anh đều chiến đấu trên trời cao, cường giả còn lại đều tập trung lực lượng tấn công Ma Dương Tông.

- Nhanh động thủ, giết chết người này cướp đi Diệt Nguyên Pháo, sau đó nhanh chóng lui lại.

Lão già hắc bào kia thần thức truyền âm khiến cho mấy người khác bao vây, còn bản thân hắn thì vỗ một chưởng về phía Thương Vân. Một luồng hắc quang như nước lũ đánh trúng vòng phòng ngự bảo hộ của Thương Vân.

Thương Vân kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị đánh bay, trong lòng lại nóng như lửa đốt.

Diệt Nguyên Pháo này là sự tôn giao cho hắn bảo quản, nếu bị người cướp đi, hắn còn mặt mũi nào gặp sư tôn?

"Cho dù chết, cũng không thể để Diệt Nguyên Pháo bị cướp đi".

Thương Vân cắn răng, khóe miệng tràn vết máu liều mạng chạy về phía Ma Dương Tông.

Nhưng đám người này đã sớm đoán trước, mấy tên bậc cao Kim Đan khác rất nhanh bao vây chặn lại.

"Chẳng lẽ trời muốn ta chết".

Thương Vân lộ vẻ tuyệt vọng, vòng phòng ngự bảo hộ đã bị phá tan, thân bị thương nặng, nhưng đúng lúc này, một tiếng nam tử cười khê truyền đến:

- Tu sĩ bảy tông Tấn quốc?

Thanh âm kia từ dưới mặt đất truyền đến, mang theo một cỗ áp lực không hiểu.

Thân thể lão già hắc bào run lên, thần thức đảo dưới mặt đất, nhưng không phát hiện bất kỳ sự tồn tại nào.
Bá!

Một nam tử mặc cẩm bào thanh ngọc trôi lên mặt đất, quanh thân còn lưu chuyển một vầng hào quang màu vàng nhạt.

- Là người

lão già hắc bào nhìn chăm chăm Dương Phàm, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn không ngờ nhận thức Dương Phàm?

- Ngụy đạo hữu. Năm xưa thoáng gặp mặt một lần ở La Sơn quốc, không nghĩ tới người còn nhớ rõ Dương mỗ.

Dương Phàm cảm thấy phi thường bất ngờ.

Nguyên lai, Kim Đan đại tu sĩ hắc bào này chính là Kim Đan đại tu sĩ họ Ngụy năm đó ở La Sơn quốc giết chết Lệnh Hồ Tông của Tiên Lai Tông.

Nghĩ lại năm đó, Kim Đan đại tu sĩ họ Ngụy kia uy phong ra sao, thoải mái đùa bỡn Lệnh Hồ Tông đã dùng thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, cuối cùng đánh chết lão.

Sau đó, Dương Phàm đào thoát khỏi tay bậc cao Kim Đan của Tiên Huyền Linh Vận Tông, mấy người này sau khi biết được thân phận của hắn, tìm tòi khắp nơi nhưng không ra tung tích.

Kim Đan đại tu sĩ họ Ngụy kinh hãi nhìn vào Dương Phàm. Hắn đương nhiên hiểu được thực lực thân phận đối phương giờ phút này.

Chỉ là hắn không rõ, đối phương lúc này không phải đang chiến đấu với Tam U lão ma, vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Bỗng nhiên, Dương Phàm mở miệng, phun ra hai chữ:

- Hóa đá

Một cỗ đao động thần bí quỷ dị từ mặt đất dưới chân truyền đến, thân thể mỗi người từng chút cứng đờ hóa đá, rồi rơi xuống mặt đất.

Bốn phía Thương Vân chỉ còn lại mấy chục pho tượng hình người bị hóa đá.

- Sư tôn

Thương Vân thở phào một hơi, nhìn đám pho tượng hình người đầy đất, nuốt một ngụm nước miếng, hỏi:

- Những người này nên xử trí như thế nào?

- Để ở đây không cần xen vào. Chờ sau khi chiến đấu kết thúc rồi xử.

Dương Phàm thần nhiên đáp lại một câu.

Thương Vân vội vàng giao Diệt Nguyên Pháo cho hắn, lòng còn sợ hãi nói:

- Đây là lần đầu tiên sử dụng linh thạch thượng phẩm phóng ra, uy lực quá khủng bố

- Ha ha. Trận chiến này không lâu nữa sẽ kết thúc, người chuẩn bị chờ giải quyết hậu quả đi

Dương Phàm khẽ cười, thân thể dung nhập vào đại địa, biến mất không thấy.

Dương Phàm nhìn nơi sư tôn biến mất, vẻ mặt khó hiểu:

- Sư tôn vì sao không hỗ trợ Thạch Thiên Hàn đánh Tam U lão ma, trốn dưới đất làm gì?

Hắn lại không biết, ngay khi hắn thấp giọng nói thầm, Dương Phàm đã lén vào kho báu bên dưới Ma Dương Tông.

Cũng giống khi huyết tẩy Quỷ Huyền Môn, lúc Thạch Thiên Hàn cùng Tam U lão ma chiến đấu, bản tôn Dương Phàm đang vơ vét của cải của Ma Dương Tông.

504. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh (2)

Là đại phái ma đạo từng từng vạn năm, Ma tông đứng đầu Ngự Dương quốc hiện giờ, của cải của Ma Dương Tông so với đại phái nhất lưu như Quỷ Huyền Môn ít nhất phải hơn gấp mười lần có dư.

Sự thật cũng chứng minh dự đoán của Dương Phàm. Hai ba mật thất kho báu vừa vơ vét, tài liệu quý hiếm cùng thiên tài địa bảo chiếm được đã vô số kể.

Trong đó càng không thiếu bảo vật như Pháp bảo đỉnh cấp.

Thậm chí có một số kỳ vật cho tới bây giờ Dương Phàm cũng chưa từng gặp qua.

Vào lúc các bậc cao Nguyên Anh còn lại đại chiến, hàng ngàn hàng vạn tu sĩ hỗn chiến, Dương Phàm lật tung phía dưới Ma Dương Tông, thu hoạch thật dày.

Đến lúc Dương Phàm đã cướp đoạt gần hết các mật thất kho báu, Toàn Tri Cẩm Quan đột nhiên phát hiện nguy cơ của đệ tử Thương Vân.

Dưới tình huống như vậy, hắn mới ngoại lệ lộ diện một lần, giải cứu nguy cơ.

Dương Phàm chỉ lộ đầu ra giấy lát, hóa đá những tu sĩ của bảy tông Tấn quốc, chứng bậc cao Nguyên Anh chiến đấu trên trời cao cũng không phát hiện ra.

Sau khi hóa giải nguy cơ của Thương Vân, Dương Phàm trở lại dưới lòng đất Ma Dương Tông, lại bắt đầu vơ vét vài kho hàng cuối cùng.

Trong những cái kho này chồng chất như núi các thứ tài liệu bậc thấp, Linh khí, Pháp khí.

Những thứ bậc thấp này tuy rằng không có giá trị lớn, nhưng được cái số lượng rất nhiều.

Bất kể là đồ vật cấp cao hay là bậc thấp, chỉ cần là tài nguyên tu tiên, Dương Phàm đều vơ sạch toàn bộ, một sợi lông cũng không chừa.

Sở dĩ hắn cướp đoạt mấy thứ này là muốn chuẩn bị ngày sau lớn mạnh thế lực của mình.

Một cái "Kế hoạch Tiên Thành" sẽ tiêu hao các loại tài liệu số lượng khổng lồ cùng với sức người.

Trong khi Dương Phàm siêng năng thăm dò vơ vét các nơi mật thất kho báu của Ma Dương Tông, chiến đấu giữa hai đầu sở rốt cục đã xảy ra chuyển biến gấp gáp.

Keng kengđỉnh đỉnh

Dưới công kích liên tiếp của Tam U lão ma, Thạch Thiên Hàn liên tiếp bại lui, tinh quang màu lam trong mắt dần trở nên ảm đạm, quang sáng màu lam quanh thân cũng không ngừng yếu đi.

Thời gian liên tục của thứ phẩm Nghịch Linh Huyết đã gần tới.

Phốc!

Thạch Thiên Hàn bị một cỗ lực lượng không thể ngăn cản đánh bay, may mắn khởi động Mật Quyền màu đen mới không bị thương tổn trí mạng.

Cho dù như thế, trong trận chiến đấu mãnh liệt Thạch Thiên Hàn cũng bị thương không nhẹ.

Biến hóa thế cục chiến đấu của hai đầu sở khiến các cường giả Nguyên Anh còn lại chú ý tới.

Cục Phách lão ma lộ vẻ dị sắc, giọng nói lạnh băng bá đạo vang khắp toàn trường:

- Ha ha ha Tam U lão ma nhanh làm thịt người này, cho chúng ta lập tức lật ngược tình huống.

Hàn Băng cùng Huyết Ma lão tổ cũng lộ vẻ mừng như điên, chiến ý tăng cao.

Hơn ngàn tu sĩ còn lại lui về thủ tại nơi trọng yếu của Ma Dương Tông cùng thấy được hy vọng, mỗi người sĩ khí tăng cao, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Bọn họ vì một đường sinh cơ cuối cùng mà nỗ lực, đặt thân vào chỗ chết để tìm đường sống.

Dương Phàm nhìn loại tình huống này vào trong mắt, sắc mặt cũng hơi đổi.

Lúc này, tiến độ hấn vỡ vết kho báu mật thất cũng tiến vào giai đoạn chót.

- Là lúc nên kết thúc

Dương Phàm trôi lên mặt đất, hít sâu một hơi, thì thào lẩm bẩm.

Dứt lời hấn hóa thành một bóng sáng màu lục nhạt, chợt ẩn vào trong hư không, lên về phía chân trời phương xa.

Khanh!

Bá Hoàng Mâu trầm trọng đen thui hung hăng chém xuống, đánh rơi Thạch Thiên Hàn xuống mặt đất.

Chỉ nghe "Thịch" một tiếng, Thạch Thiên Hàn chìm vào trong tầng đất, đập ra một hố to đường kính mấy trượng, bụi mù bay lên che lấp tầm mắt.

Khóe miệng hấn trào ra đầy máu, trên người lại thêm vết thương.

Tam U lão ma cười dài một tiếng, lấy khí thế bề ngỗ tung hoành ép xuống.

Nhưng chính vào lúc này, dưới hố đất bụi bốc mù trời kia truyền đến một thanh âm khủng bố dường như đến từ ma nguyên vô tận:

- Ma Thần Phụ Thể

Thanh âm đó không lớn, nhưng lạnh băng vang vọng, truyền khắp toàn trường khiến cho người ta rùng mình sởn tóc gáy.

Giờ khắc này, những bậc cao Nguyên Anh vẫn đang chiến đấu đều cảm thấy không rét mà run.

Đám Nguyên Anh gần như đồng thời ngưng chiến, nhìn bóng người như ma thần kia chậm rãi từ trong bụi bặm đứng lên.

Đây là một nam tử cao tới hai trượng, lớn gấp ba người bình thường, khuôn mặt giống Thạch Thiên Hàn như đúc.

Quanh thân hấn quanh quần hắc viêm rào rạt, bên ngoài thân bao phủ bộ giáp màu đen bóng, bốn phía nhện nhện từng ký hiệu cổ xưa hình dáng như nòng nọc.

Thạch Thiên Hàn tóc như kim chậm cứng, từng sợi dựng đứng lên, trên trán có một dấu ấn ký hình trăng cong màu tím thẫm, đôi mắt trên khuôn mặt anh tuấn lạnh băng lộ ra vẻ đăm đăm cùng lãnh khốc xâm nhập xương tủy.

Đồng thời trên đỉnh đầu của hấn còn xuất hiện một lỗ xoáy màu đen giống như vực sâu tối om đang cấp tốc xoay tròn, truyền ra khí tức khủng bố lạnh vô cùng.

Ầm

Một Ma Ảnh viễn cổ cao hai mươi trượng mang theo ma khí âm u tang thương cổ xưa như bóng ma bám ở phía sau Thạch Thiên Hàn.

Đây là một cỗ lực lượng khủng bố khiến tất cả bậc cao Nguyên Anh tại đây đều phải run sợ.

- Ma Thần Phụ Thể?

Tam U lão ma đầu tiên là thoáng hiện vẻ kinh hãi, nhưng chợt cười lạnh nói:

- Còn là Ma Thần Phụ Thể trạng thái hoàn toàn, Chẳng lẽ ngươi không sợ

Lời nói của hắn còn chưa dứt, Ma Ảnh viễn cổ cao tới hai mươi trượng theo Thạch Thiên Hàn phát tay mà chụp tới.

BA

Tam U lão ma không kịp trốn tránh bị một chưởng vỗ bay, hóa thành một điểm đen bắn vào tầng mây phương xa.

Phốc!

Hắn nhẹ phun ra một búng máu, chỉ cảm thấy xương sườn trên người bị gãy vài cái, sắc mặt hơi trắng, thần sắc biến đổi không ngừng.

Vù

Thạch Thiên Hàn mang theo Ma Ảnh viễn cổ thật lớnma khí cuộn cuộn kinh thiên, gào thét hóa thành làn gió đen bay về phía Tam U lão ma.

Tam U lão ma hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vài tia trào phúng:

- Dưới chênh lệch tu vi to lớn, ngươi cho là Ma Thần Phụ thể là có thể chiến thắng được ta? Chỉ cần lão phu kéo dài một lát, sau khi bí thuật phụ thể kết thúc, ngươi tiến vào trạng thái suy yếu, làm thế nào đấu cùng lão phu?

Đều là cường giả tu luyện Cửu U Ma Công, Tam U lão ma tự nhiên hiểu được hiệu quả của Ma Thần Phụ Thể.

Sự thật chứng minh, sau khi Thạch Thiên Hàn dùng Ma Thần Phụ Thể đại triển thần uy trong Thiên Lan tiên phủ, đã nằm ở trên mảnh đất xanh một đoạn thời gian thật dài mới khôi phục.

Ma Thần Phụ Thể chia làm hai loại trạng thái.

Loại thứ nhất là trạng thái không hoàn toàn, chỉ gia tăng pháp lực và khí lực với biên độ rộng.

Loại thứ hai là trạng thái hoàn toàn, có bóng Ma Thần viễn cổ tăng cường bản thân, chỉ gờ tay nhắc chân là có thể phát huy ra uy lực khó tin.

Thạch Thiên Hàn tự biết, cho dù sử dụng trạng thái Ma Thần Phụ Thể không hoàn toàn cũng rất khó chiếm tiện nghi trong tay Tam U lão ma.

Cho nên, hắn dứt khoát trực tiếp thi triển Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn.

Có kinh nghiệm của hai lần trước, có thể nói hắn đã là xe nhẹ đường quen.

VútXoẹtBababa

Bay nhanh ép tới Tam U lão ma, Thạch Thiên Hàn phát động công kích phá núi nứt đất khiến cho gió mây rung chuyển, khiến mặt trăng mặt trời mất ánh sáng.

Tam U lão ma mặc dù thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng cũng không cách nào chống lại chính diện.

Mỗi khi Ma Ảnh kia vung chưởng vô xuồng đều mang theo một cỗ lực lượng vô hình áp bách như núi khiến hắn chật vật không chịu nổi.

Rất nhanh, dưới công kích liên miên của Thạch Thiên Hàn, Tam U lão ma tạm thời rơi vào thế hạ phong, liên tiếp bại lui.

Nhưng với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của hắn cũng không có khả năng dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Thế cục lại một lần nghịch chuyển khiến sắc mặt đám người Cực Phách lão ma càng thêm âm trầm bất định.

Một khắc trước, Tam U lão ma còn chiếm hết ưu thế bọn họ đắc chí nghĩ đến thời cơ lật ngược đã tới rồi.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, tình thế biến hóa lại nhanh như vậy, Thạch Thiên Hàn sử dụng một bí thuật Ma Thần Phụ Thể khiến cho thực lực tăng mạnh.

Lấy tu vi sơ kỳ lực áp Nguyên Anh đại tu sĩ, Quả thực khó thể tưởng tượng.

Trước đó, bọn họ từng có muôn vàn giả thiết, nhưng lại chưa từng nghĩ đến Tam U lão ma thân là Nguyên Anh đại tu sĩ nhưng lại bị vây ở thế yếu.

Sắc mặt Huyết Ma lão tổ cùng Hàn Băng cũng cực kỳ khó coi, không nghĩ tới Ma Thần Phụ Thể lại cường đại như vậy.

Đám tu sĩ Ma Dương Tông phía dưới đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, dưới tình huống như vậy, sĩ khí giảm mạnh, cảm giác sinh cơ xa vời.

Cũng may Tam U lão ma chỉ vển vển rơi vào hoàn cảnh xấu, cũng chưa chân chính bị thua.

Hơn nữa, theo chiến đấu kéo dài, Tam U lão ma cũng phát hiện: Ma Thần Phụ Thể tuy rằng mang đến cho Thạch Thiên Hàn lực lượng to lớn khó tin, nhưng lực lượng này chung quy không phải thuộc về bản thân hắn.

Cho nên, vận dụng lực lượng cùng linh hoạt là chỗ thiếu hụt của Thạch Thiên Hàn.

Rất nhanh, Tam U lão ma thay đổi sách lược, lựa chọn phương thức du đấu mơ hồ không chừng.

Kể từ đó, áp lực của hắn giảm đi, tuy rằng vẫn bị ở thế hạ phong nhưng lại thoải mái không ít.

Trên mặt Tam U lão ma lộ ra nụ cười âm mưu thực hiện được.

Chiến đấu của bậc cao Nguyên Anh còn lại cũng vẫn đang tiếp tục, đang nằm trong thế cân bằng, chẳng phân biệt thắng bại.

Nhưng mà rốt cục bởi vì sự tồn tại của một người mà khiến thế cục cân bằng này xảy ra biến hóa.

Một bóng người màu lục nhạt trong suốt xuyên qua phía chân trời, xuất hiện ở trong phạm vi Hồ Phi cùng Cực Phách lão ma chiến đấu.

Chiến đấu của chúng cường giả trừ bỏ Tam U lão ma cùng Thạch Thiên Hàn, chính là bên này cường đại nhất.

- Người nào

Cực Phách lão ma đang chiến đấu cùng Hồ Phi, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cảm thấy sự khác thường gần đó, thần thức đảo qua thấy một hư ảnh.

Trong trạng thái di động, bất kỳ trạng thái ẩn thân nào đều dễ dàng bị phát hiện, huống chi là cường giả Nguyên Anh trung kỳ đỉnh như Cực Phách lão ma.

- Ha ha Hồ Phi, để ta giúp ngươi một tay,

Dương Phàm khẽ cười, thân hình lộ ra, một tay vung lên. Một bức Sơn Thủy Họa Quyển trống rỗng xuất hiện.

Bá

Hình ảnh trước mắt bỗng dưng biến hóa, non xanh nước biếc, rừng đào hai bờ sông.

Tâm Thần Cực Phách lão ma lập tức bị hút vào trong ảo cảnh.

Nhưng với tu vi cảnh giới của hắn, gần như có thể thoát khỏi ảo cảnh trong nháy mắt.

Hôvút!

Đột nhiên, một đạo xà ảnh màu đen vô thanh vô tức bay vụt tới, cuốn lấy hắn.

Mặc dù hắn bằng vào cảm ứng né tránh, nhưng Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên này dường như có linh tính, gắt gao cuốn lấy hắn.

Ầm ầmCrắc!

Lang Nha Bổng của Hồ Phi đánh tới mang theo lực lượng Lôi Hỏa cuồng bạo lập tức phá tan vòng phòng ngự bảo hộ của hắn.

Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên nhân cơ hội hấp thu tinh huyết hắn, khiến thân thể hắn tê rần, độc lực vào thân thể.

Hắn liều chết giãy dụa, lại thấy một cái xà tiên màu tím đen cuốn lấy phân thân dưới. Trên xà tiên này, từng cây gai ngược đâm vào thịt, ẩn chứa kịch độc đáng sợ.

Ầm!

Lang Nha Bổng lại vung lên đập xuống, lập tức đánh đầu hắn nát bét, lực lượng lôi hỏa khủng bố lập tức phá hủy thân thể hắn, hóa thành một mảnh cháy đen.

Tan thành mây khói.

Bị Dương Phàm đánh lén cùng với Hồ Phi liên thủ, Cực Phách lão ma Nguyên Anh trung kỳ gần như không có bao nhiêu sức phản kháng, trực tiếp bị đánh chết.

Hắn trở thành bậc cao Nguyên Anh đầu tiên tại tràng bị ngã xuống.

Đây cũng trở thành phát pháo đầu tiên đánh vỡ sự cân bằng chiến tranh tu tiên lần này.

Dương Phàm và Hồ Phi liên thủ, lời đình chém giết Cực Phách lão ma, thời gian không đến năm hô hấp.

Thậm chí, sau khi Cực Phách lão ma ngã xuống, ngay cả tiếng kêu thảm đều không kịp, những bậc cao Nguyên Anh khác đang giao chiến cũng không phát hiện tình huống bên này.

Hồ Phi vác Lang Nha Bổng, có chút bất mãn nói:

- Dương lão đại ta đánh còn chưa đã nghiệm đây.

Dương Phàm không thèm để ý đến hắn, giờ phút này thời gian cấp bách, nhất định phải thừa dịp bậc cao Nguyên Anh khác còn chưa kịp phản ứng, giết cho bọn họ trở tay không kịp.

Vút

Hắn lại ẩn nấp, bay về phía nơi bậc cao Nguyên Anh khác đang giao chiến.

- Chờ một chút. Vậy ta làm gì đây?

Hồ Phi chân tay luôn cuống nói gấp.

Mà lúc này, Dương Phàm đã bay về phía khu vực Được Vương Độc Vương giao chiến với Hàn Băng.

Vừa mới tới gần, bản năng chiến đấu thiên phú của Hàn Băng kia liền sinh ra cảm ứng, thần thức đột nhiên đảo qua, mặt lộ vẻ hoảng sợ:

- Làm sao. Làm sao người ở nơi này?

Dương Phàm không phải đang chiến đấu cùng Tam U lão ma sao?

Ánh mắt theo bản năng liếc nhìn chân trời phương xa, bóng Ma Thần viễn cổ cao tới hai mươi trượng cùng ma uy kinh thiên, cho dù cách xa như vậy cũng vẫn khiến người ta kinh hãi vô cùng.

Thạch Thiên Hàn cùng Tam U lão ma đang đánh nhau trời đất tối tăm.

- Ha ha, lần này, thế nào cũng không thể cho người chạy.

Dương Phàm lập tức xuất hiện phía sau Hàn Băng, trong tay xuất hiện một cây Thanh Can Mao Bút, tùy ý vung lên.

Thoáng chốc, từng đạo cầu vồng màu xanh to lớn cuộn cuộn được vẽ lên trong hư không, hình thành một chữ "Tiên."

Thân thể Hàn Băng chấn động, chữ "Tiên" mà Thanh Can Mao Bút kia vẽ ra, lấy quỹ tích thần bí khó lường, mơ hồ không chừng, bức hắn đến tuyệt cảnh.

Khi chữ "Tiên" dài đến mười trượng kia hung hăng bao phủ ép xuống tầng phòng ngự của hắn, lập tức phát ra tiếng "xèo xèo xèo", vòng phòng ngự bảo hộ gần như tan nát trong nháy mắt.

Cũng may hắn cố thúc giục Pháp bảo phòng ngự, hắc quang bên ngoài thân hắc giáp chấn động mạnh, hắc diễm cuộn cuộn bùng lên.

Vúthô

Ngay sau đó, một cây xà tiên gai ngược màu tím đen gắt gao cuốn lấy hắn.

Chính là Huyền Tầm Độc Đằng Tiên của Độc Vương.

- Không tốt!

Pháp lực trong cơ thể Hàn Băng tăng vọt, hắc diễm lan tràn lên xà tiên gai độc kia, cự kiếm màu đen trong tay hung hăng chém về phía Huyền Tầm Độc Đằng Tiên.

Khanh khan đóm lửa văng khắp nơi.

Độc Vương biến sắc, áp lực tăng nhiều, mắt thấy Hàn Băng sắp gãy khỏi Độc Đằng tiên.

Đúng lúc này, Thanh Can Mao Bút của Dương Phàm lại vung lên, trong hư không lập tức lại hình thành một chữ "Hồng" trăm trượng khí thế to lớn, mang theo uy năng khổng lồ cuộn cuộn trong khoảnh khắc đánh lên trước người hắn.

Giờ khắc này, Hàn Băng cảm giác mình nhỏ bé như con kiến, thân thể dường như bị tảng đá lớn ngàn cân đè lên.

Crắc

Pháp bảo phòng ngự cùng hắc diễm chỉ một thoáng liền chia năm xẻ bảy, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu.

Đồng thời Huyền Tầm Độc Đằng Tiên của Độc Vương lại gắt gao quấn chặt lấy hắn, gai độc trên độc đằng tiên đâm vào thân thể, độc lực nhập thể, thân thể đau nhức ngứa ngáy.

Hắn kêu một tiếng điên cuồng, cự kiếm màu đen trong tay vạch ra một đạo kiếm khí màu đen dài đến mười trượng, kiếm khí cuộn cuộn như sông dài chảy mạnh nhất tề đẩy Độc Vương và Dục Vương ra ngoài.

Dương Phàm cười trào phúng, không tiến mà lui lại, Lục sắc Thảo Giáp bên ngoài thân dâng lên từng luồng hào quang màu vàng nhạt, triệt tiêu kiếm khí.

Ngay sau đó, Thanh Can Mao Bút trong tay hắn lại vung lên:

Quyết.

Một chữ "Quyết" mang theo khí thế tuyệt sát lạnh lẽ, chỉ lớn khoảng ba thước như tia chớp đâm vào thân thể Hàn Băng.

Thân thể hắn cứng đờ, ở trong hư không lắc lư, miễn cưỡng ổn định lại.

Phốc!

Mũi, miệng, mắt, tai hắn nhất tề chảy ra từng dòng máu, ngực xuất hiện một chữ "Quyết" màu máu.

Miệng vết thương lóe ra huyết quang kia chính là một chữ "Quyết".

Càng kỳ quái chính là máu trên miệng vết thương cũng không lập tức chảy ra.

Tình huống quỷ dị như thế khiến Dục Vương, Độc Vương ngẩn ra, bọn họ cảm nhận được Hàn Băng đã ở bên bờ cái chết.

Chữ "Quyết" đỏ tươi đập vào mắt kia, chẳng những ẩn chứa khí thế tuyệt sát lạnh lẽo cường đại, càng phong tỏa thân thể hắn.

Rất nhanh sinh cơ trong cơ thể Hàn Băng hoàn toàn biến mất, trong mắt một mảnh đại ra, thân thể rơi xuống dưới.

Thủ đoạn sát nhân phiêu dật xuất trần như thế, quả thực là chưa từng nghe qua.

Vút

Bỗng nhiên, một Nguyên Anh màu đen từ trong miệng Hàn Bằng bay ra, bắn về phía phương xa.

- Chạy đi đâu?

Dương Phàm lộ vẻ trào phúng, sớm nâng tay trái lên.

Trên Cẩm Pháp Chỉ Hoàn lóe ra vầng sáng bảy màu, tản mát ra một cỗ lực lượng cấm kỵ phong tỏa linh khí trong khu vực.

Nguyên Anh màu đen kia vừa mới bay ra mấy trượng liền dừng ở trong hư không, mặt lộ vẻ sợ hãi, đang liều mạng giãy dụa, rất nhanh, hắc quang trên Nguyên Anh màu đen rung động, nhìn như sắp tránh thoát khỏi cấm pháp linh vực.

Cẩm Pháp Chỉ Hoàn nếu sử dụng đối với cùng cấp bậc hoặc thấp hơn Dương Phàm, rất hữu hiệu. Nhưng đối mặt với kẻ tu vi hơn hẳn, chỉ có thể giam cầm được trong thời gian ngắn.

Phốc

Một con băng xà mê ly khoảng ba tấc từ trên vai Dương Phàm bắn ra, phun ra một ngụm băng diễm trong suốt đóng băng Nguyên Anh kia.

Xoát Vút!

Thân hình Dương Phàm chợt lóe, bắt giữ Nguyên Anh bị đóng băng thu vào trong túi trữ vật.

Nói thì chậm mà diễn biến thì nhanh. Từ đầu đến đuôi, Dương Phàm vung Thanh Can Mao Bút, viết ra ba chữ "Tiên - Hồng - Quyết".

Chữ thứ nhất đẩy Hàn Bằng vào tuyệt cảnh. Chữ thứ hai đánh nát vòng phòng ngự bảo hộ. Chữ thứ ba tuyệt sát cuối cùng.

Sạch sẽ lưu loát, phiêu dật xuất trần, lưu loát như mây bay nước chảy.

Mà sau đó Cẩm Pháp Chỉ Hoàn cùng Lưu Ly Hàn Tinh Xà phối hợp quả thật không một kẽ hở, Hàn Bằng Nguyên Anh trung kỳ ngay cả Nguyên Anh đều không thể chạy thoát.

Sau khi Dương Phàm bắt giữa Nguyên Anh Hàn Bằng, Độc Vương cùng Dục Vương vẫn còn đang ngậy ra, trong mắt vẫn còn đầy khiếp sợ.

Hai người bọn họ vất vả liên thủ mới miễn cưỡng đánh ngang cơ với Hàn Bằng, sự lợi hại cường đại của đối phương tự nhiên rất rõ ràng.

Nhưng không nghĩ tới, Hàn Bằng cường đại như thế lại bị Dương Phàm giơ tay nhắc chân liền tiêu diệt thân thể bắt giữ Nguyên Anh.

Bọn họ biết thực lực Dương Phàm cường đại, có thể so với Nguyên Anh trung kỳ đỉnh nhưng không nghĩ tới lại lợi hại như vậy.

Rốt cục, sau khi Dương Phàm chém giết Cực Phách lão ma và bắt giữ Nguyên Anh Hàn Bằng đã kinh động đến tu sĩ bậc cao khác.

- Sao lại như vậy? Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm không ngờ không phải một người, đồng thời xuất hiện tại tràng.

Huyết Ma lão tổ đang chiến đấu với Bồ Thiên Quân Vương phát hiện tình huống như thế, kinh hô một tiếng, không khỏi hoảng kinh thất thố.

Vút

Dương Phàm cầm Thanh Can Mao Bút trong tay, đánh về phía hắn.

- Chạy!

Huyết Ma lão tổ không chút nghĩ ngợi, hóa thành một đạo độn quang màu máu chạy trốn chết.

Đồng thời hần lập tức thần thức truyền âm cho Tam U lão ma:

- Đại sự không ổn, Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm là hai người, Cực Phách lão ma bị giết.

- Cái gì?

Thần thức Tam U lão ma đảo qua, không khỏi hoảng hốt, vừa lúc thấy được Dương Phàm cầm cổ bảo trong tay đuổi giết Huyết Ma lão tổ.

Hần vừa mới thất thần, một chưởng của Thạch Thiên Hàn chụp đến. Bóng chưởng của Ma Thần thật lớn sau lưng mang theo uy năng tinh thần cường đại lập tức đập hần xuống mặt đất.

uỳnh -

Thân thể Tam U lão ma lún xuống đất, khoe miệng tràn đầy vết máu, phát ra tiếng "khụ khụ" vô lực.

Thạch Thiên Hàn thừa thắng xông lên, một cước hung hăng giẫm xuống.

Tam U lão ma miễn cưỡng lặn một cái, hiểm nghèo tránh thoát một cước này.

Chỉ thấy một làn gió màu đen đảo qua, khu vực vốn là vị trí của hần để lại một dấu chân thật lớn rộng hơn trượng, sâu đến bốn năm tấc, vết nứt như mạng nhện tán ra, làm cho người ta không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Vút -

Thân thể Tam U lão ma lướt ngang ra ngoài mười mấy trượng, bị bức bách cực kỳ nguy hiểm.

- Khắc khắc Tam U lão ma xem người chạy trốn nơi đâu. Hôm nay để bản gia một bông đập chết ngươi, báo thù cho Vô Song.

Thanh âm Hồ Phi từ sau truyền đến, tay cầm Lang Nha Bổng hung hăng đập xuống.

Trong mắt Tam U lão ma lóe lên một tia lạnh lẽo, Bá Hoàng Mâu trong tay nhoáng lên một cái, ma khí cùng tia diện màu lam bắn ra, đẩy xéo Lang Nha Bổng của Hồ Phi ra, rồi lập tức tới gần, nhanh như chớp đánh ra hai quyền.

Hồ Phi cũng cố chịu hai đòn, bị lực lượng hủy diệt bá đạo của Cửu U Ma Công chấn thương, kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay vọt ra ngoài.

Thạch Thiên Hàn dưới tình huống Ma Thần Phụ Thể, mỗi một kích đều ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, lúc Hồ Phi cùng Tam U lão ma chiến đấu dây dưa, ngược lại không có cách nào nhúng tay, sợ ngộ thương đến Hồ Phi.

Chờ khi Hồ Phi bị đánh bay, Tam U lão ma thoát khỏi nguy hiểm, thân hình bay lên trời cao, lạnh lùng nhìn Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Vút Vút Vút

Những bậc cao Nguyên Anh Độc Vương, Dục Vương, Bồ Thiên Quân Vương toàn bộ chạy gấp tới hiện trường, vây quanh Tam U lão ma.

Bóng Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn phát ra uy áp vô tận, hần cùng với Tam U lão ma chính diện đối mặt nhau.

Hồ Phi ở phía sau Tam U lão ma, Độc Vương Dục Vương Bồ Thiên Quân Vương phân biệt vây quanh ba hướng trái phải dưới hần.

Dương Phàm chậm rãi chạy tới, tay cầm Thanh Can Mao Bút, chỉ vào Tam U lão ma ở khoảng không trên đỉnh đầu, lạnh nhạt cười:

- Tam U lão ma, Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Trong lời nói hần ẩn chứa tự tin tuyệt đối.

Sáu bậc cao Nguyên Anh đã phong tỏa tất cả đường lui của Tam U lão ma.

Cho dù hần thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng dưới tình huống bị thương không nhẹ, nếu muốn toàn thân trở ra trong tình trạng bị vây khốn khắp nơi thế này, chỉ sợ không quả sự thật.

Dương Phàm không nói gì, năm bậc cao Nguyên Anh còn lại cũng không động thủ.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, ngay cả tiếng hô hấp cùng tim đập đều rõ ràng như vậy.

Thình thịch

Thình thịchThình thịch

Cho dù là bản thân Dương Phàm, hô hấp cũng lộ vẻ dồn dập.

Tuy rằng đã vây khốn Tam U lão ma và chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, nhưng không có bất kỳ người nào dám nói tuyệt đối nắm chắc giết chết Tam U lão ma.

Lão ma kinh sợ Ngự Dương quốc vài trăm năm, Nguyên Anh đại tu sĩ đứng ở đỉnh của Tu Tiên giới. Nếu hần liệu linh bất cứ giá nào đánh trả, tuyệt đối có thể tạo thành tai nạn đáng sợ cho mọi người.

- Bên kia làm sao không đấu nữa?

Ngoài một hai trăm dặm, Liệt Vô Huyễn kinh hô một tiếng, nhìn về phía Ma Dương Tông.

- Có lẽ đã kết thúc.

Vân Vũ Tịch đứng đây, trong đôi mắt sáng có vài tia lo lắng.

Vút vút!

Hai người đứng dậy bay về phía Ma Dương Tông, không bao lâu, thần thức liền thấy được hình ảnh rung động sáu bậc cao Nguyên Anh vây quanh Tam U lão ma.

- ASư tôn!

Liệt Vô Huyễn cả kinh thất sắc, cả người ngây ra giây lát, vẻ mặt nghi ngờ cũng không dám tin.

Sư tônSư tôn bình tĩnh tự tin, đánh đâu thắng đó kiaLàm sao ông ta có thể rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Ở trong mắt của Liệt Vô Huyễn, sự cường đại của sư tôn Tam U lão ma đã xâm nhập tâm linh hần, không thể xóa nhòa, đồng thời, sự tồn tại cùng lúc của Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn khiến hần biến sắc.

Giờ này khắc này, trong phạm vi trăm dặm là một mảnh tĩnh mịch.

Chiến đấu trong sơn môn Ma Dương Tông đã chấm dứt, trận doanh Dương gia bảo đã lấy được thắng lợi cuối cùng, giết sạch tất cả người dựa vào nơi hiểm yếu phản kháng.

Tại thời khắc sinh tử, Tam U lão ma bình tĩnh trước nay chưa từng có, nhìn vào Dương Phàm hỏi:

- Có thể nói cho ta biết người cùng Thạch Thiên Hàn có quan hệ gì hay không?

- Bản tôn cùng phân thân.

Trong mắt Dương Phàm xẹt qua một tia khác thường.

- Tốt tốt tốt!

Tam U lão ma hít sâu một hơi:

- Người quả thực che giấu rất sâu, âm thầm bày ra hết thủy, từng bước thủ thắng, bức lão phu đến mức này.

Dương Phàm khẽ thở dài:

- Tam U lão ma, người nên từ bỏ phản kháng đi. Bất kể người thi triển ra thủ đoạn gì đi nữa, đều khó thoát khỏi cái chết. Tất cả đường lui của người đều trong dự đoán của ta.

- Ha ha ha

Tam U lão ma ngửa đầu thét dài, cười trào phúng:

- Chẳng lẽ ngươi quên, ta cũng tu luyện Cửu U Ma Công.

- Có ý tứ gì?

- MaThầnPhụThể

Thanh âm trống trải lạnh lẽo vô cùng từ trong miệng Tam U lão ma phát ra, vang vọng khắp thiên địa.

Một cỗ khí tức khủng bố đủ để ngạo thị Bắc Tần bao phủ phạm vi trăm dặm, thân thể Tam U lão ma trong phút chốc cao lên đến hai trượng.

Ma Thần Phụ Thể.

Ma Thần Phụ Thể của Nguyên Anh đại tu sĩ.

- MaThầnPhụThể

Vào thời khắc sinh tử cuối cùng, Tam U lão ma bất kể hậu quả thi triển thần thông cái thể trong Cửu U Ma Công thiên cổ.

Ma Thần Phụ Thể.

Khi Thạch Thiên Hàn lần đầu tiên thi triển thuật này, kinh sợ Thiên Lan tiên phủ, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Mà khi đó, hắn chỉ vền vẹn là cường giả Kim Đan.

Cách biệt mười mấy năm, tại Bắc Tần, lúc Thạch Thiên Hàn lại thi triển thuật này, có thể lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ chống lại hậu kỳ đại tu sĩ.

Như vậy Khi Tam U lão ma hậu kỳ đại tu sĩ thi triển thuật này, thực lực sẽ đạt tới loại trình độ nào?

Không thể biết trước.

Dương Phàm không thể, Thạch Thiên Hàn không thể, thậm chí ngay cả bản thân Tam U lão ma cũng không thể biết được.

Khi thân thể Tam U lão ma cất cao lên hai trượng như hình thể Ma Thần, khí tức kinh khủng tản mát ra khiến tất cả mọi người tại tràng cả người phát lạnh, cực kỳ áp lực, gần như hít thở không thông.

Cũng giống hệt như Thạch Thiên Hàn, trên người vờn quanh hắc viêm rào rạt, giáp trụ bao trùm quầng sáng màu đen, bốn phía nhộn nhạo kỳ hiệu cổ xưa.

Điểm duy nhất khác nhau là sau lưng Tam U lão ma không có bóng Ma Thần.

-Chỉ là Ma Thần Phụ Thể trạng thái không hoàn toàn.

Dương Phàm khê buong lỏng một hơi,

Loại Ma Thần Phụ Thể trạng thái này chỉ tăng khí lực và pháp lực biên độ lớn, khiến Tam U lão ma có được thực lực vượt xa đại tu sĩ bình thường.

Có lẽ là kiêng kỵ hậu quả đáng sợ của Ma Thần Phụ Thể trạng thái hoàn toàn, Tam U lão ma cũng không dám hoàn toàn buông tay buông chân.

Nhưng dù vậy, hắn cũng có được thực lực thoải mái miếu sát bậc cao Nguyên Anh bình thường.

- Ra cho ta

Thân thể cao lớn như Ma Thần của Tam U lão ma nhộn nhạo một cỗ khí xoáy màu đen kinh khủng lập tức quét ngang phạm vi một dặm.

Ầm Ầm Ầm

Nơi khí xoáy màu đen đi qua, sáu bậc cao Nguyên Anh bị đánh luống cuống tay chân, vòng phòng ngự bảo hộ nguy cơ vô cùng.

Bồ Thiên Quân Vương mới bước vào Nguyên Anh kỳ lập tức thân bị thương nặng, bị đánh bay mấy chục trượng mới rơi xuống đất, xem tình hình, thương thế phi thường nguy hiểm.

Cường giả còn lại như Độc Vương, Dục Vương đều bị chút thương nhẹ.

Dương Phàm vung Thanh Can Mao Bút trong tay, từng vòng sáng màu xanh lóe lên, Lục Sắc Thảo Giáp quanh thân rung lên "cách cách", thân hình liên tục lui về phía sau.

Hồ Phi bằng vào khí lực biến thái, trên người lực lượng lôi hỏa rừng rực bùng nổ, đánh tan ma khí chấn động kia.

Chỉ có Thạch Thiên Hàn cũng trong trạng thái Ma Thần Phụ Thể, tại cổ triều dâng này có thể sừng sững bất động.

- Đánh!

Bóng Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn theo đó xuất kích, trong lúc giơ tay nhấc chân ẩn chứa tinh thần lực mệnh mông, hư ảnh bàn tay thật lớn va chạm với công kích của Tam U lão ma cùng một chỗ.

Ầm Ừnh ừnh

Tam U lão ma không chút lùi bước nhượng bộ, nhấc tay từ trên đập xuống dưới, chặn đứng một kích mạnh mẽ kinh thiên này.

Giờ phút này, về mặt trình tự lực lượng giữa hai người, Tam U lão ma cao hơn Thạch Thiên Hàn hai bậc.

Nhưng bóng Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn mang theo uy năng tinh thần khó tin, chính diện giao kích hoàn toàn không sợ Tam U lão ma.

Ba ba Ầm ầm ầm

Hai người ở trên hư không triển khai giao kích kinh tâm động phách khiến thiên địa biến sắc, gió mây rung chuyển.

Đại bộ phận bậc cao Nguyên Anh còn lại căn bản khó thể gần người, chỉ có Dương Phàm cùng Hồ Phi là có thể nhúng tay vào.

- Các người tạm thời rời đi

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng, khiến cho đám người Dục Vương, Độc Vương, Bồ Thiên Quân Vương bỏ chạy.

Bao gồm cả chúng tu sĩ phía dưới đã công chiếm Ma Dương Tông cũng từ từ tản ra bốn phương tám hướng phía sau.

- Ha ha ha Thạch Thiên Hàn, thời gian người thi triển bí thuật đã tới cực hạn, xem người còn có thể kiên trì bao lâu.

Tiếng cười điên cuồng đắc ý của Tam U lão ma từ phía chân trời truyền đến, khiến cho chúng tu sĩ trong phạm vi mấy trăm dặm phải biến sắc.

Quả nhiên, Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể sắc mặt dị thường thống khổ, công kích sau đó động tác dần dần biến chậm.

- Khắc khắc khắc

Bóng Ma Thần sau lưng hắn có chút không chịu nổi chế, bộ dạng rục rịch muốn động.

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi.

Không ổn Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thạch Thiên Hàn có thể bị thần niệm phân thân của Ma đầu thượng giới cướp lấy quyền khống chế thân thể.

Nhân cơ hội này, công kích của Tam U lão ma càng thêm hung mãnh liệt, đánh cho Thạch Thiên Hàn không hề có sức chống đỡ.

- Không thể tiếp tục như vậy, nhanh giúp đỡ.

Dương Phàm vội vàng thần thức truyền âm cho Hồ Phi:

- Mau sử dụng Lôi Linh Châu.

Lôi Linh Châu, truyền thừa bảo châu hiếm thấy thế gian, ẩn chứa bản nguyên lôi điện hủy diệt khắc chế ma đạo thiên hạ.

Đối với Ma Thần Phụ Thể, Dương Phàm từng suy nghĩ, dường như chỉ có Lôi Linh Châu của Hồ Phi mới có thể khắc chế nó.

Nếu Hồ Phi cũng tấn chức tu vi hậu kỳ, nói không chừng có thể mượn Lôi Linh Châu áp chế Ma Thần Phụ Thể của Tam U lão ma ít nhất có thể giằng co ngang tay.

- Được!

Hồ Phi không chút do dự, thân hình như tia chớp, Hồng Huyền Lôi Hỏa tỏa ra một tầng hào quang chói mắt kinh người, trong miệng phun ra một viên lôi châu màu tím thẫm.

Từ trong lôi châu phóng ra một cỗ lôi quang thuần khiết mang tính hủy diệt, bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên hội tụ lôi xà cuộn cuộn.

Giờ khắc này, khắp hư không đều ngưng kết lực lượng khủng bố cấm kỵ.

Tam U lão ma vừa vặn bị lôi xà trong thiên địa dẫn động lan đến, hắc diễm rào rạt cùng ký hiệu quanh thân cấp tốc rung động.

Lập tức, uy năng của hắn trong trạng thái Ma Thần Phụ Thể bị hạn chế vài phần.

Phù phù chi chi

Một cỗ lôi quang màu xanh từ trên nắm tay Hồ Phi bùng nổ, hung hăng đánh lên người Tam U lão ma, Ma khí cùng thanh lôi không ngừng đan xen. Lôi Linh Châu run rẩy ngân lên.

Ầm Ầm Ầm

Thạch Thiên Hàn nhân cơ hội phát động công kích với Tam U lão ma, chỉ khiến ma khí bốn phía Tam U lão ma suy yếu, nhưng không cách nào chân chính xúc phạm tới hắn.

Dương Phàm đứng ở bên cạnh, Thanh Can Mao Bút trong tay vung lên, từng luồng hào quang màu xanh đánh đến trên người Tam U lão ma khiến quang ảnh giáp trụ màu đen quanh thân hắn hơi rung động.

Tình huống như thế khiến hắn khẽ biến sắc mặt.

Sau khi Ma Thần Phụ Thể, hình thể tăng cao đến hai trượng, bất kể là Thạch Thiên Hàn hay là Tam U lão ma đều có được lực phòng ngự cùng cấp bậc không thể thương hại đến, quang ảnh giáp trụ màu đen bao trùm quanh thân kia lại càng khó lay động.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần Kỳ đích thân tới, cũng khó có thể xúc phạm Tam U lão ma trong trạng thái này, càng đừng nói là công kích của tu sĩ cùng cấp.

Cho dù là Hồ Phi có được truyền thừa Lôi Linh Châu, cũng vụn vụn chỉ trong thời gian ngắn ngăn chặn lực lượng của hắn.

Giờ phút này, Tam U lão ma mặc dù bị vây ở thế hạ phong, nhưng nguy cơ chân chính lại là ba người phía Dương Phàm.

Đám bậc cao Nguyên Anh còn lại xa xa dùng thần thức xem cuộc chiến cũng đều hô hấp dồn dập, khẩn trương dị thường.

Chiến đấu cấp bậc này, đôi mắt Bắc Tồn chỉ sợ vạn năm khó gặp.

Cho dù là chiến đấu giữa Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường đều xa xa không bằng.

ÔÔÔ

Lôi Linh Châu rung lên không thôi, Hồ Phi mặt đỏ bừng, pháp lực nhanh chóng tiêu hao, mắt thấy duy trì được không lâu nữa.

Dương Phàm hít sâu một hơi, quanh thân dần dần dâng lên một tầng tinh quang màu trắng vô hình, thu hồi Thanh Can Mao Bút, thân hình như chớp bắn về phía Thạch Thiên Hàn.

Ông -

Trên đỉnh đầu hần lộ ra một đoàn linh quang trong suốt, một cổ dao động kỳ dị từ trên người Dương Phàm nhện nhạo tràn ra.

Giờ khắc này, trong phạm vi vài chục dặm, thiên địa sinh khí gió mây tề tụ, khiến đoàn linh quang trên đỉnh đầu càng ngày càng sáng ngời cường đại.

Dương Phàm chậm rãi nhấc tay, quang điểm trong suốt mông lung màu lục nhạt tự trong lòng bàn tay tràn ra, va chạm cùng một chỗ với quang ảnh giáp trụ màu đen quanh thân Tam U lão ma.

Lập tức ký hiệu bốn phía quang ảnh giáp trụ màu đen cấp tốc nhảy lên, khẽ kêu lên quỷ dị.

Con người Dương Phàm cơ rụt, Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay nin lên hóa thành vô số ngọn lửa màu trắng như nòng nọc dung nhập vào quang ảnh giáp trụ màu đen kia.

Ngay sau đó, thân thể Tam U lão ma cứng đờ, hắc viêm vờn quanh thân cùng ký hiệu nòng nọc trên giáp trụ rung động một hồi quỷ dị.

Theo sau, quang ảnh giáp trụ màu đen nguyên bản không thể công phá kia ảm đạm từng chút một, hắc viêm cùng ký hiệu nòng nọc bốn phía cùng chợt héo rũ.

Héo rũ ảm đạm Thoái hóa

Đồng thời cả khuôn mặt Tam U lão ma, thần thái dữ tợn cười điên cuồng cứng đờ, sau đó chuyển thành sợ hãi, vẻ kinh hãi dần dần khuếch trương trong mắt hần.

Trạng thái cường hóa của Ma Thần Phụ Thế ở trên người hần héo rũ thoái hóa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hần sẽ khôi phục trạng thái bình thường, thậm chí là một thân thể suy yếu.

Vậy chắc chắn là một con đường diệt vong.

Trong mắt Tam U lão ma nhất thời đều hiện vẻ kinh hoảng cùng sợ hãi, thậm chí còn lộ ra vài tia tuyệt vọng.

Tử vong.

Một từ ngữ gần như xa lạ hiện lên trong đầu hần.

Từ sau khi tu luyện Cửu U Ma Công bước vào Nguyên Anh, hần chưa từng lâm vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

- A

Hần điên cuồng rít gào một tiếng trong mắt hiện vẻ không cam lòng cùng dữ tợn, hắc viêm cùng ký hiệu nòng nọc trên quang ảnh giáp trụ màu đen quanh thân ảm ảm nổ tung, lực lượng cường đại khó tin lập tức đẩy lui toàn bộ ba người tại tràng.

Ầm

Hồ Phi kêu một tiếng đau đớn, bị đánh bay mấy chục trượng.

Dương Phàm bị một cỗ lực lượng lớn đánh văng ra, chỉ cảm thấy khí huyết bốc lên, Sinh Mệnh Lục Chứng trong cơ thể phân hóa ra vô số Sinh Mệnh Lục Lưu.

Hoàn hảo thể chất hai người đều cực kỳ biến thái, thậm chí vượt xa yêu thú cùng cấp, không bị thương thể quá nghiêm trọng.

Thạch Thiên Hàn cũng bị đẩy lui, thần sắc thống khổ dị thường, sắc mặt dữ tợn, phát ra từng hồi rít gào, mơ hồ có xu thế tẩu hỏa nhập ma.

Dương Phàm biến sắc, ý niệm khê động khiến Thạch Thiên Hàn trong nháy mắt trở lại Tiên Hồng Không Gian, che chắn Thần niệm phân thân bám vào, khôi phục nguyên trạng.

Mà giờ phút này, hình thể mạnh mẽ cao tới hai trượng của Tam U lão ma bắt đầu co rút.

Nếu tiếp tục như thế hẳn rất nhanh sẽ khôi phục về trạng thái bình thường chịu đựng tác dụng phụ cùng trạng thái suy yếu khi sử dụng Ma Thần Phụ Thể.

- Không

Trong mắt Tam U lão ma một mảnh điên cuồng dữ tợn cùng mãnh liệt không cam lòng.

Đột nhiên, hắn hít một hơi dài, giang hai cánh tay, trong hư không trên đỉnh đầu xuất hiện một lốc xoáy màu đen rồi hóa thành vực sâu màu đen.

Ầm

Thân thể co rút của hắn lại phục hồi như cũ, một cái bóng Ma Thần cao tới ba mươi trượng bám ở sau thân.

Ma Thần Phụ Thể trạng thái hoàn toàn.

Tam U lão ma đưa tay vung lên, "Ba" một tiếng, bàn tay thật lớn của bóng Ma Thần ở sau lưng hung hăng vỗ về phía Hồ Phi ở bên cạnh người.

Ầm

Lực lượng lôi hỏa quanh thân Hồ Phi lập tức tắt ngấm, cũng giống như ngọn lửa rừng rực trong nháy mắt bị bốc hơi một bãi nước cạn.

Vút

Thân thể Hồ Phi gần như bị đánh không thành hình người, máu thịt mơ hồ, hóa thành một điểm sáng màu đen xẹt qua phía chân trời.

Trong khoảnh khắc đó, sinh cơ trong cơ thể Hồ Phi mất đi.

Thật lâu sau, thi thể hắn mới chậm rãi rơi xuống đất, phát ra một tiếng "thình thịch".

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người đều bị áp lực dưới cỗ uy năng mệnh môn không thể ngăn cản.

Bóng Ma Thần ba mươi trượng khiến thực lực Tam U lão ma tới gần Hóa Thần, thậm chí về lượng hoàn toàn sánh ngang Hóa Thần kỳ.

- Hồ Phi

Sắc mặt Dương Phàm lập tức trắng bệch.

Với thể chất biến thái có thể so với yêu thú của Hồ Phi không ngờ bị một kích miểu sát?

Sau khi đánh ra một kích này, thần sắc Tam U lão ma không ngừng giây dựa, trong mắt che kín vẻ âm lệ, bóng Ma Thần sau lưng không ngừng lay động rít gào, khó thể khống chế.

- Khắc khắc khắc

Bóng Ma Thần sau lưng Tam U lão ma phát ra tiếng cười quái dị đặc ý làm cho người ta không rét mà run.

- Không tốt, Tam U lão ma bị thần niệm phân thân của Ma đầu thượng giới cướp quyền khống chế thân thể.

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, bật thốt lên.

- Chạy mau, Tất cả mọi người rút đi, chạy càng xa càng tốt.

Thanh âm cùng thần sắc của Dương Phàm lo lắng cùng kinh hoảng trước nay chưa từng có.

Tam U lão ma dưới tình huống bị buộc đến tuyệt cảnh, lại thi triển Ma Thần Phụ Thể, điều này cũng không ngoài dự đoán trước của hắn.

Nhưng Tam U lão ma bị thần niệm phân thân của Ma đầu thượng giới cướp lấy quyền khống chế lại vượt qua dự đoán của hắn.

Vút Vút Vút Vút

Tu sĩ phụ cận Ma Dương Tông nghe lời nói của Dương Phàm, hỏa tốc rút lui, căn bản không có một tia chần chừ.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, tất cả tu sĩ đều lâm vào trong một tình cảnh khủng hoảng sợ hãi vô hình.

Không chỉ tu sĩ bậc thấp, ngay cả bậc cao Nguyên Anh cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ.

Sau khi Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn, một kích tiện tay của Tam U lão ma trực tiếp đánh Hồ Phi bay ra mười mấy dặm, máu thịt mơ hồ, sinh cơ mất đi.

Thử hỏi, thực lực cùng uy lực như thế, ai có thể chống lại.

Dưới Hóa Thần chỉ sợ không có khả năng có người có thể chính diện chống lại.

Toàn thân Dương Phàm không rét mà run, nếu một chương vừa rồi không phải đánh về Hồ Phi mà là chính mình

Hậu quả đó, hắn ngay cả nghĩ cũng không dám.

- Khắc khắc khắc

Thần sắc Tam U lão ma giãy dụa không ngừng, bóng Ma Thần sau lưng đặc ý không hiểu, phát ra một tràng tiếng bèn nhọn chói tai:

- Ha ha ha Khí tức phạm giới, khí tức nhân loại. Chờ hoàn toàn khống chế người này, ta phải chém giết một phen đã tay, tốt nhất có thể máu đỏ khắp không gian thế giới này.

Ở trong thời gian ngắn, bóng Ma Thần kia còn không hoàn toàn cướp được quyền khống chế thân thể của Tam U lão ma.

Trong mắt Tam U lão ma vẫn còn có một tia ý chí đang kiên trì chống cự.

VútBá

Dương Phàm nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách, nhưng hắn vừa mới chạy, thần quang trong mắt Tam U lão ma đột nhiên co rút lại, nhìn chăm chăm lên người Dương Phàm:

- Đừng mơ chạy thoát, hủy diệt Ma Dương Tông ta, lão phu nhất định phải tự tay chém giết ngươi.

Tam U lão ma không ngờ lại cướp đoạt được quyền khống chế trong thời khắc máu chốt.

Bóng Ma Thần sau lưng vẻ không cam lòng, rồi lại thâm nghị: "Trợ giúp bành trướng sát ý ma niệm của người này, lại tìm sơ hở"

BáVút

Tường Vân Ngoa dưới chân Dương Phàm run lên, biến mất tại chỗ rồi xuất hiện ở ngoài vài chục trượng.

Lập tức pháp lực trong cơ thể hắn tràn vào Tường Vân Ngoa, toàn thân hóa thành một viên lưu tinh màu bạc huyền lệ chói mắt trong nháy mắt xẹt qua năm sáu mươi dặm.

- Ngươi chạy trốn?

Trong mắt Tam U lão ma lóe ra vẻ âm lệ:

- Vậy để lão phu trước tiên giết chết những người khác.

Dứt lời, toàn thân hắn hóa thành một Ma Ảnh thật lớn, lóe lên chân trời, giơ tay nhấc chân giết chết từng tu sĩ còn chưa kịp trốn quá xa.

Trong lúc nhất thời, huyết quang đầy trời, chỉ khoảng giây lát, Tam U lão ma đã chém giết hơn trăm tu sĩ. Đôi mắt hấn một màu đỏ thẫm, lại một lần nữa mất lý trí.

- Khắc khắc khắc

Thanh âm của bóng Ma Thần đặc ý dào dạt lại vang lên, cùng hoàn toàn khống chế thân thể Tam U lão ma.

Ông -

Bóng Ma Thần sau lưng Tam U lão ma càng ngày càng trở nên ngưng thật, cũng từng chút dung nhập vào trong cơ thể hấn.

Ầm Ầm Ầm

Đột nhiên, thân thể cao hai trượng của Tam U lão ma lại bành trướng, hóa thành hình thể Ma Thân cao mười trượng.

Thực lực lại tăng vọt, hoàn toàn siêu việt Nguyên Anh Kỳ, tiến vào một trình tự càng cao.

Tu vi không ngừng kéo lên, khí thể kinh thiên kia thậm chí đạt tới trình độ khiến Hóa Thần Kỳ cũng phải động dung.

Hơn nữa, xu thế này còn không đình chỉ, tiếp tục kéo lên.

Dương Phàm đã bay ra ngoài mấy chục dặm, chỉ cảm thấy tâm kinh đảm chiến, không nghĩ tới thi triển Ma Thần Phụ thể lại có hậu quả đáng sợ như vậy.

May mắn hấn tu luyện Cửu U Ma Công chỉ vẹn vẹn là một phân thân, bị bản tôn hạn chế rất lớn.

Cũng khó trách trước khi Tam U lão ma hoàn toàn tuyệt vọng không dễ dàng sử dụng trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn.

- Di? Không đúng

Bỗng nhiên, thân thể Tam U lão ma run lên, trong mắt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Ngay khoảnh khắc sau đó, trên đỉnh đầu khoảng hư không này xuất hiện một vệt màu máu

Cảnh tượng đó, dường như khắp hư không bị nhuộm thành màu đỏ.

Tình cảnh như thế quả thực là nghe mà sợ run.

Trong phạm vi vạn dặm, tất cả sinh linh đều nhìn đến một vùng màu máu trên đỉnh đầu.

Ầm

Bỗng nhiên, màu máu trên đỉnh đầu run lên, lộ ra tầng tầng sương mù màu máu.

Sương mù màu máu kia thâm thúy vô hạn, giống như vực sâu, vô biên vô hạn.

Đột nhiên, sương mù màu máu run lên, một bàn tay khổng lồ rộng chừng trăm trượng, dài đến hai trăm trượng, từ hư không vươn ra, hung hăng chụp vào Tam U lão ma phía dưới.

- A Không tốt

Tam U lão ma hoảng sợ một cách khó hiểu, thanh âm mơ hồ run rẩy.

Hoặc là nói, người sợ hãi không phải Tam U lão ma mà là Ma đầu thượng giới khống chế thân thể hấn.

Bàn tay khổng lồ kia đen thui, ẩn chứa lực lượng hủy diệt kinh thế, lúc một chưởng chụp xuống, ma khí trong phạm vi vạn dặm gào thét, thiên địa linh khí run sợ rung động.

Trong phạm vi ngàn dặm gần đó, tất cả tu sĩ đều bị khí tức áp lực khủng bố này làm rung động.

Bậc cao Nguyên Anh như Dương Phàm, ngay cả lực lượng để cử động cũng không có, hô hấp hoàn toàn bị áp chế.

Nhìn xuống sinh linh, hủy thiên diệt địa, một chưởng định càn khôn.

Đây là một cỗ lực lượng như thế nào, không nói đến người phạm giới, ngay cả Ma đầu thượng giới đều sợ hãi không hiểu.

Ba!

Một chưởng chụp xuống, toàn bộ đại địa vắng tung tóe, lộ ra một cái khe dài đến ngàn trượng.

Vù

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Tam U lão ma hóa thành ô quang màu đen bay ra vài trăm trượng, suýt nữa bị bàn tay khổng lồ màu đen kia bắt được.

Lập tức, hần thu liễm khí tức, thoát hóa đến ranh giới Hóa Thần kỳ.

Hô

Bàn tay khổng lồ màu đen kia vừa mới nâng lên, lại dường như mất mục tiêu, lại một lần nữa trở về trong sương mù màu máu.

Màu máu nhuộm hư không mấy ngàn dặm, cũng dần dần rút đi, áp lực vô hình biến mất.

Cùng lúc đó, ở một nơi phía nam Ngư Dương quốc cách mấy vạn dặm,

Một lão già mũi đỏ vì rượu, lưng đeo gùi thuốc, bỗng nhiên nhìn phía Ma Dương Tông, thì thào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là cường giả mới tấn chức Hóa Thần Kỳ

Ở Thanh Giang Hà xa xôi, một lão già hiền lành áo bảo lam tóc màu lam trôi lên mặt nước, nhìn về phương hướng Ma Dương Tông, mặt lộ vẻ trầm tư.

Bàn tay khổng lồ chỉ phát ra một kích dường như muốn bắt tam U lão ma, nhưng Ma đầu thượng giới phụ thể không giống bình thường, hiểm nguy tránh được.

- Không gian một giới này thật quỷ dị

Tam U lão ma thì thào lẩm bẩm, ngay sau đó, huyết quang trong mắt hần biến mất, lại biến thành u ám sáng bóng tĩnh táo.

Lúc này, bóng Ma Thần thượng giới chỉ vền vện bám vào trên người Tam U lão ma, không còn bất kỳ động tác gì, dường như sinh ra kiêng kỵ đối với không gian quỷ dị này.

Tam U lão ma sau khi nắm quyền chủ động, thần thức đảo qua, lập tức tập trung lên người Dương Phàm.

Lấy lực lượng tiếp cận Hóa Thần Kỳ giờ phút này của hần, lại thêm tinh thần uy năng của bóng Ma Thần, cho dù là gặp được Hóa Thần kỳ chân chính cũng có thể chiến đấu càn quét đừng nói là hạng Nguyên Anh.

- Hần thanh tỉnh rồi

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi, lại thở phào một hơi.

Thần thức cảm quan của hần bắt giữ đến một thi thể máu thịt mơ hồ ở một nơi.

Chính là Hồ Phi.

Cảm quan mãnh liệt của hần phát giác trên người Hồ Phi còn sót lại một tia dấu hiệu sinh mệnh rất nhỏ.

Nói cách khác, Hồ Phi cũng chưa chân chính chết đi.

Còn có hy vọng, Dương Phàm sắc mặt mừng rỡ.

Thân thể Hồ Phi rách nát không thành hình, nhưng trước người lại xuất hiện một viên lõi châu đang "ô ô" rung động.

- Dương Phàm, ngươi còn muốn trốn sao?

Tam U lão ma cười lạnh nói, trong mắt khôi phục trầm tĩnh, chăm chú nhìn Dương Phàm.

- Có ý tứ gì?

Dương Phàm nhìn phía hấn, mơ hồ cảm thấy vài tia không ổn.

- Trong phạm vi năm trăm dặm này, bậc cao Nguyên Anh trận doanh của người đều bị ta đánh dấu thần thức ấn ký, lão phu có nắm chắc có thể trong thời gian một chén trà nhỏ giết sạch bọn họ, bao gồm người người âu yếm

Khóe miệng Tam U lão ma nhếch lên.

Hắn rõ ràng tìm đúng tử huyết của Dương Phàm.

Hơn nữa, cho dù Dương Phàm lãnh huyết vô tình, không để ý sinh tử mọi người. Chờ sau khi Tam U lão ma giết chết những bậc cao Nguyên Anh này, ở Ngự Dương quốc có thể "Đồng sơn tái khởi", ngày sau đồng dạng có cơ hội giết chết Dương Phàm.

Lúc đang nói lời này, Tam U lão ma phi tới gần thi thể Hồ Phi.

Ánh mắt hắn dừng ở trên Lôi Linh Châu, hiển nhiên hiểu được nó không tầm thường, muốn đoạt làm của mình.

- Ha ha Vật này dường như là Lôi Linh Châu trong truyền thuyết.

Tam U lão ma lộ vẻ ý cười.

- Dừng tay!

Dương Phàm kinh hô một tiếng.

Bởi vì Ma đầu thượng giới làm rối, khiến tình thế phát triển vượt qua sự khống chế của hấn.

Nguyên lai kế hoạch của Dương Phàm không một kẽ hở.

Thận trọng từng bước, trước tiên chém giết các bậc cao Nguyên Anh khác, bức Tam U lão ma đến hiểm cảnh, thậm chí là tuyệt cảnh.

Tam U lão ma cũng bị buộc phải thi triển Ma Thần Phụ Thể, cũng nằm trong kế hoạch của Dương Phàm.

Trước tiên cho mọi người rút lui, để chính mình cùng Hồ Phi kiềm chế Tam U lão ma, chờ sau khi trạng thái Ma Thần Phụ thể qua đi, sau đó giết hấn có thể nói dễ như trở bàn tay.

Nhưng Ma đầu thượng giới làm rối khiến thế cục không khống chế được, càng làm cho Tam U lão ma giờ phút này có được thần thức có thể so với Hóa Thần kỳ, đánh dấu ấn ký trên người các tu sĩ Nguyên Anh.

Ma đầu thượng giới lẳng lẳng bám sau lưng Tam U lão ma đang âm thầm quan sát không gian này, đồng thời cũng ngăn giúp Tam U lão ma một tay.

Thân thể Ma Thần cao tới mười trượng của Tam U lão ma, điều này cùng khiến hấn còn mạnh hơn Ma Thần Phụ Thể tình huống bình thường, lực lượng nắm trong tay càng cường đại.

Nghe tiếng kinh hô của Dương Phàm, Tam U lão ma lộ vẻ bất ngờ, dừng thân, mặt đầy ý cười nhìn phía hấn.

Dương Phàm mới là mục tiêu hàng đầu của hấn, người còn lại thật ra không để vào mắt.

Chỉ cần giết chết Dương Phàm, hết thấy đều dễ làm.

- Thật ra ngoài dự liệu, người cam nguyện vì một cỗ thi thể của bằng hữu mà bỏ qua tính mạng của mình. Chẳng lẽ người cho rằng, giờ phút này còn có thể chống lại ta? Hiện tại lão phu giết người cũng không khó hơn bao nhiêu so với một con kiến.

Tam U lão ma cười trào phúng, cũng không lập tức động thủ.

Vút -

Dương Phàm bay về phía hấn, khi tới gần Tam U lão ma khoảng mười dặm, thân thể hắn dừng lại, trong tay chậm rãi xuất hiện một thanh kiếm gãy,

Nửa đoạn kiếm gãy phía trước mũi thiếu một phần ba, thân kiếm bạc trắng, thoát nhìn rất bình thường.

Tam U lão ma thấy cảnh này thiếu chút nữa cười rộ lên.

Tại thời khắc sinh tử này, Dương Phàm không ngờ lại lấy ra một thanh kiếm nhìn còn không bằng Pháp bảo bình thường, còn là kiếm gãy.

Tuy nhiên, ngay sau đó đồng tử hắc co rụt lại, gất gao nhìn chăm chăm thanh kiếm gãy kia, không khỏi khẽ "a" một tiếng.

Thanh kiếm gãy này khiến hắn nhớ lại bóng người cao ngạo từng để lại bóng ma cho mình vài chục năm trước.

Vô Song,

Một bóng người yên lặng đã lâu, gợi lên trong đầu hắn, vết thương tâm linh sâu hoắm từng vết và mới liền dường như lại xuất hiện một tia vết rách.

Dương Phàm tay cầm kiếm gãy, hai mắt nhắm chặt.

Bỗng nhiên, khí tức trên người hắn biến đổi, hai loại hào quang lục hoàng run lên rung động.

Hắn ở trong hư không nhẹ nhàng nện bước, mỗi một bước dường như đều nắm giữ tiết tấu thần bí.

Rốt cục, một bàn tay hắc chậm rãi giơ nửa thanh kiếm gãy lên.

Một cổ tín niệm chí tử tất thắng, chân chính vô địch siêu việt thiên cổ nảy sinh, trong lòng hắn, thanh kiếm gãy trong tay cũng theo đó hưng phấn run rẩy.

Tay cầm kiếm này, vô địch Bắc Tàn.

505. Chương 491: Quyết Đấu Đỉnh (3)

Từ mấy năm trước, Dương Phàm đã hiểu được rằng một khi không thể một kiếm giết địch thì bản thân hắn sẽ phải chết.

Đây là một loại ảo nghĩa cực đoan đến cùng cực, đưa địch nhân và bản thân mình cùng đặt lên bàn cân sống chết.

Không tới vạn bất đắc dĩ, Dương Phàm tuyệt đối không nghĩ tới việc vận dụng một kiếm này.

Nhưng bởi vì ma đầu thượng giới xen vào khiến thế cục mất đi khống chế cho nên hắn không thể không sử dụng tới một đòn sát thủ cuối cùng này.

Dương Phàm hiểu rõ rằng dưới tình trạng Ma Đầu Phụ Thể, cảnh giới của Tam U lão ma cực cao, cho dù không để ý đại giới, sử dụng Tiên Hồng bí kỹ cũng khó có thể thành công.

Khi hắn chậm rãi nâng Đoạn Kiếm (kiếm gãy) lên, tất cả do dự và chần chừ trong lòng đều hoàn toàn biến mất.

Trong đầu hắn chỉ còn lại ảo nghĩa Vô Song mà hắn đã tìm hiểu từ nhiều năm qua.

Nửa thanh Đoạn Kiếm không ngừng phát ra tiếng kiếm minh, tinh khí thần Dương Phàm tập trung cao độ, kéo lên tới đỉnh, tiến vào một trạng thái tinh thần rất đặc biệt.

Đồng thời với đó, từ trong Đoạn Kiếm lại dâng lên một cỗ ý chí tinh thần bất diệt trường tồn.

Ý chí và huyền ảo kiếm đạo ẩn chứa trong Đoạn Kiếm nháy mắt đã dung hợp với ý thức của Dương Phàm.

Trong đầu hắn hiện ra hàng tỷ đạo kiếm quang.

Mỗi một đạo kiếm quang đều ẩn chứa cảnh giới và sự linh ngộ của một cường giả kiếm đạo.

Nắm chặt Đoạn Kiếm, Dương Phàm chỉ cảm thấy một thoáng mình đã trở thành Kiếm đạo Chí Tôn, có trình độ sánh ngang được với Vô Song:

Sắc mặt của hắn bình thản, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Trong đầu hắn lại có một đám hình ảnh xẹt qua, khiến hắn thôi động kiếm ý lên tới tột đỉnh.

- Ngay chạy, ta tới!

- Nhưng người

Dương Phàm hiểu được dù ngộ tính và ý cảnh của Vô Song cao tới đâu cũng không thể vượt cấp khiêu chiến lão quái Nguyên Anh Kỳ được.

- Không cần nói

Về mặt Vô Song lạnh như băng, vô cùng bất khuất, không giải thích bất cứ điều gì.

- Được, ta đi, người phải bảo trọng!

Dương Phàm hít sâu một hơi, tiếp tục chạy trốn,

- Phải nhớ kỹ, báo thù cho ta

Vô Song đứng giữa tầng mây, vô cùng bình thản nói.

- Lại một tên đi chịu chết?

Về mặt của Tam U lão ma hiện lên nét trào phúng, có chút nghi hoặc, khó hiểu:

- Vì sao người lại cam nguyện chịu chết? Vì sao không cùng người nọ tiến lên?

- Không là hứa hẹn, chỉ vì hắn là đối thủ của ta, bằng hữu của ta, ân nhân cứu mạng của ta

Vô Song nhắm mắt lại, trên người nhộn nhạo một cỗ ý cảnh siêu nhiên, kiếm khí rền vang, như mưa quanh thân.

- Vô Song ta không lấy nhiều khi ít, dù gặp phải ối thủ mạnh hơn ta rất nhiều

- Vô Song hoàn toàn chấp nhất, cao ngạo, Mặc dù đối thủ của hắn là Tam U lão ma, ma đạo Chí Tôn.

- Hơn nữa, ta không cho rằng trên thế gian này còn có địch nhân mà ta không thể chiến thắng

- Không, ta sẽ chết ngay thôi.

Giọng điệu của Vô Song rất bình tĩnh:

- Sỡ dĩ còn có thể Tá Thi Hoàn Hồn là bởi vì trong ta còn có một cỗ ý chí cố chấp. Giờ ta có lời muốn chuyển cho người

- Người nói đi.

Hồ Phi hít sâu một hơi, trong khoé mắt có một cái gì lóng lánh.

Nói cho hắn, là ai giết ta. Hắn chắc chắn sẽ báo thù choCòn nữa, nói cho hắn, khiến của hắn một nhân tình, Vô Song đã hoàn lại

- Vô Song cười vui vẻ, dường như tuyệt đối tin tưởng Dương Phàm chắc chắn sẽ báo thù cho hắn.

- Được, ta chắc chắn sẽ chuyển lời tới hắn, Nhưng người đừng chết, ngàn vạn lần đừng chết!

Hồ Phi cổ hô lên.

- Nói cho hắnNhất định phải nói với hắn

Sinh cơ trên người Vô Song đột nhiên biến mất.

Trong nháy mắt này, lực lượng tinh thần của Dương Phàm dường như đã vượt lên gông cùm xiềng xích của sinh tử, chặt đứt tất cả mọi đường lui.

Trong cơ thể hắn, lấy Sinh Mệnh Lục Chủng làm gốc, sinh cơ lực lượng cuộn cuộn. Dưới niềm tin không thể thay đổi, tất cả hội tụ làm một.

Tu luyện Tiên Hồng Quyết nghịch thiên, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể hần mệnh mỏng như thế nào?

Không chỉ giới hạn trong Sinh Mệnh Lục Chung, ngay cả xương cốt, lực phủ ngũ tạng, huyết nhục, tinh khí đều ẩn chứa lực lượng.

Dưới sự dẫn dắt của Vô Song Đoạn Kiếm và ý chí cường đại không chết không dừng, dốc hết tất cả lực lượng bản thân.

Đầu tiên là lực lượng Sinh Mệnh Lục Chung, sau đó là lực lượng ẩn chứa trong Hồn Căn.

Trong phút chốc, Sinh Mệnh Lục Chung héo rũ, Hồn Căn ảm đạm vô quang

Tất cả lực lượng của hần có, gồm cả lực lượng tinh thần đều dốc ra hết.

Khi Dương Phàm nâng Đoạn Kiếm lên tới đỉnh đầu, hai mắt hần đột nhiên mở ra, loé ra một tia tinh quang cuối cùng, trong con mắt thâm thúy có thể thấy được một kiếm hư vô, một thanh Đoạn Kiếm, gần như cùng lúc đó, tất cả lực lượng và sinh cơ của hần đã tiêu tan.

Sinh mệnh khô kiệt, thân thể chết đi.

Theo một ý nghĩa nào đó thì Dương Phàm đã chết.

Nhưng tinh khí thần và lực lượng mệnh mỏng của cả đời hần nháy mắt quán chú vào trong thanh Đoạn Kiếm.

Ở ngoài mười dặm, Ma Thần Phụ Thể Tam U lão ma có thực lực đã gần tiếp cận tới Hoá Thần kỳ đột nhiên thân thể cứng đờ, trong mắt không ngờ thoáng hiện lên một tia kinh hoàng và do dự.

Khi Dương Phàm chậm rãi nâng Đoạn Kiếm lên, hần cũng bị kiếm đạo ý cảnh tập trung không dứt.

Khi Dương Phàm đưa Đoạn Kiếm lên tới đỉnh đầu, thân thể hần tử vong thì Tam U lão ma cũng không có cơ hội trốn tránh được.

Bởi vì kiếm này đã tập trung vào tinh thần hần. Hai người đều bị đặt lên bàn cân sống chết.

Dương Phàm sống, Tam U lão ma sẽ chết!

Tam U lão ma sống, Dương Phàm phải chết.

Ma thân chi ảnh phụ thân sau lưng Tam U lão ma không khỏi hô lên một tiếng kinh dị, lộ ra dị sắc.

Ánh mắt hần rất nhanh đã nhìn về thanh Đoạn Kiếm, ánh mắt biến đổi:

- Vô Song, là Vô Song

Dường như hần có chút hưng phấn.

Thượng thiên nhập địa, tuyệt vô cận hữu, chân chính độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song.

Cũng như hắc tinh Ma trong Cửu U Bí Cảnh, Ma đầu thượng giới phụ thân Tam U lão ma này dường như rất rõ ràng về Vô Song.

- Không ổn!

Đột nhiên hần biến sắc.

Ngay sau đó, Đoạn Kiếm trên đỉnh đầu Dương Phàm dứt khoát chém xuống.

Thoáng chốc, một mảnh kiếm quang kinh thiên che kín cả thiên địa.

Trong màn kiếm quang chói mắt này, dường như có thể thấy được một đạo kiếm quang kinh thiên rất nhỏ, cắt ngang hư không.

Kiếm đạo ý chí không chết không dừng xông thẳng lên trời, lấy Đoạn Kiếm làm trung tâm, kéo dài ra vô tận!

Trong phạm vi vạn dặm, tất cả người tu tiên đều không tự chủ được phải đưa mắt nhìn về phía này.

Thương thương thương

Bất kể là bảo kiếm trong thể tục hay pháp bảo, linh khí hình kiếm không ngừng vang lên tiếng kiếm minh, vượt ra khỏi sự khống chế của chủ nhân.

Hàng loạt thanh bảo kiếm, phi kiếm đều run rẩy, thoát ra khỏi vỏ cấm xuống đất, hướng về phía này cúi đầu xưng thần.

Vạn kiếm triều bái.

Giống như thần tử dập đầu trước Quân vương. Tình cảnh hoành tráng thế này khiến cho đám tu sĩ bậc cao nơi này đều dại ra.

Hưu hưu hưu

Phi kiếm trong tay đám tu sĩ phụ cận nhất tề bay ra, cấm xuống mặt đất, chuôi kiếm hướng về phía Đoạn Kiếm.

Cùng lúc đó.

Thiên cầm Nội Hải, sâu trong lòng biển.

Một thanh thần kiếm dài tới ngàn trượng cắm sâu trong lòng biển cũng theo đó vang lên tiếng kiếm minh ông ông.

Trên thân chuôi thần kiếm này có bảy cái lỗ, phía dưới mà một mảnh ánh sáng bảy màu bao phủ vạn dặm.

Đây chính là Thượng Giới Tiên Khí Thất tinh Trấn Ma Kiếm.

Thượng Giới Tiên Khí thuộc loại tiên khí hình kiếm, giờ phút này cũng mơ hồ run rẩy, hướng về phương hướng Bắc Tàn xa xôi dập đầu.

Vạn kiếm triều bái.

Ngay cả Thượng Giới Tiên Khí cũng không ngoại lệ.

Theo Thượng Giới Tiên Khí run rẩy, Địa Mạch chi Tích phía dưới Thiên Lan cũng bị lay động.

Ầm ầm

Một hồi Đại Hải Nam lại xuất hiện, khiến mười triệu dặm Thiên cầm Nội Hải rung chuyển, vô số cường giả lâm vào hoảng sợ.

- Sao lại thế? Đại Hải Nạn sao đột nhiên lại bùng nổ thế này

Đại Hải Nạn phải hai mươi năm mới có một lần, dường như chưa từng có ngoại lệ như thế này.

Những pháp bảo hình kiếm bậc càng cao thì cảm ứng càng mãnh liệt, Thượng giới Tiên Khí mặc dù cách Bắc Tàn vô cùng xa xôi nhưng cũng có thể cảm ứng được rất rõ đạo ý chí kiếm đạo vô thượng này.

Ở một góc bí mật của Thiên cầm Nội Hải, một Ma Ảnh thần bí ẩn sâu trong vực sâu dưới đáy biển thì trào lảo lảo:

- Kỳ quái, sao lại cảm nhận được khí tức của hắn?

Khi thân thể Dương Phàm tử vong, chém ra một kiếm siêu việt thiên cổ kia, đại lục rộng lớn này đồng thời sinh ra rất nhiều hiện tượng.

Cực Bắc của Đông Thắng Đại Lục, trên một toà Chiêm tinh Tháp cổ xưa.

Nơi này có một mảnh tinh quang nhộn nhạo, có mấy đạo thân ảnh mờ mờ thần bí.

Trong đó phía trước một bóng hình xinh đẹp nổi lên một cuộn bản đồ thần bí đang lơ lửng, trên đó tinh quang lượn lờ, mơ hồ lộ ra một thanh kiếm.

Đây chính là một thanh đoạn kiếm.

- VôSong

Nàng hít sâu rồi thở dài một hơi:

- Dương đại ca, số mệnh đã quy là địch, chỉ mong ngươi có thể kết thúc hết thấy

Trung tâm đại lục, có một cái vực sâu vạn trượng, bỗng nhiên truyền ra một tiếng long khiếu và một tiếng kiếm ngân.

Một cổ long khí kinh thiên và kiếm khí vô kiên bất tồi phóng thẳng lên cao, phá tan tất cả tầng tầng phong ấn bốn phía vực sâu này.

Theo sau một đạo hư ảnh Thanh Long kiếm khí từ trong vực sâu xông lên tận trời, khiến cho phong vân biến đổi, nhật nguyệt thất sắc.

Một thanh văn long thanh kiếm (thanh kiếm màu long có khắc hoa văn hình rồng) từ trong vực sâu hiện ra.

Kiếm này vừa ra, vạn dặm xung quanh nơi này lập tức truyền ra những thanh âm mừng rỡ như điên.

- Chí bảo Long khí Thanh Long Kiếm xuất thế!

Phạm vi ngàn dặm quanh Ma Dương Tông, tất cả tu sĩ Nguyên Anh bậc cao đang bỏ chạy cũng gần như đồng loạt dừng lại, quay đầu nhìn về phía Dương Phàm.

Bồ Thiên Quân Vương thân bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, thần sắc bỗng ngưng trọng nhìn về đạo kiếm quang hoa phá thiên không kia, thì thào lẩm bẩm:

- Phàm nhi, ngươi nhất định có thể thành công.

Dược Vương, Độc Vương thân hình cứng đờ quay đầu nhìn về phía kinh quang kinh thế như muốn xé nát hư không này, trong mắt đều lộ ra sự kỳ vọng và thân thiết.

- Đây rốt cuộc là công kích kiếm đạo trình độ nào?

Liệt Vô Huyễn lộ ra vẻ kinh hãi, thanh cự kiếm màu đen trong túi trữ vật không chịu nổi chế, cắm xuống đất, cúi đầu.

- Dương đại caHuỳnh nhất định sẽ thành công!

Vân Vũ Tịch, lẳng lặng đứng giữa hư không, đôi mắt toát ra sự lo lắng và kinh hãi. Hai tay nàng đặt lên ngực, thật giống như một cô gái nhu nhược, bất lực.

Thi thể huyết nhục mơ hồ của Hồ Phi cũng có dấu hiệu sống lại.

Một cái đầu không trọn vẹn hơi run rẩy, cố hết sức để ngẩng lên nhìn một kiếm chấn thức cổ kim chém qua bầu trời này.

Tam U lão ma cách xa Dương Phàm mười dặm.

Khi Đoạn Kiếm huy động, bỗng ra một kiếm kinh thiên này, thiên địa trong phạm vi này dường như mất đi sắc thái.

Chỉ còn lại hai màu đen trắng nguyên thủy nhất!

Hết thấy động tác đều có vẻ rất thông thả, Ma Thần phụ thể Tam U lão ma cao tới mười trượng phóng xuất ra ma quang, Ma Thần kia cũng lộ ra vẻ kinh hoảng.

Tam U lão ma cảm giác được bản thân đã bị ép tới đường cùng, một kiếm không có đường lui kia đã chém tới trước mặt.

Ngay trong một tích tắc này, Tam U lão ma thúc giục Bá Hoàng Mâu trong tay, hắc mang tăng lên tới mười trượng, thực lực của Ma Thần Chi Ảnh lại càng cường đại hơn nữa.

Một kích của Bá Hoàng Mâu với lực lượng đã tiếp cận Hoá Thần Kỳ, lại có thêm uy lực tinh thần của Ma Thần Chi Ảnh đã ẩn chứa uy lực thạch phá kinh thiên, dường như muốn phá nát hư không.

đình!

Hai cổ lực lượng kinh thế hãi tục giao kích, loé ra một đốm lửa cao tới mười trượng.

506. Chương 492: Vô Song Hồi Sinh

Bá Hoàng Mâu thạch phá kinh thiên, một mảnh mâu ảnh và diện lực hủy diệt đâm thẳng về phía Dương Phàm ở xa mười dặm.

Phốc.

Thi thể của Dương Phàm bị xuyên thủng một cái lỗ, nhưng mà sau khi hắn bỏ ra một kiếm kia thì thân thể này vốn đã tử vong, đã kích như thế đối với một cỗ thi thể cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

Bá Hoàng Mâu cùng kiếm quang kinh thiên này giao kích, nảy lên những đốm lửa cao tới mười trượng.

Từ đầu tới cuối, thân thể Tam U lão ma cũng chưa từng nhúc nhích, lui sau nửa bước.

Ma Thần Chi Ảnh cao mười trượng và Ma Thần Phụ Thể cao mười trượng đều lặng yên bất động.

Hắn hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Chẳng lẽ một kiếm thần sầu kinh thiên động địa này cũng không thể thương tổn nổi Tam U lão ma?

Hoặc là thực lực của Tam U lão ma đã cường đại tới một trình độ khiến Dương Phàm không thể phá vỡ.

Chỉ có Ma Thần Chi Ảnh rung mình, dường như hiển lộ một ít dấu hiệu.

Ma Thần Chi Ảnh cố gắng kiên trì được một lúc, bỗng dưng tứ phân ngũ liệt, biến mất trên giới này.

Nhưng trước khi biến mất, phu cận nơi đó mơ hồ truyền ra những âm thanh găm giữ, không cam lòng.

Rắc

Trên thân Bá Hoàng Mâu xuất hiện một vết nứt, sau đó vỡ toạc ra, cắt thành hai đoạn, vết gãy kia ngọt lim, bóng loáng, tản mát ra kiếm đao ý chí chí cường bất khuất.

Hai mắt Tam U lão ma sáng chói lên một cái rồi ảm đạm.

Từ đầu lão, một vết máu kéo dài xuống dưới, cắt xuyên qua người.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ tuyệt vọng, bất lực và sợ hãi.

- Vì sao Vì sao

Ý thức của Tam U lão ma dần mơ hồ, tinh thần không ngừng gào lên.

Hắn không rõ vì sao mình đã cường đại như thế mà vẫn thất bại?

Ở Ma Thần Chi Ảnh ủng hộ, thực lực của hắn thậm chí có thể một mình chiến Hoá Thần Nhưng sao vẫn bị đánh bại?

Trước khi chết, trong đầu hắn hiện lên một cảnh tượng và cuộc đối thoại mơ hồ:

- Tam U lão ma người khổ sở chờ Thạch tổ hai mươi tám năm, vô cùng muốn thôn phệ U Minh Ma Diễm của ta để thực lực người bành trướng, tu vi tiến thêm một tầng. Không quản người mạnh như thế nào, chung quy cũng chỉ là sức lực và trí tuệ của một người. Mà ta, cũng không phải chiến đấu một mình.

- Không phải một người?

- Mặc dù Vô Song đã chết, ý chí tinh thần vẫn mãi mãi bất diệt! Giờ phút này, hắn đang cùng ta kề vai chiến đấu!

- Ta giết người chính là vì ý chí và quyết tâm mạnh hơn người. Thậm chí ta từng phát ra lời thề độc xuất phát từ tận linh hồn, càng không có bất cứ đường lùi nào. Cho nên, không quản người rất mạnh, mặc dù có được ưu thế nhất thời nhưng sớm muộn gì cũng chết ở trong tay ta!

Đây là thanh âm tràn đầy chiến ý và tràn ngập tự tin khi giao phong lần đầu.

Cũng đúng như lời của Dương Phàm từng nói:

- Tay cầm kiếm này, tương đương với ta và Vô Song liên thủ

Kiểm này trong tay, Tu Tiên giới Bắc Tần, thiên hạ vô địch!

Bùm bùm

Chuyện quỷ dị đã xảy ra, thi thể Dương Phàm và Tam U lão ma gần như đồng thời rơi xuống mặt đất.

Tuy nhiên, ngay sau đó, "thi thể" của Dương Phàm lại chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy,

Dương Phàm chết, Tam U lão ma chắc chắn sống.

Tam U lão ma chết, Dương Phàm sẽ sống!

Sau khi một kiếm này thành công giết chết Tam U lão ma thì Dương Phàm chỉ cảm thấy sinh cơ hùng hậu và lực lượng tinh khí thần lần nữa trở về trong cơ thể.

Đây là một loại do sinh mà chết, lại từ chết chuyển sang kiếp khác, một sự thể nghiệm rất huyền diệu.

Một lần Sinh Tử Gian Luân Hồi, đây chính là cảnh giới mà không thể dùng lẽ thường để cân nhắc được.

Thân thể không một tia sinh cơ của Dương Phàm lại từng chút một khôi phục sinh cơ, trên mặt dần xuất hiện huyết sắc.

Tiếng tim đập vang lên, máu lưu chuyển hai mắt dần khôi phục lại thần thái

Sinh Mệnh Lục Chứng vốn héo rũ giờ lại tràn ngập sinh cơ lực ý, Hồn Căn lại tràn ngập linh hồn lực cường đại, cảm nhận được đại địa

Xương cốt, lực phủ ngũ tạng, huyết nhục lại lần nữa tràn đầy lực lượng

Thậm chí, Dương Phàm còn cảm giác được sau khi trải qua một lần Sinh Tử Gian Luân Hồi này, lực lượng trong cơ thể có thể thăng hoa, hẳn nắm giữ càng thêm thông thuận.

Tuy rằng điều này cũng chưa đủ để hẳn từ Diễn Căn sơ kỳ nhảy lên Diễn Căn trung kỳ nhưng ít nhất có thể rút ngắn lại thời gian tu luyện.

Nơi ngực hần, lỗ máu đi Bá Hoàng Mâu xuyên qua, sau khi Dương Phàm tiêu phí rất nhiều khí lực mới khiến nó khép lại, hơn nữa muốn hoàn toàn khỏi hẳn thì cũng phải mất cả tháng để dưỡng thương.

Một kích trước khi chết của Tam U lão ma mặc dù xuyên qua khoảng cách mười dặm nhưng uy lực vẫn vô cùng kinh người. Nếu không phải khí lực của Dương Phàm vô cùng cường hãn, không chừng thân thể hẳn đã bị dập nát.

- Vô Song áo nghĩa thậm chí còn cường đại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta

Dương Phàm thì thảo.

Nháy mắt kia, oai lực của Đoạn Kiếm khiến công kích của hắn tăng phức chừng mười mấy lần.

Mười mấy lần Điều này có ý nghĩa gì?

Đừng nói diệt sát Nguyên Anh bậc cao, dù là Hoá Thần kỳ chân chính cũng có thể bị diệt sát.

ô ô ô

Ngay lúc này, Dương Phàm cảm nhận được tiến kiếm minh của Đoạn Kiếm trong tay, dường như lộ ra sự hưng phấn vui sướng.

Hưu

Nửa thanh Đoạn Kiếm từ trong tay Dương Phàm gãy ra, hoá thành một đạo tinh quang chói mắt, không ngừng biến ảo.

Ông

Bỗng nhiên, một nam tử mặc áo trắng với diện mạo bình thường từ trong màn tinh quang kia hiện ra. Đoạn Kiếm giờ này cũng không còn tồn tại nữa.

Nam tử áo trắng kia nhắm chặt hai mắt lại, dường như đang đắm chìm trong một tình cảm ôm áp

- Vô Song

Dương Phàm ngạc nhiên, vui mừng thốt lên,

Vô Song.

Hắn không ngờ thông qua cách này phục sinh?

Dương Phàm cảm thấy rất khó tin, nhưng ngẫm lại, ý cảnh một kiếm không sống thì chết kia đã vượt ra khỏi gông cùm sinh tử, thậm chí lần nữa trải qua luân hồi. Chính hắn cũng có thể từ chết mà chuyển sinh thì Vô Song sao lại không thể?

Khi Dương Phàm cầm Đoạn Kiếm chém ra một kiếm quỷ khốc thần sầu kia, kỳ thật không phải một mình hắn đang chiến đấu mà là liên thủ với Vô Song.

- Lại phục sinh?

Vô Song mở mắt ra, trong mắt là một mảnh thâm thúy thần bí, lộ ra sự hưng phấn, vui sướng, thanh âm hơi run rẩy.

Dương Phàm nao nao, theo khẩu khí của Vô Song thì dường như việc hắn sống lại cũng đã nằm trong dự tính vậy!

Hai người đứng giữa hư không, nhìn về nhau, trong ánh mắt chứa đầy tình cảm phức tạp.

Trong cuộc chiến đỉnh cao với Tam U lão ma cũng không phải chỉ có một mình Dương Phàm chiến đấu mà hắn đúng là đã cùng Vô Song kề vai sát cánh, đây là một quan hệ còn sâu sắc hơn chiến hữu.

Mấy chục năm trước, khi hai người gặp mặt nhau lần cuối, hai người đã có một lời hứa hẹn rõ ràng.

- Người chạy, ta tới,

Nhưng người

Dương Phàm hiểu được dù ngộ tính và ý cảnh của Vô Song cao tới đâu cũng không thể vượt cấp khiêu chiến lão quái Nguyên Anh Kỳ.

- Không cần hỏi.

Âm thanh Vô Song lạnh như băng, vẻ mặt bất khuất, không giải thích điều gì.

- Được, ta đi, người cũng phải bảo trọng.

Dương Phàm hít sâu một hơi, tiếp tục chạy trốn.

- Phải nhớ kỹ, báo thù cho ta

Vô Song đứng giữa tầng mây, vô cùng bình tĩnh, nói.

- Vô Song. Ta chắc chắn sẽ báo thù cho người.

- Dương Phàm ta lúc này thể chắc chắn sau này sẽ giết chết Tam U lão ma. Nếu không linh hồn ta sẽ bị tra tấn vạn lần trong Cửu Minh U Hỏa, trọn kiếp không được Luân Hồi.

- Những gì Dương mỗ hứa hẹn chắc chắn sẽ làm được, Tam U lão ma đã chết!

Thanh âm Dương Phàm nhẹ nhàng trịnh trọng.

Khi đại cừu đã báo thì tâm tình hắn cũng rộng mở, thoải mái.

Giờ phút này gặp lại Vô Song, trong lòng hắn cùng bớt cảm thấy áy náy, cảm giác rất nhẹ nhàng.

- Bằng hữu! Lần thứ hai kề vai sát cánh, chúng ta lại gặp mặt.

Khoé miệng Vô Song mở ra, nhìn Dương Phàm mỉm cười.

"Lần thứ hai kề vai sát cánh! "Dương Phàm đương nhiên hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Năm đó ở ốc đảo trên sa mạc, hai người quyết đấu lần đầu tiên, cuối cùng khi nguyên khí đại thương, thân mang trọng thương.

Một ngày đó, hai người lần đầu kề vai sát địch, rốt cục vượt qua một cửa khó khăn.

Mà lần này, tại thời điểm cuối cùng khi đối mặt với Tam U lão ma đã có thực lực tương đương Hoá Thần kỳ, hai người lại liên thủ, từ trong tử cảnh phản lại giành chiến thắng.

Từ lần đối địch đó, sau này hai người cũng nhiều lần có chung địch thủ nhưng chỉ tới hiện tại mới lại sánh vai chiến đấu lần nữa.

Gặp lại nhau sau mấy chục năm, hai người thâm tâm tương thích.

- Vô Song, vì sao ngươi lại không cảm thấy bất ngờ vì có thể sống lại? Chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của ngươi?

Dương Phàm hỏi.

- Không, nếu thân thể còn tồn tại thì mới có nhiều khả năng sống lại!

Vô Song lắc đầu:

- Nhưng thân thể của ta mười mấy năm trước đã bị tiêu tan, cho dù người dùng kiếm này chém chết Tam U lão ma cũng không thể khiến ta sống lại.

- Như thế làm sao ngươi lại sống lại?

Dương Phàm tò mò hỏi,

- Cái này có lẽ có liên quan tới lực lượng trong cơ thể ngươi.

Vô Song nhìn về phía Dương Phàm, trong mắt lộ ra vài phần cảm tạ.

- Lực lượng của ta?

- Khi lực lượng của ngươi quán chú vào thanh kiếm của ta thì khiến nó sinh ra một loại biến dị nào đó! Dưới sự trùng hợp này, Đoạn Kiếm trở thành thân thể mới của ta.

Ánh mắt Vô Song có chút mờ mịt trả lời.

- Không ngờ còn có chuyện như thế?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Một khắc kia, hắn đem toàn bộ tinh khí thần của cả đời mình, gồm cả lực lượng sinh cơ tinh thuần hùng hậu của cơ thể đều quán chú vào kiếm này.

Một khi kiếm này chém ra sẽ trải qua một lần sinh tử, sinh ra biến dị như thế cũng vượt xa sự tưởng tượng.

- Có lẽ đây cũng là điều ngoại lệ của thiên đạo đi!

Vô Song ngẩng đầu ngược nhìn lên trời cao, ánh mắt vô cùng xa xăm.

Dương Phàm mỉm cười, bay về phía thi thể của Tam U lão ma.

Khoảng cách mười dặm cùng chỉ mất nửa khắc mà thôi.

Bên cạnh thi thể của Tam U lão ma có hai đoạn của một cây trường mâu đen thui, đây chính là Bá Hoàng Mâu.

Tuy rằng đã bị chặt đứt nhưng trải qua lực lượng đỉnh tủy rửa, không chừng chất liệu làm ra nó cũng đã được nâng cao thêm một bậc.

Dương Phàm khi kiểm kê túi trữ vật của Tam U lão ma thì phát hiện tất cả vật phẩm bên trong đều hóa thành bụi phấn, chỉ còn một cây thiết phiến màu vàng là còn hoàn hảo.

- Đây không phải là Bằng Vũ Phiến, một trong tám đại bảo phiến sao?

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ, thu Bằng Vũ Phiến vào trong Tiên Hồng không gian, thần thông uy lực của Bằng Vũ Phiến hẳn đã từng thấy qua.

Là một trong tám đại bảo phiến, phiến này so với cổ bảo bình thường thì quý báu hơn rất nhiều.

Sau đó, Dương Phàm lại đi tới trước thân thể huyết nhục mơ hồ của Hồ Phi.

Trong cơ thể của hắn có một cỗ sinh cơ mỏng manh, Lôi Linh Châu đang ở ngoài cơ thể nó, không ngừng vang lên những tiếng châu minh.

Dương Phàm lại trị liệu cho Hồ Phi.

Tuy rằng thân thể Hồ Phi đã bị đánh cho tàn tật, cốt cách bị chặt đứt hơn phân nửa nhưng đối với Dương Phàm mà nói thì chỉ là ngoại thương hơi nghiêm trọng mà thôi.

Mất cả buổi, Dương Phàm thi triển Hồi Xuân Thần Thuật thì mới khiến thân thể hắn phục hồi lại như cũ.

Trong lúc đó, Bồ Thiên Quân Vương, Dược Vương, Độc Vương và Vân Vũ Tịch đều đã chạy lại đây.

Những tu sĩ còn lại như Thương Vân, Lâm Chung đều đã chạy tới.

Mấy ngày sau, Hồ Phi rốt cục tỉnh lại, Khi hắn nhìn thấy Vô Song thì cả người ngẩn ra, thậm chí hoài nghi mình đang nằm mộng.

- Bằng hữu, ta phải đi! Vô Song bỗng nhiên nói.

- Người phải đi sao? Nhanh thế?

Dương Phàm giật nảy mình.

- Đúng thế, phải đi rồi, Ta đã quen cô độc một mình. Vì đánh vỡ thiết tắc tối cao sâu trong linh hồn và cũng là vì theo đuổi đỉnh cao chân chính!

Vô Song nói xong, thân ảnh cô đơn lẻ loi lại đi về phía xa xa, cũng không quay đầu lại.

Mà lúc này, ánh ban mai cũng vừa lên. Thân ảnh của hắn thông thả bước đi, có chút mơ hồ.

Dương Phàm thậm chí có ảo giác nhìn không thấy cảnh giới của Vô Song.

- Người phải đi đâu?

Dương Phàm không kìm nổi hỏi.

- Nơi nào có nhiều cường giả, ta sẽ tới đó

Thân ảnh Vô Song biến mất, nhưng thanh âm siêu nhiên tự tin lại truyền tới rất rõ ràng.

507. Chương 493: Vô Miện Chi Vương (ông Vua Không Ngai)

- Nơi nào có nhiều cường giả, ta sẽ tới nơi đó

Có lẽ chính là bởi vì ý chí và quyết tâm không ngừng theo đuổi lực lượng cường đại khiến Vô Song trở thành một kỳ tài tuyệt thế mà vô số thiên tài và cường giả cũng phải thất sắc.

Những đối thủ vốn cường đại đến đáng sợ kia bị hắn vô tình siêu việt, mà bản thân Vô Song lại càng ngày càng cao, từng bước tiến lên đỉnh

Loại tín niệm theo đuổi sự cường đại và đỉnh cao cũng lan sang cả Dương Phàm.

- Đúng thế thế giới rộng lớn thế này, con đường thôi diễn Tiên Hồng Quyết của ta cũng chỉ mới đi được một bước đầu tiên, Ngự Dương Quốc nhỏ nhỏ này so với nhân giới vô tận kia thật sự quá bé nhỏ.

Trong lòng Dương Phàm cũng sinh ra vài phần cảm thán, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽ.

Trên thực tế, từ khi Dương Phàm tán công trọng tu Tiên Hồng Quyết tới nay đã và đang không ngừng phát triển, không ngừng tiến bộ, không ngừng đề cao.

Hiện giờ, sau khi đã chém chết Tam U lão ma, không thể nghi ngờ hắn đã trở thành đệ nhất nhân của Ngự Dương Quốc.

Càng quan trọng hơn là đã hoàn thành hứa hẹn báo thù cho phụ thân.

Giờ phút này, nghĩ tới phụ thân Dương Thiên của mình đã chết, trong lòng Dương Phàm vẫn còn áy náy và rất đau khổ.

Loại tình cảm như thế này không thể vì chém giết được Tam U lão ma mà hoàn toàn biến mất.

Trừ khi có thể khiến Dương Thiên sống lại.

Dựa theo sự chỉ điểm của Hà Lạc, nếu có thể tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết thì mới có hy vọng khiến phụ thân sống lại.

Thiên Nhất Hồn Thủy khẳng định không có ở Bắc Tần. Cho dù rộng lớn như Nội Hải, Cực Bắc, Đại Tần cũng không có thứ này.

Dựa theo Hà Lạc thì phỏng chừng trong Bảo tàng Tiên Tần hơn phân nửa sẽ có Thiên Nhất Hồn Thủy.

Nhưng muốn mở ra Bảo tàng Tiên Tần thì cần có đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí được tạo ra từ thời Tiên Tần thượng cổ

- Với năng lực hiện tại, ít nhất có thể đảm bảo thi thể của phụ thân sẽ hoàn hảo trong thời gian ngàn năm.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Thời gian ngàn năm đối với hắn mà nói thì rất dài.

Phải biết rằng, từ khi Dương Phàm tán công tu luyện lại đến Nguyên Anh bậc thì cũng chỉ mới dùng tới thời gian ba mươi mấy năm mà thôi.

Nhìn bóng dáng Vô Song rời đi còn có đám người Bồ Thiên Quân Vương, Hồ Phi và Văn Vũ Tịch.

- Báo Quân Vương, từ mấy ngày trước Ma Dương Tông đã bị công chiếm hoàn toàn.

Một gã thành viên của Âm Huyết Vương Triều tới báo tin.

Không lâu sau, mấy người Dương Phàm đi tới đại điện Ma Dương Tông.

Ma Dương Tông vốn huy hoàng với các kiến trúc to lớn, hoành tráng nhưng giờ phút này là một mảnh thê lương, đổ nát.

Tụ tập trong đại điện, Dương Phàm ngồi xuống chiếc ngai vàng màu vàng nhạt, nhìn xuống chúng tu sĩ cao giai phía dưới.

Nơi này có mười mấy tu sĩ cao giai, trong đó có năm sáu tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Giờ phút này, trong đại điện là một mảnh yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn về phía nam tử truyền kỳ đang ngồi trên ngai vàng kia.

Mấy ngày trước, một kiếm kinh thiên khiến vạn kiếm thần phục, khiến nhật nguyệt thất sắc, vô cùng rung động kia dường như vẫn in rõ trong đầu những người nơi này.

Ma Dương Tông từng sừng sững vạn năm chỉ trong một ngày đã bị diệt tông.

Tam U lão ma danh chấn Bắc Tần với tu vi đã tới đại tu sĩ cũng bị một kiếm diệt sát.

Tất cả mọi người nơi này đều là tu sĩ bậc cao, không ít người tự thân biết rõ tình hình ngày ấy.

Thời khắc mấu chốt, Tam U lão ma thi triển thần thông Ma Thần Phụ Thể, thực lực đạt tới cảnh giới đủ để khiêu chiến Hóa Thần kỳ.

Nhưng mà, dưới một kiếm thần sầu siêu việt cổ kim kia, Tam U lão ma vẫn không có sức phản kháng, bị diệt sát.

Nghe ra giống như là một giai thoại truyền thuyết, khiến người ta không tin là thật.

- Tam U lão ma đã chết, Ma Dương Tông đã bị diệt. Các người còn có chuyện gì cứ nói ra đi, giải quyết luôn một việc. Không lâu nữa ta sẽ bế quan.

Thanh âm của Dương Phàm rất bình tĩnh.

Hiện giờ không còn có ai ở Ngự Dương Quốc còn có thể hình thành u đối với hắn nữa. Hắn cũng đã bước lên vân điện, từ trên nhìn xuống sinh linh thiên hạ.

Nhưng quyết tâm theo đuổi tiên đạo trường sinh bất tử, theo đuổi lực lượng đỉnh cao của hắn cùng chưa từng thay đổi.

Bước qua một đỉnh cao, kế tiếp hắn lại muốn khiêu chiến đỉnh cao hơn nữa, du ngoạn sơn thủy.

- Đại nhân, ngài giờ đã là đệ nhất nhân danh phù kỳ thực của Ngự Dương Quốc, ngay cả Tam U lão ma cũng bị ngài chém giết. Không bằng nhân cơ hội này nhất thống Ngự Dương Quốc, quét khởi trong thời loạn thế của Tu Tiên giới Bắc Tần này.

Kim Hồng Môn chủ cung kính nói.

Ở trước mặt nam tử truyền kỳ khiến người ta ngưỡng mộ đang ngồi trên ngai vàng kia, khi hắn nói chuyện gần như không dám nhìn thẳng.

- Nhất thống Ngự Dương Quốc?

Dương Phàm cười cười:

- Có cần không?

Kim Hồng Môn Chủ nghe lời ấy thì thấy nao nao. Những tu sĩ Kim Đan Kỳ còn lại cũng thấy sửng sốt.

- Ha ha Hoàn toàn không cần!

Bồ Thiên Quân Vương mang đầy vẻ tươi cười:

- Vương giả chân chính sẽ không cần vương miện.

Mọi người nghe thế bừng tỉnh đại ngộ.

Hiện giờ, toàn bộ Ngự Dương Quốc đều đã ở dưới chân Dương Phàm. Không thể nghi ngờ hắn đã là đệ nhất nhân.

Chém giết Tam U lão ma, uy danh của hắn đã như mặt trời giữa trưa.

Cường giả chân chính không cần vương miện.

Đó chính là "Vô miện chi vương".

Với trình độ như Dương Phàm bây giờ, hắn thậm chí không thèm đi xưng bá Ngự Dương Quốc, hoặc là tấn công những tiểu môn tiểu phái kia.

Không phải lười biếng mà căn bản khinh thường việc này.

Thử nghĩ, một người khổng lồ chẳng lẽ lại đi quan tâm cuộc sống của con kiến dưới chân mình hay sao?

Với trình độ như Dương Phàm bây giờ, hắn khinh thường việc xưng bá hoặc nhất thống Ngự Dương Quốc.

- Mục Quân Vương, việc giải quyết hậu quả giao cho người đó.

Dương Phàm phân phó.

Hắn tuy rằng khinh thường việc quản lý nhưng hoàn toàn có thể cho kẻ dưới tay đi làm.

- Bẩm Quân Vương, ta đã cho người gửi chiến thiệp đến các đại tông môn và gia tộc tu tiên dưới trướng Ma Dương Tông.

Bồ Thiên Quân Vương cười mỉm nói:

- Có lẽ những môn phái này sẽ nhanh chóng đầu hàng vô điều kiện rồi.

Dương Phàm gạt đầu, ánh mắt quét nhìn về phía mọi người:

- Còn có chuyện gì đều nói hết ra đi.

Hắn đã không quan tâm tới thể sự, trong lòng chỉ nghĩ tới việc bế quan tu luyện mà thôi.

Có lẽ còn có một việc đó chính là đi La Sơn Quốc, gặp Hạ muội muội Diệp Liên mà thôi.

- Sự phận những kẻ bị thạch hóa kia cần xử lý thế nào?

Thương Vân từ trong đám người đi ra.

Hắn chỉ còn một cánh tay trái, rất khiến người ta chú ý.

- Ha ha, ngươi là nói tới những tên tu sĩ của Tấn Quốc Thập Tông kia sao? Đem tên họ Ngụy kia vào đây.

Về mặt Dương Phàm lại lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn đã suýt nữa quên mất chuyện này rồi.

Rất nhanh đã có người mang tới một bức thạch điêu vào.

Dương Phàm khẽ bấm tay, bức thạch điêu này đã bong ra từng mảng, lộ ra một lão già mặc hắc bào.

Bùm.

Tên tu sĩ Kim Đan Kỳ họ Ngụy không nói hai lời, quỳ gối trước mặt Dương Phàm:

- Bái kiến đại nhân!

- Ngươi thật ra rất thức thời, Nói xem, mấy người các ngươi trà trộn vào Ngự Dương Quốc rốt cuộc là có âm mưu gì?

Dương Phàm như cười như không hỏi.

Trước mặt mấy chục cường giả bậc cao tên Kim Đan Kỳ họ Ngụy này sợ run lên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Đại nhân, ta là trưởng lão của Cực Phách Tông trong Tấn Quốc Thập Tông, chịu sự sai khiến của Minh chủ liên minh là Huyết Luyện Tông, mấy năm nay trà trộn vào Ngự Dương Quốc, để chuẩn bị cho sự tiến công ngày sau.

Thanh âm của tên Kim Đan kỳ họ Ngụy này run run.

- Thật sự là thế sao?

Dương Phàm hiển nhiên không tin được, hơi cười nói:

- Nếu chỉ vẹn vẹn là ẩn núp thì sao các ngươi lại nhân lúc hỗn loạn định cướp đoạt Diệt Nguyên Pháo?

- Bẩm đại nhân

Thân mình lão già này giật mình một cái rồi run run, vội vàng giải thích:

- Lão phu rất hứng thú với Cửu U Bí Cảnh, luôn điều tra về việc này, bao gồm cả những người sống sót

- Ngươi thật to gan đó! Có rất nhiều người sống sót khỏi Cửu U Bí Cảnh, Dương mỗ đúng là từ bên trong đi ra, nhưng còn có Tam U lão ma, Vô Song, Hồ Phi

Thanh âm Dương Phàm mang theo vài phần châm chọc.

Năm đó, những người từ trong Cửu U Bí Cảnh đi ra, người nào là dễ chọc?

- Tiểu nhân không dám!

Trong mắt lão già họ Ngụy lộ ra một mảnh tuyệt vọng, chua xót.

- Áp giải hắn về Dương Gia Bảo!

Dương Phàm ra lệnh.

Quang mang màu vàng trong mắt hắn chợt lóe lên, không khí đột nhiên sinh ra một cổ đao động quỷ dị. Thoáng cái, thân thể lão già họ Ngụy này đã bị thạch hóa, trở thành một pho tượng.

- Vângsư phụ!

Thương Vân vội nói.

Lập tức có người nhanh chóng ra khiêng pho tượng này rời đi.

Dương Phàm không lập tức giết người này là muốn cho Lệnh Hồ Tiểu Tịch một cơ hội.

Năm đó, tên này từng giết chết Lệnh Hồ Tùng, dưới sự trợ giúp của Dương Phàm, Tiên Lai Tông mới cuối cùng lưu lại được một chút hương hỏa.

Tiểu nha đầu Lệnh Hồ Tiểu Tịch kia dù sao cũng là thị thiếp của hắn, Dương Phàm cũng không quên.

- Dương Quân Vương, còn có một việc rất quý dị.

Bồ Thiên Quân Vương khê cau mày.

- Chuyện gì?

Dương Phàm tùy ý hỏi.

- Tất cả kho báu bảo tàng của Ma Dương Tông đều trở nên trống trơn, không biết là đã được chuyển đi từ trước hay là có người nhanh chân đoạt được.

Bồ Thiên Quân Vương nói.

- Đúng thế, dù chúng ta đã tiêu diệt Ma Dương Tông nhưng không được chút chiến lợi phẩm nào cả!

Không ít tu sĩ phía dưới thấp giọng nói.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh nói:

- Tài nguyên, bảo tàng, toàn bộ dùng cho "Kế hoạch Tiên Thành"!

Bồ Thiên Quân Vương đầu tiên là ngẩn ra, sau chợt bừng tỉnh đại ngộ, cười vang một tiếng rồi nói:

- Chủ ý này quả không tồi!

Rất hiển nhiên, Dương Phàm đã cướp đoạt hoàn toàn kho báu bảo tàng của Ma Dương Tông.

Trong đó có thứ gì quý giá, hắn cũng không nói tới, đương nhiên là tư thôn.

Mà đa số những tài liệu tài nguyên này sẽ được dùng để tạo ra Tiên Thành kia.

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết rõ nhưng cũng không ai dám có chút chất vấn nào.

Dương Phàm không tính toán sẽ xưng bá, không cần lung lạc những thế lực này, đương nhiên không chia bảo vật cho bọn họ.

Về phần đám người thân bằng sư đồ của mình, có lợi ích đương nhiên sẽ phần chia riêng.

Đa số thế lực ở lại Ma Dương Tông nửa tháng, chia chác hết thấy những thứ có giá trị nơi này.

Dương Phàm cướp đoạt cũng chỉ vền vẹn là bảo tàng, kho báu. Nhưng trên thực tế, Ma Dương Tông rộng lớn như thế, những thứ có giá trị, không chỉ giới hạn chừng đó! Một số dược viên, phòng luyện đan, tăng kinh thất vấn rất có giá trị.

Cho dù những loại tài liệu kiến trúc nơi này, trong mắt người tu tiên bình thường cũng rất đáng mơ ước.

Đối với những thứ này, Dương Phàm cũng không ngăn cản.

Mình đã ăn thịt, cũng cần chừa lại cho những người khác chút nước.

Trải qua nửa tháng tĩnh tu, thương thế đám người Dương Phàm cơ bản đã khỏi hẳn, trở lại Dương Gia Bảo.

Không lâu, tin tức Ma Dương Tông bị diệt, Tam U lão ma bị giết đã truyền khắp Tu Tiên giới Ngự Dương Quốc.

Các thế lực vốn thuộc phe của Ma Dương Tông cũng toàn bộ đầu hàng vô điều kiện.

Tất cả thế lực tu tiên ở Ngự Dương Quốc sau tụ tập nhau lại, muốn đề cử Dương Phàm làm thủ lĩnh.

Đối với việc này, Dương Phàm cười nhạt, kiên quyết từ chối.

Đúng là hắn không chút để ý tới tranh đấu thế tục loại này.

Còn nữa, đối với Dương Phàm mà nói, làm thủ lĩnh liên minh hay không cũng không khác gì nhau, bởi vì hắn chính là "Vô miện chi vương" ở Tu Tiên Giới Ngự Dương Quốc.

508. Chương 494: Tốc Độ Ngạo Thị Bắc Tần

Kế hoạch Tiên Thành đã tiến hành đâu vào đấy, Dương Phàm góp ý thêm một chút rồi giao việc này cho Bồ Thiên Quân Vương và đệ tử Thương Vân đi làm.

Tro khoảng thời gian này, uy danh của Dương Phàm truyền khắp mười ba nước Bắc Tần.

Tin tức hắn chém chết đại tu sĩ Nguyên Anh, càng chấn động giới cao tầng ở Bắc Tần.

Tên tuổi của hắn dần dần trở thành một cái truyền kỳ.

Có lẽ, ngay cả đương sự Dương Phàm này, cũng không nghĩ tới, chém chết Tam U lão ma lại tạo thành ảnh hưởng lớn như thế.

Chân chính khiếp sợ là tu sĩ bậc cao của Tu Tiên giới Bắc Tần.

Nói chính xác, là các Nguyên Anh lão quái.

Chém chết đại tu sĩ Nguyên Anh, đây là loại tin tức chấn động tới cỡ nào?

Theo một bậc cao Nguyên Anh nào đó tiết lộ, đây là lần đầu tiên từ một vạn năm tới nay, ở mười ba nước Bắc Tần xuất hiện tình huống đại tu sĩ Nguyên Anh ngã xuống.

Nghe ra, dường như có chút khó tin, nhưng đa số Nguyên Anh lão quái đều biết, chuyện này hoàn toàn là sự thật.

Bởi vì đại tu sĩ Nguyên Anh, trên cơ bản đã đứng ở đỉnh cao Tu Tiên giới Bắc Tần, mỗi thời đại, mỗi thời kỳ, cũng chỉ có hai ba người như vậy mà thôi. Đạt tới cấp bậc này, trên cơ bản đã là vô địch Bắc Tần, có thể giết chết những người này, chỉ có Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết.

Mà Hóa Thần Kỳ, gần mười vạn năm qua ở Bắc Tần cũng không có nghe nói tới.

Cho nên, tin tức Dương Phàm giết chết Tam U lão ma gần như làm đảo lộn quy tắc của vạn năm tới nay, khiến cho giới cao tầng Tu Tiên giới ở Bắc Tần rung động, khủng hoảng, khiếp sợ.

Đồng thời cũng không hề ít Nguyên Anh lão quái, có thái độ hoài nghi với chuyện này.

Có liên quan tới chuyện Dương Phàm giết chết Tam U lão ma, trải qua lời đồn đãi lại tam sao thất bản thành ra ba loại tin:

Tin thứ nhất, Dương Phàm dựa vào thực lực bản thân, một kiếm giết chết Tam U lão ma Nguyên Anh hậu kỳ.

Tin đồn thứ hai, Dương Phàm cùng sáu Đại Nguyên Anh bậc cao liên thủ, Tam U lão ma vì để bảo hộ tông môn quyết liệt phản kháng, cuối cùng bị chém chết.

Tin thứ ba, Tam U lão ma thi triển bí thuật Ma Thần Phụ Thể, cùng Ma đầu thượng giới cướp lấy quyền không chế thân thể, bị Dương Phàm nhân cơ hội may mắn giết chết.

Người biết tình hình thực tế đều tin tưởng điều thứ nhất.

Người không biết tình huống chân chính, phần lớn nghiêng về khuynh hướng thứ hai, thứ ba, cho rằng như vậy so ra hợp với thực tế hơn.

Có một số Nguyên Anh lão quái thậm chí quyết đoán đưa ra kết luận: Dương Phàm chém chết cường giả Nguyên Anh hậu kỳ, khẳng định là may mắn, là một chuyện trùng hợp.

Với tâm lý như thế, không ít Nguyên Anh lão quái giảm thấp vài phần sợ hãi cùng kính sợ đối với Dương Phàm.

Thế nhưng bọn họ lại không biết rằng, một vài năm sau, không ít Nguyên Anh lão quái bởi vì thế mà phải trả giá.

Những chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Dương Phàm trở lại Vụ Liễu trấn, dạo dò hết thủy đầu vào đó rồi chính mình bắt đầu bế quan.

Trong mật thất Y quán.

Trong tay Dương Phàm nhiều ra một cây trường mâu bị cắt thành hai đoạn.

Trường mâu đen nhánh này thật nặng, mặc dù bị cắt thành hai đoạn vẫn tản phát ra khí tức hủy diệt đáng sợ.

Vật đó chính là Bá Hoàng Mâu, vũ khí trước kia của Tam U lão ma.

Uy lực phẩm chất của Bá Hoàng Mâu, tuyệt đối không kém gì Ma Hoàng Kiếm.

Thậm chí ở thời điểm quyết chiến cuối cùng, sau khi trải qua tẩy rửa của lực lượng cực mạnh kia, đã sinh ra một ít biến hóa nho nhỏ, về phẩm chất dường như lại tiến thêm một bậc.

Hiện tại vấn đề Dương Phàm bận tâm là làm thế nào luyện chế dung nhập Bá Hoàng Mâu vào Ma Hoàng Kiếm.

Dương Phàm tin rằng, khi luyện chế kết hợp hai thứ này cùng một thể, thì sẽ sinh ra một kiện Pháp bảo công kích càng cường đại hơn.

”Luyện khí cũng không phải sở trường của ta, tài liệu quý giá như thế ở trong tay ta, thực rất có thể bị lãng phí” Dương Phàm trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi quyết định gác chuyện này lại, sau này có cơ hội, tìm luyện khí đại sư cao minh hỗ trợ.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra kiện chiến lợi phẩm thứ hai.

Đây là một cây quạt lông hình thù kỳ lạ lấp lánh ánh vàng mờ nhạt, kết thành từ một số lông chim màu vàng trên một cán bằng xương.

Chính là Bằng Vũ Phiến một trong tám đại bảo phiến.

Có cây quạt này nơi tay, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không có tác dụng gì, dưới một quạt người sẽ tan thành tro bụi.

Là cổ bảo cùng nổi danh với U Minh Pháp Phiến, uy lực của Bằng Vũ Phiến không thể nghi ngờ.

Kế tiếp Dương Phàm bắt đầu luyện hóa Bằng Vũ Phiến.

Có Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay, tốc độ luyện hóa cực nhanh, không đến mười ngày, bảo phiến này đã bị Dương Phàm luyện hóa.

Bảo phiến trong tay hắn bỗng nhiên run lên, toàn bộ lông chim như kim loại trên Bằng Vũ Phiến bắn ra đao phong màu vàng như ảo ảnh.

Trong lúc nhất thời, bên trong hào quang màu vàng lấp lóe, từng cọng lông chim như kim loại trên quạt hóa thành hào quang màu vàng sắc bén, trong nháy mắt cắt xé mấy chục lần vào không gian bốn phía.

Bầu không khí vang lên tiếng ”xùy xùy” từng hồi, chấn động không thôi, tiếng kim thiết rít gió đó, khiến cho người ta không rét mà run.

”Vèo! Vèo!”

Chỉ trong khoảng khắc lông chim phát ra hào quang màu vàng như đao phong và cán xương sắc bén đó, liền biến lại thành cây quạt lông, bay về trong tay Dương Phàm.

Công kích trong nháy mắt vừa rồi, khiến cho tâm thần Dương Phàm tiêu hao thật lớn, so với chỉ đơn thuần sử dụng Bằng Vũ Phiến ít nhất phải lớn hơn gấp bốn năm lần.

Bởi vì khi tám chín lông chim trên cán quạt đó phân hoá xuất kích, tương đương với Dương Phàm phải đồng thời khống chế chín kiện Pháp bảo.

Chất liệu của Bằng Vũ Phiến này cực kỳ cứng rắn, trước kia dưới một kiếm kinh thiên, còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì.

- Mặc dù đều là một trong tám đại bảo phiến, nhưng nói về uy lực và phẩm chất Pháp bảo, Bằng Vũ Phiến này dường như còn cao hơn so với U Minh Pháp Phiến.

Dương Phàm lầm bầm tự nói.

Đương nhiên, U Minh Pháp Phiến là sát khí linh hồn, lại hi hữu hiếm thấy. Hắn không phải là tu sĩ quỷ đạo, nên không cảm nhận được rõ ràng uy lực trong đó.

”Nếu là cảnh giới hậu kỳ, hoặc là Hóa Thần Kỳ, hắn có thể phát huy được uy lực lớn nhất của Bằng Vũ Phiến.”

Dương Phàm nhẹ nhàng vuốt ve cán quạt bằng xương kỳ lạ trên Bằng Vũ Phiến, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái.

Cán quạt bằng xương này cùng với lông chim màu vàng trên cây quạt, khiến Dương Phàm nghĩ tới lông chim khổng tước.

”Vèo!”

Hắn vung tay lên, xuất hiện một cái lông khổng tước màu xanh.

Vật ấy chính là hắn nhận được từ Khổng Tước tiểu yêu.

”Ồng! Ông!”

Bất thành linh Bằng Vũ Phiến vừa đối diện với cọng lông khổng tước không ngờ lại phát ra tiếng ngân nhỏ.

Cái lông khổng tước này ẩn chứa tinh nguyên mấy trăm năm của Tiểu Khổng Tước, hơn nữa rèn luyện mấy trăm năm đã có vài phần linh tính.

Vì thế khi đối mặt với cán xương và lông chim màu vàng trên Bằng Vũ Phiến, lông khổng tước dường như cảm nhận được một áp lực.

- Lông chim màu vàng, còn có cán bằng xương này

Dương Phàm thì thảo tự nói, ánh mắt đột nhiên sáng ngời,

Bằng Vũ Phiến nghe nói là dùng lông của Thần thú Kim Sí Đại Bằng điều trong truyền thuyết chế thành.

Giờ phút này xem ra quả nhiên không giả, chất liệu cứng rắn, chỉ sợ ngay cả cường giả Hóa Thần Kỳ cũng khó có thể làm hư hại được nó.

- Cổ bảo này khẳng định không tầm thường, toàn bộ tài liệu tạo thành Bằng Vũ Phiến, thực rất có thể chính là cánh của Kim Sí Đại Bằng.

Dương Phàm không khỏi có phần hưng phấn lắm lắm.

-Cánh?

Đột nhiên, đồng tử trong mắt Dương Phàm co rút lại, chỉ nhìn chăm chăm vào cái cán bằng xương và lông chim màu vàng trên quạt.

Nếu xem theo kết hợp giữa cán xương và lông chim màu vàng trên quạt này, đây chẳng phải chính là một đôi cánh sao?

Đột nhiên tim Dương Phàm đập nhanh hơn.

Hắn bất ngờ phát hiện, Bằng Vũ Phiến không phải đơn giản như ở bên ngoài như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn lại đưa thần thức vào trong Bằng Vũ Phiến, cẩn thận nghiên cứu.

Nhưng thông qua thần thức tra xét, không có phát hiện điều gì khác thường.

Dương Phàm đơn giản thu hồi thần thức, triển khai Toàn Tri Cảm Quan dùng góc độ sinh mệnh tự nhiên để cảm giác.

Rốt cục Dương Phàm phát hiện điểm khác thường của nó.

Xương của cán và lông chim màu vàng trên quạt, theo căn nguyên khí tức là cùng một thể, về mặt cấu tạo cực kỳ tinh xảo.

Nếu dùng pháp quyết và phương thức thúc động đặc thù, vừa lúc có thể làm cho nó kết lại biến thành một đôi cánh màu vàng.

- Thật tốt quá! Bằng Vũ Phiến này quả nhiên không đơn giản! Sau khi Tam U lão ma lấy được vật này vào tay, chắc là vẫn để làm con bài chưa lật, rất ít sử dụng, nên không thể khám phá ra huyền ảo chân chính trong nó.

Dương Phàm lộ vẻ mặt vui mừng hơn hở, tay cầm cán quạt bỗng nhiên run lên.

"Xoạt! Xoạt!"

Chỉ một thoáng, vầng hào quang màu vàng bay nhanh xoay tròn chung quanh hắn, ngay cả cán xương trong tay cũng rời tay bay ra.

Chỉ trong vòng bốn năm lần hô hấp, những lông quạt màu vàng này cùng với cán xương ở trước mặt Dương Phàm hợp lại thành một đôi cánh vàng, mặt ngoài phát ra hào quang vàng rực.

"Véo! Véo!"

Dương Phàm dùng thần thức điều khiển, đôi cánh vàng đó lập tức gắn vào sau lưng mình.

"Vù! Vù!"

Bóng vàng chợt lóe, Dương Phàm tăng mạnh tốc độ, trong nháy mắt liền gào thét bay đi.

Trên bầu trời Vụ Liễu trấn, bóng đôi cánh màu vàng chợt lóe một cái, thân ảnh Dương Phàm xẹt về phía phía chân trời.

"Tuy rằng hiệu quả tăng tốc không mau bằng Tường Vân Ngoa, nhưng có thể giúp gia tăng tốc độ di chuyển của ta tới mức cao nhất gần gấp đôi."

Thân ảnh của Dương Phàm xuyên qua xuyên lại trên bầu trời, chỉ chớp lát hắn bay đến một chỗ hoang vu.

"Vù! Xoạt!"

Bóng cánh màu vàng lướt qua một cây cổ thụ vạn năm, lưu lại một vệt sáng vàng lan tràn ra.

"Ầm!"

Cây cổ thụ mười mấy người ôm kia, ầm ầm ngã xuống, bụi mù bay lên cuộn cuộn.

Nhìn bằng mắt thường chỉ nhìn thấy bóng hai luồng sáng màu vàng chợt lóe xẹt qua trên cây cổ thụ.

Bằng Vũ Phiến không những có thể công kích phạm vi lớn, còn có thể phát ra công kích bằng cặp cánh màu vàng, thậm chí có thể sử dụng làm phụ trợ Pháp bảo.

Dương Phàm giương rộng hai cánh sau lưng, đồng thời lúc phi hành, có thể dùng cánh để đánh giết địch nhân.

Đôi cánh màu vàng bay vút về phía chân trời không bao lâu bay tới Quỷ Thi Sơn.

Dương Phàm liền ở lại trong này, tiếp tục luyện tập cách sử dụng Bằng Vũ Phiến.

Đặc biệt luyện tập tốc độ kết hợp và mở ra lông chim màu vàng cùng cán xương trên quạt.

Vừa mới bắt đầu, Dương Phàm cần thời gian bốn năm lần hô hấp.

Trải qua vài lần luyện tập, chỉ còn ba lần hô hấp.

Thời gian ba lần hô hấp đối với Dương Phàm mà nói, cũng còn rất dài.

Với trận chiến giữa cường giả đỉnh cao mà nói, thời gian ba lần hô hấp cũng đủ để đối thủ phát động một số chiêu sát thủ.

Vì thế, lại trải qua nửa tháng, Dương Phàm luyện tập tốc độ kết hợp đôi cánh đã giảm bớt đến một lần hô hấp.

Thời gian một lần hô hấp, toàn bộ quá trình Bằng Vũ Phiến chia ra, xoay tròn một vòng quanh Dương Phàm, hình thành một vòng hào quang màu vàng hình cung, có thể sát thương đánh lui địch nhân, lập tức lại kết hợp thành một đôi cánh vàng ở sau lưng Dương Phàm.

Toàn bộ quá trình, chỉ trong vòng một lần hô hấp, so ra như vậy đã đủ ngắn rồi.

Nhưng Dương Phàm vẫn có vẻ không hài lòng lắm, nhưng chỉ đành để sau này chậm rãi rèn luyện.

”Đúng rồi, nếu ta đồng thời sử dụng Tường Vân Ngoa cùng Kim Sí này, vậy tốc độ chẳng phải là”

Dương Phàm lại nảy sinh, một cái ý tưởng như vậy.

Tường Vân Ngoa là chí bảo gia tăng tốc độ, thậm chí còn mạnh hơn so với Tường Vân Ngoa chân chính trong truyền thuyết.

Giờ phút này, Tường Vân Ngoa có thể giúp cho tốc độ của Dương Phàm gia tăng gần gấp hai.

Mà Kim Sí trải qua một phen rèn luyện, có thể tăng tốc hơn gấp đôi.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm lại té ra Tường Vân Ngoa.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, vận chuyển toàn lực pháp lực, rót vào trong hai kiện Pháp bảo.

”Vù! Vèo!”

Thân thể Dương Phàm nhanh như tia chớp, lập tức biến mất tại chỗ.

Chờ hắn kịp phản ứng lại thì đã hiện ra trên tầng mây tận phía chân trời.

- Cái này cái này thật quá nhanh!

Dương Phàm trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không thể thích ứng với tốc độ cao này.

Nếu không nhờ thể chất của hắn cường đại, chỉ sợ cơ thể không chịu nổi tốc độ này.

Đổi lại là một Nguyên Anh bình thường, dưới tình huống như vậy có lẽ đã bị khí huyết bốc lên, vì thế bị thương cũng không chừng.

”Vù! Vèo!”

Dương Phàm lại biến mất, ngay sau đó đã bay vút đến ngoài trăm trượng.

Mắt thường chỉ có thể bắt giữ được một luồng hào quang xen lẫn hai màu vàng bạc, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Hào quang màu vàng, màu bạc đó đan xen vào nhau, xuyên qua xuyên lại như ảo ảnh nhanh như tia chớp, không để lại chút dấu vết.

”Tốc độ này khẳng định có thể ngạo thị Bắc Tần, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh chỉ sợ cũng theo không kịp”

Sau một lát, thân ảnh Dương Phàm nhoáng lên một cái, lại trống rỗng hiện ra, trên mặt hơi tái nhợt, nhưng lại lộ ra vẻ vui mừng dạt dào.

509. Chương 495: Diệu Dụng Của Hồn Căn

Khi Tường Vân Ngoa và Bằng Vũ Kim Sí kết hợp sử dụng, liên thúc đẩy tốc độ đến mức tận cùng, gần như đạt tới cực hạn của Nguyên Anh Kỳ.

Tuy nhiên, sử dụng cùng một lúc hai kiện Pháp bảo, tiêu hao pháp lực thật lớn.

Chỉ sử dụng trong chốc lát như vậy, đã khiến sắc mặt Dương Phàm trắng bệch, hô hấp hơi dồn dập.

”Đối phó với cường giả Nguyên Anh bình thường, chỉ cần sử dụng một trong hai thứ, cũng đủ rồi.”

Sắc mặt Dương Phàm đầy vẻ vui mừng, thân mình lại hóa thành một tia chớp màu vàng, chỉ khoảng khắc liền biến mất ở Quỷ Thi Sơn, chỉ chốc lát sau, một tàn ánh màu vàng nhạt mơ hồ, xẹt tới trên bầu trời Dương gia bảo.

Dương Phàm phát hiện, Dương gia bảo vốn tường thành đã sớm phá đi rồi, theo kế hoạch Tiên Thành thì lấy nơi đây làm trung tâm.

Giờ phút này, tài liệu tu tiên cuộn cuộn không ngừng từ Dương gia bảo chuyển quay vòng.

Số lượng tu sĩ tụ tập tại Dương gia bảo, cũng nhiều hơn mấy lần so với trước đây.

Kế hoạch Tiên Thành đã thu hút rất nhiều rất nhiều người tu tiên, bọn họ nhìn trúng tiềm lực trong tương lai ở nơi đây.

Có lẽ hiện tại, Dương gia bảo chỉ là một cái thành bảo nhỏ. Nhưng chắc chắn vài chục năm sau, Tiên Thành nơi này sẽ trở thành tòa thành lớn bậc nhất trong mười ba nước Bắc Tần. Lúc đó sẽ là một tác đất một tác vàng.

Thần thức bao phủ toàn bộ Dương gia bảo, Dương Phàm vừa lúc nghe được thanh âm của đệ tử Thương Vân:

- Ôi! Vật liệu đá vẫn không đủ, xây dựng Tiên Thành phạm vi ngàn dặm đòi hỏi vật liệu đá, quả thực khó có thể tưởng tượng

- Nếu là tài liệu xây thành lũy như giới thể tục thì cũng không có gì đáng nói, đằng này là chế tạo Tiên Thành, ít nhất cần tài liệu khoáng thạch cấp bậc luyện khí mới được.

Thương Vân thở dài xong, sau đó lại phân phó nhiệm vụ cho một số tu sĩ và công nhân.

Dương Phàm đứng trên tầng mây, nghe được những lời này, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Nếu là nói những thứ tài liệu khoáng thạch luyện khí bậc thấp này, Thiên cầm Nội Hải có nhiều vô số.

Tâm thần hắn liền nhập vào Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm lại nói với Thạch Thiên Hàn:

- Người đi Nội Hải một chuyến nữa đi! Tốt nhất có thể kiếm một số lớn lao động.

- Được!

Thân hình Thạch Thiên Hàn liền biến mất, ngay sau đó hiện ra tại Khu vực Nội Hải.

”Nếu chỉ dựa vào vận chuyển tài liệu ở Nội Hải bên kia, cũng là nước xa không giải được cái khát gần,” Dương Phàm suy nghĩ một lát, rồi trở lại mặt thất y quán.

Dương Phàm nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, Hồn Căn của Sinh Mệnh Lục Chứng kéo dài ra, hóa thành một hư ảnh màu đất trong suốt, dung nhập vào đại địa dưới chân.

Hồn Căn ra khỏi cơ thể, ngao du trong đại địa.

Hư ảnh màu đất trong suốt kia, giống như cái vòi sau khi dung nhập vào đại địa, lực lượng cuộn cuộn không ngừng, mà vẫn duy trì liên hệ cùng thân thể Dương Phàm.

Cái này giống như Nguyên anh xuất khiếu của cường giả Nguyên Anh.

Tuy nhiên, Nguyên anh của tu sĩ Nguyên Anh chỉ sợ không có năng lực thoải mái xuyên qua đại địa như vậy, càng không thể có được lực lượng cuộn cuộn không ngừng như vậy.

Hồn Căn ngao du đại địa với tốc độ nhanh đến khó tin, so với tốc độ phi hành bình thường của Dương Phàm phải nhanh hơn gấp mười lần, gần như chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, Hồn Căn đã ngao du ngoài trăm dặm.

Lấy Hồn Căn làm trung tâm, phạm vi trăm dặm đều nằm trong khống chế của Dương Phàm.

Mục đích Dương Phàm cho Hồn Căn ngao du đại địa, chính là để tìm kiếm quặng mỏ khoáng thạch dưới lòng đất phụ cận nơi này.

Mấy ngày trôi qua lấy Vụ Liễu trấn làm trung tâm, trong phạm vi ngàn dặm đều bị Hồn Căn của Dương Phàm ngao du dò xét qua.

Trong thời gian này, Dương Phàm phát hiện rất nhiều quặng mỏ, thậm chí còn có một số thiên tài địa bảo không người nào biết.

Hắn đánh dấu tất cả những chỗ có quặng mỏ khoáng thạch và thiên tài địa bảo, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không biến mất.

Theo sau, Hồn Căn quay trở về cơ thể, Dương Phàm xuất ra một quả ngọc giản, khắc chế một tấm bản đồ. Trên bản đồ này, ghi lại tất cả vị trí quặng mỏ khoáng thạch trong phạm vi ngàn dặm.

Sau khi chế tác xong, Dương Phàm giao ngọc giản này cho Bồ Thiên Quân Vương.

Còn chính hắn thì xuyên tới những điểm có thiên tài địa bảo trong phạm vi ngàn dặm, mà Hồn Căn ngao du trong đại địa nhìn thấy, toàn bộ thu lấy.

Thiên tài địa bảo, có một số đã tới thời cơ thành thực, có thể hái dùng ngay, còn một số chưa chín tới, không nên hái lấy.

Nhưng với Dương Phàm thì không cần lo lắng vấn đề này, số thiên tài địa bảo này đặt ở vùng đất sống trong Tiên Hồng không gian, có thể yên tâm sinh trưởng, thậm chí tốc độ còn có thể nhanh hơn.

Mấy ngày sau, tin tức truyền về, Bồ Thiên Quân Vương ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thật rất thần kỳ, tất cả vị trí đều hiện trên ngọc giản của người này, phía dưới lòng đất đều có mỏ khoáng thạch bí ẩn. Trong đó có một chỗ còn là mạch khoáng linh thạch.

Dương Phàm mỉm cười:

- Những tài liệu này, hẳn là đủ để giải quyết nhu cầu cấp bách của kế hoạch Tiên Thành trong vòng mười năm, về sau có thời gian, ta sẽ khắc chế tiếp một ngọc giản nữa, đánh dấu tất cả mạch khoáng trong phạm vi vạn dặm.

- Người làm thế nào được vậy?

Bồ Thiên Quân Vương vô cùng ngạc nhiên hỏi.

- Ta không phải đi theo đường lối Kim Đan Nguyên Anh, hiện tại tu vi sánh ngang với Nguyên Anh sơ kỳ, trong cơ thể ngưng kết 'Hồn Căn' có thể thung dung ngao du đại địa, hơn nữa thoải mái như cá trong nước. Tất cả các sự vật dưới lòng đất trong vòng trăm dặm, đều không thể tránh khỏi cảm quan của Hồn Căn.

- Có năng lực này, chúng ta đâu còn sợ thiếu vật liệu đá gì nữa, cho dù sáng lập tiếp một cái đại phái siêu cấp, cũng sẽ không thiếu hụt tài nguyên.

Trong mắt Bồ Thiên Quân Vương lộ ra vài tia hâm mộ.

Dương Phàm lại lắc đầu nói:

- Thiên địa mệnh mông, chứa đựng vạn vật, nhưng tài nguyên cũng không phải vô hạn. Nếu khai thác quá độ không chịu tiết chế, nhất định sẽ phá vỡ thế cân bằng trong tự nhiên, dưới ảnh hưởng của nhân quả luân hồi, đây chính là mang lại tai họa cho sinh linh.

Bồ Thiên Quân Vương gật gù đầu, dáng vẻ như cái hiểu cái không.

- Tóm lại, các mạch khoáng trên dấu hiệu này, kế hoạch Tiên Thành chỉ có thể khai thác sử dụng một phần năm sản lượng trong đó. Tài nguyên vật liệu đá còn thiếu phải đi địa phương xa hơn tìm kiếm.

Dương Phàm dứt khoát nói ra một cái giới hạn.

Bồ Thiên Quân Vương không rảnh để suy nghĩ, lập tức đáp lời đồng ý.

Chờ lão đi rồi, Dương Phàm lại khẽ thở dài: "Ta mặc dù có được loại năng lực này, nhưng lại phải lo lắng tới thế cân bằng trong thiên địa tự nhiên,"

Trực giác nói cho hắn biết, bởi vì sự tồn tại và phát triển của người tu tiên, thiên địa tự nhiên của Đông Thắng Đại Lục từ sau thời thượng cổ tới nay, đã theo chiều hướng rơi vào trạng thái bất cân bằng.

"Một ngày nào đó, không gian thế giới này sẽ rơi vào diệt vong, nhưng chuyện đó hẳn là thật rất lâu sau này"

Trong đôi mắt Dương Phàm hiện lên một tia sáng hiểu ra.

Việc này qua đi, Dương Phàm bắt đầu tĩnh tu, chuẩn bị từ nay bế quan vài chục năm, bước vào Diễn Căn trung kỳ.

Tuy nhiên, hắn đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nên quyết định trước đi La Sơn quốc một chuyến.

Trở về Bắc Tàn nhiều năm như vậy, Dương Phàm cũng chưa đi gặp mặt muội muội Diệp Liên lần nào.

Trước kia gặp mặt, còn chưa biết thân phận của nàng, nhưng theo trong thư phụ thân để lại biết được, Dương Phàm liền quyết định phải đi một chuyến.

Trùng hợp một ngày này, Âm Huyết Vương Triều lại truyền tin tới:

- Báo cáo Quân Vương! Tổ chức thế lực ở La Sơn quốc liên tiếp gặp phải đả kích của bảy tông Tàn quốc.

Ẩn Tam báo tin,

- Bảy tông Tàn quốc?

Dương Phàm nhướng mày ngạc nhiên hỏi.

- Nguyên vốn La Sơn quốc bị thế lực Triệu quốc cùng thế lực Tàn quốc cùng nhau thống trị, nhưng vài năm gần đây, Triệu quốc đang bận rộn đại chiến cùng chín tộc man di, nên Tàn quốc thừa dịp lần tới, gần như chiếm lĩnh toàn bộ La Sơn quốc.

Ẩn Tam giải thích.

- La Sơn quốc cùng Ngư Dương quốc cùng ta liên kè nhau, Huyết Luyện Tông thân là tông phái đứng đầu bảy tông của Tàn quốc, ngày sau chưa chắc sẽ không phạm đến Ngư Dương.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng hẳn lên.

Tuy rằng hắn đánh cuộc cùng với Huyết Luyện lão Tổ thắng lợi, đối phương đáp ứng trong vòng năm mươi năm, không xâm phạm tới thế lực trận doanh bên mình.

Thế nhưng lão đáp ứng cũng không có nghĩa là sáu tông còn lại của Tàn quốc cũng gật đầu đáp ứng.

- Xem ra, ta đúng là cần phải đi La Sơn quốc một chuyến rồi.

Dương Phàm hơi nheo hai tròng mắt lại.

Đêm đó, một bóng người màu vàng, từ Vụ Liễu trấn nhoáng một cái bay đi về hướng phương bắc.

La Sơn quốc ở nam bộ Bắc Tàn, là quan hệ nước láng giềng cùng Ngư Dương quốc.

So sánh với Ngự Dương quốc, La Sơn quốc lớn hơn một chút, các loại tài nguyên tu tiên cũng phong phú hơn.

Tuy nhiên, ở mấy chục năm trước, danh nghĩa La Sơn quốc thực tế đã mất, ở dưới công kích của bảy tông Tấn quốc do Huyết Luyện Tông cầm đầu, La Sơn quốc nho nhỏ đó không có bao nhiêu lực chống đỡ, duy nhất chỉ tồn tại vài cái đại phái, không phải bị giết, thì cũng chạy trốn đi nước khác.

Trong đó, ba đại Nguyên Anh đám người Cực Phách lão ma của Tam Ma Môn, liền từ La Sơn quốc di dời môn phái ma đạo tới Ngự Dương.

Thế nhưng đám người Cực Phách lão ma cũng không có rơi vào kết cục tốt, cấu kết cùng Tam U lão ma cùng nhau làm việc xấu, chuẩn bị nổi lên lại như ngày xưa, nhưng oái oăm thay, lại rơi vào tay mấy người Dương Phàm.

Lão đại Cực Phách lão ma bị chết, Nguyên anh của lão nhị Hàn Băng bị bắt, Nguyên anh của lão tam Tử Lăng bị Hồ Phi cắn nuốt.

Trừ những đại phái rơi vào kết cục diệt vong này, trong La Sơn quốc còn lại hai ba thế lực, ở ba mươi năm trước đều lựa chọn quy thuận Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn hoặc là thế lực bảy tông của Tấn quốc.

Nhưng, vài năm gần đây, cửu tộc Man di nơi hoang mạc tây bộ, liên tục tấn công các quốc gia chung quanh Triệu quốc, khiến cho Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn không rảnh chú ý tới nơi đây.

Đám bảy đại tông Huyết Luyện Tông Tấn quốc, thừa dịp lẩn vào, bắt đầu xâm chiếm địa bàn La Sơn quốc vốn thuộc về Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

Đã nhiều ngày nay, một đám mây ba màu đang bay tới hướng mảnh đất non xanh nước biếc ở nam bộ La Sơn quốc.

Trên đám mây ba màu này có hơn hai mươi tu sĩ, nhưng lại đồng thời cùng tồn tại hai tu sĩ Nguyên Anh ma đạo.

Trong hơn hai mươi tu sĩ này, tính hết bậc cao có ba bốn vị, còn lại mười mấy người đều là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ trở lên, cầm đầu là một gã thanh niên mặc áo dài màu tím ngọc, tướng mạo anh tuấn, khí chất cao quý, trong lời nói có vẻ tao nhã.

- Huyền Linh tiên tử! Tiêu diệt một cái môn phái nhỏ không ra hồn, Phí mỗ mang tới một đội tu sĩ thì cũng đủ rồi, đâu cần phiền tới ngài lại đây hỗ trợ.

Gã nam nhân anh tuấn mặc áo tím tao nhã cười nói.

Ở bên cạnh hắn, một nữ nhân tuyệt sắc mặc cung trang, gương mặt xinh đẹp trắng nõn như ngọc, phong thái đoan trang, búi tóc buộc dải lụa hơi vén lên, lộ ra làn da trắng mịn, dáng vóc uyển chuyển dịu dàng. Chính là Huyền Linh tiên tử theo trong miệng hắn nói.

- Phí đạo hữu! Một môn phái nho nhỏ như Tiên Lai Tông thế này, dường như cũng không cần tới phiên ngài ra tay. Tiểu nữ nghe nói lúc tấn công La Sơn mấy tháng trước, dường như ngài cùng vị Lệnh Hồ tiên tử của Tiên Lai Tông có quan hệ không bình thường.

Huyền Linh tiên tử tựa cười như không cười nói.

Hai người nói chuyện với nhau, tu sĩ bên cạnh lại nghe không được.

- Huyền Linh tiên tử! Nhường ta một mối nhân tình, như thế nào? Ngài cũng đâu có quan hệ gì với Lệnh Hồ Tiểu Tịch, nàng này quốc sắc thiên hương, là cực phẩm hiếm có, trước đây lại cự tuyệt làm đạo侣 song tu của ta. Hôm nay ta chủ động xin đi giết giặc, chính vì muốn đạt được ý nguyện này.

Trong mắt gã thanh niên áo tím hiện lên một vẻ tham lam và lo lắng.

- Phí đạo hữu vì sao phải giành lấy nàng này, vừa lúc nàng ta cũng là mục tiêu của Tiên Huyền Linh Vận Tông ta.

Trên gương mặt xinh đẹp của Huyền Linh tiên tử bỗng dưng lộ ra nụ cười tươi nói.

Nghe nói lời ấy, sắc mặt gã thanh niên áo tím sa sầm xuống:

- Nói như vậy, ngài thực không chịu nổi tình, chẳng lẽ muốn là địch cùng Cực Phách Tông ta?

Huyền Linh tiên tử vừa định lên tiếng, từ nơi xa xa, đột nhiên xẹt tới một thân ảnh màu xanh nhạt.

Trên độn quang màu xanh đó, có một vị thanh niên tuấn nhã bất phàm mặc cẩm bào màu xanh ngọc.

Luồng độn quang này, không ngờ lại bay vượt lên trên nhúm thẳng tới chỗ đám mây ba màu của đám người kia.

- Dừng lại, ngươi là người của tông phái nào?

Gã thanh niên áo tím trầm mặt xuống, quát lớn chất vấn, một uy áp mạnh mẽ quét ra.

Tâm tình hắn đang không tốt, hiện tại ngay cả một tên Kim Đan bình thường, cũng dám coi thường dám Nguyên Anh mình bay vượt lên trên mà qua,

điều này làm sao hắn có thể chấp nhận?

Nghe tiếng, thân hình nam nhân mặc cẩm bào màu xanh ngọc liền dừng lại, chậm rãi quay đầu, không thêm để ý nói:

- Chúng ta quen biết nhau sao?

510. Chương 496: Còn có Về Lạnh, Rất Lạnh!

Thanh niên kia nghe vậy, mới dừng thân ảnh lại, hỏi như trước mặt không người.

Thật ra hắn thực xem nhẹ đám người này.

Lời vừa nói ra, gã thanh niên áo tím tức nghẹn, đồng tử co rút lại, cơn phẫn nộ càng tích tụ thêm dày đặc.

Một tên Kim Đan bậc cao nho nhỏ, dám xem thường đám người mình?

Điều này càng làm cho trên mặt hắn không ánh sáng, gần như thể diện mất hết.

Nam nhân mặc cẩm bào màu xanh ngọc này, đương nhiên là Dương Phàm vượt đường xa đến đây.

Hắn từ Ngự Dương quốc một đường chạy tới La Sơn quốc, vẫn áp chế dùng tu vi Kim Đan Kỳ đi đường.

Tu vi quá thấp dễ gặp phải phiền toái, hơn nữa tốc độ phi hành cũng quá chậm.

Nếu dùng tu vi Nguyên Anh Kỳ đi đường, thì lại thu hút ánh mắt của mọi người, có thể còn không có đạt tới mục đích, đã bị giới cao tầng bảy tông Tấn quốc dán mắt vào mình rồi.

Đương nhiên trên đường đi này, cũng không phải hắn không có gặp phiền toái.

Nửa ngày trước, một đội tu sĩ của bảy tông Tấn quốc, muốn ép buộc lưu hắn lại kiểm tra, kết quả bị Dương Phàm phẫn nộ, không lưu tình chút nào đánh giết sạch.

Hiện tại lại xuất hiện tình huống giống như vậy.

Chỉ có điều trong đội tu sĩ này, không ngờ có hai đại Nguyên Anh. thật có thể có chút phiền toái nhỏ.

Dương Phàm đáp lời, đồng thời ngẩng đầu nhìn hai người trước mắt.

Gã thanh niên áo tím hẳn hoàn toàn không biết, còn nữ nhân cung trang tuyệt mỹ đoan trang bên cạnh hắn, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp. Nhưng ngay sau đó, có cảm giác nhìn rất quen mặt.

Dương Phàm không khỏi liếc mắt nhìn thêm mấy lần, trong lòng không khỏi kinh hô: "Nàng này không phải chính là Linh Hà tiên tử tán tu Nguyên Anh chính đạo Ngự Dương quốc đây sao?"

Thì ra, Huyền Linh tiên tử vốn là trưởng lão của Tiên Huyền Linh Vận Tông Tấn quốc, lúc trước dùng thân phận Linh Hà tiên tử trà trộn vào Ngự Dương, chính là để mưu đồ Cửu U Bí Cảnh.

Sau lại thân phận bại lộ, bị Tam U lão ma đuổi giết mấy vạn dặm, thân bị thương nặng, suýt nữa ngã xuống.

Những điều này cũng là thời điểm ở La Sơn quốc, Dương Phàm gặp Lệnh Hồ Tùng mới biết được.

Huyền Linh tiên tử cảm nhận được ánh mắt đánh giá cùng với vẻ kinh ngạc của Dương Phàm, không biết vì sao trên gương mặt xinh đẹp đoan trang tĩnh lặng như mặt nước hồ thu của nàng, nhưng lại hơi hơi đỏ lên.

Theo lý thuyết, một nam nhân Kim Đan, mặc kệ khí chất tương mạo xuất chúng đến mức nào, đều không có khả năng khiến nàng sinh ra nóng mặt như vậy.

Huyền Linh tiên tử ngưng thần quan sát, phát hiện Dương Phàm lại làm cho mình có một loại cảm giác nhìn không thấu.

Huyền Linh tiên tử cũng không có tận mắt nhìn thấy Dương Phàm, chỉ nghe danh tiếng của hắn, cho nên không nhận ra thân phận của hắn.

- Phí mỗ hỏi lại người một câu, là tu sĩ của tông phái nào? Hiện giờ toàn bộ La Sơn quốc bị bảy tông Tấn quốc tiếp quản. Phí mỗ có quyền hỏi người không rõ lai lịch.

Gã thanh niên áo tím dùng ánh mắt của người trên cao nhìn xuống quan sát Dương Phàm.

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, chỉ cần đối phương dám phản kháng, lập tức thi triển thủ đoạn lôi đình tiêu diệt ngay tại chỗ.

- Vậy sao?

Dương Phàm làm ra vẻ nghi ngờ nói, khoe miệng lại khểnh khểnh:

- Các hạ hỏi như vậy, dường như muốn làm khó người ta rồi!

- Có ý tứ gì?

Gã thanh niên áo tím cảm giác có chút không đúng.

Một gã Kim Đan bậc cao bình thường, sao có thể ở dưới uy áp của mình mà ung dung thoải mái nói chuyện như thế?

- Các hạ không nên hỏi ta là tu sĩ tông phái nào.

Dương Phàm lộ vẻ mặt khó xử nói:

- Chẳng lẽ cũng không cho phép ta là một tán tu sao?

- Cái này

Gã thanh niên áo tím cổ họng nghẹn cứng tức giận đầy bụng.

- Hì hì

Huyền Linh tiên tử bật cười run run toàn thân, mất hết hình tượng đoan trang cao quý lúc trước, dường như nàng buồn cười thực sự.

Cả đội tu sĩ phía sau muốn cười nhưng không dám cười.

- Tán tu? Ta xem ra người chính là gian tế của địch quốc, bắt lại kiểm tra cho ta!

Gã thanh niên áo tím rốt cục nổi giận, đầu còn đang vẽ ung dung tao nhã lúc trước.

Bị một tên tiểu bối Kim Đan xem thường, khiêu khích, trêu đùa. Đối lại là bất cứ Nguyên Anh lão quái nào cũng phải đánh chết hắn dưới cơn giận dữ.

Dương Phàm cười trào phúng, vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, bộ dáng không sợ hãi chút nào.

- Dừng tay.

Huyền Linh tiên tử yếu điệu quát một tiếng, khiến các tu sĩ vừa ào tới dừng tay lại.

- Huyền Linh đạo hữu! Ngài đây là có ý gì, chẳng lẽ muốn đối nghịch cùng Phí mẫu?

Gã thanh niên áo tím phần nộ không có chỗ phát tiết, trợn mắt nhìn.

Hắn lại không biết rằng đám người của hắn vừa mới từ quỷ môn quan trở về.

Nếu không nhờ có Huyền Linh tiên tử quát lên ngăn chặn, những người này nếu dám đụng tới Dương Phàm một cái, nhất định sẽ bị hắn tiêu diệt không lưu tình chút nào, hơn nữa cũng sẽ không lưu lại một người sống nào.

- Phí đạo hữu làm như vậy, chỉ sợ có phần vô đoán.

Huyền Linh tiên tử không cho là đúng, lại cười dài nhìn về phía Dương Phàm:

- Vị đạo hữu này! Xin hỏi tôn họ đại danh? Không biết định đi đến nơi nào?

- Tại hạ họ Dương, đang muốn đi Tiên Lai Tông một chuyến.

Dương Phàm không chút để ý nói.

Sau khi biết được thân phận Huyền Linh tiên tử, hắn đã nảy sinh ra vài phần sát niệm.

Đối phương nếu nhìn rõ thân phận của mình, mà còn động thủ, vậy cũng rất tốt.

- Ô? Dương đạo hữu ngài cũng định đi Tiên Lai Tông! Chúng ta vừa lúc thuận đường, không bằng cùng nhau đi thôi?

Huyền Linh tiên tử cười tươi nói.

- Tốt!

Dương Phàm khẽ nhếch miệng đáp ứng, không rảnh bận tâm suy nghĩ, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, bay vụt đến chỗ đám mây ba màu của mọi người.

Hắn thật muốn nhìn thử xem, những người này đi Tiên Lai Tông, rốt cuộc có dụng ý gì.

Một môn phái Tiên Lai Tông nho nhỏ, đâu cần phải hai đại Nguyên Anh đích thân tới chứ?

Kỳ quái là gã thanh niên áo tím cũng không có phản đối, thấy Dương Phàm thật sự bay tới cùng đi, ngược lại có chút kinh ngạc.

Hắn có cảm giác không bình thường, không khỏi hoài nghi tu vi thực sự của Dương Phàm.

Vì thế, trên đám mây ba màu này nhiều thêm một nam nhân không rõ thân phận, cùng nhau bay đi Tiên Lai Tông.

Dọc theo đường đi, Huyền Linh tiên tử cùng Dương Phàm nói chuyện với nhau ngược lại rất hợp ý.

Nếu không nghĩ tới lập trường giữa hai bên lúc này, thiếu chút nữa Dương Phàm sinh ra hảo cảm với Huyền Linh tiên tử đoan trang xinh đẹp này.

Sau nửa canh giờ phi hành, phía trước đột nhiên xuất hiện một hồ nước rộng lớn ước chừng mười mấy dặm.

Ở giữa hồ nước, có một đảo nhỏ màu xanh biếc, không hề ít lầu đài đình các, đồng thời gieo trồng rất nhiều dược liệu.

Trên ốc đảo chỉ rộng chừng hai ba dặm, lại có không ít Dược Viên, còn cư ngụ tới hai ba trăm tu sĩ.

Cách thật xa Dương Phàm đã cảm ứng được mùi vị dược thảo.

Theo Dương Phàm biết, Tiên Lai Tông này là một môn phái kế thừa dược đạo.

- Tới rồi!

Huyền Linh tiên tử bấm ngón tay ngọc niệm thần chú, đám mây ba màu dưới chân giảm chậm tốc độ vài phần.

Mắt thấy từng chút từng chút một tới gần ốc đảo, trong mắt Dương Phàm có một chút chờ mong, không biết mấy chục năm nay, thị thiếp nhỏ của mình đã trải qua cuộc sống thế nào.

Cảnh tượng cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch triển miên song tu năm đó. dường như lại hiện lên trước mắt.

- Dương đạo hữu! Ngài là đến từ Ngự Dương quốc thì phải?

Huyền Linh tiên tử đột nhiên thực tùy ý hỏi một câu, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

- Đúng!

Dương Phàm gật đầu, hơi thâm ý liếc mắt nhìn Huyền Linh tiên tử một cái.

Vẻ tươi cười trên gương mặt xinh đẹp của Huyền Linh tiên tử, lập tức có chút sượng lại. hô hấp đột nhiên dồn dập thêm vài phần.

Dương Phàm tựa cười như không cười nói:

- Huyền Linh đạo hữu! Ngài có ý nghĩ gì?

- Khôngkhông có!

Huyền Linh tiên tử gượng cười ngập ngừng nói, thần sắc lại rất nhanh khôi phục bình thường.

Ngoài mặt nàng rất trầm tĩnh, nhưng trái tim trong ngực lại như muốn ngừng đập.

Có liên quan tới sự tích của nhân vật truyền kỳ kia, nàng biết rất rõ ràng, thậm chí còn cố ý tìm hiểu qua.

Giờ phút này, trong lòng Huyền Linh tiên tử thậm chí muốn lập tức bỏ chạy, nhưng không dám thiến tiện hành động.

Nàng sợ một khi mình có hành động gì khác thường, sẽ dẫn tới công kích đáng sợ của đối phương.

Nhưng gã thanh niên áo tím cũng không có nhận thấy được trạng thái khác thường của Huyền Linh tiên tử, hắn vẫn vô tư nhìn xuống ốc đảo phía dưới với vẻ mặt cực nóng.

Theo mọi người bay đến, tu sĩ Tiên Lai Tông phía dưới rất nhanh có phản ứng.

- Không xong! Là tu sĩ của bảy tông Tấn quốc

Trên ốc đảo lập tức xuất hiện cảnh hỗn loạn.

Ngay sau đó, một trung niên áo bào đen từ trong ốc đảo bay ra, cảm nhận được uy áp của bậc cao Nguyên Anh, hắn kinh sợ đến mặt không có chút máu.

Người này đúng là trung niên họ Tôn năm đó, đệ tử của Lệnh Hồ Tông, hiện đang đảm nhiệm tông chủ của Tiên Lai Tông.

- Phí tiền bối

Tông chủ họ Tôn sau khi thấy rõ hình dạng của thanh niên áo tím, hơi thoáng sửng sốt lên tiếng.

Rất dễ nhận thấy, thanh niên áo tím này cũng không phải lần đầu tiên đến Tiên Lai Tông.

Gã thanh niên áo tím hồ hững nói:

- Hiện giờ toàn bộ La Sơn quốc đều trở thành nước phụ thuộc của Tấn quốc! Tiên Lai Tông không chủ động đi đầu hàng bảy tông Tấn quốc, dựa theo quy định của Liên minh, hủy diệt toàn tông, không lưu người sống.

"Hủy diệt toàn tông, không lưu người sống."

Tám chữ này giống như quả thiết chùy, mạnh mẽ nện vào ngực tông chủ họ Tôn.

Thoáng chốc, toàn bộ ốc đảo màu xanh biếc rơi vào cảnh tĩnh lặng.

"Hủy diệt toàn tông, không lưu người sống."

Tất cả tu sĩ Tiên Lai Tông phía dưới đều nghe được câu nói này, trong lòng đều rung mình lạnh giá.

Trong lòng muốn chạy trốn, nhưng dưới uy áp của Nguyên Anh bậc cao khiến cho bọn họ run sợ tuyệt vọng.

- Phí tiền bối! Không nể mặt tăng cũng nên nhìn mặt phật! Ngài cùng Tiên Lai Tông ta cũng là quen biết, xem có thể mở một con đường hay không? Ngài có yêu cầu gì, chỉ cần nói ra!

Tông chủ họ Tôn trong cảnh tuyệt vọng, đang cố vớt vát cầu xin lần cuối cùng.

- Thiết lệnh của Liên minh giết không tha, chớ trách Phí mẫu vô tình!

Gã thanh niên áo tím ngạo nghễ lạnh lùng nói.

- Phí tiền bối! Ngài sao có thể làm như vậy

Đúng lúc này, truyền đến một thanh âm bi thương cảm phần của nữ nhân, nhưng không thể che dấu giọng điệu dịu dàng rẻo rắt của nàng.

Từ phía dưới ốc đảo xanh biếc, bay tới một nữ nhân toàn thân trắng toát như tiên nữ giáng trần.

Nữ nhân dung mạo thuần khiết xinh đẹp. trang sức tự nhiên mái tóc đen nhánh xòa ngang vai lất phất bay theo chiều gió, cùng xiêm y trắng toát tinh khiết, làm nổi bật như đóa hoa sen nở rộ.

Càng khiến người ta động tâm nhất, là đôi mắt sáng xinh đẹp trong vắt của nữ nhân này, thật giống như hai hạt châu trong suốt lấp lánh.

Dáng người xinh đẹp động lòng người, làn da lại mềm mại mịn màng đến tận cùng, trắng như viên ngọc hoàn mỹ, phủ lên một lớp ửng hồng mờ nhạt càng tăng thêm vẻ yêu kiều.

Cùng so sánh với mấy chục năm trước, Lệnh Hồ Tiểu Tịch nhiều thêm vài phần thanh nhã xuất trần và cao vời không thể với tới, nhưng lại không mất đi nét thanh thuần động lòng người.

Nếu nói mấy chục năm trước, nàng là một mỹ nhân mới lớn còn chưa bộc lộ, thì hiện tại đã là một tiên nữ hoàn mỹ không hơn không kém.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, gần như có chút khó có thể tin, đây là Lệnh Hồ Tiểu Tịch ngượng ngùng trong hoan lạc, rồi quần lấy mình như cá với nước năm đó đây sao?

- Tịch nhi! Nàng cùng ra đến đây rồi!

Gã thanh niên áo tím cố che dấu vẻ tham lam và dục vọng chiếm hữu trong mắt, cười ảm đạm nói:

- Chỉ tiếc đây là thiết luật của Liên minh! Tiên Lai Tông nhất định phải bị hủy diệt. Mặc dù nàng cùng ta quan hệ không tệ, cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Sau khi nói xong, hắn đứng bất động ở tại chỗ, trong lòng mừng thầm cười lạnh: "Để ta xem tới lúc nào nàng mới đến cầu xin ta?"

Lệnh Hồ Tiểu Tịch cắn chặt bờ môi, trong mắt trừ vẻ bi thương phần hận, còn nhiều thêm vài phần tuyệt vọng.

- Tịch nhi

Trung niên họ Tôn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Lệnh Hồ Tiểu Tịch, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho nàng.

- Ta không thể

Lệnh Hồ Tiểu Tịch thấp giọng nghẹn ngào.

Trong mắt gã thanh niên áo tím hiện lên một tia sáng âm độc:

- Ta đếm ngược hết mười tiếng, liền phát động tiến công.

- Mườichín tám

Bóng ma thần chết cùng áp lực vô cùng vô tận, bao phủ toàn bộ Tiên Lai Tông. Các tu sĩ bậc thấp kinh hãi lun cầm cập, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Giờ khắc này, dường như khắp bầu trời cũng bị áp lực làm cho u ám.

- Vì cái gì phải đếm mười tiếng mới ra tay, trực tiếp động thủ tiêu diệt Tiên Lai Tông, chẳng phải là càng nhanh gọn sạch sẽ hơn sao?

Bất thành linh truyền đến một thanh âm có vẻ rất nghi hoặc.

- Chín tám bảy

Gã thanh niên đếm thêm mấy tiếng, chợt ngưng bật, sắc mặt xanh mét.

Lập tức, áp lực khấn trương như đám mây u ám bao phủ bầu không khí biến mất.

Lại biến thành cảnh tĩnh lặng, còn có vẻ lạnh, rất lạnh.

511. Chương 497: Giả Heo Ăn Lão Hổ!

Bầu không khí tại đây thực quái dị, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía chủ nhân giọng nói đang làm ra vẻ rất nghi hoặc.

- Vì cái gì phải đếm mười tiếng mới ra tay, trực tiếp động thủ tiêu diệt Tiên Lai Tông, chẳng phải là càng nhanh gọn sạch sẽ hơn sao?

Người nói những lời này chính là thanh niên mặc cẩm bào màu xanh ngọc bên cạnh huyện Linh tiên tử.

Hắn làm ra một bộ dáng không hiểu chút nào:

- Làm như vậy, hoàn toàn là làm chuyện thừa vô ích.

Lúc này cả gương mặt gã thanh niên áo tím xanh mét, co giật mạnh vài cái, hai tay hắn nắm chặt, lun run. Lửa giận trong mắt như sắp phun ra, tỏ rõ hắn đã ở bên bờ bùng nổ.

Huyện Linh tiên tử đứng ở bên cạnh Dương Phàm, sắc mặt thực cổ quái, nhưng không dám lên tiếng.

Tại đây chỉ có một mình nàng biết thân phận chân chính của Dương Phàm.

Hai mắt gã thanh niên áo tím như sắp phun lửa. uy áp mang theo sát ý và phẫn nộ vô cùng vô tận, bao phủ toàn trường, làm cho người ta có cảm giác như bản thân mình đang ở trong núi lửa cực nóng, hô hấp như tức nghẹn.

Trừ bậc cao Nguyên Anh trở lên, tất cả mọi người đều kinh hãi run sợ, thấp thỏm lo âu.

Nếu bậc cao Nguyên Anh trước mắt này thật sự giận dữ động thủ, chỉ sợ cho dù huỷ diệt toàn bộ Tiên Lai Tông, cũng không thể dập tắt được lửa giận này.

- Người rốt cuộc là ai?

Đồng tử trong mắt gã thanh niên co rút lại, lửa giận dần dần thu lại, mà thay vào đó là một luồng sát khí lạnh như băng.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, thì chỉ sợ Dương Phàm đã bị giết chết vô số lần rồi.

- Dương đại ca! Là huynh

Không đợi Dương Phàm lên tiếng, cách đó không xa Lệnh Hồ Tiểu Tịch kinh hô một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp như ngọc lộ rõ vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Đôi mắt trong sáng của nàng dần đỏ lên, nước mắt hoen bờ mi, quá vui mừng mà rơi lệ.

"Là hắn" Trung niên họ Tôn lúc này cùng nhìn thấy Dương Phàm, toàn thân hắn chấn động, sắc mặt biến đổi không ngừng, nhưng trong mắt lại nhiều thêm vẻ kính sợ và thấp thỏm lo âu.

"Dương mỗ mặc dù không ở đây, tuy nhiên Tịch nhi vẫn luôn là thị thiếp của ta, suốt cuộc đời này không thay đổi! Ngày sau có thời gian ta nhất định sẽ đến La Sơn quốc, trong thời gian này. nếu nàng có bề gì,

ta chi hỏi tới ba người các người.” Lời nói của nam nhân đó ba mươi năm trước, lại một lần nữa vang lên trong đầu hắn.

Mặc dù đã qua mấy chục năm, bóng dáng của nam nhân bậc cao tu vi Trúc Cơ bị thương nặng lúc trước, vẫn như bóng ma ở trong đầu hắn.

- Tịch nhi! Ta tới thăm muội.

Trên mặt Dương Phàm hiện lên vẻ tươi cười.

Đột nhiên vẻ đùa bỡn khôi hài trên mặt hắn biến mất, thay bằng ánh mắt yêu thương luyến ái nhìn về phía Lệnh Hồ Tiểu Tịch.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch hôm nay. nhìn qua dáng vẻ mặc dù thanh nhã như tiên nữ, cao vời không thể với tới, nhưng ở trong mắt Dương Phàm, nàng vẫn như trước là cô gái đáng thương, vẫn như trước là thị thiếp của mình.

Trước ánh mắt sững sờ của mọi người, hai người bay đến bên nhau, ôm chầm nhau.

Ngửi hương thơm thanh khiết trên người giai nhân, Dương Phàm cảm giác thân thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch, so với lúc trước nở nang hơn nhiều, lại có một loại mềm mại nồng ấm như ôn ngọc trong vòng tay.

Đưa tay lau khô lệ nơi khóe mắt Lệnh Hồ Tiểu Tịch, Dương Phàm mỉm cười:

- Ta sẽ dẫn muội về Ngự Dương quốc, muội nguyện ý không?

Lệnh Hồ Tiểu Tịch như ngây dại, có chút khó có thể tin.

- Muội không muốn à?

Dương Phàm cười.

- Muốnmuốn

Trên gương mặt xinh đẹp của Lệnh Hồ Tiểu Tịch ửng đỏ như ráng mây chiều, nở rộ như đóa hoa:

- Tịch nhi vĩnh viễn là thị thiếp của huynh!

Thị thiếp.

Tất cả mọi người tại trường đều sững sờ, mặt đầy vẻ ngạc nhiên và khiếp sợ.

Trên ốc đảo màu xanh biếc, không hề ít thanh niên anh tài tuấn tú của Tiên Lai Tông, trên mặt đều là vẻ tuyệt vọng và không cam lòng.

Như thế nào có thểLệnh Hồ tiên tử hoàn mỹ như nữ thần, cao không thể với tới trong mắt bọn họ, không ngờ chỉ là thị thiếp của người ta.

Như vậy, nam nhân này có lai lịch thế nào đây?

- Ngườicác người

Thanh niên áo tím sắc mặt sượng cứng, khó có thể tin nhìn về phía Lệnh Hồ Tiểu Tịch với dáng vẻ thẹn thùng động lòng người trong vòng tay Dương Phàm.

Tiên tử hoàn mỹ mình không từ thủ đoạn muốn lấy cho bằng được, không ngờ là nữ nhân của người ta.

Nếu như là đạo lữ song tu thì cũng thôi, đằng này tiên tử hoàn mỹ vừa ý trong mắt mình lại là thị thiếp của người ta.

Điều này sao một gã bậc cao Nguyên Anh như hắn, có thể chịu đựng nổi?

Đây cũng không phải đơn giản là ghen tị không cam lòng như vậy, mà là một đả kích trầm trọng vào mặt mũi vào tính tự tôn của hắn.

Sát ý của hắn đối với Dương Phàm đã tăng lên tới mức như muốn ăn tươi nuốt sống, muốn nhai nát cả xương cốt Dương Phàm.

Thậm chí cổ sát ý này còn mãnh liệt hơn gấp mấy lần so với khi đối mặt với kẻ thù giết cha hấn.

- Thiết luật Liên minh, hủy diệt Tiên Lai Tông, bao gồm cả người có liên quan.

Sau khi nói ra những lời này, trong mắt gã thanh niên áo tím lóe ra sát ý sắc bén như đao phong, trong tay hiện lên một tấm lưới đen, sau đó hấn rút vào hắc quang tấm lưới lập tức hóa thành lớn, trải rộng phạm vi mấy chục trượng, mặt trên từng đám từng đám tử diễm u ám nhảy múa không chừng.

"Vù!"

Cả tấm lưới cực lớn màu đen từ trên cao phủ chụp xuống, từng chút từng chút một phình lớn ra, dường như sắp phủ trùm toàn bộ Tiên Lai Tông.

Chúng tu sĩ trên ốc đảo cảm nhận được uy áp không thể ngăn cản. Tấm lưới màu đen đó trong tầm nhìn rất nhanh biến thành lớn ầm ầm mãnh liệt phủ xuống, muốn tránh cũng không được.

Trên mặt bọn họ hiện lên đủ loại biểu tình tuyệt vọng, bất lực, kinh hoàng.

- Không xong!

Tông chủ họ Tôn hoảng hốt. vội vàng há mồm phun ra một thanh mộc kiếm màu xanh, mặt trên lấp lóe ngọn lửa màu xanh biếc, hóa thành một tàn ảnh chém vào tấm lưới đen.

"Keng! Keng!"

Đốm lửa bắn tung tóe, tấm lưới kia vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ngược lại "vù" một tiếng, ngọn lửa xanh biếc bị phản phệ lại, lan tràn trên thân mộc kiếm màu xanh.

Trung niên họ Tôn kêu lên một tiếng đau đớn, ngọn lửa xanh trên thân mộc kiếm chợt ảm đạm xuống, hấn vội vàng thu hồi ngọn lửa.

Toàn bộ Tiên Lai Tông chỉ có hấn và Lệnh Hồ Tiểu Tịch là Kim Đan bậc cao, mọi người còn lại ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng khó có thể dậy nổi.

Những ngọn lửa tím lấp lóe trên tấm lưới màu đen đó. như bóng ma tử thần, ở trong tầm mắt rất nhanh khuếch trương, áp lực âm trầm mãnh liệt, làm cho thân thể bọn họ rung động dữ dội.

- Đại ca! Chạy mau!

Lệnh Hồ Tiểu Tịch kinh hô một tiếng đẩy Dương Phàm ra, chính mình té ra một kiện Pháp bảo, chuẩn bị ra tay ngăn cản.

- Dừng tay!

Huyền Linh tiên tử gần như là cùng một lúc lên tiếng, định quát bảo thanh niên áo tím ngưng lại hành động. Trên mặt nàng mang theo vài phần lo lắng, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

Hơn nữa. nàng cùng thanh niên áo tím mặc dù cùng thuộc về bảy tông Tấn quốc, nhưng không phải cùng một tông phái, hơn phân nửa đối phương cũng không thèm nghe theo lời khuyên giải của nàng.

- Tịch nhi! Khi nào thì muội đột nhiên muốn dựa vào lực lượng của mình để bảo hộ đại ca vậy?

Dương Phàm khẽ cười.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái. Dương Phàm giơ tay nắm cổ tay trắng nõn của nàng.

- Đại ca huynh

Lệnh Hồ Tiểu Tịch lo lắng không hiểu, mắt thấy tấm lưới lớn ầm ầm phủ chụp xuống sắp phủ xuống đầu mình.

Trung niên họ Tôn bị dọa cho hồn vía lên mây, ôm đầu thực mạng bay xuống phía dưới.

Dương Phàm cười chế giễu, cũng không thấy hấn sử dụng Pháp bảo gì chỉ chậm rãi đưa ra một bàn tay, chộp mạnh vào tấm lưới lớn màu đen.

Một bàn tay chẳng lẽ hấn thật sự muốn dùng bàn tay bằng xương bằng thịt, để cứng rắn chộp vào ngọn lửa màu tím đáng sợ đang bùng cháy trên tấm lưới đen kia?

Thanh niên áo tím mừng thầm trong lòng, trên mặt lại lộ ra vẻ cười chế giễu kẻ ngu ngốc.

Hắc La Vồng này chính là một kiện Pháp bảo thất phẩm, dùng Hắc Cương Tinh, Huyền Tầm Ti các loại tài liệu quý hiếm luyện chế thành.

Hơn nữa, Tử Sát Ma Hỏa bám trên Hắc La Vồng này hấn đã tu luyện mấy trăm năm, uy lực vô cùng to lớn.

Nếu là Pháp bảo bình thường cứng rắn ngăn cản Hắc La Vồng, nhất định sẽ rơi vào tình trạng phản phệ của Tử Sát Ma Hỏa, từ đó tổn thương tới linh hồn của tu sĩ. Càng đừng nói là dùng xương thịt cơ thể cứng rắn ngăn chặn nó.

Huyền Linh tiên tử cũng ngần người ra, không nghĩ tới Dương Phàm lại giơ bàn tay trần chụp vào tấm lưới lớn màu đen đó.

Cho dù nàng biết đối phương thực lực sâu không lường được, từng may mắn giết chết đại tu sĩ Nguyên Anh, nhưng sao có khả năng làm được điều này?

”Bốp!”

Nói thì chậm mà việc xảy ra thì nhanh, bàn tay của Dương Phàm hóa thành một cái bóng mờ, ung dung nhẹ nhàng chụp vào Hắc La Vồng.

”Xèo! Xèo! Âm!”

Ngọn lửa tím lấp lóe trên Hắc La Vồng, ở trong tay hấn giây dựa ngân vang.

Chỉ thấy trong tay Dương Phàm lóe ra vầng sáng màu vàng đất, lại là tinh thể thạch hóa, trở nên cứng rắn không thể phá vỡ.

về phần Tử Sát Ma Hỏa lan tràn đến kia, sau khi lan đến trên tay Dương Phàm, lập tức tựa như đóa hoa héo rũ.

”Vèo!”

Cả khuôn mặt gã thanh niên áo tím thoáng chốc tái nhợt, vẻ tươi cười trào phúng trên mặt lập tức sượng cứng, ngược lại trong mắt hấn lộ ra vẻ sợ hãi thật rõ nét.

Không chỉ có Tử Sát Ma Hỏa héo rũ, ngay cả thân thể hấn cũng theo đó già đi, trên mặt lập tức xuất hiện vài nếp nhăn.

Cách cách.

Dương Phàm rất nhanh chụp lấy Hắc La Vồng, sau đó ném mạnh lên trên, đám đối phương trên đám mây ba màu chỉ thấy một bóng đen như bóng ma phủ chụp tới.

- Không xong!

Đám người Huyền Linh tiên tử biến sắc, vội vàng thi triển thủ đoạn phòng ngự.

Thanh niên áo tím run rẩy một hồi, khuôn mặt hấn trắng bệch thất sắc, mà lại nhiều thêm một số nếp nhăn.

Thấy Hắc La Vồng phủ chụp xuống đầu, trong mắt hấn chợt lóe tia sáng ác liệt, trên tay bấm phép quyết liên tục, tấm lưới thật lớn kia lập tức thu nhỏ lại. bị hấn chụp được nắm trong tay.

- Huyền Linh tiên tử! Người này thật đáng sợ, còn không mau liên thủ với ta đối phó hấn.

Thanh niên áo tím thất sắc cả kinh, lúc này đã vô cùng kiêng kỵ thực lực của Dương Phàm, vội vàng thoái lui lại gần Huyền Linh tiên tử.

- Còn đánh cái gì nữa! Mau rút lui!

Huyền Linh tiên tử tức giận liếc hắt một cái trắng mắt, liền phân phó cho tu sĩ trong tông phái mình rút lui.

- Cái gì?

Hành động của Huyền Linh tiên tử, khiến gã thanh niên áo tím vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, hắt cười lạnh châm biếm:

- Chẳng qua chỉ là một gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, ngài và ta hai người liên thủ, đủ để ứng phó, vì có gì phải chạy?

- Hừ! Muốn tìm chết, tự mình người đi đi!

Huyền Linh tiên tử dùng thần thức truyền âm xong, liền dẫn tu sĩ tông môn mình bỏ chạy.

- Hắt rút cuộc là ai?

Bỗng nhiên, gã thanh niên áo tím chợt phát hiện, mình đã xem nhẹ một chuyện rất trọng yếu.

Dường như huyền Linh tiên tử biết lai lịch thân phận của đối phương, không ngờ ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, liền quyết đoán chạy trốn.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, cũng không có lực uy hiếp như thế.

- Muốn chạy? Hôm nay các ngươi một tên cũng đừng nghĩ toàn thân chạy thoát.

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra vẻ chế giễu và nắm chắc.

"Vù! Vèo!"

Vệt sáng màu xanh biếc dưới chân hắt run lên một cái, hóa thành tàn ảnh, lập tức kéo gần khoảng cách.

Mặc dù không sử dụng Pháp bảo gia tốc, tốc độ của hắt lúc này cũng nhanh hơn rất nhiều so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Thời gian chỉ vài cái hô hấp, hắt liền bay đến trên bầu trời trên đầu mọi người.

- Chạy!

Gã thanh niên áo tím thoáng chần chừ một chút, liền quyết đoán ra lệnh chạy trốn.

Chỉ bằng vào một cánh tay của Dương Phàm vừa rồi lộ ra kia, đã chứng tỏ không phải một người mình có thể ứng phó.

"Xoạt! Xoạt!"

Trong tay Dương Phàm đột nhiên hiện ra một cây quạt do lông chim vàng và cán xương tạo thành.

Trong quạt lông màu vàng này tản phát ra một áp lực và uy hiếp của khí tức Thần thú. hết thấy mọi sinh linh trong khu vực đều cảm nhận được khí tức đáng sợ đó.

- Đó là Bằng Vũ Phiến

Thần thức của Huyền Linh tiên tử phát hiện động tác của Dương Phàm, trong mắt càng thêm kinh hãi.

"Phù!"

Dương Phàm quạt Bằng Vũ Phiến trong tay một cái, một luồng gió lớn mãnh liệt không thể ngăn cản, lập tức can quét hủy diệt phạm vi mấy dặm, mây gió trên thiên địa biến sắc. mây đen từ bốn phía âm âm kéo tới, thoáng chốc toàn cảnh rơi vào hôn ám.

Cường phong mãnh liệt cuồng bạo kia đủ để xé nát sắt thép, nơi nào nó đi qua, hết thấy vạn vật bị xé rách thành mảnh nhỏ.

Mấy chục tên tu sĩ bảy tông Tấn quốc, giống như chiếc lá rụng bị cuồng phong cuốn đi.

512. Chương 498: Lấy Một Địch Hai!

”A”

Không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng thê lương, rung động lòng người.

Hơn mười cường giả Trúc Cơ Kỳ tu vi thấp nhất, không may may có sức chống lại, trong nháy mắt bị cuồng phong xé thành mảnh nhỏ.

Theo sau là Kim Đan bậc cao, vòng phòng ngự bảo hộ không có kiên trì được nửa cái hô hấp, liền ”rắc” một tiếng vỡ nát tan tành, sau đó, đồng dạng cũng bị tan xác trong chớp mắt.

Huyền Linh tiên tử cùng thanh niên áo tím chỉ cảm thấy thân thể không chịu nổi, giống như một tờ giấy bị thổi bay đi.

Lực lượng trong luồng cuồng phong đó, làm cho vòng phòng ngự bảo hộ trên người hai người chấn động kêu ”răng rắc”, nhưng vẫn miễn cưỡng chịu đựng được.

Dù sao cũng là bậc cao Nguyên Anh, Bằng Vũ Phiến tuy là cổ bảo uy lực vô cùng to lớn, nhưng công kích với phạm vi lớn như vậy, nếu muốn giết chết tu sĩ cùng một cấp cũng không thực tế lắm.

Tuy nhiên, dưới một chiêu của Bằng Vũ Phiến tiêu diệt tồn tại dưới Nguyên Anh kỳ, cũng làm cho hai đại Nguyên Anh này chật vật không chịu nổi.

Dương Phàm đã đạt được mục đích.

Giờ phút này, cuồng phong kia rít gào còn chưa có ngưng lại. Dương Phàm cầm Bằng Vũ Phiến trong tay, thần nhiên bay về phía hai người, thần sắc ổn định thoải mái, dường như đang thưởng thức bộ dáng chật vật của bọn họ.

Búi tóc trên đầu Huyền Linh tiên tử bị cuồng phong thổi tung ra, cung trang cao quý trên người cũng nhàu nát không chịu nổi thậm chí rách toạt mấy chỗ, lộ ra từng mảng da thịt trắng hồng.

Gã thanh niên áo tím sắc mặt trắng bệch, trước đó khi lần đầu giao phong, cũng không biết Dương Phàm thi triển loại thần thông nào, khiến cho sinh cơ tuổi thọ của hắn bị trôi đi vài chục năm.

Giờ phút này gắng gượng chống đỡ trong cuồng phong mãnh liệt, thân thể hắn không nghe theo khống chế, trong tâm lý bị khủng hoảng một cách khó hiểu.

Khi sức gió yếu bớt theo sau đó một bóng màu xanh hiện đến, Dương Phàm chân đạp vệt sáng màu xanh biếc hiện ra tại phụ cận hai người, tựa cười như không cười nhìn hai người.

Dương Phàm vẫn cầm Bằng Vũ Phiến trong tay, dường như định quạt một lần nữa.

- Dừng tay!

Huyền Linh tiên tử cả kinh kêu to một tiếng, mặt hoa thất sắc:

- Dương đạo hữu! Có thể buông tha chúng ta hay không?

Nàng dường như đã nhìn ra, Dương Phàm muốn trêu đùa bọn họ một chút.

Đúng vậy, Dương Phàm chỉ là muốn đùa bọn họ cùng bọn họ.

So với Tam U lão ma tu luyện Cửu U Ma Công, tu vi tấn chức hậu kỳ, hai người trước mắt này căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Từ lúc hai bên gặp nhau, đồng thời nhìn ra lai lịch thân phận của bọn họ, Dương Phàm liền bắt đầu giả heo ăn lỗ hổ. Mặt khác cũng muốn xem bọn họ đi Tiên Lai Tông rốt cuộc có mục đích gì.

Khi biết được gã thanh niên áo tím này lại không từ thủ đoạn muốn đoạt nữ nhân của mình, Dương Phàm đã nảy sinh sát ý.

Lúc này nghe lời cầu xin của Huyền Linh tiên tử, Dương Phàm tạm thời hạ xuống Bằng Vũ Phiến, cười nói:

- Mấy chục năm trước. Dương mỗ ở Cửu U Bí Cảnh đã thấy dung mạo của tiên tử, không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp lại ở La Sơn quốc này. Từ lúc rời Cửu U Bí Cảnh, ngươi và ta đó là quan hệ đối địch, chẳng lẽ tiên tử còn muốn Dương mỗ nương tay sao?

Trong đôi mắt sáng của Huyền Linh tiên tử lộ ra vẻ phức tạp, thời điểm ở Cửu U Bí Cảnh mấy chục năm trước, đối phương căn bản chỉ là nhân vật bé nhỏ như con kiến.

Lúc ấy, Huyền Linh tiên tử hóa thân là Linh Hà tiên tử, hoàn toàn không có chú ý tới tồn tại của Dương Phàm.

Đối với Dương Phàm mà nói, Linh Hà tiên tử năm đó giống như người trong giới thần tiên, siêu nhiên thoát tục, tiên khí đầy trời, cao không thể với tới.

Thế nhưng hiện giờ tình thế thay đổi, Dương Phàm dễ dàng thoải mái nắm giữ vận mệnh sinh tử của đối phương.

- Cửu U Bí Cảnh họ Dương

Gã thanh niên áo tím thì thào tự nói, đột nhiên cả kinh thất sắc:

- Ngươi là Dương Phàm? Người đã chém chết đại tu sĩ Nguyên Anh đó?

Dương Phàm.

Cái tên truyền kỳ này, có thể nói đã chấn động giới cao tầng Bắc Tàn.

Giết chết đại tu sĩ Nguyên Anh, cả Tu Tiên giới mười ba nước Bắc Tàn trong vạn năm qua cũng chỉ có một Dương Phàm được hưởng vinh quang này.

Sau đó, phần lớn bậc cao Nguyên Anh cho rằng việc này hơn phân nửa là nhờ vào may mắn, vì thế trong lòng không phục.

Nhưng khi nhân vật truyền kỳ này chân chính đứng ở trước mặt mình, nếu muốn không kích động, không khiếp sợ cũng khó.

Càng đáng sợ chính là nhân vật uy danh nổi bật như thế còn là địch nhân của mình.

Lúc này gã thanh niên áo tím mới hiểu được, vì cái gì Huyền Linh tiên tử căn bản không có dũng khí chiến đấu, thấy Dương Phàm vừa ra tay liền chạy trốn ngay.

Giờ phút này, hắn càng cực kỳ hối hận.

Huyền Linh tiên tử thở dài thật sâu:

- Xin hỏi Dương đạo hữu, phải như thế nào mới có thể buông tha chúng ta.

- Các ngươi nếu chạy trốn, tuyệt đối chỉ có đường chết. Nếu có thể kiên trì mười hiệp dưới tay ta. Dương mỗ có thể tha các ngươi một con đường sống.

Dương Phàm thần nhiên cười nói.

Thanh niên áo tím cùng Huyền Linh tiên tử nhìn nhau, hai người hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Kiên trì mười hiệp, bọn họ vẫn còn có nhiều hi vọng.

Đương nhiên, nếu Dương Phàm thực sự có được thực lực có thể so với đại tu sĩ, thì chỉ sợ cơ hội của bọn họ rất nhỏ.

"Vèo vèo!"

Thân ảnh hai người nhoáng lên một cái, phân biệt xuất hiện tại trước và sau Dương Phàm.

- Dương đạo hữu! Xin chỉ giáo.

Trông mắt gã thanh niên áo tím ngưng trọng, không còn có bất cứ cảm xúc gì khác.

Cực kỳ trọng yếu là phải làm thế nào thoát khỏi chết dưới tay đối phương.

Bọn họ tin rằng với uy tín cùng độ cao của Dương Phàm lúc này, hắn sẽ giữ lời nói.

Trên đỉnh đầu gã thanh niên áo tím hiện lên một cái mào màu đen, dưới chân xuất hiện một đôi giày xanh sáng lấp lánh, cầm trong tay một thanh trường kích màu đen tản ra ma khí cuộn cuộn.

Gương mặt đoan trang xinh đẹp của huyện Linh tiên tử ngưng trọng lại, giơ lên bàn tay ngọc, trên ngón trỏ tay phải có một cái nhẫn, tỏa ra từng tia từng tia sáng bảy màu bao quanh toàn thân nàng, tăng thêm vẻ đẹp xuất trần.

Đồng thời, nàng lại vùng tay lên, trước mắt xuất hiện một cái lược, tản phát ra khí tức sắc bén.

Dương Phàm cười ha hả, thân hình đứng sừng sững giữa không trung, cũng không hề động, ngược lại thu hồi Bằng Vũ Phiến.

- Đắc tội rồi!

Huyện Linh tiên tử nhẹ nhàng vạch ngang cái lược trong tay. từng tia sáng bảy màu dài đến mười trượng, xẹt qua xẹt lại như con thoi, quang ảnh lóng lánh linh hoạt sắc bén công kích tới Dương Phàm.

- Đi!

Thanh niên áo tím hét lớn một tiếng, trường kích màu đen tăng vọt tới hai ba trượng, huy động từng đạo bóng kích kinh thiên động địa, làm rung chuyển cả bầu không khí bốn phía.

- Dương Đại ca

Lệnh Hồ Tiểu Tịch ở xa xa nhìn xem cuộc chiến, trong đôi mắt phượng đầy vẻ lo lắng.

Mọi người Tiên Lai Tông cũng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Còn trung niên họ Tôn càng tăng thêm vài phần vô lực, lẩm bẩm:

- Lời đồn đãi quả thực giả

Có liên quan tới chuyện Dương Phàm chém giết đại tu sĩ Nguyên Anh, phần lớn đều giới hạn trong giới cao tầng Tu Tiên giới.

Hắn hoàn toàn có thể thấy được hai người kia ở trước mặt Dương Phàm, không có bao nhiêu sức phản kháng.

Đối mặt với công kích của hai cường giả Nguyên Anh, Dương Phàm thật ung dung thoải mái, quanh thân ngưng kết một lớp Thảo Giáp màu xanh biếc, chớp động hoa văn màu vàng nhạt.

"Keng keng! Âm âm!"

Dương Phàm vẫn đứng sừng sững giữa không trung, không nhúc nhích, để mặc cho hai người công kích.

Nếu quan sát cẩn thận sẽ phát hiện trên Thảo Giáp màu xanh biếc của hắn, vàng hào quang màu xanh biếc cùng hoa văn màu vàng không ngừng đan xen vào nhau.

Dần dần hoa văn màu vàng kia đột nhiên như biến thành thực chất bám vào những sợi tơ màu xanh biếc trên thảo giáp.

Khi hai thứ này chân chính hòa hợp thành một thể, hình thành một kiện quang giáp màu nâu, hình thành tầng tầng phòng hộ kiên cố ở bên ngoài thân thể Dương Phàm.

Ở dưới công kích mãnh liệt của hai người, thảo giáp màu nâu khẽ lay động, rồi hấp thu phần lớn lực lượng phép thuật đánh vào nó.

Dương Phàm là lần đầu tiên dùng áo nghĩa thạch hóa sử dụng trên Thảo Giáp, để tăng thêm lực phòng ngự cho mình.

Ở dưới tình huống như thế cho dù hắn không đứng trên đại địa, lực phòng ngự của quang giáp màu nâu này, cũng có thể so với Pháp bảo phòng ngự đỉnh cao, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Khuyết điểm duy nhất là tiêu hao pháp lực thật lớn. Dưới chân hắn không có đại địa, tốc độ khôi phục và năng lực mượn dùng lực lượng của đại địa suy giảm rất nhiều.

Sau khi công kích một trận mãnh liệt. Huyền Linh tiên tử cùng gã thanh niên áo tím càng hoảng sợ, đối phương hoàn toàn đứng ở thế bất bại.

Tuy nhiên như vậy càng tốt, mười hiệp lập tức chấm dứt, bọn họ có thể thoát chết.

Mắt thấy mười hiệp đã qua được một nửa.

Hai người càng mừng thầm.

Thế nhưng lúc này, Dương Phàm đột nhiên động rồi! Thân hình hắn nhanh như một tia chớp lướt về hướng Huyền Linh tiên tử, một bàn tay giơ lên bỗng mạnh xuống, trong tầm mắt mọi người chỉ thấy lóe lên một tia sáng vàng.

"Ầm!"

Vòng phòng ngự bảo hộ quanh thân Huyền Linh tiên tử lập tức vỡ tan, nhưng chiếc nhẫn trên ngón tay nàng đột nhiên sáng rực chói mắt, rồi từng tia từng tia sáng bảy màu, nhưng lại đánh vắng Dương Phàm ra.

Dương Phàm hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, chiếc nhẫn trong tay đối phương đúng là một kiện Cổ bảo, xem ra là vật bảo mệnh.

Khó trách lúc trước Tam U lão ma với tu vi Nguyên Anh trung kỳ, đuổi giết nàng mấy vạn dặm cũng không có thành công, sau lại nàng được cứu đi.

"Xoát xoát xoát"

Huyền Linh tiên tử lập tức huy động cái lược trong tay, bóng lược như con thoi màu sắc rực rỡ như bóng với hình, công kích trên người Dương Phàm.

"Còn lại ba hiệp cuối cùng thôi" Gã thanh niên áo tím mừng rỡ, từ sau lưng tập kích tới.

Dương Phàm lộ vẻ mặt trào phúng, trong tay xuất hiện một cây bút lông cán màu đen.

"Xoạt! Xoạt!"

Cây bút lông vẽ trên hư không một cái, một luồng sáng màu xanh khí thế mãnh liệt, lấy hắn làm trung tâm chấn động lan rộng ra.

Lực lượng cuộn cuộn hùng hồn, lập tức chấn cho hai người bay ra ngoài mấy chục trượng.

"Phù!"

Gã thanh niên áo tím phun ra một búng máu, một kích của cây bút lông vừa rồi chủ yếu là nhằm vào hắn. Một kích mãnh liệt như thế, lập tức xuyên thấu qua tầng phòng ngự, chấn tạt phủ hắn bị tổn thương.

Huyền Linh tiên tử hừ một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp hơi đỏ ửng, khí huyết quay cuồng, bị chút vết thương nhẹ.

- Sát!

Trong mắt Dương Phàm bùng lên tia sáng lạnh, cây bút lông trong tay lại vạch ngang trên hư không lần nữa.

Chỉ thoáng chốc, trong hư không xuất hiện một chữ "Sát" to lớn tới mấy chục trượng.

Trong chữ "Sát" lộ ra sát khí mãnh liệt, còn ẩn chứa thêm áp lực vô cùng vô tận đánh vào tinh thần đối phương.

Cổ sát khí đó thậm chí xâm nhập thẳng vào cốt tủy linh hồn, khiến cho người ta không rét mà run.

"Vèo!"

Chữ "Sát" to lớn mấy chục trượng đó, bỗng nhiên hóa thành còn chừng ba thước, nhanh như tia chớp xẹt qua trên người gã thanh niên áo tím.

Tầng phòng ngự bao quanh hắn vốn đã bị tàn phá không chịu nổi giống như tờ giấy lập tức bị cắt ngang qua.

Chữ "Sát" ba thước đó thậm chí xuyên qua trên người hắn, lướt thêm hơn trăm trượng, sau đó mới mờ dần rồi tiêu tán đi.

Gã thanh niên áo tím đứng sững tại chỗ, trong mắt hiện đầy vẻ nghi ngờ và khiếp sợ, lập tức lại biến hóa thành vẻ tuyệt vọng không cam lòng.

Phía trước thân thể hắn vừa lúc có thể nhìn thấy một vết thương màu đỏ hình chữ "Sát".

Cực kỳ quỷ dị là xung quanh chữ "Sát" màu đỏ tươi đó, dòng máu chỉ đảo quanh rồi dừng ở miệng vết thương, không có lập tức chảy ra.

Thế nhưng số ít người tại trường đang xem cuộc chiến, lại nhìn ra gã thanh niên áo tím đã chết.

Ánh mắt hắn dần dần âm đạm, thân thể hắn như con điều đứt dây, từ giữa không trung rơi xuống.

"Bùm!"

Từ trên cao rơi thẳng xuống không có thi triển lực phòng ngự gì, lực rơi mạnh biến hắn thành một đồng máu thịt lẫn lộn.

"Ồ!"

Mọi người trên ốc đảo, lúc này mới kịp phản ứng lại ồ lên một tràng, lập tức xôn xao tách ra một khoảng cách với thi thể vô cùng thê thảm kia.

Tông chủ họ Tôn không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, mọi người đều cảm thấy không rét mà run.

Tuy rằng đều là Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng thực lực giữa hai bên nhưng lại chênh lệch lớn như thế.

- Còn lại một hiệp cuối cùng

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lộ ra ý cười, tay cầm cây bút lông giơ lên.

Gương mặt ngọc của Huyền Linh tiên tử lập tức trắng bệch một màu, thân thể mềm mại run rẩy, trong đôi mắt đẹp lộ rõ vẻ bất lực.

Hiện trường rơi vào cảnh tĩnh lặng, ngay cả tiếng hít thở đều nghe được rõ ràng.

Một hiệp cuối cùng, nàng nên lựa chọn thể nào đây?

513. Chương 499: Nhất Tiễn Song Điêu!

Giờ phút này, nàng đơn độc đứng giữa không trung, lại có vẻ yếu đuối bất lực, trong đôi mắt đẹp lộ ra vài tia tuyệt vọng, nhưng vầng sáng bảy màu vờn quanh thân thể mềm mại, làm tăng thêm nét đẹp tuyệt mỹ đoan trang của nàng.

- Một hiệp cuối cùng!

Ánh mắt Dương Phàm dần dần sáng lên ác liệt, phàm là địch nhân của mình đều phải bị tiêu diệt.

Lúc này nếu không giết đối phương, chắc chắn sẽ lưu lại hậu họa về sau.

- Dừng tay! Ta buông bỏ!

Bỗng nhiên Huyền Linh tiên tử quát lên một tiếng yêu kiều, thu hồi Pháp bảo, hào quang bảy màu vờn quanh trên người cũng biến mất.

Dương Phàm khẽ nheo hai tròng mắt lại:

- Người đây là có ý gì?

Hắn có điểm không hiểu:

- Vừa rồi Dương mỗ hạn cho các người mười hiệp, nếu bình yên vượt qua, thì sẽ tha cho các người một con đường sống. Còn một hiệp cuối cùng, nếu người có thể kiên trì được. Dương mỗ sẽ không ra tay tiếp nữa.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Tiểu nữ tự biết không thể kiên trì được một hiệp cuối cùng này. liền quyết đoán buông bỏ, giờ phút này để mặc cho đạo hữu xử trí.

Huyền Linh tiên tử chậm rãi nhắm lại đôi mắt đẹp, chẳng những thu hồi Pháp bảo, ngay cả phép lực cũng dần dần thu liễm.

Nghe nói lời ấy, Dương Phàm đưa tay sờ sờ má, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng.

Huyền Linh tiên tử này thật rất thông minh, một câu "Để mặc cho đạo hữu xử trí!", liền để lại cho mình một tia hy vọng.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm có thể lựa chọn giết nàng, cũng có thể tạm thời bắt giữ, hoặc là lưu lại có chỗ dùng, chẳng hạn như đàm phán cùng Tiên Huyền Linh Vận Tông.

Tóm lại, với vẻ đẹp tuyệt sắc cùng tu vi thân phận của nàng, giá trị phi thường lớn.

Cho dù đổi lại là bất cứ một gã cường giả nào khác, chỉ cần không phải chân chính là người cuồng sát, dưới tình huống như vậy, hơn phân nửa sẽ không lập tức xuống tay giết chết nàng.

- Tốt! Tốt lắm! Người thực rất thông minh!

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dương mỗ có thể cho người một lựa chọn.

- Đạo hữu mời nói ra!

Huyền Linh tiên tử mở đôi mắt đẹp, khẽ thở một hơi nhẹ nhõm.

Chỉ cần Dương Phàm không lập tức giết chết nàng, Tiên Huyền Linh Vận Tông sẽ tìm ra cách cứu viện nàng, mặc kệ là đàm phán giao dịch, hay là phương thức nào khác, tóm lại còn có cơ hội sống sót rất lớn.

"Với tu vi Nguyên Anh Kỳ của người, nếu có thể để mặc cho Dương mỗ điều khiển, tác dụng thật cũng không nhỏ."

Dương Phàm đảo mắt lướt thoáng qua trên người nàng, cười dài nói:

- Với dung mạo tuyệt sắc của Huyền Linh đạo hữu, làm thị thiếp của Dương mỗ cũng rất tốt.

Thị thiếp.

Tâm hồn Huyền Linh tiên tử rung động, thân thể mềm mại phát lạnh, trong ánh mắt nhìn Dương Phàm đầy vẻ khuất nhục.

Dương Phàm chậm rãi nâng lên cây bút lông.

Trên thực tế, hắn cũng không nghĩ đối phương sẽ đồng ý.

Không đồng ý càng tốt, chỉ cần đối phương phản kháng, hắn liền có thể lập tức giết chết, dứt khoát sạch sẽ lưu loét, xóa bỏ mối họa về sau.

Cho dù tu sĩ Tiên huyền Linh Vận Tông kia tới đây gây phiền toái, Dương Phàm cũng không sợ chút nào.

Hiện giờ trong mười ba nước Bắc Tần, có thể uy hiếp đến Dương Phàm ít chi lại ít.

Cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh đích thân tới, Dương Phàm cũng không sợ, ít nhất có thể ở thế ngang bằng.

Với tu vi Nguyên Anh kỳ của Huyền Linh tiên tử, cộng thêm dung mạo tuyệt đẹp khí chất thoát trần đó, nếu là làm đạo lữ song tu của Dương Phàm thì nàng còn có thể nghĩ lại.

Nhưng nếu bắt nàng phải làm thị thiếp của đối phương, điều này quả thực là trắng trợn sỉ nhục.

Phóng mắt nhìn khắp mười ba nước Bắc Tàn, nữ tu Nguyên Anh làm thị thiếp, cả vạn năm qua dường như không có trường hợp này.

- Dương đạo hữu! Chẳng lẽ ngài cố ý muốn cái mạng của tiểu nữ?

Trong đôi mắt xinh đẹp của Huyền Linh tiên tử hiện ra đủ loại thần sắc khuất nhục, xấu hổ và giận dữ, rồi dần dần tan đi.

- Đúng là có ý này! Đạo hữu định lựa chọn thử qua một chiêu cuối cùng?

Dương Phàm lộ ý cười trên mặt.

- Ta đáp ứng

Huyền Linh tiên tử chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể yếu đuối mềm mại hơi run run, hô hấp trở nên dồn dập.

- Người đáp ứng?

Dương Phàm có chút không thể tưởng tượng.

- Với thân phận địa vị của các hạ, đã là đỉnh cao ở Bắc Tàn, tiểu nữ có làm thị thiếp của ngài, tuy có chút không cam lòng, nhưng ở lựa chọn sinh tử trước mặt, cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Huyền Linh tiên tử nói xong lời cuối cùng, thở dài thật sâu, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một vẻ phức tạp.

Dương Phàm thoáng trầm tư suy nghĩ, liền hiểu thông suốt.

Ở lựa chọn sinh tử trước mặt, cũng không phải mỗi người đều có thể quật cường và trinh liệt ở trong vũng bùn mà không nhiễm như Đặng Thi Dao.

Nếu Dương Phàm đưa ra điều kiện để đối phương làm đạo lữ song tu, chỉ sợ Huyền Linh tiên tử sẽ rất dễ dàng đáp ứng.

Mà yêu cầu là thị thiếp, Huyền Linh tiên tử đấu tranh một lát, rồi trong khuất nhục xấu hổ và giận dữ, vẫn là đáp ứng.

- Làm sao vậy. Dương đạo hữu! Chẳng lẽ muốn đổi ý?

Huyền Linh tiên tử ngược lại nở nụ cười xinh đẹp, chăm chú nhìn Dương Phàm.

Xét theo tu vi, địa vị, tướng mạo. khí chất các phương diện, đặt ở Bắc Tàn không thể nghi ngờ Dương Phàm là ngôi sao sáng chói, chỉ sợ không có người nào có thể so sánh cùng.

Nam nhân như thế, nếu có thể làm đạo lữ song tu của hắn, có lẽ là một loại phúc phận may mắn

Chỉ tiếc, mình lại chỉ là một thị thiếp.

Huyền Linh tiên tử thầm than trong lòng, bay đến bên cạnh Dương Phàm, vẻ mặt cung kính.

- Với tu vi Nguyên Anh Kỳ của các hạ làm thị thiếp bên cạnh ta, nếu không có thủ đoạn gì khổng lồ, Dương mỗ thật không an tâm.

Dương Phàm vừa cười vừa nói.

- Ta đã là thị thiếp của Dương đạo hữu! Chủ nhân nếu có yêu cầu gì, tiểu nữ có thể phản kháng được sao?

Huyền Linh tiên tử u buồn nói.

- Tốt lắm! Ta muốn đánh hạ dấu vết trên linh hồn của ngươi.

Dương Phàm gật gật đầu.

Huyền Linh tiên tử hơi biến sắc, nhưng không phản kháng, vẫn để Dương Phàm đánh hạ dấu vết linh hồn.

Kể từ đó, Dương Phàm yên lòng mang theo Huyền Linh tiên tử hạ xuống trên ốc đảo chỗ Tiên Lai Tông.

- Dương được sư! Tiên tử! Mời tới bên này!

Tông chủ họ Tôn vẻ mặt cung kính mời Dương Phàm vào đại điện nghị sự của tông môn.

Hai nàng cùng theo bên cạnh Dương Phàm. Lệnh Hồ Tiểu Tịch cùng Huyền Linh tiên tử đều thập phần cung kính, lúc đi trên đường hai nàng hơi thụt lại phía sau nửa bước.

Dương Phàm trùu mền liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Tiểu Tịch một cái, nắm tay nàng đi vào đại điện nghị sự.

Rất nhanh, toàn bộ cao tăng Tiên Lai Tông bước tới bái kiến.

Cái gọi là cao tăng, cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ trở xuống.

Toàn bộ Tiên Lai Tông, chỉ có tông chủ họ Tôn và Lệnh Hồ Tiểu Tịch đã tấn chức Kim Đan bậc cao.

Dương Phàm lập tức đi thẳng vào vấn đề, thản nhiên nói:

- Hiện giờ Tấn quốc công chiếm La Sơn quốc, nơi này chỉ sợ không có chỗ cho Tiên Lai Tông sống yên ổn. Nếu nguyện ý, Dương mỗ có thể mang theo các người di chuyển đến Ngư Dương quốc.

Tông chủ họ Tôn mừng rỡ:

- Đa tạ Dương được sư!

Với cấp độ của hắn, thật ra cũng biết một ít chuyện có liên quan tới Dương Phàm.

Hiện giờ ở Bắc Tần, trừ ba vị đại tu sĩ Nguyên Anh, chỉ sợ không có người nào là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, Dương Phàm chính là ông Vua không ngai của Ngư Dương quốc, nếu có thể di chuyển Tiên Lai Tông đến đó, quả thực là chuyện tốt cầu còn không được.

Toàn bộ cao thấp Tiên Lai Tông đều tán thành việc này.

- Cảm ơn Dương Đại ca

Lệnh Hồ Tiểu Tịch vô cùng vui mừng, rúc vào trong lòng Dương Phàm, lộ ra nụ cười ngọt ngào hồn nhiên.

Ngược lại Huyền Linh tiên tử ngồi bên cạnh Dương Phàm, đưa ra nghi ngờ:

- Chỉ sợ bầy tông của Tấn quốc sẽ không dễ dàng để chủ nhân toại nguyện.

- Phải không? Không nguyện ý?

Dương Phàm cười khẽ nói:

- Để xem thử ai dám ngăn cản bước chân Dương mỗ.

Trong câu nói của hắn lộ ra lòng tự tin tuyệt đối.

Phóng mắt nhìn khắp Bắc Tần, trừ ba đại tu sĩ ra còn không có người nào có thể được hắn coi trọng.

Thần cảnh sát thần, phạt ngăn sát phạt.

Huyền Linh tiên tử cười khổ nói:

- Ý của ta không mấy may hoài nghi thực lực của chủ nhân, chỉ là đề nghị nếu phải di chuyển, tốt hơn là mau chóng thực hiện.

- Người không phải là vì nghĩ tới an nguy của tu sĩ tông môn mình chứ?

Dương Phàm thản nhiên nhìn lướt qua nàng một cái.

Huyền Linh tiên tử trầm mặc, ngược lại cũng không có phủ nhận.

- Thật ra cũng không phải ta cố ý muốn ở lại La Sơn quốc gây chuyện, đích xác còn có một việc phải đi xử lý, cần phải chờ vài ngày.

Dương Phàm giải thích.

- An bài của chủ nhân, ta không dám phản đối.

Huyền Linh tiên tử thâm thở dài, dịu dàng nói.

Trong lòng nàng đã có chút cảm giác không ổn.

Đêm đó tông chủ họ Tôn sắp xếp cho một mình Dương Phàm một gian động phủ tĩnh lặng xinh xắn, bên trong trang trí khá xa hoa.

Làm thị thiếp, Huyền Linh tiên tử cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch đều đứng ở trong phòng, trái tim trong lòng ngực đập thành thịch.

Ngay cả Huyền Linh tiên tử là Nguyên Anh Kỳ, đều có chút khấn trương.

Làm thị thiếp, nàng hiểu rõ số phận của mình, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch thì chỉ đơn thuần là khấn trương, mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, trong mắt có vài phần xấu hổ.

Lúc trước khi ở La Sơn quốc, nàng cùng Dương Phàm đã có một lần kinh nghiệm song tu.

Thời gian đã cách mấy chục năm, nàng vừa nghĩ tới có hơi xấu hổ, nhưng cũng có vài phần chờ mong.

Chỉ có điều bên cạnh còn có một vị Huyền Linh tiên tử, khiến cho nàng có chút không được tự nhiên.

Dương Phàm thấy rõ động tác thần thái của hai nàng trong mắt, đột nhiên mỉm cười.

Hai nàng trước mắt này, đều là mỹ nhân tuyệt sắc nhân gian hiếm có. Một nàng đoan trang khoan thai, thành thực dịu dàng; một nàng thanh nhã như tiên, thuần khiết động lòng người.

Đối với Huyền Linh tiên tử, chuyện tốt đưa tới cửa này, hần sao có thể cự tuyệt?

Dương Phàm sớm đã không phải là nam nhân tình cảm ngây ngô như lúc trước, sau khi liên tục chiến đấu ở các chiến trường Nội Hải, tâm tình hần đã trở nên trong sáng.

Ồ! Hai tiên tử tuyệt sắc bày ra trước mặt này, rốt cuộc người nào trước đây?

Dương Phàm, một tay sờ má, đang suy nghĩ về vấn đề thực nghiêm túc này.

Hần đưa mắt nhìn lướt qua một cái, trên gương mặt xinh đẹp đoan trang của Huyền Linh tiên tử lập tức ửng hồng rồi đỏ bừng một màu nhưng trong đôi mắt đẹp vẫn trong sáng.

Nàng hiểu rõ nếu đã làm thị thiếp của đối phương, chuyện này là không thể tránh khỏi.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch thì xấu hổ cúi thấp đầu, không dám nhìn Dương Phàm.

Cuối cùng, Dương Phàm thở dài, ai trước ai sau, thật sự khó có thể quyết định.

Như vậy thì cùng một lúc đi.

Trong lòng Dương Phàm lập tức có chút cấp bách chờ mong.

Hần bước tới nhẹ nhàng nắm tay hai nàng, đi đến chiếc giường rộng trong động phủ.

Hai vưu vật tuyệt mỹ nằm trên giường, hai đôi mắt thanh tú nhắm chặt, bờ mi run run.

Dương Phàm trước nhẹ nhàng cởi xiêm y Lệnh Hồ Tiểu Tịch, lộ ra thân thể mịn màng mát rượi, ôn hồng như ngọc, làn da trắng ngần như trái vải bóc vỏ thật mê người. Dương Phàm đưa bàn tay vuốt nhẹ một đường.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này thực thuận lợi. Dương Phàm khê hôn lên cặp môi ướm át của nàng, hai tay âu yếm mân mê mấy chỗ cấm địa mẫn cảm trên thân thể mềm mại của nàng, rất nhanh liền tiến vào trạng thái.

Rất nhanh, Lệnh Hồ Tiểu Tịch liền phát ra từng đợt tiếng rên rỉ yêu kiều, mồ hôi thơm mát nhỏ giọt.

Thời điểm thân thể hai người hòa hợp một thể, tỏa hương thơm đầy phòng.

Sau hai canh giờ, Dương Phàm buông thân thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch, nhích lại thân mình Huyền Linh tiên tử bên cạnh.

huyền Linh tiên tử nằm ở bên cạnh, chịu đựng qua hai canh giờ. trên gương mặt xinh đẹp đã hồng nhuận ướt át, giống như đóa hoa không dấu được vẻ thẹn thùng.

Dương Phàm khẽ cười liếc mắt nhìn nàng một cái, thân thể từng một chút tới gần thân thể thần tiên cao quý kia, đưa miệng sát vào vành tai trong sáng hồng nhuận của nàng, thấp giọng nói:

- Tiên tử! Mạo phạm!

Huyền Linh tiên tử thở hơi thở như hoa lan, nghe nói lời ấy, càng thêm xấu hổ chỉ muốn độn thổ cho xong.

Nàng vừa mới định lên tiếng, bất chợt thân thể thần tiên ran lên:

- Ngài

Bàn tay của Dương Phàm đã dò thám vào trong xiêm y của huyền Linh tiên tử, mân mê trên thân thể thần tiên bằng thanh ngọc khiết kia.

Lần này, đúng là bắt đầu từ dưới lên

- A

Khi bàn tay Dương Phàm chạm đến chỗ bí ẩn nào đó, nàng không kìm nổi kêu lên một tiếng yêu kiều, không dấu được vẻ thẹn thùng.

Sau một phen tận tình dò thám, Dương Phàm mới chậm rãi cởi bỏ xiêm y trên người Huyền Linh tiên tử, đặt thân hình yêu kiều của nàng dưới thân mình

514. Chương 504: Tu Sĩ Man Di

Theo Dương Phàm biết, Ngự Dương Quốc hôm nay đã nằm dưới sự khống chế tuyệt đối của Âm Huyết Vương Triều.

Tiên Thành, càng trở thành cảnh quan hùng vĩ đồ sộ nhất Ngự Dương Quốc, cũng là vùng đất trung tâm tu tiên giới trong nước.

Dương Gia Bảo là trung tâm trọng yếu Tiên Thành. Ngũ Bàn Sơn là phường thị tu tiên cao cấp nhất Ngự Dương Quốc. Tú Ngọc Các lại là khu mật dịch có quy mô lớn nhất.

Vụ Liễu trấn là vùng đất lạnh, duy nhất ở đây, tuy rằng còn có người phạm cư trú, lại được coi là "Cấm địa" trong Tiên Thành, không có tu sĩ dám gây sự ở nơi này.

Theo mấy tên du côn dẫn đường Dương Phàm Hồ Phi đi vào một tửu quán trong Vụ Liễu trấn.

Trong tửu quán vàng thau lẫn lộn, bất luận là người tu tiên hay người phạm, nam nữ già trẻ, loại nào cũng có.

Vừa mới đi vào tửu quán, liền nghe được một giọng nói chói tai:

- Nghe nói Vụ Liễu trấn tàng long ngọa hổ, bản sư đích thân tới chỗ này, thật là quá thất vọng. Rượu trong tửu quán này rõ ràng là pha nước, lại còn không cho bản sư chất vấn, thật là buồn cười.

- Thường nghe nơi Bắc Tần phồn hoa, địa linh nhân kiệt, hiện giờ xem ra còn không bằng người thô鄙 nơi hoang mạc Thánh tộc ta

Mấy người Dương Phàm đi vào tửu quán, vừa lúc nghe được ở một bàn rượu có một nam tử thân khoác áo da cừu, đầu đội mũ trùm đầu, lên tiếng nói chuyện.

Nam tử này thoát nhìn khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, quai hàm để râu, trang phục quần áo cùng với giọng nói khác biệt rất lớn với người Bắc Tần.

Rõ ràng là người dị tộc.

Ở nơi Bắc Tần, dị tộc còn dám kiêu ngạo hung hăng như thế, khẳng định chắn chắc là man di cửu tộc.

Man di, chỉ là xưng hô của quốc gia Bắc Tần đối với các dị tộc khác.

Còn man di cửu tộc lại tự xưng mình là Thánh tộc, ở trong mắt bọn họ, Bắc Tần cũng là dị tộc, là man di. Nam tử dị tộc này giọng nói mang theo trào phúng nồng đậm, bên cạnh còn ngồi nam một nữ. Phân biệt là một thanh niên trông mắt tím, một vị nữ tử tuyệt lệ quần áo tiên diễm, đầu đội mào bảy màu.

Chỉ nhìn khí chất, liền có thể cảm giác được bọn họ bất phàm, không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Thanh niên hai trông mắt màu tím tạo cho người ta một áp lực nguy hiểm khó hiểu, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Còn nữ tử tuyệt sắc đầu đội chiếc mào bảy màu, giữa hàng mi có một ấn ký màu đỏ to bằng hạt gạo như một viên bảo thạch mượt mà, tăng thêm vài phần thánh khiết thần bí.

Chiếc mào bảy màu trên đầu nàng, khiến cho Dương Phàm chú ý tới, không khỏi nhìn vài lần.

Chiếc mào bảy màu này, khiến cho hắn nhớ tới phượng quan khổng tước mang trên người Khổng Tước Tiểu Yêu, hai người nhìn qua có chút tương tự.

Ba người cùng ngồi một bàn, chỉ có nam tử dị tộc kia đang lên tiếng, thanh niên mắt tím cùng nữ tử tuyệt lệ này ngồi yên không nói.

Ở bên cạnh bàn ba người, đang nằm mấy người không rõ sinh, tử, đều là người tu tiên, từ Trúc Cơ Kỳ đến Kim Đan Kỳ.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua. thần sắc khế biến, ánh mắt nghiêm nghị.

Mấy người ngã xuống, có hai người hôn mê, có hai người trọng thương, một người đã chết.

- Mấy tên man di các ngươi, quả thật là tự tìm đường chết, lại dám tới Vụ Liễu trấn gây sự.

Một lão giả râu bạc mắt tròn, tay run run chỉ vào những người này.

Đến khi Dương Phàm tới gần, vừa lúc thấy được một màn trước mắt.

Mà lão giả râu bạc kia, chẳng qua có tu vi Ngưng Thần Kỳ, thoát nhìn có chút quen thuộc.

- Hừ! Một tu sĩ cấp thấp, còn dám chỉ trở trước mặt bản sư, ngươi sống chán lắm rồi phải không?

Nam tử dị tộc lên tiếng trước đó hừ lạnh, ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lùng.

Lão giả râu bạc lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp ép tới không thở được.

Nhưng mà, khuôn mặt già nhăn đỏ bừng, nhưng lão vẫn cắn răng nói:

- Vụ Liễu trấn là cấm địa Tiên Thành, không ai có thể ngang ngược ở nơi này. Tu sĩ bậc cao cũng không được.

- Lão bất tử, thật chán sống rồi?

Nam tử dị tộc bỗng khoát tay, một tia ánh sáng xám xanh đậm về phía lão giả.

Lão giả râu bạc căn bản không có sức phản kháng, mắt thấy sẽ bị đâm phải.

Ngay lúc này, một đạo lôi xà cắt phá không khí phía đối diện, vừa lúc bắn trúng tia ánh sáng xám xanh kia.

Phốc xì xì

Tia ánh sáng xám xanh không chút phản kháng, liền bị lôi xà nuốt mất.

Ba người nam tử dị tộc khế lộ vẻ kinh ngạc, vừa lúc thấy được Hồ Phi ra tay ngăn cản.

- Thăng nhóc con, dám tới địa bàn của ta gây sự, xem lão tử thu thập ngươi thế nào.

Hồ Phi ngôn ngữ thô tục, ánh mắt lộ ra mấy phần hưng phấn, hai tay chà chà vào nhau.

Bằng ánh mắt của hắn, không khó nhìn ra được ba người tới đây đều là Nguyên Anh bậc cao.

Bất luận là nam tử dị tộc, hay là thanh niên mắt tím cùng nữ tử tuyệt lệ kia.

Ba Nguyên Anh bậc cao.

Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở mà.

Hồ Phi không e ngại, ngược lại còn hưng phấn, chiến ý sôi trào, hai tay xoa xoa như nhìn thấy con mồi:

- Thật tốt quá, vừa lúc cho lão tử hoạt động gân cốt một chút.

Ba người nam tử dị tộc đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía hắn.

Lão giả râu bạc khẽ thở ra một hơi. mặt đầy sợ hãi nói:

- Hồ quân sự, cuối cùng ngài cũng tới rồi, bằng không

Bỗng dưng, tiếng của lão đột ngột im bật, ánh mắt dừng lại trên mặt nam tử cầm bào xanh ngọc bên cạnh Hồ Phi.

- Ngài ngài xuất quan rồi.

Lão giả râu bạc mặt đầy hưng phấn, giọng thoáng run lên.

- Người là?

Dương Phàm phát hiện lão giả râu bạc này có chút quen thuộc, đột nhiên liền nhớ tới.

- Tiểu lão nhi đã từng là được sư Phổ Ái Y Quán, năm đó khi ngài trở về Ngự Dương, ở trong y quán đã từng được ngài trị thương

Lão giả râu bạc vội giải thích, trong ánh mắt lộ ra kính ngưỡng sâu sắc.

Dương Phàm gật đầu, hắn cũng có chút ấn tượng với vị được sư già này. Năm đó khi vừa từ nội hải trở lại y quán. La Tường con của Trịnh Tiểu Mạn kiêu căng cuồng ngạo, đã thương lão được sư khuyên can này.

- Dương được sư. ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta. Tu sĩ dị tộc này chạy tới Vụ Liễu trấn chúng ta, thuần túy là muốn gây sự, lại còn đánh chết một tiên bối Trúc Cơ

Lão đầu râu bạc cầu oan với Dương Phàm.

- Được, lão yên tâm.

Dương Phàm an ủi lão đầu trước, sau đó giọng dần lạnh xuống:

- Ba tu sĩ dị tộc này, đừng nghĩ tới toàn thân trở ra. Nếu đánh chết một người chúng ta, ít nhất ta cũng phải lưu lại một mạng của các người.

- Ha ha ha Các hạ thật là lớn lối, thật cho rằng ăn chắc chúng ta sao.

Nam tử dị tộc cất tiếng cười to.

Thanh niên mắt tím cùng nữ tử tuyệt lệ bên cạnh hắn, liếc nhìn lẫn nhau, bắt đầu quan sát Dương Phàm.

Thế nhưng, Dương Phàm đứng ở trước mặt bọn họ. giống như một mảnh đại dương mênh mông, sâu không thể lường.

Thanh niên mắt tím lộ ra một tia kinh ngạc, khóe miệng động đậy, bắt đầu giao lưu với nữ tử tuyệt lệ.

- Dương lão đại, để ta thu thập người này. Hai người khác giao cho lão đại vậy.

Trong tay Hồ Phi xuất hiện một thanh lang nha bổng, bên trên tỏa ra khí tức hủy diệt làm người ta run sợ, chỉ tay ngoắc ngoắc nam tử dị tộc:

- Chúng ta đi ra ngoài đánh, tìm một chỗ không người, đừng tổn thương tới người phạm.

- Ha ha ha. bản sư càng muốn đánh ở chỗ này, người có thể làm gì được ta? Cho dù có thương vong, cũng không phải bách tính Thánh tộc ta.

Nam tử dị tộc này thật rất vô sỉ.

- Ngao ngao -

Khóe mắt Hồ Phi muốn nứt ra, tức đến phát run, thấy qua vô sỉ, nhưng chưa thấy qua vô sỉ tới trình độ như vậy.

Dương Phàm nâng tay vỗ vỗ vai hắn:

- Bình tĩnh, đã như thế, hôm nay ta muốn lưu lại một mạng, chính là kẻ này rồi.
- Được, giao cho Dương lão đại.

Hồ Phi mừng rỡ, hắn thật chờ mong thực lực của Dương Phàm.

Bể quan năm mươi năm, hắn cũng muốn kiến thức một chút thủ đoạn của Dương Phàm.

- Tiểu tử, cuồng vọng tự đại, thật nghĩ rằng người có thể áp trên đầu ta?

Nam tử dị tộc đây về châm chọc, dù là thực lực Dương Phàm mạnh hơn hắn, nhưng muốn không coi ba đại tu sĩ Nguyên Anh vào đâu, thương hại đến tính mạng, là tuyệt đối không thể nào.

- Thử xem thì biết

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, tiếp đó hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia sáng vàng đất quỷ dị nguy hiểm. Hai chân như cắm sâu vào tầng đất, quang mang vàng đất sinh sôi không ngừng, dung nhập vào đại địa.

Chỉ thoáng cái, ba người nam tử dị tộc đều cảm nhận được một cỗ áp lực không rõ.

Vô hình, trên đầu ba người giống như có một tòa núi lớn.

- Dừng tay.

Nữ tử tuyệt lệ khẽ quát một tiếng, giọng nói dễ nghe như tiếng hót hoàng oanh sơn cốc.

- Xin hỏi, các hạ chính là Dương Phàm, Dương được sư?

Nữ tử tuyệt lệ đội chiếc mũ bảy màu cười dịu dàng, thánh khiết thoát tục, khiến cho không khí trong phòng đang ồn ào tạm thời tan biến.

- Đúng là Dương mỗ.

Dương Phàm cười cười, ngược lại cũng hiếu kỳ, cô gái này có thể nhìn ra được thân phận của mình?

Phải biết hắn bể quan năm mươi năm, không bước ra y quán nửa bước, gần như bị tu tiên giới quên đi.

- Tiểu nữ Dạ Hạm, sớm nghe nói đại danh Dương được sư. Nơi Bắc Tần trong vạn năm, chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ Thù Vinh, chỉ có mỗi mình các hạ.

Nữ tử tuyệt lệ này ngữ khí thái độ hết sức cung kính.

Đồng thời, trong ánh mắt nàng nhìn về phía Dương Phàm, có vài phần hiếu kỳ.

Nghe nói thân phận Dương Phàm, sắc mặt nam tử dị tộc kia đột nhiên biến đổi, ánh mắt thoáng hiện một tia kinh sợ.

Chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ Thù Vinh, cái này nghe đã đủ thấy đáng sợ rồi.

Ngay cả Nguyên Anh đại tu sĩ cũng chém giết được, huống hồ hắn là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ?

- Ha ha, xem ra cô rất hiểu về Dương mỗ.

Dương Phàm khẽ nheo mắt, quan sát Dạ Hạm một chút, nhàn nhạt nói:

- Chẳng hay bộ tộc các hạ, thờ phụng là gì?
- Thất Thái Khổng Tước Tiên.

Dạ Hạm khẽ nói ra mấy chữ, ngữ khí nghiêm trang trịnh trọng.

- Dương được sư, vừa rồi người Thánh tộc ta đã có đắc tội, xin thứ lỗi.

Dạ Hạm áy náy nói, đồng thời cũng là cầu tình cho nam tử đệ tộc kia.

- Không được, hôm nay trong ba người các người, nhất thiết phải lưu lại mạng một người.

Ngữ khí Dương Phàm lạnh đến tận xương, không chút nói chuyện mặt mũi.

Nghe lời này, nam tử đệ tộc sắc mặt trắng bệch, nhưng ngoài mạnh trong yếu nói:

- Người dám tôn thương một cọng tóc gáy chúng ta, vậy thì chờ Tây Nhạc Cửu Tộc trả thù. Đến lúc đó, toàn Ngự Dương Quốc sẽ bị san bằng, Tiên Thành nơi này cũng sẽ thành địa bàn của chúng ta.

- Người đang uy hiếp ta?

Dương Phàm tròn mắt co rụt, nhiệt độ nơi này bỗng giảm xuống.

- Dương được sư. chẳng qua là chết một tu sĩ cấp thấp mà thôi? Một tu sĩ cấp thấp, làm sao có thể so sánh với tính mệnh một quốc sư Thánh tộc.

Thanh niên mắt tím lần đầu lên tiếng, trong giọng nói có một cỗ uy nghiêm vương giả.

Một người là tu sĩ cấp thấp, một người là Nguyên Anh bậc cao. quốc sư thân phận cao thượng.

Ở tu tiên giới thực lực là hàng đầu, hai người quả thật không thể đánh đồng.

- Đúng là không thể so sánh

Dương Phàm giọng nói hờ hững lạnh, băng:

- Thế nhưng, người chết đi ở trên địa bàn của ta. Mặc kệ người là Nguyên Anh bậc cao, còn quốc sư gì, đều phải chết.

Phải chết

Thái độ Dương Phàm cứng rắn vượt ngoài dự liệu mấy người này.

Xoạt vù

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Dương Phàm biến mất, na di hư không tới bên cạnh nam tử đệ tộc kia.

Bùm

Một chưởng đánh ra, không khí rung động một trận, khí tức như núi cao áp bách tràn ngập toàn tửu quán.

515. Chương 505: Một Chết Một Thương

Bùm!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì, thân hình hắn đã biến mất, xuất hiện ở bên cạnh người nam tử đệ tộc kia, tung ra một chưởng sét đánh,

Trong lòng bàn tay, tràn đầy hoa văn màu đất thô ráp, ẩn chứa một cỗ lực lượng nặng nề hùng hồn.

Bùm

Một chưởng đánh tới, như núi cao sụp đổ, khiến bốn phía ảm đạm thất sắc.

- Dừng tay

Thanh niên mắt tím kinh hô, ống tay áo vung lên, một cỗ ánh sáng màu tím vọt về phía Dương Phàm, cố gắng viện trợ nam tử đệ tộc.

- Dương được sư hạ thủ lưu tình.

Dạ Hạm cười khở một tiếng, bàn tay ngọc chấm ra, giữa hư không lóe ra quang mang bảy màu, hóa thành một hư ảnh khổng tước, đánh về phía Dương Phàm.

Đây chính là thủ đoạn linh khí hóa hình.

Dương Phàm đồng thời công kích nam tử dị tộc, nắm giữ toàn bộ xung quanh, khê lộ dị sắc.

Mắt thấy một chưởng ẩn chứa sức bùng nổ khủng khiếp đánh tới trước mắt, nam tử dị tộc kinh hô một tiếng, miễn cưỡng nhấc tay, trong khoảng khắc chớp nhoáng ngăn cản một chưởng của Dương Phàm.

Bùm răng rắc!

Tiếng động kia. giống như tiếng gậy trúc vỡ vụn.

Mấy người xem trận chiến gần đó, mắt tròn to nhìn cánh tay nam tử dị tộc, trong khoảng khắc nổ tung, như cánh hoa bung ra, một mảnh đỏ tươi.

- A

Hắn kêu thảm một tiếng, toàn cánh tay nháy mắt phế bỏ, thân hình theo lực đánh kia bay vọt ra ngoài.

Vào lúc này, quang mang màu tím do thanh niên mất tím chém ra, còn có hư ảnh khổng tước của Dạ Hạm, gần như chỉ sau khoảng khắc đánh trúng thân thể Dương Phàm.

Dương Phàm sững sững tại chỗ, không chút kinh sợ. Quần áo sáng vàng nhạt toàn thân đập dờn, bất luận là quang mang màu tím, hay là hư ảnh khổng tước, sau khi đánh trúng thân thể hắn, gần như chỉ tạo ra một tia rung động.

Hai đại Nguyên Anh công kích, ngay cả phòng ngự của hắn cũng không phá được.

Điều này làm cho thanh niên mất tím cùng Dạ Hạm không khỏi kinh hãi.

Trước kia chưa giao thủ, bọn họ còn có chút hoài nghi sự tích đã từng là truyền thuyết kia.

Có mạnh mấy đi nữa, chẳng qua chỉ là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ trung kỳ. Dù là chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ, quá nửa cũng có thành phần may mắn.

Thế nhưng, sau khi chân chính giao thủ, bọn họ mới rõ ràng khắc sâu. Nam tử trong truyền thuyết năm mươi năm trước, đáng sợ cỡ nào.

Suốt năm mươi năm, hắn chưa từng lộ diện, đa số người gần như đã quên mất hắn.

Còn hôm nay, sau khi xuất quan lần đầu tiên ra tay, Dương Phàm bày ra lực phòng ngự cường đại, làm cho bọn họ một trận vô lực.

Bùm bùm bùm -

Dương Phàm cách không đánh ra mấy chưởng, quang mang vàng đất thô ráp trong bàn tay đã thương người giữa hư không.

Bùm

Chưởng thứ nhất, dễ dàng đánh nát vòng phòng ngự của nam tử dị tộc.

Bùm

Chưởng thứ hai, thân thể chia năm xẻ bốn, ngũ tạng lực phủ hóa thành phần bụi.

Vù -

Ngay chưởng thứ ba, một Nguyên Anh nhỏ bay ra.

Thế nhưng, Nguyên Anh này vừa bay ra được, chưởng thứ ba vừa lúc đánh tới.

Bùm

Nguyên Anh nhỏ lập tức nát bấy, lực lượng cường đại nháy mắt bùng nổ tràn ra.

Tuy rằng không phải tự động tự bạo, nhưng Nguyên Anh này khi tan biến bùng phát ra thực lực vẫn rất đáng sợ.

May là lúc này ở trong tửu quán chỉ có mấy đại Nguyên Anh, các tu sĩ còn lại đã bị đuổi ra xa, đứng ở ngoài xem trận chiến.

Trong nháy mắt Nguyên Anh bùng nổ, đứng mũi chịu sào trước tiên chính là Dương Phàm.

Thân hình hắn chợt lóe, sau đó rời xa bốn năm trượng, uy lực vụ nổ lan ra bắn trúng người hắn, chỉ tạo nên một tia rung động.

Không chút tổn thương.

Xem như thế, dù là đứng chịu vụ nổ này, cũng sẽ không bị trọng thương.

Chém giết nam tử dị tộc, toàn bộ quá trình chỉ dùng thời gian bốn năm hơi thở.

Có thể người bên ngoài sẽ hỏi, lẽ nào hai đại Nguyên Anh dị tộc ăn ngồi không hay sao?

Đáp án: đúng vậy.

Trong thời gian bốn năm hơi thở này, công kích do bọn họ phát động đối với Dương Phàm, lại không gây ra một chút tác dụng nào.

Công kích của bọn họ đánh lên trên người Dương Phàm, không khác gì gãi ngứa.

Chân đạp mặt đất; lực phòng ngự của Dương Phàm phải tăng cường gấp đôi bình thường, hơn nữa lực lượng cuộn cuộn không ngừng.

Dưới tình huống như vậy, dù là năm ba tu sĩ Nguyên Anh bình thường vây công, hắn cũng có thể ung dung ứng phó.

Từ Diễn Căn sơ kỳ thăng cấp tới cảnh giới trung kỳ, thực lực của hắn tăng lên không chỉ có một chút nhỏ.

Vì vậy, thanh niên mất tím cùng Dạ Hạm chỉ có thể trở mắt nhìn Dương Phàm chém giết nam tử dị tộc, lại hoàn toàn không còn cách nào.

Tình cảnh như vậy, so sánh với Dương Phàm chém giết Tử Tâm Chân Nhân năm đó, tương tự cỡ nào?

Bọn họ không phải không có bí kỹ sát thủ, nhưng ở trong không gian nhỏ hẹp này, Dương Phàm lại chiến đấu cận thân với nam tử dị tộc, sẽ dễ ngộ thương tới người một nhà.

Sau khi Dương Phàm chém giết nam tử dị tộc, thanh niên mất tím cùng Dạ Hạm chỉ cảm thấy một làn khí lạnh chạy khắp toàn thân.

Đối phương có thực lực chém giết nam tử dị tộc, như vậy sợ rằng cũng có thể tạo ra thương hại chí mạng với bọn họ.

Mặc dù bọn họ tự nhận thực lực mạnh hơn nam tử dị tộc không ít, nhưng còn không tự tin tới mức có thể toàn thân trở ra dưới Dương Phàm truy sát.

Từ tình huống Dương Phàm ra tay, mặc dù hắn không tu luyện tới cảnh giới hậu kỳ, nhưng thực lực tuyệt đối không thể kém hơn Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Người không sợ man di cứu tộc ta trả thù hay sao?

Thanh niên mất tím lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm, trên người hiện lên một cỗ uy áp vương giả, ánh mắt màu tím kia lại mang tới cho hắn một cảm giác uy hiếp.

Dương Phàm khẽ híp hai mắt, quan sát một chút, cảm giác thanh niên mất tím hay là Dạ Hạm này đều không đơn giản.

- Lại là uy hiếp?

Sắc mặt Dương Phàm dần dần lạnh nhạt:

- Ở nơi Bắc Tần này, không có bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp ta. dù là Hắc Phong Ma Hoàng Thánh tộc người đích thân tới. Dương mỗ cũng không sợ.

- Hơn nữa Dương mỗ ghét nhất, chính là bị người khác uy hiếp ta. Cho nên người cũng phải trả một cái giá.

Dương Phàm dứt lời, thân hình lại chợt lóe lên, biến mất giữa hư không, xuất hiện ở bên cạnh người thanh niên mất tím.

Thanh niên mắt tím phản ứng lại cực nhanh, giống như đã sớm có dự liệu, thân hình nháy mắt lóe ra khỏi tửu quán.

- Lui.

Thanh niên mắt tím cùng Dạ Hạm liếc nhau, hai người hóa thành hai tàn ảnh bỏ chạy ra ngoài Vụ Liễu trấn.

Bọn họ rất giảo hoạt, không lập tức bay lên không trung, mà lẩn vào dòng người dày đặc trong trấn.

Lẩn lộn với nhân loại cùng tu sĩ cấp thấp, Dương Phàm muốn ra tay, khẳng định sẽ bận tâm.

Chỉ là Dương Phàm cười trào phúng quanh người bọc một tầng ánh sáng vàng nhạt, thoảng cái dung nhập vào mặt đất, biến mất không thấy.

Thanh niên mắt tím cùng Dạ Hạm vừa thấy động tác này, sắc mặt liền biến đổi.

Khi bọn họ phản ứng lại, một cánh tay vươn ra từ tầng đất, chụp vào chân thanh niên mắt tím.

- Cẩn thận!

Trong ánh mắt phượng Dạ Hạm hiện một tia lo lắng, một cước đá vào cánh tay phủ ánh sáng vàng nhạt, khiến nó tiến lên khẽ ngừng lại.

Thanh niên mắt tím bị dọa toát mồ hôi lạnh, vội vàng phóng đi, thoát khỏi phạm vi cánh tay kia công kích.

- Ha ha, phản ứng không tệ.

Dưới tầng đất, truyền ra tiếng nói của Dương Phàm, dường như tán thưởng Dạ Hạm phản ứng nhanh nhạy.

- Chẳng qua

Bỗng nhiên, cánh tay kia truyền ra một lực hút, bắt lấy chân Dạ Hạm:

- Cô giúp hắn, bản thân lại không đi được.

Dạ Hạm kiều dung trắng bệch, kinh hô một tiếng, cố sức muốn thoát khỏi bàn tay kia.

Thế nhưng, lực lượng của nàng làm sao có thể chống lại Dương Phàm?

Hai cổ lực lượng kéo đẩy, lập tức chấn vỡ chiếc giày thêu cùng nửa đoạn ống quần, lộ ra bàn chân trắng nõn linh lung, còn có nửa phần đùi ngọc mượt mà giữa không khí.

Dị biến như thế. là cho Dạ Hạm dung nhan trắng bệch lại thêm một phiến mây hồng, ánh mắt sáng lộ một mảnh xấu hổ khuất nhục.

Càng làm cho nàng xấu hổ giận dữ, bàn tay kia còn đang khẽ vuốt bàn chân ngọc tuyết trắng mịn màng của nàng.

Có thể, chỉ là động tác vô thức

Thế nhưng, như thế cũng đã làm cho Dạ Hạm tuyệt mỹ thánh khiết càng thêm nhục nhã khó coi, nổi giận gập gáp, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được.

Ngẫm lại mình có thân phận cao quý ở Thánh tộc, lại bị người này khinh bạc như thế. Nếu truyền ra, nàng nào còn còn có mặt mũi sống được?

- Dừng tay.

Thanh niên mắt tím kia hét lớn một tiếng, lại không bỏ rơi Dạ Hạm chạy trốn một mình.

Bỗng nhiên trong ánh mắt tím của hắn chấn động tử quang, phóng ra một đoàn ánh sáng màu tím trong suốt.

Thân thể Dương Phàm dung nhập đại địa đột nhiên cứng đờ, linh hồn như bị đá kích nặng nề.

Tuy rằng như thế không tổn thương tới hắn, nhưng cũng làm Dương Phàm công kích dừng một chút, bàn chân tuyết trắng của Dạ Hạm cũng thoát khỏi ma trảo của hắn.

- Chủ nhân, ta tới giúp ngài.

Đúng vào lúc này, từ trong đám người truyền ra một giọng nói tục tằng.

Xoạt vù

Một nam nhân cao lớn khôi hô hiện thân, hai mắt chợt lóe điện quang u lam, giằng co với ánh mắt thanh niên mắt tím kia.

Thoáng cái, thân thể thanh niên mắt tím chấn động, sắc mặt tái mét, phốc một tiếng phun ra một ngụm máu.

- Chạy mau!

Dạ Hạm cũng bất chấp vết xanh trên bàn chân mơ hồ phát đau, càng không cố nữa phần đùi ngọc trắng nõn lộ ra không khí, kéo thanh niên mắt tím chạy ra xa xa.

- Đừng mơ toàn thân trở ra.

Dương Phàm lập tức vung tay, đoàn ánh sáng vàng đất dưới chân rung động, một cổ dao động nguy hiểm quỹ dị truyền ra từ trên người hắn.

Khoảng khắc, thân thể thanh niên mắt tím cứng đờ, thân thể bắt đầu cứng lại từng chút.

Hắn cố hết sức chống lại, nhưng linh hồn vừa bị thương, thực lực hao tổn mấy phần cảm thấy có lòng lại kiệt sức.

Cứ thế, sau khi thân thể hắn cứng lại, lập tức liền hóa thành một pho tượng đá hình người.

Dạ Hạm kinh hô một tiếng, dung nhan tràn đầy sợ hãi, toàn thân bùng lên đoàn ánh sáng bảy màu, di chuyển pho tượng đá hình người đi, tiếp đó hóa thành một dải cầu vồng, thân ảnh chợt lóe liền biến mất, sau khoảnh khắc đã xông về phía chân trời.

- Chủ nhân, có cần ta đuổi theo bọn họ không?

Trung niên khôi ngô ở bên cạnh hỏi.

- Không cần.

Dương Phàm nâng cánh tay vừa chộp lấy, đặt lên mũi khẽ ngửi, vẫn còn có một tia dư hương, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch lên:

- Thật là cực phẩm, không biết nàng ở Tây Nhạc Cửu Tộc có thân phận đặc thù gì.

Hiện giờ hắn ở một góc Bắc Tần, vừa xuất quan, còn chưa dự định triệt để là địch với man di cửu tộc.

Đối với ba người vừa rồi quấy rối, hắn giết một người lập uy, thuận tiện lại trọng thương một người, trừng phạt một chút.

- Hắc hắc! Dương lão đại, bề quan năm mươi năm không ra, thực lực của lão đại đã cường đại như thế, hôm nào chúng ta luận bàn.

Hồ Phi xoa tay nói.

Dương Phàm rõ ràng Hồ Phi đúng là hạng người hiếu chiến, càng là đối thủ cường đại đối thủ cường đại, càng có thể kích thích chiến ý.

Dù là đối thủ mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều, cũng không dập tắt được quyết tâm của hắn.

- Được, chúng ta đi.

Dương Phàm gật đầu. liền dẫn Hồ Phi bay về phương xa, hắn đang muốn kiểm nghiệm thực lực chân chính của mình một chút.

Bọn họ vừa mới đi, tu sĩ chấp phép Vụ Liễu trấn xuất hiện, thu dọn tàn cục hiện trường.

Chủ nhân nhà tửu quán kia, thật muốn tự sát:

- Tửu quán của ta

Thế nhưng ngay sau đó có tu sĩ phụ trách thu dọn hậu quả, cho hắn mấy chục khối linh thạch:

- Chỗ này đủ cho người tu sửa tửu quán rồi.

Ở trong phạm vi Tiên Thành, loại tiền có giá trị lưu thông thật sự chính là linh thạch.

Đương nhiên, vàng bạc châu báu cũng có thể sử dụng ở khu vực người phàm trong Vụ Liễu trấn này, dựa theo tỷ lệ quy đổi linh thạch nhất định.

- Xuất quan rồi! Rất cuộc ngài ấy xuất quan rồi.

Lão giả râu bạc trước đó run giọng nói. Kích động khó hiểu, trong ánh mắt như thấy được hy vọng:

- Chỉ có ngài ấy, mới có thể cứu lại đại cục Bắc Tàn hôm nay.

516. Chương 506: Quét Ngang Hết Thấy

Khi hắn bay đến một độ cao, đột nhiên dừng lại, nhắm mắt cảm nhận tất cả xung quanh.

Hồ Phi cũng dừng lại theo, chỉ là giữa hư không nhảy nhót như khỉ, cũng không quấy rối tới hắn.

- Không tệ, thượng cổ kỳ trận, lại còn có hai tầng

Một lúc lâu sau, Dương Phàm giãn mặt cười khê, cảm thấy rất thỏa mãn.

Toàn Vụ Liễu trấn đều được một tầng trận phép thủ hộ không nhìn được bằng mắt thường.

Đây là bản đơn giản thượng cổ kỳ trận Thất Thái Thành Bảo ở Cửu U Bí Cảnh.

Khi đó là do Đặng Thi Dao căn cứ bản vẽ thay đổi thành dạng đơn giản.

Ngoại trừ không có linh vực cấm pháp, hiệu quả bố trí trận phép này không kém nhiều lắm so với Thất Thái Thành Bảo.

Trong trận pháp, mật độ linh khí tốt hơn bên ngoài nhiều, tu luyện cũng làm ít công to.

Càng làm cho Dương Phàm cảm thấy kinh ngạc, chính là thượng cổ kỳ trận bao phủ nơi này lại có hai tầng. Chia làm hai tầng nội ngoại. Nội tầng là trận nhỏ bao phủ toàn Vụ Liễu trấn. Còn ngoại tầng, hắn là đại trận Tiên Thành trong phạm vi ngàn dặm. Cái trước chỉ là một trấn nhỏ, không đáng kể.

Thế nhưng cái sau, là Tiên Thành phạm vi ngàn dặm, không gian lớn như vậy, đủ để dung nạp mấy chục vạn tu sĩ cũng còn dư. Bố cục trận phép cỡ lớn như thế, khẳng định tiêu hao rất nhiều tài liệu cùng tinh lực nhân lực.

- Trước tiên lướt qua Tiên Thành xem thử

Dương Phàm bắt đầu có chút hứng thú, kéo Hồ Phi phi hành trong phạm vi ngàn dặm.

Rất nhanh, hai người đã tới biên giới Tiên Thành.

Cách đó không xa. thành tường nguy nga cao tới trăm trượng vững vàng, khí thế hùng hồn, khiến cho các sinh vật ở trước mặt nó đều nhỏ bé vô cùng.

Không nói đến độ cao tường thành này, chỉ riêng tài liệu xây dựng, đều là khoáng thạch nguyên thủy dùng làm tài liệu luyện chế Pháp Bảo tu tiên giới.

Có thể tài liệu nguyên thủy cấp thấp như vậy không đủ để chống lại người tu tiên bậc cao công kích, nhưng độ dày, độ cao của nó cũng làm cho người ta nhìn mà thở dài.

Tường thành độ dày đã có mười trượng, lại là tài liệu tu tiên giới, hiển nhiên chịu được lực đánh.

Nhìn từ xa xa, nó giống như một mảnh núi cao.

Đi tới gần cửa thành, Dương Phàm còn thấy được một con sông hộ thành, rộng chừng trăm trượng.

Nước sông là dẫn từ Thanh Giang Hà tới đây.

Ở chỗ này, thần thức Dương Phàm bắt được Bồ Thiên Quân Vương.

- Dương Quân vương rút cuộc xuất quan rồi

Bồ Thiên Quân Vương thở ra một hơi dài, vẻ mặt có vài phần mừng rỡ, chạy tới đón.

- Những năm gần đây, đều là nhờ có Mục Quân vương.

Dương Phàm bày tỏ lòng cảm ơn, đồng thời lại hỏi:

- Không biết tiến độ kế hoạch Tiên Thành này thế nào rồi?

- Đã hoàn thành tám mươi phần trăm, thành trì đã xây xong, trận phép cũng chế tạo tốt. Nhưng còn cần một nhóm lớn tài liệu, tiến một bước cô đọng thân tường. Nhưng điều này, chỉ sợ không phải mấy năm là làm tốt được, ít nhất cần tâm huyết mấy thế hệ.

Bồ Thiên Quân Vương phân tích.

- Thời gian năm mươi năm, có thể chế tạo được Tiên Thành phòng thủ kiên cố như thế, đã nhanh hơn ta tưởng tượng rồi.

Dương Phàm cười thoả mãn nói.

- Đây cũng là nhờ Dương quân vương lấy ra nhiều tài liệu như thế, bằng không tiến trình cũng không thể nhanh được như vậy.

Bồ Thiên Quân Vương than thở.

Lúc huyết tẩy Quy Huyền Môn, Ma Dương Tông, Dương Phàm đã lấy ra hết những tài liệu trong kho hàng hai phái này.

Không những vậy, hắn còn để Thạch Thiên Hàn đi nội hải làm bốc vác, từ nội hải vận chuyển tới lượng lớn tài liệu.

Sau đó. Dương Phàm lại cùng Bồ Thiên Quân Vương hàn huyên một chút đại cục Bắc Tàn.

Nói tới đại cục Bắc Tàn, khẳng định không thể bỏ qua đề tài man di cửu tộc, Hắc Phong Ma Hoàng.

Khi đó Dương Quân vương thật có dự kiến trước, ngay khi đối kháng ngang hàng với Tam U Lão Ma, để ta phải người thẩm thấu vào man di cửu tộc, tầm nhìn xa như vậy thật làm người ta không thể tưởng tượng được.

Bồ Thiên Quân Vương thán phục.

Từ lúc man di cửu tộc lần đầu đánh Bắc Tàn, lúc đề cập tới Hắc Phong Ma Hoàng, Dương Phàm đã làm ra quyết định như thế.

Nghe được Bồ Thiên Quân Vương tán thành, Dương Phàm lại không vui vẻ nổi, ánh mắt nhìn về phía tây xa xa Bắc Tàn than thở:

- Khi đó làm như vậy, gần như là một loại trực giác tạo thành, Bởi vì nghe ngài nói sự tích về Hắc Phong Ma Hoàng, ta liền có một cảm giác cực kỳ đáng sợ, rất có thể một ngày nào đó lời cuồng ngôn của hắn sẽ thực hiện lần nữa, san bằng Bắc Tàn Thập Tam Quốc.

- Đúng vậy, khi đó Dương quân vương cảm giác không sai một chút nào, Hắc Phong Ma Hoàng, người này dùng đáng sợ cũng không đủ hình dung, bất luận là thực lực, mưu trí, thủ đoạn, đều là siêu việt người khác. Ngay cả tam đại tu sĩ Bắc Tàn hôm nay cũng không phải đối thủ của hắn. Tiếp tục xu thế như vậy, không tới mười năm, Bắc Tàn Thập Tam Quốc sẽ bị hắn san bằng.

Lúc Bồ Thiên Quân Vương nói tới Hắc Phong Ma Hoàng, cũng lo lắng thật sâu.

Cuối cùng, hắn dùng ánh mắt thoáng chờ mong nhìn Dương Phàm:

- Khi đó ngay cả Tam U Lão Ma dùng Ma Thần Phụ Thể cũng bị ngài giết được, hiện giờ tu vi đã tăng lên, có thể chém giết người này, để cho Bắc Tàn Thập Tam Quốc trở về bình lặng.

- Nếu như đoạn kiếm còn trong tay ta, vậy tự nhiên không nói chơi. Đừng nói là Nguyên Anh Kỳ, cho dù Hóa Thân Kỳ cũng có thể bị ta một kiếm diệt sát.

Dương Phàm than khổ:

- Chỉ là hiện tại Vô Song hành tung không rõ, hơn nữa cảnh giới tu vi cũng lơ lửng không chừng.

- Điều này cũng đúng.

Bồ Thiên Quân Vương đương nhiên rõ ràng tình tiết trong đó.

Khi đó lúc Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm, tự tin ngạo nghễ ra sao.

Tay cầm kiếm này. vô địch Bắc Tàn.

Loại trạng thái coi rẻ địch nhân thậm chí làm cho hắn là một người ngoài cuộc cũng cảm thấy máu nóng sôi trào.

- Ta dường như có một loại cảm giác

Dương Phàm đột nhiên hít sâu một hơi, ngữ khí trang trọng kỳ lạ:

- Một ngày nào đó, ta còn sẽ gặp lại hắn, đồng thời lại kề vai chiến đấu

- Hy vọng ta có thể thấy ngày đó.

Bồ Thiên Quân Vương đầy vẻ chờ mong, hắn không chút nghi ngờ. Đến khi Dương Phàm cùng Vô Song liên thủ lần sau, có thể sẽ khiêu chiến tồn tại đáng sợ không ai biết tới.

Vậy thì bằng độ cao của hắn hiện giờ, cuối cùng không có cơ hội thấy được Dương Phàm tái hợp với đoạn kiếm lần nữa.

Những điều này là về sau, tạm thời không nói tới.

Mục đích giai đoạn hiện giờ của Dương Phàm là tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết, sống lại phụ thân, an ủi một tia hổ thẹn bất an cuối cùng ở trong lòng.

Thời gian ngàn năm, nhìn như rất dài, nhưng càng kéo dài thời gian, xác suất sống lại thành công lại càng thấp.

Dương Phàm tự nhiên rõ ràng điểm này.

- Vốn dự định sau khi bế quan, nội trong ba năm rời Bắc Tàn đi lên Cực Bắc.

Dương Phàm cười khổ nói:

- Chỉ là ở nơi Bắc Tàn này, một cục diện hỗn loạn còn cần phải thu dọn.

Bồ Thiên Quân Vương gật đầu:

- Ta hiểu được tình cảnh Dương Quân vương. Ngươi Dương Quốc là cố hương chúng ta, có rất nhiều thứ không thể dứt bỏ.

Thân nhân, bằng hữu, sư trưởng, đệ tử còn có mảnh đất thương nhớ này.

- Kỳ thật chờ mong Dương Quân vương xuất quan không chỉ có chúng ta, còn có tam đại tu sĩ Bắc Tàn.

Đột nhiên sắc mặt Bồ Thiên Quân Vương lại trở nên ngưng trọng.

- Xin nói rõ?

Dương Phàm thoáng kinh ngạc.

- Mấy năm trước khi ngài xuất quan, tam đại tu sĩ Bắc Tàn đều từng phái tu sĩ Nguyên Anh tới hỏi khi nào ngài xuất quan, thậm chí đề xuất Dương Quân vương viện trợ, cùng kháng man di.

Bồ Thiên Quân Vương giải thích.

Dương Phàm nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu, trong mắt chợt lóe hàn quang.

- Thế nào?

- Ta hoài nghi những tên cường giả man di tới Vụ Liễu trấn gây sự hôm nay, có mục đích khác

Dương Phàm trầm tư nói.

- Ý của ngài là ngay cả cao tăng ở hoang mạc Tây Nhạc xa xôi cũng đã quan tâm ngài bề quan. Thậm chí, đây là chính Hắc Phong Ma Hoàng bày mưu đặt kế.

Bồ Thiên Quân Vương không khỏi hít vào một hơi lạnh.

- Điều này có gì kỳ quái, từ lúc ta chống lại Tam U Lão Ma, đã phái người đi quan tâm kẻ này. Hắc Phong Ma Hoàng có thể trở thành đệ nhất nhân Bắc Tân hôm nay, đánh Thập Tam Quốc liên tục bại lui, nào sẽ không điều tra nhân tố không rõ như ta.

Dương Phàm lại không chút cảm thấy bất ngờ.

- Vậy Dương Quân vương, nên dự tính thế nào?

Bồ Thiên Quân Vương nghiêm nghị hỏi.

Quyết định của Dương Phàm, sẽ đại biểu ý chí toàn Ngự Dương Quốc.

- Còn có thể thế nào? Đương nhiên là đánh.

Trong mắt Dương Phàm lóe lên lệ mang:

- Quét ngang hết thấy địch nhân, chỉ có như vậy, ta mới có thể yên tâm rời Bắc Tân. Nghe hắn nói, Bồ Thiên Quân Vương chợt cảm thấy xúc động, không khỏi kích động.

Hồ Phi bên cạnh không khỏi nhiệt huyết sôi trào:

- Nói rất hay, đánh, hung hăng đánh, quét ngang hết thấy địch nhân.

Quét ngang hết thấy địch nhân.

Đây là thái độ của Dương Phàm.

Bá đạo, cương quyết, coi rẻ tất cả.

Đồng thời nó thành lập trên cơ sở thực lực.

- Tin rằng tam đại tu sĩ sẽ nhanh chóng tới tìm ta, tuy nhiên trước đó, ta còn có việc muốn làm

Dương Phàm mỉm cười, mang theo Hồ Phi bay đi nơi khác.

Sau đó, hai người đi một chuyến tới Dương Gia Bảo.

Trong Dương Gia Bảo, Dương Lỗi từ hai mươi năm trước đã thăng cấp Kim Đan bậc cao.

Tu vi Diệp Liên đã sớm tới gần Nguyên Anh bậc cao.

Từ đó, Dương Phàm cùng đệ đệ, muội muội, một nhà sum họp, thật là ấm áp.

Diệp Liên thừa dịp nói:

- Lúc này tiếp Vũ Tịch tỷ tỷ tới đây?

Dương Phàm lại thở dài, chỉ là nói:

- Qua một thời gian đi xem nàng

Ở Dương Gia Bảo đoàn tụ mấy ngày, thật là nhàn nhã.

Chỉ là Hồ Phi rất cuộc không nhịn được nữa, phải tìm Dương Phàm đấu một trận.

Bọn người Dương Lỗi, Điệp Liên rất có hứng thú với chuyện này, thậm chí ngay cả Độc Vương La Tùng Hoàn cũng tới xem náo nhiệt.

Dương Phàm còn có thể nói gì, chỉ phải đáp ứng cho bọn họ xem trận chiến.

Mấy người này, chủ yếu là hiếu kỳ thực lực Dương Phàm.

Bể quan năm mươi năm, cảm thấy hứng thú với thực lực chân chính của Dương Phàm cũng không chỉ có bọn họ.

Ở một nơi bí mật cách nơi này xa mấy trăm dặm.

Một trận gió đen quỷ dị không tầm thường, chợt rung động, bên trong nhảy ra hai người.

Một nam một nữ, đó là Dạ Hạm, còn có thanh niên mất tím bị hóa đá.

Tiếp đó, cơn gió đen quỷ dị chấn động, bên trong lộ ra một nam tử áo choàng đen mơ hồ mờ ảo.

Hắn tồn tại vượt quá bình thường, giống như ở trong một lỗ đen, thần bí, quỷ quái, không biết, cường đại.

- Lão sư, Nghê Phi đã chết, chết trong tay Dương Phàm

Dạ Hạm hành lễ với nam tử thần bí trong gió đen, giọng nói thoáng kinh hoàng.

- Chỉ có hai người các người trở về, hắn đương nhiên đã chết.

Trong cơn gió đen truyền ra một giọng nói trống rỗng, lạnh băng, giống như không hề có tình cảm.

Dứt lời, hắn nâng tay bắn ra một đoàn ngọn lửa màu đen, dung nhập vào trong pho tượng đá.

Thoáng cái, pho tượng đá tróc lở ra, lộ ra bên trong một thanh niên mất tím sắc mặt tái nhợt.

Nếu như Dương Phàm ở đây, chắc chắn vô cùng kinh ngạc, thần thông Thạch Hóa của mình lại bị người này dễ dàng giải trừ như thế.

- Ma hoàng đại nhân.

Ánh mắt thanh niên mất tím này khẽ run lên, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Đường đường Nguyên Anh bậc cao, lại bó gối quỳ xuống, thật là khó mà tin được.

- Linh hồn người đã bị độc thương, sau khi trở về mời đại tể sư trong bộ lạc trị liệu cho người.

Giọng nói trong cơn gió đen rất lạnh nhạt.

- Vâng vâng.

Thanh niên mất tím vội thưa dạ.

- Kể lại tình cảnh Dương Phàm ra tay.

Nam tử trong cơn gió đen lần đầu hỏi chuyện.

Dạ Hạm không nhanh không chậm kể lại những chuyện xảy ra.

Nam tử thần bí, ở phía sau áo choàng bay phần phật, gió đen xung quanh chập chờn không ổn, ánh mắt nhìn một phía xa xa, giọng nói lộ ra hàm ý khác:

- Nơi Bắc Tần này, còn có đối thủ.

517. Chương 507: Thực Lực Của Dương Phàm

Nam tử thần bí giữa những cơn gió đen quanh quẩn, như chìm vào trong lỗ đen, lẩm bẩm nói thế.

Dạ Hạm cùng thanh niên mất tím bên cạnh hắn, đều cung kính đứng ở đó, không dám thở mạnh một cái.

- Lão sư, đối thủ ngài nói lẽ nào chính là Dương Phàm? Thế nhưng trải qua giao thủ, đệ tử cảm thấy hẳn chỉ có tu vi trung kỳ, thực lực miễn cưỡng có thể chống lại Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng hẳn không phải đối thủ của lão sư ngài.

Trong đôi mắt sáng Dạ Hạm toát ra vài tia nghi hoặc.

Nam tử trong cơn gió đen mờ ảo, nhàn nhạt liếc nhìn bàn chân ngọc cùng nửa phần đùi trắng lộ ra trong không khí của nàng:

- Tâm tình của người làm hạ thấp ước định thực lực chân chính của địch nhân. Huống hồ, bằng thực lực của người, còn xa xa không cách nào dò xét ra chi tiết thực lực của hắn.

- Theo Hắc Ảnh Bộ thủ hạ của ta điều tra, Dương Phàm này có hai đặc điểm lớn: thứ nhất là bản lãnh, lấy yếu thắng mạnh. Điều thứ hai thích ẩn giấu thực lực, giả heo ăn thịt cọp.

Nghe lời này, thanh niên mất tím cùng Dạ Hạm hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Ha ha! Lấy yếu thắng mạnh, giả heo ăn thịt cọp. Bốn hoàng không chấp nhận hai điểm này không có liên hệ gì.

Nam tử trung thân bí trong cơn gió đen lần đầu tiên phát ra tiếng cười khê, dường như sinh ra hứng thú rất lớn với Dương Phàm.

- Ma hoàng ngài phân tích rất đúng, góc độ xem xét vấn đề làm chúng ta không thể với tới.

Thanh niên mất tím về mặt sùng kính nói.

Nếu như là người thường nói ra những lời này, khẳng định không là gì cả.

Nhưng nói ra những lời này, là đệ nhất nhân Bắc Tần hiện nay, nhân vật đáng sợ làm cho tam đại tu sĩ cảm thấy khó chơi, như vậy tuyệt đối có tính quyền uy.

Nam tử đứng giữa làn gió đen, nhìn lại một lần nữa, nâng cánh tay dày đặc khí đen, sau đó nắm chặt lại:

- Sớm muộn có một ngày ta sẽ chiếm lấy Tiên Thành này vào tay, để nó trở thành Hoàng thành của Thánh tộc ta

Trong ánh mắt đen kịt, đột nhiên bốc cháy ngọn lửa hùng hục.

Vù -

Gió đen rung động, cuốn lấy thanh niên mất tím cùng Dạ Hạm, khoảnh khắc bay tới chân trời, biến mất không còn bóng dáng.

Tốc độ này thật làm người ta kinh hãi. Nếu Dương Phàm đích thân tới đây, chắc chắn cũng khê động dung.

Nhưng mà, ngay vào khoảng khắc này.

Ở sâu trong Quỷ Thi Sơn.

Dương Phàm bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía một hướng, bộ dạng như có chút suy nghĩ.

Bên cạnh hắn, còn có mấy người Hồ Phi, Bồ Thiên Quân Vương, Điệp Liên, Dương Lỗi.

Mục đích tới Quỷ Thi Sơn, đương nhiên là muốn xem Dương Phàm cùng Hồ Phi luận bàn.

- Lẽ nào có người nhìn trộm?

Bồ Thiên Quân Vương khó hiểu hỏi.

- Không thể nào.

Dương Phàm lắc đầu:

- Người kia ít nhất ở ngoài ngàn dặm, thế nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được uy hiếp cùng địch ý rất mạnh. Có thể người này sẽ uy hiếp tới toàn Tiên Thành, mà không chỉ nhằm vào một mình ta.

Bước vào Diễn Căn Kỳ, dung thông đại địa, cảm ngộ thiên đạo lại càng sâu.

Ở trong khoảng cách nhất định, bất cứ ý niệm nào không hài hòa với mình, đều sẽ khó thoát khỏi cảm ứng. Uy hiếp càng lớn, địch ý càng mạnh, hấn cảm ứng được cũng càng mạnh.

- Người kia sẽ là ai?

Điệp Liên mắt sáng lưu chuyển tự hỏi.

- Toàn nơi Bắc Tần, có thể có năng lực như vậy sợ rằng chỉ có một người.

Bồ Thiên Quân Vương hít một hơi lạnh:

- Lẽ nào "hấn" đã tới?

Nghe được Bồ Thiên Quân Vương lên tiếng, mấy người Dương Lỗi cũng nhanh chóng nghĩ tới nhân vật đáng sợ trăm trận trăm thắng như ác ma trong truyền thuyết.

Mấy người lập tức lộ ra thần sắc sợ hãi lo lắng.

Còn thần sắc Dương Phàm vẫn như thường, trầm ngâm nói:

- Rất có khả năng, Dạ Hạm cùng thanh niên mất tím trước đó, sợ rằng thân phận ở trong man di cũng không tầm thường.

- Sợ cái gì, nếu như hấn dám tới, vậy ta cắt đầu hấn làm bóng đá.

Hồ Phi bĩu môi nói.

Hấn vẫn cứ không sợ trời không sợ đất, hung hãn không sợ chết, làm cho mấy người thoải mái cười to.

- Tới đây đi, Dương lão đại, để cho ta thấy được một chút thực lực của lão đại. Nếu như ngay cả ta cũng không đánh lại, vậy để cho ta một mình đi đấu Hắc Phong Ma Hoàng là xong.

Hồ Phi đắc ý vênh vang nói.

Dương Phàm buồn cười:

- Người ngựa da phải không, xem ta thu thập người thế nào.

Bọn người Bồ Thiên Quân Vương nghe vậy, vội lui ra xa một hai dặm, cho hai người một khoảng không gian tranh đấu.

- Xem đánh.

Hồ Phi nhảy lên như linh hầu, binh binh bang bang liên tiếp điên cuồng tiến công.

Xưa nay hấn chiến đấu với người khác cứ như vậy, điên cuồng đánh lên không muốn sống, làm cho địch nhân kinh hãi vỡ mặt.

Nhưng mà Dương Phàm vẫn cười nhạt:

- Xem ngươi có đánh động được ta không.

Hấn sừng sững tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, quanh người dâng lên quang sáng vàng nhạt nồng nặc.

Chẳng qua công kích của Hồ Phi tuyệt đối không thể coi thường, ẩn chứa lực Lôi Hỏa mang tính hủy diệt, chỉ bùm bùm mấy cái, làm cho quang sáng vàng trên người Dương Phàm rung động, bỗng nhiên ảm đạm.

Nếu là công kích của Nguyên Anh bình thường, Dương Phàm dù có đứng bất động một chỗ, địch nhân cũng không phá được.

Nhưng Hồ Phi lại là dạng công kích dữ dội mãnh liệt, trình độ phòng ngự này cũng khó mà kiên trì được lâu.

- Ha ha ha Xem ngươi kiên trì được bao lâu.

Hồ Phi cùng lúc công kích, còn cười ha ha, giống như không phải đang tấn công, có chút bộ dạng hoa chân múa tay.

Từ trước tới nay, hắn luôn luôn bị Dương Phàm đè lên một bậc, trong lòng ít nhiều có chút không cam lòng. Không cầu chiến thắng Dương Phàm, chỉ cần có thể buộc hắn lộ ra bộ dáng chật vật, cũng đã thỏa mãn rồi. Nhưng mà, Dương Phàm làm sao cho hắn như ý?

Oong

Chỉ thấy quầng sáng hai màu vàng xanh trên người nhộn nhạo, kết thành một chiếc áo giáp ánh sáng tinh quang nhàn nhạt màu nâu.

Áo giáp ánh sáng màu nâu này cứng rắn không mất độ dẻo dai, công kích Hồ Phi đánh lên trên phát ra mấy tiếng phốc phốc phốc, như đá chìm xuống biển.

- A?

Hồ Phi hiện vẻ kinh ngạc, ngần ngại. Lôi Hỏa xoẹt xoẹt rung động trong bàn tay.

Mấy người bên cạnh cũng ngây người.

Đây là lực phòng ngự gì, đứng bất động cho người ta đánh, cũng không lay chuyển gì.

- Ta không tin!

Hồ Phi toàn thân bùng phát ánh sáng tím. Hồng Huyền Lôi Hỏa tập trung mật độ cao trong tay, ngưng thành một Lôi Hỏa cầu, sau đó bùm một tiếng đánh trúng người Dương Phàm.

Oanh - răng rắc.

Ánh sáng Lôi Hỏa thoáng cái bao phủ phạm vi mấy trượng. Hồ Phi đã sớm lui ra, sắc mặt tái nhợt.

Còn Dương Phàm bị một mảng lớn Lôi Hỏa bao phủ, bụi bặm ngập trời.

Lúc này, toàn Quỷ Thi Sơn giống như nghe được tiếng nổ vang khủng bố.

- A! Đại ca

Điệp Liên cùng Dương Lỗi cực kỳ hoảng sợ, lo lắng tới cực điểm, gắt gao nhìn vào khu vực bị lôi quang bụi bặm che phủ.

Bồ Thiên Quân Vương cũng có chút lo lắng, tuy nhiên sắc mặt vẫn còn trấn định.

Ít nhất hắn có thể khẳng định, Dương Phàm khẳng định sẽ không chết, tối đa là trọng thương.

Phải thừa nhận, một kích vừa rồi của Hồ Phi thật sự quá khủng bố, coi như tu sĩ hậu kỳ cũng khó kháng mà trở ra toàn thân.

- Khụ khụTiểu tử ngươi quá vô sỉ rồi.

Một trận gió bỗng chấn động, xua tan bụi bặm, lộ ra bóng ảnh Dương Phàm.

Giữa bụi bặm nhàn nhạt, thân người hắn đứng thẳng, chỉ là áo giáp ánh sáng màu nâu trên người xuất hiện vết rách như mạng nhện.

Thế nhưng, theo ánh sáng lục vàng lóe lên, áo giáp dùng một tốc độ có thể thấy được nhanh chóng chữa trị, gần như chỉ một hai hô hấp liền khép lại hoàn chỉnh.

- A!

Hồ Phi ngây ra như phỗng, nhìn chằm chằm Dương Phàm, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Có bản lĩnh lên trời đánh.

Không phải lần đầu tiên giao chiến với Dương Phàm, Hồ Phi đương nhiên rõ ràng lúc Dương Phàm ở trên mặt đất, các phương diện năng lực đều được tăng lên diện rộng, nhất là lực phòng ngự.

Chỉ cần còn đứng trên mặt đất, coi như là hai Hồ Phi cùng lúc ra tay, cũng rất khó chiến thắng Dương Phàm.

- Ha ha! Chiêu vừa rồi không tệ, thiếu chút nữa tổn thương tới ta rồi.

Dương Phàm khẽ tán thưởng:

- Nếu như không phải ở trên mặt đất, lực phòng ngự của ta tăng phúc gấp đôi, vậy vừa rồi ta tuyệt đối sẽ bị thương.

Đại tu sĩ bình thường nếu ngành kháng một kích này, rất có khả năng sẽ trọng thương.

Dương Phàm không ngờ tới, năm mươi năm không thấy, tuy rằng Hồ Phi không tăng cấp cảnh giới trung kỳ, thể nhưng phương diện chiến đấu bắt đầu có một chút kỹ xảo vô sỉ, không còn ngốc đầu ngốc não toàn dũng mãnh hiếu chiến.

Nghe được Dương Phàm tán thưởng. Hồ Phi mặt mày rạng rỡ, thể nhưng vẫn yêu cầu Dương Phàm lên không trung đánh.

Bồ Thiên Quân Vương cười nói:

- Người phải đi không trung đấu với hắn một trận, ngày sau tác chiến với địch nhân, không nhất định đều ở trên mặt đất.

Dương Phàm gật đầu, mặt đầy tự tin:

- Thăng cấp Diễn Căn trung kỳ, dù là ở trên bầu trời ta cũng có thể dễ dàng chiến thắng người.

Bùm vù!

Hắn dậm chân xuống mặt đất, cả người bay vọt lên như đạn pháo, vù một tiếng biến mất khỏi mặt đất, tốc độ như thuận di.

Kỳ quái là hắn dùng lực lượng đập xuống lớn như vậy, trên mặt đất lại không có chút vết nứt.

Bồ Thiên Quân Vương quan sát được, ngay khoảng khắc Dương Phàm đập đất mượn sức, toàn mặt đất chấn động quang mang màu vàng.

Ngay khoảnh khắc, toàn mặt đất như biến thành một chiếc lò xo dưới chân Dương Phàm, không chút tổn hại.

Bùm vù!

Hồ Phi cũng mượn lực bay vọt lên, tốc độ còn không bằng một nửa Dương Phàm, hơn nữa trên mặt đất lập tức đập thành một cái hố nhỏ, vết nứt lan ra một trượng.

Thấy thế, Hồ Phi bĩu môi, nhưng không thể không thừa nhận, Dương Phàm tạo nghệ phương diện này thì mình không thể so sánh.

Thế nhưng, hắn vẫn hướng tới nói:

- Dương lão đại, có thể dạy chiêu này cho ta không, thật là quá lợi hại rồi.

- Sợ rằng không thể được.

Dương Phàm lắc đầu:

- Cái này cũng giống như ta cũng không học được thần thông Lôi Hỏa của người vậy.

Hồ Phi lập tức rõ ràng nguyên nhân trong đó.

Đây là một loại lực lượng thiên phú học không được.

Giống như Hồ Phi trời sinh có được thần thông Lôi Hỏa, người khác sau này có liên hệ thể nào cũng không đạt tới độ cao như hắn.

- Tới đây đi, Dương lão đại, ở trên trời ta sẽ không sợ người.

Hồ Phi thân hình như linh hầu, hóa thành tia chớp bắn tới trước mặt Dương Phàm, triển khai chiến đấu cận thân.

Lúc này, Dương Phàm không chỉ bị động phòng ngự, cũng triển khai vật lộn cận thân với Hồ Phi.

Ầm ầm bùm bùm

Tiếng công kích chấn động dãy núi, chấn nhiếp tâm hồn làm người ta khí huyết sôi trào.

Lúc đầu, hai người nhìn như không phân biệt được cao thấp.

Nhưng ngay khoảnh khắc, trong tay Dương Phàm lóe ra hoa văn màu vàng đất thô ráp, đánh ra bùm một tiếng, bộc phát ra khí thế hùng hồn như núi cao.

Bùm!

Hồ Phi như trái bóng da, bay vút ra ngoài, bị đánh bay mấy chục trượng mới rơi xuống đất.

Lăn lông lóc một vòng, hần lập tức nhảy dựng lên, lau vết máu bên khóe miệng, liền chuẩn bị tiếp tục công kích.

Khóe miệng Dương Phàm khê nhếch, nắm tay vẽ một vòng giữa hư không.

Thoáng chốc, hai quang mang xanh vàng chột lóng lánh, nhộn nhạo một cỗ linh hồn lực.

Khoảng khắc, trước người Dương Phàm ngưng kết ra một con giao long trông rất sống động, ngoại hình, thần vận thậm chí tiếng rống, giống như một con giao long chân chính.

Càng kỳ quái hơn là con giao long này quanh quẩn trước người Dương Phàm, giương nanh múa vuốt, rít gào rống to, rất sống động, giống như có được trí tuệ.

518. Chương 508: Mô Phỏng Sinh Linh

Nhìn một màn khó tin được này, mọi người ở đây đều kinh ngạc ngây ngốc.

Biến linh khí giao cho hình thái sinh linh, quả thật chưa từng nghe tới.

Đây rốt cuộc là thủ đoạn cỡ nào?

Bọn người Bồ Thiên Quân Vương khó có thể tưởng tượng, Dương Phàm vận dụng lực lượng đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Hồ Phi cũng thật kinh ngạc, trước tiên là ngẩn ngơ, sau đó dường như nghĩ tới điều gì.

Lúc này, hần nhớ tới vị Hà Lạc tiền bối thần bí ở Thanh Giang Hà.

Hà Lạc cũng có được loại lực lượng như thế, có thể trực tiếp ngưng tụ dòng nước thành các hình thái sinh linh.

- Đi.

Dương Phàm nhấc tay chỉ ra, con giao long nhỏ toàn thân quang mang rực sáng, hùng hổ như sóng gầm đánh thẳng về phía Hồ Phi.

Hồ Phi giận dữ, một con giao long nhỏ không có sinh mệnh cũng dám kiêu ngạo trước mặt mình.

Hần không nói hai lời, vung quyền đánh ra, giữa quyền nổ vang một tiếng, phát ra một dòng điện xà.

Bùm!

Con giao long nhỏ bị Hồ Phi đánh trúng, ánh sáng trên người ám đạm, nhưng dư uy không tan, tiếp tục cắn tới Hồ Phi.

Bùm bùm ầm!

Cứ thế, Hồ Phi cùng con giao long quần vào nhau chiến đấu, đặc sắc vô cùng, thật là náo nhiệt.

Dương Phàm đứng giữa trời cao cách đó trăm trượng, cười dài nhìn hai người tranh đấu.

Đương nhiên, hắn phải chia ra một bộ phận tâm thần khổng chế linh lực ở trạng thái con giao long nhỏ kia. Còn lại mấy người Bồ Thiên Quân Vương đang xem trận chiến, mỗi người sắc mặt cổ quái, nhìn con giao long dây dưa cùng Hồ Phi.

Ở trong lúc chiến đấu, con giao long nhỏ này vừa bắt đầu liên hung hăng, gần như chiếm thượng phong.

Bởi vì nó không phải thân thể máu thịt, thậm chí không phải thực thể hoàn toàn, công kích bình thường đánh lên trên nó, gần như không có cảm giác gì.

Tuy nhiên, theo chiến đấu kéo dài, ánh sáng trên người con giao long này dần ảm đạm, nhỏ đi từng chút, cuối cùng tiêu tán.

Bùm -

Một chớp mắt cuối cùng đánh tan con giao long, dưới ánh mắt như cười như không của Dương Phàm. Hồ Phi không khỏi ngao ngao kêu to, tức đến phát run.

Đánh nửa ngày, Dương Phàm căn bản không có ra tay, chỉ là phái ra một "thủ hạ".

Điều này làm sao hắn chịu được?

Quả thật là vũ nhục lớn lao mà.

Hắn vừa mới chuẩn bị tiến lên đấu võ, lại thấy Dương Phàm một tay vung lên giữa hư không.

Thu

Một con hùng ưng lóe ra ánh sáng hai màu xanh vàng, kêu vang một tiếng, bay ra từ trong tay Dương Phàm, mở rộng hai cánh, dài chừng hơn hai trượng.

Xoạt vù

Hùng ưng này khí thế dù không bằng con giao long, nhưng tốc độ nhanh hơn nhiều, chớp mắt bắn tới trước mặt Hồ Phi, chụp về phía hắn.

Hồ Phi đánh rùng mình một cái, dừng nhìn con hùng ưng này không phải vật thật sự, thế nhưng lực công kích có thể so với Nguyên Anh Kỳ, vô cùng sắc bén.

Bùm bùm bùm bình bình

Trong nháy mắt, một người một ưng đánh vào nhau.

Đương nhiên một con hùng ưng linh khí hóa hình khẳng định không phải đối thủ của Hồ Phi, chiến đấu một lát liền tiêu tán.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn thở một hơi, hai tay Dương Phàm vung lên, hai bóng ảnh như linh hầu nhắm thẳng Hồ Phi đánh tới.

Hai bóng người này, động tác, thần vận, cực kỳ tương tự Hồ Phi.

Phi bị dọa nhảy dựng, muốn tránh cũng không kịp, chiến đấu với hai bóng người giống như mình này.

Một người đánh hai người, hắn lập tức bị thiệt. Lôi Hỏa quanh người bùm bùm rung động, ít nhiều có chút chật vật.

Hai người này cũng giống như cái bóng của hắn, phương thức chiến đấu cơ hồ giống y như đúc với Hồ Phi, hung hãn không sợ chết, công kích điên cuồng, hơn nữa tốc độ, lực lượng đều cực kỳ cường hãn.

- Đồng thời khổng chế hai người, cũng đã phân hoá bảy phần tâm thần của ta, xem ra ba cái đã là cực hạn rồi

Dương Phàm lẩm bẩm.

Nhất tâm khó có thể đa dụng, loại thủ đoạn linh khí hóa hình cao cấp này tiêu hao tâm thần rất lớn.

Tuy rằng nói ba cái là cực hạn, thế nhưng ở tình huống bình thường, Dương Phàm tuyệt đối sẽ không cùng lúc khống chế ba cái.

Bởi vì ở thời điểm chiến đấu, khẳng định không thể dùng tất cả tâm thần khống chế những thứ này, phải lưu lại một phần sức để phòng ngừa biến hóa.

Như là trường hợp hiện giờ, nếu như Dương Phàm khống chế ba linh khí hóa hình bắt chước sinh linh đánh với Hồ Phi, như vậy lỡ có người đánh lên ở sau lưng, hẳn sẽ không còn dư lực tâm thần nào.

- Ngao

Một lúc sau, Hồ Phi rít gào một tiếng. Lôi Linh Châu trong cơ thể run lên, kích phát ra một vòng lôi quang màu xanh, đánh tan hoàn toàn hai bóng người linh khí hóa hình kia.

Dương Phàm mỗi tay vẽ lên, chuẩn bị kéo hai người ra tiếp.

- Dừng tay, ta không đánh nữa không đánh nữa!

Hồ Phi thở hồng hộc. đặt mông ngồi xuống đất.

Không phải người mệt, mà là tâm lý kiệt sức.

Nếu như là đối thủ chân chính, dù là đánh ba ngày ba đêm, Hồ Phi cũng chấp nhận.

Thế nhưng đánh với thứ không có trí tuệ sinh mệnh này, hơn nữa là vĩnh viễn không hết, như vậy đổi thành người nào cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

- Ha ha, người thật sự không đánh nữa sao?

Dương Phàm cười khế, hạ xuống mặt đất.

Vừa rồi còn ở giữa không trung, linh khí hóa hình bắt chước sinh linh, lực duy trì cực kém, chỉ có thể tồn tại một lát.

Thế nhưng nếu ở trên mặt đất, có thổ linh lực đại địa cuộn cuộn cung cấp, năng lực duy trì sẽ tăng lên rất nhiều.

Dương Phàm phỏng đoán sơ bộ, nếu như đối thủ là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường, sử dụng thần thông này trên mặt đất, ít nhất có thể giao chiến hai canh giờ, thậm chí lâu hơn.

- Đại ca, cái này thật là quá thần kỳ.

Dương Lỗi hết sức hưng phấn, vẻ mặt hướng tới.

- Hi hi, đại ca vừa sử dụng chính là thuật linh khí hóa hình, bắt chước sinh linh, thiếu chút nữa có thể dùng giả dối thật rồi.

Điệp Liên cười rất vui vẻ.

Bồ Thiên Quân Vương cũng vô cùng thán phục:

- Thật khó tin được, có thể giao cho vật thể hóa hình thần vận như sinh mệnh.

- Phàm ca, huynh làm sao được như thế. Có thể truyền thụ cho chúng ta không?

Dương Lỗi hưng phấn hướng tới nói.

- Cái đó có quan hệ tới đặc tính công pháp ta tu luyện, không phải là pháp thuật thần thông bình thường. Hiện giờ ta nắm giữ lực sinh mệnh tự nhiên, có thể dung thông đại địa, hợp nhất ba loại hồn căn lực, sinh mệnh lực, thổ linh lực, mới đưa linh khí hóa hình đề cao thành một trình tự mới

Dương Phàm cảm thán nói.

Trong năm mươi năm qua, hẳn ngoại trừ bế quan tu luyện trùng kích Uẩn Chứng trung kỳ, cũng tham ngộ thủ đoạn linh khí hóa hình nhiều năm.

Còn là do Hà Lạc thần bí ở Thanh Giang Hà, cho hắn linh cảm.

Đối phương dùng nước sông mô phỏng thành hình thái sinh linh, giống như có được trí tuệ, đồng thời có thể tồn tại thời gian dài.

Bởi vậy Dương Phàm sinh ra linh cảm, dùng linh lực làm khung cơ sở, dùng lực Sinh Mệnh Lục Chủng giao cho sinh mệnh linh tính, dung nhập hồn căn lực vào trong đó, giao cho thần vận.

Từ đó, sinh linhô phỏng ra chẳng những càng có hình thái thực thể hóa, càng có được thần vận cùng sức sống sinh mệnh.

Sau khi ba thứ hợp nhất, thủ đoạn Linh khí hóa hình đã tăng lên một trình tự mới.

- Tuy nhiên sinh linh do ta mô phỏng ra, thì phải là vật từng thấy qua, như vậy mới có thể giao cho nó thần vận cùng khí tức chân chính.

Dương Phàm cười nói.

Mô phỏng sinh linh trước đó, dù là giao long, hùng ưng, hay là Hồ Phi, đều là sinh linh hắn đã thấy quá, đều nhớ rõ thần vận đặc thù của chúng.

Bằng không, chưa thấy qua sinh linh, mô phỏng ra sẽ chỉ có bề ngoài, thiếu đi thần vận khí tức chân chính, lực lượng phát huy được cũng sẽ suy giảm rất lớn.

Cứ thế, hai người luận bàn, Hồ Phi ngưng chiến, đầu hàng kết thúc.

Mặc dù Hồ Phi rầu rĩ không vui, nhưng sau một lúc liền tan thành mây khói.

Dương Phàm cuối cùng là lão đại của hắn, mạnh hơn hắn một chút, vẫn còn có thể tiếp thu được.

Sau khi trở lại Vụ Liễu trấn, Hồ Phi dường như hung ác hạ quyết tâm, lập tức bế quan tu luyện.

- Người này không bị chút đả kích, sẽ không chịu tu luyện khắc khổ.

Dương Phàm cười nói với Điệp Liên.

Trở lại Phổ Ái Y Quán, Điệp Liên lại hỏi:

- Đại ca, huynh dẫn muội tới làm gì?

- Trong tay đại ca còn có hai Nguyên Anh, vẫn không luyện chế Hóa Anh Đan. Hôm nay tu vi của muội cũng đạt tới Kim Đan đỉnh, cách Nguyên Anh Kỳ chỉ có nửa bước xa, có muốn đại ca luyện chế cho muội một viên Hóa Anh Đan, một hơi trùng kích đến Nguyên Anh Kỳ.

Dương Phàm chỉ đề nghị.

Điệp Liên vừa nghe vậy, hết sức hưng phấn, nhưng sau đó liền tỉnh táo lại:

- Đại ca, Điệp Liên vẫn muốn bằng vào sức của mình trùng kích Nguyên Anh Kỳ, dù là vì vậy mà phải hao tổn mấy chục đến trăm năm, cũng sẽ không buông tha.

- Tốt tốt, muội có thể nghĩ như vậy, rất không tồi.

Dương Phàm tán thưởng.

Điệp Liên đã có dũng khí cùng ý nghĩ này, Dương Phàm càng cao hứng.

Thế nhưng, Hóa Anh Đan thì vẫn cần phải luyện chế.

Ở trong Tiên Hồng Không Gian, có hai Nguyên Anh, một là Nguyên Anh của Chúc Phong, một là Nguyên Anh của Hàn Băng.

Bởi vì được lực thổ địa tưới mát lâu dài, hai Nguyên Anh này cũng không bị héo rũ chết đi, ngược lại sống rất tươi tắn.

Dương Phàm suy nghĩ một chút, dùng Nguyên Anh của Chúc Phong luyện chế Hóa Anh Đan. Nguyên Anh của Hàn Băng thì đưa cho Hồ Phi.

Lần trước ở trên Quỷ Thi Sơn, Hồ Phi cắn nuốt một Nguyên Anh, từ đó bước vào Nguyên Anh Kỳ, vẫn còn rõ ràng trong đầu.

Có chuyện tốt như vậy, Hồ Phi tự nhiên rất ưa thích.

Khi hắn vươn tay nắm lấy Nguyên Anh này, mặt mũi trở nên dữ tợn, trong mắt chợt lóe tử quang, há mồm phun ra một đạo ánh sáng màu tím huyền ảo, nuốt Nguyên Anh vào bụng.

Thấy cảnh này, Dương Phàm lại có vẻ ngốc trệ đại ra.

Lúc Hồ Phi nuốt lấy Nguyên Anh này, hắn liền cảm giác được một cỗ khí tức mãnh liệt không phải nhân loại.

Cỗ hơi thở này có chút giống yêu thú, nhưng đẳng cấp rất cao, ít nhất phải cao hơn hai trình tự so với Kim Giao Long từng gặp ở nội hải.

Huyết mạch Thần thú?

Dương Phàm không khỏi nhướn mày, nhìn chằm chằm vào Hồ Phi.

Còn Hồ Phi lại là vẻ mặt hưởng thụ, xem ra Nguyên Anh kia đã trở thành một món mỹ vị với hắn.

- Có cảm giác gì không?

Dương Phàm hỏi.

Hồ Phi suy nghĩ một chút, mới chần chờ nói:

- Ăn rất ngon.

Khuôn mặt Dương Phàm hung hăng co quắp một cái.

Coi Nguyên Anh làm thức ăn, sợ rằng cũng chỉ có Hồ Phi làm được điểm này.

Dương Phàm không lập tức rời đi, bởi vì hắn tin tưởng, nuốt xong một cái Nguyên Anh, không thể nào không có bất kỳ phản ứng nào.

Quả nhiên không tới một lát, trên người Hồ Phi phóng ra một cỗ khí tức hủy diệt bạo ngược, toàn thân lông tóc dựng đứng, hai tay co thành trảo, điên cuồng vùng vẫy.

Đồng thời, lõi điện màu tím cùng ngọn lửa đỏ thắm lấy hắn làm trung tâm, rít gào ngang dọc. mở rộng bốn phương tám hướng.

May là trước đó Dương Phàm sớm có chuẩn bị, bố trí cấm chế cường đại, ý niệm khê động, mặt đất xung quanh liền trở nên cứng rắn không thể phá vỡ, ngay cả vách tường cũng hóa đá, mặt đất phóng ra quang mang màu vàng.

Vào lúc này, Hồ Phi rốt cuộc tới bên bờ bộc phát, hai mắt bắn ra một cỗ quang mang tử điện, dường như còn có ngọn lửa đỏ đậm thiêu đốt.

Bỗng nhiên, hắn nhe răng trợn mắt, toàn thân như linh hầu bị lông rậm bao phủ, hai tay triệt để hóa thành hai trảo, sắc bén vô cùng, hàn quang lóe sáng.

Khoảnh khắc, giữa mi tâm hắn sinh, ra con mắt thứ ba, kim quang chói lọi.

Một cỗ lực lượng cấm kỵ làm Dương Phàm cảm thấy kinh hãi, kim quang phóng ra từ con mắt thứ ba đó.

Không chỉ có hắn cảm thấy cỗ lực lượng đáng sợ này, ngay khoảnh khắc đó, đông đảo thần thú cùng tồn tại mạnh mẽ ở giới này, linh hồn không khỏi run lên.

Tam Nhân Thông Thiên, Thần Ma tránh lui.

519. Chương 509: Hành Tung Mờ Áo

Khi ở giữa mi tâm của Hồ Phi nở ra con mắt thứ ba, một đạo cột sáng kim sắc bắn ra, dường như lan tỏa khắp thiên địa, không chỗ nào không nhìn thấy.

Chẳng những Dương Phàm có thể cảm ứng được cỗ lực lượng cấm kỵ đáng sợ này mà những Thần thú truyền thừa từ xa xưa, huyết mạch trong cơ thể không tự chủ được cũng rung động, phải rùng mình một cái.

Rất lâu sau, con mắt thứ a ở mi tâm Hồ Phi mới chậm rãi khép lại, biến mất không thấy nữa.

Sau đó, hắc tiến vào trạng thái bế quan hoàn toàn, tử quang quanh thân dần thu liễm lại.

Dương Phàm cũng không quấy rầy hắc mà đứng dậy rời đi.

Hắc cũng không biết, khi con mắt thứ ba của Hồ Phi mở ra, trong Thanh Giang Hà, lão yêu từ trong nước trời lên. Hà Lạc cũng đập trên sóng lớn, nhìn về phía Vụ Liễu Trấn.

- Thức tỉnh rồi! Rất cuộc thức tỉnh rồi!

Thanh âm của lão yêu dường như có chút hưng phấn và kích động.

Hà Lạc trầm ngâm, sắc mặt bình tĩnh:

- Trong gần trăm năm này, ở Bắc Tần đúng là lâm vào thời loạn. Một Vô Song, một Hồ Phi, một Dương Phàm. Mỗi người đều vô cùng thần bí. Chỉ mong bọn họ có hy vọng nghịch chuyển "Lao tù" trong thiên địa này.

- Lao tù?

Lão yêu khó hiểu.

- Từ thời thượng cổ đã tồn tại thế giới này, truyền thuyết nói rằng Thiên Cầm Nội Hải chính là sơ hử duy nhất của "Lao tù"!

Một mái tóc màu lam phiêu động trong gió. Hà Lạc lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong mắt hắc, bầu trời này dường như không phải có màu xanh.

Lão yêu đột nhiên nhớ tới một mảnh huyết vụ khủng bố bao phủ hư không vào năm mươi năm trước.

Mà thời khắc đó, chính là khi Ma Đầu phụ thân Tam U lão ma gặp phải một kích kinh thiên diệt sát.

Nghĩ tới đây, hắc không khỏi giật mình một cái.

Nhìn thấy sắc mặt của lão yêu, Hà Lạc cười nói:

- Người không cần lo lắng, ở khu vực Bắc Tần, chỉ cần chưa tu luyện tới Hóa Thần Kỳ thì sẽ không có ảnh hưởng gì cả!

- Hà Lạc tiền bối, ngài kiến thức rộng rãi, có biết lai lịch chân chính của Vô Song không? Với Hồ Phi thì ta còn biết một chút nhưng tên Vô Song kia ta lại hoàn toàn không thể đánh giá được.

Lão yêu dò hỏi.

- Những chuyện phát sinh có liên quan đến Đông Thắng Đại Lục trong lịch sử thì ta biết rất nhiều nhưng những sự tích liên quan tới Thượng giới, ta cũng bất lực.

Hà Lạc lắc đầu.

Lai lịch của Vô Song, hắc cũng nhìn không thấu.

- Nhưng ta có thể phỏng đoán một chút, thân phận của hắc khẳng định có liên quan tới Kiếm!

Hà Lạc cười cười, liền dung nhập vào trong nước sông, biến mất.

Con Thanh Giang Hà này dường như là một bộ phận thân thể của hắc.

Khi Hồ Phi hoàn toàn tiến vào trạng thái bế quan, Dương Phàm khiến Độc Hạch Vương đã hóa hình tọa trấn ở Vụ Liễu Trấn, nhân tiện làm hộ pháp cho Hồ Phi.

Mà hắn lại muốn đi làm một việc khác.

Nửa ngày sau, hắn đi tới Dược Tiên Cốc, gặp lại Vân Vũ Tịch, cùng đàm luận với Dược Vương.

Mấy năm nay, về cơ bản, Ngự Dương Quốc bình yên vô sự, chỉ thỉnh thoảng có tu sĩ Man Di xông tới mà thôi.

- Dược Tiên Cốc vẫn rất an bình chân chính lánh đời không ra.

Thần sắc của Dược Vương thật an tường, dựa vào một gốc cây đại thụ, nhìn Vân Vũ Tịch và Dương Phàm một chỗ, ý cười trong mắt càng thêm ôn hòa.

Dương Phàm và Vân Vũ Tịch, có thể bên nhau khiến hắn rất cao hứng.

- Qua mấy ngày nữa, người mang Vũ Tịch đi đi thôi.

Dược Vương thở dài, thần sắc có chút ảm đạm.

Hắn nuôi nấng Vân Vũ Tịch từ bé tới lớn cho nên có một loại tình cảm không nở rời xa.

- Gia gia

Khuôn mặt Vân Vũ Tịch đỏ ửng lên, dường như có chút xấu hổ.

Dương Phàm nắm lấy tay nàng, lại thở dài:

- Chỉ sợ còn chưa được!

- Vì sao?

Dược Vương hoài nghi hỏi.

Cánh tay Vân Vũ Tịch cứng đờ, vẻ mặt hồi hộp nhìn về phía hắn.

- Ta còn một tâm nguyện còn chưa hoàn thành, không thể mang theo Vân Vũ Tịch đi mạo hiểm. Như thế rất nguy hiểm

Dương Phàm chậm rãi nói, đem việc liên quan tới hồi sinh phụ thân Dương Thiên nói ra một lần.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Dược Vương cảm thán:

- Trong cổ tịch có ghi lại đúng là Bắc Tàn không có. Nói vậy người chỉ sợ phải liên tục chiến đấu ở rất nhiều nơi.

- Đúng thế! Bắc Tàn không có, có thể đi Cực Bắc, Nội Hải, Đại Tàn, thậm chí là Tây Tàn, Nam Tàn, Đông Tàn

Dương Phàm gật đầu.

Toàn bộ Đông Thắng Địa Lục được phân chia thành nhiều khu vực.

Tiên Tàn cổ quốc sau khi ly khai thì khu vực vốn là trung tâm chính là Đại Tàn được xưng là Thánh địa tu tiên.

Mà Đông, Tây, Nam, Bắc của Đại Tàn được xưng là Đông Tàn, Tây Tàn, Bắc Tàn và Nam Tàn.

Trong các khu vực này vẫn có những nơi hoang vu rộng lớn, dài tới trăm ngàn dặm, có nơi còn là địa bàn của Yêu tộc.

Thực tế. mười ba quốc gia Bắc Tàn chính là một nơi rộng lớn tụ tập những quốc gia tu tiên, còn những nơi khác cũng chưa chắc không có quốc gia khác.

- Đường xá xa xôi, ta một mình làm việc càng thuận lợi hơn.

Dương Phàm và Vân Vũ Tịch nhìn nhau.

Hai người tâm niệm tương thông, thậm chí chỉ cần ánh mắt giao nhau đã có thể hiểu được ý tứ của nhau rồi.

- Dương đại ca, huynh yên tâm đi đi. Vũ Tịch chờ huynh một ngàn năm!

Đôi mắt của Vân Vũ Tịch nhòe nhòe, không có yêu cầu bất cứ điều gì.

Nàng không yêu cầu đi cùng, chỉ cam nguyện chờ đợi một ngàn năm!

Dương Phàm rất cảm động, khẽ kéo nàng vào hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt nàng!

- Qua thời gian nữa. ta sẽ để Tiểu Tịch qua đây với nàng!

Dương Phàm sợ Vân Vũ Tịch một mình lại thấy cô đơn.

- Uhm.

Vân Vũ Tịch gật đầu. Nàng cũng biết những sự tình liên quan tới Lệnh Hồ Tiểu Tịch.

- Tuy nhiên, đại ca, huynh từng đáp ứng một chuyện với Vũ Tịch, đừng quên đó.

Vân Vũ Tịch nhìn thẳng vào Dương Phàm.

- Chuyện gì?

Dương Phàm nao nao.

- Chẳng lẽ Dương đại ca quên rồi sao. Khi huynh vừa từ Nội Hải trở về, tới Dược Tiên Cốc thì từng đáp ứng với Vũ Tịch, rằng khi có thời gian sẽ đi Nội Hải, mang Thi Dao trở về. Một mình nàng ở nơi Nội Hải với yêu thú hoành hành, làm sao huynh lại nhẫn tâm như thế

Trong lòng Vân Vũ Tịch có chút không đành lòng.

Từ khi nghe Dương Phàm nói về ân oán với Đặng Thi Dao thì trong lòng nàng nhiều ít có chút áy náy.

Nếu không phải có sự tồn tại của nàng thì Đặng Thi Dao thực sự đã có thể ở bên Dương Phàm.

Về mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái, thật lâu sau mới nói:

- Phân thân của ta hai mươi năm trước từng gặp qua Thi Dao nhưng mấy chục năm gần đây lại mất đi tung tích của nàng.

- Mất tung tích?

Khuôn mặt Vân Vũ Tịch thất sắc.

- Đúng thế. nhưng ta cảm giác là vì nàng né tránh ta. Hiện tại, hẳn nàng vẫn mạnh khỏe. Phân thân ta phỏng đoán nàng đang bế quan, tấn công cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ.

Dương Phàm đối với việc này cũng chỉ bất đắc dĩ.

Nhưng hẳn tin tưởng Đặng Thi Dao có thể tránh được nhất thời nhưng không thể tránh được cả đời.

Chờ nàng thành thăng cấp hậu kỳ thì Dương Phàm không tin nàng vẫn không hiện thân.

- Vũ Tịch yên tâm. Dù sao Nội Hải cũng là nơi ta phải đi một chuyến. Chuyện ta đã đáp ứng nàng thì chắc chắn sẽ làm được.

Dương Phàm an ủi nói.

Ở lại Dược Tiên Cốc chừng nửa tháng, Dương Phàm mới lưu luyến cáo biệt người yêu.

Đường xá xa xôi vì giải quyết một tia tiếc nuối và áy náy cuối cùng mà hắn bước lên hành trình tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy.

Nhưng mà, trước khi bước lên hành trình, hắn phải dọn hết tất cả những nhân tố gây nguy hiểm ở Bắc Tần, bao gồm cả Man Di Cửu Tộc!

Ngay khi Dương Phàm đang ở Dược Tiên Cốc thì cũng có mấy vị khách đi tới Vụ Liễu Trấn.

Sau khi Dương Phàm xuất quan không lâu, trước sau có mấy vị Nguyên Anh bậc cao đi vào Vụ Liễu Trấn! Có một ít Nguyên Anh bậc cao thuần túy là tới thăm hỏi nhân vật truyền kỳ này.

Khi biết Dương Phàm không ở Vụ Liễu Trấn, hành tung bí ẩn thì đại đa số đều thất vọng trở về.

Nhưng vẫn có ba vị Nguyên Anh Kỳ tới từ những quốc gia khác vẫn ở lại Vụ Liễu Trấn, không chịu rời đi.

Ba người này phân biệt tới từ Triệu Quốc, Tấn Quốc và Tề Quốc.

Người tới từ Triệu Quốc là một mỹ phụ ung dung hoa quý, khí chất siêu phàm thoát tục.

Trên người nàng có khí tức của Nho Môn.

Nếu Dương Phàm ở đây thì chắc chắn nhận ra nàng chính là Phượng Hi Trưởng lão mà hắn đã từng gặp mặt một lần trên cổ chiến trường ở Triệu Quốc.

Phượng Hi chính là sư phụ của Đặng Thi Dao, cũng dường như có quan hệ không tầm thường với phụ thân Dương Thiên của Dương Phàm.

Ngoại trừ Phượng Hi ra thì nơi này còn có một đạo trưởng mặc lam bào và một lão già mặc huyết bào, phân biệt tới từ Tam Thanh Môn của Tề Quốc và Huyết Luyện Tông của Tấn Quốc.

Người phụ trách tiếp đón bọn họ chính là Lâm Chung và Bồ Thiên Quân Vương.

Bồ Thiên Quân Vương vốn bề bộn nhiều việc, cũng thỉnh thoảng ghé qua mà thôi.

Cho nên, chủ yếu là do Lâm Chung tiếp đón bọn họ.

- Lâm đạo hữu, người là hảo hữu của Dương Dược sư, chẳng lẽ thật sự không biết hắn đi đâu sao?

Phượng Hi Trưởng lão đưa ánh mắt lo lắng hỏi Lâm Chung.

Lâm Chung cười khổ:

- Phượng tiên bối, ta cũng mới xuất quan không lâu, thậm chí còn chưa nhìn thấy Dương Công tử.

Ba vị Nguyên Anh bậc cao nhìn sang nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Xin hỏi Phượng tiên bối, cuộc chiến kháng Man Di tình hình thế nào rồi?

Lâm Chung ở trước mặt ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ cũng rất khách khí.

Chỉ dựa vào thân phận là hảo hữu của Dương Phàm, ở mười ba quốc gia Bắc Tần, sợ rằng không có ai dám động tới một sợi lông của hắn.

Ba vị Nguyên Anh trưởng lão đối với hắn cũng vô cùng khách khí, hỏi gì đáp nấy.

Lão già mặc lam bào Tam Thanh Môn thở dài:

- Thế công của Man Di vẫn mãnh liệt như cũ, về mặt số lượng Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan Kỳ, thậm chí Nguyên Anh Kỳ, chúng ta đều hơn một chút nhưng duy nhất ở số lượng cường giả đỉnh thì chúng ta chịu thiệt không ít. Tấn công mười ba quốc gia Bắc Tần chúng ta, tuy rằng chưa điều động tới ba vị Nguyên Anh đại tu sĩ nhưng chỉ một tên Hắc Phong Ma Hoàng đã khiến bên trận doanh chúng ta không có ai địch lại. Hơn nữa, người này mưu kế cao siêu, thường làm ra những hành động rất bất ngờ.

Nghe lời ấy, Lâm Chung không khỏi cứng lưỡi.

Xem tình thế này, thực lực song phương cũng không cách xa nhau nhiều.

Vấn đề duy nhất là tên Hắc Phong Ma Hoàng kia, không chỉ là thực lực mà còn về mưu kế, những đại tu sĩ bình thường khó có thể ứng phó nổi.

Ngược lại, về số lượng Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan Kỳ, thậm chí cường giả Nguyên Anh Kỳ thì Bắc Tần lại chiếm thượng phong.

Sở dĩ liên tiếp bại lui cũng chỉ vì Hắc Phong Ma Hoàng mà thôi.

Mười ba quốc gia Bắc Tần, chỉ sợ phải có một cường giả cấp bậc đại tu sĩ ra tay mới có thể xoay trở tình huống.

Ba vị Nguyên Anh Trương lão chờ ở Vụ Liễu Trấn chừng hơn nửa tháng, Dương Phàm vẫn chưa trở về.

Cuối cùng, Phượng Hi hỏi:

- Lâm đạo hữu, người có thể nói cho chúng ta biết. Dương Dược sư có khả năng đi tới nơi nào nhất?

- Cái này

Lâm Chung trầm tư một lúc, rốt cuộc nói ra ba chữ:

- Dược Tiên Cốc!

- Dược Tiên Cốc?

Ánh mắt ba người sáng lên.

Đúng thế, người Dương Phàm yêu đang ở Dược Tiên Cốc, hẳn rất có thể đi tới nơi đó.

Vì thế, ba người cấp tốc chạy tới Dược Tiên Cốc.

Nhưng mà bọn họ lại chậm mất một bước.

Dược Vương tiếp đón ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ này, nói cho bọn họ biết rằng Dương Phàm vừa mới rời khỏi Dược Tiên Cốc không lâu.

Ba người Phượng Hi không khỏi thất vọng.

- Vậy xin hỏi Dược Vương, Dương đạo hữu đi đâu?

Tên lão già mặc huyết bào kia hỏi.

Dược Vương suy nghĩ một chút rồi mới đáp:

- Nghe nói hẳn như muốn đúc một thanh vũ khí mới.

- Lão hũ nghĩ rằng có thể hẳn đi

520. Chương 510: Tới Thiết Hỏa Sơn

Đứng từ xa đều cảm nhận được một cỗ nhiệt khí từ trong dãy núi bốc lên.

Nơi đây chính là Thiết Hỏa Sơn, luyện khí sơn mạch lớn nhất Ngự Dương Quốc.

Phía dưới Thiết Hỏa Sơn chẳng những có khoáng thạch luyện khí phong phú mà ở sâu bên trong cũng có Địa mạch chi hỏa hết sức quý giá của Tu Tiên Giới.

Địa mạch chi hỏa chính là hỏa diễm thượng đẳng để luyện khí.

Nghe nói Địa mạch chi hỏa dưới Thiết Hỏa Sơn có phẩm chất vô cùng tốt, mấy chục năm lại đây, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Thậm chí có Luyện Khí Sư bậc cao của các quốc gia khác cũng nghe danh đi tới Thiết Hỏa Sơn này, "mượn lửa" để luyện khí.

Đã nhiều ngày qua, Thiết Hỏa Sơn xuất hiện một hiện tượng vô cùng kỳ quái.

Bảy vị đại sư luyện khí trên dãy núi này đều bỏ hết công việc, tụ tập lại cùng nhau.

Cảnh tượng như thế này quả thật trăm năm khó gặp.

Luyện chế một phép bảo bình thường thì chỉ cần một gã luyện khí đại sư đã đủ rồi.

Cho dù là một kiện pháp bảo cao nhất được luyện chế mười năm trước cũng chỉ cần ba gã đại sư luyện khí liên thủ đã thành công.

Giống như lần này, hội tụ tất cả bảy vị đại sư luyện khí thì quả thật rất hiếm thấy.

Phía dưới còn có một số tin đồn lan ra: Bảy vị luyện khí đại sư liên thủ muốn tạo ra một kiện phép bảo hân thể!

Tin tức này nhanh chóng lan truyền cũng khiến không ít người hữu tâm chú ý.

Bảy vị đại sư luyện khí, chỉ cần hai ba vị đã có thể tạo ra pháp bảo cấp cao nhất.

Như thế thì pháp bảo mà cần tới bảy vị đại sư cùng nhau liên thủ thì sẽ có đẳng cấp như thế nào?

Không ít hạng người có dị tâm lần lượt đi vào Thiết Hỏa Sơn, âm thầm ẩn nấp.

Một ngày này, có ba đạo khí thể cường đại từ xa xa lao tới, hạ xuống Thiết Hỏa Sơn.

Ba cỗ khí thể cường đại này khiến vô số tu sĩ nơi này kinh hãi đảm chiến, ngơ ngác nhìn về phía trời cao.

Hưu hưu hưu.

Ba đạo quang ảnh hạ xuống, phân biệt là một lão già mặc huyết bào, một lão già mặc lam bào và một mỹ phụ ung dung hoa quý.

Ba cỗ khí tức này hoàn toàn kinh động Thiết Hỏa Sơn.

Ngày thường, chỉ cần một lão quái Nguyên Anh Kỳ tới Thiết Hỏa Sơn đã đủ để khiến toàn bộ ngọn núi này kinh hãi.

Nhưng hôm nay, cùng lúc lại có ba vị tới.

Chẳng lẽ Thiết Hỏa Sơn này sẽ có đại sự phát sinh sao?

Những tên âm thầm nhìn trộm kỳ bảo hân thể kia không khỏi rùng mình.

Ba người này tất nhiên chính là ba vị cường giả Nguyên Anh tới Vụ Liễu Trấn để tìm kiếm Dương Phàm.

Bọn họ hạ xuống lập tức triển khai thần thức, tìm kiếm xung quanh.

Thiết Hỏa Sơn cũng chỉ có phạm vi mười mấy dặm, chỉ cần một gã cường giả Kim Đan cũng đã đủ rồi, không cần phải cùng lúc dùng tới ba vị Nguyên Anh Kỳ.

Khi thần thức bọn họ cùng đảo qua khu vực này, toàn bộ Thiết Hỏa Sơn lâm vào một bóng ma và uy áp vô hình!

Đồng thời với đó, bảy vị đại sư luyện khí đang tụ tập với nhau trong mật địa Thiết Hỏa Sơn cùng kinh hãi đảm chiến.

Bọn họ thân là đại sư luyện khí, tuy rằng đức cao vọng trọng nhưng trước mặt những lão quái Nguyên Anh Kỳ thì vẫn vô cùng nhỏ bé.

Giờ phút này, dưới sự áp bách của ba cỗ thân thức cường hoành này, bọn họ cảm thấy bồn chồn lo sợ.

- Giống như không phải tu sĩ của chúng ta!

Trong đó có một gã đại sư luyện khí hồi hộp nói.

Mấy vị này đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía một người thanh niên cường tráng.

- Lãng Thiết đại sư, lần luyện khí này là do người chủ đạo! Ba người này tới đây sợ rằng cũng liên quan tới việc này!

Các vị đại sư luyện khí rõ ràng là muốn để vị Luyện Khí Sư Lãng Thiết này ra mặt ứng phó.

Lãng Thiết chính là một đệ tử nhập thất của Thiết Ma Sơn năm đó, giờ đã qua bảy tám mươi năm, cũng đã trưởng thành, trở thành vị đại sư luyện khí số một.

Trong đám người này, đứng bên cạnh Lăng Thiết còn có một người trung niên khôi ngô, chính là đại đệ tử Mạnh Pha của Thiết Ma Sơn.

Hai huynh đệ này nhìn nhau, không khỏi cười khở.

- Chúng ta đi ra xem sao.

Lăng Thiết thở dài một hơi, dẫn dắt bảy vị Luyện Khí Sư còn lại bay ra.

Ba vị Nguyên Anh Kỳ bậc cao tới đây đủ để tất cả chủ nhân Thiết Hỏa Sơn này ra mặt.

- Xin hỏi ba vị tiền bối buông xuống Thiết Hòa Sơn này là có chuyện gì?

Lăng Thiết khom mình thi lễ.

Lão già mặc huyết bào và lam bào đều đang dùng thần thức tìm kiếm cho nên cùng không để ý tới.

Mỹ phụ sang quý này cười lại nói:

- Chúng ta tới đây để tìm một người. Nếu tìm không thấy sẽ lập tức rời đi thôi.

Nghe lời này, bảy đại sư luyện khí khẽ thở phào một hơi.

Đồng thời, bọn họ cũng không khỏi vô cùng tò mò. Đại nhân vật như thế nào mà lại khiến cả ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ tới đây tìm kiếm?

Ba vị Nguyên Anh bậc cao triển khai thần thức một lần nữa, so với lần trước còn cẩn thận hơn.

Nhưng một lúc lâu sau, ba người bọn họ vẫn không tìm được mục tiêu.

- Không thấy.

Lão già mặc huyết bào nói.

- Ta cũng thế!

Mỹ phụ quý phái nói.

- Có thể là ẩn nấp hay không?

Lam bào đạo trưởng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vài vị đại sư luyện khí nghe lời ấy có chút nhìn không thấu.

Rốt cuộc là bọn họ muốn tìm ai?

Chỉ có hai người Lăng Thiết và Mạnh Pha là nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Lăng Thiết vừa chuẩn bị lên tiếng thì chợt mỹ phụ quý phái kia hỏi:

- Chúng ta đang tìm một người, muốn hỏi các người một chút.

- Mời tiền bối.

Lăng Thiết vẫn khá trấn tĩnh.

- Người này rất nổi danh ở Bắc Tần, đồng thời cũng chính là Vô miện chi Vương của Ngư Dương Quốc các người. Dương Phạm.

Mỹ phụ quý phái này cười hỏi.

Năm vị đại sư luyện khí đều lắc đầu.

- Chỉ nghe thấy kỳ danh mà chưa từng gặp mặt!

Một gã đại sư luyện khí lắc đầu nói.

- Đó chính là nhân vật trong truyền thuyết

Một gã đại sư luyện khí lại cười nói.

Chỉ có Lăng Thiết và Mạnh Pha là trong mắt có chút né tránh.

Động tác nho nhỏ này của bọn họ sao có thể thoát khỏi ba vị Nguyên Anh bậc cao.

- Các người có phải biết được điều gì hay không?

Lão già mặc huyết bào phóng xuất ra một cỗ áp lực bức nhân, lạnh lùng hỏi.

- Cái này, tiền bối đừng hiểu lầm

Mạnh Pha có chút kinh hoảng.

- Hừ. nếu các người dám có chút giấu diếm thì đừng trách bốn tọa huyết tẩy Thiết Hỏa Sơn.

Trong mắt lão già mặc huyết bào lóe lên lãnh mang.

Mấy đại sư luyện khí nơi này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Bọn họ không chút nghi ngờ về năng lực có thể làm được điều này của ba người trước mặt.

Đối với uy hiếp của lão già mặc huyết bào, mỹ phụ quý phái và đạo trưởng kia khẽ cau mày nhưng cũng không ngăn cản.

Lăng Thiết và Mạnh Pha lâm vào áp lực vô cùng lớn, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

Trong nhất thời, toàn bộ Thiết Hỏa Sơn lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều câm như hến.

Lăng Thiết cắn chặt hàm, không nói một lời, ý chí kiên định. Thần sắc của Mạnh Pha có chút trốn tránh, bộ dáng như muốn nói mà lại sợ hãi.

Lão già mặc huyết bào lại uy hiếp:

- Tiểu bối, người dám làm trái ý nguyện của bản tọa không để ý tới toàn bộ sinh tử của Thiết Hỏa Sơn sao?

- Các người tới tìm ta phải không?

Bỗng nhiên lúc này một thanh âm kỳ lạ lạnh lẽo từ dưới lòng đất truyền lên.

Thanh âm này trải qua tầng đất dày mười dặm, rơi vào không khí mang theo một tiếng ù ù cổ quái như tiếng sấm nổ.

Trong lòng của tất cả mọi người nơi này đều cảm thấy rung động, dưới chân bỗng truyền lên một cảm giác tươi mát.

Mọi người có cảm giác như bản thân mình đang lâm vào một loại ảo giác, mặt đất dưới chân mình như không hề vững chắc mà như một tầng băng vậy.

Ba đại Nguyên Anh bậc cao nơi này cũng có cảm giác như thế, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Người nào?

Lão già mặc huyết bào quát lạnh một tiếng.

- Người các người muốn tìm.

Sau lưng ba đại cường giả Nguyên Anh Kỳ truyền tới một thanh âm lạnh lạnh.

- Cái gì?

Ba người Phượng Hi quay đầu, chấn động, thấy lạnh cả cột sống.

Đối phương đã đứng ở sau lưng bọn họ.

- Là người Quả nhiên ở nơi này.

Phượng Hi liếc mắt một cái đã nhận ra Dương Phàm, sắc mặt vừa sợ hãi vừa vui mừng.

- Thì ra là Phượng trưởng lão.

Nam tử này mặc cẩm bào màu xanh ngọc, thở nhẹ một hơi, thanh âm dịu lại một chút.

Chợt hần lười biếng nói:

- Chỉ là tĩnh tu dưới mặt đất một chút.

- Người người chính là Dương Phàm?

Lão già mặc huyết bào sắc mặt có chút khó coi, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

- Làm sao giả được, chính là ta!

Dương Phàm thân là một người lười biếng, thản nhiên nhìn mấy người nói:

- Ba vị tìm ta là có chuyện gì?

Đạo trưởng mặc lam bào vội vàng thi lễ nói:

- Đã nghe đại danh của các hạ từ lâu, ba người chúng ta đặc biệt tới tiếp kiến.

Ba đại Nguyên Anh đối với Dương Phàm đều vô cùng cung kính.

Mọi người còn lại ở Thiết Hỏa Sơn đều lộ ra vẻ khiếp sợ, chợt cảm thấy kích động và hưng phấn.

Dương Phàm!

Đây chính là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, không ngờ lại xuất hiện ngay trước mặt bọn họ!

Bảy đại sư luyện khí nơi này cũng lộ ra vẻ kinh hãi, không nghĩ rằng Dương Phàm thật sự đang ở đây.

Trước đó, khi Mạnh Pha và Lăng Thiết mời mọi người cùng nhau luyện khí, chỉ nói đây chính là một "Quý nhân thần bí" mà thôi, cũng không nói ra tên của Dương Phàm.

Mục đích Dương Phàm tới đây tự nhiên là muốn kết hợp Bá Hoàng Mâu và Ma Hoàng Kiếm lại với nhau.

Bảy đại sư luyện khí liên thủ, dựa theo yêu cầu của Dương Phàm đã thảo luận ra một phương án hoàn mỹ nhất.

Mấy ngày nay, dựa theo phương án hoàn mỹ kia, một pháp bảo sắp xuất lộ. Mọi người đều tin tưởng có thể làm ra một pháp bảo công kích tuyệt vời nhất từ trước tới nay ở Ngự Dương Quốc.

Nhưng không nghĩ tới tại thời khắc mấu chốt này, ba đại cường giả Nguyên Anh lại tới, cũng khiến nhân vật truyền kỳ Dương Phàm hiện thân.

- Tiếp kiến?

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhấc lên:

- Chẳng lẽ ba vị đường xá xa xôi tới đây chỉ là muốn tiếp kiến Dương mỗ?

Hần tất nhiên không tin tưởng.

- Phàm nhi, chúng ta nói chuyện riêng đi!

Phượng Hi Trưởng lão nhìn về phía Dương Phàm, ánh mắt rất phức tạp, thần thức truyền âm nói.

- Được rồi.

Dương Phàm gật đầu.

Coi như nể mặt Phượng Hi, hần đáp ứng yêu cầu này.

Trên thực tế, những người này tìm mình là có mục đích gì, Dương Phàm cũng đã đại khái đoán ra.

- Dương Dược sư, chúng ta sẽ an bài cho các vị một nơi yên tĩnh để trao đổi.

Lăng Thiết vô cùng thông minh, lập tức lên tiếng.

Dương Phàm gật gật đầu, để bọn Lăng Thiết đi trước dẫn đường.

Không tới một hồi, Dương Phàm và ba người Phượng Hi đã tiến vào một căn phòng.

- Các người trước đi xuống đi, kế hoạch luyện khí vẫn cứ theo đó mà tiến hành.

Dương Phàm dặn dò.

- Vâng, Dương Dược sư!

Lăng Thiết và Mạnh Pha lập tức rút đi.

- Các người có gì cứ nói đi!

Dương Phàm thân nhiên nói.

Đạo trưởng mặc lam bào cùng huyết bào lão già cũng không lên tiếng mà đưa mắt nhìn sang Phượng Hi.

Trong ba người, chỉ có PhHi là có chút quan hệ Dương Phàm, cũng có quan hệ sớm nhất.

Phượng Hi cười khổ nói:

- Chắc rằng Phàm nhi cũng đã hiểu được mục đích của chúng ta! Hiện giờ mười ba quốc gia Bắc Tần bị Man Di Cửu Tộc công hãm, nguy cơ rình rập. Giờ chỉ có thể là người ra mặt, gia nhập trận doanh mười ba quốc gia thì mới có cơ hội nghịch chuyển cục diện.

Phượng Hi thành khẩn nói.

- Mười ba quốc gia lớn như thế, số lượng Nguyên Anh Kỳ cũng không ít, chẳng lẽ ba vị thật sự cho rằng thêm một người Dương mỗ là có thể nghịch chuyển toàn bộ đại thế chiến trường sao?

Thần sắc của Dương Phàm rất trấn định, hỏi ngược lại.

- Cái này

Ba người này lại nhìn nhau.

Thực lòng mà nói, từ tiền tuyến chạy tới nơi này, bọn họ cũng không mấy quá tin tưởng về điểm này.

521. Chương 511: Rèn Lợi Bảo

Lời nói của Dương Phàm cùng dẫn lên sự nghi hoặc và khó hiểu trong lòng bọn họ.

Nếu nam tử trước mặt này ra tay thì thực sự hẳn có thể thay đổi cục diện của Bắc Tần hay sao?

Trong lòng bọn họ còn bán tín bán nghi.

Năm mươi năm đã qua, uy danh và sự tích của Dương Phàm trước đây đã dần phai nhạt.

Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh bậc cao này cũng chỉ nghe nói tới thanh danh đó mà chưa từng tận mắt chứng kiến.

Đạo trưởng Tam Thanh Môn lại nhanh chóng lên tiếng:

- Tuy rằng bản đạo không biết được thực lực chân chính của các hạ nhưng có một điều có thể khẳng định là hiện giờ ở Bắc Tần, ngoại trừ ba đại tu sĩ ra thì Dương đạo hữu là người nổi bật nhất.

Phượng Hi Trưởng lão và lão già Huyết Luyện Tông cũng gật gật đầu.

Đối với điểm này, bọn họ cũng không nghi ngờ chút nào.

Dù sao năm đó, Dương Phàm từng giết qua Nguyên Anh đại tu sĩ. Dù tính cả may mắn nhưng trước đó, hẳn lại đồ chiến và thắng được Huyết Luyện lão tổ.

Cho nên thực lực của Dương Phàm ít nhất là đệ nhất nhân dưới ba đại tu sĩ, thậm chí có thể chống lại Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Với thực lực của Dương đạo hữu như thế, lại thân là một thành viên của Bắc Tần, về tình về lý thì cũng nên đóng góp một chút sức lực cho đại liên minh mười ba quốc gia Bắc Tần. Cho dù đạo hữu không suy

nghĩ cho toàn bộ mười ba quốc gia Bắc Tần thì cùng nên lo lắng một chút cho Ngự Dương Quốc. Nếu ba đại nhân vật siêu cấp của Bắc Tần bị diệt thì thế lực của đạo hữu chỉ sợ cũng khó có thể may mắn tránh thoát. Hơn nữa, lần này chúng ta tới đây cũng không phải đại biểu cho bản thân mình mà là đại biểu cho ba đại tu sĩ của Bắc Tần, đại biểu cho tâm nguyện của vô số tu sĩ mười ba quốc gia Bắc Tần.

Ba người triển khai một phen võ mồm, hy vọng có thể thuyết phục được Dương Phàm.

Tuy nhiên, từ đầu tới cuối, Dương Phàm chỉ lắng nghe mà không nói gì cả.

Nói một hồi lâu, bọn họ cảm giác không hợp lý, phát hiện ra căn bản Dương Phàm còn chưa lên tiếng.

- Phàm nhi, dù ngươi không đồng ý cũng nên biểu lộ thái độ của mình đi chứ!

Cặp chân mày Phượng Hi hơi nhíu lại, có chút hờn giận nói.

Dựa theo bối phận mà nói, nàng có quan hệ không tầm thường với Dương Thiên cho nên ít nhất cũng là trưởng bối của Dương Phàm.

- Dương đạo hữu, nếu có yêu cầu gì, ngươi cũng có thể đưa ra đi.

Lão đạo trưởng vội vàng tiếp lời.

- Ha ha, tài ăn nói của ba vị quả không tồi.

Khóe miệng Dương Phàm nhấc lên, ý cười càng đậm.

- Có ý gì?

Ba người lại càng cảm thấy không thích hợp, cảm giác như đang bị trêu chọc vậy.

- Tuy nhiên Dương mỗ hình như cũng chưa nói là không đi.

Đôi mắt Dương Phàm xẹt qua một tia xảo trá, cũng không nói gì rõ ràng.

Ah!

Khuôn mặt của ba vị Nguyên Anh bậc cao này hơi co giật một chút, trong lòng có chút hờn dỗi nhưng cũng không thể trút ra.

Đúng thế, Dương Phàm từ đầu tới cuối không nói là đáp ứng hay không đáp ứng, chỉ duy trì sự trầm mặc mà thôi.

Cảm giác như ba người vừa làm một việc vô ích.

Phượng Hi đỏ khốc đỏ cười:

- Phàm nhi, ngươi cũng đừng trêu chọc chúng ta nữa, đối với lời mời của ba đại tu sĩ. ngươi có nhận hay không?

- Thật xin lỗi, ta không thể nhận!

Dương Phàm lắc đầu, thái độ rất cương quyết.

Không thể nhận!

Trong lòng ba người thấy hụt hẫng, vốn tưởng rằng Dương Phàm đã định đi nhưng lại không ngờ rằng vẫn bị cự tuyệt.

- Dương mỗ không phục tùng sự điều khiển cho nên sẽ không nhận lời. Nhưng, cho dù các ngươi không mời. ta cũng chắc chắn sẽ tham chiến.

Ánh mắt Dương Phàm đột nhiên lảng lệ.

Ba người nghe thế đều đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ đã hiểu rõ ý tứ của Dương Phàm.

Dương Phàm khẳng định sẽ tham chiến nhưng sẽ không chịu sự ước thúc của bất cứ ai, của tổ chức nào.

Phượng Hi cảm thán:

- Phàm nhi, trận chiến Tu Tiên Giới này không phải là cuộc chiến của một người. Mỗi người đều phải phục tùng sự an bài.

Dương Phàm cười mà không nói.

Nhưng thật ra lão già Huyết Luyện Tông lại nhìn ra chút manh mối.

- Không biết cần có điều kiện gì thì các hạ mới nghe theo sự bố trí?

- Nghe theo sự điều khiển của người khác thì Dương Phàm sẽ không tiếp nhận! Trừ khi để cho ta thống lĩnh mười ba quốc gia Bắc Tần, chỉ đạo trận chiến này.

Dương Phàm nói nửa câu sau như lời đinh đánh thẳng vào mấy người nơi này.

Trên mặt ba người Phượng Hi đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Do người thống lĩnh mười ba quốc gia Bắc Tần sao?

Sắc mặt của lão già mặc lam bào như đại ra.

Ba người đồng thời hít sâu một ngụm lạnh khí.

Khẩu khí thật lớn!

- Dương nhiên đây chỉ là một loại tướng tượng của Dương mỗ mà thôi, kỳ thật ta vẫn muốn một mình hành hiệp hơn!

thần sắc Dương Phàm lại bình thản trở lại.

Phượng Hi thâm ý hỏi:

- Phàm nhi sao lại có suy nghĩ này?

Hai người còn lại cũng rất ngạc nhiên chờ đợi câu trả lời của hắn.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Mười ba quốc gia Bắc Tần, về số lượng tu sĩ thì hoàn toàn nhiều hơn Man Di Cửu Tộc ở Tây Nhạc. Mặc dù dù số tu sĩ đỉnh kém hơn một chút nhưng không tới mức liên tục bại lui. Trên chiến trường không chỉ đơn thuần là dựa vào lực lượng chống lại mà còn phải dựa vào mưu lược nữa! Về phương diện này, liên minh mười ba quốc gia lại thua Man Di Cửu Tộc, hoặc là nói, thua Hắc Phong Ma Hoàng. Nếu Dương mỗ phục tùng sự điều khiển của liên minh, nghe theo những sự sắp đặt sai lầm thì không bằng để ta thống lĩnh mười ba quốc gia Bắc Tần, đưa vận mệnh nắm trong tay, quét ngang Man Di Cửu Tộc.

Quét ngang Man Di Cửu Tộc.

Đám người Phượng Hi nghe được lời cuối cùng, mặc dù có chút hồ hững nhưng trong lòng, máu huyết cũng sôi trào.

Hiện giờ, bọn họ bị Man Di Cửu Tộc liên tiếp đánh lui, gần như không có lực chống đỡ, chưa từng nghĩ tới việc quét ngang Man Di Cửu Tộc?

Nghe những lời này của Dương Phàm, ba người Phượng Hi bắt đầu dùng thần thức trao đổi, về mặt Dương Phàm vẫn trầm tĩnh.

Hắn không hy vọng xa vời có thể trở thành thống lĩnh của liên minh mười ba quốc gia nhưng nếu có thể như thế, nắm giữ vận mệnh trong tay thì tất nhiên là điều tốt nhất.

Quan trọng nhất chính là hắn tin tưởng vào điều này.

Trừ khi man di cũng chính là tâm nguyện trước mắt của hắn. Hắn cũng phải hoàn thành tâm nguyện này.

Chỉ có như thế, hắn mới có thể yên tâm rời đi Bắc Tần, bước lên hành trình tìm kiếm Thiên Nhất hồn thủy.

Ba người Phượng Hi thương lượng một lúc, rốt cuộc đưa ra quyết định.

- Phàm nhi, yêu cầu của người, chúng ta sẽ trình lên ba đại tu sĩ. Tuy nhiên hiện tại, hy vọng người có thể theo chúng ta đi trước tới chiến trường. Nhiều thêm một vị cường giả như người có thể có được một sự thay đổi.

Trong giọng nói của Phượng Hi cũng có thêm vài phần cầu khẩn.

Lão già mặc lam bào và huyết bào cũng nhìn về phía Dương Phàm với vẻ chờ mong.

Đối với nam tử truyền kỳ này, bọn họ ôm rất nhiều hy vọng. Đối phương đã có tin tưởng như thế thì chắc chắn cũng có thực lực tương ứng để dựa vào.

- Trước khi đi tới chiến trường, Dương mỗ còn có một việc

Sắc mặt của Dương Phàm bình tĩnh, nói qua việc kết hợp Bá Hoàng Mâu và Ma Hoàng Kiếm.

Kết hợp hai kiện pháp bảo công kích?

Tên đạo trưởng mặc lam bào nghe xong lập tức nổi lên vài phần hứng thú.

Phượng Hi Trương lão lại cười nói:

- Biết đâu chúng ta có thể bang trợ đôi chút.

Lão già mặc huyết bào nói:

- Phượng Trương lão và Lam đạo hữu cũng đều là cao thủ luyện khí của Bắc Tần, gần với cảnh giới tông sư luyện khí.

- Thật là thế sao?

Dương Phàm mừng rỡ, ánh mắt nhìn qua Phượng Hi và đạo sĩ mặc lam bào.

Đạo sĩ mặc lam bào nói:

- Ta sở trường về thủ pháp luyện khí sử dụng băng diễm, mà Phượng Hi Trương lão lại am hiểu sử dụng phù vân trận pháp để gia tăng lực lượng cho pháp bảo.

về mặt Dương Phàm tràn đầy tươi cười:

- Có hai vị tương trợ. tin tưởng rằng có thể làm giảm thời gian luyện khí, cũng khiến chovũ khí được rèn lại này càng thêm cường đại.

Vì thế Dương Phàm lại gọi mấy vị đại sư luyện khí trên Thiết hỏa Sơn lại đây.

Nghe nói có hai vị Luyện Khí Sư cấp Nguyên Anh kỳ gia nhập, bảy người này vô cùng chờ mong.

Rất nhanh, Phượng Hi và lão đạo sĩ mặc lam bào cùng bảy vị đại sư luyện khí bắt đầu thảo luận, nghiên cứu.

Lão già mặc huyết bào lại nói:

- Ta không giúp gì được nhưng có thể xuất ra một khối tài liệu cực phẩm là Khuê Tinh Thạch.

- Khuê Tinh Thạch? đây đúng là một loại tài liệu hiếm thấy có thể gia tăng uy lực của vũ khí.

Dương Phàm có chút ngạc nhiên, không ngờ rằng đối phương có thể bỏ được vật này ra.

Khue Tinh Thạch chính là một loại tài liệu luyện khí rất đặc biệt, có tính thông đạo khó tin, có thể khiến tốc độ của pháp lực càng mãnh liệt, phát huy uy lực càng mạnh.

Đồng thời với đó, bản thân loại tinh thạch này còn ẩn chứa một cỗ lực lượng thần kỳ, có thể gia tăng phẩm chất của pháp bảo.

Đối phương đã đưa ra thứ này. Dương Phàm tất nhiên cũng không bạc đãi đối phương, cũng xuất ra mấy thứ tài liệu hiếm có mà Bắc Tần ít thấy, đưa lại cho đối phương, về mặt của lão già huyết bào hơn hở.

Tuy nhiên, sau đó hẳn lại có chút xấu hổ nói:

- Pháp bảo do Khuê Tinh Thạch luyện chế ra lại có hại không lợi gì đối với tu sĩ Huyết Ma Đạo chúng ta.

- Xin chỉ giáo!

Dương Phàm đang thấy kỳ quái vì đối phương có thể tổng tạng loại tài liệu quý giá như thế, lưu lại cho chính hắn dùng có phải là tốt hơn không.

- Lực lượng huyết khí của Huyết Ma Đạo chúng ta lại sinh, ra xung đột với lực lượng thần kỳ trong Khuê Tinh Thạch. Nếu là lực lượng của chúng ta quá cường đại lại ăn mòn Khuê Tinh Thạch, mất nhiều hơn được. Nếu lực lượng của Khuê Tinh Thạch lớn thì lại trở ngại cho lực lượng của Huyết Ma Đạo. Ngoài ra, Khuê Tinh Thạch đối với công pháp Quy Thi Đạo cùng tương tự, bị ảnh hưởng nhất định. Nhưng đối với những ma đạo tu sĩ khác thì lại có tính thông đạo vô cùng tốt.

Lão già huyết bào tuy xấu hổ nhưng còn coi như là thành thật, nói rõ nguyên nhân trong đó.

Dương Phàm ngược lại sinh ra đôi chút hảo cảm với hắn, cười nói:

- Dù vậy, Dương mỗ vẫn rất cảm kích Tạ đạo hữu.

Từ đó, Phương Hi, Lam đạo trưởng và bảy đại sư luyện khí của Thiết Hỏa Sơn liên thủ, rốt cuộc vạch ra được một phương án tốt nhất.

Cuối cùng, Phương Hi hơi chút hưng phấn nói:

- Phàm nhi, phương án rèn đúc của chúng ta nếu có thể thành công thì pháp bảo mới được luyện chế ra uy lực sẽ vượt xa pháp bảo có uy lực cao nhất, thậm chí vượt xa cổ bảo!

Lăng Thiết giải thích cho Dương Phàm:

- Lam tiên bối có Băng Phách chỉ hỏa, hơn nữa có hỏa diễm cực nóng của Thiết Hỏa Sơn ta có thể thi triển bí quyết hỏa song trọng thiên. Cuối cùng có Phù văn chú linh của Phương Hi. Một khi thành công có thể sáng tạo ra một kiệt tác truyền kỳ của luyện khí Ngự Dương Quốc.

Nhìn bộ dáng vô cùng hưng phấn của những người này. Dương Phàm cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Phương án này, trải qua sự cân nhắc trăm ngàn lần của bọn họ mới vạch ra, gần như tính toán tới từng chi tiết.

Khi phương án đã có rồi chín người hưng phấn, cùng nhau bắt đầu liên thủ luyện chế.

Trong lúc này, Dương Phàm và lão già mặc huyết bào đứng một bên quan sát, nhân tiện hấp thu đôi chút kinh nghiệm.

Có thể lường trước, khi chín vị đại sư luyện khí này liên thủ, kiệt tác sinh ra sẽ tuyệt đối không kém gì sản phẩm của tông sư luyện khí.

Thời gian dần trôi qua. gần như toàn bộ nhân thủ của Thiết Hỏa Sơn cùng đều được điều động.

Như Lăng Thiết nói:

- Sử dụng toàn bộ bảy hỏa xà của bảy địa mạch Thiết Hỏa Sơn mới có thể chân chính nung chảy hai kiện lợi bảo công kích này.

Nghe nói Dương Phàm có linh thú có thuộc tính vô cùng lạnh. Lưu Ly Hàn Tinh Xà cuối cùng cũng bị điều ra để làm phụ khuôn vác.

Một ngày kia. Lăng Thiên đột nhiên nghĩ tới cái gì; hỏi.

- Dương đại ca, có phải thứ người muốn luyện chế là một ma kiếm có thuộc tính ma đạo phải không?

- Đúng thế!

Dương Phàm gật đầu.

- Như thế còn cần một loại ma diễm cường đại nữa!

Lam đạo trưởng nói

Dương Phàm trở nên trầm mặc.

- Không biết Tam U Ma Diễm của ta có thể dùng hay không

Sau lưng mấy người có một nam tử ma đạo lãnh khốc hiện ra, trong tay hắn có một đoàn ma diễm u ám khiến người ta không tự chủ được, tim đập nhanh hơn.

522. Chương 512: Linh Bảo Xuất Thế

Đội hình đúc lại Ma Hoàng Kiếm và Bá Hoàng Mâu cường đại chưa từng có.

Bảy đại sư luyện khí còn có hai vị luyện khí trình độ tương đương cấp Nguyên Anh bậc cao.

Cực Phách Băng Diễm pháp Địa mạch chỉ hỏa Ma diễm tế luyện

Ba loại thuộc tính khác nhau, lực lượng luyện khí cường đại tới khó tin, toàn bộ đều đưa

Để cam đoan việc luyện khí thành công, toàn bộ hỏa xà của bảy đại địa mạch đều hợp nhất, uy lực gấp bảy lần từng hỏa xà đơn lẻ.

Thậm chí ngay cả phân thân Thạch Thiên Hàn, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đều phải đi làm phu khuân vác.

Đội hình cường đại chưa từng có khiến mọi người tin tưởng rằng nhất định có thể rèn ra một kiệt tác đủ để truyền lưu thiên cả trong lịch sử luyện khí Ngự Dương Quốc.

Điều Dương Phàm có thể làm chỉ là cung cấp hết thấy tài liệu, thậm chí không tiếc tiêu hao những pháp bảo có giá trị khác.

Cứ thế, quá trình luyện khí đã tiến vào thời khắc mấu chốt, thời gian thông thả trôi qua.

Mỗi ngày qua đi đều rất vất vả.

Trong Địa mạch hỏa thất vừa tạo ra, bảy vị đại sư luyện khí và hai vị cường giả Nguyên Anh đều mồ hôi đầy người.

Nhưng có khi lại hàn khí tràn đầy khiến mọi người rùng mình, nổi hết da gà.

Khi mà mọi người toàn tâm toàn ý tập trung vào việc luyện khí thì không biết tin tức Thiết Hỏa Sơn đúc lợi bảo, một pháp bảo cường đại, đã sớm không cánh mà bay.

Bởi vì quá trình luyện khí rất ồn ào, lại huy động rất nhiều nhân lực vật lực, nếu không kinh động tới ai thì là không thể.

Gần nửa tháng, không ít người bắt mình đã bay tới cạnh Thiết hỏa Sơn, trong lòng mang ý định xấu.

- Tu sĩ bậc cao tạm thời không thể đi vào phạm vi trăm dặm quanh Thiết Hỏa Sơn, đã có người bên trong giám sát tiến độ luyện khí rồi

Một thanh âm khàn khàn vang lên ở trong một cánh rừng già ở ngoài Thiết Hỏa Sơn trăm dặm.

Phiến rừng rậm này bao phủ một tầng khí tức quỷ dị, thần thức dù quét tới cũng không thể cảm nhận được có gì dị động.

- Hết thấy đều dựa theo kế hoạch của Thiên Sư mà tiến hành, không thể có sai sót. Ba đại tu sĩ quả nhiên phái người tới đây thỉnh Dương Phàm xuất quan, trước mắt dường như hỗ trợ hắn đúc một kiện pháp bảo cường đại.

Thanh âm của một nam tử khác, băng lãnh, mà quyết đoán, trong mắt cùng lộ ra vẻ châm biếm nhìn về phía Thiết hỏa Sơn.

- Không muốn chết thì mau thu liễm khí tức, ẩn nấp tất cả sát niệm địch ý đi.

Phía sau lại có một thanh âm khàn khàn, lạnh lùng trách mắng.

- Vâng, Quốc sư!

Tên nam tử kia lộ ra vẻ kinh sợ, lại khom người hỏi:

- Tên Dương Phàm kia chẳng lẽ thực sự có đại năng lực như thế, cho nên chúng ta phải cẩn thận thể này sao? Hẳn cho dù mạnh mấy đi nữa cùng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mà thôi. Thật sự hẳn có thể đảo ngược lại tình thế của mười ba quốc gia Bắc Tần hay sao?

- Đây chính là điều mà Ma Hoàng luôn dặn dò. Tên Dương Phàm này có được cảm quan thần kỳ, thông triệt thiên địa. Tuy rằng không có tu vi hậu kỳ nhưng sự uy hiếp của hắn còn mạnh hơn so với đại tu sĩ của Bắc Tần, cũng là một người khó đối phó nhất

Thanh âm khàn khàn này thấp giọng giải thích.

- Nếu Ma Hoàng đã nói thế thì khẳng định không thể sai được.

Tên nam tử kia lộ ra vài phần ngưng trọng và nghiêm túc.

Đối với Ma Hoàng, cao nhất trong Tây Nhạc Cửu Tộc, hẳn không dám có chút hoài nghi nào.

Lần luyện khí với quy mô lớn chưa từng có ở Thiết Hỏa Sơn này đã kinh động thể lực khắp nơi.

Những thể lực bản thổ ở Ngự Dương Quốc đối với việc này rất tò mò, phái người tới điều tra, cũng không dám có tư tưởng an phận không quản

Nhưng là tu sĩ các nước khác, thậm chí tu sĩ Man Di chưa chắc đã không có hành động

Dương Phàm thân ở Thiết hỏa Sơn, ẩn ẩn cảm ứng được điều gì nhưng vẫn không tìm ra nguyên do.

Hắn hỏi lão già mặc huyết bào:

- Các người từ tiền tuyến chạy về đây thì có ai theo dõi không?

- Cái này

Lão già này nghĩ một lúc mới nói:

- Ta cùng Lam đạo hữu cũng không có cảm giác gì, chỉ là Phượng Trưởng lão dường như có chút ảo giác như thể những nàng cũng không thể khẳng định được.

- Có cần tìm Phượng đạo hữu để hỏi lại một chút không?

- Không cần, giờ phút này việc luyện khí đang đi vào giai đoạn mấu chốt nhất, không nên quấy nhiễu khiến nàng phân tâm.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Dương đạo hữu, người hoài nghi rằng chúng ta bị người theo dõi sao?

Lão già huyết bào này hỏi lại.

- Gần như chỉ là đoán thôi, có lẽ trong Ngự Dương Quốc cũng có thể lực Tây Nhạc Cửu Tộc ẩn núp. Các người tới đây cũng đã bị chúng chú ý.

Dương Phàm hiển nhiên cũng không thể xác định được.

- Dương Đạo sư nói có đạo lý. Chúng ta vẫn cần phải cẩn thận. Tốt nhất là hai người chúng ta ở ngay đây hộ pháp cho đám người Phượng trưởng lão.

Người này đề nghị.

- Được, đây là việc cần thiết rồi.

Dương Phàm gật đầu, liền nhắm mắt lại, dung nhập Tiên hồng không gian.

Tiên hồng không gian, trong Tiên Lai Cư.

Bá!

Đột nhiên xuất hiện thân ảnh của một lão già, đúng là Dương Đại.

- Chủ nhân có gì sai bảo?

Dương Đại cung kính hồi. Tu vi của hắn đã đạt tới Kim Đan đại viên mãn.

- Truyền lời, khiến Bồ Thiên Quân Vương cấp tốc điều động, đã có một bộ phận cao tầng Man Di tiến nhập Ngự Dương Quốc. Mặt khác báo cho Hồ Phi, nếu xuất quan phải lập tức lao tới thiết hỏa Sơn.

Dương Phàm ra lệnh.

- Vâng!

Dương Đại gật đầu, biến mất khỏi Tiên hồng không gian.

Mà một ngày này, trên Thiết Hỏa Sơn, phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm.

Cùng lúc, việc luyện khí cũng đã đi vào thời khắc mấu chốt cuối cùng.

Toàn bộ thiết hỏa Sơn đã bị vây vào một không khí đặc biệt.

đây không chỉ là tới từ con người mà đa phần là xuất phát từ hỏa thất dưới lòng đất.

Trong hỏa thất rộng lớn vừa mới được tạo ra này, hỏa xà của bảy đại địa mạch lần đầu tiên dung hợp một chỗ, hình thành một con hỏa long đỏ thẫm, phát ra nhiệt độ cực nóng.

Con hỏa long này đã hòa tan Ma Hoàng Kiếm và Bá Hoàng Mâu ra thành dạng lỏng.

Hai kiện lợi bảo công kích ma đạo dần dung hợp với nhau.

Nhưng là nếu muốn để chúng hoàn toàn dung hợp sinh ra uy lực lớn hơn nữa thì thể này vẫn còn chưa đủ. *

Không xa con hỏa long kia, trong lòng bàn tay của đạo Trưởng mặc lam bào có một đoàn băng diễm màu lam hiện ra. Lưu Ly Hàn Tinh Xà cùng phun ra băng diễm màu trắng.

Cho nên, mặt bên kia của hai kiện pháp bảo có một tầng băng đông lại, hàn khí phủ ra bốn phía.

Giữa hai luồng này, hơi nước bốc lên.

Phía dưới hai kiện lợi khí này còn có một đoàn ma diễm u ám, trung tâm ngọn lửa có ba điểm u quang nhấp nháy.

Phượng Hi đứng ở bên ngoài, quanh thân có một cỗ ánh sáng tinh khiết ôn hòa. Tay nàng nắm quyết, đánh ra những đạo quang phù huyền ảo khó lường, dung nhập vào bên trong.

Cứ cách một đoạn thời gian, hỏa long, băng diễm, ma diễm, quang phù lại thay đổi phương vị, khiến cho lực lượng phân bố đồng đều.

Ngoài ra, bảy đại sư luyện khí đều lần lượt gia nhập các loại tài liệu, kết hợp khống chế nhiệt độ của hỏa long và góc độ.

Rốt cuộc tới một ngày này, khi tất cả mọi người đều đại thương nguyên khí, vô cùng mệt mỏi, luyện khí cũng đã tới lúc kết thúc.

Ma diễm, băng diễm, hỏa diễm cũng dần ảm đạm.

Dưới sự khống chế của Phượng trưởng lão, trong hư không hình thành một thanh pháp bảo hai màu nửa đỏ, nửa lam, dài tới năm trượng.

- Dung!

Phượng trưởng lão khẽ quát một tiếng, ánh sáng ba màu quanh thân nổ rộ, xua tan màn hơi nước đậm đặc kia.

Đồng thời, ngọc thủ của nàng cũng nắm quyết, trước người hình thành một quang văn âm dương không ngừng xoay tròn, từ bốn phía bắn về phía pháp bảo hai màu đỏ lam ở trung tâm kia.

Phốc

đồng thời với đó. nhiệt độ của hỏa long tăng lên mấy lần, của băng diễm cùng bành trướng, ma diễm hóa thành hắc uyên vô hình, giao hòa cùng một chỗ với âm dương quang văn kia.

Ông

Toàn bộ hỏa thất ngằm này lâm vào chấn động.

Một đạo quang hà màu đen phóng lên cao, kiếm khí kiếm minh sắc bén phóng thẳng trời cao.

Ầm ầm -

Toàn bộ hỏa thất này bùng nổ, mọi người đều hỗn loạn, nhận ra tầng đất sẽ lập tức đổ xuống.

- Mọi người không cần hoang mang.

Chỉ có Dương Phàm vẫn trấn định như thường. Hắn nhấp mắt lại. dung nhập hồn Căn vào đại địa, ánh sáng vàng nhạt nhọ nhọ, chỉ một lúc, tầng đất muốn sụp đổ không ngờ ổn định trở lại.

Những phiến đất đá sắp đổ xuống cũng dần được củng cố.

Diễn Căn kỳ, dung thông đại địa, nắm giữ thổ linh lực.

Tác dụng thần kỳ của hồn Căn này cũng chính là đặc điểm của lực lượng Diễn Căn kỳ.

Giờ phút này, Dương Phàm nếu muốn phiến đất đá này sụp xuống thì cũng chỉ cần một ý niệm mà thôi.

Tình huống đã được kiểm soát, mọi người yên tâm ngay.

Đa số tu sĩ đều đưa ánh mắt kinh sợ nhìn về phía Dương Phàm.

Nếu vừa rồi tầng đất này sụp xuống, lực lượng mấy vạn cân đổ xuống thì đủ để diệt sát đa số người nơi này, chắc chỉ có mấy vị cường giả Nguyên Anh là có thể bảo mệnh.

Ông

Rồi đột nhiên, một thanh vũ khí có hình thái tương tự như Ma Hoàng Kiếm, nhưng nơi mũi lại có hình dạng như mâu ở giữa không trung vang lên tiếng chiến minh, hơn nữa phóng xuất ra khí tức rất cường đại.

Chuôi vũ khí này vô cùng đặc biệt.

Mũi nhọn như mâu kia làm người ta cảm giác được một cỗ sắc bén vô song, vô kiên bất tồi.

Bộ phận này chiếm một phần tư của toàn bộ thân kiếm.

Nơi chấn tay cầm lại có hai mũi nhọn sắc bén, lộ ra huyết tinh dữ tợn.

Bộ phận này cũng chiếm một phần tư.

Bộ phận chính giữa và tay cầm lại có vẻ trầm ổn tràn ngập lực lượng.

Toàn bộ nửa trước thanh kiếm vô cùng sắc bén, kiên ngạnh.

Phần tay cầm của nó có hình rồng, đầy màu hoàng kim, nhìn qua có chút cổ quái, tản mát ra một cỗ Chân Long chi khí nhàn nhạt.

Nắm tay của chuôi kiếm này chính là dùng Long giác của Kim Giao Long luyện thành.

Lúc trước khi ở trong Thiên Lan Điện, giao chiến với tiểu điện hạ Kim Giao Long, Khai Quang Tịnh Thế Diễm của Dương Phàm đánh bị thương, sau đó lại bị Thạch Thiên Hàn đang ở đỉnh trạng thái Ma Thân Phụ Thế. chặt đi một cây Long giác.

Kim Giao Long ít nhất cũng là bán thần thú. Long giác cùng ẩn chứa một lượng Long nguyên và Chân Long chi khí nhất định.

Dùng Long giác này làm tay cầm quả thật là quá mức xa xỉ.

Giờ phút này, một thanh vũ khí hoàn toàn mới, vừa không phải là Ma Hoàng Kiếm, cũng không phải là Bá Hoàng Mâu nổi ló lửng trước mặt mọi người, vô cùng bắt mắt.

Bảy vị đại sư luyện khí và chúng Nguyên Anh bậc cao đều đưa ánh mắt hưng phấn chờ mong nhìn chăm chăm pháp bảo vừa xuất thế này.

- Thành công! So với tưởng tượng còn cường đại hơn, cổ khí tức này vượt xa pháp bảo cao nhất bình thường. Tất cả những cổ bảo mà ta biết cũng không cường đại như nó.

Phượng Hi hưng phấn nói.

- Pháp bảo mới này thần thức cảm ứng của ta đối với nó cũng đã bị phai nhạt tới cực điểm.

Dương Phàm chau mày.

Chuôi vũ khí hoàn toàn mới này còn thương tổn hẳn một chút thần thức cảm ứng, vô cùng mong manh.

Thậm chí hẳn còn cảm giác được pháp bảo này mơ hồ còn kháng cự lại hẳn.

Đúng vậy, chính là kháng cự.

Dù sao pháp bảo này không chỉ có Ma Hoàng Kiếm mà còn có Bá Hoàng Mâu mà Tam U lão ma rèn luyện nhiều năm.

Hơn nữa, trải qua sự luyện chế của ba loại cực điểm, thần thức dấu vết cũng bị tiêu diệt gần như hoàn toàn.

Ông

Đột nhiên, hàn quang lóe lên, pháp bảo phá không mà đi, xuyên thủng một loạt bình chướng, hiện ra trên trời cao.

- Không ổn, dừng để nó chạy!

Dương Phàm kinh nghi, là người đầu tiên lao theo. Mọi người cũng theo sát phía sau.

Ầm

Đột nhiên, phía chân trời có một đám mây quay cuồng, xuất hiện một động khẩu tối đen, hóa thành một mảnh lôi quang.

Đám mây kia hội tụ lôi điện lực vô cùng cường đại. Một cổ thiên uy lẫm lẫm từ trên trời giáng xuống.

Ông

Ma Hoàng Kiếm vừa đúc thành khẽ run lên, dường như có chút sợ hãi.

Cổ thiên uy lẫm lẫm kia hoàn toàn nhằm vào nó.

- Làm sao có thể? Không ngờ lại dẫn tới Lôi Kiếp. Chẳng lẽ chúng ta đã luyện chế ra Thông linh pháp bảo trong truyền thuyết

Thanh âm của Phượng Hi run rẩy khó tin nói.

523. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (thượng)

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về lôi quang kiếp vân cuộn cuộn, cảm nhận được một cổ thiên uy không thể chống lại, cổ uy lực thiên địa này không nhằm vào hắn mà nhằm vào "Ma Hoàng Kiếm" vừa được đúc xong.

Pháp bảo hoàn toàn mới, là kiện lợi bảo công kích số một số hai trong lịch sử Ngự Dương Quốc, một kiệt tác trải qua sự thiết kế tỷ mỉ của bảy vị đại sư luyện khí, sự tọa trấn của hai vị cường giả Nguyên Anh kỳ, với sự rèn luyện của ba loại cực điểm.

Chúng đại sư luyện khí nơi này đều lộ ra vẻ kích động, hưng phấn, còn có vài phần lo lắng, tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết mới đúc ra được, pháp bảo này có vượt qua sự thử thách của Thiên Lôi hay không?

Mọi người đều biết khi người tu tiên tu luyện tới đỉnh cao. trước khi phi thăng phải trải qua sự thử thách của Thiên Kiếp.

Pháp bảo cũng như thế.

Khi pháp bảo muốn đi vào cấp độ "Thông linh" thì cũng phải trải qua sự thử thách của Thiên Lô.

Trong mắt Phượng Hi đầy một mảnh kích động, nhìn chăm chăm vào "Ma Hoàng Kiếm" vừa dẫn sinh này, vẫn khó có thể tin được nói:

- Không có Chú Linh sao lại có thể sinh, ra Thông linh pháp bảo?

- Chú Linh?

Dương Phàm thấy khó hiểu.

Giờ phút này, Kiếp Vân trên bầu trời đang hội tụ lôi điện lực, từng bước một tập trung vào "Ma Hoàng Kiếm" vừa đúc thành.

Dưới lực lượng pháp tắc thiên địa loại này, mục tiêu đã bị tập trung cũng không thể trốn tránh.

Cho dù thần thông thuần di có cao minh hơn nữa cũng không thể thi triển được.

- Chú Linh là một giai đoạn cuối cùng khi luyện chế Thông linh pháp bảo. ít nhất là cần rót vào trong pháp bảo cường đại linh thể. Đương nhiên, cũng có một loại tình huống

Phượng Hi trưởng lão đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

- Tình huống gì?

- Trừ khi pháp bảo của người được sử dụng rất lâu rồi, trải qua hơn ngàn, hơn vạn năm tích lũy, đã sinh ra linh thể!

Phượng Hi Trưởng lão nói.

- Không thể!

Dương Phàm lắc đầu:

- Ma Hoàng Kiếm cũng chỉ mới được luyện chế gần trăm năm mà thôi! Chẳng lẽ ở Bá Hoàng Mâu?

Bỗng nhiên Dương Phàm biến sắc.

Ma Hoàng Kiếm hoàn toàn là vũ khí do hắn đúc ra, có thể chắc chắn được.

Nhưng Bá Hoàng Mâu của Tam U lão ma, đã rèn luyện hàng trăm năm.

Càng khó lường đó là Bá Hoàng Mâu đã trải qua một kích toàn lực trước khi Tam u lão ma bị giết.

Một kích này ẩn chứa uy lực tinh thần của Ma Đầu thượng giới, có thể sánh ngang Hóa thần kỳ.

Nghĩ tới đây, thần sắc Dương Phàm biến đổi không ngừng.

Trên thực tế, hắn cũng đã đoán đúng tám chín phần.

Lúc ấy Tam u lão ma thi triển Ma thần Phụ Thể, trước khi chết đánh ra một kích mạnh nhất, ẩn chứa tinh thần lực toàn thân và uy lực của Ma thần Phụ Thể.

Lực lượng tinh thần vô hình này còn tàn dư ở trên Bá Hoàng Mâu, không thể dễ dàng tiêu tán. cũng rất khó có thể phát hiện ra.

- Nếu có thể trải qua sự thử thách của Thiên Lô. linh thể trong pháp bảo sẽ càng thuần túy, nhưng thời điểm chúng ta đúc hai kiện pháp bảo này thì vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của bất cứ linh thể nào.

Đôi mắt Phượng Hi nhú lại.

- Mặc cho số phận đi, chúng ta cũng không thể quyết định được là nó có thể trở thành Thông linh pháp bảo được hay không.

Dương Phàm ngược lại lại rất bình tĩnh

Cho dù Ma Hoàng Kiếm không thể chân chính trở thành Thông linh pháp bảo nhưng cấp độ, phẩm chất của nó ít nhất cũng vượt xa những cả bảo bình thường rất nhiều.

Ngược lại, nếu trở thành Thông linh pháp bảo mà Dương Phàm lại không thể chân chính khống chế nó thì cũng đúng là một vấn đề.

Ngay lúc này, một đạo lôi điện to như ngón tay cái từ trong kiếp vân đánh thẳng về phía Ma Hoàng Kiếm.

Giờ khắc này, trên Thiết Hỏa Sơn, toàn bộ mọi người đều vô cùng hồi hộp, không ai dám thở mạnh hay nói ra lời nào.

Cùng lúc đó, trong một khu rừng rậm cách nơi này chừng trăm dặm.

- Lôi KiếpSao lại xuất hiện Lôi Kiếp?

Một nam tử trong này hô lên.

- Độ Kiếp? Khẳng định là không thể!

Một thanh âm già nua vang lên.

Ở Bắc Tần này, ngay cả tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng chưa từng nhìn thấy, càng không có tu sĩ nào có thể Độ Kiếp.

Hơn nữa, bọn họ cũng không cho rằng uy thế thiên lôi Độ Kiếp lại chỉ vẻn vẹn là như thế.

- Toàn bộ đại sư luyện khí của thiết hỏa Sơn đang tập trung đúc một món lợi bảo. Hiện tại lại xuất hiện Lôi Kiếp, chỉ có một khả năng

Cuối cùng thanh âm khàn khàn kia vang lên, lộ ra vài phần hưng phấn và khó có thể tin.

- Người là nói

Hai đạo thanh âm lúc trước lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đúng thếThông linh pháp bảo!

Thanh âm khàn khàn này như hơi run rẩy.

- Vậy còn chờ điều gì nữa, còn chưa tới cướp đoạt.

Dựa theo kế hoạch mà làm việc.

Ba đạo quang ảnh lập tức từ trong rừng rậm lao về phía Thiết hỏa Sơn.

Gần như cùng lúc đó, Dương Phàm ở xa xa Thiết hỏa Sơn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía này, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang.

Ánh mắt hắn nhìn qua mọi người nơi này, chân mày hơi nhíu lại.

Trải qua hai tháng rèn đúc, Phượng Hi, Thạch Thiên Hàn, và đạo sĩ họ Lam đều đại thương nguyên khí, sức chiến đấu chỉ còn năm sáu thành.

- Dương đạo hữu, làm sao vậy?

Lão già mặc huyết bào hỏi.

- Xem ra là cường giả Man Di tới, các người chuẩn bị sẵn sàng đi.

Dương Phàm đồng thời bận tâm tới Ma Hoàng Kiếm trên bầu trời, vừa phải phân thân chú ý tới địch nhân vừa xuất hiện.

Rất nhanh, thần thức của mấy cường giả Nguyên Anh đã nhận ra ba đạo thân ảnh từ phương xa lao tới.

Khoảng cách trăm dặm đối với cường giả Nguyên Anh mà nói thì quá ngắn.

Một trăm dặmTám mươi dặmNăm mươi dặm

Ba cỗ khí thế cường đại bức tới Thiết Hỏa Sơn, mục tiêu chính là Ma Hoàng Kiếm đang huyền phù giữa bầu trời.

Ba đạo thân ảnh này phân biệt là một thanh niên mặc hoàng bào, một lão già tầm bảy mươi tuổi, và một nam tử mặc hắc bào phủ đầy âm khí ngoài thân, không nhìn rõ dung mạo.

Đặc biệt là nam tử hắc bào bao phủ trong âm khí kia, khí thế trên người phóng thích ra khiến đám người Phượng Hi trường lão kinh hãi thất sắc.

- Là hần

Đạo sĩ Tam Thanh môn kinh hô:

- Người này chính là một trong ba đại Thiên Sư của Man Di Cửu Tộc.

Mọi người đều biết ngoại trừ Hắc Phong Ma Hoàng thì Man Di Cửu Tộc còn có ba vị Nguyên Anh đại tu sĩ, được tôn là ba đại Thiên Sư trong Cửu Tộc. Địa vị ba người này tương đương với ba vị đại tu sĩ của Bắc Tàn.

Giờ phút này thấy có Thiên Sư hàng lâm, đám người Phượng Hi đều biến sắc.

Bởi vì việc luyện khí cho nên Phượng Hi và đạo sĩ áo lam không còn nhiều sức chiến đấu.

Thạch Thiên Hàn nhiều nhất chỉ còn một nửa chiến lực, có thể ứng phó được một gã Nguyên Anh.

Dương Phàm và lão già huyết bào không tham gia luyện khí cho nên bảo toàn được chiến lực.

Hưu

Ngay tại nguy cơ quan đầu, lôi điện do kiếp vận ngưng tụ đã đánh trúng Ma Hoàng Kiếm.

Điện xà văng tung tóe, lực lượng cường đại khiến mọi người bị đẩy lui ra sau.

Hưu

Ba tên cường giả Nguyên Anh của Man Di bay tới cạnh Thiết Hỏa Sơn, từ xa xa nhìn về Ma Hoàng Kiếm đang được thiên lôi tẩy rửa, cũng chưa lập tức động thủ.

Phe mấy người Dương Phàm đứng ở phía còn lại của Ma Hoàng Kiếm. Bởi vì thiên lôi cho nên cũng không tiếp cận quá gần.

Giờ phút này, không khí nơi đây ngưng trệ, khẩn trương, bình tĩnh tới đáng sợ.

Chỉ có lôi quang đang thi thoảng đánh xuống Ma Hoàng Kiếm, phát ra những âm thanh ùng ùng.

Dưới sự tẩy rửa của thiên lôi, lực lượng tinh thần của Ma Đầu thượng giới và Tam U lão ma còn sót lại trong Ma Hoàng Kiếm cũng bị tiêu tan bớt một phần, một phần bị phân hóa thành lực lượng linh thể càng thêm thuần túy, trữ tồn trong pháp bảo.

Vì chống cự lại uy lực thiên lôi, Ma Hoàng Kiếm chiến minh rung động, phóng xuất một cỗ kiếm khí kinh thiên và hắc quang ma đạo, tiêu hao lực lượng thiên lôi.

Dương Phàm và Ma Hoàng Kiếm có một tia cảm ứng mỏng manh, có thể nhận rõ được tâm tình thống khổ của Ma Hoàng Kiếm.

Đồng thời trong quá trình tẩy rửa, phẩm chất chính thể của Ma Hoàng Kiếm cũng đã tăng lên.

- Kiếm này dường như có vài phần linh tính!

Về mặt Dương Phàm trở nên kinh ngạc.

Phe ba Nguyên Anh bậc cao của Man Di, ánh mắt ba người lộ ra vẻ tham lam, nhìn chăm chăm vào pháp bảo đang phóng thích ma quang và kiếm khí cường đại kia.

Trong lòng bọn họ cùng vô cùng kinh hãi, với uy lực hiện tại của Ma Hoàng Kiếm lúc này thì đúng là vượt xa những cỗ bảo bình thường.

Chẳng lẽ ở Bắc Tần thật sự có người luyện chế thành công Thông linh pháp bảo sao?

Trong gần vạn năm qua, ở Bắc Tần gần như chưa từng xuất hiện Thông linh pháp bảo.

Nếu nói là luyện chế, lại càng không có khả năng.

Bọn họ đương nhiên không biết giờ phút này, Ma Hoàng Kiếm gần như đã có thể so sánh với Thông linh pháp bảo, cũng đúng như lời của Phượng Hi nói là cơ duyên xảo hợp mới luyện chế thành công.

Trải qua thiên lôi tẩy rửa, ma quang của Ma Hoàng Kiếm dần dần ảm đạm, mơ hồ có xu thế không thể chống đỡ được.

Tình huống thế này khiến đám người Dương Phàm có chút lo lắng.

- Xem ra còn chưa chân chính đạt tới cấp bậc Thông linh pháp bảo. Nếu không cũng không có biểu hiện cố hết sức thế này. Hơn nữa, kiếm này cũng không có biểu hiện chân chính của "Thông linh"

Phượng Hi nhìn thanh Ma Hoàng Kiếm mới trên bầu trời, thì thào lẩm bẩm.

Rốt cuộc, chừng mười thức thời gian sau, kiếp vân trên bầu trời dần biến mất.

Ma Hoàng Kiếm còn sót lại vài phần lôi quang kinh tâm động phách khiến người ta không dám tiếp cận.

- Thu!

Dương Phàm vẫy tay ra, ý đồ triệu tập Ma Hoàng Kiếm về.

Tuy nhiên pháp bảo vừa giống kiếm vừa giống mâu này chỉ đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh, hơi động một chút nhưng cũng không thật sự quay trở lại.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hắn hiểu được giờ phút này, thần thức lạc ấn của mình trên kiếm đã phai nhạt tới cực hạn, gần như bị lau đi rồi.

Đầu tiên là trải qua quá trình rèn đúc, sau đó là sự tẩy rửa của thiên lôi. Ma Hoàng Kiếm dường như đã thoát ly khỏi sự khống chế của Dương Phàm.

- Động thủ.

Thiên Sư mặc hắc bào của Man Di hóa thành một đạo tàn quang màu đen. Trong lòng bàn tay cuộn cuộn âm khí, ý đồ cướp lấy Ma Hoàng Kiếm.

Mà hai tên cường giả Nguyên Anh khác cũng đều ra tay công kích về phía đám người Dương Phàm, yểm hộ cho tên Thiên Sư kia.

Ba ba ba!

Dương Phàm liên tiếp đánh ra ba chưởng, cùng lão già thất tuần kia giao thủ. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt tái nhợt, miến cưỡng mới không học máu.

Mặc dù hắn là Nguyên Anh trung kỳ nhưng lần đầu giao thủ với Dương Phàm đã lập tức bị thương.

Cao thấp đã rất rõ ràng.

Thạch Thiên Hàn và lão già mặc huyết bào lại bị một mảnh tinh quang chói mắt của tên thanh niên hoàng bào ngăn cản, lập tức rơi vào chiến đấu.

Tên thanh niên này lập tức rơi vào hạ phong. Dù Thạch Thiên Hàn chỉ còn một nửa chiến lực, nhưng khi liên thủ với lão già huyết bào, hắn ta cũng không thể chống lại được.

Hưu

Dương Phàm đánh bị thương lão già thất tuần kia rồi lập tức ngăn cản Thiên Sư Man Di kia, nhưng vẫn chậm một chút.

Tên Thiên Sư hắc bào lộ ra vẻ hưng phấn, một bàn tay tràn đầy âm khí sắp nắm lấy được Ma Hoàng Kiếm.

Ông

Đột nhiên, ô quang trên người Ma Hoàng Kiếm đại thịnh, gần như phản kích theo bản năng.

Phù

Mũi kiếm như mũi mâu kia lập tức phá tan quang thủ âm khí kia, thế như chẻ tre.

Một cổ kiếm khí vô cùng lăng lệ đột phá quang thủ đâm trúng Thiên Sư với hắc khí bao phủ kia khiến âm khí quanh thân hấn chấn động.

Tên Thiên Sư này kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt lập tức rất khó coi. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

524. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (trung)

Phản ứng của Ma Hoàng Kiếm rất bất ngờ, dĩ nhiên là tự động phản kích, vền vẹn chỉ với điểm này đã vượt xa phạm trù những pháp bảo bình thường.

- Đây chính là dấu hiệu Thông linh.

Ánh mắt Phượng Hi trường lão lóe lên, thanh âm run run, biểu tình rất kinh hãi.

Đạo sĩ lam bào cũng là đại sư luyện khí bậc thầy, ánh mắt cũng hiện ra vẻ mừng như điên.

Là Luyện Khí Sư, bọn họ đương nhiên biết rõ điều này.

Dương Phàm thì nửa mừng nửa lo. Mừng chính là Ma Hoàng Kiếm trải qua một lần rèn đúc này thì phẩm cấp đã gia tăng rất nhiều. Lo chính là loại năng lực này của Ma Hoàng Kiếm khiến hấn cũng thấy rất khó giải quyết.

- Thu!

Pháp quyết trong tay Dương Phàm biến hóa, khiến Ma Hoàng Kiếm quanh quẩn chờ, có ý hướng về phía hấn.

- Mơ tưởng.

Tên Thiên Sư kia nổi giận gầm lên. Hấn vung ống tay áo, một cổ âm phong có thể toái thiết phần kim (đánh tan sắt thép) quét về phía Dương Phàm và Ma Hoàng Kiếm.

Dương Phàm lấy ra một chiếc quạt lông được tạo thành từ những chiếc lông chim và xương cốt màu vàng, nhẹ nhàng vẩy lên. Một cổ phiến ảnh màu vàng nhạt liền đẩy đi.

Phốc

Âm phong cường đại của Thiên Sư lập tức như giấy, hóa thành hư vô, ngược lại phiến ảnh kia vẫn chưa tiêu tán đánh thẳng về phía người hấn.

- Bằng Vũ Phiến?

Tên Thiên Sư kia liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của pháp bảo trong tay Dương Phàm. Trong tay hấn cũng liền xuất hiện một cây côn trúc màu đen, chỉ thấy hấn vận chuyển pháp lực, cây côn đen kia lập tức run lên, trong hư không tràn ngập một mảnh côn ảnh, bao phủ cả Dương Phàm và Ma Hoàng Kiếm vào trong.

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ kinh hãi, đám côn ảnh này đều là công kích chân thật.

Cũng không biết cây trúc côn màu đen trong tay tên Thiên Sư này là cổ bảo như thế nào, chỉ một lần hô hấp đã chấn động mấy chục lần, phát ra cả phiến côn ảnh.

Phiến ảnh lập tức bị hóa giải, hóa thành hư vô.

Hơn nữa, một phiến côn ảnh cũng bao phủ lấy Dương Phàm và Ma Hoàng Kiếm.

Sắc mặt Dương Phàm trở nên ngưng trọng, ngưng kết ra một bộ giáp màu vàng nhạt ngoài thân, côn ảnh kia đánh trúng liền vang lên những âm thanh ầm ầm liên tiếp.

Trong quá trình này, bộ quang giáp ngoài thân Dương Phàm cũng ẩm đậm đi rất nhiều.

Không hổ là một trong ba đại Thiên Sư đứng đầu Man Di Cửu Tộc. Giờ phút này, chỉ vền vện bày ra một phần thực lực cũng đủ khiến Dương Phàm không dám khinh thị.

Đồng thời tên Thiên Sư kia cùng âm thầm kinh hãi. Với công kích mãnh liệt của cổ bảo Ô Huyền Côn trong tay hẳn nhưng không ngờ không thể phá vỡ được tầng phòng ngự của đối phương.

Phải biết rằng trước đây, khi giao chiến với những đại tu sĩ khác, cũng không ai có thể lấy cứng đối cứng lại với công kích của Ô Huyền Côn.

Ông

Ma Hoàng Kiếm dưới sự bao phủ của cơn ảnh này, đột nhiên bắt đầu phát tiết, chém ra bốn năm đạo kiếm khí kinh hồng, đánh thẳng về bốn phương tám hướng. Lập tức, mọi người nơi này đều tìm cách tránh né.

Công kích do Ma Hoàng Kiếm tự động phóng thích ra vô cùng cường đại, dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường chịu một kích này đều có chút không chịu nổi, chỉ có Dương Phàm và tên Thiên Sư kia là sừng sững đứng đó, không chút động đậy, giằng co với nhau.

- Tuy rằng đã Thông linh nhưng vẫn khuyết thiếu linh trí chân chính!

Phượng Hi trưởng lão thấy công kích của Ma Hoàng Kiếm thì không khỏi than thầm.

- Phượng Trưởng lão, kia có tính là chân chính. Thông linh pháp bảo không?

Lăng Thiết tò mò hỏi.

- Cũng không hoàn toàn nhưng chí ít cũng có thể xếp vào cấp bậc "bán Linh bảo"!

Phượng Hi đáp.

Những người này, sau khi đúc rèn thì nguyên khí đại thương, chỉ ở bên dưới xem cuộc chiến, không lập tức động thủ.

Trên thực tế, đây cũng là điều Dương Phàm từng dặn dò.

Giờ phút này, Dương Phàm và tên Thiên Sư kia đứng ở hai phía Ma Hoàng Kiếm, triển mở một hồi đấu pháp viễn trình, bất phân thắng bại.

Hai người dường như đều muốn tiêu hao lực lượng của Ma Hoàng Kiếm rồi nhân cơ hội mưu đoạt.

Mà mặt khác, Thạch Thiên Hàn và lão già huyết bào lần lượt đối phó với nam tử mặc hoàng bào và lão già thất tuần kia, cũng bất phân thắng bại.

- Hy vọng Thông linh pháp bảo mà chúng ta mất thiên tân vạn khổ làm ra không bị kẻ khác cướp đi.

Hai nắm tay Lăng Thiết siết chặt, ánh mắt nhìn về phía đám tu sĩ Man Di kia tràn đầy lửa giận.

- Yên tâm, với xu thế trước mắt thì bên ta vẫn đang chiếm cứ thượng phong.

Phượng Hi cười nói.

- Sao Phượng trưởng lão biết?

Lăng Thiết hơi vui mừng hỏi lại.

Phượng Hi như cười như không nói.

Dương Phàm trong khi chiến đấu đã từng phân tâm, truyền âm nói cho bọn họ rằng không cần bọn họ ra tay.

Dưới tình huống như thế, hẳn còn có thể đánh ngang tay với Thiên Sư, đây đã chứng minh Dương Phàm nhất định có tự tin, có thể còn chưa dốc toàn lực.

Quả nhiên, lúc này, Dương Phàm vừa huy động Bằng Vũ Phiến vừa hoa tay trong hư không một cái.

Ông

Chỉ thấy một con giao long rất sống động, mở hai hai mắt có hai màu vàng xanh, từ trong lòng bàn tay Dương Phàm huyền hóa ra, hóa lớn thành hai ba trượng, hung hăng đánh về phía Thiên Sư.

- Linh khí biến hóa?

Tên Thiên Sư này kinh hoàng.

Quan trọng là con vật do linh khí hóa thành này nhìn rất sống động.

Con giao long này gào rít, giương nanh múa vuốt, hai mắt trừng lên giận dữ, bộ dáng khiến thiếu chút nữa làm hấn tin tưởng rằng đây chính là một con giao long thật!

- Hừ, linh khí biến hóa?

Hấn cười lạnh một tiếng, trức côn trong tay chấn động, hơi đổi phương hướng, chặn lấy đường tới của con giao long này, hình thành một mảnh côn ảnh.

Rít

Nhưng con tiểu giao long hai màu này dường như có linh tính, không ngờ tránh né, thoát khỏi màn côn ảnh kia rồi đột nhiên tăng tốc, tấp về phía hấn.

- Cái gì?

Tên Thiên Sư này chấn động, có chút bối rối.

Mắt thấy con tiểu giao long kia muốn tấp tới người, âm khí quanh thân hấn đại chấn, chặn đứng công kích của giao long.

Nhưng đúng lúc này. cuộc chiến nảy sinh đột biến

- Ah

Một tiếng kêu thảm thiết từ cuộc chiến bên cạnh vang lên.

Đưa mắt nhìn sang chỉ thấy một con Độc Hạt thật lớn, dài tới ba trượng, bên ngoài có màu vàng, phát ra khí tức rất khủng bố. Nó liên hợp với Thạch Thiên Hàn đã đánh nát tầng phòng hộ bên ngoài của thanh niên hoàng bào kia, chiếc đuôi chứa đầy kịch độc đã đâm thẳng vào ngực thanh niên này.

Lập tức hấn chỉ cảm thấy toàn thân rét run, độc lực chẳng những xâm nhập vào thân thể hấn và thậm chí thương tổn cả Nguyên Anh.

Hấn vừa muốn Nguyên Anh xuất khiếu, Thạch Thiên Hàn đã bỏ tới một chớp mắt. Cửu u Ma Khí quán thể, khí tức hủy diệt ập tới, khiến hấn hoàn toàn tử vong.

- Động thủ.

Gần như đồng thời, Dương Phàm truyền âm cho đạo trưởng lam bào và Phượng Hi trưởng lão.

Hưu

Tường Vân Ngoa dưới chân hấn chợt lóe lên, hấn đã xuất hiện bên cạnh Ma Hoàng Kiếm, vươn một bàn tay ra nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Ông

Ma Hoàng Kiếm trong tay hấn run rẩy gãy dựa kịch liệt, phóng xuất ra kiếm khí kinh thiên, như muốn phá tay mà ra.

Dương Phàm làm sao khiến nó như ý được. Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể hấn bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, cơ nhục toàn thân bành trướng, quang giáp ngoài thân càng thêm sáng rực.

Xuy

Dù vậy, dưới mảnh kiếm khí này, quang giáp của Dương Phàm cũng xuất hiện từng đạo vết nứt, thậm chí làn da hấn cũng bị thương đôi chút.

Tên Thiên Sư kia kinh hãi, thân hình vẫn bị giao long cuốn lấy, liên tục huy vũ Ô Huyền Côn trong tay, mất một chút khí lực mới tiêu diệt được con giao long do linh khí biến hóa ra này.

Lúc này, ánh mắt hắn quét nhìn toàn trường, phát hiện ra Phương Hi và đạo trưởng mặc lam bào cũng đã tham chiến, đánh giết tên lão già thất tuần còn lại.

Tên này bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà hắn vừa chạy được vài trượng thì đã bị Thạch Thiên Hàn và Độc Hạc Vương đã hóa hình đuổi theo. Đầu tiên là độc lực cách không nhập thể khiến tốc độ của hắn giảm xuống. Sau đó hắn đã rất nhanh chóng bị mấy đại Nguyên Anh giải quyết.

Tên Thiên Sư nổi giận gầm lên một tiếng. Nơi này chỉ còn mình hắn là tướng mà không còn lính nữa.

Liếc mắt sang nhìn thấy Dương Phàm đang toàn lực khuất phục Ma Hoàng Kiếm, trong mắt hắn lóe ra vẻ không cam lòng, bỗng nhiên cắn răng một cái, điên cuồng rót pháp lực vào trong Ô Huyền Côn.

Âm phong bốn phía nổi lên, Ô Huyền Côn nháy mắt đã biến lớn mấy lần, nhẹ nhàng vũ động đã bộc phát ra cơn ảnh đầy trời, gần như đã bao phủ hoàn toàn khu vực này.

Đám người lão già huyết bào vừa mới tới gần đã bị cơn ảnh tảo trùng, lập tức bị đánh văng đi.

Phốc

Lão đạo trưởng và lão già mặc huyết bào đều phun máu, sắc mặt tái nhợt, lập tức trọng thương.

Bí thuật và Thiên Sư thi triển Ô Huyền Côn có uy lực vô cùng lớn, cường giả Nguyên Anh kỳ nếu bị đánh trúng thì dù không chết cũng trọng thương.

- Các người tản ra, đừng can thiệp vào.

Lúc này, thần thức Dương Phàm lại truyền âm vào trong tai mọi người.

Giờ phút này, sự giãy dụa của Ma Hoàng Kiếm trong tay hắn đã dần yếu đi, theo sau liền trở nên ngoan ngoãn rất nhiều.

Dương Phàm thở phào một hơi, may mắn là thứ này còn có một tia cảm ứng dù đã mờ nhạt, nếu không cũng khó có thể nhanh chóng ngoan ngoãn như thế.

- Nhường bản Thiên Sư xem Thông linh pháp bảo trong tay người có uy lực như thế nào.

Hắn cười lạnh, một tiếng, cây Ô Huyền Côn trong tay kéo theo cơn ảnh đầy trời lập tức phủ xuống đầu Dương Phàm.

Dương Phàm biến sắc, hơn phân nửa lực lượng của hắn đã dùng để chế phục Ma Hoàng Kiếm, thật khó có thể đánh trả nổi.

Hắn cắn răng một cái, dứt khoát huy động Ma Hoàng Kiếm trong tay.

Hừ -

Một đạo kiếm quang lẳng lẽ hai màu đỏ xanh giao kích với cơn ảnh đầy trời kia.

Răng rắc

Thoảng cái, cơn ảnh đầy trời đã bị đánh thành mảnh nhỏ, kiếm khí sắc bén tràn ngập bốn phía.

Tên Thiên Sư này biến sắc, Dương Phàm còn chưa luyện hóa được thứ này mà đã có lực lượng như thế, nếu để hắn thành công luyện hóa thì sẽ đạt tới mức độ nào?

Sau khi Dương Phàm chém ra một kiếm này thì cảm thấy pháp lực trong cơ thể đã bị tiêu hao điên cuồng, chỉ một chiêu mà hắn đã tổn một phần tư pháp lực.

Một là, pháp bảo này có cấp bậc quá cao, lấy cảnh giới tu vi của hắn bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng mà thôi.

Hai là, dưới tình huống hần chưa luyện hóa, sử dụng bất cứ pháp bảo nào cũng đều rất tiêu hao, huống chi đây còn là Thông linh pháp bảo, lại đang có sự phản ứng muốn thoát ra.

- Kiếm này giao cho người thử xem!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, để phân thân Thạch Thiên Hàn lại đây.

Thạch Thiên Hàn gật đầu, nắm lấy Ma Hoàng Kiếm, quán chú Cửu u Ma Khí vào trong đó.

Lập tức Ma Hoàng Kiếm vang lên một trận kiếm minh rất khê, không ngờ không từ chối.

Phải biết rằng pháp bảo này trước kia vốn đều do Thạch Thiên Hàn sử dụng nên phối hợp càng ăn ý.

Còn nữa, trong quá trình luyện chế nó, Thạch Thiên Hàn cũng dùng Tam u Ma Diễm rèn luyện cho nên cũng sinh ra đôi chút liên hệ.

Do đó, kiếm này rơi vào trong tay hần ngược lại càng có cảm giác muốn gì được nấy.

- Lên!

Dương Phàm ra lệnh cho Thạch Thiên Hàn.

- Giết!

Cầm Ma Hoàng Kiếm trong tay, Thạch Thiên Hàn đánh ra một kiếm về phía tên Thiên Sư.

Giờ phút này, hình dáng của Ma Hoàng Kiếm cũng khác trước đây rất nhiều.

Phần mũi kiếm lại giống như trường mâu, toàn lực đâm ra có một cỗ khí thế hoành tráng, thạch phá kinh thiên.

Hưu

Một kiếm sắc bén này đâm ra một đạo mâu ảnh màu đỏ xanh, với khí thế vô địch xuyên thủng côn ảnh đầy trời của tên Thiên Sư.

Phốc

Âm phong trên người tên Thiên Sư này cũng bị xé rách, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ cả ngực áo, thần tình hần vô cùng khiếp sợ, thân thể hoảng hốt ở giữa không trung. Hần không ngờ Thông linh pháp bảo lại cường đại như thế!

525. Chương 513: Pháp Bảo Giao Tranh (hạ)

Trước ngực tên Thiên Sư này nhuộm đầy máu đỏ, thần tình khiếp sợ, thân hình hần lung lay ở giữa không trung.

Dương Phàm thấy miệng vết thương trên miệng hần thì khê cau mày.

”Hần thật sự bị thương nặng sao?”

- Giết!

Thánh Hoàng không cho hần cơ hội thở dốc. Ma Hoàng Kiếm trong tay lại hoa lên, kiếm khí kinh thiên màu đỏ xanh kia hoa phá trường không, chấn động toàn trường.

Dưới cỗ lực lượng này, những Nguyên Anh bậc cao còn lại gần như không dám nhúng tay vào.

Thần thức Dương Phàm truyền âm:

- Toàn bộ các người lưu thủ Thiết hỏa Sơn.

Ô Huyền Côn trong tay Thiên Sư liên tục huy lên, nháy mắt chấn động mấy chục lần, lần lượt qua lại. phiến côn ảnh kia lập tức chấn động, ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một đạo côn ảnh dài tới mười mấy trượng.

Một cỗ khí tức âm lãnh áp bách hư không từ trên trời đánh xuống. Không khí bị quấy động, hình thành một mảnh gió xoáy âm lãnh, uy lực một kích này của hắn thậm chí mạnh hơn không chỉ mười lần so với trước, trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác nguy hiểm.

Đây hiển nhiên là bí kỹ để bài của tên Thiên Sư này. dung hợp mấy chục đạo côn ảnh làm một, uy lực không chỉ bằng mấy chục côn kia cộng lại.

Thậm chí, ngay cả tên Thiên Sư này cũng không thể hoàn toàn khống chế cỗ lực lượng này. Ô Huyền Côn sau khi đánh ra một kích này đã không chịu khống chế, rời tay đánh ra, dẫn phát một hồi gió lốc hủy diệt, quét qua phạm vi mấy dặm.

- Không ổn!

Phía dưới là một mảnh hỗn loạn, chỉ có Nguyên Anh bậc cao mới có thể bảo mệnh.

May mà đại bộ phận mọi người đều đã lui ra một khoảng cách, nếu không dưới sự càn quét của cơn gió lốc hủy diệt này, căn bản không thể ai còn sống được.

Phốc

Kiểm khí hình cung hoa phá trường không, giao kích với đạo côn ảnh kia, bộc phát ra một cỗ lực lượng tê tái hư không.

Đạo côn ảnh kia giằng co ở giữa hư không một chút rồi vẫn bị chém thành hai đoạn.

Nhưng một cỗ lực lượng phản chấn mạnh mẽ đánh lại. Ma Hoàng Kiếm ông lên một tiếng, suýt nữa thì thoát khỏi tay Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn chỉ cảm thấy hổ khẩu vỡ ra, một cỗ lực lượng mạnh mẽ áp vào trong cơ thể, lập tức bị trọng thương.

Hắn vốn cùng chỉ còn một nửa chiến lực, nếu không cùng sẽ không bị thiệt thòi như thế.

Tên Thiên Sư kia lộ ra vẻ dị sắc. Một chiêu vừa rồi hắn đã phải tìm hiểu nghiên cứu cả trăm năm mới ra.

Nháy mắt chấn động mấy chục lần, dung hợp lại làm một. bộc phát ra một cỗ lực lượng đủ để khiến địch nhân kinh hãi.

Càng huyền ảo chính là khi công kích trọng điệp bùng nổ lại lần nữa bộc phát, nháy mắt chấn động tới mấy chục lần lớp lớp đánh tới, đủ để giết sát những ai dưới Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nhưng mà tuyệt kỹ cường đại đáng sợ như thế không ngờ không thể giết được Thạch Thiên Hàn ít nhất có một nửa lực lượng đã bị Ma Hoàng Kiếm hấp thu.

Hưu

Thạch Thiên Hàn đang cầm Ma Hoàng Kiếm đột nhiên biến mất.

Dương Phàm hiểu được giờ phút này Ma Hoàng Kiếm còn chưa được luyện hóa, sử dụng còn phải cố hết sức do đó để Thạch Thiên Hàn tỉnh dưỡng một thời gian đã.

- Biến mất?

Tên Thiên Sư này sắc mặt trầm xuống, biết rằng muốn cướp đoạt Ma Hoàng Kiếm đã không còn cơ hội nữa.

Nhất là nghĩ tới chuyện này tới đây, không ngờ hai vị Nguyên Anh bậc cao bỏ mạng khiến sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

- Ha ha ha, các hạ chẳng lẽ còn không cam lòng. Một khi đã như thế, người cũng theo đồng bạn, vĩnh viễn ở lại Ngư Dương Quốc ta đi!

Tiếng cười dài của Dương Phàm đột nhiên truyền tới.

Phạch

Bằng Vũ Phiến đột nhiên phân ra, đạo đạo kim quang lóe lên bao phủ lấy người Dương Phàm. Đột nhiên sau lưng hắn hình thành một đôi kim sí với kim quang tỏa ra bốn phía.

Cách cách

Kim sí đột nhiên vỡ lên. Dương Phàm hóa thành một đạo quang ảnh màu vàng, lập tức lao đi.

Sắc mặt tên Thiên Sư này đại biến, vội vàng triệu hồi Ô Huyền Côn chắn ngay trước người.

Công kích của Dương Phàm gần như cùng bùng nổ. Hắn liên tục đánh ra bốn năm chiêu, trong lòng bàn tay lóe lên quang văn thô ráp màu vàng, toàn bộ đánh lên trên Ô Huyền Côn.

Âm khí quanh thân tên Thiên Sư chấn động, ngay cả là cầm cổ bảo trong tay cũng bị đánh lui bốn năm trượng, về mặt vô cùng hoảng sợ.

Đối phương không ngờ dùng tay trần cứng rắn đối kháng với cổ bảo trong tay mình.

Hơn nữa, kẻ rơi vào hạ phong vẫn là hắn dù có ưu thế nắm pháp bảo trong tay.

Lực lượng và thể chất của Dương Phàm rốt cuộc đã biến thái tới trình độ nào?

- Lui!

Tên Thiên Sư này hiểu được hắn không thể chiếm được chút tiện nghi nào, âm phong quanh thân hắn rung lên, đột nhiên gào một tiếng, cả người hóa thành một cơn gió cuốn mơ hồ, lập tức lao ra ngoài mấy chục trượng.

Dương Phàm không nghĩ thần thông chạy trốn của đối phương lại cường đại như thế.

Hưu

Tường Vân Ngoa dưới chân hắn lóe lên ánh sáng bạc, lập tức lao ra ba bốn mươi trượng, gạt lại khoảng cách.

Hắn tất nhiên sẽ không để đối phương thoải mái rời đi như thế, nếu không chẳng phải Ngự Dương Quốc say này sẽ trở thành vườn rau thường thôi sao, bất cứ ai cũng có thể đạp lên?

Tên Thiên Sư này nghe được tiếng kinh phong gào thét sau lưng thì biến sắc. Hắn nhận ra rằng về mặt tốc độ thì cũng không phải là đối thủ của Dương Phàm.

Tuy nhiên về mặt hắn nhanh chóng trấn định, thậm chí lộ ra một tia cười lạnh. Gió cuốn màu đen quanh thân khiến lộ trình của hắn trở nên mơ hồ, không theo quy tắc nào chớp động lao đi.

Dương Phàm truy đuổi không thả nhưng muốn giết được người này quả vô cùng khó khăn.

- Ha ha ha, tên họ Dương kia. một ngày nào đó. Man Di Cửu Tộc ta sẽ giết tới Ngự Dương Quốc người, huyết tẩy tất cả các môn phái tu tiên.

Tên Thiên Sư đắc ý cười cười, thanh âm theo gió cuốn truyền tới. quanh quần khắp bầu trời.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn hắn, trong tay xuất hiện một cây Thanh Can Mao Bút, bỗng nhiên hoa lên trong hư không.

Thanh hà rung động, một viên quyển màu xanh thật lớn từ trên trời giáng xuống, lập tức vây lấy cơn gió cuốn màu đen kia.

Hưu

Thanh Can Mao Bút lại hoa lần nữa, một đạo quang trụ xanh nhạt phá không đánh trúng cơn gió cuốn kia.

Ầm-

Cơn gió cuốn quanh thân tên Thiên Sư kia đột nhiên chấn động, hắn bị đánh văng ra.

Hắn còn không kịp ổn định thân hình thì Dương Phàm đã xuất hiện ngay bên cạnh, trong tay lại xuất hiện một cây xà tiên màu đen.

Hô

Một mảnh tiên ảnh hung hăng quất tới, khiến tên Thiên Sư này kêu thảm một tiếng.

Khi hắn bị xà tiên đánh trúng, tứ chi hắn chết lặng. Nếu không phải pháp lực của hắn cường đại, đánh văng xà tiên kia ra thì chỉ sợ đã bị trói chặt rồi.

Dương Phàm cũng không nghĩ thật sự có thể giết được hắn cây xà tiên trong tay điên cuồng huy động, hóa thành một mảnh tiên ảnh bao phủ hoàn toàn khu vực này, chế trụ được tên Thiên Sư trong một thời gian ngắn.

Tên Thiên Sư giận dữ, chính mình là Thiên Sư của Man Di Cửu Tộc, chưa từng chịu nỗi nhục nào như thế này.

Đột nhiên, hai trong mắt hắn lóe ra hai đạo quang mang màu lục, một tay dày đặc âm khí hung hàng nắm lấy xà tiên.

Hơn nữa, một ngọn lửa quỷ dị màu trắng nhạt lập tức lan theo xà tiên.

Dương Phàm biến sắc, mạnh mẽ chấn động xà tiên, quất Thiên Sư ra ngoài.

Hưu

Tên Thiên Sư hóa thành một điểm đen, bị đánh đi cả trăm trượng.

Dương Phàm nảy sinh sát ý, kim sí sau lưng mạnh mẽ vỗ lên, ánh sáng màu bạc của Tường Vân Ngoa dưới chân hắn chớp động, tốc độ gia tăng rất nhiều, hóa thành một đạo kim quang, nháy mắt đã đuổi kịp.

- Tốc độ thật nhanh!

Tên Thiên Sư này hít sâu một hơi khí lạnh, rốt cục chân chính cảm nhận được một cổ nguy hiểm.

Lúc trước giao thủ với Dương Phàm, hắn cho rằng đối phương nhiều nhất cũng chỉ có thể ngang tay với mình mà thôi, không có khả năng uy hiếp được hắn.

Nhưng giờ phút này, một cổ nguy hiểm trí mạng khiến hắn chấn động tâm thần gió cuốn màu đen quanh thân bỗng nhiên kịch liệt xoay tròn, sinh ra một cỗ lực lượng rất lớn, đẩy hắn ra xa mấy chục dặm.

- Còn muốn chạy sao? Lưu lại chút đại giới đi!

Dương Phàm cười lạnh.

Hắn lập tức thi triển bí thuật Tường Vân Thiên Lý, Tường Vân Ngoa lun lên, cả người hắn hóa thành một đạo lưu tinh, xẹt qua chân trời đuổi giết.

- Đúng là âm hồn bất tán

Tên Thiên Sư này rốt cục mới nhận ra đối phương thật sự rất khó chơi.

Hắn cũng không có biện pháp nào khác, chỉ phải vừa đánh vừa chạy.

Dương Phàm dường như cũng thật sự muốn lưu lại một bóng ma trong lòng đối phương cho nên đuổi giết cả mấy vạn dặm, kéo dài cả nửa Ngự Dương Quốc.

Cuộc đánh giết của hai người này có thể nói là kinh thiên động địa, thanh thế mênh mông. Dọc theo một đường này, những tu sĩ nhìn thấy đều bị dọa cho hồn phi phách tán, lập tức lao ra xa, không dám lại gần.

Rốt cục, khi đã truy kích tới mấy ngàn dặm thì bỗng nhiên Dương Phàm dừng lại.

Không đuổi nữa.

Trong mắt Dương Phàm lóe lên dị sắc, nhìn tên Thiên Sư kia chạy về phía xa xa.

Sau đó, hai cánh sau lưng hắn chấn động, bay vòng về Thiết Hỏa Sơn.

Tên Thiên Sư thấy hắc không đuổi theo nữa thì trong mắt cùng lóe lên một tia kinh ngạc, trên mặt còn mang theo vài phần không cam lòng. Hắc hóa thành một đạo phong ảnh, hạ xuống một hạp cốc bí mật ở phía trước.

Hô

Hắc hít sâu một hơi, trong lòng còn cảm thấy sợ hãi:

- Tiểu tử này thật rất khó chơi, thiếu chút nữa đã lấy mạng ta rồi!
 - Hắc hắc, Ma Thiên Sư, hai trăm năm qua, vẫn là lần đầu tiên thấy người chật vật như thế
- Ở bên cạnh hắc đột nhiên vang lên một thanh âm "vui sướng khi người gặp họa".

Người lên tiếng chính là một lão già gầy gò, cầm trong tay một đôi song chùy màu tím.

Trong hạp cốc này không ngờ còn có một vị cường giả, xem ra địa vị cũng không thua kém tên Ma Thiên Sư mặc hắc bào này.

- Hừ, La Thiên Sư, người đừng có mang cái giọng ấy ra. Hừ có bản lĩnh thì người đi làm loại chuyện này đi.

Tên Ma Thiên Sư cười lạnh phản bác lại.

- Mặc kệ tiểu tử kia lợi hại như thế nào, nhiệm vụ lần này của người đã thất bại rồi.

Tên lão già gầy gò này thu hồi song chùy, đắc ý nói.

- Câm miệng, người là chưa biết sự lợi hại của tiểu tử đó thôi. Bây giờ, ngay cả Thông linh pháp bảo hắc cũng đã luyện chế thành công, thực lực sợ rằng đã vượt xa ba đại tu sĩ Bắc Tần rồi.

Tên Ma Thiên Sư thiếu chút nữa đã nổi giận.

- Thông linh pháp bảo?

Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên trống rỗng vang lên trước mặt hai người.

- Ma Hoàng đại nhân!

Hai người lập tức thi lễ, trên mặt nghiêm túc trở lại.

Một đoàn hắc phong thâm thúy dường như trống rỗng hiện ra.

Ở trong màn hắc phong này chỉ nhận ra là một nam tử mặc áo choàng màu đen, bộ mặt mơ hồ, không rõ.

- Ma Hoàng đại nhân, là thế này

Tên Ma Thiên Sư này liền nói qua một lần những chuyện đã xảy ra.

- Có phải là Thông linh pháp bảo hay không thì ta không thể xác định được nhưng uy lực phải cường đại hơn cổ bảo bình thường nhiều lắm.

Tên Ma Thiên Sư hồi hộp nói.

- Cho dù thật sự là Thông linh pháp bảo thì sao? cần gì người phải hoảng sợ như thế?

Tên nam tử thần bí trong hắc phong hơi khinh thường nói:

- Chỉ có Nguyên Anh đỉnh hoặc thậm chí phải là cường giả ngoài Hóa Thân kỳ mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của Thông linh pháp bảo.

- Đúng rồi!

Hai vị Thiên Sư kia liên tục gật đầu.

Lão già gầy gò kia cười hắc hắc nói:

- Cho dù luyện chế ra Thông linh pháp bảo thì sau này cũng sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Man Di Cửu Tộc ta mà thôi. Vật ấy nếu có thể rơi vào tay Ma Hoàng thì nhất định có thể hiệu lệnh thiên hạ.

- Một kiện Thông linh pháp bảo thì bổn hoàng còn không thật sự để vào mắt!

Tên nam tử thân bí này nói, ánh mắt đột nhiên vừa chuyển, hỏi Ma Thiên Sư:

- Kế hoạch thứ hai vì sao không thành công?

Tên Ma Thiên Sư hơi sợ hãi nói:

- Cũng không biết có phải là do trùng hợp hay không mà tên Dương Phàm kia vừa đuổi tới gần đây thì đột nhiên lại thôi.

- Hừ, người vẫn thất bại! Ta và Ma Hoàng đại nhân mai phục ở đây đã nhiều ngày nhưng người vẫn không thể dẫn tên tiểu tử kia lại đây được.

Lão già gầy gò kia lại chăm chọc.

- Xem ra nếu muốn bố trí để giết tên Dương Phàm này thì vô cùng khó khăn.

Nam tử thân bí kia khẽ cau mày, lẩm bẩm.

526. Chương 514: Luyện Hóa Linh Bảo

Trải qua một phen đại chiến, Thiết Hỏa Sơn cũng có một số thương vong, đa phần là những tu sĩ bậc thấp chết do dư ba của cuộc chiến vừa rồi.

Thấy Dương Phàm bình an trở về, đám người Phượng Hi cùng thở phào một hơi.

Theo sau, mấy người tập hợp lại trong một căn phòng Thiết Hỏa Sơn để thương nghị.

- Không nghĩ tới ở chiến trường Triệu Quốc xa xôi mà Man Di Cửu Tộc của Tây Nhạc cũng còn có thể phái ra một vị Thiên Sư can thiệp vào chuyện ở Ngự Dương Quốc này.

Vi đạo sỹ mặc lam bào của Tam Thanh Môn kia cảm thán.

- May mắn Thông linh pháp bảo mà chúng ta luyện chế ra không bị cướp đi. Trăm nghe không bằng một thấy, thực lực của Dương đạo hữu quá không tầm thường, không ngờ có thể đánh cho tên Thiên Sư kia chạy trốn chết.

Phượng Hi tán thưởng nói, mỹ mạo quý phái có vài phần vui mừng.

Hai tên Nguyên Anh bậc cao còn lại cùng liên tiếp gật đầu, đúng ra rất tán thưởng.

- Một vị Thiên Sư sao? chỉ sợ không phải chỉ có một!

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không chùng.

- Có ý gì? Chẳng lẽ còn có cường giả đồng cấp khác lên vào Ngự Dương Quốc sao?

Lão già mặc huyết bào khó tin nói.

- Lúc trước, tên Thiên Sư kia dễ dàng thất thủ trong tay ta như thế, hơn phân nửa là cố ý giả vờ trọng thương, rõ ràng là muốn dẫn ta đi tới nơi nào đó. Cũng may trên đường ta quyết từ bỏ.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra biểu tình trầm tư.

- Chẳng lẽ Man Di Cửu Tộc là âm mưu ám sát Dương Dược sư?

Phượng Hi phản ứng rất nhanh, lập tức suy đoán ra một khả năng.

Lão già huyết bào và Lam đạo sỹ nghe thế thì sắc mặt đồng thời biến đổi. hít sâu một hơi lạnh khí.

Suy luận này quả thực rất có khả năng.

Bởi vì hiện giờ, người duy nhất có thể xoay chuyển thế cục của mười ba quốc gia Bắc Tàn chính là Dương Phàm.

Bọn họ tới đây để mời Dương Phàm xuất quan, với mưu trí của Hắc Phong Ma Hoàng thì không thể không nghĩ cách ngăn cản.

Nhưng, phương pháp hiệu quả nhất đó chính là tính toán giết chết Dương Phàm - nhân tố không ổn định nhất này!

Chỉ cần Dương Phàm chết đi, chắc chắn Bắc Tồn sẽ đi vào mặt lộ.

Nghĩ tới đây, đám người Phụng Hi cũng cảm thấy vã mồ hôi lạnh.

- May mắn Dương đạo hữu cơ trí, không để bọn họ đạt được mục đích.

Lam đạo sĩ thở dài nói.

- Muốn tính toán diệt ta thì chỉ hai ba vị Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường sợ rằng rất khó. Ta hoài nghi việc này chính là do Hắc Phong Ma Hoàng một tay dựng nên, thậm chí còn tham dự vào.

Dương Phàm từ trong trầm tư khôi phục lại, ánh mắt sáng lên, dường như đã nắm rõ mọi điều.

- Tên Hắc Phong Ma Hoàng này thật sự rất đáng sợ! Hẳn chẳng những nắm chiến trường Triệu Quốc trong tay mà ngay cả Ngự Dương Quốc cách xa cả mười vạn dặm, hẳn cũng có năng lực can dự!

Mấy người Phụng Hi lại càng cảm thấy kiêng kỵ nhân vật Hắc Phong Ma Hoàng này.

Hắn chính như một cơn ác mộng, khiến toàn bộ mười ba quốc gia Bắc Tồn đều lâm vào đại nạn, thậm chí lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

- Dương đạo hữu, không bằng ngươi sớm chút theo chúng ta đi ra chiến trường Triệu Quốc, tránh cho đem dài lắm mộng.

Lam đạo sĩ đề nghị.

- Chờ Dương mỗ luyện hóa xong Ma Hoàng Kiếm hãy nói đi!

Dương Phàm khẽ siết chặt lòng bàn tay. Chỉ thấy một thanh pháp bảo như kiếm, như mâu hiện ra trong tay hắn.

Mũi kiếm giống như mũi mâu. nơi chấn tay lại có răng nhọn, chuôi kiếm được tạo thành từ long giác có màu vàng.

Ông

Trong tiếng chiến minh ông ông, chuôi pháp bảo vừa được rèn thành này phóng xuất ra một cỗ khí tức khiến người ta hồi hộp. Mấy đại Nguyên Anh nơi này đều biến sắc, vô cùng kiêng kỵ.

Đối với thanh kiếm này, bọn họ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Sợ rằng nó không chịu khống chế khiến bọn họ bị ngộ thương.

- Ha ha, các ngươi không cần sợ hãi. Hiện giờ nó đã hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay ta rồi.

Dương Phàm cười nói.

Loại thuộc tính "thông linh" này cũng không phải là điều mà pháp bảo cổ bảo bình thường có thể có được.

Lại qua thêm một tháng, Huyết cấm Luyện Ngục Thư đã bị Dương Phàm và Thạch Thiên Hàn cơ bản luyện hóa.

Nhưng nếu muốn hoàn toàn luyện hóa nó thì vô cùng khó khăn, trừ khi cảnh giới thần thức của hắn có thể tiến thêm một tầng nữa.

Khó trách Thông linh pháp bảo cũng giống như cường giả Hóa Thần kỳ, vạn năm khó gặp ở Bắc Tồn.

Xem ra chỉ khi chân chính đạt tới Hóa thần kỳ thì mới có thể hoàn toàn khống chế được Thông linh pháp bảo.

Trong Tiên hồng không gian, Dương Phàm cầm Khô Lâu Huyết Thư trên tay, không khỏi muốn thử nghiệm năng lực chân chính của thứ này một chút.

Toàn lực vận chuyển pháp lực rót vào trong Khô Lâu Huyết Thư, bởi vì không phải là tu sĩ Huyết Ma Đạo cho nên khi Dương Phàm rót pháp lực vào, hắn cảm nhận được một cỗ lực cản.

Tuy nhiên, dưới sự kiên trì của pháp lực. Khô Lâu Huyết Thư chung quy đã khởi động.

Một cỗ máu thần Anh âm trầm tuyệt lạnh lập tức tràn ngập phạm vi vài dặm.

Mở tờ thứ nhất của Khô Lâu Huyết Thư, từ bên trong trào ra một đám hồng lưu như máu, thoáng chốc đã bao phủ phạm vi bốn năm dặm.

Cũng may đây chính là trong Tiên hồng không gian, nếu không cũng vô cùng kinh thế hãi tục.

Huyết lãng kia còn có thể tràn ra hoặc co rút lại. cũng có thể hình thành một lao tù màu máu để giam người.

Tóm lại, nếu Dương Phàm rót ý thức vào trong huyết thư thì có thể khống chế hoàn toàn huyết lãng.

Trong quá trình này hắn phải kiệt lực vận chuyển tâm thần, khó có thể phân tâm. Với cường độ tập trung như thế, tâm thần tiêu hao rất mau chóng.

Rất nhanh, Dương Phàm rót pháp lực vào, mở ra trang huyết thư thứ hai.

Thoáng chốc, không gian phía trên màu máu, huyết vân quay cuồng, vô số lệ quỷ màu máu phiêu đảng, giương nanh múa vuốt.

Dương Phàm vẫn có thể hạ đạt các mệnh lệnh cho chúng, công kích bất cứ người nào ở trong không gian màu máu này.

Theo sau, hắn mở ra trang thứ ba của huyết thư, huyết lãng phía dưới không gian màu máu này cuộn cuộn dâng lên, xuất hiện vô số bộ xương khô, đa số có thực lực từ Trúc Cơ kỳ đến Kim Đan kỳ.

Sự lợi hại của đám xương khô màu máu này, Dương Phàm đã từng chứng kiến qua ở trong Huyết cấm Luyện Ngục, chúng gần như có năng lực phục sinh.

Trừ khi khiến bọn chúng hoàn toàn tan nát hoặc tan biến vào hư vô.

Trong số đám xương khô này có ba con rất đặc biệt.

Trong đó có hai bộ xương khô cao tới hai trượng, cầm huyết kiếm trong tay, khí thế kinh người, trong mắt lóe ra hai đốm lửa màu trắng nhờ.

Đây chính là bộ xương khô cấp Nguyên Anh, công kích vô cùng cường đại mà Dương Phàm đã từng lỗi hội.

Càng khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng là còn có một bộ xương khô màu máu cao tới ba trượng, hốc mắt lóe lên hai đạo tử hỏa, tay cầm một thanh liêm đao màu đen, khí tức trên người còn đáng sợ hơn hai bộ xương kia nữa.

Bộ xương khô này thậm chí khiến Dương Phàm cảm giác được một cỗ nguy hiểm.

Bộ xương khô này có thực lực không ngờ tương đương với Nguyên Anh đại tu sĩ.

Dương Phàm kiềm chế vẻ vui mừng như điên trong lòng. Nếu muốn tiến thêm một bước, mở ra trang thứ tư thì mới phát hiện ra dù hắn rót bao nhiêu pháp lực cũng không có phản ứng gì cả.

- Xem rương thứ tư này với tu vi hiện tại của ta thì sợ rằng không thể mở ra được!

Dương Phàm có chút thất vọng nhưng cũng có chút chờ mong.

Lúc này, mới mở ra ba trang đầu tiên mà Dương Phàm đã cảm thấy pháp lực tiêu hao rất nhanh rồi.

Quan trọng nhất là khi thi triển thứ này, khó có thể phân thân để canh chừng chuyện khác? Đây là gông cùm xiềng xích khi sử dụng Thông linh pháp bảo.

Cho dù chân chính là Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không thể làm tốt hơn được Dương Phàm.

Hô!

Dương Phàm thu hồi Khô Huyết Lôu Thư, thở nhẹ một hơi sau đó trở lại không gian thật.

Triển khai thần thức, Dương Phàm phát hiện ra trên Thiết hỏa Sơn xuất hiện thêm một khí tức quen thuộc.

Lực lượng trên thân người nọ như núi lửa cuồng bạo, khó có thể khống chế được. Hắn khiến mọi người trên Thiết Hỏa Sơn kinh hãi đảm chiến.

527. Chương 515: Hội Hợp

Một thiếu niên tướng mạo xấu xí vô cùng, không kiêng nể gì xông vào Thiết Hỏa Sơn, gần như không người trị được.

- Ta tới tìm Dương Phàm.

Hổ Phi hai tay khoanh trước ngực, làm ra vẻ ta đây nhìn ba vị bậc cao Nguyên Anh trước mặt.

Ba vị bậc cao Nguyên Anh Phượng Hi, lão già huyết bào, Lam bào đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau.

Thực lực thiếu niên trước mắt biến thái đến mức làm cho bọn họ run sợ, lại cố tình không hề thu liễm khống chế khí tức, hành sự kỳ quái.

Tu sĩ bản thổ trên Thiết hỏa Sơn đã sớm bị dọa không dám ra, mới mời ba vị cường giả Nguyên Anh này ra mặt.

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ, đến từ phương nào?

Ba người Phượng Hi hết sức kiêng kỵ thiếu niên cực kỳ xấu xí trước mắt này, hoài nghi hắn có thể là tu sĩ man di.

Bởi vì diện mạo Hổ Phi cực kỳ xấu xí, khí tức trên người cùng phi thường cổ quái cho nên mới khiến bọn họ nảy sinh ý nghĩ như vậy.

- Hổ Phi, tới từ Tiên Thành.

Hổ Phi đáp lời, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

- Nguyên lai là Hổ đạo hữu đến từ Tiên Thành.

Lão già huyết bào khẽ thở nhẹ một hơi.

Hai người còn lại cũng yên lòng, thậm chí cũng nghe nói qua danh hiệu Hổ Phi.

Nghe đồn, Hổ Phi là nhân vật thực lực gần với Dương Phàm tại Ngự Dương quốc, thực lực dị thường cường đại, rất nhiều Nguyên Anh cùng cấp đều hết sức e ngại hắn.

Về phần Tiên Thành đã sớm trở thành tượng trưng của Ngự Dương quốc, bọn họ tự nhiên biết đến.

- Các người rốt cục có biết Dương lão đại ở nơi nào hay không?

Hổ Phi bĩu môi, lầu bầu một tiếng, rất có ý tứ một lời không hợp là vung tay chiến đấu.

Thần bộ dạng này của hắn, ba người Phượng Hi cảm thấy hết sức khó giải quyết.

Lam bào ngược lại thở dài:

- Dương đạo hữu đang bế quan luyện hóa Linh bảo, giai đoạn hiện tại chỉ sợ không thể ra.

- Không bằng Hổ đạo hữu ở nơi này chờ sau mấy tháng? Nếu Dương đạo hữu xuất quan, khẳng định sẽ gặp người.

Phượng Hi khách khí nói.

- Điều này

Trông mắt Hổ Phi khẽ chuyển hừ lạnh một tiếng:

- Không được.

Không được.

Ba vị Nguyên Anh không khỏi cười khở, còn chưa từng gặp được kẻ nào không biết phải trái như vậy.

- Vậy dám hỏi đạo hữu, có gì chỉ bảo? Chẳng lẽ muốn dùng sức mạnh hay sao?

Lão già huyết bào có chút tức giận.

Ba người bọn họ đều là cường giả Nguyên Anh lâu đời của Bắc Tần, khi nào đến phiên một hậu bối khi dễ đến trên đầu mình.

Thiếu niên cực kỳ xấu xí trước mắt, tuy rằng là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng nhìn khí tức trên người không chịu khống chế, rõ ràng là vừa mới thăng cấp không lâu.

Thiết Hỏa Sơn này có ba người bọn họ tọa trấn, còn không tới phiên đối phương kiêu ngạo.

- Hắc hắc, ta chính là muốn dùng sức mạnh.

Hổ Phi rốt cục lộ ra cái đuôi hồ ly, xoa xoa tay hưng phấn nói:

- Vừa mới xuất quan, xương cốt ta thật ngứa ngáy, đang muốn tìm người thử tay nghề.

Ba cường giả Nguyên Anh vừa tức vừa buồn cười.

Hắn là đối phương khiêu khích chính là muốn đánh nhau.

Sớm nghe nói Hổ Phi là một kẻ chiến đấu cuồng, hôm nay vừa gặp quả nhiên là thế.

- Được rồi. Nếu Hổ đạo hữu đã có nhã hứng như thế, như vậy để Lam mỗ cùng người mấy chiêu.

Lam bào đạo Trưởng của Tam Thanh Môn mỉm cười.

- Không được.

Hổ Phi lắc đầu:

- Một mình ngươi, quá yếu.

Cái gì?!

Sắc mặt Lam bào đạo sĩ lập tức có chút khó coi.

Nói thế nào hắn cũng là cường giả Nguyên Anh lâu đời, bị một hậu bối mới tấn chức khinh bỉ như vậy, lửa giận trong lòng lập tức thiêu đốt.

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

- Ba người các ngươi cùng tiến lên.

Hổ Phi ngẩng đầu, đưa một ngón tay ra ngoắc một cái, đắc ý dạt dào nói.

Ba cường giả Nguyên Anh thiếu chút nữa bị tức giận hôn mê.

- Hừ, ngươi trước thắng ta rồi tính.

Lam bào đạo sĩ hạ quyết tâm nhất định phải cho đối phương đẹp mặt.

- Được.

Hổ Phi vẻ miễn cưỡng nói:

- Cho ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của Hổ gia gia.

- Tiểu nhi đã mạn thô bỉ, chúng ta qua bên kia đánh.

Lam bào đạo sĩ cường chế lửa giận trong lòng.

Vút vút.

Hai người bay đến trên không một hồ nước ngoài hai mươi dặm phụ cận thiết hỏa Sơn.

- Bắt đầu đi.

Hổ Phi lên tiếng rồi xuyroẹt” một cái, thân hình biến mất.

Lam bào đạo sĩ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một nắm tay liền đánh tới.

Hắn lập tức cả kinh lông tóc toàn thân dựng đứng, tránh thoát nắm tay trong đường tơ kẽ tóc, vòng phòng ngự bảo hộ trên người vừa mới ngưng kết liền bị điện hồ ma sát qua đánh tan.

Ầm Ầm Ầm

Trên bầu trời, chỉ thấy bóng người lay động, hai người đấu nhau quẩn vào cùng một chỗ.

Sau vài hiệp, chỉ nghe tiếng kêu thảm truyền đến, thân thể lam bào đạo sĩ cháy đen rơi vào trong hồ.

A!

Phượng Hi cùng huyết bào đạo sĩ chấn động hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra một tia kinh hãi.

- Để cho ta tới, vừa rồi lam bào đạo sĩ sơ sót.

Lão già huyết bào ánh mắt thoáng ngưng, xông lên. trước tiên vận chuyển Pháp bảo phòng ngự, tế Pháp bảo phát động công kích.

Hổ Phi ha ha cười, vẫn không sử dụng Pháp bảo. xông lên liền đánh ép tới.

Ba ba baầm ầm ầm

Không được bao lâu, lão già huyết bào rơi vào hạ phong, bị đánh đập không chút lực trả đòn.

Không đến thời gian nửa chén trà nhỏ. lại một tiếng kêu thảm truyền đến. lão già huyết bào bị Hổ Phi một quyền đánh bay, rơi vào trong hồ,

kỳ quái chính là, vị trí hắn rơi vào trong hồ gần như giống lam bào đạo sĩ kia.

Lão già huyết bào vừa mới rơi vào trong hồ liền nhìn thấy lam bào đạo sĩ thò đầu lên, hai người liếc nhau, tức giận xung thiên.

- Cùng tiến lên.

Hai người trao nhau một ánh mắt, liền xông lên. Một trước một sau phát động công kích mãnh liệt đối với Hổ Phi.

Lại đánh nửa canh giờ, chỉ nghe ”Tùm tùm” hai tiếng, hai bóng người liền từ trên bầu trời rơi xuống.

- Ha ha haQuá yếu, vẫn là ba người cùng lên đi.

Hổ Phi ngửa đầu cười lớn, đắc ý dào dạt.

- Phượng đạo hữu. người này thật sự quá càn rỡ, chúng ta cùng lên đi.

Lão già huyết bào đề nghị.

Đôi mày thanh tú của Phượng Hi hơi nhíu lại, khẽ lắc đầu.

- Hắc hắckhông đánh cũng phải đánh.

Hổ Phi hóa thành một bóng mờ, đánh tới Phượng Hi.

Tay ngọc của Phượng Hi khẽ điểm, một đạo sáng mờ ba màu đẩy lui hắn.

-Ồ! cũng có chút bản lĩnh, công pháp không giống với bọn họ.

Hổ Phi càng hứng thú, không quản người là nam hay nữ, chỉ cần thực lực mạnh là không chút do dự đánh liền.

Lão già huyết bào cùng lam bào đạo sĩ nhìn nhau, lập tức gia nhập chiến đấu.

Rất nhanh, ba bậc cao Nguyên Anh cùng Hổ Phi chiến đấu cùng một chỗ.

Thực lực Phượng Hi không tồi, liên hợp với hai người khác, vừa mới bắt đầu còn hình thành áp chế nhất định đối với Hồ Phi.

Nhưng theo thời gian trôi qua. Hồ Phi vận dụng lực lượng càng ngày càng thuần thực, từng bước xoay chuyển thế cục.

Càng đáng sợ chính là chiến đấu từ đầu đến cuối. Hồ Phi cũng không từng sử dụng Pháp bảo.

Dùng lời nói của hắn, lực lượng nguyên thủy nhất mới là cường đại nhất.

Thông qua phương thức này. hắn nâng cao thực lực trong chiến đấu, tuy rằng mạo hiểm vạn phần nhưng hiệu quả lại cực tốt.

Ba bậc cao Nguyên Anh càng đánh càng chán kinh.

Cùng ngày, bốn người đều đánh mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi.

Sau đó, ngày hôm sau Hồ Phi lại bắt đầu kêu gào, ba bậc cao Nguyên Anh không thể không chiến.

Kết quả ngày thứ hai, Hồ Phi một đánh ba từng bước lấy được ưu thế khiến ba người Phượng Hi rất vất vả.

Ngày thứ ba, ba người Phượng Hi hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Nửa tháng sau, ba người bị đánh đập không hề có lực chống đỡ.

Rốt cục vào một ngày, Hồ Phi dùng bàn tay trần đánh ba người vào trong hồ nước.

- Ha ha haĐánh quá sướng khoái.

Hồ Phi hoa chân múa tay nói.

Ba bậc cao Nguyên Anh hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười, lại càng có vẻ bất đắc dĩ.

- Người này không sử dụng bất kỳ Pháp bảo gì đã đánh chúng ta thành như vậy, nếu chân chính sử dụng Pháp bảo

Lam bào đạo sĩ nghĩ mà sợ.

- Hừ hừ. Nếu lão tử sử dụng Pháp bảo, ba người các ngươi sớm đã thành bánh thịt.

Lỗ tai Hồ Phi hết sức tỉnh táo, nghe được ba người đối thoại.

- Thực lực các hạ mạnh như vậy, vì sao không đi chiến trường đánh tu sĩ man di?

Trong đôi mắt sáng của Phượng Hi trưởng lão lộ ra mấy tia ý cười.

- Đánh tu sĩ man di? Ha ha hạ chủ ý không tồi.

Hồ Phi chiến ý dạt dào hưng phấn không thôi.

Ba cường giả Nguyên Anh nghe vậy, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Có người này tham dự chiến đấu tuyệt đối là ác mộng của tu sĩ man di.

- Tuy nhiênta phải đi cùng Dương lão đại.

Hồ Phi đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại thêm một câu.

- Dương lão đại?

Ba bậc cao Nguyên Anh nao nao, lập tức hiểu rõ.

Hắn là Hồ Phi này hoàn toàn coi Dương Phàm là cầm đầu chỉ đâu đánh đó.

Cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn. Hồ Phi không sợ trời không sợ đất, cường hoành không phân phải trái, nhưng duy nhất Dương Phàm ở đây lòng hắn có uy tín thật lớn.

Từ đó về sau, Hồ Phi cùng ba cường giả Nguyên Anh quen thuộc, quan hệ dần dần không tồi.

Duy nhất khiến ba Nguyên Anh đau đầu chính là Hổ Phi này cứ cách một đoạn thời gian đều tìm tới bọn họ thử tay nghề.

Điều này đối với bọn họ mà nói, quả thực như là tra tấn.

- Dương Phàm a Dương PhàmLàm sao ngươi còn chưa xuất quan.

Trong lòng ba vị Nguyên Anh âm thầm kêu khổ, thật sự không biện pháp gì với Hổ Phi, thầm mong Dương Phàm xuất quan từ đó thoát khỏi tra tấn như ác mộng này.

Rốt cục, ngay tại ngày hôm sau. một đạo thần thức đảo qua Thiết hỏa Sơn.

- Hahangười rốt cục tới đây rồi.

Tiếng cười khê của Dương Phàm vang lên ở Thiết Hỏa Sơn.

Vừa dứt lời, thân hình lóe ra tinh quang màu vàng nhạt của Dương Phàm từ dưới nền đất bắn ra.

Lúc dung nhập ở nơi sâu trong đại địa, thần thức của tu sĩ khác rất khó phát hiện.

Hơn nữa, khi thần thức gặp phải tầng đất nham thạch, sẽ bị cản trở rất lớn.

Tu sĩ Nguyên Anh bình thường, thần thức đại khái có thể rà quét phạm vi tám mươi đến một trăm dặm.

Nhưng nếu rà quét không gian dưới đại địa, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài bốn năm dặm.

- Ha hạ Dương lão đại, người rốt cục ra rồi. Ta chờ người đã nhiều ngày. Ba người này thật sự không biết đánh.

Hổ Phi lập tức vội vàng bay tới, có chút hưng phấn.

Ba vị Nguyên Anh theo sau bay tới nghe nói lời ấy, không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Hắn là Hổ Phi này thực sự coi ba người bọn họ thành bồi luyện.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Hổ Phi, cười nói:

- Mấy tháng không gặp, người hiện tại sau khi thôn phệ một cái Nguyên Anh liền tấn chức Nguyên Anh trung kỳ, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.

Thôn phệ Nguyên Anh?

Ba vị Nguyên Anh nghe nói lời ấy, mặt lộ vẻ khiếp sợ, sau đó bộ dạng có chút chết lặng.

Từ ngày đầu tới giờ, Hổ Phi ở trong mắt bọn họ không khác gì quái thai.

Trên thực tế, Hổ Phi có thể tấn chức Nguyên Anh trung kỳ cũng bởi vì tu vi bản thân đạt tới sơ kỳ đỉnh, tới gần cảnh giới trung kỳ.

Nếu không, cho dù cho hắn thôn phệ thêm vài cái Nguyên Anh cũng không có khả năng trong mấy tháng ngắn ngủi liền tấn chức cảnh giới trung kỳ.

Hổ Phi cười hắc hắc, xoa xoa tay, có chút không kiềm chế được nói:

- Dương lão đại. Chúng ta nhanh một chút đi đánh tu sĩ man di đi.

- Lập tức khởi hành.

Dương Phàm gật gật đầu, sau đó thần thức truyền âm nói lời từ biệt với mấy vị Luyện Khí đại sư Lăng Thiết cùng Mạnh Pha của Thiết Hỏa Sơn.

Toàn bộ bảy vị Luyện Khí đại sư của Thiết Hỏa Sơn nhìn theo bọn họ rời đi, vẻ mặt đều hết sức phức tạp.

Lăng Thiết nhìn theo năm điểm đen biến mất phía xa xa, đôi mắt hơi ươn ướt, dường như gửi gắm loại tâm tình khác, lẩm bẩm:

- Sư tôn. Kiệt tác ngài hoàn thành năm xưa, được chúng đồ nhi nối tiếp, đã tạo ra kiệt tác truyền kỳ nhất trong lịch sử Ngự Dương. Ngài trên trời có linh thiêng, có nhìn thấy hay không?

528. Chương 516: Cổ Lương Thành

Triệu quốc vẫn là một siêu cấp đại quốc trong mười ba nước Bắc Tần,

Nơi này từng có di tích cổ chiến trường, còn có đại phái Kiếm tu duy nhất Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đóng quân Bắc Tần.

Ở mười ba nước Bắc Tần, địa vị Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn cao cả, bình thường không tham dự tranh bá cùng tranh đấu Tu Tiên giới.

Đối với tranh đấu của Tam Thanh Môn cùng Huyết Luyện Tông, Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn ở thế lập.

Trong dĩ vãng, Ngư Dương quốc nhỏ nhỏ chằng qua là nước phụ thuộc của Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

Thẳng đến khi Dương Phàm cùng Tam U lão ma quật khởi mới phá vỡ vận mệnh này.

Nhưng không thể phủ nhận sự cường đại của Triệu quốc và địa vị siêu nhiên của Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn.

Mà trong vài chục năm gần đây, quốc thổ vài trăm vạn dặm của Triệu quốc chịu khổ lửa chiến tranh, bị tu sĩ man di xâm lấn.

Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn đương nhiên động thân đứng ra, liên hợp Tam Thanh Môn, Huyết Luyện Tông, liên hợp lực lượng mười ba nước cùng chống man di cứu tộc.

Nhưng cho dù như vậy cũng không thể ngăn cản bước chân của Tây Nhạc man di.

Đặc biệt sau khi Hắc Phong Ma Hoàng xuất quan, thế cục chiến đấu nghiêng về một bên.

Vài năm gần đây, 90% quốc thổ Triệu quốc đã bị công chiếm, tất cả tông phái tu tiên số thì bị diệt, số thì bỏ chạy.

Siêu cấp đại quốc non sông vài trăm vạn dặm không ngờ lạc vào đến bước đó.

Có thể tưởng tượng, sau khi cái chắn Triệu quốc này bị vượt qua, phần đông quốc gia khác làm sao còn yên ổn?

Ngày hôm nay, ở một căn cứ địa cuối cùng của Triệu quốc - cổ Lương Thành, có thêm viện binh mới đến từ Ngư Dương quốc.

Dương Phàm nhìn tòa cổ thành lừng lẫy khí tức năm tháng tang thương phương xa, trong lòng sinh ra một loại tâm tình không hiểu.

Cổ Lương Thành, theo truyền thuyết là Tiên thành tàn phá lưu lại từ thời kỳ thượng cổ, phạm vi khoảng bốn năm trăm dặm.

Tiên Thành ngày xưa trải qua cả chiến tranh cùng tàn phá của mưa gió mấy chục vạn năm, càng giống một vùng đổ nát thê lương.

Nhưng mà giờ phút này nó lại trở thành căn cứ địa cuối cùng của Triệu quốc gánh vác sứ mạng trầm trọng.

Theo Phượng Hi giới thiệu, trong cổ Lương Thành giờ phút này có năm mươi vạn tu sĩ trấn thủ, đây không chỉ vẹn vẹn tu sĩ tinh anh còn lại của Triệu quốc, càng nhiều là viện binh đến từ các nơi của mười ba nước Bắc Tần.

Dương Phàm khó có thể tưởng tượng sau khi cổ Lương thành bị công phá, Ngư Dương quốc liên với Triệu quốc sẽ gặp phải vận mệnh như thế nào.

Chính bởi vì sự tồn tại của tòa thành này ngăn cản đại bộ phận thế công của man di cứu tộc cho nên cũng khiến cho Ngư Dương quốc tránh khỏi lửa chiến tranh.

Dương Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽ, về tình hay về lý, hẳn nhất định tham gia trận chiến tranh này, hơn nữa, nhất định phải quét ngang man di, không chỉ chặn đánh lui bọn họ mà càng phải đánh cho bọn họ sợ.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể yên tâm chuyển sang các chiến trường Cực bắc, Nội Hải, Đại Tần bước trên hành trình tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy.

Khi Cổ Lương Thành trong tầm nhìn dần phóng to, Dương Phàm cũng cảm ứng được một cỗ khí sát phạt, tiếng kim loại va chạm.

Triển khai thần thức, hắn liền nhìn đến một phương hướng của Cổ Lương Thành có mấy vạn tu sĩ đang đại chiến trên trời cao.

Chính là man di và liên minh mười ba nước, hai bên đều có hai gã bậc cao Nguyên Anh, mười mấy Kim Đan, ở bên ngoài Cổ Lương Thành triển khai đối kháng quy mô lớn.

Đại chiến của mấy vạn tu sĩ, linh khí dao động đứng từ rất xa đều có thể cảm giác rõ ràng làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Hào quang Pháp bảo pháp thuật chói mắt, từ xa nhìn lại như pháo hoa đầy trời, xinh đẹp như thế.

Nhưng là thần thức của Dương Phàm rõ ràng thấy được vô số thi thể máu chảy đầm đìa, nghe được vô số tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng

Tàn khốc huyết tinh hỗn loạn

Nếu thân trong chiến đấu mới có thể cảm nhận được bi tráng cùng bất đắc **,

Nhưng là từ xa nhìn lại hắn vẫn như trước cảm thấy xinh đẹp như vậy hoặc là nói vẻ đẹp thê lương.

- Man di lại tiến công, cũng may không có đại tu sĩ xuất chiến, nếu không khẳng định là toàn diện tiến công.

Phượng Hi khẽ thở dài.

Dưới sự dẫn dắt của ba Nguyên Anh, Dương Phàm cùng Hồ Phi tới gần Cổ Lương.

Còn không đến trong phạm vi mười dặm, phía trước đột nhiên có một đội tu sĩ bay tới, ước chừng hai mươi người. Dẫn đầu là lão già áo vải, mặt đầy nếp nhăn, chòm râu hoa râm, không ngờ là một vị Kim Đan đại tu sĩ.

- Người nào?

Kim Đan đại tu sĩ kia thần thức đảo qua mọi người, sắc mặt hơi đổi. Mấy người tới đều là bậc cao Nguyên Anh, hơn nữa trong đó còn nhận ra ba người.

Nhưng là yêu cầu chức trách, bọn họ vẫn như trước phải tới hỏi.

Bởi vì lúc trước đã xảy ra chuyện tu sĩ man di dịch dung thành nhân viên cao tầng liên minh mười ba nước, sau đó phát động chiến thật trong đánh ra ngoài đánh vào.

- Thì ra là Phượng trưởng lão. Hai vị này là?

Ánh mắt của lão già áo vải râu hoa râm dẫn đầu đảo qua Dương Phàm cùng Hồ Phi, đặc biệt cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người Hồ Phi.

Phượng Hi trưởng lão cười giới thiệu:

- Hai vị này là Dương đạo hữu, Hồ đạo hữu đến từ Tiên Thành Ngự Dương quốc. Bọn họ tới đây viện trợ cùng chống man di.

- Ngự Dương quốc?

Trong mắt lão già râu hoa râm kia chợt lóe tinh quang, có chút kích động hỏi:

- Xin hỏi vị nào là Dương Phàm Dương tiên bối?

Hắn đánh giá Dương Phàm cùng Hồ Phi, ánh mắt rất nhanh dừng trên người Dương Phàm.

Dương Phàm mỉm cười:

- Các hạ có gì chỉ bảo?

- Ngài chính là Dương tiên bối?

Lão già râu hoa râu kích động vô cùng, thanh âm có chút run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong hưng phấn.

- Ngài rốt cục xuất quan rồi!

Lão già râu hoa râu này cơ hồ nước mắt rùng rùng, hai mắt đỏ bừng, trong mắt dường như thấy được vô hạn hy vọng.

Dương Phàm lại có chút kinh ngạc.

- Tiểu lão nhân là tu sĩ bảy tông Tấn quốc. Năm mươi năm trước, ở La Sơn quốc từng ra mắt tiên bối đại triển thần uy, cùng Huyết Luyện lão tổ đánh cuộc, sau đó tiên bối bế quan không ra, không có tin tức.

Trên mặt lão già râu hoa râu lộ ra một tia nhớ lại cùng hồi hộp.

Thân là nhân vật trong thời đại đó, hẳn thật sâu hiểu được điểm đáng sợ của vị nam tử truyền kỳ trước mắt này.

Thân thể lão già râu hoa râu hơi phát run, hai mắt ửng đỏ, thật sâu nhìn Dương Phàm:

- Bên ngoài đồn đãi ngài là người duy nhất có thể cứu vãn đại cục Bắc Tàn hiện giờ, tiểu lão nhân cũng rất tin điểm này.

- Hiện tại, ngài rốt cục xuất quan

Lão già râu hoa râu kích động không hiểu, hy vọng cùng ý chí chiến đấu trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hắn dường như thấy được ánh rạng đông trong bóng đêm.

Nói xong lời cuối cùng, lão già râu hoa râu hướng về Dương Phàm cúi người thật sâu.

Đám tu sĩ phía sau hắn hai mươi mấy người đều về mặt kích động, đồng loạt hướng về Dương Phàm cúi người thật sâu.

- Đạo hữu nói quá, Dương mỗ sẽ cố hết lực mỏng, ta không chỉ vì viện trợ Bắc Tàn, cùng vì quê hương của ta mà xuất chiến.

Dương Phàm vội vàng nhắc tay, một cỗ lực lượng dịu dàng nâng bọn họ lên.

Từ biệt lão già râu hoa râu, Phương Hi lộ vẻ phức tạp liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, dẫn hắn tiến vào cổ Lương Thành.

Mà đội tu sĩ tuần tra phía sau, cùng lão già râu hoa râu nhìn bóng lưng Dương Phàm rời đi, lại cúi người thật sâu một cái nữa, trong mắt gửi gắm vô hạn hy vọng cùng kính ngưỡng.

Chờ bóng năm người Dương Phàm hoàn toàn biến mất, một gã tu sĩ trẻ tuổi Trúc Cơ kỳ phía sau khó hiểu hỏi:

- Trữ tiên bối, vì sao người tôn kính hắn như thế? chẳng lẽ hắn thật sự có thể thay đổi đại cục trận chiến vận mệnh này sao.

- Có thể, nhất định có thể.

Trữ tiên bối hít sâu một hơi:

- Chỉ có thân ở thời đại đó mới hiểu được sự đáng sợ của hắn.

- Trong lịch sử vạn năm của Bắc Tàn, người chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ, hưởng thụ vinh quang như vậy chỉ có một mình hắn.

- Năm mươi năm trước, hắn ít nhất sánh vai cùng Tam đại tu sĩ, là một truyền kỳ bị quên lãng. Mà hiện giờ, hắn bế quan năm mươi năm, lại xuất quan, tất nhiên có thể trở thành nhân vật mấu chốt xoay chuyển trận chiến tranh này.

Nghe xong Trữ tiên bối giai thích, chúng tu sĩ phía sau đều lộ ra thần sắc sùng bái, hướng tới, chỉ chốc lát, đám người Dương Phàm tiến vào cả Lương Thành.

Phượng Hi trưởng lão an bài cho Dương Phàm cùng Hồ Phi một nơi khách phòng lịch sự tao nhã, đồng thời phái người đi báo cho Tam đại tu sĩ Bắc Tàn.

Theo sau lại có người tới báo tin, cao tăng Tam đại tu sĩ đang thương nghị chuyện quan trọng, đã nhiều ngày không tiếp khách.

Hồ Phi nghe vậy, không khỏi giận dữ:

- Đáng giận. Tam đại tu sĩ hỗn đản này, ngay cả chúng ta đều không gặp.
- Có lẽ thật sự đang thương nghị chuyện quan trọng gì, không có cách nào khác thông báo vào trong.

Dương Phàm vẫn trấn định như trước.

Phượng Hi cười xin lỗi:

- Hai vị thứ lỗi. Mấy ngày trước nếm mùi thất bại, tổn thất hai vị đồng đạo Nguyên Anh, cao tăng Tam đại tu sĩ vẫn luôn thương nghị trong mật thất.
- Không vội.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Ta vừa tới cả Lương Thành, cần hiểu thế cục một chút.

Vào lúc ban đêm, một bóng mờ nhoáng lên tiến vào.

- Tham kiến Nghịch Thiên Quân Vương.

Người tới là một thanh niên tướng mạo cực kỳ bình thường, quỳ trước mặt Dương Phàm.

- Báo cho ta một chút tình huống nơi này!

Dương Phàm không chút để ý nãy ngày trước, Phong Vô Tuyệt trong Tam đại tu sĩ bị Hắc Phong Ma Hoàng đánh bị thương, nghe nói tình hình phi thường nghiêm trọng. Trước mắt, liên hợp lực lượng mười mấy vị cường giả Nguyên Anh, đang nghĩ cách cứu vãn.

- Thương thế của Phong Vô Tuyệt rất cực như thế nào, thế nhưng muốn liên hợp lực lượng hơn mười vị cường giả Nguyên Anh để cứu?

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi, cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

Phong Vô Tuyệt, tên hiệu "Lăng Tiêu Kiếm Tiên" một trong Tam đại tu sĩ Bắc Tàn.

Nghe nói, hắn là Kiếm tu duy nhất trong Tam đại tu sĩ, cũng là lực công kích cường đại nhất.

- Tình huống rất nghiêm trọng, Nghe nói Hắc Phong Ma Hoàng cũng bị công kích của hắn đâm bị thương, chỉ sợ thương không nhẹ.

Thanh niên báo cáo.

- Còn có tin tức khác có liên quan hay không?
- Có, hơn nữa có liên quan với Quân vương.
- Ồ?

- Trong Cổ Lương Thành, có bộ phận tu sĩ đồn đãi chỉ có Quân vương ngài tham chiến ra tay, mới có thể cứu vãn đại thế Bắc Tàn hiện giờ.

Thanh niên lại nói, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm không che giấu được vài tia sùng bái.

- Đã không phải một người nói như vậy nữa.

Dương Phàm phì cười, dường như có chút không để tâm.

Đợi sau khi thành viên Ám Huyết Vương Triều lui đi, Dương Phàm thì thảo luận:

- Tam đại tu sĩ Bắc Tần, bất kỳ một người nào đồng dạng là nhân vật ảnh hưởng vận mệnh chiến tranh. Phong Vô Tuyệt, nhất định không thể chết được.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, Hồn Căn dung nhập đại địa.

Thời gian vài hô hấp, Hồn Căn ngao du toàn bộ đại địa cổ Lương Thành.

Lấy Hồn Căn cảm quan dung nhập đại địa, để nắm trong tay tình huống đại khái toàn bộ phạm vi năm trăm dặm cổ Lương Thành.

Phạm vi năm trăm dặm.

Cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không thể có phạm vi cảm quan rộng lớn như vậy.

Nhưng Dương Phàm lấy Hồn Căn ngao du đại địa lại làm được, tuy rằng chỉ hiểu đại khái tình huống.

Tại khoảnh khắc này, tất cả cấp bậc Nguyên Anh trong cổ Lương Thành đều sinh, ra một tia cảm ứng rất nhỏ.

Nhưng là bọn họ không thể cảm giác ra Hồn Căn dung nhập cùng đại địa.

Rất nhanh, Hồn Căn cảm quan của Dương Phàm cảm giác đến một nơi, dừng lại.

Đây là một mật thất dưới phủ đệ trung tâm cổ Lương Thành.

Trong mật thất, không khí áp lực, hơn chục cường giả Nguyên Anh hội tụ, ở trên bồ đoàn trung ương, một thanh niên tuấn lãng tóc hoa râm, hai tròng mắt nhắm chặt, mặt không chút máu ngời xấp bằng.

Hơn mười cường giả Nguyên Anh liên thủ rót pháp lực vào cơ thể hắn.

Hồn Căn cảm quan của Dương Phàm vừa mới đụng chạm tới đây, hai người trong đó, một vị thanh bào lão đạo, một người khác là lão già bạch sam đồng thời biến sắc, quát khê:

- Người nào?

529. Chương 517: Đông Kết Máu

- Người nào?

Trong mật thất cảm chế tầng tầng, lão già bạch sam cùng thanh bào lão đạo gần như đồng thời quát nhẹ một tiếng.

Lão già bạch sam khuôn mặt già nua bình thường, trên trán có một nốt ruồi máu quỷ dị, chính là Huyết Luyện lão tổ.

Mặt khác vị thanh bào lão đạo tóc trắng xóa, tiên phong đạo cốt, ánh mắt quắc thước.

Trừ Huyết Luyện lão tổ cùng Lăng Tiêu kiếm tiên, thân phận người này cùng hào mà ra, chính là Thái thượng tôn sư Tam Thanh Môn, Tam Thanh tán nhân.

Trong mật thất nhỏ nhỏ này không ngờ hội tụ mười mấy người cường đại cao tầng Bắc Tần.

Bất kỳ một người ở đây tu vi ít nhất đều là Nguyên Anh trung kỳ trở lên.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân sau khi quát nhẹ, lập tức triển khai thần thức rà quét bốn phía khu vực.

Mà cổ cảm giác kỳ dị lúc trước biến mất vô ảnh vô tung.

Thần thức hai người cực kỳ cường đại, có thể bao phủ phạm vi một trăm tám mươi dặm, ngay cả dưới nền đất cũng không bỏ qua, nhưng không tìm được bất kỳ nhân vật khả nghi nào.

Thậm chí, ngay cả một chút manh mối bọn họ cũng không tìm được.

Trong mật thất, bậc cao Nguyên Anh còn lại đều lộ ra vẻ nghi hoặc khiếp sợ.

Rất rõ ràng, hai vị Nguyên Anh đại tu sĩ đồng thời cảm thấy bị nhìn trộm, nhưng bọn họ lại không có bất kỳ cảm giác nào.

- Chẳng lẽ là ảo giác? Nhưng là không có khả năng,

Trong mắt Huyết Luyện lão tổ hiện lên một tia nghi hoặc, rất nhanh lại quyết đoán phủ định.

Nếu là ảo giác, không có khả năng hai đại tu sĩ đồng thời sinh ra ảo giác.

Nhưng là với thần thức Nguyên Anh hậu kỳ của bọn họ đều không thể thăm dò ra bất kỳ manh mối gì, đích xác làm người ta khiếp sợ, chẳng lẽ tu vi người tới cường đại đến mức có thể tránh được thần thức của hai đại tu sĩ rà soát.

- Vũ đạo hữu, người đi ra ngoài điều tra một chút, xem trong cổ Lương Thành có bị người nào lai lịch không rõ lẫn vào, tốt nhất là tra xét nghiêm ngặt tu sĩ mấy ngày gần đây mới đến tiếp viện.

Huyết Luyện lão tổ nói với một vị thân hình cao ngất bên cạnh.

- Huyết Luyện đạo hữu yên tâm. Việc này liền giao cho ta đi làm, nếu người này có thể nhìn trộm đến mật thất ngầm này, như vậy khẳng định hắn còn ở trong cổ Lương Thành, đây là một thanh niên mặc giáp liên như vậy cá màu tím, thần sắc lộ vẻ cao ngạo.

Mặc dù ở trước mặt hai vị đại tu sĩ, giọng điệu của hắn vẫn có vẻ thanh lãnh như trước, thanh âm có lực mà tự tin.

Hơn mười vị cường giả Nguyên Anh còn lại, lúc ánh mắt rời xuống người này ít nhiều có chút kiêng kỵ.

Bá

Bóng tím nhoáng một cái, thanh niên họ Vũ kia biến mất khỏi mật thất, thân hình như quỷ mị.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân liếc nhau, gật gật đầu, yên tâm không ít tựa hồ hết sức coi trọng người này.

Mà ở một bên khác, Hồn Căn cảm quan của Dương Phàm cũng ngay lập tức thu hồi, và hòa hợp làm một thể với đại địa.

Khi Hồn Căn cùng đại địa dung hợp làm một thể, khí tức hoàn toàn ẩn nấp trong khắp đại địa, tuy hai mà một.

Dưới tình huống như vậy, ngay cả cường giả cấp bậc Tam đại tu sĩ, dưới tình huống thần thức điều tra liên tục cũng không phát giác sự tồn tại của Hồn Căn Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm cùng thâm toát mồ hôi lạnh.

Vừa rời Hồn Căn của hắn ngao du toàn bộ cổ Lương Thành, cảm quan bao phủ phạm vi bốn năm trăm dặm, cái loại trạng thái nắm trong tay thần diệu này khiến lòng tự tin của hắn bành trướng, cho nên khiến Tam đại tu sĩ phát hiện.

Còn nữa, trong mật thất kia cấm chế tầng tầng, Hồn Căn cảm quan của Dương Phàm tùy tiện thăm dò, khiến Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân sinh, ra cảm ứng.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng không bỏ qua.

Lần này, Hồn Căn của hắn chậm rãi tới gần mật thất, Hồn Căn cảm quan cũng rất cẩn thận triển khai, phù hợp môi trường bốn phía.

Nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên cùng đại địa, Dương Phàm muốn phù hợp với môi trường bốn phía cùng không phải việc khó.

Dưới tình huống thật cẩn thận, cố ý che giấu, cảm quan của Dương Phàm lại bao phủ toàn bộ mật thất ngầm.

Lần này, Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân cũng không có cảm ứng, chỉ là, hai người vẫn như cũ có chút mất tự nhiên.

Dương Phàm thông qua cảm quan, xem xét Lăng Tiêu kiểm tiên Phong Vô Tuyệt ngồi xếp bằng ở trung ương mật thất.

Phong Vô Tuyệt vốn nhìn qua là bộ dạng thanh niên, nhưng giờ phút này đầy đầu tóc bạc, khí sắc cực kém, cũng như Dương Phàm năm xưa sau khi tán công.

Sau khi hiểu biết tình huống, Dương Phàm chậm rãi thu hồi Hồn Căn cảm quan cho Hồn Căn trở lại trong cơ thể.

Sau đó cả đêm, Dương Phàm nhắm mắt tĩnh tu.

Ngày hôm sau, Phượng Hi trưởng lão tới gặp Dương Phàm, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Phàm nhi, Tam đại tu sĩ vẫn như trước không đi ra, nhưng có một người triệu kiến ngươi.

- Ai?

Dương Phàm mơ hồ từ thần sắc Phượng Hi trưởng lão bắt giữ được một chút khó xử cùng lo lắng,

Lúc ở riêng, vị mỹ phụ cao quý Phượng Hi này dùng "Phàm nhi" để xưng hô hẳn Dương Phàm lại cảm thấy rất tự nhiên.

Thứ nhất Phượng Hi trưởng lão này là sư tôn Đặng Thi Dao.

Thứ hai, vị mỹ phụ trước mắt này rất có thể là một trong những nữ nhân của phụ thân năm xưa.

Bất kể từ góc độ nào, Phượng Hi đều là trưởng bối của Dương Phàm.

- Vũ Lâm.

Phượng Hi nhẹ phun ra hai chữ, trong mắt mang theo vài tia thân thiết, dặn dò:

- Người này không phải tầm thường, ý đồ đến không tốt. Phàm nhi phải cẩn thận ứng đối.

Vũ Lâm?

Đuôi lông mày Dương Phàm hơi nhướng lên.

Sự tồn tại của Âm Huyết Vương Triều làm cho bọn họ nắm giữ đại thế Bắc Tàn, rất nhiều tin tức cường giả Nguyên Anh thành danh, hẳn đều có hiểu biết nhất định.

Cái tên Vũ Lâm này, ở Bắc Tàn có thể nói là như sấm bên tai.

Tuy rằng hẳn chỉ vẻn vẹn là một tán tu, tấn chức bậc cao Nguyên Anh cũng mới trăm năm.

Nhưng là trong bốn năm mươi năm gần đây, thanh danh Vũ Lâm cường thịnh, lấy thực lực tuyệt cường, chiến thắng mấy người xếp ba thứ hạng đầu trong số nguyên lai mười cường giả Nguyên Anh, giữ vững danh hiệu đứng đầu mười cường giả Nguyên Anh Bắc Tàn.

Thay lời khác, trừ Tam đại tu sĩ Bắc Tàn thì thực lực cùng danh vọng của hắn là cao nhất.

Bên ngoài có lời đồn, Vũ Lâm từng khiêu chiến Tam Thanh tán nhân trong Tam đại tu sĩ Bắc Tàn, cuối cùng thắng bại thế nào không người chứng kiến.

Nhưng là sau khi chiến đấu, Tam Thanh tán nhân từng tán thưởng:

- Người này thực lực không tầm thường, tương lai có một ngày sẽ có thể trở thành đại tu sĩ mới của Bắc Tàn, nếu lại thêm trăm năm, bản đạo có thể không phải đối thủ của hắn.

Từ đó về sau, cái tên Vũ Lâm như mặt trời ban trưa, trở thành thần tượng của phần đông thanh niên tài tuấn Tu Tiên giới Bắc Tàn.

Mà Vũ Lâm lấy được thành tựu như thế tu vi tới gần Nguyên Anh hậu kỳ mới chỉ mất vẻn vẹn hai trăm năm.

Thời gian hai trăm năm có thể có thành tựu như vậy, trong ngàn năm gần đây của Bắc Tàn, cũng rất hiếm thấy.

- Ý tứ của hần là khiến ta đi gặp hần?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia cười lạnh.

Triệu kiến?

Một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ không ngờ muốn dùng loại tư thái kiêu căng này đối xử với hần.

Chuyến này Dương Phàm tham dự chiến tranh, ngay cả mệnh lệnh của Tam đại tu sĩ cũng không cần thiết phải nghe theo, huống chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ triệu kiến?

- Phàm nhi, Vũ Lâm này hiện giờ nắm quyền to ở cổ Lương Thành, dưới Tam đại tu sĩ, quyền lực của hần là lớn nhất.

Phượng Hi đau khổ than một tiếng, muốn đi khuyên nhủ Dương Phàm không nên hành động theo cảm tính.

Dương Phàm lắc đầu, cười với nàng:

- Phượng trưởng lão chẳng lẽ đã quên lời ta từng nói? Tuy rằng ta đáp ứng tham dự chiến đấu đối kháng tu sĩ man di, nhưng sẽ không nghe theo điều khiển.

Hiện tại thì tốt rồi, một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ dám lấy tư thế trên c nhìn xuống để mệnh lệnh hần.

Dương Phàm thái độ quyết đoán, không tiếp nhận đối phương triệu kiến.

Đúng lúc này, Hồ Phi mở cặp mắt ngái ngủ, vừa lúc nghe được hai người đối thoại.

- Hừ, Muốn nói chuyện, cũng phải là tên Vũ Lâm gì đó tự mình đến đây cầu kiến Dương lão đại.

Hồ Phi nhảy dựng lên, mở tròng hai mắt, mãnh liệt bá đạo nói.

- Được rồi, ta đi khuyên nhủ Vũ đạo hữu.

Phượng Hi cười khổ một tiếng, rời khỏi phòng,

Nàng hiểu sâu sắc sự đáng sợ của hai người Dương Phàm, Hồ Phi.

Phượng Hi rời đi, sau một lúc lâu cũng không trở lại.

- Dương lão đại, nếu hần dám đến xem ta giáo huấn hần như thế nào.

Hồ Phi xoa tay, đôi mắt như kẻ trộm sáng ngời vẻ hưng phấn.

Tên Vũ Lâm kia nghe qua dường như rất lợi hại, nếu có thể lại đây cùng nhau "luận bàn luận bàn", vậy cũng không tồi.

Dương Phàm cười cười, ý niệm khẽ động, bên cạnh xuất hiện một vị tiên tử mặc cung trang dung nhan tuyệt mỹ, khí chất đoan trang thoát tục.

- Chủ nhân rốt cục chịu cho ta ra hít thở không khí rồi.

Huyền Linh tiên tử nhoèn miệng cười, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Dương Phàm, phảng phất có chút u oán.

- Hả?

Hồ Phi hoảng sợ, vẻ mặt đề phòng:

- Người người là?

- Đây là thị thiếp của ta, Huyền Linh đạo hữu.

Dương Phàm giới thiệu khiến Hồ Phi thu hồi địch ý, liếc mắt nhìn nàng một cái, lười biếng nói:

- Thoạt nhìn như bình hoa, khẳng định không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Huyền Linh tiên tử nghe vậy, mày liễu khẽ nhíu, cảm nhận được khí tức cường đại trên người Hồ Phi, có chút sợ hãi.

- Người đang nói gì?

Dương Phàm trừng mắt liếc hắt một cái.

- A, không có gì. Ta nói vị tỷ tỷ này giống như tiên tử vậy.

Hồ Phi lập tức tùy cơ ứng biến.

Mấy chục năm nay, hắt cùng những tên du côn ở Vụ Liễu trần lẩn lộn, mưa dầm thấm đất, ít nhiều lây dính một chút tật xấu.

Huyền Linh tiên tử che miệng cười khế, vội vàng bưng nước trà cho Dương Phàm cùng Hồ Phi.

Sau đó, nàng lại đi tới bên cạnh Dương Phàm, nhu thuận đấm lưng cho hắn.

Lúc trước từ La Sơn quốc trở về Ngự Dương, Huyền Linh tiên tử trở thành thị thiếp đã được bốn năm mươi năm.

Trong thời gian này, đại bộ phận Dương Phàm đều bế quan tu luyện, còn nàng thì ở trong Tiên Hồng Không Gian trợ giúp Dương Phàm chăn nuôi Phệ Hồn Thiên Độc Hạt.

Ngẫu nhiên Dương Phàm cũng cho nàng đi ra ngoài hít khí trời.

Trừ việc không có tự do, cô đơn một chút, Huyền Linh tiên tử hết thấy đều tốt.

Từ sau lần đó ở La Sơn quốc, thời gian năm mươi năm, Dương Phàm đều không từng đụng chạm thân thể nàng, cũng không phải hạ người trầm mê nữ sắc như trong tưởng tượng.

Trong thời gian này, Dương Phàm còn ban cho nàng một số linh đan cực phẩm, tu vi tăng lên rất nhanh, mắt thấy sắp tới gần Nguyên Anh trung kỳ.

Chính khi Dương Phàm hưởng thụ Huyền Linh tiên tử mềm mại bóp vai đấm lưng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một cổ khí tức cực kỳ không hài hòa.

- Tránh ra.

Một giọng nói lạnh băng ngạo nghễ truyền đến.

Sau đó, một nam tử xa lạ xông vào.

Phía sau hắn có một lão già hoa giáp, một lão bà đầu bạc.

Nam tử xa lạ này ngạo nghễ đứng thẳng, một đầu tóc bạc không gió tự bay, mặc giáp liền như vảy cá màu tím, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng.

Chỉ là trên mặt nam tử tóc bạc này có vài phần kiên cường, trong mắt lộ ra vài tia tức giận.

- Người nào dám tự tiện xông tới?

Hồ Phi mặt đầy địch ý, thân hình chợt lóe ngăn ba người này ở ngoài cửa.

- Tại hạ Vũ Lâm.

Nam tử tóc bạc phóng ra một cỗ lạnh lẽo đến tận xương, ánh mắt lạnh, lòng đảo qua mấy người, chỉ là ánh mắt dừng trên mặt Huyền Linh tiên tử một lúc, hiện lên một tia dị sắc.

Dứt lời, quanh thân hắn một dòng nước lạnh, tuyết trắng quanh quẩn, khí đông lạnh, thấu xương, đông lạnh Hồ Phi lun lên.

Hắn nhắm thẳng bên trong xông tới, lão già hoa giáp và lão bà đầu bạc theo sát phía sau, vẻ mặt căm thù.

Cùng lúc đó, thần thức cảm quan của Dương Phàm bắt giữ đến bốn phía phòng khách này sớm đã mai phục ba bốn bậc cao Nguyên Anh, trong mắt lóe tinh quang.

- Tiểu tử muốn ăn đòn.

Hồ Phi nổi giận, đương đầu một chương bổ về phía Vũ Lâm.

Vũ Lâm hừ lạnh, một tiếng, khí đông lạnh màu trắng dày đặc trong lòng bàn tay tràn ra, giao kích với Hồ Phi cùng một chỗ.

Ầm!

Vũ Lâm bị đánh văng ra, mặt lộ vẻ kinh dị.

Mà Hồ Phi thì thân thể cứng ngắc, máu toàn người đông lại, như pho tượng đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

530. Chương 518: Sáu Pho Tượng Đá

Trên mặt hắc vẫn còn giữ vẻ tức giận cùng kinh ngạc.

Dương Phàm hơi kinh hãi, lập tức nhìn Vũ Lâm với cặp mắt khác.

Vừa rồi hai người giao thủ, Hồ Phi chỉ tùy tiện ra đòn, hơn phân nửa dựa vào lực lượng dã man, không dùng hết chân tài thực học.

Nhưng Vũ Lâm này lại khác hẳn, vừa ra tay liền phát động lực lượng trí mạng đáng sợ, lập tức khiến Hồ Phi ăn đau khổ.

Vũ Lâm cũng lộ vẻ kinh dị. Vừa rồi đối kích một chương, chỉ cảm thấy hổ khẩu run lên, cả cánh tay dường như mất cảm giác.

Nếu không phải đối phương khinh địch, không dùng hết sức, như vậy hươu chết tay ai thật đúng là khó nói.

Sau khi chế trụ Hồ Phi, Vũ Lâm hừ lạnh một tiếng, chuyển sang nhìn phía Dương Phàm, vẻ trên cao nhìn xuống nói:

- Người chính là Dương Phàm?

Đối với tên Dương Phàm, hắc cũng có nghe qua.

Nghe đồn, thực lực đối phương sánh ngang Tam đại tu sĩ, là nhân vật truyền kỳ duy nhất có thể xoay chuyển đại cục Bắc Tần.

Đối với điều này, trong lòng hắc sớm không hề phục.

Trong khi nói chuyện, một cổ hàn khí khiến máu ngưng kết tản ra.

Huyền Linh tiên tử phía sau Dương Phàm đột nhiên cảm giác thân thể mềm mại mát lạnh, tay ngọc có chút chậm chạp.

- Các hạ xông vào phòng Dương mỗ, nếu không nói ra một nguyên cớ, đừng trách Dương mỗ hạ thủ vô tình, cho người trả một cái giá đắt tại đây.

Hai mắt Dương Phàm híp lại, từ trong khe hở hiện lên một đạo hàn quang.

Tuy rằng ba vị cường giả Nguyên Anh xông vào trong phòng, bên ngoài mai phục bốn vị bậc cao Nguyên Anh, hắc còn có thể bảo trì cường thế cùng trấn định trước sau như một từ khi trở lại Bắc Tần tới nay.

Cùng lúc nói chuyện, Hồn Cẩn của hắc chặt chẽ tương liên cùng đại địa dưới chân, điều tra tình huống của Hồ Phi.

Nếu là tu sĩ bình thường bị cổ hàn khí cổ quái kia làm đông kết máu, sinh, cơ trong cơ thể sẽ bị khóa, hơn nữa vẫn tiếp tục kéo dài cho đến khi tử vong.

Mà thể chất Hồ Phi vô cùng biến thái, chỉ là tạm thời bị phong khí huyết, cho dù không ra tay giúp đỡ, chỉ giây lát là có thể khôi phục.

Không biết vì sao, dưới ánh mắt của Dương Phàm, Vũ Lâm cảm thấy một cổ áp lực, không chút nào yếu thế:

- Hừ, Tam đại tu sĩ giờ này đang thương nghị đại sự cơ mật, giao quyền to cổ Lương Thành cho Vũ mỗ. Tối hôm qua có người lai lịch không rõ xâm nhập trong thành, nhìn trộm cơ mật hội nghị, Vũ mỗ phụ trách kiểm tra viện binh gần đây tiến vào trong thành.

- Mà trùng hợp hai người các hạ chính là hôm qua mới tiến vào cổ Lương Thành, hơn nữa còn cãi lời Vũ mỗ thẩm tra. Nếu đã dám cãi lệnh, Vũ mỗ đương nhiên muốn dùng sức mạnh.

Vũ Lâm cười lạnh liên tục, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, đứng ở một điểm cao tuyệt đối.

- Vũ mỗ đại biểu danh nghĩa liên minh mười ba nước, phát động chế tài với các người.

- Cái Cái rắm!

Một giọng nói thô bỉ ở trước mặt hắn truyền đến, khí huyết toàn thân Hồ Phi lưu chuyển, hắt xì một cái thật to.

Phốc!

Một tia nước miếng chất nhầy gần như bắn sạt qua gương mặt hắn.

Cái gì?

Vũ Lâm sắc mặt đại biến, không nghĩ tới Hồ Phi khôi phục nhanh như vậy.

Kỳ thật hắn không biết, Hồn Căn Dương Phàm dung thông đại địa, thừa dịp hắn lên tiếng, truyền ngoại lực giúp Hồ Phi khôi thông khí Huyết.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Vũ Lâm nào từng chịu vô lý như thế, trong lòng bàn tay lại phun ra khí đông lạnh dày đặc, lóe ra một chút tinh quang, bên trong đột nhiên truyền đến ý lạnh thấu xương.

- Ai sợ ai?

Hồ Phi đánh ra một quyền mang theo một cỗ lôi hỏa lực cuồng bạo.

Ầm ầm

Toàn bộ phòng khách chấn động, thân thể Vũ Lâm bị đẩy lui, nửa cánh tay cháy đen, kêu một tiếng đau đớn, liên tục lui vài bước mới miễn cưỡng ổn định.

Hồ Phi đứng sừng sững tại chỗ, lòng bàn tay bị đóng băng tê dại, nhưng khi lôi hỏa lực chuyển qua, lập tức khôi phục bình thường.

- Lôi hỏa lực?

Vũ Lâm thần sắc hoảng sợ, sắc mặt lập tức trở nên khó nhìn.

Hồ Phi có thần thông hoàn toàn không kém hắn, hơn nữa lực lượng, thể chất của đối phương vô cùng biến thái, tay trần va chạm, chịu thiệt chỉ sợ sẽ là hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn ngưng trọng, trong tay xuất hiện một cây băng trùy trong suốt xoay quanh không ngừng.

Băng trùy cấp tốc xoay tròn, phía mũi lóe hàn quang, phóng ra một cỗ hàn tức cỗ quái khiến máu đông lại.

Hồ Phi không chút yếu thế, trong tay xuất hiện một cây Lang Nha Bổng trầm trọng kinh khủng, bên trên có đầy gai sắt, nhìn mà kinh người.

- Vũ đạo hữu. Để chúng ta giúp ngươi một tay.

Lão già hoa giáp cùng lão bà đầu bạc phía sau Vũ Lâm phân biệt tể ra một cây Long đầu quái trượng màu đỏ cùng một cái túi da màu đen.

Quái trượng rung lên, trên long đầu phun ra một con rồng lửa nhỏ mê ly phóng ra khí tức cực nóng, vừa hiện lên sống động liền giương nanh múa vuốt đánh tới Hồ Phi.

Túi da màu đen chấn động, một cỗ quái phong âm tà gào thét mà đến sinh, ra một cỗ lực lớn, kéo Hồ Phi vào bên trong.

Bị lực lượng tà phong kia bao phủ, Hồ Phi đột nhiên thấy tứ chi phát lạnh.

Vũ Lâm nao nao, băng trùy trong tay hóa thành một đạo tinh quang sáng ngời đâm tới cổ họng Hồ Phi.

Ba cường giả Nguyên Anh không ngờ ý nhiều hiếp ít.

- Hahaha! Khi dễ chúng ta ít người?

Dương Phàm cười dài một tiếng, hai tay gần như đồng thời vung lên trong không trung.

Hào quang vàng lục nở rộ, hai con giao long nhỏ do linh khí hóa thành sống động rít gào một tiếng, va chạm cùng một chỗ với rồng lửa nhỏ mê ly cùng tà phong trong túi da màu đen.

Ầm ầm

Lão già hoa giáp cùng lão bà đầu bạc kêu một tiếng đau đớn, bị hai con giao long nhỏ bức lui.

Càng thêm khó tin là dư uy của hai giao long nhỏ không tiêu tan, tiếp tục đánh tới bọn họ, long trượng vung lên, mở cái miệng sắc bắt đầu cắn xé,

Trong lúc nhất thời, lão già hoa giáp cùng lão bà đầu bạc không ngờ rơi vào thế hạ phong.

Mà hết thấy chẳng qua là một cái pháp thuật thần thông Dương Phàm bắt chước sinh linh.

Cùng lúc đó, băng trùy của Vũ Lâm cùng Lang Nha Bổng của Hồ Phi đánh vào cùng một chỗ, phát ra tiếng "Keng Ầm."

Lôi hỏa lực văng khắp nơi gần như xé nát vòng phòng ngự bảo hộ của Vũ Lâm, hấn kêu một tiếng đau đớn, bị đẩy lui vài trượng.

về lực lượng, Hồ Phi thủy chung chiếm ưu thế tuyệt đối, Vũ Lâm lại rơi vào hạ phong.

Điều này làm cho lòng tự tin của hắn bị đả kích mạnh.

Chính mình được tôn là đệ nhất nhân dưới Tam đại tu sĩ, hiện tại ngay cả một tên Nguyên Anh thủ hạ của Dương Phàm đều không làm gì được. Chuyện này nếu đồn ra ngoài, chẳng phải sẽ làm cho người ta cười đến rụng răng.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn hàn ý dày đặc, khí trắng dày đặc trên tay pháp quyết liên tục biến ảo. Băng trùy kia bỗng nhiên khuếch trương, khí đông lạnh cổ quái cuồng bạo thổi quét bốn phương.

Ầm ầm!

Phòng khách sụp đổ, tất cả mọi thứ trước mặt bị khí đông lạnh đánh vào chấn vỡ thành mảnh băng đầy trời.

Lập tức, mọi người trong phòng toàn bộ bại lộ ở nơi trống trải.

Dương Phàm, Huyền Linh tiên tử ở một bên.

Hồ Phi cùng Vũ Lâm giao thủ ở trung ương.

Mà hai con giao long linh khí hóa hình bức lui lão già hoa giáp cùng lão bà đầu bạc ra phía sau.

Sau khi phòng bị chấn vỡ, bốn vị bậc cao Nguyên Anh mai phục ở gần đó mới hỏa tốc chạy tới, bao quanh Dương Phàm cùng Huyền Linh tiên tử.

- Chủ nhân.

Huyền Linh tiên tử có chút kinh hãi, té ra một kiện Pháp bảo, tiến lên sát phía sau Dương Phàm.

- Đừng lo, người đi về trước.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, cho Huyền Linh tiên tử trở về Tiên Hồng Không Gian.

- Chủ nhân

Giọng nói lo lắng của Huyền Linh tiên tử ngưng bật trong không khí.

Huyền Linh tiên tử đã trở lại Tiên Hồng Không Gian, đôi mắt sáng có chút đỏ lên.

Ánh mắt Dương Phàm thản nhiên đảo qua vài tên bậc cao Nguyên Anh, trừ Vũ Lâm còn lại đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Càng quan trọng là bọn họ đều ở trên mặt đất.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm bỗng nhiên hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, Hồn Căn hoàn toàn dung nhập đại địa. Một cỗ dao động nguy hiểm quỷ dị từ đại địa dưới chân truyền ra.

Cùng lúc đó, lão già hoa giáp cùng lão bà đầu bạc đang chiến đấu với hai con giao long linh khí hóa hình bỗng nhiên phát hiện, mục tiêu trước mắt biến mất.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức nguy hiểm truyền đến, bọn họ chỉ cảm thấy tứ chi cứng ngắc, rất nhanh cứng đờ.

Trong khoảnh khắc, hai người hóa thành tượng đá.

Tình huống như vậy cũng đồng thời xuất hiện ở một bên khác.

Bốn tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ mai phục xuất kích đột nhiên cảm giác hai chân bất động, thân thể dần dần bị hóa đá.

Rất nhanh, lại là bốn pho tượng.

Hô!

Dương Phàm thở ra một hơi dài, sắc mặt trắng bệch, thi triển thần thông Thạch Hóa phạm vi lớn, tiêu hao thật lớn linh hồn lực của hắn.

Giờ phút này, tâm thần hắn tiêu hao hơn phân nửa, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Tuy nhiên, có thể trong thời gian một hai hô hấp hóa đá sáu cường giả Nguyên Anh, cho dù trả giá như thế nào cũng đủ để kiêu ngạo.

Cho dù đổi là bất kỳ vị Nguyên Anh đại tu sĩ nào của Bắc Tàn, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy đồng thời chế trụ sáu vị cường giả Nguyên Anh.

Thần thông Thạch Hóa của Dương Phàm dưới hai loại tình huống có vẻ dễ dàng thành công.

Loại tình huống thứ nhất, tu vi cảnh giới đối thủ thấp hơn Dương Phàm, đặc biệt là cảnh giới linh hồn.

Loại tình huống thứ hai, địch nhân cùng hắn ở trên một vùng đại địa, xác xuất thành công cũng lớn hơn nhiều.

Mà sáu vị bậc cao Nguyên Anh này đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, cảnh giới linh hồn thấp hơn Dương Phàm rất nhiều, lại vừa lúc đều đứng ở trên đại địa.

Kết quả, bọn họ chỉ trong khoảnh khắc bị Dương Phàm một hơi hóa đá, gần như không có sức phản kháng.

Đây là một loại gần giống với thần thông bản mạng, sau khi đem huyền ảo đại địa cùng linh hồn lực dung hợp sinh ra một loại công kích.

Loại công kích này kỳ lạ ở chỗ, vừa không thuộc về pháp thuật công kích, cũng không tính là đơn thuần linh hồn công kích, cho nên rất khó phòng ngự.

Nếu muốn ngăn cản thuật này, chỉ có thể dựa vào lực lượng, tu vi cảnh giới.

Cái gì?

Vũ Lâm đang giao chiến với Hồ Phi không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Đột nhiên, trên vùng đất trống trải, trận doanh bên mình chỉ còn lại một mình hắn.

Sáu bậc cao Nguyên Anh khác đều bị hóa đá.

Hóa đá.

Sáu pho tượng hóa đá.

Một cổ hàn khí đâm thẳng vào xương sống, hấn rùng mình một cái, nào còn chiến ý gì, lập tức nhanh chóng lui về phía sau.

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy?

Bá!

Chỉ thấy thân hình hấn trống rỗng na di mấy chục trượng vừa lúc chặn đứng Vũ Lâm.

Ba

Một chưởng đánh ra, trong lòng bàn tay lóe lên sóng gợn màu vàng đất thô ráp, khí tức nặng nề như núi áp bách khiến hấn khó thể thở nổi.

Cổ lực lượng này, làm sao cường giả Nguyên Anh bình thường có thể có được?

Hấn miễn cưỡng dùng băng trùy trong tay ngăn cản.

Bang!

Băng trùy cứng rắn bóng loáng bị đánh bay trở về hung hăng chạm vào ngực hấn.

Tuy nhiên, giáp liền vảy cả màu tím trên người Vũ Lâm phóng ra một tầng ánh sáng màu tím, hấp thu lực công kích.

Dương Phàm hơi lộ vẻ dị sắc, tay không chút ngừng, một bóng xà tiên màu đen lập tức cuốn lấy.

Vũ Lâm cực kỳ sợ hãi, hoàn hảo có giáp liền vảy cá màu tím hộ thể, xà tiên kia chỉ vền vện cuốn lấy hấn chỉ có cảm giác tê dại nhẹ.

Nhưng công kích của Dương Phàm cũng không chỉ vền vện như thế.

Bàn tay hấn bỗng nhiên biến lớn, lóe ra ánh sáng màu vàng đất quý dị, như quạt hương bồ hung hăng đánh lên người Vũ Lâm.

Ầm!

Thân thể hấn bỗng run lên, kêu một tiếng đau đớn, quầng sáng tím quanh thân lập tức ảm đạm.

Ba

Dương Phàm lại vỗ qua một chưởng đánh lên mặt hấn quầng sáng tím lập tức vỡ tan.

Vũ Lâm "Phốc" một tiếng phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt, thân thể bị tát bay ra xa, vẻ mặt hấn đầy kinh sợ, thân thể ở giữa không trung còn không rơi xuống đất liền chợt lóe, biến mất trong đồng kiến trúc phòng ốc phương xa.

- Đừng đuổi nữa.

Dương Phàm ngăn trở Hồ Phi đuổi theo.

Nơi này dù sao cũng là cổ Lương Thành, nơi đóng quân của liên minh thể lực mười ba nước.

Sau khi mọi thứ chấm dứt, nguyên bản phòng khách đã biến thành một đồng đồ nát, sáu pho tượng đá sống động đứng sừng sững.

Giờ phút này, trong cổ Lương Thành có vài trăm, hơn ngàn đạo thần thức đảo qua nơi đây.

Khi bọn họ thấy rõ những pho tượng hóa đá này, kết quả đều truyền đến một tràng tiếng hít khí lạnh.

531. Chương 519: Gặp Gỡ Đại Tu Sĩ

Trận giao chiến vừa rồi động tĩnh không nhỏ, tự nhiên khiến các tu sĩ khu vực quanh đó chú ý, ít nhất có thần thức của vài trăm, hơn ngàn tu sĩ thấy được toàn bộ trận chiến vừa rồi,

Cũng có số ít bậc cao thấy được toàn bộ quá trình.

Khi đồng đồ nát này lộ ra sáu pho tượng hóa đá lơ lửng, mọi người không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nếu chỉ vẻn vẻ là một ít bậc thấp vậy thì cũng thôi.

Nhưng mà sáu người bị hóa đá này đều là lão quái Nguyên Anh cao cao tại thượng.

Sáu lão quái Nguyên Anh đều bị hóa đá, hơn nữa chỉ trong thời gian một hai hô hấp ngắn ngủi.

Thử hỏi Bắc Tần, ai có thần thông bản lĩnh như vậy?

Hô

Dương Phàm hít một hơi dài, hai chân đạp đất, Hồn Căn dung nhập trong đại địa, Sinh Mệnh Lục Chứng phân hóa ra ngàn vạn đạo lục lưu.

Dưới tình huống như vậy, tâm thần cùng pháp lực đã bị tiêu hao của hắn khôi phục với tốc độ rất nhanh

- Vị tiền bối này rốt cục là thần thánh phương nào, thực lực lại đáng sợ như thế. Trong khoảng khắc chế trụ sáu bậc cao Nguyên Anh, hơn nữa nắm giữ thần thông Thạch Hóa cực kỳ hiếm thấy.

Chúng tu sĩ khu vực phụ cận bắt đầu truyền âm nghị luận.

- Hắc hắc. Sự tích của vị Dương tiền bối này, những người mới các ngươi chỉ sợ đều chưa từng nghe qua.

Một tu sĩ trung niên râu cá trê ho nhẹ hai tiếng, cổ ra vẻ cao xa nói:

- Vậy phải bắt đầu nói từ năm mươi năm trước, tuy nhiên khi đó, các ngươi hơn phân nửa còn không bắt đầu tu tiên hoặc đều là tu sĩ vô danh tầng dưới chót

Cũng có không ít tu sĩ biết lai lịch Dương Phàm.

Tin tức được truyền với tốc độ rất nhanh, sự tích truyền kỳ năm xưa có liên quan đến Dương Phàm được rất nhiều tu sĩ thế hệ mới biết được.

Đồng thời, chuyện Dương Phàm hiện thân cổ Lương Thành cũng rất nhanh truyền khắp căn cứ địa cuối cùng của Triệu quốc này.

- Dương lão đại, sáu tượng đá này làm sao giờ?

Hồ Phi đi tới trước mặt một tượng đá trong đó, dùng chân đá vài cái.

- Nhẹ một chút.

Dương Phàm dặn dò:

- Sáu cái tượng đá này, vỡ một cái chính là một mạng.

Hồ Phi giật mình một cái, liên tục gật đầu.

Một Nguyên Anh ngã xuống, đó cũng không phải chuyện nhỏ.

Giờ phút này mười ba nước cùng chống man di, mỗi một vị cường giả Nguyên Anh trên chiến trường đều tạo nên tác dụng trọng yếu.

- Chờ Tam đại tu sĩ tới đây, để bọn họ lĩnh trở về.

Dương Phàm cười cười.

Chỉ chốc lát, Phương Hi trưởng lão hỏa tốc tới, nhìn đến sáu pho tượng bị hóa đá này, không khỏi cười khổ.

Nàng còn có thể nói gì đây?

Với thực lực hai người này, cho dù Hắc Phong Ma Hoàng chưa từng chiến bại đích thân tới cũng có thể chiến đánh không lầm.

Một lần nữa an bài một gian phòng khách cho Dương Phàm và Hồ Phi.

- Phàm nhi. Những tu sĩ bị hóa đá này, người xem có phải

Phượng Hi vì bọn họ cầu tình.

- Trước để ở đó làm con tin. Miễn cho lại có người tới đây quấy rầy sự thanh tĩnh của ta.

Dương Phàm lơ đãng nói.

Phượng Hi than thở:

- Các người tự giải quyết cho tốt, ngàn vạn lần không nên nguy đến sinh mệnh người khác. Mỗi một tu sĩ nơi này đều là tinh anh chống lại man di.

- Được được được, người nhanh đi đi

Hồ Phi không kiên nhẫn, ngược lại lời thách không kiêng kị.

Vừa khéo Phượng Hi đối với hắn hết sức sợ hãi, vội vàng rời đi, không dám nhiều lời.

- Ha ha ha Dương lão đại. Một chiêu này của người quá lợi hại, đều để lại làm con tin, xem bọn họ còn dám kiêu ngạo hay không.

Hồ Phi nhảy nhót tung tăng, hoa chân múa tay vui sướng, nghe răng trộn mắt giống một đứa bé chưa lớn.

Dương Phàm hết sức cổ quái nhìn hắn phát hiện động tác vẻ mặt của Hồ Phi giống một loại động vật nào đó.

Đó chính là "Hầu tử".

Lần trước Hồ Phi tiến vào loại trạng thái không hiểu, cả người bao trùm bộ lông, hai tay hóa thành vuốt sắc, bất kể là động tác, thần sắc đều rất giống hầu.

Một lát sau, Dương Phàm lại đưa Huyền Linh tiên tử ra, cho nàng đắp lưng bóp vai.

Đôi mắt toàn bộ Bắc Tàn, có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế sợ rằng chỉ có một mình hắn.

Vành mắt Huyền Linh tiên tử còn đỏ hoe, sâu kín nói:

- Vừa rồi chủ nhân thu ta lại, là ngài Huyền nhi liên lụy người sao?

Dương Phàm ngăn ra.

- Nói thừa, đương nhiên là thế.

Hồ Phi tùy tiện nói:

- Thu người lại, chúng ta mới có thể buông tay buông chân chiến đấu.

Huyền Linh tiên tử sau khi nghe xong, đôi mắt sáng có chút ảm đạm.

Dương Phàm lần đầu tiên đối với nàng sinh, ra một tia trù mến, đưa tay lau từng giọt nước mắt trong suốt.

Trong bốn năm chục năm qua, Huyền Linh tiên tử lúc làm thị thiếp của hắn, vẫn rất nhu thuận, rất bồn chồn, thậm chí là rất quan tâm.

Là một thị thiếp, nàng đã rất hợp cách.

Chỉ là hơn phân nửa thời gian Dương Phàm đều bế quan, thân cận da thịt với nàng cũng mới chỉ một lần đó.

Vào lúc ban đêm, ba người Dương Phàm cũng không tu luyện, tùy tiện nằm ngủ trên giường.

Loại cảm giác tự nhiên đi vào giấc ngủ này đối với người tu tiên mà nói, là khó được cỡ nào.

Ngày hôm sau, Dương Phàm từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, phát hiện khuôn mặt điềm tĩnh đoan trang của Huyền Linh tiên tử đang dán sát lồng ngực của mình.

Thị thiếp trong lòng, quần áo hỗn loạn, tay của hắn còn đặt trên ngọc phong trơn nhẵn no đủ.

Mà lúc này, Huyền Linh tiên tử mới vừa tỉnh dậy, thân thể mềm mại nhẹ nhàng ran lên, theo bản năng nắm lấy tay hắn.

Dương Phàm lộ vẻ xấu hổ cười cười, đây cũng không phải hành vi chủ động cố ý, chỉ là phản ứng trong lúc ngủ.

Ôm một tiên tử tuyệt sắc ngủ cả đêm, bất kỳ phản ứng gì cũng không có vậy mới là không bình thường.

Khuôn mặt đoan trang dịu dàng của Huyền Linh tiên tử lập tức đỏ bừng, nắm lấy tay Dương Phàm không biết là đẩy ra hay là buông ra.

Nàng chính là thị thiếp của Dương Phàm, nếu đối phương thực sự cần về phương diện này, nàng cũng không thể cự tuyệt.

Tay Dương Phàm còn phủ trên da thịt trơn nhẵn như tuyết cùng thánh nữ phong của nàng, sắc mặt chậm rãi khôi phục bình tĩnh, trong mắt một mảnh thanh minh.

Hắn thật sâu hiểu được, giờ phút này là thời kỳ đại chiến man di, không thể thả lỏng, ngược lại càng phải tăng lên tinh khí thần chờ đợi quyết chiến cùng cường giả man di.

- Các các người!

Hồ Phi tỉnh lại vào một thời gian không hợp, nhìn thấy bộ dạng Dương Phàm cùng Huyền Linh tiên tử dâm mỹ thân mật cùng một chỗ.

Lập tức hắn há to miệng, bộ dạng sững sờ.

- Các người đây là?

Hồ Phi đưa tay sờ gáy, có chút không hiểu.

Nhưng là không biết vì sao, khi hắn nhìn thấy bộ dáng nửa thân trên để lộ ra ngoài của Huyền Linh tiên tử, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Không ngờ hắn thẹn thùng.

Huyền Linh tiên tử cũng xấu hổ không thôi, vội vàng sửa sang lại quần áo.

Dương Phàm nhìn thấy bộ dạng Hồ Phi khờ dại xấu hổ mặt đỏ bừng, không khỏi cười đau bụng.

- Hôm nào, ta cũng tuyển cho người vài tên thị thiếp?

Dương Phàm cười dài nhìn Hồ Phi.

Hồ Phi nao nao, chợt lắc đầu như trống bỏi:

- Không không không

Hắn đối với việc này tựa hồ có chút chột dạ cùng mơ hồ.

Nhưng là trong mắt lại lộ ra vài phần tò mò, không kìm nổi hỏi:

- Thật sự có thể sao?

Dương Phàm cười nghiêng cười ngả, Huyền Linh tiên tử cũng "khanh khách" cười không ngừng, đột nhiên phát hiện Hồ Phi ở phương diện này thuần khiết như đứa trẻ.

- Chủ nhân, ngài không thể dạy hư đứa nhỏ nha.

Huyền Linh tiên tử ghé đến bên miệng Dương Phàm, hơi thở như lan, hé miệng cười nói.

Hồ Phi thì lại là bộ dạng nghi hoặc, đưa tay sờ gáy, cảm thấy chẳng hiểu ra sao.

Đang lúc Dương Phàm cùng Huyền Linh tiên tử cười đùa, bốn năm đạo khí tức cường đại từ một nơi cổ Lương Thành truyền đến.

Mục tiêu chính là phòng của Dương Phàm.

- Đến rồi, rốt cục đến rồi.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm nghị.

Huyền Linh tiên tử cũng khôi phục đoan trang xinh đẹp, nhu thuận đứng bên cạnh hắn, đầm lưng cho hắn.

Ánh mắt Hồ Phi nhìn ra bên ngoài.

Vút vút!

Dẫn đầu là một đạo thanh ảnh và một đạo huyết quang.

Khi hai người này buông xuống, cả khu vực sinh ra một cỗ áp lực không hiểu.

Uy áp cường đại khiến phụ cận mấy ngàn tu sĩ ngừng thở.

Tay ngọc của Huyền Linh tiên tử đầm lưng cho Dương Phàm cùng khê ran lên, đầu cúi thấp, hai tai ửng hồng không dám ngẩng đầu.

Hai người mới tới, trong đó một lão đạo sĩ thanh bào tay cầm phát trần, hạc phát đồng nhan, ánh mắt quắc thước, tiên phong đạo cốt.

Một người khác là lão già bạch sam, tướng mạo cứng nhắc, giữa trán có một nốt ruồi máu.

Vị này tự nhiên là Huyết Luyện lão tổ từng hai lần đánh cuộc chiến với Dương Phàm.

Vị lão đạo sĩ thanh bào kia đúng là Tam Thanh tán nhân, cự đầu chính đạo Bắc Tần, một trong Tam đại tu sĩ.

Giờ phút này, Tam đại tu sĩ đỉnh nhất Bắc Tần, không ngờ đồng thời có hai người buông xuống nơi đây.

Nếu không phải là Lăng Tiêu kiếm tiên bị thương nặng, đang ở bên bờ tử vong, cho dù Tam đại tu sĩ cùng tới cũng đều không phải không có khả năng.

Bởi vậy có thể thấy được phân lượng của Dương Phàm trong mắt Tam đại tu sĩ.

- Dương đạo hữu. Năm mươi năm không gặp, thủ bút của ngươi càng lúc càng lớn.

Huyết Luyện lão tổ cười thần nhiên ánh mắt đảo qua sáu pho tượng đá ngoài phòng, giọng điệu hết sức cổ quái, không biết là châm chọc hay là bất đắc **.

- Dương mỗ luôn luôn người không phạm ta ta không phạm người, sở dĩ lại như vậy cũng là bị bức bất đắc dĩ.

Dương Phàm đau khổ thở dài một hơi, vẻ mặt giọng điệu đó, không biết nội tình còn tưởng rằng hắn là người bị hại chân chính.

- Dương đạo hữu, sáu người này đều là lực lượng trung kiên chống lại man di, người giải trừ hóa đá cho bọn họ đi.

Giọng nói già nua chính khí của Tam Thanh tán nhân truyền đến.

Dương Phàm gật gật đầu, thể diện của hai người này, hắn vẫn còn phải nể một chút.

Cùng đứng ở đỉnh của Bắc Tần, nắm giữ vận mệnh sinh linh, Dương Phàm cùng bọn họ có điều kiêng kỵ cùng kiêng chế lẫn nhau, dưới tình hình chung, sẽ không kiên quyết không chút nể mặt.

Hắn nhắm mắt lại, một cỗ dao động kỳ dị từ đại địa dưới chân bắt đầu tản ra.

Thời gian vài hô hấp, sáu cường giả Nguyên Anh bị hóa đá mới khôi phục lại.

Khi bọn họ nhìn thấy Dương Phàm cùng Tam Thanh tán nhân, Huyết Luyện lão tổ đứng chung một chỗ, mỗi người đều kính sợ không hiểu, vội vàng nói lời cảm tạ với hai vị đại tu sĩ.

Bọn họ đương nhiên hiểu được, là hai vị đại tu sĩ ra mặt mới khiến Dương Phàm ngoại lệ buông tha cho mấy người bọn họ.

Vút vút vút!

Đúng lúc này, lại ba bóng người rơi vào trong phòng, trong đó một thanh niên mặc giáp liền như vảy cá màu tím sắc mặt lộ vẻ tái nhợt.

Chính là Vũ Lâm lúc trước chịu thiệt trong tay Dương Phàm.

Phía sau Vũ Lâm còn có một lão già thanh sam cùng nữ tử mặc váy nhiều màu. Một người mặt mũi hiền lành, một người tú lệ xuất trần,

- Đại trưởng lão, Tuyết Huyền muội muội?

Khi Huyền Linh tiên tử nhìn thấy hai người này, sắc mặt khê biến.

Rất hiển nhiên, hai người này cùng nàng quan hệ không tầm thường. Một người là đại trưởng lão tông môn, một người là bạn thân khuê phòng.

- Huyền Linh tỷ tỷ. Rốt cục ta tìm được tỷ.

Trong đôi mắt đẹp của nữ tử váy nhiều màu kia lộ ra vui sướng, vội vàng đi lên, ôm lấy Huyền Linh tiên tử.

Mà lão già thanh sam thì mặt lạnh nhạt đầy địch ý nhìn Dương Phàm.

- Huyết Luyện đạo hữu, Tam Thanh đạo trưởng. Hôm nay mời các vị làm chủ cho Tiên Huyền Linh Vận Tông ta.

Lão già thanh sam đột nhiên cúi người thật sâu với hai đại tu sĩ.

- Lý đạo hữu xin đứng lên, có gì chậm rãi nói.

Tam Thanh tán nhân vùng phát trần, một cỗ lực lượng nhu hòa mệnh môn cuộn cuộn nâng hân ta dậy.

- Chính là người này

Trong mắt lão già thanh sam ẩn chứa sát ý lạnh thấu xương cùng lửa giận rào rạt, đưa tay chỉ vào Dương Phàm:

- Hắn bắt Huyền Linh trưởng lão của tông ta, bốn năm mươi năm bắt vô âm tín. Hôm nay có hai vị đại tu sĩ ở đây, xin làm chủ cho chúng ta.

532. Chương 520: Đánh Cuộc Ưc Vạn Sinh Linh

Ánh mắt mọi người đều dừng trên mặt Dương Phàm.

Huyền Linh tiên tử thân là người bị hại, khuôn mặt đỏ như ráng chiều, ánh mắt phức tạp.

Hồ Phi vẽ mặt cổ quái, đưa tay sờ gáy, cảm giác thật buồn bực.

Tuyết Huyền bên cạnh Huyền Linh tiên tử, răng ngọc cắn chặt, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Phàm.

Lão già thanh sam càng trợn mắt muốn nứt ra, lửa giận sát ý bùng bùng, hận không thể đem Dương Phàm băm thây vạn đoạn.

Nếu không phải thực lực Dương Phàm có tính uy hiếp thật lớn, hai người này khẳng định đã sớm động thủ, nào cần hai vị đại tu sĩ làm chủ.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân hai mặt nhìn nhau, mặt lộ vẻ cổ quái.

- Đạo hữu nói vậy sai rồi, Huyền Linh đạo hữu lúc trước sau khi đạt thành hiệp nghị với Dương mỗ, mới tự nguyện trở thành thị thiếp của Dương mỗ.

Dương Phàm thần sắc trấn định, dường như cho dù trời sập xuống, cũng sẽ không động dung chút nào.

- Người đây là già mồm át lễ phải. Nếu không phải bắt buộc uy hiếp, với thân phận địa vị của Huyền Linh trưởng lão, làm sao thành thị thiếp của người.

Lão già thanh sam tức giận run lên.

- Huyền Linh đạo hữu. Người là người trong cuộc, việc này do người đến quyết định.

Dương Phàm đưa ánh mắt hướng sang Huyền Linh tiên tử.

Huyền Linh tiên tử mím môi, hồi lâu không nói chuyện trên khuôn mặt đẹp đầy vẻ phức tạp.

Cuối cùng, nàng chưa xốt cười, nói với lão già thanh sam cùng Tuyết Huyền:

- Huyền Linh đích thật là tự nguyện. Lúc trước Huyền Linh cùng Dương đạo hữu là địch, theo lý hần nên giết chết ta. Là Huyền Linh tham sống sợ chết, đáp ứng làm thị thiếp của hần. Việc này chẳng trách Dương đạo hữu.

Nghe nói lời ấy, lão già thanh sam cùng Tuyết Huyền đều ngẩn ra.

Tuyết Huyền vẻ không đành lòng nói:

- Tỷ làm sao có thể làm thị thiếp của hần ít nhất cũng có thể kết thành song tu đạo侶.

- Huyền Linh. Hôm nay có hai vị Nguyên Anh đại tu sĩ làm chủ, người có thể theo ta trở về tông phái.

Lão già thanh sam tiến lên, muốn lôi Huyền Linh tiên tử đi.

Dương Phàm chỉ lẳng lặng nhìn, bộ dạng cười tủm tỉm nhưng không ngăn cản.

Hồ Phi muốn động thủ lại bị hần đưa tay ngăn cản.

Tuy nhiên, Huyền Linh tiên tử tuy bị mạnh mẽ kéo qua, lại "lê hoa đá vũ" giẫy khỏi tay hai người, trở lại trước mặt Dương Phàm.

Hết thấy, đều trong dự đoán trước của Dương Phàm.

Cuối cùng, trải qua nhiều phen can thiệp không có kết quả, lão già thanh sam cùng Tuyết Huyền vẻ mặt bất đắc dĩ, hung hăng trừng Dương Phàm vài lần, đứng dậy rời đi.

Huyết Luyện lão tổ, Tam Thanh tán nhân cùng với Vũ Lâm đều cảm thấy khó tin.

Vị tiên tử cao không thể với, đoan trang tuyệt mỹ này lại tình nguyện làm thị thiếp của Dương Phàm, kéo cũng không đi?

Trong này rốt cục có ẩn tình gì?

Hoặc là, Dương Phàm rốt cục có loại thần thông gì, có thể khiến một vật tuyệt hảo như Huyền Linh tiên tử làm thị thiếp của hần?

Nhưng nghe nói Dương Phàm này ở Ngự Dương quốc đã có một vị kỳ nữ tử khuynh thành làm bạn lữ.

Hiện tại lại còn có thể có được cực phẩm nữ tu như Huyền Linh tiên tử làm thị thiếp.

Nghĩ đến đây, đáy lòng ba người gần như có chút hâm mộ.

Song tu đạo侶 đối với người tu tiên mà nói cũng không kiêng kị, nhưng cũng không bắt buộc.

Nếu có thể gặp được phối ngẫu tuyệt hảo thích hợp, thậm chí có thể xúc tiến tu vi lẫn nhau, dắt tay cùng tiến tiên đạo. Điều này ở trong sách cổ cũng thường có ghi lại.

Một trận phong ba nhỏ kết thúc. Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân cùng không lập tức rời đi.

- Dương đạo hữu. Người có thể đến cổ Lương Thành, đối với liên minh mười ba nước mà nói, là trợ lực lớn lao, Bản đạo đại biểu ngàn vạn sinh linh mười ba nước biểu đạt cảm kích với Dương đạo hữu.

Tam Thanh tán nhân hết sức khách khí với Dương Phàm.

- Nào dám, nào dám.

Dương Phàm nói:

- Là một phần tử của mười ba nước, đây là chuyện Dương mỗ nên làm.
- Kế tiếp, ta cùng Tam Thanh đạo hữu muốn thương nghị một số chuyện quan trọng với Dương đạo hữu.

Ánh mắt Huyết Luyện lão tổ thần nhiên đảo qua Hồ Phi cùng Huyền Linh tiên tử.

Huyền Linh tiên tử vội vàng kéo Hồ Phi rời đi.

Hồ Phi không quá tình nguyện, lăm bầm một tiếng mới rời khỏi phòng.

Chờ sau khi trong phòng chỉ còn lại ba người, Tam Thanh tán nhân lại vung phát trần, bố trí vài tàn cấm chế để ngừa người ngoài thăm dò.

Ba người ngồi xuống, Tam Thanh tán nhân mới chậm rãi mở miệng:

- Hiện giờ liên minh mười ba nước liên tiếp bại lui, nguyên nhân chủ yếu là số lượng đại tu sĩ chúng ta kém hơn man di một bậc. Còn nữa, sự cường đại của Hắc Phong Ma Hoàng cũng là một nguyên nhân.
- Nếu Dương đạo hữu có thể chống lại một vị đại tu sĩ man di, là có thể nghịch chuyển chiến cuộc, ít nhất sẽ không liên tiếp bại lui như thế.

Ánh mắt hai người đồng thời rơi xuống trên mặt Dương Phàm, mang theo vài phần chờ mong.

- Lúc trước nghe Huyết Luyện đạo hữu nói, Dương đạo hữu hẳn là có thể chống lại Nguyên Anh đại tu sĩ, không biết đạo hữu có nắm chắc hay không?

Tam Thanh tán nhân nghiêm mặt nói.

Việc này quan hệ trọng đại, hẳn phải xác nhận thật kỹ.

Nếu Dương Phàm không có thực lực này, đến lúc đó rất có khả năng bởi vậy mà sinh ra hậu quả không thể tưởng tượng.

Chỉ sai một ly, liền quyết định vận mệnh của vô số tu sĩ Bắc Tản.

Nghe nói lời ấy, Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn phía Tam Thanh tán nhân:

- Tam Thanh đạo trưởng, có muốn thử một chút hay không?

Hắn ngồi ngay thẳng, tự tin mà bình tĩnh.

Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ liếc nhau, gật gật đầu.

Xem ra bọn họ cũng có điều chấp nhận thực lực Dương Phàm ít nhất hẳn là có thể chống lại một vị Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Như vậy Dương đạo hữu có thể nghe theo mệnh lệnh liên minh, cùng chúng ta chống man di hay không?

Huyết Luyện lão tổ dò hỏi.

- Trước khi Dương mỗ tới cổ Lương Thành đã từng nói, sẽ không nghe theo điều khiển, chẳng lẽ Phượng Hi trưởng lão không có nói rõ với nhị vị?

Dương Phàm như cười như không nói.

Không nghe theo điều khiển?

Sắc mặt Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ đồng thời biến đổi.

Trong phòng khách nho nhỏ này lập tức tràn ngập một cỗ khí tức áp bách không yên. Dương Phàm ngồi yên bất động, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

- Tuy nhiên, Dương mỗ có thể đáp ứng, dưới tình huống toàn diện đại chiến, sẽ trợ giúp các người kiềm chế một vị Nguyên Anh đại tu sĩ.

Dương Phàm lại cười nói.

- Lời này là sao? Như vậy mục đích chân chính người tới cổ Lương Thành lại là cái gì? Huyết Luyện lão tổ ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn.

Hắn cùng Dương Phàm gặp qua hai lần, biết đối phương to gan lớn mật, làm việc thiên mã hành không, cực kỳ khó chơi.

Bá!

Bên cạnh Dương Phàm đột nhiên xuất hiện một thanh niên ma đạo ngạo nghễ cao ngất.

Khuôn mặt thanh niên ma đạo này như hàn băng vạn năm không đổi, khí tức ma đạo trên người thậm chí khiến hai vị Nguyên Anh đại tu sĩ trước mắt phải biến sắc.

- Thạch Thiên Hàn,

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân nhìn nhau, bật thốt lên.

- Chính là Thạch mỗ.

Trong mắt Thạch Thiên Hàn hiện lên một đạo hàn mang lãnh, liệt.

- Dương đạo hữu đây là có ý tứ gì?

Huyết Luyện lão tổ mơ hồ đoán được cái gì.

- Liền do Thạch mỗ đến kiểm chế một vị Thiên Sư man di.

Thạch Thiên Hàn ngạo nghễ tự tin nói.

- Đây

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân có chút chần chờ.

- Các người nghi ngờ thực lực Thạch mỗ?

Thạch Thiên Hàn cười lạnh, một tiếng, bầu không khí bốn phía đột nhiên bị kiểm hãm, mang đến cho hai vị đại tu sĩ một cổ áp lực.

- Chúng ta cũng không nghi ngờ thực lực Thạch đạo hữu, chỉ là

Ánh mắt hai người hướng về Dương Phàm,

Thạch Thiên Hàn kiểm chế một vị Nguyên Anh đại tu sĩ, như vậy Dương Phàm làm gì đây?

- Mục đích chuyến này của Dương mỗ, không chỉ muốn đánh lui tu sĩ man di.

Ánh mắt Dương Phàm sắc bén như kiếm.

- Vậy người muốn như thế nào?

Thái thượng trưởng lão cùng Huyết Luyện lão tổ có một loại cảm giác không ổn.

- Quét ngang mandi!

Dương Phàm gần như gần từng tiếng, trong giọng nói lộ ra quyết tâm lớn lao.

Thái thượng trưởng lão cùng Huyết Luyện lão tổ hai mắt nhìn nhau, thâm hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nam tử trước mắt này, qua thực giống như Hắc Phong Ma Hoàng, ông vua không ngại của man di cửu tộc.

Hắc Phong Ma Hoàng từng phát cuồng ngôn, trong mười năm san bằng mười ba nước Bắc Tần.

Dương Phàm thì hạ quyết tâm, thế phải quét ngang man di cửu tộc không thôi.

- Lúc trước nghe Phương trưởng lão nói, Dương đạo hữu có ý trở thành thống lĩnh tối cao của liên minh mười ba nước Bắc Tần, hiện tại xem ra, việc này kiên quyết không có khả năng.

Trong mắt Tam Thanh tán nhân đầy vẻ kiên nghị.

- Vì sao?

Dương Phàm cười cười, ngược lại có chút tò mò.

- Quét ngang man đi? Nếu cho người trở thành thống lĩnh tối cao, chẳng phải là lấy vận mệnh của ức vạn sinh linh mười ba nước Bắc Tần làm tiền cược, để thực hiện nguyện vọng cùng ý chí của cá nhân người?

Là lãnh tụ chính đạo, Tam Thanh tán nhân dường như thật sự có một loại ý chí thương xót chúng sinh.

- Trận chiến nay vốn là đánh cuộc. Nếu thắng, ít nhất Bắc Tần có thể an bình ngàn năm, nếu thua, ức vạn sinh linh Bắc Tần sẽ đi lên con đường hủy diệt, mất nước.

- Nhưng là, đánh cuộc này ở trong tay người khác nhau, phần thắng sẽ hoàn toàn không giống nhau.

Ánh mắt Dương Phàm dần dần hướng về phía xa.

- Hai vị cũng đừng tranh chấp. Dương đạo hữu có thể hỗ trợ kiềm chế một Thiên Sư man di, mục đích chúng ta chuyến này ít nhất đã đạt được.

Huyết Luyện lão tổ lại tới hòa giải,

Tam Thanh tán nhân thì lâm vào trầm tư ngẩn ngui.

Hắn đang suy nghĩ hai câu cuối cùng theo lời Dương Phàm nói, cảm giác thật sự có chút đạo lý.

Trận chiến này vốn là một lần đánh cuộc quyết định vận mệnh ức vạn sinh linh.

Nhưng là, hẳn đối với năng lực của Dương Phàm lại không dám có hy vọng quá xa vời.

Nếu quả thực cho hắn đi đánh cuộc, ai có thể cam đoan hắn có phần thắng to lớn?

Dương Phàm cùng hai vị đại tu sĩ gặp mặt lần đầu, trải qua giao phong ngẩn ngui rất cục cựa chấm dứt.

Hai vị đại tu sĩ đứng dậy cáo biệt, cùng rời đi còn có Thạch Thiên Hàn.

Khi ba người rời khỏi phòng khách, đám người Vũ Lâm chờ ở bên ngoài, hơi chút run lên.

Sau đó, hai vị đại tu sĩ mang theo thanh niên ma đạo lai lịch không rõ này chạy về đại điện nghị sự ở trung ương cổ Lương Thành.

Dọc theo đường đi, rất nhiều người đều rất ngạc nhiên đánh giá Thạch Thiên Hàn.

Người này không ngờ cùng hai vị đại tu sĩ sống vai phi hành.

Chẳng lẽ bọn họ là cường giả cùng một cấp bậc?

Trong đại điện nghị sự, rất nhanh tụ tập hơn chục vị cường giả Nguyên Anh.

Ngồi đây, tu vi đều là Nguyên Anh trung kỳ trở lên, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ thậm chí không có tư cách tham dự.

- Các vị, đây là Thạch Thiên Hàn mới gia nhập, nhiệm vụ chủ yếu của hắn là đối kháng Thiên Sư man di. Tin tưởng có sự gia nhập của hắn sẽ làm thế cục phát sinh đổi mới.

Huyết Luyện lão tổ giới thiệu.

Woaaa!

Tại đây hơn chục vị bậc cao Nguyên Anh ồ lên, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Không chỉ vậy còn là thân phận của Thạch Thiên Hàn, càng nhiều là nhiệm vụ chống lại Thiên Sư man di của hắn.

- Thạch Thiên Hàn? Nghe đâu dường như cùng với Dương Phàm trong truyền thuyết kia là cùng một người.

Mọi người phía dưới có chút tỉnh ngộ.

Chờ sau khi mọi người bình tĩnh lại, Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ bắt đầu chế định sách lược chiến trường.

Thạch Thiên Hàn lẳng lặng nghe không nói một lời, cho dù Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ có hỏi, cũng không đưa ra bất kỳ nghi vấn nào.

Nhiệm vụ của hắn chỉ là kiểm chế một vị Thiên Sư man di, chỉ vậy mà thôi.

Về phần những chuyện khác, giao cho bản tôn đi hao tổn tâm thần.

Sau khi chế định sách lược chiến trường, Vũ Lâm đưa ra nghi ngờ:

- Việc cấp bách nhất là nghĩ phương pháp chữa khỏi thương thế của Lăng Tiêu kiếm tiên. Nếu không có hắn ra tay, làm sao chống lại cùng Hắc Phong Ma Hoàng?

- Thương thế Phong đạo hữu rất nghiêm trọng, chỉ sợ không có một đoạn thời gian dài khó thể khỏi hẳn. Trừ phi có thể tìm được thần y cực kỳ cao minh,

Lúc Tam Thanh tán nhân nói tới đây, ánh mắt sáng lên.

- À, nghe nói một thân phận khác của Thạch đạo hữu chính là một thần y, nghe đồn có thể khởi tử hồi sinh.

Có người đột nhiên lên tiếng.

Nghe nói lời ấy, Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân không khỏi cười khở.

Xem ra, bọn họ lại phải đi một chuyến, mời Dương Phàm ra tay.

533. Chương 521: Diệu Thủ Tái Hiện

Hồ Phi ở trong phòng đứng ngồi không yên, bộ dạng không chịu đựng nổi.

Hắn tận mắt thấy Thạch Thiên Hàn cùng hai vị đại tu sĩ rời đi, trong lòng ngứa ngáy.

- Chúng ta đương nhiên phải chơi càng lớn hơn, tuy nhiên trước đó phải biết rõ chi tiết đối phương.

Ánh mắt Dương Phàm xa xăm, nhìn về hướng đại quân man di đóng ngoài thành.

- Hắc hắc, Lão đại đừng quên mang ta đi cùng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau động thủ.

Hồ Phi xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn cùng chờ mong.

Hai người ở trong phòng, còn chưa được vài canh giờ đột nhiên Dương Phàm cười:

- Xem ra phải đi một chuyến nữa.

- Chủ nhân muốn đi đâu?

Huyền Linh tiên tử đang đầm lưng cho hắn, rốt cục không kìm nổi hỏi.

- Phong Vô Tuyệt một trong Tam đại tu sĩ lúc trước cùng Hắc Phong Ma Hoàng chiến đấu bị thương trí mạng, không thể xuất chiến. Việc này ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dương Phàm cười giải thích.

Hồ Phi bĩu môi, không có hứng thú, dứt khoát tựa vào một bên ngủ gà ngủ gật.

- Huyền Linh đạo hữu. Lúc trước tu sĩ quý tông môn ra tay, vì sao người không theo bọn họ trở về?

Dương Phàm tủm tỉm cười hỏi.

Tay ngọc của Huyền Linh tiên tử đặt trên lưng hắn cứng đờ, miễn cưỡng cười nói:

- Chủ nhân biết rõ nguyên nhân, vì sao còn muốn hỏi? Người đã hạ linh hồn dấu vết trên người Huyền Linh, không nói tùy thời có thể quyết định sinh tử của ta, càng quan trọng hơn là Huyền Linh biết bí mật không gian thần bí kia của người.

Dương Phàm nhẹ thở dài:

- Người biết được là tốt. Bí mật Tiên Hồng Không Gian chỉ có tuyệt đối trung thành hoặc là người ta tin tưởng mới có thể biết được sự tồn tại của nó.

Đôi mắt sáng của Huyền Linh tiên tử ảm đạm, chân thành nói:

- Huyền Linh tự biết điều này, trong lòng đã không có ý niệm gì khác, cam tâm làm thị thiếp của chủ nhân cả đời.

- Người làm thị thiếp của ta, Dương mỗ nhất định sẽ không bạc đãi người. Ngày sau nếu Dương mỗ có thể tấn chức trình tự càng cao, cũng sẽ dẫn người theo cùng.

Dương Phàm gật đầu nói. Có vị tiên tử đoan trang tuyệt mỹ này làm thị thiếp, hẳn cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, không được bao lâu, Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân lại quay lại phòng khách của Dương Phàm.

Không đợi hai người lên tiếng, Dương Phàm liền thần nhiên nói:

- Đi thôi, việc này mau chóng làm xong.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân nao nao, xem ra Dương Phàm căn bản biết trước ý đồ đến của bọn họ.

Hơn nữa đối với việc này, Dương Phàm suy nghĩ vì đại cục, hết sức phối hợp.

Nghĩ lại quan hệ thần bí khó lường của Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn, Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân cũng không thấy kỳ quái.

Chỉ chốc lát, Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân đưa Dương Phàm tới một mật thất ngầm dưới phủ đệ trung tâm cổ Lương Thành.

Mật thất ngầm này được bố trí tầng tầng chập chập phong tỏa, cho dù thần thức hậu Kỳ đại tu sĩ cùng khó thể vượt qua.

Chờ khi Dương Phàm đến chỗ này, trong mật thất đã tụ tập mười mấy người, đều là nhân vật Nguyên Anh trung Kỳ trở lên.

Những cường giả Nguyên Anh này đang liên thủ quán chú pháp lực cho Phong Vô Tuyệt xếp bằng ở trung tâm mật thất.

- Dương Dược sư tới rồi.

Có người nhìn thấy Dương Phàm đến cùng Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân, ánh mắt đều sáng ngời, tò mò đánh giá hắn.

Không ít người ánh mắt dừng trên mặt hắn, chú ý nhất cử nhất động.

Dương Phàm thoáng đến gần Phong Vô Tuyệt, xem xét ở cự Ly gần.

Khuôn mặt Phong Vô Tuyệt góc cạnh rõ ràng, thân hình gầy nhỏ, trên người có một cổ kiếm ý quanh quẩn không tiêu tan.

Dương Phàm từ trên người hắn cảm nhận được một cổ ý chí cùng loại như Vô Song.

Giờ phút này, hai mắt Phong Vô Tuyệt nhắm chặt, một đầu tóc bạc kia lại có vẻ thê lương vô cùng.

Cùng lúc quan sát, sắc mặt Dương Phàm dần dần trở nên ngưng trọng.

Thật lâu sau, hắn chau mày, ánh mắt lạnh liệt đảo qua mấy người đang ở chung quanh quán chú pháp lực cho Phong Vô Tuyệt.

- Dương Dược sư, tình huống Phong đạo hữu như thế nào? Có thể cứu trị trong thời gian ngắn hay không? Tam Thanh tán nhân dò hỏi.

Mọi người trong phòng đều khẩn trương nhìn về phía hắn.

Phong Vô Tuyệt thiếu lực cường đại này nếu không thể tham chiến sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự sống còn của liên minh mười ba nước Bắc Tần.

- Toàn bộ các người dừng lại.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia hàn quang lạnh lẽ, quét lên với những người đang quán chú pháp lực.

- A

Mấy người này trong lòng nhảy dựng không hiểu, theo bản năng đình chỉ động tác, không biết làm sao.

- Dương Dược sư, người đây là

Phong Vô Tuyệt có chút khó hiểu hỏi.

- Pháp lực trong cơ thể Phong đạo hữu thời khắc đều mất đi, nếu không quán chú pháp lực cho hắn, chỉ sợ Tam Thanh tán nhân ép thấp giọng, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

- Hừ, pháp lực sinh ra là một loại phương thức do tự thân hấp thu thiên địa linh khí và dùng công pháp cùng tinh khí chuyển hóa thành lực lượng bản thân, Các người làm như vậy mặc dù có thể trong thời gian ngắn ngăn chặn pháp lực mất đi, nhưng không cách nào giải quyết vấn đề căn bản

- Càng trọng yếu là tình huống Phong đạo hữu hết sức đặc thù, mạnh mẽ dùng ngoại lực quán chú pháp lực như vậy, chỉ sẽ tăng thêm một bước khiến bệnh tình chuyển biến xấu. Cứ tiếp tục như vậy, không quá nửa năm, pháp lực tự thân của Phong đạo hữu sẽ hoàn toàn mất đi, đến lúc đó, tu vi thậm chí sẽ rút xuống dưới Nguyên Anh.

Dương Phàm nói xong lời cuối, trong mắt đầy vẻ lạnh, lẽo, đồng thời trên mặt lại có thêm vài phần tức giận, đảo qua mấy người trong phòng.

Mọi người bị ánh mắt hắn đảo qua, sinh ra một loại ảo giác bí mật trong lòng bị hiểu rõ.

Lập tức, cả biệt có tu sĩ trong mắt còn có một tia trốn tránh.

- Ha ha. Lúc trước là ai đề nghị hoặc hướng dẫn mọi người quán chú pháp lực cho Phong đạo hữu?

Ý cười khoe miệng Dương Phàm càng đậm.

Nghe nói lời ấy, Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ liếc nhau, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Những bậc cao Nguyên Anh còn lại cũng không phải là ngốc, đều bắt đầu ngờ vực vô căn cứ lẫn nhau.

Thoáng chốc, mặt thất nho nhỏ chìm trong bầu không khí khẩn trương áp lực.

- Mọi người trong mật thất, không có ta cùng Tam Thanh đạo hữu cho pháp, đều không được tự tiện rời đi. Người vi phạm giết không tha,

Nốt ruồi máu trên trán Huyết Luyện lão tổ bỗng nhiên nhảy lên, ánh mắt đảo qua hơn mười vị bậc cao Nguyên Anh trong phòng.

Áp lực cường đại khiến mọi người trong phòng tim đập nhanh không yên.

Đặc biệt là người lòng mang ý xấu, âm thầm kêu khổ, đối với Dương Phàm hận đến ngứa răng lại không có biện pháp biểu hiện ra ngoài.

- Dương Dược sư, ý tứ của người chúng ta hiểu, nhưng là việc cấp bách hiện tại là chữa khỏi thương bệnh của Phong đạo hữu.

Tam Thanh tán nhân suy nghĩ vì đại cục, ánh mắt hướng về Dương Phàm, chờ mong mà lo lắng

Dương Phàm đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn.

Tam Thanh tán nhân đề nghị trước tiên chữa khỏi bệnh của Phong Vô Tuyệt, rồi bắt nội gian.

Dương Phàm gật gật đầu, môi hơi mấp máy, thần thức giao lưu với hai vị đại tu sĩ một chút.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân gật gật đầu.

Giữa ba người, dường như bàn ra kế hoạch gì đó.

Dương Phàm hít sâu một hơi, đi tới Lăng Tiêu kiếm tiên ngồi trên bồ đoàn.

- Phong đạo hữu, tại hạ Dương Phàm, chuẩn bị trị thương cho người.

Giọng nói ôn hòa của Dương Phàm trước tiên lên tiếng bắt chuyện.

- Xin cứ tự nhiên.

Lăng Tiêu Kiếm Tiên mở mắt, một tia kiếm ý lăng lệ trong mắt chợt lóe mà qua.

Mặc dù thân bị vết thương trí mệnh, trong khoảnh khắc hấn mở mắt cũng mang đến cho Dương Phàm một cỗ áp lực không nhỏ.

Khí tức trên người Phong Vô Tuyệt lại rất giống một nhân vật phong vân của nội hải trong trí nhớ của Dương Phàm.

Đó chính là Tam Sát Nam Đế.

Hai người đều là Kiếm tu, đều là Nguyên Anh đại tu sĩ, chỉ sợ cũng là cường giả cùng một cấp bậc.

Dương Phàm ngồi xếp bằng trước mặt Lăng Tiêu kiếm tiên, hai tay khoát lên vai hấn. Sinh Mệnh Lục Lưu trong cơ thể hấn nhỏ giọt chảy tới.

Mặc dù lúc trước đã có vài phần hiểu biết, nhưng giờ phút này xâm nhập điều tra, Dương Phàm cũng không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tình huống thương thế của Phong Vô Tuyệt so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn.

Đầu tiên là nội thương ở ngực, thương đến lục phủ ngũ tạng, thậm chí là khuếch trương đến cốt tủy, máu thịt.

Đó là một cỗ lực lượng quỷ dị đáng sợ, giăng co ở nơi sâu trong cơ thể Phong Vô Tuyệt, phương thức tồn tại gần như là hư vô.

Toàn Tri Cảm Quan của Dương Phàm cũng phải dưới trạng thái quan sát chi tiết mới bắt giữ được sự tồn tại của chúng.

Cỗ lực lượng gần như hư vô này rất dễ dàng bị bỏ qua.

Hơn nữa, cho dù có thể phát hiện, lực lượng bình thường căn bản khó có thể tiêu diệt chúng.

Cỗ lực lượng quái dị gần như hư vô này không chỉ ngăn chặn thương thế trong cơ thể Phong Vô Tuyệt khép lại, lại càng thêm phong tỏa đại bộ phận tinh huyết và sinh cơ.

Khi tinh huyết cùng sinh cơ bị phong tỏa, kết quả tất nhiên sẽ là pháp lực cùng sinh, mệnh lực của Phong Vô Tuyệt đồng thời mất đi.

Chỉ có trừ được mầm bệnh nguyên thủy nhất này mới có thể giải quyết được thương thế của Phong Vô Tuyệt.

Nhưng là rõ ràng có người dẫn dắt sai đường, cho chúng Nguyên Anh quán chú pháp lực cho Phong Vô Tuyệt.

Pháp lực ngoại lai tuy rằng bổ sung pháp lực Phong Vô Tuyệt tạm thời trôi qua, nhưng lại không phải của mình, càng làm thương thế ở sâu trong lan tràn, khiến càng nhiều tinh huyết cùng sinh cơ trong cơ thể bị giam cầm.

Dương Phàm tạm thời mặc kệ pháp lực đang biến mất của Phong Vô Tuyệt, Sinh Mệnh Lục Lưu thắng đến cỗ lực lượng quái dị như bóng ma tử vong kia.

Nhưng là Dương Phàm phát hiện cỗ lực lượng quái dị kia giống như một lốc xoáy, hấp quang lóe lên, mượn lực lượng của Dương Phàm, mới là lực phá hoại, tiến thêm một bước làm thương thế nặng thêm.

Bất kể là pháp lực ngoại lai hay là hình thức lực lượng khác, một khi xung đột cùng cỡ lực lượng này đều sẽ làm bệnh tình nặng thêm và lan tràn.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, lập tức cảm thấy khó giải quyết.

Rất nhanh, hần thay đổi sách lược, trước tiên chữa trị thương thế, rót sinh cơ vào.

Cỗ lực lượng quái dị kia quanh quẩn ở gần thương thế, vẫn như trước sinh ra ma sát.

Nhưng là tốc độ trị liệu của Dương Phàm lại nhanh hơn một bậc, hơn nữa trong quá trình liên tục rót sinh cơ, khiến cho Phong Vô Tuyệt tự sinh ra lực khôi phục.

Tinh huyết cùng sinh cơ bị phong tỏa chậm rãi cởi bỏ.

Đuôi lông mày Phong Vô Tuyệt đột nhiên giãn ra, phun ra một hơi dài, cảm kích nói:

- Đạo hữu không hổ là diệu thủ thần y

Hiển nhiên, hần cũng cảm thấy được cơ hội xoay chuyển tình hình.

Dương Phàm mặt đầy ý cười, tiếp tục chữa trị thương thế.

Thời gian qua chừng nửa ngày, những thương thế kia đã bị Dương Phàm chữa trị bảy tám phần.

Trong lúc này, pháp lực Dương Phàm được tăng lên biên độ nhỏ, không quá rõ ràng, đây còn là kết quả trị liệu cho Nguyên Anh đại tu sĩ.

Hần không khỏi trầm than: sau khi tấn chức Diễn Căn Kỳ, trị liệu thân thể đối với tăng tu vi căn bản nhỏ bé không đáng kể.

Lại qua nửa canh giờ, tình thế trong cơ thể Phong Vô Tuyệt rất tốt, tinh huyết sinh cơ toàn bộ khôi phục, thương thế cơ bản đã tốt.

- Đa tạ Dương Thần y. Kế tiếp giao cho ta thôi.

Phong Vô Tuyệt mở to mắt, một cỗ kiếm khí sắc bén nhộn nhạo bốc lên, lực lượng trong cơ thể âm âm thông suốt, thanh trừ những dư hoạn còn thừa trong cơ thể.

Dương Phàm không khỏi trầm tán thưởng, không hổ là Lăng Tiêu kiếm tiên lực công kích cường đại nhất trong Tam đại tu sĩ.

- Thật tốt quá, y thuật của Dương Dược sư thật sự có một không hai thiên hạ, thương tổn trí mệnh cùng bệnh tình như vậy, không đến một ngày liền trị khỏi.

Mọi người trong mật thất khiếp sợ vô cùng, đặc biệt là những tu sĩ có chút nghiên cứu về y đạo.

Trong đám người, cả biệt có tu sĩ ánh mắt lóe lên vẻ âm u, trong tay truyền đến một tia dao động linh khí nhỏ bé.

- Chính là người

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân đồng thời thốt lên.

Bá bá!

Hai bóng người đồng thời vọt tới tên nam tử gầy gò trong góc.

Nhưng mà khóe miệng người kia nhếch lên, lộ ra một tia trào phúng.

Crắc!

Hần bóp nát một ngọc phù trong tay, phóng ra một trận đồ phức tạp tinh vi, một cỗ bạch quang cường đại bao phủ hần vào trong.

- Truyền tống phù.

Mọi người cả kinh thất sắc, chỉ có khóe miệng Dương Phàm xẹt qua một tia cười lạnh.

534. Chương 522: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (thượng)

Bạch quang sáng chói mắt từ trận đồ phức tạp dưới chân nam tử kia chiếu lên, bao phủ toàn thân hắn.

Lập tức, một cỗ dao động không gian huyền ảo khó lường truyền đến.

Dương Phàm từng dùng Truyền tống trận, tự nhiên quen thuộc cỗ dao động này.

Mọi người cả kinh thất sắc, mắt thấy nam tử gầy kia vẽ mặt đặc ý sắp truyền tống chạy trốn khỏi nơi đây,

Dưới tình huống như vậy, ngay cả Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân đều không kịp ngăn cản.

Nhưng chính vào thời khắc nguy cơ vạn phần, một cỗ khí tức cấm kỵ tràn ra trong mật thất.

Lập tức, hết thảy linh khí trong cả khu vực dường như đọng lại.

Chúng tu sĩ cũng đột nhiên cảm giác pháp lực trong cơ thể bị giam cầm, không thể động đậy.

Cấm pháp

Cấm pháp lĩnh vực!

Trận đồ phức tạp lóe sáng dưới chân nam tử gầy kia cũng đột nhiên ảm đạm tắt ngấm.

Hết thảy hình thức năng lượng có liên quan đến pháp lực linh khí đều bị giam cầm.

Nếu muốn hỏi sự khác nhau giữa linh khí cùng pháp lực thì có thể dùng hoang đại và không hoang đại để phân biệt.

Linh khí tự nhiên tồn tại trong thiên địa có thể cho là hoang đại, bình thường khó thể trực tiếp khống chế.

Linh lực hình thành sau khi tu sĩ chuyển hóa, được bản thân nắm giữ, có thể vận chuyển nhuỵ thì gọi là "pháp lực".

Kỳ thật, về bản chất hai thứ này là cùng một dạng.

- Cấmcấm pháp

Nụ cười trên mặt nam tử gầy kia đọng lại, vẽ kinh hãi hoảng sợ lan tràn ra.

Khi trận đồ dưới chân hắn biến mất, truyền tống phù quý báu vô cùng kia xem như báo hỏng.

Ngọc phù quý hiếm như truyền tống phù này đều hiếm thấy trên thế gian, độ hiếm thấy không thua gì "Phá cấm Phù".

Hai thứ đều có liên quan đến không gian.

Chẳng những hắn bị kinh hoảng biến sắc, ngay cả tu sĩ còn lại trong phòng trong khoảnh khắc đó đều kinh hoảng không hiểu.

Đối với người tu tiên mà nói, không có gì nghiêm trọng hơn so với cấm chế pháp lực.

Không thể sử dụng pháp lực, người tu tiên nhiều nhất là thể chất mạnh hơn phàm nhân, lại mất đi năng lực phi thiên độn địa cùng với tất cả thần thông pháp lực.

- Cấmphápchỉ hoàn

Ảnh mắt nam tử gầy nhìn chằm chằm chiếc nhẫn văn bảy màu trên tay Dương Phàm.

Cùng lúc đó, tu sĩ khác đều đưa mắt chú ý tới một chiếc nhẫn phong cách cổ xưa trên ngón tay trái Dương Phàm.

Tuy nhiên, sử dụng cấm pháp lĩnh vực cũng cực kỳ hao tổn pháp lực, bản thân Dương Phàm cảm giác pháp lực điên cuồng mất đi.

Hơn nữa, Tam đại tu sĩ Lăng Tiêu kiếm tiên gần như ngay sau đó liền tránh khỏi hạn chế của cấm pháp lĩnh vực.

Cấm pháp lĩnh vực tuy rằng lợi hại, nhưng đối với người có tu vi cao hơn hiệu quả cơ hồ bằng không.

Sau khi nam tử gãy kia truyền tống thất bại, Dương Phàm buông tay trái, lực lượng kỳ dị phát ra từ Cấm Pháp chỉ Hoàn cũng theo đó biến mất.

Hô

Linh khí và pháp lực trong phòng khôi phục bình thường, mọi người khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ duy nhất nam tử gãy kia vẻ mặt sợ hãi tuyệt vọng.

Bá! Vút vút!

Tam Thanh tán nhân cùng Huyết Luyện lão tổ xông lên, chỉ giây lát liền bắt giữ hắn.

Mặc dù tu vi nam tử gãy đạt tới Nguyên Anh trung Kỳ, nhưng trong không gian nhỏ hẹp này gặp phải hai vị đại tu sĩ căn bản không có bao nhiêu lực trả đòn, rất nhanh, nam tử gãy này bị một cường giả Nguyên Anh dùng sợi xích màu vàng trói buộc, pháp lực cũng bị hai đại tu sĩ phong ấn.

Trong toàn mật thất, mọi người như hổ rình mồi, cùng nhau thẩm vấn gian tế trước mắt.

- Hạ đạo hữu. Không nghĩ tới ngươi lại phản bội mười ba nước Bắc Tần, trở thành tay sai của man di cửu tộc.

Trong mắt Phong Vô Tuyệt hàn quang ngưng tụ, trong giọng nói lộ ra thất vọng tràn trề.

Khi mọi người thẩm vấn nam tử gãy họ Hạ này, Dương Phàm không nói gì, chỉ ở một bên xem náo nhiệt.

Chỉ chớp lát, mọi người đã thẩm vấn ra tiền căn hậu quả.

Nguyên lai nam tử Nguyên Anh họ Hạ này là tông chủ một đại phái Triệu quốc, vẫn có quan hệ không tồi với Phong Vô Tuyệt, nhưng vào mấy chục năm trước, song tu đạo lữ của nam tử họ Hạ này cùng hai đệ tử quan môn đột nhiên mất tích.

Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, cũng rất ít người biết. Vào thời kì man di đại chiến, cũng không có người chú ý.

Mà bắt đầu từ khi đó, nam tử Nguyên Anh họ Hạ đã bắt đầu gia nhập trận doanh man di.

- Khó trách Triệu quốc ta mấy chục năm nay cứ chiến là bại, nguyên lai có người làm chó săn nội gian.

Sát khí trong mắt Phong Vô Tuyệt gần như hóa thành thực chất, khiến mọi người chung quanh không rét mà run.

Nam tử gãy họ Hạ lại nở nụ cười:

- Hôm nay ta tự biết khó thoát cái chết, nhưng Hạ mỗ có thể kết luận, liên minh mười ba nước Bắc Tần sớm muộn sẽ bị man di cửu tộc san bằng.

Mọi người nghe vậy đều giận dữ quát lớn,

- Ngươi tự tin như vậy, Man di cửu tộc chắc chắn san bằng mười ba nước Bắc Tần?

Hai mắt Dương Phàm hơi nheo lại, nhìn chằm chằm.

- Đúng vậy, Không giao tiếp với Hắc Phong Ma Hoàng, các ngươi vĩnh viễn không biết được điểm đáng sợ của hắn.

Nam tử họ Hạ vẻ mặt trào phúng nói.

- Chết đến nơi còn không biết hối cải.

Huyết Luyện lão tổ giận tím mặt, một chưởng đánh trúng ngực hắn.

Phốc!

Nam tử họ Hạ phun ra một búng máu, mắt thấy chỉ còn một hơi.

- Dừng tay, còn chưa thăm vắn ra phản tặc dư nghiệt khác

Tam Thanh tán nhân quát lên ngăn chặn.

- Hạ mõ tự biết hần phải chết, các ngươi cho rằng ta sẽ nghe lời sao?

Nam tử họ Hạ cười trào phúng, bỗng nhiên trong miệng hần phun ra một búng máu, sinh, cơ trong cơ thể mất đi, hồn phi phách tán.

Cũng không biết hần thi triển loại bí thuật nào, dưới tình huống pháp lực bị phong bế còn có thể tự sát.

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

- Tra tìm nội gian. Phàm là người quan hệ gần gũi với hần, toàn bộ bắt giữ thăm vắn.

- Đồng thời đóng cửa toàn bộ cổ Lương Thành. Bất kì tu sĩ nào không được tự tiện ra vào.

Tam đại tu sĩ đâu ra đây truyền đạt mệnh lệnh.

Mấy ngày sau đó, toàn bộ cổ Lương Thành chìm trong khủng hoảng nhân nhật, tu sĩ bị bắt đi thăm tra ước chừng hơn ngàn người.

Trong số đó không thiếu lão quái Nguyên Anh cùng bậc cao Kim Đan, liên tục bốn năm ngày, trong cổ Lương Thành lục tục có một hai trăm tu sĩ bị phán là chó săn nội gian, tử hình tại chỗ.

Trong số tu sĩ chết đi, thậm chí có hai vị Nguyên Anh sơ kỳ, còn lại bậc cao Kim Đan có hai ba mươi người.

Sau khi thanh trừ phản đồ dư nghiệt, toàn thể liên minh mười ba nước chấn kinh.

Man di cứu tộc có thể bách chiến bách thắng thật đúng không phải ngẫu nhiên, không ngờ đưa vào liên minh mười ba nước nhiều nội hoạn như vậy.

Tuy rằng lần này thanh trừ phản đồ dư nghiệt vị tất đã triệt để, nhưng ít ra nhỏ đi đại bộ phận u ác tính khiến cho chúng tu sĩ đều được cảnh báo.

Dương Phàm trở lại phòng khách, ngẫu nhiên trốn xuống lòng đất đi thăm dò trận doanh tu sĩ man di.

Mấy ngày gần đây, tu sĩ Man di một mảnh im lặng, không ngờ không phát động bất kỳ thế công nào, dường như đang có âm mưu gì.

Chúng tu sĩ mơ hồ cảm nhận được áp lực trước bão táp.

Dương Phàm thông qua Thạch Thiên Hàn đề nghị cao tăng mười ba nước chủ động công kích man di, lại bị phủ quyết.

Đối mặt tu sĩ Man di đáng sợ cùng với Hắc Phong Ma Hoàng không lường được, liên minh Bắc Tàn liên tiếp bại lui có thể tự bảo vệ đã là ngàn ân vạn tạ, nào còn hùng tâm tráng chí như thế.

Dương Phàm có chút tiếc hận. Giờ phút này mới trừ được u ác tính, thương thế Lăng Tiêu kiếm tiên đã khỏi, lại có đám người mình gia nhập, chính là thời cơ đánh man di trở tay không kịp, chỉ là liên minh mười ba nước chung quy thiếu can đảm như vậy, liên tục bại lui khiến bọn họ đã có bóng ma trong tinh thần.

Trên thực tế, trước khi Dương Phàm tới, bọn họ cũng không phải không phát động phản kích, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại chấm dứt, hơn nữa tổn thất thảm trọng.

Chỉ nhoáng cái, nửa tháng trôi qua.

Rốt cục vào một ngày, đại quân Man di đã xảy ra điều động lớn.

Lúc đêm khuya, đại quân mấy vạn tu sĩ man di tới gần, đánh tới cổ Lương Thành.

Thần thức triển khai, ngoài thành rậm rạp, không trung, mặt đất toàn bộ đều là tu sĩ, ở trong bóng đêm tỏa sáng mê người.

Lần công kích này, đại quân man di dường như chỉ công kích thăm dò, chỉ xuất chiến hai vị bậc cao Nguyên Anh.

Dựa theo lệ thường, cổ Lương Thành cũng chỉ phải ra cùng số lượng bậc cao Nguyên Anh, mới thành lập doanh địa.

Đại chiến như vậy, đối với tu sĩ liên minh mười ba nước trấn thủ cổ Lương Thành mà nói giống như cơm bữa, gần như mỗi tháng đều có một hai lần như vậy.

Cùng lúc đại chiến, bên phía tu sĩ man di không hề ít tu sĩ bậc cao, hai ba người một đội quanh quẩn phụ cận, ngẫu nhiên phát động một lần tập kích bắt giữ tu sĩ lạc đàn.

Đây là du đấu tác chiến quy mô lớn, bình thường chỉ giới hạn trong bậc cao Kim Đan và Nguyên Anh, ở một trình độ nào đó mà nói, du đấu so với chiến đấu chính diện quy mô lớn càng có lực sát thương.

Bởi vì trong quá trình du đấu, một khi có thương vong, đều là tu sĩ bậc cao, thậm chí là cường giả Nguyên Anh ngã xuống.

Mà trong đối kháng quy mô lớn, song phương đều có áp trận, người chết chỉ là tu sĩ bậc thấp, trên cơ bản sẽ không xuất hiện thương vong của cường giả Nguyên Anh.

- Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.

Dương Phàm đề nghị, khoe miệng nhếch lên nụ cười.

Hồ Phi ở trên tường thành nhìn thấy đại chiến bên ngoài đã sớm nhiệt huyết sôi trào.

Vút vút vút!

Hai người chân đạp độn quang, bay ra cổ Lương Thành.

- Không tốt, trên người bọn họ không có khí tức lệnh bài xuất chiến.

Một bậc cao Kim Đan kinh hô một tiếng, vội vàng báo lên cho Chấp Pháp trưởng lão Nguyên Anh cách đó không xa.

Vị trưởng lão Nguyên Anh kia nhìn hẩn vài cái, thản nhiên nói:

- Hai người này không trong phạm vi ước thúc của liên minh mười ba nước, kệ bọn họ thôi.

- Cái gì không ở trong phạm vi ước thúc của liên minh?

Vị bậc cao Nguyên Anh canh giữ ở tường thành gần đó, bộ mặt đại ra.

Thật lâu sau, vị trưởng lão Nguyên Anh kia mới thản nhiên nói:

- Một người trong đó chính là Dương Phàm có đủ sắc thái truyền kỳ Bắc Tần.

- Dương Phàm dĩ nhiên là hẩn.

Bậc cao Kim Đan phụ trách canh giữ có chút thất thần.

Ánh mắt vị trưởng lão Nguyên Anh kia cũng nhìn chằm chằm phương hướng Dương Phàm rời đi, thì thào lẩm bẩm:

- Ta thật muốn nhìn, rốt cục hẩn có năng lực gì.

Hẩn phân ra một bộ phận tâm thần chú ý động tĩnh của Dương Phàm.

Có cùng hành động đó cũng tuyệt đối không chỉ mình hẩn.

Vút vút!

Dương Phàm cùng Hồ Phi, hai đạo độn quang một xanh một tím xẹt qua phía chân trời, chuyển động ở phụ cận cổ Lương Thành.

Chỉ đi một lát liền gặp được một tiểu đội du kích man di, tổng cộng tám người, chỉ có một bậc cao Nguyên Anh, bảy người kia đều là bậc cao Kim Đan.

Vừa nhìn thấy Dương Phàm cùng Hồ Phi, vị Man di thủ lĩnh dẫn đội không ngờ không kinh hoảng.

- Nhanh chuẩn bị chiến đấu.

Thủ lĩnh man di này hết sức bình tĩnh, lập tức lệnh bảy người khác, lấy ba vị Kim Đan đại tu sĩ cầm đầu tạo thành một đội đối phó với Dương Phàm.

Mà chính hắn thì cầm song giản màu bạc trong tay chủ động xông tới Hồ Phi.

Tình huống như thế khiến Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự dũng mãnh thiện chiến cùng ý chí chiến đấu của tu sĩ Man di.

Dưới tình huống gặp được hai vị bậc cao Nguyên Anh, trận doanh đối phương chỉ có một vị cường giả Nguyên Anh không ngờ còn dám chiến, không lập tức bại lui.

Nếu đối là tu sĩ Bắc Tàn, e là sớm đã nghe tin mất mật.

Tuy nhiên, hôm nay gặp được Dương Phàm cùng Hồ Phi đi dạo, cũng quyết định bất kỳ tiểu đội Man di nào gặp phải bọn họ đều là vận khí không tốt.

535. Chương 522: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (trung)

Đối mặt với cường giả Nguyên Anh cao cao tại thượng, ánh mắt bọn họ lảng lệ không ngờ không có ý bại lui cho dù là một tia.

Trong đó ba vị Kim Đan đại tu sĩ, ánh mắt bình tĩnh trấn định, thần thức truyền âm, cho đồng bọn chuẩn sẵn sàng.

Dương Phàm thì lại như cười như không đánh giá bọn họ, cũng không lập tức động thủ.

- Đánh!

Trong đó một vị tu sĩ Man di lưng hùm vai gấu không kìm nổi, trong tay một cây búa màu đen mang theo một làn khói đen cuộn cuộn bỗng nhiên biến lớn mười mấy lần, lấy khí thế khai sơn thiên tích địa hung hăng bổ về phía Dương Phàm.

Gần như cùng lúc, hai vị Kim Đan đại tu sĩ khác cùng bốn man di bậc cao còn lại trong tay các loại pháp thuật, Pháp bảo từ các góc độ phóng tới.

Trong lúc nhất thời, tất cả đường lui của Dương Phàm đều bị ngăn chặn. Bảy vị bậc cao Kim Đan này dường như từng trải qua loại chiến đấu như thế này, kinh nghiệm hết sức phong phú.

Thậm chí, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Dương Phàm còn lộ ra vài tia khinh thường.

Nếu Dương Phàm chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường, ở dưới loại cục diện này rất có thể sẽ rơi vào thế hạ phong, một khi khinh địch, thậm chí có thể bị thương, chỉ tiếc là vận khí bọn họ thật không tốt, lại gặp phải Dương Phàm.

Vút vút keng keng gầm ầm

Công kích liên tiếp như che phủ trời đất chính bao phủ ập tới Dương Phàm.

Mắt thấy đối phương bị công kích của đám người mình bao phủ, chúng man di bậc cao mừng rỡ.

Tổ hợp liên thủ đối phó với lão quái Nguyên Anh giống như vậy, bọn họ từng có nhiều lần kinh nghiệm.

Từng có một lần, bọn họ đánh với một bậc cao Nguyên Anh của Bắc Tàn thành ngang tay. Một lần khác, thậm chí khiến một vị bậc cao Nguyên Anh khinh địch sơ suất, rơi vào thế hạ phong.

Như vậy lần này có thể đồng tâm hiệp lực đánh bị thương bậc cao Nguyên Anh hay không?

Chém giết bậc cao Nguyên Anh, bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám, nhưng nếu có thể đánh cường giả Nguyên Anh bị thương, trở về bộ lạc tất nhiên là nở mặt nở mày.

Nhưng mà khi hào quang chói mắt kia tiêu tan, lộ ra bóng người cao ngất hoàn hảo không tổn hao gì, thần sắc bọn họ động lại.

Đối phương đứng sững giữa không trung, ngay cả động cũng chưa động một chút, tất cả công kích như đá chìm đáy biển.

Quanh thân Dương Phàm nhộn nhạo một quầng sáng màu vàng đất, toàn thân lộ vẻ trầm ổn cao lớn, làm cho người ta có một loại cảm giác không biết đánh từ đâu.

Dường như đứng trước mặt mọi người không phải là một người mà là một ngọn núi lớn không thể lay động.

Bảy vị bậc cao Kim Đan khiếp sợ tới mức cực điểm, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống.

Bọn họ rất cực hiểu được đối thủ của đám người mình tuyệt đối không phải là cường giả Nguyên Anh bình thường.

Tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường tuy rằng không sợ công kích của bọn họ, nhưng kiên quyết không có khả năng nhẹ nhàng hời hợt như vậy ngạnh kháng công kích trong nháy mắt bùng nổ của bọn họ.

Ầm ầm ầm ầm

Ở một bên khác, chiến đấu của Hồ Phi với vị thủ lĩnh Man di kia cũng kinh tâm động phách.

Lúc đầu, Hồ Phi múa may hai đấm, dùng pháp lực hùng hậu đã man đánh với đối phương, chiếm thế thượng phong.

Vị thủ lĩnh Man di kia càng đánh càng kinh hãi, một mực bị áp chế.

Càng thêm đáng sợ là đối phương căn bản không sử dụng pháp bảo gì, chỉ dựa vào một đôi bàn tay trần đã bức mình đến mức độ như vậy.

Thần thức đảo qua bên kia, phát hiện thực lực Dương Phàm lại sâu không lường được.

Trong lòng hắn "Thình thịch" một hồi, trầm nghĩ không ổn.

- Giải quyết nhanh một chút.

Đúng lúc này, thanh âm của Dương Phàm truyền đến, dường như có chút không kiên nhẫn.

Cùng lúc lên tiếng, hai tay hắn nhấc lên, hào quang vàng xanh nở rộ, lập tức hình thành hai con ưng khổng lồ trông rất sống động.

Hai con ưng khổng lồ do linh khí hóa thành kêu to một tiếng, thân hình như tia chớp lập tức xuyên qua vài tên bậc cao Kim Đan.

- Aiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, tu sĩ bị con ưng khổng lồ xuyên qua lập tức bị xé thành mảnh nhỏ, rất nhanh có bốn vị bậc cao Kim Đan chết đi, chỉ còn lại ba vị Kim Đan đại tu sĩ.

- Linh khí hóa hình tu luyện đến cảnh giới như thế, người là

Thủ lĩnh Man di kia đột nhiên nhìn thấu thân phận Dương Phàm, kinh hô một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

- Ha hachậm rồi!

Quanh thân Hồ Phi tia điện lóe lên, tốc độ tăng mạnh, trong nháy mắt nhoáng tới trước người hắn, một chưởng vung lên hung hăng vỗ lên lưng hắn.

Lôi hỏa lực "XuyRoẹt" nổ vang lập tức đánh tan vòng phòng ngự bảo hộ của hắn, cả người cháy đen, thân hình tê cứng.

Ầm ầm

Lại hai quyền liên tiếp, công kích khủng bố của Hồ Phi như núi lửa bùng nổ trên người hắn, hóa thành một đồng bột mịn cháy đen.

Giải quyết tiểu đội man di này, hai người thoải mái thích ý, không cần dùng hết sức.

- Đi, đổi một nơi khác.

Dưới chân Dương Phàm lóe lên ánh sáng màu lục bạc, bay về một hướng khác.

Hồ Phi tập trang nhìn vào, đám bậc cao Kim Đan kia trong vài hô hấp đã bị độc thủ của Dương Phàm.

Ông -

Hào quang vàng xanh rung lên, hai con ưng khổng lồ do linh khí hóa hình hóa thành hư vô.

Mà lúc này, những người đang đứng trên tường thành xem cuộc chiến, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ, ngơ ngác nhìn theo bóng Dương Phàm cùng Hồ Phi biến mất.

Lôi đình diệt sát một tiểu đội Man di. Quả thật là đáng sợ.

Vị trưởng lão Nguyên Anh lúc trước cố ý chú ý tới Dương Phàm lộ ra vẻ mặt kinh hự, thật lâu sau mới giật mình thở dài:

- không hổ là nhân vật truyền kỳ năm mươi năm trước chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ, chỉ mong sự gia nhập của hắn có thể xoay chuyển bại cục của liên minh mười ba nước.

Dương Phàm đến khiến cho không ít tu sĩ trấn thủ Cổ Lương Thành thấy được ánh rạng đông trong bóng đêm.

Cùng ngày Dương Phàm cùng Hồ Phi đạo quanh phụ cận Cổ Lương thành, sau khi lại lục tục tiêu diệt hai tiểu đội man di, chém giết hai cường giả Nguyên Anh thì rốt cục bị cao tầng Man di phát hiện.

Lập tức, tất cả tiểu đội du kích của cao tầng man di cẩn thận thu liễm rất nhiều.

Trước khi đám người Dương Phàm tới Cổ Lương Thành, những tiểu đội man di này có thể nói là không kiêng nể gì, cao tầng liên minh mười ba nước Bắc Tần vẫn cực kỳ đau đầu về điều này.

Dưới tình huống hai bên đạt thành ăn ý chung, những tiểu đội du kích này sẽ không phải Nguyên Anh đại tu sĩ tham chiến.

Nguyên Anh đại tu sĩ của Man di cùng Bắc Tần kiềm chế lẫn nhau.

Mấy ngày sau đó, tổ hợp hai người Dương Phàm cùng Hồ Phi trở thành ác mộng của chiến trường. Tiểu đội du kích man di chỉ cần nhìn thấy hai người này liền lập tức chạy trốn.

Nhưng ngay cả là như thế, tu sĩ bậc cao chết trong tay hai người cũng càng ngày càng nhiều.

Việc này dần dần tạo nên khủng hoảng cho cao tầng man di.

Sự tồn tại của tiểu đội du kích, có hai ý nghĩa.

Một là áp chế phạm vi hoạt động của liên minh mười ba nước, từng chút khống chế thu hẹp.

Hai là tiêu hao số lượng tu sĩ bậc cao liên minh Bắc Tần, từ đó suy yếu thực lực chính thể của mười ba nước.

Nhưng mà sau khi Hồ Phi cùng Dương Phàm xuất hiện đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, bậc cao Nguyên Anh bình thường gặp phải bọn họ, hơi phản ứng chậm một chút đều bị vô tình chặn giết.

Về phần bậc cao Kim Đan chỉ cần gặp phải, gần như không có khả năng chạy trốn chết.

Đối với điều này, cao tầng man di hận đến ngứa răng, nhiều lần triệu tập hội nghị chính là vì kiềm chế hai người này.

Nhưng dưới tình huống không xuất động Nguyên Anh đại tu sĩ, cho dù phái ba, năm cường giả Nguyên Anh thì ở trước mặt Dương Phàm cùng Hồ Phi cũng không chiếm được chỗ tốt, Nhân số phái nhiều hơn, sẽ ảnh hưởng đến đại cục đối kháng của hai quân.

Đến một ngày, cao tầng Man di trải qua hội nghị thảo luận, rốt cục quyết định: Rút về tất cả tiểu đội du kích.

Dưới thực lực tuyệt đối của Hồ Phi cùng Dương Phàm, tiểu đội man di bị bắt buộc hủy bỏ sách lược du kích áp chế đối với liên minh mười ba nước.

Việc này khiến sĩ khí liên minh Bắc Tần tăng cao, cái tên Dương Phàm cùng Hồ Phi ở trong Cổ Lương Thành cũng tăng cao như mặt trời ban trưa.

Cũng có lời đồn, Dương Phàm đến sẽ vẫn hồi thế cục thảm bại nhiều lần của Bắc Tần.

Dương Phàm lại đề nghị với cao tăng Bắc Tần, phát động tổng tiến công, bị phủ quyết.

- Dương lão đại, chúng ta đánh cho chúng ta, chỉ cần đánh sảng khoái, quản bọn họ làm gì?

Hồ Phi chẳng hề để ý nó.

- Được rồi, chúng ta chơi lớn một chút, tranh thủ bức cho Tây Nhạc man di nóng nảy

Trong mắt Dương Phàm lóe ra vẻ âm mưu.

Đêm khuya ngày hôm sau, ở một nơi trong trận doanh Man di cửu tộc, hai bóng người từ dưới lòng đất trời lên, gọi nên một trận linh khí dao động.

- Ý?

Tu sĩ man di tuần tra gần đó cảm nhận được động tĩnh mỏng manh, thần thức quét ra phía đó.

Thần thức đảo qua, trống rỗng không hề có một vật, chỉ hơi nghi hoặc một chút, bọn họ liền rời đi.

- Hắc hắc

Trong hư không trống rỗng đó, có hai bóng người đang ẩn nấp.

- Nhỏ giọng một chút. Nếu có thần thức Thiên Sư Man di đảo qua, chúng ta có khả năng bị nhìn thấu.

Dương Phàm khẽ "suyt" một tiếng,

Hồ Phi gật đầu nói:

- Vậy lần này chúng ta tới làm gì?

Dương Phàm Hồn Căn dung nhập đại địa, nắm trong tay hết thấy trong phạm vi vài trăm dặm trên mặt đất.

Sau một lát, hần khẽ thở ra một hơi:

- Trong doanh địa này có năm vị tu sĩ Nguyên Anh, người hần là có thể kiên trì được một lát. Nhớ kỹ, nghĩ cách kiềm chế bọn họ tức khắc.

- Được.

Hồ Phi gật đầu.

- Tốt nhất trước tiên chém giết một tên.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía lều trại hoa lệ tinh xảo cách đó vài dặm.

- Đi!

Sau khi hai người ẩn nấp thân hình, chậm rãi mò tới lều trại kia.

Bốn phía lều trại bố trí cấm chế cường đại, thậm chí có thể ngăn cản cảm quan của Dương Phàm ở một trình độ nhất định. Hần chỉ có thể xác định bên trong có một người, khí tức có chút quen thuộc.

- Xông vào, trước tiên đánh chết

Dương Phàm hô nhỏ một tiếng.

Xuy -

Vừa dứt lời, Lang Nha Bổng trong tay Hồ Phi biến thành bóng bồng màu tím dài mười mấy trượng, hung hăng đánh lên cấm chế lều trại kia.

ẦmRắc

Tầng tầng cấm chế bốn phía lều trại lập tức bị hần đập nát, điện lưu màu tím cường đại bắn văng ra khắp nơi.

- Người nào?

Lều trại bị phá, từ bên trong bắn ra một bóng sáng bảy màu, chính là một nữ tử tuyệt sắc ăn mặc hoa lệ, đầu đội mũ phượng bảy màu.

- Là người?

Hồ Phi cùng nữ tử tuyệt sắc kia liếc nhau, không ngờ nhận biết.

Nàng này chính là Dạ Hạm lúc trước có duyên gặp mặt một lần ở Vụ Liễu trấn.

- Giết!

Hồ Phi cũng không biết cái gì là thương hương tiếc ngọc, Lang Nha Bổng trong tay vung lên đánh ra một luồng cương phong lôi hòa giao nhau vang lên, lập tức bao phủ Dạ Hạm.

Dưới đòn tập kích cuồng bạo này, tầng phòng ngự quanh thân Dạ Hạm bị bong ra từng tầng một, khuôn mặt đẹp trắng bệch không chút máu.

Thời khắc mấu chốt, mũ phượng bảy màu nàng đội trên đầu nổ rộ hào quang bảy màu, như khổng tước xòe đuôi, huyền lệ chói mắt.

Ầm ầm

Lang Nha Bổng của Hồ Phi liên tục đập trúng hai lần khiến cho hào quang bảy màu kia chợt ảm đạm, mắt thấy sắp không kiên trì nổi.

Ầm Rắc,

Bổng thứ ba đập tới, trên tay ngọc của Dương Phàm xuất hiện một Mật quyển, mặt trên ánh sáng lấp lánh tỏa ra bốn phía, lập tức bay ra một con lôi điều, giao kích cùng một chỗ với Lang Nha Bổng của Hồ Phi.

Hai đòn giao nhau, chỉ nghe "Bùng" một tiếng, Dạ Hạm bị lực lượng cường đại đánh bay, nhân tiện mượn lực chạy trốn.

Nhưng mà nàng vừa rơi xuống đất, một bàn tay to từ dưới lòng đất lộ ra, nắm chặt chân thon của nàng.

- A

Mặt hoa biến sắc, thân thể mềm mại của nàng tê rần, Mật quyển trong tay chấn động rơi xuống.

Chợt một cỗ lực lượng kỳ dị mang theo nàng chìm vào đại địa, dường như một tảng đá rơi vào biển rộng, không còn bóng dáng.

Thật lâu sau, ở trong lòng đất tối đen, trong không gian nhỏ hẹp được quầng sáng màu vàng nhạt bao phủ.

- Là người

Khuôn mặt Dạ Hạm không chút máu, chân nhỏ trắng nõn của nàng bị một nam tử nắm lấy, hơn nữa đầu dốc ngược xuống, làn váy rủ xuống, cảnh xuân lộ ra ngoài.

Tình hình như thế khiến nàng xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Tuy nhiên, giờ phút này nàng ở ngay tại nơi sâu trong tầng nham thạch, cho dù chui xuống lỗ cũng không hề có ý nghĩa.

- Ha ha Lần này bắt sống được một người thân phận đặc thù.

Dương Phàm như cười như không đánh giá nàng, không e dè cục diện cực kì xấu hổ trước mắt.

536. Chương 522: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà (hạ)

Tuy nhiên, nàng bị Dương Phàm tóm chân ngọc, làn váy xuôi xuống, lập tức cảnh xuân lộ ra, quả thực xấu hổ vô cùng.

Khuôn mặt tái nhợt của nàng lại đỏ bừng như nhũ máu, dứt khoát nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Dương Phàm lại không chút để ý, hai mắt bình tĩnh như nước, tay run lên chuyển nàng xuôi xuống.

Trước đó, hắn đã sớm phong ấn một thân pháp lực của nàng.

Sau đó, hắn lại lấy ra một cây độc đằng tiên màu tím thẫm cuốn lấy Dạ Hạm.

- Người người muốn như thế nào?

Thanh âm của Dạ Hạm run rẩy, thân thể mềm mại phát run.

Giờ phút này trong không gian nhỏ bé tối tăm này, hai người cô nam quả nữ, nàng gọi trời trời không ứng, gọi đất đất không linh.

Nàng thật sự lo lắng Dương Phàm sẽ động tà niệm gì.

Tuy nhiên, từ đầu tới cuối, đôi mắt Dương Phàm trong vắt, giam nàng trong lao tù màu vàng đất này.

- Dạ Hạm đạo hữu, ủy khuất người ở trong này một lát.

Dương Phàm cười nhàn nhạt, ý niệm khẽ động, trong không gian nhỏ hẹp này lại có thêm một đại hán khôi ngô.

Trên người đại hán này tản mát ra một cỗ yêu khí cường đại, hai tay hoàn toàn là một đôi càn độc, hai tròng mắt bắn ra ánh sáng u lam, làm cho người ra lun sợ.

- Người ở trong này trông chừng nàng.

Dương Phàm để Độc Hạt Vương hóa hình ở lại nơi này, sau đó chuyển lên mặt đất.

Vừa mới lộ đầu ra, hắn liền cảm ứng được một cỗ linh khí rung chuyển không yên, chỉ thấy trên không doanh địa này, Hồ Phi cầm Lang Nha Bổng trong tay đang đồng thời chiến đấu cùng bốn vị bậc cao Nguyên Anh ở cùng một chỗ.

Cũng may trong bốn vị tu sĩ Nguyên Anh này, chỉ có một vị Nguyên Anh đại tu sĩ.

Hồ Phi tuy rằng bị áp chế gắt gao, nhưng còn chưa chân chính bị thua.

Cho dù thật sự gặp nguy hiểm, còn có truyền thừa Lôi Linh Châu bảo mệnh.

Khi năm vị Nguyên Anh chiến đấu làm một đoàn ở trên không doanh địa, dư ba cường đại tản ra bốn phía, tu sĩ phía dưới một vùng hỗn loạn.

Hồ Phi cố ý dẫn dắt chiến đấu tới gần mặt đất khiến bốn vị cường giả Man di hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Phàm thừa thời cơ hỗn loạn lúc này, ẩn nấp thân hình xuyên qua các nơi trong doanh địa.

Trong tay hắn có một viên hình cầu màu xám mượt mà bóng loáng, lớn chừng nắm tay.

Hắn hơi rót pháp lực vào, một cỗ khí tức vô hình tản ra bốn phía doanh địa.

Trong lúc hỗn loạn, đại bộ phận lực chú ý đều bị hấp dẫn tới trận chiến phía trên, rất ít người cảm thấy được dị thường.

Sau khi Dương Phàm lượn vài vòng quanh doanh địa này, cỗ khí tức kỳ lạ kia đã lan tràn phạm vi vài dặm.

Cuối cùng, Dương Phàm gật gật đầu, hóa thành một bóng sáng màu lục bay lên phía trên.

Bốn vị Nguyên Anh Man di đang chiến đấu, sắc mặt đều biến đổi.

Lại tới một người nữa.

Bọn họ vội vàng chia ra hai người tới áp chế Dương Phàm.

Hai tay Dương Phàm nhẹ nhàng vạch trong hư không, hai con quang xà dài đến bốn năm trượng rời tay bay ra, kiểm chế hai vị Nguyên Anh ở tại chỗ.

- Rút!

Dương Phàm hướng về Hồ Phi khẽ quát một tiếng, nhoáng đến bên cạnh hắn, lôi kéo tay hắn độn xuống lòng đất.

Phốc Phốc.

Trên mặt đất hào quang màu vàng nhạt rung lên, hai người trốn xuống phía dưới, như đá chìm đáy biển, không còn tung tích,

trên trời cao, bốn tu sĩ Nguyên Anh lộ vẻ kinh hự, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của tổ hợp hai người Dương Phàm, trên thực tế, bọn họ rất nhanh đoán được thân phận hai người Dương Phàm.

- Hả? Không đúng, vì sao không thấy Thánh nữ điện hạ?

Một lão già Nguyên Anh trong đó kinh hô một tiếng.

Bốn người đồng thời triển khai Thần thức, tìm tòi khắp doanh địa.

Không hề có bóng dáng.

- Không tốt, Thánh nữ điện hạ bị người bắt đi rồi.

Bốn người đồng thời biến sắc.

- Ta đi thông báo cho Thiên Sư đại nhân, các người tiếp tục điều tra manh mối.

Một người trong số đó hỏa tốc rời đi.

Trong lúc này, bọn họ không có phát hiện ra cỗ khí tức kỳ dị kia trong doanh địa dần dần nhạt đi, trong lúc hô hấp bị chúng tu sĩ hít vào cơ thể.

Những tu sĩ hấp thu khí tức này, bề ngoài cũng không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ có một số ít tu sĩ bậc thấp cảm thấy hơi chút không khỏe, cũng không để ở trong lòng.

Không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm cùng Hồ Phi trở lại cổ Lương Thành, phía sau kéo nhanh theo một nữ tử thánh khiết quần áo hoa lệ, sắc mặt tái nhợt.

Mới đầu, Dạ Hạm tự nhiên không muốn chủ động phối hợp.

Dương Phàm lại không nói gì khác, trực tiếp nắm chân của nàng, dốc ngược bước đi.

Lúc này mới khiến nàng thấy xấu hổ vô cùng, đành phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm thậm chí đề nghị với Hồ Phi:

- Nàng này cũng là cực phẩm, có muốn lưu lại làm thị thiếp cho người hay không?

Nghe nói lời ấy, trong lòng Dạ Hạm thấp thỏm lo âu.

Hoàn hảo, Hồ Phi chỉ liếc mắt nhìn nàng vài lần, không có hứng thú gì.

Sau khi tiến vào cổ Lương Thành, hai người mang theo một tù binh lập tức dẫn tới rất nhiều người tò mò.

- Dương tiên bối, nữ tù bi này là ai?

Có người dò hỏi,

- Nàng này cũng thật xinh đẹp, Dương tiên bối không phải là bắt nàng trở về làm thiếp đó chứ?

Có người ngăm hỏi.

Vút -

Đúng lúc này, một bóng người dung mạo xinh đẹp quý phái bay tới, chính là Phượng Hi.

- Ô? Đây không phải là Thánh nữ man di cứu tộc sao?

Phượng Hi kinh hô một tiếng.

Thánh nữ?

Dương Phàm nao nao, hẳn thật sự không biết chuyện như vậy, mới đầu chỉ cảm thấy thân phận đối phương rất cao quý.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, Dạ Hạm dĩ nhiên là Thánh nữ Man di cửu tộc.

- Dương thần y thật sự là rất cao, không ngờ bắt Thánh nữ Tây Nhạc man di trở về.

Trong toàn bộ cổ Lương Thành một mảnh chấn động, tin tức này cũng rất nhanh truyền khắp toàn thành.

Không bao lâu, trong đại điện phủ đệ trung tâm cổ Lương Thành.

Mười mấy vị Nguyên Anh cao tăng hội tụ ở một chỗ, suy tính như thế nào xử trí Thánh nữ này.

- Chúng ta hoàn toàn có thể dùng nàng này để áp chế, khiến Tây Nhạc Man di tạm thời lui binh, giành được một ít thời gian thở dốc.

Một lão già Nguyên Anh đề nghị.

Rất nhanh, đề nghị này được đại bộ phận đồng ý.

Nếu có thể bắt giữ Thánh nữ man di, như vậy tự nhiên phải ích lợi hóa điều này.

Trực tiếp giết chết sẽ chỉ kích động chiến ý cửu hận của man di.

Tam Thanh tán nhân nghe vậy, cũng gật gật đầu:

- Thánh nữ Tây Nhạc là tượng trưng thân thánh trong man di, địa vị không thua Tam Đại Thiên Sư. Lấy nàng này áp chế, ít nhất có thể khiến tu sĩ man di sinh lòng cố kỵ.

- Nếu mọi người không phản đối, như vậy mấy ngày sau, bên ta phái người đi đàm phán cùng Tây Nhạc.

Trên mặt Huyết Luyện lão tổ lộ ra vẻ tươi cười.

Dương Phàm thì chau mày, không nghĩ tới mọi người lại có lòng cầu hòa cùng an nhàn mãnh liệt như thế.

Điều này hoàn toàn đi ngược lại ý nguyện của hắn.

- Nghị hòa?

Dương Phàm sắc mặt lạnh lùng:

- Ta không đồng ý.

Tiếng phản đối của Dương Phàm vang lên trong đại điện.

Lập tức, đại điện một mảnh tĩnh mịch.

Mọi người không nghĩ tới, dưới tình huống như vậy, còn có người phản đối, chẳng lẽ hắn muốn dùng lực của bản thân để chống lại cơn giận của mọi người?

- Dương đạo hữu có ý kiến gì?

Lăng Tiêu kiểm tiên trầm mặc hồi lâu, lúc này lại lên tiếng.

- Ý của Dương môn chủ là lợi dụng nàng này đàm phán, tạm thời khiến Tây Nhạc lui binh, sau đó chúng ta dốc toàn bộ lực lượng bốn mươi vạn tu sĩ đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

- Tóm lại, Dương môn chủ không đồng ý nghị hòa. Nhất thời an bình không giải quyết được vấn đề căn bản, còn không bằng một lần vất vả an nhàn cả đời thì tốt hơn.

Ánh mắt Dương Phàm dần trở nên lạnh lẽo.

Lăng Tiêu kiểm tiên Phong Vô Tuyệt sau khi nghe xong, vỗ tay khen tuyệt:

- Tốt, rất tốt. Rất cực có người nhất trí cùng ý tưởng với Phong môn chủ rồi.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân khẽ cau mày.

Trước đó, trong Tam đại tu sĩ Lăng Tiêu kiếm tiên vẫn là phái chủ chiến cường lực, đề nghị chủ động xuất kích.

Có lẽ điều này cũng có liên quan đến thân phận Kiếm tu của hắn, không thích loại trạng thái bị động này.

Nhưng là Tam Thanh tán nhân và Huyết Luyện lão tổ lại không thích mạo hiểm, thích đánh ổn giữ ổn, sau vài lần chủ động xuất kích đánh lên bị thất bại, vẫn bị động phòng ngự.

Tam đại tu sĩ, hai người chủ phòng ngự, một người chủ chiến.

Hai so với một, ý nguyện của Phong Vô Tuyệt đương nhiên bị quán chế, về phương diện chiến thuật vẫn một mực trầm mặc.

- Dương đạo hữu, người mới tới cổ Lương Thành, không biết thực lực cùng mưu kế của Hắc Phong Ma Hoàng này. Mạo muội xuất kích, rất là phiêu lưu.

Tam Thanh tán nhân cười khổ nói.

Dương Phàm lại có chút ngạc nhiên vui mừng, không nghĩ tới Phong Vô Tuyệt trong Tam đại tu sĩ có thể đứng trên cùng một chiến tuyến với mình.

Cứ như vậy, hắn hoàn toàn có thể chống lại hai vị đại tu sĩ khác.

- Hai vị đạo hữu đừng quên Tù binh này là ai bắt về, muốn xử trí như thế nào, Dương mõ có quyền trước.

Dương Phàm vẻ mặt lạnh nhạt nói.

- Đây

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân hơi sững người.

Phong Vô Tuyệt gật đầu tán thành nói:

- Thánh nữ Tây Nhạc là do Dương đạo hữu bắt về, lý nên do hắn xử trí.

Sắc mặt Huyết Luyện lão tổ hơi trầm xuống:

- Đây là một cuộc chiến tranh tu tiên ảnh hưởng vận mệnh ức vạn sinh linh, không phải lúc cả nhân cậ mạnh.

Hiển nhiên, bọn họ không muốn để Dương Phàm xử trí nàng này.

- Phải không?

Dương Phàm cười dài nói:

- Dương mõ có thể từ trong doanh địa man di bắt nàng một lần, đồng dạng lại có thể làm lần thứ hai, huống chi, nàng vốn ngay trong cổ Lương Thành này.

- Dương Phàm, người rốt cục muốn như thế nào?

Nốt ruồi máu trên trán Huyết Luyện lão tổ bỗng nhiên nhảy lên, một cỗ áp lực lớn lao truyền đến.

- Ta muốn như thế nào?

Dương Phàm lại vui mừng không sợ, Hồn Căn trong nháy mắt dung nhập đại địa, một cỗ khí tức khổng lồ như núi lập tức bùng nổ tràn ra.

Cùng lúc đó, đại địa dưới chân mọi người lắc lư một hồi.

Ầm Ầm ầm

Lay động không chỉ là đại diện nho nhỏ này, gần như toàn bộ cổ Lương Thành phạm vi mấy trăm dặm đều khê rung lên, như vào ngày tận thế.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là động đất?

Trong Cổ Lương Thành, gây nên một hồi hỗn loạn.

Cảm giác được dấu hiệu kinh thể hải tặc này, trong đại diện hơn mười vị nổi bật trong Nguyên Anh Kỳ, người người biến sắc.

Giờ khắc này, dường như toàn bộ đại địa đều run lên dưới chân Dương Phàm.

Một ý niệm, hần có thể cho đại địa vỡ ra, khiến nơi đây hóa thành phế tích.

Thị uy.

Thị uy trắng trợn.

Sắc mặt Tam đại tu sĩ đồng thời đại biến.

Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân lộ vẻ kiêng kị, bị khí thể đáng sợ Dương Phàm triển lộ ra trấn áp.

Phong Vô Tuyệt sắc mặt khê biến, rồi trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

Phe chủ chiến có thể có một đồng bọn thế mạnh như thế gia nhập, khiến áp lực bị đè nén rất lâu trong lòng hần hóa thành hư không.

Toàn bộ Cổ Lương Thành lay động chỉ duy trì vài hô hấp, khí tức trên người Dương Phàm đột nhiên biến mất.

Tất cả mọi người trong đại diện thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm có thêm một ít kính sợ cùng kiêng kị.

Nam tử trước mắt này đã không thể dùng từ đáng sợ để đủ hình dung.

Bất kể là thực lực, thủ đoạn, hay là thái độ cường thế, đều làm cho người ta không dám làm trái.

Hơn nữa, càng vi diệu chính là Phong Vô Tuyệt một trong Tam đại tu sĩ đứng ở bên phía hần.

- Mọi người vẫn là nên hòa khí nói chuyện đi.

Rất nhanh có người đến giảng hòa khiến bầu không khí dịu xuống.

Sau đó, đám người cao tăng nhất liên minh mười ba nước Bắc Tần trải qua một phen thương nghị thảo luận, rốt cục đem quyền xử trí tù binh giao trả lại cho Dương Phàm.

537. Chương 523: Ma Hoàng Ra Tay

Dương Phàm bộ dạng cười tủm tỉm mang Thánh nữ Dạ Hạm đi.

Lăng Tiêu kiếm tiên nhìn theo hần rời đi, trên mặt lộ ra vài tia khen ngợi.

Sắc mặt Huyết Luyện lão tổ cùng Tam Thanh tán nhân có chút khó coi.

- Phong đạo hữu, chẳng lẽ ngươi lại duy trì kế hoạch điên cuồng của người này?

Hai vị đại tu sĩ đồng thời nhìn phía Lăng Tiêu kiếm tiên.

Ba người thân là đại tu sĩ cùng thời đại của Bắc Tần, đều có một chút hiểu biết về nhau.

- Một mực bị động phòng ngự, Phong mỗ đã chịu đủ rồi.

Phong Vô Tuyệt trầm giọng nói:

- Ý tưởng của hần cùng ta không mưu mà hợp.

- Chẳng lẽ lúc trước liên tiếp bại trận còn không đủ để cho Phong đạo hữu tỉnh ngộ?

Trong mắt Huyết Luyện lão tổ lóe lệ quang, thanh âm lạnh lùng.

- Lúc trước sở dĩ thua, là bởi vì cường giả đỉnh của man di dễ dàng thắng chúng ta một bậc. Lại thêm Hắc Phong Ma Hoàng thủ đoạn đáng sợ, xếp vào nội bộ liên minh mười ba nước chúng ta nhiều u ác tính như vậy.

- Mà hiện giờ, Dương đạo hữu tới, đáp ứng kiêm chế một vị Nguyên Anh đại tu sĩ, càng trị lành thương của Phong mỗ, lại hiệp trợ chúng ta trừ bỏ u ác tính trong cổ Lương Thành. Giờ phút này chính là thời cơ tuyệt hảo đại phản công.

Phong Vô Tuyệt từng từ hùng hồn chắc nịch, trong mắt thần quang lẫm liệt.

- Thứ cho bản đạo không dám gặt bừa. Ta cùng Huyết Luyện lão tổ kiên quyết sẽ không duy trì việc này, lại càng không cho các người lấy vận mệnh ức vạn sinh linh Bắc Tần đi làm tiền đặt cược.

Tam Thanh tán nhân thần nhiên nói một câu rồi phất tay áo rời đi.

Huyết Luyện lão tổ hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, biến mất khỏi đại điện.

Phong Vô Tuyệt than nhẹ, cũng rời khỏi đại điện.

Phi hành được nửa đường, hần lại chuyển đi sang nơi Dương Phàm ở lại.

Lúc Phong Vô Tuyệt buông xuống nơi đây, Dương Phàm tươi cười từ trong đi ra đón, dường như biết trước hần sẽ đến.

- Mời Phong đạo hữu.

Dương Phàm đối với hần hết sức nhiệt tình.

Tiến vào phòng, bên trong bố trí đơn giản thư thái.

Huyền Linh tiên tử phụ trách châm trà, Hồ Phi lười biếng tựa vào một bên ngủ gật, không hề có giác ngộ đón khách.

Ánh mắt Phong Vô Tuyệt đảo qua Huyền Linh tiên tử cùng Hồ Phi, đặc biệt là dừng trên mặt Hồ Phi một chút.

Xuy

Hồ Phi bỗng nhiên mở to mắt, bùng nổ bắn ra một tia hàn quang, tại chỗ nhảy dựng lên, chuyển qua đối diện cùng Phong Vô Tuyệt, trên người tản ra một cỗ chiến ý cường đại.

- Không được vô lễ.

Dương Phàm trừng mắt liếc hần một cái.

Hồ Phi bĩu môi, lại ngồi xuống, khôi phục bộ dạng lười biếng.

- Vị này hần là Hồ Phi Hồ đạo hữu trong lời đồn hả?

Phong Vô Tuyệt mặt mang ý cười, đánh giá Hồ Phi thêm vài lần.

Hồ Phi thì lại thái độ lãnh đạm, bộ dạng xa cách.

- Vị huynh đệ này của ta chính là như thế, Phong đạo hữu xin đừng trách.

Dương Phàm cười ha ha nói.

Theo sau, hai người bắt đầu đàm luận một số cách nhìn liên quan đến chiến tranh với man di.

Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện, một số quan điểm của Phong Vô Tuyệt cùng với mình tương tự một cách thần kỳ, chỉ là, Phong Vô Tuyệt sở trường loại thể công sắc bén đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, về bố cục chi tiết có chút sơ sẩy.

Nếu như hần chiếm ưu thế về thực lực, sẽ là một đường thông suốt, không gì không thể phá.

Nhưng mà khi thực lực đối thủ mạnh hơn hần, mưu kế lại hết sức cao siêu, loại hình thức phong cách này lại khó có thể đi thông.

- Dương đạo hữu nói rất đúng, muốn giải trừ nguy nan Bắc Tần, nhất định phải hoàn toàn quét ngang man di cứu tộc. Nhất thời nghị hòa chỉ là sống tạm hơi tàn.

Phong Vô Tuyệt phi thường duy trì quan điểm của Dương Phàm.

- Vậy Thánh nữ Man di này, nên xử trí như thế nào?

Ánh mắt Phong Vô Tuyệt chuyển sang một góc trong phòng.

Dạ Hạm bị độc đằng tiên trói buộc, pháp lực bị phong bế, xung quanh thân thể cũng bị bố trí cấm chế, không nghe được hai người nói chuyện với nhau.

- Giam nàg này, tốt nhất là có thể kích động được cừu thị của man di cừu tộc.

Khóe miệng của Dương Phàm hơi nhếch lên.

Phong Vô Tuyệt tuy có chút khó hiểu, nhưng lại vẫn không hỏi nhiều, sau khi biểu đạt ân cứu trợ với Dương Phàm, mới đứng dậy rời đi.

Mấy ngày sau đó, trong trận doanh Man di nổi lên một mảnh hỗn loạn.

Biết được Thánh nữ bị địch quân bắt giữ, toàn thể Man di chấn động, khơi dậy xúc động phần nộ cùng cừu thị của phần đông tu sĩ.

Cao tăng Man di lại phát tu sĩ tới đàm phán, nói lời uy hiếp:

- Nếu như không giao Thánh nữ ra, giết sạch toàn thành.

Giết sạch toàn thành.

Trong Cổ Lương Thành không ít người thuộc phái bảo thủ, trong lòng một mảnh khủng hoảng.

Đối với điều này, không ít tu sĩ cao tăng Bắc Tần gây áp lực với Dương Phàm, yêu cầu hắn giao Thánh nữ ra để đàm phán.

Dương Phàm thì hết sức thản nhiên, đối với yêu cầu của những người này coi như không biết.

Trên thực tế, đây là mục đích của hắn.

Mấy ngày sau, đại quân man di hai mươi vạn tu sĩ trùng trùng điệp điệp như mây đen ép tới Cổ Lương Thành.

Sát khí cùng uy thế của hai mươi vạn tu sĩ sinh ra, đó là loại bao la hùng vĩ đến mức nào?

So sánh ra, tranh đấu ma đạo của Ngự Dương quốc trước kia chỉ là trận đánh nhỏ.

Thống lĩnh đại quân vài chục vạn tu sĩ chính là Tam Đại Thiên Sư Tây Nhạc man di.

Bên phía Bắc Tần, Tam đại tu sĩ đều xuất hiện, hơn phân nửa tu sĩ cổ Lương Thành đều xuất chiến, giăng co ở ngoài thành.

Mấy chục vạn tu sĩ giăng co, khiến tình thế đột nhiên trở nên nguy cấp, mắt thấy đại chiến hết sức căng thẳng.

Dương Phàm ở trong phòng khách, ở cùng một chỗ với Hồ Phi, cũng không cho hắn đi ra ngoài.

- Dương lão đại, Bên ngoài lập tức sẽ phát sinh đại chiến, chính là lúc chúng ta phát uy.

Hồ Phi ngồi không yên, trong lòng ngứa ngáy/

- Chúng ta ở nơi này có nhiệm vụ của mình, tin tưởng chiến đấu sẽ không xa.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Tu sĩ mười ba nước Bắc Tần nghe đây. Trong một nén nhang, nếu không giao Thánh nữ, đừng trách chúng ta giết sạch toàn thành.

Trong Tam Đại Thiên Sư man di, một lão già mặt đen thân cao lớn, sắc mặt lạnh lùng lên tiếng.

Ở hai bên hắn, phân biệt là Mục Thiên Sư hắc bào, lão già nhỏ bé thấp lùn.

Tam Đại Thiên Sư đều ra tay, có thể thấy được thái độ kiên quyết của Tây Nhạc man di.

- Nói đùa, Thánh nữ Dạ Hạm ở tại trong tay chúng ta, nếu các người dám có nửa điểm dị động, vậy liền chờ xem cái đầu máu chảy đầm đìa của nàng.

Huyết Luyện lão tổ cười lạnh nói.

Ngoài thành mấy chục vạn tu sĩ giằng co, bị vây trong một tình trạng tùy thời sẽ bùng nổ.

Mà ở trong cổ Lương Thành rộng rãi trống trải, một đạo hắc phong thần nhiên không thể cảm giác lượn lờ trôi đến.

Sự tồn tại của nó giống như là hư vô.

Dương Phàm đang khoan chân ngồi trong phòng khách, ánh mắt đột nhiên thoáng ngưng.

Gần như đồng thời, hai người cảm nhận được một cỗ áp lực khủng bố gần như không thể thở nổi.

Giờ khắc này, không khí chung quanh dường như bị rút sạch.

Gió nhẹ - ngừng thổi.

Linh khí - đọng lại.

Loại tình huống tương tự cùng diễn ra ở bên ngoài cổ Lương Thành.

Giữa mấy chục vạn đại quân của hai bên, một nén nhang lơ lửng giờ khắc này đã đốt lên, khói nhẹ bốc lên.

Mấy chục vạn tu sĩ gần như đều ngừng hô hấp.

Một nén nhang.

Khi một nén nhang này cháy tàn, cũng có nghĩa rằng thế công điên cuồng của đại quân man di bắt đầu.

- Ha ha Hắc Phong Ma Hoàng các hạ,

Thanh âm Dương Phàm từ trong phòng truyền ra.

Một đoàn hắc phong giống như hư vô đang lơ lửng trên không phòng khách.

Trong hắc phong mơ hồ có thể thấy được một nam tử thần bí, hai tay hần hơi nâng lên, cứ như vậy trôi nổi trong gió, vẫn không nhúc nhích.

- Nghe đồn không bằng gặp mặt. Cảm quan của các hạ hiểu rõ thiên địa, nhanh như vậy liền phát hiện bốn hoàng.

Trong hắc phong truyền đến thanh âm lạnh băng vang vọng.

Ông -

Đột nhiên, một làn sóng gợn màu đen trong suốt từ trong đoàn hắc phong quái dị kia nhộn nhạo tản ra.

Tức thì hết thấy mọi thứ bốn phía đều hóa thành bột mịn.

Dương Phàm cùng Hồ Phi giật mình vài cái, đồng thời cảm nhận được một nguy cơ lớn lao.

- Người coi chừng nàng.

Dương Phàm hít sâu một hơi, hai chân đạp đất, Hồn Căn dung nhập đại địa. Một cỗ sóng gợn màu vàng đất từ trên người nhộn nhạo tản ra, va chạm cùng một chỗ với sóng gợn màu đen khủng bố kia.

Ầm ầm

Lập tức khắp hư không chấn động không hiểu, sóng khí cường đại thổi quét trong phạm vi mấy trăm trượng.

- A

Tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến từ phụ cận, chừng vài chục tên tu sĩ chết dưới dư ba trận chiến này.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, miễn cưỡng ổn định, ở trên đại địa, hai chân hắn dường như mọc rễ, cắm xuống lòng đất.

Đoàn hắc phong quỷ dị kia bỗng nhiên nhoáng một cái, biến mất.

Hắc phong quỷ dị kia trong khoảnh khắc dư ba cường đại đánh tới, bay ra ngoài mấy chục trượng, quỷ thần khó lường.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng. Tốc độ cùng thân pháp của Hắc Phong Ma Hoàng này thật sự là quá nhanh, hoàn toàn ở trên Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường.

- Không tệ. Tu vi trung Kỳ, thực lực lại không kém hậu Kỳ đại tu sĩ. Đứng ở đại địa, bản hoàng đều khó có thể chân chính xúc phạm tới người.

Hắc Phong Ma Hoàng tán dương nhìn hắn.

Giờ phút này, thân thể cùng hình dạng hắn dần dần rõ ràng ở trong hắc phong.

Đó là một khuôn mặt hơi lộ vẻ tái nhợt, hai mắt một mảnh tối đen, gần như không thấy được một tia hào quang, dáng người cực kỳ gầy gò.

Nếu thoáng nhìn qua, dường như không phải một người, rất giống như một quỷ thi từ trong huyết mộ đi ra.

Dương Phàm chân đạp đại địa, trên người nhộn nhạo một cỗ khí tức trầm ổn như núi, ngẩng đầu đánh giá cường giả được công nhận đệ nhất Bắc Tàn hiện nay.

Hắc Phong Ma Hoàng, ông vua không ngai của man di cửu tộc, nhân vật tối cao ở phía trên Tam Đại Thiên Sư Man di.

Chính là hắn khiến cho mười ba nước Bắc Tàn chìm trong lửa chiến tranh, liên tiếp bại lui.

Nếu thế cục cứ tiếp tục như vậy, lời ngông cuồng của hắn muốn san bằng mười ba nước Bắc Tàn sẽ chân chính được thực hiện.

- Ma Hoàng các hạ đích thân tới nơi đây, là muốn nghĩ cách cứu Thánh nữ Dạ Hạm?

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Người có thể bắt nàng, bản hoàng liền có nắm chắc cứu nàng ra.

Trong giọng nói Hắc Phong Ma Hoàng lộ ra tự tin không thể tưởng tượng.

Vừa dứt lời, hắn vươn một bàn tay trắng bệch ở trong hư không cào chộp một cái.

Bỗng dưng, Dương Phàm chỉ cảm thấy bốn phía sinh ra một cỗ quái phong khó có thể kháng cự.

Xuyroẹt

Đột nhiên, hết thảy mọi thứ bên thân đều bị một cỗ hắc phong rung động bao phủ.

Trong phạm vi trăm trượng một mảnh âm u, sương mù đen tràn ngập, cát bay đá chạy.

Hết thảy mọi thứ bốn phía đều bị xé thành mảnh nhỏ, sau đó bị hắc phong mang đi.

- Không tốt.

Hồ Phi kinh hô một tiếng.

Hắn đang kiệt lực đối kháng cỗ lực lượng kinh khủng này, chỉ hơi chút sơ ý, lại phát hiện Thánh nữ Dạ Hạm bị cầm chế, trói buộc trong nháy mắt bị hắc phong cuốn đi.

Cái gì.

Dương Phàm cả kinh thất sắc, không nghĩ tới Hắc Phong Ma Hoàng còn có thủ đoạn như thế.

- Đừng mơ.

Cảm quan của Dương Phàm nhanh chóng tập trung một bóng mờ. Tường Vân Ngoa dưới chân ánh bạc rung lên, thân hình hư không biến mất, na di ra ngoài.

- Ha ha

Tiếng cười vang vọng trống rỗng từ sau lưng Dương Phàm truyền đến.

Ở trong hắc phong, đối phương có được một loại thần thông phong độn cực kỳ quỷ dị.

Hô

Một chùm sáng màu đen mãnh liệt từ phía sau truyền đến.

Dương Phàm tức thì cảm thấy nguy cơ, đành phải đánh ngược lại một chưởng, bộc phát ra một cỗ khí tức như núi lớn, giao kích với chùm sáng màu đen.

Ầm ầm

Dương Phàm mượn lực đuổi theo mục tiêu.

Nhưng Hắc Phong Ma Hoàng lại như quỷ mị chặn hấn lại, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong tay đột nhiên có thêm một cây kim vũ phiến, "Xuyroẹt" vung lên, một làn gió màu vàng thổi tới Hắc Phong Ma Hoàng.

Thân hình đối phương lại nhoáng lên một cái, biến mất.

Phác lập lập

Lông ánh sáng màu vàng chớp lên xoay tròn, xẹt qua một vùng ánh vàng huyền lệ, ý đồ từ bên cạnh đánh tới, bức lui Hắc Phong Ma Hoàng.

Ngay sau đó, một vùng lông ánh sáng màu vàng cùng cán xương ở sau lưng Dương Phàm tạo thành một đôi cánh vàng dài ba trượng.

Hào quang hai màu vàng bạc ở trên người hấn run lên, tốc độ lập tức đẩy lên mức tận cùng.

Xuyroẹt.

Huyền quang vàng bạc nhoáng lên một cái, Dương Phàm từ trước mặt Hắc Phong Ma Hoàng biến mất.

Cái gì?

Hắc Phong Ma Hoàng không khỏi biến sắc.

538. Chương 524: Thế Cục Đảo Ngược

Ngay sau đó, Dương Phàm lại xuất hiện trước mặt một thân ảnh được hắc phong bao phủ, đưa tay ra, chuẩn bị bắt lấy.

- Làm gì dễ dàng như thế?

Hắc Phong Ma Hoàng cười lạnh một tiếng, đoàn hắc phong kia đột nhiên rung lên, cuốn lấy Dạ Hạm Thánh nữ về một phía khác.

Chợt chiếc áo choàng màu đen sau lưng Hắc Phong Ma Hoàng lại vung lên, lưu chuyển một đoàn oánh quang. Vù một tiếng, thân hình hấn hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, tốc độ không ngờ không thua kém Dương Phàm chút nào.

Dương Phàm vừa muốn đuổi bắt Dạ Hạm Thánh nữ thì chợt nghe kinh phong sau lưng ập tới.

Kim sí run lên, một mảnh quang nhận màu vàng như gió lốc cuốn về phía Hắc Phong Ma Hoàng.

Hưu

Thân hình Hắc Phong Ma Hoàng nhoáng lên một cái, vượt qua đòn tập kích này, xuất hiện ở một khu vực khác.

Dương Phàm chấn động, công pháp thần thông của đối phương quả thật đặc biệt hiếm thấy.

Càng thêm khó tin chính là chiếc áo choàng sau lưng Hắc Phong Ma Hoàng có khắc một đồ văn vô cùng xa xưa thần bí, không gió tự động.

Vật này có một loại khí tức vô cùng đặc biệt khiến Dương Phàm cảm giác có điểm quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ tới là gì.

- Dương lão đại, ta đi tiếp nữ nhân kia.

Đúng lúc này, Hồ Phi từ trong phòng nhảy ra, trên mặt có chút áy náy.

Vừa rồi chỉ là vì hấn sơ suất cho nên Dương Phàm mới mất đi ưu thế vốn có.

Dứt lời hấn hóa thành một đạo ánh sáng màu tím lảo lảo về phía Dạ Hạm Thánh nữ.

Dạ Hạm Thánh nữ bị pháp thuật quỷ dị của Hắc Phong Ma Hoàng mang đi nhưng khẳng định chưa thể đi xa được.

Một khi khoảng cách quá xa pháp thuật tất nhiên sẽ tự tiêu tán.

Dị sắc chợt lóe lên trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng, hấn vừa muốn truy kích thì cây Thanh Can Mao Bút trong tay Dương Phàm đã vẽ ra từng đạo ánh sáng màu xanh mờ mờ, chặn hết tất cả đường tiến của hấn.

Thân hình hấn ngừng lại một chút, hắc phong quanh thân chấn động, ánh sáng mờ mờ màu xanh với khí thế hoành tráng kia khi tiếp cận hắc phong liền bị chệch đi.

Cho dù xẹt qua bên người hấn cũng chỉ khiến Hắc Phong Ma Hoàng hơi chấn động một chút mà thôi.

Ba ba ba-

Đúng lúc này, Hồ Phi vừa đuổi kịp tới Dạ Hạm Thánh nữ, lại bị một tên tu sĩ Man Di cản trở.

Hồ Phi tự nhiên vung tay lên, nhưng tên kia thực lực cũng không tầm thường, trong khoảnh khắc cũng khó có thể giải quyết.

Dương Phàm và Hắc Phong Ma Hoàng giằng co từng giây một. Trong hư không không ngừng lay động, triển mở những đòn công kích quỷ dị khó lường, nhất thời ảo ảnh liên tục lóe lên, không kịp quan sát.

Khi đang giao chiến, đột nhiên ý niệm Dương Phàm khẽ động, Độc Hạt Vương dài tới ba trượng xuất hiện trước người hấn.

Hưu

Tốc độ của Độc Hạt Vương nhanh như tia chớp, mạnh mẽ đánh tới Hắc Phong Ma Hoàng.

Hắc Phong Ma Hoàng lộ ra dị sắc, trong mắt hiện lên một tia hàn mang, vung tay lên. Hắc quang trước mặt lóe lên, một con hắc xà với cặp mắt đỏ ngầu xuất hiện, Không ngờ đây cũng là yêu thú đã hóa hình.

Độc Hạt Vương và con hắc xà này lập tức quần lấy nhau.

Theo sau, Dương Phàm và Hắc Phong Ma Hoàng nhảy vọt lên hư không, đứng xa xa giằng co nhau.

Hai người đều có sự kiêng kỵ, không ai nắm chắc, không ai làm gì được đối phương.

Ngao

Từ phương xa đột nhiên vang lên một tiếng rít gào.

Hồ Phi đột nhiên ngửa đầu lên, trong miệng phun ra một hạt châu màu tím đen, một mảnh lôi quang kinh nhân bắt đầu nhộn nhạo mở ra khiến tên tu sĩ Man Di đang giao chiến kia kêu thảm một tiếng, cả người bị cháy đen.

- Bảo vật truyền thừa

Hắc Phong Ma Hoàng chấn động, không ngờ chỉ liếc mắt đã nhận ra lai lịch của thứ này.

Dương Phàm âm thầm cười lạnh. Viên châu này đã danh chấn Nội Hải, chính là một trong bảy viên linh châu truyền thừa.

Chợt bàn tay Hồ Phi đánh ra một mảnh thủ ấn màu xanh, diện mang không ngừng lóe lên, lập tức thiêu cháy tên tu sĩ kia.

Tên kia bị cháy sém, hóa thành tro tàn theo gió bay đi.

Hưu

Lôi quang chợt lóe, Hồ Phi lại truy đuổi theo Dạ Hạm Thánh nữ, tốc độ không ngờ không kém hai người Dương Phàm chút nào.

- LôiLôi Linh Châu?

Hắc Phong Ma Hoàng hơi thất thần, không ngờ còn nhận ra vật này.

Còn chưa đợi cho hắn kịp có phản ứng, thân hình Dương Phàm đã lóe lên tiếp cận, một chiếc xà tiên vô thanh vô tức cuốn tới.

Thịch

Hắc phong quanh thân Hắc Phong Ma Hoàng chợt cổ đặng, đánh văng Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên ra, hóa thành một đạo tàn quang, nhanh chóng lao về phía Hồ Phi.

Dương Phàm lập tức truy kích, chỉ thấy chiếc áo choàng sau lưng đối phương run lên, một cỗ phong lực lập tức quét tới.

Ngay khi cỗ hắc phong kia ập tới, Dương Phàm liền cảm giác được một cỗ lực lượng khiến linh hồn run rẩy, cỗ lực lượng này chỉ xuất hiện khi hắn quyết chiến với Tam U lão ma mà thôi.

Theo bản năng, hắn lướt người sang tránh né.

Hô

Cỗ hắc phong này xẹt qua người hắn, đánh về một tòa phòng ốc đằng sau.

Căn phòng kia không có gì biến hóa nhưng khi gió nhẹ phất qua, nó lập tức hóa thành bột ph

Cỗ hắc phong này quét qua một đường thẳng tắp với phạm vi mấy chục trượng, tất cả đều biến mất sạch sẽ,

- Cái áo choàng kia

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng sau lưng Hắc Phong Ma Hoàng, cỗ khí tức truyền thừa xa xa rất cục khiến hắn biến sắc,

- Linh bảo truyền thừa

Vật ấy không ngờ cũng chính là một linh bảo truyền thừa

Linh bảo truyền thừa bình thường đều vượt xa cổ bảo, có uy lực tương đương với Thông linh pháp bảo.

Nghĩ tới điều này, hắn lại càng thêm cẩn thận, đôi kim sí sau lưng lại chấn động, đồng thời khởi động Tường Vân Ngọa.

Một đạo lưu tinh chói mắt hiện lên ở cuối chân trời nháy mắt đã xẹt qua bảy tám mươi dặm.

Dương Phàm không ngờ không xen vào Dạ Hạm Thánh nữ nữa mà lao thẳng về phía chiến trường bên ngoài cổ Lương Thành.

- Ồ?

Hắc Phong Ma Hoàng chợt kinh dị một tiếng, cảm thấy khó hiểu.

Rồi đột nhiên hắn biến sắc:

- Không ổn Bị lừa rồi!

Gần như đồng thời, mấy chục vạn đại quân giăng co bên ngoài cổ Lương Thành bỗng nhiên sinh ra biến hóa.

Khi hai quân giăng co, thời gian một nén nhang đã trôi qua một nửa.

- Cần gì phải làm điều thừa?

Một thanh âm lạnh thấu xương đột nhiên vang lên trong mảnh tĩnh mịch đầy áp lực này.

Hưu!

Một thân ảnh lãnh, khốc từ trên không hạ xuống, cách không chụp một cái, một lũ cương phong liền đánh cho cây hương đang cháy kia dập tắt.

- Cái gì?

Đám tu sĩ Man Di sợ ngây người.

Ba đại Thiên Sư cũng ngẩn cả ra.

Loại tình huống này, bọn họ căn bản cũng chưa từng nghĩ tới.

Thực tế là thời gian một nén nhang cũng là do phe bên chúng cố ý tạo ra không khí khẩn trương, dụng ý chân chính là để yểm trợ Hắc Phong Ma Hoàng đi cứu Dạ Hạm Thánh nữ mà thôi.

Khi hầu hết cao tăng của cổ Lương Thành đang dốc toàn bộ lực lượng và sức chú ý đặt lên chiến trận thì Hắc Phong Ma Hoàng đã tiềm nhập vào trong thành.

Nhưng một chuông của Thạch Thiên Hàn đã khiến cục diện mà phe bọn chúng bố trí tiêu tan.

- Giết!

Trong tay Thạch Thiên Hàn xuất hiện một thanh vũ khí dữ tợn có mũi giống như mũi mâu! Dưới pháp lực mạnh mẽ mà hấn rót vào, kiếm quang kinh thể hải tục hai màu xanh đỏ lập tức gào rít, hóa thành kiếm long lao về trận doanh rậm rạp tu sĩ của phía Man Di.

- A a a

Những âm thanh thảm thiết liên tục vang lên. Những nơi đạo kiếm long này đi qua, không có bất kỳ tu sĩ nào có thể sống sót, thân thể và pháp bảo đồng thời bị xé nát thành mảnh nhỏ.

Cũng có một vị Nguyên Anh Kỳ của Man Di bị đạo kiếm quang này chém thành hai đoạn, ngã ngổ ở giữa không trung một lúc rồi rơi bùm một tiếng, thi thể tan nát.

Dưới một kiếm này, không ngờ giết chết hơn trăm tên tu sĩ, bao gồm một gã Nguyên Anh bậc cao và mấy tên Kim Đan bậc cao.

Ông

Ma Hoàng Kiếm lóe lên quang hà hai màu đỏ xanh, hắc quang lui động bên ngoài, thậm chí vang lên tiếng hồ quang ma sát.

Thanh kiếm này bỗng nhiên tăng vọt, hóa thành mười trượng dài, tản mát ra uy lực không thể chống đỡ lạnh thấu xương.

Ba đại Thiên Sư Man Di nhất tề biến sắc:

- Thông linh pháp bảo

- Còn chưa động thủ sao?

Phong Vô Tuyệt hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một đạo huyền quang màu vàng. Một đạo kiếm quang màu vàng liền đâm về phía trận doanh của Man Di.

Tam Thanh tán nhân, Huyết Luyện lão tổ đều liếc mắt nhìn nhau, lập tức truyền lệnh tấn công.

- Giết!

Mấy chục vạn tu sĩ của liên minh Bắc Tần mệnh mông bát ngát lấy uy thế kinh thiên giết về phía trận doanh của Man Di Cửu Tộc.

- Không ổn!

Ba đại Thiên Sư của Man Di thất kinh. Lúc này Ma Hoàng Kiếm của Thạch Thiên Hàn cũng đã chém tới, chém lui kẻ có thực lực mạnh nhất trong ba người là tên Thiên Sư mặt đen.

- đình!

Pháp bảo Nhất Diện Đồng La trong tay tên Thiên Sư mặt đen đã bị Ma Hoàng Kiếm chém lưu lại một đạo liệt ngân, kiếm khí khiến tầng phòng ngự của hắn đã bị phá toái, vô cùng nguy hiểm.

Cầm bán linh bảo Ma Hoàng Kiếm trong tay, một vị đại tu sĩ bình thường chỉ sợ không thể chịu nổi công kích của Thạch Thiên Hàn.

Hơn nữa, khi Ma Hoàng Kiếm trong tay hắn chém xuống, bình thường cũng loại bỏ tất cả tu sĩ trong phạm vi trăm trượng, chỉ có Nguyên Anh bậc cao mới miễn cưỡng bảo mệnh dưới dư ba của nó.

Giao phong diễn ra vài hiệp, tên Thiên Sư mặt đen có thực lực mạnh nhất rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm, rốt cục phải chạy trốn chết.

Nếu không trốn, hắn sợ rằng sẽ trở thành Nguyên Anh đại tu sĩ đầu tiên bị giết chết trong gần ngàn năm của Man Di.

Hưu

Chính vào lúc này, một đạo lưu tinh hoa mỹ màu bạc từ phía chân trời xẹt tới, rơi vào trong trận doanh của Man Di.

Người tới đúng là Dương Phàm.

Dương Phàm từ bỏ tranh đấu với Hắc Phong Ma Hoàng, lại xuất hiện nơi này.

Hơn nữa, nơi hắn vừa hạ xuống vừa lúc chặn đứng đường lui của tên Thiên Sư mặt đen kia.

- Cái gì?

Tên Thiên Sư này nhìn thấy thân ảnh vừa hạ xuống thì thất sắc.

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một xà tiên cuốn lấy hai chân, thân mình tê dại.

Phù

Một đạo quang hà đỏ xanh cũng vừa chém xuống, kiếm khí khủng bố bao phủ toàn thân hắn,

Hắn hoảng sợ vô cùng, toàn thân pháp lực được vận chuyển, miễn cưỡng tránh được một kiếm này nhưng một cánh tay cùng bị chém đứt, kiếm khí cường đại nhập thể, phải phun ra một búng máu tươi.

Xà tiên trong tay Dương Phàm đột nhiên giật lại, giật hắn ngã sấp xuống mặt đất.

- Dừng tay!

Đột nhiên một tiếng quát lạnh, từ xa truyền tới, một đạo hắc phong âm lãnh cũng đánh tới.

Thân hình Dương Phàm chợt lóe lên, chỗ hắn vừa đứng lập tức xuất hiện một cái động sâu không thấy đáy.

Tên Thiên Sư bị chặt đứt một cánh tay kia sắc mặt trắng bệch, tại chỗ lăn qua mấy vòng rồi hóa thành một đạo tử quang, bỏ chạy trốn chết.

- Ma Hoàng các hạ, người tới chậm rồi.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên.

Tiếng nói vừa dứt, Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn đã hoa phá trường không, với khí thế cường đại vô kiên bất tới chém về phía Hắc Phong Ma Hoàng,.

Chiếc áo choàng sau lưng Hắc Phong Ma Hoàng chợt rung lên, thân ảnh hắc tiêu tán, sau đó hắc phong cồn dâng, tràn ra phạm vi cả trăm trượng.

Dương Phàm cười lạnh, kim sí sau lưng chấn động, một mảnh quang phong màu vàng lóe lên, khiến hắc phong kia tiêu tan.

Mà giờ phút này, đại quân của mười ba quốc gia Bắc Tàn tiến quân thần tốc, đánh cho phe của Man Di liên tục bại lui.

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân chế trụ hai tên Thiên Sư Man Di khác, Phong Vô Tuyệt dẫn dắt mấy chục vạn tu sĩ, sắc bén không thể chống đỡ, liên tục chém giết đám tu sĩ Man Di đã lâm vào đại loạn.

Hắc Phong Ma Hoàng thấy hết thế cục, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Hắn đã hiểu được cuộc chiến này đã thất bại, lực lượng một mình hắn khó có thể挽回.

Huống chi, chỉ một Dương Phàm đã rất khó đối phó, còn có một Thạch Thiên Hàn thì hắn căn bản không có phần thắng.

539. Chương 525: Quét Ngang Man Di (thượng)

Hắc Phong Ma Hoàng hô lớn một tiếng, thân hình hóa thành tàn quang hắc phong, từ trên bầu trời chạy trốn.

Khi thấy không thể nghịch chuyển thế cục, hắn quyết đoán lui lại.

- Đuổi theo!

Trong mắt Dương Phàm lóe lên quang hoa, kim sí sau lưng vỗ vỗ, ngân quang dưới chân tràn đầy, xẹt một tiếng đã biến mất tại chỗ, đuổi theo Hắc Phong Ma Hoàng.

Thạch Thiên Hàn cầm Ma Hoàng Kiếm trong tay, thân thể đột nhiên tiêu thất, tiến vào trong Tiên Hồng không gian, tạm thời nghỉ ngơi.

Ma Hoàng Kiếm đã đạt tới cấp bậc bán linh bảo, sau một lần xông pha kinh thế hãi tục suýt nữa đã giết chết đại tu sĩ, số địch nhân chết dưới kiếm này đã vượt qua con số một ngàn.

Tuy rằng nhìn rất uy phong nhưng pháp lực của Thạch Thiên Hàn cũng tiêu hao quá nửa.

Thấy Dương Phàm đuổi theo, sắc mặt Hắc Phong Ma Hoàng khê biến, tốc độ chạy trốn liền nhanh hơn vài phần.

Mặc dù hắn tự nhận nếu đơn đả độc đấu hắn không hề e ngại Dương Phàm nhưng giờ phút này đại quân Man Di liên tiếp bại lui, hắn không còn chút chiến ý nào nữa.

Cứ như thế, một đạo quang ảnh màu đen và một đạo quang ảnh hai màu vàng bạc xẹt qua phía chân trời, lóe lên đã biến mất.

Tình cảnh như thế này được Phong Vô Tuyệt nhìn thấy, cảm thấy vô cùng rung động.

Từ khi đại chiến Man Di tới nay, chưa bao giờ xuất hiện tình cảnh thế này!

Thực lực của tên Hắc Phong Ma Hoàng cao siêu, áp chế Nguyên Anh đại tu sĩ một bậc.

Nhưng hiện tại, Ma Hoàng bách chiến bách thắng kia không ngờ bị đánh cho chạy trốn chết.

Điều này càng khiến cho khí thế của đám tu sĩ Bắc Tàn phía dưới đại chấn.

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân sắc mặt khê biến, nửa mừng nửa lo.

Nhưng giờ phút này, bọn họ cũng không rành mà suy tư, liền dẫn dắt đại quân Bắc Tàn đuổi giết đám tu sĩ Man Di bỏ chạy.

Trong quá trình đuổi giết, tu sĩ Bắc Tàn phát hiện ra một tình huống rất quái dị.

Một bộ phận tu sĩ Man Di trong quá trình chiến đấu đột nhiên cả người co rút, sau đó thất khiếu chảy máu mà chết.

Hơn nữa, làn da người chết hết xanh lại đỏ, thi thể nhanh chóng hóa thành một đoàn hắc thủy.

Chết vô cùng thê thảm!

- Thiên Sư, đại sư không ổn, tu sĩ Thánh tộc ta có một số bị độc thuật, có lẽ là ôn dịch, cũng không biết là có truyền lây hay không?

Một tên Dược sư già lão tóc bạc trắng hướng về Mục Thiên Sư truyền tin.

- Cái gì?

Tên Mục Thiên Sư này đang yểm hộ cho đại quân rút lui, triển khai thần thức cũng phát hiện ra hiện tượng quỷ dị này.

Bùm!

Bên cạnh hắn đột nhiên có một gã tu sĩ ngã xuống, thất khiếu đổ máu, thi thể cũng nhanh chóng hóa thành một đoàn hắc thủy.

Tình huống tương tự cứ liên tục phát sinh.

Tên Mục Thiên Sư mặc hắc bào này hít sâu một hơi lãnh khí, trong mắt thoáng hiện lên một chút hoảng sợ.

- Loại độc thuật như ôn dịch này có tính lây lan, ẩn nấp trong cơ thể tu sĩ, rất khó phát hiện, chỉ khi sử dụng lực quá độ thì mới phát tác.

Lão Dược sư Man Di kia run run nói,

- Quân không được nhiều như thế, các người mau lui, ta yểm hộ một chút.

Mục Thiên Sư đột nhiên nhìn thấy một đạo quang điểm màu máu lao tới, chính là Huyết Luyện lão tổ, một trong ba đại tu sĩ Bắc Tần.

Hắn không rảnh suy nghĩ, lập tức lao lên ngăn cản, triển đấu cùng một chỗ với Huyết Luyện lão tổ, dần lao lên bầu trời.

Mà tên Thiên Sư thân hình gầy gò kia lại đang giằng co với Tam Thanh tán nhân ở một khu vực khác.

Lăng Tiêu Kiếm Tiên không có đại tu sĩ cùng giai kiểm chế, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lạc hoa lưu thủy đánh giết những tu sĩ Man Di phụ trách chặn đường tiến của đại quân Bắc Tần.

Đúng như phán đoán của Hắc Phong Ma Hoàng, thế cục đã rất khó để vặn hồi.

Khi hắn lên vào cổ Lương Thành nghĩ cách cứu viện Dạ Hạm Thánh nữ thì đã ngu ngốc rồi.

Dương Phàm căn bản không an bài theo lẽ thường.

Giờ phút này Hắc Phong Ma Hoàng đang bị Dương Phàm đuổi giết.

Chạy được mấy trăm dặm, ánh mắt Hắc Phong Ma Hoàng chợt lạnh, lòng nói:

- Các hạ thật sự cho rằng có thể thắng được ta sao?

Dương Phàm cười dài nói:

- Ta mặc dù không làm gì được ngươi nhưng lại có thể kiểm chế ngươi, không thể hội hợp với đại quân Man Di được!

Dứt lời trong tay hắn xuất hiện Thanh Can Mao Bút, huy động giao phong với Hắc Phong Ma Hoàng.

Đã giao chiến một lần, Dương Phàm thăm dò biết được chi tiết Hắc Phong Ma Hoàng.

Luận về pháp lực tu vi, Hắc Phong Ma Hoàng không cường đại hơn đại tu sĩ cùng giai nhiều.

Sở dĩ hấn lợi hại hơn là bởi vì công pháp của hấn rất quý dị, hơn nữa cũng giống như Hồ Phi, có được thần thông thiên phú nào đó.

Thứ hai là Hắc Phong Ma Hoàng lại có được một Linh bảo truyền thừa, cũng chính là chiếc áo choàng của hấn kia.

Chiếc áo choàng này và thiên phú của hấn vô cùng hợp nhau, có thể khiến Thần thông gia tăng, càng khiến thân pháp của hấn quý dị, thi triển phong độ thuật càng thêm quái dị.

Hai đại ưu thế này, kết hợp với sự mưu trí của Hắc Phong Ma Hoàng, khó trách hấn khiến ba đại tu sĩ Bắc Tàn cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng Dương Phàm cũng không sợ hấn.

Có Tường Vân Ngoa, Dương Phàm có thể duy trì sự ngang bằng trong phong độ so với Hắc Phong Ma Hoàng.

Hơn nữa, còn có kim sí do Bằng Vũ Phiến tạo ra, Dương Phàm có thể thoải mái bảo mệnh trước Hắc Phong Ma Hoàng.

Điều duy nhất hấn phải đề phòng chính là chiếc áo choàng truyền thừa của Hắc Phong Ma Hoàng, phát động hắc phong cường mãnh, tạo thành uy hiếp rất lớn đối với Dương Phàm.

Chỉ cần cẩn thận, dưới sự trợ giúp của Tường Vân Ngoa, Dương Phàm có thể đấu ngang tay.

Hai người ở giữa không trung, triển mở một trận đấu pháp ngang tài ngang sức.

Nếu là ở trên mặt đất, hơn phân nửa, Dương Phàm có thể chiếm cứ thượng phong, nhưng Hắc Phong Ma Hoàng cũng biết được điều này. Do đó, là người bị đuổi giết, hấn khẳng định không ngu ngốc hạ xuống mặt đất mà chiến đấu.

Cứ như thế, hai người vừa đánh vừa chạy, đánh cho thiên hôn địa ám.

Thời gian dần trôi qua, Hắc Phong Ma Hoàng lo lắng cho tình huống của tu sĩ Man Di, muốn quay về địa bàn.

Dương Phàm cũng hiểu rõ suy nghĩ của hấn, quần lấy không tha.

Vô tình, hai người đã đánh nhau mấy ngày mấy đêm.

Gần như một nửa thời gian là đấu pháp, một nửa thời gian là truy đuổi.

Lúc này, Dương Phàm phát hiện mình đã tiến vào một mảnh hoang mạc vô tận

Hơi giật mình, hấn hiểu được đã đuổi giết tới tận địa bàn của Man Di.

- Ha ha, Ma Hoàng các hạ, Dương mỗ không tiến nữa

Dương Phàm dừng lại, cười dài nhìn hấn rời đi.

Sắc mặt của Hắc Phong Ma Hoàng xanh mét, hóa thành một mảnh tàn quang hắc phong, biến mất trong tầm mắt Dương Phàm.

Dương Phàm lập tức quay đầu, hướng về cổ Lương Thành lao tới.

Dọc theo đường đi, hấn thấy được có rất nhiều thi thể, bao gồm cả tu sĩ của liên minh Bắc Tàn, cả tu sĩ Man Di.

Tuy nhiên, trong số tu sĩ Man Di thương vong thì có không ít là số quyền thế.

Trong quá trình phi hành, cảm quan của Dương Phàm cũng nắm bắt được không ít tu sĩ Man Di hoặc ẩn nấp hoặc giả chết. Hấn tất nhiên cũng giết sạch, không chút lưu thủ.

Một lúc này, thần thức của Dương Phàm nắm bắt được một cỗ khí tức quen thuộc.

Đây chính là Hồ Phi.

Hồ Phi đang cầm Lang Nha Bổng, đuổi giết một vị cường giả Nguyên Anh của Man Di.

Vừa lúc tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này lại có sở trường về tốc độ cho nên Hồ Phi muốn giết hắn cũng có chút khó khăn.

Tên tu sĩ Man Di vừa bay tới đây, vừa lúc thấy một đạo huyễn quang hai màu vàng bạc lao tới.

Chờ khi hắn nhận ra thân phận người tới thì sắc mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trong trận đại chiến phía trước, hắn đã tận mắt chứng kiến đối phương đánh cho "Vô miện chi Vương" Hắc Phong Ma Hoàng phải chạy trốn chết.

Giờ phút này hắn gặp phải cường giả cấp bậc này khiến hắn gần như tuyệt vọng.

Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức quay đầu bỏ chạy, thi triển tốc độ nhanh nhất của mình.

Phạch

Hai cánh sau lưng Dương Phàm rung lên, thân hình hóa thành một đạo huyễn quang, chớp mắt đã đuổi kịp hắn, lao lên chặn đường.

- Phốc.

Một đạo kim quang sắc bén từ trên chém xuống, chẻ đôi thân thể hắn, kim quang còn dư lực, chém mạnh xuống đất.

Trên kim sí sau lưng Dương Phàm cũng còn dính đôi chút máu tươi nhìn ghê ghê, sau khi vung lên lại tiêu tan trong gió.

- Ha ha người tới thật đúng lúc.

Hồ Phi thu hồi Lang Nha Bổng, đi tới bên cạnh Dương Phàm, vô cùng hưng phấn.

- Dạ Hạm Thánh nữ kia đâu rồi?

Dương Phàm hỏi.

- Cái này hình như là thừa dịp rối loạn chạy thoát rồi.

Hồ Phi ngượng ngùng nói.

Trải qua một phen dò hỏi, Dương Phàm rốt cục hiểu được.

Hồ Phi sau khi bắt lại Dạ Hạm Thánh nữ thì liền chỉ lo đánh giết, hưng phấn và kích thích quá nên quên mất năng lực của ta, cuối cùng lại bị những cường giả Man Di khác ẩn nấp trong thành cứu đi mất.

- Thôi được, hiện giờ chiến cuộc đã định rồi.

Dương Phàm cũng không truy cứu thêm việc này nữa.

Giá trị lợi dụng của Dạ Hạm Thánh nữ đã phát huy tới mức tận cùng rồi.

Từ đó về sau trong thời gian hơn một tháng, tất cả tu sĩ Man Di ở trong Triệu Quốc đều hoặc trốn hoặc bị tiêu diệt.

Chỉ mất một tháng, Triệu Quốc đã hoàn toàn chiến thắng.

Những tu sĩ Man Di ở những tiểu quốc xung quanh cũng lập tức bỏ chạy.

Không tới thời gian hai tháng, tất cả tu sĩ Man Di xâm phạm mười ba quốc gia Bắc Tần đã bình bại như núi lở, toàn bộ trốn về Man Di.

Rốt cục, một ngày kia, chúng cường giả Nguyên Anh cao tầng của Bắc Tần đã tụ hội lại ở đại điện trung tâm cổ Lương Thành.

Dương Phàm và Hồ Phi cũng tham dự lần Đại hội này.

Lần Đại hội này, Dương Phàm cảm nhận được đa số ánh mắt của Nguyên Anh bậc cao đều nhìn về phía hắn.

Nhất cử nhất động của hắn đều được mọi người chú ý tới.

Hơn nữa ánh mắt của đám tu sĩ Nguyên Anh này đều tràn ngập kính sợ và ngưỡng mộ.

Ở mười ba quốc gia Bắc Tần thì chỉ có người này mới có thể xoay chuyển đại cục.

Cũng chỉ có hắn mới đánh cho kẻ bất khả chiến bại Hắc Phong Ma Hoàng phải chạy trốn chết.

Giờ phút này, uy danh của Dương Phàm đã hoàn toàn vượt xa ba đại tu sĩ Bắc Tần rồi.

Trong mắt mấy chục vạn tu sĩ ở cổ Lương Thành, nhân vật truyền kỳ này đã gần cơn sóng dữ.

Hắc Phong Ma Hoàng giờ đã không hề đáng sợ nữa.

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân có chút xấu hổ.

Lúc trước, hai người bọn họ từng nhiều lần phủ quyết kế hoạch của Dương Phàm, cũng không thể đoán được kết quả như thế. Nam tử trước mặt này đúng là đã thật sự thay đổi chiến cuộc, cứu lấy hàng tỉ sinh linh.

Càng khó tin chính là từ đầu tới cuối Dương Phàm cũng không ra mặt lãnh đạo quần hùng.

Dương Phàm từ sau khi đi vào cổ Lương Thành liền luôn ở bên cạnh âm thầm dẫn đường cuộc chiến, hơn nữa, ra tay ở thời khắc mấu chốt, giải quyết dứt khoát, quyết định thắng bại.

- Lần này, liên minh Bắc Tần chúng ta giành được toàn thắng đều dựa vào việc Dương đạo hữu xuất thủ.

Lăng Tiêu Kiếm tiên đứng dậy, biểu đạt lòng biết ơn đối với Dương Phàm.

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân cũng gật đầu tán thành.

Lập tức, toàn bộ đại diện đều hết lòng ca ngợi Dương Phàm, thậm chí ầm ầm có chút a dua, nịnh bợ.

Những tu sĩ này đều là lão quái Nguyên Anh Kỳ, có thể khiến bọn họ a dua thì thật sự là chuyện quá khó tin.

Nhưng ánh mắt Dương Phàm lại vẫn trong veo, vinh nhục bất kinh, không nói một lời nào.

Lập tức, đám Nguyên Anh lão quái này đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Chờ tất cả mọi người yên tĩnh lại, Dương Phàm mới thản nhiên nói:

- Không biết tiếp theo, các vị có tính toán gì không?

- Lần đại chiến này, Man Di Cửu Tộc đã tổn thất thảm trọng, phải toàn lực khôi phục nguyên khí, ít nhất cần thời gian một trăm năm.

Tam Thanh tán nhân lại cười nói.

- Mười ba quốc gia Bắc Tần chúng ta ít nhất có một trăm năm an bình.

Một nữ tu Nguyên Anh Kỳ nhẹ nhàng nói.

- Ngu xuẩn!

Thanh âm lạnh như băng của Dương Phàm vang lên khiến một mảnh vui mừng trong đại diện lập tức câm nín.

Lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, bồn chồn lo âu.

- Thế không biết Dương đạo hữu có cách nhìn như thế nào?

Huyết Luyện lão tổ hỏi.

Giờ phút này, nơi này chỉ có ba vị đại tu sĩ là có thể ngang hàng nói chuyện với hắn.

- Trăm năm an bình thật sự quá ngắn ngủi!

Thanh âm Dương Phàm lại dịu đi, chợt đưa mắt nhìn về phía Tây của Triệu Quốc, sát phạt quyết đoán nói:

- Điều ta muốn nói chính là trăm thảo trừ căn, quét ngang Man Di!

540. Chương 525: Quét Ngang Man Di (trung)

Chúng cường giả Nguyên Anh trong đại điện không khỏi hít sâu một hơi lạnh khí, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Gần năm mươi năm qua, mười ba quốc gia Bắc Tần bị Man Di công hãm gần một nửa lãnh thổ, liên tiếp bại lui.

Dần dà, Man Di Cửu Tộc đã trở thành bóng ma.

Hắc Phong Ma Hoàng càng là một cái tên Ma Vương không thể chiến thắng.

Cho nên, đại bộ phận bọn họ chưa từng có tráng chí quét ngang Man Di.

Sau một lúc, Tam Thanh tán nhân chậm rãi mở miệng:

- Bần đạo hiểu được ý tốt của Dương đạo hữu, nhưng bây giờ, mười ba quốc gia Bắc Tần trải qua mấy chục năm đại chiến đã bị tổn thất thảm trọng, không khá gì hơn Man Di Cửu Tộc cả! Thừa dịp Man Di đại bại, đa số môn phái của Bắc Tần ta có thể nhân cơ hội này để súc tinh dưỡng đức, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lời này vừa ra, đa số cường giả Nguyên Anh nơi này đều tỏ vẻ đồng ý.

Nơi này, mỗi vị Nguyên Anh bậc cao tham chiến, sau lưng đều có những thế lực và mục đích riêng.

Tiếp tục đại chiến sẽ chỉ khiến các môn phái càng tổn thất thảm trọng mà thôi.

- Hơn nữa, Dương đạo hữu không biết địa hình nơi Man Di Cửu Tộc, đó là một mảnh hoang mạc vô tận, liên miên tới hàng trăm vạn dặm. Nếu muốn tiêu diệt một trong chín bộ lạc này thì cũng vô cùng gian nan.

- Nếu tùy tiện tiến công, dưới tình huống không biết địa thế của đối phương, nếu bị Hắc Phong Ma Hoàng tính kế, ưu thế mà vất vả lắm chúng ta mới chiếm được

Huyết Luyện lão tổ cũng có ý này.

Đại bộ phận số tu sĩ nơi này đều có cùng ý tưởng với Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân.

Lăng Tiêu Kiếm tiên trầm mặc thật lâu, liền hỏi Dương Phàm:

- Không biết Dương đạo hữu nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

- Nắm chắc được bao nhiêu phần thắng sao? Dương Phàm cũng không thể nói chính xác được, nhưng hiện tại sĩ khí của Man Di Cửu Tộc đã đại giảm, một vị Nguyên Anh đại tu sĩ lại bị thương nặng. Cũng có rất nhiều, tu sĩ đã bị Tử ôn Vô Hương của ta, hơn nữa ôn độc này sẽ còn lây lan sang nhiều tu sĩ nữa

Dương Phàm trầm tư nói.

- Tử ôn Vô Hương?

Đám người Huyết Luyện lão tổ nao nao.

Đột nhiên bọn họ nhớ tới một ít hiện tượng quỷ dị trong cuộc chiến ngày đó.

Một số tu sĩ chiến đấu kiệt sức đột nhiên thất khiếu đổ máu mà chết, sau đó thi thể hóa thành một đoàn hắc thủy.

Kiểu tử vong vô cùng thê thảm này thậm chí khiến đám người giết người không gớm tay này cũng không rét mà run.

- Ôn độc thuật này chính là do sư phụ Độc Vương của ta từng nghiên cứu ra. Đặc điểm lớn nhất là năng lực ẩn núp và tính lây lan, chỉ cần sử dụng quá độ thì ôn dịch này sẽ nhân cơ hội mà vào, lập tức độc phát bỏ mình. Dương mỗ lần trước lén vào trận doanh Man Di, nhân khi đang hỗn loạn mà sử dụng ôn độc này, dự tính sẽ lây lan cho mấy vạn tu sĩ. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, số tu sĩ Man Di trúng độc sẽ ngày càng nhiều.

Dương Phàm giải thích nói.

Tử Ôn Vô Hương này là một đại sát khí có thể diệt tuyệt chủng tộc. Nhược điểm duy nhất của nó chính là không đủ lực sát thương đối với tu sĩ bậc cao.

- Vạn nhất loại ôn độc này lây lan sang tu sĩ phe Bắc Tần ta thì làm sao?

Có người nghi hoặc,

- Loại ôn độc này lây lan vô cùng kỳ lạ. Trong quá trình chiến đấu cùng sử dụng thì nó ẩn nấp thu liễm, chỉ khi tiếp xúc ở một khoảng cách nhất định và không vận dụng pháp lực thì mới bị lây lan. Mà tu sĩ bên ta và Man Di gặp nhau, khẳng định sẽ lập tức giao phong đấu pháp, ôn độc sẽ không thể lây lan được. Mà khi tu sĩ Man Di nghỉ ngơi thì ôn độc này mới bắt đầu lây lan.

Khóe miệng Dương Phàm nhấc lên, cười khê nói.

- Dương nhiên, vì để phòng ngừa vạn nhất, nơi này ta có một đan phương, có thể luyện chế một ít giải dược. Nhưng đan phương này phải giữ bí mật, giải dược cũng chỉ do những tu sĩ cao giai bảo quản mà thôi.

Dương Phàm nêu ra đề nghị.

Chúng tu sĩ trong đại điện nghe lời này cũng có một số lộ ra dị sắc.

Hiện giờ Man Di đại bại, trong đó có một vị Thiên Sư bị thương nặng, đa số tu sĩ lại bị ôn độc lây lan.

Đối với tu sĩ liên minh Bắc Tần mà nói, đây đúng là cơ hội ngàn năm một thuở.

- Phong mỗ đồng ý với Dương đạo hữu.

Lăng Tiêu Kiếm tiên Phong Vô Tuyệt là người đầu tiên biểu lộ thái độ.

Theo sau, đa số thế lực ở Triệu Quốc cũng đều hòa theo.

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân biến sắc, vẫn không quá bằng lòng như trước.

Tam Thanh tán nhân cười khổ nói:

- Dương đạo hữu cần gì phải gây chiến, đẩy ta và Man Di vào hướng tuyệt cảnh, không chết không dừng? Hiện nay, Bắc Tần đã có Dương đạo hữu tọa trấn, dù Man Di khôi phục nguyên khí cũng không dám tự tiện phát động xâm lược mười ba quốc gia Bắc Tần.

Huyết Luyện lão tổ cũng thở dài nói.

Lần đại chiến này, bất kể là Bắc Tần hay là Man Di Cửu Tộc thì đều cần phải tĩnh dưỡng, khôi phục nguyên khí.

- Nếu Dương mỗ dừng lại Bắc Tần lâu thì tự nhiên cũng không để ý tới điều này!

Dương Phàm thở dài, chậm rãi đứng lên.

- Chẳng lẽ đạo hữu phải rời khỏi Bắc Tần?

Chúng Nguyên Anh bậc cao chấn động.

- Đúng thế!

Dương Phàm gật đầu:

- Đây cũng chính là nguyên nhân khiến ta muốn đuổi tận giết tuyệt Man Di, chỉ có như thế thì ta mới có thể yên tâm rời đi được.

Mọi người đều hơi giật mình.

- Dương mõ rời đi Bắc Tần, ngắn thì mấy chục năm, trăm năm, lâu thì mấy trăm năm mới về!

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về xa xa.

- Nhưng Bắc Tần ta có nhiều thế lực tu tiên, cũng không thể chỉ vì một nguyện vọng của người được. Người cứ nhất định phải như thế sao?

Lần này, người lên tiếng là Vũ Lâm.

Khi Dương Phàm vừa tới cổ Lương Thành thì Vũ Lâm đã tâm sinh địch ý và không phục đối với Dương Phàm.

Hiện tại, hắn không thể nổi lên lòng ghen tị và không phục, nhưng chấp niệm và lòng căm thù thì phải có.

Trên thực tế, trong lòng của Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân cũng có ý như hắn.

Nếu chúng ta không đồng ý thì người có thể thế nào?

- Ha ha

Dương Phàm cũng nở một nụ cười.

- Trước khi rời đi, Dương mõ có hai lựa chọn, thứ nhất là quét ngang Man Di, nhường Bắc Tần yên ổn. Lựa chọn thứ hai chính là phụ tá Man Di, nhất thống Bắc Tần! Ta tin tưởng rằng Hắc Phong Ma Hoàng khẳng định sẽ không cự tuyệt để ta gia nhập!

Giờ khắc này, Dương Phàm cười rất quý dị.

Mọi người nghe thế chỉ cảm thấy giống như bị một chậu nước đá đổ lên đầu, toàn thân lạnh ngắt!

Khi hai cường giả đáng sợ nhất Bắc Tần là Hắc Phong Ma Hoàng và Dương Phàm liên thủ thì ai cũng sẽ không nghi ngờ bọn họ có thể san bằng liên minh mười ba quốc gia này.

Nơi này đột nhiên lâm vào một mảnh trầm mặc ngán ngùi, áp lực không khí đã đạt tới mức tận cùng,

Huyết Luyện lão tổ và Tam Thanh tán nhân lại cố gắng áp chế lửa giận ở trong lòng.

- Đây là uy hiếp, sự uy hiếp trắng trợn.

- Cái Dương mõ cần chính là một hoàn cảnh bình an, mặc kệ ai là người thống trị chân chính, Hắc Phong Ma Hoàng cũng được, thế lực Bắc Tần cũng được, ai có thể mang tới một thế giới ổn định, an bình thì Dương mõ sẽ giúp người đó.

Dương Phàm chậm rãi nói.

Hắn nói đã rất rõ ràng,

Sau khi nói xong, hắn dẫn Hồ Phi đi ra ngoài.

Giờ khắc này, toàn bộ sả Nguyên Anh bậc cao nơi này đều nhìn chăm chăm về phía hai người.

Dương Phàm thậm chí cảm nhận được vài tia sát ý.

Hắn xoay người.

- Không cần tưởng rằng có thể lưu ta lại! Ta làm bất cứ chuyện gì đều đã suy tính hậu quả! Hơn nữa, Dương mõ có tuyệt đối nắm chắc là có thể toàn thân trở ra.

Hai người đã sắp đi ra khỏi đại điện.

- Chờ một chút.

Tam Thanh tán nhân ngăn lại.

Thân mình Dương Phàm hơi dừng lại rồi lại tiếp tục đi tới.

- Bần đạo đáp ứng!

Tam Thanh tán nhân hoảng sợ hô lên.

- Bồn tọa cũng đồng ý.

Huyết Luyện lão tổ thở dài một hơi nói.

Dương Phàm lần này mới xoay người, nhìn hai người thâm ý, lại cười nói:

- Tổn thất thảm trọng nhất thời, lại có thể đổi được sự an bình ít nhất là ngàn năm. Chắc chắn sau này các người sẽ hoàn toàn thấu hiểu quyết định hôm nay!

- Hãy đừng nói thế nữa! Người nói xem nên đánh như thế nào. Chúng ta tùy theo người.

Huyết Luyện lão tổ đã hoàn toàn thỏa hiệp.

Hắn không tin lý luận của Dương Phàm nhưng cũng không thể không khuất phục ở tình hình lúc này.

Dương Phàm một lần nữa ngồi xuống chỗ cũ, sự tự tin và trấn định của hắn khiến người ta tin phục.

Trải qua quyết sách của ba đại tu sĩ và chúng Nguyên Anh bậc cao, Dương Phàm trở thành Thống lĩnh tối cao của cuộc chiến với Man Di lần này. Bất cứ ai cũng đều phải phục tùng mệnh lệnh của hắn vô điều kiện, rất nhanh, mệnh lệnh này được truyền đạt toàn quân.

Vào buổi tối, toàn bộ cổ Lương Thành lâm vào một mảnh hoan hô chúc mừng, sĩ khí toàn quân tăng lên rất nhiều.

Giờ khắc này, Dương Phàm đã trở thành thủ lĩnh tinh thần của mấy chục vạn quân trấn thủ ở Cổ Lương Thành này.

Xoay chuyển vận mệnh của liên minh mười ba quốc gia Bắc Tần, đánh đuổi Hắc Phong Ma Hoàng.

Trong mắt vô số tu sĩ, Dương Phàm đã vượt xa trên ba đại tu sĩ Bắc Tần rồi.

Đối với điều này ba đại tu sĩ cũng có chút khó chịu nhưng vẫn chưa quá để ý, bởi vì bọn họ hiểu được không lâu sau nữa, Dương Phàm sẽ lại rời đi khỏi Bắc Tần.

Xem ra, Bắc Tần nhỏ nhỏ này không thể chứa đựng được "Tiềm uyên chi Long" này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt bọn họ thậm chí có chút ảm đạm.

Thêm qua hai ngày, cổ Lương Thành lâm vào nghỉ ngơi và hồi phục rồi ba đại tu sĩ lại dẫn dắt chúng tu sĩ giết về phía hoang mạc của Man Di.

Về phần Dương Phàm, hắn cũng chỉ yên yên làm thủ lĩnh tinh thần, cũng không chú ý tới những tiểu tiết.

Mấy tháng sau, mấy chục vạn tu sĩ rốt cục đã đi vào hoang mạc Man Di.

Trên đường, mọi người cũng thấy được rất nhiều đoàn hắc thủy đi những thi thể bị phân hủy.

Tử ôn Vô Hương của Dương Phàm quả nhiên đã nổi lên tác dụng rất lớn, khiến rất nhiều tu sĩ Man Di bị dính phải.

Một ngày kia, từ phía trước có một đạo thân ảnh lao tới, nhìn qua rõ ràng là dân bản xứ Man Di.

- Dừng tay!

Dương Phàm ngăn cản mấy người đang định động thủ.

Đạo nhân ảnh này là một lão già thất tuần. Hắn quỳ gối trước mặt Dương Phàm, run rẩy nói:

- Quân Vương, cuối cùng ta cũng đợi được!

Dương Phàm cũng có chút ấn tượng với người này. Đây chính là một trong những tâm phúc mà Ân Thiên Quân Vương cha hắn đã bồi dưỡng nên, cũng tương tự như Ân Tam.

Người này là Ân Ngũ, tu vi chỉ là Trúc Cơ Kỳ.

- Tình huống thế nào?

Dương Phàm hỏi.

Ẩn Ngũ lấy từ trên người ra một cái ngọc giản, đưa cho Dương Phàm nói:

- Bản đồ trong ngọc giản này chính là do lão bộc khắc nên trong thời gian năm mươi năm qua. Trong đó có ghi lại tất cả cứ điểm bộ lạc của Man Di Cửu Tộc, thậm chí có một số nơi bí mật

- Về phần tung tích của đại quân của Man Di thì lão bộc cũng biết được một chút

Chỉ mất một lúc, Ẩn Ngũ đã báo cáo cho Dương Phàm rất nhiều tin tức quý giá.

Ba đại tu sĩ bên cạnh hắn không khỏi trợn mắt há mồm, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không ngờ được rằng năm mươi năm trước Dương Phàm đã phái người tới tiềm phục ở trong Man Di rồi.

Trên thực tế, khi đó Dương Phàm đang đối kháng với Tam U lão ma thì đã biết được chuyện Man Di nhất thống và việc liên quan tới Hắc Phong Ma Hoàng, khiến cho Bồ Thiên Quân Vương thi hành kế hoạch này.

Lúc ấy, Bồ Thiên Quân Vương thậm chí cảm thấy được việc phân tán nhân lực có chút không ổn.

Nhưng hôm nay, năm mươi năm sau, bố cục Dương Phàm thiết kế rốt cuộc đã cho thấy tác dụng!

Rất nhanh, ngọc giản bản đồ này đã được phục chế thành mấy trăm bản, gần như tất cả các tu sĩ bậc cao đều có một bản.

Mấy tháng sau, liên quân đã đi tới Man Di, hoành tảo vô trở, nhổ tận gốc một đám bộ lạc,

Cũng tốt khi Dương Phàm không chân chính diệt sạch nhân gian, phàm là người thường thì đều được tha chết.

Hắn hạ lệnh chỉ được giết tu sĩ Man Di, còn những phạm nhân thì không được động thủ.

Hoang mạc Tây Nhạc rộng chừng mấy trăm vạn dặm.

Chừng mất mấy năm mới có thể diệt sạch chín phần Man Di Cửu Tộc.

Một ngày kia, mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tàn đã giết tới căn cứ đại cuối cùng của Man Di: Khổng Tước Thánh điện!

541. Chương 525: Quét Ngang Man Di (hạ)

Toàn bộ Man di ước chừng phạm vi mấy trăm vạn dặm, cũng không phải tất cả đều là hoang mạc, còn có số ít đồi núi bình nguyên.

Mà Thánh điện Khổng tước thì nằm trên bình nguyên phì nhiêu của vùng hoang mạc cuối Tây bộ.

Ngàn vạn năm qua nó vẫn luôn là thần điện của cộng đồng chín tộc Sơn Nhạc tiến công, có được địa vị và quyền uy cao nhất.

Mặc dù phần lớn thời gian qua, chín tộc Sơn Nhạc rơi vào cảnh nội chiến chém giết lẫn nhau, nhưng địa vị siêu nhiên của Thánh điện Khổng tước, chưa bao giờ bị người ta nghi ngờ.

Gần trăm năm nay Thánh điện Khổng tước, xuất hiện một vị thiên tài hiếm có là Thánh nữ Dạ Hạm.

Dạ Hạm chỉ dùng không đến một trăm năm đã tấn chức Nguyên Anh Kỳ, cũng là một vị Thánh nữ Tây Nhạc trẻ tuổi nhất xưa nay.

Ở năm ấy khi nàng hai mươi mấy tuổi, liền ngoại lệ trở thành đệ tử của Hắc Phong Ma Hoàng cường giả đệ nhất Man di.

Từ đó, Hắc Phong Ma Hoàng dùng danh nghĩa Thánh điện kết hợp chín tộc Man di, trở thành Ông Vua không ngại của Man di Tây Nhạc.

Đủ loại chuyển biến trong khoảng thời gian này, không vượt qua tám mươi năm.

Nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của Dương Phàm, Thánh điện Khổng tước có lẽ đã lãnh đạo chín tộc Man di, san bằng mười ba nước Bắc Tần rồi.

Mà hiện giờ, chỉ trong thời gian mấy tháng tình thế đã đảo ngược.

Từ mấy năm trước, ở trận đại chiến cả Lương Thành, vào thời khắc mấu chốt Dương Phàm ra tay, xoay chuyển cục thế, liên tục đánh cho chín tộc Man di phải bại lui, nguyên khí tổn thương nặng nề.

Tiếp theo sau, Dương Phàm dùng thủ đoạn cường thế, bức hiếp giới cao tăng Bắc Tần ra tay, đánh giết tiến quân thẳng vào địa bàn của Man di Tây Nhạc.

Trải qua mấy năm liên tục chiến đấu ở các chiến trường, các bộ lạc và thế lực tu tiên lớn nhỏ ở Man di Tây Nhạc, đều bị mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tần đánh giết đến không còn một mảnh giáp.

Sở dĩ có thể thuận lợi như thế, ít nhiều cũng nhờ Dương Phàm ở năm mươi năm trước đã chuẩn bị sẵn kế hoạch thật tốt. Từ lúc đối kháng cùng Tam U lão ma, hắn đã cho thế lực của Âm Huyết Vương Triều ngấm ngầm thâm nhập vào bên trong Man di.

Cho nên, khi tiến quân đánh giết Man di, tất cả lộ tuyến cùng môi trường địa lý đều thông suốt, thậm chí ngay cả tình hình của địch nhân, trên cơ bản đều có thể nắm giữ trước phần nào.

Ở năm thứ ba Đại quân bắc Tần tiến quân vào Man di Tây Nhạc, rốt cục xâm nhập tới Thánh điện khổng tước căn cứ địa cuối cùng này.

Theo tin tức Âm Huyết Vương Triều báo cáo, mười vạn tu sĩ tinh anh cuối cùng của Man di, đều lui về giữ ở Thánh điện khổng tước.

Hắc Phong Ma Hoàng, Thánh nữ Man di, ba Đại Thiên Sư, cùng với mấy chục vị tu sĩ Nguyên Anh, toàn bộ đều trấn thủ chỗ thiên đường cuối cùng này.

Hơn ba mươi vạn tu sĩ Bắc Tần, như đám mây đen đông nghìn nghịt trên bầu trời, áp lực đè xuống Thánh điện khổng tước.

Cách thật xa, tầm nhìn vượt trội của Dương Phàm đã nhìn thấy hình dáng của Thánh điện Khổng tước.

Đó là một quần thể cung điện rộng rãi hùng vĩ, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Ở trung ương quần thể cung điện, tọa lạc một tòa cung điện bảy màu nổi bật như hạc trong bầy gà. Trên đỉnh nóc cung điện đó, lóng lánh bảy cái lông khổng tước màu sắc khác nhau, dài đến hơn trăm trượng, khí thế đồ sộ hùng vĩ.

Xa xa nhìn lại, hắn mơ hồ cảm nhận được một áp lực ép tới mình.

Nếu Dương Phàm tới địa bàn của Khổng Tước Vương ở Thiên cầm Nội Hải, hoặc là Âm Hồn thượng nhân đích thân tới nơi đây, chắc chắn phát hiện, trên hai cái khu vực lớn nhất đó đều có bảy cái lông khổng tước ý hệt nhau, nhìn qua thật rực rỡ chói mắt.

- Thất Thái Khổng Tước Tiên đây sao?

Dương Phàm nhìn tòa cung điện bảy màu xa xa, thì thào lẩm bẩm.

Mấy năm trước ở Vụ Liễu trấn, lần đầu gặp mặt Thánh nữ Dạ Hạm, khi đó Dương Phàm đã hỏi bọn hắn thờ phụng là cái gì.

Hôm đó Thánh nữ Dạ Hạm dùng giọng điệu trang trọng mà trang nghiêm, trả lời: Thất Thái Khổng Tước Tiên.

Cùng thời gian này, bên trong đại điện trung ương Thánh điện Khổng tước hùng vĩ.

- Ma Hoàng đại nhân, Thánh nữ điện hạ! Đại quân Bắc Tần, hơn ba mươi vạn tu sĩ, đã đánh tới trước Thánh điện Khổng tước, nhưng tạm thời chưa có phát động công kích

Một người hầu trong Thánh điện quỳ trên mặt đất báo cáo.

Ở phía trên đại điện đang ngồi hai người: Hắc Phong Ma Hoàng cùng Thánh nữ Dạ Hạm.

Hắc Phong Ma Hoàng dáng người khô gầy, nét mặt hơi có vẻ trắng bệch, hai tròng mắt lõm xuống tối đen, nhìn không ra chút dao động cảm xúc gì.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thánh nữ Dạ Hạm hơi có vài tia lo âu, chuyển ánh mắt nhìn về phía Hắc Phong Ma Hoàng.

- Truyền gọi ba Đại Thiên Sư.

Giọng nói trống trải lạnh lùng vang lên trong đại điện.

Trong cặp mắt tối đen của Hắc Phong Ma Hoàng lóe lên một tia sáng, dùng một loại giọng điệu kỳ lạ nói:

- Hôm nay, là thời cơ cuối cùng để Man di Tây Nhạc ta lật lại thế cờ.

- Lật lại thế cờ?

Thánh nữ Dạ Hạm thoáng hơi sửng sốt, ngay sau đó chuyển ưu sầu thành vui mừng.

- Lão sư! Thật sự còn có hi vọng sao? Tu sĩ bộ tộc Tây Nhạc ta, gần như bị tổn thất hơn bảy phần

Thánh nữ Dạ Hạm khó hiểu hỏi.

Hắc Phong Ma Hoàng chậm rãi giơ lên một bàn tay, ánh mắt nhìn về hướng xa xa, trong đôi mắt dường như hiện ra một cái thân ảnh truyền kỳ.

- Tại Cổ Lương Thành, hẳn có thể ở thời khắc nguy cơ cuối cùng xoay chuyển thế cục, bốn hoàng cũng có thể!

Bàn tay hắn đang giơ lên bỗng nhiên nắm chặt, trong mắt thậm chí có vài tia hưng phấn.

Không bao lâu sau, cả ba Đại Thiên Sư Man di đều tới đại điện.

Mấy chục vạn tu sĩ đại quân Bắc Tần, ở phụ cận Thánh điện bắt đầu tập hợp bố trí các lộ tu sĩ, xây dựng cơ sở tạm thời.

Ba đại tu sĩ đứng chung một chỗ cùng Dương Phàm, trên mặt đều lộ rõ vẻ tươi cười.

- Hy vọng một trận chiến cuối cùng này, có thể tung một lưới bắt hết Man di, từ nay về sau ít nhất có thể cho Triệu quốc ta yên bình mấy ngàn năm.

Trong mắt Phong Vô Tuyệt có vài phần chờ mong.

Triệu quốc là thế lực siêu cấp cách Man di gần nhất, cho nên nỗi thống hận đối với Man di càng sâu sắc.

- Man di chỉ còn có mười vạn tu sĩ cuối cùng, toàn bộ là tinh anh, Hắc Phong Ma Hoàng cùng ba Đại Thiên Sư đều ở trên đó, một trận chiến này dù có thắng, chỉ sợ chúng ta cũng phải tổn thất thảm trọng.

Tam Thanh tán nhân khẽ thở dài.

Trải qua mấy năm chính chiến tới nay, đã san bằng tất cả thế lực tu tiên Man di. Nhưng vốn bốn mươi vạn tu sĩ tiền công Man di, hiện tại chỉ còn lại có hơn ba mươi vạn.

Có thể tưởng tượng sau khi kết thúc một trận chiến cuối cùng này, còn phải tổn thất biết bao nhiêu tu sĩ nữa, chỉ sợ, tương lai trong vòng một trăm năm, mười ba nước Bắc Tần cũng khó mà khôi phục lại nguyên khí như trước.

Dương Phàm trấn định thần sắc, ánh mắt nhìn về phía Thánh điện Khổng tước xa xa, trong mắt hơi ngưng trọng:

- Ta có cảm giác tu sĩ Man di cũng không có buông bỏ đầu hàng, dường như muốn giãy dụa phản kháng lần cuối cùng. Hơn nữa Hắc Phong Ma Hoàng người này, tâm cao khí ngạo, chỉ sợ cũng sẽ không cam tâm nhận thua.

Ba đại tu sĩ nghe vậy, sắc mặt đồng thời biến đổi.

- Chẳng lẽ ở bước đường cùng thế này, hắn còn muốn xoay chuyển thế cục?

Huyết Luyện lão tổ khó có thể tin nói.

- Lúc trước ở Cổ Lương Thành, Dương mỗ có thể đảo ngược thế cục, vì sao hắn không dám có ý tưởng như thế?

Dương Phàm nhếch khóe miệng mỉm cười.

- Dương đạo hữu nói có lý.

Phong Vô Tuyệt gật gật đầu:

- Tình hình giờ phút này, rất giống thời điểm lúc trước ở Cổ Lương Thành.

Ở Dương Phàm nhắc nhở, ba đại tu sĩ đều thu hồi lòng khinh địch, tăng thêm cảnh giác, cẩn thận hơn vài phần.

"Véo!"

Một luồng sáng cầu vồng chói mắt, từ trận địa Bắc Tần bắn về phía Thánh địa Man di.

Đại trận trên bầu trời phía trên Thánh điện Khổng tước nhộn nhạo lên từng cơn gợn sóng, nhưng vẫn bị luồng sáng cầu vồng này xuyên thủng bay vào.

Khi luồng sáng kia giảm dần tốc độ, mờ nhạt đi, thì ra là một mũi tên.

Trên mũi tên có một tờ giấy chất liệu đặc thù.

"Vù!"

Trong đám tu sĩ Man di bay ra một gã Nguyên Anh cường giả, vươn tay ra bắt lấy mũi tên, gỡ xuống tờ giấy.

Vội vàng liếc nhìn một cái, cường giả Nguyên Anh này chợt biến sắc, hoảng tốc chạy tới Thánh điện trình lên vật ấy cho Hắc Phong Ma Hoàng.

Trong đại điện huy hoàng trống trải, chỉ có năm người, bao gồm ba Đại Thiên Sư vừa tới sau.

Hắc Phong Ma Hoàng mở tờ giấy ra xem xong nội dung trên đó, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh.

Theo sau, hắn đưa tờ giấy cho Dạ Hạm Thánh nữ Man di.

- Dương Phàm cùng ba đại tu sĩ hạ tối hậu thư cho chúng ta trong vòng ba ngày phải đầu hàng vô điều kiện, ký kết huyết chú khế ước trọn đời không xâm phạm Bắc Tần, nếu không lập tức khai chiến.

Dạ Hạm hơi biến sắc, giao tờ giấy cho ba Đại Thiên Sư.

- Ma Hoàng đại nhân! Hiện giờ tu sĩ của chín tộc Tây Nhạc chúng ta, gần như tổn thất hơn bảy phần, nếu tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ có nguy cơ diệt tộc

Lão Thiên Sư mặt đen lo âu nói.

Cánh tay phải của lão trống rỗng, chỉ còn một tay trái. Cánh tay bị cụt đó, là ba năm trước đây ở Cổ Lương Thành bị Thạch Thiên Hàn dùng Ma Hoàng Kiếm chặt đứt.

- Nói về thực lực, nếu như đánh bữa khẳng định chúng ta sẽ thua thảm trọng

Hắc Phong Ma Hoàng thần nhiên nói,

- Ma Hoàng đại nhân! Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Mục Thiên Sư mặc áo bào đen lộ vẻ cung kính dò hỏi.

- Theo ta được biết, bên trong liên minh mười ba nước Bắc Tần, luôn luôn là một đoàn quân ô hợp, ở trong lịch sử vạn năm trước đây, các nước Bắc Tần nhiều lắm là đánh lui Thánh tộc ta, cũng không phải liều mạng tiến sâu vào địa bàn của chúng ta như vậy, bởi vì Tây Nhạc chúng ta là vùng đất hoang mạc, tài nguyên thiếu thốn, Tu Tiên giới Bắc Tần sẽ không có hứng thú xâm lấn nơi đây. Hơn nữa nhìn theo thế cục, xem ra Dương Phàm kia từ lâu đã cho thế lực của hắn thâm nhập vào Tây Nhạc.

- Lần này, khi đánh lui chín tộc Tây Nhạc chúng ta, Bắc Tồn vẫn tiếp tục truy đuổi đến tận cùng, thậm chí kết hợp thành một đoàn, hơn phân nửa là do nỗ lực của tên Dương Phàm này, chỉ có hắn, mới có tầm nhìn sâu rộng như thế. Cũng chỉ có hắn mới có được uy tín kết hợp tạo thành liên minh mười ba nước.

Hắc Phong Ma Hoàng phân tích từng điểm một, khiến cho trong lòng ba Đại Thiên Sư và Thánh nữ Dạ Hạm trở nên thông suốt.

- Ma Hoàng đại nhân! Ý của ngài là: chỉ cần giết chết Dương Phàm, mười ba nước sẽ mất đi nhân vật linh hồn, sẽ trở thành một đoàn quân ô hợp. Đến lúc đó, chín tộc Tây Nhạc ta chẳng những có thể bình yên vô sự, thậm chí có thể nổi lên lần nữa, tái chiếm Bắc Tồn

Cặp mắt của lão già lùn sáng lên, không khỏi có phần hưng phấn nói.

- Nhưng mà, Dương Phàm kia thực lực thần thông cũng không kém Ma Hoàng, muốn giết hắn, chỉ sợ Lão Thiên Sư mặt đen vẫn còn lo âu nói.

- Nếu muốn giết hắn đúng là rất khó, bốn hoàng cũng không có nắm chắc chút nào. Cho nên, ở thời khắc vạn phần nguy cơ hiện giờ, cần phải vận dụng lực lượng cuối cùng của Tế Đàn Thánh điện.

Hắc Phong Ma Hoàng đưa mắt nhìn về hướng Thánh nữ Dạ Hạm nói tiếp:

- Có thể đảo ngược thế cục hay không, chỉ trông cậy vào người

- Thời gian ba ngày, chỉ sợ gấp quá không kịp

Thánh nữ Dạ Hạm thở dài.

Đại quân tu sĩ Bắc Tồn ở trước Thánh điện Khổng tước đợi mấy ngày, cũng không thấy phản ứng gì.

- Thời gian ba ngày đã hết, chuẩn bị phát động tổng tiến công,

Trong mắt Dương Phàm lóe lên tia sáng ác liệt.

Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, thời gian càng kéo dài, chỉ sợ càng bất lợi cho đám người mình.

Thời điểm ba mươi vạn đại quân Bắc Tồn chiến ý sôi sục, chuẩn bị xung phong liều chết tấn công Thánh điện Khổng tước.

Bỗng từ trong Thánh điện Khổng tước bay ra một cái điểm đen, kèm theo một áp lực tinh thần cường đại, gần như khiến cho mấy chục vạn đại quân nhất thời tạm dừng hành động.

Cái điểm đen kia, dần dần biến thành lớn, lộ ra thân ảnh có một không hai của Hắc Phong Ma Hoàng.

- Các hạ thật ngông cuồng! chẳng lẽ tự tin có thể bằng vào sức một người, chống lại toàn bộ mấy chục vạn đại quân Bắc Tồn sao?

Phong Vô Tuyệt cười lạnh, nói.

Hắc Phong Ma Hoàng chậm rãi mở miệng:

- Chín tộc Tây Nhạc ta cùng mười ba nước Bắc Tồn đều có vô số tu sĩ và sinh linh, nếu Thánh tộc chúng ta liều chết phản kháng, cho dù các ngươi thắng lợi, cũng sẽ chết vô số, nguyên khí tổn thương trầm trọng.

Hắc Phong Ma Hoàng ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Mà giờ phút này, bốn hoàng có một đề nghị, có thể tránh cho song phương tổn thất trầm trọng vô số tu sĩ, lại có thể giải quyết ân oán giữa hai bên.

- Mời nói!

Ánh mắt Tam Thanh tán nhân hơi lóe sáng thúc giục.

- Chín tộc Tây Nhạc cùng mười ba nước Bắc Tồn chính chiến đã mấy chục năm, điểm mấu chốt ảnh hưởng tới thắng bại, cũng không ngoài là cường giả đỉnh cao nhất. Vì thế bốn hoàng đề nghị, hai bên phái ra một người mạnh nhất, đại biểu cho hàng tỉ sinh linh tu sĩ, quyết chiến một lần sinh tử làm quyết định

542. Chương 526: Quyết Chiến

- Nếu bên Bắc Tàn thắng, Thánh tộc ta lập tức đầu hàng, hoặc giả bên ta thắng, như vậy bên Bắc Tàn lập tức lui binh.

Giọng nói lạnh, lòng của Hắc Phong Ma Hoàng, truyền khắp phạm vi trăm dặm.

Mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tàn đều nghe thật rõ ràng.

Bao gồm tu sĩ Man di trong Thánh điện Khổng tước, cũng đều nghe tiếng tuyên chiến vang dội tận trời cao này.

Ba đại tu sĩ Bắc Tàn cũng các Nguyên Anh bậc cao nghe vậy, phần lớn có chút ý động.

Mười vạn tinh anh man di đã lui về phòng thủ Thánh điện Khổng tước, nếu cứ thế liều mạng tử chiến, đối với hai bên đều không có lợi.

- Bỗng hoàng đại biểu toàn bộ chín tộc Tây Nhạc xuất chiến, không biết hàng tỉ sinh linh tu sĩ Bắc Tàn, có người nào dám chiến một trận cũng ta hay không?

Ngay sau đó giọng nói mang theo chiến ý sôi sục, phát ra từ trong miệng Hắc Phong Ma Hoàng,

Hắn từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt tối đen lạnh lùng bình thản đảo qua mấy chục vạn đại quân tại trường, dường như còn kèm theo vài tia khinh thường.

Tuyên chiến.

Đơn đả độc đấu, khiêu chiến cường giả đỉnh cao Bắc Tàn.

Trận quyết đấu của hai người có thể giải quyết vấn đề, hai bên ngừng chiến, tiết kiệm máu huyết tánh mạng của vô số sinh linh tu sĩ.

Thoáng chốc, mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tàn lặng ngắt như tờ.

Chúng tu sĩ cao tầng Bắc Tàn đều chuyển ánh mắt nhìn về phía ba đại tu sĩ cũng với Dương Phàm.

Giờ phút này, chỉ có mấy người này có tư cách chiến một trận cũng Hắc Phong Ma Hoàng.

Còn lại Nguyên Anh bậc cao khác gần như không có khả năng giành thắng lợi.

Nhưng phần nhiều ánh mắt đều chiếu vào thân ảnh vĩ ngạn truyền kỳ kia.

Trong Thánh điện Khổng tước, mười vạn tu sĩ Man di bao gồm ba Đại Thiên Sư, đều như ngừng lại hô hấp.

Toàn trường rơi vào cảnh tĩnh lặng.

Vô số tu sĩ man di thậm chí rơi nước mắt.

Bọn họ hiểu thật sâu sắc rằng: Ma Hoàng đại nhân đang vì tính mạng của vô số sinh, linh và tu sĩ, làm một cố gắng cuối cùng.

Ý đồ của hắn là lấy lực lượng của một người, để hóa giải nguy cơ diệt chủng này.

- Quyết chiến sao? Dương mỗ đã lâu không có vui đùa như vậy

Dương Phàm điềm nhiên không sợ hãi, trong mắt một mảnh bình tĩnh, thì thào lắm bầm.

- Ha ha ha Chẳng lẽ toàn bộ mười ba nước Bắc Tàn, đều không có người nào dám đơn đả độc đấu cùng bốn hoàng sao?

Tiếng cười ha hả của Hắc Phong Ma Hoàng truyền khắp toàn trường.

Điều này làm cho mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tàn đều lộ sắc mặt thực khó coi.

Đúng vậy. Chẳng lẽ Bắc Tàn thập tam quốc liên minh, thực không ai có thể chống lại hắn?

Không, nhất định có.

Càng nhiều ánh mắt đều hướng về nam nhân truyền kỳ, trước sau vẫn trấn định kia.

Bỗng nhiên, Hắc Phong Ma Hoàng quét ánh mắt về phía nam nhân kỳ vọng của mọi người kia:

- Dương Phàm! Lần đầu giao phong ở cổ Lương Thành, ngươi cũng không có thắng hơn bốn hoàng chút nào. Hôm nay ở trước Thánh điện của tộc ta, ngươi dám chiến một trận hay không?

Dám chiến một trận hay không?

Hắc Phong Ma Hoàng tuyên chiến thắng với Dương Phàm,

”Ồ!”

Tu sĩ bên phía mười ba nước Bắc Tần xông xao một hồi, nhiệt huyết sôi trào, chiến ý tăng mạnh, trong mắt đầy vẻ chờ mong.

Bọn họ tin rằng người nam nhân lấy lực chiến của bản thân xoay chuyển vận mệnh kia, nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người.

Cùng lúc đó, trong Thánh điện Khổng tước, vô số tu sĩ bay lên không trung, chứng kiến thời điểm có tầm quan trọng sâu sắc này.

Các cao tăng Bắc Tần biết rõ hơn ai hết, nếu Dương Phàm không tiếp nhận khiêu chiến, hình tượng nhân vật linh hồn của hắn sẽ giảm xuống nghiêm trọng, cũng sẽ khiến cho sĩ khí của đại quân mấy chục vạn tu sĩ hạ xuống.

Hắc Phong Ma Hoàng cũng biết rõ, trong liên minh mười ba nước, chỉ có Dương Phàm có thể cân sức ngang tài cũng hắn.

- Thủ đoạn của Ma Hoàng các hạ thật cao minh!

Dương Phàm chậm rãi lên tiếng, sau đó bay lên không trung, quay đầu nhìn lướt về phía đại quân mấy chục vạn tu sĩ:

- Không biết lúc này Dương mỗ có thể đại biểu toàn bộ mười ba nước Bắc Tần, chiến một trận hay không? Thắng bại tiến thoái là do trận chiến này mà quyết định.

Toàn trường đầu tiên là rơi vào cảnh tĩnh lặng.

Nhưng ngay sau đó, đại quân mấy chục vạn tu sĩ, cũng lúc phát ra một tiếng thét rung chuyển trời đất:

- Được!

- Được!

- Dương nhiên là được!

Thanh âm hội tụ vô số tiếng nói từ đáy lòng của mấy chục vạn tu sĩ dường như tiếng sấm vang vọng khắp bầu trời.

Đại biểu bọn họ chờ đợi, đại biểu bọn họ tín ngưỡng, đại biểu khiến bọn họ ngập đầy nhiệt huyết ý chí chiến đấu.

Giờ khắc này, uy danh của Dương Phàm, tăng lên tới mức tột đỉnh.

Thanh âm của mấy chục vạn tu sĩ, chấn động xơ xác đám mây trên bầu trời, ký thác ý nguyện tinh thần của vô số người, ngưng tụ ở chỗ này.

Rồi đột nhiên Dương Phàm cảm giác tinh thần ý chí chiến đấu của mình, tăng lên tới một đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Ba đại tu sĩ thì sắc mặt hơi có chút khó coi, nhưng bọn họ cũng đồng loạt hướng về phía Dương Phàm gật đầu, tỏ ý tán thành việc này.

Hắc Phong Ma Hoàng đứng trên trời cao, đối mặt với thanh âm của mấy chục vạn tu sĩ như tiếng sấm và ý chí chiến đấu sục sôi đó, tâm thần mơ hồ có chút run rẩy.

”Vù!”

Dương Phàm bay lên bầu trời, quanh thân lưu chuyển vàng sáng màu xanh biếc, từ xa xa đối mặt cũng Hắc Phong Ma Hoàng.

Giờ phút này, ngay cả không đập chân trên mặt đất, hai chân hắn vẫn vờn quanh vàng sáng màu vàng đất mắt thường khó nhìn thấy.

Tấn chức Diễn Căn trung kỳ, tính ý lại đại địa của hắn đã giảm bớt một ít.

Trầm ổn rất nặng và thoải mái tự nhiên hai cổ khí tức hoàn toàn bất đồng, lần đầu nhận nhạo trên người Dương Phàm.

Ở dưới tinh thần ý nguyện ký thác của mấy chục vạn tu sĩ, Dương Phàm có cảm giác tinh Thần ý cảnh của mình, mơ hồ chạm đến một trình tự rất quen thuộc.

Đúng! Đó chính là Thiên Nhân Mô Thức.

Từ lúc tu luyện Tiên Hồng Quyết tới nay, Dương Phàm đã từng rơi vào ba lần trình tự thiên nhân.

Mỗi một lần, trên phương diện tinh thần của hắn, đều đã có một lần đột phá.

Chỉ tiếc, lần này lại là ở thời điểm đại chiến, không có khả năng quay về với tự nhiên, bỏ lỡ một lần cơ hội.

Thế nhưng, nếu không phải ở dưới bầu không khí loại hoàn cảnh này phụ trợ, Dương Phàm cũng không có khả năng lại mơ hồ chạm đến trình tự này.

Đồng tử trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng co rút lại, giờ khắc này nhìn Dương Phàm lại mang đến cho hắn một loại ảo giác giống như nhìn thiên địa, mệnh mông vô cùng vô tận.

Nếu thật sự có thể hoàn toàn bước vào cảnh giới này, đúng như lời Hà Lạc nói, mặc sức tung hoành nhân giới.

Trong khoảnh khắc, Dương Phàm nhắm hai mắt lại, định xâm nhập hiểu thêm cái trình tự kia sâu sắc hơn.

Nhưng, Hắc Phong Ma Hoàng sao có thể để hắn như nguyện.

- Một trận chiến hôm nay, liên quan tới vận mệnh của vô số sinh linh tu sĩ, Dương đạo hữu cần phải thận trọng.

Hắc Phong Ma Hoàng vừa dứt lời, trong phạm vi một trăm trượng, nổi lên một luồng quái phong màu đen, hung hăng xé rách hết thủy.

Vàng sáng màu xanh biếc cùng hào quang màu vàng đất lưu chuyển quanh thân Dương Phàm, chợt lay động rung chuyển từng hồi, ảm đạm xuống, như ngọn đèn trong bão táp có thể tắt bất cứ lúc nào.

Đột nhiên hắn mở đôi mắt ra, tung chân đá vào hư không một đá, vàng sáng màu vàng đất chấn động lan tràn ra, va chạm mạnh vào quái phong màu đen kia.

Quái phong màu đen lập tức suy yếu, nhưng công pháp của Hắc Phong Ma Hoàng độc đáo thâm hậu, áo choàng kế thừa trên lưng thoáng hơi dao động, bổ sung thêm vào cổ lực lượng này đến cực hạn.

”Ầm! Ầm! Vù! Vù!”

Hắn di chuyển như quỷ mị, ở trong quái phong di động nhanh như tia chớp, khiến cho người ta không kịp nhìn thấy.

Dương Phàm lấy ra Bằng Vũ Phiến, phát một cái, ”xèo xèo” nơi nào phiến ảnh màu vàng đi qua quái phong liền tiêu tan.

Cũng không biết vì sao, Dương Phàm chỉ bị động phòng ngự, tĩnh mà bất động.

Hắc Phong Ma Hoàng liên tục phát động công kích vào hắn không ngừng, nhưng đều bị hắn hóa giải.

Rồi trong khoảnh khắc, Bằng Vũ Phiến lại tách rời ra, hóa thành từng luồng hào quang vàng ánh sắc bén, bay múa xoay tròn quanh thân Dương Phàm, xé nát hết thủy công kích của Hắc Phong Ma Hoàng.

Hắc Phong Ma Hoàng cảm nhận được hành động khác thường của Dương Phàm.

Dường như đối phương muốn dựa vào cơ hội này, để chạm tới một cái trình tự tinh thần hoàn toàn mới.

”Không được, nhất định phải ngăn cản hắn!”

Trong tay Hắc Phong Ma Hoàng chợt xuất hiện một cái túi đen nhánh, hắn rút pháp lực vào trong đó.

Đột nhiên bốn phía gió bão gào thét, hắc quang bao trùm bầu trời, hết thảy mọi vật đều bị hút vào cái túi kia.

Dương Phàm chấn động, cái túi trong tay đối phương, rõ ràng là một kiện cổ bảo không tầm thường, thần thông vô cùng lớn,

Hắn đứng ở giữa không trung, thân thể mơ hồ bị kéo tới cái túi.

Nếu đứng ở tại chỗ cứng rắn chống lại, chỉ sợ dưới Hóa Thần không có người nào có thể ngăn cản được.

Dù sao cũng là một kiện cổ bảo ẩn chứa một loại thần thông độc nhất.

”Vèo!”

Tường Vân Ngoa dưới chân Dương Phàm chấn động lóe sáng, mang theo hắn bay nhanh thoát khỏi phạm vi bao phủ của cái túi thần bí kia.

Cái túi trong tay Hắc Phong Ma Hoàng độ nhiên phồng lớn lên, một quang điểm tối đen như mực, như gió như lửa, ”vù” một tiếng, truy đuổi theo Dương Phàm.

Dương Phàm không kịp né tránh, liền điều khiển cán xương Bằng Vũ Phiến trong tay, văng hào quang màu vàng sắc bén va chạm giao kích cùng quang điểm cổ quái tối đen như mực đó.

”Xoạt! Vù! Vù!”

Luồng quang điểm tối đen đó lập tức bị xé nát. Thế nhưng dường như nó có linh tính vẫn như trước thối quết về hướng Dương Phàm.

Dương Phàm tức thì cảm nhận được một mối nguy cơ, quanh thân liền ngưng kết thành một vòng quang giáp màu nâu, bằng Vũ Phiến một lần nữa tổ hợp lại, văng sáng hình quạt màu vàng tầng lớn, rồi cũng quang điểm tối đen kia quấn lấy nhau.

”Xèo” một tiếng, quang điểm kia cuối cùng bị dập tắt.

Sắc mặt Dương Phàm chợt ngưng trọng, Bằng Vũ Phiến lại tách ra, hóa thành một đôi cánh vàng gắn sau lưng Dương Phàm.

Ngay sau đó đôi cánh màu vàng chớp một cái biến mất, rồi hiện ra trên không trung phía trên đầu Hắc Phong Ma Hoàng.

Chỉ thấy trong tay Dương Phàm nhiều ra thêm một khối kim chuyên lấp lánh quang văn vàng ánh tuyệt đẹp.

Kim chuyên này chính là từ tám khối linh kiện Phương Thiên Kim Minh Chuyên tổ hợp mà thành, phóng xuất ra một khí tức cổ xưa dày đặc.

Dương Phàm rút vào pháp lực, cả khối kim chuyên nổ rộ ra hào quang vàng ánh bốc lên tận trời cao, che phủ ánh mặt trời, hết thảy hiện trường rơi vào cảnh ảm đạm không ánh sáng.

Hắc Phong Ma Hoàng chợt biến sắc, khối phương chuyên to lớn trên đỉnh đầu kia, ngàn vạn luồng kim quang rực rỡ đè ép xuống, khiến hắn bước từng bước gian nan.

”Vèo!”

Kim chuyên rực rỡ như một ngọn núi nhỏ, tàn ảnh nhoáng lên một cái, gần như ngay sau đó liền đập xuống.

Hắn cảm thấy không rét mà run, áo choàng kế thừa sau lưng rung lên một cái biến mất tại chỗ.

Nhưng mà Kim Minh Chuyên kia lại nhoáng lên một cái, như thuần di đuổi sát theo hấn như bóng với hình, trong chớp mắt lại đập xuống đỉnh đầu hấn.

Cái gì.

Trên trán hấn xuất hiện một đám mồ hôi lạnh.

Uy lực của Phương Thiên Kim Minh Chuyên này cường đại hơn rất nhiều so với cổ bảo bình thường, thần thông gần như không kém gì Thông linh Pháp bảo.

”Vèo!”

Hấn đành phải mượn áo choàng lại lần nữa di chuyển biến mất.

Cùng lúc đó, Dương Phàm bấm hai tay niệm thần chú, quang ảnh trên kim chuyên rực sáng trùng trùng điệp điệp, từng bóng ánh kim chuyên di chuyển nhanh như tia chớp bao trùm Hắc Phong Ma Hoàng lại.

Thân thể Hắc Phong Ma Hoàng rung lên, kêu lên một tiếng đau đớn áo choàng màu đen quanh thân chấn động, chịu bớt phần nửa lực công kích.

Thế nhưng bóng ánh kim chuyên kia đi động bao phủ hấn truyền đến một trọng lực đáng sợ.

Bản thể Kim Minh Chuyên còn ở trên không, kim văn chớp động, thông qua phương thức này từng chút từng chút một đè ép xuống.

Dương Phàm bấm pháp quyết trên tay cấp tốc biến ảo, pháp lực trong cơ thể rất nhanh bị rút đi.

Hắc Phong Ma Hoàng sắc mặt âm lãnh, áo choàng màu đen quanh thân phát ra hào quang càng thêm sâu thẳm, miễn cưỡng hấp thu phần lớn bộ phận trọng lực.

Ngay sau đó, thân hình hấn lại biến mất, rồi lập tức hiện ra tại bên cạnh Dương Phàm.

Trên áo choàng kế thừa hiện lên hoa văn cả xưa bỗng đứng run lên một cái, một khí tức âm u băng giá phủ chụp lấy Dương Phàm.

Mi tâm Dương Phàm nhảy dựng, hấn cảm nhận được một mối nguy cơ trí mạng.

Trên người Hắc Phong Ma Hoàng này, có thể hình thành nguy cơ nhất đối với hấn chính là kiện bảo vật áo choàng thần bí kế thừa đó.

Theo áo choàng kế thừa đó run lên, một luồng quái phong tối đen gần như là cũng một lúc phủ chụp xuống đầu hấn, không có chút cơ hội nào để né tránh

”Xèo! Xèo!”

Tầng quang giáp màu nâu quanh thân Dương Phàm bèn chấn động kịch liệt, rồi ảm đạm xuống, trong chớp mắt tan rã tách rời thân thể hấn.

Tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông này, hấn há miệng phun ra một luồng lửa sáng màu trắng hình nòng nọc, trực tiếp đón đầu quái phong tối đen kia.

543. Chương 527: Uy Lực Của Linh Bảo Kế Thừa

Vàng lửa sáng màu trắng hình nòng nọc từ trong miệng Dương Phàm bay ra, va chạm mạnh với quái phong khủng bố từ áo choàng kế thừa thần bí kia phát ra.

Hắc Phong Ma Hoàng thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ chế giễu.

Vật ấy chính là năng lực thiên phú của hấn kết hợp cũng bảo vật kế thừa phát ra, có thể hủy diệt vạn vật. Nếu ngay mặt đón đỡ, ngay cả đại tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể phải ngã xuống.

Ngay cả cường giả Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết buông xuống, cũng sẽ không lựa chọn ngay mặt chống lại nó.

Lúc đầu, vàng lửa sáng hình nòng nọc vừa tiếp xúc cùng quái phong, chợt ảm đạm đi rất nhiều, gần như có xu hướng sắp tắt.

Giờ khắc này, sắc mặt Dương Phàm cũng ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó, quái phong tối đen như mực kia, bỗng nhiên héo rũ ảm đạm như đóa hoa héo tàn.

- Cái gì?

Hắc Phong Ma Hoàng kinh hoàng bật la lên, thân mình hần hơi run run, hần trơ mắt nhìn đòn sát thủ cấm kỵ của mình chỉ khoảng nửa khắc liền héo rũ biến mất.

Hơn nữa, cùng một lúc áo choàng đen kế thừa sau lưng hần, phát ra một tràng tiếng ngân rất nhỏ, dường như đã bị ảnh hưởng.

Loại ảnh hưởng này, bản thân Hắc Phong Ma Hoàng cũng không hiểu rõ, nhưng hần có cảm giác khẳng định không phải là chuyện tốt.

”Vù!”

Thân hình hần nhoáng lên một cái, lại từ bên cạnh Dương Phàm biến mất, trong tay lại tế ra một tấm gương đồng, cũng là một kiện cổ bảo.

Dương Phàm cười lạnh, tay cầm một cây bút lông, quần lấy chiến đấu cùng một chỗ với Hắc Phong Ma Hoàng.

Cùng một lúc với hai cường giả đỉnh phong chiến đấu, tu sĩ Man di trong Thánh điện Khổng tước cũng mấy chục vạn tu sĩ Liên minh Bắc Tần, đều như ngừng lại hô hấp.

Trong tầm mắt chỉ thấy hai bóng người không ngừng chớp động, ngay cả thần thức đều khó có thể bắt giữ.

Hai bóng người khi thì giao kích, khi thì bộc phát ra một vầng hào quang sáng rực tuyệt đẹp. Tuy rằng không tính là long trời lở đất, nhưng khẳng định có thể xưng là chấn động lòng người.

Bậc cao tu sĩ tại đây đều cảm thấy kinh hãi run sợ.

Thần thức của họ miễn cưỡng có thể theo kịp chiến đấu giữa hai người, phát hiện mỗi thời mỗi khắc giao phong đều vạn phần mạo hiểm, đầy rẫy nguy cơ.

Khoảnh khắc nào đó, Dương Phàm bị Hắc Phong Ma Hoàng áp chế, gần như là rơi vào cục diện ”cử tử nhất sinh”, thế nhưng chỉ trong nháy mắt lại đảo ngược thế cục, Hắc Phong Ma Hoàng bị buộc lâm vào tuyệt cảnh.

Hai người này đều là nhân vật đỉnh cao ở Bắc Tần, đấu pháp cũng giao phong của bọn họ, thường thường là hết đợt này tới đợt khác, liên miên không dứt.

Trận chiến quỷ thần khó lường như thế, tu sĩ bình thường chỉ có thể nhìn mà ngưỡng mộ.

Phần đông tu sĩ, cả trái tim đều như trời lên tới cổ họng, trận đấu pháp mỗi thời mỗi khắc, thoát nhìn giống như đứng trên sợi dây thép căng ngang vực sâu, bất cứ một cái sơ sẩy nào, cũng sẽ là một lần sẩy chân để hận nghìn đời.

Các Nguyên Anh lão quái cao tăng Bắc Tần, cũng đều thay Dương Phàm toát một thân mồ hôi lạnh.

Ba đại tu sĩ đứng chung một chỗ, vừa mới bắt đầu cũng tâm tình không ổn định, có chút khẩn trương.

Phương thức chiến đấu của hai người đó, ngay cả bọn họ đều cảm thấy kinh hãi.

Đổi lại là bất cứ người nào trong bọn họ đi ứng phó, e là sớm đã rơi xuống hạ phong rồi.

Xem ra, toàn bộ liên minh Bắc Tần cũng chỉ có Dương Phàm có thể ngang sức ngang tài với Hắc Phong Ma Hoàng.

Còn lại ba đại tu sĩ, tuy rằng cũng không có chênh lệch quá lớn, nhưng chung quy phải kém hơn vài phần.

Theo trận chiến đấu kéo dài bởi vì ba đại tu sĩ có độ cao kinh nghiệm chiến đấu, nên đánh giá thực lực của song phương cũng càng rõ ràng.

- Xem ra, thực lực của hai người bọn họ ngang nhau. Chẳng phân biệt được cao thấp, cho dù có tiếp tục đánh nhau ba ngày ba đêm, cũng khó có thể phân ra thắng bại.

Phong Vô Tuyệt thở dài một hơi.

Tuy nhiên may mà đối chiến chính là Dương Phàm, nếu đổi lại là bất cứ người nào trong bọn họ, chỉ sợ kiên trì không được lâu như vậy.

- Ta xem ra chưa chắc!

Tam Thanh tán nhân cười dài nói.

Huyết Luyện lão tổ cũng Phong Vô Tuyệt đều nhìn lão.

- Tiếp tục kéo dài như vậy, Dương đạo hữu hẳn là có thể chiếm thượng phong. Các ngươi chẳng lẽ không có phát hiện, Dương đạo hữu khí lực dồi dào, hơn xa cùng cấp bậc. Cho dù là đại tu sĩ cùng cấp bậc không theo kịp. Hơn nữa lực phòng ngự của hắn cũng thập phần cường đại, chỉ cần không có xảy ra điều gì bất ngờ, trên cơ bản có thể đứng ở thế mạnh, chỉ cần tiếp tục kéo dài như vậy, chịu thiệt khẳng định là Hắc Phong Ma Hoàng.

Trong mắt Tam Thanh tán nhân lóe sáng, chăm chú nhìn hai bóng người mơ hồ xa xa.

Huyết Luyện lão tổ cùng Phong Vô Tuyệt nghe vậy, ánh mắt cũng sáng ngời.

Đích xác, Dương Phàm khí mạch dồi dào đáng sợ, chiến đấu thời gian dài lâu như vậy, mà vẫn còn khí lực ổn định, thần thái thoải mái như thường.

Trái lại Hắc Phong Ma Hoàng, sau khi liên tục thi triển vài lần đại thần thông, liền tăng thêm thở dốc một chút.

Đương nhiên, cường giả Nguyên Anh khí mạch dồi dào, có thể bước đầu hấp thu thiên địa linh khí, chỉ cần không tiêu hao quá độ, liên tục chiến đấu vài ba ngày, thậm chí lâu hơn cũng không thành vấn đề.

Nhưng mặc kệ khí mạch dồi dào như thế nào, về mặt tâm thần tiêu hao cũng khó có thể liên tục bổ sung.

Mất thời gian trôi qua từng một chút, tuy rằng Hắc Phong Ma Hoàng không có rơi vào thế hạ phong, nhưng trong quá trình chiến đấu, đích xác không nhàn nhã bằng Dương Phàm.

Thời gian càng kéo dài, ưu thế của Dương Phàm sẽ càng lúc càng lớn.

- Nếu cứ tiếp tục như thế, dù có chiến đấu sáu bảy ngày, Dương đạo hữu vẫn cứ chiếm thượng phong.

Tam Thanh tán nhân vuốt râu cười nói.

Ở bọn họ đang xem trận chiến, đồng thời ba Đại Thiên Sư Man di, cũng luôn nhìn chăm chăm vào chiến trường,

- Dương Phàm này tuy rằng là Nguyên Anh trung kỳ, thực lực không ngờ có thể chống lại cùng Ma Hoàng. Trước đây còn có điều không tin

Trong mắt lão già lùn lộ vẻ khiếp sợ,

Mục Thiên Sư áo bào đen thở dài:

- Đúng vậy, bằng không lúc trước ta như thế nào lại bị đánh lui.

- Trước mắt xem ra, Ma Hoàng đại nhân cũng Dương Phàm thực lực sà sà như nhau, kế hoạch của chúng ta hẳn có thể thực hiện được rồi.

Lão Thiên Sư mặt đen hơi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thời gian nhaoáng một cái, bốn năm ngày trôi qua, trận chiến giữa Dương Phàm và Hắc Phong Ma Hoàng vẫn kinh tâm động phách như trước, xuất ra thủ đoạn liên tục không ngừng.

Thế nhưng mấy chục vạn tu sĩ hai bên đều như tê liệt.

- Có điều không ổn

Đột nhiên lão già lùn biến sắc kêu lên.

- Làm sao vậy?

Mục Thiên Sư áo bào đen nghi hoặc hỏi,

- Các người có phát hiện không? Kéo dài lâu lực lượng của Ma Hoàng có phần không bằng họ Dương kia.

Lão già lùn nhìn chăm chăm hai người, đột nhiên nói.

- ồ?

Hai vị Thiên Sư kia cũng nhìn ra, Hắc Phong Ma Hoàng mơ hồ có xu thế rơi vào hạ phong.

- Cứ tiếp tục như vậy không được.

Ba Đại Thiên Sư sốt ruột dậm chân.

Chiến đấu vẫn cứ tiếp tục kéo dài, lại qua thời gian hai ba ngày.

Giờ phút này, nhân vật bậc cao trở lên cũng đều phát hiện, Hắc Phong Ma Hoàng dần dần rơi vào thế hạ phong, bị Dương Phàm áp chế vài phần.

Thế công của Dương Phàm vẫn như trước mãnh liệt, trầm ổn trầm trọng, khi thì lại như núi lửa bùng nổ.

"Xoạt!"

Hắc Phong Ma Hoàng đột nhiên xuất ra một cái bình ngọc nhỏ, trút toàn bộ linh dịch màu trắng ngà bên trong vào miệng, uống ào.

Thoáng chốc, pháp lực trong cơ thể hắn rung động một trận. Chẳng những khôi phục lại như trước, mà dường như còn tăng mạnh thêm vài phần.

Dương Phàm mặt hơi biến sắc, có thể thấy được đối phương dùng chính là linh dịch nào đó bổ sung pháp lực, giá trị có thể không thua Thất Linh Quỳnh Tương,

"Ầm ầm ầm"

Rồi đột nhiên thế công của Hắc Phong Ma Hoàng uy mãnh thêm vài phần, mơ hồ áp chế ngược lại Dương Phàm.

Giờ phút này Dương Phàm đã không còn Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, nếu không cũng không để hắn kiêu ngạo như thế.

Tuy nhiên, với thân phận Dược Sư của hắn, có thể phân tích ra: loại Linh Dịch Hắc Phong Ma Hoàng uống vào này, mặc dù có thể trong khoảng thời gian ngắn làm tăng vọt pháp lực, nhưng khi được hiệu quả đi, khẳng định sẽ có tác dụng phụ nhất định nào đó.

Linh Dịch không có tác dụng phụ giống như Nghịch Linh Huyết thứ phẩm, chỉ sợ chỉ có trong Cửu U Bí Cảnh mới có thể xuất hiện.

Đơn giản chỉ là bị áp chế, Dương Phàm không lo lắng chút nào, với lực phòng ngự cường đại của hắn cũng các con bài chưa lật, chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Lại chiến đấu thêm nửa ngày, chiến lực của Hắc Phong Ma Hoàng dần dần suy yếu, mắt thấy sẽ rơi xuống đến tiêu chuẩn bình thường.

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng, chỉ cần được hiệu chấm dứt, tác dụng phụ sẽ lập tức xuất hiện, ít nhất có thể suy giảm đi vài phần sức chiến đấu của hắn.

Trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng rốt cục hiện lên vẻ lo âu.

Ngay sau đó, hần cảm thấy một cái, quanh thân bộc phát ra vàng sáng tối đen như mực, áo choàng kế thừa sau lưng không gió mà lay động, tản phát ra một khí tức khủng bố.

”Vù vù”

Trong phạm vi mười dặm cuồng phong gào thét, dòng sáng lưu chuyển màu đen khuấy động.

May mà các tu sĩ hai bên đã sớm lui lại ngoài mười dặm, không có bị nhiều ảnh hưởng.

Ba đại tu sĩ mơ hồ cảm thấy được có điều không ổn, liền cho mọi người lui về phía sau.

Dương Phàm đột nhiên có cảm giác như rơi vào vũng lầy, động tác đều như bị bó tay bó chân.

Theo xu thế lắt lư của áo choàng kế thừa màu đen đó, quang lưu màu đen trong phạm vi mấy dặm càng thêm mãnh liệt, hình thành cương phong vô kiên bất tời (không có gì kiên cố mà không phá nổi).

Máu huyết cũng pháp lực trong cơ thể Hắc Phong Ma Hoàng, lại dường như không muốn sống liên tục rót vào trong áo choàng kế thừa.

- Người người không muốn sống nữa à!

Dương Phàm kinh hô một tiếng.

Hắc Phong Ma Hoàng thân là đại tu sĩ Nguyên Anh, gần như đã rót hết chín phần máu huyết cùng pháp lực toàn thân vào áo choàng kế thừa kia.

”Phù!”

Áo choàng kế thừa màu đen đó, đột nhiên thoát ra trên người Hắc Phong Ma Hoàng.

”Vù! Vù!”

Ngay sau đó áo choàng kế thừa phóng xuất ra u quang tối đen, trong nháy mắt mở rộng gấp trăm gấp ngàn lần.

Hơn nữa trong nháy mắt đó, dung nhập khắp hư không.

Trong phạm vi bốn năm dặm, khắp bầu trời đều bị bao trùm một tầng tối đen, ánh sáng mặt trời cũng nhanh chóng bị che lấp, uy lực của bảo vật kế thừa vô thượng, ngưng tụ trong thiên địa tại đây, che lấp mặt trời, khiến Dương Phàm sinh ra một loại ảo giác hoàn toàn bất lực không thể chống lại nó.

Chỉ có chân chính Thông linh Pháp bảo, mới có thể sinh, ra uy lực đáng sợ như thế.

Thông linh Pháp bảo bình thường, rơi vào tay đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, cũng chỉ có thể có chút cổ hết sức sử dụng.

Nhưng nếu là linh bảo kế thừa, là một loại tồn tại cực kỳ đặc thù, cũng công pháp, huyết mạch, thiên phú các thứ hỗ trợ lẫn nhau.

Trên phương diện thuộc tính tu vi càng mạnh, phát huy uy lực lại càng lớn.

Giờ phút này, Hắc Phong Ma Hoàng liều mạng rót vào nguyên khí máu huyết, nếu là Thông linh Pháp bảo thì đã vượt khỏi khống chế của hần.

Nhưng là linh bảo kế thừa cùng công pháp thiên phú của hần tương thông, hần có thể nắm trong tay uy lực vượt qua khả năng khống chế của bản thân.

Lực lượng cường đại kinh khủng che trời lấp đất đó, hình thành cương phong màu đen càng ngày càng lớn mạnh, hơn nữa hình thành ngàn vạn đao gió màu đen sắc bén, tụ về một hướng là Dương Phàm.

Một khi cương phong cùng với vô số đao gió màu đen vây quanh, chờ đợi Dương Phàm cũng chỉ còn có đường chết.

Hần cầm Bằng Vũ Phiến trong tay, dùng hết sức vùng lên, một luồng cuồng phong thổi quét phạm vi mấy dặm, nhưng cũng chỉ ngăn cản được một chút xíu lực lượng này.

Cổ bảo tuy rằng lợi hại, nhưng ở dưới uy lực của sự liều mạng hết thảy bằng mọi giá thì triển linh bảo kế thừa của Hắc Phong Ma Hoàng, cổ bảo cũng không thể xoay chuyển được đại cục.

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân thể như tờ giấy bị thổi bay, bị cương phong mãnh liệt tàn phá.

Đây còn là nhân tố lực phòng ngự của hắn cực kỳ cường đại, đổi lại là bậc cao Nguyên Anh bình thường, chỉ sợ kiên trì không được vài cái hô hấp đã táng thân trong cương phong rồi.

”Có nên sử dụng Ma Hoàng Kiếm, hoặc là để Thạch Thiên Hàn đi ra hỗ trợ hay không?”

Trong đầu Dương Phàm thoáng hiện lên một cái ý niệm.

Nhưng rất nhanh lại phủ định, Ma Hoàng Kiếm là bán linh bảo, ngay cả Thạch Thiên Hàn có xuất hiện cũng chỉ có kết quả nằm năm.

Như vậy, còn có một kiện Thông linh Pháp bảo

Trong kho hàng Tiên Hồng, Khô Lâu Huyết Thư tản phát ra khí tức cường đại dữ tợn mà không mất phong cách cổ xưa.

Là Pháp bảo Thông linh chân chính, vật ấy ít nhất có thể chống lại cũng Hắc Phong Ma Hoàng, nhưng muốn phát huy ra hết uy lực của nó, chỉ sợ cũng phải trả giá một cái giá nào đó.

Dương Phàm cắn răng một cái, trong tay hiện ra một quyển thư phát ra tà khí dữ tợn, mặt trên được khảm hai cái đầu lâu, âm trầm đáng sợ đập vào mắt khiến người ta kinh hãi.

Thư quyển này vừa xuất ra, Huyết Luyện lão tổ ở xa xa đang xem cuộc chiến không khỏi kinh hô:

- Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư!

544. Chương 528: Khổng Tước Tiên Giá

Trong mắt Huyết Luyện lão tổ hiện lên vẻ ngạc nhiên và kinh sợ,

Thông linh Pháp bảo của Huyết Ma Đạo trong truyền thuyết này, như thế nào lại rơi vào trong tay Dương Phàm?

Hắn nguyên vốn có được Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư phỏng chế, cùng so sánh với Khô Lâu Huyết Thư trước mắt, về khí tức có cách biệt một trời một vực, đương nhiên hắn có thể phân định ra thiệt giả.

Hắn vừa dứt lời, Khô Lâu Huyết Thư trong tay Dương Phàm lưu chuyển dòng chảy màu má., Đột nhiên Dương Phàm lại rút vào bên trong máu huyết cùng pháp lực.

Khi rất nhiều lượng máu huyết pháp lực rút vào trong thư quyển này, cả bản Khô Lâu Huyết Thư bỗng nhiên lơ lửng bay lên trời cao, huyết quang cường đại kia nổ tung bắn ra, xé rách cương phong màu đen khủng bố ở chung quanh.

”Xoạt”

Huyết thư mở ra trang thứ nhất.

Một mùi vị máu tanh âm trầm cực kỳ lạnh khốc, lập tức tràn ngập phạm vi mấy dặm.

”Ầm!” một tiếng, sóng nước màu máu như nước lũ, chỉ một thoáng bao phủ phạm vi mười dặm, cũng uy lực của áo choàng kế thừa che trời phủ đất kia giao kích cũng một chỗ.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm tiêu hao pháp lực thật lớn, máu huyết cũng xói mòn mất đi một lượng lớn.

Sự khôi phục sức khỏe của hắn cực kỳ cường đại, pháp lực thì không cần quan tâm. Nhưng là máu huyết bị xói mòn mất đi, lại không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn khôi phục được.

Dương Phàm lúc này giống hệt như Hắc Phong Ma Hoàng, cả hai sắc mặt đều tái nhợt.

Từ đầu đến giờ hắn cũng không có để Thạch Thiên Hàn ra tay, đây là một loại trực giác về bố trí cuộc chiến.

Thạch Thiên Hàn cần thiết phải bảo trì chiến lược ở tình trạng tốt nhất, để ngừa vạn nhất.

- Thông linh Pháp bảo

Hắc Phong Ma Hoàng nhìn Khô Lôu Huyết Thư trước người Dương Phàm, đồng tử co rụt lại:

- Còn là Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư!

Trang thứ nhất Khô Lôu Huyết Thư, chủ yếu là hạn chế và vây khốn, làm suy yếu thực lực của đối thủ thật lớn.

Cho nên, huyết lãng ngập trời này chính là triệt tiêu một phần uy lực áo choàng màu đen kế thừa, cũng tiến hành hạn chế hoạt động của nó.

Kể từ đó, áp lực đè xuống Dương Phàm giảm bớt đi một ít.

Nhưng mà, Hắc Phong Ma Hoàng sao có thể để Dương Phàm được như nguyện, hắn bấm tay niệm thần chú, máu huyết liên tục rót vào trong màn trời tối đen như bóng ma kia.

Vô số ngọn đao gió màu đen cùng cương phong đáng sợ, cũng thổi quét về phía Dương Phàm.

Công kích bao phủ toàn bộ phạm vi, di chuyển cự ly ngắn trong đó hoàn toàn vô dụng.

Dương Phàm có thể lựa chọn chạy trốn, ít nhất có hơn bảy thành hy vọng.

Nhưng khẳng định hắn sẽ không thể làm như vậy.

Giờ phút này là trận quyết chiến giữa hai đại cường giả đỉnh cao nhất Liên minh Bắc Tần cùng Man di Tây Nhạc.

Lại là trận chiến ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mấy chục vạn tu sĩ,

Nếu chạy trốn thì chẳng khác nào nhận thua

”Xoạt”

Huyết thư mở ra trang thứ hai.

”Ầm!”

Làn sóng máu tăng mạnh vài phần, không gian trên không trung màu máu bốc lên từng đám mây máu, làm chấn động bức màn đen che lấp mặt trời kia.

Hơn nữa theo trong các đám mây máu quay cuồng, còn lẫn ngổn vô số lệ quỷ màu máu, giương nanh múa vuốt gào thét.

Vô số lệ quỷ màu máu, đông nghìn nghịt, cường hãn không sợ chết phóng tới Hắc Phong Ma Hoàng

Hắc Phong Ma Hoàng hít ngược một hơi khí lạnh, tại trước mặt ngàn vạn lệ quỷ màu máu này, da đầu hắn cũng run lên.

Đành phải phân hoá một bộ phận đao gió màu đen và cương phong ngăn chặn xé nát đám lệ quỷ màu máu.

Tuy nhiên vẫn như trước có một đám lệ quỷ màu máu, lại từ trong sóng máu sống lại, tiếp tục phóng tới phía Hắc Phong Ma Hoàng.

Hết thấy vật chết trong không gian màu máu, trừ phi hoàn toàn tan biến, nếu không khó có thể chân chính giết chết được nó,

Vén vẹn chỉ là xé rách thành vài miếng thậm chí đập nát, đều không đủ để giết chết nó.

Mấy chục vạn tu sĩ bên ngoài trận đấu, bao gồm mấy vị đại tu sĩ Nguyên Anh, đều lộ vẻ mặt kinh hãi nhìn chăm chú tình cảnh bên này.

Đây là quyết đấu giữa linh bảo kế thừa cùng Thông linh Pháp bảo.

Ở Bắc Tần bất kể là linh bảo kế thừa, hay là Thông linh Pháp bảo, đều là cả vạn năm nay chưa từng xuất hiện.

Mà giờ phút này, cũng một lúc lại xuất hiện hai loại siêu việt cổ bảo, ở trong tay hai cường giả đỉnh cao.

”Xoạt”

Đột nhiên, Huyết thư mở ra trang thứ ba.

Làn sóng máu cuộn cuộn rung chuyển! từ trong sóng máu cuộn cuộn, bay ra từng bộ từng bộ xương khô màu máu.

Ngàn vạn bộ xương khô màu máu cũng đánh tới phía Hắc Phong Ma Hoàng.

Mây máu trên đỉnh đầu, là vô số lệ quỷ màu máu, mà trong sóng máu cuộn cuộn phía dưới không ngừng bay ra bộ xương khô màu máu.

Càng thêm đáng sợ là trong đó có ba bộ xương khô màu máu, thực lực đạt tới cấp Nguyên Anh.

Trong đó hai bộ xương cao tới hai trượng, trong hốc mắt lấp lóe ngọn lửa ảm đạm, trong tay cầm huyết kiếm, khí thế kinh người.

Ở trong không gian luyện ngục màu máu, thực lực của chúng được tăng phúc rất nhiều, đủ để khiến cho nhân vật Nguyên Anh trung kỳ trở lên phải kiêng kỵ.

Mà bộ xương khô to lớn màu máu thứ ba càng thêm khủng bố, cao tới ba trượng, trong hốc mắt lấp lóe ngọn lửa tím, tay cầm một thanh liềm đao màu đen.

Bộ xương khô màu máu có ngọn lửa tím trong hốc mắt này, tu vi đạt tới trình độ ngang với đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Ở trong phạm vi sóng máu này, thực lực của nó gần như có thể áp chế đại tu sĩ hậu kỳ bình thường.

”Vù!”

Ba bộ xương khô cứng rắn cấp Nguyên Anh chỉ huy đại quân ngàn vạn bộ xương khô màu máu, đánh tới Hắc Phong Ma Hoàng.

Hắc Phong Ma Hoàng đột nhiên có cảm giác sờn tóc gáy, có một loại ảo giác bị cô lập chưa từng có.

Hắn hoàn toàn không thể chú ý tới Dương Phàm nữa, điều khiển vô số đao gió cùng cương phong khủng bố, dưới tấm màn đen, giao phong kịch liệt cùng những vật chết màu máu này.

”Vèo!”

Bộ xương khô lấp lóe lửa tím cầm trong tay cự kiếm màu máu vạch ngang xuất ra từng cơn từng cơn gió lốc màu máu, không ngờ ngược dòng chảy mà lên, từng điểm từng điểm cập sát vào nhau.

Phần lớn tâm thần Dương Phàm đều dùng để khống chế Khô Lâu Huyết Thư, đương nhiên không còn sức để tham chiến.

Dương Phàm khống chế sóng máu, đè ép Hắc Phong Ma Hoàng mang đến áp lực cho hắn chưa từng có.

Hắc Phong Ma Hoàng cũng không yếu thế, cương phong màu đen khắp mười dặm, cũng áp bách về hướng Dương Phàm.

Cuối cùng, khi bộ xương khô màu máu có ngọn lửa tím đánh tới trước mặt Hắc Phong Ma Hoàng, hắn biến sắc, điên cuồng rót pháp lực cũng máu huyết trong cơ thể bất chấp bị hao hụt, giúp cho đao gió cùng cương phong dưới tấm màn đen càng thêm cường thịnh.

Dương Phàm cũng liên tục tiêu hao máu huyết cũng pháp lực, cũng đối chiến hao hụt với hắn.

Theo chiến đấu liên tục kéo dài, sắc mặt hai người đều đã trắng bệch, nguyên khí tổn thương trầm trọng.

Dương Phàm chợt lóe ra dị sắc, xem ra Hắc Phong Ma Hoàng này không tính thắng mình, mà chỉ muốn tiêu hao pháp lực của mình.

Chỉ có điều, đối phương đã xem nhẹ sự khôi phục sức khỏe của mình cũng chiến lực của Thạch Thiên Hàn.

- Không xong! Cứ tiếp tục như vậy, cho dù phân ra thắng bại, hai người này cũng phải tổn thương nguyên khí, thậm chí tu vi rút xuống

Giới cao tăng Bắc Tàn cũng Man di đều cả kinh hô lên.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, từ trong Thánh điện Khổng tước truyền đến thanh âm réo rắt mà kèm theo uy áp vô thượng.

Khi cổ áp lực này truyền tới, ba đại tu sĩ Bắc Tàn đều lâm vào biến sắc.

Cổ uy áp này thực quá cường đại, thậm chí hơn hẳn đại tu sĩ một bậc.

Chẳng lẽ, trong Thánh điện Khổng tước này ẩn nấp cường giả Hóa Thân kỳ?

"Vù!"

Một luồng sáng bảy màu từ phía chân trời lướt tới.

Ngay sau đó, một nữ nhân cao quý trên đỉnh đầu nở rộ bóng ảnh Thất Thái Khổng Tước, hiện ra ở giữa hai đại cường giả đỉnh cao,

Tốc độ của nàng vượt qua gấp hai tu sĩ Nguyên Anh, bóng người nhoáng lên một cái, liền xuất hiện nơi này, giới cao tăng Bắc Tàn gần như không kịp ngăn cản.

Lại thấy bàn tay ngọc của nàng phát một cái, chợt lóe một vầng sáng bảy màu đánh xuống, đánh trúng sóng máu cũng tấm màn đen bao phủ phạm vi mười dặm phía dưới.

"Ầm!"

Hai người đang chiến đấu, thân thể đều chấn động, pháp lực gián đoạn, cùng một lúc thu hồi Pháp bảo trong tay,

Bùm

Hắc Phong Ma Hoàng ngã xuống đất, tấm màn đen che lấp mặt trời hóa thành một cái áo choàng cổ xưa ảm đạm, trở lại sau lưng hắn.

Nguyên khí tổn thương, máu huyết tổn hao nhiều, hắn đã không còn mấy may chiến lực, ít nhất phải tĩnh dưỡng mấy năm mới có thể khôi phục như trước.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, loạng choạng sắp ngã, hắn cố gượng ổn định thân hình.

"Vèo!"

Huyết Cẩm Luyện Ngục Thư bỗng biến mất trong hư không.

Dương Phàm đồng dạng cũng bị tổn thương nguyên khí.

Nhưng nhờ hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết, giúp cho thể chất của hắn cường đại hơn, sinh, mệnh dồi dào gần như vô hạn.

Cho nên, tuy rằng hao hụt một lượng lớn máu huyết và pháp lực, cũng chỉ là hư thoát tạm thời mà thôi.

Hơn nữa trong quá trình chiến đấu, hắn cũng khôi phục vài phần pháp lực.

Giờ phút này, hắn còn có hai ba phần chiến lực, còn mạnh hơn rất nhiều so với Hắc Phong Ma Hoàng.

- Dạ Hạm các hạ?

Dương Phàm cố gượng ngẩng đầu, hai mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm nữ nhân hoa lệ cao cao tại thượng, phát ra uyết vô thượng kia/

Bộ dáng nhìn qua giống như Dạ Hạm.

Nhưng trên đỉnh đầu nàng này nở rộ quang ảnh Thất Thái Khổng Tước, một thân tu vi lại tăng lên tới Nguyên Anh đỉnh.

Nhìn theo khí thể nàng này hiện tại tản phát ra, gần như có thể vô địch trong bậc cao Nguyên Anh, thậm chí sánh ngang với Hóa Thần kỳ.

”Vù!”

Nữ nhân hoa lệ phất bàn tay ngọc một cái, một luồng sáng mờ lập tức cuốn lấy Hắc Phong Ma Hoàng, bay về Thánh điện Khổng tước cách ngoài hai trăm dặm.

Dương Phàm hít ngược một hơi khí lạnh, chỉ triển lộ thần thông đơn giản như vậy, chỉ sợ ngay cả Hóa Thần kỳ đều phải rung động.

Tuy rằng thực lực chưa có hoàn toàn bước vào Hóa Thần kỳ, nhưng thần thông thủ đoạn của nàng ta, rõ ràng không phải tu sĩ hạ giới có thể có được.

Dương Phàm cẩn thận chăm chú nhìn quang ảnh Thất Thái Khổng Tước trên đỉnh đầu nữ nhân hoa lệ, cảm nhận được một lực lượng thuộc về tầng lớp hoàn toàn không thể kháng cự.

- Tu sĩ nhân loại! Người dám đuổi tận giết tuyệt con dân thờ phụng Thất Thái Khổng Tước, còn khi nhục Thánh nữ của Thánh điện, hôm nay để bản quân giết chết người, bài trừ một mối họa cho dân hạ giới

Nữ nhân hoa lệ có dung mạo vóc dáng của Dạ Hạm, lại phát ra thanh âm vô tình lạnh như băng, vang vọng khắp phạm vi ngàn dặm, uy áp vô hình ở trên người nàng này tiến thêm một bước kéo lên, từng chút một vượt lên trên ràng buộc của Nguyên Anh kỳ.

Khí tức càng ngày càng khủng bố, khiến mấy chục vạn tu sĩ rung động kinh hoàng.

Ba vị đại tu sĩ Bắc Tần có thể đếm được trên đầu ngón tay, sắc mặt biến đổi.

- Không xong! Đây có thể là hiện tế Khổng Tước Tiên Giá của Thánh điện Khổng tước trong lời đồn, dẫn đường cho phân thân của Khổng Tước Tiên trên thượng giới giáng xuống, do đó sinh ra lực lượng đáng sợ không thể lường được.

Tam Thanh tán nhân kinh hãi nói ra điều kỳ diệu.

- Thuật này nghe nói khoảng một vạn năm trước xuất hiện một lần, nhưng cũng chỉ là lời đồn, không nghĩ tới thực sự xuất hiện.

Ba đại tu sĩ dứt lời, vội vàng bay tới hướng Dương Phàm bên kia.

Dương Phàm nhất định không thể chết được, nếu không sau trận chiến này, bọn họ làm thế nào chống lại được Hắc Phong Ma Hoàng?

Nhưng mà, ba đại tu sĩ này mới vừa nhích động, ba Đại Thiên Sư Man di lập tức bay lên đón đường, quần lấy bọn họ.

Hồ Phi tận lực bay tới phía Thánh nữ Dạ Hạm bên này, lại bị một vị Nguyên Anh Thiên Sư khác của Thánh điện chặn lại.

Về phần các cao thủ bậc cao còn lại, cho dù có bay tới cũng không có tác dụng gì.

- Mọi người toàn bộ thời lui ra phía sau trăm dặm!

Vũ lâm sắc mặt lạnh, xuống, lập tức truyền lệnh cho đại quân lui lại.

Khi cường giả đỉnh cao cỡ này hiện thân, tồn tại dưới đại tu sĩ Nguyên Anh, có lên cũng chỉ trở thành vật hi sinh

- Ha ha! Các hạ đúng không phải là Thánh nữ Dạ Hạm, cho dù người tăng cao tu vi đến tiếp cận Hóa Thần Kỳ, muốn giết ta chỉ sợ cũng không đủ năng lực.

Dương Phàm cười ha hả nhìn chăm chăm nữ nhân xinh đẹp hoa lệ kia.

”Vù!”

Một thân ảnh cao ngất lạnh, lưng, hiện ra phía sau lưng Dương Phàm.

Đúng là Thạch Thiên Hàn hần cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, tản phát ra ma uy cường đại,

- Ha ha hanhân loại nhỏ bé, chỉ là Hóa Thần kỳ thì ăn nhằm gì, nếu không phải khối thân thể này quá yếu ớt, cho dù là hợp Thể kỳ thì có khó chi?

Dạ Hạm Thánh nữ cười ha hả nói, đồng thời khí thể trên người kéo mạnh lên, không ngờ thoáng cái đột phá đến Hóa Thần kỳ, thậm chí còn tăng lên nữa.

Khóe miệng Dương Phàm mơ hồ lộ ra một ý cười đầy âm mưu.

Ngay giờ phút này, trên không trung phía trên đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm, hiện ra một màn huyết quang lạnh lạnh như băng

545. Chương 529: Độc Thủ Kinh Thiên

Nguồn lực lượng này tản phát ra khí thể, trong khoảnh khắc đã tăng lên tới mức sánh ngang với Hóa Thần kỳ.

Khi tu vi tăng lên tới Hóa Thần kỳ, trong phạm vi ngàn dặm này linh khí hình thành vô số lốc xoáy, vọt tới hướng Thánh nữ Dạ Hạm, thanh thể như thể quả thực kinh thể hải tặc.

Dương Phàm hơi biến sắc, thân hình chậm rãi hạ xuống trên mặt đất, hai chân giống như mọc rễ, đâm xuống mặt đất, lực lượng không ngừng cuộn cuộn nhập vào trong cơ thể.

Giờ phút này thực lực của Thánh nữ Dạ Hạm, đã hoàn toàn có thể sánh ngang với Tam U lão ma lúc Ma Thần Phụ Thể ngày đó.

Nếu không có vật tuyệt thể như đoạn kiếm Vô Song, nếu muốn chiến thắng nàng chỉ sợ rất gay go rất khó khăn.

Tuy nhiên, giờ phút này Dương Phàm hai chân đạp trên mặt đất, Hồn Căn dung nhập đại địa, lực lượng cuộn cuộn không ngừng, Sinh Mệnh Lục Chứng cũng phân hoá ra vô số lực lưu, khôi phục tinh khí huyết của hần.

Khí lực cùng sinh cơ cường đại, mang đến cho hần sự khôi phục sức khỏe khó tin.

Hần không có lập tức rời đi, mà là neho mắt chăm chú nhìn Thánh nữ Dạ Hạm trên hư không.

Hư không dần dần nhiễm một tầng màu máu, đồng thời từng chút một lan tràn rộng ra.

Chẳng qua Thánh nữ Dạ Hạm thanh thể mệnh mông cuộn cuộn, khí thể tràn trề, dẫn động linh khí lốc xoáy trong phạm vi ngàn dặm, cũng không có nhìn thấy được.

"Vù!"

Ngay lúc đó, quang ảnh Thất Thái Khổng Tước trên đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm hóa thành chân chính thật thể, phóng xuất ra một khí tức khủng bố khiến toàn trường hít thở không thông.

Thất sắc Khổng Tước cao lớn dần lên, kéo dài mười mấy trượng, cả vật thể sáng lấp lánh như ngọc lưu ly, hai tròng mắt cao ngạo bề ngỗ, đáng người tuyệt mỹ mà tao nhã.

Đây là một con Thất Thái Khổng Tước dài đến mấy chục trượng, hoa mỹ chói mắt đến mức tận cùng, khiến cho hết thảy vạn vật chung quang nó đều ảm đạm thất sắc, dường như hết thảy màu sắc đẹp đẽ rực rỡ trên thế giới này đều gom hết vào thân thể nó.

Cảm giác sâu sắc linh khí mệnh mông trong thiên địa xao động cùng với Khổng Tước hoa mỹ cao ngạo cao cao tại thượng kia, mấy vị đại tu sĩ Nguyên Anh đang giao chiến tại trường đều cũng một lúc ngưng chiến, đưa mắt nhìn bên này.

Thất Thái Khổng Tước thành công tách rời đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm, lấy hình dáng Khổng Tước Tiên tồn tại ngắn ngủi trên thế gian.

Còn Thánh nữ Dạ Hạm, sắc mặt hiện rõ vẻ tái nhợt, nhưng một thân tu vi không ngờ vẫn còn giữ lại ở trình độ Nguyên Anh đỉnh,

Hiển tế thần thông Khổng Tước Tiên giáng trần, không ngờ giúp cho tu vi của nàng từ cảnh giới sơ kỳ, mạnh mẽ tăng lên tới Nguyên Anh đỉnh.

Điều này cũng không sao, chỉ cần tu vi không có tăng tới Hóa Thần kỳ, Dương Phàm tự tin còn có thể chống lại phần nào.

Thế nhưng, Khổng Tước Tiên dẫn động lốc xoáy linh khí ngàn dặm trong hư không, tu vi hoàn toàn đạt tới trình độ cao hơn Hóa Thần kỳ, bất kể là tầng thứ tu vi của nó, hay là pháp thuật Thần thông nó có, đều vượt khỏi phạm vi ứng phó của bất cứ người nào tại đây.

Cho dù giờ phút này tay cầm đoạn kiếm Vô Song, Dương Phàm cũng chỉ có bảy thành nắm chắc giết được nó.

Càng thêm đáng sợ chính là thực lực của Khổng Tước Tiên này, vẫn còn đang không ngừng kéo lên, thậm chí vượt cao hơn thực lực của Tam U lão ma ngày đó khi Ma đầu thượng giới phụ thể.

Hào quang bảy màu chói mắt, xao động linh khí kinh thiên động địa, màu máu ẩn dấu trên hư không lan tràn rộng ra.

Từng chút một màu máu đỏ từ một mảng nhỏ bắt đầu khuếch trương mở rộng.

Lúc mới bắt đầu chỉ xâm nhiễm mấy ngàn dặm hư không, hiện giờ theo thực lực của Khổng Tước Tiên tăng lên, màn huyết quang đó cũng bành trướng theo.

Tám ngàn dặm một vạn dặm một vạn năm ngàn dặm hai vạn dặm.

Thực lực của Khổng Tước Tiên càng tăng lên, màu máu trong hư không càng là khuếch trương.

Trong hư không màu máu đó mơ hồ có thể thấy được màn sương máu sâu vô cùng vô tận, giống như vực sâu không thấy bờ không thấy đáy

Giờ này khắc này, Khổng Tước Tiên dẫn động hoa quang đầy trời, màu máu hư không che trời lấp đất trước đó, cũng có vẻ tái nhợt vô sắc.

Đó là một loại lực lượng cấm kỵ khiến hàng ti sinh linh chấn động run sợ.

Năm mươi năm trước, ở Ngự Dương quốc, nó đã từng xuất hiện một lần, thậm chí làm cho Ma đầu thượng giới kinh hồn.

- Cái gì?

Khổng Tước Tiên cao quý lộng lẫy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy màu máu xâm nhiễm khắp hư không hai vạn dặm.

Trong màn sương máu sâu không thấy đáy đó, phóng xuất ra một lực lượng cấm kỵ khiến nó sợ run.

Trong Thánh điện Khổng tước, mười vạn tu sĩ Man di, gần như lâm vào hít thở không thông.

Ba Đại Thiên Sư man di cũng ba đại tu sĩ Bắc Tần, đều cảm giác được dấu hiệu báo trước kèm theo áp lực đáng sợ kia, ai nấy đều có một loại dự cảm điềm xấu sắp xảy ra.

”Ba!”

Hai vạn dặm hư không màu máu chấn động, sương mù càng thêm dày đặc.

Từ trong hư không, ở chỗ sâu trong sương mù một cái độc thủ Kinh Thiên, dài đến ba trăm trượng, rộng chừng hai trăm trượng, che lấp ánh mặt trời, chụp xuống Khổng Tước Tiên.

- A

Khổng Tước Tiên vừa rồi còn cao ngạo không ai bì nổi, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

”Xoạt! Vù!”

Nàng hóa thành một chùm tia sáng bảy màu, lập tức bay ra xa mấy trăm trượng.

Ngay lúc đó, trong lòng bàn tay Kinh Thiên kia bỗng nhiên xuất hiện một lỗ xoáy tối đen, truyền đến một lực hút cực lớn.

Khổng Tước Tiên giống như một đứa nhỏ chìm trong nước, cố sức giãy dụa.

Thế nhưng bất kể nàng cường đại đến mức nào, đều không thể giãy thoát độc thủ to lớn trong thiên địa kia.

”Vèo!”

Độc thủ Kinh Thiên kia đột nhiên vung lên một cái, ma khí trong phạm vi mấy vạn dặm lòng lên rít gào, mang theo lực lượng diệt thế kinh thiên, lập tức bắt lấy Khổng Tước Tiên.

- Người là người

Khổng tước tiên sắc mặt tái nhợt, nhìn chăm chăm hư không màu máu sau lưng độc thủ Kinh Thiên.

Hình thể to lớn của nó, ở trước mặt độc thủ Kinh Thiên, giống như một con chim sẻ nhỏ bị nắm trong lòng bàn tay.

”Vèo! Vù!”

Độc thủ Kinh Thiên bắt nó xong thụt trở về trong sương mù màu máu, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, màu máu xâm nhiễm hư không dần dần mở nhợt đi.

Khổng Tước Tiên cao ngạo không ai bì nổi trước đó, bị độc thủ Kinh Thiên không rõ lai lịch bắt mang đi, rơi vào vực sâu ác mộng.

Dương Phàm đứng trên mặt đất, cả người đều là mồ hôi lạnh, nhưng trong mắt lại lộ ra dáng vẻ vui mừng: âm mưu thực hiện được rồi.

Nếu Khổng Tước Tiên không tách khỏi đầu Thánh nữ Dạ Hạm, mà phụ trợ nàng tăng thực lực tới gần Hóa Thân kỳ rồi ra tay, chỉ sợ Dương Phàm sẽ phải đau đầu hơn nhiều,

- Như thế nào có thể Khổng Tước Tiên

Thánh nữ Dạ Hạm kinh ngạc nhìn lên hư không, sắc mặt tái nhợt.

Còn may mà tu vi của nàng giờ phút này, cũng chỉ mới tới gần Hóa Thân kỳ, bằng không, hậu quả đó

Ba Đại Thiên Sư man di cũng ba đại tu sĩ Bắc Tần lúc này đều bình tĩnh, lại bắt đầu tiếp tục chiến đấu.

Chỉ là, mấy người Phong Vô Tuyệt có vẻ lo lắng nhìn về phía Dương Phàm bên kia.

Giờ phút này, khí tức trên người Thánh nữ Dạ Hạm hơn xa đại tu sĩ bình thường, tu vi gần tới Hóa Thân kỳ. Mà Dương Phàm mới vừa trải qua một hồi đại chiến, nguyên khí tổn thương nặng, có thể ứng phó được không?

- Dương Phàm

Trong mắt Thánh nữ Dạ Hạm hiện lên vẻ xấu hổ và giận dữ, ánh mắt đầy căm hận nhìn về phía Dương Phàm.

Tình cảnh ở cổ Lương Thành mấy năm trước bị Dương Phàm bắt giữ nhục nhã, dường như còn hiện rõ ràng trước mắt nàng.

Trước kia thực lực không đủ, hoàn toàn không dây nổi ý niệm báo thù trong đầu.

Nhưng hiện giờ sau khi trải qua Khổng Tước Tiên Giá, cảnh giới tu vi của nàng, trong khoảng thời gian ngắn đã tăng lên tới Nguyên Anh đỉnh, đối mặt với Dương Phàm nguyên khí đang tổn thương, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Dương Phàm đứng trên mặt đất, cười dài nhìn nàng:

- Đây là mưu đồ của Hắc Phong Ma Hoàng sao? Chỉ tiếc các người đã xem nhẹ thực lực của Dương mỗ, thêm vào đó không có dự đoán được con Khổng Tước Tiên ngu xuẩn kia

- Hôm nay để ta tự tay lấy mạng người, báo thù cho ngàn vạn tu sĩ Man di đã chết!

Thánh nữ Dạ Hạm vung tay ngọc lên, một luồng sáng bảy màu huyền ảo, công kích thẳng tới hướng Dương Phàm.

- Như vậy ai báo thù cho vô số tu sĩ Bắc Tàn chết đi?

Dương Phàm bật cười châm chọc, nhoáng lên một cái quanh thân sáng lên hào quang màu vàng, thân thể biến mất dung nhập trong đại địa.

"Ầm!"

Luồng sáng mờ ảo bảy màu đánh trên mặt đất, lập tức xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy, vết nứt như mạng nhện lan rộng mấy chục trượng.

- Đối thủ của người là ta.

Một giọng nói lạnh như băng, từ sát bên cạnh sườn nàng truyền ra.

Thạch Thiên Hàn cầm trong tay Ma Hoàng Kiếm, thản nhiên nhìn nàng.

Thánh nữ Dạ Hạm chợt biến sắc, vẻ mặt đầy hàn ý nói:

- Như vậy trước hết giết chết người!

Dứt lời, bàn tay ngọc của nàng bắn ra, một luồng sáng bảy màu kích tới.

Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn tăng vọt lên cả trượng, ma khí cuộn cuộn, sáng rực lên hào quang màu lam sậm, một kiếm bổ thẳng vào luồng sáng bảy màu kia.

"Ầm!"

Một lực lượng kinh thế hãi tục đánh hấn bay đi, Ma Hoàng Kiếm ngân lên một tiếng, thiếu chút nữa rời tay bay mất.

Thạch Thiên Hàn lộ vẻ hoảng sợ, thân hình ở giữa không trung phun ra một búng máu, bộ dáng khó có thể tin.

Lực lượng của Thánh nữ Dạ Hạm lúc này thật quá khủng bố, dường như đã sánh ngang với Hóa Thần kỳ.

Chỉ sợ Nguyên Anh kỳ ở Bắc Tàn, không ai có năng lực đấu ngang sức với nàng.

Ba đại tu sĩ cũng ba Đại Thiên Sư đang chiến đấu, thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt mỗi người bất đồng.

- Thánh nữ diện hạ! Giết chết người này, đại quân Man di chúng ta có thể phản công quy mô rồi.

Mục Thiên Sư cười ha ha, thập phần đắc ý.

Ba đại tu sĩ thì sắc mặt âm trầm, trên khí thế lập tức bị áp chế xuống.

- Hừ! Chẳng qua là lực lượng cao lên một chút, không có đạt tới cảnh giới Nguyên Anh đỉnh chân chính, Thạch mỗ cũng sẽ không sợ người.

Thạch Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, Ma Hoàng Kiếm trong tay vạch một đường trên hư không, một vầng sáng cầu vồng màu lam mang theo kiếm khí đầy trời, chém thẳng tới tới trước người Thánh nữ Dạ Hạm.

- Người cứ thử xem là biết.

Thánh nữ Dạ Hạm lộ ánh mắt châm chọc, bàn tay ngọc xoay tròn ở trước người, trong tay xuất hiện một cái lông khổng tước dài ba thước sáng lấp lánh.

Đây là một cái lông khổng tước màu xanh, quanh thân mơ hồ vang lên tiếng rít gào mãnh liệt.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vung lên, trên lông khổng tước này lập tức phát ra hào quang màu xanh chói mắt, từng tia từng tia sáng màu xanh gào thét quét tới kiếm quang màu lam của Ma Hoàng Kiếm chém ra.

”Phù phù!”

Nhưng từng tia sáng màu xanh đó bị xé nát, thân hình Thánh nữ Dạ Hạm lui lại, một chút dư ba của kiếm khí đánh tới bị hào quang bảy màu chói mắt quanh thân nàng làm tan chảy.

- Cho dù có được Thông linh Pháp bảo, ngươi cũng không phải đối thủ của ta,

Từ cái mũ khổng tước trên đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm nở rộ ra hào quang chói mắt, hai tay khoanh ở trước ngực, nét mặt đoan trang thánh khiết.

Thạch Thiên Hàn tức thì cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh khủng chấn nhiếp lòng người. Hắn chợt nhớ tới không khác gì lực lượng khủng bố từ cái mào phượng trên đầu khổng tước của Khổng Tước tiểu yêu phóng xuất ra ngày ấy.

”Vù! Vù!”

Thoáng chốc, từ cái mào trên đầu khổng tước trên đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm bắn ra ngàn vạn tia hào quang bảy màu chói mắt, chỗ trung tâm mơ hồ có thể thấy được một con Thất Thái Khổng Tước trông rất sống động.

Vô hình trung, dường như truyền đến tiếng chim phượng hót.

Thạch Thiên Hàn theo bản năng chợt nhoáng một cái lách tránh, nhưng vẫn chậm một chút.

Mười mấy tia sáng bảy màu xuyên thấu qua trên người hắn, kêu lên một tiếng đau đớn, lại phun ra một búng máu, rơi xuống trên mặt đất.

- Ta đến giúp ngươi!

Đúng lúc này, Hồ Phi giải quyết xong một gã bậc cao Nguyên Anh, liền phóng tới hướng Thạch Thiên Hàn bên này.

Thế nhưng hắn vừa mới bay được một đoạn, một bàn tay từ dưới mặt đất thò ra nắm lấy chân hắn.

- Dương Dương lão đại

Hồ Phi lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy hai tròng mắt Dương Phàm khép hờ, khí huyết thập phần suy yếu, nhưng trên người lại nhộn nhạo một loại dao động tinh thần kỳ lạ.

- Không cần xen vào!

Dương Phàm chậm rãi mở con ngươi nói.

Trong đôi mắt hắn tràn đầy lực ý tinh khiết, hai chân vờn quanh hào quang lóng lánh, tự nhiên mà rất nặng.

Giờ khắc này, mỗi một động tác, mỗi một chi tiết của hắn, dường như đều hòa hợp với thiên địa quanh mình, phối hợp thật hoàn mỹ.

- Ma Thần Phụ Thể

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo vang dội, dường như truyền đến từ vực sâu.

Một nam nhân có được khí lực Ma Thần, từ trên mặt đất đứng lên, ngạo nghễ bề ngễ nhìn Thánh nữ Dạ Hạm cao cao tại thượng kia.

546. Chương 530: Kết Hợp Thần Bí

Thanh âm cực kỳ lạnh, lẽo vang dội, dường như truyền đến từ vực sâu, khiến mấy vị đại tu sĩ đang giao chiến kinh hải run sợ.

Khi thân thể Ma Thần của Thạch Thiên Hàn cao tới hai trượng đứng lên, ma khí ngập trời dao động, lấy hẳn làm trung tâm hình thành ma uy cuộn cuộn kinh thể hải tục.

Trên đỉnh đầu Thánh nữ Dạ Hạm nở rộ ngàn vạn tia sáng bảy màu, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây cũng không phải là trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn, nhưng vẫn cường hóa khí lực và pháp lực Thạch Thiên Hàn thật lớn.

trên thân thể Ma Thần bao trùm quang ảnh áo giáp màu đen, xung quanh vờn quanh các ký hiệu cổ xưa, cũng với ngọn lửa tối đen phập phều,

Vù! Vù!”

Ma Hoàng Kiếm trong tay theo đó ầm ầm tăng lớn lên, dài tới ba trượng, trên thân kiếm ma diễm lập lòe, cũng với u điện màu lam rộ lên tiếng kêu ”xèo xèo”.

Giờ khắc này, Ma Hoàng Kiếm có xu hướng tiếp cận Thông linh Pháp bảo, phóng xuất ra lực lượng khiến Thánh nữ Dạ Hạm cũng phải kiêng kị.

- Sát sát sát

Trong mắt Thạch Thiên Hàn ngập đầy hàn ý sát phạt, Ma Hoàng Kiếm lun lên, trên mũi nhọn phóng ra bóng một ngọn màu sắc bén kinh người, dường như muốn đâm nát hư không này.

Trên bóng mâu nhọn sắc đó còn mang theo u điện màu lam, ”Vèo” một tiếng, kích tới Thánh nữ Dạ Hạm.

Từ cái mào trên đỉnh đầu khổng tước phân hoá ra bảy luồng hào quang dài bảy màu, đánh vào bóng mâu sắc nhọn kia, làm hư không chấn động.

Một kích qua đi, hào quang chói mắt lấy đây làm trung tâm, lan tràn phạm vi cả hai dặm.

Thạch Thiên Hàn cũng Thánh nữ Dạ Hạm cũng một lúc bị cổ lực lượng này đẩy bắn ra xa mười mấy trượng,

Gương mặt xinh đẹp của Thánh nữ Dạ Hạm thoáng lóe lên màu đỏ như ráng mây chiều, Thạch Thiên Hàn cũng bị khí huyết bốc lên nhện nhện.

Dưới tình huống như vậy, hai người coi như lực lượng ngang nhau.

Nhưng trên thực tế, Thánh nữ Dạ Hạm ở trình tự pháp lực cao hơn, nhưng là những lực lượng này cũng không thuộc về chính nàng ta, không thể vận chuyển thông suốt như ý, nếu không cho dù là Hóa Thần kỳ đích thân tới, cũng không làm gì được nàng.

Ngược lại, Thạch Thiên Hàn đã có nhiều lần kinh nghiệm Ma Thần Phụ Thể, chỉ cần không phải trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn hẳn không chế lực lượng trong tay, mạnh hơn một chút so với Thánh nữ Dạ Hạm.

Mặc dù Ma Hoàng Kiếm là bán linh bảo, nhưng uy lực của nó cũng không kém bao nhiêu so Thông linh Pháp bảo, chân chính thiếu hụt chính là linh tính.

Nhưng mà Ma Hoàng Kiếm ở trong tay Thạch Thiên Hàn, vận chuyển như ý, tâm tùy ý động, trên phương diện linh tính cũng không kém so với Thông linh Pháp bảo.

- Ma Thần Phụ Thể? Ta xem thử ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Thánh nữ Dạ Hạm cười lạnh, một tiếng, trong tay lại xuất hiện một kiện cổ bảo, chiến một trận với Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn không chịu yếu thế chút nào:

- Còn ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Thánh nữ Dạ Hạm hơi biến sắc, công kích lại mạnh thêm vài phần.

Thực hiển nhiên, bất kể là Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể, hay là Thánh nữ Dạ Hạm Khổng Tước Tiên Giá, lực lượng bọn họ có được đều là tạm thời.

Thạch Thiên Hàn bùng nổ cường thể, cùng chiến đấu với Thánh nữ Dạ Hạm xem ra lực lượng ngang nhau. Tình thế xoay chuyển này, khiến ba Đại Thiên Sư Man di hơi biến sắc.

Còn ba đại tu sĩ Bắc Tàn lại thấy được hy vọng.

- Ha ha ha Hóa ra Dương Phàm cũng để lại chuẩn bị ở sau.

Phong Vô Tuyệt cười một tiếng dài, thể công mạnh thêm vài phần.

Giờ phút này, trong Thánh điện Khổng tước, mười vạn tu sĩ và một số bậc cao Nguyên Anh, đều ở trong đó xem cuộc chiến, không có tham dự.

Đồng dạng, đại quân Bắc Tàn lui ra phía sau ngoài trăm dặm, bậc cao Nguyên Anh còn lại cũng ở ngoài chừng mười dặm, không hề động thủ.

Song phương đều hiểu rằng, chỉ cần một bên can thiệp, bên kia tất nhiên sẽ không chịu để yên.

Hơn nữa với cấp độ giao phong tại hiện trường lúc này, bậc cao Nguyên Anh bình thường cũng không có dũng khí đi tham gia.

Mấy vị đại tu sĩ duy nhất có năng lực, chiến đấu với nhau cũng vừa vặn kiểm chế lẫn nhau.

Dương Phàm không cho Hồ Phi ra ngoài hỗ trợ, chính là không muốn phá hư cục diện như thế.

- Dương lão đại! Thương thế của người thế nào?

Hồ Phi ngồi ở bên cạnh Dương Phàm, lo lắng hỏi,

- Không có việc gì!

Trong mắt Dương Phàm đầy rẫy sinh cơ lực ý, hai chân vờn quanh ánh sáng màu nâu.

Trong tinh Thần hấn quanh quẩn ở một loại trình tự rất đặc thù.

Trước đó khi chiến đấu cũng Hắc Phong Ma Hoàng, hấn đã mơ hồ chạm vào loại trình tự tinh Thần này, tuy nhiên lúc ấy đang chiến đấu, khó có thể dung hợp tự nhiên.

Giờ phút này, một nửa tâm thần Dương Phàm dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian, tăng nhanh hơn khôi phục nguyên khí.

Mặt khác một nửa tâm thần thì dung nhập vào thiên địa, đặc biệt cũng dao động sinh, linh quanh mình cũng với đại địa khôn cùng dưới chân kết hợp cùng nhau.

Sinh Mệnh Lục Chủng nhảy lên, cùng sinh mệnh lưu chuyển trong thiên địa mệnh mông, hình thành cộng hưởng, đồng thời cũng tạo lập một cái cầu nối thông thiên địa.

Hồn Căn ngao du, tương liên chặt chẽ cũng đại địa dưới chân, mơ hồ tương liên cùng mạch đập của đại địa, đồng thời chậm rãi kết hợp.

"Thành thịch!"

"Thành thịch! Thành thịch!"

Tiếng tim đập vô hình trung đều nhịp với mạch đập trong thiên địa, lấy Sinh Mệnh Lục Chủng làm lực lượng nguồn suối, cũng sinh mệnh lưu chuyển cũng linh lực thô trong thiên địa mệnh mông này, dần dần kết hợp và dung thông.

Cảm quan của Dương Phàm kéo dài, tiếp tục kéo dài, thậm chí đạt tới xa ngoài ngàn dặm.

Tuy nhiên, hấn cũng không có tiếp tục kéo dài, mà là cố giữ ở phạm vi năm trăm dặm, cố gắng đạt tới độ rõ nét ở loại cảnh giới này.

Năm trăm dặm, vẫn còn lớn, hấn lại nén ép tiếp.

Dần dần loại trình tự tinh thần huyền diệu này, càng thêm rõ nét, dường như cái vòi xúc giác có thể chạm tới.

Thế nhưng Dương Phàm vẫn chưa hài lòng lắm, hắn cố gắng đạt tới, là một loại nắm trong tay cường đại, nắm giữ thực sự loại trình tự huyền ảo này,

Nếu có thể ở trong chiến đấu, vẫn giữ được loại cảnh giới này, thì cho dù là Hóa Thần chân chính, cũng có lực để chống lại.

Chỉ có điều là trong quá trình cảm ngộ, Dương Phàm luôn cảm thấy dường như mình còn thiếu sót thứ gì đó.

Thiên Nhân Mô Thức chính là dung thông khắp thiên địa, cũng là nắm trong tay thiên địa.

Thế nhưng thời điểm hắn chỉ nắm trong tay đại địa thì thập phần thuận lợi, nhưng muốn kéo dài trình tự tới tầng cao hơn, lại có cảm giác bất lực.

”Diễn căn kỳ dung thông đại địa mà đại địa chính là một bộ phận của thiên địa. Xem ra chỉ dựa vào cảnh giới Diễn Căn kỳ, còn không thể chân chính quán thông thiên địa.” Dương Phàm khẽ cau mày.

Quán thông thiên địa.

Hắn đã bước một bước, lấy Hồn Căn kết hợp với mạch đập trong đại địa, thông suốt đại địa.

Như vậy, phải tiến thêm một bước dung thông với bầu trời càng thêm bao la mờ mịt, trừ phi có thể thôi diễn tới cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo,

Nguyên vốn cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo, ở trong đầu Dương Phàm đã có một đường lối đại khái.

Hiện tại, hình dáng cảnh giới tiếp theo càng ngày càng rõ ràng chi tiết, mục tiêu cũng càng thêm sáng tỏ.

Chỉ cần tiến vào cảnh giới tiếp theo, là có thể đồng thời quán thông thiên và địa, chắc chắn có được thần thông vô thượng, thông thiên triệt địa, trở thành đại năng chân chính.

So với Dương Phàm đang điềm tĩnh an nhàn, trận chiến giữa Thạch Thiên Hàn cùng Thánh nữ Dạ Hạm, trận đánh giữa ba đại tu sĩ cùng ba Đại Thiên Sư, đều triển hiện long trời lở đất.

Mấy người này, giờ phút này đều có được thực lực đỉnh phong bề ngễ Bắc Tà cự cũng một lúc xuất hiện trên chiến trường, trận đấu khiến cho khắp hư không chấn động nổ vang, lực va chạm bắn ra những tia sáng rực rỡ chói mắt.

Ở trong Thánh điện Khổng tước ngoài mấy chục dặm.

- Ma Hoàng đại nhân! Thương thế của ngài

Một vị bậc cao Man di, nâng đỡ Hắc Phong Ma Hoàng, đồng thời chuẩn bị cho hắn một cái ghế nằm.

Hắc Phong Ma Hoàng mặt xám như tro tàn, vẻ mặt chết lặng, nhìn chăm chăm về hướng chiến trường xa xa.

Thật lâu sau, hắn thở dài một hơi, thì thào lầm bầm:

- Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn, rốt cuộc là quan hệ gì đây? Tuy nhiên xem tình hình, Thạch Thiên Hàn đúng là Dương Phàm lưu lại một con bài chưa lật. Giờ phút này hắn dưới Ma Thần Phụ Thế, không ngờ có đủ sức chống lại cùng Thánh nữ được Khổng Tước Tiên Giá gia tăng pháp lực vô thượng.

- Ma Hoàng đại nhân! Ngài xem Thạch Thiên Hàn cùng Thánh nữ điện hạ, phần thắng nghiêng về ai?

Bên cạnh một cường giả Nguyên Anh Man di hỏi.

- Tầng thứ lực lượng của Dạ Hạm rất cao, chỉ tiếc không có Thông linh Pháp bảo, cùng Thạch Thiên Hàn sần sần như nhau. Chẳng phân biệt được, nhưng bốn hoàng tin rằng, Thạch Thiên Hàn thi triển bí thuật này, sẽ kiên trì không được lâu lắm, mà Khổng Tước Tiên Giá nguyên vốn có thể kéo dài liên tục ba ngày, mặc dù tiên linh Tiên Giá bị độc thủ Kinh Thiên kia bắt mang đi, ít nhất cũng có thể duy trì thời gian nửa ngày.

Hắc Phong Ma Hoàng lộ ra ý cười trong mắt nói.

- Chỉ cần Thạch Thiên Hàn, Dương Phàm chết đi, Liên minh mười ba nước Bắc Tần sẽ sụp đổ. Đến lúc đó chúng ta tính dưỡng mấy chục năm, liền có thể tiếp tục nổi lên lần nữa

Bên cạnh mấy vị bậc cao Nguyên Anh liên tục gật đầu phụ họa theo, tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt vui mừng.

- Hừ! Chỉ cần Dương Phàm, Thạch Thiên Hàn chết đi, không cần chờ đợi mấy chục năm, đánh thắng tới Bắc Tần, hủy diệt mười ba nước cũng là chuyện ngày một ngày hai.

Trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng bốc cháy lên ngọn lửa đầy dã tâm, làm cho mấy người bên cạnh hắn không rét mà run.

Ngay cả giờ phút này nguyên khí tổn thương nặng, uy nghiêm của Hắc Phong Ma Hoàng cũng không giảm chút nào.

Thời gian từng chút một trôi qua, trận chiến giữa ba Đại Thiên Sư cũng ba đại tu sĩ khó phân thắng bại.

Còn bên Thánh nữ Dạ Hạm và Thạch Thiên Hàn, thế cục đã xảy ra biến hóa.

Quang ảnh giáp trụ quanh thân Thạch Thiên Hàn dần dần ảm đạm, lực lượng của thân thể Ma Thần cũng đang suy yếu dần, không bao lâu bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Thấy tình hình như thế, trong đôi mắt xinh đẹp của Thánh nữ Dạ Hạm hiện lên vẻ vui mừng.

- Quả đúng như dự đoán của Ma Hoàng, Ma Thần Phụ Thể không thể kéo dài lâu lắm.

Mấy vị bậc cao Nguyên Anh Man di rộ lên tiếng cười vui mừng nói.

- Không biết Ma Hoàng làm thế nào phỏng đoán được?

Bên cạnh có người nghi hoặc hỏi.

- Thần thông Khổng Tước Tiên Giá của Thánh nữ Dạ Hạm, lấy lực lượng Tế Đàn, tiêu hao rất nhiều tài liệu tu tiên, ngưng tụ máu huyết cùng tâm nguyện của mấy ngàn tu sĩ, đồng thời thi thuật bảy ngày bảy đêm, mới có thể bước đầu thành công, tiêu phí cái giá phải trả lớn biết bao? Hơn nữa cái thuật này, mỗi một ngàn năm Thánh điện mới có thể miễn cưỡng dùng một lần. Còn Thạch Thiên Hàn thi triển Ma Thần Phụ Thể này, vốn vụn chỉ là bí thuật của một người, uy lực đúng là kinh thế hãi tục, nhưng tất nhiên không thể kéo dài, sau khi sử dụng còn có thể rơi vào trạng thái suy yếu cực độ.

Hắc Phong Ma Hoàng lộ thần sắc bình thản, phần lớn nội dung đều chỉ là hắn phân tích và phỏng đoán, nhưng cũng với sự thật đúng hết chín phần mười, thực khiến người ta khâm phục.

Theo chiến đấu tiếp tục, Thạch Thiên Hàn rơi vào thế hạ phong, bị đánh liên tiếp bại lui, càng ngày càng suy yếu.

- Dương lão đại! Vì sao không để hắn thi triển trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn?

Hồ Phi không hiểu sao lại thế, hỏi.

- Lực lượng của đối phương trình tự rất cao, trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn, tuy rằng có thể giành được thế thượng phong, nhưng lại không thể kéo dài. Hiện tại chiến đấu mới một hai canh giờ, Thạch Thiên Hàn đã không đủ sức chống chế Ma Thần chi ảnh, nếu tiếp tục sẽ bị Ma đầu thượng giới phụ thân

Giọng nói của Dương Phàm rất bình tĩnh, đồng thời hắn chậm rãi đứng dậy.

Hắn ở vị trí khu vực này, sinh ra một loại dao động tinh thần kỳ dị, sinh, linh chi khí trong thiên địa lấy Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể hắn làm điểm tụ hội bắt đầu cuộn cuộn kéo tới.

Nhẹ nhàng bước đi từng bước, trong vô hình dường như hắn có thể nghe được từ đại địa truyền tới tiếng nổ vang "ầm ầm".

"Rốt cục thành công chỉ tiếc không thể chân chính nắm giữ," Dương Phàm thàn than.

Giờ phút này, hắn hòa hợp với thiên địa, chuẩn xác mà nói là hòa hợp với một nửa thiên địa.

Cùng với Thiên Nhân Mô Thức trước đây bất đồng, lần này là chủ động tiến vào, quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình.

Hơn nữa, loại chủ động hòa hợp này cho pháp hấn tiến vào trạng thái chiến đấu không hài hòa.

”Hòa hợp với một nửa thiên địa như vậy ta hãy gọi nó là Bán Thiên Nhân Mô Thức.”

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sáng trong suốt lạ kỳ.

”Véo!”

Rồi đột nhiên, Thạch Thiên Hàn đang đau khổ duy trì dưới tay Thánh nữ Dạ Hạm, đột nhiên biến mất ở tại chỗ.

Thánh nữ Dạ Hạm thoáng sửng sốt. Đám người Hắc Phong Ma Hoàng đang xem cuộc chiến cũng đều ngăn người.

Ngay sau đó, một nam nhân nho nhã khoanh tay chậm rãi bước tới, dần hiện rõ trong tầm mắt mọi người.

Hắn nhẹ nhàng bước ra từng bước, khoảng cách trăm trượng như nhảy một cái mà qua, phiêu dật xuất trần.

Súc địa thành thốn.

Mọi người đều kinh hãi không hiểu.

547. Chương 531: Bán Thiên Nhân Vô Địch

Khoảng cách một trăm trượng, ở trong mắt Dương Phàm chỉ là một tắc bước một bước.

Đại thần thông trong truyền thuyết, ở trên người hắn có thể thi triển thực tế trước mắt, lập tức rung động toàn trường.

Hắc Phong Ma Hoàng hơi thở tức nghẹn, ánh mắt âm trầm không chừng, nhìn thân ảnh vĩ ngạn xa xa kết hợp một nửa thiên địa, lấy lực lượng bao la của thiên nhiên thiên địa làm hậu thuẫn.

Với tư thái ung dung tao nhã, Dương Phàm nhẹ nhàng đạp bước.

Từng bước xa lại dễ dàng vượt qua khoảng cách trăm trượng, di chuyển cự ly ngắn này so với Tường Vân Ngọa còn thoải mái thích ý hơn.

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, nhắm mắt lại bước theo mạch đập của đại địa, hướng tới chỗ Thánh nữ Dạ Hạm.

Trên trình độ lực lượng hắn vẫn còn là Nguyên Anh trung kỳ, nhìn qua không cường đại bằng đại tu sĩ Nguyên Anh.

Nhưng tinh Thần ý cảnh chuyển động quanh thân hắn, hòa hợp nối thông với nửa thiên địa. Hơn nữa hắn nắm giữ quyền chủ động, lấy lực lượng bao la của thiên nhiên trong thiên địa làm hậu thuẫn, lực lượng cuộn cuộn không ngừng vô cùng vô tận.

Lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi bốn năm trăm dặm, tương liên cộng hưởng cùng vô số sinh mệnh trong thiên địa, hình thành cầu nối thông với thiên địa trong vô hình.

Hai chân dường như mọc rễ trong đại địa, đại địa vô cùng vô tận dường như đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn.

”Thình thịch!”

”Thình thịch! Thình thịch!”

Sinh Mệnh Lục Chứng, đã trở thành hình thức trái tim, mạch đập phù hợp cũng đại địa, đập với một tiết tấu kỳ dị không thể nắm bắt.

Nếu Thiên Nhân Mô Thức không thể nắm giữ chủ động, đơn giản Dương Phàm lấy Sinh Mệnh Lục Chứng làm lực lượng nguồn suối, lấy Hồn Căn làm rễ tiếp xúc, nắm giữ một nửa thiên địa thuộc về mình.

Bán Thiên Nhân Mô Thức.

Một nửa lĩnh vực thiên địa thuộc về bản thân Dương Phàm.

Chỉ cần còn ở gần trên mặt đất, hẳn có thể rõ ràng nắm giữ quyền chủ động của loại trạng thái huyền diệu này.

- Dương Phàm? Người không phải nguyên khí tổn thương Như thế nào có thể?

Trong đôi mắt xinh đẹp của Thánh nữ Dạ Hạm đầy vẻ kinh hãi và khó hiểu, nàng quan sát cẩn thận khí sắc của Dương Phàm.

Nhìn thoáng qua sắc mặt Dương Phàm vẫn còn hơi tái nhợt, đích xác nguyên khí tổn thương, chỉ có điều không nghiêm trọng như trong tưởng tượng.

Hơn nữa, khi bản thân hắn ở trong loại cảnh giới huyền ảo này, máu huyết nguyên khí bị tổn hao, khôi phục tốc độ khó tin.

Đương nhiên, hơn phân nửa công lao này phải tính cho Sinh Mệnh Lục Chủng ẩn chứa sinh cơ mệnh môn của Dương Phàm, còn có thêm lực lượng sinh mệnh của lực thổ địa trong Tiên Hồng không gian.

Với chiều hướng tiếp tục thế này, không cần tới nửa ngày Dương Phàm có thể khôi phục trở lại trạng thái bình thường.

"Như thế nào có thể? Thế gian sao có thể có khôi phục tốc độ nhanh như vậy, Chẳng lẽ hẳn là thể chất tiên nhân sao?" Ánh mắt Hắc Phong Ma Hoàng lóe sáng không chừng, trong lòng mơ hồ sinh ra dấu hiệu báo trước không tốt.

Dưới một loại dao động tinh thần huyền ảo, môi trường trong phạm vi mấy trăm dặm, sinh ra một loại biến hóa không thể đoán định được.

Ba Đại Thiên Sư cũng ba đại tu sĩ đang giao chiến, đồng thời dừng lại, rút ra một khoảng cách, định thần quan sát tình hình bên kia.

Thạch Thiên Hàn bị đánh bại, điều này không sai.

Nhưng tiếp ngay sau đó một Dương Phàm với một trạng thái hoàn toàn mới, hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Mười vạn tu sĩ trong Thánh điện Khổng tước, các tu sĩ bậc cao, đều ngẩn người không thốt ra lời.

Giờ khắc này, Dương Phàm hẳn dường như trở thành trung tâm của thiên địa.

Dương Phàm đứng ở phía dưới Thánh nữ Dạ Hạm, lấy tu vi cảnh giới trung kỳ ngẩng đầu nhìn lên nhân vật tu vi cường đại tới gần Hóa Thần kỳ.

Thế nhưng trong ánh mắt của hắn, Thánh nữ Dạ Hạm không hề đáng sợ.

Dường như hắn có một loại tín niệm thật mạnh, cho dù là Hóa Thần kỳ chân chính đích thân tới đây, chính mình vị tất không có biện pháp chống lại phần nào.

- Mau ra tay, phá vỡ cảnh giới của hắn!

Hắc Phong Ma Hoàng chợt kịp thời phản ứng, dùng thần thức truyền âm nói.

Thánh nữ Dạ Hạm cũng giật mình bừng tỉnh, nếu cứ để Dương Phàm khôi phục nguyên khí, với lực phòng ngự cường đại và thủ đoạn của đối phương, nếu mình muốn giết hẳn thật vô cùng khó khăn.

Nghĩ đến đây, đôi mắt sáng của nàng chợt lạnh xuống, trong tay bắn ra bảy luồng sáng màu sắc khác nhau, lần lượt đan xen vào nhau hình thành một chùm tia sáng hoa mỹ, từ trên cao giáng xuống đánh xuống khu vực chỗ Dương Phàm.

Dương Phàm trầm tĩnh liếc mắt nhìn một cái, triển khai song chưởng, trên làn da của hắn ngưng kết một tinh thể màu vàng đất lóng lánh như ngọc lưu lý, khiến cho người ta có một loại cảm giác kiên định cứng rắn như sắt đá.

”Ầm! Ầm!”

Chùm tia sáng rực rỡ mang theo lực lượng hủy diệt đánh vào song cửa sổ của hắn.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, tinh thể màu vàng đất quanh thân hắn chợt ảm đạm đi.

Tuy nhiên, theo lực lượng tự nhiên mệnh mông trong thiên địa kia rung chuyển, thời gian chỉ trong một lần hô hấp, hào quang trên người hắn khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa càng thêm chói mắt kinh người.

Đây là loại trạng thái Dương Phàm lấy thiên địa làm hậu thuẫn, lực lượng dùng không bao giờ hết.

Ở độ cao cảnh giới, hắn gần như sánh ngang với Hóa Thần kỳ, thậm chí còn huyền diệu hơn.

Chịu đựng một kích toàn lực của Thánh nữ Dạ Hạm, Dương Phàm bình yên vô sự, ngược lại mặt đất dưới chân hắn rạn nứt kéo dài đến phạm vi mấy chục trượng.

Đại đa số lực lượng bị hắn dẫn nhập xuống trong một nửa thiên địa.

Trong đôi mắt đẹp của Dạ Hạm đầy vẻ hoảng sợ và nghi ngờ.

Trong Thánh điện Khổng tước, phần đông bậc cao Man di, biểu tình trên mặt đều cứng đờ.

Xa xa nhìn lại thân ảnh nhỏ nhỏ như một điểm đen đó, lại mang đến cho người ta áp lực nặng như núi Thái Sơn.

”Phù!”

Dương Phàm đột nhiên hít vào một hơi.

Bỗng nhiên, gió mây trong thiên địa rung chuyển linh khí rung động bất an.

Uy thế cuộn cuộn mãnh liệt, lấy danh nghĩa một nửa thiên địa của hắn, áp bức thẳng tới hướng Thánh nữ Dạ Hạm.

Thánh nữ Dạ Hạm hơi thở tức nghẹn mặt đỏ bừng, thân thể mềm mại khẽ run run.

Mặc dù trên phương diện trình độ lực lượng, đối phương không hơn nàng.

Nhưng giờ khắc này, hết thảy mọi động tác của nàng đều bị cản trở, gánh chịu áp lực bài xích của một nửa thiên địa.

Không phải chịu đựng uy thế của Dương Phàm, mà là chịu đựng áp lực của lực lượng thiên nhiên mệnh mông trong thiên địa.

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, hai mắt nhìn mười vạn tu sĩ trấn thủ Thánh điện Khổng tước xa xa.

Trong phút chốc, Thánh điện cách xa mấy trăm dặm, đều bị bao phủ dưới uy áp của thiên địa.

Uy lực của uy áp mệnh mông vô cùng vô tận này, không phải đến từ Dương Phàm, mà là đến từ thiên địa sau lưng hắn.

Mười vạn tu sĩ dưới cổ uy lực vô tận này đều rung mình run sợ.

”Bộp bộp”

Vô số tu sĩ bậc thấp ”bùm” một tiếng, rơi xuống đất, thần phục với thiên địa.

Thậm chí có một số ít bậc cao, hai chân không khỏi gập xuống, cả khuôn mặt tức nghẹn đỏ bừng.

Tĩnh mạch, áp lực, sợ hãi, thần phục, ngưỡng mộ

- Người không phải là đối thủ ta Thánh nữ điện hạ.

Dương Phàm khoanh tay ngạo nghễ đứng ở trong thiên địa này, không chỉ là nói với Dạ Hạm, mà là thị uy với toàn bộ Thánh điện Khổng tước.

- Ta không tin, người có lực lượng mạnh hơn ta.

Thánh nữ Dạ Hạm cắn răng một cái, lại thi triển các loại thần thông và pháp thuật với Dương Phàm.

Đúng như nàng nói, trên trình độ lực lượng Dương Phàm còn ở mức Nguyên Anh kỳ, khẳng định không mạnh hơn nàng.

Thế nhưng ở trước mặt Dương Phàm, mọi công kích của nàng đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Ở trong tầm nhìn của mọi người, Dương Phàm không còn là một người, mà dường như đã trở thành người đại biểu cho thiên địa.

- Đánh đủ chưa?

Một lúc lâu sau, trong mắt Dương Phàm chợt lóe tia sáng lạnh.

- Hừ! Người có thể làm gì được ta?

Trong mắt Thánh nữ Dạ Hạm lộ vẻ không cam lòng,

- Cho ngươi kiến thức một chút lực lượng thiên nhiên trong thiên địa.

Dương Phàm bỗng nhiên thốt ra một hơi.

"Vù vù!"

Đột nhiên, trong thiên địa sinh, ra gió lốc cuồng bạo, thổi quét phạm vi vài trăm dặm.

Mây đen cuộn cuộn, cát bay đá chạy, cuồng phong gào rít dữ dội, sấm sét chớp lòa, thiên địa biến sắc.

Thánh nữ Dạ Hạm cũng biến sắc, cảm nhận được lực lượng thiên địa quấy động cuộn cuộn đè ép tới mình.

Trông mắt Dương Phàm ngưng tụ lại, giơ lên một bàn tay cách không đánh ra một chưởng.

Một bàn tay lớn lấp lánh, màu vàng lục, từ trong hư không ngưng kết lại, mạnh mẽ đánh về phía Thánh nữ Dạ Hạm.

Một chưởng này rõ ràng nhìn qua rất chậm, nhưng Thánh nữ Dạ Hạm không sao né tránh được.

Nàng có cảm giác trong một chưởng này ngưng tụ một cỗ áp lực cường đại trong thiên địa, muốn né tránh cũng không được.

Nàng hừ lạnh một tiếng, trong cái mào khổng tước trên đỉnh đầu nàng nổ rộ ra ngàn vạn tia sáng, hình thành hư ảnh một con khổng tước trông rất sống động, bay ra đón đánh.

Một kích như thế, hoa lệ mà chói mắt, uy lực còn tăng thêm đạt tới tiếp cận Hóa Thần kỳ.

"Ầm! Rắc!"

Hư ảnh khổng tước rực rỡ chói mắt kia, lập tức nát tan, ngàn vạn tia sáng tan rã.

Thánh nữ Dạ Hạm kêu lên một tiếng đau đớn, gương mặt trắng bệch, cổ nhin nuốt xuống một búng máu, thân thể mềm mại loạng choạng trên không trung.

- Ta nói rồi, ngươi không phải đối thủ của Dương mỗ.

Dương Phàm nói xong thân nhiên đạp bước, theo mạch đập của đại địa, áp bức đi thẳng tới hướng Thánh điện Khổng tước.

Bởi vì trình độ lực lượng chênh lệch, tuy rằng hắn có thể dễ dàng thắng Thánh nữ Dạ Hạm, nhưng hắn tự biết giờ phút này muốn giết chết đối phương, quả là có chút khó khăn.

- Vì sao?

Thánh nữ Dạ Hạm ngơ ngác nhìn hắn.

- Trình độ lực lượng của ngươi mặc dù cao, nhưng chung quy là lực lượng cá nhân, làm sao có thể đối kháng cùng thiên địa? Hơn nữa, với cảnh giới của ngươi, còn không thể nắm giữ trình độ lực lượng như thế.

Dương Phàm ngoái đầu nhìn lại, khóe miệng nhếch lên hiện ra một vẻ chế giễu.

Dứt lời, hắn chậm rãi đi đến Thánh điện Khổng tước.

Mỗi bước bước ra, chính là vượt qua một trăm trượng. Áp lực mãnh liệt lấy hấn vật dẫn, từ thiên địa mà đến, khiến cho mười vạn tu sĩ trong Thánh điện Khổng tước gần như nghệt thở.

- Đứng lại!

Dạ Hạm quát một tiếng yêu kiều, vung bàn tay ngọc lên, một chùm tia sáng bảy màu công kích về phía hấn.

- Muốn chết sao?

Trên mặt Dương Phàm hiện lên vẻ tức giận.

Theo hấn tức giận, thiên địa cuộn cuộn mây đen u ám, áp bức thẳng tới Dạ Hạm.

Ngay sau đó, trong tay hấn hiện ra một cây quạt lông vàng, bỗng nhiên tách rời hóa thành vàng hào quang màu vàng, tạo thành một đôi cánh vàng sau lưng hấn.

Dưới chân Tường Vân Ngoa run lên.

"Vù!"

Trước mắt hào quang hai màu vàng bạc nhoáng lên một cái, Dạ Hạm cảm nhận có bóng người tới trước mặt mình.

Dưới uy lực thêm vào của thiên địa, tốc độ của Dương Phàm lại lần nữa tăng lên gấp đôi, ngạo thị Bắc Tần. Mau đến mức nàng đều không kịp phản ứng.

"Ầm."

Một chưởng chụp tới đánh thẳng vào tầng phòng ngự của nàng.

"Vù!"

Thân thể Thánh nữ Dạ Hạm lóe ra vàng sáng mờ bảy màu, bị Dương Phàm đánh một chưởng bay đi.

Đồng thời trong nháy mắt, tầng phòng ngự quanh thân nàng vỡ nát, xiêm y nhiều chỗ rách tươm, miệng phun máu tươi.

"Ầm!"

Thân thể mềm mại của Thánh nữ Dạ Hạm bay đụng vào Thánh điện, liên tục xuyên qua mấy bức tường, thê thảm rơi xuống trên mặt đất.

- Khái khái

Thánh nữ Dạ Hạm liên tục học máu, gắng gượng từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ nhìn thân ảnh nho nhỏ như một điểm đen ở xa xa.

"Thịch! Thịch! Thịch!"

Dương Phàm bước mỗi bước chân đều đạp theo mạch đập của đại địa.

Toàn bộ Thánh điện Khổng tước, đều sợ run dưới bước chân của hấn.

"Thịch! Ầm!"

Mỗi bước chân đạp xuống, Thánh điện Khổng tước lại lay động một cái.

Với tư thái như vậy, Dương Phàm chậm rãi tới gần Thánh điện Khổng tước.

Mười vạn tu sĩ, bao gồm Hắc Phong Ma Hoàng, các bậc cao Nguyên Anh, đều lặng ngắt như tờ.

Hiện tại toàn bộ Thánh điện Khổng tước, chỉ sợ không có người nào có thể chống lại hấn.

Hắc Phong Ma Hoàng duy nhất có năng lực thì nguyên khí tổn thương, không còn sức xuất chiến.

- Dừng tay!

Ba Đại Thiên Sư Man di bay tới hướng Dương Phàm.

Ba đại tu sĩ Bắc Tần vừa định ngăn cản, lại đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn nhau, ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn về phía Dương Phàm.

Ba Đại Thiên Sư man di chặn trước mặt Dương Phàm.

Ba vị đại tu sĩ hợp sức lại, ý đồ ngăn cản bước chân Dương Phàm.

Cho dù thực lực của Dương Phàm có mạnh mấy đi nữa, cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, không có khả năng cũng một lúc địch nổi ba đại tu sĩ.

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn ba đại tu sĩ, cũng với Thánh điện Không tước phía sau bọn họ, cười ha hả:

- Chiến thuật biến người, không có tác dụng.

Tám chữ này, như búa tạ nện lên ngực bọn họ.

Ba Đại Thiên Sư đều rung mình thất sắc, nói về lực lượng Dương Phàm cũng bọn họ sần sần như nhau, nhưng hấn nắm giữ một nửa thiên địa, khiến cho bọn họ không làm gì được.

Ngay cả ba Đại Thiên Sư liên thủ, cũng không làm gì được đối phương.

Trừ phi có Hóa Thần kỳ đích thân tới, nếu không Dương Phàm chính là vô địch.

548. Chương 532: Huyết Ước

Lấy lực lượng thiên nhiên mệnh mông trong thiên địa làm hậu thuẫn, ngay cả đối mặt cũng một lúc với ba đại tu sĩ, thậm chí với đại quân mười vạn tu sĩ, Dương Phàm đều có thể thần nhiên như thường.

Tuy rằng vị tất có thể chân chính làm được, nhưng cỗ khí thế cũng tín niệm này, đã áp đảo toàn bộ đại quân mười vạn, mấy trăm bậc cao, bao gồm ba Đại Thiên Sư, Hắc Phong Ma Hoàng của Thánh điện Không tước.

Ba đại tu sĩ Bắc Tần ở phía sau ngoài vài dặm, còn lại đại quân mấy chục vạn tu sĩ, cũng dần dần tiến quân tới gần.

Bọn họ đều ở phía sau, yên lặng nhìn, tĩnh lặng không một tiếng động.

Dường như, chỉ cần dùng sức một mình Dương Phàm, mang theo uy thế cuộn cuộn của thiên địa, đã đủ đè ép mười vạn tu sĩ hơi thở không thông.

Thiên quân vạn mã đều thùng rỗng kêu to.

Đúng như tám chữ của Dương Phàm nói: chiến thuật biến người, không có tác dụng.

Đây là một loại độ cao, một loại cảnh giới, một loại cấp độ siêu việt.

Trừ phi có Hóa Thần đích thân tới, cho dù là một người, Dương Phàm cũng không có khả năng nói lời cuồng ngạo như thế.

Loại chênh lệch về cấp độ tinh thần này, khó có thể dùng số lượng để bù lại.

Ba đại Thiên Sư man di đều lộ sắc mặt ngưng trọng, lại kiên quyết không dễ dàng nhận thua, khí thế cường đại trên người chậm rãi nhảy lên cao.

Ba đại Thiên Sư liên thủ, ngay cả là Hóa Thần kỳ đích thân tới, cũng vị tất không có sức phản kháng.

- Toàn bộ lui về đây

Đúng lúc này, một tiếng thở dài từ Thánh điện Không tước truyền đến.

Thanh âm này lại là phát ra từ Hắc Phong Ma Hoàng.

- Ma Hoàng đại nhân

Ba đại Thiên Sư đều biến sắc mặt, có vẻ không cam lòng.

Mặc kệ là Hắc Phong Ma Hoàng, hay là ba đại Thiên Sư, kì thực bọn họ đều ở cùng một cấp độ.

Tất cả có phân biệt là bởi vì thiên phú công pháp cũng với pháp bảo mà tạo thành.

- Đại thế đã mất, đầu hàng thôi!

Thanh âm của Hắc Phong Ma Hoàng có vẻ mệt mỏi, ánh mắt vô cùng ảm đạm.

”Vù!”

Đúng lúc này, Thánh nữ Dạ Hạm từ trong Thánh điện Khổng tước bay ra, sắc mặt tái nhợt, bị thương không nhẹ.

Các Nguyên Anh tại đây đều có thể cảm nhận được khí tức suy yếu trên người nàng.

Theo thời gian trôi qua, lực lượng Khổng Tước Tiên Giá sẽ từng bước mất đi.

Mà tu vi cảnh giới của Thánh nữ Dạ Hạm, cũng sẽ theo tình huống thực tế, giảm xuống một ít.

Dù sao cũng là dựa vào lực lượng bên ngoài cưỡng ép tăng lên thực lực, cũng chính là tăng lên cảnh giới giả tạo.

Theo Hắc Phong Ma Hoàng lên tiếng, toàn bộ Thánh điện Khổng tước, mười vạn tu sĩ, mấy trăm bậc cao, đều mất đi tín niệm và dũng khí chiến đấu.

Bao gồm ba đại Thiên Sư và Thánh nữ.

Bởi vì, ở Tây Nhạc ở tận đáy lòng vô số tu sĩ man di, Hắc Phong Ma Hoàng không khác gì thần linh.

Cái này giống như Dương Phàm giờ phút này là nhân vật linh hồn của mười ba nước Bắc Tần.

Một khi Dương Phàm chết đi, liên minh mười ba nước chắc chắn sẽ tan rã.

Cũng cùng đạo lý đó, sau khi Hắc Phong Ma Hoàng nhận thua, toàn bộ man di, mười vạn tu sĩ tinh anh, đều mất đi tín niệm và dũng khí.

Chỉ là, ba đại Thiên Sư Man di lại nhiều ít có chút không cam lòng, có vẻ không đồng ý với quyết định của Hắc Phong Ma Hoàng.

Dù sao giờ phút này Thánh nữ Dạ Hạm cũng phần nào còn sức chống lại Dương Phàm.

- Ha ha! Ma Hoàng các hạ quyết định thực sáng suốt.

Dương Phàm cũng có vẻ tán thưởng.

Trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng hiện lên một vẻ chưa xót bất đắc dĩ, thở dài:

- Sớm nghe nói về các hạ tự hành thôi diễn công pháp, cảm quan hiểu rõ thiên địa. Hiện giờ xem ra, quả thật chấn nhiếp cổ kim.

- Tuy nhiên bốn hoàng cũng nhìn ra được, người dung hợp thiên địa, chính là không trọn vẹn, không thể xa cách phụ cận mặt đất, nếu không

- Nếu không Dương mỗ sớm đứng phía trên Nguyên Anh kỳ rồi.

Dương Phàm mỉm cười nói,

- Bốn hoàng đại biểu chín tộc man di, đã nhận thua đầu hàng. Xin hỏi Dương đạo hữu. Thần thông hòa hợp nửa thiên địa như vậy, người có tùy ý tiến vào hay không?

Hỏi xong, trong mắt Hắc Phong Ma Hoàng lóe sáng không chừng, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm.

Dương Phàm thần nhiên cười:

- Không thể! Trừ phi ta có thể tấn chức Diễn Căn hậu kỳ.

- Quả nhiên, bốn hoàng đã cảm thấy việc này kì quái, nếu Dương đạo hữu có thể chân chính nắm giữ loại đại thần thông này, các trận chiến trước cũng không cần khổ sở tổn thương lớn như vậy.

Hắc Phong Ma Hoàng hơi có chút thư thái trong lòng một ít.

Dương Phàm cũng biết rõ, lần này có thể nắm trong tay Bán Thiên Nhân Mô Thức, là xuất phát từ một loại cơ duyên xảo hợp.

Đứng trước hội tụ tinh thần ý nguyện của hàng chục vạn đại quân, đã kích phát tinh thần ý chí của hắn, do đó có được năng lực chạm tới trình độ này.

Nếu muốn tùy thời tùy lúc tuyệt đối nắm trong tay tiến vào loại Bán Thiên Nhân Mô Thức này, chỉ sợ rất khó khăn.

Nhưng Dương Phàm có thể khẳng định, theo Hồn Căn lớn mạnh, sau khi mình tấn chức hậu kỳ cảnh giới, loại cảnh giới này sẽ trở thành sự thật.

Rất nhanh, đại quân Bắc Tần mấy chục vạn tu sĩ kéo tới bao vây quanh Thánh điện Khổng tước.

- Dương đạo hữu có điều kiện gì, có thể đưa ra, chỉ cần không phải các điều kiện huỷ diệt chúng tộc, bổn hoàng có thể tận lực đáp ứng.

Hắc Phong Ma Hoàng thản nhiên lên tiếng.

Dương Phàm chuyển ánh mắt nhìn lướt về phía chúng tu sĩ Bắc Tần.

Giới cao tăng Bắc Tần sôi nổi bàn bạc, đưa ra đủ loại điều kiện.

Thậm chí trong quá trình này, giữa những tu sĩ còn xảy ra một ít tranh chấp.

Dương Phàm chỉ chau mày lắng nghe.

Những cường giả Nguyên Anh này, đại biểu chính là các thế lực lớn Bắc Tần, đưa ra đủ loại điều kiện, cũng không ngoài mưu lợi cho thế lực của mình.

Đột nhiên, Hắc Phong Ma Hoàng lên tiếng:

- Thật có lỗi! Chúng ta chỉ nhận điều kiện của Dương đạo hữu.

Lời vừa nói ra, chúng cao tăng Bắc Tần đều lâm vào cảnh xấu hổ.

- Vì sao chỉ nhận điều kiện của ta?

Dương Phàm có chút kinh ngạc,

- Có hai cái nguyên nhân

Hắc Phong Ma Hoàng chậm rãi nói:

- Nguyên nhân thứ nhất, trận chiến tu tiên này bổn hoàng chính là bại dưới tay Dương đạo hữu, cũng chỉ có người đưa ra điều kiện, mới có thể khiến đám người bổn hoàng vui lòng phục tùng. Thứ hai là, bổn hoàng tin rằng Dương đạo hữu đưa ra điều kiện, còn có thể cho man di Tây Nhạc ta sống yên ổn ở Bắc Tần.

- Người khẳng định như vậy sao?

Dương Phàm hơi có thâm ý nhìn hắn hỏi.

Dương Phàm hơi tò mò về nguyên nhân thứ hai.

- Bổn hoàng cũng đã giao thủ cùng Dương đạo hữu, có thể thể ngộ được một chút ý nghĩa trong công pháp của người.

Hắc Phong Ma Hoàng nói, trên mặt hiện lên một chút ý cười.

- Mời nói!

Trong mắt Dương Phàm lóe lên một tia dị sắc.

- Tiên Hồng Quyết của các hạ, cảnh giới rộng lớn bao dung quảng đại, lấy sinh mệnh tự nhiên trong thiên địa làm cơ sở. Ta nói có đúng không?

Hắc Phong Ma Hoàng đầy vẻ mặt tự tin hỏi.

- Nói rất đúng!

Thần sắc Dương Phàm dần dần ngưng trọng lên,

Hắc Phong Ma Hoàng này quả nhiên không tầm thường, bất kể là tầm nhìn, độ cao, mưu kế, đều vượt trội hơn người.

- Cảnh giới rộng lớn bao dung quảng đại, lại lấy sinh mệnh tự nhiên trong thiên địa làm cơ sở, như vậy Dương đạo hữu đưa ra điều kiện, tất nhiên có thể lưu lại một đường sinh cơ cuối cùng cho sinh linh man di ta, mà không phải chân chính hủy diệt.

- Nếu không, máu tươi của mấy chục vạn tu sĩ Man di ta, khẳng định cũng sẽ trở thành một vết bẩn trong tâm hồn ngươi!

Hắc Phong Ma Hoàng nói với thanh âm trầm thấp hữu lực.

Đồng tử trong mắt Dương Phàm co rút lại, nhìn thẳng vào hắc thật lâu sau, mới nói với thâm ý sâu sắc:

- Ma Hoàng các hạ, thật đúng là dụng tâm đến khổ sở.

- Cũng như nhau thôi!

Hắc Phong Ma Hoàng cười cười.

Hai người đối diện đối mắt, trong lòng tự hiểu lẫn nhau không nói ra ngoài.

Dương Phàm lại càng thêm cảm nhận được chỗ đáng sợ của Hắc Phong Ma Hoàng, không ngờ hắc dựa theo cảnh giới công pháp của mình, mưu cầu một con đường sống cho chủng tộc.

Tuy nhiên, ở dưới tình huống chín tộc man di chủ động đầu hàng, hắc vốn cũng không tính toán đuổi tận giết tuyệt.

Nếu thực sự liều mạng chống lại đến cùng, chắc chắn sẽ làm cho toàn bộ Bắc Tàn nguyên khí đại thương, thực lực rỗng không. Nếu còn có thể lực bên ngoài nào đó thừa dịp hư mà vào, vậy thì mất nhiều hơn được.

- Được! Điều kiện của Dương mỗi là, tất cả tồn tại bậc cao trở lên của chín tộc Tây Nhạc, ký hạ linh hồn huyết khế, ở sinh thời không được bước vào mười ba nước Bắc Tàn nữa bước.

Dương Phàm chậm rãi nói, giọng điệu trang trọng, thanh âm vang dội, mấy chục vạn tu sĩ tại đây đều nghe được rõ ràng từng lời.

Sau khi hắc nói dứt lời, không có bất cứ người nào dám lên tiếng phản đối.

Hiện nay, hắc hoàn toàn đứng ở đỉnh cao Bắc Tàn, bề ngưỡn trên cao nhìn xuống sinh linh, có thể cùng hắc giao phong chống lại, cũng chỉ có Hắc Phong Ma Hoàng.

Mà Hắc Phong Ma Hoàng, cũng đã bại trận, ở mặt tinh thần cũng hoàn toàn thua, ngày sau chỉ sợ rút cuộc khó có thể vượt qua được hắc.

- Bốn hoàng đáp ứng!

Hắc Phong Ma Hoàng gật gật đầu thật nghiêm túc.

Rất nhanh, mấy trăm bậc cao Man di tụ tập cũng một chỗ.

- Làm phiên Huyết Luyện đạo hữu!

Dương Phàm đưa mắt nhìn Huyết Luyện lão tổ,

Huyết Luyện lão tổ gật gật đầu, lấy ra một tờ giấy hoa văn màu máu, sau đó rút vào một tia sáng màu máu.

"Ông! Vù!"

Tờ giấy hoa văn màu máu, bay lơ lửng giữa không trung, đồng thời mở rộng gấp mấy chục lần.

Tại trong quá trình này, Huyết Luyện lão tổ liên tục bấm tay đánh ra vô số pháp quyết phức tạp, để giao phó cho tờ giấy hoa văn màu máu kia, một lực lượng trình độ nào đó liên quan đến linh hồn.

Một lát sau, hần căn ngón trở, viết xuống một hàng chữ trên trang giấy hoa văn màu máu:

”Từ hôm nay trở đi, chín tộc Tây Nhạc, tất cả người ký huyết khế này, sinh thời không được bước vào mười ba nước Bắc Tần. Nếu vi phạm huyết khế này, linh hồn sẽ huyết bạo mà chết.”

Phía dưới cũng trang giấy, còn ghi rõ ngày tháng niên đại.

Sau khi viết xong những chữ này, Huyết Luyện lão tổ bấm tay chỉ một cái, những chữ kia đều lóe ra huyết quang, sau đó lại thu liễm, vĩnh viễn khắc ở trên mặt giấy.

Sau đó, hần phát tay một cái, trang giấy hoa văn màu máu bay lên trên không Thánh điện Khổng tước,

Đồng thời lại cao giọng niệm một lần:

- Từ hôm nay trở đi, chín tộc Tây Nhạc, tất cả người ký huyết khế này, sinh, thời không được bước vào mười ba nước Bắc Tần, Nếu vi phạm huyết khế này, linh hồn sẽ huyết bạo mà chết,

- Các vị! Mời kỳ hạ huyết khế đi!

Dương Phàm mang theo ý cười trong mắt, quét nhìn về phía mấy trăm bậc cao Man di.

Chỉ cần mấy trăm bậc cao này ký hạ huyết khế, như vậy trong vòng một ngàn năm, tu sĩ man di sẽ không có năng lực xâm phạm mười ba nước Bắc Tần.

Hắc Phong Ma Hoàng căn đầu ngón trở, vẽ ra pháp quyết trong hư không, sau đó ấn vân tay xuống trang giấy kia.

Cái vẽ và ấn kỳ này cũng hơi tương tự giới thể tục, nhưng có thêm vào tính ước thúc.

Một khi tự nguyện ký hạ huyết khế, nhất định phải trọn đời tuân thủ, nếu không Linh hồn huyết bạo trên huyết khế, nhất định sẽ thực hiện.

Theo sau, mấy trăm tu sĩ Man di, một người tiếp một người, đi lên ấn ký vân tay màu máu.

Mỗi một người thành công, trên trang giấy hoa văn màu máu lại nở rộ ra một tia dao động linh hồn.

Toàn bộ quá trình kéo dài khoảng một canh giờ, rốt cục hoàn thành linh hồn huyết khế lần này.

Huyết Luyện lão tổ phát tay một cái, trang giấy hoa văn màu máu kia cuộn lại thành một quyển trục, nắm trong tay.

Trải qua một phen thương nghị, Huyết Luyện lão tổ giao quyển trục huyết khế linh hồn này cho Dương Phàm:

- Dương đạo hữu, vật ấy cứ giao cho người bảo quản đi.

Hần nói với giọng điệu trịnh trọng, như muốn ký thác tinh thần nguyện vọng.

Dương Phàm gật gật đầu, thu lấy quyển trục huyết khế linh hồn.

Hần hiểu rằng, nếu quyển trục này bị phá hủy, như vậy ký hạ huyết khế sẽ mất đi tác dụng ước thúc.

Cho nên, vật ấy cần thiết phải giao cho người có thực lực mạnh nhất bảo quản.

Liên minh mười ba nước Bắc Tần, giao huyết khế linh hồn trọng yếu như thế cho Dương Phàm bảo quản, điều đó chẳng khác nào thừa nhận, hần là người mạnh nhất ở Bắc Tần.

Đám người Hắc Phong Ma Hoàng thấy quyển trục huyết khế linh hồn này rơi vào tay Dương Phàm, một tia hy vọng cuối cùng trong mắt cũng biến mất.

Thử hỏi ở Bắc Tần, ai có thể đoạt được vật ấy trong tay Dương Phàm?

549. Chương 533: Hành Trình Mới

Cuối cùng một cái mối lo về sau của Dương Phàm ở Bắc Tần, cũng không còn nữa.

Hắn trịnh trọng thu cất quyển trục huyết khế linh hồn.

Vật ấy do hắn bảo quản, ba đại tu sĩ Bắc Tần cũng với chúng cao tăng Nguyên Anh cũng đều thập phần yên tâm.

Dương Phàm triển lộ thực lực trước đó, nghiễm nhiên trở thành đứng trên đại tu sĩ bình thường, trở thành đệ nhất nhân xứng danh với thực lực ở Bắc Tần.

Bất kể là Hắc Phong Ma Hoàng, hay là Thiên Sư man di, đối với điều này cũng không có dị nghị.

Mấy ngày sau, mấy chục vạn đại quân liên minh Bắc Tần, lấy tư thái kẻ thắng trận oanh oanh liệt liệt từ Man di Tây Nhạc bắt đầu kéo về.

Mười vạn tu sĩ Man di trong Thánh điện Khổng tước, bao gồm Hắc Phong Ma Hoàng, Thánh nữ Dạ Hạm, ba đại Thiên Sư, nhìn theo bọn họ rời đi.

Chúng bậc cao tăng man di, thần sắc đều nặng trĩu.

Cuộc chiến tranh tu tiên ngàn năm khó gặp này, lưu lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ, không phải trận đại chiến của ngàn vạn tu sĩ giằng co, cũng không phải cảnh quan đầy trời pháp bảo pháp thuật tráng lệ.

Mà chỉ có một thân ảnh như ác mộng, luôn xuất hiện trong đầu bọn họ không thể phai nhòa.

Người kia, ở trong lịch sử sau này của Man di Tây Nhạc, sẽ khắc thật sâu trong huyết mạch, vừa oán hận vừa sợ hãi, cùng với phần lớn là ngưỡng mộ.

Thậm chí, ở mấy ngàn năm sau, sự tích truyền kỳ về người kia ở trong chín tộc Man di, đều bị coi là cấm kỵ.

Những chuyện này về sau cũng không đề cập tới.

Hai tháng sau, đại quân mấy chục vạn tu sĩ Bắc Tần, lục tục rút khỏi nơi hoang mạc man di Tây Nhạc ngoài mấy trăm vạn dặm.

Sau đó liên minh Bắc Tần thắng lợi khải hoàn, hội sư ở cổ Lương Thành.

Đồng thời, tin tức liên minh Bắc Tần đạt được toàn thắng, quét ngang Man di, truyền đi khắp mười ba nước, chấn động Tu Tiên giới Bắc Tần.

Trong tin tức này, phần nhiều nhắc tới một cái tên như trước mang đầy sắc thái truyền kỳ.

Ở trong mắt mọi người, nhân vật truyền kỳ đó chính là vào thời khắc Bắc Tần nguy cấp nhất đã ngăn cơn sóng dữ, rồi tổng hợp quốc lực của mười ba nước, cần quét Man di.

Quét sạch man di.

Ở trong lịch sử vạn năm của mười ba nước Bắc Tần, từ trước tới nay không có một cường giả nào có thể dùng khí thế cứng rắn như thế đánh thẳng vào Tây Nhạc, cần quét toàn bộ chín tộc man di, khiến cho Man di Tây Nhạc đầu hàng vô điều kiện.

Cái tên tuổi truyền kỳ đó, khiến vô số tu sĩ rơi vào cảnh khói lửa cảm kích kính ngưỡng, cũng làm cho ngàn vạn tu sĩ nhiệt huyết sôi trào, nảy sinh lòng sùng bái.

Khi Dương Phàm trở lại cổ Lương Thành, lục tục có một số tu sĩ địa phương cũng với tu sĩ khắp nơi đến bái phỏng.

Có số là mộ danh mà đến, có số là cảm tạ chiêm ngưỡng, còn có một số là tìm tới bái sư học nghệ.

Mấy ngày đầu, Dương Phàm dù sao cũng nhàn hạ vô sự, còn có thể tiếp kiến một chút.

Nhưng vài ngày sau, khi cánh cửa đều bị san bằng, Hồ Phi rất vinh hạnh trở thành "cận vệ" kiêm "gác cổng" của Dương Phàm!

Từ đó về sau, trừ ba đại tu sĩ và một số ít bậc cao Nguyên Anh, ngoài ra những người khác muốn gặp mặt Dương Phàm, đều muôn vàn khó khăn.

- Hà hà! Dương lão đại! Người hiện giờ coi như là người nổi danh, liên quan ta cũng dính chút vinh quang.

Hồ Phi uốn cao ngực, có vẻ đắc ý.

Mấy ngày nay, mỗi khi hắn đứng ở cửa đuổi đi những kẻ sùng bái bám riết không tha kia, hắn cũng nhận được rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ và kính sợ.

Dương Phàm không hề bận tâm, ánh mắt luôn hướng về phương xa, thanh âm có vẻ xa vời:

- Không cầu lưu danh thiên cổ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, chỉ mong phụ thân có thể được sống lại.

Nếu không phải Bắc Tần còn có đại tai nạn man di này và tồn tại một số rắc rối, có lẽ từ sau lúc tấn chức Diễn Căn trung kỳ, hắn đã bước trên hành trình về phương xa rồi.

Từ rất lâu trước đây, hắn luôn có một loại trực giác, sớm hay muộn mình cũng sẽ rời khỏi Bắc Tần.

Mà giờ khắc này, tai nạn và rắc rối ở Bắc Tần đã giải quyết xong, hắn vô sự buồn chán, cái loại tâm tình đó lại càng ngày càng thôi thúc mãnh liệt.

Không chỉ có tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy, mà còn vì con đường truy tìm tiên đạo, trong lòng hắn hướng tới đã lâu.

Còn có cái thanh âm tự tin siêu nhiên của Vô Song kia luôn quanh quẩn trong đầu hắn không thôi: "ở đâu có nhiều cường giả, ta sẽ đi tới đó"

Khi Dương Phàm chân chính đứng ở đỉnh cao Bắc Tần, cái loại cảm giác ở chỗ cao không chịu nổi giá rét này càng ngày càng mãnh liệt, tâm tình theo đuổi đỉnh cao của hắn càng cấp bách.

- Dương lão đại! Ta tin rằng người nhất định có thể tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy. Đến lúc đó người một nhà các người là có thể đoàn tụ rồi

Hồ Phi theo bản năng an ủi khích lệ Dương Phàm, nhưng thời điểm vừa nói xong lời cuối mấy chữ "người nhà, đoàn tụ", cả người hắn bỗng dừng ngẩn ra.

Người nhà?

Ánh mắt hắn chợt ảm đạm, có vẻ bất lực đơn độc.

Dương Phàm tuy rằng mất đi phụ thân, nhưng ít nhất còn biết phụ thân là ai, thậm chí còn có một tia hy vọng làm sống lại Dương Thiên.

Mà hẵnngay cả cha mẹ là ai cũng không biết.

- Hồ Phi! Lão yêu đã nói qua cha mẹ của người đều là nhân vật huyết mạch cực kỳ cường đại trong thiên địa, chỉ cần chúng ta không ngừng theo đuổi đỉnh cao, rốt cục phải có một ngày, có thể tìm được đáp án trong lòng mình.

Dương Phàm giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi.

Hai mắt Hồ Phi hơi ửng đỏ, hắn nắm chặt nắm tay, nói lời thề son sắt:

- Dương lão đại nói rất đúng, chỉ cần thực lực đủ cường đại, ta nhất định có thể tìm được cha mẹ thân sinh, của mình.

- Kỳ thật còn có một người, so với ta hắn càng đáng thương hơn.

Hồ Phi đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Người là nói Vô Song?

Dương Phàm dò hỏi.

Hồ Phi gật gật đầu:

- Trước kia ở kinh đô, thời điểm cùng nhau luận bàn, hắn nói chính mình căn bản là không có ấn tượng về cha mẹ chân chính.

Không có cha mẹ?

Bỗng nhiên Dương Phàm tim đập nhanh hơn, hắn đã nhiều lần suy đoán có liên quan tới thân phận của Vô Song, gần như là thiên địa sinh ra.

Dương nhiên, đó vẫn vụn chỉ là suy đoán của hắn không đến thời điểm cuối cùng ai cũng khó có thể kết luận.

Ở lại cổ Lương Thành một thời gian, cũng xử lý một số chuyện, Dương Phàm mang theo Hồ Phi quay về Vụ Liễu trấn.

Khi hai người quay về Vụ Liễu trấn, liền nhận được chiêm ngưỡng của vô số tu sĩ trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Dương Phàm lập tức đánh bài chuẩn.

Những ngày sau đó, Dương Phàm quả thực quá an nhàn.

Hắn hiểu rõ rằng một đoạn thời gian an nhàn kế tiếp ở Bắc Tàn này, sẽ thập phần quý báu.

Một khi hắn rời Bắc Tàn, sau này không biết phải bao nhiêu năm mới có thể trở về, đoàn tụ cũng người thân bằng hữu cũng với người yêu dấu.

Vì thế thừa dịp trong khoảng thời gian này, hắn đi tới đi lui rất nhiều địa phương.

Trước đi tới kinh đô nhìn xem Tiên Hồng Y quán, dưới quản lý của Thương Vân, Tiên Hồng Y quán trở thành Thánh địa Dược Đạo thể ngoại siêu nhiên của Tu Tiên giới.

Thương Vân về học thức kinh nghiệm được đạo càng ngày càng phong phú, lại tự mình mò mẫm nghiên cứu ra một con đường trường sinh y đạo riêng.

Dương Phàm không khỏi tán thưởng, Thương Vân bất kỳ là thiên phú, nghị lực, tính người, đều là nhất đẳng hơn người.

Nếu đã tới kinh đô, Dương Phàm lại đến thăm Vũ Văn gia tộc.

Kết quả, hắn ngạc nhiên phát hiện, nguyên vốn Vũ Văn gia chủ đã thoái vị, truyền lại cho Vũ Văn Nhu kế thừa vị trí gia chủ.

Đối với Dương Phàm đến thăm, Vũ Văn Nhu thập phần phức tạp, màn đêm buông xuống nhưng lại lưu hắn ở lại trong khuê phòng một đêm.

Dương Phàm vô tình thỏa lòng hỷ dục, cũng không ngại tặng cho Vũ Văn gia một số bảo vật tu tiên.

Đối với thứ này, Vũ Văn gia từ trên xuống dưới vô cùng vui mừng, mấy ngày sau đều cung kính đưa tiễn hắn rời đi.

Dương Phàm tiêu phí phần lớn thời gian ở Dược Tiên Cốc, bạn với Vân Vũ Tịch.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch sau khi nhìn thấy Vân Vũ Tịch, tôn kính như người trời. Phát hiện Vân Vũ Tịch bình dị gần gũi, có một loại thân hòa hợp với thiên nhiên, hai người quan hệ rất thuận hòa.

Vân Vũ Tịch đối đãi với Lệnh Hồ Tiểu Tịch như một muội muội.

Lệnh Hồ Tiểu Tịch ngay từ đầu tự cho mình là thị thiếp, cam nguyện hầu hạ hai vị chủ nhân Dương Phàm và Vân Vũ Tịch.

Một ngày nọ, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch dắt tay du ngoạn danh lam cổ tích ở Ngư Dương, Vân Vũ Tịch đột nhiên thở dài sâu sắc nói:

- Dương Đại ca ở bên ngoài, có phải được rất nhiều nữ nhân ngưỡng mộ theo đuổi hay không?

Dương Phàm ngăn ra:

- Hình như không có!

Trên thực tế, hiện giờ ở Bắc Tần, nữ nhân ngưỡng mộ hần tuyệt đối không ở số ít.

Chỉ là, hần cao cao tại thượng, đỉnh cao nhất bao trùm Bắc Tần, không có bận tâm chú ý tới chuyện này. Các nữ nhân đó cho dù dung nhan tuyệt mỹ, khí chất xuất trần mây đi nữa, khẳng định cũng rất khó gặp mặt được hần.

- Dương Đại ca vân du Tu Tiên giới, nếu như quả thực gặp được nữ nhân tâm đầu ý hợp, đại ca cũng không cần cố kỵ Vũ Tịch, cứ mang nàng về là được, nhưng đừng nên giấu diếm Vũ Tịch. Một Thi Dao, đã khiến trong lòng Vũ Tịch áy náy khó yên lòng. Chuyện đại ca đã đáp ứng với muội nhất định phải hoàn thành.

Vũ Tịch ôm cánh tay hần, trong đôi mắt xinh đẹp đầy ý trong sạch, một mảnh hài hòa điềm tĩnh như nước.

Nàng cũng không có yêu cầu gì khác, cũng chưa từng có yêu cầu quá đáng, không tranh giành cũng thế tục, đối với tình yêu của Dương Phàm, như dòng nước mát thấm nhuần tha nhân, cũng như thiên nhiên bao dung vạn vật.

Dương Phàm hít sâu một hơi, ôm nàng vào lòng.

Ở sâu trong đây lòng hần, Vân Vũ Tịch vĩnh viễn là hoàn mỹ nhất, cũng là người hiểu rõ khoan dung mình nhất.

Một đoạn thời gian này, Dương Phàm mang theo Vân Vũ Tịch dạo chơi Bắc Tần, cuối cùng hai người về tới Tiên Thành.

Vụ Liễu trấn vẫn như cũ là trọng địa yên tĩnh trong Tiên Thành.

Nơi này cư ngụ rất nhiều phạm nhân, còn lại người tu tiên mỗi khi đi ngang qua nơi đây, đều rất cẩn thận, lấy thái độ chiêm ngưỡng kính sợ du lịch, quan sát.

Vụ Liễu trấn mặc dù là nơi tụ tập phạm nhân duy nhất trong Tiên Thành, nhưng là ở trong mắt trong lòng phần đông người tu tiên, nó là nơi cấm địa tuyệt đối không thể xúc phạm.

Sau trận đại chiến cùng Man di, Tu Tiên giới Bắc Tần vẫn còn nguyên khí đại thương, cần phải tĩnh dưỡng.

Mà Tiên Thành, trở thành Thánh địa hấp dẫn vô số người tu tiên hướng tới.

Đầu tiên, Tiên Thành là một khối lĩnh vực tuyệt đối có chế độ thuộc về người tu tiên, nơi này có phường thị tu tiên Ngũ Bàn Thiên Thai nổi danh nhất Bắc Tần.

Tiếp theo, bốn phía Tiên Thành còn có thượng cổ kỳ trận, giúp cho mật độ linh khí bên trong thành dày đặc gấp mấy lần so với bên ngoài, tu luyện ở trong này làm ít công to.

Quan trọng nhất là chủ nhân Tiên Thành, lại là nhân vật truyền kỳ khiến hàng tỉ tu sĩ Bắc Tần đều phải ngưỡng mộ.

Dương Phàm.

Danh xưng này, hiện giờ ở Bắc Tần, chính là đại biểu truyền kỳ đỉnh cao quét ngang hết thảy.

Từ quét ngang Ngư Dương quốc, tiếp đến thống lĩnh mười ba nước quét ngang chín tộc man di.

Hiện giờ uy danh của hần, ở phía trên xa ba đại tu sĩ.

Chỉ có điều là, trong lòng Dương Phàm vẫn luôn bình thản.

Hần biết rất rõ, thực lực của mình cũng ba đại tu sĩ vẫn còn bị vây ở cùng một cấp độ, nhiều lắm là mạnh hơn một chút xíu mà thôi.

Dù sao, đại tu sĩ đã là đại thành trong cùng cấp.

Trừ phi Dương Phàm có thể chân chính nắm trong tay Bán Thiên Nhân Mô Thức, nếu không khó có thể thoát khỏi những ràng buộc này.

Thế nhưng, vị trí độ cao của hần cùng với con đường thôi diễn Tiên Hồng, có thể giúp hần càng đi càng xa hơn

Ở Vụ Liễu trấn, cùng người thân bạn hữu gặp nhau: đệ đệương Lỗi, muội muội Điệp Liên, lão sư Độc Vương, đệ tử Trịnh Tiêu Mạn cũng Thương Vân, còn có Hồ Phi như huynh đệ, và nữ nhân yêu dấu trong lòng kia.

Trước khi rời Bắc Tần, quả thực Dương Phàm thật hạnh phúc ấm cúng.

Từ lúc tán công tới nay, những ngày sinh sống an bình thích ý nhất, nhiều lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhoáng lên một cái lại trôi qua thời gian mấy năm.

Tính cả thấy, Dương Phàm từ Nội Hải trở về Bắc Tần, đã có hơn sáu mươi năm.

Rốt cục, vào một ngày nọ, hần an bài hết thấy thỏa đáng, hít sâu một hơi hần nhìn về hướng phương Bắc Đông Thắng Đại Lục ở xa xa.

So với Bắc Tần phương Bắc càng xa xôi.

Hành trình mới sắp bắt đầu

550. Chương 534: Tiên Tới Cực Bắc

Hồ Phi đứng bên cạnh Dương Phàm, nghe rằng trọn mắt, lao xuống nhóm người quen phát tay nói lời từ biệt.

Dương Phàm che dấu tình cảm dậy sóng trong lòng, ánh mắt ổn định, nhìn lướt qua những gương mặt quen thuộc.

Độc Vương La Tùng Hoành, Bồ Thiên quân Vương, Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn, Thương Vân

Đệ đệ Dương Lỗi, muội muội Điệp Liên, Vân Vũ Tịch

Trong những người này, có sư trưởng, có bằng hữu, có đệ tử, có thân nhân, có người yêu.

Cũng có mảnh đất Vụ Liễu Trấn nhỏ đầy nhớ thương này.

Tại đây còn có một số người khác, như Viên lão đại, Hoàng Vũ, Dương Mạn, phụ tử La Nham, La Tường, Sở Thu Nhiên, Ẩn Tam ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó

Tất cả dường như đã chủ định, Ngự Dương quốc là quê hương Dương Phàm không thể dứt bỏ.

Độc Vương La Tùng Hoành, Bồ Thiên Quân Vương trong mắt đều gợi gấm biết bao mối quan ái, chờ mong, giống như bậc cha chú ôn hòa quan tâm con cháu.

Lâm Chung trên mặt lộ vẻ chúc phúc và vui mừng, còn có lòng cảm kích thật sâu sắc.

Trịnh Tiểu Mạn, Thương Vân quỳ trên mặt đất, thành khẩn cung kính, trong mắt chứa đầy vẻ tôn kính và cảm kích.

Đệ đệ Dương Lỗi, muội muội Điệp Liên, hai người ánh mắt ướt át, tràn đầy thân tình nồng đậm.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Vân Vũ Tịch long lánh giọt lệ trong vắt, yên lặng nhìn theo, gợi gấm biết bao tình yêu tha thiết, còn có chờ đợi.

Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên hần rõ ràng cảm nhận được phản ứng tình cảm của từng người.

Xúc động trước những dao động tình cảm này, hần hít sâu một hơi, tâm tình tại trong khoảnh khắc đó bắt đầu ào ạt tuôn trào ra.

Giờ khắc này, tín niệm ý chí trong lòng hần càng thêm mãnh liệt, giống như ngày đó ở Thánh điện Không tước, trước hội tụ ý nguyện tinh thần của mười vạn tu sĩ, khiến ý chí tinh thần của hần sinh, ra một loại hướng tới cao hơn.

Ánh mắt nhìn chăm chú một lát, Dương Phàm dứt khoát thốt ra hai chữ mang theo ý chí vô cùng kiên định:

- Xuất phát!

Xuất phát

Hai chữ này, dường như xúc động tâm tư tình cảm trong lòng mọi người, có thể cảm nhận được quyết tâm không thể lay động của Dương Phàm.

Tiếng nói vừa dứt, hai người hóa thành hai luồng sáng một xanh một tím, trong nháy mắt bay khỏi Vụ Liễu trấn, dung nhập vào bầu trời xa xa.

Quyết định ra đi không chùn bước, Dương Phàm không hề quay đầu lại. Hồ Phi cũng thế.

Sự quyết tâm với ý chí kiên định này, không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn cản.

Sau thời gian ước chừng cạn chén trà nhỏ, hai người Dương Phàm đi tới một dòng sông nước chảy cuộn cuộn quen thuộc.

Thanh Giang Hà.

Khi hai người hiện ra trên không trung Thanh Giang Hà, đột nhiên cảm nhận được nước sông dâng lên sóng gió dữ dội.

Hoa sóng quay cuồng đó, giờ phút này dường như hòa hợp cùng tâm tình bọn họ.

- Các người đến đây rồi

Một thanh âm già nua ôn hòa, từ trong Thanh Giang Hà truyền đến.

Hà Lạc không ngờ cảm ứng được bọn họ.

Dương Phàm tại trong khoảnh khắc này, cũng mơ hồ bắt giữ được cảm quan trong dòng chảy Thanh Giang Hà.

Loại cảm quan này, cùng cảm quan Hồn Căn của hắn cực kỳ giống nhau.

Hồn Căn dung nhập nối thông với đại địa, khắp đại địa đều nằm trong phạm vi cảm quan của hắn.

Mà phương pháp của Hà Lạc cũng thập phần tương tự, cảm quan của lão, không ngờ là hòa hợp cùng một chỗ với cả dòng sông Thanh Giang Hà.

Thần thông như thế, kinh người đến mức nào?

Dương Phàm thâm kinh hãi.

Cả dòng sông Thanh Giang Hà ít nhất dài đến mấy ngàn dặm, hơn nữa có vô số nhánh rẽ, thậm chí có thể kéo dài đến phạm vi còn xa hơn.

Giới hạn chân chính cảm quan của Hà Lạc ở mức nào, chỉ sợ không có người nào đo lường được.

Nhưng Dương Phàm bước đầu phỏng chừng, cảm quan của Hà Lạc, ít nhất cũng hòa hợp với mấy ngàn dặm Thanh Giang Hà. Phạm vi rộng lớn thế này, đối với cường giả Nguyên Anh kỳ, thậm chí Hóa Thần kỳ mà nói, cũng là khó tin.

Quen đường quen lối, thân hình hai người nhoáng lên một cái, nhảy vào trong dòng sông Thanh Giang Hà.

Không bao lâu, Dương Phàm cùng Hồ Phi đi tới Hà uyên Đình.

Trong phủ đệ bị bao phủ giữa vầng sáng màu lam mơ hồ.

Hà Lạc, lão yêu, Dương Phàm, Hồ Phi, lại gặp nhau.

Cũng giống như, Hà Lạc cũng Dương Phàm nói chuyện với nhau thực tâm đầu ý hợp, Dương Phàm nhân cơ hội lại thỉnh giáo Hà Lạc rất nhiều vấn đề.

- Người muốn đi Cực Bắc tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy?

Hà Lạc tươi cười ầm ập.

- Đúng vậy! Trước đi Cực Bắc xem thử, thuận tiện gặp lại một vị bằng hữu.

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên hình ảnh một nữ nhân thánh khiết bao phủ trong vầng hào quang tinh lặng mở mịt, hần không khỏi thì thào lẩm bẩm:

- Tinh Thần chiêm Bặc Đạo, có lẽ nàng có thể chỉ điểm cho ta một phần.

Lúc trước thời điểm Dương Phàm mới vừa bước vào Trúc Cơ kỳ, Vũ Văn Hâm cầm trong tay TinhNguyệt Đô, đã bói toán ra một tương lai kỳ lạ:

”Hai năm sau, xin Dương Đại ca cần phải rời đi Ngư Dương quốc.”

Sau lại quả nhiên, hai năm sau vào lúc vấn Thiên đại hội, Tam U lão ma lấy phương thức hiện thân quỷ thần khó lường, suýt nữa khiến Dương Phàm chết ở Ngư Dương quốc.

- TinhThần chiêm Bặc Đạo? Ha ha

Hà Lạc mỉm cười:

- Lưu phái bói toán thần bí kế thừa từ thời thượng cổ, nghe nói có thể nối thông với lực lượng vĩ mô của các vì tinh tú trong thiên địa, đồng thời thôi diễn ra quy tích vận mệnh thật tinh tế. Đạo thuật này, thường thường rất ít người có thể tinh thông, Nhưng mỗi một thời đại, thường xuất hiện một người kỳ tài, có thể dẫn dắt hướng đi cho vận mệnh của đại lục. Loại thần thông huyền ảo này, khó có thể đo lường được.

Dương Phàm nghe vậy, cảm thấy rất hứng thú, vội vàng thỉnh giáo Hà Lạc bí ẩn có liên quan tới Tinh Thần chiêm Bặc Đạo.

Hà Lạc học thức uyên bác, dĩ nhiên giảng giải tỏ tường chuyện lịch sử lâu dài, rất nhiều người không biết.

Tuy nhiên, khi Dương Phàm đề cập tới thể chất Cửu Túc Huyền Mạch, ngay cả Hà Lạc đều tỏ vẻ chưa hề nghe nói qua.

- Văn bối đang muốn đi một chuyến Cực Bắc, Hà Lạc tiên bối có thể cung cấp một ít tình hình của Cực Bắc được không?

Dương Phàm rốt cục đi vào chính đề.

Cực Bắc, chính là hành trình đầu tiên hần đi tìm Thiên Nhất Hồn Thủy.

Sở dĩ đi Cực Bắc trước, một l bởi vì ở đó là điểm nút của phương bắc đại lục, hần sẽ tìm kiếm theo phương thức trải thảm từ bắc xuống nam.

Thứ hai là, theo thư tín lưu lại ở chỗ Yến Vương nơi đó, Vũ Văn Hâm là ở Cực Bắc, hơn nữa hiện tại hết thấy đều mạnh khỏe.

Cho nên, địa phương thứ nhất hần lựa chọn đi là Cực Bắc.

- Có liên quan với tình hình Cực Bắc, ta biết cũng không nhiều. Dù sao Cực Bắc quá mức hẻo lánh, cách Bắc Tần cũng quá xa xôi.

Trong ánh mắt Hà Lạc phát ra khí tức lịch sử tang thương, chậm rãi mở miệng nói, giảng giải tình huống có liên quan tới Cực Bắc cho Dương Phàm nghe.

Thật lâu sau, Hà Lạc rốt cục nói xong, cũng bổ sung nói:

- Rất nhiều tình huống theo như lời ta nói, đều là ghi lại trong sách cổ từ rất xa xưa. Hiện tại Cực Bắc là hình dáng gì nữa, ai cũng khó có thể biết được.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Cảm tạ tiên bối chỉ điểm.

Lưu lại ở Hà Uyên Đình vài ngày, Dương Phàm rốt cục đưa ra lời cáo từ.

Hồ Phi hưng phấn không thôi, kiểm chế không được trong lòng, muốn theo Dương Phàm đi mạo hiểm.

Dương Phàm lại nhú mày:

- Chuyến đi này lộ trình xa xôi, hơn phân nửa phải trải qua nhiều gian nan nguy hiểm. Nơi Cực Bắc đó lại vùng đất xa lạ Ta đi một mình có thể thuận tiện hơn một ít

Hồ Phi lập tức có chút không vui:

- Dương lão đại! Người làm như vậy thật không có nghĩa khí. Chỗ vui chơi tốt như vậy, sao có thể không mang ta đi chứ?

Dương Phàm hiểu rằng hắn thật có ý tốt, nói là vui chơi tốt, kì thực là cùng nhau chia sẻ nguy hiểm.

- Hồ Phi! Ta thật hy vọng người có thể lưu lại.

Đột nhiên, lão yêu đưa ra ý giữ Hồ Phi lại, trong giọng nói có vài phần trịnh trọng.

- Lão yêu! Người có gì cứ nói thẳng được không?

Hồ Phi hỏi, hắn tuyệt đối tin tưởng Dương Phàm, muốn theo Dương Phàm hơn.

Lão yêu nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt lộ ra vài phần chờ mong cũng thân thiết:

- Lực lượng huyết mạch của người đã thức tỉnh, nhưng tự mình không có cách nào vận dụng. Ta muốn người lưu lại Thanh Giang Hà mười mấy năm, để trợ giúp người nắm giữ lực lượng huyết mạch của mình. Đến lúc đó, thực lực của người có thể tăng lên thật lớn, cam đoan người lấy tu vi trung kỳ đánh khắp Nguyên Anh kỳ vô địch thủ.

- ThậtThật không?

Trong mắt Hồ Phi bừng sáng.

Lấy tu vi trung kỳ đánh khắp Nguyên Anh kỳ vô địch thủ, ngay cả đại tu sĩ cũng không là đối thủ, điều này thực sự có thể sao?

- Đúng! Ta cam đoan!

Lão yêu hít sâu một hơi:

- Chỉ cần có thể hoàn toàn kích phát, đồng thời nắm giữ lực lượng huyết mạch, tối thiểu ở Bắc Tàn này, trừ Dương Phàm ra, còn lại không có người nào có thể là đối thủ của người.

Hồ Phi sau khi nghe xong, tâm động không thôi, xoa xoa tay, hai mắt phát sáng:

- Vậy thật tốt quá, chờ thực lực mạnh, lão đại trở về, sau đó chúng ta cùng nhau đi Nội Hải đánh giết một phen.

- Ha ha! Chủ ý không tồi, đợi ta từ Cực Bắc trở về, mục tiêu kế tiếp chính là Nội Hải. Môi trường nơi đó ta tương đối quen thuộc, mang người đi càng thêm thuận tiện.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười.

Thực lực của Hồ Phi có thể có tiến thêm một bước tăng lên, hắn cũng rất cao hứng phát ra từ nội tâm.

Ngay ngày hôm đó, ba người Hà Lạc, lão yêu, Hồ Phi, đưa tiễn Dương Phàm lên trên dòng Thanh Giang Hà.

Dương Phàm xa xa ôm quyền chào từ biệt.

Nhưng trước khi rời đi, Dương Phàm lại nghĩ đến một vấn đề.

- Hà Lạc tiên bối! Tu Tiên giới Bắc Tàn vì cái gì không thể xuất hiện lực lượng trình độ Hóa Thần kỳ trở lên?

Dương Phàm tập trung ánh mắt Hà Lạc, hy vọng lão có thể cho biết một lời giải đáp.

- Đây cũng là nghi vấn từ thượng cổ tới nay. Nghe đồn là một cường giả Nghịch Thiên nào đó ở thượng giới, tại nhân giới này bày ra một vấn đề kinh thiên.

Sắc mặt Hà Lạc đột nhiên ngưng trọng hẳn lên:

- Nếu một ngày nào đó người tấn chức Hóa Thần kỳ, mà lại không thể hoàn toàn che giấu lực lượng khí tức, thì không nên về Bắc Tàn.

- Văn bối hiểu rồi.

Dương Phàm thâm hiểu ý tốt trong lời nói của Hà Lạc.

Ngày đó ở Thánh điện Khổng tước, phân thân của Khổng Tước Tiên trên thượng giới kia, bị độc thủ Kinh Thiên bắt đi, gần như không có bất cứ sức phản kháng gì.

Cường giả thượng giới còn như thế huống chi là Hóa Thần kỳ hạ giới.

- Ở Đông Thắng Đại Lục, có hai khu vực hoàn toàn không chịu hạn chế này. Một là Thiên Cầm Nội Hải, còn một nữa là Thánh địa tu tiên Đại Tàn Vương Triều.

Hà Lạc nhếch khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm.

Dương Phàm cảm tạ vạn phần.

Đồng thời, hắn cũng bối vạy mà kinh hãi: Đại Tàn Vương Triều chính là Thánh địa tu tiên, là một nước trong vạn nước, đại năng vô số kể, hoàn toàn không chịu hạn chế này cũng là bình thường.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Thiên Cầm Nội Hải nơi đó cũng không chịu hạn chế này.

Bối vạy có thể thấy được, Thiên Cầm Nội Hải quả thực không đơn giản.

Sau khi hiểu được về hạn chế của Hóa Thần kỳ, Dương Phàm nhẹ nhàng bay đi.

Rời Thanh Giang Hà, hắn bay theo hướng phương Bắc, thẳng một đường đi Cực Bắc.

Dựa theo tốc độ của tu sĩ bình thường, từ Bắc Tàn đến Cực Bắc ít nhất cần mấy ngàn năm.

Phi hành mấy ngàn năm, đây là khái niệm gì?

Tốc độ của Dương Phàm đương nhiên không thể lấy tu sĩ bình thường để đo lường.

Tạm không nói về chênh lệch cực lớn trên phương diện tốc độ, chỉ nói riêng về tốc độ khôi phục và lực kéo dài của Dương Phàm đã vượt hơn xa gấp mười lần Nguyên Anh cùng cấp.

Tường Vân Ngoa dưới chân khe lóe lên vệt sáng màu bạc, Dương Phàm hóa thành một tia sáng, một đường bay đi hướng bắc.

Trong thời gian phi hành lâu dài, ước chừng phi hành hơn nửa năm, Dương Phàm mới rời khỏi khu vực Bắc Tàn.

Trên thực tế, phạm vi Bắc Tàn cũng không nhỏ, nó bao gồm mười ba nước Bắc Tàn, chín tộc man di, cũng với một số nước tu chân rải rác và các địa phương hoang dã.

Hơn chín phần khu vực, đều là vùng hoang dã.

Nơi này yêu thú hoành hành, nguy cơ trùng trùng.

Khi Dương Phàm rời khỏi khu vực Bắc Tàn, lại rơi vào một vùng hoang dã vô cùng vô tận.

Rất cực, khi hắn phi hành hai ba năm sau, chợt hiện lên trong tầm nhìn của Dương Phàm một vùng băng nguyên sáng lấp lánh, phát ra khí tức băng lạnh đến thấu xương.

551. Chương 535: Tuyệt Âm Tinh

Theo giải thích của Hà Lạc: Sâu trong Cực Bắc, cực hàn lãnh khí nơi đó, người tu tiên có tu vi thấp, căn bản khó thể sinh tồn.

Trông về phía băng nguyên xa vô tận trong tầm nhìn, Dương Phàm tính toán sơ sơ.

Mình một đường từ Bắc Tần bay đến Cực Bắc, mất thời gian gần bốn năm.

Nếu muốn đi vào bên trong Cực Bắc, chỉ sợ cần thời gian hơn nửa năm.

Điều này còn do tốc độ phi hành và lực khôi phục của Dương Phàm.

Nếu như đổi làm hạng Nguyên Anh bình thường, dưới sự chênh lệch khôi phục tốc độ và pháp lực, ít nhất cần thời gian bốn năm chục năm mới có thể từ Bắc Tần tới Cực Bắc.

Một đường bay tới, lặn lội đường xa, Dương Phàm cũng quá mệt mỏi.

- Nơi Cực Bắc, khu vực rộng lớn vô ngần, hung hiểm không rõ, mình trước hết tìm một nơi có người ở, tốt nhất là người tu tiên, hiểu biết tình hình nơi này, rồi mới tiện quyết định.

Dương Phàm trầm ngâm đến đây, liền thu liễm khí tức.

Một thân khí tức cường đại cấp Nguyên Anh, được áp chế tới Kim Đan kỳ.

Kim Đan bậc cao, là một cảnh giới thích hợp nhất hành tẩu Tu Tiên giới. Người bình thường không dám dễ dàng trên chọc.

Mà cường giả Nguyên Anh, không khỏi kinh thể hãi tục, quá mức nổi bật dễ bị chú ý.

Ở nơi cuộc sống không quen thuộc này, Dương Phàm quyết định vẫn nên điệu thấp một chút, mặc dù hẳn không cho rằng nơi Cực Bắc này có người nào có thể uy hiếp đến hắn.

Đây là một loại thận trọng đối với khu vực không biết.

Trước đây khi mới đến Nội Hải, Dương Phàm cũng hạ thấp mình và cẩn thận vô cùng.

Giờ phút này đặt chân đến khu vực băng tuyết Cực Bắc hung hiểm không rõ, Dương Phàm đầu tiên cẩn trọng mười phần.

Lấy tu vi Kim Đan bậc cao, Dương Phàm xuyên qua không trung băng nguyên, đi về hướng Bắc.

Quả thực, mới vừa đi mấy trăm dặm, Dương Phàm thấy được một trấn nhỏ phàm nhân.

Trong trấn này có đám quán trà, tửu lâu, nhà trọ, hiệu thuốc, trông mức độ phồn hoa, không ngờ không kém hơn Vụ Liễu trấn.

Hơn nữa phòng ốc trấn nhỏ này, đều dùng đá rất dày chồng chất mà thành.

So với kiến trúc nơi Bắc Tần, kém đi mấy phần tinh xảo trang nhã, có vẻ thô sơ cao lớn.

Dương Phàm hoài nghi, điều này có liên quan đến môi trường nơi Cực Bắc.

Thần thức chậm rãi triển khai, Dương Phàm phát hiện mấy người tu tiên ít ỏi ở trấn nhỏ, hơi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Mặc dù mấy người tu tiên kia có thể đếm trên đầu ngón tay, hay có xuất thân gà mờ, nhưng chung quy cũng cho Dương Phàm thấy được bóng dáng người tu tiên.

Lấy đầu mối này tiếp tục tìm kiếm, tất nhiên có thể thăm dò thực trạng Tu Tiên Giới Cực Bắc, lại tìm kiếm nơi ở tung tích của Vũ Văn Hâm và Thiên Nhất Hồn Thủy, cũng do thời gian không muộn.

Dương Phàm cũng không gấp, hoàn toàn thu liễm khí tức, giống như một phàm nhân, đi vào trấn nhỏ.

Hắn một mình từ ngoài vào, quần áo mỏng manh, có chút bất ngờ trong trấn nhỏ, gây nên sự chú ý của một số người có tâm.

Dương Phàm nhẹ thở một hơi, vươn tay day day huyệt thái dương, làm giảm mệt mỏi mang tới chặng đường xa lặn lội.

Đi đến trước một tửu lâu tên là Tuyết Sơn lâu, Dương Phàm ngửi được mùi rượu, khước miệng nhếch lên, thì thảo luận bầm: "Bốn năm mươi năm qua, chưa nếm giọt rượu, ta liền nếm thử rượu Cực Bắc này",

Mang theo loại tâm tình thư hoãn thả lòng này, Dương Phàm bước vào tửu lâu, tìm một cái bàn ở một góc ngồi xuống.

- Khách quan! Ngài muốn gì?

Nói chuyện chính là tiểu nhị tửu lâu, mặc áo bông dày lớn, trong miệng thở ra nhiệt khí màu trắng, hơi hơi run lên vì lạnh.

Hắn thấy người đàn ông trước mặt, dáng người cao ngất, tướng mạo tuấn lãng, khí chất cũng bất phàm, nên đã lưu tâm.

Khó tin chính là, đối phương mặc cầm bào màu xanh ngọc, quần áo mỏng manh như thế, ở trong thời tiết rét lạnh, không ngờ không lạnh chút nào.

Sắc mặt tiểu nhị tửu lâu lập tức có mấy phần thận trọng.

Hắn làm việc ở tửu trấn đã nhiều năm, giao tế qua nhiều người muôn hình muôn vẻ, vèn vèn chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, đối phương tuyệt đối không phải người thường.

- Tùy tiện đưa lên mấy món ăn sở trường nơi này, còn có rượu tốt nhất.

Dương Phàm cười tự nhiên, nói rất tùy ý.

- Khách quan! Ngài chờ chút,

Tiểu nhị lập tức đi xuống thu xếp.

Dương Phàm có thể cảm thấy được sự thận trọng trong lời nói và hành động của tiểu nhị.

Tuy nhiên ngẫm lại mình mặc quần áo mỏng như thế hành tẩu ở nơi băng nguyên, thấy thế nào cũng không phải người thường.

Hắn đối với điều này cũng không ngại, không có tiến thêm ngụm trang nữa. Dù sao chỉ cần một người tu tiên bình thường, đều có thể làm được như vậy.

Rất nhanh, tiểu nhị rất cẩn thận, bưng tới một bầu rượu.

Dương Phàm lập tức ngửi được một luồng hương rượu xông vào mũi, đậm đà kéo dài, khiến người ta không khỏi chìm vào trong đó.

Ánh mắt hắn hơi hơi sáng ngời, xem ra rượu trong thế tục này thật sự không giống bình thường, khó trách tiểu nhị có vẻ coi như trân bảo.

- Vị bằng hữu này! Rượu này là rượu ngon trên quý ở Tuyết Sơn lâu chúng ta, tên là Tuyết Ẩm Tình, chỉ có gặp được khách quý hiếm thấy, mới có thể lấy ra một chút nhắm nháp.

Phía sau tiểu nhị, đi tới một người thanh niên dáng người khôi ngô khoát áo chồn màu tím. Vẻ mặt của hắn nhiệt tình thiện ý ôm quyền với Dương Phàm.

Dương Phàm liếc mắt nhìn hắn một cái, là một võ giả Thiên Tiên thế tục.

Không phải.

Rồi đột nhiên, hắn từ trong cơ thể thanh niên khôi ngô này, còn cảm nhận một luồng linh khí dao động mỏng manh.

Mặc dù luồng linh khí này không thuần khiết nhưng ít ra cũng gần hợp với công pháp tu tiên.

Dương Phàm mỉm cười vội vàng đứng dậy ôm quyền:

- Huynh dài khách khí rồi. Dương mỗ phải tạ ơn rồi.

- Tại hạ Lâm Thành, là ông chủ của Tuyết Sơn lâu này, nhìn diện mạo các hạ bất phàm, không biết là tiên trưởng phương nào đến?

Thanh niên khoát áo chồn tím, thần tình nhiệt tình, ngôn ngữ cũng rất khách sáo, tràn ngập tôn kính với Dương Phàm.

- Tiên trưởng?

Dương Phàm nao nao, không nghĩ tới Lâm Thành này có thể đoán được thân phận của mình.

Nhưng ngẫm lại đối phương cũng coi như nửa người tu tiên, có thể phán đoán ra cũng không khó.

- Tại hạ Dương Phàm! Lâm huynh thật sự quá khách khí, chỉ là một tán tu, hà tất nói vậy, nào dám tự xưng tiên trưởng.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, nâng tay lên ý bảo:

- Lâm huynh nếu có hứng thú, không ngại cũng nhau uống rượu tâm tình.

- Vậy Lâm mỗ cung kính không bằng tuân mạng rồi.

Trên mặt Lâm Thành lộ ra vui mừng lẫn sợ hãi, phán đoán của hắn, đối phương hơn phần nửa là cao nhân, sớm sinh ra ý kết giao.

Mà Dương Phàm vừa mới tới Cực Bắc, đụng tới một người có thể gần với người tu tiên, cũng đang muốn từ trong miệng đối phương hiểu được một chút tình huống.

Hai người sau khi ngồi xuống, trước khách sáo vài câu, hỏi một chút tình huống lẫn nhau.

Dương Phàm tự xưng là một tán tu bất nhập lưu, hơn nữa vừa mới xuất sư, tiến ra thế giới bên ngoài, phiêu bạt du lịch.

Từ trong lời nói, Dương Phàm hiểu được, Lâm Thành là đệ tử của môn phái võ học Tuyết Sơn phái lớn nhất trong phạm vi gần ngàn dặm.

Nghe khẩu khí, Lâm Thành có thân phận không thấp ở Tuyết Sơn phái.

Rất nhanh, cao lương mỹ vị thơm phức đầy bàn Dương Phàm và Lâm Thành đối ẩm một chén.

Khi Dương Phàm uống xong một chén, mơ hồ nắm bắt được một chút đau khổ trên mặt Lâm Thành.

Tuy nhiên, Tuyết Ẩm Tình này thật sự rất có dư vị, khi mới vừa uống xong, thấm lạnh như băng tuyết, trong lúc rượu tiến vào bụng, lập tức cảm thấy một dòng nước ấm như ôn tuyết, rồi lại không đặc biệt cay.

- Không hổ là Tuyết Ẩm Tình,

Dương Phàm gật đầu tán thưởng nói.

Lấy tu vi của hắn, đương nhiên có thể nhận thấy trong rượu ẩn chứa một luồng linh khí thuộc hàn băng, cải biến phẩm chất rượu.

Sau khi ngồi cùng bàn cộng ẩm, quan hệ của Dương Phàm và Lâm Thành càng tiến thêm một bước, trong lời nói cũng thoải mái hơn nhiều.

Giờ phút này, Dương Phàm tạm thời quên đi mình có thể so với thực lực của Nguyên Anh đại tu sĩ, nhập vai vào một nhân vật tán tu bất nhập lưu.

Cùng một người tu tiên gà mờ uống rượu tâm tình.

- Xin hỏi Dương huynh! Người có phải là người đến từ Băng Tuyết Tiên Vực không?

Lâm Thành đột nhiên có chút chờ mong hỏi,

- Băng Tuyết Tiên Vực?

Dương Phàm nao nao, lắc đầu nói:

- Dương mỗ xuất sư mới một hai tháng, vừa mới nhập thế, cũng không có nghe nói qua cái gì Băng Tuyết Tiên Vực.

- Dương huynh thật sự chưa từng đi qua nơi đó?

Trong mắt Lâm Thành hiện lên một chút thất vọng, lại được vẻ tươi cười thay thế, thở dài:

- Dương huynh ngay cả Băng Tuyết Tiên Vực cũng chưa từng nghe nói qua, xem ra thật sự là mới vừa nhập thế không lâu.

- Xin hỏi Băng Tuyết Tiên Vực rốt cuộc là một nơi như thế nào?

Dương Phàm trong lòng vừa động, tò mò hỏi.

Từ cái tên mà xem, Băng Tuyết Tiên Vực này hơn phân nửa có liên quan đến người tu tiên nhất lưu.

- Băng Tuyết Tiên Vực! Đó là tiên cảnh trong truyền thuyết là cư ngụ của các tiên sư trong băng vực Cực Bắc. Nghe đồn người từ trong Băng Tuyết Tiên Vực đi ra, đều có được thần thông ngao du lên trời.

Lâm Thành đề cập về Băng Tuyết Tiên Vực, trên mặt lộ ra mấy phần hướng tới và sùng kính.

- Lâm huynh thật có thể xác định, Băng Tuyết Tiên Vực kia tồn tại ở thế gian?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một chút cổ quái, nếu chuyện trong truyền thuyết, như vậy liền không nhất định tồn tại.

- Có thể.

Lâm Thành hít sâu một hơi, nói:

- Băng Vực trấn chúng ta có mấy vị tiên sư, từng giao tế qua với tiên sư trong tiên vực, vì thế cũng có mấy chiêu tiên pháp.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm liên tục gật đầu, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

- Xem ra nơi gọi là Băng Tuyết Tiên Vực hẳn là chỗ của Tu Tiên Giới Cực Bắc.

Tuy nhiên phương thức tồn tại của Băng Tuyết Tiên Vực, khiến Dương Phàm không thể hiểu nổi, giống như hoàn toàn thoát ly tầm nhìn phàm nhân, được đặt ở khu vực thần bí mà khó thể tiếp xúc.

- Ta và Dương huynh nói chuyện rất tâm đắc, không ngại cũng nói cho huynh một bí mật.

Lâm Thành đột nhiên hạ thấp giọng, bộ dáng như thần bí.

- Lâm huynh mời nói.

Dương Phàm hơi lộ ra vẻ dị sắc.

- Cứ cách năm mươi năm, tiên sư từ Băng Tuyết Tiên Vực, sẽ tiến hành liên hệ một lần với Tuyết Sơn phái ta chọn một số thanh niên có tư chất thiên phú để vào phái làm đệ tử.

Lâm Thành có chút kích động nói:

- Đây chính là cơ hội cả đời mới có thể gặp được một lần,

- Hả? Không ngờ còn có chuyện như vậy sao?

Dương Phàm đến đây có chút hứng thú, lại hướng Lâm Thành hỏi một chút tình huống cụ thể.

Đối với chuyện này, Lâm Thành biết bao nhiêu liền đáp, dù sao cũng không có cơ mật gì không thể cho ai biết.

Dương Phàm đối với chuyện này cũng lưu tâm, xem ra thông qua đầu mối Tuyết Sơn phái này, liền có thể tìm được Băng Tuyết Tiên Vực, cùng tiến vào Tu Tiên giới Cực Bắc, từ nay về sau liền có thể bắt đầu thực hiện mục đích của mình.

Đang khi hai người tâm sự, một đám người từ bên ngoài từ từ đi vào, khoảng chừng bảy tám người, đều có tướng mạo dữ tợn, không phải người lương thiện.

- Tiểu nhị! Nhanh đưa thức ăn lên, nghe nói tiên tử Tuyết Âm Tình của Băng Vực trấn rất khá, lấy cho ta mười hũ.

Trong đó có một gã thấp lùn mập mạp, nói với vẻ hung thần ác sát.

Bảy tám người do một người đàn ông có đôi mắt ưng mặc trường bào màu vàng cầm đầu. Trên thân người này lơ mờ phát ra một luồng lệ khí, không nói một lời, lại khiến cho người ta không rét mà run.

Cũng chỉ có hấn, không bị khí của băng tuyết ảnh hưởng, một thân quần áo mỏng manh, không chút cảm giác lạnh.

- Vị đại gia này

Tiểu nhị run giọng nói:

- Tuyết Ẩm Tình cất trong kho chỉ còn rất ít, không có sự cho phép của ông chủ, thông thường không bán cho khách, huống chi là mười hũ.

- Muốn chết.

Ánh mắt tên mập mập lạnh lùng như đao, vừa nâng tay xách hấn lên.

Lâm Thành đang nói chuyện với Dương Phàm, "bình" một tiếng, liền đứng bật dậy, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Dương Phàm quan sát những người này một hồi, ánh mắt rơi xuống trên người người đàn ông mắt ưng mặc kim bào, hiện lên một chút dị sắc.

552. Chương 536: Băng Phong Bạo Áp Tới

- Ủa! Đây không phải là Lâm trưởng lão trẻ tuổi nhất Tuyết Sơn phái sao?

Tên béo phì kia, trên khuôn mặt có một vết sẹo, ném tiểu nhị qua bên, cười nói.

- Hình Phách! Nói người da dày, dám đến địa bàn của ta gây chuyện?

Trong mắt Lâm Thành dâng lên một chút lửa giận, rõ ràng cũng nhận biết người này, trên khuôn mặt mang biểu tình khinh thường, đối với khí tức lẫm liệt được phát ra trên người Lâm Thành, trong mắt Hình Phách có chút tránh né.

Nhưng rất nhanh hấn cười lạnh nói:

- Lâm Thành! Người có thấy rõ không, hôm nay là ai đến tửu lâu của người làm khách.

Thần sắc Lâm Thành biến đổi, ánh mắt lập tức rơi xuống người đàn ông mắt ưng mặc kim bào cầm đầu đám người Hình Phách.

Người này mặc áo mỏng manh, trong khí trời băng thiên tuyết địa, tự nhiên không cảm giác, ánh mắt như hàn tinh, trên thân phát tán ra một luồng lệ khí khiến lòng người kinh hãi.

Từ đầu đến cuối, hấn cũng không phát ra một lời, thần sắc càng trở nên lạnh như băng.

Một khắc này, cả Tuyết Sơn lâu, một mảnh yên tĩnh, theo đó thần thái người đàn ông kim bào biến hóa càng thêm áp lực khẩn cấp hơn.

Lâm Thành vội nhìn trừng người này, hiển nhiên nghĩ đến gì, run sợ nói:

- KimKim Ma Đại Vương?

Kim Ma Đại Vương.

Cả Tuyết Sơn lâu, người hơi có chút kiến thức, không khỏi hít một ngụm lãnh khí

Kim Ma Đại Vương, người này là ma đầu đại danh lừng lẫy trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Cũng có người nhất gan sợ phiền phức, lập tức tính tiền rời đi.

Trong tửu lâu, không khí áp lực khẩn cấp, kéo dài thật lâu.

Kim Ma Đại Vương, một lời không nói, chỉ là lạnh lùng nhìn Lâm Thành.

Hắn không nói chuyện, sáu bảy tên hung ác tàn nhẫn bên cạnh, cũng đều thành thật im lặng, không nói lên một lời.

Không giận mà uy, không nói mà sợ.

Càng trầm mặt như vậy, áp lực mang đến càng đáng sợ hơn.

Người có tên, cây có bóng.

Ngay lúc này, mọi người trong Tuyết Sơn lâu, đều rơi vào trong không khí khấn trương yên tĩnh.

Trong mắt Lâm Thành có chút sợ hãi, lại không thể không hạ thấp giọng với đối phương.

- Nguyên lai là Kim Ma Đại Vương các hạ, đích thực là khách quý Tuyết Sơn lâu khó gặp. Tiểu nhị. Tặng bọn họ một hũ Tuyết Ẩm Tình,

Thần sắc Lâm Thành dịu đi rất nhiều, cố nén khấn trương trong lòng, phân phó với tiểu nhị.

- Dạ! Dạ!

Tiểu nhị run giọng đáp ứng, vội chạy đi lấy một hũ Tuyết Ẩm Tình, đưa đến bàn đám người kia.

Nhưng mà, Kim Ma Đại Vương kia chỉ hừ lạnh một tiếng, trong mắt lơ mơ hiện lên sát ý lạnh như băng.

Hình Phách mập mạp kia nhìn thấy trong mắt, lạnh lùng trách mắng tiểu nhị:

- Chỉ một hũ Tuyết Ẩm Tình thì làm sao đủ, ít nhất cũng phải lấy mười hũ. Còn nữa, kêu đại đương gia các người đến đây xin lỗi.

Tiểu nhị run run một trận, ánh mắt hướng về Lâm Thành, hoàn toàn không biết làm sao.

Nào có lý đó?

Trong lòng Lâm Thành hoàn toàn ghen một đoàn lửa giận, gần như muốn bạo phát.

Nhưng thực lực Kim Ma Đại Vương thì hắn rất rõ, cho dù là mười hắn, cũng vị tất là đối thủ.

- Lâm huynh! Đừng nóng giận, chúng ta uống rượu của mình, yêu cầu của khách, chỉ có thể tận sức thỏa mãn.

Một âm thanh ôn nhuận như gió, vang lên bên cạnh hắn.

Lâm Thành cảm thấy áp lực giảm mạnh, tâm tình cũng khôi phục về tự nhiên thoải mái.

Dương Phàm cười dài nhìn Lâm Thành, ý bảo hắn ngồi xuống.

Lâm Thành gật gật đầu, ngồi xuống, phân phó cho tiểu nhị:

- Dựa theo quy tắc, tận lực thỏa mãn yêu cầu của khách hàng, đáng làm thế nào thì làm. Vị Kim Ma Đại Vương kia là khách quý hiếm có, đưa lên cho bọn họ một bàn tiệc rượu.

- Dạ!

Tiểu nhị như được đại xá, dựa theo phân phó mà làm việc.

phân phó hoàn tất, Lâm Thành không hề ngó ngang tới, cũng Dương Phàm vui vẻ đối ẩm, đồng thời cũng cảm kích liếc nhìn hắn một cái.

Mà Kim Ma Đại Vương kia, sau khi Dương Phàm lên tiếng, con người đột nhiên co rút, sau khi quan sát hắn thật lâu, thần sắc dần dần ngưng trọng.

- Đại Vương

Hình Phách mập mạp đang hỏi ý kiến hắn.

- Tất cả đều ngồi xuống cho ta, đêm nay liền qua đêm ở nơi này.

Kim Ma Đại Vương hờ hững nói, trong lời nói nhưng ánh mắt lại nhìn chằm Dương Phàm, mà đối phương nhìn về phía nơi này.

Trên khuôn mặt hiện lên một chút tức giận, lại ngay lập tức che giấu đi.

Hắn có thể xác định đối phương cũng chính là người tu tiên, lại không nhìn thấy tu vi, tạm thời không dám hành động khinh suất.

- Đại Vương! Vì sao qua đêm ở tửu lâu này?

Có người khó hiểu hỏi.

- Không cần hỏi nhiều.

Kim Ma Đại Vương nói với giọng lạnh nhạt, trong mắt thoáng hiện một chút âm hàn.

Dương Phàm vẫn tán gẫu với Lâm Thành, thuận tiện hiểu rõ tình huống đại khái của Cực Bắc.

Từ trong miệng Lâm Thành, Dương Phàm cũng biết được phân chia khu vực Cực Bắc, ở trong mắt thường nhân, Cực Bắc được phân Ngoại Vực và Nội Vực.

Ngoại Vực Cực Bắc ý nghĩa như cái tên, chính là phạm vi bao quanh bên ngoài Cực Bắc, chính là khu vực bình nguyên băng tầng.

Mà Nội Vực, nghe nói là nơi sâu của Cực Bắc, là sông băng vô tận không thấy cuối, bọn hắn chỉ là một đám phàm nhân, căn bản không chịu nổi điều kiện lạnh khắc nghiệt.

Cho nên, Nội Vực Cực Bắc, đám người Lâm Thành chưa từng tiến vào, chỉ biết được giới hạn trong lời đồn và sách cổ.

Lâm Thành nói rất chắc chắn:

- Băng Tuyết Tiên Vực trong truyền thuyết, ở trong Nội Vực Cực Bắc, tất cả phàm nhân rất khó tìm được.

Bỗng vào một khắc, trong lúc đàm đạo, Dương Phàm đột nhiên cảm ứng cái gì, ngưng thần nhắm mắt.

Lâm Thành hơi lộ ra dị sắc, chỉ nhìn hắn, cũng không hỏi nhiều.

Rất nhanh, Dương Phàm mở mắt ra, nói:

- Khu vực Cực Bắc này, thông thường không phát sinh, thiên tai gì chứ?

- Điều này

Lâm Thành trầm ngâm nói:

- Dạng như tuyết lớn lở, ở trên một nơi núi cao thỉnh thoảng phát sinh, nhưng trên trần nhỏ này của ta mấy trăm năm cũng không thấy động đất. Duy nhất khó thể đoán trước chính là

- Là cái gì?

- Băng Phong Bạo.

Lâm Thành chậm rãi nói ra hai chữ.

- Băng Phong Bạo?

Dương Phàm có chút tò mò.

Hắn nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên lơ lửng dự báo trước trong thiên địa sắp nghênh đón một trận cơn lốc, mặc dù không thể tạo thành ảnh hưởng với hắn nhưng đối với sinh linh bình thường cùng với tu sĩ bậc thấp mà nói, lại là một hồi tai nạn không nhỏ.

- Đúng vậy! ở khu vực Cực Bắc, bởi vì nhân tố hoàn cảnh địa lý, trong phạm vi khu vực, sẽ có cơn lốc băng. Đó là gió bão mưa băng dị thường cường đại, trộn lẫn với mưa đá, khối băng, tích tụ lực công kích cường đại, có thể làm suy sụp thôn trang thành trì. Cho dù là võ giả bình thường, trên băng nguyên gặp phải Băng Phong Bạo, cũng khó tránh khỏi cái chết.

- Nhớ kỳ Băng Phong Bạo lần trước, dường như là hai mươi năm trước.

Lâm Thành lộ ra vẻ nhớ lại, trong mắt chớp động qua một sự kinh hãi.

- Dương huynh vì sao nói đến chuyện này?

Lâm Thành khó hiểu hỏi.

- Có thể đêm nay, nơi này liền phát sinh Băng Phong Bạo.

Ánh mắt Dương Phàm hướng ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng từ tốn nói.

- Cái gì? Thật sự có chuyện này ư?

Lâm Thành kinh ngạc.

Trong ấn tượng của hắn, nếu như thật sự phát sinh Băng Phong Bạo như hai mươi năm trước, Băng Vụ trấn nhỏ bé này chỉ sợ hơn một nửa số người táng thân mất tính mệnh.

- Trong phạm vi năm trăm dặm chung quanh Băng Vụ trấn, đều là bằng nguyên bằng phẳng, duy nhất có thể tránh né Băng Phong Bạo, chính là trấn này, mà kiến trúc phòng ốc của khu vực khác, khó thể chịu được sự công kích của Băng Phong Bạo.

Lâm Thành lộ ra vẻ ưu tư, luôn dò hỏi Dương Phàm, hy vọng có được xác nhận.

- Cùng với ngờ vực vô căn cứ, còn không bằng làm một cuộc chuẩn bị trước. Trên Băng Vụ trấn này của người, không phải cũng có mấy vị tiên trưởng sao, có thể xin bọn họ chỉ giáo cho một chút.

Dương Phàm mỉm cười nói.

Lâm Thành nghe nói, vội vàng kêu hạ nhân trong tửu lâu tiến hành dự phòng cho tốt.

Kim Ma Đại Vương thấy hành động Lâm Thành, trong mắt không khỏi lộ ra dị sắc, càng thêm kiêng kỵ tên Dương Phàm này hơn.

Quả nhiên, khi sắc trời chuyển sang tối hẳn, một luồng gió lạnh như băng, từ khu vực phương Bắc điên cuồng gào thét đến.

Thời gian mấy hô hấp, Băng Vụ trấn nhỏ, nhiệt độ bỗng rơi chậm mấy phần.

- Quá lạnh nha! Đây là khí trời ma quỷ gì vậy?

Có người nói thầm.

Theo sau đó, trong luồng gió băng kia, lơ mơ có thể thấy mưa đá thật nhỏ và từng viên băng vỡ.

Mới đầu, điều này cũng không khiến người chú ý.

Dù sao ở khu vực Cực Bắc, cho dù mưa đá rơi xuống, cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng chuyện này lại khiến sắc mặt Lâm Thành đại biến, trầm nghĩ:

- Xem ra bị Dương Phàm nói trúng rồi. Băng Phong Bạo sắp ập tới.

Lâm Thành nhanh chóng phái người đi thông báo người khắp trấn nhỏ.

- Băng Phong Bạo! Thật sự là Băng Phong Bạo. Mọi người nhanh tìm phòng ốc kiên cố hay là tầng hầm trốn đi.

Một lão già tu tiên gà mờ kinh hô.

Trấn nhỏ bị một mảnh hỗn loạn, rất nhanh phần lớn đều rút về trong phòng.

Vù vù

Sau một lát một luồng gió lạnh rít gào như trường long, thổi quét phạm vi ngàn dặm.

Cả trấn nhỏ, chịu đựng băng vỡ đầy trời, sự tấn công của băng vũ và gió bão tàn sát bừa bãi, phát ra tiếng cách cách, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Còn may Tuyết Sơn tửu lâu sớm có chuẩn bị, những nơi như lối vào, cửa sổ đều cố ý gia cố, thậm chí đính cả thiết bản vào.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm quan kéo dài ra.

Trong thiên địa một mảnh sương mù, khó thể nhìn thấy, bên người chỉ còn lại tiếng kêu la chói tai, phòng ốc mơ hồ run rẩy.

Còn may, phòng ốc trên Băng Vụ trấn, mặc dù rất thô sơ, nhưng rất cao lớn nặng nề, còn có thể miễn cưỡng đối kháng.

Nhưng vẫn có một số phòng ốc, yếu ớt chịu không nổi, bị Băng Phong Bạo vùi lấp, người trong đó cũng không cách nào may mắn tránh khỏi. Dưới lực lượng thiên nhiên lớn không ai ở nơi này có thể chống lại, như giấy bị thổi bay.

Trong Băng Phong Bạo, cho dù giữ một cây cỏ cứu mạng, ở dưới sự tấn công kéo dài của cuồng phong băng vỡ, cũng duy trì không được bao lâu.

Trong Tuyết Sơn lâu, đám người tị nạn, khuôn mặt thấp thỏm lo âu.

Nếu cả tòa Tuyết Sơn lâu này bị sập, mọi người chỉ sợ cũng không cách nào may mắn tránh thoát.

Ngoại trừ là tu sĩ bậc cao, đám người tu tiên gà mờ cũng không thể nào dưới sự tấn công của Băng Phong Bạo duy trì bao lâu,

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm,

Chính lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng đập cửa,

Mọi người trong Tuyết Sơn lâu, sắc mặt biến đổi.

Bọn họ cũng đều rất lo vấn đề này.

Một khi có người còn sống đập cửa, rốt cuộc nên mở hay không?

Nếu mở, Băng Phong Bạo tấn công đến, không chế không được, người trong cả phòng ốc, đều khó thể may mắn thoát.

Nếu không mở, vậy là thấy chết không cứu.

Trong tửu lâu, một vùng yên tĩnh.

- Không thể mở! Nếu mở ra, tất cả mọi người sẽ chết.

Hình Phách mập mạp khấn trương nói.

- Bên trong có người không, thỉnh mở cửa, chúng ta lúc này lưu lại một lát, tránh qua Băng Phong Bạo, liền sẽ lập tức rời khỏi.

Một âm thanh cô gái nhẹ nhàng truyền tới, khiến người không khỏi sinh lòng luyến tiếc.

Thần thức Dương Phàm vừa quét, phát hiện đám người đập cửa bên ngoài, hiển nhiên là năm sáu người tu tiên.

- Lâm huynh, mở ra đi.

Thần sắc Dương Phàm dị thường bình tĩnh.

- Điều này

Lâm Thành đo dự một chút, gật gật đầu, liền đi tới phía bên kia,

- Đứng lại.

Một giọng nói lạnh lùng, truyền từ phía sau Lâm Thành.

Lưng Lâm Thành phát lạnh, quay đầu vừa nhìn,

Kim Ma Đại Vương, trong mắt lóe lên hàn mang, không biết lấy thủ đoạn gì, xuất hiện phía sau hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm

Ngay lúc này, tiếng đập cửa càng ngày càng dồn dập.

553. Chương 537: Nhân Vật Hoàn Toàn Mới

Dưới sự tấn công bừa bãi của chung quanh của cuồng phong và băng toái đầy trời, toàn bộ Băng Vụ trấn đều bị bao phủ.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, tiếng đập cửa kia cũng tiếng rít gào chói tai bên ngoài từ lâu hòa vào nhau lại rõ ràng như thế.

Lưng Lâm Thành phát lạnh, Kim Ma Đại Vương liền đứng phía sau hắn, sắc mặt lạnh lùng, sát khí lộ ra.

Chỉ cần hắn mở cửa, đối ương sẽ động thủ mà không chút do dự, phát động chém giết lôi đình.

Thân sống trong vùng băng nguyên này, Lâm Thành đương nhiên hiểu sự lợi hại của Kim Đại Ma Vương.

Đối phương không phải võ giả đơn thuần, mà là nhân vật khủng bố khiến mấy vị tiên trưởng đều phải sợ hãi kiêng kị.

- Nếu không mở cửa, người ngoài cửa, đồng dạng có thể phá cửa vào, đến lúc đó

Dương Phàm đứng dậy, âm thanh ôn hòa.

- Vậy sao?

Sắc mặt Kim Ma Đại Vương cứng đờ, chợt cười lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một tấm bùa màu vàng.

Mà thấy hắn bấm tay bắn ra, tấm bùa màu vàng kia phát tán ra hòa quang rực rỡ màu vàng, ẩn lên trên cửa.

Két ti ti

Từng tia vân vàng, bám lên trên cửa, dường như có một tầng đồng vàng, thoạt nhìn không thể phá vỡ.

- Tiên thuật.

Những người trong phòng ngậy ra, chợt kinh hô, vẻ mặt hưng phấn.

Trên mặt mọi người đều tràn đầy vẻ kính sợ, coi Kim Ma Đại Vương như thần linh.

- Như vậy thì an tâm.

Trong mắt Kim Ma Đại Vương toát ra một chút đắc ý, liếc mắt nhìn Dương Phàm, cười nói:

- Chỉ cần không mở cửa, mọi người đều không nguy hiểm đến sinh mệnh.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Tuy rằng không thể phủ nhận, thái độ làm người của Kim Ma Đại Vương khát máu, tâm ngoan thủ lạt, nhưng hành động lúc này của hắn cũng hợp ích lợi mọi người trong tử lâu.

Chỉ cần cánh cửa này không bị phá thì người trong tử lâu có thể bình yên giữ mạng.

Lâm Thành hơi xin lỗi nhìn về phía Dương Phàm:

- Dương huynh! Ta chỉ sợ bất lực.

Lực lượng tiên phù khiến hắn có lòng nhưng vô lực.

Hơn nữa, hắn nếu dùng sức mạnh đi mở cửa, liền trêu chọc nhiều người tức giận tại nơi này, chẳng những Kim Ma Đại Vương ngăn cản, mà ngay cả những người khác trong tử lâu đều phản đối mãnh mẽ.

- Lâm huynh! Người là ông chủ lớn của tửu lâu này, nếu thành tâm muốn mở cửa ra thì ai có thể ngăn cản chứ?

Mặt Dương Phàm lộ ra ý cười, ý bảo khuyến khích hắn mở cửa.

Lâm Thành nao nao, không biết vì sao, lời nói của đối phương, dường như khiến hắn tin tưởng và có lực lượng vô hạn.

- Được.

Lâm Thành liếc mắt nhìn Dương Phàm thật sâu, cũng không bận tâm sự phản đối của đám người Kim Ma Đại Vương, tự mình đi mở cửa.

Kim Ma Đại Vương dùng ánh mắt trào phúng nhìn hắn, không ngờ không ngăn cản, dường như cực kỳ tin tưởng tấm bùa màu vàng trên cửa kia.

Một người tu tiên gà mờ, có thể bài trừ tấm bùa bậc hai của ta sao?

Hắn âm thầm cười lạnh, chuẩn bị xem Lâm Thành bị xấu mặt.

Nhưng mà, khi tay Lâm Thành chạm tới vân vàng bám vào trên cửa kia, tấm bùa màu vàng kia kêu lên một tiếng phốc, hóa thành một làn khói nhẹ, vân vàng sáng bóng trên cửa cũng biến mất không thấy.

Cái gì?

sắc mặt Kim Ma Đại Vương cứng ngắc, cả người giật mình, trơ mắt nhìn Lâm Thành mở cửa ra.

Thậm chí ngay cả bản thân Lâm Thành cũng có chút sững sờ. Tấm tiên phù kia như thế nào tự cháy chứ?

Kết

Cánh cửa vừa mở ra, một dòng nước lạnh mãnh liệt tràn vào, khiến mọi người run run một cái.

Tuy nhiên, không có tình cảnh cuồng phong trong băng tuyết hướng vào tửu lâu như trong tưởng tượng.

- Cảm ơn.

Dưới sự phù trợ của ánh sáng băng, một cô gái trang nhã tú lệ mặc một bộ váy dài màu vàng, hướng Lâm Thành gật đầu nói lời cảm tạ.

Lâm ngây dại, cuộc đời này mình chưa từng thấy qua tiên tử dung nhan xuất trần như thế.

Cô gái kia mặc dù ở trong cơn lốc băng nhưng quần áo chỉ vền vện dính một chút, sợi tóc tung bay trong gió, đôi mắt sáng mỉm cười, mang theo mấy phần cảm kích.

Phía sau nàng còn có hai nam ba nữ, tổng cộng sáu người, trên thân phát tán ra một luồng khí tức lạnh lẽo đặc biệt siêu nhiên.

Cô gái cầm đầu, trong bàn tay bắn ra một tia sương mù băng quang, hình thành một kết giới, khiến một hàng sáu người không bị Băng Phong Bạo tấn công.

Mà lúc này, dưới sự tấn công mãnh liệt của Băng Phong Bạo, kết giới băng quang sương mù kia dần dần ảm đạm một chút.

Kim Ma Đại Vương thấy tình cảnh như thế, sắc mặt âm tình, kiêng kị vạn phần.

Cô gái này tu vi quả thật sâu không lường được.

Phải biết rằng, vòng bảo hộ phòng ngự của tu sĩ bậc thấp bình thường, dưới sự tấn công của Băng Phong Bạo, khó thể kéo dài, hơn nữa pháp lực cũng duy trì không được bao lâu.

Mà phạm vi phòng ngự pháp thuật nàng này thi triển, đồng thời bảo hộ sáu người. Hơn nữa từ phương xa hộ tống những người này đi vào Băng Vụ trấn, mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Pháp lực hùng hậu như thế, hơn xa hắn có thể sánh được.

- Mời Mời vào.

Lâm Thành bưng tỉnh lại, vội cho mấy người kia đi vào.

Cô gái trang nhã tú lệ kia cười với hắn:

- Ta hộ tống bọn họ tiến vào trước.

Dứt lời, nàng một thân một mình đứng ở ngoài cửa, cho người trong kết giới bằng quang đi vào nhà, bản thân mình chặn Băng Phong Bạo bên ngoài.

Chờ sáu người đều tiến vào, cô gái trang nhã tú lệ này, tay ngọc chợt điểm, cửa phòng tự động đóng lại.

Sau khi toàn bộ quá trình chấm dứt, sắc mặt cô gái hơi trắng, thở ra mấy hơi, lòng có vẻ còn sợ hãi.

- Tiên tử! Mời qua bên này!

Lâm Thành nghênh đón cô gái đến bên bàn Dương Phàm.

Bởi vì trong tửu lâu có rất nhiều người tị nạn, tất cả bàn đều bị chiếm hết, chỉ có cái bàn của Dương Phàm và hắn còn trống.

- Tiên tử?

Cô gái kia hé miệng cười.

- Ta gọi là Liễu Tuyết Cầm.

- Thì ra là Liễu cô nương.

Lâm Thành xấu hổ cười, chờ Liễu Tuyết Cầm ngồi xuống.

Dương Phàm tựa như cười tựa như không, nhìn về phía hai người này, có chút buồn cười.

Về mặt tình cảm, hắn cũng già đời hơn Lâm Thành này.

Đồng thời, Dương Phàm cũng có chút kích động, từ sau khi bước vào Cực Bắc, rốt cục thấy người tu tiên hoàn toàn chân chính. Những người này kết thành một đội, hơn phân nửa xuất thân từ môn phái tu tiên nào đó.

Kim Ma Đại Vương kia tuy rằng cũng chính là người tu tiên, nhưng rõ ràng là xuất thân từ võ giả thể tục, sau đó mới dùng võ học làm cơ sở tu tiên.

- Tại hạ Lâm Thành! Vị này là bằng hữu Dương Phàm của ta.

Lâm Thành rất nhanh khôi phục lại sự lão luyện thành thực, nói chuyện phiếm với Tuyết Cầm, hỏi thăm tạo ngộ của bọn họ.

Trong lúc đó, một thanh niên tóc tím trong đội tu sĩ của Liễu Tuyết Cầm, dùng ánh mắt tràn đầy vẻ căm thù với Lâm Thành.

- Xin hỏi Liễu cô nương là người tu tiên tông phái nào?

Dương Phàm rốt cục cũng đưa ra nghi vấn.

Liễu Tuyết Cầm đánh giá đôi mắt Dương Phàm, hơi lộ ra vẻ dị sắc nói:

- Đạo hữu không ngờ cũng là người tu tiên, tư chất không tính là tệ, chỉ là không có công pháp chính thống, cho nên linh khí trong cơ thể có chút hỗn loạn không thuần khiết.

Dương Phàm áp chế tu vi đến Luyện Khí kỳ, cái gọi là linh căn không tính là kém, linh khí hỗn loạn không tinh khiết, đều do hắn ngẫu tạo.

Bởi vì trong chớp mắt Liễu Tuyết Cầm tiến vào, hắn liền sinh ra một ý nghĩ.

Hắn đang tìm cách, làm sao dùng một nhân vật hoàn toàn mới, đi vào Tu Tiên giới Cực Bắc.

- Chúng ta đến từ Băng Tuyết Tiên Vực xa xôi, Băng Phách Tông.

Một người thanh niên tóc tím bên cạnh Liễu Tuyết Cầm, nói với vẻ kiêu ngạo.

Dương Phàm thản nhiên liếc mắt nhìn hắn không nói gì, lại tiếp tục hỏi Liễu Tuyết Cầm:

- Xin hỏi Liễu cô nương! Cô lần đầu tiên đi ra ngoài, tiến vào thế giới ngoại vực sao?

Thế giới ngoại vực cũng là chỉ khu vực phạm nhân ở Cực Bắc.

- Dương đạo hữu làm sao biết?

Liễu Tuyết Cầm thấy khó tin.

- Tiểu nữ từ khi ra đời đến giờ, liền được Liễu trưởng lão của Băng Phách Tông thu nhận, tu luyện mấy chục năm ở tông môn, lần này mới phá lệ ra ngoài.

Dương Phàm làm ra vẻ quả nhiên như thế.

Tu vi của Liễu Tuyết Cầm này nếu nói ra, đủ để khiến cho Kim Ma Đại Vương tu vi Ngưng Thần hậu kỳ kia phải kinh hãi run sợ.

Kim Đan kỳ.

Nàng này dĩ nhiên là Kim Đan kỳ.

Theo lý thuyết, lấy tu vi Kim Đan, khi giao tiếp với phạm nhân bậc thấp, sẽ có một loại tư thế từ trên cao nhìn con kiến phía dưới.

Nhưng Liễu Tuyết Cầm lại hoàn toàn không có, lời nói chân thành, bình dị gần gũi, có thể đối xử ngang hàng với một phạm nhân như Lâm Thành.

Điều này chứng minh nàng chưa từng nhập thế, rất có thể lần đầu xuất môn.

- Khục khục!

Thanh niên tóc tím bên cạnh Liễu Tuyết Cầm liên tục ho khan hai tiếng, ý bảo nàng không nên cái gì hỏi cũng trả lời.

Liễu Tuyết Cầm cũng có trí tuệ hơn người, hé miệng cười khẽ, thần thức truyền âm:

- Phương sư huynh! Nhiệm vụ ra ngoài lần này của Tuyết Cầm, chính là ở nơi này chọn đệ tử mới, cũng cần thiết giao tiếp với những phạm nhân này.

- Liễu cô nương! Các người đến từ Băng Phách Tông?

Lâm Thành này há miệng lớn, có chút kinh ngạc.

- Đúng vậy! Lâm công tử có vấn đề gì hỏi?

Đôi mắt sáng của Liễu Tuyết Cầm lưu chuyển.

- Tại hạ chính là trưởng lão Tuyết Sơn phái, sắp tới sẽ phụ trách tiếp đón tiên sư đến từ Băng Tuyết Tiên Vực. Mà những năm trước, đều là tiên sư Băng Phách Môn đến Tuyết Sơn phái chọn đệ tử.

Lâm Thành kích động vô cùng.

- Người là trưởng lão Tuyết Sơn phái? Trong phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh đây, bao gồm các môn phái võ học thế tục Tuyết Sơn phái, Hàn Tùng phái, đều tự ta phụ trách đến chọn lọc đệ tử xuất sắc có thiên phú nổi bật.

Liễu Tuyết Cầm cười dài.

Sắc mặt Dương Phàm lộ ra vẻ cổ quái, không nghĩ tới chuyện còn trùng hợp như thế.

Sau đó, Lâm Thành đối với sáu người Liễu Tuyết cầm kính cẩn lễ phép, kính như thượng khách.

- Như vậy xin hỏi, Liễu trưởng lão khi nào đích thân tới Tuyết Sơn phái ta?

Lâm Thành chờ mong hỏi.

- Ủ! Sau khi Băng Phong Bạo này kết thúc, chúng ta sẽ ở nơi này khảo tra mấy ngày, đầu tiên sẽ đi Tuyết Sơn phái các người trước.

Liễu Tuyết Cầm lộ ra vẻ cười, hiển nhiên bởi vì chuyện trước đây, ấn tượng đối với Lâm Thành rất tốt, lòng cũng có cảm kích.

- Đa tạ Liễu cô nương.

Lâm Thành cúi đầu nói lời cảm tạ, trong thần sắc ngoại trừ kích động hy vọng ra, đặc biệt còn có một loại chờ mong.

Mấy người Dương Phàm, Lâm Thành, Liễu Tuyết Cầm, cũng nhau ngồi vào bàn trong lời nói có phần hòa hợp.

Chỉ là mỗi khi người thanh niên tóc tím họ Phương lên tiếng, đều ẩn chứa một loại kiên cường, khiến người ta chán ghét.

Hoàn hảo, hẳn dường như rất khinh thường hai người Dương Phàm và Lâm Thành, rất ít khi tham gia vào.

Dương Phàm nắm bắt được, thanh niên tóc tím họ Phương trong ánh mắt ẩn hiện một chút sát khí với Lâm Thành.

Hắn nhìn tình cảnh này trong mắt, thầm tự lưu ý.

Khi mấy người trò chuyện với nhau, đám người Kim Ma Đại Vương ngẫu nhiên nhìn về phía này mấy lần, bởi vì nguyên nhân kiêng kỵ sợ hãi đám người Liễu Tuyết Cầm nên không dám tiếp cận.

Băng Phong Bạo tàn phá bữa bãi khắp nơi suốt đêm, khi mãnh liệt nhất, có thể nhìn thấy từ lâu cao lớn kiên cố đang kịch liệt lay động.

Vì để ngừa vạn nhất, cách một đoạn thời gian, Liễu Tuyết Cầm tăng thêm cấm chế trên vách tường Tuyết Sơn lâu.

Băng Phong Bạo mãnh liệt như thế, người tu tiên bình thường đều không thể chịu đựng được bao lâu.

Ngay cả Liễu Tuyết Cầm mới vào Kim Đan, một mình nàng phi hành bên ngoài, tự nhiên không vấn đề lớn nhưng muốn dẫn bốn năm người tu tiên bậc thấp, cũng có thể làm được, nhưng là cố hết sức.

Hơn nữa, một vùng bình nguyên bằng phẳng trong phạm vi bốn năm trăm dặm chung quanh Băng Vụ trấn, đây cũng chính là nguyên nhân nàng tìm Tuyết Sơn lâu tạm thời né tránh,

Băng Phong Bạo vẫn liên tục đến sáng hôm sau, mới chấm dứt.

Mắt thấy Liễu Tuyết Cầm muốn rời khỏi, Lâm Thành có chút lưu luyến không rời.

Dương Phàm xoay chuyển ánh mắt, cười dài hỏi:

- Xin hỏi Liễu cô nương! Lấy tư chất tu vi của Dương mỗ, có vào pháp nhãn tông môn và trở thành đệ tử tông phái không?

Một ý nghĩ linh quang chợt lóe, làm sao dùng một nhân vật hoàn toàn mới, tiến vào Tu Tiên giới cực Bắc.

Dương Phàm lặng yên bước lên bước đầu tiên.

Liễu Tuyết Cầm quan sát hắn mấy lần, lại cười nói:

- Luyện Khí hậu kỳ! Tư chất miễn cưỡng, tuổi hơn hai mươi, hơi có chút lớn, nhưng tổng thể mà nói, cũng là đủ tư cách.

554. Chương 538: Băng Nguyên Sát Khí

Đối mặt với câu hỏi của Dương Phàm, Liễu Tuyết Cầm dường như đáp ứng sự thỉnh cầu gia nhập Băng Phách Tông của hắn.

Thấy vậy, Lâm Thanh bên cạnh Dương Phàm, mặt lộ ra vẻ hâm mộ vui mừng.

Trong mắt hắn, có thể gia nhập tiên môn trong Băng Tuyết Tiên Vực, đó là loại quang vinh nào chứ?

Đây là nguyện vọng của bao nhiêu người truy tìm bản chất của lực lượng và trường sinh, bất tử?

Lâm bằng hữu, tuy rằng quen biết chỉ vắn vắn một ngày, cùng lúc hắn hâm mộ, cũng cảm thấy cao hứng cho Dương Phàm.

- Nói như vậy Dương huynh có thể gia nhập Băng Phách Tông rồi?

Mặt Lâm Thành lộ ra vẻ vui mừng, dò hỏi Liễu Tuyết Cầm.

- Hừ! Nào có dễ dàng vậy?

Thanh niên tóc tím họ Phương kia lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Phàm:

- Điều kiện trái lại miễn cưỡng đạt tới, nhưng Băng Phách Tông ta là một đại phái tu tiên danh chấn một phương Tu Tiên giới, làm sao mà chọn đệ tử đơn giản vậy chứ?

- Băng Phách Tông chọn đệ tử, không chỉ nhìn xem tư chất một cách đơn thuần, đồng thời phải kiểm tra nghị lực, phẩm chất, thậm chí ngay cả thân phận lai lịch cũng phải hỏi cho biết rõ. Nếu không, vậy ở Tu Tiên giới chẳng phải là tùy tiện một người có thể gia nhập Băng Phách Tông ta sao?

Tuy rằng biết đối phương cố ý gây khó xử, nhưng Dương Phàm không thể không thừa nhận, thanh niên tóc tím này đều nói có lý.

Vừa nghe hắn nói như vậy, trên mặt Liễu Tuyết Cầm lộ ra vẻ do dự.

Lần này sư tôn sở dĩ phái nàng ra ngoài tuyển chọn đệ tử, kì thực là cho nàng vào đời tôi luyện làm tăng một chút lịch duyệt, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế.

Nếu không, đi ra ngoài vực tuyển chọn một ít đệ tử và huyết mạch mới tiến vào, sao lại cho một cường giả Kim Đan cao cao tại thượng chứ?

- Dương mõ chỉ là một tán tu, trường kỳ trong rừng băng núi tuyết, nhập thế cũng không lâu, thân phận lai lịch tự nhiên không cần nghi ngờ. Điểm này Lâm huynh có thể làm chứng.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra ý cười, tự biện minh cho mình không nhanh không chậm.

Giờ khắc này, trong lòng không ngờ có một loại thể nghiệm thay đổi nhân vật hoàn toàn mới.

Tạm thời bỏ qua tu vi, thần thông cũng với kinh nghiệm của mình, chỉ là một gã tán tu không hiểu biết Tu Tiên giới Cực Bắc, sắm vai cuộc sống trong nhân vật khác.

Đồng thời, ở trong loại thể nghiệm này, hắn có một loại tâm tình thích thú thoải mái, chỉ có thể thâm hiểu, không thể nói thành lời.

- Đúng! Đúng! Đúng! Dương huynh đích thật thiếu hiểu biết, khi hắn vừa mới tới Tuyết Sơn lâu, ngay cả Băng Tuyết tiên cảnh cũng không biết.

Lâm Thành vội làm chứng cho Dương Phàm, hơn nữa còn thề son sắt nói:

- Lâm mõ lấy nhân cách đảm bảo, lời ấy không giả.

Dương Phàm ở bên cạnh nghe xong, có chút xấu hổ, đồng thời cũng có chút cảm động.

Nếu hắn dùng thân phận Nguyên Anh lão quái hiện thế, mọi người cùng nhau cung kính hắn, kính sợ có thừa, chẳng phải không thể kết giao bằng hữu nhiệt tình rồi?

Liễu Tuyết Cầm sau khi nghe xong, mỉm cười nói:

- Nhân phẩm Lâm công tử, đương nhiên đáng tin, như vậy xem ra, thân thể lai lịch Dương đạo hữu rất đơn giản, cũng đều thích hợp.

Bởi vì nguyên nhân trước đây Lâm Thành chủ động mở cửa, Liễu Tuyết Cầm có ấn tượng tốt với hắn, cũng có chút hảo cảm, tin tưởng lời nói của hắn.

- Về phần nghị lực? Dương mộ không môn không phái, bồng vào một quyển công pháp sư tôn lưu lại không đầy đủ kiên trì mười mấy năm, tu luyện tới tu vi Luyện Khí hậu kỳ bây giờ, dám hỏi phần kiên trì này, có phù hợp với yêu cầu nghị lực hay không?

Vẻ tươi cười của Dương Phàm thu liễm, giọng điệu khôi phục bình thản.

- Khó trách linh khí trong cơ thể Dương đạo hữu hỗn tạp không tinh khiết, nguyên lai công pháp tu luyện không đầy đủ, tuy nhiên người có thể kiên trì mười mấy năm, tự mình tìm tòi đến Luyện Khí hậu kỳ, thật sự không dễ dàng, nghị lực có thừa.

Liễu Tuyết Cầm giật mình nói, trong mắt lộ ra mấy phần khen ngợi.

Trải qua một phen giao thiệp, Liễu Tuyết Cầm bước đầu nhận thức Dương Phàm, có thể gia nhập Băng Phách Tông hay không, chỉ cần mang vào tông môn tiến hành lần khảo hạch cuối cùng là được.

Đối với chuyện này, người thanh niên tóc tím họ Phương, mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Hắn lơ lơ cảm giác thân phận lai lịch Dương Phàm không có khả năng đơn giản như vậy, nhưng lại không nói được nguyên nhân.

Hơn nữa, Liễu Tuyết Cầm yêu ai yêu cả đường đi, nhập thế không lâu, chấp nhận Dương Phàm, hẳn càng không được làm trái.

Dù sao Liễu Tuyết Cầm mới là người dẫn đầu lần xuất hành này, thân là Kim Đan bậc cao cao cao tại thượng, chân chính quyết định, thanh niên tóc tím cũng không thể phủ quyết.

- Hừ! Đợi tới Băng Phách Tông, khi khảo hạch ở tông môn ta nhìn người làm sao may mắn?

Thanh niên tóc tím âm thầm cười lạnh, không nói gì.

- Phương sư huynh! Huynh cho là như thế nào?

Lúc này, Liễu Tuyết Cầm quay lại hỏi hắn.

- Ủ! Vị Dương đạo hữu này thật sự không tệ, Liễu chấp sự đồng ý, ta không có ý kiến.

Trên mặt thanh niên tóc tím lộ ra vẻ cười sáng lạn.

Dương Phàm có chút quái dị liếc nhìn hắn một cái, cảm quan siêu phàm của hắn, làm sao không cảm thấy người này cười không gian dối chứ.

- Không bằng như vậy, dù sao chúng ta cũng đến lúc phải đi Tuyết Sơn phái chọn đệ tử. Dương đạo hữu là bạn tốt của Lâm công tử, có thể đi trước đến Tuyết Sơn phái, đến lúc đó càng tiện cho việc tham dự khảo hạch.

Liễu Tuyết Cầm trầm ngâm nói.

- Như vậy làm phiền Liễu cô nương rồi.

Dương Phàm ôm quyền cảm tạ,

- Bốn năm ngày sau, chúng ta sẽ đi Tuyết Sơn phái.

Liễu Tuyết Cầm trước khi đi, để lại một câu, đôi mắt sáng còn dừng trên mặt Lâm Thành trong nháy mắt.

Nhìn thấy một đám sáu người Liễu Tuyết Cầm phá không mà đi, Lâm Thành nhìn thấy phương hướng mấy người biến mất, sợ run một hồi lâu.

Dương Phàm trêu ghẹo nói:

- Lâm huynh! Có xem vừa ý Tuyết cầm cô nương rồi không?

Lâm Thành cũng là người bộc trực thành khẩn, gật gật đầu, chớp ánh mắt ảm đạm, thở dài:

- Pháp lực nàng cao thâm, còn đẹp như tiên tử, ta làm sao xứng đôi với nàng.

- Ha ha! Chỉ cần dám nghĩ dám làm, thế gian này có bao nhiêu chuyện không thể hoàn thành? Lâm huynh không cần tự ti. Dương mỗ nhìn ra được, Liễu cô nương có chút hảo cảm với người đó.

Dương Phàm cười dài nói.

- Thật vậy?

Con người Lâm Thành sáng lên, nhưng vẫn cảm giác không tin lắm:

- Nàng nhiều nhất có ấn tượng không tệ với ta, nhưng chắc chắn không thể quan tâm tới phàm phu tục tử như ta.

Nghe thấy lời ấy, Dương Phàm lại nhớ lại tình cảnh trước kia của mình.

Vào lúc đó, mình cũng chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, ở trước mặt Vân tiên tử cảm thấy tự ti, có chút lo lắng, thậm chí có ý niệm từ bỏ ở trong đầu.

Nhớ lại chuyện này, ánh mắt của hắn xa xăm, nhìn vào trong mắt Lâm Thành, nghiêm túc nói:

- Lâm huynh hãy cứ yên tâm, chỉ cần người dám nghĩ dám làm, Dương mỗ có thể giúp người một tay.

- Đa tạ Dương huynh! Có những lời này của huynh, ta dường như tự tin mười phần rồi.

Lâm Thành hít sâu một hơi, cảm kích nhìn Dương Phàm.

Không biết vì sao, một luồng khí chất trên người Dương Phàm khiến hắn tin tưởng, kim lòng không được, tin lời hắn nói, trong lòng tràn ngập tín niệm và dũng khí.

Tình cảnh này tương tự tối hôm qua mở cửa đến cỡ nào?

Trải qua một đêm Băng Phong Bạo tàn phá, Băng Vụ trấn một mảnh hỗn độn, một mảng lớn phòng ốc sập, đè chết một hai trăm người.

Người trong trấn, có nơi che chỗ, còn như thế, như vậy mọi người ở một vùng bằng nguyên bằng phẳng gần như không có may mắn thoát khỏi,

Theo đánh giá của Dương Phàm, tu sĩ dưới bậc cao, mặc dù là tu sĩ Trúc Cơ, gặp Băng Phong Bạo trên bình nguyên, nếu trong nửa canh giờ không thể tìm được nơi ẩn nấp, cũng sẽ táng thân ở trong Băng Phong Bạo.

Chỉn đồn một ngày ở Băng Vụ trấn.

Ngày thứ hai, Lâm Thành và Dương Phàm liền đi bộ rời khỏi Băng Vụ trấn, tiến vào một vùng bằng nguyên tuyết địa mênh mông bát ngát.

- Lâm huynh không sợ Băng Phong Bạo ập tới lần nữa?

Dương Phàm cười dài nói.

Băng Phong Bạo nơi Cực bắc, và Đại Hải Nan ở Thiên cảm Nội Hải có chút tương tự.

Chỗ khác nhau là Băng Phong Bạo liên tục không dài, chỉ là ngẫu nhiên phát sinh, hơn nữa là nhân tố môi trường địa lý.

Mà Đại Hải Nam ở Nội Hải, cứ cách hai mươi năm một lần liên tục thời gian dài, lại do nhân tố tai nạn gây ra.

- Theo ta được biết, khả năng Băng Phong Bạo bùng nổ liên tục cũng khu vực là rất nhỏ, thậm chí Băng Phong Bạo như vậy, mấy chục năm mới có một lần ở Băng Vụ trấn. Mà tình huống liên tục bùng nổ, vền vẹn chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

- Nếu thật sự lại bùng nổ Băng Phong Bạo lần nữa, vậy chỉ có thể trách vận may chúng ta quá kém, ngay cả ông trời cũng muốn đối nghịch với chúng ta.

Lâm Thành nửa nói giỡn.

Dương Phàm gật gù đầu, sau đó dùng một loại ánh mắt nhìn bầu trời phía Cực Bắc, chậm rãi mở miệng:

- Ta cảm giác Băng Phong Bạo này, là điều tiết tự nhiên môi trường không cân bằng nơi Cực Bắc. Mỗi khi bùng nổ một lần, môi trường địa lý khu vực này liền có xu hướng cân bằng, hơn nữa liên tục thời gian rất dài, cho nên không có khả năng liên tục bùng nổ.

- Điều này Dương huynh có thể phân tích ra nguyên nhân sinh ra Băng Phong Bạo, tuy rằng ta nghe không nhiều lắm, nhưng cảm giác theo như lời huynh càng thật sự chuẩn xác.

Lâm Thành há to miệng, nhìn chăm chăm Dương Phàm một lúc thật lâu.

Đột nhiên, hắn cảm giác đồng bọn bên cạnh mình, tuyệt đối không đơn giản.

Theo hắn biết, mấy vạn năm qua, ở khu vực Cực bắc, sự bùng nổ và hình thành Băng Phong Bạo vẫn là một điều bí ẩn, không có giải thích của người uy quyền chân chính.

Ít nhất, ở ngoại vực Cực Bắc, bao gồm những tiên sư kia, đều không thể giải thích nguyên nhân hình thành của Băng Phong Bạo, nhiều nhất là căn cứ vào dấu hiệu báo trước nào đó, trước tiên biết được sự tiến đến của băng Phong Bạo.

- Ha ha! Chuyện đó có liên quan đến đặc tính tu luyện của công pháp ta, đối với thiên nhiên có cảm xúc cực kỳ sâu sắc.

Dương Phàm cười nói.

Đột nhiên hắn đối với vùng thiên địa Cực Bắc này, sinh ra hứng thú tràn ngập.

Xa xa nhìn ra bầu trời rất xa ở Cực Bắc, trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút vàng sáng kỳ dị.

"Có lẽ điều này có lợi cho ta tìm hiểu cảnh giới thứ hai của Diễn Căn dung thông với bầu trời".

Quán thông thiên địa.

Dương Phàm trên cơ bản dung thông đại địa, bước tiếp theo, chính là dung thông lực lượng bầu trời, chỉ có như vậy, hắn mới có thể hình thành Thiên Nhân Mô Thức đầy đủ, thôi diễn cảnh giới chưa biết càng thêm cao thâm của Tiên Hồng Quyết.

Ngay lúc Dương Phàm nhìn kỹ môi trường thiên địa cực bắc, trên con đường băng nguyên, bỗng nhiên một trận tiếng động sôi tru.

Lâm Thành giật mình, cả kinh nói:

- Không tốt! Là Băng lang, xem ra ít nhất có mấy chục con?

- Băng lang?

Dương Phàm triển khai cảm quan, mặt lộ vẻ cổ quái.

- Băng lang là một chủng loại rất phổ biến ở Cực Bắc, Chúng nó thích ứng với môi trường của Băng Nguyên, tốc độ cực kỳ nhanh, sống thành quần kết đội. Bình thường có đến mười mấy con, ngay cả võ giả Tiên Thiên cũng phải sợ.

Lâm Thành giải thích.

Ngay khi hắn nói chuyện, tiếng sôi tru càng gần, con đường phía trước băng nguyên, xuất hiện mấy chục con băng lang cả người lẫn trắng như tuyết, một đám phát ra lệ khí.

- Không xong, đây không phải băng lang bình thường, mà là Tuyết Văn Băng Lang thăng cấp thành hung thú.

Lâm Thành kinh sợ phát ra một tiếng, nói với Dương Phàm:

- Dương huynh! Chúng ta chạy nhanh lên, nếu không liền mất mạng.

- Ha ha ha Các ngươi muốn chạy đi đâu?

Đúng lúc này, cách mấy dặm phía sau hai người, nhảy ra sáu bảy bóng người.

Người cầm đầu, đôi mắt ửng mặc kim bào, mắt như hàn tinh, khí tức trên người phát tán ra một luồng âm lệ kinh hãi.

- Là người Kim Ma Đại Vương.

Lâm Thành hoảng sợ, đột nhiên ý thức được, đám băng lang kia xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên.

555. Chương 539: Thật Nhiều Phù Triện

Hai người Dương Phàm gặp phải cục diện giáp kích trước sau.

Phía trước mấy chục con băng lang cả người vẫn tuyết trắng, trong mắt lộ ra huyết quang và sát khí lạnh như băng, sau khi chạy tới gần, giống như có tổ chức, chậm rãi tới gần.

Mà phía sau, bảy tám người Kim Ma Đại Vương, hiện thân ở cách mấy dặm.

- Lâm Thành, hôm nay vùng băng nguyên này là nơi táng thân của người, muốn trách chỉ có thể trách người là trưởng lão ưu tú nhất của Tuyết Sơn phái, còn vô lễ với Kim Ma Đại Vương.

Hình Phách mập mạp, trên mặt hiện lên thần sắc âm độc âm mưu được thực hiện, tay cầm một lợi phủ màu đen nặng mấy chục cân.

Kim Ma Đại Vương đứng ở phía trước nhất, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt một mảnh băng hàn, hai tay chấp sau lưng, dùng ánh mắt ngạo nghễ nhìn chằm chằm hai người.

Hắn vẫn không nói được một lời, trên người phát ra khí tức âm hàn, lại càng ngày càng áp lực, khiến cho người ta không yên.

Cục diện nguy cấp như thế, khiến Lâm Thành kinh hoảng khó ổn, cố gắng tĩnh táo lại, thấp giọng nói với Dương Phàm:

- Chỉ sợ chạy không thoát, ở trên băng nguyên tốc độ của chúng ta không thể nhanh hơn những con băng lang này.

- Nếu trốn không thoát, vậy chỉ có thể liều mạng.

Dương Phàm trấn định tự nhiên, trong con ngươi dường như còn lộ ra một chút ý cười nghiền ngẫm.

Thấy vậy, trong lòng Lâm Thành hơi bình tĩnh, bị lời nói của Dương Phàm lấy lan.

- Bọn họ không ngờ không chạy trốn, kế hoạch trước đây của chúng ta hoàn toàn dư thừa.

Một người đàn ông gầy gò hung hãn thấp giọng nói thầm.

- Như vậy rất tốt, trực tiếp bộc đánh hai bên, phối hợp với Tuyết Văn Băng Lang, tiêu diệt bọn họ.

Hình Phách mập mạp quét to.

Sau đó, bảy tám người hung thần ác sát, ánh mắt đều hướng Kim Ma Đại Vương, chờ mệnh lệnh của hắn.

Kim Ma Đại Vương cả người lộ ra một luồng âm lãnh, thần sắc càng thêm lạnh lùng, sát ý như thực chất phát ra.

Cứ như vậy, hắn đứng thẳng thật lâu, khiến mọi người cảm thấy áp lực bất an.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một chút dị sắc, cảm thấy buồn cười, một chiêu này của đối phương, hù người bên ngoài thì được, nhưng ở trước mặt cường giả có thực lực chân chính, chính là tăng thêm trò cười.

Hắn mỉm cười, nói với Lâm Thành:

- Nếu bọn họ không động thì vậy chúng ta không khách khí rồi.

Dứt lời, hắn đi đến đám người Kim Ma Đại Vương, Lâm Thành do dự một chút, cũng theo sát phía sau.

Cái gì?

Con người của Kim Ma Đại Vương co rút lại, một luồng hàn ý trong mắt, khiến tâm thần người ta run lên. Tâm thần Lâm Thành bỗng nhiên máy động, thân thể phát lạnh, cảm giác có chút sợ hãi.

Dương Phàm nâng tay vỗ vỗ bờ vai hắn, cũng ngừng lại, nói với vẻ ôn hòa:

- Mặc kệ gặp địch nhân cường đại thế nào, đầu tiên trong lòng không nên bại bởi tinh thần đối phương. Nếu không ngay cả một đường hy vọng cũng không thể có.

Lâm Thành nghe vậy, dưới một luồng khí tức quanh quẩn ầm áp, một chút tâm tình kiêng kỵ lo sợ trong lòng lập tức biến mất, bắt đầu chính diện đối diện với Kim Ma Đại Vương.

Tuy rằng vẫn có chút hoảng hốt, nhưng hắn dường như cảm giác, đối phương cũng không phải đáng sợ như trong tưởng tượng.

- Huống chi, địch nhân chúng ta đối mặt chỉ là hổ giấy. Cứ như vậy tạo ra khí thế, quá mức gượng ép, cao thủ chân chính, căn bản không cần làm như vậy.

Dương Phàm lại cười dài.

Lâm Thành gật gật đầu, càng ngày càng cảm thấy được bản thân bằng hữu của hắn không đơn giản, hít sâu một hơi, nói với Dương Phàm:

- Cảm ơn.

Sau đó, trong ánh mắt của hắn lơ mơ xuất hiện hào quang lóe lên bức người, nhìn thẳng Kim Ma Đại Vương, vui mừng không sợ.

- Đáng ghét.

Sắc mặt Kim Ma Đại Vương xanh mét, khí tức âm hàn trên người bức nhân, đột nhiên biến mất, lại biến thành tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bị Dương Phàm vạch trần thủ đoạn một cách lộ liễu, hắn lập tức thẹn quá hóa giận.

Cả người hắn không khỏi phát run, lửa giận trong mắt thiêu đốt, đạt tới bên bờ bạo phát.

- Động thủ.

Sắc mặt Kim Ma Đại Vương xanh mét, đột nhiên vùng tay lên.

Ra lệnh một tiếng, lấy bảy tám người, thân hình vù vù vù, xông tới phía hai người Dương Phàm.

Những người này đều võ giả đứng đầu thế tục, trong đó thậm chí còn không thiếu vài thủ đoạn tiên thuật.

Ngao

Cùng lúc như thế, Tuyết Văn Băng Lang sau lưng rít gào thét, tăng tốc đánh tới đám người Dương Phàm.

Sắc mặt Lâm Thành đại biến, lấy ra một thanh bảo kiếm lóe sáng sắc bén, cắn chặt hàm, dàn trận sẵn sàng đón địch.

- Ha ha

Dương Phàm cười nhẹ, trong tay trống rỗng xuất hiện một tấm phù triện.

Ngón tay bắn ra, một đạo phù triện sáng chói hào quang ngọn lửa, lấy hai người làm trung tâm, hình thành một luồng vòng sáng ngọn lửa.

Đường kính vòng sáng một trượng, ngọn lửa cao nửa người, khiến Tuyết Văn Băng Lang phía sau kiêng kỵ vô cùng, quanh quẩn một chỗ trước vòng sáng ngọn lửa, không dám đi tới.

- Phù triện bậc hai?

Kim Ma Đại Vương cười lạnh một tiếng, hai tay bắt bí quyết, một luồng âm phong băng quang lạnh như băng từ trong tay phát ra, giao kích cùng một chỗ với hào quang ngọn lửa.

Vòng sáng chung quanh hai người Dương Phàm chợt ảm đạm lại, đám băng lang tới gần, chỉ chờ ngọn lửa tắt, sẽ quần thể xông đến.

- Ta còn có không ít đấy.

Dương Phàm vỗ tui trữ vật, trong tay xuất hiện một đồng rất nhiều phù triện.

Cái gì?

Sắc mặt Kim Ma Đại Vương đại biến, gắt gao nhìn chăm chăm vào phù triện trong tay Dương Phàm.

Đồng phù triện kia, ít nhất cũng có bốn năm mươi tám, không ngờ đều là phù triện bậc hai.

Điều này đối với một vị tu sĩ Ngưng Thần kỳ mà nói, khó tin như thế nào.

Vèo Vèo

Dương Phàm giống như ném giấy, xuất ra bốn năm tám.

Những tám phù triện này toàn bộ bắn ra một luồng hỏa xà dài đến hai trượng, cực kỳ nóng rực, khí thể kinh người.

- A

Trong đám người, lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, người bị hỏa xà chính diện đánh trúng, khó thể may mắn thoát.

Còn có mấy người thân thể bị đốt sạch, đau nhức kêu thảm thiết.

- Lui lại! Mau lui lại.

Kim Ma Đại Vương nổi giận gầm lên một tiếng, người thứ nhất lui về sau.

Tiến đến, một hàng bảy tám người, để lại ba khối thi thể, còn lại mấy người hơn phân nửa cũng bị tràn đến, thương thế không nhẹ.

- Đại Vương! Người không phải nói người này tu vi thấp kém, không chịu nổi một kích, vì sao có thần thông này?

Một người đàn ông có mái tóc cháy đen, có chút nghi mà sợ, khó thể lý giải hỏi.

- Đáng ghét! Tiểu tử này chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, lại có được nhiều phù triện như vậy.

Kim Ma Đại Vương nghiêng rằng nghiêng lợi, lại không thể làm gì.

Trong tay đối phương có một đồng phù triện bậc hai, chỉ ném một tám ra, khiến cho đám người mình ăn không tiêu.

Đồng thời, hắn nhìn trong mắt Dương Phàm, xuất hiện mấy phần tham lam.

Người này tu vi thấp kém, tài sản lại hùng hậu như thế, nếu giết chết hắn

Tim hắn đập nhanh hơn, sắc mặt âm tình biến hóa.

- Không tốt.

Đột nhiên, Lâm Thành kinh hô một tiếng.

Lệ phong phía sau rít gào, những Tuyết Văn Băng Lang kia đánh tới.

Nguyên lai vòng sáng ngọn lửa dưới chân hai người dần dần ảm đạm tắt, không đủ để uy hiếp những hung thú này.

Dương Phàm đột nhiên quay đầu lại, mấy chục tám phù triện trong tay liền mạng ném ra ngoài.

Vù vù vù ng tám phù triện này phóng ra từng luồng pháp thuật chói mắt, nháy mắt lập tức bao phủ đám Tuyết Văn Băng Lang này.

Uy lực mấy chục tám phù triện bậc hai chất chồng bùng nổ đáng sợ như thế nào chứ?

chỉ một thoáng, trong phạm vi mấy trăm trượng lay động một trận, Tuyết Văn Băng Lang xông tới, trong khoảnh khắc, ngã xuống một mảng lớn.

Không đến hai ba hô hấp, trên sân mấy chục con Tuyết Văn Băng Lang, gần như bị diệt sạch không còn.

Khi hào quang pháp thuật kinh người chói mắt hết, sau khi biến mất, xa xa chỉ còn lại một con băng lang không ngừng run rẩy, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, dọa đến ngay cả chạy trốn cũng không có dũng khí.

Trên mặt Lâm Thành đại ra một mảnh, sau đó hít sâu một ngụm khí lạnh,

Đám người Kim Ma Đại Vương trợn mắt há hốc miệng, chợt trên mặt hần lộ ra một chút đau đớn và đáng tiếc.

Đây chính là bốn năm mươi tám phù triệu bạc hai, ít nhất có thể đổi lấy mấy trăm hay hơn ngàn linh thạch, không ngờ bị người này tiêu xài không chút quý trọng.

Ba ba

Dương Phàm vỗ vỗ tay, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nhìn một con Tuyết Văn Băng Lang cuối cùng, chân chờ một chút, lấy ra Thanh Phong Kiếm mà sư tôn Liễu Vô Ngân từng tặng.

Đây chính là một kiện linh khí.

Nguyên vốn chỉ là linh khí hạ phẩm, nhưng là dưới sự sử dụng và nhiều lần rèn luyện của cường giả như Dương Phàm, lại đạt tới trình độ có thể so với linh khí cực phẩm.

- Cực phẩm linh khí,

Khuôn mặt Kim Ma Đại Vương mạnh mẽ co giật một chút.

Hắn bước vào Ngưng Thần kỳ mười mấy năm, mới không ngờ có được một kiện linh khí trung phẩm, thậm chí hần còn quá mức đắc chí.

Nhưng trước mặt, một tên tu sĩ Luyện Khí nhỏ bé, không ngờ có được linh khí cực phẩm.

Điều này khiến hần là một tu sĩ Ngưng Thần kỳ có nhãn hiệu lâu đời, khó chịu thế nào?

Về tham lam trong mắt Kim Ma Đại Vương đạt tới cực điểm, thậm chí che phủ lý trí cùng bình tĩnh đáng có.

- Tiểu tử này vì bảo mệnh, phù triệu khẳng định đã dùng hết, hiện tại giết một con băng lang không còn chiến ý, không ngờ dùng cực phẩm linh khí kia, quả thực là dùng dao mổ trâu giết gà.

Kim Ma Đại Vương tim đập nhanh hơn nói khê với mấy người bên cạnh:

- Chuẩn bị động thủ, người này pháp lực thấp kém, dựa vào phù triệu và bảo vật; không đáng nhắc tới. Hiện tại phù triệu đã dùng xong rồi, giết hần để như trở bàn tay.

Vèo Vèo

Dương Phàm không chế Thanh Phong Kiếm xuất kích, chỉ thấy thanh hà chợt lóe. Con băng lang đang run sợ kia nghẹn ngào kêu một tiếng, bị xuyên qua thân thể, khí tuyệt bỏ mình.

- Động thủ.

Gần như là cùng lúc, Kim Ma Đại Vương mang theo mọi người từ phía sau giết tới.

Hắn lại không chế một thanh xẻng hàn khí chung quanh, tăng lên trượng, từ trên xuống dưới, hung hăng chém về phía hai người Dương Phàm.

Lâm Thành chân động, bảo kiếm trong tay vù một tiếng, bay ra đón.

Đình. Răng rắc

Không hề trì hoãn, linh khí trung phẩm thiết thiêu (cái xẻng) kia, chém gãy linh khí hạ phẩm hần khó khăn lắm mới có được.

Sắc mặt Lâm Thành hơi tái, thân hình lay động dữ dội.

Trên mặt Kim Ma Đại Vương lộ ra vẻ đắc ý cười điên, tiện đà lại khổng chế thiết thiêu đánh về phía hai người.

- Giết!

Còn lại mấy võ giả hung hãn cũng xung phong liều chết ở nơi này.

- Còn có ta chứ?

Dương Phàm cười dài, trong tay lại xuất hiện một đồng phù triệu phát tán ra một luồng linh khí dao động. Cái gì?

Đám người Kim Ma Đại Vương vẻ cười trên mặt cứng ngắt, chợt trong mắt lấy làm kinh ngạc.

- Không tốt chạy mau.

Kim Ma Đại Vương kinh sợ nhảy lên, thân thể lập tức lặn tận lực thoát đi ra ngoài.

Vù vù vù - phốc ầm

Gần như ngay sau đó, một vùng hào quang chói mắt, bao phủ phạm vi mấy mươi trượng.

Mấy tên võ giả thế tục, đều bị bao phủ vào trong đó, tiếng kêu thảm thiết bị tiếng gầm rú che dấu.

Trong pháp thuật bùng nổ đáng sợ như nước lũ, những người này ngay cả thi thể cũng đều bị lưu lại, toàn bộ bốc hơi.

Vù vù vù vù

Kim Ma Đại Vương gian nan tránh ra ngoài vòng, thở hổn hển, toàn thân ướt đầm, vẻ mặt hồi hộp không hiểu.

Trên mặt Lâm Thành lộ ra vẻ khiếp sợ, hồi lâu mới hoảng hốt lại, lấy ánh mắt quái dị nhìn Dương Phàm.

- Người có nhiều TiênTiên phù vậy sao?

Sắc mặt Lâm Thành rất phấn khích.

- Nhanh động thủ, giết chết Kim Ma Đại Vương. Người này là cường đạo vương chung quanh mấy ngàn dặm, giết đốt đánh cướp, không chuyện ác nào không làm.

Lâm Thành đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng thúc giục.

Kim Ma Đại Vương nghe vậy, trong lòng hồi hộp một chút, không nói hai lời chạy trốn chết.

- Một tấm phù triệu bậc hai cuối cùng rồi.

Dương Phàm nâng tay sờ sờ túi trữ vật, sắc mặt khê biến.

- A.

Lâm Thành hô nhỏ một tiếng.

Một tấm cuối cùng?

Thịch thịch thịch.

Kim Ma Đại Vương đang chạy trốn chết, lại lập tức dừng thân lại.

Nhìn lại, quả nhiên trong tay Dương Phàm chỉ còn lại một tấm phù triệu bậc hai duy nhất.

- Ha ha ha

Mặt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, chợt lắc đầu cười, nước mắt cũng nhanh theo tiếng cười chảy ra.

- Tiểu tử! Chỉ còn một tấm phù triệu cuối cùng, nhìn ngươi làm sao kiêu ngạo.

Hắn không có ý tốt, vẻ mặt âm lạnh cười tà, lại tới gần hai người bộ dạng có vẻ nắm chắc thắng lợi.

556. Chương 540: Độc Hạt Hiện Ra

Kim Ma Đại Vương đầu tiên là vui mừng ngoài ý muốn, rồi trên mặt hiện lên nụ cười tà đắc ý.

- Dương huynh, chỉ còn một mình Kim Ma Đại Vương, hai người chúng ta liên thủ, vị tất không có sức đánh một trận.

Lâm Thành cắn răng một cái, nhặt thanh bảo kiếm gãy trên mặt đất, dứt khoát chắn trước người Dương Phàm.

Dương Phàm hơi có chút cảm động, Lâm Thành này ở thời khắc nguy cấp vẫn không chạy trốn, ngược lại chắn ở trước người đồng bọn.

Hắn âm thầm gật đầu, Lâm thành này giống như Lâm Chung, đều là bằng hữu đáng giá kết giao.

Đương nhiên, đây cũng là dưới tình huống Dương Phàm tạm thời bỏ qua tu vi thực lực, lấy nhân vật hoàn toàn mới dung nhập Cực Bắc.

Nếu là ngày thường, tu vi địa vị hai người đầu chỉ kém mười vạn tám ngàn dặm, kiên quyết không có khả năng liên quan đến nhau.

- Lâm Thành, vẫn nên ngoan ngoãn buông vũ khí. Lấy cảnh giới tu tiên gà mờ của ngươi cộng thêm thực lực võ giả Tiên Thiên, ở trong tay ta cũng không qua được ba chiêu.

Kim Ma Đại Vương lạnh lùng cười, lại không chế kiện Linh khí trung phẩm kia chậm rãi lơ lửng giữa không trung, chuẩn bị dồn sức phát lực trước diệt sát một tên rồi tính.

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh tự nhiên, tấm phù triệu cấp hai cuối cùng trong tay đột nhiên run lên, hóa thành một đoàn hỏa cầu sáng tối không ngừng "Xuyvù" một tiếng bay ra, trong không khí đột nhiên một trận áp lực rung động.

- Bao Liệt ỏa Diễm cầu?

Kim Ma Đại Vương phì cười một tiếng, sớm có chuẩn bị. Thân hình nhoáng lên một cái, lùi ra một hai trượng, đồng thời vận chuyển vòng phòng ngự bảo hộ.

Hỏa cầu sáng tối không chừng kia đột nhiên nổ tung hóa thành ngọn lửa nóng cháy mãnh liệt, sóng nhiệt thổi quét mấy trượng xung quanh, mặt đất cũng chấn động kịch liệt.

Tuy nhiên, Kim Ma Đại Vương này đã lùi ra một hai trượng, dư ba bùng nổ kia nhận nhạo trên vòng phòng ngự bảo hộ, cũng không bị thương tổn.

- Ha ha. Tiểu tử, phù triệu của ngươi đều dùng hết rồi, xem ngươi dựa vào cái gì chống lại ta.

Kim Ma Đại Vương cười điên cuồng không ngừng, đắc ý vô cùng, trên mặt thậm chí còn vài tia tươi cười đùa cợt.

- Phù triệu bậc hai là dùng hết rồi, tuy nhiên ta còn có phù triệu khác

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên, tay sờ túi trữ vật, trong tay lại có một nắm phù triệu, không khí lập tức nhận nhạo lên một cỗ linh khí dao động khiến tim đập nhanh.

Một nắm lớn phù triệu kia không ngờ có hơn trăm tấm.

Cái gì?

Tươi cười trên mặt Kim Ma Đại Vương lại động lại, cả khuôn mặt đều tái.

Toàn thân hắn run lên một cái, gắt gao nhìn chăm chăm đồng phù triệu trong tay Dương Phàm.

Dương Phàm nói không sai, lần này đích xác không phải là phù triệu bậc hai.

Nhưng là, Kim Ma Đại Vương lại chìm vào trong sợ hãi mơ hồ gần như tuyệt vọng vô lực.

Phù triệu bạc ba.

Hơn trăm tấm phù triệu này không ngờ đều là phù triệu bạc ba, vậy uy lực đâu chỉ cường đại hơn phù triệu bạc hai một, hai lần?

Một tấm phù triệu bạc ba tương đương với một kích toàn lực của cường giả Trúc Cơ, nếu là dùng thỏa đáng, chỉ cần một tấm là có thể thương nặng hoặc là giết chết hẳn.

Huống chi, đồng phù triệu trước mắt cũng không phải là một tấm, mà là hơn trăm tấm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kim Ma Đại Vương tuyệt vọng vô cùng.

- HuynhHuynh còn có càn cao cấp?

Lâm Thành bên cạnh Dương Phàm lại trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng nghĩ lại, Dương Phàm đích xác cũng không nói dối. Hắn chỉ nói phù triệu bạc hai dùng hết rồi, cũng không nói tất cả phù triệu đều dùng hết.

Trên thực tế, phù triệu bạc hai trong tay hắn không nhiều lắm, bởi vì căn bản không lọt vào mắt.

Phù triệu bạc ba Dương Phàm có rất nhiều, phần lớn là một số chiến lợi phẩm.

Thậm chí, cho dù phù triệu bạc bốn khó gặp Tu Tiên Giới, thậm chí là mật quyển càng cao hơn, Dương Phàm đều có.

Chỉ là, Kim Ma Đại Vương này vẫn như cũ đánh giá sai tư bản hùng hậu của Dương Phàm.

- Đại nhân, thatha mạng!

Đột nhiên, Kim Ma Đại Vương này "Phịch" một tiếng, quỳ trên mặt đất hướng về Dương Phàm cầu xin tha thứ.

Tình cảnh như thế khiến Lâm Thành kinh ngạc.

Trong mắt Dương Phàm lại hiện lên một tia lạnh lùng.

Kim Ma Đại Vương mặc dù quỳ trên mặt đất, nhưng một bàn tay lại im lặng rút vào trong tay áo.

Phốc!

Dương Phàm khẽ động ý niệm, Thanh Phong Kiếm lơ lửng ở không trung giống như tia chớp đâm xuyên qua trái tim Kim Ma Đại Vương.

- Ngươi người

Kim Ma Đại Vương vẻ không cam lòng đồng thời cũng khó có thể tin.

Cái tay hắn co vào trong tay áo cũng lộ ra, rơi xuống một viên độc khí hình tam lăng.

- Chút tài mọn.

Dương Phàm cười cười.

Cuộc đời này hắn chiến đấu không biết bao nhiêu lần, có thể nói kinh nghiệm phong phú, thủ đoạn như vậy không biết gặp phải bao nhiêu lần.

Phịch

Thi thể Kim Ma Đại Vương ngã xuống mặt đất, máu tươi bắn ra.

- Dương huynh thật tài giỏi, người này là hạng cũng hung cực ác trên băng nguyên phụ cận vài ngàn dặm, gần như không người nào có thể áp chế. Không nghĩ tới lại bị huynh xử lý thoải mái như vậy.

Lâm Thành khó có thể tin nói.

Dương Phàm đưa tay vỗ lên má, mỉm cười:

- Chỉ là mượn dùng ngoại vật mà thôi, tuy nhiên người này cũng thật là ngốc.

Khuôn mặt Lâm Thành co giật mạnh một hồi. Kim Ma Đại Vương kia ở mấy ngàn dặm quanh đây là hạng người giả dối âm hiểm đến mức nào, chết trong tay hắn đâu chỉ một, hai người?

Nhưng là Dương Phàm từ đầu chí cuối lại đều đùa bốn hắn trong lòng bàn tay, thậm chí còn không hề động đến tu vi vượt qua Luyện Khí kỳ.

Cho dù là lấy ra một bó phù triệu bậc ba, cũng chỉ tùy ý trêu cợt Kim Ma Đại Vương một chút.

Hô

Lâm Thành thở dài một hơi:

- May mắn có Dương huynh đi cùng, tiêu diệt toàn bộ đám gian ác này, nếu không nhất định ta khó thoát khỏi một kiếp.

- Tiêu diệt toàn bộ?

Dương Phàm cười nhạt:

- Chỉ sợ còn có cá lọt lưới.

- Chỉ giáo cho.

Lâm Thành nao nao.

- Đám Tuyết Văn Băng Lang lúc trước đều là yêu thú cấp một, chúng nó xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên.

Dương Phàm bình tĩnh ôn hòa nói.

Lâm Thành biến sắc:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Yên tâm, ngay cả Kim Ma Đại Vương đều thất bại, cá biệt có cá lọt lưới khác đều không đáng lo.

Dương Phàm cười dài nói.

- Vậy cũng đúng, nhưng chúng ta vẫn nên nhanh chóng chạy về Tuyết Sơn phái, tránh những người đó lại tới mưu hại.

Trong lòng Lâm Thành vẫn như trước có chút không yên, thúc giục Dương Phàm nhanh chóng chạy đi.

Dương Phàm gật gù đầu, một tay ở sau lưng bắn ra một đạo hào quang mặc ngọc, dung nhập trong băng tuyết, chợt lóe rồi biến mất.

Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, đó đúng là một con độc hạt như mặc ngọc lớn bằng bàn tay, hai tròng mắt bắn ra hào quang u lam băng lãnh.

Tốc độ độc hạt này nhanh như tia chớp, chỉ khoảnh khắc liền lao vút ra trăm trượng.

- Thật không nghĩ tới a, ngay cả Kim Ma Đại Vương giả dối lão luyện đều bị người này đùa bốn, may mắn Hàn Tùng phái ta không trực tiếp tham dự vào, nếu không

Ở trên một cây băng tùng cổ thụ cách đám người Dương Phàm chừng hai ba dặm, một lão già áo bào vải ẩn nấp, thì thào lẩm bẩm.

- Tuy nhiên, người này thân mang trọng bảo, không ngờ lại có nhiều phù triệu bậc ba như thế, tư bản còn hùng hậu hơn đám cao nhân Trúc Cơ kia. Tuy rằng ta không làm gì được hắn, nhưng lại có thể

Lão già áo bào vải vừa nói tới đây, thân thể đột nhiên rung mình một cái.

Một cỗ hàn ý ập tới khiến toàn thân hắn như rơi xuống hầm băng.

VútXuy

Một đạo hào quang mặc ngọc lóe đến khiến tâm thần hắn run rẩy, ngưng thần nhìn vào, dĩ nhiên là một con độc hạt lớn bằng bàn tay.

- Không tốt, Phệ Hồn Thiên Độc Hạt.

Hắn hoảng sợ không hiểu, lập tức từ trên băng từng cổ thụ bay vọt đi.

Từ khi tức độc hạt này truyền tới, nghiễm nhiên đạt tới cấp bậc yêu thú cấp ba đỉnh.

Chẳng lẽ trời muốn diệt ta?

Lấy tu vi Ngưng Thần Hậu kỳ của hắn chỉ sợ không có lực đối kháng với Phệ Hồn Thiên Độc Hạt cấp ba đỉnh.

Xuyroẹt

Độc hạt kia nhanh như tia chớp, lấy tốc độ tuyệt đối trong giây lát thu hẹp khoảng cách.

Hắn kiệt lực trốn tránh, chỉ thấy hàn mang lóe lên, "phốcxuy" một tiếng, cổ họng đã bị cắt vỡ.

Ngay sau đó, độc hạt kia hóa thành một đạo u quang màu đen dung nhập trong băng tuyết, rồi trực tiếp biến mất không thấy.

Phịch,

Thật lâu sau, hắn té xuống mặt đất, thi thể tím đen, thê thảm vô cùng.

Cùng lúc đó, Dương Phàm đang đi ngoài vài dặm khước miệng hơi nhếch lên, nói với Lâm Thành:

- Không biết băng nguyên quanh đây có một môn phái tên là Hàn Tùng phái hay không?

Lâm Thành hơi lộ chút kinh ngạc, nhìn hắn một cái, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Trăm năm gần đây vẫn là thù địch với Tuyết Sơn phái chúng ta, tranh đấu không ngớt. Ân oán giữa hai phái thực phức tạp, hơn nữa hai mươi năm trước sau khi Băng Phách Tông lại đây tuyển nhận đệ tử, gây nên mâu thuẫn càng lớn hơn

Trải qua Lâm Thành giảng giải, Dương Phàm cũng hiểu biết được ân oán mâu thuẫn giữa hai phái.

Tuy nhiên, tranh đấu nhỏ của những môn phái thế tục này, hắn cũng không để trong lòng.

Hai người nhanh chóng bước đi, rất cục vào buổi tối ngày tiếp theo chạy tới một vùng Tuyết Sơn liên miên cao ngất.

Lúc Dương Phàm chạy tới nơi đây, trời đang có tuyết rơi bằng lông ngỗng, phủ thêm một tầng sương bạc trên phần đông lầu các đền đài của Tuyết Sơn phái, ở trong bóng đêm đặc biệt mê người.

- Tuyết nơi này thật đẹp

Bộ dạng Dương Phàm dù bận vẫn ung dung thưởng thức tuyết rơi chỉ Cực Bắc mới có này.

Lúc ở Bắc Tần, bởi vì khí hậu bất đồng, rất ít nhìn thấy tuyết rơi, càng không nói đến loại thắng cảnh băng thiên tuyết địa, tuyết lớn như lông ngỗng tung bay.

- Tuyết rơi ở nơi Cực Bắc này như cơm bữa.

Lâm Thành có chút buồn cười:

- Xem phản ứng của Dương huynh, giống như không phải người Cực Bắc.

Dương Phàm cười thản nhiên, theo Lâm Thành đi lên Tuyết Sơn.

Buổi tối, mấy vị trưởng lão Tuyết Sơn bao gồm cả Tông chủ cũng tiếp đãi khách quý Dương Phàm này.

Khi nghe nói Dương Phàm lấy yếu thắng mạnh, tiêu diệt Kim Ma Đại Vương cũng hung cực ác, cao tăng Tuyết Sơn phái cực kỳ khiếp sợ, đối với Dương Phàm lại càng thêm tôn kính.

Ngay khi Dương Phàm, Lâm Thành cùng cao tăng Tuyết Sơn phái hội tụ một chỗ, lại một tin tức kinh người truyền đến.

- Báo tông chủ, các vị trưởng lão, Tông chủ Hàn Tùng phái đem qua chết ở trên đường lớn băng nguyên, nguyên nhân cái chết là trúng một kịch độc cường đại nào đó.

Một đệ tử tiến vào báo cáo.

- Cái gì? Tông chủ Hàn Tùng phái đã chết? Người này võ nghệ đăng phong tạo cực, thậm chí tinh thông tiên thuật. Băng nguyên quanh đây mấy ngàn dặm, có ai có thể giết chết hắn?

Cao tăng Tuyết Sơn phái khiếp sợ không hiểu, đồng thời lại mừng như điên một cách khó hiểu.

Dương Phàm thì lộ vẻ cổ quái, thầm nghĩ: "Người hôm qua âm thầm khống chế băng lang. Chẳng lẽ chính là Tông chủ Hàn Tùng phái?"

Lâm Thành ngồi ở bên cạnh, như có suy nghĩ nhìn hắn một cái.

Đêm đó, sau khi xác định tính chân thật của tin tức, toàn thể Tuyết Sơn phái ăn mừng, ngay cả Dương Phàm cũng bị kéo vào.

Lúc đêm khuya, Dương Phàm ở lại trong phòng khách Tuyết Sơn phái.

Rời khỏi Bắc Tần vài năm, cô độc nơi đất khách, hắn cũng có chút hoài niệm.

Ý niệm khẽ động, Huyền Linh tiên tử đoan trang tuyệt mỹ, mặc cung trang cao quý xuất hiện bên cạnh hắn vô cùng thân thiết dựa vào bên người, một làn hương thơm ập tới.

- Tình huống Bắc Tần hiện tại như thế nào?

Dương Phàm nhẹ nhàng vuốt ve chân thon trắng mịn như tuyết của nàng,

- Chủ nhân, hết thảy đều tốt. Tiên Thành đã trở thành Thánh địa Tu Tiên Giới Bắc Tần,

Giọng nói êm dịu của Huyền Linh tiên tử như tiếng của trời ghé vào lỗ tai hắn khe khẽ nỉ non.

- Vậy là tốt rồi.

Dương Phàm gật gù đầu, cũng đã lột vảy của nàng, chạy loạn trên thân thể thần tiên cao quý của nàng, rất nhanh đầy phòng xuân sắc

557. Chương 541: Tán Công

Loại cảm giác tự nhiên đi vào giấc ngủ, thoải mái thư thích này gần như khiến hắn có chút trầm mê.

Lấy nhân vật hoàn toàn mới vào ở trong một tông phái thế tục Cực Bắc, hắn gần như quên đi thân phận và mục đích vốn có.

Khi thân thể hắn nhích động, Huyền Linh tiên tử lập tức tỉnh lại. mặt đẹp ngượng ngùng, vội vàng sửa sang lại váy áo.

- Chủ nhân, ta trở về trước.

Huyền Linh tiên tử sau khi được Dương Phàm đồng ý, hư không biến mất.

Dương Phàm ngửi mùi hương thơm còn vương trong phòng, thì thào lẩm bẩm:

- Tình hình Bắc Tần rất tốt, Tiên Thành nhanh chóng quật khởi trở thành Thánh địa Tu Tiên Giới. Âm Huyết Vương Triều ngấm nắm hết thủy động thái trong tay

- Như vậy cũng tốt, ta có thể yên tâm ở nơi băng tuyết Cực Bắc huyền bí không biết này.

Ánh mắt Dương Phàm dần dần xa xăm trong vắt, khí tức trên người trong khoảnh khắc lại biến hóa một lần.

Một khắc trước hắn là cường giả mạnh nhất đứng ở đỉnh của Bắc Tần, ngay sau đó lại chuyển thành một tán tu bậc thấp vừa mới đặt chân tới Cực Bắc.

Không lâu sau, có nha hoàn tới hầu Dương Phàm mặc quần áo rửa mặt.

Dương Phàm nhập gia tùy tục, hưởng thụ đãi ngộ trong thế tục một chút.

Chi l, lúc nha hoàn kia hầu hạ Dương Phàm, hai cánh mũi khê phập phồng, ngửi đến mùi gì đó, rồi hai tai đỏ bừng, sau khi hầu hạ xong xuôi liền vội vàng rời đi.

Dương Phàm cười tủm tỉm, tự nhiên thư thái.

Lại một lát sau, Lâm Thành đến tìm Dương Phàm nói chuyện, phiếm.

Đối với điều này, Dương Phàm đương nhiên không ngại, hắn đang muốn hiểu biết tình huống Cực Bắc nhiều một chút.

Trong khi nói chuyện, Lâm Thành cũng biểu hiện ý đến với Dương Phàm:

- Dương huynh, thật không dám giấu diếm. Ta đối với việc tu tiên đã sớm ước mong, lần này Bằng Phách Tông tới sơ tuyển đệ tử, ta cũng chuẩn bị tham gia khảo hạch.

Dương Phàm không chút kỳ quái, đánh giá hắn vài lần, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Lực lượng võ học thế tục trong cơ thể người chiếm địa vị chủ đạo khiến linh khí mỏng manh không thuần.
- Xin Dương huynh chỉ giáo.

Lâm Thành sớm đoán được Dương Phàm không phải người bình thường, thân phận lai lịch có lẽ không đơn giản như trong tưởng tượng.

- Ý kiến của ta là, hủy bỏ nền tảng chân khí võ học trong cơ thể người, cho linh khí chiếm địa vị chủ đạo. Làm như vậy có lẽ có chút phiêu lưu, lại có lợi cho tu hành ngày sau của người.

Dương Phàm gọn sóng không sợ nói.

- Phế võ công?

Ánh mắt Lâm Thành run lên. do dự không quyết, có chút không đành.

Đích xác. khiến cho một người tu luyện, võ nghệ mười mấy năm phế bỏ một thân nền tảng võ công, là chuyện tàn nhẫn cỡ nào?

- Vạn nhất ta phế bỏ nền tảng võ công lại vẫn như cũ không thể thông qua tiên môn khảo hạch

Thần sắc Lâm Thành lo lắng, cũng nói ra vấn đề mình lo lắng nhất.

- Có lẽ Dương mỗ có thể giúp được một phần.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sáng rọi kỳ dị. nhìn thẳng vào hắn:

- ở trên đường phân nhánh của vận mệnh, liền xem người lựa chọn như thế nào?

Giờ này khắc này, Dương Phàm bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lúc mình mới có được Tiên Hồng Giới.

Muốn có được Tiên Hồng Giới cùng công pháp nghịch thiên, nhất định phải tự phế một thân tu vi.

Lúc ấy, Dương Phàm làm sao không hạ nhãn tâm?

Mà giờ phút này, Lâm Thành gặp phải lựa chọn giống Dương Phàm lúc trước.

Nếu Lâm Thành có quyết tâm quyết đoán như vậy, Dương Phàm không ngại kéo hắn một chút trên con đường tu tiên.

Dưới ánh mắt kỳ dị mà bình tĩnh của Dương Phàm, Lâm Thành suy tư thật lâu nhìn hắn một cái thật sâu, rốt cục đáp:

- Ta nguyện ý tự phế võ công, làm phiền Dương huynh dẫn lối cho ta.

Có lẽ là một loại tin tưởng không tên đối với Dương Phàm, có lẽ là lòng hướng tới tiên đạo, cũng hoặc là bóng hình tiên tử xinh đẹp không thể xóa nhòa trong lòng.

Lâm Thành lấy quyết đoán cùng quyết tâm lớn lao nguyện ý đánh cược một chuyến.

Sau khi biết được Băng Tuyết Tiên Vực cùng với thần tiên chân chính trong lời đồn. làm sao hấn còn tình nguyện bình thường?

- Được. Người đã nguyện ý đi đường này, ta đây liền dẫn người một tay.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang, vươn ngón trở điểm lên đan điền của Lâm Thành

Toàn thân Lâm Thành chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khó tin tràn vào trong cơ thể.

Lập tức hấn cảm giác nền tảng võ học tu luyện nhiều năm trong khoảnh khắc biến mất không còn.

Trong cơ thể trống rỗng, một cảm giác suy yếu truyền đến. thân thể hấn lung lay muốn ngã.

- Mùi vị mất công lực như thế nào?

Dương Phàm thần nhiên nhìn hấn.

- Tuyết vọng vô lực

Lâm Thành toàn thân mồ hôi lạnh, cổ hết sức nói.

- Người nhớ kỹ cảm giác giờ phút này. Chỉ có chân chính mất đi mới hiểu được quý trọng.

Dương Phàm cho hấn nhắm mắt cảm thụ một hồi.

Trong quá trình này, Dương Phàm phát hiện một đầu tóc đen của Lâm Thành chuyển sang trắng xóa.

Một đầu tóc bạc, mà bản thân Lâm Thành lại không nhận thấy được.

Thật lâu sau, Lâm Thành mở to mắt, hít một hơi dài, sâu sắc nói:

- Ta hiểu rồi.

Dương Phàm lập tức lấy ra một viên thuốc màu trắng trong suốt, đưa cho hấn nói:

- Đây là Tẩy Tủy phạt cốt đan của Tu Tiên Giới, có công hiệu thoát thai hoá cốt.

Đan này là Dương Phàm tự tay luyện chế, hiệu quả ít nhất gấp mấy lần Tẩy Tủy Đan bình thường.

Bên trong đó, thậm chí còn có một lượng nhỏ Thất Linh Quỳnh Tương.

Lâm Thành không chút nghi ngờ. lập tức sử dụng đan được. Sau một lát, trong cơ thể vọt tới một cỗ lực lượng nóng ấm. chảy khắp máu thịt, kinh mạch, xương cốt. nội tạng.

Ba!

Dương Phàm vỗ một chưởng lên người hấn Sinh Mệnh Lục Lưu liên miên rót vào. giúp đỡ hấn hấp thu được hiệu Tẩy Tủy Đan.

Nguyên bản muốn hấp thu được hiệu đan được này ít nhất cần vài ngày.

Nhưng dưới sự trợ giúp của Dược sư bậc cao như Dương Phàm, chỉ dùng hai canh giờ.

Khi Lâm Thành tỉnh lại, cả người đĩnh đầy chất nhầy, Dương Phàm thi triển vài pháp thuật nhỏ với hấn, tẩy rửa sạch sẽ.

- Tẩy Tủy Đan, ta cũng nghe nói qua Nhưng tốt hơn gấp mười lần trong tưởng tượng của ta.

Lâm Thành ngạc nhiên vui mừng không hiểu.

Sau khi Tẩy tủy phạt cốt. thể chất hấn càng thêm thuần chánh, về trình độ lột xác thậm chí so với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn tốt hơn.

Dương Phàm cười mà không nói. Tẩy Tủy Đan chính mình luyện chế, há có thể cân nhắc theo lẽ thường?

Trên thực tế. hấn còn một việc không nói cho Lâm Thành. Sau khi dùng đan được này, từ Luyện Khí đến Trúc Cơ Kỳ sẽ thông suốt không bị trở ngại.

Bởi vì hiệu quả sau khi tẩy tủy phạt cốt của đan được này khiến hấn về trình độ lột xác có thể so với tu sĩ Trúc Cơ.

- Người lại thử vận hành linh khí trước kia người tu luyện.

Dương Phàm gợi ý.

Lâm Thành vội vàng nhắm mắt vận chuyển phép quyết. Hấn tuy là võ giả, nhưng đã từng tìm hiểu công pháp tu tiên không chính thống, trong cơ thể có linh khí mỏng manh.

Giờ phút này vận chuyển linh khí, hấn có một loại cảm giác tự nhiên thông thoáng.

Dương Phàm khoát tay lên vai hấn, chỉ điểm một hai.

Rất nhanh, linh khí lưu chuyển như ý trong cơ thể hấn.

- Chúc mừng Lâm đạo hữu. Người đã bước vào Luyện Khí sơ kỳ trở thành người tu tiên chân chính.

Dương Phàm cười chúc mừng.

- Lâm đạo hữu?

Lâm Thành nao nao.

- Đúng! Từ nay về sau chúng ta đều là người tu tiên, đều xưng hô là đạo hữu.

Dương Phàm cười nói.

- Đa tạ Dương đạo hữu. Đại ân đại đức như thế, trọn đời không quên.

Lâm Thành muốn cúi đầu với Dương Phàm.

- Không cần.

Dương Phàm đỡ hấn lại, cười nhẹ nói:

- Người ta trò chuyện như cố nhân, đã là một hồi duyên phận. Dẫn người một chút, cũng là nên làm.

Trong mắt Lâm Thành tràn ngập cảm kích, đồng thời đối với Dương Phàm sinh ra tò mò lớn lao.

Hấn nhất định không phải người tu tiên bình thường, nhưng vì sao lại muốn trà trộn vào Băng Phách Tông?

Trong lòng Lâm Thành có nghi vấn nhưng Dương Phàm không nói hấn sẽ không chủ động hỏi. thậm chí còn muốn trợ giúp giữ bí mật.

- Mấy ngày sau, nếu Liễu tiên tử có hỏi, người cứ nói là có kỳ ngộ khác ăn nhâm thiên tài địa bảo gì đó.

Dương Phàm cũng dặn dò một chút.

- Dương đạo hữu yên tâm, Lâm mõ hiểu được.

Lâm Thành liên tục gật đầu.

Theo sau, Dương Phàm tiến hành một phen chỉ điểm cho hấn về tu hành tiên đạo.

- Con đường tu tiên rộng lớn như biển, về sau sau khi tiến vào Băng Phách Tông, còn phải dựa vào chính người thăm dò cảm ngộ.

Dương Phàm biết rõ nói nhiều đến đâu cũng không bằng tự thân hiểu ra.

Hồngông

Ngay khi hai người nói chuyện với nhau, trong gió tuyết vang vọng một tràng tiếng gầm gừ trầm thấp làm cho người ta hết hồn.

- Chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi. tiếng thú rống vừa rồi rõ ràng là từ yêu thú đẳng cấp khá cao.

- Không tốt, khẳng định có người đi nhằm vào Tuyết Uyên Nhai.

Lâm Thành sắc mặt đại biến.

Hai người vội vàng ra khỏi phòng, phát hiện cao tầng cùng với chúng đệ tử Tuyết Sơn phái cũng đều đang quanh quẩn bên ngoài.

- Tuyết Uyên Nhai? Rốt cục là chuyện gì?

Dương Phàm triển khai thần thức, hơi lộ ra dị sắc.

- ở trong động một nơi vực sâu Tuyết Sơn phái ta có một con dị thú, hàng năm ngủ say không ra. Một trăm năm trước, từng có một đệ tử tông phái tiến vào trong động, vô tình dùng linh quả. tu vi tăng mạnh, sau đó thậm chí mượn đó mà bước vào Tu Tiên Giới. Sau đó, dị thú trong động sinh, lòng cảnh, phạm là người vào động, đều chỉ có đi không về.

Nhưng mà cứ cách một đoạn thời gian, đều có một số đệ tử không tuân theo môn quy, chỉ vì cái lợi trước mắt, mạo hiểm tiến vào trong động, đều không ai sống sót.

Lâm Thành giảng giải lai lịch Tuyết Uyên Nhai kia, khe thở dài:

- Vừa rồi dị thú kia rít gào, đệ tử xâm nhập trong đó khẳng định không có khả năng còn sống.

- Ồ? Còn có việc này?

Dương Phàm rõ ràng có chút hứng thú.

Thần thức hắn vươn dài vào trong Tuyết Uyên Nhai kia, tức thì cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị không ngờ chống lại thần thức của mình.

Điều này làm hắn kinh hãi đồng thời, hứng thú càng đậm.

- Đã có chuyện lạ như thế, chẳng lẽ không có người tu tiên thử tiến vào trong?

Dương Phàm cười hỏi.

- Có.

Lâm Thành giọng ngưng trọng nói:

- Từng có người tu tiên đi vào, tuy nhiên cũng không sống sót trở về, không một ngoại lệ.

Dương Phàm gật gù đầu. Tuyết Sơn phái thuộc về Ngoại vực, người đại thần thông chân chính nơi Cực Bắc cũng không có khả năng đích thân tới đây.

Huống chi nếu nói hiểm địa kỳ dị hoặc là các loại động phủ cấm kỵ gì đó. Tu Tiên Giới có rất nhiều, cho dù một số người đại thần thông cũng không thể thăm dò hết.

- Lâm trưởng lão. Tóc của người làm sao trắng rồi?

Đúng lúc này, một số người trong Tuyết Sơn phái phát hiện sự biến hóa của Lâm Thành.

Lâm Thành cũng thẳng thắn nói rõ chuyện mình phế võ công.

Kết quả, việc này tạo nên một hồi gợn sóng trong Tuyết Sơn phái.

Trưởng lão Lâm Thành trẻ tuổi nhất môn phái không ngờ tự phế võ công?

Rất nhanh, Lâm Thành cùng chịu đủ loại lạnh, nhạt và xa cách mà năm xưa Dương Phàm từng gặp ở Dương gia bảo.

Lâm Thành có chút mất mát. Trừ bỏ vài bạn chí thân trong môn phái, những người khác đều lạnh nhạt với hắn rất nhiều.

Đương nhiên, nơi này là thế tục, cũng không tàn khốc như Tu Tiên Giới. Lâm Thành cũng chỉ bị xa cách, mà không bị toàn bộ tông phái bài xích.

- Những năm về sau, nếu như người có thể bước lên đỉnh, những gì gặp phải ngày nay bé nhỏ không đáng kể, chỉ như gió nhẹ thoảng qua.

Dương Phàm nói với loại ngữ điệu kỳ lạ nào đó.

Lâm Thành nao nao, nhìn nam tử như một bí ẩn trước mắt, tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ năm xưa Dương đạo hữu cùng từng gặp chuyện như vậy?

Dương Phàm cười mà không đáp.

Lúc đêm khuya, một bóng người không thể thấy bằng mắt thường từ trong phòng khách lóe ra, dung nhập vào trong một vực sâu ở nơi sâu trong dãy núi tuyết liên miên.

Sau nửa chén trà nhỏ.

Hồngông

Một tiếng gầm gừ trầm thấp áp lực truyền khắp toàn bộ Tuyết Sơn phái khiến mọi người từ trong mơ bừng tỉnh.

558. Chương 542: Huyền Minh Băng Thiềm

Không bao lâu, hần bay đến một vách núi cao ngoài mấy chục dặm, trước mắt là vực sâu băng vụn lờ.

Dương Phàm không chút do dự, thân hình từ từ hạ xuống dưới.

Sau khi hạ xuống một hai trăm trượng, trong tầm nhìn xuất hiện một động sâu đường kính chừng hai ba trượng, nhìn vào sâu không thấy đáy, phát ra một cỗ khí tức âm trầm cực lạnh.

Ở nơi động khẩu có thể nhìn thấy một loại băng nham màu xanh kỳ lạ ngưng kết trên vách động, khiến cho huyết động này mặc dù ở trong đêm cũng nở rộ ra ánh sáng mờ mờ lung.

Ánh mắt Dương Phàm dừng ở trên băng nham màu xanh trên vách động, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Băng nham màu xanh này, bóng loáng trơn nhẵn, thậm chí hiện ra một ít màu sắc trong suốt.

Hần lại chậm rãi triển khai thần thức, kéo dài đến trong động sâu thần bí này. cảm ứng được một cỗ lực cản đến từ chính băng nham màu xanh này.

Đồng thời, vật này còn phóng ra một cỗ hàn khí kỳ lạ, có thể tiêu hao thần thức, trở ngại không nhỏ.

Lấy cường độ thần thức có thể so với hậu kỳ đại tu sĩ của Dương Phàm, nếu muốn dùng sức mạnh, cỗ lực cản này chỉ sợ cũng không có tác dụng.

Tuy nhiên, hiện tại hần cũng không muốn kinh động dị thú trong động sâu thần bí kia.

Thu liễm khí tức và triển khai Toàn Tri Cảm Quan, Dương Phàm nhẹ nhàng hạ xuống trong động lạnh băng tận xương tủy này.

Vừa rơi vào trong động, Dương Phàm liền cảm giác được một cỗ hàn ý đâm thẳng vào linh hồn, mà lại đến từ băng nham màu xanh dưới chân và trên vách động.

- Đây là nham thạch gì?

Dương Phàm ngồi xổm xuống, đưa tay khoát lên băng nham màu xanh này. cảm giác nó cứng rắn dị thường, tu sĩ bậc cao bình thường đều khó thương tổn mấy may.

Nghiên cứu một lát, trên mặt Dương Phàm toát ra vẻ kinh dị.

- Chẳng lẽ vật này chính là Băng Ngọc Nham trong truyền thuyết?

Trải qua phân tích hồi lâu, Dương Phàm cuối cùng nhận ra lai lịch.

Băng Ngọc Nham ở Bắc Tàn thuộc về thiên địa kỳ vật hoàn toàn tuyệt tích, mười vạn năm không gặp một lần.

Nghe nói chỉ có ở dưới hoàn cảnh địa lý đặc thù mới có thể sản sinh Băng Ngọc Nham.

về phần tác dụng của Băng Ngọc Nham, Dương Phàm cũng biết một chút.

Vật này đối với tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính băng hàn mà nói là trân bảo ước mơ tha thiết. Chẳng sợ chỉ có một khối nhỏ cũng có thể cho công pháp cảnh giới càng thêm mượn mà tu luyện làm ít ăn nhiều. Đồng thời, Băng Ngọc Nham ở một trình độ nhất định có thể thanh thần định tâm, chống cự tâm ma.

Hai tác dụng này cũng không tính là cái gì, không ít thiên tài địa bảo tính hàn cũng có tác dụng này.

Nhưng là Băng Ngọc Nham còn có hai tác dụng không tầm thường.

Một là ngưng luyện thần thức, có thể dùng nó để tăng cường thần thức tu sĩ, hết sức hiếm thấy. Dưới tình huống cùng cấp bậc, nếu có thần thức hơn đối thủ một bậc, đủ khiến bất kỳ tu sĩ bậc cao nào động tâm.

Hai là làm tài liệu trận pháp. Dùng vật này bố trí trận pháp cấm chế, hiệu quả ngăn cách thần thức rất mạnh, thần thức bên ngoài cho dù mạnh hơn một hai bậc cũng khó có thể xâm nhập trận pháp cấm chế.

Đương nhiên, những tác dụng này cũng chỉ vẻn vẻn là số ít mà Dương Phàm biết đến.

Bởi vì Bắc Tần căn bản không có Băng Ngọc Nham, vật này khả năng là chỉ Cực Bắc mới có.

Hô

Dương Phàm khẽ hít một hơi, tiếp tục đi vào bên trong.

Số Băng Ngọc Nham ở nơi cửa động đều là phần chất tương đối kém, bằng không Dương Phàm cũng không nhìn nửa ngày mới nhận ra được.

Băng Ngọc Nham chân chính trong suốt bóng loáng, trơn nhẵn như minh châu, như trân bảo.

Băng Ngọc Nham thấp kém ở cửa động pha quá nhiều tạp chất, còn không lọt vào mắt của Dương Phàm.

Cảm quan của hắn từng bước vươn dài, quả nhiên phát hiện càng đi vào sâu bên trong quả nhiên phẩm chất Băng Ngọc Nham dần dần đề cao.

Nhưng là Băng Ngọc Nham trong tầm nhìn vẫn không đạt được tỉ lệ mà sách cổ ghi lại, tác dụng không nhỏ với tu sĩ bình thường, nhưng đối với Dương Phàm mà nói lại không có tác dụng gì.

Trong quá trình đi tới, Dương Phàm phát hiện ở trên vách động, trong góc. trên đỉnh băng động này có sinh trưởng một số thiên tài địa bảo.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không khách khí, thuận tay đất đề thu sạch.

Những năm gần đây, cảnh giới của Lưu Ly Hàn Tinh Xà vẫn dừng ở cấp bốn đỉnh, cách Hóa Hình Kỳ còn kém một bước. Trước kia ở Cửu u Bí Cảnh được mấy khối Vạn Niên Băng Tử đã sớm bị Lưu Ly Hàn Tinh Xà cắn nuốt sạch.

Là dị chủng hồng hoang, Lưu Ly Hàn Tinh Xà khi đối mặt với cánh cửa Hóa Hình Kỳ này, trở ngại gặp phải lớn hơn Phệ Hồn Độc Hạt Vương rất nhiều.

Rốt cục, khi Dương Phàm đi sâu vào trong động mấy chục trượng, cũng gần như tới cuối.

Dương Phàm hơi có chút thất vọng. Băng Ngọc Nham trong băng động này tuy rằng rất nhiều, nhưng không có phẩm chất thượng đẳng, chỉ có một số phẩm chất bình thường.

Băng Ngọc Nham phẩm chất bình thường, đối với bậc cao Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh bình thường đều có tác dụng lớn lao.

Nhưng là thần thức Dương Phàm có thể so với hậu kỳ đại tu sĩ. Băng Ngọc Nham phẩm chất bình thường, tác dụng hiệu quả có chút hữu hạn.

Hắn vẫn thu thập một ít Băng Ngọc Nham, tin tưởng nó hẳn là có thể mang đến cơ hội thăng cấp cho Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Lại đi về trước một đoạn, thân hình Dương Phàm bỗng dừng ngừng lại, ánh mắt dừng ở trên tảng đá trong suốt như thanh ngọc cao ba tấc ở cuối động.

Cả khối nham thạch thanh ngọc này trong suốt bóng loáng, nở rộ ra sáng bóng mông ảo như trên châu, giống như báu vật tuyệt thế.

- Băng Ngọc Nham thượng đẳng.

Dương Phàm không kìm nổi hô nhỏ một tiếng, tim đập thành thịch.

Bản thân Băng Ngọc Nham là thiên địa kỳ vật tính hàn cực kỳ hiếm thấy. Dừng nói là thượng đẳng, cho dù là loại kém nhất ở Bắc Tản hoặc Nội Hải đều không thể gặp.

Mà giờ phút này, không ngờ hẳn phát hiện Băng Ngọc Nham thượng đẳng.

Nếu có thể có được đại lượng Băng Ngọc Nham như vậy trong tay, dùng nó trường kỳ ngưng luyện thần thức, nói không chừng có thể khiến cảnh giới thần thức của Dương Phàm lại tăng lên một tầng, đột phá đến Hóa Thân Kỳ cũng vị tất không có khả năng.

Rất nhanh, ánh mắt Dương Phàm dừng ở phía trên Băng Ngọc Nham này. Trên đó không ngờ sinh trưởng một gốc linh chu ngưng kết một loại quả tuyết trắng.

Ánh mắt dừng trên loại quả tuyết trắng kia, con ngươi Dương Phàm co rụt, trong mắt đột nhiên nở rộ ra ánh sáng kinh người.

- Băng Huyền Quả. Là Băng Huyền Quả. Truyền thuyết dĩ nhiên là thật.

Dương Phàm gần như có chút không thể tin.

Trong những ghi chép có liên quan đến Băng Ngọc Nham còn có một truyền thu và không thể chứng thật.

Trên một số Băng Ngọc Nham thượng đẳng sẽ sinh, trưởng một loại linh chu thần kỳ. phía trên có linh quả tuyết trắng, tên là Băng Huyền Quả. Quả này trăm vạn năm thành thực một lần. được tinh hoa thiên địa huyền băng dưỡng dục. Sau khi tu sĩ công pháp thuộc tính hàn băng sử dụng, có được hiệu quả thần bí khó tin, thậm chí có thể trực tiếp vượt qua hàng rào tu vi, bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Sự tồn tại của quả này không thể chứng thật, nếu thực sự tồn tại, đó là thiên địa linh vật cao nhất nhân giới, vương giả trong thiên tài địa bảo tính hàn.

Dương Phàm tim đập gia tốc, quả này ** nhiên là kỳ vật cao nhất nhân giới gần với Thiên Linh Huyền Can.

ở nhân giới, Băng Huyền Quả này có thể nói là vật nghịch thiên, chỉ là chu kỳ trưởng thành quá dài, không ngờ cần trăm vạn năm mới có thể thành thực.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn quả này, phát hiện nó gần thành thực, chỉ thiếu một số năm tháng.

Hắn vừa mới chuẩn bị đến gần quan sát, lại bỗng nhiên đứng lại.

Theo Lâm Thành nói, trong động này có dị thú, vì sao không thấy?

Nghĩ đến đây, Dương Phàm triển khai Toàn Tri Cảm Quan, nắm trong tay phạm vi mấy chục trượng.

Không bao lâu, trong mắt hắn lộ vẻ kinh dị.

Sau đó, hắn bắt đầu lặng yên thu thập một ít thiên tài địa bảo ở sâu trong băng động, duy nhất mặc kệ Băng Ngọc Nham thượng đẳng cùng Băng Huyền Quả kia.

Trong quá trình này, Dương Phàm cảm giác trong không khí có một cỗ áp lực cực lạnh, động tác lại không nhanh không chậm, không chút động dung.

Thật lâu sau, Dương Phàm rút cục thu thập hết thiên tài địa bảo ở sâu trong băng động.

Trong số này, thậm chí còn có mấy khối Vạn Niên Băng Tủy, vui sướng vô cùng.

Khi hắn thu tất cả thiên tài địa bảo trong động trừ Băng Ngọc Nham cùng Băng Huyền Quả. một thanh âm trầm thấp băng lãnh, truyền đến:

- Nhân loại, mấy thứ này người lấy đi thì cũng thôi, đừng nên lòng tham không đáy

Thanh âm kia là từ phía sau Băng Ngọc Nham truyền tới.

Phốc

Một con thiềm thử toàn thân đầy mụn nhọt nhảy lên trên Băng Ngọc Nham, hai mắt lóe ra băng quang xanh thắm.

Nếu là tu sĩ bình thường đích thân tới chắc chắn cười nhạo, chẳng qua là một con băng thiềm thử bậc thấp mà thôi.

Thiềm thử thường gọi là con cóc, băng thiềm thử bậc thấp sẽ chỉ khiến người tu tiên cười nhạo.

Nhưng mà ở trong mắt Dương Phàm, con băng thiềm thử này lại mang đến cho hắn uy hiếp thật lớn.

Miệng phun nhân ngôn lại thêm hàng năm sống gần Băng Huyền Quả cùng Băng Ngọc Nham khẳng định không phải băng thiềm thử bình, thường.

Hai mắt Dương Phàm hơi hơi nheo lại. cùng băng thiềm thử cổ quái này giằng co cùng một chỗ.

Song phương cũng không động thủ.

Trong lúc nhất thời ở chỗ sâu trong băng động này, lâm vào một bầu không khí khẩn trương.

- Băng Ngọc Nham thượng đẳng nơi này, trải qua vô số năm ta lấy bản mạng băng thiềm địch rèn luyện mà Băng Huyền Quả này, càng từ ta trông coi vạn năm. Đây cái thiên tài địa bảo khác trong động nhường cho người thì cũng thôi, người nếu tham cả hai vật này. đừng trách ta bằng bất cứ giá nào, cũng muốn liều chết cùng người.

Băng quang xanh thắm trong mắt băng thiềm thử nhảy lên không ngừng, khiến không khí chấn động, hàn tức bốn phía.

Rồi đột nhiên nhiệt độ ấm trong động này chợt hạ thấp mấy chục độ.

- Dương mỗ là tu sĩ bậc thấp, sao đáng giá các hạ ra tay?

Dương Phàm tựa cười như không nói.

- Tu sĩ bậc thấp?

Băng thiềm thử cười lạnh nói:

- Tu sĩ bậc thấp có thể tránh né cảm quan của ta? Nếu các hạ không có tu vi Nguyên Anh đại tu sĩ trở lên. tuyệt đối không có khả năng sau khi tiếp cận Băng Ngọc Nham, mới bị ta phát hiện.

- Hơn nữa, người nếu cho rằng ta là băng thiềm thử bình thường, vậy hết sức sai lầm.

Băng thiềm thử cả người nở rộ ra một cỗ tử sắc quang mang, thân thể bỗng nhiên tăng vọt mấy gấp mười, hóa thành một con cóc màu xanh thắm thật lớn như núi nhỏ.

Một cỗ uy áp kinh thế hãi tục. từ trên người băng thiềm thử phát ra, khiến Dương Phàm lâm vào động đùng.

Trên người băng thiềm thử này. lại ẩn chứa một cỗ khí tức khủng bố khiến sinh linh khác muốn quỳ bái.

Cỗ khí tức này Dương Phàm có chút quen thuộc, từng cảm thụ trên người Kim Giao Long Linh Nguyệt.

Đây là khí tức chỉ Thần thú mới có.

- Huyền Minh Băng Thiềm

Dương Phàm đại kinh thất sắc.

Thần thú trong truyền thuyết rõ ràng triển lộ ở trước mặt hắn.

Huyền Minh Băng Thiềm. đó nhưng là Thần thú tư chất thượng đẳng ghi lại trong sách

cổ.

Huyền Minh Băng Thiềm trước mắt này, tu vi lại đạt tới Hóa Hình hậu kỳ.

Nhưng thân là thượng đẳng Thần thú, thực lực của nó đủ để ngạo thị Nguyên Anh.

Nếu thật muốn liều mạng, liều lĩnh phát động bản mạng thần thông, đừng nói là Nguyên Anh đại tu sĩ, ngay cả tu sĩ Hóa Thân Kỳ đều phải nhượng bộ lui binh.

Thần thú đều là cường đại sinh linh được thiên địa chiếu cố, vượt cấp khiêu chiến đều có khả năng.

Hồ.

Huyền Minh Băng Thiềm như núi nhỏ đột nhiên rộng to một tiếng chấn động phạm vi mấy chục dặm.

Thân thể Dương Phàm trong khoảng thời gian ngắn xuất hiện cứng đờ, mắt lộ ra kinh

hãi.

Mà Huyền Minh Băng Thiềm kia, cũng không có lập tức động thủ, chậm rãi mở miệng:

- Nhân loại tu sĩ, trừ phi người nguyện ý dùng một kiện vật phẩm trên người trao đổi Băng Ngọc Nham cùng Huyền Băng Quả này, đều có thể cho người mang đi.

- Ồ?

Dương Phàm hơi lộ dị sắc:

- Trên người ta không ngờ có bảo vật khiến người động tâm?

559. Chương 543: Lưu Ly Xà Bể Quan

Dương Phàm cảm thấy hiếu kỳ.

- Ngoại trừ kiện vật phẩm kia ra, còn có thứ gì có thể làm ta đồng thời lấy ra Băng Ngọc Nham cùng Huyền Băng Quả giao dịch?

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm lộ ra ánh sáng cực nóng.

Nên biết rằng chỉ riêng Huyền Băng Quả hiếm thấy ở giới này, giá trị đã không thấp hơn Thông Linh Pháp Bảo.

- Các hạ có thể nói rõ hơn không?

Dương Phàm nao nao, vẻ mặt cổ quái, Huyền Minh Băng Thiềm này rốt cuộc coi trọng bảo vật gì trên người mình?

Nhãn Tiên Hồng? Sợ rằng không thể nào, coi như là Chân Tiên thượng giới đích thân đến, cũng không chắc nhìn thấu vật này.

Ngoài ra, còn lại một số vật phẩm trọng yếu đều để trong Tiên Hồng Không Gian, không thể nào phát ra khí tức được.

- Bớt giả bộ cho ta, ở trong lòng người tự rõ ràng.

Huyền Minh Băng Thiềm mắt lạnh trào phúng nói.

Dương Phàm hừ lạnh:

- Dương mỗ không biết người nói là cái gì.

- Lẽ nào thật không có ở trên tay người?

Huyền Minh Băng Thiềm mặt lộ vẻ cô quái, khí tức trên người hòa hoãn một chút.

Huyền Minh Băng Thiềm nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, phán đoán xem Dương Phàm không giống như đang nói dối.

- Có thể là ảo giác của ta. Nếu người thật có được vật ấy, chỉ sợ cũng sẽ không lấy ra trao đổi Băng Ngọc Nham cùng Huyền Băng Quả thượng phẩm của ta.

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm xẹt qua tia dị sắc có chút thất vọng, dứt lời trên người liền rung chuyển quang sáng màu tím hóa thành cỡ nửa thước.

- Tu sĩ nhân loại, người đã chiếm được rất nhiều thiên tài địa bào cùng không ít Băng Ngọc Nham, lại còn không chịu rời đi. Chẳng lẽ còn muốn nhòm ngó hai vật phía sau ta?

Huyền Minh Băng Thiềm lại biến thành mắt lạnh nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm cười dài nhìn hắn vài lần:

- Các hạ còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc bảo vật theo như lời người nói là thứ gì bằng không Dương mỗ cũng sẽ không dễ dàng rút đi.

Huyền Minh Băng Thiềm biến sắc hắn cũng không muốn chiến đấu với Dương Phàm ở trong băng động này.

Băng không trong lúc chiến đấu rất có thể sẽ hủy đi Huyền Băng Quả kia, hắn tử thủ ở nơi này, tâm huyết vạn năm cũng sẽ theo nước chảy về đông.

- Nói cho người cũng không sao một kiện linh bảo truyền thừa, bên trên có khí tức riêng biệt, ta hết sức quen thuộc.

Huyền Minh Băng Thiềm đè nén cơn giận, tạm thời nhượng bộ.

Nếu như không phải cố kỵ Huyền Băng Quả, hắn làm sao khách khí như vậy. Tôn nghiêm thân thú làm có thể dễ dàng cho người ta dễ dàng chà đạp?

- Thì ra là một kiện linh bảo truyền thừa.

Dương Phàm gật đầu thân hình nhoáng lên biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt hắn biến mất. Huyền Minh Băng Thiềm lộ vẻ mặt kinh dị, khó tin nổi

nói:

- Người này chỉ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ?

Trước đó Dương Phàm vẫn che giấu tu vi, hắn nhìn không ra đoán chừng là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ trở lên. Lo lắng tới Huyền Băng Quả, vì vậy làm ra bước nhượng bộ.

Còn khi Dương Phàm phép thuật phép thuật rời đi trong nháy mắt cũng bại lộ tu vi.

- Ghê tởm. Chỉ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, sớm biết thì ta đã ra tay chém giết hắn rồi.

Huyền Minh Băng Thiềm phát ra một tiếng gầm rú, không khỏi hối hận.

Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, ở trong tay hắn căn bản không có sức phản kháng.

Chẳng qua, tiếp đó hắn liền tỉnh táo lại. Lắm bầm:

- Không đúng, dùng thiên phú thần thông Tiên Tri Tiên Giác của ta ngay lần đầu phát hiện người này, rõ ràng cảm nhận được một cỗ uy hiếp mãnh liệt từ trên người hắn, vượt quá Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường, thậm chí hoài nghi hắn là Hóa Thần Kỳ.

- Kỳ quái nhất, chính là cỗ khí tức đặc biệt kia. Bằng cảm quan thiên phú của ta, có thể khẳng định hắn ít nhất chạm qua Chí bảo Long Khí.

Dương Phàm thấy thứ tốt là thu, lui ra khỏi Băng Ngọc Nham động này, đồng thời còn quay lại nhìn một chỗ ở vực sâu.

Cửa động lóe ra ánh sáng mờ mờ, phóng ra dụ hoặc chí mạng.

Hắn giống như muốn nhớ kỹ vị trí này.

”Huyền Minh Băng Thiềm thân là thần thú thượng đẳng, thực lực vượt xa Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường. Nếu liều mạng, thậm chí có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ. Nếu không phải hắn cố kỵ Huyền Băng Quả, sợ rằng sẽ không mặc kệ cho ta cướp đoạt lượng lớn thiên tài địa bảo trong động.”

Dương Phàm thâm trầm ngâm.

Trước khi đi, hắn lại lộ vẻ trầm ngâm, lấy từ trong túi trữ vật một ngọc phù màu đen, tỉ mỉ cảm ứng không bị theo dõi, mới chôn vùi vật này trong trong núi tuyết gần đó.

Như thế trong tương lai, nơi này dưới Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi, tùy lúc triệu hoán Thạch Thiên Hàn, Phệ Hồn Độc Hạch VươngHiện thân nơi này.

”Con Băng ThiỒnày không phải thường, dùng thực lực của ta hiện giờ, không làm gì được nó xem ngày sau có cơ hội hay không.”

Dương Phàm nghĩ tới đây, ẩn nấp lần nữa, nhanh chóng chạy về Tuyết Sơn phái.

Hắn vừa quay về phòng khách không lâu, Lâm Thành liền tìm đến.

- Dương đạo hữu, vừa rồi ngài có nghe tiếng dị thú gầm rú hay không?

Trong mắt Lâm Thanh lóe ra dị sắc hỏi Dương Phàm.

- Vốn đang tĩnh tu, bị giật mình tỉnh lại.

Dương Phàm cười nói.

Lâm Thành thở ra một hơi:

- Ta còn tưởng là ngài không nhận được hiệu kỳ xông vào bí động đó nữa.

Dương Phàm cười khởng nói, đương nhiên sẽ không làm rõ chuyện này.

- Được rồi, Dương đạo hữu, ta quên nói cho ngài một chuyện ta từng nghe tiên sư Tuyết Sơn Phái lần trước nói, bí động kia hình như là một cấm địa.

- Cấm địa?

Thần sắc Dương Phàm khê biến.

Xem ra, cũng có người tu tiên giới cực Bắc biết đến sự tồn tại của hang động này. Chỉ là Huyền Minh Băng Thiềm chính là thần thú thượng đẳng, thực lực biến thái, coi như là Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không dám dễ lấy thân mạo hiểm.

Tất nhiên, kỳ thật đây là tình trạng tu tiên giới cực Bắc.

Sau khi Lâm Thành rời đi, Dương Phàm lại bắt đầu suy xét truyền thừa linh bảo theo lời Huyền Minh Băng Thiềm là vật gì.

Suy xét trước sau, vật phẩm duy nhất hắn xác định được, chính là Hoàng Long Quan lấy được ở Thiên Lan Điện.

”Theo như lời Huyền Minh Băng Thiềm chẳng lẽ làChí Bảo Long Khí?”

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia dị sắc.

Nghe ý của Huyền Minh Băng Thiềm, Huyền Băng Quả cùng toàn khối Băng Ngọc Nham thượng phẩm, cũng không đủ đôi lấy kiện vật phẩm này.

Chí Bảo Long Khí, là một loại linh bảo truyền thừa đặc thù.

Còn trên tay Dương Phàm đó là có thể xác định là linh bảo truyền thừa, duy nhất chỉ có Hoàng Long Quan. về phần Ma Hoàng Kiếm cùng Huyết cấm Luyện Ngục thư, lại thuộc phạm trù Pháp Bảo Thông Linh.

Còn lại một số bảo vật, như là Tường Vân Ngoa, Phương Thiên Kim Minh Chuyên, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên. Dương Phàm cũng cảm giác không đơn giản hai món trước hiện nay không hoàn chỉnh, không cách nào xác định cụ thể loại hình; cái sau có tính thăng cấp uy năng tăng lên từng bước, có thể là một kiện linh bảo truyền thừa.

Hai ngày sau đó tâm thần Dương Phàm đều dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian.

ở Linh Thú Viên.

Bằng xà nhỏ dài ba tấc, xoay quanh một đồng lớn Bằng Ngọc Nham, mở miệng cắn một khối Bằng Ngọc Nham nuốt vào trong bụng.

Trong quá trình này, có thể thấy quanh thân Lưu Ly Hàn Tinh Xà quanh quẩn một đoàn khí đông lạnh lấp lánh, khí tức trên thân từ từ chuyển biến.

Đến khi nuốt chửng phân nửa Bằng Ngọc Nham, thân rắn liền cuộn tròn lại.

”Chủ nhân, ta muốn bế quan”

Lưu Ly Hàn Tinh Xà truyền đạt ý niệm với Dương Phàm, khí đóng băng lỏng lách ngưng kết quanh thân biến nó thành một cái trứng tinh thể.

Dương Phàm mặt lộ ý cười, kinh nghiệm trước kia mà xem chờ Lưu Ly Hàn Tinh Xà tỉnh lại lần nữa hẳn có thể thăng một cấp lớn.

Là dị chủng man hoang biến dị không thể kém hơn thần thú một khi Lưu Ly Hàn Tinh Xà thăng cấp Hóa Hình Kỳ, có thể tưởng tượng thực lực của nó sẽ có bước bay vọt về chất.

Hai ngày sau, tâm thần Dương Phàm ra khỏi Tiên Hồng Không Gian.

Đúng lúc này, một tin tức truyền đến.

- Dương đạo hữu đoàn người Liễu tiên tử Băng Phách Tông đã tới Tuyết Sơn phái ta.

Lâm Thành vẻ mặt kích động nói.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thấp thỏm bất an, không biết có được Tuyết Sơn phái tuyên nhận đệ tử, trong lòng không chắc, thỉnh giáo với Dương Phàm chuyện này.

- Ha ha! Điểm này ngươi hoàn toàn có thể yên tâm. Dùng cơ sở thể chất phi phàm của ngươi lúc này, tin rằng bất kỳ một môn phái tu tiên nào cũng sẽ không chận ngươi ở ngoài cửa.

Trong mắt Dương Phàm tràn đầy ý cười, vẻ mặt tự tin.

Lâm Thành nghe vậy, trong lòng liền trở nên kiên định.

Buổi trưa cùng ngày, chúng tu sĩ tinh anh Tuyết Sơn phái đều tụ tập trong đại điện nghị sự tông phái.

Sáu người đến từ Băng Phách Tông Băng Phách Tiên Vực, ngồi ở phía trên đại điện. Cao tăng Tuyết Sơn phái, kể cả hạng người tông chủ trưởng lão đều tất cung tất kính, ngồi ở phía dưới.

Những người còn lại, ước chừng bốn năm trăm đệ tử tinh anh, thở mạnh cũng không dám, sắp hàng ở bên dưới.

- Các vị tiên sư, những đệ tử này đều là Tuyết Sơn phái tư chất không tệ

Tông chủ Tuyết Sơn phái vẻ mặt nịnh nọt nói.

- Bớt nói thừa, tuổi vượt quá hai mươi, toàn bộ lui ra ngoài.

Nam tử tóc tím họ Phương ngồi ở bên cạnh Liễu Tuyết Cẩm quát lạnh nói.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người phía dưới một trận hỗn loạn ngẩn ngui, không ít người mang theo không cam lòng, phần nộ rời đi.

- Hừ đừng mơ che giấu được tuổi qua mặt chúng ta. Các ngươi cụ thể bao nhiêu tuổi, chúng ta liếc mắt liền có thể nhìn thấu.

Nam tử họ Phương đứng trên cao nói xuống dưới.

Nghe vậy, chúng đệ tử phía dưới đi hơn phân nửa, chỉ còn lại có hơn hai trăm người.

Nam tử tóc tím họ Phương hiện vẻ tươi cười thỏa mãn, như vậy thì nhiệm vụ liền dễ dàng hơn.

Sáu người cùng nhau, chỉ cần thời gian nửa ngày là có thể sàng lọc hoàn tất.

Liễu Tuyết Cầm khẽ cau mày:

- Phương sư huynh ta nghe sư tôn nói thể gian này có chút thể chất rất đặc thù, hoàn toàn không thể dùng tuổi tác so sánh.

Nam tử tóc tím họ Phương cười nói:

- Liễu Cháp sự thể chất như vậy mấy ngàn vạn người chưa chắc có một, xác suất nhỏ cỡ nào. Hơn nữa thường thường những thể chất đặc thù này có tính bí mật, không phải dùng thần thức đào qua là có thể biết được, cần phải kiểm tra cẩn thận. Chúng ta không có khả năng kiểm tra hết tất cả người phạm

Liễu Tuyết Cầm nghe vậy gật đầu.

Dương Phàm ngồi ở dưới, tuy rằng không có hảo cảm gì với nam tử họ Phương kia, nhưng không khỏi thừa nhận hẳn nói có lý.

Khi trước, thể chất Cừu Túc Huyền Mạch Vũ Văn Hâm bí ẩn ra sao, ngay cả rất nhiều thần y tu tiên giới cũng không thể tra ra được.

Sau đó chúng đệ tử Tuyết Sơn phái đều đi lên tiến hành kiểm tra sơ bộ.

- Phế linh căn. không hợp cách, xuống dưới.

- Linh căn bình thường, miễn cưỡng hợp cách, nhưng thân thể quá nhiều bệnh kín, hơn nữa tuổi quá mười sáu, thời gian đã trễ.

- Phế linh căn không hợp cách

Chỉ trong khoảng khắc, nam tử tóc tím họ Phương đã phủ quyết ba người.

- Cái này có phải quá qua loa rồi không?

Liễu Tuyết Cầm không khỏi trợn mắt há mồm tốc độ này cũng quá nhanh đi chứ.

"Liễu sư muội, kỳ thật cô cũng không cần ôm hy vọng quá lớn. Chúng ta đi ra tuyển nhận đệ tử, một mặt là vì lịch lãm, mặt khác là lựa chọn bổ sung dòng máu mới cùng người làm việc Thiên tài tu tiên chân chính, quá nửa đều ở tại nội vực cực Bắc."

Nam tử tóc tím họ Phương vừa kiểm tra đánh giá. vừa thần thức truyền âm sang Liễu Tuyết Cầm.

Tình cảnh như vậy, làm cho người chuẩn bị tiếp thu kiểm tra, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

- Dương đạo hữu, tuổi của ta đã vượt quá hai mươi, năm nay hai mươi sáu

Lâm Thành sắc mặt tro tàn, vẻ mặt cười khổ bất đắc dĩ, nói với Dương Phàm.

Bởi vì nam tử họ Phương kia vừa rồi đã nói, vượt quá hai mươi tuổi, ngay cả tư cách khảo hạch cũng không có.

Không những Lâm Thành vượt quá hai mươi tuổi, ngay cả tuổi bên ngoài của Dương Phàm cũng vậy.

Dương Phàm nhướng mày, đã thấy nam tử tóc tím họ Phương ánh mắt lạnh lùng đảo qua bên

560. Chương 544: Thông Qua Khảo Hạch

Hạn chế hai mươi tuổi nhìn có vẻ rất hợp lý, kỳ thật không hoàn toàn là vậy.

Nếu như có tư chất tuyệt hảo sánh bằng thiên linh căn ngay cả hơn hai mươi tuổi bắt đầu tu tiên, cũng không phải không có hy vọng.

Chỉ là, nam tử họ Phương một mặt là vì bất tiện phức, mặt khác cũng là vì cố ý làm khó Dương Phàm cùng Lâm Thành.

Lúc trước khi cùng ngồi ở Tuyết Sơn Lâu, hắn đã sớm sinh sát ý với Lâm Thành, ấn tượng với Dương Phàm cũng cực không tốt.

Lâm Thành mặt như tro tàn, lộ ra tươi cười chua xót, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng bất đắc **.

Hơn nữa hắn một đầu tóc bạc, hiện rõ vẻ thê lương đau buồn.

Vì truy cầu tiên đạo, thậm chí vì ngưỡng mộ Liễu tiên tử, hắn không tiếc phế bỏ một thân võ công đặt cược, cũng chỉ vì đạt tới một mục tiêu: thông qua kiểm tra, gia nhập tiên môn.

Nhưng mà trời cao giống như đùa giỡn hắn, ngay cả cơ hội tham gia kiểm tra cũng không có.

Dương Phàm khẽ cau mày, không ngờ tới nam tử họ Phương bề ngoài kiêu căng này lại hẹp hòi đến thế. đối phó một người phạm cũng dùng thủ đoạn như vậy.

- Người đừng vội, không phải không có chuyển biến.

Dương Phàm vỗ vỗ vai hắn. thần sắc bình tĩnh như trước, an ủi nói.

- Còn có cơ hội?

Lâm Thành như nắm được một ngọn cỏ cứu mạng.

Dương Phàm gật đầu, cười nói:

- Người cứ việc yên tâm.

Trong lòng Lâm Thành an tâm một chút, có một cảm giác tin tưởng đối với Dương Phàm.

- Liễu Chấp sự, bên ta phát hiện một người có thiên linh căn.

Một nữ tu áo trắng kinh hô, tay nắm chặt cổ tay một thiếu niên áo đen.

Thiếu niên áo đen kia vốn thần sắc lạnh lùng, biết được chuyện này liền lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

- Thiên linh căn?

Liễu Tuyết Cẩm ánh mắt sáng ngời, vội vàng đi tới tay ngọc đặt trên cổ tay thiếu niên áo đen.

- Quả nhiên là thiên linh căn.

Liễu Tuyết Cẩm cười tươi tấn hỏi thiếu niên áo đen:

- Người tên là gì?

Thiếu niên áo đen dưới Liễu tiên tử nhìn chăm chú, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ nhưng tự tin mạnh mẽ phun ra hai chữ:

- Kiều Phong.

- Tốt. người thông qua kiểm tra.

Liễu Tuyết Cẩm cho thiếu niên áo đen này xuống trước, vẻ hiện hiện ý cười vui vẻ.

Nam tử tóc tím họ Phương kia cười nói:

- Lần này thật là tin mừng bất ngờ lại gặp được người thân mang thiên linh căn.

ở tu tiên giới, thiên linh căn là linh căn tu tiên tốt nhất, chỉ cần không xảy ra bất ngờ gì, ngày sau cơ bản đều có thể trúc cơ thành công, thậm chí bước vào bậc cao. Nếu như kỳ ngộ cũng nghị lực không kém dù là bước vào Nguyên Anh bậc cao thì cũng không phải không thể được.

- Thiên linh căn

Lâm Thành vẻ mặt hâm mộ nhìn về phía thiếu niên áo đen Kiều Phong kia.

Hắn cũng nhận biết người này là người kiệt xuất nhất trong đời người môn phái, thiên tài võ học. Không đến mười tám tuổi, tu luyện đến cảnh giới võ giả Tiên Thiên.

Trên thực tế, người có được linh căn tu tiên, cho dù tu tập võ học thế tục, cũng vượt xa người thường.

Đây cũng là vì sao mấy người Băng Phách Tông lại đến môn phái võ học sàng lọc đệ tử tinh anh.

Kiểm tra sàng lọc tiếp tục tiến hành.

Lại qua thời gian một chén trà nhỏ. Liễu Tuyết Cầm phát hiện một tu sĩ có thiên phú địa linh căn.

- Địa linh căn! không tệ, hơn nữa chỉ mới mười sáu tuổi.

Liễu Tuyết Cầm nhìn thiếu nữ váy dài trước mắt hỏi:

- Người tên là gì?

- Hà Tuyết

Thiếu nữ váy dài cúi đầu cung kính nói.

Địa linh căn đặt ở tiểu gia tộc tu tiên, cũng coi như là thiên tài.

Khi đó Dương Phàm cũng là thiên phú địa linh căn chẳng qua về sau dùng Thiên Linh Huyền Căn làm tài liệu chính luyện chế Nguyên Linh Đan. thiên phú linh căn sinh ra biến hóa về chất, ngộ tính cũng tăng lên rất lớn.

Rất nhanh, sàng lọc kiểm tra dần dần đến cuối.

Toàn Tuyết Sơn phái, tổng cộng có mười người hợp cách.

Tham gia kiểm tra có mấy trăm đệ tử tinh anh, cuối cùng lại chỉ có mười người hợp cách, có thể thấy được trình độ khắc nghiệt.

Đặc biệt nam tử họ Phương, yêu cầu gần như hà khắc, không có một người thông qua tay hắn.

Tuy nhiên hôm nay ở Tuyết Sơn phái tuyển nhận được một thiên linh căn cùng một địa linh căn cũng coi là chuyện mừng.

Thiếu niên áo đen Kiều Phong cùng thiếu nữ Hà Tuyết váy dài kia, càng được cao tăng môn phái chiếu cố ân cần.

Hai người này ngày sau đi tu tiên, nếu có thể xông ra danh tiếng, tất nhiên Tuyết Sơn phái cũng sẽ được ơn trạch chiếu cố trường thịnh không suy.

- Ha ha!Lần tuyển chọn này còn tốt hơn tưởng tượng, hôm nay cuối cùng cũng kết thúc.

Nam tử họ Phương cười vui vẻ nói.

Liễu Tuyết Cầm cũng gật đầu mỉm cười.

Nhóm sáu người trước tiên chính đốn nhóm đệ tử này, hai tháng sau lại tiếp tục đi.

Dù sao cũng là người trong thế tục trước khi đi tu tiên cần phải xử lý thích đáng chuyện trong phàm tục.

Mất thấy đoàn người Liễu Tuyết cầm phải rời đi, lần kiểm tra này cũng sẽ kết thúc.

- Liễu tiên tử, chờ một chút.

Rốt cuộc Lâm Thành không nhịn được, kinh hô một tiếng, đứng dậy.

- Là người Lâm Thành?

Liễu Tuyết Cầm cũng còn nhớ được hắn, ấn tượng không tệ.

- Tóc của người

Liễu Tuyết Cẩm vừa thấy Lâm Thành đầu đầy tóc bạc, hàng mi khẽ nhú lại, có một cảm giác tê lương.

Lâm Thành vội vàng đi qua, đem chuyện mình tán công nói một lần.

- Người muốn gia nhập tiên môn tham gia kiểm tra?

Liễu Tuyết Cẩm có chút bất ngờ; Lâm Thành tuổi không nhỏ nữa. tư chất cũng rất bình thường, còn không đạt được tiêu chuẩn.

- Hừ! Người đã qua hai mươi tuổi, tư chất lại không được tốt không hợp cách.

Nam tử họ Phương cười nhạo nói.

Lâm Thành ánh mắt âm trầm, khổ sở vô cùng.

- Liễu tiên tử bằng hữu của ta vì truy cầu tiên đạo, thậm chí không tiếc tự phế võ công, không bằng cô cho hẳn một cơ hội, dù sao xem thử cũng tốt.

Dương Phàm tiến lên, vẻ mặt tươi cười ôn hòa.

- Vậy được rồi.

Liễu Tuyết Cẩm gật đầu, ấn tượng của nàng với Lâm Thành không tệ, thậm chí có chút hảo cảm.

Thấy Liễu Tuyết Cẩm nói như vậy, nam tử họ Phương cũng không dễ phản đối.

Lâm Thành run rẩy vươn tay, tay ngọc Liễu Tuyết Cẩm đặt lên cổ tay hắn, bắt đầu kiểm tra tượng trưng một chút.

Thế nhưng, khi linh khí của nàng tiến vào trong cơ thể Lâm Thành rồi thần sắc biến đổi trong mắt hiện một tia tinh quang.

- Thể chất của người

Liễu Tuyết Cẩm hiện vẻ mừng rỡ:

- Tư chất không được tốt lắm thế nhưng trình độ lột xác thể chất của người, thậm chí vượt qua người tu tiên bình thường. Tối thiểu trước Kim Đan người tu luyện nhất định sẽ thông suốt.

Lời vừa nói ra. nam tử họ Phương biến sắc có chút không tin hẳn lại tra xét một lần.

- Tại sao lại như vậy?

Nam tử họ Phương trong ánh mắt âm tình không chừng, lại nhanh chóng che giấu.

- Là thể này, mấy ngày trước ta đi tuyết sơn vì vậy ăn lầm một trái cây màu tím, sau đó hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại liền cảm giác thân thể có biến hóa

Lâm Thành đã sớm chuẩn bị, cho nên nói chuyện thông suốt.

- Nếu người gặp gỡ như thế, cũng có thể bước lên đường tu tiên.

Liễu Tuyết Cẩm mỉm cười đáp ứng yêu cầu của Lâm Thành.

- Liễu tiên tử, còn có Dương mỗ, ngày đó ở Tuyết Sơn Lâu, cô cũng đã kiểm tra ta.

Dương Phàm cười nói với Liễu Tuyết Cẩm.

Liễu Tuyết Cẩm cảm giác nam tử trước mắt cho mình một loại cảm giác rất đặc biệt.

Nàng gật đầu, liền kiểm tra cho Dương Phàm, kiểm tra hết sức tỉ mỉ.

Kết quả, nàng phát hiện tu vi Dương Phàm chỉ mới gần Luyện Khí đại viên mãn linh căn bình thường.

Mặc dù tuổi khoảng hai mươi, có chút lớn nhưng hơn ở cảnh giới tu luyện và kinh nghiệm nhất định.

- Được rồi người đã có cơ sở tu luyện, hơn nữa cộng thêm nghị lực chăm chỉ ta liền đặc biệt cho người thông qua.

Trong ánh mắt Liễu Tuyết Cầm cũng hiện một tia ý cười.

Cứ thế, Dương Phàm cùng Lâm Thành đều thông qua kiểm tra thành công.

Hai người nhìn nhau cười, ánh mắt Lâm Thành cảm kích nhìn Dương Phàm.

Còn nam tử họ Phương, trên mặt lại xẹt một tia âm trầm, tạm thời không nói gì.

Cùng ngày, đoàn người Liễu Tuyết cầm rời đi, ước định hai tháng sau sẽ trở lại đón bọn họ.

Bởi vì trong Tuyết Sơn phái có hai đệ tử thiên phú không tệ. Liễu Tuyết cầm phái một nữ tu áo trắng Trúc Cơ Kỳ đóng quân tại Tuyết Sơn phái. Thứ nhất là đệ phòng chuyện bất ngờ, chiếu cố những đệ tử này, đặc biệt là Kiều Phong thiên linh căn. Thứ hai, cũng thuận tiện truyền thụ một ít tiên pháp cấp cơ sở cho mấy người.

Một số ít đệ tử xuống núi xử lý một chút chuyện phàm tục. ngắn thì mười ngày nửa tháng, dài thì cũng không quá một tháng.

Đa số các đệ tử khác đều là cô nhi lớn lên ở Tuyết Sơn phái, Lâm Thành cũng không ngoại lệ.

Trong lúc đó, nữ tu áo trắng bắt đầu truyền thụ một ít cơ sở tiên pháp cho đệ tử thông qua kiểm tra.

Nữ tu áo trắng này tên Tần chúng đệ tử đều gọi nàng là Tần tiên tử.

Nữ tu áo trắng đối với xưng hô này cũng rất thỏa mãn, lấy tu vi Trúc Cơ Kỳ, ở Băng Phách Tông cũng thật bé nhỏ không đáng nói.

Đương nhiên, đối tượng chiếu cố trọng điểm của Tần tiên tử này chính là thiếu niên áo đen Kiều Phong, và thiếu nữ váy dài Hà Tuyết.

Đối với các tu sĩ khác thỉnh giáo, thái độ Tần tiên tử lạnh nhạt hơn không ít.

Được Tần tiên tử quan tâm vượt mức, Kiều Phong tu luyện ba ngày sau, cảm nhận được khí cảm, cũng gọi là Khí Cảm Kỳ.

Hai mươi ngày sau, Kiều Phong một hơi tiến vào Luyện Khí sơ kỳ, không đến hai tháng tiến vào Luyện Khí trung kỳ, thật có thể nói là thần tốc.

Dương Phàm cũng âm thầm cười lạnh, hẳn tự nhiên nhìn rõ ràng, Tần tiên tử này từng cho Kiều Phong dùng mấy viên linh đan.

Bằng không, cho dù là thiên linh căn vừa tiếp xúc tu tiên thì cũng rất khó nội trong hai tháng, một hơi tu luyện đến Luyện Khí trung kỳ.

Lâm Thành được Dương Phàm chỉ đạo, từ Luyện Khí sơ kỳ tu luyện đến cảnh giới trung kỳ.

Dù sao lúc trước hắn có cơ sở linh khí, hơn nữa thể chất lột xác đến trình độ ngang với Trúc Cơ Kỳ, trước bậc cao tu luyện rất thông suốt.

Đối với chuyện này, Tần tiên tử có chút kinh ngạc, không ngờ tới tốc độ tiến triển của Lâm Thành cũng nhanh như vậy.

Bình thường thấy bộ dạng Lâm Thành cảm kích tôn kính đối với Dương Phàm, nàng không khỏi có chút nghi hoặc. Đối với Dương Phàm nam tử vĩnh viễn bình tĩnh tự nhiên này, sinh ra một chút hứng thú.

Thời gian hai tháng, nháo cái trôi qua.

Tu sĩ Tuyết Sơn phái, đa số dừng ở Khí Cảm Kỳ.

Kiều Phong cùng Lâm Thành tiến vào Luyện Khí trung kỳ, nữ tử địa linh căn Hà Tuyết tiến vào Luyện Khí sơ kỳ. Còn lại đều là Khí Cảm Kỳ. có lẽ ngay cả Khí Cảm Kỳ cũng không đạt tới.

Dương Phàm điều chỉnh tu vi của mình thích đáng, một hơi đạt tới Luyện Khí đại viên mãn có ý định trong nửa năm "đột phá" đến Ngưng Thần Kỳ.

Dù sao tu vi Luyện Khí Kỳ quá thấp, ngay cả phi hành cũng không được.

Chỉ không đến hai tháng, chênh lệch tu luyện giữa mười hai người biểu hiện ra rõ ràng.

Một ngày hai tháng sau.

Trên bầu trời truyền đến tiếng xé gió, gió lạnh phần phật.

Liễu Tuyết Cầm cùng năm tu sĩ khác, khống chế một mảnh mây băng tuyết trắng, đi tới Tuyết Sơn phái.

Dương Phàm phát hiện trên mây băng tuyết trắng kia cũng có mười người, chẳng qua tư chất thường thường, không có ai nổi bật.

Khi phát hiện bọn người Kiều Phong, Lâm Thành tiến bộ. Liễu Tuyết cầm lộ vẻ mừng rỡ. liên tục tán thưởng.

Đồng thời, nàng cũng thoáng có vẻ bất ngờ liếc nhìn Dương Phàm:

- Không ngờ ngươi cũng có tiến bộ, ở trong hai tháng đột phá đến Luyện Khí đại viên mãn.
- Điều là kết quả Tần tiên tử chỉ đạo, để cho Dương mỗ cố gắng tự lực nhiều năm, trong thời gian ngắn bộc phát ra.

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, đem công lao giao cho Tần tiên tử áo trắng kia.

Tần tiên tử áo trắng mặt nhỏ khẽ đỏ lên, ánh mắt có chút tránh né.

Mấy ngày nay, Dương Phàm dường như chưa từng chủ động hỏi nàng điều gì. Nàng cũng sẽ càng không chủ động đi dạy một đệ tử tư chất bình thường.

561. Chương 545: Tiên Vực Cực Bắc

Ngược lại Liễu Tuyết Cầm nhìn nàng tán thưởng:

- Tấn sư tỷ khổ cực rồi, những đệ tử mới nhập môn này có tiến bộ như vậy, đều là do tỷ dạy dỗ mấy ngày qua.

Tần tiên tử áo trắng mỉm cười khiêm tốn vài câu, sau đó ánh mắt sáng đảo qua Dương Phàm, lộ vẻ trầm tư, cảm giác người này không đơn giản.

May là Tần tiên tử áo trắng này cũng không có ác ý gì với Dương Phàm, điểm này thì Dương Phàm có thể cảm ứng được.

Liễu Tuyết Cầm khống chế mây băng sương mù kia, để cho mọi người bước lên.

Bước trên mây băng sương mù này, có một cảm giác như dẫm lên mặt bông vải.

Các đệ tử Lâm Thành, Kiều Phong, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Dương Phàm liếc nhìn, chẳng qua là một kiện Pháp Bảo phi hành dùng tài liệu Tuyết Tinh Sa luyện chế ra mà thôi.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được ánh mắt chú ý của Tần tiên tử áo trắng cùng Liễu Tuyết Cầm, vội lộ ra bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Thấy vậy, Liễu Tuyết Cầm hiện một tia mỉm cười, lòng hiếu kỳ đối với Dương Phàm cũng giảm đi vài phần.

Còn Tần tiên tử áo trắng, khẽ nhíu hàng mi lại.

Nam tử họ Phương đối với chuyện này giống như không thể trách, trong mắt hiện một tia khinh thường.

- Các ngươi đứng ở giữa Băng Vụ Vân, đứng cho ổn, lập tức chuẩn bị xuất phát.

Ánh mắt Liễu Tuyết Cầm đảo qua mọi người.

Hơn hai mươi đệ tử đám người Lâm Thành liền cảm giác một cỗ uy nghiêm không thể với đến, vội vàng ngồi ở giữa Băng Vụ Vân, các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại vây quanh ở ngoài, phụ trợ khống chế băng vụ.

Băng Vực đương nhiên là tên gọi Pháp Bảo của Liễu Tuyết cầm.

Thấy thế bọn người Lâm Thành vẫn kinh ngạc xem xét vờn tay chạm vào.

- Dương đại ca huynh thấy qua Pháp Bảo phi hành như vậy chưa?

Sau khi rõ ràng một bộ phận tình hình Lâm Thành hiểu kỳ hỏi Dương Phàm.

Lúc này mọi người còn lại đang trong trầm mặc, Lâm Thành đột nhiên lên tiếng dẫn tới mọi người chú ý.

Chúng đệ tử đều chuyển ánh mắt về phía Dương Phàm, đặc biệt là đệ tử Tuyết Sơn phái.

Trải qua hai tháng ở chung, bọn họ cảm giác Dương Phàm có chút thần bí tu vi cũng là cao nhất trong bọn họ.

- Chưa thấy

Dương Phàm vốn định nói chưa thấy qua, nhưng trong đầu vừa chuyển, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Chưa thấy? Sao được chứ.

- Ta từng thấy qua Pháp Bảo phi hành còn lớn hơn thế này nhiều.

Dương Phàm làm ra một bộ dạng khoe khoang khoác lác.

Liễu Tuyết Cầm nghe vậy, cảm thấy buồn cười, ở một bên tùy ý nghe.

- Ta từng thấy qua một loại Pháp Bảo phi hành có thể chịu tải mấy trăm người, bay lên trời lặn xuống biển, thậm chí có thể sử dụng chiến đấu. Pháp Bảo cũng khó tổn thương. Càng thấy qua một loại Pháp Bảo chịu tải toàn một tòa thành hay một hòn đảo, trôi nổi trên mặt nước. Bên trên nghiêm nhiên là một tiểu thế giới. Có thể chứa mấy ngàn người, có thể trồng trọt sinh sống, càng có thể lặn vào trong biển sâu

Dương Phàm nói đến nước miếng tung bay, mặt mày hơn hớn thần thái biểu tình tương đối cường điệu.

- Người này thật là khoác lác.

Bên cạnh có người thấp giọng thầm nói.

Mặc dù cho rằng Dương Phàm đang khoác lác, nhưng bọn họ vẫn nghe đến nhập thần.

Ban đầu Liễu Tuyết Cầm chỉ tùy ý nghe nói, sau đó ánh mắt sáng hiện một tia dị sắc.

Những tồn tại trong truyền thuyết này, cực bắc tự nhiên không có.

Thế nhưng nàng nhớ mang máng, từng thấy ở trong chút sách cổ có miêu tả cùng loại.

"Thì ra hẳn xem được trong sách cổ."

Liễu Tuyết Cầm hé môi cười khê, cũng mang suy nghĩ giống như các tu sĩ Trúc Cơ khác.

Nhưng dù là vậy, bọn họ cũng không khỏi bị Dương Phàm "khoác lác" hấp dẫn.

Bởi vì có chút tồn tại truyền thuyết Dương Phàm miêu tả cực kỳ cẩn thận, nghe giống có cảm giác tự thân thấy qua.

Thậm chí làm cho người ta hoài nghi, Dương Phàm có phải thật sự đã từng thấy qua những tồn tại trong truyền thuyết này.

Rốt cuộc một lúc sau vị Tàn tiên tử áo trắng kia xen lời.

- Lê nào người thật sự thấy qua những chuyện trong truyền thuyết này? Cho dù là miêu tả trong sách cổ cũng không kể lại chân thực như người nói được?

Giọng nói của nàng mang theo một tia nghi hoặc.

Dương Phàm cười hì hì nói:

- Kỳ thật ta đều xem được trong sách cổ, sở dĩ kể lại chân thực như vậy, bởi vì có rất nhiều điều là do tự ta ảo tưởng ra

Mọi người nghe vậy, xì to một mảnh.

Nói nửa ngày hóa ra là sao chép kèm ảo tưởng.

Thế nhưng, bọn họ vẫn hướng tới như trước, chìm đắm trong những chuyện trong truyền thuyết.

Từ sau ngày đó, là thời gian phi hành dài dòng.

Một ng ngàyNăm ngày

Một thángHai tháng

Thời gian dài dòng, mọi người đều ở trên Pháp Bảo phi hành, mỗi ngày chỉ hạ xuống nghỉ tạm hai lần.

về phần vấn đề thức ăn, nhóm người Liễu Tuyết cảm sớm có chuẩn bị lấy ra Tích Cốc Đan.

Loại đan này chỉ dùng một viên, liền có thể không ăn không uống nửa tháng.

Dương Phàm cũng ăn tượng trưng, cau mày trong lòng lẩm bẩm: "Độ lửa luyện chế Tích Cốc Đan này rõ ràng có sai sót"

Tạo nghệ phương diện luyện đan của hắn gần với y đạo, đều là trưởng thành trong thời gian dài luyện chế vô số đan dược.

Đồng thời Tiên Hồng Quyết trên phương diện y đạo, luyện đan đều như cá gặp nước.

Đừng nói Tích Cốc Đan nho nhỏ này, bậc đan dược như Hóa Anh Đan có thể dẫn phát một trận mưa máu ở tu tiên giới, hắn cũng luyện chế không chỉ một viên.

- Liễu tiên tử rốt cuộc chúng ta phải phi hành bao lâu nữa?

Kiều Phong thiên phú cao nhất, cố lấy dũng khí hỏi Liễu Tuyết cầm.

- Một năm.

Liễu Tuyết Cầm nhàn nhạt nói.

Một năm?

Mọi người hít vào một hơi lạnh.

Đây cũng có nghĩa là bọn họ phải ở trên Pháp Bảo phi hành tròn một năm.

Dương Phàm cũng khê kinh dị, không phải bởi vì thời gian dài một năm.

Nên biết, hắn từ Bắc Tàn đến nơi này, thậm chí bay đến ba bốn năm.

Hắn kinh ngạc chính là phạm vi băng vực rộng như vậy ngoại vực cùng nội vực cách nhau xa xôi như thế.

Ngoại vực chính là ngoại vi cực bắc, thế giới người phạm. Tuy rằng nhiệt độ rất thấp, nhưng miễn cưỡng còn trong phạm vi chịu được.

Thế nhưng phạm vi nội vực là ở trong hoàn cảnh cực hàn tàn khốc nhất.

- Tiếp qua hơn nửa năm, là có thể tiến vào Băng Tuyết Tiên Vực trong truyền thuyết rồi? Lâm Thành vẫn có chút chờ mong rõ như trước.

Chúng đệ tử còn lại liên tục gật đầu hết sức chờ mong.

Băng Tuyết Tiên Vực trong truyền thuyết rốt cuộc sẽ là dạng thể nào?

Đúng lúc này, nam tử họ Phương kia thành linh nói một câu:

- Một năm còn không tới được Băng Tuyết Tiên Vực chúng ta còn phải sử dụng một lần truyền tống cự ly dài.

Truyền tống cự ly dài?

Những tu sĩ gà con mới nhập môn này không hiểu được.

Thế nhưng nam tử họ Phương mặt mày lạnh nhạt, không ai dám hỏi nhiều.

Lâm Thành lại thấp giọng hỏi Dương Phàm:

- Dương đại ca, rốt cuộc cái gì là truyền tống cự ly dài?

Mọi người đều không phải người thường, lỗ tai rất thính, vội nhìn sang phía Dương Phàm.

- Điều này giống như hai điểm trên bản đồ, chúng nó có thể cách xa nhau mấy trăm vạn dặm, thậm chí xa hơn. Nếu như trực tiếp bay qua, quá lãng phí thời gian

Dương Phàm chậm rãi nói.

Mấy người Liễu Tuyết cảm nghe vậy, ánh mắt sáng lên, cảm giác hẳn nói thật là đúi gọi là truyền tống, chính là từ một điểm này trực tiếp nhảy đến một điểm khác, không cần phi hành, trong nháy mắt nhảy đến chỗ mục đích, rất là tiết kiệm thời gian.

Dương Phàm làm một bộ dạng bí hiểm khó lường.

Đây chỉ là thường thức tu tiên, thế nhưng ở trong miệng Dương Phàm lại bị hình tượng hóa thô tục.

- À, hiểu được rồi! Thì ra là một loại thần thông giống như khinh công Đề Túng Thuật, thoáng cái có thể nhảy xa mấy chục vạn dặm, thật là tài quá.

Một thiếu nữ bỗng nhiên nói.

Phốc xích

Liễu Tuyết Cầm cùng Tần tiên tử áo trắng không khỏi buồn cười.

Khuôn mặt Dương Phàm hung hăng co quắp, ngậm miệng không lên tiếng nữa.

Ngược lại thiếu nữ địa linh căn Hà Tuyết như có chút suy nghĩ:

- Đây giống như làm hai điểm trên bản đồ hợp lại, như vậy mặc kệ vốn cách nhau xa bao nhiêu, khoảng cách vĩnh viễn là bằng không.

Dứt lời, nàng lấy ra chiếc khăn tay, chọc hai lỗ thủng, sau đó đặt hai lỗ thủng trùng lên nhau.

Dương Phàm không khỏi nhìn thẳng vào nàng, cô gái này có ngộ tính thật đáng sợ.

Dường như ngoại trừ Vô Song ra rất ít thấy được người có ngộ tính như thế.

Ngộ tính cùng thiên phú, không phải cùng một khái niệm. Ngộ tính là một loại lực linh ngộ. Thiên phú chỉ là ở trên một mặt nào đó, có được một loại ưu thế trời sinh.

Lúc ban đầu, tác dụng thiên phú rất lớn, có thể làm tu luyện tiến triển cực nhanh.

Còn tới sau này, ngộ tính mới là mấu chốt.

Đây là kinh nghiệm Dương Phàm tự mình cảm ngộ, cũng là cảm ngộ của rất nhiều cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão quái.

Càng về sau lực ảnh hưởng thiên phú đối với tu sĩ sẽ ngày càng nhỏ, trừ khi là cấp thần thú được trời cao thiên vị.

Thời gian cứ trôi qua dài dòng như vậy.

Thời gian một năm, nhoáng cái trôi qua. Đây cũng là một năm nhàn nhã buồn chán nhất trong đời Dương Phàm.

Trải qua một năm ở chung, mọi người cũng quen thuộc lẫn nhau.

Dương Phàm rất tùy ý, Lâm Thành là người thành khẩn.

Kiều Phong thiên phú cao nhất, lại có chút lạnh lùng, cao ngạo, không hợp đàn có chút địch ý với Dương Phàm Lâm Thành, đặc biệt là nhắm vào Lâm Thành.

Dương Phàm cũng đã nhìn ra thì ra Kiều Phong này cũng như Lâm Thành, đều có ý với Liễu Tuyết Cầm. Ở trước mặt Liễu Tuyết cầm, Lâm Thành cùng Kiều Phong thường có biểu hiện cạnh tranh.

Kiều Phong không thoả mái đối với Dương Phàm, là bởi vì mỗi khi mình sắp làm Lâm Thành thật mất mặt, đều sẽ bị Dương Phàm xảo diệu hóa giải thậm chí phản kích.

Cơn tức trong lòng hắn, càng nghẹn càng chặt, lại không dễ dàng phát tác.

Nửa năm sau, hắn gần như đều tu luyện không để ý tới mọi người.

Chẳng qua bằng tu vi thiên linh căn, khắc khổ tu luyện, hơn nữa được Tàn tiên tử áo trắng thâm tặng linh đan, tu vi nhanh chóng đến Luyện Khí hậu kỳ.

Tuy nhiên Lâm Thành cũng không cần đổ kỵ thể chất rất tốt được Dương Phàm âm thầm trợ giúp, cũng thuận lợi tiến vào Luyện Khí hậu kỳ.

Tính cách Hà Tuyết rất văn tĩnh, hơn phân nửa thời gian đều tự hỏi vấn đề, tiến độ tu vi gần với hai người.

Rốt cuộc, vào một ngày một năm sau. Băng Vụ Vân tiến vào một dòng sông băng nhìn như vô tận.

Sau khi tiến vào phạm vi sông băng, nhiệt độ chợt giảm xuống, một ít tu sĩ Luyện Khí bên này lạnh đến phát run.

Đoàn người Liễu Tuyết Cầm sớm có chuẩn bị, phát ra ôn Hòa Đan, sau khi dùng loại đan này, sẽ có một dòng ấm áp chảy trong cơ thể, hình thành một tầng khí nóng bên ngoài thân người.

Ở tình huống bình thường, loại đan này có thể duy trì liên tục một ngày.

Dương Phàm ăn một viên, bĩu môi, cảm giác được phối hợp tài liệu luyện chế đan này mất cân đối, nếu không thì có thể tăng thời gian duy trì đến một ngày rưỡi.

Đương nhiên hắn tự nhiên sẽ không nói ra những lời này.

Tiến vào phạm vi sông băng, chẳng những nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, khí lạnh, cũng ngày càng đáng sợ.

Thình thoảng lại tới một trận bão tuyết. Pháp Bảo phi hành Băng Vụ Vân phải dừng lại tránh gió.

Dù sao mang theo mấy chục người, cũng không dễ dàng.

Dương Phàm không khỏi thầm than:

Nếu như mình dùng Thiên Hành Chu, cần gì sợ những nhân tố này.

Rốt cuộc, một tháng sau khi tiến vào sông băng, phía trước xuất hiện một tòa thành cổ.

Tòa thành cổ này có bậc cao tọa trấn, thậm chí không thiếu Nguyên Anh lão quái. Đương nhiên, người ngoài không nhìn thấy được, nhưng không trốn khỏi cảm quan của Dương Phàm.

Tiến vào trong tòa thành cổ. phát hiện ở giữa trung tâm tòa thành một mảnh trống trải, chỉ có duy nhất một truyền tống trận, còn là cỡ lớn. một lần có thể truyền tống mười người.

Quan sát đồ văn trận pháp, rõ ràng không phức tạp tinh vi bằng truyền tống trận ở cổ chiến trường Triệu quốc, nhưng cũng có chỗ tương tự.

Liễu Tuyết Cầm giao nộp ba mươi khối trung phẩm linh thạch, tổng cộng ba mươi lượt người từng nhóm tiến vào truyền tống trận, tự nhiên không thiếu giảng giải trong quá trình truyền tống phải chú ý vấn đề gì.

Dương Phàm cùng Lâm Thành là nhóm đầu tiên đi vào, chỉ thấy ánh sáng trắng hoa lệ phóng lên, người trong trận phép liền biến mất.

”Ha ha, cảm giác đã lâu”

Một tiếng nói khe khẽ cũng theo truyền tống mà im bật, một nửa lời nói giống như bị một không gian kỳ dị hút đi.

562. Chương 546: Băng Phách Tông

Hắn khẽ híp mắt lại, quan sát xung quanh, lại phát hiện mình đang ở giữa một truyền tông trận cỡ lớn.

Cũng là một thành bảo cổ, thế nhưng nơi này có đến bảy tám cái truyền tông trận, có khi lóe lên từng ánh sáng hoa lệ.

Trên không trung, từng đạo độn quang Pháp Bảo sáng lên xuyên qua, làm cho người ta không nhìn kịp.

Đây hiển nhiên là một thế giới chân chính thuộc về người tu tiên.

Tám người Lâm Thành cùng nhau truyền tông tới, vừa hiện thân, thân thể chìm xuống, người lung lay, sắc mặt tái nhợt, có chút không khỏe.

Bởi vì trong nháy mắt truyền tông, xuyên qua không gian, sẽ bị vây trong một trạng thái không trọng lực, cho nên đến khi tới chỗ truyền tông, sẽ cảm thấy bị chìm xuống.

Xoát xoát xoát -

Ánh sáng hoa lệ lóe lên lần nữa, các tu sĩ còn lại cũng dần dần hiện thân trên truyền tông trận cỡ lớn này.

Khi những gà con tu tiên này thấy độn quang Pháp Bảo xuyên qua trên đỉnh đầu, ánh mắt đại ra, tiếp đó lại lộ ra vẻ hưng phấn hướng tới.

- Mấy người các người, đứng ở trong trận pháp làm gì, còn không mau đi ra.

Một gã tu sĩ mặc áo giáp bạc, cầm trường kích trong tay bay tới, ánh mắt sắc bén như kiếm, quát lớn.

Xem ra, người này là thị vệ giữ trật tự nơi cổ bảo này, tu vi Trúc Cơ Kỳ.

Toàn cổ bảo, còn có rất nhiều thị vệ áo giáp bạc như vậy, thậm chí có cả cường giả tu vi càng cao hơn.

Mọi người sợ hãi, vội vàng đi ra khỏi truyền tông trận.

Khi Liễu Tuyết cảm xuất hiện ở trong truyền tông trận, tu sĩ giáp bạc kia lại mỉm cười mời nàng đi ra rất là khách khí.

Đối với tu sĩ bậc cao, hẳn phải bảo trì tôn kính nên có.

Nhóm ba mươi người lại bước lên Pháp Bảo phi hành Băng Vụ Vân của Liễu Tuyết Cầm. nhanh chóng bay khỏi tòa cổ bảo này.

Dương Phàm đứng trên Pháp Bảo Băng Vụ Vân, mắt nhìn thế giới xung quanh.

Hắn quỷ dị phát hiện bầu trời xanh trong vắt, không khí mát lạnh trong lành, mặc dù nhiệt độ thấp, nhưng cũng không phải quá lạnh không thể chịu được như trong tưởng tượng.

Thậm chí, nhiệt độ nơi này còn không thấp bằng nhiệt độ trước khi mọi người tiến vào trong sông băng nội vực.

Càng thêm khó tin, là Dương Phàm phát hiện mật độ linh khí nơi vực ngoại này, đã gấp đôi nơi Bắc Tần.

- Nơi Đây chính là Băng Tuyết Tiên Vực sao?

Dương Phàm thì thào.

- Có cảm giác gì?

Tần tiên tử áo trắng trên chọc hỏi.

Trải qua nửa năm ở chung, Dương Phàm coi như rất quen thuộc đa số người trên Băng Vụ Vân.

- Có một loại cảm giác kỳ quái, nói không rõ

Dương Phàm lại nhắm mắt, bắt đầu cảm ngộ tỉ mỉ.

Băng Tuyết Tiên Vực ở nội vực nơi cực bắc, theo lý thuyết hẳn là nhiệt độ cực lạnh, băng Tuyết ngập trời, gió lạnh thấu xương

Thế nhưng, khí hậu nơi này coi như ôn hòa, bầu trời trong vắt, vạn dặm không mây, phẩm chất linh khí rất tốt.

Dọc theo đường đi, đều gặp được người tu tiên, ít nhất là tu vi Ngưng Thần Kỳ trở lên, gần như không có bóng dáng người phàm.

- Không hổ là tiên vực, so với hoàn cảnh ác liệt bên ngoài, nơi này quả thật là thiên đường.

Lâm Thành mang theo vẻ hưng phấn nói.

- Phi hành khoảng nửa ngày, là có thể đến Băng Phách Tông.

Liễu Tuyết Cầm không chế Băng Vụ Vân, nói với mọi người.

Nửa ngày?

Dương Phàm mắt lộ dị sắc, Băng Tuyết Tiên Vực rốt cuộc là một tồn tại thế nào?

Vì sao bị vây ở sâu trong nội vực cực bắc, hoàn cảnh tu luyện lại tốt như vậy, thậm chí còn muốn ưu việt hơn cả nơi Bắc Tàn.

Có thể là thấy được Dương Phàm nghi hoặc, Tàn tiên tử áo trắng hé môi cười nói:

- Băng Tuyết Tiên Vực là một tồn tại rất thần kỳ, nó là nơi giao hòa trung tâm của toàn tu tiên giới cực bắc, gần như bảy phần môn phái đều đóng quân ở nơi đây.

- Ý của cô là nói. Băng Tuyết Tiên Vực chỉ là một khu vực trung tâm nội vực cực bắc, nhưng vì sao hoàn cảnh tu luyện nơi này tốt như vậy?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

- Có người nói, ở thời kỳ thượng cổ, Băng Tuyết Tiên Vực chưa hề tồn tại. Quá nửa môn phái tu tiên tu tiên giới cực bắc đều sinh tồn trong hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, khi đó tu tiên giới cực bắc còn xa không bằng phồn hoa như hôm nay. Tuy nhiên, khi Tiên Tàn quốc chia đàn xẻ nghé, liền có người đại thần thông, ở sâu trong sông băng cực bắc mở ra một thế ngoại đảo nguyên, chính là Thánh địa tu tiên cực bắc hôm nay - Băng Tuyết Tiên Vực.

Tàn tiên tử áo trắng kể cho Dương Phàm đoạn lịch sử này.

Dương Phàm nghe xong, lại lộ vẻ trầm tư.

Tiên Tàn cổ quốc chia đàn xẻ nghé, tu tiên giới cực bắc liền mở ra Thánh địa tu tiên như Băng Tuyết Tiên Vực, từ đó càng phát triển phồn hoa.

Hắn không khỏi phỏng đoán, Băng Tuyết Tiên Vực mở ra, cùng với Tiên Tàn cổ quốc tan rã, có lẽ có mối quan hệ tất nhiên gì đó.

Từ các loại cảnh tượng phân tích ra, Dương Phàm cảm thấy tu tiên giới cực bắc hẳn mạnh hơn nơi Bắc Tàn một bậc.

về phần so sánh với Thiên cấm Nội Hải, ai mạnh ai yếu, còn phải chờ xác định thêm một bước.

Mười hai đại chí cường giả Thiên cấm Nội Hải, Dương Phàm gần như không tiếp xúc với bất cứ một người nào. Nhưng từ trong rất nhiều truyền thuyết biết được, thực lực của bọn họ vượt quá Nguyên Anh đại tu sĩ, thậm chí có chút tồn tại có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ.

Nếu như tu tiên giới cực bắc có thể tương đương với Thiên cấm Nội Hải, như vậy Dương Phàm cần phải cẩn thận.

Khi mọi người ở đây chìm đắm trong hoàn cảnh ưu việt Băng Tuyết Tiên Vực.

Vù

Một đạo hồ quang mỹ lệ chói mắt bên trong như lóe ra hoa văn như điện, mang theo một cỗ lực lượng huyền ảo không thể nắm lấy, chợt lóe qua trên đầu mọi người.

Nháy mắt khi đám mây điện hồ quang thần bí chợt lóe qua, mọi người sinh ra một cảm giác thân không còn về mình, toàn thân sợ hãi run rẩy.

Chúng tu sĩ cấp thấp Lâm Thành, chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể không chịu khống chế toán loạn trong thân thể run rẩy bất an.

Không phải chỉ bọn họ mới như vậy, ngay cả những người tu tiên lão thành trên Bằng Vụ Vân cũng hiện ra vẻ kinh hãi.

Thần thức mọi người không nhìn rõ bóng người trong hồ quang, chỉ có cảm quan Dương Phàm bắt được một nam tử áo đen thân hình ưu nhã.

- Bắc Cực Từ Quang

Liều Tuyết Cầm thân thể khẽ run lên, kiệt lực khống chế pháp lực dung nhan lộ ra một tia kinh hoàng.

- Đó là từ tu cấp Nguyên Anh

Tần tiên tử áo trắng khẽ hô lên.

Dương Phàm trong chớp mắt vừa rồi, cũng cảm nhận được lực lượng Tiên Hồng Quyết trong cơ thể rung động khó hiểu.

Cổ hồ quang cổ quái vừa đánh tới, mơ hồ siêu việt ngoài ngũ hành, xa lạ mà cường đại.

- Từ tu?

Dương Phàm hiện ra vẻ kinh dị.

Trước khi tới cực bắc, hắn cũng nghe qua Hà Lộ nói qua từ này.

Ở nơi cực bắc, có một môn phái truyền thừa cực xa xưa, chuyên môn tu luyện Bắc Cực Từ Quang.

Cũng chỉ có ở trong hoàn cảnh đặc thù nơi cực bắc mới càng dễ dàng tìm hiểu tu luyện được loại lực lượng thần kỳ trong thiên địa này.

Đối mặt với Dương Phàm nghi hoặc, Tần tiên tử áo trắng giải thích:

- Ở tu tiên giới cực bắc, thông thường nhất là băng tu, tu luyện nắm giữ lực lượng thần thông thuộc tính âm hàn. Còn có hai loại, là hỏa tu cùng từ tu tương đối hiếm thấy.

- Tuy nhiên, nếu ở nơi cực bắc gặp phải hỏa tu cùng từ tu, tất nhiên là hết sức cường đại.

Tần tiên tử áo trắng thân sắc thận trọng, dường như cũng đang nhắc nhở bọn người Dương Phàm.

Dương Phàm gật đầu.

Từ tu tự nhiên không cần phải nói, cổ lực lượng vừa rồi mơ hồ siêu việt ngũ hành cơ sở, có thể không có hủy diệt như thần thông lôi hệ, thế nhưng càng thêm quỷ dị khó mà nắm bắt.

về phần hỏa tu, ở điều kiện cực lạnh ác liệt nơi cực bắc này tu luyện ra thần thông công pháp hỏa hệ, nào dễ coi thường?

- Bắc Cực Thần Tông, là tông phái truyền thừa Bắc Cực Từ Quang duy nhất tu tiên giới, đệ tử trong phái cực ít, thậm chí ba đời cộng lại cũng không quá trăm người. Thế nhưng, tông phái này cũng là một trong các tông phái thực lực cường đại nhất cực bắc, ngang hàng Bằng U Cung, Nam Minh Huyền Tông, là tam đại tông nơi cực bắc.

Tần tiên tử áo trắng lại nói cho bọn người Dương Phàm một ít thường thức tu tiên giới.

Bắc Cực Thần Tông Bằng U Cung Nam Minh Huyền Tông

Dương Phàm lập tức nhớ kỹ ba đại tông cực bắc như lời Tần tiên tử áo trắng, cũng lưu ý thêm.

- Các người nhớ kỹ, ngày sau nếu gặp phải đệ tử ba tông này, nhất thiết tránh khỏi gây chuyện tranh chấp.

Nam tử tóc tím họ Phương đảo mắt qua mọi người Dương Phàm, lạnh lùng cảnh báo.

Ngay cả nam tử họ Phương cao ngạo không ai bì nổi cũng nói như vậy, mọi người liên tục gật đầu ghi tạc lời căn dặn này trong lòng.

Từ đó, mọi người trầm mặc không nói, Pháp Bảo Băng Vụ Vân đi thẳng một đường.

Trên đường gần như lúc nào trong tầm nhìn cũng có thể thấy được hình bóng người tu tiên.

”Không hổ là Thánh địa tu tiên cực bắc, mật độ người tu tiên vượt quá tưởng tượng.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm tán thưởng kinh ngạc.

Băng Tuyết Tiên Vực đã như vậy, thế thì Đại Tàn Vương Triều được xưng là Thánh địa tu tiên toàn Đông Thắng Đại Lục sẽ là cảnh tượng đồ sộ thế nào?

Trong quá trình Pháp Bảo Băng Vụ Vân phi hành, thỉnh thoảng sẽ có đi vòng quanh.

Mặc dù mấy người Liễu Tuyết cảm không nói rõ nguyên nhân, nhưng Dương Phàm có thể đoán được, chỉ có lúc đụng tới thế lực tu tiên khác, mới phải tránh đường vòng.

Một khi tiến vào phạm vi thế lực tu tiên khác, khó tránh khỏi khả năng dẫn phát phiền phức.

Nhưng cũng không phải mỗi khi gặp một thế lực tu tiên, đều sẽ tránh đi.

Có lúc gặp phải một số gia tộc tu tiên loại nhỏ, cũng không cần tránh, trực tiếp bay lướt qua bên trên.

Các tông phái gia tộc tu tiên cỡ nhỏ này, đối với chuyện đó chỉ có thể giận mà không dám nói.

Rốt cuộc, sau khi phi hành mấy canh giờ, Băng Vụ Vân dừng lại trước một dãy núi bao trùm tuyết động.

Dãy núi này đa số không cao, nhưng phía dưới có một linh mạch phẩm chất không tệ, chuyện này không trốn được Hồn Căn Dương Phàm cảm ứng.

Khi Pháp Bảo Băng Vụ Vân hạ xuống, trong Băng Phách Tông đã có tu sĩ ra đón.

- Liễu Chấp sự, lần này ngài ra ngoài thành công viên mãn, không biết Tuyển nhận đệ tử thế nào.

Một trung niên râu cá trê dẫn vài tu sĩ ra chào hỏi với Liễu Tuyết Cẩm.

Dương Phàm quét mắt nhìn, trung niên râu cá trê này tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, Đối với Liễu Tuyết Cẩm vô cùng cung kính.

Đến khi biết được trong đám người có một vị đệ tử thiên linh căn, trung niên râu cá trê hiện vẻ mặt kinh dị.

Hiển nhiên, thiên phú như thiên linh căn, cho dù ở trong mắt đại thế lực như Băng Phách Tông cũng cực kỳ hiếm thấy.

- Dương Chấp sự, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, những người này do ngài phụ trách an bài.

Liễu Tuyết Cẩm giao nhóm đệ tử cho trung niên râu cá trê họ Dương này, sau đó cùng những người khác bay đi.

Dương Chấp sự râu cá trê cung tiễn bọn họ rồi đi, sau đó an bài ăn ở đi lại tạm thời cho bọn người Dương Phàm trong Băng Phách Tông, cũng căn dặn rất nhiều quý củ cùng cấm kỵ.

Cùng ngày, mọi người bị an trí ở cùng một căn nhà gỗ đơn sơ.

Hỏi thăm một chút mới biết được, nơi này chính là chỗ hạ nhân ở.

Buổi tối, bọn người Dương Phàm cùng các hạ nhân gần đó cùng ăn cơm, phát hiện thức ăn hết sức kém.

Đối mặt đãi ngộ như vậy, bọn người Kiều Phong hết sức tức giận.

- Hừ! Trước khi chưa đi qua một ửa kiểm tra cuối cùng, các ngươi còn chưa tính là đệ tử chính thức.

Một tiếng nói kiêu căng lạnh, lòng truyền đến.

Người tới chính là nam tử tóc tím họ Phương.

Có một đệ tử lớn gan đánh bạo hỏi:

- Vạn nhất không thông qua kiểm tra
- Không thông qua kiểm tra?

Nam tử họ Phương khẽ nhếch môi hiện một tia cười trào phúng:

- Vậy vĩnh viễn ở chỗ này, làm người hầu làm công đi

Mọi người nghe vậy, không khỏi rùng mình một cái.

Thì ra, bọn họ còn phải thông qua một cửa kiểm tra cuối cùng.

Nam tử họ Phương nói xong lời này dùng ánh mắt âm lãnh không có ý tốt đảo qua hai người Dương Phàm, Lâm Thành.

563. Chương 547: Kiểm Tra Cuối Cùng

Tuy rằng bọn họ được đưa tới Bằng Phách Tông, nhưng cũng không có ý nghĩa đã trở thành đệ tử chính thức.

Hơn nữa, lỡ ra không thông qua được kiểm tra cuối cùng, cũng chỉ có lưu lạc thành số phận người hầu làm công.

Nhất thời, mọi người cảm như hén.

Đương nhiên, có thực lực Tuyệt đối, tự nhiên sẽ không lo lắng.

Như là Kiều Phong có được thiên linh căn, Hà Tuyết có địa linh căn, tuổi cũng không lớn, Tuyệt đối không thể không thông qua được kiểm tra.

Thế nhưng mấy người còn lại, liền có thể nguy hiểm rồi.

Lâm Thành nhìn sang Dương Phàm, trong ánh mắt người trước lộ ra một tia lo lắng.

Thanh niên tóc tím họ Phương kia đã sớm có thành kiến cùng địch ý với bọn họ, nói không chừng sẽ ngầm ngăn cản trong chuyện này.

Quả nhiên, vị Dương Chấp sự râu cá trê cũng đi đến, xem tình huống những đệ tử mới nhập môn này.

Nam tử họ Phương gọi Dương Chấp sự râu cá trê này sang một bên, khẽ nói nhỏ.

- Đến lúc đó phụ trách cửa cũng không chỉ riêng một mình ta

Dương Chấp sự có chút khó khăn nói.

Trong tay thanh niên họ Phương lấy ra một tảng đá trắng ngọc, kín đáo đưa vào trong tay Dương Chấp sự râu cá trê.

Dương Chấp sự râu cá trê lập tức mặt mày rạng rỡ:

- Phương Chấp sự yên tâm, kỳ thật cũng không tính là khó lắm

Rất nhanh, hai người này thương nghị hoàn tất.

- ở trong các người, ai gọi Kiều Phong?

Dương Chấp sự kia nhanh chóng đi tới, ánh mắt đảo qua mọi người.

Kiều Phong vội đứng lên, biểu hiện coi như trấn định:

- Tiên sư, chính là tại hạ.
- Tốt, tốt! rất khá.

Dương Chấp sự gật đầu, lại quát lạnh:

- Dương Phàm, Lâm Thành, là hai người nào?

Dương Phàm cùng Lâm Thành liếc nhau, người sau có chút thấp thòem lo âu, người trước trong mắt mang theo một tia ý cười.

- Tốt, hai người các ngươi tư chất bình thường, nhưng rất nỗ lực chăm chỉ, không tệ. Dương Chấp sự khen một câu. xoay người rời đi trong mắt hiện một tia hàn quang.

- Dương đạo hữu

-

Lâm Thành có vẻ lo lắng, ánh mắt trưng cầu nhìn sang Dương Phàm.

- Yên tâm.

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh, chỉ nói hai chữ.

Nghe vậy, Lâm Thành lập tức khôi phục lại trấn định.

Vù vù

Đúng lúc này bên ngoài truyền tới tiếng phá không, một đạo quang mang băng xanh rơi xuống ngoài phòng.

Mọi người chợt cảm thấy lạnh thấu xương, một cỗ uy áp to lớn phù xuống.

Ngưng mắt nhìn xem, đó là một quái nhân áo lam, tướng mạo xấu xí vô cùng, mái tóc xanh xòa tung, băng quang màu lam quanh quẩn trên người.

- Bái kiến Triều trưởng lão.

Dương Chấp sự cùng nam tử họ Phương vội vàng hành lễ hết sức cung kính, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trưởng lão?

Mọi người kinh hãi, trước khi tới Bằng Phách Tông, bọn họ đã biết trưởng lão Tông phái, đều là cấp Nguyên Anh lão quái.

- Nghe nói có một đệ tử thiên linh căn?

Quái nhân áo lam đảo mắt qua mọi người, lập tức dừng lại trên người Kiều Phong.

Bằng thần thức Nguyên Anh Kỳ cường đại, chỉ cần quét qua liền phán đoán được linh căn đoàn người.

Chỉ có Dương Phàm ngụy trang thành công, lừa dối thần thức đối phương.

- Chính là đệ tử.

Kiều Phong run run một cái, vội vàng đứng lên.

- Ngươi tên là gì?

- Kiều Phong.

- Tốt, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử nhập thất của ta.

Quái nhân áo lam nhàn nhạt nói:

- Lão phu một lòng tu luyện, mấy trăm năm qua không thu một đệ tử, hôm nay coi như ngươi may mắn.

- Đa tạ tiên bối.

Kiều Phong mừng rỡ, vội quỳ xuống dập đầu bái sư.

Mọi người còn lại nghe thế, trong ánh mắt mang theo hâm mộ.

Còn nam tử họ Phương thậm chí có chút hối hận, trong thời gian một năm chạy tới Bằng

Phách Tông trước đó làm sao không quan hệ tốt với người này?

Cho dù là thiên phú thiên linh căn, có thể để Nguyên Anh lão quái thu làm đệ tử vậy cũng là chuyện khó có.

Vù vù

Đúng lúc này hai đạo quang hoa trắng Tuyết giáng từ trên trời xuống, đó là hai nữ tử.

Trong đó một nàng thân váy dài vàng nhạt, tú nhả xuất trần, đúng là Liễu Tuyết Cầm.

Một người khác là một mỹ phụ cung trang váy dài, ung dung hoa mỹ, nhưng mặt lạnh như ngọc, khi nàng nhìn thấy quái nhân áo lam đang thu Kiều Phong làm đệ tử không khỏi dậm chân nói:

- Hay cho Triều lão quái người, lại đi trước một bước.
- Liễu trưởng lão, mấy trăm năm lão phu không thu một đệ tử, ngài cũng muốn tránh với ta?

Quái nhân áo lam cười khẩy nói.

Dứt lời hắn cuốn lên một đạo mây sáng màu lam, mang theo Kiều Phong chọt lóe lên đi mất sau khoảng khắc liền xuyên qua không trung.

Nữ trưởng lão họ Liễu thở dài, lại quan sát mấy người còn ở đây, ánh mắt nhanh chóng rơi vào người Hà Tuyết địa linh căn.

Hà Tuyết ánh mắt sáng lộ ra quang mang trí tuệ tiến lên trước quỷ xuống:

- Tiểu nữ tử Hà Tuyết, bá kiến Liễu trưởng lão mong có thể bá tiên bối làm thầy.

Nữ trưởng lão họ Liễu cười nói:

- Ngộ tính của người không kém, hôm nay theo ta tu tiên đi.
- Vâng.

Hà Tuyết vô cùng mừng rỡ, vội đi tới cạnh nữ trưởng lão họ Liễu, băng Tuyết thông minh.

Sau đó, nữ trưởng lão họ Liễu mang theo Hà Tuyết bước đi.

Liễu Tuyết Cầm ở lại một lát, chủ yếu hàn huyên với hai người quen Dương Phàm Lâm Thành.

Cuối cùng, Lâm Thành nhìn theo bóng hình xinh đẹp rời đi hai tay nắm chặt.

Một ít đệ tử tư chất bình thường còn lại, ánh mắt ảm đạm có chút thất vọng.

Nhưng mà tất cả biến hóa phát triển, cũng không ngoài Dương Phàm dự liệu.

Ba ngày sau, tổng cộng hai mươi người tham gia một lần kiểm tra cuối cùng trước nhập môn.

ở một khu bằng phẳng phía sau núi Băng Phách Tông.

Ba vị tu sĩ Trúc Cơ, kể cả Dương Chấp sự cũng ở trong đó.

- Kiểm tra chia làm ba bộ phận. Thứ nhất là kiểm tra lại tư chất tiềm lực; thứ hai là kiểm tra nghị lực; thứ ba là kiểm tra phẩm tính.

Dương Chấp sự chậm rãi mở miệng.

Ba gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, phân biệt phụ trách mỗi một trình tự.

Đầu tiên là một lão già Trúc Cơ, kiểm tra lại tư chất tiềm lực.

Một cửa này, mọi người đều qua dễ dàng.

Chỉ có khi tra đến Lâm Thành, vị lão già Trúc Cơ này mắt chọt lóe tinh quang, xem thêm vài lần.

Sau đó là cửa thứ hai, kiểm tra nghị lực.

Nhóm hai mươi người chạy mười vòng quanh đường núi trên núi tuyết, cần phải hoàn thành trong thời gian một nén nhang.

Độ dài mười vòng, kỳ thật có khoảng ba bốn chục dặm.

Đường núi gồ ghề, giữa đường càng bố trí cản trở.

Không nhiều lắm, nội trong một nén nhang chạy xong mười vòng, Đối với mọi người cũng không khó.

Bởi vì những người này, đều được sàng lọc ra từ môn phái võ học thể tục, có căn bản võ công, rèn luyện thể lực không tệ trong đó thậm chí có võ giả Tiên Thiên.

Lâm Thành tu luyện tới Luyện Khí hậu kỳ, càng không có gì khó khăn đáng nói.

Còn Dương Phàm lại là ôm tâm tính thể nghiệm.

Khi đó hần gia nhập Dương Gia Bảo là thông qua quan hệ của sau, trực tiếp được Liễu Vô Ngân thu làm đệ tử không có tham gia kiểm tra.

Vì vậy, hần còn có chút cảm giác mới mẻ đối với việc này.

Rất nhanh, chạy thi bắt đầu.

Tu vi Dương Phàm cùng Lâm Thành cao nhất, hai người sóng vai chạy ở phía trước, nhanh chóng bỏ xa những người còn lại.

Ba gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bay lên bầu trời, đều tự phụ trách một khu vực.

Đến khi Dương Phàm Lâm Thành bay đến ở một nơi phía trước, đã tiến vào khu vực do Dương Chấp sự quản lý.

Trong mắt Dương Chấp sự lộ ra một tia âm lãnh, hạ xuống một góc bí mật. trong tay xuất hiện một con Bạch Văn Băng Xà dài ba tấc hóa thành một tia sáng trắng, dung nhập vào trong tuyết.

Dưới Tuyết đọng che giấu. Bạch Văn Băng Xà này lại rất nhỏ trong quá trình di động rất nhanh, căn bản khó có thể cảm thấy

Vù

Người dịch taneoka

Bạch Văn Băng Xà nhanh như tia chớp, tiếng động cực nhỏ chỉ khoảng khắc lén tới phía sau Dương Phàm cùng Lâm Thành.

Dương Phàm từ khoảng khắc khi trong lòng đối phương sinh ra ác ý, liền có cảm ứng, nhưng không lập tức ngăn cản.

Đột nhiên, Lâm Thành kêu to một tiếng, phát hiện chân bị thứ gì đó cản một cái, lạnh băng tê cứng, hai chân không động đậy được.

Vô ý xoay người lại phát hiện một tia sáng trắng đánh về phía Dương Phàm.

Dương Phàm làm như không biết, cũng bị con rắn nhỏ kia cắn một cái.

- Sao lại thế này?

Lâm Thành cực kỳ hoảng sợ tập trung nhìn lại phát hiện tia sáng trắng kia chợt lóe lên liền biến mất dung nhập vào trong Tuyết.

Tiếp đó, hai người Dương Phàm chân như trời sắt thép, chạy đi thật mất sức, tốc độ giảm xuống.

Không những như vậy, còn có một cổ ý lạnh chậm rãi ăn mòn hai chân, động tác ngày càng cứng ngắc.

- Không xong, chắc chắn chúng ta bị người ám toán rồi.

Lâm Thành hiện lên vẻ kinh hoảng, hần cũng không phải kẻ ngốc, thoáng cái đoán được có quan hệ tới nam tử họ Phương.

Vừa rồi rõ ràng có người ngáng chân mà.

- Chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Dương Phàm cười nhạt, kéo Lâm Thành ngồi xuống.

Dương Chấp sự kia ở trong bóng tối, quan sát hai người, vẻ mặt thực hiện được âm mưu.

Bỗng thấy Dương Phàm lấy từ trong túi trà vật ra một bình sứ đổ ra hai viên đan màu đỏ lửa hồng, cho Lâm Thành dùng một viên, sau đó bản thân dùng một viên.

Thấy cảnh này, Dương Chấp sự lộ ra dị sắc nhưng rất nhanh lại cười lạnh. Bạch Văn Băng Xà của mình, chính là yêu thú cấp ba, lực hàn băng do nó phát ra nào có thể dễ dàng hóa giải?

Thế mà, sau khi Dương Phàm cùng Lâm Thành dùng xong đan dược chừng mười hô hấp hai người liền khôi phục bình thường, lại nhanh chóng chạy trốn.

Cái gì?

Dương Chấp sự lộ ra dị sắc nhìn chằm chằm bóng lưng Dương Phàm một lúc, lẩm bẩm:

- Khó trách trước đó ta cảm giác được trên người tán tu này có một cỗ khí tức được sự.

Mưu kế thất bại, hẳn có vẻ không cam lòng, chuẩn bị mưu tính tiếp.

Thế nhưng ngay lúc này, phía sau Dương Chấp sự truyền đến một cơn gió một nữ tử đoan trang xinh đẹp tay ngọc khẽ vỗ lên đầu hắn.

Khoảng khắc, thân thể hắn bị cứng một chỗ không thể nhúc nhích.

Đây là Định Thân Thuật cực kỳ hiếm thấy tu tiên giới.

Vù!

Nữ tử xinh đẹp biến mất vào hư không.

Từ đầu tới cuối, ngay cả hình dạng đối phương hắn cũng không thấy được, chỉ là mơ hồ ngửi được mùi hương nữ tử.

Trong lòng hắn thầm kêu khổ, cỗ sức thúc đẩy pháp lực muốn tránh khỏi Định Thân Thuật.

Rốt cuộc, hao hơn nửa ngày, hắn mới hóa giải được Định Thân Thuật này.

Lúc hắn bay lên không trung lần nữa, phát hiện tất cả các đệ tử kiểm tra đều đã tới mục đích.

"Chẳng lẽ là vị tiền bối nào phát hiện ta gian lận, chỉ là trừng phạt nho nhỏ?"

Dương Chấp sự hít vào một hơi lạnh, mặt mày sợ hãi.

Nữ tử thần bí trước đó ẩn tới sau lưng hắn thần chẳng biết quỷ không hay, đồng thời dễ dàng thi triển Định Thân Thuật lập tức đông cứng thân thể hắn.

Thực lực như vậy, coi như Kim Đan bậc cao cũng chưa chắc làm được như thế.

Hắn càng nghĩ càng thấy sợ.

Đến khi Dương Chấp sự trở lại hiện trường kiểm tra, hai vị tu sĩ Trúc Cơ sắc mặt cổ quái liếc hắn:

- Người vừa rồi đi đâu, làm sao bây giờ mới trở về.

Sau đó, bắt đầu cửa kiểm tra thứ ba khảo sát phẩm tính.

Việc này do một nữ tu Trúc Cơ khảo hạch, nàng sẽ hỏi kiểm tra từng người.

Trong quá trình kiểm tra sử dụng một loại bí thuật tinh thần, mọi người trả lời vấn đề của nàng, trên tinh thần sẽ không thể phản kháng, căn bản không thể nói dối.

Rất nhanh, đến phiên Dương Phàm cùng Lâm Thành.

Dương Phàm mỉm cười, đi ra phía trước.

Nữ tu Trúc Cơ ngồi trước mặt hắn, ánh mắt tĩnh lặng như nước, có vài phần tu sắc.

Chỉ là đôi mắt kia, ẩn chứa một loại sắc bén như kiếm nhọn.

- Ta hỏi ngươi ba vấn đề.

Nữ tử này chậm rãi lên tiếng.

Một cỗ tinh thần lực không thể làm trái, tràn vào trong đầu Dương Phàm.

564. Chương 548: Tiên Tàn Huyền Nhai

Nữ tử cùng lúc lên tiếng, một cỗ tinh thần lực không thể kháng cự đột nhập vào đầu Dương Phàm.

- Mời hỏi.

Dương Phàm sắc mặt bình lặng như không, giọng nói bình thản.

Thấy biểu hiện của Dương Phàm, nữ tử kia lộ ra dị sắc.

Chẳng qua nữ tử kia cho rằng tinh thần bí thuật của mình thi triển thành công, áp bách được ý chí đối phương, cũng không suy nghĩ nhiều.

- Vấn đề thứ nhất, ngươi gia nhập Băng Phách Tông, rốt cuộc có bí mật gì không thể cho ai biết?

Nữ tử giọng nói du dương êm tai, nhưng ẩn chứa một cỗ uy nghiêm trong đó.

Vấn đề này, gần như là cho trong lòng Dương Phàm khẽ chấn động, thiếu chút cho rằng đối phương nhìn thấu được tu vi thật sự của mình.

Chẳng qua hắn cuối cùng là người ở Tầng cao, thần sắc trấn định tự nhiên.

Dương Phàm đáp:

- Ta gia nhập Băng Phách Tông, chỉ muốn học tiên thuật, trở lên nổi bật.

Sau khi nữ tử nghe xong, cảm giác đối phương đáp rất thẳng thắn chân thật, dao động tinh thần cơ bản bình ổn, không có dấu hiệu nói dối.

- Vấn đề thứ hai, nếu như Băng Phách Tông gặp phải nguy nan, ngươi sẽ làm như thế nào.

- Theo tình huống quyết định, có năng lực thì ra tay, nếu bản thân khó bảo toàn, vậy cũng không cố được Tông phái, nhưng ít ra đảm bảo không có dị tâm.

Dương Phàm đáp.

Nữ tử gật đầu, phẩm tính đối phương không thể nói là tốt nhưng không tính là xấu.

- Vấn đề thứ ba, ví dụ trước mắt ngươi có một viên tiên đan cùng một thanh tiên khí. Cái trước chỉ có thể cho người trường sinh bất tử lại không cho người bất kỳ thân thông pháp lực gì. Vật sau có thể cho người lực công kích vô địch trên đời nhưng không cách nào thay đổi thọ nguyên của người.

- Hai món vật phẩm này, chỉ có thể lựa chọn một, ngươi sẽ lựa chọn thế nào.

Nữ tử cười dài hỏi.

Dương Phàm rơi vào suy tư ngắn ngủi.

Nếu như có được tiên đan, có thể làm cho người trường sinh bất tử, như vậy liền có đủ thời gian tu luyện có cơ hội cười mây phi thăng.

Khuyết điểm, là không có năng lực tự bảo vệ mình, sợ rằng phải phi thường khiêm nhường, tu luyện vô số năm giữa núi sâu, an nhàn cả đời.

Còn như lựa chọn tiên khí, có được lực công kích vô địch trên đời như vậy có thể dùng tiên khí đánh nhau, phá hết mọi khó khăn, tự đi tìm kỳ ngộ của mình, vậy cũng có cơ hội thành tiên.

Khuyết điểm là con đường đi vô cùng hung hiểm, hơi chút vô ý sẽ vạn kiếp bất phục.

Người có tâm tính cùng tính cách khác nhau, sẽ lựa chọn vật phẩm khác nhau.

Lựa chọn tiên đan, nói rõ tính tình đậm bạc, thích an nhàn, nhưng thiếu khuyết tính phần đấu mạnh dạn, cũng có khả năng tính cách nhu nhược.

Lựa chọn tiên khí, chứng minh có tâm tính phần đấu mạnh bạo có dã tâm nhất định, cũng có khả năng cực độ nguy hiểm, tội ác tày trời.

- Hai thứ ta đều không chọn.

Dương Phàm đột nhiên đáp.

Nữ tử chợt sững sờ. nàng cũng không giới hạn cần phải chọn một chỉ hỏi nên chọn thế nào.

- Vì sao?

Nữ tử hiểu kỳ hỏi.

- Tiền bối, ba vấn đề của ngài đã hỏi xong rồi.

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên.

Nữ tu Trúc Cơ cứng lại, nhưng nàng cũng không thể phản bác, chỉ có thể nói:

- Người hợp cách.

Dương Phàm đi ra một bước, quay đầu lại cười nói:

- Bởi vì bất luận là tiên đan hay tiên khí, đều không phải là người phàm có thể nắm giữ sử dụng được. Chỉ là một phàm nhân bình thường, dù là dùng linh đan tu tiên giới cũng sẽ bạo thể mà chết, huống hồ là tiên đan càng cao cấp hơn. Còn tiên khí, người tu tiên căn bản không thể nào nắm giữ được, càng sẽ bị tiên khí cản trở mà chết. Huống hồ những thứ này chỉ là vật vọng tưởng, không thực tế tu vi bản thân mới là căn bản.

Hắn đang nói căn cứ vào sự thật.

Thân là dược sư, hắn rõ ràng dược lý, biết người phàm không thể nào tiêu hóa được lực lượng trong tiên đan. Cho dù dùng một viên Duyên Thọ Đan, cũng cần người tu tiên dùng pháp lực phụ trợ.

về phần tiên khí, thấy qua thanh Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trấn thủ Địa Mạch Chỉ Tích Thiên Lan Điện, vậy càng không cần phải nói.

Tràng cảnh tiên khí tỏa ra dư sáng, một lần miểu sát hơn trăm Kim Đan bậc cao còn rõ ràng trong đầu.

- Quan điểm của người cũng có đạo lý, chú trọng thực tế cùng tu vi bản thân mới là căn bản.

Nữ tu Trúc Cơ gật đầu.

Dương Phàm kiểm tra hoàn tất đến lượt Lâm Thành.

Phẩm tính Lâm Thành vốn không kém, thuận lợi thông qua kiểm tra.

Cuối cùng, hai mươi người, có mười tám người thông qua kiểm tra.

Dựa theo ý kiến của nữ tu Trúc Cơ chỉ cần không phải hạng người tâm tính cực kỳ tà ác, không còn thuốc cứu được, vậy đều có thể thu nạp vào Tông môn.

Trải qua nửa ngày, nhóm hai mươi người, đa số đều thông qua kiểm tra.

Lâm Thành tươi cười hơn hớn.

Kiểm tra hoàn tất, Dương Phàm cùng Lâm Thành đều trở thành đệ tử chính thức Băng Phách Tông.

Tình huống này, Dương Chấp sự kia chỉ có thể nhìn, thoáng có chút không cam lòng, cũng không dám lại nhúng tay nữa. Trước đó chuyện bị định thân đã làm hấn mất hồn mất vía, tâm thần không yên.

- Ta dẫn các người đi lĩnh lệnh bài thân phận.

Dương Chấp sự thẩm thử dài, dẫn chúng đệ tử rời đi.

Ngược lại nữ tu Trúc Cơ kia nhìn bóng lưng Dương Phàm rời đi, lẩm bẩm:

- Nếu người này không phải cực có ngộ tính, thì là lai lịch tuyệt không đơn giản.

Dương Phàm cùng bọn người Lâm Thành theo Dương Chấp sự đi nhận lệnh bài thân phận. Chính thức trở thành đệ tử Băng Phách Tông.

Mặc dù chỉ là đệ tử ngoại môn, hưởng thụ đãi ngộ lại bất đồng.

Mỗi người tối thiểu có một gian phòng riêng, mỗi tháng Tông phái sẽ phát xuống ba khối hạ phẩm linh thạch, có thể vào tàng thư các Tông phái xem một ít ngọc giản sách cổ, thậm chí tu tập một số công pháp tu tiên.

Đương nhiên, cùng lúc hưởng thụ những đãi ngộ này phải nghe theo Tông phái điều khiển, trong một năm, thỉnh thoảng sẽ phái ra đi làm chuyện.

Sau khi biết được hai người Dương Phàm trở thành đệ tử Tông phái chính thức, nam tử tóc tím họ Phương kia tức giận sôi trào, tới cửa tìm Dương Chấp sự chất vấn.

- Khối Ngọc Dương Thạch này trả lại cho ngài, thứ cho Dương mỗ bất lực.

Dương Chấp sự không nói hai lời, trả lại khối tài liệu do nam tử họ Phương kia đưa tặng lúc trước.

- Người

Thanh niên họ Phương tức giận phát run, nhưng không thể phản bác.

Một lát sau. ánh mắt hấn lóe lên hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dương Chấp sự than thở:

- Ngài đừng hỏi nhiều, sau này đừng nên trêu chọc hai người này thì tốt hơn, ta cảm giác Dương Phàm kia thật không đơn giản.

Thanh niên họ Phương phẫn nộ rời đi, vẻ mặt mang theo mấy phần oán hận không cam lòng.

"Thôi được, cho các người đặc ý một thời gian, ngày tháng còn dài, không tin không có cơ hội chinh được các người."

Thanh niên họ Phương cũng buông tha một nửa, hai người đối phương đã trở thành đệ tử Tông môn không dễ ra tay.

Hiện giờ hấn chỉ muốn tìm một cơ hội chinh hai người, nhả ra một hơi ác khí.

Một thời gian sau đó Dương Phàm cùng Lâm Thành qua những ngày ở Băng Phách Tông.

Lâm Thành dùng quá nửa thời gian ở trên tu luyện, xem xét bộ phận ngọc giản sách cổ Tông môn.

- Đệ tử ngoại môn có thể được đọc cũng sẽ không có công pháp gì tốt.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

Hấn lấy ra mấy chiếc ngọc giản, giao cho Lâm Thành:

- Người tự tìm hiểu xem, lựa chọn một môn trong đó. Nếu có thể thành công, ngày sao thành tựu không thể lường được.

Lâm Thành cũng không nghi ngờ, tiếp nhận ngọc giản, cảm tạ rồi đi.

Dương Phàm lại tiến vào trong tàng thư các Băng Phách Tông, xem lướt qua các sách cổ có liên quan tới lịch sử biến đổi cực bắc.

Băng thực lực của hắn, bố trí quyền hạn tàng thư các không hề có ý nghĩa.

Quả nhiên, từ trong một sổ sách cổ, Dương Phàm xem ra được đầu mối hình thành Băng Tuyết Tiên Vực.

Thì ra, cái gọi là Băng Tuyết Tiên Vực là sau khi Tiên Tần cổ quốc chia tách, một số người đại thần thông đi sâu trong cực bắc, lợi dụng một số địa thế thiên nhiên, bố trí một tiên trận thượng cổ.

Tiên trận này dung nhập vào trong thiên địa cực bắc, phạm vi khu vực bao phủ mấy vạn dặm, cũng hình thành Băng Tuyết Tiên Vực trong truyền thuyết ngoại vực.

Băng Tuyết Tiên Vực bởi nguyên nhân tiên trận thượng cổ, mặc dù bị vây giữa sông băng nội vực, hoàn cảnh địa lý sẽ không ác liệt, phương diện linh khí thậm chí gấp đôi bên ngoài.

Ngược lại, Băng Tuyết Tiên Vực tồn tại để cho tu tiên giới cực bắc dần dần phồn vinh lớn mạnh, trở thành Thánh địa tu tiên giới cực bắc hôm nay.

Phù -

Xem xong đoạn lịch sử phát triển này, Dương Phàm khẽ thở ra một hơi.

Cực bắc chỉ là một góc Đông Thắng Đại Lục, nhưng diễn biến lịch sử nơi này có thể phản ánh được trong cơn lũ lịch sử toàn đại lục, có chôn giấu bí mật chân tướng.

Năm đó, Tiên Tần cổ quốc làm sao lại phân liệt?

Sau khi Tiên Tần cổ quốc phân liệt, liền có một bộ phận cổ tu sĩ bố trí thượng cổ tiên trận ở cực bắc, hình thành Băng Tuyết Tiên Vực hôm nay.

"Giống như Thiên Lan Điện nội hải cùng với Địa Mạch Chỉ Tích, Băng Tuyết Tiên Vực tồn tại cũng đáng tra cứu."

Dương Phàm rơi vào suy tư ngắn ngủi.

Hắn đột nhiên phát hiện, có rất nhiều bí mật đều liên quan đến Tiên Tần cổ quốc.

Đầu tiên là Chí Bảo Long Khí, có người nói là do đông đảo Tông sư luyện khí thời kỳ Tiên Tần cổ quốc, tụ tập vô số tài liệu đỉnh cấp thời kì cuối thượng cổ trong thiên địa, thậm chí dùng tài liệu thân thể chân long, chế tạo ra Linh Bảo Truyền Thừa chí cường.

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, cùng một nhịp thở với sổ mệnh Đông Thắng Đại Lục.

Khi đó chế tạo Chí Bảo Long Khí là vì đảm bảo Tiên Tần cổ quốc vĩnh viễn hưng thịnh, truyền thừa muôn đời.

Thế nhưng, Chí Bảo Long Khí chế tạo thành công, Tiên Tần cổ quốc vẫn cứ phân liệt, điều này thật làm cho người ta suy xét.

Sau đó là Thiên Lan Điện, tiên khí thượng giới.

Thiên Lan Điện là người đại thần thông thời kỳ Tiên Tần thượng cổ, tán tiên Thiên Lan lưu lại. Ngay cả tiên khí thượng giới, cũng xuất hiện ở thời kỳ Tiên Tần cổ quốc.

Lại thêm Băng Tuyết Tiên Vực hình thành, có quan hệ tất nhiên với Tiên Tần cổ quốc phân liệt.

Cuối cùng là một sổ trời buộc trong thiên địa này từ cuối thời kỳ Tiên Tần thượng cổ chứa năm xẻ bảy. Bắc Tần to như vậy đã không xuất hiện tu sĩ đỉnh cấp, ngay cả tu sĩ Hóa Thần Kỳ cũng cực hạn trong truyền thuyết.

Nghe Hà Lạc kể lại, Đại Tần Vương Triều hoàn toàn không bị hạn chế này.

Mà Đại Tồn Vương Triều hôm nay chính là trung tâm Tiên Tồn cổ quốc khi xưa, truyền thuyết còn có huyết mạch hoàng tộc Tiên Tồn tồn tại.

”Tiên Tồn cổ quốcChỉ Bảo Long Khí”

Dương Phàm lại hít sâu một hơi.

Hắn mơ hồ bắt được nếu có thể khám bí mật trong Chỉ Bảo Long Khí, cùng với rất nhiều bí ẩn liên quan tới Tiên Tồn cổ quốc, đều có thể cởi ra được.

Có hai loại truyền thuyết về Chỉ Bảo Long Khí:

Thứ nhất, tụ tập đủ Cửu Ngũ Chỉ Bảo Long Khí, có thể chỉnh sửa số mệnh đại lục, thậm chí có thể đem gia tăng đại số mệnh lên thân mình. Người có được đại số mệnh như vậy, coi như là phế linh căn cũng có thể nghịch thiên sửa mệnh, đập mây phi thăng.

Thứ hai, tụ tập đủ Cửu Ngũ Chỉ Bảo Long Khí, có thể mở ra bảo tàng thời kỳ Tiên Tồn cổ quốc, đồng thời cũng có thể vạch trần nguyên nhân Tiên Tồn cổ quốc diệt vong.

Đồng thời nghe Hà Lạc nói, thời kỳ Tiên Tồn có Thiên Nhất Hồn Thủy, về sau rất nhiều bảo vật đều niêm phong cất trong kho bảo tàng Tiên Tồn. Có thể trong bảo tàng Tiên Tồn, có được vật ấy. Nghĩ tới đây, Dương Phàm xòe tay ra, Hoàng Long Quan xuất hiện trong tay quang mang vàng đất phóng ra, một cỗ thổ linh hùng hậu tinh thuần ứng vận mà sinh.

Chỗ trung tâm Hoàng Long Quan có một hạt châu màu vàng kim, hai bên cạnh có rồng vàng giương nanh múa vuốt, há mồm vào hạt châu vàng kim ở giữa.

Cỗ khí tức hùng hồn to lớn viển vông xa xưa trên Hoàng Long Quan, càng thêm ẩn chứa một loại long khí quán lâm thiên hạ, khiến cho vạn vật thuận phục.

Oong ong

Đột nhiên, Hoàng Long Quan trong tay Dương Phàm bỗng dưng vang vang, dường như muốn thoát khỏi tay.

Thấy cảnh như thế, làm cho Dương Phàm sắc mặt đại biến, xoay một cái thu Hoàng Long Quan vào trong Tiên Hồng Không Gian.

565. Chương 549: Tứ Thánh Tôn Cực Bắc

Dương Phàm động tác cực nhanh, Hoàng Long Quan vừa bắt ngờ sinh ra phản ứng, hắn liền dùng tốc độ nhanh như chớp giắt thu nó vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Đây là một loại trực giác câu thông thiên địa của Tiên Hồng Quyết.

Hoàng Long Quan vừa mới dị biến, làm cho hắn sinh ra cảm giác không ổn.

Trong lòng hắn vô cùng cổ quái, vì sao Hoàng Long Quan ở nội hải, cùng với nơi Bắc Tồn lại không có phản ứng này.

Hết lần này tới lần khác đến nơi cực bắc, lại có hiện tượng lạ?

Tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm phát hiện Hoàng Long Quan đã ngừng rung lên, khôi phục bình thường.

- Kỳ quái

Dương Phàm lẩm bẩm:

- Rõ ràng là nơi cực bắc này có tồn tại gì đó, dẫn tới Hoàng Long Quan cảm ứng.

Như vậy, rốt cuộc là thứ gì dẫn tới Hoàng Long Quan cảm ứng?

Dương Phàm suy đoán, chỉ có hai khả năng.

Khả năng đầu tiên, là nơi cực bắc này không chừng cũng có Chí Bảo Long Khí khác.

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, nghe con số Cửu Ngũ như vậy khẳng định không phải chỉ có một kiện Chí Bảo Long Khí.

về phần trong thiên địa rồi cuộc có bao nhiêu kiện Chí Bảo Long Khí. Dương Phàm không thể suy đoán, nhưng khẳng định, là không nhiều lắm.

Khả năng thứ hai, là tồn tại huyết mạch hoàng tộc Tiên Tàn.

Theo Hà Lạc nói, Chí Bảo Long Khí là chế định cho riêng hoàng tộc Tiên Tàn.

Muốn được Chí Bảo Long Khí thừa nhận, luyện hóa được nó. cần người mang trong mình huyết mạch hoàng tộc Tiên Tàn, hoặc là thuộc tính phù hợp thu được máu hoàng tộc Tiên Tàn, cũng có thể luyện hóa thành công.

Dương Phàm dùng thuộc tính linh khí Diễm Căn Kỳ, hoàn toàn có thể phù hợp với Hoàng Long Quan, nhưng bởi không phải người hoàng tộc, không cách nào luyện hóa được nó.

”Khu vực cực bắc này quả thật không đơn giản, lúc trước ta cẩn thận, cũng là một loại trực giác làm ra”

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ.

Xét thấy Hoàng Long Quan dị tượng như thế, ngày sau Dương Phàm khẳng định sẽ không dễ dàng lấy ra vật này.

Cũng may Tiên Hồng Không Gian có thể che đậy cỗ khí tức đặc biệt trên Hoàng Long Quan.

”Xem ra Huyền Minh Băng Thiềm kia có được thiên phú thần thông nào đó, cảm ứng được ta từng chạm vào Chí Bảo Long Khí, lúc trước nó muốn giao dịch cũng là vật này.Nghĩ hay quá nhỉ.”

Dương Phàm hiện vẻ cười lạnh, càng thêm xác định truyền thừa linh bảo có khí tức đặc thù như lời Huyền Minh Băng Thiềm trước kia.

Chí Bảo Long Khí là chí bảo ở trong giới này, câu thông với số mệnh thiên địa, càng ẩn chứa bí mật kinh thiên, là chìa khóa mở ra bảo tàng Tiên Tàn, nào phải một cái Huyền Băng Quả cùng một khối Băng Ngọc Nham thượng phẩm là có thể giao dịch được.

Hoàng Long Quan cùng với Chí Bảo Long Khí mê hoặc, Dương Phàm để đó trước, bắt đầu vượt qua một đoạn năm tháng không ngắn ở cực bắc này.

Năm đầu tiên, Dương Phàm yên lặng ”tu luyện”, thỉnh thoảng chỉ điểm Lâm Thành, hẳn thuận lợi suôn sẻ”thăng cấp” đến Ngưng Thần trung kỳ.

Tốc độ này, rõ ràng là không chậm.

Mà Lâm Thành lột xác thể chất cùng cải tạo đã không tầm thường, được Dương Phàm chỉ điểm cùng thỉnh thoảng tặng linh đan, cũng tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ.

Xét thấy tình huống này, Chấp sự cấp trên hai người, cũng chính là Tàn tiên tử áo trắng, ngoại lệ kéo bọn họ vào hàng đệ tử nội môn.

Sau khi trở thành đệ tử nội môn, chẳng những càng hướng thụ nhiều đãi ngộ, trọng yếu hơn là có thể đi vào trong một phạm vi mới tầm nhìn càng thêm rộng rãi.

Tuy rằng Dương Phàm không quan tâm, nhưng lại có trợ giúp rất lớn với Lâm Thành.

Một năm này, Dương Phàm bề ngoài đang yên lặng tu luyện, kỳ thật bình thường lấy danh nghĩa ”bế quan”, rời khỏi Băng Phách Tông đi dạo các nơi khác ở Băng Tuyết Tiên Vực.

Hơn nữa, khi Hồn Căn ngao du đại địa, Băng Phách Tông lớn như vậy, hầu như không có chỗ nào Dương Phàm không thể đi tra.

Hắn cũng kinh ngạc phát hiện, thực lực Băng Phách Tông không phải đơn giản như biểu hiện bề ngoài.

Nơi cực bắc, Băng Phách Tông chỉ là đại phái hạng nhất, nhưng Dương Phàm lại phát hiện trong Tông phái có đến bốn cường giả Nguyên Anh, kể cả một vị Thái thượng tổ sư bế quan quanh năm không ra tu vi sâu không thể lường.

Đại phái hạng nhất còn như thế vậy thì thế lực như Băng u Cung, Bắc Cực Thần Tông, sẽ cường đại tới trình độ nào?

Theo Dương Phàm biết được, tam đại Tông nơi cực bắc, chỉ có Băng u Cung đồn trú ở khu vực Băng Tuyết Tiên Vực.

Còn hai đại Tông khác, Bắc Cực Thần Tông cùng Nam Minh Huyền Tông lại đều ở hoàn cảnh ác liệt bên ngoài Băng Tuyết Tiên Vực.

Thậm chí, ngay cả một bộ phận thực lực Băng u Cung cũng ở bên ngoài tiên vực.

Trải qua thời gian một năm, Dương Phàm đã có hiểu biết sơ lược về cực bắc cùng Băng Tuyết Tiên Vực.

Nếu nói thực lực chính thể, cực bắc dễ dàng thắng Bắc Tàn một bậc.

Nếu so sánh với nội hải, lại yếu hơn một đường.

Dù sao Thiên cấm Nội Hải tài nguyên càng thêm phong phú, yêu thú cùng nhân loại cùng nhân loại cùng tồn tại, cơ sở nhân khẩu gấp trăm ngàn lần cực bắc.

Chẳng qua bởi hoàn cảnh ác liệt nơi cực bắc, tỷ lệ cường giả nơi này càng cao hơn.

Ở nơi cực bắc nổi danh nhất chính là Cực Bắc Tứ Thánh Tôn, đều là tồn tại Nguyên Anh đại tu sĩ trở lên thực lực sâu không thể lường.

Cực bắc Cực bắc cũng không phải không có Nguyên Anh đại tu sĩ khác, mà chỉ có bốn người này bộc lộ tài năng, dùng xưng hô Thánh Tôn có thể thấy được thực lực thần thông.

Thậm chí Dương Phàm hoài nghi. Cực Bắc Tứ Thánh Tôn này có thể là cường giả cùng đẳng cấp với mười hai đại Chí Tôn Thiên Cầm Nội Hải.

Nếu như thật là thế. Dương Phàm hành động ở cực bắc càng phải thêm cẩn thận.

Năm thứ hai khi Dương Phàm gia nhập Băng Phách Tông.

Lâm Thành cùng Dương Phàm, gần như đồng thời thăng cấp Ngưng Thần hậu kỳ.

Tiến độ tu vi như vậy, làm cho Tàn tiên tử áo trắng càng thêm giật mình, khiến nam tử họ Phương càng thêm kiên kỳ để cho Kiều Phong thiên linh căn kinh ngạc.

hai người Kiều Phong cùng với Hà Tuyết tư chất siêu phàm, hiện giờ cũng chỉ mới Ngưng Thần hậu kỳ cùng Ngưng Thần trung kỳ.

Băng Phách Tông hàng năm đều sẽ có đại hội đấu pháp, bình thường chỉ giới hạn ở cùng trình, tự thể hệ thi đấu.

Đại hội đấu pháp như thế. thậm chí khiến cho cả cao Tăng Băng Phách Tông quan tâm, ngay cả Liễu Tuyết Cầm cũng tham gia.

ở trên đài đấu pháp, Kiều Phong cùng Lâm Thành đánh một lần, kết quả không phân thắng thua, Kiều Phong hơi có chút không cam lòng.

Hai người đều ái mộ Liễu Tuyết cầm, cũng rõ ràng chỉ tiết đối phương, đều muốn biểu hiện trước mặt nữ tử mình ái mộ.

Dương Phàm chỉ yên lặng trợ giúp Lâm Thành, nhưng không cho hắc linh đan diệu dược giúp hắn nghịch thiên.

Trên thực tế, nếu như muốn giúp làm được nâng cao tốc độ tăng lên tu vi, Dương Phàm hoàn toàn có thể làm được.

Nhưng là vì tốt cho bằng hữu này, trước tiên Dương Phàm chậm rãi giúp hắn rèn luyện tốt cơ sở, cách một thời gian tặng linh dược cùng nước thuốc ngâm mình, đều là vì rèn luyện chuẩn bị căn cơ.

Năm thứ hai, Dương Phàm càng thêm hiểu biết nhiều về cực bắc, dù sao bình thường cũng "rình xem" cao tầng Băng Phách Tông hội nghị cùng mật đàm riêng.

Lúc này, Dương Phàm đã rời khỏi Băng Phách Tông, đi toàn cực bắc thăm dò Thiên Nhất Hồn Thủy cùng hạ lạc Vũ Văn Hâm.

Thế nhưng, đối với Thiên Nhất Hồn Thủy. Dương Phàm hoàn toàn không biết làm sao xuống tay được.

Hắn cũng không phải không hỏi qua tu sĩ bậc cao Băng Tuyết Tiên Vực, chỉ là tu sĩ bình thường căn bản không nghe nói qua Thiên Nhất Hồn Thủy.

Thứ hai là hạ lạc Vũ Văn Hâm, không ai biết Vũ Văn Hâm là ai, điều này nói rõ nàng không nổi danh ở cực bắc, đồng thời cũng hiếm có người biết đến tồn tại của Tinh Thần Chiêm Bặc Đạo.

Ngay khi Dương Phàm dự định rời khỏi Băng Phách Tông, Linh Thú Viên ở Tiên Hồng Không Gian sinh ra một tia dị động.

Dương Phàm đi vào xem, phát hiện Lưu Ly Hàn Tinh Xà sau khi ăn vào Băng Ngọc Nham, quá trình lột xác đã hoàn thành một nửa.

Xem xu thế trước mắt trong vòng một năm Lưu Ly Hàn Tinh Xà có thể thăng cấp Hóa Hình Kỳ.

Yêu thú không thể so với nhân loại, trời sinh cơ thể cường đại, thọ mệnh càng dài dòng, cho nên thăng cấp Hóa Hình Kỳ phải trả giá lớn hơn, cần trải qua Hóa Hình Thiên Kiếp mài luyện.

Còn tu sĩ nhân loại thăng cấp Nguyên Anh, trọng điểm nhất là khắc chế tâm ma.

Lúc trước khi Độc Hạt Vương thăng cấp Hóa Hình Kỳ, là trong thời gian Dương Phàm bế quan năm mươi năm ở Ngự Dương, lúc đó là Thạch Thiên Hàn trợ giúp ứng phó chuyện này.

Xét thấy Lưu Ly Hàn Tinh Xà đang thăng cấp Hóa Hình Kỳ, Dương Phàm tạm thời bỏ qua ý nghĩ đi các nơi thăm dò tin tức.

Vì vậy, hắn lại ở lại Băng Phách Tông thêm nửa năm.

Một ngày, Lâm Thành tu luyện đến Ngưng Thần đại viên mãn, Dương Phàm cũng theo sau thăng cấp Ngưng Thần đại viên mãn.

Tình huống như vậy, khiến cho nam tử họ Phương hoảng sợ.

Trong một động phủ Băng Phách Tông.

- Không được, tiềm lực hai người này thật sự quá đáng sợ, nếu như mắc kẹt cho bọn chúng tiếp tục, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua ta. Khi trước ta đã đắc tội hai người này, thậm chí sinh ra sát ý với bọn họ

Nam tử họ Phương lẩm bẩm, đi qua đi lại trong động phủ, đứng ngồi không yên.

- Phu quân, rốt cuộc có chuyện gì, làm cho ngài lo lắng như vậy?

Trong động phủ, một nữ tử xinh đẹp mặt như hoa đào hỏi.

Cô gái này là đạo lữ song tu với hắn, chỉ có tu vi Ngưng Thần Kỳ, nhưng rất có mưu kế.

Nam tử họ Phương đem lo lắng trong lòng nói cho đạo lữ song tu của mình.

- Phu quân, thừa dịp hiện giờ tu vi địa vị của ngài cao hơn họ một bậc phải mau ra tay, bằng không

Dứt lời, nữ tử mặt như hoa đào kề mũi sát tai hắn, thấp giọng nói nhỏ một lát.

- Kế này thật tuyệt diệu.

Nam tử họ Phương mừng rỡ, ôm lấy nữ tử xinh đẹp hôn mấy cái.

Ba ngày sau.

Dương Phàm ở trong động phủ Lâm Thành, lấy ra một hộp ngọc, giao cho hắn:

- Lâm đạo hữu, nếu như nội trong năm mươi năm, huynh còn không thể thăng cấp Kim Đan Kỳ, vậy mở hộp này ra.

Lâm Thành thận trọng thu hồi hộp ngọc.

Đúng lúc này, bên ngoài có người đưa tới một tấm truyền tin phù.

Lâm Thành phát tay nhận lấy mở ra truyền âm phù xem nội dung bên trong.

- Bên trên là Chấp sự an bài nhiệm vụ, nửa tháng sau đi Kỳ Thạch Lâm săn giết một cổ Thụ Tinh lai lịch không rõ. Bởi vì một vị trưởng lão Tông phái vừa lúc cần loại thân cây cực phẩm làm tài liệu luyện chế Pháp Bảo bản thân không rảnh làm việc, vì vậy phái Chấp sự bên dưới đi làm.

Lâm Thành nói lại nội dung truyền tin phù một lần.

- Nhiệm vụ này, hai chúng ta đều bị chỉ định. Dựa theo thông lệ, đệ tử môn mỗi nửa năm đều phải phục tùng Tông phái an bài, chấp hành một lần nhiệm vụ không ràng buộc.

Lâm Thành cười nói.

Nhiệm vụ theo lệ như vậy, bình thường là hỗ trợ thu thập một ít tài nguyên tu tiên do cao Tăng Tông phái cần dùng.

- Cổ Thụ Tinh? Ta cũng muốn đi xem thử.

Khóe miệng Dương Phàm hiện lên một tia cười khê.

Nửa tháng sau, tổng cộng hai mươi tu sĩ tập hợp trong đại điện Bằng Phách Tông.

Hơn hai mươi người này, đa số là Ngưng Thần Kỳ, còn có hai vị Chấp sự Trúc Cơ, phân biệt là Tàn tiên tử áo trắng cùng nam tử họ Phương.

Trong tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, Kiều Phong Hà Tuyết cũng ở bên trong.

- Lần này đối phó cổ Thụ Tinh, lai lịch không rõ, vu vi vào khoảng tam cực đỉnh, đã từng giết rất nhiều tu sĩ cấp thấp, vốn dự định phái tu sĩ bậc cao đi, nhưng các Chấp sự cao cấp trong môn phái còn không rảnh, cho nên lần này chúng ta nhất định không thể sơ sẩy.

Tàn tiên tử áo trắng nói với mọi người.

Sau một lát, chúng tu sĩ phá không lao về phía chân trời xa.

Trong lúc này, Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được sát khí lạnh băng tới từ nam tử họ Phương.

566. Chương 550: Rễ Cây Quỷ Di

Chẳng qua lần gần nhất, cũng là cách đây hai năm trước.

Vốn Dương Phàm tưởng rằng hắn đã buông tha rồi vì vậy cũng lười ra tay. lại không ngờ ở trong lần nhiệm vụ này, đối phương lại sinh ra sát ý.

"Cũng tốt thừa dịp nhiệm vụ này, chém giết người này, đỡ phải phiền phức."

Dương Phàm thần sắc thản nhiên, trong lòng tùy ý nghĩ vậy.

Đối với nhân vật như nam tử họ Phương, trước đây Dương Phàm căn bản không quan tâm, thậm chí bình thường thì cũng lười ra tay.

Giết hay không, chỉ là hắn tùy tiện suy nghĩ mà thôi.

Điều này giống như dưới chân có một con kiến, giương nanh múa vuốt trước mặt mình, có thể lựa chọn đạp chết nó, cũng có thể căn bản không để ý tới.

Còn lúc này, trong lòng nam tử họ Phương đang nhiều lần mưu tính ứng phó các biến số trong kế hoạch lần này.

Hắn lại không biết, cánh tay tử thần đã xác định mục tiêu là hắn.

Nhóm người đều có tu vi Ngưng Thần Kỳ trở lên, có được năng lực phi hành.

Nghe Tần tiên tử áo trắng nói, khoảng cách từ Tông phái tới Kỳ Thạch Lâm khoảng nửa tháng phi hành.

Lộ trình nửa tháng, nghe dường như rất xa kỳ thật đối với cấp bậc cường giả như Dương Phàm mà nói, chỉ cần thời gian nửa chén trà nhỏ.

Lúc mọi người phi hành ba ngày, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng xé gió một đạo hàn quang mờ ảo lướt tới, tốc độ vượt xa mọi người.

Dương Phàm không quay đầu mặt hiện vẻ dị sắc.

Hàn quang mờ mờ lướt tới phía trên mọi người, đột nhiên dừng lại, khẽ nói:

- Các người chờ đã.

Mọi người vội quay đầu lại, phát hiện người tới là một nữ tử tú nhả toàn thân lượn lờ băng quang, vây dài vàng nhạt, khí chất duyên dáng.

- Liễu tiên tử, là cô

Lâm Thành cùng Kiều Phong ánh mắt sáng lên mọi người đều vội hành lễ chào hỏi nàng.

- Liễu Chấp sự, sao cô cũng tới đây?

Tần tiên tử áo trắng cũng nam tử họ Phương có chút khó hiểu.

Đều là Chấp sự. Liễu Tuyết cảm là Chấp sự cao cấp, bọn họ là Chấp sự bình thường, trên địa vị vẫn có khác biệt rất lớn.

Trong đại phái hạng nhất như Băng Phách Tông, trưởng lão đều là cấp bậc Nguyên Anh.

- Ta vốn đang tìm hiểu công pháp trong động phủ, vô tình nghe nói các người muốn đi Kỳ Thạch Lâm săn giết Cô Thụ Tinh lại lịch không rõ không yên tâm vì vậy theo tới đây.

Liễu Tuyết Cẩm kiều nhan hiện vẻ ngưng trọng.

- Liễu sư tỷ chúng ta nghe nói cổ Thụ Tinh kia chỉ là tam cực yêu thú cần gì sư tỷ phải ra tay?

Hà Tuyết khó hiểu hỏi.

Hai người đều do nữ trưởng lão họ Liễu Băng Phách Tông truyền thụ tiên pháp, bất đồng là Liễu Tuyết Cẩm được thu dưỡng, còn Hà Tuyết là về sau thu làm đệ tử.

- Không đơn giản như các người nghĩ đâu.

Liễu Tuyết Cẩm khẽ thở dài:

- Lần này đi ra cũng là sư tôn căn dặn.

Thấy vậy, hai vị Chấp sự dẫn đầu đương nhiên không thể phản đối.

Tần tiên tử áo trắng cũng không để ý, thậm chí còn mừng rỡ, có Liễu Tuyết cầm ra tay, như vậy nhiệm vụ sẽ dễ dàng hơn.

Còn nam tử họ Phương lại nhíu mày, nếu có Liễu Tuyết cầm ở đây, vậy mình muốn thực thi kế hoạch liền khó khăn nhiều.

Dương Phàm nhún vai, tự nhiên sẽ không phát biểu ý kiến gì căn bản không cần nói.

Chỉ là Lâm Thành bên cạnh hắn thoáng có chút hưng phấn, ánh mắt nhu hòa, nhìn về phía Liễu Tuyết cầm.

Người có cử động giống như thế còn có Kiều Phong.

Hai người cũng phát hiện cử động của đối phương, hung hăng trừng mắt với nhau, tràn ngập thù địch.

Dương Phàm như cười như không, chỉ là vươn tay vỗ vỗ vai Lâm Thành, giống như biểu thị sẽ ở sau lưng duy trì hắn.

Lâm Thành chợt cảm giác tràn đầy lòng tin, cảm kích liếc nhìn lại.

- Các người đều lên Băng Vụ Vân của ta đi.

Liễu Tuyết Cầm gọi ra một đoàn mây băng sương mù, uốn lượn không dứt.

Mọi người mừng rỡ, đều bước lên Pháp Bảo.

Bọn người Dương Phàm tự nhiên là quen đường quen lối.

Lần này có Liễu Tuyết Cầm dẫn đường, tốc độ nhanh hơn gấp mười, mấy canh giờ sau phía trước đã xuất hiện một mảnh rừng đá kỳ quái.

Phóng mắt nhìn, những tảng đá hình thù Kỳ quái dựng đứng giống như một mảnh biển rừng, vô biên vô tận.

Ở giữa bầu trời rừng đá này, quanh quẩn một Tầng sương mù. càng tăng thêm màu sắc thần bí.

Vù vù vù!

Pháp Bảo đột quang lóe ra từ phương xa, xuyên qua rừng đá, đi sâu vào bên trong.

- Thật kỳ quái, ngày thường Kỳ Thạch Lâm này đều coi như tương đối vắng vẻ, hôm nay sao lại có nhiều tu sĩ tới đây như vậy?

Nam tử họ Phương nhíu mày, khó hiểu hỏi.

Nếu như nhiều người, vậy thì hành kế hoạch của hắn sẽ càng thêm khó khăn.

- Vào xem thì biết.

Liễu Tuyết Cầm khống chế Băng Vụ Vân, đưa mọi người vào trong rừng đá.

Sau khi tiến vào rừng đá, tốc độ dần chậm lại, Liễu Tuyết Cầm thu lại Pháp Bảo, để mọi người tự phi hành.

Dương Phàm nhắm mắt lại, hắn cảm giác rừng đá này có chút chỗ không bình thường.

Ngay lúc hắn chuẩn bị tra xét kỹ càng, trong rừng đá truyền ra một cỗ khí tức cực kỳ không hài hoà, dao động rõ ràng trong cảm quan của hắn.

Mơ hồ, phương xa truyền tới tiếng rít gào, theo đó là dao động linh khí.

Cách từ rất xa. đa số tu sĩ đều cảm ứng được.

Theo Liễu Tuyết Cầm dẫn đầu mọi người đi sâu vào trong rừng đá.

Mới đi mười mấy dặm, phía trước đột nhiên truyền tới một cỗ khí tức âm lãnh nguy hiểm.

Nhóm người chỉ cảm thấy một cỗ ý lạnh truyền từ dưới chân lên.

- Các người xem bên kia có một cỗ thi thể.

Hà Tuyết thân vẩy dài, mũi ngọc khê nhú, vươn tay chỉ xuống mặt đất phía trước.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên có một bộ xương khô cùng một số mảnh nhỏ vật dụng, bên cạnh còn có một cái lỗ to dường như bị thứ rễ cây gì đó xuyên qua.

- Rõ ràng là vừa chết không lâu trên vật dụng có vết máu có thịt vụn

Dương Phàm cười dài xen lời

Quả nhiên, ở gần lỗ thủng kia có chút mảnh thịt nhỏ phù hợp với vết máu ở đó.

Cảnh tượng như vậy làm cho người ta dựng hết tóc gáy, càng cực kỳ ghê tởm.

Các vị nữ tu trong đoàn người sắc mặt trắng bệch, che miệng lại nhin lại muốn nôn.

Tần tiên tử áo trắng hừ khê một tiếng, trợn mắt liếc Dương Phàm, nhưng vẻ mặt tĩnh lặng như không. Thân là cường giả Trúc Cơ Chấp sự cấp một Tông phái, cũng đã thấy qua một số tràng diện.

Liễu Tuyết Cầm khê nhú hàng mi, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trong quá trình này chúng tu sĩ Băng Phách Tông đều có một loại cảm giác không được tự nhiên.

Thân là thủ lĩnh, Liễu Tuyết Cầm thần kinh căng thẳng, thời khắc nào cũng bao phủ phạm vi mười dặm.

Nam tử họ Phương sắc mặt trắng bệch, gần như quên đi kế hoạch ác độc trong chuyến đi này.

Các tu sĩ còn lại chưa thấy qua tràng diện này, đều cảm như hén nhịp tim tăng mạnh, trong mắt có vài phần bất an.

- Ag lúc này, phía trước truyền tới tiếng kêu thảm thiết, mặt đất cũng phải rung động.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một sợi rẽ màu vàng đất nhỏ dài bắn ra từ Tầng đất, buộc chặt một tu sĩ giữa không trung, sau đó kéo xuống đất hấp thu máu huyết.

Trong quá trình này, tu sĩ kia phát ra tiếng la thảm thiết, nhưng thân thể bị trói chặt, cứng ngắc không có sức.

Chỉ trong khoảng nửa khắc, tu sĩ kia liền bị hút khô. trở thành một bộ xương khô, bên cạnh còn sót lại quần áo thịt nát

Mọi người hoàn toàn thấy được toàn bộ quá trình hình thành bộ xương khô đó.

- A!

Các vị nữ tu Băng Phách Tông bị dọa đến mặt hoa trắng bệch, thiếu chút nữa không khống chế được linh khí dưới chân, té xuống mặt đất.

Các tu sĩ còn lại cũng sờn cả gai ốc, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Sau khi giết tu sĩ kia sợi rẽ vàng đất này nhanh chóng lui trở vào Tầng đất, biến mất không thấy.

Chẳng qua ngay khoảng khắc sau, một làn khí lạnh truyền tới từ Tầng đất dưới chân mọi người.

Đây gần như là một trực giác với nguy hiểm mãnh liệt.

- Mọi người phán tán r. chiếu cổ lẫn nhau.

Liễu Tuyết Cầm gặp nguy không sợ, thần thức giám sát chặt chẽ mặt đất.

Chúng tu sĩ nghe vậy, kéo khoảng cách với nhau, mỗi người hết sức cẩn thận.

- Cổ Thụ Tinh kia có thể ở ay gần đây, mọi người chú ý mặt đất.

Tần tiên tử áo trắng căn dặn.

Dương Phàm nổi giữa không trung, khoe miệng hiện lên một tia cười trào phúng.

Vù

Đột nhiên, một tiếng gió rít cường dài truyền tới từ trên đầu mọi người.

Cái gì?

Liễu Tuyết Cầm liếc nhìn sang, chỉ thấy một cảnh khô lớn dài bốn năm trượng vỗ xuống từ trên đầu mọi người.

Cảnh khô to lớn này không phải tới từ mặt đất bên dưới, mà tới từ một cây cổ thụ chọc trời bên cạnh.

Nháy mắt vung lên cảnh khô lớn kia, cổ thụ chọc trời kia đột nhiên biến hóa hình thái, biến thành một gốc thụ tinh toàn thân không cành lá tỏa ra quang mang vàng nhạt.

Thụ tinh này toàn thân bốn nhánh cây, gốc rễ cắm vào lòng đất dưới chân, nhưng có thể di động tùy ý.

Bùm

Cành khô lớn bốn năm trượng hung hăng quét về phía hai người trong đoàn người.

Bị nhắm trúng là một thiếu nữ váy hoa nàng kinh hô một tiếng, miễn cưỡng vận khởi vòng bảo hộ phòng ngự. Nhưng chỉ nghe một tiếng rầm rắc, thân hình nhỏ nhắn bị đánh bay, kêu thảm một tiếng, hộc máu giữa không trung, rơi xuống đất thì toàn thân là máu chết ngất đi.

Bùm

Một người bị đánh trúng là Hà Tuyết một thân váy dài, muốn tránh thoát, tốc độ lại có chút miễn cưỡng.

Nhưng cô gái này thông minh vô cùng, trong tay phóng ra một sợi vải lụa, quấn lên trên cành khô, sau đó mượn lực lộn ngược giữa trời. Cành khô to lớn kia gần như chỉ lướt sát người nàng, vòng bảo hộ phòng ngự bị vỡ may là không bị chân chính quét trúng.

- ACứu mạng

Thiếu nữ váy hoa trước đó, thân thể vừa rơi xuống đất, bị gốc rễ vàng đất kia sớm chờ sẵn, lập tức trói lại, ngay cả lực lượng vùng vẫy cũng không có.

Máu huyết trên người nàng nhanh chóng mất đi, sắc mặt trắng bệch.

- Nhanh cứu nàng!

Tần tiên tử áo trắng cầm trên tay một thanh phi kiếm lông lánh sáng trắng, phá không bay ra, chém lên trên gốc rễ vàng đất kia, nhưng chỉ lưu lại một lỗ thủng nhỏ.

Bùm vù vù

Đúng lúc này, cổ Thụ Tinh đồng thời vung lên hai nhánh cây, quét về phía mọi người, khiến cho bọn họ không thể cứu viện.

Bọn người Liễu Tuyết Cầm dưới tình huống có chuẩn bị, lập tức tránh né giữa hư không.

May là tốc độ công kích thân cây kia cũng không quá nhanh, có thể cũng là khuyết điểm Cổ Thụ Tinh này.

Vù vù mấy cái mặc dù mọi người có chút chật vật may mắn chiếu cố lẫn nhau, không xuất hiện tình huống bị cành cây đánh rơi xuống đất.

- g nhiên, thiếu nữ váy hoa kia kêu la thảm thiết chột im bất thân thể héo rũ từng chút, máu huyết bị rút cạn khoảng khắc hóa thành một bộ xương khô.

- Thụ tinh trời đánh, ta muốn báo thù cho Hoa Nguyệt!

Một nam tu mặt đầy thù hận, hai mắt đỏ bừng, thi triển pháp thuật phát động bắn phá cô Thụ Tinh kia.

Hiển nhiên nữ tu vừa chết kia quan hệ với hắn không tầm thường, thậm chí có thể là đạo侶 song tu.

Phốc phốc phốc

Liên tục mấy quả cầu băng màu lam bắn trúng cổ Thụ Tinh, chỉ lưu lại trên người nó một chút vết băng cứng, không chút tổn hao gì.

Chúng tu sĩ nơi này công kích, quá nửa đều không thể tạo thành thương tổn thực chất với Cổ Thụ Tinh.

Chỉ có Liễu Tuyết Cầm tay ngọc bấm quyết điều khiển một đoàn băng diễm màu trắng như u linh, khiến cho cô Thụ Tinh rít gào run rẩy, dường như bị thiệt thòi.

Phốc vù

Đột nhiên, gốc rễ cây vàng đất chui từ dưới đất lên bắn như chớp lên trời cao.

Mục tiêu là một nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc,

Sắc mặt Dương Phàm khế biến, dường như đang than thở: Nhiều người như vậy, vì sao lại cứ cố tình tìm tới ta?

567. Chương 551: Mộc Canh Tinh

- Cẩn thận!

Tần tiên tử áo trắng cùng Lâm Thành trước sau kinh hô, trong mắt hiện lên lo lắng.

Quan hệ giữa Lâm Thành cùng Dương Phàm rất tốt, tự nhiên lo lắng cực điểm.

Còn Tần tiên tử áo trắng cũng tương đối quen thuộc với Dương Phàm, trong lúc lo lắng, lập tức điều khiển phi kiếm sáng trắng, muốn ngăn cản rẽ cây đáng chết kia.

Chỉ là, nàng vẫn chậm một bước, rẽ cây vàng đất này sắp đâm trúng Dương Phàm.

Giờ phút này, những người còn lại gần như ngừng thở, đa số đã khó bảo toàn bản thân, hoặc là ở quá xa không thể bận tâm, hoặc là căn bản không phản ứng lại được.

Nam tử họ Phương ở bên trái gần Dương Phàm, thần sắc trong ánh mắt hẳn lại có chút hả hê, thầm nghĩ:

”Vậy thì tốt rồi, không cần ta phí công bố trí”

Nói thì chậm xảy ra lại nhanh, mắt thấy gốc cây vàng đất kia sẽ đâm trúng Dương Phàm.

Một khi bị vật này dính vào người, tu sĩ cấp thấp xác định chắc chắn khó thoát một kiếp.

Thần sắc Dương Phàm chỉ khẽ biến, thân thể hơi nghiêng ra sau, rẽ cây vàng đất này lần đầu tiên vồ hụt.

Tiếng gió gào thét, lướt qua người hắn.

Vồ hụt một lần, cũng không có nghĩa là rẽ cây này đã buông tha, liền thấy rẽ cây kia uốn lượn, như rắn độc nhắm vào Dương Phàm.

Vù phốc

Nhưng vào lúc này, phi kiếm của Tần tiên tử áo trắng đánh lên rẽ cây, tia lửa bắn ra, bên trên lập tức xuất hiện một lỗ thủng.

Rẽ cây vàng đất cứng đờ, Dương Phàm nhân cơ hội lui ra sau mấy trượng, cũng hoảng hốt.

Lúc này Liễu Tuyết Cầm chạy tới, ánh sáng trắng hình thành một đạo hồ quang sắc bén, hung hăng đánh trúng rẽ cây.

Phốc xùy!

Rẽ cây bị chặt đứt một khúc, đoạn còn lại co về trong đất.

Lúc này, thấy cổ thụ Tinh kia khẽ run lên, mạnh mẽ vung vẩy thân cây, làm cho tu sĩ chặt vật không thôi.

Trên thực tế, khó đối phó nhất chính là rẽ cây màu vàng đất kia.

- A

Một lát sau, lại có một tiếng kêu thảm truyền tới, chỉ thấy một nam tử Ngưng Thần sơ kỳ ở vùng bên ngoài, bị rẽ cây xuyên thủng ngực, kéo xuống mặt đất, khoảng nửa khắc đã hóa thành một bộ xương khô.

- Liễu Chấp sự, tiếp tục như vậy không được, sẽ chỉ làm thương vong ngày càng thảm trọng

Tần tiên tử áo trắng hiện lên vẻ lo lắng.

Ngoại trừ Liễu Tuyết Cầm có thể đánh ngang với cổ thụ Tinh, còn lại chỉ có hai Chấp sự Trúc Cơ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, những người còn lại đều lúc nào cũng nguy hiểm.

- Không được, nó giết Hoa Nguyệt, nhất định phải giết nó báo thù.

Nam tử trước đó hai mắt đỏ đậm, gần như rít gào nói.

Liễu Tuyết Cầm cắn chặt răng ngọc, gật đầu:

- Chúng ta không thể bỏ dỡ nửa chừng, càng không thể để tử đồng môn chết không công.

Phốc vù

Đang nói chuyện, một rễ cây vàng đất bắn tới như tia chớp, lúc này mục tiêu là Tần tiên tử áo trắng.

Tần tiên tử áo trắng cười lạnh, lướt nhẹ ra hai trượng, nguy hiểm tránh thoát công kích, nhưng mà, dưới mặt đất bỗng nhiên lại bắn ra một cái rễ cây, từ sau đâm tới Tần tiên tử áo trắng.

Cổ Thụ Tinh này, rõ ràng không chỉ có một chiếc rễ cây.

Tần tiên tử áo trắng sắc mặt kịch biến, đối phó một cái rễ cây, nàng còn có thể được, nếu là hai cái, căn bản không thể nào.

Cổ Thụ Tinh giống như có trí tuệ nhất định, phát động công kích nàng từ trước lẫn sau, bởi vì chúng tu sĩ nơi này gây tổn thương nó nhiều nhất, ngoại trừ Liễu Tuyết Cầm thì chính là Tần tiên tử áo trắng. Người trước là tu sĩ Kim Đan, nó không tránh được, nhưng người sau lại có cơ hội rất lớn.

Tần tiên tử áo trắng kinh hô một tiếng, miễn cưỡng tránh thoát một lần, nhưng lại bị một rễ cây phía bên quán tới, không tránh kịp.

Bùm phốc!

Rễ cây kia cuốn lấy thân thể nàng, vòng bảo hộ phòng ngự rung lên, bị kéo xuống bên dưới, nàng càng giãy dụa dữ dội.

Liễu Tuyết Cầm cách nàng khá xa, đang chiến đấu chính diện với cổ thụ Tinh, không thể bận tâm.

Những người còn lại thì không ai cứu viện được.

Vù

Dương Phàm khoát tay, một tấm phù triệu phá không bắn tới, hóa thành một đoàn rắn lửa nóng cháy thoáng cái bắn trúng rễ cây.

Thoáng chốc, cổ thụ Tinh kêu u ô thật lớn, toàn thân run lên, đồng thời còn bị đốt cháy đứt một đoạn.

Tần tiên tử áo trắng thoát khỏi hiểm cảnh, ánh mắt cảm kích nhìn Dương Phàm.

- Phù triệu hỏa hệ bậc ba

Nam tử họ Phương hô khẽ một tiếng, ánh mắt khó tin nổi.

Phù triệu bậc ba, bản thân nó đã tương đối quý giá, tương đương một kích toàn lực của cường giả Trúc Cơ Kỳ.

Mà phù triệu hỏa hệ, càng thêm khó gặp được ở nơi cực bắc.

Ở trong hoàn cảnh tràn ngập băng tuyết này, hòa linh khí trong thiên địa quá loãng, hỏa tu cũng rất ít, giá trị phù triệu hỏa hệ càng cao hơn phù triệu bình thường gấp mấy lần.

Bị phù triệu bậc ba tổn thương, cổ Thụ Tinh gầm rú run lên, dường như có vẻ cực kỳ đau đớn.

Tiếp đó, nó rít gào rống to, một cỗ địch ý cùng sát khí cỗ cường đại nhắm ngay Dương Phàm.

- Ha ha, thụ tinh này quả nhiên sợ công kích hệ hỏa.

Dương Phàm cười khẽ, ngược lại không sợ gì.

- Người phải cẩn thận, thụ tinh này rất ghi thù.

Tần tiên tử áo trắng vội dặn dò.

Quả nhiên, cổ Thụ Tinh rít gào, mãnh liệt lắc lư mấy cái, tiếp đó vươn hai cánh khô đồng loạt đánh về phía Dương Phàm.

- Ta cũng không sợ người.

Thân hình Dương Phàm biến mất tại chỗ như quỷ mị, tốc độ này làm cho Tần tiên tử thân là Trúc Cơ Kỳ cũng phải kinh ngạc.

Tốc độ cũng ở trong vòng bậc thấp, hơn nữa sử dụng pháp lực cũng không vượt quá Ngưng Thần Kỳ.

Thế nhưng, tốc độ Dương Phàm lại vượt quá ràng buộc tu vi, đặc biệt là nắm chắc thời cơ chính xác đến tận cùng.

Tránh khỏi công kích, chỉ thấy trong tay Dương Phàm xuất hiện mấy chục tấm phù triện.

Lại còn đều thuần một màu phù triện hỏa hệ bậc ba.

Không khí mơ hồ có một làn sóng nhiệt.

- Nhiều phù triện hỏa hệ bậc ba như vậy?

Mọi người thất kinh, bốn người nam tử họ Phương càng lộ ra mấy phần tham lam.

Nhiều phù triện hỏa hệ bậc ba như vậy, nếu mang tới phường thị tu tiên cực bắc, vậy còn không bán được giá trên trời sao?

Vù vù vù!

Chỉ thấy Dương Phàm vung tay ném ra, mười mấy tấm phù triện rời tay, giữa hư không hình thành một tấm lưới lửa thật lớn, phủ khắp trời đất, thoáng cái bao vây cổ Thụ Tinh.

Cổ Thụ Tinh rít gào kêu to, toàn thân cây trụ lủi lay động, tầng bên ngoài cháy đen.

Ngọn lửa châm đốt thân cây, càng đốt càng mạnh.

- Mọi người nhanh công kích

Bốn người Liễu Tuyết Cầm lúc này mới phản ứng lại, vội phát động công kích cổ Thụ Tinh.

- Dừng tay!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, khiến mọi người dừng lại, dứt lời lại liên tục tung ra mười mấy tấm phù triện hỏa hệ.

- Thụ tinh sợ lửa, chúng ta công kích sẽ dập tắt lửa.

Hà Tuyết kinh hô, làm mọi người tỉnh ngộ, vội ngừng công kích.

Tu sĩ Băng Phách Tông đều tu luyện công pháp thuộc tính hàn, còn cổ thụ lại sợ lửa, nếu như thi triển pháp thuật công kích, ngược lại là cứu cổ Thụ Tinh.

- Mọi người đều dùng vũ khí công kích.

Tần tiên tử áo trắng khổng lồ chế phi kiếm, hàn quang nội liễm, hung hăng chém lên người thụ tinh.

Các tu sĩ còn lại cũng noi theo.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, cổ thụ Tinh rít gào bi thảm, bắt đầu chạy trốn.

Thế nhưng, rễ của nó cắm vào tầng đất, tốc độ di động không nhanh, bị mọi người chọc trăm ngàn lỗ thủng.

Càng thêm sợ hãi chính là ngọn lửa đang thiêu đốt nó, không những không tắt, ngược lại càng cháy càng mạnh.

Dương Phàm vừa truy đuổi, khi thì ném ra thêm phù triện "châm thêm lửa".

- Nhờ có Dương đạo hữu, chẳng hay ngươi lấy từ đâu ra nhiều phù triện hỏa hệ như vậy?

Liễu Tuyết Cầm biểu đạt cảm tạ với Dương Phàm, đồng thời lại có ý chất vấn.

Phù triện bậc ba, một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, làm sao có được nhiều như vậy, huống chi những phù triện này đều là hỏa hệ.

Coi như là tu sĩ bậc cao như nàng, trên tay cũng không có mấy tấm phù triện hỏa hệ.

- Nhặt được.

Dương Phàm không mẫn không nhạt nói.

Liễu Tuyết Cầm chợt nghẹn lời, liền hung hăng trừng hấn, dường như đang nói đợi sau tìm hấn tính sổ.

Còn ánh mắt Tần tiên tử lại cảm kích áy náy nhìn hấn.

Dương Phàm nhún vai, biểu hiện không sao cả.

Nếu như là người đi chung bình thường, hấn lười ra tay.

Nhưng Tần tiên tử này tương đối quen thuộc với hấn, hơn nữa lúc trước mình bị công kích, đối phương cũng đã cảnh báo, cũng hết sức nghĩ cách cứu viện.

Cho nên, vào lúc đối phương gặp phải nguy hiểm, Dương Phàm mới không chút do dự ra tay.

Trong lúc mọi người truy kích đánh mạnh, cổ Thụ Tinh gào thét tru lên, cành cây cháy đen gây mất, động tác ngày càng chậm.

Đúng lúc này.

- Ha ha ha Bên này có một con cổ Thụ Tinh bị thương bỏ chạy.

Hai tiếng xé gió bay tới từ phương xa, là hai nam tử toàn thân bao phủ bằng quang màu lam.

Một thanh niên tóc lam phóng khoáng, thân người cao dài ưu nhã. Một người là trung niên áo vàng râu dài hèn mọn.

Hai người này thân tản ra một cỗ khí thế cường đại, khiến cho mấy người Liễu Tuyết Cầm biến sắc.

Đây chính là hai đại cường giả Kim Đan.

Nhất là thanh niên tóc lam ưu nhã kia, khoe miệng mỉm cười, khí tức trên người càng cao hơn cường giả Kim Đan một bậc.

- Kim Đan đại tu sĩ

Liễu Tuyết Cầm hô khẽ một tiếng.

- Xem khí tức công pháp trên người bọn họ, có thể là tu sĩ Băng U Cung.

Tần tiên tử đứng ở bên cạnh Dương Phàm lăm bắm, vẻ mặt lo lắng.

Thanh niên tóc lam cũng trung niên áo vàng bay tới gần, không nói hai lời, phát động công kích với cổ Thụ Tinh hấp hối.

Thanh niên tóc lam nhẹ nhàng vung tay lên, một mảnh lưỡi đao mỏng màu lam "xùy xùy xùy" phá không bay tới, thoáng cái cắt cổ Thụ Tinh thành mấy đoạn.

Thực lực như vậy, làm cho mọi người hít vào một hơi lạnh.

Bọn họ rõ ràng thực lực cổ Thụ Tinh, tuy rằng chỉ là thực lực bậc ba đỉnh, thế nhưng bằng vào ưu thế trời sinh cộng với hoàn cảnh địa lý gần đây, dù là chống lại Kim Đan bậc cao bình thường cũng không khó.

Thế nhưng ở trước mặt thanh niên tóc lam này, lại không chịu được một kích.

Ầm ầm

Cổ Thụ Tinh té xuống mặt đất.

Thanh niên tóc lam cùng trung niên áo vàng hạ xuống, thanh lý tài liệu cổ Thụ Tinh, không để ý tới mấy người Liễu Tuyết Cầm.

- Dừng tay!

Liễu Tuyết Cầm nhíu chặt hàng mi thanh tú, trong mắt hiện vẻ tức giận, quát khẽ.

Trang niên áo vàng ngẩng đầu liếc nhìn nàng, cười nhạo nói:

- Cổ Thụ Tinh này là chúng ta giết, Mộc Canh Tinh trên người nó đương nhiên là thuộc về chúng ta.

”Mộc Canh Tinh?”

Dương Phàm nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Mộc Canh Tinh, dường như sách cổ ghi chép là một vật hiếm thấy, tích góp mộc linh tinh hoa, đồng thời cũng là tài liệu cao cấp luyện chế Pháp Bảo.

- Buồn cười, cổ Thụ Tinh này là chúng ta ngàn vạn khó khăn đánh bị thương, đồng thời đã sắp chết, các người chẳng qua là chém một đao cuối cùng. Muốn nói ra sức, phía chúng ta là lớn nhất, Mộc Canh Tinh phải nên thuộc về chúng ta.

Tần tiên tử tỏ rõ.

- Hừ! Bớt nói thừa, dù sao cổ thụ Tinh là chúng ta giết, người thắng là vua, Mộc Canh Tinh trên người nó là thuộc Băng U Cung chúng ta.

Trung niên áo vàng vẻ mặt âm độc nói.

Băng U Cung!

Sắc mặt mọi người khẽ đổi.

Băng U Cung chính là một trong tam đại tông phái cực bắc, nội tình hùng hậu, truyền thừa từ thượng cổ, lịch sử xa xăm.

- Muốn tìm chết, cứ tới đây cướp.

Thanh niên tóc lam giọng nói lạnh băng hờ hững, từ trong xác cổ thụ Tinh lấy ra một khối ngọc phỉ thúy xanh lục to bằng ngón cái, chính là Mộc Canh Tinh.

Mộc Canh Tinh lộ ra xanh lục đậm, hiện ánh sáng bóng loáng.

Vào lúc này, Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể Dương Phàm bỗng nhiên nhảy lên

568. Chương 552: Giả Heo Ăn Cọp Trong Truyền Thuyết

Dương Phàm nhìn chăm chăm mộc ngọc như phỉ thúy trên tay thanh niên tóc lam, hiện ra vẻ kinh dị.

Vật ấy lại khiến cho Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể hắn sinh ra cảm ứng, thật là khó tin.

Chuyện như vậy, mới xảy ra lần đầu tiên.

Mà theo lời thanh niên tóc lam uy hiếp, mọi người chỉ có thể nhìn hẩn thanh lý cái xác, giận mà không dám nói.

Luyện tu vi thực lực, đối phương có hai Kim Đan, trong đó một người càng là Kim Đan đại tu sĩ, đủ để diệt sát bọn người Liễu Tuyết Cầm.

Luyện thể lực tông phái, hai người đối phương càng là tu sĩ Băng U Cung tam đại tông cực bắc.

Cho nên, Liễu Tuyết Cầm dẫn đầu chúng tu sĩ Băng Phách Tông cũng không dám làm bậy, cưỡng ép lửa giận trong lòng.

Lúc này, ngay cả thanh niên họ Phương cũng nắm chặt tay, vẻ mặt không cam lòng.

Mọi người thật vất vả giết chết cổ Thụ Tinh này, mắt thấy sẽ hoàn thành mục đích chuyến này, không ngờ được lại xảy ra chuyện như thế, nhưng rất cuộc, vẫn có người lên tiếng.

Không phải Liễu Tuyết Cầm mới vào Kim Đan, cũng không phải hai vị Chấn sự Trúc Cơ, lại là một tu sĩ Ngưng Thân Kỳ không chói mắt.

- Mộc Canh Tinh, Dương mỗ mới thấy lần đầu, các hạ có thể cho ta xem xét một chút không.

Dương Phàm cười hì hì đi về phía hai người, bộ dạng cả người vô hại.

Trang niên áo vàng lập tức có vẻ đề phòng, giận dữ quát:

- Cút ra xa một chút.

Dương Phàm không khỏi thoáng thất vọng cùng khinh thường nói:

- Các hạ thân là Kim Đan bậc cao, chẳng lẽ còn sợ ta cướp đi Mộc Canh Tinh trong tay các người.

Trang niên áo vàng chột nghẹn lời.

Ngược lại thanh niên tóc lam kia híp mắt lại, sắc mặt lạnh nhạt, ném Mộc Canh Tinh cầm trong tay cho Dương Phàm, nhàn nhạt nói:

- Cho người tăng chút kiến thức cũng không sao, thế nhưng người nhớ kỹ, nếu dám rời khỏi nửa bước, đừng trách ta chém giết tại chỗ.

- Đa tạ.

Dương Phàm vẻ mặt hiện ý cười, tiếp nhận Mộc Canh Tinh, cảm giác Sinh Mệnh Lục Chứng nhảy lên càng mạnh hơn.

Càng thêm kỳ diệu, là một cỗ sinh mệnh tinh hoa tinh thuần dững mãnh tràn vào cơ thể hắn.

Cảm quan Hồn Căn dung nhập vào trong Mộc Canh Tinh, cũng tăng tốc hấp thu tinh hoa sinh mệnh trong đó.

Cảm quan dung nhập vào trong, Dương Phàm dường như hiểu được từng chút một vạn năm lịch sử tang thương của gốc cổ thụ này.

Trong Mộc Canh Tinh nhỏ nhỏ này, lại ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh như biển rộng.

Khó trách chỉ có tu vi cấp ba đỉnh, cổ Thụ Tinh này đã có thể chống lại mấy người Liễu Tuyết Cẩm mới vào Kim Đan, thậm chí giết chết hai tu sĩ.

Nghĩ lại, lực lượng cổ Thụ Tinh rất tương tự Sinh Mệnh Lục Chứng của Dương Phàm.

Có điều khác nhau, là Sinh Mệnh Lục Chứng của Dương Phàm càng thêm rộng rãi bao dung, sinh mệnh lực lượng càng thêm đơn thuần, không phải đơn thuần lực hệ mộc.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Hồn Căn Dương Phàm cùng Sinh Mệnh Lục Chứng cùng lúc phát lực, điên cuồng hấp thu sinh mệnh tinh hoa trong Mộc Canh Tinh.

Chỉ sau một lát, Dương Phàm liền cảm giác được tu vi của mình dường như có dấu hiệu tăng cường, tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần tu luyện ở tình huống bình thường.

Chẳng qua, sinh mệnh tinh hoa mấy chục vạn năm ẩn chứa trong Mộc Canh Tinh, cũng không phải nhất thời có thể hấp thu hoàn tất.

Nói từ một trình độ nào đó, Mộc Canh Tinh giống như linh thạch, phẩm chất linh thạch càng tốt, có thể càng tăng nhanh tốc độ tu luyện của tu sĩ.

Linh thạch tu tiên giới cũng là do lắng đọng vô số năm, thu nạp thiên địa linh khí ngưng kết thành.

Tình huống như thế, làm cho Dương Phàm mừng như điên.

Còn lúc này, trung niên áo vàng cùng thanh niên tóc lam cất thu tài liệu cũng đến lúc cuối cùng.

- Cổ Thụ Tinh này ngoại trừ Mộc Canh Tinh, thân cây ra, rễ cây cũng là thứ có giá trị nhất.

Hai người liên thủ, mất nửa ngày kéo co mới rút lên được một đoàn rễ cây màu vàng đất ngang dọc lộn xộn ở dưới đất.

Rễ cây này cực kỳ kiên cố, là một trong những tài liệu luyện chế Pháp Bảo.

Dương Phàm nhìn chằm chằm rễ cây kia, chỉ cảm thấy Hồn Căn khê giật, nhưng phản ứng không lớn.

Trong mắt hắn, rễ cây kia cũng có hiệu quả giống như Hồn Căn của mình.

Thế nhưng Hồn Căn càng thêm cao minh, là linh thể năng lực dung hợp linh hồn mà thành, có được năng lực thông thiên triệt địa.

Còn rễ cây này, chỉ là đơn thuần hấp thu chất dinh dưỡng trong đất cùng với linh khí sinh, mệnh, lớn mạnh thân cây này.

Thấy hai người thu thập xong tài liệu, Dương Phàm cười hì hì nói:

- Xin hỏi đạo hữu, khối Mộc Canh Tinh này có thể giao dịch cho ta hay không.

- Giao dịch?

Thanh niên tóc lam cùng trung niên áo vàng đều lộ ra vẻ cổ quái.

Một tu sĩ cấp thấp nho nhỏ, lại tìm hai người mình giao dịch.

- Tiểu tử, dù là đem tất cả các thứ trên người người đặt hết ra, cũng không giao dịch được khối Mộc Canh Tinh này.

Trung niên áo vàng cười nhạo nói, mặt hiện vẻ trào phúng,

- Dương Phàm, mau đưa Mộc Canh tinh lại cho bọn họ.

Tần tiên tử áo trắng có chút lo lắng, vội thúc giục.

Liễu Tuyết Cầm cũng thần thức truyền âm nói: "Đưa đồ cho bọn chúng, nhanh trở lại, cẩn thận rước họa sát thân."

Giờ phút này, mọi người đều toát mồ hôi lạnh thay Dương Phàm.

Chỉ có nam tử họ Phương cùng Lâm Thành là ngoại lệ.

Trong mắt người trước chỉ mang theo thành phần xem náo nhiệt, hận Dương Phàm không thể xung đột với hai vị bậc cao này, bị diệt sát.

Còn Lâm Thành, dựa vào hiểu biết về Dương Phàm, không khỏi có một loại tự tin với hắn.

Lúc này, ngay cả đối mặt với hai vị Kim Đan bậc cao, Dương Phàm vẫn bình tĩnh trước sau như một.

- Không biết hai khối linh thạch trong tay ta có đủ hay không.

Dương Phàm cười dài lấy ra hai khối linh thạch.

- Hai khối linh thạch? Ha ha ha

Trung niên áo vàng thiếu chút nữa cười ngửa ra:

- Tiểu tử ngươi có phải trước giờ chưa ra khỏi tông môn hay không, hoàn toàn ngăn cách thế gian, hai khối linh thạch cũng muốn đổi Mộc Canh Tinh.

- Hả?

Thanh niên tóc lam đột nhiên trông mắt co rụt lại, ánh mắt dừng trên hai khối linh thạch trong tay Dương Phàm, màu sắc bóng loáng, trong sáng như minh châu.

- Thượng phẩm linh thạch.

Giọng hắn thoáng hiện vẻ bất ngờ mừng rỡ.

Thượng phẩm linh thạch.

Chúng tu sĩ Bằng Phách Tông cũng hoảng sợ không thôi.

Một khối thượng phẩm linh thạch, ít nhất bằng một vạn khối linh thạch bình thường.

Đối với tu sĩ bậc thấp mà nói, thượng phẩm linh thạch căn bản khó mà với tới, thậm chí suốt một đời cũng không thấy được.

Ngay cả đối với Kim Đan bậc cao, trong tay cũng không có mấy khối thượng phẩm linh thạch.

- Trong tay người này làm sao lại có thượng phẩm linh thạch

Nam tử họ Phương có chút thất thần, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Dương Chấp sự cảnh cáo mình: "Sau này đừng nên trêu chọc hai người này thì hơn, ta cảm giác Dương Phàm kia thật không đơn giản."

Tần tiên tử áo trắng mắt sáng bỗng xẹt một tia kỳ dị, thầm nghĩ:

"Sớm biết người không phải người bình thường."

- Xin hỏi đạo hữu, có đủ hay không?

Dương Phàm như cười như không hỏi.

- Đủ rồi.

Thanh niên tóc lam vô thức gật đầu, cười nói:

- Nếu như đồng ý, cứ giao dịch như vậy.

- Tốt lắm.

Dương Phàm vứt hai khối thượng phẩm linh thạch cho thanh niên tóc lam, còn mình thu hồi Mộc Canh Tinh.

Làm xong rồi, hắn xoay người đi về phía tu sĩ Băng Phách Tông.

Thanh niên tóc lam cầm trong tay hai khối thượng phẩm linh thạch, cảm giác có chút không chân thật, mình có thể dễ dàng nhận được hai khối thượng phẩm linh thạch như thế?

Còn ánh mắt trung niên áo vàng hiện rõ tham lam, nhìn thẳng vào hắn.

- Không tốt

Bọn người Tần tiên tử dường như thấy được chút đầu mối, khẽ hô một tiếng.

Dương Phàm là một tu sĩ cấp thấp, lấy ra loại vật này giao dịch với tu sĩ bậc cao, làm sao không khiến cho đối phương tham lam?

Quả nhiên, khi Dương Phàm xoay người đi ra mấy bước, trung niên áo vàng hành động.

Vù

Cái bóng màu vàng chợt lóe, hắn vươn tay chụp vào Dương Phàm.

Bằng tốc độ này, tu sĩ cấp thấp không thể nào tránh khỏi.

Nhưng mà, trong nháy mắt hắn ra tay, Dương Phàm hơi nghiêng người, thời cơ xảo diệu cực điểm, vừa vặn tránh thoát một trảo của người kia.

Ở trong mắt người ngoài, một trảo của trung niên áo vàng giống như là cố ý thả cho Dương Phàm tránh ra, chỉ là diễn kịch cho người sau.

Thế nhưng ở trong mắt hai vị tu sĩ bậc cao khác, Dương Phàm tránh né như thế quả là đoạt thiên địa tạo hóa, phối hợp hoàn mỹ.

Trọng yếu hơn, là đối phương thể hiện ra ngoài, vẫn là tu vi Ngưng Thần Kỳ như trước!

Ngưng Thần Kỳ!

Sao có thể được?

Trang niên áo vàng nao nao, hắn đang ở trong cuộc, nghĩ rằng nhất thời lỡ tay, thẹn quá thành giận, lại một chương cách không đánh về phía Dương Phàm.

Tu sĩ bậc cao toàn lực đánh ra, một cỗ khí tức áp bách truyền tới.

Dương Phàm cười nhạt, thân hình bỗng nhiên ngã về trước, đầu gối gập ngược, giống như tấm sắt hình bình hành với mặt đất.

Nhìn từ xa xa, cả người hắt giống như một bạc thang, nhưng vừa lúc tránh thoát khỏi một chùm sáng xanh lam đánh ra từ một cửa sổ của người kia.

Phốc bùm -

Một chớp đánh vào khoảng không, chùm sáng màu lam đánh lên trên tảng đá lớn ngoài xa mấy trượng, nổ ầm ầm một tiếng, tảng đá chia năm xẻ bảy, nổ vỡ tung.

Mọi người hoảng sợ không thôi, oai lực một chớp này thật đúng là không thể tưởng tượng, chỉ là, Dương Phàm vẫn không tổn thương một sợi lông nào.

Cái gì?

Trang niên áo vàng rút cuộc biến sắc, dù hắt có ngốc cũng rõ ràng, đối phương có thể tránh thoát một kích, có thể là may mắn ngẫu nhiên.

Nếu như tránh thoát liên tục hai lần, đó sẽ là tất nhiên.

Cái này nói rõ điều gì khẳng định đối phương đang giả heo ăn cỏ.

Trong sách cổ cực bắc, cũng có ghi chép: ở giữa tu tiên giới mệnh mông, có một số ít cao nhân thần bí, tu vi thực lực sâu không thể lường, bởi các loại nguyên nhân, thường áp chế tu vi, hóa thành cấp thấp du lịch khắp nơi.

Mấy trăm năm trước, nơi cực bắc đã xuất hiện một chuyện thế này:

Từng có một được sư già lam lũ, thâm nhập vào một nơi cực bắc, không biết xúc phạm lợi ích người nào, lại dẫn tới Thánh Tôn đỉnh cao cực bắc truy sát, nhưng cuối cùng, ngay cả cường giả cấp Thánh Tôn cũng không làm gì được lão già kia, về sau, có cường giả suy đoán, lão già kia chính là Hóa Thần Kỳ trong truyền thuyết

Không ngờ tới, giả heo ăn cỏ trong truyền thuyết, lúc này lại gặp được ở trước mặt mình.

Ngay lúc trung niên áo vàng kinh hãi bất an, Dương Phàm chậm rãi quay đầu lại, nhìn hắt mỉm cười.

- A!

Trang niên áo vàng rung mình một cái, thân thể cứng ngắc.

- Người sợ cái gì, để cho ta tới.

Thanh niên tóc lam hừ lạnh một tiếng, bay vút tới chuẩn bị ra tay.

- Ha ha.

Nhưng mà đúng lúc này, Dương Phàm mỉm cười quỷ dị, xoa túi trữ vật; trong tay xuất hiện một cuộn thư quyền màu tím, bên trên mơ hồ thấy được đồ án cùng hoa văn lôi điện.

Thư quyền này vừa xuất hiện, liền phóng ra một cỗ lực lôi điện kinh khủng, không khí xung quanh đột nhiên ngưng trệ.

- Mật Quyền!

Các vị Kim Đan bậc cao nơi này đồng loạt biến sắc, thốt lên.

Đây chính là Mật Quyền cực kỳ hiếm thấy tu tiên giới.

Hơn nữa Mật Quyền ở trong tay Dương Phàm, còn là lôi hệ.

Vật này chính là Lôi Long mật quyền do Âu Dương Phong tặng cho ở ngoại tăng Thiên Lan điện lúc trước.

Oai lực một kích của Mật Quyền này, tương đương một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh trung Kỳ, có thể tưởng tượng uy năng của nó.

Vừa thấy trong tay Dương Phàm xuất hiện Lôi Long Mật Quyền, thanh niên tóc lam cùng trung niên áo vàng sắc mặt lập tức cứng lại.

Bọn họ hoàn toàn có thể cảm ứng được uy ẩn chứa trên Mật Quyển, ít nhất có thể diệt sát hai người.

- ị tiềntiền bối, vừa rồi đều là hiểu lầm.

Trung niên áo vàng vẻ mặt nịnh nọt cười nói.

569. Chương 553: Thạch Lâm Cấm Địa

- Tiền bối tiền bối vừa rồi chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi!

Tên thanh niên tóc màu lam kia sắc mặt cũng cứng ngắc, không thốt ra được chữ nào cả!

Dưới sự uy hiếp của Lôi Long Mật Quyển, hai người bị bóng ma tử vong hoàn toàn bao phủ.

Chỉ cần Dương Phàm khởi động Mật Quyển này thì có thể nháy mắt diệt sát hai người.

Không trung phía sau, sắc mặt của tu sĩ Băng Phách Tông cũng rất phấn khích, kinh ngạc, cổ quái và cảm giác rất khó tin.

Tình thế phát triển hoàn toàn nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Đám người Liễu Tuyết Cầm, Tần tiên tử, Lâm Thành đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Sự khác nhau chính là Lâm Thành cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ở cùng Dương Phàm một chỗ mấy năm qua, dường như không có chuyện gì có thể gây khó dễ cho vị bằng hữu thần bí của hắn nữa.

Lâu ngày, dù Dương Phàm lại làm ra chuyện gì kinh thế hãi tục, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ nữa.

Còn mấy người kia, như Kiều Phong, trên mặt lại hồi hộp lo lắng, có chút sợ hãi.

Lúc trước, hắn có thành kiến, thậm chí sinh ra địch ý đối với Dương Phàm.

Nhưng hắn không ngờ được đối phương căn bản sâu không thể lường, đa dạng đến độ này.

Giờ phút này, cầm Lôi Long Mật Quyển trong tay, chỉ cần một ý niệm là Dương Phàm đã nắm sinh tử của Kim Đan bậc cao trong tay.

Trong số tu sĩ này, người lo lắng nhất chính là nam tử họ Phương kia.

Tên họ Phương này thần tình kinh hãi, cảm giác khó có thể tin nổi, trong lòng vô cùng sợ hãi, thân mình cũng run run.

Sự hoảng sợ của hắn thậm chí không thua kém hai vị cường giả Kim Đan của Băng U Cung đang bị Lôi Long Mật Quyển uy hiếp kia.

Giờ phút này, không khí nơi này vô cùng khẩn trương và áp lực, rất nhiều người đến thở mạnh cũng không dám,

- Dương đạo hữu, vẫn là buông tha cho hai người bọn họ đi! Dù sao bọn họ cũng là người của Băng U Cung, nếu giết bọn họ thì Băng Phách Tông chúng ta cũng sẽ gặp phiền toái lắm!

Đôi môi Liễu Tuyết Cầm khẽ nhúc nhích, truyền âm nói cho Dương Phàm.

Dương Phàm nghiêng người quay đầu lại, khẽ gật đầu với nàng.

Gần đây cũng không phải không có những tu sĩ khác thăm dò. Nếu muốn thần không hay, quỷ không biết giết chết hai người này thì sợ rằng là điều không thể!

Nhưng, ngay khi Dương Phàm quay người thì hàn quang trong mắt tên thanh niên tóc lam kia chợt lóe lên, lam quang trên người đại thịnh, khuất chỉ điểm về phía Dương Phàm.

- Muốn chết!

Dương Phàm hừ lạnh một chút, dường như đã sớm dự liệu, cũng không quay đầu lại, Lôi Long Mật Quyển trong tay hắn bỗng nhiên run lên, phóng xuất ra một cỗ khí tức hủy diệt kinh hãi. Mọi người nơi này không tự chủ được phải run lên.

Ngay sau đó, một mảnh lôi văn màu tím ngay lập tức hóa thành một con lôi long giương nanh múa vuốt, xuy một chút đã như tia chớp lướt tới phía trước.

Hai người này gần như không có chút lực phản kháng, bị lôi long lướt qua, toàn thân cháy sém, so với than củi còn đen hơn, đứng nguyên tại chỗ.

Hô

Gió lạnh thổi qua, hai người lập tức hóa thành bụi bặm màu đen, tiêu biến khỏi thế gian.

Khi hết thấy những điều này chấm dứt, Lôi Long Mật Quyển trong tay Dương Phàm còn lóe lên một chút lôi văn rồi mới tối sầm lại.

Dương Phàm thu hồi Lôi Long mật quyển, vỗ vỗ tay rồi bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Trên thực tế, hầu hết những thứ trên người hai người này đã bị lôi lực kia hủy diệt, hoàn toàn tiêu tan.

Tuy nhiên, Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện chính là của cổ Thụ Tinh lưu lại.

Càng đáng chú ý hơn là trên cây này còn có một chiếc rễ cây dài sáng bóng lóe lên ánh sáng màu vàng nhạt.

- Đây là Mộc Tinh Tu

Tần tiên tử kinh hô.

Dương Phàm cầm lấy thứ này, lập tức cảm giác được Hồn Căn trong cơ thể bỗng nhiên nhảy lên, truyền tới một cỗ dao động linh hồn, bộ dáng vô cùng vui sướng.

Chợt lực lượng Hồn Căn dung nhập vào trong Mộc Tinh Tu, một cỗ lực lượng không thể nắm giữ dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Dương Phàm.

Cỗ lực lượng này cũng tương tự như sinh mệnh nhưng lại rất chân thật, phong phú, cứng cỏi và bất khuất.

- Hóa ra đây mới chính là bản chất của cái rễ

Dương Phàm dường như hiểu ra một chút,

Theo cỗ lực lượng dừng mãnh kia tiến vào, Dương Phàm cảm giác Hồn Căn trong cơ thể mình đang chậm rãi mạnh mẽ hơn.

Nếu có rất nhiều Mộc Tinh Tu để cho hắn hấp thu thì có thể rút ngắn thời gian tiến hóa của Hồn Căn, Dương Phàm tấn chức Diễn Căn hậu Kỳ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm không khỏi đột nhiên động tâm.

Không nghĩ tới Mộc Canh Tinh và Mộc Tinh Tu lại có thể mang tới cơ hội lớn như thế cho hắn.

Mộc Canh Tinh ẩn chứa sinh mệnh tinh hoa rất lớn, còn Mộc Tinh Tu lại khiến Hồn Căn của hắn lớn mạnh, điều này thật sự rất khó tin.

Nếu trong Kỳ Thạch Lâm có nhiều cổ Thụ Tinh như thế này thì lần hành trình tới Cực Bắc này của Dương Phàm, dù không tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy cũng đã không tệ chút nào.

- Liều chấp sự, những thứ này chính là thân và rễ của cổ Thụ Tinh, nhiệm vụ chuyển này tới Kỳ Thạch Lâm của chúng ta dường như cũng đã hoàn thành rồi.

Dương Phàm quay đầu lại, cười nói với Liễu Tuyết Cầm.

Liễu Tuyết Cầm đưa ánh mắt phức tạp nhìn hắn, khẽ gật gật đầu khiến hai gã đệ tử đi tới sắp xếp lại những tài liệu này, trở lại đội ngũ chúng tu sĩ Băng Phách Tông, thần sắc của Dương Phàm vẫn bình tĩnh tự nhiên, không có gì dị thường.

Mọi người có chút cảm giác là lạ nhưng cũng không biết nguyên nhân do đâu, bởi vì từ đầu tới cuối, tất cả hành động của Dương Phàm đều hoàn toàn không vượt quá dự trừ của hắn.

Hắn như trước chỉ là một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, giết chết hai gã Kim Đan bậc cao cũng chỉ nhờ vào ngoại vật mà thôi.

Nếu bất cứ một vị tu sĩ Ngưng Thần kỳ nào có được một đòn sát thủ như Lôi Long Mật Quyển thì đều có cơ hội diệt sát tu sĩ bậc cao.

Cho nên, Liễu Tuyết Cầm, Tần tiên tử đối với thân phận tu vi chân thật của Dương Phàm đều có chút nghi ngờ nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân.

- Dương đạo hữu, người có nhiều Phù triệu hỏa hệ bậc ba thì cũng thôi nhưng sao ngay cả Mật Quyển hiếm thấy trên Tu Tiên giới mà người cũng có?

Tần tiên tử nghi ngờ hỏi.

Khi nàng nói ra những lời này, đám người Liễu Tuyết Cầm cũng ghé mắt nhìn sang.

- Dương đạo hữu, chẳng lẽ Mật Quyển trong tay người cũng là thật được?

Nữ nhân này cũng không tin một tu sĩ bậc thấp lại có được tư bản lớn như thế.

Liễu Tuyết Cầm như cười như không hỏi.

- Cái này không phải

Thần sắc Dương Phàm không đổi, nhanh chóng tìm ra một lý do.

- Mấy năm trước, Dương mỗ cơ duyên xảo hợp đi vào một di tích thượng cổ. Trong di tích này có lưu giữ chân tướng dẫn tới sự diệt vong của một tông phái chuyển chế phù từ thời thượng cổ. Do đó, Dương mỗ cũng vì thế mà đạt được rất nhiều Phù triệu, gồm cả Mật Quyển trong tay này.

- Lời này là thật sao?

Đám người Liễu Tuyết Cầm bán tín bán nghi hỏi lại.

- Nếu không, trong tay Dương mỗ sao lại có được nhiều Phù triệu hỏa hệ như thế được?

Dứt lời, Dương Phàm đặt tay lên túi trữ vật, trong tay lại xuất hiện một đám Phù triệu, không ngờ đều là Phù triệu hỏa hệ.

Lần này, không chỉ có Phù triệu bậc ba mà ngay cả Phù triệu bậc bốn cũng có.

Mọi người vừa thấy, không khỏi hít sâu một hơi lạnh khí, đều đưa ánh mắt đại ra nhìn về phía Dương Phàm.

Có nhiều Phù triệu bậc ba bậc bốn như thế, chỉ cần không gặp phải lão quái Nguyên Anh Kỳ thì Dương Phàm gần như có thể tung hoành Tu Tiên giới.

Ai dám trêu chọc hắn, chỉ cần ném ra mấy cái Phù triệu thì cho dù tu sĩ bậc cao cũng có thể bị diệt sát.

- Đích xác, trong môi trường của Cực Bắc này, không thể đồng thời xuất hiện nhiều Phù triệu hỏa hệ như thế!

Liễu Tuyết Cầm gật gật đầu, trên cơ bản đã tin tưởng vào giải thích của Dương Phàm.

Dù sao Dương Phàm tuy rằng rất nổi bật nhưng tu vi cũng chỉ là Ngưng Thần Kỳ mà thôi, chưa từng vượt lên được.

Chỉ có Tần tiên tử kia là hơi nhíu mày, lâm vào suy tư, bộ dáng dường như vẫn bán tín bán nghi.

Nàng có chút quen thuộc Dương Phàm, cảm giác được đối phương tuyệt đối không thể đơn giản như bề ngoài vậy!

Nhưng bất kể nàng hoài nghi như thế nào thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tìm ra sơ hở nào.

Ở sâu trong Cực Bắc, bọn họ rất khó tin tưởng được sẽ có người từ khu vực khác tới đây,

Không giống như Dương Phàm từ Bắc Tần tới đây, Cho tới giờ, cũng chưa từng có người nào từ khu vực khác tới đây. Đây cũng là lối suy nghĩ theo tâm lý bình thường, thân ở trong đó, khó lòng vượt qua được, trừ khi nhân giới quảng đại, có thể nhìn xa nhìn rộng.

Dương Phàm tuy rằng giải thích rõ ràng nhưng cũng biết sẽ có ngày mình bị vạch trần.

Tuy nhiên, hắn đã hạ quyết tâm, trước khi Lưu Ly Hàn Tinh Xà thăng cấp thì sẽ chạy khỏi Bắc Cực, đi tới khu vực khác, Bằng Phách Tông cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Một hàng mấy người chuẩn bị rời đi.

Hô

Một cỗ chần động khó hiểu từ trong Kỳ Thạch Lâm truyền tới, dường như toàn bộ thiên địa cũng chần động.

Đại địa nứt ra, có một cái khe dài tới mấy chục dặm xuất hiện, vô cùng đáng sợ.

Chợt, băng vụ trên đỉnh đầu chợt bốc lên, che đầy cả khu vực này lại, dùng mắt khó có thể nhìn được xa.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều lâm vào sợ hãi.

Dương Phàm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, hơi lộ ra dị sắc, thấp giọng nói:

- Phiến Kỳ Thạch Lâm này dường như bị một kỳ trận thượng cổ nào đó che giấu.

Khi băng vụ đầy trời kia che trời lấp đất, tất cả mọi người đều mất phương hướng.

- Chúng ta dường như bị nhốt trong trận pháp này rồi.

Tần tiên tử hô lên kinh hãi.

Lâm Thành có chút khẩn trương, hướng về Dương Phàm có ý hỏi.

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Có rất nhiều tu sĩ tiến vào Kỳ Thạch Lâm, có lẽ có người nào đó xúc động một ít cấm chế nơi này.

Nghe lời ấy, Kim Đan bậc cao duy nhất nơi này là Liễu Tuyết Cầm sắc mặt khẽ biến:

- Chẳng lẽ Cấm phủ thượng cổ trong Kỳ Thạch Lâm này đã xảy ra suy sụp hay sao?

- Cấm phủ thượng cổ?

Dương Phàm nhướn mày, đột nhiên phát hiện con người Kỳ Thạch Lâm tuyệt đối không đơn giản.

- Kỳ thật, ta lần này theo các ngươi tới cũng là sự sắp đặt của sư phụ. Trong Kỳ Thạch Lâm này kỳ thật có một nơi cấm kỵ. Nơi đó chính là cấm phủ thượng cổ, dĩ chỉ do tu sĩ đại thần thông từ thời thượng cổ lưu lại, ở một vạn năm trước, từng có nhiều cường giả bậc cao xâm nhập vào trong đó, nhưng đều phải chết trong phủ đệ này. Lâu dần, nơi này liền trở thành một chỗ cấm địa, lúc trước mấy đại Thánh Tôn liền thị, phong cấm lại cấm phủ kia lại. Mà thời gian gần đây, Kỳ Thạch lâm liên tiếp truyền ra dị động, cũng có sự hiện thân của cổ Thụ Tinh với lai lịch không rõ, sư phụ nghe nói các ngươi đi Kỳ Thạch Lâm chấp hành nhiệm vụ thì khiến ta tới chiếu ứng cho các ngươi.

Liễu Tuyết Cầm giải thích.

- Thì ra là thế

Dương Phàm gật đầu, nhưng lại khó hiểu hỏi:

- Chỉ là, khi chúng ta đi vào Kỳ Thạch Lâm thì từng phát hiện ra rằng có rất nhiều tu sĩ chạy vào bên trong, rốt cuộc có gì hấp dẫn?

Lời này vừa ra, mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Kỳ Thạch Lâm bình thường rất vắng vẻ, giờ phút này sao lại có nhiều tu sĩ xuất hiện như thế thậm chí ngay cả tu sĩ bậc cao của Bằng U Cung cũng xuất hiện.

Khi mọi người đang vô cùng nghi hoặc thì toàn bộ Kỳ Thạch Lâm lại rung lên, đột nhiên rung động như có động đất vậy.

Ầm -

Đại địa dưới chân không ngừng lay động, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt.

Hưu

Phía trước có mấy chục đạo độn quang đang lao về phía nơi này, bộ dáng vô cùng chật vật.

- Chạy mau

Trong đám người này cũng có cả số tu sĩ bậc cao, giờ phút này bộ dáng vô cùng sợ hãi.

Chúng tu sĩ Băng Phách Tông cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ngay sau đó, một đạo bóng ma từ trên bầu trời quét tới, kinh phong rào rạt.

Phanh

Một đạo bóng ma cao tới hai mươi trượng, trên bầu trời đang không ngừng khua tay, đuổi theo đám tu sĩ chạy trốn kia.

Thịch

Chốc lát, có bốn năm tên tu sĩ đã bị bóng ma thật lớn kia đảo qua, trực tiếp bị chụp thành đồng thịt, không còn hình hài con người nữa.

Trong đó có một gã Kim Đan bậc cao cũng bị bóng ma này phá nát tầng phòng ngự, thân thể tứ phân ngũ liệt, lập tức tử vong.

570. Chương 554: Âm Thầm Xuất Thủ

- Aaa

Tại chỗ có bốn tên tu sĩ bị chụp chết tươi, huyết nhục mơ hồ, thân hình tàn phế.

Trong đó có một vị Kim Đan bậc cao nhưng cũng không thể may mắn tránh thoát.

Sau khi bóng ma kia tảo qua, mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Trong tầm mắt, bóng ma dài tới hai mươi trượng dĩ nhiên là một cái cây trắng kiêu trụi lá, phần trên nó ngập vào trong tầng băng vụ.

Hoặc nói nó là một gốc cổ Thụ Tinh càng đáng sợ hơn nữa.

Cổ Thụ Tinh này một nửa dưới lộ ra trong Kỳ Thạch Lâm, nửa còn lại bị bao phủ trong băng vụ trên đầu, mắt thường nhìn không thấy hết được.

Giờ phút này, Kỳ Thạch Lâm bị trận pháp thượng cổ nào đó bao phủ vượt cao trên trăm trượng có băng vụ quỷ dị, vây khốn tất cả tu sĩ trong phạm vi này.

Khi thấy rõ bản thể của cổ Thụ Tinh đáng sợ này, mọi người Băng Phách Tông đều khủng hoảng, sắc mặt trắng bệch, gần như dại ra tại chỗ.

- Nhanh chóng chạy thôi!

Liễu Tuyết Cầm hô lên một tiếng, vội vàng dẫn dắt chúng tu sĩ, chạy về phía xa xa.

Ầm

Mặt đất lắc lư, Cổ Thụ Tinh cao tận trời kia chậm rãi di động tiếp.

Có thể nói tốc độ di động của nó rất thông thả.

Nhưng mỗi lần nó di động lại vượt qua khoảng cách trăm trượng, khiến chúng tu sĩ phải chạy trốn chết.

Cũng may, chúng tu sĩ Băng Phách Tông cách cổ Thụ Tinh này cũng khá xa cho nên nhanh chóng thoát khỏi hiểm cảnh.

Dương Phàm khi vừa chạy trốn, hai mắt đồng thời nheo lại, nhìn chăm chăm vào khu vực đang chấn động với băng vụ lượn lơ ở xa xa.

Gốc Cổ Thụ Ti vừa rồi so với gốc bị bọn họ tiêu diệt thì cường đại hơn gấp trăm lần, con người ở trước mặt nó có vẻ vô cùng bé nhỏ.

- Gốc Cổ Thu Tinh vừa rồi hẳn đã đạt tới cấp bậc Biến Hoá Kỳ.

Liễu Tuyết Cầm kinh nghi bất định nói.

- Biến Hoá Kỳ?

Khóe miệng Dương Phàm nhấc lên, dường như có chút không đồng tình.

Loại cổ thụ này chỉ sợ không thể dùng cảnh giới tu tiên đơn thuần để đánh giá.

Chúng nó đã hấp thu sinh mệnh tinh hoa vô số năm, hơn nữa quá trình hóa thành tinh cũng khiến chúng vô cùng cường đại.

Gốc cổ Thụ Tinh lúc trước bị giết chết, trình độ linh lực chỉ mới tiếp cận tam cực đỉnh mà thôi, hơn nữa lại có ưu thế độc thiên đặc hậu cho nên có thể chống lại Kim Đan bậc cao bình thường.

Mà gốc viễn cổ Cổ Thụ Tinh vừa rồi, mức độ linh lực có thể sánh ngang tu sĩ cấp Nguyên Anh Kỳ, nhưng lại chưa có dấu hiệu của Biến Hoá Kỳ.

- Hiện tại điều chúng ta phải làm là nhanh chóng tìm cách rời khỏi phạm vi Kỳ Thạch Lâm này!

Tần tiên tử lộ ra vẻ lo lắng, suy tư.

- Chỉ sợ rất khó. Băng vụ trên đầu ngăn cách thần thức, hơn nữa, xung quanh lại bị trận pháp bao phủ. Nếu muốn đột phá nó thì ít nhất cần tới thực lực của Nguyên Anh Kỳ.

Vẻ mặt Liễu Tuyết Cầm rất ngưng trọng.

Dứt lời nàng tế ra một kiện pháp bảo bình thường, nó hóa thành một đạo ánh sáng màu tuyết, đâm thẳng vào băng vụ.

Nhưng khi pháp bảo kia tiến vào tầng băng vụ thì chỉ thấy nổi lên dao động kịch liệt.

Khuôn mặt Liễu Tuyết Cầm hơi trắng một chút, kêu lên một tiếng đau đớn, hô lên:

- Ta và pháp bảo kia đã mất đi liên hệ.

Dương Phàm có thể thấy được thần thức của nàng hơi bị hao tổn. Khi hẳn rút thần thức vào trong tầng băng vụ kia thì khuôn mặt cũng lộ ra vẻ dị sắc.

- Chúng ta đi các nơi khác nhìn xem, không chừng có nào đó có thể đột phá được.

Liễu Tuyết Cầm không chịu từ bỏ, dẫn dắt mọi người cẩn thận hướng ra ngoài Kỳ Thạch Lâm tìm kiếm.

Dọc theo đường đi, do có băng vụ nhàn nhạt cho nên bọn họ hoàn toàn mất phương hướng, cảm quan bị hạn chế rất nhiều.

Hừ hừ hừ

Trên đường đi, tình thoảng có thể nhìn thấy tu sĩ của các thế lực tu tiên khác ở Băng Tuyết Tiên Vực.

Keng keng

Khi mọi người bay tới một địa điểm thì thấy phía trước có mười mấy người đang chiến đấu với một gốc Cổ Thụ Tinh cao tới ba bốn mươi trượng.

Gốc Cổ Thụ Tinh này có thực lực tương đương với tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Nhưng trong số tu sĩ đang chiến đấu với nó có tới bốn năm vị Kim Đan Kỳ, lại còn có một vị Kim Đan đại tu sĩ nữa, nhưng nhiều tu sĩ như vậy liên thủ cũng không thể chiến thắng được gốc cổ Thụ Tinh này được.

Chúng tu sĩ Băng Phách Tông vừa mới tới gần đột nhiên dưới chân truyền lên một cỗ hàn khí.

Phốc

Ngay sau đó, mấy cái rẽ cây từ dưới đất lao lên nhanh như tia chớp, lập tức đánh về phía đám người.

Thực lực của gốc cổ Thụ Tinh này còn mạnh hơn. Ngoại trừ Liễu Tuyết Cầm đã là tu sĩ Kim Đan Kỳ thì những người còn lại rất khó né tránh được.

- Aaa

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, có hai gã tu sĩ đã bị đâm thủng thân thể, bị kéo về phía nền đất.

Còn có một sợi rẽ bị pháp bảo của Liễu Tuyết Cầm đánh lui, cứu được tính mạng của một tu sĩ bên cạnh.

Mọi người vừa muốn nghĩ cách cứu viện hai gã tu sĩ bị sợi rẽ này kéo đi thì đã thấy sợi rẽ kia đã kéo lấy họ tiến vào trong tầng đất, biến mất không thấy.

- Thổ Độn Thuật!

Tần tiên tử kinh hô.

Xem ra cổ Thụ Tinh bậc cao này đã không đơn thuần là yêu quái một hệ nữa rồi.

Hai tròng mắt Dương Phàm hơi nheo lại, lộ ra một tia kinh dị, chợt trở nên trầm tư.

Có thể tưởng tượng được hai gã bị kéo vào trong tầng đất khẳng định không còn khả năng sống sót.

- Các vị đạo hữu, mau tới gia nhập cuộc chiến. Các người đã tiến vào phạm vi công kích của Cổ Thụ Tinh. Nó ít nhất là có tới mấy chục cái rẽ, càng chạy trốn lại càng bị công kích.

Đúng lúc này, trong đám người đang chiến đấu với gốc cổ Thụ Tinh này, có một gã đại hán mặt đen hô lên với mọi người.

- Không cần cả tin, người này chỉ sợ là muốn chúng ta gia nhập vòng chiến, giúp bọn họ tiêu diệt gốc Cổ Thụ Tinh bậc cao này!

Nam tử họ Phương thấp giọng nói.

Mọi người cũng phụ họa theo. Liễu Tuyết Cầm liền định dẫn mấy người nhanh chóng rời đi.

Nhưng vừa mới chạy được mấy trượng thì từ dưới tầng đất lại bắn ra một cái rẽ, trên đó còn dính chút máu, nhìn rất kinh hồn.

Mọi người hoảng hốt, đều tự thi triển thần thông ứng phó.

Phốc

Lại có hai gã tu sĩ bị cái rẽ này đâm thủng và cuốn lấy, kéo vào trong tầng đất. Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể ngăn cản.

- Các người không nghe khuyến cáo thì sẽ tự tìm tử lộ mà thôi! Giờ phút này ở trong Kỳ Thạch Lâm có không ít cổ Thụ Tinh như thế này, chỉ có kết thành liên minh mới có cơ hội chạy trốn.

Gã đại hán mặt đen cười lạnh, nói.

Đám người Liễu Tuyết Cầm, Tần tiên tử nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, lo lắng.

- Dương đạo hữu, người có ý kiến gì không?

Liễu Tuyết Cầm dò hỏi. Tần tiên tử cùng đưa ánh mắt chờ đợi nhìn về phía hắn.

Trong thời điểm chân tay luống cuống, nguy hiểm vô cùng này, họ ngược lại lại có chút ý vào Dương Phàm.

Có lẽ Dương Phàm là người bình tĩnh nhất khiến bọn họ đặt hy vọng vào hắn.

- Nếu Kỳ Thạch Lâm còn có nhiều cổ Thụ Tinh như thế thì dù chúng ta chạy tới đâu cũng khó có thể may mắn tránh thoát. Dương nhiên tốt nhất là liên thủ với mấy người này, buông tay nhất bác.

Dương Phàm cười nhạt nói.

Loại vấn đề này căn bản không cần suy nghĩ. Trước mắt chính là ảnh hưởng tới tính mạng của mình, còn tính những ích lợi khác làm gì?

- Được rồi, chúng ta qua đó liên thủ với bọn họ.

Liễu Tuyết Cầm gật đầu, nói mấy câu đồng ý với tên đại hán mặt đen kia.

Có thêm người gia nhập, phe tên đại hán kia tất nhiên sẽ không cự tuyệt, thậm chí chủ động áp sát về phía bên này.

Luc Băng Phách Tông tổn thất thêm mấy tu sĩ nữa thì hai phương rốt cục thật sự liên minh.

Thực lực bên phe đại hán kia hùng hậu. Bản thân hắn là Kim Đan đại tu sĩ, còn có bốn người khác là Kim Đan bậc cao, những người còn lại gần chỉ có tu vi Trúc Cơ Kỳ.

So với bọn họ, phe Băng Phách Tông lúc này có chút thế đơn lực bạc, chỉ có Liễu Tuyết Cầm là Kim Đan bậc cao, hai vị Trúc Cơ Kỳ, còn lại đều là Ngưng Thần Kỳ.

Tuy nhiên, sau khi hai phe hợp một, có chúng Kim Đan tọa trấn, sự đánh lén của cổ Thụ Tinh thường bị chặn lại trước, thương vong giảm đi nhiều.

Trải qua chiến đấu liên tục, với trí tuệ và đoàn kết của mọi người dần chiếm cứ được thượng phong.

Tuy rằng lực lượng của cổ Thụ Tinh rất cường đại nhưng thủ đoạn công kích gần như chỉ có một, bên ngoài dần dần xuất hiện vô số vết thương, thi thoảng phát ra những tiếng gầm gừ ô ô.

Mà sau khi tự biết là không thể địch lại được, cổ Thụ Tinh liền lập tức chạy trốn.

Không ít tu sĩ có ý muốn thừa thắng xông lên.

- Giặc cùng đường không truy.

Tên đại hán mặt đen hô lên một tiếng nhưng vẫn có vài tên tu sĩ lao theo, không kịp quay lại.

Kết quả là có hai gã tu sĩ bị hai cái rễ từ trong tầng đất lao ra quấn lấy, lại kéo vào trong nền đất.

Thấy tình cảnh này, tên đại hán mặt đen thở dài một hơi:

- Sao lại không nghe khuyến cáo! Những gốc cổ Thụ Tinh này ở Kỳ Thạch Lâm đã chiếm được ưu thế về địa lợi, thậm chí có thể nương vào trận pháp để ẩn nấp.

Mọi người chỉ có thể trở mắt nhìn gốc cổ Thụ Tinh kia biến mất ở trong băng vụ.

Bọn họ cũng không biết khi gốc cổ Thụ Tinh bậc cao này chạy ra được mấy trăm trượng thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ, sau đó đột nhiên gãy dựa mảnh liệt!

Tầng đất bên dưới không ngừng quấy động, dường như có một vị cường giả nào đó đang đấu đá với nó.

- Ha ha, thực lực không tồi.

Phía dưới nền đất, một gã nam tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc, cả người được bọc trong ánh sáng màu vàng đất, chỉ thấy trong tay hắn có một quang nhận màu vàng hoa mỹ, chính là Bằng Vũ Phiến.

Theo sau, những quang nhận màu vàng này lại tạo thành một đôi kim sí, hơi lướt qua đã chặt đứt hết các rễ của gốc cổ Thụ Tinh này.

Sau khi tất cả các rễ cây bị chặt đứt, gốc cổ Thụ Tinh kia như người bị đứt hai chân, âm âm đổ xuống.

Chợt, hai tròng mắt Dương Phàm nheo lại, đôi kim sí hóa thành một đạo ánh sáng, thoải mái cắt Cổ Thụ Tinh thành mảnh nhỏ, lấy Mộc Canh Tinh từ bên trong ra.

Trong đa số các rễ cây, Dương Phàm cùng kiếm được Mộc Tinh Tu, phẩm chất đều tốt hơn so với lúc trước.

- Thứ này có thể trợ giúp việc tu luyện của ta, phải thu thập nhiều một chút!

Ý niệm Dương Phàm vừa động, Thạch Thiên Hàn và Linh Hà tiên tử liền xuất hiện bên cạnh hắn.

- Đây là Kỳ Thạch Lâm của Cực Bắc, các người hỗ trợ ta thu thập Mộc Canh Tinh và Mộc Tinh Tu trên thân chúng, thuận tiện tìm kiếm cấm địa ẩn giấu ở trong thạch lâm này.

Dương Phàm nói xong, thân hình hắn nhoáng lên một cái rồi lại biến mất.

Chợt, một vị tiên tử tuyệt mỹ đoan trang và một vị thanh niên lãnh khốc tràn đầy ma khí từ dưới đất lao lên.

- Chủ nhân, chúng ta là cùng hành động sao?

Linh Hà tiên tử cười hỏi Thạch Thiên Hàn.

- Ai đi đường này, không thể liên quan gì tới nhau!

Thạch Thiên Hàn dứt lời, hắn hóa thành một đạo ma quang kinh thể hải tặc, xuyên qua trên không Kỳ Thạch Lâm.

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, Thạch Thiên Hàn gặp phải một gốc cổ thụ Tinh bình thường. Hắn không nói không rằng, vận chuyển Cửu U Ma Khí, cách không đánh ra một chưởng.

Răng rắc!

Cổ thụ Tinh tam cực đỉnh đã bị một chưởng này trực tiếp đánh tan nát.

Tình cảnh như thế khiến cho những tu sĩ cạnh đấy đang giao chiến với cổ thụ Tinh cũng há hốc mồm miệng.

Bọn chúng chỉ dám trở mắt nhìn Thạch Thiên Hàn lấy đi Mộc Canh Tinh và Mộc Tinh Tu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mà ở nơi kia, đám người Liễu Tuyết Cầm và đại hán mặt đen liên thủ rốt cuộc cũng đủ sức tự bảo vệ, song phương bắt đầu giao lưu với nhau.

Tuy nhiên, đúng lúc này Lâm Thành lại kinh hô:

- Không thấy Dương đạo hữu.

571. Chương 555: Băng U Công Chúa

Lâm Thanh kinh hải hô lên khiến mọi người Băng Phách Tông rơi vào tỉnh mạch.

Đám người Tàn tiên tử, Liễu Tuyết Cầm nghe thế thì đưa mắt nhìn về bốn phía, không thấy bóng dáng Dương Phàm đâu thì sắc mặt đều biến đổi.

- Không thấy?

Tên nam tử họ Phương nhìn quanh bốn phía, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, không đổi sắc nói:

- Có phải đã bị Cổ thụ Tinh bắt mất rồi?

- Nếu có người mất tích thì hẳn là trong chiến đấu đã bị cổ thụ Tinh lôi đi, chỉ sợ không thể sống sót được!

Tên đại hán mặt đen kia nói.

- Dương đạo hữu

Lâm Thành có chút thất hồn, vẻ mặt Tàn tiên tử có chút trắng bệch.

Vẻ mặt của Liễu Tuyết Cầm tràn đầy thương tiếc, thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói với Lâm Thành:

- Người cũng chớ quá bi thương, hãy tự bảo trọng. Trong Kỳ Thạch Lâm này vô cùng nguy hiểm, hơi phân tâm là sẽ bỏ mạng đó!

- Đều do ta quá tự tin đối với hắn. Thậm chí còn nghĩ rằng hắn không có gì là không làm được!

Hai mắt Lâm Thành cũng hơi đỏ lên, thân mình hơi run run.

Tàn tiên tử ở bên cạnh hắn, đôi mắt cũng hơi ảm đạm, thấp giọng nói:

- Ta cũng có cảm giác giống như người, thế cho nên ngay cả việc hấn mất tích khi nào ta cũng không biết!
- Chẳng lẽ người vừa mất tích có thân phận đặc biệt ở trong quý tông sao?

Tên đại hán mặt đen nghi hoặc hỏi.

- Là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ vừa mới gia nhập bốn tông được vài năm.

Tên họ Phương nói.

- Chỉ là một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ chết đi mà thôi, cần gì phải nói tới. Trong Kỳ Thạch Lâm này, ngay cả tu sĩ bậc cao cũng có thể ngã xuống.

Đại hán mặt đen kia có chút kinh ngạc.

Vừa rồi, cũng không chỉ có một tu sĩ của Băng Phách Tông vẫn lạc, giờ lại mất tích thêm một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nho nhỏ thì cần gì phải chuy ện bé xé ra to làm gì?

Mọi người Băng Phách Tông cũng cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Chỉ là ấn tượng về Dương Phàm ở trong đầu bọn họ cũng coi như là sâu sắc.

Bình tĩnh từ đầu tới cuối, không chút động dung sợ hãi, chưa bao giờ có gì kinh hoảng.

Ấn tượng sâu sắc nhất là khi hấn dùng Lô Long Mật Quyển diệt sát hai đại Kim Đan bậc cao.

- Ai bảo ta mất tích?

Đột nhiên, một thanh âm bình thản từ sau lưng Lâm Thành truyền ra.

Chỉ thấy một nam tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc đang ngồi trên một khối đá lớn ở cạnh đó, bộ dáng hấn vô cùng thản nhiên, dường như đã ngồi đó từ rất lâu rồi!

- Người người không sao sao?

Lâm Thành mừng rỡ như điên, cả người nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Tần tiên tử cùng khê thở phào một hơi, đám người Liễu Tuyết Cầm lại có chút ngạc nhiên.

- Vừa rồi sao chúng ta lại không thấy người?

Liễu Tuyết Cầm hơi nghi ngờ hỏi.

- Lúc trước khi cổ Thụ Tinh sắp thua, ta đã ở chỗ này, ẩn náu.

Dương Phàm mỉm cười, linh khí quanh thân đột nhiên rung lên, thân ảnh hấn liền biến mất, mắt thường không nhìn thấy được.

Sau đó linh khí lại rung động, thân ảnh hấn lại hiện ra.

Thì ra là thế.

Mọi người bình tĩnh đạo ngộ.

Dương Phàm thoải mái hài lòng đi về phía đội ngũ Băng Phách Tông, chỉ là cặp mi của Tần tiên tử cùng hơi nhú lại, bộ dáng như có chút suy nghĩ.

Mà đại hán mặt đen kia lại lộ ra vẻ cổ quái, cảm giác người này khiến hấn không thể chân chính nhìn thấu được người này.

Liễu Tuyết Cầm vội vàng hướng về phía đại hán mặt đen này hỏi về tình huống của Kỳ Thạch Lâm.

Hóa ra, hơn phân nửa đối phương là tới từ Huyền Băng Môn.

Huyền Băng Môn cũng chính là một đại tông phái của Băng Tuyết Tiên Vực, thực lực tương đương với Băng Phách Tông.

- Xin hỏi tiền bối, trong Kỳ Thạch Lâm này có gì hấp dẫn mà khiến nhiều tu sĩ chạy về nơi này như thế?

Tần tiên tử tò mò hỏi.

Tên đại hán này đáp:

- Nửa tháng trước có một tin tức truyền tới nói rằng có một tu sĩ bậc cao cơ duyên xảo hợp, không ngờ ở ngoài Kỳ Thạch cấm Phủ tìm được một khối Băng Phách Kỳ Thạch!

Băng Phách Kỳ Thạch!

Mọi người lâm vào kinh hãi, tim đập thành thịch.

Dương Phàm cũng lâm vào động dung.

Ở Cực Bắc, Băng Phách Kỳ Thạch là một trong những thiên địa kỳ vật có nhiều truyền thuyết nhất! Cũng tương tự như Băng Ngọc Nham.

Nếu không tính tới hiệu quả ngưng luyện, tăng cường thần thức của Băng Ngọc Nham thì Băng Phách Kỳ Thạch thậm chí còn có sự trợ giúp cho tu sĩ bằng tu nhiều hơn nữa.

Đối với điểm này, tu sĩ của Băng Phách Tông là có phản ứng lớn nhất, cả đám đều sáng hết cả mắt.

Tục truyền, ở mấy vạn năm trước, Băng Phách Tông chỉ là một tiểu gia tộc chưa đâu vào đâu, hơn nữa cũng chưa gọi là Băng Phách Tông.

Nhưng một tiểu tu sĩ của gia tộc này dường như gặp phải vận may không tồi, ngẫu nhiên thu được một khối Băng Phách Thạch trong truyền thuyết, hơn nữa phẩm chất cực giai. Ngoài ra, tư chất tự thân của tên tiểu tu sĩ này cũng khá, liên tiếp kỳ ngộ, mượn khối Băng Phách Kỳ Thạch tuyệt giai kia, tu luyện ra một loại thần thông đặc biệt, trở thành cường giả danh chấn nhất phương ở Cực Bắc, cũng là người khai sáng ra Băng Phách Tông.

Ngoài ra, chỉ cần là tu sĩ bằng tu nếu có được Băng Phách Kỳ Thạch thì cơ bản đều có được một thành tựu không kém.

Cho nên, đối với đa số bằng tu sĩ mà nói thì đây chính là bảo vật rất được ao ước, có được hấp dẫn trí mạng.

Cho dù là cường giả Nguyên Anh bình thường cũng sẽ vì thế mà đổ mắt tía tai.

Dương Phàm cũng đã tới Cực Bắc được mấy năm, tự nhiên từng nghe nói qua về thứ này.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Dương Phàm khi nghe tới thứ này là hẳn muốn sử dụng nó để tăng cường tu vi của Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Sau khi cắn nuốt không ít Băng Ngọc Nham, Lưu Ly Hàn Tinh Xà có thể nói là đã nắm chắc sẽ tấn chức Biến Hóa Kỳ.

Nhưng sau khi tấn chức, thực lực nếu có thể tăng lên, đạt tới Biến Hóa trung Kỳ thì cơ bản đã có thể tung hoành Nguyên Anh, đạt tới hậu Kỳ thì có thể ngạo thị Nguyên Anh, thậm chí cũng có thể chống lại cường giả Hóa Thần Kỳ vài phần!

Nếu có một man hoang dị chủng cường đại như thế tương trợ thì trên cơ bản Dương Phàm có thể thoải mái hành tẩu ở Cực Bắc này!

- Theo như lời của đạo hữu, Kỳ Thạch cấm Phủ chính là thượng cổ cấm phủ bị phong ấn trong Kỳ Thạch Lâm này sao?

Liễu Tuyết Cầm tò mò hỏi.

Tên đại hán mặt đen gật đầu:

- Chính là cấm phủ này. Lúc trước có một tu sĩ bất minh nào đó không biết động vào cái gì khiến cho đại trận của Kỳ Thạch Lâm kịch biến, khiến chúng ta bị vây khốn trong này, không thể thoát ra được. Nghe đồn chính là tên tu sĩ đạt được Băng Phách Kỳ Thạch kia, xúc động thượng cổ cấm phủ, do đó mới dẫn tới một phen biến hóa này.

Mọi người nghe thế cuối cùng mới hiểu ra nguyên căn.

Tất cả đều đơn giản là do Băng Phách Kỳ Thạch từ trong Kỳ Thạch cấm Phủ phiêu dạt ra, đã phá vỡ sự yên lặng trường tồn của Kỳ Thạch Lâm.

Mà mọi người chỉ là người bị vướng vào mà thôi.

Chỉ có Dương Phàm là khỏe miệng khê mân khởi, lông mi hơi nhú.

Giờ phút này, Thạch Thiên Hàn và Huyền Linh tiên tử đang không ngừng liên sát cổ Thụ Tinh trong Kỳ Thạch Lâm, chỉ cần không gặp phải gốc cổ Thụ Tinh Biến Hoá Kỳ lúc trước thì với những cổ Thụ Tinh bình thường, hai người thoải mái đuổi giết.

Trong lúc này, về cơ bản trong Kỳ Thạch Lâm không có cường giả cấp Nguyên Anh, cho nên Dương Phàm chiếm được đại tiện nghi.

Hắn cũng có thể đoán được không lâu nữa sẽ có.

Chúng tu sĩ Băng Phách Tông và Huyền Băng Môn chậm rãi di chuyển trong Kỳ Thạch Lâm, những khi gặp phải cổ Thụ Tinh cũng có thể thông dong ứng phó.

Mấy ngày qua đi, rất nhiều tu sĩ phát hiện ra số cổ Thụ Tinh trong Kỳ Thạch Lâm đã ngày càng ít đi.

Ngoại trừ gốc cổ Thụ Tinh lớn biến thái mà không ai nguyện trên chọc kia thì số cổ Thụ Tinh còn lại đều bị cường giả Nguyên Anh chém giết.

Tục truyền, trong Kỳ Thạch Lâm này có hai vị Nguyên Anh Thần bí cường đại, đang không ngừng chém giết cổ Thụ Tinh khắp nơi.

Trong đó nổi bật nhất là một vị cường giả ma đạo, thực lực có thể nói là khủng bố.

Những nơi hắn đi qua, cơ bản không có mấy gốc cổ Thụ Tinh có thể chống đỡ được hắn quá lâu.

Mà tu sĩ ma đạo ở Cực Bắc này lại vô cùng hiếm gặp.

Thực lực cường đại như ma đầu Nguyên Anh kia thì khắp Cực Bắc này cũng khó tìm được một vài người.

Một đám tu sĩ Băng Phách Tông và Huyền Băng Môn khi di chuyển ở nơi này cũng từng nhìn thấy bóng dáng của hai vị cường giả Nguyên Anh thần bí kia.

Bọn họ từng tận mắt nhìn thấy thanh niên lãnh khốc kia, tay cầm một hắc phiến có phong cách cổ xưa. Dưới cổ phiến này đã khiến một gốc cổ Thụ Tinh hồn phi phách tán.

Khi tên đại hán mặt đen kia nhìn thấy cây hắc phiến cổ xưa kia thì không khỏi khê hô lên:

- Không ngờ là U Minh Pháp Phiến, một trong tám đại bảo phiến!

Tám đại bảo phiến đều là những pháp bảo nổi bật trong hàng cổ bảo, uy lực cũng gần tiếp cận tới Thông linh pháp bảo!

Mặc dù ở thời kỳ thượng cổ thì những cổ bảo này cũng đã vô cùng nổi danh.

- Trước mắt, cổ Thụ Tinh trong Kỳ Thạch Lâm này đã ngày càng ít, chúng ta cũng không thể rời khỏi đây, sao không thăm dò một chút cái Kỳ Thạch cấm Phủ trong truyền thuyết kia nhỉ?

Một thanh niên thử sinh trong Huyền Băng Môn lên tiếng.

Mọi người nghe thế đều liên tiếp gật đầu tán đồng.

Dù sao cũng không ra được, sao lại không kiến thức Kỳ Thạch cấm Phủ kia một cái?

Trên thực tế, trong lòng đa số mọi người đều có một ý nghĩ là người khác có thể đạt được Băng Phách Kỳ Thạch trong Kỳ Thạch cấm Phủ, thay đổi vận mệnh thì sao bản thân mình lại không có may mắn như thế?

Đa số mọi người đều rất chờ mong.

Những người nơi này cơ bản đều là băng tu, đối với thiên địa linh vật mang màu sắc truyền kỳ như thế ở Cực Bắc thì sao lại không động tâm được?

Sau khi mọi người đạt được thống nhất thì tên đại hán Kim Đan Kỳ kia lại làm người dẫn đường.

Trong số mọi người, cũng chỉ có hắn là đại khái biết được vị trí của Kỳ Thạch cấm Phủ.

Tuy rằng bị trận pháp bap phủ, cảm quan rất hạn chế nhưng trải qua mấy ngày dò dẫm, địa hình nơi này cũng chẳng còn xa lạ gì nữa, chỉ cần chịu khó tốn chút thời gian là có thể tìm được Kỳ Thạch cấm Phủ.

Cứ như thế, cũng không biết mọi người đi nhầm mấy lần, thạch lâm phía trước đột nhiên mở rộng.

Thạch lâm nơi này đa số cao tới mấy chục trượng, nhìn có khí thế và cảm giác tràn ngập thần bí hơn so với rừng cây hỗn loạn lúc trước,

- Kỳ Thạch cấm Phủ hẳn là ở sâu trong phiến thạch lâm này!

Tên đại hán mặt đen cũng không quá khẳng định.

- Ta cũng chưa từng chân chính bước vào Kỳ Thạch cấm Phủ, đa số chỉ là nghe nói và suy đoán mà thôi! Hơn nữa, lúc trước có không ít cổ Thụ Tinh không rõ lai lịch, gồm cả gốc viển cổ cả Thụ Tinh kia đều từ trong phiến thạch lâm này đi ra.

Dương Phàm nghe thế, đôi mắt liền nhìn sâu vào trong phiến thạch lâm này. Hắn mơ hồ cũng cảm ứng được một cỗ khí tức nguy hiểm xuất phát từ sâu trong đó.

Trên cơ bản, hắn đã xác định rằng Kỳ Thạch cấm Phủ hẳn ở sâu trong này.

Hừ -

Khi mọi người còn đang do dự thì từ phương xa phóng tới một đạo huyễn quang màu xám, hàn khí quán quanh.

Đồng thời một hàn khí khiến linh hồn cũng phải run rẩy tràn tới, thân thể mọi người đều khẽ chấn động.

Chúng tu sĩ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trời cao xuất hiện một nữ nhân mặc băng bào màu lam, trong huyễn quang màu lam kia cũng khó nhìn rõ dung mạo, nhưng dáng người tuyệt đẹp, lại ẩn chứa một cỗ lãnh ý vô tận.

Án tượng nhất chính là bộ băng bào màu đen trên người nàng ta, lộng lẫy như trân bảo, tràn đầy cảm giác như mộng, khiến nàng càng thêm cao quý, mỹ lệ.

Khi ánh mắt Dương Phàm nhìn vào bộ băng bào này thì đồng tử hơi co rụt lại, lộ ra kinh sắc.

- Lam Tinh Huyền Băng bào

Liễu Tuyết Cầm nhìn bộ băng bào huyền ảo kia thì khẽ hô một tiếng.

- Không nghĩ tới Băng U Công chúa cũng tới đây!

Nàng vừa dứt lời thì thấy Băng U Công chúa đưa mắt nhìn về phía này. Khuôn mặt tuyệt đẹp kia lại lạnh như băng, không chút biểu tình nào cả.

Cặp đồng tử của nàng ta không ngờ lại có màu lam, vô cùng thâm thúy, bắn ra hai đạo lam quang nhàn nhạt, quét về phía mọi người.

Một cỗ khí tức vô cùng lạnh lẽo bức tới, linh hồn chúng tu sĩ nơi này rung mình một cái, như bị hãm vào trong một tầng băng sương.

Giờ khắc này, linh hồn Dương Phàm cũng truyền tới một cỗ nguy cơ lạnh lẽo, trong mắt lóe lên đôi chút kinh ngạc.

572. Chương 556: Trọng Lực Khủng Bố

Cỗ hàn ý này không phải Chỉ khiến thân thể rét lạnh mà khiến linh hồn cũng ớn lạnh.

Dương Phàm từ trong cổ uy hiếp linh hồn của đối phương cũng cảm giác được một sự nguy hiểm.

Đem khí lạnh vô cùng kia ăn mòn tới cả linh hồn, ngoại trừ Lưu Ly Hàn Tinh Xà thì Dương Phàm gần như chưa từng thấy băng tu nào làm được.

Nhưng mà Cực Bắc này chính là thiên hạ của băng tu, chín thành số tu sĩ đều tu luyện công pháp hàn tính.

Trong đó, Băng U Cung chính là thánh địa và nơi hướng đến của tất cả băng tu ở Cực Bắc. Nó truyền thừa từ xa xưa, thực lực cường đại, là một trong ba đại tông phái của Cực Bắc.

Mà Dương Phàm biết rằng các đời Băng U Công chúa đều có thiên phú siêu quần, thậm chí có thể tính là người kế thừa Băng U Cung.

Dưới ánh mắt đầy uy hiếp của Băng U Công chúa, nơi này lập tức lặng ngắt như tờ, không ai dám thở mạnh cả.

Cũng may, Băng U Công chúa Chỉ thản nhiên liếc mọi người một cái, trong mắt dường như có một chút khinh thường.

Chỉ có Dương Phàm là thấy được, một ánh mắt tùy ý này của đối phương không chỉ là thủ đoạn uy hiếp tinh thần mà lại còn điều tra cảnh giới đối phương.

Nếu trong đám người này có ai đó có thực lực tương đương với nàng ta thì tự nhiên sẽ có cảm ứng.

Cũng may, về mặt thu liễm khí tức thì Dương Phàm đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, chưa hề có sơ hở.

Băng U Công chúa đứng lặng lẽ ở trời cao, sau đó quay đầu nhìn về phía nàng vừa bay tới, dường như đang chờ đợi cái gì đó.

Hưu

Chỉ nửa khắc sau, hai đạo băng quang màu lam xuất hiện. Đây là một mỹ phụ diễm lệ và một lão già sắc mặt lạnh, Thần Anh, tay cầm một băng côn dài năm thước.

Từ trên người hai người này cũng truyền đến một cỗ áp bách cường đại, không thua kém Băng U Công chúa chút nào cả!

- Thoáng cái đã xuất hiện ba vị cường giả Nguyên Anh Kỳ, thực lực của Băng U Cung này thật cường đại.

Dương Phàm không khỏi âm thầm cảm thán.

Mọi người thấp giọng nghị luận một chút, sau đó quyết định lánh sang một phương hướng khác để tiến vào thạch lâm.

Mới vừa mới chuẩn bị rời đi thì chợt nghe âm thanh của mỹ phụ diễm lệ kia:

- Ha ha, các người hẳn là tu sĩ của Huyền Băng Môn và Băng Phách Tông đi, bốn tọa đề nghị các người tốt nhất vẫn là từ nơi này tiến vào.

- Vì sao lại như thế, mong tiền bối chỉ giáo.

Liễu Tuyết Cầm cúi người thi lễ hỏi.

- Theo tin tức của Băng U Cung chúng ta thì trong số những con đường nối liền với Kỳ Thạch Cẩm Phủ đây là một đường khá ít nguy hiểm, Hơn nữa, có Băng U Cung chúng ta mở đường, các người cũng sẽ thoải mái hơn nhiều!

Mỹ phụ diễm lệ kia cười nói.

Mọi người nghe thế thì đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng cảm thấy lời này có đạo lý. Với thực lực của bọn họ, nếu tiến vào Kỳ Thạch Cẩm Phủ thì chỉ sợ khó có thể ứng phó được với hung hiểm và cấm chế trong đó. Có cường giả thế này của Băng U Cung dẫn đường thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là Dương Phàm có chút nghi hoặc, thế gian này làm gì có chuyện tốt như thế?

Mà Băng U Công chúa lại đưa đôi mắt lạnh, lờ lững nhìn mỹ phụ kia một cái.

Mũ phụ điểm lệ kia vội vàng truyền âm nói:

- Công chúa điện hạ, những tu sĩ của Băng U Cung ta tiến vào Kỳ Thạch cấm phủ thì đều là tinh anh trong cung, có đám người vô năng bậc thấp này đi cũng có thể chia sẻ một ít thương vong, sẽ khiến chúng ta bớt thương tổn. Theo ta được biết, những gốc cổ Thụ Tinh kia thích xuống tay nhất với những tên tu sĩ có thực lực yếu kém và những kẻ chạy trốn.

Băng U Công chúa nghe thế cũng hơi gật đầu, sắc mặt có chút dịu lại.

Hưu

Đúng lúc này, từng đạo hàn quang từ phương xa lao tới, không ngờ có hơn hai trăm người.

Hơn hai trăm tu sĩ này được hơn mười vị cường giả Kim Đan dẫn dắt, còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Chúng tu sĩ đều tập kết phía sau ba đại cường giả Nguyên Anh của Băng U Công chúa, sắc mặt đều âm lãnh, lạnh lẽ, không tạo ra âm thanh nào!

Đại hành động như thế đương nhiên không thể tránh thoát được sự chú ý của các thế lực khác và các tán tu ở Kỳ Thạch Lâm.

Nhất thời, đa số tu sĩ đều lao về phía bên này.

- Nghe nói Băng U Cung chuẩn bị tiến vào Kỳ Thạch cấm Phủ, mọi người cũng đi xem náo nhiệt thôi!

- Chậc chậc, vốn không dám vào Kỳ Thạch cấm Phủ nhưng giờ đã có Băng U Cung dẫn đầu rồi, chúng ta cứ vào đi, xem có kiếm được chút tiện nghi nào không.

- Dù sao cũng không ra được, đi vào thử thời vận thôi

Tu sĩ từ bốn phương tám hướng đều lao về phía nơi này.

Trong lúc đó, cũng không ai chú ý rằng có một nữ tử xinh đẹp đoan trang và một thanh niên ma đạo đã gặp mặt nhau.

- Chủ nhân, chúng ta có nên đi vào Kỳ Thạch cấm Phủ để góp vui không?

Huyền Linh tiên tử hé miệng cười khê nói.

- Không, người về trước đi! Lần này có nhân vật khó giải quyết!

Thạch Thiên Hàn căn dặn một câu, Huyền Linh tiên tử lập tức biến mất. Còn hần thì thu liễm ma khí, hướng về một phía bay đi.

Kỳ lạ chính là tu sĩ Băng U Cung cũng chỉ dừng lại, tập kết ở chỗ này mà không có ý định động thủ.

Nửa ngày sau, ngày càng có nhiều tu sĩ chạy tới nơi này, thậm chí có cả cường giả Nguyên Anh Kỳ của tông phái khác.

Sang ngày thứ hai, Kỳ Thạch Lâm liên tục có xuất hiện tu sĩ bậc cao.

Một lúc này, phía chân trời bỗng nhiên hiện lên hai đạo lam quang/ Một vị quái nhân tóc lam, diện mạo xấu xí và một nữ tử xinh đẹp đi tới nơi này khiến cho không ít người chú ý.

- Sư phụ. Triều trưởng lão.

Đôi mắt Liễu Tuyết Cầm sáng lên, thoáng hiện ra vẻ vui mừng, bộ dáng như trút được gánh nặng.

- Tham kiến Liễu trưởng lão. Triều trưởng lão.

Chúng tu sĩ còn lại của Băng Phách Tông cũng đều lộ ra vẻ mừng như điên, trong lòng không còn lo lắng gì nữa.

- Xuất phát! '

Đúng lúc này, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Băng U Công chúa vang lên, gần hai trăm tên tu sĩ Băng U Cung nhất tề đều đứng lên tiến vào khu vực thạch lâm cao ngất kia.

Thấy tu sĩ Băng U Cung động thân, những cường giả của các thế lực khác cũng chậm rãi đi theo.

- Chúng ta cứ chờ thêm chút nữa!

Quái nhân tóc lam kia thản nhiên nói.

Mọi người thấy khó hiểu nhưng cũng không dám nói gì.

Nhưng nữ trưởng lão họ Liễu lại cười nói:

- Trong Kỳ Thạch cấm Phủ có rất nhiều nguy hiểm. Trước cứ để bọn họ dọn dẹp một chút đã, hướng chỉ Băng Phách Tông ta còn có không ít đệ tử còn chưa tới.

Quả nhiên, qua thêm mấy ngày, lại có hơn một trăm tu sĩ tới đây, tất cả đều là của Băng Phách Tông, tu vi ít nhất đã ngoài Trúc Cơ Kỳ.

Dương Phàm vừa thấy, ánh mắt cũng sáng lên. Thực lực của đội hình Băng Phách Tông cũng không kém!

- Có thể xuất phát được rồi!

Lão quái tóc lam vung tay lên, chúng tu sĩ đều bay vào phiến thạch lâm hùng vĩ này.

Sau khi tiến vào nơi này, mọi người liền cảm giác được không tự nhiên.

Hai mắt Dương Phàm híp lại, quét nhìn đám thạch lâm cao tới hơn mười trượng kia.

Dọc theo đường đi, cũng có thể nhìn thấy không ít vết máu, còn có một số thi thể.

Những cỗ thi thể kia, không có cái nào không là huyết nhục mơ hồ, thân hình hoàn toàn biến dạng, khiến người ta không rét mà run.

- Chúng ta giờ đã tiến vào trong thạch lâm, chân chính là Kỳ Thạch cấm phủ! Chỉ biết là ở trong này, ai cũng không biết được chi tiết!

Nữ trưởng lão họ Liễu giải thích.

Ầm

Đột nhiên, từ phía trước có một loạt cự thạch vỡ ra, hóa thành một mảnh thạch toái như mưa.

Những thạch toái này mang theo xuyên lực cường đại, kì phong gào thét chói tai.

Những tu sĩ bậc cao bay ở phía trước phản ứng cực nhanh, đều thi triển pháp thuật; một cơn gió lốc màu lam liền đánh nát đám thạch toái kia thành bụi phấn,

Ầm

Trong bụi mù đột nhiên có một đầu thạch quái cao lớn, có tứ chi giống như vượn, khỉ nhưng thân người lớn hơn nhiều, cao chừng hai trượng.

Ầm

Đồng thời với đó, một loạt cự thạch cao ngất đều nứt toác, vô số con thạch quái khổng lồ bay vụt ra.

Thấp bé nhất là những con thạch quái cao hai trượng, cũng cao hơn người thường. Còn có những con cao tới hơn mười trượng.

- Thạch Tinh Quái?

Quái nhân tóc lam lộ ra tinh quang:

- Truyền thuyết quả thực không giả. Thạch Tinh Quái, cổ Thụ Tinh! Như thế xem ra cấm chế che giấu thượng cổ động phủ đã bị người nào đó xúc động

Keng

Mấy món pháp bảo đánh lên trên người đám thạch quái này cũng chỉ khiến đốm lửa lóe lên, rơi ra vài mảnh đá, nhưng cũng chẳng tạo ra được thương tổn nào thật sự đối với chúng.

Tốc độ của đám thạch quái này cực nhanh, có thể lao tới tấn công, cũng có thể dùng đá để công kích từ xa. Trong đó, có một gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bị một tảng đá đập nát tầng phòng ngự, dọa cho sắc mặt tái nhợt.

- Mọi người, bay lên cao đi!

Nữ trưởng lão họ Liễu khẽ quát một tiếng.

Mọi người nghe thấy, toàn bộ đều bay lên cao chừng bốn năm mươi trượng.

Phía trên trăm trượng của Kỳ Thạch Lâm chính là băng vụ nồng đậm, có cấm chế trận pháp cứng rắn, một khi đụng vào thì hậu quả khó có thể chịu nổi.

Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ duy trì ở độ cao bốn năm mươi trượng, có thể công kích hữu hiệu nhất, nếu cao hơn nữa thì đã vượt qua phạm vi công kích.

Hành động này quả thật hiệu quả, đám thạch quái này không có năng lực phi hành, lại chỉ có đứng nhìn mà thôi.

- Ha ha! Nguyên lai những tên khốn này không thể phi hành.

Mọi người cười lớn một trận, thông dong bay qua bầu trời, đánh cho đám thạch quái kia không có lực trả đòn, hoàn toàn phá toái.

Dương Phàm lặng lẽ đứng ở giữa không trung, nhìn chăm chăm vào đám linh quang hơi hiện ra trong đầu đám thạch quái này.

Đám thạch quái này vốn chỉ là những khối đá bình thường, nhưng trải qua vô số năm diễn biến, hấp thu thiên địa linh khí, đặc biệt là thô tinh lực, sản sinh ra linh trí hình thành yêu quái.

- Ta nắm giữ Linh Khí Hóa Hình Thuật bất chước sinh mệnh, nhưng sinh vật do linh khí biến ảo dù chân thật hơn nữa, ngay cả có được linh trí nhất định nhưng cũng không thể tồn tại được lâu.

Dương Phàm nhìn chăm chăm đám thạch quái này, trong lòng đột nhiên nảy lên một ý niệm.

"Chính mình có được Hồn Căn và Sinh Mệnh Lục Chủng thần bí, nắm giữ sinh mệnh tự nhiên lực, nắm giữ thổ linh lực. Có thể trên cơ sở linh khí bất chước sinh linh, tiến thêm một tầng, chân chính giao cho chúng trí tuệ, cũng giống như đám thạch quái này, có thể trường tồn trên thế gian hay không?"

Ý tưởng này có vẻ hoang đường, xa xa không thể nhưng Dương Phàm lại cho rằng dường như rất có khả năng.

Ngay khi Dương Phàm trầm tư lĩnh ngộ, chúng thạch quái đã bị chém giết hơn phân nửa.

Ầm

Một tòa núi đá cao ngất tầng băng vụ đột nhiên ầm ầm bạo vỡ.

Chỉ một thoáng, thạch toái đã văng đầy trời, từ bên trong đám đất đá kia có một đám thạch quái kỳ dị, cao chừng hai mươi trượng.

Da bên ngoài đám thạch quái này có màu đồng thiết, tràn ngập cảm giác lực lượng, thực lực so với đám thạch quái lúc trước cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Bốn năm đạo quang hoa chói mắt đánh trúng đám thạch quái này cũng không gây cho chúng chút thương tổn nào cả.

Thậm chí ngay cả phi kiếm của Kim Đan bậc cao chém lên người chúng cũng chỉ lưu lại một đạo vết chém không quá sâu.

Mọi người không khỏi kinh tâm.

Mà lúc này, một chuyện càng khủng bố hơn nữa đã xảy ra.

Hống

Từ trong đám bụi mù, một con thạch quái cao tới bốn năm mươi trượng, lớn như một ngọn núi, không ngờ có tới hai đầu bốn tay, trên người lóe lên cả lông tơ màu xanh biếc. Toàn thân nó có màu đỏ đồng, vừa nhìn đã biết là thực lực khủng bố.

Theo một tiếng rống của nó, đại địa cũng rung động, quanh thân nó có ánh sáng lưu chuyển.

Ngay sau đó, một cỗ trọng lực vô hình cực kỳ khủng bố buông xuống phạm vi hai trăm trượng.

Ầm-

Hơn trăm tu sĩ bị cỗ trọng lực kinh khủng này hút xuống, rơi xuống mặt đất, kinh hồn táng đảm.

- Ô? cỗ lực lượng này có chút quen thuộc!

Sắc mặt Dương Phàm khê biến. Chỉ cảm thấy thân thể như nặng tới ngàn cân, bị một lực lượng khó tin kéo xuống mặt đất.

573. Chương 557: Bắc Cực Từ Quang

Dưới trọng lực khủng bố không thể kháng cự kia, hơn trăm tu sĩ nhất tề bị kéo rơi xuống đất, ngay cả Kim Đan bậc cao cũng không hề có lực phản kháng.

Chỉ có hai người là quái nhân tóc lam và nữ tu họ Liễu là chống cự được!

Nhưng nhìn linh quang run rẩy ngoài thân hai người này, hàm răng cắn chặt thì biết là họ đã vô cùng cố gắng.

Dương Phàm cũng không chân chính chống cự lại, bảo trì tu vi Ngưng Thần Kỳ, tùy theo mọi người rơi xuống mặt đất.

Khi hắn rơi xuống còn đưa tay ra đỡ Lâm Thành một cái, giúp hắn giảm chút lực rơi xuống.

Hống

Con quái thạch cao tới bốn năm mươi trượng kia lại gào lên một tiếng.

Chợt mọi người cảm giác trọng lực đặt lên người mình đã giảm xuống.

Sắc mặt Dương Phàm khê biến:

- Chẳng lẽ

Quả nhiên, quái nhân tóc lam và nữ tử họ Liễu đang giằng co trên không đột nhiên sắc mặt trắng bệch. Hai người cũng bị kéo rơi xuống đất.

- Đây là thạch quái đã hóa hình; tương đương Nguyên Anh Kỳ, những pháp thuật thần thông bình thường sợ rằng không thể làm gì được nó.

Nữ tử họ Liễu kinh hô một tiếng.

- Hai người chúng ta kiềm chế con thạch quái này, các người giải quyết đám thạch quái kia đi.

Quái nhân tóc lam lời lẽ phong hành, trong miệng thốt ra một đoàn băng diễm màu lam như u hồn, lập tức đánh về phía thạch quái to lớn kia.

Lập tức một cỗ băng sương màu lam tràn khắp thân thể thạch quái này, ẩn ẩn có thể đóng băng được nó.

Nhưng mà con thạch quái hai đầu bốn tay này lại dẫm chân mạnh một cái, đại địa lay động mãnh liệt, tầng tầng băng sương bong ra.

Nhưng quang diễm u lam kia lại như u hồn, bám trên thân thể nó, không ngừng thiêu đốt, âm hôn bất tán, hàn khí không ngừng lan tràn.

Dương Phàm thấy tình cảnh này, lâm vào động dung, trầm nghĩ:

- Thần thông này hẳn là Băng Phách Hỏa độc môn của Băng Phách Tông.

Băng Phách Hỏa này khác hẳn những loại băng diễm khác, lại giống như liệt hỏa vậy, không ngừng thiêu đốt mục tiêu, âm hồn bất định.

Dương Phàm giờ phút này cảm ứng về loại băng diễm này, ngoại trừ thuộc tính đóng băng, đông lạnh, thì còn có một loại năng lực làm bỏng linh hồn.

Nhân cơ hội này, nữ tử họ Liễu lại không chế một kiện pháp bảo đỉnh cấp, không ngừng công kích con thạch quái này.

Chỉ là công kích của hai người vẫn không tạo thành thương tổn thực chất cho con thạch quái này.

Làn da của con thạch quái hai đầu bốn tay này lộ ra ánh sáng màu đỏ đồng, pháp bảo đỉnh cấp cũng khó có thể tạo thanh thương tổn đối với nó.

Hơn nữa, chỉ cần nó tùy tiện vung tay lên là khơi sơn liệt địa, một cái dẫm chân là như động đất bùng nổ.

Nó gào một tiếng, trọng lực cường đại lại tập trung vào mục tiêu, khiến đối phương di động vô cùng khó khăn.

Dương Phàm tận mắt thấy con thạch quái này tập trung ý niệm, đưa toàn bộ trọng lực đặt lên một tên Kim Đan bậc cao, điều này khiến tên kia lập tức nổ tung xác mà chết!

Lã quái nhân tóc lam và nữ tử họ Liễu đều vô cùng kinh hãi, vội vàng kiểm chế con thạch quái này, khiến nó không có tinh lực mà xúc phạm tới những tu sĩ khác.

Đám tu sĩ còn lại của bot lại phụ trách đối phó với những con thạch quái có làn da màu đồng thiết còn lại.

Loại thạch quái này có tu vi tương đương Kim Đan Kỳ, thân thể cứng rắn như sắt thép, pháp bảo rất khó gây thương tổn, động tác lại nhanh như linh hầu, lực lượng rất cường đại.

Lúc đầu, phe tu sĩ rơi vào hạ phong, bị đánh cho chạy khắp nơi.

Nhưng trí tuệ của nhân loại cao hơn đám thạch quái này, nhanh chóng chia làm các đội. Mười mấy người một đội, một đội phụ trách khống chế, một đội phụ trách công kích.

Băng Phách Tông là một tông phái băng tu, pháp thuật khống chế rất cường đại, dù khó có thể đóng băng thạch quái nhưng lại có thể khiến chúng nó di động rất chậm rãi.

Mặc dù lực phòng ngự của đám thạch quái này vô cùng kinh người nhưng dưới sự không kích không ngừng của pháp bảo thì rốt cuộc cũng bắt đầu có thương tổn.

Ầm

Trong đó, một khối thạch quái bị phá toái, để lại một viên tinh châu màu vàng đất tinh mịn.

Dương Phàm cảm ứng được thổ linh lực trong viên châu này rất tinh thuần, trong lòng lại khê động.

Tuy nhiên, Thạch Thiên Hàn cũng đã tiến vào khu vực này, không ngừng liệt sát đồng thạch quái ở những nơi khác, hẳn cũng không cần phải nhúng tay vào.

Binh bại như núi lở, đám tu sĩ Băng Phách Tông rất nhanh chóng áp đảo tình thế, diệt sát dần số thạch quái kia.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại một con thạch quái hai đầu bốn tay nữa mà thôi.

Hai đại tu sĩ Nguyên Anh giao phong với con thạch quái này lộ ra bộ dáng rất khó khăn! Xem ra nếu muốn thắng được nó cũng không quá đơn giản.

Khi chúng tu sĩ Băng Phách Tông gia nhập cuộc chiến thì con thạch quái này lập tức bị bao phủ bởi quang hoa đầy trời.

Hống

Nó không ngừng gào rống.

Lúc này, từ trong bốn con mắt của nó phóng xuất ra một mảnh ánh sáng màu vàng đất.

- Không ổn!

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên khê biến, hô lên một tiếng, kéo lấy Lâm Thành bên cạnh, lập tức lao ra ngoài.

Gần như ngay sau đó, ánh sáng màu vàng đất kia nhộn nhạo, lan ra tầm mười trượng, quét ngang cả trăm trượng.

Thoáng chốc, phàm là những tu sĩ bị quét trúng thì thân thể đều cứng đờ, lập tức hóa thành thạch điêu.

Thạch hóa!

Sắc mặt của quái nhân tóc lam và nữ tử họ Liễu đại biến.

Gần như chỉ nháy mắt đã có mười mấy người bị thạch hóa.

Sau khi phát ra một kích kinh thiên này, con thạch quái này dẫm chân mạnh một cái, chấn vỡ tầng băng sương ngoài thân. Sau đó hấn giật lấy một gốc đại thụ dài tới mấy trượng, hung hăng quét về phía mọi người.

Hô

Kinh phong cuồng tảo buộc mọi người chạy tản về bốn phía.

Nhưng chợt một cỗ trọng lực cường đại buông xuống, khiến cho tốc độ chạy trốn của mọi người giảm mạnh.

- Thạch hóa Trọng lực

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào con thạch quái hai đầu bốn tay kia, trong mắt lóe ra dị sắc.

Mặc kệ là Thần thông thạch hóa hay là trọng lực, Dương Phàm đều cảm giác rất quen thuộc, đặc biệt là thạch hóa.

Hắn nhắm mắt lại, cảm thụ sự huyền diệu của cỗ trọng lực kia.

Chỉ là thần thông trọng lực của con thạch quái này vô cùng huyền ảo, đứt quãng, khi mạnh khi yếu, rất không ổn định khiến Dương Phàm không dễ hiểu được.

Thấy vậy, hắn chỉ biết triển khai cảm quan.

Hồn Căn dung nhập vào phiên đại địa, hắn càng hiểu rõ được thần thông trọng lực của con thạch quái hai đầu bốn tay này.

”Nếu ta có thể nắm giữ thần thông này thì có thể buộc đối thủ rơi xuống mặt đất giao thủ với ta, thậm chí sử dụng tiếp thần thông thạch hóa

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ chờ mong và vui sướng.

Đặc điểm của Diễn Căn Kỳ khiến thực lực của Dương Phàm ở trên mặt đất vô cùng cường đại. Tất cả các loại năng lực của hắn đều được tăng phúc, hiệu quả thi triển thần thông vô cùng tốt, nhất là lực phòng ngự.

Lúc trước, khi đối thủ đã hiểu được điều này thường sẽ không giao thủ với Dương Phàm trên mặt đất, nhưng nếu có thể học được thần thông trọng lực

Đang khi Dương Phàm bắt đầu hiểu được sự huyền ảo của cỗ trọng lực này, từ phương xa đột nhiên lóe lên một đạo hồ quang như sao chói, giống như một tia chớp, vô cùng trắng lẹ thần bí.

Xuy

Hồ quang này chớp mắt đã bay tới trước mặt mọi người. Linh khí trong cơ thể đám tu sĩ nơi này đều trở nên hỗn loạn, công kích đều gần như đình chỉ.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị đang bao phủ lấy khu vực này.

Trong hồ quang như sao chổi kia có thể thấy được một nam tử mặc huyền y, với diện văn màu bạc bao quanh.

Nam tử này rất ưu nhã, diện văn quanh thân không ngừng lóe lên, vô cùng huyền bí.

Đồng thời một cổ uy áp mặc danh kỳ diệu hình thành, khiến linh khí trong người đa số tu sĩ nơi này đều hỗn loạn, run rẩy, mơ hồ không chịu sự khống chế!

Chẳng những là chúng tu sĩ Băng Phách Tông mà ngay cả con quái thạch kia cũng bị quấy nhiễu.

phần là Thần thông pháp thuật đều bị quấy nhiễu, năng lượng các loại pháp lực run rẩy, không chịu khống chế!

Tâm Thần Dương Phàm vừa động. Nam tử huyền y này dường như hần đã gặp qua khi hần vừa tiến vào Cực Bắc này.

- Bắc Cực Từ Quang!

Quái nhân tóc lam và nữ tử họ Liễu kinh hô, sắc mặt kịch biến.

Chúng tu sĩ còn lại của Băng Phách Tông lại lộ ra vẻ kinh hoảng.

Mà sau khi nam tử huyền y này rơi xuống, thân thể vẫn lơ lửng giữa không trung, từ quang màu bạc quanh thân không ngừng lưu chuyển khiến người ta cảm giác được một sự cường đại.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, Sinh Mệnh Lục Chủng co rút lại, khiến cho pháp lực trong cơ thể bình ổn trở lại, đồng thời đưa ánh mắt tỏ mò nhìn về phía nam tử huyền y kia.

Cực Bắc Từ Quang chính là một loại Thần thông đặc biệt chỉ có ở Cực Bắc.

Nghe Hà Lạc từng giảng giải thì loại thần thông này đã thoát ly khỏi phạm trù ngũ hành, khắc chế đại đa số thần thông, công pháp trong thiên hạ, có thể nói là Nghịch Thiên!

Loại thần thông này huyền ảo khó lường, không phải là người có thể chất đặc thù thì không thể tu luyện, không phải là người có ngộ tính siêu nhiên thì không thể tu luyện, không ở Cực Bắc thì không thể tu luyện.

Hống

Cảm thụ được khí tức nguy hiểm trên người nam tử huyền y này, con thạch quái hai đầu bốn tay kia gào lên một tiếng, vận khởi cây đại thụ trong tay hung hăng đánh về phía nam tử này.

Đồng thời với đó, một cổ thần thông trọng lực cũng buông xuống, khiến nam tử huyền y kia phải liên tiếp hạ xuống.

- Phàm là trêu chọc Bắc Cực Thần Thông của ta đều giết không tha!

Trong mắt nam tử huyền y này phụt ra một lũ tinh mang, từ quang màu bạc quanh thân đại thịnh, diện văn từ bên trong lóe ra, vô cùng lộng lẫy.

Ông

Từ quang liên tục chấn động mấy cái, không ngờ lại hóa giải trọng lực xung quanh, thân thể hần không hạ xuống mà lại bay lên.

Thân hình hần đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, biến mất ở trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, chỉ thấy nam tử huyền y này lại hiện ra sau lưng con thạch quái. Hần nắm tay một cái, từ quang chói mắt màu bạc lóe lên, đánh thẳng vào lưng con thạch quái.

Chịu một kích như thế, thân ảnh to lớn của con thạch quái đột nhiên cứng đờ, chợt nghe rắc một tiếng, sau lưng nó vỡ ra một đạo vết nứt dài tới một trượng.

Thân hình nam tử huyền y lại chợt lóe lên, hần hạ xuống trên vai con thạch quái song đầu. Con thạch quái đang sợ hãi, toàn thân run rẩy, đứng tại chỗ không ngừng đảo quanh, ánh mắt bất an.

Tình cảnh như thế khiến, chúng tu sĩ Băng Phách Tông hai mắt nhìn nhau.

Khi mà đa số tu sĩ Băng Phách Tông đều rất khó đối phó được với thạch quái Biến Hoá Kỳ thì nam tử huyền y không ngờ lại có thể mạnh mẽ áp chế nó, khiến nó không có lực phản kháng, ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Ầm -

Nam tử huyền y lại bấm tay, từng đạo từ quang màu bạc đánh trúng vào con thạch quái này, làn da đồng thiết mà pháp bảo khó có thể gây tương tổn của nó đã tứ phân ngũ liệt.

Con thạch quái song đầu này đúng là da dày thịt béo.

Nếu là yêu tu Biến Hoá Kỳ bình thường hoặc cường giả Nguyên Anh Kỳ thì đã sớm chết cả chục lần rồi.

- Mọi người mau đánh!

Quái nhân tóc lam khẽ quát một tiếng. Chúng tu sĩ Băng Phách Tông tỉnh ngộ, chuẩn bị nhân cơ hội này phát động công kích thạch quái.

- Toàn bộ lui ra. Một mình ta sẽ xử trí con thạch quái này. Tài liệu trên người nó cũng sẽ thuộc về Bắc Cực Thần Tông ta!

Ánh mắt nam tử huyền y lạnh lùng đảo qua mọi người, khiến người ta kinh hãi đảm chiến.

Lập tức sắc mặt của quái nhân tóc lam và nữ tử họ Liễu đều trở nên khó coi.

Bọn họ đường đường là hai đại cường giả Nguyên Anh Kỳ, còn có hơn trăm tên tu sĩ khác đối phó con thạch quái cả nửa ngày mà há có thể vì một câu nói của đối phương đã phải cúp đuôi rút đi sao?

- Đạo hữu chớ khinh người quá đáng!

Sắc mặt quái nhân tóc lam trầm xuống, một đoàn băng diễm trong tay chợt lao đi, phóng ra một cỗ khí tức quỷ dị tuyệt lạnh.

- Nực cười!

Nam tử huyền y cười châm biếm, thân hình hóa thành một đạo hồ quang, lóe lên đã xuất hiện ở bên cạnh.

Hắn nâng tay lên đẩy ra, một đoàn Bắc Cực Từ Quang hình cầu xuất hiện, giao kích cùng một chỗ với băng phách diễm kia.

Ổng

Băng phách diễm bị từ quang đánh trúng, không kiên trì được chút nào, lập tức bị bạo vỡ, hóa thành hư vô.

Sắc mặt của quái nhân tóc lam tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn không nghĩ tới Bắc Cực Từ Quang của đối phương đã tu luyện tới cảnh giới cao thâm như thế! Người này ở trong Bắc Cực Thần Tông khẳng định có địa vị không tầm thường.

Dương Phàm có chút cảm tức. Người này tiến tới quấy rối khiến hắn mất đi cơ hội tìm hiểu thần thông trọng lực.

574. Chương 558: Thạch Thiên Hàn Ra Tay

Nam tử huyền y khoanh tay giữa không trung, ngạo nghễ lạnh lùng nhìn mọi người tại tràng:

- Trong vòng mười hô hấp, toàn bộ rời đi. Nếu không dừng trách bốn tọa diệt sát tất cả các người để trừng chấn uy danh của Bắc Cực Thần Tông ta.

Lời này vừa dứt, mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng sống lưng, da đầu run lên.

- Người

Sắc mặt lam bào quái nhân tái nhợt, trong mắt một mảnh tức giận, lại không thể che giấu được vẻ hoảng sợ.

Nữ trưởng lão họ Liễu trong mắt lộ vẻ hồi hộp, uy áp chấn nhiếp do thực lực cường đại của nam tử huyền y mang tới khiến hai người cảm thấy vô lực, khó xử vô cùng.

Lấy thực lực nam tử huyền y bày ra giờ phút này, cho dù hai người liên thủ cũng không phải đối thủ.

Bọn họ không dự đoán được, người này thế nhưng tu luyện Bắc Cực Từ Quang đến trình độ như thế, từ quang lực vô hình phóng ra trong lúc giờ tay nhấc chân đã làm cho pháp lực người ta hỗn loạn.

Cho dù dưới tình huống cũng cấp bậc, giao kích với Bắc Cực Từ Quang, thần thông của bọn họ bị áp chế gắt gao, khó có thể phát huy ra bốn, năm phần uy lực.

Càng không nói đến tu vi nam tử huyền y này cũng cao hơn bọn họ.

Mà lúc này, Thạch Quái hai đầu bốn tay hoảng hốt chạy tới, miễn cưỡng khống chế pháp lực, mắt lộ vẻ kiêng kị, nhưng từ quang quanh thân "Cách cách" rung động, thân thể lắc la lắc lư, đảo quanh tại chỗ.

- Mười hô hấp, nếu không rời đi, toàn bộ táng thân nơi đây.

Nam tử huyền y lơ lửng giữa không trung, dưới ánh từ quang huyền lệ phụ trợ, giống như là thần nhân.

Toàn trường bị bao phủ trong một lực tròng đặc thù, tu vi thấp pháp lực không chịu khống chế chạy tán loạn, sứt đầu mẻ trán.

Dưới áp lực cường đại cùng lực tròng linh vực, mọi người cảm như hén, giận mà không dám nói gì.

Lâm Thành đầy đầu mồ hôi hột, linh khí như ruồi bọ không đầu, chạy loạn trong cơ thể.

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh, thò tay nhẹ vỗ vai hắn.

Lập tức Lâm Thành chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể vững vàng trở lại, cổ nguyên từ lực kỳ dị kia bị một lực lượng không biết hóa giải.

- Ồ?

Nam tử huyền y lộ vẻ dị sắc, ánh mắt đảo qua Dương Phàm.

Ở trong linh vực từ nguyên hắn nắm trong tay mọi tình huống, chi tiết nhỏ nhất ấy không ngờ bị hắn phát hiện.

Hắn hít một hơi, bắn ra hai luồng tinh quang, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm.

Dương Phàm lạnh nhạt tự nhiên.

Nam tử huyền y càng thêm kinh ngạc, nhưng giờ phút này cũng không có thời gian truy cứu.

Thời gian mười hô hấp lặng lẽ trôi qua.

- Thời gian mười hô hấp đã qua một nửa. Nếu không đi, đừng trách bốn tọa lập tức hạ sát thủ.

Nam tử huyền y bắt đầu đếm ngược.

- Các hạ thật sự tự cao tự đại coi trời bằng vung, chẳng lẽ thực sự cho rằng có thể bằng vào lực bản thân chống lại chúng ta?

Lửa giận trong lòng lam bào quái rốt cục bùng nổ, toàn thân dâng lên một cỗ tinh quang màu lam chói mắt, phóng ra một cỗ cực lạnh đóng băng linh hồn.

- Không sai, chính có ý này.

Nam tử huyền y vẻ mặt trào phúng nói:

- Xem ra các ngươi không thể hiểu được, Bắc Cực Thần Tông ta chỉ có yền vệ hơn trăm tu sĩ, vì sao có thể kinh sợ Cực Bắc, liệt vào một trong tam đại tông phái, ở trước mặt Bắc Cực Từ Quang, nhân số các ngươi có nhiều gấp đôi cũng không hề khác nhau.

Dứt lời, trong mắt hắn hàn mang run lên, cả khu vực bỗng nhiên sinh, ra một cỗ lực lượng kỳ dị hỗn loạn.

Trên đỉnh đầu mọi người quanh quẩn một tầng từ quang màu bạc huyền lệ huyền bí, bên trong lóe ra điện vân màu đỏ, che phủ trời đất khiến mọi người tại đây hô hấp khó khăn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Người Người rốt cục là ai? Không ngờ có thể tu luyện Bắc Cực Từ Quang đến Giới thiên Chi cảnh.

Nữ trưởng lão họ Liễu mặt hoa biến sắc, kinh hô một tiếng.

- Bồn tọa chính là tông chủ mới của Bắc Cực Thần Tông.

Giọng điệu nam tử huyền y trang trọng kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao Cực Bắc, trong mắt dường như gửi gắm loại tâm tình nào đó.

- Tông chủ mới? chẳng lẽ Bắc Cực Thánh Tôn ngã xuống tọa hóa?

Lam bào quái nhân kinh hô:

- Dối mặt khắp Cực Bắc, không ai có thể uy hiếp đến "hắn".

- Éch ngồi đấy giêng, buồn cười thay.

Bắc Cực tông chủ cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay để ta chém giết các ngươi, khiến cho thần uy ngày trước của Bắc Cực Thần Tông lại phủ xuống đại lục.

Dứt lời, Bắc Cực Từ Quang trên đỉnh đầu mọi người bỗng nhiên chấn động, kêu to một tiếng, bao phủ hạ xuống bên dưới.

Lam bào quái nhân cũng nữ tu họ Liễu kinh giật gân đan xen, hai người vận chuyển Băng Phách lực, dốc sức ngưng kết ra một tầng băng tráo màu lam lóng lánh, cũng từ quang màu bạc đầy trời va chạm cũng một chỗ.

Bắc Cực Từ Quang trong khoảnh khắc chấn động vô số lần, trong phút chốc băng tráo do hai người hợp lực ngưng kết ra xuất hiện từng vết rạn.

Nữ trưởng lão họ Liễu đưa tay vung lên một cái, một cái khăn tay màu trắng bay vút giữa không trung, biến ảo thành một tầng băng vụ nồng đậm, hàn khí bốn phía,

Nhân cơ hội này, pháp lực trong cơ thể chúng tu sĩ phía dưới đều khôi phục bình tĩnh, đều lùi ra phía sau.

Rắc!

Bắc Cực Từ Quang lóe lên, đánh vỡ băng tráo, như bão táp oanh kích trên Pháp bảo của nữ tu họ Liễu.

Từng tia từ quang màu bạc như vô số con kiến màu bạc điên cuồng gặm nhấm Pháp bảo.

Nữ tử họ Liễu sắc mặt lập tức trắng bệch, khoe miệng tràn đầy vết máu, vung tay lên thu hồi Pháp bảo lại.

Vút vút.

Hai người cấp tốc lùi ra sau, yểm trợ cho đám tu sĩ còn lại của Băng Phách Tông.

- Chạy đi đâu?

Nam tử huyền y châm chọc cười, Chỉ thấy từ quang đầy trời kia hội tụ thành hai con tiểu xà màu bạc, "Xuyroẹt" một tiếng đánh trúng hai vị Nguyên Anh.

Phốc phốc!

Lam bào quái nhân cùng nữ tử họ Liễu bị từ quang đâm trúng, linh khí rung chuyển, Pháp bảo phòng ngự "xèo xèo" rung động, tầng phòng ngự nguy cơ hiểm nghèo.

Hai đại Nguyên Anh bị đánh chạy trốn chết, trên mặt nam tử huyền y kia dường như còn vài tia đùa cợt.

Dương Phàm trong quá trình lùi ra sau, mơ hồ cảm nhận được nam tử huyền y này chỉ sợ còn không dùng toàn lực, nếu không ít nhất đã giết chết một tu sĩ Nguyên Anh trong đó.

- Người nào?

Đột nhiên, trong quá trình đuổi theo nam tử huyền y đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy trời cao phương xa phóng tới một điểm đen sâu thẳm, một cỗ ma khí kinh thể áp bách mà tới.

Nam tử huyền y biến sắc, thu hồi vẻ đùa cợt, sắc mặt ngưng trọng.

Chúng tu sĩ Băng Phách Tông đang rút lui cũng cảm nhận được một cỗ ma uy áp lực khó thở.

Trong tầm nhìn, một thanh niên lãnh khốc như hàn băng vạn năm từ trên trời giáng xuống, cũng với ma khí cuộn cuộn, khí thể ngập trời.

Sau khi người này buông xuống cũng không để ý mọi người, lập tức đánh tới Thạch Quái to lớn bị thương quanh quẩn một chỗ.

Ba

Cửu U ma khí như nước lũ đánh lên người Thạch Quái to lớn, khiến nó chấn động toàn thân, bên ngoài thân xuất hiện vô số vết rách, mảnh đá vụn bong ra tầng tầng phòng ngự quả nhiên đáng sợ.

Thanh niên ma đạo kia lạnh, nhạt cười, trong tay có thêm một cây hắc phiến phong cách cổ xưa, một cỗ khí tức âm lãnh, kinh hồn tửn ra.

- Người dám cướp chiến lợi phẩm của ta.

Nam tử huyền y hơi sững người, chợt tức giận nhảy lên cao, cũng mặc kệ đám người Băng Phách Tông, lập tức đánh tới thanh niên ma đạo.

Ngao hồng

Đúng lúc này, Thạch Quái to lớn rít gào một tiếng, một cỗ trọng lực cực mạnh bỗng nhiên buông xuống.

Vù vù!

Nam tử huyền y cùng thanh niên ma đạo đồng loạt rơi xuống.

Quanh thân nam tử huyền y từ quang chấn động, tránh thoát khỏi trọng lực.

Thanh niên ma đạo ma khí rung lên, dựa vào ma công bá đạo tuyệt luân trực tiếp ngành kháng cỗ trọng lực này, U Minh Pháp Phiến trong tay "Phù roet" một tiếng phát ra.

Tức thì một cỗ hư ảnh mặt quạt quét ngang mà ra.

Nam tử huyền y chấn động, từ quang quanh thân rung động, lại không có khả năng chân chính ngăn cản công kích phát ra từ linh hồn sát khí này.

Bắc Cực Từ Quang mặc dù lợi hại, mơ hồ thoát ly vô hình, khắc chế đại bộ phận thần thông trong thiên địa.

Nhưng là công kích linh hồn này lại không chịu ước thúc, trực tiếp xuyên qua từ quang, hung hăng quét tới. Phốc.

Nam tử huyền y chấn động thân hình, phun ra một búng máu, lộ vẻ kinh hãi:

- U Minh Pháp Phiến

Tu luyện thần thông Bắc Cực Từ Quang, hẳn tự nhiên hiểu được ưu thế cùng chỗ thiếu hụt của công pháp mình.

Ưu thế tự nhiên rất rõ ràng, khắc chế đại bộ phận thần thông trong thiên địa, từ quang càng là vật vô hình, tốc độ nhanh uy lực lớn, quỷ dị khó lường.

Nhưng Bắc Cực Từ Quang khẳng định cũng có chỗ thiếu hụt, tu luyện cực kỳ khó khăn, nhất định phải ở nơi Cực Bắc mới có thể tấn chức, mà một khi rời đi Cực Bắc, uy lực từ quang sẽ suy yếu rất nhiều.

Ngoài ra, đối với linh hồn công kích, Bắc Cực Trận không có bất kỳ ưu thế gì, thậm chí năng lực chống cự khá kém.

Mà thanh niên ma đạo trước mắt, cầm trong tay linh hồn sát khí như U Minh Pháp Phiến, mơ hồ khắc chế hẳn vài phần.

- Quả nhiên

Dương Phàm ngưng mắt nhìn hướng nam tử huyền y, dự đoán của bản thân không sai.

- Các hạ là người phương nào. Nơi Cực Bắc cũng không có cường giả ma đạo thực lực như ngươi?

Nam tử huyền y hít sâu một hơi, trong mắt tinh quang lóe sáng, gắt gao nhìn vào Thạch Thiên Hàn.

- Trước kia không có không có nghĩa là hiện tại không có.

Thạch Thiên Hàn cười lạnh nói.

- Các hạ vì sao muốn đối nghịch cùng ta chẳng lẽ muốn là địch cũng toàn bộ Bắc Cực Thần Tông?

Từ quang quanh thân nam tử huyền y "xuyroet" rung động, không chút muốn nhường.

- Bởi vì Thạch mỗ không muốn nhìn thấy nhất chính là người so với ta càng kiêu ngạo bá đạo

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn nhếch lên thành một độ cong.

Nam tử huyền y nao nao, chợt sinh ra lửa giận vô danh.

Cảm tình đối phương chính là nhìn hắn không vừa mắt, cho nên tới đây quấy rối.

- Bồn tọa thật muốn nhìn ngươi có bao nhiêu năng lực.

Thân hình nam tử huyền y hóa thành một tia sáng cong, trong nháy mắt biến mất, xuất hiện bên cạnh người Thạch Thiên Hàn.

Đồng thời một mảnh từ quang màu bạc vỡ tung ra, một cỗ lực lượng vô hình bao trùm phạm vi mấy chục trượng, ngay cả Thạch Quái to lớn cũng bị lan đến.

Thạch Thiên Hàn vừa mới chuẩn bị vận chuyển U Minh Pháp Phiến thì cảm thấy Cửu U ma khí trong cơ thể như ngựa đứt cương, khó có thể khống chế.

Roẹt roẹtẦm ầm!

Nam tử huyền y cách không đánh ra từng chùm tia sáng huyền lệ, giao kích với Thạch Thiên Hàn cùng một chỗ.

Mỗi khi Thạch Thiên Hàn ổn định pháp lực, từ quang kia lại bắn tới, sau khi giao kích liền khiến cho ma khí trong cơ thể hắn chấn động.

Nam tử huyền y càng kinh ngạc, Thạch Thiên Hàn ở trước mặt Bắc Cực Từ Quang ngược lại càng đánh càng hăng, ma công đối phương bá đạo tuyệt luân, giao phong với từ quang không chút nào bị rơi xuống hạ phong.

Thực lực đối phương ít nhất sánh ngang Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nam tử huyền y hiểu được mình đã gặp phải kình địch.

Bá!

Đột nhiên, Thạch Thiên Hàn biến mất tại chỗ, xuất hiện ở phía sau hắn, Một tiếng "Phùxoet" vang lên, U Minh Pháp Phiến lại xuất kích.

Hắn chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý, thân hình lập tức hóa thành một ánh bạc hình cong, ý đồ trốn tránh.

Mà Thạch Thiên Hàn sau khi phát ra một phiến, dường như đoán chắc đường lui của hắn, hư ảnh hình quạt màu đen kia xẹt qua từ quang quanh thân hắn, khiến cho điện văn rung động một hồi, cuối cùng đánh trúng thân thể hắn.

Phốc!

Hắn phun ra một búng máu, thân hình lắc lư một hồi, tuy rằng bị thương không quá nghiêm trọng, nhưng sắc mặt lại lộ vẻ nghi ngờ không dám.

Nghĩ đến hắn Bắc Cực Từ Quang đại thành, vừa mới đảm nhiệm chức vị tông chủ Bắc Cực Thân Tông, nghĩ rằng tại Băng Tuyết Tiên Vực này trừ bỏ mấy người như Bắc Cực Thánh Tôn hắn là không ai có thể chống lại mình.

Nhưng công pháp ma đạo thanh niên trước mắt tu luyện quả thật kinh thể hãi tục.

Bắc Cực Từ Quang ở nơi Cực Bắc uy lực to lớn vô cùng, nhưng là đối phương không có loại ưu thế về địa lợi. Chẳng những có thể chống lại hắn, thậm chí còn áp chế hắn.

- Cho người thời gian mười hô hấp. Nếu không biến đi, Thạch mã cho người táng thân nơi đây.

Thanh âm tuyệt lạnh bá đạo của Thạch Thiên Hàn vang lên.

Nam tử huyền y nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, một mảnh xanh mét.

575. Chương 559: Lại Mất Tích

Lời uy hiếp như vậy nam tử huyền y từng nói qua một lần.

Nhưng lần này từ trong miệng Thạch Thiên Hàn nói ra lại càng thêm bá đạo kiêu ngạo, lạnh lùng vô tình.

- Người

Nam tử huyền y sắc mặt xanh mét, cực kỳ khó coi.

Chính khi hai người giằng co, Thạch Quái hai đầu bốn tay rốt cục tỉnh táo lại.

Lúc trước bị Bắc Cực Từ Quang của nam tử huyền y liên tục đả kích, đề kháng của nó rất kém, lúc này khi chân chính khôi phục lại, trong hai mắt lóe ra thần quang âm lãnh cừu địch.

NgaoHồng

Đột nhiên, chỉ thấy nó hít một hơi dài, bốn phía cuồng phong gào thét, đại địa cũng theo đó chấn động kịch liệt.

Dưới tầng băng vụ lập tức một vùng hôn ám, cát bay đá chạy.

Trong thiên địa cuồng triều, này, thân thể tu sĩ bậc thấp tung bay không tự chủ được.

Crắc

Đại địa dưới chân bỗng nhiên nứt ra một khe sâu không thấy đáy, một luồng lực hút cực mạnh cũng bởi vậy sinh ra.

Hô hô hô

Không ít tu sĩ trực tiếp bị lực lượng dưới khe nứt hút đi, truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Ba baẦm ầm ầm

Ở trong hỗn loạn, nam tử huyền y cùng Thạch Thiên Hàn bắt đầu giao phong, từ quang cũng ma khí va chạm bắn ra khắp nơi, cây cối đất đá khu vực xung quanh đều hóa thành bột mịn.

Sau khi thiên địa khôi phục bình thường, Thạch Quái hai đầu bốn tay dĩ nhiên biến mất.

Trên bầu trời, nam tử huyền y cùng Thạch Thiên Hàn giao phong không ngừng, tình trạng không phân thắng bại.

Giờ phút này nam tử huyền y càng thêm cẩn trọng, U Minh Pháp Phiến của Thạch Thiên Hàn không nắm chắc mục tiêu, cũng không dễ xuất kích. Hơn nữa, phát động phiến này tiêu hao linh hồn lực rất lớn, tự nhiên không có khả năng sử dụng không hạn chế.

- Nơi Cực Bắc không ngờ có công pháp có thể tranh phong cũng Bắc Cực Từ Quang, thật sự là khó tin
Nữ trưởng lão họ Liễu khó tin nói.

Bắc Cực Từ Quang ở nơi Cực Bắc được xưng là vô địch cùng cấp, không người tranh phong. Đây là truyền thuyết từ lâu.

Lúc trước hai người bọn họ cũng có chút không tin, sau khi liên thủ vẫn đều không có sức phản kháng.

- Người này rốt cục lai lịch thế nào, ma công hần tu luyện ta phỏng phát từng thấy trong sách cổ

Lam bào quái nhân cau mày.

Trên trời cao, hai người đánh nhau hồi lâu. Chỉ thấy nam tử huyền y kia nổi giận:

- Đều là người làm hỏng chuyện khiến Viễn cổ Cự Thạch Tinh chạy trốn. Thổ Canh Tinh Tử trong cơ thể nó chính là bảo vật thể gian luyện chế Pháp bảo phòng ngự. Nếu không có Bắc Cực Từ Quang của bốn tọa khắc chế, nó ở trong Kỳ Thạch Lâm không người có thể khắc chế, người cũng đừng mơ chiếm được.

Dứt lời, hần cười lạnh một tiếng, hóa thành một vệt sáng cong đẹp mắt lập tức bay ra trăm trượng, dung nhập vào băng vụ phương xa, tốc độ không ngờ so với đại tu sĩ bình thường còn nhanh hơn một bậc.

- Trừ bỏ Bắc Cực Từ Quang ra, thật sự không người có thể khắc chế?

Khóe miệng Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia cười quỷ dị, thân hình hóa thành vệt sáng mờ màu đen chạy về phía sâu trong thạch lâm hùng vĩ.

Sau khi hai đại cường giả này biến mất, chúng tu sĩ Băng Phách Tông vẫn còn vẻ mặt hồi hộp ngây dại, còn chưa tỉnh táo lại.

- Không nghĩ tới trừ Băng U công chúa, trong Kỳ Thạch Lâm còn xuất hiện hai nhân vật đáng sợ như vậy.

Liễu Tuyết Cầm lộ ra vẻ kinh dị, đồng thời cũng nở rộ ra tia sáng kỳ dị cũng về hướng tới: Khi nào mình cũng có thể trở thành cường giả đứng đầu như vậy?

- Nhanh kiểm tra nhân số một chút, xem tổn thất bao nhiêu?

Nữ trưởng lão họ Liễu truyền lệnh xuống.

Vừa rồi khe nứt Viễn cổ Cự Thạch Tinh xé mở ra khi bỏ chạy, nuốt sống không ít tu sĩ.

Chính khi mọi người ở đây kiểm tra nhân số.

- Không thấy Dương đạo hữu

Lâm Thành kinh hô một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

- Cái gì? Hần lại mất tích?

Liễu Tuyết Cầm lộ vẻ kinh ngạc.

- Có lẽ hần lại ẩn nấp rồi.

Tần tiên tử hơi lộ ý cười, triển khai thần thức điều tra.

Sau một lát.

- Không có

Sắc mặt Tần tiên tử hơi trắng bệch, trong mắt có một tia thương cảm nhàn nhạt.

Thần thức Liễu Tuyết Cầm đảo qua phạm vi vài dặm, sau đó lắc đầu:

- Không phát hiện, khẳng định là bị khe nứt vừa rồi hút đi.

Lâm Thành nghe vậy vành mắt ửng đỏ, hai nắm chặt run rẩy, có chút không thể tiếp nhận.

- Làm sao có thể Hần nhất định không có việc gì, nhất định sẽ không

Lâm Thành thì thảo lẩm bẩm, sau đó nắm chặt tay Liễu Tuyết Cầm:

- Liễu tiên tử, người nói có đúng không?

- Đây

Liễu Tuyết Cầm hơi đỏ mặt, giãy khỏi tay hắn, nghiêm mặt nói:

- Hy vọng Lâm đạo hữu có thể chính diện tiếp nhận sự thật này, nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hai mắt Lâm Thành đỏ ngầu, gần như rít gào lên:

- Không, hắn nhất định sẽ không có việc gì.

- Có chuyện gì?

Ánh mắt Lâm bào quái nhân quét qua, thanh âm lạnh nhạt, uy áp Nguyên Anh chợt buông xuống khiến toàn tràng một mảnh tĩnh mịch.

- Là như này, một đệ tử vừa rồi bắt hạnh

Liễu Tuyết Cầm vội vàng giải thích.

Sau khi lam bào quái nhân nghe xong, mặt không chút thay đổi, ngược lại nói với Lâm Thành:

- Nếu đã thành sự thật, chớ gây tranh cãi ầm ĩ. Nếu người không nghe, liền xử trí theo môn quy.

Lâm Thành hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh lại.

Lam bào quái nhân vừa lòng gật gật đầu,

- Ta vẫn như cũ tin tưởngHắn sẽ không có việc gì.

Nhưng mà một câu kế tiếp của Lâm Thành khiến sắc mặt hắn tức giận.

Lâm Thành thần sắc bình tĩnh, một cỗ tín niệm ngay cả chính hắn cũng không rõ, khiến hắn có gan đối mặt với lão quái Nguyên Anh cao cao tại thượng.

- Người dám làm trái bản trường lão?

Lam bào quái nhân sắc mặt lạnh băng, nâng tay chuẩn bị thu thập Lâm Thành.

- Triều tiền bối xin bớt giận.

Liễu Tuyết Cầm vội vàng cầu xin:

- Vị bằng hữu kia của hắn đích xác có chỗ bất phàm, dựa theo biểu hiện lúc trước, đích xác không chết dễ dàng như vậy.

- Triều lão quái, việc gì phải tức giận cũng một tiểu bối?

Nữ trưởng lão họ Liễu cũng có chút bao che khuyết điểm, cười tủm tỉm nói.

- Hừ, chẳng qua là một Ngưng Thần Kỳ nho nhỏ mà thôi.

Lam bào quái nhân hừ lạnh một tiếng, thấy nữ trưởng lão họ Liễu cũng lên tiếng, hắn cũng không để ý tới Lâm Thành nữa.

Nam tử họ Phương ở cách đó không xa, xem tình cảnh này ở trong mắt, trong mắt lộ ra một tia vui sướng khi người gặp họa:

- Tiểu tử họ Dương, không cần ta thiết kế, người liền táng thân nơi đây. Còn lại một mình Lâm tiểu tử, càng thêm dễ dàng

Sự mất tích của Dương Phàm, trừ Lâm Thành ra tất cả mọi người còn lại đều kết luận hắn đã chết.

Từ đó về sau, tu sĩ Băng Phách Tông tiếp tục đi vào sâu trong thạch lâm.

Trong quá trình đi về trước, gặp được số lượng cổ Mộc Tinh, Thạch Quái cũng không nhiều, không có cấp Hóa Hình Kỳ, mọi người ngược lại thoải mái.

Sau khi chém giết đám cổ Mộc Tinh cùng Thạch Quái này, thu hoạch của chúng tu sĩ Bằng Phách Tông cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, khi xâm nhập đến một khu vực, một cổ khí tức cấm kỵ truyền đến khiến tâm thân chúng tu sĩ không yên.

Lúc này chúng tu sĩ Bằng Phách Tông cũng gặp được tu sĩ đến từ thế lực khác trong Bằng Tuyết Tiên Vực.

Bọn họ cũng không biết, ở một nơi nào đó trong thạch lâm hùng vĩ, một nam tử mặc cẩm bào thanh ngọc dung nhập trong lòng đất.

Nếu đám người Lâm Thành ở đây, chắc chắn nhận ra đây là Dương Phàm vừa rồi mất tích.

Dương Phàm giờ phút này nhìn qua cũng lúc trước có khác biệt rất lớn, có một cổ khí chất trầm ổn như núi, không chút sơ hở làm cho người ta không biết ra tay từ chỗ nào.

Ở sâu trong lòng đất, toàn bộ thân thể Dương Phàm dường như dung hợp với hào quang màu đất, xuyên tỏa dưới đại địa như cả gập nước,

Trên thực tế, giờ phút này hắn đã xâm nhập dưới đất sâu mười mấy dặm.

Trong cảm quan của hắn, mục tiêu thật lớn kia đang không ngừng chạy trốn càng sâu.

- Xem người chạy đi đâu?

Dương Phàm không chút buông tha, tốc độ càng lúc càng nhanh, cũng kéo gần khoảng cách với Viễn cổ Cự Thạch Tinh kia.

Giờ phút này Viễn cổ Cự Thạch Tinh thu nhỏ lại khoảng mười trượng, xuyên tỏa trong lòng đất, bộ dạng cực kỳ chặt vật.

Lúc trước, thừa dịp Thạch Thiên Hàn cùng nam tử huyền y giao phong, nó gây ra hỗn loạn rồi nhân cơ hội chạy trốn.

Lại không nghĩ tới, lại bị một nhân vật càng thêm đáng sợ nhìn chăm chăm.

Luận về trình độ thổ động, Dương Phàm không chút thua tình quái như nó được dựng dục ra từ trong núi đá đại địa.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh cũng không phải không nghĩ cách đánh lui địch nhân.

Nhưng mà sau khi trải qua vài lần so bản lĩnh thần thông, nó phát hiện đối phương cực kỳ khó chơi, với thân thể thụ thương của nó giờ phút này hoàn toàn không phải đối thủ.

Cho dù vào trạng thái mạnh nhất, cũng không thể địch nổi người này.

Lúc dung nhập đại địa, thực lực mọi mặt của Dương Phàm đều được gia tăng biên độ lớn.

Đột nhiên, Hồn Căn của hắn dung nhập đại địa, tầng nham thạch khu vực phía trước ầm ầm gãy rời, sinh ra trở ngại áp bách đối với Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh kinh hãi không hiểu, đồng dạng khổng lồ chế tầng nham thạch quanh mình chống lại.

Nhưng là Dương Phàm có được Hồn Căn, nắm trong tay đại địa cường đại hơn nó rất nhiều.

Trong khi liên tục truy kích, Viễn cổ Cự Thạch Tinh càng đánh càng sợ, sinh ra sợ hãi với người sau lưng.

Lại đuổi theo một lát, Dương Phàm lại tới gần, nhấc tay mang theo một cổ lực lượng to lớn như lũ bắt ngờ bùng nổ, một chưởng đánh lên trên người viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Ở trong đại địa, lực công kích của Dương Phàm tăng lên rất nhiều, mỗi một kích đều đạt tới Nguyên Anh đỉnh, gần tới gần Hóa Thần Kỳ.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh không ngừng rít gào gầm rống, đau nhức không hiểu.

Nó da dày thịt béo, chịu đòn rất giỏi, chịu đựng từng đợt công kích còn không ngã xuống không khỏi khiến Dương Phàm kinh ngạc.

Dương Phàm không chút thay đổi, liên tục không ngừng đuổi đánh.

Ở trong đại địa, hắn có thể không ngừng bổ sung nguyên khí, lực khôi phục, kéo dài đều có thể nói là khủng bố.

Hắn tin tưởng chỉ cần đuổi đánh như vậy kiên trì một hai canh giờ, Viễn cổ Cự Thạch Tinh sẽ bị thương tổn tích lũy mà gục ngã.

Quả nhiên.

Một canh giờ sau, Viễn cổ Cự Thạch Tinh vết thương đầy mình, không ngừng kêu rên.

Lúc này, nó bắt đầu cầu hòa với Dương Phàm.

- Cầu hòa?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, tiếp tục đuổi đánh.

Lại nửa canh giờ.

Rốt cục, Viễn cổ Cự Thạch Tinh kêu lên một tiếng bi ai, nửa quỳ tại chỗ, biểu đạt Thần phục Dương Phàm.

Đây còn là do nó da dày thịt béo, nếu đổi là cường giả Nguyên Anh khác, dưới tình huống như vậy ít nhất phải chết vài chục, hơn trăm lần rồi.

Dương Phàm cũng không thể không bội phục, Cự Thạch Tinh này thật sự là yêu thú lực phòng ngự cường đại nhất mà hắn từng chứng kiến, năng lực chịu đòn không ai bì được.

- Nếu ngươi không muốn chết, vậy để Dương mỗ hạ linh hồn dấu vết, từ nay về sau thần phục ta.

Dương Phàm vẽ mặt hồ hững hờ nói.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, hai cái đầu lắc mạnh tỏ vẻ phản kháng.

- Vậy sao?

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên:

- Vậy tiếp tụcĐánh!

Ầm Ầm ầm

Ở sâu trong lòng đất, một trận nghiêng trời lệch đất.

Sau nửa canh giờ.

- Khụ khụ.

Dương Phàm ho khan hai tiếng, trên trán một khối sưng đỏ, tuy nhiên lại dùng tốc độ có thể thấy được biến mất, phục hồi như cũ.

Trái lại Viễn cổ Cự Thạch Tinh kia Chỉ còn một hơi, thân thể gần như rời ra, lại vẫn như cũ biểu đạt ý niệm bất khuất.

Loại ý niệm bất khuất chấp nhất này cũng dày dặn kiên cố như mảnh đất này.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một tia hiểu ra, đối với hiểu biết về cảnh giới Diễn Căn Kỳ càng thêm thông suốt.

- Được rồi, chúng ta lại làm một giao dịch

Dương Phàm đưa tay khoát lên trên thân Cự Thạch Tinh, một cỗ sinh mệnh lực ôn nhuận tràn vào, tăng tốc độ khôi phục thương thế.

Sau vài canh giờ, thương thế Cự Thạch Tinh cơ bản khỏi hẳn, ánh mắt nhìn về Dương Phàm cũng xảy ra một ít biến hóa, sau đó gập đầu đồng ý.

Cuối cùng, Dương Phàm khoanh chân ở đối diện Cự Thạch Tinh.

Quanh thân Cự Thạch Tinh lưu chuyển hào quang màu đồng.

Ầm

Một cỗ trọng lực lớn vô cùng chợt phủ xuống trên người Dương Phàm, thiếu chút nữa khiến hắn hộc máu.

Dương Phàm vội vàng đem Hồn Căn dung nhập khu vực này, lẳng lặng cảm ngộ.

576. Chương 560: Tổ Hợp Vô Địch

Lúc trước Viễn cổ Cự Thạch Tinh chính thông qua thủ đoạn thần thông này, trong nháy mắt khiến một cường giả Kim Đan nổ tan xác mà chết.

Lam bào quái nhân cùng nữ trưởng lão họ Liễu đều rơi xuống bởi cỗ trọng lực này, có thể thấy được huyền ảo của thần thông này.

Dương Phàm Hồn Căn thông hiểu đại địa, bắt đầu cảm ngộ cỗ trọng lực huyền ảo kia.

- Lực lượng không cần lớn như vậy, bằng không người kiên trì không được bao lâu.

Dương Phàm nhắc nhở.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, cường độ trọng lực giảm đi rất nhiều.

Dương Phàm nhắm mắt lẳng lặng cảm thụ.

Bản thân hắn tu luyện ra Hồn Căn Tu Tiên Giới trước nay chưa từng có, đối với thổ linh đại địa có một loại cảm ngộ như thiên phú.

Thời gian từng chút trôi qua, Viễn cổ Cự Thạch Tinh lần lượt thi triển thần thông trọng lực, Dương Phàm đều chưa từng mở mắt.

Đại khái qua khoảng hai ngày.

Hô

Dương Phàm mở to mắt, phun ra một hơi dài, trong mắt tràn ra một tia sáng rọi hiểu ra.

Mà lúc này, Viễn cổ Cự Thạch Tinh mệt mỏi không chịu nổi, tinh lực sử dụng quá độ.

- Huyền ảo trọng lực này đích xác phức tạp thâm ảo, rõ ràng ta ngộ tới rồi, nhưng vì sao

Trên mặt Dương Phàm nửa mừng nửa lo.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, lộ vẻ kinh ngạc.

Thân là loại đặc thù trong thiên địa, nó không có loại năng lực câu thông với nhân loại.

Thậm chí, nó còn không có thần thông về thần thức, linh hồn lực cũng thân thể trói chặt cũng một chỗ.

Nói cách khác, nó cũng không thể tu luyện đạo Nguyên Anh, cũng khó trách không thể lấy Hóa Hình Kỳ để tính toán.

Trời cao khi ban cho nó một loại năng lực nghịch thiên nào đó, cũng lấy đi loại năng lực về mặt khác.

Hoàn hảo Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, có thể trao đổi không chút chướng ngại nào với bất kỳ sinh linh có linh trí.

- Người cảm thụ một chút.

Dương Phàm khẽ động niệm, quanh thân lưu chuyển hào quang màu vàng đất sáng bóng.

Ầm

Một cỗ trọng lực khó tin phủ xuống khiến thân thể Viễn cổ Cự Thạch Tinh hơi lay động một cái, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

Nó không thể hiểu được thần thông độc môn chỉ thuộc về mình làm sao lại bị Dương Phàm "học trộm".

Cùng lúc kinh hãi, nó cũng tràn ngập kính nể đối với Dương Phàm.

Dương Phàm hơi lộ vẻ tiếc nuối nói:

- Trình tự pháp lực của ta không thấp hơn ngươi, thậm chí về mặt nắm trong tay đại địa còn mạnh hơn ngươi. Vì sao uy lực trọng lực thi triển ra lại không được một nửa của ngươi?

Viễn cổ Cự Thạch Tinh mặt lộ vẻ cổ quái, nói cho Dương Phàm, thần thông trọng lực của nó có liên quan đến cấu tạo thân thể, thông qua bản thể tăng phúc, uy lực trọng lực lớn hơn rất nhiều. Đồng thời đây cũng là trải qua vô số năm tôi luyện, tăng lên về mặt kỹ xảo.

Dương Phàm nghe vậy, chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Bản thể Viễn cổ Cự Thạch Tinh nguyên là núi lớn mấy trăm trượng, gặp cơ duyên lớn, hấp thu thiên địa linh khí cùng với càng nhiều Thổ Linh Tinh Tủy, chậm rãi diễn hóa cho tới bây giờ.

Có thể tưởng tượng khi núi lớn mấy trăm trượng hóa thành Viễn cổ Cự Thạch Tinh hiện giờ, bản thể của nó không thua cỗ bảo thậm chí là Thông linh Pháp bảo. Thi triển thần thông trọng lực tự nhiên có ưu thế to lớn.

- Thì ra là thế

Dương Phàm biểu đạt lòng biết ơn đối với viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Nhưng là trong lòng hắn vẫn như trước có một loại cảm giác, tăng phúc từ thân thể Viễn cổ Cự Thạch Tinh kỳ thực cũng là một loại huyền ảo nào đó ẩn chứa trong bản thể.

Nếu có thể tiến thêm một bước lĩnh ngộ huyền ảo trong này, hoặc là tìm hiểu Diễn Căn Kỳ càng sâu một chút, như vậy lúc thi triển thần thông trọng lực ít nhất sẽ không kém so với viễn cổ Cự Thạch Tinh.

- Được rồi, mục đích của ta đã đạt tới, như vậy cáo từ.

Dương Phàm đứng lên, đưa ra lời cáo từ với Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nao nao, toát ra ý không muốn.

Ở chung hai ngày này, Dương Phàm mang đến cho nó cảm giác rất thân cận.

- Ngươi còn có yêu cầu gì?

Dương Phàm kinh ngạc nói,

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghĩ một lát, biểu đạt ý tứ của mình với Dương Phàm, đồng thời đi trước dẫn đường.

- Dẫn đường?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Hô

Viễn Cổ Cự Thạch Tinh vung tay lên, cầm Dương Phàm vào trong tay.

Dương Phàm cũng không phản kháng, trong cảm quan không có địch ý gì, chỉ là một loại thân thiết.

- Ấc Như vậy có thể không ổn.

Dương Phàm lắc lắc đầu.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, đưa Dương Phàm đặt lên vai nó.

- Ha ha,

Dương Phàm cảm thấy vui mừng khoái hoạt, cứ như vậy ngồi trên vai viễn cổ Cự Thạch Tinh.

- Người muốn đưa ta đi đâu?

Dương Phàm cười hỏi.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nói cho hắn, là một nơi rất trọng yếu.

Cự Thạch Tinh mang theo Dương Phàm đến một nơi, đại khái sau thời gian nửa chén trà nhỏ, rốt cục trời lên mặt đất.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn, phát hiện trước mắt là một phủ đệ hoàn toàn được cấu thành từ băng thạch màu lam, bốn phía phủ đệ cấm chế tầng tầng, làm cho người ta run sợ dựng tóc gáy.

Toàn bộ phủ đệ cấu thành từ băng thạch màu lam phóng ra một cỗ hàn ý tận xương.

- Chẳng lẽ đây chính là Kỳ Thạch cấm Phủ trong truyền thuyết?

Keng keng Ầm ầm

Đúng lúc này, Dương Phàm nghe được phía sau truyền đến tiếng binh khí va chạm.

Quay đầu vừa nhìn, phát hiện trong một hẻm núi đi thông vào phủ đệ, mấy trăm tu sĩ đang đánh với mấy chục con cổ Thụ Tinh.

Không có Cổ Thụ Tinh Hóa Hình Kỳ, phe tu sĩ nhân loại rất nhanh chiếm ưu thế tuyệt đối, giết chết Cổ Thụ Tinh hoặc đánh chạy.

Thấy vậy, trong mắt Viễn cổ Cự Thạch Tinh lộ ra địch ý.

Dương Phàm đưa tay vỗ vỗ một cái đầu của nó, thở dài:

- Đây là không thể tránh khỏi.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh thu liễm địch ý, nhưng trên mặt còn có vài phần bi thương.

Vút vút vút

Đúng lúc này, phần đông tu sĩ tinh anh các thế lực nơi Cực Bắc đều bay tới lối vào động phủ.

Khi bọn họ nhìn thấy Viễn cổ Cự Thạch Tinh khổng lồ trước mắt, sắc mặt đều biến đổi.

Càng thêm làm bọn họ như muốn rút tròn mắt chính là trên người viễn cổ Cự Thạch Tinh thực lực có thể so với Nguyên Anh đại tu sĩ không ngờ có một thanh niên nho nhã ngồi lên.

Thanh niên kia, nhìn qua cũng chẳng qua là tu vi Ngưng Thần Kỳ, chẳng lẽ người này lại chiếm được sự ưu ái của Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Tu sĩ đi tới trước sắc mặt biến đổi không ngừng, nhưng lại không dám tự tiện động thủ, Dương Phàm Chỉ cười mỉm nhìn bọn họ, đồng thời, trong lòng hắn cũng đang cân nhắc.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nói cho Dương Phàm, cấm chế bốn phía động phủ có thể đột phá, nó thậm chí biết địa hình trong động phủ, bởi vì trước khi động phủ nơi đây được kiến tạo thành, nó đã tồn tại.

Ngay khi Dương Phàm trao đổi cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh, những tu sĩ Nguyên Anh cường đại như Băng U công chúa, nam tử huyền y cũng đều chạy tới lối vào phủ đệ.

Khi bọn họ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng hơi hơi sửng người.

- Là người

Nam tử huyền y cũng chính là Bắc Cực tông chủ, lập tức nhận ra Dương Phàm.

Lúc trước gặp phải Băng Phách Tông, hắn từng lưu ý đến Dương Phàm.

Đôi mắt con người màu lam của Băng U công chúa cũng theo dõi hắn, chỉ cảm thấy dường như đã từng gặp.

- Người này chỉ vẻn vẹn là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ không ngờ có thể móc nối quan hệ với Viễn cổ Cự Thạch Tinh, quả thực khó có thể tin.

Phía dưới chúng tu sĩ đều lên tiếng nghị luận.

Sau một lát, một thanh niên ma đạo lãnh khốc bay vụt tới, cũng mang theo một cỗ ma uy kinh thể hải tặc.

Chúng tu sĩ đều đưa mắt nhìn, con người Bắc Cực tông chủ co rụt lại, trên mặt lộ vẻ kiêng kỵ thống hận.

Đồng thời chúng tu sĩ Bằng Phách Tông cũng chạy tới trước lối vào Kỳ Thạch cấm phủ. Khi đám người lam bào quái nhân nhìn thấy Viễn cổ Cự Thạch Tinh, sắc mặt đều biến.

- Dương Dương đạo hữu

Lâm Thành lại liếc mắt một cái thấy được Dương Phàm, lộ ra vẻ mừng như điên.

- Đó là Dương PhàmHắn thật sự không chết?

Liều Tuyết Cẩm kinh ngạc đến cực điểm.

Trong đôi mắt sáng của Tần tiên tử nở rộ ra một tia sáng kỳ dị, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nói:

- Hắn chẳng những không chết, còn trở thành đồng bọn với Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

- Ta đã từng nói hắn sẽ không chết dễ dàng, tuyệt đối sẽ không.

Lâm Thành mừng rỡ như điên, tảng đá lớn treo trong lòng cũng hạ xuống.

Giờ phút này, tình cảnh Dương Phàm ngồi trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh kinh sợ chúng tu sĩ Cực Bắc.

- Cái gì? Tu sĩ Ngưng Thần Kỳ theo như lời các người, chính là người này?

Lam bào quái nhân lộ vẻ kinh ngạc, sau đó sắc mặt có chút khó coi.

- Ha ha, Cự Thạch Tinh nhỏ nhỏ, lúc trước để người chạy thoát, xem lần này bốn tọa làm thế nào thu thập người.

Bắc Cực tông chủ cười dài một tiếng, hóa thành một đường cong mỹ lệ, ép tới Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Người khác có lẽ sợ hãi Viễn cổ Cự Thạch Tinh, nhưng là hắn nắm giữ Bắc Cực Từ Quang lại không sợ, hoàn toàn có thể khắc chế Cự Thạch Tinh này.

Dương Phàm thần sắc trấn định, thì thầm vài câu bên tai Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh lập tức cầm Dương Phàm ở trên tay,

Chợt quanh thân Viễn cổ Cự Thạch Tinh lưu chuyển hào quang màu đồng sáng bóng, một cỗ trọng lực lớn lao ép lên người Bắc Cực tông chủ.

Ầm-

Từ quang quanh thân Bắc Cực tông chủ lóe ra, một cỗ lực tràng kỳ dị chống lại với cỗ trọng lực này.

Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, Bắc Cực Từ Quang của hắn đủ để ứng phó với cỗ trọng lực này.

Nhưng là đột nhiên, uy lực của cỗ trọng lực đè lên người hắn đột nhiên mạnh thêm một nửa.

ẦmRầm

Từ quang quanh thân hắn tán loạn, thân thể rớt xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt, phun ra một búng máu.

- Làm sao có thể?

Bắc Cực tông chủ khó tin nói.

Cỗ trọng lực cực mạnh kia ép hắn gất gao trên mặt đất, nhúc nhích đều cực kỳ hết sức.

HồẦm

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nhấc bàn tay, đột nhiên vung ra. Bóng đen thật lớn vung lên, cuồng phong giạt dữ cuốn tới, mắt thấy sắp đập trúng hân.

Nếu bị một kích này đập trúng, cho dù thần thông của hân mạnh hơn vài phần cũng khó có may mắn thoát khỏi.

Bắc Cực tông chủ kinh sợ rít gào, từ nguyên lực trong cơ thể đột nhiên bùng nổ, thân thể hóa thành một chùm tia từ quang màu bả miễn cưỡng nhảy lên mấy chục trượng, tránh thoát một chương kinh thiên động địa kia.

Lấy khí lực lớn như núi của Viễn cổ Cự Thạch Tinh, một chương này đập xuống cho dù là Hóa Thần Kỳ cũng không dám chính diện chịu đòn.

Bắc Cực tông chủ gian nan tránh thoát nguy cơ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, trong lòng không thể hiểu nổi.

Thần thông trọng lực của Viễn cổ Cự Thạch Tinh khi nào thì trở nên mạnh như vậy? Ngay cả Bắc Cực Từ Quang của hân được xưng là có thể khắc chế đại bộ phận thần thông trong thiên hạ đều không thể chống lại.

Bắc Cực tông chủ bị thua khiến mấy trăm tu sĩ toàn tràng khiếp sợ vô cùng.

Ầm ầm ầm ầm

Viễn cổ Cự Thạch Tinh cất bước đi lên trước, mỗi một bước đất rung núi chuyển khiến mọi người sợ hãi không hiểu.

Ngay cả Bằng U công chúa, trong con ngươi màu lam kia cũng lóe ra vẻ kinh ngạc kiêng kỵ.

Đột nhiên, Viễn cổ Cự Thạch Tinh nhấc một cái chân thật lớn, hung hăng giậm xuống đất.

Ầm ầm

Đại địa vỡ ra, một khe rãnh sâu không thấy đáy lan tràn ra trăm trượng, rộng đến hai ba trượng, kinh khủng đáng sợ.

Chúng tu sĩ toàn tràng không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Chỉ nói về lực lượng hình thể, cái gì Nguyên Anh, Hóa Thần đều phải dẹp sang một bên.

Chỉ một cước như vậy đều chấn kinh mấy trăm tu sĩ toàn trường đến ngây ra.

Thấy hiệu quả đạt được, Viễn cổ Cự Thạch Tinh đặt Dương Phàm lên vai, bộ dạng thật cẩn thận.

Trên mặt Dương Phàm mang theo ý cười.

Hân mặc dù không ra tay, nhưng Hồn Căn lực lại ngầm giúp Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Nếu không công kích bằng thần thông trọng lực vừa rồi cũng khó có thể đánh bị thương Bắc Cực tông chủ thực lực sánh ngang Nguyên Anh đại tu sĩ.

Khuyết điểm của Viễn cổ Cự Thạch Tinh là thân thể cứng rắn cực điểm, nhưng tinh hồn cùng thân thể bị trói chặt dung hợp, không thể có được nguyên thần của mình.

Mà Hồn Căn của Dương Phàm vừa lúc bù lại chỗ thiếu hụt này.

Hiện tại, Dương Phàm không cần ra tay, cũng không muốn ra tay.

Bởi vì giờ phút này lấy Hồn Căn huyền ảo tương dung với Cự Thạch Tinh khí lực như núi, hình thành một trạng thái hoàn mỹ nhất Tổ hợp vô địch.

Cho dù Hóa Thần đích thân tới, cũng không muốn chính diện đối kháng cũng cỡ lực lượng này.

577. Chương 561: Thu Phí Qua Đường

Hắn không thể hiểu được, Viễn cổ Cự Thạch Tinh giờ phút này vì sao uy lực thần thông lại tăng mạnh như vậy, ngay cả Bắc Cực Từ Quang hắn vẫn tự hào đều không thể áp chế.

Dương Phàm ở trên vai Cự Thạch Tinh, bộ dạng cười tủm tỉm.

Hai trưởng lão Nguyên Anh của Băng Phách Tông đưa mặt nhìn nhau, sau đó vội vàng gọi đám người Liễu Tuyết Cầm qua hỏi tình huống.

Liễu Tuyết Cầm cố gắng trấn định mang theo Tần tiên tử cùng Lâm Thành đi qua.

Đối mặt Viễn cổ Cự Thạch Tinh kinh sợ vô địch kia, Liễu Tuyết Cầm tức thì cảm thấy sự nhỏ bé của mình, mà nam tử nhìn không thấu trước mắt, không ngờ lại ở chung với nó hết sức hòa hợp.

Tần tiên tử nhìn Dương Phàm, trong mắt có chút phức tạp. Đối phương lấy tu vi Ngưng Thần Kỳ xuất hiện, thủy chung không lộ sơ hở, làm cho người ta nhìn không ra sâu cạn.

Chúng tu sĩ Băng Phách Tông đi theo có một số đều nhận biết Dương Phàm. Chỉ là giờ phút này cảm giác đối phương càng ngày càng thần bí khó lường.

Tóm lại, đây là một nhân vật như một bí ẩn.

Lâm Thành tự nhiên là ngạc nhiên vui mừng, mà nam tử họ Phương thủy chung chuẩn bị ám toán Dương Phàm thì rung mình một cái.

Giờ phút này, trong lòng hắn một trận vô lực, mỗi khi hắn cho rằng Dương Phàm đã cứu tử nhất sinh, đối phương lại sống sờ sờ xuất hiện.

Hai lần trước cũng thôi, nhưng là lần này quả nhiên là kinh thế hãi tục. Bị khe đất nứt hút đi, chẳng những còn sống đi ra, còn đặt quan hệ với Viễn cổ Cự Thạch Tinh thực lực kinh sợ quần hùng này. Ngay cả Bắc Cực tông chủ cường đại không thể chiến thắng đều bị đánh thương.

Giờ này khắc này, phần đông tu sĩ tại đây không có bất kỳ người nào dám chống lại Viễn cổ Cự Thạch Tinh lúc này thực lực đạt tới đỉnh.

Mà Dương Phàm thì trở thành tiêu điểm ánh mắt mọi người hội tụ.

Nhưng người này không ngờ chỉ là một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nhỏ bé như con kiến.

Hai trưởng lão Nguyên Anh của Băng Phách Tông không tiện ra mặt đành phải phái Liễu Tuyết Cầm đi qua thương nghị với Dương Phàm.

- Dương đạo hữu, ngươi đã không phải mất tích lần đầu. Có thể nói cho ta biết, hiện tại rốt cục là tình huống gì hay không?

Khóe miệng Liễu Tuyết Cầm mang theo một tia chua xót, đối với Dương Phàm nàng cũng càng ngày càng cảm thấy vô lực.

Hành trình Kỳ Thạch Lâm lần này, Dương Phàm đã không phải lần đầu tiên khiêu chiến tư duy mọi người.

Không đợi Dương Phàm lên tiếng, trong bốn con mắt của viễn cổ Cự Thạch Tinh chợt lóe hàn quang, một chân giẫm mạnh lên mặt đất.

ẦmRắc -

Mặt đất lắc lư một hồi, cùng nứt ra một cái khe sâu không thấy đáy.

Liễu Tuyết Cầm sợ tới mức mặt không chút máu. Tần tiên tử cùng Lâm Thành cùng giật mình, một luồng khí lạnh xông thẳng vào tâm thần.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh gầm gừ một tiếng, dường như cho rằng ngôn ngữ Liễu Tuyết Cầm quá mức tùy tiện, rồi lại thị uy cảnh cáo nàng.

Nếu không với thực lực của nó, muốn giết mấy người trước mắt dễ như trở bàn tay.

- Không tốt! Tuyết Cầm có nguy hiểm.

Nữ trưởng lão họ Liễu hô nhỏ một tiếng, thần sắc biến đổi kịch liệt, muốn đi qua cứu viện.

- Chờ một chút.

Lam bào quái nhân ngăn nàng lại:

- Người quan tâm sẽ bị loạn. Xem tình hình trước mắt, Cự Thạch Tinh kia không có sát ý gì. Hơn nữa, cho dù hai chúng ta đi qua cũng không tạo nên tác dụng gì.

Ngay cả Bắc Cực tông chủ đều gian nan chạy trốn chết trong tay Viễn cổ Cự Thạch Tinh này, huống chi đám Nguyên Anh bình thường như bọn họ.

- To con. Bọn họ là bằng hữu của ta, động tác cẩn thận một chút.

Dương Phàm ngồi trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh, cười nói với nó.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, dịch ý trong mắt biến mất khôi phục lại bộ dạng ngoan hiền cả người vô hại.

Tình cảnh như thế rơi vào trong mắt mọi người, mỗi người kinh ngạc không hiểu, rồi lại hàm mộ ngạc nhiên thán phục.

Không nghĩ tới Viễn cổ Cự Thạch Tinh thực lực đáng sợ như vậy ở trước mặt Dương Phàm lại ngoan ngoãn như vậy.

Ba người Liễu Tuyết Cầm thoải mái thở ra một hơi.

- Dương đạo hữu, có thể nói rõ tình huống và ý tưởng của ngài một chút?

Liễu Tuyết Cầm thật cẩn thận nói.

- Ý tưởng gì?

Dương Phàm nao nao.

- Là như này! Hiện tại tu sĩ các thế lực lớn của Cực Bắc đều chuẩn bị muốn tiến vào Kỳ Thạch Cẩm Phủ.

Tần tiên tử có chút ngưng ngừng cùng xấu hổ hiếm thấy,

- Muốn vào thì vào, đâu có liên quan gì tới ta?

Dương Phàm nhún vai.

Trên thực tế, trong lòng hắn còn có một câu chưa nói: Ai không muốn đi vào?

- Nhưng

Khuôn mặt Tần tiên tử đỏ bừng.

- Có lời gì cứ nói thẳng.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia cổ quái.

Tần tiên tử cùng Liễu Tuyết Cầm lộ vẻ bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn sang Lâm Thành dường như không sao dám nói.

Lâm Thành ngần ngừ giây lát, mới ngưng ngừng cười:

- Dương đạo hữu. Ý tứ của bọn họ là người chắn mất đường rồi.

Lời này vừa dứt, một số tu sĩ các thế lực lớn Cực Bắc đều có chút xấu hổ.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh chắn ở trước lối vào Kỳ Thạch Cẩm Phủ tựa như một ngọn núi lớn, ai dám đi qua.

Chúng kiến thần uy vừa bày ra chúng tu sĩ cảm như hèn, ai muốn mạnh mẽ xông qua, vậy còn không bị Viễn cổ Cự Thạch Tinh một nhát vỗ chết.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm về mặt hiểu ra, hẳn cùng vừa mới bị Viễn cổ Cự Thạch Tinh mang đến đây, thậm chí còn chưa rõ thế cục.

- Ý tứ của các người có phải là bảo chúng ta tránh ra một chút? Cho các người dễ đi vào?

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh, ánh mắt đảo qua Liễu Tuyết Cầm cùng mấy trăm tu sĩ phía sau.

- Đúng đúng đúng

Chúng cường giả phía sau liên tục gật đầu.

Dương Phàm hiện tại có Viễn cổ Cự Thạch Tinh làm chỗ dựa, không người địch nổi, bọn họ không thể trêu vào, nhưng có thể hòa bình hiệp thương.

Ngô Hồng

Viễn cổ Cự Thạch Tinh giận dữ rít gào một tiếng, thanh âm trầm thấp kinh người khiến phần đông chúng tu sĩ khí huyết nhộn nhạo, vẻ mặt hồi hộp.

Hiển nhiên Viễn cổ Cự Thạch Tinh này có trí tuệ nhất định, cảm thấy bất mãn với yêu cầu của mọi người.

Dương Phàm vội vàng xoa dịu khiến Viễn cổ Cự Thạch Tinh lắng cơn giận trong ngực.

- Vị đạo hữu này. Nếu người có thể trao đổi cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh, không ngại nói chuyện với nó, có thể hợp tác cùng nhau tiến vào Kỳ Thạch cấm Phủ hay không?

Đúng lúc này, một giọng nói nữ tử trong trẻo lạnh lùng dễ nghe truyền đến.

Lên tiếng nói chuyện chính là Băng U công chúa. Dưới phụ trợ của Lam Tinh Huyền Băng bảo, nàng có vẻ thánh khiết động lòng người, nhưng cũng có một loại lạnh lùng kiêu ngạo cao cao tại thượng.

Khi nàng nói chuyện, tu sĩ còn lại đều im lặng.

Trong số mọi người tại đây, trừ Bắc Cực tông chủ ra thì thực lực Băng U công chúa là cường đại nhất.

Mà Băng U Cung của Băng U công chúa lại trực tiếp đóng ở Băng Tuyết Tiên Vực, dẫn dắt phần đông cường giả, không so với Bắc Cực Thần Tông chỉ có một người tới.

- Xin công chúa chờ chút.

Dương Phàm vội vàng thấp giọng câu thông với Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Trên thực tế, nói là câu thông không bằng nói Dương Phàm đang ra chủ ý.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh đối với Dương Phàm là nói gì nghe vậy.

Sau một lát, "câu thông" xong, Dương Phàm mới gật đầu nói với Băng U công chúa:

- Ý của vị bằng hữu này của ta là, Kỳ Thạch cấm phủ không chào đón người ngoài, nếu các người thật sự muốn đi vào, cũng không phải không thể. Chỉ là

- Chỉ là cái gì?

Sắc mặt Băng U công chúa trầm tĩnh như nước.

Nếu là tại tình huống bình thường, nàng căn bản khinh thường hạ tầm thân tôn quý giao lưu với một tu sĩ Ngưng Thần Kỳ nho nhỏ.

Là người Chỉ định thừa kế Băng U Cung, nàng cao cao tại thượng, không có bao nhiêu người có thể lọt vào mắt xanh.

- Chỉ là Vị bằng hữu này của ta nói Nhất định phải nộp "Phí qua đường".

Dương Phàm làm ra vẻ như rất khó xử.

Cái gì Phí qua đường?

Woaaa

Mấy trăm tu sĩ toàn tràng ồ lên, kinh giận đan xen.

Việc này thật sự rất quá đáng.

”Này có phải quá vô sỉ một chút hay không” Trong đầu Dương Phàm thì nghĩ vậy, ngoài mặt thì tỉnh bơ, trên mặt lại giả ra một bộ vẻ mặt thật vô tội.

- Thật sự là quá đáng giận. Tinh anh cường giả các thế lực lớn Bằng Tuyết Tiên Vực chúng ta hội tụ, sao có thể bị một thạch tinh uy hiếp.

Trong đám người, có người xúc động phần nộ dâng trào nói.

NgaoHồng -

Viễn cổ Cự Thạch Tinh giận dữ, nắm Dương Phàm trong lòng bàn tay, thân hình đột nhiên chúm về phía trước, một cỗ uy áp mơ hồ trên cả Nguyên Anh ép tới.

Chúng tu sĩ cường giả đều biến sắc, đồng thời một cỗ trọng lực làm cho người ta khó thở ầm ầm buông xuống, làm cho bước đi gian nan.

Kỳ diệu chính là cỗ trọng lực này càng phản kháng lại càng cường đại.

Cho nên, bất kể là Ngưng Thần, Trúc Cơ hay là Kim Đan, Nguyên Anh đều cảm giác cổ sức vô cùng.

- Vị bằng hữu này của ta nói, trừ khi là Hóa Thần Kỳ trong tu sĩ nhân loại, nếu không nhất định phải nộp phí qua đường.

Dương Phàm lại ”chuyển đạt” nói.

- Phí qua đường là bao nhiêu?

Một lão giả Nguyên Anh môn phái nào đó thấp giọng hỏi.

Toàn tràng một mảnh im lặng.

- Dựa theo nhân số tính toán, mỗi người phải nộp một khối linh thạch thượng phẩm.

Dương Phàm thông thả ung dung nói.

Một khối linh thạch thượng phẩm?

Chúng tu sĩ bậc cao Nguyên Anh tại đây thần sắc hơi đổi, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn.

Mà đám người Kim Đan, Trúc Cơ còn lại không khỏi giận dữ mắng to.

Một khối linh thạch thượng phẩm đối với bọn họ mà nói, quả thật rất nhiều.

Lời nói vừa ra, những người dưới Kim Đan Kỳ ở đây về cơ bản đều từ bỏ.

Dương Phàm thì âm thầm cười lạnh: ”Tu vi không đến bậc cao, tiến vào động phủ khác gì tìm chết!”

Từ nơi Viễn cổ Cự Thạch Tinh hẳn biết được trong Kỳ Thạch cấm Phủ cấm chế tầng tầng, có vài nơi hiểm cảnh.

Chúng tu sĩ bậc cao tại tràng thương nghị một chút, cuối cùng đều đồng ý yêu cầu này.

- Nộp phí qua đường cũng được, nhưng là Viễn cổ Cự Thạch Tinh nhất định phải toàn lực hợp tác giúp đỡ chúng ta phá bỏ cấm chế ngoài động phủ.

Bằng U công chúa lãnh đạm nói.

Đối với bậc cao Nguyên Anh mà nói, một khối linh thạch thượng phẩm không tính là xa xỉ. Đối với bậc cao Kim Đan mà nói, có chút nhiều nhưng vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

- Đó là tự nhiên, vị bằng hữu này của ta sẽ dẫn dắt các người vào động phủ.

Dương Phàm cười dài nói.

Hắn tự biết không có khả năng độc chiếm lợi ích trong Kỳ Thạch cấm Phủ dù sao nhiều cường giả Cực Bắc như vậy như hổ rình mồi nhìn chăm chăm.

Nếu như thế, trước khi tiến vào Kỳ Thạch cấm Phủ cứ bắt chết bọn họ một phen đã.

Sau khi thấy Dương Phàm đáp ứng, tu sĩ tính toán tiến vào cấm phủ đều lấy linh thạch ra.

Sau khi kiểm tra sơ sơ, cuối cùng tổng cộng sáu mươi bảy khối linh thạch thượng phẩm rơi vào trong tay Dương Phàm.

Đây chính là sáu mươi bảy khối linh thạch thượng phẩm a.

Một khối linh thạch thượng phẩm ít nhất đổi được một vạn khối linh thạch hạ phẩm.

Nói cách khác, Dương Phàm một lần vơ vét được sáu mươi bảy vạn linh thạch phổ thông, có thể đủ khiến bất kỳ cường giả nào động tâm.

Có bộ phận tu sĩ nghi ngờ:

- Không phải là Viễn cổ Cự Thạch Tinh muốn phí qua đường sao, vì sao lại rơi vào trong tay người

Dương Phàm vẻ mặt nghiêm nghị, đường hoàng nói:

- Linh thạch đối với vị bằng hữu này của ta, trợ giúp không lớn. Cho nên nó tính toán đem số linh thạch này trước gửi ở chỗ ta.

Mọi người nghe vậy, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Đến lúc này, bọn họ làm sao còn không rõ, cái gọi là "Phí qua đường" khẳng định là chủ ý của Dương Phàm.

Nếu không, lấy trí tuệ của Viễn cổ Cự Thạch Tinh hơn phân nửa sẽ không biết cái gì là "Phí qua đường", càng thêm không thể nghĩ ra chuyện đó.

Tóm lại, mọi người đều hận Dương Phàm đến ngứa răng, vẻ mặt không cam lòng.

Nhưng đối mặt với viên cổ Cự Thạch Tinh cao như núi lớn, bọn họ cũng chỉ dám giận mà không dám nói gì.

- Ta không tin tiểu tử này lúc nào cùng ở cùng một chỗ với Viễn cổ Cự Thạch Tinh. Chỉ cần hắn đi một mìnhHừ hừ!

Cũng có một bộ phận tu sĩ lòng mang ý xấu, tính toán chờ sau khi Dương Phàm tách khỏi Viễn cổ Cự Thạch Tinh, tiến hành âm mưu trả thù.

578. Chương 562: Vạn Hàn Băng Phách Dịch

Tuy nhiên hành động này của hắn cũng đắc tội chúng tu sĩ toàn trường.

Không ít cường giả đối với hắn hận ngứa răng, giận mà không dám nói gì.

Tần tiên tử lộ vẻ kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không tính toán tiến vào Kỳ Thạch cấm phủ. Tu vi không đạt tới bậc cao, tự mình hiểu lấy vẫn còn có, hơn nữa một khối linh thạch thượng phẩm nàng cùng khó thể chịu đựng.

Liễu Tuyết Cầm cũng nộp một khối linh thạch thượng phẩm. Nếu không phải nhận biết Dương Phàm, chỉ sợ đồng dạng cũng tức giận và không cam lòng.

Nhưng là dưới tình huống như vậy, trong lòng nàng ngược lại có chút tự hào,

Mà Lâm Thành lại càng bội phục "ngũ thể đầu địa", không nghĩ tới dưới tình huống như vậy Dương Phàm còn có thể vơ vét chúng cường giả bậc cao một khoản.

Sau khi đạt thành hiệp nghị chung, Dương Phàm cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng chúng cao tăng Băng Tuyết Tiên Vực chính thức liên thủ.

Trước khi phá vỡ cấm chế trận pháp, hai bên có quan hệ liên minh.

Theo sau, một đoàn 67 người đi vào trước động phủ toàn thể từ băng thạch màu lam tạo thành.

Trận pháp cấm chế bốn phía Kỳ Thạch cấm Phủ hết sức cường đại, thường thường nếu mạo muội đụng vào sẽ gặp phải cấm chế bắn ngược đáng sợ.

Tuy nhiên, Viễn cổ Cự Thạch Tinh rõ ràng rất quen thuộc trận pháp xung quanh cấm phủ, nó dẫn dắt mọi người tránh đến một bên mép lối vào.

- Công kích vị trí này sẽ không có nguy hiểm.

Dương Phàm hỗ trợ chuyển đạt nói.

Trên thực tế, lấy cảm quan Hồn Căn thẩm nhuần đại địa của hắn chỉ cần cẩn thận lần mò, cũng có thể nhìn ra một chút sơ hở.

Ầm

Viễn cổ Cự Thạch Tinh dẫn đầu, một quyền hung hăng oanh kích đến khu vực đó.

Lập tức một vùng nguyên bản hư vô lập tức lắc lư mãnh liệt, lóe ra một cổ màu lam sáng loáng. Một cỗ phản lực đẩy mọi người lùi thật xa.

Sắc mặt chúng tu sĩ hơi đổi rồi chợt lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù có chút lực phản chấn, nhưng ít ra không khiến cho sát trận công kích của cấm phủ phát động.

Theo sau, dưới sự chỉ dẫn của Viễn cổ Cự Thạch Tinh, chúng bậc cao liên thủ tiến hành oanh kích khoảng không trước mắt.

Về phần mấy trăm tu sĩ bậc thấp phần lớn đều tự hiểu lấy mình, không có tính toán đi vào.

Ba ba ba

Bị chúng bậc cao liên tục oanh kích, màu lam sáng loáng ở nơi khoảng không kia chậm rãi trở nên ảm đạm.

Nhưng chỉ cần công kích tạm dừng hoặc là hơi yếu một chút, trận pháp sẽ tự động bổ sung năng lượng.

Ước chừng sau nửa canh giờ, chỉ nghe "BaCrả" một tiếng, trận pháp nơi hư không kia bị đánh ra một lỗ hổng lớn.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, có thể có công hiệu như vậy, không thể bỏ qua công của viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Theo sau, trận pháp bị tiến thêm một bước mở rộng ra.

Hai trưởng lão Nguyên Anh của Băng U Cung lấy ra một cái trận bàn cấm ở lỗ hổng trận pháp.

Chợt một đạo ánh sáng màu lam hình bán cầu chống đỡ cái lỗ hổng này, ngăn cản lỗ hổng trận pháp khôi phục.

Dương Phàm không khỏi nhìn thêm vài lần, phát hiện trận bàn kia được khảm mấy khối linh thạch thượng phẩm.

Trong quá trình chống cự đại trận, năng lượng linh thạch trong trận bàn sẽ không ngừng tiêu hao.

- Hắn là có thể kiên trì được nửa ngày.

Mỹ phụ diễm lệ của Băng U Cung kia nói.

Mà lúc này, lỗ hổng toàn trận pháp đã lớn đến hai ba trượng.

- Có thể rồi.

Dương Phàm gật gật đầu.

Dứt lời, hào quang sáng bóng màu đồng quanh thân Viễn cổ Cự Thạch Tinh ro cút lại, thân thể bỗng nhiên thu nhỏ.

Từ cao mười mấy trượng cuối cùng thu nhỏ còn lại hai trượng.

Tuy nhiên cho dù như vậy uy áp lực lượng tràn ngập trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh cũng không giảm chút nào.

BáVút

Dương Phàm ngồi trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh bị nó mang vào trong trận pháp.

Tu sĩ còn lại phản ứng rất nhanh, từng người nhảy vào trong.

Tổng cộng sáu bảy mươi người đều là cường giả bậc cao,

Về phần tu sĩ bên ngoài, Dương Phàm liếc mắt một cái, bậc cao Kim Đan còn lại vài tên ít ỏi, không cần để ở trong lòng.

Theo sau mọi người bước lên bậc thang đại môn Kỳ Thạch cấm Phủ.

Đại môn cấm phủ là đóng, hai bên mỗi bên đều có một con Băng Kỳ Lân màu lam, trong rất sống động.

Mọi người thật cẩn thận, không dám dễ dàng đẩy đại môn ra.

Dương Phàm trào phúng cười, Viễn cổ Cự Thạch Tinh đi lên đẩy cửa mở ra, sau đó hóa thành một đạo quang mang màu đồng chạy vào phía bên trong.

- Đuổi theo, đừng làm hấn chạy thoát.

Băng U công chúa quát lạnh một tiếng, dẫn đầu đuổi theo. Bóng người duyên dáng trác tuyệt ở trong hư không nhoáng lên một cái, cùng biến mất theo Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Bậc cao còn lại có thể đuổi kịp thì đuổi vào, còn không thì tùm năm tùm ba hành động.

Thực lực đạt tới Nguyên Anh Kỳ đương nhiên có năng lực làm độc hành hiệp.

Mà còn lại một số cấp bậc Kim Đan thì ít nhất là ba, năm người liên thủ.

Đuổi kịp Dương Phàm chỉ có bốn năm người, trong đó bao gồm Băng U công chúa, Bắc Cực tông chủ cùng với ba vị Nguyên Anh khác.

Dọc theo đường đi, dưới dẫn dắt của Viễn cổ Cự Thạch Tinh mọi người gần như tránh tất cả cấm chế, chỉ khoảng nửa khắc xâm nhập vào nội bộ động phủ.

Đến một lục, ở trung tâm động phủ, phía trước xuất hiện một thủy tinh trì màu lam lóng lánh, sâu không thấy đáy, giống như vực sâu.

Trong thủy tinh trì có một loại băng dịch trong suốt, tản ra một cỗ cực hàn xuyên thấu linh hồn.

Phía trên thủy tinh trì, một băng ốc Lam Tinh cao lớn được chống đỡ bởi một cây cột, cùng tỏa hàn khí lạnh lạnh làm cho người ta không dám vượt qua giới hạn.

- Vạn Hàn Băng Phách Dịch

Băng U công chúa nhìn chằm chằm chất lỏng trong thủy tinh trì kia, mặt lộ ra dị sắc, nửa mừng nửa lo cùng lộ vẻ kiêng kỵ.

Dương Phàm không vọng động, bởi vì hấn cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm từ băng dịch này.

Vạn Hàn Băng Phách Dịch: Chất lỏng chí hàn nhân giới, có thể đóng băng vạn vật, càng có thể đóng băng linh hồn. Vật này là thứ cực nguy hiểm ở Tu Tiên Giới, tác dụng cụ thể hiểm người biết được.

Ghi chép về băng dịch này, Dương Phàm cũng có biết một ít.

Thiên địa linh vật bình thường tuy rằng hiếm thấy nhưng hơn phân nửa là biết tác dụng.

Nhưng là Vạn Hàn Băng Phách Dịch này chính là vật chí hàn thể gian, không ai có thể tới gần, cho nên cụ thể có tác dụng gì, trong sách cổ cũng không ghi lại.

Dương Phàm thấy trên mặt Băng U công chúa có sắc mặt vui mừng, cảm giác nàng này có lẽ biết tác dụng của Vạn Hàn Băng Phách Dịch.

Băng U Cung dù sao cùng là môn phái cổ xưa truyền thừa từ thượng cổ, lại là Thánh địa mà phần đông Băng tu Cực Bắc hướng tới, biết nhiều một chút cũng là bình thường.

- Vạn Hàn Băng Phách Dịch, không dám hy vọng xa vời. Tuy nhiên Băng ốc phía trên đều là dùng Băng Phách Kỳ Thạch tạo thành.

Trong mấy người một vị nam tử áo trắng cười dài nói.

- Đây là Băng Phách Kỳ Thạch, là Kỳ thạch trong truyền thuyết Cực Bắc?

Dương Phàm đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lam Tinh băng ốc như mộng ảo kia.

Lúc trước, cũng chính là vật này khiến tu sĩ bốn phương đều đổ xô tới.

Nghe nói, Kỳ thạch này tác dụng với Băng tu rất lớn. Phàm là Băng tu có được vật này, không một người nào không có thành tựu phi phàm.

Băng Phách Kỳ Thạch sở dĩ xưng là Kỳ thạch bởi vì trong thạch này ẩn chứa hàn khí băng phách mê người, rất có ích lợi với Băng tu. Càng trọng yếu là trong thạch này ẩn chứa một cỗ lực lượng thần kỳ, có thể thúc đẩy tăng cảnh giới Băng tu.

"Chỉ riêng ích lợi đối với Băng tu, tác dụng của nó so với Băng Ngọc Nham còn rõ rệt hơn. Nếu để Lưu Ly Hàn Tinh Xà cắn nuốt, có thể giúp nó sau khi Hóa hình lại được tăng lên nhanh chóng"

Trong lòng Dương Phàm sớm có tính toán.

Hấp dẫn lớn nhất của Băng Ngọc Nham đối với hắn là ngưng luyện thần thức, có hy vọng tại Nguyên Anh Kỳ liền có được thần thức của Hóa Thần Kỳ.

Mà Băng Phách Kỳ Thạch này có thể gia tăng tốc độ tu luyện của Lưu Ly Hàn Tinh Xà từ Hóa Hình đến Hóa Thần Kỳ.

BáVút

Bóng trắng chợt lóe, nam tử áo trắng lúc trước lên tiếng cầm trong tay một thanh đoản nhận màu bạc mỏng manh, bay về phía Lam Tinh băng ốc.

Dị biến này khiến sắc mặt đám người Băng U công chúa đang cẩn thận hơi biến đổi.

Tuy nhiên, bọn họ ngược lại kiểm chế tốt, không ngại để nam tử áo trắng Nguyên Anh trung Kỳ kia đi trước dò đường.

Bóng trắng lóe lên, nam tử kia cầm đoản nhận màu bạc trong tay bay đến gần băng ốc, phát hiện không bị công kích.

Thần thức của hắn cũng không bắt giữ đến sự tồn tại của bất kỳ cấm chế nào.

Thấy vậy, sắc mặt hắn mừng rỡ, đoản nhận màu bạc hóa thành một đạo hàn quang, cắt tới Lam Tinh trước mắt.

Đoản nhận màu bạc trong tay hắn chính là một kiện lợi bảo công kích thượng phẩm, cực kỳ sắc bén, cắt Băng Phách Kỳ Thạch này khẳng định không thành vấn đề.

Xuy -

Một đạo hàn quang hình cong lóe lên, cắt thành một vết rách khó thấy bằng mắt thường ở trên Lam Tinh băng ốc.

Dường như mọi thứ đều rất thuận lợi.

Nhưng mà khoảnh khắc đoản nhận màu bạc cần trúng Lam Tinh Băng ốc, đột nhiên cảm thấy một cỗ nguy cơ khó thở.

Gần như cùng lúc, đám người Dương Phàm lộ vẻ hoảng sợ.

Phốc - Ầm

Vạn Hàn Băng Phách Dịch trong thủy tinh trì như có linh tính, dưới một cỗ lực lượng không hiểu điều khiển, như bọt nước văng tung tóe.

Trong lúc nhất thời, băng dịch văng khắp nơi.

- Không tốt

Dương Phàm cảm nhận được một nguy cơ trí mạng.

Phản ứng của Viên cổ Cự Thạch Tinh cũng cực nhanh, thân hình bỗng nhiên lui về phía sau, đồng thời vận chuyển thần thông trọng lực khiến một ít Vạn Hàn Băng Phách Dịch bay vút đến bị rơi xuống mặt đất.

Phốc ti ti ti

Có vài giọt Vạn Hàn Băng Phách Dịch rơi xuống mặt đất.

Chỉ một thoáng, dị biến đột nhiên xảy ra.

Lấy khu vực Vạn Hàn Băng Phách Dịch rơi xuống đất làm trung tâm, một cỗ hàn khí đông lạnh xương cốt đóng băng hết thấy mọi thứ bốn phía trong phạm vi vài dặm.

Ti ti ti

Cầm chế bốn phía động phủ rung động, lực lượng ngược lại tăng mạnh.

Mà chúng tu sĩ ở khu vực chung quanh bị dọa hồn phi phách tán.

Có mấy tu sĩ Kim Đan ở trên mặt đất, mặc dù cách xa vài dặm thân thể lập tức bị đông lạnh thành tượng băng.

Trong thời khắc mấu chốt này, Hồn Cân Dương Phàm cùng Viên cổ Cự Thạch Tinh dung hợp,

Vù

Viên cổ Cự Thạch Tinh không ngờ vượt khỏi lẽ thường, bay tới giữa không trung.

Cho dù như vậy, cỗ hàn khí đông lạnh xương cốt dưới chân cũng như trước khiến bên ngoài thân Cự Thạch Tinh ngưng kết một tầng băng sương.

Sắc mặt Băng U công chúa đại biến, trong lúc chân tay luống cuống nhưng lại có kinh hoảng mà không nguy hiểm.

Mà gây ra hết thấy biến hóa này chỉ vãn vẹn là vài giọt Vạn Hàn Băng Phách Dịch.

Như vậy, nam tử áo trắng thân ở trên không thủy trì thì sao?

Chỉ thấy hần tể ra một kiện băng giáp, tỏa ra một cỗ băng mang màu trắng chói mắt, ý đồ ngăn chặn Vạn Hàn Băng Phách Dịch tới gần.

Nhưng là khi chất lỏng kia vừa tiếp xúc, băng mang quanh thân hần bị hút đi một cách khó hiểu, đồng thời, một cỗ sương lạnh, lan tràn toàn bộ thân thể hần.

Vừa mới bắt đầu chỉ là hai chân đóng băng cứng ngắt.

Trong khi hoảng hốt, hần cắn răng vận chuyển pháp lực chấn vỡ từ đầu gối trở xuống.

Thình thịch

Máu thịt văng ra, bộ phận dưới đầu gối rơi vào thủy tinh trì hần nhân cơ hội thoát khỏi thủy tinh trì.

Nhưng hần vừa rời khỏi thủy tinh trì ở sâu trong linh hồn một cỗ hàn ý lan tràn ra, Nguyên Anh bị đóng băng.

Cái gì

Hắn càng thêm kinh hãi, thân thể "Ầm" một tiếng rơi xuống mặt đất.
Từ trong ra ngoài, đầu tiên là Nguyên Anh đóng băng, sau đó là thân thể.
Chỉ vài hô hấp, thân thể hắn hóa thành tượng băng.
Từ lúc nam tử áo trắng dụng chạm băng ốc đến lúc bị đóng băng, toàn bộ quá trình chỉ trong vài hô hấp.
Mà lúc này, phạm vi vài dặm đều bị đóng băng.
Hơn nữa, cỗ hàn khí này còn lan tràn thêm một bước, thậm chí mở rộng ra ngoài Kỳ Thạch Cẩm Phủ.
Thậm chí, cỗ hàn ý này mơ hồ còn có xu thế khuếch trương lan tràn vô hạn
- Chẳng lẽ truyền thuyết là thật? Động phủ này ở thời kỳ thượng cổ từng mang đến tai nạn hủy diệt cho Cực Bắc, suýt nữa đóng băng toàn Cực Bắc
Trong con người màu lam của Băng U công chúa đầy vẻ sợ hãi.

579. Chương 563: Phá Cửa Mà Vào

Nghe thấy lời nói kinh hãi của Băng U công chúa, Dương Phàm lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.
Đóng băng toàn bộ Cực Bắc?
Thực sự đáng sợ như vậy?
Tuy nhiên, khi ánh mắt hắn đảo qua khu vực xung quanh, phát hiện đóng băng lan tràn vài dặm, hàn khí tăng thêm một bước khuếch trương lan tràn.
Nếu cứ tiếp tục xu thế như vậy, không được bao lâu toàn bộ Kỳ Thạch Cẩm Phủ đều sẽ bị đóng băng, thậm chí tiến thêm một bước toàn bộ Kỳ Thạch Lâm đều có khả năng.
Mà dẫn phát ra hết thảy biến hóa này chỉ vẹn vẹn là vài giọt Vạn Hàn Băng Phách Dịch trong thủy tinh trì kia, ngay cả phân lượng một phần trăm vạn đều không tới.
Dương Phàm hít sâu một hơi, giờ khắc này cùng mơ hồ hiểu được, một vạn năm trước mấy đại Thánh Tôn Cực Bắc vì sao lại phong bế nơi đây,
Nếu Vạn Hàn Băng Phách Dịch trong thủy tinh trì toàn diện bùng nổ, cho dù không thể đóng băng toàn bộ Cực Bắc, nhưng là đủ có thể mang đến tai nạn hủy diệt.
Kịch biến trong Kỳ Thạch Cẩm Phủ cùng khí tức nguy hiểm khiến cho không ít bậc cao tiến vào phủ đệ nghe tin sợ mất mật.
Có một bộ phận bậc cao tự hiểu rõ mình, dứt khoát rời khỏi Kỳ Thạch Cẩm Phủ.
- To con, vòng quanh băng ốc này nhìn xem.
Dương Phàm thấp giọng nói, bởi vì sự tồn tại của Vạn Hàn Băng Phách Dịch này, thần thức của hắn bao gồm cảm quan Hỗn Căn cũng không dám tới gần thủy tinh trì.
Viễn cổ Cực Thạch Tinh phi hành trên bầu trời, chuyển động một vòng quanh băng ốc.
Trên thực tế, Lam Tinh băng ốc này hết sức cao lớn, cất chứa vài trăm người đều không thành vấn đề.
Lúc đi vòng được non nửa vòng, Dương Phàm liền thấy được ở một nơi nào đó băng ốc có một cánh cửa, hai góc khác cùng đều có một cửa sổ, dường như là đồ trang trí.
Chỉ là dưới tình huống thần thức không dám thăm dò, mọi người không biết tình huống cụ thể trong băng ốc.
Vài vị bậc cao Nguyên Anh đứng lặng thật lâu, đều cảm thấy bó tay không có biện pháp.
Dương Phàm đưa tay sờ mặt, lại đang suy nghĩ rốt cục có muốn mạo hiểm như vậy hay không.

Có thể khẳng định, lấy tu vi hiện tại của mọi người, chỉ cần bị Vạn Hàn Băng Phách Dịch đánh lên, đều không có may mắn thoát khỏi. Cho dù là Hóa Thần đích thân tới cũng sẽ không ngoại lệ.

Hô

Gió thổi qua, tượng bằng lúc trước nam tử áo trắng biến thành hóa thành bông tuyết bột phấn.

Giờ phút này, gần đó lại tới bảy tám gã cường giả Nguyên Anh thấy tình cảnh như vậy đồng thời biến sắc.

Lúc trước nam tử áo trắng kia sở dĩ dám ra tay cùng bởi vì thực lực siêu phàm, tu vi gần tới Nguyên Anh hậu Kỳ.

Vút -

Trong đám người cùng lóe ra một thanh niên ma đạo cao ngất lãnh khốc.

Chính là Thạch Thiên Hàn.

Nguyên lai Thạch Thiên Hàn thừa dịp một đoạn thời gian trước đó tuần tra một vòng các khu vực khác trong Kỳ Thạch cấm phủ, không có thu hoạch gì.

Giờ phút này, còn lại trong Kỳ Thạch cấm Phủ đều là cường giả cấp Nguyên Anh.

- Ha ha ha Nguyên lai Vạn Hàn Băng Uyên Trì trong truyền thuyết dĩ nhiên là chân chính tồn tại.

Lúc này, một thanh niên mặc áo giáp màu đỏ như lửa ở trong đám người hô khẽ.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, chỉ cảm thấy trên người này có một cỗ khí tức hoàn toàn trái ngược tu sĩ Cực Bắc.

Một cỗ nóng rực đốt cháy linh hồn.

Tu vi người này đạt tới Nguyên Anh trung Kỳ, tướng mạo nho nhã, trong hai mắt lộ ra một vết màu đỏ nhạt, bộ dạng chừng hai ba mươi tuổi.

Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được áp lực thần nhiên từ trên người này, lập tức lưu ý.

- Không nghĩ tới Nam Minh tông chủ cũng tới đây tham dự náo nhiệt.

Bắc Cực tông chủ liếc mắt nhìn thanh niên giáp đỏ một cái, trên mặt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nam Minh tông chủ?

Mọi người tại tràng đều đưa mắt nhìn thanh niên giáp đỏ,

Con người Nam Minh tông chủ đỏ ửng, cùng con người màu lam của Băng U công chúa tạo thành đối lập rõ nét.

Băng U công chúa nhìn thấy người này, hừ lạnh một tiếng không nói gì, dường như cũng nhận biết đối phương.

- Nam Minh tông chủ? Như vậy người này chính là tông chủ Nam Minh Huyền Tông một trong tam đại tông phái Cực Bắc?

Dương Phàm hơi giật mình.

Ở nơi Cực Bắc, hơn 90% tu sĩ đều là Băng tu.

Về phần Hỏa tu dưới điều kiện tàn khốc như vậy, công pháp bình thường căn bản không có khả năng.

Nhưng là Nam Minh Huyền Tông lại là đại phái Hỏa tu truyền thừa duy nhất ở nơi Cực Bắc.

Ở Cực Bắc có một lời đồn, nếu gặp phải Hỏa tu hoặc Từ tu, như vậy tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Từ tu tự nhiên là đến từ Bắc Cực Thần Tông.

Hỏa tu hơn phân nửa là ra từ Nam Minh Huyền Tông.

Dương Phàm mấy năm nay ở Cực Bắc cũng hiểu được Nam Minh Huyền Tông này đóng quân tại sông băng ác liệt ở ngoài Băng Tuyết Tiên Vực.

Càng dưới điều kiện cực hàn, cực viêm lực mà Nam Minh Huyền Tông tu luyện ngược lại càng cường đại.

Mà Nam Minh Huyền Tông lại càng có chút kiêu ngạo, được xưng là Hỏa tông đệ nhất Đông Thắng Đại Lục.

Đối với điều này, Dương Phàm không để trong lòng, Bắc Cực Thần Tông có lẽ có tư cách nói loại lời này, mà môn phái tu tiên truyền thừa hỏa tông ở Đông Thắng Đại Lục thật sự rất nhiều, nhưng là có một loại thần thông Nam Minh Lưu Ly Hỏa Chi duy nhất Nam Minh Huyền Tông mới có, cũng là nổi tiếng thể gian. Điểm ấy Dương Phàm đều biết được sơ sơ trong sách cổ.

Theo hẳn biết, ở nơi Cực Bắc, Nam Minh Lưu Ly Hỏa cùng Băng U Hàn Cực Diễm của Băng U Cung đối kháng vô số năm, thậm chí từ thời kỳ thượng cổ đã là kẻ thù sống mái.

Bắc Cực Từ Quang, Nam Minh Lưu Ly Hỏa, Băng U Hàn Cực Diễm, ba thứ này đều được xếp vào ba thần thông mạnh nhất Cực Bắc.

Không nghĩ tới hôm nay ở Kỳ Thạch cấm Phủ cường giả thế hệ mới nắm giữ ba đại thần thông không ngờ đụng phải cùng một chỗ.

Sở dĩ nói thế hệ mới chỉ là so với Cực Bắc Tứ Thánh Tôn mà thôi. Kỳ thực bọn họ cùng là hạng lớp người cũ tấn thăng Nguyên Anh nhiều năm.

- Ha ha, chẳng lẽ các người thật sự có chủ ý với Vạn Hàn Băng Uyên Trì?

Nam Minh tông chủ lộ vẻ khác lạ, lại khẽ cười:

- Bản tông đi trước một bước.

Dứt lời, hấn hóa thành một cầu vòng lửa, biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, dường như thật sự bỏ qua.

Đối mặt với băng dịch chí hàn nhân giới này, ngay cả Nam Minh tông chủ đều từ bỏ, có thể thấy được sự lợi hại của nó.

Thấy tình cảnh này, cường giả Nguyên Anh còn lại đều thở dài một hơi, sau khi suy tính thiệt hơn phân lớn đều lựa chọn lui lại.

Nhưng tại đây cũng còn có mấy người lơ lửng ở gần Vạn Hàn Băng Uyên Trì không cam lòng dễ dàng từ bỏ.

Mấy người còn lại phân biệt là Băng U công chúa, Bắc Cực tông chủ, Thạch Thiên Hàn.

Dương Phàm ngồi ở trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh ngược lại bị xem nhẹ.

Ánh mắt Bắc Cực tông chủ đảo qua mấy người bên cạnh Vạn Hàn Băng Uyên Trì, vẻ mặt đầy kiêng kị.

Là tu sĩ bản thổ, hẳn tự biết thực lực Băng U công chúa cùng mình tương đương, mà Thạch Thiên Hàn không lâu đã giao thủ, càng không cần phải nói.

- Không biết các vị đạo hữu có biện pháp nào thu lấy Băng Phách Kỳ Thạch?

Dương Phàm cười mỉm hỏi.

Băng U công chúa lạnh lùng nhìn hẳn, không lên tiếng.

Bắc Cực tông chủ lại đối với hẳn có chút đề phòng.

Về phần Thạch Thiên Hàn, từ đầu tới cuối sắc mặt lạnh như Hàn Băng ngàn năm, không nói được một lời.

Ngược lại là Băng U công chúa có chút tò mò đánh giá Thạch Thiên Hàn, ở nơi Cực Bắc, dường như không nghe nói có kỳ tài ma đạo như thế.

Cứ như vậy, mấy người ở gần Vạn Hàn Băng Uyên Trì giằng co thật lâu.

Cuối cùng, vẫn là Bắc Cực tông chủ đề nghị liên thủ cùng Băng U công chúa.

- Bản tông chủ phỏng đoán chỉ cần dụng vào băng ốc này sẽ xúc động tới Vạn Hàn Băng Phách Dịch phía dưới. Cho nên, cắt Băng Phách Kỳ Thạch rõ ràng không thể thực hiện được. Chúng không ngại thử xem có thể tiến vào trong Lam Tinh băng ốc này hay không?

Dứt lời, hắn đưa tay chỉ về phía nơi vừa bị cắt.

Chỉ thấy vết rách lúc trước đã phục hồi như cũ, có thể thấy được trong đó có huyền cơ.

Băng U công chúa mặt không đổi sắc nói:

- Có đạo lý.

Hai người lại thương nghị một lát, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng.

Dương Phàm chỉ cười ha ha mà nghe. Thạch Thiên Hàn trầm mặc không nói lời nào.

- Dương đạo hữu. Đợi lát nữa lúc chúng ta hành động, người có thể phối hợp cho Viễn cổ Cự Thạch Tinh thì triển thần thông trọng lực?

Bắc Cực tông chủ hỏi.

- Chỉ có thể làm hết sức, nhưng Vạn Hàn Băng Phách Dịch này không nơi không vào, không thể hoàn toàn cam đoan.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Đạo hữu có thể phối hợp là được. Cộng thêm Bắc Cực Từ Quang của ta ít nhất có thể áp chế nó vài lần.

Bắc Cực tông chủ cười nhàn nhạt nói.

Ba người thương nghị xong, xếp thành một hàng ngang đứng ở bên cạnh Vạn Hàn Băng Uyên Trì chuẩn bị hành động.

- Dương đạo hữu, Băng U công chúa. Ba người chúng ta liên thủ, mà thanh niên ma đạo họ Thạch này lại lịch không rõ, nếu hắn dám cướp đoạt thành quả, ba người chúng ta trước đưa hắn chém giết.

Bắc Cực tông chủ lại thần thức truyền âm với Dương Phàm cùng Băng U công chúa, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Nếu ba người bọn họ liên thủ, ba loại thần thông hạng nhất liên thủ tuyệt đối có khả năng chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ. Cho dù là nhân vật cấp Cực Bắc Thánh Tôn đích thân tới cũng không sợ chút nào.

- Được.

Dương Phàm gật đầu, khoe miệng lại nhếch lên một tia cười quỷ dị.

Băng U công chúa cũng đáp ứng.

Cứ như vậy, Thạch Thiên Hàn lập tức bị cô lập chưa từng có.

Nhưng mà trên mặt hắn mang theo cười lạnh trào phúng, đảo qua ba người này không nói một lời.

- Động thủ!

Bắc Cực tông chủ dứt lời, từ trong tay phóng ra một cỗ từ quang màu bạc hóa thành một cái lưới lớn vô hình, chụp lên Vạn Hàn Băng Uyên Trì mà không dụng chạm đến Lam Tinh băng ốc.

Toàn trường là một bầu không khí cấp bách, sai một ly là có thể gây ra hậu quả không thể tưởng tượng.

Lam Tinh Huyền Băng bào quanh thân Băng U công chúa phóng ra một cỗ băng quang màu lam như thực chất, lam ảnh chợt lóe liền xuất hiện ở trước đại môn Lam Tinh băng ốc.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay nàng bắn ra một chùm băng màu lam mông lung như mộng ảo, khe khẽ vô trùng đại môn.

-Ồ?

Khi nàng vô trùng đại môn này chỉ cảm thấy Cực u băng khí trong cơ thể điên cuồng tràn vào cửa.

Trong băng ốc màu lam này, phẳng phất như có một cỗ lực lượng cực kỳ thân cận tương tự với nàng.

Phốc! Ầm

Đúng lúc này, Vạn Hàn Băng Phách Dịch phía dưới bắn lên, một cỗ hàn khí đông cứng linh hồn lập tức ập vào mặt mà đến, gần như khiến mọi người trong nháy mắt bị đông máu.

- Còn không mau ra tay

Băng U công chúa yêu kiều quát một tiếng.

Cách cáchChi Cho

Chỉ một thoáng, Bắc Cực Từ Quang bùng nổ. Một cỗ lực trảng vô hình ép tới Vạn Hàn Băng Phách Dịch đang bắn lên.

Mà Vạn Hàn Băng Phách Dịch này quả thật là không chỗ không vào, ngay cả từ quang màu bạc huyền lệ như thể khi tiếp xúc với nó dường như bị đông lại, có vẻ vô lực.

Tuy nhiên, Bắc Cực Từ Quang cũng lại ngăn cản được xu thế dâng lên của Vạn Hàn Băng Phách Dịch.

Ầm

Gần như đồng thời, một cỗ trọng lực lớn lao từ trên ép xuống, áp chế Vạn Hàn Băng Phách Dịch đang còn có xu thế dâng lên.

Tình cảnh như thế khiến ba người mừng rỡ.

Ngay sau đó giãy lát, chỉ nghe "ầm" một tiếng, đại môn băng ốc bị đẩy ra, bên trong phóng ra một cỗ hàn khí màu lam mù mịt lập tức ập vào mặt mà đến, bức Băng U công chúa lui ra xa mấy trượng.

Hoàn hảo nàng có Lam Tinh Huyền Băng bào. Băng bào này ẩn chứa một cỗ lực lượng huyền bí, dường như còn cường đại hơn cỗ bảo bình thường.

BáVút

Đột nhiên, hư ảnh hình cung màu bạc chợt lóe rồi biến mất, xẹt qua trước người Băng U công chúa.

Cái gì!

Sắc mặt Băng U công chúa đại biến, Bắc Cực tông chủ cùng kinh hô.

Chỉ thấy một đạo ma quang cướp trước ba người một bước, chui tọt vào trong băng ốc kia, biến mất không thấy.

580. Chương 564: Đóng Băng Ngàn Dặm

Chắc là người này chuẩn bị đã lâu, hoàn toàn không sợ sinh tử.

- Đừng mơ được như ý.

Bắc Cực tông chủ giận quát một tiếng, cùng bắt chấp tình huống bên trong thế nào, thân hình hóa thành một vệt sáng cong màu bạc lóe lên, cùng tiến vào trong băng ốc màu lam mù mịt.

Băng U công chúa cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh cũng không thua kém, một trước một sau bắn vào trong Lam Tinh băng ốc.

Đương nhiên Dương Phàm ngồi ở trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh, Hồn Căn dung hợp cùng nó, tốc độ cũng không chậm hơn bọn họ.

Bốn người một tinh quái vừa mới tiến vào băng ốc, chỉ thấy Vạn Hàn Băng Phách Dịch phía dưới bị Bắc Cực Từ Quang áp chế phụt lên, trong đó từng giọt băng dịch lại càng bắn ra ngoài Băng Uyên trì.

PhốcTi ti

Chỉ một thoáng, lực lượng đóng băng lại tiến thêm một bước lan tràn, gần như đóng băng toàn bộ Kỳ Thạch cấm Phủ. Hàn khí đáng sợ rung chuyển toàn bộ Kỳ Thạch Lâm phạm vi hơn ngàn dặm.

Hơn nữa phạm vi đóng băng càng lúc càng lớn, xem tình hình cho dù đóng băng ngàn dặm cũng không phải nói chơi.

Giờ phút này, mấy trăm tu sĩ trấn thủ Ở ngoài Kỳ Thạch cấm Phủ đồng loạt kinh hô.

- Không tốt

Mắt thấy tầng băng lan tràn, mọi người đều bay ra phía ngoài.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đây chẳng lẽ là đại thần thông "Đóng băng ngàn dặm" trong truyền thuyết?

Trong đám người cũng có bậc cao Nguyên Anh lùi theo, hoảng sợ vô cùng.

- Rút lui, toàn bộ rút lui!

Cảnh tượng hỗn loạn chưa từng có, tất cả tu sĩ đều như ong vỡ tổ phi ra bên ngoài.

- Không xong, Dương đạo hữu cũng ở bên trong.

Lâm Thành kinh hô một tiếng, sắc mặt khê biến.

- Trừ ba người Bắc Cực tông chủ ra, tất cả cường giả Nguyên Anh đều đã rút khỏi. Giờ phút này ngay cả hơn phân nửa Kỳ Thạch cấm Phủ đều bị đóng băng, cho dù là bậc cao Nguyên Anh cũng không có khả năng còn sống.

Lam bào quái nhân giọng điệu hết sức khẳng định, dường như tuyên án cái chết của Dương Phàm.

Liễu Tuyết Cầm cùng Tần tiên tử liếc nhau, trong mắt vẫn như cũ có một đường hy vọng.

Ở dưới loại nguy cơ hủy diệt tính "Đóng băng ngàn dặm" này, ngay cả cường giả Nguyên Anh đều không thể sống sót, hân còn có thể lại sáng tạo kỳ tích sao?

Liễu Tuyết Cầm không nắm chắc, trong lòng Tần tiên tử cũng không yên.

Tuy nhiên trong lòng họ còn có một tia chờ mong cuối cùng lại là thiên chân vạn xác (chính xác 100%, 1000%).

Dù sao trước đó Dương Phàm nhiều lần khiêu chiến cực hạn tâm lý của họ, mỗi lần mất tích đều có thể sống sờ sờ đi ra.

- Không có việc gì! Nhất định có thể lại sáng tạo kỳ tích.

Lâm Thành nắm chặt hai tay, trong mắt tràn ngập niềm tin hy vọng.

- Hừ, đều rút đi. Lão phu nói không có khả năng, vậy hân tuyệt đối không có hy vọng,

Lam bào quái nhân hừ lạnh bật cười một tiếng, chỉ huy kêu gọi chúng tu sĩ kéo giãn khoảng cách với Kỳ Thạch cấm Phủ.

- Đóng băng ngàn dặm? Xem ra sinh cơ của bọn họ thật xa vời

Ở gần Kỳ Thạch Lâm, Nam Minh tông chủ mặc giáp đồ ẩn nấp ở một nơi trong thạch lâm, thì thào lẩm bẩm.

Khi lực lượng cực hàn lan tràn toàn bộ Kỳ Thạch Lâm, trong băng ốc cấm phủ cũng có một trận chiến đấu kinh tâm động phách.

Băng dịch phun trào ra từ Vạn Hàn băng Uyên Trì cũng có một bộ phận dính lên Lam Tinh băng ốc, nhưng lại là dung nhập vào trong đó, cũng có một bộ phận nhỏ, uy lực hóa thành khí lạnh khủng bố tràn vào trong băng ốc.

Mấy người vừa mới chui vào trong Lam Tinh băng ốc, máu gần như đọng lại, thân thể cứng đờ, chỉ nhúc nhích đều thấy khó khăn vô cùng.

Dưới tình huống như vậy, thân thể bọn họ mất cảm giác, hành động khó khăn.

Quanh thân Bắc Cực tông chủ lóe lên từ quang bài xích đại bộ phận khí lạnh, ra ngoài.

Băng U công chúa có Lam Tinh Huyền Băng bảo hộ thể, hơn nữa bản thân là Băng tu có được bản lĩnh phi phàm, ngành kháng được luồng khí lạnh này.

Hai người sau khi ổn định không khỏi ghé mắt nhìn về phía Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn.

Toàn thân Thạch Thiên Hàn bùng lên một luồng ma diễm, cầm trong tay một Mật Quyển màu đen, trước người ngưng kết ra một màn hào quang màu đen như thực chất, bay lên từng đạo ký hiệu thần bí cùng đốm lửa.

Hắn cũng chịu được luồng khí lạnh, đáng sợ này.

Xem ra, ba người ít nhất đều có được tu vi sánh ngang Nguyên Anh đại tu sĩ.

Về phần Dương Phàm

Khi Băng U công chúa cùng Bắc Cực tông chủ thấy rõ tình trạng của hắn, vẻ mặt lại càng kinh hãi.

Chỉ thấy trên người Dương Phàm cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh đồng thời ngưng kết ra một tầng Tông sắc Thảo Giáp, hai người dường như hòa hợp thành một chính thể.

Dưới khí cực hàn như vậy, Dương Phàm thần sắc lạnh nhạt tự nhiên thậm chí bộ dạng còn có vài phần dư sức.

Dương Phàm tuy rằng không đạp chân trên đại địa, nhưng là Viễn cổ Cự Thạch Tinh ở phía dưới hắn dường như trở thành chỗ dựa đại địa.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh chính là núi lớn mấy trăm trượng biến thành, vừa khéo khuyết thiếu lực lượng nguyên thần.

Khi hai người hợp một đó là tổ hợp hoàn mỹ nhất, gần như có thể phát ra khiêu chiến với Hóa Thần Kỳ.

Bắc Cực tông chủ thật sâu rung động bởi loại tình huống này, không thể thăm dò tu vi chân thật hiện tại của Dương Phàm, nhưng là hai người tuyệt đối có thể kết luận Dương Phàm ít nhất là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Bốn người một tinh quái đều đứng yên trong đại điện, vẫn không nhúc nhích.

Theo thời gian trôi qua, luồng khí cực hàn chung quanh đến từ Vạn Hàn Băng Phách Dịch dần dần tiêu tan, mấy người hơi thấy dễ chịu một chút.

Nhưng dù vậy, chính Lam Tinh băng ốc này đã có hàn lực cường đại, đủ có thể khoanh khắc đóng băng bậc cao Nguyên Anh, đông cứng Nguyên Anh bình thường.

Giờ phút này, sau khi thích ứng môi trường, mấy người cùng thấy rõ trạng huống trong băng ốc.

Băng ốc to như vậy rộng rãi trống trải, chỉ có nơi trung tâm có một cái bàn băng gắn bó làm một với băng ốc.

Ở chính giữa bàn băng có một vết lõm như đẫy nổi, bên trong rõ ràng có một hạt băng châu lưng linh trong suốt, lóe ra lưu ly màu lam nhạt, lộ ra vẻ lộng lẫy mộng ảo như châu báu.

Vật ấy đồng dạng cùng tản ra một luồng khí lạnh, nhưng lại có vẻ ôn nhuận và sáng ngời, không có loại cảm giác lạnh đến tận xương.

Khi ánh mắt mấy người dừng ở trên băng châu lưu ly trong suốt này, không khỏi bị sự xinh đẹp mộng ảo của nó hấp dẫn.

Trong băng ốc cũng không nhìn thấy Băng Phách Kỳ Thạch, chỉ có viên băng châu lưu ly như châu báu này.

Nó là cái gì?

Con người Dương Phàm co rụt lại, tim đập nhanh hơn không tự chủ được.

- Băng Phách Lưu Ly Châu Trong thế gian thật sự có trân bảo như vậy?

Trong con người màu lam của Băng U công chúa lộ ra thần sắc cực kỳ si mê rồi chợt bị một vẻ tham lam thay thế.

Trên dung nhan tuyệt mỹ lạnh băng của nàng lại có vài phần dữ tợn.

- Băng Phách Lưu Ly Châu?

Bắc Cực tông chủ nghe vậy trong mắt chợt lóe hàn quang, "Xuyroet" một tiếng, không chút nghĩ ngợi hóa thành vệt sáng cong màu bạc bay tới phía bàn băng.

Nhưng mà Băng U công chúa lại nhanh hơn hẳn một bước, một bóng mờ nhoáng tới trước bàn băng, tay ngọc vung lên muốn đoạt lấy bảo vật tha thiết ước mơ.

- Nào có dễ dàng như vậy?

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, một cỗ trọng lực kinh khủng âm âm phủ xuống.

Ầm

Dưới cỗ trọng lực tuyệt thế này, thân thể mềm mại của Băng U công chúa đang di chuyển bỗng nhiên dừng lại, mặt đẹp tái nhợt, phun ra một búng máu.

- Đừng mơ ngăn cản ta!

Băng U công chúa cho dù bị thương cũng không chút nào từ bỏ, trong mắt một mảnh tham lam điên cuồng hoàn toàn thay thế lý trí.

Ở một bên khác, Thạch Thiên Hàn cùng Bắc Cực tông chủ vì tranh đoạt Băng Phách Lưu Ly Châu cùng chiến làm một đoàn ở trong băng ốc.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, hòa hợp một thể với Viễn cổ Cự Thạch Tinh khống chế thần thông trọng lực áp chế Băng U công chúa gắt gao, khiến sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt.

Đồng thời chống lại băng vụ cực hàn, Băng U công chúa còn phải chịu đựng cỗ trọng lực này, lập tức có chút ăn không tiêu.

Nhưng nàng đột nhiên cắn răng, lấy ra một viên đan dược màu trắng trong suốt ném vào trong miệng.

Dương Phàm sắc mặt khẽ biến, ngay sau đó chỉ thấy tu vi Băng U công chúa tăng vọt.

Một cỗ hàn khí kinh khủng tràn ra.

Lập tức Băng U công chúa tránh khỏi trọng lực áp chế, thò tay chụp vào Băng Phách Lưu Ly Châu.

Dương Phàm mặc dù không biết lai lịch chân chính của viên châu này, nhưng thấy bộ dạng đối phương điên cuồng dữ tợn liền biết sự quý báu của nó càng vượt qua Băng Phách Kỳ Thạch.

Mắt thấy Băng U công chúa sắp lấy đi Băng Phách Lưu Ly Châu, Thạch Thiên Hàn cùng Bắc Cực tông chủ đang chiến đấu đồng loạt đánh tới nàng.

Dần dần là một đạo từ quang huyền lệ khiến pháp lực trong cơ thể Băng U công chúa rung động bị cản trở.

- Bắc Cực tông chủ. Người lại liền hợp người này đối phó ta, chẳng lẽ đã quên ước định lúc trước.

Băng U công chúa đầy vẻ tức giận, quanh thân băng bào bay múa, cuốn lên một cơn Băng Phong Bạo do vô số băng trụ quay cuồng tạo nên, lập tức bao phủ toàn bộ băng ốc, thanh thế rung động kinh người.

Trong quá trình băng bào cuốn lên Băng Phong Bạo cường đại, cùng phóng ra một cỗ khí tức cường đại siêu việt cổ bảo.

- Thông linh Pháp bảo?Ồ, không đúng

Dương Phàm kinh dị một tiếng.

Băng U công chúa sau khi dùng bí dược, pháp lực tu vi tăng gấp đôi. Băng Phong Bạo đẩy trời băng trùy quay cuồng kia lại đồng thời bức lui Thạch Thiên Hàn cùng Bắc Cực tông chủ.

- Chỉ là một kiện phòng chế Thông linh Pháp bảo.

Thạch Thiên Hàn bật cười một tiếng, ở trong băng trùy gió lốc, như một con thuyền nhỏ miễn cưỡng ổn định thân hình.

Bávút -

Tường Vân Ngoa dưới chân run lên, hần na di tới lối vào băng ốc, khoe miệng nhếch lên nụ cười.

Thấy tình hình như vậy, sắc mặt Bắc Cực tông chủ hơi đổi:

- Người muốn làm gì?

- Đương nhiên là giết chết tất cả các người, Băng Phách Lưu Ly Châu thuộc về một mình Thạch mỗ

Thanh âm bá đạo lãnh, khốc của Thạch Thiên Hàn truyền đến.

Cái gì?

Sắc mặt Bắc Cực tông chủ kịch biến, đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong tay Thạch Thiên Hàn xuất hiện một thanh vũ khí dữ tợn như mâu như kiếm, ở đầu là một lớp răng nhọn sóng gợn, toàn thân màu đỏ lam.

Lúc vũ khí này lộ ra, một cỗ uy áp áp chế toàn bộ Pháp bảo tại đây theo đó buông xuống.

- Thông linh Pháp bảo.

Trong mắt Bắc Cực tông chủ lộ ra kinh hãi, nam tử trước mắt không ngờ có được Thông linh Pháp bảo, thảo nào dám kiêu ngạo bá đạo như thế.

- Hừ, Băng Phách Lưu Ly Châu không phải không thuộc về bản công chúa thì của ai. Ai cũng không ngăn được, cho dù có Thông linh Pháp bảo thì lại thế nào?

Băng U công chúa chỉ hơi sững người giây lát, rồi đầy mặt cười lạnh, trong mắt tràn ngập tham lam điên cuồng, khuôn mặt có chút vặn vẹo.

Nàng tự nghĩ giờ phút này tu vi pháp lực tăng mạnh, chỉ cần cướp đến Băng Phách Lưu Ly Châu, cho dù Thạch Thiên Hàn có cường đại tới đâu chung quy là một người, không thể ngăn cản được mình.

- Vậy sao? Xem người có thể qua được một cửa của Dương mỗ?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, không chế Viễn cổ Cự Thạch Tinh mang theo trọng lực vô cùng ép tới Băng U công chúa.

- Ai ngăn cản, bản công chúa liền giết hần.

Lý trí của Băng U công chúa hoàn toàn bị tham lam phủ kín, lập tức đem sát khí tập trung Dương Phàm.

Dứt lời, tay ngọc của nàng lần lượt đan xen, ngưng kết ra một đoàn băng cầu màu lam phóng ra khí tức kinh khủng cấp tốc xoay tròn.

Băng cầu màu lam xoay tròn trong nháy mắt đánh trúng Viễn cổ Cự Thạch Tinh, ầm ầm nổ tung ra. Sóng băng cường đại thậm chí xô nghiêng Bắc Cực tông chủ cùng Thạch Thiên Hàn ở phương xa, có thể thấy được uy lực của nó.

Mà Dương Phàm lại càng nằm trong trung tâm cơn lốc băng kia.

Lúc này, hần dung hợp cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh, tổ hợp hoàn mỹ có thể nói là vô địch.

Trực tiếp không nhìn lực lượng khủng bố trung tâm cơn lốc băng sinh, ra, viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng Dương Phàm giống như một chính thể, nâng bàn tay thật lớn, cách không vỗ tới.

Ba

Một bàn tay ánh sáng màu vàng đất phá không gian vỗ lên người Băng U công chúa, lập tức đánh bay nàng, hung hăng va chạm lên vách của băng ốc.

581. Chương 565: Tham Lam Dã Tâm

Trong mắt nàng đầy vẻ kinh hãi nhìn chăm chăm nam tử thần bí ngồi trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Khi Dương Phàm cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh tổ hợp cùng một chỗ, thực lực không thể tính toán theo lẽ thường.

Giờ này khắc này, Băng U công chúa mới rốt cục hiểu được chênh lệch giữa hai người là to lớn như vậy.

Trước đó trong cơn lốc băng khủng bố như vậy, Dương Phàm cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh ngay cả lắc lư cũng không bị chút nào, trực tiếp không nhìn. Lực phòng ngự như thế quả thực là biến thái.

Cho dù công kích của bất kỳ người nào tại đây cũng không thương tổn đến mấy may.

Thế cục chuyển biến cực nhanh, cũng khiến Bắc Cực tông chủ ở một bên khác kinh hãi, khó có thể tin nhìn sang bên này.

Khoảnh khắc trước Băng U công chúa tu vi pháp lực tăng vọt, gần như có thể bề nghệ Nguyên Anh, mà ngay khoảnh khắc sau đó, không ngờ bị một chớp đánh bay, thân bị thương nặng.

Bắc Cực tông chủ lúc này mới phát hiện mình hoàn toàn xem nhẹ thực lực Dương Phàm.

Thực lực nguyên bản của Viễn cổ Cự Thạch Tinh hẳn biết, về mặt lực lượng thân thể đều mạnh hơn Hóa Thần Kỳ, nhưng lại bị Bắc Cực Từ Quang của mình áp chế, nhưng bởi vì sự tồn tại của Dương Phàm, giờ phút này lực lượng đại biểu cho tổ hợp hai người quả thực không thể tưởng tượng.

- Ha ha Băng châu này thuộc về Dương mỗ.

Dương Phàm mặt lộ ý cười, từ trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh nhảy xuống, chuẩn bị lấy băng châu từ bàn băng.

- Không Đùng mơ!

Khuôn mặt đẹp của Băng U công chúa lại phủ kín dữ tợn điên cuồng, thân thể mềm mại nằm trên mặt đất hóa thành một đạo tàn ảnh màu trắng nhoáng một cái xuất hiện trước mặt Dương Phàm.

Chỉ thấy nàng xòe tay ra, trong lòng bàn tay hiện lên một ngọn Băng Diễm như hoa mới nở, sâu thẳm vô hạn.

Băng Diễm này màu lam nhạt trôi nổi phảng phất như hư vô, nhưng trung tâm ngọn lửa lại hiện rõ thâm thúy vô hạn, lộ ra cực hàn thương đến linh hồn.

- Băng U Hàn Cực Diễm.

Bắc Cực tông chủ ở một bên khác đầy vẻ kinh dị.

Băng U Hàn Cực Diễm: Băng Diễm chí hàn truyền thừa vạn năm của Băng U Cung, được xưng là Cực Hàn Băng Diễm đệ nhất Cực Bắc, có thể đông kết vạn vật thế giới.

Ở trong các đời truyền thừa của Băng U Cung, hiếm có người có thể tu luyện thành công thần thông này.

Mà Băng U công chúa này không ngờ tu luyện thần thông này đến cảnh giới cực cao, khó trách có thể trở thành người kế nhiệm tiếp theo của Băng U Cung.

Khi Băng Diễm lộ ra, máu toàn thân thể Dương Phàm đọng lại trong chớp mắt, một cảm giác lạnh lẽo cứng đờ truyền khắp toàn thân.

Tiến vào Cực Bắc cho tới nay, lần đầu có tu sĩ có thể tạo thành nguy cơ mãnh liệt như vậy đối với hắn.

Trong lúc nhất thời sắc mặt Dương Phàm cùng ngưng trọng vài phần.

- Nếu không giết chết được các người, vậy thì phong

Trong mắt Băng U công chúa chợt lóe hàn quang màu lam nhạt, Băng U Hàn Cực Diễm trong tay trong nháy mắt khuếch trương phạm vi mấy trượng, hình thành một tử vực màu lam đóng băng tuyệt đối.

Dương Phàm tại thời khắc nguy cơ tể ra một đoàn quang diễm màu lục nhạt mông lung, trên đỉnh đầu lộ ra đoàn linh quang trong suốt khiến Sinh Linh Chi Khí trong thiên địa rung chuyển.

PhốcTiti

Ngay sau đó, một tầng băng quang màu lam thẫm trong suốt mắt thường khó thấy đảo qua Dương Phàm cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Đầu tiên là Dương Phàm thân thể cứng ngắc, trong ngoài đồng thời bị đông lại, một tầng bông tuyết màu lam lưng linh đóng băng hần, Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay hần cũng không ngoại lệ.

Trong khoảnh khắc, hần hóa thành một tượng băng màu lam.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh phía sau cũng không có năng lực phản kháng, lập tức bị đóng băng hóa thành một pho tượng khổng lồ hai đầu bốn tay.

Sắc mặt Băng U công chúa tái nhợt không màu, thân thể mềm mại hơi lắc lư, trong mắt lại lộ vẻ đắc ý:

- Mặc kệ công kích phòng ngự của người mạnh nhất, thần thông lại không địch lại được Băng U Cung truyền thừa ngàn vạn năm.

Tuy nhiên nàng cũng mơ hồ cảm ứng được bất kể là Dương Phàm hay là Viễn cổ Cự Thạch Tinh đều không phải là hạng tầm thường. Băng U Hàn Cực Diễm của nàng có thể đóng băng bọn họ một đoạn thời gian, nhưng nếu muốn chân chính diệt sát bọn họ chỉ sợ là còn không đủ.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng cúi xuống, chuẩn bị đưa tay lấy Băng Phách Lưu Ly Châu trên bàn băng kia.

- Đừng mơ., Hôm nay cho dù trả một cái giá lớn như thế nào, cũng không thể cho Băng U Cung có được vật đó.

Trong mắt Bắc Cực tông chủ thoáng hiện lệ quang, hóa thành một vệt sáng cong màu bạc, Bắc Cực Từ Quang trong tay bắn nhanh tới Băng U công chúa.

Hần biết rõ nếu để Băng U Cung lấy được vật ấy, chắc chắn đánh vỡ cục thế cân bằng hiện giờ, trở thành một nhà độc đại.

Mà Thạch Thiên Hàn tay cầm Ma Hoàng Kiếm chặn ở cửa, trong mắt đầy vẻ châm chọc, không nói một lời.

Chỉ cần hần đứng ở chỗ này, bất kể ai chiếm được bảo vật đều phải trải qua, cho nên cũng không ra tay ngăn cản.

- Khách kháchngươi chậm rồi.

Chỉ thấy trong tay Băng U công chúa lóe ra lam quang mù mịt, đã cầm lấy Băng Phách Lưu Ly Châu ở trên bàn.

Bắc Cực tông chủ kinh giận đan xen, đang định chuẩn bị phát động công kích lôi đình.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên sinh ra.

Ngay khoảnh khắc Băng U công chúa cầm lấy Băng Phách Lưu Ly Châu, một cổ cực hàn đóng băng vạn vật thể gian từ phía dưới vọt lên.

PhốcẦm

Phía dưới Lam Tinh băng ốc, băng dịch trong Vạn Hàn Băng Uyên Trì ầm ầm bùng nổ, từng giọt Vạn Hàn Băng Phách Dịch toát ra bắn lên.

Mặc dù băng ốc vốn đặc thù có thể ngăn cách hấp thu uy lực Vạn Hàn Băng Phách Dịch nhưng vẫn như trước có một cổ hàn ý kinh khủng ập tới, khiến cho máu toàn bộ mấy người trong phòng đông cứng.

Giờ khắc này, một cổ nguy cơ tử vong bao phủ toàn trường.

Tại sao lại như vậy?

Biểu tình trên mặt Băng U công chúa cứng ngắc, lúc máu đông lại, băng châu trong tay lại rơi xuống bàn băng.

Khi băng châu trở lại bàn tăng, Vạn Hàn Băng Uyên Trì phía dưới cũng ổn định, khôi phục bình tĩnh.

Sau đó, cổ khí tức chí hàn cực lạnh kia mới chậm rãi tiêu tan.

Trong quá trình này, bất kể là Bắc Cực tông chủ hay là Thạch Thiên Hàn, trên mặt đều lộ ra vẻ hồi hộp, thậm chí mồ hôi lạnh.

Mấy người trong băng ốc chậm rãi khôi phục trực giác, Băng U công chúa vẻ mặt lại càng không cam lòng.

- Ha ha ha! Băng châu này không thể đựng vào lại càng không thể lấy đi, nếu không chúng ta đều sẽ chết.

Bắc Cực tông chủ cười dài một tiếng, dáng vẻ hết sức đắc ý.

Băng Phách Lưu Ly Châu đối với tu sĩ Bắc Cực Thần Tông mà nói không có tác dụng gì, chỉ cần không rơi vào trong tay Băng U Công chúa như vậy mục đích của hắn đã đạt được.

Băng U công chúa nghe vậy, mặt đẹp xanh mét, lại lúc đỏ lúc trắng.

- Vậy thì chưa chắc.

Thạch Thiên Hàn trầm mặc hồi lâu thành linh nói.

Bắc Cực tông chủ cùng Băng U công chúa biến sắc.

- Chẳng lẽ ngươi có biện pháp nào?

Hai người quá sợ hãi, đối với vị nam tử thân phận lai lịch thần bí khó lường này, bọn họ sớm đã có lòng kiêng kỵ e dè.

- Đương nhiên là có. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là giết sạch tất cả các người.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng cười.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, hắn đóng cửa băng ốc lại.

Thoáng chốc, trong băng ốc ánh sáng ảm đạm, nhưng hàn ý đến tận xương vẫn tồn tại như cũ.

- Ngươi muốn làm gì?

Hai người tư thế sẵn sàng, vẻ mặt kiêng kỵ đề phòng.

Giờ phút này, Thạch Thiên Hàn tay cầm Thông linh Pháp bảo thực lực cường đại nhất ở đây.

- Giết sạch các người, sau đó lấy viên châu này đi. Lợi dụng tính ngăn cách phong bế của băng ốc này, Thạch tổ nhiều nhất là bị hàn khí đóng băng một đoạn thời gian. Chỉ cần kiên trì được, chờ sau khi bình ổn lại, tự nhiên có thể thông dong bỏ chạy.

Thạch Thiên Hàn ngạo nghễ cười lạnh nói.

Hai người Bắc Cực tông chủ nghe vậy, hơi chút ngây ra, không nghĩ tới đối phương còn có thể nghĩ ra loại phương pháp này.

- Chẳng lẽ ngươi không sợ chết?

Bắc Cực tông chủ khó tin nói.

Loại phương pháp này mặc dù có khả năng, nhưng phiêu lưu cũng thật lớn.

Nếu Vạn Hàn Băng Uyên Trì toàn diện bùng nổ bao phủ toàn bộ băng ốc, trường kỳ đóng băng nơi đây, như vậy chờ đợi Thạch Thiên Hàn chỉ có một con đường chết.

Đương nhiên, nếu uy lực bùng nổ nhỏ một chút, hắn đích xác có thể thành,

Tóm lại, đây là liều đánh bạc, biểu hiện không sợ chết. Người bình thường kiên quyết không dám làm.

Nhưng là Băng U công chúa sau khi nghe lời này, lại cực kỳ động lòng.

Nàng đối với phương pháp này dường như có dị động.

”Chỉ cần có thể lấy được băng châu này, cho dù tấn chức Hóa Thần Kỳ ta đều có nắm chắc. Trăm năm sau trở thành đệ nhất nhân Băng Tuyết Tiên Vực cũng vị tất không có khả năng.”

Băng U công chúa đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng trong mắt hiện lên một tia kiên quyết lạnh băng, trên mặt lại hiện vẻ dữ tợn.

Tham lam, dã tâm, dục vọng khiến nàng cam nguyện buông tay đánh liều một phen.

- Các người, hai người điênchẳng lẽ đều không muốn sống nữa?

Bắc Cực tông chủ khiếp sợ không thôi, chợt đầy mặt cười lạnh nói:

- Bản tông chủ cũng không bởi các người chơi.

Dứt lời, thân hình hắn hóa thành một vệt sáng cong mỹ lệ, xông ra phía cửa.

- Chạy đi đâu?

Ma Hoàng Kiếm trong tay Thạch Thiên Hàn nâng lên, lạnh, băng bá đạo:

- Các người một người cũng đừng mơ sống sót.

Đứng ở lập trường của hắn, chỉ có giết chết mấy người mới có thể thực thi kế sách mạo hiểm lúc trước.

Bắc Cực tông chủ nổi giận lôi đình:

- Người muốn chết thì cũng thôi, còn muốn kéo ta xuống nước?

Trong tay hắn từ quang mãnh liệt hóa thành từng đạo từ quang hình kiếm va chạm cùng một chỗ với Thạch Thiên Hàn.

Nhưng Thạch Thiên Hàn có được Thông linh Pháp bảo, giơ tay nhắc chân đều mang theo uy lực lớn lao, mạnh mẽ phá tan từ quang lực.

Băng U công chúa lộ vẻ châm chọc, không tham dự vào.

Hai người này tốt nhất là liều mạng người chết ta sống là tốt nhất, thừa dịp cơ hội thở dốc này, nàng ghé mắt nhìn vào Băng Phách Lưu Ly Châu ở chỗ lồi giữa bàn, khó có thể che giấu dã tâm cùng tham lam, dục vọng ở trong mắt.

- Ha ha. Hạt châu này có công hiệu thế nào lại có thể khiến Công chúa các hạ không tiếc thân nguy hiểm?

Tiếng một nam tử cười khê truyền đến khiến Băng U công chúa cực kỳ sợ hãi.

Thanh âm kia dĩ nhiên là truyền ra từ trong tượng băng do Dương Phàm biến thành.

Ngay sau đó, chỉ thấy tượng băng màu lam long lanh lập tức trở nên ảm đạm, băng khí bốc hơi.

Dường như khối băng bị mặt trời chiếu vào, lập tức hòa tan.

Trong thời gian hô hấp, băng tinh trong ngoài cơ thể Dương Phàm biến mất, hắn như gió mát trong thiên địa, tươi cười ấm áp.

Nhưng nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Băng U công chúa dường như trở thành ác mộng.

- Làm sao có thể nhanh như vậy

Trong mắt phượng của Băng U công chúa đầy vẻ nghi ngờ, khiếp sợ vạn phần.

Dựa theo dự đoán của nàng, Băng U Hàn Cực Diễm cho dù không thể giết chết Dương Phàm ít nhất cũng có thể đóng băng hắn mấy ngày.

Nhưng không nghĩ tới, mới được thời gian mười mấy hô hấp Dương Phàm liền thoát khỏi đóng băng.

Ánh mắt của nàng rất nhanh rơi vào quang điểm màu trắng như một đám nòng nọc trong lòng bàn tay Dương Phàm, đỉnh đầu hần nở rộ một đoàn linh quang, giống như thần tiên.

- Thần thông Băng U của các hạ ta lĩnh giáo, như vậy Công chúa cũng ném thử Khai Quang Tịnh Thế Diễm của Dương mỗ một chút.

Lời vừa dứt, ngọn lửa màu trắng kia "BáVút" một tiếng, bắn tới trước người Băng U công chúa.

Băng U công chúa theo bản năng té ra Băng U Hàn Cực Diễm.

Lúc đầu, Khai Quang Tịnh Thế Diễm lập tức bị đóng băng, trên mặt Băng U công chúa lộ vẻ châm chọc cười nhạo, nhưng mà ngay khoảnh khắc sau đó, thân thể mềm mại của nàng đột nhiên run lên, mặt như tro tàn.

Đóng băng bị tan chảy.

Chợt Băng Diễm lam nhạt như hư vô ảm đạm, như đóa hoa héo tàn.

- Cái giá phải trả của tham lam dã tâm.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra hàn quang, Khai Quang Tịnh Thế Diễm tiến thêm một bước đánh trúng thân thể Băng U công chúa.

- A! Không nên

Sắc mặt Băng U công chúa trắng bệch, thân thể mềm mại đứng thẳng bất động, phát ra một tiếng rên rỉ cầu xin.

582. Chương 566: Lão Bà

Băng U công chúa sợ hãi cầu xin, trên khuôn mặt tái nhợt vẻ sợ hãi lan tràn.

Đồng thời băng bào ngoài thân nàng phồng lên tạo thành một vòng băng màu lam.

Mà hết thấy ở trước mặt Khai Quang Tịnh Thế Diễm đều có vẻ vô lực như vậy.

Héo rũ Như đóa hóa héo tàn héo rũ

Bên ngoài thân tất cả tầng phòng ngự đều là thùng rỗng kêu to, trong nháy mắt héo rũ ảm đạm.

Mà quang điểm màu trắng đáng sợ kia lại tiến thêm một bước dung nhập vào thân thể nàng.

Trong phút chốc, da thịt mềm mại tuyết trắng trơn nhẵn của nàng bắt đầu biến thành khô vàng, rồi sinh, ra nếp nhăn.

Biến hóa rõ ràng nhất là mái tóc đen như suối của nàng.

Chỉ trong khoảnh khắc, mái tóc trên đầu bạc trắng, lộ vẻ già nua.

Trong thời gian hô hấp, nàng dường như già nua mấy trăm năm, từ cô gái băng thanh ngọc khiết biến thành một lão bà đầu bạc mặt đầy nếp nhăn.

Tiếng kêu sợ hãi cầu xin của Băng U công chúa khiến cho Bắc Cực tông chủ ở bên kia chú ý.

Hần ghé mắt nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy tình cảnh đáng sợ kia.

Đây còn là Băng U công chúa gì chứ?

Không rõ tình huống còn tưởng rằng là lão thái bà từ đâu thoát ra.

Một khắc trước vẫn là lãnh mỹ nhân băng thanh ngọc khiết, ngay sau đó lại biến thành một lão thái bà?

Biến hóa như thế khiến Bắc Cực tông chủ cảm thấy sợ hãi đáng sợ, trong lòng lại run lên.

Thế gian lại có thần thông nghịch thiên như thế

Trong lúc hấn kinh hải run sợ chỉ thấy trên Ma Hoàng Kiếm của Thạch Thiên Hàn bốc lên một đoàn ma diễm u ám chấn kinh tâm thần, kiếm khí đỏ lam ẩn hàm ma quang thâm thúy, "Phốcxuy" một chút liền đánh nát từ quang quanh thân hấn.

PhốcXuy

Máu văng khắp nơi.

Kiếm quang đỏ lam kia chém đứt một cánh tay của hấn.

Sắc mặt Bắc Cực tông chủ tái nhợt, đây còn là kết quả hấn tận lực trốn tránh.

Tu luyện Bắc Cực Từ Quang có một chỗ xấu chính là đại đa số Pháp bảo thế gian bọn họ đều không thể sử dụng.

Bởi vì Bắc Cực Từ Quang sẽ làm tổn thương Pháp bảo,

Cho nên khi từ quang bị phá tan, ở trước mặt công kích cường đại của Thông linh Pháp bảo, hấn không có thủ đoạn phòng ngự gì khác, bị chặt đứt một cánh tay.

- Đi chết đi

Thạch Thiên Hàn vung Ma Hoàng Kiếm lên, nhưng đúng lúc này, một đạo bóng mờ màu lam kinh hải từ trong băng ốc chợt lóe mà qua đánh lên cửa sổ kia.

Cửa sổ băng ốc bị xô tung, bóng mờ màu lam chợt lóe rồi biến mất.

- Ồ?

Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay Dương Phàm thu lại, khẽ kêu một tiếng.

Nguyên lai trong nháy mắt đó, Băng U công chúa thi triển bí thuật, toàn thân hóa thành hư ảnh chợt lóe biến mất khỏi tầm nhìn của hấn.

Không hổ là Băng U Cung truyền thừa từ thượng cổ, thần thông bí thuật khó lòng phòng bị.

Bắc Cực tông chủ thấy vậy, ánh mắt sáng rực.

Quanh thân hấn từ quang tăng vọt, nổ rộ ra hào quang chói mắt làm cho cả băng ốc kêu lên ông ông, tất cả linh khí trong khu vực đều hỗn loạn.

XuyVút

Một dải sáng màu bạc phá vỡ một cửa sổ khác chợt lóe mà qua, tốc độ so với Băng U công chúa còn nhanh hơn vài phần.

Trong băng ốc, Dương Phàm hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Đại môn do Thạch Thiên Hàn ngăn cản, nhưng Dương Phàm lại bỏ qua hai cửa sổ của Lam Tinh băng ốc, lúc trước còn tưởng là vật trang trí.

Cho dù hấn có phòng bị, một cái cửa chính hai cửa sổ cũng rất khó chặn hết.

Tuy nhiên, Băng U công chúa cùng Bắc Cực tông chủ, một người biến thành lão bà đầu bạc, một người đứt một cánh tay. Cái giá phải trả này cũng quá lớn.

- Hừ, coi như các người gặp may.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, Khai Quang Tịnh Thế Diễm trong tay "Phốcbùng" một tiếng, rơi xuống viên cổ Cự Thạch Tinh.

Đóng băng lập tức tan chảy.

BáVút

Dương Phàm nhẹ nhàng nhảy lên trên thân Viên cổ Cự Thạch Tinh.

- Đi ra ngoài.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh phá cửa sổ mà ra.

Toàn bộ Lam Tinh băng ốc to lớn hùng vĩ, cửa sổ cùng lớn mấy trượng, cho nên viễn cổ Cự Thạch Tinh hóa thành nhỏ bé cùng miễn cưỡng từ trong lao ra.

Trước khi rời đi, Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn liếc nhau, trong mắt đều lộ ra ý cười.

- Giao cho người đó!

Dương Phàm ngồi ở trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh, lóe lên một cái, biến mất khỏi băng ốc, xuất hiện ở bên ngoài.

Vừa mới rời khỏi băng ốc hẳn lập tức cảm nhận được hàn khí trong thiên địa.

Trong tầm nhìn, toàn bộ Kỳ Thạch cảm Phủ đều bị đóng băng lóe ra sáng bóng như mộng ảo, dường như đi vào thế giới cổ tích.

Thấy Dương Phàm cũng ra đến đây, Băng U công chúa ở ngoài mấy trăm trượng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Giờ phút này nàng hoàn toàn trở thành một lão bà, bộ dạng già nua vô lực, trong mắt nhìn về phía Dương Phàm lộ ra hận ý ghi sâu tận xương tủy.

Dương Phàm không cảm giật mình một cái. Bị một "Lão thái bà" như vậy nhìn chăm chăm, cả người không được tự nhiên.

- Các hạ thực lực cao siêu, không thua Ma đầu họ Thạch kia, chẳng lẽ cứ vậy cam tâm rời đi?

Bắc Cực tông chủ lộ vẻ khác thường.

- Dương mỗ không phải Băng tu, cũng không muốn mạo hiểm vì nó, lại càng không nguyện liều chết cùng Ma đầu kia.

Dương Phàm vẻ mặt hồ hững, ngồi ở trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh hóa thành một quang ảnh màu vàng thật lớn bay ra ngoài Kỳ Thạch cảm Phủ.

Bắc Cực tông chủ nghe vậy, trong lòng hết nghi hoặc, hóa thành một vệt sáng cong màu bạc xẹt qua trên không thế giới đóng băng thủy tinh này.

E ngại của Băng U công chúa đối với Dương Phàm nhiều hơn cả cừu hận, vội vàng theo một hướng khác chạy đi.

Tốc độ ba người cực nhanh. Chỉ chốc lát đã rời khỏi Kỳ Thạch cảm Phủ.

Nhưng đúng vào lúc này, một cỗ khí tức chí hàn tuyệt lạnh từ phía sau truyền đến.

Phốc Ẩm -

Băng dịch trong Vạn Hàn Băng Uyên Trì ầm ầm bùng nổ, từ trong băng trì phun trào thậm chí vùi lấp toàn bộ Lam Tinh băng ốc.

Ngay sau đó, đại lượng Vạn Hàn Băng Phách Dịch bắn ra bốn phương.

Một cỗ hàn khí hủy diệt thổi quét khắp nơi.

Ba người đã bay ra vài chục dặm, vẫn như trước cảm nhận được một cỗ lạnh, lẽo, bên ngoài thân lập tức ngưng kết ra một tầng băng sương, kinh hãi hoảng sợ lập tức gia tốc.

Đồng thời Bắc Cực tông chủ kia cười lạnh nói:

- Ma đầu họ Thạch, xem ngươi kiêu ngạo bá đạo, không sợ chết sao? Hiện tại táng thân trong băng ốc, hết thấy đều muộn rồi.

Đột nhiên hẳn phát hiện mình vẫn có vẻ may mắn, chỉ mất một cánh tay.

Băng U công chúa đang gấp rút phi hành, thân hình cũng run lên, vẻ mặt nghĩ mà sợ hãi.

Nếu lúc trước nàng mạo hiểm có thể sẽ táng thân trong băng ốc như Thạch Thiên Hàn.

Dưới tình huống Vạn Hàn Băng Phách Dịch bao phủ toàn bộ băng ốc, cho dù là Hóa Thần Kỳ đều dừng mơ may mắn thoát khỏi, bọn họ không chút nghi ngờ Thạch Thiên Hàn tuyệt không có khả năng còn sống.

Giờ phút này, Băng U công chúa hối hận không kịp, lúc trước ở trong băng ốc không thể chống cự lại hấp dẫn của Băng Phách Lưu Ly Châu.

Nếu lúc ấy nàng có thể giữ được thanh tỉnh, kháng được dụ hoặc, sẽ không rơi vào tình trạng như thế này.

Giờ phút này nàng nhìn qua già nua mấy trăm năm, sau khi trở về ít nhất phải tĩnh dưỡng mấy chục năm mới có thể khôi phục. Hơn nữa, không hề có khả năng có được khuôn mặt thanh xuân như thiếu nữ lúc trước.

Nghĩ đến đây, nàng vừa hối hận lại tràn ngập căm hận cùng sợ hãi với Dương Phàm.

Vút vút!

Khi Băng U công chúa bay đến bên ngoài Kỳ Thạch cấm phủ, phát hiện hai vị bậc cao Nguyên Anh khác của Băng U Cung đứng chờ đã lâu.

Lấy một lão bà tóc bạc tới gần, hai vị trưởng lão Nguyên Anh của Băng U Cung vẻ mặt đề phòng.

- Người nào?

Lão già cầm băng côn trong tay lạnh lùng nói, thậm chí còn có ý định động thủ.

- Chờ một chút là Công chúa.

Mỹ phụ diễm lệ bên cạnh lão kinh hô một tiếng, tâm tư nàng tinh tế hơn cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người lão bà đầu bạc kia.

- Công chúa! Làm sao người biến thành như vậy?

Mỹ phụ diễm lệ cùng lão già trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ không hiểu.

Băng U công chúa ánh mắt ảm đạm, vẻ mặt đầy hối hận, cái gì cũng không nói bay thẳng phía ngoài Kỳ Thạch Lâm.

Hai vị trưởng lão Nguyên Anh nhìn nhau, trong mắt đầy kinh ngạc.

Thực lực Băng U công chúa bọn họ rất rõ ràng, ít nhất có thể sánh vai Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Hiện tại nàng rất mất mát, chúng ta theo sau, chờ trở về Băng U Cung, Thánh Tôn sẽ làm chủ cho nàng.

Hai người cũng không hỏi nhiều, một người trong đó dẫn dắt tu sĩ tông môn, một người đuổi theo hướng Băng U công chúa.

Về phần Bắc Cực tông chủ, hấn dứt một cánh tay, nguyên khí đại thương, một khắc cũng không muốn ở lại Kỳ Thạch Lâm. Vết sáng cong màu bạc lóe lên rồi biến mất, rất ít có người chú ý tới sự tồn tại của hấn.

- Xem ra, toàn bộ Kỳ Thạch Lâm này rất nhanh cũng sẽ bị đóng băng.

Dương Phàm rời khỏi Kỳ Thạch cấm phủ, thì thào lẩm bẩm.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh chờ hấn đi, không nhanh không chậm hướng ra ngoài Kỳ Thạch Lâm.

Đồng thời hấn đưa một bộ phận tâm thần dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian.

Tiên Hồng Cư trong Tiên Hồng Không Gian.

Thạch Thiên Hàn mặt như tro tàn, toàn thân run lên, bên ngoài thân ngưng kết một tầng băng, Ma Hoàng Kiếm bị băng sương bao phủ, vô lực nằm ở một bên.

Ở trước người hấn có một nửa bàn băng, còn có viên băng châu huyền lệ trong suốt nằm trên bàn.

- Không tệ. Chẳng những hạt châu tới tay, còn kiếm được một khối Băng Phách Kỳ Thạch to như vậy.

Dương Phàm vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, tán thưởng không thôi.

- Thiếu chút nữa mất mạng.

Thạch Thiên Hàn chỉ còn một hơi, toàn thân trên dưới bị hàn khí kia thương đến, giờ phút này đã mất đi cảm giác.

Dương Phàm cảm thụ một hồi, sắc mặt khê biến:

- Vẫn còn xem nhẹ uy lực của Vạn Hàn Băng Phách Dịch. Người có thể sống trở về cũng coi như may mắn. Tuy nhiên ít nhất phải tĩnh dưỡng mấy năm mới có thể khôi phục bình thường.

Nguyên lai vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, Thạch Thiên Hàn một mình ở lại trong băng ốc.

Ma Hoàng Kiếm của hắn như chớp cắt bàn băng kia, sau đó cầm nó cùng băng châu tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Nhưng là hàn khí do Vạn Hàn Băng Phách Dịch bùng nổ thật sự rất nhanh, vẫn như trước bị dư ba quét trúng.

Hoài hỏ trong nháy mắt hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian, miễn cưỡng giữ được một mạng.

Nếu chỉ chậm thêm một chút xíu, đừng nói thân thể đóng băng, ngay cả hồn phách đều khó có may mắn thoát khỏi, thậm chí sẽ lan tràn đến Hồn Căn của bản tôn Dương Phàm.

- Lần này đích xác có chút mạo hiểm. Từ khi tấn chức Diễn Căn Kỳ chưa từng gặp phải nguy cơ như vậy.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi.

Hắn cầm lấy Băng Phách Lưu Ly Châu quan sát, thì thào lẩm bẩm:

- Hạt châu này rốt cục có thần hiệu gì, khiến cho Băng U công chúa kia ngay cả cái chết cũng không màng?

Dưới tình huống bình thường, bảo bối như Băng Phách Kỳ Thạch, thậm chí là Thông linh Pháp bảo cũng không đến mức khiến Băng U công chúa điên cuồng như vậy, thậm chí mất cả lý trí.

Có lẽ, vật ấy đối với Băng tu mà nói đích thật là chí bảo tha thiết ước mơ.

Dương Phàm không nghĩ nhiều, chậm rãi đi một vòng trong Kỳ Thạch Lâm, phát hiện tu sĩ Băng Phách Tông đều đã rút đi.

Giờ phút này, hàn khí mang tính hủy diệt đang lan tràn sang bên này, cực hàn đáng sợ tu sĩ bình thường không thể chịu đựng, trừ bỏ một số cường giả Nguyên Anh ít ỏi không có nhiều ra, tu sĩ còn lại đều bị buộc rời đi.

Lúc rời khỏi phạm vi Kỳ Thạch Lâm.

Dương Phàm từ trên vai viễn cổ Cự Thạch Tinh nhảy xuống, nhìn Thạch Quái hai đầu bốn tay trước mắt, vẻ mặt ôn hòa nói:

- To con, ta phải đi, Người có tính toán gì không?

583. Chương 567: Về Đội

Dương Phàm nhìn Viễn cổ Cự Thạch Tinh như ngọn núi nhỏ ở trước mặt, ánh mắt nhu hòa.

Trải qua hành trình Kỳ Thạch Lâm, Viễn cổ Cự Thạch Tinh giống như đồng bọn chiến hữu của hắn.

Cảm giác cùng loại chỉ từng cảm nhận được từ Vô Song cùng sống vai cộng sinh tử.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh có chút bồi hồi do dự, quay đầu nhìn lại Kỳ Thạch Lâm dần bị đóng băng phía sau, lưu luyến không rời.

- Quê nhà của người rất nhanh sẽ bị đóng băng.

Dương Phàm ánh mắt xa xăm, nhìn phía Kỳ Thạch Lâm dường như xuyên qua thạch lâm cùng cổ thụ dày đặc, thấy được phủ đệ băng tinh huyền lệ như mộng ảo.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh đột nhiên vươn một bàn tay, đặt Dương Phàm trở lại trên vai mình.

- Người muốn cùng đi với ta?

Dương Phàm có chút kinh ngạc.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh gật gật đầu, hơn nữa tỏ vẻ nguyện ý làm linh thú dưới trướng Dương Phàm.

- Điều này chỉ sợ có chút khó khăn

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia tiếc nuối:

- Bởi vì người không hình thành hồn phách nguyên thân chân chính, thậm chí tinh hồn cùng toàn bộ thể xác trói chặt cùng một chỗ. Dưới loại tình huống này, ta không thể hạ linh hồn dấu vết, hình thành quan hệ giữa linh thú cùng chủ nhân.

Toàn bộ thân xác Viễn cổ Cự Thạch Tinh là từ núi lớn vài trăm trượng biến thành, được địa địa tinh tủy tẩy rửa hàng ức vạn năm, nếu muốn hình thành linh hồn liên hệ với nó, so với luyện hóa một kiện Thông linh Pháp bảo đều khó hơn gấp mười, trăm lần.

Loại tình huống này cùng là sau khi Hồn Căn Dương Phàm hoàn toàn dung hợp cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh mới phát hiện ra.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh nghe vậy, lập tức có chút thất vọng.

- Quê nhà của người bị đóng băng, điều này cũng có chút quan hệ với ta.

Dương Phàm than thở.

- Người đi theo ta cũng được, chỉ là khổ người quá lớn, hành động hơn phân nửa có chút không tiện.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh tỏ vẻ nguyện ý chờ Dương Phàm.

- Ở lại nơi đóng băng này cũng sẽ mai một người. Quá đoạn thời gian, lại theo ta cùng trở về Bắc Tàn.

Dương Phàm quyết định chủ ý, Hồn Căn cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh dung hợp sau đó bay về phương hướng Băng Phách Tông.

Trong quá trình phi hành, Dương Phàm lại cảm thấy được bởi vì khổ người của Viễn cổ Cự Thạch Tinh quá lớn, năng lực liên tục phi hành kém, linh khí tiêu hao của cả hai đều rất lớn.

Dưới tình huống bình thường, tốc độ của Viễn cổ Cự Thạch Tinh tương đương với Nguyên Anh bình thường, bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn có thể sánh ngang Nguyên Anh đại tu sĩ, nhưng là phi hành thời gian dài khẳng định sẽ hơi cố sức.

Dương Phàm không khỏi có chút đau đầu, phải như thế nào đem Viễn cổ Cự Thạch Tinh mang về Bắc Tàn?

Lấy tốc độ cùng lực kéo dài này, trở về Bắc Tàn có lẽ phải gần trăm năm.

- Trừ khi chân chính coi nó thành Pháp bảo bình thường rồi luyện hóa, thu vào Tiên Hồng Không Gian, chỉ là như thế cũng phải thời gian rất lâu.

Trong đầu Dương Phàm rất nhanh hiện lên ý niệm này.

Trên đường chạy tới Băng Phách Tông, Dương Phàm bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch chuyển đi Kỳ Thạch Lâm này.

Trừ bỏ Băng Phách Lưu Ly Châu trân quý nhất cùng Băng Phách Kỳ Thạch, còn chiếm được không ít Mộc Canh Tinh cùng Mộc Tinh Tu, thậm chí còn có một số Thạch Quái sau khi chết đi để lại Thổ Linh Châu.

Những vật như Mộc Canh Tinh có thể gia tăng thật lớn tốc độ tu luyện của Dương Phàm. Đây là khẳng định.

Ngồi ở trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh, mới vừa rời khỏi Kỳ Thạch Lâm được một lát, một đạo ánh sáng màu lửa lóe tới.

- Đứng lại!

Một tiếng quát lạnh truyền đến.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, người tới là một thanh niên mặc giáp đỏ, đôi con ngươi màu đỏ nhạt, quanh thân dẫn theo một cỗ khí tức nóng cháy thiêu đốt

- Là người?

Dương Phàm nhận ra người này, chính là Nam Minh tông chủ.

Lúc trước Nam Minh tông chủ cùng tiến vào Kỳ Thạch cấm Phủ mà lại là sau này chạy tới, không có chứng kiến tình cảnh Viễn cổ Cự Thạch Tinh phát uy.

Tuy nhiên, người này ngược lại thật nhẫn nại cũng tự mình hiểu lấy, sau khi nhìn thấy Vạn Hàn Băng Uyên Trì liền quyết đoán rời đi.

Trên thực tế, hắn cũng không chân chính rời đi mà là ẩn nấp ở gần Kỳ Thạch cấm Phủ,

- Các hạ có gì chỉ bảo?

Dương Phàm cười tủm tỉm. Sau khi ra khỏi Kỳ Thạch cấm Phủ hắn khôi phục lại diện mạo Ngưng Thần Kỳ như trước.

- Sau khi đóng băng, từ Kỳ Thạch cấm Phủ còn sống đi ra chỉ có ba người, Bắc Cực tông chủ cùng Băng U công chúa đều bị thương, vì sao người có thể bình yên vô sự?

Nam Minh tông chủ ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm, dường như hoài nghi người này ở trong Kỳ Thạch cấm Phủ có được thu hoạch.

- Dương mỗ vận khí tốt, có vị bằng hữu này tương trợ cho nên có thể bình yên đi ra.

Dương Phàm không chút kinh hoảng nói.

Kỳ thật trong lòng hắn đã có chút không kiên nhẫn.

- Bản tông chủ không tin.

Trong mắt Nam Minh tông chủ hiện lên một tia âm lệ, trên người đột nhiên bốc lên một ngọn lửa rực sáng, một cỗ uy áp kinh thế hãi tục cùng khí tức nóng cháy ập vào mặt.

Dương Phàm cười lạnh, ngồi ở trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh không hề có ý động thủ.

Nam Minh tông chủ nhấc tay một quyền cách không phát ra, một đoàn ngọn lửa sáng rực đường kính ba thước vừa lúc đánh trúng mục tiêu.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng Dương Phàm đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích mặc kệ công kích đánh lên trên người, trong mắt đều lộ ra trào phúng.

Sau khi một kích mãnh liệt qua đi, trên mặt Nam Minh tông chủ lộ ra vẻ kinh hãi hoảng sợ.

Bất kể là Dương Phàm hay là viễn cổ Cự Thạch Tinh đều không tổn hại mảy may, được bao phủ trong một quang sáng màu vàng đất.

- Điều này sao có thể

Nam Minh tông chủ chấn động, một kích vừa rồi của hắn cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ đích thân tới cũng không thể dễ dàng hóa giải.

Nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, hắn nói năng có chút lộn xộn:

- Người người làm như thế nào?

- Vì sao phải nói cho người?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, viễn cổ Cự Thạch Tinh nhấc tay đột nhiên vung lên, bốn phía lập tức cuồng phong gào thét, một bàn tay to màu vàng đất trống rỗng sinh ra hung hăng vỗ về phía Nam Minh tông chủ.

Nam Minh tông chủ kinh hãi, trên người ánh lửa bùng lên, cả người như ngọn lửa chột lóe rồi biến mất.

KhôngHắn không chạy trốn.

HôVút

Trong ánh lửa điên cuồng gào thét, hắn lập tức bay vút đến sau lưng Viễn cổ Cự Thạch Tinh, sau đó một chưởng vỗ về phía Dương Phàm.

Hắn âm thầm cười lạnh: "Ỗ vào Cự Thạch Tinh mà sinh uy, để ta giết chết người trước!"

Thời điểm thân thể tới gần Dương Phàm, Viễn cổ Cự Thạch Tinh không dám tùy tiện công kích, nếu không sẽ lỡ tay thương đến đồng bọn của mình.

Dương Phàm đầu cũng không quay, lật tay một chưởng vỗ qua.

Ba

Trong bàn tay kia trải rộng đường vân vàng đất, cùng trong khoảnh khắc bộc phát ra một cỗ lực lượng như núi lở.

Thân thể Nam Minh tông chủ nhoáng lên một cái, "Thình thịch" một tiếng bị đẩy lui vài bước, trong cơ thể khí huyết bốc lên, khó có thể tin.

Đối phương đầu cũng không quay, một chưởng tùy ý như thế khiến cho hắn chịu thiệt.

Hắn đột nhiên hiểu được, nam tử trước mắt có thể khiến Viễn cổ Cự Thạch tinh thần phục không phải bởi vì vận khí cơ duyên gì mà là bằng vào thực lực chân chính.

Nhưng khi hắn hiểu được điều này thì đã chậm rồi.

Chỉ thấy thân hình Dương Phàm lẳng không trở mình một cái, phi thân đến bên cạnh hắn, không nói hai lời trong tay tế ra một đoàn quang diễm trong suốt màu lục nhạt.

Khi quang diễm hiện thân, Nam Minh tông chủ đột nhiên cảm ứng được một cỗ nguy cơ.

Hắn theo bản năng tế ra một ngọn lửa màu đỏ nhạt lưu ly, cả khu vực trong phút chốc chìm vào trong một từ vực cực nóng màu đỏ như lửa.

Cỗ lực lượng này hoàn toàn trái ngược với Băng U Hàn Cực Diễm của Băng U công chúa.

Một thứ là chí cương chí dương, một thứ là chí hàn chí âm.

Dương Phàm cũng không để ý, Khai Quang Tịnh Thế Diễm không chút do dự chạm vào Nam Minh Lưu Ly Hỏa của đối phương.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc, Khai Quang Tịnh Thế Diễm lập tức bị lưu ly đỏ nhạt cực nóng bao phủ.

Thấy tình cảnh này, trên mặt Nam Minh tông chủ lộ vẻ vui mừng, Nam Minh Lưu Ly Hỏa chính là chân viêm cực kỳ nổi danh trong thế gian, hiếm có hỏa diễm cùng cấp bậc có thể chống lại.

Nhưng là vẻ vui mừng trên mặt hắn còn không được nửa hô hấp, trong mắt đột nhiên hiện ra một tia sợ hãi.

Ngay sau đó, Nam Minh Lưu Ly Hỏa nhanh chóng héo rũ, hơn nữa bị quang diễm màu trắng hình dạng nòng nọc kia xuyên thấu qua, đánh trúng thân thể hắn.

Thân thể Nam Minh tông chủ run lên, chỉ cảm thấy thọ nguyên, nguyên khí, sinh mệnh lực nhanh chóng mất đi.

Chỉ thời gian một hô hấp như vậy, cả khuôn mặt hắn thoáng chốc trắng bệch.

Vừa định rút đi.

Ầm

Một cỗ trọng lực vô hình phủ xuống, khiến cho hắn ở không trung lơ đãng một cái, miệng phun máu tươi.

Dưới tình thế sợ hãi không hiểu, hắn không chút do dự, toàn thân ánh lửa bùng lên, giống như hỏa tiễn "Xuyvút" một tiếng bay vút ra vài dặm, biến mất ở phía chân trời.

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, một lần nữa trở lại trên vai Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Trên mặt Viễn cổ Cự Thạch Tinh lộ ra một tia kinh ngạc.

- Tổ hợp hai chúng ta nơi Cực Bắc hẳn là không có đối thủ, cho dù là Hóa Thần Kỳ cũng có thể đánh một trận, cùng với giết chết hắn, còn không bằng để cho hắn chạy kinh sợ bọn tép riu, miễn cho mỗi kẻ giống như chó điên.

Dương Phàm Thần sắc dịu đi, giải thích.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh không hỏi nhiều, dung hợp cùng Hồn Căn Dương Phàm âm thầm theo ý chí của hắn bay về phía chân trời.

Cùng lúc đó, Nam Minh tông chủ thông qua bí thuật phi hành ra ngoài vài chục dặm, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Mái tóc đen của hắn biến thành màu trắng, làn da nhăn lên lão hóa, nhìn qua giống như một lão già.

- Thật là đáng sợ! Thiếu chút nữa liền mất mạng.

Nam Minh tông chủ kinh hãi thở ra một hơi, đột nhiên hắn nghĩ lại lúc trước Băng U công chúa biến thành lão bà.

Bỗng nhiên hắn hiểu được vì sao Băng U công chúa biến thành hình dạng như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn một giây cũng không dám dừng lại, hỏa tốc bay về phía một truyền tống cổ bảo của Băng Tuyết Tiên Vực.

Dương Phàm ngồi trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh, phi hành không đến nửa canh giờ, phía trước truyền đến một cổ khí tức quen thuộc.

Chính là chúng tu sĩ Băng Phách Tông.

Khi Viễn cổ Cự Thạch Tinh gào thét phá không mà đến, lam bào quái nhân cùng nữ trưởng lão họ Liễu cảm ứng được, lập tức quay đầu lại.

Khi bọn họ nhìn thấy Cự Thạch Tinh này đuổi theo sắc mặt đều biến đổi.

Mà sự tồn tại của Dương Phàm càng làm cho bọn họ giống như quỷ, giật mình một cái.

- Đều dừng lại.

Lam bào quái nhân nhắc tay, lệnh cho chúng tu sĩ dừng lại.

Mọi người của Băng Phách Tông nhìn lại, đều bị dọa nhảy dựng.

- Hắn hắn còn chưa chết!

Nam tử họ Phương ở trong đám người, khuôn mặt hung hăng co giật một hồi, ghen ghét nhìn trân trối.

Chúng tu sĩ còn lại theo sau đều lộ ra vẻ cổ quái.

Dương Phàm không phải lần đầu tiên mất tích, cũng không phải lần đầu tiên bị người kết luận hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà lần này hắn lại thành công sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mọi người.

- Dương đạo hữu.

Lâm Thành ngạc nhiên vui mừng, vội vàng lên đón:

- Ta sớm biết ngươi sẽ không dễ dàng chết đi.

Trong đôi mắt sáng của Liễu Tuyết Cẩm cùng Tần tiên tử cùng lộ ra vài tia ngạc nhiên vui mừng, càng nhiều là cổ quái kinh ngạc.

- Chết?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mấy người tại trường, ha ha cười:

- Chẳng lẽ ai phán ta nhất định sẽ chết?

Đám người Tần tiên tử lập tức có chút ngượng ngùng.

Không ít người dùng dư quang khóe mắt nhìn phía lam bào quái nhân.

Lúc trước chính hắn kết luận Dương Phàm hắn phải chết, thái độ hết sức cứng rắn.

Mà giờ phút này, lam bào quái nhân hết sức xấu hổ, sau đó sắc mặt âm trầm, rất khó coi.

- Hừ, còn không về đội, kể lại rõ sự tình một năm một mười. Còn có Viễn cổ Cự Thạch Tinh người ngồi hắn là thuộc về sở hữu dưới danh nghĩa tông môn

Lam bào quái nhân mắt lạnh lùng nói.

584. Chương 568: Thái Thượng Trưởng Lão

Lam bào quái nhân cảm thấy thật mất mặt, giờ phút này dường như định lấy bối phận ép người.

Trong mắt hắn, mặc kệ Dương Phàm lợi hại tới cỡ nào, chung quy cũng là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, đệ tử trong tông phái.

Một khi đã như vậy, ở trước mặt địa vị bối phận, nhất định phải chịu hắn quản chế.

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời, chỉ thấy viễn cổ Cự Thạch Tinh dưới chân Dương Phàm gầm nhẹ một tiếng.

"Ầm!"

Một cổ trọng lực bỗng dưng buông xuống, đè mạnh trên người lam bào quái nhân.

Đột ngột phải chịu đựng thần thông trọng lực mạnh mẽ này, thân mình lam bào quái nhân loạn choạng mấy cái, "bùm" một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Sắc mặt hắn tái nhợt, phun ra một búng máu.

Ngay cả đám người tông chủ Nam Minh thực lực có thể so với đại tu sĩ Nguyên Anh, đều khó có thể ngay mặt chống lại thần thông trọng lực này, hắn chỉ là một Nguyên Anh bình thường càng không có khả năng chống đỡ.

Chỉ trong một ý niệm, viễn cổ Cự Thạch Tinh đã làm hắn bị thương không nhẹ.

- Người

Lam bào quái nhân phát run run, chỉ tay vào Dương Phàm, vừa giận lại vừa kinh sợ.

- To con! Đây là trưởng lão tông môn, chớ có vô lễ!

Dương Phàm giả bộ bất mãn mắng viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh làm ra vẻ mặt ủy khuất, thu hồi địch ý.

Trên thực tế, cùng dung hợp với Hồn Căn của Dương Phàm, hai người gần như liên thông cùng một ý.

- Triều trưởng lão! Vừa rồi là to con vô lễ, mong ngài thứ lỗi!

Dương Phàm không hề có thành ý nói.

Nữ trưởng lão họ Liễu vội vàng bước tới hoà giải, cười dài nói:

- Dương Phàm! Người lần này tiến vào Kỳ Thạch Lâm, biểu hiện phi thường tốt, về tông môn chúng ta sẽ bẩm báo với tông chủ.

Lam bào quái nhân lại bay lên, sắc mặt thật rất khó coi.

Dương Phàm vẫn giữ vẻ mặt bình thản nói:

- To con là bằng hữu của ta, cũng không phải là chiến lợi phẩm gì, đâu có thể như lời Triệu trưởng lão nói, danh nghĩa thuộc về tông môn.

- Người

Lam bào quái nhân lại giận dữ định phát tác, nhưng bị nữ trưởng lão họ Liễu chặn lại, truyền âm nói:

- Người này có thể lôi kéo quan hệ cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh, lại nhiều lần sáng tạo kỳ tích, sao có thể là một gã tu sĩ Ngưng Thần Kỳ đơn giản như vậy?

Lam bào quái nhân nghe vậy, cũng tỉnh táo lại.

Tuy rằng hấn quan sát bất kể góc độ nào, đối phương đều là tu sĩ Ngưng Thần Kỳ, nhưng vạn nhất đối phương thật sự ẩn giấu tu vi, vậy tu vi chân chính sẽ đáng sợ đến mức nào?

Nghĩ đến đây, hấn giật mình đánh thót một cái.

Trên thực tế, hiện tại Dương Phàm dung hợp cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh, tự nghĩ đã có thể bề nghề Cực Bắc, có thể phát ra khiêu chiến cả với Hóa Thần Kỳ, căn bản không cần ẩn giấu điểm tu vi làm kẻ thấp kém nữa, sở dĩ hấn còn duy trì tu vi ở mức Ngưng Thần Kỳ, là bởi vì tình hữu nghị giữa hấn và Lâm Thành.

Chuyến hành trình Cực Bắc lần này, Lâm Thành là người thứ nhất quen biết nói chuyện cùng hấn. Lúc đầu hoàn toàn xem nhẹ tu vi, dùng thân phận một gã tán tu bậc thấp quen nhau, quan hệ giữa hai người thực không tệ.

Trong thời gian mấy năm này, Dương Phàm cũng chân chính xem hấn là một bằng hữu.

Nếu Dương Phàm biến đổi nhanh chóng, đột nhiên biến thành Nguyên Anh lão quái trong truyền thuyết, có thể sẽ khiến cho quan hệ giữa hai người biến chất.

Giờ phút này, mặc kệ đám người Lâm Thành, Tần tiên tử hoài nghi suy đoán như thế nào, chỉ cần bọn họ không thể xác định tu vi thật của Dương Phàm, thì mục đích của Dương Phàm đã đạt được rồi.

Sau đó suốt đường đi, các tu sĩ Băng Phách Tông thập phần kính sợ Dương Phàm.

Nữ trưởng lão họ Liễu đối đãi với Dương Phàm rất khách khí, lam bào quái nhân cũng không dám lên tiếng phản đối nữa.

Nam nhân họ Phương thì ở trong lòng thầm thấp thỏm lo âu.

May mà từ đầu đến giờ, Dương Phàm cũng không hề liếc mắt nhìn hấn, điều này khiến trong lòng hấn hơi an tâm một chút.

Phi hành mấy ngày, các tu sĩ bình yên về tới Băng Phách Tông.

Ngay khi về tới Băng Phách Tông, có các Nguyên Anh trưởng lão khác trong tông phái đi ra đón tiếp, đồng thời hỏi về tình hình Kỳ Thạch Lâm.

Khi những tu sĩ ra đón này, nhìn thấy Dương Phàm ngồi trên viễn cổ Cự Thạch Tinh, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, nữ trưởng lão họ Liễu mới nói sơ qua một chút cho mọi người biết.

Mấy vị Nguyên Anh trưởng lão biết được Dương Phàm là tu sĩ bậc thấp nho nhỏ mà lại có thể nhận được viễn cổ Cự Thạch Tinh ưu ái coi trọng, tất cả đều lộ ra vẻ hâm mộ, cũng có mấy người căm ghét lòng mang ý xấu, muốn đánh chủ ý tới Dương Phàm.

Sau khi trở lại tông phái, hết thảy đều trở lại nếp sống bình thường.

Chỉ có khác biệt là bên cạnh Dương Phàm có thêm một tên to con, rất thu hút chú ý của mọi người.

Thấy vậy, dưới tình huống chẳng đáng dừng, Dương Phàm đành cho viễn cổ Cự Thạch Tinh tránh vào lòng đất, lúc đó liền yên tĩnh được một chút.

Một ngày nọ, Dương Phàm đi vào động phủ của Lâm Thành, nói với hắn:

- Lâm đạo hữu! Xem tình thế trước mắt, Dương mỗ không thể ở Cực Bắc lâu hơn được nữa.

- Dương đạo hữu! Lời ngươi nói rất kỳ quái

Lâm Thành có vẻ lầy lăm lạ nói tiếp:

- Cứ giống như ngươi không phải là người Cực Bắc.

- Ha ha! Đích xác ta không phải là tu sĩ Cực Bắc.

Dương Phàm mỉm cười, cùng thản nhiên nói thẳng ra.

- Ngươi người là đến từ ngoài Cực Bắc?

Lâm Thành ngẩn người.

Mặc kệ trước đó suy đoán bao nhiêu biết bao nhiêu lần về thân phận lai lịch của Dương Phàm, nhưng tuyệt đối hắn không nghĩ tới, đối phương lại là đến từ ngoài Cực Bắc.

Nếu là đến từ ngoài Cực Bắc, như vậy hết thảy đều có thể hiểu được thông suốt.

Vì sao tu vi Dương Phàm sâu không lường được, mấy năm trước hoàn toàn không biết gì về Cực Bắc, ngay cả Băng Tuyết Tiên Vực cũng không nghe nói qua.

- Đúng vậy! Tình thế biến đổi cấp bách, nếu không có gì ngoài ý liệu, nhiều lắm là hai tháng ta sẽ rời Băng Phách Tông, sau đó chuẩn bị đi khắp nơi Cực Bắc, để đạt mục đích chuyến đi lần này. Chờ chuyện này hết thảy xong xuôi, ta sẽ rời Cực Bắc.

Dương Phàm nói ra hết dự định của mình.

Mặc dù Lâm Thành có chỗ hiểu chỗ không, nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều.

- Chuyện có liên quan thân phận lai lịch của ta, ngươi cố gắng đừng nói với người khác.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Không đâu! Tuyệt đối không nói.

Lâm Thành gật đầu, vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng hiểu rằng: tin tức mình đến từ ngoài Cực Bắc, sớm hay muộn cùng sẽ có người đoán ra được.

Nhưng ở ngoài Cực Bắc rộng lớn vô tận, ai có thể dự đoán được hắn đến từ địa phương nào?

Hơn nữa từ Cực Bắc đến Bắc Tàn, tu sĩ Nguyên Anh bình thường phải phi hành bốn năm mươi năm mới có thể tới, khoảng cách xa xôi biết bao.

Với tu vi của Dương Phàm hiện tại, ở những khu vực Bắc Tàn, Cực Bắc này thật đúng là không sợ ai.

Từ đó về sau, Dương Phàm bắt đầu tĩnh tu.

Liễu Tuyết Cầm chịu sứ mệnh, muốn tạo quan hệ tốt với Dương Phàm, nhưng vẫn không có cơ hội.

Nếu không có cách nào tiếp cận Dương Phàm, nàng liền thay đổi phương pháp thường xuyên qua lại với Lâm Thành, quan hệ càng ngày càng tốt.

Hết thảy chuyện này, Dương Phàm đều thấy ở trong mắt, cũng không nói gì thêm.

Hắn tiêu phí không ít thời gian trong Tiên Hồng Không Gian, trợ giúp Thạch Thiên Hàn khôi phục thương thể.

Thạch Thiên Hàn bị tổn thương do tính hủy diệt đóng băng, còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của Dương Phàm.

- Không biết tình huống Vạn Hàn Băng Uyên Trì bên kia như thế nào?

Dương Phàm thì thảo lẩm bẩm.

Không lâu sau chuyện có liên quan tới Kỳ Thạch cấm Phủ, tình hình Kỳ Thạch Lâm bên kia cũng truyền đến đây.

Nghe nói, lấy Kỳ Thạch Lâm làm trung tâm, trong vòng phạm vi một ngàn dặm toàn bộ bị đóng băng.

Hơn nữa còn có một số Băng hàn, dần dần lan tràn khắp Băng Tuyết Tiên Vực, làm cho môi trường ở nơi này ác liệt hơn trước kia một ít.

May mà, tình huống đến đó, rồi không có tiếp tục biến hóa tiến thêm nữa.

Nhưng chuyện này, lại dẫn tới chú ý của giới cao tầng Cực Bắc.

Một ngày nọ, thời điểm Dương Phàm dung nhập tâm thần vào Tiên Hồng Không Gian, cảm nhận được khí tức ở khu vực Linh Thú Viên có biến hóa.

Chỉ thấy trên tinh thể hình trứng Lưu Ly Hàn Tinh Xà biến thành, xuất hiện một vài vết nứt nhỏ.

- Thật tốt quá, xem ra không tới nửa tháng, nó có thể độ biến hóa kiếp, tấn chức Biến Hóa Kỳ rồi.

Dương Phàm vui mừng lẩm bẩm.

Kế tiếp sau Phệ Hồn Độc Hạt Vương, Lưu Ly Hàn Tinh Xà cũng sắp tấn chức Biến Hóa Kỳ.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà thiên phú có thể so với thần thú, là hoang dã biến dị thú, sau khi tấn chức Biến Hóa Kỳ, thực lực của nó tất nhiên không thể do lường theo lẽ thường.

Ngoài ra, thời điểm lần trước Độc Hạt Vương độ biến hóa kiếp, Dương Phàm đang bế quan, hoàn toàn do Thạch Thiên Hàn phụ trách, hắn cũng không có tự mình áp trận, lần này hắn phải ở hiện trường lĩnh hội.

Gặp tình huống này, rốt cục Dương Phàm quyết định rời khỏi Băng Phách Tông.

Nhưng ngay thời điểm Dương Phàm chuẩn bị rời Băng Phách Tông, Liễu Tuyết Cầm lại đây truyền tin.

- Cái gì Thái thượng trưởng lão muốn gặp ta?

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Hắn tiềm ẩn ở Băng Phách Tông cùng đã vài năm, cũng biết Băng Phách Tông có một vị Thái thượng trưởng lão thần bí. Ngay cả cảm quan Hồn Cẩn của Dương Phàm cũng khó có thể cảm ứng được.

Với chuyện này Dương Phàm cũng không tiện từ chối.

Trong lòng Dương Phàm vừa động, nghe nói vị Thái thượng trưởng lão Băng Phách Tông này tuổi rất già lão, biết đâu có thể từ nơi lão nghe được tin tức của Thiên Nhất Hồn Thủy.

- Được! Cung kính không bằng tuân mệnh.

Dương Phàm nói, thần sắc bình tĩnh.

Không bao lâu, nữ trưởng lão họ Liễu dẫn đường Dương Phàm tới phía sau ngọn núi cao nhất Băng Phách Tông.

Quang cảnh nơi này thật thanh tĩnh, nhìn như bình thường không có gì khác lạ, ngày thường lại bị liệt vào cấm địa của tông phái.

Nữ trưởng lão họ Liễu dẫn hắn vào cấm địa phía sau núi tới trước một cái động phủ bình thường.

Một lão nhân cầm chổi trong tay, đang dọn dẹp tuyết đọng và lá rụng trước động phủ.

Lúc đầu Dương Phàm tưởng là một người hầu, không để ý tới chút nào.

Nhưng sau khi tới gần người này, bỗng nhiên hắn sinh ra một loại cảm ứng kỳ lạ.

Tuy rằng lão nhân này đang quét rác, nhưng thần sắc cực kỳ chăm chú, gần như đạt tới cảnh giới quên mình, từng động tác, mỗi một chi tiết biến hóa, đều mơ hồ hòa hợp với một số huyền ảo nào đó trong thiên địa.

Người này không đơn giản.

Trong mắt Dương Phàm chột lóe sáng, hần dưng chân lại, híp mắt, đánh giá lão già này.

Lão già mặc áo màu trắng xanh, mặt trên dày đặc miếng vá, rõ ràng đã giắt qua vô số lần.

Lão chuyên chú quét rác, cẩn thận từng li từng tí, tướng mạo cùng cực kỳ bình thường.

- Dương đạo hữu! Người không vào động phủ?

Nữ trưởng lão họ Liễu tỏ mò hỏi.

- Không vào!

Dương Phàm lại hỏi với vẻ mặt bình thản:

- Xin hỏi Thái thượng trưởng lão ở nơi nào?

- Nói thật, ta cũng chưa gặp qua Thái thượng trưởng lão, chỉ là theo yêu cầu dẫn người tới đây.

Nữ trưởng lão họ Liễu thở dài,

- Vậy nhiệm vụ của người coi như xong rồi!

Dương Phàm cười nhạt nói.

Nữ trưởng lão họ Liễu dường như có điều suy nghĩ nhìn lướt qua lão nhân quét rác một cái, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cúi thấp người rời đi.

Dương Phàm đứng ở trước động phủ bình thường này, hai tay chấp sau lưng, lẳng lặng đứng chờ.

Dần dần, cảm quan Hồn Căn của hần dung hợp vào đại địa dưới chân.

Cái loại cảm giác nắm trong tay tuyệt đối này, chính là giúp trong lòng hần thêm ổn định vài phần, nhưng vẫn có vài phần lo lắng.

Đồng thời, hần lại liên hệ với viễn cổ Cự Thạch Tinh dưới mặt đất xa ngoài ở mấy chục dặm.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh ở dưới mặt đất, lập tức chạy tới hướng bên này.

Thế nhưng lão nhân quét rác vẫn như trước chuyên chú quét rác, dường như thật sự là một lão già cực kỳ bình thường.

Dương Phàm chỉ lẳng lặng đứng chờ, kiên nhẫn không quấy rầy đối phương.

Bởi vì, thông qua động tác của lão nhân, dường như hần có cảm giác mơ hồ chạm phải một trình độ rất cao.

Rất cực, tới khi trước động phủ này không còn lại một mảnh lá rụng cùng tuyết đọng, lão nhân rốt cực thu hồi cái chổi, thở nhẹ một hơi.

Dương Phàm lộ vẻ mặt ngưng trọng, hít sâu một hơi, ôm quyền thi lễ nói:

- Tại hạ Dương Phàm ra mắt tiên bối.

585. Chương 569: Hóa Thần Chi Cảnh

Dương Phàm tiến tới một bước, ôm quyền thi lễ, giọng điệu thần thái ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Trong lúc đó, Hồn Căn dung hợp cùng một mảnh đại địa dưới chân, và duy trì liên hệ cùng Viễn cổ Cự Thạch Tinh dưới mặt đất.

Hần ngưng trọng hết sức cẩn thận như vậy, cho dù là lúc đối mặt với mấy cường giả Tam U lão mụ Hắc Phong Ma Hoàng, cũng không bằng.

Lão nhân nghe tiếng nói, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn phía hần, cặp con ngươi đục ngầu trong mắt kia tĩnh lặng không gợn sóng.

- Tiền bối?

Lão nhân phất tay cười nói:

- Lão hủ không dám nhận!

Nhìn thoáng qua, lão tựa hồ thật sự là một lão nhân bình thường.

Nhưng Dương Phàm cũng không nghĩ là như vậy.

- Xin hỏi tiền bối, ngài đã tấn chức Hóa Thần Kỳ, vì sao không chịu trói buộc trong thiên địa này?

Ngoài mặt Dương Phàm vẫn giữ vẻ trấn định, không kiêu ngạo không khiêm nhường nói.

Giọng điệu của hắn tỏ ra thập phần khẳng định, không giống như là thăm dò.

Lời vừa nói ra, trong mắt lão nhân chợt lóe sáng, rồi bất ngờ sinh ra một áp lực, dường như đến từ trên hư không quanh mình phủ xuống.

Dương Phàm thông suốt thiên địa tự nhiên, cảm quan càng thêm mãnh liệt sâu sắc, trong lòng phát lạnh.

Áp lực của Hóa Thần Kỳ mang tới, hoàn toàn bất đồng với cường giả Nguyên Anh.

Cường giả Nguyên Anh dù linh áp cường đại mấy đi nữa, đều là đến từ cảnh giới linh hồn của bản thân hắn.

Mà cảnh giới Hóa Thần chính là một cái ý niệm trong đầu, liền khiến cho cổ uy áp này từ hư không mà đến.

Lực chủng của sinh mệnh chi nguyên trong cơ thể Dương Phàm, đột nhiên tăng tốc nhịp đập.

Trong mắt hắn thoáng lóe lên một tia linh ngộ. Cảnh giới Hóa Thần đem cảnh giới dung nhập vào bên trong thiên địa hư không, loại cảnh giới huyền diệu này, quả thực cường đại tới cực điểm.

- Không, lão hủ cũng chưa có bước vào Hóa Thần Kỳ.

Lão nhân áo xanh thản nhiên nói, lần đầu nhìn ngay mặt đánh giá Dương Phàm, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc kỳ dị.

- Không có?

Dương Phàm nhướn mày, cảm giác của mình chẳng lẽ lại sai?

Cảnh giới vượt trội như thế, tuyệt đối không phải Nguyên Anh Kỳ có thể so sánh được.

Đối mặt với cảnh giới thần diệu dung nhập trong hư không bậc này, cho dù tới tám, mười cường giả Nguyên Anh, cũng không hề có tác dụng.

- Kỳ thật người suy đoán cũng không sai biệt lắm.

Lão nhân áo xanh tán thưởng cười, sau đó đưa tay ra hiệu mời Dương Phàm vào trong động phủ nói chuyện.

- Còn người bằng hữu kia! Có muốn cùng nhau đi vào hay không?

Lão nhân tựa cười như không cười nói.

Ý của lão, đương nhiên là nói viên cổ Cự Thạch Tinh ở dưới lòng đất.

- Không cần.

Dương Phàm lộ sắc mặt nghiêm túc, trong đôi mắt sáng ngời, làm cho người ta cảm nhận sâu sắc về tự tin của hắn.

Động phủ thực bình thường, Dương Phàm hoàn toàn nhìn không ra chút gì thần kỳ.

Có lẽ, sau khi tu vi đạt tới trình độ này, hết thảy đều trở lại nguyên trạng.

- Các hạ thực tự tin, không sợ lão phu giữ người ở lại đây sao?

Khí tức giản dị tự nhiên trên người lão nhân biến mất, lại biến thành như viên ngọc chói sáng.

Phần khí chất này thật siêu phàm nhập thánh, mỗi cái gờ tay nhấc chân, dường như hội tụ vô số hào quang trong thiên địa.

- Tiền bối nói đùa, cho dù chân chính bước vào cảnh giới Hóa Thần, cũng phải chịu trói buộc trong thiên địa này.

Dương Phàm hơi biến sắc, ngay lập tức khôi phục lại vẻ trầm tĩnh trấn định như thường.

Đối phương nếu mời mình tới làm khách, khẳng định có chuyện cần thương nghị. Còn như thực muốn động thủ, cũng không cần phải phiền toái như vậy.

- Người biết được thật không ít.

Lão nhân áo xanh lộ sắc mặt kinh ngạc:

- Chỉ có thời điểm tu vi cảnh giới chạm đến điểm giới hạn của Hóa Thần, mới có thể cảm nhận được ước thúc như lao tù trong thiên địa này.

- Xin hỏi tiền bối, ngài vì cái gì không chịu ước thúc trong thiên địa?

Dương Phàm lại hỏi,

- Lão hủ trong tay không có các kỳ vật như Chí Bảo Long Khí, không dám tùy tiện đột phá ràng buộc bình cảnh của Hóa Thần?

Lão nhân áo xanh làm như không có gì quan trọng nói.

- Ta hiểu được

Dương Phàm lập tức lộ ra vẻ giật mình kinh ngạc:

- Tiền bối đạt tới cảnh giới linh hồn Hóa Thần Kỳ, lại như trước áp chế tu vi ở Nguyên Anh đỉnh.

Cũng chỉ có tình huống này, mới có thể giải thích trạng thái của lão nhân giờ phút này.

Tuy nhiên, theo trong miệng lão nhân áo xanh, Dương Phàm lại nắm được một ý tứ khác:

Ở dưới tình huống có được Chí Bảo Long Khí, dường như có thể ở mức độ nhất định nào đó, chống lại được trói buộc trong thiên địa này.

- Người đoán không sai!

Lão nhân áo xanh khẽ thở dài, trong mắt dường như còn lộ ra một chút vẻ bất đắc dĩ.

- Vậy không biết tiền bối gọi ta đến, có gì chỉ bảo?

Dương Phàm hít hai tràng mắt lại, đánh giá đối phương.

Theo từ đầu hẩn quan sát, lão nhân này thân là Thái thượng trưởng lão Băng Phách Tông, mà lại sống hơn một ngàn năm trăm năm.

Cường giả Nguyên Anh thì theo cảnh giới chênh lệch, tuổi thọ ở khoảng một ngàn đến một ngàn năm trăm năm.

Mà lão nhân áo xanh này, mặc dù cảnh giới linh hồn đạt tới Hóa Thần Kỳ, nhưng ở đối đầu với ước thúc của tuổi thọ vẫn có phần khó khăn.

Lão nhân áo xanh trầm ngâm thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng:

- Lão hủ không biết người tới Cực Bắc có mục đích gì, tuy nhiên đã có duyên gia nhập Băng Phách Tông, cũng là có một mối cơ duyên với bản tông. Vừa lúc tuổi thọ của lão hủ sắp đến hạn mức cao nhất, nếu không đột phá Hóa Thần Kỳ thì chỉ có tọa hóa.

- Ý của tiền bối là

Dương Phàm đã đoán được vài phần.

- Trong vòng mười năm, lão hủ phải đối mặt với hai lựa chọn: Thứ nhất, tọa hóa ngay tại chỗ, chấm dứt tuổi thọ. Thứ hai là rời xa Cực Bắc, tìm tới Thánh địa tu tiên trong truyền thuyết: Đại Tàn Vương Triều.

Khi lão nhân áo xanh đề cập tới bốn chữ Đại Tàn Vương Triều, trong mắt lóe ra sắc thái kỳ dị.

- Mà Băng Phách Tông là đại phái nhất lưu ở Cực Bắc, lão hủ đã gửi gắm ngàn năm tâm huyết. Một khi ta rời đi, trong tông phái không có cường giả thực lực có thể so với đại tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, trong vòng mấy trăm năm chắc chắn đi vào suy vong.

Lão nhân áo xanh khẽ thở dài.

- Trước khi đi, chẳng lẽ tiền bối không thể đào tạo ra một vị đại tu sĩ Nguyên Anh sao?

Dương Phàm khó hiểu nói.

- Người cũng thấy đấy. Băng Phách Tông ta mặc dù có vài vị Nguyên Anh, nhưng đều là cảnh giới sơ kỳ, nếu không gặp kỳ ngộ gì lớn, chỉ sợ suốt đời cũng không có hy vọng tấn chức cảnh giới hậu Kỳ. Thử nghĩ, với tình huống này làm sao có thể sống yên ở Băng Tuyết Tiên Vực. Không nói đến Băng U Cung, Cổ tộc các thế lực kế thừa từ xa xưa, cho dù là đại phái nhất lưu như Huyền Băng Môn, cũng có thể hình thành uy hiếp lớn lao cho tông môn ta.

Trong đôi mắt Lão nhân áo xanh lộ vẻ lo âu.

Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc.

Băng Phách Tông sau địa vị Thái thượng trưởng lão của lão nhân áo xanh này, đích xác không có đại nhân vật nào có thể xứng đáng thay thế được.

Theo hần biết, ở Cực Bắc có gần mười đại phái nhất lưu, trong mỗi đại phái nhất lưu, cơ bản có đại tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, hoặc là hai ba vị cường giả Nguyên Anh trung Kỳ trở lên.

- Tiền bối có chuyện gì, có thể nói thẳng ra.

Dương Phàm cười nói.

- Lão hủ họ Khương, tên Trường Phong.

Lần đầu tiên lão nhân nói ra tên họ của mình.

- Thì ra là Khương tiền bối.

Dương Phàm gật gật đầu, chờ đối phương nói tiếp.

- Khương mỗ có một thỉnh cầu, mặc kệ đạo hữu đến từ phương nào, đến Cực Bắc có mục đích gì, nếu đã gia nhập bản tông, lão hủ chân thành hy vọng, người có thể trở thành trưởng lão của bản tông.

Trong mắt Khương Trường Phong lộ rõ vẻ chờ mong bức thiết.

- Cái này

Dương Phàm có vẻ khó xử nói:

- Dương mỗ sau khi làm xong việc ở Cực Bắc, sẽ lập tức rời đi.

- Người chỉ cần trở thành trưởng lão vinh dự của bản tông, ở thời khắc nguy nan, có thể viện trợ một phần là được. Hơn nữa ở Cực Bắc này lão hủ cũng có một hai vị bằng hữu có thể tin tưởng, trên danh nghĩa là trưởng lão vinh dự bản tông, chỉ tiếc tuổi thọ của họ cũng không đến một trăm năm.

- Vì cái gì tiền bối coi trọng ta như vậy?

Dương Phàm có phần khó hiểu,

- Bởi lão hủ có thể cảm nhận được, người còn rất trẻ, chỉ sợ còn chưa tới hai trăm tuổi, ngày sau tiềm lực vô hạn.

Khương Trường Phong đáp.

Dương Phàm vẫn như trước tỏ ý không muốn lắm, loại chuyện không có lợi này, ai nguyện ý làm?

- Không biết Dương đạo hữu đi vào Cực Bắc, có mục đích gì, nói không chừng lão hủ có thể giúp đỡ phần nào.

Khương Trường Phong cười nói.

Dương Phàm hơi sáng mắt lên, người này chính là nhân vật một chân bước vào Hóa Thần Kỳ, sống lâu ở Cực Bắc như thế, thực rất có thể biết không ít,

Vì thế, Dương Phàm lập tức nói ra một lần mục đích tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy và tinh thần Chiêm Bặc Đạo của mình.

Khương Trường Phong nghe xong, sau đó vuốt râu cười:

- Tuy rằng không biết Cực Bắc này, thật sự có Thiên Nhất Hồn Thủy hay không, nhưng hai chuyện này, ta đều biết manh mối, đặc biệt là phần sau, lão hủ gần như có thể xác định trăm phần trăm.

Dương Phàm nghe vậy mừng rỡ:

- Tiền bối có thể nói cho biết một trong hai không?

Thực là: "Đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu."

- Khắp Cực Bắc người biết việc này rất ít rất ít, mà lão hủ vừa lúc là một trong số đó. Nhưng ít nhất Dương đạo hữu cùng phải đáp ứng làm trưởng lão vinh dự của Bằng Phách Tông ta chứ?

Khương Trường Phong cười tủm tỉm nói.

Nghe vậy, mặt Dương Phàm hơi đổi sắc, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

Đúng nếu như Dương Phàm không muốn ngồi trên cái ghế không hề có ích lợi, còn phải gánh vác trách nhiệm này, Khương Trường Phong cũng sẽ không dễ dàng nói cho Dương Phàm chuyện bí ẩn đó.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, gật đầu hồ hững nói:

- So với giao dịch này, Dương mỡ làm.

Dứt lời, trong tay hắn xuất hiện ba tấm ngọc phù màu đen, thản nhiên nói:

- Dương mỡ không thể cam đoan hàng năm có mặt ở Bằng Phách Tông, nhưng có thể hứa hẹn ba lần cơ hội ra tay trợ giúp Bất kê cách xa nhau rất xa, chỉ cần bóp nát ngọc phù này, liền có thể theo lời gọi tới.

Trong mắt Khương Trường Phong thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc, tiếp nhận ngọc phù màu đen vào tay, gật đầu:

- Tốt lắm, ở Cực Bắc Dương đạo hữu có bất cứ nghi vấn gì, lão hủ biết đều giải đáp, bao gồm manh mối tin tức về Thiên Nhất Hồn Thủy và tinh thần Chiêm Bặc Đạo.

- Xin Khương tiền bối nói ra.

Trong lòng Dương Phàm hơi có chút cấp bách.

Đến Cực Bắc cũng đã nhiều năm, cuối cùng có thể tìm được một ít manh mối, hơn nữa là hai sự kiện đồng thời có tiền triển.

- Có liên quan tới Thiên Nhất Hồn Thủy, theo Khương mỡ biết thật lâu trước kia, thời điểm Bằng Tuyết Tiên Vực vừa mới khai sáng, từng xuất hiện qua một lần. Từ đó về sau không còn nghe nói tới nữa.

Khương Trường Phong không nhanh không chậm giải đáp,

- Như vậy lúc ấy, Thiên Nhất Hồn Thủy là xuất xứ từ đâu?

Dương Phàm sáng mắt lên hỏi.

Ở Bắc Tàn dường như từ xưa đến nay, cũng không có xuất hiện Thiên Nhất Hồn Thủy, mà không ngờ ở Cực Bắc lại có ghi chép xuất hiện qua.

- Đến từ một gia tộc ẩn thế Thần bí nhất ở Cực Bắc Cổ tộc.

Trong mắt Khương Trường Phong chợt lóe sáng kỳ lạ, cuối cùng gần như phun ra từng chữ một.

- Cổ tộc?

Dương Phàm có phần kinh ngạc, hẳn đến Cực Bắc mấy năm nay, nhưng chưa từng nghe nói qua tộc này,

Mà một cái gia tộc Thần bí như vậy, không ngờ đã từng xuất hiện Thiên Nhất Hồn Thủy!

Dương Phàm cảm thấy ngạc nhiên vui mừng, đồng thời lại cảm thấy khó tin.

- Mạnh mối Thiên Nhất Hồn Thủy, ta chỉ biết có vậy thôi.

Khương Trường Phong thở phào một hơi:

- Về phần tinh thần Chiêm Bặc Đạo kế thừa, tuy rằng cũng rất bí ẩn, nhưng lão hủ vừa lúc cũng biết, toàn bộ Cực Bắc chỉ có một chỗ

586. Chương 570: Cổ Tộc Thần Bí!

Khương Trường Phong trên mặt lộ ra vài phần tang thương tưởng nhớ.

- Địa phương nào? Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Tâm của Cực Bắc!

Khương Trường Phong chậm rãi thốt ra bốn chữ.

- Tâm của Cực Bắc!

Dương Phàm thoáng sửng sốt, chính mình chưa từng nghe nói qua một địa phương như vậy.

- Mọi người đều biết, Cực Bắc từ ngoài vào trong được phân chia thành hai khu vực: ngoại vực và nội vực. Ngoại vực chính là ở bên ngoài Cực Bắc, trên băng nguyên mênh mông, đa số phạm nhân cư ngụ; mà nội vực, là một dãy băng hà vô tận, môi trường cực kỳ ác liệt, cho dù là người tu tiên bình thường cũng khó có thể chịu đựng. Chỗ Băng Tuyết Tiên Vực chúng ta, chính là một góc băng sơn của nội vực.

- Nhưng mà, đây chỉ là phân chia theo tầm nhìn của người thường. Trên thực tế, ở chỗ sâu trong Cực Bắc còn có một khu vực thần bí, gọi là Tâm của Cực Bắc!

- Ở chỗ sâu trong Cực Bắc?

Lúc này Dương Phàm mới phát hiện, diện tích của Cực Bắc rất lớn, mình theo từ ngoại vực đi vào nội vực, đi mãi mới vào băng Tuyết Tiên Vực, nhưng không nghĩ tới còn có khu vực ở trong sâu nữa.

- Tâm của Cực Bắc, tên đúng như ý nghĩa, chính là khu vực trung tâm của Cực Bắc. Nơi đó mới là môi trường ác liệt nhất của Cực Bắc, là địa phương rét lạnh nhất, cho dù là tu sĩ bậc cao bình thường đi vào đó cũng sẽ bị chết vì lạnh.

Khương Trường Phong cười nói.

Ngay cả tu sĩ bậc cao, đều có thể bị đông lạnh chết?

Dương Phàm không khỏi trầm lú lười, không nghĩ tới kế thừa của tinh thần Chiêm Bặc Đạo, lại ở một địa phương như vậy, khó trách hiếm có người biết tồn tại của nó.

- Vậy nếu Dương mỗ đi vào trung tâm Cực Bắc, thì phải làm thế nào mới có thể tìm được nơi kế thừa của tinh thần Chiêm Bặc Đạo?

Dương Phàm lại tiếp tục dò hỏi.

- Tâm của Cực Bắc, phạm vi cũng không nhỏ, về phần tinh thần Chiêm Bặc Đạo ở nơi nào, ta cũng không thể xác định.

Khương Trường Phong nói với giọng điệu bằng phẳng, đột nhiên lại đổi giọng:

- Nhưng có một thế lực gia tộc, khẳng định biết.
- Thế lực nào?
- Cổ tộc

Khương Trường Phong nói ra hai chữ hàm xúc đầy ý ngưng trọng.

Lại là Cổ tộc?

Dương Phàm nhíu mày.

Thật lâu trước kia khi Thiên Nhất Hồn Thủy hiện thế ở Cực Bắc, chính là xuất từ Cổ tộc.

Mà hiện tại ngay cả tinh thần Chiêm Bặc Đạo, cũng có phần liên quan tới Cổ tộc,

Cổ tộc này rốt cuộc có lai lịch thế nào đây?

Có lẽ nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Dương Phàm, Khương Trường Phong giải thích:

- Cổ tộc là một gia tộc thần bí từ ở ngoài Cực Bắc di chuyển tới, từ lúc Băng Tuyết Tiên Vực còn sơ khai. Nghe nói là đến từ Đại Tàn Vương Triều xa xôi.
- Qua nhiều thế hệ, một trong bốn Thánh Tôn Cực Bắc, trong đó có một là xuất từ Cổ tộc. Gia tộc thần bí cổ xưa này, luôn luôn không tham dự tranh chấp của Tu Tiên giới, nhưng thực lực sâu không lường được, tuyệt đối không ở dưới ba tông phái ở Cực Bắc, thậm chí còn đứng ở phía trên.
- Theo lão hủ biết, chỉ có người của cổ tộc có liên hệ với người thừa kế của tinh thần Chiêm Bặc Đạo. Cho nên, nếu người muốn đi tới đó, có thể liên hệ cùng người của Cổ tộc. Nếu không sợ phiền toái, thì cứ đi tới trung tâm Cực Bắc chậm rãi tìm, có lẽ tìm kiếm vài năm cũng có thể tìm được địa phương đó.

Nói xong cuối cùng, Khương Trường Phong đưa ra đề nghị với Dương Phàm.

- Đa tạ Thái thượng trưởng lão chỉ điểm.

Dương Phàm hướng Khương Trường Phong nói lời cảm tạ.

Hôm nay từ trong miệng vị Thái thượng trưởng lão này, chẳng những Dương Phàm biết được tầm hơi của Thiên Nhất Hồn Thủy, ngay cả vị trí của tinh thần Chiêm Bặc Đạo, cũng cơ bản xác định được.

Mà vấn đề mấu chốt đều ở ngay tại gia tộc thần bí Cổ tộc này.

Sau khi tiếp tục hỏi Thái thượng trưởng lão thêm một vài vấn đề, lúc này Dương Phàm mới đứng dậy cáo từ.

Ngay tại ngày hôm sau, Dương Phàm chính thức trở thành trưởng lão vinh dự của Băng Phách Tông, việc này cùng khiến sợ toàn bộ tông môn từ trên xuống dưới.

Gần trăm năm nay, Dương Phàm chính là tấn chức trưởng lão tông môn đầu tiên của Băng Phách Tông.

Đối với chuyện này, đám người Lâm Thành tự nhiên vô cùng vui mừng, nhiệt liệt chúc mừng.

Trừ Liễu Tuyết Cầm, Tàn tiên tử ra, còn có không ít tu sĩ, bao gồm lúc trước cùng nhau khảo hạch tu sĩ đến Băng Phách Tông, cũng lại đây chúc mừng.

Nhưng mà, Dương Phàm một mực bình thản không mừng không lo.

Đối với hắn mà nói, trở thành trưởng lão vinh dự của Băng Phách Tông, chỉ là một cái giao dịch nho nhỏ, không đáng vui mừng chút nào.

Khi biết Dương Phàm trở thành trưởng lão vinh dự, gã nam nhân họ Phương vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế hại Dương Phàm, cả người thiếu chút nữa hỏng mất.

- Điều này sao có thể?

Gã họ Phương đi lại quanh quẩn trong động phủ tâm tình rối loạn.

- Phu quân Hiện giờ kẻ sách, chỉ có một đường.

Trong động phủ một nữ nhân toàn thân mặc áo bào tím, mặt như hoa đào, mím môi thấp giọng nói.

Nàng này chính là song tu đạo lữ thường xuyên bày mưu tính kế cho hần.

- Nói mau.

Gã họ Phương sáng mắt lên, vội vàng thúc giục.

- Một chữ trốn!

Nữ nhân quả quyết nói.

- Trốn?

Gã họ Phương hít ngược một hơi khí lạnh, nhưng có vẻ lưu luyến không đành lòng rời bỏ.

Ở Băng Phách Tông nhiều năm như vậy, dù sao cũng có chút cảm tình, hơn nữa ở trong này thật vất vả mới bò lên một cái chấp sự, khó có thể buông bỏ.

- Phu quân nếu không trốn, chúng ta sẽ chết thực phẩm.

Nữ nhân lộ vẻ mặt lo lắng nói.

Gã nam tử họ Phương trầm tư suy nghĩ thật lâu sau, hít sâu một hơi, rốt cục nói:

- Được! Ta nghe lời muội.

Khuya đêm đó, hai người để lại lệnh bài thân phận tông phái trong động phủ sau đó vội vàng chạy trốn.

Địa hình trong tông phái gã họ Phương rất quen thuộc, ngay cả lộ tuyến tu sĩ tuần tra, hần đều biết rõ như lòng bàn tay.

Sau nửa canh giờ, hai người lén lút thấp tha thấp thỏm, thoát khỏi Băng Phách Tông.

"Phù!"

Gã họ Phương hít sâu một hơi:

- Cuối cùng trốn thoát rồi

"Vù!"

Bất thành linh, một tia sáng lóe lên xuyên thủng ngực hần.

- Người

Gã nam nhân họ Phương thân thể cứng đờ, mũi ngửi mùi thơm của cơ thể quen thuộc ở bên cạnh, đáng vẻ khó có thể tin.

- Vì cái gì

Gã nam nhân họ Phương mặt đầy vẻ bi thống, cũng không có xoay người lại.

Ở phía sau hần, nữ nhân áo bào tím cầm trong tay một thanh chủy thủ, đâm xuyên qua thân thể hần, mặt như sương lạnh, cười lạnh nói:

- Làm song tu đạo lữ với một kẻ bất lực như ngươi, ta chịu đựng đủ rồi.

"Bùm!"

Thi thể gã họ Phương ngã nằm dài trên mặt đất. Trước khi chết, trên mặt hần lộ đầy vẻ hối hận và không cam lòng.

- Tử Nghiên! Nàng làm không tệ.

Đúng lúc này, một gã nho sinh mặt mày sáng sủa đi tới, mặt đầy ý cười, ôm nữ nhân kia vào lòng.

- Thần đại ca! Tên bất lực này đâu sánh được với huynh, từ nay về sau, Nghiên nhi sẽ đi theo huynh!

Nữ nhân tên gọi là Tử Nghiên, nằm trong vòng tay nho sinh, bạch diện nũng nịu.

- Đúng rồi, người này thân là chấp sự Bằng Phách Tông, trong tông môn có thể có hồn bài của hắn. Chúng ta phải lập tức rời đi.

Gã nho sinh bạch diện đột nhiên cả kinh.

- Chậm đã, còn có túi trữ vật trên người hắn.

Tử Nghiên cười dài nói.

Gã nho sinh bạch diện vội vàng xoay mình, định lấy túi trữ vật trên người nam nhân họ Phương.

"Vèo!"

Một luồng sáng lóe lên, từ sau lưng đánh úp lại.

Gã nho sinh, bạch diện rùng mình, lập tức né mình qua một bên, nhưng vẫn chậm một bước.

"Phập!"

Thanh chủy thủ còn dính máu đỏ đậm vào cạnh trái tim hắn, toàn thân hắn lập tức cứng đờ.

Tử Nghiên mặt đằng đằng sát khí, thấy chưa giết chết đối phương, chủy thủ trong tay lại hung hăng đâm tiếp.

Gã nho sinh bạch diện lộ vẻ mặt kinh sợ, đột nhiên vận chuyển toàn lực nguyên khí, tung một chưởng đánh trúng người Tử Nghiên.

"Ầm! Rắc!"

Với tu vi Ngưng Thần Kỳ của Tử Nghiên, khó có thể chống đỡ một kích liều mình trước khi chết của cường giả Trúc Cơ, thân thể mềm mại bị đánh trúng gãy gập thành hai đoạn, máu tươi bắn tung tóe, vô cùng thê thảm.

Cùng một lúc trái tim của gã nho sinh bạch diện cũng vỡ nát, trên mặt còn đầy vẻ căm hận không cam lòng.

Cứ như vậy, trên mảnh đất tuyết trắng xóa này, nằm lại ba thi thể.

Trên mặt ba thi thể đều mơ hồ lưu lại vẻ hối hận

"Vèo!"

Một gã nam nhân đáng người khô ngô, hai tay như vòng kiềm, hiện ra trên mảnh tuyết trắng này, mắt nhìn ba thi thể trước mặt, vẻ mặt cổ quái lắm bầm:

- Chủ nhân phái ta đến giết hai người này, không nghĩ tới bọn họ tự mình kết liễu.

- Thế giới nhân loại thật là kỳ quái

Lưu lại một câu cuối cùng, nam nhân khô ngô liền biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Dương Phàm đang ở trong động phủ Bằng Phách Tông, cùng lộ vẻ mặt kinh ngạc, chợt lại trào phúng nói:

- Sống ở thế giới không đấu đá lẫn nhau, vĩnh viễn không thể có được lực lượng chân chính đứng ở đỉnh cao.

Cứ như vậy, ở trong Bằng Phách Tông, miễn cưỡng có thể gọi là một địch nhân của Dương Phàm, cũng biến mất trên thế gian này. Thậm chí hắn còn không cần ra tay, đối phương cũng đã chết.

Lưu lại Bằng Phách Tông mấy ngày, Dương Phàm rốt cục chuẩn bị khởi hành, còn cố ý đi gặp mặt Thái thượng trưởng lão.

- Với thực lực của ngươi, đủ để tung hoành Bằng vực, nhưng nếu gặp phải bốn Thánh Tôn Cực Bắc, nhất định cùng phải cẩn thận.

Khương Trường Phong nói với ý khuyên răn.

Dương Phàm vội vàng gật đầu:

- Ta sẽ ghi nhớ lời của Thái thượng trưởng lão!

Đồng thời, hấn lại tỏ mò hỏi:

- Xin hỏi Thái thượng trưởng lão, bốn Thánh Tôn Cực Bắc rốt cục mạnh đến mức nào?

Với cảnh giới linh hồn Hóa Thần Kỳ của Khương Trường Phong, khẳng định đứng ở đỉnh cao Nguyên Anh Kỳ, cho dù chân chính Hóa Thần Kỳ đích thân tới, cũng sẽ không sợ hãi.

Khương Trường Phong chỉ nói bốn chữ:

- Rất mạnh rất mạnh!

Rất mạnh rất mạnh!

Này bốn chữ, lại làm cho Dương Phàm rung động toàn thân.

Hình dung tương tự cũng từng dùng cho mười hai đại cường giả chí tôn ở Thiên cầm Nội Hải, lúc trước thời điểm Âu Dương Phong đề cập tới tông sư Thiên Thu Vô Ngân, cũng dùng bốn chữ để hình dung: "Rất mạnh rất mạnh."

Bởi vì không thể dùng từ ngữ nào khác có thể nói lên mức độ của thực lực này, cho nên chỉ có thể dùng "Rất mạnh rất mạnh" để hình dung.

Cáo biệt các người Khương Trường Phong, sau đó, Dương Phàm liền lập tức rời khỏi Băng Phách Tông!

Sở dĩ gấp gáp như vậy, cùng vì Lưu Ly Hàn Tinh Xà đang hứa hẹn thăng cấp.

Tiếp qua bốn năm ngày, Lưu Ly Hàn Tinh Xà sẽ lột xác xong, sắp sửa độ biến hóa kiếp.

Yêu thú độ biến hóa kiếp, tự nhiên không thể ở lại Băng Tuyết Tiên Vực đông đúc tu sĩ như vậy.

Cho nên, Dương Phàm vừa rời khỏi Băng Phách Tông, lập tức chạy tới bên ngoài Băng Tuyết Tiên Vực.

Nhưng mà, vừa mới bay ra mấy ngàn dặm, đột nhiên hấn bắt giữ đến một luồng thần thức thăm dò ẩn chứa địch ý.

Mặc dù đối phương cũng rất cẩn thận, nhưng cũng không hoàn toàn thu liễm hết địch ý, bị Dương Phàm phát hiện.

- Theo dõi?

Dương Phàm hơi kinh hãi.

Nếu là người bình thường thì cũng không có gì, nhưng từ trong địch ý đó hấn mơ hồ cảm ứng được một mối uy hiếp.

Sự uy hiếp này, không kém gì mấy người tông chủ Cực Bắc, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Người tới, thực có thể là đại tu sĩ Nguyên Anh.

Dương Phàm ngoài mặt không đổi sắc, vẫn bay đi hướng ra ngoài Băng Tuyết Tiên Vực.

Ở trong Băng Tuyết Tiên Vực, tu sĩ dày đặc, trừ phi ở vào hoàn cảnh đặc thù, nếu không sẽ không dễ dàng động thủ.

Đợi vừa ra ngoài khu vực Băng Tuyết Tiên Vực, nghênh đón hấn là một hơi lạnh thấu xương.

Trước tầm mắt là một dãy băng hà vô tận, mênh mông không thấy điểm cuối, môi trường khí hậu cùng băng Tuyết Tiên Vực phía sau cách biệt một trời một vực.

- Quả thực kỳ diệu

Dương Phàm nhắm mắt lại, đứng lặng thật lâu ở khu vực ranh giới này.

Dùng cảm quan dung thông thiên địa, Dương Phàm cảm thấy được một tầng bố trí huyền diệu bao phủ toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực.

587. Chương 571: Long Khí

Sau một bước nữa lại là một vùng cảnh tú bao trùm bằng tuyết nhu hòa, linh khí tỏa lan bốn phía, có thể thấy được dãy núi cây rừng xanh tươi, cảnh trí hợp lòng người.

Mà Dương Phàm vừa bước vào ranh giới giữa hai khu vực, hần chậm rãi nhắm mắt lại, lắng lắng tìm hiểu huyền ảo trong đó.

”Tồn tại của Băng Tuyết Tiên Vực quả nhiên thực kỳ lạ, bố cục bao phủ phạm vi mấy vạn dặm như thế, thật sự là khó tin.”

Cảm quan của Dương Phàm nối thông với thiên địa, chậm rãi kéo dài, biểu tình trên mặt càng ngày càng kinh dị.

Bố cục bao phủ toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực, có điểm giống Kỳ trận thời thượng cổ, nhưng lại có điều khác nhau.

Trên phương diện trận pháp hần chỉ biết đại khái chút đỉnh, khó có thể hiểu thấu đáo huyền ảo trong đó. Có lẽ Đặng Thi Dao đích thân tới nơi đây, có thể nói ra một vài cái nguyên do.

”Bố cục nơi này, dường như tách biệt với thiên địa, e rằng không phải tu sĩ bậc cao có thể làm được.”

Dương Phàm ngạc nhiên và thán phục không thôi, thật lâu sau, mới chậm rãi mở mắt ra.

Băng Tuyết Tiên Vực là tách ra từ quốc gia cổ Tiên Tần, từ cuối thời kì thượng cổ, đại thần thông nào đó đã khai sáng ra làm Thánh địa tu tiên Cực Bắc.

Thần thông và bố cục như thế, khẳng định không phải thế hệ bậc cao hiện nay có thể với tới. Có lẽ có tu sĩ đỉnh cao trong nhân giới truyền tống tới tham dự.

Nhìn dải Băng hà mờ mịt vô tận kia, Dương Phàm không chút do dự, toàn thân hóa thành một vệt sáng màu xanh biếc, bắn về phía sương mù mờ mịt xa xa, cuồng phong bão tuyết gào rít trên bầu trời.

Tiến vào nội vực Cực Bắc, Dương Phàm lập tức cảm nhận bầu không khí rét lạnh thấu cốt tủy.

Gió bão lạnh giá này hạ thấp nhiệt độ trên bầu trời, gần như tương đương với Băng Phong Bạo ở ngoại vực.

Tu sĩ bậc thấp ở trong môi trường này, gần như khó có thể kiên trì trong chốc lát.

Trên thực tế, ở thời thượng cổ trước đây, dân cư Tu Tiên giới ở vùng Cực Bắc rất tiêu điều, thịnh thế xa không bằng hiện nay.

Có được như hiện nay hết thảy đều là do khai sáng ra Băng Tuyết Tiên Vực ở cuối thời kì thượng cổ.

”Vù!”

Dương Phàm không hề quay đầu lại, dung nhập vào thế giới đóng băng thiên địa này.

Nhưng mà, hần vừa mới bay đi mấy chục dặm, lại cảm ứng được sau lưng có thần thức thăm dò đầy địch ý.

Rời khỏi Băng Tuyết Tiên Vực rồi, người nọ còn truy đuổi theo không bỏ, có thể thấy được dụng ý của người này, cũng không phải theo dõi đơn giản như vậy.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra tia sáng ác liệt, hừ lạnh, một tiếng, tăng tốc bay tới phía trước,

Nếu người nọ có sát ý, hần tự nhiên sẽ không lưu tình, trước rời xa Băng Tuyết Tiên Vực, sau đó tiếp hần động thủ.

Lần này rời Băng Phách Tông, hần cũng không có mang theo viên cổ Cự Thạch Tinh, không khỏi có chút tiếc nuối, nếu không tỷ lệ giết chết đại tu sĩ Nguyên Anh sẽ tăng rất lớn.

Người đuổi theo phía sau kia, dường như cũng có cùng một ý tưởng, vẫn giữ một khoảng cách nhất định cùng Dương Phàm, cũng không có lập tức động thủ.

Cứ như vậy, hai người cách xa nhau mấy chục dặm, bay ”vù vù” trên không trung dải băng hà.

Người truy đuổi Dương Phàm là một nam nhân thanh niên mặc trường bào có hình thêu kỳ lạ.

Trường bào dệt bằng loại vải hoa mỹ mà không mất thanh lịch, mặt trên thêu tinh tú tuyệt luân, trông rất sống động, nhìn qua có từ thời xa xưa, còn lắng đọng lại hơi hám của lịch sử lâu đời.

Ở đại lục hiện giờ, phục sức ăn mặc giống như đối phương thế này, gần như không còn nhìn thấy.

Hơn nữa nam tử thanh niên này, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, lại có sẵn một loại khí chất cao quý không gợn mà oai phong, khiến cho người ta không khỏi muốn thần phục.

”Ta ở Cực Bắc, chắc tôi chỉ có mấy cừu gia, cũng không ngoài là Băng U Cung cùng Nam Minh Huyền Tông, Nam Minh Huyền Tông nằm ở chỗ sâu trong ngoại vực, hẳn là không kịp phản ứng tới đây,” Dương Phàm hơi nghi hoặc,

Xem theo khí tức của người đuổi theo phía sau kia, vừa không thuộc loại Băng U Cung, cũng không giống Nam Minh Huyền Tông.

Hơn nữa, khí tức trên người người nọ cực kì độc đáo, ăn mặc lại kỳ quái, khiến trong lòng Dương Phàm sinh cảnh giới.

Một hơi phi hành mấy vạn dặm, đã cách xa Băng Tuyết Tiên Vực!

Đúng lúc này, trên người nam tử phục sức kỳ dị kia đột nhiên bộc phát ra một vầng hào quang màu tím tường hòa, tốc độ đột ngột tăng lên không chỉ gấp đôi.

Dương Phàm thấy tình huống này, không khỏi lú lẫm, đối phương không những tu luyện đến cảnh giới đại tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa tự thân công pháp cực kỳ đặc thù, ẩn chứa một lực uy hiếp mãnh liệt.

- Đứng lại!

Gã nam nhân phục sức kỳ dị, há miệng phun ra hai chữ, đã có một uy thế của Quân Vương giáng lâm thiên hạ.

- Các hạ là người phương nào?

Dương Phàm đột ngột dừng lại, xoay người híp hai tròng mắt đánh giá người này.

- Ta chính là Cổ Huyền Minh thiếu chủ gia tộc họ Cổ ở Băng Tuyết Tiên Vực,

Giọng nói của nam nhân mang theo một loại giai điệu đặc thù, ẩn chứa một loại lịch sử xa xưa lắng đọng lại, mệnh mông cuồn cuộn mà rộng lớn bao la,

- Gia tộc họ Cổ, Cổ tộc?

Dương Phàm hơi kinh hãi, trong lòng lại rất vui mừng.

Cổ tộc đúng là mục tiêu hẳn phải tìm kiếm, không nghĩ tới hiện tại nhưng lại đưa tới cửa, mà còn là thiếu chủ Cổ tộc.

- Không biết Cổ thiếu chủ đuổi theo sau Dương mỗ đến đây, có gì chỉ bảo?

Dương Phàm với với vẻ mặt ôn hòa.

Cổ tộc chính là gia tộc thần bí kế thừa từ thời thượng cổ, thực lực nội tình sâu không lường được, nếu có thể dùng hòa khí hóa giải mâu thuẫn, thì đương nhiên là chuyện tốt.

Hơn nữa, việc tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy và Vũ Văn Hâm, đều cần Cổ tộc hỗ trợ.

Cổ Huyền Minh thần sắc cùng dịu xuống, thần nhiên nói:

- Các hạ còn nhớ rõ chuyện phát sinh trong Kỳ Thạch cấm Phủ chứ?

- Kỳ Thạch cấm Phủ?

Dương Phàm hơi sửng sốt, gật đầu nói:

- Đương nhiên nhớ rõ, Dương mỗ từ nơi đó đi ra mới đây không lâu.

- Nói như vậy, bản thiếu chủ đã không tìm lầm người rồi!

Cổ Huyền Minh sắc mặt lại chuyển thành lãnh đạm, thậm chí phát ra vài tia sát ý.

- Thiếu chủ còn chưa nói rõ ràng, rốt cuộc vì chuyện gì?

Dương Phàm còn có điều không hiểu, hẳn nhớ rõ đối phương vốn không có tiến vào Kỳ Thạch Cẩm phủ thậm chí ngay cả Kỳ Thạch Lâm cũng không có xuất hiện qua.

- Các hạ gọi là Dương Phàm phải không?

Cổ Huyền Minh dường như muốn tiến thêm một bước xác nhận.

- Đúng!

- Là một trong ba người chạy ra sau khi Kỳ Thạch cẩm Phủ đóng băng?

- Đúng!

Dương Phàm cũng không phủ nhận.

- Một khi đã như vậy, bản thiếu chủ đã khẳng định không tìm lầm người.

Hàn ý trong mắt Cổ Huyền Minh càng tăng lên.

Dương Phàm càng cảm thấy khó hiểu, không khỏi hồi tưởng lại những người mình kết thù kết oán ở trong Kỳ Thạch cẩm Phủ.

Bắc Cực tông chủ?

Không có khả năng, lúc ấy cùng hắn phát sinh, xung đột, là phân thân Thạch Thiên Hàn, ở trong phòng Lam Tinh băng, Dương Phàm cùng hắn cũng không có trực tiếp xung đột.

Như vậy chỉ còn lại một người cuối cùng Băng U công chúa,

Dương Phàm thần sắc bỗng nhiên biến đổi, xem ra thực rất có thể chính là có liên quan tới nàng này.

- Cổ thiếu chủ có thể nói rõ ý định đến đây không?

Dương Phàm thần sắc bình thản như trước, muốn xác nhận ý nghĩ của mình.

- Cho ngươi hai lựa chọn: Một là đi Băng U Cung thỉnh tội, sống hay chết do công chúa điện hạ định đoạt,

Cổ Huyền Minh dường như ở phía trên cung điện, với ánh mắt trên cao nhìn xuống, nhìn xuống Dương Phàm, quyết định sinh tử của người khác.

Quả nhiên

Dương Phàm lộ Thần sắc nghiêm nghị, xem ra Cổ Huyền Minh này dĩ nhiên là vì Băng U công chúa ôm mối bất bình.

- Như vậy lựa chọn thứ hai là gì?

Dương Phàm vẫn lộ vẻ mặt bình tĩnh, ngược lại trong mắt thoáng hiện lên vẻ tươi cười.

Lấy tu vi Nguyên Anh hậu Kỳ của đối phương, không có khả năng uy hiếp đến mình nhiều lắm.

- Lựa chọn thứ hai, là lấy đầu của người đi gặp thê tử có hôn ước cùng ta.

Cổ Huyền Minh nói quyết liệt, ý lạnh trong giọng nói thẳng thầu tận xương tủy.

- Hôn ước?

Dương Phàm lộ vẻ mặt kinh ngạc, cực kỳ cổ quái.

Không ngờ Băng U công chúa có hôn ước cùng Cổ Huyền Minh.

Sở dĩ hắn cảm thấy cổ quái, là bởi vì hiện giờ Băng U công chúa đã biến thành một lão bà đầu bạc, Cổ Huyền Minh này còn có thể cưới đối phương sao?

Dương Phàm thử hỏi:

- Bằng U công chúa bị thương, người có gặp nàng chưa?

- Hừ! Ta Chỉ biết nàng nguyên khí tổn thương, bế quan tĩnh dưỡng, mười năm không ra, cũng không chịu gặp người khác. Bản thiếu chủ không ngại lấy đầu của người! Người hỏi cái này để làm gì?

Cổ Huyền Minh nói nửa chừng, đột nhiên thấy ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía mình là lạ, dường như có vài phần trào phúng thương hại.

- Ha haChờ người gặp mặt nàng, thì sẽ hiểu rõ ngay!

Dương Phàm cười thực quỷ dị.

- Hãy bớt nói nhảm đi, tóm lại có đi theo ta đi Bằng U Cung đập đầu thỉnh tội hay không?

Cổ Huyền Minh quát lạnh:

- Cho người một lần cuối cùng lựa chọn cơ hội.

- Đập đầu thỉnh tội?

Dương Phàm cười lạnh, nói:

- Dương mỗ từ khi ra đời tới nay, còn chưa bao giờ hướng bất cứ người nào đập đầu thỉnh tội. Trước kia không có, sau này cũng sẽ không.

- Tốt! Tốt! Tốt!như vậy bản thiếu chủ cũng đỡ phải phí công phiền toái.

Cổ Huyền Minh ngược lại không giận mà cười, trên người đột nhiên nổi lên một vòng hào quang màu tím. Cuồng phong băng tuyết ở bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, đây là một loại khí tức trên cao nhìn xuống, khiến vạn vật trong thế gian thần phục.

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng trọng, trong lúc bất ngờ cảm giác cổ khí tức này, dường như có điểm quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

- Cho người kiến thức một chút thực lực của Cổ tộc ta!

Cổ Huyền Minh ánh mắt lãnh liệt, trong giọng nói lộ ra mối tự hào từ trong linh hồn huyết mạch.

"vèo!"

Bóng tím nhoáng một cái, thân hình biến mất.

Ngay sau đó, một đạo quang ẩn màu tím, "ầm" một tiếng, đánh tới trước người Dương Phàm.

Dương Phàm đột nhiên nhảy dựng trong lòng, chỉ cảm thấy không rét mà run, đối phương bất kể tốc độ, thân pháp, thần thông, đều đạt tới một mức độ khiến cho người ta nhìn thấy mà cảm khái than thở mình với không tới.

May mà tâm niệm của hắn cùng tốc độ phản ứng cực nhanh, trong chớp mắt, nâng bàn tay lên, lóe ra quang văn màu vàng, cùng quang ẩn màu tím kia giao kích cùng một chỗ.

"Ầm!"

Dương Phàm bị uy lực của một chương kia đẩy lui mấy trượng, chỉ cảm thấy một uy lực như long khí lướt qua thân thể mình.

Đây là nhờ lực phòng ngự của hắn kinh người, đối lại là Nguyên Anh bình thường, dưới uy lực của một chương như vậy, không chết ít nhất cũng phải bị thương nặng.

- Ồ?

Nhưng ngược lại Cổ Huyền Minh kinh hô một tiếng, cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Vừa rồi một kích kia là hắn chủ động xuất kích, đã chiếm được tiên cơ, nhưng không nghĩ rằng, dưới tình huống như vậy, không ngờ không có thương tổn mấy may đến đối phương.

Thể chất của người này không khỏi cường đại đi

Cổ Huyền Minh không khỏi thu hồi lòng khinh thị, nhìn Dương Phàm, hơi tán thưởng nói:

- Thực lực của người không tệ, còn hơn đại tu sĩ Nguyên Anh bình thường nửa phần. Chỉ tiếc hôm nay người gặp được chính là ta, chỉ còn có đường chết.

Khỏe miệng Cổ Huyền Minh nhếch lên thành một độ cong tao nhã, dường như có vẻ tiếc nuối tiếc hận.

Dương Phàm thâm kinh ngạc, đối phương ở dưới tình huống biết tu vi của mình ít nhất sánh ngang với đại tu sĩ Nguyên Anh, nhưng dường như vẫn có phần nắm chắc.

Cổ Huyền Minh này rốt cuộc có gì để dựa vào?

- Phải không? Ta thật muốn nhìn xem, người có bản lĩnh gì mà khoa trương như thế?

Dương Phàm bình thần không đổi sắc, lại mở rộng cảm quan Hồn Căn, trên người hào quang hai màu vàng xanh vờn quanh.

"vèo!"

Thân hình nhoáng lên một cái, hần cùng Cổ Huyền Minh giao kích cùng một chỗ.

"Ầm ầm ầm"

Hai người đơn thuần dùng quyền chưởng giao kích.

Mỗi một lần giao kích, lực lượng đều hội tụ tới cực điểm, tiếng bùng nổ vang động kia, không ngờ khiến cho Băng hà ngoài mây dậm "rắc" một tiếng, xuất hiện một vết nứt.

Đánh nhau thật lâu sau, nhưng vẫn không phân thắng bại.

"Véo!"

Cùng một lúc, Dương Phàm cùng Cổ Huyền Minh bắn ra xa đứng giữa không trung, từ xa xa ghìm nhau.

Dương Phàm cảm thấy kinh ngạc, với thần thông công pháp cùng khí lực cường đại của mình, vậy mà không thể áp chế được đối phương.

Về phần Cổ Huyền Minh, trong lòng lại nổi lên sóng gió ba đào, với lực lượng huyết mạch cùng công pháp chấn nhiếp vũ nội của hần, cộng thêm ưu thế trên phương diện tu vi, vậy mà không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Hần còn có trực giác, nếu tiếp tục đánh nhau lâu dài, chịu thiệt chính là mình.

Giờ khắc này, Cổ Huyền Minh biết rằng mình đã gặp phải kình địch rồi.

Hần hít sâu một hơi, huyết mạch trong cơ thể bắt đầu khởi động, một cổ long khí màu tím từ trên người hần bộc phát ra, xông thẳng tận trời cao, khiến cho vùng băng hà đang sáng choang này chợt biến đổi thành màu sắc ảm đạm.

Đây là khí tức uy áp của quân vương giáng lâm thiên hạ, ngạo thị thiên hạ xưa nay.

Dương Phàm bỗng nhiên thất sắc:

- Đây là Long khí?

588. Chương 572: Huyết Mạch Hoàng Tộc

Dương Phàm mặt đầy vẻ kinh sợ, nhìn chằm chằm hào quang trên người cổ Huyền Minh thẳng hướng tận trời cao, khiến cho khắp băng hà tuyết vực đều phải rơi vào ảm đạm thần phục với khí tức long văn màu tím kia.

Khí tức màu tím này có sẵn quyền uy bá đạo vô thượng, mà lại không mất tính tương hòa tốt lành rộng rãi bao la, bên trong khí tức mơ hồ có thể thấy hình ảnh long văn mờ nhạt.

Một lực chấn nhiếp thuộc loại Chân Long Chi Khí phủ đè lên khắp băng hà.

Giờ khắc này, trong phạm mây trăm dặm, hết thấy sinh linh trong Băng hà đều cúi đầu sợ run, thần phục dưới cổ long khí này.

Ngay cả Dương Phàm, cùng cảm giác chính mình bị cổ lực lượng này làm kinh sợ.

Đây là một loại uy hiếp ngồi phía trên cung điện, từ trên cao nhìn xuống, có thể làm suy yếu thật lớn tinh khí thần của đối thủ.

Dương Phàm mặt hơi biến sắc, chỉ cảm thấy tinh thần ý chí chiến đấu của mình, cùng với pháp lực trong cơ thể, đều đã bị suy giảm ở một mức độ nhất định.

Tình huống này quả thực là từ trước tới nay chưa từng nghe nói tới.

Mặc dù lúc trước ở trong Thiên Lan điện, đối chiến cùng chuẩn Thần thú Kim Giao Long, bị Chân Long Chi Khí nhàn nhạt của đối phương bao phủ, cũng còn có thể chống cự phần nào.

Mà cổ long khí trên người Cổ Huyền Minh này, cùng Chân Long Chi Khí có điều khác nhau, không chỉ có liên quan tới huyết mạch, mà còn nối thông với số mệnh huyền diệu nào đó trong thiên địa.

- Trên người người như thế nào có thể có được long khí, chẳng lẽ người không phải nhân loại?

Dương Phàm khôi phục trấn định, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Huyền Minh, lạnh lùng hỏi.

- Ha ha ha

Cổ Huyền Minh ngẩng đầu cười, trong mắt lộ vẻ trào phúng:

- Hiện giờ Tu Tiên giới, sớm đã phai nhạt thời huy hoàng cường thịnh từng có trên đại lục, càng quên lãng đi thời đại bốn phương tám hướng triều bá kia. Bản thiếu chủ chính là huyết thống cao quý như thế, nhưng lại bị coi là ngoại tộc, thật sự là buồn cười mà bi ai

- Chẳng lẽ người là

Dương Phàm khiếp sợ không hiểu, thậm chí không thể che dấu biểu tình đó trên mặt.

- Cuối thời đại thượng cổ, thời gian đã cách xa trăm vạn năm thảng xa xưa, nay bản thiếu chủ cho người kiến thức một chút lực lượng của hoàng tộc ta!

Thân hình Cổ Huyền Minh vươn cao, kia cổ khí tức long văn màu tím kinh thể hãi tục, ngưng kết ở trên người hần giống như chân long phụ thể, lực lượng toàn thân hần tăng mạnh trên diện rộng.

Dương Phàm cũng không úy kỵ lực lượng của đối phương, cho dù có cường đại mấy, cũng không có khả năng vượt qua Hóa Thần Kỳ.

Thế nhưng long khí quanh quẩn quanh thân Cổ Huyền Minh, lại làm suy yếu tinh khí thần cùng pháp lực của đối thủ trong vô hình.

Dưới sự chênh lệch này, Dương Phàm lập tức rơi vào tình trạng cực kỳ bất lợi.

Hắn hít sâu một hơi, ý chí mãnh liệt phản kháng, pháp lực chấn động, hiệu quả cũng là không tốt lắm.

- Đừng phí sức vô ích! Cho dù là tu sĩ cùng cấp, cũng phải bị long khí hoàng tộc của ta khắc chế, huống chi tu vi của người còn kém ta.

Cổ Huyền Minh từ trên cao nhìn xuống, bề ngỗ ngạo mạn nói:

- Trong thiên địa này duy chỉ hoàng tộc ta chí tôn, bá chủ thiên hạ, chấn nhiếp vạn vật. Trừ phi là Thần thú cấp bậc thượng vị, nếu không đừng mơ tưởng may mắn thoát khỏi.

Hoàng tộc chí tôn, bá chủ thiên hạ, chấn nhiếp vạn vật.

Cổ Huyền Minh nói ra từng chữ hùng hồn hữu lực, dường như đều trở thành khuôn vàng thước ngọc, vang vọng từng hồi tại khu vực Băng hà này.

- Ta không tin! Tuyệt đối không tin.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trên người tinh thần ý chí lại một lần nữa kéo lên, tự có một ý chí chiến đấu bất khuất không sờn lòng.

Cổ Huyền Minh Chỉ cảm thấy long khí hoàng tộc của mình bị bắn ngược lại, không ngờ mơ hồ có chút cố hết sức.

Điều này sao có thể.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh trung Kỳ nho nhỏ, ở dưới tình huống thấp hơn mình một cảnh giới mà còn có sức phản kháng.

Sắc mặt hần lạnh xuống, quanh thân long khí hoàng tộc lại mạnh lên vài phần.

Dương Phàm biến sắc, cảm giác không có sức chống lại.

"Không, ta nhất định có thể, Cho dù là ông trời kiata cũng có thể nghịch thiên chống lại." Trong mắt Dương Phàm đột nhiên bộc phát ra tín niệm vô hạn.

Đột nhiên, hần nhắm hai mắt lại, tại dưới áp lực này, thân thể cường đại của hần ẩn chứa sinh cơ mệnh môn, hơi rung động rất nhỏ rồi phóng xuất ra một lực lượng khiến cho tim người ta đập nhanh.

Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể, giờ khắc này mãnh liệt co rút lại.

"Thành thịch!"

"Thành thịch! Thành thịch!"

Mỗi một lần Sinh Mệnh Lục Chung nhảy lên, đều ẩn chứa một nguồn lực lượng ngoan cường bất khuất.

Tại đây dưới cơ rút nhịp đập liên tiếp nhảy lên, bên ngoài thân Dương Phàm đột nhiên bộc phát ra một vầng hào quang xanh biếc như nước lũ, pháp lực cùng tinh khí thần trong cơ thể đột nhiên "ầm" một tiếng, dường như đột phá một cái gông cùm xiềng xích nào đó.

Tiếp theo sau, Dương Phàm mở lớn mắt, ánh mắt càng lúc càng trong vắt sáng ngời, phát ra tia sáng rực rỡ.

- Như thế nào có thể

Cổ Huyền Minh mặt đầy vẻ khiếp sợ, phát hiện đối phương không ngờ đã thoát khỏi ảnh hưởng của lĩnh vực long khí hoàng tộc.

Chấn nhiếp vô địch cùng cấp.

Đây là thiết luật đã tồn tại từ thời đại Tiên Tần.

Như thế nào có thể có người chống lại được?

Trong lòng hần dậy sóng, ngoại lệ như vậy, mặc dù ở thời thượng cổ gần như cũng rất ít xuất hiện.

Huống chi, đối phương không phải cùng cấp với mình, tu vi còn thấp hơn mình một bậc.

Cổ Huyền Minh không khỏi hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chăm chăm Dương Phàm, hỏi:

- Chẳng lẽ trong cơ thể ngươi cũng chảy xuôi huyết mạch cao quý của bộ tộc thượng cổ nào đó hay sao?

- Không! Ta Chỉ là nhân loại bình thường, không có huyết mạch cao quý gì cả.

Dương Phàm cười lạnh trào phúng nói:

- Dù có huyết mạch cao quý cũng chỉ là ưu thế thiên phú của ngươi mà thôi! Ở trong những người ta gặp, ít nhất có hai người cũng có thể dưới tình huống cùng cấp chống cự lại cái gọi là long khí hoàng tộc giống như ngươi.

- Không có khả năng, ta không tin!

Khuôn mặt Cổ Huyền Minh gần như có chút vặn vẹo.

Sự cao quý của hần, lòng tự tôn của hần, không cho phép người khác chạm đến.

- Hừ! Người cũng chỉ gần là có thể chống lại long khí hoàng tộc của ta mà thôi, thực sự muốn sánh ngang với ta, vẫn có chút chênh lệch.

Thân hình Cổ Huyền Minh chợt lóe, một hư ảnh màu tím xẹt qua phía chân trời.

Tại khoảnh khắc đó, trên không trung mơ hồ có thể thấy được một ảo ảnh hình rồng.

”Ầm!”

Từ trên người Cổ Huyền Minh thoát ra một vầng long khí màu tím kinh người, theo một cái phát tay, trong thời gian ngắn bao phủ toàn thân Dương Phàm vào trong đó.

Dương Phàm chỉ cảm thấy cả khu vực này, đều bị long khí đáng sợ đó giam lại, càng đừng nói khí tức của mình.

Hắn muốn tránh cũng không được, trong cơ thể Sinh Mệnh Lục Chủng nhảy lên, bỗng nhiên đập nhanh hơn vài lần.

”Phù!”

Hào quang màu xanh từ trong bàn tay hắn phát ra như nước lũ, đồng thời bên ngoài thân lập tức ngưng kết một tầng quang giáp màu nâu đất.

Nhưng mà, khi hư ảnh hình rồng cùng long khí màu tím vạch một đường trên không trung giáng xuống, Dương Phàm vẫn như trước cảm thấy cổ hết sức, khó có thể nghịch chuyển.

”Bịch!”

Thân thể Dương Phàm rơi xuống, hai chân lún thật sâu vào tầng băng, quang giáp vỡ vụn, khoe miệng trào ra một vệt máu.

Còn Cổ Huyền Minh, bị lực phản chấn bắn ngược lại mấy trượng xa, long khí quanh thân ảm đạm vài phần, sắc mặt trắng bệch.

Hắn ngưng thần chăm chú nhìn Dương Phàm, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ và không thể tin.

- Như thế nào có thể trên thân có long khí, thi triển bí kỹ Tiềm Long Xuất Uyên của hoàng tộc, không ngờ không có giết chết hắn, thậm chí ngay cả bị thương nặng cũng không làm được.

Sắc mặt Cổ Huyền Minh biến đổi không ngừng, trong lòng mơ hồ này sinh một tia cảm giác bất lực.

Dựa theo tình huống bình thường, một kích vừa rồi kia, có trên sáu thành nắm chắc giết chết đại tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa bị giam lại không thể né tránh, cho dù không chết, ít nhất cũng phải mất nửa cái mạng.

Nhưng, người trước mắt này thật sự quá ngoan cường

Dương Phàm rơi xuống tầng băng, cũng la thảm kêu khổ.

Một kích vừa rồi đã tạo thành một chút thương tổn cho hắn, tổn thương tuy rằng không lớn, nhưng là miệng vết thương ẩn chứa một loại lực lượng bá đạo, không ngờ có thể ở một mức độ nhất định nào đó, ngăn cản sự khôi phục sức khỏe biến thái của hắn.

Còn may mà nhiều nhất cũng vền vện chỉ là hình thành trở ngại chút đỉnh, sự khôi phục sức khỏe biến thái của Dương Phàm vẫn kinh người như trước, hơn nữa bộ phận tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, chút tổn thương đó không tới mười lần hô hấp, đã hồi phục như cũ.

Chân chính khiến Dương Phàm kêu khổ chính là, tuy rằng hắn rơi xuống mặt đất, nhưng đạp dưới chân đều là một mảng tầng băng.

Tầng băng này ít nhất dày tới mười trượng, làm cho Hồn Căn của hắn dung thông đại địa, đã bị cách trở.

Nói cách khác, địa thế nơi này không có lợi cho Dương Phàm tác chiến, hắn không thể phát huy thực lực ưu thế lớn nhất của mình.

"Sớm biết vậy, mang theo viên cổ Cự Thạch Tinh cùng đi, mà hiện tại trùng hợp Thạch Thiên Hàn cùng đang ở trong tình trạng tĩnh dưỡng. Dương Phàm thầm thở dài trong lòng.

Thiên thời địa lợi nhân hòa ba điều này hẳn cũng không chiếm được một điểm nào.

"Phù!"

Dương Phàm thở một hơi dài, lẩm bẩm:

- Cho dù không có những chỗ dựa này, ít nhất ta cũng không hề sợ hãi đối phương.

Nghĩ đến đây, Hồn Căn của hắn trực tiếp dung nhập tầng băng, xuyên qua mười trượng xuống dưới mặt đất.

Sau khi tiến vào Diễn Căn trung Kỳ, Dương Phàm cũng không cần nhất định chân đạp đất, mới có thể mượn lực lượng của đại địa.

Trong phút chốc, cảm quan của hắn dung thông đại địa, lực lượng, tốc độ, đặc biệt lực phòng ngự, đều tăng lên trên diện rộng.

Cổ Huyền Minh hơi kinh hãi, thân hình nhoáng một cái hạ xuống, uy lực của vàng long khí màu tím mênh mông kinh người rót vào trong quyền chưởng, giao kích cùng một chỗ với Dương Phàm.

Dương Phàm đứng trên mặt đất, giống như một ngọn núi thật lớn không thể lay động, để mặc cho đối phương công kích như thế nào, đều không nhúc nhích.

Công kích một lát sau, Cổ Huyền Minh càng ngày càng có cảm giác bất lực.

Theo chiến đấu liên tục kéo dài, hắn có cảm giác khí lực của đối phương dồi dào, cuộn cuộn không ngừng.

Rồi đột nhiên, Dương Phàm tập trung ý niệm tâm thần, một cổ trọng lực giáng xuống đột ngột đánh trúng Cổ Huyền Minh.

"Ầm!"

Thân thể Cổ Huyền Minh hơi lão đảo trong hư không mấy cái, thế công lập tức bị cắt ngang.

- Các hạ đánh đủ rồi, đến lượt Dương Phàm ta ra tay.

Trong tay Dương Phàm đột nhiên xuất hiện một cây quạt lông vàng, phóng ra khí tức uy áp đặc biệt.

- Bằng Vũ Phiến!

Cổ Huyền Minh liếc mắt một cái nhận ra lai lịch cây quạt này, bật thốt ra.

"Xoạt xoạt!"

Bằng Vũ Phiến đột nhiên tách rời ra, hóa thành một vòng hào quang màu vàng hoa mỹ, gắn vào sau lưng Dương Phàm hình thành một đôi cánh vàng dài chừng hai trượng, nở rộ hào quang vàng ánh chói mắt.

Rồi bất ngờ, đôi cánh rung lên, hào quang tiến thêm một bước kéo dài chừng năm sáu trượng.

"Vù!"

Phía chân trời chợt lóe một cái, tốc độ nhanh như một tia chớp màu vàng, trong chớp mắt hiện ra bên cạnh Cổ Huyền Minh.

- Ngươi có pháp bảo phi hành? Tưởng ta không có sao?

Cổ Huyền Minh cười lạnh, một tiếng, dưới chân xuất hiện một đôi con thoi lấp lánh hào quang màu xanh.

"Vù!" một tiếng, quang toa dưới chân hắn chợt lóe, ở trên bầu trời hắn cùng Dương Phàm tiếp tục một trận giao kích kinh hồn động phách, ở trong chiến đấu, thân ảnh hai người thoát ẩn thoát hiện như quỷ mị.

- Tốc độ của ngươi vền vền chỉ như thế sao?

Trong phút chốc, truyền đến thanh âm bình thản xem thường của Dương Phàm.

Liền thấy dưới hai chân hắn, xuất hiện một đôi giày màu bạc, hào quang hai màu vàng bạc uốn lượn vờn quanh thân người, tốc độ gần như tăng lên gấp bội,

”Vút!”

Cánh vàng rung lên, giày bạc tỏa sáng, Dương Phàm hóa thành hư ảnh hai màu vàng bạc mơ hồ.

”Bốp! Bốp! Âm! Âm! Âm!”

Cổ Huyền Minh lập tức rơi vào trong thế công nhanh như tia chớp của Dương Phàm.

Ở tình trạng lực lượng ngang nhau, khi được thêm vào tốc độ nhanh hơn, lực lượng bùng nổ đáng sợ biết bao.

Vén vén chỉ mấy lần hô hấp, Cổ Huyền Minh liền bị trúng hai ba quyền của Dương Phàm.

”Âm!”

Trong khoảnh khắc, hắn bị Dương Phàm tung một cước đá rơi xuống mặt băng, miệng phun máu tươi.

Cổ Huyền Minh mới vừa rơi xuống còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Dương Phàm biến mất trên không trung, ngay sau đó hiện ra tại phía sau mình.

Độn Pháp Na Di.

Trong đầu hắn vừa mới hiện lên ý niệm này, chỉ kịp thấy một hư ảnh màu đen cuốn lấy thân thể của mình.

Ngay sau đó toàn thân hắn tê rần, máu huyết trong cơ thể bị hút đi.

- Không!

Hắn sợ hãi rống lên một tiếng, mặt xám như tro tàn.

Huyết mạch hoàng tộc của mình cao quý biết bao, sao có thể bị một kiện pháp bảo xà tiên hấp thu, đây là loại sỉ nhục đến mức nào?

589. Chương 573: Xích Long Châu

- Không!

Cổ Huyền Minh mặt đầy vẻ hoảng sợ, chỉ cảm thấy thân thể truyền đến một cơn tê tê, độc lực đã xâm nhập trong cơ thể.

Càng thêm đáng sợ chính là, huyết mạch hoàng tộc cao quý của hắn lại bị cây xà tiên này hút đi, điều này đối với thân là thành viên hoàng tộc như hắn mà nói, là điều sỉ nhục biết bao?

Dương Phàm vẫn giữ thần sắc hờ hững, toàn lực rót pháp lực vào xà tiên.

- ồ?

Ở thời điểm hấp thu máu huyết đối phương, hắn cảm nhận được Hấp Huyết Xà Tiên rung động dữ dội, tình huống có chút quỷ dị.

Từ khi Dương Phàm nhận được Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, đã cắn nuốt máu huyết vô số cường giả, nó đã vượt qua phạm trù pháp bảo đỉnh cấp.

Mà giờ phút này hấp thu huyết mạch hoàng tộc của đối phương, Dương Phàm càng cảm ứng được một dị biến nho nhỏ.

- Tung ra cho ta!

Cổ Huyền Minh ngửa đầu hướng lên trời, hai tay gồng lên, trong cơ thể phát ra một luồng sáng long vân màu tím, ”Âm” một tiếng, gần như toàn lực giãy giụa muốn thoát khỏi Hấp Huyết Xà Tiên.

Dương Phàm cắn chặt hàm răng, cả người nổi vòng gân xanh, tận lực khống chế, sao có thể để hấn thực hiện được?

Cơ hội quý giá khó gặp như thế, Dương Phàm như thế nào để dàng bỏ qua.

Hơn nữa, hấn hoài nghi chảy trong cơ thể đối phương, chính là huyết mạch hoàng tộc Tiên Tần. Mà mình có một kiện Chí Bảo Long Khí, vừa lúc cần huyết mạch này mới có thể luyện hóa được.

Toàn lực giãy giụa, không ngờ thất bại, Cổ Huyền Minh càng thêm cấp bách, đối phương khó chơi vượt qua tưởng tượng của hấn.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng tập trung hết toàn lực, vận dụng trăm phần trăm tinh lực, không để lộ chút sơ hở nào, càng đừng nói sử dụng Cẩm Pháp Giới Chỉ các thứ.

Cứ tiếp tục thời gian chừng một hai lần hô hấp như vậy, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên đã hấp thu không ít máu huyết, khiến Cổ Huyền Minh càng nôn nóng vạn phần.

Trong lòng Dương Phàm lại mừng rỡ, bỗng chốc cảm nhận Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay có điều biến hóa.

Huyết mạch hoàng tộc của đối phương quả thật cũng rất mạnh. Xà tiên hấp thu huyết mạch đó, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không có cách nào tiêu hóa hết, hơn nữa gặp phải một lực cản thật lớn, nó chỉ đành phải tạm thời chứa đựng trữ lại.

- A

Cổ Huyền Minh ngửa mặt lên trời rú gào, bên ngoài thân đột nhiên bám thêm một cái long văn màu tím, lực lượng cuồng bạo đáng sợ thổi quét ra bốn phương tám hướng, làm cho tầng băng bốn phía hóa thành bột mịn.

Trong khoảnh khắc, trong vòng phạm vi mấy dặm, đều bị một lực lượng long khí màu tím kinh người tàn phá.

Dương Phàm nghiêng ràng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt xà tiên, kiên quyết không buông bỏ.

Lớp băng dưới chân hai người tan chảy, rốt cục chạm đến mặt đất phía dưới lớp băng.

Mắt thấy Dương Phàm gần như không thể khống chế, vừa lúc hai chân hấn đột nhiên đạp trên mặt đất.

Lập tức, thổ linh lực cuộn cuộn không ngừng vọt tới, pháp lực lực lượng của Dương Phàm tăng mạnh, lại miễn cưỡng khống chế được thế cục.

Cổ Huyền Minh sắc mặt đại biến, đột nhiên hấn cắn răng một cái, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

”Phù!”

Đột nhiên hấn há miệng phun ra một viên tinh châu bằng ngón tay cái đỏ thẫm, một vàng sáng màu đỏ khúng bốc nóng tấn công mà ra, không gian bốn phía dường như theo đó căng lên hóa thành vụn vụn.

Dương Phàm chỉ cảm thấy truyền đến một mối nguy cơ thật lớn, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trong tay bị luồng sáng màu đỏ nóng rực đó quét trúng, liền ngân lên một tiếng dị thường thống khổ.

- Không xong!

Dương Phàm cảm nhận được một cơn nóng bỏng đến từ linh hồn, theo bản năng hấn thu hồi xà tiên, thân hình nhoáng lên một cái biến mất tại chỗ.

”Phù! Vù!”

Nơi vàng sáng màu đỏ thẫm kia đi qua, mặt đất gần đó cùng lớp băng đều bốc hơi lên.

Nguyên vốn vị trí chỗ Dương Phàm đứng, trên mặt đất cứng rắn tạo thành một khoảng cách rộng rãi, lửa đỏ nóng rực, uy thế sát lại cũng thật kinh người.

- Không nghĩ tới ngươi lại bức bách ta phải sử dụng Xích Long Châu

Cổ Huyền Minh sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng từ trên mặt đất đứng lên, trong hai tròng mắt một màu đỏ thẫm, nhìn chằm chằm Dương Phàm tràn đầy căm hận, lộ rõ sát ý, khiến lòng người run sợ.

- Xích Long Châu?

Dương Phàm kinh hãi, trong lòng thầm giật mình, lưng toát mồ hôi lạnh. Mắt dõi theo viên tinh châu đỏ thẫm lơ lửng trước người, đột nhiên hắn cảm nhận một khí tức linh bảo kế thừa, trong đó ẩn chứa một cổ long uy oai lực chấn nhiếp thế gian.

Trong tay Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên ngân lên run rẩy, còn quẩn quanh một tia lửa đỏ nóng cháy, luồng nhiệt cực nóng đó thậm chí thấm thấu tới Dương Phàm thân là chủ nhân của Pháp bảo.

Xem ra xà tiên này đã bị tổn thương một mức độ nào đó, tình huống này đúng là lần đầu tiên nó gặp phải.

Nên biết rằng hơn một lần Dương Phàm đã từng hoài nghi xà tiên này có thể là một kiện linh bảo kế thừa, hơn nữa từ khi có nó tới nay, mọi việc đều thuận lợi.

Xích Long Châu?

Pháp bảo này rốt cuộc là cấp bậc gì, mà Cổ Huyền Minh chờ đến lúc lâm vào sống chết trước mắt, mới tế ra?

- Một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí: Xích Long Châu,

Dường như nhìn thấy vẻ nghi hoặc kinh hãi của Dương Phàm, Cổ Huyền Minh nói với thần sắc trang trọng nghiêm nghị, khoe miệng khe khẽ lộ ra một tia trào phúng.

Chí Bảo Long Khí.

Trong lòng Dương Phàm dậy sóng. Đây là từ khi hắn có được Hoàng Long Quan tới nay, lần đầu tiên tận mắt chứng kiến uy lực của Chí Bảo Long Khí.

Hắn giật nảy mình, khó trách viên tinh châu này kinh người như thế, vừa rồi phát ra thần thông, cho dù là Hóa Thần đích thân tới, cũng không dám cứng rắn chống lại oai phong của nó.

Xích Long Châu: một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí từ thời đại Tiên Tần. Nghe nói, trong viên châu này phong ấn hồn của Xích Long thượng cổ, tụ tập lực cực nóng trong thiên địa, uy lực của xích viêm này có thể thiêu đốt vạn vật trong thiên địa, khắc chế tất cả thần thông tà thuật ma đạo trong thiên hạ.

Cổ Huyền Minh chậm rãi đứng lên, một vầng hào quang màu đỏ thẫm, bao bọc quanh thân hắn giống như một vị Hỏa Thần, một khí tức cực nóng thiêu đốt vạn vật, lấy hắn làm trung tâm lan tràn ra bốn phía.

Xích Long Châu lơ lửng trước người hắn, ngân lên vù vù rung động, một lực uy hiếp cường đại bao trùm cả khu vực. Trong phạm vi mấy trăm trượng bao phủ dưới một tã hơi lửa cháy bỏng.

Cách xa nhau hai ba mươi trượng, Dương Phàm cùng cảm nhận được nóng bỏng đáng sợ, cộng thêm long uy long khí mãnh liệt kia, khiến hắn khó có thể chịu đựng.

- Có thể chết ở dưới Xích Long Châu, cũng đủ để ngươi tự hào.

Sắc mặt Cổ Huyền Minh tái nhợt, nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa tự tin thật lớn.

"Vù! Ầm!"

Long khí cùng máu huyết hoàng tộc trong cơ thể hắn, bỗng nhiên cuộn cuộn rót vào Xích Long Châu.

Trong phút chốc, trong Xích Long Châu phóng xuất ra một tiếng long ngâm vang động tận trời, từng vầng hào quang màu đỏ thẫm trong suốt, từ trong châu phát ra.

Cùng một lúc, Xích Long Châu vốn chỉ bằng ngón tay cái kia, phồng lên bằng cỡ nắm tay, cùng bộc phát ra một vầng sáng màu đỏ, bao phủ phạm vi mấy dặm, hình thành một lĩnh vực tử vong giống như chốn a tỳ địa ngục.

Chỗ nào quang sáng màu đỏ đó lan tới, không khí bắt đầu bị thiêu đốt, băng tuyết bắt đầu hòa tan, hết thấy sự vật nhanh chóng tan rã.

Bên ngoài thân Dương Phàm cùng bao phủ một tầng sáng màu đỏ mờ nhạt thiêu đốt, không tiêu tan, giống như âm hồn không chỗ nào không xâm nhập, thậm chí làm cho Hồn Căn trong cơ thể hắn nóng rực khó chịu.

Ánh mắt đảo qua màu đỏ này bao phủ phạm vi mấy dặm còn lại, Dương Phàm sắc mặt kịch biến, phát hiện mình bị vây trong một lĩnh vực cường đại khó lường, bất kỳ thời khắc nào đều phải chịu đựng lực ăn mòn của vàng lửa sáng màu đỏ kia, đồng thời cũng có một áp lực long uy đáng sợ trong lĩnh vực này.

”Phù phù!”

Vàng lửa sáng màu đỏ nhàn nhạt kia phụt lên mà ra, mơ hồ có thể thấy được long văn dao động, tiếng long ngâm đi trước đánh úp lại.

Dương Phàm có cảm giác khí tức linh hồn của mình hoàn toàn bị cố định lại.

Tập trung của khu vực cộng thêm cố định đối với khí tức linh hồn, trốn không thể trốn, hướng chỉ, từ đầu đến giờ Dương Phàm không định chạy trốn, trong lòng càng thêm muốn bắt giữ người này để tra hỏi.

Hắn hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện một khối phương chuyên kim văn dài ba thước.

Trên mặt phương chuyên kim văn lộ ra khí tức phong cách cổ xưa vừa dày đặc vừa trầm trọng. Sau khi hắn toàn lực rót vào linh khí, đột nhiên nổ rộ ra vàng hào quang vàng ánh rực rỡ chói mắt phóng vút lên tận trời, dường như muốn phá vỡ giam cầm của vàng sáng màu đỏ bao bọc khu vực kia.

- Phương Thiên Kim Minh Chuyên?

Cổ Huyền Minh lộ vẻ mặt kinh ngạc, thốt ra. Không ngờ liếc mắt một cái hắn nhận ra lai lịch vật ấy.

Bởi vậy có thể thấy được, Phương Thiên Kim Minh Chuyên mặc dù ở thời kì thượng cổ, cũng rất có danh tiếng.

- Hừ! Đáng tiếc người chỉ tu tập lực của tám khối chuyên, muốn chống lại cùng Chí Bảo Long Khí Xích Long Châu trong tay ta, còn kém quá xa.

Cổ Huyền Minh ngay sau đó lại cười lạnh một tiếng, vàng lửa sáng màu đỏ trong suốt kia, cùng với hư ảnh long văn, vô cùng chuẩn xác bổ nhào tới trước mặt Dương Phàm.

Dương Phàm không hề nhích động, phương chuyên kim văn ba thước trong tay bỗng nhiên hóa thành tường đồng vách sắt cao mười trượng, hào quang vàng ánh rực rỡ đó khiến cho hết thảy không gian đang ẩm đậm bừng sáng.

”Vù! Âm!”

Vàng lửa sáng màu đỏ của Xích Long Châu oanh kích lên trên Phương Thiên Kim Minh Chuyên vững như bàn thạch, vô số ngọn lửa màu đỏ cùng kim văn trên kim chuyên quần lấy nhau cùng một chỗ,

Rồi đột nhiên, Phương Thiên Kim Minh Chuyên lay động mãnh liệt, bàn tay Dương Phàm nắm trên kim chuyên, cảm nhận được một luồng hơi nóng rực,

”Vù! Vù!”

Ngọn lửa màu đỏ đó nháy lên phần phật lần lượt tranh phong cùng hào quang rực rỡ của kim văn, trong lúc nhất thời không ngờ chẳng phân biệt được thắng bại.

Dương Phàm cảm giác được một chút bị bỏng đến từ mặt linh hồn, còn phạm vi còn lại có thể chịu đựng được.

Xem ra cấp bậc và chất liệu của Phương Thiên Kim Minh Chuyên này phi thường vững chắc, mặc dù ở dưới độ nóng cực hạn ẩn chứa trong Chí Bảo Long Khí Xích Long Châu công kích tới, cũng có thể chống lại phần nào.

Cổ Huyền Minh cười chế giễu, hai tay bấm tay niệm thần chú, cả vật thể Xích Long Châu nổ rộ hào quang màu đỏ mờ, rung động không thôi, vàng sáng màu đỏ trong cả khu vực cùng rung động mãnh liệt lên.

Dương Phàm ngay tức thì cảm giác ngọn lửa màu đỏ ở bốn phương tám hướng, đang thiêu đốt tầng phòng ngự của mình.

Nếu không nhờ Hồn Căn của hần dung thông đại địa, lực lượng cuộn cuộn kéo tới không ngừng, lực phòng ngự tăng thêm nhiều, chỉ sợ sớm đã thua trận rồi.

Xích Long Châu có được ba loại uy lực: một là ngọn lửa màu đỏ cực nóng khủng bố; hai là lĩnh vực xích luyện; ba là uy lực của long khí.

Khi cả ba thứ này phối hợp với nhau, sinh, ra thần thông uy lực, thậm chí có thể uy hiếp đến Hóa Thần Kỳ, nhưng trình độ của lực lượng này lại không vượt qua Hóa Thần Kỳ.

Hơn nữa với thực lực tu vi của Cổ Huyền Minh, dường như còn không thể phát huy hết uy lực chân chính của châu này.

Chí Bảo Long Khí.

Đây là uy lực của Chí Bảo Long Khí trong truyền thuyết.

Hơn nữa theo Hà Lạc nói, giá trị chân chính của Chí Bảo Long Khí, ngược lại không phải ở chỗ uy lực của bản thân linh bảo kế thừa này.

Dương Phàm không khỏi tâm động thật lớn, pháp bảo chí cường như thế, ngay cả Huyền Minh Băng Thiềm trước đây thân là Thần thú thượng vị đều thập phần khát vọng.

Chỉ có điều hiện tại hần hoàn toàn bị vây vào tình trạng xấu, mặc dù có sức tự bảo vệ mình, nhưng nếu muốn giết chết đối phương, vẫn rất khó.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh ở lại Băng Phách Tông, Thạch Thiên Hàn còn đang tỉnh dưỡng, Lưu Ly Hàn Tinh Xà cùng biến hóa Độc Hạt Vương, dưới tình huống thế này chỉ sợ đều có chút vô lực.

”Chỉ đành dựa vào chính mình thôi,”

Nghĩ tới đây, Phương Thiên Kim Minh Chuyên ở trước người Dương Phàm đột nhiên chấn động mạnh, tạm thời đánh lui vầng lửa màu đỏ sẫm.

Đồng thời hần vận chuyển thần thông, một cỗ trọng lực buông xuống.

”Ầm!”

Thân mình Cổ Huyền Minh hơi loạng choạng mấy cái, công kích giảm chậm lại.

Nhân cơ hội này, Dương Phàm nâng bàn tay lên, hiện ra một thư quyển phát ra tà khí dữ tợn, chính là Khô Lâu Huyết Thư.

”Xoạt”

Huyết thư mở ra trang thứ nhất, mùi máu tanh lan tràn, ”Ầm” một tiếng, sóng máu cuộn cuộn như nước lũ, chỉ một thoáng bao phủ phạm vi mấy dặm.

- Thông linh Pháp bảoHuyết cấm Luyện Ngục thử!

Cổ Huyền Minh hơi thất sắc.

Có thể chống lại cùng linh bảo kế thừa, đương nhiên là Thông linh Pháp bảo cao hơn cổ bảo.

Sóng máu cuộn cuộn kia, cùng lĩnh vực xích luyện kịch liệt va chạm tranh phong cùng một chỗ, mùi máu tanh bốc hơi.

”Xoạt”

Huyết thư mở ra trang thứ hai.

Sóng máu càng tăng thêm, trên đỉnh đầu đột nhiên sinh ra những đám mây máu, vô số lệ quỷ màu máu rít gào.

”Xoạt”

Huyết thư mở ra trang thứ ba.

590. Chương 574: Máu Huyết Tiên Tần

Những đám mây máu trên đỉnh đầu quay cuồng, vô số lệ quỷ rít gào đánh tới, rung chuyển tâm thần đối phương.

Phía dưới sóng máu bắt đầu sôi sục cuộn cuộn, từ bên trong đi ra từng bộ xương khô màu máu.

Sóng máu chấn động, lực lượng màu máu tuôn ra cuộn cuộn, chống đỡ cùng lĩnh vực xích luyện do Chí Bảo Long Khí Xích Long Châu hình thành, áp lực trên Dương Phàm lập tức giảm đi rất nhiều.

Đồng thời, hắc không chế lực lượng không gian màu máu, đè ép tới hướng Cổ Huyền Minh.

- Lực lượng Huyết Ma Đạo?

Cổ Huyền Minh cười khinh miệt, Xích Long Châu trước người buông bỏ lực lượng vàng lửa màu đỏ thẫm, cùng toàn lực thúc dục lĩnh vực xích luyện.

Bỗng nhiên, bốn phía hào quang màu đỏ tăng mạnh, vô số vàng lửa sáng màu đỏ bắt đầu đốt cháy sóng máu trong không gian huyết cấm.

Dương Phàm biến sắc, chỉ cảm thấy lĩnh vực huyết cấm bắt đầu lay động, đồng thời dần dần có xu hướng âm đậm xuống.

Luận uy lực của hai kiện Pháp bảo này: Huyết cấm Luyện Ngục Thư thân là Thông linh Pháp bảo danh tiếng không nhỏ, cùng Xích Long Châu chênh lệch cũng không lớn.

Trong trường hợp đó, là Chí Bảo Long Khí, viên châu này ẩn chứa lực cực nóng của Xích Long, lại mang theo uy lực của long khí, có thể thiêu cháy vạn vật trên thế gian, có hiệu quả khắc chế ma đạo tà đạo trong thiên hạ.

Huyết Ma Đạo, lệ thuộc chi nhánh ma đạo, lực lượng thần thông như cũ vẫn bị Xích Long Châu áp chế.

Thấy vậy, Dương Phàm lại cẩn thận, rót máu huyết trong cơ thể vào trong Khô Lâu Huyết Thư.

"Rầm"

Trong sóng máu nhảy vọt ra một bộ xương khô to lớn cao tới ba trượng, cầm trong tay liềm đao màu máu, trong hốc mắt lấp lóe ngọn lửa màu tím.

Mang theo sóng máu cuộn cuộn, bộ xương khô Tử hỏa huyết này đụng mạnh vào lĩnh vực xích luyện, đánh tới hướng Cổ Huyền Minh.

- Cái gì.

Cổ Huyền Minh kinh hãi, trong lòng hoảng sợ: "Đây đúng là tử vật tà đạo của cấp bậc đại tu sĩ."

Ở trong Huyết cấm Luyện Ngục, thực lực của bộ xương khô Tử hỏa huyết này có thể tăng phúc, còn cường đại hơn nhiều so với đại tu sĩ Nguyên Anh bình thường.

"Vù! Vù!"

Bộ xương khô Tử hỏa huyết múa may liềm đao trong tay, gió lốc màu máu cuốn tới phủ trùm Cổ Huyền Minh, nhưng mới vừa tiếp cận, đã bị Xích Long Châu tản phát ra lực nóng chí cực làm bốc hơi lên.

Thế nhưng công kích của nó không ngừng lại chút nào, từng luồng kiếm khí màu máu, giống như dòng sông dài, đổ trút công kích xuống.

Cổ Huyền Minh lập tức cảm nhận được một áp lực đè mạnh.

Ngay tức khắc, hắc lại rót thêm máu huyết vào Xích Long Châu, sắc mặt hắc trắng bệch.

"Phù! Vù!"

Một luồng lửa sáng trong suốt cùng với long văn màu đỏ, cùng tấn công tới, tập trung vào bộ xương khô Tử hỏa huyết, uy lực long khí lăm liệt bùng xuống.

Hoa văn hình rồng lay động trong vầng lửa sáng màu đỏ trong suốt, độ nóng chảy cực độ từng bước quét tới lực lượng màu máu ở bốn phía khoảng không phía trước.

Khi kiếm khí như sông dài kia trút xuống, lập tức bị tan chảy.

Chẳng những thế, long văn trong suốt trong vầng lửa sáng, dư uy còn không tiêu tan, đánh thẳng tới hướng bộ xương khô Tử hỏa huyết.

Toàn thân bộ xương khô Tử hỏa huyết run lên, liềm đao màu máu trong tay bộc phát ra hào quang màu máu chói mắt, tận lực vùng mạnh lên giao kích cùng một chỗ với xích viêm.

”Vù! Àm!”

Hai thứ chạm nhau, toàn bộ không gian huyết cầm chấn động, lĩnh vực xích luyện cùng tối sầm lại.

Ngay sau đó, chỉ thấy bộ xương khô Tử hỏa huyết rít gào một tiếng, thanh liềm đao màu máu trong tay nó, bị đốt cháy hơn phân nửa. Vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, dưới không chế của Dương Phàm, bộ xương khô Tử hỏa huyết tiếp tục đánh về phía Cổ Huyền Minh.

Cổ Huyền Minh chợt ngưng trọng sắc mặt, một kích vừa rồi vậy mà không tiêu diệt được hoặc chí ít là đánh bị thương nặng bộ xương khô màu máu, hoàn toàn ra ngoài ý liệu của hắn.

Về mặt hấn biến đổi không ngừng, Xích Long Châu hóa thành một luồng hào quang màu đỏ, nở rộ vạn trượng, làm cho sóng máu bốn phía đều bốc hơi lên, tiếng long ngâm vang lên từng hồi, không ngờ lấy bản thể bay thẳng đến đụng mạnh vào bộ xương khô màu máu.

- Không xong!

Dương Phàm biến sắc, ý niệm vừa động, bộ xương khô tử hỏa huyết vội vàng ẩn vào phía dưới sóng máu, biến mất không thấy. Thực ra nó trở lại trong huyết thư.

Thế nhưng Xích Long Châu mang theo uy lực ngút trời, hung hăng va chạm vào trong sóng máu.

”Àm!”

Một mảng vầng sáng lửa bùng nổ, xé rách cả không gian màu máu, đồng thời ngay cả lĩnh vực xích luyện cũng theo đó tan rã.

”Phù! Phù!”

Cổ Huyền Minh cùng Dương Phàm đồng thời phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt, thân hình loạn choạng sắp ngã.

Hào quang trên Xích Long Châu ảm đạm, trở lại trong cơ thể Cổ Huyền Minh.

Huyết Cầm Luyện Ngục Thư thu liễm hào quang, khôi phục về cổ xưa, vô lực rơi xuống trên tay Dương Phàm.

Cuối cùng kết cục dĩ nhiên là lưỡng bại câu thương.

Trong mắt Cổ Huyền Minh lộ ra vẻ không cam lòng, sắc mặt biến đổi không ngừng, khó coi tới cực điểm.

Với huyết mạch hoàng tộc của mình, cộng thêm tu vi đại tu sĩ hậu kỳ, thậm chí ngay cả Chí Bảo Long Khí đều xuất động, không ngờ ngay cả một chút xúi tiện nghi cũng không giành được.

Dương Phàm hô hấp hơi dồn dập, thần sắc khôi phục trấn định, trong lòng thầm than thở, xem ra nếu muốn giết chết người này, chỉ sợ không có năng lực.

Nếu là đại tu sĩ Nguyên Anh bình thường, Dương Phàm ít nhất có năm sáu thành cơ hội giết chết.

Nhưng người này chẳng những có được lực lượng huyết mạch cường đại, còn nắm giữ bảo vật chí cường trong nhân giới, cường đại hơn rất nhiều so với bất kỳ địch nhân nào mình từng gặp.

”Xoạt!”

Đột nhiên, hai cánh vàng ảm đạm sau lưng Dương Phàm, nở rộ ra hào quang chói mắt, hóa thành một luồng tàn ánh màu vàng lao tới hướng Cổ Huyền Minh.

- Cái gì hần còn có dư lực?

Cổ Huyền Minh hoảng hốt, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Hần đột nhiên phát hiện, hai người giao chiến tuy rằng sức chiến đấu ngang tài ngang sức, nhưng có một điểm hần hoàn toàn không bằng đối phương: Đó chính là sự khôi phục sức khỏe, lực kéo dài vô tận.

Thương thế bình thường đối với Dương Phàm mà nói, căn bản có thể không quan tâm, pháp lực tiêu hao cũng có thể khôi phục trong thời gian ngắn.

- Điều này sao có thể!

Lòng tự tôn của Cổ Huyền Minh đã bị đả kích nặng, hần nói năng lộn xộn:

- Người người không phải thể chất bình thường, khẳng định kế thừa huyết mạch cao quý thời thượng cổ! Nếu không không có khả năng có được khôi phục sức khỏe nhanh như vậy.

Sự khôi phục sức khỏe như thế, cho dù là tồn tại cấp Thần thú bình thường cũng không sánh được.

”vèo!”

Tường Vân Ngoa dưới chân Dương Phàm run lên, thân hình biến mất trong không gian, trong phút chốc hiện ra trước người hần.

Lúc này, hần mới phản ứng lại, liền chuẩn bị vận chuyển pháp lực cùng thần thông huyết mạch.

”Ầm!”

Đột nhiên, một cổ trọng lực buông xuống, nhường thân hình hần lập tức khựng lại.

Ngay sau đó, đôi cánh vàng chợt lóe, xẹt qua trên người hần.

”Xoạt Xoạt!”

Máu tươi bắn ra, đôi cánh vàng xẹt qua ngực và vai hần.

Cổ Huyền Minh hoảng sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh, thân hình long vằn màu tím tăng vọt, hình thành một cái áo giáp long vằn, chặn lại mấy lần công kích tiếp theo Dương Phàm.

”Vù! vèo!”

Chợt hình thoi màu xanh dưới chân hần toàn lực run lên, hóa thành một luồng sáng, bắn về phía chân trời, biến mất không thấy.

Dương Phàm không có truy kích, mà là rất nhanh hạ xuống đất/

Vừa chạm xuống mặt đất hần lập tức vận chuyển pháp lực, thu thập máu huyết Cổ Huyền Minh bị thương chảy xuống trên mặt đất.

Thật kỳ quái là ở dưới điều kiện nhiệt độ hạ thấp nước đóng thành băng ở Cực Bắc này, những giọt máu rơi xuống mặt đất, cũng không có đóng thành băng.

- Ha hamáu huyết hoàng tộc Tiên Tồn đây sao?

Dương Phàm hơi nhếch khóe miệng, nhúm máu trong tay kia có vài phần hơi nóng, lộ ra ánh vàng mờ nhạt, quả nhiên khác với máu huyết người bình thường.

Tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, hần lấy ra một cái bình sứ đặc biệt, sau đó trút nhúm máu này vào bảo quản cẩn thận.

Nếu Cổ Huyền Minh có thể sử dụng Chí Bảo Long Khí, lại tự xưng là huyết mạch hoàng tộc, như vậy tất nhiên không thể nghi ngờ là hậu duệ của hoàng tộc Tiên Tồn.

- Đúng rồi!

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới điều gì, lại tế ra Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên.

Hắn nhớ rõ, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên trước đó hấp thu không ít máu huyết trong cơ thể Cổ Huyền Minh.

Máu huyết đó cũng không phải là máu hoàng tộc bình thường.

Dương Phàm vội vàng quan sát Hấp Huyết Xà Tiên, phát hiện có một phần máu huyết hoàng tộc Tiên Tàn bị nó cắn nuốt tiêu hóa, còn có một phần trữ lại trong xà tiên, chuẩn bị chậm rãi tiêu hóa.

- Mau nhổ ra!

Dương Phàm vừa động ý niệm, không chế Hấp Huyết Xà Tiên.

Chỉ thấy xà tiên màu đen hơi vặn vẹo vài cái, sau đó bên ngoài xà tiên tiết ra một lớp máu huyết tinh thuần trong suốt lấp lánh, ánh vàng.

Thật tốt quá.

Dương Phàm mừng rỡ, vội vàng thu thập bảo quản số máu huyết này.

Lại nhìn Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên, mặc dù chỉ hấp thu chút ít máu huyết hoàng tộc Tiên Tàn, trên khí tức của nó đã xảy ra chuyển biến thật lớn.

Ở thời điểm trước kia, xà tiên này tỏa ra khí tức âm tà quỷ dị, hơn phân nửa chính là vật tà đạo.

Nhưng sau khi hấp thu chút ít máu huyết hoàng tộc Tiên Tàn, chẳng những nó tấn chức thành Cổ bảo nhất cấp, mà còn tỏa ra một loại khí tức chấn nhiếp, thoát ẩn thoát hiện vượt qua lẽ thường.

- Một trận chiến này tuy rằng không có bắt giữ được người nọ, nhưng chiếm được máu huyết hoàng tộc Tiên Tàn, ngay cả phẩm chất của Hấp Huyết Xà Tiên cũng tăng lên nhiều bậc.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ vui mừng hài lòng.

Sau đó, hắn ở tại chỗ ngồi xếp bằng thời gian tàn nửa nén hương, khôi phục pháp lực nguyên khí bảy tám phần.

Mà ở bên kia, khi Cổ Huyền Minh thi triển bí thuật bỏ chạy đến Băng Tuyết Tiên Vực, nguyên khí tổn thương nặng, thân hình lão đảo, gần như đứng cũng không vững.

Sau khi thi triển bí thuật, thương thế của hắn ngược lại càng thêm nặng, nguyên khí càng tổn thương trầm trọng.

Nếu cho hắn biết rằng, cùng lúc này Dương Phàm, đã cơ bản hoàn toàn khôi phục, không biết hắn sẽ nghĩ thế nào.

- Vì sao ta luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Cổ Huyền Minh thở hổn hển, trong lòng cảm giác có điều không đúng thực tế, dường như mình đã bỏ qua vấn đề gì.

Trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ tới chuyện có liên quan máu huyết của mình bị Dương Phàm thu lấy.

Cổ Huyền Minh ngồi xếp bằng tại chỗ hai ngày, pháp lực đã khôi phục hơn phân nửa.

Sự khôi phục sức khỏe như thế cũng đủ để tự hào, chính là nhờ tác dụng của huyết mạch hoàng tộc Tiên Tàn.

Thế nhưng nếu so sánh cùng thể chất biến thái của Dương Phàm, đâu chỉ kém một hai lần?

Lúc này, hắn dần dần khôi phục bình tĩnh, bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh chiến đấu cùng Dương Phàm.

”Đối phương lấy tu vi Nguyên Anh trung Kỳ mà có thể chất và pháp lực thần thông thế này, hơn phân nửa cũng kế thừa máu huyết Thần Ma thời thượng cổ, nhưng hắn không tự biết huyết mạch cao quý của bản thân mà thôi!” Cổ Huyền Minh rốt cục đưa ra một cái suy đoán, hắn tự cho là kết luận hợp lý nhất.

Có lẽ trong đó có vài phần lừa mình dối người, nhưng nghĩ lại là phụ trợ của công pháp nghịch thiên giống như Tiên Hồng quyết, đích xác khó có thể tưởng tượng.

Thử nghĩ, một nhân loại bình thường, như thế nào có thể có được thể chất và sự khôi phục sức khỏe còn muốn biến thái hơn so với Thần thú.

Bởi vì trong lòng Cổ Huyền Minh không muốn chấp nhận sự thật mình thất bại, nên mới phân tích từng chi tiết trận đấu vừa rồi, và hắn chợt nhớ.

- Máu máu huyết của ta.

Bất chợt, trong mắt Cổ Huyền Minh chợt lóe sáng, sắc mặt đại biến.

”Vù!”

Hắn lập tức bay ra Băng Tuyết Tiên Vực, bay tới trường chiến đấu lúc này.

Trong tầm nhìn của hắn hiện trường đổ vỡ lỗ chỗ, mặt đất gồ ghề, thậm chí còn có hố sâu phạm vi mấy dặm, sâu tới mười trượng lớp băng trên mặt đều tan rã.

Đổi lại là bất cứ bậc cao Nguyên Anh nào đích thân tới nơi đây, nhìn thấy dấu vết của trận chiến như thế, nhất định sẽ kinh hồn bạt vía.

Cổ Huyền Minh cũng không phải đến quan sát vết tích chiến trường, hắn đảo thần thức nhìn quét phạm vi mười dặm, cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ.

- Không thấy máu huyết của ta!

Cổ Huyền Minh cả kinh.

Hắn biết rất rõ ràng, máu huyết hoàng tộc Tiên Tàn không tầm thường, mặc dù ở dưới tình huống nhiệt độ cực kỳ thấp này, trong mấy ngày cũng không thể đông đặc nó được.

Cho dù máu đông lại, hắn vẫn có thể cảm nhận được tồn tại máu huyết của mình.

- Máu huyết hoàng tộc ta không ngờ bị hắn lấy đi rồi!

Cổ Huyền Minh liên tục đổi sắc mấy lần, trong lòng càng ngày càng bất an, thì thào lẩm bẩm:

- Chỉ mong hắn chỉ là tò mò thu thập, chỉ cần không có Chí Bảo Long Khí, cho dù hắn có máu huyết hoàng tộc ta, cũng không có chỗ dùng.

591. Chương 575: Thiên Kiếp Hóa Hình

Lúc này, hoàn cảnh nhiệt độ thấp ác liệt nơi cực bắc, mới chính thức thể hiện ra.

Phóng mắt nhìn, tận chân trời toàn một mảnh tuyết trắng, không chút sinh cơ.

Vù!

Thân hình Dương Phàm bỗng nhiên dừng lại, từ trạng thái cực nhanh sang đứng yên, vẫn không có chút ảnh hưởng gì.

Hắn khẽ thở ra một hơi, nhưng lập tức ngưng kết thành hạt băng, rơi xuống tầng băng bên dưới.

- Khó trách nội vực cực bắc ngay cả người tu tiên bình thường cũng không thể sinh tồn. Nếu không có Băng Tuyết Tiên Vực tồn tại, tu tiên giới cực bắc thật sự khó mà phồn vinh lên được.

Dương Phàm thì thào.

Lúc này, hắn đã rời xa Băng Tuyết Tiên Vực hơn trăm vạn dặm.

Tâm thần dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian, phát hiện cái trứng tinh thể do Lưu Ly Hàn Tinh Xà biến thành đã vỡ ra quá nửa. Xem ra, không đến mấy ngày sẽ thăng cấp đến Hóa Hình Kỳ.

Dương Phàm tìm một núi băng to lớn, đi xuống tùy tiện mở ra một động phủ.

Khoanh chân ngồi trong động phủ, Dương Phàm bắt đầu chờ đợi.

Trong thời gian này, tâm thần hắn quá nửa dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian, lúc đầu chỉ là quan sát biến hóa của Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Thế nhưng ngay sau đó, một chuyện khác làm trong lòng hắn ngứa ngáy.

”Nếu ta đã lấy được máu hoàng tộc Tiên Tàn, dựa theo như lời Hà Lạc nói, dường như có thể luyện hóa mở ra Chí Bảo Long Khí rồi.”

Dương Phàm thật không nhịn nổi, lấy ra Hoàng Long Quan.

Lúc này, ở trong mắt hắn, chiếc mũ đội đầu màu vàng cổ xưa xa xăm này, viên hạt châu vàng kim ở ngay giữa chiếc mũ, càng là chí bảo thần bí.

Hai con rồng vàng xoay quanh kim châu, giương nanh múa vuốt trông rất sống động, toả ra một cỗ long uy lẫm liệt.

Khí tức trên Hoàng Long Quan, có vài phần tương tự so với Xích Long Châu trước đó, nhưng Dương Phàm cảm giác, long khí trên Hoàng Long Quan càng thêm đặc thù, càng thêm thuần khiết hơn.

Ý niệm khẽ động, trong tay xuất hiện một cái bình nhỏ, đổ ra một giọt máu, rơi trên Hoàng Long Quan.

Phốc xùy

Ngay lập tức, chiếc mũ vàng liền run run hưng phấn, hạt châu vàng kim ở giữa chiếc mũ càng ”oong oong” sáng ngời.

Rồng vàng hai bên hạt châu, giờ phút này giống như sống lại, mơ hồ nghe được tiếng long ngâm trầm thấp.

Cả chiếc Hoàng Long Quan giống như được giao cho sinh mệnh, khí tức đột nhiên đại biến, phóng ra quang hoa vàng đất càng thêm nồng đậm. Long khí màu vàng phóng lên cao, quấn quanh ánh sáng tường hòa, càng thêm thần bí khó nắm bắt hơn long khí của Xích Long Châu.

Dương Phàm cảm giác Hoàng Long Quan trong tay mình, so với Xích Long Châu của Cổ Huyền Minh, càng nhiều thêm thứ gì đó, nhưng không nói rõ được đó là gì.

Chỉ là biến hóa trên Hoàng Long Quan duy trì một lát, liền biến mất.

- Xem ra một giọt máu, vẫn còn không đủ.

Dương Phàm mỉm cười, chiếc bình trong tay hắn còn có một nhóm nhỏ, hẳn là đủ rồi.

Dù là không đủ, hắn còn thu gom một nhóm máu, hoàn toàn nắm chắc được.

Hắn có chút động tâm, đã muốn lập tức luyện hóa Hoàng Long Quan, thế nhưng Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã sắp thăng cấp, rất là gấp rút.

Dương Phàm đánh giá, muốn luyện hóa Chí Bảo Long Khí như Hoàng Long Quan, khẳng định không phải vài ngày ngắn ngủi là xong được.

Sau đó, hắn bắt đầu kiên trì chờ đợi.

Rốt cuộc vào một ngày.

Trong Linh Thú Viên.

Một tiếng răng rắc, chiếc trứng tinh thể chứa thân thể Lưu Ly Hàn Tinh Xà co rút bên trong, hoàn toàn vỡ tan.

Tinh Xà nhỏ ba tấc, toàn thân quấn quanh bằng quang óng ánh, khí tức cường đại vượt xa trước kia.

Làn hơi lạnh, băng tỏa ra trên người Lưu Ly Hàn Tinh Xà, làm cho chúng bò cạp độc trong Linh Thú Viên rừng mình, thậm chí không ít bò cạp độc ngừng kết sương lạnh trên thân chúng.

Ngay cả Độc Hạt Vương thăng cấp Hóa Hình Kỳ đã lâu, ánh mắt cũng lóe ra ánh sáng kinh hãi, hết sức kiêng kỵ.

- Đừng tổn thương tới đồng bọn.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Vâng, chủ nhân.

Hàn Lưu Ly trả lời, nhưng bất luận nó cố gắng thế nào, cũng không thể hoàn toàn thu liễm được làn hơi lạnh đậm thẳng vào cốt tủy linh hồn kia được.

- Chủ nhân Ta không làm được.

Hàn Lưu Ly ánh mắt màu lam trong suốt có phần lo lắng.

Hàn Lưu Ly, đây là lúc Lưu Ly Hàn Tinh Xà thăng cấp bậc cao, có linh trí hơn người, năn nỉ chủ nhân đặt một cái tên.

- Hả? Người thăng cấp Hóa Hình Kỳ, theo lý thuyết phải độ thiên kiếp Hóa Hình.

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên biến đổi.

Không đúng, nơi này là Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến gì đó.

Thế nhưng hắn không ngờ tới, ngay cả thiên kiếp Tiên Hồng Không Gian cũng có thể che chắn, quả thật là khó tin.

Xoạt!

Dương Phàm cùng Hàn Lưu Ly đồng thời xuất hiện ở sông băng.

- Khí tức thật là thân thiết

Hàn Lưu Ly thích thú vận vẹo thân rắn trong suốt dài ba tấc, hít thở hàn khí trong sông băng cực bắc.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, đây là nơi ác mộng, thế nhưng ở trong mắt nó, lại là một vùng đất ôn hòa mê người.

Chỉ là Hàn Lưu Ly mừng rỡ còn không duy trì được một lát, thân thể lại bỗng cứng đờ.

Trong mắt nó hiện lên vẻ kinh hoảng, đột nhiên run rẩy nhìn hư không trên đầu.

Trong hư không cực bắc một mảnh tuyết trắng, đột nhiên vận vẹo, truyền tới một cỗ dao động không gian.

Tiếp đó, khu vực vận vẹo đột nhiên như sụp xuống, xuất hiện một điểm đen.

Điểm đen này mở rộng từng chút, chỉ trong hô hấp đã hình thành một cái hang tối đen thiên uy lâm liệt từ đó phủ xuống.

Sau đó, cái hang tối đen kia liền vận vẹo, hóa thành một đám mây xám xịt, bên trên quán quanh một tia thiên lôi màu tím.

Vừa bắt đầu, thiên lôi kia cũng không mạnh mẽ, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, từng tia lôi điện liền to bằng ngón cái, gây ra uy áp to lớn xuống cả một khu vực bên dưới.

Một cỗ thiên uy lâm liệt đến từ vũ trụ xa xưa, áp bách xuống dưới, khiến cho Dương Phàm sinh ra một ảo giác như mình là con kiến, không thể chống lại, nhưng mà, cỗ áp lực này lại chỉ nhắm vào Lưu Ly Hàn Tinh Xà.

Hàn Lưu Ly toàn thân run lên, không khỏi kinh hoàng.

Dương Phàm nhìn chằm chằm mây thiên kiếp quán quanh điện quang, có chút kinh dị nói:

- Kỳ quái, mây thiên kiếp lần này so với Độc Hạo Vương hóa hình khi trước, phải mạnh mẽ hơn rất nhiều. Khi Độc Hạo Vương vượt thiên kiếp, là do phân thân Thạch Thiên Hàn khổng lồ, quá trình cụ thể cũng thoáng hiện qua đầu Dương Phàm.

- Chủ nhân

Hàn Lưu Ly có chút sợ hãi, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Dương Phàm.

- Chỉ là một lần Hóa Hình Kiếp, có gì phải sợ?

Dương Phàm cười nhạt:

- Nếu nhưng có lòng tin tất thắng, liền nhất định có thể vượt qua. Nếu trong lòng sợ hãi, vậy sẽ suy yếu đi nhiều, cơ hội nhỏ bé.

Lời Dương Phàm nói dường như ẩn chứa một loại ma lực kỳ lạ, làm cho tâm thần Hàn Lưu Ly chấn động, thân rắn dựng đứng lên, hai mắt ngưng tụ thần quang.

- Vậy mới được, bằng không làm sao có tư cách làm linh thú của ta.

Dương Phàm chấp tay cười khê nói, tay áo phát phối trong gió lạnh.

Hắn sẽ không dễ ra tay trợ giúp Hàn Lưu Ly, nhưng cần thiết phải làm cho trong lòng nó không có bất kỳ sợ hãi lùi bước gì.

Xoạt!

Đúng lúc này, Độc Hạo Vương hóa thành hình người xuất hiện trước mặt Dương Phàm.

"Người đừng lên tiếng, xem uy lực lôi kiếp lần này"

Dương Phàm thông qua ý niệm tinh thần, trao đổi với Độc Hạo Vương.

"Chủ nhân, lôi kiếp lần này so với ta gặp lần trước, ít nhất phải mạnh hơn gấp đôi."

Nam tử cao to kia hít một hơi lạnh.

Dương Phàm từ từ gật đầu, vuốt cằm trầm ngâm nói:

- Hàn Lưu Ly là loại biến dị man hoang, tư chất so ngang thần thú, càng là chủng tộc "dị loại" trong thiên địa. Hóa Hình Kiếp mạnh mẽ hơn yêu thú bình thường, cũng là hợp lý.

Thiên đạo cuối cùng vẫn công bằng.

Những vật như Thần thú, cùng lúc có được thiên phú cùng cơ thể hạ tầng nhất siêu nhân, chúng nó phải đối mặt với Hóa Hình Kiếp cùng Đại Thiên Kiếp, uy lực đều phải mạnh mẽ hơn bình thường.

Đúng lúc này, mây thiên kiếp trên bầu trời đánh xuống một đạo thiên lôi to bằng ngón cái.

Hàn Lưu Ly hai mắt sắc bén, thân rắn dài ba tấc liền nhảy lên, phun ra một đoàn khí lạnh xanh lam nhạt dài như sợi xích.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, lực một kích này của Hàn Lưu Ly, thần thông vượt xa hạ tầng Nguyên Anh, thậm chí không kém gì tu sĩ Nguyên Anh trung Kỳ.

Đây chỉ là mới vào Hóa Hình, cảnh giới tu vi còn chưa củng cố. Sau khi vượt qua Hóa Hình Kiếp thành công, thực lực ít nhất phải tăng một nửa.

Phốc xùy!

Thiên lôi va chạm lên sợi xích khí lạnh màu lam kia, lập tức cứng lại chậm chạp, một tia hồ quang đánh lên bên ngoài thân Hàn Lưu Ly, khiến cho thân thể như tinh thể của nó càng thêm bóng loáng.

Đạo thiên lôi thứ nhất liền vượt qua rất nhẹ nhàng.

Hàn Lưu Ly hiện lên vẻ vui mừng, ánh mắt càng thêm tự tin.

Một lát sau, dùng một tiếng, đạo lôi kiếp thứ hai hạ xuống.

Lúc này, uy năng lôi kiếp đã tăng lên gấp đôi ban đầu.

Hàn Lưu Ly thần sắc ngưng trọng, một lần nữa nhảy lên, phun ra một cơn lốc khí lạnh thật dài, suy yếu rất nhiều uy lực lôi kiếp.

Đạo thiên kiếp thứ hai, cũng vượt qua thành công.

Sau đó là đạo thứ ba

Đạo thiên kiếp thứ ba, uy năng lại tăng gấp đôi so với đạo thiên kiếp thứ hai.

Sắc mặt Dương Phàm khê biến, liền nhanh chóng bảo trì bình tĩnh.

Ánh mắt Hàn Lưu Ly chợt ngưng, miệng phun ra một đoàn băng diễm lưu ly phóng ra quang mang u lam như hoa.

Hòa diễm này vừa xuất hiện, Dương Phàm cùng Độc Hạc Vương Hóa Hình liền cảm nhận được một cỗ cực hàn cỗ khủng bố, người sau thân thể phát run, vội vận chuyển pháp lực chống lại.

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia tinh quang, thần thông Lưu Ly Băng Diễm này dường như không thua kém gì Băng U Hàn Cực Diễm của Băng U Cung.

Phốc xì xì

Lưu Ly Băng Diễm mạnh mẽ đối đầu với đạo lôi kiếp thứ ba.

Trong tâm mắt Dương Phàm, lôi kiếp đang hạ xuống bỗng nhiên chậm lại, cuối cùng lại dung nhập vào trong một mảnh băng đá màu lam.

Một lát sau, băng đá màu lam rã rắc một tiếng, lôi điện dật tán nhập vào thân thể Hàn Lưu Ly.

Bùm bùm xoẹt xoẹt

Uy năng đạo lôi kiếp thứ ba cực lớn, mặc dù chỉ là một chút dư uy, cũng đánh cho Hàn Lưu Ly liên tục hừ khê, thân thể như băng tinh xuất hiện một đường nứt, bị thương không nhẹ.

Sau khi độ xong đạo lôi kiếp thứ ba, Dương Phàm thở ra một hơi dài.

Dựa theo thông lệ, thiên kiếp Hóa Hình sẽ đánh xuống ba lần thiên kiếp.

Một khi thành công, thể chất yêu thú sẽ phát sinh biến hóa rất lớn, có thể biến hóa thành hình thái nhân loại.

Ô ô

Đúng lúc này, Hàn Lưu Ly toàn thân run lên, vẻ mặt đầy hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn mây thiên kiếp trên bầu trời.

Cái gì?

Dương Phàm vội ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi hô:

- Còn có đạo thứ tư

Chỉ thấy mây thiên kiếp giữa hư không, lực lôi điện điên cuồng hội tụ, dẫn tới linh khí trong phạm vi mấy ngàn dặm rung chuyển bất an.

Theo Dương Phàm biết, thiên kiếp Hóa Hình bình thường chỉ có ba đạo. Trừ khi là tình huống cực kỳ đặc thù, mới có đạo thiên kiếp thứ tư.

Mà thường thường đánh xuống đạo thiên lôi Hóa Hình thứ tư, thiên địa này sợ rằng hiếm có yêu tu nào chịu đựng được.

Mỗi một đạo thiên lôi, đều là tăng gấp đôi một lần trước đó.

Nói cách khác, đạo lôi kiếp thứ tư này, uy lực sẽ là gấp mười sáu lần đạo thứ nhất.

Mười sáu lần!

Đây là khái niệm gì?

Dương Phàm không dám tưởng tượng, thế nhưng hẳn có thể đánh giá khái quát: cỡ lực lượng này đã vượt qua Nguyên Anh đỉnh, thậm chí đạt đến mức độ Hóa Thần Kỳ.

Đối mặt đạo lôi kiếp thứ tư hiểm thấy trên đời, mạnh mẽ như vậy, Lưu Ly Hàn Tinh Xà bị thương không nhẹ, có thể vượt qua kiếp nạn này không?

592. Chương 576: Luyện Hóa Chí Bảo Long Khí

Đám mây thiên kiếp tỏa ra oai lực thiên địa vô cùng giữa bầu trời, có vô số tia lôi điện quần quanh, dẫn tới linh khí trong phạm vi mấy ngàn dặm rung chuyển bất an.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà, thân rắn băng tinh ba tắc, ở trước mặt uy năng thiên địa mệnh mỏng kia, rõ ràng thật bé nhỏ.

Nó phải đối mặt, chính là đạo lôi kiếp Hóa Hình thứ tư hiểm thấy trên đời.

Dương Phàm hít sâu một hơi, giao lưu ý niệm nói với Hàn Lưu Ly:

”Phá vỡ tầng băng dưới chân ngươi, rơi xuống mặt đất bên dưới.”

Hàn Lưu Ly không chút do dự, một tiếng ầm ầm, trong một mảnh ánh sáng màu lam chói mắt, hóa thành một con băng măng dài hơn hai mươi trượng.

Sau đó, nó bỗng dùng sức một chút, phá vỡ tầng băng, rơi xuống tầng đất ở mấy chục trượng bên dưới.

Thân hình Dương Phàm xuyên thấu qua tầng băng bên dưới, hai chân đạp trên mặt đất cứng rắn lạnh lẽo.

Chậm rãi nhắm mắt lại, trong nháy mắt Hồn Căn dung hợp cùng khắp đại địa.

Thiên kiếp Hóa Hình bình thường rất khó can thiệp, bằng không sẽ bị lôi kiếp lan đến.

Thế nhưng Dương Phàm thân là chủ nhân Hàn Lưu Ly, trợ giúp một chút vẫn còn được, chỉ cần không phải cứng rắn quấy rầy đối kháng, sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Ngay chớp mắt khi Hồn Căn dung nhập đại địa, cùng dung hợp cùng với thân băng tinh trên người Hàn Lưu Ly.

Hàn Lưu Ly sắc mặt mừng rỡ, chỉ cảm giác lực phòng ngự tăng mạnh, lực lượng dùng không hết.

Dương Phàm lại có vẻ kinh ngạc, hẳn chỉ muốn hỗ trợ Hàn Lưu Ly chia sẻ hóa giải một chút thiên lôi, không ngờ tới gặp tình huống này.

Nhưng ngẫm lại cho kỹ, Lưu Ly Hàn Tinh Xà vốn xuất thân từ Lưu Ly Nham Tinh Xà, dựng dựng sinh ra từ trong nham tinh, bởi vì nhân tố hoàn cảnh sinh ra, sản sinh biến dị.

Vì vậy, được Hồn Căn trợ giúp, Hàn Lưu Ly tiến vào trạng thái giống như Dương Phàm dung thông đại địa.

Chỉ là loại trạng thái này là do Dương Phàm thúc đẩy, nó không thể hiểu được, chỉ là bị động tiến vào.

Chờ một lúc lâu, cỗ uy áp giữa hư không, áp lực làm người ta khó chịu, kinh hãi vỡ mặt, cả trái tim cũng treo lên.

Xùy bùm

Rốt cuộc, mây thiên kiếp màu xám, lôi điện cuộn cuộn hội tụ vào trung tâm, đánh xuống một đạo thiên lôi màu tím đậm to bằng miệng chén.

Cỗ thiên uy giữa hư không, cũng kéo lên mức tận cùng.

Hàn Lưu Ly rung mình một cái, cùng nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, hội tụ toàn thân nguyên khí, hồn thể phóng ra tinh quang óng ánh, toàn thân Băng măng to lớn vững như bàn thạch.

Phốc!

Há miệng phun ra một đoàn băng diễm trong suốt màu lam yếu ớt như một đóa hoa nở rộ, to bằng chiếc chậu, phóng ra hàn khí khủng bố hít thở không thông.

Cổ hàn khí này, làm cho Dương Phàm sinh ra một loại ảo giác như khi đối mặt với Vạn Hàn Băng Phách Dịch.

Phốc xẹt xẹt xẹt

Hàn khí màu lan tràn ngập, thoáng cái đóng băng thiên lôi màu tím đậm.

Thế nhưng ngay lập tức, một tiếng răng rắc, đóng băng vỡ vụn, băng diễm bản mạng hùng mạnh như thế, cũng vỡ nát, nhanh chóng hóa thành hư vô.

Hàn Lưu Ly toàn thân run lên, mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thế nhưng, toàn thân ngập một cổ khí tức ôn hòa, làm cho nó phần chần lòng tin trở lại, sinh ra một cổ khí thể bất khuất, ý chí liều chết tìm đường sống.

Vào lúc này, nguyên khí toàn thân bộc phát, tinh quang sáng chói lòa lẫn hàn khí vọt lên, ngang kháng chính diện với đạo lôi kiếp thứ tư.

Hai thứ va vào nhau nửa hô hấp, thiên lôi màu tím to bằng miệng chén, hóa thành cỡ nắm tay.

Còn lúc này, hàn khí sáng ngời bên ngoài thân thể Hàn Lưu Ly chợt ảm đạm, hao tổn nguyên khí, khó có thể duy trì.

”Chịu đựng”

Tiếng nói Dương Phàm vang lên trong đầu nó.

Tiếp đó, cổ lực lượng cuộn cuộn không dứt vọt tới, thân thể nó lại dựng lên, ngẩng đầu cao đầu, hội tụ một cổ tinh quang chói mắt, hung hăng đánh lên trên thiên lôi màu tím đậm.

Ầm ầm!

Toàn thân Hàn Lưu Ly bị nổ bay, nằm trên đất, không rõ sống chết, vốn thân thể như băng tinh, cũng bị cháy đen một mảnh.

- A!

Độc Hạng Vương Hóa Hình kinh hô một tiếng, sắc mặt đại biến, lộ ra một tia không đành lòng.

Thiên kiếp Hàn Lưu Ly phải vượt, uy năng gấp ba bốn lần của hắn.

ặc biệt đạo thứ tư, bằng thực lực của hắn hiện giờ, chỉ có phần bị miếu sát.

- Chủ nhân

Tiếng nói Hàn Lưu Ly chỉ còn một hơi truyền đến, hóa thành một con băng xà nhỏ dài ba tấc, toàn thân cháy đen.

- Ha ha, người làm rất tốt.

Dương Phàm hiện lên vẻ tươi cười thỏa mãn.

Ý niệm khẽ động, Hàn Lưu Ly biến mất ngay tại chỗ, tiến vào Linh Thú Viên Tiên Hồng Không Gian.

Tuy rằng lúc này Hàn Lưu Ly chỉ còn lại có nửa cái mạng, thế nhưng chỉ cần đi vào Tiên Hồng Không Gian, sẽ không có bất cứ vấn đề nào.

- Chúc mừng Hàn đạo hữu bước vào Hóa Hình Kỳ.

Nam tử cao to này tiến vào Linh Thú Viên, liền chúc mừng Hàn Lưu Ly, sau đó tự mình hóa thành bản tôn bò cạp độc, bắt đầu tu luyện.

- Ha ha! Chúc mừng bước vào Hóa Hình, tinh dương một trận, người cần mấy năm cũng cố tu vi.

Dương Phàm lại tới chúc mừng linh thú của mình.

Giải quyết xong chuyện Lưu Ly Hàn Tinh Xà độ kiếp, khối đá cuối cùng trong lòng Dương Phàm cũng đã đặt xuống.

Ngồi trong động phủ lâm thời, không coi nhiệt độ thấp ở thế giới cực hàn bên ngoài ra gì, Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại.

Kế tiếp, hắn phải cân nhắc luyện hóa Chí Bảo Long Khí, Hoàng Long Quan.

Tâm thần vẫn dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian.

Hắn không dám dễ dãi lấy ra Hoàng Long Quan, bởi vì nơi cực bắc này, vật kia sẽ đưa tới cảm ứng thần bí.

Lấy ra chiếc bình nhỏ trước đó, Dương Phàm tưới tất cả máu hoàng tộc Tiên Tồn bên trong bình lên trên Hoàng Long Quan.

Thoáng chốc, hạt châu ở vị trí trung tâm Hoàng Long Quan phóng ra quang mang vàng rực rỡ, bốc lên một cỗ long khí tường hòa quấn quanh.

Rồng vàng hai bên hạt châu càng thêm sống động, gương nanh múa vuốt, như phát ra từng trận long ngâm.

Dương Phàm vô cùng hưng phấn, vội vàng vận chuyển thần thức rót vào trong đó, thử luyện hóa.

Quả nhiên.

Dưới tác dụng máu hoàng tộc Tiên Tồn, một tầng trời buộc hạn chế trên Hoàng Long Quan tạm thời bị phá vỡ.

Dương Phàm nắm chắc thời gian luyện hóa, lực Hồn Căn cũng dung nhập vào trong.

Khí tức trong Hoàng Long Quan phù hợp hoàn mỹ cùng hần Hồn Căn của hắn, thậm chí sinh, ra một tia cộng minh thân thiết.

Vì vậy, luyện hóa tiến triển rất nhanh.

Dương Phàm liền tế ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm, phụ trợ luyện hóa bảo vật này.

Khi toàn bộ máu hoàng tộc Tiên Tồn bị Hoàng Long Quan hấp thu, tầng trời buộc hạn chế lại xuất hiện lần nữa.

Chẳng qua lúc này Dương Phàm đã sinh ra liên hệ cùng Hoàng Long Quan, tầng trời buộc hạn chế cùng khó mà ngăn cản hắn, tối đa chỉ mang tới cho hắn một chút cản trở.

Lực cản này, làm tốc độ luyện hóa Dương Phàm chậm lại.

Hắn cũng không gấp, vận chuyển Khai Quang Tịnh Thế Diễm, Hồn Căn hòa hợp với Hoàng Long Quan, từ từ luyện hóa.

Nhoáng cái, thời gian trôi qua hai tháng, rốt cuộc Dương Phàm luyện hóa sơ bộ Hoàng Long Quan.

Là Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm cũng không phải hậu duệ Tiên Tồn, có thể luyện hóa sơ bộ trong hai tháng, đã đạt tới hiệu quả mong muốn rồi.

Về phần muốn luyện hóa hoàn toàn, sợ rằng cần phải hai năm, tạm thời Dương Phàm còn không có tính toán này,

”Không biết uy lực Hoàng Long Quan này thế nào?”

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng chờ mong.

Dưới thần thức điều khiển, Hoàng Long Quan đeo lên đầu Dương Phàm, vận chuyển pháp quyết.

Ong ong

Viên châu vàng kim trên Hoàng Long Quan cùng rồng vàng hai bên, phóng ra một cỗ long uy vô thượng quân lâm thiên địa.

Đây là một cỗ khí thể long uy như hoàng giả, đủ để áp chế tu sĩ cùng cấp, suy yếu rất lớn tinh khí thần đối phương.

Dương Phàm cảm giác trạng thái tinh khí thần của mình thăng lên đến đỉnh, thậm chí vượt xa phát huy bình thường. Lực Hồn Căn, khí không lại lớn mạnh vài phần.

Đồng thời, một cỗ ánh sáng long văn bay vọt lên trời từ người Dương Phàm, lượn lờ chín tầng trời, xoay vòng rít gào.

Cũng là Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm lại cảm giác uy năng cùng long khí ẩn chứa trên Hoàng Long Quan, phải cường đại hơn Xích Long Châu của Cổ Huyền Minh.

Ngoài ra, trong Hoàng Long Quan có một loại lực lượng huyền ảo bao trùm thiên địa, không thể chạm tới. Thậm chí, còn không thể gọi nó là lực lượng.

”Đeo Hoàng Long Quan, thực lực chính thể của ta gần như tăng lên gấp đôi, hoàn toàn không phải Xích Long Châu của Cổ Huyền Minh có thể so sánh được.”

Dương Phàm vô cùng kinh ngạc, cảm thấy khó mà tin nổi.

Như vậy hiện giờ hắn sử dụng Hoàng Long Quan đánh với Cổ Huyền Minh, tuyệt đối có thể đem đánh người này tới bởi tan tác, không có sức phản kháng.

Vì sao đều là Chí Bảo Long Khí, Hoàng Long Quan rõ ràng cường đại hơn Xích Long Châu nhiều như vậy?

Dương Phàm cảm thấy rất khó tin.

Có chút Pháp Bảo truyền thuyết liên quan đến Chí Bảo Long Khí, hắn cùng tìm đọc được một ít từ trong sách cổ.

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí thời kỳ Tiên Tần, nổi danh cùng truyền kỳ nhất chính là Cửu Long Tỳ, còn có chí bảo công kích nhân giới không gì không phá được - Thanh Long Kiếm.

Ngoại trừ Cửu Long Tỳ cùng Thanh Long Kiếm ra, Hoàng Long Quan cùng Xích Long Châu hẳn là tồn tại cùng cấp bậc.

”Lẽ nào Xích Long Châu trong tay Cổ Huyền Minh là hàng phủng chế?”

Dương Phàm khó hiểu không rõ.

Thế nhưng cảm giác lại không giống hàng phủng chế, dù sao tài liệu thân chân long cùng với long khí, không phải vật bình thường có thể mô phỏng được.

Nghi vấn này, Dương Phàm tạm thời không thể tra rõ.

Cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, gỡ Hoàng Long Quan xuống.

Trước mắt hắn còn không muốn đưa vật này ra ngoài không gian thật.

Cổ tộc kia, rất rõ ràng chính là hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần, về phần vì sao không phải họ Tần mà sửa thành họ Cổ, có thể là do lánh đời cúi thấp, tránh khỏi phiền phức tranh chấp.

”Cũng được, lần này ta tới cực bắc, không phải là vì tìm kiếm Chí Bảo Long Khí, Lưu Ly Hàn Tinh Xà đã thăng cấp Hóa Hình Kỳ thành công, trước tiên ta về bằng tuyết Tiên Vực một chuyến, xem có thể tra tìm được đầu mối Thiên Nhất Hồn Thủy hay không, cùng với vị trí cụ thể tinh thần Chiêm Bạc Đạo.”

Dương Phàm nghĩ những điểm đó, liền lập tức quay đầu, bay về phía bằng tuyết Tiên Vực.

Lưu Ly Hàn Tinh Xà tính dưỡng xong, đang củng cố tu vi, Dương Phàm cũng không tra xét.

Mấy ngày sau, Dương Phàm trở về bằng tuyết Tiên Vực. Tuy rằng nơi đây cùng bao trùm bằng tuyết quanh năm, nhưng so với bên ngoài, vẫn có vẻ ôn hòa thích ý hơn.

Trước tiên Dương Phàm đi Kỳ Thạch Lâm, phát hiện nơi này hoàn toàn bị đóng băng, hắn căn bản không thể tiến vào.

”Vạn Hàn Băng Uyên Trì tồn tại thật là một điều bí ẩn.”

Dương Phàm thở dài một hơi, lúc này mới trở về Băng Phách Tông.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh từ rất xa, liền cảm ứng được hấn tồn tại.

Dương Phàm cười ha ha đi tới, ngồi trên người Cự Thạch Tinh, khiến cho không ít người chú ý.

Chẳng qua bằng thân phận trưởng lão tông phái của hấn hiện giờ, cũng không làm người ta có dị nghị gì.

Ngay cả tông chủ Băng Phách Tông hiện giờ, cũng rất là khách khí với Dương Phàm.

Nói chuyện với bọn người Lâm Thành xong, Dương Phàm ngồi trên người viễn cổ Cự Thạch Tinh, đi tới động phủ Thái thượng trưởng lão Khương Trường Phong.

- Người tới rồi.

Khương Trường Phong cười cười, ý bảo hấn ngồi xuống, thoáng thần bí nói:

- Có một tin tức tốt muốn nói cho người.

- Tin tức tốt?

Dương Phàm nao nao, không khỏi có chút hiếu kỳ chờ mong:

- Thái thượng trưởng lão xin cứ nói.

Đối với Dương Phàm thân ở đỉnh cao tu tiên giới mà nói, còn có chuyện gì làm cho hấn mừng rỡ?

593. Chương 577: Tinh Thần Tháp

Ngọc giản? Dương Phàm có chút khó hiểu.

- Ha ha, đây là bản đồ Cực Bắc Chi Tâm, vị trí địa lý lớn nhỏ đều đánh dấu đủ ngay cả vị trí khái quát Chiêm Tinh Tháp cũng ở trên đó.

Khương Trường Phong mặt đầy ý cười, đưa chiếc ngọc giản trong tay cho Dương Phàm.

Dương Phàm mừng rỡ, tiếp nhận vật này, có chút bất ngờ nói:

- Tiền bối làm sao tìm được bản đồ này?

- Lão hủ sống hơn một ngàn năm ở cực bắc, nhận thức rất nhiều người, kể cả một số người Cổ tộc, ta cũng có quen biết.

Khương Trường Phong vẻ mặt ôn hoà nói:

- Trong thời gian người đi ra ngoài, ta cố ý đi một chuyến đến Cổ tộc, nhận được chiếc ngọc giản này từ chỗ một vị bằng hữu.

- Đa tạ Thái thượng trưởng lão.

Dương Phàm lần đầu sản sinh hảo cảm với Khương Trường Phong.

Đối phương thân là cường giả nửa Hóa Thần Kỳ, vì chuyện của mình mà còn cố ý đi ra ngoài, quả thật đáng quý.

- Không cần khách sáo, hiện giờ người cũng coi như một vị trưởng lão Băng Phách Tông ta, chuyện có thể giúp đỡ, lão hủ tự nhiên sẽ làm hết toàn lực.

Khương Trường Phong lời nói rất tùy ý.

- Thái thượng trưởng lão, Chiêm Tinh Tháp ngài vừa nói là chỉ

Dương Phàm thoáng nghi hoặc hỏi.

- Chiêm Tinh Tháp, chính là chỗ tinh thần Chiêm Bạc Đạo truyền thừa, cũng xưng là Tinh thần Tháp, lão hủ cũng chỉ nghe nói nhưng không đi qua. Cho dù chiếc ngọc giản này có đánh dấu, cũng rất khó tìm được vị trí Chiêm Tinh Tháp.

Khương Trường Phong giải thích.

- Có chiếc ngọc giản bản đồ này, như thế là đủ rồi.

Dương Phàm rất tự tin nói.

Cáo biệt Thái thượng trưởng lão, Dương Phàm ở trong động phủ chính mấy ngày, liền lập tức đi Cực Bắc Chi Tâm.

Hắn cùng cân nhắc dẫn theo viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng đi, nhưng nghe nói Cực Bắc Chi Tâm rất là xa xôi, mang nó theo sợ rằng có chút không tiện.

Dương Phàm căn cứ bản đồ ngọc giản, nhắm hướng bắc băng tuyết Tiên Vực bay đi.

Phạm vi băng tuyết Tiên Vực cũng không lớn, phạm vi chỉ mấy vạn dặm.

Rời khỏi băng tuyết Tiên Vực, một lần nữa tiến vào trong hoàn cảnh cực hàn ác liệt, đập vào mắt là một mảnh sông băng mênh mông vô tận.

Sau đó, con đường cực kỳ xa xôi khô khan.

Càng đi lên phía bắc, khí lạnh càng đáng sợ.

Lúc đầu, tu sĩ bình thường còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mấy ngày qua đi, cực hàn cùng bão tuyết đáng sợ, chỉ khoảng khắc là có thể tước đi sinh mệnh tu sĩ bình thường.

Dương Phàm biết, mình đã tiến sâu vào trong nội vực, nhưng còn xa xa mới đến, tiếp tục bay.

Khoảng một tháng sau, hoàn cảnh ác liệt đạt đến một trình độ làm người ta giận sôi.

Khu vực trước mắt đây, băng quang ngập trời, gió bão băng vụn che lấp hết tầm nhìn.

Hàn khí nơi này, gấp mười lần sông băng nội vực,

Dưới tình huống như vậy, coi như tu sĩ bậc cao bình thường cũng khó thừa nhận.

Kim Đan bậc cao ở trong hoàn cảnh này, tối đa chống đỡ được nửa giờ, sẽ lập tức mất mạng, chết dưới hoàn cảnh thiên nhiên.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm cũng mơ hồ có chút quá sức, vận chuyển pháp lực chống lại hoàn cảnh ác liệt này.

"Nơi đây chính là Cực Bắc Chi Tâm?"

Dương Phàm hít vào một hơi lạnh, lấy ra ngọc giản, dựa theo đánh dấu trên đó, bay vào nội bộ Cực Bắc Chi Tâm.

Phi hành khoảng hai ba ngày, trong tầm nhìn xuất hiện một ngọn núi cao vọt xuyên thẳng tầng mây.

Ngọn núi này nhìn mãi không thấy đỉnh, độ cao khó mà đánh giá, ít nhất cùng phải vạn trượng.

"Chính là nơi này đây sao?"

Dương Phàm hiện dị sắc, đối chiếu với ngọc giản, xác nhận hai lần ba lượt, mới ngừng lại.

Sau đó, hắn dọc theo đỉnh băng thật lớn, chậm rãi vòng quanh quan sát.

Quần quanh một vòng, hắn phải dùng tới nửa canh giờ mới thấy được ngọn núi này to lớn thế nào.

Đương nhiên, trong quá trình Dương Phàm vòng quanh, mở ra cảm quan tìm tòi tỉ mỉ.

Trong quá trình này, thân hình hắn leo lên cao từng chút.

Theo độ cao tăng lên, hàn khí cùng ngày càng nặng.

Nửa ngày sau, Dương Phàm đi đến đỉnh núi băng thật lớn, bỗng nhiên giật mình tỉnh ra.

Trong tầm mắt, là một tòa cổ tháp xa xưa tang thương, đứng vững giữa mảnh băng tuyết ngập trời.

Ở trong khu vực đặc thù này, dường như không thấy được ban ngày, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy một mảnh tinh không sáng lạn.

Từ khi tới cực bắc, bởi vì hoàn cảnh giới hạn, hẳn gần như không thấy được tinh không mê người như vậy.

Còn tòa Chiêm Tinh Tháp hùng vĩ tang thương, sừng sững trên đỉnh băng, đắm chìm trong tinh quang, phẳng phất như tồn tại từ viễn cổ, được giao sứ mệnh lịch sử thần thánh.

Dương Phàm cảm giác chấn động sâu sắc, hoảng hốt một lúc lâu.

Chậm rãi đến gần Chiêm Tinh Tháp, cảm quan thông triệt thiên địa của Dương Phàm như nghe được chú văn tối nghĩa lượn lờ, sinh ra liên hệ khó hiểu với viễn cổ tinh không.

Đúng, chính là cổ hơi thở này, rất quen thuộc.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, thân hình bay lên trời, trực tiếp bay về phía Chiêm Tinh Tháp.

Chờ chân chính tới gần tòa Chiêm Tinh Tháp, Dương Phàm ở trước mặt nó, giống như một con kiến bé nhỏ.

Chiêm Tinh Tháp còn muốn hùng vĩ hơn Dương Phàm tưởng tượng, không thể đánh giá độ cao.

Ngay khi Dương Phàm gần chạm vào Chiêm Tinh Tháp, bỗng nhiên sinh ra một tia cảm ứng.

- Thần thánh phương nào, dám tới phạm Tiên Tần Chiêm Tinh Tháp ta?

Một giọng nói uy nghiêm hùng hồn truyền tới từ Chiêm Tinh Tháp, bỗng dưng phủ xuống một cỗ uy áp.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trên Chiêm Tinh Tháp có một nam tử mặc giáp bạc, thân sắc nghiêm túc.

Trong tay nam tử giáp bạc cầm trường kích, áo giáp vũ khí trên người đều lộ ra khí tức xa xưa, ngay cả giọng nói cũng mang một loại lắng đọng năm tháng lịch sử.

Dương Phàm lại cảm giác, ngữ khí người này có chút tương tự giọng điệu Cổ Huyền Minh.

Có lẽ, đây là giọng điệu hàm súc bảo lưu lại từ thời kỳ Tiên Tần.

Làm cho Dương Phàm kinh ngạc nhất, chính là nam tử giáp bạc này lại là một Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nguyên Anh đỉnh!

Một thân trang bị đối phương đều là cấp cổ bảo trở lên, giờ tay nhắc chân đều mang theo khí thế uy nghiêm to lớn.

Nếu như chỉ là một vị Nguyên Anh đại tu sĩ, Dương Phàm tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Vù vù vù

Đúng lúc này, từ trong Chiêm Tinh Tháp lại bay ra hai thị vệ giáp bạc.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn, cũng là cường giả Nguyên Anh đỉnh, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Vù vù vù

Sau khoảng khắc, lại bắn ra mấy đạo ánh sáng bạc.

Ánh mắt đảo qua, lại có mười thị vệ giáp bạc, mỗi người trong tay đều cầm trường kích xa xưa, khí thế bức người.

Mười tên cường giả Nguyên Anh đỉnh, xếp thành hàng ngang, hình thành uy áp khí thế làm Dương Phàm không rét mà run.

Đội hình như vậy, có thể nói kinh thế hãi tục.

Dương Phàm hít vào một hơi lạnh. Chiêm Tinh Tháp này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có nhiều cường giả trấn thủ như vậy.

Dù là Dương Phàm có cường đại thế nào, cũng sẽ không tự tin tới mức cho rằng có thể đồng thời chống lại mười đại Nguyên Anh đỉnh.

- Trước tiên bắt lấy hắn rồi nói.

Trong đó một thị vệ giáp bạc đề nghị.

Dương Phàm nghe vậy, không khỏi rung mình một cái, thân hình lui nhanh ra xa mấy chục trượng, đồng thời té ra Bằng Vũ Phiến.

Xoạt xoạt

Một mảnh lưỡi đao ánh sáng vàng kim xoay tròn cực nhanh, hình thành một đôi cánh vàng dài hai trượng ở phía sau lưng Dương Phàm.

Đồng thời, Tường Vân Ngoa tùy thời có thể té ra.

Làm xong chuẩn bị, ánh mắt Dương Phàm trở nên sắc bén, cười lạnh một tiếng:

- Lẽ nào Chiêm Tinh Tháp không chào đón khách từ phương xa đến sao?

- Khách nhân?

Trong đó một thị vệ giáp bạc cười nhạt:

- Chiêm Tinh Tháp là cấm địa cực bắc, người tự ý xông vào phải chết, về phần khách nhân, sẽ không tới từ sông băng, người khẳng định không phải.

Dương Phàm cau mày, xem ra mình muốn gặp Vũ Văn Hâm, dường như gặp lực cản.

- Tại hạ có một vị bằng hữu, ngay ở trong quỷ tháp, các vị có thể giúp truyền lời một chút.

Dương Phàm chắp hai tay, hành một lễ tiết thời kỳ Tiên Tần.

Thấy cảnh này, mười thị vệ giáp bạc kia chợt hòa hoãn lại, cùng làm một lễ tiết với Dương Phàm.

- Chẳng hay các hạ muốn tìm người nào?

Một thị vệ giáp bạc trong đó hỏi.

- Vũ Văn Hâm,

Dương Phàm khẽ nói ba chữ:

- Nàng tiến vào Chiêm Tinh Tháp, hẳn không đủ trăm năm.

Nghe vậy, mười thị vệ giáp bạc kia sắc mặt đại biến.

- Người muốn tìm Tinh Tôn

Một đại tu sĩ giáp bạc trong đó kinh hô.

- Tinh Tôn?

Dương Phàm nao nao.

- Hừ! Tinh Tôn địa vị cao thượng, nào phải một người lai lịch không rõ có thể gặp được? Mười thị vệ giáp bạc đồng thời vung trường kích, lóe ra hàn quang, sát khí lâm liệt bức tới.

Dương Phàm bị dọa nhảy dựng, vì sao bọn họ lại phản ứng lớn như vậy.

- Dừng tay.

Đúng lúc này, một tiếng nói già nua truyền tới.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy một lão giả tóc trắng xóa, tay cầm quyền trượng, bay ra từ một góc Chiêm Tinh Tháp.

Lão giả tóc trắng này mặt đầy nếp nhăn, trên người lảng động một cổ năm tháng tang thương, hai mắt tràn ngập cơ trí, làm người ta không khỏi kính ngưỡng.

- Đại tể sư.

Mười thị vệ giáp bạc này đồng loạt quỳ giữa hư không, hành lễ với lão giả này.

Đại tể sư?

Ánh mắt Dương Phàm dừng trên người lão giả này, có một loại cảm giác nhìn không thấu.

- Tinh Tôn sớm có tiên đoán, mấy ngày gần đây sẽ có khách quý đến chơi, đến từ nơi sông băng.

Đại tể sư tóc bạc giọng nói ôn hòa, cười nói.

Mười thị vệ giáp bạc nghe vậy, lập tức lui về Chiêm Tinh Tháp, cung kính vô cùng.

- Các hạ có phải đến từ Bắc Tần?

Đại tể sư tóc bạc lại cười nói, ánh mắt ấm áp.

Dương Phàm khẽ giật mình, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Nếu đối phương biết hẳn đến từ Bắc Tần, như vậy khẳng định nhận biết Vũ Văn Hâm.

- Khách quý phương xa, mời vào Chiêm Tinh Tháp. Ta dẫn ngài đi gặp Tinh Tôn.

Đại tể sư tóc bạc nâng tay ra hiệu, rất là khách khí.

Cùng lúc này, ở băng tuyết Tiên Vực,

Một sơn cốc bị ảo trận huyền diệu che giấu, từng từng một mảnh cung điện khổng lồ. Trong một tòa cung điện hùng vĩ hào hoa nhất.

- Bái kiến phụ vương.

Một nam tử anh tuấn toàn thân phục sức hoa lệ, đi vào bên trong điện.

Nếu như Dương Phàm ở đây, nhất định có thể nhận ra người này, chính là Cổ Huyền Minh trước đó cùng đánh một trận nguyên khí đại thương với mình.

Lúc này, Cổ Huyền Minh vô cùng cung kính, hành lễ với một lão giả râu dài đứng trước án thư trong điện.

Lão giả râu dài này mặc áo bào vàng, tinh thần khỏe mạnh, trên người có một loại khí thế cao quý uy nghiêm.

Ở trước mặt lão, cường đại như Cổ Huyền Minh cũng rất là thấp thỏm.

Trong mắt lão già áo bào vàng chợt lóe lệ quang, phần nộ nói:

- Nghiệt tử. Vì sao phải sử dụng Chí Bảo Long Khí, còn không mau nói ra rõ ràng.

Cổ Huyền Minh ánh mắt run lên, vội vàng nói:

- Phụ vương, chuyện là thế này

- Bản vương sớm cảnh cáo người, Chí Bảo Long Khí không đến lúc sống chết trước mắt, quyết không thể sử dụng.

Lão giả áo bào vàng vỗ mạnh lên bàn.

Bùm!

Cổ Huyền Minh quỳ xuống, hoảng sợ nói:

- Phụ vương, người kia quả thật quá cường đại.

Hắn nói lại một lần giao thủ với Dương Phàm,

- Cái gì? Hắn còn lấy được máu hoàng tộc Tiên Tần trên người người?

Lão giả áo bào vàng tròn mắt co rụt, toàn đại diện một mảnh áp lực.

- Là hài nhi sơ sẩy, nhưng chỉ là hắn không có Chí Bảo Long Khí, lấy được chút máu đó cũng không có tác dụng.

Cổ Huyền Minh quỳ xuống, thấp giọng nói.

- Người làm sao có thể khẳng định, hắn lại không có Chí Bảo Long Khí? Ngay trước đó, bản vương từng cảm ứng được Chí Bảo Long Khí chợt xuất hiện ở cực bắc.

Lão giả áo bào vàng nhắm mắt lạnh liếc Cổ Huyền Minh.

Tiếp đó, lão hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, trên người quanh quẩn một tầng long văn màu tím đậm, ẩn trong thiên địa.

- Chỉ cần hắn còn ở nơi cực bắc, đồng thời luyện hóa Chí Bảo Long Khí, bản vương có thể xác định vị trí ước chừng.

Lão giả áo bào vàng nhắm mắt lại, bắt đầu cảm ứng.

Một lúc lâu, lão đột nhiên mở mắt, phóng ra một đoàn tinh quang, vô cùng kinh dị nói:

- Tinh Thần Thấp!

594. Chương 578: Trời Giáng Báo Kiếp, Tất Có Dị Số

Chất liệu Chiêm Tinh Thấp hết sức đặc biệt, ngoại trừ cứng rắn ra, dường như còn kêu gọi lẫn nhau với bầu trời sao sáng lạnh xa xa.

Dương Phàm không nói rõ được huyền ảo trong đó, theo Đại tể sư tóc bạc dẫn vào một gian phòng khách.

Trong phòng khách có chút bụi, có thể thấy đã lâu không tiếp đón khách.

Đại tể sư tóc bạc chỉ nói:

- Tinh Tôn đại nhân đang chuẩn bị nghi thức Tinh Tôn vào ngày mai, hôm nay có chút vội vàng, sợ rằng không thể lập tức tiếp đãi ngài được.

Dương Phàm gật đầu, cười cười, tùy tiện ngồi trong phòng khách, bắt đầu tĩnh tu.

Hắn cùng muốn thông qua thần thức hoặc cảm quan, dò xét toàn Chiêm Tinh Thấp.

Thế nhưng chất liệu thấp này rất là kỳ lạ, đồng thời được bao phủ trong một loại lực lượng khó nắm bắt được, ngay cả cảm quan của hắn cũng không thể kéo dài quá xa.

Nói chung, Chiêm Tinh Thấp này khắp nơi lộ ra thần bí, làm người ta nhìn không thấu.

Ngay cả cường giả Nguyên Anh đại tu sĩ, ở nơi này chỉ là phụ trách canh giữ.

Dương Phàm không thể hoài nghi, Chiêm Tinh Thấp này rốt cuộc có nội tình thế nào.

Hắn nhắm mắt lại, tâm thần bình tĩnh trở lại, bắt đầu tham ngộ thời diễn cảnh giới Tiên Hồng.

Mỗi lần thời diễn cảnh giới, thời gian đều sẽ trôi qua rất nhanh.

Thế nhưng, còn chưa qua mấy canh giờ, ngoài phòng khách truyền tới tiếng đập cửa.

- Mời vào.

Dương Phàm chậm rãi mở mắt ra, xẹt qua một tia sáng ngời.

Cửa phòng mở ra, một nữ tử mặc trường bào xanh nhạt, dáng người thon dài trác việt, nhìn bóng lưng cùng khí chất, làm người ta không hoài nghi về chim sa cá lặn của nàng.

Thế nhưng, nữ tử này tóc hoa râm, trên mặt đã có chút nếp nhăn, vẫn còn nhìn rõ đã từng là một người khuyê thành tuyệt mỹ.

Cho dù là lúc này, nàng vẫn có khí chất thánh khiết siêu nhiên.

- Cô là

Dương Phàm nhìn chằm chằm nữ tử trường bào xanh nhạt trước mắt, không nhận ra đối phương.

- Ngài có thể gọi ta là Nguyệt tế sư.

Nữ tử trường bào xanh nhạt mỉm cười, giọng nói như nhạc trời mặc dù nhìn bề ngoài nàng cũng không trẻ tuổi.

- Xin chào Nguyệt tế sư.

Dương Phàm đứng dậy hành lễ, hần cảm giác nữ tử này giống như Đại tế sư tóc bạc kia, có một ảo giác không thể nhìn thấu.

- Tại hạ

- Ta biết, ngài gọi Dương Phàm.

Ánh mắt Nguyệt tế sư sáng ngời mỉm cười, đóng cửa phòng lại, sau đó đối mặt nói chuyện với Dương Phàm.

- Từ lúc tám mươi năm trước, ta đã biết ngài tồn tại.

Nguyệt tế sư giọng nói rõ ràng dễ nghe, có một loại ma lực thu hút người ta vào đó.

- Tám mươi năm trước?

Dương Phàm nao nao.

Vào tám mươi năm trước, khi đó mình còn ở Ngự Dương Quốc, chỉ là một người tu sĩ cấp thấp.

- Nói cho chính xác là tám chín mươi năm trước, trong thiên địa này sinh ra một "dị số", không có người nào có thể ước đoán tương lai của hần.

Nguyệt tế sư khí chất thánh khiết, nói rõ từng chữ rõ ràng êm tai.

"Dị số?"

Trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên nhảy lên.

Hần dừng ở Nội Hải gần ba mươi năm, trở lại Bắc Tần ở thêm hơn năm mươi năm, tới cực bắc lại đi đến mấy năm.

Cuối cùng dùng ba năm từ một phế nhân tu luyện đến bậc cao.

Tổng cộng lại, khoảng chừng chín mươi năm.

Chín mươi năm trước, một ngôi sao băng rơi xuống, thay đổi vận mệnh của hần.

Từ đó về sau, cũng đại biểu một dị số sinh ra.

- Trời giáng báo kiếp, tất có dị số.

Nguyệt tế sư đứng lên, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, giọng nói như nhạc trời, dường như dung nhập vào bầu trời sao.

Nghe những lời này, trong lòng Dương Phàm nhắc lên sóng to gió lớn.

Nữ tử này, rốt cuộc có địa vị gì.

Nàng làm sao đoán được?

- Ngài không cần lo lắng, nếu không phải vì nguyên nhân Hâm nhi, ta còn không thể xác định một dị số sinh ra trong thiên địa này chính là ngài.

Nguyệt tế sư mỉm cười thánh khiết, mang đến cho Dương Phàm một cảm giác bình yên.

Dương Phàm thu liễm tâm thần, nhanh chóng khôi phục trấn định bình thường.

Trong đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ, đối phương có mạnh hơn đi nữa, cũng chỉ là bói toán, có thể biết được hắn là một "dị số", đã là kinh thể hãi tục rồi, nhưng đối phương khẳng định sẽ không biết được chi tiết liên quan tới nhân Tiên Hồng.

Thuật bói toán mạnh cỡ nào, năng cũng không phải thần tiên, pháp lực thần thông cuối cùng có hạn.

- Bói toán chín mươi năm trước, ta đã biết dị số phủ xuống ở khu vực Bắc Tần. Nhưng vì vậy mà trả giá đắt, thọ nguyên giảm mạnh.

Nguyệt tế sư thoáng khổ sở nói.

Dương Phàm nghe vậy nao nao, hắn hoàn toàn có thể nhìn ra được, Nguyệt tế sư này là mỹ nữ tư sắc không thua Vân Vũ Tịch, Vũ Văn Hâm.

Chỉ là mái tóc hoa râm cùng nếp nhăn khóe mắt nàng, làm cho nàng không còn tuyệt mỹ như khi xưa.

Có thể tưởng tượng, khi đó bởi bói toán, nữ tử này tuy rằng biết rõ, nhưng cũng vì vậy trả ra cái giá rất lớn.

- Làm Nguyệt tế sư vất vả rồi.

Dương Phàm thoáng có chút xấu hổ.

- Không.

Nguyệt tế sư lắc đầu, mắt sáng phóng ra một tia sắc thái huyền lệ:

- Kết quả bói toán của ta là: sự tồn tại của ngài, có thể sáng tạo khả năng vô hạn. Vì thế, dù ta có trả giá lớn hơn, cũng không chút oán hận.

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, có chút khó tin.

Không phải hoài nghi năng lực sáng tạo khả năng khả năng của mình, mà là vì nửa câu sau của đối phương: Vì thế, dù ta có trả giá lớn hơn, cũng không chút oán hận.

- Bắt đầu từ thời thượng cổ, Tinh Thần Chiêm Bắc Tháp đã từng ở Cực bắc chỉ Tâm. Nó có thể dự đoán hướng đi số phận toàn đại lục, thậm chí đứng bên cạnh dẫn đường cho Đông Thắng Đại Lục, tránh cho nó đi vào vực sâu ác mộng. Thế nhưng từ sau khi Tiên Tần chia năm xẻ bảy, hết thấy số phận như bị nắm giữ bởi một bàn tay vô hình, thiên địa như tù lao.

Gương mặt thánh khiết của Nguyệt tế sư trở nên ngưng trọng.

- Thiên địa như tù lao?

Dương Phàm nghiền ngẫm tỉ mỉ những lời này, bất chợt nói một câu:

- Nhưng chuyện này có quan hệ gì tới ta?

- Chỉ có ngài, có thể sáng tạo khả năng vô hạn, mới có thể đạt được một đường sinh cơ cho số phận thiên địa Đông Thắng Đại Lục.

Ánh mắt Nguyệt tế sư sáng ngời kỳ gửi chờ mong.

- Nguyệt tế sư, thứ cho Dương mỗ bất lực.

Dương Phàm cười nói:

- Ở thời kỳ Tiên Tần, tu sĩ đỉnh cấp, người đại thần thông nhiều như vậy, bọn họ cũng không thể chống lại được số phận. Ta là một tu sĩ Nguyên Anh, làm sao có thể làm được chứ?

Nghe vậy, ánh mắt Nguyệt tế sư hơi ảm đạm, nhưng không thất vọng, khẽ thở dài:

- Nghi thức Tinh Tôn ngày mai, ngài cùng ta đi xem. Hiện giờ, ta dẫn ngài đi gặp Tinh Tôn.

- Tinh Tôn?

Dương Phàm hỏi:

- Không biết xưng hô này, ở quý tháp địa vị thế nào?

- Tinh Tôn Tự nhiên là tôn giả cao nhất Tinh Thần Tháp.

Nguyệt tế sư nhếch môi khẽ cười, lần đầu lộ ra thần thái nữ nhi.

Dương Phàm khó tin được nói:

- Hâm nhi Nàng là tôn giả chí cao Tinh Thần Tháp?

Sự thật này, làm cho hắn vô cùng khiếp sợ.

Tinh Thần Tháp này to lớn đồ sộ ra sao, càng là truyền thừa từ thượng cổ đến nay.

Ngay cả trông cửa cũng là Nguyên Anh đại tu sĩ, có thể thấy được địa vị cùng nội tình.

- Ở Tinh Thần Tháp, địa vị chủ yếu không phải dùng tu vi thực lực so sánh.

Nguyệt tế sư cười giải thích.

Thì ra là thế, Dương Phàm thoáng thở ra một hơi, trong lòng có phần chờ mong vui mừng: Không ngờ tới Nhị quận chúa Yến Vương Phủ nhu nhược khi đó, có thể đi đến bước này.

- Đúng rồi. Nguyệt tế sư, lúc trước ngài vì bói toán mà đánh mất thọ nguyên, mất đi sắc thái dung nhan, Dương mỗ là một dược sư, có thể xem cho ngài.

Dương Phàm cười dài nói.

Sở dĩ hắn đưa ra yêu cầu này.

Một là vì hiếu kỳ, vì sao bói toán một lần lại trả giá cỡ này.

Thứ hai, hắn phát hiện nữ tử này biết rất nhiều bí mật, nếu như có thể giải quyết vấn đề của nàng, vô hình sẽ kéo gần quan hệ, có thể lộ ra càng nhiều tin tức.

Nguyệt tế sư thở dài yếu ớt:

- Bói toán phải trả giá, không thể nào kéo lại. Mặc dù ngài có Duyên Thọ Đan, Trú Nhan Đan, cũng không thể bù đắp lại được.

- Không thử làm sao biết được?

Dương Phàm cười dài nói, không giải thích, liền bắt mạch cho nàng.

Nguyệt tế sư ngẩn ra, phát giác cổ tay mảnh mai của mình đã nằm trong tay đối phương.

Lấy thân phận địa vị của nàng, chưa từng có ai dám khinh bạc như thế?

Chỉ là lúc này, nàng khẽ mím môi nhỏ, không nói gì.

Dương Phàm nhắm mắt, dòng suối sinh mệnh chảy vào trong cơ thể Nguyệt tế sư, phát hiện cơ năng thân thể đối phương bị tổn hao rất lớn.

Loại tổn thương này, bị một loại lực lượng vô hình không thể nắm bắt trong thiên địa ràng buộc, không thể khôi phục.

"Ta không tin"

Dương Phàm thi triển thần thông trị liệu, gặp phải lực cản, bất luận thế nào cũng không thể đột phá được.

Cuối cùng, sắc mặt hắn nghiêm lại, Sinh Mệnh Lục Chủng phun ra một mảnh đốm sáng nhỏ bé như nòng nọc.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm mang theo dòng suối sinh, mệnh, tầng tầng cản trở, nhưng cuối cùng vẫn đi qua được tầng trời buộc kia.

Kế tiếp liền dễ dàng, tổn thương cơ năng trong cơ thể Nguyệt tế sư, phục hồi lại rất nhanh.

Sau đó, Dương Phàm hai tay nắm quyết, một mảnh mưa bụi xanh lục mang theo khí tức như mùa xuân, bao phủ Nguyệt tế sư.

Rất nhanh, tóc, làn da Nguyệt tế sư đều khôi phục trạng thái như cũ.

- Đây

Nguyệt tế sư ánh mắt sáng hiện vẻ mừng rỡ, thân mềm mại khẽ run lên.

Lúc này, nàng khôi phục dung nhan tuyệt mỹ khi xưa, thanh nhã thoát tục, có một cỗ khí chất thánh khiết như nữ thần.

Dương Phàm nhìn Nguyệt tế sư trước mặt, trong mắt đầy vẻ kinh dị, ngẩn người.

Hắn đã sớm đoán được đối phương là một nữ tử tuyệt mỹ khuynh thành, không ngờ tới còn muốn hoàn mỹ hơn cả tưởng tượng.

- Dương đạo hữu, ngài quả thật có thể sáng tạo khả năng vô hạn.

Nguyệt tế sư mừng rỡ, mắt sáng phóng ra sắc thái huyền lệ.

Tuy nhiên tiếp đó, mặt cười trắng như ngọc của nàng, bỗng nhiên đỏ lên.

Lúc này Dương Phàm mới phát hiện, chính mình vẫn còn nắm cổ tay mảnh mai trắng ngọc của đối phương. Chính mình còn đang nhìn chằm chằm vào đối phương, vội vàng buông tay ra, nhàn nhạt nói:

- Nhắc tay mà thôi.

Nguyệt tế sư khẽ thâm ý liếc nhìn hắn:

- Dương đạo hữu quá khiêm tốn, mời theo ta đi gặp Hâm nhi.

- Được.

Dương Phàm gật đầu.

Đi trên bậc thang tinh thần cổ tháp, Dương Phàm sóng vai đi cùng Nguyệt tế sư, thần sắc trấn định.

Chẳng qua Nguyệt tế sư lại có chút gò bó hiềm thấy, lúc nói chuyện, ánh mắt sáng lại có chút tránh né. Mặc dù nàng có địa vị thân phận siêu phàm ở Chiêm Tinh Tháp, nhưng ngăn cách tránh đời nhiều năm, đối với chuyện nam nữ thậm chí còn có chút ngại thẹn.

Dương Phàm nhìn loại vi diệu này ở trong mắt, trong lòng có chút buồn cười.

- Tinh Tôn ở tại tầng bốn mươi chín Chiêm Tinh Tháp.

Nguyệt tế sư mỉm cười nói.

- Tầng bốn mươi chín? Cao như thế.

Thần sắc Dương Phàm khẽ biến.

Tinh Thần Tháp này, mỗi một tầng đều cực cao, chừng mấy chục trượng, tương đương tám chín tầng lầu bình thường.

Thế nhưng, vì sao là tầng bốn mươi chín chứ?

Dương Phàm có chút khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều. Nói chuyện liên quan tới bói toán, hắn không có hứng thú.

- Không phải đi bộ lên chứ?

Rốt cuộc Dương Phàm có chút phản kháng.

- Dương đạo hữu xin hãy cố chịu, đây là quy củ Chiêm Tinh Tháp, mỗi một tầng đều phải đi lên từng bước. Đây là biểu hiện thái độ thành kính.

Nguyệt tế sư mỉm cười nói.

Dương Phàm than thở, một tầng này cao mấy chục trượng, phải đi bốn mươi chín tầng, không biết phải đi tới bao giờ.

- Đi.

Dương Phàm bỗng nhiên nắm lấy cánh tay Nguyệt tế sư, trực tiếp bay lên trên.

- Dừng tay,

Nguyệt tế sư mặt cười trắng bệch, tiếp đó khê hô:

- Dừng làm loạn

- Ha ha, ta chỉ là muốn đi lên bằng phi hành, có làm loạn sao

Dương Phàm cười khê, tốc độ lại tăng nhanh hơn.

- Dừng tay, không được tổn thương đến Thánh cô đại nhân.

Đúng lúc này, từ khắp Chiêm Tinh Tháp bay tới mười mấy người, đều thuần một màu thị vệ giáp bạc.

Vù vù vù vù vù

Mười mấy thị vệ giáp bạc, đều là cấp bậc Nguyên Anh đại tu sĩ, vây quanh hai người Dương Phàm.

595. Chương 579: Tinh Tôn

Mười mấy thị vệ giáp bạc này bay tới từ bốn phía, cầm trường kích trong tay, xoạt một cái vây quanh hai người Dương Phàm cùng Nguyệt tế sư.

Dương Phàm chợt cảm giác một cỗ áp lực khó thở và nguy cơ vô cùng.

Trước mắt, mười mấy thị vệ giáp bạc này đều là cường giả Nguyên Anh đỉnh. Nếu như cùng nhau kéo ra ngoài, có thể dễ dàng quét ngang Bắc Tàn, dù là Hóa Thần kỳ gặp cũng phải tránh lui ra xa.

- Dương đạo hữu là khách quý Tinh Thần Tháp, các người còn không lui xuống.

Nguyệt tế sư khê quát một tiếng, du dương êm tai, lại không mất đi uy nghiêm.

- Vâng, Thánh cô đại nhân.

Mười mấy thị vệ giáp bạc khom người thối lui, chẳng qua ánh mắt bọn họ nhìn về phía hai người Dương Phàm, có chút quái dị.

Nguyệt tế sư mặt cười ửng đỏ, mắt sáng xẹt qua một tia hoảng loạn.

- Nguyệt tế sư, bọn họ gọi ngài là Thánh cô?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi, nắm lấy tay nàng, tiếp tục bay lên trên.

Nguyệt tế sư mặt cười rốt cuộc sinh ra một tia bức bối, giẫy khỏi tay Dương Phàm, hừ lạnh nói:

- Ta tự biết bay.

- Sớm biết như vậy, Nguyệt tế sư dẫn ta cùng bay lên, chẳng phải càng bớt chuyện.

Dương Phàm nhún vai.

Nguyệt tể sư sắc mặt xấu hổ, không nói một lời, dẫn Dương Phàm bay đến đỉnh Tinh Thần Tháp, cũng là tầng bốn mươi chín.

Bay đến tầng bốn mươi chín, trên đầu là một mảnh sao sáng, có thể nhìn thấy bầu trời sao thần bí.

- Tinh Tôn cùng với các vị sư Chiêm Tinh Tháp, đều bói toán ở nơi này.

Lúc này thần sắc Nguyệt tể sư đã hòa hoãn lại, dẫn Dương Phàm vào đại điện trôi nổi giữa không trung tầng bốn mươi chín.

Tòa đại điện này chỉ cỡ mấy chục trượng, quần quanh giữa sao sáng, hiện rõ thần bí đồ sộ.

- Đây là Tinh Điện, dựa vào tinh thần lực mà trôi nổi giữa không trung.

Nguyệt tể sư giải thích.

Ánh mắt Dương Phàm nhanh chóng dừng trên Tinh Điện, cảm ứng được tinh thần lực hội tụ xung quanh điện này.

Chỉ là, tinh thần lực hùng hồn như biển hội tụ trên điện kia, không phải dùng hủy diệt hay sáng tạo, mà dùng một loại phương thức kỳ diệu tiêu tán giữa thiên địa.

- Quả là thần kỳ.

Dương Phàm tán thưởng.

- Tinh Tôn ở bên trong, mời Dương đạo hữu vào.

Nguyệt tể sư đưa Dương Phàm tới cửa Tinh Điện, liền lập tức lui xuống.

Dương Phàm có vẻ mặt cổ quái, cảm giác khi Nguyệt tể sư rời khỏi mình, liền có vẻ như bỏ được gánh nặng.

Hắn không nghĩ nhiều lắm, chậm rãi bước vào bên trong Tinh Điện.

Vào lúc này, trong đầu hắn hồi tưởng lại kỳ nữ thoáng chút bệnh trạng, tuyệt mỹ khuynh thành, một đôi mắt sáng như thu thủy, lại không mất đi cơ trí.

Tóm lại, là một hình tượng ôn nhu cổ điển, chỉ là sau khi nhận được Tinh Nguyệt Đồ, càng thêm vài phần thần bí thánh khiết.

Vào lúc này, trong đầu Dương Phàm mang theo ấn tượng đó, đi vào trong Tinh Điện.

Nhìn tới gần từng chút, nhìn lên trên.

Ở trên bậc thang đại điện, trên trần đồ hoa văn sao trời sáng ngời, một nữ tử khoanh chân ngồi trên quảng sáng thần thánh vô hạn, chân ngọc tuyết trắng, một thân tinh bào thần bí cổ xưa, chấm những điểm tinh mang.

Nàng trôi nổi giữa không trung, thân thể duyên dáng mềm mại, làn da tuyết trắng trong suốt, mềm mịn như tơ lụa.

Dung nhan tuyệt mỹ kia, trắng mịn tuyệt như gôm sứ, thánh khiết mà đoan trang, một đôi mắt như sao trời, tỏa ra ánh sáng cơ trí xa xưa.

Càng thêm kỳ lạ, giữa trán nàng có một dấu hiệu trắng khuyết như tự nhiên tạo thành, khiến cho toàn thân thánh khiết siêu phàm, khí chất làm thần thánh không thể xâm phạm.

Dương Phàm nhìn chằm chằm bóng ảnh như nữ thần này, ánh mắt chợt ngưng.

Hai mắt bắn ra tinh mang xanh lục, dừng trên hoa văn trắng khuyết như tự nhiên tạo thành trên trán nữ tử này.

- Dương đại ca, rốt cuộc đại ca đi đến Tinh Thần Tháp, ta sớm đã đoán được sẽ có ngày này.

Trên trần đồ ánh sáng, nữ tử thần bí đắm chìm trong ánh sáng sao trời, tiếng nói như tiếng trời truyền đến.

- Cô không phải Vũ Văn Hâm trước đây.

Dương Phàm hít sâu một hơi, khí tức trên người đột nhiên tăng lên, mơ hồ sinh ra mấy phần thù địch.

Trên dung mạo, nàng giống y như Vũ Văn Hâm, thế nhưng khí chất thần vận lại đại biến.

- Đại ca có thể coi như phải, cũng có thể coi như không phải.

Nữ tử Vũ Văn Hâm mờ ảo nhẹ nhàng bay lên, hạ xuống mặt đất, ánh mắt nhìn vào Dương Phàm.

- Ta gọi cô là Tinh Tôn hay là Vũ Văn Hâm?

Dương Phàm khôi phục thần sắc bình tĩnh, cố gắng làm tâm tình mình bình ổn lại.

- Dương đại ca là người dẫn đường của muội, gọi Hâm nhi cũng không sao.

Vũ Văn Hâm quán quanh giữa ánh sáng sao trời, tuyệt mỹ siêu phàm, ánh mắt của nàng sâu xa, ngay cả Dương Phàm cùng nhìn không thấu.

Vào lúc này, khi Dương Phàm gặp nữ tử được xưng là Tinh Tôn trước mắt, lần đầu lại sinh ra một cảm giác xa lạ.

Xa lạ, chân chính xa lạ.

Vũ Văn Hâm trước đây, dường như không còn tồn tại nữa.

- Lần này Dương đại ca tới Tinh Thần Tháp, khẳng định không phải chỉ là tới xem muội, có bất kỳ vấn đề gì, Hâm nhi biết được đều sẽ hồi đáp.

Vũ Văn Hâm vẫn siêu phàm thánh khiết như trước, giọng nói càng thêm mờ ảo.

Trước đây, trong ánh mắt nàng nhìn Dương Phàm có nhiều phần không muốn xa rời, kính như sư trưởng, lại thân như bằng hữu.

Thế nhưng vào lúc này, trong ánh mắt thâm thúy vô hạn của nàng, có một loại cảm giác làm người ta không nhìn rõ.

Chỉ là, chỉ có khi ánh mắt nàng nhìn vào Dương Phàm, nàng mới khiến người ta nhìn không thấu.

- Được.

Dương Phàm khẽ thâm ý liếc nhìn nàng.

Hắn đã rõ ràng, Vũ Văn Hâm khi xưa đã không còn tồn tại nữa, nhưng cùng may còn nhớ rõ "giao tình" khi trước.

- Hiện giờ cô là Tinh Tôn chí cao vô thượng Tinh Thần Tháp, có thể nói cho ta biết Thiên Nhất Hồn Thủy ở nơi nào?

Dương Phàm toàn thân thả lỏng, bắt đầu đề cập vấn đề của mình.

Vũ Văn Hâm nghe vậy, trong mắt sáng hiện một tia ý cười:

- Dương đại ca, mặc dù muội thân là Tinh Tôn, nhưng không phải là thần không gì không làm được. Muội có thể bói toán được số phận, nhưng không thể khi không biết được chuyện nhỏ bé bình thường.

- Mọi chuyện cần phải có căn cứ nhất định, mới có thể dựa vào cơ sở diễn tính bói toán, Vũ Văn Hâm giải thích.

Dương Phàm trầm tư một lát, gật đầu.

Vì vậy, hắn nói hết một lượt nguyên nhân trước sau mình cần tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy, kể cả mục đích cùng những gì trải qua ở lần tới cực bắc này.

Trong quá trình Vũ Văn Hâm lắng nghe, vầng trăng khuyết trên trán nàng khẽ rung động.

Chờ Dương Phàm nói xong, nàng nhắm ánh mắt đẹp lại, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi dài.

- Thế nào?

Dương Phàm hỏi.

- Hâm nhi vẫn không thể cho đại ca đáp án xác thật, thế nhưng có thể xác định được ở nơi cực bắc, đại ca có thể tìm được đáp án rất nhanh.

Vũ Văn Hâm sắc mặt bình tĩnh như không.

Rất nhanh? Nhanh cỡ nào?

Dương Phàm cười cười, không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

Nếu Vũ Văn Hâm nói như vậy rồi, như vậy sẽ không sai được.

Bối toán đối phương linh nghiệm thế nào, bản thân Dương Phàm đã tự mình thử qua.

- Còn nữa, cô dự đoán xem, xác suất sống lại phụ thân ta có mấy phần thành công, Dương Phàm hỏi.

- Bảy phần.

Vũ Văn Hâm lập tức đáp.

- Vô Song ở nơi nào?

Dương Phàm nhìn như không để ý nói.

Vũ Văn Hâm nhắm mắt suy tư một lát, nói:

- Đại Tồn vương triều.

- Các nơi Bắc Tồn, cực bắc, có cường giả Hóa Thần kỳ trở lên hay không?

- Có.

Vũ Văn Hâm không chút suy nghĩ nói ngay.

Sau đó, Dương Phàm lại tiếp tục hỏi mấy vấn đề, trên cơ bản chỉ cần có căn cứ, Vũ Văn Hâm đều có thể đáp ra.

"Điều này thật quá thần kỳ"

Trong lòng Dương Phàm hung hăng co rúm một chút, cùng thầm nói:

"Tuy nhiên đều phải kiểm chứng mới biết được."

- Cuối cùng Cô dự đoán may rủi sắp tới của ta,

Dương Phàm cười dài hỏi.

- Số phận Dương đại ca có khả năng vô hạn, thật khó có thể xác định rõ, nhưng có thể thử xem.

Vũ Văn Hâm nhắm mắt lại, trong tay xuất hiện một đồ quyền bắn ra tinh quang.

Đó là Tinh Nguyệt Đồi.

Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng:

- Hai tháng sau, sẽ có một lần nguy cơ.

- Đa tạ "Tinh Tôn",

Dương Phàm chấp tay cảm tạ.

Nghe lời này, ánh mắt sáng Vũ Văn Hâm chợt tối sầm lại, giây giũa một lát, thở dài yếu ớt:

- Ngày mai đại ca hãy tới xem nghi thức Tinh Tôn của muội.

- Được.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên, biến mất không thấy.

Hắn cũng không suy nghĩ, làm sao Vũ Văn Hâm có được năng lực dự đoán giống như thần linh như thế.

Ánh mắt Vũ Văn Hâm nhìn theo hướng hắt rời đi, lẩm bẩm:

- Thời gian của ta không còn nhiều lắm, hy vọng có thể trợ giúp cho Dương đại ca nhiều một chút.

Dương Phàm quay về phòng khách, tĩnh tu một ngày.

Hôm sau, Nguyệt tế sư trở lại tìm Dương Phàm:

- Nghi thức Tinh Tôn sẽ lập tức bắt đầu, hôm nay tất cả tế sư Tinh Thần Tháp đều sẽ hội tụ trên đỉnh tháp.

Dương Phàm cùng Nguyệt tế sư bay lên trên đỉnh Tinh Thần Tháp.

- Lần này, sao cô không đi nữa?

Dương Phàm khẽ cười nói.

Nguyệt tế sư mắt tròn trĩnh, không nói chuyện nhưng đã có một tia thần thái nữ nhi.

Lúc này, trên đỉnh Tinh Thần Tháp đã tụ hội mười mấy vị tế sư, kể cả Đại tế sư đã gặp hôm qua.

Toàn bộ Tinh Thần Tháp, Đại tế sư đại biểu một cảnh giới bói toán, chỉ có ba người có xưng hào này: Đại tế sư tóc bạc, Nguyệt tế sư, cùng với Tinh Tôn Vũ Văn Hâm.

Ánh mắt quét nhìn những tế sư bói toán này, trong lòng Dương Phàm thầm than: Những người thừa kế Tinh Thần Chiêm Bặc Đạo, xem ra đều quá mức trang trọng.

Nói dễ nghe là trang trọng, nói khó nghe, thì là khô khan.

Hơn nữa cảm tình trong ánh mắt những người này, đều có vẻ lạnh nhạt, ngay cả vị Nguyệt tế sư bên cạnh mình cũng không quá ngoại lệ.

Cái gọi là nghi thức Tinh Tôn chính là nghi thức Tinh Tôn mới kế nhiệm chính thức lên ngôi.

Trên nghi thức lần này, chúng tế sư Chiêm Tinh Tháp cùng hợp lực bói toán tương lai cho Tinh Tôn.

Rất nhanh, Tinh Tôn Vũ Văn Hâm trôi nổi trên đài cao, chúng tế sư phía dưới đều hành lễ với nàng.

Nguyệt tế sư cùng tiến lên trước, đeo cho Vũ Văn Hâm một chiếc nhện xa xưa lóe ra ánh sáng sao trời.

Sau đó, chúng tế sư bắt đầu liên thủ ngẩng đầu, miệng phun ra những chú văn tối nghĩa, lay động Pháp Bảo bói toán trước người.

Không lâu sau, vô số đạo tinh quang như sợi tơ, đưa tới từ tinh không xa xôi, rơi xuống hư không trước Tinh Thần Tháp, tụ hội thành một mảnh tinh vân như vòng xoáy.

Vòng xoáy tinh vân xoay tròn tốc độ cao, bỗng nhiên chấn động.

Trong lúc này, Vũ Văn Hâm nhắm chặt mắt, trôi nổi giữa hư không, vẫn không nhúc nhích, thần thánh đoan trang.

Còn các tế sư, lại có vẻ rất cố sức, mỗi người dần biến sắc.

Xem ra, bọn họ muốn bói toán số phận Vũ Văn Hâm, dường như gặp phải trở ngại.

"Không biết số phận Vũ Văn Hâm sẽ thế nào?"

Dương Phàm âm thầm nghĩ.

Phốc phốc phốc

Đột nhiên, những tế sư này đồng loạt phun máu, mỗi người sắc mặt tái nhợt, lưng lay muốn ngã.

Răng rắc

Đoàn tinh vân kia thoáng cái nát bấy.

Thay vào đó, là đôi mắt màu bạc, thần thái chí cao vô thượng, ngạo nghễ chúng sinh.

Đôi mắt bạc thần bí kia, giống như thần linh, trống rỗng hiện lên ở vị trí tinh vẫn trước đó.

Bình bình!

Bình bình bình bình!

Dưới ánh mắt màu bạc kia nhìn xuống, nhịp tim mỗi người không khỏi nhanh hơn, có một loại ảo giác bị xuyên thủng không gì che giấu được.

Dương Phàm cùng tim đập rộn lên, trong mắt hoảng sợ, thầm nghĩ:

”Đây chẳng lẽ là ánh mắt bạc thần bí mà Vũ Văn Hâm đã từng gặp phải ở trong mộng?”

596. Chương 580: Tần Quang Đức

Dương Phàm nhìn chằm chằm đôi mắt này, chỉ cảm thấy nhịp tim tăng vọt.

Đôi mắt bạc này ngạo nghễ bao quát, dừng lại trên mặt Vũ Văn Hâm một chút, sau đó liếc nhìn Dương Phàm, biến mất vào hư không.

Hô

Sau một lúc, mọi người mới thở phào một hơi.

Trong chớp mắt đôi mắt bạc kia phủ xuống, phảng phất có ảo giác như thời không ngừng lại.

Dương Phàm chỉ cảm thấy là lạ, có một cảm giác không nói rõ nên lời.

Thủ đoạn thần thông như vậy, không phải tu sĩ giới này có được.

- Nghi thức Tinh Tôn kết thúc.

Vũ Văn Hâm chậm rãi nói ra mấy chữ, giọng nói trong trẻo róc rảnh.

- Nhưng mà Tinh Tôn hướng đi số mệnh của ngài còn chưa bói toán thành công, chuyện này liên quan đến số phận Tinh Thần Tháp ta.

Nguyệt tế sư tiến lên hành lễ.

Các tế sư còn lại sắc mặt đều tái nhợt, liên tục gật đầu.

Nghi thức Tinh Tôn bói toán hướng đi số mệnh Tinh Tôn vì ngừa một đời Tinh Tôn mới dẫn Tinh Thần Tháp đi vào con đường hủy diệt.

- Con đường vận mệnh của ta đã bị người che giấu, không ở trên mảnh thiên địa này, cho nên các người không cần phí sức.

Vũ Văn Hâm giọng nói mờ ảo như gió, lại có quyền uy vô thượng.

- Vâng, Tinh Tôn.

Các tế sư khác không dám hỏi nhiều, toàn bộ lui xuống đường thương.

Nơi này ngoại trừ Dương Phàm, còn có Nguyệt tế sư cùng vị Đại tế sư áo xanh nhạt trước đó.

- Hai vị đại tế sư, các người còn có chuyện gì?

Vũ Văn Hâm mắt sáng êm dịu.

- Tinh Tôn, Đôi mắt bạc trước đó

Nguyệt tế sư hết sức nghi hoặc hỏi.

- Đừng hỏi nhiều, sau này không cần bói toán chuyện này, bằng không tự gánh hậu quả. Vũ Văn Hâm căn dặn.

- Vâng.

Nguyệt tể sư khom người cáo lui.

Còn Đại tể sư tóc bạc kia lại không lập tức lui ra, hành lễ nói:

- Tinh Tôn, vừa rồi truyền tống trận trong Tinh Thần Tháp đã khởi động, Cổ tộc Tần vương đến đây.

- Người cho hắn vào đi.

Vũ Văn Hâm Vũ Văn Hâm.

- Ha ha haBản vương đã tới.

Một giọng nói tràn ngập khí phách vô cùng truyền đến.

Bóng người chợt lóe, một lão giả áo bào vàng vọt lên đỉnh Chiêm Tinh Tháp.

Vù vù vù

Đúng lúc này, mười mấy bóng người màu bạc như bóng với hình, đuổi theo sau.

- Thần thánh phương nào, dám xâm nhập Thánh địa Chiêm Tinh Tháp.

Mười mấy thị vệ giáp bạc bay vút tới, vây quanh lão giả áo bào vàng.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn tới, phát hiện đường nét khuôn mặt lão giả áo bào vàng này có ba bốn phần giống với thiếu chủ Cổ tộc mình gặp trước đó.

Trong lòng hắn vừa động, thầm nghĩ:

”Lẽ nào người này là tộc trưởng Cổ tộc?”

Hắn bình thản như không, đứng tại chỗ, cười xem chuyện.

Lúc này có mười mấy vị Nguyên Anh đại tu sĩ vây quanh, dù thực lực đối phương mạnh hơn đi nữa, chỉ sợ cũng khó chống cự.

- Hừ! Các người dám ra tay với ta.

Trên người lão giả áo bào vàng đột nhiên bốc lên hoa văn rồng tím đậm ngập trời, hai mắt đỏ đậm, lửa đỏ bùng bùng.

Một cỗ long uy hoàng tộc áp bách tới.

- Hậu duệ hoàng tộc!

Mười mấy thị vệ giáp bạc thất kinh.

Lão giả áo bào vàng vừa lật tay, xuất hiện một lệnh bài vàng kim, tản ra một cỗ uy áp kỳ lạ.

- Vương Hầu Lệnh?

Các thị vệ vẻ mặt kính sợ, đều hành lễ, sau đó lui ra.

- Các người lui xuống đi, Tần Vương gia là khách quý Chiêm Tinh Tháp.

Vũ Văn Hâm nhàn nhạt nói.

Những thị vệ giáp bạc này như được đại xá, xoay một cái, ánh bạc lóe lên, biến mất không thấy.

- Tần Vương gia, sao ngài lại xông lên nơi này?

Đại tể sư tóc bạc chất vấn, có chút không vui.

- Dù sao nghi thức Tinh Tôn đã kết thúc, bản vương không cần lảng tránh, đến đây cầu kiến Tinh Tôn.

Lão giả áo bào vàng tiến lên, đi đến gần Vũ Văn Hâm, vẻ mặt tôn kính nói:

- Tại hạ Tần Quang Đức, bái kiến Tinh Tôn.

Đối với Vũ Văn Hâm, hắn lại duy trì kính ý rất lớn.

- Tần Vương gia, lần này ngài tới Tinh Thần Tháp, là vì Chí Bảo Long Khí?

Vũ Văn Hâm bình tĩnh như không nói.

- Đúng vậy, Tinh Tôn quả thật liệu sự như thần.

Lão giả áo bào vàng gật đầu, trong mắt lóe ra mấy phần kính ý.

Lão biết rõ, ở thời kỳ Tiên Tần, mỗi một đời Tinh Tôn đều là người sắp đặt số phận đại lục, địa vị vô cùng cao thượng.

Thậm chí trong hoàng tộc Tiên Tần có lời đồn, Tinh Tôn âm thầm ủng hộ ai, người đó sẽ là chân long thiên tử đời tiếp theo.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao lão vô cùng tôn kính Vũ Văn Hâm.

”Chí Bảo Long Khí?”

Dương Phàm nao nao, trầm nghĩ:

”Lẽ nào người này biết ta có Chí Bảo Long Khí, không tiếc đuổi tới Tinh Thần Tháp?”

Ngay lúc này, Tần Quang Đức áo bào vàng, ánh mắt vừa lúc quét về phía hắn, trong mắt hiện một đạo lệ quang.

Dương Phàm trầm nghĩ không tốt, quả nhiên là tìm tới cửa.

Thần sắc Vũ Văn Hâm bình tĩnh như trước, hỏi:

- Tần Vương gia có việc, có thể trực tiếp nói rõ.

Tần Quang Đức gật đầu, sau đó ánh mắt xoạt một cái, dừng lại trên mặt Dương Phàm.

Dương Phàm chợt cảm giác có một cỗ áp lực khó hình dung. Tu vi người này, chỉ sợ vượt xa bất kỳ cường địch nào mình gặp trong đời.

- Tinh Tôn chính là người này đoạt lấy một kiện Chí Bảo Long Khí Tiên Tần ta thất lạc.

Lão giả áo bào vàng vươn tay chỉ vào Dương Phàm, hùng hô chính nghĩa nói:

- Chí Bảo Long Khí chính là thứ sở hữu của hoàng tộc Tiên Tần ta há có thể cho người ngoài chạm tới?

- Sai rồi.

Dương Phàm đột ngột lên tiếng.

- Cái gì, lẽ nào ngươi còn dám phủ nhận?

Lão giả áo bào vàng cười châm chọc:

- Giữa Chí Bảo Long Khí có liên hệ thần bí, chỉ cần người luyện hóa bất kỳ một kiện nào trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, trên người tất nhiên sẽ hấp thu một chút số mệnh cùng long khí đặc hữu của Chí Bảo Long Khí.

- Cho nên, mặc kệ người giấu Chí Bảo Long Khí ở đâu, đều không thể xóa đi, cổ hơi thở trên người người.

- Dương mỗ cũng không phủ nhận.

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, nắm chặt tay nói:

- Thế nhưng lão nói sai một điểm, kiện Chí Bảo Long Khí kia, không phải cướp tới, mà là Dương mỗ nhặt được.

Dương Phàm nhấn mạnh chữ ”nhặt”.

Không phải đoạt tới, là nhặt được.

Dương Phàm nhấn mạnh sự thật này.

- Người

Lão giả áo bào vàng cứng lại, ngón tay chỉ vào Dương Phàm khẽ run lên.

Đồng thời, sắc mặt Đại tể sư tóc bạc cùng lão giả áo bào vàng đều hung hăng co quắp một chút.

Chí Bảo Long Khí, nối liền với số mệnh thiên địa.

Nếu như người này không nói dối, quả thật "nhặt được" một kiện Chí Bảo Long Khí, vậy vận số của hắn cũng tốt quá đi chứ?

"Chẳng lẽ người này thân có đại số mệnh, Chí Bảo Long Khí đã định trước do hắn có được?"

Trong lòng Tần Quang Đức âm thầm giật mình.

Làm hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần, lão tự nhiên biết được, Chí Bảo Long Khí không phải người có cơ duyên thì không dễ có được.

Nhưng lão khẳng định sẽ không vì vậy mà buông tha dễ dàng,

Nên biết rằng, có được càng nhiều Chí Bảo Long Khí, số mệnh gia tăng lên mình sẽ càng nhiều. Trên đường tu tiên, kỳ ngộ càng tốt, thậm chí ngay cả đột phá cảnh giới cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nếu như một người nào có thể tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, như vậy cho dù là một phé linh căn, cũng có cơ hội đập mây phi thăng - đây không phải là lời nói bậy.

Khi đại kỳ ngộ đại số mệnh đặt lên thân mình, tất cả đều có thể.

- Hừ! Đừng hòng ngụy biện, nhiều loạn đề tài.

Tần Quang Đức hừ lạnh một tiếng, chí khí sôi sục nói:

- Chí Bảo Long Khí thuộc sở hữu hoàng tộc Tiên Tần ta, đây là chuyện thiên hạ đều biết. Nếu người thừa nhận có được một kiện Chí Bảo Long Khí, như vậy hiện giờ gặp được hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần, theo lý nên vật quy nguyên chủ.

- Đáng cười, triều đại thay đổi, chính là tất nhiên lịch sử. Ấn theo ý của các hạ, cuối thời thượng cổ, Tiên Tần thống trị toàn bộ Đông Thắng Đại Lục, toàn thiên hạ đâu cũng là vương thổ. Như vậy đến nay, chẳng lẽ mỗi một phần tài nguyên, mỗi một khối bảo địa linh khí tu tiên giới, đều thuộc về Tiên Tần hoàng tộc các người?

Dương Phàm cười lạnh hỏi ngược lại.

- Người

Tần Quang Đức ngữ khí chợt nghẹn lại.

Lão đương nhiên sẽ không cuồng vọng đến mức cho rằng tất cả trong thiên địa hôm nay đều thuộc về hoàng tộc Tiên Tần.

Cho dù ở thời Tiên Tần cực thịnh, cũng không thể có được quyền thống trị tuyệt đối trên toàn đại lục này.

- Huống chi, bậc bảo vật như Chí Bảo Long Khí, xưa nay người có duyên đạt được, kẻ có năng lực nắm giữ. Bằng không Dương mỗ làm sao luyện hóa được nó.

Dương Phàm cười nhạo nói.

Muốn mình giao ra Chí Bảo Long Khí?

Không có cửa đâu.

- Hay cho tiểu tử nhanh mồm nhanh miệng, nếu không phải ngươi mưu đoạt máu huyết hậu duệ Tiên Tần con ta, há có thể dễ dàng luyện hóa được Chí Bảo Long Khí?

Trong mắt Tần Quang Đức chợt lóe hàn quang.

Nếu không phải lúc này ở trong Tinh Thần Tháp, lại có Tinh Tôn ở bên cạnh, lão đã sớm ra tay rồi.

- Tinh Tôn, mời ngài làm chủ cho hoàng tộc Tiên Tần chúng ta, trợ giúp bản vương bắt lấy người này.

Tần Quang Đức cùng cung hành lễ với Vũ Văn Hâm, trong lòng âm thầm tính toán:

”Nếu có thủ vệ Tinh Thần Tháp trợ giúp, đánh chết bất cứ kẻ nào để như trở bàn tay.”

Dương Phàm đứng bên cạnh, vẫn không nhúc nhích, khoe miệng xẹt qua một tia trào phúng.

Tuy rằng Vũ Văn Hâm không còn là Nhị quận chúa trước đây, thế nhưng nói giao tình quan hệ, không phải đối phương có thể so sánh.

Quả nhiên, Vũ Văn Hâm nhân nhát nói:

- Thứ khó tòng mệnh, Dương đạo hữu là khách quý Tinh Thần Tháp ta. Bản tôn không những không thể trợ giúp ngài đối phó hắn, đồng thời chỉ cần hắn còn ở trong Tinh Thần Tháp, không cho phép bất kỳ ai động tới một cọng tóc của hắn.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần Quang Đức lập tức khó coi.

Tinh Tôn cự tuyệt hỗ trợ đã là chuyện lão không ngờ, nên biết rằng Cổ tộc cùng Tinh Thần Tháp đời đời đều có liên hệ, thậm chí vẫn có giao tình.

Không ra tay hỗ trợ thì cùng thôi, Tinh Tôn này thậm chí còn ra tay che chở Dương Phàm.

Điều này làm cho thân phận vương hầu hậu duệ Tiên Tần của lão, làm sao chịu được.

- Tiến khách.

Vũ Văn Hâm ngữ khí lãnh, đạm nói.

Lời vừa dứt, mười mấy thị vệ giáp bạc xung quanh bay tới, xếp thành hai hàng.

- Cung tiễn Tần vương.

Trong đó một thị vệ khom người nói.

- Tốt tốt tốt.

Tần Quang Đức ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Tính là tiểu tử ngươi có bản lĩnh, có thể tìm đến Chiêm Tinh Tháp bảo hộ.

Dứt lời, lão hóa thành một dải sáng tím đậm, chợt lóe liền mất, dung nhập vào trong hoàn cảnh nội vực cực bắc ác liệt.

- Phiền toái Tinh Tôn rồi.

Dương Phàm mỉm cười nói với Vũ Văn Hâm.

- Nhắc tay mà thôi.

Vũ Văn Hâm ánh mắt chợt tối lại:

- Dù là Dương đại ca bảo muội ra tay giúp giết người này, muội cũng sẽ đáp ứng.

- Hâm nhi

Trong lòng Dương Phàm khẽ chấn động, nhìn nàng thật sâu.

Có thể nàng đã không phải từng là Vũ Văn Hâm, nhưng ký ức cùng cảm tình ngày xưa vẫn còn đó.

- Dương đại ca là ân nhân cứu mạng, người dẫn đường cho muội. Điểm này, Hâm nhi vĩnh viễn sẽ không quên.

Vũ Văn Hâm dứt lời, thân phận đã là Tinh Tôn chí cao vô thượng Chiêm Tinh Tháp, cúi đầu thật sâu trước Dương Phàm.

- Tinh Tôn không làm vậy được.

Đại tể sư tóc bạc sắc mặt đại biến, kinh hô.

Dương Phàm vội vàng nâng Vũ Văn Hâm lên, phảng phất cảm giác được nàng vẫn còn là Nhị quận chúa Yến Vương Phủ.

- Nếu như vừa rồi Hâm nhi trợ giúp ta ra tay, sẽ nắm chắc mấy phần?

Dương Phàm vội hỏi.

Hắn vẫn thoáng có chút tiếc nuối chuyện này.

- Một phần.

Vũ Văn Hâm khẽ nói ra hai chữ.

Dương Phàm càng giật mình, nắm chắc thấp như vậy?

597. Chương 581: Thánh Tôn Cổ Tộc

Dương Phàm vô cùng kinh hãi, khó có thể tin được: thấp như thế?

Theo hắn biết, thủ vệ trong Tinh Thần Tháp này, chỉ riêng bên ngoài ít nhất cũng mười mấy người.

Những thủ vệ này đều là cấp bậc Nguyên Anh đại tu sĩ, liên hợp nhiều cường giả như vậy, chàng lẽ còn không thể nào vây giết được?

- Đúng vậy, một phần tuyệt đối không ít, chênh lệch tầng thứ khó có thể dùng số lượng bù đắp. Cho nên rất khó, rất khó.

Vũ Văn Hâm ánh mắt sáng nhìn thẳng vào Dương Phàm, giống như đang báo cho hắn điều gì đó.

Dương Phàm tự nhiên sẽ không hoài nghi lời Vũ Văn Hâm, cơ bản sẽ tin tám chín phần.

- Dương đại ca, huynh dự định ở lại Tinh Thần Tháp bao lâu? Hâm nhi càng hy vọng huynh ở chỗ này mấy chục đến trăm năm.

Vũ Văn Hâm ngậm cười nói.

- Không, ta còn chưa hoàn thành mục đích tới cực bắc, còn chưa tìm được đầu mối Thiên Nhất Hồn Thủy.

Dương Phàm lắc đầu, bảo hắn ở lại Chiêm Tinh Tháp trăm năm, hiển nhiên là không thể nào.

- Vậy Dương đại ca cứ ở lại mấy ngày, cùng nhau ôn chuyện cũ.

Vũ Văn Hâm không còn ý lại Dương Phàm như trước đây, nhưng kính ý trong mắt vẫn luôn có.

- Được.

Dương Phàm gật đầu, liền tạm thời ở lại Tinh Thần Tháp.

Mấy ngày sau, Dương Phàm dành thời gian ôn chuyện cùng Vũ Văn Hâm, để nàng hỗ trợ dự đoán một chút chuyện.

Đương nhiên, tâm thần pháp lực Vũ Văn Hâm có hạn, một ngày tối đa chỉ hỗ trợ hắn dự đoán mấy người, bằng không sẽ trả giá rất lớn.

- Dương đại ca, huynh thật là giỏi, ngay cả Thánh cô bói toán phải thừa nhận trả giá cũng bị huynh khôi phục được.

Vũ Văn Hâm vẫn luôn thán phục y thuật của Dương Phàm.

Xét thấy y thuật siêu phàm của Dương Phàm, Vũ Văn Hâm liền thỉnh cầu hắn phục hồi cho các chiêm tinh sư lão thành ở Chiêm Tinh Tháp.

Các chiêm tinh tể sư này, trong đời nhiều lần bói toán, thân thể chịu gánh nặng rất lớn, trả giá rất đắt.

Đối với chuyện như vậy, tự nhiên Dương Phàm sẽ không cự tuyệt.

Tuy rằng hiện giờ trị liệu một người đối với hắn gần như không có chút tăng lên gì, nhưng muỗi nhỏ cũng có thịt.

Không tới mấy ngày, đông đảo chiêm tinh tế sư trong Tinh Thần Tháp vô cùng cảm kích Dương Phàm, càng tăng thêm mấy phần hảo cảm.

- Không ngờ tới Dương đạo hữu còn nhiệt tình hỗ trợ như vậy.

Nguyệt tế sư cũng thường tới tìm Dương Phàm, cười hì hì nói.

Ngày thường, nàng thân là Thánh cô Chiêm Tinh Tháp, thân phận cao thượng gần với Tinh Tôn.

Theo Dương Phàm biết, Nguyệt tế sư cũng là Tinh Tôn đời trước Chiêm Tinh Tháp, hiện giờ là Thánh cô.

Nữ tử này thần thánh cao quý, mờ mịt thần bí, làm người ta có cảm giác không với tới, tự ti mặc cảm.

Thế nhưng lúc ở cùng Dương Phàm, Nguyệt tế sư vẻ mặt ôn hòa, thảnh thơi hé miệng cười duyên, ánh mắt khi thì tránh né, lộ ra thần thái tiểu nữ nhi.

Lòng đa tình tràn lan Dương Phàm lại có dị động, còn may hắn cầm giữ được. Lại nói Nguyệt tế sư này hành động đoan trang thánh khiết, chú trọng lễ tiết, không chấp nhận ngôn ngữ bất chính nào, thảnh thơi tiếp xúc tứ chi một chút, đều rất miễn cưỡng, lập tức kéo lại khoảng cách.

Nếu không phải trên người có sứ mệnh sống lại phụ thân, Dương Phàm cũng không ngại kéo gần quan hệ với cô gái này.

Rốt cuộc, ở lại Chiêm Tinh Tháp bốn năm ngày, Dương Phàm từ biệt với Vũ Văn Hâm.

Ngày chia tay, mười mấy vị chiêm tinh tế sư Tinh Thần Tháp, kể cả Tinh Tôn Thánh cô, đều tiễn biệt Dương Phàm.

Chúng chiêm tinh tế sư tràn ngập cảm kích và hào cảm với Dương Phàm.

- Dương đạo hữu, Chiêm Tinh Tháp vĩnh viễn hoan nghênh vị khách quý ngài.

Nguyệt tế sư khẽ mỉm môi, lời nói chân thành tha thiết, đồng thời ánh mắt lộ ra tình cảm ôn áp phức tạp khó hiểu.

- Dương đại ca bảo trọng.

Ánh mắt Vũ Văn Hâm sâu xa cơ trí thấp giọng nói:

- Trên đường cẩn thận.

Trên đường cẩn thận.

Bốn chữ này, lập tức làm Dương Phàm sinh ra cảnh báo.

- Hâm nhi cũng bảo trọng, phụ vương muội ở xa tại Ngự Dương Quốc, vẫn luôn nhớ mong muội.

Trước khi đi Dương Phàm đề cập tới Yến vương.

- Ủ, xin Dương đại ca trở về, nhanh chóng giao vật phẩm kia cho phụ vương.

Vũ Văn Hâm gật đầu, ánh mắt sáng lóe ra tinh quang.

- Ta đi đây.

Dương Phàm hít sâu một hơi, không chút dừng lại, hóa thành một dải sáng xanh lục, chợt lóe nhập vào chân trời.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Nguyệt tế sư khẽ thở dài:

- Một dị số trong thiên địa, có thể biến tất cả thành có thể

- Hy vọng đại ca có thể thuận lợi ứng phó được một hồi nguy cơ kế tiếp.

Vũ Văn Hâm lại thở dài yếu ớt.

- Nguy cơ?

Nguyệt tế sư vẻ mặt lộ ra thần sắc lo lắng:

- Vì sao Tinh Tôn không nghĩ cách cho hần tránh thoát.

- Không thể tránh né. Ta sớm biết Dương đại ca sẽ không cam nguyện ở lại Chiêm Tinh Tháp trăm năm.

Vũ Văn Hâm mắt sáng sâu xa, tràn ngập cơ trí.

Thẳng đến khi các chiêm tinh tế sư khác đều rời đi, nàng cùng Nguyệt tế sư còn ở trên đỉnh Chiêm Tinh Tháp, nhìn về phương hướng xa xôi.

Dương Phàm rời khỏi Chiêm Tinh Tháp, lập tức nhắm thẳng hướng Băng Tuyết Tiên Vực.

Dọc theo đường đi, tâm thần hần tập trung, bảo trì cảnh giác ứng phó.

Trước khi chia tay, Vũ Văn Hâm nói bốn chữ "trên đường cẩn thận", làm cho trong lòng Dương Phàm sinh ra cảnh báo.

Trong lòng hần đã suy đoán được vài thứ.

Tần Quang Đức không thể hạ ra tay với hần ở Chiêm Tinh Tháp, như vậy rất có thể sẽ ra tay chặn ở bên ngoài.

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ:

"Ngay cả tu vi của người có cao tới đâu, cũng không thể nào vượt đến Hóa Thần được."

Kỳ quái là hần phi hành một đường, từ Cực Bắc Chi Tâm bay trở về nội vực cực bắc, lại không có bất kỳ khí tức nguy hiểm gì, ngay cả nửa bóng người cũng không đụng tới.

"Lẽ nào người này buông tha rồi, hay là trở lại tộc tìm trợ giúp?"

Dương Phàm rất là kỳ quái.

Phi hành hai tháng sau, mắt thấy đi thêm mấy vạn dặm là có thể đến Băng Tuyết Tiên Vực.

Thẳng đến lúc này, vẫn không thấy Tần Quang Đức hiện thân.

Dương Phàm không khỏi hoài nghi, đối phương có phải thật sự tạm thời buông tha hay không.

"Chẳng lẽ đối phương mai phục ở Băng Phách Tông, đợi ta quay về tông, sau đó phát động chém giết sấm sét?"

Trong lòng Dương Phàm nghi hoặc trùng trùng, nhưng nghĩ lại thì không thể nào, nên biết rằng Băng Phách Tông có Thái thượng trưởng lão nửa Hóa Thần kỳ tọa trấn, cũng không phải dễ chọc.

Tiếp tục bay về phía trước, đã mơ hồ thấy được Băng Tuyết Tiên Vực.

Lúc này, Dương Phàm thoáng thở dài một hơi.

Băng Tuyết Tiên Vực là vùng đất dày đặc tu sĩ, tồn tại rất nhiều nhân tố khó có thể nắm bắt, không phải là nơi giết người đoạt bảo.

Muốn ra tay, ở sông băng vắng bóng người, là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà trong lòng Dương Phàm vừa thả lỏng, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ, toàn sống lưng chợt phát lạnh.

Nguy cơ sát ý, khi không hiện ra.

- Bản vương chờ người đã lâu rồi.

Một tiếng nói tràn ngập khí phách vương giả truyền đến.

Dương Phàm thất kinh, vội mở ra thần thức, bao phủ phạm vi một trăm tám mươi dặm, nhưng không bắt được hình bóng nào.

Hắn liền biết, phạm vi thần thức đối phương cực rộng, có khả năng siêu việt Nguyên Anh kỳ, đạt đến Hóa Thần kỳ trở lên.

Ngay lúc hắn nghi hoặc, một cỗ thần thức mạnh mẽ hóa thành áp lực vô cùng, bỗng nhiên đánh tới.

Phốc!

Thân thể Dương Phàm run lên, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu.

Ngay lúc kinh hãi, Dương Phàm chậm rãi hạ xuống đất, Hồn Căn dung hợp đại địa, thừa nhận cỗ thần thức vô cùng vô tận áp bách.

Người này thật đáng sợ!

Không biết thân ở bao xa, chỉ dựa vào thần thức trùng kích, là có thể làm mình bị thương.

Lực lượng cỗ thần thức này, hoàn toàn đạt tới Hóa Thần kỳ, thậm chí có thể còn mạnh hơn cả Thái thượng trưởng lão Bằng Phách Tông.

”Lẽ nào người này cũng như Khương Trường Phong, cảnh giới linh hồn ít nhất cũng ạt đến Hóa Thần kỳ.”

Dương Phàm hít sâu một hơi, Hồn Căn trối chặt đại địa, sử dụng lực lượng cuộn cuộn không ngừng.

Sinh Mệnh Lục Chung cũng phân hoá thành vô số dòng xanh lục, hội tụ trên Hồn Căn.

Chỉ trong mấy hô hấp, thần thức bị thương rất nhỏ trước đó liền khôi phục.

- Hả?

Về kinh dị của Tần Quang Đức, truyền tới từ mấy trăm dặm xa:

- Thể chất của người là gì, lẽ nào là huyết mạch cao quý truyền thừa từ một tộc thượng cổ nào đó?

Thế nhưng, lão chưa từng nghe có loại huyết mạch nào, có lực khôi phục biến thái như vậy.

Huyết mạch hoàng tộc Tiên Tần trên người lão, là huyết mạch nổi bậc nhất ở thời thượng cổ.

- Không đúng Công pháp của người?

Thần thức Tần Quang Đức phủ xuống từ trên cao, bao phủ toàn khu vực chỗ Dương Phàm.

Lúc này, lão cũng cảm nhận được liên hệ thần bí giữa Dương Phàm cũng đại địa dưới chân.

Dưới tình huống chân đạp mặt đất, thực lực của đối phương có thể tăng cường diện rộng.

Biến thái nhất chính là lực phòng ngự, đưa lực lượng nhập vào lòng đất, ngay cả công kích vượt quá điểm giới hạn Nguyên Anh đỉnh, cũng khó tổn thương được chút nào.

- Ha ha ha! Thổ linh lực đại địa Xem ra Chí Bảo Long Khí người nhận được, hẳn là Hoàng Long Quan.

Tần Quang Đức cười dài một tiếng, hóa thành một đám mây tím đậm, dùng tốc độ đáng sợ lao tới.

Dương Phàm chỉ cảm thấy cỗ thần thức kia tăng cường từng chút, áp lực càng lúc càng lớn.

Chẳng qua Tần Quang Đức tăng cường đến một giới hạn, liền bỗng ngừng lại, điều này làm cho hắn thoáng thở ra một hơi.

Như vậy xem ra, bất luận là trình tự pháp lực, hay là cảnh giới là linh hồn, đều bị thiên địa trối buộc, chỉ là giới hạn người kia phải rộng hơn.

Vù

Trong tầm mắt, điểm sáng tím đậm kia càng lớn ra, Tần Quang Đức một thân áo bào vàng, vẻ mặt khí phách tự tin, càng thêm rõ ràng.

Tu vi đối phương bảo trì ở điểm giới hạn giữa Nguyên Anh kỳ cũng Hóa Thần kỳ, nhưng cảnh giới linh hồn cực cao, áp lực lên Dương Phàm khó có thể tưởng tượng.

- Không ngờ các hạ lại chờ sẵn ở Bằng Tuyết Tiên Vực.

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhanh chóng điều khiển tinh khí thần, ý chí chiến đấu bỗng tăng vọt.

Hắn đã sớm làm xong chuẩn bị buông tay đánh một trận, chỉ là không ngờ đối phương còn cường đại hơn tưởng tượng.

Lúc này, hắn trước tiên nghĩ tới không phải là chạy trốn, mà là lao lên, toàn lực đánh một trận.

Mặc kệ thua hay thắng, ít nhất có thể ma luyện tăng lên thực lực của mình.

Cùng lúc, một bộ phận tâm thần Dương Phàm dung nhập Tiên Hồng Không Gian, để Độc Hại Vương trở lại Băng Phách Tông, dẫn đường Viễn cổ Cự Thạch Tinh chạy sang bên này.

- Ha ha ha! Tiểu tử ngươi lại không chạy sao?

Tần Quang Đức trôi nổi trên cao mấy chục trượng, toàn thân tỏa ra long khí vương giả Tiên Tàn ngạo nghễ hết thấy.

- Chạy? Vì sao ta phải chạy?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng.

Hắn thừa nhận chênh lệch giữa mình và đối phương rất lớn, thế nhưng loại chênh lệch này cũng không có nghĩa là đối phương miểu sát mình trong khoảng khắc.

Lúc có được đoạn kiếm Vô Song, tìm hiểu được áo nghĩa trong đó, dần dần Dương Phàm cũng bị ảnh hưởng.

Nếu đổi thành Vô Song, khi đối mặt với tình cảnh này, khẳng định sẽ không chút do dự rút kiếm ra tay.

- Tốt, tốt lắm! Bản vương bội phục dũng khí của ngươi.

Ngược lại Tần Quang Đức lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Tiếp đó, trong mắt lão lại lộ ra hàm xúc c độc mờ mịt:

- Ngàn vạn năm qua, địa vị Tứ Thánh Tôn cực bắc vẫn chưa từng bị dao động.

Tứ Thánh Tôn cực bắc?

Ánh mắt Dương Phàm sắc bén như, nhìn chăm chăm Tần Quang Đức, hít sâu một hơi:

- Ngươi chính là một trong Tứ Thánh Tôn cực bắc, Thánh Tôn Cổ tộc?

Thánh Tôn Cổ tộc!

- Cho nên, hôm nay ngươi không có bất kỳ khả năng sống sót gì, trừ khi chủ động giao ra Chí Bảo Long Khí.

Tần Quang Đức hai tay chấp sau lưng, một cổ long văn tím đậm lạnh thấu xương xông thẳng trời mây, làm cho thiên địa ảm đạm, khiến cho mặt trời buổi sáng đổi màu.

598. Chương 582: Hóa Thần Kỳ Chân Chính

Tứ Thánh Tôn cực bắc, ngàn vạn năm qua, địa vị của bọn họ chưa từng bị dao động.

Cũng như mười hai đại Chí Cường Giả Thiên cầm Nội Hải, đặt chân trên đỉnh mây, coi rẻ tồn tại dưới Hóa Thần kỳ.

- Bản vương vẫn cho ngươi một cơ hội, giao ra Chí Bảo Long Khí, thả ngươi một đường sống.

Tần Quang Đức chấp tay ngạo nghễ nói.

Cùng lúc nói chuyện, cổ long khí xông thẳng trời cao tản mát ra uy hiếp đặc hữu của hoàng tộc Tiên Tàn, lập tức bắt đầu suy yếu tinh khí thần cùng ý chí chiến đấu của Dương Phàm.

Thế nhưng Dương Phàm chân đạp mặt đất, có kinh nghiệm một lần, lực miễn dịch tăng vọt.

Đồng thời, hắn cũng cảm giác được sau khi luyện hóa Hoàng Long Quan, trong cơ thể xuất hiện một cổ lực lượng không thể nắm giữ, vô hình tăng lên khả năng chống lại cổ long khí này.

Trong mắt Tần Quang Đức lóe lên, vô cùng kinh ngạc.

Dưới chên lệch cảnh giới tu vi lớn như vậy, đối phương còn có thể chống lại long khí hoàng tộc của mình, điều này cũng quá khó tin được, khó trách Huyền Minh lại thua hẳn.

- Miễn bàn.

Trong mắt Dương Phàm một mảnh kiên định, chiến ý kéo lên, thái độ cứng rắn cực điểm.

Muốn đoạt bảo vật trong tay mình? Không có cửa đâu.

- Đã như vậy, đừng trách bản vương hạ thủ vô tình.

- Đánh -

Một tiếng hét như sấm vang lên, nương theo đó là một trọng lực huyền bí.

Ầm

Thân thể Tần Quang Đức ở giữa hư không chợt nhoáng lên, trong mắt kinh dị, không ngờ tới đối phương ở tình huống yếu thế, còn dám chủ động ra tay.

Chớp mắt khi trọng lực phủ xuống.

Chỉ thấy hai chân Dương Phàm bỗng nhiên đập mặt đất, toàn mặt đất như một chiếc lò xo, đưa tốc độ hẳn tăng đến cực điểm.

Bùm vù

Giống như một trái đạn pháo, Dương Phàm mượn lực mặt đất, nháy mắt bùng phát lực Hồn Căn.

Tần Quang Đức chỉ thấy trước mắt chợt lóe lên, đối phương liền xuất hiện trước người mình.

Bùm bùm bùm!

Không nhiều lời, hai bàn tay rung chuyển hoa văn vàng, liên tục hai chương một quyền đánh tới trước mặt Tần Quang Đức.

Tần Quang Đức ánh mắt co rút, lệ mang bùng phát, vung tay lên trong khoảng khắc chớp giạt, đánh lên cùng Dương Phàm.

Nhất thời, hư không xung quanh hai người từng tiếng nổ vang, một mảnh sông băng trong phạm vi trăm trượng đều bị san bằng, kinh thể hãi tục.

Ba kích liên tục, lực lượng khủng bố Dương Phàm mượn lực đại địa bùng phát cũng gần như cạn kiệt.

Mà hẳn hoảng sợ phát hiện, Tần Quang Đức một tay sau lưng, một tay dễ dàng chống đỡ công kích của mình, thân hình không chút sứt mẻ, thậm chí còn mơ hồ mỉm cười, nhẹ nhàng như không.

Cường đại, thật sự cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Dương Phàm nhấc lên sóng to gió lớn.

Đặt chân đến điểm giới hạn tu vi Hóa Thần, thể chất huyết mạch hoàng tộc, nâng cao long khí tăng phúc, lại thêm cảnh giới linh hồn Hóa Thần kỳ.

Bất luận mặt nào, đối phương đều đứng ở một đỉnh cao.

Tứ Thánh Tôn cực bắc, không thể chiến thắng, không thể khiêu chiến, địa vị không thể dao động.

Đây là một trình tự hoàn toàn mới, siêu việt Nguyên Anh kỳ, thực lực gần như sánh bằng Hóa Thần kỳ.

- Đây là thực lực của người? Đối phó Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường còn được, nhưng mà ở trước mặt ta, vẫn như đom đóm so với ánh trăng

Tần Quang Đức không nhanh không chậm, cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, khoe miệng mỉm cười:

- Hôm nay Bản vương cho người rõ ràng, thực lực cấp bậc Thánh Tôn.

Vừa dứt lời, cánh tay ở giữa không trung của Tần Quang Đức khẽ vẫy.

Bùm -Ầm!

Bóng hình rồng vàng chợt lóe, thân thể Dương Phàm bị đánh bay, hung hăng rơi xuống mặt đất, chìm vào trong tầng băng.

Phốc!

Khóe miệng Dương Phàm tràn máu, đã bị nội thương rất nặng, thậm chí gây gãy xương sườn.

Trên mặt hắn lộ ra một tia kinh hãi, nhìn chằm chằm Thánh Tôn cao cao tại thượng:

- Không, người không phải Nguyên Anh kỳ

Không phải Nguyên Anh kỳ!

- Ha ha ha! Lúc nào bản vương nói, ta là Nguyên Anh kỳ?

Tần Quang Đức ngửa mặt cười dài, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng, tiếp đó ngạo nghễ nói:

- Từ một ngàn năm trước, bản vương đã bước vào Hóa Thần kỳ rồi.

Hóa Thần kỳ!

Hoàn toàn rõ ràng là Hóa Thần kỳ!

Trong đầu Dương Phàm ầm một tiếng.

Hắn không ngờ tới, mình sẽ đối kháng với cường giả Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết nhanh như vậy.

- Vì sao? Người không bị thiên địa trói buộc?

Dương Phàm không nhận được chất vấn.

Còn Tần Quang Đức từ đầu đến cuối vẫn luôn nắm chắc thắng lợi, khóe miệng mỉm cười, không ngại để cho đối phương càng thêm chấn động một chút.

- Trói buộc trong thiên địa?

Tần Quang Đức trong mắt đầy ý cười:

- Người có biết, Tiên Tần cổ quốc thời kỳ thượng cổ, không tiếc hy sinh vô số đại thần thông cùng tu sĩ đỉnh cấp, chém giết chân long thượng cổ, thậm chí tàn sát Chân Tiên, Chân Ma, đúc ra Chí Bảo Long Khí, rốt cuộc là vì sao?

Chém giết thượng cổ long tộc, tàn sát Chân Tiên, Chân Ma!

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ.

Lẽ nào Tiên Tần cổ quốc cuối thời thượng cổ đã mạnh mẽ đến trình độ đó, thậm chí có thể chém giết long tộc, tàn sát Chân Tiên Chân Ma.

Đây còn là lực lượng nhân giới có được sao?

Khó có thể tưởng tượng, trả giá lớn như vậy để đúc Chí Bảo Long Khí, rốt cuộc là vì mục đích gì.

Chỉ là vì để Tiên Tần cổ quốc trọn đời không suy? Hiện giờ ngay cả Dương Phàm cũng không tin.

- Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, chí cường thiên địa, nếu như tụ tập được chín kiện chí bảo, hoàn toàn có thể siêu việt tiên khí thượng giới, vô địch nhân giới, càng có thể tụ tập số mệnh lên thân mình, trường sinh bất tử, đập mây phi thăng cũng không còn là thần thoại.

Trong mắt Tần Quang Đức đầy vẻ hưng phấn tham lam, lại hít sâu một hơi:

- Nhưng mà, đây chỉ là một bộ phận công hiệu của Chí Bảo Long Khí.

- Khi đó đúc Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, thu thập số mệnh đại lục, cũng vì chống lại trói buộc trong thiên địa.

Trong mắt Tần Quang Đức lóe lên thần quang:

- Nếu như có thể tụ tập đủ chín kiện Chí Bảo Long Khí, hoàn toàn có thể bỏ qua trói buộc trong thiên địa, thậm chí còn có thể dùng đại pháp lực nghịch chuyển đại số mệnh,
- Ta hiểu rồi! Người có được và luyện hóa một kiện Chí Bảo Long Khí, tuy rằng không thể hoàn toàn chống lại trói buộc trong thiên địa, nhưng có thể suy yếu ảnh hưởng của nó đối với người trên một trình độ nhất định.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia hiểu ra.

Rốt cuộc, hẳn rõ ràng vì sao Chí Bảo Long Khí có giá trị như thế.

Nếu như có được Chí Bảo Long Khí, như vậy có thể không sợ trói buộc trong thiên địa, thăng cấp Hóa Thần kỳ.

Lúc này, thực lực Tần Quang Đức phát huy ra cũng khó khăn lắm đạt đến biên giới Hóa Thần kỳ, đồng thời rất là cẩn thận, có thể thấy lão cũng không thể nào không nhìn thiên địa trói buộc.

Tần Quang Đức giải thích xong, đứng trên cao nhìn xuống, uy áp long khí lăm liệt phủ xuống lần nữa:

- Bằng tu vi Nguyên Anh trung kỳ của người, làm sao chống lại được bản vương Hóa Thần kỳ?

Dương Phàm trong lòng chợt cảm thấy vô lực, thế nhưng trong nháy mắt hắn chợt lóe ra quang mang sắc bén.

Đối phương giải thích nhiều như vậy, cùng lúc thân là khoe khoang hoàng tộc tự cao tự đại, mặt khác là càng suy yếu ý chí chiến đấu của mình.

Nếu như Tần Quang Đức thật sự có thể dứt khoát giết chết Dương Phàm, cần gì phí sức như vậy.

Cảm ứng được biến hóa tinh thần của Dương Phàm, Tần Quang Đức âm thầm kinh hãi, cường giả ý chí kiên định bất khuất như vậy, đời này lão mới gặp được lần đầu.

Trước kia, chỉ là mới thể hiện thân phận Thánh Tôn, cũng đủ làm cho các Nguyên Anh khác nghe sợ vỡ mặt, huống hồ lão còn có thân phận Hóa Thần kỳ chân chính.

Chỉ trong chớp lát như thế thương thế trên người Dương Phàm đã khỏi hẳn, tinh khí thần một lần nữa điều chỉnh tới đỉnh.

- Người cho là bản vương rất khó giết người sao?

Tần Quang Đức cười trào phúng, bóng ảnh vàng liên tục lay động giữa không trung.

Bùm ầm bùm bùm ầm ầm

Lão nhìn từ trên cao, nhẹ nhàng băng quơ phát động công kích xuống Dương Phàm.

Từng đạo long văn tím đậm quấn quanh người lão.

Dương Phàm đã sớm đạp phá tầng băng, sừng sững trên mặt đất, lực phòng ngự tăng lên không chỉ gấp đôi. Giáp ánh sáng màu xám bên ngoài liên tục rung chuyển, ầm ầm, sáng lên, lại ầm ầm, lại sáng lên

Đối mặt lực lượng công kích bên bờ Hóa Thần, Dương Phàm cũng vô cùng cố sức, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Mỗi một lần công kích, tuyệt đại bộ phận lực lượng đều bị hắn đưa vào trong mặt đất, nhưng vẫn có một bộ phận lực lượng tổn hại tới thân thể.

Chẳng qua thương thế bình thường đối với Dương Phàm mà nói, trên cơ bản có thể không để ý.

Chỉ trong hô hấp, thương thế trên người hắn có thể hồi phục như cũ, thế nhưng lại nhanh chóng bị thương.

Tần Quang Đức chỉ thử thực lực sơ bộ của hắn, nhưng cũng âm thầm kinh hãi. Công pháp thần kỳ cùng thể chất cường đại như vậy, quả thật vượt ngoài lẽ thường.

Nếu như đổi thành Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường, thừa nhận nhiều lượt công kích như vậy, sợ rằng đã sớm chết mười mấy lần.

Thế nhưng người trước mắt, mỗi lần công kích chỉ làm hắn bị thương nhẹ, đồng thời nhanh chóng phục hồi lại, thẳng đến lúc này còn chưa bị tổn thương thực chất.

Theo thời gian trôi qua, lão càng đánh càng hoảng sợ.

Dương Phàm toàn lực phòng ngự, giống như một ngọn núi cao không thể rung chuyển.

Thấy vậy, Tần Quang Đức tăng thêm lực công kích, ánh mây màu tím truyền ra một cỗ khí tức nóng cháy đáng sợ, tầng tầng xung quanh lập tức tan chảy.

Dương Phàm liền khó thừa nhận được, lập tức té ra Phương Thiên Kim Minh Chuyên, toàn lực kháng cự.

Lúc này, công kích của Tần Quang Đức đã chân chính đạt đến Hóa Thần kỳ.

Dương Phàm ý vào thể chất cường đại, lực khôi phục biến thái, dùng lực đại địa, trong thời gian ngắn không có nguy hiểm tới sinh mệnh.

Ngược lại, Tần Quang Đức từ đầu đến cuối vẫn để một tay sau lưng, một tay công kích, hiển nhiên không chân chính dốc toàn lực.

Trọng yếu hơn, là đối phương không sử dụng Pháp Bảo, càng đừng nói Chí Bảo Long Khí.

Dương Phàm trong lòng rung mình, rõ ràng đối phương đang thử thực lực cũng bài tẩy của mình, chờ tất cả con bài tẩy bày ra ánh sáng, lại lập tức chém giết sấm sét.

Giờ phút này, trong lòng Dương Phàm chỉ còn lại một ý niệm: "Trốn."

Nếu thực lực chênh lệch lớn như vậy, có đánh tiếp cũng không còn ý nghĩa.

Nghĩ tới đó, hắn té ra Bằng Vũ Phiến, thừa nhận hai lần trọng kích, hừ nặng một tiếng.

Xoạt xoạt

Sau lưng Dương Phàm xuất hiện một đôi cánh ánh sáng vàng kim dài hai trượng, dưới chân chớp động ánh sáng bạc.

Xoạt xoạt

Cánh vàng run lên, tia sáng bạc rung động.

Dương Phàm hóa thành một ảnh vàng bạc, khoảng khắc biến mất tại chỗ.

Từ khi trở về từ nội hải đến nay, Dương Phàm lần đầu tiên bỏ chạy.

Bóng ảnh vàng bạc nhoáng lên, Dương Phàm biến mất khỏi tầm mắt Tần Quang Đức.

Tần Quang Đức cười trào phúng, thần thức mở ra, nhìn rõ toàn bộ phạm vi mấy trăm dặm.

Không thấy lão sử dụng Pháp Bảo gì, xoạt một tiếng, chợt lóe biến mất ở chân trời.

Dương Phàm toàn lực khống chế hai kiện Pháp Bảo chạy trốn, vừa bay ra mười mấy dặm, bỗng nghe được tiếng rít ở phía sau.

Vù xoạt

Tốc độ Tần Quang Đức kinh khủng, bằng thực lực Hóa Thần trực tiếp đuổi tới.

Dương Phàm cắn răng một cái, pháp lực mạnh mẽ rót vào Tường Vân Ngoa, cả người hóa thành một dải sao Bằng màu bạc, khoảng khắc đi ra xa bảy tám chục dặm về phía chân trời.

Đây là bí thuật Tường Vân Thiên Lý.

- Tường Vân Ngoa dường như cũng không hoàn chỉnh.

Ánh mắt Tần Quang Đức chợt ngưng, quang mang màu tím trên người chấn động, hóa thành một dải đỏ thẫm, mãnh liệt chấn động, như mũi tên rời cung, khoảng khắc nhảy ra bốn năm chục dặm.

Tiếp đó, ánh sáng tím đậm rung lên lần nữa, mỗi lần rung lên, đều có thể kéo lại khoảng cách.

Dương Phàm liên tục thi triển hai ba lần Trường Vân Thiên Lý, phát hiện đối phương vẫn có thể đuổi kịp. Bằng tu vi Hóa Thần của đối phương, hẳn muốn so duy trì khôi phục, không có phần thắng lớn. Bay đến một chỗ, Dương Phàm khê động linh quang, cả người hóa thành ảo ảnh vàng bạc, chui vào mặt đất dưới tầng băng. Tiến vào mặt đất, hẳn lập tức lặn sâu xuống bên dưới. Nếu bay trên trời không được, như vậy thì độn xuống đất. Xoạt vù Một lát sau, Tần Quang Đức hạ xuống, thần thức đảo qua, chau mày.

599. Chương 583: So Tài Thổ Độn Thuật

Hồn Căn dung thông đại địa khiến cho Thổ Độn Thuật của hắn siêu việt bình thường. Khi tiến nhập vào mặt đất, hắn có cảm giác như cá gặp nước.

Tuy nhiên, ở trong Cực Bắc này, tầng nham thạch lại cứng ngắc. Khi hắn nhập vào trong cũng không trôi chảy được như khi ở Bắc Tần.

Hừ!

Sau một lúc, Tần Quang Đức đã bay tới nơi này, cau mày.

Với thần thức Hóa Thần kỳ của hắn đương nhiên có thể nắm bắt được hành tung của Dương Phàm.

Chỉ là hắn cũng không am hiểu Thổ Độn Thuật.

Với điều kiện ở Cực Bắc, thổ địa bị đông lạnh; Thổ Độn Thuật bình thường sẽ gặp phải rất nhiều hạn chế. Lấy phương pháp này để chạy trốn thì đúng là muốn chết rồi!

Nhưng mà người hắn đang đuổi giết có vẻ như vô cùng thông thuộc Thổ Độn Thuật.

”Người này có thể luyện hóa Hoàng Long Quan quả nhiên có chút cơ duyên. Nếu không, dù có huyết thống Tiên Tàn Hoàng tộc cũng không thể dễ dàng giải khai luyện hóa!

Tần Quang Đức cảm thấy có vài phần khó giải quyết!

Nhưng nếu muốn hắn từ bỏ thì quả là không thể!

Có thêm một kiện Chí Bảo Long Khí thì số mệnh bản thân sẽ gia tăng rất nhiều, càng ít chịu sự ảnh hưởng trói buộc của thiên địa, thành công tấn chức hoặc cơ hội phi thăng sẽ càng lớn.

Giờ phút này, Dương Phàm đã trốn dưới đất sâu mười mấy dặm. Nham thạch càng đi sâu càng cứng rắn, hơn nữa lại vô cùng lạnh lẽo, đông cứng, lực cản càng mạnh.

Dưới tình huống như thế, quá trình độn địa của hắn cũng không quá trôi chảy.

Dương Phàm cắn răng, tiếp tục ẩn nấp, hắn vẫn mơ hồ cảm giác được thần thức dò xét của đối phương.

Thần thức của Hóa Thần kỳ, dù rót vào trăm dặm dưới lòng đất cũng rất thoải mái, thần thức của cấp bậc này không chỉ rộng mà cường độ cũng vô cùng mạnh, cường giả Nguyên Anh kỳ không thể so được!

- Thật không nghĩ tới Cổ tộc Thánh Tôn lại tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần kỳ. Khó trách Khương Trường Phong nói rằng ta có thể tung hoành Cực Bắc nhưng nhất định phải cẩn thận với Cực Bắc Tứ Thánh Tôn!

Dương Phàm hít sâu một hơi, cuối cùng hiểu được thực lực của Cực Bắc Tứ Thánh Tôn.

Rất mạnh!

- Ha ha haTiểu tử, xem người chạy về phía nào?

Đúng lúc này, Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ.

Ầm

Đột nhiên, đỉnh đầu của hắn chấn động, tầng nham thạch ầm ầm sụp đổ, giống như thiên tai ập tới.

- Cái gì?

Dương Phàm quá sợ hãi.

Nham thạch trên đầu hắn nặng chừng trăm vạn cân, nếu nháy mắt sụp đổ thì lực lượng sinh ra sẽ đáng sợ như thế nào?

Hắn cường vận pháp lực, miễn cưỡng tránh thoát khu vực sụp đổ. Nhưng hắn vẫn bị lan tới, thân thể không ngừng bị đè ép trong tầng nham thạch.

Nếu không phải khí lực của hắn siêu nhiên, có thể so với yêu thú cùng giai, sinh mệnh lực lại ngoan cường thì chỉ đơn giản một chốc kia, hắn đã mất đi nửa tính mạng.

- Hắn làm sao làm được?

Dương Phàm triển khai Hồn Căn cảm ứng!

Lúc này, chỉ thấy trên mặt đất Tàn Quang Đức hấp khí ngưng thần, chậm rãi nâng chuông, đánh thẳng xuống mặt đất.

Một chuông chậm rãi như thế nhưng lại ẩn chứa một kích toàn lực của cường giả Hóa Thần kỳ, đủ để băng sơn toái nhạc, phá toái giang hà.

Lúc này, khi một chuông cường đại như thế đánh xuống, nơi bị chuông này áp vào, ngay cả một đạo dấu vết cũng không có.

Một cỗ lực đạo tuyệt cường xuyên thấu qua tầng tầng đất đá, truyền xuống dưới, cũng không có âm thanh nào phát ra.

Cho tới khi nó tiếp cận khu vực nơi Dương Phàm thì ầm ầm bùng nổ.

Nơi Dương Phàm đang ẩn thân, hàng trăm tầng nham thạch bắt đầu bạo liệt.

- Không ngờ đối với việc nắm giữ lượng, người này đã đạt tới cảnh giới như thế, chuông lực xuyên qua mười mấy dặm tầng đất rồi mới bùng nổ.

Dương Phàm hít sâu một hơi lãnh khí, kiệt lực trốn tránh ở trong tầng đất đá.

Cũng may Hồn Căn của hắn dung hợp đại địa, cũng có thể dẫn động được một lực lượng đối kháng nhất định đối với các tầng nham thạch.

Nếu không, vền vẹn chỉ với lực lượng mấy trăm vạn cân đổ xuống thì đủ để diệt sát bậc người Nguyên Anh, Hóa Thần kỳ.

- Ồ? Thế mà cũng không chết?

Vẫn ở trên mặt đất, trong mắt Tàn Quang Đức lóe ra một tia dị sắc.

- Ta không tin!

Tàn Quang Đức lại nâng tay lên, liên tục đánh xuống mặt đất.

Bốp

Mỗi một chuông đều phát ra rất chậm rãi, lực đạo xuyên qua tầng tầng đất bên trên, tới gần khu vực Dương Phàm mới bùng nổ.

Mặc dù cỗ lực lượng này sau khi xuyên qua tầng tầng nham thạch cũng đã bị giảm đi hai ba phần nhưng vẫn tiếp cận uy lực của Nguyên Anh đại tu sĩ, khiến cho tầng tầng đất đá sụp đổ, có thể nói là rất đáng sợ.

Dương Phàm toàn lực vận chuyển Hồn Căn, thân hình cố gắng di chuyển trong tầng đất, giống như một con thuyền nhỏ vượt qua bão táp.

Lúc đầu hần vô cùng chặt vật, thậm chí còn liên tiếp bị thương nhẹ.

Tuy nhiên, theo thời gian, trải qua việc rèn luyện này, năng lực của Hồn Căn cũng đã được tăng cường, liên tiếp không chế tăng nham thạch, chống lại lực bùng nổ kia.

Đến một lúc sau, Dương Phàm tuy rằng vẫn vô cùng nguy hiểm nhưng thật ra cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm!

Ánh mắt Tần Quang Đức lộ ra dị sắc, không nghĩ tới công kích của mình lại tương trợ cho việc vận dụng lực lượng tự thân của đối phương.

Sắc mặt của hần trầm xuống, ngón tay hần nhẹ nhàng miết cây nhẫn trên tay.

Trong cảm ứng của Hồn Căn, Dương Phàm cũng phát giác ra động tác của hần, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kia.

- Trữ vật Giới chỉ?

Dương Phàm hơi giật mình.

Ở tu tiên giới, những tu sĩ bình thường, thậm chí tu sĩ bậc cao đều chỉ sử dụng túi trữ vật mà thôi.

Những đạo cụ trữ vật càng thêm tinh gọn như trữ vật giới chỉ thì lại vô cùng hiếm thấy.

Từ trên chiếc nhẫn của Tần Quang Đức có truyền ra một tia dao động không gian mờ mịt,

Không đúng! Không phải trữ vật giới chỉ!

thần sắc Dương Phàm khê biến, đó rõ ràng chính là không gian giới chỉ trong truyền thuyết,

Túi trữ vật bình thường, hoặc là trữ vật giới chỉ thì cũng chỉ là một loại trận pháp và kỹ xảo mà thôi, lợi dụng không gian pháp tắc, miễn cưỡng chạm vào bề ngoài mà thôi.

Loại đạo cụ này nếu bị phá vỡ thì những thứ bên trong sẽ bị đẩy ra.

Nhưng chân chính là không gian đạo cụ đã lợi dụng được kỹ xảo không gian. Những thứ được chứa đựng trong đó sẽ nằm ở một tiểu không gian thứ nguyên khác.

Đạo cụ không gian vô cùng cứng rắn, không dễ dàng bị phá hủy. Một khi nó bị hủy hoại thì tất cả những thứ bên trong sẽ lạc vào không gian loạn lưu, bị nghiền nát thành bụi phấn.

- Không hổ là hậu duệ của Tiên Tần Hoàng tộc, ngay cả không gian giới chỉ trong truyền thuyết cũng có.

Dương Phàm âm thầm kinh thán.

Chỉ thấy Tần Quang Đức chà xát lên nó một cái, trước người hần lập tức xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ màu vàng đất, mặt trên tỏa ra thổ linh lực nồng đậm.

- Thổ Hành Chu?

Lông mi Dương Phàm nhướn lên, không nói hai lời, lập tức trụ xuống càng sâu hơn.

Tần Quang Đức nhảy lên Thổ Hành Chu, sau đó hai tay bấm quyết, Thổ Hành Chu cũng lập tức lóe lên quang mang, dung nhập vào trong tầng đất, đuổi theo Dương Phàm.

Lúc đầu Dương Phàm một mực lao sâu vào trong lòng đất, Tần Quang Đức tất nhiên cũng đuổi riết không tha.

Nhưng khi thâm nhập được mười hai mươi dặm thì Tần Quang Đức đã có cảm giác cố gắng hết sức.

Đồng thời, trong lòng hần mơ hồ có chút bất an, cảm giác có chỗ nào đó không hợp lý.

- Ha ha, Thánh Tôn muốn chơi đùa với ta ở trong này sao?

Đúng lúc này đột nhiên Dương Phàm không chạy nữa, hóa thành một đạo tinh ảnh màu vàng đất, lao về phía Tần Quang Đức.

- Cái gì?

Tần Quang Đức nao nao, có một loại cảm giác không ổn, chợt khẽ hô:

- Không ổn!

Dương Phàm nhanh chóng tiếp cận, còn chưa ra tay đã vận chuyển Hồn Căn lực, đè ép phiến đất đá kia.

Ầm!

Thổ Hành Chu của Tần Quang Đức lập tức bị tầng tầng nham thạch ép lại, càng thêm đáng sợ là mấy đồng đất đá mấy trăm vạn cân phía trên đang sắp đổ ập xuống.

- Đáng chết!

Tần Quang Đức lộ ra vẻ kinh hoàng, đột nhiên đánh ra một chưởng về phía tầng nham thạch phía trên, mở ra một cái động khẩu.

Rồi hắn đột nhiên hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ, phá tan tầng nham thạch, lao lên phía mặt đất.

Hắn nghĩ rằng có được một kỳ bảo độn thổ là đã có thể tiến vào tầng đất, đuổi giết Dương Phàm.

Nhưng hắn lại coi thường một việc, Dương Phàm đã lĩnh ngộ, chưởng khối đại địa, vượt xa một kiện kỳ bảo độn thổ có thể bằng được.

Ầm

Thổ Hành Chu của Tần Quang Đức còn chưa kịp thu lấy đã bị sự áp chế của mấy trăm vạn cân, tứ phân ngũ liệt.

Mà lúc này, Tần Quang Đức đang quay đầu chạy trốn lên trên, trong mắt vô cùng âm trầm.

Hắn sinh sống nhiều năm ở Cực Bắc, điều mờ mịt nhất chính là pháp môn Thổ Độn Thuật.

- Hừ, ta cũng không tin người có thể trốn tránh cả đời dưới mấy lớp đất đá này!

Tần Quang Đức lại miết lên không gian giới chỉ, trong tay liền xuất hiện một cây búa màu đồng xanh, tản mát ra một cỗ khí tức hủy diệt.

Dương Phàm lập tức cảm nhận được, cây búa kia hóa ra là một kiện cổ bảo có uy lực siêu phàm.

Trong quá trình giao thủ với Tần Quang Đức, đây là lần đầu tiên Dương Phàm thấy hắn sử dụng cổ bảo.

Phốc

Cây búa màu đồng này mạnh mẽ bổ lên mặt đất.

Thoáng chốc, một cái khe sâu không thấy đáy xuyên thủng cả khu vực nơi Dương Phàm đứng.

Ầm

Dương Phàm vội vàng tránh né, một đạo phủ nhận màu đỏ bàng bạc xẹt qua ngay bên người hắn.

- Vẫn không được?

Sắc mặt Tần Quang Đức không ngừng biến đổi, thì thào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ không thể không dùng Chi Bảo Long Khí sao?

Dương Phàm tuy nhập lòng đất thì rất lợi hại nhưng chỉ cần thực lực hắn đủ mạnh, hoàn toàn có thể khiến tầng tầng nham thạch phía dưới sụp đổ, thậm chí đem một khu vực hóa thành hư vô.

Khi hắn đang trầm tư suy nghĩ thì Dương Phàm đột nhiên lao về phía trên, ý đồ thoát khỏi tầng đất.

- Người cuối cùng cũng không chịu được?

Tần Quang Đức cười lạnh một tiếng, thân hình cũng cấp tốc lao lên.

Dương Phàm vẫn lao về phía trên.

Một lúc này, hắn đã thấy tầng đất phía trước rung động, một con thạch quái cao tới bốn năm mươi trượng, song đầu bốn tay, cả người lóe ra màu đồng đang lao về phía này.

- Tên to con kia, tốt lắm!

Sắc mặt Dương Phàm mừng rỡ, lập tức nhảy lên trên vai con viên cổ Cự Thạch Tinh này.

Chợt Hồn Căn của hắn dung hợp vào cổ Thụ Tinh, Dương Phàm lao ra khỏi tầng đất.

Vừa mới lao ra, Tần Quang Đức cũng đã đuổi kịp.

Khi hắn nhìn thấy Cự Thạch Tinh viên cổ như một ngọn núi đặt đó thì hơi sửng sốt.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Dương Phàm đã dung hợp cổ Thụ Tinh, thi triển thần thông trọng lực.

Khi hai người liên thủ thi triển thần thông này thì ngoại trừ thần thông Bắc Cực Từ Quang ra, không ai có tu vi dưới Hóa Thần kỳ có thể cứng rắn đối kháng được!

Ầm!

Một cỗ trọng lực kinh thể hãi tục buông xuống, thân mình Tần Quang Đức đột nhiên chấn động, tiếp tục rơi xuống.

Hắn vội vàng vận chuyển pháp lực chống cự. Với tu vi Hóa Thần kỳ đương nhiên có thể kháng trụ được.

Trong lúc này, một tiếng rít lớn truyền tới.

Một bàn tay khổng lồ lớn mười mấy trượng hóa thành một đạo âm ảnh, bao trùm toàn thân thể hắn.

- Không ổn

Tần Quang Đức bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, lập tức vận chuyển một tầng hào quang màu đỏ.

Ầm-

Cả người hắn bị một cái tát này đánh bay đi, vòng phòng ngự ngoài thân lập tức vỡ tan, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Cự Thạch Tinh viên cổ giống như một ngọn núi này có lực lượng cường đại như thế nào?

Huống chi dưới sự trợ giúp của Hồn Căn, Cự Thạch Tinh viên cổ có thể được tăng phúc từ đại địa, lực lượng bản thân tăng lên chừng gấp đôi.

Dương Phàm ngồi trên người cổ Thụ Tinh, cười dài nhìn hắn.

Giờ phút này, dưới tình huống Hồn Căn dung thông đại địa, với tổ hợp hoàn mỹ là hắn và Cổ Thụ Tinh, đủ để khiêu chiến với Hóa Thần kỳ.

600. Chương 584: Chí Bảo Long Khí Chân Chính

Lúc trước, hắn ở dưới tầng nham thạch cũng chỉ thuần túy là vì kéo dài thời gian mà thôi. Từ trước khi hắn giao thủ với Tần Quang Đức thì đã đã cho Độc Hạt Vương hiện thân ở Băng Phách Tông, dẫn đường cho Cự Thạch Tinh lên về phía này.

Sự thật cũng chứng minh khi hắn kết hợp với Cự Thạch Tinh viên cổ thì đủ để khiêu chiến với Hóa Thần kỳ.

Đặc biệt là lại ở tình huống đặt chân trên mặt đất.

Khi Tần Quang Đức còn nóng nảy thì đã bị một chưởng của Cự Thạch Tinh đánh văng đi, vòng bảo hộ bên ngoài bị phá, trên người bị một ít vết thương nhẹ.

Hắn lơ lửng giữa không trung, đưa tay lên lau vết máu trên miệng, lạnh lùng nhìn Dương Phàm và Cổ Thụ Tinh. Hắn không kinh không hãi, nhắm mắt lại, giọng điệu như mang theo một tia hồi tưởng:

- Đã lâu rồi không bị thương, hình như cũng đã có một hai ngàn năm rồi

Một hai ngàn năm?

Nói như thế, đối phương ít nhất đã sống hai ngàn năm, thậm chí ngoài ba ngàn năm.

Dương Phàm không khỏi lú lẫm. Luận về thời gian tu tiên, hẳn sợ rằng chỉ mới bằng số lẻ của đối phương.

- Địa vị của Cực Bắc Tứ Thánh Tôn ngàn năm qua chưa từng dao động, người có thể khiến bốn vương ôn lại tư vị bị thương., Hôm nay, cho dù người chết trong tay bốn vương cũng đủ để tự hào rồi.

Tần Quang Đức từ trên cao, bẽ nghề nhìn xuống Dương Phàm, giọng điệu cao ngạo mà hồ hững.

- Chà trong tay người còn cảm thấy vinh hạnh sao?

Dương Phàm thiếu chút nữa đã nhục mạ mười tám đời tổ tông của đối phương rồi, chẳng lẽ cao ngạo tự đợi tới độ coi trời bằng vung như thế là điểm đặc trưng di truyền của Tiên Tần Hoàng tộc sao?

Hoặc là nói đối phương đích xác có được thực lực tuyệt đối để nói được điều này?

Tuy nhiên, từ trước tới nay hẳn không quen mắng mỏ, không quen dùng những từ thô tục. Trong chiến đấu, hẳn luôn bảo trì sự bình tĩnh của mình.

Đối mặt với sự tự đại, cuồng ngạo của địch nhân, hẳn chỉ lộ ra vẻ cười nhạo nhàn nhạt, thái độ sắc mùi khinh thường.

Về mặt đó như đang nói rằng: Có bản lĩnh gì thì chứng minh cho ta xem?

Tần Quang Đức đang đắm chìm trong ý cảnh cao cao tại thượng của mình, khi đưa mắt nhìn thấy biểu tình của Dương Phàm thì vẻ mặt hơi lộ ra chút lo lắng.

Thân là Tiên Tần Hoàng tộc, từ nhỏ bọn họ đã có một cảm giác về sự ưu việt nhất đẳng.

Huống chi Tần Quang Đức thân là Cực Bắc Tứ Thánh Tôn, tu vi đạt tới Hóa Thần kỳ, đối mặt với bất cứ kẻ nào dưới Hóa Thần thì đều có tư cách nói ra lời này.

Nhưng mà tên Dương Phàm trước mặt hẳn lại dường như là một ngoại lệ.

- Bốn vương thật muốn nhìn xem người có bản sự gì mà dám khiêu chiến Hóa Thần kỳ.

Tần Quang Đức thu liễm tâm tình, sắc mặt lạnh nhạt, vẫn có một sự cao ngạo từ trên nhìn xuống.

Hít sâu một hơi, hẳn chậm rãi nâng chưởng lên rồi nhẹ nhàng đẩy ra.

Ngay sau đó, Dương Phàm và Cự Thạch Tinh viễn cổ đồng thời cảm giác được một loại ảo giác chưa từng có.

Một chưởng thông thả kia dường như từ hư không tới, vô cùng huyền bí, cường đại.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, lấy Tần Quang Đức làm trung tâm, thiên địa linh khí gần như đang hướng về phía hắn với tốc độ có thể dùng mắt thường thấy được.

Một chưởng này nháy mắt đã đoạn tuyệt tất cả đường lui của Dương Phàm, áp bách hắn phải đứng ngay tại chỗ.

Trong hư không, chỉ thấy một bàn tay màu đỏ chùng mười trượng ngưng kết mà ra, sau đó hung mãnh đánh xuống!

Trong mắt Dương Phàm nở rộ tinh quang, ánh sáng màu đồng quanh thân Cự Thạch Tinh cũng đột nhiên chớp động. Nó nâng một bàn tay to lớn của mình lên, mạnh mẽ đón đỡ.

Ba

Cự Thạch Tinh và Dương Phàm đồng thời run lên. Sắc mặt Dương Phàm khê biến.

Thân thể của Cự Thạch Tinh bị sa vào sâu mấy trượng, lưng lay mấy cái mới trụ vững thân hình.

Ánh mắt Tần Quang Đức lộ ra sự kinh nghi. Với một chiêu toàn lực Hóa Thần kỳ của mình mà không ngờ không thể tạo thành thương tổn thực chất nào cho hai người đối phương?

Khó trách người này lại dám khiêu chiến mình, hóa ra hãn quả thực có thực lực này.

Tần Quang Đức thấy thế, trong tay lại lấy ra chiếc búa màu đồng lúc trước, bỗng nhiên rút pháp lực vào.

Ánh sáng màu đỏ bên ngoài cây búa bỗng nhiên tăng vọt lên chừng mười trượng, khí tức hủy diệt nóng cháy khiến cả khu vực này cũng bị hóa thành một màu đỏ lửa.

Dương Phàm và Cự Thạch Tinh đồng thời giảm giác được cỗ khí tức này.

Tần Quang Đức không ngờ lại thi triển ra Xích Luyện Linh Vực mà lúc trước Cổ Huyền Minh phải sử dụng Xích Long Châu mới có thể thi triển được.

Hô!

Dưới ý niệm thao túng của Tần Quang Đức, cây búa này liền huy vũ, khí tức nóng cháy màu đỏ kia lập tức ập về phía Cự Thạch Tinh.

Một đạo thất luyện màu đỏ kinh thiên, bỗng ngang hư không, khiến cho băng giá màu trắng xung quanh cũng ảm đạm thất sắc.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn vào đạo thất luyện màu đỏ chói mắt kia, theo bản năng phải nheo mắt lại.

Hắn vẫn dùng cảm quan nắm bắt tình huống, lấy ra Phượng Thiên Kim Minh Chuyên. Từ ba thước, nó đột nhiên bành trướng lên tới hai mươi trượng, một cỗ kim quang sáng chói phóng lên cao, thanh thế không thua kém chút nào so với ánh sáng màu đỏ kia.

Hai cánh tay thô to của Cự Thạch Tinh liền nắm lấy Phượng Thiên Kim Minh Chuyên, làm như một tấm chắn đỡ ở trước người.

Ầm

Khí tức màu đỏ như dòng lũ kia đánh thẳng vào tấm chắn này, âm thanh vang xa tận trời.

Lập tức, Phượng Thiên Kim Minh Chuyên và Cự Thạch Tinh đều bị nhiễm một tầng lửa đỏ, thừa nhận sự xâm thực cực nóng này.

Việc Dương Phàm phải làm là toàn lực vận chuyển Hồn Căn, đại địa lực không ngừng tuôn tới, tăng phúc lên trên người Cự Thạch Tinh, khiến khí lực như núi của hắn lại càng thêm đáng sợ.

Xuy

Trong đạo thất luyện màu đỏ như nước lũ kia, cây búa lớn với khí thế kinh thiên đánh thẳng vào tấm chắn trong tay Cự Thạch Tinh.

Đang

Kim văn trên Phượng Thiên Kim Minh Chuyên nhảy lên, kim quang sáng chói cũng chợt ảm đạm, Cự Thạch Tinh liền tiếp phải lui lại, hai chân rơi xuống mặt đất vang lên tiếng ầm ầm, mặt đất đứt gãy, băng toái.

Đạo thất luyện màu đỏ kia ẩn chứa khí tức hủy diệt nóng cháy, thậm chí xuyên thấu qua Phượng Thiên Kim Minh Chuyên, đánh thẳng lên người của Cự Thạch Tinh.

Cự Thạch Tinh gào rít một tiếng, vô cùng thống khổ. Trên người nó, một khối đá như đồng thiết đang bị tan chảy.

Dương Phàm vội vàng lấy lực lượng sinh mệnh ra giúp khôi phục lại cho nó.

Nhưng chính hắn cũng cảm giác được đến linh hồn cũng đang bị thiêu đốt.

Hồn Căn nắm giữ hết thủy xung quanh, dưới Xích Luyện Linh Vực kia cũng cảm nhận được một cỗ nóng chảy, năng lực bị cản trở rất lớn.

- Nếu thực lực của các người chỉ vền vện như thế thì chuẩn bị táng thân ở chỗ này đi.

Toàn thân Tần Quang Đức tản mát ra một cỗ long văn màu đỏ càng thêm mãnh liệt, thiên địa linh khí cũng trở nên cuồng dã.

Trong lúc này, thực lực của hắn dường như cũng tăng thêm một phần.

Lúc trước, hắn chỉ mới bày ra thực lực của Hóa Thần kỳ, mà giờ phút này, hắn đã hoàn toàn bộc lộ ra uy lực của Hóa Thần.

Trong lòng Dương Phàm vô cùng rung động, Thực lực của Tần Quang Đức này mạnh như thế sao?

Ngay sau đó, Tần Quang Đức tiếp tục thao túng cây búa lớn màu đồng, đạo thất luyện màu đỏ mang theo khí thể kinh thiên toàn bộ đánh về phía Cự Thạch Tinh.

Cự Thạch Tinh bị đánh cho liên tiếp bại lui, không có lực hoàn thủ. Đất đá bên ngoài nó cũng bị hòa tan rất nhiều, vô cùng thống khổ.

Dương Phàm cũng cắn chặt hai hàm răng. Giờ phút này hắn dường như chỉ còn lại Tiên Hồng bí kỹ, nhưng nếu sử dụng thì cái giá phải trả sẽ rất đắt.

Tu vi của Tần Quang Đức so với hắn cao hơn hắn một cái đại giai, sử dụng Tiên Hồng bí kỹ, bắt ảnh thân của đối phương cường chế nhập vào trong Tiên Hồng không gian.

Chỉ là nếu làm như thế, Dương Phàm thật sự có thể từ Diễn Căn kỳ bị rơi xuống Uẩn Chứng kỳ.

Không tới tình huống vạn bất đắc dĩ, Dương Phàm sẽ không thể tùy tiện sử dụng thủ đoạn này.

- Đầu to, tiến vào mặt đất.

Dương Phàm hợp nhất với Cự Thạch Tinh, hai người lập tức trốn vào trong tầng nham thạch.

Lần này, Dương Phàm lén sâu vào dưới mặt đất hai dặm, sau đó lao về phía Băng Tuyết Tiên Vực.

Thực lực của Tần Quang Đức tuy mạnh nhưng cách qua tầng đất sâu một hai dặm thì công kích và lĩnh vực đã suy yếu rất nhiều. Đối với hai người có lực phòng ngự kinh nhân như Dương Phàm và Cự Thạch Tinh thì cũng khó có thể tạo thành uy hiếp nào.

- Đáng chết

Tần Quang Đức gắt gao tập trung hai người.

Tuy nhiên, khi hắn phát hiện ra Dương Phàm đang lao về phía Băng Tuyết Tiên Vực thì trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Tiềm hành bên dưới lòng đất chừng thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm và Cự Thạch Tinh rút cuộc tiến vào phạm vi của Băng Tuyết Tiên Vực!

- Thánh Tôn các hạ, chẳng lẽ người còn có thể liều lĩnh truy kích sao?

Thanh âm hơi trào phúng của Dương Phàm truyền ra:

- Chỉ cần ta trốn ở dưới này, trừ khi người phải hủy diệt của Băng Tuyết Tiên Vực, nếu không đừng mơ tưởng có thể đả thương được ta!

Băng Tuyết Tiên Vực hội tụ hàng ngàn vạn tu sĩ và vô số môn phái.

Nếu Tần Quang Đức đuổi giết Dương Phàm mà không để ý tới sự tồn vong của những tông phái này thì tất nhiên sẽ khiến vô số người tức giận.

Thêm nữa, Dương Phàm trốn ở bên dưới, có thể hoàn toàn tránh né tới được các môn phái lớn, chỉ cần Tần Quang Đức đuổi giết tới, hắn sẽ lan tới toàn bộ các môn phái kia.

Tần Quang Đức nghe thế thì thâm giết mình, lập tức nhận ra sự lợi hại trong đó!

- Tiểu tử, người đang uy hiếp bốn vương sao?

Sắc mặt của Tần Quang Đức tràn đầy âm lệ.

- Đúng thế! Ta đang uy hiếp ngươi! Nếu Tần Vương gia quá không để ý tới sự tồn vong của toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực thì hoàn toàn có thể tiếp tục đuổi giết Dương mỗ.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên, vẫn rất "thành tâm" nói.

- Ha ha Dương tiểu tử, ngươi rất khôn! Chỉ tiếc ngươi vẫn đã đánh giá sai về nội tình Tiên Tần Hoàng tộc truyền thừa vô số năm của chúng ta.

Tần Quang Đức nghiêng đầu cười, chợt thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Từ khi bốn vương đuổi giết ngươi tới nay, con bài chân chính còn chưa bao giờ sử dụng tới!

- Con bài chưa lật?

Dương Phàm nao nao.

- Xích Long Châu - Một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí!

Chỉ thấy Tần Quang Đức há mồm một cái, phun ra một viên châu trong suốt màu đỏ, vô cùng tương tự như viên của Cổ Huyền Minh.

Nhưng trong một khắc này, thiên địa bỗng nổi lên một trận chao đảo.

Hồng

Một tiếng rỗng ngâm vang thiên vọng địa đột nhiên truyền ra.

Giờ khắc này, trong phạm vi mấy ngàn dặm, vô số sinh linh đều run rẩy cúi đầu, mấy vạn tu sĩ đều run sợ, thậm chí không thể đứng vững.

Trong hư không, một quang long màu đỏ không thể nắm giữ đang xoay quanh Tần Quang Đức, khiến hắn như thiên thần hạ phàm.

- Cái gì? Trên thế gian này sao lại có một viên Xích Long Châu thứ hai?

Dương Phàm kinh nghi bất định.

- ồ? Không đúng, viên Xích Long Châu lúc trước còn xa mới sánh bằng viên này.

Dương Phàm cảm giác được viên châu này ẩn chứa long khí huyền bí, câu thông thiên đại, soi sáng tinh thần, quả thật là bảo bối chiến thức cổ kim.

- Đây mới chân chính là Chí Bảo Long Khí, câu thông khí vận thiên địa, dữ thiên tranh mệnh, duy ngã độc tôn!

Thanh âm trang nghiêm của Tần Quang Đức phiêu đẳng phạm vi ngàn dặm.

Giờ khắc này, dường như toàn bộ đại địa đều thần phục dưới chân hắn.

Dương Phàm cũng đột nhiên hiểu ra, đây mới chân chính là Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí!

Viên Xích Long Châu lúc trước vốn chỉ là có đủ tài liệu Chân Long mà thôi, không có được huyền lực câu thông khí vận thiên địa, uy lực thậm chí không bằng một nửa của Chí Bảo Long Khí chân chính!

Câu thông khí vận thiên địa, chấn nhiếp Bát Hoang Vũ Nội, dữ thiên tranh mệnh, duy ngã độc tôn!

Đây mới là Chí Bảo Long Khí chân chính!

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí - Xích Long Châu!

601. Chương 585: Hoàng Long Quan Chiến Xích Long Châu

Khi Tần Quang Đức tế ra Chí Bảo Long Khí - Xích Long Châu thì cỗ long khí huyền bí băng đại kia trực tiếp thông đạt thiên địa, hư không không ngừng truyền tới những cỗ chấn động.

Dương Phàm nắm giữ sinh mệnh tự nhiên nên ả ả cảm giác được cổ chân động này dường như tương liên với sự trói buộc thiên địa thần bí kia.

Loại lực lượng trói buộc này có liên quan khi huyết vụ xuất hiện với Khổng Tước Tiên, Kinh Thiên Độc Thủ.

Cho nên, khi lực lượng huyền bí của Xích Long Châu câu thông khí vận thiên địa, không ngờ lại đang đối kháng lại cổ lực lượng trói buộc thiên địa này.

Dương Phàm rung động vô cùng, hồi tưởng lại những lời Tần Quang Đức nói:

”Người cũng biết, ở thời kỳ thượng cổ, Tiên Tần cổ Quốc không tiếc hy sinh vô số đại thần thông giả cùng tu sĩ đỉnh cấp, chém giết Chân Long thượng cổ, thậm chí tàn sát Chân Tiên, Chân Ma, đức Chí Bảo Long Khí, rốt cuộc là vì sao?

Lúc trước đức Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, thu thập khí vận đại lục, chống đỡ sự trói buộc trong thiên địa kia!”

Giờ phút này xem ra những lời đối phương nói cũng không phải là bịa đặt.

Tần Quang Đức huyền phù ở giữa không trung, quanh thân hắn là một con quang long màu đỏ vô cùng huyền ảo. Một cổ long văn khí mênh mông cuộn cuộn màu đỏ phóng lên cao khiến nhật nguyệt cũng phải ảm đạm.

Trong phạm vi ngàn dặm, thiên địa linh khí vô tận mạnh mẽ hội tụ, dẫn phát lên một hồi triều tịch.

Vô số sinh linh trong Băng Tuyết Tiên Vực giờ phút này quỳ bái, không ngừng run rẩy.

Nhóm lão quái Nguyên Anh kinh hãi đảm chiến, đều đưa mắt nhìn về phía hắn.

- Lần mới đây khi Tần mỗ sử dụng Xích Long Châu là đã gần ngàn năm trước, giết chết hai tên Nguyên Anh đại tu sĩ, khiến một cường giả Hóa Thần kỳ bị thương nặng!

Ánh mắt Tần Quang Đức trang trọng, giọng điệu không chút cảm xúc.

Xích Long Châu tản mát ra một đoàn quang hà màu đỏ mê mang, quanh quẩn xung quanh người hắn.

Hắn cũng chưa lập tức động thủ nhưng Chí Bảo Long Khí đã tập trung vào khu vực Dương Phàm và Cự Thạch Tinh.

Giờ phút này, cho dù Dương Phàm tiếp tục thi triển Tho Độn Thuật cũng không hề có ý nghĩa nữa.

Chỉ cần dùng ý niệm, Tần Quang Đức đã có thể hình thành uy hiếp trí mạng đối với hắn.

Dương Phàm ngồi trên vai Cự Thạch Tinh, cảm giác được xích viêm long khí đang gây tổn thương Hồn Căn này.

Xích viêm lực chí cường, dung hợp với long khí của Xích Long Châu, đã có lực lượng dễ dàng thiêu đốt vạn vật trên thế gian.

Loại cảm giác này cũng giống như Dương Phàm đối mặt với Vạn Hàn Băng Phách Dịch ở trong Kỳ Thạch cấm Phủ.

Hống

Quang long màu đỏ xoay quanh người Tần Quang Đức đột nhiên phát ra một đạo uy áp chấn nhiếp trời cao.

Ngay sau đó, một mảnh quang lưu màu đỏ đã bao phủ phạm vi trăm dặm.

Quang lưu màu đỏ này vô hình vô chất, ả chứa viêm lực của Xích Long thượng cổ, những nơi nó đi qua đều hóa thành hư vô.

Tầng đất mấy chục dặm dưới chân Dương Phàm và Cự Thạch Tinh đều bị cổ lực lượng này uy hiếp!

Phốc-

Nham thạch dưới chân Cự Thạch Tinh bị dung nham cuộn cuộn thiêu đốt, sắc mặt Dương Phàm đại biến, chỉ cảm thấy có vô số quang miêu màu đỏ đang bốc lên bốn phía, không thể tiến lui, vô cùng vô tận.

- Xích Luyện Thiên Hạ!

Đồng tử Tần Quang Đức lộ ra một tia quang mang âm lãnh.

Xích Luyện Thiên Hạ đốt cháy, hòa tan tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Một danh tự thật bá đạo!

Đây chính là cảnh giới tuyệt cao của Xích Luyện Linh Vực.

Giờ phút này, một đám tu sĩ vừa tiến vào khu vực này đã bị tai bay vạ gió.

Quang lưu màu đỏ lan tới đó, một đám tu sĩ đã bị thiêu đốt thành tro.

Trong đó có hai tên tu sĩ bậc cao, chỉ chống cự được qua vài lần hô hấp nhưng thân thể đã rất nhanh bị quang lưu này ăn mòn, nhanh chóng bị thiêu đốt cả linh hồn lẫn thân thể, chết vô cùng thống khổ.

Quanh thân Dương Phàm cũng Cự Thạch Tinh cũng bị quang lưu màu đỏ vô tận vô cùng này bao phủ, ăn mòn, thân mình cũng đỏ bừng lên.

Tầng phòng ngự chột ảm đạm, khó có thể nghịch chuyển, cỡ nhiệt độ cực cao này thậm chí còn đốt cả linh hồn Dương Phàm.

Cự Thạch Tinh thống khổ rên rỉ.

Trong quang lưu màu đỏ này, hai bọn họ đều cố gắng chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quang lưu này nhập thể, nội ứng ngoại hợp, hóa thành tro tàn.

Tình thế vô cùng nguy hiểm.

Đây gần như là một trong những tình huống nguy hiểm nhất mà Dương Phàm gặp phải từ khi tu tiên tới nay!

Giờ phút này, hắn không có Vô Song Đoạn Kiếm, chỉ có thể lựa chọn sử dụng Tiên Hồng bí kỹ, bị hạ xuống một đại cảnh giới nhưng nhìn thực lực của đối phương lúc này thì cũng không quá nắm chắc.

Càng thêm đáng sợ là Tần Quang Đức còn chưa chân chính phát động công kích. Đây chỉ là nhiệt độ do Xích Long Châu phát ra mà thôi.

- Ngoan ngoãn giao Chí Bảo Long Khí ra đây! Bốn vương vẫn sẽ cho ngươi một đường sinh cơ. Tuy nhiên, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi!

Thanh âm của Tần Quang Đức như từ trên cao nhìn xuống, khí tức hoàng giả nhìn xuống thương sinh.

Tiên Tần Hoàng tộc nắm Chí Bảo Long Khí cũng chính là vương giả của cùng giai.

Huống chi giờ phút này, cảnh giới tu vi của hắn vượt xa Dương Phàm không biết bao nhiêu lần.

- Chí Bảo Long Khí sao?

Dương Phàm thì thảo. Dưới tình huống nguy cấp thế này, trong mắt hắn là một mảnh bình tĩnh.

Chạy trốn sao? Hiển nhiên là không có khả năng! Xích Long Châu của Tần Quang Đức chỉ cần một kích, dưới lực lượng chênh lệch tuyệt đối như thế này thì hết thấy đều chỉ như thùng rỗng kêu to mà thôi.

Như vậy, ở trước mặt hắn, Dương Phàm còn có hai con bài.

Thứ nhất chính là Chí Bảo Long Khí - Hoàng Long Quan!

Hắn đã luyện hóa vật này, chỉ vờ vện thử qua ở trong Tiên Hồng không gian mà thôi, cũng chưa thể xác định được uy lực chân chính của nó.

Thứ hai chính là Tiên Hồng bí kỹ, cường chế triệu tập ánh thân của đối phương.

Pháp thuật này dù thành công, Dương Phàm cũng sẽ phải bị rơi xuống một đại cảnh giới, trả giá cực kỳ nghiêm trọng.

- Một khi đã như thế thì ta còn có lựa chọn nào khác sao?

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc đầu quan màu vàng.

Hoàng Long Quan vừa xuất hiện liền phát ra một trận rồng ngâm trầm thấp.

Chính giữa chiếc long quan này có khảm một viên châu màu vàng, hai bên trái phải có hai con Hoàng Long xoay quanh.

Một cỗ lực lượng câu thông khí vận thiên địa mạnh mẽ xuất hiện, vô cùng huyền bí.

- Hoàng Long Quan quả nhiên ở trong tay của người!

Tần Quang Đức mừng rỡ:

- Còn không giao nó cho ta?

Hắn nghĩ rằng Dương Phàm rốt cuộc đã chịu thua, giao ra Chí Bảo Long Khí trong tay.

Nhưng mà ngay sau đó, chỉ thấy Dương Phàm đội Hoàng Long Quan lên đầu, Diễn Căn lực dung nhập vào trong đó.

Sắc mặt Tần Quang Đức đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt rất lo lắng:

- Chẳng lẽ người thật sự không muốn sống

Nhưng lời nói của hắn mới còn chưa đủ câu thì lập tức cứng lưỡi.

Tiếng rồng ngâm chấn nhiếp bầu trời, viên châu màu vàng ở chính giữa Hoàng Long Quan đột nhiên lóe sáng, hai con Hoàng Long trái phải nó cũng đột nhiên trông rất sống động.

Dương Phàm đội Hoàng Long Quan có một cỗ hoàng giả long khí càng thuần túy, như quân lâm thiên địa.

Giờ khắc này, Hoàng Long Quan câu thông khí vận thiên địa, hắn cũng theo bản năng bước vào một cảnh giới huyền ảo tối thượng.

Trong phạm vi ngàn dặm vô số sinh mệnh lưu cộng hưởng tương liên, hình thành một chiếc "cầu" nối giữa thiên địa với Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể.

Thiên địa tự nhiên lực trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất cho Dương Phàm.

Lực lượng dùng mãi không hết, vô cùng vô tận.

Hai chân hắn giống như sinh ra những chiếc rễ, cắm vào hư không. Mà đại địa lại vô cùng vô tận, dường như trở thành một bộ phận thân thể hắn.

Bán Thiên Nhân.

Bán Thiên Nhân vô địch!

Sau lần ở Khổng Tước Thánh điện, Dương Phàm lại lần nữa tiến vào cảnh giới huyền diệu không thể cưỡng cầu này!

Nhưng mà, lần này, sau khi đội Hoàng Long Quan thì Dương Phàm vô cùng thoải mái tiến vào Bán Thiên Nhân mô thức, không hề bị trở ngại, bởi vì Hoàng Long Quan đã giúp Hồn Căn lực gia tăng rất nhiều, cũng khiến hắn nắm giữ thổ linh lực của đại địa càng thêm rõ ràng, tinh tế.

Ngoài ra, thực lực chính thể của Dương Phàm tăng lên không chỉ gấp hai lần

Hơn nữa, long khí tăng phúc, gia tăng khí vận, cũng với sự hậu thuẫn kiên cố của Bán Thiên Nhân, lực lượng của hắn đã hoàn toàn vượt qua mức độ của Nguyên Anh kỳ, có thể so sánh với hàng ngũ Hóa Thần kỳ.

Dương Phàm chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm nhận được nhịp đập của đại địa, nghe được thanh âm cộng hưởng của vô số sinh mệnh lưu trong thiên địa.

Đồng thời, Hoàng Long Quan phóng xuất ra một cỗ ánh sáng nhạt tinh khiết màu vàng đất, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Thoáng cái, toàn bộ khu vực này lâm vào một cỗ trọng lực đầy áp bách.

Lĩnh vực Xích Luyện Thiên Hạ dưới sự áp bách này cũng có vẻ khó có thể duy trì được.

Hơn nữa, theo tiếng long ngâm gào rít kia, từ trong Hoàng Long Quan huyền hóa ra hai điều quang long có hoàng văn huyền bí, xoay quanh người Dương Phàm một vòng, phóng xuất một cỗ Trường Thụy Hoàng Long khí lên cao.

Cỗ Trường Thụy Hoàng Long khí này gần như là hư vô, cũng không phải là Chân Long khí mà là một loại lực lượng huyền bí có câu thông với khí vận.

Khi cỗ Trường Thụy Hoàng Long khí này xông lên trời thì toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực đều rung lên.

Sự trói buộc thiên địa bị rung động mãnh liệt, mơ hồ có thể thấy được huyết vụ nhàn nhạt, lại cũng cỗ lực lượng này giằng co không ngừng.

- Làm sao có thể? Người không có được huyết mạch hoàng tộc, mới luyện hóa vật này không lâu đã được sự tán thành của Hoàng Long Quan sao?

Trong mắt Tần Quang Đức là một mảnh kinh hãi, khiếp sợ không thể tin nổi.

Giờ khắc này, Dương Phàm nắm trong tay một nửa thiên địa, lấy tự nhiên lực vô cùng vô tận làm hậu thuẫn, đại địa thậm chí đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn.

Vốn tu vi chiếm cứ ưu thế Tần Quang Đức lại sinh ra một cỗ ảo giác bất lực.

Nếu hắn cứ khẳng khái đối địch với cỗ lực lượng này thì dường như là đang đấu tranh với toàn thiên địa, tự mình tìm khổ.

Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại, tự nhiên lực vô tận cũng với khí vận vô hình đang gia tăng tự thân hắn.

Giờ khắc này, hắn càng thấu hiểu sâu sắc hơn cảnh giới Bán Thiên Nhân, cảm nhận cảnh giới của Hồn Căn đang nhanh chóng thăng hoa.

Đột nhiên tăng mạnh!

Đồng thời với đó, khi mà Trường Thụy Hoàng Long khí xông thẳng lên trời, câu thông thiên địa.

Đông Thắng Đại Lục, ở một mảnh Thánh địa phồn hoa.

Một mảnh cung điện lâu vũ tráng lệ, lắng đọng tang thương của năm tháng.

Trong đó ở một mặt điện hơi u ám, có cấm chế tầng tầng điệp điệp.

Tro bụi chồng chất, phát ra khí tức cổ xưa, tang thương.

Trên một quang mạc màu vàng trong mặt điện này, có chín chiếc ngọc bài.

Chín chiếc ngọc bài này xếp thành một hàng, nhan sắc khác nhau, vô cùng kì dị.

Trong đó, hơn phân nửa số ngọc bài đã sáng chói, cũng có một số ảm đạm vô quang.

Đúng lúc này, chiếc ngọc bài xếp ở vị trí thứ ba, vốn ảm đạm vô quang bỗng nhiên sáng bừng lên.

Trên chiếc ngọc bài này, rõ ràng lộ ra ba chữ: Hoàng Long Quan!

Ngọc bài đại biểu cho Hoàng Long Quan tỏa sáng, những ngọc bài khác cũng nhất tề chiến minh.

Bên phải Hoàng Long Quan, ở vị trí thứ tư, cũng có một ngọc bài, trên đó có ba chữ:

Xích Long Châu.

Giờ phút này, trong chín chiếc ngọc bài này chỉ còn lại một chiếc cuối cùng là âm đạm vô quang.

602. Chương 586: Chống Lại Thánh Tôn

Trong đó có một cỗ khí tức vô cùng mãnh liệt, gần ngay trước mặt hắn, Đó chính là Xích Long Châu trên người Tần Quang Đức.

- Trong thiên địa này tổng cộng có tám kiện Chí Bảo Long Khí đã thức tỉnh nhận chủ

Một bộ phận Hồn Căn lực dung nhập vào trong Hoàng Long Quan, từ đó nhận được một cỗ cảm ứng tương tự như bản năng,

- Làm sao có thể? chỉ mấy chục năm, kiện Chí Bảo Long Khí thứ tám thức tỉnh nhận chủ, hơn nữa người này cũng không phải là hậu duệ Tiên Tần, mới luyện hóa thứ này chưa lâu.

Tần Quang Đức khó có thể che dấu sự khiếp sợ trên mặt.

Thân là hậu nhân Tiên Tần Hoàng tộc, hắn hiểu rõ rằng muốn được Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí thừa nhận là một việc vô cùng khó khăn.

Luyện hóa chỉ là có thể dành được quyền sử dụng ban đầu mà thôi. Mà chân chính thức tỉnh nhận chủ lại cần phải được khí linh trong Chí Bảo Long Khí thừa nhận. Nếu không không thể phát huy được câu thông thiên địa khí vận, huyền lực hùng hồn.

Theo dự đoán của hắn, Dương Phàm chỉ vẹn vẹn là luyện hóa bước đầu Hoàng Long Quan mà thôi, hơn nữa thời gian không lâu, không có thân phận Tiên Tần Hoàng tộc mà được long khí tán thành thì thật sự rất khó tin.

- Nếu không phải là người có đại kỳ ngộ, đại khí vận thì rất khó được Chí Bảo Long Khí tán thành, chẳng lẽ Hoàng Long Quan đã xác định thuộc về người này sao?

Trong lòng Tần Quang Đức có một cỗ không cam lòng.

Càng khiến hắn thêm kinh hãi là sau khi Dương Phàm đội Hoàng Long Quan lên đầu lại tiến vào một cảnh giới hư ảo là nắm giữ thiên địa trong tay, làm cho người ta có cảm giác vô lực, không thể lay động được.

Lần tiến vào cảnh giới Bán Thiên Nhân này, Dương Phàm vô cùng rõ ràng, hơn nữa cũng không phải cố kỵ điều gì.

Bởi vì sở dĩ có thể dễ dàng tiến vào Thiên Nhân Mô Thức như thế chính là do khí vận Hoàng Long Quan gia tăng cho hắn, cũng tổ một hệ quả tất yếu khi cảnh giới Hồn Căn lại gia tăng rất nhiều.

Giờ khắc này, Dương Phàm ở trong trạng thái huyền diệu thế này, cảnh giới của Hồn Căn lại nhanh chóng tăng lên, lớn mạnh rất nhiều

Đồng thời trong phạm vi ngàn dặm, tự nhiên lực vô cùng vô tận đều mạnh mẽ hướng về phía hắn, lực lượng chống lưng ngày càng hùng hậu!

Toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực, vô số cường giả đều cảm ứng được cỗ biến hóa này.

Theo long khí trùng thiên lúc này thì thiên địa khí vận dẫn phát dị triệu, không ít cường giả Nguyên Anh kỳ đã lao tới bên này.

Băng Tuyết Tiên Vực cũng không lớn, chỉ có mấy vạn dặm. Những cường giả Nguyên Anh kỳ ở gần thậm chí đã chạy tới rồi.

Khi bọn hắn nhìn thấy hai kiện Chí Bảo Long Khí đang giằng co nhau thì không khỏi kinh hãi đảm chiến.

Đừng nói là những Nguyên Anh bậc cao bình thường, dù cho là cường giả Nguyên Anh đại tu sĩ đối mặt với trường hợp này thì cũng âm thầm lú lười.

- Người này rốt cuộc là ai? Không ngờ có thể ngang vai ngang vế với cổ Tộc Thánh Tôn?

Không ít tu sĩ khiếp sợ vô cùng.

Vô số năm qua, đại vị Cực Bắc Tứ Thánh Tôn chưa bao giờ bị người ta khiêu chiến.

Dương Phàm nhắm mắt lại, huyền phù giữa không trung, hai con quang long hoàng văn đang quanh quẩn trước người hắn.

Hắn chìm đắm trong cảnh giới Bán Thiên Nhân, rõ ràng biết được cảnh giới Hồn Căn đang tăng nhanh, lực lượng linh hồn cũng đột nhiên tăng mạnh.

Chỉ qua mấy lần hô hấp, cảnh giới Hồn Căn của Dương Phàm đã từ Diễn Căn trung kỳ, tăng lên tới Diễn Căn hậu kỳ.

Mặc dù pháp lực tu vi không tăng lên tới Diễn Căn hậu kỳ nhưng cảnh giới linh hồn đã đã tới Diễn Căn hậu kỳ thì tu vi sẽ tăng lên thông suốt, vô cùng thoải mái.

Ánh mắt Tần Quang Đức hoảng sợ, thấy cảnh giới của đối phương đã tăng lên chỉ trong giây lát khiến sắc mặt hắn không ngừng biến đổi.

Chỉ là hắn cũng không lập tức động thủ mà ánh mắt chăm chú nhìn Dương Phàm.

Có được Hoàng Long Quan, bốn phía xung quanh thân thể Dương Phàm có hai con khí vận quang long huyền ảo xoay quanh.

Trái lại, sau khi Tần Quang Đức tế ra Xích Long Châu, chỉ có một con thần long hơi lớn xoay quanh mà thôi.

Ở sự tăng phúc của khí vận thì Tần Quang Đức không bằng Dương.

Còn nữa, Dương Phàm giờ phút này có nhiều nhân tố ảnh hưởng, thực lực đã tăng lên tới Hóa Thần kỳ, dưới Bán Thiên Nhân mô thức, lại không có kẻ hở nào cả.

Khi cảnh giới Hồn Căn của Dương Phàm gia tăng lên Diễn Căn hậu kỳ thì dừng lại.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, nếu muốn từ cảnh giới hậu kỳ đạt tới đại viên mãn thì trừ khi linh ngộ ra cảnh giới ảo nghĩa tiếp theo, nếu không không thể đạt tới đại viên mãn được.

Hô!

Dương Phàm phun ra một hơi, mở hai mắt ra. Cặp mắt hắn ánh lên một chút ánh sáng màu lục rồi sau đó sáng bừng lên.

Viên châu màu vàng ở chính giữa Hoàng Long Quan tản mát ra một cỗ hoàng giả long uy khó có thể kháng cự, dưới sự phụ trợ của Bán Thiên Nhân mô thức, thanh thể của nó càng thêm mệnh mệnh.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Tần Quang Đức, dưới Bán Thiên Nhân mô thức, được thiên địa hậu thuẫn, có cả khối đại địa đều dựa vào.

Hắn nhẹ nhàng bước ra, phiêu nhiên vượt qua mấy trăm trượng.

Súc địa thành thốn!

Tần Quang Đức nhướn mày, chỉ cảm thấy Dương Phàm không phải chỉ đại biểu lực lượng của mình hắn mà sau lưng hắn còn nắm giữ cả một nửa thiên địa.

Khi cả nửa thiên địa kia hình thành khí thể áp bách tới, hắn cảm thấy một cỗ áp lực vô cùng lớn đến độ hít thở cũng thấy khó khăn.

Mặc dù ở trình độ thì đối phương còn kém hơn hắn không ít nhưng dưới loại uy lực của cả thiên địa này, hắn gần như đã rơi vào hạ phong.

Đồng tử Tần Quang Đức co rút lại, pháp lực trong cơ thể đột nhiên kéo lên, hồng quang của Xích Luyện Linh Vực lóe lên mãnh liệt, áp chế lại hành động của Dương Phàm.

Dương Phàm cười nhạt, thân hình hắn bước tới từng bước, uy thế mệnh mệnh của thiên địa cũng hắn áp bách về phía Tần Quang Đức.

Đột nhiên, Dương Phàm nâng một cánh tay lên, mạnh mẽ chém ra.

Thoáng chốc, thiên địa phong vân tề động, uy thế vô cùng tận hội tụ vào một chưởng này, hóa thành một quang chưởng long văn, giao kích với Tần Quang Đức.

Ầm ầm ầm

Thân hình Tần kinh ngạc.

Lực lượng của đối phương rõ ràng kém hơn mình không ít nhưng không ngờ cũng hình thành một sự áp chế nhất định đối với hắn.

Đúng lúc này, hư không trên đỉnh đầu hai người ập rần có thể thấy được một tầng huyết vụ mênh mông, vô cùng quý dị, dần nhuộm đỏ cả không gian.

- Mau dừng tay.

Tần Quang Đức hô lên một tiếng.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn lên, cũng chú ý tới màu máu nhàn nhạt trên bầu trời, trong lòng cũng khẽ giật mình.

Nếu không phải vì có khí vận lực của Chí Bảo Long Khí đối kháng thì hai người chỉ sợ đã sớm lọt vào cầm sắt của kinh thiên hắc thủ rồi.

Chú ý tới tình huống này, hai người lập tức thu liễm khí đã ngưng tụ tới đỉnh điểm.

Dưới tình huống bình thường, có được Chí Bảo Long Khí, tu vi vượt qua Hóa Thần kỳ, mặc dù không thể hoàn toàn thu liễm khí tức thì cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng nếu liều lĩnh tranh đấu bùng nổ, chỉ dựa vào khí vận lực của một kiện Chí Bảo Long Khí còn không đủ để chống lại sự trói buộc của thiên địa.

Hừ

Lúc này, càng có nhiều cường giả Nguyên Anh kỳ đuổi tới nơi này, đồng thời cũng nhìn thấy hư không đã bị màu máu nhuộm đỏ kia.

Dương Phàm và Tần Quang Đức giằng co khiến những cường giả Nguyên Anh kỳ đuổi tới cảm thấy khiếp hãi không hiểu.

Trong đó cũng có vài vị cường giả Nguyên Anh Bằng Phách Tông, gồm cả Thái thượng trưởng lão cũng đã âm thầm chạy tới.

- Làm sao có thể? Thực lực của Dương Phàm cường đại đến độ có thể chống đỡ được Thánh Tôn sao?

Quái nhân lam bào kinh hãi, ánh mắt cũng run rẩy.

Ngoài ra, những cường giả của Bằng U Cung và các môn phái khác của Bằng Tuyết Tiên Vực cũng đã chạy tới.

- Hai vị thu tay lại đi. Nếu còn đánh tiếp thì Bằng Tuyết Tiên Vực cũng sẽ sụp đổ mất.

Một thanh âm lạnh như băng của một nữ tử truyền tới.

Người nói chuyện là một mỹ phụ mặc lam bào rất xinh đẹp, khuôn mặt băng lãnh, ánh mắt cũng lạnh như băng.

- Hóa ra là Bằng U Cung chủ Bằng U Thánh Tôn!

Một cường giả Nguyên Anh đứng cạnh đó cũng âm thầm lú lười.

Dương Phàm cảm giác được cảnh giới linh hồn của người này đã đạt tới Hóa Thần kỳ, còn tu vi chân thật, Dương Phàm không ngờ không thể nhìn thấu.

- Dương đạo hữu, chúc mừng ngươi trở thành chủ nhân của kiện Chí Bảo Long Khí thứ tám!

Tần Quang Đức không còn có cái giọng kiêu căng như trước, hướng về Dương Phàm bày tỏ sự chúc mừng.

Dương Phàm liếc nhìn hẩn một cái đầy thâm ý.

Hưu

Hai người hóa thành hai đạo hà quang một đỏ một vàng, xẹt qua phía chân trời biến mất.

Nơi này chỉ còn lại một ít Nguyên Anh bậc cao, hai mắt nhìn nhau, trong lòng còn rất sợ hãi.

- Chủ nhân kiện Chí Bảo Long Khí thứ tám

Bằng U Cung chủ nhìn chăm chăm về phía hai người vừa biến mất, trong mắt cũng lóe ra đổi chút kiêng kị.

Mọi người khiếp sợ và ngờ vực nhưng cũng không bàn tán gì nhiều.

Mà mặt khác, Dương Phàm và Tần Quang Đức chỉ qua nửa khắc đã bay tới bên ngoài Bằng Tuyết Tiên Vực.

- Dương đạo hữu, còn chưa thu hồi Chí Bảo Long Khí sao?

Tần Quang Đức thu hồi Xích Long Châu lại, khê hộ một tiếng.

Dương Phàm nghe thế, theo bản năng cũng thu hồi Hoàng Long Quan.

Bằng trực giác, khi hẩn đội Hoàng Long Quan cũng cảm ứng được một số Chí Bảo Long Khí khác, trong cảm quan cũng nảy sinh một số nguy cơ chưa thể hình dung được.

Sau khi thu hồi Chí Bảo Long Khí, hai người lại tiếp tục bay khỏi Bằng Tuyết Tiên Vực.

- Xin hỏi Tần Vương gia, vì sao phải thu hồi Chí Bảo Long Khí, trong lòng Dương mã cũng có chút bất an.

Dương Phàm hỏi.

- Chí Bảo Long Khí là bảo vật hấp dẫn nhất, có vô số người luôn nhòm ngó nó.

Tần Quang Đức bình thản nói:

- Một khi long khí độc nhất vô nhị của Chí Bảo Long Khí đạo nhập thiên địa thì sẽ cảm ứng được sự tồn tại của Chí Bảo Long Khí khác, thậm chí có thể đánh giá được đại khái phương vị, ở trong Bằng Tuyết Tiên Vực, chịu ảnh hưởng của đại trận thiên địa, cảm ứng sẽ yếu đi một chút. Nếu như đi ngoại giới, một khi sử dụng thứ này, những cường giả có được Chí Bảo Long Khí khác có thể cảm ứng ra vị trí của nó. Khi ấy sẽ mang tới vô số nguy hiểm và phiền toái.

- Trên thế giới này, phàm là có thể cảm ứng ra sự tồn tại của Chí Bảo Long Khí thì đều là cường giả ngoài Hóa Thần kỳ, thậm chí còn có những người còn đáng sợ gấp trăm lần. Nếu người lo lắng cho sự an nguy bản thân thì chỉ khi bắt đắc dĩ mới nên sử dụng kỳ bảo này!

Trong giọng nói của Tần Quang Đức dường như cũng có hàm ý nhắc nhở.

Dương Phàm không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, khó trách khi hẩn tể ra Hoàng Long Quan thì lại xuất hiện cảm giác bất an.

- Xin hỏi Tần Vương gia, người sao lại nói những lời này với ta. Muốn nói chuyện riêng với ta là có gì muốn thương lượng?

Dương Phàm rốt cục đi vào chủ đề chính.

- Tiềm lực của các hạ không thể hạn định! Có thể có được Hoàng Long Quan, lại dễ dàng đạt được thừa nhận đã cho thấy người là người đại khí vận và kỳ ngộ. Đây cũng là số mệnh rồi, bổn vương cũng không có lực xoay chuyển!

Ánh mắt Tần Quang Đức nhìn xa xăm, quay đầu về phía xa xa, giọng điệu rất nghiêm túc.

- Tần mã có một đề nghị, sau khi kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín thức tỉnh nhận chủ, hai ta có thể hoàn toàn hợp tác liên thủ!

- Hợp tác liên thủ?

Dương Phàm nao nao, hắn không ngờ Tần Quang Đức muốn nói chuyện riêng với mình hóa ra là để hợp tác. Không lâu trước, hai người vẫn là sinh tử đại địch, không chết không ngừng. Mà lúc này, không ngờ bọn họ lại có cơ hội trở thành đồng bọn!

603. Chương 587: Diễn Cẩn Hậu Kỳ

- Xin hỏi Tần Vương, rốt cuộc là lợi ích gì để khiến hai ta hóa thù thành bạn?

Dương Phàm cười dài nói.

- Hai điểm!

Tần Quang Đức nói rất cẩn thận:

- Thứ nhất, tranh đoạt khí vận của Đông Thắng Đại Lục. Thứ hai, Tiên Tần bảo tàng!

Hắn nói rất ngắn gọn rõ ràng.

Về mặt tranh đoạt Tiên Tần bảo tàng, Dương Phàm có thể hiểu được, thậm chí vô cùng tâm động.

Theo lời Hà Lạc thì Tiên Tần quốc gia sau khi tứ phân ngũ liệt đã tạo ra Tiên Tần bảo tàng, niêm phong rất nhiều thứ quý giá, ngay cả Thiên Nhất Hồn Thủy cũng có thể có trong Tiên Tần bảo tàng.

Hiện tại, theo như lời Tần Quang Đức đã xác nhận sự tồn tại của Tiên Tần bảo tàng, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Tuy nhiên, đối với việc tranh đoạt khí vận thì Dương Phàm lại có chút ko hiểu.

- Người hắn là đã hiểu rõ Tiên Tần bảo tàng, mà tranh đoạt khí vận Đông Thắng Đại Lục thì quả thực rất huyền bí, cũng có vẻ không thể nắm giữ.

Khóe miệng Tần Quang Đức lộ ra vẻ tươi cười.

- Mong Vương gia chỉ giáo!

Dương Phàm đối với những điều này vẫn luôn rất hiếu kỳ.

- Khí vận là một thứ không nhìn không sờ thấy được, cũng không ai có thể chân chính tìm hiểu được nó. Nghe nói có liên quan với vận mệnh và nhân quả, công đức. Lúc trước ở thời kỳ thượng cổ, dùng vô số thiên tài địa bảo để tạo ra Chí Bảo Long Khí, ngoại trừ thân thể Chân Long, cũng thu thập khí vận để cấu tạo đại lục. Đây cũng chính là điểm huyền bí nhất của Chí Bảo Long Khí. Trong bí điển của Hoàng tộc ta ghi lại rằng lúc trước, mục đích chân chính của việc tạo ra Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí là để chống lại âm mưu bố cục của cường giả nghịch thiên ở Đông Thắng Đại Lục, cũng chính là thiên địa trói buộc mà người đã biết.

Tần Quang Đức không nề hà giải thích.

- Thì ra là thế!

Dương Phàm hiểu hơn rất nhiều, chợt nghi hoặc hỏi:

- Chỉ là Tiên Tần cổ quốc cường thịnh tới đỉnh điểm vẫn phải tứ phân ngũ liệt, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí dường như vẫn chưa đạt được tác dụng như trong dự đoán?

- Vấn đề này vô cùng phức tạp, thậm chí ngay cả hậu duệ Tiên Tần như ta cũng không biết rõ. Nhưng ta còn biết một chút, nếu Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí có thể tề tập, sẽ có cơ hội nghịch chuyển thiên địa trói buộc, sở dĩ từng thất bại cũng vì bị một tên ma đầu bố trí phá hoại

Đối với nguyên nhân chân chính khiến Tiên Tần quốc gia phân liệt, Tần Quang Đức cũng rất mơ hồ, không biết được những nguyên nhân được che giấu rất kỹ.

- Như thế xin hỏi Tần Vương gia, Cổ tộc người dường như có được hai viên Xích Long Châu?

Dương Phàm như cười như không nói.

- Lúc trước tạo ra Chí Bảo Long Khí, chém giết thượng cổ Chân Long, tàn sát Chân Tiên, Chân Ma ở hạ giới, sưu tầm vô số thiên tài địa bảo ở cuối thời thượng cổ thì tài liệu vô cùng sung túc. Trong quá trình tạo ra Chí Bảo Long Khí, thường sẽ có một số thứ phẩm chưa được như ý. Ví dụ như viên Xích Long Châu ở trong tay khuyến tử ta, uy lực của nó có thể không bằng được một nửa của chính phẩm. Quan trọng nhất là không thể cầu huyền lực lượng huyền bí là thiên địa khí vận. Tuy nhiên, luận về giá trị thì nó cũng cao hơn Thông linh pháp bảo bình thường hoặc Truyền thừa linh bảo một chút!

Tần Quang Đức giải thích!

Dương Phàm nghe thế cũng bình tĩnh đại ngộ. Chính hẳn lúc trước cũng cảm giác được Xích Long Châu trong tay Cổ Huyền Minh không giống như đồ phỗng chế, hóa ra lại là thứ phẩm!

Tuy nhiên, mặc dù là thứ phẩm nhưng uy lực viên Xích Long Châu kia cũng hơn Thông linh pháp bảo bình thường nhiều.

- Hỏi nhiều như thế Dương đạo hữu đối với việc hợp tác có ý kiến gì không?

Tần Quang Đức chờ đợi một câu trả lời thuyết phục của Dương Phàm.

- Dương mỗi đáp ứng, có thể ưu tiên hợp tác với Tần Vương gia, nhưng cũng không thể loại bỏ tình huống đặc biệt!

Dương Phàm cẩn thận nói.

- Được, có những lời này của người bốn vương cũng vừa lòng rồi!

Tần Quang Đức hơi mỉm cười.

Dương Phàm lại nói chuyện với hắn thêm một lúc.

Trước khi chia tay, Dương Phàm hỏi Tần Quang Đức một vấn đề cuối cùng:

- Xin hỏi trong Cổ tộc có có Thiên Nhất Hồn Thủy hay không? Theo Dương mỗi biết thì thật lâu trước trong tay Cổ tộc từng xuất hiện thứ này!

Cổ tộc cũng chính là một mạch Tần Quang Đức của Tiên Tần hoàng tộc di chuyển tới Cực Bắc mai danh ẩn tích, ngụ trang họ Tần.

Chỉ có một số người biết được Cổ tộc chính là một chi hậu duệ của Tiên Tần Hoàng tộc lúc trước.

Khi hỏi về tung tích của Thiên Nhất Hồn Thủy, Dương Phàm toàn lực triển khai cảm quan, hai mắt nhìn về phía Tần Quang Đức.

Nếu đối phương nói dối thì chỉ sợ khó có thể giấu diếm được người nắm giữ sinh mệnh tự nhiên đang tập trung về hắn như Dương Phàm.

- Không có!

Tần Quang Đức không chút suy nghĩ nói:

- Mặc dù ở thời kỳ Tiên Tần thì Thiên Nhất Hồn Thủy cũng là một côi bảo! Theo bốn vương đánh giá, chân chính có thứ này chỉ có hai nơi.

- Có hai nơi?

- Nơi thứ nhất chính là Thiên Lan điện truyền thuyết trong Thiên Cầm Nội Hải. Đây cũng chỉ là điều nguyên vẹn ghi lại trong sách cổ, có thật sự có hay không, bốn vương không thể cam đoan.

Tần Quang Đức cười nói.

Dương Phàm nghe thế cũng âm thầm lú lười. Không nghĩ tới thân ở Cực Bắc nhưng hắn cũng biết sự tồn tại của Thiên Lan điện, không hổ là Tiên Tần Hoàng tộc.

Nếu để Tần Quang Đức biết được nam tử trước mặt hắn căn bản là đã từng tiến vào Thiên Lan điện thì không biết hắn sẽ nghĩ gì.

”Trong Thiên Lan điện có vô số thiên tài địa bảo, mỗi cấm địa căn bản không thể xúc phạm, thật sự có thể có Thiên Nhất Hồn Thủy! Lần trước tiến vào Thiên Lan điện có lẽ đã bỏ lỡ cơ hội rồi”

Dương Phàm không khỏi có chút tiếc nuối.

Nhưng ngẫm lại Thiên Lan điện mở ra còn có mấy chục năm, biết đâu có thể vào tìm kiếm lần nữa.

- Địa phương thứ hai chính là Tiên Tần bảo tàng. Lúc trước có vô số cô bảo được niêm phong cất giữ, Thiên Nhất Hồn Thủy cũng có thể là một trong số đó.

Tần Quang Đức thật ra biết gì đáp nấy.

Khi biết được như thế, Dương Phàm có chút thất vọng.

Xem ra một lần đi Cực Bắc tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy đã coi như bị hẫng rồi.

Tuy nhiên, thu hoạch chuyến này của hắn cũng không ít. Chiếm được Băng Phách kỳ Thạch, Băng Phách Lưu Ly Thạch, có Cực Thạch Tinh làm đồng bọn, càng luyện hóa được Chí Bảo Long Khí. Hơn nữa hắn cũng đã càng thêm xác định tung tích của Thiên Nhất Hồn Thủy.

Sau khi từ biệt Tần Quang Đức, Dương Phàm thu liễm khí tức, phản hồi Băng Phách Tông.

Rất nhanh, Thái thượng trưởng lão đã tới đón, chúng trưởng lão của Băng Phách Tông cũng rất thần tượng đối với Dương Phàm.

Lúc trước lão quái lam bào còn có chút không phục và căm thù Dương Phàm thì bộ dáng lúc này cũng rất ngoan ngoãn.

Giờ khắc này, bọn họ đều đã hiểu rõ rằng Dương Phàm là cường giả cũng cấp bậc với Cực Bắc Tứ Thánh Tôn.

Một ngày, Khương Trường Phong tìm Dương Phàm nói chuyện.

- Có Dương đạo hữu làm trưởng lão bản tông thì Khương mỗ cũng đã yên tâm!

Thái thượng trưởng lão vui mừng nói.

- Chẳng lẽ Thái thượng trưởng lão ngài phải rời đi luôn ư?

Dương Phàm lộ ra dị sắc.

Khương Trường Phong gật gật đầu:

- Trước khi rời đi, ta quyết định sẽ tặng chức vị Đại trưởng lão cho người!

Đối với điều này Dương Phàm cũng không mấy động tâm, ngược lại còn có chút không muốn.

- Cái Khương mỗ cần vẹn vẹn chỉ là một cái danh hiệu của đạo hữu ở bản tông mà thôi! Đạo hữu như trước cũng chỉ cần tuân thủ hứa hẹn ba lần xuất thủ là được.

Khương Trường Phong cười tủm tỉm.

Thấy Dương Phàm còn có chút do dự, hắn từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một chiếc hộp sắt, trịnh trọng đưa cho Dương Phàm:

- Nơi này ta có một bộ ghi lại thể nghiệm tâm đắc suốt đời của ta từ khi tu luyện Luyện Khí kỳ cho tới Hóa Thần kỳ! Cũng có một bộ bách khoa toàn thư thần thông bằng tu hiểm có.

Cuối cùng, Dương Phàm cũng không từ chối được, tiếp nhận hộp sắt này.

Chính hắn có lẽ không dùng tới thứ này nhưng hoàn toàn có thể đưa nó cho Hàn Lưu Ly tìm hiểu.

Yêu tu đạt tới Biến Hoá kỳ rồi, công pháp cũng có nhiều điểm chung với nhân loại, hoàn toàn có thể tham khảo tìm hiểu.

Mấy ngày sau, Dương Phàm trở thành Đại trưởng lão của Băng Phách Tông. Tin tức này cũng đã truyền khắp toàn bộ Băng Tuyết Tiên Vực.

Nhất thời, uy danh của Băng Phách Tông đại chấn, ầm ầm có xu thế sánh ngang ba đại tông phái và Cổ tộc.

Nửa tháng sau, Thái thượng trưởng lão Khương Trường Phong rời đi, cũng chỉ có Dương Phàm và mấy người nữa là biết hắn rời đi mà thôi.

Mà đưa tiễn Khương Trường Phong cũng chỉ có một người Dương Phàm mà thôi.

Trước khi tạm biệt, Dương Phàm cười nói:

- Nếu Khương đạo hữu có thể tới Đại Tàn Vương Triều thì không chừng có một ngày nào đó, chúng ta còn có thể gặp nhau.

Từ đó về sau, Dương Phàm trở thành chúa tể cao nhất Băng Phách Tông, đảm nhiệm chức vị Đại trưởng lão.

Đúng như dự đoán, quan hệ giữa hắn và đám người Lâm Thành cũng dần xa cách.

Tuy nhiên, trong khả năng của hắn, Dương Phàm đã chiếu cố rất nhiều cho đám người Lâm Thành.

Theo sau, hắn bắt đầu tọa trấn Băng Phách Tông.

Sở dĩ hắn chưa lập tức trở lại Bắc Tàn là căn cứ vào hai điểm.

Một là hắn cũng cần như luyện hóa pháp bảo, chân chính hình thành linh hồn lạc ấn để trở thành chủ tớ đối với Cự Thạch Tinh Viên cổ.

Cự Thạch Tinh chính là một tòa núi lớn biến thành, nếu muốn hoàn toàn luyện hóa thì cũng cần tiêu phí một ít khí lực.

Hai là, hiện tại cảnh giới linh hồn của Dương Phàm đã đạt tới Diễn Căn hậu kỳ, đang định đột phá tới Diễn Căn hậu kỳ luôn, rồi mang Cự Thạch Tinh trở lại Bắc Tàn.

Như thế, thời gian trôi qua, nháy mắt đã hai mươi năm.

Dương Phàm tọa trấn ở Băng Phách Tông hai mươi năm khiến thực lực tông phái đại tăng, bồi dưỡng ra hai ba gã cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Mà mấy năm trước, tu vi Dương Phàm không nhanh không chậm, đã đột phá Diễn Căn hậu kỳ.

Tu vi đã đạt tới Diễn Căn hậu kỳ, cũng đã đạt tới cực hạn của cảnh giới này, thần thông, pháp lực cũng đã chân chính đại thành.

Nếu dưới tình huống bình thường thì nếu muốn tu luyện đến Diễn Căn hậu kỳ cũng cần phải trăm năm nhưng vì cảnh giới linh hồn đã đi trước một bước, nên chỉ cần tiêu phí mười mấy năm đã đạt tới, đây vẫn là kết quả tu luyện do hắn tu luyện chậm rãi.

Trong thời gian đó, Cự Thạch Tinh viên cổ rốt cũng cũng trở thành linh thú của Dương Phàm, bị bắt tiến nhập Tiên Hồng không gian.

Như vậy, Dương Phàm cũng không tiện lưu lại Cực Bắc nữa.

Hai mươi năm qua, Lâm Thành cũng đã tu luyện tới Trúc Cơ đại viên mãn, đặt nửa chân vào Kim Đan bậc cao.

Trước khi đi, Dương Phàm cho hắn ăn Thất Linh Quỳnh Tương và Tam Sinh Tuệ Thủy, lập tức bế quan tấn công bậc cao.

Kể từ đó, hai viên Ngưng Hóa Đan mà hắn chuẩn bị cho Lâm Thành cũng không phải sử dụng tới.

Hắn cũng không để ý tới quá trình tấn công bậc cao của Lâm Thành, Dương Phàm bí mật gấp gờ cao tăng Băng Phách Tông rồi lặng lẽ rời đi.

Trước khi rời khỏi Bắc Tàn, Dương Phàm cũng đi tới Tinh Thần Tháp lần cuối.

Đám người Tinh Tôn Vũ Văn Hâm, Thánh cô Nguyệt tế sư cũng tiếp đãi Dương Phàm như khách quý.

Dừng lại Tinh Thần Thập này mấy ngày, Dương Phàm cáo từ rời đi.

Trước khi đi, Vũ Văn Hâm mỉm cười nói:

- Dương đại ca, có muốn Hâm nhi lại bói toán một lần cho đại ca không?

Dương Phàm thiếu chút nữa đã tâm động nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát lắc đầu.

Vũ Văn Hâm cũng Nguyệt tế sư nhìn hẩn rời đi, thần sắc vô cùng phức tạp.

- Tinh Tôn, ngài có thấy được tương lai của hẩn không?

Nguyệt tế sư hỏi.

- Thấy được nhưng không rõ!

Vũ Văn Hâm cười nói.

Mà nơi khác, Dương Phàm bước đi không quay đầu lại, chấm dứt hành trình tới Cực Bắc này.

Từ Cực Bắc xa xôi trở lại Bắc Tần, đường xá cực kì xa xôi.

Nhưng mà, với tu vi Diễn Căn hậu kỳ lúc này của Dương Phàm cũng với khả năng khôi phục sức khỏe phi phàm, chỉ mất hai năm hẩn đã trở lại Bắc Tần.

604. Chương 588: Về Bắc Tần

Thời gian ngắn như vậy, cho dù là Hóa Thần kỳ bình thường cũng khó có thể làm được. Không phải chênh lệch về tốc độ mà là năng lực khôi phục cách biệt một trời một vực.

Trở về Bắc Tần, hỏa tốc chạy tới Ngự Dương quốc.

Nơi Dương Phàm đang gấp rút muốn tới chính là Dược Tiên Cốc.

Tuy nhiên ở trên đường tới Dược Tiên Cốc, Dương Phàm đi qua Thanh Giang Hà.

Bá Vút

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, khẽ đạp một bước, súc địa thành thốn.

Ngay sau đó hẩn liền tiến vào trong nước sông.

Vừa mới chạm đến nước sông, một giọng nói ôn hòa già nua truyền đến:

- Hành trình Cực Bắc, người đã trở lại.

Thanh âm này chính là Hà Lạc thần bí trong Thanh Giang Hà.

Cũng chính là hẩn chỉ đường sáng cho Dương Phàm con đường tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy.

- Hà Lạc tiên bói thần thông quảng đại, chỉ cần tới phụ cận Thanh Giang Hà này liền không thể tránh được cảm quan của người.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, chỉ giây lát tới Hà Uyên Đình.

Vừa mới tiếp cận động phủ màu lam trong suốt mê ly, lão yêu đầu có hai sừng đi ra đón, cười ha ha nhìn Dương Phàm:

- Thật đáng mừng, Dương đạo hữu tấn chức Nguyên Anh đại tu sĩ.

Dương Phàm vốn cũng không ản giấu tu vi Diễn Căn hậu kỳ, đối với lời chúc mừng này không kinh ngạc không vui mừng.

Tiến vào Hà uyên Đình, Dương Phàm cũng không nhìn thấy Hồ Phi.

- Thật không khéo, mấy năm trước hần nắm giữ lực lượng huyết mạch thức tỉnh, chạy loạn khắp nơi. Nghe nói Tam đại tu sĩ Bắc Tần đều bị hần đánh bại.

Lão yêu lộ vẻ tự hào nói,

- Chắc chắn. Lợi hại như vậy

Dương Phàm thật có chút không ngờ, không nghĩ tới thực lực Hồ Phi tăng cường nhiều như vậy.

Nếu tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ thì cũng thôi, nhưng nghe lão yêu nói sau khi Hồ Phi nắm giữ lực lượng huyết mạch, thực lực tăng mạnh, lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ lực áp Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nên biết tại trước đó, lúc Dương Phàm ở Diễn Căn trung kỳ cũng chỉ là như vậy.

Tuy nhiên, sau khi tấn chức Diễn Căn hậu kỳ, thực lực tăng trưởng rất khủng bố, chênh lệch giống như tu sĩ Nguyên Anh bình thường và Nguyên Anh đại tu sĩ.

Sau đó Dương Phàm cầu kiến Hà Lạc, nói chuyện cùng lão già tóc màu lam tri thức uyên bác như biển rộng này.

Dương Phàm nói đến việc xảy ra về hành trình Cực Bắc lần này của mình, thậm chí nhắc tới hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần.

- Xem ra hoàng tộc Tiên Tần từng di chuyển một chi nhánh đến Cực Bắc.

Hà Lạc thấp giọng trầm ngâm:

- Tuy nhiên, Chí Bảo Long Khí có thể làm suy yếu trói buộc thiên địa ở một trình độ nhất định. Điểm ấy trước kia ta cũng không quá khẳng định, hiện tại người đích thân trải qua, cũng đã xác định được.

- Thiên Nhất Hồn Thủy không có ở Bắc Tần, xem ra hành trình tiếp theo của người hơn phân nửa là Nội Hải hoặc là Đại Tần vương triều.

Hà Lạc vẻ mặt ôn hòa nói.

- Văn bối chính đang muốn đi Thiên Cầm Nội Hải một chuyến. Một là hoàn thành một nguyện vọng, hai là cũng muốn đi xem lại Thiên Lan điện.

Dương Phàm gật đầu nói.

- Thiên Lan điện?

- Đại hải nạn trăm năm của Nội Hải còn lại không đến hai mươi năm. Đến lúc đó, xem có thể nghĩ cách lần vào.

Dương Phàm nói ra kế hoạch của mình.

Ý nguyện thứ nhất đương nhiên là có liên quan với Đặng Thi Dao, đây cũng là điều Văn Vũ Tịch vẫn năn nỉ.

Rời khỏi Thanh Giang Hà, Dương Phàm chạy tới Dục Tiên Cốc.

Cách biệt mấy chục năm, Dục Tiên Cốc không chút biến đổi. Trông coi cửa cốc vẫn là Tam Mục Thông Linh Mãng như trước, đang lười biếng ngủ.

Dương Phàm thần không hay quỷ không biết xẹt qua bên cạnh nó.

Vù

Tam Mục Thông Linh Mãng đột nhiên nhảy dựng, tuần tra bốn phía lại phát hiện không một bóng người, ngẩn ra.

Nó cảm ứng một lát, cảm thấy được một cỗ khí tức dường như đã từng biết.

Nhớ tới "Người kia", nó không cảm giật mình một cái.

Tiến vào Được Tiên Cốc, Dương Phàm thấy được Được Vương tuổi già bóng xế, cũng thấy được Vân Vũ Tịch ở bên dòng suối để chân trần đùa nước.

Hồn Cẩn cảm quan của Dương Phàm nhìn Vân Vũ Tịch thật lâu, có chút ngây người.

Trong cuộc đời này, nữ tử khiến hắn dụng tâm dụng tình chân chính chỉ có Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao.

- Đại ca, người đã trở lại sao?

Trên khuôn mặt đẹp của Vân Vũ Tịch lộ ra một tia ngạc nhiên vui mừng, dường như cảm ứng được.

- Ha ha,

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, bước ra một bước liền xuất hiện ở phía sau Vân Vũ Tịch, ôm thân thể mềm mại của nàng, ngửi mùi hương thơm cỏ cây ngào ngạt quen thuộc ấm áp của nàng.

Đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau nhưng Vân Vũ Tịch cũng không một chút phản kháng, quay đầu lại nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp từng điểm lệ quang, rất nhanh rúc vào trong lòng Dương Phàm.

Ở Được Tiên Cốc. thời gian qua rất nhanh.

Lúc nhàn hạ, Dương Phàm, Vân Vũ Tịch cũng Được Vương cùng nhau ôn chuyện, nói một chút chuyện lạ đó đây.

- Dương đại ca. Tiếp theo huynh sẽ đi Nội Hải?

Trong đôi mắt đẹp của Vân Vũ Tịch lộ ra vài tia khác lạ:

- Có thể đưa Vũ Tịch cùng đi không.

Dương Phàm hơi chút trầm ngâm, rồi gật đầu nói:

- Được.

Tu vi Vân Vũ Tịch hiện giờ đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, công pháp tự thân độc đáo, bình thường tự bảo vệ mình là không thành vấn đề.

Mà Dương Phàm tiến vào Diễn Cẩn hậu kỳ, cho dù không tính đến phân thân Thạch Thiên Hàn, Viễn cổ Cự Thạch Tinh, thậm chí là con át chủ bài Chí Bảo Long Khí, cũng có thể khiêu chiến Hóa Thần kỳ.

Nếu lại thêm Hồ Phi thực lực tăng mạnh, đi Nội Hải một chuyến hẳn là dư dả.

Thấy Dương Phàm đáp ứng, Vân Vũ Tịch vui sướng vô cùng, cũng dặn dò nói:

- Dương đại ca, Vũ Tịch muốn đi gặp Thi Dao. Chúng ta chuyến này đi đưa nàng về, được không?

- Ta sẽ hết sức, chuyện này đã sớm đáp ứng Vũ Tịch, làm sao lại đổi ý chứ.

Dương Phàm cười dài nói.

Ở lại Được Tiên Cốc mấy ngày, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch dắt tay rời đi.

Được Vương mang theo chúc phúc tiễn hai người rời đi, thân hình có chút cô đơn.

Hai người dắt tay trở lại Tiên Thành, Vụ Liễu trấn.

Tiên Thành hiện giờ đã trở thành trung tâm bốn phương Tu Tiên giới Bắc Tản đổ vào.

Toàn bộ Tiên Thành bao quát phạm vi ngàn dặm, do thượng cổ kỳ trận bao phủ. Linh khí bên trong tốt hơn ngoại giới gấp đôi, tài liệu tạo thành tri đều là vật liệu đá luyện khí đến từ Tu Tiên giới.

Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch vừa tới Tiên Thành không lâu, thành viên Âm Huyết Vương Triều liền phát hiện.

Lập tức, Bề Thiên Quân Vương tự mình tới gặp.

- Dương Quân Vương, lần này người đi Cực Bắc, có tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy hay không?

Bồ Thiên Quân Vương cực kỳ quan tâm việc này.

- Thiên Nhất Hồn Thủy tại nhất giới này gần như là tuyệt tích, tuy nhiên tốt xấu cũng tìm được manh mối.

Dương Phàm bình thản đáp, chợt nghĩ đến cái gì, cười nói:

- Các người nghĩ biện pháp thông báo Hồ Phi, trong nửa tháng nhanh cút về cho ta. Nếu không ta cùng Vũ Tịch đi Nội Hải trước, mặc kệ hần.

- Nghe nói một đoạn thời gian trước đi man di tìm Hắc Phong Ma Hoàng khiêu chiến, nghe nói đánh ngang tay.

Bồ Thiên Quân Vương đầy mặt ý cười nói.

- Không tồi, không ngờ có thể bắt phân thắng bại với Hắc Phong Ma Hoàng. Xem ra, Bắc Tàn hiện giờ hần đã tung hoành vô địch rồi.

Dương Phàm như trước cảm thấy bất ngờ đối với thực lực Hồ Phi.

- Đúng rồi. Sau khi ta đi, nơi Bắc Tàn trạng huống như nào? Tây Nhạc man di có dị động gì không?

Dương Phàm bắt đầu hỏi thế cục Bắc Tàn.

- Hết thấy đều ổn. Tiên Thành cùng Âm Huyết Vương Triều một sáng một tối, dần dần lớn mạnh, ở Bắc Tàn đủ có thể một tay che trời.

Bồ Thiên Quân Vương hơi tự đắc nói.

- Về phần Tây Nhạc man di bọn họ tự nhiên không dám trái với linh hồn huyết khế. Nhân vật bậc cao trở lên ở lại man di không ra, tuy nhiên những bậc cao man di này đều đang dốc hết tinh lực bồi dưỡng đời tiếp theo, thậm chí còn phải một ít tu sĩ bậc thấp tới Bắc Tàn hữu nghị bái phỏng.

Bồ Thiên Quân Vương nói.

Dương Phàm nghe vậy, khẽ cau mày.

Bậc cao man di đều đang dốc hết toàn lực bồi dưỡng thế hệ mới, xem ra đem hy vọng gửi gắm đến thế hệ sau.

Tuy nhiên, muốn đạt tới huy hoàng cường thịnh ít nhất phải hơn ngàn năm.

- Cũng thôi, Man di này trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm được trò trống gì, hơn nữa Tiên Thành ta phát triển nhanh hơn bọn họ rất nhiều.

Dương Phàm trầm tư một lát, cũng không lo lắng đến chuyện Man di.

Theo sau một đoạn thời gian, hần đi vào Vụ Liễu trấn.

Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện, mười mười Diệp Liên mấy năm trước tấn chức Nguyên Anh kỳ, mọi người tán thưởng.

Ngoài ra, Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn tu luyện đến Kim Đan đỉnh

Đệ đệ Dương Lỗi tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ.

Đệ tử Thương Vàn mặc dù mất một cánh tay, tu vi tiến độ càng nhanh, đã đặt nửa chân vào Nguyên Anh kỳ.

Những người còn lại như cha con La Nham cơ bản bước vào bậc cao Kim Đan.

Tóm lại, toàn bộ Tiên Thành hình thức đều là một mảnh tốt.

Dương Phàm cảm thấy hết sức vừa lòng.

Ở Bắc Tàn, hần cũng không có lo lắng sau lưng.

Điều này cũng càng kiên định quyết tâm xuất phát đi những nơi như Nội Hải, Đại Tàn.

Bắc Tàn nhỏ nhỏ chung quỹ không chứa được con rồng nằm ở trong khe như Dương Phàm.

Lúc Dương Phàm ở Cực Bắc tìm Tinh Tôn Vũ Văn Hâm bói toán, lại biết được Vô Song đã sớm đi Đại Tàn vương triều, Thánh địa tu tiên đại lục, nơi cường giả như mây trên trời.

Khiêu chiến đỉnh, khiêu chiến cấp bậc càng cao cũng là một nguyện vọng to lớn ở sâu trong lòng Dương Phàm khát cầu.

Ở Vụ Liễu trần còn không tới mười ngày, Hồ Phi không đến ngược lại Tam đại tu sĩ Bắc Tàn đồng loạt tới đây bái phỏng.

Tam đại tu sĩ Bắc Tàn tới cửa cầu kiến, dôi mất toàn bộ Bắc Tàn, ai có thể có tư cách như vậy?

Thậm chí, nếu không phải chịu hạn chế của linh hồn huyết khế, Hắc Phong Ma Hoàng kia cũng có khả năng tới bái phỏng Dương Phàm.

- Dương đạo hữu. Không nghĩ tới người tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ nhanh như vậy, thật sự là đáng mừng.

Lăng tiểu kiếm tiên Phong Vô Tuyệt chúc mừng nói.

Huyết Luyện lão tổ cũng Tam Thanh tán nhân sắc mặt hơi đổi, ở sâu trong đáy lòng cực kỳ rung động.

Dương Phàm lúc ở Nguyên Anh trung kỳ có thể chống lại thậm chí là áp chế Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường.

Mà hiện giờ, hắn đạt tới cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ, thực lực sẽ cường đại đến trình độ nào?

Đối với điều này, Tam đại tu sĩ Bắc Tàn hết sức tò mò.

Vì thăm dò chi tiết chân chính của Dương Phàm, Huyết Luyện lão tổ đề nghị tự hắn cùng Tam Thanh tán nhân liên thủ luận bàn với Dương Phàm.

Hai Nguyên Anh đại tu sĩ liên thủ đối phó với một người cũng cấp bậc, điều này nói ra đều hết sức mất mặt.

Nhưng bọn họ biết rõ chi tiết của Dương Phàm, đối với điều này chỉ hơi chút đỏ mặt.

Nào biết Dương Phàm nhẹ nhàng cười cười:

- Cần gì phiền toái như thế, không bằng ba vị cùng lên, như thế nào?

Tam đại tu sĩ nghe vậy rung động vô cùng, đồng thời lại có chút cảm tức: Dương Phàm này đi Cực Bắc một chuyến, làm sao cường vọng tự đại đến trình độ như thế?

- Tốt tốt tốt. Ta đây thật muốn nhìn Dương đạo hữu có thể duy trì được bao nhiêu thời gian khi ba người chúng ta liên thủ.

Tam Thanh tán nhân cười tủm tỉm nói.

Theo sau, Dương Phàm cũng Tam đại tu sĩ Bắc Tàn đi vào Quỷ Thị Sơn hoang vu không người.

Dương Phàm lấy lực bản thân cũng Tam đại tu sĩ Bắc Tàn đấu pháp thử tay nghề.

Việc này tự nhiên khiến không ít người tò mò.

Độc Vương, Bồ Thiên Quân Vương, Diệp Liên đều chạy tới xem náo nhiệt, coi như chứng kiến thời khắc có ý nghĩa lịch sử này.

Đám người Bồ Thiên Quân Vương lại thầm nghĩ: "Ngay cả là Dương Phàm tấn chức hậu kỳ, ti vi cường đại hơn trước kia không ít. Nhưng đồng thời đối mặt với ba vị Nguyên Anh đại tu sĩ, có thể bất phân thắng bại đã đủ để tiêu ngạo thiên hạ".

Mà sau khi đấu pháp luận bàn bắt đầu, bọn họ mới phát hiện: Đánh giá sai lầm rồi, hơn nữa sai thật thái quá.

605. Chương 589: Truyền Tống Nội Hải

Sở dĩ nói luận bàn bí mật là bởi vì người quan sát rất ít.

Hơn nữa, lúc này Tam đại tu sĩ Bắc Tàn lấy nhiều đánh ít, cho dù thắng cũng không có vinh quang.

Nhưng là một khi Dương Phàm đã tự tin tự đại như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không chối từ ba đánh một.

Người bên cạnh xem cuộc chiến đều là người có quan hệ rất chặt chẽ với Dương Phàm.

Đám người Vân Vũ Tịch, Bồ Thiên Quân Vương vốn chỉ nghĩ Dương Phàm chẳng qua mới vào cấp bậc Nguyên Anh đại tu sĩ, cho dù thần thông công pháp có nghịch thiên đến đâu, có thể giữ được không thua dưới tay Tam đại tu sĩ, bất phân thắng bại, vậy đã là kết quả tốt nhất.

Nhưng mà chiến đấu tiếp theo làm cho toàn bộ bọn họ hoàn toàn bị chấn động.

Đại chiến vừa mới bắt đầu, chỉ thấy hai tay Dương Phàm ở trước người xoay chuyển, hào quang hai màu vàng lục chớp động, hình thành ba con giao long trông rất sống động.

Ba con giao long vàng lục do linh khí biến hóa đều dài một hai chục trượng, giương nanh múa vuốt, tư thế hình dáng gần như có thể lấy giả làm thật.

Đối với điều này, Tam đại tu sĩ Bắc Tàn vừa mới bắt đầu còn có chút khinh thường.

Cho dù là giao long hóa hình chân chính đích thân tới, bọn họ cũng có thể chém giết hướng chi là sinh linh do linh khí hóa hình bắt chước.

Tuy nhiên, khi trong giao long vàng lục kia phóng ra uy áp to lớn bức tới, bọn họ đồng loạt biến sắc.

Sau đó, Tam đại tu sĩ Bắc Tàn cũng ba con giao long linh khí biến hóa của Dương Phàm triển khai một hồi tranh đấu.

Dương Phàm chỉ là lơ lửng giữa không trung, trong mắt hơi vẻ mỉm cười, đại đa số tâm thần đều dùng để duy trì giao long vàng lục chiến đấu.

Những tu sĩ bên cạnh xem cuộc chiến phát hiện ra, những giao long linh khí biến hóa kia trong quá trình chiến đấu không ngờ có thể khôi phục linh khí, hơn nữa có được linh khí nhất định.

Kết quả từ đầu tới cuối, Dương Phàm đều không trực tiếp ra tay, ba con giao long hóa hình cũng Tam đại tu sĩ Bắc Tàn đánh thành ngang tay.

Tình huống như thế khiến trong lòng ba người Huyết Luyện lão tổ kinh hãi không hiểu.

Đường đường Tam đại tu sĩ Bắc Tàn không ngờ vật hư vô do linh khí đối phương biến hóa ra đều không làm gì được.

Điều này làm cho bọn họ khó chấp nhận đến mức nào?

Nhưng cho dù bọn họ sử dụng hết bản lĩnh cũng chỉ vền vền đánh cũng ba con giao long linh khí biến hóa bất phân thắng bại.

Mà Dương Phàm thì như sức lực có thừa, lơ lửng trên không trung, vẫn chưa động thủ.

Đột nhiên, Tam đại tu sĩ Bắc Tàn trao đổi một ánh mắt, đồng thời bỏ lại ba con giao long linh khí biến hóa, đánh tới bản thân Dương Phàm.

Theo ý nghĩ của bọn họ chỉ cần chiến thắng Dương Phàm là được, về phần giao long hư vô không có sinh mệnh này hoàn toàn có thể mặc kệ.

Nhưng mà vừa mới tới gần, chỉ thấy trong mắt Dương Phàm thần quang ngưng tụ, trên người truyền ra một cỗ lực tràng kỳ dị.

Ầm

Một cỗ trọng lực to lớn phủ xuống khiến Tam đại tu sĩ Bắc Tàn đồng loạt rơi xuống, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Dương Phàm thì hơi thầm than: "Mình ở mặt huyền ảo trọng lực vẫn như cũ không thể đuổi kịp Viễn cổ Cự Thạch Tinh. Nếu có thể hoàn toàn lĩnh ngộ huyền ảo trọng lực của nó, đủ có thể dễ dàng khiến Tam đại tu sĩ rơi xuống đất học máu".

Theo sau, Dương Phàm nhẹ nhàng bước ra một bước, súc địa thành thốn một chưởng bổ tới trước mặt Huyết Luyện lão tổ.

Huyết Luyện lão tổ kiệt lực vung tay, hào quang màu máu lóe lên giao kích cùng Dương Phàm.

Ba Âm

Vền vền một kích, thân hình Huyết Luyện lão tổ bị đánh lui bảy tám trượng, khoe miệng trào máu.

Theo sau, hai vị đại tu sĩ khác nhất tề bay qua viện trợ.

Rất nhanh, bốn thân hình như quỷ mị ở trong hư không triển khai chiến đấu kinh tâm động phách.

Sau nửa canh giờ.

Dương Phàm khí sắc như trước, một tia không thương tổn.

Ngược lại Tam đại tu sĩ sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, khoe miệng có thể thấy vết máu, hô hấp dồn dập.

Baba ba

Dương Phàm liền miên ba chưởng đánh ra ba con rồng vàng thanh thế mệnh mông cuộn cuộn đem Tam đại tu sĩ đánh rơi xuống mặt đất.

- Ba vị đạo hữu. Đến đây dừng tay, chấm dứt với thế hòa, như thế nào?

Dương Phàm nhắc tay ôm quyền, cười dài nói.

Tam đại tu sĩ Bắc Tần nhìn nhau, trong mắt lộ ra rung động thật sâu.

Bọn họ sớm đoán được thực lực Dương Phàm có thể hoàn toàn thắng được Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thực lực của đối phương không ngờ cường đại như vậy, lấy lực lượng Tam đại tu sĩ Bắc Tần cũng không phải đối thủ.

Dương Phàm cuối cùng lấy "Thế hòa" dừng tay, cũng là cho bọn họ một chút mặt mũi.

- Từ hôm nay trở đi, Dương đạo hữu là đệ nhất nhân danh phó kỳ thực của Bắc Tần.

Phong Vô Tuyệt than thở nói.

Tam Thanh tán nhân cũng Huyết Luyện lão tổ cũng đều chân chính tâm phục khẩu phục.

Nếu thực lực Dương Phàm chỉ áp qua bọn họ nửa bậc một bậc, có lẽ sẽ không phục, tâm sinh địch ý.

Nhưng là khi chênh lệch thực lực được kéo ra thật lớn, thì thay vào đó chính là kính sợ cùng khâm phục.

Sau trận chiến này, Tam đại tu sĩ thần sắc ảm đạm, đồng loạt cáo từ với Dương Phàm, đều quyết định về nước bế quan tu luyện.

Dương Phàm lại giữ Lăng Tiêu kiếm tiên ở lại.

- Xin hỏi Dương đạo hữu, còn có chuyện gì?

Phong Vô Tuyệt dò hỏi.

- Quá đoạn thời gian, Dương mỗ có thể sẽ sử dụng cổ truyền tổng trận quý tông trấn thủ.

Dương Phàm cười nói.

Phong Vô Tuyệt nghe vậy, sắc mặt khê biến:

- Người còn muốn đi Nội Hải?

Dương Phàm gật gật đầu.

Đối với người bình thường mà nói, cổ truyền tổng trận là cấm kỵ của Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn không thể dụng chạm.

Nhưng là sau khi Dương Phàm đưa ra yêu cầu này, Phong Vô Tuyệt lập tức đáp ứng.

Thẳng đến khi Tam đại tu sĩ Bắc Tần ảm đạm rời đi, đám người Bồ Thiên Quân Vương, Độc Vương mới tỉnh táo lại, trên mặt còn lộ ra khiếp sợ thật sâu/

Dương Phàm dặn dò mấy người:

- Kết quả trận chiến này, nhiều nhất lấy kết quả "ngang tay" để công bố.
- Đại ca, người rõ ràng dễ dàng ép bọn họ một bậc, vì sao còn muốn lấy "ngang tay" công bố thế gian?

Trên mặt Dương Lỗi mang theo tự hào vui sướng, đối với điều này có chút khó hiểu.

- Để tránh trêu chọc phiền toái. Hơn nữa Tu Tiên giới rộng lớn này cũng đều không phải không có cao nhân lánh đời chân chính.

Dương Phàm giải thích.

Nếu cũng ba người cùng bậc bất phân thắng bại, miễn cưỡng có thể quy về một số ưu thế như thần thông, thiên phú, Pháp bảo.

Nhưng nếu dưới tình huống như vậy còn có thể dễ dàng ép một bậc, như vậy không thể không khiến một ít cường giả lánh đời chú ý.

Ở nơi Cực Bắc, Dương Phàm từng hỏi qua Vũ Văn Hâm, ở Cực Bắc, Bắc Tần có cường giả Hóa Thần hay không?

Lúc ấy, Tinh Tôn Vũ Văn Hâm không chút do dự đáp:

- Có!

Dựa theo ý tứ của Hà Lạc, nếu có thể hoàn toàn thu liễm khí tức, đồng dạng cũng có thể bỏ qua trời buộc trong thiên địa.

Dương Phàm lấy lực một người đánh bất phân thắng bại với Tam đại tu sĩ Bắc Tần. Chuyện này rất nhanh truyền đến cao tầng Bắc Tần gây nên một trận chấn động.

Khi Hắc Phong Ma Hoàng ở Tây Nhạc man di xa xôi biết được việc này, cũng thở dài nói:

- Bắc Tần có một người mạnh nghịch thiên như thế, nơi man di chúng ta khi nào thì mới có cơ hội quật khởi?

Dương Phàm ở Vụ Liễu trấn chờ chừng hai tháng, rốt cục Hồ Phi trở lại.

So với ba mươi năm trước, bề ngoài Hồ Phi có chút biến hóa, cả người mọc một tầng lông tơ màu tím nhạt, thoát nhìn bộ dạng có chút giống viên hầu.

Dương Phàm sau khi nhìn bộ dáng hắc, không khỏi bật cười không nén được.

- Hừ, Ngay cả lão đại cũng cười ta, bộ dạng này thật sự rất xấu sao?

Hồ Phi có chút buồn bực, nghe răng trợn mắt, hai người ôm cũng một chỗ.

Bồ Thiên Quân Vương ở một bên nhìn, khóe miệng mỉm cười.

Lúc trước, cũng có nhiều người cười bộ dạng của Hồ Phi, kết quả đều bị hắc hung hăng thu thập giáo huấn.

Tuy nhiên cũng chỉ có Dương Phàm tại tình huống như vậy mà không khiến Hồ Phi thẹn quá thành giận, ra tay.

- Trong thời gian này người đã đi tới đâu? Thật sự nếu không trở về, ta cũng Vũ Tịch sẽ đi Nội Hải trước.

Dương Phàm hơi trách cứ nói.

- Ồi, một đoạn thời gian trước đi luận bàn cùng Hắc Phong Ma Hoàng, vẫn ở Tây Nhạc man di. Sau này biết được lão đại trở về; vì thế nhanh chóng chạy về.

Hồ Phi vội vàng nói rõ nguyên nhân.

Chợt hần xoa xoa tay, kiềm chế không được nói:

- Lão đại, khi nào thì chúng ta đi Nội Hải Chơi.

Đối với Thiên Cầm Nội Hải, hần sớm có lòng hướng tới.

Lúc trước, khi Dương Phàm trở về Bắc Tần từng nói đến nhiều sự tích cùng truyền thuyết Nội Hải, trong lòng hần sớm ngứa ngáy.

- Ha hạ rất nhanh sẽ xuất phát.

Dương Phàm khẽ cười.

Ở lại Vụ Liễu trấn một đoạn thời gian, ba người Dương Phàm, Hồ Phi, Vân Vũ Tịch cùng nhau đi cỗ truyền tống trận Triệu quốc.

Chờ khi ba người Dương Phàm tới cỗ truyền tống trận, phát hiện nơi đây sớm có tu sĩ chờ đã lâu.

Phụ trách tiếp đãi có trưởng lão Phượng Hi, cùng lão già họ Nguyên lúc trước từng có duyên gặp mặt Dương Phàm hai lần.

Dương Phàm cũng ở trong đám người phát hiện một bóng người quen thuộc, chính là Quân Thiên Nhai năm đó từng gặp mặt một lần ở La Sơn quốc.

Quân Thiên Nhai lúc trước là sư huynh quan hệ không tồi với Đặng Thi Dao, cùng Thạch Thiên Hàn trao đổi Duệ Hoàng Thạch.

Giờ phút này, cách biệt gần trăm năm, Quân Thiên Nhai Trúc Cơ kỳ ngày trước cũng mới bước vào Nguyên Anh kỳ.

Tu sĩ Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn phụ trách tiếp đãi ở cổ thiển trường chừng hơn trăm người, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm đều có chứa vẻ khâm phục kính ngưỡng,

Mấy chục năm trước, chính là nam tử này, hần như một truyền kỳ. Dùng lực vì Bắc Tần ngăn sóng dữ, dẫn dắt liên minh mười ba nước đánh tới Man di cứu tộc. Đánh bại Hắc Phong Ma Hoàng, Thánh nữ Dạ Hạm, bức bách chúng bậc cao Man di kỳ linh hồn huyết khế.

Từ đó về sau, mười ba nước Bắc Tần được hưởng an bình thái bình, dần dần khôi phục nguyên khí.

Sau khi sáng lập một đoạn truyền kỳ này, nam tử truyền kỳ này biến mất gần ba mươi năm, sau đó lại trở về Bắc Tần.

Mà trước đây một đoạn thời gian, theo lời đồn nhân vật truyền kỳ này lấy lực bản thân chống lại Tam đại tu sĩ Bắc Tần mà không bại.

Khi vô số truyền thuyết chồng chất, liền sáng lập ra truyền kỳ.

Khi vô số truyền kỳ chồng chất, truyền kỳ cũng không còn là truyền kỳ mà đã sáng tạo thành thần thoại.

Ở trước mặt nam tử đại biểu thần thoại truyền kỳ này, không ít tu sĩ càng trần ngập sùng bái.

Hỏi Bắc Tần hiện giờ, người nào danh vọng càng cao, chính là Dương Phàm không thể nghi ngờ.

Dương Phàm cũng không biết, ở Bắc Tần tu sĩ sùng bái hần chừng ngàn ngàn vạn vạn, trong đó lại càng không thiếu một ít nữ tu hoài xuân.

- Dương tiên bối. Trước kia có nhiều đắc tội cũng hiểu lầm, mong rộng lượng tha thứ.

Lão già họ Nguyên cúi người thật sâu, dường như muốn xin lỗi vì chuyện lúc trước.

- Các hạ cũng không sai, có gì phải xin lỗi.

Dương Phàm vội vàng đỡ hần dậy, thở dài nói:

- Người sai là ta, lần này đi tới nơi đó, sẽ hết sức đem Thi Dao trở về.
- Dương đạo hữu nói lời ấy, Quân mỗ cũng vô cùng cảm kích.

Quân Thiên Nhai biểu đạt lòng cảm kích với Dương Phàm.

Vị sư muội kia của hần rời Bắc Tần chừng trăm năm, không thấy bóng dáng, trong lòng cũng hết sức lo lắng.

Trưởng lão Phượng Hi cũng kéo Dương Phàm qua một bên, xin hần nhất định phải mang Thi Dao trở về.

- Phượng trưởng lão không cần lo lắng. Tu vi cảnh giới của Thi Dao hiện giờ tuyệt đối không dưới ta.

Dương Phàm cũng an ủi vài câu.

Trải qua một phen hàn huyên, trưởng lão Phượng Hi, Quân Thiên Nhai cũng với trưởng lão họ Nguyên bí mật đưa ba người Dương Phàm tới vị trí cổ truyền tổng trận.

Vẫn như trước là ở dưới hồ nước đình dài tàn tạ có chín con rồng vàng xoay quanh.

Ba người Dương Phàm, Vân Vũ Tịch, Hồ Phi bước vào Truyền tổng trận.

Hồ Phi tràn ngập mới mẻ, nhìn Dương Phàm đem chín khối linh thạch thượng phẩm khảm đến chỗ lõm ở trong miệng rồng vàng.

- Nội Hải Ta đã trở lại.

Dương Phàm hít sâu một hơi, đem một khối linh thạch cuối cùng cũng khảm vào trong chỗ lõm.

Ông -

Một đạo bạch quang huyền lệ bao phủ toàn bộ Truyền tổng trận, mơ hồ có thể thấy được bóng người bên trong nhạt dần, trong khoảnh khắc biến mất.

606. Chương 590: Gặp Lại Thanh Long Hộ Pháp

Dõi mắt nhìn lại, ở cuối tầm nhìn mặt biển cũng một vùng bầu trời màu lam hòa thành trời biển một đường, nơi này chính là Thiên Cầm Nội Hải.

Theo ghi lại trong sách cổ, đó là một hải vực thần bí cổ xưa vô biên vô tận.

Giờ phút này, gió biển thổi khê, trên hải vực rộng lớn không thấy động tĩnh.

Đột nhiên, chỉ thấy bạch quang huyền lệ lóe lên, mơ hồ có thể thấy được ba bóng người nhàn nhạt cũng dần dần rõ ràng.

Yêu thú ẩn núp trong Thâm Hải lập tức sinh ra cảm ứng, đột nhiên cảm nhận được một cỗ áp bách.

- Nội Hải, khí tức quen thuộc

Trong đó một nam tử mặc cẩm bào thanh ngọc mở mắt, đưa mắt nhìn hải vực vô tận này, vẻ mặt đầy nhớ lại.

Hai người khác: một người thiếu niên lông khi tướng mạo cực kỳ xấu xí, một thiếu nữ váy xanh không nhiễm một hạt bụi, điềm đạm như tiên.

Ba người này hiện thân trong bạch quang, khí tức trên người mơ hồ phát ra khiến yêu thú ở trong hải vực gần đó cảm thấy sợ hãi.

Không hề nghi ngờ, ba người này chính là ba người Dương Phàm đến từ Bắc Tần.

- Vẫn còn lo lắng sẽ tùy cơ truyền tổng, hiện tại xem ra chỉ cần chọn thời gian giống nhau sẽ bị truyền tổng đến cùng một chỗ.

Dương Phàm ngửi gió biển quen thuộc, không ngờ có vài phần cảm giác thân thiết.

Thiên Cầm Nội Hải đối với Dương Phàm mà nói là một địa phương đáng giá nhớ lại.

Đã từng khi nào Dương Phàm ở khu vực yêu thú xưng hùng này, không thân thích không nơi ở, phiêu bạt trốn chết trong gian khổ vài chục năm.

Cũng từ đó về sau, cuộc sống của Dương Phàm xảy ra biến chuyển, đi về hướng cường giả đỉnh chân chính.

- Dương lão đại, ta dường như có chút cảm ứng.

Đúng lúc này, thanh âm Hồ Phi chặt đứt hồi ức của Dương Phàm.

- Cảm ứng? Cảm ứng gì?

Dương Phàm lộ vẻ khó hiểu hỏi.

-Lôi Linh Châu.

Hồ Phi chần chờ phun ra ba chữ.

Lôi Linh Châu?

Dương Phàm nghe vậy, hơi chấn kinh.

Theo hắc biết, trên Thượng Giới Tiên Khí kia từng có bảy viên truyền thừa linh châu, sau đó đều rơi rụng ở Nội Hải.

Mà Lôi Linh Châu là một viên truyền thừa linh châu cuối cùng bong ra khỏi Thượng Giới Tiên Khí.

Bảy viên truyền thừa linh châu này cực kỳ cổ xưa, đều là vật căn nguyên của một giới, quan hệ lẫn nhau vốn là một thể.

Giờ phút này, cảm ứng Hồ Phi sinh ra khẳng định là liên hệ giữa Lôi Linh Châu cũng một số truyền thừa linh châu khác.

- Sáu cái.

Hồ Phi lại nói hai chữ.

Sáu cái? khẳng định là đến từ sau viên truyền thừa linh châu khác.

Sáu viên truyền thừa linh châu, chúng nó tạo nên mười hai cường giả cấp bậc Chí Tôn trong Thiên Cầm Nội Hải.

- Người nghĩ biện pháp thu liễm khí tức trên người một chút.

Dương Phàm nói với Hồ Phi.

Dứt lời, hắc cùng Vân Vũ Tịch đưa mắt nhìn nhau, tu vi áp chế đến bậc cao Kim Đan. Tu vi này đi lại trong Tu Tiên giới hết sức thích hợp.

Hồ Phi nhắm mắt lại, khí tức trên người chậm rãi biến hóa.

Đến một lúc, hắc mở to hai mắt, nói:

- Cảm ứng suy yếu, nhưng không thể hoàn toàn che chắn.

- Thôi kệ, Mười hai cường giả Chí Tôn của Nội Hải, sớm hay muộn sẽ giao tiếp cùng bọn họ.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

Lấy thực lực của hắc cũng Hồ Phi căn bản không sợ nhân vật dưới Hóa Thần kỳ.

Thậm chí, Dương Phàm giờ phút này có tin tưởng phát ra khiêu chiến với Hóa Thần kỳ.

Tấn chức Diễn Căn hậu kỳ, thực lực tăng lên ngay cả Dương Phàm cũng không thể đánh giá.

Thực lực chân chính chỉ có thông qua chiến đấu mới có thể chân chính biểu hiện ra ngoài.

- Dương lão đại, Chúng ta muốn đi về phương nào? bốn phía đều là nước biển, ta hoàn toàn không có cảm giác phương hướng.

Hồ Phi bĩu môi.

Ở dưới tình huống không hề có người này, trong lòng hắn nghẹn đến hoảng.

- Ha ha, Trước để ta xem nơi này là vị trí nào tại Nội Hải.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, triển khai thần thức.

"Bá" một tiếng, thần khí thần thức tản ra, Hồ Phi cũng Vân Vũ Tịch đều cảm nhận được một cỗ áp lực.

Sau khi thần thức Dương Phàm triển khai, không ngờ bao phủ phạm vi 300 dặm.

300 dặm?

Đây là khái niệm gì?

Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường, phạm vi thần thức là 180 dặm.

Phạm vi 200 dặm, trên cơ bản là cực hạn của Nguyên Anh kỳ.

Mà thần thức Dương Phàm vừa mở ra, không ngờ có thể kéo dài 300 dặm, điều này thật làm người kinh dị.

Chẳng lẽ cảnh giới thần thức của hắn đạt tới cảnh giới Hóa Thần?

Tuy nhiên, sau khi giao thủ cũng cường giả Hóa Thần kỳ, Dương Phàm hiểu được cường độ thần thức của mình cũng Hóa Thần kỳ chân chính còn có một khoảng cách.

Hắn ngược lại tính toán khi nào đi Cực Bắc một chuyến, từ trong tay Huyền Minh Băng Thiềm kia lấy đến khối Băng Ngọc Nham phẩm chất thượng giai kia.

Nếu có Băng Ngọc Nham thượng giai đó trợ giúp hắn là có thể cho thần thức Dương Phàm đạt tới cảnh giới Hóa Thần, ngày sau thôi diễn cảnh giới tiếp theo nắm chắc cũng lớn hơn một chút.

Thần thức thăm dò một lát, Dương Phàm lộ vẻ cổ quái.

- Cũng giống như lần trước, nơi này vẫn là lãnh hải của Thanh Giao Long Tra Phi.

Dương Phàm thì thảo luận trầm trầm.

Lãnh chủ thế lực khác nhau, khí tức hải vực nơi này cũng có chút khác nhau nho nhỏ.

Thế giới yêu tộc phân chia địa bàn chính là căn cứ theo cỗ khí tức độc đáo kia.

Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, có thể cảm nhận được cỗ khí tức này, hơn nữa có thể nhận ra.

- Thanh Giao Long Tra Phi? Hắn rất lợi hại sao?

Hồ Phi nghe vậy hưng phấn xoa tay, hai mắt tỏa sáng.

So với hắn, Vân Vũ Tịch hơn phân nửa thời gian yên lặng một mảnh, cùng tính nôn nóng của hắn tạo thành đối lập rõ nét.

- Trước kia là một yêu tu Hóa Hình sơ kỳ, thân là Thanh Giao Long, trong cơ thể có ít huyết mạch chân long, thực lực tạm được. Nếu tu vi đạt tới hậu kỳ, liền khó có thể đối phó

Dương Phàm dựa theo trí nhớ trong đầu miêu tả tình huống của Thanh Giao Long Tra Phi.

Nhớ ngày đó, Thanh Giao Long Tra Phi đích thân tới Thiên Nhạc Viên, khi đó là uy phong凛冽 cỡ nào, khiến đám người Dương Phàm, Từ Lập chỉ có thể ngưỡng mộ.

Tuy nhiên đối với Dương Phàm giờ phút này mà nói, cho dù Thanh Giao Long kia trong thời gian trăm năm gần gũi tấn chức hậu kỳ, cũng sẽ không bị hắn để vào mắt.

Ba người ẩn giấu thành tu vi bậc cao Kim Đan, bay về hải vực phía trước.

- Dương lão đại. Chúng ta phải đi đâu? Một mảnh hải vực lớn như vậy, làm sao ngay cả nửa bóng người cũng không nhìn thấy?

Hồ Phi không nhin được nói.

- Ai nói không có bóng người? Người đem thần thức xuống sâu trong nước biển nhìn xem.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hồ Phi nghe vậy, triển khai thần thức bao phủ trăm dặm, cũng kéo xuống dưới sâu mười mấy dặm.

- Thật nhiều yêu thú

Hồ Phi giật mình một cái.

Chỉ riêng trong phạm vi thần thức hần bao phủ, yêu thú, hung thú nhìn thấy đã vô số kể, trong đó lại càng không thiếu bậc cao.

- Dương đại ca. Huynh tính toán đi đến đâu?

Vân Vũ Tịch rốt cục mở miệng.

- Thiên Nho Đảo.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang:

- Đảo này chính là nơi nhân loại giao lưu tập trung lớn nhất trong hải vực gần đây. Có lẽ ở nơi đó có thể tìm thấy tin tức liên quan Thiên Nhất Hồn Thủy hoặc tung tích Thi Dao.

Kỳ thật, trong lòng hần còn có một câu: "Lúc trước ở đó, trong Nội Hải mờ mịt, hần gặp lại Đặng Thi Dao".

Hơn nữa, theo lời đồn Thiên Nho Đảo có một vị cao nhân lánh đời, chính là một trong mười hai vị cường giả mạnh nhất Thiên Cầm Nội Hải: Nho Môn Thánh Hiền Khổng Nhạc.

Nhớ ngày đó, Tam Sát Nam Đế đích thân tới Thiên Nho Đảo chính là vì khiêu chiến khiêu chiến, lại thất bại chấm dứt.

Lấy ra một viên ngọc giản bán đồ, Dương Phàm dẫn hai người bay về hướng Thiên Nho Đảo.

Nhưng khi ba người bay đến một nơi, thân hình Dương Phàm ngừng lại, mặt lộ vẻ dị sắc.

Trong mắt Hồ Phi chợt lóe lệ quang, cùng Vân Vũ Tịch dừng lại.

Ùm Ầm

Nước biển phóng lên cao, từ hải vực bên dưới bay ra vài chục bóng dáng khổng lồ, phát ra khí tức yêu tộc mãnh liệt.

Trong đó càng không thiếu yêu tu cường đại hóa thành hình người.

- Ha ha ha. Rốt cục có thể đánh nhau rồi.

Hồ Phi hưng phấn không thôi, nhe răng trợn mắt, hoa chân múa tay vui sướng.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua mười mấy yêu thú yêu tu này, phát hiện đều là bậc cao trở lên, trong đó còn có hai yêu tu hóa hình.

- Không phải tu sĩ hải tặc.

Dương Phàm lập tức kết luận.

Bởi vì trong đám yêu tu này có một người hần nhận biết, chính là một người trong số hai yêu tu hóa hình kia.

Trong đó một vị yêu tu thân mặc áo bào đỏ, hai mắt đỏ thẫm, cầm trong tay một cây trường cung bằng xương kỳ lạ, dĩ nhiên là một kiện Pháp bảo đỉnh cấp.

Một vị yêu tu hóa hình khác là một tiểu lão đầu đáng khinh đầu nhọn, một đôi mắt nhỏ híp lại thành khe, bộ dạng lấm la lấm lét.

Người mà Dương Phàm nhận biết chính là lão già, tiểu lão đầu đáng khinh đầu nhọn kia không phải Thanh Long hữu hộ pháp thì là ai?

Nói đến Thanh Long hộ pháp, vừa khéo cả tả hữu hộ pháp Dương Phàm đều nhận biết.

Thanh Long tả hộ pháp nguyên lai, Dương Phàm từng liên thủ với Từ Lập, Nghiêm Xuyên trung niên họ Tiết giao thủ với hắn.

Sau đó, Thanh Long tả hộ pháp này vừa khéo bị Tam Sát Nam Đế miểu sát.

Mà vị Thanh Long hữu hộ pháp này bản thể là Thông Linh Thử, lúc trước ở Tử Thiên điện Thiên Nho Đảo giao dịch, dường như có vẻ quen thân với Quan Tùng, từng cùng Dương Phàm gặp mặt một lần.

Giờ phút này, cách biệt trăm năm, ở Nội Hải đột nhiên gặp tới người quen biết, Dương Phàm thật có chút ngạc nhiên vui mừng bất ngờ, nhưng đối phương thân là Thanh Long hữu hộ pháp, gặp phải ở hải vực của Thanh Giao Long dường như cũng coi là hợp lý.

Chỉ là Dương Phàm khê cau mày. Những người này vừa rồi rõ ràng là mai phục ở phía dưới, dường như có mục đích gì.

- Hừ, nếu phát hiện chúng ta, ba người các người đừng mơ còn sống rồi đi.

Tên yêu tu áo bào đỏ cầm trường cung bằng xương trong tay phát ra thanh âm lạnh băng. Hắn cùng Thông Linh Thử một tả một hữu đứng ở một chỗ, hơn phân nửa là mới đảm nhiệm Thanh Long tả hộ pháp sau này.

- Hắc hắc, Nữ tử nhân loại này thật là tuyệt sắc. Hai vị hộ pháp có thể cân nhắc lưu lại cho các huynh đệ. Trong đó một yêu tu bậc cao thân rắn tay người nhìn chăm chăm Vân Vũ Tịch bên cạnh Dương Phàm, trong mắt bắn ra hai luồng dâm quang.

Dương Phàm nghe vậy, trong mắt chợt lóe hàn quang, chậm rãi nâng một bàn tay.

Ý niệm khê động, tên yêu tu bậc cao thân rắn tay người kia, ảnh thân bị kéo vào Tiên Hồng Không Gian. CrắC”

Trong Tiên Hồng Không Gian, yêu tu thân rắn tay người kia bị Dương Phàm nắm cả, hơi vận lực liền vặn đứt.

Mà ở trên không Nội Hải, yêu tu bậc cao thân rắn tay người kia máu văng tung tóe, vừa mới giãy dựa kêu lên thì đầu đã lìa thân.

- Hừ!

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không hối hận.

- Đáng giận. Tu sĩ nhân loại, người dám ở trên biển giết tu sĩ yêu tộc ta

Yêu tu áo bào đỏ cầm trường cung bằng xương trong tay nổi giận lôi đình, thanh âm như sấm dậy vang lên khắp vùng hải vực này.

Theo hắn lên tiếng, trong phạm vi trăm dặm sóng dậy mãnh liệt, ngàn vạn yêu thú hội tụ về nơi này.

Tình cảnh như thế khiến trong mắt Vân Vũ Tịch lóe ra vẻ lo lắng, xin lỗi nhìn về phía Dương Phàm.

Đối mặt với ngàn vạn yêu thú vọt tới, Dương Phàm lại phì cười một tiếng, vẻ mặt khinh miệt.

Ở Nội Hải lẫn lộn không ít năm, hắn đương nhiên biết, chỉ cần lộ ra thực lực cường đại, cái gọi là ngàn vạn yêu thú này đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

- Chờ một chút. Ta nhận ra rồi, ngươi là Dương Phàm

Thanh Long hữu hộ pháp Thông Linh Thử kinh hô một tiếng.

607. Chương 591: Thiên Khung Thành

Thông Linh Thử đầu nhọn kia kinh hô một tiếng, không ngờ nhận ra thân phận của Dương Phàm.

Trên thực tế, từ trước đó đôi mắt nhỏ của hắn thủy chung đều nhìn chăm chăm Dương Phàm, cuối cùng mới xác nhận thân phận hắn.

Mà ngược lại Dương Phàm lại có chút bất ngờ.

Lúc trước mình chỉ là một tu sĩ Kim Đan nho nhỏ, ở Thiên Nho Đảo cũng Thanh Long hữu hộ pháp này cũng chỉ gặp mặt một lần, đối phương không ngờ còn có thể nhớ rõ mình.

- Dương Phàm? Người là nói đến tên Dương Phàm ở trong Thiên Lan điện chiếm được Lôi Linh Châu?

Yêu tu áo bào đỏ cầm trường cung bằng xương trong tay ngạc nhiên vạn phần, sau đó ánh mắt nóng cháy nhìn về phía Dương Phàm, hai tay hơi run lên.

Lôi Linh Châu!

Truyền thừa linh châu trong truyền thuyết Nội Hải có thể tạo ra cường giả mạnh nhất.

Trong lúc nhất thời, chúng yêu tu bậc cao cực kỳ động tâm.

Dương Phàm thì lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới tin tức mình chiếm được Lôi Linh Châu đã truyền khắp Nội Hải.

Lúc trước tận mắt chứng kiến việc này chỉ có Linh Nguyệt cùng Khổng Tước tiểu yêu.

Linh Nguyệt chỉ cam đoan giấu diếm thay Dương Phàm hai mươi năm.

Còn nữa, còn có Âm Hồn thượng nhân cố ý rải lời đồn, đem Lôi Linh Châu mất tích giá họa lên người Dương Phàm.

Giờ phút này, thân phận Dương Phàm vừa mới bại lộ, đối phương liền cho rằng truyền thừa Lôi Linh Châu ở trong tay hắn.

- Ha ha ha! Vậy còn ngại người làm gì, nhanh chóng ra tay chém giết người này, cướp đoạt Lôi Linh Châu.

Trong mắt yêu tu áo bào đỏ lộ vẻ hưng phấn tham lam, tay cầm trường cung khẽ run lên, gần như mất hết lý trí. Trong đầu dường như nhìn đến tình cảnh mình chiếm được Lôi Linh Châu, bước lên đỉnh của Nội Hải.

- Dừng tay!

Thông Linh Thử vừa chuẩn bị ngăn cản, yêu tu áo bào đỏ kia đã không chờ được động thủ. Một mũi tên lông xanh đáp lên dây cung, đột nhiên vật chuyển quán chú pháp lực, chỉ nghe "Xuyvút" một tiếng, một bóng tên màu xanh chợt lóe rồi biến mất.

Chợt bóng tên màu xanh trong tầm nhìn đám người Dương Phàm biến lớn, mang theo một cơn lốc tan vàng nát sắt, phủ tới mấy người.

- Giao cho người!

Cùng lúc yêu tu áo bào đỏ động thủ, Dương Phàm cười nói với Hồ Phi.

Người này mới tới Nội Hải, bị ghen đã lâu, để hắn thích hợp giải phóng một chút cũng là chuyện tốt.

Lời nói Dương Phàm vừa dứt, Dương Phàm liền hưng phấn động thủ. Thân hình hóa thành một bóng sáng màu tím trực tiếp đón đầu đâm tới bóng tên màu xanh kia.

Cái gì?

Đám người yêu tu áo bào đỏ kinh ngạc, chẳng lẽ người này thật sự chán sống rồi?

ẦmRắc

Chỉ thấy Hồ Phi cũng bóng tên màu xanh va chạm cùng một chỗ, một cỗ lực lượng cuồng bạo hủy diệt từ trong cơ thể hần phát ra, trực tiếp chấn vỡ bóng tên màu xanh.

Trong quá trình này, Dương Phàm càng cảm ứng được một cỗ lực lượng huyết mạch thần bí trong cơ thể Hồ Phi.

Một kiện Pháp bảo không ngờ trực tiếp bị hần mạnh mẽ đánh vỡ.

Hai vị Thanh Long hộ pháp cũng với chúng yêu tu bậc cao còn lại, kẻ nào cũng ngây như phỗng nhìn hết thấy trước mắt.

Thực lực thân thể người này cũng quá biến thái rồi hả?

Cho dù là yêu thú bình thường cũng không có lực lượng thân thể đáng sợ như thế, trực tiếp dùng đầu đâm nát linh kiện một kiện Pháp bảo.

- Hôm nay để Hồ gia ta giết thống khoái.

Hồ Phi hưng phấn không thôi, trong tay ngưng tụ một mảnh lôi quang màu tím, thân hình nhoáng lên một cái đánh vào trong đám yêu tu.

- A A

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến.

Chỉ trong giây lát, hai ba yêu tu bậc cao đã bị lôi điện đốt cháy thành than, vô cùng thê thảm.

- Không tốt, người này nắm giữ lực lượng lôi điện thuần túy, có thể là luyện hóa Lôi Linh Châu.

Trong đôi mắt gian tà của Thông Linh Thử hiện lên vẻ kinh hoàng, trong lòng trầm nghĩ, lập tức hô to một tiếng:

- Toàn bộ lui lại.

Lời nói còn không dứt, hần cũng đã chạy ra một đoạn.

Mà lúc này, phía sau tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến.

Cuối cùng, chỉ thấy hai tay Hồ Phi khẽ vung lên trước người, một mảnh lôi quang màu xanh quét ngang phạm vi nửa dặm, một cỗ khí tức hủy diệt uy hiếp trấn áp toàn trường.

- Aiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt vang vọng toàn trường, còn thừa hơn mười vị bậc cao dưới lôi quang màu xanh quét, toàn bộ tan thành mây khói.

Yêu tu áo bào đỏ miễn cưỡng chống được một hô hấp, quanh thân một mảnh cháy đen hóa thành một đạo hồng quang, chạy về phương xa.

Xuyroẹt!

Đúng lúc này, trước mắt lôi quang chợt lóe, sau lưng kinh phong ập tới.

- Không tốt!

Sắc mặt yêu tu áo bào đỏ đột nhiên biến đổi kinh hô một tiếng, sau lưng một vùng lôi quang bao phủ toàn thân hần.

Hần cố chết giãy dụa, ở trước mặt Hồ Phi không chống đỡ được mấy hô hấp, bị một quyền đập nát thân thể, lôi quang hủy diệt trực tiếp tiêu diệt Nguyên Anh.

Sau khi chém giết đám yêu tu này, ánh mắt Hồ Phi nhìn về phương xa. Thông Linh Thử kia không biết thi triển loại bí thuật nào, không ngờ trốn ra ngoài mấy chục dặm.

- Đừng đuổi theo.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Hắc hắc, quá yếu ớt!

Hồ Phi lẳng không trở mình một cái bay đến trước mặt Dương Phàm, trên mặt đầy vẻ sảng khoái.

- Con chuột chạy trốn kia dường như nhận thức người. Quan hệ của hắn với người không tồi?

Hồ Phi có chút khó hiểu nói.

- Chỉ là nhận biết mà thôi.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Đi.

Dương Phàm vô tình cố ý liếc mắt về một nơi nào đó ở Thâm Hải phía sau, mang theo Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch rời đi.

Ngay khi bọn họ rời đi không lâu, nơi mặt biển kia đột nhiên "ùmẦm" một tiếng, bay vọt ra một nam tử huyền giáp tứ chi trắng kiêu, trên người này ngân quang lưu chuyển, trên người có một cỗ yêu khí làm người ta tim đập nhanh/

- Ba người này tu vi ít nhất đều từ Nguyên Anh trung kỳ trở lên. Nhất là tiểu tử lông khỉ kia thực lực có thể tiếp cận Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không cũng không có khả năng mang đến cho ta cảm giác uy hiếp.

Nam tử huyền giáp thì thảo lắm bả, trên mặt đầy vẻ kiêu kị.

- Tuy nhiên cũng tốt. Lần này tuy rằng kế hoạch mai phục Thiên Khung Thành bị đánh vỡ, nhưng hoàn toàn có thể mượn vào đây để không kiêng nể gì

Trong mắt nam tử huyền giáp lộ ra lệ quang, thân hình hóa thành ánh sáng màu bạc dung nhập trong hải vực.

Mà ở một bên khác, đám người Dương Phàm vừa mới phi hành trăm dặm liền thấy sóng biển phía trước quay cuồng dị thường, một đợt lại một đợt.

- Đó là

Dương Phàm lộ vẻ ngạc nhiên.

Lại phi hành một lát, phía dưới sóng cuộn càng lớn, thanh thế kinh người.

Nhưng vào lúc này, một điểm đen lớn dần trong tầm nhìn của ba người.

Thần thức đảo qua, phát hiện điểm đen kia ở ngoài trăm dặm, dĩ nhiên là một tòa thành trên biển khổng lồ.

- Thành lũy? Đây là thành lũy trên biển mà Dương lão đại từng nói sao?

Hồ Phi hoa chân múa tay nói, hưng phấn vô cùng.

Chính diện phi hành tới, sau một lát tòa thành thật lớn mang theo sóng lớn cuộn cuộn gió biên tới gần bên này.

So sánh với một tòa thành thật lớn, ba người Dương Phàm nhỏ bé như con kiến.

Tòa thành trên biển này quy mô so với Thiên Nhạc Viên gấp mười lần trở lên.

Cả tòa thành trên biển này phạm vi lớn chừng trăm dặm, mấy vạn tu sĩ ở lại bên trên, quy mô to lớn đích thật kinh người.

- Tòa thành này khẳng định là một trong tứ đại tòa thành trên biển của nhân loại trong Thiên Cầm Nội Hải.

Trong mắt Dương Phàm lóe tinh quang.

Toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải tuy rằng có hải vực vô biên trăm ức dặm, nhưng là nơi tự do chân chính thuộc về nhân loại chỉ là những thành lũy trên biển.

Trong số đó "Một đảo, bốn thành, một trăm lẻ tám thần chu" là nổi tiếng nhất.

Tòa thành trên biển trước mắt quy mô như thế, Dương Phàm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng khẳng định nó là một trong bốn thành.

Đối mặt với tòa thành trên biển chính diện mà đến, Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch đều có hứng thú thật lớn.

- Dương lão đại, Chúng ta lên đó dạo chơi chứ?

Hồ Phi không kìm nén được, đưa ra yêu cầu.

- Để ta trước nhìn xem đã.

Dương Phàm không chút biến đổi, chậm rãi phóng thần thức ra.

Lấy thần thức tiếp cận Hóa Thần Kỳ của hắn, nếu cố ý thu liễm cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ cũng khó có thể phát hiện.

Hắn vốn là muốn trước tiên hiểu được thực lực đại khái của tòa thành trên biển này.

- Ồ?

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên lộ vẻ cổ quái.

Nguyên lai, lúc này hắn phát hiện người quen ở trong tòa thành.

- Ha ha. Đời người lại kỳ diệu như thế, xem ra chúng ta thật sự phải lên tòa thành này làm khách.

Dương Phàm vui mừng cười khế, mang theo Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch chính diện bay tới tòa thành trên biển kia.

Vừa mới tới gần tòa thành, từ trong thành lập tức bay ra một đội tu sĩ hắc bào đội hình nghiêm chỉnh, về mặt nghiêm túc tiến tới đặt câu hỏi.

- Ba người các vị là người phương nào, muốn giao dịch ở Thiên Khung Thành hay là ở lại?

Một tu sĩ Kim Đan hắc bào cầm đầu hỏi.

- Dương muốn gặp một vị bằng hữu trong quý thành.

Dương Phàm bình thản tự nhiên nói.

- Các hạ muốn gặp người nào?

Tu sĩ Kim Đan hắc bào hỏi.

- Quan Tòng

Dương Phàm nhẹ phun hai chữ.

Lúc trước ở Thiên Nho Đảo, Dương Phàm quen biết với Quan Tòng. Bèo nước gặp nhau, đối phương bình dị gần gũi, đối với hắn có chút trợ giúp, thậm chí là ân tình. Khi đó ở Tử Thiên Điện giao dịch Âm Dương Thảo, chính gặp phải Âm Hồn thượng nhân tâm sinh sát ý với Dương Phàm, đem một tấm Truyền tẩn phù đã động tay chân cho Dương Phàm, sau đó bị Quan Tòng nhìn thấu, cũng lau đi tai họa ngầm trong đó.

- Người nói đến Quan trưởng lão?

Tu sĩ Kim Đan hắc bào kia lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng phái người vào thông báo.

Đồng thời hắn đưa đám người Dương Phàm vào trong phòng khách chờ.

Không bao lâu, một lão già râu bạc trắng từ trong thành đi tới, tiến vào phòng khách, vừa lúc nhìn thấy Dương Phàm.

- Là người Dương Được sư?

Lão già râu bạc chính là Quan Tòng năm đó, giờ phút này nhìn qua càng thêm già nua. Khi nhìn thấy Dương Phàm, trên mặt lão có một chút ngạc nhiên vui mừng.

- Quan tiên bối. Nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ.

Dương Phàm ha ha cười, đứng dậy đón.

- Thật là có duyên a. Không nghĩ tới cách biệt trăm năm, ở trên hải vực khôn cùng chúng ta còn có thể gặp lại.

Quan Tòng không khỏi thẩn thút, đón mấy người Dương Phàm tới nơi gia tộc của mình.

Trong lúc này, Dương Phàm cũng giới thiệu đơn giản về Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch.

Ánh mắt Quan Tòng đảo qua Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Hồ Phi về phương diện thu liễm khí tức rõ ràng rất kém cỏi, rất dễ dàng bị tu sĩ cùng cấp nhìn ra tu vi chân thật.

Vân Vũ Tịch khí chất tuyệt lệ, hơn xa nữ tu bình thường có thể sánh bằng.

Mà nhìn tình hình, hai người này rõ ràng là bộ dáng xem Dương Phàm là cầm đầu.

Thấy tình cảnh này, trong mắt Quan Tòng xẹt qua một tia kinh ngạc, đưa mấy người vào trong động phủ của mình.

Ở trong động phủ, Dương Phàm bắt đầu ôn chuyện với Quan Tòng. Biết được cháu gái hắn đã cùng một tu sĩ trẻ tuổi tài tuấn trong thành kết thành song tu đạo lữ cho nên không ở nhà.

Nói về chuyện năm xưa, Dương Phàm tất nhiên là một phen cảm kích.

Đột nhiên, giọng điệu Quan Tòng khẽ chuyển nhìn thẳng Dương Phàm hỏi:

- Dương Dược sư. Người có phải từng tiến vào Thiên Lan Điện?

- Thiên Lan Điện?

Dương Phàm ngẩn ra:

- Sao tiền bối lại nói vậy?

Quan Tòng đáp:

- Trong Nội Hải sớm có lời đồn, một người cùng tên họ với Dương Dược sư ở trong Thiên Lan Điện chiếm được truyền thừa Lôi Linh Châu, còn giết chết hai đệ tử của Huyền U Ma Quân. Việc này gây nên một hồi chấn động trong Nội Hải.

608. Chương 592: Lời Đồn Nội Hải

Lúc Quan Tòng nói đến việc này, ánh mắt nhìn thẳng Dương Phàm.

Rất hiển nhiên, hắn có chút hoài nghi Dương Phàm chính là người trong lời đồn kia.

Dương Phàm mặt mày tinh bơ, ngược lại hỏi:

- Việc này rốt cục từ đâu truyền tới?

- Chủ yếu là hai nguồn gốc. Một là từ những bậc cao từng tiến vào Thiên Lan điện trong lần Đại hải nạn trăm năm trước, trong đó bao gồm Âm Hồn thượng nhân lúc trước có ác ý với người. Một nơi khác là đến từ cao tăng yêu tộc, về phần người đầu tiên là ai thì Quan mỗ cũng không biết.

Quan Tòng trầm ngâm nói, mặt mang vẻ suy tư.

- Âm Hồn thượng nhân?

Lúc Dương Phàm nói tới người này, trong mắt xẹt qua một tia lệ quang.

Người này từ lúc ở Tử Thiên điện Thiên Nho Đảo từng nảy sinh sát ý với hắn, cuối cùng ở trong Thiên Lan điện giao thủ với ô cấm.

Sau khi rời khỏi Thiên Lan điện, Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt đệ tử Huyền U Ma Quân cũng đuổi giết Dương Phàm.

Nếu như nói trong Nội Hải ai có cừu hận lớn nhất cũng Dương Phàm, như vậy không ai ngoài Âm Hồn thượng nhân này.

Giờ phút này, lời đồn trong Nội Hải Dương Phàm chiếm được Lôi Linh Châu, Âm Hồn thượng nhân cũng tham dự cổ động lời đồn. Trên thực tế, hắn cũng không thể xác định Dương Phàm có thật sự lấy được Lôi Linh Châu hay không, chỉ là dùng điều này để mưu hại.

Chỉ là sau khi Dương Phàm tấn chức Diễn Căn kỳ liền trở về Bắc Tần, Âm Hồn thượng nhân rải lời đồn, cũng không tạo được tác dụng lớn nhất.

Về phần một ngọn nguồn khác, đến từ cao tầng yêu tộc, Dương Phàm hoài nghi có liên quan cùng Linh Nguyệt, Khổng Tước tiểu yêu. Lúc trước chỉ có hai nàng này tận mắt thấy được hắn lấy truyền thừa Lôi Linh Châu.

- Không biết việc này cũng Dương Dực sư có liên quan hay không?

Ánh mắt Quan Tùng nhìn về phía Dương Phàm, dò hỏi.

- Đúng vậy. Lúc trước chính là Dương mỗ mang Lôi Linh Châu ra Thiên Lan điện, không nghĩ tới Âm Hồn thượng nhân này rải lời đồn lại chó ngáp phải ruồi.

Dương Phàm gật đầu thừa nhận, lúc nói đến Âm Hồn thượng nhân trong mắt hàn quang càng đậm.

- Thật sự là Dương Dực sư?

Sau khi được câu trả lời thuyết phục của Dương Phàm, Quan Tùng khiếp sợ vô cùng, chợt thở dài nói:

- Chỉ trăm năm thời gian, Dương Dực sư hiện giờ tu vi sâu không lường được. Người cũng không cần gọi ta tiên bối, gọi Quan đạo hữu hoặc Quan lão nhân cũng được.

Lúc trước hắn đánh giá thật lâu, có thể thấy được Hồ Phi là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, Vân Vũ Tịch thì có thể biết chút ít, mà Dương Phàm căn bản là nhìn không ra, sâu không lường được.

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Dương Phàm khẽ gật đầu, lại dò hỏi:

- Xin hỏi Quan đạo hữu, không biết trăm năm nay, thế cục Nội Hải có gì biến hóa?

- Nhân loại cũng yêu tộc đều không có biến hóa gì lớn. Nếu như quả thật muốn nói thế cục biến hóa, vậy không thể không nói đến U Ảnh Ma Chủ từ trong Thiên Lan điện chạy ra trong Đại hải nạn trăm năm trước.

Lúc Quan Tùng nói đến đây, sắc mặt trở nên ngưng trọng, trong mắt lộ ra vài tia địch ý mãnh liệt.

- U Ảnh Ma Chủ?

Trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên nhảy dựng.

Lúc trước U Ảnh Ma Chủ kia bị thả ra có quan hệ rất lớn với hắn. Hơn nữa trong quá trình chặn lại, Âu Dương Phong hỗ trợ sư phụ Thiên Thu Vô Ngân đi trấn thủ một lối vào, bởi vì hộ tống Dương Phàm đi mặt biển mà phân hóa thực lực hóa thân. Lúc hộ tống Dương Phàm được nửa đường, một phân thân của Âu Dương Phong kinh hoảng chạy về, hiển nhiên là U Ảnh Ma Chủ vừa mới theo lối vào hắn trấn thủ mà bỏ chạy ra ngoài.

Hiện tại, Dương Phàm không cần nghĩ kỹ cũng có thể đoán được nguyên do trong đó.

- U Ảnh Ma Chủ hiện giờ là tai nạn và nguy cơ rắc rối của Thiên Cầm Nội Hải, ở trong Thâm Hải có một nơi "U Ảnh Cốc" chính là hang ổ của hắn. Trải qua trăm năm tĩnh dưỡng, tu vi ma đầu này tăng lên một cảnh giới khó tin, ngay cả mười hai cường giả Chí tôn Nội Hải đều không làm gì được hắn. Mười năm trước, Phật Môn cổ Thiện Thánh Tăng cùng Ma đạo Chí tôn Thác Thiên Ma Vương trước sau đi hàng ma đều bại mà về.

- Không đến trăm năm gần gũi, mà đầu này không ngờ trở nên đáng sợ như thế?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Lúc trước ở Thiên Lan tiên phủ, thực lực U Ảnh Ma Chủ kia chẳng qua mạnh hơn cường giả Nguyên Anh bình thường một chút, đánh với Linh Nguyệt không phân thắng bại, cuối cùng bị ba người Dương Phàm liên thủ đánh thương nặng mà chạy.

Đang lúc Dương Phàm cũng Quan Tùng nói chuyện với nhau, ngoài động phủ đột nhiên bắn nhanh tới một đạo truyết tin phù màu xanh.

Quan Tùng lập tức kẹp lấy truyền tin phù, mở ra xem nội dung, sắc mặt đại biến.

- Dương đạo hữu, trong gia tộc có chuyện quan trọng khẩn cấp, ta phải lập tức đi một chuyến. Người không ngại tại động phủ lão hủ ở tạm mấy ngày.

Quan Tùng vội vàng cáo từ Dương Phàm hỏa tốc rời đi, có thể thấy được tình hình khẩn cấp.

Ba người Dương Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vài canh giờ sau, Quan Tùng cũng không trở về.

Mà đột nhiên đến một lúc, một nam một nữ tiến vào động phủ, trong tay cầm ngọc phù có thể trực tiếp thông qua cấm chế động phủ.

- Các người là

Một nữ tử trong đó ánh mắt đảo qua ba người Dương Phàm, kinh hô một tiếng.

Một nam một nữ thanh niên này nhìn qua là song tu đạo lữ, đều là bậc cao Kim Đan.

Nam tử mặc hắc bào, bộ dạng có chút tuấn tú, chỉ là vẻ mặt hơi khô khan, lúc nhìn thấy ba người Dương Phàm, con ngươi co rút thật mạnh.

Nàng kia tú lệ xuất trần, Dương Phàm mới đầu không để ý, nhưng sau đó phát hiện nàng này nhìn qua có chút quen mắt.

- Dương Dược sư! Là người!

Nữ tử tú lệ kia đột nhiên nhìn chằm chằm Dương Phàm, lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng nói.

Dương Phàm lập tức nhớ tới, nàng này nhất định là Quan Tú Dao cháu gái Quan Tùng. Lúc trước ở Thiên Nho Đảo, đối phương còn là một cô gái mười mấy tuổi, không nghĩ tới hiện tại đã tấn chức Kim Đan, đến cùng song tu đạo lữ.

Sau khi biết được thân phận Dương Phàm, Quan Tú Dao nhiệt tình tiếp đãi.

- Dương Dược sư, vị này chính là song tu đạo lữ của ta, Hạ Lâm.

Quan Tú Dao giới thiệu.

Chỉ là song tu đạo lữ của nàng, thái độ rất lãnh đạm với Dương Phàm, chỉ khi nhìn thấy Vân Vũ Tịch, trong mắt hiện lên một tia sáng rọi.

Không bao lâu, Quan Tú Dao chú ý tới Vân Vũ Tịch, bắt đầu cùng nàng tán gẫu vui vẻ.

Sau đó, đám người Dương Phàm liền ở lại trong động phủ Quan Tùng.

Liên tục mấy ngày cũng không thấy Quan Tùng trở về.

- Chẳng lẽ Thiên Khung Thành này có chuyện lớn gì sắp sửa xảy ra?

Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức không hài hòa.

Trong đôi mắt sáng của Quan Tú Dao lộ ra vài tia lo lắng:

- Đúng vậy. Nửa tháng trước, Đại trưởng lão Quan gia chúng ta bị Ma đầu thần bí tập kích, thân bị thương nặng, bệnh nặng quắn thân, ngày đêm có ba bốn trưởng lão trấn thủ, không biết tình huống thế nào. Trong thành có lời đồn, Tào gia muốn nhân cơ hội động thủ, độc chiếm quyền to Thiên Khung Thành

Nàng lú lo nói hồi lâu, chủ yếu là lo lắng cho gia gia cùng Quan gia.

Dương Phàm sau khi hỏi vài lần mới hiểu được, thành lũy trên biển Thiên Khung thành này là từ hai đại gia tộc Quan gia, Tào gia cùng quản lý quyền to.

Mà nửa tháng trước, Đại trưởng lão quan gia bị Ma đầu thần bí đánh lén, sinh tử không rõ, trong thành có người nghi ngờ hẳn đã chết đi, mà Tào gia lại rục rịch.

- Gia gia ta nói sau khi tiến vào lãnh hải Thanh Giao Long, tu sĩ Tào gia có nhiều động thái khác thường, ông lo lắng nhất Tào gia liên hợp thế lực bên ngoài diệt trừ Quan gia chúng ta, từ đó về sau độc chiếm Thiên Khung Thành này.

Quan Tú Dao lại bổ sung một câu.

Dương Phàm nghe vậy, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Lúc này hẳn mới nhớ tới, mấy ngày trước khi tiến vào Thiên Khung Thành vô tình phát hiện chúng cường giả Thanh Long hộ pháp mai phục, kết quả gây ra giao chiến. Ngày đó, tham dự mai phục còn có một vị cường giả khác thực lực đạt tới Hóa Hình hậu kỳ, cuối cùng cũng không ra tay.

Dương Phàm nghi ngờ, ngày ấy chúng cường giả Thanh Long hộ pháp mai phục tại khu vực đó, mục tiêu nhằm vào hẳn là Thiên Khung Thành, chỉ là đám người mình đến phá vỡ kế hoạch của bọn họ.

Nghĩ đến đây, thần sắc Dương Phàm cũng trở nên ngưng trọng, xem ra sau này Thiên Khung Thành khẳng định không thể an bình.

Quả nhiên, ban đêm mấy ngày sau, toàn bộ Thiên Khung Thành rung lên rất khẽ, bên ngoài có đại lượng yêu thú tổ chức tấn công thành lũy trên biển.

Đối với điều này, hai đại gia tộc Tào gia cùng Quan gia trên Thiên Khung Thành tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đều phái cường giả đi ra ngoài ứng chiến.

Đám người Dương Phàm cũng bay ra động phủ, quan sát chiến đấu ngoài thành.

Chỉ thấy toàn bộ Thiên Khung Thành bị mấy vạn tu sĩ yêu tộc vây công, trong đó có quân đội yêu tộc, cũng có tán tu yêu tộc.

Dẫn dắt chúng tu sĩ yêu tộc có mấy chục bậc cao, Hóa Hình Kỳ có bảy tám người.

Tuy nhiên, lấy thực lực đội hình như thế, dường như không đủ uy hiếp đến Thiên Khung Thành.

Theo Dương Phàm biết, trong Thiên Khung Thành có mấy vạn tu sĩ, tu vi hơn phân nửa đều trên Trúc Cơ. Còn lại bậc cao, ít nhất có vài trăm mà cường giả Nguyên Anh là một phần mười.

- Thanh Giao Long. Vì sao người vô cớ mang đại quân yêu tộc tấn công Thiên Khung Thành?

Đúng ra chất vấn chính là Quan Tùng, thanh âm cứng cáp có lực.

Ở trong đại quân yêu tộc, một xe ngựa chạm khắc rồng cổ xưa được vây quanh. Dương Phàm thoạt nhìn thấy quen mắt, chính là tọa giá của Thanh Giao Long Tra Phi.

- Hừ. Mấy ngày trước đây, trên hải vực quý thành trải qua, mười mấy yêu tu bậc cao trong phạm vi thế lực của bản điện hạ đều ly kỳ tử vong. Việc này nếu không phải Thiên Khung Thành người làm, thì lại là thế lực phương nào?

Giọng nói lạnh băng tràn ngập tức giận của Thanh Giao Long vang khắp toàn trường.

Ngay sau đó, nóc xe rút lại lộ ra một nam tử anh tuấn lạnh băng, trên người tản mát ra một cỗ khí tức khiến toàn trường tim đập nhanh.

Dương Phàm hơi giật mình. Cách biệt trăm năm, Thanh Giao Long Tra Phi này đã bước vào Hóa Hình trung kỳ.

- Đám giết người trên địa bàn của ta, ngày hôm nay bản điện hạ cho dù không thể diệt Thiên Khung Thành người cũng phải cho các người trả một cái giá lớn.

Thanh âm Thanh Giao Long ngạo nghễ lạnh băng.

- Thanh Giao Long điện hạ, lời ấy sai rồi.

Một giọng lão già ôn hòa bình tĩnh truyền đến. rõ ràng vang khắp toàn trường.

Thanh Giao Long ngưng mắt nhìn, từ trong Thiên Khung Thành bước ra một lão già mặc quần áo màu tím thẫm.

Lúc người này xuất hiện, chúng cường giả hóa hình bên phía Thanh Giao Long sắc mặt biến đổi: Nguyên Anh đại tu sĩ.

- Hẳn là Đại trưởng lão của Tào gia.

Quan Tú Dao thấp giọng nói.

- Thì ra là Tào Đại trưởng lão.

Sắc mặt Thanh Giao Long Tra Phi dịu đi, đối mặt Nguyên Anh đại tu sĩ nhân loại, hẳn cũng kiêng kị vô cùng.

- Thiên Khung Thành đi qua quý hải vực, cũng không có nghĩa là người giết chết những yêu tu bậc cao kia nhất định là từ Thiên Khung Thành ta.

Đại trưởng lão Tào gia vẻ mặt bình tĩnh nói.

- Hừ. Yêu tu trong hải vực tận mắt nhìn thấy những tu sĩ nhân loại ra tay kia tiến vào Thiên Khung Thành các người.

Thanh Giao Long cười lạnh nói.

Đại trưởng lão Tào gia nhướng mày, liếc mắt hỏi một vị tu sĩ bậc cao bên cạnh:

- Mấy ngày gần đây nhất, là người phụ trách tuần tra an toàn của tòa thành. Có tu sĩ bên ngoài tiến vào Thiên Khung Thành hay không?

- Có.

Vị bậc cao bên cạnh chính là người lúc trước dẫn đám người Dương Phàm vào thành.

- Là người nào? Có lai lịch gì?

Đại trưởng lão Tào gia quát lạnh.

- Bẩm Đại trưởng lão. Là ba tu sĩ bậc cao, hai nam một nữ, là bằng hữu của trưởng lão Quan Tùng của Quan gia.

Tên tu sĩ bậc cao kia ánh mắt đảo qua bốn phía, rồi đột nhiên thò tay chỉ đám Dương Phàm đang xem cuộc chiến:

- Đại trưởng lão, chính là bọn họ

Vừa dứt lời, tu sĩ toàn trường bao gồm cả mấy vạn yêu tu đều hướng ánh mắt lên ba người Dương Phàm.

Dương Phàm đưa tay sờ má, mặt lộ vẻ cổ quái. Hẳn làm sao lại cảm giác thấy việc này dường như sớm có mưu đồ.

609. Chương 593: Ma Ảnh Hiện

Tên tu sĩ bậc cao kia xoay người, ngón tay chỉ về phía ba người Dương Phàm, trong mắt lộ ra một tia âm lãnh, giả dối.

Lời này vừa ra, ánh mắt của đại quân mấy vạn yêu tộc, đa số tu sĩ Thiên Khung Thành đều nhìn về phía ba người Dương Phàm.

Đại trưởng lão Tào gia cũng đưa mắt nhìn qua ba người Dương Phàm, vẻ mặt lộ ra một tia kinh dị.

Ba người trước mắt dưới ánh nhìn chăm chú của mấy vạn cường giả mà không có chút kinh hoảng nào, đủ biết không phải là thường nhân.

Dương Phàm nho nhã tuấn lãng, lạnh nhạt bình tĩnh nhìn như bình thường nhưng chân chính khiến người ta không thể nhìn thấu.

Hồ Phi một thân hầu mao, vô cùng cổ quái, khí tức trên người cuồng bạo đáng sợ, hóa ra là cường giả đã người Nguyên Anh trung kỳ.

Vân Vũ Tịch siêu trần thoát tục, tuyệt mỹ tự nhiên, khí tức cũng khiến người ta nhìn không thấu, đa số nam tu sĩ khi nhìn thấy nàng thì ánh mắt bỗng sáng ngời, không thể dời mắt được.

- Điện hạ, chính là bọn họ đã giết chết Tả hộ pháp và mấy chục vị đại nhân. Lúc ấy chúng ta ở cạnh hải vực đó cho nên chính mắt nhìn thấy!

Đúng lúc này, một con hải xà nhỏ nhắn, dài hai trượng hướng về phía Thanh Giao Long bầm báo.

Thanh Giao Long nghe thế, con người vốn băng hàn đột nhiên lộ ra sát khí, lấy giọng điệu lạnh lùng, ngạo mạn nói:

- Thủ phạm quả nhiên ở Thiên Khung Thành của các người! Nếu hôm nay không giao hung thủ ra thì đừng trách ta dẫn ngàn vạn yêu tu huyết tẩy tòa thành này!

Đại trưởng lão Tào gia nghe thế thì sắc mặt âm trầm, quét mắt nhìn qua mấy tên Nguyên Anh bậc cao của Quan gia, cuối cùng nhìn về phía Quan Tùng.

- Quan trưởng lão, đây chính là những tu sĩ bất minh mà người thu nhận sao?

Trong giọng nói của hắn tràn đầy vẻ chất vấn.

Sắc mặt Quan Tùng khẽ biến, đáp lại:

- Bọn họ chính là bằng hữu của ta trong nội hải, ở lại động phủ làm khách thì có gì là không thể?

Chợt hắn cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ ta đường đường là một trong bốn đại thành của Nội Hải mà còn phải sợ hải bầy yêu tu này sao?

Nội tình của bốn đại thành Nội Hải quả không cần phải hoài nghi. Những Linh chủ yêu tộc bình thường căn bản không dám trêu chọc, nếu không có cường giả cấp Yêu Tôn đích thân tới.

Dương Phàm xoa xoa cằm, lộ ra vẻ cổ quái. Việc này rõ ràng là một màn kịch, mà hắn và Quan Tùng cũng chỉ là người bị hại mà thôi.

Thấy dưới tình huống như thế mà Quan Tùng còn che chở cho đám người mình, Dương Phàm cũng có chút băn khoăn.

Dù sao lúc trước những con yêu thú kia quả thực bị Hồ Phi giết chết, Quan Tùng cũng vì thế mà bị liên lụy.

- Ha ha ha Quan lão nhân, bằng hữu mà người thu lưu đã dẫn tới tai họa cho Thiên Khung Thành này, không ít tu sĩ của thành này đã bị chết vào trong tay yêu tộc, người chẳng lẽ còn không giao hung thủ ra, còn bao che cho bọn chúng sao?

Đại trưởng lão Tào gia cười dài một tiếng, trong lòng lại thêm mừng thầm.

- Các đại gia tộc trong Thiên Khung Thành, chư vị tu sĩ, Quan gia hành động như thế, chúng ta làm sao có thể dễ dàng tha thứ được?

Trong phe Tào gia, một tên bậc cao xấu xí huy tay áo giận dữ hét lớn.

- Đúng thế, gia tộc như thế phải trục xuất khỏi Thiên Khung Thành.

Không ít tu sĩ phụ họa vào nói. Những tu sĩ bên phe Tào gia đều hòa theo.

Ở Thiên Khung Thành, Quan gia và Tào gia là hai đại gia tộc, đều có Nguyên Anh đại tu sĩ tọa trấn, cùng chia quyền to, còn lại là những thế lực, gia tộc nhỏ yếu hơn.

Mà hiện tại, vị Nguyên Anh đại tu sĩ của Quan gia nghe nói đã không rõ tung tích, đồn đại rằng bị một Ma đầu bất minh nào đó tập kích, chưa biết sinh tử.

Nếu không, dưới tình huống bình thường, Tào gia cũng không dám làm ra việc này.

Đúng lúc này, Thanh Giao Long đứng trên cổ sắc điều Long Xa mở miệng nói:

- Tào Đại trưởng lão, người không cần ngăn cản, tốt nhất là phối hợp bản điện hạ, diệt sát tu sĩ Quan gia, cùng tróc nã tu sĩ. Sau khi thành công, bản điện sẽ có hậu lễ đáp tạ!

Lời này vừa ra, trong Thiên Khung Thành nổi lên một mảnh hỗn loạn.

Tới lúc này rồi, không ít người đã nhìn ra Thanh Giao Long và Tào gia đã liên thủ, nội ứng ngoại hợp, chỉ vì diệt trừ Quan gia.

Mà truy nã đám người Dương Phàm cũng chỉ là cái cớ để khai chiến mà thôi.

- Dừng tay, Quan gia chúng ta có thể giao hung thủ ra, Quan Tòng trưởng lão mặc dù bao che hung thủ nhưng cũng chỉ là hành vi cá nhân, không thể đại biểu toàn bộ gia tộc.

Một bà lão đầu bạc của Quan gia run run hô lên.

- Đại tỹ, người

Sắc mặt của Quan Tòng cực kỳ khó coi.

- Câm miệng cho ta. Hiện giờ ngay cả gia tộc đều khó có thể bảo toàn, còn sức mà che chở cho những người này sao?

Bà lão đầu bạc này quát lạnh.

Rất nhanh, mấy vị Nguyên Anh bậc cao cao tăng của Quan gia cũng tỏ vẻ đồng ý.

Ánh mắt Quan Tòng âm trầm, cũng hiểu được hiện trạng của gia tộc. Hắn nhìn Dương Phàm một cái với ánh mắt xin lỗi, như muốn nói rằng mình đã cố gắng hết sức rồi!

- Quan đạo hữu không cần tự trách, vốn là do Dương mỗ mang phiền toái tới cho các người. Tiếp theo người không cần xen vào, hết thấy cứ để Dương mỗ xử lý.

Dương Phàm cười với Quan Tòng, cũng truyền âm nói.

- Người

Quan Tòng ngưng mắt nhìn nam tử mà hắn nhìn không thấu này, trong mắt tràn đầy phức tạp, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nổi lên vài phần chờ mong. Trong Nội Hải, có thể có được Truyền thừa bảo châu thì không ai không phải là cường giả chí tôn, đứng trên đầu hàng tỉ sinh linh.

- Ha ha ha Chậm rồi! Các người bao che hung thủ, hơn phân nửa cũng một lòng với chúng. Bản điện hạ cũng phải diệt tộc Quan gia các người, báo thù cho những đồng bào yêu tộc đã ngã xuống của chúng ta.

Thanh Giao Long cười điên loạn một hồi, chậm rãi nâng tay lên, ra lệnh:

- Mọi người nghe lệnh, chuẩn bị giết tới Thiên Khung Thành, tiêu diệt Quan gia.

Chỉ một thoáng, toàn bộ bầu trời Thiên Khung Thành là một mảnh tinh mịch, sát khí ngưng kết.

Luận thực lực, Quan gia giờ phút này căn bản không cần úy kỵ phe yêu tộc của Thanh Giao Long, nhưng vấn đề là Tào gia khẳng định sẽ không khoan tay đứng nhìn.

- Người! Các người đây là dẫn sói vào nhà!

Vị lão bà đầu bạc này run run nói.

- Dừng tay!

Chính vào lúc này, một thanh âm già dặn hữu lực truyền khắp toàn trường. Đồng thời một cỗ uy áp cường đại bùng xuống, khiến chúng Nguyên Anh, Biến Hoá kỳ đều biến sắc mặt.

Mọi người đưa mắt nhìn sang chỉ thấy ở từ xa xa có một lão già mặc hắc bào bay tới, cả người hần hắc quang lưu chuyển, khí thế mạnh mẽ. Bên cạnh hắn cũng có hai vị Nguyên Anh trưởng lão hộ giá.

- Đại Trưởng lão!

Chúng tu sĩ Quan gia ngạc nhiên rồi trở nên vô cùng vui mừng!

Khi Quan Đại trưởng lão hạ xuống, sĩ khí phe Quan gia đại chấn, trên mặt mọi người đều tràn đầy hy vọng.

Thanh Giao Long vừa thấy Quan Đại trưởng lão hiện thân thì sắc mặt đại biến. Đối phương chung quy vẫn là Nguyên Anh đại tu sĩ, sợ rằng không có yêu tu Biến Hoá kỳ nào bên phe mình có thể chống lại được.

Chỉ là khi ánh mắt Dương Phàm nhìn qua Đại trưởng lão mặc hắc bào kia thì hơi lộ ra dị sắc.

- Dương lão đại, chúng ta bị người ta giết tới tận cửa, đứng không thể này thật sự không có ý nghĩa! Không bằng để ta đuổi bọn họ cút đi!

Hồ Phi chà xát hai tay, bộ dáng rục rịch muốn xuất thủ.

Thanh âm lớn của hắn bị rất nhiều người nghe được, đều đưa mắt nhìn sang, vẻ mặt rất cổ quái. Con quái vật như khỉ vượn này không ngờ lại kiêu ngạo tự đại như thế, dám nói những lời xằng bậy như thế!

Quan Đại trưởng lão hiện thân, vẻ kiêu căng bên phe yêu tu lập tức thu liễm, cảm như hén.

Ngay khi tình thế Quan gia nghịch chuyển thì.

Phốc-

Từ dưới hải vực có một đạo huyền quang màu bạc bay ra, lộ ra một nam tử mặc huyền giáp với dáng người cường tráng.

Người này hiện thân trên Thiên Khung Thành, yêu khí cường đại mạnh mẽ tản ra, đứng ngang hàng với vị Quan Đại trưởng lão.

- Ngân Thiên Yêu Hoàng?

Vị Đại trưởng lão quan gia lộ ra vẻ hoảng sợ.

Vị nam tử mặc huyền giáp trước mặt này hiển nhiên là một vị yêu tu Biến Hóa hậu kỳ hiếm thấy, thực lực và địa vị đã gần ngang hàng với bảy đại Yêu Tôn.

- Yêu Hoàng tiền bối, ngài rốt cuộc cũng đã ra tay!

Về mặt Thanh Giao Long mừng rỡ, bộ dáng như trút được gánh nặng trong lòng,

Khó trách hắn dám dẫn đại quân yêu tộc giết tới Thiên Khung Thành, hóa ra sau lưng có đại yêu tu hậu kỳ tọa trấn.

Nếu không, cho dù hắn có mười lá gan cũng không dám can thiệp vào nội loạn của một trong bốn đại thành

- Thiên Khung Thành!

- Quan Trường Thiên, hai trăm năm không thấy, hôm nay để ta thử xem pháp lực của ngươi có tăng tiến hay không!

Trong mắt Ngân Thiên Yêu Hoàng lóe ra hàn quang, hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc, chớp cái đã bay lên không trung, giao đấu với Quan Đại trưởng lão.

Ầm ầm

Chỉ một lần hô hấp mà hai người đã giao kích mười mấy lần ở giữa không trung, thần thông pháp bảo va chạm gây ra những âm thanh ầm ầm!

Theo hai người chiến đấu, bên ngoài Thiên Khung Thành bốc lên một cột sóng cao tới mười mấy trượng, thanh thể kinh thiên.

Những đám người còn lại cũng hết sức chăm chú xem trận chiến.

Ầm ầm ầm

Được một lúc, Ngân Thiên Yêu Hoàng và Quan Trường Thiên liên tiếp đánh đỡ ba chương, Quan Trường Thiên từ từ bay ra sau mấy trượng, phun ra một búng máu, sắc mặt lúc trắng lúc tối.

- Ha ha ha Quan Trường Thiên, người bị thương không nhẹ, mặc dù dùng bí thuật áp chế nhưng cũng không kiên trì được lâu đâu!

Ngân Thiên Yêu Hoàng đắc ý cười lớn.

Nhưng đúng lúc này, trên người Quan Trường Thiên đột nhiên dâng lên một cỗ ma khí khiến người ta đầy lòng lạnh ngắt.

Đồng tử Dương Phàm đột nhiên co rút lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

- Mọi người mau ra tay tiêu diệt Quan gia, gia tộc như thế không xứng sống yên ổn ở Thiên Khung Thành! Tào Đại trưởng lão đột nhiên ra lệnh, chúng tu sĩ bậc cao đều giết tới Quan gia.

- Mau nghênh chiến.

Sắc mặt Quan Tùng kịch biến, hô lớn lên, cùng vài vị Nguyên Anh trưởng lão dẫn dắt các thành viên của gia tộc phản kháng.

Mà về mặt của tên Tào Đại trưởng lão lại âm lãnh, chợt từ phía sau, lao lên giáp công Quan Trường Thiên.

- Người đi thả lỏng một chút! Dương Phàm tùy ý nói.

- Được rồi!

Hồ Phi cười lên hưng phấn, hóa thành một mảnh lôi ánh màu tím, lập tức lao vào trận doanh của Tào gia. Một mảnh lôi quang quét qua, lập tức diệt sát một loạt tu sĩ.

Trong đó cũng có một gã cường giả Nguyên Anh của Tào gia bị cháy đen một mảng, thân mình tê dại. Mấy tên Kim Đan bậc cao cạnh hắn đều bị cháy xém, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Quan gia từ khi nào lại có một cường giả như thế?

Chúng tu sĩ bậc cao Tào gia kinh hãi không thôi. Khi Hồ Phi giết vào như hổ nhập bầy dê, lập tức đại loạn.

Đám người Quan gia cũng sốt một lúc, sắc mặt mừng rỡ, lập tức phát động đại phản kích.

Nhất thời, thế cục nghịch chuyển, chúng cường giả cao tầng Quan gia lập tức chiếm được ưu thế.

Mặt khác, Tào Đại trưởng lão từ phía sau tập kích Quan Trường Thiên, ngón tay bắn ra một đạo quang khí màu xám nhanh như điện xẹt.

Kỳ lạ chính là Quan Trường Thiên dường như cũng không có phản ứng, ma khí quanh thân càng thêm mạnh mẽ, sắc mặt biến đổi không ngừng, liên tục giãy dụa.

Phốc

Đại trưởng lão Tào gia tập kích thành công, thân mình Quan Trường Thiên đột nhiên nhoáng lên, phun ra một búng máu, khuôn mặt bỗng nhiên tuyệt lãnh, âm u.

Ngô

Quan Trường Thiên với một thân hắc bào đột nhiên rống lên một tiếng sồn tóc gáy, thân mình liên tục vặn vẹo.

Ba

Quan Trường Thiên lại phải đối mặt với công kích của hai đại cường giả, thân thể nhoáng lên một cái. Mà khi ngoài thân hắc bào đột nhiên bành trướng, hình thành một khối cầu, đẩy lui cả Tào Đại trưởng lão và Ngân Thiên Yêu Hoàng.

- Cái gì?

Quan Trường Thiên và Ngân Thiên Yêu Hoàng nhất tề biến sắc, bộ dáng có vẻ khó có thể tin nổi.

Hai người nhìn chằm chằm ma khí xung quanh Quan Trường Thiên, trong mắt là một mảnh kinh hãi:

- Không ổn, Ma ảnh phụ thân!

- Khắc khắc khắc! Lại là một tên cường giả ma đạo hậu kì! Khắc chặt

Trong miệng Quan Trường Thiên phát ra một trận cười tà âm lạnh:

- Hôm nay để bản ma chủ gạt bỏ toàn bộ các ngươi, lấy phương pháp huyết tế, nhanh chóng luyện chế ra một Ảnh Ma khôi lỗi mới!

Một cỗ ma uy cường đại kinh thể che phủ phạm vi hai trăm dặm, tất cả mọi người đều sồn tóc gáy, không rét mà run.

- Dĩ nhiên là hắc

Dương Phàm vừa nghe được thanh âm này thì không khỏi hô khẽ một tiếng, nhận ra lai lịch của ma đầu này!

610. Chương 594: Lôi Đình Xuất Kích

Dương Phàm nhìn chằm chằm về phía Quan Trường Thiên lúc này đã bị ma khí bao phủ, âm thầm kinh hô một tiếng.

Gần trăm năm trước, ở Thiên Lan điện, Dương Phàm cũng với Linh Nguyệt, Khổng Tước tiểu yêu liên thủ, đánh cho ma đầu này bị thương nặng thì lần này lại gặp lại.

U Ảnh Ma Chủ

Điều chân chính khiến Dương Phàm đưa ra nhận định này không phải là ma khí quỷ dị không thể đoán định kia mà là thanh âm độc đáo của đôi phương.

Lúc trước, khi Thạch Thiên Hàn ở Thất Linh hồ thì thanh âm này đã vang lên rõ ràng bên tai:

- Ha ha ha! Hơn một vạn năm! Bản ma chủ rốt cục xuất thế! Ta muốn cho những kẻ từng là địch nhân của ta phải trả giá gấp chục lần! Thiên Cầm Nội Hải, mày đã không nên tồn tại trên đời nữa! Theo sự thức tỉnh của ta, tất cả đều phải chấm dứt

Thanh âm xa xưa kia tràn đầy sự bá đạo và cuồng vọng, vang khắp Thiên Lan điện.

Ma đầu này chính là cường đại và thần bí nhất trong số những kẻ mà Dương Phàm gặp.

Vừa xuất thế đã muốn hủy diệt Thiên Cầm Nội Hải, kết thúc hết thảy.

Điều này đã cho thấy tên này đáng sợ như thế nào?

Giờ phút này, không biết U Ảnh Ma Chủ kia thì triển thủ đoạn nào, không ngờ lại phụ thân lên người Quan Đại trưởng lão Quan Trường Thiên.

Bản thân Quan Trường Thiên là tu sĩ ma đạo Nguyên Anh hậu kỳ, giờ phút này, một thân ma khí không chịu khống chế, ngay cả ý thức cũng không thể tồn tại, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt đầy lệ khí.

- Không ổn, hắn muốn luyện chế Quan Trường Thiên thành Ảnh Ma khôi lỗi! Xem ra truyền thuyết quả nhiên không giả, ma đầu này đã khống chế rất nhiều cường giả ma đạo ở Nội Hải.

Ngân Thiên Yêu Hoàng khiếp sợ kinh hô, ánh mắt liếc nhìn Tào Đại trưởng lão một cái.

- A a a

Lúc này, trong Thiên Khung Thành, lôi quang hủy diệt cường đại quét ngang, tu sĩ quân Tào gia đã bị đánh giết tan rã.

- Không ổn!

Tào Đại trưởng lão hô lên một tiếng, nhanh như tia chớp lao về phía Thiên Khung Thành.

- Tên tiểu tử dã man kia từ đâu tới?

Đại trưởng lão Tào gia kinh hô một tiếng, bay tới ngăn Hồ Phi lại. Hai người ở trên bầu trời triển mở một trận chiến kịch liệt.

Những bậc cao còn lại của hai nhà đều tránh lại, tạm thời ngưng chiến.

- Hắc hắc, cũng coi như là một dạng đối thủ.

Hồ Phi hưng phấn cười lớn, chiến ý toàn thân dào dạt, cũng không sử dụng pháp bảo gì, xông lên, sử dụng vũ khí tối nguyên thủy là quyền cước đâm đá.

Trải qua vô số lần ma luyện chiến đấu, công kích của Hồ Phi dường như không hề hoa mỹ, càng trực diện hữu lực, không ngờ đẩy Tào Đại trưởng lão vào những tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Tào Đại trưởng lão kinh hãi vô cùng:

- Tên này không biết là từ chỗ nào chui ra, chẳng lẽ chính là kẻ mà Thanh Giao Long đã nói tới sao?

Hắn cũng không biết Vị Thông Linh Thử, hữu hộ pháp Thanh Long kia mặc dù sức chiến đấu không tính là nổi bật trong yêu tu cùng giai nhưng bản thân lại có được thần thông huyền diệu là xu hung tị sát.

Đã biết Hồ Phi phát uy ngày ấy, nó tự hiểu rằng hải vực Thanh Giao Long đã không thể ở lại, liền lập tức chạy tới khu vực khác trong Nội Hải.

Mà Ngân Thiên Yêu Hoàng chính là phán đoán Hồ Phi có được thực lực ngang hàng Nguyên Anh đại tu sĩ. Theo kế hoạch của hắn, hắn sẽ cùng Đại trưởng lão của Tào gia liên thủ, Quan Trường Thiên đã bị thương nặng nên gần như có thể bỏ qua, chỉ hơi khiến kế hoạch thay đổi mà thôi.

Nhưng sự tình phát triển thường lại vượt ra ngoài dự kiến của con người. Thực lực của Hồ Phi so với dự tính còn cường đại hơn. Quan Trường Thiên thì lại bị Ma Ảnh đáng sợ nhất Nội Hải phụ thân

- Yêu tu Biến Hóa hậu kỳ? Chắc chắn, trước bắt người khai đao!

Ma khí trên người Quan Trường Thiên đột nhiên chấn động bành trướng, như thực chất phát ra, hóa thành một đạo bóng dáng mơ hồ, lập tức lao tới trước người Ngân Thiên Yêu Hoàng.

Tốc độ như thế khiến người ta vô cùng sợ hãi, cũng khiến Ngân Thiên Yêu Hoàng hoảng sợ. Hắn lập tức huy động vũ khí trong tay, giao chiến với ma ảnh mơ hồ này.

Chỉ giao thủ một lúc, Ngân Thiên Yêu Hoàng đã lộ ra vẻ thất bại, giậm dứ kêu lên:

- Còn không mau tới đây hỗ trợ.

Thanh Giao Long Tra Phi nghe thế, sắc mặt nghiêm nghị, lập tức triệu tập bảy tám gã yêu tu Biến Hóa kỳ vây công ma ảnh do Quan Trường Thiên biến thành!

Theo nhân số gia tăng, Ngân Thiên Yêu Hoàng mới có cơ hội thở dốc một chút.

Nhưng còn chưa đợi cho hần kịp thả lỏng một lát thì ma ảnh mơ hồ kia đã biến mất, lướt qua một tên yêu tu Biến Hoá kỳ.

Ầm!

Thân thể tên yêu tu Biến Hoá kỳ kia đột nhiên bùng nổ, khí lãng cường đại quét ngang cả phạm vi trăm trượng. Mấy tên yêu tu Biến Hoá kỳ đứng gần đều bị lan tới, bị thương không nhẹ.

Sau đó, ma ảnh mơ hồ kia liên tiếp lóe lên, không ngừng công kích chín tên Biến Hoá kỳ còn lại.

Ưu thế lớn nhất của ma ảnh này chính là tốc độ di chuyển nhanh vô cùng, thân pháp lại huyền ảo, chỉ sợ không phải là thần thông công pháp của thế giới này.

Ngân Thiên Yêu Hoàng, Thanh Giao Long và mấy đại yêu tu Biến Hoá kỳ kia liên thủ gần như không làm gì được nó, thậm chí thần kinh còn căng hết cả lên.

Theo thời gian trôi qua, hai phương chiến đấu ở Thiên Khung Thành cũng dần trở nên rõ ràng.

Hồ Phi rõ ràng áp chế Đại trưởng lão Tào gia một bậc, khiến hần không ngừng kêu khổ, chỉ miễn cưỡng duy trì cục diện bất bại.

Dương Phàm phát hiện ra rằng sau khi trở lại Bắc Tần, cổ cấm kị lực trong cơ thể Hồ Phi đã dần được bộc phát, thực lực tăng lên không ngừng, chỉ biết là càng đánh càng mạnh.

Đương nhiên, đại bộ phận tâm thần của hần đều tập trung vào cuộc chiến giữa ma ảnh và chín đại yêu tu kia.

Lúc này, ma ảnh kia đột nhiên lóe lên, xuyên qua vòng chiến của chú đại yêu tu Biến Hoá kỳ, ngưng thần đứng ở giữa hư không, dần lộ ra một lão già mặc hắc bào.

- Coi như các người gặp may.

"Quan Trường Thiên" vẻ mặt không cam lòng, chuẩn bị cứ thế rời đi.

Thực lực của hần tuy mạnh nhưng nếu muốn thủ thắng dưới sự vây công của chín đại yêu tu Biến Hoá kỳ, giết chết tất cả tu sĩ nơi này thì hiển nhiên không quá có thể.

Ma ảnh chợt lóe lên, chuẩn bị bỏ chạy, đám người Ngân Thiên Yêu Hoàng đương nhiên không có lực mà truy kích!

- Ha ha halưu lại đi

nhưng vào lúc này, một tiếng cười khê hùng hồn truyền ra,

- Kẻ nào

Ma ảnh kinh hãi, phát hiện một tên nam tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc đang lướt ngang trước mặt mình.

Hần bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ nguy hiểm, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, hô lên kinh hãi:

- Là người

Hần lập tức nhận ra thân phận Dương Phàm.

Lúc trước, ở trong Thiên Lan điện, chính Dương Phàm liên thủ với Linh Nguyệt và Khổng tước tiểu yêu đánh cho hần bị thương nặng, kế hoạch phá sản.

Sắc mặt Dương Phàm lạnh nhạt, đánh ra một chưởng, không khí cũng vang lên một trận chiến minh.

Ma ảnh theo bản năng nâng tay lên đón đỡ, chỉ nghe ầm một tiếng, thân hình hần đã bị đẩy lui mấy trượng, phun ra một búng máu.

Dưới một kích đã lập phen thắng bại.

Ma ảnh sợ hãi, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoài nghi. Không ngờ rằng chưa tới trăm năm mà thực lực đối phương lại tăng lên cảnh giới như thế!

Thấy không địch lại, hấn lập tức chạy trốn.

Hưu

Ma ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh, lập tức lao xa bốn năm mươi trượng.

- Chạy sao nổi?

Dương Phàm cười lạnh, nhẹ nhàng bước ra, như thuấn di; xuất hiện ngay phía sau ma ảnh.

Súc địa thành thốn!

Đám người Thanh Giao Long và Ngân Thiên Yêu Hoàng đều vô cùng khiếp hãi.

Một kích đẩy lui ma ảnh lúc trước cũng làm bọn họ cảm thấy vô cùng rung động. Thực lực như thế hoàn toàn không phải Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường có được, ít nhất đã có thể liệt vào hàng những cường giả phong vân của Nội Hải.

Mà hiện tại, thần thông Súc địa thành thốn lại được hấn triển lộ ra. Mặc dù loại thần thông này có một số bậc cao cũng nắm giữ được nhưng hoàn toàn không thể sánh được như hấn.

- Cái gì?

Ma ảnh phát hiện Dương Phàm đuổi theo như hình với bóng thì không khỏi hồi hộp, đang định tiếp tục thi triển bí thuật chạy trốn thì

Bốp!

Một chương của Dương Phàm đã đánh thẳng vào thân mình hấn, một cỗ lực mang hùng hồn mạnh mẽ ập vào.

- Aaa

Ma ảnh kêu thảm một tràng, thân mình bỗng nhiên cứng đờ, khuôn mặt dữ tợn vô cùng thống khổ.

Ngay sau đó, chỉ thấy từ trên người Quan Trường Thiên có một thân ảnh u ám gần như ảo ảnh nảy lên, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, nhìn Dương Phàm đầy thù hận.

Khi thân ảnh âm u này thoát ly khỏi thân thể, Quan Trường Thiên đột nhiên thức tỉnh, vẻ mặt kinh hãi vô cùng, liên tục ho khan hộc máu, đồng thời quan sát thể cục hiện tại.

- Đối nghịch với bản ma chủ, ngươi sẽ chết rất thảm

Ma ảnh âm u này khuôn mặt gần như vặn vẹo, đáng sợ và dữ tợn, nhìn chằm chằm Dương Phàm, giọng điệu lạnh như băng.

- Hừ, chỉ là một cái phân thân cũng dám cuồng ngạo trước mặt Dương mỗ!

Dương Phàm hừ lạnh, một tiếng, thân hình hấn lại lóe lên, chớp thẳng tới ma ảnh.

Ma ảnh này đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp lực mạnh mẽ, thân mình liền hóa thành một đạo tia chớp màu đen, chợt bắn đi xa.

Tuy nhiên, khi hấn vừa bắn đi được mấy chục trượng thì cảm giác được lực lượng của cả không gian như bị giam cầm.

Thân ảnh hấn giây dựa lay động nhưng cũng không thể dùng lực nổi.

Chỉ thấy chiếc nhẫn có phong cách cổ xưa trên ngón tay trái Dương Phàm đột nhiên lóe lên, phát ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt!

- Cấm pháp chỉ hoàn

Ma ảnh âm u này lộ ra vẻ kinh dị.

Ngay sau đó, Dương Phàm đã lướt tới, một chương quét ngang.

Chưởng lực này cắt người ma ảnh âm u thành hai nửa, nó hóa thành một mảnh u quang, tiêu tán hoàn toàn.

Dương Phàm vẫn đứng yên tại chỗ, triển mở cảm quan, ánh mắt lộ ra dị sắc.

- Tiểu tử! Người lại phá hỏng kế hoạch của bản ma, sẽ có một ngày ta sẽ lột da luyện hồn ngươi!

Đúng lúc này, trong hư không truyền tới một âm thanh tuyệt lạnh, tràn đầy oán hận.

Ầm

Trong phạm vi trăm trượng bỗng nhiên ẩn hiện một mảnh u quang rồi bùng nổ.

Dương Phàm vẫn đứng trong hư không, dưới trận nổ bùng thật lớn này, tinh quang màu vàng đất lưu chuyển quanh thân, tay áo vẫn phiêu động như thường.

- Rời đi Nội Hải gần trăm năm, không ngờ rằng ma đầu này đã ngày càng đáng sợ!

Dương Phàm lẩm bẩm.

Sau khi giải quyết việc này, ánh mắt Dương Phàm đảo qua toàn trường.

Ngân Thiên Yêu Hoàng và Thanh Giao Long đứng yên bất động, thân hình ngậy ra như phỗng, vẻ mặt rung động.

- Xin hỏi danh hào của các hạ là vị nào trong mười hai đại chí cường giả của Nội Hải?

Quan Trường Thiên vô cùng cung kính hỏi, trong mắt cũng tràn ngập cảm kích.

Hắn bị U Ảnh Ma Chủ quán thân, tự nhiên biết được sự lợi hại của ma ảnh này. Hắn không ngờ rằng ma ảnh với thực lực áp đảo đại tu sĩ lại không hề có lực hoàn thủ trước mặt người này.

Thực lực đáng sợ như thế, chỉ sợ là một trong mười hai đại chí cường giả truyền kỳ của Nội Hải mới có thể làm được.

- Tại hạ Dương Phàm, cũng không phải là chí cường giả của Nội Hải.

Dương Phàm cười khẽ, chợt phát ra một chưởng về phía Quan Trường Thiên.

Khi một chưởng này đánh ra, Quan Trường Thiên đột nhiên sinh ra một loại ảo giác rằng hắn không thể nào tránh né được.

Bốp

Một chưởng này đánh thẳng vào ngực hắn, một mảnh lực mang nổ rộ thành một đóa hoa, dung nhập vào cơ thể Quan Trường Thiên.

Quan Trường Thiên chỉ cảm thấy thương thế rất nặng của mình lập tức tốt đi vài phần, ngay cả nguyên khí cũng khôi phục lại được vài phần, nhất thời không biết thốt nên điều gì.

Ầm ầm phốc phốc

Nhưng vào lúc này, cuộc chiến giữa Hồ Phi và Tào Đại trưởng lão càng thêm mãnh liệt. Ưu thế của Hồ Phi đã ngày càng lớn, còn người kia thì chật vật vô cùng, liên tục bại lui.

Tuy nhiên, hai người muốn phân thắng bại thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Chậm quá!

Dương Phàm nhướn mày. Lời này vừa dứt đã lan xa cả trăm trượng, thân hình hắn sau đó biến mất tại chỗ.

611. Chương 595: Tam Nhân Thần Thông

Dương Phàm vừa nói xong, thân hình nhoáng lên mấy cái đã tiếp cận cuộc chiến giữa Hồ Phi và Đại trưởng lão Tào gia

- Dương lão đại, người đừng can thiệp vào cuộc chiến của chúng ta!

Hồ Phi hô lớn một chút, bộ đáng có chút không vui.

- Người là ai?

Đại trưởng lão Tào gia hô lên, nhìn thanh niên vừa xuất hiện như quỷ mị bên cạnh mình. Hắn cảm nhận được một cỗ áp lực không thể kháng cự.

Nghe khẩu khí thì người này dường như cảm thấy rất sốt ruột với cuộc chiến của hắn với Hồ Phi.

Càng thêm khó tin hơn nữa là ngay cả tên hầu mao này cũng xưng hắn là lão đại!

Đồng thời, hắn ghé mắt nhìn qua, phát hiện Quan Trường Thiên đã khôi phục như thường, ma ảnh thần bí kia đã biến mất. Ngân Thiên Yêu Hoàng và Thanh Giao Long không dám thở mạnh, đang nhìn về phía mình, trong mắt cũng lộ ra vài tia thương hại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ma ảnh kia sao lại biến mất, đám người Ngân Thiên Yêu Hoàng sao lại như thế này?

Chẳng lẽ chỉ một lát vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà mình bỏ qua sao?

Đại trưởng lão Tào gia nghi hoặc. Lúc trước, hắn bị Hồ Phi đánh cho tối tăm mặt mũi, căn bản không có sức mà quan tâm chuyện khác cho nên không biết Dương Phàm đại triển thần uy, lời đình chém giết ma ảnh.

Nhưng là hắn mơ hồ có thể đoán được không khí quỷ dị như thế này khẳng định có liên quan tới nam thanh niên vừa mới hiện thân này.

Nghe được tiếng phản kháng của Hồ Phi, Dương Phàm cười lớn nói:

- Cho người thêm thời gian nữa nén hương nữa

Dứt lời, thân ảnh hắn lại nhoáng lên, rời xa ngoài trăm trượng.

Thần thông kỳ thuật như thế khiến Đại trưởng lão Tào gia hít sâu một ngụm lãnh khí:

”Người này rốt cuộc là nhân vật đáng sợ như thế nào?”

Ba ba ba -

Đúng lúc này, thế công của Hồ Phi lại càng trở nên mãnh liệt. Từng đạo thanh lôi hủy diệt âm âm đánh tới, khiến Đại trưởng lão Tào gia luống cuống hết tay chân.

Vào lúc này, chúng tu sĩ bậc cao Quan gia đã tiến lên tiếp đón Dương Phàm.

Ngay cả Đại Trưởng lão Quan Trường Thiên cũng vô cùng cung kính với hắn.

- Dương đạo hữu, trăm năm không gặp, không nghĩ rằng người đã đạt tới cảnh giới này. Vừa mới ra tay đã cứu nguy cho gia tộc, Quan mỗ vô cùng cảm kích.

Thần sắc của Quan Tùng phức tạp, tràn đầy cảm kích với Dương Phàm, cúi đầu rất sâu nói.

- Quan đạo hữu cần gì phải như thế? Năm đó chẳng phải là đạo hữu cũng từng có trợ giúp với Dương mỗ hay sao?

Dương Phàm mỉm cười, nâng tay lên phát một cái, một cỗ lực lượng lên nâng Quan Tùng đứng thẳng lên.

Cháu gái Quan Tú Dao của Quan Tùng cũng sáng mắt, vẻ mặt tràn đầy sùng bái, thầm nhớ lại nam tử này trước đây.

Trăm năm trước, đối phương cũng chỉ là một gã Kim Đan kỳ bình thường, hôm nay lại đã đạt tới một trình độ mà cả Thiên Khung Thành đều phải ngược nhìn lên.

Song tu đạo lữ của Quan Tú Dao là Hạ Lâm. Ánh mắt hắn nhìn Dương Phàm có chút trốn tránh và tràn đầy hoảng sợ.

Nếu trước đây, hắn sẽ đối với Dương Phàm và Hồ Phi sẽ vô cùng lãnh đạm, thậm chí còn ham muốn với vẻ tuyệt sắc của Vân Vũ Tịch.

Nhưng hiện tại, hắn vô cùng sợ hãi.

Bỗng nhiên, Dương Phàm đưa mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Hạ đạo hữu, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Hạ Lâm không dám phản kháng, sợ hãi nói:

- Một trăm bốn mươi tuổi.

Chỉ với một trăm bốn mươi tuổi đã tấn chức Kim Đan đại tu sĩ, tư chất cũng không tồi.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, cách không vờ một chưởng về phía Hạ Lâm.

- Dương Được sư

Quan Tú Dao kinh hô, còn lại mấy Vị Nguyên Anh trưởng lão cũng đều đại ra.

Không hề hoài nghi, Hạ Lâm căn bản không thể tránh thoát được công kích của Dương Phàm. Một chưởng kia trực tiếp đánh hắn văng lên không, giữa không trung còn phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch.

- Ngươi người

Thân hình Hạ Lâm liên tục lay động trong hư không, khuôn mặt như tro tàn. Dưới vẻ cười trào phúng của Dương Phàm, ánh mắt hắn có chút trốn tránh, chợt phần nộ nói:

- Tiền bối sao lại xuống tay với ta?

- Dương Được sư, hắn là song tu đạo lữ của ta, ngài không nên dả thương hắn!

Quan Tú Dao vội vàng ôm lấy chân Dương Phàm.

- Ha ha Một kích vừa rồi của Dương mỗ đủ để diệt sát những Nguyên Anh bình thường. Ngươi sao lại không sao cả?

Dương Phàm lạnh nhạt cười nói.

Lời này vừa ra, mấy trưởng lão cao tăng Nguyên Anh kỳ của Quan gia lập tức hiểu ra, hô lớn:

- Người đâu, bắt Hạ Lâm lại cho ta!

Mà lúc này, người này cũng lộ ra tu vi Nguyên Anh trung kỳ, sắc mặt dữ tợn nói:

- Mau thả ta ra, nếu Thác Thiên Ma Vương đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho Thiên Khung Thành!

- Thác Thiên Ma Vương?

Dương Phàm nhấc tay phải phải. Thác Thiên Ma Vương chính là một trong năm đại Nguyên Tôn của nhân loại ở Nội Hải, tu luyện hai loại tuyệt thể thần công là Cửu Chuyển Kim Cương quyết và Bất Tử Minh Vương quyết, được xưng có thể khiêu chiến Hóa Thần kỳ.

Trong mười hai đại chí cường giả của Nội Hải, ngoại trừ Thiên Thu Vô Ngân, Kim Giao Long Vương và một vài kẻ biến thái khác thì có thể coi Thác Thiên Ma Vương là vô địch ở Nội Hải.

Dương Phàm tuy rằng chưa từng giao tiếp với Thác Thiên Ma Vương nhưng cũng từng có một phen đấu đá sinh tử với tên Chu Hồng, cháu hắn ở Thiên Lan điện.

- Thác Thiên Ma Vương? Ngươi tới từ Ma Vân Thành?

Quan Trường Thiên biến sắc, mấy tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ còn lại cũng hoảng sợ.

Ma Vân Thành chính là một trong bốn đại thành của nhân loại ở Nội Hải. Người nắm giữ nó chính là Thác Thiên Ma Vương.

- Người Người sao lại

Quan Tú Dao đưa tay quệt nước mắt, oán hận nhìn Hạ Lâm.

- Người đến từ Ma Vân Thành, chẳng lẽ là có âm mưu gì đối với Thiên Khung Thành sao?

Dương Phàm cười hỏi,

Quan Tùng trầm tư nói:

- Trước đây, Thiên Khung Thành ta thuộc hàng kém nhất trong bốn đại thành, sao dám trêu chọc Ma Vân Thành, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có liên quan gì cả

Chúng trưởng lão Nguyên Anh kỳ còn lại cũng vô cùng nghi hoặc.

Dương Phàm nghe thế cau mày, cảm giác việc này không tầm thường, trong lòng cũng thầm có suy đoán nhưng tạm thời chưa thể khẳng định.

- Giám người này lại đã.

Quan Trường Thiên phái ra bốn Vị Nguyên Anh trưởng lão giam giữ Hạ Lâm vào trong mặt lao của Thiên Khung Thành.

Mà lúc này, ở cuộc chiến trên không Thiên Khung Thành, Hồ Phi đã đánh cho Đại trưởng lão Tào gia bị thương.

Tào Đại trưởng lão tâm hoảng ý loạn:

"Tên tiểu tử này vô cùng đáng sợ, phía sau lại có một người thần bí thực lực sâu không lường được kia, chẳng lẽ mình hôm nay khó thoát khỏi kiếp nạn này hay sao?"

- ồ? Những tên tu sĩ yêu tộc kia bỏ chạy sao?

Đúng lúc này có người hô lên.

Dương Phàm đưa mắt nhìn lên đã phát hiện ra không còn thấy bóng dáng của đám người Ngân Thiên Yêu Hoàng và Thanh Giao Long nữa.

Phốc

Mấy vạn yêu tu cũng lao vào lòng biển bỏ chạy.

Hiện tại, cho dù cho bọn hắc trảm lá gan cũng không dám can thiệp vào tranh đấu của Thiên Khung Thành nữa.

Thấy tình cảnh này, trong mắt Dương Phàm xẹt qua một chút dị sắc, lẩm bẩm:

- Cũng không thể khiến chúng dễ dàng tháo chạy được.

Dứt lời, thân hình hắc nhoáng lên, súc địa thành thốn, lao về phía trước mấy trăm trượng, hóa thành một đạo quang tuyến màu lục, bắn về phía chân trời.

Quan Trường Thiên, Quan Tùng và những tu sĩ Nguyên Anh khác đưa mắt nhìn nhau., Nghe ý tứ của Dương Phàm thì dường như cũng không muốn dễ dàng buông tha đám yêu tu này.

Dương Phàm đi rồi, cuộc chiến trên không của Thiên Khung Thành càng ngày càng sáng rõ. Thương thế của Tào Đại trưởng lão không ngừng tăng lên, bị đánh đập cho không có lực chống đỡ.

Những Nguyên Anh bậc cao còn lại của Tào gia cũng tự giác không nhúng tay vào.

Lúc này, chúng cao tăng Quan gia có một số người chú ý tới Vân Vũ Tịch.

Nữ tử tuyệt thế khuynh thành, thanh nhã như tiên như thế cũng không phải là người mà những bậc cao bình thường có thể sánh cùng.

Mọi người cũng phần đoán hơn phân nửa nàng là song tu đạo lữ của Dương Phàm.

Không ít người trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ và ghen tị, nhìn không chuyển mắt.

- Tào Đại trưởng lão, người tốt nhất là buông tay đi, không còn cơ hội gì cho người nữa đâu!

Lúc này, Quan Tùng thở dài một tiếng, ra mặt khuyên can.

- Muốn ta nhận thua là chuyện không có khả năng!

Tào Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đồng tử đột nhiên co rút lại, lại tề ra một chiếc tiểu phiến màu đen, nháy mắt đã tăng vọt lên thành một chiếc ma phiến thật lớn màu đen, giống như một chiếc chần lớn phủ giữa trời.

Chiếc hắc phiến này phóng xuất ra một cỗ âm vân cuộn cuộn, vô số ác quỷ gào rít, giương nanh múa vuốt.

Đám ác quỷ này cao tới mấy trượng, bốn chi trắng bạch, lợi trảo múa máy, hai mắt đỏ ngầu, lóe ra lực lượng kinh tâm.

- Ma Hồn Phiên?

Đám tu sĩ bậc cao Quan Tùng lâm vào biến sắc.

Ma Hồn Phiên: một trong những cổ bảo cường đại trong Tà Ma Quỷ Đạo, lấy tất cả các oán niệm cường hóa hồn phiên.

Nghe nói phiên này vốn phỏng chế theo một kiện Thông linh pháp bảo thời thượng cổ, khi oán niệm lực của ác quỷ đạt tới một trình độ nào đó thì pháp bảo này có thể đối kháng được Thông linh pháp bảo.

Hô

Đột nhiên, một trận âm phong tà khí quét ngang mấy trăm trượng, cùng bao phủ lấy Hồ Phi vào trong. Ngàn vạn ác quỷ giương nanh múa vuốt, phát động công kích đối với Hồ Phi. Những công kích này còn bao gồm cả việc nhiễu loạn tinh thần.

Lôi quang quanh thân Hồ Phi nổ vang, nháy mắt đã đánh tan hết thay lệ quỷ thành hư vô quanh khu vực mình.

Nhưng Đại trưởng lão Tào gia gần như không muốn sống, điên cuồng rót máu huyết vào Ma Hồn Phiên khiến tà vân trong đó gia tăng uy lực rất nhiều. Một con lệ quỷ càng thêm hung hãn, hai tròng mắt lóe ra huyết quang nồng đậm lao lên.

Hồ Phi chỉ cảm thấy một cỗ lạnh lẽo, tâm thần rối loạn vô cùng.

- Không ổn, Tào lão quỷ không tiếc đại giới, lấy bí thuật thúc dục Ma Hồn Phiên khiến uy lực của nó đã tương đương Thông linh pháp bảo rồi!

Quan Trường Thiên hô khẽ một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, pháp lực trên người cũng lưu chuyển. Một khi tình hình không ổn hắn sẽ phát động công kích,

Giờ phút này, Hồ Phi đã rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong mắt hắn càng phát ra thần sắc hưng phấn. Hai tay hắn nắm chặt, khớp miệng đột nhiên nở một nụ cười.

- Ngô

Rồi đột nhiên, hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Lông mao toàn thân dựng đứng cả lên.

Chợt trên trán Hồ Phi xuất hiện con mắt thứ ba, phóng xuất ra hào quang vàng rực.

Một cỗ khí tức cấm kỵ đáng sợ đột nhiên phát ra, hàng ngàn hàng vạn ác quỷ trong Ma Hồn Phiên đột nhiên đứng yên bất động.

Chúng tu sĩ nơi này, gồm cả tu sĩ bậc cao đều không kim được, phải run rẩy.

Một khác này, một đạo cột sáng màu vàng rực rỡ từ trong con mắt thứ ba của Hồ Phi phát ra, cả hư không chấn động. Những nơi nó đi qua, vô số ác quỷ kêu gào thảm thiết, hóa thành hư vô.

Tam Nhân thần thông - Thần Ma lui tránh,

Đạo cột sáng rực rỡ kia dường như có thể xé rách hư không, trên thế gian này không chỗ nào có thể trốn tránh được.

Phù phù

Rồi đột nhiên Ma phiên màu đen thật lớn này bị đạo cột sáng kia đánh tới, không ngờ trực tiếp bị xuyên thủng một lỗ với đường kính chừng hai thước.

Vô số lệ quỷ trong Ma Hồn Phiên đều run rẩy kinh sợ.

Tào Đại trưởng lão toàn thân chấn động, ngây ra như phỗng.

Chúng cường giả bậc cao còn lại ở Thiên Khung Thành cũng rung động vô cùng.

Đồng thời với đó, ở một nơi cách xa Thiên Khung Thành mấy ngàn dặm.

Hưu

Hai đạo ánh sáng một bạc một xanh cắt qua hư không, xuyên qua tầng mây cuối chân trời, cũng chậm rãi hạ xuống hư không phía dưới.

- Người lúc trước rốt cuộc có lai lịch gì? Thực lực của hắn sợ rằng không thua cường giả Chí Tôn ở Nội Hải Trên mặt Ngân Thiên Yêu Hoàng dường như vẫn mang theo vài phần kinh hãi.

”Nếu bản thân mình đối chiến với người nọ thì tuyệt đối không chống được mười hiệp!”

- Người kiadường như ta đã gặp qua ở một nơi nào đó!

Về mặt Thanh Giao Long Tra Phi hiện ra nét hồi tưởng, lẩm bẩm:

- Một trăm năm trước, ở một nơi như là Thiên Nhạc Viên

- Ha ha ha, Thanh Giao Long điện hạ, ngươi biết Dương mỗ sao?

Rồi đột nhiên, hải vực phía trước xuất hiện một nam tử mặc cẩm bào màu xanh, như cười như không nhìn hai người.

- A

Ngân Thiên Yêu Hoàng và Thanh Giao Long nhất tề rung mình một cái.

612. Chương 596: Quyền Sinh Sát Trong Tay

Trong tầm mắt thân ảnh như ác mộng kia, đứng yên trên không trung hải vực phía trước.

Xem ra, Dương Phàm chờ đợi ở nơi đây đã lâu.

Thanh Giao Long Tra Phi cùng Ngân Thiên Yêu Hoàng sắc mặt đồng thời cứng đờ, rung mình một cái, trong ánh mắt nhìn nhau đều lộ vẻ kinh hoàng.

Với thần thông tu vi của đối phương, bọn họ nhất định không có khả năng chạy thoát.

- Tiềntiên bối, có thể là ta nhận lầm rồi.

Thanh Giao Long Tra Phi đổ mồ hôi lạnh trên trán, cố xóa đi cái thân ảnh mơ hồ trong trí nhớ kia.

Từ một trăm năm trước, trưởng lão họ Tiết giết chết đứa con của Thanh Giao Long, dẫn tới ngập đầu tai ương cho Thiên Nhạc Viên. Lúc ấy, Dương Phàm lấy tu vi Kim Đan trung kỳ hợp lực cùng ba gã đại tu sĩ Kim Đan chiến đấu với bậc cao Nguyên Anh.

Khi đó Dương Phàm chỉ là tu vi trung kỳ, lại không kém gì đại tu sĩ Kim Đan, hơn nữa thân thủ cực kỳ xảo diệu, Thanh Giao Long Tra Phi đứng x cuộc chiến lúc đó hơi có lưu ý, nhưng vẫn không hề để ở trong lòng.

Hiện nay, thời gian đã qua một trăm năm, khi Thanh Giao Long Tra Phi gặp lại Dương Phàm, phát hiện nhìn có vẻ quen mắt, bất kể là tướng mạo hay là khí tức công pháp.

Chỉ có điều khi Dương Phàm hỏi, hắn lại cảm thấy không có khả năng, cũng không dám đề cập lại chuyện năm đó.

- Nhận lầm rồi?

Dương Phàm trào phúng cười:

- Thanh Giao Long diện hạ như thế nào có thể nhận sai lầm? Dương mỗ đối với ngài nhưng ký ức hãy còn mới mẻ, năm đó các hạ thống lĩnh đại quân yêu tộc, đánh giết Thiên Nhạc Viên thật uy phong, ngay cả Dương mỗ cũng thiếu chút nữa gặp nạn.

- A!

Thanh Giao Long kinh hô một tiếng, mở to hai mắt, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, thân ảnh vĩ ngạn không thể với tới trước mắt này, dần dần cũng bóng người trong trí nhớ kia mơ hồ chồng lên nhau, trùng khít nhiên là một người.

Thanh Giao Long dậy sóng trong lòng.

Nhớ lại hồi đó, đối phương chỉ là một tên Kim Đan nho nhỏ, căn bản mình không để vào mắt. Thế mà hôm nay, mỗi cái gợn tay nhắc chân của đối phương, liền quyết định sinh tử của mình.

”Như thế nào có thể? Điều này sao có thể?”

Trong đầu Thanh Giao Long đây ý nghĩ hỗn loạn, hoảng sợ, hối hận, nghi ngờ, còn có phần nhiều là thấp thỏm lo âu.

Hắn không thể tưởng tượng, thời gian vắn vắn chỉ một trăm năm, đối phương làm thế nào có thể đạt tới độ cao như thế, trở thành cường giả đứng trên hàng tỉ sinh linh ở Nội Hải.

Cũng giống như Thanh Giao Long Tra Phi, Ngân Thiên Yêu Hoàng cũng thoát mồ hôi lạnh, nhưng đầu óc hắn hơi bình tĩnh một chút, vội vàng phân tích.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên biến sắc, nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Ngài họ Dương? Chẳng lẽ là Dương Phàm nhận được Lôi Linh Châu kia?

Thanh Giao Long Tra Phi nghe vậy, đột nhiên bình tĩnh, Khó trách đối phương có thể có độ cao như thế, hóa ra là chiếm được kế thừa linh châu mới trở thành chí cường giả Nội Hải.

- Đúng vậy, chính là Dương mỗ.

Vẻ tươi cười trên mặt Dương Phàm chợt tắt đi, lại biến thành vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Thanh Giao Long cũng Ngân Thiên Yêu Hoàng rung mình một cái.

- Tiền bối! Trước đây chúng ta cũng không biết thân phận của ngài, có thể cho chúng ta một cơ hội hối cải để làm người mới được không?

Thanh Giao Long vứt bỏ tính cao ngạo của Giao Long nhất tộc, khúm núm nói.

- Dương tiền bối! Người không biết không có tội, hơn nữa chúng ta cũng không có ảnh hưởng tới ích lợi của ngài.

Ngân Thiên Yêu Hoàng hơi nịnh nọt nói.

Xem theo tốc độ của đối phương, cơ hội chạy trốn của hắn hôm nay sẽ không vượt qua hai thành.

Ở thời điểm lựa chọn giữa cái sống và cái chết, hắn thân là đại yêu tu Biến Hóa, cũng vứt bỏ tư thế cấp bậc, khúm na khúm núm.

Giờ này khắc này, trong hải vực phụ cận cũng ảm núp ngàn vạn con yêu thú.

Nhưng bọn chúng đều ảm núp dưới sâu hải vực, ngay cả thổ mệnh cũng không dám, càng đừng nói dám ra tay tương trợ.

Trong lãnh địa Thanh Giao Long, tính ra có tới mấy trăm vạn yêu tu, chỉ cần Thanh Giao Long ra lệnh một tiếng, ít nhất có thể kêu gọi mấy chục vạn yêu tu ào tới.

Nhưng giờ phút này, khi đối mặt với cường giả đỉnh cao chân chính, hết thảy đều là thùng rỗng kêu to, không có tác dụng.

Dù có tới nhiều yêu tu mấy đi nữa, cũng không cách nào thay đổi sinh tử của bản thân hắn, hắn rất hiểu rõ điểm này.

- Dương mỗ vốn muốn lại đây lấy thủ cấp của hai người các người, niệm tình thái độ cung kính thành khẩn của các người, nên lưu lại cho các người một đường sinh cơ.

Dương Phàm đảo mắt nhìn lướt qua hai người, nói với giọng bình thản như thường.

- Đa tạ long ân của tiền bối.

Thanh Giao Long cũng Ngân Thiên Yêu Hoàng vội vàng khom người cúi đầu, mặt đầy vẻ nịnh bợ.

- Mỗi người các người ngoan ngoãn chịu ta một chưởng, không được phản kích chạy trốn, nếu không giết không tha! Có còn mạng sống hay không, cứ xem bản lãnh của chính các người.

Dương Phàm nhẹ nhàng nói.

- A

Thanh Giao Long cùng Ngân Thiên Yêu Hoàng đều biến sắc, nhất là Thanh Giao Long.

Ngược lại, Ngân Thiên Yêu Hoàng thở một hơi nhẹ nhõm.

- Được! Tiền bối có thể ra tay!

Ngân Thiên Yêu Hoàng vận chuyển pháp lực toàn thân, tận lực rót vào một tấm quang thuẫn màu bạc hư vô phía trước người, không ngừng lấp lóe hào quang chói mắt.

Dương Phàm khẽ gật gù đầu có vẻ tán thưởng, không biết là tán thưởng thực lực của đối phương, hay là chủ động phối hợp.

Dương Phàm thân hình liên tục lay động, đi tới phụ cận hai người, ánh mắt chăm chú nhìn trên mặt Ngân Thiên Yêu Hoàng.

Ngay tức khắc, hắn chậm rãi nâng bàn tay lên, ánh sáng hai màu nâu và xanh đột nhiên cuộn cuộn tuôn ra, phóng xuất ra một áp lực kiểm chế toàn trường.

Chẳng những Ngân Thiên Yêu Hoàng cũng Thanh Giao Long cảm thấy hô hấp khó khăn, ngay cả phần đông yêu thú trong hải vực cũng đều rung mình run sợ.

”Bùng!”

Một luồng sáng xanh nâu từ lòng bàn tay Dương Phàm phun ra, cuộn cuộn đánh mạnh tới trên người Ngân Thiên Yêu Hoàng. Lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi trăm trượng nổi lên sóng to gió lớn rít gào cao tới mười mấy trượng.

”Răng rắc!”

Quang thuẫn màu bạc trước người Ngân Thiên Yêu Hoàng, không hề nghi ngờ, lập tức bị nứt rạn vỡ tan, một lực lượng cực kỳ mãnh liệt, trực tiếp đánh hắn bay xa mười mấy trượng, thân hình ở giữa không trung phun máu tươi ”phèo phèo”.

”Bùm!”

Ngân Thiên Yêu Hoàng rơi xuống nước, không thấy động tĩnh, sinh tử không rõ.

Thấy tình cảnh này, Thanh Giao Long hít ngược một hơi khí lạnh, thân thể như lọt vào hầm băng.

Từ sau Tam Sát Nam Đế năm đó, đây chính là lần kế tiếp hắn gặp phải nhân vật đáng sợ như thế.

Hắn hít sâu một hơi, vận chuyển pháp lực toàn thân, bên ngoài thân thể hiện ra một giáp trụ hoa văn vàng, trong tay hắn lại thêm một tấm mặt quyển màu vàng, hình thành một màn hào quang vàng ánh chói mắt.

Dương Phàm thoáng lộ vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn như trước không chút do dự, giơ một đầu ngón tay cách không điểm một cái.

”về!”

Một luồng sáng xen kẽ hai màu nâu xanh, vạch ngang trên bầu trời, trong nháy mắt đánh trúng Thanh Giao Long Tra Phi.

”Rắc!”

Long Văn Mật Quyển hình thành màn hào quang màu vàng chói mắt đó lập tức vỡ nát, lực công kích cường đại chạm tiếp vào giáp trụ màu vàng trên người hắn, trên mặt giáp lập tức xuất hiện từng vết nứt rất nhỏ.

”Ầm!”

Cả người Thanh Giao Long hóa thành bản tôn giao long, bắn tung ra ngoài mấy chục trượng, rơi xuống hải vực, sóng biển nổi lên mấy trượng cao, rồi không thấy động tĩnh.

Hai đại cường giả yêu tộc, bị một chưởng một lỏng tay của Dương Phàm đánh rơi xuống đáy biển, sinh tử không rõ.

Dương Phàm nheo hai mắt lại, nhìn chăm chăm phía dưới hải vực, mỉm cười nói:

- Còn giả chết với ta à?

Hắn cũng không dừng lại, lập tức quay trở về Thiên Khung Thành.

”Rào!”

Qua thật lâu sau, từ trong hải vực hiện lên hai người sắc mặt tái nhợt, đúng là Thanh Giao Long và Ngân Thiên Yêu Hoàng.

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

- Người này thật sự rất khủng bố, thực lực hoàn toàn không kém bảy đại Yêu Tôn yêu tộc!

Ngân Thiên Yêu Hoàng nói, trống ngực còn đập thình thịch.

- Nhớ ngày đó, hắn còn là một cái tiểu nhân vật trong Nội Hải, không nghĩ tới hiện tại đã đứng trên đỉnh cao nhìn xuống.

Trên mặt Thanh Giao Long có vài phần hối hận và không cam lòng, phần nhiều vẫn là sợ hãi.

- Nhưng công pháp của người này, cũng không phải thuộc loại lời hệ, thậm chí dường như là công pháp một hệ tương khắc với lời hệ, tóm lại tuyệt đối không có khả năng luyện hóa Lời Linh Châu.

Ngân Thiên Yêu Hoàng bình tĩnh lại nói.

- Ý của người là

Thanh Giao Long biến sắc.

- Người này tu vi đột nhiên tăng mạnh, hoàn toàn là nguyên nhân của bản thân, không liên quan gì tới kế thừa Lời Linh Châu.

Ngân Thiên Yêu Hoàng nói với vẻ mặt ngưng trọng.

- Nếu quả thật như vậy, thần thông công pháp của người này hoàn toàn có thể sánh ngang với tông sư Thiên Thu Vô Ngân ở Nội Hải

Thanh Giao Long nói, trên mặt càng lộ rõ vẻ kinh hãi.

Theo hẳn biết, mười hai đại chí cường giả Nội Hải, sở dĩ cường đại không thể khiêu chiến, bình thường là xuất phát từ ba loại tình huống:

Loại thứ nhất, là bởi vì nắm giữ kế thừa linh châu hoặc là pháp bảo cực kỳ cường đại, có thể tăng lên thực lực và tu vi trên diện rộng.

Loại thứ hai, là tư chất huyết mạch của bản thân, tỷ như đạt tới cấp bậc thần thú, vượt cấp khiêu chiến cũng không phải việc khó, mặc dù không có kế thừa linh châu, cũng rất đáng sợ.

Loại thứ ba, là công pháp tu luyện của bản thân tài trí hơn người, có thể nói là nghịch thiên, tỷ như Thiên Thu Vô Ngân, Thác Thiên Ma Vương, nổi bật trong số chí cường giả Nội Hải.

Nhìn theo tình huống trước mắt, Dương Phàm cũng một dạng như mấy người Thiên Thu Vô Ngân, cũng thuộc loại thứ ba, có thần thông công pháp biến thái, thực lực của bọn họ hơn phân nửa là phát xuất từ bản thân.

Loại cường giả thứ ba này, thường thường mới chân chính là người có thực lực.

Khi Dương Phàm trở về lại Thiên Khung Thành, phát hiện trận chiến nơi này đã chấm dứt.

Đại trưởng lão Tào gia đã nhận thua, thần sắc ảm đạm không ánh sáng, mà Hồ Phi thần thái sáng láng, trông thật sáng khoái.

Vừa thấy Dương Phàm trở về, Hồ Phi đắc ý dào dạt nói:

- Dương lão đại! Lão già này bị ta thu thập rồi!

Các cao tăng Tào gia nghe nói lời ấy, sắc mặt đều tái xanh, Đại trưởng lão Tào gia lại càng u ám tới cực điểm.

Qua giải thích, Dương Phàm biết được Hồ Phi ở thời điểm cuối cùng, dùng thần thông huyết mạch đánh một lần liên phá tan bí thuật tà đạo của đối phương, khiến Đại trưởng lão Tào gia ngoan ngoãn đầu hàng.

- Dương lão đại! Hai tên tiểu yêu kia không phải đã bị người giết chết rồi chứ?

Hồ Phi đột nhiên nghĩ đến cái gì, tò mò hỏi.

Người của Tào gia Quan gia trên Thiên Khung Thành, cũng đều nhao nhao ghé mắt nhìn.

Bọn họ tận mắt thấy Dương Phàm đuổi bắt Thanh Giao Long và Ngân Thiên Yêu Hoàng, không biết tình huống cụ thể như thế nào.

Phải biết Thanh Giao Long kia chính là chủng tộc thượng vị trong giao long, thực lực còn thắng hơn yêu tu cùng cấp một bậc.

Còn Ngân Thiên Yêu Hoàng lại là đại yêu tu Biến Hóa nổi tiếng khắp Nội Hải.

Hai người này liên thủ ngay cả chí cường giả buông xuống, cũng không có nắm chắc tuyệt đối giết chết chúng.

- Lưu lại cho bọn chúng nửa cái mạng, tuy nhiên ít nhất phải về tỉnh dưỡng mấy tháng.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, trong lòng hoảng sợ, nghe ý tứ của đối phương, muốn giết chết hai người Ngân Thiên Yêu Hoàng, cũng không phải là chuyện khó, chỉ là trừng phạt chút đỉnh mà thôi.

Vốn ý của Dương Phàm cũng không định chém chết hai người này, vì chắc chắn sẽ mang đến phiền toái cho mình. Tỷ như Thanh Giao Long kia, phụ thân hắn là Kim Giao Long Vương đứng đầu bảy đại yêu tộc Nội Hải.

Cùng với giết chết bọn họ, còn không bằng uy hiếp đánh bị thương nặng, lưu lại một cái mạng thả đi, như vậy cũng có lực uy hiếp, về sau dám lâu la đó, sao dám lại đây gây phiền toái nữa?

Sau nửa canh giờ, Thiên Khung Thành chính đốn hoàn hảo, kỳ thật cũng không có thương vong bao nhiêu, hơn phân nửa chiến đấu đều là bậc cao Nguyên Anh giao phong cùng yêu tu Biến Hóa kỳ.

Sau đó, tại trung tâm nghị sự đại điện Thiên Khung Thành khai mở hội nghị.

Hai đại gia tộc cũng với các thế lực Thiên Khung Thành, tụ tập đầy đủ.

Tào gia cũng Quan gia cung kính mời Dương Phàm ngồi ghế trên.

Phần đông cường giả không ngoài việc cảm tạ Dương Phàm cứu vãn nguy cơ cho Thiên Khung Thành.

Dương Phàm không nói được một lời, thật lâu sau mới lên tiếng:

- Tiện đường đi ngang qua Thiên Khung Thành, viện trợ một phần cho lão bằng hữu, chỉ nhắc tay làm chút chuyện, đâu có gì đáng nói.

Rất nhanh, hần biểu lộ ý muốn rời đi.

Tào gia như quả đấm được gánh nặng, mà Quan gia thì có chút sốt ruột, Quan Trường Thiên vội vàng đứng dậy nói:

- Dương đạo hữu! Ngài có đại ân đại đức với Thiên Khung Thành, thật đủ sức để ngạo thị Nội Hải, sao không làm thành chủ của Thiên Khung Thành ta?

613. Chương 597: Ngôi Vị Thành Chủ

Giờ phút này, bầu không khí trong đại điện như ngưng đọng lại đến mức tận cùng.

Không ngờ Đại trưởng lão Quan gia lại đề nghị để Dương Phàm trở thành thành chủ Thiên Khung Thành.

Lời vừa nói ra, chúng bậc cao Nguyên Anh đều biến sắc.

Có điều bất đồng chính là, bên trận doanh Quan gia cùng với bộ phận thế lực trung lập, trong mắt nhưng lại có vài phần chờ mong.

Còn các vị trưởng lão Nguyên Anh Tào gia, sắc mặt lại cực kỳ khó coi, trong mắt Đại trưởng lão Tào gia lộ rõ vẻ không cam lòng.

Đối với đề nghị của Quan gia, mấy vị trưởng lão Nguyên Anh Tào gia đều hai mặt nhìn nhau, trong mắt nhau đều để lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng không dám phản đối.

- Thành chủ?

Dương Phàm hơi sững sốt, trong mắt thoáng hiện lên một tia do dự, rồi trong nháy mắt lại khôi phục vẻ trong sáng trấn định. Nhưng hần vẫn không thể che dấu vẻ kinh ngạc trên mặt.

Tòa thành này hàng năm trôi nổi trên biển, quy mô rộng lớn, phạm vi có tới trăm dặm, bên trên chứa mấy vạn tu sĩ, hơn phân nửa đều là tu vi Trúc Cơ kỳ trở lên, cường giả bậc cao cũng có mấy trăm vị.

Đối với đại đa số tu sĩ mà nói. Thành lũy trên biển này là một trong bốn thành lớn trong truyền thuyết ở Thiên Cầm Nội Hải, có thể nhìn thấy mà không thể tới gần. Có thể gia nhập trong đó, đều là vạn phần vinh hạnh tự hào.

Có lẽ, lúc trước ở thời điểm Dương Phàm chạy trốn chết tới Thiên Cầm Nội Hải, cũng khó có thể dự đoán được có một ngày mình có cơ hội trở thành chúa tể một tòa thành trên biển trong truyền thuyết.

- Dương đạo hữu! Thiên Khung Thành trong vòng một ngàn năm nay, không có một người nào đủ uy tín để đảm nhiệm thành chủ, điều này cũng làm cho thực lực của bản thành lép vế trong bốn thành lớn, thậm chí rất có thể sẽ bị xóa tên trong bốn thành lớn. Hiện giờ, Ma Vân Thành đứng đầu của bốn thành có mưu đồ bất lợi cho thành ta, nguy cơ bốn phía, nếu Dương đạo hữu có thể đảm nhiệm thành chủ của bản thành, nhất định có thể chấn nhiếp bốn phương. Ngày Thiên Khung Thành quật khởi, cũng sẽ không xa lắm.

Quan Tòng đứng dậy, dựa vào đạo lý đồng đạo phân tích điều hơn lẽ thiệt.

Trong trận doanh Quan gia đều thập phần tán thành với việc này, đều phụ họa theo.

Bằng vào quan hệ giữa Dương Phàm và Quan Tùng, một khi hắn trở thành thành chủ bản thành. Chẳng những có thể thay đổi vận mệnh xuống dốc của Thiên Khung Thành, mà còn có thể mang đến càng nhiều ích lợi cho Quan gia.

- Ý tốt của Quan đạo hữu Dương mỗ tâm lĩnh, nhưng ta không thể đảm nhiệm chức vị thành chủ.

Dương Phàm đứng dậy, vẻ mặt đầy ý cười, từ chối cơ hội vô cùng hấp dẫn này.

- Ồ!

Hắn cự tuyệt, khiến các bậc cao Nguyên Anh trong đại điện đều ồ lên kinh ngạc, tất cả đều có vẻ khó có thể tin.

Không ngờ ngôi vị thành chủ của một trong bốn thành lớn ở Nội Hải, vẫn không làm cho người này động tâm?

Dương Phàm cũng không có giải thích nhiều nguyên nhân vì sao, rất quyết đoán dứt khoát cự tuyệt.

Thấy vậy, các tu sĩ trận doanh Quan gia đương nhiên không thể đề cập tới chuyện này nữa.

Còn Đại trưởng lão Tào gia khẽ thở một hơi nhẹ nhõm, mắt nhìn về phía nam nhân thần bí trên ghế chủ tọa kia, càng cảm thấy đối phương sâu không lường được.

Trưởng lão Quan gia cũng chăm chú nhìn Dương Phàm với ánh mắt phức tạp, trong lòng thầm than: "Có lẽ đạt tới cấp bậc của đối phương, đích xác sẽ không thêm quan tâm tới chủ vị đứng đầu của một tòa thành này."

- Dương đạo hữu! Ngài không muốn đảm nhiệm thành chủ bản thành, Quan mỗ không thể ép buộc.

Trên gương mặt già lão của Quan Tùng vẫn tươi cười, thẳng thắn thành khẩn thỉnh cầu:

- Dương đạo hữu đến bản thành có mấy ngày, Quan mỗ việc gấp quần thân, lại không kịp cũng ngài ôn chuyện, có thể lưu lại thêm một thời gian hay không.

Dương Phàm nhìn lão một cái, gật đầu nói:

- Được!

Hắn hiểu được một phần dụng ý của Quan Tùng, nếu lúc này mình có thể trấn thủ mấy ngày trong thành, thì có thể gia tăng uy tín của Quan gia ở trong thành.

- Không biết Dương đạo hữu dự tính đi tới chỗ nào ở Nội Hải?

Quan Trường Thiên hàm chứa ý cười hỏi.

- Thiên Nho Đảo!

Dương Phàm cũng không giấu diếm.

Đi Thiên Nho Đảo, bởi vì nơi đó một là gần chỗ tụ tập phường thị nhân loại lớn nhất hải vực, có thể tìm được tầm tích Thiên Nhất Hồn Thủy.

Hai là nơi đó cũng là chốn cũ vãn vương trong lòng hắn.

- Thiên Nho Đảo? Đường như chúng ta đã đi ngang qua rồi.

Trong đó một gã bậc cao Nguyên Anh thấp giọng lầm bầm.

Hắn nói thật không phải đặt điều nói bậy, lúc trước trên đường Dương Phàm bay về hướng Thiên Nho Đảo, vừa lúc gặp Thiên Khung Thành, đương nhiên Thiên Khung thành đã đi ngang qua nơi đó.

- Ha ha hácái này có quan hệ gì.

Quan Trường Thiên lộ vẻ mặt tươi cười:

- Cho Thiên Khung Thành thay đổi phương hướng, mục tiêu Thiên Nho Đảo!

Lời vừa nói ra, mấy Vị trưởng lão Nguyên Anh của Tào gia hơi chau mày.

Vì một người mà lại cho cả Tòa thành trên biển thay đổi đường hàng hải, thậm chí quay về lối cũ, điều này quả thực có điều không hợp lý

Đại trưởng lão Tào gia máy động môi, nhưng cuối cùng vẫn không có phản đối.

Hắn cũng có thể hiểu rõ ý của Quan gia, nếu có thể lập mối quan hệ tốt với nhân vật thực lực có thể sánh ngang chí cường giả Nội Hải trước mắt này, bất kể là đối với Thiên Khung Thành hay là Quan gia, đều có lợi ích thật lớn.

- Cái này có phải có hơi bất tiện hay không?

Dương Phàm chau chừ một lát rồi nói.

Vì ý muốn của riêng mình, mà thay đổi toàn bộ lộ trình của Tòa thành trên biển, điều này quả thực cũng có chút áy náy.

Nhưng rất nhanh, theo một tiếng ra lệnh của Quan Trường Thiên, mấy vạn tu sĩ cư ngụ trên Thiên Khung Thành, quả thực bắt đầu thay đổi phương hướng, chạy về hướng Thiên Nho Đảo!

- Sao lại thế này? Vì cái gì đột nhiên thay đổi lộ trình?

Trên tòa thành không hề ít tu sĩ không biết chuyện, xuất hiện một ít cảnh hỗn loạn nhỏ, nhưng rất nhanh có tu sĩ chấp pháp tới duy trì trật tự.

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái, nhưng rốt cục vẫn trầm mặc không nói gì.

Có lẽ, hắn cũng hiểu ra.

Thiên Cầm Nội Hải, hàng tỉ sinh linh nhìn như khổng lồ không thể nắm bắt.

Thế nhưng chân chính nắm giữ hướng đi và vận mệnh của Nội Hải, cũng chỉ gói gọn trong tay một vài cường giả đỉnh cao.

Chính như Thiên Khung thành hiện giờ, có tới mấy vạn tu sĩ cư ngụ trên tòa thành, đơn giản chỉ vì một ý muốn của Dương Phàm, mà thay đổi ý nguyện của mấy vạn người.

Thậm chí, Dương Phàm cũng không có ý tưởng này, mà là những cường giả kia chủ động thực hiện vì hắn.

Thiên Khung Thành hội nghị cao tầng lần này, nguyên nhân vì có sự hiện diện của vị khách nhân thần bí Dương Phàm này, đúng là vô cùng thuận lợi, trong hội nghị không có bất cứ tranh luận hay phản đối gì.

Cùng ngày, Quan gia an bài một chỗ khách phòng quy cách cao nhất, đẹp đẽ quý giá mà không mất thanh lịch cho ba người Dương Phàm.

- Dương Đại ca! Chúng ta phải ở trong này một đoạn thời gian sao?

Vân Vũ Tịch nắm tay Dương Phàm, trong đôi mắt đẹp hơi lộ vẻ không hiểu.

- Vũ Tịch! Muội sao vậy, không thoải mái à?

Dương Phàm nâng mặt của nàng lên, lắng lắng chiêm ngưỡng gương mặt thiên nhiên hoàn mỹ không tỳ vết ấy.

- Từ khi vào Nội Hải đến nay, Vũ Tịch luôn cảm thấy lời kêu gọi ở chỗ sâu trong linh hồn, nhưng vẫn mơ hồ không rõ

Trên gương mặt trong sáng rạng rỡ của Vân Vũ Tịch, mang theo vẻ hoài nghi ngay cả chính nàng cũng không thể nói rõ.

- Lời kêu gọi?

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng trọng.

- Thực thân thiết, quen thuộc, mà lại không thể dứt bỏ.

Màu xanh trong đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch hơi nhộn nhạo, thân thiết nhìn Dương Phàm, rồi dường như thực tùy ý hỏi:

- Dương Đại ca! Nếu một ngày nào đó Vũ Tịch mất tích, huynh sẽ làm sao?

- Tìm khắp chân trời góc biển, cũng phải tìm cho bằng được muối!

Dương Phàm hơi lộ ra ý cười, không rảnh suy tư nói.

Bất chợt hần chồm tới, khê hôn lên môi của nàng. Vân Vũ Tịch theo bản năng phản kháng, lại thất bại rồi, nhất thời bị lạc mất phương hướng trong đó

Khi hai người ôm hôn môi nhau, hai cổ khí tức sinh mệnh độc đáo giao tiếp vào nhau, dần dần ý thức hai người hòa hợp thành một, đồng thời sinh ra một loại cảm ứng thần bí.

Chỉ có điều Dương Phàm chung quy vẫn không có đột phá một phòng tuyến cuối cùng.

Vân Vũ Tịch có rụt rè và ngượng ngùng của nàng, chỉ cần hơi có ý phản kháng, Dương Phàm sẽ không cưỡng ép.

Là tiên tử hoàn mỹ trong mắt trong lòng mình, Dương Phàm không đành lòng làm vậy bấn tở giấy trắng thuần khiết này.

Từ đó về sau một đoạn thời gian, Dương Phàm, Vân Vũ Tịch, Hồ Phi ba người tạm thời lưu lại Thiên Khung Thành.

Đại trưởng lão Quan gia cũng Quan Tòng thường xuyên tìm tới nói chuyện trên trời dưới đất, cũng trao đổi một ít kinh nghiệm về tu luyện.

Ngẫu nhiên một lần, Dương Phàm hỏi Đại trưởng lão Quan gia chuyện có liên quan tới Hóa Thần kỳ, cảnh giới thần bí nhất này.

- Có liên quan tới Hóa Thần kỳ, lão hủ biết một chút, nghe nói cảnh giới này là lột xác thăng hoa thật lớn trên mặt linh hồn, nên muốn thành công tấn chức, rất khó rất khó

Quan Trường Thiên biết một vài điều, phần nhiều đều là suy đoán.

Dương Phàm hơi có vẻ thất vọng, vì để thôi diễn cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng, hần vốn định tìm hiểu một chút huyền ảo của cảnh giới Hóa Thần.

- Vậy xin hỏi Đại trưởng lão, trong Thiên Cầm Nội Hải, hiện nay có cường giả Hóa Thần kỳ hay không?

Dương Phàm đề cập tới vấn đề mình quan tâm nhất.

Giờ phút này, duy nhất có thể tạo thành uy hiếp với hần, chỉ có cao nhân Hóa Thần kỳ.

- Ở trong lịch sử Thiên Cầm Nội Hải, từng nhiều lần xuất hiện cường giả Hóa Thần kỳ, tuy nhiên chỉ là trong truyền thuyết. Còn Nội Hải hiện giờ, nghe nói cũng có cao nhân lánh đời như vậy.

Thần sắc Quan Trường Thiên dần dần ngưng trọng hần lên:

- Lão hủ biết, có một chỗ thực rất có thể có cường giả Hóa Thần kỳ.

- Chỗ nào?

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng,

- Vĩnh Hằng Đảo!

Quan Trường Thiên trịnh trọng thốt ra ba chữ.

Vĩnh Hằng Đảo, được xưng Mặt trận vĩnh hằng của tu sĩ nhân loại ở Nội Hải, niên đại tồn tại cực kỳ xa xưa, ngay cả hàng tỉ yêu tu, cũng chịu thua không thể công phá.

Nó đại biểu cho một chuyện thần thoại.

- Vĩnh Hằng Đảo

Dương Phàm thì trào lăm lăm:

- Lúc nào đó phải tới xem thử!

Tuy nhiên, trạm kế tiếp của hần chính là Thiên Nho Đảo, tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy, là một trong mục tiêu Dương Phàm không lúc nào không nghĩ tới.

Thiên Khung Thành chạy hai tháng trong hải vực mênh mông, rốt cục phía trước xuất hiện một hòn đảo căn cứ địa khổng lồ của nhân loại.

So sánh với các đảo khác bị yêu tộc thống trị nô dịch, hòn đảo này xuất hiện, giống như ánh rạng đông chiếu sáng bóng đêm.

Dương Phàm chăm chú nhìn hòn đảo ẩn sâu trong trí nhớ, sắc mặt hần lộ vẻ phức tạp khó nói nên lời.

Đây là Thiên Nho Đảo, hòn đảo cố định thuộc về nhân loại hiếm thấy trong Nội Hải.

Khi Thiên Khung Thành phương viên trăm dặm, hướng tới gần Thiên Nho Đảo, gợn sóng cuộn cuộn đánh vào hòn đảo khổng lồ kia.

Động tĩnh lớn như thế làm cho Thành lũy trên biển cũng Chiến hạm trên hải vực phụ cận, lay động một hồi.

Việc này thậm chí dẫn tới chú ý của tu sĩ chấp pháp trên Thiên Nho Đảo.

- Tòa thành trên biển thật lớn tòa thành này có lẽ là một trong bốn thành lớn ở Nội Hạ

- Kỳ quái, lão phu nhớ rõ mấy tháng trước, trên đường gặp Thiên Khung Thành đi ngang qua nơi này rồi, như thế nào lại quay trở lại?

Phụ cận Thiên Nho Đảo, dẫn lên một hồi náo động.

Thành lũy trên biển cấp bậc bốn đại thành ở Nội Hải hạ thủy làm cho vô số tu sĩ dừng chân quan sát.

Không lâu, trên Thiên Nho Đảo còn phái ra vài vị trưởng lão Nguyên Anh lại đây tiếp đón thăm hỏi.

Lúc này, Thiên Khung Thành phái Quan Trường Thiên, Quan Tùng đi ứng phó.

- Quý thành hai tháng trước dường như đã tới Thiên Nho Đảo, không biết lần này đến bản đảo, có dụng ý gì?

Cầm đầu Thiên Nho Đảo tiếp đón, là một lão nho sĩ mặc áo xanh, đúng là một Vị đại tu sĩ Nho môn, lời nói cực kỳ hoà nhã.

- Thì ra là diện chủ Tử Thiên diện.

Quan Trường Thiên thập phần khách sáo, sau đó lại cười nói:

- Lần này Thiên Khung Thành tới quý đảo, là vì đưa ba vị khách quý đến Thiên Nho Đảo, hy vọng diện chủ Tử Thiên có thể chiếu cố một phần.

- Ba Vị khách quý?

Thanh sam lão nho sĩ lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng âm thầm lú lẫm: "Nhân vật nào, mà lại khiến cho Thiên Khung Thành tự mình đưa tới, chẳng lẽ là chí cường giả Nội Hải?"

614. Chương 598: Nam Đế Tái Hiện

Giờ phút này, khi lão nghe nói, Thiên Khung Thành một trong bốn đại thành Nội Hải, đi vòng trở lại Thiên Nho Đảo, mục đích chỉ vì đưa ba vị khách quý tới, lão không khỏi kinh ngạc khó hiểu.

- Xin hỏi Quan đại trưởng lão, các ngài đưa ba vị khách quý là những ai vậy?

Ngay cả với kiến thức rộng rãi của lão nho sĩ áo xanh, cũng không tìm nổi tò mò, ngấm ngấm dùng thần thức truyền âm hỏi:

- Chẳng lẽ là vị chí cường giả Nội Hải nào?

Trong ý nghĩ của lão, nhân vật có thể hưởng thụ đãi ngộ như thế, chỉ có mười hai đại chí cường giả ở Thiên Cầm Nội Hải.

Bình thường đại tu sĩ Nguyên Anh, tuy rằng thân phận cũng rất cao cả, nhưng còn không có tư cách để cho Thành lũy trên biển cấp đãi thành đón tiếp đưa tiễn.

Nghe hỏi, Quan Trường Thiên mỉm cười thần bí, cũng không có nói lộ ra chân tướng.

Điều này càng dẫn tới tò mò cho lão nho sĩ áo xanh, trong mắt lão lộ ra vài phần hưng phấn và chờ mong, lão thầm nghĩ: "Xem ra bị ta đoán đúng rồi, chỉ không biết là vị chí cường giả nào Thiên Khung Thành tiếp đưa đến đây?"

Sau khi lòng hiếu kỳ bị gợi lên, lão nho sĩ áo xanh đương nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.

Chí cường giả Nội Hải, nếu có thể có một chút xú giao tình cũng một vị trong đó, cho dù trả bất cứ giá nào cũng đáng giá.

Sáng sớm ngày hôm sau, hơn mười vị trưởng lão Nguyên Anh Thiên Khung Thành, đưa tiễn ba vị khách quý đến ngoài tòa thành.

- Đại trưởng lão, Quan đạo hữu! Các vị không cần tiễn nữa, Dương mỗ có chuyện riêng cần phải làm, hành động một mình tiện hơn. Sau này nếu có duyên, lại đến quấy rầy Thiên Khung Thành.

Dương Phàm dừng chân lại, thần sắc bình tĩnh, nói với mọi người.

- Dương đạo hữu bảo trọng!

Trong mắt Quan Tùng đầy vẻ chân tình thành khẩn, ôm quyền hướng Dương Phàm nói.

Trước lúc cáo biệt Dương Phàm tặng Quan Tùng một tấm ngọc phù màu đen, khẽ dặn dò thêm một chút, Quan Tùng trình trọng thu cất, trong mắt lộ vẻ cảm kích.

Cứ như vậy, hơn phân nửa bậc cao Nguyên Anh trên Thiên Khung Thành đều ra khỏi thành, nhìn theo ba người Dương Phàm rời đi.

Lão nho sĩ áo xanh ở ngay tại hải vực phụ cận, thần thức bắt giữ được tình cảnh như thế, giật mình cả kinh không nhỏ.

Dương Phàm vừa mới bay ra mười mấy dặm, lão nho sĩ liền bay lại tiếp đón, cung kính nói:

- Tại hạ Tử Uyên, điện chủ Tử Thiên điện Thiên Nho Đảo, nghe nói Thiên Khung Thành buông xuống ba vị khách quý, đặc biệt tới nghênh đón.

- Điện chủ Tử Thiên điện?

Dương Phàm đảo mắt nhìn qua, sắc mặt lộ vẻ khác lạ.

Nhớ ngày đó, lần đầu tiên hắn đến Thiên Nho Đảo chính là được Quan Tùng đưa đến Tử Thiên điện, chỗ giao dịch bậc cao nhất này.

Tuy nhiên với tầng lớp của Dương Phàm lúc ấy, không có khả năng được tiếp xúc với nhân vật cấp bậc điện chủ Tử Thiên điện này.

- Chẳng lẽ đạo hữu từng nghe qua Tử Thiên điện?

Lão nho sĩ áo xanh nét mặt ôn hoà, trên mặt hơi có vẻ tự hào.

Nếu đề cập tới Tử Thiên điện, ở Thiên Nho Đảo thậm chí ở hải vực phụ cận mấy ngàn vạn dặm này, đều là tiếng tăm lừng lẫy, đặc biệt là ở trong giới bậc cao.

- Một trăm năm trước ta có vào Tử Thiên điện.

Dương Phàm hơi lộ ra ý cười, hồi tưởng lại chuyện lúc trước.

- Đạo hữu ngài trước đây đã từng tới Tử Thiên điện, vậy mà lão phu không biết?

Lão nho sĩ áo xanh cả kinh, đồng thời cũng vô cùng hối tiếc: nhân vật chí cường Nội Hải đã từng tới Tử Thiên điện, mà hần thân là chủ nhân lại hoàn toàn không biết gì cả.

- Ha ha! Đạo hữu không biết cũng là chuyện bình thường. Lúc ấy Dương mỗ còn là một tu sĩ Kim Đan.

Dương Phàm hồ hững cười.

Từng đi Nội Hải là vì chạy trốn chết tiệt tu, vô cùng hạ thấp. Cho đến trước khi mở Thiên Lan điện, hần cũng chỉ là một tiểu nhân vật không muốn người ta biết.

- Kim Đan?

Sắc mặt lão nho sĩ áo xanh cứng đờ, đột nhiên lão cảm thấy không thích hợp.

Sau một hồi quan sát, lão phát hiện Dương Phàm không phù hợp với bất cứ một chí cường giả nào trong Nội Hải.

Hồ Phi chỉ là tu vi Nguyên A trung kỳ, không cần xem xét, về phần Vân Vũ Tịch, trong Nội Hải càng không có tiên tử tuyệt mỹ tự nhiên thanh nhã như thế, xem tu vi cũng chưa đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Duy nhất chỉ có Dương Phàm nhìn không thấu, ở trăm năm trước lại chỉ là một tu sĩ Kim Đan.

Nói như vậy, ba người này cũng không phải là một người nào trong mười hai đại chí cường giả Nội Hải.

Thoáng chốc, lão nho sĩ áo xanh thất vọng, rồi có cảm giác như mình bị lừa gạt.

Nhưng trong lòng lão vẫn không nghĩ ra, nếu chỉ là ba vị cường giả Nguyên Anh bình thường, thì không đáng để Thiên Khung Thành cung kính đưa tiễn ra ngoài tòa thành như vậy.

Hơn nữa xem tình hình lúc này, các vị trưởng lão Thiên Khung Thành, bao gồm Đại trưởng lão, đều thấp phần cung kính với Dương Phàm.

Trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng lão nho sĩ áo xanh vẫn tươi cười như trước nói:

- Xin hỏi Dương đạo hữu, lần này ngài đến Thiên Nho Đảo có tài liệu gì cần giao dịch? Rất nhiều tài liệu cao cấp trên đảo đều có giao dịch trong Tử Thiên điện, trong đó cũng có vô số cao nhân

- Tử Thiên điện?

Dương Phàm gật gù đầu, ba người theo lão nho sĩ chạy tới Tử Thiên điện.

Phi hành một lát, đi vào một chỗ trước cái cầu, chỉ thấy lão nho sĩ vỗ hạt châu phía trước cầu một cái.

"Vù!"

Một vầng hào quang trắng xóa chói mắt bao phủ mấy người, trong nháy mắt biến mất trên cầu.

Ngay sau đó, ba người tới Tử Thiên điện.

Hồ Phi cảm thấy rất ngạc nhiên, Dương Phàm thì bình thản như thường.

Sau đó tiến vào Tử Thiên điện, rất nhiều tu sĩ bậc cao, đều ân cần chào hỏi lão nho sĩ áo xanh.

- Điện chủ! Ngài thật lâu mới thấy mặt đây!

Một vị trang niên hơi béo mập đi tới, ân cần cung kính nói.

- Ô! Các vị đạo hữu bên cạnh ngài là ai đây?

Không ít người tò mò nhìn về phía ba người Dương Phàm.

Đặc biệt là Hồ Phi, Vân Vũ Tịch rất thu hút chú ý của mọi người, ngược lại Dương Phàm thì bị phần lớn mọi người xem thường không nhìn vào mắt.

- Ha ha! Họ là khách quý đến từ Thiên Khung Thành!

Lão nho sĩ cười nói.

Thiên Khung Thành?

Trong mắt chúng tu sĩ đều lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc, dẫn lên một hồi xô xao nhỏ.

Danh tiếng của bốn đại thành Nội Hải, đương nhiên là như tiếng sấm bên tai.

- Mời ba vị!

Lão nho sĩ ra dấu tay mời mấy người Dương Phàm lên trên Tử Thiên điện, vừa đi vừa giới thiệu.

Chúng tu sĩ trong Tử Thiên điện thấy tình cảnh như vậy đều vô cùng kinh ngạc, càng ngày càng tò mò đối với thân phận của ba người Dương Phàm.

- Dương đạo hữu thấy thích tài liệu nào, có thể trực tiếp lựa chọn giao dịch, có lão phu ở đây không lo bị lừa gạt xảo trá.

Lão nho sĩ cười tủm tỉm nói.

Trên đường đi, phần lớn thời gian lão đều chú tâm quan sát Dương Phàm. Lão có cảm giác người này có một loại khí tức độc đáo, hoàn toàn nhìn không thấu.

Suốt đời lão, duy chỉ có một người, cũng đã mang tới cho lão cũng loại cảm giác đó.

Cho nên, lão đối xử với Dương Phàm thập phần khách sáo, nói ra lời lẽ khách sáo mà mặt không đổi sắc. Thế nhưng quan sát Dương Phàm thật cẩn thận, lão cũng không tìm được manh mối gì.

- Làm phiền Tử điện chủ rồi!

Dương Phàm mở rộng cảm quan, nhìn khắp Tử Thiên điện không sót một cái gì.

Trừ Thiên Nhất Hồn Thủy ra, Dương Phàm cũng cần một số tài liệu khác.

Từ đó về sau, trong vài canh giờ, Dương Phàm một hơi giao dịch mấy chục loại tài liệu.

Những tài liệu này, trên cơ bản đều vô giá, khó gặp.

Lão nho sĩ áo xanh một đường đi theo, không khỏi lú lẫm, khi thấy Dương Phàm mỗi lần móc ra linh thạch, đều là từng đồng từng đồng linh thạch thượng phẩm, vậy mà ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái.

Hơn nữa, hắn ngẫu nhiên lấy ra tài liệu để giao dịch, đều khiến cho người ta vừa động tâm vừa kinh sợ vừa hâm mộ.

Ngay tại giao dịch một dạng tài liệu quý hiếm vừa rồi, Dương Phàm xuất ra một khối Băng Ngọc Nham.

Tuy rằng chỉ là một khối Băng Ngọc Nham nhỏ, lại dẫn lên một hồi náo động.

Phải biết rằng tại Nội Hải này, loại thiên địa linh vật có tính hàn như vậy, gần như đã tuyệt tích, chỉ ở trong sách cổ có ghi lại.

Suốt đoạn đường đi này, lão nho sĩ áo xanh nhiều lần trong mắt sáng ngời, đối với các thứ Dương Phàm đưa ra đều ngạc nhiên và thần phục không thôi.

Cuối cùng, lão cho ra một cái kết luận, phàm là vật gì đối phương đưa ra, không một vật nào là vật tầm thường.

Khi tài liệu giao dịch không còn nhiều lắm, lão nho sĩ dẫn Dương Phàm lên mặt điện của Tử Thiên điện tầng cao nhất ít khi mở ra.

- Dương đạo hữu! Những tài liệu ngài đưa ra, thực khiến cho người ta mở rộng tầm mắt!

Lão nho sĩ tán thưởng.

- Để đạo hữu chê cười rồi! Những thứ này phần lớn là Dương mỗ không dùng tới!

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái, nuốt trở vào hai chữ "thứ phẩm".

Hắn đưa ra giao dịch, đương nhiên không phải là đồ tốt nhất, thường là thứ phẩm, thậm chí là một loại phế phẩm.

Lão nho sĩ áo xanh tuy rằng không có nghe đầy đủ, nhưng cũng có thể hiểu được đại khái ý tứ, trong lòng không khỏi co giật mạnh một cái, ở ngoài mặt lão kiệt lực không chế tâm tình của mình.

- Tử điện chủ! Lần này Dương mỗ đến Thiên Nho Đảo, mục đích chính cũng không phải là giao dịch những thứ này, mà muốn tìm nguồn tin về một loại vật phẩm khác trong truyền thuyết

Dương Phàm vừa chuyển đề tài, thần sắc trịnh trọng hẳn lên

Lão nho sĩ nghe vậy, trong lòng thầm kinh ngạc, hóa ra Dương Phàm vừa rồi ra tay một phen, chỉ là tùy tiện mà thôi, cũng không phải là mục đích chính của chuyến đi Thiên Nho Đảo lần này.

- Mời đạo hữu cứ nói!

Lão nho sĩ chấn động tâm thần, sắc mặt nghiêm túc nói.

- Thiên Nhất Hồn Thủy, loại vật trong truyền thuyết này, Tử điện chủ nghe nói qua chưa?

Dương Phàm nhẹ nhàng nói ra.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Lão nho sĩ nhướng lông mày lên:

- Vật ấy tại Nội Hải cũng tuyệt tích rồi!

- Chẳng lẽ trong Nội Hải, chưa từng xuất hiện vật ấy?

Dương Phàm không khỏi có chút thất vọng.

- Vậy cũng không phải.

Lão nho sĩ lắc đầu:

- Trong điển tịch có ghi lại, rất lâu trước kia ở trong Thiên Lan điện từng xuất hiện Thiên Nhất Hồn Thủy, nhưng chỉ xuất hiện một lần rồi im bất!

- Thiên Lan điện?

Dương Phàm rơi vào phút trầm tư ngẩn ngui.

Từ Bắc Tàn đến Cực Bắc, tiếp theo từ Cực Bắc đến Nội Hải, hần đường như hiểu được, thế gian kỳ vật Thiên Nhất Hồn Thủy này, chỉ có tại một số địa phương kế thừa từ thời thượng cổ đến nay, mới có thể có.

Tuy nhiên, nếu trong Thiên Lan điện từng xuất hiện vật ấy, trong lòng Dương Phàm lại sinh ra vài phần chờ mong.

Sau khi xác định manh mối duy nhất của Thiên Nhất Hồn Thủy tại Nội Hải, Dương Phàm nói chuyện phiếm một lát, liền chuẩn bị cáo từ.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung Thiên Nho Đảo, sinh ra một luồng kiếm ý sắc bén đáng sợ, truyền đến một áp lực tạo cảm giác hít thở không thông.

Phía chân trời trên đám mây tung bay cuồn cuộn, mơ hồ có thể thấy được cầu vồng kiếm quang ba màu.

- Không xong! 'Hần' lại tới nữa rồi!

Lão nho sĩ áo xanh chợt biến sắc.

Dương Phàm cảm ứng được một khí tức Kiếm tu rất cường đại, so với Lăng Tiêu kiếm tiên trong ba đại tu sĩ Bắc Tàn còn mạnh hơn không chỉ gấp đôi.

Kiếm ý của cường giả như thế, gần như mang đến một áp lực không nhỏ cho Dương Phàm.

Hần vội vàng ngẩng đầu, nhìn lên trên, thần thức bắt giữ được hình ảnh một nam tử đầu bạc lưng đeo bảo kiếm. Lấy hắn làm trung tâm một vầng kiếm quang ba màu, xuyên qua đám mây trên bầu trời Thiên Nho Đảo, như giông tố giáng xuống.

- Tam Sát Nam Đế! Không ngờ lại là hắn!

Dương Phàm rút cục lộ vẻ kích động.

Trên không trung nam nhân đầu bạc kia nhắm chặt hai mắt, lưng đeo bảo kiếm, cứ như vậy lơ lửng trên trời cao chậm rãi áp bức xuống.

Tam Sát Nam Đế, nhân vật danh tiếng lẫy lừng oai chấn bốn phương Nội Hải, được xưng là một trong số cường giả thực lực tiếp cận nhất mười hai đại chí cường giả.

- Dương đạo hữu chờ một chút! Người này có lẽ lại là tới khiêu chiến Thánh hiền Khổng Nhạc, ta đi ứng phó một chút!

Lão nho sĩ nói dứt lời, trên người trào ra một cỗ khí tức màu tím mênh mông cuộn cuộn, ngay sau đó liền bay vút lên trời cao, xa xa đối diện cũng Tam Sát Nam Đế.

- Tử điện chủ! Một trăm năm trước, sự thật đã chứng tỏ, ngươi không phải là đối thủ của Nam mỗ.

Tam Sát Nam Đế không có mở mắt, thanh âm nhàn nhạt mơ hồ, phẳng giống như từ không gian khác truyền tới.

- Buồn cười! Thánh hiền Khổng Nhạc được tôn xưng là một trong chí cường giả Nội Hải, đâu cho phép ngươi năm lần bảy lượt khiêu chiến, quấy rầy yên tĩnh của ngài?

Lão nho sĩ cười khì nói.

- Hãy truyền lời cho ta, đây là một lần khiêu chiến cuối cùng của Nam mỗ. Năm vị đại Nguyên Tôn Thiên Cầm Nội Hải, từ nay về sau, cũng phải đổi chủ đổi vị trí

615. Chương 599: Chí Cường Giả Nội Hải!

Tam Sát Nam Đế vẫn nhắm mắt, mái tóc bạc trên đầu tung bay phất phơ theo chiều gió, thanh âm nhưng lại dị thường bình thản mà lời nói phát ra, lại làm khiếp sợ ngàn vạn tu sĩ phía dưới.

Xôn xao!

Ngàn vạn tu sĩ trên Thiên Nho Đảo, nhộn nhạo sôi trào, tin tức này cũng rất nhanh truyền khắp đảo.

- Tam Sát Nam Đế càng ngày càng cuồng ngạo, lúc trước vài lần bại dưới tay Thánh hiền Khổng Nhạc, lần này lại tới khiêu chiến, mà còn tuyên bố muốn đổi chủ đổi vị trí của năm đại Nguyên Tôn.

Một vị cường giả Nguyên Anh Nho môn mỉm cười thấp giọng nói.

- Chuyện đùa! Địa vị chí cường giả Nội Hải đâu có dễ lay động, chúng ta cứ chờ xem trò hay đi! Thuận tiện quan sát dung mạo của chí cường giả Nội Hải.

- Tam Sát Nam Đế khiêu chiến mấy lần trước đây, đều là quyết đấu bí mật, bại mà lui về. Không ngờ lần này dám công khai khiêu chiến, mà lại nói rõ là lần khiêu chiến cuối cùng, tràn đầy tự tin, chẳng lẽ hẳn thực sự nắm chắc phần thắng?

Các vai vế bậc cao trên Thiên Nho Đảo, đều phát hiện chuyện hay kéo tới, rồi một đám sôi nổi bàn tán, nước miếng tung bay, thật náo nhiệt.

Tuy nhiên, đại đa số đối với việc này đều thập phần hưng phấn và chờ mong.

Loại trận chiến cấp bậc này đúng là hiếm thấy, tu sĩ bậc cao bình thường có lẽ cả đời đều khó được nhìn thấy một lần.

Dương Phàm theo các tu sĩ bậc cao, cùng nhau bay ra Tử Thiên điện, quan sát Tam Sát Nam Đế trên không trung, một nhân vật danh tiếng lẫy lừng Nội Hải.

"Tu vi của Tam Sát Nam Đế, đột nhiên tăng mạnh so với trăm năm trước" Dương Phàm quét ánh mắt về phía nam nhân đầu bạc lơ lửng phía trên, rõ ràng phát hiện biến hóa của đối phương.

Đồng thời, trong nội tâm hẳn cũng có chút chờ mong Thánh hiền Nho môn Khổng Nhạc xuất trường.

Ngay lúc Dương Phàm đánh giá Tam Sát Nam Đế, cặp mắt nhắm chặt của nam nhân đầu bạc, dường như sinh ra cảm ứng, bỗng nhiên mở to mắt.

Một tia sáng sắc bén nổ rộ từ trong mắt Tam Sát Nam Đế, chiếu xuống trong đám người ngàn vạn tu sĩ, rồi chăm chú nhìn trên người Dương Phàm.

Dương Phàm hơi giật mình cả kinh, không ngờ người này có trực giác chiến đấu nhạy cảm như thế lập tức cảm ứng được tồn tại của mình.

Khi Tam Sát Nam Đế mở mắt chăm chú nhìn Dương Phàm, các tu sĩ trong vòng trăm trượng quanh thân hắn, lập tức như nghẹt thở, sắc mặt tái nhợt, không rét mà run cầm cập.

Chẳng qua đương sự Dương Phàm này vẫn đứng sừng sững giữa đám người ngàn vạn tu sĩ, sắc mặt bình tĩnh như thường, ánh mắt bình thản đối mắt cùng Tam Sát Nam Đế.

Trong mắt Tam Sát Nam Đế thoáng hiện lên vẻ khác lạ, trong lòng lấy làm kinh ngạc, không nghĩ tới trên Thiên Nho Đảo lúc này, trừ Khổng Nhạc còn có nhân vật cùng cấp bậc như vậy.

Nam nhân trước mắt này, hắn đứng lặng bất động thật bình thường, mà giống như một biển rừng mênh mông vô cùng vô tận, không thể nắm bắt, lại giống như một ngọn núi cao vời vợi, không thể vượt qua.

Sâu không lường được!

Đây là cảm giác của Tam Sát Nam Đế.

Đối mặt với loại tình huống này, trên người hắn mơ hồ phát ra một tia chiến ý, lại bị Hồ Phi bên cạnh Dương Phàm cảm ứng được.

- Tiểu tử lông trắng này thực lực thật cường đại, ta thực muốn đấu cùng hắn!

Hồ Phi hai mắt phát sáng, xoa xoa tay, bộ dáng rục rịch muốn ra tay.

- Trước không nên hành động bừa bãi! Người này khiêu chiến chính là Nho Môn Thánh Hiền

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hồ Phi nghe vậy, chỉ đành tạm thời thu lại chiến ý, trên mặt vẫn giữ dáng vẻ nôn nóng khó nhịn.

- Tam Sát Nam Đế! Thiên Nho Đảo đâu phải là chỗ người tự cao tự đại, tùy ý làm càn? Bản điện khuyên người xuống dưới, tự mình xin lỗi Khổng Nhạc đại nhân, cho dù là khiêu chiến, cũng có thể tiến hành từ phía cấp dưới.

Lão nho sĩ áo xanh nói với lời lẽ chính nghĩa.

- Một trận chiến này Nam mỗ ở vào tình thế bất buộc, phải công khai trước công chúng.

Tam Sát Nam Đế lại nhắm hai mắt lại, giọng điệu thực bình thản, nhưng lời nói lại cuồng ngạo tới cực điểm.

- Thật buồn cười! Chỉ cường giả chân chính, đâu dễ cho người khiêu chiến!

- Bớt nói nhảm đi! Người còn lải nhải nữa, đừng trách Nam mỗ ra tay vô tình!

Trong thanh âm Tam Sát Nam Đế đầy ý thờ ơ xem thường.

- Người

Lão nho sĩ áo xanh giận dữ sắc mặt xanh mét.

- Một trong nguyên tắc "tam sát", kẻ lải nhải đối trá, giết!

Tam Sát Nam Đế mở to mắt, phát ra một tia sáng lạnh, sát ý lạnh thấu xương kia khiến toàn trường vốn đang sôi nổi nóng động, thoáng chốc rơi vào cảnh tĩnh lặng.

Tiếng tim đập cũng tiếng hít thở nghe thật rõ ràng như vậy.

Trong mắt lão nho sĩ đầy áp lửa giận, ở bên bờ sắp bùng nổ, thế nhưng dưới sát khí lãnh liệt của Tam Sát Nam Đế, trên trán lão đột nhiên tuôn chảy mồ hôi lạnh.

Nguyên tắc "tam sát" là nguyên tắc sát phạt nổi tiếng Nội Hải của Tam Sát Nam Đế, một khi ở trước mặt hần vi phạm nguyên tắc, không có bao nhiêu người có thể may mắn còn sống sót.

- Sát!

Tiếng nói vừa dứt, từ đầu ngón tay Tam Sát Nam Đế xẹt ra một tia kiếm quang màu trắng chói mắt, vạch ngang qua bầu trời, bay tới.

"vèo! Âm!"

Lão nho sĩ áo xanh tu vi cũng đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, vậy mà thân mình lão lão đảo, linh khí dày đặc quanh thân bị chấn nát, vàng sáng màu trắng nhạt trước người lão từng chút một biến mất.

Trên trán lão nho sĩ toát mồ hôi lạnh, trên vai lộ ra một vết máu gần sát cổ họng, nếu lão phản ứng chậm một chút, hậu quả thực khó có thể tưởng tượng.

Trong chớp mắt Tam Sát Nam Đế ra tay đó, Dương Phàm không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, tốc độ đối phương công kích có thể nói thật khủng bố, mắt còn chưa kịp chớp một cái, lão nho sĩ áo xanh đã bị thương.

- Người là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, Nam mỗ một kiếm không có giết chết, có thể liên tục công kích, không ngừng đuổi giết ba ngày.

Khóe miệng Tam Sát Nam Đế nhếch lên lộ ra một tia cười lạnh.

Vi phạm nguyên tắc "tam sát", nếu là tu sĩ bình thường, bao gồm tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ, Tam Sát Nam Đế chỉ xuất ra một kiếm, trên cơ bản một kiếm giết chết trong nháy mắt.

Lúc trước ở Thiên Nhạc Viên, tả hộ pháp Thanh Long chính là chết như vậy. Lúc đó Thanh Giao Long có chuẩn bị trước, cộng thêm Long Văn mật quyển hộ thân, miễn cưỡng giữ được một mạng.

Mà nhằm vào đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nếu vi phạm nguyên tắc "tam sát", thì không có hạn chế này, sẽ bị Tam Sát Nam Đế đuổi giết ba ngày, không có hạn chế xuất kiếm ra chiêu.

Đây là trò chơi, do chính cường giả đỉnh cao quy định ra trò chơi.

- Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!

Lão nho sĩ cười lạnh một tiếng, quanh thân nổi lên khí tức màu tím cuộn cuộn, bên trong như ẩn như hiện có thể thấy được lấp lóe lôi vân. Trong tay lão nhiều thêm một thanh bội kiếm phong cách cổ xưa, dày đặc hàn khí, quét ngang một kiếm, phát ra kiếm quang màu tím sáng ngời như ban ngày.

Đều là đại tu sĩ Nguyên Anh, lão nho sĩ áo xanh mặc dù kiêng kỵ kinh sợ đối phương, nhưng cũng chưa tới mức hoàn toàn không dám chống cự.

Giờ phút này, ở trước mặt nhiều người như vậy, Tam Sát Nam Đế làm như thế khiến lão bằng mọi cách phải giữ thể diện? Cho dù liều cái mạng già, cũng sẽ không thần phục dưới uy hiếp của đối phương.

- Tốt lắm, trước khi giao đấu với Khổng Nhạc, trước hoạt động cùng người cho nóng người.

Thân hình Tam Sát Nam Đế nhanh như tia chớp, quang ảnh ba màu ở trên không trung nhoáng lên một cái, trong nháy mắt phóng ra từng đạo kiếm quang màu trắng, bao phủ áp chế lão nho sĩ áo xanh.

Lão nho sĩ áo xanh vung thanh bội kiếm phong cách cổ xưa, trong thời gian ngắn giao phong mấy chục lần cùng Tam Sát Nam Đế.

"Phù!"

Ngay sau đó, thân hình lão cấp tốc thối lui, kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, trên người có rất nhiều vết kiếm thương, có vài chỗ đều là gần sát bộ vị yếu hại.

- Thời hạn chết của ngươi đến rồi!

Trong mắt Tam Sát Nam Đế lộ ra đầy sát khí, trong bàn tay ngưng tụ ra một luồng kiếm khí ba màu như bóng với hình, tốc độ so với hần còn nhanh hơn, trong nháy mắt bắn lại đây.

Thân hình lão nho sĩ cứng đờ, có cảm giác như nghệt thở.

Dương Phàm cũng cảm ứng được luồng kiếm quang ba màu ngưng tụ trong bàn tay Tam Sát Nam Đế, lực công kích này mơ hồ đạt tới điểm cực hạn của Nguyên Anh kỳ, tới gần Hóa Thần Kỳ.

Một kích như thế từ sau lưng mà đến, cho dù không giết chết lão nho sĩ áo xanh tại chỗ, cũng có thể làm lão bị thương nặng.

Ngay tại thời khắc nguy cấp chỉ mảnh treo chuông này.

- Dừng tay!

Một thanh âm hùng hồn mà rộng rãi bao la, dường như từ trong thiên địa buông xuống, khiến thân hình Tam Sát Nam Đế khựng lại, nghiêng người nhìn về một hướng.

- Ha ha ha Khổng Nhạc! Rốt cục ngươi chịu ra mặt rồi?

Tam Sát Nam Đế ngưng đuổi giết, trong mắt lộ đầy vẻ hưng phấn chờ mong.

Tiếng nói hùng hồn vừa dứt, một quang ảnh màu xanh xuyên qua tầng mây bay đến, lộ ra một lão tiên sinh dáng người khoảng chừng bảy mươi.

Lão tiên sinh này, râu bạc trắng dài ba thước bay phất phơ, thân mặc nho bào màu trắng cũ kỹ, mặt trên còn có không ít mụn vá, trong tay cầm một cây thiết thước màu xanh, tướng mạo uy nghiêm mà không mất vẻ hòa ái.

Theo lão hạ xuống, một cỗ chính khí Nho môn mệnh mông dăng trào xông thẳng lên trời cao.

- Thánh hiền Nho môn!

- Bái kiến Thánh hiền!

Phía dưới đông đảo tu sĩ Nho môn đều sôi trào nhiệt huyết, kích động hưng phấn, quXXuống vái lạy, tôn kính như thần linh.

Dương Phàm cẩn thận quan sát Thánh hiền Nho môn một trong năm đại Nguyên tôn Nội Hải.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy phong thái của một trong mười hai đại chí cường giả Nội Hải.

- Nam Kiếm Đế! Ngươi rốt cục vẫn còn đến đây

Khổng Nhạc vẫn thần sắc an tường, ánh mắt chiếu trên người Tam Sát Nam Đế, khẽ than mang theo vài tia buồn rầu.

Dương Phàm từ trong giọng nói của lão, dường như cảm nhận được một loại tình hoài khó có thể nói nên lời.

Tiếp tục quan sát cẩn thận Khổng Nhạc, trong mắt hắn chợt lóe sáng.

Đúng lúc này, Thánh hiền Khổng Nhạc, như cố ý vô tình liếc mắt nhìn về phía Dương Phàm một cái, dường như cũng cảm ứng được tồn tại của hắn.

Dương Phàm cũng không bắt ngờ, vừa rồi khi mình toàn lực thăm dò, nếu đối phương không cảm ứng được mới kỳ quái.

- Khổng Nhạc! Trận chiến hôm nay cũng là một lần khiêu chiến cuối cùng của Nam mô với ngươi.

Tam Sát Nam Đế nói với sắc mặt bình thản, thân quang trong đôi mắt, lộ ra một niềm tự tin không hề che dấu.

Sự tự tin cũng chiến ý này làm cho cả người hắn bất cứ lúc nào cũng duy trì một loại cảnh giới đỉnh cao.

- Ta cũng sớm biết một ngày này đã đến!

Khổng Nhạc thần sắc thủy chung có vẻ trầm ngâm, rồi thản nhiên thốt ra một câu:

- Lên trên đi!

Tiếng nói vừa dứt, một bóng xanh bắn thẳng lên phía chân trời.

Thân hình Tam Sát Nam Đế nhoáng lên một cái, quang ảnh ba màu bắn theo như bóng với hình.

Thoáng cái, hai người bay đến trên tầng mây phía trên bầu trời Thiên Nho Đảo.

Ở trên bầu trời cao như thế, bốn phía còn có cương phong mãnh liệt không thể tưởng tượng, tu sĩ bình thường căn bản không có khả năng lên đến độ cao này.

”Keng! Keng!”

Ngay sau đó, chỉ thấy quầng sáng màu xanh mênh mông cuộn cuộn cùng hào quang ba màu chói mắt kinh người kia, ở phía trên tầng mây lần lượt chớp động.

”Ầm! Ầm!”

Sau va chạm, dưới tầng mây giáng xuống từng tia từng tia sấm chớp, từng cơn từng cơn gió lốc.

Các tu sĩ bình thường chỉ có thể ở phía dưới ngẩng đầu nhìn ngưỡng mộ, không thể lên trên một bước, cho dù chỉ tới gần khu vực kia, lập tức sẽ bị dư ba công kích đáng sợ đó đánh chết.

Tất cả cường giả bậc cao Nguyên Anh, trên mặt đều ngưng trọng, nhìn chăm chăm lên khu vực mây đen quay cuồng, hào quang rực rỡ chói mắt đó.

Dương Phàm sắc mặt hơi nghiêm trọng, thần thức của hắn xuyên thấu qua tầng mây, quan sát trận chiến đấu giữa hai đại cường giả đỉnh cao, trong lòng không khỏi trầm kinh hãi.

Hai người này chiến đấu với nhau, hiển nhiên vượt trên xa đại tu sĩ bình thường.

Càng khiến Dương Phàm ngạc nhiên, là lực công kích của hai người này đều đạt tới tiếp cận bên bờ Hóa Thần kỳ.

Một hồi lâu sau, chỉ thấy trên người Khổng Nhạc hiện lên một tầng quang y chiếu rọi quang văn màu xanh, nổ rộ khí tức mênh mông kinh người, rồi khí tức trên người lão đột nhiên kéo lên, cảnh giới pháp lực gần như đạt tới Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết.

”Linh bảo kế thừa!” Dương Phàm chấn động.

- Đây là Thanh Thiên Y, chí bảo của Nho môn!

Không ít tu sĩ Nho môn bật thốt lên.

Dương Phàm phát hiện, sau khi thêm vào Thanh Thiên Y, cảnh giới pháp lực của Khổng Nhạc tăng mạnh, chỉ cách nửa chân bước vào Hóa Thần kỳ.

Đây là thực lực của chí cường giả Nội Hải.

Dương Phàm đột nhiên hiểu rõ vì sao mười hai đại chí cường giả Thiên Cầm Nội Hải, có thể bao trùm phía trên hàng tỉ sinh linh khiến vô số Nguyên Anh, Biến Hóa kỳ cùng cấp bậc phải ảm đạm thất sắc.

Mà Tam Sát Nam Đế, một lần khiêu chiến cuối cùng này, hắn có thể lay động được địa vị của chí cường giả Nội Hải hay không?

616. Chương 600: Huyền Linh Chân Kiếm

Luồng lực lượng bàng bạc mênh mông cuộn cuộn này, không phải sức một người có thể sánh bằng.

Thánh hiền Khổng Nhạc, tu vi thân mình đã đạt tới Nguyên Anh đỉnh, cảnh giới cực cao, giờ phút này cộng thêm vào uy lực của Thanh Thiên Y, tu vi cảnh giới lại tăng lên trên diện rộng, nửa chân bước vào Hóa Thần kỳ.

Dưới tầng mây đông tổ cuộn cuộn phía chân trời, ngàn vạn tu sĩ Thiên Nho Đảo thật sâu rung động.

Bao gồm không ít Nguyên Anh bậc cao, khi rơi vào tình cảnh này, đều sinh ra một loại cảm giác như vô lực.

Mười hai đại chí cường giả Nội Hải đứng trên hàng tử sinh linh bọn họ cao cao tại thượng, thực lực không thể khiêu chiến, địa vị không thể lay động.

- Bái kiến Thánh hiền!

Không ít tu sĩ Nho môn, vẻ mặt hưng phấn cuồng nhiệt, quỳ bái về phía Khổng Nhạc trên chân trời như quỳ lạy sùng bái Thánh nhân.

Dương Phàm mắt thấy những tu sĩ Nho môn này cuồng nhiệt sùng bái, trên mặt lộ vẻ cổ quái nhưng vẫn giữ trầm mặc.

Lúc này, hấn quan tâm nhất chính là Tam Sát Nam Đế, hấn phải ứng phó như thế nào?

- Trời ạ! Lão nhân này thật là lợi hại, chỉ sợ tên tiểu tử đầu bạc kia không phải là đối thủ rồi!

Hồ Phi nhìn chăm chăm trên không, trên mặt cũng có vài phần kinh sợ, hiển nhiên đã thập phần khiếp sợ thực lực của Khổng Nhạc.

- Ha ha ha

Tam Sát Nam Đế đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài:

- Khổng Nhạc! Luận tu vi, trình độ pháp lực, người cùng ta ở cùng một mức độ!

Khổng Nhạc thần sắc bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Đúng vậy! Thời gian một trăm năm, tu vi của người tiến nhanh, tấn chức Nguyên Anh đại viên mãn đỉnh cao, cũng ta ngang hàng, cũng không kém gì chí cường giả Nội Hải bình thường.

- So sánh lực công kích, tốc độ, ta thậm chí mạnh hơn người.

Trong mắt Tam Sát Nam Đế sáng rực đầy ý cười, không có chút ý sợ hãi nào.

- Người là Kiếm tu, dưới tình huống đồng cấp bậc, lực công kích cùng tốc độ so với ta mạnh hơn thì có gì kỳ quái chứ?

Khổng Nhạc thần sắc an tường, không ngờ không có một chút lòng tranh cường hiếu thắng.

- Người

Tam Sát Nam Đế rơi vào bế tắc, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng, nhìn chăm chăm vào Thánh hiền Nho môn Khổng Nhạc, dường như nhìn ra một ít manh mối.

- Trước đây, sở dĩ ta bại dưới tay người, chủ yếu bởi vì ở vào tình cảnh pháp bảo không thuận lợi!

Tam Sát Nam Đế nghiêm mặt nói, rồi đưa tay chậm rãi rút ra thanh bảo kiếm sau lưng.

”Coong!”

Vang lên một tiếng kiếm ngân du dương dễ nghe, thanh bảo kiếm sáng ngời hoa văn màu bạc như thủy tinh.

Khi kiếm này vừa ra khỏi vỏ, một vầng hào quang màu bạc lóe lên từ phía chân trời, kiếm khí sắc bén như không có gì kiên cố mà không phá nổi. Đồng thời áp lực buông xuống khiến cho mọi người hô hấp khó khăn, dường như đứng trước bóng ma của tử vong.

Bất đồng cũng pháp bảo bình thường chính là bảo kiếm ngân văn này, mặc dù không cần rót vào pháp lực, cũng có thể phóng xuất ra linh áp cũng uy hiếp cường đại.

Cổ khí tức độc đáo trên thanh kiếm này hơn xa Pháp bảo, vượt trội cổ bảo, khiến vô số pháp bảo tại đây đều run rẩy.

- Thông linh Pháp bảo!

Không biết là ai, cao giọng kinh hô lên.

- Kiếm này thật có điểm giống Thông linh Pháp bảo Huyền Linh Chân Kiếm trong truyền thuyết!

Một lão nhân Nguyên Anh thấp giọng nói.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra tia sáng kỳ lạ, nhìn chăm chăm vào bảo kiếm ngân văn phát ra uy áp cường đại kia, đúng vậy, cỗ khí tức này đích thật là Thông linh Pháp bảo.

Thông linh Pháp bảo công kích, hẳn cũng có một kiện chính là Ma Hoàng Kiếm.

Ở Cực Bắc, Dương Phàm thu được không ít tài liệu quý hiếm, ở Bắc Tần, Nội Hải không có. Sau đó dựa theo phương pháp đúc nóng của mấy người Lăng Thiết, đã làm cho phẩm chất của Ma Hoàng Kiếm tiến thêm một bước nâng cao.

Giờ phút này, nhìn thấy Huyền Linh Chân Kiếm trong truyền thuyết này, Dương Phàm phát hiện vật ấy phát ra khí thể linh áp mạnh hơn so với Ma Hoàng Kiếm, điều này có lẽ nguyên nhân là Ma Hoàng Kiếm không có sinh ra khí linh chân chính.

- Nghe đồn quả nhiên không giả, người kế thừa trấn sơn chỉ bảo của Huyền Linh Thiên Kiếm Môn.

Khổng Nhạc nhìn Huyền Linh Chân Kiếm trong tay Tam Sát Nam Đế, không ngờ không có một chút kinh ngạc nào, sắc mặt cực kỳ bình thản.

- Kiếm này chính là chuyên dụng Kiếm tu, với pháp lực tu vi của Nam mỗ, chỉ có thể toàn lực chém ra ba kiếm. Uy lực của mỗi một kiếm đều hoàn toàn vượt qua Nguyên Anh kỳ, sánh ngang với một kích toàn lực của Hóa Thần kỳ, thậm chí còn đáng sợ hơn

Tam Sát Nam Đế hít sâu một hơi.

Đặc điểm của Thông linh Pháp bảo là uy lực vô cùng to lớn, hiệu lực của thần thông chú trọng phương diện công kích.

Khuyết điểm là, đối với cảnh giới pháp lực yêu cầu hạn chế thật lớn, với tu sĩ hậu kỳ sử dụng Thông linh Pháp bảo, đều sẽ cảm thấy cổ hết sức, trừ phi tu vi đạt tới Hóa Thần kỳ trở lên.

Với tu vi của Tam Sát Nam Đế không chế Huyền Linh Chân Kiếm, không ngờ chỉ có thể toàn lực chém ra ba kiếm.

So sánh với nó, linh bảo kế thừa đối với pháp lực cảnh giới hạn chế không lớn, nhưng lại có nhiều mặt khác hạn chế luyện hóa như huyết mạch, linh khí phù hợp các thứ. Linh bảo kế thừa thông thường có thể tăng lên pháp lực tu vi, uy lực cũng rất mạnh.

Tam Sát Nam Đế hít sâu một hơi, trong mắt hội tụ thần quang, trên người cuộn cuộn tuôn ra kiếm quang ba màu, Huyền Linh Chân Kiếm trong tay phóng xuất ra một luồng kiếm quang rực rỡ chói mắt xông thẳng lên trời cao, dẫn tới thiên địa rung chuyển.

”Uy lực thực cường đại”

Dương Phàm vô cùng khiếp sợ thầm nghĩ trong lòng.

Đây là uy lực chân chính của Thông linh Pháp bảo, mặc dù yêu cầu hà khắc đối với pháp lực cảnh giới, nhưng lực công kích của nó phát huy ra, lại mạnh mẽ vượt qua hạn chế cấp bậc.

Lực lượng rung chuyển thiên địa đó đã vượt qua Nguyên Anh kỳ, đạt tới cấp bậc Hóa Thần kỳ.

Nhưng Dương Phàm lại không có phát hiện cả trời buộc thần bí trong thiên địa kia.

Tình huống như thế khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Lực lượng trình độ hoàn toàn đạt tới Hóa Thần kỳ, không ngờ không thấy tầm tích của màn sương máu quỷ dị kia.

Lúc này, Dương Phàm không khỏi nhớ tới câu nói Hà Lạc từng nói với mình: ”Ở Đông Thắng Đại Lục, có hai cái khu vực hoàn toàn không chịu hạn chế này. Một là Thiên Cầm Nội Hải, còn một là Thánh địa tu tiên: Đại Tần Vương Triều.”

Hoàn toàn không chịu hạn chế này.

Nội Hải cùng Đại Tồn Vương Triều.

Dương Phàm trở nên sáng tỏ, đồng thời trong lòng càng ngày càng hiểu kỳ, vì sao ở Nội Hải hoàn toàn không chịu hạn chế này.

Đương nhiên, hoàn toàn không chịu hạn chế, cũng không có nghĩa là hoàn toàn xem thường, mà chỉ là phải chịu hạn chế nhỏ một chút.

Có lẽ, tại Nội Hải lực của Hóa Thần sơ kỳ, cũng không đủ để dẫn động lực trời buộc của thiên địa. Nếu lực lượng đạt tới Hóa Thần trung kỳ, hậu kỳ, thậm chí đạt tới ba cảnh giới Thông Thiên đỉnh cấp trong truyền thuyết như vậy có phải chịu hạn chế này hay không, thì không thể kết luận.

Trên mặt Khổng Nhạc thần sắc vẫn an tường, không vui không lo lắng, không vinh nhục không sợ hãi. Linh bảo kế thừa Thanh Thiên Y dưới pháp lực của lão thúc động, hình thành một vầng hào quang màu xanh thật lớn, dung hợp cùng chính khí mệnh môn trong thiên địa.

Ở trước mặt lực lượng mệnh môn hùng hồn như thế, dưới Hóa Thần kỳ, ai có thể đả thương được lão?

Trong tình thế đó, khi Tam Sát Nam Đế vận dụng toàn lực, vung thanh Huyền Linh Chân Kiếm hóa thành ráng mây màu bạc chói mắt bao bọc quảng sáng ba màu, cắt qua hư không chém phá nát tầng mây, làm cho hết thấy tồn tại trước mắt đều tan biến.

Kiểm quang màu bạc kia phóng vút lên cao, dài chừng trăm trượng, khiến cho trong phạm vi trăm dặm này, chỉ còn lại có hào quang rực rỡ của nó sáng rọi.

”vèo! Vù! Vù!”

Một kiếm xé rách không gian, rung chuyển thiên địa quỷ thần khiếp kinh kia, giao kích cũng một chỗ với hạo nhiên chính khí của Thanh Thiên Y. Thanh Thiên Y lập tức nhộn nhạo một trận, đồng thời có dấu hiệu rạn nứt.

Dương Phàm nhìn chăm chú vào hết thấy sự việc phát sinh trong lòng không khỏi tán thưởng uy lực cường đại của Thông linh Pháp bảo công kích.

Một kích toàn lực như thế, với tu vi đạt tới gần Hóa Thần kỳ của Tam Sát Nam Đế, mà chỉ có thể chém ra được ba lần, có thể thấy được cấp bậc cực cao của Thông linh Pháp bảo Huyền Linh Chân Kiếm này.

Thanh Thiên Y của Khổng Nhạc nhộn nhạo lay động một hồi, hào quang lúc sáng lúc tối, lão cũng toàn lực rút vào pháp lực.

Thân là một trong chí cường giả Nội Hải, pháp lực thần thông của lão đều cực kỳ cao minh thâm hậu, chỉ cần có thể kiên trì tiếp tục kéo dài, một khi Tam Sát Nam Đế kiệt lực, người thắng chính là lão.

Dương Phàm nhìn chăm chăm phía trên, hai mắt híp lại, thầm than: ”Lực công kích của Kiếm tu quả nhiên đáng sợ, huống chi có Huyền Linh Chân Kiếm của Kiếm tu chuyên dùng bậc này.”

Giờ phút này, cho dù cho hắn đến ứng phó một kiếm đó, cũng sẽ cảm thấy cố hết sức.

- Dương lão đại! Người xem hai người bọn họ, ai sẽ thắng?

Hồ Phi có chút khẩn trương hỏi.

Cấp bậc cỡ này giao chiến, ngay cả hắn đều cảm thấy rung động, nhiệt huyết sôi trào.

- Thắng bại đã phân!

Dương Phàm lắc lắc đầu, dường như có vẻ than thở.

- Dương đạo hữu! Ngài có thể phán định thắng thua?

Đúng lúc này, điện chủ Tử Thiên điện đứng bên cạnh không xa nghe vậy, hướng Dương Phàm dò hỏi.

Giờ phút này, sắc mặt lão nho sĩ áo xanh lộ rõ vẻ suy yếu, nhưng vẫn thấp thỏm lo âu đối với cuộc chiến kéo dài trên không trung.

Thân là tu sĩ Nho môn, đương nhiên lão hy vọng người thắng lợi là Thánh hiền Khổng Nhạc.

- Từ trước lúc giao chiến đã phân định thắng bại rồi!

Dương Phàm khẽ thở dài:

- Người chiến thắng, nhất định là Tam Sát Nam Đế.

- Cái gì?

Đồng tử trong mắt lão nho sĩ co rút lại, sắc mặt đại biến, thậm chí có xu thế giận tím mặt, run giọng nói:

- Không có khả năng! Là chí cường giả Nội Hải, Khổng Nhạc đại nhân sẽ không thua.

- Hơn nữa luận tu vi thần thông cùng pháp bảo mạnh yếu, Khổng Nhạc đại nhân, tuyệt đối không thể kém Tam Sát Nam Đế, ít nhất cũng sẽ không thua.

Lão nho sĩ nói, mắt nhìn chăm chăm Dương Phàm.

Dương Phàm vẫn giữ vẻ trầm mặc, không trả lời.

- Hà hà! Lão già kia! Lão đại ta nói hấn thua, thì hấn phải thua!

Hồ Phi cười đắc ý nói, hấn không bao giờ nghi ngờ lời nói của Dương Phàm.

Đúng lúc này, hai đại cường giả giằng co trên trời cao, cũng đột nhiên phát sinh biến hóa.

”Ông!”

Tam Sát Nam Đế đột nhiên thúc động Huyền Linh Chân Kiếm lần nữa, luồng kiếm quang màu bạc dài trăm trượng kia ngân lên một tiếng, bên trong xuất hiện một con linh xà như từ từ sinh ra, làm cho thần thông tăng mạnh, chợt phá vỡ tầng phòng ngự của Thanh Thiên Y.

”vèo! Rắc!”

Ngay lập tức, kiếm quang màu bạc chém xuống, tầng phòng ngự quanh thân Khổng Nhạc vỡ tan, thân hình lập tức bị đánh bay ra mấy chục trượng, rồi rơi xuống mặt đất, ở giữa không trung liên tục phun máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thấy một màn này, ngàn vạn tu sĩ phía dưới đang xem cuộc chiến, đều rơi vào cảnh tĩnh lặng, lẳng lặng nhìn lão rơi xuống, vô lực nằm trên mặt đất.

Xôn xao!

Theo sau đó, tại hiện trường ồ lên chấn động.

Chí cường giả của Thiên Cầm Nội Hải cao cao tại thượng, không ngờ bị đánh bại.

”vèo!”

Vàng sáng ba màu nhao lên một cái, Tam Sát Nam Đế sắc mặt tái nhợt, cầm trong tay Huyền Linh Chân Kiếm, hạ xuống bên cạnh Khổng Nhạc, thân hình hơi lão đảo.

Một kiếm vừa rồi kia, hấn thúc động hai lần, đã tiêu hao hơn phân nửa pháp lực của hấn.

- Ta nói rồi! Đây là một lần khiêu chiến cuối cùng của Nam mỗi vị trí của năm đại Nguyên Tôn Thiên Cầm Nội Hải từ nay về sau cũng sẽ đổi chủ đổi vị trí.

Tam Sát Nam Đế chậm rãi nâng kiếm lên, giọng nói hơi run run.

Chỉ cần giết chết Khổng Nhạc, hấn sẽ thay thế đối phương, trở thành tân chí cường giả của Thiên Cầm Nội Hải.

- Khổng mỗ sớm đoán được, sẽ có một ngày hôm nay.

Khổng Nhạc vẫn là vẻ mặt an tường bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn có một tia vui vẻ mỉm cười:

- Người mặc dù giết chết ta, nhưng vẫn như trước không trở thành chí cường giả Nội Hải bởi vì Nho môn ta, xuất hiện một kỳ tài có một không hai vạn năm khó gặp,

- Cái gì?

Tam Sát Nam Đế biến sắc.

Đồng thời, trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên cũng nhảy dựng lên.

- Trước giết chết người nói sau.

Tam Sát Nam Đế hừ lạnh một tiếng, Huyền Linh Chân Kiếm từ từ chém xuống, mà Khổng Nhạc vẫn an tường như cũ, không hề né tránh.

”Vù!”

Mắt thấy một kiếm này sắp chém xuống.

- Chậm đã!

Đột nhiên, truyền đến một thanh âm cực kỳ bình thản/

Chỉ có điều dường như hắn tới chậm một chút, Huyền Linh Chân Kiếm đã chém xuống.

Người nọ chắn ở trước mặt Khổng Nhạc, vươn ra một bàn tay, nhưng lại nắm chặt Huyền Linh Chân Kiếm.

”Keng!”

Đốm lửa văng khắp nơi, bàn tay như tinh thạch màu vàng đất kia, vậy mà tay không nắm chặt kiếm này.

617. Chương 601: Kỳ Tài Có Một Không Hai

Tiếng sắt thép chạm nhau vang lên, lại khiến cho tu sĩ trong phạm vi mấy dặm, khí huyết bốc lên, tâm thần chấn động.

Khi hoa lửa văng khắp nơi, một nam nhân tuấn nhã mặc cẩm bào màu xanh ngọc, hiện ra giữa Khổng Nhạc và Tam Sát Nam Đế.

Thoáng chốc, hiện trường rơi vào cảnh tĩnh lặng! Tất cả tu sĩ đều lú lỏi nhìn trân trối, mặt đầy vẻ rung động và ngạc nhiên.

Thậm chí không ít tu sĩ, theo bản năng đưa tay dụi dụi mắt, hình ảnh mờ ảo giống như trong mộng.

Ánh mắt rất nhiều người đều chiếu vào bàn tay của nam nhân thần bí, vừa trắng nõn thon dài, lại vừa trầm trọng hữu lực, lộ ra màu đất sáng bóng của tinh thạch, vững vàng bắt giữ thanh Huyền Linh Chân Kiếm, khiến nó không thể nhúc nhích mấy may nào.

Tiếng sắt thép va nhau còn ”ông ông” trong đầu mọi người, dường như còn quanh quẩn mấy lần mới dần dần biến mất.

Xôn xao!

Rốt cục, các tu sĩ phản ứng lại, ồ lên một tràng chấn động.

Đây rốt cuộc là cường giả bậc nào?

Không ngờ dùng bàn tay không mạnh mẽ chụp bắt được Thông linh Pháp bảo Huyền Linh Chân Kiếm không có gì kiên cố mà không phá nổi kia!

Chẳng lẽ người tới này cũng chính là một vị nào đó trong mười hai đại chí cường giả Nội Hải?

- Hay người này là Thác Thiên Ma Vương, chỉ có hắn toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Kim Cương quyết, mới có thể làm được điều này.

Một gã bậc cao Nguyên Anh thì ào ào lảo đảo.

- Là hắn

Điện chủ Tử Thiên điện hô nhỏ một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ.

Trước đó thời điểm Thiên Khung Thành tiếp đưa ba người Dương Phàm đến Thiên Nho Đảo, hẳn liền nghĩ rằng trong đó có một người tất nhiên là chí cường giả Nội Hải, nếu không không thể hưởng thụ đãi ngộ bậc này.

Nhưng sau đó khi phát hiện ba người Dương Phàm cũng không phải là một vị chí cường giả nào trong Nội Hải, lão thất vọng không nhỏ.

Giờ phút này, khi Dương Phàm chân chính ra tay, lấy tay không bắt lấy Huyền Linh Chân Kiếm, trong lòng lão rung động tới cực điểm, ngây người ra như phỗng.

Tại trường chấn động ồ lên, chỉ kéo dài trong chớp mắt, rồi chợt yên tĩnh lại. Tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào ba đường sự ở giữa sân.

- Người là ai?

Trong mắt Tam Sát Nam Đế đầy vẻ kinh ngạc, nhìn thẳng vào nam nhân sâu không lường được trước mắt này.

Hắn hoàn toàn có thể xác định, đối phương không phải là bất kỳ chí cường giả nào trong Nội Hải.

Ở trước khi khiêu chiến Khổng Nhạc, hắn từng phát hiện tồn tại của Dương Phàm, hơi có lưu ý, nhưng không nghĩ rằng khi đối phương ra tay lại kinh thế hãi tục như vậy.

- Ta là ai?

Trên mặt Dương Phàm hiện lên vẻ tươi cười:

- Dương mỗ chính là một tên vô danh tiểu tốt!

- Vô danh tiểu tốt?

Trong lòng Tam Sát Nam Đế co giật mạnh một cái: "Vô danh tiểu tốt, như thế nào có thể tay không đón đỡ một kiếm của mình?"

Mặc dù một kiếm vừa rồi không có dùng toàn lực, chỉ là tùy ý chém xuống.

Nhưng hắn thân là Kiếm tu, nắm trong tay là Thông linh Pháp bảo Huyền Linh Chân Kiếm, ngay cả chỉ tùy ý chém một kiếm, cũng có thể thoải mái giết chết ngay tại chỗ bậc cao Nguyên Anh bình thường, có thể đã thương nặng đại tu sĩ Nguyên Anh bình thường.

Nhưng một kiếm cường lực như thế, bị người ta dùng một bàn tay bằng xương bằng thịt, tiếp được vững vàng! Tình hình này khủng khiếp đến cỡ nào?

Vô danh tiểu tốt hay là thế ngoại cao nhân?

Khổng Nhạc thân bị thương nặng, hấp hối, trong ánh mắt một mảnh bình yên, cũng chợt phát sáng trong khoảnh khắc, chăm chăm nhìn bóng dáng trước mặt, ho nhẹ hai tiếng:

- Vị đạo hữu này! Ngài và ta cũng không quen biết, vì sao phải cứu ta?

- Ta chỉ muốn hỏi một vấn đề

Dương Phàm vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, chỉ thấy Tam Sát Nam Đế vận chuyển pháp lực, Huyền Linh Chân Kiếm đột nhiên nổ rộ ra hào quang kinh người, hung hăng đâm về hướng Dương Phàm và Khổng Nhạc.

Thấy vậy, đồng tử Dương Phàm thu hẹp lại, Hồn Căn dung hợp đại địa, lực lượng tăng mạnh, Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể chợt co rút lại, bộc phát ra một lực lượng kinh thế hãi tục.

"Ầm!"

Dương Phàm đột nhiên vỗ một cái lên Huyền Linh Chân Kiếm trong tay, chấn động đánh tung Tam Sát Nam Đế cả người lẫn kiếm bay lên không trung.

"Vù" một tiếng, thân hình Tam Sát Nam Đế lộn mấy vòng trên không trung, khó khăn lắm mới ổn định thân hình, khóe miệng chảy ra một vệt máu, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ.

Đối với sự xuất hiện của Dương Phàm, hắn có cảm giác kiêng kỵ thật sâu sắc.

Một chương khủng bố vừa rồi kia, uy lực không ngờ đạt tới cấp bậc Hóa Thần kỳ, xuyên thấu qua Huyền Linh Chân Kiếm đánh cho hắn bị thương.

Chẳng lẽ tu vi của đối thủ đã đạt tới Hóa Thần kỳ?

Trong lòng Tam Sát Nam Đế run lên.

Mà lúc này, điện chủ Tử Thiên điện đang ngây ra như phòng chột bùng tĩnh lại, trong đầu nhớ lại toàn bộ quá trình, thật hít ngược một hơi khí lạnh.

Thực lực của nam nhân trước mắt này, hoàn toàn cao hơn Tam Sát Nam Đế một bậc, cho dù đặt trong số chí cường giả Nội Hải, ít nhất cũng phải xếp hạng phía trên.

Lão biết rất rõ ràng, Thánh hiền Khổng Nhạc được tôn xưng là chí cường giả, nhưng là thực lực kém nhất trong năm đại Nguyên Tôn nhân loại.

Trong năm đại Nguyên Tôn nhân loại, chân chính có thể nói nghịch thiên biến thái, là tông sư Nội Hải Thiên Thu Vô Ngân, cùng với chí tôn ma đạo Thác Thiên Ma Vương!

Các nhân vật còn lại và bảy đại Yêu Tôn, thực lực phần nhiều cũng mạnh hơn so với Khổng Nhạc.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ.

Tam Sát Nam Đế hít một hơi dài, ôm quyền thi lễ nói với Dương Phàm:

- Nam mỗ thừa nhận, cùng các hạ có một khoảng cách.

Trong lúc vội vàng giao phong cũng Dương Phàm, trước đó hắn đã bị tổn hao nguyên khí, cũng không phải ở trạng thái đỉnh.

Nhưng Tam Sát Nam Đế cũng không dựa vào có ấy, không bằng người chính là không bằng.

Dương Phàm hơi lộ vẻ tán thưởng, vốn không định báo ra danh tính, nhưng một khi đối phương đã trình trọng hỏi như vậy, liền ngoại lệ nói:

- Tại hạ Dương Phàm!

Dương Phàm.

Cái tên này từ trong miệng hắn thốt ra, mọi người lập tức ghi nhớ thật kỹ.

- Ồ? Dương Phàm kia không phải là Dương Phàm nghe đồn đoạt được Lôi Linh Châu ở Nội Hải sao?

Trên Thiên Nho Đảo lại dẫn nổi lên một hồi chấn động.

Thế nhưng không có bất cứ người nào dám nảy sinh tà niệm đoạt bảo trong lòng.

Nếu thực lực của Dương Phàm chỉ là Kim Đan bậc cao hoặc là Nguyên Anh bình thường, có lẽ có người mơ ước bảo vật trong tay hắn.

Nhưng khi thực lực của Dương Phàm có thể so với chí cường giả Nội Hải, ai dám có ý niệm này trong đầu?

Hơn nữa vừa rồi khi Dương Phàm thi triển thần uy, vốn cũng không có sử dụng Lôi Linh Châu, mà hoàn toàn chỉ dựa vào là thực lực của chính mình.

"Công pháp của người này hoàn toàn khác biệt cùng thần thông lôi hệ, thậm chí còn có xu hướng tương khắc, như vậy khẳng định hắn không có luyện hóa Lôi Linh Châu."

Không ít bậc cao Nguyên Anh tinh mắt, đều nhìn ra điểm chính yếu trong này.

Nhưng điều này cũng khiến cho họ càng thêm khiếp sợ.

Dương Phàm ở dưới tình huống không mượn dùng pháp bảo ngoại vật, đã có thực lực như thế, như vậy hắn đã thuộc vào hạng người thực lực đáng sợ nhất trong chí cường giả Nội Hải.

- Dương Phàm

Tam Sát Nam Đế khê niệm cái tên này, sau đó trịnh trọng hướng ra bốn phía nói:

- Hôm nay, Nam mô bất lực không thể leo lên hàng ngũ chí cường giả Nội Hải, sự quang vinh này nhường lại cho Dương Phàm, Dương đạo hữu.

Khi hắn nói xong câu này, toàn trường rơi vào cảnh tĩnh lặng.

Xôn xao

Ngay sau đó, toàn trường náo động như sóng biển vỗ vào bờ, tiếng bàn tán nhao nhao, phần nhiều ánh mắt đều hướng về phía Dương Phàm/

- Dương đạo hữu! Chờ Nam mô khổ tu tiếp một trăm năm, sẽ tới tìm ngài giành lại vị trí này!

Tam Sát Nam Đế lại nhấn gửi tới Dương Phàm chiến ý vô thượng của mình.

Dương Phàm nghe vậy, khê chau mày, không nghĩ tới lại gây thêm một mối phiền toái.

Tam Sát Nam Đế nói xong, thân hình hắn rất nhanh quay ngược trở lại, bay vọt về hướng xa xa.

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm bỗng dừng vang lên trong óc hắn:

- Cho ngươi một lời khuyên, nếu tu vi chưa có bước vào Hóa Thần kỳ, thì đừng tới khiêu chiến Dương mô.

Trong lúc thanh âm vang lên trong óc hắn, trong mắt Tam Sát Nam Đế thoáng hiện lên vẻ kinh hãi, sau đó lan tràn ra.

Hóa Thần kỳ?

Thân hình hắn cứng đờ, đột nhiên khựng lại tại chỗ, thậm chí còn run rẩy vài cái, quay đầu liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái thật sâu, vẻ hoảng sợ càng đậm nét.

Nghe ý của đối phương, chưa có đạt tới Hóa Thần kỳ, căn bản là không có tư cách khiêu chiến với hắn.

Như vậy, thực lực của người này đã đạt tới mức biến thái đến cỡ nào?

Hắn hít ngược một hơi khí lạnh, một khắc cũng không dừng lại, cũng không có dừng khí quay đầu nhìn lần nữa, nhoáng một cái, cắt ngang qua bầu trời biến mất trên không trung.

Nhìn theo Tam Sát Nam Đế rời đi, Dương Phàm quay đầu lại nhìn Khổng Nhạc, phát hiện đối phương đang hấp hối cận kề cái chết.

Dương Phàm biến sắc, mình vẫn còn xem nhẹ lực công kích của Kiếm tu.

Hắn vội vàng giơ tay vỗ lên ngực Khổng Nhạc, một đoàn sáng màu xanh biếc như đóa hoa nở rộ xâm nhập trong cơ thể lão.

Khí sắc Khổng Nhạc khôi phục không ít, nhưng như trước không chuyển biến tốt, lão thấp giọng cười nói:

- Đạo hữu công pháp thực kỳ lạ, vốn nghĩ rằng đã chết, nhưng không ngờ ngài còn có thể giúp ta có một chút hơi tàn.

Dương Phàm lộ sắc mặt ngưng trọng, đối mặt với tình huống của Khổng Nhạc giờ phút này, hắn cũng có chút khó giải quyết.

Đối phương sắp dĩ sắp chết, không phải vì bị thương, mà vì tuổi thọ sinh mệnh đã đạt tới hạn mức cao nhất, hơn nữa đã nửa chân bước vào quỷ môn quan.

Giờ phút này cho dù dùng Duyên Thọ Đan cũng có hơi chậm.

Tuy nhiên nếu Dương Phàm muốn kéo dài tuổi thọ của lão, vẫn có thể làm được.

- Đạo hữu có vấn đề gì, mau hỏi đi!

Khổng Nhạc ho khan, nói hai câu.

- Trước đối địa phương đi!

Dương Phàm nhẹ nâng thân thể Khổng Nhạc lên, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một tàn ảnh màu xanh nhạt biến mất ở tại chỗ.

Sau vài hô hấp, hắn đi tới tầng đỉnh Tử Thiên điện, cũng chính là mật điện của Tử Thiên điện.

Khi ổn định, Dương Phàm đặt Khổng Nhạc ở bên cạnh, một bàn tay khoát lên trên người lão, cười nói:

- Khổng đạo hữu không cần phải gấp gáp, chỉ cần có ta ở đây, ngài sẽ không chết.

Trong giọng nói của hắn có một loại lực lượng như ma lực, làm cho trong lòng Khổng Nhạc hơi ổn định, càng ngày càng cảm giác người này sâu không lường được.

- Dương mỗ muốn hỏi chính là lúc nãy khi ngài sắp chết trong tay Tam Sát Nam Đế, từng nói qua một câu.

Dương Phàm nói, vẻ mặt ôn hòa.

Khổng Nhạc rơi vào phút suy nghĩ ngẩn ngui nhớ lại.

"Cho dù người giết chết ta, nhưng vẫn không thể trở thành chí cường giả Nội Hải bởi vì Nho môn ta, xuất hiện một kỳ tài có một không hai vạn năm khó gặp." Rất nhanh, Khổng Nhạc nhớ lại.

- Dương đạo hữu! Ngài có nghi vấn gì?

Khổng Nhạc gật gật đầu, lại khó hiểu hỏi.

Lúc này, điện chủ Tử Thiên điện, Hồ Phi, Vân Vũ Tịch, cùng đi tới mật điện,

Dương Phàm thiết hạ cấm chế ở bốn phía, xong mới hỏi:

- Xin hỏi Khổng đạo hữu! Theo như lời ngài vị kỳ tài Nho môn có một không hai kia, là người phương nào?

Trong lòng hắn có một dự cảm, đối phương nói kỳ tài có một không hai chính là Đặng Thi Dao.

Từ lúc ở Bắc Tần, thời điểm Dương Phàm bế quan tấn công Diễn Căn trung kỳ, theo Thạch Thiên Hàn ở Nội Hải biết được, Đặng Thi Dao mất tích một cách kỳ lạ, có thể đang đột phá cảnh giới đại tu sĩ hậu kỳ.

Tư chất cùng tu vi tiến độ như thế, đủ để xưng là kỳ tài có một không hai vạn năm khó gặp.

Đối mặt với nghi vấn của Dương Phàm, trong mắt Khổng Nhạc lộ ra dị sắc, cũng không chần chừ, đáp lời:

- Đó là một kỳ nữ, xuất từ Tam Hiền Môn, ở thời điểm năm mươi năm trước, đã tấn chức đại tu sĩ Nguyên Anh. Trước đây mười năm, nàng đã một lần tới Thiên Nho Đảo, bí mật luận bàn cùng lão phu. Lúc ấy, nàng lấy tu vi ngang nhau dễ dàng đánh bại lão phu.

Khổng Nhạc nói đến đây, ánh mắt hơi ảm đạm, thần sắc cực kỳ phức tạp, lại thở dài:

- Cộng thêm tuổi thọ của lão phu sắp hết, cũng không còn sức chiến tranh đoạt, sớm biết sẽ có một ngày bại dưới tay Tam Sát Nam Đế. Nhưng không ngờ trong Nội Hải còn có Dương đạo hữu, cao nhân ẩn sĩ bậc này.

- Xin hỏi Khổng đạo hữu, nữ nhân ngài đề cập tới có phải tên là Đặng Thi Dao hay không?

Dương Phàm vô cùng trịnh trọng hỏi.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt trong sáng của Vân Vũ Tịch cũng sáng ngời, nảy sinh lực ý, liên tục lóe sáng một cách kỳ dị.

618. Chương 602: Tân Chí Cường Giả

Khổng Nhạc hơi ngạc nhiên, lại cười nói:

- Ta cũng không biết tên của nữ nhân kia, nhưng nàng tu luyện chính là Thái Thượng Vong Tình quyết bí điển vô thượng của Nho môn.

- Tam Hiền Môn, lại là Thái Thượng Vong Tình quyết, khẳng định đó là Thi Dao không thể nghi ngờ.

Dương Phàm thấp giọng lẩm bẩm nói, trong mắt toát ra một tia thần sắc phức tạp.

Hành trình Thiên Nho Đảo lần này, chẳng những xác định manh mối cụ thể của Thiên Nhất Hồn Thủy tại Nội Hải, còn thu được tung tích của Đặng Thi Dao, thực khiến cho người ta ngạc nhiên vui mừng.

- Chẳng lẽ Dương đạo hữu quen biết vị Đặng cô nương kia?

Khổng Nhạc lộ ra ánh mắt khác lạ.

Dương Phàm gật đầu, thở dài nói:

- Quen biết! Mà còn là cố nhân quen biết gần trăm năm.

Nói đến đây, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch hai mắt nhìn nhau, trong đôi mắt trong sáng của Vân Vũ Tịch đầy ý khích lệ và bao dung.

Dương Phàm lại có vẻ chờ mong nhìn về phía Khổng Nhạc.

Khổng Nhạc cười khỏ nói:

- Với thực lực tu vi của Đặng cô nương hiện nay, ai có thể nắm giữ được hành tung của nàng?

Dương Phàm nghe vậy, có chút thất vọng.

Hắn đến Nội Hải, đơn giản chỉ là hai sự kiện: một là, nghĩ cách tiến vào Thiên Lan điện tìm kiếm tấm tích Thiên Nhất Hồn Thủy. Hai là, tìm kiếm Đặng Thi Dao, mang nàng trở về Bắc Tần.

Cách ngày mở Thiên Lan điện lần sau còn tới mười mấy năm, việc này không cần phải gấp gáp.

Như vậy trong thời gian mười mấy năm này, Dương Phàm có thể bắt tay vào làm chuyện thứ hai.

Vân Vũ Tịch vẫn duy trì vẻ bao dung và khích lệ, giúp hắn không có buồn phiền chuyện hậu phòng, có thể yên tâm đi tìm Đặng Thi Dao.

- Kỳ thật, chuyện này cũng không khó, Dương đạo hữu chỉ cần đi Tam Hiền Môn một chuyến, hơn phân nửa có thể tìm được hướng đi của Đặng cô nương. Bất kể tu vi của nàng cao minh tới đâu, dù sao nàng cũng xuất thân từ Tam Hiền Môn.

Khổng Nhạc vẻ mặt ôn hoà nói.

- Đa tạ Khổng đạo hữu chỉ điểm!

Dương Phàm ngẫm đồng ý, hắn cũng vừa có ý này.

- Dương đạo hữu! Buông tay ngài ra đi! Khổng mỗ tuổi thọ sắp hết, ngài dùng bản mạng nguyên khí cũng duy trì không được bao lâu.

Khổng Nhạc nói, thần sắc an tường, chậm rãi nhắm mắt lại, dường như muốn chờ chết.

Thấy tình cảnh như vậy, trong mắt điện chủ Tử Thiên điện lộ vẻ bi thương.

Một thế hệ Thánh hiền Nho môn, cứ như thế mà tọa hóa sao?

- Muốn chết?

Trong mắt Dương Phàm lộ đầy ý cười:

- Thân là Dược Sư, Dương mỗ không cho phép bất cứ một người thương bệnh nào chết ở trên tay của ta.

Từ khi cải tu Tiên Hồng quyết tới nay, bất kỳ người thương bệnh nào, cho dù chỉ còn một nửa hơi tàn, một chân bước vào quỷ môn quan, chỉ cần Dương Phàm ra tay liền tuyệt đối không thể chết.

- Chẳng lẽ Dương đạo hữu có biện pháp nào?

Khổng Nhạc đột nhiên mở to hai mắt, dường như khơi đồng tro tàn, nở rộ ra một tia sáng ngời.

Ngay cả là Thánh hiền, đồng dạng cũng sẽ có quyền luyện đối với sinh mệnh mình.

Tuy nhiên ngay sau đó ánh mắt lão lại ảm đạm:

- Dương đạo hữu là muốn lấy bí thuật kích phát tiềm năng cuối cùng, để Khổng mỗ tiếp tục hơi tàn sống tạm mấy ngày?

- Khổng đại nhân! Cho dù có thể sống thêm mấy ngày, thì cũng tốt lắm rồi.

Lão nho sĩ áo xanh kinh hô một tiếng, lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Thôi được! Mời Dương đạo hữu ra tay đi!

Khổng Nhạc thở dài một hơi.

Ở trên đời này, lão cũng không phải là hoàn toàn không có vượng bạn, có thể sống thêm mấy ngày, cũng đúng là cầu còn không được.

- Tốt lắm! Cho Dương mỗ thời gian nửa ngày!

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Bọn họ sao có thể hiểu được, Dương Phàm trước mặt nắm giữ sinh mệnh tự nhiên, hết thấy đều có khả năng.

Sau đó Dương Phàm bắt đầu thi triển bí thuật chữa trị cho Khổng Nhạc.

Sau nửa canh giờ, khí sắc Khổng Nhạc khôi phục rất nhiều, trong mắt nhiều ra vài phần thần thái.

Một lúc lâu sau, thần sắc Khổng Nhạc lộ vẻ kinh nghi không thôi.

Sau hai canh giờ, sắc mặt lão càng ngạc nhiên và vui mừng.

Nửa ngày sau, sau khi Khổng Nhạc dùng một ngụm Thất Linh Quỳnh Tương, lão mừng rỡ không thôi, đứng dậy cung kính bái tạ Dương Phàm, thành khẩn cảm kích nói:

- Đa tạ ân tái tạo của Dương đạo hữu.

- Khổng đạo hữu! Ngài còn có một trăm năm tuổi thọ!

Dương Phàm cười dài nói.

Lão nho sĩ áo xanh hoàn toàn rúng động, nam nhân trước mắt này không biết có thủ đoạn thần thông gì. Chẳng những vãn hồi kết cục phải chết của Thánh hiền Khổng Nhạc, mà còn tăng thêm một trăm năm tuổi thọ cho lão.

Thuật diệu thủ hồi xuân như thế, phóng mắt nhìn khắp Thiên Cầm Nội Hải, Dược Sư có thể sánh ngang cùng hắn, chỉ sợ cũng là ít ỏi không có mấy.

Giải quyết việc này xong, Dương Phàm tỏ ý muốn rời đi.

Tuy nhiên, Khổng Nhạc cùng lão nho sĩ áo xanh cố ý giữ hắn ở lại Thiên Nho Đảo làm khách.

Dương Phàm hơi trầm ngâm một lát, rồi đáp ứng.

Khổng Nhạc dù sao cũng là Thánh hiền Nho môn, đức cao vọng trọng, được tôn xưng là nhân vật chí cường Nội Hải, Dương Phàm cũng hy vọng kết nối trao đổi cùng lão nhiều hơn, thuận tiện tìm hiểu một số điều bí ẩn trong Nội Hải.

Dương Phàm chủ động đề cập cũng không gì ngoài các đề tài có liên quan tới Thiên Lan điện, Thiên Nhất Hồn Thủy, chí cường giả Nội Hải, quốc gia cổ Tiên Tần

Trải qua một hồi nói chuyện với nhau, Dương Phàm phát hiện Khổng Nhạc tri thức uyên bác, kiến thức rộng như biển, biết rất nhiều điều bí ẩn không nhiều người biết.

- Quốc gia cổ Tiên Tần là một thời đại thống trị tàn bạo, ở thời điểm đó, tu sĩ bốn phương tám hướng trên đại lục triều bái, hơn nữa hàng năm đều phải có cung phụng, khiến cho các thế lực tu tiên khắp nơi chật chội oán hận quá sâu. Mà hành vi phạm tội lớn nhất của quốc gia cổ Tiên Tần, chính là đốt sách chôn người tài, bài xích tu sĩ cùng với tư tưởng của Nho môn, tiêu hủy phần lớn tinh điện của Nho môn

Trong lời nói và cử chỉ của Khổng Nhạc, tỏ rõ lão ôm mỗi thành kiến rất lớn đối với quốc gia cổ Tiên Tần hồi đó.

Dương Phàm nhiều nhất chỉ mỉm cười, đột nhiên hần nhớ tới Tần Quang Đức Hoàng tộc Tiên Tần, hai người này chỉ sợ đứng ở hai mặt đối lập.

- Về phần Thiên Nhất Hồn Thủy, thật lâu trước kia, đích xác từng xuất hiện trong Thiên Lan điện. Không chỉ có Thiên Nhất Hồn Thủy, còn có rất nhiều rất nhiều trân phẩm thời thượng cổ, trong mấy vạn năm tháng vô tình, cũng tán lạc khắp nơi ở Nội Hải.

Khổng Nhạc phân tích manh mối về Thiên Nhất Hồn Thủy cùng Dương Phàm, điện chủ Tử Thiên điện nghe cũng cơ bản đồng ý.

Dương Phàm gật gật đầu, cười nói:

- Xem ra chỉ có thể lần nữa đi vào Thiên Lan điện thử xem!

- Tu vi của Dương đạo hữu, đã tấn chức cao hơn Nguyên Anh hậu kỳ, mặc dù là đại tai nạn trăm năm trên biển, cũng không thể tiến vào Thiên Lan điện.

Khổng Nhạc nhú mày.

- Điểm này, Dương道友 có biện pháp!

Dương Phàm cười khẽ, nói, bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

Bản tôn có thể đi vào hay không, đúng là hần không có nắm chắc, nhưng nếu cho Thạch Thiên Hàn, viên cổ Cự Thạch Tinh, đại quân độc hạt, thậm chí Lưu Ly Hàn Tinh Xà tiến vào Thiên Lan điện, cũng không khó.

Dương Phàm có được Tiên Hồng Giới, nắm giữ thông đạo của Tiên Hồng Không Gian dịch chuyển vạn vật.

Loại khổng chế như nắm vật trong tay này, trong nháy mắt đạt tới thần thông huyền diệu thoát hiện từ nơi này đến nơi khác, cũng chính là tấn chức Diễn Căn kỳ, hần mới tự nhiên mà lĩnh ngộ được.

Nhưng thân là bản tôn, bởi vì tính giới hạn của bản thân, làm cho trước mắt hần không thể sử dụng thuật này cho chính bản thân mình.

Cái này giống như một người sức lực vô cùng mạnh, hần có thể giơ lên vật thể nặng nhất thế gian, nhưng duy nhất không thể giơ lên là chính mình.

Khổng Nhạc lộ ra vẻ kinh ngạc, dĩ nhiên không thể đánh giá thủ đoạn thần thông của Dương Phàm, nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Về phần chí cường giả Nội Hải, mỗi người đều có ưu thế và thần thông khác nhau, tỷ như nói Thác Thiên Ma Vương, hần tu luyện đồng thời hai phương diện linh hồn và thể xác, lực công kích cũng thật lớn, người này gần như không có sơ hở.

- Không có sơ hở?

Dương Phàm kinh ngạc kêu lên, cảm thấy thật khó tin, nhưng trong lòng vẫn có chút không cho là đúng.

- Đúng! Bất kể là linh hồn thể xác, hay là công kích phòng ngự, đều không có chỗ nào thiếu sót. Nếu như quả thực muốn nói chỗ thiếu sót, nhiều lắm chỉ là ở phương diện nào đó không tính là quan trọng, tỷ như nói tốc độ so với Hóa Thần kỳ hơi chậm một chút, nhưng so với đại tu sĩ Nguyên Anh bình thường phải nhanh hơn rất nhiều.

- Giống như hần còn có bảy đại Yêu Tôn, đứng đầu là Kim Giao Long Vương, cũng đồng dạng không có sơ hở rõ rệt, thực lực ít nhất tương đương với Thác Thiên Ma Vương.

Khổng Nhạc giải thích.

- Như vậy, mười hai đại chí cường giả trong Nội Hải, ai thực lực cường đại nhất?

Dương Phàm hỏi ra một vấn đề hần quan tâm nhất.

- Kỳ thật, ba người xếp phía trên bảng xếp hạng, đại khái ở cùng một tầng lớp, đều có thể khiêu chiến Hóa Thần Kỳ, thậm chí đạt tới Hóa Thần kỳ cũng không chừng.

Khổng Nhạc trầm ngâm một lát, rồi nói tiếp:

- Nếu thật muốn đánh giá người nào thực lực cường đại nhất, thì có khả năng nhất chính là Thiên Thu Vô Ngân!

- Thiên Thu Vô Ngân.

Dương Phàm chấn động tâm thần, cái tên này cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe nói tới.

Sư tôn của Âu Dương Phong chính là Thiên Thu Vô Ngân, được xưng là đại tông sư Nội Hải, sáng tạo ra thần thông độc đáo trước nay chưa từng có.

- Như vậy Khổng đạo hữu có biết thần thông độc đáo Tam Linh Hóa Nhất hay không?

Dương Phàm vội vàng dò hỏi.

- Thiên Thu Vô Ngân, người này tuyệt đối không đơn giản.

Trong mắt Khổng Nhạc chợt lóe sáng:

- Mà lão phu vừa mới biết một chút tin tức về hắn.

- Khổng đạo hữu! Mời nói!

Dương Phàm nghe nói, cực kỳ hứng thú.

- Tam Linh Hóa Nhất, kì thực là chia linh hồn ra làm ba, có được ba cái hóa thân, cùng nhau tu luyện lớn mạnh; cũng đều độc lập, địch nổi đồng cấp. Chờ sau này thành thực tiếp tục tam linh hợp nhất, đột phá bình cảnh, hình thành tồn tại càng cường đại hơn

- Linh hồn chia ra làm ba, điều này sao có thể?

Dương Phàm lắc đầu, cảm thấy rất hoang đường.

- Như vậy Dương đạo hữu có nghe nói qua nguyên thần thứ hai chưa?

Khổng Nhạc cười tủm tỉm nói.

- Nguyên thần thứ hai?

Dương Phàm gật gật đầu:

- Đích xác có loại thần thông này, trừ bản tôn ra, còn có thể có được nguyên thần thứ hai, nhưng loại thần thông này quá mức hung hiểm.

- Thế mà Thiên Thu Vô Ngân đã làm được! Trên cơ sở nguyên thần thứ hai, hắn tiếp tục tiến thêm một bước, sáng tạo kỳ công độc đáo từ xưa đến nay. Trong quá trình tu luyện, ba cái hóa thân có thể phân biệt chủ tu ba loại công pháp đạo, ma, nho bất đồng, hơn nữa đều am hiểu thuật hợp kích.

Khổng Nhạc thán phục nói.

Dương Phàm gật gật đầu, thần thông huyền diệu như thế, quả thực xưa nay chưa từng có. Ai cũng không biết, đối phương làm thế nào được như vậy.

Sau đó, ba người Dương Phàm lưu lại ở Thiên Nho Đảo hai tháng, rồi chuẩn bị lên đường.

Trong thời gian hai tháng, tin tức Thiên Nho Đảo sinh ra tân chí cường giả đã lan tràn, khiến không ít cao tăng Nội Hải biết được.

Thiên Cầm Nội Hải mặc dù cực kỳ rộng lớn bao la, theo lý thuyết không có khả năng tin tức truyền đi nhanh như vậy, nhưng rất nhiều bậc cao Nguyên Anh trong tay có được Truyền tấn phù, một truyền mười, mười truyền trăm. Rồi không ít bậc cao đều biết được tân chí cường giả trong Nội Hải là Dương Phàm, một nam nhân thần bí quật khởi như kỳ tích.

Trước khi rời đi, Thánh hiền Khổng Nhạc cũng điện chủ Tử Thiên điện, đích thân đưa ba người Dương Phàm ra ngoài Thiên Nho Đảo.

- Dương đạo hữu! Tam Linh Sơn hàng năm lệnh đèn ở hải vực Thiên Dực Vương! Mục tiêu của ngài chuyển này, chính là lĩnh vực của Thiên Dực Vương, Người này trong bảy đại Yêu Tôn, thực lực gần với Kim Giao Vương và Khổng Tước Vương, có được linh châu kế thừa và lực lượng huyết mạch cường đại, am hiểu tốc độ, cực kỳ khó chơi. Đặc biệt Hồ đạo hữu, trong tay có kế thừa Lôi Linh Châu, thì càng phải cẩn thận

Khổng Nhạc dặn dò thêm Dương Phàm, phải cẩn thận đề phòng Thiên Dực Vương!

- Đa tạ ý tốt của Khổng đạo hữu!

Dương Phàm khẽ gật đầu, địa bàn hải vực Thiên Dực Vương, hắn cũng đã từng đi qua.

Từ đó, ba người rời Thiên Nho Đảo, rời khỏi lãnh địa hải vực của Thanh Giao Long, hướng tới hải vực Thiên Dực Vương bay đi về phương xa.

Thấm thoát, thời gian trôi qua nửa năm, trên vùng hải vực phía trước truyền đến khí tức đặc biệt.

- Rất cực tới rồi!

Dương Phàm nắm tay Vân Vũ Tịch dõi mắt nhìn phía trước.

- Dương lão đại! Không tốt rồi! Cảm ứng càng ngày càng mạnh.

Trong mắt Hồ Phi lộ vẻ kinh sợ, kêu lên.

619. Chương 603: Lại Tới Tam Linh Sơn

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, nhìn chằm chằm Hồ Phi, trên mặt hắn lộ ra hồi hộp không yên hiem thấy.

- Là Lôi Linh Châu.

Hồ Phi kiệt lực thu liễm khí tức, cố hết sức nói.

Dương Phàm nghe vậy, nhắm mắt lại triển khai cảm quan.

Một hồi lâu sau, hắn mở to mắt, một vệt tinh quang lóe lên, sắc mặt lộ vẻ âm trầm.

- Dương đại ca, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Vân Vũ Tịch không kìm nổi dò hỏi.

- Không nghĩ tới lời Khổng Nhạc lại nhanh ứng nghiệm như vậy.

Dương Phàm chậm rãi phun ra một hơi:

- Chúng ta tiến vào địa bàn hải vực của Thiên Dực Vương. Theo Khổng Nhạc nói, trong tay Thiên Dực Yêu Tôn có một viên truyền thừa linh châu, trước khi xuất phát đã nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận người này.

- Thì ra là tên tiểu thí yêu Thiên Dực Vương này làm cho Hồ gia ta trên đường tâm thần không yên. Đợi tới địa bàn, tìm hắn "luận bàn" một chút.

Sau khi biết được nguyên nhân, Hồ Phi đầu tiên là nổi giận đùng đùng, rồi lập tức nhe răng trợn mắt, rục rịch nói.

- đừng nói quá tự tin như vậy. Thiên Dực Vương thân là một trong bảy đại Yêu Tôn của Nội Hải, lại có được truyền thừa linh châu, thực lực so với đám Khổng Nhạc, Tam Sát Nam Đế chỉ sợ còn cường đại hơn nhiều.

Dương Phàm thản nhiên liếc mắt nhìn hắn.

- Lợi hại như vậy?

Hồ Phi nghe vậy, giật mình một cái.

Nửa năm trước lúc ở trên Thiên Nho Đảo, thực lực của Tam Sát Nam Đế cùng Khổng Nhạc khiến hắn cảm thấy kinh hãi đáng sợ.

Hồ Phi tuy thực lực không tầm thường, có thể áp chế Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường. Nhưng là ở trước mặt chí cường giả Nội Hải chân chính, vẫn như trước có một chênh lệch không nhỏ.

- Hắc hắc, ta chỉ mới nói vậy thôi! Tuy nhiên, Hồ gia cũng không sợ tên tiểu thí yêu này.

Da mặt Hồ Phi càng ngày càng dày, không ngờ đem nhân vật cấp bậc Yêu Tôn của Nội Hải so sánh với "Tiểu thí yêu" (Tiểu yêu cùi bắp).

Nếu để Thiên Dục Vương thân là người trong cuộc biết được việc này, không biết sẽ sinh ra cảm tưởng gì.

- ồ? Cổ cảm ứng kia đột nhiên biến yếu đi.

Hồ Phi đột nhiên khê kêu một tiếng.

Dương Phàm khinh thường trợn mắt nhìn hắn, thở dài:

- Đồng dạng có được Truyền thừa linh châu, người khác có thể che chắn khí tức ở một trình độ nhất định, nắm trong tay lực lượng linh châu rõ ràng mạnh hơn nhưng là ta không thể.

Hồ Phi yếu ớt nói, trong giọng nói có bao hàm chút ý tứ oan ức.

Về mặt ẩn giấu khí tức, đây vẫn là hạn yếu của Hồ Phi, bất kể hắn đi đến đâu, cổ khí tức cuồng bạo đã man trong cơ thể đều không thể hoàn toàn thu liễm.

Dương Phàm người khẩy nói:

- Nhiệm vụ hàng đầu, trước tiên đi tìm Tam Hiền Môn. Ta có một loại dự cảm, sớm muộn sẽ gặp phải Thiên Dục Vương.

Dứt lời, ba người tiếp tục bay về hướng sâu trong hải vực.

Nửa tháng sau, một hòn đảo giao dịch quy mô lớn phạm vi mười vạn dặm xuất hiện trong tầm nhìn ba người Dương Phàm.

Còn không tới gần đảo này liền cảm ứng được một cổ yêu khí hùng hồn vô tận.

- Dương đại ca. Đây dường như là hòn đảo của yêu tộc?

Trong đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch lộ ra một tia khó hiểu.

Lúc đi sâu vào hải vực của Thiên Dục Vương, ba người trên đường gặp được một số thành lũy trên biển, nhưng cũng không hỏi thăm được vị trí của Tam Linh Sơn.

Tam Linh Sơn là thành lũy trên biển nơi Tam Hiền Môn dừng chân, lúc trước Dương Phàm ở Nội Hải sau khi tấn chức Diễn Căn kỳ, từng ở trên đó gặp Đặng Thi Dao, chỉ là sau đó lại mất tung tích.

- Sớm biết vậy ta để lại vật chiếu rọi ở trên Tam Linh Sơn, như vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

Trong lòng Dương Phàm ngầm thở dài một hơi.

Mấy chục năm gần đây, từ sau khi Đặng Thi Dao mất tích, Thạch Thiên Hàn cũng không đi chú ý tới động thái của Tam Linh Sơn.

- Hòn đảo yêu tộc này, lúc trước ta từng tới một lần, bởi vì trong các thế lực hải vực cấp bậc Yêu Tôn, không có khả năng có tu sĩ nhân loại chiếm lĩnh hòn đảo giao dịch quy mô lớn.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra ý cười, mang theo hai người tới hòn đảo khổng lồ lớn dần trong tầm nhìn.

Sau khi tới hòn đảo yêu tộc này, Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch phát hiện tu sĩ nhân loại ở nơi này cũng không phải là ít.

Lúc vừa mới bắt đầu, ba người Dương Phàm ẩn giấu khí tức, bảo trì ở cấp bậc cao Kim Đan.

Nhưng không được bao lâu, lập tức có yêu thú âm thầm ngấp nghé sắc đẹp tuyệt trần của Vân Vũ Tịch.

Thấy tình huống như vậy, Dương Phàm cũng không khách khí, lập tức lộ ra khí tức Nguyên Anh kỳ, ba người cũng không giấu diếm khí tức.

Cứ như vậy, ba người càng bị chú ý, tuy nhiên yêu tu xung quanh nhìn mà sợ cho nên cũng bớt đi một chút phiền toái.

Không lâu sau, Dương Phàm ở trên đảo tìm được một tửu quán buôn bán tin tức.

Trong đó một lão già Kim Đan báo cho hắn:

- Tiền bối, Tam Linh Sơn bình thường đều dừng ở trong hải vực của Thiên Dực Vương, cũng di chuyển theo một tuyến đường nhất định. Hai tháng trước, Tam Linh Sơn đi qua gần nơi này, dựa theo thời gian tính toán, vị trí của nó hẳn là ở

Lão già Kim Đan này dự tính cho Dương Phàm vị trí đại khái giờ phút này của Tam Linh Sơn, thật sự khó mà tin nổi.

Vì để cung cấp cho ba người Dương Phàm phương hướng càng thêm chính xác, đối phương còn tại chỗ chế một bản đồ ngọc giản, bên trên là bản đồ hải vực Thiên Dực Vương, đánh dấu tuyến đường của Tam Linh Sơn.

Cuối cùng, Dương Phàm dùng giá cả một khối linh thạch thượng phẩm đổi lấy viên ngọc giản này, về mặt cổ quái nhìn hẳn một cái.

Lão già Kim Đan hơi lộ vẻ xấu hổ nói:

- Tiểu lão từng là một Chấp sự cao cấp của một môn phái Nho môn nhỏ trên Tam Linh Sơn, bởi vì vi phạm quy định trên thành lũy, bị đuổi khỏi môn phái.

Dương Phàm nghe vậy giật mình, lại tùy ý hỏi thăm lão già Kim Đan này một ít tin tức có liên quan đến Tam Hiền Môn.

- Trong mười năm gần đây nhất, uy danh của Tam Hiền Môn dần có xu thế vượt qua Thánh Nho Môn đệ nhất tông Nho Môn. Ngay cả Yêu Tôn Thiên Dực Vương đều hết sức kiêng kỵ họ.

Lão già Kim Đan giải đáp.

Sau khi Dương Phàm hỏi xong xuôi, gật gật đầu, cảm ơn lão rồi rời đi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Tam Hiền Môn sở dĩ có thể dần dần lớn mạnh, thậm chí siêu việt Thánh Nho Môn, đây vị tất cùng Thi Dao không có quan hệ".

Sau khi hỏi thăm tin tức xong, lấy được viên ngọc giản có tuyến đường này, ba người Dương Phàm liền chuẩn bị từ biệt rời khỏi hòn đảo này.

Nhưng đúng vào lúc này, ba cổ khí tức cường đại chính diện bay vọt tới bên này.

Người ở giữa, là một nam tử mắt ưng sau lưng có hai cánh, Dương Phàm liếc mắt liền nhận ra thân phận người này.

Chính là Dực Vân, con ruột của Yêu Tôn Thiên Dực Vương.

Lần trước lúc tới đây, Dương Phàm ở trong Hắc Thạch Bảo từng giao dịch Tinh Vãn Thạch với đối phương, gom góp tài liệu luyện chế truyền tống trận. Lúc ấy, Dực Vân tâm sinh ác ý với Dương Phàm, cuối cùng cũng không hề động thủ.

- Ha ha ha Nguyên lai là "Phiên đạo hữu" (Chơi chữ, đồng âm khác nghĩa với Phàm 'phiên âm là fán', Lúc trước Dương Phàm đảo tên là Phiên Dương), ta còn tưởng là vị cường giả Nội Hải nào đến bản đảo gây sự.

Dực Vân cũng lập tức nhận ra Dương Phàm, mắt lộ ý cười, bộ dạng như trút được gánh nặng.

Năm đó giao phong về tâm lý ở Hắc Thạch Bảo, hai người đều không quên.

Tuy nhiên, khi Dực Vân nhận thấy Dương Phàm là tu vi cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, âm thầm giật mình.

Năm đó lúc Dương Phàm cùng hắc gặp mặt giao dịch, đối phương mới vừa bước vào Nguyên Anh kỳ không lâu.

Dương Phàm từ Nguyên Anh sơ kỳ đến cảnh giới hậu kỳ chỉ dùng không đến trăm năm. Tốc độ như thế, có thể nói là kỳ tài có một không hai Tu Tiên giới.

- Dục đạo hữu nói đùa, chỉ là tới quý đảo hỏi thăm một ít tin tức mà thôi.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, ánh mắt khẽ đảo qua ba đại yêu tu Hóa Hình Dục Vân.

Tu vi của Dục Vân không thay đổi, vẫn là Hóa Hình trung kỳ như trước, hai yêu tu bên cạnh hắc cũng đều là yêu tu Hóa Hình trung kỳ, trong mắt mơ hồ lộ huyết quang.

Khi ánh mắt Dương Phàm đảo qua, ba người Dục Vân lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực khó thở.

Cũng không nói nhảm nhiều với Dục Vân, ba người Dương Phàm phi thân rời khỏi hòn đảo yêu tộc này.

Thẳng đến khi ba người biến mất khỏi tầm nhìn, trong mắt ba đại yêu tu đám Dục Vân vẫn còn lộ ra vẻ hồi hộp nghĩ mà sợ.

- Đại nhân. Người này tuy là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, nhưng là không nên mang đến cho chúng ta áp lực lớn như vậy a!

Một yêu tu Hóa hình bên cạnh kinh hãi run sợ nói.

Mới vừa rồi lúc bị ánh mắt Dương Phàm đảo qua, ba người đều có một loại ảo giác chân bước vào quỷ môn quan.

- Đích thật là cổ quái. Bất kể là Nguyên Anh đại tu sĩ hay là yêu tu Hóa Hình hậu kỳ, ta đều gặp không ít. Bình thường đều không có khả năng sinh ra áp lực lớn với chúng ta như vậy.

Sắc mặt Dục Vân ngưng trọng, đột nhiên dường như nghĩ đến cái gì, run giọng nói:

- Trừ khi hắc là Nội Hải chí cường giả

Nội Hải chí cường giả!

Ba người hai mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

- Chỉ là trong Nội Hải không có một vị chí cường giả nào tên Phiền Dương, thậm chí chưa từng nghe nói qua có một cái tên như vậy.

Dục Vân chìm vào trầm tư.

- Phiền Dương?

Một yêu tu Hóa Hình kỳ bên cạnh giật mình, thì thào lẩm bẩm:

- Phiền Dương, cảm giác có chút quen tai.

- Quen tai? Ta cũng vậy.

Một vị yêu tu Hóa Hình kỳ khác cũng lộ vẻ kinh ngạc.

- Phiền Dương Dương Phiền Dương Phàm

Dương Phàm.

Đột nhiên, một yêu tu Hóa Hình kỳ trong đó nhắm đọc ngược danh từ này.

- Chẳng lẽ thật sự là hắc hắc chí cường giả của Nội Hải.

Dục Vân không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Phiền Dương, đúng là cái tên Dương Phàm lúc trước dùng khi tới hòn đảo này giao dịch tài liệu.

Sau khi đọc ngược tên này, chính là Dương Phàm - chí cường giả mới của Nội Hải hiện giờ.

Dục Vân chìm trong trầm tư, thì thào lẩm bẩm:

- Lúc trước hắn sở dĩ ẩn giấu tên họ, là bởi vì tu vi chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ, mà trên người mang trọng bảo Lô Linh Châu, bị cửu gia nhìn vào. Mà hiện tại, hắn trở thành tân chủ cường giả của Nội Hải, vậy không cần cố kỵ điều này nữa.

Trải qua một phen phân tích, hắn hoàn toàn có thể kết luận Dương Phàm cùng Phiên Dương chính là một người.

- Thật không nghĩ tới, một tiểu nhân vật vô danh lúc trước có thể trở thành chủ cường giả Nội Hải kinh sợ bát phương hiện giờ.

Dục Vân không khỏi cảm thán.

Rời khỏi đảo, ba người Dương Phàm dựa theo dấu hiệu trên bản đồ ngọc giản, rất nhanh tìm được một tòa Linh Sơn linh khí tỏa ra bốn phía ở trong hải vực mênh mông.

Đúng là Tam Linh Sơn, cũng chính là thành lũy trên biển nơi những môn phái Nho đạo Tam Hiền Môn dừng chân.

Lần này, Dương Phàm cũng không ẩn giấu tu vi, ba người dùng tu vi Nguyên Anh kỳ phi thăng tới Tam Linh Sơn lập tức khiến tu sĩ trên đảo chú ý.

Vút Vút Vút

Từ Tam Linh Sơn lập tức bay ra một hai chục vị bậc cao Nho môn, trong đó cũng có ba vị cường giả Nguyên Anh phân biệt là hai nam một nữ.

Trong đó một nữ tu cung trang xa hoa Dương Phàm thoát nhìn có chút quen mắt, đột nhiên nhớ tới chính là Niệm Vi tỷ tỷ ngày trước nói chuyện trong động phủ của Thi Dao.

Nhớ rõ lúc ấy, nữ tu cung trang tên Niệm Vi này khuyên Đặng Thi Dao từ bỏ Thái Thượng Vong Tình quyết, gả cho đệ đệ nàng Niệm Băng.

- Ba vị đạo hữu tới Tam Linh Sơn không biết có gì chỉ bảo?

Niệm Vi ung dung bình tĩnh, lời nói tao nhã không kiêu không nịnh, làm cho người ta có một loại cảm giác cao quý thoát tục.

Nhưng mà khi nàng phi đến trước mặt ba người, cảm nhận được cỗ khí tức vượt xa Nguyên Anh bình thường trên người Dương Phàm, trong mắt xẹt qua một tia kinh dị, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

620. Chương 604: Đuổi Ra Khỏi Cửa

Ba vị bậc cao Nguyên Anh trước mắt, thoát nhìn không kẻ nào đơn giản, Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch đều là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, đặc biệt là Hồ Phi, cỗ khí tức đáng sợ cuồng bạo kia hoàn toàn không thua gì cường giả Nguyên Anh hậu kỳ.

Mà chân chính khiến nàng kinh hãi chính là vị nam tử cầm bào thanh ngọc kia không ngờ là Nguyên Anh đại tu sĩ chân chính.

Dương Phàm không ẩn giấu tu vi, khí tức trên người hơi nội liễm, ở phương xa cảm ứng chỉ có thể mơ hồ xác định là bậc cao Nguyên Anh.

Chỉ có tới gần mới có thể phát hiện, tu vi người này không thấp hơn bất kỳ một Nguyên Anh đại tu sĩ nào trong Nội Hải.

”Ba người này thế tới hung hăng, tới Tam Linh Sơn ta rốt cục có ý đồ gì?”

Niệm Vi âm thầm kinh hãi, tư thái lập tức cung kính hơn nhiều.

- Hừ, chẳng lẽ Tam Hiền Môn không chào đón khách, phải nhiều người như vậy đi rồi muốn đánh nhau?

Hồ Phi hai tay chống nạnh, bá đạo ngang ngược nói, hung hăng trừng mắt nàng vài lần.

Thân thể mềm mại của Niệm Vi không khỏi run lên. Khi đối phương trừng mắt liếc tới, nàng đột nhiên sinh ra một loại ảo giác như dê con bất lực, bị cởi sạch xiêm y.

- Hồ Phi, không được vô lễ. Chúng ta tới Tam Linh Sơn là có việc cầu người.

Dương Phàm thản nhiên nói.

Hồ Phi hừ khê một tiếng, khí tức thu liễm, không hề nói thêm một lời.

Niệm Vi thở phào một hơi, cung trang phía sau lưng gần như ướt đẫm, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của quái nhân lông khỉ kia.

Mà quái nhân lông khỉ khi này đối với thanh niên nho nhã bên cạnh lại nói gì nghe nấy, bộ dạng xem là cầm đầu, không khỏi làm nàng phỏng đoán thân phận người này.

- Xin hỏi tôn tính đại danh ba vị?

Niệm Vi thật cẩn thận hỏi.

Lúc này hai vị Nguyên Anh khác cùng hai chục vị bậc cao Kim Đan cũng không dám hé răng, toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có Niệm Vi kiên trì lên tiếng.

- Tại hạ họ Dương.

Dương Phàm chỉ thản nhiên nói. Đối với Niệm Vi này, hắn không có bất kỳ hảo cảm gì, thậm chí có một tia chán ghét.

Lúc trước ở động phủ Đặng Thi Dao, hắn chính tai nghe đến nàng này làm mối, khuyên bảo Thi Dao gả cho đệ đệ nàng Niệm Băng.

- Thì ra là Dương đạo hữu.

Niệm Vi miễn cưỡng cười:

- Ba vị nếu có chuyện, có thể trước tiên vào Tam Linh Sơn, để Đại trưởng lão tông chúng ta đi ra thương lượng cùng các vị.

- Chính có ý này.

Dương Phàm gật gật đầu, theo đám người Niệm Vi cùng tiến vào Tam Linh Sơn.

Trở lại chốn cũ, trong lòng hắn sinh ra cảm khái.

Đồng thời, Hồn Căn cảm quan dung hợp nắm trong tay toàn bộ Tam Linh Sơn, cũng không phát hiện Đặng Thi Dao.

Dương Phàm hơi có chút thất vọng.

Không bao lâu, Niệm Vi sắp xếp ba người Dương Phàm đến một phòng khách.

- Ba vị chờ chút, tiểu nữ đi mời Đại trưởng lão.

Niệm Vi khom người đi ra.

Thẳng đến khi ra khỏi phòng, Niệm Vi mới như trút được gánh nặng, vội vàng đứng dậy đi tìm Đại trưởng lão Tam Hiền Môn.

Nhanh chóng bay tới một động phủ yên tĩnh ở Tam Linh Sơn, lấy ra một tấm ngọc phù màu trắng, phá mở cấm chế nhanh chóng đi vào.

Trong động phủ chim hót hoa thơm, phong cảnh hợp lòng người. Một lão Nho tu tử bào thần thái uy nghiêm cầm thước trong tay đang truyền thụ học thức cho một nho sinh mặt trắng.

- Tỷ tỷ, sao người lại tới đây?

Nho sinh mặt trắng kia vội vàng đứng dậy, ngạc nhiên vui mừng nói.

Lão Nho tu tử bào kia thần thái hơi chút dịu đi, ánh mắt đảo qua Niệm Vi, hỏi:

- Vi nhi, có chuyện gì mà kích động như thế?

Trong lời nói của lão có một tia trách cứ, đều là tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, phương diện xử sự một chút cũng không trầm ổn.

- Gia gia. Có ba vị tu sĩ Nguyên Anh thần bí đột nhiên tới Tam Linh Sơn, hơn nữa thế tới hung hăng, chúng ta không dễ ứng phó

Niệm Vi gấp giọng nói.

- Không chỉ là ba vị tu sĩ Nguyên Anh, có gì mà phải thế?

Sắc mặt lão Nho tu tử bào trầm xuống.

- Gia gia. Trong ba người kia có một vị Nguyên Anh đại tu sĩ, thực lực sâu không lường được

Niệm Vi vội vàng giải thích.

- Nguyên Anh đại tu sĩ?

lão Nho tu tử bào sắc mặt trở nên ngưng trọng, hỏi:

- Người đó tên gọi là gì?

- Hắn tự xưng họ Dương.

- Họ Dương?

Lão Nho tu tử bào đầu mày đột nhiên nhảy dựng, thần thức đảo qua Tam Linh Sơn, cả kinh nói:

- Xem ra là hắn.

- Gia gia biết hắn sao?

Niệm Vi kinh ngạc nói.

Lão Nho tu tử bào bỗng nhiên khoát tay, trước người xuất hiện một bức tranh, trong tranh có một thanh niên nho nhã tay cầm một cây sáo ngọc, thần sắc hồ hững vô tình.

- Chính là hắn

Niệm Vi kinh hô một tiếng, lập tức nhận ra thân phận nam tử trong tranh, chính là vị Nguyên Anh đại tu sĩ vừa tiếp đón không lâu.

- Gia gia. Bức tranh này cũng quá giống thật, là tác phẩm của người phương nữ?

Niệm Vi nhìn chằm chằm bức tranh, trong đôi mắt sáng lấp lánh tia sáng kỳ dị.

Tu sĩ Nho môn có rất nhiều người am hiểu đạo thơ vẽ, nàng cũng là cao thủ trong đó. Tuy nhiên sau khi nhìn bức tranh này, không khỏi khâm phục vạn phần.

- Chỉ là, nam tử trong tranh mặc dù trông rất sống động, cùng người thật không khác chút nào, nhưng thần vận lại quá mức lạnh lùng.

Niệm Vi lại nhíu mày.

Dương Phàm kia cùng nam tử trong tranh khác nhau ở thần vận. Trong tranh vẽ mặt quá mức lạnh nhạt.

- Nếu đã là vẽ, tự nhiên gửi gắm cảm tình cùng cố chấp của người.

Lão Nho tu tử bào lạnh nhạt cười.

- Như vậy bức tranh này rốt cục là tác phẩm của người nào?

Niệm Vi tò mò như trước, không kìm nổi hỏi dồn.

lão Nho tu tử bào không trả lời, thu hồi bức tranh, thì thào lẩm bẩm:

- Nàng từng dặn, ngày sau nếu người trong tranh tới tìm nàng, không nên nói rõ hướng đi của nàng.

- Là nàng

Niệm Vi kinh hô một tiếng.

Nho sinh mặt trắng kia nghe vậy cũng đột nhiên hiểu được, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Gia gia. Người trong tranh này chẳng lẽ là nam tử mà Thi Dao yêu trước khi tu luyện Thái Thượng Vong Tình quyết. Mà người nọ hiện tại lại tìm tới Tam Linh Sơn?

- Đúng, chính là người này.

Lão Nho tu tử bào gật đầu nói:

- Chỉ là không dự đoán được, không ngờ hần tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ.

- Nguyên Anh hậu kỳ?

Nho sinh mặt trắng hai tay nắm chặt, ánh mắt run lên, vẻ mặt kiên kị cùng không cam lòng.

- Hừ, Nguyên Anh hậu kỳ thì sao chứ? Tam Linh Sơn ta lấy Tam Hiền Môn cầm đầu, có bốn đại tông phái Nho môn tọa, cường giả Nguyên Anh có mười mấy người, bậc cao khác một hai trăm người, sao lại sợ vụn vụn ba người bọn họ?

Ánh mắt lão Nho tu tử bào sắc bén như kiếm, không giận tự uy. Một cỗ khí thế cường đại trong động phủ chợt lóe rồi biến mất khiến trong lòng Niệm Vi cũng nho sinh mặt trắng bỗng nhiên phát lạnh.

Nho sinh mặt trắng nghe vậy, hơi lộ ra vẻ vui mừng:

- Gia gia, Tam Hiền Môn ta thân là Nho môn đệ nhất tông Nội Hải, có thể nào mặc cho hai ba vị bậc cao Nguyên Anh bình thường bọn chúng tới giường oai? Ngài nhất định phải cho bọn họ đẹp mặt.

- Niệm Băng, người đừng hành động theo cảm tình, Thi Dao đã tu luyện Thái Thượng Vong Tình quyết đến mức độ vạn năm qua không người với tới, không thể nghịch chuyển.

Niệm Vi nghiêm nghị nói, tâm tư nàng càng tinh tế bình tĩnh một chút.

Nguyên lai nho sinh mặt trắng này là đệ đệ nàng Niệm Băng, ngày trước từng yêu thầm Đặng Thi Dao. Lúc trước Niệm Vi từng nhiều lần khuyên bảo Đặng Thi Dao từ bỏ Thái Thượng Vong Tình quyết, cùng hần kết làm song tu đạo侶, đều thất bại chấm dứt.

Mặc dù vào lúc này, trong lòng Niệm Băng vẫn có một tia ý niệm cố chấp như trước, không chịu buông tha, nghe nói nam tử lúc trước Đặng Thi Dao yêu đã tới Tam Linh Sơn, hần sao có thể không sinh ra địch ý.

- Ha ha. Ta thật muốn đích thân đi gặp người này, xem rốt cục hần có bản lĩnh gì lại có thể khiến kỳ nữ tử hiếm thấy trên đời như Thi Dao đối với hần nhớ mãi không quên.

Khóe miệng lão Nho tu tử bào lộ ra mỉm cười.

- Gia gia, người

Niệm Vi bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Niệm Vi, người làm việc tính toán rất chu đáo, điểm ấy gia gia hiểu được.

Lão Nho tu tử bào vuốt râu mỉm cười:

- Nhưng làdôi mắt khắp Thiên Cầm Nội Hải, Tam Hiền Môn ta đã không cần sợ hãi bất kỳ thế lực cũng cường giả nào.

Niệm Vi trầm tư không nói, Niệm Băng thì lộ ra vẻ vui mừng:

- Gia gia. Ngài nên vì Thi Dao đòi lấy công bằng. Con đối với người không hề có nhân tính cảm tình như vậy, hết sức chán ghét.

- Yên tâm, các người cũng theo ta đi.

Lão Nho tu tử bào tự tin tràn trề, mang theo Niệm Băng, Niệm Vi rời khỏi động phủ.

Ba người Dương Phàm trong phòng chờ thật lâu cũng không thấy người tới tiếp đãi.

- Dương lão đại. Chúng ta đã ngồi đây nửa ngày, không ngờ không ai tiếp đãi. Tam Hiền Môn này có phải không để chúng ta ở trong lòng hay không?

Hồ Phi không kiềm chế được, đứng bật dậy nhe răng trợn mắt nói:

- Nếu là như vậy, đừng trách Hồ gia dỡ hòn đảo nhỏ này của bọn chúng.

- Bình tĩnh đừng nóng vội.

Dương Phàm bình tĩnh hòa nhã nói:

- Mới qua nửa chén trà nhỏ.

Trong đôi mắt đẹp của Vân Vũ Tịch mang vẻ cười, điềm tĩnh dịu dàng, đồng dạng một chút không vội, hé miệng khẽ cười nói:

- Từ khi đến Nội Hải, người vẫn nóng vội như thế (Chơi chữ: nguyên văn "hầu cấp" ý chỉ Hồ Phi là con khi cấp bách nôn nóng).

Đích xác, dùng từ nóng vội để hình dung Hồ Phi không còn gì thích hợp hơn.

Dương Phàm nghe vậy cũng không nhịn được buồn cười, thiếu chút nữa ôm bụng cười to.

Ngay khi hai người trêu ghẹo, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, tổng cộng đi vào bảy tám người, đều là cường giả Nguyên Anh.

Trong số đó, đi đầu tiên là một lão Nho tu tử bào thần sắc uy nghiêm, hai bên phải trái có một đôi nam nữ, khuôn mặt có chút tương tự nhau, rõ ràng là huynh đệ, tự nhiên là hai tỷ muội Niệm Băng, Niệm Vi.

Ánh mắt Dương Phàm thần nhiên đảo qua, lập tức phán đoán ra thân phận lão Nho tu tử bào cùng thư sinh mặt trắng.

Ánh mắt lão Nho tu tử bào như điện, lạnh, lũng đảo qua ba người lại khó thể che giấu được kinh ngạc trên mặt,

Ba người bọn Dương Phàm, bất kỳ người nào đều cực kỳ khiến người chú ý, huống chi là ba người ở cùng một chỗ.

Nho sinh mặt trắng Niệm Băng vẻ đầy địch ý, lúc đánh giá ba người rất nhanh bị vẻ đẹp tự nhiên của Vân Vũ Tịch hấp dẫn, tim đập hơi gia tốc, cổ địch ý trong lòng lại chuyển hóa thành không cam lòng cùng ghen tị mãnh liệt.

Trời cao vì sao bắt công như thế?

Vì sao người này có thể gặp may mắn như vậy. Chẳng những có thể khiến kì nữ tử Nho môn như Đặng Thi Dao yêu, bên cạnh còn có đạo侣 đẹp như tiên này?

Niệm Băng tràn ngập ghen tị, không cam lòng cùng với lửa giận địch ý.

Ý niệm trong đầu hần xoay chuyển nhanh chóng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, sinh ra một kế, âm thầm kêu hay, mặt mày hớn hở.

Dương Phàm đại bộ phận đều đánh giá lão Nho tu tử bào Nguyên Anh đại tu sĩ kia, lúc đảo qua người này, mặt lộ vẻ cổ quái.

- Dương mỗ chỉ là một khách qua đường bình thường, đến Tam Linh Sơn chỉ vì thỉnh giáo một chuyện, sẽ không ở lại lâu, quý sơn vì sao hưng sư động chúng, chẳng lẽ đây là đạo đài khách?

Dương Phàm đứng đây, ánh mắt đảo qua bảy tám gã bậc cao Nguyên Anh tại đây, thanh âm bình thản.

Tam Linh Sơn làm như thế, hiển nhiên là muốn từ uy danh áp bách ba người Dương Phàm.

- Đạo hữu nói đùa, chỉ có như vậy mới có thể thể hiện hoan nghênh long trọng của Tam Linh Sơn ta đối với khách quý phương xa, huống chi, lấy thân phận Nguyên Anh đại tu sĩ của các hạ, ở bất kỳ nơi nào trong Nội Hải đều sẽ bị tôn là thượng khách.

thần sắc lão Nho tu tử bào chính khí, lời nói nghiêm nghị.

Trong lòng Dương Phàm thầm nói một câu: "Đám tu sĩ Nho môn quả nhiên thích cái trò này, làm cái gì đều phải đem mình ở điểm cao đạo đức".

- Dương mỗ cũng không vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề. Chuyến này ta tới đây bái phỏng Tam Hiền Môn, chỉ vì hỏi thăm một người

- Nhưng.

Lão Nho tu tử bào thỉnh linh cất ngang lời Dương Phàm:

- Lão phu biết người muốn nghe tin tức của ai, nhưng thứ ta nói thẳng, lúc trước đã có hứa hẹn tuyệt đối sẽ không để lộ hành tung của nàng.

- Nếu đạo hữu không có vấn đề khác, Tam Linh Sơn cũng không chào đón các người. Tiễn khách!

Lão Nho tu tử bào nhẹ phát tay áo, ý bảo tiễn khách, một bộ tư thái đuổi ra khỏi cửa.

Hai mắt Dương Phàm hơi híp lại, lão già này có phải cố ý muốn làm khó ba người mình?

621. Chương 605: Kẻ Bạc Tình

Nguyên Anh đại tu sĩ đặt ở bất kỳ nơi nào Nội Hải, thân phận địa vị đều rất cao thượng.

Không có bất kỳ thế lực nào lại dễ dàng kết thù cùng Nguyên Anh đại tu sĩ, cho dù là thế lực siêu cấp Nội Hải cũng không ngoại lệ.

Mà thái độ lão Nho tu tử bào này đích xác làm người ta ngạc nhiên.

- Hừ, tiểu lão nhân, dám vô lễ với lão đại ta, có phải không da ngựa thiếu ăn đòn?

Hồ Phi nổi giận, lông khỉ toàn thân run rẩy, trên người phóng ra một cỗ khí tức cuồng bạo cầm ky, cả căn phòng chìm trong một bầu áp lực kinh hãi.

Năm sáu vị bậc cao Nguyên Anh đám Niệm Vi lập tức có một loại cảm giác khó thở, cỗ khí tức đáng sợ kia trực tiếp uy hiếp đến linh hồn bọn họ.

"Người này thật là đáng sợ, xem khí tức này ít nhất có thể sánh vai Nguyên Anh đại tu sĩ"

Trong lòng lão Nho tu tử bào thất kinh, lập tức cảm thấy tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu là một vị Nguyên Anh đại tu sĩ tới khởi binh vấn tội vậy thì cũng thôi, nhưng nếu là hai vị trở lên, vậy hết sức khó giải quyết.

Bởi vì đôi mắt toàn bộ Tam Linh Sơn, tu vi đạt tới Nguyên Anh đại tu sĩ trở lên chỉ có hai người, một là Đại trưởng lão hần, còn một người khác là Đặng Thi Dao. Mà Đặng Thi Dao lại không ở Tam Linh Sơn, chỉ có một mình lão Nguyên Anh đại tu sĩ tọa trấn Tam Linh Sơn.

- Tiểu tử lông khỉ, chẳng lẽ ngươi muốn là địch cùng t Tam Linh Sơn ta?

Lão Nho tu tử bào tự nhiên sẽ không yếu thế, quát lớn một tiếng, thanh âm như sấm dậy, vang vọng toàn bộ Tam Linh Sơn.

Trên người lão cũng phát ra một cỗ khí tức dương cương chính khí mệnh mông cuộn cuộn đối kháng với Hồ Phi.

Vút Vút Vút

Vừa dứt lời, bên ngoài không ngừng vang lên tiếng xé gió, bay tới hơn ngàn tu sĩ, rậm rạp một mảnh, hội tụ trên không trung Tam Linh Sơn, bao vây chặt toàn bộ đại sảnh.

Trong lúc nhất thời ba người Dương Phàm chìm trong vòng vây hơn ngàn tu sĩ Tam Linh Sơn.

Tình thế nguy ngập cấp bách.

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi, trong nháy mắt lại khôi phục trấn định thông dong.

- Tiểu tử lông khỉ, dám vô lễ với Đại trưởng lão. Để bản trưởng lão bắt các ngươi chém đầu.

Một thanh niên thử sinh quát lạnh một tiếng, trong tay một cây bút lông khê vung lên, một dải hào quang xanh sáng khí thế như cầu vồng trực tiếp quét về phía ba người Dương Phàm.

- Tiểu oa nhi, ngươi còn dám động thủ trước!

Hồ Phi cười hắc hắc, thân hình nhoáng lên một cái, tàn ảnh thoáng hiện, tia điện cong khê chớp lập tức xuất hiện bên cạnh thử sinh thanh niên.” Ba” một tiếng đẩy ra một chưởng. Một mảnh điện hồ màu tím trước tiên đánh trúng nho sinh thanh niên.

PhốcRoẹtCrắc

Vền vền là tia điện cong phá không mà ra, thế như tời khô lạp hủ đánh nát vòng phòng ngự bảo hộ của thanh niên nho sinh thân hình tê cứng, một mảnh cháy đen.

Mà lúc này, một chưởng toàn lực của Hồ Phi mới âm âm ập tới.

- Cứu ta

Trong mắt thanh niên nho sinh lộ ra tuyệt vọng, sợ hãi kinh hô.

Bậc cao Nguyên Anh khác cũng hơn ngàn tu sĩ bốn phía căn phòng khiếp sợ không hiểu, tiểu tử lông khỉ này nhìn qua tướng mạo xấu xí, lại có được thực lực đáng sợ cỡ này, chỉ vền vền một chưởng liền có khả năng diệt sát được Nguyên Anh sơ kỳ.

- Dừng tay!

Lão Nho tu tử bào vừa sợ vừa giận, thân hình nháy mắt lóe tới, tay áo vung lên, một mảnh quang phong màu tím gào thét mà ra giao kích với Hồ Phi.

Phanh - Ầm!

Dư ba cường đại tản ra đánh tan toàn bộ căn phòng, tu sĩ lân cận đều tránh né, chặt vật không chịu nổi. đằng đằng đằng

Thân hình lão Nho tu tử bào liên tục lui ba bước mới gian nan đứng vững.

Mà thân hình Hồ Phi vững vàng, trong mắt lộ ra hưng phấn, chiến ý dạt dào.

Chỉ vền vền một lần giao phong, liền phân cao thấp.

Có lẽ cảnh giới pháp lực của Hồ Phi không bằng đối phương, nhưng lực lượng huyết mạch, thân thể biến thái cùng thần thông cường đại của hắn đều chiếm ưu thế thật lớn.

Lão Nho tu tử bào sau một kích rơi vào hạ phong, trong lòng một mảnh sóng dậy, vền vền một tiểu tử Nguyên Anh trung kỳ lại có thể áp chế được lão.

Vậy Dương lão đại trong miệng hắn, lại có thực lực thế nào?

Sau khi mảnh vỡ căn phòng biến mất, trên bầu trời tu sĩ đông nghịt, từ Trác Cơ đến bậc cao Kim Đan chừng hơn ngàn người đều thấy được cảnh tượng rung động này.

- Ha ha ha

Hồ Phi hai tay đầm ngực, đầu lưỡi liếm liếm môi, hét lớn:

- Đến đây nào. Lão thất phu, muốn đánh thì đánh cho thống khoái.

Dương Phàm lại cũng không ngăn cản, Hồ Phi trong lòng mừng rỡ càng thêm không kiêng nể gì, làm ra các loại tư thế sỉ nhục, đối với lão Nho tu tử bào một tràng mắng chửi khiêu khích.

Lão Nho tu tử bào tức giận run lên, chậm rãi nâng một bàn tay, hít sâu một hơi lạnh lòng tức giận nói:

- Ba người các ngươi có ý muốn là địch của Tam Hiến Môn ta? Một khi đã như vậy, đừng trách chúng ta lấy nhiều hiếp ít.

Khi lão nâng cánh tay lên, trên trời cao Tam Linh Sơn, hơn một ngàn tu sĩ tinh anh ánh sáng lạnh lẽ nhất tề ngưng tụ pháp lực hoặc là tế ra Pháp bảo. Hào quang lấp lánh, khí thế hoành tráng.

Cả khu vực thoáng chốc chìm trong một loại áp lực khó thể thở nổi, chỉ đợi một tiếng ra lệnh.

Vút Vút Vút

Cùng lúc đó, bốn phía Tam Linh Sơn lại có ba bốn gã bậc cao Nguyên Anh, Kim Đan chạy đến, số lượng tu sĩ càng ngày càng nhiều.

Trên không Tam Linh Sơn, thế cục gấp gáp càng ngày càng áp lực không yên.

Khó có thể tưởng tượng khi phần đông tu sĩ cùng lúc ra tay, sẽ sinh ra loại lực sát thương đến mức nào.

Ba người Dương Phàm thân trong vòng vây, bị cô lập chưa từng có, như thú trong vòng vây.

Hồ Phi không chút sợ hãi, trong mắt ngược lại đầy vẻ hưng phấn, theo thói quen xoa xoa tay, bộ dạng rục rịch muốn thử.

- Chiến thuật biến người sao?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra ý cười, thì thào lắm bầm:

- Đường như không phải lần đầu tiên rồi

Nhớ ngày trước ở Bắc Tần, hắn lấy Bán Thiên Nhân Mô Thức đứng ngạo nghễ trước Khổng tước Thánh điện, một mình đối mặt mười vạn tu sĩ. Tam Đại Thiên Sư đều vui mừng không sợ, thậm chí còn chiếm ưu thế lớn lao về mặt khí thế.

Mà nay Dương Phàm tấn chức Diễm Căn hậu kỳ, có thể tùy thời tiến vào Bán Thiên Nhân.

Vân Vũ Tịch cùng hắn dắt tay sóng vai, trong đôi mắt sáng đầu tiên là lo lắng, dường như cảm nhận được sự tự tin của Dương Phàm, tâm ý tương thông, cũng hồi phục về điềm tĩnh bình thản.

Thấy tình cảnh này, con người lão Nho tu tử bào co rụt lại, chẳng lẽ ba người này một chút cũng không sợ?

Bọn họ rốt cục có chỗ ỷ lại nào?

Lông mày lão nhướng lên, chuẩn bị ra lệnh một tiếng khiến mấy ngàn tu sĩ đồng loạt động thủ, đem ba người này vùi lấp, xé rách.

- Gia gia, chờ chút

Bỗng nhiên, nho sinh mặt trắng Niệm Băng bên cạnh lão lên tiếng.

- Niệm Băng, ngươi có lời gì muốn nói?

Ánh mắt lão Nho tu tử bào thoáng ngưng.

Niệm Băng từ sau đi lên, ánh mắt chính khí lẫm liệt, quét về phía ba người Dương Phàm bị mấy ngàn tu sĩ vây quanh, cuối cùng dừng ở trên mặt Dương Phàm, lạnh lùng cười:

- Người này chết cũng không đủ, nhưng trước khi động thủ, Niệm mỗ lại muốn cảnh tỉnh vị cô nương bên cạnh hắn, để tránh thương đến kẻ vô tội.

Lời nói vừa ra, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch hai mặt nhìn nhau, Dương Phàm giữ nguyên trầm mặc, trong mắt lộ ra mỉm cười.

- Xin hỏi vị cô nương này họ gì?

Niệm Băng giọng bình thản, trong mắt thần quang lóe ra nhìn chăm chăm Vân Vũ Tịch.

- Vân.

Khuôn mặt đẹp của Vân Vũ Tịch điềm đạm bình tĩnh, có chút khó hiểu.

- Vân cô nương.

Niệm Băng gật gật đầu, cười nói:

- Người này là song tu đạo lữ của cô?

Hắn đưa tay chỉ Dương Phàm, trong mắt ý cười càng đậm, một bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

- Vâng!

Hai má Vân Vũ Tịch ửng đỏ, liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, thừa nhận thân phận song tu đạo lữ.

- Vậy thì tốt. Nếu là song tu đạo lữ, Niệm mỡ muốn nói cho cô một chuyện thật.

Giọng điệu Niệm Băng đột nhiên ngừng lại, lạnh nhạt quét về phía Dương Phàm:

- Vị đạo lữ bên cạnh cô lừa gạt cảm tình của nữ tử, là một tên bạc tình mười phần, phải ta có một vị nữ tu bị hắn lừa gạt cảm tình, suýt nữa đi vào đường cùng. Niệm mỡ tin tưởng, cô nương cũng chỉ là người bị hại, bị tên bạc tình này làm hại, lừa gạt cảm tình. Trước khi động thủ, Niệm mỡ vạch trần hành vi phạm tội của người này, đồng thời cũng không muốn cô nương cũng chết theo hắn.

Niệm Băng sau khi nói xong lời này, trong mắt có vài tia đắc ý.

Hắn tự nhận lời này hết sức độc ác.

Giờ phút này, dưới tình huống ba người bị mấy ngàn tu sĩ vây quanh, hắn vạch trần "Mặt thật" của Dương Phàm, bất kể Vân Vũ Tịch có tin hay không, đều nhất định suy nghĩ vì tính mạng mình.

Nếu tin tưởng, vậy thì rất tốt, dưới tình huống vạn phần hối hận rời khỏi kẻ bạc tình Dương Phàm này, khẳng định sẽ bởi vậy mà sinh lòng cảm kích với Niệm Băng, ngày sau có cơ hội được lòng người đẹp.

Cho dù Vân Vũ Tịch không tin, nhưng chung quy cũng nên suy nghĩ vì tính mạng mình, chỉ cần chọn vứt bỏ Dương Phàm, liền có thể vì bản thân tìm một đường sống, từ đó khiến Dương Phàm chết trong thống khổ oán hận.

Niệm Băng bộ dạng cười tủm tỉm, mang thâm ý liếc mắt nhìn Vân Vũ Tịch một cái, dường như đang nói: "Niệm mỡ cho ngươi một con đường sống, vậy xem ngươi lựa chọn như thế nào?"

Sau khi Dương Phàm nghe xong, sắc mặt cổ quái vô cùng, trong mắt ý cười càng đậm nhưng lại vẫn như cũ không có lên tiếng.

Hồ Phi nghe vậy giận dữ, liền chuẩn bị động thủ, lại bị Dương Phàm dùng mắt ngăn cản.

- Kẻ bạc tình?

Vân Vũ Tịch nao nao, chợt mặt đẹp hiện ý cười, giống như cầu vồng sau mưa, đẹp tuyệt tự nhiên, đôi môi khẽ hé phát ra thanh âm như tiếng của trời:

- Từ thật lâu trước đó, Dương đại ca đã từng thắng thắn bộc bạch chuyện này với ta. Chàng cũng không phải kẻ bạc tình gì, chỉ là bất đắc dĩ

- Cái gì?

Tươi cười trên mặt Niệm Băng cứng ngắc, khó có thể tin nói:

- Nếu cô biết bộ mặt thật của người này, không ngờ còn nguyện ý theo hắn?

- Dương đại ca có thể thắng thắn với ta, có thể thấy được sự chân thành của chàng. Hơn nữa lần này đến Nội Hải tìm Thi Dao, cũng là kết quả nhiều phen Vũ Tịch đề nghị

Trong đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch lục ý vô hạn, lúm đồng tiền thanh nhã tự nhiên, như gió mát sáng sớm trong rừng núi.

- Làm sao có thể? Việc này còn là Vân cô nương đề nghị

Thanh âm Niệm Bằng run run, khuôn mặt xanh mét, khó coi đến cực điểm.

Mà lúc này, mấy ngàn tu sĩ hội tụ xung quanh thấy tình cảnh này, đều vẻ mặt kinh ngạc cổ quái.

Bọn họ đồng dạng cũng có chút nghi không thông. Tiên tử tuyệt mỹ khuynh thành, khí chất điềm tĩnh tự nhiên này không ngờ nguyện ý đi theo một "Kẻ bạc tình".

Sau khi biết được chân tướng chuyện này, trong lòng Niệm Bằng dâng lên vô tận không cam lòng cùng ghen tị

Đôi mắt hắt một mảnh lạnh băng, dừng trên người Dương Phàm, lại đảo qua Vân Vũ Tịch.

- Vân cô nương. Cô phải hiểu được tình huống hiện tại, chỉ cần gia gia ta ra lệnh một tiếng, ba người các người sẽ táng thân nơi này. Vân cô nương chẳng lẽ cam nguyện cũng chết với người như vậy?

Khóe miệng Niệm Bằng nhếch lên một độ cong.

Cảm tình có kiên trì đến đâu vị tất có thể đồng sinh cộng tử, huống chi là kẻ bạc tình như Dương Phàm?

- Vì sao đạo hữu nhiều lần có thành kiến với Dương đại ca? Vũ Tịch cũng không muốn giải thích.

Cho dù tính tình Vân Vũ Tịch có tốt đến đâu, dưới tình huống như vậy cũng rất cực nổi giận, huống chi việc này liên quan đến tôn nghiêm vinh nhục của người âu yếm?

Trên khuôn mặt đẹp ngưng kết một tầng sương lạnh, Vân Vũ Tịch lạnh nhạt nói:

- Cho dù thật sự phải chết, Vũ Tịch cũng cam nguyện cùng Dương đại ca. Việc này cùng đạo hữu có quan hệ gì chứ?

Niệm Bằng nghe vậy, cả khuôn mặt "bá" một cái, trắng bệch một mảnh, khó coi đến cực điểm.

Dưới sự chứng kiến của mấy ngàn tu sĩ, cả người hắt thiếu chút nữa hồng mắt. "Phốc" một tiếng, phun ra một búng máu.

622. Chương 606: Hòn Đảo Sụp Đổ

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy ngàn tu sĩ, Niệm Bằng miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, khó coi đến cực điểm, lại càng mất hết thể diện.

Là không cam lòng cùng ghen tị, hay là tuyệt vọng rít gào rơi xuống vực sâu, hỏi trời cao bất công?

Giờ này khắc này, người hơi có tâm kế tại tràng đều có thể nhìn ra quỷ kế lúc trước của hắn.

Chỉ là tất cả mọi người đều đánh giá sai tình yêu sâu sắc, khoan dung cùng thấu hiểu của Vân Vũ Tịch với Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm đầy cảm động, nắm chặt tay Vân Vũ Tịch, hai người nhìn nhau, tâm ý tương thông.

Hai cỗ khí tức sinh mệnh gần gũi ở trước người hai người quấn cùng một chỗ. Không cần ngàn lời vạn tiếng, tinh thần ý niệm lại trải qua trăm ngàn lần giao lưu nhần nhuyễn.

Có lẽ là loại phù hợp hấp dẫn về công pháp của hai người đã quyết định từ lần đầu tiên họ gặp nhau cũng đã tâm ý tương thông, đều có hảo cảm với nhau.

Giờ phút này, khi Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch nắm tay cùng một chỗ, một người tuấn nhã phiêu dật, một người điềm tĩnh như tiên. Giống như thần tiên quyến lữ làm cho người ta ao ước.

Cho dù chết, bọn họ cũng sẽ không bỏ người khác.

Niệm Bằng nhìn chằm chằm hai người, vẻ không cam lòng, kiêng kị trong mắt biến mất, thay vào đó là một mảnh âm lệ lạnh lẽo cực điểm, trào phúng cười:

- Tốt, tốt, tốt. Một đôi cẩu nam nữ, một người phụ lòng vô tình, một người khăng khăng một mực. Các người đã muốn chết, Niệm mỗ cũng không ngăn trở, lại càng không cầu tình cho các người

Bá!

Nói xong câu đó, thân hình hắn chợt lóe, lập tức lui ra phía sau gia gia.

Bởi vì khi hắn nói xong lời cuối cùng, đột nhiên cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh đến xương tủy, từ sâu trong linh hồn lại cảm ứng được một cỗ khí tức áp lực tử vong.

Vẻ bình thản trên mặt Dương Phàm biến mất, thay vào đó là đầy lạnh lẽo, cứ như vậy nhìn chằm chằm Niệm Băng.

Niệm Băng tránh sau gia gia, theo lý thuyết hắn là ngăn cách hết ánh mắt này.

Nhưng là cặp mắt ẩn chứa sát ý kia dường như xuyên qua hết thấy trở ngại, truyền đến trong đầu hắn.

Dưới tình huống như vậy, lão Nho tu tử bào thân là Nguyên Anh đại tu sĩ thân hình cũng đành rùng mình một cái.

Từ góc độ người thứ ba mà xem, Dương Phàm chỉ nhìn chằm chằm lão, mà chính lão lại rõ ràng cảm giác được đối phương không phải đang nhìn mình.

Ánh mắt Dương Phàm phẳng phất như xuyên qua thân thể lão, đang nhìn một người khác.

Loại cảm giác này, khiến hắn không rét mà run.

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch.

Ngay cả giờ phút này ở dưới mấy ngàn tu sĩ cường giả vây quanh, hắn cũng cảm thấy cô lập cùng bất lực chưa từng có.

- Nào có lý đó. Tiểu oa nhi này dám làm nhục lão đại

Hồ Phi là người đầu tiên phản ứng lại, hai mắt tóe lửa, lạnh lùng nhìn chằm chằm Niệm Băng, chuẩn bị động thủ.

Mà lão Nho tu tử bào thì ánh mắt hấp háy, đã làm tốt chuẩn bị phòng ngự.

Không biết vì sao, dưới ưu thế cực lớn của mấy ngàn tu sĩ, lão không ngờ không dám dễ dàng ra tay, có lẽ là dự cảm cực kỳ không ổn ở trong đáy lòng.

- Để cho ta tới!

Dương Phàm giọng lạnh lùng, ngắn gọn ba chữ trầm trọng có lực khiến thể xác và tinh thần Niệm Băng đều phải chịu áp lực lớn lao.

- Hắc hắc, tiểu oa nhi. Người hết cứu rồi

Hồ Phi bĩu môi, ánh mắt nhìn về phía Niệm Băng không khác gì nhìn một người chết.

Trong lòng lão Nho tu tử bào "thình thịch" một hồi, theo đủ loại phản ứng của Hồ Phi, lão mơ hồ cảm thấy được Dương Phàm này không đơn giản, thực lực tuyệt đối siêu việt hạng Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường.

- Người người muốn như thế nào?

Niệm Băng đánh cái rùng mình, mạnh miệng nói:

- Nơi này là địa bàn của Tam Hiền Môn chúng ta, chẳng lẽ các người muốn khiêu chiến mấy ngàn tu sĩ tại đây?

Dương Phàm khinh miệt cười, nhìn hắn vài cái, hờ hững nói:

- Dương mỗ cũng cho người một cơ hội, dập đầu tạ tội, xin lỗi Vũ Tịch. Nếu không

- Nếu không người muốn thế nào?

Thanh âm lão Nho tu tử bào như sấm động, chính khí nhìn thẳng Dương Phàm, trong mắt đầy ý lạnh:

- Các hạ thật sự không coi lão phu cùng toàn bộ Tam Hiền Môn ra gì sao?

- Vậy thì tính sao?

Dương Phàm không hề bận tâm nói:

- Ba người chúng ta vừa tới quý môn. Đại trưởng lão không phải đồng dạng như thế, thậm chí muốn đuổi chúng ta ra khỏi cửa sao?

- Người

Giọng điệu lão Nho tu tử bào ngưng bật.

Đám người Dương Phàm vừa tới Tam Linh Sơn cũng không có bao nhiêu địch ý, chỉ vì bái phỏng cùng hỏi thăm tung tích Đặng Thi Dao.

Mà ngược lại lão Nho tu tử bào này không nói hai lời, trực tiếp cự tuyệt đuổi ra khỏi cửa.

- Một khi đã vậy, Đại trưởng lão các hạ còn hy vọng xa vời Dương Phàm đem các người để vào mắt sao?

Dương Phàm châm chọc cười.

- Hắc hắc. Tiểu lão nhân, mau gọi cháu người đập đầu tạ tội, bằng không đừng trách hai huynh đệ chúng ta hủy Tam Linh Sơn của các người.

Hồ Phi không quên thêm mắm dặm muối, chỉ cần có thể đánh nhau, hấn đương nhiên là thích.

Lời ấy vừa ra, trong lòng lão Nho tu tử bào sinh ra một ngọn lửa không tên: "Quả thực là buồn cười, hai tiểu tử vô danh nhưng lại vọng tưởng dỡ toàn bộ Tam Linh Sơn của mình?"

- Đập đầu tạ tội? Không có khả năng, lão phu tuyệt không cho phép. Chẳng những như thế, hôm nay các người không chịu nhận lỗi với tu sĩ Tam Linh Sơn chúng ta, đừng mơ toàn thân trở ra.

Lão Nho tu tử bào nổi giận nói, thanh âm hơi run rẩy.

- Gia gia nói rất đúng, ta tuyệt đối sẽ không xin lỗi. Nếu không đường đường Tam Hiền Môn đại phái của Nội Hải chẳng phải là sợ ba người các người?

Niệm Băng lời nói chính nghĩa, khẳng khái nói.

- Dương đại ca, bỏ đi. Chúng ta đi

Trong mắt Vân Vũ Tịch, có chút bất an.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Nếu không chịu nhận lỗi với tứ đại tông phái Tam Linh Sơn chúng ta, đừng mơ sống sót rồi đi.

Trong đó một vị nho sinh trung niên trong tay cầm chiết phiến, phì cười một tiếng.

Bá!

Niệm Băng lại từ sau lưng gia gia lóc ra, kích động mười phần nói:

- Tốt nhất có thể bắt sống ba người này tra hỏi

- Câm miệng

Trong mắt Dương Phàm đột cục hiện lên một tia không kiên nhẫn, quanh thân hào quang màu đất lưu chuyển, một cỗ dao động nguy hiểm quỷ dị nhện nhào tràn ra.

- Không tốt!

Lão Nho tu tử ào thâm kêu không ổn, cũng không còn kịp nữa.

Chỉ thấy biểu tình của Niệm Băng động lại, thân thể nhanh chóng cứng ngắc, sau đó toàn bộ thân thể hóa đá, trở thành một pho tượng hình người.

Toàn bộ quá trình chỉ dùng không đến một hô hấp, mấy ngàn tu sĩ trợn mắt há hốc mồm, gần như trơ mắt nhìn Niệm Băng bị hóa đá.

Lão Nho tu tử bào kinh giận đan xen, thân hình nhoáng lên, một bàn tay khoát lên trên thân thể hóa đá của Niệm Băng, tử khí tràn ra, cũng không thấy chuyển biến tốt, sắc mặt biến đổi không ngừng.

- Ha ha không cần thử. Thạch hóa thuật độc môn của Dương mỗ, không phải Hóa Thần kỳ không thể hóa giải. Với tu vi thực lực của hần, các ngươi nhiều nhất chỉ có thể kéo dài sinh mệnh hần được hai tháng.

Dương Phàm cười nhạt nói.

- Đệ đệ.

Niệm Vi mặt hoa biến sắc, đưa tay ôm đệ đệ biến thành tượng đá, vẻ mặt cừu hận nhìn Dương Phàm.

- Gia gia, người nhất định phải cứu đệ đệ.

Niệm Vi lo lắng không yên nói.

Lão Nho tu tử bào xem xét một lát, sắc mặt âm trầm, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên, lão cũng bó tay không biện pháp.

Sau một lát, lão hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng đảo qua ba người Dương Phàm:

- Nếu như thế, chỉ có thể trước tiên bắt ba người các ngươi.

Dứt lời, lão chậm rãi nâng một bàn tay, mấy ngàn tu sĩ trên trời cao thần kinh căng thẳng như dây đàn, mỗi người ánh mắt sắc bén, không khí áp lực cường đại bao phủ toàn trường.

Ba người Dương Phàm lập tức chịu đựng uy áp khủng bố như biển rộng núi cao của mấy ngàn tu sĩ.

Dưới tình huống như vậy, cho dù thực lực Dương Phàm, Hồ Phi cường đại tới đâu thần sắc cũng ngưng trọng vạn phần, không dám lơ là.

Ngay cả tu vi đạt tới Hóa Thần kỳ chân chính cũng không có khả năng một mình ngạnh kháng công kích của mấy ngàn tu sĩ, làm như vậy chỉ có một con đường chết.

Giờ phút này ba người thân trong tuyệt cảnh như thế, dưới tình huống bình thường, cơ hội có thể chạy trốn sẽ không vượt qua 10%, càng đừng nói cùng mấy ngàn tu sĩ này chống lại.

- Thi Dao, thực xin lỗi

Dương Phàm thì thảo luận nắm, thanh âm bỗng biến lạnh, khe động niệm, trong phạm vi thiên địa ngàn dặm nội hải này Sinh Linh Chi Khí thổi quét mà ra, toàn bộ Tam Linh Sơn dưới chân lưng lay chấn động, hải vực lân cận lại càng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Một cỗ thiên địa uy khổng lồ lấy Dương Phàm làm trung tâm bao phủ toàn bộ Tam Linh Sơn.

Trong thiên địa vô số dòng sinh mệnh cộng minh, cùng dung hợp với Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể hần.

Mạch đập của đại địa thông qua Hồn Căn tương liên cũng phù hợp cùng với nhịp đập của Sinh Mệnh Lục Chung.

Lấy Sinh Mệnh Lục Chung là nguồn suối của lực lượng, lấy Hồn Căn làm gốc của xúc tu nắm giữ một nửa bầu trời thuộc về mình.

Dương Phàm trong khoảnh khắc thoải mái bước vào Bán Thiên Nhân Mô Thức, khí thế khổng lồ vô cùng tận từ nửa bầu trời hần nắm trong tay áp đến.

Toàn bộ Tam Linh Sơn, hơn vạn tu sĩ bốn tông phái Nho môn. Tất cả mọi người đều sinh ra một loại cảm giác vô lực hít thở không thông.

Đám bậc cao Nguyên Anh lão Nho tu tử bào nhất tề biến sắc. Vừa chuẩn bị động thủ, thiên địa phong vân rung chuyển, toàn bộ Tam Linh Sơn càng thêm lay động mãnh liệt, mơ hồ nghe được tiếng gãy đứt "Crắc".

- Đều xuống dưới cho ta!

Thanh âm Dương Phàm từ khoảng không thiên địa mà đến. Tiếng nói vừa dứt, một cỗ trọng lực kinh khủng phủ xuống.

Ầm

Cả khu vực lấy Dương Phàm làm trung tâm, trong phạm vi trăm trượng mấy trăm tu sĩ nhất tề rơi xuống đất. Ngay cả đám bậc cao Nguyên Anh đều không thể chống lại.

- Không tốt!

Mọi người kinh hô, từng người rơi xuống mặt đất cảm giác mặt đất lắc lư, đứng thẳng không xong.

Chỉ có lão Nho tu tử bào Nguyên Anh đại tu sĩ miễn cưỡng chống được đứng trong không trung, trong mắt kinh hãi không hiểu.

Thấy vậy, Dương Phàm cười lạnh một tiếng, đem trọng lực trong khu vực toàn bộ tập trung lên trên người một mình lão.

Ầm - Phanh!

Lão Nho tu tử bào như hòn đá rơi xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch khóe miệng tràn ra tia máu, khó có thể tin nhìn chằm chằm hoảng sợ không yên nói:

- Dừng tay

Toàn bộ Tam Linh Sơn đều đang run rẩy, thêm vào trận pháp bốn phía đảo cũng rất nguy ngập. Nếu cứ tiếp tục xu thế này, mảnh đất bọn họ lấy làm kiêu ngạo trên biển này sẽ sụp đổ lún xuống.

Đến lúc đó, trong hải vực mệnh mông không có nơi đặt chân, bốn đại tông phái trên đảo này đều chỉ còn trên danh nghĩa.

- Dừng tay!

Lão Nho tu tử bào run giọng kinh sợ hô to, thân hình theo mặt đất lay động, lời nói lộ ra bất đắc dĩ cùng sợ hãi.

Toàn bộ Tam Linh Đảo như rơi vào tận thế, vô số tu sĩ kinh sợ run rẩy, chân tay luống cuống. Mắt thấy toàn bộ hòn đảo liền muốn sụp đổ.

- Các ngươi không phải nhiều người, muốn chơi chiến thuật biển người sao?

Dương Phàm khoanh tay đứng trên mặt đất, toàn bộ hòn đảo mười dặm trôi trên mặt biển ở dưới chân hắn lun lay động.

Giờ khắc này, dáng người cao ngất của hắn ở trong gió lớn gào thét, sóng biển gầm gừ lại có vẻ cao lớn như thế

Trong thân xác nhân loại nhỏ bé này lại có được lực lượng tự nhiên như cùng thiên địa, lấy uy thế như thần linh khiến cho chúng con kiến nhỏ dưới chân run rẩy cứng bái.

- KhôngDừng lại, mau dừng lại!

Lão Nho tu tử bào giận dữ kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng khiếp sợ, thanh âm run rẩy không thôi.

Mà cháu gái Niệm Vi bên cạnh lão cũng chứng bậc cao Nguyên Anh còn lại đều bị dọa mặt không chút máu, thấp thỏm lo âu.

Lực lượng như vậy còn là "Người" có thể có sao?

Đối mặt lão Nho tu tử bào rít gào kinh hô, Dương Phàm không chút động dung, giọng điệu hồ hững:

- Ngươi đang ra lệnh cho ta sao? Nếu là như thế, Dương mỗ làm cho cả hòn đảo Tam Linh Sơn này sụp đổ, chìm vào Thâm Hải xóa tên khỏi Thiên Cầm Nội Hải.

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ Tam Linh Sơn đột nhiên lay mạnh một cái, chỉ nghe một tiếng "Crắc!" một vết nứt lớn kéo dài lan tràn vài dặm.

- Không tốt, muốn sụp đổ rồi

Toàn bộ hòn đảo một mảnh hỗn loạn tiếng kêu sợ hãi, giống như là ngày tận thế.

623. Chương 607: Uy Áp Chấn Nhiếp Của Chí Cường Giả

Toàn bộ Tam Linh Sơn đột nhiên lay mạnh một cái, một khe sâu dài đến vài dặm từ dưới chân Dương Phàm vỡ ra.

- Không tốt, muốn sụp đổ rồi

Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng yên trên hòn đảo hỗn loạn chưa từng có giống như tận thế, nghe được tiếng kêu khủng hoảng sợ hãi của vô số tu sĩ, cảm thụ đại địa dưới chân run rẩy lay động.

Vô địch Bán Thiên Nhân.

Nắm trong tay một nửa thiên địa thuộc về mình, lực lượng khổng lồ thiên địa làm hậu thuẫn, lực lượng cuộn cuộn không ngừng, dùng không hết.

Mặc kệ người thiên quân vạn mã đều như thùng rỗng kêu to.

Lật tay làm mây, úp tay làm mưa.

Khi Bán Thiên Nhân lần đầu tiên xuất hiện thế gian, trước Khổng Tước điện, Tam Đại Thiên Sư, mười vạn đại quân man di đều thần phục bởi nhân vật có thể so với thần linh.

Lần thứ hai xuất hiện nơi Cực Bắc, cũng ngang địa vị với Thánh Tôn đạt tới Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết, rung động Cực Bắc.

Giờ phút này, Bán Thiên Nhân lần đầu tiên buông xuống Thiên Cầm Nội Hải.

Toàn bộ Tam Linh Sơn, thành lũy hòn đảo trong phạm vi mười dặm đều run rẩy dưới cỗ uy năng lấy lực lượng tự nhiên của thiên địa làm hậu thuẫn.

Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch chia nhau đứng hai bên Dương Phàm, ở dưới một cỗ lực lượng vô hình bảo vệ, trong khi đại địa lay động mãnh liệt lại không chút sụt mẻ.

- Đây Đây mới là thực lực chân chính của Dương lão đại sao?

Hồ Phi ngây ra như phỗng, rung động tới cực điểm.

Từ Cực Bắc trở về tới nay, Hồ Phi cũng không phải không tìm Dương Phàm khiêu chiến, chỉ là bị hắn uyển chuyển chối từ.

Giờ phút này, khi kiến thức thực lực chân chính của Dương Phàm, trong lòng Hồ Phi dâng lên sóng gió ngập trời.

Dương Phàm trong trạng thái này, bất kể hắn làm gì đều khó có thể chiến thắng.

Nhưng mà chân chính hoảng sợ rung động không ai khác hơn phần đông cường giả tu sĩ Tam Hiền Môn.

Đám bậc cao Nguyên Anh lão Nho tu tử bào dưới cỗ thiên uy tự nhiên to lớn này, trong mắt đầy vẻ khủng hoảng cùng vô lực.

Cường giả bình thường chỉ biết người trước mắt thật sự đáng sợ, nắm giữ thần thông uy lực kinh thiên địa, giống như thần linh không thể chiến thắng.

Chỉ có một số ít cường giả như lão Nho tu tử bào có thể mơ hồ cảm ứng được Dương Phàm cũng một nửa trời đất hòa hợp làm một. Hắn đại biểu không phải lực lượng một cá thể, mà là ý chí của nửa bầu trời kia.

- Dừng tay Nhanh ra tay!

Lão Nho tu tử bào kinh hãi rít gào, nhưng lời kêu gọi của lão lại không có khả năng ngăn cản được động tác của Dương Phàm.

Nghe đến đó, lão căn mạnh rằng, thân hình nhoáng lên một cái, hướng về phía Dương Phàm trung tâm rung chuyển của Tam Linh Sơn. Tay áo bào vung lên, một quang sáng mờ màu tím như thác đổ, giống như rồng nằm rít gào, đánh về phía Dương Phàm nhắm mắt bất động.

Công kích toàn lực của một Nguyên Anh đại tu sĩ liễu lĩnh kiên quyết không thể coi thường. Con rồng màu tím kia đủ có thể phá tan núi lớn, uy lực thẳng tới Nguyên Anh kỳ đỉnh.

Đối mặt với công kích như thế dưới Hóa Thần kỳ chỉ sợ hiếm có tu sĩ có thể chính diện chống lại.

Dương Phàm Hồn Căn nắm trong tay toàn bộ Tam Linh Sơn, thần sắc hồ hững, chậm rãi nâng cánh tay ngừng tụ ra một vệt sáng hai màu vàng lục chói mắt.

- Đi

Cánh tay vung lên, chỉ thấy vệt sáng hai màu vàng lục huyền lệ chói mắt trong nháy mắt xẹt qua không gian, hóa thành một con giáo long giương nanh múa vuốt dài chừng hai mươi trượng trông rất sống động.

Giao long này như hung thần ác sát, ở trong hư không rít gào khí thế rộng rãi kinh sợ trời cao, trong quá trình phi hành chẳng những không biến mất mà hào quang quanh thân lại càng thêm chói lọi.

- Cái gì?

Lão Nho tu tử bào âm thầm kinh hô, trong lòng chấn động, con rồng màu tím đánh ra từ tay áo bị giao long linh khí hóa hình kia nháy mắt cắn nuốt, không hề có sức kháng cự.

Hơn nữa, giao long vàng lục kia hào quang hơi ảm đạm một chút, dưới một cỗ lực lượng thiên nhiên không lồ chống đỡ, bỗng nhiên khôi phục sáng ngời, hào quang tăng vọt lại rít gào gầm rút vọt tới trước mặt lão.

Giao long vàng lục còn không bay đến trước mặt lão đột nhiên đuôi vung lên, kinh phong quét ngang. Trong phạm vi trăm trượng trở thành hư không, liên tiếp vài vị bậc cao Kim Đan đều bị xé nát trong nháy mắt.

Ầm

Thân thể lão Nho tu tử bào bị đánh bay, ở trong không trung phun ra một búng máu, vẻ mặt hoảng sợ run rẩy.

Lấy thực lực Nguyên Anh đại tu sĩ của hắn không ngờ ngay cả sinh vật linh khí hóa hình của đối phương đều không thể chống lại.

Càng thêm đáng sợ chính là, giao long vàng lục này phảng phất như có được loại năng lực lấy thiên địa làm hậu thuẫn như Dương Phàm, có thể bổ sung lực lượng trong hư không.

Hồng Ông

Giao long vàng lục mạnh mẽ gầm lên, giương nanh múa vuốt lập tức bổ nhào tới trước mặt lão Nho tu tử bào, đánh cho lão không hề có lực chống đỡ.

Trong quá trình này, cường giả bậc cao khác càng thêm khó thể tiếp cận, vô trọng lực vô hình kia lại áp bách tới.

Vén vén vài hô hấp, lão Nho tu tử bào chật vật không chịu nổi, cực kỳ nguy hiểm, bị thương không nhẹ sắc mặt trắng bệch một mảnh.

- Dừng tay Lão phu nhận thua.

Đột nhiên, thân hình lão Nho tu tử bào lướt ngang mấy chục trượng, trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ khuất phục.

Dương Phàm đột nhiên mở mắt, một tia sáng rọi lóe lên, giao long gầm thét trong hư không kia bỗng nhiên biến mất không thấy.

Lão Nho tu tử bào thở phào một hơi, mọi người bốn phía cũng tức thì cảm thấy áp lực giảm đi, trừ bỏ uy thế khổng lồ như thiên địa còn quanh quẩn ngưng kết khắp cả Tam Linh Sơn, không có bất kỳ không ổn nào.

- Đại trưởng lão các hạ không phải tự xưng nhiều người, muốn bắt giữ ba người chúng ta sao?

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh, trong giọng nói có một cỗ trào phúng nồng đậm.

Dưới Bán Thiên Nhân Mô Thức, thanh âm hần ngưng kết thiên uy cường đại, chấn động cả khu vực.

- Thực lực Dđạo hữu đủ có thể bề nghề Tu Tiên giới, sánh vai chí cường giả Nội Hải. Lão phu tự thấy không bằng, lại càng không dám lấy sinh tồn thịnh vượng của toàn bộ Tam Linh Sơn làm tiền cược.

Lão Nho tu tử bào cười khổ một tiếng.

Lão vốn nghĩ Dương Phàm chỉ là một Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường, vào địa bàn của mình cho dù cường đại thêm vài phần cũng không có khả năng chống lại toàn bộ Tam Hiền Môn.

Nhưng chuyện không như mong muốn, thực lực đối phương triển lộ ra thậm chí so với chí cường giả Nội Hải trong lời đồn còn đáng sợ hơn vài phần.

Mà điều lão cảm thấy không rét mà run nhất chính là, đối phương có được lực lượng khủng bố có thể trong thời gian ý niệm thay đổi sụp đổ toàn bộ Tam Linh Sơn.

Dương Phàm nghe vậy, cỗ lực lượng kỳ dị quanh quẩn trên người chậm rãi tiêu tan. Mấy ngàn tu sĩ bốn phía thân hình buông lỏng, không ít người đặt mông ngồi phịch dưới đất, mồ hôi lạnh ướt sũng xiêm y.

Bán Thiên Nhân mang tới cho Dương Phàm cũng không phải gia tăng thật lớn về tu vi pháp lực mà là một loại tăng lên về cảnh giới, siêu thoát cực hạn gông cùm xiềng xích về thực lực cá thể.

Mặc dù vị tất có thể chính diện chống lại chiến thuật biển người ngàn, vạn người nhưng là hần có một nửa thiên địa làm hậu thuẫn, nắm trong tay lực lượng tự nhiên cường đại, đủ có thể ở uy năng khí thế có được lực uy hiếp lớn lao.

- Ba vị xin dời bước đến Tam Hiền đại điện. Chuyện gì đều có thể thương lượng

Lão Nho tu tử bào cổ nặn nụ cười, chìa tay dẫn đường.

- Đại trưởng lão rốt cục chịu ngồi xuống thân thiện nói chuyện rồi?

Khóe miệng Dương Phàm mang theo một tia trào phúng.

Vì sao cứ phải dùng vũ lực kinh sợ một phen mới bằng lòng ngoan ngoãn ngồi xuống nói chuyện?

Nếu Tam Hiền Môn không có tư thái một lòng đuổi ra khỏi cửa, có thể bình hòa đối xử với khách, Dương Phàm làm sao cũng không đáng lấy toàn bộ Tam Linh Sơn làm uy hiếp.

Nhìn hòn đảo vết rách khắp nơi này, trong lòng lão Nho tu tử bào cũng đang nhỏ máu. Tổn thất hôm nay của Tam Linh Sơn không có mấy chục năm chỉ sợ khó thể khôi phục nguyên khí.

Sớm biết như thế, làm sao có lúc trước.

Trong lòng hần càng là hối hận mà không kịp.

Sau một lát, ở trong Tam Hiền đại điện trung tâm đảo.

Tam Hiền đại điện, nơi này thường thường là địa phương mà cao tăng Tam Hiền Môn quyết sách chuyện trọng đại.

Mà ngày hôm nay, đại điện uy nghiêm hùng vĩ không ngờ lại dùng để tiếp khách.

Bởi vì khu vực lúc trước tiếp khách đều hóa thành đổ nát trong chiến đấu.

Giờ phút này, trong đại điện chỉ còn vài người ít ỏi.

Dương Phàm, Vân Vũ Tịch, Hồ Phi.

Bên phía Tam Linh Sơn chỉ có lão Nho tu tử bào, Niệm Vi cùng với hai trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ khác.

- Dương đạo hữu tới đây là tìm kiếm Thi Dao?

Lão Nho tu tử bào hơi lộ một tia cười khở.

- Đúng vậy.

Dương Phàm gật đầu. Trong lòng hắn cũng hiểu được đối phương chính vì nguyên nhân này mới tận lực đuổi đám người mình ra khỏi cửa.

- Thi Dao trước khi đi, duy nhất để lại chính là bức tranh này

Lão Nho tu tử bào lấy ra một bức tranh thủy mặc (đen trắng), rồi chậm chậm mở ra.

Trong bức tranh này, có một nam tử nho nhã thần sắc lạnh lùng, cầm trong tay một cây sáo ngọc dường như đang nói cái gì.

-Ồ, đây không phải là lão đại sao?

Ánh mắt Hồ Phi sáng lên, thân hình nhoáng lên xông tới đoạt lấy bức tranh thủy mặc.

Lão Nho tu tử bào lộ ra bất đắc dĩ, lại không dám phản kháng.

Hai huynh đệ Dương Phàm này, bất kì một kẻ nào cũng không phải hắn có thể chống lại được.

Hồ Phi đưa bức tranh tới trước mặt, ánh mắt Dương Phàm nhìn chăm chăm nam tử trong tranh, thần sắc bỗng nhiên máy động, lộ ra một tia tự thẹn thương xót.

Nam tử trong tranh này tự nhiên là tình cảnh lúc trước Dương Phàm gặp lại Đặng Thi Dao ở Thiên Nho Đảo.

Chỉ là nam tử miêu tả trong tranh này đầy vẻ lạnh lùng cùng vô tình.

- Thi Dao Đây là hình tượng ta trong lòng nàng sao?

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một tia chua xót.

Đồng thời, trong lòng hắn lại cảm giác có chỗ không đúng.

Nhớ rõ sau khi tấn chức Diễn Căn kỳ, hắn đi Tam Linh Sơn tìm tới Đặng Thi Dao. Lúc ấy đối phương hoàn toàn có ý niệm hồi tâm chuyển ý, trong mắt tuy có hận nhưng lại không mất nhu tình.

Hơn nữa, mỗi khi Dương Phàm có nhu cầu, nàng đều trợ giúp không ràng buộc gì.

Lần đầu tiên là cả chiến trường Triệu quốc, trợ giúp mở ra cổ truyền tổng trận. Nếu không lấy thực lực lúc trước của Dương Phàm, muốn đi Nội Hải, há dễ dàng như vậy?

Lần thứ hai sau khi Thiên Lan điện chấm dứt, Dương Phàm tấn chức Diễn Căn kỳ, nàng không ràng buộc trợ giúp kiến tạo cổ truyền tổng trận trở về Bắc Tàn.

Lần thứ ba khi Dương Phàm về Bắc Tàn kiến tạo Tiên Thành, Đặng Thi Dao cũng không ràng buộc trợ giúp phá giải và đơn giản hóa thượng cổ kỳ trận.

Mà giờ phút này nhìn kỹ bức tranh, Dương Phàm cảm giác có chút không đúng, hít sâu một hơi, thu lấy bức họa.

Đưa mắt nhìn Vân Vũ Tịch, trong đôi mắt sáng có vài phần áy náy, biểu đạt cổ vũ cùng duy trì với Dương Phàm.

Thấy Dương Phàm thu bức họa lại, lão Nho tu tử bào muốn nói lại thôi, không dám phản đối.

- Thi Dao rốt cục đi nơi nào? Còn nữa, Tam Hiền Môn có phải bắt buộc nàng làm cái gì hay không?

Ánh mắt Dương Phàm lạnh lùng ác liệt nhìn chăm chú lão Nho tu tử bào.

Lão Nho tu tử bào không cấm mà run run một cái.

- Đây hết thảy đều là Thi Dao tự nguyện

Niệm Vi thật cẩn thận nói.

Lời của nàng vừa nói được một nửa rồi bỗng nhiên ngưng bật.

- Khắc khắc Tam Linh Đảo làm sao lại rơi xuống bước này? Tam Hiền Môn không phải được xưng là Nho đạo đệ nhất tông Nội Hải, siêu việt Thánh Nho Môn sao?

Một giọng nói quý quýet thần bí, mơ hồ không chừng quanh quẩn trên không Tam Linh Sơn.

Cùng lúc đó, một cổ uy áp bá đạo siêu việt Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường phủ xuống toàn bộ Tam Linh Sơn.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, cả hải vực rung chuyển không yên. Vô số yêu tu trôi lên mặt đất, cúi đầu quỳ lạy.

- Tham kiến Thiên Dực Vương đại nhân.

- Bái kiến Thiên Dực Vương bệ hạ.

Vô số thanh âm yêu tu triều bái hội tụ cùng một chỗ vang vọng khắp hải vực, thần phục vị chí cường giả Nội Hải chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

624. Chương 608: Thiên Dực Vương

Một cơn gió màu xám nhạt như hư vô giống như màn đêm, khuếch tán lan tràn từ xa, che trời phủ đất, khiến cho một mảnh thiên địa gần Tam Linh Sơn trở nên tối tăm tiêu điều.

- Bái kiến Thiên Dực Vương!

- Tham kiến Thiên Dực Vương đại nhân!

Ngàn vạn yêu thú yêu tu trôi nổi trên biển, rậm rạp vô cùng vô tận, quỳ xuống cúng bái.

Vô số âm thanh hội tụ thành một cơn lũ, tràn lan ra phạm vi mấy trăm dặm, khí thế hùng hồn, chấn nhiếp trời mây.

Cùng lúc đó, một cổ khí tức quý dị không thể nắm bắt, phát tán ra từ bên trong cơn gió xám kia, hình thành một cổ uy áp kinh thế, hình thành uy hiếp cực lớn phủ xuống toàn Tam Linh Sơn.

Giữa đất trời u ám, vốn hòn đảo Tam Linh Sơn đầy rẫy tan hoang, hiện rõ suy sụp kiệt sức.

Tu sĩ tứ đại tông phái Nho môn trên đảo còn chưa thoát khỏi hoảng hốt trường kiếp nạn trước, hiện giờ lại rơi vào tuyệt vọng mê man.

Thiên Dực Vương!

Một trong bảy đại Yêu Tôn Nội Hải, một trong mười hai đại Chí Cường Giả Thiên cầm trong truyền thuyết.

Lúc này, còn chưa thấy Chí Cường Giả hiện thân, tràng cảnh vạn yêu quỳ bái cũng đủ chấn động lòng người.

Trong đại điện Tam Hiền.

- Không hay, Thiên Dực Vương làm sao lại chen chân vào đây chứ?

Lão Nho tu áo tím hoảng sợ không thôi, sắc mặt kinh khủng bất an.

Một mình Dương Phàm cũng làm bọn họ chịu đủ rồi, nếu như lại tới một Chí Cường Giả Nội Hải sợ rằng toàn Tam Linh Sơn cũng không chịu nổi dày vò,

Hơn nữa, bảy đại Yêu Tôn, năm đại Nguyên Tôn, uy danh địa vị không thể khiêu chiến ở Thiên Cầm Nội Hải, thâm sâu lòng người, áp lực tâm lý càng thêm đáng sợ.

- Dương lão đại cảm ứng đột nhiên mạnh lên rồi.

Trong mắt Hồ Phi hiện lên vẻ e ngại, khí tức cuồng bạo trên người có chút không chịu khống chế, Lôi Linh Châu trong cơ thể hô hoán run run từng trận.

Dương Phàm đương nhiên rõ ràng, "cảm ứng" hẳn nói là cái gì.

- Không ngờ Thiên Dực Vương sẽ tìm tới chúng ta nhanh như vậy.

Dương Phàm mắt lóe dị sắc, lẩm bẩm.

- Nói thế Thiên Dực Vương là do các người dẫn tới đây?

Trong lòng lão Nho tu áo tím thở ra một hơi, nhưng trái tim vẫn treo trên cổ họng.

Bất luận là Dương Phàm hay Thiên Dực Vương, đều là tồn tại cực kỳ đáng sợ. Nếu như hai người này ra tay đánh lớn ở trên Tam Linh Sơn, vậy thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

- Các người yên tâm, chuyện này sẽ không liên lụy tới Tam Hiền Môn.

Dương Phàm ngữ khí bình tĩnh, chậm rãi đứng lên.

Xem vì Đặng Thi Dao, hắn sẽ không bức Tam Hiền Môn đến tuyệt cảnh. Phát uy trước đó rung chuyển Tam Linh Sơn, chẳng qua là uy hiếp nhiều hơn là tổn thương thực chất.

Theo hắn đứng dậy, Vân Vũ Tịch, Hồ Phi cũng theo sát phía sau.

Ba người cũng không sợ hãi, hóa thành ba đường ánh sáng lướt đến không trung ngoài Tam Linh Sơn.

Lão Nho tu áo tím do dự một chút, cũng đi ra theo, ở sau ba người.

Bay ra ngoài Tam Linh Sơn, trong tầm nhìn, từng con từng con yêu thú trời lên mặt nước, quỳ bái trên cao.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn cơn lốc màu xám nhạt như hư vô phía đầu, trong mắt thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Những người khác, thì chỉ thấy một đoàn lốc màu xám che trời phủ đất, không thấy hình dáng Thiên Dực Vương.

Thiên Dực Vương, trong bảy đại Yêu Tôn mặc dù không phải thực lực cực mạnh, nhưng là vang danh quỷ dị khó chơi, hơn nữa tính có thù tất báo, đa số cường giả kiêng kỵ e ngại hắn, không dám đắc tội.

Hồ Phi yên lặng đứng bên người Dương Phàm, chỉ cảm thấy cổ cảm ứng kia mãnh liệt cực điểm, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

- Lăn ra đây cho Hồ gia, giả thần giả quỷ cái gì, chút tài mọn!

Rốt cuộc Hồ Phi không nhịn được, nhìn đoàn lốc xám trên đầu mắng to chửi bậy.

- Chút tài mọn? Người có thể xác định vị trí bản vương? Khắc khắc khắc

Âm thanh lơ lửng không chừng, truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Quả thật, Hồ Phi thông qua Lôi Linh Châu cảm ứng, biết hắn ở ngay gần, nhưng không thể xác định vị trí.

Vù ầm

Đột nhiên, mảnh lốc xám rộng lớn trên đầu mọi người hóa thành một gió quét, giáng từ trên xuống, bao phủ bốn phương tám hướng.

Ngay lập tức, gió lốc xám bao phủ mất đi tầm nhìn, cảm quan thần thức của mọi người cũng bị hạn chế rất lớn.

Thẳng đến lúc này, lão Nho tu áo tím mới toát đầy mồ hôi lạnh trên trán. Thân là Nguyên Anh đại tu sĩ, thẳng đến lúc này ngay cả cái bóng của Thiên Dực Vương mà lão còn không thấy được.

- Ha ha! Thiên Dực Vương các hạ, sao không nói thẳng ý đồ đến đây? Cố ý làm thủ đoạn huyền bí như thế, đối phó kẻ đầu đường xó chợ có lẽ còn được, nhưng khó mà thể hiện thân phận.

Trong mắt Dương Phàm hiện ý cười, hai tay chấp sau lưng, nhìn chằm chằm một hướng trong đoàn lốc xám cuộn cuộn.

- Ha ha ha Không hổ là Chí Cường Giả mới sinh ra ở Nội Hải, người quả nhiên có thể nhìn thấy ta.

Âm thanh Thiên Dực Vương lần đầu phát ra từ một phía chân thật, thoáng có chút sắc nhọn âm trầm, cũng không mất lực uy hiếp.

- Chí Cường Giả mới sinh ra?

Lão Nho tu áo tím nghe thể không khỏi kinh hãi, ánh mắt bỗng nhiên chuyển sang Dương Phàm, thần sắc liên tục biến đổi.

Cùng lúc, chúng tu sĩ trên Tam Linh Sơn cũng nghe được tiếng nói của Thiên Dực Vương

Tân Chí Cường Giả?

Đồng đảo các bậc cao trên Tam Linh Sơn không hít một hơi lạnh?

Những tin tức liên quan tới tân Chí Cường Giả, tu sĩ cao tăng Nội Hải đều có nghe đồn.

Chỉ là trận xung đột lúc trước, bọn họ không biết tên Dương Phàm, chỉ biết là đối phương tự xưng họ Dương, ban đầu cũng không liên hệ hai người với nhau.

Lúc này, khi Yêu Tôn Thiên Dực Vương phủ xuống, rốt cuộc vạch trần màn che thần bí trên người Dương Phàm.

Tân Chí Cường Giả Nội Hải.

Các cường giả đều chấn động kinh hãi.

Thần sắc lão Nho tu áo tím càng thêm phức tạp, khó trách đối phương mạnh mẽ như thế, ngay cả Yêu Tôn Thiên Dực Vương đích thân tới cũng không thấy hấn kinh hoảng.

Vù vù

Đoàn lốc xám xung quanh rít gào, mơ hồ hiện ra một nam tử thần bí sau lưng có hai cánh dơi. Dáng người cao gầy, da thoáng hiện vẻ tái nhợt, nhưng không phải là bị thương hay bệnh trạng, mà là đặc thù huyết mạch chủng tộc.

Tứ chi dài hơn người bình thường, chỗ bàn tay là một đôi móng vuốt sắc nhọn, lóe ra hàn quang lạnh lạnh.

Đôi mắt hấn một mảnh u ám, thỉnh thoảng bắn ra một đoàn huyết quang.

Hắn cứ trôi nổi trong đoàn lốc xám, quanh người cuốn những cơn gió lốc, thần bí quý dị.

Phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy hấn của Dương Phàm, sẽ nghĩ tới Hắc Phong Ma Hoàng nơi Bắc Tản.

Cùng là tu luyện thần thông Phong hệ, hai người rất có chỗ giống nhau, chẳng qua Thiên Dực Vương này bất luận là cảnh giới tu vi, hay là thể chất huyết mạch, Hắc Phong Ma Hoàng đều không thể so sánh.

Huống chi, Thiên Dực Vương còn có được một trong bảy đại Linh Châu truyền thừa Nội Hải.

Theo Khổng Nhạc đã nói, Thiên Dực Vương có được Phong Linh Châu, có thể luyện hóa bảo châu truyền thừa này, ngoại trừ thiên phú của bản thân ra, còn có chút nhân tố may mắn.

Tuy nhiên cuối cùng hấn có thể xếp vào trong mười hai đại cường giả Nội Hải, không chỉ riêng là dựa vào một viên Linh Châu truyền thừa.

- Rất tốt, Dương đạo hữu thích đi thẳng vào vấn đề, như vậy bản vương nói rõ ý tới đây.

Thiên Dực Vương khoát một móng vuốt tới trước ngực, bình thản như không nói:

- Nghe nói tân Chí Cường Giả Nội Hải đi tới phạm vi lãnh hải ta, bản vương rất có hứng thú.

- Cảm thấy hứng thú? chẳng hay các hạ hứng thú với ta về mặt nào?

Dương Phàm như cười như không nói.

- Hừ! Khổng Nhạc chẳng qua là người yếu nhất trong mười hai đại cường giả Nội Hải, đừng tưởng rằng người có thể hơn hấn cùng Tam Sát Nam Đế, là có thể bước lên đỉnh Chí Cường Giả chân chính.

Trong ánh mắt u ám của Thiên Dực Vương, phóng ra một tia ánh sáng đỏ máu, những cơn lốc xám quanh người dập dờn một trận, một cỗ khí tức áp bách khó chịu tản ra.

- Nói như thế, các hạ tới tìm Dương mỗ luận bàn rồi?

Dương Phàm cũng có chút bất ngờ.

Hắn không chấp nhận đối phương chạy tới từ thật xa, chính là vì tìm mình luận bàn, nghiệm chứng tư cách Chí Cường Giả.

Lúc hai người giằng co từ xa xa, lão Nho tu áo tím, Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch đã chủ động rời xa mấy dặm.

Tuy rằng Hồ Phi hiếu chiến, nhưng hết sức rõ ràng, ở trước mặt Chí Cường Giả Nội Hải chân chính, bản thân chênh lệch với bọn họ rất lớn.

Vù vù vù!

Cơn lốc xám bỗng nhiên rung động, tiếp đó gió cuốn rít gào hung hãn, bao phủ hai người bên trong, khó có thể nhìn rõ.

Tiếp đó chỉ nghe mấy tiếng bùm bùm bùm, trong phạm vi mấy dặm, hải vực bắn lên sóng lớn cuộn cuộn kéo thẳng lên cao.

Hai người giao thủ với tốc độ rất nhanh, gần như chỉ một lát, cơn lốc xám bốn phương tám hướng đã ổn định, lộ ra bóng hai người đang giằng co xa xa.

Thân hình Dương Phàm trôi giữa không trung, bị vây trong cơn lốc xám mơ hồ, sắc mặt ngưng trọng.

Một đôi cánh phía sau lưng Thiên Dực Vương rung động rất nhỏ, lóe ra điện quang u ám.

Trong mắt hắn lộ ra một tia kinh dị, trong lúc hô hấp, gió lốc xung quanh biến ảo không ngừng, làm cho thân ảnh hắn thoáng hiện lại biến mất, tạo ra một loại ảo giác.

Hồ Phi kinh ngạc phát hiện trên người Thiên Dực Vương, đồng thời có được hai loại thần thông Phong Lôi, xem ra đều là do sau này tu luyện ra.

Đồng thời, khí tức Phong Linh Châu truyền thừa, làm hắn cảm ứng rất mãnh liệt.

Dương Phàm cũng mơ hồ rõ ràng lai lịch Thiên Dực Vương, đối phương đồng thời tu luyện hai loại thần thông đến cảnh giới cực cao, bản thân có được một viên Phong Linh Châu. Nếu như có thể lấy được một viên Lôi Linh Châu, nhất định thực lực tăng vọt.

"Thiên Cầm Nội Hải còn không có Chí Cường Giả nào đồng thời có được hai viên Linh Châu truyền thừa, nếu như ta có thể lấy được Lôi Linh Châu, dung hợp hai thứ, thực lực có cơ hội tăng lên gấp đôi. Đến lúc đó tung hoành Nội Hải, không phải ảo tưởng nữa"

Ánh mắt Thiên Dực Vương không dấu vết đảo qua Hồ Phi.

Thế nhưng, hắn càng thêm kiên kỵ Dương Phàm.

Một phen giao thủ vừa rồi, hắn vốn là muốn thử thực lực tân Chí Cường Giả Nội Hải.

Kết quả cuối cùng, làm cho Thiên Dực Vương âm thầm giật mình. Bản thân hắn không phải yêu thú bình thường, lực lượng huyết mạch gần với thần thú, hơn nữa truyền thừa Phong Linh tăng phúc, thực lực đến gần Hóa Thần kỳ.

Dù là thế, lúc đối mặt với người này, hắn lại sinh ra một loại ảo giác không thể rung chuyển.

Va chạm chỉ trong chớp mắt, hắn đã thăm dò sơ lược thực lực cùng đặc thù đối phương, chỉ sợ là sở trường phòng ngự.

Muốn cướp lấy Lôi Linh Châu, cần phải giết chết Hồ Phi, thế nhưng một cửa Dương Phàm này cũng khó mà tránh qua.

- Thiên Dực Vương các hạ, còn có cần luận bàn thêm một bước không?

Dương Phàm thần sắc lạnh nhạt hỏi.

Dù là đánh tiếp, hắn cũng không sợ chút nào. Mặc dù đối phương có Linh Châu truyền thừa, nhưng cuối cùng không bước vào Hóa Thần kỳ, không đủ để hình thành uy hiếp chân chính tới hắn.

- Dương đạo hữu thực lực không tầm thường, đủ để vững vàng trong mười hạng đầu Chí Cường Giả Nội Hải, bản vương cũng không nghi vấn thực lực của ngài. Về phần luận bản thêm một bước, lần sau bản vương nhất định tới lĩnh giáo.

Ánh mắt Thiên Dực Vương lạnh nhạt, thân hình bỗng run lên, biến ảo thành một tia sáng mờ ảo, theo cơn lốc xám đầy trời rung động, biến mất giữa hư không.

Bụp -

Cùng lúc đó, áp lực tràn ngập bầu trời Tam Linh Sơn biến mất, đông đảo yêu thú hải vực gần đó đều chìm xuống biển sâu.

Đến khi tất cả khôi phục bình tĩnh, chúng tu sĩ Tam Linh Sơn mới phục hồi lại, thở ra một hơi.

Đồng thời, càng nhiều ánh mắt chuyển về phía thân ảnh cao lớn đẩy lùi Yêu Tôn Nội Hải Thiên Dực Vương. Hẳn là chính là Chí Cường Giả mới quật khởi ở Thiên Cầm Nội Hải!

625. Chương 609: Tu Tích Thi Dao

Hồ Phi há to miệng, cảm thấy không thể tin được.

Chúng tu sĩ Nguyên Anh bậc cao lão Nho tu áo tím, cũng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Xem tình huống giao thủ vừa rồi, vẫn không phân thắng bại. Thiên Dực Vương làm sao từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế?

- Mục đích Thiên Dực Vương rất là rõ ràng, thế nhưng muốn thực hiện được, chỉ sợ không nắm chắc bao nhiêu, lần này hắn tới đây, chỉ có thể tính là dò xét thử.

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên nói.

Hồ Phi cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra được Thiên Dực Vương kia muốn chiếm đoạt Lôi Linh Châu. Thế nhưng bằng thực lực của hắn, ở trước mặt Dương Phàm căn bản không dễ làm được, đương nhiên sẽ không chân chính xé rách mặt mũi.

- Dò xét thử? Nói như thế, hắn còn có thể quay đầu trở lại?

Lão Nho tu áo tím lập tức có vẻ lo lắng nặng nề.

- Đại trưởng lão yên tâm, chỉ cần Tam Hiền Môn có thể nói ra tung tích Thi Dao, ba người Dương mã sẽ không ở lại đây lâu.

Dương Phàm cười dài nhìn lão ta.

Lão Nho tu áo tím tự nhiên lo lắng tai bay vạ gió, hai đại Chí Cường Giả Nội Hải giao phong, thắng bại khó nói, gặp tai ương chỉ có Tam Linh Sơn mình.

- Dương đạo hữu, cùng với hai vị đây, tới động phủ lão phu nói chuyện vậy.

Lão Nho tu áo tím thở một hơi dài.

Ở trước mặt Chí Cường Giả Nội Hải, lão không dám tùy ý làm trái.

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia ý cười, ba người theo lão Nho tu áo tím, tiến vào động phủ.

Làm Đại trưởng lão Tam Hiền Môn, động phủ lão Nho tu áo tím bố trí không tệ, hoa thơm cỏ lạ, cảnh trí hợp lòng người.

Tiến vào trong động phủ, Dương Phàm cũng thấy nữ tử cung trang kia, đó là cháu gái lão Nho tu áo tím, Niệm Vi.

Bên cạnh Niệm Vi có một pho tượng đá hình người trông rất sống động, trên mặt vẫn duy trì hoảng sợ, không phải Niệm Băng thì là ai?

- Dương đạo hữu xin cứ hỏi, hy vọng sau khi có được đáp án, có thể giải trừ hóa đá cho Băng nhi.

Trong mắt lão Nho tu áo tím lộ ra mấy phần cầu khẩn.

Niệm Vi đứng ở một bên, ngậm miệng như hến, không dám tùy tiện lên tiếng.

- Không thành vấn đề.

Dương Phàm gật đầu, bỗng nhiên ngữ khí thay đổi:

- Tuy nhiên hần tỉnh lại, vẫn còn bất kính với chúng ta, đừng trách Dương mỗ hạ thủ vô tình.

- Điều này là tự nhiên, dù cho hần một trăm lá gan, cũng không dám mạo phạm Nguyên Tôn chí cao vô thượng Thiên Cầm Nội Hải.

Lão Nho tu áo tím cười nói, trong lời thoáng mang theo một tia nịnh hót.

Chẳng qua lời lão nói là sự thật, nếu như Niệm Băng sớm biết rằng Dương Phàm là tân Chí Cường Giả mới quật khởi ở Nội Hải, một trong Ngũ Đại Nguyên Tôn nhân loại, trước đó nào dám bất kính.

Nói xong điều kiện, lập tức tiến vào chính đề.

Trong ánh mắt chăm chú của ba người Dương Phàm, lão Nho tu áo tím chậm rãi lên tiếng:

- Từ bốn năm mươi năm trước, Thi Dao đã thăng cấp Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí bước vào cảnh giới đại viên mãn. Tu luyện thần tốc như vậy, làm chúng ta giật mình không nhỏ, có thể nói là kỳ tài Nho môn vạn năm khó gặp.

Dương Phàm yên lặng nghe, cũng không nghi vấn.

Hần rất rõ ràng tư chất Đặng Thi Dao, hơn nữa Thanh Hà Ngọc Thể, thích hợp tu luyện Thái Thượng Vong Tình quyết, chẳng qua tốc độ nhanh như vậy, còn muốn nhanh hơn rất nhiều so với dự tính.

- Thi Dao rời khỏi Tam Linh Đảo lần gần nhất, là mấy chục năm trước.

Lão Nho tu áo tím nhìn Dương Phàm.

- Mấy chục năm trước?

Dương Phàm rơi vào trầm tư, thấp giọng nói:

- Mười năm trước, Thi Dao đi Thiên Nho Đảo bí mật ước chiến Thánh Hiền Khổng Nhạc, thắng lợi cuối cùng chính là Thi Dao.

- Đúng, người biết chuyện này đã ít còn thiếu, chỉ có rất ít người Nho môn biết được.

Lão Nho tu áo tím vẻ mặt tự hào.

Trước kia, Thánh Nho Môn sở dĩ có thể được tôn thành Thánh tông đệ nhất Nho môn là bởi có chỗ dựa là Khổng Nhạc.

Mà khi Đặng Thi Dao bí mật ước chiến, thắng được Khổng Nhạc, thế cục này cũng xoay chuyển Tam Hiền Môn thay thế được Thánh Nho Môn là chuyện sớm muộn.

Dương Phàm không khỏi hồi tưởng lại trước khi Khổng Nhạc sắp chết dưới kiếm Tam Sát Nam Đế, nói một lời:

”Mặc dù ngươi giết ta, nhưng vẫn không trở thành Chí Cường Giả Nội Hải được bởi vì Nho môn ta xuất hiện một kỳ tài khoảng thế vạn năm khó gặp.”

- Trong tay Thi Dao có phải có chí bảo Nho môn gì? Như là Pháp Bảo Thông linh Linh Bảo truyền thừa, bằng không nàng làm sao chiến thắng được Khổng Nhạc?

Dương Phàm mỉm cười, nói ra suy đoán của mình.

Lão Nho tu áo tím nghe vậy, lộ vẻ mặt cổ quái, chần chờ nói:

- Theo ta được biết, trong tay Thi Dao cũng không có trọng bảo gì, đáng nói tới duy nhất chính là vô thượng bí điển Nho môn Thái Thượng Vong Tình quyết.

- Vậy thì kỳ quái.

Dương Phàm nhíu mày, bắt đầu suy tư.

Một thân tu vi Khổng Nhạc đạt đến Nguyên Anh đại viên mãn, cộng thêm Thanh Thiên Y, nửa chân bước vào Hóa Thân. Nếu như không có Linh Bảo truyền thừa, Pháp Bảo Thông linh Đặng Thi Dao làm sao chiến thắng được hắn?

Trừ khi Thái Thượng Vong Tình quyết có thể mạnh mẽ tiếp cận đến trình độ Tiên Hồng quyết của Dương Phàm, bằng không rất khó làm được điểm này, làm cho Khổng Nhạc thua đến tâm phục khẩu phục.

Trong này chắc chắn có kỳ quái.

- Nói như vậy, Thi Dao rời đi mấy chục năm, vẫn không trở về?

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Đúng, vẫn không trở về, nghe đồn ở Vĩnh Hằng Đảo, Ma Vân Thành, Đoạn Thiên Uyển có tin tức của nàng.

Lão Nho tu áo tím đáp.

- Nàng có nói lúc nào trở về hay không?

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang, dừng trên mặt lão.

Lão Nho tu áo tím trong lòng run lên, không dám nói dối, đáp:

- Nàng từng nói mấy năm trước Đại hải nạn trăm năm, sẽ trở về một lần.

- Đại hải nạn trăm năm?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên.

Tới Đại hải nạn trăm năm tiếp theo, chỉ còn khoảng mười mấy năm. Nói cách khác, tối đa là qua mười năm nữa, Đặng Thi Dao sẽ trở lại Tam Hiền Môn.

Đã như vậy, Dương Phàm cũng không cần đi tìm kiếm ở Nội Hải mệnh môn, chỉ cần ở lại vùng hải vực này là được.

Còn nữa, Đại hải nạn trăm năm sau cũng là thời gian mở ra Thiên Lan điện, hai chuyện vừa lúc trùng nhau.

- Đa tạ Đại trưởng lão.

Dương Phàm đứng dậy cảm tạ, làm cho lão Nho tu áo tím được sủng mà kinh.

Sau đó, Hồn Căn Dương Phàm dung hợp đại địa, ý niệm vừa động, một cỗ dao động kỳ dị truyền sang.

Trong khoảng khắc, Niệm Băng biến thành pho tượng hình người dần dần khôi phục lại.

Hắn mở to mắt, vừa lúc thấy mấy người nơi đây, thần sắc ngạc nhiên không thôi, rất nhanh dừng ở trên người Dương Phàm, tràn đầy địch ý.

Còn chưa chờ hắn lên tiếng, Niệm Vi cùng lão Nho tu áo tím nhanh chóng phóng tới, một tay chế trụ hắn, hoàn toàn không cho hắn mở miệng.

Sau đó, do Niệm Vi dẫn đệ đệ đi, cúi người hành lễ nói:

- Dương đạo hữu, đệ đệ ta không hiểu lễ nghĩa, xin dẫn đi dạy dỗ một phen.

Từ đầu đến cuối, Niệm Băng chỉ chớp mắt một chút, ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Dương Phàm hiện ra vẻ kinh ngạc.

Lão Nho tu áo tím cười xấu hổ, tự nhiên không thể để Niệm Băng mở miệng. Nếu như nói năng lỗ mãng, đắc tội Chí Cường Giả Nội Hải, hậu quả thật không thể chịu nổi.

Hồ Phi bĩu môi:

- Hồ gia ta còn muốn "luận bàn" với hần một phen

- Hồ đạo hữu nói đùa, chỉ bằng chút cân lượng của hần, kém xa đạo hữu cả vạn dặm.

Lão Nho tu áo tím cố chịu đựng miễn cưỡng cười nói.

- Không bằng ba vị ở lại bản tông làm khách vài ngày?

Lão Nho tu áo tím mỉm cười, làm ra vẻ "giữ lại" ba người Dương Phàm, kỳ thật hận bọn họ không thể lập tức đi ngay, bằng không trong lòng làm sao yên ổn được.

- Hừ! Ai muốn ở lại chỗ rách nát này.

Hồ Phi hừ lạnh, rất phiền hà nói.

Lão Nho tu áo tím nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, cuối cùng cũng có thể tiến bước hai ôn thần này đi rồi, nhưng mà, câu sau của Dương Phàm làm cho lão tươi cười cứng lại.

- Ha ha! Nếu Đại trưởng lão hiểu khách như vậy, chúng ta ở lại thêm vài ngày đi.

Dương Phàm gật đầu, vẻ mặt ôn hòa nói.

Trong lòng lão Nho tu áo tím hưng hăng co rút, cố sức khống chế biểu tình của mình, vẻ mặt "nhiệt tình mừng rỡ" nói:

- Vậy lão phu lập tức an bài phòng khách cho ba vị

Nửa canh giờ sau.

Ba người Dương Phàm được an bài ở tạm trong một chỗ động phủ Tam Linh Sơn.

Lúc này tất cả chỉnh đốn xong, trong mắt lão Nho tu áo tím hiện vẻ bất đắc dĩ, cười khổ không thôi.

Sau khi trở lại động phủ của mình.

- Gia gia, không phải bọn họ hỏi xong tin tức Thi Dao, sẽ lập tức rời đi, không liên lụy Tam Hiền Môn chúng ta hay sao?

Niệm Vi vẻ mặt lo lắng nói.

- Ồ! Nếu bọn họ cố ý không đi, lão phu có thể làm sao?

Lão Nho tu áo tím lắc đầu than khổ, cảm thấy hoàn toàn bất đắc dĩ.

Tuy nhiên ngay ngày hôm sau, chuyện tình lập tức có chuyển biến.

Ba người Dương Phàm lại đứng ra lời cáo từ.

- Dương đạo hữu, các vị mới ở một ngày, phải đi nhanh như thế?

Lão Nho tu áo tím cảm thấy khó mà tin được, cũng nhanh chóng che giấu một tia mừng rỡ trong mắt.

- Ở pháo đài các vị một ngày, Dương mỗ cảm thấy rất là bần khoản, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Dương Phàm như cười như không nói.

Cũng không phải là hần cố ý trêu chọc lão Nho tu áo tím.

Mà trong đêm đó, hắc chôn xuống rất nhiều vật ánh xạ, trong đó bao gồm động phủ Đặng Thi Dao, thậm chí ngay cả động phủ lão Nho tu áo tím cũng không ngoại lệ.

Từ đó, mặc kệ Tam Linh Sơn chạy xa bao nhiêu, Dương Phàm cũng không quan tâm, tùy lúc có thể cho Thạch Thiên Hàn hay viễn cổ Cự Thạch Tinh hạ xuống.

- Ha ha! Dương đạo hữu quá khách khí, dù là ở thêm vài ngày cũng không có vấn đề.

Lão Nho tu áo tím sang sảng nói.

Tin chắc mấy người Dương Phàm phải đi, tâm tình lão thật sảng khoái.

- Không ngờ Đại trưởng lão hiếu khách như vậy, Dương mỗ thật muốn ở thêm vài ngày

- Khụ khụ.

Lão Nho tu áo tím biến sắc, lập tức ho khan nhằm che giấu.

- Tuy nhiên Dương mỗ có chuyện trên người, quả thật không thích hợp ở lại lâu.

Dương Phàm ra vẻ tiếc nuối thật sau nói.

Lão Nho tu áo tím nghe vậy, trong lòng thở phào, cười nói:

- Như vậy có duyên gặp lại.

- Sẽ có. Đại trưởng lão hiếu khách như vậy, ngày sau có cơ hội nhất định sẽ đến Tam Linh Sơn làm khách.

Dương Phàm cười hì hì nói.

- ACòn muốn tới?

Lão Nho tu áo tím thân hình nhoáng lên, giữa không trung lão đảo một chút.

Ba người Dương Phàm không dừng lại, lập tức xoay người đi, hóa thành dải cầu vòng nhắm phía chân trời xa xa.

Vừa bay khỏi Tam Linh Đảo không xa, rốt cuộc Vân Vũ Tịch không nhịn được, che miệng liên tục cười duyên. Dương Phàm cùng Hồ Phi cũng cất tiếng cười to, truyền khắp ngoài khơi.

Một hơi bay ra mấy ngàn dặm, Hồ Phi há miệng cười to:

- Cái lão đầu ngốc kia, thật sự quá ngốc rồi

- Cũng khó cho lão ta

Vân Vũ Tịch cười như hoa, còn che miệng cười duyên.

Nhìn theo ba người rời đi, đứng lặng một lúc lâu, lão Nho tu áo tím bỗng nhiên thẹn quá thành giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử này, thật là ghê tởm.

Tiếp đó, lão thở dài nói:

- Bản trưởng lão làm sao không biết, hắc đang trêu chọc ta chứ?

Bằng lão bất tử sống gần ngàn năm, từ lúc nói trở lại lần nữa, liền rõ ràng Dương Phàm hàm ý trêu chọc.

Thế nhưng, đối phương thân là Chí Cường Giả Nội Hải, thật sự không thể trêu vào, lão chỉ có thể ngoan ngoãn "phối hợp".

626. Chương 610: Suy Diễn Thêm Một Bước

Giữa Nội Hải mênh mông, ba người bay đi mấy chục vạn dặm, hạ xuống một hòn đảo nhỏ xanh mướt.

Hòn đảo này ước chừng một hai chục dặm, cảnh sắc hài hòa, chim hót hoa thơm, trong rừng cây hoa mọc thành bụi.

Vân Vũ Tịch vừa nhìn thấy nơi này, trong đôi mắt đẹp một mảnh xanh mát, trong vạt tĩnh lặng.

Mặc dù nàng không nói, nhưng Dương Phàm mỉm cười dừng lại đây:

- Cứ ở chỗ này đi. Đại hải nạn trăm năm cũng Thiên Lan điện mở ra lần sau, tối thiểu còn mười mấy năm, còn Thi Dao hấn sẽ trở về nội trong mười năm này.
- Dương lão đại, nếu như Thi Dao muội tử trở về, mà lão đại không có ở Tam Linh Sơn, sợ rằng sẽ vượt mất Hồ Phi bữu môi, trong mắt có chút nghi hoặc, dường như đang lo lắng thay Dương Phàm.
- Ha ha! Điều này ngươi cứ yên tâm, chỉ cần nàng trở về, ta nhất định sẽ biết.

Trong mắt Dương Phàm một mảnh ý cười.

Hôm qua hấn cố ý ở lại Tam Linh Sơn một ngày, để lại vật ánh xạ, làm đầy đủ chuẩn bị.

Hiệu quả thần diệu ánh xạ của Tiên Hồng Không Gian, ngoại trừ linh thú hoặc người hầu được Dương Phàm ghi xuống dấu vết linh hồn, sẽ không có ai chân chính biết được.

Mà những người này, chỉ ý niệm là Dương Phàm có thể thu hồi về Tiên Hồng Không Gian, cũng trong ý niệm quyết định sinh tử, nắm quyền khống chế tuyệt đối.

Dưới tình huống không tất yếu, Dương Phàm cũng không muốn nhiều người biết bí mật Tiên Hồng Không Gian.

Là lúc linh hồn Hồ Phi ngủ say, bị Dương Phàm đưa vào, thế nhưng không chút hay biết.

Ba người vừa lên đảo không lâu, một ít yêu tu đóng quân trên đảo liền không hài lòng.

Trong đó, có một yêu tu bậc cao dẫn đầu đi tới tìm mấy người Dương Phàm đàm phán.

- Hừ! Nơi này là lãnh hải Thiên Dực Vương đại nhân, không có tu sĩ nhân loại dám độc chiếm hòn đảo cho mình. Ta khuyên các người nhanh chóng rời đi. Nếu như thật sự muốn ở lại nơi này, cũng không phải không được, tuy nhiên phải nộp linh thạch nhất định, mỗi tháng một khối thượng phẩm linh thạch
- Cút cho ta!

Hồ Phi trừng lớn mắt, nghe răng trợn mắt, một cỗ khí tức cuồng bạo phát tán ra, lập tức dọa đám yêu tu nhỏ nhỏ này tè ra quần.

Trong mắt Dương Phàm đầy ý cười, cũng không ngăn cản, đám tiểu yêu này lại còn dám thu linh thạch của mấy người mình.

Chẳng qua chuyện như vậy dường như hấn cũng đã trải qua, hơn nữa càng ác liệt hơn

Bị Hồ Phi uy hiếp, đám tiểu yêu này cúi đầu ngoan ngoãn, phủ phục xưng thần.

Ngầm bên dưới, không ít tiểu yêu lại đang bàn tán:

- Ba người này rốt cuộc có địa vị gì, ngay cả danh hào Thiên Dực Vương đại nhân cũng không trấn được bọn họ

Tuy nhiên mấy ngày sau, có yêu tộc bậc cao chạy từ thật xa tới, khê hô:

- Toàn bộ triệt lui.
- Cách Mộc đại nhân, ngài chính là thủ hạ Thiên Dực Vương đại nhân, tại sao không trực xuất những người này, còn muốn đuổi chúng ta đi?
- Một yêu tu lớn tuổi trên đảo không vui nói.
- Bớt nói thừa, toàn bộ triệt!

Yêu tộc bậc cao kia, trong mắt chột lóe hàn quang.

Chỉ trong nửa ngày, các yêu tu trên đảo đều đi sạch.

- Đại nhân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Vẫn còn có yêu tu không nhin được nghi hoặc.

- Hừ! Trong mấy cường giả nhân loại phủ xuống đảo, có một người chính là một trong mười hai đại Chí Cường Giả Nội Hải

Yêu tộc bậc cao kia lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra, đám yêu thú nhìn lẫn nhau, thân thể phát lạnh.

Chí cường giả Nội Hải trong truyền thuyết, lại phủ xuống đảo bọn họ.

Khó trách ngay cả Yêu Tôn Thiên Dực Vương cũng mất nhấm mắt mở với chuyện này.

Sau khi rõ ràng chân tướng chuyện này.

- Đa tạ đại nhân, may mà ngài đã nhắc nhở.

Các yêu tu ngàn ơn vạn tạ.

Ba người Dương Phàm ở lại đảo nhỏ mấy ngày, cảm giác nơi đây càng thêm yên lặng.

- Dương đại ca, hoàn cảnh nơi này rất tốt, rất thích hợp cho Vũ Tịch tu luyện.

Vân Vũ Tịch ngồi trên mặt cỏ xanh, trên người trôi nổi từng sợi ánh sáng xanh lục nhu hòa, trong xanh tự nhiên, điềm tĩnh tuyệt trần, tươi đẹp tuyệt vời.

Dương Phàm cười cười:

- Nơi này cũng vừa thích hợp cho huynh tham ngộ tu luyện.

Hai người nhìn nhau cười, đều rõ ràng tâm ý đối phương.

Vân Vũ Tịch tu luyện vô thượng mật điển Tiên Uẩn Thiên Hương quyết ở Dực Tiên Cốc, nơi đây cỏ xanh um tùm, hoa xen rừng cây, chim hót hoa nở, rất thích hợp tu luyện.

Dương Phàm muốn tìm hiểu suy diễn Tiên Hồng quyết, tự nhiên cũng cần tìm một chỗ có nhiều khí tức sinh mệnh.

Duy nhất có chút ngòi không nổi, đó là Hồ Phi.

- Người nên tu luyện cho tốt đi, làm thế nào mới thu liễm được cổ hơi thở trên người người.

Dương Phàm liếc sang Hồ Phi.

Hồ Phi đứng ngồi không yên, cuối cùng không nhin được, chạy ra hải vực gần đó dạo chơi.

Dương Phàm cũng mặc kệ hắn.

Tuy rằng thực lực Hồ Phi so với Chí Cường Giả Nội Hải có chênh lệch nhất định, nhưng tồn tại có thể uy hiếp tới hắn, cũng cực nhỏ.

Những ngày sau đó, Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch tiềm tu hoặc tham ngộ.

Dương Phàm tự biết, bước vào Diễn Căn hậu kỳ không lâu, ít nhất cần tích lũy trăm năm.

Ngược lại hắn càng hy vọng, có thể ngộ trước cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, nếu như có thể đi trước lĩnh ngộ ra cảnh giới tiếp theo, tốc độ tu luyện giai đoạn đầu sẽ tăng nhanh mấy lần.

"Không gian rộng lớn, trên có trời, dưới có đất."

"Uẩn Chứng kỳ, là đặt xuống một hạt giống, trở thành nguồn lực lượng sinh mệnh, trở thành khả năng sáng tạo vô hạn"

”Diễn Cấn kỳ, diễn hóa ra Hồn Cấn, từ nay về sau thông đại địa, nắm giữ đại địa. Mà đại địa, là một bộ phận không gian thiên địa rộng lớn”

Trong đầu Dương Phàm bắt đầu xoay chuyển, diễn hóa cảnh giới từ sau Uẩn Chứng Kỳ.

Về phần trước Uẩn Chứng, từ Luyện Khí tới Trúc Cơ, chẳng qua là đặt nền móng nhập môn, không giống như công pháp thông thường. Nếu như không có căn cơ cùng độ cao nhất định, sợ rằng khó có thể suy diễn cảnh giới huyền diệu như vậy.

Từ khi dùng Nguyên Linh Đan, ngộ tính Dương Phàm tăng mạnh, tuy rằng không theo kịp Vô Song là kẻ ngoại tộc thiên địa không theo lẽ thường so sánh, thế nhưng vẫn mạnh hơn mấy lần thiên tài.

Hơn nữa trong quá trình tìm hiểu, ngộ tính cũng sẽ chậm rãi có bước tăng lên.

Mỗi khi suy diễn thành công một cảnh giới, ngộ tính Dương Phàm đều sẽ có tiến bộ lộ xác, bằng không ngày sau diễn hóa ngày càng thâm ảo, chỉ riêng độ cao đã còn xa mới đủ.

”Diễn Cấn hậu kỳ, ta có thể tùy ý tiến vào Mô Thức Bán Thiên Nhân. Mà Bán Thiên Nhân, dung hợp chỉ là nửa thiên địa, chủ yếu cùng dòng sinh mệnh đại địa là chính.”

”Cảnh giới tiếp theo Diễn Cấn kỳ, khẳng định là tiếp một bước dung hợp thiên địa, không chỉ đại địa dưới chân, mà là ”Thiên” rộng lớn không thể đánh giá ở trên cao.”

Dương Phàm nghĩ tới đây, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn trời cao vô tận.

Thiên địa, tự nhiên là chia làm thiên và địa, hai bộ phận trời và đất.

Dương Phàm đã dung thông một nửa, chính là đại địa vô biên.

Kế tiếp là phải lĩnh ngộ ”bầu trời”.

”Trong đại địa, vô số sinh vật, sinh ra vô số thiên tài địa bảo. Như vậy giữa bầu trời, rốt cuộc có tồn tại huyền diệu gì.”

Dương Phàm ngưng mắt nhìn trời cao, yên tĩnh nhìn kỹ.

”Ánh sáng”

Dương Phàm bỗng nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt trời giữa hư không.

Hắn mơ hồ ý thức được, mặt trời mãi mãi trường tồn, ở trong thiên địa này có tác dụng cực lớn.

”Ngoại trừ mặt trời phát sáng, còn có thứ khác”

Dương Phàm yên lặng tự hỏi.

Đợi đến buổi tối, ngôi sao đầy bầu trời, còn có ánh trăng sáng, phóng ra cảnh tượng mỹ lệ mông lung.

”Những ngôi sao này, cũng có thể phát sáng.”

Dương Phàm ý thức được tác dụng của ”ánh sáng”.

Nếu như không có ánh sáng, thế gian này sẽ rơi vào một mảnh bóng tối tuyệt đối cùng rét lạnh.

Theo hắn biết, nếu không có ánh sáng tồn tại, tất cả sinh linh trên mặt đất, đều khó có thể sinh tồn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Theo thời gian sau đó, Dương Phàm lại chú ý tới rất nhiều thứ.

”Ngoại trừ ánh sáng còn có gió, sấm sét, mưa rơi”

Dương Phàm chau mày.

Trong thiên địa này, còn có rất nhiều tồn tại hắn không thể tham thấu rõ.

”Ta tu luyện là đạo sinh mệnh tự nhiên, ánh sáng cùng một nhịp thở với sinh mệnh. Còn những thứ như ’gió, sét’, đều là một số hiện tượng tự nhiên trong thiên địa.”

Dương Phàm dựa theo lý giải độc đáo của mình tiến hành suy diễn.

Hắn biết rõ, mỗi một chi tiết khác biệt, đều sẽ làm kết quả suy diễn kém xa vạn dặm, con đường đi ngày sau cũng càng khó thăm dò.

Vì vậy, mỗi một chi tiết hắn đều cân nhắc nhiều lần, cố gắng đạt tới suy diễn ra một con đường càng thích hợp với đặc tính công pháp.

Cuối cùng, hắn lấy ánh sáng trên trời cao làm đối tượng tham khảo chủ yếu.

Chủ yếu này là bởi hắn ý thức được ánh sáng có tác dụng bao quát hết thủy sinh mệnh vạn vật thể gian.

Khi suy diễn đến một mức nhất định, Dương Phàm thở ra một hơi dài, rốt cuộc gặp phải bình cảnh.

Lúc này, tâm thần hắn dung nhập vào Tiên Hồng Không Gian.

Như lúc hắn tìm hiểu Diễn Căn kỳ, hắn lấy ra một hạt mầm, chôn vào trong Lục Thổ Địa.

Trên tay lóe lên vòng ánh sáng xanh lục nhạt hư vô.

Dưới tác dụng thuật thúc đẩy, hạt mầm kia biến hóa từng chút bằng tốc độ mắt thường thấy được.

Đầu tiên là to lên từng chút, tràn ngập sinh cơ, bước tiếp theo là phình ra, cuối cùng phá vỡ lớp da hạt, lộ ra sợi rễ rất nhỏ, cắm xuống tầng đất bên dưới.

Biến hóa này, là mấu chốt suy diễn Diễn Căn kỳ, Dương Phàm tự nhiên lĩnh ngộ được.

Sau khi mọc rễ, loại biến hóa này tiến thêm bước, khoảng khắc mọc ra một cái chồi nhỏ.

Chồi non xanh biếc mềm mại, ngón tay sờ vào là có thể bóp vỡ.

Ánh mắt Dương Phàm trở nên sáng ngời:

”Sợi rễ mọc ra ở dưới, cắm xuống tầng đất, chồi lại kéo dài lên trên, sinh trưởng lên phía trên, như vậy khẳng định nó có liên hệ huyền diệu cùng bầu trời.”

Dương Phàm cảm giác mình bắt được mấu chốt.

Chỗ mấu chốt, hắn phải suy diễn thêm một bước, làm sao liên hệ với hai điều này lại.

Tiên Hồng Không Gian khẳng định là không được, nơi này có khác biệt với bên ngoài.

Tâm thần Dương Phàm trở lại đảo, Hồn Căn dung hợp đại địa.

Hắn lấy ra một hạt mầm chu kỳ sinh trưởng ngắn, đây là Tam Diệp Hoa, tài liệu luyện dược bình thường.

Dương Phàm chôn hạt mầm này vào trong đất, sau đó nhắm mắt lại, yên tĩnh cảm ngộ.

Chu kỳ sinh trưởng của Tam Diệp Hoa rất ngắn, nhưng cũng phải hai tháng.

Ở không gian bên ngoài, Dương Phàm không có thần thông tăng tốc độ đối với sinh mệnh.

Thế nhưng, hắn có được lực lượng sinh mệnh, vẫn có thể đẩy nhanh tốc độ sinh trưởng của Tam Diệp Hoa.

Trong quá trình cảm ngộ suy diễn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Ước chừng hơn mười ngày sau, hạt giống Tam Diệp Hoa cắm rễ vào trong đất, đồng thời mọc lên một cái chồi xanh lục nhạt nho nhỏ.

Lúc này, Dương Phàm gần như ngừng hô hấp, cảm quan Hồn Căn dung nhập vào trong chồi nhỏ kia, dường như trở thành một bộ phận của nó.

Ngay lúc này, Dương Phàm cảm giác một mảnh trắng xóa, chói mắt.

Đồng thời, một cỗ khí tức nóng rực lan tràn vào Hồn Căn, làm cho linh hồn hắn sản sinh một loại cảm giác như bị thiêu đốt.

627. Chương 611: Ủn Ủn Kéo Tới

Hồn Căn cũng cùng loại như Nguyên Anh tu sĩ bình thường, nhưng nó có thể ngao du đại địa, có thể hiểu được thiên địa, càng thêm huyền diệu.

Thế nhưng khi Hồn Căn Dương Phàm dung hợp độ cao cùng chồi non Tam Diệp Hoa, lại sinh ra một cảm giác nóng bỏng không tưởng tượng nổi.

Loại cảm giác bỏng rát này, không phải tổn thương thực chất, mà là một loại cảm xúc linh hồn.

”Quả nhiên, trong chồi non nho nhỏ ẩn chứa huyền ảo nhất định, dường như có thể cảm ứng ánh sáng cùng linh khí bên ngoài.”

Dương Phàm rơi vào trầm tư ngắn ngủi.

Qua một lát, hắn lại cho Hồn Căn dung nhập vào chồi non. Lần này có chuẩn bị sẵn, loại cảm giác bỏng rát sáng lóa này phải nhẹ hơn nhiều.

”Chồi non này có sẵn năng lực cảm ứng, không có năng lực hấp thu chân chính, chẳng qua vờn vện như thế, cũng làm người ta thất vọng rồi.”

Dương Phàm chỉ cảm nhận một bước, nhanh chóng rõ ràng công hiệu của chồi non.

Thế nhưng, rõ ràng công dụng của nó, cũng không có nghĩa là Dương Phàm hiểu thông cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo.

Một ít thời gian sau đó, hắn cảm ngộ toàn bộ quá trình sinh trưởng của Tam Diệp Hoa, Chồi non từ từ lớn lên, khỏe mạnh trở thành cành cây cùng lá hoa, nhỏ bé nhưng không mất vẻ mỹ lệ.

Cảm ngộ chồi non xong, hắn cũng không coi trọng, mà quan tâm loại lực thần bí mà bản thân chồi non ”câu thông bầu trời”.

Cứ như thế, lại cảm ngộ mấy ngày, trong lòng Dương Phàm lại đưa ra đủ loại huyền nghi.

”Vì sao chồi non này lại có năng lực cảm ứng bầu trời huyền bí, bản thân nó lại nhỏ yếu như vậy.”

Đối với vấn đề này, Dương Phàm tiến hành một phen nghiên cứu suy nghĩ sâu.

Một gốc chồi non, tùy tiện một người vươn tay là lập tức đứt ngay, yếu đuối không chịu nổi.

Cuối cùng, trải qua muôn ngàn lần cân nhắc, Dương Phàm cho ra kết luận: lực cảm ứng của chồi non rất yếu, đây là tính cực hạn của nó. Còn nữa, nó chỉ có lực cảm ứng, nhưng không cách nào chân chính hấp thu lực lượng vũ trụ trời cao.

Kết luận này, làm cho Dương Phàm trở nên thông suốt.

Chính hắn chỉ cực hạn trong một gốc chồi nho nhỏ, hắn phải phóng tầm nhìn càng rộng rãi hơn, suy diễn cảnh giới Tiên Hồng hắn là càng thêm thâm ảo hơn nữa.

Bản thân Tiên Hồng quyết bao quát tự nhiên sinh mệnh, thậm chí vạn vật thế gian bạt ngàn, phạm là thuộc phạm trù tự nhiên, đều dung nạp trong đó.

Một gốc chồi nhỏ, chỉ đại biểu một hạt muối trong biển sinh mệnh, chỉ cho Dương Phàm một tia linh quang, một cái tham chiếu.

Nghĩ tới điểm đó, trong ánh mắt Dương Phàm lưu chuyển ánh sáng xanh lục, lại có một lý giải mới với tính rộng lớn bao dung của Tiên Hồng quyết.

Đây cũng là hắn đứng ở trên cao, phạm vi nhìn càng thêm rộng rãi xa xôi.

Lúc chồi non từ từ lớn lên, trên cành cây nhỏ ngưng kết ra lá xanh be bé.

”Lá xanh này, hẳn là sau khi chồi trưởng thành, tiến một bước mọc ra từ thân”

Dương Phàm nhắm mắt lại, Hồn Căn toàn tâm toàn ý cảm ngộ ý xánh.

Bỗng nhiên, hần cảm ứng được một khí tức nóng bỏng, một vòng mặt trời tỏa ánh sáng, mơ hồ hiện lên trên linh hồn hần, lực nóng rất kia còn mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với trong chồi.

Dương Phàm lập tức thu hồi cảm quan, khe thở ra một hơi, trong mắt càng thêm hiểu ra nhiều hơn.

Hần có thể mơ hồ xác định khái quát mô hình cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo, thậm chí ngay cả tên gọi cảnh giới cũng đang xem xét.

”Uẩn Chung kỳ, Diễn Căn Kỳ” Như vậy cảnh giới tiếp theo, hần là gọi”

Đôi mắt Dương Phàm lấp lánh thần quang, khoe miệng mỉm cười, mang theo tự hào cùng chờ mong.

Suy diễn thành công một cảnh giới, có thể mang thành phần may mắn. Như vậy nếu có thể suy diễn lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí càng nhiều hơn, vậy có thể chứng minh thực lực, quyết đoán cùng dũng khí của hần.

Mô hình cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo đã hình thành khái quát trong đầu hần, sau này chỉ cần thời gian.

”Chỉ cần có nhiều thời gian, để cho ta suy diễn từng chi tiết, đi từng bước hình thành khẩu quyết công pháp hoàn toàn mới, như vậy tất cả có thể nước chảy thành sông rồi.”

Dương Phàm hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt, khe run lên.

Hần dự đoán suy diễn cảnh giới tiếp theo quá nửa còn có rất nhiều khó khăn trở ngại, nhưng hần có tự tin phá đi những khó khăn này.

Nghĩ lại khi đó, lúc hần suy diễn Diễn Căn kỳ, làm sao không gặp bình cảnh khó khăn, nhưng cuối cùng đều bị hần khắc phục từng cái.

Thời gian trôi qua từng chút, Dương Phàm biết rõ quá trình suy diễn không phải một hai năm là hoàn thành, cần có rất nhiều thời gian tính toán cùng cân nhắc.

Nhoáng cái, hai tháng trôi qua, trong quá trình Dương Phàm suy diễn khẩu quyết công pháp, quả nhiên gặp bình cảnh, gần như không thể khắc phục.

Lúc này, hần cảm giác có chút khó chịu, đứng lên bước đi.

Vân Vũ Tịch tỉnh lại từ tu luyện, hỏi rõ tình huống, ánh mắt sáng thêm tỉnh như nước:

- Nếu tạm thời không tìm được manh mối, Dương đại ca có thể tạm thời buông ra, đi làm những chuyện khác. Có thể qua một thời gian, tự nhiên có thể ngộ được.

- Vũ Tịch nói rất đúng.

Dương Phàm gật đầu, tiếp đó khe cau mày:

- Thế nhưng nếu như huynh không suy diễn công pháp, còn có thể làm gì?

- Không phải nói Dương đại ca đã nói, huynh ở trên phương diện thần thông trọng lực đại địa, vẫn còn có khiếm khuyết, không thể ngang hàng với viên cổ Cự Thạch Tinh hay sao?

Vân Vũ Tịch khe cười.

- Đúng thế, đa tạ Vũ Tịch nhắc nhở.

Dương Phàm bất chợt cười nói.

Đồng thời, hần lại cảm thấy buồn cười, chính mình ngay cả một số trình tự huyền ảo Diễn Căn kỳ có chút sâu cũng không lý giải được, nhưng đã trèo cao bắt đầu tìm hiểu cảnh giới tiếp theo.

Sau đó, hần tạm thời buông suy diễn cảnh giới, bắt đầu tìm hiểu những huyền diệu trong Diễn Căn kỳ.

Ý niệm vừa động, viên cổ Cự Thạch Tinh ở xa Bắc Tàn xuất hiện ở trên hòn đảo này.

Ầm ầm

Cả hòn khê run lên, quái thú bằng đá cao bốn năm mươi trượng, hai đầu bốn cánh tay, xuất hiện bên cạnh Dương Phàm.

- Chậc chậc, đây là Thạch Quái từ đâu tới!

Hồ Phi cách đó không xa chạy như điên tới, lẳng không lật mình muốn bay lên đầu Thạch Quái, chạm tới gần nó.

Nhưng mà tôn nghiêm viễn cổ Cự Thạch Tinh, há có thể chịu được tùy tiện nhục mạ như vậy.

Vù bùm

Viễn cổ Cự Thạch Tinh bỗng nhiên vung tay lên, một cái bóng khổng lồ chợt lóe.

Hồ Phi giật mình, miễn cưỡng tránh thoát cánh tay công kích, nhưng gió quét mạnh mẽ vẫn đánh hất bay thật xa.

- Thật là lợi hại!

Hồ Phi hai mắt tỏa sáng, chiến ý dạt dào.

- To con, đều là người một nhà, đừng ra tay lộn xộn.

Dương Phàm cười ha ha nói.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh lộ ra ý cười hàm hậu, vươn tay đặt Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch lên vai, sau đó bản thân ngồi xuống mặt đất.

Hồ Phi nuốt nước bọt, không dám tới quá gần, đứng ở một bên quan sát.

Viễn cổ Cự Thạch Tinh ngồi xuống đất, nhanh chóng lại rơi vào ngủ say, ngáy khò khò.

Hòn Cấn Dương Phàm cùng với viễn cổ dung hợp đại địa dưới chân, chủ yếu là tìm hiểu thiên phú trọng lực ẩn chứa trên người Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Trên lĩnh ngộ thần thông trọng lực, viễn cổ Cự Thạch Tinh không thể siêu việt Dương Phàm, thế nhưng cấu tạo thân thể đặc thù của hắn lại làm cho thần thông trọng lực của hắn được tăng phúc hơn một nửa.

Dương Phàm muốn làm, chính là lĩnh ngộ huyền ảo cấu tạo thân thể viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Cứ thế, nhoáng cái lại trôi qua mấy tháng.

Không biết vì sao, lần này quá trình tìm hiểu huyền ảo trọng lực lại rất thông suốt.

Thời gian mấy tháng, Dương Phàm hoàn thành tiến triển mà ở cực bắc mấy năm cũng không đạt tới.

Rốt cuộc, một ngày, Dương Phàm để viễn cổ Cự Thạch Tinh trở lại Bắc Tản.

Bản thân Dương Phàm không có ở Bắc Tản, liền để viễn cổ Cự Thạch Tinh trấn thủ Tiên Thành.

Thực lực viễn cổ Cự Thạch Tinh, sợ rằng không có đối thủ ở nơi Bắc Tản.

- Dương đại ca, thần thông trọng lực của huynh lĩnh ngộ thế nào rồi?

Vân Vũ Tịch thấy viễn cổ Cự Thạch Tinh rời đi, hiếu kỳ hỏi.

- Cũng được rồi, chỉ thiếu kỹ xảo thuần thực thôi.

Dương Phàm ưỡn lưng thả lỏng.

Thần thông trọng lực trong Diễn Cấn kỳ càng tiến một tầng, Dương Phàm dự định tiếp tục suy diễn cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo.

Tuy nhiên mấy ngày sau, xung quanh hòn đảo sôi trào sóng biển, cùng với các yêu tu ngo ngoe bất an, làm cho Dương Phàm sinh ra cảnh giác.

Hắn cùng Vân Vũ Tịch mở mắt trước sau, liếc nhìn nhau.

Hồ Phi cũng tỉnh lại từ ngủ say, nhảy dựng lên, liếc nhìn sóng biển rung động bất an.

Rất nhanh, toàn bộ yêu tu trong phạm vi ngàn dặm quanh hòn đảo đều bỏ chạy, hình thành một dải đất trống. Còn sót lại, đều là mãnh thú không có linh trí.

Tiếp đó, một cơn lốc màu xám từ xa xa che phủ bầu trời, lốc xoáy cuộn bạo lan tràn khắp nơi.

- Người kia lại tới nữa.

Hồ Phi giật tím mặt, cảm ứng từ Lôi Linh Châu cũng đột nhiên mạnh gấp mấy lần.

Cơn lốc xám mãnh liệt kia bỗng rung động, giữa không trung hiện ra một nam tử lưng có hai cánh, quanh người cuốn từng đoàn gió lốc xám quỷ dị, đôi cánh lóe ra tia sét, đồng thời cũng là trung tâm gió lốc xung quanh.

Thiên Dực Vương!

Ánh mắt Dương Phàm lóe sáng, không ngờ người này vẫn không chịu buông tha, càn quét đến đây.

- Dương đạo hữu từ lần luận bàn gấp gấp lần trước, đã có nửa năm rồi. Hôm nay bản vương chuẩn bị đầy đủ, đang muốn luận bàn lần nữa với Dương đạo hữu, chẳng hay ý các hạ thế nào?

Thiên Dực Vương giọng nói thoáng sắc nhọn, quanh quần hải vực xung quanh, khiến cho sóng biển điên cuồng đập mạnh.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng hiện dị sắc, đương nhiên rõ ràng mục đích của Thiên Dực Vương, thế nhưng rất cuộc hấn dựa vào cái gì?

Đều là Chí Cường Giả Nội Hải, nếu như không nắm chắc cực lớn, Thiên Dực Vương khẳng định sẽ không dễ dàng ra tay.

Dương Phàm yên lặng mở ra thần thức, phát hiện yêu tu trên hòn đảo đều bị dọn sạch, không có bất kỳ mai phục nào.

Thấy vậy, hấn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nếu như không có giúp đỡ, dù là thực lực Thiên Dực Vương mạnh hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể chiến thắng hấn đã tăng cường phòng ngự lâu dài.

chi chi chi

Đột nhiên, trong đoàn gió lốc xám trên bầu trời truyền ra vô số tiếng rít sắc bén, rung chuyển khắp hải vực.

Cái gì?

Dương Phàm tập trung nhìn tới, phát hiện trong cơn lốc xám ẩn nấp ngàn vạn cái bóng.

Đó là cái gì?

Bằng thần thức tiếp cận Hóa Thần kỳ, trực tiếp xâm nhập vào trong đó, Dương Phàm không khỏi hoảng sợ.

Cơn lốc xám chấn động lần nữa, ngàn vạn bóng đen phát ra vô số tiếng rít sắc bén, toàn bộ ập xuống hòn đảo.

Bóng đen bay ra từ trong cơn lốc xám, chính là ngàn vạn con dơi màu đen. Mỗi con hai mắt đỏ máu, phát ra vô số sóng âm thanh, làm cả khu vực trở nên hỗn loạn.

Làn sóng âm kia vô hình vô chất, cơ bản không thèm nhìn Linh Khí phòng ngự, làm cho ba người Dương Phàm khí huyết sôi trào.

Một cỗ cảm giác mê muội ập tới Dương Phàm, Hồ Phi ôm đầu rít gào, Vân Vũ Tịch sắc mặt đau đớn, thân thể mềm mại lung lay muốn ngã.

Sắc mặt Dương Phàm khê biến, Hồn Căn nắm giữ đại địa, một mảnh đất sáng lên bao bọc lấy ba người.

- Lại là chiến thuật biến người?

Nhìn cơn lốc rậm rạp con dơi đen, Dương Phàm lạnh lùng nhìn về phía Thiên Dực Vương:

- Đây là luận bàn như các hạ nói hay sao?

628. Chương 612: Thiết Dực Đại Quân

Thiên Dực Vương giọng sắc nhọn, làm vô số con dơi đen ngừng rít gào, lại vô cùng đắc ý nói:

- Chắc chắn! Ai nói luận bàn thì nhất định phải đơn đả độc đấu? Huống hồ những con dơi đen này đều là con dân của bản vương.

- Năm chắc tuyệt đối?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia trào phúng:

- Chi bằng chiến thuật biển người hay sao?

- Chiến thuật biển người? Người cũng quá coi thường con dân của ta rồi.

Thiên Dực Vương cười lạnh một tiếng, hai móng vuốt ôm ngang ngực, nắm chắc thắng lợi nói:

- Nếu như là chiến thuật biển người bình thường, đương nhiên không làm gì được Chí Cường Giả Nội Hải. Nhưng con dân của ta có được thần thông kỳ lạ nhất Nội Hải.

Dứt lời, hắn đột nhiên khoát tay, ngàn vạn con dơi đen chia thành từng đội, như một con lũ đen bao vây toàn hòn đảo.

Chỉ trong khoảng khắc, trên trời cao hòn đảo lớn đến mười dặm, hoàn toàn bị con dơi chiếm lĩnh, trên đầu toàn một mảnh bóng đen làm người ta da đầu tê dại.

Dương Phàm hít mắt lại, quan sát những con dơi đen này.

Thần thức thoáng quét sơ qua, phát hiện tuyệt đại đa số con dơi đen này đều là yêu thú tam cực, trong đó có một hai trăm con là bậc cao.

Không chỉ như thế, trong đám dơi này còn có mười tám con dơi đen thân như sắt đá, hai cánh mở rộng ít nhất cũng phải hai ba trượng.

Những con dơi đen to lớn này, trên người tản mát ra một cỗ khí tức thâm trầm khủng bố, quanh thân quần những cơn lốc đen.

Mười tám con thiết Dực Hắc Biên Bức này đều là cấp bậc Hóa Hình, chỉ là không hóa thành hình người, nhưng bằng hình thái này thì càng thích hợp tác chiến hơn.

Đội hình đáng sợ như thế, làm cho Dương Phàm hít một hơi lạnh.

Coi như là đại quân bò cạp độc của hắn, cũng còn xa xa không thể sánh bằng.

Chí Cường Giả Nội Hải, Yêu Tôn thống lĩnh ức dặm hải vực, quả nhiên không tầm thường.

- Đây là đòn sát thủ do bản vương bí mật bồi dưỡng Thiết Dực đại quân.

Trong mắt Thiên Dực Vương lộ ra hưng phấn chờ mong, vô cùng tự tin nói:

- Ở trước mặt Thiết Dực đại quân, dù là tông sư Thiên Thu Vô Ngân đích thân tới, Thác Thiên Ma Vương ở đây, cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

- Người cho là Thiết Dực đại quân này có thể vây khốn được ta?

Dương Phàm hơi hột nói.

- Chắc chắn chắc, cho đến giờ bản vương cũng không nghĩ tới chuyện vây khốn Chí Cường Giả Nội Hải, chỉ cần vây giết bằng hữu của người là được.

Ánh mắt u ám của Thiên Dực Vương lộ ra thần sắc tham lam, dừng trên người Hồ Phi bên cạnh Dương Phàm.

Mục tiêu của hắn là Hồ Phi.

Nói cho đúng hơn, là Lôi Linh Châu trên người Hồ Phi.

- Hừ! Tiểu yêu chó má kia, quả nhiên ngươi đánh chủ ý tới Lôi Linh Châu của Hồ gia, có bản lĩnh thì chạy tới đây.

Hồ Phi hai tay ôm ngang ngực, bộ dạng không sợ trời không sợ đất.

Thiên Dực Vương nghe vậy, nao nao, tiếp đó sắc mặt tái mét, thân thể khẽ run rẩy.

Tiểu yêu chó má?

Cái nhân loại nho nhỏ này, lại dám gọi mình là tiểu yêu chó má? Hả, không đúng, trên người kẻ này dường như có khí tức yêu tộc.

Thiên Dực Vương ánh mắt nghiêm lại, quan sát Hồ Phi mấy lần, khứu giác mơ hồ cảm giác được một cỗ khí tức làm mình run sợ.

Thân là Thiên Dực Hấp Huyết Bức hiem thấy, cảm giác của Thiên Dực Vương là hạng nhất hơn người.

Không đợi hắn phản ứng lại, một cái bóng tím nổ lớn một tiếng, phóng tới trước mặt, một mảnh tia sét màu tím đánh lên cơn lốc xám phủ đầy trời.

Toàn bộ tầng gió lốc xám khẽ chấn động, Thiên Dực Vương sắc mặt khẽ biến, tiếp đó xẹt một tia tức giận: Đối mặt với Chí Cường Giả Nội Hải, kẻ này lại dám chủ động ra tay đánh tới, hoàn toàn không để mình trong mắt.

Bùm bùm ầm ầm

Trong tay Hồ Phi lại ngưng tụ một đoàn Lôi Hỏa, bộc phát ra lực lượng hủy diệt làm người ta run rẩy, mạnh mẽ đánh về phía Thiên Dực Vương.

Xoạt xoạt xoạt!

Thiên Dực Vương ở trong cơn lốc xám có thể biến mất hư không, nháy mắt xuất hiện ở một chỗ khác, dùng xuất quỷ nhập thần cũng không đủ hình dung.

Thấy cảnh này, ánh mắt Dương Phàm hiện dị sắc, đó rõ ràng là một loại thần thông Phong Động do Thiên Dực Vương tìm hiểu từ việc nắm giữ Phong Linh Châu.

Ở trong gió lốc như màn trời này, Thiên Dực Vương như một thần linh muốn biến mất thì biến mất, muốn xuất hiện liền xuất hiện.

Hồ Phi ngừng công kích mãnh liệt, răng rắc một tiếng xé nát một mảnh khu vực gió lốc, nhưng trận gió xung quanh tràn tới, liền khôi phục nguyên trạng.

- Chắc chắc, thực lực tiểu tử này không tệ, nhưng so sánh với bảy đại Yêu Tôn Nội Hải, ngươi còn kém xa lắm.

Tiếng nói Thiên Dực Vương chập chờn trôi nổi giữa cơn lốc xám.

- Ngươi cho là Hồ gia không có biện pháp gì với ngươi hay sao?

Hồ Phi toàn thân lông khỉ dựng đứng, trên người tràn ra một cỗ khí tức cấm kỵ bạo ngược, lại khiến cho Thiên Dực Vương ẩn trong tầng mây trở nên bất an.

Đột nhiên, trên trán Hồ Phi mở ra con mắt thứ ba, phun ra một tia quang mang vàng kim tận trời.

Trong nháy mắt, tất cả trong thiên địa, không có gì giấu được con mắt vàng thứ ba này.

Thân thể Thiên Dực Vương run rẩy một trận, trong lòng sợ hãi, nhìn chằm chằm Hồ Phi không thể tin được.

- Tam Nhân Tam Nhân Thông Thiên

Trên mặt Thiên Dực Vương thoáng hiện kinh hãi, thân thể như bị cứng lại, không thể nhúc nhích.

Vào lúc này, hắn gần như hít thở không thông.

Vù phốc

Trụ ánh sáng vàng rực cắt hư không, xuyên thủng cơn lốc xám.

Thân thể Thiên Dực Vương bỗng nhiên run lên, một làn gió xanh trong suốt bao bọc thân thể hắn, biến mất tại chỗ.

Xoạt vù!

Mượn Phong Linh Châu truyền thừa, chỉ kém một chút xíu, là hắn đã tránh thoát khỏi một kích thần thông của Hồ Phi.

- Cạc cạc cạc Cái Yêu Tôn chó má gì, cũng không hơn cái này mà thôi.

Mặc dù Hồ Phi có chút suy yếu, nhưng không che giấu được thần sắc đắc ý.

”Kẻ này nhất định không thể để lại Nhất định phải giết hắn.”

Vẻ kinh hoàng trong mắt Thiên Dực Vương nhanh chóng bị một tia sát ý lạnh băng thay thế.

- Thiết Dực đại quân, Khốn Thiên Âm Ba!

Thân hình Thiên Dực Vương chợt lóe, hóa thành một tia sáng xanh, chớp mắt đánh về phía Hồ Phi.

Hồ Phi vừa chuẩn bị ra tay, ngàn vạn Thiết Dực đại quân trên bầu trời phát ra một cỗ sóng âm vô hình, chấn hắn khí huyết đảo loạn, linh hồn rung chuyển một trận, pháp lực trong cơ thể càng thêm không chịu nổi.

Đối mặt Thiên Dực Vương tập kích như chớp vào đầu, hắn miễn cưỡng vươn tay bảo hộ trên đầu.

Ầm

Thiên Dực Vương chụp xuống đầu Hồ Phi.

Bùm

Hồ Phi rơi xuống đất, ngàn vạn đạo sóng âm vô hình giáng xuống từ trên trời. Chẳng những bao phủ hắn, ngay cả Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch cũng không ngoại lệ.

Vân Vũ Tịch công lực hơi yếu, sắc mặt đau đớn, dung nhan tái nhợt, nhưng yên lặng nhắm đôi mắt sáng, một làn sóng xanh lục như làn nước uốn lượn xung quanh, giảm bớt áp lực cho Dương Phàm, Hồ Phi, nhưng dù là vậy, ở dưới Khốn Thiên Âm Ba, ba người cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Vân Vũ Tịch chỉ có thể đảm bảo không bị thương, Hồ Phi khí huyết sôi trào, pháp lực không chịu nổi, hai tay che tai, cực kỳ khó chịu.

Hiển nhiên năng lực chống lại sóng âm cỗ quái này, Vân Vũ Tịch bình ổn tự nhiên mạnh hơn rất nhiều.

”Lẽ nào đây là Âm tu trong truyền thuyết tu tiên giới?”

Dương Phàm khẽ giật mình, dưới tình huống Hồn Căn dung nhập đại địa, hắn bị ảnh hưởng nhỏ nhất.

Theo sách cổ ghi chép, tu tiên giới rộng lớn này có một chút con đường tu luyện thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, như là Tử tu, lại như Âm tu.

Cái gọi là Âm tu, là một loại vận dụng âm thanh. Khi tu luyện đến cảnh giới nhất định, tất cả vật chất đều khó ngăn cách, thậm chí tổn thương linh hồn, khó lòng phòng bị.

Chẳng qua Dương Phàm thoáng phân tích, phát hiện những con dơi đen này phát ra sóng âm chỉ là một loại thiên phú bản năng, không phải do về sau tu luyện ra.

Khi ngàn vạn thiết Dực đại quân tụ một chỗ phát ra sóng âm, hình thành uy năng đúng là kinh thể hãi tục.

Phóng mắt khắp cả Nội Hải, có thể đột phá ra khỏi Khốn Thiên Âm Ba này, sợ rằng chỉ có nhân vật cấp bậc Chí Tôn Nội Hải.

Khó trách Thiên Dực Vương dám lớn tiếng, ra tay với mấy người Dương Phàm.

Ở trong Khốn Thiên Âm Ba, coi như là Nguyên Anh đại tu sĩ, mười phần lực lượng cũng không phát huy được hai ba phần.

Chí Cường Giả Nội Hải thân hãm trong đó, cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Bình!

Hồ Phi hai tay bịt tai, đau đớn rít gào rống to, thậm chí lăn lộn trên mặt đất.

Dương Phàm đang khống chế đại địa, đồng thời chia sẻ với hắn một bộ phận áp lực. Thế nhưng thần thông sinh ra sóng âm này vô hình vô chất, lực lượng bình thường gần như không thể ngăn cản.

- Ha ha ha! Bản vương khuyên ngươi một câu, ngoan ngoãn giao ra Lôi Linh Châu, tha cho ngươi không chết.

Thiên Dực Vương uy hiếp, nhưng ánh sáng lạnh băng trong mắt hắn, không che giấu được sát ý mãnh liệt.

Ngao

Hồ Phi đột nhiên ngửa mặt hét dài một tiếng, thân thể nửa ngồi, hai tay hóa thành móng vuốt, đưa ngang trước người, trong mắt hiện ra tia máu, nhe răng hung dữ.

Một tiếng hét dài kia bộc phát uy năng chấn động tầng mây, hải vực gần đó dâng lên cơn sóng ngập trời.

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm

Trong khoảng khắc, từng mảnh dơi đen rơi xuống khỏi không trung, có chừng hơn trăm thi thể.

- Cái gì?

Thiên Dực Vương hoảng sợ không thôi, hoảng hốt nhìn về phía Hồ Phi.

Từ khi Hồ Phi hiện ra con mắt thứ ba, trong lòng hắn vẫn luôn sợ hãi, ngay cả dưới tình huống thực lực cao hơn đối phương cả một đoạn lớn.

Lúc này, Hồ Phi mặt mũi dữ tợn, thân như khi, cong người ngồi xuống, hai tay quắp lại, trông mắt đỏ hồng.

Bên ngoài thân thể hắn, càng ngưng kết ra một tầng màng tím, thực lực tăng lên biên độ rộng, phóng ra một cỗ khí tức dã man nguyên thủy.

"Cuồng hóa rồi!"

Dương Phàm hiện vẻ kinh ngạc.

Sở dĩ hắn không ra tay, là bởi từng nghe Lão Yêu đã nói, càng là lúc sống chết trước mắt, có thể sẽ bị kích thích càng lớn, Hồ Phi sẽ càng đào móc ra tiềm năng càng lớn.

Xùy xoát

Tàn ảnh chợt lóe, Hồ Phi nhanh như tia chớp, khoảng khắc giãy khỏi Khốn Thiên Âm Ba của Thiết Dực đại quân, giết về phía Thiên Dực Vương trong cơn lốc xám.

- Vây khốn hắn!

Thiên Dực Vương rít gào một tiếng.

Lúc này tiến vào cuồng hóa, thực lực Hồ Phi có thể sánh ngang Hóa Thần, một mảnh tia sét xanh thoáng cái xé rách cơn lốc xám, vết rách lan tràn ra cả một khu vực.

chì chì chì chì

Vô số con dơi đen quanh hòn đảo cũng rít gào, từng cơn sóng gợn thấy được bằng mắt thường, toàn bộ đánh lên trên người Hồ Phi.

Thân hình Hồ Phi bất chợt bị cản lại, tốc độ giảm đi.

Trong mắt Thiên Dực Vương đầy một mảnh hung tàn, nhấc tay, trước người hình thành đoàn gió, biến một mảnh trước mắt thành phần tối, nhắm phía Hồ Phi quét tới.

Hắn rõ ràng đã vận dụng lực lượng Phong Linh Châu.

Hồ Phi há miệng, phun ra một quả cầu sấm sét màu xanh, bắn xuyên qua, hóa thành một cơn bão sấm sét xé nát công kích của Thiên Dực Vương.

Thiên Dực Vương sắc mặt trầm xuống, mơ hồ có cảm giác không áp chế được.

- Thiết Dực đại quân, Huyền Thiên Hồn Âm!

Thiên Dực Vương lạnh lùng ra lệnh.

Thoáng cái, vô số sóng âm đột nhiên trở nên nhu hòa, giao hòa lẫn nhau, hình thành một cỗ lực lượng quỷ dị.

Đúng lúc này.

- Ha ha! Lấy nhiều khi ít, thật coi Dương mỗ không tồn tại sao?

Tiếng cười Dương Phàm truyền đến, tiếp đó nhấc tay, khẽ quát một tiếng:

- Lạc Thiên Thuật -

Oanh

Tiếng nói vừa dứt, trên bầu trời hòn đảo, vô số bóng đen rơi xuống như mưa, liên tiếp phát ra tiếng bùm bùm bùm, cảnh tượng vô cùng đồ sộ

629. Chương 613: Đuổi Giết Yêu Tôn

Ầm

Theo tiếng nói của Dương Phàm vừa dứt, một cỗ trọng lực kinh thế hãi tục từ trên trời áp bách xuống, vô số đạo bóng đen trên bầu trời liền như mưa rơi, phát ra những âm thanh ầm ầm liên tiếp.

Cùng với việc rơi xuống như mưa này, có thể nhìn thấy những đóa hoa máu yêu mị nở rộ.

Nếu nhìn kỹ, trên khu vực đảo nhỏ này có tới hơn một ngàn cỗ thi thể, đều là nổ tan xác mà chết, chết không toàn thây, vô cùng thê thảm, khiến người ta không rét mà run.

Xèo

Những con biên bức (dơi) màu đen trên hoàn đảo hoang này hiện lên vẻ sợ hãi tận trong đáy mắt, thân thể run rẩy. Số âm vô hình mà bọn chúng kiệt lực phát ra cũng bị đình chỉ.

Đồng tử trong mắt Thiên Dực Vương co rút lại, sắc mặt đại biến. Hắn không ngờ tới Dương Phàm lại có được Trọng lực thần thông đáng sợ thế này!

Lạc Thiên Thuật chẳng qua chỉ là một cái tên mà Dương Phàm đặt chu Trọng lực thần thông của mình. Tên này thật nổi, cho dù là vòm trời kia cũng phải rơi xuống cho ta, có thể thấy được khí phách của Dương Phàm.

Trải qua mấy tháng tìm hiểu, về phương diện trọng lực, Dương Phàm đã đạt được đột phá quan trọng, uy lực cũng đã gia tăng rất nhiều. Hơn nữa, phạm vi của trọng lực cũng được mở rộng rất nhiều.

Phạm vi hữu hiệu của Trọng lực thần thông cũng đã đạt tới một dặm. Như một lần vừa rồi, đã trực tiếp diệt sát hơn một ngàn con biên bức, trong đó còn có mấy con bậc cao, quả thật là kinh thế hãi tục.

Ngay khi Thiên Dực Vương đang ngây ngốc thì Hồ Phi đang trong tình huống cuồng hóa, lại có sự phụ trợ của Lôi Linh Châu đã trực tiếp đạt tới thực lực Hóa Thần kỳ, liều chết xông tới.

Thân hình Thiên Dực Vương bá lên một tiếng, đã tiêu thất khỏi nơi vừa đứng,

Trong phong ảnh màu đen, hắn dường như là thần linh có thể tùy tiện biến mất, xuất hiện, xuất quỷ nhập thần.

Đồng thời với đó, thiên không trên hòn đảo nhỏ này, ngàn vạn con biên bức Thiết Dực đại quân lại cố gắng phát động sóng âm vô hình, hình thành tầng tầng quây nhiễu Hồ Phi.

Thiên Dực Vương biết rõ, giờ phút này, khi Hồ Phi đã tiến vào một trạng thái đặc biệt thì thực lực còn mạnh hơn hẳn một đường, không nên chống đỡ trực diện.

Thực lực bản thân Hồ Phi đã cao hơn những Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường, sau khi tiến vào cuồng hóa thì thực lực gần như tăng gấp đôi. Hơn nữa có được sự tăng phúc của Lôi Linh Châu thì về mặt lực lượng đã trực tiếp đạt tới Hóa Thần kỳ, pháp lực cũng đã gần bằng tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra đôi chút lo lắng, đối với tình trạng cuồng hóa của Hồ Phi này, hắn đã hiểu rõ nếu sử dụng quá độ thì sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với thân thể thậm chí cả với linh hồn, ít nhất là nguyên khí sẽ đại thương.

- Hừ, còn chạy chỗ nào?

Dương Phàm nhíu mắt, một cỗ trọng lực chợt buông xuống khu vực phong ảnh màu xám.

Ầm

Thân thể Thiên Dực Vương từ trên cao đột nhiên rơi xuống, trong mắt tràn đầy hoảng sợ:

- Làm sao có thể

Sau khi hạ xuống, hai mắt Hồ Phi đảo ngẫu mang theo lôi quang màu tím xanh đã nhanh như điện quét tới. Hắn lập tức triển mở một hồi cận chiến kinh tâm động phách với Thiên Dực Vương.

Thiên Dực Vương có Phong Linh Châu tăng phúc, mặc dù về mặt tốc độ tuy không thể vượt qua được Hồ Phi lúc này nhưng về độ linh hoạt và thân pháp thì hơn hẳn nửa phần.

- Thiết Dực đại quân, Sát Phá Thiên Ba!

Lúc này, thanh âm Thiên Dực Vương lại vang lên trên đảo nhỏ.

Sát Phá Thiên Ba.

Chỉ một thoáng Thiết Dực đại quân với hơn vạn con đã đổ bừa hai mắt, từng đạo ánh sáng màu máu nhàn nhạt bao phủ toàn bộ đảo nhỏ.

Dương Phàm chỉ cảm thấy thân thể và linh hồn lâm vào một trận đau đớn, Vân Vũ Tịch bên cạnh hắn khuôn mặt cũng hơi trắng bệch.

Thế công của Hồ Phi lập tức bị ngăn chặn, bị Thiên Dực Vương chiếm được thượng phong.

- Xuống cho ta!

Hàn quang trong mắt Dương Phàm lóe lên.

Thiết Dực đại quân ở trên trời cao lại rơi xuống như mưa, thêm hơn một ngàn cỗ thi thể xuất hiện, đóa đóa hoa máu nở rộ.

Gần như cách một lần hô hấp, Dương Phàm lại thi triển một lần Trọng lực thần thông, khiến cho Thiết Dực đại quân vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên, trong Thiết Dực đại quân cũng có mười tám con hắc bức Biến Hoá Kỳ, có trí tuệ cực cao, biết là tình huống không ổn cho nên lập tức chỉ huy đại quân phân tán đến các nơi trên đảo nhỏ.

Khi đàn dơi phân tán rồi, Trọng lực thần thông của Dương Phàm mỗi lần thi triển cũng chỉ khiến một hai trăm con hắc bức rơi xuống mà thôi.

Lần này, Thiên Dực Vương từng bước chiếm được ưu thế áp đảo.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn cảm thấy vô cùng bất an vì từ đầu tới cuối. Nội Hải chí cường giả Dương Phàm này vẫn chưa trực tiếp tham chiến.

- Dương đại ca, Hồ Phi

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Vũ Tịch lộ ra vài tia lo lắng.

Dương Phàm gật gật đầu, bỏ qua đám hắc bức đầy trời kia, ánh mắt tập trung vào trên người Thiên Dực Vương.

Ánh sáng màu vàng nhạt quanh thân hắn lưu chuyển, một cỗ rung động khó hiểu truyền tới.

Oanh

Một cỗ Trọng lực thần thông chợt buông xuống người Thiên Dực Vương, khiến thân hình hắn đang trong chiến đấu phải lảo đảo, thiếu chút nữa đã hộc máu. Mỗi động tác của hắn lúc này dường như tiêu hao thêm vài phần lực lượng.

Ba ba ba

Hồ Phi liên tiếp cận, đánh cho hắn phải liên tục lùi về sau. Hắn trúng thêm hai chiêu, đau đớn kêu lên một tiếng, khóe miệng tràn ra một vệt máu.

- Đáng giận! Thân là chí cường giả Nội Hải, không ngờ lấy nhiều đánh ít!

Thiên Dực Vương rống lên giận dữ.

Về mặt Dương Phàm cổ quái, chỉ cho phép bọn chúng lấy nhiều đánh ít lại không cho phép chúng ta lấy hai đánh một sao? Đây là đạo lý gì?

Hừ

Tinh quang màu xanh chợt lóe lên, Thiên Dực Vương biến mất khỏi đảo nhỏ, hiện ra ở trên cao trăm trượng.

Ý niệm của Dương Phàm khẽ động, Trọng lực thần thông lại mạnh mẽ buông xuống.

Nhưng hai cánh của Thiên Dực Vương lại rung lên, chợt biến mất tại chỗ, lần đầu trốn thoát Trọng lực thần thông của Dương Phàm.

Xem ra hắn cũng đã biết được một chút quy luật về Trọng lực thần thông của Dương Phàm, nhanh chóng tìm ra phương pháp đối phó.

Nhìn Thiên Dực Vương ở trôi bầu trời, Dương Phàm lại cười dài nói:

- Các hạ còn không chạy sao?

Thiên Dực Vương ngẩn ra, chợt thẹn quá hóa giận, sắc mặt xanh mét!

Bởi vì giờ phút này hắn đã biết không thể uy hiếp được đám người Dương Phàm nữa, đang chuẩn bị mang theo con dân bỏ chạy, không ngờ đã bị Dương Phàm nhìn thấu.

Lần này lại khiến hắn bị chọc tức, thể diện còn gì nữa?

- Được được được!

Trong mắt Thiên Dực Vương thoáng hiện lên một tia kiên quyết, quang phong màu xám quanh thân đại chấn, cũng mang theo một ít tia máu.

Ngay sau đó, cả người hắn hóa thành một con biên bức to lớn, hai cánh mở rộng, đồng tử đỏ bừng, nhìn rất kinh khủng.

Sau khi hóa thành bản tôn, thực lực của hắn không ngờ được tăng phúc thêm một nửa, phóng xuất ra một cỗ uy lực rất đáng sợ.

Ở trạng thái này, hắn thậm chí còn mạnh hơn Hồ Phi ở trạng thái cuồng hóa vài phần.

Sắc mặt Dương Phàm cũng trở nên ngưng trọng hơn. Đây chính là thực lực chân chính của Thiên Dực Vương, một trong bảy đại Yêu Tôn.

- Thiên Dực Ngạo Thế!

Thanh âm bén nhọn của Thiên Dực Vương truyền khắp phạm vi mấy trăm dặm.

Lời này vừa dứt, vô số hắc bức ở bốn phía như những điểm đen rậm rạp, toàn bộ bay lên trời cao, tổ hợp với bản tôn của Thiên Dực Vương.

- Cái gì?

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, ngay cả Hồ Phi cũng ngẩn ra.

Chỉ trong một lần hô hấp, gần vạn con hắc bức đã tổ hợp lại với Thiên Dực Vương, hình thành một con hắc bức khổng lồ, già thiên tế nhật. Bóng ma này cao chừng hai trăm trượng.

Trước mặt Thiên Dực Vương đã tổ hợp như cự thú tiền sử này, cho dù Cự Thạch Tinh tới cũng có vẻ rất nhỏ bé.

Thiên Dực Vương với bề ngang chừng hai trăm trượng này rung hai cánh lên, một cơn phong bạo lập tức thổi ba người Dương Phàm bay mất.

Dương Phàm khi bị hất đi vẫn giữ chặt tay Vân Vũ Tịch, không hề kháng cự. Hai người bị cơn phong bạo khủng bố này thổi xa cả mười mấy dặm, rơi vào trên không của hải vực bên ngoài hòn đảo nhỏ.

- Ha ha ha'

Thiên Dực Vương khổng lồ này chợt lóe lên, lập tức xuất hiện bên người Hồ Phi, hung hăng chụp ra một trảo.

Một trảo này dài chừng bốn năm mươi trượng, do bản thể Thiên Dực Vương và hàng ngàn con hắc bức tổ hợp thành, mang theo cả công kích bằng âm ba.

Ngao

Trên người Hồ Phi bộc phát ra một đạo lôi quang màu tím xanh tận trời, vền vền chỉ hơi chống cự được mà thôi, lại bị một trảo này đánh văng lên không, lập tức hộc máu.

- Ngoan ngoan giao Lôi Linh Châu ra đây, không thì ngươi sẽ chết không toàn thây!

Thiên Dực Vương vô cùng cuồng ngạo, đắc ý, cười vang khắp cả hải vực.

Nhưng giờ phút này, từ sau lưng hắn lại truyền tới một thanh âm thản nhiên:

- Thiên Dực Vương các hạ, luận bản của chúng ta còn chưa chân chính bắt đầu mà!

Không biết từ lúc nào, Dương Phàm đã xuất hiện ở sau lưng hắn.

Chẳng những thế, dưới chân Dương Phàm còn có một con Cự Thạch Tinh cao tới bốn năm mươi trượng.

- Cái gì?

Thiên Dực Vương kinh hãi hô lên.

- Lạc Thiên Thuật!

Thanh âm tuyệt lạnh của Dương Phàm lại vang lên.

Còn không chờ cho Thiên Dực Vương kịp phản ứng. Một cỗ trọng lực còn đáng sợ hơn so với trước đánh thẳng lên toàn bộ tổ hợp Thiên Dực Vương.

Trong phút chốc, những âm thanh thảm thiết thê lương đã vang khắp hải vực.

Chỉ thấy gần vạn con biên bức ngoài thân Thiên Dực Vương như mưa rơi xuống.

Chỉ một chiêu đơn giản, tổ hợp Thiên Dực Vương cường đại đã bị xóa sổ, toàn bộ đều rơi vào trong lòng biển.

Dương Phàm cười lạnh, một tiếng, cùng Cự Thạch Tinh hóa thành một đạo hoàng ảnh vọt vào trong lòng biển.

Sau một lúc, nước biển bắt đầu nổi sóng mênh mông, bộc phát ra những cột nước cao vút.

Ngay sau đó, tổ hợp Thiên Dực Vương và mười tám con biên bức Biến Hoá kỳ hóa thành một đạo hư ảnh, phá nước lao lên.

Trên người Thiên Dực Vương có nhiều chỗ vết thương, hô hấp dồn dập, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm Dương Phàm, lắp bắp.

- Làm sao có thể! Thực lực của ngươi hoàn toàn có thể sánh ngang Hóa Thần kỳ.

Rõ ràng chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ nhưng Dương Phàm và Cự Thạch Tinh liên thủ, trực tiếp đánh cho hắn không có sức phản kháng.

Lúc này, Hồ Phi và Vân Vũ Tịch cũng đã chạy lại, vừa lúc thấy một màn này.

Dương Phàm để Cự Thạch Tinh lại bên cạnh Vân Vũ Tịch, còn hắn ngưng lập giữa hư không, lạnh lùng nhìn Thiên Dực Vương:

- Nếu các hạ còn chưa từ bỏ ý định thì đừng trách Dương Phàm đuổi tận giết tuyệt!

Lời này vừa dứt trong tay của Dương Phàm xuất hiện một chiếc quạt lông màu vàng, nháy mắt chia ra. Quang nhận màu vàng xoay tròn, hình thành hai chiếc cánh sau lưng Dương Phàm.

- Không ổn!

Thiên Dực Vương thấy tình thế không ổn tự hợp với mười tám con biên bức Biến Hoá kỳ lập tức vỗ cánh, hóa thành một đạo tàn quang, chạy thẳng về phía chân trời.

- Vũ Tịch, đầu to, ngươi hỗ trợ chiêu cổ Hồ Phi, để ta đi giết tên này!

Dương Phàm cũng không vội vàng đuổi theo mà quay đầu về phía Vân Vũ Tịch nói.

- Giờ phút này, Hồ Phi khôi phục lại khôi trạng thái cuồng hóa, thực lực suy yếu. Vân Vũ Tịch mỉm cười, chữa thương cho Hồ Phi, Cự Thạch Tinh ngồi chồm hổm một bên, đặt hai người lên vai mình.

Dương Phàm cười cười, triển khai thần thức, phát hiện Thiên Dực Vương đã bay xa bốn năm mươi dặm rồi, tốc độ đúng là cực nhanh!

Kim sí sau lưng hắn vỗ lên, Tường Vân Ngoa kịch liệt run rẩy. Thân hình hắn bỗng nhiên biến mất, chỉ thấy một đạo lưu tinh rực rỡ xẹt qua phía chân trời.

Trong khi Thiên Dực Vương đang kịch liệt chạy trốn, hắn thấy tầng mây trên trời cao đột nhiên chấn động, trên mặt biển phía trước đã xuất hiện một nam tử mặc cẩm bào màu xanh, sau lưng có hai cánh, dưới chân lóe lên ngân quang.

- A a a-

Hắn kinh hãi hô lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi, lập tức lao về một phía khác.

Nhưng nam tử này lại như bóng với hình, khoảng cách nhanh chóng được rút ngắn.

Ba ba ba'

Thi thoảng lại phát ra những công kích nhanh như chớp, Thiên Dực Vương vô cùng chật vật, trong lòng mất hết chiến ý, thậm chí mong thoát khỏi khốn cảnh này.

Hừ

Hai đạo thân ảnh ở trên mặt biển đang diễn ra một hồi truy bào.

- Đó không phải là khí tức của Thiên Dực Vương đại nhân sao?

Hải vực cạnh đó, một gã yêu tu kinh hô.

- Làm sao có thể, Thiên Dực Vương Yêu Tôn đang bị một nam tử nhân loại đuổi giết.

Trong phiến hải vực này, vô số yêu tu đang vô cùng kinh hãi.

Tin tức này nhờ số yếu tu ở sâu trong lòng biển đang nhanh chóng truyền đi, khiến toàn Nội Hải nổi lên một trận kinh đào hải lãng.

630. Chương 614: Tông Sư Chân Chính

Một trước một sau, một chạy một đuổi.

Chạy ở phía trước là một nam tử với hai cánh sau lưng rất tà dị, sắc mặt hoảng hốt. Trong quá trình chạy trốn, thân hình phiêu hốt bất định.

Đuổi theo phía sau là một nam tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc, sau lưng lóe lên quang sí màu vàng, sắc mặt bình tĩnh, chỉ là thân quang thi thoảng lại lóe lên trong mắt.

Thiên Dực Vương thân là một trong bảy đại Yêu Tôn của Thiên Cầm Nội Hải, thực lực tổng thể còn mạnh hơn Khổng Nhạc trong năm đại Nguyên Tôn một chút.

Mặc dù thực lực chỉ ở tầm trung nhưng nếu luận về tốc độ thì hắn có thể ngạo thị Nội Hải, những cường giả Hóa Thần kỳ bình thường cũng chưa chắc đã nhanh bằng hắn.

Tốc độ của hắn sở dĩ nhanh như thế, một phần là do thiên phú bản thân, mà phần còn lại là do Phong Linh Châu.

Dưới sự tăng phúc của Phong Linh Châu, khi hắn bay lượn trên bầu trời thì tốc độ sẽ được gia tăng rất nhiều trong khi mức độ tiêu hao linh khí lại giảm đi.

Nhưng, với tốc độ như thế vẫn không thể thoát khỏi nam tử ở phía sau. Thi thoảng người này lại bất ngờ buông trọng lực xuống, làm hắn luống cuống tay chân, thậm chí rơi xuống mặt biển, bị thương không nhẹ.

Bởi vì liên tục phi hành ở tốc độ cao cho nên Trọng lực thần thông của Dương Phàm cũng rất dễ bị thất bại.

Khu vực của Trọng lực thần thông càng tập trung thì uy lực của nó lại càng mạnh. Nhưng khi hai người phi hành với tốc độ cao, thân hình Thiên Dực Vương phiêu hốt bất định, chỉ có thể phóng đại khu vực chịu trọng lực. Như thế thì thương tổn đối với Thiên Dực Vương cũng sẽ giảm đi.

Ầm-

Lúc này, một cỗ trọng lực đột nhiên buông xuống, Thiên Dực Vương tâm sinh dự cảm cho nên nhanh chóng lao ra nhưng vẫn không thoát khỏi, thân hình như viên đá bị rơi vào trong lòng biển.

Hắn cũng mượn lực này chui sâu xuống.

Hai cánh sau lưng Dương Phàm chấn động, Tường Vân Ngoa lại lóe lên ánh sáng màu bạc. Thân hình Dương Phàm lại lướt tới, cũng tiến vào mặt biển.

Ngay sau đó, hai đạo nhân ảnh lại giao kích nhanh như điện.

Ba ba

Chỉ vài hiệp, Thiên Dực Vương lại mượn lực bỏ chạy, thân hình như quỷ dị.

Ánh mắt Dương Phàm cũng lóe lên, liên tục thi triển Trọng lực thần thông khiến thân hình hắn ta lại rơi vào trong mặt nước.

Trong môi trường không trung rộng rãi của Thiên Cầm Nội Hải, phía dưới lại là biển sâu vô tận, đối với việc đuổi giết của Dương Phàm thật sự rất bất lợi.

- Người đã giết hơn vạn con dân của ta, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục truy sát, không để ý tới ước định giữa nhân loại và yêu tộc ở Thiên Cầm Nội Hải sao?

Thiên Dực Vương quát lạnh, một tiếng, đột nhiên ổn định thân hình, trong mắt tràn ngập màu máu, nhìn Dương Phàm với vẻ mặt vô cùng thù hận.

Nếu không phải có sở trường là tốc độ và thân pháp, đổi lại là chí cường giả bình thường khác thì đã bị Dương Phàm giết chết mấy lần.

Trên tòa đảo nhỏ trước đó, Dương Phàm và Vân tiên tử dung hợp, thi triển trọng lực khủng bố kia đã phá tan trạng thái tổ hợp của Thiên Dực Vương, giết chết hơn vạn con hắc súc.

Trong khi đuổi giết, cũng dùng Trọng lực thần thông, Dương Phàm đã giết sạch mười tám con thiết đực Biến Hoá kỳ.

Nếu là những cường giả Nguyên Anh kỳ, Biến Hoá kỳ bình thường. Dương Phàm dùng Trọng lực thần thông đã đủ để áp bách mà chết, như giết một con kiến mà thôi.

Thiên Dực Vương đối với tu sĩ nhân loại này đã vô cùng sợ hãi.

- Ha ha Các hạ không phải là muốn tranh đoạt Lôi Linh Châu sao?

Dương Phàm dứt lời, thân hình lại lóe lên, bàn tay lật ra, phát động công kích như lôi đình, đẩy Thiên Dực Vương vào sâu trong mặt nước.

Khi tiến vào lòng biển, tất cả thần thông công kích đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Hải vực phụ cận, những yêu tu thấy được tình, cảnh này không khỏi hết hồn, vô tình run rẩy.

Khí tức đặc thù của Thiên Dực Vương đã trải rộng phạm vi lãnh hải của hắn, tất cả những yêu tu khác đều có thể nhận ra thân phận của hắn.

Mà giờ phút này, Thiên Dực Vương nắm trong tay hải vực trọng cả triệu dặm, một trong bảy đại Yêu Tôn không ngờ lại bị một nhân loại đuổi giết khiến phải chạy trốn chết.

- Dừng tay!

Đột nhiên, Thiên Dực Vương nhảy khỏi mặt biển, phần nộ quát:

- Bỏ vương lấy tâm ma ra thề, sẽ không nhòm ngó gì tới Lôi Linh Châu nữa, các hạ đã vừa lòng chưa?

- Được! Đây là lần đầu tiên, nếu còn có lần tiếp theo thì dù đuổi giết mười triệu dặm Thiên Cầm Nội Hải, Dương mỗ cũng phải chính tay giết ngươi!

Hai tay Dương Phàm chắp sau lưng, sóng biển bốn phía dưới một cỗ lực lượng vô hình trở nên yên lặng, không có một tia dao động.

Giờ khắc này, khu vực bên cạnh có vô số yêu tu đang thăm dò tình cảnh lúc này, một đám đều nín thở nghe ngóng.

Phạm vi hai ba trăm dặm này đều bị một cỗ uy áp cường đại bao phủ, lũ yêu thú, yêu tu đều kinh hãi đảm chiến, không ai dám ra hỗ trợ chủ nhân Thiên Dực Vương của phiến lãnh hải này.

Trong cuộc chiến của cường giả đỉnh phong, vô số sinh linh đều không thể can thiệp!

Thấy Dương Phàm không có ý tứ tiếp tục truy giết, Thiên Dực Vương mới thở phào một hơi.

Nếu Dương Phàm cố ý đuổi giết, hắn thật sự có khả năng phải ngã xuống.

Bởi vì trong quá trình chạy trốn, Dương Phàm thường xuyên tạo ra cho hắn những thương tổn nhỏ. Những thương tổn này nếu chỉ một hai nơi cũng không đáng ngại, nhưng dưới việc chạy trốn không ngừng này lại càng nặng thêm, vô cùng đáng ngại.

Chỉ mới nửa ngày mà vết thương của hắn đã nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thực tế, Thiên Dực Vương lo lắng nhất chính là khả năng kiên trì.

Khi bị đuổi giết, hắn phát hiện ra khí mạch của Dương Phàm rất trường kỳ, mặt không hồng, nhịp tim không nhanh, bộ dáng thành thạo. Với xu thế này, dù tiếp tục đuổi theo vài tháng thì cũng không có vấn đề gì cả!

Giờ phút này, bốn phía khu hải vực này là một mảnh yên tĩnh, gió êm sóng lặng, cũng chỉ có hai người là Dương Phàm và Thiên Dực Vương mà thôi.

Dưới sự chăm chú của vô số yêu tu bốn phía, Thiên Dực Vương biết vậy cho nên đã mất hết thể diện.

- Thiên Dực Vương các hạ, như thế ngươi có còn muốn tiếp tục luận bàn với Dương mỗ nữa hay không?

Dương Phàm chấp tay sau lưng, cười nói.

Nếu Thiên Dực Vương không chạy trốn thì chỉ trong nửa chén trà nhỏ, hẳn có thể khiến đối phương ngã xuống phiến hải vực dưới chân mình.

- Không không không

Thiên Dực Vương vội vàng lắc đầu, mang theo vào phần tò mò hỏi:

- Ta thấy Dương đạo hữu không sử dụng bất cứ pháp bảo cường đại nào, kể cả Truyền thừa linh châu, Thông linh pháp bảo mà thực lực đã áp những chí cường giả bình thường của Nội Hải một bậc rồi!

- Ngươi đây là có ý gì?

Dương Phàm nhướn mày, Thiên Dực Vương đang nghi ngờ điều gì?

- Dương đạo hữu đừng hiểu lầm. Ta là từ Khổng Tước Vương biết được các hạ tự mình thôi diễn một hệ thống công pháp hoàn toàn mới, khác hẳn đại đại Kim Đan, Nguyên Anh truyền thống.

Trên mặt Thiên Dực Vương cố nặn ra vẻ tươi cười, tăng bốc.

- Đúng thế, Dương mỗ quả thực thôi diễn một cảnh giới hoàn toàn mới.

Dương Phàm gật đầu, cũng không phủ nhận.

Lúc trước, ở Mê Phong Cốc, hẳn cũng có quan hệ không tồi với trận pháp tông sư Cát Phong, mà Cát Phong lại có giao tình với Khổng Tước Vương, việc này rơi vào tay cao tăng Nội Hải cũng là rất bình thường.

Chỉ là hẳn thấy khó hiểu, Thiên Dực Vương hỏi chuyện này để làm gì chứ? Chẳng lẽ là muốn học trộm?

- Trí tuệ và tài năng của các hạ có thể nói là kinh tài tuyệt diệu, không ngờ có thể thôi diễn ra cảnh giới và công pháp hoàn toàn mới, chỉ vẻn vẻn với điểm này, các hạ cũng đã được xưng là đại tông sư ở Nội Hải này rồi! Nhìn khắp toàn Nội Hải thì chỉ có Thiên Thu Vô Ngân là có thể cân sức ngang tài với các hạ!

Thiên Dực Vương lộ ra vẻ kính sợ không ngừng khen tặng.

Châm ngòi ly gián hay là đang vuốt mông ngựa?

Về mặt Dương Phàm lộ ra nét cổ quái, cảm giác biểu hiện của Thiên Dực Vương quả không bình thường.

- Các hạ chính là đạt tới cảnh giới tông sư, mở ra công pháp mới. Luận thân phận và địa vị thì có thể sánh ngang bằng với Thiên Thu Vô Ngân. Bốn vương thua người cũng tâm phục khẩu phục!

Nói xong lời cuối cùng, Thiên Dực Vương lộ ra vẻ kính ngưỡng, hướng về Dương Phàm cúi đầu thật sâu.

Dương Phàm nghe xong lời này, hơi sững sốt Hẳn có chút không rõ sao Thiên Dực Vương lại đột nhiên vuốt mông ngựa như thế, lại tăng bốc mình không tiếc lời?

Nhưng mà lúc này, hàng vạn yêu tu ở hải vực bên cạnh nghe được những lời này cũng không khỏi lộ ra vẻ kính sợ.

Khó trách người này lại lợi hại như thế có thể đuổi giết cho Thiên Dực Vương chạy trốn chết, hóa ra là nhân vật có thể sánh vai với đại tông sư Thiên Thu Vô Ngân/

Như thế có thể tưởng tượng được Thiên Dực Vương dù bại cũng không oan uổng, thậm chí dù bại cũng coi như thắng.

Hạng người có thể khai sáng một công pháp và cảnh giới mới thì đã đủ để ghi vào sử sách, quang huy vô hạn.

Trong lòng Dương Phàm thầm giật mình, đột nhiên hiểu ra dụng ý của Thiên Dực Vương.

Hóa ra Thiên Dực Vương này dưới tình huống bị vô số yêu thú nhìn thấy bị mình đuổi giết, thậm chí phải chủ động nhận thua thì rất mất mặt.

Để lấy lại chút thể diện, hắn đánh đồng Dương Phàm với chí cường giả, nâng địa vị hắn lên, thậm chí sánh ngang với tông sư Thiên Thu Vô Ngân.

Do đó, ngay cả thất bại thì chẳng những không ảnh hưởng tới uy danh của mình mà thậm chí vẫn coi như là vẻ vang/

Vừa rồi, những lời lẽ tăng bốc, vuốt mông ngựa, đẩy địa vị hắn lên cũng chỉ là để nói cho hàng vạn yêu tu nơi này nghe thấy mà thôi, để lấy lại thể diện cho chính hắn.

Sau khi biết rõ điều này rồi, Dương Phàm không khỏi cười khở, cũng không vạch trần hắn.

- Ha ha ha. Yêu Tôn các hạ qua cường điệu rồi. Dương mỗ cũng chưa từng so chiêu với tông sư Thiên Thu Vô Ngân, sao biết được ai cường ai nhược?

Dương Phàm vừa chấp tay vừa cười, bộ dáng như chuẩn bị rời đi.

- Cũng không phải là hư ngôn!

Thiên Dực Vương lắc đầu nói:

- Dù Dương đạo hữu chưa từng so chiêu với Thiên Thu Vô Ngân nhưng tại hạ lại đã từng giao thủ cũng cả hai vị, có tự tin để nói lời này.

Dương Phàm nghe thế lập tức nổi lên hứng thú.

Nói tới đây, Thiên Dực Vương có chút tự đắc. Hai đại tông sư nhân loại ở Nội Hải đều đã từng so chiêu với hắn.

- Như vật các hạ có thể phán định, được giữa ta và Thiên Thu Vô Ngân thì ai là người mạnh hơn, ai yếu hơn?

Dương Phàm cười dài nói.

Từ sau khi bước vào Diễn Căn kỳ, hắn tự xưng là trong số các Nguyên Anh kỳ, không có ai có thể làm đối thủ của hắn. Thậm chí, ngay cả hạng Hóa Thần kỳ, hắn cũng có thể chống lại.

- Cái này

Thiên Dực Vương có chút do dự, sau đó ấp a ấp úng nói:

- Hắn là chẳng phân cao thấp.

Trong lòng hắn đúng là khó an ổn. Nếu nói Thiên Thu Vô Ngân mạnh hơn chỉ sợ sẽ làm Dương Phàm mất hứng. Nhưng nếu nói Dương Phàm mạnh hơn thì lại đắc tội với Thiên Thu Vô Ngân đã danh chấn Nội Hải.

Đồng thời trong lòng hắn cũng suy nghĩ:

”Hai người này đều khai phá ra công pháp mới, rốt cuộc ai lợi hại hơn? Uhm, hắn là Thiên Thu Vô Ngân mạnh hơn. Hắn có ba hóa thân, ngay cả Hóa Thần kỳ còn không sợ. Ồ, không đúng, sở trường của tên Dương Phàm này là lực phòng ngự, lại nắm giữ Trọng lực thần thông, hơn nữa có sự khôi phục biến thái, dường như cũng không kém!

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ thật lâu, Thiên Dực Vương giãn mày ra, như cũ nói là không biết ai lợi hại hơn.

Chân chính cường giả đỉnh phong, chỉ sau khi giao thủ thì mới có thể phán đoán ra là ai mạnh hơn ai?

Khi hắn từ trong trầm tư hồi phục lại, đưa mắt nhìn lên thì mới phát hiện ra Dương Phàm đã biến mất từ lúc nào.

- Đi rồi sao

Thiên Dực Vương lộ ra vẻ hoảng hốt, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trải qua một phen phân tích, hắn đột nhiên phát hiện ra mình đã vô tình trôi chọc một nhân vật vô cùng đáng sợ.

Cũng may đối phương là đại tông sư, trí tuệ quảng đại. Sau khi hắn nhận thua cũng không chân chính đuổi tận giết tuyệt!

Thoáng giật mình, ở trong lòng hắn, địa vị của Dương Phàm đã đạt tới trình tự ngang bằng với Thiên Thu Vô Ngân rồi.

- Thiên Cầm Nội Hải trong lòng ta, chân chính là tông sư cũng chỉ có hai người này!

Thiên Dực Vương lẩm bẩm, hắn không biết là nói ra cho những yêu tu bên dưới nghe hay là lời nói phát ra từ tận đáy lòng?

631. Chương 615: Nguyên Tôn Đại Nhân

Dưới ánh xạ của Tiên Hồng không gian, Dương Phàm thậm chí thấy được Vân Vũ Tịch đang ngồi trên vai Cự Thạch Tinh.

Hồ Phi có chút suy yếu nhưng nhờ có Vân Vũ Tịch cứu trợ cho nên cũng không có gì đáng ngại.

Luận về thành tựu y đạo, ngoại trừ tốc độ trị liệu thì Vân Vũ Tịch thậm chí còn có thiên phú hơn cả Dương Phàm.

Mặc dù tốc độ phi hành của Dương Phàm rất nhanh, hơn nữa có cảm ứng với Cự Thạch Tinh nhưng để quay lại nơi cũ cũng phải mất tới mấy ngày.

Hắn không khỏi cảm thán! Nếu như có một ngày, hắn có thể thông qua ánh xạ Tiên Hồng không gian, nhảy mất di chuyển cả ngàn dặm, bất kỳ nơi nào thì thật là mãn ý?

Ánh xạ của Tiên Hồng không gian so với truyền tống khi sử dụng pháp tắc không gian là thuận di còn huyền ảo hơn, hoặc là nói nó ở một trình độ còn cao hơn nữa.

Cái này giống như một mặt kính. Nó có thể phản chiếu vạn vật vào trong đó, rồi lại hiển thị trong ánh mắt của con người, đồng thời bất cứ chuyện gì phát sinh ở trong mặt kính và ngoài đời đều là đồng bộ. Người bên ngoài chết thì ở trong mặt kính này cũng chết đi.

Dương Phàm có được Tiên Hồng Giới, nắm giữ một cái nhập khẩu thông đạo, đây không phải là năng lực hắn nắm giữ.

Nhưng hắn tin tưởng sẽ có một ngày, bản thân hắn có thể nắm giữ được năng lực này.

Khi hắn trở lại hòn đảo ban đầu, Vân Vũ Tịch mỉm cười, nhẹ nhàng đứng dậy chào đón. Hóa ra, nàng từ Cự Thạch Tinh đã biết Dương Phàm bình yên vô sự quay về.

Điều kỳ lạ chính là Vân Vũ Tịch có thể trao đổi với Cự Thạch Tinh nhưng Hồ Phi lại không thể. Hắn ngồi ở một bên, bộ dáng như rất buồn bực.

Dương Phàm nói qua một chút về việc đuổi giết Thiên Dực Vương. Trong mắt Hồ Phi hiện lên vẻ hưng phấn, nháy mắt lên một cái, hoa chân múa tay vui mừng nói:

- Hắc hắc. Dương lão đại cuối cùng cũng giúp ta phun ra được một ngụm ác khí. Chờ ngày ta tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ rồi nhất định phải quét ngang bảy đại Yêu Tôn của Nội Hải, thu thập hết bọn tiểu yêu thối tha kia.

Dương Phàm nghe thế thì cười khổ. Tính tình bông bột của Hồ Phi có lẽ xuất phát từ huyết mạch trời sinh rất khó để tĩnh tâm tu luyện được.

Tuy nhiên, cũng rất kỳ quái. Tu vi Hồ Phi gia tăng, có tới hơn một nửa là dựa vào chiến đấu. Còn một phần là dựa vào huyết mạch thể chất và may mắn. Bản thân hắn tự tu luyện thì chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ.

Sau cơn phong ba kết thúc, Dương Phàm lại tiếp tục tu luyện ở đảo nhỏ này, chờ đợi Thiên Lan điện mở ra sau mười năm nữa.

Thời gian dần trôi qua, ba người Dương Phàm ở lại hòn đảo này tu luyện. Với việc Dương Phàm và Vân Vũ Tịch chuyển chú tu luyện, Hồ Phi cũng khó có thể ngồi yên được.

Nháy mắt cái đã qua hai ba tháng.

Dương Phàm rút cuộc đột phá tiểu bình cảnh trong việc thôi diễn công pháp mà hắn đã đạt tới, sau đó tiếp tục nghiền ngẫm, cẩn thận tính toán từng chi tiết của công pháp.

Thôi diễn cảnh giới, đạo lý dường như rất đơn giản, cũng giống như hạt giống sinh trưởng. Nhưng là muốn diễn xuất ra khẩu quyết công pháp thực tế thì vô cùng khó khăn.

Trên thế gian này, có rất nhiều thứ nhìn bên ngoài thì rất là bình thường nhưng nếu muốn phân tích, tìm hiểu bản chất vấn đề thì chỉ sợ không ai có thể chân chính hiểu rõ.

Huống chi, hạt giống cũng chỉ là một giọt nước nhỏ nhoi trong biển c Dương Phàm muốn thôi diễn một cảnh giới mới thì phải càng thêm thâm ảo, rộng lớn.

Mỗi mầm giống nhỏ chính là một điểm rất nhỏ để Dương Phàm thể ngộ sinh mệnh tự nhiên, hắn còn phải vượt qua một điểm nhỏ này, thoát ly khỏi lối suy nghĩ và những hạn chế của cảnh giới này.

Muốn biến mô hình cảnh giới thành khẩu quyết công pháp thì thật sự là một quá trình vô cùng phiền phức. Lúc trước, khi ở Nội Hải thôi diễn Diễn Căn kỳ, Dương Phàm cũng đã tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Kết quả, cũng chỉ qua một thời gian là Dương Phàm lại đụng phải bình cảnh, cảm thất rất lạ kỳ. Hắn đứng dậy, tản bộ thả lỏng.

- Dương đại ca, huynh lại gặp phải bình cảnh sao?

Đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch luôn hiện ra sự điềm tĩnh, đầy lực ý, khiến Dương Phàm cũng tĩnh tâm lại.

- Đúng thế, thật là kỳ quái, quá trình thôi diễn có chút quá cố sức.

Dương Phàm gật đầu.

- Có phải là do cơ sở cảnh giới của Dương đại ca hiện giờ còn chưa đủ vững chắc!

Vân Vũ Tịch nói:

- Hình như Dương đại ca cũng chỉ mới bước vào cảnh giới hậu kỳ chưa lâu.

- Đúng! Không sai!

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên. Chính mình tiến vào Diễn Căn hậu kỳ chưa lâu, còn chưa đạt tới đỉnh của tiểu cảnh giới này.

Mấy đại cảnh giới của Tiên Hồng quyết, trước và sau luôn có liên hệ với nhau. Nếu cảnh giới trước chưa lĩnh ngộ thấu triệt thì việc tìm hiểu cảnh giới tiếp theo sẽ bị lực cản rất lớn.

Ở thời khắc mấu chốt Vân Vũ Tịch lại làm Dương Phàm nghĩ thông suốt, khiến hắn không tới mức rơi vào mê vụ, vực sâu mù mịt.

Từ đó về sau, Dương Phàm bắt đầu củng cố cảnh giới Diễn Căn Kỳ, hơn nữa, tiến thêm một bước trong tìm hiểu áo nghĩa trong đó.

Ba người không quan chuyện bên ngoài, đa số thời gian dành để tu luyện và lĩnh ngộ.

Dương Phàm cũng không biết rằng chuyện tích liên quan đến việc mình chiến thắng Dục Vương đã chấn động toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải.

Rất nhiều tu sĩ của Thiên Cầm Nội Hải đều đã biết tới tin tức này. Một tân chí cường giả đã quật khởi ở Nội Hải một cách thần kỳ.

Dương Phàm, một cái tên mới, chính thức được liệt vào hàng mười hai đại chí cường giả của Nội Hải.

Lúc trước, hần chiến thắng Tam Sát Nam Đế ở Thiên Nho Đảo, Dương Phàm đã được cao tăng Nội Hải cho rằng là tân chí cường giả của Nội Hải.

Nhưng là, lấy ưu thế tuyệt đối chiến thắng Thiên Dực Vương, hơn nữa còn khiến hần chạy trốn chết rồi ngoan ngoãn nhận thua. Dương Phàm đã chân chính được công nhận là tân chí cường giả của Nội Hải.

Đối với việc này, những cường giả như Tam Sát Nam Đế và Thiên Dực Vương đều đồng ý, ngay cả Khổng Nhạc, người mất đi tư cách chí cường giả cũng gật đầu tán thành.

Tân chí cường giả Nội Hải như sao băng quét khỏi một cách thần kỳ đã được người ta say sưa nhắc tới.

Nhưng mà việc này còn không phải là điều rung động nhất.

Chân chính khiến cao tăng Nội Hải khiếp sợ chính là tin tức tới từ Thiên Dực Vương.

Ngày ấy, khi Thiên Dực Vương cam bái hạ phong dưới tay Dương Phàm thì tâm phục khẩu phục, đánh giá hần ngang với Nội Hải tông sư Thiên Thu Vô Ngân.

Theo những yêu tu chứng kiến cuộc chiến kia, tân chí cường giả cũng không sử dụng bất cứ pháp bảo nào, chỉ bằng một đôi nhục chưởng, một thân pháp lực thần thông đã đánh cho Thiên Dực Vương lạc hoa lưu thủy, không hề có lực phản kháng.

Điểm này đã chứng minh thực lực của Dương Phàm chân chính đạt tới trình độ chí cường giả.

Mà theo một tin tức khác, Dương Phàm tự mình thôi diễn một công pháp và cảnh giới hoàn toàn mới. Đây mới chân chính là nguyên nhân khiến hần có thể sánh ngang tông sư Thiên Thu Vô Ngân.

Đồng thời, Khổng Tước Vương với thực lực Yêu Tôn đã chứng thực việc này.

Nhất thời, cao tăng của Thiên Cầm Nội Hải lâm vào chấn động. Dương Phàm mơ hồ đã trở thành nhân vật tiêu điểm trong mắt chúng tu sĩ.

Tuy nhiên, trong mười triệu dặm Nội Hải bao la này, người chân chính biết được tin tức này cũng chỉ là số ít cao tăng của Tu Tiên Giới mà thôi!

Dù sao, tu sĩ có được Truyền tẩn phù cũng rất ít, nhưng dù sao, tin tức này cũng đang tiếp tục được truyền đi.

Tin tưởng rằng, không tới thời gian mười năm, uy danh của Dương Phàm sẽ chấn động hàng triệu tu sĩ ở Thiên Cầm Nội Hải.

thời gian như thoi đưa, đám người Dương Phàm ở lại trên đảo nhỏ này đã hai năm.

Một ngày này, khi đám người Dương Phàm đang tĩnh tâm tu luyện thì một đạo độn quang màu tím xẹt qua phía chân trời, rơi xuống hòn đảo này.

Dương Phàm mặc dù không triển mở thần thức nhưng cũng có thể cảm ứng được một cỗ khí tức cường đại của Nguyên Anh đại tu sĩ.

Dương Phàm ngẩng đầu lên nhìn về phía đó.

Khi đạo độn quang kia lướt tới, hạ xuống hòn đảo thì đã nhanh chóng tìm được tám lều.

Ba người Dương Phàm đều đang tu luyện ở nơi này, đắm chìm trong ánh mặt trời, hương hoa điều ngừ, rất nhẹ nhàng.

- Là người Đại trưởng lão?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra chút dị sắc. Người tới đúng là lão Nho tu áo tím của Tam Linh Sơn.

- Dương đạo Nguyên Tôn đại nhân, lão phu lần này tới là vấn an ba vị.

Lão Nho tu áo tím vẻ mặt lấy lòng, sửa miệng xưng Dương Phàm là "Nguyên Tôn đại nhân".

Thiên Cầm Nội Hải, nhân loại có năm đại Nguyên Tôn, yêu tộc có bảy đại Yêu Tôn. Những tu sĩ bình thường lấy Nguyên Tôn, Yêu Tôn để xưng hô cung kính với những cường giả đỉnh phong của Nội Hải.

- Nguyên Tôn đại nhân?

Dương Phàm hơi giật mình. Lão Nho tu này sao lại đột nhiên khách khí với mình như thế?

Lúc trước khi hắn đích thân tới Tam Linh Sơn thì đối phương hận không thể đuổi hắn đi. Mặc dù hắn lấy cảnh giới Bán Thiên Nhân kinh sợ, hiển lộ thực lực của mình thì đối phương cũng chỉ là hơi kính sợ mà thôi.

Lúc ấy, dáng vẻ của hắn không như lúc này, tràn đầy vẻ kính ngưỡng, như là nhìn thần linh vậy!

Nếu nói phía trước kính là do sợ hãi thì giờ đây là kính ngưỡng, sự kính sợ phát ra từ sâu trong đáy lòng.

Lão Nho tu áo tím cười xấu hổ:

- Dương đạo hữu đã được công nhận là một trong năm đại Nguyên Tôn, chẳng lẽ đại nhân không biết việc này?

Dương Phàm lắc đầu. Hắn bế quan tu luyện, còn thật sự chưa biết việc này.

- Đại trưởng lão, người không ngại cực khổ, từ rất xa chạy tới đây hẳn là có chuyện gì? Nếu chỉ đơn thuần là vấn an thì cũng bỏ đi!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Lão Nho tu áo tím nói mấy câu khách sáo, thấy thái độ Dương Phàm lãnh đạm đành phải nhìn sang Vân Vũ Tịch.

Còn Hồ Phi từ đầu tới cuối đều nhìn hắn chẳng chút thiện cảm nào cả.

Cũng may, Vân Vũ Tịch tính tình hiền lành, rất dễ bắt chuyện.

Cuối cùng, lão Nho tu rốt cục nói rõ về mục đích chuyến viếng thăm này:

- Lần này là lão phu đại biểu cho Tam Hiền Môn, mời Nguyên Tôn đại nhân tới Tam Linh Sơn làm khách.

- Không không không đi!

Hồ Phi trừng mắt lên, hai tay nắm thành quyền nhe răng trợn mắt, khiến cho lão Nho tu cũng hoảng sợ.

Lúc trước, Tam Linh Sơn hoàn toàn không dám thu lưu mấy người Dương Phàm bởi vì lực phá hoại của bọn họ quá lớn. Hai người lo lắng Dương Phàm và Thiên Dực Vương tranh đấu. Mà thực ra là sợ hãi Thiên Dực Vương vì dù sao họ cũng nằm trong lãnh hải của đối phương.

Mà lúc này, Dương Phàm có thực lực tuyệt đối, còn mạnh hơn Thiên Dực Vương nữa, thậm chí còn được cho là ngang hàng với cường giả Thiên Thu Vô Ngân.

Tu vi đạt tới trình độ này đủ để ngạo thị Nội Hải, ai dám thách thức?

Dưới tình huống như thế, Tam Hiền Môn rốt cục ngồi không yên. Lão Nho tu áo tím này chạy như điên tới đây chẳng những là muốn hàn gắn lại mối quan hệ tan vỡ lúc trước, mà còn muốn mượn sức vị chí cường giả này.

- Đại trưởng lão, người nghĩ rằng chúng ta sẽ đi sao?

Dương Phàm sau khi biết rõ sự tình nguyên do thì như cười như không, trên mặt vô ưu vô hỉ nói.

- Cái này

Lão Nho tu hơi tăng bốc nói:

- Ta nghĩ lấy trí tuệ của một người sáng tạo ra tân công pháp như Nguyên Tôn đại nhân thì sẽ không để ý tới điểm hiếu lắm nhỏ lúc trước. Hơn nữa, chỉ có chờ ở Tam Linh Sơn thì Nguyên Tôn đại nhân mới có thể sớm gặp được Thi Dao nhất!

- Cho dù lão đại không để ý nhưng ta có để ý đấy!

Hồ Phi nhe răng trợn mắt, nhảy ra phản đối.

Lão Nho tu áo tím sợ run.

Tuy nhiên, con mắt Hồ Phi đột nhiên chuyển chuyển, nhìn rất gian xảo, chà xát hai tay, hưng phấn nói:

- Lão đầu nhi, lại luận bàn với ta một chút thì Hồ gia sẽ không ngăn cản.

Lão Nho tu:

-

632. Chương 616: Khổng Tước Vương Mời

Ngọn núi xanh um có phạm vi lên tới mười dặm, linh khí lượn lờ, nổi lên giữa Thiên Cầm Nội Hải vô biên vô tận.

Tam Linh Sơn dung nạp hơn một vạn tu sĩ, là một thành lũy trên biển. So với hải vực rộng lớn như thế thì quả thật chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Hưu

Một ngày kia, một chiếc chiến hạm loại nhỏ như vỏ sò biển, lóe lên huyền quang mờ mờ từ ngoài khơi xa xa bay vút tới, hạ xuống trên Tam Linh Sơn.

Chiến hạm ở Thiên Cầm Nội Hải có khả năng phi thiên độn hải cũng không có gì là lạ.

Chỉ là, khi chiếc chiến hạm này hạ xuống Tam Linh Sơn thì không bị ngăn trở chút nào.

Ngược lại, trên thành tường Tam Linh Sơn, có mấy vị Nguyên Anh bậc cao nhanh chóng tiến tới đón chào.

Không lâu sau, từ trên chiếc chiến hạm loại nhỏ này có bốn người từ từ bay ra.

Trong đó có một lão Nho tu áo tím, khách khí ngênh đón ba vị khách quý khác.

- Hừm, nơi này có gì tốt?

Hồ Phi bĩu môi, hơi có chút bất mãn, từ trên chiến hạm nhảy xuống, cả người rất ngang bướng.

So với hắn, Dương Phàm lại dặt tay Vân Vũ Tịch bước xuống, vẻ mặt vô ưu vô hỷ, rất bình tĩnh.

Đối với Tam Linh Sơn và Tam Hiền Môn, Dương Phàm cũng chẳng có hảo cảm gì cả.

Tuy nhiên, dưới sự khẩn cầu khẩn cả giọng của lão Nho tu, đầu tiên là Vân Vũ Tịch mềm lòng. Sau đó lão vất vả bồi luyện với Hồ Phi tới vài ngày nên cuối cùng Dương Phàm mới hiền lành gật đầu đáp ứng.

Dừng chân ở Tam Linh Sơn, ít nhất cũng có một chỗ tốt đó là nếu Thi Dao trở về thì hắn có thể sớm gặp được, cũng không mất thêm quá nhiều thời gian.

Đây cũng là lý do duy nhất thuyết phục được Dương Phàm.

Giờ phút này, khi ba người Dương Phàm về lại Tam Linh Sơn thì phí dưới đã có hai hàng tu sĩ bậc cao đứng đón sẵn., Hơn mười vị cường giả Nguyên Anh kỳ cũng đã tới nơi này.

Chúng tu sĩ bậc cao đều cung kính, không phải là hướng về phía Đại trưởng lão của môn phái mình mà là đối với nam tử nho nhã từ đầu tới cuối vẫn cười nhạt kia.

- Cung đón Nguyên Tôn!

Hai hàng cường giả bậc cao đều ánh mắt kính sợ, nhất tề thi lễ với Dương Phàm.

- Nguyên Tôn đại nhân có thể đích thân tới Tam Linh Sơn chính là vinh hạnh của chúng ta!

Trong số này, một lão già bước ra, run giọng nói. Trong mắt hắn, ngoại trừ sự cung kính ra còn có vài phần kích động.

Hắn dù sống thêm bảy tám trăm năm nữa, tu vi đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa chắc có cơ hội được tận mắt nhìn thấy chí cường giả của Nội Hải.

Những tu sĩ bậc cao khác cũng có cảm xúc tương tự. Chí cường giả của Nội Hải ít như vậy, nếu muốn được tận mắt nhìn thấy một người cũng vô cùng khó khăn.

Đối với nghi thức nghênh đón của chúng bậc cao, Dương Phàm vẫn duy trì thái độ lãnh đạm. Hắn chỉ hơi gật đầu mà không lên tiếng.

Lão Nho tu nhanh chóng bố trí một động phủ sạch sẽ thanh nhã cho ba người.

Từ đó về sau, đám người Dương Phàm ở lại ngay động phủ u nhã trên Tam Linh Sơn này.

Tam Linh Sơn có sẵn linh mạch, hơn nữa do có trận pháp bốn phía cho nên nơi này so với những nơi khác thì linh khí phải sung túc hơn gấp đôi.

Dương Phàm cũng không tiếp tục tìm hiểu cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng quyết mà dành đa số thời gian để củng cố tu vi, thi thoảng xem thêm một ít sách cổ, mở rộng kiến thức và tầm nhìn.

Hắn cũng không biết dù đám người bọn hắn không quan tâm tới bên ngoài nhưng vẫn trở thành tiêu điểm để mọi người tranh luận.

Khi biết được tân chí cường giả đang ở lại Tam Linh Sơn tu sĩ từ cao tới thấp của nơi này đều như sôi trào, chấn động và vô cùng hưng phấn.

Lập tức Tam Linh Sơn trở thành tiêu điểm của hải vực xung quanh, vô số tu sĩ mộ danh tìm tới bái phỏng, cũng có không ít cường giả gia nhập vào Tam Linh Sơn, một trong tứ đại Nho tông.

Như thế, uy danh của Tam Hiền Môn cũng tăng lên nhanh chóng, vượt qua Thánh Nho Môn, trở thành đệ nhất Nho môn ở Nội Hải.

Đối với việc này, những thế lực Nho môn khác cũng không dám có dị nghị gì, thậm chí đều chấp nhận.

Là Đại trưởng lão của Tam Hiền Môn, lão Nho tu áo tím đương nhiên vô cùng mở mày mở mặt, cung phụng đám người Dương Phàm như đối với thần linh.

Hắn không dám hy vọng xa vời rằng Dương Phàm sẽ gia nhập liên minh Tam Hiền Môn, chỉ cần hắn trú chân lại nơi này một đoạn thời gian, không cần động thủ, không cần làm bất cứ việc gì là đã mạnh hơn cả đại quân vạn tu sĩ, có thể kinh sợ trăm vạn yêu tu của Nội Hải.

Năm tháng dần trôi qua, nháy mắt đã qua bốn năm năm.

Đa số thời gian của Dương Phàm vẫn dùng cho tu luyện hoặc nghiên cứu được lý, đọc qua các loại cổ tịch.

Tiến độ tu luyện của hắn rất chậm. Hắn cũng không vội vàng xao động gì, trong lòng rất yên bình, chỉ chờ đợi hậu tích bạc phát (đi mãi sẽ tới).

Với xu thế này, đại khái không tới thời gian trăm năm, Dương Phàm đã có hi vọng đạt tới Diễm Căn hậu kỳ đỉnh.

Đến lúc đó, cảnh giới Diễm Căn kỳ của hắn sẽ hoàn thành, đủ để tìm hiểu về cảnh giới tiếp theo.

Một ngày kia, Dương Phàm từ trong tu luyện tỉnh lại, trong mắt tràn đầy một mảnh lực ý bình thản.

- Còn bốn năm năm nữa là đến lúc Thiên Lan điện mở ra.

Dương Phàm lẩm bẩm.

Lúc này, Vân Vũ Tịch cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, hai người nhìn nhau cười cười.

- Dương đại ca, nhiều nhất là bốn năm năm nữa, huynh đã có thể gặp Thi Dao rồi!

Đôi mắt Vân Vũ Tịch lóe lên một ánh cười, vô cùng nhã nhặn.

Trong lòng Dương Phàm cảm động! Nhiều năm như thế, cũng chỉ có Vân Vũ Tịch, làm bạn quanh năm với hắn, hơn nữa vẫn tôn trọng nhau vô cùng!

Theo năm tháng lặng lẽ trôi, cảm tình giữa hai người cũng như dòng suối chảy mãi, không cầu lưu tình huyền lệ, không cầu oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu thiên trường địa cửu!

Khiến hấn cảm động chính là lòng khoan dung của Vân Vũ Tịch. Giữa hai người, tâm niệm dường như không có ngăn cách, thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng được một ánh mắt trao nhau.

Trong đường đời của Dương Phàm, đa số nữ nhân đều chỉ như là khách qua đường. Có một số cũng sinh ra hảo cảm, có số chính là triu mến, cũng có số chỉ đơn thuần là sự đam mê thể xác.

Chân chính là song tu về mặt tinh thần thì chỉ có mỗi Vân Vũ Tịch. Trong mắt mỗi người, đối phương đều gần như là hoàn mỹ. Đây cũng chính là nguyên nhân chân chính khiến Dương Phàm và Vân Vũ Tịch chưa từng phá tan đi tầng ngăn cách cuối cùng.

Ngoài ra, một người khiến Dương Phàm chân chính yêu mến đó là Đặng Thi Dao, người có khí chất quật cường, cương liệt rất truyền thống!

Dương Phàm tin tưởng rằng bản thân hấn và Vân Vũ Tịch gần như chắc chắn có thể vĩnh viễn làm bạn, sánh cùng thiên địa.

Về phần Đặng Thi Dao, bởi vì có quá nhiều nhân tố chưa xác định, có lẽ có thể ở cùng nhau, cũng có thể dần chỉ là như một người khách qua đường mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một hồi về tình cảm bản thân, trong mắt Dương Phàm lại hiện ra một tia minh ngộ. Vân Vũ Tịch có chút suy nghĩ nhìn hấn một cái.

- Dương đại ca, đồng ý với Vũ Tịch, nhất định phải giữ chân Thi Dao lại!

Vân Vũ Tịch nắm chặt tay Dương Phàm, đôi mắt xinh đẹp lộ ra một tia lo lắng không thể hiểu được.

- Vũ Tịch, ta cảm giác trong lòng nàng có một bí mật gì đó mà chưa từng nói cho ta biết!

Dương Phàm nhìn thẳng vào Vũ Tịch.

- Một lời kêu gọi rất cổ quái! Mơ hồ, lộn xộn! Vũ Tịch cũng không rõ

Khuôn mặt Vân Vũ Tịch lộ ra đôi chút mê mang.

- Ta đồng ý với nàng sẽ cố hết sức!

Dương Phàm gật gật đầu.

Ngay khi hai người đang nhỏ nhẹ nói chuyện thì Hồ Phi cũng từ trong bể quan tỉnh lại, bắt đầu vận động gân cốt.

- Lão đại, tu luyện lâu như thế rồi, chúng ta ra ngoài giải khuây một phen đi!

Hồ Phi rốt cục ngồi không yên. Hấn cũng không bền bỉ được như hai người Dương Phàm.

Vân Vũ Tịch mỉm cười, dường như có chút đồng ý.

Đây là lần đầu tiên ba người rời khỏi động phủ. Bọn họ phát hiện trên Tam Linh Sơn dường như có thêm rất nhiều khí tức, thực lực dường như cũng cường đại thêm vài phần.

Cũng không chào hỏi đám tu sĩ Tam Hiền Môn, ba người Dương Phàm trực tiếp bay tới hải vực cạnh đó hóng mát, giải khuây.

Đối mặt với biển rộng mênh mông, Dương Phàm nhận ra uy lực biển cả không thể chống lại được của thiên nhiên!

Không lâu sau, một đạo tử quang từ Tam Linh Sơn bay tới. Người tới chính là lão Nho tu áo tím.

- Nếu không có gì quan trọng thì ba người chúng ta hy vọng được giải khuây một chút!

Dương Phàm bình thản nói, lời lẽ rất uyển chuyển.

Giờ phút này, hấn cũng không muốn bị ngoại giới quấy nhiễu.

- Lão đầu nhi, không có gì trọng yếu thì nhanh rút đi!

Hồ Phi cũng lớn tiếng nói.

Lão Nho tu cười khỏ một tiếng. Hắn cũng đã sớm quen với những lời mắng giận thô bỉ của Hồ Phi.

- Nguyên Tôn đại nhân, lão phu tới đây quả là có việc muốn nói.

Lão Nho tu nói.

- Sao? Có việc gì mời nói.

Thần sắc Dương Phàm hơi đổi.

- Khi đại nhân đang bế quan thì từ bên ngoài có không ít người tới bái phỏng. Trong đó có người tự nhận là đệ tử của Nguyên Tôn đại nhân!

- Đệ tử?

Dương Phàm thoáng nghĩ tới Phó Bình, Phó Tuyết.

Trong Nội Hải này, hắn dường như cũng chỉ thu nhận ba đệ tử. Người còn lại chính là La Tu ở Mê Phong Cốc.

- Bọn chúng ở đâu?

Dương Phàm hỏi,

- Đã rời đi! Trong đó có một người dường như là Độc Vương vừa quật khởi trong gần trăm năm lại đây ở Nội Hải. Người còn lại là một cường giả Huyết Ma Đạo Nguyên Anh kỳ.

Lão Nho tu đáp.

- Rời đi rồi?

Dương Phàm hơi thất vọng, không nghĩ rằng đã bỏ lỡ cơ hội thầy trò gặp mặt!

Tuy nhiên, nhân sinh được như thế là đã không thể cưỡng cầu thêm rồi.

- Quả thật mấy năm nay, số người cầu kiến Nguyên Tôn đại nhân quả thật nhiều không đếm xuể!

Lão Nho tu này có chút sợ hãi nhưng thấy không hờn giận gì thì thở phào một hơi.

- Những người này cầu kiến ta làm gì?

- Cũng có số người muốn kết giao, có người muốn bái sư. Trong đó cũng gồm có cường giả do Thiên Khung Thành, Thiên Nhạc Viên phái tới. Tất cả đều do lão phu tiếp đãi, chủ yếu là do không dám quấy nhiễu sự thanh tịnh của Nguyên Tôn đại nhân!

Lão Nho tu giải thích.

- Ngày sau, nếu có người tới cầu kiến ta, ngươi cứ tùy theo tình hình mà phán đoán! Dương Phàm dặn dò một câu rồi đuổi lão Nho tu đi!

- Hừ, tiểu lão nhi này đúng là không được việc.

Hồ Phi hừ lạnh!

Cùng ngày, ba người lại quay về động phủ, tiếp tục tu luyện!

Nhưng mà còn chưa tới hai tháng, lão Nho tu lại tới đây thông báo có nhân vật trọng yếu tới cầu kiến Dương Phàm.

Dương Phàm khẽ cau mày, hỏi lại:

- Là người nào?

- Đến từ yêu tộc, tự nhận là bằng hữu cũ của Nguyên Tôn đại nhân. Hơn nữa, lại lịch cũng không nhỏ.

Lão Nho tu cười cười.

- Cố hữu?

Dương Phàm mang theo sự nghi hoặc trong lòng đi tới phòng khách trên Tam Linh Sơn. Hắn vừa vào đã nhìn thấy một cô gái thanh thuần đang ngồi trên ghế, chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc một thân váy dài rực rỡ, đầu đội mũ phượng khổng tước, ẩn ẩn lộ ra một cổ khí tức cao quý!

Đây chẳng là Khổng Tước tiểu yêu thì còn là ai?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, thật đúng là cổ nhân!

Lúc trước ở trong Thiên Lan điện, hắn và Khổng Tiểu Tước cũng chỉ có thể miễn cưỡng coi là cùng chung hoạn nạn.

- Đại ca ca! Người rốt cục cũng đi ra.

Khổng tước tiểu yêu vừa thấy Dương Phàm, đôi mắt trong sáng bừng lên như hai hòn bảo thạch, như một con tiểu Ma Tước lao tới, ôm lấy cổ hắn cười cười.

Cũng may Dương Phàm chỉ tới một mình, Văn Vũ Tịch và Hồ Phi không tới nếu không, không biết bọn họ sẽ có biểu tình như thế nào nữa.

Nhiều năm không gặp, Khổng Tiểu Tước đã thành công tấn chức Biến Hoá kỳ, bên cạnh nàng còn có một lão già Biến Hóa hậu kỳ, coi như là một gã cận vệ.

Cũng không đợi Dương Phàm lên tiếng, Khổng Tiểu Tước đã lôi kéo hắn, lúu ra lúu rúu. Nội dung cũng là uy danh và thành tựu của Dương Phàm hiện tại ở Nội Hải. Được làm bằng hữu của hắn, nàng cũng rất tự hào, cao hứng.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười, không nghĩ rằng chính hắn ở yêu tộc lại còn có thể có được một vị bằng hữu khác phái nữa.

Nói mãi, hai người mới ngồi xuống. Lão yêu tu hộ vệ thấy Khổng Tiểu Tước như thế này cũng không cảm thấy có gì đáng chê trách.

- Khổng Tiểu Tước, người lần này tới tìm ta không phải chỉ nhằm ôn chuyện chứ?

Dương Phàm cười dài nói, ánh mắt làm như vô tình liếc nhìn lão già bên cạnh một cái.

- Hì hì, lúc này đây là do mẫu thân ủy thác, tới để mời Dương đại ca đi Thất Vũ Đảo chúng ta làm khách!

Khổng Tiểu Tước cười nịnh, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

- Người là nói Khổng Tước Vương?

Dương Phàm nao nao.

Khổng Tước Vương, một trong bảy đại Yêu Tôn của Nội Hải, thực lực thuộc hàng chí cường giả, cùng một tầng thứ với Kim Giao Long, Thiên Thu Vô Ngân.

633. Chương 617: Ma Vân Thành

Khổng Tiểu Tước mân mê cái miệng nhỏ nhắn, khua đôi tay trắng như phấn, dường như có chút uy hiếp.

Lão yêu tu Biến Hóa hậu kỳ bên cạnh này đột nhiên biến sắc, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Người trước mặt này chính là một trong những Nguyên Tôn danh chấn Nội Hải. Trong mắt mọi người, thành tựu, địa vị của hắn thậm chí sánh ngang với Thiên Thu Vô Ngân.

Thử nghĩ xem, đôi mắt với nhân vật như thế ai mà không cung kính, lời nói và việc làm không cẩn thận, nhắm mắt theo đuôi?

Dương Phàm nghe thế cũng không tức giận, cũng chỉ cười khổ:

- Con tiểu Khổng Tước như người, từ khi chia tay ở Thiên Lan điện tới giờ đã gần trăm năm rồi mà vẫn bướng bỉnh, không biết trái phải như thế!

Đang nói lời này thì trong lòng Dương Phàm cũng có một chút ảm áp và vui mừng.

Trăm năm trước, Dương Phàm chỉ là một nhân vật nhỏ như con kiến ở Nội Hải mà thôi. Có rất nhiều cường giả nơi này gặp hắn nhưng cũng không quá để ý tới hắn.

Nhưng sau khi hắn trở thành chí cường giả của Nội Hải thì thái độ của những người này không ai là không thay đổi một trăm tám mươi độ cả!

Mà chân chính coi hắn là bằng hữu lại vẫn rất ít, ít nhất cũng không có loại cách biệt như thế!

Dương Phàm lại nói chuyện phiếm với Khổng Tiểu Tước một lúc, mời nàng đi tới động phủ của mình. Tên hộ vệ Biển Hoá hậu kỳ kia đối với nàng như hình với bóng.

- Da thúcNgươi có thể đừng đi theo ta nữa được không? Có đại ca ca bên cạnh, ai dám xúc phạm ta chứ?

Khổng Tước tiểu yêu làm nũng với lão yêu tu bên cạnh, giọng điệu rất năn nỉ.

Lần này nàng vất vả lắm mới rời tộc đàn, phía sau lúc nào cũng có một gã hộ vệ, rất mất tự do.

- Được rồi, đã có Nguyên Tôn đại nhân bên cạnh thì ta tự nhiên không lo lắng gì rồi!

Da thúc dặn dò một câu, thâm ý nhìn Dương Phàm một cái thật sâu.

Dương Phàm cảm giác là lạ, đưa Khổng Tiểu Tước về động phủ của mình.

- Ô, sao lại có một tiểu hài tử xấu xí tới đây

Hồ Phi nhìn Dương Phàm mang theo Khổng Tiểu Tước về thì lộ ra bộ dáng tò mò.

Khổng Tiểu Tước nghe thế thì nổi cơn tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vô cùng buồn bực, phản kích lại:

- Ngươi tên hầu tử chết bẩm, người chẳng ra người, yêu chẳng ra yêu

- Ngao

Hồ Phi nghe thế lập tức giận dữ, nhe răng trợn mắt, thiếu chút nữa đã lao lên đánh đấm.

Trên người hắn phóng xuất ra một cỗ khí tức cấm kỵ cuồng bạo, dọa cho Khổng Tước tiểu yêu tái cả mặt, thân mình hơi run lên.

- Ngươikhí tức trên người cấm kỵ chi huyết!

Khuôn mặt Khổng Tiểu Tước thất sắc, nhìn chằm chằm Hồ Phi, bộ dáng vô cùng khiếp sợ.

- Ngao

Hồ Phi tức giận lắm, đối với thái độ của Khổng Tước tiểu yêu thì vô cùng bất mãn.

- Ha haHồ Phi ngươi không được làm càn. Đây là bằng hữu của ta ở Thiên Lan điện, Khổng Tiểu Tước.

Dương Phàm mỉm cười, giới thiệu Khổng Tiểu Tước cho Vân Vũ Tịch.

- Ngươi chính là Khổng Tiểu Tước?

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Vũ Tịch lộ ra đôi chút kỳ dị, đi tới bên cạnh Khổng Tiểu Tước, nắm lấy tay nàng.

- Tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp

Đôi mắt Khổng Tiểu Tước sáng bừng lên nhìn Vân Vũ Tịch, không kìm nổi lòng nói.

Đối với Vân Vũ Tịch, nàng cảm nhận được một cảm giác thân cận không cách nào tả nổi, nhanh chóng hòa hợp với tuyệt thế mỹ nhân này.

Sau đó, Khổng Tiểu Tước lại lú lú một trận, nắm lấy tay Vân Vũ Tịch, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Vân Vũ Tịch khéo về lắng nghe nên hai người rất nhanh hòa mình.

Trái lại Dương Phàm và Hồ Phi lại như bị bỏ rơi.

Hồ Phi dựa vào góc tường, hai tay khoanh trước ngực, con mắt nhìn Khổng Tiểu Tước rất khó chịu.

Dương Phàm nhún vai, hơi có chút bất đắc dĩ, lại cười giải thích cho Hồ Phi về lý do Khổng Tiểu Tước tới đây.

- Khổng Tước Vương?

Hồ Phi bĩu môi, lẩm bẩm:

- Là địa bàn của tiểu thí hài này sao? Ta không có mấy hứng thú.

- Người không đi là tốt nhất, miễn cho bao nhiêu phiền toái.

Dương Phàm hơi buông lỏng một hơi.

Bộ dáng của Hồ Phi và Khổng Tiểu Tước rõ ràng là không hợp. Nếu đi tới địa bàn Khổng Tước Vương thì thật sự có thể trêu chọc rất nhiều phiền toái.

Nghe Dương Phàm nói thế thì tựa hồ càng thêm buồn bực, như sinh ra dỗi hờn.

Mấy ngày sau, quan hệ giữa Khổng Tiểu Tước và Vân Vũ Tịch quả thực không tệ, còn thường xuyên làm nũng với Dương Phàm. Người không hiểu rõ thậm chí còn coi hai người là huynh muội.

Chỉ có Hồ Phi và Khổng Tiểu Tước là tính cách hoàn toàn không hợp, có vài lần thiếu chút nữa đã vung tay rồi.

Khổng Tước tiểu yêu dù thực lực không bằng Hồ Phi nhưng có Dương Phàm và Vân Vũ Tịch che chở nên thật ra cũng không sợ hãi.

Hồ Phi càng thấy buồn bực, lại chạy ra hải vực bên cạnh, đi tìm một số yêu tu bậc cao để tiết bực.

Rốt cục rồi Khổng Tiểu Tước cũng thúc dục Dương Phàm xuất phát.

- Đại ca ca, rồi đi lâu như thế chắc chắn sẽ khiến mẫu thân lo lắng, mau theo ta đi Thất Vũ Đảo thôi.

Khổng Tiểu Tước nắm lấy cánh tay Dương Phàm lắc lắc.

- Dương đại ca, huynh theo Tiểu Tước đi đi, ta và Hồ Phi sẽ ở lại Tam Linh Sơn.

Vân Vũ Tịch rất hiểu tâm ý nói.

- Được rồi, ta sẽ đi!

Dương Phàm gật đầu, cũng không định mang hai người đi.

Xâm nhập vào trọng địa của yêu tộc, Dương Phàm đi một mình lại càng thuận tiện. Hắn tự cho rằng ở Nội Hải này, không có bất kỳ thế lực nào có thể lưu hắn lại.

Cứ thế, Dương Phàm theo hai người Khổng Tước tiểu yêu đi về phía hải vực của Khổng Tước Vương.

Từ hải vực của Thiên Dực Vương đi tới hải vực Khổng Tước Vương vô cùng xa xôi.

Lấy tu vi thấp nhất là Khổng Tước tiểu yêu làm tiêu chuẩn thì muốn bay tới mục tiêu cũng phải mất gần một năm.

Thấy vậy, Dương Phàm đơn giản là mang theo Khổng Tước tiểu yêu, tốc độ tất nhiên là nhanh hơn nhiều, chỉ qua ba tháng, cả ba đã thoải mái bay tới hải vực của Khổng Tước Vương.

Nhưng so với địa bàn của Thiên Dực Vương thì hải vực của Khổng Tước Vương lại lớn hơn vài lần, rộng tới hơn triệu dặm.

Theo phạm vi lãnh địa mà nhìn nhận thì trong số bảy đại Yêu Tôn, địa vị thế lực của Khổng Tước Vương đều mạnh hơn Thiên Dực Vương nhiều.

Hơn triệu dặm hải vực, muốn tới được trọng địa Thất Vũ Đảo của Khổng Tước Vương thì còn mất một đoạn thời gian nữa.

Một ngày kia, hải vực phía trước có đạo đạo sóng lớn bốc lên, phiêu đảng bất tận, thanh thế kinh người.

Ánh mắt Dương Phàm nhíu lại, thần thức quét về phía trước,

Chỉ thấy một tòa thành bảo màu đen rất lớn phát ra ma khí lạnh lạnh lơ lửng ở giữa mặt biển, đang ở ngoài trăm dặm.

Tòa Ma thành này so với Thiên Khung Thành lúc trước còn lớn gấp đôi, những yêu tu phụ cận đều vô cùng sợ hãi nó.

Ngay cả ba người Dương Phàm ở xa ngoài cả trăm dặm mà cũng có thể cảm nhận được áp bách do khí thể hùng hồn này mang tới.

- Đó dĩ nhiên là Ma Vân Thành.

Dạ thúc bên cạnh Khổng Tước tiểu yêu kinh sợ nói,

Ma Vân Thành đứng đầu trong bốn đại thành của Nội Hải. Đây chính là thành trì do Thác Thiên Ma Vương, ma đạo chí tôn chưởng quản.

- Chúng ta đã sớm biết Ma Vân Thành tiến nhập vào hải vực của Khổng Tước Vương nhưng cũng không ngờ lại đụng phải nó.

Sắc mặt Dạ thúc biến đổi, có vài phần lo lắng.

Đối mặt với một thế lực nhân loại ở Nội Hải, gần như đã tồn tại vô số năm tháng, bất cứ thế lực nào cũng không dám lơ là.

Ma Vân Thành không chỉ đại biểu cho một tòa thành mà còn có một sự uy hiếp lớn hơn nữa, đến từ chính Thác Thiên Ma Vương, kẻ được xưng là ma đầu vô địch, có thể khiêu chiến Hóa Thần kỳ.

Từ khi hai đại ma công đại thành thì Thác Thiên Ma Vương ở Nội Hải chưa từng thất bại.

Lúc trước, thực lực của tôn tử Chu Hồng của Thác Thiên Ma Vương thể hiện ở trong Thiên Lan điện đã phản ánh đôi chút điều này.

- Có nên đi vòng qua hay không?

Về mặt Dạ thúc cẩn trọng đề nghị.

- Đi vòng qua sao?

Khổng Tước tiểu yêu cười lạnh một tiếng:

- Đây chính là địa bàn của chúng ta, dựa vào cái gì mà khiến chúng ta phải đi vòng qua bọn hắn.

Dạ thúc nghe thế hơi gật đầu, cảm giác câu này cũng không sai, ở trên địa bàn của mình không thể tự làm mất đi khí thế của mình.

- Huống chi có đại ca ở đây, chúng ta cũng không sợ Thác Thiên Ma Vương gì gì đó.

Khổng Tước tiểu yêu cười hì hì, đôi mắt xinh đẹp nhấp nháy, nhìn rất đáng yêu.

Dương Phàm cười nhạt:

- Cũng không cần đi vòng qua đâu, cứ thuận theo tự nhiên đi!

Đồng thời là một trong năm đại Nguyên Tôn, Dương Phàm không cần phải đi vòng. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng có chút tò mò, muốn kiến thức một chút về Thác Thiên Ma Vương, kẻ tung hoành khắp Nội Hải này.

Cứ như thế, ba người vẫn tiếp tục bay về phía Ma Vân Thành.

Kết quả là còn chưa tới gần thành này chừng hai ba mươi dặm đã có một cỗ ma khí tràn đầy địch ý và uy hiếp từ trong Ma Vân Thành tràn ra. Mười mấy đạo thần thức bậc cao không kiêng dè gì áp bách tới.

- Hừ!

Dạ thúc hừ lạnh một tiếng, thần thức bắn ngược lại. Uy lực của yêu tu Biến Hoá hậu kỳ đã đánh văng mười mấy đạo thần thức kia, thậm chí có mấy đạo thần thức đã trực tiếp bị thương.

Lập tức, cả đám mười mấy người ở trong Ma Vân Thành đều vô cùng kinh hãi và giận dữ.

Tuy nhiên, trước sau từ trong Ma Vân Thành lại truyền ra ha ha đạo áp bách của Nguyên Anh đại tu sĩ, khiến cho Khổng Tước tiểu yêu và Dạ thúc kinh hãi không thôi.

Hừ

Từ trong Ma Vân Thành lại bay ra hơn trăm đạo ma quang, cầm đầu là hai người: Một tên có dáng người mập mạp, vẻ mặt ngang tàng; người còn lại là một lão già mặc hắc sam, thân mình khô gầy như que củi. Từ trên người này đều tán phát ra ma uy kinh nhân, thực lực không kém hơn Tam U lão ma chút nào.

Hơn trăm người phía sau đều là hạng người Kim Đan kỳ, số lượng rất đông khiến thanh thế kinh người.

- Là hần.

Ánh mắt Dương Phàm lập tức nhìn về phía tên mập mạp có vẻ mặt ngạo mạn kia, Hần không phải là Chu Hồng thì là ai?

Năm đó, ở trong Thiên Lan điện, Dương Phàm, Khổng Tước tiểu yêu đã có chút xung đột với Chu Hồng. Phân thân Thạch Thiên Hàn của hần lại đánh một trận long trời lở đất với Chu Hồng.

- Chu Hồng.

Thân sắc của Khổng Tước tiểu yêu hơi đổi thốt lên.

- Là các người

Chu Hồng tức giận nhận ra Dương Phàm, Khổng Tước tiểu yêu, sắc mặt trầm xuống.

Trăm năm qua đi, tiến bộ của Chu Hồng cũng không nhỏ, đã đạt tới Nguyên Anh trung kỳ.

Trên thực tế, lúc trước khi tiến vào Thiên Lan điện thì hần nếu không cố ý áp chế cảnh giới đã tiến vào Nguyên Anh kỳ rồi, chỉ là vì chờ đợi kỳ ngộ trong Thiên Lan điện nên mới làm thế.

- Hừ, Chu Hồng. Tới địa bàn của bản điện hạ mà ngươi còn dám kiêu ngạo như thế sao?

Khổng Tước tiểu yêu mân mê cái miệng nhỏ nhắn, làm ra vẻ ta đây nói.

Chu Hồng hơi giật mình. Nơi này quả thật chính là địa bàn của Khổng Tước Vương. Nhưng hần chợt cười dài nói:

- Ma Vân Thành ta đi qua đâu thì nơi đó không ai dám xưng là địa bàn của mình, thần chấn sát thần, phật chấn sát phật.

Qua gần trăm năm, tính cách cuồng ngạo của Chu Hồng vẫn như trước, không thay đổi chút nào.

- Ha ha Tiểu bàn tử, chu gì gia gia ngươi đi ra đây cũng chưa chắc có tư cách nói lời này!

Thanh âm hơi hột của Dương Phàm nhẹ nhàng truyền tới.

Đồng tử Chu Hồng co rút lại, dừng lại trên mặt Dương Phàm, sắc mặt liên tục biến đổi.

Ở trong Thiên Lan điện, đối tượng của hần đối với Dương Phàm cũng không sâu, chỉ biết một cái họ hần, ngay cả tên cũng không rõ ràng. Dù sao, chân chính đại chiến với hần là Thạch Thiên Hàn.

Chỉ là gần trăm năm qua, trong Nội Hải có một người gọi là cường giả Dương Phàm, hoàng không xuất thế, nghe nói từng từ trong Thiên Lan điện đi ra.

- Chu Hồng, nhìn thấy Nguyên Tôn nhân loại của Nội Hải mà còn dám tự cao tự đại, coi trời bằng vung sao? Còn không mau bái kiến!

Trên người Dạ thúc tản mát ra một cỗ uy áp, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

- Cái gì?

Nguyên Tôn nhân loại của Nội Hải?

Chu Hồng kinh tâm động phách, khó tin nhìn Dương Phàm. Hắn phát hiện ra tu vi của người này sâu không lường được, không thể nhìn thấu.

”Chẳng lẽ hắn thật sự là”

Trong lòng đám người Chu Hồng, bao gồm cả tên đại tu sĩ hậu kỳ mặc hắc sam kia cũng đều nổi lên kinh đào hải lãng, vẻ mặt cứng đờ.

634. Chương 618: Cáo Mượn Oai Hùm

Đám người Chu Hồng trong lòng ”thình thịch” một hồi, trên trán toát mồ hôi lạnh thần sắc cứng đờ.

Mấy lão quái Nguyên Anh, hơn trăm bậc cao Kim Đan tại tràng hô hấp dồn dập. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hình ảnh nam tử khí định thần nhân khoanh tay đứng ngạo nghễ hư không.

Mọi người theo bản năng dò xét, nhưng tất cả cảm quan thần thức đều như đá chìm đáy biển.

Sâu không lường được.

Thần sắc của Chu Hồng cùng Nguyên Anh đại tu sĩ bên cạnh đều hơi biến đổi.

Có điều khác biệt chính là trên mặt Chu Hồng vẫn như trước có vài phần nghi ngờ.

Hắn thật sự không thể tin tưởng sự thật này: Lần trước gặp ở Thiên Lan điện, đối phương chẳng qua là một gã bậc cao Kim Đan, cách biệt không đến trăm năm, người này có thể tấn chức Nguyên Anh đã là không tồi, đạt tới cảnh giới hậu kỳ càng kinh thế hãi tục.

Nhưng mà người này chẳng những tấn chức hậu kỳ, còn trở thành nhân loại Nguyên Tôn có thể đếm trên đầu ngón tay của Nội Hải.

Dõi mắt toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải, nhân loại Nguyên Tôn vẹn vẹn chỉ có năm người.

- Không có khả năng! Điều đó không có khả năng

Trong đầu Chu Hồng một mảnh hỗn loạn. Hắn tự xưng là thiên phú siêu nhân nhất đẳng, có hy vọng nối tiếp Thác Thiên Ma Vương trở thành một thế hệ ma đạo Chí Tôn.

Lần trước gặp nhau Dương Phàm còn bị hắn áp chế một bậc, hiện tại nhưng lại trở thành nhân vật khiến đám người mình phải ngước mắt trông lên.

Hắn không thể nhận sự thật này, khiếp sợ trong mắt chuyển thành nghi ngờ mãnh liệt.

Đương nhiên lần trước ở Thiên Lan điện áp chế Dương Phàm một bậc cũng chỉ là ý tưởng một phía của hắn. Lúc trước Dương Phàm chạy trốn chết Nội Hải, một lòng tăng lên thực lực, hết sức điều thấp cũng là sự thật.

- Còn không nhường đường? Chẳng lẽ các vị dám cản đường Nguyên Tôn đại nhân?

Bì thúc hừ lạnh một tiếng:

- Nguyên Tôn đại nhân được Khổng Tước Vương mời đi Thất Vũ Đảo. Nếu các người chậm trễ chuyện của hai vị đại nhân, vậy chuẩn bị đón nhận sự phẫn nộ ực vạn yêu thú của hải vực Khổng Tước Vương đi!

Đám người Chu Hồng nghe vậy thần sắc biến đổi không ngừng.

Phần đông tu sĩ Ma Văn Thành đều nghe được thanh âm của hắn, trong lòng cảm chột dạ.

Đặc biệt đám ma đạo tu sĩ cản đường nghe đến tên nhân loại Nguyên Tôn thì kinh hãi đảm chiến, bắt đầu rút lui có trật tự.

Dương Phàm mặt lộ vẻ kinh ngạc, chính mình một câu không nói mà Bì thúc này ngược lại cáo mượn oai hùm kinh sợ những người này.

- Nguyên Tôn đại nhân, chúng ta có thể xuất phát

Bì thúc hơi khom người với Dương Phàm, chìa tay mời nói.

Tu sĩ Ma Vân Thành nghe vậy vội vàng nhường ra một con đường, không dám ngăn cản.

Ngay cả đám người Chu Hồng cũng theo bản năng tránh đường.

Nội Hải chí cường giả không thể khiêu chiến, không thể chiến thắng, uy danh của bọn họ ăn sâu vào lòng người.

Giờ phút này, toàn bộ Ma Vân Thành một mảnh tĩnh mịch, không có thanh âm phản đối.

Hoặc là nói giận mà không dám nói gì, dường như đều bị lời nói của Bì thúc làm kinh sợ.

Trong mắt Bì thúc hơi lộ ý cười, trong lòng cũng là vui vẻ sáng khoái trước nay chưa từng có.

Nếu là hấn đem thân độc mã gặp phải thế lực khủng bố như Ma Vân Thành cho dù có tu vi hậu kỳ cũng chỉ có xám xịt đi đường vòng.

Nhưng là giờ phút này, một tiếng quát lạnh của hấn khiến toàn bộ tu sĩ Ma Vân Thành đều câm như hến, kính sợ không hiểu. Đám tu sĩ trước mắt bao gồm cả bọn như Chu Hồng đều chỉ có ngoan ngoãn nhường đường.

Tới khi nào hấn có thể có được năng lượng như vậy?

Đây là đặt chân đỉnh mây, độ cao nhìn xuống ức vạn sinh linh Nội Hải.

- Lão yêu quái này cáo mượn oai hùm

Chu Hồng cùng Nguyên Anh đại tu sĩ bên cạnh hai tay nắm chặt trong lòng hận đến ngứa răng nhưng lại chỉ có thể nhịn.

Nếu là bình thường đối phương dám kiêu ngạo như thế chỉ sợ lập tức đã bị vô cùng vô tận cường giả ma đạo của Ma Vân Thành chôn vùi.

- Đi thôi.

Dương Phàm nhẹ thở dài, trước một bước mang theo hai người từ trên không Ma Vân Thành bay đi.

Dựa theo ý tưởng của Dương Phàm, thuận theo tự nhiên, chính mình cũng không sợ hãi kiêng kỵ dựa vào cái gì phải đi đường vòng.

Ba người rất nhanh bay đến trên không Ma Vân Thành, phía dưới mấy vạn tu sĩ nhìn chăm chú thở mạnh cũng không dám ra một hơi.

Trong một quá trình này, Dương Phàm hơi giảm chậm tốc độ, hấn chậm rãi triển khai thần thức.

Một mặt là muốn hiểu biết thực lực Ma Vân Thành, mặt khác là cũng muốn xem một chút Thác Thiên Ma Vương có trong thành hay không.

Trong Ma Vân Thành này có mấy nơi bí mật, ngay cả thần thức tới gần Hóa Thần kỳ của hấn đều không thể đột phá, không khỏi kinh hãi bởi nội tình tòa thành đứng đầu tứ đại thành Nội Hải này.

Lúc thần thức đảo qua một nơi nào đó, thân hình Dương Phàm đột nhiên chấn động, ngừng lại.

- Nguyên Tôn đại nhân, ngài đây là?

Bì thúc có chút khó hiểu.

Giờ phút này, trong Ma Vân Thành dưới chân, khí tức mấy vạn cường giả ma đạo làm người ta kinh hãi đảm chiến, hấn cũng không muốn ở lâu.

Dương Phàm không trả lời, thần thức hấn cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc ở trong tòa thành.

Ánh mắt nhìn về phía một tửu lâu nào đó tu sĩ dày đặc trong thành.

Trong tửu quán chừng hơn trăm tu sĩ, bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác không thể thờ nổi.

Nhất là một nam tử hắc bào trong đó quanh thân quanh quẩn một cỗ huyết khí, mắt lộ vẻ khiếp sợ nhìn phía nam tử ở trên Ma Vân Thành đã sớm ăn sâu vào đáy lòng hắn.

Phịch!

Nam tử hắc bào mắt lộ vẻ kính sợ, xụi lơ quỳ trên mặt đất.

Gần như đồng thời chúng tu sĩ trong khu vực này đều chịu một cỗ trọng lực lớn lao nhất tề quỳ xuống đất, hít thở không thông.

- Đi!

Dương Phàm lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, không lưu luyến nơi đây, hướng về hải vực phương xa bay đi.

- Sư tôn

Thanh niên ma đạo hắc bào kia trong mắt đầy chua xót, chột thâm than nói:

- Ta chỉ là đệ tử ký danh của người, căn bản chưa từng để trong lòng.

Nguyên lai thanh niên ma đạo hắc bào này chính là một đệ tử ký danh Dương Phàm thu ở Mê Phong Cốc - La Tu!

La Tu nguyên bản là hậu duệ của Huyết Tông Nội Hải, bị Cực U Môn có chỗ dựa là đám người Huyền U Ma Quân hủy diệt.

Lúc trước Dương Phàm thu hắn làm đệ tử ký danh thậm chí tặng cho công pháp cao nhất ma đạo Huyết Anh Hóa Ma Đại Pháp cũng là có dụng ý.

Bởi vì khi đó Âm Hồn thượng nhân cũng Huyền U Ma Quân sau lưng đều là cừu địch của hắn tại Nội Hải.

Giờ phút này, ở Ma Vân Thành Dương Phàm vô tình nhìn thấy La Tu, dựa theo danh phận thầy trò, đối phương tối thiểu phải đi ra chào.

Nhưng là không biết La Tu xuất phát từ mục đích nào, nhưng lại trầm mặc không nói.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ chung quy chỉ là một đệ tử ký danh, cũng không gửi gắm bao nhiêu cảm tình, cũng lười truy cứu.

Rất nhanh, ba người Dương Phàm xẹt qua trên không Ma Vân Thành, độn vào nơi sâu trong Nội Hải vô biên.

Lúc rời đi Ma Vân Thành, Dương Phàm không khỏi thì thào lẩm bẩm:

- Vì sao Thác Thiên Ma Vương danh chấn Nội Hải chưa từng ra mặt?

Dựa theo lẽ thường, cường giả cùng cấp bậc đi qua khu vực đó, hơn nữa triển lộ uy năng, đối phương như thế nào cũng phải lộ mặt.

- Việc này kỳ quái

Trước khi đi thần thức Dương Phàm lại đảo qua Ma Vân Thành một lượt, có một loại cảm giác kỳ quái.

Đợi sau khi ba người Dương Phàm rời đi, chúng tu sĩ Ma Vân Thành mới hơi thở ra một ngụm.

Sắc mặt Chu biến đổi không ngừng, nhìn theo ba người rời đi, hai tay nắm chặt khẽ run một hồi.

Ngược lại Nguyên Anh đại tu sĩ bên cạnh hắn khó hiểu nói:

- Vì sao thành chủ đại nhân không ra tay?

Thành chủ đại nhân theo lời hắn tự nhiên là chỉ Thác Thiên Ma Vương.

Chu Hồng cũng đầy vẻ khó hiểu, bay về một nơi nào đó trong Ma Vân Thành.

- Sư tôn a! Người không nhận đệ tử sao?

Khóe miệng La Tu mang theo một tia chua xót, từ mặt đất đứng lên, có chút mất mát rồi bị một cổ kiên quyết sắc lạnh thay thế.

Không bao lâu, ở trong một mật điện cấm chế tầng tầng trong Ma Vân Thành.

- Vào đi.

Chu Hồng vừa đi tới cửa mật điện, một giọng nói tràn ngập khí phách hùng hồn quanh quẩn bên tai.

Tiếng nói vừa dứt, bốn phía mật điện kim quang lưu chuyển, đẩy ra một cái lối đi.

Chu Hồng cũng không chần chờ, bước vào bên trong, cấm chế lại khôi phục lưu chuyển, cho dù là cấp bậc Hóa Thần cũng đừng mơ dễ dàng thăm dò.

Ở nơi sâu trong mật điện, một vị trung niên kim bào thể hình mập lùn tĩnh tọa. Quanh thân người này lóe kim văn, sắc mặt uy nghiêm, đôi con ngươi giờ khắc này dĩ nhiên là màu vàng, phóng ra thần quang khiến người ta tim đập nhanh.

Không cần cố ý phóng thích khí thể, chỉ vền vền một ánh mắt có thể làm người ta vỡ gan mất mật.

- Gia gia, Chuyện vừa rồi bên ngoài ngài có thấy hay không?

Chu Hồng sau khi khom mình thi lễ, dò hỏi.

Trung niên mập lùn ngồi trước mắt hắn giống như một thùng nước, nhưng là ở Nội Hải không người nào dám nghi ngờ thực lực của hắn.

Nếu nguyên vẹn chỉ xem bề ngoài, bất kỳ người nào cũng không thể tưởng tượng hắn dĩ nhiên là ma đạo Chí Tôn Nội Hải - Thác Thiên Ma Vương.

- Thấy được!

Thác Thiên Ma Vương thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi đứng dậy.

Giờ khắc này, trong mật điện này chìm trong một loại áp lực khủng bố, không khí bị áp chế không thể lưu động.

- Ngài thấy được nhưng vì sao không ra mặt, để cho người nọ sinh uy?

Chu Hồng hết sức khó hiểu.

- Ra mặt lại có tác dụng gì? Nơi này là địa bàn Khổng Tước Vương, chẳng lẽ người muốn cho ta đồng thời chiến đấu với hai vị Nội Hải chí cường giả?

Thanh âm Thác Thiên Ma Vương lạnh nhạt vô tình.

Chu Hồng hơi sững người, cảm giác lời gia gia có đạo lý.

Nơi này là địa bàn Khổng Tước Vương, đích xác không nên đồng thời là địch cùng hai vị chí cường giả.

Nhưng là trong lòng hắn lại cảm giác được có điểm không đúng, đây cũng không phù hợp hành vi dĩ vãng của gia gia.

Thác Thiên Ma Vương khí phách mười phần, ngạo thị Nội Hải, chưa từng chịu thua trước mặt bất kỳ người nào.

- Dường như ngươi nhận biết người này? Rất cực là chuyện gì xảy ra?

Thác Thiên Ma Vương đột nhiên hỏi.

- Là như này, lúc trước ở trong Thiên Lan điện

Chu Hồng đem mọi chuyện trải qua lần trước ở Thiên Lan điện nói một lần.

Trong lúc này, Thác Thiên Ma Vương liên tục hỏi mấy vấn đề.

Sau một phen hỏi Chu Hồng rời đi.

Trong mật điện chỉ còn lại một mình Thác Thiên Ma Vương.

- Thiên Lan điện Dương Phàm Thạch Thiên Hàn Lôi Linh Châu Linh Lung Tâm Ngọc

Sắc mặt Thác Thiên Ma Vương biến đổi không ngừng, sau khi trầm tư thật lâu mới thì thào lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn là cùng một người?

Nghe giọng điệu dường như hắn cũng từng tiến vào Thiên Lan điện.

- Thật có khả năng này. Nếu có thể đem Thạch Thiên Hàn tu luyện Cửu U Ma Công luyện chế thành Ảnh Ma Khôi lõi, như vậy không gì tốt hơn

Hàn mang trong mắt Thác Thiên Ma Vương liên tục lóe ra.

Giờ phút này bất kể là thanh âm nói chuyện hay vẻ mặt cử chỉ của hắn đều khác hẳn với bình thường.

Đột nhiên, trong lúc kim văn hắn lóe ra quanh thân, một tầng U Ảnh quỷ dị bám ở ngoài thân thể, thật sự không thể tưởng tượng.

- Cửu Chuyển Kim Cương quyết Bất Tử Minh Vương quyết Khối thân thể này thật đúng là hoàn mỹ, thế gian khó tìm, ít nhất bớt tốn vài trăm năm của bốn ma chủ.

U Ảnh trên người Thác Thiên Ma Vương chợt lóe rồi mất.

Chợt trong con ngươi màu vàng kia ẩn hàm một điểm đen sâu thẳm dần dần khuếch trương lan triển Cầm Nội Hải, người không nên tồn tại trên thế gian này.

Giọng nói lạnh băng trống trải quanh quẩn trong mật điện làm người ta sởn tóc gáy.

635. Chương 619: Thất Vũ Đảo

Yêu khí khổng bố này gần như áp lực khoảng không nửa bầu trời, gần như không thấy bóng dáng thành lũy trên biển của nhân loại nào.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra mỉm cười, hắn là mình đã tiến vào đại bản doanh của yêu tộc.

Gần như mỗi một đoạn thời gian, hải vực phía trước đều trời lên chiến sĩ yêu tộc mặc giáp cầm xoa hùng hổ mà tới.

Tuy nhiên khi bọn họ thấy rõ Khổng Tước tiểu yêu cùng Bì thúc, mắt lộ vẻ kính sợ lập tức khom người cáo lui, chìm xuống Thâm Hải.

Không bao lâu, hải vực phía trước hiện lên một hòn đảo nhỏ hào quang bảy màu nhàn nhạt vờn quanh.

Hòn đảo không lớn không nhỏ, phạm vi vạn dặm, nhưng lại ở trong một hoàn cảnh linh khí cực kỳ tốt đẹp.

Mật độ linh khí nơi này gấp mấy lần ngoại giới.

Dương Phàm nhìn lần đầu tiên liền biết trên Thất Vũ Đảo này có linh mạch cực kỳ hiếm thấy.

Có một nơi sơn thủy bảo địa như vậy, không sợ đời sau của Khổng Tước Vương không có cường giả quét khởi.

Bay đến Thất Vũ Đảo, có Khổng Tước tiểu yêu đi theo nên một đường thông suốt.

Càng nhiều yêu thú ngầm quan sát Dương Phàm, trong mắt lộ ngạc nhiên, ngầm bàn luận với nhau.

- Nhân loại tu sĩ này là người phương nào, không ngờ làm phiên tiểu điện hạ cùng tả hộ pháp đại nhân tự mình tiếp đãi?

- Cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ nhân loại cũng rất khó hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Không ít yêu thú tò mò về thân phận Dương Phàm, suy đoán bàn luận.

Sau khi bay đến Thất Vũ Đảo, Bì thúc khom người thối lui, cười nói:

- Tiểu điện hạ, kế tiếp liền từ người dẫn đường.

Khổng Tước tiểu yêu không kiên nhẫn nói:

- Đầu tới địa bàn nhà mình còn sợ cái gì. Người đi đi.

Cứ như vậy, hai người bay tới một tòa cung điện bảy màu hoa mỹ trắng lẹ ở trung tâm đảo.

Cung điện bảy màu này đẹp dễ sang trọng mà không mất khí thế hùng vĩ, trên đỉnh cung điện bảy cái lông Khổng Tước bảy màu khác nhau lấp lánh, mỗi một cái đều dài đến hơn trăm trượng, to lớn hoành tráng.

Dương Phàm chăm chú nhìn chăm chú tòa cung điện này, đột nhiên nghĩ tới Khổng Tước Thánh điện của Tây Nhạc Man di.

Cấu tạo của Khổng Tước Thánh điện kia cực kỳ tương tự tòa cung điện bảy màu trên Thất Vũ Đảo này, quy mô tương xứng.

- Dương đại ca, đây là Thánh địa của Thất Vũ Đảo ta - Thất Vũ Thánh điện.

- Khổng Tước Vương chúng ta sở dĩ có thể đời đời truyền thừa tiếp nối cùng tòa cung điện này có quan hệ rất lớn.

Trong con người sáng ngời của Khổng Tước tiểu yêu hàm chứa ý cười, đôi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Dương Phàm gật gật đầu, lúc đối mặt với Thất Vũ Thánh điện, hần cảm nhận được một cỗ áp lực tinh thần không hiểu.

Cỗ áp lực này không phải đến từ người nào mà là đến từ tòa cung điện khổng lồ hoành tráng này.

Càng chống lại cỗ lực lượng tinh thần này, áp lực lại càng khủng bố.

Đi vào tòa cung điện hoa lệ hùng vĩ này, cỗ lực lượng tinh thần áp lực lại mạnh gấp mấy lần.

Nhớ ngày trước Âm Hồn thượng nhân cùng Cù Việt hai vị Nguyên Anh đích thân tới đây, hít thở không thông, cất bước gian nan, dường như sống ở trong bóng ma,

Dương Phàm tu đạo sinh mệnh tự nhiên, thân hình phẳng phất như dung hợp nửa hư không, không bị ảnh hưởng của áp lực tinh thần này.

Hần nhàn nhả cất bước, đi vào tòa Thất Vũ Thánh điện lai lịch bất phàm này.

Thấy cảnh này, Khổng Tước tiểu yêu lộ vẻ vui mừng tự hào, cười hì hì nói:

- Dương đại ca không hổ là Nguyên Tôn nhân loại.

Dương Phàm hơi lộ kinh ngạc, Khổng Tước tiểu yêu giải thích:

- Trong Thất Vũ Thánh điện này có một cỗ lực lượng thần bí, không phải Nội Hải chí cường giả không thể dễ dàng chống cự.

Đi vào nơi sâu trong đại điện, trong tầm nhìn xuất hiện bậc thang xanh vàng rực rỡ, ước chừng lên trên mười mấy trượng, có thể thấy một ngôi cao bảy màu.

Trên đỉnh bậc thang dần dần lộ ra một bóng người cao quý thon dài tao nhã, thần bí vô hạn.

Tại vô hạn mị lực cùng hào quang chiếu rọi, Khổng Tước Vương - Nội Hải chí cường giả xinh đẹp nhất rốt cục vạch trần cái khăn che mặt thần bí của nàng.

Nữ tử xinh đẹp hoa mỹ cao quý, tao nhã xuất trần, sau lưng lấy vũ y bảy màu phụ trợ kia trên mặt không hề có một nếp nhăn, trong đôi mắt sáng chỉ có bình tĩnh trang nghiêm, nhìn xuống tân Nguyên Tôn Nội Hải từ ngoài đại điện đi vào.

- Đây chính là Khổng Tước Vương

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn chăm chú nữ tử xinh đẹp vô hạn hào quang sáng chói kia, chưa từng nghĩ tới thế gian lại có người xinh đẹp như thế.

Loại xinh đẹp này dưới sự phụ trợ của hào quang điểm lệ có thể mị hoặc chúng sinh lại cao quý không thể với tới, hoàn toàn tương phản với xinh đẹp điểm tinh tự nhiên của Vân Vũ Tịch.

- Tân chí cường giả quật khởi Nội Hải quả nhiên không tầm thường. Tuy nhiên so với Thiên Thu Vô Ngân tông sư, vẫn như trước có một đoạn chênh lệch.

Hào quang trên vũ y bảy màu của Khổng Tước Vương hơi ảm đạm lại khiến dung nhan của nàng càng thêm nổi bật, khóe miệng hơi mỉm cười, đẹp đến hít thở không thông, kinh tâm động phách.

Dương Phàm chưa từng gặp nữ tử xinh đẹp như thế nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ bởi vậy mà chịu ảnh hưởng, thân hình hắn bỗng nhiên cất cao, bay đến vị trí ngang bằng với Khổng Tước Vương, bình thản nói:

- Dương mỗ không thích dùng ánh mắt nhìn lên đối thoại với người.

- Thân là Nguyên Tôn nhân loại, các hạ đích xác có tư cách này.

Khổng Tước Vương không chút nào lấy làm kỳ, nhẹ nhấc tay mời Dương Phàm, Khổng Tiểu Tước đi vào ngôi cao bảy màu của nàng.

Quan sát cự ly gần Dương Phàm càng rõ ràng nhìn đến dung nhan của Khổng Tước Vương, mặt ngọc đoan trang cao quý, trắng nõn như ngọc không hề chút tỳ vết, dáng người thon thả mềm mại lại càng không thể chê.

Luận bề ngoài, luận xinh đẹp đích xác có thể nói khuynh quốc khuynh thành, ngạo thị Nội Hải.

- Hì hì, mẫu thân. Ta đem hắn dẫn lại đây, người phải cảm tạ ta như thế nào.

Khổng Tiểu Tước tiến vào trong lòng Khổng Tước Vương làm nũng, trong mắt phượng của Khổng Tước Vương lộ ra một tia cưng chiều.

Trong nói chuyện tiếp đó, bởi vì có Khổng Tiểu Tước nên cơ bản rất hòa hợp.

- Nghe trận pháp tông sư Cát Phong cùng với Thiên Dực Vương thuật lại, Dương đạo hữu tự thôi diễn công pháp cảnh giới mới, không biết việc này có thật không?

Khổng Tước Vương nói, trên dung nhan tuyệt mỹ cũng không tự chủ lộ vẻ tò mò.

- Việc này không giả, nhưng cũng không khoa trương như lời hai vị kia nói.

Dương Phàm mỉm cười không phủ nhận, nhưng lại uyển chuyển nói.

Theo sau, Dương Phàm lại chủ động hỏi:

- Không biết Khổng Tước Vương mời Dương mỗ đến làm khách, là có chuyện gì?

- Cũng không có chuyện gì đặc biệt, chủ yếu là ba phương diện. Một là xuất phát từ tò mò, muốn tận mắt thấy tông sư mới quật khởi của Nội Hải, vừa hay tiểu nữ quen biết cùng các hạ. Hai là: gần trăm năm trước bốn vương không biết tình hình từng trợ giúp Âm Hồn thượng nhân cùng sư diệt hắc đẩu giết các hạ, đối với việc này, bốn vương tỏ vẻ xin lỗi

Nói tới đây, Khổng Tước Vương hơi ngừng lại một chút.

Dương Phàm thản nhiên cười:

- Năm đó Khổng Tước Vương bệ hạ cũng không biết, làm sao Dương Phàm trách cứ.

Hắn ngược lại hiểu rõ nguyên nhân lần này Khổng Tước Vương mời mình qua.

Dù sao lúc trước Khổng Tước Vương từng trợ trợ vi nghiệt, hiện giờ Dương Phàm kỳ tích quật khởi trở thành Nội Hải chí cường giả, thậm chí sánh ngang tông sư Thiên Thu Vô Ngân. Lại thêm quan hệ giữa Dương Phàm cùng Khổng Tiểu Tước, Khổng Tước Vương mời hắn tới tự nhiên là vì xóa bỏ lỗi lầm trước đó, tu bổ quan hệ lẫn nhau.

Khổng Tước Vương cho dù cao ngạo tới đâu cũng không muốn mơ hồ đắc tội một Nội Hải chí cường giả tiềm lực vô hạn.

Lại thêm quan hệ với Khổng Tiểu Tước, Khổng Tước Vương càng hy vọng có thể kết giao cùng Dương Phàm.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nài mời Dương Phàm tới.

Nghe Dương Phàm tỏ thái độ, Khổng Tước Vương cười tươi như hoa, diễm lệ vô hạn, xinh đẹp làm người ta hít thở không thông.

Tuy nhiên Dương Phàm chỉ hơi thưởng thức cũng không động tâm. Khẩu vị của hắn còn chưa đạt tới mức độ đó.

- Về phần phương diện thứ ba là có liên quan Nội Hải chí cường giả, cũng có liên quan với Lôi Linh Châu.

Lúm đồng tiền của Khổng Tước Vương biến mất, thần sắc trở nên trịnh trọng.

- Bệ hạ thỉnh giảng.

Dương Phàm đoán trước được chuyện tiếp theo đối phương muốn nói có thể sẽ rất trọng yếu.

- Nghe nói một vị bằng hữu của Dương đạo hữu được đến truyền thừa Lôi Linh Châu. Nếu là như vậy, vài năm sau tốt nhất có thể cũng Dương đạo hữu đi Vĩnh Hằng Đảo một chuyến.

Khổng Tước Vương chính sắc nói.

- Vĩnh Hằng Đảo?

Dương Phàm nao nao, điều này có quan hệ gì với Vĩnh Hằng Đảo.

- Bởi vì mỗi lần Đại hải nạn trăm năm, Vĩnh Hằng Đảo đều mời Nội Hải chí cường giả nhất là người có truyền thừa linh châu cùng chung ứng phó nguy cơ Địa Mạch Chi Tích

Khổng Tước Vương từ từ nói ra một đoạn bí tân.

Dương Phàm lắng lắng nghe, từ nơi Khổng Tước Vương biết được bảy viên thất thải linh châu từ Thượng Giới Tiên Khí bong ra mỗi lần Đại hải nạn trăm năm, Thiên Cầm Nội Hải sẽ gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có.

Tại thời khắc này, Nội Hải chí cường giả đều được mời tới cùng nhau hiệp trợ Thượng Giới Tiên Khí trấn áp Địa Mạch Chi Tích.

Nhất là Nội Hải chí cường giả có được thất thải linh châu, bọn họ thiết yếu có nghĩa vụ này, cũng thiết yếu phải gánh vác nghiệp lực này.

Nếu không nhất định sẽ bị các Nội Hải chí cường giả khác liên thủ vây giết.

Bởi vì một khi Địa Mạch Chi Tích mất khống chế toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải sẽ đi hướng hủy diệt. Nội Hải chí cường giả tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn hướng chỉ là những cường giả được đến thất thải linh châu.

Sau khi Dương Phàm nghe xong gật gật đầu:

- Đa tạ Khổng Tước Vương bệ hạ chỉ điểm. Chờ sau khi về Tam Linh Sơn, ta sẽ thương nghị việc này với Hồ Phi.

Sau khi biết được những bí tân này, Dương Phàm cũng đột nhiên hiểu được, đạt được Lôi Linh Châu nhất định phải gánh chịu nghiệp lực này.

Đương nhiên các Nội Hải chí cường giả khác cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Mà chủ đạo hết thấy dĩ nhiên là Vĩnh Hằng Đảo có nhiều truyền kì nhất trong Nội Hải.

Bởi vậy có thể thấy được năng lượng của Vĩnh Hằng Đảo có được.

- Chờ trước khi Đại hải nạn trăm năm, ta sẽ đi Tam Linh Sơn tìm Dương đạo hữu. Đến lúc đó chúng ta cùng đi Vĩnh Hằng Đảo.

Trong mắt Khổng Tước Vương lộ ý cười, lại báo cho Dương Phàm:

- Nếu không phải sự tồn tại của Dương đạo hữu. Nội Hải chí cường giả khác vị tất sẽ không mơ ước Lôi Linh Châu của bằng hữu kia của người.

- Điều này Dương mõ hiểu được.

Dương Phàm gật gật đầu. Đi Vĩnh Hằng Đảo là cần thiết, đến lúc đó mười hai chí cường giả Nội Hải có thể tề tụ một nơi sẽ là tràng cảnh ra sao?

Ở lại Thất Vũ Đảo mấy ngày, Dương Phàm liền cáo từ.

Khổng Tước Vương mỉm cười tiễn khách, ngược lại Khổng Tiểu Tước vài lần nín giữ chung quy không lưu lại được Dương Phàm.

Dương Phàm cũng không muốn ở đại bản doanh yêu tộc thời gian quá dài.

Sau đó, Dương Phàm một mình trở về Tam Linh Sơn, chỉ dùng một tháng liền đi vào hải vực Thiên Dực Vương, tìm tới ngọn núi xanh ngắt linh khí bốn phía.

Trở lại Tam Linh Sơn Dương Phàm nói cho Hồ Phi nghĩa vụ phải gánh vác của người được truyền thừa Lôi Linh Châu.

Hồ Phi giật mình đánh thót, cảm thấy một cỗ ý thức nguy cơ.

- Đến lúc đó đi Vĩnh Hằng Đảo tụ hội đều là Nội Hải chí cường giả

Dương Phàm như cười như không nói.

Hồ Phi nghe vậy, rốt cục hạ quyết tâm, tĩnh tâm tu luyện.

Dương Phàm cười nói với Vân Vũ Tịch:

- Nếu không có áp lực hần sẽ không tĩnh tâm tu luyện.

Giờ phút này cách thời điểm Thiên Lan điện mở ra còn có bốn, năm năm.

Dương Phàm bắt đầu củng cố tu vi như trước.

Nhoáng cái thời gian qua hai, ba năm, mắt thấy Đại hải nạn trăm năm tiếp theo càng ngày càng gần.

Một ngày này, lão Nho tu tử bào truyền tin cho Dương Phàm:

- Có nhân vật trọng yếu cầu kiến.

- Là ai?

- Âu Dương Phong,

Lão Nho tu tử bào đáp, chợt lại chần chờ nói:

- Còn có một người lão phu không thể xác định thân phận, rất có thể là đứng đầu Nguyên Tôn Nội Hải Thiên Thu Vô Ngân.

636. Chương 620: Thiên Thu Vô Ngân

Lão Nho tu tử bào nói đến nửa câu sau cỗ ý hạ thấp giọng, giọng điệu trang nghiêm.

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang, cảm thấy ngạc nhiên vui mừng cùng bất ngờ.

. Âu Dương Phong có thể đến hần đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên vui mừng. Ngày trước ở Nội Hải Âu Dương Phong rất chiều cỗ hần,

Huống chi ngay cả Tông sư Thiên Thu Vô Ngân đều có khả năng đích thân tới Tam Linh Sơn.

Không lâu sau lão Nho tu tử bào đưa Dương Phàm tới một cái đình nghỉ mát tại Tam Linh Sơn.

Giờ phút này toàn bộ thành lũy Tam Linh Sơn dường như đều bị hạ lệnh cấm túc, không thấy bóng dáng tu sĩ qua lại.

Cho nên khi Dương Phàm đi tới cảm giác đặc biệt yên lặng, có thể nghe được tiếng hô hấp cùng tim đập của chính mình.

Trong đình nghỉ mát kia có hai người đang đứng yên lặng.

Trong đó một nam tử cổ giáp hơi chút ngạo nghễ đứng ở tại chỗ không chút động đậy.

Đó không phải là Âu Dương Phong sao?

Dương Phàm đi tới ánh mắt lập tức đối diện Âu Dương Phong, cảm thấy vài tia thân thiết cùng vui mừng.

Âu Dương Phong lộ ra ý cười vui vẻ chăm chú nhìn hắn một lát, không ngờ không nói gì.

Khi lão Nho tu tử bào đưa Dương Phàm tới đình nghỉ mát, mới cười nói:

- Âu Dương đạo hữu, vị này chính là Nguyên Tôn đại nhân mới quật khởi của Nội Hải.

Hắn không biết Âu Dương Phong cùng Dương Phàm sớm nhận biết, hơn nữa không quen thuộc cho nên vừa tới liền lên tiếng giới thiệu.

- Nguyên Tôn đại nhân?

Âu Dương Phong nao nao, chợt cười ha ha nói:

- Đại trưởng lão không cần giới thiệu, chúng ta quen biết đã lâu.

Lão Nho tu tử bào có chút xấu hổ, khom người cáo lui.

Nhiều năm không gặp, Dương Phàm phát hiện tu vi Âu Dương Phong tiến triển rất nhanh, đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ.

- Thật không nghĩ tới cách biệt trăm năm Dương đạo hữu có thể trở thành một trong những Nguyên Tôn có thể đếm trên đầu ngón tay của Nội Hải.

Âu Dương Phong cảm khái vạn phần nói, giọng điệu vẻ mặt đều rất tự nhiên, không có loại ngăn cách bởi vì thực lực chênh lệch.

Hơn nữa hiện giờ hắn cũng tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, lại thêm tính đặc thù của công pháp tự cho rằng không kém hơn Dương Phàm bao nhiêu.

- Đúng rồi. Lần này đến Tam Linh Sơn chủ yếu là cho người gặp một người

Giọng điệu của Âu Dương Phong đột nhiên chuyển đổi.

Dương Phàm lập tức đưa ánh mắt hướng về phía một bóng người cao lớn thân mặc thanh sam hai tay chấp sau lưng ở một bên đình nghỉ mát.

Bóng người thần bí kia đứng trong gió nhẹ rất dễ dàng làm người ta bỏ qua.

Hắn dường như dung nhập trong hư không, trở thành một bộ phận của toàn bộ môi trường.

Rõ ràng gần nhau như thế nhưng Dương Phàm lại có một loại ảo giác cách xa muôn núi ngàn sông.

Gần ngay trước mắt lại xa không thể chạm.

Đây cũng là cảm giác đối phương mang đến cho hắn khi đối mặt với Vô Song.

Đột nhiên Dương Phàm hoàn toàn có thể xác định thân phận của bóng người cao lớn trước mắt này.

Đại tông sư truyền kỳ nhất Nội Hải, khai sáng thần thông Tam Linh Hóa Nhất, bề ngoài Nguyên Tôn nhân loại toàn bộ hải vực.

Thiên Thu Vô Ngân.

Bốn chữ này danh chấn Thiên Cầm Nội Hải.

Bất kể là tu sĩ nhân loại hay cường giả yêu tộc, không ai dám bất kính với hắn.

Ở trên con đường tu tiên dài đằng đẵng, rất ít có người có thể mang đến cho Dương Phàm loại ảo giác xa không thể chạm tới này.

Huống chi, hiện giờ hần thôi diễn công pháp mới, đứng ở trên một độ cao càng không thể tưởng tượng.

- Ha ha đúng vậy.

Dường như thấy được sự kinh ngạc của Dương Phàm, khoe miệng Âu Dương Phong nhếch thành một nụ cười:

- Người chính là ân sư của ta, tông chủ Tam Linh thần Tông - Thiên Thu Vô Ngân.

Đồng thời, hần nghiêng người cung kính nói với bóng người thần bí kia:

- Sư tôn, hần chính là Dương Phàm mà ta đề cập với ngài.

Từ đầu đến cuối Thiên Thu Vô Ngân chấp tay sau lưng, mắt nhìn hồ nước gần đình nghi mát, tâm thần hần giống như phiêu bồng ở một khu vực cực kỳ xa xôi.

Trong lòng Dương Phàm hơi có chút tức giận, Thiên Thu Vô Ngân này không khỏi mặt mũi quá lớn, chính mình đích thân tới gặp đối phương ngay cả đầu cũng không chịu quay một chút.

Tuy nhiên hần nghĩ đối phương là đại tông sư nổi danh nhất Thiên Cầm Nội Hải, nổi danh là thiên kiêu của một thời đại, thành tựu này có thể nói trước chưa từng có, sau cũng không có.

Với thành tựu như thế đối phương có chút kiêu ngạo cũng hết sức bình thường.

Cũng giống như Vô Song kiêu ngạo bất tuân, thậm chí có thể coi tự cao tự đại coi trời bằng vung, có thể lọt vào mắt ít ỏi không mấy người, nhưng là người biết chi tiết lại không có bất kỳ ý kiến gì bởi vì đối phương có tư cách này.

Không chút nghi ngờ, Thiên Thu Vô Ngân đồng dạng có tư cách này, ngạo thị Nội Hải, vang dội cổ kim.

Cho dù là Nội Hải chí cường giả, hần cũng là cao hơn một bậc.

Vào lúc Âu Dương Phong cung kính giới thiệu, Thiên Thu Vô Ngân rốt cục xoay người.

Đại tông sư đủ sắc thái truyền kì nhất Nội Hải xoay mặt quay người.

Khoảnh khắc này gió bốn phương theo sát hần mà động dường như trở thành trung tâm toàn bộ thế giới, làm cho người ta có một loại ý cảnh thiên thu bất diệt, muôn đời không phai.

Khoảnh khắc hần xoay người lại, Dương Phàm lơ mơ chỉ thấy được một hình dạng cùng bóng dáng mơ hồ.

Khi hai người chân chính đối diện, Dương Phàm dường như chỉ thấy được một nam tử bình thường không thể bình thường hơn, một khuôn mặt bình thường đại chúng.

Nhưng kỳ thật vị nam tử trước mắt này tuần láng vô song, lông mày như kiếm, mắt sáng như sao, dáng người cao ngất, kiêu ngạo bất quần.

Xét bề ngoài đây quả thực là một nam tử có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng Dương Phàm ngạc nhiên nhìn thấy đối phương cực kỳ bình thường, phổ thông đại chúng, cảm giác cũng không mạnh.

Đây là một loại cảnh giới kỳ lạ. Sau khi trình độ đạt tới đỉnh "phản phác quy chân", hào quang nội liễm.

Khác hẳn với thân thiết bình thần của đại tông sư trong tưởng tượng, Thiên Thu Vô Ngân thần sắc hờ hững, ánh mắt như giếng cổ, không hề gợn sóng.

Chỉ vẻn vẹn trong khoảnh khắc nhìn thẳng đương phàm, trong mắt hần thoáng hiện một tia gợn sóng cùng ngạc nhiên vui mừng.

- Thiên Thu đạo hữu, sớm nghe qua đại danh, như sấm bên tai Dương mỗ.

Dương Phàm bảo trì tư thái cơ bản.

- Ta cũng he đại danh Dương đạo hữu đã lâu.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân một mảnh tĩnh mịch như trước, thần nhiên nói:

- Ta cũng không phải họ Thiên Thu, Thiên Thu Vô Ngân chỉ vẻn vẹn là một danh hiệu, cái tên chân chính đã sớm quên đi rồi.

Trong lời nói Thiên Thu Vô Ngân không lạnh không nhạt, dường như rất chất phác làm cho người ta có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Mà ngược lại Âu Dương Phong bộ dạng xem mãi thành quen, cười nói với Dương Phàm:

- Sư tôn của ta chính là như vậy. Đại bộ phận thời gian của người đều đắm chìm trong lĩnh ngộ.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi giật mình.

Thiên Thu Vô Ngân nhìn như lãnh đạm thờ ơ với hết thảy kỳ thực cũng không khinh thị cũng kiêu căng, cũng không có phô bày cùng hạ thấp.

bởi vì trong mắt hắn Dương Phàm gần như không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc gì, không mừng không lo,

Đây là một loại đắm chìm vong ngã, một loại điên cuồng chấp mê lĩnh ngộ cảnh giới dẫn như vút bỏ hết thảy cảm tình, người này theo đuổi lực lượng cũng đỉnh đạt tới một trình độ làm người ta giận sôi”.

Trong lòng Dương Phàm một mảnh rung động, thấy được trạng thái vị trí của Thiên Thu Vô Ngân.

Khó trách người này có thể trở thành truyền kỳ danh chấn một thời đại. Thành tựu hắn có được trả giá tâm huyết cố gắng khó thể tưởng tượng sau lưng.

- Thiên Thu đại sư, mời ngồi!

Dương Phàm cười dài ngồi xuống, nói:

- Nếu tên chỉ là một danh hiệu, ta xưng ngươi là Thiên Thu đại sư cũng không ngại chứ.

- Không sao.

Thân sắc Thiên Thu Vô Ngân hờ hững như trước, ngồi đối diện Dương Phàm.

Về phần Âu Dương Phong đứng ở một bên cũng không ngồi xuống, chỉ lẳng lặng nghe.

Sau đó Thiên Thu Vô Ngân cũng Dương Phàm bắt đầu tham gia thảo luận tu luyện tâm đắc.

Trong quá trình trao đổi Dương Phàm cảm giác đối phương về mặt cảnh giới cao vô cùng, rất nhiều lĩnh ngộ giải thích đều một lời nói trúng chỗ quan trọng.

về lĩnh ngộ cũng chiều sâu, thành tựu của Thiên Thu Vô Ngân khiến Dương Phàm thấy thúc ngựa khó theo.

Hơn nữa Thiên Thu Vô Ngân rất có kiên nhẫn, bất kể Dương Phàm hỏi cái gì, hắn đều trả lời thậm chí là có thể trình bày rất rõ ràng.

Theo cuộc nói chuyện bắt đầu, Dương Phàm càng ngày càng kinh hãi, về cảnh giới tu luyện đối phương giống như là một vị thần không gì không làm được.

Đến một lúc Dương Phàm chuyển đề tài, thảo luận với Thiên Thu Vô Ngân về ”Y đạo được lý”.

Kết quả khiến Dương Phàm khiếp sợ chính là Thiên Thu Vô Ngân ngay cả y đạo đều hiểu, học thức uyên bác như biển rộng, thậm chí có thể là bằng môn đều thông.

Vốn là nói về ý đạo, Thiên Thu Vô Ngân có thể liên hệ đến phương diện tu luyện.

Khuôn mặt Dương Phàm co giật mạnh một hồi, mặc dù về mặt y thuật đối phương khẳng định không bằng mình, nhưng về mặt lý giải lại càng thêm tới gần bản chất.

Chẳng lẽ người này là một nhân vật toàn tài?

Dương Phàm lại đề cập Luyện đan thuật với Thiên Thu Vô Ngân.

Kết quả là đồng dạng, Thiên Thu Vô Ngân vẫn như trước có lý giải của riêng mình, đem kiến giải về mặt luyện đan liên hệ đến tu luyện,

Càng thậm chí, Thiên Thu Vô Ngân còn thản nhiên nói:

- Về cơ sở luyện đan, nguyên bản ta nghĩ đến một loại công pháp mới. Con người trong quá trình tu tiên, thể chất không ngừng lột xác, tạp chất cũng từng chút một bài trừ ra ngoài. Mà luyện đan cũng là hấp thu tinh hoa, bài trừ tạp chất khiến phẩm chất đan được càng cao. Nếu có thể đem thân thể con người coi như một đồng đan được tài liệu, không ngừng bài trừ tạp chất khiến tự thân càng ngày càng tinh túy, thẳng đến một ngày thân thể hoàn toàn lột xác thành thân thể tiên linh chính là thời khắc "Hóa vũ phi thăng"

Sau khi Dương Phàm nghe xong, không khỏi trợn mắt há hốc mồm: "Này cũng được?"

Tuy rằng vển vẹn chỉ là một ý tưởng nhưng lấy độ sâu cùng thiên phú ngút trời của Thiên Thu Vô Ngân, vị tất không thể thực hiện được điều này.

- Chỉ tiếc ta lựa chọn con đường Tam Linh Hóa Nhất, cũng tin tưởng vững chắc sự cường đại của nó, sẽ đi hết con đường đó vĩnh viễn không từ bỏ.

Thiên Thu Vô Ngân nhẹ thở dài.

Hắn mặc dù là một nhân vật toàn tài, vẫn như cũ kiên định lựa chọn một con đường và không chút do dự đi đến cuối cùng.

Trong quá trình nói chuyện, Dương Phàm càng ngày càng trở nên kính nể Thiên Thu Vô Ngân.

Càng thêm khó được chính là đối phương biết thì đều đáp, không chút phiền hà.

Đột nhiên, Dương Phàm hỏi đến tin tức liên quan thần thông Tam Linh Hóa Nhất, Thiên Thu Vô Ngân như trước biết đều đáp lời, ngay cả bí mật công pháp đều có thể nói ra.

Thiên Thu Vô Ngân gần như không chút nào giữ lại, đem ý nghĩa thâm ảo của Tam Linh Hóa Nhất cho Dương Phàm.

- Nếu Dương đạo hữu cảm thấy hứng thú, ta có thể đem bộ khẩu quyết công pháp này truyền cho ngươi.

Thiên Thu Vô Ngân thản nhiên nói.

Dương Phàm kinh ngạc không hiểu, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Thôi bỏ đi, yêu cầu tu luyện công pháp này quá hà khắc.

- Đạo hữu có thể cho biết ý nghĩa thâm ảo công pháp mới mà ngươi thôi diễn?

Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên hỏi Dương Phàm, trong mắt lần đầu tiên xẹt qua một tia sáng rọi.

Dương Phàm hơi chút do dự liền đơn giản thuật lại ý nghĩa thâm ảo và hướng đi của công pháp.

Cho dù hiểu được ý nghĩa thâm ảo, không có nghĩa là có thể tu luyện. Cửa ải khó khăn chân chính ở trong đó là hiểu sâu và thôi diễn, hướng chỉ tu luyện Tiên Hồng quyết, thể gian chỉ một.

Chính như Thiên Thu Vô Ngân không chút nào giữ lại nói ý nghĩa thâm ảo của Tam Linh Hóa Nhất cho Dương Phàm, cũng không lo lắng đối phương học trộm.

Hơn nữa với độ cao của hai người, đều sẽ không từ bỏ con đường của mình.

Thiên Thu Vô Ngân lặng lặng nghe, thật lâu sau nói:

- Ý nghĩa thâm ảo công pháp của Dương đạo hữu, ta cơ bản hiểu được. Trong đó quá trình thôi diễn và chi tiết chỉ sợ không dễ dàng.

- Đối với Tiên Hồng quyết các bước về sau, phát triển từ Uẩn Chứng kỳ đến Diễn Căn kỳ ta dường như có thể sờ đến tương lai của nó. Trong các giai đoạn phân làm hạt giống, rễ, chồi, hoa, còn về giai đoạn chung kết hẳn là Chứng Quả kỳ sau khi Độ Kiếp

Chứng Quả kỳ.

Tu thành chính quả.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, gật đầu nói:

- Đúng, chính là như vậy, Chứng Quả kỳ cũng giống như Đại Thừa kỳ, Hóa vũ phi thăng chỉ là thời gian.

Giờ khắc này hẳn cũng Thiên Thu Vô Ngân sinh ra một loại cảm giác "tâm tâm tương tức" tự nhiên, sau khi đạt tới Chứng Quả kỳ, là giai đoạn chung kết, một sinh mệnh từ thành thực tới đỉnh cũng tất nhiên sẽ đi hướng héo rũ cùng tử vong.

Một câu kế tiếp của Thiên Thu Vô Ngân khiến tâm thần Dương Phàm chấn động.

637. Chương 621: Thi Dao Trở Về

Thanh âm bình thản vô cùng của Thiên Thu Vô Ngân lại khiến gợi nên sóng gió ngập trời trong lòng Dương Phàm.

Cảnh giới sau Chứng Quả kỳ, hẳn cũng đều không phải không hoàn toàn nghĩ tới.

Bất kể sinh mệnh cường đại cỡ nào đều sẽ đi hướng chung kết.

Thiên Thu Vô Ngân không hổ là tông sư danh chấn một thời đại của Nội Hải, thành tựu huy hoàng của hắn trước sau mấy vạn năm chỉ sợ không người nào vượt qua. Mà Dương Phàm mặc dù cũng là Nguyên Tôn Nội Hải, nhưng hắn chung quy không thuộc về nơi này.

Bằng vào ý nghĩa thâm ảo Dương Phàm nói ra, Thiên Thu Vô Ngân có thể nghĩ đến khó khăn phải đối mặt sau Chứng Quả kỳ, có thể thấy được tài năng tuyệt thế của hắn.

- Nếu đạt tới Chứng Quả kỳ, vậy ta có thể Trường sinh bất tử, không khác tiên nhân, thậm chí càng mạnh. Đến lúc đó, sinh mệnh của ta có lẽ nằm trong lòng bàn tay.

Dương Phàm đưa ra giả thiết cùng ý tưởng của mình.

- Ở trong lĩnh ngộ nghiên cứu của ta, "Trường sinh bất tử" cùng "Vĩnh hằng" cũng không phải hai khái niệm giống nhau.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Thiên Thu Vô Ngân hiện lên một tia sáng rọi, dùng giọng điệu độc đáo biểu đạt giải thích của mình:

- Ở trong quá trình tu luyện của chúng ta, thọ nguyên có liên hệ trực tiếp với tu vi cảnh giới. Thọ nguyên đại nạn của Kim Đan kỳ là 600 năm. Nguyên Anh kỳ là 1500 năm. Hóa Thần kỳ là 2000 đến 3000 năm. Cảnh giới càng cao, thọ nguyên càng nhiều. Các loại sinh mệnh khác nhau đều cùng một đạo lý.

- Nếu đã như thế, Hóa Thần kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ sau đó thọ nguyên cũng tăng lên theo cảnh giới. Mà tiên nhân hẳn là cũng chịu hạn chế này, bọn họ cũng không thể vĩnh hằng bất diệt, chỉ là so với phàm nhân, sinh mệnh bọn họ thật dài lâu, có thể xưng là "Trường sinh bất tử".

- Giải thích của Thiên Thu đại sư rất có ý mới, cũng phi thường có đạo lý.

Dương Phàm sâu sắc biểu lộ đồng ý, vô hình trung đối với khái niệm "Trường sinh bất tử" có lý giải mới.

- Dương đạo hữu, trong lý giải của người, vạn vật thế gian này, ai thọ nguyên dài nhất?

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân lần đầu tiên lộ ra một tia ý cười.

Dương Phàm trầm tư một lát, đáp:

- Hẳn là thiên địa này.

- Đúng, chính là thiên địa.

Thiên Thu Vô Ngân khen ngợi:

- Cực hạn của Trường sinh bất tử hẳn là thọ cùng thiên địa. Ta nghĩ cho dù là tiên nhân cũng rất khó làm được điều này.

- Như vậy "vĩnh hằng" đâu?

Dương Phàm đột nhiên sinh ra tò mò.

- Vạn vật thiên địa sinh lão bệnh tử gần như là quy luật tự nhiên. Nếu vạn vật đều như thế, như vậy "thiên địa" này có ngoại lệ hay không?

Thiên Thu Vô Ngân hít sâu một hơi:

- Ta có một loại phỏng đoán, "thiên địa" có lẽ cũng không thể ra ngoài quy luật này, cũng sẽ từ sinh đến diệt.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Thiên Thu Vô Ngân này có lối suy nghĩ cùng góc độ hơn người một bậc, hẳn có thể đem thiên địa vũ trụ coi như một sinh mệnh vật thể để nghiên cứu. Thiên địa vũ trụ đồng dạng cũng trải qua quá trình từ sinh đến tử.

- Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán của ta. Cho dù có khả năng này, cũng là thật lâu thật lâu sau. Có khi đến lúc đó, chúng ta sớm hóa thành cát bụi.

Thiên Thu Vô Ngân mỉm cười nói.

- Như vậy vĩnh hằng theo như lời của Thiên Thu đại sư

Dương Phàm dường như cũng hiểu ra.

- Ở trong lĩnh ngộ nghiên cứu của ta, thiên địa sở dĩ thọ nguyên lâu dài nhất là bởi vì "cảnh giới" của nó cao hơn chúng ta. Nếu cảnh giới của chúng ta có thể tu luyện đến mức sánh vai với nó, cho dù nó bị hủy diệt, chúng ta vẫn có thể mãi mãi bất diệt. Ngược lại, nếu cảnh giới không thể siêu việt nó, như vậy một khi nó đi hướng diệt vong, hết thảy vạn vật đều không thể may mắn thoát khỏi.

Dự đoán lớn mật cùng lý niệm của Thiên Thu Vô Ngân lại một lần nữa khiêu chiến tư duy của Dương Phàm.

- Đây mới là "vĩnh hằng", muôn đời bất diệt.

Tia sáng rơi trong mắt Thiên Thu Vô Ngân lại dần dần trở về ảm đạm.

Đây chỉ là lời nói của một mình hắn, Dương Phàm lại có lợi ích không nhỏ, ánh mắt cùng độ cao vô hình trung lại được mở rộng.

- Thiên Thu đại sư, nghe lời người vừa rồi dường như có thể nắm giữ đến diễn biến tương lai của Tiên Hồng quyết ta. Như vậy ngài đối với cảnh giới sau Chứng Quả kỳ có ý kiến gì không?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra chờ mong, thỉnh giáo Thiên Thu Vô Ngân.

Từ Uẩn Chứng kỳ đến Chứng Quả kỳ, từng cảnh giới trong đó Dương Phàm tối thiểu có ý nghĩ cùng hình dáng đại khái.

Nhưng sau khi đến Chứng Quả kỳ, đã thành tựu chính quả, hẳn sẽ như thế nào tiếp tục đi tới. Đây cũng là một cửa ải khó khăn.

- Cảnh giới là người thôi diễn ra, về lý giải chiều sâu ta khẳng định không bằng người.

Thiên Thu Vô Ngân dừng một chút, tiếp tục nói:

- Nhưng là ta như trước có thể thấy được, bắt đầu từ Uẩn Chứng kỳ, tương lai của người đại biểu vô hạn khả năng.

Vô hạn khả năng.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến, Nguyệt tế sư của Tinh Thần Tháp cũng từng nói lời tương tự như vậy với mình.

- Bởi vì khi bất kỳ sinh mệnh nào sinh ra liền đại biểu nó có vô hạn tiềm lực cũng khả năng. Mà Uẩn Chứng kỳ Tiên Hồng quyết của Dương đạo hữu chính là bởi vậy mà bắt đầu.

Thiên Thu Vô Ngân nói tới đây, trong mắt lần đầu hơi có hăm mộ rồi ngay lập tức bị một tia kiên định thay thế.

- Chứng Quả kỳ tương đương với một sinh mệnh đạt tới thành thực cường thịnh, dựa theo quy luật tự nhiên tất nhiên sẽ đi hướng héo rũ diệt vong về phần cảnh giới sau đó, ta cũng xem không ra, bởi vì sau khi sinh mệnh chấm dứt, hết thấy đều sẽ kết thúc.

Thiên Thu Vô Ngân than thở.

Sinh mệnh chung kết, hết thấy chấm dứt?

Dương Phàm chấn động trong lòng, trong đầu dường như hiện ra sau khi sinh mệnh đi tới cuối, sẽ nghênh đón một mảnh hắc ám tuyệt đối, sau đó hết thấy đều không còn tồn tại.

- Tuy nhiên, ta vẫn như trước có một tia phỏng đoán, cái gọi là vật cực tất phản, hưng suy luân phiên. Cuối tử vong, có lẽ chính là "tân sinh". Nếu có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, đạo hữu có thể chân chính hiểu thấu ý nghĩa thâm ảo của sinh tử luân hồi. Đương nhiên đây chỉ vãn vãn là phỏng đoán của ta, hy vọng có thể mang đến trợ giúp cho Dương đạo hữu mà không quấy nhiễu con đường thôi diễn của người.

Thiên Thu Vô Ngân khôi phục bộ dạng gọn sóng không sợ.

- Tân sinh?

Trong Dương Phàm chợt lóe linh quang, dường như cũng ngộ tới cái gì, vội vàng nói lời cảm tạ Thiên Thu Vô Ngân.

Tuy rằng Thiên Thu Vô Ngân trong quá trình thôi diễn cụ thể không thể trợ giúp Dương Phàm, nhưng là hẩn mang đến tầm nhìn cùng ý nghĩ càng rộng lớn hơn lại không phải là giả.

Đối với lời cảm tạ của Dương Phàm, Thiên Thu Vô Ngân rất hồ hững như trước, không có phản ứng đặc biệt gì.

Dương Phàm cũng quen trạng thái của hẩn, tiếp tục nói về vấn đề khác.

Mấy ngày sau, Thiên Thu Vô Ngân sinh ra ý rời đi, nghe nói muốn đi Vĩnh Hằng Đảo.

- Vĩnh Hằng Đảo, bằng hữu của ta có được Lôi Linh Châu, cũng nhất định phải cùng đi với hẩn. Không bằng Thiên Thu đạo hữu ở lại Tam Linh Sơn, chờ đợi một đoạn thời gian rồi cùng xuất phát.

Dương Phàm đưa lời giữ lại.

Thần sắc Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt, đáp ứng yêu cầu của Dương Phàm. Đại bộ phận thời gian của hẩn đều vượt qua trong lĩnh ngộ suy nghĩ, chỉ cần không bị quấy rầy, ở nơi nào cũng giống nhau.

Thấy vậy, lão Nho tu tử bào kia mừng rỡ, nhưng cũng không dám truyền rộng việc này.

Hai đại tông sư Nội Hải đều ở lại Tam Linh Sơn. Điều này đối với Tam Hiền Môn mà nói là vinh quang cỡ nào?

Thời gian từng chút qua đi, mắt thấy Thiên Lan điện mở ra càng ngày càng gần.

Lúc này, Dương Phàm đều có chút hoài nghi Đặng Thi Dao làm sao còn chưa trở về?

Hẩn tìm đến lão Nho tu tử bào, chất vấn nhiều lần.

Lão Nho tu tử bào cười khổ nói:

- Lão phu sao dám lừa gạt Nguyên Tôn đại nhân? Thi Dao sớm nói, trước khi Thiên Lan điện mở ra sẽ trở về một lần.

Dương Phàm nghe vậy trong lòng an tâm một chút, trở về động phủ tĩnh tu.

Mấy năm này Hồ Phi vẫn một mực bế quan tu luyện, tu vi thực lực đều tăng trưởng biên độ lớn.

Dương Phàm thậm chí tặng cho hắn mấy viên đan được cực phẩm, tu vi thăng tới Nguyên Anh hậu kỳ. Xem xu thế này, không tới mấy chục năm là có thể đột phá đến cảnh giới hậu kỳ.

Ngay tại một ngày này, từ một phương hướng hải vực bay tới một dải cầu vòng bảy màu chói mắt, xinh đẹp tuyệt luân.

Gần như cùng lúc, một cỗ uy áp cực mạnh bao trùm toàn bộ Tam Linh Sơn. Chúng tu sĩ cường giả không kìm nổi rung mình một cái.

Trong tầm nhìn, một nữ tử cao quý xinh đẹp vô hạn, thân mặc vũ ý bảy màu, dưới hào quang và mị lực vô hạn buông xuống Tam Linh Đảo.

- Khổng Tước Vương.

Không ít bậc cao trong Tam Linh Sơn kinh hô một tiếng, đoán ra thân phận người tới.

Bởi vì tinh thần áp bách đến từ nàng ta, ngay cả Nguyên Anh đại tu sĩ đều khó thể chịu nổi.

- Ha ha, Khổng Tước Vương vẫn khỏe chứ!

Dương Phàm cười ha ha ra đón, đưa Khổng Tước Vương vào động phủ của mình.

Về phần lão Nho tu tử bào tránh ở mặt thất, không có dũng khí tới gần.

Sau khi Khổng Tước Vương nhìn thấy Vân Vũ Tịch, mắt phượng thoáng ngưng, ngạc nhiên vô cùng. Không nghĩ tới thế gian còn có nữ tử tuyệt mỹ tự nhiên như vậy, trong lòng thậm chí có chút không phục.

- Dương đạo hữu, ngươi còn muốn ở lại đây chờ người? Chí cường giả tụ hội Vĩnh Hằng Đảo, thời gian không lâu nữa

Khổng Tước Vương hơi lộ dị sắc.

- Với tốc độ chúng ta, cho dù thời gian ngắn đi một nửa cũng sẽ không lỡ thời gian tụ hội.

Dương Phàm cười nói.

- Vậy được, bốn vương nhiều nhất đợi thêm một tháng.

Khổng Tước Vương gật gật đầu.

Thân là chí cường giả, tốc độ bọn họ so với Nguyên Anh bình thường chênh lệch đâu chỉ vài lần?

Sau đó, khi Khổng Tước Vương biết được Thiên Thu Vô Ngân cũng ở Tam Linh Sơn thì ngạc nhiên vô cùng, lập tức đi qua bãi phỏng.

Khổng Tước Vương cũng Thiên Thu Vô Ngân rõ ràng là nhận biết, rất nhanh nói chuyện với nhau.

- Thiên Thu Vô Ngân, hai trăm năm trước bốn vương bại bởi ngươi, tâm không hề phục. Hôm nay còn muốn khiêu chiến một chút.

Trong mắt phượng của Khổng Tước Vương lộ ra vài tia không cam lòng.

- Thời gian hai trăm năm, chênh lệch giữa ngươi ta càng lúc càng lớn.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt nói:

- Mà nay, ta chỉ cần một hóa thân, có thể chiến thắng ngươi. Lại qua một trăm năm, Hóa Thân kỳ cũng không phải đối thủ của ta, trừ khi là Hóa Thần kỳ cao nhất trong truyền thuyết ra tay.

Dương Phàm nghe vậy khẽ giật mình. Hắn rất hiểu biết công pháp của Thiên Thu Vô Ngân, cũng biết rõ yếu hại trong đó.

- Hừ, không thử xem làm sao biết?

Khổng Tước Vương chiến ý dạt dào.

- Muốn chiến liền chiến.

Thiên Thu Vô Ngân ngồi không nhúc nhích, trong thân thể lóe ra một bóng người, dĩ nhiên là Thiên Thu Vô Ngân thứ hai.

Mắt thấy cuộc tỷ đấu giữa hai chí cường giả sắp bắt đầu.

Đúng vào lúc này, tầng mây phía chân trời chấn động, một bóng dáng nhạt như vệt xanh phiêu dật như thơ hạ xuống Tam Linh Sơn.

Gần như cùng lúc, ba người Dương Phàm cảm nhận được một cổ nguy cơ, ngay cả Thiên Thu Vô Ngân đều không ngoại lệ triển khai thần thức điều tra.

Cổ nguy cơ này đến từ bóng hình xinh đẹp phiêu dật như thơ kia. Đó là một nữ tử tràn ngập vẻ đẹp ý thơ cổ điển, thân mặc váy dài màu trắng hơi xanh, giống như hoa sen không dính bùn đất.

So với một trăm năm trước, ẩn tình cùng nhu tình trong đôi mắt đẹp của nàng đã bị thay thế bởi một loại lạnh lùng tuyệt đối cùng bình thản.

- Thi Dao

Dương Phàm chấn động.

Bỗng dưng, Đặng Thi Dao hừ lạnh một tiếng, nghiêng người nhìn về phía động phủ nơi ba vị Nội Hải chí cường giả. Một cổ thần thức có thể so với Hóa Thần kỳ ép tới, trong khoảnh khắc khiến tâm thần Dương Phàm chấn động.

Hóa Thần kỳ?

Ba vị chí cường giả trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

638. Chương 622: Tông Sư Liên Thủ

- Tốc độ tu luyện của nàng làm sao có thể nhanh như vậy?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên vẻ kinh sợ.

Mặc dù giữa hắn cùng Đặng Thi Dao có nhiều tầng cách trở, nhưng là thần thức cảm quan đều thấy được đối phương.

Trong đôi mắt đẹp của Đặng Thi Dao không còn bất kỳ thơ tình ý họa và dịu dàng như nước của ngày trước, chỉ có một mảnh hồ hững tuyệt đối không mừng không lo, không kinh không giận.

Trong mắt nàng gần như không có cảm tình, loại trạng thái này cùng Thiên Thu Vô Ngân là tương tự cỡ nào?

Đối với ánh mắt như vậy, loại dao động cảm tình không đành lòng cùng áy náy trong lòng Dương Phàm càng lớn hơn chuyện Đặng Thi Dao tấn chức Hóa Thần kỳ.

Trong dự đoán của hắn, cách biệt trăm năm Đặng Thi Dao có thể tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ hoặc cao hơn đã là rất không tệ.

Có thể tấn chức Hóa Thần kỳ hoàn toàn vượt qua dự đoán của hắn.

Lúc này, Dương Phàm nhớ tới lời nói của Nho Môn Thánh Hiền trên Thiên Nho Đảo: "Cho dù người giết chết ta vẫn như cũ không thể thành Nội Hải chí cường giả bởi vì Nho môn ta xuất hiện một kỳ tài có một không hai vạn năm khó gặp."

"Đó là một kỳ nữ tử, xuất xứ từ Tam Hiền Môn. Từ năm mươi năm trước liền tấn chức Nguyên Anh đại tu sĩ. Mười năm trước nàng đã tới Thiên Nho Đảo một lần, bí mật luận bàn với lão phu. Lúc ấy, nàng dùng tu vi ngang nhau thoải mái đánh bại lão phu tu vi ngang nhau thoải mái đánh bại lão phu".

Nửa câu sau này lại một lần nữa hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Thánh Hiền Khổng Nhạc tu vi đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, thêm vào chí bảo Nho môn Thanh Thiên Y, thực lực được gia tăng rất lớn, có thể coi như bước nửa bước vào Hóa Thần kỳ.

Mà theo hiểu biết của Dương Phàm từ nơi Khổng Nhạc, Đặng Thi Dao không có bảo vật như Thông linh Pháp bảo, truyền thừa linh bảo, ít nhất lúc luận bàn cùng Khổng Nhạc là không sử dụng.

Điều này nói rõ sớm tại lúc ấy Đặng Thi Dao có khả năng đã bước vào Hóa Thần kỳ, cảnh giới cao hơn một bậc, lấy tu vi ngang bằng đánh bại Khổng Nhạc xem như hợp lý.

Hiện tại nghi hoặc duy nhất là Đặng Thi Dao có kỳ ngộ gì làm cho tu vi của nàng tiến triển vượt qua dự đoán của mọi người.

- Thi Dao, rốt cục nàng đã trở lại.

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân hình biến mất khỏi động phủ trong chớp mắt xuất hiện trên không Tam Linh Sơn, đứng trước mặt Đặng Thi Dao.

Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương cũng trước sau đi ra, mặt lộ vẻ cổ quái.

- Khi nào Nội Hải lại có thêm một vị Hóa Thần kỳ?

Khổng Tước Vương kinh ngạc vạn phần nói, trong mắt lộ ra vài phần kiêng kị.

- Chẳng qua là mới vào Hóa Thần kỳ mà thôi

Thần sắc Thiên Thu Vô Ngân bình thản như trước, đối với sự tồn tại của Hóa Thần kỳ, hắn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Ngay khi hai người nói chuyện với nhau, toàn bộ Tam Linh Sơn bỗng nhiên chìm trong một loại kinh sợ không hiểu.

Một cỗ khí tức tuyệt lạnh vô tình từ trên người Đặng Thi Dao phát ra, vấy dài màu trắng hơi xanh trên thân không gió tự động, lọn tóc bay lên thành đường cong, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một vẻ lạnh băng.

Chỉ vẻn vẹn trong một chớp mắt nhìn thấy Dương Phàm, thân thể mềm mại của nàng hơi cứng đờ, chợt cả người như dung nhập hư không, trên mặt là vẻ tuyệt đối lạnh lẽo bình tĩnh không cảm thụ được một tia dao động cảm xúc.

Giờ khắc này, Đặng Thi Dao tiến vào trong một cảnh giới huyền diệu, quên đi hết thủy hỏa thế gian, công chính như trời xanh.

- Nếu đã rời Nội Hải, vì sao còn muốn quay lại?

Thần sắc Đặng Thi Dao đạm mạc, lạnh lùng nhìn Dương Phàm.

Quanh thân nàng quanh quẩn vòng sáng màu xanh nhạt, đỉnh đầu lại ngưng kết ra một vòng sáng âm dương huyền diệu cũng thiên địa quanh thân hình thành một loại liên lạc thần bí.

Giờ khắc này trong mắt nàng không có tình cũng không có hận, công chính như trời xanh,.

Cảm nhận được địch ý của Đặng Thi Dao, trong lòng Dương Phàm đau xót khó hiểu.

- Thi Dao. Lần này ta đến Nội Hải chỉ vì hai chuyện trong đó một chuyện chính vì đón nàng về Bắc Tàn.

Dương Phàm chuyển thành thần thức truyền âm.

Hắn cũng không muốn cho những người khác biết mình đến từ Bắc Tàn.

- Thái thượng vô tình, thiên đạo vô tư. Ta ở nơi nào cũng đều giống nhau.

Thần sắc Đặng Thi Dao bình tĩnh, giọng điệu hờ hững như trước.

- Chẳng lẽ Thi Dao đối với Bắc Tàn không có bất kỳ một tia vương bận?

Trong mắt Dương Phàm tinh quang bừng sáng, chăm chú trên người Đặng Thi Dao.

Giờ khắc này hắn gần như hoài nghi Đặng Thi Dao có phải bị nhân vật cường đại nào phụ thân hay không, cũng giống như Tam U lão ma Ma thân Phụ Thể, Thánh nữ Dạ Hạm "Khổng Tước tiên giá" lúc trước.

Nếu không, làm sao nàng có thể tấn chức Hóa Thần trong thời gian ngắn ngủi không đến trăm năm?

- Sư tôn, sư huynh, bằng hữu, còn có người nàng từng yêu

Dương Phàm nhìn chằm chằm Đặng Thi Dao, ẩn chứa tình cảm, chậm rãi thổ lộ.

Đặng Thi Dao nghe vậy, trong đôi mắt đẹp bỗng xuất hiện một tia giãy dụa, trong chớp mắt lại bị một vẻ tuyệt lạnh thay thế.

- Người lại vọng tưởng làm nhiều cảnh giới của ta?

Giọng điệu Đặng Thi Dao lạnh băng một mảnh, vết sáng màu xanh nhạt nhoáng lên khoảnh khắc xuất hiện trước người Dương Phàm, ngón tay ngọc khẽ điểm, một vết quang lưu âm dương vặn vẹo như chớp bắn ra.

Dương Phàm lập tức cảm giác thể xác và tinh thần dường như bị lực lượng nào đó trong hư không trói buộc, như chìm vũng lầy, nhưng lại sinh ra một loại ảo giác không thể chống lại.

Cũng may tấn chức Diễn Căn hậu kỳ hắc lĩnh ngộ Bán Thiên Nhân, có thể nắm giữ nửa thiên địa trong tay, đối với lực lượng huyền bí này có lực chống cự khá mạnh.

Thân hình hắn bắn lui, trong lòng bàn tay gợn sóng vàng run lên, bộc phát ra một cỗ cuồng kinh như nước lũ.

Một cuồng này là một kích toàn lực của hắn ở trạng thái bình thường, trực tiếp vượt qua trình độ Hóa Thần kỳ.

Nhìn thấy một cuồng này, Khổng Tước Vương kinh ngạc vô cùng, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Dương Phàm.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân thoáng hiện một tia ngạc nhiên, lẩm bẩm:

- Thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng, quả thực đáng sợ. Không mượn bất kì ngoại vật gì thực lực trực tiếp vượt qua một cấp bậc lớn, chỉ vẻn vẻ điểm này có thể nói là nghịch thiên.

Ba Âm

Quang lưu âm dương vặn vẹo lập tức lan tràn ra, triệt tiêu một kích cường đại của Dương Phàm, dư uy không mất đánh lên tầng phòng ngự của Dương Phàm.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, Dương Phàm bị một cỗ lực lượng huyền bí vô cùng đẩy lui vài trăm trượng.

Đây mới là thực lực chân chính của Hóa Thần kỳ.

Khổng Tước Vương cũng Thiên Thu Vô Ngân đồng thời thảm thán.

Tuy nhiên Dương Phàm bị đẩy lui vài trăm trượng lại không bị thương tổn, cũng là cố ý mượn lực rút lui. Hắn không muốn để chiến đấu lan đến mọi người trên Tam Linh Sơn.

- Dương Phàm, cho người một lựa chọn, lập tức rời Nội Hải, ta có thể không truy cứu chuyện ngày trước.

Trong mắt Đặng Thi Dao đầy lạnh lùng, trong khoảnh khắc đuổi tới.

- Rời khỏi Nội Hải?

Dương Phàm lắc đầu:

- Ta đáp ứng sư tôn cùng đồng môn sư huynh nàng, cũng đáp ứng Vũ Tịch sẽ hết sức đưa nàng về Bắc Tàn.

- Nếu đã vậy, đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Khí thế trên người Đặng Thi Dao lại cường đại vài phần! Giơ chân nhắc tay có thể phát động uy lực huyền bí đáng sợ, lập tức khiến cho Dương Phàm vừa đánh vừa lui.

Dương Phàm nhìn như cực kỳ nguy hiểm, cử tử nhất sinh kì thật cũng không bị nguy hiểm bao nhiêu.

Ở trước mặt lực lượng Hóa Thần sơ kỳ, mặc dù hắn ở hoàn cảnh xấu nhưng vẫn có lực chống lại.

Nếu có thể tiến vào Bán Thiên Nhân, tình huống khẳng định sẽ không giống vậy.

Nhưng vấn đề là Dương Phàm muốn nghĩ cách chế trụ Đặng Thi Dao, còn phải cam đoan không cho nàng bị thương, điều này liền hết sức khó khăn.

Hóa Thần kỳ, đôi mắt khắp Bắc Tần, Nội Hải đều tồn tại trong truyền thuyết. Có thể bắt bại trước mặt cường giả bậc này đều hết sức không sai, càng đừng nói đến chế trụ.

Cùng lúc chiến đấu không ngừng, Dương Phàm phát hiện Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương theo lại đây, ánh mắt sáng lên.

- Hai vị, có thể hỗ trợ Dương mỗi một tay, chế trụ nàng. Tốt nhất không nên dấn thương đến nàng.

Khóe miệng Dương Phàm mang theo một tia cười khổ truyền âm với Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương.

- Mấy người chúng ta liên thủ có thể chiến thắng nàng đã không tệ rồi, nếu muốn chế trụ nàng, chỉ sợ

Khổng Tước Vương lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng không nắm chắc.

- Được!

Thiên Thu Vô Ngân lên tiếng giọng điệu đậm mạc.

Lời vừa dứt, Thiên Thu Vô Ngân chia ra làm ba, trước mặt không ngờ đồng thời xuất hiện ba Thiên Thu Vô Ngân giống nhau như đúc.

Ba Thiên Thu Vô Ngân này phân biệt mặc thanh sam, nho bào, hắc bào, đều tự tản ra khí tức khiến lòng người kinh sợ.

Thần thức Dương Phàm đảo qua, kinh hãi vô cùng. Ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đều tự học công pháp cao nhất của ba phái đạo, nho, ma, thực lực đều bước nửa bước vào Hóa Thần.

Bá Bá Bá

Quang ảnh ba màu xanh, trắng, đen nhoáng lên một cái, Thiên Thu Vô Ngân trong phút chốc chạy tới vây quanh phía sau Đặng Thi Dao.

Bá Bá Bá!

Ba hóa thân đồng thời đánh ra một chưởng, ba cỗ lực lượng hoàn toàn khác biệt ở trên hư không hình thành áp chế kỳ dị khiến thần sắc Đặng Thi Dao khẽ biến. Thân hình yếu diệu xoay tròn giữa không trung gần như tránh khỏi áp chế của ba cỗ lực lượng.

- Nào dễ dàng như vậy?

Thiên Thu Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, ba cỗ lực lượng ở trong hư không vặn vẹo như lốc xoáy, dùng phương thức huyền diệu khó lường trực tiếp đối kháng Thái Thượng Vong Tinh quyết, giao kích với tầng phòng ngự của Đặng Thi Dao.

Thình thịch

Hào quang xanh nhạt quanh thân Đặng Thi Dao chợt ảm đạm, kêu lên một tiếng đau đớn.

Cùng lúc đó, ý niệm Dương Phàm khẽ động, một cỗ trọng lực lớn lao trống rỗng phủ xuống.

Ầm

Thân thể mềm mại của Đặng Thi Dao khẽ run, ở giữa không trung bị kiềm hãm lập tức bị Thiên Thu Vô Ngân cùng Dương Phàm toàn diện áp chế.

Khổng Tước Vương trợn mắt há hốc mồm. Hai người này cũng quá biến thái, đều có thể khiêu chiến Hóa Thần kỳ, sau khi liên thủ không ngờ áp chế cả Hóa Thần kỳ.

Giờ khắc này, hai tông sư truyền kỳ Nội Hải liên thủ, thử hỏi Thiên Cầm Nội Hải ai dám tranh phong?

Cho dù Hóa Thần kỳ, thì lại thế nào?

Lực phòng ngự của Dương Phàm mạnh mẽ vô cùng, chính diện chống lại Hóa Thần sơ kỳ bình thường không có uy hiếp. Hắn hấp dẫn hơn phân nửa cừu hận của Đặng Thi Dao, thi thoảng phát động thần thông trọng lực đều khiến thế cục thay đổi lớn.

Ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đồng thời tu luyện công pháp cao nhất đạo, nho, ma. Lực lượng nắm trong tay đạt tới một trình độ xuất thân nhập hóa, hợp kích chống lại Hóa Thần là chuyện dễ dàng.

Rất nhanh, một mảnh bóng người mơ hồ không chừng lay động trên trời cao mặt biển.

Hai tông sư liên thủ, tình thế Đặng Thi Dao càng ngày càng nguy cấp. Nhưng với huyền ảo của Thái Thượng Vong Tình quyết, mỗi khi vào thời khắc mấu chốt nhất nàng đều có thể tránh được hai người liên thủ áp bách.

Lúc Dương Phàm chiến đấu cũng không dám hạ độc thủ sợ thương đến Đặng Thi Dao.

Nếu không dưới sự liên thủ của hai tông sư, cho dù đánh thương nặng Hóa Thần cũng không phải chuyện khó.

- Thiên Thu đại sư, không biết lực kéo dài của ngươi thế nào, trước tiên tiêu hao nàng một hồi.

Dương Phàm thần thức truyền âm đề nghị.

Bởi vì Đặng Thi Dao phải đồng thời đối mặt hai người, chính xác mà nói là bốn người, pháp lực tiêu hao lớn vô cùng.

- Không thành vấn đề.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt nói. Linh Hồn cảnh giới của hắn cao hơn trong tưởng tượng của Dương Phàm, ít nhất đạt tới Hóa Thần kỳ.

Rất nhanh chiến đấu tiến vào hồi gay cấn, Đặng Thi Dao trong trạng thái cực kỳ nguy hiểm pháp lực tiêu hao rất lớn, không lâu nữa liền nguy ngập.

Tuy nhiên dưới sự trợ giúp của Thái Thượng Vong Tình quyết, nàng vẫn như trước dùng phương thức xảo diệu tuyệt luân nhiều lần hóa giải tử cục cứu tử nhất sinh.

- Thi Dao. Đánh tiếp như vậy, sớm muộn nàng sẽ bị thua, cần gì đau khổ chống đỡ.

Dương Phàm cười khổ nói.

Thân thể mềm mại của Đặng Thi Dao làm một chuyển động huyền diệu, tránh khỏi cục diện cứu tử nhất sinh rất cục phun ra hai chữ:

- Ngưng chiến!

639. Chương 623: Tấn Thần Đan

Thế cục chuyển biến vượt qua dự đoán trước của Dương Phàm.

Đặng Thi Dao dưới trạng thái tuyệt đối bình tĩnh tinh táo phân tích lý tính nhất tự biết không thể đồng thời lực kháng hai tông sư.

Dương Phàm nao nao, cười nói:

- Ngưng chiến cũng có thể. Tuy nhiên sau đó Thi Dao nhất định phải trả lời câu hỏi của ta, hơn nữa tiếp nhận trị liệu.

- Trị liệu?

Trong đôi mắt sáng của Đặng Thi Dao thoáng hiện một tia hàn mang.

Nàng suy tư một lát, mặt đẹp có thêm vài tia gãy dựa, trong đôi mắt sáng có thêm vài tia dịu dàng, cuối cùng cũng có vài phần thần vận ngày trước của Đặng Thi Dao.

Nàng rút cục đáp:

- Thi Dao hiện giờ có được tu vi như vậy cùng với tu luyện Thái Thượng Vong Tình quyết đều là nhờ đại ca ban tặng.

- Do ta ban tặng?

Thân hình Dương Phàm hơi chấn động. Tu luyện Thái Thượng Vong Tình quyết, điểm ấy hẳn có thể hiểu được, nhưng là có được tu vi hiện giờ vì sao lại có liên quan với mình?

- Thi Dao không làm gì được Dương đại ca, hết thấy lại là người ban tặng. Như vậy xin Dương đại ca kết thúc Thi Dao hoặc là rời khỏi Nội Hải.

Lúc Đặng Thi Dao nói lên lời này, trên mặt đầy vẻ thống khổ, không ngừng giãy dụa.

- Ta ở Nội Hải còn có chuyện quan trọng trong người, chỉ sợ sẽ không rời đi. Tốt nhất là mang nạng về.

Dương Phàm thần sắc bình tĩnh nói.

- Nếu không chịu rời đi, xin Dương đại ca kết thúc Thi Dao, xóa khỏi thế gian này

Đặng Thi Dao chậm rãi nhắm mắt lại, vẻ giãy dụa đau đớn trên mặt biến mất, bộ dạng đầy an tường giải thoát.

- Đặng cô nương. Từ đây có thể thấy được Thái Thượng Vong Tình quyết của cô cũng không tu luyện đến chân chính quên tình quên nghĩa, trong cảnh giới vẫn như cũ có một tia sơ hở.

Thanh âm đậm đặc của Thiên Thu Vô Ngân vang lên.

Trên mặt Đặng Thi Dao lại là một phen giãy dụa, không có mở mắt, một làn hơi nước ở khóe mắt bốc hơi lên.

- Nếu Dương đại ca không đến Nội Hải, cảnh giới của Thi Dao vĩnh viễn không có sơ hở.

Nàng lộ ra một tia ý cười chua xót:

- Hiện giờ Dương đại ca trở lại Nội Hải, không chút lưu tình đánh phá cảnh giới của ta. Mà ý nghĩa thâm ảo của Thái Thượng Vong Tình quyết không thể nghịch chuyển, một khi hồi tâm chuyển ý không quá trăm ngày ắt phải chết thảm. Nếu không giết chết chàng, Thi Dao sẽ phải chết, mà Dương đại ca lại không chịu rời đi.

Dương Phàm nghe vậy, tâm thần chấn động, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân hậu quả.

Khó trách lúc trước từ Nội Hải trở về Bắc Tàn, bất kể như thế nào Đặng Thi Dao cũng không chịu đi.

Ý nghĩa thâm ảo của Vong Tình quyết, tu luyện đến cảnh giới nhất định không thể nghịch chuyển, nếu không ắt phải chết thảm.

Dương Phàm là sơ hở duy nhất về cảnh giới của Đặng Thi Dao, chỉ cần hắn không ở Nội Hải sẽ không ảnh hưởng đến tu luyện của nàng, theo năm tháng cùng công pháp thăng tiến, dần dần tu bổ sơ hở này.

Một khi Dương Phàm trở về Nội Hải, Đặng Thi Dao bị vây trong ý nghĩa thâm ảo của Vong Tình Tuyệt, dưới trạng thái tuyệt đối lãnh tĩnh sẽ lựa chọn giết chết Dương Phàm hoặc là đuổi khỏi Nội Hải.

Chỉ tiếc mặc dù Đặng Thi Dao tu luyện đến Hóa Thần kỳ nhưng muốn giết chết hoặc đuổi Dương Phàm vẫn như trước rất khó khăn.

Mà hiện giờ, Dương Phàm không rời đi, lại không làm gì được hắn. Đặng Thi Dao liền chỉ có một lựa chọn duy nhất là chết để giải thoát, tốt nhất chết trong tay người yêu đã tạo thành hết thấy này.

Biết rõ tiền căn hậu quả, Dương Phàm ở trong không trung run rẩy một hồi, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Lúc này đám người Vân Vũ Tịch đã sớm chạy tới phụ cận, biết rõ tiền căn hậu quả của sự tình.

- Thi Dao muội muội. Lúc trước ngươi hà tất phải thế, Vũ Tịch chưa bao giờ bởi vậy mà đối với đại ca có bất kỳ trách cứ nào

Vân Vũ Tịch sâu kín thở dài.

Đặng Thi Dao mở đôi mắt đẹp, nhìn nữ tử tuyệt mỹ tự nhiên trong tầm mắt, chấp nhất cũng quật cường trong lòng dường như trong nháy mắt sụp đổ.

Phốc!

Đột nhiên nàng kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, mặt hoa tái nhợt.

Rất hiển nhiên hậu quả đáng sợ của việc Đặng Thi Dao nghịch chuyển Thái Thượng Vong Tình quyết, đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu.

- Dương đại ca

Trong mắt Đặng Thi Dao lại hiện vẻ dịu dàng, khí chất cổ điển như tình thơ ý họa, nàng yếu ớt nhấc tay lên, chỉ hướng Dương Phàm.

Dương Phàm như tia chớp bay qua, ôm thân thể mềm mại lung lay sắp đổ của nàng vào trong ngực.

- Thi Dao, nàng có yêu cầu gì?

Dương Phàm cảm ứng được Đặng Thi Dao một tia cầu xin cuối cùng trong tình huống tự biết hẳn phải chết.

Tâm thần nhoáng lên một cái, hai mắt Dương Phàm ửng đỏ, một giọt lệ nóng chảy xuống.

Từ sau khi Vô Song, phụ thân vì mình mà hy sinh năm đó, cái tâm cực kỳ đăm mực của hắn lại dao động, rơi xuống giọt lệ nóng thứ hai lại giấy lát mà bốc hơi.

-Nghịch chuyển ý nghĩa thâm ảo của Vong Tình quyết, Thi Dao hẳn phải chết. Những năm tháng còn lại, nguyện đại ca làm bạn, và chết trong tay đại ca.

Đặng Thi Dao liên tục ho khan, khóe miệng lại tràn ra một tia máu. Tại cục diện hẳn phải chết, quật cường chấp nhất của nàng kiên trì đến thời khắc cuối cùng, dứt khoát nghịch chuyển Vong Tình quyết, chết ở trong tay người âu yếm.

- Đặng cô nương lời ấy sai rồi. Ý nghĩa thâm ảo của Vong Tình quyết mặc dù không thể nghịch chuyển, nhưng sự không tuyệt đối, Dương đạo hữu chính là có cơ hội sáng tạo vô hạn khả năng

Thanh âm bình thản vô cùng của Thiên Thu Vô Ngân vang lên.

- Không có khả năng

Đặng Thi Dao cười sảo thâm, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Dương Phàm lại lộ ra một tia vui mừng:

- Thi Dao khư khư cố chấp, luôn mãi từ chối. Dương đại ca đều chưa từng từ bỏ. Thi Dao chết cũng không tiếc.

Dương Phàm nhắm mắt lại, kiểm tra tình huống Đặng Thi Dao. Một cỗ sinh mệnh khí tức ảm áp quanh quẩn quanh thân nàng.

Rất nhanh, sắc mặt Đặng Thi Dao khôi phục mấy phần hồng nhuận, khí sắc biến chuyển.

Thấy vậy, đám người Vân Vũ Tịch lộ vẻ vui mừng.

Tuy nhiên ngay sau đó thần sắc Dương Phàm đột nhiên biến đổi, cảm thấy khó giải quyết vô cùng.

Tình huống của Đặng Thi Dao, hậu hoạn thương thế không phải là bình thường mà là về phương diện linh hồn, xung đột về mặt ý cảnh, điều này đã vượt khỏi phạm vi Dục sư có khả năng nhúng tay.

- Chúng ta đi về trước.

Dương Phàm ôm Đặng Thi Dao trở về Tam Linh Sơn.

Không bao lâu, trở lại động phủ chỉ còn lại mấy người Dương Phàm.

Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương nhìn nhau, không lập tức tiến vào,

- Chỉ tiếc, Nội Hải vừa mới sinh ra một vị Hóa Thần kỳ lại lập tức muốn ngã xuống

Khổng Tước Vương thở dài một tiếng.

- Vậy thì chưa chắc.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt cười, theo Khổng Tước Vương cùng tiến vào động phủ.

Đối với bệnh trạng của Đặng Thi Dao, bọn họ hết sức tò mò.

Trong động phủ, Dương Phàm nắm tay ngọc của Thi Dao, thời khắc duy trì sinh cơ của nàng.

Nhưng là hẳn không thể thay đổi xung đột về mặt linh hồn, ý cảnh công pháp của Đặng Thi Dao. Tình yêu càng sâu, xung đột này lại càng lớn.

- Thi Dao, hiện tại ta hỏi mấy vấn đề, điều này sẽ có trợ giúp đối với việc cứu chữa nàng

Thanh âm Dương Phàm hơi trầm thấp.

- Dương đại ca cứ hỏi.

Đặng Thi Dao lộ ra ý cười, sẽ không cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của Dương Phàm, cũng chính như từng nhiều lần trợ giúp Dương Phàm mà không ràng buộc.

- Tu vi của nàng vì sao có thể tăng lên nhanh như vậy. Không đến trăm năm thời gian tấn chức Hóa Thần kỳ trong truyền thuyết.

Dương Phàm nói ra nghi hoặc lớn nhất bản thân.

Đây cũng là vấn đề mà mấy đại cường giả tại đây đồng thời nghi ngờ.

- Lần trước khi đại ca trở về Bắc Tần, Thi Dao tại cảnh giới Nguyên Anh đã không còn trở ngại, bế quan nửa năm liền bước vào Nguyên Anh kỳ, từ đó về sau Thi Dao chặt đứt hết thủy tình cảm, dưới sự trợ giúp của tông môn linh đan, tu luyện Vong Tình quyết tốc độ nhanh chóng vô cùng, chỉ dùng bốn mươi năm liền tấn chức Nguyên Anh trung kỳ đỉnh sau đó chuẩn bị đánh lên cảnh giới hậu kỳ. Nhưng nào biết phân thân của đại ca nhiều phen tìm tới, đầu tiên là nhờ Thi Dao hỗ trợ phá giải thượng cổ kỳ trận đơn giản hóa, sau đó còn muốn cưỡng chế mang Thi Dao về Bắc Tần

Đặng Thi Dao nói tới đây, hướng về Dương Phàm cười, dường như có vài phần xin lỗi.

Dương Phàm tự nhiên biết việc này. Lúc ấy Thạch Thiên Hàn chỉ vãn vẹn tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, bị Đặng Thi Dao đánh đuổi đi. Dường nhiên đây cũng là Thạch Thiên Hàn không dám hạ sát thị, càng không thể sử dụng bí thuật.

- Cho dù như thế, còn lại hơn năm mươi năm cũng không đủ để Thi Dao tấn chức Hóa Thần kỳ?

Dương Phàm khó hiểu nói, nghi hoặc trong mắt càng sâu.

- Đây cũng là do Dương đại ca ban tặng.

Đặng Thi Dao sâu kín thở dài:

- Sau khi ăn viên Tấn Thân Đan kia, từ đó về sau Thi Dao tu luyện thông suốt, bước vào Hóa Thần kỳ cũng chỉ dùng ngắn ngủi bốn mươi năm.

Tấn Thân Đan.

Khổng Tước Vương cũng Thiên Thu Vô Ngân đồng loạt biến sắc.

- Chẳng lẽ truyền thuyết dĩ nhiên là thật sự, ở thời kỳ thượng cổ, từng có một loại Tấn Thân Đan chuyên môn đánh vào Hóa Thần kỳ.

Trong mắt Khổng Tước Vương liên tục biến ảo mấy lần.

- Tấn Thân Đan?

Thân hình Dương Phàm chấn động, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại lúc trước tranh đoạt trong "đọc phòng mật thất" ở Thiên Lan điện.

Lúc ấy Đặng Thi Dao từng được một viên đan dược thần bí tên là Tấn Thần Đan. Chúng cường giả bao gồm cả Đặng Thi Dao, Dương Phàm đều không biết lai lịch đan dược này.

Chỉ có Ô Cẩm kia dường như biết lai lịch đan dược này, không muốn sống triển khai đuổi giết đối với Đặng Thi Dao,

Sau đó Thạch Thiên Hàn ra tay, cứu Đặng Thi Dao, hơn nữa từ Dương Phàm mai phục tại lối vào tiêu diệt Ô Cẩm,

Tấn Thần Đan, ý nghĩa như tên, linh đan thánh dược tấn chức Hóa Thần kỳ,

Trải qua năm tháng dài dòng, lịch sử chân tướng của nó mới từ từ vạch trần

Vì sao lúc ấy Ô Cẩm không tiếc tất cả mọi giá ra tay, điên cuồng như mất lý trí, thậm chí tất cả con bài đều lấy ra, liều chết với Thạch Thiên Hàn thực lực cường đại.

Việc này, sau hành trình Thiên Lan điện Dương Phàm vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Mà giờ phút này, đáp án rốt cục vạch trần. Vì Tấn Thần Đan, đừng nói là Ô Cẩm, cho dù là Nội Hải chí cường giả đều có thể vì nó mà đánh nhau đầu rơi máu chảy.

- Quả nhiên, đây là nhờ ta ban tặng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Dương Phàm thở dài thật dài.

Thiên Lan điện vẫn là địa phương thần bí nhất, hấp dẫn nhất Nội Hải. Từng có người nhất được Hóa Anh Đan ở nơi này, cũng có người được đến Cổ Bảo, truyền thừa linh châu.

Nhưng là chưa từng đoán trước, trong Thiên Lan điện ngay cả loại linh đan nghịch thiên như Tấn Thần Đan cũng có, mà lại còn từng ở trước mặt Dương Phàm lấy được dễ như trở bàn tay.

Tình cảnh lúc đó lại hiện ra.

- Bất kể là linh đan gì, chỉ cần người có thể tận lực cứu ta một mạng, hoặc là đưa ta mang về Bắc Tàn xuống mồ yên ổn, Thi Dao đều có thể đưa nó tặng cho người.

Trong đôi mắt sáng của Đặng Thi Dao một mảnh trong suốt ngập nước.

Thạch Thiên Hàn cho nàng ăn mấy viên Hồi thần Đan, thản nhiên nói:

- Không cần. Ta cứu nàng một lần, coi như trả một cái nhân tình.

Dương Phàm hiện tại hồi tưởng, chính mình lúc đó tại tình huống không biết, không ngờ cự tuyệt Tấn Thần Đan, và cũng bỏ lỡ dịp may.

Nhân sinh là kỳ diệu như vậy, rất nhiều lúc một quyết định lơ đãng đều sẽ thay đổi vận mệnh ngày sau.

Nếu lúc trước Dương Phàm có được Tấn Thần Đan, hẳn có còn lựa chọn thôi diễn cảnh giới hay không, mà tu luyện đạo Nguyên Anh Hóa Thần?

Đối với điều này, Dương Phàm cũng không hối hận.

- Hiệu quả của Tấn Thần Đan tốt hơn trong tưởng tượng của Thi Dao. Tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ lại dùng đan này, linh hồn cảnh giới tăng nhiều, đối với Hóa Thần đại đạo đã có linh ngộ. Trong đó tuy có chút gian nan hiểm nguy nhưng lại rất may mắn bước vào Hóa Thần kỳ.

Đặng Thi Dao đem tiền căn hậu quả từ từ nói ra.

- Khụ khụ

Nói đến cuối cùng, mặt hoa lại trắng bệch, liên tục ho khan phun ra một búng máu nhỏ.

Dương Phàm sắc mặt đại biến, thi triển tất cả bản lĩnh chỉ vì giữ lại một mạng của nàng.

- Đại ca, ta giúp người một tay.

Vân Vũ Tịch vẻ mặt không đành lòng, cũng tiến lên liên thủ cùng Dương Phàm cứu Đặng Thi Dao.

640. Chương 624: Thông Thiên Tam Giai

Sau nửa canh giờ, khí sắc Đặng Thi Dao lại chuyển biến tốt đẹp, khuôn mặt hơi có chút đỏ hồng, trong mắt còn có vài tia đau đớn.

Lúc này hai người Dương Phàm ngừng tay, sắc mặt ngưng trọng.

Tuy rằng bọn họ không thể canh thiệp xung đột về linh hồn ý cảnh nhưng lại có thể dùng ý thuật thần thông cao thâm ảnh hưởng từ bên cạnh.

Dương Phàm nắm chặt tay Đặng Thi Dao, chìm vào trong nhớ lại cũng trầm tư ngẩn ngui.

Cổ chiến trường Triệu quốc Thiên Nho Đảo Thiên Lan điện Tam Linh Sơn

Lần lượt gặp lại cũng ly biệt đều tác động đến tâm tình của Dương Phàm.

Thẳng đến giờ phút này, Đặng Thi Dao nghịch chuyển Vong Tình quyết chỉ vì một đoạn yêu nhau đến chết cuối cùng.

Từng lời nói đáng diệu cùng hình ảnh như quay chậm hiện lên trong đầu.

Bắt đầu từ một sai lầm nho nhỏ ở cổ chiến trường lúc trước, cuộc sống vận mệnh Đặng Thi Dao đã xảy ra thay đổi. Tuy có tình yêu khắc cốt minh tâm, nhưng chính mình lại bước từng bước lên vực sâu tử vong.

Mà hết thảy mọi điều đều bởi vì một ý nghĩ sai lầm lúc trước của Dương Phàm.

Giờ phút này, nhớ lại cuộc sống trăm năm, Dương Phàm đột nhiên phát hiện ngây ngô cùng vô trí lúc trước, xung động không để ý hậu quả.

Bởi vì một ý nghĩ sai lầm của mình cải biến quỹ đạo đời người của một nữ tử khác.

Giờ khắc này hẳn đối với đời người thậm chí là sinh mệnh đều có thể ngộ mới.

Loại thể ngộ này đối với tu vi của hắn không có hiệu quả tăng lên thực chất nhưng lại gia tăng cảm ngộ đời người của hắn, có trợ giúp đối với thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng ngày sau.

Bởi vì phạm là trong phạm trù sinh mệnh tự nhiên đều cùng thôi diễn Tiên Hồng quyết có liên quan rất gần.

- Đại ca. Chàng không cần tự trách, giờ phút này Thi Dao chết trong lòng chàng cũng không còn gì tiếc nuối.

Dường như nhìn đến hổ thẹn hối hận trong mắt Dương Phàm, Đặng Thi Dao cười yếu ớt an ủi, trong mắt lệ quang chớp lóe, không có thương cảm mà lại là một mảnh vui mừng.

- Thẳng đến giờ phút này, Thi Dao vẫn không hận không oán ta?

Dương Phàm cùng lúc cảm động áy náy, trong lòng ngày càng không yên.

- Nếu như trời cao cho ta một lần trở lại, lúc Thi Dao khởi động cổ truyền tổng trận vẫn sẽ không chút do dự mà tiếp tục đi vào

Đặng Thi Dao vui vẻ mà cười, lúc nói chuyện vẫn như trước cố gắng hết sức, không ngừng xung đột đối kháng cùng ý nghĩa thâm ảo của Vong Tình quyết.

Khí chất thoát trần như thi họa cổ điển cùng với tính cách quật cường chấp nhất, cương liệt bất khuất hình thành tương phản mãnh liệt.

- Thi Dao yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng chết.

Dương Phàm hít sâu một hơi, ý nghĩ trong đầu bay nhanh.

Đột nhiên, hắn khẽ quát một tiếng:

- Đại trưởng lão, còn không tiến vào?

Thanh âm hắn trống rỗng vang lên trong đầu Đại trưởng lão Tam Hiền Môn.

Rất nhanh, lão Nho tu tử bào vể mặt sợ hãi chạy gấp tới. Tình huống vừa xem là biết, hấn càng không dám nói gì.

- Người là Đại trưởng lão Tam Hiền Môn, mà bí điển Thái Thượng Vong Tình quyết lại là từ trong tay các người mà ra.

Sắc mặt Dương Phàm âm trầm, lạnh giọng nói:

- Hôm nay, bất kể như thế nào người cũng phải cấp cho ta một phương pháp giải cứu.

Trên trán lão Nho tu tử bào đỏ mồ hôi lạnh:

- Một khi nghịch chuyển Vong Tình quyết liền không có thuốc nào cứu được. Đây là điều được ghi lại trong sách cổ, ngàn vạn năm qua không có bất kỳ một ngoại lệ nào.

- Thật sự ngay cả một chút xúi cơ hội xoay chuyển cũng không có?

Sắc mặt Dương Phàm sầm xuống.

- Đây có lẽ là Chân Tiên hạ phàm còn có cơ hội cứu vớt, hoặc là cảnh giới linh hồn cực cao cũng có thể cứu Lão Nho tu tử bào thanh âm run rẩy nói năng lộn xộn, rõ ràng hấn không có biện pháp gì.

- Dương đại ca, khô

ng nên làm khó Đại trưởng lão

Đặng Thi Dao chưa xót cười, kéo tay Dương Phàm.

- Cút ra ngoài.

Dương Phàm phát tay đuổi hấn đi.

Sau đó, Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương cũng đều cáo lui, thần sắc lộ vẻ tiếc nuối.

Dương Phàm sau khi trầm tư thật lâu, lấy ra một cái bình ngọc, bên trong chứa Tam Sinh Tuệ Thủy.

Tam Sinh Tuệ Thủy là kỳ vật hiếm thấy thế gian, có thể tẩy rửa tâm hồn, khiến cảnh giới càng thêm thanh minh, có trợ giúp đột phá.

Đặng Thi Dao không cự tuyệt, uống Tam Sinh Tuệ Thủy vào.

Sau một lát, nàng lộ sắc mặt vui mừng:

- Đường như có hiệu quả.

Dương Phàm mừng rỡ, càng lấy ra nhiều Tam Sinh Tuệ Thủy cho Đặng Thi Dao uống vào.

Hấn cũng phát hiện, thứ này thực sự có thể làm hòa hoãn xung đột về tinh thần ý cảnh của Đặng Thi Dao.

Tuy nhiên mấy ngày sau đó, theo Đặng Thi Dao nghịch chuyển Vong Tình quyết không ngừng ác hóa, Tam Sinh Tuệ Thủy cũng chỉ có thể làm chậm lại tốc độ tử vong của nàng.

Tại tình huống bình thường, nghịch chuyển Vong Tình quyết, trong trăm ngày ắt phải chết thảm.

Mà Đặng Thi Dao yêu hận càng sâu, gần như sống không quá mười ngày.

Nháy mắt bảy ngày trôi qua.

Dương Phàm hít một hơi dài, ý niệm khê động, bên cạnh xuất hiện một băng xà trong suốt dài ba tấc.

Quanh thân băng xà kia lóe lên hàn quang màu lam, ở trước người Dương Phàm hóa thành một cô bé áo lam tâm tím, chín tuổi, mở một đôi mắt sáng trong suốt như ngọc bích, thuần khiết vô cùng.

Đây đúng là Hàn Lưu Ly sau khi hóa hình.

- Chuẩn bị như thế nào?

Dương Phàm thần nhiên hỏi,

- Bẩm chủ nhân, Lưu Ly hàn khí của ta có thể đông lại linh hồn, chí ít là có thể đóng băng Thi Dao tỷ tỷ trăm năm. Trong lúc này ngay cả linh hồn ý thức nàng đều sẽ chìm vào ngủ say.

Cô bé áo lam đáp.

- Người nắm chắc bao nhiêu?

- Bấy thành. Ta cẩn thận một chút, sẽ không làm thương đến Thi Dao tỷ tỷ.

Hàn Lưu Ly đáp.

- Với cảnh giới Hóa Thần kỳ của nàng, người muốn thương tổn tới linh hồn chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Sau đó, Dương Phàm cùng cô bé áo lam đi tới trước giường trong động phủ.

Trên giường Đặng Thi Dao thống khổ dị thường, sắc mặt tái nhợt, mắt thấy sống không được bao lâu.

Vân Vũ Tịch ở bên cạnh, thời khắc duy trì sinh mệnh của nàng.

- Được, có thể bắt đầu.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Nghe vậy, Vân Vũ Tịch đứng dậy rời giường.

- Vậy ta bắt đầu nha

Cô bé áo lam đi tới trước giường, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mở ra, một vệt quang ba màu lam nhạt nửa trong suốt xẹt qua trên người Đặng Thi Dao.

Trong khoảnh khắc này, thống khổ trên mặt Đặng Thi Dao biến mất, một giọt nước mắt nơi khóe mắt hóa thành viên băng như ngọc.

Một pho tượng bằng mỹ nữ cổ điển tràn ngập tình thơ ý họa trông rất sống động xuất hiện trước mắt mấy người.

- Thành công Thi Dao tỷ tỷ không có phản kháng, ta mới có cơ hội thành công.

Sắc mặt cô bé áo lam tái nhợt, nguyên khí đại thương.

Từ sau khi Cực Bắc tấn chức Hóa Hình, Hàn Lưu Ly dưới sự trợ giúp của Băng Ngọc Nham, Băng Phách kỳ Thạch thoải mái bước vào Hóa Hình trung kỳ. Dựa theo xu thế như vậy tiến vào cảnh giới hậu kỳ cũng không cần trăm năm.

Về phần Băng Phách Lưu Ly Châu càng thêm trân quý, Dương Phàm tạm thời không lấy ra. Đây là một loại trực giác, giờ phút này Hàn Lưu Ly không nên sử dụng kỳ vật cấp bậc cao cấp này.

Sau khi đóng băng Đặng Thi Dao, cô bé áo lam trở về Tiên Hồng Không Gian.

Chăm chú nhìn Đặng Thi Dao biến thành tượng bằng mỹ nữ cổ điển, Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm: "Thi Dao, nàng yên tâm, chung quy có một ngày ta có thể tìm được phương pháp giải cứu nàng".

- Dương đại ca, hiện tại thực không có cách nào cứu Thi Dao, cho nên đóng băng nàng?

Vân Vũ Tịch thở dài nói.

- Đại trưởng lão Tam Hiền Môn này nói cũng không sai. Nếu linh hồn cảnh giới đạt tới một cảnh giới cực cao, vị tất không thể hóa giải xung đột về linh hồn ý cảnh khi Thi Dao nghịch chuyển Vong Tình quyết, chỉ là hiện tại linh hồn thần thức của nàng đều mạnh hơn ta, căn bản không thể nhúng tay hóa giải. Nếu bất kỳ ta hay Vũ Tịch có thể bước vào cấp bậc Hóa Thần, việc này liền có hy vọng.

Dương Phàm giọng nhẹ nhàng nói.

Vân Vũ Tịch khẽ gật đầu:

- Hy vọng đại ca có thể trong trăm năm tấn chức cảnh giới tiếp theo, tôi thiếu linh hồn thần thức có thể tiến vào cấp bậc này.

- Việc này hẳn là không khó.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên, đột nhiên nghĩ tới Huyền Minh Băng Thiềm trong một bí động ở Cực Bắc.

Huyền Minh Băng Thiềm kia là thần thú cao cấp, tự nhiên có năng lực khiêu chiến Hóa Thần kỳ. Băng Ngọc Nhâm thượng phẩm mà nó trông coi có cơ hội khiến thần thức Dương Phàm tấn tới cấp bậc Hóa Thần.

Chuyện Đặng Thi Dao tạm thời sắp xếp xong xuôi, tụ hội của các chí cường giả trên Vĩnh Hằng Đảo cũng như lửa xém lông mày.

Đối với việc này, Dương Phàm không dám sơ sẩy.

Rốt cục đến một ngày, Dương Phàm, Vân Vũ Tịch cùng Hồ Phi xuất phát đi Vĩnh Hằng Đảo.

Cùng đi một lượt còn có tông sư Thiên Thu Vô Ngân, Khổng Tước Vương, Âu Dương Phong.

Tổng cộng sáu người bay về hải vực mệnh mông vô tận.

Phụ trách dẫn đường lại là Khổng Tước Vương.

Đại đa số thời gian của Thiên Thu Vô Ngân đều chìm trong một loại trạng thái linh ngộ, thân sắc hờ hững, ngay cả trong khi phi hành cũng có thể linh ngộ.

Đối với điều này, Dương Phàm tắc lưỡi lấy làm kỳ, tâm sinh bội phục.

Ngày ấy khi liên thủ đối phó Đặng Thi Dao, thực lực cường đại của Thiên Thu Vô Ngân khiến Dương Phàm rung động vô cùng.

Trên con đường dài, Dương Phàm không quên cùng Khổng Tước Vương, Âu Dương Phong thảo luận tu luyện tâm đắc.

Đến một lúc, Dương Phàm lại đề cập cảnh giới Hóa Thần.

Cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng ít nhất hẳn là tương đương với Hóa Thần kỳ, hẳn tự nhiên muốn hiểu huyền ảo trong đó.

Mấy người tại đây đều không có chân chính đạt tới Hóa Thần kỳ, ngay cả Thiên Thu Vô Ngân đều không ngoại lệ.

Khổng Tước Vương cười nói:

- Nếu Dương đạo hữu cảm thấy hứng thú với cảnh giới Hóa Thần, sau khi tới Vĩnh Hằng Đảo có thể thỉnh giáo Bất Tử Tiên Sinh.

- Bất Tử Tiên Sinh?

Dương Phàm nao nao, ngay cả Âu Dương Phong đều lộ vẻ tò mò.

- Bề ngoài Vĩnh Hằng Đảo từ bốn đại gia tộc thống trị, nhưng chủ nhân chân chính lại là Bất Tử Tiên Sinh thần bí nhất Nội Hải. Mà mỗi một lần chí cường giả tụ hội đều từ người đến chủ trì.

Khổng Tước Vương cười nói.

Dương Phàm nghe vậy trong lòng thất kinh. Nghe giọng của Khổng Tước Vương, chủ nhân Vĩnh Hằng Đảo kia vô cùng có khả năng bước vào Hóa Thần kỳ.

- Hóa Thần kỳ, cũng không phải trong tưởng tượng khó khăn cùng thần kỳ như vậy.

Thiên Thu Vô Ngân mở miệng, giọng điệu rất lạnh nhạt:

- Nếu không phải bởi vì tu luyện Tam Linh Hóa Nhất, hiện tại có lẽ ta đã có cơ hội vấn đỉnh Thông Thiên tam giai.

Đám người Dương Phàm nghe vậy, hung hăng co giật một hồi.

Đôi mắt Nội Hải chỉ sợ chỉ có Thiên Thu Vô Ngân có tư cách nói lời này. Ngay cả Hóa Thần kỳ đều không lọt vào pháp nhãn.

Cảnh tu tiên chia làm Nhập môn tam giai, Thần thông tam giai, Thông Thiên tam giai.

Thông Thiên tam giai: Hợp Thể kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ.

Cái gọi là Thông Thiên tự nhiên là đi thông thượng giới, cũng chính là tu sĩ cao nhất trong truyền thuyết.

- Ta thấy cảnh giới Thiên Thu đại sư cao vô cùng hẳn là bước vào Hóa Thần kỳ, vì sao không đột phá đến Hóa Thần kỳ?

Khổng Tước Vương khó hiểu hỏi.

Thiên Thu Vô Ngân đáp:

- Sau lần Đại hải nạn này, ta sẽ hợp Linh Hóa Nhất trực tiếp từ Nguyên Anh đỉnh tăng lên tới Hóa Thần Hậu kỳ

Khổng Tước Vương nghe vậy, rung động không hiểu.

Dương Phàm biết ý nghĩa thâm ảo thần thông của Thiên Thu Vô Ngân cũng không kỳ quái. Điều kiện tu luyện Tam Linh Hóa Nhất hà khắc, cũng cực kỳ khó khăn, đột phá bình cảnh thể tất một bước lên trời, cũng chỉ có bậc kỳ tài danh chấn thiên cổ như Thiên Thu Vô Ngân này mới có thể tiếp tục tu luyện công pháp này.

Âu Dương Phong cũng là truyền nhân Tam Linh thần Tông, chỉ vẹn vẹn miễn cưỡng tu luyện công pháp này, còn chưa nói tới chân chính Tam Linh Hóa Nhất.

Từ nơi Thiên Thu Vô Ngân hiểu đến, Âu Dương Phong nguyên là một đôi song bào thai, hơn nữa đôi song bào thai này đều là Thiên linh căn hiếm thấy. Vừa hay được Thiên Thu Vô Ngân nhìn thấy, thu vào môn phái, lại chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện công pháp.

Mà theo Dương Phàm hiểu, Thiên Thu Vô Ngân cũng không phải tam bào thai Thiên linh căn, cũng không biết hẳn như thế nào khai sáng môn phái này, cùng tu luyện tới cảnh giới đáng sợ bậc này.

- Thiên Thu đại sư. Nếu người Tam Linh Hóa Nhất thành công, còn có thể ở lại Nội Hải không?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Nội Hải chỉ sợ không được, chỉ có thể đi Đại Tàn vương triều.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt trả lời, lại chìm trong trạng thái lĩnh ngộ huyền bí.

641. Chương 625: Vĩnh Hằng Đảo

Một hàng sáu người phi hành mấy tháng, khí tức hải vực phía trước đã xảy ra biến hóa tinh tế.

Cảm quan Dương Phàm hiểu rõ thiên địa lập tức cảm thấy được mạnh mẽ trong đó.

Thiên Cầm Nội Hải ít nhất 90% địa bàn trở lên đều thuộc liên minh yêu tộc. Đại đa số hải vực cùng hòn đảo đều bị bầy đại Yêu Tôn và phần đông đời sau, thủ hạ thống trị.

Ở trong hải vực yêu tộc, trong địa bàn khác nhau khí tức có khác biệt.

Tỷ như hải vực Thanh Giao Long, yêu tộc khác hoặc bậc cao tiến vào địa bàn này có thể nhận ra khác biệt giữa các phạm vi thể lực.

Mà tới hải vực này, Dương Phàm linh mãnh nhận thấy được không có cỗ khí tức này.

Thậm chí yêu khí nơi đây rất nhạt.

Phi hành về trước vài canh giờ; yêu khí càng lúc càng nhạt, gần như không cảm ứng được. Liền sau đó, Dương Phàm triển khai thần thức không ngờ không thấy bóng dáng yêu thú trong hải vực.

Loại tình huống này khiến hắn ngạc nhiên vô cùng. Tình huống tương tự chỉ gặp ở Thất Cầm Hải nơi Thiên Lan điện.

Nhưng là hai nơi có sự khác biệt, Thất Cầm Hải là nơi nguồn gốc Địa Mạch Chi Tích bùng nổ, khí tức hủy diệt đáng sợ, mỗi khi Đại hải nạn bùng nổ đủ để gạt bỏ sinh linh hải vực.

Mà nơi này chỉ sợ do người tạo thành.

Khi sáu người đi sâu vào mảnh hải vực này, lại phát hiện tu sĩ nhân loại càng ngày càng nhiều, tiếng xé gió không ngừng.

Mức độ dày đặc của tu sĩ nhân loại ở đây vượt qua tưởng tượng.

Dương Phàm đương nhiên có thể đoán được, đây hết thấy đều bởi vì Vĩnh Hằng Đảo.

- Sắp tới rồi Vĩnh Hằng Đảo.

Thiên Thu Vô Ngân không mở mắt, thanh âm bình tĩnh hờ hững, chợt thì thào lầm bầm:

- Hai trăm năm trước bại bởi Bất Tử Tiên Sinh lúc này có lẽ có cơ hội lại khiêu chiến một.

Khổng Tước Vương nghe vậy, hơi biến sắc động dung:

- Thiên Thu tông sư, Bất Tử Tiên Sinh nắm giữ truyền thừa Mộc Linh Châu, thọ nguyên không chỉ hơn tu sĩ cùng cấp mấy lần, tu vi ít nhất đạt tới Hóa Thần kỳ.

- Vẫn là có cơ hội Nhưng ta cùng hắn so tay nghề phải sau khi phong ấn U Ảnh Ma Chủ.

Thanh âm Thiên Thu Vô Ngân nhẹ nhàng, gọn sóng không sợ.

Dương Phàm nghe hai người đối thoại, trong lòng hơi rung động. Bất Tử Tiên Sinh chủ nhân Vĩnh Hằng Đảo này, tu vi ít nhất đạt tới Hóa Thần kỳ, ngay cả Thiên Thu Vô Ngân đều từng bại bởi hắn.

Tuy nhiên Thiên Thu Vô Ngân chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, có thể so tay nghề với cường giả cấp bậc này có thể thấy được sự cường đại của hắn.

Mà nếu Thiên Thu Vô Ngân Tam Linh Hóa Nhất thành công, trực tiếp từ Nguyên Anh đỉnh bước vào Hóa Thần Hậu kỳ, trăm năm sau nhất định là Nội Hải đệ nhất nhân. Nhưng là đến lúc đó chính hắn chỉ sợ không ở lại được Nội Hải.

Dương Phàm cũng từng suy tư, lấy trí tuệ kinh tài tuyệt thế của Thiên Thu Vô Ngân, nếu không phải tu luyện Tam Linh Hóa Nhất, hiện tại chỉ sợ thật sự bước vào Thông Thiên tam giai.

Bởi vì mức độ khó khăn khi tu luyện Tam Linh Hóa Nhất là gấp mười công pháp bình thường.

Trong những người hắn từng gặp, chỉ có Vô Song có thể so sánh với Thiên Thu Vô Ngân. Vô Song thắng ở ngộ tính. Thiên Thu Vô Ngân thắng ở sức sáng tạo cùng thiên phú. Hai người này đồng dạng si mê chấp nhất đối với con đường của chính mình.

- Vô Song đã tới Đại Tồn vương triều, không biết ngày sau hai người này có thể gặp nhau hay không.

Dương Phàm giữ lại phần chờ mong trong lòng. Hắn cũng rõ ràng, đến một ngày mình cùng khẳng định sẽ đi Thánh địa tu tiên Đại Tồn.

Ngay khi hắn trầm tư, hải vực phía trước xuất hiện một điểm đen, từng chút biến lớn, thậm chí hóa thành khổng lồ.

Cách thật xa tất cả mọi người có thể cảm thấy một cỗ áp bách.

Lúc bay tới đây, thời khắc có thể nhìn thấy ngàn vạn độn quang xuyên qua, bóng người vô số.

Rốt cục, trong tầm nhìn của Dương Phàm, căn cứ địa nhân loại truyền kỳ nhất Thiên Cầm Nội Hải lộ ra một góc núi băng của nó.

Từ xa nhìn lại, đó là một hòn đảo phạm vi vạn dặm, nằm trong sương trắng mù mịt quanh quẩn, tình huống cụ thể trên đảo không nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng kỳ thật đây là một tòa thành trên biển vượt qua sự tưởng tượng, nó lơ lửng ở trên mặt biển có thể thông thả di động, cũng có thể chìm vào đáy biển.

Đây là Vĩnh Hằng Đảo, được xưng là thành lũy truyền kỳ ước vạn yêu tu đều không thể công phá.

So sánh với nó, Tường Vân Ngoa, Tam Linh Sơn thậm chí Ma Vân Thành ở trước mặt nó đều căn bản là nhỏ bé.

Thiên Thu Vô Ngân cùng Khổng Tước Vương thần sắc bình thản, không có bất kỳ biểu tình.

Hồ Phi há hốc miệng, mắt nhìn Vĩnh Hằng Đảo dưới sương trắng mờ lung vờn quanh, vô số bóng đèn quang qua lại.

Từ Bắc Tàn tới đây chưa từng ra mắt cảnh tượng tu tiên tráng lệ như vậy.

Đích xác, Tu Tiên giới Nội Hải vĩnh viễn không phải Bắc Tàn có thể so sánh, thậm chí so với Cực Bắc còn hơn một bậc.

Vút Vút Vút

Sáu người tốc độ cực nhanh, ở trong hư không chợt lóe, tu sĩ phụ cận ngay cả diện mạo bọn họ đều không thể thấy rõ,

Nhưng là có cực ít Nguyên Anh bậc cao bắt giữ được quỹ tích cùng hình dáng của sáu người, trong mắt thoáng hiện một tia hoảng sợ.

Vẫn như trước là Khổng Tước Vương dẫn đường xuyên qua trên không Vĩnh Hằng Đảo, tòa thành, con sông, dãy núi thậm chí là phường thị lớn nhỏ.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm thấy được nhiều chuyện vật ngạc nhiên, nhân giới tăng nhiều.

Đến một lúc, phía trước đập vào mắt là một dãy núi linh khí tản ra, bên trên có mở động phủ rậm rạp.

Thần thức Dương Phàm đơn giản đảo qua, linh khí dãy núi này thật tốt, phẩm chất gấp mấy lần các khu vực khác Nội Hải, chỉ riêng động phủ mở ra ở nơi đây đều không dưới mấy ngàn.

- Đến nơi rồi.

Khổng Tước Vương dừng lại ở một động phủ nào đó, trên trong rất nhanh có một yêu tu Hóa Hình kỳ ra đón.

Thiên Thu Vô Ngân cùng Âu Dương Phong đi tới một nơi động phủ khác.

Rất hiển nhiên, bọn họ ở trên Vĩnh Hằng Đảo đều có động phủ thuộc về riêng mình

Âu Dương Phong cùng Khổng Tước Vương đều mời Dương Phàm, đi động phủ của họ ở tạm.

- Dương đạo hữu. Cách tụ hội của chí cường giả còn có một tháng, dựa theo lệ thường trước đó Bất Tử Tiên Sinh sẽ không hiện thân.

Khổng Tước Vương cười nói.

Dương Phàm nghĩ một lúc, quyết định cùng mở một động phủ của riêng mình ở Vĩnh Hằng Đảo.

Khổng Tước Vương biết được ý tưởng của hắn liền nói:

- Thân là chí cường giả, Dương đạo hữu có quyền ở tại linh mạch Chi Địa trên đảo mở một động phủ riêng. Hơn nữa trong khi còn sống, hưởng thụ quyền sử dụng vĩnh cửu.

Dương Phàm nghe vậy nói lời cảm tạ, mang theo Hồ Phi cùng Vân Vũ Tịch đi mở động phủ.

Theo hiểu biết của Dương Phàm từ nơi Khổng Tước Vương, muốn thuê một động phủ trên Vĩnh Hằng Đảo, số lượng linh thạch phải dùng đối với tu sĩ bình thường mà nói khó có thể gánh vác. Thậm chí ngay cả rất nhiều bậc cao đều khó có thể gánh nổi quyền sử dụng trăm năm một động phủ.

Về phần động phủ vĩnh cửu, cho dù là bậc cao Nguyên Anh cũng phải tốn số linh thạch khổng lồ mới có thể có được một chỗ.

Nếu Nội Hải chí cường giả có đặc quyền như vậy, Dương Phàm đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Rất nhanh, ở trên đảo tìm được một dãy núi linh khí không tồi, Dương Phàm bắt tay chuẩn bị mở động phủ.

Kết quả động phủ còn chưa mở được một nửa, một đội tu sĩ tuần tra hùng hổ bay tới.

- Mấy người các hạ mở động phủ nơi đây dường như vẫn chưa trải qua Thiết Phủ ta phê chuẩn.

Một thanh niên giáp trụ màu tím ngạo nghễ nói, trong mắt ẩn hiện một tia địch ý.

Nếu không phải nhìn thấy mấy người là bậc cao Nguyên Anh chỉ sợ hấn sẽ không khách khí như vậy.

Thiết Phủ?

Dương Phàm nao nao. Hấn vừa tới Vĩnh Hằng Đảo, đối với thể lực bản thổ nơi này cũng không biết.

Là Khổng Tước Vương nói cho biết, chí cường giả có đặc quyền có thể ở các nơi linh mạch Chi Địa trên Vĩnh Hằng Đảo, tùy ý mở động phủ riêng, hơn nữa hưởng thụ quyền sử dụng vĩnh cửu.

- Điều cốt cho ta.

Hồ Phi trừng hai mắt, một cỗ khí tức dã man kinh khủng đập vào mặt, khiến đội tu sĩ tuần tra này tâm thần run rẩy.

- Chẳng lẽ các ngươi dám đối kháng Thiết Phủ, làm trái pháp quy Vĩnh Hằng Đảo?

Thanh niên mặc giáp trụ tím ngoài mạnh trong yếu nói.

- Thúi lắm. Khổng Tước Vương mới nói cho chúng ta có thể tùy ý mở động phủ trong này.

Hồ Phi nhe răng trợn mắt, nổi giận quát những người này.

- Cái gì? Khổng Tước Vương?

Những người này chấn động tâm thần, mất lộ vẻ kính sợ. Danh hiệu Khổng Tước Vương bọn họ đương nhiên là biết.

- Mở động phủ, cần bao nhiêu linh thạch?

Dương Phàm thần nhiên nói, dường như không muốn trêu chọc phiền toái.

- Hiện tại nộp linh thạch, phải số lượng gấp đôi.

Trong đội ngũ tuần tra, một trung niên ma đạo hơi mập mạp đột nhiên chen vào, cũng ngăm đánh mắt cho thanh niên giáp tím kia.

- Đúng, gấp đôi linh thạch.

Trong lòng thanh niên giáp tím vui vẻ, xem bộ dáng Dương Phàm dễ nói chuyện liền phụ họa nói.

Số lượng linh thạch cần thiết mở một động phủ là rất lớn, nếu có thể từ đó rút ra một chút ích lợi, rồi nộp lên trên cũng không mu. Tuy rằng như vậy cũng không phù hợp quy định.

Quan trọng là bọn họ đều có thể được chia ích lợi thật lớn.

- Được. Muốn bao nhiêu linh thạch?

Dương Phàm thần sắc đạm mạc nói.

Sau đó, trải qua một phen cân nhắc, thanh niên giáp tím thu của Dương Phàm mười sáu khối linh thạch thượng phẩm, mặt mày hớn hớn nói:

- Mấy ngày sau, sẽ có người đưa lệnh bài động phủ tới và ghi lại tin tức tương quan của động phủ này.

Dương Phàm cũng mặc kệ, đuổi đám người này đi. Sau khi động phủ mở thô sơ giản lược, về mặt ưu hóa chi tiết liền do Vân Vũ Tịch phụ trách.

Hồ Phi không kìm nổi nói:

- Dương lão đại, làm sao người có thể bị bọn họ bắt chẹt như vậy?

- Bắt chẹt?

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên. Từ sau khi bước lên đường tu tiên, dường như cho tới bây giờ chỉ có hắn bắt chẹt người khác, ngay cả hoạt động thu "Phí qua đường" đều đã làm.

Ba người ở lại nơi động phủ, chờ đợi tụ hội của chí cường giả.

Đối với việc bị bắt chẹt linh thạch, Dương Phàm không chút để ở trong lòng.

Mấy ngày sau, tu sĩ chấp pháp của thiết Phủ đưa lệnh bài động phủ, cũng đưa tin tức chủ nhân động phủ vào. Trong đó bao gồm độ lớn động phủ, vị trí, tình trạng linh khí

Sau khi Dương Phàm đưa tên vào, tên tu sĩ chấp pháp nao nao, mí mắt đột nhiên nhảy dựng, nhưng lại rất nhanh khôi phục bình thường, thầm nghĩ: "Có thể là trùng hợp thôi."

Kể từ đó, Dương Phàm có một động phủ riêng của mình ở trên Vĩnh Hằng Đảo. Đây là vô số tu sĩ Nội Hải trong mơ cũng mong có được nhưng đại đa số người chỉ sợ không thể chịu đựng nổi số linh thạch khổng lồ như vậy.

Dương Phàm đưa thần thức rót vào lệnh bài động phủ, rất nhanh chiếm được tin tức tương quan:

Chủ nhân động phủ: Dương Phàm.

Vị trí địa lý: góc đông Huyền La Sơn Mạch.

Thế lực quản hạ: Thiết phủ.

Độ lớn động phủ:

- Ha ha, Huyền La Sơn Mạch? Không biết ngày sau còn có cơ hội lại tới động phủ này không.

Dương Phàm mỉm cười, thu lệnh bài động phủ vào túi trữ vật.

Sau đó, ba người hoặc tĩnh tu, hoặc nhàn hạ nói chuyện phiếm, chờ đợi tụ hội của chí cường giả.

Kết quả, mới qua bốn năm ngày, ngoài động phủ truyền đến tin tức, một vị trưởng lão Nguyên Anh trong Thiết Phủ cầu kiến.

- Không gặp.

Dương Phàm băng quơ nói, cho Hồ Phi đuổi người nọ đi.

Lại qua một ngày, Thiết Phủ Phủ chủ cầu kiến, người tới là một trung niên huyền y vẻ mặt uy nghiêm, tu vi đạt tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh, bị Hồ Phi đuổi ra khỏi cửa:

- Không gặp.

Rốt cục việc này khiến toàn thể trên dưới Thiết Phủ lâm vào khủng hoảng.

Ngày khác, một trưởng lão Nguyên Anh của Thiết Phủ đem số linh thạch lúc trước Dương Phàm nộp lên, trả lại nguyên xi.

- Nếu đã thu, làm sao phải trả lại.

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

Ngày hôm sau, lại có trưởng lão Thiết Phủ đưa tới linh thạch gấp đôi.

Như trước không thu.

Ngày thứ ba, Thiết phủ Phủ chủ tự mình bái kiến, hoàn trả gấp mười linh thạch.

Lúc này, không đợi Dương Phàm lên tiếng, Hồ Phi mặt mày hớn hở, giành trước thu linh thạch.

642. Chương 626: Thanh Đồng Hộ Tí

Thấy Hồ Phi nhận linh thạch, Thiết Phủ Phủ chủ thở một hơi dài nhẹ nhõm, khom người cáo lui.

Bay đến một nơi, hội hợp cùng vài tên tu luyện giả Nguyên Anh khác của Thiết Phủ.

- Phủ chủ, tình huống như thế nào?

Trong đó một trưởng lão Nguyên Anh hỏi.

- Đã thu linh thạch.

Thiết Phủ Phủ chủ đau lòng nói, số lượng linh thạch gấp mười cũng không phải là một con số nhỏ.

Tại tình huống bình thường, tu sĩ đến trú lại Vĩnh Hằng Đảo đều là thuê động phủ, mà có một động phủ vĩnh cửu như vậy, chỉ riêng giá trị bản thân đã không nhỏ, rất ít có tu sĩ lựa chọn.

Huống chi lúc trước tu sĩ Thiết Phủ kia bản thân đã bắt chẹt một khoản thu số linh thạch gấp đôi, như vậy tính ra chính là gấp 20 lần.

- Phủ chủ, ngài gặp được Dương Nguyên Tôn?

Một trưởng lão áo bào tro ánh mắt hơi sáng ngời.

- Không.

Khuôn mặt Thiết Phủ Phủ chủ hung hăng co giật một lát, trong lòng cũng có một cỗ tức giận.

- Không gặp mặt?

Mấy vị trưởng lão hơi sững người.

- Vạn nhất người đó không phải Dương Nguyên Tôn, vậy chẳng phải là mất cả vốn?

- Không có khả năng.

Thiết Phủ Phủ chủ không chút do dự nói:

- Nếu không phải chí cường giả tuyệt đối không dám có tư thái như vậy, ngay cả chúng ta đều khinh thường gặp mặt.

- Huống chi

Trong mắt Thiết Phủ Phủ chủ lóe tinh quang:

- Mỗi khi đến thời điểm này, Nội Hải chí cường giả đều tụ tập Vĩnh Hằng Đảo.

- Phủ chủ. Nội Hải chí cường giả vì sao tụ hội ở thời điểm này?

Một trưởng lão hồ nghi nói.

- Nội Hải chí cường giả cao cao tại thượng, hành vi của bọn họ làm sao chúng ta có thể đánh giá.

Thiết Phủ Phủ chủ lạnh lùng cười, hiển nhiên hắn cũng không biết nội tình chân chính.

- Tuy nhiên, bản phủ có thể khẳng định, mỗi lần tụ hội khẳng định có liên quang Đại hải nạn cùng Thiên Lan điện

Thần sắc Thiết Phủ Phủ chủ ngưng trọng, hơi mang một tia hướng tới.

Bí mật có liên quan đến Nội Hải chí cường giả tụ hội, bọn họ chỉ có thể đoán không thể thăm dò đến trình tự đó.

Hồ Phi mặt mày hớn hở, thu được đại lượng linh thạch lấy ra trước mặt Dương Phàm, cười hắc hắc:

- Lão đại người thật tài, không động thủ cũng không ra mặt khiến cho những người đó chủ động dâng linh thạch.

- Việc này người cũng có công lao.

Dương Phàm mỉm cười, đem số linh thạch có được chia cho Hồ Phi một nửa.

Hồ Phi vui mừng vô cùng, tuy rằng chỉ được phân một nửa linh thạch nhưng cũng là một con số không nhỏ.

Mấy ngày sau, hắc rớt cực không kìm nổi, đề nghị muốn đi phường thị Vĩnh Hằng Đảo.

Trong tay thật vất vả có ít tài sản, Hồ Phi làm sao kiếm chế được?

Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch nhìn nhau cười, đối với điều này cũng khá động tâm.

Thật vất vả đến Vĩnh Hằng Đảo một chuyến, ba người Dương Phàm rốt cực rồi động phủ, đi phường thị tu tiên trên đảo.

Là trung tâm thương mại của nhân loại tu sĩ Thiên Cầm Nội Hải, trên Vĩnh Hằng Đảo gần như bao quát tài liệu các nơi Nội Hải.

Hồ Phi có được truyền thừa Lô Linh Châu, cũng là một kiện cổ bảo công kích. Dương Phàm đề nghị hắc tìm một kiện Cổ Bảo phòng ngự.

Cổ bảo ở Tu Tiên giới cũng là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, gần với Thông linh Pháp bảo.

Đi vào một phường thị quy mô lớn ở gần đó, đây là một tòa thành phạm vi mười dặm.

Toàn bộ tòa thành người đến người đi nườm nượp, bên trong có rất nhiều lầu các cửa hàng, trung tâm giao dịch thậm chí là hội đấu giá.

Trên bầu trời, độn quang qua lại xuyên tảo đa phần là tu sĩ bậc cao, cường giả Nguyên Anh cùng thi thoảng xuất hiện.

Dương Phàm thăm nghĩ phường thị tu tiên quy mô này hắc có thể xếp vào mấy thứ hạng đầu.

Tiến vào một tòa cổ lầu phong cách cao nhã, từ lầu một đến lầu ba vật phẩm giao dịch tăng lên từng bước, càng quý báu.

Tầng ba cổ lầu chỉ có ít ỏi năm sáu người, không ngờ đều là bậc cao Nguyên Anh.

Một số tài liệu đạo cụ tại lầu ba thậm chí khiến Dương Phàm thấy trước mắt sáng ngời.

Bọn họ vừa mới đi vào dẫn tới mấy tên bậc cao Nguyên Anh trong lầu ba chú ý.

Một lần tới ba bậc cao Nguyên Anh khó tránh khỏi khiến người chú ý, huống chi ba người Dương Phàm bất kể khí chất hình tượng hay là tu vi cảnh giới đều không tầm thường.

Hồ Phi hừ một tiếng, ánh mắt đưa qua hung hăng trừng mắt mấy người một cái. Một cổ áp bách cường đại khiến mấy tên bậc cao Nguyên Anh biến sắc mặt, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của người này.

- Đào mỗ là chủ nhân Lâm Phong Các này, không biết ba vị cần giao dịch, thứ gì?

Trong tầng ba lầu các, một lão già thất tuần tinh thần quắc thước, khí độ bất phàm chủ động đi tới tiếp đãi, đánh giá ba người, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc rồi hồi phục bình tĩnh.

- Có thể cho vị huynh đệ này của ta xem một kiện cổ bảo phòng ngự.

Dương Phàm thân sắc bình tĩnh, nói với lão già thất tuần họ Đào này.

- Cổ bảo phòng ngự?

Mấy vị bậc cao Nguyên Anh tầng ba lầu các đều động dung.

Đối với bậc cao Nguyên Anh mà nói bình thường đều có thể có được một hai kiện cổ bảo, nhưng nếu là cổ bảo phòng ngự lại thập phần hiếm thấy.

Trong mắt lão già họ Đào chột lóe tinh quang:

- Cổ Bảo phòng ngự, bản các thật ra có một món. Nhưng là về giá cả, chỉ sợ

- Lão nhân, trước lấy ra xem.

Hồ Phi oang oang nói.

Lão già họ Đào tâm bình khí hòa, khẽ sờ vòng tay trữ vật liền xuất hiện một hộp sắt hình vuông.

Dương Phàm hơi lộ ra dị sắc, không nghĩ tới trong tay người này có được hàng cao cấp như vòng tay trữ vật này.

Tu Tiên giới đại bộ phận tu sĩ dùng túi trữ vật, vòng tay trữ vật cần tài liệu càng cao cấp. Nguyên Anh bình thường rất khó có được.

Tuy nhiên, trừ bỏ hình thể nhỏ cồng tiện bỏ túi ra, vòng tay trữ vật so với túi trữ vật không có nhiều ưu thế, thậm chí về mặt không gian cất chứa còn có khi không bằng.

- Bảo bối gì, mau mở ra xem xem.

Hồ Phi nhìn chăm chăm hộp sắt vuông, có chút vội vàng xao động không kiên nhẫn.

Lão già họ Đào mắt lộ ý cười, mở hộp sắt ra, lộ ra một đôi Thanh đồng hộ tí (bảo vệ tay), bên trên có thể thấy được rất nhiều đường vân trận pháp phức tạp, tản mát ra một cỗ khí tức cổ xưa.

Đôi Thanh đồng hộ tí này đều có điêu khắc một con hùng sư trông rất sống động, khí thế hung mãnh.

Hắn cười nói:

- Vật này bao gồm công thủ, lai lịch không rõ, hẳn là một kiện cổ bảo. Nhưng là hiếm thấy có người có thể sử dụng Cổ Bảo chiến đấu gần người này, lúc trước có vài cường giả thử qua nhưng sử dụng nó lại hoàn toàn không thuận tay.

- Vật này giao dịch như thế nào?

Dương Phàm hỏi,

- Ít nhất 50 vạn linh thạch. Nếu không phải vật này khó tìm chủ nhân thích hợp, chỉ dựa vào tài liệu thần khí khó lường cũng không chỉ giá này.

Lão già họ Đào cười nói.

- 50 vạn? Dường như có chút nhiều.

Dương Phàm nhíu mày.

Còn không xác định muốn hay không, Dương Phàm bắt đầu mặc cả.

- Hắc hắc, trước để ta thử xem

Hồ Phi vừa mới trông thấy Thanh đồng hộ tí, trong cơ thể máu sôi trào, khẩn cấp đeo đôi Thanh Đồng hộ tí này l

Hắn dùng sức vung hai quyền, vền vền chỉ dùng sức mạnh nhưng toàn bộ tòa lầu bởi vậy mà chấn động, bốn phía rất nhiều Pháp bảo kêu lên một hồi.

Trên Thanh đồng hộ tí kia, đồng tử hai hùng sư màu đỏ càng tản mát ra lực lượng dã man nguyên thủy hùng hậu.

Thấy tình cảnh này, lão già họ Đào kia hoảng sợ, kinh hô:

- Mau dừng tay.

Hồ Phi ha ha cười, xoa xoa tay:

- Vật này không phải Hồ gia thì là ai.

Lão già họ Đào sắc mặt biến đổi không ngừng, theo phản ứng vừa rồi, đôi Thanh Đồng hộ tí này rõ ràng không đơn giản là một kiện cổ bảo.

Nếu bị người này mua đi dễ dàng như vậy, trong lòng hẳn thật sự không cam lòng.

- Ha ha, 45 vạn linh thạch, đây chính là giá chuẩn mà Đào đạo hữu vừa nói.

Dương Phàm như cười như không nói.

Mới nhìn thấy vật này lần đầu tiên, Dương Phàm liền thấy nó không tầm thường, có thể không phải là một kiện cổ bảo bình thường.

Theo phản ứng hiện tại, có lẽ là một kiện truyền thừa linh bảo.

Bởi vì truyền thừa linh bảo chỉ có ở trong tay người đặc biệt mới có thể chân chính sử dụng, nếu không không thể luyện hóa hoặc là sử dụng không như ý muốn.

Đôi Thanh Đồng hộ tí này trước khi gặp được chủ nhân chân chính, năng lực không phát huy được một nửa, cùng tương đương với cổ bảo bình thường.

Mà giờ phút này ở trong tay Hồ Phi quả thật như cả gặp nước, còn không có luyện hóa đã có được uy lực vượt qua Cổ Bảo.

- Quyền giao dịch vật này ở trong tay Đào mỗ, vừa rồi ta cùng các hạ còn đang thương nghị giá cả, cũng không chính thức quyết định lập tức bán ra.

Trên mặt lão già họ Đào hiện lên mỉm cười, lập tức đổi ý ban đầu.

- Hừ, tiểu lão nhi ngươi lời nói không đáng tin. Nếu ngươi không đồng ý, vậy Thanh Đồng hộ tí này liền trực tiếp về Hồ gia ta.

Hồ Phi so với lão ta càng thêm không nói đạo lý.

Ngươi không giao dịch, ta liền trực tiếp cướp bằng sức mạnh.

- Các ngươi! Các ngươi dám động thủ ở Vĩnh Hằng Đảo.

Thần sắc lão già họ Đào đại biến, kinh hô một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, trong lầu các này "vù vù" phi vào hai gã bậc cao Nguyên Anh.

- Ha ha ha. Hồ gia vừa mới có vật này chính muốn thử xem uy lực, vừa lúc luận bàn với các ngươi một chút.

Thân hình Hồ Phi nhoáng lên một cái, không nói hai lời xông lên đánh liền. Hai đầu hùng sư trên Thanh Đồng hộ tí kia tia máu đỏ bừng trong mắt tăng vọt, lúc thì hình thành một tầng phòng hộ màu xanh trên tay, lúc thì rút gào phóng thích ra lực lượng dã man nguyên thủy.

Ầm Ầm Ầm

Chẳng bao lâu, hai gã bậc cao Nguyên Anh bị Hồ Phi đánh bay, nằm trên mặt đất còn một hơi yếu ớt.

Trong tầng ba lầu các, các vị bậc cao Nguyên Anh trợn mắt há hốc mồm. Thực lực này cùng quá khủng bố rồi!

Dương Phàm mỉm cười trong mắt, Hồ Phi sau khi có được vật này, chiến đấu gần người thực lực tăng lên rất lớn, càng thêm khó được chính là hộ tí này có thể công có thể thủ.

Nếu có thể hoàn toàn luyện hóa vật này, lại thêm truyền thừa Lôi Linh Châu, lực lượng Cẩm Kỳ Chi Huyết, Hồ Phi vị tất không thể tranh phong cùng Nội Hải chí cường giả bình thường một phen.

- Đây là 50 khối linh thạch thượng phẩm.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, nhấc tay một cái đưa linh thạch tới trước mặt lão già họ Đào.

Vừa rồi mặc cả đến 45 vạn, Dương Phàm dựa theo giá ban đầu của đối phương, cho 50 khối linh thạch thượng phẩm.

Lão già họ Đào vừa mới chuẩn bị phản kháng liền thấy trên người Dương Phàm tản mát ra một cỗ uy áp khổng lồ không thể chống lại, toàn bộ trong lầu các phần đông bậc cao Nguyên Anh đột nhiên thấy hít thở không thông.

Đồng thời, một cổ trọng lực kinh khủng ép xuống đỉnh đầu mỗi người.

- Người

Lão già họ Đào mặt đỏ bừng, hai đầu gối gấp khúc gần như muốn nằm úp sấp xuống đất.

- Chúng ta đi.

Dương Phàm nhàn nhã tự nhiên chậm rãi đi ra lầu các. Thẳng đến giờ phút này, trọng lực cùng uy áp trên đầu chúng Nguyên Anh mới chậm rãi biến mất.

Tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh toàn thân.

- Thực lực này chỉ sợ là cấp bậc Nội Hải chí cường giả.

Lão già họ Đào đột nhiên nghĩ tới cái gì, bật thốt:

- Người là Dương Nguyên Tôn

Cùng ở Vĩnh Hằng Đảo, chuyện xảy ra bên phía Thiết phủ bọn họ cũng có nghe thấy.

Dương Phàm nghe vậy, thân hình hơi khựng lại rồi lập tức đi ra lầu các.

Lúc này, đánh nhau cùng tranh chấp trong lầu các hấp dẫn ánh mắt của không ít tu sĩ.

- Dương Nguyên Tôn? Hẳn chính là tân chí cường giả Nội Hải sao?

Mấy vị bậc cao trong lầu các rung động không hiểu, nhìn theo Dương Phàm rời đi.

Mà lúc này, ở trong mắt bọn họ tu vi của Dương Phàm vẫn như trước đoán không ra.

Lúc đi ra ngoài lầu các, bên ngoài không ít cường giả đưa tới ánh mắt hiếu kỳ, trong đó càng không thiếu bậc cao Nguyên Anh.

Vút -

Đúng lúc này, một đạo độn quang màu tím từ một góc khác tòa thành bay tới, một cổ uy áp cường đại bùng nổ toàn trường, bốn phía một mảnh tĩnh mịch.

Tử quang bỗng nhiên dừng lại lộ ra một nam tử yêu dị tóc dài màu tím bay phất phơ.

Khí tức trên người này hơn xa Nguyên Anh bình thường, rõ ràng đạt tới cấp bậc hậu kỳ đại tu sĩ.

- Tử Anh Thánh Quân.

Trong đám người có người kinh hô.

643. Chương 627: Gặp Lại Âm Hồn Thượng Nhân

Theo tiếng kinh hô của người kia, trong đám người một mảnh chấn động.

Nam tử yêu dị tóc dài tím bay múa, một đôi con ngươi nổi lên một vệt dị quang xuyên thấu tâm linh.

Hẳn chính là Tử Anh Thánh Quân, Nội Hải phong vân chí cường giả.

Đối với Tử Anh Thánh Quân, Dương Phàm trước kia mặc dù không gặp qua nhưng đối với tên người này lại hơi có nghe qua.

Tử Anh Thánh Hỏa, một trong mười đại chân hỏa ma diễm Nội Hải cũng là một trong những đòn sát thủ của Tử Anh Thánh Quân.

Từng tại Thiên Lan điện, Dương Phàm cùng hai đệ tử Tử Huyền, Tử Mộng của Tử Anh Thánh Quân gặp qua, lúc ấy hai người liên thủ có thể chống lại Kim Đan đại tu sĩ.

Tuy nhiên trong Thiên Lan tiên phủ, một đợt dư ba của Thượng Giới Tiên Khí miểu sát hơn trăm bậc cao Kim Đan, Tử Huyền, Tử Mộng cũng ngã xuống trong trận kiếp nạn đó.

Giờ phút này, Tử Anh Thánh Quân lấy khí thế to lớn phủ xuống đỉnh đầu mọi người, dùng ánh mắt nhìn xuống hờ hững nhìn ba người Dương Phàm.

- Chính là ba người các ngươi không coi thiết luận Vĩnh Hằng Đảo, gây sự tại phường thị Tinh Lạc Thành?

Trong mắt Tử Anh Thánh Quân lóe hàn quang, trên cao nhìn xuống, hùng hổ dọa người.

Ở Vĩnh Hằng Đảo không hề ít phường thị tu tiên cao cấp quy mô lớn, lui tới giao dịch nơi này đều là bậc cao, lão quái Nguyên Anh cũng không ít.

Thường thường loại phường thị tu tiên bậc này đều có thần thông giả thực lực siêu quần tọa trấn, nếu không làm sao có thể kinh sợ đám lão quái Nguyên Anh cao cao tại thượng kia?

Tử Anh Thánh Quân vừa lúc chính là Nguyên Anh đại tu sĩ tọa trấn Tinh Lạc Thành, đồng thời cũng là một trong những ông chủ nơi đây.

Lấy cảm quan Nguyên Anh hậu kỳ của hắn, ở một góc khác tòa thành liền cảm ứng được động thái khác thường nơi đây, cũng trước tiên chạy tới.

- Thú lắm. Hồ gia chỉ là giáo huấn mấy kẻ không có mắt một chút, có gì ngạc nhiên.

Hồ Phi hoàn toàn không nề mặt, Thanh Đồng hộ tít lại truyền ra một tràng tiếng gầm như hùng sư, tản mát ra khí tức hung mãnh dã tính.

- Ngươi dám làm trái bản quân?

Con người Tử Anh Thánh Quân co rụt lại, sát khí lộ ra lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Phi, mái tóc dài màu tím không gió tự động, nhiệt độ bốn phía chợt giảm xuống.

- Hồ gia khó chịu, còn muốn ngay cả người cũng cùng giáo huấn luôn.

Hồ Phi nhe răng nhếch miệng, cả người lông khỉ dựng đứng, trên người dâng lên một cỗ chiến ý không kiềm chế được.

Mắt thấy hai người một lời không hợp, đại chiến hết sức căng thẳng.

- Thánh Quân đại nhânViệc này không quan hệ với ba vị khách quý, đều là một hồi hiểu lầm.

Đúng lúc này, lão già họ Đào vẻ mặt sợ hãi đi tới, chủ động chắn trước mặt Tử Anh Thánh Quân.

- Đào trưởng quý. Người đây là có ý gì?

Sắc mặt Tử Anh Thánh Quân sa sầm xuống, chính mình tới đây thay hắn làm chủ, mà ngược lại hắn lại hướng về người ngoài, che chở người gây sự.

- Thánh Quân đại nhân. Vừa rồi đích thật là một hồi hiểu lầm. Sai là ở Lâm Phong Các chúng ta đã chậm tiếp đón ba vị khách quý.

Trên trán lão già họ Đào đổ mồ hôi lạnh.

- Hừ, cho dù là sai ở các ngươi, người này trong phường thị có phải động thủ đã thương người không?

Tử Anh Thánh Quân hừ lạnh một tiếng.

- Đúng vậy. Bên trong có hai tiền bối Nguyên Anh bị đã thương.

Lúc này trong số người xem náo nhiệt có người phụ họa.

- Chỉ cần động thủ gây sự ở Tinh Lạc Thành, bản quân đều có thể xử trí.

Tử Anh Thánh Quân cười lạnh một tiếng, giờ phút này hắn nhất quyết không chịu buông tha mấy người Dương Phàm.

Vút Vút Vút

Đúng lúc này, từ các nơi tòa thành cùng tới không ít người xem náo nhiệt, trong đó không thiếu lão quái Nguyên Anh.

- Ồ? Dĩ nhiên là hắc

Trong đám người, một lão già mùi khoả mủ hắc bào toàn thân âm khí, khi nhìn thấy Dương Phàm không khỏi hô nhỏ một tiếng, thân sắc biến đổi không ngừng.

Nhiều năm qua, gương mặt nam tử này tồn tại trong đáy lòng hắc như ác mộng.

Lão già âm khí nặng nề thấp giọng kinh hô này chính là Âm Hồn thượng nhân năm đó.

Lúc trước sau khi Thiên Lan điện công thành đi ra, và sau khi rời Thiên Nhạc Viên, Dương Phàm liền lọt vào đũa giết của Âm Hồn thượng nhân cùng sư diệt hắc Cù Việt.

Những ngày đó chính là thời khắc mấu chốt Dương Phàm tìm hiểu Diễn Căn kỳ.

Cuối cùng Dương Phàm tấn chức Diễn Căn Kỳ, lấy oai tông sư rung động mấy vị Nguyên Anh bao gồm cả Tam Đầu Ma Khuyển, lại đương trường chém giết một gã Nguyên Anh, khiến cho Nguyên Anh Âm Hồn thượng nhân bỏ chạy.

Nguyên Anh Âm Hồn thượng nhân sau khi bỏ chạy tìm được một thân thể tốt, tiêu hao thời gian mười mấy năm mới khó khăn khôi phục nguyên khí.

Giờ phút này ở phường thị tu tiên Tinh Lạc Thành Vĩnh Hằng Đảo, không ngờ hắc lại nhìn thấy người như ác mộng trong trí nhớ này.

Càng thêm làm hắc kinh hãi run gan chính là theo lời đồn trong Nội Hải, Dương Phàm lúc trước từ Thiên Lan điện đi ra chỉ dùng trăm năm thời gian trở thành tân chủ cường giả Nội Hải, thậm chí sánh ngang tông sư Thiên Thu Vô Ngân.

Dường như cảm nhận được ánh mắt hắc, Dương Phàm hơi nghiêng người, như cười như không nhìn hắc.

Thân hình Âm Hồn thượng nhân cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ uy áp không thể hình dung chột buống xuống, cả người lạnh như băng như lọt vào hầm băng.

Dương Phàm làm sao có thể không biết hắc, trong mắt lập tức lộ ra một tia ý cười vui sướng.

Mặc dù nhìn qua Dương Phàm không hề có ý động tịnh, nhưng cả người Âm Hồn thượng nhân cứng đờ tại chỗ, thân thể bất động căn bản không dám chạy trốn.

Dương Phàm cười cười, tạm thời không để ý tới hắc. Bởi vì trước mặt đang có xung đột còn chưa giải quyết xong.

Điều này làm cho Âm Hồn thượng nhân càng thêm kinh hãi không yên, hắc không tin đối phương sẽ dễ dàng buông tha mình. Thù hận của hắc với Dương Phàm cũng không phải một lần hai lần, nếu bất kỳ một bên nào có năng lực đều sẽ không chút do dự truy sát một bên khác.

- Bắt mấy người này lại, nếu phản kháng, giết ngay tại trận.

Thanh âm Tử Anh Thánh Quân tựa như tuyên án, phía sau hắc đã có bốn gã Chấp Pháp trưởng lão, đều là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nghe tiếng đồng loạt động thủ.

- Thánh Quân đại nhân, tuyệt đối không được.

Lão già họ Đào lo lắng vạn phần nói:

- Vị này chính là Nội Hải tân

- Đào đạo hữu, người đây là ý gì? Còn muốn ngăn cản bản quân động thủ sao?

Trong mắt Tử Anh Thánh Quân đầy hàn ý, rất bất mãn với lão già họ Đào, không thèm để ý tới, thân hình nhoáng lên một cái dẫn theo bốn gã Chấp Pháp trưởng lão vây quanh ba người Dương Phàm. Pháp bảo thân thông đều xuất hiện.

Lão già họ Đào cười khổ bất đắc dĩ.

- Cạc cạc cạc Muốn đánh, Hồ gia phụng bồi.

Hồ Phi vẻ mặt hưng phấn, thân hình chợt lóe vung hai đấm, pháp lực quán chú vào Thanh Đồng hộ tí, dũng mãnh không thể đỡ, trong khoảnh khắc liền đánh ngã một gã Chấp Pháp trưởng lão.

Tử Anh Thánh Quân kinh hãi, vừa mới chuẩn bị ngăn cản bỗng nhiên một cỗ trọng lực ập tới, "Ầm" một tiếng, thân hình không tự chủ được rơi xuống mặt đất kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt rớt cục nhìn về phía Dương Phàm, vẻ đầy kinh hãi.

Lúc trước quan sát ba người, hắn hoàn toàn bị khí tức dã man cuồng bạo trên người Hồ Phi hấp dẫn, không quá lưu ý Dương Phàm.

Giờ phút này đối phương hai tay chấp sau lưng, hơi hột băng quơ, một ý niệm liền khiến hắn rơi xuống mặt đất, chịu đựng trọng lực áp bách ngàn vạn lần, đầu tiên là thụ thương kêu rên, rồi cả khuôn mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, hai chân gập khúc gần như có xu thế quỳ gối xuống.

- Người

Trong mắt Tử Anh Thánh Quân vẻ hoảng sợ lan tràn, thân thể bất kể như thế nào đều không thoát khỏi gông cùm xiềng xích của trọng lực, trong lòng lại đang hò hét phảng phất người chết đuối đang tuyệt vọng giãy dụa.

Hắn trở mắt nhìn Hồ Phi dùng khí thế sói vào đàn dê đem bốn gã Chấp Pháp trưởng lão khác thu thập từng tên một.

Được tăng phúc từ Thanh đồng hộ tí, lực lượng dã tính của Hồ Phi được tăng lên biên độ lớn, hung hãn không thể đỡ.

Thình thịchThình thịchThình thịch

Chỉ giây lát, bốn gã Chấp Pháp trưởng lão chỉ còn một hơi yếu ớt nằm trên mặt đất.

Cũng may Hồ Phi ra tay cùng biết nặng nhẹ, không lấy mạng bọn họ.

- Hắc hắc, quá yếu, Có muốn đổi một tên mạnh hơn không?

Trong mắt Hồ Phi lộ hưng phấn, xoa xoa tay, ánh mắt đảo quanh bốn phía khiến mọi người không rét mà run, đều lui về phía sau,

- NgườiNgười là ai?

Tử Anh Thánh Quân lại run giọng nhìn Dương Phàm, rốt cục ý thức được không đúng.

Với tu vi của hắn, tại Nội Hải trừ bỏ mười hai vị chí cường giả ra đủ để xếp vào Top 10.

Mà người này nhẹ nhàng hơi hột liền khống chế hắn, hơn nữa không hề có sức phản kháng.

Cho dù là chí cường giả bình thường cũng không làm được.

Bởi vì trong đời, Tử Anh Thánh Quân từng giao thủ cùng cường giả cấp Yêu Tôn, cũng trốn được một mạng. Nội Hải chí cường giả ở trong mắt hắn cũng không thần bí.

- Thánh quân đại nhân, vị này chính là Dương Nguyên Tôn

Lão già họ Đào cười khỏ một tiếng, lúc trước Tử Anh Thánh Quân này hùng hổ dọa người, căn bản không cho hắn cơ hội nói ra.

- DươngDương Nguyên Tôn!

Tử Anh Thánh Quân nhìn chằm chằm Dương Phàm, toàn thân lắc lư một hồi, đầu gối hơi khom cổ hết sức cố chống cự cỗ trọng lực khủng bố muốn ép hắn nổ tung này.

Sau khi biết được thân phận Dương Phàm, trong tâm Tử Anh Thánh Quân không còn lực chống lại, mồ hôi trên trán ứa ra, thân thể run rẩy, mắt thấy sắp nằm úp trước mặt đối phương.

Dương Nguyên Tôn.

Bốn phía ngàn vạn tu sĩ nghi chân, mỗi người khiếp sợ không hiểu, ánh mắt toàn bộ tập trung lên người Dương Phàm.

Nam tử trước mặt này hơi áp chế Tử Anh Thánh Quân thống khổ không chịu nổi.

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch, đột nhiên lại chấn động ồ lên, trong mắt phần đông tu sĩ đầy vẻ kính ngưỡng hưng phấn.

- Người chính là Tử Anh Thánh Quân?

Rốt cục Dương Phàm chậm rãi mở miệng, cổ trọng lực kinh khủng kia cũng chợt biến mất.

Cùng lúc hắn mở miệng, toàn tràng lại một mảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Tử Anh Thánh Quân như trút bỏ gánh nặng, thân hình lảo đảo vài cái miễn cưỡng ổn định, trên thân đầy đau nhức. Áp bách của cổ trọng lực cường đại lúc trước tạo thành gánh nặng rất lớn với thân thể hắn.

- Chính là bontại hạ.

Tử Anh Thánh Quân không còn ngạo nghễ lúc trước, hơi khom người, cung kính vô cùng nói.

Hắn cùng đứng lúc sửa "bản quân" thành "tạ hạ".

Tại trước mặt Nội Hải chí cường giả, hết thấy danh hiệu khác đều nhỏ bé không đáng kể.

Tử Anh Thánh Quân chung quy là nhân vật phong vân của Nội Hải, rất nhanh khôi phục vài phần trấn định, cung kính nói:

- Tại hạ không biết Dương Nguyên Tôn đích thân tới bản thành, vừa rồi một hồi hiểu lầm mong Nguyên Tôn đại nhân bao dung.

Dương Phàm gật gật đầu, không để ý đến hắn nữa, ngược lại đem ánh mắt nhìn về phía Âm Hồn thượng nhân ở bên kia mặt như tro tàn.

Từ đầu chí cuối, Âm Hồn thượng nhân cũng không dám dịch bước, ngay cả dù trong đầu hắn có ý niệm chạy trốn.

Hắn thật sâu hiểu được ở trước mặt Nội Hải chí cường giả, mình không có bất kỳ cơ hội gì. Nếu chạy trốn, sẽ chỉ chết nhanh hơn, cũng càng thêm không có cơ hội gì.

- Vị đạo hữu này nhìn thật quen mắt

Dương Phàm cười dài đánh giá Âm Hồn thượng nhân.

- Nguyên Tôn đại nhân nói đùa. Một tiểu nhân vật như tại hạ, làm sao có thể cùng ngài qua lại

Thân hình Âm Hồn thượng nhân run lên, miễn cưỡng cười, trên mặt có vài tia nịnh nọt.

Hắn cũng ý thức được nơi này là Vĩnh Hằng Đảo, mặc dù Dương Phàm có sát ý vị tất sẽ dễ dàng ra tay, mặc dù nơi này gần như không ai có thể ước thúc hắn.

- Có thể ta nhìn lầm rồi.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, mang theo Vân Vũ Tịch, Hồ Phi bay khỏi Tinh Lạc Thành.

Thẳng đến khi ba người rời đi, trong Tinh Lạc Thành ồ lên chấn động, vô số tu sĩ đều bàn luận.

Nội Hải chí cường giả, Nguyên Tôn nhân loại, tông sư truyền kỳ

Một nhân vật truyền kỳ như vậy không ngờ kinh hồng thoáng hiện ở phường thị Tinh Lạc Thành.

- Đứng lại.

Tử Anh Thánh Quân đột nhiên hét với Âm Hồn thượng nhân đang trốn rồi đi.

- Thánh Quân đại nhân, ngài có gì chỉ bảo?

Âm Hồn thượng nhân đi lên trước, khom mình thi lễ nói,

- Âm Hồn thượng nhân, người nhận thức Dương Nguyên Tôn?

Tử Anh Thánh Quân dường như chỉ tò mò.

- Trước kia nhận thức.

Âm Hồn thượng nhân miễn cưỡng nặn ra nụ cười, trong lòng đầy hối hận thống hận, lại lo lắng nguy cơ sắp đến.

644. Chương 628: Tứ U Ma Diễm

- Không nghĩ tới lời đồn dĩ nhiên là thật, thời gian trăm năm ngắn ngủi, người này từ một tu sĩ Kim Đan trở thành một trong năm đại Nguyên Tôn nhân loại hiện giờ.

Tử Anh Thánh Quân không khỏi thán than, chính mình thân là nhân vật phong vân Nội Hải, nhìn như hô gió gọi mưa nhưng so với người này lại khác nào hạt gạo.

Nhìn theo Âm Hồn thượng nhân rời đi, Tử Anh Thánh Quân thì thảo luận bầm bầm:

- Không biết hắn còn có thể sống trên đời bao nhiêu thời gian?

Thông qua hiểu biết vừa rồi, hắn mơ hồ phán đoán ra Âm Hồn thượng nhân tại năm đó từng cùng Dương Phạm có cừu hận rất lớn.

Với tiếng xầu ròi rành của Âm Hồn thượng nhân tại Nội Hải, Tử Anh Thánh Quân thậm chí có thể đoán ra vài phần chân tướng chuyện đó.

Cho nên khi nhìn theo Âm Hồn thượng nhân rời đi, trên mặt hắn còn lộ ra vài tia thương hại.

Chờ sau khi trận phong ba này chấm dứt, Tử Anh Thánh Quân mặt lộ sát khí hùng hổ bức tới Lâm Phong Các.

- Đào đạo hữu, vừa rồi ngươi cố ý hãm hại bản quân sao?

Tử Anh Thánh Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm lão già họ Đào.

- Thánh quân đại nhân hiểu lầm. Đào mỗ sao dám hãm hại ngài.

Lão già họ Đào ánh mắt thoáng run, thầm nghĩ không ổn.

- Nếu không phải cố ý hãm hại, vì sao ngươi chậm nhắc nhở bản quân, trong ba người kia có nhân vật cấp bậc Nguyên Tôn Nội Hải.

Tử Anh Thánh Quân hùng hổ dọa người, trong mắt ẩn hiện sát khí.

Trên trán lão già họ Đào toát mồ hôi lạnh vẻ mặt chua xót bất đắc dĩ, liên tục giải thích:

- Đào mỗ đang muốn giải thích nhưng thánh quân đại nhân căn bản không cho cơ hội

Lão già họ Đào đích xác đủ đen đủi, giờ phút này gặp phải cường giả phong vân Nội Hải Tử Anh Thánh Quân chất vấn, có thể tưởng tượng trong vài chục năm sau khẳng định sẽ không sống yên ổn.

Nhưng mà so với hắn càng không may lại là một người khác.

Âm Hồn thượng nhân rời khỏi Tinh Lạc Thành trong thấp thỏm lo âu, dọc theo đường đi lo lắng đề phòng, rất sợ Dương Phạm nửa đường tới đuổi giết.

Cho nên, hắn chuyên môn bay ở những địa phương nhiều người, không lâu sau đi tới một động phủ.

- Sư huynh, mau mở cấm chế.

Âm Hồn thượng nhân vẻ mặt kinh hoàng, thần thức truyền âm.

- Sư đệ? Là người

Trong động phủ truyền đến một giọng nói trầm thấp như từ vực sâu vọng ra, giọng điệu dường như có chút bất thiện.

Vừa dứt lời, bốn phía động phủ hắc khí âm tà như mây trên trời nhện nhạo, lộ ra một lối vào.

Âm Hồn thượng nhân hơi thở nhẹ nhõm một hơi, đi vào trong động phủ.

Không bao lâu, ở sâu trong động phủ, bên cạnh một đồng xương trắng có thể thấy được một nam tử khô gầy mặc trường bào tím thẫm khoanh chân ngồi, trong đôi mắt kia lóe ra hào quang u hồng (đỏ sẫm thẫm) quỷ dị, nhìn mà sợ.

- Người còn mặt mũi tới đây.

Nam tử khô gầy ngồi xếp bằng cạnh đồng xương, trong mắt hồng quang như tia điện lóe lên, làm cho cả động phủ chìm trong một loại áp lực hút thở không thông.

Thân hình Âm Hồn thượng nhân khẽ run lên, vẻ mặt hổ thẹn sợ hãi nói:

- Huyền U sư huynh, Ô Cẩm cùng Cù Việt sư đệ đều đã đi gần trăm năm, sư đệ ta đây cùng sống trong bất an nhiều năm. Tuy nhiên việc năm đó cũng không phải ta không hết sức, mà đích xác là lực bất tòng tâm.

Nam tử khô gầy trước đồng xương trắng này dĩ nhiên là Huyền U Ma Quân, cường giả phong vân Nội Hải.

- Hừ, lúc trước Cù Việt cùng người đuổi giết người kia, vì sao hắn chết mà người lại còn sống trở lại?

Sắc mặt Huyền U Ma Quân âm trầm, vẫn canh cánh trong lòng về việc năm đó.

Trên thực tế, khi Dương Phàm tấn chức Diễn Căn kỳ, rời khỏi Nội Hải, Huyền U Ma Quân cũng từng tính toán đích thân đi bắt giết hắn, nhưng là gần trăm năm này toàn bộ Nội Hải đều không có tin tức của Dương Phàm.

Sau lại việc này cũng không giải quyết được mà cừu hận trong lòng lại không dễ dàng tiêu tan.

Cù Việt cùng Ô Cẩm là hai gã quan môn đệ tử mà Huyền U Ma Quân tiêu tốn rất nhiều tâm huyết bởi dưỡng lại đều chết trong tay Dương Phàm.

- Sư huynh, việc đã đến nước này, nhắc lại chuyện năm đó cũng chỉ tăng thêm bi thương cừu hận, không tốt cho tu vi cảnh giới.

Âm Hồn thượng nhân cười khổ nói.

Thần sắc Huyền U Ma Quân hơi dịu đi một chút, rồi lại trầm giọng nói:

- Lần này qua tìm ta, lại có chuyện gì? Sư đệ người mỗi lần tới tìm ta, đều không có chuyện tốt.

Âm Hồn thượng nhân vẻ mặt chua xót, bất đắc dĩ nói:

- Nếu không tìm đến sư huynh, sư đệ rất có thể liền mất mạng. Dương Phàm năm đó giết chết hai vị sư đệ, hiện thân trên Vĩnh Hằng Đảo.

- Cái gì? Hắn hiện thân rồi?

Sắc mặt Huyền U Ma Quân phát lạnh chợt cười lạnh nói:

- Vậy có gì sợ. Để sư huynh ta ra tay, chém giết hắn báo thù cho đồ nhi đã chết đi của ta.

Mười năm gần đây, Huyền U Ma Quân một mực bế quan tại Vĩnh Hằng Đảo cũng không biết việc bên ngoài.

- Không được tuyệt đối không được.

Sắc mặt Âm Hồn thượng nhân đại biến, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Sư đệ người đã gián tiếp hại chết hai đệ tử của ta, hiện tại còn muốn cản ta báo thù?

Trên mặt Huyền U Ma Quân đầy âm u, ý giận lan tràn:

- Nếu người ngăn cản ta báo thù, đừng trách ta không để ý tình sư môn.

- Sư huynh, người nghe ta giải thích.

Âm Hồn thượng nhân tựa như kiến bò chảo nóng, lo lắng nói:

- Hôm nay khác với ngày trước. Trải qua hơn trăm năm, tu vi Dương Phàm kia đột nhiên tăng mạnh

Âm Hồn thượng nhân cũng biết mấy năm gần đây Huyền U Ma Quân đều bé quan, không biết tình huống bên ngoài.

- Tấn chức Nội Hải chí cường giả!

Sau khi nghe đến lời sau, Huyền U Ma Quân cực kỳ sợ hãi, đầy vẻ nghi ngờ:

- Mới trăm năm ngắn ngủi, hắn không ngờ trở thành Nội Hải tân chí cường giả. Người có nhìn lầm hay không?

- Tuyệt đối không giả.

Âm Hồn thượng nhân vẻ mặt ngưng trọng:

- Tử Anh Thánh Quân kia ở trước mặt hắn căn bản không có sức phản kháng, ngàn vạn tu sĩ ở Tinh Lạc Thành đều tận mắt chứng kiến

- Tử Anh Thánh Quân?

Huyền U Ma Quân hơi lộ dị sắc.

Nếu nói đến Tử Anh Thánh Quân, Huyền U Ma Quân cùng hắn cũng có chút thù hận.

Hai người đều là nhân vật phong vân Nội Hải. Tử Anh Thánh Hỏa cùng Huyền U Ma Liên Hỏa đều được xếp vào mười đại Chân Hỏa Ma Diễm Nội Hải, hai người tranh đấu hơn trăm năm.

Thực lực Tử Anh Thánh Quân, hắn biết rất rõ, cho dù là Nội Hải chí cường giả bình thường đích thân tới cũng vị tất không thể chống lại.

- Sư huynh, người xem nên làm như thế nào cho phải?

Âm Hồn thượng nhân cười khổ cầu xin:

- Huyền U sư huynh. Người ngàn vạn lần phải cứu sư đệ a

Sắc mặt Huyền U Ma Quân biến đổi không ngừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người đã dẫn họa tới cửa rồi.

- Dẫn họa tới cửa?

Âm Hồn thượng nhân ngẩn ra, chợt hiểu ra cái gì, thần sắc biến đổi.

- Dương Phàm kia không lập tức giết chết người chỉ sợ có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Vĩnh Hằng Đảo không phải địa phương bình thường, cho dù là chí cường giả cũng không thể dễ dàng động thủ. Thứ hai, hơn phân nửa là hắn muốn đem hai sư huynh đệ chúng ta một lưới bắt hết, diệt cỏ tận gốc.

Huyền U Ma Quân nói tới đây, chính mình cũng hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Sư huynh nói không sai, như vậy chúng ta nên làm sao ứng phó đại kiếp như thế?

Âm Hồn thượng nhân vẻ mặt lo lắng nói.

- Dựa theo phương pháp của ta, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Huyền U Ma Quân hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh, trong mắt lóe tinh quang.

Rất nhanh, hắn tế ra một cây trần kỳ, rót pháp lực vào rồi liên tục bấm pháp quyết, toàn bộ bên ngoài động phủ âm khí cuộn cuộn, bị một cỗ lực lượng cường đại trấn thủ.

Hơn nữa, bốn phía động phủ này có thể thấy được tám loại ma khí nổi dị quang.

- Huyền Âm Bát Ma Trận!

Âm Hồn thượng nhân hơi lộ dị sắc.

Sau đó, Huyền U Ma Quân thi triển pháp quyết, lại ở bốn phía động phủ bố trí cấm chế mạnh mẽ.

Thật lâu sau, sắc mặt Huyền U Ma Quân trắng bệch, thở dài nhẹ nhõm một hơi:

- Cứ như vậy, cho dù chí cường giả đích thân tới, muốn đánh vào cũng phải tốn nhiều hơi sức, hơn phân nửa sẽ không dễ dàng ra tay.

Âm Hồn thượng nhân mừng rỡ, tuy nhiên lại nhướng mày:

- Chúng ta chung quy không thể mãi ở lại Vĩnh Hằng Đảo?

- Cái này phải tính thời cơ thật tốt

Trong mắt Huyền U Ma Quân một mảnh bình tĩnh:

- Theo ta được biết, mỗi khi thời điểm này, Nội Hải chí cường giả đều tới Vĩnh Hằng Đảo, sẽ có một lần tụ hội.

- Tụ hội?

Ánh mắt Âm Hồn thượng nhân sáng lên:

- Nói như vậy, vào thời điểm đó Dương Phàm không rảnh phân thân, chúng ta có thể nhân cơ hội chạy trốn. Mà Nội Hải khôn cùng vô tận, chỉ cần trốn đi, hẳn muốn tìm chúng ta cũng không dễ dàng.

Huyền U Ma Quân gật đầu:

- Chính là kế này. Thời gian ta ở Vĩnh Hằng Đảo khá dài. Nội Hải chí cường giả mỗi trăm năm đều tụ hội vào thời điểm đó. Cho nên

Quả nhiên, hai người ở lại trong động phủ hơn nửa tháng đều không có động tĩnh gì.

Đến một ngày, sư huynh đệ hai người ngẩng lên ra động phủ, vô thanh vô tức chuồn ra Vĩnh Hằng Đảo.

Một hơi bay ra mấy vạn dặm, Huyền U Ma Quân khẽ thở một hơi, hẳn cũng không cảm thấy dấu hiệu bị đuổi theo dấu.

- Xem ra, Nội Hải chí cường giả đều đi tụ hội, khiến chúng ta may mắn tránh được một kiếp.

Âm Hồn thượng nhân thở phào một hơi.

- Vậy sao? Thạch mã chờ các người đã lâu

Một giọng nói lạnh băng tận xương tủy từ bên cạnh Âm Hồn thượng nhân truyền đến.

Cái gì?

Âm Hồn thượng nhân sắc mặt đại biến, phát hiện phía sau mình trống rỗng xuất hiện một thanh niên ma đạo ma khí âm u.

- Là người Thạch Thiên Hàn.

Âm Hồn thượng nhân cả kinh thất sắc, thân hình cấp tốc nhoáng lên.

Ba

Trong không khí ma quang chấn động, Thạch Thiên Hàn như bóng theo hình cách không một chưởng đánh nát thân thể hắn, lập tức ngã xuống đương trường.

Huyền U Ma Quân vẽ mặt kinh hãi, không phải bởi vì thực lực đối phương.

Luận thực lực, hắn thân là tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn, không kém nhiều so với đối phương.

Điều hắn chân chính khó hiểu chính là đối phương làm sao trống rỗng xuất hiện tại phía sau Âm Hồn thượng nhân.

- Huyền U Ma Quân sao? Hôm nay để Thạch mã tiễn người về Tây thiên.

Thân hình Thạch Thiên Hàn nhoáng lên một cái, ma khí cuộn cuộn ép tới, triển khai đại chiến kinh thiên với Huyền U Ma Quân nhân vật phong vân Nội Hải.

Chiến đấu một lát, Huyền U Ma Quân không địch lại, lập tức chạy trốn. Nhưng mà Thạch Thiên Hàn có Tường Vân Nga, tốc độ nhanh hơn hẳn, bất kể thi triển loại bí thuật nào đều không thể bỏ chạy.

Càng làm Huyền U Ma Quân bất an chính là, hắn mơ hồ cảm giác bộ dáng dư sức của Thạch Thiên Hàn trong khi chiến đấu, khóe miệng dường như còn chứa vài tia đùa cợt.

Hắn thâm hạ quyết tâm, hôm nay chỉ có không tiếc giá nào cũng phải thương nặng đối phương, mới có thể giành một đường hy vọng sinh tồn.

Đột nhiên, hắn hít sâu một hơi, khí âm tà tím thẫm quanh thân tăng vọt, trong mắt lóe lên hàn quang u hồng, trong tay tế ra một ngọn ma hỏa lớn bằng chậu rửa mặt như Hồng liên nổ rộ.

Đây đúng là tuyệt kỹ thành danh của hắn, Huyền U Ma Liên Hỏa một trong mười đại Chân Hỏa Ma Diễm Nội Hải.

Hỏa này vừa ra, ngay cả chí cường giả bình thường cùng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Ma hỏa yêu dị kia bốc lên khí tức kinh hãi linh hồn, "phốc" một tiếng, ép tới Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn cảm thấy một cỗ nguy cơ thản nhiên, nhưng mắt lại lộ trào phúng, cười lạnh nói:

- Nếu là Long Túc Sĩ Kim Diễm, có lẽ còn có tư cách cùng ta liều mạng

Tiếng nói vừa dứt, trên người Thạch Thiên Hàn bỗng bùng lên ma diễm cao hơn trượng. Một đoàn ma diễm u ám mang theo một trang tim đập rõ ràng hiện lên trong lòng bàn tay.

Nơi trung tâm u ám ma diễm kia không ngờ có bốn vệt u quang quỷ dị, lúc sáng lúc tối làm cho người ta kinh hãi run gan.

Thình thịchThình thịchThình thịch

Con người của Huyền U Ma Quân co rụt lại, linh hồn run rẩy, một tia sợ hãi trên mặt lan tràn, cực kỳ sợ hãi:

- Tứ U Ma Diễm

645. Chương 629: Chí Cường Tụ Hội

Huyền U Ma Quân kinh sợ hô thành tiếng, trên mặt sợ hãi tuyệt vọng lan tràn, linh hồn run lên một hồi.

Thình thịchThình thịchthình thịch

Bốn vệt u quang nơi trung tâm ma diễm lúc sáng lúc tối nhảy lên theo quy luật, hiểu rõ thiên địa.

Giờ khắc này, trong phạm vi trăm dặm, linh hồn vô số sinh linh run rẩy theo nhịp nhảy lên kia.

Một cỗ khí tức hủy diệt tử vong từ trong Tứ U Ma Diễm bùng nổ.

Ngay sau đó, ma diễm lớn bằng bàn tay trong tầm nhìn khuếch trương thành vực sâu không đáy phạm vi mấy chục trượng, tối đen khủng bố lập tức nuốt hết Huyền U Ma Liên Hỏa xếp trong Top 10 Nội Hải.

Phốc!

Thân thể Huyền U Ma Quân cứng đờ, tâm thần bị thương nặng, phun ra một búng máu.

Hắn còn không kịp chạy trốn, trong vực sâu tối đen kia truyền ra một cỗ lực hút cực mạnh nhanh chóng hút hắn vào trong.

- A

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của Huyền U Ma Quân truyền khắp vùng hải vực này lập tức lại ngưng bật.

Nếu Tam U lão ma không chết, nhìn thấy uy lực Tứ U Ma Diễm giờ phút này không biết có cảm xúc gì.

Hô

Vực sâu tối đen vô hạn kia lại hóa thành Tứ U Ma Diễm lớn bằng bàn tay. "Thình thịch" rung động trong tay Thạch Thiên Hàn,

- ồ, vừa rồi cái loại cảm giác này

Thạch Thiên Hàn không chế Tứ U Ma Diễm, đột nhiên có một loại ảo giác kỳ dị.

Ngay khoảnh khắc Tứ U Ma Diễm cắn nuốt Huyền U Ma Liên Hỏa cùng Huyền U Ma Quân, hần chẳng những cảm giác uy lực ma diễm tăng lên, còn có một loại cảm giác không hiểu không nói rõ.

Vấn đề hần là ở U Minh Ma Diễm.

Thạch Thiên Hàn trầm tư một lát, nghĩ không ra nguyên do.

Bá

Bỗng nhiên, hần hư không biến mất, dường như chưa từng xuất hiện ở nơi đây.

Nhưng là tu sĩ qua lại phụ cận Vĩnh Hằng Đảo rất nhiều vẫn như cũ có không ít người nhìn thấy cảnh tượng kinh hồn vừa rồi.

Cùng lúc đó, ở một bên khác giống như Huyền U Ma Quân phỏng đoán. Nội Hải chí cường giả bắt đầu tụ hội trăm năm một lần.

Lúc này, Dương Phàm rời động phủ, cùng đi với Hồ Phi.

Vì không để Vân Vũ Tịch chịu cô đơn, Dương Phàm cho viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng Hàn Lưu Ly biến thành cô bé áo lam bầu bạn.

Không lâu, hai người Dương Phàm hội hợp Thiên Thu Vô Ngân, đi mật địa Vĩnh Hằng Đảo.

Về phần Khổng Tước Vương, nghe nói mấy ngày trước đã cùng mấy vị Yêu Tôn khác của yêu tộc tụ hội.

- Thiên Thu tông sư. Cường giả nội hải như mây trên trời, điều kiện linh khí không kém, trong lịch sử hần nên xuất hiện không ít Hóa Thần kỳ. Mà Thiên Cầm Nội Hải hiện giờ, cường giả Hóa Thần hần không chỉ một mình Bất Tử Tiên Sinh chứ?

Dương Phàm dò hỏi.

- Truyền thuyết không giả. Trong lịch sử không thiếu Hóa Thần.

Thiên Thu Vô Ngân gật gật đầu:

- Về phần linh khí không tồi chỉ là tương đối với khu vực bình thường, trên thực tế, lấy trạng huống linh khí nơi này, tu luyện đến Nguyên Anh đỉnh trên cơ bản là đạt đến cực hạn, có thể tấn chức Hóa Thần kỳ tự nhiên là người có kỳ ngộ lớn. Mà một khi tấn chức Hóa Thần kỳ, lấy điều kiện linh khí của Nội Hải, nếu muốn thêm một bước tăng lên, chỉ sợ không thể.

- Ý của Thiên Thu đại sư là trong Nội Hải một khi có người tấn chức Hóa Thần kỳ, chỉ sợ không ở lại lâu chỗ này, sau khi hoàn toàn thu liễm khí tức hơn phân nửa sẽ rời nơi này, đi Thánh địa tu tiên Đại Tẫn.

Ánh mắt Dương Phàm hơi sáng lên, đối với tình huống Nội Hải có thêm một bước hiểu ra.

- Phần lớn tình huống là như thế, nhưng là có một số ít ngoại lệ, tỉ như Bất Tử Tiên Sinh của Vĩnh Hằng Đảo. Tu vi hần có khả năng vượt qua Hóa Thần sơ kỳ

Thiên Thu Vô Ngân mặt không chút thay đổi, cũng là có hỏi tất đáp.

Phi hành một lát, phía trước xuất hiện một khe núi bí ẩn.

Hai người trực tiếp đi vào, ở sâu trong cốc có tầng tầng ảo trận, tu vi không đạt tới Nguyên Anh đỉnh đều sẽ bị trận pháp vây khốn.

- Thiên Thu đại sư

Đột nhiên, trong ảo trận kia truyền đến một giọng nói sang sảng chính khí.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, chỉ thấy một tăng nhân mặt tròn mặc áo cà sa vàng, chân đạp mây vàng tốc độ cực nhanh gần như trong phút chốc tới gần.

- Thì ra là Cổ Thiện Thánh Tăng.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân hơi lộ ý cười.

Cổ Thiện Thánh Tăng, một trong năm Nguyên Tôn nhân loại.

Khi Dương Phàm đánh giá người này, rõ ràng phát hiện tu vi hẳn bước nửa bước vào Hóa thần kỳ, hơn nữa toàn thân da dẻ màu đồng cổ, nổi lên hào quang vàng màu nhạt.

Lúc đối thẳng mặt người này, Dương Phàm cảm ứng được một cỗ áp lực.

Trước khi Nội Hải chí cường giả tụ hội, Dương Phàm đã thăm dò tin tức của nhiều Nội Hải chí cường giả.

Tỷ như Cổ Thiện Thánh Tăng này, cảnh giới cực cao, tu luyện công pháp Phật môn cực kỳ cao thâm, trong đó bao gồm Kim Cương Bất Hoại Thân trong truyền thuyết.

Chỉ bằng vào điểm này, thực lực của hắn liên tiếp cận Hóa Thần kỳ. Ngoài ra nghe nói Cổ Thiện Thánh Tăng này có được mấy bảo vật Phật môn, uy lực không kém truyền thừa linh bảo, thực lực gần như có thể chống lại Hóa Thần kỳ.

- Vị đạo hữu này, có phải tông sư Dương Phàm mới sinh ra gần đây của Nội Hải?

Cùng lúc Dương Phàm đánh giá đối phương, Cổ Thiện Thánh Tăng tươi cười ảm áp cùng đang đánh giá hắn, trong mắt một mảnh bình tĩnh.

- Chính là Dương mỗ, ra mắt Cổ Thiện Thánh Tăng.

Dương Phàm cùng Cổ Thiện Thánh Tăng khách sáo vài câu.

Lại phi hành về trước một lát, trong tầm nhìn dần xuất hiện một mảnh rừng xanh.

Bốn người cùng nhau tiến vào rừng, phi hành hồi lâu, sâu trong rừng hiện ra một phủ đệ như phi thúy ngọc thạch, phạm vi chừng trăm trượng.

Chăm chú nhìn Thúy Ngọc Phủ kia, Dương Phàm cảm ứng được một cỗ khí tức sinh mệnh mộc hệ.

Khi bốn người đi tới, phát hiện trước Thúy Ngọc phủ đã có sáu vị Yêu Tôn đứng chờ, Khổng Tước Vương, Thiên Dực Vương đều ở trong đó.

Thấy bốn người đi tới, Khổng Tước Vương cùng Thiên Dực Vương đi qua chào hỏi, bốn Yêu Tôn khác thần sắc hồ hững.

Dương Phàm đánh giá vài lần, phát hiện bốn yêu khác thực lực tương đương Thiên Dực Vương, hoặc là kém hơn nửa bậc, đều không đủ uy hiếp đến mình.

Mí mắt Hồ Phi nhẹ nhảy lên, hắn lập tức cảm ứng được khí tức ba viên Truyền Thừa Linh Châu, từ ba yêu Thiên Dực Vương.

Đồng thời, khí tức của viên Truyền Thừa Linh Châu thứ tư mơ hồ đến từ Thúy Ngọc Phủ này.

Về phần viên thứ sáu, thứ bảy chính đang tới gần.

Truyền Thừa Linh Châu tổng cộng bảy viên, phân biệt là: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi, Không.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ không cần phải nói, cơ sở ngũ hành lực.

Ngoài ra, Lôi Linh Châu cùng Không Linh Châu khá đặc thù.

Lôi Linh Châu là tăng phúc cho Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đối kháng cùng khắc chế thuộc tính ma đạo.

Mà Không Linh Châu khiến cho Thất Tinh Trấn Ma Kiếm có được lực lượng thần kỳ cắt qua hư không, vật ấy nghe nói rơi xuống trong tay yêu tộc, cũng không nằm trong bảy đại Yêu Tôn.

Giờ phút này bảy vị Yêu Tôn đã đến sáu vị, trong đó thực lực Khổng Tước Vương mạnh nhất. Nàng thân là chí cường giả phải thực lực, không có Truyền Thừa Linh Châu nhưng vẫn như trước hơn bốn yêu khác một bậc.

Nhân loại năm vị Nguyên Tôn, Thiên Thu Vô Ngân, Cổ Thiện Thánh Tăng, Dương Phàm đã tới ba vị, còn thiếu hai vị.

Vút

Đúng lúc này, một đạo hỏa quang từ phía chân trời xẹt tới, một đạo sĩ hồng bào chân đạp mây lửa hạ xuống trước Thụy Ngọc Phủ.

- Hỏa Vân tán nhân.

Cổ Thiện Thánh Tăng tiến lên chào hỏi.

Hỏa Vân tán nhân nhìn qua thực hiền hòa, tính cách ngay thẳng, đã cùng gặp mặt Thiên Thu Vô Ngân, Dương Phàm.

Hắn nhìn Dương Phàm thêm vài lần, tán thưởng nói:

- Trong tu sĩ nhân loại chúng ta, có thể xuất hiện cường giả như Dương đạo hữu, thật là may mắn vạn phần.

Đồng thời hắn cũng liếc mắt nhìn Hồ Phi một cái, không nói gì.

Hồ Phi rõ ràng cảm ứng được Hỏa Linh Châu trong cơ thể hắn.

Cứ như vậy, nhân loại năm vị Nguyên Tôn tổng cộng đã tới bốn vị. Truyền Thừa Linh Châu có sáu cỗ khí tức đều ở khu vực này.

- Nguyên Tôn nhân loại đều đến đông đủ rồi.

Thiên Thu Vô Ngân khẽ gật đầu.

Dương Phàm cảm thấy nghi hoặc, không phải còn có Thác Thiên Ma Vương sao?

Lúc trước trong năm vị Nguyên Tôn nhân loại Thác Thiên Ma Vương là có thể tranh phong với Thiên Thu Vô Ngân.

Có lẽ nhìn ra sự nghi hoặc của Dương Phàm, Cổ Thiện Thánh Tăng thở dài:

- Thác Thiên Ma Vương đã xóa tên khỏi năm vị Nguyên Tôn nhân loại.

- Cái gì? Không ngờ có việc này?

Dương Phàm kinh ngạc vô cùng.

Lúc này hắn cùng nhớ lại, ngày ấy lúc trải qua Ma Vân Thành, cảm giác là lạ, hơn nữa không thấy Thác Thiên Ma Vương hiện thân.

Hắn vừa định tiếp tục hỏi, tiếng xé gió lại truyền đến, một đạo kim sắc huyền quang từ phía chân trời chợt lóe mà qua, hạ xuống trước Thụy Ngọc Phủ.

Giờ khắc này, Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được một cỗ long khí, không phải long khí bình thường.

Kim sắc huyền quang kia thu lại, một trung niên kim bào đầu có hai sừng xuất hiện trong trận doanh bảy đại Yêu Tôn.

- Kim Giao Vương, người rốt cục tới.

Trong mắt Thiên Dực Vương lộ ra vẻ vui mừng.

Mấy vị Yêu Tôn khác đều chào hỏi, hết sức cung kính với Kim Giao Long.

Dương Phàm lập tức lưu ý Kim Giao Long, hai mắt hơi nheo lại, thầm nghĩ khó trách tu vi Kim Giao Long này không đến Hóa Thần có thể danh chấn Nội Hải, xếp vào hạng nổi bật trong mười hai vị chí cường giả.

Từ trên người Kim Giao Long, hắn cảm ứng được một cỗ khí tức của Chí Bảo Long Khí.

Tuy rằng không thể xác định đối phương có được Chí Bảo Long Khí hay không, nhưng là ít nhất từng tiếp xúc Chí Bảo Long Khí.

”Không nghĩ tới, nơi Nội Hải này cũng có bóng dáng Chí Bảo Long Khí”.

Dương Phàm hơi lộ dị sắc.

Sau khi Kim Giao Long đứng vào trận doanh yêu tộc, bảy đại Yêu Tôn tề tụ, khí thế tăng nhiều, mơ hồ đè ép bốn Nguyên Tôn nhân loại một bậc.

Về phần Hồ Phi, trước mắt tạm thời bị xem nhẹ, một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng không bị mọi người đặt trong mắt.

Thấy vậy, sắc mặt Hỏa Vân tán nhân khê biến, có chút bất mãn.

Nhưng là yêu tộc có bảy vị Yêu Tôn, thực lực tổng hợp vượt qua bên này lại là chuyện thật không thể chối cãi.

Trước kia có Thác Thiên Ma Vương, miễn cưỡng có thể ngang hàng, hiện tại chỉ sợ khó khăn.

Cảm nhận được bảy vị Yêu Tôn khiêu khích, trong con ngươi không hề bận tâm của Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên thoáng hiện một tia hàn quang, hào quang ba màu bỗng nhiên run lên.

Đột nhiên, một cổ uy áp kinh thế chợt đánh tới, mơ hồ chỉ nghe ”Ầm” một tiếng, bảy vị Yêu Tôn nhất tề biến sắc.

- Ha ha ha Thiên Thu Vô Ngân, trăm năm không gặp, cảnh giới linh hồn của ngươi không ngờ đạt tới cảnh giới như thế.

Kim Giao Vương chính diện nhìn thẳng Thiên Thu Vô Ngân, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

- Trăm năm trước, ngươi còn có lực đánh một trận với ta, hiện giờ không hề ý nghĩa.

Thiên Thu Vô Ngân thản nhiên nói.

Kim Giao Vương nghe vậy, sắc mặt thoáng ngưng, nhưng không thể không thừa nhận sự thật này.

Dương Phàm cảm nhận được tinh thần oai mà Thiên Thu Vô Ngân vừa rồi phát ra, cả kinh thất sắc. Linh Hồn cảnh giới của hắn chỉ sợ đạt tới Hóa Thần Trung Kỳ trở lên.

Trong những người đã gặp, trừ bỏ Hà Lạc thần bí, Tần Quang Đức không rõ chi tiết chân chính ra, chỉ sợ không người nào có thể mạnh hơn Thiên Thu Vô Ngân.

Nếu không sử dụng Bán Thiên Nhân, Dương Phàm tự nghĩ kém hơn Thiên Thu Vô Ngân một bậc.

- Bảy Yêu Tôn cùng Nguyên Tôn nhân loại đã tới đây, còn chờ người nào nữa?

Lúc này Dương Phàm sinh lòng nghi hoặc.

- Còn có một người.

Giọng điệu Thiên Thu Vô Ngân ngưng trọng hiếm thấy.

Còn có một người?

Dương Phàm hơi giật mình, là ai có thể khiến Thiên Thu Vô Ngân trịnh trọng như thế?

Chờ nửa ngày, đột nhiên Hồ Phi hô thấp:

- Gần rồi gần rồi

Dương Phàm tự nhiên biết, là viên Truyền thừa Linh Châu thứ bảy - Không Linh Châu.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Bávút!

Một dải màu bạc đột nhiên trống rỗng thoáng hiện ở trước Thúy Ngọc phủ, cùng với một tia dao động không gian rất nhỏ.

Một nam tử ngân bào thon dài tao nhã, hiện hình với phương thức quỷ thần khó lường.

Khoảnh khắc hiện thân, một cỗ khí tức cường đại vượt qua tất cả Yêu tồn tại đây tràn ngập toàn trường.

Cỗ khí tức này cao cao tại thượng, đến từ thượng cổ huyết mạch truyền thừa, áp lực toàn trường, thậm chí trực tiếp áp chế tinh thần oai của Thiên Thu Vô Ngân.

- Tham kiến Đằng Linh Vương.

Bảy vị Yêu Tôn nhất tề thi lễ tham kiến.

Dương Phàm chẳng những phát hiện tu vi người này tấn chức Hóa Thần, càng thêm đáng sợ chính là cỗ khí tức chỉ có thần thú mới có từng cảm ứng được trên người Linh Nguyệt.

Hóa Thần kỳ, Không gian thần thú, Đằng Linh Xà Vương.

Giờ khắc này, nhân vật chân chính siêu việt chí cường giả của Thiên Cầm Nội Hải vạch trần cái khăn che mặt thần bí

646. Chương 630: Bảng Chân Hỏa Ma Diễm

Bảy vị Yêu Tôn chí cao vô thượng của Nội Hải nhất tề thi lễ với nam tử ngân bào thon dài tao nhã kia, ánh mắt cung kính vô cùng, ngay cả Kim Giao Vương thực lực cường đại đều không ngoại lệ.

Khoảnh khắc nam tử ngân bào hiện thân, một tia dao động không gian rất nhỏ thoáng hiện, khí tức cường đại đáng sợ kia tràn ngập toàn trường khiến cho Nội Hải chí cường giả chấn động tâm thần.

Dương Phàm từ trên người Đằng Linh Vương cảm nhận được một cỗ khí tức độc đáo độc nhất vô nhị với Linh Nguyệt, lập tức đoán ra người này hẳn là thần thú Đằng Linh Xà, chỉ sợ có chút quan hệ với Linh Nguyệt.

Về tu vi, Đằng Linh Vương đạt tới Hóa Thần sơ kỳ, ồ áp mọi người toàn tràng một bậc. Luận thiên phú, hẳn có thiên phú không gian của thần thú, vượt xa bảy vị Yêu Tôn.

Cho nên, khi hắn hiện thân, bảy vị Yêu Tôn nhất tề chào hỏi, mấy Nguyên Tôn nhân loại đều bảo trì trầm mặc.

Mà Hồ Phi vẻ mặt khó hiểu, kinh nghi không chừng nhìn Đằng Linh Vương. Hắn từ trên người đối phương cảm nhận được một cỗ khí tức cùng loại Truyền Thừa Linh Châu nhưng lại có điều khác biệt.

Chủ nhân bảy viên Truyền Thừa Linh Châu đều ở quanh đây.

Bên phía nhân loại phân biệt là: Hồ Phi, Hỏa Vân tán nhân, cùng với Bất Tử Tiên Sinh chưa từng lộ diện.

Bên phía Yêu Tộc có bốn viên nắm giữ trong tay bốn Yêu Tôn Thiên Dực Vương.

Bảy viên Truyền Thừa Linh Châu đến từ Thượng Giới Tiên Khí đều có chủ nhân phi thường rõ ràng, không có khả năng xuất hiện viên thứ tám, cho dù có cũng không phải từ trên Tiên Khí.

- Thiên Thu Vô Ngân, nhiều năm không thấy, thực lực lại tăng trưởng. Tiếp qua một hai trăm năm, Nội Hải chẳng phải là không người có thể địch nổi ngươi?

Con người màu bạc của Đằng Linh Vương hơi co rút lại, đánh giá đầu tiên là Thiên Thu Vô Ngân.

- Đằng Linh Vương quá khen. Người thân là Không gian thần thú, có được Không Linh Châu, dĩ nhiên toàn bộ Đồng Thắng Đại Lục, trừ khi là tu sĩ cao nhất Thông Thiên tam giai hiện thân, nếu không thực lực đủ mạnh mấy đi nữa cũng không đủ uy hiếp đến các hạ.

Thiên Thu Vô Ngân giọng điệu lạnh nhạt.

Hắn đối với Đẳng Linh Vương không nhiều hứng thú, tranh phong cùng Không gian thần thú, ai cũng không chiếm được tiện nghi, hưởng chỉ đối phương chiếm cứ ưu thế thật lớn về tu vi.

Vào lúc khí thế mạnh mẽ áp đảo toàn trường, ánh mắt Đẳng Linh Vương lần lượt đảo qua mấy Nguyên Tôn nhân loại khác, ở trên mặt Dương Phàm lưu lại một chớp mắt, trong mắt chợt lóe ngân quang:

- Các hạ chính là Dương Phàm, Nội Hải chí cường giả mới quật khởi?

- Chính là Dương mỗ, ra mắt Đẳng Linh Vương.

Dương Phàm hơi chấp tay thi lễ.

Khoảnh khắc bị Đẳng Linh Vương nhìn kỹ, hắn cảm thấy một cỗ áp lực đáng sợ, có một loại cảm ứng uy hiếp khó phòng bị.

Trong phút chốc, Dương Phàm Hồn Căn nắm trong tay đại địa, cảnh giới Bán Thiên Nhân khiến cho toàn thân hắn phẳng phất hòa hợp với thiên địa chung quanh làm một thể làm cho người ta có một loại cảm giác vô lực không biết đánh vào đâu.

Trong con ngươi bạc của Đẳng Linh Vương hiện lên một tia kinh ngạc, chợt khôi phục bình tĩnh nói:

- Nguyệt nhi từng nói tới người.

Dương Phàm cười cười, không nói gì, hắn đương nhiên biết đối phương muốn nói đến Linh Nguyệt.

Đánh giá xong Dương Phàm, Đẳng Linh Vương lại nhìn chằm chằm Hồ Phi một lát, ánh mắt đột nhiên run lên, hơi chút động dung.

Hồ Phi bị hắn nhìn chằm chằm, cảm nhận áp lực chưa từng có, cũng không chịu yếu thế, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhưng là không dám chửi ra miệng.

Trước khi Đẳng Linh Vương buông xuống Thúy Ngọc Phủ, bảy vị Yêu Tôn, mấy vị Nguyên Tôn nhân loại đều tới, bảy viên Truyền Thừa Linh Châu đều ở gần đây.

Đẳng Linh Vương là một người cuối cùng phải đợi, như vậy tụ hội Nội Hải chí cường giả, nhân số đã tới đông đủ, người phải tới đều đã tới.

Giờ phút này, chỉ đợi Thúy Ngọc Phủ này mở ra, chủ nhân thần bí Vĩnh Hằng Đảo Bất Tử Tiên Sinh hiện thân/

- Lão bất tử này chẳng lẽ còn muốn cho chúng ta chờ đợi thêm ư?

Đẳng Linh Vương nghiêng người nhìn phía Thúy Ngọc Phủ kia, trong mắt có vài tia bất mãn.

Đột nhiên, hắn lạnh nhạt cười:

- Các vị, Linh mỗ đi trước một bước.

Vừa dứt lời, tại chỗ ánh bạc lóe lên, thân hình Đẳng Linh Vương biến mất.

Ông -

Trước Thúy Ngọc Phủ kia nhộn nhạo lên một vầng sáng gọn xanh biếc, "ầm" một tiếng Đẳng Linh Vương bắn ngược ra ngoài.

Mọi người lộ vẻ kinh ngạc, Chủ nhân Thúy Ngọc Phủ này quả thực thần bí khó lường, bố trí cấm chế ngay cả Đẳng Linh Vương đều bị cản trở.

Cái gì?

Trong mắt Đẳng Linh Vương lóe dị quang, chợt cười lạnh nói:

- Hay cho Bất Tử Tiên Sinh người, cho rằng cấm chế này có thể ngăn cản ta sao?

Hắn vừa chuẩn bị thi triển bí thuật, lên vào trong phủ thì đột nhiên thấy đại môn Thúy Ngọc Phủ kia mở ra, từ bên trong một đồng tử mười hai, mười ba tuổi đi ra.

Đồng tử này ánh mắt sáng ngời, chất phác vô cùng, nhìn thấy mọi người nhưng cũng không chút sợ sệt.

- Các vị đại nhân, chủ nhân nhà ta cho mời.

Đồng tử chấp tay thi lễ với mọi người.

Dương Phàm tùy ý nhìn thoáng qua, ánh mắt đột nhiên thoáng ngưng. Đồng tử nho nhỏ này dĩ nhiên là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ?

Nhưng hắn lại nhìn kỹ, đối phương mặc dù nhìn như mười hai mười ba tuổi, bộ dạng hồn nhiên ngây thơ nhưng thực tế tuổi hơn hai trăm.

Thấy vậy, hắn thật ra tắc lưỡi lấy làm kỳ. Loại công pháp phản lão hoàn đồng này, Dương Phàm cũng chỉ vờn vờn được biết qua sách cổ.

Toàn tràng tổng cộng mười ba người theo đồng tử đi tới Thúy Ngọc Phủ.

Bên phía yêu tộc đi trước do Đằng Linh Vương dẫn đầu, sau đó là đám người Kim Giao Vương.

Bên phía nhân loại đi phía sau, Dương Phàm cùng Hồ Phi ở cuối cùng.

- Chờ một chút!

Đột nhiên Kim Giao Vương quát lạnh một tiếng, ánh mắt dừng trên hai người Dương Phàm, càng chuẩn hơn là Hồ Phi.

- Các hạ có gì chỉ bảo?

Dương Phàm cảm ứng được địch ý của hắn.

- Nội Hải chí cường giả, tụ hội trăm năm một lần tại Vĩnh Hằng Đảo, chỉ có chí cường giả chân chính mới có thể tham gia.

Kim Giao Long lạnh lùng cười, chợt đưa ngón tay chỉ Hồ Phi:

- Người này ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa đạt tới, có tư cách gì vào tham dự?

Chúng Yêu Tôn nghe vậy nhất tề gật đầu, mấy Nguyên Tôn nhân loại khẽ biến sắc mặt.

- Tiểu thí yêu, Hồ gia muốn tới thì tới, liên quan chó gì đến ngươi.

Hồ Phi nổi giận lôi đình, cả người lông khỉ dựng đứng, nhe răng trợn mắt, hai tay vung loạn với Kim Giao Long, làm nhục trắng trợn.

Tiểu thí yêu?

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ thấy trong mắt Kim Giao Long lóe ra hàn quang lạnh băng, khiến nhiệt độ bốn phía đột nhiên giảm mạnh.

Sáu Yêu Tôn còn lại hơn phân nửa là bộ dạng xem kịch vui.

Đằng Linh Vương muốn nói lại thôi, chung quy không ngăn cản.

- Kim Giao Long, muốn đả thương bằng hữu của ta, trước qua một cửa của Dương mỗ.

Dương Phàm lạnh lùng cười, bước lên một bước, trên người dâng lên một cỗ khí tức to lớn trầm trọng như núi, chắn trước mặt Hồ Phi.

- Dương Phàm? Chỉ bằng ngươi một chí cường giả mới quật khởi cũng muốn mang người đi vào?

Trong mắt Kim Giao Long lộ ra trào phúng, có một cỗ địch ý không hiểu với Dương Phàm.

- Thì tính sao?

Dương Phàm không mảy không nhạt nói:

- Ngươi cũng không phải chủ nhân phủ đệ này, có tư cách gì nhúng tay việc này?

- Tốt, tốt, tốt. Tiểu tử ngươi càn rỡ. Trăm năm trước ở Thiên Lan điện, nghe nói Khai Quang Tịnh Thế Diễm của người chiến thắng Long Túc Sí Kim Diễm của tôn nhi ta, liền tự xưng là vị trí thứ nhất bảng Chân Hỏa Ma Diễm Nội Hải đối chủ. Có việc này hay không?

Kim Giao Long đột nhiên bỏ qua Hồ Phi, nhưng lại nhìn chằm chằm Dương Phàm.

Mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai Kim Giao Long này muốn tìm về mặt mũi.

- Thứ nhất bảng chân hỏa Ma Diễm, Dương mỗ không dám cam đoan. Nhưng là nếu chỉ Long Túc Sí Kim Diễm kia của ngươi, Dương mỗ tự nghĩ hơn một bậc.

Dương Phàm thần sắc hồ hững, thái độ cực kỳ cứng rắn.

Nếu cố ý gây sự, làm sao hấn lại khách khí?

Nghe nói lời ấy, mọi người tại đây kinh ngạc vô cùng, đa phần đều là ánh mắt nghi ngờ nhìn phía Dương Phàm.

Từ trước tới nay, Long Túc Sí Kim Diễm đứng thứ nhất bảng chân hỏa Ma Diễm Nội Hải, chúng chí cường giả cũng không ý kiến, ngay cả Thiên Thu Vô Ngân, Đằng Linh Vương cũng không nghi ngờ.

Công pháp thần thông có riêng biệt, cũng không phải từng cường giả đều có Chân Hỏa Ma Diễm cường đại nghịch thiên.

Hỏa Vân tán nhân cùng Cổ Thiện Thánh Tăng đều là Nguyên Tôn nhân loại, trong mắt đều lộ vẻ kinh nghi. Đường như cũng đều cảm thấy được Dương Phàm có chút tự phụ ngông cuồng.

- Ha ha ha! Vậy có gì khác nhau? Long Túc Sí Kim Diễm xếp thứ nhất Nội Hải, nếu ngươi tự xưng có thể thắng một bậc, có khác gì tự xưng thứ nhất.

Kim Giao Long ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng rồng ngâm chấn động phạm vi trăm dặm, quanh thân bùng lên một vòng kim diễm, uy lực cường đại bao phủ toàn trường, cực nóng khủng bố khiến chí cường giả gần đó đột nhiên thấy linh hồn bị bỏng.

Đồng thời, uy thế tộc Chân Long sinh ra áp bách khó tin càng có thể hư nhược tinh thần ý chí đối phương ở một trình độ nhất định.

Giờ khắc này, Kim Giao Long đứng đầu bảy Yêu Tôn Nội Hải bày ra uy thế cường đại này, Yêu Tôn khác cùng Nguyên Tôn đều tránh ra.

Hồ Phi nắm chặt hai tay, hơi hơi run lên, cũng lui ra một bên, Đối với Dương Phàm hắn có niềm tin to lớn.

Nhưng là đối thủ trước mắt lại là đứng đầu Yêu Tôn Nội Hải, thực lực cường đại hơn Thiên Dực Vương không chỉ gấp đôi, hoàn toàn có năng lực khiêu chiến Hóa Thần.

Giờ phút này, ở lối vào Thụ Ngọc Phủ chỉ còn lại Dương Phàm cùng Kim Giao Long giằng co.

Thần sắc hai người ngưng trọng vô cùng, trong lòng cũng không nắm chắc tuyệt đối.

Kim Giao Long mặc dù không biết uy lực chân chính của Khai Quang Tịnh Thế Diễm nhưng là theo Kim Giao Tiểu Long trình bày, lúc trước dưới tình huống cùng cấp bại bởi Dương Phàm cũng là sự thật.

Mà giờ phút này Kim Giao Long giằng co cùng Dương Phàm, cực kỳ tương tự tình hình ngày trước.

Lúc trước ở Thiên Lan điện, Kim Giao Tiểu Long cấp bốn đỉnh, Dương Phàm Uẩn Chứng hậu kỳ.

Mà nay Kim Giao Vương Hóa Hình kỳ đỉnh, Dương Phàm Diễn Căn hậu kỳ.

Yêu Tôn, Nguyên Tôn khác tại đây âm thầm giật mình, không nghĩ tới Nguyên Tôn nhân loại mới sinh ra này thực lực đạt tới trình độ có thể sánh ngang Kim Giao Vương.

Phốc

Kim Giao Long đột nhiên há mồm, phun ra một đoàn ngọn lửa màu vàng cực nóng, trong nháy mắt cả khu vực dường như bị nén ép vụn vụn, một cỗ long tức oai đi trước đập vào mặt khiến linh hồn Dương Phàm hơi cứng đờ.

Yêu Tôn Nguyên Tôn còn lại thần sắc chấn động, cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của ngọn lửa này, chỉ sợ không thể chính diện chống đỡ.

Mà Long Túc Sí Kim Diễm này dường như có một loại uy hiếp tập trung khu vực, khó thể trốn tránh.

Dương Phàm không chút chịu kém, trong tay hiện lên một đoàn quang diễm lục nhật mông lung, trong phạm vi vài chục dặm thiên địa Sinh Linh Chi Khí chìm trong rung động, trên đỉnh đầu lại sinh ra một đoàn linh quang trong suốt.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân lộ vẻ kỳ dị, âm thầm gật đầu.

Ông Phốc

Đột nhiên, trong mắt hai người lóe thần quang, ngọn lửa màu vàng mang theo long tức khủng bố như mặt trời cùng quang diễm mông lung màu lục nhật trong suốt va chạm cùng một chỗ.

Hư không bốn phía chấn động, hai đại chân hỏa va chạm đan xen cùng một chỗ.

Giờ khắc này thời gian phẳng phất như đọng lại, động tác của hai đoàn chân viêm trong mắt từng chút quay chậm.

Tại tràng phần đông chí cường giả hít thở khó khăn.

Vù vù

Long Túc Sí Kim Diễm phóng ra kim quang màu lửa trăm trượng, giống như kim long cắn nuốt thiên địa, khí tức cháy bỏng kia lan tràn toàn bộ Thụý Ngọc Phủ.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm của Dương Phàm lập tức bị nuốt hết, bên ngoài thân ngưng kết một tầng lửa đỏ. Hồn Cẩn chỉ cảm thấy một cỗ nóng cháy khó chịu, bốn phía phủ đệ chất liệu kỳ dị và nền đất cũng có xu thế tan chảy.

Thấy tình cảnh này, chúng Yêu Tôn lộ vẻ cười nhạo, chỉ có trong mắt phượng của Khổng Tước Vương biểu lộ một tia không đành lòng.

Tuy nhiên ngay sau đó, chỉ thấy khu vực bị kim quang màu lửa nuốt hết, vô số đốm lửa màu trắng chớp lóe.

Chợt ngọn lửa màu vàng như mặt trời bốn phía từng chút héo rũ, sắc mặt Kim Giao Long cứng đờ, trong mắt thoáng hiện hoảng sợ, kiệt lực không chế chân viêm chống cự.

Về trào phúng cùng tươi cười trên mặt Yêu Tôn khác đang xem cuộc chiến, cũng lập tức động lại.

647. Chương 631: "kế Hoạch Phong Ma"

Cảnh tượng trước mắt phẳng phất như cảnh tượng tiêu điều bước sang mùa thu đông.

Nó cũng giống như một loại quy luật vạn vật thiên nhiên phát triển.

Giờ khắc này, trong mắt tông sư Thiên Thu Vô Ngân nở rộ luồng sáng kỳ dị, chân chính động dung.

Lấy trình tự cùng cảnh giới của hắn có thể thăm dò đến ý nghĩ thâm ảo huyền diệu của Khai Quang Tịnh Thế Diễm của Dương Phàm.

So sánh hai bên, trong mắt các Yêu Tôn khác đầy rung động, chỉ vẻn vẹn là uy lực đáng sợ của Khai Quang Tịnh Thế Diễm không ngờ có thể chống lại Long Túc Sí Kim Diễm thứ nhất Nội Hải, thậm chí xoay chuyển thế cục, chiếm thế thượng phong.

Trong mắt Kim Giao Vương thoáng hiện vẻ hoảng sợ, vận chuyển long nguyên cả đời, cùng quán chú long khí vào trong chân hỏa.

Đột nhiên, Long Túc Sí Kim Diễm vừa như đóa hoa héo rũ lại nở rộ ánh sáng chói lọi như mặt trời mới mọc, khiến sắc mặt Yêu tôn tại tràng dụ đi vài phần, âm thầm gật đầu: Chung quy là chân hỏa đệ nhất Nội Hải, căn cơ thâm hậu cỡ nào.

Nhưng mà bọn họ cũng không thả lỏng được bao lâu, mặt trời có chói lọi đến đâu cũng có lúc lặn, đóa hoa xinh đẹp chung quy có lúc héo tàn.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm chỉ vịn vịn bị áp chế một hô hấp rồi lại khiến Long Túc Sí Kim Diễm héo rũ ảm đạm.

Ở trước quy luật tự nhiên, hết thảy mọi thứ cường thịnh cường đại đều không thể duy trì được lâu.

Còn nữa, luận lực kéo dài, ai có thể sánh được với Dương Phàm?

Trong lòng Kim Giao Vương rốt cục sinh ra một loại sợ hãi vô lực, khó trách ngày đó Kim Giao Tiểu Long lại bại bởi người này, hiện tại xem ra đều không phải ngẫu nhiên.

Tỷ đấu giữa chân hỏa Ma Diễm cũng không có nhiều hoa lệ như trong tưởng tượng, thực lực căn cơ mới là căn bản nhất.

Rất hiển nhiên, giờ phút này Long Túc Sí Kim Diễm đệ nhất Nội Hải, địa vị rất cực đã bị dao động.

Mặc dù còn không phân thắng bại, nhưng dĩ nhiên đã lộ ra thế bại.

Trên trán Dương Phàm có một tia mồ hôi, sắc mặt ngưng trọng, toàn lực khống chế Khai Quang Tịnh Thế Diễm, hơi chút run rẩy.

Trong mắt Kim Giao Vương đầy vẻ hoảng sợ, nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt.

Mắt thấy hai đại chân hỏa đối kháng tới thời điểm cuối cùng.

- Dừng tay, chẳng lẽ hai người các ngươi muốn phá hủy phủ đệ của lão hủ

Một giọng nói già nua mà không mất uy nghiêm phảng phất đến từ hư không, quanh quẩn khắp rừng cây.

Giờ khắc này, trong rừng cây một mảnh quang ba màu lục nhộn nhạo, một cỗ áp lực cường đại kinh thế từ trên trời giáng xuống làm cho tâm thần mọi người trước Thúy Ngọc Phủ rung chuyển, sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Dương Phàm cùng Kim Giao Vương chấn động tâm thần, chỉ thấy trong hư không kéo dài ra vô số mạn đăng màu xanh biếc như nước lũ tách hai người ra.

Chợt một cỗ tinh thần uy áp chưa từng có giáng xuống, thân hình Kim Giao Long nhoáng lên một cái "Bịch bịch" lùi ra vài bước, kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt hơi trắng linh hồn bị tổn thương rất nhỏ.

Dương Phàm Hồn Căn trong phút chốc dung nhập đại địa, nắm trong tay nửa thiên địa, hai chân giống như mọc rễ, chặt chẽ cố định trên mặt đất.

Chủ nhân thanh âm già nua kia chưa chân chính lộ diện đã tách rời hai chí cường giả, thậm chí khiến Kim Giao Long bị thương nhẹ, thực lực như thể là kinh thế hãi tục cỡ nào.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng, Hồn Căn nắm trong tay nửa thiên địa, mơ hồ cảm thấy được điểm quái dị của rừng cây quanh thân.

Cường giả thần bí không biết kia dường như có thể điều động lực lượng một hệ khắp rừng cây này, khiến khu vực này hình thành một loại như lĩnh vực.

Đồng thời hấn lại lộ vẻ cổ quái:

- Thanh âm này dường như từng nghe ở nơi nào?

Thanh âm già nua kia cho hắn một loại cảm giác quen thuộc, lúc trước ở trong Thiên Lan điện, lúc Thạch Thiên Hàn chạm vào Thất Thái Linh Châu, từng bị một thanh âm ngăn cản:

- Xú tiểu tử, mau đưa hạt châu trở lại chỗ cũ.

Hơn nữa, Dương Phàm cảm giác thanh âm này không chỉ tiếp xúc một hai lần.

Hồ Phi nghe thanh âm này mặt cũng lộ vẻ nghi ngờ, có chút quen tai.

Đúng lúc này, sóng gợn màu lục quanh thân chợt tiêu tan, dung nhập vào mảnh rừng cây này.

Gần như ngay sau đó, ở một góc rừng cây, sóng gợn màu lục nhạt nhòa, trống rỗng xuất hiện một lão già áo vải hạc phát đồng nhan, thân hình hần nhẹ nhàng tự nhiên, dường như trở thành một bộ phận của rừng cây, gần như khó thể phát hiện.

- Ha ha ha! Bất Tử Tiên Sinh người thật đúng là tự đại, hiện tại mới hiện thân

Thanh âm hư vô mờ mịt từ trong miệng Đằng Linh Vương phát ra quanh quẩn trong rừng cây.

Bất Tử Tiên Sinh?

Dương Phàm ngừng thở, ngừng mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy được tu vi cảnh giới đối phương vượt qua mọi người toàn trường.

Sóng gợn màu lục biến mất, lão già áo vải hạc phát đồng nhan kia cũng lộ hình dáng, ăn mặc đơn giản sạch sẽ, thần sắc hiền hòa.

Khi Dương Phàm nhìn thấy lão già áo vải này, thân hình chấn động, khó tin nhìn chằm chằm:

- Là là người.

Hồ Phi bên cạnh cũng há hốc miệng, trợn mắt há mồm.

Trong trí nhớ, một lão Dược sư mũi đỏ vì rượu, quần áo lam lũ lưng đeo gùi thuốc, một thân khí phàm trần nồng đậm dần dần chồng lên Bất Tử Tiên Sinh phiêu dật tự nhiên này.

Tướng tá khuôn mặt giống nhau như đúc.

Có điều khác biệt chính là Bất Tử Tiên Sinh này không có mũi đỏ vì rượu, làn da trắng nõn như đứa bé, trên người có khí thế phiêu dật tự nhiên.

Rõ ràng là cùng một người.

Thần sắc Bất Tử Tiên Sinh bình thản như cười như không, liếc mắt nhìn Dương Phàm cùng Hồ Phi một cái, có chứa vài tia ý tứ khác lạ.

Cứ như vậy, Dương Phàm càng thêm khẳng định Bất Tử Tiên Sinh này chính là Đông Phương dược sư đã có duyên gặp mặt vài lần ở Bắc Tần.

Lúc ở Cực Bắc, Dương Phàm cũng từng nghe đến một truyền thuyết, từng có một vị Dược sư thần bí lam lũ tiến vào Cực Bắc Tiên vực, không biết xúc phạm cái gì bị Cực Bắc Thánh Tôn đuổi giết, lại thông dong rời đi, nghi là tuyệt thế cao nhân Hóa Thần kỳ.

Một người là chủ nhân thần bí nhất Vĩnh Hằng Đảo truyền kỳ, nhìn xuống toàn bộ Thiên Cầm Nội Hải.

Một người là lão Dược sư lam lũ mũi đỏ vì rượu lấy thái độ hèn mọn điệu thấp hành tẩu khắp nơi.

Hít sâu một hơi, vẻ khiếp sợ trên mặt Dương Phàm chậm rãi thu liễm, rung động trong lòng lại khó có thể nhanh chóng bình phục.

- Hôm nay các vị Nội Hải chí cường giả đều đúng hạn đến Vĩnh Hằng Đảo tụ hội, lão hủ cảm thấy thực vinh hạnh, mời các vị vào hàn xá.

Thân hình Đông Phương dược sư không nhanh không chậm đi dẫn đầu cùng Đằng Linh Vương sóng vai đi vào Thụ Ngọc Phủ.

Phía sau chúng chí cường giả đi theo, trong mắt phần lớn lộ ra thần sắc phức tạp sùng kính, hướng tới.

Ở mặt ngoài, bọn họ là chí cường giả, là cường giả đỉnh nhìn xuống sinh linh của Thiên Cầm Nội Hải.

Nhưng là người ngoài sao biết được ở phía trên chí cường giả còn có hai tu sĩ Hóa Thần kỳ cường đại không thể khiêu chiến.

Trong lòng Dương Phàm cùng dần hồi phục bình tĩnh. Từ sau chuyến đi Cực Bắc, Hóa Thần kỳ đối với hắn mà nói cũng không tính là quá thần bí.

Không bao lâu, dưới sự dẫn dắt của Đông Phương được sư cùng Đằng Linh Vương, các vị chí cường giả tiến vào một viên lâm tươi mát tự nhiên ở sâu trong phủ đệ.

Trong viên lâm sớm đã bố trí mười mấy cái ghế gỗ màu xanh biếc.

Những chiếc ghế gỗ này, cao nhất là hai cái ở bên trên, bên dưới có hai hàng, bên trái bảy, bên phải năm.

Đông Phương được sư cùng Đằng Linh Vương ngồi ở vị trí bên trên, còn lại hai hàng chúng Yêu Tôn, Nguyên Tôn phân biệt hai bên.

Sau khi ngồi xuống, mọi người trước tiên khách sáo vài câu.

- Tụ hội chí cường giả trăm năm một lần cũng không biết liên tục bao nhiêu năm tháng

Đông Phương được sư chậm rãi mở miệng:

- Nhưng mà lần này, bảy viên Truyền Thừa Linh Châu vẫn là lần đầu tiên hội tụ cùng một chỗ.

Nói tới đây hắn cố tình đánh mắt nhìn Hồ Phi một cái.

Ánh mắt của các chí cường giả tại đây đều dừng trên mặt Hồ Phi.

- Hừ, người này chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, sao có tư cách tham dự chí cường giả tụ hội.

Kim Giao Vương hừ lạnh nói.

- Lời ấy sai rồi.

Đông Phương được sư mỉm cười:

- Thực lực Hồ đạo hữu so với chí cường giả bình thường cũng không chênh lệch nhiều, huống chi hắn được Lôi Linh Châu chấp nhận, đối với lần này chúng ta trấn áp Địa Mạch Chi Tích có trợ giúp lớn lao.

Thấy Đông Phương được sư nói như vậy, Kim Giao Vương vẻ mặt phần nộ, giữ nguyên trầm mặc.

- Dương nhiên, lần này cũng may mắn mới đến Dương đạo hữu Nội Hải tân chí cường giả.

Ánh mắt Đông Phương được sư hướng về Dương Phàm.

- Tiên sinh quá khách khí. Người ta cũng coi như cổ nhân

Dương Phàm cười dài nói.

- Cổ nhân?

Đông Phương được sư nao nao, liếc nhìn Dương Phàm, ha ha cười, cùng hiểu mà không nói ra.

Những người khác thấy vậy đều lộ vẻ kinh ngạc. Làm sao nhìn qua Dương Phàm này cùng Bất Tử Tiên Sinh dường như nhận biết từ thật lâu.

- Vậy lão hủ sẽ không khách khí nữa.

Đông Phương được sư thu liễm ý cười, nghiêm túc nói:

- Đại hải nạn trăm năm lần trước, Dương đạo hữu ở trong Thiên Lan điện mang đến cho Nội Hải cùng sinh linh nơi đây một tai nạn và rắc rối lớn lao.

- Chỉ giáo cho?

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến U Ảnh Ma Chủ bị Thạch Thiên Hàn thả ra.

- Mọi người đều biết, nơi Địa Mạch Chi Tích sụp đổ đứt gãy bị Thiên Lan điện phạm vi mấy vạn dặm trấn áp, trong đó có một nơi ma uyên là bộ phận đứt gãy nguy hiểm nhất, bị Thượng Giới Tiên Khí trấn áp.

Đông Phương được sư nói không nhanh không chậm.

Dương Phàm nghe đến đó, cũng âm thầm gật đầu. Lúc trước ở Thiên Lan tiên phủ, tận mắt nhìn thấy tình hình Thượng Giới Tiên Khí trấn áp ma uyên kia.

- Kỳ thật, nơi bị Thiên Lan điện trấn áp còn có một nơi "tiểu ma uyên" bị Thất Linh Hồ cùng Phong Ma Long Hồn Châu trấn áp

Dương Phàm lắng lắng nghe, nhớ tới Thất Linh Hồ lúc trước, còn có Thất Thái Linh Châu trong hồ, trong lòng không khỏi giật mình một cái.

- Nơi tiểu ma uyên này chỉ cần có Thất Linh Hồ cùng Phong Ma Long Hồn Châu tại đó liền không có việc gì. Nhưng mà vạn năm trước, U Ảnh Ma Chủ do ta cùng Đằng Linh Vương liên hợp một số Nội Hải chí cường giả phong ấn lại bị Dương đạo hữu đánh bại đánh bại thả ra ngoài.

Nói xong lời cuối cùng, Đông Phương được sư hơi lộ một tia cười khổ.

Ánh mắt của chí cường giả còn lại đều quét tới, dịch ý rõ ràng khiến Dương Phàm cảm thấy sống lưng lạnh toát.

- Hiện tại nói những lời này không có ý nghĩa gì. Quan trọng nhất là phải làm sao một lần nữa phong ấn ma đầu này.

Thiên Thu Vô Ngân mở miệng nói.

- Việc này nếu là Dương mỗ gây nên, như vậy ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dương Phàm bày tỏ thái độ. Hắn cùng U Ảnh Ma Chủ từng kết cừu hận, hơn nữa không chỉ một lần. Nếu có cơ hội, hắn khẳng định sẽ nghĩ cách tiêu diệt Ma đầu này.

- Thiên Thu tông sư nói rất đúng.

Đông Phương được sư gật đầu, bảo trì tôn kính nhất định với Thiên Thu Vô Ngân.

- Đại hải nạn trăm năm lần này, chúng ta sẽ như ngày trước, trấn thủ Thượng Giới Tiên Khí. Nhưng ngoài ra, chúng ta còn phải thương nghị ra một bộ "Kế hoạch phong ma"

Thần sắc Đông Phương được sư ngưng trọng, giọng điệu cũng trở nên trầm thấp.

- "Kế hoạch phong ma"? Không bằng Đông Phương tiên sinh nói ra kế hoạch của người?

Cổ Thiệu Thánh Tăng mở miệng nói.

- Vậy được.

Đông Phương được sư gật đầu nói:

- U Ảnh Ma Chủ này lai lịch thần bí khó lường, từ thượng cổ tồn tại tới bây giờ, vẫn bố cục âm mưu, tục truyền từng tham dự kế hoạch khiến quốc gia cổ Tiên Tần phân liệt. Sau đó Ma đầu này đi vào Thiên Cầm Nội Hải, một mục muốn tiêu diệt Thiên Cầm Nội Hải, cũng có lời đồn, Ma đầu này nghe theo ý chí của Ma đầu Thượng Giới trong nhất giới này

648. Chương 632: Lại Tới Thượng Giới Tiên Khí

Dương Phàm nghe rất nghiêm túc. Hắn không phải sinh trưởng ở Nội Hải, hơn nữa thời gian tu tiên ngắn ngủi, đối với những truyền thuyết bí ẩn này hiểu biết có hạn.

Từ trong miệng Đông Phương được sư biết được, cảnh giới U Ảnh Ma Chủ cực cao, bí thuật thủ đoạn bất tận, cũng có mật bảo hộ thân, ở trong một giới này rất khó gạt bỏ.

Với năng lực của tu sĩ Nội Hải, chỉ có thể phong ấn hắn một thời gian khá dài, nếu muốn một lần vất vả nhàn nhả cả đời, khó hơn lên trời.

Sau đó, thanh âm Đông Phương được sư hạ thấp, nói ra "Kế hoạch phong ma" của bản thân.

- U Ảnh Ma Chủ tại Nội Hải có rất nhiều Ảnh Ma Khôi Lỗi, bình thường đều tìm cường giả Nguyên Anh ma đạo xuống tay. Trăm năm gần đây, không ít cường giả ma đạo Nguyên Anh trung kỳ trở lên bị hắn luyện chế thành Ảnh Ma Khôi Lỗi.

- Càng thêm đáng sợ chính là, hắn còn chiếm thân thể ma đạo Chí Tôn Nội Hải Thác Thiên Ma Vương, trải qua nhiều năm tu luyện, thực lực sâu không lường được.

Trong mắt Đông Phương được sư khó tránh khỏi có chút lo lắng.

- Thác Thiên Ma Vương?

Dương Phàm nhớ tới tình cảnh ngày ấy trải qua Ma Vân Thành.

Ma Vân Thành có thể tính là Thánh địa của cường giả ma đạo nhân loại của Nội Hải, cường giả ma đạo vô số. Thác Thiên Ma Vương càng là ma đạo Chí Tôn.

- U Ảnh Ma Chủ giáo hoạt đa đoan, tính cảnh giác rất mạnh. Vào lúc bình thường chúng ta còn không đuổi giết hắn, sẽ khiến hắn trước tiên bỏ chạy. Mà chỉ có đến lúc Đại hải nạn trăm năm, hắn nhất định tới Thiên Lan điện. Đây cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Trong mắt Đông Phương được sư, thần quang ngưng thành một điểm.

- Nhưng là vào lúc Đại hải nạn trăm năm, mọi người chúng ta phải đồng lòng trấn thủ Thượng Giới Tiên Khí, cũng không có nhiều dư lực.

Đằng Linh Vương khê cau mày.

- Trấn thủ Thượng Giới Tiên Khí, bảy người có được Truyền Thừa Linh Châu, lại thêm Đằng Linh Vương các hạ nắm trong tay Không Linh Châu, hắn là đủ rồi, Mà "Kế hoạch phong ma" chân chính, thì cần nhờ Thiên Thu tông sư, Kim Giao Vương, Dương đạo hữu, Khổng Tước Vương

Ánh mắt Đông Phương được sư nhìn về phía những Nội Hải chí cường giả không có Truyền Thừa Linh Châu như Thiên Thu Vô Ngân

- Một trăm năm trước khiến hắn chạy, lần này nhất định không cho hắn chạy thoát.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân đầy vẻ sắc bén.

- Thời khắc mấu chốt, bốn vương cũng có thể ra tay giúp đỡ một chút, Không Linh Châu của ta đến từ Thất Tinh Kiếm Sao (vỏ kiếm), cũng không phải bản thể Thượng Giới Tiên Khí.

Đằng Linh Vương cũng lên tiếng.

Nửa ngày sau, hai cường giả Hóa Thần cùng chúng chí cường giả rốt cục thương nghị ra một bộ phương án hoàn mỹ, có thể ứng phó các loại tình huống.

Một đoạn thời gian sau đó, chúng cường giả nhân cơ hội thảo luận một ít tu luyện tâm đắc.

Nội Hải chí cường giả tề tụ, cũng có tu sĩ Hóa Thần ở đây, Dương Phàm sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hắn tìm Đông Phương được sư thỉnh giáo cảnh giới Hóa Thần.

Đông Phương được sư hơi lộ ý cười:

- Lão hủ tu luyện chính là công pháp mộc hệ, cùng Tiên Hồng quyết Dương đạo hữu thôi diễn đích xác có điểm gần

Hắn thật ra có hỏi tất đáp, trình bày đủ loại huyền diệu của Hóa Thần kỳ.

Khác nhau giữa Hóa Thần kỳ cùng Nguyên Anh kỳ chủ yếu là thể hiện tại lột xác về linh hồn thần thức, có thể phân Hóa Thần thức thành nhiều cỗ, thậm chí hình thành "Phân thần".

Tại Hóa Thần sơ kỳ, phân thần có thể dung nhập trong hư không, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí cường đại hơn tu sĩ Nguyên Anh không biết bao nhiêu lần, giờ tay nhắc chân có thể phát huy uy lực khó tin.

Tại Hóa Thần Trung kỳ, cùng lúc phân thần dung nhập hư không, hiểu được một chút bề ngoài pháp tắc thiên địa, thực lực so với sơ kỳ cường đại không chỉ gấp đôi.

Về phần Hóa Thần Hậu kỳ cùng đại viên mãn, Đông Phương được sư vẫn chưa đạt tới, nhưng cũng biết một ít.

- Đạt tới Hóa Thần Hậu kỳ thì càng thêm đáng sợ, thần thức có thể hóa ra ngàn vạn, hơn nữa "Phân thần" đại thành, thường thường về mặt linh hồn có lực lượng khó tin, Thậm chí chỉ cần một ý niệm có thể diệt sát bậc cao Kim Đan, Nguyên Anh.

Nói tới đây, Đông Phương được sư dừng một chút, trong mắt lại có vài tia hướng tới.

- Chỉ tiếc, Hóa Thần Hậu kỳ rất khó rất khó, cũng là gông cùm tu vi cảnh giới của Thiên Cầm Nội Hải. Một khi đạt tới Hóa Thần Hậu kỳ sẽ dẫn phát "thần bí hắc thủ" trong thiên địa.

- Điều này ta hiểu được, như vậy Hóa Thần đại viên mãn thì sao?

Dương Phàm phát hiện Đông Phương được sư không nói tới Hóa Thần đại viên mãn.

- Hóa Thần đại viên mãn mờ mịt không thể nắm lấy, cường giả cảnh giới này hơn phân nửa lánh đời bế quan, tìm hiểu Thông Thiên tam giai

Trong mắt Đông Phương được sư lại hiện lên một tia kỳ dị:

- Hóa Thần đại viên mãn cũng được xưng là Thần Hư cường giả, nghe nói cách cảnh giới thứ nhất Hợp Thể kỳ của Thông Thiên tam giai chỉ có nửa bước.

Sau khi Dương Phàm nghe xong, đối với trình tự Hóa Thần kỳ có hiểu biết nhất định.

Chênh lệch từng cảnh giới nhỏ trong Hóa Thần kỳ đều rất lớn, rất lớn. So với chênh lệch trong Nguyên Anh kỳ càng khủng bố.

Dương Phàm phỏng chừng, bằng vào tu vi thực lực hiện tại của mình miễn cưỡng có thể chống lại tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, nếu là dựa vào Bán Thiên Nhân Mô Thức, thì có thể càng thoải mái hơn một chút. Dù sao cảnh giới Hóa Thần kỳ cùng huyền ảo vô cùng, phân thần dung nhập hư không, so với Bán Thiên Nhân cũng không kém bao nhiêu, về phần Hóa Thần Trung kỳ, Dương Phàm không nắm chắc. Nếu luận Pháp bảo, cường giả Hóa Thần nắm giữ không ít Thông linh Pháp bảo, hơn nữa uy lực phát huy ra càng cường đại.

Dương Phàm thông qua hiểu biết huyền ảo cảnh giới Hóa Thần kỳ, có thể mở rộng tầm nhìn của mình, đối với trôi nổi cảnh giới Tiên Hồng có trợ giúp rất lớn,

Nói tới sau cùng, Dương Phàm lại không kiềm nổi:

- Đông Phương được sư, Bắc Tồn cùng Thiên Cầm Nội Hải cách xa nhau như vậy, vì sao ta ở hai nơi đều có thể gặp người?

Đông Phương được sư bật cười:

- Lão hủ có được Mộc Linh Châu, sinh mệnh dài lâu hơn tu sĩ cùng cấp rất nhiều, gần như gấp mười Hóa Thần kỳ cùng cấp. Trong năm tháng dài dòng này, ta có nhiều tinh lực dạo chơi các nơi, trong đó cùng bao gồm hai Thân Ngoại Hóa Thân của ta, tu vi cũng tới gần Hóa Thần kỳ

Sau khi Dương Phàm nghe xong, không khỏi giật mình, ở trong năm tháng dài dòng này, cùng đủ dạo chơi các nơi Đông Thắng Đại Lục. Mặc dù Nội Hải cách xa Bắc Tồn, nhưng với tu vi Hóa Thần kỳ, phi hành mấy năm là có thể tới.

Mà Đông Phương được sư này mượn dùng Mộc Linh Châu, thọ nguyên không ngờ có thể đạt tới gấp mười tu sĩ cùng cấp, điểm này so với Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng quyết cũng không kém gì.

Bảy viên Truyền Thừa Linh Châu, đều ẩn chứa một căn nguyên lực trong một giới này, tác dụng đích xác không tầm thường.

Nếu là để Đông Phương được sư biết Dương Phàm không cần bất kỳ ngoại vật nào cũng có thể đạt tới hiệu quả như vậy thậm chí là cao hơn, không biết có cảm tưởng gì.

Mấy ngày sau, tụ hội của chí cường giả chấm dứt, ước hẹn nửa năm sau gặp mặt bên cạnh Thượng Giới Tiên Khí ở Thiên Lan điện, cùng thực thi "Kế hoạch phong ma".

Sau đó, mười hai chí cường giả Nội Hải đều rời đi Vĩnh Hằng Đảo, thậm chí có một số trực tiếp đi Thất Cầm Hải.

Dương Phàm, Hồ Phi trở về động phủ, cùng chuẩn bị khởi hành.

Dựa theo kế hoạch, Dương Phàm từng đáp ứng nghĩ cách cho Vân Vũ Tịch, tiến vào Thiên Lan điện, gặp pho tượng Bích Dao Vân Tiên có bộ dạng giống nàng như đúc kia một lần.

Đây có lẽ có thể cởi bỏ bí ẩn thân thể của Vũ Tịch.

- Không có kỳ vật như Phá cấm Phù, nếu muốn tiến vào Thiên Lan nội điện, chỉ sợ có chút khó khăn. Mà ta cũng phải tham dự "Kế hoạch phong ma"

Dương Phàm nhú mày.

Vào Đại hải nạn trăm năm, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, trung kỳ có thể đi vào ngoại điện, bậc cao Kim Đan mới có thể tiến vào nội điện.

Theo hẳn biết, lúc trước chỉ có Không gian thần thú Linh Nguyệt có thể ngoại lệ.

- Đại ca hết sức là được, nếu không có cách nào, Vũ Tịch có thể ở lại Vĩnh Hằng Đảo.

Vân Vũ Tịch mím môi.

Dương Phàm làm sao nhìn không ra, từ sau khi Vân Vũ Tịch đến Nội Hải, trong lòng có chút mê mang, cùng bức thiết muốn biết thân thể của mình.

- Nàng yên tâm, cũng vị tất không có cách nào, tối thiểu Đẳng Linh Vương có năng lực này. Nếu quả thật không được, còn có một biện pháp cuối cùng, lại chỉ có thể ủy khuất Vũ Tịch một đoạn thời gian

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang.

Một biện pháp cuối cùng chỉ có thể hạ linh hồn dấu vết với Vũ Tịch, thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, tiến vào Thiên Lan điện, sau đó giải trừ. Không đến vạn bất đắc dĩ, Dương Phàm sẽ không dùng hạ sách này, hẳn không đành lòng làm như vậy.

Ở lại Vĩnh Hằng Đảo mấy ngày, Dương Phàm đi thỉnh giáo Thiên Thu Vô Ngân, cùng chuẩn bị đi Thiên Lan điện.

Thiên Thu Vô Ngân đáp:

- Đẳng Linh Vương tấn chức Hóa Thần kỳ, ngay cả ngoại điện còn không thể nào vào được, chỉ có thể dựa vào con gái hẳn Linh Nguyệt hỗ trợ.

- Linh Nguyệt?

Dương Phàm bật cười:

- Ta thật ra vừa hay nhận biết nàng này.

- Nơi này ta có một tấm Phá cấm Phù, cũng có thể gia tăng xác suất tiến vào nội điện.

Thiên Thu Vô Ngân lấy ra một tấm ngọc phù phủ kín vân bạc, tặng cho Dương Phàm.

Dương Phàm có chút băn khoăn, muốn dùng tài liệu Pháp bảo đổi với Thiên Thu Vô Ngân.

- Chẳng qua là vật ngoài thân.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt nói:

- Thông linh Pháp bảo, Truyền thừa linh bảo, ta cũng không phải không có, chỉ là bình thường đều không sử dụng.

Trong lòng Dương Phàm tất nhiên là bội phục, tự nhiên cũng hiểu được đạo lý này. Đi lại Tu Tiên giới, Pháp bảo mạnh mẽ có thể gia tăng cơ hội sinh tồn, nhưng cũng không thể ỷ lại.

Rốt cục vào một ngày, ba người Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ng cùng đi Thất Cầm Hải.

Âu Dương Phong ở lại Vĩnh Hằng Đảo không đi, Với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của hắn ngay cả ngoại điện còn không thể nào vào được.

Mấy tháng sau, đám người Dương Phàm tiến vào một hải vực hoang vu tĩnh mịch.

Tấn chức Diễm Căn hậu kỳ, Dương Phàm càng cảm ứng rõ ràng khí tức hủy diệt đến từ Thất Cầm Hải.

Dưới hải vực mệnh mông này, có một ngọn nguồn hủy diệt, nó sẽ quyết định sự sinh tử tồn vong của hàng ức vạn sinh linh Thiên Cầm Nội Hải.

VútPhốc phốc phốc

Đi tới một nơi, bốn người phi vào Thâm Hải, rồi không ngừng chìm xuống.

Hôm nay tu vi của Dương Phàm không giống ngày trước, chìm trong nước mấy trăm dặm vẫn thoải mái như thường.

Ước chừng tới bốn năm trăm dặm, hải vực mấy vạn dặm phía dưới lộ ra một quang sáng bảy màu, khiến cho thủy vực lân cận giống như tiên cảnh đáy biển.

Dương Phàm biết đó chính là Thiên Lan điện trấn thủ Địa Mạch Chi Tích.

Tuy nhiên, mục đích lần này hắn đến Thiên Lan điện có khác biệt với lần trước.

Thiên Thu Vô Ngân ở phía trước dẫn đường, bay về phía một nơi nào đó trên không Thiên Lan điện.

Không bao lâu, một thanh thần kiếm kinh sợ thiên địa, khí thế to lớn rộng rãi truyền ra một cỗ áp lực khủng bố kinh thể hải tục khiến cho tất cả Pháp bảo ở hải vực phụ cận phải run lên.

Thượng Giới Tiên Khí quanh quẩn một dải sáng bảy màu nhàn nhạt, thân kiếm màu xích kim, dài chừng nghìn trượng, phóng ra một cỗ "Hạo nhiên chính khí" xuyên qua tầng mây thiên địa, chém hết vạn ác thế gian.

Bảo bối thượng giới cấp bậc như thế không phải người tu tiên nhân giới có thể đựng chạp nắm giữ.

Nếu là ngày trước, Dương Phàm khó có thể chịu đựng cỗ áp lực này, căn bản khó thể tới gần.

Nhưng là lần này hắn chẳng những phải tới gần, càng phải hiệp trợ chủ nhân bảy viên truyền thừa Linh Châu trấn thủ kiếm này.

- Đây là Thượng Giới Tiên Khí

Hồ Phi xoa xoa tay, mắt đầy hưng phấn, bộ dạng rục rịch muốn thử.

- Không nên tiếp xúc gần gũi. Thượng Giới Tiên Khí tự chủ phản kích, có thể thoải mái diệt sát người tu tiên dưới Thông Thiên tam giai.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh lùng nhắc nhở.

Hồ Phi không cảm giạt mình một cái, tràn đầy kiêu kị cùng sợ hãi đối với Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

649. Chương 633: Trở Lại Thiên Lan Điện

Bốn người giảm chậm tốc độ, chậm rãi tới gần Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, tinh thần toàn diện chống lại cỗ uy áp kia.

Thiên Thu Vô Ngân nói cho Dương Phàm: ở trước mặt Tiên Khí Thượng Giới, uy năng tất cả Pháp Bảo khác đều sẽ suy yếu trên một trình độ nhất định.

Dương Phàm quả thật cảm ứng được một số Pháp Bảo khẽ run lên, càng tới gần lại càng run mạnh.

Tuy nhiên, nhẫn Tiên Hồng trên tay hắn lại không có phản ứng gì.

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, tiến vào Tiên Hồng Không Gian, gõ đầu đánh thức con chó nhỏ đang ngủ gật.

Con chó nhỏ giật mình một cái, vừa chuẩn bị mắng to, phát hiện ra là Dương Phàm, liền hiện ra vẻ nịnh nọt.

- Tiên khí bên ngoài thế nào?

Dương Phàm như cười như không nói, kỳ thật là hắn muốn biết rõ ràng cấp nhãn Tiên Hồng, ở trước mặt Tiên Khí Thượng Giới, lại không có một chút phản ứng gì.

Con chó nhỏ liếc liếc mắt, trong mắt thần quang khẽ động, lười biếng nói:

- Cuối cùng cũng gặp được một Pháp Bảo hơi có chút bộ dạng, hắn không phải không gian này có thể rèn thành, khẳng định tới từ mặt không gian cao tầng

Dương Phàm không khỏi bội phục tri thức con chó nhỏ này.

- Lẽ nào chủ nhân ngài muốn đánh chủ ý vật này sao?

Con chó nhỏ nao nao, tiếp đó cẩn thận e dè cười lấy lòng, nói:

- Chỉ là bằng tu vi cùng thực lực chủ nhân ngài, chỉ sợ có lẽ là có chút không đủ.

Dương Phàm buồn cười, vươn tay捏 lấy lỗ tai nó, thoáng cái nhấc nó lên.

- ACứu mạng!

Con chó nhỏ bốn chân đá loạn giữa không trung, kêu gào thảm thiết, động tác cực kỳ quá đáng.

Dương Phàm lại thả nó xuống, hiện ra vẻ mặt cổ quái:

- Không có gì khác với loài chó bình thường, vì sao lại có thể trở thành khí linh nhãn Tiên Hồng vậy chứ?

Con chó nhỏ vẻ mặt ủy khuất, hai mắt đầm lệ lưng tròn, ngủ cũng không thể yên bình. Làm người khó, làm chó cũng thật không dễ dàng mà

Lúc bốn người bay tới gần Tiên Khí Thượng Giới, phát hiện Chí Cường Giả Nội Hải cơ bản đều tới, ngay cả Đằng Linh Xà cùng Đông Phương được sư cùng đã tới.

Có lẽ mấy người Dương Phàm, là một nhóm tới trễ nhất.

- Cuối cùng các vị cũng đến. Đại hải nạn trăm năm, thời gian chỉ còn lại một tháng.

Đông Phương được sư giọng nói già nua trầm thấp truyền tới.

- Hả, sao lại có một nữ nhân?

Trong bảy đại Yêu Tôn, không ít người ánh mắt lóe lên, nhìn chăm chăm Vân Vũ Tịch.

Hồ Phi đến đây thì còn có thể giải thích, dù sao có truyền thừa Lôi Linh Châu trong tay, thực lực cũng không kém gì Chí Cường Giả.

Thế nhưng nữ tu Nguyên Anh trung kỳ này đi theo, có mục đích gì?

Đông Phương được sư cùng hỏi Dương Phàm chuyện này, lúc biết được Vân Vũ Tịch muốn vào Thiên Lan điện, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Ô? Nữ tử này xem ra có chút quen thuộc,

Trong chúng Chí Cường Giả, có người khẽ hô, bắt đầu thảo luận.

- Vị cô nương này, thật lâu trước đây lúc bản vương tiến vào Thiên Lan điện, từng thấy thần tượng của cô Đằng Linh Vương nhìn chăm chăm Vân Vũ Tịch, cùng lúc cảm thán vẻ đẹp tuyệt mỹ tự nhiên, lại hiện ra vẻ trầm tư.

Thấy Đằng Linh Vương nói như thế, các Chí Cường Giả cùng đều phụ họa.

Dương Phàm hỏi mới rõ ràng, thì ra quá nửa những Chí cường giả Nội Hải đã từng tiến vào Thiên Lan điện, đồng thời có được kỳ ngộ ở bên trong.

Trong truyền thuyết, Đẳng Linh Vương là thần thú không gian bằng tu vi Hóa Hình hậu kỳ tiến vào Thiên Lan điện.

- Xem ra thân phận Vân cô nương cũng không đơn giản.

Những Chí Cường Giả này thông minh ra sao, lập tức vô cùng khách khí với Vân Vũ Tịch.

Nhân cơ hội Dương Phàm nói với Đẳng Linh Vương:

- Tuy rằng Vũ Tịch có Phá cấm Phù do Thiên Thu đại sư tặng cho, nhưng có thể tiến vào nội điện hay không, vẫn là chuyện không biết. Còn Đẳng Linh Vương các hạ là thần thú không gian hiếm thấy giới này, chẳng biết có thể viện trợ đôi chút?

Đẳng Linh Vương mắt hiện dị sắc, trầm ngâm một lát, mới nói:

- Bằng cảnh giới tu vi hiện giờ, đã rất khó tiến vào Thiên Lan điện, huống hồ lần này còn có kế hoạch Phong Ma, không bằng thế này, để tiểu nữ Linh Nguyệt ra sức, lại thêm Phá Cấm Phù, ít nhất nắm chắc tám chín phần mười tiến vào nội điện.

Dương Phàm nghe vậy mừng rỡ, Vân Vũ Tịch cũng cúi người tạ ơn.

Thế là, Đẳng Linh Vương lấy ra một tấm Truyền Tấn Phù, khẽ nói một câu, sau đó nói với Vân Vũ Tịch:

- Vân cô nương có thể đi cửa vào phía đông Thiên Lan điện.

Dương Phàm mỉm cười:

- Huynh dẫn muội đi.

Hắn nắm tay Vân Vũ Tịch nhắm cửa vào phía Đông bay đi. Hồ Phi lại không đi cùng, ngồi cạnh Tiên Khí Thượng Giới ngáp dài.

Không bao lâu, khu vực quảng sáng bảy màu xuất hiện một cánh cửa đồng xanh to lớn hùng vĩ.

Thanh Đồng Đại Môn cao tới trăm trượng, điêu khắc hoa văn thượng cổ thần bí, tối nghĩa thâm ảo, lộ ra khí tức năm tháng tang thương.

Đồng thời, hai bên trái phải Thanh Đồng Đại môn này sừng sững một pho tượng Kỳ Lân xanh đậm rất sống động.

Lúc này, Đại hải nạn còn chưa bắt đầu, bên cạnh Thanh Đồng Đại Môn đã tụ tập mười mấy người, có Nguyên Anh lão quái, cũng có cường giả Kim Đan.

Lúc hai người Dương Phàm đến, lập tức khiến cho mọi người nơi này chú ý, thế nhưng cũng không có bao nhiêu người nhận ra hắn.

Ánh mắt đảo qua toàn khu vực, dừng ở một góc bên Thanh Đồng Đại Môn, có một nữ tử áo bào màu bạc phong thái trác tuyệt.

Nữ tử áo bạc dáng người dung mạo tuyệt đối, một đôi mắt bạc thần bí, xinh đẹp thâm thúy.

Dương Phàm nắm tay Vân Vũ Tịch, nhẹ nhàng tới gần nữ tử áo bào bạc này, lộ ra ý cười.

Linh Nguyệt nhìn thấy Dương Phàm, nao nao, thần sắc có vài phần phức tạp.

Một trăm năm trước, ở cùng vị trí này, Dương Phàm cùng bọn họ đợi ở trước Thanh Đồng Đại Môn chờ Thiên Lan điện mở ra, ở trong Thiên Lan điện, nàng lại càng có năng lực nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

Mà nay, đã cách trăm năm, khi Dương Phàm xuất hiện ở chỗ này lần nữa, tất cả đều thay đổi.

- Bái kiến Dương Nguyên Tôn.

Linh Nguyệt cúi người hành lễ, trước đó thông qua Truyền Tấn Phù, Đẳng Linh Vương đã căn dặn phải có thái độ thật tốt với hai người.

Động tác lời nói của nàng, khiến cho chúng tu sĩ xung quanh oanh động một trận.

Dương Nguyên Tôn?

Ánh mắt mọi người nơi này, đều rơi trên người Dương Phàm, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ, tiếp đó chuyển thành kích động hưng phấn, thậm chí ngưỡng mộ.

Người kia chính là một trong mười hai đại Chí Cường Giả Thiên Cầm Nội Hải?

Cường giả trước Thanh Đồng Đại Môn, bất luận là Kim Đan bậc cao hay Nguyên Anh lão quái, đều chấn động tới cực điểm, trợn mắt há mồm đứng đó, thở mạnh cũng không dám.

Không hề có bất kỳ uy áp tinh thần gì, nhưng mọi người nơi đây đều căng chặt thần kinh, hơi thở gấp gáp, hết sức khẩn trương.

- Linh Nguyệt đạo hữu, đã từng là cố nhân, cần gì câu nệ như vậy. Lại nói Dương mỗ tới đây, là vì có chuyện cầu người.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- Đại ca ca, ca ca đã tới rồi.

Đúng lúc này, bên cạnh tượng Kỳ Lân nhảy ra một cô bé thanh thuần đầu đội mũ phượng Khổng Tước, quân áo mỹ lệ rực rỡ.

- Ha ha, tiểu Khổng Tước, lần Đại hải nạn trăm năm này lại tới góp náo nhiệt hay sao?

Dương Phàm mỉm cười, vuốt mũi ngọc của nàng.

- Dương Nguyên Tôn yên tâm, chuyện ngài giao phó, phụ thân đã thông báo cho ta.

Linh Nguyệt gật đầu nói.

- Vậy phải làm phiền.

Dương Phàm khẽ thở phào một hơi, giới thiệu Vân Vũ Tịch cho Linh Nguyệt nhận biết.

Là lúc Linh Nguyệt quan sát Vân Vũ Tịch, mặc dù đều là nữ tính, trong ánh mắt sáng cũng hiện một tia kinh diễm.

- Dương đại ca

Vân Vũ Tịch nắm chặt tay Dương Phàm, trong ánh mắt chất chứa mê man, dung nhan lại như có phần không muốn rời xa.

- Vũ Tịch, nàng làm sao vậy?

Dương Phàm khẽ kinh ngạc, nhìn chăm chú khuôn mặt ngọc quá quen thuộc này.

Vào lúc này, hẳn cảm nhận được Vân Vũ Tịch bàn tay bé nhỏ run rẩy, nắm chặt lấy mình.

- Từ khi tới gần Thiên Lan điện, tiếng kêu gọi thân thiết từ sâu trong tâm linh Vũ Tịch ngày càng mãnh liệt, càng thêm không cách nào ngăn cản cổ kêu gọi này.

Trong ánh mắt sáng Vân Vũ Tịch đột nhiên hiện lên một tia hơi nước, đứng yên không đi, dường như có ý muốn thay đổi ý nghĩ.

- Lẽ nào sẽ có nguy hiểm?

Thân thể Dương Phàm cứng đờ, nhắm mắt lại, ý niệm tâm thần dung hợp cùng Vân Vũ Tịch, cảm ngộ một lát, nhưng không có báo hiệu dịch ý.

- Không có nguy hiểm

Vân Vũ Tịch thoáng có vẻ bất an, trực giác như nói:

- Chỉ là ở trong lòng vừa chờ đợi, vừa lưu luyến không buông được

- Nếu không có nguy hiểm, huynh yên tâm.

Dương Phàm thở phào một hơi.

Nếu như trong Thiên Lan điện có nguy hiểm, cho dù thế nào thì hắn cũng sẽ không cho Vũ Tịch đi vào, trong lòng càng chờ đợi Vân Vũ Tịch làm rõ thân thể của mình.

- Nàng mang theo vật này vào Thiên Lan điện.

Dương Phàm mở ra bàn tay ngọc Vân Vũ Tịch, nhét một con bọ cạp độc nhỏ giống như ngọc đen vào trong tay nàng.

- Đây?

Vân Vũ Tịch khẽ giật mình, nhưng gạt đầu, bảo quản kỳ con bọ cạp độc này.

- Chờ sau khi tiến vào Thiên Lan điện, vật này có thể phát huy tác dụng.

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, cuối cùng liếc nhìn Vân Vũ Tịch, bay lên rời đi.

Lúc chia tay, Vân Vũ Tịch khẽ hé môi, muốn nói lại ngừng, trong ánh mắt đẹp mê man vừa chờ đợi, lại lưu luyến, bồi hồi một lúc lâu.

Dương Phàm xác định không có nguy hiểm, liền yên tâm rời đi.

Trở lại bên cạnh Tiên Khí Thượng Giới, sau đó là chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Đại hải nạn tới gần từng chút.

Dương Phàm ngồi ở gần Tiên Khí Thượng Giới, dựa theo lời Đông Phương được sư đã nói, không tới gần phạm vi hai mươi trượng quanh Tiên Khí Thượng Giới.

Trong lúc này, hắn rõ ràng cảm giác được đáy biển đang rung động rít gào, một cỗ khí tức hủy diệt kinh khủng lan tràn bốn phía từ Địa Mạch Chi Tích.

Đây là điềm báo Đại hải nạn bộc phát.

Dương Phàm tùy tiện mở ra Hồn Căn, cảm ngộ tỉ mỉ, cỗ khí tức hủy diệt đến từ thiên nhiên, gần như khiến cho linh hồn hắn không thở được.

Bỗng nhiên, hắn lại có cảm ngộ càng sâu hơn về lực lượng Diễn Căn kỳ.

Hoặc là, trình tự cảnh giới càng sâu, mơ hồ thoát ly phạm trù Diễn Căn kỳ, thế nhưng cũng không cản trở Dương Phàm cảm ngộ.

Một ngày, mơ hồ nghe được một tiếng rầm rắc, khí tức hủy diệt trong Địa Mạch chỉ Tích mở rộng ngàn vạn lần.

Ầm ầm

Toàn Thiên Lan điện khẽ run lên. Tiên Khí Thượng Giới oong vang một tiếng, phóng ra khí thế kinh thiên động địa.

Đồng thời hải vực khắp nơi chấn động mãnh liệt, sóng biển ngập trời, khủng bố hơn cả sóng gầm động đất.

Trong chớp mắt Địa mạch bùng nổ, có một cỗ sóng nhiệt nóng rực phun trào ra, địa chấn rung chuyển ngọn núi gần Thiên Lan điện, núi lửa liên tục bùng nổ.

Cỗ lực lượng không gì sánh bằng này, bị chôn ở biển sâu, bị hải vực vô biên tiêu hóa hấp thu. Nếu như là ở trên lục địa, có thể đủ dẫn phát đại tai họa hủy diệt một nền văn minh.

Dương Phàm từ cảm quan Hồn Căn, càng cảm nhận rõ ràng quá trình này.

Địa Mạch Chi Tích bùng nổ trong chớp mắt, ở trong cảm quan của hắn giống như bị kéo chậm lại ngàn vạn lần, mỗi chi tiết, mỗi quá trình đều rõ ràng như vậy.

- Nhanh trấn trụ nó!

Đúng lúc này, Đông Phương được sư kinh hô một tiếng.

Vù vù vù vù

Bảy viên linh châu truyền thừa đồng thời phun ra từ miệng bảy chủ nhân, xoay quanh Tiên Khí Thượng Giới, phóng ra hào quang chói mắt, phá tan nước biển rung động xung quanh, dung nhập vào trong Tiên Khí Thượng Giới.

Cùng lúc đó, trước cửa vào Thiên Lan điện.

Thanh Đồng Đại Môn mở ra một cái khe rộng mấy tấc.

- Cấm chế buông lỏng rồi, mau vào đi.

Chúng tu sĩ kinh hô một tiếng, hóa thành các bóng ánh sáng, xuyên vào trong

650. Chương 634: Tai Ương Hủy Diệt (thượng)

Ầm

Ngoài khơi xa cơn sóng cao trăm trượng bắt đầu dâng lên cao, che trời phủ đất, dùng tốc độ khủng bố lan ra khắp hải vực.

Ở biển sâu, núi sụp đất rung, núi lửa liên tục bùng nổ, nhiệt độ cực nóng phun ra từ trong lòng đất, dẫn ra vô số bọt khí.

Vào lúc này, dường như nghe được hàng tỷ sinh linh trong thiên địa đang gào khóc.

Còn các Chí Cường Giả đứng trên hàng tỷ thương sinh linh Nội Hải, đã đồng loạt tế ra linh châu truyền thừa.

Bảy viên linh châu truyền thừa, bộc phát ra hào quang chói mắt, dung nhập vào trong Tiên Khí Thượng Giới.

Ngay cả bọn họ cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh Nội Hải, nhưng vẫn không thể ngăn cản được lực lượng hủy diệt thiên địa trước mặt, cũng chỉ có chút tác dụng phụ trợ mà thôi.

Chân chính trấn áp Địa Mạch Chi Tích, là Thiên Lan điện cùng Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Tiên Khí Thượng Giới trấn áp vết đứt gãy cùng ma uyên lớn nhất ở trên Địa Mạch Chi Tích, đây cũng là chỗ cực kỳ trọng yếu.

Oong oong oong

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm phóng ra thiên uy kinh khủng, chính khí hùng hồn, hào quang bảy màu chiếu rọi phạm vi mấy trăm dặm hải vực.

Cùng lúc đó, trong thiên địa này lại sinh ra một tia cảm ứng kỳ dị, làm cho Tiên Khí Thượng Giới trong lúc trấn áp đứt gãy ma uyên, liên tục run rẩy lắc lư, dường như có dấu hiệu phá không bay đi.

Dương Phàm cũng không ra tay, nhưng rõ ràng cảm ứng được ý đồ của Tiên Khí Thượng Giới.

- Cường giả Ngoại Hải Vực mỗi khi đến thời điểm máu chót, đều sẽ dùng Thất Tinh Kiếm Bao làm vật dẫn, kêu gọi bản thể tiên khí. Nếu như để cho bọn họ thực hiện được, Thiên Cầm Nội Hải cũng sẽ đi về hướng diệt vong.

Thiên Thu Vô Ngân đứng bên cạnh hắn, giọng thoáng trầm thấp.

- Truyền thuyết lại là sự thật? Thất Tinh Kiếm Bao rơi vào trong tay cường giả Ngoại Hải Vực?

Dương Phàm âm thầm giật mình.

Trước đây lúc ở Thiên Cầm Nội Hải từng nghe qua mấy người Âu Dương Phong có nói, vì phòng ngừa Tiên Khí Thượng Giới rơi vào trong tay người xấu, chúng cường giả thượng cổ thậm chí là tiên nhân hạ giới còn chế tạo ra một Thất Tinh Kiếm Bao, mục đích chính là vì khắc chế Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

- May mắn là Không Linh Châu trên Thất Tinh Kiếm Bao không nằm trong tay Ngoại Hải Vực, khiến cho năng lực kêu gọi của Thất Tinh Kiếm Bao có hạn, bằng không hậu quả không tưởng tượng được.

Trong khi Tiên Khí Thượng Giới cuồng bạo rung chuyển, Thiên Thu Vô Ngân thân hình đứng vững bất động, chỉ là thoáng mơ hồ.

”Không Linh Châu?”

Dương Phàm lộ ra thần sắc đăm chiêu, ánh mắt nhìn về phía Đằng Linh Vương.

- Sắp không trấn được rồi

Đông Phương được sự giọng gấp gáp truyền tới.

- Đại hải nạn trăm năm lần này, mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Thiên Dực Vương kinh hãi vỡ mặt, kiệt sức khống chế Phong Linh Châu, một cột sáng màu xanh dung nhập vào trong tiên khí.

Chỉ thấy Tiên Khí Thượng Giới liên tục run lên, mơ hồ có xu thế không áp chế được.

- Để ta tới

Một giọng nói mờ mịt truyền đến, chỉ thấy quanh người Đằng Linh Vương uốn lượn tia sáng màu bạc, miệng phun ra một viên châu sáng thâm thúy màu bạc. Chợt lóe lên, phóng ra một cổ khí tức kỳ dị.

Làn sóng gợn màu bạc dùng mắt thường khó thấy tràn ra, Tiên Khí Thượng Giới bỗng nhiên chấn động, bình ổn hơn nhiều.

Các Chí cường giả thở ra một hơi.

Sau đó, bảy viên linh châu truyền thừa, lại thêm Không Linh Châu quay xung quanh Tiên Khí Thượng Giới, mặc dù Đại hải nạn vẫn sẽ liên tục bùng phát như trước, thế nhưng cơ bản sẽ ở trong một trạng thái ổn định.

Cùng lúc đó, ở một mặt khác, chúng Kim Đan Nguyên Anh ở ngoài Thiên Lan điện cùng nhân cơ hội tiến vào ngoại điện.

Bọn họ ánh mắt hiện ra chờ mong hưng phấn, vô cùng gấp gáp, nhưng không biết chỉ trong khoảng khắc vừa rồi, sinh tử tồn vong Nội Hải đã khống chế trong tay một số ít người/

- Vũ Tịch muội muội, đi theo tỷ

Linh Nguyệt dẫn Vân Vũ Tịch, không để ý chém giết tranh đoạt ở tầng ngoài, đi thẳng tới ngoại điện Thiên Lan.

Mà Khổng Tước Tiểu Yêu cứ cong môi, cũng đi theo tới.

Không bao lâu sau, một phủ đệ màu tím phủ trong hào quang dày đặc, xuất hiện trước mặt ba cô gái.

- Một lần tỷ chỉ có thể dẫn theo một người, nếu có Phá cấm Phù, tỷ lệ sẽ càng lớn hơn một chút. Nếu không có Phá cấm Phù, chỉ có xác xuất năm phần mười, không thành công sẽ chết.

Linh Nguyệt có chút khó khăn.

- Linh Nguyệt tỷ tỷ, vậy các tỷ vào trước đi, muội ở tầng ngoài thử cơ may.

Khổng Tước Tiểu Yêu liếc nhìn Vân Vũ Tịch, bộ dạng có chút dỗi hờn.

Linh Nguyệt mỉm cười, kéo tay Vân Vũ Tịch, hai người hóa thành một một đoàn sáng bạc lóa mắt, nhắm thẳng vào trong đám mây ánh sáng kia.

Giữa lúc đó, một tấm bùa bắn ra từ trong đoàn ánh sáng bạc, xuyên thấu qua đoàn hào quang, khiến cho khu vực đó bị chấn động rất nhỏ.

Tiếp đó, vầng sáng bạc bình yên đi qua cấm chế Thiên Lan điện, chợt lóe liền mất.

- Hừ.

Khổng Tước Tiểu Yêu hung hăng giậm chân, bộ dạng có chút không cam lòng, vẫn lưu lại ở tầng ngoài.

Xoạt vù!

Linh Nguyệt cùng Vân Vũ Tịch gần như tiến vào Thiên Lan ngoại điện trước tiên, bên trong vẫn còn vắng vẻ.

- Rốt cuộc vào được rồi

Vân Vũ Tịch thở phào một hơi, dung nhan vẫn còn chưa mất đi vẻ khấn trương.

- Chỉ cần có thể đi vào thành công, sẽ không có vấn đề lớn nữa.

Linh Nguyệt mỉm cười.

Đúng lúc này, Vân Vũ Tịch đột nhiên cảm giác được một tia động tĩnh lạ.

Xoạt!

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện phía sau hai nàng.

- Kẻ nào?

Linh Nguyệt thất kinh, tiếp đó thốt lên:

- Là người Thạch Thiên Hàn!

Nam tử phía sau Vân Vũ Tịch thần tình lạnh lùng, trên người phóng ra một cỗ ma khí đáng sợ, làm cho Linh Nguyệt cảm thấy uy hiếp cực lớn.

- Huynh thật sự có thể tiến vào?

Vân Vũ Tịch hiện lên vẻ mừng rỡ.

Trong mắt Linh Nguyệt hiện lên vẻ kinh sợ: Làm sao lại như vậy được?

Nàng thân là thần thú không gian, tự nhiên có thể thấy được thủ đoạn xuất hiện giữa hư không của đối phương, đó không phải là thần thông không gian gì, thậm chí không có bất cứ một tia dao động không gian nào.

Loại phương thức trống rỗng xuất hiện này, quả thật quý dị cực điểm, làm cho nàng không cách nào giải thích được.

- Linh Nguyệt cô nương, chúng ta chia ra hành động.

Thạch Thiên Hàn lạnh nhạt nhìn Linh Nguyệt, kéo Vân Vũ Tịch đi về phía ngoại điện.

Linh Nguyệt mím môi, cuối cùng vẫn không đi theo.

Thạch Thiên Hàn dẫn đường ở phía trước, xuyên qua đình đài lầu các, cảnh tượng ở đầu vẫn còn trong trí nhớ của hắn, quen thuộc như thế.

Trên đường, còn đi qua tháp cổ ba tầng, Thất Linh Hồ trước kia.

Phi hành nửa ngày, phía trước xuất hiện một quảng trường tráng lệ, sàn nhà là ngọc trắng.

Trên quảng trường này, làm cho người ta chú ý nhất, tự nhiên là những hồ thủy tinh.

Tổng cộng tám hồ thủy tinh, vững vàng ở tám hướng quảng trường.

Đích thân tới đi tới quảng trường này, Vân Vũ Tịch thân thể chấn động, ánh mắt sáng hiện vẻ mê man càng sâu, bỗng nhiên ngừng lại.

- Vũ Tịch, nàng làm sao vậy?

Thạch Thiên Hàn sắc mặt cảnh giác.

Trong ánh mắt đẹp Vân Vũ Tịch không còn màu xanh rõ ràng như trước, ẩn hiện một tầng sương mù. Nàng không tự chủ được, đi về phía một hồ thủy tinh trong quảng trường, dường như mất đi hồn phách.

Thạch Thiên Hàn khẽ giật mình, hấn phát hiện Vân Vũ Tịch đi tới chính là hồ thủy tinh Bích Dao Vân Tiên.

Không lâu sau, hình ảnh Dương Phàm cảm ứng được ngày xưa, chân thực thể hiện lại.

Hồ thủy tinh xa xưa, trải qua vô số năm tháng, nước suối vẫn phun trào, giữa hồ thủy tinh, một pho tượng tiên tử đẹp làm người ta khó thở lặng lặng đứng đó.

Tiên tử bàn chân ngọc tuyết trắng, chân đạp thần diệu ngũ sắc, không gió mà bay, uyển chuyển như tinh linh. Nàng dung mạo như tiên duyên dáng, dung nhan hoàn mỹ không chút tỷ vết, làn da như tuyết, ánh mắt sáng như dòng suối, nụ cười như tự nhiên tạo thành.

Mái tóc của nàng như cành liễu, nhẹ nhàng phát phơ, trên đầu có một vầng mây lành, ánh sáng phủ xuống cơn mưa tưới mát vạn vật.

Tồn tại của nàng, làm cho thế gian vạn vật biến hóa diệu kỳ, khiến cho tất cả đều trở nên tốt đẹp.

Dưới chân tiên tử có bia đá ghi chép rằng:

Bích Dao Vân Tiên: Nông lịch ba ngàn năm trăm vạn năm chuyển thế.

Trong quá trình Vân Vũ Tịch tới gần, đám mây lành trên đầu tượng thần, ánh mặt trời, đoàn mưa bụi theo đó chấn động, thần tượng Bích Dao Vân Tiên giống như sống, mỉm cười xinh đẹp.

Khoảng khắc, mái tóc Vân Vũ Tịch bốc lên, tạo thành một làn ánh sáng xanh lục mờ nhạt, sương mù chất chồng trong ánh mắt bị phá vỡ, một mảnh xanh lục chuyển động.

Trong ánh mắt sáng màu xanh thâm thúy vô hạn, lóe ra sắc thái động lòng người.

Bích Dao Vân Tiên trong hồ thủy tinh, dường như cũng sống lại, mỉm cười nhìn Vân Vũ Tịch.

- Cuối cùng trở lại rồi! cô đã rất lâu.

Thân tượng Bích Dao Vân Tiên, phát ra tiếng kêu gọi thân thiết.

Thạch Thiên Hàn vẻ mặt chấn động, ngơ ngác nhìn những điều khó tin trước mắt.

Ở trong mắt ba người, Vân Vũ Tịch chỉ yên lặng nhìn thần tượng; vẻ mặt hiện lên ý cười, lộ ra một sắc thái hiểu ra.

Đứng yên thật lâu, Vân Vũ Tịch vẫn không nhúc nhích, dung nhan tường hòa, thỉnh thoảng lộ ra một tia đau đớn, dường như đang tiếp thu truyền thừa nào đó.

Thạch Thiên Hàn có vẻ khấn nguyện.

Xoạt xoạt!

Đúng lúc này, một tiểu cô nương áo lam, một nam tử cao to, đồng thời xuất hiện bên cạnh Vân Vũ Tịch.

- Trở về thôi! Nơi này không thuộc về chúng ta.

Bích Dao Vân Tiên mỉm cười như hoa, tự nhiên không nhiễm bụi trần, mờ ảo như tiên.

Vân Vũ Tịch thân thể khẽ run lên, dung nhan lần đầu lộ ra một tia giãy dụa.

- Không được

Thạch Thiên Hàn kinh hô một tiếng.

Ngay khoảng khắc, thần tượng Bích Dao Vân Tiên thật sự sống lại, một đám mây xanh lục gần như hư vô chợt lóe liền biến mất, dung nhập vào trong cơ thể Vân Vũ Tịch.

Thân hình Vân Vũ Tịch bỗng nhiên nổi lên giữa không trung, trên đầu có mây lành, ánh mặt trời, đoàn mưa mù vờn quanh. Trang phục bỗng nhiên biến hóa, một thân váy xếp công chúa, đủ mọi màu sắc, khiến cho hoàn cảnh xung quanh trở nên tươi đẹp hài hòa

Giờ phút này, Vân Vũ Tịch mỹ lệ được phóng đại gấp ngàn vạn lần.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, toàn bộ Thiên Lan điện nhẹ nhàng run lên.

- Xảy ra chuyện gì?

Chúng tu sĩ trong Thiên Lan điện kinh hô.

Thiên Lan điện rung chuyển, không phải là bởi Bích Dao Vân Tiên có biến hóa.

Bầu trời Thiên Lan điện bao phủ trong ánh sáng bảy màu, sóng biển sôi trào mãnh liệt, đột nhiên mạnh hơn mấy lần.

Bên cạnh Tiên Khí Thượng Giới.

- Đó là cái gì

Ngay khoảng khắc trước, Khổng Tước Vương kinh hô một tiếng, nhìn phía chân trời xa xa.

Chỉ thấy sóng gió sôi trào, một điểm đen nhỏ nhắm về phía Thiên Lan điện, hoặc là nói nhắm về hướng Tiên Khí Thượng Giới, chậm rãi ép tới.

Các Chí Cường Giả Nội Hải, kể cả hai đại cường giả Hóa Thần, cùng cảm nhận được một cỗ ma uy kinh thế, áp bách phạm vi ngàn dặm.

Theo điểm đen kia tới gần, một tòa thành màu đen phạm vi hai trăm dặm, rung chuyển cả hải vực xung quanh. Trong một tiếng ầm ầm, hung hăng đánh tới vị trí Tiên Khí Thượng Giới.

Cái gì?

Chúng Chí cường giả trấn thủ Tiên Khí Thượng Giới kinh hô biến sắc, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi.

Tòa thành màu đen khổng lồ, mang theo ma khí cuộn cuộn, bay thẳng đánh tới Tiên Khí Thượng Giới, thanh thế đúng là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

- Ha ha haRốt cuộc đợi được ngày này rồi.

Trên tòa thành màu đen, một nam tử sừng sững như ma thần. Thân hình thoắt béo phì quanh người bao phủ một tầng U Ảnh, một thân tu vi đã đạt tới Hóa Thần kỳ.

- Thiên Cầm Nội Hải, ngươi không nên tồn tại trên thế gian này.

Tiếng nói kinh khủng thiên địa, rung chuyển hải vực, thậm chí xuyên thấu qua Thiên Lan điện, làm cho tất cả sinh linh tu sĩ đều nghe được rõ ràng

651. Chương 634: Tai Ương Hủy Diệt (hạ)

Theo tiếng hô vang vọng chấn động thiên địa, Ma Vân Thành phạm vi hai trăm dặm mang theo ma khí cuộn cuộn, dùng thế xem thường cái chết, nhắm thẳng đánh tới Tiên Khí Thượng Giới.

- Dừng tay! Lẽ nào ngươi không muốn sống nữa sao -

Chúng Chí Cường Giả Nội Hải đồng thời biến sắc. Đông Phương được sự giọng run lên quát to.

- Hắn đã làm như thế nào?

Dương Phàm cảm nhận được cỗ nguy cơ tử vong phủ xuống, không chỉ nhắm vào mấy người bọn họ, càng là những người ở khu vực này, thậm chí là hàng tỷ sinh linh ở Thiên Cầm Nội Hải.

Trong đầu hần, nháy mắt này tính toán ra một kết quả: khi Ma Vân Thành va chạm với Tiên Khí Thượng Giới, uy năng sinh ra đủ để hủy diệt vạn dặm hải vực trong khoảng khắc, tất cả cường giả nơi đây dừng hòng thoát khỏi.

Không những thế, sẽ còn dẫn tới hậu quả là rung chuyển toàn bộ Thiên Lan điện, khiến cho Tiên Khí Thượng Giới mất đi không chế.

Đến lúc đó, hàng tỷ sinh linh Thiên Cầm Nội Hải sẽ đi lên con đường hủy diệt chân chính.

Các Chí Cường Giả nơi đây cũng đều nhìn ra được quan hệ khủng khiếp trong đó, càng lập tức cảm nhận được nguy cơ tử vong tới gần.

Lúc này, các Chí Cường Giả đã từng cao cao tại thượng, vẻ mặt lộ ra tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ thật sâu.

Chỉ cần trong một hô hấp, Ma Vân Thành khổng lồ sẽ va chạm cùng Tiên Khí Thượng Giới.

Giờ phút này, thời gian đột nhiên bị kéo dài vô hạn, dường như có thể thấy được vẻ mặt kinh hãi cùng tuyệt vọng bất lực của từng Chí Cường Giả.

Dưới tòa thành nặng hàng tỷ cân này đánh xuống, tất cả tu sĩ nơi đây đều bất lực ngăn cản.

Tất cả lực lượng cá thể ở trước mặt lực lượng khủng bố hùng hồn này, đều chỉ là nhỏ nhoi.

Dưới tình huống như vậy, coi như là cường giả ba bậc Thông Thiên trong truyền thuyết hiện thân, cũng chưa chắc có thể thay đổi được số phận này.

Muốn xoay chuyển cục diện, trừ khi là tiên nhân hàng thế.

”Lẽ nào sinh mệnh của ta sẽ kết thúc ở đây sao?”

Ngay lúc sống chết trước mắt, trên mặt Dương Phàm mất đi một tia khủng hoảng, thay vào đó là một mảnh bình tĩnh tuyệt đối.

Nắm giữ lực lượng sinh mệnh tự nhiên, cảm quan của hần có thể cảm giác được rõ ràng, tử vong khó có thể tránh thoát.

Cũng không biết U Ảnh Ma Chủ động tay chân gì trên Ma Vân Thành, khiến cho toàn thành nháy mắt dẫn nổ năng nguyên, sinh ra tốc độ đáng sợ khó có thể đánh giá.

Dương Phàm biết rõ, mấy người bên mình muốn chống lại, sẽ chỉ là trứng chọi đá.

Trong thời gian nửa hô hấp cuối cùng, tử vong tới gần từng bước

Mọi người thậm chí có thể nhìn rõ ràng vẻ mặt dữ tợn cùng đắc ý của Thác Thiên Ma Vương.

- Ha ha ha Thiên Cầm Nội Hải bị diệt. Tề Thiên Đại Trận sẽ không còn bất cứ kẽ hở nào nữa. Ngay cả tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, điều động số mệnh toàn đại lục, cũng khó mà nghịch chuyển

Thác Thiên Ma Vương ngửa mặt cười to.

Trên Ma Vân Thành, lúc này cùng hiện ra mấy chục đạo ma quang tận trời, đều là ảnh Ma Khôi lỗi Nguyên Anh trung kỳ trở lên.

Những người này đồng loạt vận chuyển nguyên lực, thúc đẩy trận pháp trung tâm Ma Vân Thành, khiến cho Ma Vân Thành rực rỡ ma quang, hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đen khổng lồ.

Khí tức hủy diệt chấn động thiên địa, bao phủ trên đầu các Chí Cường Giả.

Giờ phút này, Hồ Phi không sợ trời không sợ đất, trong mắt cũng tràn ngập sợ hãi, lông mày toàn thân dựng đứng.

Đông Phương dược sư, Đằng Linh Vương, vẻ mặt tràn ngập hoảng sợ, trong mắt hiện lên tuyệt vọng bất đắc dĩ.

Các cường giả trước đó không phải không nghĩ tới động tác của U Ảnh Ma Chi! nhưng bất luận thế nào cũng khó có thể tưởng tượng: tên ma đầu này vì hủy diệt Thiên Cầm Nội Hải, ngay cả mạng của mình cũng không cần?

Thật là điên cuồng đến cực điểm mà!

Thiên Thu Vô Ngân thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, thì thào tự nói:

- Lẽ nào đây là số mệnh?

Trong mắt Dương Phàm bình tĩnh chưa từng có, hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên.

Dù cho không có bất kỳ hy vọng gì, trước khi chết, hắn cũng phải liều một trận.

- Kết thúc đi, Thiên Cầm Nội Hải.

Thác Thiên Ma Vương nhắm mắt lại, U Ảnh trên vạt vạt trên người hắn, cũng nhắm mắt lại.

U Ảnh Ma Chủ cũng tự biết, va chạm vào Tiên Khí Thượng Giới như thế, bản thân mình cũng khó mà thoát được.

Đối mặt thời khắc tử vong cuối cùng, ngoại trừ Dương Phàm đứng dậy, Thiên Thu Vô Ngân cúi đầu tự nói, tất cả cường giả đều rơi vào bóng ma tuyệt vọng bất lực.

Khí tức hủy diệt tử vong, thậm chí đã tràn ngập cả Thiên Lan điện.

Cùng lúc này, Thiên Lan điện ở trong sóng to gió lớn khẽ run lên, tất cả cường giả bậc cao đang tranh đấu, đều không tự chủ được dừng lại.

Linh hồn run rẩy!

Đây là phản ứng tự nhiên trước khi tử vong phủ xuống.

Ầm ầm ầm

Khí tức khủng bố ngập trời ập xuống, tất cả Chí Cường Giả nơi đây đều bị áp bách khó có thể thở nổi, không thể giãy dụa.

Chỉ có Dương Phàm, ở trong thời khắc này đứng lên, bằng tu vi Diễn Căn hậu kỳ, khoảng khắc bước vào mô thức Bán Thiên Nhân.

Chỉ một thoáng, một nửa thiên địa lấy hắn làm trung tâm, linh khí sinh linh đại địa dừng mãnh tràn tới.

Cho dù Địa Mạch Chi Tích và nơi hủy diệt, Dương Phàm vẫn có thể cảm ứng được vô số dòng sinh mệnh cực nhỏ, chúng nó quá nửa là rong tảo đáy biển, kể cả nước biển nam thạch, dưới nguy cơ tử vong, đồng loạt phát ra tín hiệu gào thét cầu cứu.

Sinh Mệnh Lục Chứng trong cơ thể Dương Phàm đập rộn lên, cộng hưởng với vô số dòng sinh mệnh này, dựng thành một chiếc cầu vô hình, thông suốt với thiên địa tự nhiên.

Lúc Ma Vân Thành dựng tới, Dương Phàm tiến vào trạng thái Bán Thiên Nhân đỉnh, thậm chí là mô thức Thiên Nhân chân chính, không bị đại địa hạn chế.

Lực sinh mệnh tự nhiên vô tận hùng hồn giữa thiên địa, đều trở thành hậu thuẫn kiên cố cho hắn.

Theo hắn đứng lên, các Chí Cường Giả khác dường như thấy được hy vọng.

- Ha ha ha! Tiểu tử thật không biết lượng sức mình!

Theo Ma Vân Thành biến thành quả cầu màu đen không lồ, ngay chớp mắt đánh lên Tiên Khí Thượng Giới, Thác Thiên Ma Vương nhắm mắt lại, ý cười trào phúng lại truyền ra.

Dương Phàm bằng trạng thái Bán Thiên Nhân đỉnh hiện tại, tuy rằng vô cùng mạnh mẽ, làm người ta có một cảm giác không thể đánh bại.

Nhưng cuối cùng tầng thứ lực lượng bày ra đó, không có khả năng nghịch chuyển thế cuộc.

Thậm chí ngay cả chính bản thân Dương Phàm cũng cho rằng như thế, không thể nghịch chuyển thế cuộc, nhưng vẫn làm ra cố gắng cuối cùng.

Đây là chỗ ngoan cường nhất của sinh mệnh

Dương Phàm trong chớp mắt đối diện với tử vong, đối với sinh mệnh, chỉ là một tồn tại như cọng cỏ nhỏ bé, cũng có một nhận thức mới.

Ở ngay khoảng khắc tử vong cuối cùng, không những kích phát tiềm lực của hắn, ngay cả dòng sinh mệnh dưới đáy biển cũng thế.

- Lão đại

Hồ Phi thấy Dương Phàm dứt khoát đứng lên, thân hình cao ngất, thần sắc ngẩn ngơ, trong mắt đỏ hồng, cũng đứng dậy theo sau.

”Nhân loại, để ta giúp ngươi một tay”

Một tiếng nói hùng hồn to lớn vang lên trong đầu Dương Phàm.

Cảm quan Dương Phàm thông thiên triệt địa, trong chớp mắt ngăn ngừa cảm ứng được dự vọng muốn sống đến từ Tiên Khí Thượng Giới.

Thì ra, ở trước mặt tai nạn hủy diệt kinh thiên, ngay cả Tiên Khí Thượng Giới cũng cảm giác bất an.

”Được”

Dương Phàm lập tức đáp ứng.

Những gì xảy ra trong thế giới hiện thực so với giao lưu linh hồn, tất cả chậm chạp như ốc sên.

Keng -

Tiên Khí Thượng Giới dài đến ngàn trượng bỗng run lên, phá không bay ra, hóa thành một thanh thần kiếm vàng rực dài năm xích.

Nếu như ở tình huống bình thường, dù cho thực lực Dương Phàm có mạnh gấp mười lần, cũng khó mà khống chế được Tiên Khí Thượng Giới.

Nhưng vào lúc này, Tiên Khí Thượng Giới tự nguyện chủ động, hắn lại tuân theo ý chí lực tự nhiên trong thiên địa hùng hồn, vững vàng nắm chắc Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tay.

Khoảng khắc nắm lấy Tiên Khí Thượng Giới, Dương Phàm biết đây là một cơ hội năng hủy thiên diệt địa.

Thuận theo đại thế thiên địa, hắn nâng cao một kiếm.

Giờ phút này, hải vực rung chuyển bất an, đột nhiên yên tĩnh, thời gian dường như đọng lại.

Ánh mắt mọi người đều nhìn bóng lưng rộng lớn cao ngất kia, tay cầm Tiên Khí Thượng Giới, nâng lên cao.

Dường như tất cả sắc thái trong thiên địa, toàn bộ đều tụ lên người hắn.

Các Chí Cường Giả không khỏi chấn động, tiếp đó liền lộ ra vài phần mừng rỡ cùng hy vọng.

Quả thật, ngay cả cường giả ba bậc Thông Thiên đích thân tới đây, cũng không chắc chắn có thể hóa giải trận tai ương hủy diệt này.

Như vậy nếu nắm giữ lực lượng Tiên Khí Thượng Giới thì sao?

- Cái gì?

Ý cười tự đắc điên cuồng đọng lại trên mặt U Ảnh Ma Chủ, ngay khoảng khắc Tiên Khí Thượng Giới nâng lên cao, hắn cảm ứng được nguy cơ tử vong.

- Phá cho ta

Dương Phàm hô to tự tin, cộng hưởng cùng lực sinh mệnh tự nhiên, vang vọng khắp hải vực, ngay cả tu sĩ trong Thiên Lan điện cũng nghe được rõ ràng.

Hắn cầm Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tay, bằng phương thức giản dị bình thường, nhìn như chậm chạp vẽ xuống.

Một kiếm còn chưa chân chính chém xuống, một cái khe cả vạn trượng khổng lồ đã bị rạch ra trước.

Giờ phút này, dường như cả hải vực cũng bị một kiếm này chém thành hai nửa.

Một cái khe sâu vạn trượng, bằng lực lượng hùng hồn ngạo nghễ, tách đôi nước biển. Khe sâu kia đẩy lùi nước biển, trong thời gian ngắn không dám lấp đầy.

Tất cả Chí Cường Giả nơi đây chấn động cực điểm, trợn mắt há mồm.

Đây còn là uy năng con người nắm giữ hay sao?

Mười hai đại Chí Cường Giả, hai đại Hóa Thần kỳ, đồng thời chứng kiến lực lượng hủy thiên diệt địa trong truyền thuyết.

Hồ Phi cùng lúc chấn động, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, cỗ lực lượng này quá mức mạnh mẽ.

- Không xong

Trước tiên là Thác Thiên Ma Vương hét thảm, một đạo U Ảnh trên người hắn chia ra làm sáu, nhắm bốn phương tám hướng chạy trốn.

Phốc xùy bùm

Một đạo kiếm quang bảy màu kinh thế hùng hồn, chém ra từ kiếm quang trong tay Dương Phàm.

Tòa thành khổng lồ không một ai chống lại được, bị một kiếm trực tiếp chém thành hai nửa, trong nháy mắt tan thành mảnh nhỏ.

Thác Thiên Ma Vương dưới một kiếm này, trực tiếp biến thành những hạt bụi nguyên thủy.

Cũng trong nháy mắt, mấy chục cường giả ma đạo trong Ma Vân Thành, bao gồm một bộ phận tu sĩ ma đạo còn ở trong tòa thành, nháy mắt này liền chết đi.

Lúc kiếm quang bảy màu chém phá hư không, kiếm khí kinh thiên phá vỡ mặt biển, trực tiếp xông lên trời cao.

Trong hư không, một tia đỏ máu lan tràn phạm vi vạn dặm, mơ hồ như mây máu.

Thế là, đạo kiếm khí kinh thiên đâm phá trời cao, xông lên ngân hà, trực tiếp đâm thủng mây máu.

Phốc xuy một tiếng, sương mù đỏ máu bị xé rách xuyên thủng, khắp thiên địa rung động, truyền ra một trận rít gào không cam lòng.

Có thể như lời mấy người U Ảnh Ma Chủ đã nói, Nội Hải chính là kẻ hổ duy nhất.

Nhưng mà dù là thế, kiếm khí đáng sợ này xé rách trời cao, xông lên ngân hà, xé rách trời buộc trong thiên địa, quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có.

Lúc Thất Tinh Trấn Ma Kiếm chém xuống, Thất Cầm Hải bị chém ra một vực sâu vạn dặm.

Chấn động!

Ngoại trừ chấn động, không tìm được bất kỳ từ ngữ nào để hình dung.

Nơi biển sâu, toàn bộ quang sáng bảy màu phạm vi mấy vạn dặm ở vị trí Thiên Lan điện, bị kiếm quang xông thẳng ngân hà, xé nát trời buộc thiên địa che giấu.

- A a a a

U Ảnh Ma Chủ biến thành mấy đạo ma ảnh, liên tục phá ra tiếng gào thảm thiết, một tia kiếm khí lan ra là có thể diệt sát Hóa Thần kỳ.

Còn lúc này, toàn nhân giới, các cao nhân lánh đời chân chính, toàn bộ đều kinh động sôi trào.

652. Chương 635: Chí Bảo Long Khí? Thiên Long Cung!

Nước biển bị mạnh mẽ chia thành hai nửa.

Kiểm quang bảy màu kinh thiên, che lấp hết thấy sắc thái thế gian, trực tiếp phá vỡ bầu trời, xông lên ngân hà, thậm chí xé rách mây máu trối buộc thiên địa.

Ở nơi biển sâu, một tòa thành khổng lồ hùng hồn không ai cản nổi, dưới một kiếm vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Các Chí Cường Giả Nội Hải, ở giờ phút này đều chứng kiến lực lượng hủy thiên diệt địa không thuộc nhân loại.

Dưới đực vọng sinh tồn đến từ dòng sinh mệnh thiên địa cuộn cuộn cộng hưởng, Tiên Khí Thượng Giới ngân vang, Dương Phàm thuận theo đại thể thiên địa, bỏ ra một kiếm bộc phát lực lượng đáng sợ, thậm chí là chính hắn cũng phải kinh hoàng.

Uy lực một kiếm này, vượt quá trăm ngàn lần thực lực bản thân hắn, mà không phải là tất cả của nó.

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm nhận được cỗ lực lượng này vùng vẫy thoải mái đầm đìa, trong lòng khẽ run hưng phấn.

Dương Phàm không khỏi hướng tới: Một ngày nào đó, chính mình cũng có thể nắm giữ lực lượng trình tự này hay không?

Nếu như khi đó mình có được lực lượng như vậy, phụ thân, sư trưởng, các bằng hữu, sẽ hy sinh vì mình hay sao?

Chính là bởi hắn rõ ràng, cỗ lực lượng này không phải là của bản thân, lúc này trong lòng hướng tới cùng theo đuổi lực lượng, trở nên mãnh liệt chưa từng có.

răng rắcẦm ầm

Ma Vân Thành trong khoảng khắc sụp đổ, tan thành từng mảnh, gần như không hề có một người sống sót.

Thác Thiên Ma Vương cùng với mấy Ma Ảnh phân thân, trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Vù

Tuy nhiên, vẫn còn có một U Ảnh, lao ra khỏi những cơn sóng hùng hồn, ánh sáng mờ nhạt, lảo đảo một chút, nhắm phía xa xa bay đi.

- Không được, để hắn bỏ chạy rồi!

Đằng Linh Vương kinh hô một tiếng, các Chí Cường Giả cùng đều biến sắc.

- Mau giết tên ma đầu kia!

Mấy người Đông Phương được sự có vẻ chờ mong, nói với Dương Phàm.

Lúc này trong tay hắn cầm Tiên Khí Thượng Giới, mọi người đều không chút nghi ngờ hắn có được thực lực miếu sát U Ảnh Ma Chủ.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, không chỉ là bởi Tiên Khí Thượng Giới kháng cự, càng nhiều là bởi tai họa sắp phải đối mặt.

Ầm ầm

Mặc dù Ma Vân Thành bị một kiếm chém nát, vỡ tan thành mảnh nhỏ, nhưng lực va chạm không lồ hung hăng đánh lan đến Thiên Lan điện cùng với gần Tiên Khí Thượng Giới.

Đây không phải là chuyện tồi tệ nhất.

Trong chớp mắt khi Tiên Khí Thượng Giới bị Dương Phàm nắm giữ vung kiếm, lực lượng trấn thủ địa mạch đứt gãy cùng ma uyên trước đó, ầm ầm bùng phát.

- Không hay, Địa Mạch Chi Tích muốn bùng nổ

Các Chí Cường Giả Nội Hải Thiên Dực Vương vô cùng hoảng sợ.

Một cỗ khí tức hủy diệt còn muốn khủng bố hơn trước, truyền ra từ Địa Mạch Chi Tích bên dưới.

Tuy rằng bởi vì Tiên Khí Thượng Giới tự chủ trợ giúp, khiến cho Dương Phàm không thời gian ngăn phá hủy kế hoạch của U Ảnh Ma Chủ, làm cho hàng tỷ sinh linh Nội Hải có thể kéo dài hơi tàn.

Thế nhưng khi Tiên Khí Thượng Giới rời khỏi ma uyên đang trấn áp, cũng có nghĩa nguy cơ đã giáng xuống.

”Lẽ nào vừa rồi ra tay, chỉ là để sinh mệnh chúng ta kéo dài một chút thời gian?”

Dương Phàm tràn ngập không cam lòng thật sâu.

Ầm ầm ầm

Ma uyên bùng nổ, ma khí kinh thiên muốn thoát ra, Địa Mạch Chi Tích cùng Thiên Lan điện trên nó bắt đầu lay động, ngày diệt vong đã sắp phủ xuống.

- Mau đưa Tiên Khí Thượng Giới quay về chỗ cũ.

Đông Phương được sự cực gấp gấp nói.

Dương Phàm ngay lúc hấn nói, cùng liền tỉnh ngộ, thân người bay vọt lên, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tay hóa thành dài ngàn trượng, nhanh như chớp cắm vào chỗ ma uyên như cũ.

Thế nhưng, Địa Mạch Chi Tích vẫn rung động, mơ hồ truyền ra tiếng vỡ vụn chấn nhiếp linh hồn.

- Khó khổng chế được, vết rách Địa Mạch Chi Tích đang mở rộng.

Dương Phàm kinh hô một tiếng.

Ở ngay thời khắc nguy cấp vạn phần này, ánh sáng màu vàng đất quán quanh người Dương Phàm, một chiếc mũ hoàng giả hoàng long hí châu, xuất hiện trên đầu hấn.

Ngao

Một tiếng long ngâm, rung chuyển bầu trời, chấn nhiếp trời cao.

Viên châu vàng kim ở giữa Hoàng Long Quan bỗng nhiên lóe sáng, hoàng long hai bên trở nên sống động, giương nanh múa vuốt như muốn sống lại.

Ngay chớp mắt khi hấn đội lên Hoàng Long Quan, một cỗ long khí hoàng giả thuần túy phủ xuống thiên hạ.

Trong tiếng long ngâm rít gào, Hoàng Long Quan huyền hóa ra hai con rồng ánh sáng màu vàng xoay quanh người Dương Phàm, tiếp đó phóng ra một cỗ hoàng long khí tường hòa.

- Chí Bảo Long KhíHoàng Long Quan!

Kim Giao Vương là người đầu tiên thốt lên, sắc mặt thay đổi trong chớp mắt.

Lúc Hoàng Long Quan hiện thế, một cỗ lực lượng huyền bí không thể nắm bắt, thấu triệt thiên địa, câu thông số mệnh.

Dương Phàm bỗng nhiên cảm giác có thể tăng phúc uy lực cho Tiên Khí Thượng Giới, tình thế lập tức có xu hướng tốt lên, các nhân tố có lợi đều tụ về phía mình.

Đây là một loại cảm giác kỳ dị khó có thể nói rõ, cùng làm cho Dương Phàm mơ hồ rõ ràng chỗ tốt chân chính của Chí Bảo Long Khí.

Hơn nữa, dưới áp lực khí tức Tiên Khí Thượng Giới, uy năng Hoàng Long Quan cũng không bị ngăn chặn, thậm chí hỗ trợ lẫn nhau.

Chẳng qua Dương Phàm cũng chỉ có thể miễn cưỡng tạm thời ổn định thế cục, bởi vì vết rách Địa Mạch Chi Tích đã mở rộng một bước, càng thêm khó trấn áp hơn trước kia.

- Nhanh lấy ra linh châu truyền thừa của các người, bằng không đừng ai muốn sống sót!

Thân thể Dương Phàm treo ngược, hai chân trên trời, hai tay đặt trên chuôi kiếm Tiên Khí Thượng Giới, hai con rồng vàng sổ mệnh xoay quanh người, lực sổ mệnh huyền bí, thông triệt thiên địa.

Ở trước mặt Tiên Khí Thượng Giới dài cả ngàn thước, hắn có vẻ nhỏ bé như con kiến, thể nhưng mọi người đều rõ ràng, nam tử trước mắt tạo nên tác dụng trọng yếu thể nào.

Nếu không có hắn, khoảng khắc trước đó Thiên Cầm Nội Hải có thể đã bị hủy diệt, chính bọn họ cũng đừng nghĩ tới việc sống sót.

Theo Dương Phàm quát lớn ra lệnh, các Chí cường giả Nội Hải do dự trong chớp mắt, đều tể ra linh châu truyền thừa của mình.

So với linh châu truyền thừa, bọn họ càng thêm quý trọng sinh mệnh của mình.

Dù là bọn họ có thể giữ mạng, cũng không cách nào gánh chịu nghiệp lực do hàng tỷ sinh linh hủy diệt mang tới.

Vù vù vù

Bảy viên linh châu truyền thừa hóa thành từng cột sáng, truyền ra tiếng "keng keng keng" giòn tan, liên khảm vào khe rãnh trên Tiên Khí Thượng Giới.

Chỉ thoáng cái, uy năng Tiên Khí Thượng Giới tăng vọt, mây sáng bảy màu phá tan mặt nước bầu trời, một cỗ sấm sét màu xanh nhập vào ma uyên bên dưới.

Rất nhanh, Địa Mạch Chi Tích liên tục rung chuyển, bị khống chế hữu hiệu.

- Đừng để U Ảnh Ma Chủ chạy trốn.

Thiên Thu Vô Ngân thấy tình hình đã cơ bản ổn định, thân hình nhoáng lên, đuổi theo hướng U Ảnh Ma Chủ.

Đằng Linh Vương hóa thành một đoàn ánh sáng bạc, chợt lóe liền biến mất, cùng đuổi theo hướng một cái U Ảnh cuối cùng đang trọng thương của U Ảnh Ma Chủ.

- Nếu không chém giết ma đầu này, Nội Hải khó có thể yên bình.

Đông Phương được sư giọng nói già nua truyền khắp hải vực gần đó.

- Đã như thế! Bản vương cũng trợ giúp các người một tay.

Kim Giao Vương hít sâu một hơi, sắc mặt trang trọng, vung tay lên, trước mắt xuất hiện một cái rương vàng kim bị ngọc phù màu bạc niêm phong.

Các Chí Cường Giả bên cạnh nhìn sang, đều hiện vẻ kinh dị. Chiếc rương vàng kia chất chồng cấm chế, làm người ta da đầu tê dại, trong lòng cũng không khỏi mơ màng: rốt cuộc là tồn tại gì, làm cho Kim Giao Vương trịnh trọng như vậy.

Dương Phàm lại cảm giác được Hoàng Long Quan khê kêu gọi, chợt sinh cảm ứng, ánh mắt hiện tia sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm cái rương vàng kia.

Kim Giao Vương gỡ xuống ngọc phù màu bạc, lại trừ bỏ tầng tầng cấm chế bên trên, rốt cuộc mở chiếc rương vàng ra.

Giờ phút này, những người bên cạnh đều ngừng thở.

Được bảy viên linh châu truyền thừa trợ giúp, Dương Phàm đã ổn định hữu hiệu Địa Mạch Chi Tích, tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

Thể nhưng, sau khi rương vàng mở ra, bên trong lại xuất hiện một chiếc hộp ngọc như thủy tinh.

Hộp ngọc thủy tinh này, cũng chất chồng cấm chế, làm cho Dương Phàm kinh ngạc không thôi.

Kim Giao Vương cánh tay run rẩy, hóa giải cấm chế trên hộp ngọc thủy tinh, mở nó ra.

Lập tức, một tia ánh sáng vàng kim bắn ra từ trong hộp ngọc, mơ hồ có một cỗ lực lượng huyền bí thông thấu thiên địa cùng loại như Hoàng Long Quan.

Mọi người ngưng mắt nhìn sang, rõ ràng là một chiếc cung khắc hình rồng vàng, dây cung mảnh như sợi tóc, rung động oong vang, kéo căng thật chặt.

Ngay khoảnh khắc chiếc cung hiện thế, Hoàng Long Quan trên đầu Dương Phàm lập tức giao hòa cùng nó.

”Cửu Ngũ Chí Bảo Long KhíThiên Long Cung!”

Dương Phàm bỗng nhiên biết được lai lịch cùng tin tức chiếc cung này.

Thiên Long Cung: Một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, Trong truyền thuyết dùng gân da xương cốt Chân Long Độ Kiếp, các tài liệu luyện khí chí bảo ở giới này chế thành, Cung này được xưng là cự ly công kích xa nhất giới này, một khi bị tập trung, khó có thể trốn tránh.

Ánh mắt Kim Giao Vương phức tạp, cầm lấy Thiên Long Cung, cố ý vô tình liếc nhìn Dương Phàm.

- Nhanh bắn chết U Ảnh Ma Chủ đi.

Dương Phàm nhàn nhạt nói, hẳn cũng có lòng dòm ngó chiếc cung này, nhưng không ngóc đến mức ra tay ngay bây giờ.

Huống hồ trước mặt Kim Giao Vương cũng có được Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm cũng không có nắm chắc tất thắng.

Kiên kị nhất, chính là một khi bại lộ Chí Bảo Long Khí quá lâu, sẽ khiến người đại thần thông hoặc là người cũng có Chí Bảo Long Khí khác ở cùng giới chú ý, dẫn tới họa sát thân.

Kim Giao Vương nâng Thiên Long Cung lên cao ngang vai, sau đó vận chuyển pháp lực long khí cả đời, một tia kim quang chói mắt quần quanh dây cung.

Dây cung màu xanh đen, chậm rãi kéo dài ra, lóe ra ánh sáng màu vàng sậm nhàn nhạt.

Oong

Trên dây cung Thiên Long Cung, ngưng kết ra một mũi tên ánh sáng màu vàng, quần quanh ánh sáng xanh, chậm rãi nhắm một vị trí nơi hải vực.

Vào lúc này, U Ảnh Ma Chủ bị thương không nhẹ, đã trốn ra phạm vi trăm dặm.

Lấy trình tự bậc cao so sánh, đối thủ chạy ra ngoài trăm dặm, đã ngoài tầm với.

Thế nhưng, trong mắt Kim Giao Vương lộ ra một tia châm chọc, mũi tên ánh sáng vàng nhắm ngay U Ảnh Ma Chủ không lập tức bắn ra, mà chậm rãi súc lực.

U Ảnh Ma Chủ đang kiệt sức chạy trốn, thân hình đột nhiên run lên, chỉ cảm thấy linh hồn của mình đã bị tập trung.

Tập trung linh hồn.

Đây là một trong thần thông đáng sợ nhất của Thiên Long Cung.

”Là Thiên Long Cung!”

Đang trong chạy trốn, ánh mắt U Ảnh Ma Chủ tràn ngập sợ hãi.

Trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, có thể Thiên Long Cung không được xếp ở hạng đầu, uy năng thần thông cũng không phải lớn nhất.

Thế nhưng, chiếc cung này vừa lúc khắc chế U Ảnh Ma Chủ hoàn toàn là khắc tinh của hắn.

Bằng

Dây cung bỗng nhiên chấn động, ánh mắt thường có thể thấy được dải ánh sáng vàng chói lóa, mũi tên ánh sáng đã biến mất. Trong khoảnh khắc lướt qua mấy chục dặm, nhắm thẳng hướng U Ảnh Ma Chủ bắn tới.

Dương Phàm khẽ rung động, ở trong điều kiện biển sâu hà khắc, mũi tên ánh sáng này còn có tốc độ như thể, thật là đáng sợ.

Đồng thời, nơi mũi tên ánh sáng đi qua, nước biển đều tách ra, mơ hồ thấy được một hàng dài màu vàng lướt qua trong biển sâu.

U Ảnh Ma Chủ kinh hãi, lập tức thay đổi phương hướng, nhắm một phía khác độn đi.

Bỗng nhiên, mũi tên ánh sáng như có linh tính, gần như đồng thời đổi hướng, xoạt vù một cái xuyên qua mấy chục dặm, chỉ trong hô hấp đã đuổi tới, như một tia chớp xuyên thủng thân thể U Ảnh Ma Chủ.

Phốc

Thân thể U Ảnh Ma Chủ cứng đờ, bị mũi tên ánh sáng xỏ xuyên qua thân thể.

653. Chương 636: Bích Dao Vân Tiên

Dương Phàm đầu đội Hoàng Long Quan, thân thể dựng ngược ở trên đỉnh Tiên Khí Thượng Giới ngàn trượng, hai tay đặt trên chuôi kiếm, hoàng long ánh sáng số mệnh quấn quanh người, lực lượng huyền bí hùng hồn câu thông vào thiên địa.

Chí Bảo Long Khí tăng lên số mệnh, có thể tăng phúc uy năng Tiên Khí Thượng Giới, tất cả nhân tổ có lợi đều tụ về phía hắn.

Thế cục nguy hiểm, lại do một mình hắn ổn định lại.

Dương Phàm hít sâu một hơi, không ngờ rằng mình có thể làm được như vậy.

Các cường giả xung quanh Tiên Khí Thượng Giới càng chấn động tới mức tột đỉnh, dùng lực lượng như một con kiến, ảnh hưởng tới khuynh hướng thắng lợi.

Xùy vù

Cùng lúc, dây cung Thiên Long Cung bằng một tiếng, mũi tên ánh sáng xuyên qua không gian trăm dặm, một mũi tên xuyên thủng U Ảnh Ma Chủ/

Thân thể U Ảnh Ma Chủ cứng đờ, hai tay nắm chặt lấy mũi tên ánh sáng, vẻ mặt dữ tợn rít gào, cùng với sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Hai kiện Chí Bảo Long Khí, cùng nhau hiện thế ở Nội Hải, nghịch chuyển thế cục.

Thân thể U Ảnh Ma Chủ run rẩy, cuối cùng ầm một tiếng, hóa thành mảnh nhỏ. Đồng thời giữa hư không truyền đến một tiếng gào lạnh lẽo:

- Sẽ có một ngày ta sẽ còn trở lại.

Bằng -

Thiên Long Cung chấn động, lại một mũi tên ánh sáng xuyên qua trăm dặm hải vực, đâm trúng một hư không nào đó.

- A

Một tiếng kêu thảm, tiếng nói biến mất.

Kim Giao Vương cười lạnh một tiếng, lại chậm rãi kéo Thiên Long Cung, chuẩn bị phát ra mũi tên thứ ba, nhưng phát hiện đã mất đi khí tức U Ảnh Ma Chủ có lẽ linh hồn đã tiêu vong.

Trên thực tế, lúc Dương Phàm huy động Tiên Khí Thượng Giới, cũng đã trọng thương U Ảnh Ma Chủ mười phần thực lực cũng chỉ còn lại hai ba phần.

bằng không ngay cả mấy Hóa Thần kỳ vậy công, cũng đừng mơ giết được U Ảnh Ma Chủ.

- Chúng ta còn có thể lấy lại linh châu truyền thừa hay không?

Các Yêu Tôn Thiên Dực Vương, có chút thất thần nhìn bảy viên linh châu truyền thừa khảm trên tiên khí. Các Chí Cường Giả khác, cũng lộ ra thần sắc như vậy.

Đồng Phương được sự sau khi mất đi Mộc Linh Châu, sắc mặt có phần suy yếu.

Các Chí Cường Giả Nội Hải cũng không phải không nghĩ tới việc lấy đi linh châu truyền thừa, chạy trốn tới một nơi thật xa, rời khỏi nơi Nội Hải thị phi này.

Nhưng như thế, một khi Thiên Cầm Nội Hải hủy diệt, bọn họ nắm giữ linh châu truyền thừa, chắc chắn phải gánh chịu nghiệp lực đáng sợ.

Bọn họ tu luyện tới trình tự này, có thể rõ ràng cảm giác được nhân quả luân hồi, cùng với số mệnh nghiệp lực là thật sự tồn tại.

Cùng lúc có được linh châu truyền thừa, bọn họ nhất định phải có nghĩa vụ cùng trả giá tương ứng.

- Không thể, trừ khi chờ đến một ngày đứt gãy Địa Mạch Chi Tích khép lại.

Dương Phàm lẩm bẩm.

Nghe lời này, mấy vị Chí Cường Giả Nội Hải đều biến sắc, sắc mặt rất khó coi.

Bằng thực lực Chí cường giả, tự nhiên sẽ không để ý.

Nhưng có thể tưởng tượng, bắt đầu từ hôm nay, cục diện Thiên Cầm Nội Hải sẽ phát sinh chuyển biến.

Dương Phàm nhắm mắt lại, rõ ràng cảm ứng được khí tức hủy diệt trong Địa Mạch Chi Tích, hoàn toàn ngược lại với áo nghĩa Thánh Liệu Thiên Tiên Hồng quyết.

Đồng thời, trong đầu hắn bỗng hiện một tia linh quang.

Nhưng đúng lúc này.

- Dương Phàm, người làm thế nào để được Hoàng Long Quan chấp nhận?

Kim Giao Vương đột nhiên xoay người nhìn về phía Dương Phàm, trong mắt dường như cất chứa vài phần chất vấn:

- Trên người người dường như không có huyết mạch hoàng tộc Tiên Tần, lại không có long khí.

Dương Phàm lắc không xoay người, từ từ hạ xuống khỏi tiên khí, lạnh nhạt nói:

- Chí Bảo Long Khí, người có duyên đạt được, có đạo lý gì để nói.

Kim Giao Vương thần sắc chợt ngưng, ánh mắt hai người đối diện, mơ hồ có phần địch ý.

- Kim Giao Vương các hạ muốn tranh đoạt Chí Bảo Long Khí ở nơi này sao?

Dương Phàm cười trào phúng.

- Lê nào người không nghĩ tới?

Kim Giao Vương cười nhạo nói:

- Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, nếu như có thể tụ tập đầy đủ tuyệt đối là mạnh nhất giới này, chém giết chân long tiên ma cũng không nói chơi, thậm chí còn đáng sợ hơn Tiên Khí Thượng Giới trước mắt vô số lần.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, nhưng nửa tin nửa ngờ chuyện này.

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, thật có uy năng cùng dự hoặc này sao?

Chẳng qua, các truyền thuyết liên quan tới Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, đều cực hạn trong truyền thuyết, cũng không hoàn toàn tin cậy được.

Mở ra bảo tàng Tiên Tần là một; số mệnh cộng thêm lên người, đập mây phi thăng là thứ hai.

Mà hiện giờ lại có điều thứ ba: mạnh nhất giới này.

Thấy bộ dạng Dương Phàm rõ ràng không tin, sắc mặt Kim Giao Vương càng thêm âm trầm, nhưng kiên quyết không dám ra tay bây giờ.

Thông qua cảnh tượng trước đó, mọi người nơi này đều rõ ràng khắc sâu: thực lực Dương Phàm cực kỳ đáng sợ, huống chi còn có được Chí Bảo Long Khí.

Mà nay, có thể hình thành uy hiếp đối với Dương Phàm, chỉ có: Đằng Linh Vương, Thiên Thu Vô Ngân, Đông Phương được sư.

Nhưng ba người này, dường như quan hệ với Dương Phàm không tệ.

Kim Giao Vương làm thế nào cũng sẽ không gốc tới mức ra tay với Dương Phàm.

Dương Phàm rơi vào trầm tư ngẩn ngui, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, hẳn là có chín kiện.

Hiện nay, hẳn tận mắt nhìn thấy đã có ba kiện: Hoàng Long Quan, Xích Long Châu, Thiên Long Cung.

Đương nhiên ở trong truyền thuyết, còn có nổi danh nhất là Cửu Long Tỳ cùng với Thanh Long Kiếm.

”Cửu Long Tỳ Thanh Long Kiếm Hoàng Long Quan Xích Long Châu Thiên Long Cung”

Dương Phàm thông qua Hoàng Long Quan kêu gọi, cùng cảm ứng không rõ ràng vị trí sơ lược của bảy kiện Chí Bảo Long Khí khác.

Ngoài ra, hẳn còn cảm ứng được năm cổ khí tức cùng loại, không thể làm rõ được.

Bảy kiện Chí Bảo Long Khí khác, đa số đều tụ tập một chỗ.

Dương Phàm suy đoán, hẳn là ở Vương Triều Đại Tần.

Ngay lúc hắn trầm tư, đột nhiên biến sắc: ”Không tốt!”

Trong lúc bọn họ xoay chuyển đại cục, bên trong Thiên Lan điện cũng xảy ra dị biến.

Lúc Ma Văn Thành sụp đổ, đông đảo tu sĩ trong Thiên Lan điện đồng loạt biến sắc, chỉ cảm thấy trời long đất lở.

Rất nhiều cấm chế trong Thiên Lan điện phát sinh biến hóa, không thiếu tu sĩ chết ở trong đó.

Thiên Lan tiên phủ ở nơi hạch tâm, ma uyên bộc phát ra ma khí cuộn cuộn, nham thạch nóng chảy phun trào, lan tràn đến nội điện, dường như muốn nuốt toàn bộ Thiên Lan điện.

Các tu sĩ ở trong Thiên Lan điện, mỗi người như kiến b trên chảo nóng, bởi vì cấm chế các nơi mất đi khống chế, ở trong trạng thái không ổn định, bọn họ cũng không thể đi ra ngoài.

Mà ở trên quảng trường ngoại điện.

Hồ thủy tinh đã ngừng phun nước suối, pho tượng Bích Dao Vân Tiên, tiên tư tuyệt sắc, lúc này mỉm cười duyên dáng, phóng ra mỹ lệ vô hạn, lại không mất đi tự nhiên thân thiết.

Thân hình Vân Vũ Tịch nổi giữa không trung, đóa mây lành trên đầu, ánh mặt trời, mưa bụi vờn quanh, một thân váy xếp công chúa lóe ra muôn màu muôn vẻ tự nhiên. Hoàn cảnh xung quanh dường như cùng vì người mà biến hóa, trở thành tiên cảnh nhân gian.

Thạch Thiên Hàn ngơ ngác nhìn, không hề nghi ngờ, giờ phút này vẻ đẹp của Vân Vũ Tịch đã được mở rộng vô hạn.

- Vũ Tịch tỷ tỷ thật là xinh đẹp.

Hàn Lưu Ly biến thành tiểu cô nương áo lam, ánh mắt tóe sao, nam tử cao to cũng ngây ngốc sững sờ ở đó.

Cùng lúc, gần đó có không ít tu sĩ cũng bị cảnh tượng này hấp dẫn.

Có không ít tu sĩ cố tới gần nơi này, bị Hàn Lưu Ly cùng Độc Hạt Vương vô tình trục xuất hoặc chém giết.

Thạch Thiên Hàn nhạy cảm cảm giác được, khí tức trên người Vân Vũ Tịch sinh ra biến hóa về chất.

Bỗng nhiên, cổ khí tức điềm tĩnh như tiên, càng đạt tới tận cùng, mơ hồ siêu việt trời buộc ở giới này.

Thần tượng Bích Dao Vân Tiên trong quá trình này, áng mây xanh lục tỏa sáng chói mắt, lại dần dần ảm đạm.

- Đợi cô rất lâu rồi, rốt cuộc trở về.

- Đi thôi, nơi này không thuộc về cô.

Trong thần tượng truyền ra tiếng thở dài mờ mịt không rõ.

Cái gì?

Thạch Thiên Hàn sắc mặt đại biến, hận không thể xông lên tiêu diệt thần tượng, thế nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù là hắn có muốn, cũng không nhất định làm được điều gì.

Khí tức toả ra từ thần tượng Bích Dao Vân Tiên, làm cho hắn có một loại ảo giác không thể chống cự.

Ầm

Toàn Thiên Lan điện bỗng nhiên run lên, nam thạch nóng chảy cùng ma khí cuộn cuộn kéo tới Thiên Lan tiên phủ.

Răng rắc

Pho tượng Bích Dao Vân Tiên trong hồ thủy tinh, đột nhiên vỡ thành mảnh nhỏ, biến mất khỏi thế gian.

Vân Vũ Tịch trôi nổi giữa không trung, dáng người tuyệt lệ, tự nhiên duyên dáng, tiên khí quần quanh, một thân váy xếp công chúa, càng tăng thêm thần thánh cao quý.

Bỗng nhiên, nàng mở mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt, mỗi một ký ức hiện lên trong đầu.

Dung nhan Vân Vũ Tịch lộ ra một tia giãy dụa đau đớn, khẽ nói:

- Vì sao trong trí nhớ của ta lại yêu nhau với một kẻ phạm giới?

- Vũ Tịch.

Thạch Thiên Hàn khẽ hô một tiếng, vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm Vân Vũ Tịch, cảm giác lúc này người âu yếm tuy vẫn cũng là một người, nhưng nhiều hơn một chút khí tức xa lạ.

Đóa mây lạnh trên đầu Vân Vũ Tịch, ánh mặt trời, đoàn mưa bụi vờn quanh, rốt cuộc bắt đầu nhìn thẳng vào Thạch Thiên Hàn.

Khuôn mặt Thạch Thiên Hàn vạm vỡ một trận, hóa thành một khuôn mặt nam tử nho nhã.

Chính là Dương Phàm.

- Vũ Tịch, ta đã sớm đoán được tiến vào Thiên Lan điện, cởi bỏ thân thể của nàng, sẽ xảy ra một chuyện không thể dự liệu

Dương Phàm cười khổ một tiếng.

Lúc này, ý thức bản tôn Dương Phàm thay thế Thạch Thiên Hàn, trực tiếp nói chuyện cùng Vân Vũ Tịch.

Mặc dù trước đó sớm có trực giác, Dương Phàm vẫn không ngăn cản, chuyện đã đáp ứng Vân Vũ Tịch, như vậy phải cố làm hết sức.

Bởi vì hắn cực kỳ rõ ràng, Vân Vũ Tịch mở ra bí ẩn thân thể mình, là chuyện sớm muộn không thể tránh khỏi.

Hướng chi, đây cũng là Vân Vũ Tịch bằng vào tiếng gọi nơi đáy lòng, bức thiết hy vọng đến nơi này.

Dương Phàm sẽ không ngăn cản nguyện vọng trong lòng Vân Vũ Tịch, cũng như Thi Dao lần lượt giúp hắn không cần gì, Vũ Tịch khoan dung hiểu rõ hắn.

- Dương đại ca

Vân Vũ Tịch nhìn chăm chăm Dương Phàm một lúc lâu, giấy dựa chốc lát, cảm tình yêu thương đến từ trong trí nhớ, không tự chủ biểu đạt.

Trong đôi mắt đẹp, sương mù mơ hồ, giấy dựa đau đớn, lưu luyến không bỏ.

Khoảng khắc, thân thể Vân Vũ Tịch ngày càng nhẹ, có dấu hiệu không ngừng bay lên cao.

- Người nên trở về

Một tiếng nói uy nghiêm vô thượng truyền đến từ trong hư không.

Mơ hồ có thể thấy không gian xung quanh dao động, không biết tiếng nói kia truyền đến từ không gian xa xăm nào.

Vân Vũ Tịch lệ rơi như mưa, nhìn về phía Dương Phàm, vươn tay về phía hắn, chỉ kịp nói mấy chữ:

- Vũ Tịch phải đi, đại ca muốn tìm muội, xin đi tới Thiên Giới

Lời vừa nói, tiên tư vô hạn của nàng đã hóa thành trong suốt giữa hư không, nhoáng cái biến mất.

- Hừ! Tiểu tử phạm giới, nếu ngươi dám tới Thiên giới tìm Vũ Tịch, bản đế cho ngươi chết không sáng mắt.

Tiếng nói uy nghiêm vô thượng, uy hiếp nói.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một cỗ ý chí không thể nghịch lại, tâm thần chấn động, thiếu chút nữa học máu bỏ mình.

Cỗ lực lượng này, thật sự quá đáng sợ, chỉ một ý niệm thiếu chút làm Dương Phàm mất mạng.

- Nếu không phải trói buộc giới này

Tiếng nói uy nghiêm vô thượng kia, lạnh băng.

-Ồ, công pháp người tu luyện

Tiếng nói uy nghiêm vô thượng kia mang theo vài phần kinh ngạc, tiếp đó lạnh băng:

- Kế hoạch Đoạt Thiên à? Như vậy thì tốt, không cần ta ra tay, tự nhiên có người giải quyết người

Bụp!

Uy áp vô thượng biến mất không thấy nữa.

Đúng lúc này, trên hư không Thiên Lan điện, sương mù đỏ máu chậm rãi lan tràn.

Dương Phàm hoảng sợ một hồi, chợt như giấc mộng, giờ phút này bất đắc dĩ, làm cho hắn rõ ràng: trình độ của mình quá thấp cực thấp, mà thế giới này lại quá rộng quá lớn.

Ngoài trời có trời, trên người có người.

654. Chương 637: Thần Hư Đan

Dương Phàm lẳng lặng đứng ở trong lòng biển hỗn loạn này, nhắm chặt hai mắt lại, thân hình như cảm rể, không chút nhúc nhích.

Một khắc này, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, thần tình vô cùng không cam lòng và thống hận, hai tay nắm chặt, không ngừng lun rẩy.

Biểu hiện bất thường và dao động cảm xúc mãnh liệt của Dương Phàm khiến cho chúng chí cường giả bốn phía đều chú ý, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, khó hiểu.

Trong mắt bọn họ, Dương Phàm từ Vinh Hằng Đảo tới Thiên Lan điện vẫn vô cùng trấn định, bình tĩnh, rất ít khi thấy cảm xúc hắn dao động như thế này!

Cho dù, ở khoảng khắc sống chết trước mặt, khi tất cả mọi người đều bất lực vô vọng, hắn vẫn ngoan cường đứng lên, biến điều không thể thành có thể, xoay chuyển vận mệnh tồn vong của hàng tỷ sinh linh.

Không hề nghi ngờ, trong ấn tượng của bọn họ, Dương Phàm vô cùng cường đại, Không chỉ về thực lực, sự bình tĩnh của hắn cũng là một điểm đặc trưng khiến hắn sáng tạo kì tích.

Có thể tưởng tượng, khi sinh thời, bọn họ sẽ vĩnh viễn không quên cảnh tượng có thân ảnh cao ngất, tay cầm Thượng Giới Tiên Khí, một kiếm chém xuống chấn động thiên địa kia.

Nhưng mà lúc này, biểu hiện thống hận, không cam lòng của Dương Phàm, hai nắm đấm siết chặt run rẩy khiến mọi người khó có thể tưởng tượng nổi. Thế gian này có loại gian nan nào mà khiến nam nhân này chấn động như thế, thậm chí cảm thấy bất lực?

Địa Mạch Chi Tích cơ bản đã ổn định lại, bày viên Truyền thừa linh châu đều khảm vào trên Thượng Giới Tiên Khí.

Giờ phút này, chúng chí cường giả cơ bản không cần xuất lực.

- Dương tông sư, chẳng lẽ trong Thiên Lan điện đã xảy ra chuyện gì sao?

Đồng tử màu bạc của Đằng Linh Vương hơi đổi, nghĩ tới điều gì, không khỏi lên tiếng hỏi Dương Phàm.

Lúc trước, hắn nhận ra dung mạo của Vân Vũ Tịch và Bích Dao Vân Tiên có nét rất tương tự nhau thì đã đoán ra lai lịch thân phận người này, huống chi, Dương Phàm vì để Vân Vũ Tịch tiến vào Thiên Lan điện thì còn tìm hắn giúp đỡ.

Hiện tại, thần sắc của Dương Phàm như thế thì có thể đoán ra trong Thiên Lan điện nhất định đã có biến cố gì đó.

- Nàng đi rồi! Xem ra trong Thiên Lan điện này còn ẩn chứa rất nhiều bí mật chưa thể giải khai.

Dương Phàm hít sâu một hơi, rốt cục mở đôi mắt đỏ như máu ra.

Chuyện phát sinh trong Thiên Lan điện giống như một giấc mộng Nam Kha. Một khắc trước đó, Vân Vũ Tịch còn ở bên cạnh hắn nhưng ngay sau đó đã biến mất khỏi thế giới này.

Trước khi đi, Vân Vũ Tịch lệ hoa như mưa, biểu tình hoàn toàn không muốn kia dường như còn hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Nếu chỉ vền vẹn như thế, trong lòng Dương Phàm tự nhiên tràn ngập hy vọng và tin tưởng chung quy sẽ có ngày hóa vũ phi thăng, đi Thượng Giới tìm người yêu.

Nhưng mà, sau khi Vân Vũ Tịch biến mất, thanh âm vô thượng uy nghiêm kia, gần như là một ý niệm đã khiến hắn như chết ngất đi. Khiến tinh thần và thể xác Dương Phàm đều như hãm vào hầm băng, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân.

Giờ khắc này, Dương Phàm không khỏi nhớ lại cuộc hội thoại kỳ lạ với Vân Vũ Tịch sau khi tới Nội Hải.

- Từ khi đi vào Nội Hải, Vũ Tịch cảm nhận được một lời kêu gọi từ sâu trong linh hồn nhưng mơ hồ không rõ

- Rất thân thiết, rất quen thuộc, lại không thể cắt đứt

Lục ý trong mắt Vũ Tịch nhộn nhạo, lặng lẽ đứng bên cạnh Dương Phàm, đưa ra một câu hỏi như vô tình:

- Dương đại ca, nếu một ngày nào đó Vũ Tịch mất tích, huynh sẽ làm gì?

- Tìm kiếm! Tìm khắp thiên nhai hải sừng cũng muốn tìm ra nàng!

Dương Phàm lộ ra ý cười, không suy nghĩ nhiều.

Khi đưa Vân Vũ Tịch tới trước đại môn Thanh Đồng của Thiên Lan điện, biểu tình của nàng rất quanh co, chờ mong mà lại như không mong muốn. Giờ nhớ lại, tâm thần Dương Phàm lại rung động.

- Vốn tưởng rằng có thể làm bạn bên nhau vĩnh cửu bình yên như lúc đầu. Không nghĩ tới thượng thiên lại không cho chúng ta được toại nguyện.

Ánh mắt Dương Phàm dần trở nên lạnh lẽ, trong lòng hắn sinh ra một cỗ ý chí bất khuất cường đại mà chỉ có khi hắn nắm trong tay Vô Song Đoạn Kiếm thì Dương Phàm mới có.

Sinh mệnh bản thân dường như có tồn tại một cỗ lực lượng tinh thần không thể nắm giữ. Nếu cứ giữ vững niềm tin, hết thấy mọi chuyện đều có thể. Nếu đã không tin thì tất cả đều không thể thay đổi được.

Khi cảm thấy bất lực nhất, Dương Phàm đột nhiên lại nghĩ tới người từng kề vai sát cánh với mình - Vô Song!

Thân thể Vô Song là một điều bí ẩn, Dương Phàm chỉ mơ hồ cảm giác được vận mệnh của hắn cũng bị xiềng xích và bị thiết tắc tối cao không thể quan trắc. Thậm chí so với những gì Dương Phàm phải đối mặt còn cường đại hơn nữa.

Mặc dù dưới tình huống như thế, Vô Song vẫn luôn tự tin, vĩnh viễn không từ bỏ. Ý chí hắn cũng giống như kiếm ý của hắn.

- Dương lão đại, chẳng lẽ trên đời này còn có chuyện gì làm người thấy sợ hãi sao?

Hồ Phi đột nhiên mạnh mẽ nắm lấy tay Dương Phàm. Trong mắt hắn tràn đầy vẻ chân thành và tin tưởng, cũng có vài phần khích lệ.

Hắn ngày thường tuy rất tùy tiện, hay hấp ta hấp tấp nhưng cũng không thiếu tình cảm chân chính.

Đối với những kẻ không tốt với hắn thì hắn sẽ không do dự dùng nắm đấm giải quyết. Người nào tốt với hắn thì hắn cam nguyện dùng sinh mệnh bảo vệ.

- Sợ hãi sao?

Dương Phàm mạnh mẽ gạt đầu, cười nói:

- Đúng thế, trong lòng ta có cảm giác sợ hãi, lần này ta chỉ sợ đã trêu chọc địch nhân mạnh tới độ không thể đo lường, cùng gặp phải sợ khiêu chiến càng đáng sợ. Nhưng từ khi ta lựa chọn thôi diễn cảnh giới mới tới này, đã nhất định phải bước lên một con đường không tầm thường, so với những người tu tiên khác còn nguy hiểm hơn vô cùng

- Khắc khặc lão đại người cũng cảm thấy sợ hãi sao?

Hồ Phi cười đắc ý, có chút khoa chân múa tay. Tuy nhiên, hắn đột nhiên lại thấy sững sốt, tùy tiện nói:

- Lúc trước khi Ma Vân Thành tới ta cũng đã sợ chết. Nếu không phải lão đại ra tay thì chỉ sợ tất cả chúng ta cũng đã không còn mệnh nữa rồi.

Thiên Thu Vô Ngân nhìn hai người, con người bình thản lạnh lùng, dường như lộ ra một tia hâm mộ nhưng nhanh chóng thu liễm lại.

Khi hắn lựa chọn con đường tìm kiếm lực lượng đỉnh phong thì đã bỏ qua rất nhiều, cũng không hy vọng gì quá xa vời, gần như vứt bỏ hết thấy ngoại vật và tình cảm.

So với hắn, Dương Phàm không thể nghi ngờ là có may mắn hơn.

Tiếp theo là sợ chờ đợi dài lê thê. Trong khi đang Đại hải nạn, chúng chí cường giả cũng không lập tức rời đi.

Đám cường giả như Thiên Dực Vương, có Truyền thừa linh châu thì tất nhiên là buồn bực không vui.

Mà những chí cường giả như Thiên Thu Vô Ngân lại không có chút ảnh hưởng nào.

Ánh mắt Kim Giao Vương thi thoảng lại quét mắt nhìn về Dương Phàm, chung quy cũng không có dừng khí để động thủ.

Lần Đại hải nạn này, sự cường đại của Dương Phàm đã thâm nhập lòng người. Tuy Chí Bảo Long Khí có lực hấp dẫn rất lớn nhưng Kim Giao Vương cũng vẫn rất có lý trí.

Một lúc này, ánh mắt Dương Phàm lạnh lùng nhìn Kim Giao Vương:

- Nếu người thường xuyên sử dụng Chí Bảo Long Khí thì chung quy sẽ có một ngày dẫn họa sát sinh! Dương mỗ có biết một thành viên của Tiên Tần Hoàng tộc, có một kiện Chí Bảo Long Khí, tu vi ít nhất đã đạt tới Hóa Thần kỳ, sâu không lường được nhưng vẫn rất cẩn thận khi sử dụng bảo này!

Kim Giao Long nghe thế không khỏi giật mình một cái, tự nhiên hiểu được lợi hại trong đó.

Trong số những người có được Chí Bảo Long Khí thì Dương Phàm và Kim Giao Long có thể nói là tu vi thấp nhất. Nếu đã nắm giữ trọng bảo này thì sử dụng phải rất cẩn thận.

Sau đó, Dương Phàm bắt đầu để tâm chú ý tình hình trong Thiên Lan điện.

Khi Vân Vũ Tịch biến mất, Thạch Thiên Hàn đứng lặng tại chỗ rất lâu rồi mới tỉnh lại.

- Vũ Tịch, tỷ tỷ đi rồi, chủ nhân ngài nhất định phải tìm được nàng!

Hàn Lưu Ly biến thành một cô bé áo lam, đôi mắt trong sáng lộ ra vài tia không đành lòng.

Khi tới Nội Hải, Vân Vũ Tịch thường xuyên làm bạn với nàng, giống như chị em ruột thịt vậy.

Thạch Thiên Hàn đứng lặng đi hồi lâu rồi mới khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có.

Hưu

Bỗng nhiên, hơn trăm con Độc hạt lặng lẽ xếp hàng sau lưng hắn.

- Nhiệm vụ của các người là thăm dò các nơi mật địa của Thiên Lan điện, tìm kiếm manh mối về Thiên Nhất Hồn Thủy.

Thạch Thiên Hàn lạnh lùng nói.

- Vâng, chủ nhân.

Độc Hạt Vương khom người, ra lệnh cho đại quân Độc hạt, phân tán đi các nơi trong Thiên Lan điện.

Lần Đại hải nạn này, cấm chế trong Thiên Lan điện lại có thêm rất nhiều sơ hở, khiến cho những tu sĩ may mắn sống sót thu được kỳ ngộ lớn lao.

Tuy nhiên, với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, Thạch Thiên Hàn không nghi ngờ chính là nhân vật vô địch.

Hơn trăm con Độc hạt đều đã đạt tới cấp bốn bậc cao, thực lực rất mạnh.

Trong đó, gồm cả Độc Hạt Vương thì cũng có những con đạt tới Biến Hoá kỳ. Đây chính là kết quả của Thạch Thiên Hàn sau nhiều năm không ngừng phối chế độc dịch, tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

Hưu

Thân hình Thạch Thiên Hàn khẽ động, hướng về Dược phòng mật thất, nơi từng xuất hiện Tẩn Thần Đan.

Đi vào phiến rừng trúc này, Thạch Thiên Hàn đi vào chỗ hồ nước ở trung tâm, thân hình chìm sâu vào trong.

Không lâu sau, hắn đã tiến vào Dược phòng mật thất mà trăm năm trước đã diễn ra một trận chiến rất kịch liệt!

Trong mật thất này không ngờ đã có vài danh tu sĩ. Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy sát tinh Thạch Thiên Hàn thì sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, xám xịt rời đi.

Thạch Thiên Hàn bắt đầu xem xét cấm chế nơi này, tìm kiếm những cấm chế trong phòng.

Toàn bộ căn mật thất này thơm phức mùi dược phẩm, có bày một loạt các giá dược phẩm, trong đó cất chứa vô số linh đan, thánh đan mà vô số tu sĩ trong Tu Tiên giới ao ước.

Loại đan dược quý hiếm như Hóa Anh Đan, Tẩn Thần Đan cũng có thể xuất hiện ở Dược phòng này.

Thạch Thiên Hàn ngẩng đầu nhìn trần nhà, tấm cổ kính và mấy khẩu Linh Lung Tâm Ngọc, ánh mắt lóe lên.

Tấm cổ kính kia chính là then chốt phản xạ tất cả cấm chế trong mật thất này.

Nếu có thể phá hỏng nó thì phải chăng có thể độc chiếm toàn bộ số linh đan thánh dược nơi này?

Mặc dù có ý tưởng này nhưng Thạch Thiên Hàn lại mơ hồ cảm nhận được một tia bất an.

Đúng lúc này, bản tôn Dương Phàm đang ở chỗ Thượng Giới Tiên Khí đưa ý thức vào khối thân thể này, cẩn thận cảm thụ.

Lây tu vi của hắn lúc này, nếu muốn phá hủy phản xạ cảm chế nơi này thì cũng không phải là việc không thể.

Chỉ là, thông qua cảm quan thông thiên của mình, Dương Phàm cảm nhận được cỗ uy hiếp từ nơi này.

Toàn bộ mật thất này có hai tầng cảm chế, một là phản xạ cảm chế, một là thủ hộ cảm chế.

Dương Phàm rõ ràng nhìn ra, chỉ cần phá hư một cảm chế nào thì đều có thể dẫn động phải sát cơ đáng sợ. Toàn bộ Dực phòng này chỉ sợ cũng khó có thể an toàn.

Hắn chậm rãi đi lại trong mật thất này, bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Không lâu sau, hắn phát hiện có mấy nơi cảm chế sơ hở trên giá thuốc, cũng chiếm được vài loại linh đan thánh dược.

Nhưng chỉ vغن ven như thế thì còn chưa đủ để khiến Dương Phàm vừa lòng.

Lúc này, hắn đi tới vị trí mà lúc trước Đặng Thi Dao đã chiếm được Tẩn Thần Đan.

- Tẩn Thần Đan

Ánh mắt Dương Phàm nóng rực lên, nhìn vào ô vuông từng bị chứa Tẩn Thần Đan và bị Ô Cẩm hủy thi diệt tích kia.

Trước những ô vuông này vốn đều có nhãn, ghi chú về tên linh đan.

Lúc trước ô cảm phát hiện Đặng Thi Dao đạt được Tẩn Thần Đan thì liền dùng bốn mệnh ma hỏa thiêu đốt chiếc nhãn này, khiến nó mơ hồ.

Giờ phút này, Dương Phàm lại nhìn vào, phát hiện ô vuông để Tẩn Thần Đan trống tuếch.

- Đáng tiếc

Dương Phàm có chút thất vọng.

Tuy nhiên, khi ánh mắt hắn nhìn vào chiếc nhãn bên cạnh Tẩn Thần Đan thì tâm thần bỗng nhiên chấn động:

- Thần Hư Đan?

Tim Dương Phàm đập thành thịch, không ngờ chính là Thần Hư Đan, còn trân quý hơn Tẩn Thần Đan nhiều.

Càng khiến hắn thêm kinh hỉ chính là ở ô vuông này, phản xạ cảm chế có chút lỏng ra, có cơ hội phá vỡ.

Ngoài ra, hai bên trái phải Thần Hư Đan này cũng có mấy ô vuông. Từ ngoài nhãn thì đã thấy những loại thánh đan khiến người ta điên cuồng như Hóa Anh Đan, Viên Anh Đan, Thông Thiên Đan, Hóa Kiếp Đan

655. Chương 638: Vợ Vét Thiên Lan Điện

Trên những cái nhãn này là một đám thánh đan trong truyền thuyết khiến người ta điên cuồng. Giờ chúng hiện ra trước mặt Dương Phàm khiến tim hắn lập tức đập thành thịch.

Lần trước tới đây, trọng tâm của hắn không phải là những vô số linh đan thánh dược trân quý này mà chỉ là Linh Lung Tâm Ngọc theo yêu cầu của Âu Dương Phong.

Hơn nữa, ở tầng cảm chế thứ hai, hầu hết linh đan đều không thể lấy được.

Lần này, Dương Phàm tự mình nhìn thấy số linh đan này, sự rung động trong lòng quả thật không biết dùng từ nào để hình dung.

Thiên Lan điện không hổ là địa phương tối truyền kỳ của Nội Hải. Vô số năm qua, nó cũng đã tạo ra vô số nhân vật truyền kỳ.

Mấy loại linh đan trước mắt này cơ bản đều dùng để đột phá bình cảnh, do đó còn quý giá hơn những linh đan cùng giai cấp cả chục lần.

Trong số đó, Hóa Anh Đan mà cả Bắc Tần ao ước đặt ở một khu vực nhỏ, không ngờ chỉ là thứ phẩm.

Nhớ ngày đó, Dương Phàm để luyện hóa được một viên Hóa Anh Đan đã phải tiêu phí bao nhiêu nhân lực vật lực?

- Nếu có thể đạt được những linh đan này, chẳng những có lợi cho tu vi bản thân ta mà ngay cả thân nhân, bằng hữu

Dương Phàm kiềm chế sự kích động trong lòng, dần lấy lại sự tỉnh táo.

Giờ phút này, ô vuông mà có hy vọng nhất để phá vỡ chính là ô chứa Thần Hư Đan.

Trong quá trình trao đổi với Bất Tử Tiên Sinh ở Vĩnh Hằng Đảo thì Dương Phàm từng biết được trình tự của cường giả Hóa Thần.

Trong đó, Hóa Thần đại viên mãn được gọi là cường giả Thần Hư.

Sau khi đến Nội Hải, hắn tiêu phí không ít tinh lực duyệt xem cổ tịch. Tác dụng của Thần Hư Đan này hắn cũng biết khá rõ.

Nếu nói Tấn Thần Đan là loại thánh dược để đột phá

Hóa Thần kỳ thì Thần Hư Đan cũng chỉ có chân chính là cường giả Hóa Thân mới có cơ hội sử dụng.

- Đã có cơ hội này, nhất định không thể bỏ qua được

Dương Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên linh hoạt và sắc bén.

Phản xạ cảm ở chỗ Thần Hư Đan, có chút lỏng lẻo, nhưng vẫn có năng lực phản xạ như trước, chỉ là uy lực đã suy yếu rất nhiều, hơn nữa không có sự hồi phục.

- Giao cho người đó

Ý thức của Dương Phàm rời khỏi tâm thần Thạch Thiên Hàn.

- Được.

Thạch Thiên Hàn gật đầu, sau đó chậm rãi nắm chặt bàn tay, một ma kiếm bá đạo, dữ tợn vừa giống kiếm, vừa giống mâu xuất hiện trong tay hắn.

Trên Ma Hoàng Kiếm ngưng tụ Cửu U Ma Khí bá đạo cường hoành, ma quang đỏ xanh nhoáng lên, hung hăng chém xuống phản xạ cảm chế.

Ầm!

Lực phản chấn cường đại truyền ngược lại, Thạch Thiên Hàn kêu lên một tiếng đau đớn, liên tiếp lui về sau mấy trượng, khoe miệng tràn ra một tia máu.

Lực lượng của phản xạ cảm chế thông qua Ma Hoàng Kiếm lan đến gần chủ nhân.

Hoàn hảo phản xạ cảm chế này có sơ hở, không tính quá mức đáng sợ.

Chợt Thạch Thiên Hàn lui về phía sau một đoạn, khống chế Ma Hoàng Kiếm liên tiếp chém về phía cảm chế này.

Ầm

Cảm chế nơi ô vuông này bị suy yếu một chút, sơ hở của cảm chế cũng ngày càng lớn hơn.

Trên thực tế, sơ hở của cảm chế là điểm mấu chốt, không nhận được năng lượng bổ sung. Nếu không cho dù bản lĩnh có lớn hơn nữa, cũng không thể chống đỡ được toàn bộ cảm chế trận pháp của mật thất này.

Trong sự công kích liên tục, Thạch Thiên Hàn cũng đều chịu sự phản xạ công kích đáng sợ, tâm thần bị thương không nhẹ.

Qua mãi sau, hắn vô lực nằm ngã xuống mặt đất.

- Người trở về trước đi.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, Thạch Thiên Hàn quay lại Tiên Hồng không gian.

Đồng thời một khối đá lớn cao tới hai trượng xuất hiện trong mật thất, thay thế vị trí của Thạch Thiên Hàn.

Ầm -

Cự Thạch Tinh huy động bốn cánh tay cứng rắn đánh mạnh vào cấm chế kia.

Luận về lực phòng ngự, hắn thậm chí còn cường đại hơn Thạch Thiên Hàn rất nhiều, đánh cả nửa ngày cũng chỉ bị một ít vết thương nhẹ nhẹ.

- Đại khối đầu, để ta tới giúp người.

Một cô bé áo lam có khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra bên cạnh Cự Thạch Tinh.

Chỉ thấy nàng nâng tay lên, một đạo băng mang màu lam như băng vụn nhiễm lên trên cấm chế.

Trên cấm chế có ngưng kết một tầng băng sương, tuy rằng tính phá hoại thực chất không lớn nhưng đối với bản thân hình thành cấm chế lại có sự ảnh hưởng nhất định, năng lực phản xạ cũng giảm rất nhiều.

Rốt cục trải qua thêm nửa canh giờ oanh kích, phản xạ cấm chế và thủ hộ cấm chế đồng thời bị xé rách. Hai loại cấm chế này vốn hợp nhất hoàn mỹ. Dưới tình huống bình thường, thực lực đối phương dù mạnh tới mấy đi nữa cùng khó có thể đột phá được, chỉ khi có sơ hở thì mới có cơ hội.

Ba

Thạch Thiên Hàn hiện thân, trong tay bắn ra một đạo bóng đen, nhoáng lên đã xuyên qua khe hở do cấm chế bị rách kia, cuốn lấy bình sứ bạch ngọc kéo ra ngoài.

Ngay sau đó, một tiếng "ông" vang lên, chỉ thấy xung quanh phạm vi này tinh quang bỗng nhiên nhộn nhạo, cấm chế vừa bị rách kia bỗng nhiên lại khép lại.

Cùng lúc đó, cấm chế trận pháp trong mật thất cũng có một trận biến hóa. Tầm cổ kính màu đồng trên đỉnh đầu chiếu ra từng đạo tinh quang.

Thạch Thiên Hàn hiềm hiềm lấy được bình ngọc này ra, tim hắn cũng đập âm âm.

Hóa ra trận pháp cấm chế trong mật thất này có tác dụng khép lại nhất định, bởi vì có sơ hở cho nên hiệu lực khép lại bị suy giảm hoặc mất đi tác dụng trong thời gian nhất định.

Khi ngoại lực phá vỡ cấm chế rồi thì sơ hở cũng biến mất, năng lực khôi phục lại lập tức hồi phục.

May mắn thu được bình ngọc, Dương Phàm không khỏi kinh hãi đối với sự huyền diệu đáng sợ của trận pháp cấm chế nơi mật thất này.

L ???trước khi tới đây, đạt được những linh đan dược liệu đều hoàn toàn là nhờ vào vận khí, ở những nơi phản xạ cấm chế không còn tồn tại. Do đó chỉ cần phá vỡ thủ hộ cấm chế là đã được.

Vận khí của Đặng Thi Dao xem như là tốt nhất, ô vuông chứa Tồn thần Đan vừa lúc bị hóa hư, rất dễ dàng thu được linh đan.

Bởi vậy có thể thấy được, trước đây có người trong Thiên Lan điện trực tiếp nhặt được Hóa Anh Đan cũng không phải là việc không tồn tại.

Sau khi Thạch Thiên Hàn đắc thủ liền biến mất tại chỗ, tiến vào Tiên Hồng không gian.

Kiểm chế sự kích động trong lòng, Dương Phàm mở bình ngọc ra, bên trong có ba viên đan hoàn màu lam nhạt, gần như trong suốt, lơ lửng hư không, làm cho người ta có một cảm giác vô cùng huyền bí, quỷ dị.

- Đây là Thần Hư Đan sao?

Dương Phàm rút một tia thần thức vào đan hoàn kia, nhưng lại sinh ra một ảo giác như chạm vào hư không. Cảm giác kia dường như viên đan hoàn trước mắt này không tồn tại vậy.

Tuy nhiên, nháy mắt khi thần thức hần chạm vào viên đan hoàn này, Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ áp bách và tấn công tinh thần, linh hồn cũng run rẩy.

- Đan dược này thật sự đáng sợ, bởi vậy có thể thấy được uy lực của cường giả Thần Hư.

Dương Phàm vô cùng kích động.

Thần Hư Đan hoàn toàn khác những linh đan bình thường. Nó dĩ nhiên là một đoàn như năng lượng tinh thần nhưng lại có ẩn chứa những dược tính như linh đan bình thường.

Bản thân Dương Phàm là Dược sư, biết rõ tri thức dược lý. Viên linh đan này chỉ sợ sau khi tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ thì mới có thể sử dụng. Nếu dùng sớm thì chỉ sợ sẽ khiến linh hồn tan vỡ mà chết.

Thu hồi Thần Hư Đan, Dương Phàm lại khiến Hàn Lưu Ly tìm kiếm một lượt trong mật thất.

Nửa ngày sau, nó phát hiện ra mấy chỗ phản xạ cấm chế mất đi tác dụng, thành công thu được mười mấy bình linh đan thánh dược, đều là những loại linh đan trân quý, giá trị không kém gì Hóa Anh Đan, rất hiếm thấy ở Tu Tiên Giới.

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm, thu hoạch quả là đáng giá.

Về lâu dài, hần tính lưu lại vài ẩn xạ vật ở trong Thiên Lan điện, mỗi khi có Đại hải nạn, mặc kệ là hai mươi năm một lần hay trăm năm một lần, các nơi cấm chế trong Thiên Lan điện đều rất có thể xuất hiện sơ hở.

Cứ như thế, Dương Phàm cho dù ở Bắc Tần xa xôi cũng có thể cho linh thú của mình tiến vào.

Mỗi lần Đại hải nạn xuất hiện, cấm chế trong Thiên Lan điện lại buông lỏng, có chút sai lệch. Do đó hàng trăm năm sau, Dương Phàm có thể thu được những lợi ích không ngừng từ trong Thiên Lan điện.

Đang khi hần đang suy tư thì những độc hạt hần phân tán khắp các nơi Thiên Lan điện cũng gặp các tình huống khác nhau, Hoặc là phát hiện ra những nơi cấm chế lơ lửng, hoặc phát hiện như những manh mối khác. Đương nhiên cũng có một số con bị cấm chế giết chết.

Dương Phàm để Hàn Lưu Ly, Cự Thạch Tinh và Độc Hạt Vương làm chủ lực, ra sức thăm dò những bảo vật trong Thiên Lan điện.

Thông qua sự ánh xạ của Tiên Hồng không gian và sự liên hệ linh hồn, Dương Phàm có thể chỉ huy từ xa ở mọi tình huống.

Đại hải nạn trên biển kéo dài tới hai tháng liên tục.

Trong lúc đó, chúng chí cường giả vẫn tụ tập ở bên cạnh Thượng Giới Tiên Khí, đang thương nghị, tham khảo một ít đại sự.

Dương Phàm lại không tham gia, nhắm chặt hai mắt, khống chế linh thú, vơ vét các loại thiên tài địa bảo trong Thiên Lan điện.

Ngày thứ sáu của Đại hải nạn, Hàn Lưu Ly lên vào trong một động quật, đạt được hai kiện Cổ bảo và các loại tài liệu pháp bảo quý hiếm. Ngoài ra còn có Thông linh pháp bảo càng cao cấp hơn những không thể đoạt được.

Ngày thứ mười hai của Đại hải nạn, Cự Thạch Tinh trả giá bị thương nặng, phá vỡ một căn mật thất bí mật, từ trong đó đạt được rất nhiều hạt giống linh dược. Tuy nhiên còn có rất nhiều hạt giống linh dược bị phong cấm, khó có thể đột phá.

Nửa tháng của Đại hải nạn, Độc Hạt Vương phát hiện một mật khố, có cấm chế sơ hở, miễn cưỡng từ bên trong đoạt được hơn trăm khối linh thạch thượng phẩm. Trong nơi này cũng có linh thạch cực phẩm nhưng không thể tiến thêm một bước.

Sau một tháng, một con Độc hạt phát hiện một cổ tỉnh (cái giếng) thần bí, bên trong phát ra khí tức rất quý dị, mơ hồ có thể thấy được một loại thủy dịch thần bí, có thể là Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết.

Thiên Nhất Hồn Thủy.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, để Thạch Thiên Hàn nhanh chóng hiện thân ở cổ tỉnh thần bí này.

Cổ tỉnh này được đặt ở giữa một đình viện.

Vốn đình viện này đã bị cấm chế phong tỏa nhưng vẫn có một khe hở rất nhỏ, bị Độc hạt chui vào, cũng có một con Độc hạt không cẩn thận bị cấm chế giết chết.

Ý thức Dương Phàm chủ đạo thân thể Thạch Thiên Hàn, chăm chú nhìn thủy dịch ở trong cổ tỉnh thần bí này.

Hồn Cẩn của hắn cảm thụ một chút, Dương Phàm không phát hiện ra manh mối và nguy hiểm gì, thân hình chậm rãi bay xuống, tiến vào sâu bên trong. Rất nhanh hắn thấy được một loại chất lỏng màu lam trong suốt, truyền ra một cỗ khí tức rất quý dị.

Không chần chừ, Dương Phàm lấy ra một cái hồ lô, hứng đầy nó.

Thủy hồ lô của Tu Tiên Giới, không gian bên trong có thể sánh với một cái hang nhỏ, quan đầy nước thì cũng không ít.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên, bay lên trên cổ tỉnh thần bí này, Sau đó hắn bắt đầu quan khán kỹ lam dịch trong hồ lô này.

- Thứ này dường như cũng không giống với Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết?

Dương Phàm nhíu mày, khi hắn chăm chú nhìn chất lỏng này, chỉ có một cảm giác rất cổ quái, cũng không thấy có nguy hiểm gì.

Tuy nhiên, Thiên Nhất Hồn Thủy hắn cùng chưa từng gặp qua. Bắc Tàn rộng lớn như thế nhưng tin tức liên quan tới nó trong cổ tịch cũng rất ít.

Thời gian dần trôi qua, Đại hải nạn cũng sắp kết thúc.

Nếu Đại hải nạn chấm dứt, Dương Phàm phải khiến cho nhóm linh thú kia lập tức rời đi. Nếu không chờ khi cấm chế trận pháp trong Thiên Lan điện phục hồi, thì những sinh linh bên trong cùng gặp phải nguy hiểm vô cùng, có thể bị cấm chế phong ấn lại.

Đương nhiên, Dương Phàm cũng không phải là không có chuẩn bị, ở một số vị trí mấu chốt, hắn để lại những ánh xạ vật, trên đó có thần thức ẩn ký của hắn.

Mất thấy Đại hải nạn sắp chấm dứt, Dương Phàm thu hoạch cũng rất phong phú rồi. Hắn cảm giác rất hài lòng, gần như đã cướp gần một nửa "Tàng bảo đồ" Thiên Lan điện rồi.

Chỉ còn ba ngày trước khi Đại hải nạn kết thúc, Hàn Lưu Ly vô tình xông vào một mật khẩu, không ngờ phát hiện ra Thông linh pháp bảo, hơn nữa lại không chỉ có một hai kiện.

656. Chương 639: Tụ Lôi Đỉnh

Lần này, không ngờ không chỉ có một hai kiện mà thôi.

Sau khi Dương Phàm nhận được tin tức này, Thạch Thiên Hàn liền lao tới mật khẩu nơi Hàn Lưu Ly phát hiện ra.

Đây là một Bình khí khổng được phong bế bốn phía, rộng hơn trăm trượng, tràn đầy hôn ám, ánh sáng bên ngoài gần như không thể chiếu vào trong này được.

Ý thức của Dương Phàm làm chủ thân thể Thạch Thiên Hàn, đầu tiên phát hiện một loạt giá bầy binh khí, trên đó có đủ các loại vũ khí.

Hắn nhìn chăm chăm giá binh khí này bỗng nhiên phát hiện ra trên đó đều là cổ bảo, phát ra khí tức vượt xa những pháp bảo bình thường.

Toàn bộ đều là cổ bảo!

Dương Phàm rung động vô cùng, ánh mắt đảo qua các giá binh khí khác. Trên đó, không nơi nào mà không phải là cổ bảo.

Giờ khắc này, tim hắn lại đập nhanh hơn.

Dương nhiên, địa phương này cũng giống như các nơi khác của Thiên Lan điện. Đại đa số những thứ này đều có trận pháp cấm chế bảo vệ. Nếu không, ánh mắt của Dương Phàm không chỉ dừng lại ở rung động mà còn là tham lam, điên cuồng.

- Người vào bằng cách nào?

Dương Phàm hỏi Hàn Lưu Ly bên cạnh.

- Chủ nhân, sàn nhà của mật khố này có cấm chế bị sơ hở, ta miễn cưỡng chui từ dưới đất lên.

Hàn Lưu Ly chỉ về lỗ nhỏ có đường kính tầm nửa thước dưới chân, vẻ mặt mang theo ý cười chất phác.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn chăm chăm lỗ nhỏ kia, phát hiện trận pháp cấm chế đã phục hồi như cũ. Nếu không có Tiên Hồng không gian thì Hàn Lưu Ly chỉ sợ cũng có đi không về.

- Thông linh pháp bảo mà người nói ở nơi nào?

Dương Phàm hỏi tiếp.

- Là ở nơi này!

Hàn Lưu Ly dẫn Dương Phàm tới một nơi có bậc thang trong mật khố. Theo bậc thang hướng lên trên, sẽ phát hiện một cái đài cao.

Trên đài cao này cũng bị cấm chế che kín, có mấy chục kiện pháp bảo đủ loại hình dáng đang lơ lửng, lóe ra các loại ánh sáng mờ mờ.

Dương Phàm tập trung nhìn vào, những kiện pháp bảo này quả nhiên đều đạt tới cấp bậc thông linh tản mát ra uy áp thậm chí khiến hắn cùng cảm thấy bất lực, nan an.

Thông linh pháp bảo cũng có cấp bậc. Những pháp bảo lơ lửng trước mắt này, mỗi kiện phát ra uy áp lớn nhỏ, mạnh yếu khác nhau.

Càng tới gần trung ương đài cao này thì uy áp phát ra càng mạnh.

Ở chính giữa, có một chiếc đỉnh đồng có hiện lên điều văn màu tím, cao tới mười trượng, quanh thân lóe quang không ngừng lóe lên. Nhìn nó rất thô ráp, phong cách cổ xưa, thần bí. Khí tức của nó phát ra thậm chí khiến Dương Phàm cảm thấy run sợ.

Cấp độ, phẩm chất của lõi đỉnh này rõ ràng thuộc loại cao nhất trong Thông linh Pháp bảo, khí tức cường đại nhất.

Dương Phàm lập tức bị điều văn màu tím trên đỉnh đồng này hấp dẫn, trong đầu dường như hiện ra một cảnh tượng từ thời kỳ thượng cổ, lõi điện cuộn cuộn đánh xuống, bị chiếc cổ đỉnh này hứng hết.

Chân mày hắn nhíu lại, cuối cùng hít sâu một hơi lạnh, khí, Dương Phàm không khỏi thốt ra:

- Thứ này chính là Tụ Lôi đỉnh trong truyền thuyết chăng?

Thiên Lan điện: danh như ý nghĩa, là một cổ đỉnh thần bí có thể tụ tập, hấp thu lõi điện lực trong thiên địa.

Theo cổ tịch ghi lại, đặc điểm lớn nhất của Tụ Lôi đỉnh chính là không sợ lõi điện, cũng có thể thu giữ lõi điện vào trong đỉnh, chỉ cần pháp lực đủ mạnh, thậm chí có thể khu động thiên kiếp lõi ở trong cổ đỉnh này, đỉnh này chính là kỳ vật mà những tu sĩ Độ Kiếp hoặc những tu sĩ tu luyện pháp thuật lõi hệ điên cuồng tìm kiếm. Nhưng đỉnh này ngay cả ở thời thượng cổ cũng được liệt vào trân bảo hàng đầu.

- Giá trị của lời đỉnh này là khó có thể tưởng tượng. Cho dù cường giả Thông Thiên tam giai cùng khó có thể chống cự được sự hấp dẫn này, đặc biệt là những tu sĩ Độ Kiếp kỳ.

Thân quang trong mắt Dương Phàm lóe lên.

Dương nhiên, hẳn cuối cùng thở ra một hơi dài, ánh mắt dời khỏi Tụ Lôi đỉnh này.

Bởi vì đỉnh này có cấm chế cường đại thủ hộ, mơ hồ ẩn chứa cả sát trận đáng sợ, cũng không có chút sơ hở nào.

Ánh mắt đảo qua phiến dài cao này, Dương Phàm tìm kiếm sơ hở và khe hở nào có thể lợi dụng được.

Thật lâu sau, ánh mắt Dương Phàm sáng bừng lên, nhận ra một chiếc cả kính đặt ở vòng thứ hai trong số các Thông linh Pháp bảo.

Cỗ kính này ảm đạm vô quang, ngay cả ánh sáng chiếu xuống nhưng cũng phản xạ lại rất ít, quả thật vô cùng kỳ quái.

Càng quan trọng hơn là cấm chế vây quanh cỗ kính này có sơ hở, và có thể phá được.

Dương Phàm hít sâu một hơi, chưa lập tức động thủ mà tiếp tục quan sát.

Rất nhanh, ở vòng Thông linh pháp bảo thứ ba, Dương Phàm cùng phát hiện một chiếc ngũ huyền cầm cỗ kính, trên đó có năm sợi đàn lóe lên ảm đạm quang ngũ sắc, phân biệt là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Dương Phàm dường như nhận ra lai lịch của ngũ huyền cầm này, có chút không chắc chắn:

- Thứ này dường như là Ngũ Hành cầm.

Loại pháp bảo thuộc nhạc khí này người thường rất khó có thể thao túng, chỉ có người hiểu được nhạc lý mới có thể khống chế như ý, phát huy ra uy lực lớn nhất.

Theo Dương Phàm được biết, những loại pháp bảo cầm, kỳ, thi, họa thì xuất phát nhiều nhất là từ Nho môn.

Lại tìm kiếm rất lâu, Dương Phàm cũng không phát hiện ra pháp bảo nào khác trong số các Thông linh pháp bảo có thể cướp đoạt được.

Lấy Tụ Lôi đỉnh làm trung tâm, những pháp bảo trên lôi đài này được xếp theo bốn vòng.

Cỗ kính thần bí kia được đặt ở vòng thứ hai.

Ngũ Hành cầm lại được đặt ở vòng thứ ba.

Trong lòng Dương Phàm vừa động, điều này khiến hắn nghĩ tới sự phân cấp cấp bậc của Thông linh pháp bảo.

Trên thực tế, Thông linh pháp bảo không có sự phân biệt cấp độ phẩm chất một cách chặt chẽ. Nhưng người tu chân thượng cổ dựa theo uy lực thần thông, đại khái phân chia thành bốn cấp bậc: Thứ phẩm, phổ thông, trân phẩm, cực phẩm.

Thứ phẩm: là Thông linh pháp bảo khi luyện chế có chút khiếm khuyết nhưng uy lực hơn xa cỗ bảo bậc cao nhất.

Dương Phàm thầm nghĩ Ma Hoàng Kiếm của hắn chính là thuộc vào cấp bậc này, nằm giữa giữ loại thứ phẩm và phổ thông.

Phổ thông: Đại đa số Thông linh pháp bảo đều thuộc cấp bậc này, giống như Huyết Cầm Luyện Ngục Thư, Huyền Linh Chân Kiếm của Tam Sát Nam Đế.

Trân phẩm: cực kỳ hiếm thấy, uy lực vượt xa Thông linh pháp bảo phổ thông, chính là trân phẩm trên đời.

Cực phẩm: Gần như tuyệt tích ở hạ giới, nghe nói có uy lực hủy thiên diệt địa, gần với Thượng Giới Tiên Khí.

Mà trên đài cao này, tất cả các loại Thông linh pháp bảo lấy Thiên Lan điện làm trung tâm, vừa vụn chia thành bốn vòng, có phải cũng là ứng với bốn loại cấp bậc của Thông linh pháp bảo hay không?

Cổ kính thần bí kia ở vòng thứ hai, Ngũ Hành cầm ở vòng thứ ba khí tức càng mờ mịt, không chừng, không thể đoán định, Ngũ Hành cầm khí tức lại càng đáng sợ, thuộc loại Thông linh pháp bảo đã thành danh.

Xác định được hai mục tiêu này, Dương Phàm bắt đầu nghĩ cách thu hoạch.

Ý niệm vừa động, hai con Độc hạt đã biến hình với dáng người khôi ngô hiện lên hai bên trái phải Dương Phàm, nắm lấy Xà Đằng Tiên màu tím.

Bởi vì cảm nhận được sự đáng sợ của cấm chế bốn phía, Dương Phàm không tự mình ra tay.

Tính toán hồi lâu, thần quang trong mắt Dương Phàm sáng ngời.

Tiếng nói vừa dứt, hai con Độc hạt liền đồng thời cầm Xà Đằng Tiên ra tay. Theo khe hở của cấm chế, hai kiện pháp bảo này liền móc vào quần lấy chúng.

Ổng

Trên đài cao, lôi điện nổ vang. Hai kiện Thông linh pháp bảo bị xà tiên quần lấy kia vừa mới rời khỏi vị trí ban đầu đã nghe một tiếng xuy yếu ột vang lên, hai đạo hồ quang nho nhỏ lần lượt đánh trúng Xà Đằng Tiên.

Phốc,

Khó nhẹ tỏa ra, hai kiện pháp bảo có tài liệu không thua kém cổ bảo này đã hóa thành chấy đen, rơi ra bột phấn.

Hơn nữa, dư lực của chúng cũng lan tới hai con Độc Kì,

- A

Bên tai Dương Phàm nghe được hai tiếng kêu thảm thiết, còn chưa kịp thu chúng vào trong Tiên Hồng không gian vì tốc độ đạo hồ quang kia quá nhanh.

Nhân cơ hội này, ý niệm hấn khê động, hai cỗ trọng lực nhất tề đánh vào hai kiện Thông linh pháp bảo vừa rời khỏi vòng cấm chế thủ hộ kia.

Ầm ầm!

Cổ kính và cổ đàn đồng thời rơi xuống đất, phát ra âm thanh leng keng.

Về mặt Dương Phàm lộ ra thần sắc vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, một cỗ lôi văn như gợn nước lập tức quét về bốn phía, Đây chính là cỗ sát trận lực không thể ngăn cản.

Dương Phàm lần này có chuẩn bị, Tường Vân Ngoa lun lên, biến mất tại chỗ, xuất hiện ở ngoài mười trượng.

Hàn Lưu Ly cũng đã nháy mắt tiến vào Tiên Hồng không gian.

Kim lôi văn kia sau khi đảo qua thì dài cao lại khôi phục vào im lặng, lần này cũng không có thương vong gì.

Mà hai con Độc hạt Biến Hoá kỳ kia đã hóa thành tro bụi, chết ngay tại trận.

Trong lòng Dương Phàm toát ra một hơi lạnh cấm chế nơi này thậm chí còn mạnh hơn mấy lần so với trong mật thất Được phòng kia. Ngay cả Hóa Thần kỳ cùng rất có thể bị diệt sát.

Rất nhanh, ánh mắt hấn lại nhìn vào Ngũ Hành cầm và cổ kính thần bí rơi trên mặt đất kia.

Hai thứ này đã thoát ly khỏi vị trí vốn có, dẫn phát sát trận khiến cho hai con Độc hạt chết thảm, Dương Phàm nhân cơ hội đó thi triển Trọng lực thần thông, buộc chúng rơi xuống đất.

Khi hai kiện Thông linh pháp bảo rơi xuống, dĩ nhiên đã thoát khỏi phạm vi của cấm chế trận pháp.

Dương Phàm không chút do dự tiến lên, thu lấy hai kiện Thông linh pháp bảo này.

Ánh mắt hắn lại nhìn vào Thiên Lan điện ở trên đài cao và Thông linh pháp bảo ở bốn vòng, cảm thấy không cam lòng, về mặt lại hồi hộp.

Cầm chế trận pháp trên đài cao này thật sự rất đáng sợ, Dương Phàm đã được hai kiện Thông linh pháp bảo này cũng phải trả giá, đồng thời cũng có chút may mắn.

Theo sau, Dương Phàm lại đi khắp mặt khổ này, nghĩ cách thu lấy bảy tám kiện cổ bảo.

- Nơi này hóa ra là một Bình khí khổ

Trước khi rời đi, ánh mắt Dương Phàm lại đảo qua toàn bộ nơi này, cuối cùng vẫn nhìn về phía Tụ Lôi đỉnh đang lóe ra lôi văn thần bí kia.

Dương nhiên, một nơi như thế này hắn cũng sẽ không quên lưu lại một ánh xạ vật!

Về sau, cứ qua mỗi hai mươi năm, một trăm năm, Dương Phàm lại có cơ hội tới đây vợ vết bảo vật!

Những thứ lúc này chưa thể lấy được không có nghĩa sau này cũng thế!

Mấy ngày cuối cùng của Đại hải nạn rốt cục cũng qua đi.

Địa Mạch Chi Tích phía dưới Thiên Lan điện rốt cục khôi phục lại bình thường. Trước đó, chúng tu sĩ trong Thiên Lan điện đã nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không cũng sẽ vĩnh viễn nằm lại.

Sau khi Đại hải nạn chấm dứt, chúng chí cường giả Nội Hải cũng rời khỏi Thượng Giới Tiên Khí, bay đi các nơi.

Đám người Thiên Thu Vô Ngân không có vẻ mặt gì đặc biệt.

Đám người Thiên Dực Vương, Hỏa Vân tán nhân vốn có được Truyền thừa linh châu thì sắc mặt rất khó coi.

- Hừ, lần Đại hải nạn này cùng thật là thua lỗ.

Hồ Phi rầm rì một tiếng, quay đầu nhìn lại bảy viên Truyền thừa linh châu trên Thượng Giới Tiên Khí, vẻ mặt rất không cam lòng.

Dương Phàm đứng lặng bên Thượng Giới Tiên Khí, nhắm hai mắt lại, giống như đang kết nối với tiên khí này.

Thật lâu sau, hắn từ từ mở mắt ra, ánh mắt nhìn Thượng Giới Tiên Khí mang theo vài phần kính ngưỡng.

- Ha ha tiểu tử kia, thu hoạch của ngươi ở Thiên Lan điện quả không ít!

Trong đầu hắn lại vang lên thanh âm của nam tử kia.

Dương Phàm có chút xấu hổ, không nghĩ rằng động tác của mình vẫn không thể tránh khỏi được cảm tri của Thượng Giới Tiên Khí.

So với tổn thất của những chí cường giả khác, lần này Dương Phàm thu hoạch vô cùng phong phú. Những linh thạch, pháp bảo, linh đan dược liệu, tài liệu hắn vợ vết được toàn bộ đều là kỳ bảo hiếm thấy, thậm chí đủ để cao nhân Hóa Thần kỳ phải đổ mắt.

Ở nơi này, Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân chia tay cáo từ.

- Các ngươi không đi Vĩnh Hằng Đảo sao?

Thiên Thu Vô Ngân kinh ngạc hỏi.

- Không, chúng tôi lập tức rời khỏi Nội Hải.

Thanh âm của Dương Phàm có chút thần thờ.

- Ngày sau tái kiến!

Thân hình Thiên Thu Vô Ngân nhoáng lên, chìm sâu vào trong lòng biển mờ mịt, thanh âm từ xa xa truyền lại:

- Nếu có duyên thì lại tái kiến ở Đại Tàn Vương Triều!
- Đại Tàn Vương Triều? Thiên Thu Vô Ngân Người xác định chứ?

Dương Phàm lẩm bẩm, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

657. Chương 640: Truyền Tống Bắc Tàn

Ngoại trừ hai người Dương Phàm, cùng còn có Đông Phương Dược sư lẻ loi đứng tại chỗ, khí sắc có chút suy yếu, thở dài một hơi rất sâu.

Trước khi đi, hắn quay đầu nhìn về bảy khóa Truyền thừa linh châu được khảm trên Thượng Giới Tiên Khí, thần sắc vô cùng phức tạp.

- Đông Phương Dược sư, hiện tại muốn thu hồi lại Truyền thừa linh châu thì thật sự còn khó hơn lên trời!

Dương Phàm hiểu được suy nghĩ của hắn. Sau khi mất đi Mộc Linh Châu, Đông Phương Dược sư dù tu vi đạt tới Hóa Thân kỳ thì cũng chỉ còn mấy trăm năm thọ nguyên mà thôi!

Giờ phút này, nếu muốn mạnh mẽ đoạt lại Truyền thừa linh châu thì cũng chỉ như đi tìm chết mà thôi!

Thần sắc của Đông Phương Dược sư âm trầm, Mộc Linh Châu khiến hắn đạt tới trình độ lúc này, khi mất đi thì nếu muốn tiến thêm một bước cũng vô cùng khó khăn!

- Dương đạo hữu lần Đại hải nạn này đã ngăn cơn sóng giữ, cứu được vận mệnh của hàng tỷ sinh linh ở Nội Hải. Năng lực như thế thì người tầm thường không thể làm được, tiền đồ ngày sau không thể hạn lượng!

Trong mắt Đông Phương Dược sư dường như có vài phần mê man và hy vọng.

- Dương mỗ sẽ lập tức rời khỏi Nội Hải, Đông Phương Dược sư còn có gì muốn nói không?

Trong lòng Dương Phàm đã muốn rời đi.

Nội Hải nơi này đã không còn gì cho hắn lưu luyến nữa.

- Dương đạo hữu tự hành thôi diễn công pháp, có sự gắn bó mật thiết với sinh mệnh tự nhiên. Lúc trước tay cầm Thượng Giới Tiên Khí trấn áp Địa Mạch Chi Tích. Lão hủ có một ý nghĩ, Địa Mạch Chi Tích này có thể bằng vào nhân lực mà khép lại hay không?

Thần sắc của Đông Phương Dược sư có chút căng thẳng.

- Bằng vào nhân lực để khép lại Địa Mạch Chi Tích sao?

Dương Phàm biến sắc, không nghĩ tới Đông Phương Dược sư lại có ý nghĩ như thế! Cái này có lẽ cùng liên quan tới nguyện vọng của hắn lúc này!

- Địa Mạch Chi Tích khổng lồ như thế, lực lượng bùng nổ lại có thể huy thiên diệt địa, chỉ sợ không ai có thể bằng vào lực lượng thân thể mà khép nó lại được. Có lẽ Tiên nhân hạ phàm mới có thể.

Dương Phàm khẽ cau mày.

- Người khác không thể nhưng Dương đạo hữu chưa chắc đã không?

Trong mắt Đông Phương Dược sư hiện lên một chút hưng phấn:

- Lúc trước ở Vĩnh Hằng Đảo, chúng ta đã từng thảo luận công pháp lẫn nhau. Tiên Hồng quyết của Dương Dược sư có mối liên hệ thần bí với thiên địa tự nhiên. Diễn Căn kỳ lại nắm giữ đại địa trong tay. Hiện tại người không thể thay đổi Địa Mạch Chi Tích nhưng không có nghĩa sau này cũng không!

Dương Phàm nghe thế không khỏi lâm vào trầm tư, Diễn Căn kỳ của mình ở một trình độ nhất định đã có thể khống chế đại địa.

Đương nhiên trước mắt, phạm vi khả năng không chế của hần tuy còn rất nhỏ, so với Địa Mạch Chi Tích thì đúng là quá mức bé nhỏ.

- Có lẽ thực sự có khả năng này!

Dương Phàm đột nhiên gật đầu.

Khi hần tu luyện Tiên Hồng quyết sơ kỳ thì đã có thể thông qua việc chữa thương để gia tăng tu vi cho mình, nhưng từ khi tiến vào bậc cao, hiệu quả của phương pháp này đã rất kém.

- Con người cũng là một thành viên trong thiên địa vạn vật! Nếu ta có thể xem Địa Mạch Chi Tích không lồ vô tận này xem như đối tượng trị liệu

Linh quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe lên.

Nhìn phản ứng của Dương Phàm, vẻ mặt của Đông Phương Dược sư lộ ra một tia vui mừng và chờ mong:

- Dương Dược sư có phải đã nghĩ ra biện pháp?

- Quả thực có hy vọng!

Dương Phàm hít sâu một hơi, lại nói:

- Chỉ là với thực lực hiện tại của ta thì còn chưa đủ!

Lúc trước, khi Hồn Căn của Dương Phàm dung nhập vào thiên địa thì từng tiếp cận Địa Mạch Chi Tích, căn bản không thể chịu đựng được hủy diệt lực trong đó. Nếu hần mạnh mẽ dung hợp Địa Mạch Chi Tích thì có thể linh hồn sẽ bị đốt cháy mà chết.

- Có hy vọng là tốt rồi.

Vẻ mặt của Đông Phương Dược sư hơi kích động:

- Lấy tốc độ tu luyện của Dương Dược sư trước đây, đột phá tới Hóa Thần kỳ chỉ sợ cũng không xa nữa!

- Khi nào có thể đột phá tới trình độ tiếp theo thì ngay cả ta cũng khó có thể kết luận được! Có lẽ bốn năm mươi năm đã đủ rồi, cũng có khi tới mấy trăm năm vẫn chưa thể tấn chức.

Dương Phàm đối với con đường thoái diễn của mình cũng không thể xác định được thời gian!

Nhưng hần cũng không gấp! Nắm giữ sinh mệnh tự nhiên trong tay, sinh mệnh của hần vô cùng dài, thậm chí còn kéo dài hơn cả Đông Phương Dược sư khi nắm Mộc Linh Châu trong tay.

Nhìn Đông Phương Dược sư rời đi, Dương Phàm đứng lặng tại chỗ, chăm chú nhìn về phía Thiên Lan điện ở dưới, thật lâu chưa từng rời đi.

Hồ Phi đột nhiên phát hiện ra thân hình Dương Phàm có vẻ tiêu điều, hoàn toàn đối lập với hình ảnh cao ngất, tự tin khi nắm Thượng Giới Tiên Khí trong tay.

- VânVân cô nương, nàng

Hồ Phi ập a ập ứng

- Nàng về nhà rồi! Chỉ sợ phải rất lâu mới có thể gặp mặt được.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt, vẻ bi thống và không cam lòng trong mắt dần tiêu tan.

- Chúng ta đi thôi!

Dương Phàm từng bước từng bước đi tới, rẽ nước lao lên trời cao.

Hồ Phi theo sát phía sau, lặng lẽ không nói gì.

Phi hành thật lâu sau,

- Dương lão đại, chúng ta phải đi đâu?

Hồ Phi rốt cục không kìm nổi hỏi.

- Hải vực Khổng Tước Vương, Mê Phong Cốc!

Tinh quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe lên.

Mấy tháng sau, hai người tiến vào hải vực Khổng Tước Vương, cũng không chào hỏi Khổng Tước Vương mà trực tiếp lao về phía Mê Phong Cốc lúc trước.

Mê Phong Cốc chính là nơi mà năm đó Dương Phàm thành công tấn chức Diễn Căn kỳ.

Mà chủ nhân Mê Phong Cốc cùng chính là trận pháp tông sư Cát Phong, là một nhân vật truyền kỳ ở Nội Hải, tự nghĩ ra Hư Huyền Không Biến Trận. Trên Tu Tiên Giới, không ai có thể ngộ phá, ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không làm được.

Dương Phàm và Cát Phong có chút giao tình. Hắn mang theo Hồ Phi trực tiếp tiến tới nơi này.

- Ồ? Trận pháp nơi này

Dương Phàm vừa mới tiến vào cốc đột nhiên có cảm giác như bị lạc, thần thức cảm quan đều bị hạn chế rất lớn.

- Đây là Hư Huyền Không Biến Trận sao?

Đối với trận pháp, Dương Phàm cũng chỉ mới đọc lướt qua mà không hiểu biết nhiều. Hắn đương nhiên nhìn không thấu trận pháp thâm ảo cao minh bậc này.

Đương nhiên, trận pháp này mặc dù cao minh nhưng đối với một người có năng lực nắm giữ tự nhiên như Dương Phàm thì cũng không thể ngăn cản được hắn lâu, rất nhanh, hai người xuyên qua Hư Huyền Không Biến Trận bên ngoài Mê Phong Cốc, tiến vào bên trong.

Hưu

Một lão già mặc bào trắng với chòm râu bạc từ trong cốc vội vã bay ra, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

- Người tới thật đáng sợ, chỉ với thời gian nửa chén trà nhỏ đã có thể đột phá Hư Huyền Không Biến Trận của ta! Ngay cả Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không thể làm được điểm này!

- Là người Dương đạo hữu?

Khi Cát Phong nhìn thấy rõ người tới thì trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Không lâu sau, Cát Phong đã đưa hai người tới chỗ ở của mình.

- Thật không dám dấu diếm, lần này tới đây tìm Cát đại sư là vì muốn kiến tạo một Truyền Tống Trận!

Dương Phàm đi thẳng vào vấn đề, xuất ra một tấm bản vẽ cho Cát Phong.

Lần này tới Nội Hải, Dương Phàm đã có chuẩn bị. Hắn đã cẩn thận khắc chế lại Trận pháp đồ văn ở cổ chiến trường Triệu Quốc.

Nếu lúc trước Đặng Thi Dao có thể dựa theo cái này để tạo ra một Truyền Tống Trận phản hồi Bắc Tàn thì vị trận pháp tông sư trước mặt này hẳn là cũng có thể làm được!

Cát Phong cầm bản vẽ này nhìn thật lâu, sau đó tán thưởng nói:

- Trận pháp này quả thật vô cùng thâm ảo, khoảng cách truyền tống chỉ sợ vô cùng xa

Khi biết được dụng ý của Dương Phàm thì Cát Phong nhíu mày:

- Kiến tạo một Truyền Tống Trận phản hồi thì chỉ sợ có chút khó khăn!

Dương Phàm hơi kinh ngạc:

- Dương mỗ có một cố nhân, là một kỳ tài trận pháp. Lúc trước chỉ bằng này mà nàng đã kiến tạo được một Truyền Tống Trận phản hồi. Danh sách tài liệu ở chỗ này!

Hắn lại lấy ra một ngọc giản, đưa cho Cát Phong.

Cát Phong nhìn nhìn tài liệu ghi trong ngọc giản này, thán phục và vô cùng ngạc nhiên, vội vàng hỏi về tin tức của Đặng Thi Dao.

Dương Phàm cũng không giấu diếm, trả lời rất thành thật!

Sau khi biết được tình huống của Đặng Thi Dao, Cát Phong tiếc thương không thôi:

- Kiến tạo một Truyền Tống Trận hai chiều thì nếu bình thường, với trình độ trận pháp của lão hủ thì đại khái mất mấy năm mới nghiên cứu ra. Nhưng có danh sách tài liệu này rồi thì có thể suy ngược trở lại, cần không tới nửa năm đã có thể thành công.

Dương Phàm nghe thế mừng rỡ cười nói:

- Tài liệu ta đã có đủ, không cần thu thập thêm nữa.

Lần đi Thiên Lan điện này, hắc cước đoạt được không ít các loại tài liệu quý hiếm.

Bốn năm tháng sau, Cát Phong đã thành công nghiên cứu ra truyền tống Trận, hơn nữa còn tính toán thêm một số phát triển mới đối với loại Truyền Tống Trận này.

Dương Phàm đã sớm chuẩn bị tốt các loại tài liệu, chỉ mất nửa tháng đã thành công kiến tạo nên trận pháp.

Lúc này, Dương Phàm cũng đã để lại một bản vẽ của Truyền Tống Trận hai chiều này cho Cát Phong.

- Xin hỏi Dương đạo hữu, truyền tống trận này là đi tới nơi này. Theo ta phân tích thì hẳn là truyền tống về phía bắc.

Cát Phong tò mò hỏi, cũng nói ra phỏng đoán của mình.

- Đúng thế, chính là phương bắc, Bắc Tần!

Dương Phàm thần nhiên nói,

- Bắc Tần? Người là nói ở đại lục?

Cát Phong vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, cuối cùng hẳn đưa ra yêu cầu được đi cùng tới Bắc Tần.

- Cát Phong đại sư vì sao đột nhiên lại có ý tưởng này?

Dương Phàm nao nao.

- Mặc dù trăm năm trước, Dương đạo hữu đã cho ta một viên Duyên Thọ Đan nhưng thọ nguyên của lão hủ cũng chỉ còn có mấy chục năm. Khi còn sống, nếu có thể đi tới lục địa quan khán một lần thì có chết cũng không có gì phải hối tiếc.

Đôi mắt ảm đạm của Cát Phong lóe lên vài tia hưng phấn.

Dương Phàm có thể hiểu được tâm tình của hẳn, gật đầu nói:

- Ta có thể đáp ứng ngươi. Nhưng sau khi chúng ta truyền tống sẽ có người lập tức phong cấm trận pháp này. Cát Phong đại sư sẽ không có gì phải lo lắng cho hậu bối đấy chứ?

- Lão hủ ở Nội Hải vô số năm, tên đệ tử thu nhận nhiều năm trước cũng đã qua đời rồi! về mặt Cát Phong rất dứt khoát.

Sinh ra ở Nội Hải, đối với bọn họ, lục địa Bắc Tần quả thật đúng là nơi trong truyền thuyết mà thôi!

- Thế thì

Dương Phàm đồng ý mang Cát Phong quay về Bắc Tần.

Hai ngày sau, ở Mê Phong Cốc, ba người cùng nhau bước lên Truyền Tống Trận. Bạch quang huyền lệ lóe lên, lưu lại ba đạo hư ảnh nhàn nhạt, chợt biến mất.

Đồng thời với đó, ở một nơi Mê Phong Cốc, có một đại hán khôi ngô và một cô gái áo lam xuất hiện.

Hai người đi tới trước Truyền Tống Trận, bố trí cấm chế thật mạnh.

Cuối cùng, cô gái áo lam lại nâng cánh tay trắng nõn lên, bấm tay một chút, một đạo lam băng liền băng phong toàn bộ Truyền Tống Trận lại.

Bên ngoài Mê Phong Cốc có Hư Huyền Không Biển Trận, hơn nữa nơi này cũng rất bí mật, lại bị băng phong, cấm chế cho nên ngoại nhân rất khó đụng tới.

Dương Phàm làm như thế cũng là để ngày sau có thể thuận lợi chạy tới Nội Hải.

Đại hán khôi ngô và cô gái áo lam đồng thời biến mất.

Điều này cũng có nghĩa là chuyến hành trình tới Nội Hải lần này của Dương Phàm đã hoàn toàn kết thúc.

Một trong mười hai đại chí cường giả Nội Hải truyền kỳ cùng trở thành lịch sử.

Đồng thời với đó, ở sâu trong Thất Cầm Hải, ở gần vị trí Địa Mạch Chi Tích.

Ục ục ục

Nơi này đột nhiên sinh ra một đám bọt khí rất nhỏ.

Một thân ảnh tàn phá hư ảo chậm rãi hội tụ, miễn cưỡng nhìn ra là một bóng người, có chút suy yếu vô lực.

- Đáng giận, tên tiểu tử kia lại phá hư kế hoạch của bản Ma Chủ! Người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Chẳng những nắm giữ Chí Bảo Long Khí, không ngờ còn có thể khống chế Thượng Giới Tiên Khí, cũng may ta kịp trốn đi, chỉ là thương thế giờ quá nặng

Thân ảnh mờ nhạt này dần dần thành hình nhưng thực lực lại vô cùng nhỏ yếu. Nếu không phải nguyên nhân hình thái này thì ở sâu dưới lòng biển đã sớm bị áp bách mà chết!

Thượng Giới Tiên Khí và bảy viên truyền thừa linh châu cũng đã dung hợp hoàn mỹ, Thiên Lan điện khó có thể lay động, chiêu cũ đã không thể dùng được. Nếu Chí Bảo Long Khí tập hợp lại

Thân ảnh tàn phá kia hơi run rẩy, cuối cùng phát ra một chuỗi âm thanh âm lãnh, trầm thấp:

- Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, khí vận đại lục? Xem ra bản Ma Chủ phải đi Đại Tàn một chuyến rồi! Tuy nhiên đại năng giả ở đó không ít, trước khi khôi phục lại đỉnh phong thì phải cẩn thận hành sự

658. Chương 641-642: Đại Chiến Huyền Minh Băng Thiềm

Bắc Tàn, Triệu Quốc cổ chiến trường.

Ẩn dưới đình thai trong hồ nước có chín cột trụ được điêu khắc với phong cách cổ xưa, có hoàng long uốn lượn, nhìn rất sống động. Chúng há mồm nhắm vào Truyền Tống Trận xa xưa ở đình thai trung tâm.

Một khác này, chín con hoàng long đồng thời run lên, trận pháp chính giữa đột nhiên lóe lên bạch quang huyếch lệ, cùng với một trận dao động mờ mịt.

Ba thân ảnh nhàn nhạt gần như trong suốt dần ngưng thật ở trong trận pháp này.

Trong đó, một nam nhân mặc cẩm bào màu xanh ngọc nhắm chặt mắt, đứng lặng bất động, thân hình có chút tiêu điều.

So với một trăm năm trước, khi Dương Phàm từ Nội Hải quay về Nội Hải, tâm tình hoàn toàn trái ngược.

Hồ Phi với một thân hầu mao, vẫn là hiếu động, lấy tay sờ sờ hoàng long trên đài, cho cả tay vào trong miệng chúng, cười hắc hắc.

- Nơi này chính là lục địa sao? Chính là Bắc Tàn trong truyền thuyết sao?

Cát Phong triển mở thần thức, tò mò đánh giá nơi xa lạ này.

Đồng thời hắn cũng không quên nghiên cứu Truyền Tống Trận dưới chân, chặc chặc nói:

- Không hổ là tay nghề của thời kỳ thượng cổ đỉnh phong.

Hô

Dương Phàm thở ra một hơi, rớt cục mở mắt ra, đi đầu bay ra khỏi hồ nước, thoải mái phá vỡ cấm chế nơi này.

Bay tới mặt đất thì Cát Phong nhắm mắt lại cảm thụ một lát, hơi kích động nói:

- Đây là khí tức của lục địa sao? Tuy rằng linh khí không bằng Thiên Cầm Nội Hải nhưng có thể tưởng tượng được rất lâu trước đây, Tu Tiên văn minh nơi này quả thực phồn vinh cường thịnh.

Dương Phàm cũng không lập tức trở lại Ngự Dương Quốc mà dẫn hai người đi tới Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn một chuyến.

Nghe nói có Dương Phàm tới thăm, Lăng Tiêu Kiếm tiên Phong Vô Tuyệt tự mình ra nghênh đón, nhiệt tình khoản đãi.

Chỉ là khác với trước đây, Dương Phàm trở nên cô ngôn quả ngữ, rất nhanh đã đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Ta muốn nói chuyện riêng với Phượng Hi Trường lão một chút!

Phong Vô Tuyệt cũng cảm thấy Dương Phàm hơi khác thường, không quấy rầy thêm mà bảo Phượng Hi đang bế quan ra gặp khách.

Biết Dương Phàm trở về, Phượng Hi liền kinh hỉ, nhanh chóng chạy tới.

- Dương Dược sư, người lần này đi Nội Hải có tìm thấy Thi Dao không?

Ánh mắt Dương Phàm nhìn qua ba người, cũng không nhìn thấy Đặng Thi Dao cho nên có chút thất vọng.

- Không, ta đưa nàng trở lại.

Dương Phàm vung tay lên, một mảnh hàn khí bức tới, trước người hần xuất hiện một bức băng điêu của một mỹ nữ.

Nữ nhân bị băng điêu này nhìn rất sống động, thần vận như tranh, một thân váy dài màu trắng không nhiễm bụi trần rất thanh nhã. Khuôn mặt nàng mang theo vài tia bình thản, điềm nhiên đi vào giấc ngủ, Nàng là một mỹ nữ có vẻ đẹp cổ điển như trong một bức tranh

Thấy mỹ nữ bị băng điêu này, cả người Phượng Hi run run.

Nếu là người ngoài có thể vừa nhìn đã nghĩ đây thực sự là một kiệt tác bằng băng của một đại sư.

Nhưng thân là sư phụ của Đặng Thi Dao, nàng sao lại không nhận ra đệ tử của mình?

- Thi Dao nàng rốt cuộc làm sao thế?

Phượng Hi lo lắng đau lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bức băng điêu đang nổi lên lam tinh quang.

Dương Phàm cũng không giấu diếm, nói qua sự tình một lần.

Trong quá trình giảng thuật; sắc mặt Phượng Hi liên tục biến hóa, thi thoảng lộ ra vẻ hoảng sợ vô cùng.

Khi nàng biết được Đặng Thi Dao ở đại kỳ ngộ, tấn chức Hóa Thần kỳ thì kinh hãi vô cùng, hơn nữa cũng rất lo lắng.

Mà Dương Phàm cùng một gã tông sư Nội Hải khác liên thủ chế trụ Đặng Thi Dao, cũng khiến cho nàng có cảm giác không chân thực.

Vô tình, Dương Phàm đã đạt tới một trình độ đủ để khiêu chiến cường giả Hóa Thần kỳ.

Dương Phàm cũng không nói cho nàng biết về Đại hải nạn trăm năm trên biển, cùng với nguy cơ chưa từng có của Thiên Lan điện. Tình cảnh lúc đó thậm chí còn rung động hơn gấp trăm lần nữa, người bình thường căn bản chưa từng nghe thấy.

Dương Phàm cũng không biết mặc dù hần lập tức rời đi sau khi Đại hải nạn nhưng truyền thuyết về sự tích của hần đã từ miệng của những chí cường giả kia truyền khắp Nội Hải, được ghi vào sử sách của Thiên Cầm

Nội Hải. Ngày sau, hắc chặc chặc sẽ trở thành một thần thoại truyền kì, tương đương với đại thần thông giả như Thiên Lan Tán tiên tử thời thượng cổ.

- Phượng trưởng lão, ngươi là người của Nho môn, không biết có biện pháp để giải cứu Thi Dao hay không?

Đôi mắt Dương Phàm đột nhiên lóe lên ánh sáng rực rỡ.

- Vong Tình quyết tấn chức Hóa Thần kỳ thì đã không thể nghịch chuyển được, tối thiểu trong Nho môn cũng không có phương pháp giải cứu.

Thần sắc của Phượng trưởng lão ảm đạm.

- Nói như thế, chỉ là trong Nho môn bí điển không có ghi lại chứ không có nghĩa là không thể phải không?

Trong lòng Dương Phàm vẫn rất trấn tĩnh

- Có thể nói như thế!

Phượng Hi nao nao, lại trầm tư rồi nói:

- Nếu cảnh giới linh hồn đạt tới một trình độ nhất định, ít nhất là vượt qua người tu luyện công pháp này thì có lẽ còn một đường hy vọng

Dương Phàm nghe thế thì niềm tin lại tăng lên. Hắc tự nghĩ rằng chỉ cần cảnh giới linh hồn đạt tới một giới hạn nhất định thì có thể có hy vọng giải cứu Đặng Thi Dao.

Dừng lại Lăng Tiêu Tiên Kiếm Môn nửa ngày, Dương Phàm liền cáo từ, cùng nói với Phượng Hi rằng:

- Thi Dao để ta chiếu cố đi, Phượng Hi trưởng lão cứ yên tâm, ta nhất định có biện pháp giải cứu nàng!

Trong mắt Phượng Hi mơ hồ có thể thấy được nước mắt, cố gắng khôi phục lại tâm tình, tiễn Dương Phàm rời đi.

Sau khi trở lại Ngự Dương Quốc, Dương Phàm cũng đi một chuyến tới Dược Tiên Cốc, hướng về Dược Vương nói về chuyện của Vũ Tịch biến mất.

- Lão hủ đã sớm biết thân phận của Vũ Tịch không tầm thường. Khi gặp nàng thì ta còn đoán được như thế! Chỉ là không ngờ nàng lại rời đi

Dược Vương thở dài một tiếng.

Thọ nguyên của hắc còn lại cũng chỉ hơn trăm năm rồi sẽ hóa thành một nắm đất mà thôi!

Từ đó về sau, Dương Phàm trở lại Ngự Dương Tiên Thành, chào hỏi thân nhân và bằng hữu một lượt rồi lập tức bắt đầu bế quan.

Hồ Phi nhận ra cảm tình của Dương Phàm lãnh đạm đi rất nhiều, cả người trở nên cô linh tiêu điều.

Nhưng là điều này lại càng kích thích hắc cố gắng tu luyện.

Thấy thế, Hồ Phi nắm chặt hai tay, vẻ mặt kiên quyết, đi tới Thanh Giang hà, cùng lão yêu tu tu luyện.

Hắc đã hạ quyết tâm phải tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không sẽ không xuất quan.

Trận pháp tông sư Cát Phong dưới sự an bài của Dương Phàm đã gia nhập Tiên Thành kế hoạch, rất nhanh đã dung nhập vào phiên thổ địa Bắc Tần xa lạ này.

Về phần Lệnh Hồ Tiểu Tịch và Huyền Linh tiên tử, là thị thiếp của Dương Phàm, bình thường vẫn dừng chân ở Ngự Dương Quốc, cũng không can thiệp vào việc này.

Theo tình cảm của chủ nhân lạnh nhạt xuống, hai thị thiếp này cùng dần dần xa rời nam nhân thần thoại này!

Dương Phàm bế quan một đoạn thời gian, thôi diễn cảnh giới công pháp lại gặp bình cảnh.

Cảnh giới và diễn biến áo nghĩa tiếp theo của Tiên Hồng quyết hẳn đã bước đầu lĩnh hội được nhưng nếu muốn chân chính hiểu ra thì cũng không thể đơn giản được, kỳ thật, chạm tới áo nghĩa đại đạo nhưng thôi diễn thành khâu quyết công pháp cụ thể thì lại vô cùng khó khăn, đối với ngộ tính yêu cầu cực cao.

Dương Phàm cũng không ủ rũ, trong lòng ngược lại lại rất trấn tĩnh, đơn giản từ bỏ việc thôi diễn, bắt đầu củng cố cảnh giới Diễn Căn hậu kỳ.

Án theo việc tu luyện bình thường thì để tu luyện tới Diễn Căn hậu kỳ, chỉ sợ mất cả trăm năm cũng chưa chắc đạt tới.

Nhưng Dương Phàm từ Cực Bắc đạt được Mộc Canh Tinh đã khiến tốc độ tu luyện của hắn gia tăng rất nhiều.

Đồng thời với việc tu luyện, Dương Phàm cũng không quên một việc khác.

Một ngày kia, hắn đột nhiên mờ hai mắt ra, trong mắt chói sáng.

Gần như cùng lúc đó, ở phương Bắc xa xôi.

Ở ngoại vực Cực Bắc, ở một mảnh Tuyết Sơn liên miên cao ngất, một thanh niên lạnh lùng mặc hắc bào trống rỗng xuất hiện, một thân ma khí áp lực kinh tâm.

Phiến tuyết sơn này thuộc một thể tục tông môn, chính là Tuyết Sơn phái.

Năm đó, khi Dương Phàm tiến vào Cực Bắc thì từng dừng ở nơi này làm khách.

Lúc này, Thạch Thiên Hàn lấy phương thức quỷ thần khó lường hiện thân ở trên một thâm uyên trên tuyết sơn.

Thần sắc Thạch Thiên Hàn lạnh lùng, vẫn không dừng lại, trực tiếp bay vào thâm uyên này.

Rất nhanh, một tầng băng động âm trầm xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Trong băng động kia ngưng kết một tầng băng nham màu xanh kỳ dị, tản mát ra ánh sáng mờ lung.

Hưu

Thạch Thiên Hàn không thu liễm khí tức chút nào, hóa thành một ma ảnh với áp bách kinh hãi, trực tiếp vọt vào sâu trong băng động.

Hống

Còn chưa vào sâu trong băng động thì từ sâu bên trong, một tiếng rít gào trầm thấp kinh tâm động phách đã truyền tới.

- Cường giả ma đạo phương nào dám xông vào địa bàn của Huyền Minh Băng Thiềm ta?

Theo thanh âm kia vang lên, toàn bộ băng động trên tuyết sơn này lâm vào một cỗ áp lực đáng sợ. Nhiệt độ nơi này đột nhiên giảm mạnh.

Khí tức âm lãnh thấu xương kia đủ để khiến tu sĩ bậc thấp đông lạnh thành băng.

Thạch Thiên Hàn cười lạnh vẫn nhắm thẳng về phía trước lao tới.

Rất nhanh, từ sâu trong băng động, một khối Băng Ngọc Nham trong suốt, như một loại đá quý xuất hiện sừng sững.

Trên khối Băng Ngọc Nham này có một linh chu do tuyết trắng ngưng kết thành, phát ra khí tức kỳ dị mê người.

Chỉ là trên Băng Ngọc Nham này cũng có một con cáp mô (con cóc) ngồi chễm chệ, cao chừng nửa thước, hai mắt lóe lên băng quang âm u màu lam.

Nếu là kẻ vớ vẩn nhìn thấy con cáp mô này thì chỉ cười lạnh một tiếng mà thôi. Một con Băng Thiềm Thừ bậc thấp chẳng phải là đồ bỏ hay sao?

Nhưng Thạch Thiên Hàn cũng không cho là như thế, Khi hắn tiến vào băng động này thì tinh thần tập trung cao độ, sắc mặt ngưng trọng, thậm chí đã đặt mình vào trạng thái sẵn sàng tử chiến.

Thạch Thiên Hàn tự nhiên biết được sự đáng sợ của Huyền Minh Băng Thiềm - là Thượng vị thần thú.

Lúc trước Dương Phàm với tu vi Diễn Căn trung kỳ đã đích thân tới đây nhưng quyết đoán từ bỏ, cũng là một sự phán đoán nhờ trực giác mãnh liệt mà thôi.

- Mục đích của Thạch mỗi chuyến này rất đơn giản, giao dịch Băng Ngọc Nham thượng phẩm dưới chân người!

Thạch Thiên Hàn ngạo nghễ khoanh tay, giằng co với con cá mập mô cao nửa thước kia.

Giờ khắc này, hai cổ khí tức cường đại trong băng động này bắt đầu va chạm, giống như tử vong tuyệt địa, áp lực của không khí lên tới cực điểm.

- Ha ha hachỉ là một tu sĩ nhân loại hậu kỳ mà thôi, cũng dám mơ tưởng tranh đoạt bảo bối của ta sao?

Huyền Minh Băng Thiềm cười châm biếm, nhìn Thạch Thiên Hàn như vẻ hắn đang không biết tự lượng sức mình.

Thần thú đều là sinh vật cường đại trong thiên địa, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến.

Mà Huyền Minh Băng Thiềm này lại là Thượng vị thần thú hiếm thấy trong thiên địa, thực lực so với yêu thú cùng giai phải cường đại hơn vài lần.

- Người nếu đạt tới Hóa Thần kỳ thì có lẽ còn có thể. Nếu chỉ là một gã Nguyên Anh đại tu sĩ thì ta sẽ cho người có tới mà không có về.

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm lóe lên một tia sát khí lạnh như băng.

Đang nói, thân hình nó đã hóa thành một đạo quang ảnh màu xanh nhạt, biến mất trên Băng Ngọc Nham.

Theo đó, một cỗ nguy cơ trí mạng ập tới Thạch Thiên Hàn.

Thân hình hắn nhoáng lên một cái, hiểm hiểm tránh né đoàn băng thiềm dịch màu xanh đậm nhanh như tia chớp bắn tới. Nơi nó vừa đứng phát ra một tiếng phốc, băng nham kiên cố bị lấy dính băng thiềm dịch đã lập tức bị ăn mòn tan chảy.

Mặc dù Thạch Thiên Hàn nhanh vô cùng nhưng vẫn bị lan tới, một chân hư thối một mảnh, nhưng nhanh chóng bị ma điểm màu đen trong cơ thể cắn nuốt, ngăn cản.

Tường Vân Ngoa dưới chân hắn run lên, lại liên tiếp tránh né một công kích thần thông khác của Huyền Minh Băng Thiềm.

Huyền Minh Băng Thiềm này phun ra băng thiềm dịch từ miệng, có khả năng ăn mòn và đông lạnh vạn vật. Bắn ra thanh quang trong suốt quỹ dị từ hai mắt, một khi bị bắn trúng thì ngay cả linh hồn cũng có thể bị thương tổn.

Ngoài ra, là Thượng vị thần thú, thân thể và các loại thần thông pháp thuật của Huyền Minh Băng Thiềm đều rất cường đại.

Thạch Thiên Hàn âm thầm kinh hãi. Đây chỉ vẻn vẹn là mấy chiêu thăm dò ban đầu mà thôi. Thực lực đối phương vừa triển hiện ra hoàn toàn có thể chém giết Nguyên Anh đại tu sĩ.

Nhưng Băng Ngọc Nham thượng phẩm lại là thứ mà Thạch Thiên Hàn lần này nhất định phải đoạt được.

Nếu có thứ này tương trợ, thần thức của Dương Phàm có thể nhanh chóng tăng lên tới trình độ Hóa Thần kỳ. Đến lúc đó chẳng những có hi vọng giải cứu Thi Dao mà còn tăng tiến độ thôi diễn Tiên Hồng quyết.

Trong bí động Tuyết Sơn chấn động không ngừng, khí tức áp lực khủng bố khiến sinh linh trong phạm vi tầm dặm gần đó hoảng sợ kinh hãi.

Hồng... Ông

Đệ tử Tuy á Sơn phái cách bí động mấy chục dặm lại rõ ràng nghe được tiếng rít gào đáng sợ như ác mộng kia.

Lần này khác hẳn với dĩ vãng, tiếng rít gào đến từ “Dị thú” thần bí kia liên tiếp truyền ra, tràn ngập phần nộ sát ý.

Theo ghi lại của Tuyết Sơn phái, mỗi khi có người đi lầm vào bí động kia, sau khi tiếng gầm trầm thấp kia vang lên sẽ trở về yên lặng.

Bất kể là võ giả thực lực thông thiên hay là người tu tiên cao cao tại thượng, phạm là người vào động này đa phần là có đi không có về.

Đột nhiên, tiếng gầm gừ kia ngưng bật.

Trong bí động, không khí áp lực không yên.

Thạch Thiên Hàn thân hình chặt vật. đứng giữa không trung, hô hấp dồn dập. trong mắt thần quang kinh người.

Con cóc cao nửa tấc kia cũng nhảy về trên Băng Ngọc Nham thượng phẩm thổ dốc. Đôi mắt lóe ra bằng quang xanh thăm gắt gao nhìn chăm chăm đại tu sĩ nhân loại trước mắt.

- Nhân loại. Người dĩ nhiên tu luyện Cửu u Ma Công.

Huyền Minh Băng Thiềm mắt sáng như đuốc, một mảnh lạnh lẽo. dùng giọng chất vấn nói:

- Vì sao vô cớ tranh đoạt Băng Ngọc Nham, thuộc về ta?

Trái qua bước đầu giao phong vừa rồi. nó cũng hiểu được sự đáng sợ của nam nhân trước mắt.

Nếu là cường giả Nguyên Anh hậu kỳ bình thường trải qua một phen chiến đấu như thả cho dù không bị nó giết chết cũng sớm nên chạy trốn rồi.

Nhưng nam tử lãnh. khốc trước mắt này chính là tu luyện Cửu u Ma Công tuyệt thế.

Vào thời kỳ thượng cổ. Cửu u Ma quân danh chấn Đông Thắng Đại Lục. chính là dựa vào ma công kinh sợ thiên cổ này.

- Phạm là hết thảy thiên tài địa bảo. thiên linh kỳ vật thế gian đều được đựng đực trong thiên địa tự nhiên. Băng Ngọc Nham này do người phát hiện trước, cũng không có nghĩa nó thuộc về người. Huống chi vật này tồn tại vô số năm cũng không thấy người khai thác.

Thạch Thiên Hàn khí thế sắc bén bá đạo. phản kích theo đạo lý.

- Nhân loại. Dường như người rất rõ ràng tìh hình bí động này, nhưng là trước kia ta chưa từng gặp người.

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm lộ ra nghi hoặc suy tư, không ngừng đánh giá Thạch Thiên Hàn, cảm giác việc này thật kỳ quái.

Bỗng dưng xuất hiện một cường giả ma đạo xông thẳng đến bí động của mình, han nửa liếc mắt một cái liền chú ý vào Băng Ngọc Nham thượng phẩm.

ở trong năm tháng dài lâu của nó. có thể đi vào bằng động này cùng phát hiện bí mật của Băng Ngọc Nham, rồi lại còn sống đi ra ngoài thì ít ỏi không có mấy người.

Tối thiểu trong gần ngàn năm gần nhất, chỉ có một người.

Huyền Minh Băng Thiềm nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, bằng vào một tia bản mạng thiên phú. cho ra kết luận, thất thanh nói:

- Dĩ nhiên là người...

Cùng lúc đó. trong lòng nó sinh ra nguy cơ báo động.

Trong mắt Thạch Thiên Hàn lộ dị sắc. thần thông Huyền Minh Băng Thiềm này vượt qua sự tưởng tượng của bản thân, mà lại còn đoán ra thân phận của bản thân.

- Đúng vậy. người đoán đúng rồi.

Thạch Thiên Hàn lộ ra một tia cười quỷ dị:

- Bản tôn của ta cũng không tính toán lại đây, Thạch mỗ tự tin có thể đối phó người.

- Phân thân?

Huyền Minh Băng Thiểm kinh hô rít gào:

- Phân thân nho nhỏ nhà ngươi cũng mơ tưởng chiến thắng ta?

Đột nhiên, một tiếng gầm như sét đánh bùng nổ trong động, toàn thân Huyền Minh Băng Thiểm nổ rộ một luồng hào quang màu tím, thân thể bỗng nhiên biến lớn gấp mấy chục lần, hóa thành một con cóc màu xanh thẫm thân thể như một ngọn núi nhỏ.

Một luồng khí thể kinh thể hãi tục tràn ngập phạm vi trăm dặm, Băng Phong Bạo màu xanh đen hóa thành vòi rồng, lập tức cuốn Thạch Thiên Hàn bay ra bí động.

Thạch Thiên Hàn kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình lui ra ngoài bí động nhìn chăm chăm vào con cóc màu xanh thẫm khổng lồ như ngọn núi nhỏ này.

Đây là bản tôn của Huyền Minh Băng Thiểm, thân thể Thần thú chân chính, vượt qua Kim Giao Vương, thậm chí cấp bậc còn cao hơn Đẳng Linh Vương.

Cổ khí tức uy áp kia khiến vô số sinh, linh trong phạm vi trăm dặm run sợ không thôi, muốn quỳ xuống bái lạy.

Đây là uy hiệp ẩn chứa trong bản thể của Thần thú bậc cao. sinh linh cấp thấp sẽ bị suy yếu tinh thần đầu chí. hiệu quả có chút tương tự Chí Bảo Long Khí.

Thạch Thiên Hàn ổn định thân hình, hàn ý trong mắt tăng cao. lãnh đạm nói:

- Người thật sự không muốn giao dịch? Cũng không hỏi ta lấy gì ra trao đổi?

- Hừ. Băng Ngọc Nham thượng đẳng nơi này trải qua ta dùng bản mạng băng thiểm địch rèn luyện vô số năm, mà Huyền Băng Quả lại càng đo ta chăm sóc vạn năm. gửi gắm vô số tâm huyết, sao lại dễ dàng trao đổi? Nếu người lấy đi Băng Ngọc Nham. Huyền Băng Quả ký sinh bên trên cũng sẽ trở thành công dã tràng. Nếu muốn trao đổi hai vật này. trừ khi là Chí Bảo Long Khí, bất kỳ bảo vật gì khác đều miễn bàn.

Huyền Minh Băng Thiểm vẻ mặt phần nộ kích động, rít gào quát lớn.

Giá trị của Băng Ngọc Nham, không cần nói, cực phẩm tính hàn trong số thiên tài địa bảo. tác dụng ngưng luyện thần thức lại càng mê người.

Mà Huyền Băng Quả kia lại càng là thiên linh kỳ vật trong thế gian, vương giả tính hàn trong thiên tài địa bảo. Trăm vạn năm thành thực một lần, chứa đựng tinh hoa huyền băng thiên địa. Sau khi Băng tu sĩ dùng có được hiệu quả thần bí khó tin. thậm chí có thể trực tiếp vượt qua rào cản tu vi. bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Trừ bỏ Băng Phách Lưu Ly Châu lấy được trong Kỳ Thạch cấm Phủ, Dương Phàm chưa từng ra mắt kỳ vật tính hàn có hiệu quả nghịch thiên hơn Huyền Băng Quả.

Dương Phàm phái Thạch Thiên Hàn lại đây vốn là muốn giao dịch khối Băng Ngọc Nham thượng phẩm kia, nhưng mà ở trên đó còn có Huyền Băng Quả chưa thành thực, gửi gắm tâm huyết vô số năm của Huyền Minh Băng Thiểm, sao có thể dễ dàng giao dịch.

Đương nhiên, nó cũng đưa ra ý có thể dùng Chí Bảo Long Khí để trao đổi. nhưng làm sao Dương Phàm đồng ý?

Trừ bỏ Chí Bảo Long Khí. những bảo vật khác đều miễn bàn.

Thái độ của Huyền Minh Băng Thiểm này dù cứng rắn.

- Băng Ngọc Nham thượng phẩm này là Thạch mỗ bức thiết cần có. thậm chí dùng để cứu người. Nếu người đã không cho chút cơ hội nào. Thạch mỗ cũng chỉ đành sử dụng sức mạnh.

Thần sắc Thạch Thiên Hàn lạnh lẽo vô tình, ma khí cuộn tuôn từ trong cơ thể tuôn ra hình thành một mảnh, hắc vân che phủ trời đất. ma uy kinh thể bao phủ tới.

Sắc mặt Huyền Minh Băng Thiềm ngưng trọng vài phần, há mồm phun ra. Gió lốc cổ quái màu xanh đen thổi tới va chạm cùng một chỗ với ma vân khủng bố kia, sinh ra một tiếng vang trầm kitih hỗn động phách, quanh quẩn trong khe sâu băng thiên Tuyết địa này.

Thạch Thiên Hàn đột nhiên thấy ma khí bá đạo tuột luân có xu thế héo rũ co rút lại. trong lòng kitih hãi. ma quang trên thân tăng vọt. thân hình mơ hồ phát động công kích liên miên không ngừng tới Huyền Minh Băng Thiềm.

Hình thể Huyền Minh Băng Thiềm thật lớn nhưng động tác lại hết sức lanh lợi, nhả một cái có thể lên cao trăm trượng, quả thật là chưa từng nghe qua.

về mặt tốc độ thân pháp. Thạch Thiên Hàn căn bản không chiếm được ưu thế.

về mặt va chạm lực lượng. Thạch Thiên Hàn tự nhiên không sợ hãi. Lực bùng nổ cường đại của Cửu u Ma Công đủ để bất kỳ cùng cấp nào phải kiêng kỵ.

Cho dù là trong pháp thuật của Huyền Minh Băng Thiềm ẩn chứa lực ăn mòn cường đại vô cùng vẫn như trước bị Thạch Thiên Hàn lần lượt đánh tan.

về mặt chính diện đối kháng lực lượng. Thạch Thiên Hàn hơi chiếm ưu thế

Nhưng thần thông của Huyền Minh Băng Thiềm có thể nói là khủng bố. băng thiềm địch ngẫu nhiên phun ra xen lẫn trong quái phong màu xanh đen. khó lòng phòng bị.

Thạch Thiên Hàn phản ứng rất nhanh, mỗi khi gặp thời khắc nguy cơ đều dựa vào Tường Vân Ngoa tránh khỏi.

Theo thời gian trôi qua, hai bên chiến đấu tiến vào hồi gay cấn, càng đánh càng mãnh liệt.

- Xem ra không xuất át chủ bài là không được...

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi. trong tay có thêm một thanh ma kiếm hình dạng như kiếm như mâu, phía mũi có răng nhọn cuộn sóng, một cỗ linh áp cường đại đột nhiên sinh ra.

Huyền Minh Băng Thiềm giật mình vài cái. đột nhiên nhảy mạnh, thoát khỏi chỗ cũ. rời khỏi vòng chiến nhìn chằm chằm vào Ma Hoàng Kiếm, hơi lộ kinh dị nói:

- Thông linh Pháp bảo...

Đối với nhân vật dưới Hóa Thần Kỳ mà nói, có một món Thông linh Pháp bảo là một chuyện cực kỳ tự hào.

Ma Hoàng Kiếm ở trong tay Thạch Thiên Hàn phóng ra quang mang xích lam. dùng lực vung lên. Kiếm khí như thác nước trút xuống, đánh tan quái phong xanh đen Huyền Minh Băng Thiềm thi triển, cũng đánh lui bản thể Thần thú của nó.

Thông linh Pháp bảo vừa ra, Huyền Minh Băng Thiềm lập tức rơi vào thế hạ phong. Chi trong chốc lát. trên người đã xuất hiện vài vết máu. nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Thông linh Pháp bảo. Người nghĩ rằng ta không có sao?

Đột nhiên nó thấp giọng rít gào một tiếng, phun ra một cái hồ lô nhỏ màu xanh biếc, tản ra một luồng hào quang trong suốt, khí tức khiếp người.

Ánh mắt Thạch Thiên Hàn thoáng ngưng, chỉ thấy trong hồ lô nhỏ xanh biếc kia phun ra một làn sương xanh đen như thực chất, noi nó đi qua hết thấy mọi thứ đều hóa thành một bãi nước xanh biếc.

Phốc... Xuv xuy

Thạch Thiên Hàn vùng Ma Hoàng Kiếm, kiếm quang cuồng bạo màu xích lam biến ảo như mưa bao. giao kích cùng màn sương xanh đen chấn động không ngừng.

Khi bán thể Ma Hoàng Kiếm tiếp xúc màn sương đột nhiên cảm giác không thể thi triển như ý, cổ sức vô cùng.

- Sương này có thể đơ bản Pháp bảo...

Thạch Thiên Hàn kinh hãi. tuy có một thân vũ lực lại không dám tới gần.

Hắn không dự đoán được Huyền Minh Băng Thiềm này cũng có Thông linh Pháp bảo mà lại còn là loại thần thông, mơ hồ khắc chế Pháp bảo công kích khác.

Dưới tình huống như vậy. Huyền Minh Băng Thiềm với thiên phú của Thần thú bậc cao lại thêm Thông linh Pháp bảo. cũng không sợ hãi Thạch Thiên Hàn.

Sắc mặt Thạch Thiên Hàn âm trầm. Ma Hoàng Kiếm trong tay rung động, ma khí bốc hơi xua tan lực lượng đơ bản kia.

Đồng thời trên người hắn phóng ra một cỗ khí tức làm người ta hết hồn.

- Ma... Thần... Phụ... Thể...

Theo thanh âm trống trải lạnh. băng kia. Thạch Thiên Hàn đột nhiên hóa thành hình thể Ma Thần cao tới hai trượng, toàn thân lượn lờ hắc viêm rào rạt. bên ngoài thân bao trùm giáp trụ như quang ảnh màu đen. bốn phía nhộn nhạo từng kỳ hiệu cổ xưa như nòng nọc.

Thạch Thiên Hàn không dám sử dụng Ma Thần Phụ Thể trạng thái hoàn toàn, nếu như vậy trình tự lực lượng sẽ vượt qua đến Hóa Thần Kỵ. trói buộc trong thiên địa cũng sẽ bất ngờ ập đến.

- Ma Thần Phụ Thể?

Huyền Minh Băng Thiềm kinh hô một tiếng, trong mắt thoáng hiện một tia kinh hoảng.

Thực lực Thạch Thiên Hàn bày ra giờ phút này đã hoàn toàn vượt qua phạm trù nó có thể ứng phó.

-Giết!!!

Thạch Thiên Hàn chính diện đánh tới. Ma Hoàng Kiếm biến lớn bốn năm trượng, một đạo kiếm khí xích lam đen thui trực tiếp đánh tan sương mù xanh đen phun ra từ hồ lô nhỏ xanh biếc của Huyền Minh Băng Thiềm thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó. Huyền Minh Băng Thiềm bị đánh liên tục bại lui, vết thương trên người không ngừng gia tăng.

Ma Thần Phụ Thể. trong cùng cấp bậc hoàn toàn không thể ngăn cản.

Mất thấy Huyền Minh Băng Thiềm bị bức trở về bí động, trốn cũng không thể.

- Nhân loại đáng giận. Đây là người tìm chết...

Huyền Minh Băng Thiềm nổi giận lôi đình. trong mắt băng quang xanh thẳm lại thoáng hiện lên một vệt máu.

Trong phút chốc, khí thể trên người nó tăng vọt. quanh thân ngưng kết ra vô số mụn tròn, sức chiến đấu tăng mạnh..

Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể vẫn chiếm cứ ưu thế như trước, nhưng phát hiện sau khi tiến vào trạng thái điên cuồng này. mụn tròn quanh thân Huyền Minh Băng Thiềm có thể giảm xóc. hấp thu lực công kích rất nhiều.

- Tiếp tục như vậy, một khi hiệu quả Ma Thần Phụ Thể của ta qua đi liền không chiếm được bất kỳ tiện nghi gì nữa.

Thạch Thiên Hàn vẻ trầm tư.

Lúc trước Dương Phàm ở Diễn Cấn trung kỳ. không dám đánh bừa với băng thiên này cũng không phải không có đạo lý.

Đột nhiên, Thạch Thiên Hàn rống lớn một tiếng. Ma Hoàng Kiếm chém ra một đạo kiếm khí cầu vòng kinh thể hãi tục. bức lui Huyền Minh Băng Thiềm.

Ngay sau đó ma diễm trên thân hắn tăng vọt. trước người hiện ra bốn đoàn ma diễm u ám, trong mỗi một đoàn đều có một vết u quang, nhảy nhót không ngừng.

Cái gì?

Ánh mắt Huyền Minh Băng Thiềm thoáng ngưng, chỉ thấy bốn đoàn ma diễm u ám kia đúng hợp trước người Thạch Thiên Hàn, sinh ra một đoàn ma diễm lớn bằng miệng bát. bên trong thoáng hiện bốn vết u quang sáng tối không ngừng, khiến linh hồn rung động.

- Người lại tu luyện ra Tử u Ma Diễm.

Huyền Minh Băng Thiềm hoảng hốt. bật thốt lên.

Thình thịch...Thình thịch...Thình thịch...Thình thịch...

Tử u Ma Diễm bằng miệng bát hiện lên trong tay Thạch Thiên Hàn hóa thành thân thể Ma Thần hai trượng, bên trong bốn vết u quang lúc sáng lúc tối, mơ hồ truyền đến tiếng tim đập kitih hãi linh hồn.

Tử U Ma Diễm.

Đây là cảnh giới mà nguyên Tam. u lão ma Ngư Dương quốc tha thiá ước mại lại có thể với tới.

Nếu lúc trước Tam u lão ma có thể tu luyện đến cảnh giới Tử u, như vậy lão cũng không còn là Tam u lão ma nữa.

Giờ phút này. trong khi Tử u Ma Diễm truyền ra tiếng tim đập rung động bất an kia, ngay cả Huyền Minh Băng Thiềm cấp độ Thần thú bậc cao đều phải động đung.

- Sớm chút nhận thua đi. đấu tay đôi phần thắng của ngươi chỉ có bốn thành. Cho dù ta không thể thành công, chờ bản tôn tự mình ra tay. ngươi sẽ không có bất kỳ cơ hội gì.

Thạch Thiên Hàn cao cao tại thượng, giọng điệu uy hiếp nói.

Sắc mặt Huyền Minh Băng Thiềm cứng đờ. rất là khó coi.

Một phân thân Thạch Thiên Hàn đã có thực lực như vậy. như vậy Dương Phàm thân là bản tôn lại có thực lực như thế nào?

Nghe ý tứ Ma đầu này. bản tôn của hắn không tính lại đây là không rảnh phân thân hay là khinh thường không thèm tới?

Huyền Minh Băng Thiềm trong khoảnh khắc đó lâm vào trầm tư ngẩn ngui, nhất định phải làm ra quyết định...

Mà tại cục diện một nhân loại nhìn xuống uy hiếp, nó đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi. thấp giọng rít gào. trong mắt lóe tinh quang:

- Ta càng tin tưởng, ngươi mới là bản tôn chân chính. Mà tên lúc trước tới mới là phân thân.

Thạch Thiên Hàn nghe vậy không khỏi ngẩn người, khóe miệng nhếch thành nụ cười.

Có lẽ vào thời kỳ đầu Cửu u Ma Công còn có thể chống lại Tiên Hồng Quvět. thậm chí chiếm ưu thế ở một số phương diện.

Nhưng là theo Tiên Hồng Quvět thoái diễn, thần thông uy năng không ngừng tăng lên, càng ngày càng đáng sợ, dần dần thể hiện sự nghịch thiên đáng sợ của nó.

Dưới tình huống như thả Cửu u Ma Công dần dần ở vào thế vếu. bị hào quang của nó che giấu.

Nếu Huyền Minh Băng Thiềm biết bản tôn Dương Phàm có thể trực tiếp lấy tu vi hậu kỳ vượt cấp khiêu chiến Hóa Thần Kỳ. không biết còn dám phản kháng hay không?

Chỉ là, Thạch. Thiên Hân khẳng định sẽ không giải thích với nó.

- Người đã ngu ngơ không rõ. đừng trách Thạch mỗi hôm nay tàn sát Thần thú bậc cao người.

Tứ Ma Diễm trong tay Thạch Thiên Hân mơ hồ nhả lên càng ngày càng dồn dập. làm cho người ta kinh hãi run gan.

Giờ khắc này. mấy ngàn đệ tử Tuyết Sơn phái ở ngoài mấy chục dặm chim vào khủng hoảng không hiểu.

Với độ cao của bọn họ khó có thể hiểu được thần thông lực lượng trình tự này. nhưng lòng mày mọi người đều không tự chủ nhảy lên. trong lòng hết hoảng.

- Tiểu tử nhân loại, đừng vội càn rỡ. Cho dù người có được Tử u Ma Diễm, cũng đừng mơ giết chết ta.

Huyền Minh Băng Thiềm cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng như khí cầu, cái bụng trong nháy mắt trương lên gấp đôi.

Điều này làm cho Thạch Thiên Hân cảm thấy một cổ nguy cơ không hiểu.

Nếu Huyền Minh. Băng Thiềm như vậy trương bụng tự bạo... Vậy lực lượng sinh, ra chỉ sợ trong nháy mắt có thể chôn vùi cấp bậc dưới Hóa Thần.

Trong mắt hẩn lộ vẻ cổ quái. Huyền Minh Băng Thiềm này còn không bị buộc đến tuyệt cảnh, hẳn không nên liều mạng như vậy mới phải chứ?

Ngay khi hẩn nghi hoặc chỉ nghe “Phốc... xuy” một tiếng, trong miệng Huyền Minh Băng Thiềm phun ra một mảnh lốc xoáy băng khí xanh thẫm, thâm thúy vô ngần, trong nháy mắt khuếch, trương.

Con người Thạch Thiên Hân co rút lại. lốc xoáy băng khí xanh thẫm điên cuồng khuếch trương kia kỳ thật là một loại hình thái phóng đại của bản mạng băng thiềm. dịch của Huyền Minh Băng Thiềm.

Roẹt... ti ti ti

Cổ lực lượng kia còn không tới gần người. Thạch Thiên Hân liền thấy máu thịt trong người động lại. bị đè nén áp lực. một hơi khó mà phun ra được.

Đây là một loại thần thông đáng sợ dung hợp cực hàn cùng ăn mòn đan xen. cũng là đòn sát thủ của Thần thú bậc cao Huyền Minh Băng Thiềm.

- Sống nhiều quá chán sao?

Trong mắt Thạch Thiên Hân sát khí đầy đặc hơn, Tử u Ma Diễm trong tay bỗng nhiên biến lớn. hóa thành vực sâu vô hạn. Mà ma diễm oai hùng bỗng lại phát ra trước một bước, đan vào cùng một chỗ với cổ lực lượng chính điện ập tới kia.

Phốc Âm

Trong khoảnh khắc, hai loại lực lượng thuộc tính hoàn toàn khác nhau va chạm. Tử u Ma Diễm cùng lốc xoáy băng khí xanh thẫm va chạm, khí lăng khùng bỗng tản ra bốn phương tám hướng.

Ầm... ừ

Trong phút chốc, dãy núi bốn phía bị phá nát. vách núi sập. mây mù rung chuyển.

Thậm chí. đệ tử Tuyết Sơn phái ngoài mấy chục dặm đều bị lan đến. chỉ cảm thấy luồng gió quái dị không hiểu thổi tới.

Một bộ phận đệ tử bị quái phong thổi trúng trực tiếp lăn lộn trên mặt đất. ôm đầu kêu thảm thiết, không bao lâu nội tạng trong cơ thể tan nát. sau đó toàn thân thối rữa hóa thành một vũng máu loãng.

- Không tốt. chỉ sợ là ôn dịch tập kích...

- Chạy mau a!

Đệ tử Tuyết Sơn phái bó chạy bốn phía.

Với tầm mắt của bọn họ. không thể hiểu biết được tranh đấu so tài giữa người tu tiên bậc cao.

Mà ở trước Tuyết Sơn bí động kia, Tử u Ma Diễm cùng lốc xoáy băng khí xanh thăm giằng co một lát. trong thời gian ngắn không phân thắng bại.

Trong lòng Thạch Thiên Hàn đầy thận trọng, để lại một phần dư lực. không dám bức Huyền Minh Băng Thiểm quá gấp.

Đồng thời trong đáy lòng hắn cũng kinh ngạc bởi thực lực của Thần thú bậc cao này.

Trong tình huống cùng cấp. ngay cả Cửu u Ma Công đều không áp chế được băng thiểm này.

Đột nhiên, cái bụng Huyền Minh Băng Thiểm kia lại bành trướng, khiến cho uy lực lốc xoáy băng khí xanh thâm trước người lại tăng thêm một phần, khiến cho Thạch Thiên Hàn phải dùng toàn lực chống lại.

- Tiếp tục như vậy cũng không tốt. chẳng lẽ lại liều người chết ta sống?

Thần sắc Thạch Thiên Hàn trầm xuống.

Phanh... Ầm

Đến một lúc. hai người đồng thời vận lực. đều bị đẩy lui mấy trượng.

Bá Vút!

Huyền Minh Băng Thiểm hóa thành băng thiểm nửa tắc. tàn ảnh nhoáng lên một cái. chạy trốn vào trong bí động.

Thạch Thiên Hàn ma ảnh chợt lóe. như bóng theo hình đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Không bao lâu, Thạch Thiên Hàn bức Huyền Minh Băng Thiểm tới cuối bí động, không đường nào để trốn.

- Người không nên bức ta đánh ra...

Huyền Minh Băng Thiểm lớn nửa tắc này trong mắt lại hiện tia máu, khuôn mặt một trận vận vẹo dữ tợn.

Thạch Thiên Hàn đột nhiên rung mình một cái. cảm giác một điềm báo nguy cơ trí mạng.

Giờ khắc này. ngay cả Dương Phàm ở xa tại Bắc Tàn lắng lắng chú V cũng đột nhiên thấy không rét mà run.

Ở trong tầm nhìn của hắn, băng thiểm nhỏ nửa tắc trong mắt một mảnh, xanh đen sâu thẳm, tản mát ra một cỗ uy lực đáng sợ đông kết linh hồn.

Hơn nữa trong khoảnh khắc trước đó, một cỗ thần thức đáng sợ hóa thành mũi châm đâm vào óc Thạch Thiên Hàn.

Ầm

Cỗ thần thức lực lượng này không ngờ tới gần Hóa Thần Kỳ gần như khiến cho Thạch Thiên Hàn sinh ra một cảm giác mê muội.

Tuy nhiên Huyền Minh Băng Thiểm này hàng năm ở gần Băng Ngọc Nham thượng phẩm, thần thức có thể tăng lên tới cường độ như thế cũng không tính kỳ quái.

Nhưng mà cỗ thần thức cường đại này đánh tới chỉ là bước đầu tiên, khiến thân thể Thạch Thiên Hàn tức khắc cứng đờ.

Sát thủ chân chính lại là sau đó. trong con người xanh đen sâu thẳm kia, một chùm tia sáng xanh đen hư vô đánh trúng Thạch Thiên Hàn.

Lúc này. Thạch Thiên Hàn vừa từ thần thức bị tấn công ổn định lại liền lập tức bị thần thông thần bí quỷ dị kia đánh trúng, hai đòn phối hợp hoàn mĩ không sót mẻ.

Ầm

Thân thể Thạch Thiên Hàn cứng đờ. từ sâu trong linh hồn truyền đến một nguy cơ từ vong.

Ngay khoảnh khắc chi mành treo chuông này. “Bá” một tiếng, thân hình Thạch Thiên Hàn biến mất. bị một Thạch Quái hai đầu bốn tay cao tới hai trượng thay thế.

Chùm tia sáng hư vô màu xanh đen kia dátih trúng Viên cổ Cự Thạch Tinh, lại chi khiến thân hình nó hơi lung lay một chút, không có cảm giác đặc biệt gì.

Viên cổ Cự Thạch Tinh chính là kỳ vật trong núi dựng dục mà ra, bản thân không có nguyên thần chân chính, hoặc là hồn phách ý thức... dung hợp cùng thân thể khổng lồ. Điều này làm cho nó mất đi các thần thông phép thuật khác ngoài thiên phú, ngay cả phi hàtinh cũng không thể. Nhưng cũng vì thế mà nó gần như có thể miễn dịch thần thông công kích về mặt linh hồn.

Dương Phàm xa ở Bắc Tần thông qua Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi. trong nháy mắt thay thế Thạch Thiên Hàn bằng Viên cổ Cự Thạch Tinh, khiến cho nó chịu đựng một kích này.

Cái gì?

Huyền Minh Băng Thiềm tiêu hao thật lớn linh hồn tinh khí phát ra bản mạng thần thông, dátih trúng Viên cổ Cự Thạch Tinh nhưng lại như đá chìm đáy biển.

Trong mắt Băng thiềm lớn nửa tắc lộ vẻ khiếp sợ. nhìn chằm chằm Viên cổ Cự Thạch Tinh trước mắt không biết từ đâu xuất hiện.

Lấy kinh nghiệm của nó. ánh mắt đảo qua Viên cổ Cự Thạch Tinh cũng nhìn ra vài phần lai lịch, ngầm cảm thấy khó giải quyết.

Càng làm cho nó lo lắng chính là Thạch Thiên Hàn kia làm sao biến mất. bị thay thế bởi Viên cổ Cự Thạch Tinh này?

Một kích vừa rồi phát ra đã khiến nguyên khí nó đại thương, thần thông nghịch thiên có thể miêu sát cùng cấp như vậy. trong trăm năm cũng chỉ có thể sử dụng một lần. mà lại bị thất bại.

Giờ phút này. chiến lực nó đã bị suy yếu ba phần, làm sao đối mặt với Viên cổ Cự Thạch Tinh nổi tiếng phòng ngự trước mắt này chứ?

Bá

Thạch Thiên Hàn hiện thân trên vai Viên cổ Cự Thạch Tinh, cầm Ma Hoàng Kiếm trong tay. trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm băng thiềm nhỏ bé vô cùng phía dưới.

- Người... Người không bị thương?

Trên mặt Huyền Minh Băng Thiềm đầy khủng hoảng, trong đầu như “Uvnh” một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Thạch Thiên Hàn dùng giọng lạnh băng trào phúng nói.

- Nếu ta liều mạng bất kể mọi giá. các người cũng đừng mơ toàn thân trở ra, càng đừng mơ chiếm được Băng Ngọc Nham phía sau ta.

Huyền Minh Băng Thiềm lui ra sau, nghiêng răng nghiêng lợi. ngoài miệng trong yếu nói.

- Vậy sao?

Thạch Thiên Hàn châm chọc cười.

BáBá

Lại là hai cổ khí tức cường đại xuất hiện ở hai bên trái phải, phân biệt là cô bé áo lam và đại hán khô ngô.

Con người bằng u của Huyền Minh Băng Thiềm đảo qua hai người, thần sắc lại biến, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Huyền Minh tiền bối. Ngài nên đồng ý giao dịch đi. chủ nhân cần nó cứu người. Cho dù ngài tự bạo mà chết, cũng không thương tổn đến chúng ta mấy may.

Hàn Lưu Ly chớp đôi mắt hồn nhiên ngây thơ. nói với Huyền Minh Băng Thiềm.

Thần sắc Huyền Minh Băng Thiềm cứng ngắc, bỗng nhiên nhớ tới thần thông Thạch Thiên Hàn hư không biến mất rồi lại trống rỗng xuất hiện.

Nếu mấy người trước mắt đều có được năng lực này. như vậy cho dù nó tự bạo cũng chỉ oan uổng mà chết, ngav cả một cái đেম lưng cũng không kéo được.

Thần sắc Huyền Minh Băng Thiềm biến ảo không chừng, cuối cùng làm ra thỏa hiệp:

- Ta có thể giao dịch với ngươi. Tuy nhiên, ngươi phải lấy ra một số tương tự. mà Huyền Băng Quả này cùng Băng Ngọc Nham là kỳ sinh nhau, chỉ có thể cùng giao dịch...

- Được.

Thạch Thiên Hàn gật đầu. ý niệm khe động. Viễn cổ Cực Thạch Tinh, Hàn Lưu Ly cùng Độc Hạt Vương đồng thời biến mất.

Thấu tình hình này. Huyền Minh Băng Thiềm hít sâu một ngụm khí lạnh, không còn V niệm liễu chết trong đầu nữa.

- Trong tay ta có mấy khối Băng Phách. Kỳ Thạch, một số thiên tài địa bảo tính. hàn vạn năm...

Thạch Thiên Hàn vùng tay lên. trước người hàn khí tỏa ra, nổi lơ lửng mười mấy loại thiên tài địa bảo tính hàn.

- Băng Phách Kỳ Thạch...

Huyền Minh Băng Thiềm nhìn chằm chằm vào tinh thạch màu lam mông ảo huyền lệ kia, mắt lộ vẻ tham lam.

Băng Phách Kỳ Thạch là một trong những thiên địa kỳ vật tính. hàn có nhiều sắc thái truyền kỳ nhất Cực Bắc. chỉ riêng tác dụng đối với Băng tu thậm chí còn hơn Băng Ngọc Nham.

- Không ngờ ngươi có vài khối Băng Phách Kỳ Thạch.

Huyền Minh. Băng Thiềm trợn mắt há hốc mồm, con ngươi băng u đảo qua mấy loại thiên tài địa bảo tính hàn khác, không khỏi tâm động.

- Thế nào? Ngươi có bằng lòng hay không?

Thạch Thiên Hàn lạnh nhạt nói.

Huyền Minh Băng Thiềm trầm tư một lát. rốt cục phun ra hai chữ:

- Thanh giao.

Thạch Thiên Hàn nao nao. Huyền Minh Băng Thiềm này không cò kè mặc cả. cứ vậy dễ dàng đồng V luôn?

Hay là giá trị Băng Phách. Kỳ Thạch này còn lớn hơn trong tưởng tượng của mình?

Rất nhanh, hai người đạt thành ước định, cũng giao dịch thành công. Bởi vì Huyền Băng Quả cùng Băng Ngọc Nham kia là một thể. nếu không thành thực sẽ mất đi hiệu quả thần kỳ, cũng đồng loạt giao dịch.

Thạch Thiên Hàn thở ra một hơi, mục đích rốt cục đạt được.

Nhưng hắn vẫn không kìm nổi hỏi Huyền Minh Băng Thiềm, cuối cùng vì sao dễ dàng đáp ứng như thế. ngay cả cò kè mặc cả cũng không thêm.

Đối với nghi vấn của Thạch Thiên Hàn, Huyền Minh Băng Thiềm lạnh lùng liếc hắn, không mặn không nhạt mở miệng:

- Thứ ngươi đưa ra cũng không sai, nhưng nếu so sánh với Băng Ngọc Nham thượng phẩm cùng Huyền Băng Quả thiên địa kỳ vật thể gian này. như trước chênh lệch rất xa.

Nói tới đây, nó tạm dừng lại. nhìn Thạch Thiên Hàn dường như chờ đợi hần khẳng định.

- Điểm ấy thật ra không giả. cũng chính là điểm Thạch mỗ nghi hoặc.

Thạch Thiên Hàn lạnh nhạt nói.

Hần vốn muốn dùng mấy khối Băng Phách Kỳ Thạch đổi Băng Ngọc Nham, nhưng Huyền Băng Quả cùng Băng Ngọc Nham này ký sinh cùng một chỗ. hai thứ không thể tách rời. chỉ có thể cùng giao dịch. Mặc dù hần tại cơ sở Băng Phách Kỳ Thạch còn tăng thêm một số thiên địa linh vật tính hàn quý hiếm thể gian, nhưng vẫn không thể so sánh được hai thứ.

- Huyền Băng Quả trên Băng Ngọc Nham này cách thành thực chân chính còn phải mấy ngàn năm. trong lúc này khó tránh khỏi có biến. Huống chi ta có mấy đối thủ cũ đều biết thời gian thành thực của nó. Một khi quả này thành thực, hơn phân nửa sẽ dẫn tới cường địch mơ ước. ngay cả Thátih Tôn Cực Bắc cũng có thể sẽ tham dự. Đến lúc đó. muốn giữ được quả này chỉ sợ rất gian nan...

Huyền Minh Băng Thiềm nói tới đây. trong mắt mơ hồ lộ ra một tia đắc ý.

Cùng với chờ đợi mấy ngàn năm, thậm chí sẽ gặp một hồi tranh đấu mưa máu gió tanh, còn không bằng trước tiên lấy lợi thể thích hợp giao dịch ra.

Thạch Thiên Hàn đối với Băng Ngọc Nham này nhất định phải lấy được, thực lực lại cường đại đã ăn sâu nội tâm Huyền Minh Băng Thiềm, càng thêm kiêng kỵ bản tôn Dương Phàm chưa ra mặt.

Nhân tố nhiều phương diện khiến cho Huyền Minh Băng Thiềm không thể không làm ra quỵa định này.

Thạch Thiên Hàn sau khi nghe giải thích xong, gật đầu cáo từ Huyền Minh Băng Thiềm, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất không thấy.

Huyền Minh Băng Thiềm lúc này mắt càng mở lớn. trong mắt lưu chuyển hào quang u ám, nhìn kỹ hết thấy khu vực xung quanh.

Lấy nó làm trung tâm. trong phạm vi bốn phía không khí ngưng kết. ngay cả linh khí đều xuất hiện đông kết ngán ngùi.

- Làm sao có thể?

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm lộ vẻ kinh hãi. Lần này nó đã dùng thần thông độc môn thăm dò. lại không tìm thấy bất kỳ manh mối nào đối phương hư không biến mất.

Hần làm như thế nào chứ?

Huyền Minh Băng Thiềm hít sâu một ngụm khí lạnh, sau khi trầm ngâm thật lâu mới khôi phục bình thường.

Trên thế giới này có rất nhiều thứ không thể lý giải. không nghĩ ra liền tạm thời bỏ qua.

- Chỉ là Huyền Băng Quả kia còn cần mấy ngàn năm mới thành thực, bị người nọ cắt đi. lãng phí thiên địa kỳ vật. Thật sự là đáng tiếc.

Trong mắt Huyền Minh Băng Thiềm lộ vẻ tiếc hận. nhìn về phía khu vực Băng Ngọc Nham thượng phẩm bị cắt.

Sau khi vật ấy bị cắt đi. Huyền Băng Quả không quá một đoạn thời gian sẽ bị héo rũ. Mà trước khi thành thực, quả này không có nhiều tác dụng.

Hơn nữa, nó tận mắt nhìn thấy Thạch Thiên Hàn nhờ Huyền Băng Quả khôi phục Băng Ngọc Nham, thật sự là cực kỳ ngu xuẩn.

Đột nhiên. Huyền Minh Băng Thiềm giật mình một cái. cảm thấy được nơi này không nên ở lâu.

- Không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Nếu thật sự để bản tôn của Ma đầu kia tìm tới. chỉ sợ không còn khả năng sống sót.

Huyền Minh Băng Thiềm hóa thành một đạo tàn ảnh xanh ngọc, hòa tốc rời khỏi băng động này. cũng không quản đến những Băng Ngọc Nham cấp độ khá thấp kia.

Cùng lúc đó. ở Bắc Tần.

Tâm thần Dương Phàm dung nhập Tiên Hồng Không Gian, nhìn Huyền Băng Quả theo trồng trên mảnh đất xanh (lục thổ), mắt lộ ý cười:

- Quả này chỉ cần mấy ngàn năm có thể thành thực. Với thù đoạn thúc đẩy sinh trưởng của ta giờ phút này, có thể khiến nó thành thực trong vòng vài ngày.

Chợt ánh mắt hẩn lại quét về mảnh đất vàng ở một góc khác, một khối Băng Ngọc Nham thượng phẩm chôn một nửa trong đất vàng (hoàng thổ).

- Tốc độ sinh trưởng của khoáng thạch thông thả hơn rất nhiều. Nhưng nếu ta không tiếc mọi giá thúc đẩy sinh trưởng, cũng có thể khiến phân lượng của nó tăng lên một chút.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt. trên tay xuất hiện một nửa khối Băng Ngọc Nham thượng phẩm.

Đất vàng chính là mảnh đất đặc thù được diễn sinh ra trong lĩnh vực Tiên Hồng Không Gian sau khi Dương Phàm tấn chức Diễn Căn Kỳ. Chi sợ có liên quan rất lớn với công pháp của hắn.

Băng Ngọc Nham thượng phẩm có được không dễ. Dương Phàm tính toán dùng một bộ phận để ngưng luyện thần thức cảnh. giới của mình.

Chỗ tốt của thần thức cảnh giới tự nhiên không cần nói nhiều.

Từ đó về sau, Dương Phàm chân chính bế quan, không quản chuyện bên ngoài, một lòng tu luyện.

Năm tháng thông thả qua đi. nháo cái đã trôi qua hai mươi năm.

Băng Ngọc Nham thượng phẩm trong tay Dương Phàm không ngừng ngưng luyện hóa thành một viên trân châu thật nhỏ bé. phát ra hào quang mờ mờ lung.

Dương Phàm “ha ha” cười, cẩn thận thường thức băng ngọc trân châu trong tay, trơn trượt mát lạnh, giống như trân bảo. cảm giác cấp độ của nó có lẽ đã vượt qua Băng Ngọc Nham thượng phẩm.

Sau đó. hắn theo bản năng triển khai thần thức của mình.

Bá

Thần thức vừa triển khai, bao phủ phạm vi 500 dặm.

Giờ khắc này. lấy Vụ Liễu trấn làm trung tâm. ngàn vạn người tu tiên bỗng nhiên cảm thấy được một cỗ uy áp khó thờ nổi. tâm thần rung động bất an không hiểu.

- Không tốt!

Trong lúc thần thức toàn lực triển khai, thần sắc Dương Phàm đột nhiên biến đổi, cảm nhận được một số biến hóa rất nhỏ trong thiên địa.

Trong thiên địa. mơ hồ có thể thấy được một tia màu máu mờ mờ lung, nhưng chỉ hơi thoáng hiện, cũng không rõ ràng.

- Đây chẳng lẽ là bởi vì ta luyện hóa Chí Bảo Long Khí. trên người có khí vận gia thân? (thêm, lên thân thể)

Thần sắc Dương Phàm dịu đi. thần thức toàn lực triển khai cũng không có thu hồi lại.

Dựa theo lẽ thường, tại Bắc Tần này có khả năng sẽ dẫn phát ra Kinh thiên hắc thù bắt giết.

Tuy nhiên Dương Phàm có khí vận gia thân, ở một trình độ nhất định, ước thúc nhận được nhỏ đi rất nhiều.

Thấy tình huống này. Dương Phàm hơi yên tâm không ít.

- Chí Bảo Long Khí có thể ở một trình độ nhất định suy yếu ảnh hưởng trói buộc của thiên địa đối với ta, nhưng chỉ vèn vèn là suy yếu...

Dương Phàm thì thảo tự nói, đột nhiên nhớ tới trận chiến cùng Tần Quang Đức nơi Cực Bắc.

ở Cực Bắc Tiên Vực. trình tự lực lượng của hai người đều đạt tới Hóa Thần Kỳ. mà thực lực Tần Quang Đức kia tại cơ sở là Hóa Thần Sơ Kỳ. sau khi tăng lên biên độ lớn liền ngừng lại. Dù sao Chí Bảo Long Khí cũng không thể làm được hoàn toàn thoát khỏi trói buộc trong thiên địa.

Giờ phút này. Dương Phàm không khỏi hoài nghi Tần Vương gia Tần Quang Đức kia, tu vi chân chính của hắn rốt cục đạt tới cảnh giới nào?

Đương nhiên, đây cũng chỉ vèn vèn là dự đoán của Dương Phàm, bởi vì lúc ấy tu vi Tần Quang Đức tăng lên lại ngưng bật lại. cũng không chân chính đạt tới thượng hạn.

- Cho dù tu vi hắn cao hơn đi nữa thì thế nào chứ. Ngược lại. ở Bắc Tần. Cực Bắc là không có khả năng uy hiếp đến ta.

Dương Phàm không nghĩ đến nữa. ngược lại xem xét tình huống của Hàn Lưu Ly.

ở Linh Thú Viên trong Tiên Hồng Không Gian, một cô bé lam y. như điêu trác từ ngọc, trong hai con ngươi hơi có màu u lam. vẻ mặt ngậy thơ hồn nhiên ngồi ngay ngắn trên mảnh đất xanh.

- Chủ nhân.

Nhìn Dương Phàm đi tới. Hàn Lưu Ly từ mặt đất đứng lên. hai tay mân mê góc áo. bộ dạng có chút câu thúc.

- Ha ha, rất không tồi. Hai mươi năm không gặp. người đã tấn chức Hóa Hình hậu kỳ, cũng không xa cảnh giới đại viên mãn nữa.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Đây đều là kết quả chủ nhân tài bồi. Dưới tình huống bình thường. Lưu Ly muốn tấn chức cảnh giới này. cần thật lâu. thật lâu...

Trong đôi mắt sáng của Hàn Lưu Ly lộ ra cảm kích chân thành, trên mặt có vài tia vui mừng.

- Trong Linh Chu Viên còn có một gốc Huyền Băng Quả, người cũng lấy mà dùng, xem có thể mượn nó bước vào cảnh giới Hóa Thần không.

Dương Phàm mỉm cười.

- Đa tạ chủ nhân.

Hàn Lưu Ly hoạt bát đi tới Linh Chu Viên, lại phát hiện trừ bỏ gốc Huyền Băng Quả thành thực còn có hai mầm cây Huyền Băng Quả được gieo ở một bên.

- Người cũng không nên vội vã sử dụng. Trước tiên sử dụng Băng Ngọc Nham tăng cảnh giới thần thức, chờ sau khi tu vi đạt tới Hóa Hình đỉnh, mới dùng quả này. Tấn chức Hóa Thần ít nhất có 50% cơ hội.

Dương Phàm dặn bảo.

Hàn Lưu Ly lại hoạt bát nhảy tới làm nũng bên cạnh Dương Phàm.

Trong dĩ vãng, nàng đa phần là hình thái tiểu băng xà 3 tác. ở trong lòng bàn tay Dương Phàm. Hiện tại vẫn như cũ cảm giác sự thân thiết của chủ nhân.

Dương Phàm cảm giác nàng rất đáng yêu, khó trách lúc trước có thể làm Vân Vũ Tịch ưa thích, thò tay véo mũi nhỏ của nàng.

- Chủ nhân, ngài nhất định phải sớm tìm Vũ Tịch tỷ tỷ về nha.

Hàn Lưu Ly chớp đôi mắt sáng xinh đẹp.

Nghe nàng nói vậy. Dương Phàm chấn động tâm thần, tâm thần vừa lơ lửng lại căng thẳng.

Sự rời đi của Vân Vũ Tịch khiến hần tu luyện càng ngày càng khắc khổ.

- Đúng vậy, người nói đúng.

Dương Phàm phân phó Hàn Lưu Ly đi tu luyện, tâm thần rời khỏi Tiên Hồng Không Gian.

Trong mật thất.

Hân quang màu lam chợt lóe. trước người Dương Phàm xuất hiện một tượng bằng mỹ nữ cổ điển trong rất sống động.

Tượng bằng nữ nhân kia mặc một váy dài màu trắng xanh, thanh nhã như hoa sen không hôi mùi bùn, trên mặt là vẻ an tường điềm nhiên, mi mắt có vẻ đẹp như tình thơ ý họa.

Dương Phàm chăm chú nhìn thật lâu, cách lợp bằng nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt đầy vẻ áy náy chuyên thành kiên quyết.

- Thi Dao, nàng yên tâm. Hiện tại thần thức cảnh giới ta đạt tới Hóa Thần Kỳ. không chút kém nàng, có hy vọng giải cứu nàng.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Hần trầm ngâm giây lát. cũng không lập tức động thủ.

Không lâu sau, Bồ Thiên Quân Vương chạy tới hỏi:

- Dương Quân vương có chuyện gì phân phó.

- Giúp ta thông báo cho trưởng lão Phượng Hi. còn có lão sư Độc Vương. Được Vương tiền bối...

Giọng Dương Phàm lộ vẻ dồn dập.

- Âm Huyết Vương Triều hiện giờ đã thăm thấu toàn bộ Bắc Tần, bọn họ rất nhanh có thể tới.

Bồ Thiên Quân Vương tự tin cười.

Quả nhiên, không đến nửa tháng, mấy người Dương Phàm thông báo lục tục chạy tới.

ở trong mật thất, bốn người Dương Phàm, Độc Vương, Được Vương. Phượng Hi ngồi ngay ngắn cùng một chỗ. nhìn pho tượng mỹ nữ cổ điển trước mắt.

- Hiện giờ thần thức cảnh giới của ta đã đạt tới Hóa Thần Kỳ. Mời các vị lại đây là muốn thương thảo ra một phương pháp nghịch chuyển xung đột về tinh thần ý cảnh của Thi Dao.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hóa Thần Kỳ.

Bangười Độc Vương khiếp sợ cùng.

Chợt thần thức Dương Phàm trong phòng chợt lóe rồi mất. cổ áp bách cường đại khiến cho bọn họ chìm vào hít thở không thông.

Sau khi rung động, ngạc nhiên thán phục qua đi bốn người bắt đầu thương thảo phương pháp. Độc Vương cùng Được Vương chau mày. Độc Vương thờ dãi:

- Mặc dù có thần thức Hóa Thần Kỳ. xung đột về tinh thần ý cảnh cũng khó có thể nghịch chuyển. Quan trọng nhất là nguy hiểm rất lớn.

Nguy hiểm rất lớn?

- Một khi thất bại hồn phi phách tán, hoàn toàn từ vong không có bất kỳ hy vọng gì.

Được Vương cũng vẻ mặt ngưng trọng nói.

Chỉ có sắc mặt trưởng lão Phượng Hi bình tĩnh, ánh. mắt Dương Phàm nhìn về phía nàng, như có suy nghĩ nói:

- Không biết trưởng lão Phượng Hi có ý kiến gì không?

- Ta muốn nói chuyện riêng với Phàm nhi.

Ánh mắt Phượng Hi bình thản.

Độc Vương cùng Dực Vương nghe vậy liền rời khỏi mật thất, tạm thời látih mặt.

- Phượng trưởng lão. Người dường như có biện pháp?

Ánh mắt Dương Phàm lộ vẻ chờ mong.

Phượng Hi vuốt cằm. gật gật đầu:

- Thời điểm hiện tại chỉ có một biện pháp, chẳng những có hiệu quả hơn nữa nguy hiểm rất nhỏ.

- Biện pháp gì?

Thanh âm Dương Phàm hơi run rẩy.

Phượng Hi nhìn Dương Phàm chăm chú một lát, chậm rãi phun ra hai từ:

- Song tu.

- Song tu?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, đột nhiên nhớ tới ngày trước ở La Sơn quốc, cảnh tượng lần đầu tiên song tu cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch. Khi đó tinh thần hai người giao dung, thậm chí đem lực lượng Tiên Hồng trong Tiên Hồng Không Gian rót vào cơ thể Lệnh Hồ Tiểu Tịch, linh khí thể chất được lột xác rất nhiều.

- Chuẩn xác mà nói, cần phải đạt tới song tu về mặt tinh thần.

Phượng Hi nhìn thần sắc kinh ngạc của Dương Phàm, hơi thâm ý nói.

659. Chương 643 - 664 (1)

- Tinh thần song tu?

Dương Phàm chấn động tâm thần, ánh mắt sáng chói, dưới cái nhìn chăm chú của Phượng Hi như cười như không nhìn mình, khuôn mặt tuần tú ừng đờ nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hắn trầm ngâm một lát. trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị. nói nhỏ:

- Vì sao ta không nghĩ đến phương pháp này? Nếu là xung đột về tinh thần ý cảnh, chỉ có dưới trạng thái tinh thần hai người giao hòa hoàn mỹ. không hề ngăn cách mới có thể hóa giải nguy cơ này với nguy hiểm nhỏ nhất.

Nói tới đây. trên mặt hắn đột nhiên có chút không ánh sáng. Chính hắn thân là Dực sư truyền kỳ nhất của Bắc Tần, làm sao lại không nghĩ tới điểm này.

Chẳng những là hắn, ngay cả Dực sư cấp Nguyên Anh lâu đời như Dực Vương. Độc Vương nhất thời cũng không từng nghĩ đến biện pháp này.

Bởi vì trong truyền thống y đạo truyền thừa, cái gọi là phương pháp song tu được coi là bàng môn tả đạo. không lịch sự. Trừ khi có thể tấn thăng lên cảnh giới huyền bí tinh thần song tu.

Nhưng Tu Tiên giới hiểm có song tu đạo lý có thể đạt tới cảnh giới cao thâm như vậy.

- Nghe ý tứ của Dương Dực sư, dường như người từng tiến vào cảnh giới này?

Trong mắt Phượng Hi lộ ra một tia cổ quái.

Dương Phàm xấu hổ cười, cũng không phủ nhận. Tinh thần song tu. hắn đích xác có kinh nghiệm phương diện này, hơn nữa không chỉ một lần.

Lần đầu tiên là ở La Sơn quốc, song tu cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch, lúc ấy cũng từng tiến vào trạng thái tinh thần giao hòa, nhưng trình tự cũng không sâu.

Đối với người bên ngoài mà nói, tinh thần song tu có chút khó khăn, nhưng đối với Dương Phàm nắm trong tay sinh, mệnh tự nhiên mà nói lại không phải việc khó.

Lần thứ hai là ở Dược Tiên Cốc. cùng Vân Vũ Tịch dưới cơ duyên xảo hợp. trực tiếp vượt qua một bước thân thể song tu. trong trạng thái Thiên Nhân Mô Thức, tiến vào tinh thần song tu trình tự sâu.

Tình huống lần thứ hai là khó thể cưỡng cầu. một phương diện là bởi vì công pháp của Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch gần tương đồng nhau, mới có thể vượt qua bước trung gian, trực tiếp bước vào cảnh giới như thế.

Nhìn Đặng Thi Dao thanh nhã xuất trần cổ điển thi họa trong băng, Dương Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác có tội. nói với Phượng Hi:

- Chi là. nếu ta dễ dàng như vậy đoạt tẩm thân xử nữ của Thi Dao...

- Nếu không như vậy, chờ đợi Thi Dao chỉ có con đường chết. Nếu không làm sao ta lại phó thác Thi Dao cho người!

Phượng Hi hừ nhẹ một tiếng.

Dương Phàm nghe vậy lập tức có chút xấu hổ:

- Phượng trường lão không tin thái độ làm người của ta?

ở Bắc Tần hiện giờ. Dương Phàm chính là nhân vật truyền kỳ nhất, được ngàn vạn tu sĩ sùng bái kính ngưỡng, lại là đệ nhất nhân Bắc Tần hiện giờ không hề hoài nghi.

- Cũng không phải không tin thái độ làm người của người. Mà là hai cha con các người đều giống nhau phong lưu thành tính. Không biết đùa bỡn cảm tình bao nhiêu cô gái...

Phượng Hi rõ ràng rất có thành kiến với hai cha con Dương Thiên.

- Tuy nhiên tương đối mà nói, về phương diện này người tốt hơn Dương Thiên rất nhiều. Nhớ ngày đó... Thôi, hiện tại hẳn sinh tử không rõ. cũng đủ thê thảm rồi.

Nói xong lời cuối. Phượng Hi khó tránh lộ ra vài tia không đành lòng.

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc, ở trong lòng hắn, phụ thân Dương Thiên là một hình tượng gần như hoàn mỹ. không nghĩ tới còn có loại tình huống này.

- Hiện tại nếu muốn cứu Thi Dao. chỉ có lựa chọn đường này. Nếu trong lòng người còn có một tia lương tri, ngày sau không nên làm tổn thương đến tâm của nàng nữa.

Phượng Hi cuối cùng nhìn thẳng Dương Phàm, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Dương Phàm hít sâu một hơi. vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Phượng trường lão xin yên tâm. Dương mỗ có thể thề...

- Không cần.

Phượng Hi lập tức cắt ngang:

- Tình cảm chân chính không phải dùng lời thề để ước thúc. Lúc phụ thân người trẻ tuổi, phát lời thề non hẹn biển chưa từng ít. kết quả đã nợ bao nhiêu món nợ tình cảm?

- Phượng trường lão có không chỉ trích lỗi của cha ta nữa không?

Sắc mặt Dương Phàm hơi trầm xuống, có chút không vui. Phượng Hi này rõ ràng có thành kiến với hai cha con hắn.

Tâm thần Phượng Hi run lên. thoáng giật mình hiểu ra. Đối phương hiện giờ là Bắc Tần đệ nhất nhân, nhân vật tối cao siêu việt Tam đại tu sĩ.

Nghĩ đến đây, lòng bản tã nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Dương Phàm cũng không thể so với Dương Thiên năm xưa. về mặt phong lưu có lẽ không bằng Dương Thiên nhưng về thực lực ai dám khiêu chiến quỳn uy của hã. Cho dù Tam đại tu sĩ Bắc Tần thậm chí là Hắc Phong Ma Hoàng vô địch Tân Nhạc cũng đối với hã kính sợ đãn xen.

- Tinh thần song tu chỉ là để nghị của ta. Nếu Dương Được sư có năng lực như thế. có thể tự thân thử xem.

Phượng Hi lại cười nói.

- Nếu Thi Dao không tình nguyện, vậy ta phải làm như thế nào cho tốt?

Dương Phàm lộ ra một tia lo lắng.

Đặng Thi Dao quát cường trình liệt, hã biết rõ ràng nhất. Huống chi tinh thần song tu không thể có bất kỳ một tia miễn cưỡng nào. Nếu là cưỡng bức. chiếm được chỉ là thân thể của Thi Dao. không hề có ý nghĩa.

- Vậy thì phải xem, cảm tình của Thi Dao đối với người sâu bao nhiêu... Việc này mặc cho số phận.

Phượng Hi sâu kín thờ dài.

Sau khi hai người bàn bạc xong XUÔI lại kêu Độc Vương. Được Vương tiến vào thương nghị việc này.

- Tinh thần song tu?

Độc Vương cùng Được Vương đều ánh mắt sáng ngời, không thể không thừa nhận phương phép này là ôn hòa nhất, hiệu quả có thể cũng là tốt nhất.

- Y thuật của Phàm nhi ta không nghi ngờ, vấn đề hiện tại là Đặng cô nương này có cam tâm tình nguyện cùng Phàm nhi viên phòng hay không? Nếu như có. chẳng sợ là bất kỳ một tia phản kháng, sẽ thất bại trong gang tấc...

Độc Vương nháy mắt nhìn chuẩn mấu chốt vấn đề.

- Đâu cũng là vấn đề ta lo lắng nhất, nhưng nhất định phải thử một lần.

Dương Phàm thở dài thật dài. trong lòng cực có chờ mong lại có lo lắng.

Sau khi xác định biện pháp này, Dương Phàm không lập tức thực hành, trước tra tìm sách cổ. nghiên cứu ý nghĩa thâm ảo tinh thần song tu.

Lúc ở Thiên Nhạc Viên Nội Hải. Chắp An trưởng lão Từ Lập từng tặng một bộ song tu phép quyết truyền thừa từ thượng cổ. Dương Phàm cũng không thiếu lý luận về mặt này.

Nháy mắt nửa tháng trôi qua, Dương Phàm chuẩn bị gần như hoàn tất.

Nhưng chính vào một ngày này. Bồ Thiên Quân Vương đưa qua tin báo:

- Bên ngoài có người cầu kiến.

- Là ai?

Dương Phàm hiểu được nếu như là người bình thường Bồ Thiên Quân Vương sẽ không dễ dàng thông qua.

- Đông Phương được sư.

Bồ Thiên Quân Vương nhẹ thở bốn chữ.

- Đông Phương được sư?

Dương Phàm chấn động, triển khai thần thức, rất nhanh nhìn đến một lão già mũi dò vì rượu quần áo lam lũ. lưng đeo gùi thuốc, trên người có một cổ khí phàm trần nồng đậm ở Vụ Liễu trấn.

- Mau cho ông ấy tiến vào.

Dương Phàm liếc mắt một cái liền xác định đây là phân thân của Đông Phương được sư.

Không bao lâu, Dương Phàm tiếp kiến Đông Phương được sư trong mật thất.

- Hai mươi năm không gặp. thần thức cảnh giới của Dương đạo hữu lại đạt tới Hóa Thần Kỳ. Xem ra cách trình tục tiếp theo cũng không xa, thật sự là rất đáng mừng.

Đông Phương được sư nhìn thấy tiến độ của Dương Phàm, ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

- Đông Phương được sư tới đây gặp ta. có chuyện gì?

Dương Phàm tò mò nói.

- Ta muốn nói cho người một chuyện, xảy ra tại Nội Hải. hết sức trọng yếu...

Đông Phương được sư vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Chuyện xảy ra trong Nội Hải. cùng ta có quan hệ gì?

Dương Phàm cảm thấy khó hiểu.

- Có quan hệ với người.

660. Chương 643 - 664 (2)

Đông Phương được sư quả quyết nói:

- Ngay tại trước đây không lâu, Kim Giao Vương đã chết.

- Cái gì? Kim Giao Vương đã chết?

Dương Phàm chấn động.

Thực lực của Kim Giao Vương. Dương Phàm hết sức rõ ràng. Bản thân là Bán Thần Thú. lại thêm Thiên Long Cung, đủ tung hoành Nội Hải.

Đôi mắt toàn bộ Nội Hải. có khả năng uy hiếp đến Kim Giao Vương trừ Đông Phương được sư, Đằng Linh Vương cũng chỉ có Thiên Thu Vô Ngân.

Nhưng mà đó chỉ vẻn vẹn là uy hiếp, muốn giết chết Kim Giao Vương, là khó khăn cỡ nào?

Từ một trình độ nào đó mà nói, Kim Giao Vương cùng Dương Phàm là cùng một trình tự lực lượng.

- Là ai làm?

Dương Phàm đột nhiên ý thức được, việc này có thể có liên quan tới Chí Bảo Long Khí.

- Dù sao không phải là người trong Nội Hải. Theo một số yêu tu thuật lại. lúc ấy có một nhân vật khác có thể so với Thần thú, tu vi ít nhất đạt tới Hóa Thần Kỳ. giết chết Kim Giao Vương đoạt đi Thiên Long Cung. Theo sau nhân vật thần bí kia ở Nội Hải bồi hồi một thời gian, liền không biết tung tích.

Đông Phương được sư vẻ mặt kinh hoảng:

- Có thể giết chết Kim Giao Vương thông đồng như thế thực lực người đó tuyệt đối vượt qua ta cùng Đằng Linh Vương.

- Quả nhiên là Chí Bảo Long Khí gây nên họa.

Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh.

May mắn tại Nội Hải. trừ Đông Phương được sư liền không có người nào biết lai lịch hắn.

Ngày ấy khi đối phó u Ảnh. Ma Chủ gây ra Đại Hải Nan. hai món Chí Bảo Long Khí đồng thời hiện thế. Muốn không khiến người chú ý cũng hết sức khó khăn.

Có lẽ chính bởi vì việc ngày ấy dẫn đến họa sát thân cho Kim Giao Vương.

Dương Phàm ngày thường thu Chí Bảo Long Khí vào Tiên Hồng Không Gian, ở trong phạm vi lớn. đại năng khác không có khả năng xác định vị trí

Hơn nữa, dưới tình. hướng nắm giữ Chí Bảo Long Khí. ở trong khu vực Bắc Tần Dương Phàm hoàn toàn ở vào thế bất bại.

- Tóm lại. Dương đạo hữu phải cẩn thận. Không đến tình huống vạn bất đắc dĩ. ngàn vạn lần không nên sử dụng Chí Bảo Long Khí.

Đông Phương được sư thiện ý khuyên bảo.

Dương Phàm tự biết Đông Phương được sư sẽ không hại mình, đối phương còn kỳ vọng một ngày nào đó hắn có thể chữa trị Địa Mạch Chi Tích. tĩa Mộc Linh Châu mà ông nhờ vào nó để sống.

- Đông Phương được sư yên tâm. Trừ người ra. Nội Hải không ai biết tung tích của ta.

Dương Phàm cùng Đông Phương được sư trò chuyện với nhau thật lâu.

Khi biết được ngày sau Dương Phàm muốn đi Đại Tần, Đông Phương được sư trầm ngâm nói:

- Ta biết một chỗ có thể trực tiếp truyền tống tới Đại Tần.

- Lại có chuyện tốt như vậy?

Dương Phàm vội vàng hỏi.

- Thật lâu trước kia. ta từng du lịch Cực Bắc. biết được nơi đó có sự tồn tại của cổ tộc. là một chi nhánh của Tiên Tần hoàng tộc. Trong cổ tộc đó có Truyền tống trận đi thông Đại Tần...

Đông Phương được sư kể lại.

Dương Phàm nghe vậy đột nhiên bật cười:

- Cổ tộc kia. ta từng có qua lại, cũng nhận thức tộc trưởng...

Sau đó hắn đem sự tình một năm một mười nói lại một lần.

- Không nghĩ tới Dương Được sư lại nhận thức Tần Quang Đức. Theo ta được biết, ở Đại Tần vương triều hắn có một danh hiệu là Trấn Viễn Hầu.

Đông Phương được sư cũng cảm thấy bất ngờ.

- Trấn Viễn Hầu?

Dương Phàm khẽ nhẩm ba chữ này. đột nhiên cảm nhận được phân lượng của ba chữ này. Ngày ấy ở Chiêm Tinh Tháp, cũng từng gặp Tần Quang Đức cầm Vương Hầu Lệnh trong tay. quát lui một đám thị vệ mạnh mẽ.

Đông Phương được sư không ở lại Vụ Liễu trấn, lại đi du lịch nơi khác.

Từ đó về sau, Dương Phàm chuẩn bị bắt tay giải cứu Đặng Thi Dao, trong đó càng có nhiều phen chuẩn bị.

Rất cục đến một ngày, hết thảy mọi thứ chuẩn bị xong xuôi.

Trong mật thất chuẩn bị một cái giường êm ái, chỉ còn lại Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao chính đang ngủ say trong lớp băng.

- Thi Dao. phải bắt đầu rồi...

Dương Phàm hít sâu một hơi. một bàn tay đặt lên lớp băng óng ánh. lực quang xuất hiện.

Trong phút chốc, lớp băng chậm rãi tan chảy.

Khuôn mặt ngọc thanh nhả như thơ của Đặng Thi Dao an tường điềm nhiên, nhưng theo lớp băng tan chảy, lông mi nàng khẽ run.

Đến khi lớp băng tan chảy hơn phân nửa. Đặng Thi Dao đột nhiên mở đôi mắt đẹp, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Dương Phàm thi lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, chợt trên khuôn mặt đẹp lại hiện lên một tia giãy dụa thống khổ.

Hai tay Dương Phàm khoát lên vai nàng, khuôn mặt tuần tú từng chút tới gần gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng, sau đó tay trượt xuống vòng eo, động tác dường như rất thuần thực.

- Đại ca. huynh...

Đặng Thi Dao vẻ mặt khó tin.

Dương Phàm ghé sát vành tai tran nhẵn của nàng, thấp giọng nói:

- Thi Dao. hiện giờ muốn cứu nàng chỉ có biện pháp này... Không biết nàng có nguyện ý không?

Lớp băng dần dần hòa tan, mỹ nữ cổ điển yên tĩnh ngủ say như trong thơ trong tranh, một thân váy dài màu trắng xanh, khuôn mặt thanh nhã như hoa sen không nhiễm mùi bùn, trong an tường điềm tĩnh lòng mi khẽ run mờ đôi mắt đẹp.

Ánh mắt đầu tiên khi Đặng Thi Dao mở mắt. nhìn đến chính là Dương Phàm, đầu tiên là ngạc nhiên vui mừng vạn phần.

Ngay sau đó nàng hiểu được người âu yếm nhưng lại có ý đồ xâm phạm thân thể mình, lộ ra biểu tình, khó tin:

- Dương đại ca. huynh...

Dương Phàm đứng lúc ghé sát tai nói nhỏ. nói rõ tình. hướng.

Sau khi Đặng Thi Dao nghe xong, hai má đỏ bừng, nhắm đôi mắt đẹp che giấu một tia xấu hổ rụt rè.

- Khụ khụ...

Cùng lúc đó nàng đột nhiên khẽ ho vài tiếng, trên khuôn mặt đẹp tái nhợt lại hiện lên một vết đỏ bừng, thống khổ dị thường.

Thần sắc Dương Phàm đại biến, vội vàng lấy Tam Sinh Tuệ Thủy cho Đặng Thi Dao ăn vào mấy giọt, tình thế hơi chút chuyển biến.

Trong đôi mắt đẹp của Đặng Thi Dao lộ ra vài tia trong sáng, vẫn như trước thi thoảng ho khan, có vẻ yếu ớt vô lực.

- Thi Dao. Đây là biện pháp duy nhất có thể giải cứu nàng.

Dương Phàm ghé sát bên tai nàng, thần sắc có chút lo lắng.

Muốn đạt tới trình, tự tình thần song tu, nhất định phải lưỡng tình, tương duyệt, không thể có bất kỳ phản kháng.

- Tay chàng...

Thân thể mềm mại của Đặng Thi Dao run lên. trong mắt đầy vẻ xấu hổ. giận dữ nói.

Tay của Dương Phàm dường như rất thuần thực cời bỏ váy áo. thấy Đặng Thi Dao lên tiếng ngăn cản liền hơi chút cứng đờ.

Trong lòng hần thắm than, chẳng lẽ trời cao đã phán định không thể giải cứu Thi Dao?

Tuy nhiên đúng lúc này hần cảm thấy thân thể bị ôm chặt. Đặng Thi Dao vô lực ôm hần, hơi thở như lan, cắn chặt đôi môi nói nhỏ bên tai:

- Dương đại ca vì sao không động?

Trong mắt Dương Phàm lộ kitih ngạc:

- Thi Dao không nguyện ý, việc này không thể cưỡng cầu.

- Thi Dao cự tuyệt lúc nào?

Trong mắt Đặng Thi Dao rơi xuống một giọt lệ nóng, khuôn mặt bừng sáng khiến tâm thần Dương Phàm chấn động.

Nhẹ nhàng cời bỏ váy áo, Dương Phàm cũng hôn lên môi nàng, nhưng lại bị Đặng Thi Dao ngăn cản.

- Thi Dao. nàng đây là?

Dương Phàm khó hiểu.

- Thi Dao có một thỉnh cầu.

Trong đôi mắt của Đặng Thi Dao đầy quật cường cùng trinh liệt, nhìn thẳng Dương Phàm:

- Bất kể thành hay bại, sống hay chết, Dương đại ca có thể cho Thi Dao một danh phận hay không? Chẳng sợ chỉ vền vẹn là trên danh nghĩa...

Trong lòng Dương Phàm cảm động áy náy khó thể nói thành lời.

-Khụ khụ...

Đặng Thi Dao lại ho nhẹ vài tiếng, có thể thấy vết máu nơi khóe miệng.

Dương Phàm vội vàng dùng công pháp ổn định, lại dứt cho nàng mấy giọt Tam Sinh Tuệ Thủy, hít sâu một hơi:

- Sao Thi Dao lại nói lời ấy? Hiện tại nàng đã là thê tử của ta, song tu đạo lữ.

Trên mặt Đặng Thi Dao tươi cười như hoa, vui vẻ cười, gắt gao ôm lấy Dương Phàm, mặt đẹp chôn trong ngực hắn.

Dương Phàm chậm rãi cời bỏ váy áo nàng, lộ ra thân ngọc băng khiết như hoa sen, trong lúc này Đặng Thi Dao nhắm chặt mắt đẹp. lông mi run rẩy. trên mặt một màu đỏ.

- Chúng ta phải bắt đầu rồi. Thi Dao chỉ cần thuận theo tự nhiên là được, ta sẽ dẫn đường khẩu quyết...

Dương Phàm không dám chậm trễ. càng thêm không dám có bất kỳ mê luyến nào về xác thịt, rất nhanh, hai thân thể trần truồng quấn vào làm một...

Có kinh nghiệm của dĩ vãng. Dương Phàm bằng tốc độ nhanh nhất khiến cho tình dục của hai người đạt tới cực hạn, dần dần tiến vào hoàn cảnh có dục vô tình.

Có dục vô tình, đây chỉ vền vẹn là bước đầu tiên.

Ngay sau đó cần thăng tới cảnh giới vong ngã chân chính vô dục vô tình, chỉ có như vậy mới có thể đạt tới đưng hợp tinh thần cao độ.

Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quả. muốn bước vào cảnh giới này cũng không khó. dĩ vãng càng có loại kinh nghiệm này.

Không bao lâu. Sinh Mệnh Lục Lưu trong cơ thể Dương Phàm giao hòa cùng một chỗ với tinh nguyên nữ của Đặng Thi Dao.

Lực lượng Tiên Hồng Quả trời sinh liền có một loại lực tương tác không gì sánh kịp. bớt đi đủ loại pháp quả phức tạp trong bí quả song tu, đạt tới bước đầu tiên tinh. nguyên giao hòa.

Kế tiếp, giao hòa về tinh thần dường như thuận lý thành chương.

Nhưng là Đặng Thi Dao tu luyện Vong Tìth Quyết, tinh thần ý cảnh có một cỗ lạnh lùng không thể tới gần. Cũng may thân thức cảnh giới Dương Phàm không kém gì nàng, lại thêm lực tương tác không tầm thường của Tiên Hồng Quả. trải qua một phen cách trở cũng được giao hòa cùng một chỗ.

Ngay tại giờ khắc này, V niệm Dương Phàm khê động, lực lượng của Sinh Túc Chi Địa trong Tiên Hồng Không Gian dưới tinh huống tinh thần hai người đưng hợp được rót vào cơ thể Đặng Thi Dao.

661. Chương 643 - 664 (3)

Theo V nghi của Dương Phàm, có thể tiến thêm một bước tăng thể chất của Đặng Thi Dao. khẳng định không có chỗ xấu.

Sau khi hết thấy đạt tới. Dương Phàm tiến vào một bước mấu chốt cuối cùng, kết nối ở nơi sâu trong tinh thần, cứu trị tinh thần xung đột do Vong Tình Quyết mang tới.

Trong thời khắc tâm thần giao hối, tâm linh hai người rộng mở lẫn nhau, đây là giao lưu về mặt bản chất nhất của sinh linh.

Theo giao lưu nguyên thủy này. Dương Phàm sâu sắc hiểu được yêu cùng hận khắc cốt铭 tâm của Dương Phàm, hoàn toàn tương phản cùng ngây thơ hảo cảm và tưởng niệm hình thành lúc ban đầu với Vân Vũ Tịch.

Nếu nói, giữa Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch là tình yêu bình thản tự nhiên, như vậy tình yêu với Đặng Thi Dao lại là sinh từ bồi hồi, mặn mà nóng bỏng.

Cảm nhận được yêu hận chấp nhất của Đặng Thi Dao. trong lòng Dương Phàm đầy cảm động, mà Đặng Thi Dao cũng cảm nhận được nỗi khổ cùng chân thành của Dương Phàm.

Thông qua tinh thần song tu, hai người không còn bất kỳ ngăn cách gì về cảm tình.

Nhưng mà tinh thần xung đột đến từ Thái Thượng Vong Tình. Quyết lại không có khả năng hóa giải dễ dàng như thế.

Khi hai người trao đổi tiếp xúc không hề giữ lại. tình cảm đạt tới bước sâu nhất. Đặng Thi Dao lại thống khổ một cách khó hiểu.

Xuyên qua mặt tinh thần, Dương Phàm có thể nhìn thấy một vòng âm dương vận vẹo trong không gian tối đen.

Vòng âm dương này không ngờ trở thành bộ khung chống đỡ tinh thần thế giới của Đặng Thi Dao. một khi mất cân bằng sẽ khiến cho ý cảnh sụp đổ. hồn phi phách tán.

Dương Phàm cẩn thận cảm ngộ vòng âm dương không ngừng vận vẹo kia, dường như từ đó cảm ứng được công chính vô tư của trời cao.

m Dương Ngũ Hành, đây dường như là nền tảng của lực lượng trong thiên địa, mà trong đó âm dương lại bao quát thế gian vạn vật.

- Một khi mạnh mẽ khiến vòng âm dương trong thế giới tinh thần của Đặng Thi Dao sụp đổ. nhất định sẽ xuất hiện tình huống đáng sợ nào đó.

Dương Phàm cảm thấy sự tình khó giải quyết.

Lúc đầu, hắn lấy lực lượng ôn hòa tự nhiên của Tiên Hồng Quết trấn an vòng âm dương trong thế giới tinh thần kia, khiến nó bình tĩnh trở lại.

Hiệu quả rất nhanh hiện ra. thống khổ của Đặng Thi Dao biến mất. tinh thần một mảnh điềm nhiên an tường.

Thấy vậy. trong lòng Dương Phàm cũng mừng rỡ.

Nhưng hắn suy nghĩ thật lâu. loại khơi thông về tinh thần này có thể nhất thời hóa giải khẩn cấp lửa xém lòng mảy. nhưng không thể giải quyết vấn đề căn bản. Điều này cũng giống hiệu quả của Tam Sinh. Tuệ Thủy.

Phải làm thế nào cho tốt?

Từ khi tu luyện y đạo tới nay. Dương Phàm chưa từng gặp loại “bệnh tình” khó giải quyết này. mà đối tượng trị liệu lại là nữ tử mình yêu sâu sắc.

Sau khi suy tư thật lâu, Dương Phàm bắt đầu tìm kiếm phương pháp trong Thanh Liệt Thiên.

Đột nhiên, khi hần lại ôn lại ý cảnh bác đại bao dung của Tiên Hồng Quuyết. phàm vạn vật tự nhiên đều có chung một nhịp thở.

Lại cân nhắc về bản thân, dưới ý cảnh bao dung của Tiên Hồng Quuyết, ngay cả Cửu u Ma Công đều có thể kiềm luyện, không sinh ra bất kỳ xung đột gì.

- Không biết V cảnh của Tiên Hồng Quỳ có thể bao dung Thái Thượng Vong Tình Quyết hay không?

Trong đầu Dương Phàm lóe linh quang, thông qua tinh thần song tu đem ý nghĩa thâm ảo của Tiên Hồng Quỳ á chậm rãi rót vào trong bộ khung vòng âm dương trong thế giới tinh thần của Đặng Thi Dao.

Chuyện kỳ diệu đã xảy ra: Vòng âm dương kia chẳng những không bài xích, tản ra ánh sáng dịu dàng, không lạnh lùng vô tình như trước nữa, lập tức xả ra một loạt biến đổi.

Đột nhiên, vòng âm dương ở trong đầu Đặng Thi Dao phân ra làm hai. thế giới một mảnh tối đen sụp đổ. nổ rộ ra từng tia sáng rọi dịu dàng.

Trong lòng Dương Phàm không nắm chắc, chỉ vờn vờn quan sát. phát hiện tinh thần thế giới của Đặng Thi Dao đang biến hóa theo chiều hướng tốt.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, vòng âm dương phát ra ánh sáng tự nhiên lại cấu thành bộ khung thế giới tinh thần của Đặng Thi Dao. lộ ra nhiều màu sắc.

Rốt cục vào lúc này. xung đột tinh. thần mang tới do Đặng Thi Dao đi ngược lại Vong Tình quỳ đã được hóa giải hoàn mỹ.

Hai người tại tâm linh giao lưu một lát. rời khỏi tinh thần song tu.

Khi Đặng Thi Dao tỉnh lại. phát hiện thân ngọc trinh khiết của mình đang giao hòa cùng một chỗ với người yêu. hai tay Dương Phàm lại đang phủ trên “ngọc phong” mềm mại trơn ẩm của nàng.

Điều này khiến cho Đặng Thi Dao cực kỳ thẹn thùng, mặt đỏ bừng như máu, thân thể trắng nõn như tuyết ửng hồng một mảnh, phía dưới cảm giác đau đớn không kim nổi yêu kiều rên một tiếng.

- Thi Dao. bệnh của nàng đã được phu quân chữa khỏi, có phải là thường ta một chút không?

Bên tai truyền đến giọng nói xấu xa của Dương Phàm.

- A...

Đặng Thi Dao kinh hô một tiếng, rất nhanh bị Dương Phàm nhu tình tập kích, thân bất do kỷ. tấm thân ngọc ngà không chỗ nào tránh khỏi ma thủ của Dương Phàm. Khi đụng vào một số nơi mẫn cảm. Đặng Thi Dao yêu kiều vô hạn, giận dữ xấu hổ.

Lúc trước khi vào tinh thần song tu. Dương Phàm không dám mê luyện xác thịt, lần này lại hưởng thụ cả tinh thần và thể xác...

Ngày hôm sau. Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao dắt tay đi ra mật thất.

- Dương đại ca. Xung đột Vong Tình Quyết của ta chẳng những được hóa giải hoàn mỹ. tinh thần ý cảnh dường như tiến vào một trình tự càng mới mẻ.

Trong mắt Đặng Thi Dao đầy ngạc nhiên vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Đặng Thi Dao cũng là mê mẩn đắm đuối như lúc ở cổ chiến trường Triệu quốc.

- Đúng vậy. Vô tình cũng tốt. hữu tình cũng được, chẳng qua đều là một loại trong vạn ngàn đại đạo.

Dương Phàm gật đầu cười nói.

Hần tu luyện Tiên Hồng Quuyết, về mặt tình cảm dường như không có bất kỳ yêu cầu gì. hết thấy đều là thuận theo tự nhiên.

Khi hần đem loại ý cảnh này rót vào tinh thần thế giới của Đặng Thi Dao. cũng khiến Thái Thượng Vong Tình Quuyết mà nàng tu luyện xả ra biến hóa lớn lao.

- Chi là. ngày sau Thi Dao tu luyện pháp quỳ này. sẽ không hoàn toàn dựa theo ý nghĩa thâm ảo của nó.

Trong mắt Đặng Thi Dao đầy lo lắng.

- Chuyện này khó gì. Phu quân ta có thể thôi diễn công pháp cảnh giới mới. với tư chất ngộ tính của Thi Dao. vì sao không thể trên cơ sở của Thái Thượng Vong Tìih Quyết đi lên một con đường không tầm thường.

Dương Phàm mỉm cười.

- Ta nghe đại ca.

Đặng Thi Dao dựa vào lòng Dương Phàm, đầy bình yên hạnh phúc.

Sau khi tinh thần song tu, cảnh giới của Đặng Thi Dao càng thêm như ý. tu vi vẫn dừng ở Hóa Thần Kỳ như trước.

Cũng may Đặng Thi Dao có thể thu liễm khí tức như ý. lại thêm Dương Phàm mang theo khí vận, mặc dù cảm giác sâu sắc trói buộc trong thiên địa cũng sẽ không lọt vào Kinh thiên hắc thủ bắt giết.

Hai người dắt tay, tại Bắc Tần ân ái mấy năm, hết sức hòa thuận.

Thấy Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao rốt cục thành đôi, đám người Phượng Hi. Bồ Thiên Quân Vương đưa ra yêu cầu làm song tu đại điển (ND: đại khái là lễ thành hôn).

Dương Phàm có chút do dự, Đặng Thi Dao hiểu được nỗi khổ của hắn, chân thành nói:

- Nếu không được Vũ Tịch tỷ tỷ hiêu và khoan dung, cũng không có hòa hảo của Thi Dao cùng đại ca hôm nay. Song tu đại điển, không bằng tạm gác lại ngày sau.

Điều này làm cho Dương Phàm vui mừng cảm động, càng thêm yêu thương Thi Dao.

Sau khi nhàn hạ qua đi. Dương Phàm thường xuyên thôi diễn công pháp, công pháp khẩu quyết của cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo cơ bản hoàn thành 7.8 phần 10.

Đến lúc này. Dương Phàm lại gặp phải một bình cảnh lớn lao. thờ dài một hơi.

- Đại ca thôi diễn thời gian dài như vậy, không biết cảnh. giới Tiên Hồng tiếp theo là gì?

Đặng Thi Dao tò mò hỏi.

Nàng sớm biết cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo của Dương Phàm cơ bản đã hoàn thiện, chỉ còn một hai cửa ải khó khăn cuối cùng.

- Cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo?

Dương Phàm nao nao. hắn ngẩng đầu chăm chú nhìn vòm trời vô hạn cùng với vầng mặt trời chói lọi muôn đời không thể nhìn thẳng.

Dưới một loại tâm tình xúc động không hiểu, Dương Phàm hít sâu một hơi. đột nhiên nhắm mắt lại. lảo bảo:

- Kỳ thật lúc sớm tại Nội Hải ta đã nghĩ kỹ rồi.

Đột nhiên hắn tiến vào một loại cảnh giới huyền diệu, toàn thân nở rộ như chồi non sáng sớm, vui mừng tỏa ánh hào quang mỏng lung trong sương sớm.

Theo đạo động tinh thần ý cảnh của Dương Phàm, hoàn cảnh chung quanh hắn dường như đã xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Giờ khắc này hắn dường như đắm chìm trong một mảnh tia nắng ban mai dịu dàng, khu vực chung quanh dường như có một tầng màu hồng thần bí. giống như ráng đỏ nơi chân trời.

662. Chương 643 - 664 (4)

Đặng Thi Dao đứng yên lặng bên cạnh hắn. đột nhiên cảm thấy một cảm giác ấm áp. Cảm thấy biến hóa như thế. trong đôi mắt đẹp liên tục lóe sáng kỳ dị, dường như lộ vài tia say mê.

Dương Phàm giờ phút này mang đến cho người một loại cảm giác bước vào hư không, mưa phùn làm dịu xuống thiên địa vạn vật.

Thân hình hắn càng lộ vẻ mờ mịt nhu hòa, quanh quẩn ở trong màn sáng mờ như mưa bụi. khoảnh khắc đó càng lộ vẻ trắng lẹ kinh tâm động phách, làm người rung động.

- Một cảnh giới này thật là huyền diệu, càng thêm cao minh hơn cảnh giới Hóa Thần.

Đặng Thi Dao thật lâu sau mới tỉnh ngộ lại. tâm linh rung động thật sâu.

Khó trách trong quá trình thôi diễn Dương Phàm lại cực khổ như thế. lại càng trở ngại thật mạnh.

Nghĩ đến với huyền ảo của cảnh giới này, có thể nói là ngạo thị thiên cổ.

Đây chỉ vẻn vẹn là dưới tình huống Dương Phàm còn không hoàn toàn hiểu thấu, nếu là chân chính thôi diễn thành công, sẽ là đồ sộ động lòng người cỡ nào?

- Như vậy cảnh giới này rốt cục tên là gì?

Trong đôi mắt sáng nhu tinh như nước của Đặng Thi Dao cũng lộ ra một tia chờ mong.

Theo hiểu biết lúc trước, nàng chỉ mơ hồ đoán được cảnh giới tiếp theo hắn là cùng “Nha” (mầm) có liên quan.

-Ha ha.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, quanh thân quanh quẩn một tầng hồng thần bí. nở rộ ra ánh sáng rực rỡ. khiến cho hắn phiêu dật như tiên. Cuối cùng hắn dùng giọng điệu kỳ lạ nói:

- Cùng mặt trời tỏa sáng, cùng hư không dung hợp, tản khắp vòm trời vô hạn, đối vô hạn thần lực. Cảnh giới tiếp theo của Diễn Căn Kỳ là... Hoán Nha Kỳ.

Hoán Nha Kỳ.

Trong mắt Đặng Thi Dao lộ ra sáng rọi kỳ lạ. dường như nhìn đến một nhân vật sừng sững trong vòm trời, tỏa ánh hào quang sáng rọi vô hạn, giống như thần linh.

- Hoán Nha Kỳ. ta cơ bản lĩnh ngộ. Thôi diễn công pháp đã hoàn thành 7,8 phần 10.

Vùng màu hồng quanh thân Dương Phàm dần dần thu liễm. toàn thân hồi phục khí tức ôn hòa mà không mất đi ổn trọng.

- Uẩn Chứng Kỳ mang đến cho ta vô hạn sinh cơ cùng khả năng. Diễn Căn Kỳ cho ta dung nhập khắp đại địa, lực phòng ngự hém xa cùng cấp vài lần. Mà Hoán Nha Kỳ sắp sửa thôi diễn thành công sẽ vì ta mang đến lực công kích cường đại.

Dương Phàm vẻ mặt tự tin, toàn thân dường như chìm trong cảnh giới si mê điên cuồng, trong mắt lóe thần quang lộ ra hưng phấn chờ mong.

- Chúc đại ca sớm ngày tấn chức Hoán Nha Kỳ.

Đặng Thi Dao vui mừng rạo rực nói.

Dương Phàm giờ phút này ở trình tự Nguyên Anh Kỵ đã có năng lực khiêu chiến Hóa Thần Kỳ. Nếu lại bước vào Hoán Nha Kỳ, thực lực sẽ đạt tới mức nào?

Là thê tử danh phó kỳ thật của Dương Phàm, Đặng Thi Dao thật sâu chờ mong ngày đó.

- Thi Dao. ta có vài món đồ muốn tặng cho nàng.

Dương Phàm khôi phục bình tĩnh trong tay xuất hiện một viên tinh châu như băng ngọc.

Đây chính là Băng Ngọc Nham thượng phẩm, sản vật trải qua thần thức Dương Phàm hai mươi năm rèn luyện, giờ phút này nở rộ ánh hào quang mờ mờ lung lờ.

Đặng Thi Dao lần đầu tiên nhìn thấy vật ấy liền bị sự xitih đẹp của nó hấp dẫn.

- Hạt châu này chẳng những được thần thức ta rèn luyện, càng ẩn chứa cảnh giới huyền ảo của Hoán Nha Kỳ. giá trị khó thể đánh giá. Hiện tại, ta tặng nó cho nàng.

Dương Phàm đem tinh châu Băng Ngọc Nham đưa cho Đặng Thi Dao.

Đặng Thi Dao vui sướng rơi lệ. tay ngọc run rẩy tiếp nhận viên tinh châu băng ngọc này.

- Còn có Ngũ Hành cầm (đàn) này.

Dương Phàm đem Thông linh Pháp bảo lấy được trong Thiên Lan Điện cũng tặng Đặng Thi Dao.

về mặt nhạc lý, Dương Phàm đốt đặc cán mai. chỉ sợ khó thể khống chế linh bảo này.

- Ngũ Hành cầm. nhạc khí linh bảo trong truyền thuyết.

Đặng Thi Dao đón lấy cầm này. nhẹ nhàng gảy. phát ra thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, chấn động lòng người.

Dương Phàm lộ vẻ kinh ngạc:

- Vì sao đàn này ở trong tay Thi Dao lại có thể phát ra thanh âm như tiếng của trời thể?

Lúc trước hắn cũng lấy tay gảy qua. chỉ cảm thấy thanh âm khó mà lọt tai.

Đặng Thi Dao hé miệng cười:

- Chơi đàn này tự nhiên cần kỹ xảo. dùng thể xác và tinh thần gảy dây đàn. rót vào linh khí kết nối ngũ hành lực trong thiên địa.

- Thì ra là dùng âm nhập đạo.

Dương Phàm không khỏi giật mình hiểu ra.

Hắn tự biết Đặng Thi Dao cầm kỳ thi họa không gì không biết, thậm chí về mặt trận phép còn có trình độ kinh người.

Đặng Thi Dao thu lấy hai vật này cất đi, ngạc nhiên vui mừng, rồi đột nhiên thần sắc cứng đờ. run giọng nói:

- Dương đại ca vì sao đột nhiên đưa tặng bảo vật trân quý như thế?

Nàng dường như đoán trước được điều gì.

Dương Phàm chăm chú nhìn nàng một lát. vẻ mặt trịnh trọng:

- Một ngày không tìm thấy Thiên Nhất Hồn Thủy, ta liền khó thể bình yên.

- Đại ca muốn rời khỏi Bắc Tần?

Đặng Thi Dao theo bản năng nắm chặt tay hắn.

Dương Phàm gật đầu:

- Đúng vậy. Bình cảnh tại phương diện thô diễn công pháp sẽ không dễ dàng đột phá. Có lẽ đòi một môi trường, du lịch các nơi có thể có tiến triển. Còn nữa, thuận tiện có thể thăm tung tích của Thiên Nhất Hồn Thủy.

Đặng Thi Dao cắn chặt môi:

- Đại ca muốn đi nơi nào?

- Đại Tần.

Ánh mắt Dương Phàm bỗng nhiên nhìn về hướng trung bộ Đông Thắng Đại Lục. chậm rãi phun ra hai chữ.

ở nơi đó. từng là đất khởi nguồn của văn minh tu tiên Tiên Tần rực rỡ. cũng là Thánh địa tu tiên toàn bộ đại lục hiện giờ, có Đại Tần Vương Triều được xưng là quốc gia của vạn quốc.

Đã biết Vô Song đi nơi đó. Tông sư Thiên Thu Vô Ngân cũng sẽ bước vào vùng Thánh địa tiền kiếp truyền kỳ đó.

Cho dù không phải vì Thiên Nhất Hồn Thùv, trên con đường theo đuổi đỉnh của Dương Phàm cuối cùng cũng sẽ tiến vào Đại Tàn Vương Triều

Khí vận huyền bí của Chí Bảo Long Khí không có khả năng hoàn toàn cho hắn xem nhẹ lòng giam trói buộc trong thiên địa, sau khi đạt tới cảnh giới nhất định không thể tiếp tục ở lại Bắc Tàn.

-Đại Tàn?

Trong mắt Đặng Thi Dao lóe tia sáng kỳ dị, cũng có vài phần hướng tới.

- Nếu ta đi Đại Tàn. Thi Dao có thể giúp ta tọa trấn Bắc Tàn hay không?

Dương Phàm ánh mắt ôn hòa nhìn thẳng nàng.

Đặng Thi Dao làm sao không rõ ý tứ của hắn. tọa trấn Bắc Tàn cần gì cường giả Hóa Thần kỳ?

Dương Phàm rõ ràng là muốn đem thân đi trước Đại Tàn Vương Triều, có lẽ sẽ có nguy hiểm vạn phần, một người càng thuận tiện, không muốn có bất kỳ liên lụy.

- Được, ta đáp ứng huvnh.

Khóe mắt Đặng Thi Dao rơi xuống một giọt lệ nóng:

- Thi Dao sẽ giúp đại ca trông nom thân nhân, bằng hữu. thầy trò của đại ca đều sẽ bình yên vô sự.

Dương Phàm lau giọt lệ trên mặt ngọc, khe thờ dài:

- Tu tiên không năm tháng, chúng ta không có khả năng vĩnh viễn ở cùng một chỗ. cũng không nên để V nhất thời. Thi Dao phải bảo trọng.

- Đại ca càng phải bảo trọng. Đại Tàn cường giả như mây trên trời không phải Bắc Tàn. Nội Hải có thể so sánh.

Đặng Thi Dao dặn dò.

Dương Phàm ôm nàng vào lòng, trong mắt đầy vui mừng, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã khiến cho Thi Dao đồng V. Hắn cũng không thấy được đau xót cùng không muốn chột lóe mà qua trong mắt Đặng Thi Dao.

ở Bắc Tàn chuẩn bị một đoạn thời gian. Dương Phàm rốt cục chuẩn bị xuất phát.

Trong lúc này. Dương Phàm cũng luyện hóa thần bí cổ kính - Thông linh Pháp bảo lấy được từ trong Thiên Lan Điện.

Luyện hóa cổ kítih này Dương Phàm cảm thấy vô cùng cố sức. lực cản cực lớn.

Thần bí cổ kính này sau khi thúc giục có thể bắn ra chùm sáng thần bí. tốc độ nhanh đến cực điểm. Một khi bị tập trung cơ bản không thể trốn tránh, uy lực cũng lớn vô cùng.

Nhưng Dương Phàm vẫn không thể thăm, dò công hiệu chân chính của cổ kính này, trong lòng lại càng khẳng định, vật này trong sổ Thông linh Pháp bảo hẳn là có thể xếp vào hàng “Trân phẩm”, giá trị gấp mấy lần Thông linh Pháp bảo bình thường.

về phần chất lỏng màu lam lấy trong giếng cổ thần bí trong Thiên Lan Điện. Dương Phàm tra tìm một số sách cổ. cũng tìm Độc Vương tham khảo nghiên cứu. cuối cùng xác định nó chính là Hóa Yêu Thủy trong truyền thuyết.

- Hóa YêuThùv?

Lúc ấy Dương Phàm cũng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Theo sách cổ ghi lại. vật ấy chính là kỳ vật chuyên khắc chế yêu tộc trong truyền thuyết. yêu tu dính vào sẽ hóa thành khối nhẹ. hồn phi phách tán, đối với sinh linh khác lại không có bất kỳ thương tổn gì.

Ngav cả yêu tu cấp bậc khá cao cũng vô cùng kiêng kị Hóa Yêu Thủy.

Trong hai mươi năm ngưng luyện thần thức, trong Thiên Lan Điện từng bùng nổ một lần Đại Hải Nan. linh thú cấp Kim Đan có thể tiến vào Thiên Lan ngoại điện, Nguyên Anh Kỳ tiến vào sẽ bị lực lượng phép tắc trong Thiên Lan Điện đánh chết.

Chỉ có Đại Hải Nan trăm năm, yêu tu Hóa Hình Kỳ mới có thể tiến vào ngoại điện. Một khi đạt tới Hóa Thần Kỳ thì hoàn toàn không thể tránh né.

Đại Hải Nan hai mươi năm, Dương Phàm cho đại quân độc hạt vơ vét trong Thiên Lan Điện, thu hoạch mặc dù không bằng Đại Hải Nan trăm năm nhưng là hết sức khả quan.

Rốt cục đến một ngày. Dương Phàm động thân cáo biệt.

Đặng Thi Dao. Dương Lỗi, Diệp Liên. Độc Vương. Dược Vương, Trịnh Tiểu Mạn, Thương Vân... Từng gương mặt quen thuộc nhìn theo hần rời đi.

Trước khi đi, Đặng Thi Dao lưu luyện không rời, đột nhiên lấy ra một cái bình ngọc giao cho Dương Phàm, thấp giọng nói:

- Vật này có lẽ tác dụng với đại ca không lớn, nhưng giao cho đại ca bảo quản càng tốt.

- Đây là?

Thần thức Dương Phàm đảo qua, hơi chút động dung.

Thứ trong bình ngọc này không ngờ là Tẩn Thần Đan.

Nguyên lai Tẩn Thần Đan mà Đặng Thi Dao lấy được trong Thiên Lan Điện không chỉ một viên, nàng đã dùng một viên, bên trong còn dư lại hai viên.

Thần Hư Đan mà Dương Phàm có được cũng là như thế. bên trong có ba viên.

- Vật này ta một viên, có lẽ có tác dụng, có lẽ không phải dùng đến. Còn có một viên do nàng cất giữ. nếu trong sự trường độ từ. thân nhân bằng hữu của ta có người tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ trở lên. không ngại lại sáng lập một vị cường giả Hóa Thần. Còn nữa, nếu Thi Dao có cơ hội thăng cấp. không thể ngăn cản trời buộc thiên địa, có thể đi Nội Hải. Ước thúc nơi đó khá nhỏ. trước Hóa Thần Hậu Kỳ là không có việc gì...

Trước khi chia tay. Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao dặn dò nhau thật lâu. lại cùng đám người đệ đệ Dương Lỗi, Diệp Liên... nói lời từ biệt.

Thẳng đến lúc hoàng hôn. Dương Phàm mới hóa thành một luồng hào quang lục bạc lóe sáng nơi chân trời.

Đại khái phi hành khoảng một năm Dương Phàm đi tới Cực Bắc.

Lúc bay đến ngoại vực. hần cố ý đi bí động gần Tuyết Sơn phái, nơi đây sớm đã người đi động trống rỗng, Huyền Minh Băng Thiềm kia sớm không biết tung tích. Hần không khỏi bật cười:

- Trốn thật là nhanh.

Sau đó hần chạy tới Cực Bắc Tiên Vực. nơi đầu tiên đi tới là Băng Phách Tông.

Là Đại trưởng lão Băng Phách Tông, địa vị hần vô cùng cao thượng. Gặp Lâm Thành, phát hiện hần đã tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ. tiến độ không tệ.

ở lại Băng Phách Tông mấy ngày, Dương Phàm suy nghĩ có muốn đi Tinh Thần Tháp hay không.

Vốn ý của hần là muốn đi cổ tộc. bởi vì nghe Đông Phương được sư nói cổ tộc cũng có truyền tông trận tới Đại Tẩn.

Sau khi trầm ngâm hồi lâu, hần vẫn quyết định đi Tinh Thần Tháp một chuyến.

Lại không nghĩ tới vừa mới đến Tinh Thần Tháp. Nguyệt tể sư cười tủm tỉm đón hần vào.

Đi vào Tinh Thần Tháp 49 tầng, lại nhìn thấy Tinh Tôn Vũ Văn Hâm. Khí tức nàng này càng có vẻ thần bí thánh khiết, mờ mịt không thể nắm lấy.

- Dương đại ca. huynh tới đúng nơi rồi. Tinh Thần Tháp có truyền tống trận đi thông Đại Tản.

Vũ Văn Hâm ngồi ngay ngắn trên chòm sao. hé miệng cười khẽ...

Cực Bắc Chiêm Tinh Tháp. 49 tầng đỉnh, mãi mãi tinh. không, chiếu xuống tinh quang thần bí.

Trong tinh điện.

- Truyền tống trận đi thông Đại Tản?

Dương Phàm hơi sững người, nhìn Vũ Văn Hâm tuyệt mỹ khuynh thành trên chòm sao. kitih ngạc nói:

- Như vậy, Hâm nhi dự đoán được ta đang chuẩn bị đi Đại Tản?

Sau khi lời vừa khỏi miệng. Dương Phàm liền giật mình bật cười, câu hỏi này không hề ý nghĩa.

Nữ tử ngồi xếp bằng trên Tinh Nguyệt Đồi. chân ngọc trắng muốt để trần, mặc tinh bào thần bí cao quý, khuôn mặt tinh. xảo mỹ lệ, thánh khiết mà đoan trang, đôi mắt đẹp như sao sáng phát ra ánh sáng cơ trí xa xăm.

Càng kỳ lạ chính là trên trán nàng có một vầng trăng cong như hoa văn trang sức tự nhiên khiến toàn thân thánh khiết như nữ thần, làm cho người ta thấy một loại khí chất thần thánh không thể xâm phạm.

Nàng không chỉ là Vũ Văn Hâm, càng là Tinh Tôn chí cao vô thượng của Chiêm Tinh Tháp.

663. Chương 643 - 664 (5)

Trong lịch sử lâu dài của Đông Thắng Đại Lục. phân lượng cùng quyền uy mà nó đại biểu đủ để khiến Tiên Tàn Vương hầu cung kính.

Lúc trước ở Chiêm Tinh Tháp, cho Tàn Quang Đức mười lá gan cũng không dám động thù ở trong này.

Theo như Dương Phàm biết được từ nơi Nguyệt tế sư. Tinh Tôn đứng ở đỉnh của bói toán thôi diễn nhân giới, chi điểm giang sơn. vạch, kế hoạch mệnh vận hướng đi của toàn bộ đại lục.

- Trên Tinh Thần Tháp có truyền tống trận đi thông Đại Tản, đã đóng cửa thật lâu, thật lâu...

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm từ từ đứng dậy. tao nhã thần thánh, mỗi hành vi cử động đều cùng tinh không vô tận kia hình thành chiếu rọi thần bí.

- Lần này đại ca đích thân tới. Hâm nhi có thể đặc biệt mở ra cho người.

Vũ Văn Hâm bỗng bệh trôi tới trước mặt Dương Phàm, trong đôi mắt đẹp lộ ra vài tia cảm tình đặc thù. gần gũi chăm chú nhìn Dương Phàm, sâu kín thờ dài:

- Hâm nhi sớm biết. Dương đại ca đi Đại Tản là chuyện sớm muộn không thể tránh khỏi, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

- Nhanh?

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, trầm ngâm:

- Vốn định bước vào Hóa Thần rồi đi Bắc Tản cũng không muộn. Nhưng thôi diễn công pháp không phải thời gian có thể giải quyết. Còn nữa, một ngày không tìm được Thiên Nhất Hồn Thủy, ta khó có thể bình yên.

Vũ Văn Hâm mỉm môi khẽ cười:

- Trước khi đi Đại Tồn, đại ca có muốn Hâm nhi lại bói cho người một lần. Mặc dù vận mệnh của người có vô hạn khả năng, nhưng dưới sự trợ giúp của Tinh Nguyệt Đệ. hướng đi vận mệnh trong thời gian ngắn vẫn như trước có thể tính ra, nhưng là khó thể chính xác cụ thể.

- Ồ?

Dương Phàm nổi lên một chút hứng thú. Lần này hẳn đi Đại Tồn, hết thảy tương lai đều tràn ngập không biết cùng phiêu lưu.

Tuy nhiên hẳn nghĩ nghĩ, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Cuộc đời kỳ diệu cùng phần khích đa phần là bởi không biết. Ta đi con đường của ta, nắm giữ vận mệnh của mình.

Vũ Văn Hâm nghe vậy. trong lòng thầm than nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ. Lần trước Dương Phàm cũng cự tuyệt nàng bói toán.

- Đại ca muốn lập tức đi Đại Tồn Vương Triều?

Vũ Văn Hâm có ý giữ lại.

- Không biết Tinh Thần Tháp có tin tức liên quan đến Đại Tồn?

Dương Phàm hỏi dò.

- Tinh Thần Tháp rất lâu không có ai tới Đại Tồn, nếu cần tin tức về phương diện này, đại ca có thể đi thỉnh giáo Nguyệt tế sư.

Vũ Văn Hâm thần sắc bất định nói.

Dương Phàm gật gù đầu, tính toán trước tiên ở lại Chiêm Tinh Tháp mấy ngày, nếu có thể trước tiên có chút hiểu biết về Đại Tồn, là chuyện không gì tốt hơn.

Dáng người Nguyệt tế sư thon dài trác tuyệt, có một cỗ khí tức đoan trang thần thánh, lần này thấy Dương Phàm tới đây. dừng chân điểm tửu không cho phép nói giỡn.

Dương Phàm cũng không đùa giỡn như lúc trước, nghiêm trang hỏi những nghi hoặc liên quan Đại Tồn Vương Triều.

- Đại Tồn hiện giờ từ Vương triều độc đại, Tồn Hoàng đương nhiệm tên là Tồn Tuấn, chính là kỳ tài hiếm thấy thế gian, thực lực thần thông ngạo thị thiên hạ. Chỉ là người này dường như có thừa, làm việc độc đoán, ác nghiệt bá đạo...

Nguyệt tế sư đầu tiên nói với Dương Phàm dĩ nhiên là đương kim Tồn Hoàng.

Thân là Thátih cô của Chiêm Tinh Tháp, thân phận của nàng gần với Tinh Tôn, có lẽ thật sự có dụng ý gì.

- Tồn Hoàng?

Dương Phàm lộ ra ánh mắt mới mẻ hiếu kỳ. ở Bắc Tồn, Cực Bắc, lực lượng thế tục nhỏ bé không đáng kể.

Mà nghe ý tứ của Nguyệt tế sư, ở Đại Tồn lại không giống.

- Đương nhiên, thế cục Đại Tồn Vương Triều rất phức tạp. còn có Tiên tông Ma môn truyền thừa xa xưa, nội tình đều thâm hậu vô cùng. Chỉ là thiên hạ nơi đó không phải do tông phái tu tiên nắm trong tay. Ngoài ra. yêu tộc cũng là một thế lực cường đại không thể bỏ qua...

Nguyệt tế sư lại cười nói.

Dương Phàm lắng lắng nghe, ngẫu nhiên đưa ra một ít nghi vấn.

Nguyệt tế sư gần ngàn năm nay đi qua Đại Tồn Vương Triều một hai lần, hiểu biết cũng có hạn. nhưng cũng có trợ giúp rất lớn đối với Dương Phàm.

Mấy ngày sau, Dương Phàm rốt cục khởi hành.

ở một quảng trường trống trải phủ đầy bụi đất trong Tinh Thần Tháp.

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm đích thân tiễn Dương Phàm rời đi.

Trong quảng trường này khắc vô số tinh văn, ở trung ương lại có vài truyền tống trận. Dương Phàm tò mò trong lòng, không khỏi lên tiếng hỏi Vũ Văn Hâm.

- Truyền tống trận nơi này có thể đi thông các nơi đại lục bao gồm Đại Tồn, Nội Hải. Bắc Tồn...

Vũ Văn Hâm cũng không giấu diếm.

Dương Phàm không khỏi lú lẫm, nhưng nghĩ đến Tinh Thần Tháp truyền thừa xa xưa, thậm chí còn trước cả Tiên Tồn Vương Triều cho nên cũng không kỳ quái.

Dương Phàm đi vào một truyền tống trận ở chính giữa.

Truyền tống trận của Tinh Thần Tháp sử dụng chính là lực lượng tinh tú. trận pháp này khác với truyền tống trận bình thường. Bên trên có tinh quang đồ văn phức tạp tới nỗi khiến da đầu run lên.

Dương Phàm đứng ở trong tinh mang truyền tống trận, chỉ thấy tay ngọc của Vũ Văn Hâm ở hư không hóa pháp quy á, toàn bộ quảng trường tinh quang đại tụ, tinh bào trên thân nàng không gió tự động.

Một mảnh tinh quang không thể đo lường từ hư không thiên địa mà đến rót vào truyền tống trận.

Dương Phàm lộ vẻ kinh hãi, khó tin nhìn chằm chằm Vũ Văn Hâm.

Tuy rằng hắn nghe Nguyệt tế sư nói, ở Tinh Thần Tháp thân phận địa vị không phải dùng tu vi thực lực đến cân nhắc, nhưng giờ phút này Vũ Văn Hâm lại khiến cho Dương Phàm sinh ra một loại cảm giác xem không thấu.

Tối thiểu, thủ đoạn giơ chân nhắc tay có thể dẫn động lực lượng tinh tú thiên địa này ít nhất đạt tới trình tự Hóa Thần.

Tuy nhiên Tinh Thần Chiêm Bặc Đạo tu luyện không phải pháp thuật thần thông, theo đuổi cũng không phải lực lượng đỉnh.

Ông-

Trong tinh mang truyền tống trận nở rộ vô số điểm sáng tinh tú. rồi đột nhiên chấn động, thân hình Dương Phàm biến mất tại chỗ.

- Chúc mừng Tinh Tôn, không ngờ tay không vận chuyển truyền tống trận, hẳn là đã tu luyện ra Tinh Không Na Di Thuật mà các đời Tinh Tôn hiếm có người nào làm được.

Nguyệt tế sư đứng ở một bên. mắt lộ ra vẻ hâm mộ hướng tới.

Sắc mặt Vũ Văn Hâm trầm tĩnh như nước, thanh âm như tiếng trời vang lên:

- Mượn dùng truyền tống trận thúc giục Tinh Không Na Di Thuật cũng không ngạc nhiên. Từ mấy chục năm trước, bản tôn đã làm được rồi.

Nguyệt tế sư lại kinh ngạc:

- Vậy Tinh Tôn có thể bước vào cảnh giới vô thượng Tinh Không Đại Na Di chưa?

Vũ Văn Hâm không trả lời câu hỏi của nàng, ánh mắt nhìn về một phương hướng đại lục, thì thào nói nhỏ:

- Trong thế gian này. duy có hai người cùng ta có quan hệ nhân quả. phụ vương cùng Dương đại ca. Phụ vương đã an trí ổn thỏa, mà Dương đại ca.

Nguyệt tế sư lẳng lặng đánh giá Tinh Tôn thế hệ mới của Tinh Thần Tháp, thấy được nàng lần lượt biến hóa, đi hướng thần bí không biết.

Có lẽ. nàng đã bước lên độ cao mà các đời Tinh Tôn đều không thể với tới.

- Tinh Tôn có thể nhắc nhở dẫn đường hắn?

Nguyệt tế sư cười hỏi.

- Ta cũng từng muốn dùng bói toán ảnh hưởng vận mệnh của đại ca. chỉ tiếc...

Vũ Văn Hâm sâu kín thờ dài.

- Chi tiếc cái gì?

- Người nghịch thiên chân chính, không ai có thể dẫn đườngbạn họ.

Vũ Văn Hâm dường như vô lực nói.

Ánh sao lóe trên đỉnh đầu, Tinh Tôn Vũ Văn Hâm hư không biến mất khỏi quảng trường trống trải này.

- Tinh Không Đại Na Di.

Nguyệt tế sư kinh hô thất sắc.

Vào lúc họ nói chuyện với nhau. Dương Phàm không tại Cực Bắc. không ở Đại Tồn. cũng không ở Nội Hải.

Tinh Thần Tháp. Tinh Tôn Vũ Văn Hâm càng ngày càng thần bí không thể đoán giá đã đưa hắn đến Thanh địa tu tiên Đại Tồn vô số người hướng tới.

Mà trong lúc này. nơi Bắc Tồn cũng đã xảy ra một chút sự cố nhỏ.

Thanh Giang Hà chảy chồm mãnh liệt.

Ngao

Một tiếng chét dài vang tận trời từ trong nước sông phát ra. cuộn lên từng con sóng lớn. nham thạch vách núi hai bờ sông bởi vậy mà sinh ra mấy vết rách.

Ngay sau đó. từ trong Thanh Giang Hà một con hàu từ lông tím cao bốn năm xích (1.2- 1. 5m). trong mắt từ quang sáng chói, toàn thân phóng ra khí tức khủng bố khiến cho hết thảy sinh linh Bắc Tồn đều chìm trong kinh hãi.

- Ha ha ha... Hồ Phi. ngươi rốt cục chuyển hóa thành hình thái chân chính.

Lão yêu từ trong Thanh Giang Hà bay ra, sang sảng cười.

Hồ Phi nghe răng trợn mắt. toàn thân lông hàu rung động, xoa xoa tay:

- Ta hiện tại tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ, lực lượng huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh, cho dù đánh với lão đại, ta cũng không sợ.

- Hừ. hiện tại ngươi đã là vô địch cùng cấp. Hóa Thần đều có thể khiêu chiến, dưới Hóa Thần Kỳ càng không người có thể uy hiếp đếnngươi.

Lão yêu lạnh lùng cười.

Hồ Phi nghe xong lại dạt dào đắc ý. mặt mày hóa hồng nhưng đột nhiên hấn lại lắc đầu:

- ở trong cùng cấp. còn có hai người vị tất ta có thể chiến thắng. Một người là lão đại, một là Vô Song.

- Không cần tự coi nhẹ mình, cùng cấp ngươi nhất định là vô địch.

Lão yêu dường như càng tự tin hơn hấn, cười nói:

- Ngươi có thể thửđi khiêu chiến Tam đại tu sĩBắc Tồn cùng với Hắc Phong Ma Hoàng man di.

- Được được được. Lão đại có thể đang bề quan, trước tiên không quấy rầy hấn.

Thân hình Hồ Phi nhoáng lên một cái. hóa thàih từ quang tận trời, chợt lóe rồi biến mất.

Hồ lập!

Hắn vừa mới rời đi không lâu, một lão già tóc lam áo bào lam trời lên mặt nước, mỉm cười nhìn phương hướng Hồ Phi biến mất.

- Hà Lạc đại nhân, thân phận lai lịch của hấn cơ bản có thể xác định.

Hạ Lạc tươi cười ầm ập. gật đầu nói:

- Tam. Nhân Thông Thiên. Thần ma lui tránh, trong vòng thất giới, chỉ có một nhà.

Theo sau một đoạn thời gian. Tu Tiên giới Bắc Tản truyền tới một tin tức rung động lòng người.

Một yêu hầu không biết tên, ba quỳ hai cước đánh Tam đại tu sĩ Bắc Tản chết khiếp.

Hắc Phong Ma Hoàng của Tây Nhạc man di chỉ kiên trì mấy hiệp cũng bị đánh cho hấp hối.

- Ha ha... Ta đã trở về.

Hồ Phi nở mày nở mặt vô cùng bay trở về Tiên Thàtìh Vụ Liễu trấn, tính toán khoe khoang một phen.

Nhưng mà Bồ Thiên Quân Vương nói cho hắn, Dương Phàm đã rời đi. đi trước Đại Tản Vương Triều.

- Cái gì? Lão đại không ngờ đi trước? Hắn đi một mình?

664. Chương 643 - 664 (6)

Hồ Phi vẻ mặt khó tin, hai tay nắm chặt, run rẩy không thôi.

Bồ Thiên Quân Vương nhìn thấy phần nộ cùng bất mãn trong mắt hắn. lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức kinh khủng hít thở không thông.

- Hồ Phi này làm sao biến thành yêu hầu rồi...

Bồ Thiên Quân Vương kinh hãi run người.

Hồ Phi giờ phút này. giờ tay nhắc chân có thể chém giết bậc cao Nguyên Anh bình thường như hắn.

- Đáng giận, lão đại làm sao có thể ném ta một mình chạy. Chẳng lẽ chê ta thực lực yếu, làm vương bận hắn?

Hồ Phi hai tay nắm ngực, trong mắt lửa giận phun trào.

`mẦm—

Hắn nhắc nắm tay đập xuống mặt đất. một cái khe sâu không thấy đáy lan tràn mấy trăm trượng.

- Mau nói cho ta biết, làm sao đi Bắc Tản?

Hồ Phi mất lý trí mặt lộ vẻ hung ác dữ tợn. thò tay chộp nhắc bằng Bồ Thiên Quân Vương lên.

Bồ Thiên Quân Vương vẻ mặt bất đắc dĩ. cười khổ nói:

- Đại Tản ở trung bộ Đông Thắng Đại Lục. nơi này là Bắc Tản. theo lý luận mà nói. người một đường bay về phía nam, cuối cùng có thể tới Đại Tản.

- Bay về hướng nam sao? Đơn giản như vậy. ai lại không đi?

Hồ Phi hừ một tiếng, ném Bồ Thiên Quân Vương ra ngoài mấy dặm, thân hình nhoáng lên một cái. hóa thành một dải cầu vồng màu tím chợt lóe phía chân trời.

Thiên Vân Châu. Đại Tản Vương Triều.

Một nơi non xanh nước biếc, bầu trời xanh thẳm như bảo thạch, tầm nhìn rộng lớn vô cùng.

Nơi đây tất nhiên là linh khí tỏa bốn phía, tiếng chim hót hương hoa hơn xa Bắc Tản, Nội Hải.

Đại Tản Vương Triều tổng cộng mười tám. châu. Thiên Vân Châu là một trong số đó, phạm vi lãnh thổ thuộc loại trung bình thấp.

Ngay cả là như thế. phạm vi lĩnh vực của Thiên Vân Châu này cũng không chỉ gấp mười lần mười ba nước Bắc Tần. so với Thiên cầm Nội Hải thì nhỏ hơn một chút. Nhưng đây chỉ vền vẹn là một trong mười tám châu của Đại Tần.

ở Thiên Vân Châu, một hà vực chảy chồm như rồng dài. sóng vỗ mãnh liệt, khí thế to lớn. từ xây núi xuyên bắc xuyên qua chầu tới.

Con sông này rộng chừng trăm dặm, lượng nước chảy ít nhất là gấp trăm lần Thanh Giang Hà

Sông này chín hlà hà vực từ xưa chảy suốt một nửa Đại Tần - Hoàng Thiên Hà.

Hoàng Thiên Hà. nghe nói là nơi bắt nguồn văn minh của đại lục.

Từ khi có sinh mệnh tới nay. thậm chí là trước văn minh thượng cổ. Hoàng Thiên Hà đã tồn tại.

Ngay cả Bắc Tần, chi nhánh hà vực như Thanh Giang Hà cũng đều đổ vào Hoàng Thiên Hà. có thể tính là một chi của Hoàng Thiên Hà vực.

Ngày hôm nay. Hoàng Thiên Hà nguyên bản an bình đột nhiên dâng lên sóng to cao mấy chục trượng, khiến cho phần đông con thuyền trong hà vực lắc lư không ngừng, cũng có một số con thuyền loại nhỏ bị nước sông bao phủ.

Hoàn hảo. thuyền có gan chạy trên Hoàng Thiên Hà đa phần đều do người tu tiên điều khiển, nhưng việc này cũng gây nên một hồi khủng hoảng.

ở một nơi nào đó sâu trong Hoàng Thiên Hà mêih mông không chừng, một cây cờ màu lam cao chọc trời, lay động không ngừng ở sâu trong hà vực nhưng lại khiến toàn bộ Hoàng Thiên Hà mênh mông rung chu vền.

Cột của cây cờ màu lam này cắm xuống đáy dòng sông, chiều sâu không thể đo lường, chỉ riêng phần lộ ra đã cao ngàn trượng.

Cây cờ màu lam phất lên kia. thủy lam gần như trong suốt, lưu chuyển thù quang cuồng bạo, mơ hồ có tiếng rít gào càng vang vọng thiên địa.

Càng kỳ lạ chính là. cây cờ màu lam rộng trăm trượng này. bên trên mơ hồ có thể thấy được lam long trông rất sống động, một cỗ long khí huy ền bí trấn thủ ở dòng sông dài cả xưa này. cỗ thù mảnh đất cổ xưa thần kỳ này.

Bốn phía long kỳ màu thủy lam. huyền quang màu lam rít gào gầm rống, uy lực khủng bố càng làm cho hạng Nguyên Anh, Hóa Thần không dám tới gần.

Lam long bên trên mặt Thủy Long Kỳ này có một loại cảm giác chân thật mà sống động, ngẫu nhiên vài lần rồng ngâm kinh sợ tâm hồn. khiến vạn vật thần phục.

Giờ khắc này. Thủy Long Kỳ không hiểu rung động hưng phấn, dẫn tới toàn bộ Hoàng Thiên Hà bất an dị thường, sóng lớn ngập trời.

Tu sĩ bình thường tự nhiên không thể lý giải được sự xao động không rõ của Hoàng Thiên Hà.

Nhưng giờ khắc này. một số đại năng của Đại Tần Vương Triều cho dù đang bế quan cũng đông thời từng người bùng tỉnh, mở mắt, thoáng hiện một vệt tinh quang.

Tuy nhiên, dị động hưng phấn của Thủy Long Kỳ chỉ kiên trì một lát liền bỗng nhiên vững vàng ổn định, làm cho người ta không thể dự đoán.

Ngav khi Hoàng Thiên Hà dâng lên sóng lớn ngập trời, Thủy Long Kv dị thường hưng phấn.

Một nam nhân nho nhã mặc cẩm bào thanh ngọc hiện thân ở phụ cận tòa thành đồ nát thê lương nào đó tại Thiên Vân Châu Đại Tần.

Có thể nhìn thấy dưới chân hắn là tinh văn một trận đồ phức tạp tối nghĩa, trong khi tinh quang nhộn nhạo, ảm đạm biến mất.

Nam nhân này dùng ánh mắt ngạc nhiên đánh giá vùng thiên địa trước mắt.

Trong tầm nhìn, thiên địa rất là trống trải, linh khí nồng đậm sung túc. bầu trời xanh thẳm như ngọc.

- Thiên địa nơi này cùng Bắc Tàn đều có khác biệt, linh khí đầy đủ càng gấp bốn, năm lần Bắc Tàn.

Dương Phàm hít sâu một hơi. đối với vùng đất thần kỳ này sinh ra hứng thú nồng đậm.

Mật độ linh khí gấp Bắc Tàn bốn năm lần. có thể kết luận số lượng cường giả nơi đây nhất định không phải những nơi Bắc Tàn, Nội Hải có thể bằng.

Khoảnh khắc hiện thân nơi mảnh đất này. khí vận lực trên thân Dương Phàm lại cả ứng được năm cỗ khí tức kỳ dị.

Năm cỗ khí tức này. đóng giữ ở mảnh đất này. khí tức cực kỳ tương tự Chí Bảo Long Khí.

Nhưng là lúc Dương Phàm không tế Chí Bảo Long Khi. khí tức của nó bị Tiên Hồng Không Gian che chắn, không có khả năng rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí.

Cùng lúc cảm ngộ điểm kỳ lạ của mảnh, thiên địa này, Dương Phàm chậm rãi thu liễm khí tức.

Khí tức trên Nguyên Atih hậu kỳ dần dần thu liễm đến Nguyên Anh sơ kỳ sau đó ổn định lại.

Phỏng đoán từ mật độ linh khí. bậc cao Nguyên Anh ở đây khẳng định không tính là cường giả cao nhất, nhưng ít ra có thể xếp ở tầng trung cao.

Dương Phàm sau khi thu liễm khí tức cũng không hề động, hẩn nhắm mắt lại lắng lắng thể ngộ mảnh thiên địa này.

Hồn Cẩn cũng bắt giác ngưng nhập đại địa, tiến vào cảnh giới Bán Thiên Nhân.

Hắn phát giác khí tức của mảnh thiên địa này, ngay cả khí tức của đất đai đều có khác biệt với Bắc Tàn.

Trên thực tế. những nơi Nội Hải. Bắc Tàn, Cực Bắc này. khí tức thiên địa đều có khác biệt.

- Có lẽ ở trong môi trường mới. có trợ giúp cho ta lĩnh ngộ thiên địa tự nhiên, từ đó đột phát một hai bước cuối cùng thôi diễn Hoán Nha Kỳ.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên chờ mong, ngạc nhiên vui mừng.

Chỉ vẻn vẹn là môi trường linh khí đầy đủ nơi này cũng có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện. Giờ phút này Dương Phàm thôi diễn Hoán Nha Kỳ còn không đạt tới trình đột viên mãn như ý. tu vi hẩn cách Diễn Cẩn hậu kỳ đỉnh cũng chỉ kém một bước. Nếu ở Bắc Tàn ít nhất cần tu luyện hai mươi năm, mà ở Đại Tàn, có lẽ mấy năm là có thể đạt tới.

Đang lúc Dương Phàm suy tư sách lược sinh tồn tại Đại Tàn, linh khí phưcmg xa rung động, hai đạo độn quang lóe ra bay đến.

Dương Phàm ở trong trạng thái Bán Thiên Nhân, bỗng dưng cảm ứng được một cỗ khí tức không hài hòa, khê cau mày.

Nơi hẩn hiện tại là một tòa cổ thành bỏ đi, đổ nát thê lương, lộ ra năm tháng tang thương.

Vút Vút!

Hai đạo độn quang kia một lam một đỏ. trong chớp mắt bay đến trên không tòa thành tàn phá.

Chợt hai cỗ thần thức cường đại đảo qua, không ngờ đều là cấp bậc Nguyên Anh Kỵ.

Sắc mặt Dương Phàm khê biến, đã bị hai người trong độn quang phát hiện.

- Không tốt!

Một đại hán mặt đen trên đạo độn quang màu đỏ vừa thấy nam tử mặc cẩm bào thanh ngọc khoanh tay đứng ngạo nghễ trên đồng đổ nát thê lương, sắc mặt khê biến.

Trong mắt nữ tu váy lam đầy vẻ mắt mát thật sâu.

Nguyên bản trong tông phái nàng có trình độ về mặt linh khí hóa hình người thường khó có thể với tới. Được nhiều người cùng thể hệ ngưỡng mộ, trường bối quan tâm.

Nàng cũng bối vậy mà bộc lộ tài năng trong đồng môn.

Mà giờ phút này, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ tu vi tương đương nàng, giờ tay nhắc chân thì triển thủ đoạn linh khí hóa hình đất hình tan linh vật hóa hình của nàng.

Điều này đã kích nàng thật lớn.

Càng làm người ta khiếp sợ chính là, nam tử kia đồng thời khống chế hai linh khí hóa hình áp chế nàng cùng đại hán mặt đen.

Đại hán mặt đen là cường giả Nguyên Anh trung kỳ, tu vi thậm chí tới gần hậu kỳ, ngọc bội màu đỏ lừ trong tay càng là cực phẩm trong cổ bảo, uy lực hỏa hệ đáng sợ, mơ hồ có thể chống đỡ cùng Nguyên Anh đại tu sĩ.

Mà Dương Phàm hai tay sau lưng, hai con giao long linh khí hóa hình, đồng thời áp chế hai người.

- Người này tu vi thật đáng sợ, khó trách lại một mình lại đây chặn chúng ta. Không thể đánh tiếp nữa, nếu để người của Thiên Sát Các đuổi tới, chúng ta sẽ không có hy vọng chạy trốn.

Đại hán mặt đen rốt cục V thức được không ổn, thần thức truyền âm với nữ tu váy lam.

Nam nhân trước mắt này thực lực hoàn toàn không thể dùng tu vi để đánh giá.

Loại tình huống này ở Đại Tàn Vương Triều chưa nói là không tiền khoáng hậu, nhưng coi như là không phải tầm thường.

- Muốn chạy?

Dương Phàm trào phúng cười, ý niệm khẽ động.

`m!

Một cỗ trọng lực cường đại trống rỗng buông xuống khiến hai người đồng loạt rơi xuống mặt đất, miệng phun máu tươi, lập tức bị thương.

Sở dĩ hán không lập tức hạ sát thủ là muốn thử sức chiến đấu của tu sĩ Đại Tàn Vương Triều.

Chỉ một lần thử này, trong lòng thất kinh.

Dưới tình huống cùng cấp. Pháp bảo công pháp của tu sĩ Đại Tàn đều mạnh hơn tu sĩ Bắc Tàn một hai bậc.

Giờ phút này lưu lại hai người tự nhiên là có chuyện muốn hỏi.

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam đồng loạt rơi xuống đất, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Một cỗ trọng lực không thể chống lại gắt gao áp chế bọn họ trên mặt đất.

- Còn chống cự?

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lãnh quang, trọng lực đến từ hư không không ngờ lại tăng mạnh vài lần, nữ tu váy lam “Phịch” một tiếng, nửa quỳ trên mặt đất, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, mặt đẹp tái nhợt.

Đại hán mặt đen miễn cưỡng dùng tay chống mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Muốn giết cứ giết, cần gì phải nhục nhã hai ta như thế?

Giờ này khắc này, làm sao hán còn không nhìn ra đối phương hoàn toàn là giả heo ăn cỏ. xuất kỳ bất ý đem hai người đồng loạt chế trụ.

Duy nhất không nghĩ ra chính là đối phương vì sao không lập tức động thủ, chém giết hai người mình, đổi lấy giải thưởng?

Cũng không phải Dương Phàm cố ý giả heo ăn cỏ. mỗi khi hắn đến một khu vực hoàn toàn mới không biết gì. trước khi chưa thăm dò chi tiết đều sẽ tận lực điệu thấp, che giấu thực lực tránh cho người khác chú ý.

Đây là một loại phương thức cẩn thận xử thế cùng pháp tắc sinh tồn.

Huống chi hắn hiện tại bước vào chính là Đại Tàn Vương Triều Thanh địa tu tiên đại lục. cường giả như mây.

- Hừ. Dương mỗ còn không chất vấn hai người các ngươi vì sao vừa thấy mặt liền hạ độc thù với ta? Nếu là dĩ vãng, Dương mỗ sẽ không chút do dự lập tức chém giết hai người các ngươi.

665. Chương 643 - 664 (7)

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, trong mắt ẩn hiện vài tia sát ý.

Hắn vừa mới tới Đại Tàn, đang cảm ngộ hoàn cảnh nơi đây còn không tinh táo lại đã bị hai người này đâm đầu tới giết.

Đến hiện tại hắn còn không hiểu được chuyện gì xảy ra. Nhưng Dương Phàm đã hạ quyết tâm bắt giữ hai người này. thăm tra một phen thật kỹ rồi mới quyết định sinh tử.

Nghe được câu hỏi của Dương Phàm, đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam đồng thêca ngần ra.

- Ngươi... chẳng lẽ ngươi không phải tới đây chặn giết hai chúng ta?

Đại hán mặt đen kinh ngạc, ấp a ấp úng nói.

- Vô nghĩa. Nếu Dương mỗ thật muốn chặn giết, hai người các ngươi còn có thể sống sao?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng.

Vừa nghe lời ấy hắn ngược lại hiểu ra vài phần chân tướng. Hắn là hai người này đang bị người đuổi giết, coi mình thành địch nhân, chuẩn bị phát động công kích lôi đình, miểu sát.

Cũng coi như hai người này không may. trùng hợp gặp được Dương Phàm - tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ giả mạo này. hơn nữa thực lực không thể đo lường, đánh chết bọn họ không khó hơn bóp chết một con kiến bao nhiêu.

Khi xác định Dương Phàm không ngờ không phải địch nhân chặn giết bọn họ. đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam chưa xót cười, ân hận cái sai lúc đầu. trong đầu lại Ầm một tiếng.

Nam nhân trước mắt này thực lực sâu không lường được, có khả năng càng thêm đáng sợ hơn người đuổi giết bọn họ.

Buồn cười chính là. bọn họ đang chạy trốn chết lại nghĩ rằng đối phương dễ khi dễ. không biết tốt xấu lập tức động thủ lại đắc tội địch nhân càng cường đại.

- Đạo hữu. Đây là một hồi hiểu lầm. tuyệt đối hiểu lầm. Chúng ta đã lầm coi ngươi là liên sát giả của Thiên Sát Các.

Đại hán mặt đen vội vàng giải thích.

- Xin đạo hữu buông tha chúng ta. hai chúng ta đối với ngươi vốn không có địch ý.

Nữ tu váy lam ấy náy cười.

- Nếu Dương mỗ không phải có một hai thủ đoạn bảo mệnh, chỉ là một Nguyên Anh bình thường chẳng phải là đã bị các ngươi chém giết, trở thành quỷ chết oan, còn có quyền lên tiếng?

Dương Phàm phi cười nói.

Nữ tu váy lam cùng đại hán mặt đen ngây ra. không còn lời gì để nói.

Nếu Dương Phàm chỉ là Nguyên Anh bình thường, hơn phân nửa là chết thảm trong tay hai người, mà lại còn chết không rõ ràng.

- Đạo hữu không lập tức động thủ giết hai chúng ta. chắc không phải chỉ vì nhục nhã hai chúng ta chứ?

Đôi mắt sáng của nữ tử váy lam khẽ chuyển, mang sợ hãi nhìn phía Dương Phàm.

Vào loại thời khắc sinh tử chỉ bởi một V niệm này, nàng còn có thể bảo trì trấn định cơ bản.

- Ha ha, đúng vậy.

Dương Phàm hơi tán thưởng nhìn về phía nàng một cái. khẽ cười nói:

- Hai người các ngươi còn có một chút giá trị lợi dụng, nhưng không có bất kỳ tư cách cò kè mặc cả gì cả. Ta hỏi cái gì các ngươi phải trả lời cái đó.

- Tiền bối có chuyện cứ hỏi.

Nữ tu váy lam vẻ mặt nhu thuận, phối hợp với dung mạo xinh đẹp cùng khí chất nhu tũnh làm cho người ta không khỏi thương tiếc.

Chỉ là átìh mắt Dương Phàm hờ hững, không có bất kỳ cảm xúc dao động gì. lạnh nhạt hỏi:

- Đây là nơi nào Đại Tồn, có thể lực nào. đo ai chường quản?

Nữ tu váy lam nghe vậy, mặt không khỏi lộ vẻ kinh. ngạc. Không nghĩ tới Dương Phàm lại hỏi vấn đề đơn giản như thế.

Nhưng dưới cái nhìn kỹ của Dương Phàm, nàng không dám làm trái, đáp:

- Nơi này là Thiên Vân Châu, thế lực tu tiên vô số kể. do Lục Vân Hầu chưởng quản phạm vi mười mấy ức này.

- Thiên Vân Châu? Lục Vân Hầu?

Dương Phàm lộ vẻ suy tư.

Lúc trước hắn ở Chiêm Tinh Tháp từng nghe Nguyệt tế sư nói qua. Đại Tồn Vương Triều có mười tám châu, cũng phân biệt phong mười tám Vương hầu.

Mười tám Vương hầu này trên danh nghĩa là nghe theo điều khiển của Tồn Hoàng, cai quản thiên hạ. Mỗi mười năm một lần tiến cống và triều bái.

Nói đơn giản. Dương Phàm thân ở Thiên Vân Châu, nơi đây thế lực tu tiên vô số. mà người thống trị cao nhất chính là Lục Vân Hầu theo như lời nữ tu váy lam.

ở thế giới thực lực vì tôn này. địa vị thường thường tỷ lệ thuận với thực lực.

Dương Phàm thầm nghĩ: “Nếu Lục Vân Hầu là người thống trị cao nhất của Thiên Vân Châu to lớn này, như vậy thực lực của hắn ở nơi đây hẳn là cao nhất”.

- Như vậy Lục Vân Hầu đạt tới cảnh giới nào?

Ánh mắt Dương Phàm hơi lóe ra hỏi.

Chỉ có thăm dò tình huống nơi đây. mang đến cho mình một hiểu biết chính xác mới có thể tiếp tục sinh tồn.

-Này...

Nữ tu váy lam có chút khó khăn.

- Cường giả trình tự đó chúng ta hoàn toàn không thể đánh giá.

Đại hán mặt đen chen vào. cười khổ nói:

- Tuy nhiên tục truyền rằng. Đại Tồn mười tám Vương hầu. bất kỳ một người nào đều là cường giả vô địch, không thể khiêu chiến. Dù sao nếu chúng ta gặp phải nhân vật cấp bậc như vậy. chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

- Ta hiểu rồi.

Dương Phàm gật gật đầu, với độ cao cường giả Nguyên Anh Kỳ của đại hán mặt đen này căn bản không thể phỏng đoán thực lực của cường giả cấp Vương Hầu.

Cũng giống như tầng lớp Kim Đan trong Nội Hải, không thể đo lường được sự tồn tại của chí cường giả.

Kế tiếp. Dương Phàm chuẩn bị hỏi một ít vấn đề khác.

Đúng lúc này. thần sắc hán bổng nhiên biến đổi. nhìn về phía một hướng nào đó của tòa thành đồ nát này. Chính là hướng mà hai người đại hán mặt đen trốn tới.

Vút Vút Vút —

ở ngoài một hai trăm dặm. độn quang lóe ra xuyên toa mà tới.

- Không tốt. Khẳng định là liệt sát giả của Thiên Sát Các.

Nhìn thấy phản ứng của Dương Phàm, đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam đồng loạt biến sắc.

Dương Phàm khoanh tay đứng ngoài nghề, chậm rãi nhắm mắt lại. môi trường bốn phía đã xảy ra biến hóa mật mờ.

- Đạo hữu xin gờ cao đánh khẽ. buông tha chúng ta. Nếu để cho bọn họ đuổi giết tới, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Nữ tu váy lam kinh hô cầu xin.

- Câm miệng.

Dương Phàm lạnh lùng phun ra hai chữ. trọng lực cường đại như trước áp bách hai người.

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam cười khổ một tiếng, trơ mắt nhìn độn quang phương xa bay tới. khoảng chừng mười mấy người.

Những người này trang phục khác nhau, Pháp bảo công pháp cũng đủ loại, huyền lệ chói mắt. nhìn không hết.

Dương Phàm thầm nghĩ, những người này hẳn là “Liệt sát giả” theo như lời nữ tu váy lam.

Mười mấy người bay tới lại đều là bậc cao Nguyên Anh, nam nữ già trẻ đều có.

ở Bắc Tồn. cường giả Nguyên Anh khó gặp một lần. ở Đại Tồn Vương Triều một lần lại xuất hiện mười mấy người.

Dương Phàm rung động trong lòng. Đại Tồn Vương Triều không hề là Thánh địa tu tiên, cường giả vô số.

Người cầm đầu là một tráng hán đáng người khôi ngô cao lớn khoác áo da thú. trong tay cầm một thanh loan đao trầm trọng, ánh mắt lãnh liệt lộ ra vài phần khát máu, như ánh mắt

lùng bắt con mồi.

Hơn nữa, bên cạnh tráng hán mặc áo da thú này còn có một con chó săn lông đen đi theo, trong đôi mắt cũng lóe ra hào quang khát máu. cái mũi không ngừng đánh hơi.

- Đại Sơn Ca Khí tức ở trong này, lại đột nhiên bị đứt đoạn.

Bên cạnh, một thanh niên gầy vêu. một đầu tóc tím đưa tay chỉ về tòa thành tàn phá phía trước.

- Đại Sơn Ca cùng tiểu tử là am hiểu thuật truy tung nhất trong các vị liệt sát giả chúng ta. Nhị vị có ý kiến gì không?

Trong đám người, một mỹ phụ cười dài nói.

- Đi xuống dưới điều tra. Mạng hai người này trị giá 200 vạn linh thạch cùng một kiện trân phẩm, cổ bảo. Đại Sơn Ca liềm liềm môi.

666. Chương 643 - 664 (8)

Chúng liệt sát giả nghe vậy đều bay xuống tòa thành tàn phá phía dưới.

- Xong rồi...

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam lộ vẻ tuyệt vọng, trở mắt nhìn những người này xông xuống phía dưới. Từ đầu tới cuối. Dương Phàm đứng ở tại chỗ. hai mắt khép hờ không nói lời nào.

Tuy nhiên, hai người ngạc nhiên phát hiện khi những người này xông tới, phảng phất không nhìn thấy bọn họ. mà cứ qua lại trên không tòa thành, phát động thần thức hoặc là các loại thần thông pháp thuật tiến hành điều tra.

- Chẳng lẽ những người này không có phát hiện chúng ta?

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ kitih hãi.

Những liệt sát giả đáng sợ này quanh quẩn trên không tòa thành tàn phá, đối với sự tồn tại của bọn họ lại là nhìn mà như không thấy?

Hai người hiểu được sự đáng sợ của đám liệt sát giả này, đặc biệt là tráng hán khoác áo đa thú. Bản thân là Nguyên Anh đại tu sĩ. trong liệt sát giả cũng có chút danh tiếng, am hiểu nhất thuật truy tung.

Cùng lúc kinh hãi, hai người đều đưa mắt nhìn nam nhân họ Dương thần bí khoan tay đứng yên tại chỗ.

Lúc này. một cỗ khí tức như tự nhiên bao phủ vị trí ba người, dường như trở thành một bộ phận của môi trường xung quanh.

Sau khi bước vào Diễm Căn hậu kỳ. Dương Phàm đối với linh ngộ thần thông Huyền Thiên Hóa Hư càng tiến thêm một tầng.

Bởi vì cảnh giới Bán Thiên Nhân Mô Thức, chimột ý niệm của Dương Phàm liền có thể che lấp môi trường lừa gạt thần thức thậm chí là các loại thần thông điều tra.

Trong ánh mắt của mọi người phía trên, khu vực ba người Dương Phàm chỉ là một đồng hòn đá trong cổ bảo tàn phá, không chút gợi sự chú ý.

- Không tìm được.

- Người không ở trong này.

Thật lâu sau. chúng liệt sát giả vô cùng thất vọng, tụ tập đến trên không tòa thành.

- Trực giác nói cho ta biết, bọn họ hẳn là ở phía dưới.

Ánh mắt lãnh liệt khát máu của Đại Sơn Ca đảo qua toàn bộ tòa thành phía dưới, chói sáng đen phía trước người thờ ra hắc viêm, cái mũi không ngừng átíh hơi.

- Ta dường như cũng có cảm giác này. nếu không phải Đại Sơn Ca nói vậy. có lẽ đã bỏ qua rồi.

Tiểu tử gạt đầu nói.

Bọn họ là liệt sát giả ưu tú nhất, thường thường có một loại trực giác không thể giải thích.

- Động thủ. Phá hủy tòa thành phía dưới.

Đại Sơn Ca hờ hững nói.

Chúng liệt sát giả nghe vậy đều tể ra Pháp bảo. chuẩn bị tiến hành phạm vi oanh kích cả tòa thành.

Với thực lực bọn họ chỉ cần giây lát là có thể biến nơi đây thành tro tàn.

Thần tình hướng này, sắc mặt đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam đều biến đổi.

Nếu là như vậy. cho dù ảo thuật Dương Phàm lợi hại tới đây chung quy cũng sẽ bại lộ.

Sắc mặt Dương Phàm cũng biến đổi, tu sĩ Đại Tẩn này quả thật không thể coi thường.

- Người nào? Dám phá hư di tích tinh thần cổ bảo.

Đúng lúc này, chân trời phương xa lóe ra một đạo bóng mây. một cỗ uy áp kinh thế hãi tục phủ xuống.

Bóng mây này đúng là từ đám mây biến thành, bên trên một gã tu sĩ bạch sam quát lạnh một tiếng, khí thế cường đại bao phủ toàn trường.

- Thiên Vân Vệ.

Tâm thần chúng liệt sát giả đều căng thẳng, giật mình một cái. cả đám cảm như hén.

Từ phía chân trời xẹt đến một bóng mây. chính là một loại cổ bảo phi hành hiếm thấy, tốc độ nhanh như tia chớp.

Trần bảo như thế, ở Bắc Tẩn cũng là chưa từng nghe qua

- Thiên Vân Vệ.

Mười mấy tên liệt sát giả đều cả kinh thất sắc. bọn họ càng thêm khiếp sợ chính là bạch sam thị vệ trên đám mây kia

Một thân bạch sam như tuyết, nơi vai trái thài một đám mây phiêu dật.

Khi bạch sam thị vệ kia quát nhẹ. một cỗ uy áp kinh thế hãi tục từ trong bóng mây dưới chân phát ra, khiến hơn chục tên liệt sát giả thực lực không tầm thường cảm như hén.

Dương Phàm liếc mắt một cái phát hiện chỉ là một Nguyên Atih đại tu sĩ. khẽ buông lỏng một hơi.

Nhưng uy áp Thiên Vân Vệ này phát ra so với Nguyên Anh đại tu sĩ bình thường còn mạnh hơn vài phần.

- Vân Vệ đại nhân. Chúng ta ở đây đuổi giết tội phạm truy nã treo thưởng, không biết xúc phạm loại cấm kỵ nào?

Trong liệt sát giả. thanh niên gầy tóc tím vẻ mặt tươi cười nói.

Hắn chính là tiểu tử. thực lực địa vị gần với Đại Sơn Ca trong đám người, am hiểu giao tiếp với người.

Tên Thiên Vân Vệ kia bay đến trước mắt mọi người, một mình đối mặt hơn mười tên liệt sát giả đồ tể máu tanh nhưng lại không chút sợ sệt.

Hắn đạm mạc đảo qua mọi người:

- Nơi đây chính là di tích tinh thần cổ bảo thượng cổ. là lịch sử cổ tích hiếm có trong Thiên Vân Châu. Các người tại đây chấp hành nhiệm vụ Thiên Vân Vệ ta không can thiệp, nếu uy hại lịch sử cổ tích này. ắt gặp Thiên Vân Vệ ta đuổi giết.

Chúng liệt sát giả nghe vậy thần sắc đều biến đổi. hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nhất là Đại Sơn Ca kia, trong mắt lộ ra vài tia hung tàn khát máu. cùng tiểu tử trao đổi một ánh mắt.

- Thì ra là thế. Chúng ta cũng không biết lai lịch nơi đây. nếu Thiên Vân Vệ đại nhân nói rõ, chúng ta tuyệt đối không tổn hại một viên gạch viên ngói nơi đây.

Tiểu tử vẻ mặt cung kính nói.

Thiên Sát Các tuy rằng cường đại, được xưng không người không thể giết. Nhưng nơi đây là địa bàn của Thiên Vân Châu, kiên quyết không thể làm trái người chấp pháp nơi này.

- Hừ hừ. tính các ngươi thức thời.

Thiên Vân Vệ này nghe vậy, gật gật đầu chuẩn bị rời đi.

Vút Vút Vút —

Đúng lúc này. Ở một phương hướng phía tầng mây chân trời lại xẹt qua mười mấy bóng mây. trong chớp mắt phi tới nơi đây.

Con người Đại Sơn Ca co rút lại. mắt lộ kinh hãi. Lần này một hơi không ngờ đến đây mười mấy Thiên Vân Vệ.

Theo hẳn biết, có thể trở thành Thiên Vân Vệ tu vi ít nhất là Nguyên Anh hậu kỳ trở lên, thực lực đều là người nổi bật trong Nguyên Anh Kỳ.

-Ồ?

Trong mười mấy Thiên Vân Vệ kia, cầm đầu là một thiếu niên tuấn tú thần sắc bình thản, ánh. mắt đảo qua phá dưới, khẽ kêu một tiếng ngạc nhiên.

- Hạ xuống.

Hắn vung tay lên. mười mấy đạo bóng mây nhoáng lên một cái bao vây đám liệt sát giả.

Đám người Đại Sơn Ca. tiểu tử trong lòng phát lạnh, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Thiên Vân Vệ thực lực siêu quần, Pháp bảo trang bị đều là hạng nhất, mỗi một người đều có thể một mình đấu mấy người cùng cấp.

Hiện tại một lần lại tới những mười mấy người.

Thiếu niên tuấn tú cầm đầu kia. một thân áo dài xanh trắng, quần áo càng thêm đẹp dễ quý giá. tu vi lại càng khiến bọn họ nhìn không ra.

Xem địa vị. người này ít nhất là cấp bậc đội trưởng Thiên Vân Vệ.

- Sao lại thế này?

Ánh mắt thiếu niên tuấn tú lạnh nhạt đảo qua, một cỗ thần thức mạnh mẽ đập vào linh hồn đảo qua.

`m

Chúng liệt sát giả chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tâm thần chấn động kịch liệt, thân hình ở giữa không trung lắc lư một hồi, đứng không yên.

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam ở tòa thành phía dưới cũng chấn động.

Chỉ có Đại Sơn Ca miễn cưỡng ổn định, lần đầu tiên trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

- Ra mắt Vân thiếu gia.

Tên Thiên Vân Vệ tới trước vội vàng thi lễ với thiếu niên tuấn tú.

Vân thiếu gia?

Mấy tên liệt sát đám Đại Sơn Ca nghe vậy. thần sắc càng thêm kính sợ.

Tiểu tử mặt cười nịnh nói:

- Thưa là Vân thiếu gia. Chúng ta là Thiên Sát Các...

- Nơi này là tình huống gì?

Vân thiếu gia kia căn bản không nhìn bọn họ một cái. hờ hững hạ Thiên Vân Vệ.

- Vân thiếu gia. là như này. Bọn họ tại đây chấp hành nhiệm vụ, truy sát tội phạm truy nã treo giải thưởng, nhưng nơi đây là đi tích tinh thần cổ bảo...

Thiên Vân Vệ báo lên chi tiết.

- Liệt sát giả của Thiên Sát Các?

Khóe miệng Vân thiếu gia nhếch lên. trào phúng cười:

- Nghe nói Thiên Sát Các các người mấy chục năm gần đây xuất hiện một vị vương bài sát thủ. dám nhận treo giải thưởng ám sát Vương hầu. suýt nữa khiến hắn thực hiện được?

- Vân thiếu gia nói đùa. Người đó là sát thủ hạch tâm trong Thiên Sát Các. trừ bỏ nhiệm vụ ám sát Vương hầu thất bại ra, xác suất thành công nhiệm vụ đạt 100%. danh hiệu Vô Song.

Lúc tiểu tử nói đến chuyện này. trong mắt dường như lộ ra vài tia hướng tới cùng sùng bái.

Dương Phàm ẩn nấp phía dưới, tâm thần bỗng nhiên chấn động: “Danh hiệu Vô Song?”

Cách biệt nhiều năm như vậy. hắn không biết Vô Song đạt tới loại cảnh. giới nào. Nhưng lúc trước chém giết Tam u lão ma rồi sống lại. đã có một loại cảm giác xem không thấu.

Vân thiếu gia lạnh lùng cười, thần thức đảo qua toàn trường, lạnh nhạt nói:

- Người không ở nơi này. đi nơi khác điều tra. tìm khắp phạm vi trăm vạn dặm.

Tiếng nói dứt. mười mấy tên Thiên Vân Vệ tản ra bốn phía, đi về các nơi điều tra.

Vân thiếu gia kia trước khi đi ánh mắt vô tình cố ý liếc về khu vực ba người Dương Phàm một cái. Một động tác rất nhỏ này của hắn chỉ có một số rất ít người nhìn ra.

Tâm thần Dương Phàm bỗng nhiên chấn động: “Vân thiếu gia này nhưng lại thấy được sơ hở bên này. hoặc là hoàn toàn nhìn thấu?”

Hắn có thể khẳng định Vân thiếu gia này khẳng định là cường giả Hóa Thần Kỳ trở lên. nếu không cũng không thể lãnh đạo một đội Thiên Vân Vệ.

- Mạnh mẽ gián đoạn tại đây. không bằng mọi người tách ra, đi tìm chung quanh.

Tiểu tử đề nghị.

Vút Vút Vút-

Chúng liệt sát giả cũng phân tán ra, không dám ở lại nơi đây.

Chỉ chốc lát tòa cổ堡 tàn phá này lại khôi phục một mảnh bình tĩnh, không thấy một bóng người.

Nhưng là ở một khu vực lại chân thật tồn tại ba người.

Dương Phàm thì thào lẩm bẩm:

- Những Thiên Vân Vệ kia dường như đang tìm người nào?

- Ảo thuật của đạo hữu thật sự là khó tin. Ngay cả Thiên Vân Vệ đều bị ngài lừa dối.

Nữ tu váy lam ngạo nhiên thán phục vô cùng nói.

Dương Phàm bình thản vô cùng nói:

- Đây là bởi vì Thiên Vân Vệ cũng không can thiệp tranh đấu giữa các người cùng Thiên Sát Các. Dương mỗ còn muốn hỏi, trên người các người rốt cục có gì hấp dẫn mà lại khiến nhiều liệt sát giả như vậy đuổi giết không từ bỏ?

- Đây...

Thần sắc đại hán mặt đen biến đổi. nói không nên lời.

Dương Phàm vừa chuẩn bị nói chuyện đột nhiên lại cảm ứng được cái gì. chau mày. khép hờ hai mắt.

Vút Vút

Đúng lúc này. hai đạo độn quang bắn nhanh tới. chính là Đại Sơn Ca cùng tiểu tử lúc trước.

Hai người một đường bay thẳng về phía khu vực ba người Dương Phàm, phẳng phất như có thể nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ.

Chó săn màu đen bên cạnh Đại Sơn Ca. cái mũi không ngừng nhấp nhô. cái đuôi vẫy vẫy.

Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm. Hai người này rõ ràng không thể nhìn ra thần thông Huyền Thiên Hóa Hư của mình nhưng có thể xác định khu vực này.

Nguyên lai ánh mắt thoáng nhìn vô tình cố ý của Vân thiếu gia kia trước khi đi cũng đã nhắc nhở đám liệt sát giả này. nhưng chỉ có Đại Sơn Ca cùng tiểu tử chú ý tới.

- Khẳng định chính là nơi này.

Trong mắt Đại Sơn Ca lộ ra hàn quang lãnh liệt, đột nhiên vùng tay lên. Một mảnh hàn tinh màu hồng lơ lửng “Phác lập lập” bao phủ khu vực ba người Dương Phàm.

Đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam hoảng sợ kêu lên. cũng may trọng lực kia đã biến mất. đồng loạt thi triển vòng phòng ngự bảo hộ. chột vật không chịu nổi dưới loạt công kích này.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, thần thông Huyền Thiên Hóa Hư không thể duy trì thêm, thân hình ba người bại lộ ra ngoài.

667. Chương 643 - 664 (9)

- Hắc hắc... Quả nhiên ở nơi này. Không nghĩ tới còn có người giúp, nói không chừng là dư nghiệt khác của Thái tử đẳng.

Tiểu tử vẻ mặt hưng phấn, thân hình “Bá... xoẹt” một tiếng, biến mất tại chỗ.

Chột năm thanh niên tóc tím giống nhau như đúc bao vây ba người Dương Phàm.

Áo ảnh phân thân?

Trong mắt Dương Phàm lóe ra tia sáng màu lục. ngạc nhiên phát hiện đây không phải Huyền Ảnh Phân Thân Thuật bình thường.

Bởi vì năm thanh niên tóc tím này đều có năng lực công kích, khác nhau ở chỗ bản tôn cùng phân thân khác nhau.

Đương nhiên, trong mắt Dương Phàm người thật người giả chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu.

Bản tôn là tu vi Nguyên Anh trung kỳ. về phần mấy phân thân kia chỉ có thực lực Kim Đan hậu kỳ. chủ yếu là kiểm chế địch nhân, rối loạn tầm mắt.

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng. Đại Tàn không hổ là Thánh địa tu tiên, văn minh tu tiên nơi này so với Bắc Tàn, Nội Hải không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Rất nhiều tuyệt học thất truyền tại Bắc Tàn. ở nơi này không ngờ có thể dễ dàng nhìn đến.

- Cùng diệt một lượt.

Trong mắt Đại Sơn Ca lộ vẻ khát máu, chó săn màu đen trước người gào lên một tiếng, biến lớn cao mấy trượng, toàn thân lượn lờ hắc viêm lạnh lẽo đáng sợ lập tức vồ tới Dương Phàm.

Chó săn hắc viêm này dĩ nhiên là một con yêu thú hóa hình, tuy nhiên sau khi bị thu phục hoặc nhận chủ bệch thường xưng là “Linh thú”.

Đại Sơn Ca thấy tu vi Dương Phàm thấp nhất, phái ra linh thú tới đối phó.

Mà hắn cùng tiểu tử thi phân biệt đánh tới đại hán mặt đen cùng nữ tu váy lam. Lần đầu giao phong, hai người lập tức lấy được ưu thế áp đảo. càng không nói đến người kia sau khi ra tay với Dương Phàm bị thần thông trọng lực gây thương tích.

Thấy chó săn hắc viêm đánh tới, trong mắt Dương Phàm lộ vẻ trào phúng, xòe bản tay, một con độc hạt bằng bản tay hóa thành một đạo quang sáng u lam cong “Xuy... lập” một tiếng, giao kích cùng một chỗ với chó săn hắc viêm.

Còn không quá hai nhịp thờ. chó săn hắc viêm kia kêu thảm một tiếng, thất khiếu đổ máu. lăn lộn tại chỗ thống khổ rít gào.

Cái gì?

Đại Sơn Ca đã dồn trắng hán mặt đen vào tình thế cực kỳ nguy hiểm đột nhiên thấy tình cảnh này không khỏi hoảng hốt.

Mà lúc này. chó săn hắc viêm kia sau khi giãy dụa vài cái liền khí tuyệt bỏ mình, thi thể một mảnh tím bầm, rõ ràng là trúng độc bỏ mình.

- Tiểu Hắc...

Đại Sơn Ca lộ vẻ bi thống, rồi chuyển sang đầy vẻ phẫn nộ cừ hận, sắc mặt lạnh băng.

Dương Phàm châm chọc cười, người không phạm ta ta không phạm người. Nếu chủ động đấtlh tới. hẳn tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình.

Thấy Dương Phàm giết chết chó săn âu yếm của mình. Đại Sơn Ca mất lý trí. đôi mắt âm độc khát máu nhìn chòng chọc vào Dương Phàm, cũng không quản trắng hán mặt đen. trực tiếp đánh tới.

Thần sắc Dương Phàm bình tĩnh như cũ. ý niệm khẽ động, trước người xuất hiện một trắng hán khôhê ngô múa may một đôi càn độc. hóa thành một vùng tản quang đỏ nhạt u lam, đấtlh vào một chỗ với Đại Sơn Ca.

`m âm âm...

Giao chiến vài hiệp. Đại Sơn Ca kinh hãi thất sắc:

- Phệ Hồn Độc Hạt Vương... Hóa Hìtlh đình.

Chi trong giây lát. trên khuôn mặt hắn đã có một tia tím bầm, đã có dấu hiệu trúng độc.

Lúc này hắn mới tỉnh ngộ lại. nam nhân trước mắt này đúng là giả heo ăn cợn. thực lực chân chính sâu không lường được. Trước đây là ảo thuật che lấp tâm mắt đám người mình, sau đó lại xuất kỳ bất ý giết chết linh thú mình.

Hành vi như thế quả thật là ác liệt cực kỳ.

Nhưng ở trong môi trường Tu Tiên giới Đại Tàn tàn khốc, cũng không tính hiếm thấy, nhưng lại khiến người căm thù đến tận xương tủy nhất.

Đại Sơn Ca rốt cục hiểu rõ thế cục hiện tại. Đối phương có thể có yêu thú cấp bậc Hóa Hình đình, mà lại còn là trân thú hiếm thấy thể gian, thực lực có khả năng đạt tới Hóa Thần Kỳ.

Nếu thật là như vậy. mình không có bất kỳ phần thắng nào.

Nghĩ đến đây. trên thân áo đa thú của hắn phóng ra một mảnh hư ảnh màu máu. mơ hồ có thể thấy một con huyết báo. khí tức toàn thân tăng vọt. nháy mắt đánh lui Phệ Hồn Độc Hạt Vương.

Dương Phàm hí hai mắt lại, tu sĩ của Đại Tàn thần thông thực lực quả nhiên không tầm thường. Người này không biết thì triển bí thuật gì. thực lực nháy mắt tăng lên tiếp cận trình độ Nội Hải chí cường giả.

Hắn đang chuẩn bị xem người này còn có thủ đoạn gì liền thấy Đại Sơn Ca gầm lên một tiếng, hư ảnh huyết báo trên thân nháy mắt biến lớn mấy chục trượng, mang theo khí tức khủng bố đã man lập tức từ phía dưới xẹt qua.

- A...

Nữ tu váy lam kia kêu thảm một tiếng, tinh quang tráo màu lam quanh thân cơ hồ không có tạo được hiệu quả phòng ngự bao nhiêu, một vết máu từ trong cơ thể lan tràn ra, toàn thân nhưđóa hoa màu đỏ nở rộ cuối cùng hóa thành một bãi máu loãng.

Mà trắng hán mặt đen bên cạnh nàng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. ngọc bội đồ lừa trong tay kêu to một tiếng, huyển hóa ra một hư ảnh chim lừa trông rất sống động bảo vệ hắn.

Phốc...Ầm

Thân thể đại hán mặt đen vẫn như trước bị đẩy lui mấy chục trượng, hư ảnh chim lửa biến mất. ngọc bội kia cũng có vẻ ảm đạm không ánh sáng, cổ bảo cấp trên phẩm này không ngờ tại hán tuyệt vọng thúc giục phát huy vượt bậc cứu chủ nhân một mạng, uy lực cơ hồ gần với bán linh bảo.

Phệ Hồn Độc Hại Vương chính diện chịu đựng đòn tấn công này. nhưng linh hồn trình độ của hán cường đại, tại hư ảnh huyết bảo đánh tới từ từ lùi sau mười mấy trượng, bị một chút thương nhẹ.

Dương Phàm đứng lặng tại chỗ. hư ảnh huyết bảo từ trên người hán xẹt qua. như đá chìm đáy biển, trong mắt lại lộ ra một tia kinh dị.

Vừa rồi một kích bí thuật kia suýt nữa đạt tới trình độ có thể thương tổn hán.

- Chạy...

Sau khi phát ra bí thuật kinh khiếp quỷ thần này. hư ảnh màu máu còn lại trên thân Đại Sơn Ca khiến hán mượn lực độn ra ngoài vài dặm, không đến bao lâu liền trốn mất không còn hình dạng.

Thanh niên tóc tím kia trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, cũng không chút do dự trực tiếp bỏ chạy.

Trong mắt Dương Phàm lộ hàn ý, trên người lóe ra ánh sáng màu đồng kỳ dị, quát lạnh một tiếng:

- Lưu lại một người!

`m

Trọng lực khủng bố tuyệt luân tập trung chuẩn xác vô cùng đánh lên trên thân thanh niên.

Thanh niên tóc tím kêu thảm một tiếng, thân thể rơi xuống mặt đất, lúc ở giữa không trung liền nổ tan xác mà chết.

Với trình độ thần thông trọng lực hiện tại của Dương Phàm, nếu toàn lực thi triển, tập trung thần thông trọng lực lên một mục tiêu đủ có thể miểu sát nhân vật dưới Nguyên Anh hậu kỳ.

Thấy tình hình như vậy. tráng hán mặt đen sợ tới mức hồn lìa khỏi xác. nữ tu váy lam đồng bọn hán càng thêm thê thảm, chỉ thấy một vũng máu loăng, thảm không nở nhìn.

Hán thương tâm muốn chết, hém nữa lại bị thương nặng, hồn vía lên mây vô lực té trên mặt đất, khản giọng gào:

- Vì sao... Chẳng lẽ chỉ bởi vì thân phận ta là một nô bộc?

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ cổ quái, đang suy nghĩ làm thế nào xử trí người này, thần sắc lại đột nhiên biến đổi. ánh mắt chuyển sang hướng Đại Sơn Ca bỏ chạy.

Đại Sơn Ca kia vừa mới chạy ra mấy chục dặm, hư không phía trước bỗng nhiên vang lên một thanh âm càng đậm đặc:

- Hừ. dám làm trái ý chỉ chấp phép của Thiên Vân Vệ. giết không tha!

Tiếng nói vừa dứt, từ trên tầng mây cao hạ xuống một thiếu niên bạch sam tuấn tú.

- Vân thiếu gia.

Trong mắt Đại Sơn Ca lộ vẻ sợ hãi. một cỗ uy áp cường đại không thể ngăn cản ép hán khó thở dốc.

Vô hình trung dường như có một bàn tay khổng lồ bóp chặt cổ họng hán.

ở trước mặt Hóa Thần Kỳ chân chính, ngay cả V niệm phản kháng trong đầu hán cũng không có.

-Vân thiếu gia.

Đại Sơn Ca đang chuẩn bị giải thích, trước đó hán có thể trước tiên phát hiện khu vực ba người Dương Phàm cũng bởi vì đối phương ám chỉ.

Nhưng mà Vân thiếu gia lạnh lùng cười, không cho hắn cơ hội giải thích, nâng cánh tay trắng nõn. nhẹ nhàng phát.

Hô...Ba

Một đạo ánh mây quét tới. thân thể Đại Sơn Ca tung bay như trang giấy, lập tức tan thành mảnh nhỏ. huyết nhiễm tầng mây.

Dương Phàm ở xa ngoài mấy chục dặm thấy tình hình như vậy. con ngươi co rút. hít sâu một ngụm khí lạnh. Đây là loại thần thông thù đoạn cỡ nào?

Đây là thực lực khủng bố của Hóa Thần Đại Tồn?

Thân phận Vân thiếu gia đặc thù, chính là con trai Vương hầu. thần thông công pháp thậm chí là thiên phú huyết mạch đều có thể so sánh với Thần thú cùng cấp.

ở Đại Tồn này. có rất nhiều huyết thống cao quý. tục xưng “Quý tộc”. Cũng giống như Thần thú thực lực siêu quần, nổi trội trong vưu thú.

Sau khi nhẹ nhàng hơi hợt đánh chết Đại Sơn Ca Nguyên Anh hậu kỳ tiếp cận Nội Hải chí cường giả. ánh mắt Vân thiếu gia bỗng nhiên nhìn hướng Dương Phàm.

Bá... Vút

Tinh quang màu đất trên người Dương Phàm rung động, tại một khắc trước đó liền dung nhập đại địa chỉ còn lại đại hán mặt đen hờn vía lên mây kia.

Thân hình Vân thiếu gia bỗng hóa thành một đạo bóng mây trong khoảnh khắc xuyên qua mấy chục dặm đi vào cổ bảo tàn phá, từ từ hạ xuống đất.

Mặt hán lộ vẻ cười lạnh, thần thức rót vào đại địa nhìn thấy Dương Phàm thổ động mà đi.

Nhưng là hán đường như cũng không vội đuổi theo Dương Phàm, ánh mắt rơi lên mặt đại hán mặt đen.

- A... Vân thiếu gia.

Ánh mắt đại hán mặt đen run lên. một cỗ uy áp tinh thần cường đại khiến cho hắn “Phịch” một tiếng, quỵ trên mặt đất.

ở trước mặt cường giả cao tầng Đại Tồn, hắn không hề có sức phản kháng, bất kỳ giảo dựa đều là thùng rỗng kêu to.

Vân thiếu gia thò tay. ánh mây lay động hút hắn tới trước người, bóp chặt cổ họng.

- Ha ha. Người cho là bổn thiếu gia không biết thân phận lai lịch của người?

Vân thiếu gia lạnh lùng nhìn chằm chằm.

- Người...

Thân thể đại hán mặt đen không ngừng giấy dựa, mặt trương đỏ bừng.

- Một nghìn năm qua, hoàng triều chém giết dư nghiệt của nguyên “Thái tử đảng” chưa bao giờ lơ lửng. Mà người, một con kiến hèn mọn. vốn không nên đứng trong số này, nhưng ai kêu người là người chặn ngựa của nguyên Hoàng Thái Tôn?

Vân thiếu gia cười trào phúng.

Dương Phàm đang chìm sâu vào lòng đất chạy trốn, cảm quan cũng nhìn thấy được tình hình trên mặt đất.

Người chặn ngựa?

Đại hán mặt đen này lại chỉ là một người chặn ngựa của nguyên Hoàng Thái Tôn.

Lúc Dương Phàm ở Chiêm Tinh Tháp, từ nơi Nguyệt tế sư biết được. Tồn Hoàng Tồn Tuấn đương nhiệm tại tiền triều cũng không phải là Thái tử. Nhưng thực lực thiên phú có thể nói là kitih tài tuyệt diệu, thủ

đoạn cực kỳ cường đại, chém giết Thái tử vốn kế thừa ngôi vị hoàng đế. ngồi lên ngôi đế trở thành T ần Hoàng chí cao vô thượng Đại T ần.

Tần Tuấn mặc dù chém giết Thái tử tiền triều, lại để cho Hoàng Thái Tôn chạy trốn, vẫn có một bộ phận thế lực tiền triều âm thầm bồi dưỡng.

Mà đại hán mặt đen này. tu vi Nguyên Anh trung kỳ cũng không tính đột xuất, vốn không nên bị cuốn vào tranh đấu thế lực. Nhưng tiếc rằng hắn là người chặn ngựa của nguyên Hoàng Thái Tôn?

Crắc-

Vân thiếu gia hơi phát lực. vắn đứt cổ đại hán mặt đen. ngay cả Nguyên Anh cũng tiêu tan trong chớp mắt.

- Ha ha. Giết chết người dư nghiệt của nguyên Thái tử đẳng chẳng những có thể lĩnh giải thưởng, lại càng có thể lĩnh công trước mặt phụ thân đại nhân.

Vân thiếu gia lộ ra V cười, chuyển sang nhìn hướng mặt đất. phát hiện người nọ phía trước đã chạy ra thật xa

Nhanh như vậy?

Hắn hơi lộ ra dị sắc. người đó tiến vào lòng đất. tốc độ nhanh đến khó tin.

Thuật Thổ Độn tinh diệu như thế. ờ Tu Tiên giới Đại Tần đều là rất hiếm thấy.

- Thoát được sao? Một con kiến Nguyên Anh hậu kỳ?

Vân thiếu gia lộ vẻ châm chọc nói.

Bá... Vút

Bóng mây trên thân hắn khẽ động, hóa thành một vệt vân sắc phong mang sắc bén xâm nhập vào lòng đất.

Vút-

Sau khi tiến vào lòng đất. vân sắc phong mang kia cũng nhanh đến khó tin, bề ngoài cũng lóe ra ánh sáng màu đất. không chút trở ngại đuổi theo.

Trừ bỏ không thể nắm trong tay đại địa, tốc độ Vân thiếu gia này không ngờ không kém Dương Phàm, hơn nữa bản thân hắn cũng tinh thông Thuật Thổ Độn.

Dù vậy. hắn cũng giật mình không nhỏ:

- Người này với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, tốc độ thô độn không ngờ không kém gì ta.

668. Chương 643 - 664 (10)

Bởi vì một cường giả Nguyên Anh hậu kỳ trong mắt hắn hoàn toàn là quyền sinh sát nắm trong tay.

Dương Phàm cũng toàn lực bỏ chạy, trong lòng khẽ chấn kinh, cảm nhận được một cỗ nguy cơ không nhỏ.

- ở trong phạm vi thế lực Thiên Vân Châu ta, còn muốn chạy khỏi bàn tay bổn thiếu gia?

Vân thiếu gia cười lạnh một tiếng, trong khi truy kích, lòng bàn tay đột nhiên lóe ra một vệt ngân sắc quang toa (bóng thoi màu bạc), cũng lập tức bao trùm hắn.

Xuy... vút

Lòng đất chấn động, chỉ thấy tốc độ đuổi tới của Vân thiếu gia tăng nhiều, hoa nữa bản thân tinh thông thổ độn, lập tức tiến gần Dương Phàm.

Dương Phàm kitih hãi. Nếu hắn không nhìn lầm. thứ Vân thiếu gia nắm trong tay không ngờ là một kiện Thông linh Pháp bảo phụ trợ. cho dù ở lòng đất cũng có thể sử dụng, tốc độ nhanh khó tin.

Hơn nữa tại Đại Tồn. trình tự lực lượng Hóa Thần Kỳ có thể phát huy đến mức tận cùng, không cần có bất kỳ cổ kỳ gì. tình huống hoàn toàn khác hẳn lúc trước Tồn Quang Đức đuổi giết Dương Phàm. Còn nữa, Tồn Quang Đức cũng không am hiểu thổ độn.

Mắt thấy Vân thiếu gia kia đang nhanh chóng tới gần. ánh mắt Dương Phàm kinh hãi. tiến vào Bán Thiên Nhân Mô Thức. Hồn Cẩn nắm trong tay lòng đất một khu vực.

`m ầm

Đột nhiên, tầng nham thạch chung quanh Vân thiếu gia ầm ầm sụp đổ đưa hắn bao phủ trong kẽ hở của đại địa.

Cái gì?

Trong mắt Vân thiếu gia lộ vẻ khiếp sợ. quanh thân quang toa mãnh, liệt đánh nát tầng nham thạch sụp đổ bốn phía, hòa tốc xuyên qua thoát khỏi hiểm cảnh.

Sau một phen luống cuống chân tay. Vân thiếu gia phát hiện Dương Phàm đã chạy ra ngoài trăm dặm. ở trong lòng đất lập tức sắp thoát khỏi phạm vi thần thức của hắn.

Trong mắt hắn lộ hàn quang, vừa chuẩn bị gia tốc đuổi theo, phía trước đột nhiên xuất hiện một con Thạch Quái hai đầu bốn tay cao đến bốn mươi trượng. Trọng lực không hiểu mạnh mẽ đánh tới, khiến tốc độ hắn giảm đi. trở mắt nhìn Dương Phàm chạy ra khỏi phạm vi thần thức.

- Đáng giận, muốn chết!

Vân thiếu gia cách không đánh ra một chương, một rặng mây tia đánh trúng Viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, trước ngực Viễn cổ Cự Thạch. Tinh lấy phòng ngự mà nổi tiếng xuất hiện một vết rách dài đến bốn năm trượng, rít gào một tiếng, lộ vẻ sợ hãi.

Vân thiếu gia đầy lửa giận âm trầm, nếu đuổi không kịp Dương Phàm, tíh toán hung hăng hành hạ Thạch Quái này đến chết.

Bá

Nhưng ngay sau đó, thân hình Viễn cổ Cự Thạch Tinh kia bỗng nhiên biến mất.

Cái gì?

Thần sắc Vân thiếu gia lại biến đổi, vẻ mặt âm trầm, hai tay nắm chặt gắt gao run lên. đồng thời trong mắt đầy vẻ khó tin:

- Không ngờ để một cường giả Nguyên Anh chạy trốn từ trong tay ta?

Đột nhiên, hắn khôi phục bình tĩnh, thì thào lầm bầm:

- Cũng thôi. Chỉ là một chuyện nhỏ. Gần đây Thiên Vân Châu mưa gió muốn tới. ta không thể được cái nhỏ mà lỡ chuyện lớn.

Mặc dù nói như vậy. trong lòng hắn vẫn có vài tia không cam lòng, cũng có ấn tượng với Dương Phàm.

Dương Phàm ở dưới lòng đất một hơi bỏ chạy mấy vạn dặm, sau đó bay đến giữa không trung, chuyên tìm nơi rừng hoang núi thẳm, người ở thua thốt lại bay ra trăm vạn dặm mới dừng lại.

Lúc này hắn hơi thở dốc. ánh mắt hạ xuống một vùng linh mạch phía trước, thần thức đảo qua, nơi đây lại không có người chiếm cứ.

Trầm ngâm một lát. hắn hạ xuống giữa một vùng non xanh nước biếc, mở ra một động phủ lâm thời, rồi dùng ảo thuật che giấu.

- Đại Tồn Vương Triều này thật sự đáng sợ. Hiện tại thân ở phạm vi Thiên Vân Châu, ta tạm thời tu luyện mấy chục năm, hiểu biết tình huống nơi đây rồi lại tính tiếp...

Khí tức Dương Phàm thu liễm từng chút, ngồi xếp bằng trong động phủ tối như mực. chậm rãi nhắm mắt lại.

Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Đại Tàn Vương Triều. Mới tới nơi đây liền gặp phải một Vân thiếu gia thực lực cường đại.

Nếu là chống lại hắn không hề có phần thắng. Càng làm cho Dương Phàm cố kỵ chính là nơi này là địa bàn của cha hắn Lục Vân Hầu.

Vì cầu đấu tranh sinh tồn nơi đây. hắn quyết đoán bại lui. tại đối phương khinh địch chạy trốn có kinh mà không hiểm.

Điều này làm cho Dương Phàm cảm thấy một chút uất ức. Nghĩ lại mình ở Bắc Tản tung hoành vô địch, tại Nội Hải được tôn là chí cường giả được vô số tu sĩ kính ngưỡng, là vinh quang cỡ nào?

Mà mới tới Đại Tàn, hắn lại lưu lạc làm tiểu nhân vật.

Nếu không có thực lực hóa hình trung kỳ. căn bản không tính là cao thủ chân chính.

Nhưng Dương Phàm không có bất kỳ một tia lùi bước, từ bỏ. Cho dù không vì Thiên Nhất Hồn Thù để sống lại phụ thân Dương Thiên, chỉ riêng cái tâm cường giả theo đuổi đitih của lực lượng khiến ý chí hắn kiên cường không thể lay chuyển.

- ở tại Bắc Tàn, Nội Hải ta cũng không phải từng là tiểu nhân vật như con kiến sao?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra tín niệm thật sâu.

Dưới đả kích của lần chạy trốn này. hắn vẫn chưa mất đi tin tưởng, trong lòng càng thêm vài tia hưng phấn cùng hướng tới.

Đại Tàn Vương Triều người thần thông đại năng vô số kể. cường giả như mây. Nếu có một ngày nào đó mình có thể tại hoàn cảnh này bước lên tới đỉnh, thực lực như vậy đặt ở thế giới này đều là đứng đầu.

Hơn nữa theo như lời đối thoại của Vân thiếu gia cùng Đại Sơn Ca lúc trước, hắn thậm chí nghe được tung tích của Vô Song tại Đại Tàn.

Chỉ là Đại Tàn Vương Triều thật khủng bố. Vương hầu cường đại bề ngễ ngav cả Vô Song đều không làm gì được, bởi vậy mà bị nhục.

- Nơi nào nhiều cường giả. ta liền tới nơi đó...

Dương Phàm lại nghĩ tới lời Vô Song trước khi chia tay. trong lòng nẩy sinh vài phần nhiệt huyết.

- Ta không thể bại bởi Vô Song. Có lẽ hiện tại còn có chút chênh lệch với hắn, nhưng chỉ cần ta có thể thành công thôi diễn ra cảnh giới tiếp theo, thực lực cũng có thể sinh ra bay vọt về chất.

Dương Phàm dưới một cỗ áp lực không thể hình dung, bắt đầu bế quan tu luyện.

Môi trường tu tiên của Đại Tàn rất tốt, động phù hắn mở ra lại ở một nơi linh mạch.

Lần bế quan này. Dương Phàm cũng không thôi diễn công pháp mà là lựa chọn tu luyện pháp lực, tranh thủ sớm ngày tăng tu vi tới Diễn Căn hậu kỳ đỉnh.

Năm tháng từ từ. nháy mắt đã hai mươi năm trôi qua.

Một ngày này. Dương Phàm mở mắt. vận chuyển pháp lực. Một vầng sáng màu đất lưu chuyển quanh thân, ôn nhu như nước chảy.

Có thể đem đại địa sâu dày vận chuyển thành nhu tính như nước, có thể thấy được Dương Phàm nắm trong tay lực lượng Diễn Căn Kỳ đạt tới loại cảnh giới nào.

Trên thực tế, với điều kiện tu tiên của Đại Tàn, Dương Phàm tu luyện tới Diễn Căn hậu kỳ đỉnh không cần đến mười năm.

Hắn sớm tại mười mẩu năm trước đã đạt tới Diễn Căn hậu kỳ đỉnh, nếu lại đi thêm một bước, nhất định cần phải thôi diễn cảnh giới tiếp theo đạt tới trình độ viên mãn.

Sau khi thành công bước tới hậu kỳ đỉnh. pháp lực lại tăng trưởng đến một giai đoạn cực hạn.

Lúc này Dương Phàm bắt đầu tiến thêm một bước lĩnh ngộ huyền ảo Diễn Căn Kỳ, nghiên cứu tầng sâu.

Quá trình này mặc dù không thể tăng trường pháp lực nhưng là khống chế lực lượng lại đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng.

Hôm nay sau hai mươi năm, thực lực Dương Phàm cũng tăng lên vài phần.

Giờ khắc này cho dù hắn không bước vào Bán Thiên Nhân cũng có thể địch nổi Hóa Thân Kỳ bình thường. Đương nhiên loại nhân vật hạn xa cùng cấp như Vân thiếu gia tự nhiên là ngoại lệ.

- Không biết tình huống của bọn Hàn Lưu Ly hiện tại là như thế nào.

Tâm thần Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Trong Linh Thú Viên, có thể nhìn thấy một cô bé duyên dáng yêu kiều hóa thành tượng băng màu lam.

Tượng băng cô bé này lúc hóa thành tượng băng kỳ thực là chim trong một trạng thái tu luyện lột xác kỳ lạ.

Dương Phàm biết. Hàn Lưu Ly đã ăn gốc thiên địa linh vật Huyền Băng Quả kia

- Xem ra chờ lần sau nàng tỉnh lại, có hy vọng đạt tới Hóa Thần Kỳ.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vài phần chờ mong.

Chỉ tiếc hắn đột phá cần phải thôi diễn, không phải theo khẩu quyết tu luyện. Trong tay tuy có Tấn Thần Đan nhưng không có cách nào vượt qua ngăn cách giữa cảnh giới lớn.

Lại xem xét tình hình Phệ Hồn Độc Hạt Vương, chính đang ngồi xếp bằng tu luyện, tu vi không hề tiến triển.

Dương Phàm hơi có chút thất vọng. Xem ra thiên phú tự thân của Độc Hạt Vương đạt tới một bình cảnh, nếu muốn tăng tiến thêm một bước cần thời gian vô cùng lâu dài.

Mà ngược lại những độc hạt khác phần lớn đều vượt qua trình tự bậc cao, tiến vào Hóa Hình Kỳ cũng có một số ít.

- Chủ nhân.

Phệ Hồn Độc Hạt Vương cảm nhận được sự tồn tại của Dương Phàm, vội vàng khom người nói.

Đối với Dương Phàm, hắn vô cùng cung kính trung thành.

Dương Phàm hiện thân trong Tiên Hồng Không Gian, hỏi:

- Người muốn tu luyện đến Hóa Hình Kỳ đỉnh viên mãn, đại khái cần bao nhiêu năm?

- Điều này khó thể tính trước, chậm chí mấy chục hoa trăm năm lâu thì mấy trăm năm hơn ngàn năm đều có khả năng.

Độc Hạt Vương kính sợ nói.

- Quá chậm. Ta lại cho người một ít linh đan.

Dương Phàm vung tay lên. bốn năm bình ngọc bay tới trước mặt Độc Hạt Vương.

Mỗi qua 20 năm, Dương Phàm đều có thể vỡ vết Thiên Lan Điện một lần, việc này cơ bản từ Thạch. Thiên Hàn phụ trách.

Tài sản tu tiên hắn nắm trong tay dù có thể khiến đại đa số thế lực tu tiên đỏ mắt. thậm chí là ảm đạm thất sắc.

Một thế lực tu tiên, nội tình, thực lực. tài nguyên tu tiên mặc dù khổng lồ nhưng muốn bồi dưỡng đệ tử ít nhất có vài chục, hơn trăm, còn có tinh anh và thiên tài môn phái bồi dưỡng trọng điểm.

Mà Dương Phàm thì lại khác, hắn nắm giữ tài nguyên khổng lồ. phải chiếu cố cũng chỉ có người một nhà cùng với linh thú.

ở nơi Bắc Tàn xaxô! Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi có thể đem một số tài nguyên tu tiên giao cho Đặng Thi Dao. do nàng quá định chương quản tăng thực lực trận doanh Tiên Thành.

Vô hình trung, Tiên Thành ở Bắc Tàn đã là một nhà độc đại, phía sau màn còn có Âm Huyết Vương Triều phụ trợ.

Một người đắc đạo gà chó thắng thiên đều không đủ để hình dung Dương Phàm. Hắn tự thân có đại khí vận. cũng thật mạnh dẫu đất người bên cạnh.

- Đa tạ chủ nhân ban thưởng.

Độc Hạng Vương vội vàng nhìn thoáng qua mấy bình ngọc trong tay. tìm đập gia tốc.

Đại đa số linh đan thánh dược đối với tăng cảnh giới không có tác dụng nhưng có thể rất nhanh gia tăng tốc độ cảnh giới hiện tại tới đỉnh.

ở Tiên Hồng Không Gian xử lý một số chuyện, tâm thần Dương Phàm trở về sự thật, thờ ra một hơi dài.

Tiếp theo, Dương Phàm phải tiếp tục thôi diễn Hoán Nha Kỳ tầng thứ sáu Tiên Hồng Quyết.

Bởi vì hắn đã tu luyện đến hậu kỳ đỉnh, nếu muốn bước vào đại viên mãn nhất định cần hoàn toàn thôi diễn Hoán Nha Kỳ.

Lúc trước khi đi Đại Tọa hắn đã hoàn thành thôi diễn được 7, 8 phần 10.

Chậm rãi nhắm mắt lại. Dương Phàm lại bắt đầu lẳng lặng thôi diễn, ý nghĩa thâm ảo trong đầu dần dần hóa thành tinh tế, cũng hình thành công pháp khẩu quyết ban đầu.

Quá trình chuyển hóa V nghĩa thâm ảo thành công pháp khẩu quyết hết sức phức tạp. lại càng phải cẩn thận, lượng thôi diễn tính toán cần đến lại càng khùng bố.

Hoàn hảo thần thức cảnh giới của Dương Phàm đã bước vào trình, tự Hóa Thần Kỳ trước một bước, điều này làm cho quá trình thôi diễn của hắn thoải mái một chút.

Nhưng là trong thôi diễn công pháp, khó khăn nhất chính là bình cảnh.

Đến một ngày, Dương Phàm khẽ cau mày. Bình cảnh gặp phải nơi Bắc Tàn vẫn như trước khó khăn vô cùng.

Hắn dứt khoát đứng dậy. đi đến trước động phủ, ngẩng đầu nhìn vòm trời vô tận cùng mặt trời chói mắt xa xa.

- Trong thiên địa này rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bao gồm thiên địa linh vật, trước khi sinh ra linh trí đều có thể hấp thu tinh hoa thiên địa này.

Dương Phàm lẳng lặng suy tư.

Phần lớn thực vật. bọn chúng đều có rễ cắm vào trong đất, hấp thu chất dinh dưỡng, nước.

Trải qua quan sát. Dương Phàm phát hiện rễ càng dài càng to. bản thể cũng càng cường đại.

Mà có một số thiên địa linh vật, rễ của chúng càng kỳ lạ. có thể thông qua đại địa hấp thu linh khí

- Đại địa chỉ là một bộ phận của thiên địa, nhưng do tính cực hạn của nó. Còn có rất nhiều thiên địa linh vật thông qua một số bộ vị thân thể cảm ứng được linh khí trong hư không, cũng hấp thu để sử dụng.

Trong đầu Dương Phàm lại nhớ ra ngày đó tại Nội Hải. tình hình cảm ngộ được khi Hồn Căn dung nhập vào chồi non của Tam. Diệp Thảo.

Khoảnh khắc đó. trong đầu hắn một mảnh bạch quang chói mắt. trong linh hồn một mảnh bị bóng đáng sợ.

- Chồi non của Tam Diệp Thảo như cũ không thể hấp thu lực lượng trong thiên địa, nhưng là nó lại có một loại lực cảm ứng cường đại khó lường.

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang.

- Cảm ứng... Cảm ứng cường đại.

Dương Phàm như linh ngộ được cái gì. lẩm bẩm:

- Cỗ cảm ứng lực này dung nhập trong hư không, thông hiểu bầu trời, thậm chí có thể ngộ ra một số phép tắc trong thiên địa. Điều này cùng cảnh giới Hóa Thần đích xác có điểm tương tự.

Suy tư đến đây. nhưng vẫn như cũ là một bộ phận mà Dương Phàm đã thôi diễn linh ngộ.

Đột nhiên, hần nhắm mắt lại. trong cơ thể Hồn Căn lực dần dần kéo dài.

Hần đem cảm quan kéo dài đến đỉnh đầu, Sinh Mệnh Lục Chủng làm lực lượng nguồn suối cung cấp động lực.

Rất nhanh, tất cả cảm quan của Dương Phàm đều tập trung đến huyết Bách Hội trên đỉnh đầu.

Giờ phút này. Hồn Căn cảm quan của hần đột nhiên run lên. dường như xông vào vũ trụ hư không rộng lớn. mất đi bản thân.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, vội vàng nắm giữ lại.

Đồng thời, hần lại vận chuyển phép quẻ V nghĩa thâm ảo đã thôi diễn ra trước đó.

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức nóng cháy linh hồn tràn tới. trong đầu một mảnh bạch mang chói mắt.

Dương Phàm có thể thích ứng loại tình huống này. trong mắt lộ ra ngạc nhiên vui mừng, rốt cục đột phát binh cảnh hiện tại.

Giờ khắc này, hần không cần phải giống lúc trước, cần đem Hồn Căn dung nhập vào chồi non của Tam Diệp Thảo, cũng có thể thoải mái làm được bước này.

Thông hiểu vòm trời, hần đã bước ra một bước, cảm ứng hư không.

Vào thời điểm hần nhắm mắt cảm ứng. một cỗ vầng hào quang ôn hồng như ráng chiều quanh quẩn quanh thân hần.

Giờ khắc này. hần không tiến vào Bán Thiên Nhân cũng không cần cơ duyên xảo hợp. dường như mở con mắt thứ ba, cảm ứng được bất kỳ biến hóa gì trong vòm trời này.

Trong đó, hần cảm ứng quang nhiệt là mãnh cảm nhất, tiếp theo là phong lôi. thêm nữa là những hiện tượng tự nhiên khác trong thiên địa.

Đây là bởi vì lúc trước Dương Phàm thôi diễn càng nhiều là dựa vào thực vật. cho nên có chút trọng điểm.

Đối với điều này, Dương Phàm cũng có phát hiện, trầm tư một lát cũng không phát hiện có sai lầm.

Bất kỳ sự vật gì đều sẽ có trọng điểm, ở trên con đường bước lên đến đỉnh. càng ngày sẽ càng nhỏ.

Còn nữa. đôi mắt hư không, bắt mắt nhất là vầng mặt trời chói chang kia.

Đến ban đêm. trong thiên địa trăng sao hòa ánh sáng, những thứ khác đều là một mảnh tối đen.

Dương Phàm cảm ngộ hư không, phát hiện lực lượng của trăng sao mặt trời đều là đồng nguyên nhất thể. đều là bản chất của lực lượng.

Trăng sao mặt trời đều là những thứ trọng yếu trong vòm trời, nếu không có chúng nó thiên địa pháp tắc sẽ biến đổi. vạn vật có thể sinh tồn hay không cũng là một vấn đề.

Thậm chí Dương Phàm hoài nghi, nếu không có những thứ này. sinh mệnh tự nhiên cũng sẽ mất ý nghĩa.

Đêm càng sâu, quanh thân Dương Phàm quanh quẩn một tầng ánh sao mờ nhạt, nờ rộ hào quang dịu dàng.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được cỗ lực lượng này đến từ vòm trời, hết sức ôn hòa. Nếu có thể đại lượng hấp thu sẽ có thể tẩy rửa và lớn mạnh thân thể cùng linh hồn rất nhiều.

Khi thôi diễn đạt tới bước này. Dương Phàm đã hoàn thành 8.9 phần 10. bước nữa bước vào Hoán Nha Kỳ.

Dưới điều kiện linh khí tuyệt hảo của Đại Tồn, Dương Phàm không đến mười năm liền tu luyện đến Diễn Căn hậu kỳ đỉnh, chỉ đợi thôi diễn cảnh giới tiếp theo hoàn thành là có thể trực tiếp thành tựu Diễn Căn đại viên mãn.

Đến lúc đó bước vào Hoán Nha Kỳ. về cảnh giới sẽ không còn chướng ngại.

Dương Phàm cũng có lúc suy nghĩ sâu xa, cùng ở trên một đại lực. vì sao điều kiện linh khí của Đại Tồn chênh lệch với Bắc Tồn. Nội Hải lớn như vậy.

Mật độ linh khí của Nội Hải là gấp đôi Bắc Tồn, mà Đại Tồn lại gấp năm lần Bắc Tồn.

Trong lòng hần đường như có một loại trực giác, nguyên nhân khiến chênh lệch như thế hẳn là có liên quan đến Chí Bảo Long Khí thậm chí là lồng giam trói buộc trong thiên địa.

Ngẩng đầu nhìn vòm trời, thiên địa Đại Tồn phẳng phất như càng rộng lớn hơn Bắc Tồn, Nội Hải. Chẳng lẽ đây chỉ là một loại ảo giác?

Nhưng Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, cảm quan thấu hiểu thiên địa, cảm giác của hần thường thường hữu hiệu hơn bất kỳ lý luận phân tích gì.

Tại mảnh thiên địa rộng lớn này. Dương Phàm cũng đột phá một bình cảnh thôi diễn Hoán Nha Kỳ.

Lúc này thôi diễn Hoán Nha Kỳ đã hoàn thành 8. 9 phần 10. chỉ còn lại một ngăn cách cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất.

- Hiện tại ta đã sinh ra cảm ứng lực thông hiểu vòm trời dung tị hấp vào hư không. Nhưng còn thiếu một điều kiện cuối cùng, làm thế nào hấp thu lực lượng bầu trời khổng lồ vô tận này và chuyển hóa thành lực lượng của chính mình.

Dương Phàm lại ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt càng nhiều là nhìn chăm chú vắng mặt trời chói mắt muôn đời kia.

- Lúc tại Diễn Căn Kỳ, lấy Sinh Mệnh Lục Chung là nguồn suối lực lượng, hình thành một loại Hồn Căn tương tự Nguyên Anh, từ đó về sau nắm trong tay đại địa, thực lực tăng vọt.

- Như vậy ở Hoán Nha Kỳ. ta có nên đột phá từ phương diện đó hay không, từ đó trong nháy mắt ngưng tụ lực bầu trời?

Dương Phàm suy tư đến đây, đầu tiên liên tưởng đến chính là Hóa Thần Kỵ.

Đặc điểm lớn nhất của Hóa Thần Kỳ chính là linh hồn lực hình thành Phân thần dung nhập hư không, thậm chí có thể Phân thần ngàn vạn, hiểu được thiên địa pháp tắc.

Đồng thời cảnh giới Hóa Thần cũng là giai đoạn linh hồn lực lượng chất biến gia tăng mãnh liệt, khoảng cách giữa từng cảnh giới nhỏ đều là không thể vượt qua.

Thậm chí. loại khoảng cách này tương đương với khác biệt Kim Đan Kỳ cùng Nguyên Anh Kỳ, chênh lệch bậc thấp và bậc cao.

Điều này lúc tại Nội Hải Dương Phàm đã biết được từ nơi Đông Phương được sư.

669. Chương 643 - 664 (11)

Lúc trước Vân thiếu gia mà Dương Phàm gặp được, theo phán đoán chính là tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ. nhưng thực lực vượt qua sơ kỳ cùng cấp không ít.

Giờ phút này. Dương Phàm đối mặt chính là một bình cảnh cuối cùng thôi diễn Hoán Nha Kỳ.

Cách một lớp giấy mà như cách một dãy núi. chính là cảm giác hiện tại của Dương Phàm.

Thật lâu sau. hần hít một hơi dài, thì thảo lẩm bẩm:

- Đột phá một bình cảnh đã là không tệ rồi, nếu muốn một lần là xong hiển nhiên không có khả năng.

Hần tạm thời buông việc thôi diễn, thích hợp thả lỏng điều tiết ngược lại càng có ích. Đây là kinh nghiệm thôi diễn lâu dài của hắn.

Lúc này Dương Phàm đột nhiên tính toán đi phụ cận một chút, hiểu biết tình hình Đại Tồn Vương Triều đặc biệt là Thiên Vân Châu.

Cũng không ẩn giấu tu vi. Dương Phàm hóa thành một dải sáng lục bạc xẹt qua phía chân trời.

Bởi vì hắn phát hiện, cấp bậc Nguyên Atih hậu kỳ đặt ở nơi Đại Tồn dường như chỉ tương đương Kim Đan trong Nội Hải. Tuy rằng thực lực cũng tính là không tồi đáng giá tôn kính, nhưng không có loại uy hiếp nhìn xuống chúng sinh.

Lúc phi hành trên trời cao, Dương Phàm chăm chú nhìn cảnh. tượng phá dưới.

Đại Tồn chính là vương triều thống trị Tu Tiên giới, so với quốc gia thế tục không phải cùng một khái niệm. ở trong này đồng dạng có rất nhiều quốc gia phạm nhân.

Dương Phàm phi hành mấy ngày, phát hiện hai ba quốc gia phạm nhân.

Những quốc gia phạm nhân này đều dưới sự quản lý của Thiên Vân Châu Lục Vân Hầu, vì hắn cung cấp nguồn tu tiên mới cuộn cuộn không ngừng.

Vì tiến thêm một bước hiểu biết trạng huống thống trị của Thiên Vân Châu, Dương Phàm chậm rãi tới gần một quốc gia phạm nhân phía dưới, ở cảm ứng được linh khí dao động liên tiếp ở gần đó. cấp bậc còn không thấp.

Triển khai thần thức, phát hiện ngoài trăm dặm có một phường thị tu tiên được ảo trận che lấp.

Dùng mắt thường nhìn lại, nơi đó là một vùng biển mây nằm. ở một nơi vách núi đứt đoạn.

Nhưng trên thực tế, trung tâm vực sâu biển mây lờ lờ này, trên một đỉnh núi trụi lủi rõ ràng có một sơn trại lục ý đạt dào.

Toàn bộ sơn trại phạm vi chừng mười dặm, bên trên trồng các loại dược liệu cùng linh hoa dị thảo.

Khó có thể tưởng tượng, đỉnh núi chi to bằng cánh tay trẻ em làm sao có thể chống đỡ được một sơn trại to như vậy?

Dương Phàm chăm chú nhìn sơn trại xanh biếc này. mắt lộ ra tia sáng kỳ dị. Hắn thân là Dược sư, rõ ràng ngửi đến thành phần các loại dược liệu.

Khi hắn tiếp cận sơn trại phường thị tu tiên này. có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ lưng đeo gùi thuốc.

Tu sĩ ra vào soa trại xanh biếc này phần lớn đều là Dược sư giống như Dương Phàm.

Trước đại môn sơn trại có khắc mấy chữ to màu đỏ phong cách cổ xưa: Dược Sơn Trại.

Trong lòng Dương Phàm hơi có chút hưng phấn, phi vào trong sơn trại.

Với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của hắn, tiến vào trong sơn trại thoáng làm người ta chú V nhìn vào nhưng cũng không tính quá kinh ngạc.

Tu sĩ vào ra này đa phần là hạng bậc cao, ngay cả lão quái Nguyên Anh cũng thi thoảng xuất hiện.

Trong lòng Dương Phàm cảm thán, không hổ là Thánh địa tu tiên Đại Tồn.

Kiến trúc trong sơn trại đa phần từ gỗ. trúc dựng mà thành. Có nhà trúc, lầu gỗ, tiệm thuốc, phòng đan...

Mới vừa tiến vào sơn trại, một mùi thảo dược đan hương nồng đậm ập tới khiến tâm thần Dương Phàm rung lên.

Hắn rõ ràng phát hiện, nơi này lấy được liệu đan dược giao dịch là chính, luyện đan và những bằng môn khác đều là phụ.

Ôm tâm lý hiếu kỳ. Dương Phàm tiến vào trong một nhà gỗ giản dị, bên trong bày không ít dược liệu cùng linh đan quý hiếm, rõ ràng là dùng để giao dịch.

So sánh với những tiệm thuốc khác, nhà gỗ giản dị này có vẻ nghèo nàn.

Chủ tiệm là một lão ông đầu bạc. khoanh chân một góc tu luyện, không nghe chuyện bên ngoài.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua người này, là một cường giả Nguyên Anh sơ kỳ.

Mà phụ trách giao dịch của tiệm thuốc là một nữ nhân mắt sáng răng trắng, mặc áo gai, nhan sắc bình thường. Chỉ là đôi mắt sáng trong vắt.

Dương Phàm vừa mới đánh giá nữ nhân áo gai mắt sáng này. cảm giác có chút đặc biệt, nhưng nàng này chỉ có tu vi Kim Đan Kỳ. không có nhìn kỹ.

- Vị tiền bối này. cần giao dịch dược liệu linh đan gì sao?

Nữ nhân áo gai mắt sáng cười nhợt nhạt, cúi thấp người cung kính nói.

- Dính xác cần một ít tài liệu luyện đan.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua những dược liệu này, lựa chọn mấy thứ. đều là thứ mình, không có. chuẩn bị giao dịch.

Lúc này. nữ nhân áo gai nhìn chăm chăm vào bóng lưng Dương Phàm, mắt lộ vẻ kinh dị. lại rất nhanh che giấu.

Lúc này Dương Phàm bỗng nhiên quay đầu lại. đối mắt với đôi mắt sáng kia, nàng này vội vàng trốn tránh, trong mắt có một tia ngưng ngù, nhưng biểu tình trên mặt không có biến hóa.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, nàng này chỉ sợ không đơn giản.

- Cô nương xưng hô thế nào?

Dương Phàm khoanh chân ngồi xuống, không chút để ý hỏi. Bản ý của hắn muốn hiểu biết thế cục Đại Tồn. đặc biệt là tình huống Thiên Vân Châu.

- Tiền bối có thể gọi ta là Tiểu Hân.

Nữ nhân áo gai có vẻ rất thoải mái. ánh mắt trong sáng như nước, bị Dương Phàm nhìn thẳng cũng không bối rối.

- Tiểu Hân?

Dương Phàm khẽ gật đầu, tùy ý hân huyền vài câu. mặt tĩnh bơ bắt đầu hỏi nàng tình huống Thiên Vân Châu.

- Tiền bối dường như không phải tu sĩ bản thổ Đại Tồn?

Nữ nhân áo gai đột nhiên lại cười nói.

- Ồ?

Dương Phàm chấn động tâm thần* nàng này làm sao mà thấy được.

Tiểu Hân áo gai mỉm cười nói:

- Tiền bối không cần kinh hoảng. Đại Tồn là Thánh địa tu tiên, hàng năm đều có cường giả khu vực khác không tiếc thiên sơn vạn thủy, lặn lội đường xa tiến vào đất này.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi giật mình. Bị hạn chế bởi điều kiện linh khí những khu vực khác như Bắc Tàn rất khó tấn chức Hóa Thần Kỳ. cho dù có thể đạt tới Hóa Thần Kỳ. nếu không thể thu liễm khí tức cũng sẽ bị Kinh Thiên hắc thủ bắt giết.

Dưới tình huống như vậy, một số cường giả đứng đầu khu vực ngoài Đại Tàn, khi tu vi tới gần trình tự Hóa Thần đều sẽ chạy tới Đại Tàn.

Cho nên đối với loại tình huống như Dương Phàm, tu sĩ bản thổ Đại Tàn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Dương Phàm vẫn tò mò như cũ. đối phương vì sao có thể nhanh như vậy kết luận mình đến từ ngoài Đại Tàn.

Đối với vấn đề này. Tiểu Hân áo gai cười mà không nói.

Sau khi hiểu rõ tầng quan hệ này. từ đó về sau câu hỏi của Dương Phàm cũng rất dễ dàng.

Không bao lâu, Dương Phàm có hiểu biết về thế cục Đại Tàn.

Nơi này đúng như lời Nguyệt tế sư Chiêm Tinh Tháp đã nói, từ vương triều tu tiên một nhà độc đại. phần đông môn phái tu tiên khác chỉ có thể miễn cưỡng chống lại. hòa thuận ở chung.

Mà Đại Tàn Vương Triều từ Hoàng tộc hậu duệ Tiên Tàn làm chủ. từ các đời đầu tiên đã phong mười tám Vương hầu quân lý mười tám châu Đại Tàn, hiệu lệnh thiên hạ.

Tiểu Hân áo gai nói cho Dương Phàm, những Vương hầu này bề ngoài phục tùng hoàng tộc. kỳ thực không hề ít đều tự làm vương, lòng có ý khác.

Dương Phàm mơ hồ hiểu được, nội bộ Đại Tàn Vương Triều cũng phải trên dưới đồng lòng, lần trước nghe thấy dư nghiệt Thái tử đăng chính là một trong số nội loạn. Những vương hầu này cũng không trung thành.

- Ngoài ra, Đại Tàn Vương Triều còn có một kẻ thù cường đại bên ngoài, đó chính là Yêu Hoàng Cảnh theo lời đồn.

Tiểu Hân áo gai rất hứng thú giảng thuật cho Dương Phàm, ngay cả bên ngoài Đại Tàn Vương Triều đều có sơ lược.

về phần Thiên Vân Châu. Tiểu Hân rất rõ ràng, cười nói:

- Lục Vân Hầu hàng năm bề quan, có lẽ là đánh vào Thông Thiên tam giai. Tục truyền hắn có hai công từ. Đại công từ Lục Chiến có vài phần thực lực phụ thân, nhị công từ Lục Vân cũng là thiên tài khó gặp của Tu Tiên giới Đại Tàn. ở dưới tay Lục Vân Hầu. có uy danh nhất không ngoài Tứ Đại Vân tướng mỗi một vị đều thực lực siêu quần, danh chấn một phương.

Dương Phàm lắng lắng nghe, đối với tình huống vị trí hiện tại rốt cục có vài phần hiểu biết.

Nói chuyện một lát, trong tiệm thuốc nhà gỗ này cũng không bao nhiêu khách tới. coi như thanh tĩnh.

670. Chương 643 - 664 (12)

Thẳng đến khi Dương Phàm rời đi. lão ông đầu bạc một mực nhắm mắt tu luyện mới chậm rãi mở mắt. cười khổ nói:

- Vị Hân cô nương này. cô còn muốn ở lại chỗ ta bao nhiêu thốc gian?

Hắn là một cường giả Nguyên Anh sơ kỳ ở trước mặt một nữ tu Kim Đan lại có vẻ chưa xót bất đắc dĩ.

Tiểu Hân lại nhìn chăm chú bóng lưng Dương Phàm rời đi, có vài tia thất thần, thì thào lẩm bẩm:

- Thiên hạ to lớn. không nghĩ tới ta có thể gặp được...

Vút Vút Vút —

Đúng lúc này. phá chân trời xẹt qua một hai chục đạo bóng mây, uy áp cường đại tràn ngập toàn bộ Dược Sơn Trại.

- Là Thiên Vân Vệ.

Chúng tu sĩ trong Dược Sơn Trại kinh hô một tiếng.

Hai mươi mấy đạo bóng mây chợt lóe lướt qua, đều là Thiên Vân Vệ. sát khí đằng đằng vây quanh toàn bộ Dược Sơn Trại.

Một thiếu niên bạch sam tuần nhã cầm đầu. ánh mắt lãnh liệt, nhìn kỹ toàn bộ phường thị tu tiên phá dưới.

Dược Sơn Trại to như vậy, mấy trăm tu sĩ Chấp pháp, cường giả bậc cao không dưới ngàn người nhưng lại không ai dám hé răng.

Trong lúc nhất thời, trong toàn sơn trại một mảnh yên tĩnh.

- Dĩ nhiên là hẳn...

Dương Phàm chấn động, trong nháy mắt thay đổi khuôn mặt. đồng thời thi triển Khô Mộc Công đem tu vi thu liễm tới Trúc Cơ Kỳ.

Mà lúc này. thần thức cường đại đến từ Vân thiếu gia kia trong nháy mắt đảo khắp toàn bộ Dược Sơn Trại.

Khi cái nhìn đầu tiên Dương Phàm nhìn thấy Vân thiếu gia. trong lòng khê động, nghĩ rằng đối phương tới đuổi giết mình.

Nhưng tâm niệm nhanh chóng chuyển động, hẳn bề quan 20 năm. đối phương hẳn là đã quên việc lúc trước.

Dù sao Dương Phàm lúc này tại Đại Tẩn chỉ là một tiểu nhân vật không chút danh tiếng, ở trong mắt cường giả cao tầng cũng không được coi trọng, cùng Vân thiếu gia cũng không có lợi ích cừu hận.

Hoàn hảo hẳn phản ứng nhanh, trước khi thần thức Vân thiếu gia quét tới. thay đổi khuôn mặt hình dáng, thu liễm khí tức.

Với tu vi cảnh giới lúc này của Dương Phàm, lại thêm năng lực dung hợp tự nhiên của Tiên Hồng Quyết, ngay cả cường giả Hóa Thần Sơ Kỳ cũng khó có thể nhìn thấu.

Giờ phút này, toàn bộ Dược Sơn Trại một mảnh tĩnh mịch, chìm trong khí thế cường đại áp bách của cường giả Hóa Thần.

- Từ hiện tại bắt đầu, phong tỏa toàn bộ Dược Sơn Trại, không được ra vào. Vì phạm giết không tha.

Vân thiếu gia thần sắc đậm mạc. thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền khắp phạm vi trăm dặm.

Mấy ngàn tu sĩ trong Dược Sơn Trại đều cảm như hén. không dám làm trái.

Giờ khắc này. trên không Dược Sơn Trại dường như có một đám mây đen u ám áp lực. cực kỳ nặng nề.

- Đường gia Dược Sơn Trại ở đâu?

Vân thiếu gia quát lạnh một tiếng, thân hình từ từ hạ xuống, thần thức thời khắc theo dõi cả khu vực. nếu có bất kỳ dị động gì đều sẽ bị chúng Thiên Vân Vệ chặn giết.

- Lực... Lực công tử. Sơn trại này do mấy người chúng ta chưởng quán.

Từ trong chúng tu sĩ soa trại bốn lão già bay ra thi lễ với Lực Vân công tử.

Tu vi bốn lão già này đều đạt tới Nguyên Anh đỉnh, từ khí tức mà đánh giá. thực lực mỗi người đều tiếp cận Nội Hải chí cường giả.

Nếu bọn họ có được Truyền thừa linh bảo hoặc Thông linh Pháp bảo. thậm chí có tư cách tranh hơn thua với Nội Hải chí cường giả thực lực yếu kém.

Mà giờ phút này. bốn đường gia của Dược Sơn Trại ở trước mặt Lực Vân. lo lắng không yên, ngôn ngữ kích động, nói năng không rõ.

- Tất cả chấp pháp của Dược Sơn Trại nghe theo điều khiển, một nửa phong tỏa toàn bộ sơn trại, một nửa khác theo chúng ta điều tra người khả nghi nơi đây.

Vân thiếu gia ra lệnh một tiếng, tiếp quản quển khổng chế Dược Sơn Trại.

Bốn gã đương gia không có bất kỳ dị nghị, liên tục phụ họa.

- Chúng ta sẽ hết sức phối hợp Lục công tử.

Trong đó một lão già đầu bạc gật đầu nói.

Không bao lâu, toàn bộ chấp pháp của Dược Sơn Trại chia làm hai đội. trong đó một đội hơn trăm cường giả bậc cao hiệp trợ bộ phận Thiên Vân Vệ phong tỏa Dược Sơn Trại.

Một đội chấp pháp khác hợp đồng Thiên Vân Vệ và Lục Vân bắt đầu kiểm tra từng nơi trong sơn trại.

Trên thực tế. toàn bộ Dược Sơn Trại cũng không lớn, nhân thủ cũng đủ.

Nhưng Lục Vân điều tra thật cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

- Xin hỏi Lục thiếu gia. các vị muốn tìm người nào?

Trong đó một đương gia thấp lùn cung kính hỏi.

Lục Vân thần nhiên nói:

- Tìm một nữ tử. khoảng 20 tuổi, có thể đã dịch dung. Các người những năm gần đây có người nào từ bên ngoài đến. đặc biệt là nữ nhân trẻ tuổi, phải am hiểu dược lý. tính cách thiện lương... Những điều kiện như vậy, lần lượt sàng lọc điều tra.

Cảm quan của Dương Phàm hết sức cường đại. ở cách thật xa cũng nghe được rõ ràng.

Không biết vì sao. hần đột nhiên nhớ tới Tiểu Hân áo gai lúc trước đối thoại với mình.

Không bao lâu, trong sơn trại không ít nữ tử trẻ tuổi bị bắt tới. chừng hơn trăm người.

Ánh mắt Lục Vân lần lượt đảo qua, thần thức phán đoán chính xác cẩn thận, cuối cùng lắc đầu nói:

- Điều không phải. Nhưng không nên bỏ qua bất kỳ khả năng nào. Người đó tu vi cảnh giới không kém. lại càng am hiểu thuật ẩn nấp.

- Bầm đại nhân. Có một nữ nhân phù hợp điều kiện, không lâu trước đột nhiên mất tích...

Không bao lâu, một tu sĩ chấp pháp trẻ tuổi vẻ mặt cung kính, cúi thấp đầu, ánh mắt lại rất bình thản.

- Cái gì?

Ánh mắt Lục Vân thoáng ngưng, hỏi:

- Nàng ở nơi nào?

Tu sĩ chấp pháp trẻ tuổi kia vội vàng đưa Lục Vân tới một tiệm thuốc đo nhà gỗ giản dị cấu thành, chính là nơi lúc trước Dương Phàm tiến vào.

Khi Lục Vân đi vào tiệm thuốc này, phát hiện bên trong không một bóng người.

- Ai là chủ nhân tiệm thuốc này?

Sắc mặt Lục Vân phát lạnh.

Rất nhanh, lão già đầu bạc lúc trước ngồi xếp bằng tu luyện đi tới, nom nớp lo sợ nói:

- Chính là tiêu lão nhân.

- Nữ tử trong tiệm của người, đi nơi nào?

Lục Vân chất vấn.

- Đây...

Trên trán lão già đỏ mồ hôi lạnh, đáp:

- Vừa rồi chi nhoáng một cái. ta đã mất bóng dáng nàng.

Ánh mắt Lục Vân lóe ra không chừng:

- Nàng tên là gì? Nói rõ tình huống có liên quan đến nàng.

- Nàng kêu Tiểu Hân. bốn năm năm trước đến tiệm thuốc của tiểu lão làm thuê, tinh thông dược lý, hơn nữa có nghiên cứu về V thuật...

- Tiểu Hân?

Ánh mắt Lục Vân sáng lên. gật đầu nói:

- Chính là nàng. Khăng định chưa đi xa.

- Bên kia có người chạy.

Có người kinh hô một tiếng.

Bá Vút!

Chi thấy bóng một nữ tử xẹt qua không trung Dược Sơn Trại, tốc độ nhanh đến khó tin, chi có thể thấy một đạo tàn ảnh màu xanh biếc.

- Đuổi theo!

Lục Vân lộ ra sắc mặt vui mừng, dẫn dắt đám. Thiên Vân Vệ đuổi theo.

Với tu vi Hóa Thần Kỵ của Lục Vân, chi khoảnh khắc liền đuổi tới bóng xanh kia, cười dài một tiếng, lộ vẻ đắc ý:

- So tốc độ. Lục mỗ thắng dễ dàng một bậc.

Hắn cũng không hề động thủ. thậm chí rất thận trọng, mắt lộ một tia hưng phấn, thân hình nhoáng một cái. liền chặn bóng xanh kia lại.

-Lụcmỗđắc tội...

Trên mặt hắn lộ V cười, thò tay bắt lấy cánh tay ngọc của nàng kia.

Nhưng là ngay sau đó. thần sắc hắn động lại.

Ông-

Trước người hắn lục quang chớp động, bắt lấy chi là một nửa đoạn hình nhân gỗ xanh.

- Thế thân nhân ngẫu (tượng gỗ hình người).

671. Chương 643 - 664 (13)

Phanh... Âm

Hình nhân gỗ xanh kia ở trong tay hắn bùng nổ, sóng triều xanh biếc cường đại chôn vùi phạm vi trăm trượng, phòng ốc bốn phía hóa thành mảnh nhỏ. toàn bộ Dược Sơn Trại khê chấn động.

- Lục thiếu gia.

Đám Thiên Vân Vệ kinh hô. toàn tràng một mảnh hỗn loạn.

Dương Phàm lộ vẻ ngạc nhiên, đối với thuật “Thế thân nhân ngẫu” kia sinh ra hứng thú thật lớn. trong lòng lại nảy sinh ra nhiều ý tưởng.

- Chẳng qua là uy lực bùng nổ tiếp cận Hóa Thần Kỳ. há có thể thương tổn đến bản thiếu gia? Các người một đám bắt lực. đều đi tìm tòi cho ta.

Thân hình Lục Vân lông tóc không thương hiện thân trong sóng triều xanh biếc, kinh giãn rít gào.

Vút Vút Vút-

Chúng Thiên Vân Vệ vội vàng đi các nơi tìm kiếm.

về phần Tiểu Hân áo gai chân chính thoát thân khi nào? Mọi người cơ hồ không ai cảm thấy được, chỉ có Dương Phàm nhìn ra manh mối.

Lúc trước tên tu sĩ chấp pháp trẻ tuổi báo tin, lúc hỗn loạn xen lẫn trong đám người, biến mất không thấy.

Từ đầu tới cuối. Dương Phàm lấy góc độ những người đứng xem, nhìn toàn bộ quá trình ở trong mắt, hết sức bội phục cơ trí Tiểu Hân áo gai kia.

Dương Phàm đoán rằng. lúc đám người Lục Vân buông xuống Dục Sơn Trại, Tiểu Hân lẫn vào trong đám người, nhân cơ hội dịch dung thành chấp pháp. Điểm mấu chốt nhất trong đó là bắt chước ra khí tức chân thật, không cho các chấp pháp khác nhìn thấu. Chấp pháp ăn mặc giống nhau, trước khi hành động thống nhất cũng khó thể phân chia. Mà đến lúc đó, Dương Phàm cũng vừa phát hiện Lục Vân, đang thu liễm khí tức. chỉ là phỏng đoán.

Tiểu Hân sau khi dịch dung thành chấp pháp, không có thời gian lẫn lộn được lâu. lại càng không thể chạy trốn, nếu không nhất định bại lộ thân phận. Vì thế nàng liền cố ý tiến lên dẫn đường Lục Vân.

Lục Vân tự nhiên không nghĩ đến. tên chấp pháp tiến lên báo tin chính là người mình muốn tìm, không có nhìn kỹ.

Hành động này cũng là xảo diệu, mạo hiểm nhất hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Lục Vân cùng đám Thiên Vân Vệ.

Cuối cùng phối hợp thể thân nhân ngẫu, diệu hổ ly sơn, Tiểu Hân thông dong thoát thân.

Dương Phàm ở lại Dục Sơn Trại nửa tháng, một trận phong ba rốt cục dừng lại.

Đám người Lục Vân chung quy không tìm được Tiểu Hân, đành phải tiến thêm một bước mở rộng phạm vi tìm tòi.

Nhưng trong khu vực phạm vi trăm dặm Dục Sơn Trại, vẫn như trước bị phong tỏa, ngày đêm đo bốn gã Thiên Vân Vệ trông coi.

Dương Phàm hiện tại mặc dù không có nguy hiểm nhưng thân bị vây ở đây. không dám tự tiện chạy thoát.

Thấy vậy, hấn dứt khoát không rời nơi đây nữa, ngược lại đang suy tư về thủ đoạn thể thân nhân ngẫu của Tiểu Hân. Đây làm sao không phải là một loại thủ đoạn giữ mạng?

- về mặt bắt chước khí tức. ta không thua Tiểu Hân kia. thậm chí càng am hiểu hơn nàng. Mà thuật rối gỗ kia, bản thân là một loại tài liệu đặc thù, dung nhập khí tức của mình, trong thời gian ngắn lấy giả làm thật...

Dương Phàm ở lại một khách điểm trong Dục Sơn Trại.

Hấn tính toán ưu thế bản thân, “học trộm” loại thủ đoạn chạy trốn chết của Tiểu Hân.

- Loại Thể Thân Thuật này cần ngoại vật đặc thù, gia tăng khí tức, dùng thủ đoạn đặc thù luyện chế. Như vậy ta nên sử dụng tài liệu gì?

Dương Phàm chìm trong suy tư ngẩn ngui.

Học trộm cũng không đem giản như vậy, đặc biệt là Dương Phàm không tận mắt thấy đối phương chế tạo loại rối gỗ thể thân này. ngay cả lúc thi triển pháp thuật cũng không thấy.

Ngồi xếp bằng bất động. Dương Phàm nhắm mắt trầm tư, trong lòng hấn đã nảy ra một ý nghĩ.

Đột nhiên, ý niệm Dương Phàm khẽ động, phát ổng tay áo. hào quang vàng lục trong khi lay động ngưng tụ ra một thanh niên rất sống động.

Sinh linh bắt chước ra, chính là bản thân Dương Phàm.

Vút-

Thanh niên lóe ra hào quang vàng lục kia, khí tức biến đổi, đứng chung một chỗ với Dương Phàm, trừ bỏ linh khí dao động trên người không thể hoàn toàn thu liễm. cùng bản thân Dương Phàm gần như không có gì khác biệt.

Nhưng là một người là năng lượng thể, một người là tấm thân máu thịt, cường giả cùng cấp thần thức đảo qua là có thể nhìn ra.

Thấy vậy. Dương Phàm lấy ra nửa đoạn gỗ xanh trong suốt, đây cũng là một trong tài liệu quý báu luyện chế con rối.

Dựa theo ý nghĩ của mình, Dương Phàm lấy gỗ xanh làm hình thức ban đầu, rồi vận chuyển thù đoạn linh khí hóa hình bất chước sinh linh.

Sau mấy ngày nghiên cứu suy tính...

Bá!

Đoạn gỗ xanh kia trong một mảnh hào quang che giấu, hình thành một nam nhân giống Dương Phàm như đúc.

Nam nhân này nhìn qua bất kể là hình dáng bên ngoài hay là khí tức cùng bản thân Dương Phàm không có gì khác.

Trừ khi là nhân vật cảnh giới vượt xa Dương Phàm, nếu không rất khó phân biệt khác nhau.

Thuật này là thuật rối gỗ kết hợp với thù đoạn linh khí bất chước sinh linh.

Sau đó. ổng tay Dương Phàm vung lên. dải xanh chợt lóe. trước người lại xuất hiện thêm thể thân Dương Phàm thứ hai.

Ý niệm vừa động, hai thể thân lướt qua trước mặt Dương Phàm.

Ba ba...Ầm ầm ầm...

Cuối cùng hai thể thân triển khai chiến đấu trước mặt Dương Phàm, chiến đấu vài canh giờ, pháp lực không khô kiệt, bổ sung linh khí cuộn cuộn không ngừng.

- Ha ha... Thần thông kết hợp hai loại pháp thuật, chẳng những có tác dụng thể thân, còn có sức chiến đấu như con rối phân thân.

Dương Phàm lộ ra sắc mặt vui mừng.

Ở dưới loại hiểm cảnh bốn phía phong tỏa này. hấn sáng tạo ra thần thông hoàn toàn mới.

- Không bằng kêu nó là Mộc Linh Phân Thân Thuật, hoặc có thể tên là Mộc Linh Thể Thân Thuật...

Dương Phàm tươi cười đầy mặt. pháp thuật mới sáng tạo ra vừa có thể dùng chiến đấu, cũng có thể dùng thoát thân, cũng có thể dùng làm bia đỡ đòn.

Khác với thuật rối gỗ thể thân là Mộc Linh Thể Thân Thuật này. mỗi một thể thân đều có thực lực có thể so với Nguyên Anh hậu kỳ.

Bá bá

Dải màu lục chợp lên. trước người Dương Phàm lại xuất hiện hai thể thân.

Tổng cộng bốn thể thân cùng Dương Phàm đứng thành một hàng.

Cứ như vậy. trong phòng lại xuất hiện năm Dương Phàm giống nhau như đúc.

Năm Dương Phàm giống nhau như đúc đứng bên trong phòng, thần thái biểu tình đều giống nhau như đúc.

- Mộc Linh Thể Thân Thuật, so với thôi diễn cắtih giới Tiên Hồng đơn giản hơn rất nhiều.

Trong đó một Dương Phàm thì thảo lảm bảm.

Vô hình trung, ngộ tính cùng sức sáng tạo của hắn đều đạt tới một độ cao vượt xa ngày trước.

Bá

“Dương Phàm” vừa mới nói chuyện, trên người dải xanh rung động trở lại là một nửa đoạn gỗ xanh trong suốt như trước.

Chỉ dùng mấy ngày, Dương Phàm sáng tạo ra thuật rối gỗ thể thân vượt xa Tiểu Hân áo gai.

Sở dĩ dễ dàng như vậy là bởi vì bản thân Dương Phàm am hiểu ngục trang và ẩn giấu khí tức. nguyên lai tu luyện thù đoạn bắt chước sinh linh lại càng là cơ sở. Lại thêm trải qua nhiều năm tìm hiểu thời diễn, ngộ tính cùng sức sáng tạo của hắn đã vượt xa người thường.

Bábábá!

Rất nhanh, ba thể thân khác cũng biến mất. hóa thành gỗ xanh trong suốt.

- Đây là lấy rối gỗ làm mô hình, sáng tạo thể thân thuật, lấy ý nghĩa thâm ảo Tiên Hồng Quyết của ta không chế. có lực kéo dài cường đại. Nếu như đổi là thạch ngẫu (con rối đá) thì sao?

Dương Phàm lại chìm vào tĩnh tư.

Rất nhanh hắn lấy ra một khối tinh thạch màu vàng, trầm ngâm một lát, trên người tinh quang màu đất lóe lên.

Nửa ngày sau.

Dương Phàm phất ống tay áo. hào quang màu đất tỏa sáng, trước người xuất hiện một Thạch Quái cao hơn trượng, có chút tương tự Viễn cổ Cự Thạch Tinh nhưng không phải sinh linh chân chính.

- Thể thân như vậy. lực phòng ngự đã cao. thể thân cũng có thể có được thần thông thổ động.

Dương Phàm lộ ra ý cười.

Tương đối với Mộc Linh Thể Thân Thuật, như vậy đây là Thạch Linh Thể Thân Thuật.

Dương Phàm thậm chí nghĩ làm thể nào dung hợp hai loại thể thân thuật, sinh ra một loại thuật con rối có trí tuệ đơn giản, dựa theo mệnh lệnh chủ nhân làm việc, không cần phải lúc nào cũng không chế.

Nếu có thể đạt tới cảnh giới đó. ngày sau Dương Phàm có thể tùy ý chế tạo con rối thể thân, vừa kiêm chạy trốn chết, chiến đấu và bảo vệ.

Dưới loại trạng thái lý tưởng nhất, loại thể thân con rối này có thể tồn tại thời gian dài. tv như chủ nhân bề quan thời gian quá dài. trợ giúp trông coi động phủ.

- Muốn chế tạo loại con rối thể thân này hắn là không khó. chỉ cần nghiên cứu một chút về thuật con rối. Nhưng nếu muốn cho nó trí tuệ nhất định lại không phải là chuyện đơn giản.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra thần quang hưng phấn, trừ thời diễn Tiên Hồng, còn có một con đường như vậy có thể cho hắn đào sâu nghiên cứu.

Hô—

Hai ngày sau, Dương Phàm phun ra một hơi dài, tinh thần điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Nhìn tình hình trước mắt. phạm vi trăm dặm chung quanh Dược Sơn Trại là không có khả năng dễ dàng giải trừ phong tỏa.

Bốn gã Thiên Vân Vệ thời khắc giám sát ở phụ cận Dược Sơn Trại.

Những Thiên Vân Vệ này chẳng những tu vi đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ trở lên. Pháp bảo trang bị trên người cũng vượt xa cùng cấp. thực lực không thể coi thường.

- Ha ha. Một khi đã vậy. để cho chúng ta đến chơi đùa.

Dương Phàm khẽ cười, bỗng nhiên phát ổng tay áo. dải màu lục liên tục lóe lên.

BáBáBáBá

Bốn nữ nhân áo gai giống nhau như đúc. mắt sáng rực trắng, thần sắc y hệt xuất hiện bên cạnh người Dương Phàm.

Lần này bắt chước chính là Tiểu Hân áo gai lúc trước từng gặp.

Vút Vút Vút Vút !!!

Ánh lục lóe lên, bốn bóng hình xinh. đẹp màu xanh biếc bay ra bốn phía Dược Sơn Trại.

Bốn Mộc Linh Thể Thân vừa mới bay ra vài dặm lập tức bị Thiên Vân Vệ trông coi thấy được.

- Xuất hiện rồi.

Trong đó một tên Thiên Vân Vệ con người cơ rụt. hóa thành một bóng mây đuổi theo một Tiểu Hân trong đó.

Cùng lúc đó. ba Thiên Vân Vệ khác cũng đều phát hiện mục tiêu.

- Không tốt. không ngờ có bốn. ít nhất có ba là giả.

Tu vi bốn gã Thiên Vân Vệ này đều đạt tới Nguyên Anh đỉnh, thực lực tiệp cận Nội Hải chí cường giả. thần thức triển khai đủ bao phủ phạm vi hai trăm dặm, xem tình huống rõ

ràng.

`m ầm... Ba ba...

Nhưng chờ sau khi giao phong, bốn Thiên Vân Vệ kinh hãi vô cùng.

Bọn họ khiếp sợ phát hiện, bốn Tiểu Hân áo gai này đều có sức chiến đấu đáng sợ. không phân thiệt giả. rõ ràng không phải thuật thể thân rối gỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn Thiên Vân Vệ không ngờ chỉ chiếm một chút ưu thế. không làm gì được bốn thể thân này. Đây chính là còn do bọn họ có Pháp bảo.

Thừa cơ hội này. Dương Phàm lặng yên ẩn nấp, lặng lẽ rời khỏi Dược Sơn Trại.

672. Chương 643 - 664 (14)

Bình thường phi hành trong trạng thái ẩn nấp dễ dàng bị phát hiện, nhưng giờ phút này bốn gã Thiên Vân Vệ đều đang chiến đấu, không rảnh cần thận xem xét.

Hơn nữa. dưới sự khống chế của Dương Phàm, đám Mộc Linh Thể thân kia đều dẫn Thiên Vân Vệ đi nơi khác.

Bốn gã Thiên Vân Vệ này chỉ có thể đuổi theo đến cùng, bởi vì bốn Tiểu Hân áo gai này nhìn qua không giống rối gỗ thể thân, nếu trong đó thật sự có một bản tôn, chẳng phải là lỡ mất chuyện lớn?

- Ta cảm giác không đúng, chỉ sợ lại trúng kế rồi.

Một gã Thiên Vân Vệ trong đó lộ vẻ cảnh giác, lấy ra một ngọc phù màu trắng đang khi chiến đấu vận lực bóp nát.

Xuy... vút

Đột nhiên, trong ngọc phù màu trắng kia bắn ra một luồng vân quang chói mắt tận trời khiến cho tầng mây phạm vi mấy ngàn dặm rung chuyển, trong chớp mắt tiêu tan sinh ra cảnh tượng vạn dặm không mây.

Mà giữa Thiên Vân Vệ đối với vân quang này đều có cảm ứng đặc thù, ở trong mười vạn dặm đều có thể phán đoán được phương hướng xin trợ giúp.

Vân quang kia quanh quẩn nơi đây. không ngờ không biến mất.

“Không tốt”. Dương Phàm thầm nghĩ không ổn, hắn vẫn còn đánh, giá sai thực lực cùng phản ứng của Thiên Vân Vệ.

Nơi này là Đại Tồn, không phải Bắc Tồn. Nội Hải. Văn mitih tu chân nơi đây tuyệt đối là hơn xa nơi khác. Vút Vút Vút...

Đúng lúc này, càng nhiều Thiên Vân Vệ hướng về bên này. rất nhanh tiến hành vây chặn bốn Tiểu Hân áo gai.

Dương Phàm thầm nghĩ không ổn, vội vàng nhanh chóng rời khỏi một vách núi cheo leo nơi Dục Sơn Trại. Nơi này địa thế trống trải, rất dễ dàng bị phát hiện.

Nhưng mà hắn vừa mới bay ra mấy trăm dặm liền cảm giác một đạo thần thức cường đại đảo qua:

-Là người...

Thanh âm kia trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút quen tai.

Dương Phàm biến sắc. Hắn đang phi hành trong khi ẩn nấp. đích xác dễ dàng bị nhìn thấu hướng chỉ người tới là cao nhân Hóa Thần Kỳ.

Xuy... vút

Một đạo quang toa màu bạc như tia chớp đánh úp lại, tốc độ nhanh khó tin.

Dương Phàm lập tức đoán ra, người tới chính là Lục Vân không chế Thông linh Pháp bảo phi hành.

Hắn không đoán được đám. Thiên Vân Vệ còn co đầu rút cổ trong phạm vi này. hơn nữa tốc độ phản ứng lại nhanh như vậy.

- Ha ha ha Không nghĩ tới người chính là đồng lõa của nàng. Chi cần bắt giữ người, nhất định có thể tra hỏi ra tung tích của nàng.

Thiếu niên bạch sam tuấn tú trên quang toa màu bạc. trong mắt lộ ra kinh ngạc vui mừng, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Hắn tự nhiên cho rằng lần trước để Dương Phàm chạy trốn nguyên nhân chủ yếu là vì khinh địch quá lớn.

Mà lần này. hắn lập tức sử dụng Thông linh Pháp bảo phi hành, tốc độ nhanh hơn Dương Phàm không chỉ gấp hai.

Đây là chênh lệch thật lớn giữa tu vi cảnh giới, thậm chí là Pháp bảo.

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, làm sao gặp phải sát tinh này?

Nếu là liều mạng, hắn phải té ra Hoàng Long Quan mới có thể chống lại. Nhưng là có tấm gương Kim Giao Vương, dùng huyết để giáo huấn hắn. Chỉ Bảo Long Khí nhất định không thể dễ dàng sử dụng, hướng chỉ nơi đây là Đại Tồn.

- Xem người lần này chạy trốn đi đâu.

Trong chớp mắt Lục Vân đuổi tới.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong phút chốc tiến vào Bán Thiên Nhân, bỗng nhiên giậm chân, toàn bộ ngọn núi run rẩy một cái. âm âm vang lên.

Cùng lúc. tự nhiên lực mệnh mông cuồn cuộn thiên địa hình thành vô số luồng khí xoáy ở trên hư không khiến hắn trong nháy mắt nắm giữ uy lực kinh thiên.

Lục Vân hơi ngây ra, mặt lộ vẻ ngưng trọng. Nam nhân trước mắt này lại có được thực lực đáng sợ như vậy. hoàn toàn có thể chống lại cường giả Hóa Thần sơ kỳ.

Tự nhiên hắn cười lạnh một tiếng, tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ bình thường căn bản không phải đối thủ.

Người này nhìn qua mặc dù có cảnh giới cao có thể uy hiếp từ Hóa Thần Kv trở xuống, nhưng đối với cao nhân Hóa Thần Kỳ chân chính lại không có nhiều ưu thế.

`m... Rắc!

Dương Phàm đột nhiên giậm chân một cái. ngọn núi sụp đổ. bụi mù cuồn cuộn, trong lúc nhất thời khu vực núi non chung quanh lắng đọng địa chấn, một mảnh ánh sáng màu đất chói mắt phóng lên cao.

Tuy về mặt lực lượng trình tự không có siêu việt nhưng loại nắm trong tay lực lượng tự nhiên kinh thiên này lại có thể khiến cao nhân Hóa Thần Kỳ kinh hãi.

Xuy... vút

Dưới khí thế kinh thiên dấy núi sụp đổ. đại địa lay động, Dương Phàm hóa thành một bóng sáng màu đất bay vút đến giữa không trung, một chương vỡ về phía Vân thiếu gia.

Lục Vân không dám khinh địch, một cánh tay trắng nõn vung lên trong không trung, mấy đạo vân quang “Phốc... xuy” bắn nhanh ra. hóa thành vài sợi vân ti. giao kích cùng một chỗ với hào quang màu đất.

Một chương dù có thể đánh vỡ núi của Dương Phàm giao kích cùng vài sợi vân ti kia lại không chút nào ra sức. cũng không gây tổn thương cho vân ti chút nào.

- Không tốt...

Dương Phàm kinh hô một tiếng, vân ti kia đã theo cánh tay quán quanh trời hất.

- Ha ha ha. Cảnh giới cao lại thế nào. lực lượng trình tự như trước là Nguyên Anh hậu kỳ. Không biết tự lượng sức mình.

Lục Vân lạnh lùng cười, chỉ một ý niệm Dương Phàm đã bị vân ti trời gô.

Dương Phàm mặt như tro tàn, liều chết dựa lại không làm gì được vân ti kia. Thân thể ngược lại tê cứng.

Vút Vút Vút —

Đúng lúc này. Thiên Vân Vệ còn lại đều chạy tới. hiển nhiên là thể thân bên kia đều bị giải quyết xong.

- Đồng lõa của ngươi đi nơi nào? Tốt nhất là khai thật ra, bốn thiếu gia còn cân nhắc tha ngươi một mạng.

Lục Vân bắt đầu tra khảo Dương Phàm.

- Ngươi nói là cô nương tên Tiểu Hân kia?

Trên mặt Dương Phàm một mảnh bình thản.

Ánh mắt Lục Vân sáng lên:

- Đúng, chính là nàng.

- Không biết nàng này có thân phận gì. lại khiến Vân thiếu gia không tiếc mấy chục năm truy tìm.

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

- Nói nhảm ít thôi. Nàng có thân phận gì. ngươi có tư cách gì biết, thành thật trả lời vấn đề.

Trong mắt Lục Vân lộ ra hàn quang, một cỗ áp lực cường đại bức tới.

Nhưng Dương Phàm lại không chút sợ hãi, thái độ cứng rắn:

- Nếu Vân thiếu gia không nói rõ thân phận của nàng, Dương Phàm sẽ không nói...

- Đây là ngươi tìm chết.

Con ngươi Lục Vân co rụt lại. một tay bóp mạnh cổ họng Dương Phàm.

Nhưng vừa mới nắm lấy hần liền cảm thấy không đúng.

`m

“Dương Phàm” hấn nắm trong tay trong nháy mắt bùng nổ. ánh sáng màu đất cường đại hóa thành ngàn vạn sóng xung kích bao phủ phạm vi mười dặm này.

- A...

Bốn phía một số Thiên Vân Vệ không kịp phòng bị phát ra tiếng kêu thảm liên tục.

Hai ba gã Thiên Vân Vệ đứng quá gần không kịp tể ra Pháp bảo phòng ngự. trực tiếp tan xương nát thịt trong vụ nổ.

Thật lâu sau. đợt sóng màu đất biến mất. ở trung tâm một hố sâu. một thiếu niên máu thịt mơ hồ nằm đó. sinh tử không rõ.

- Thiếu gia.

Thiên Vân Vệ bốn phía sắc mặt trắng bệch, kinh hô một tiếng.

- Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn...

Một giọng nói lạnh băng đến tận xương tủy vang lên. thiếu niên máu thịt mơ hồ kia miễn cưỡng từ mặt đất bò dậy. nửa cánh tay biến mất. trên người lộ ra một kiện tàm giáp như vân ti. lưu chuyển từng đợt vân quang.

Tuy hắn có thần thông cùng mật bảo trong người, nhưng lúc ấy cách Dương Phàm quá gần, gần như là dán sát vào một chỗ, pháp thuật phòng ngự cùng mật bảo giữ mạng đều sử dụng chậm một nhịp.

- Thiếu gia...

Chúng Thiên Vân Vệ nhìn thấy Lục thiếu gia máu thịt mơ hồ. bộ mặt không rõ. cả đám sồn tóc gáy. lo lắng đề phòng.

- Họ Dương kia, cho dù đuổi giết toàn bộ Đại Tàn, bản thiếu gia cũng muốn băm thây người vạn đoạn.

Lục Vân ngửa mặt lên trời thét dài, mặt đầy vết máu. đứ tợn âm lãnh, trong mắt đầy lửa giận khiến lòng người lạnh ngắt.

Thanh âm hắn cũng quanh quẩn phạm vi mấy trăm dặm, khiến khu vực này một mảnh yên tĩnh.

- Họ Dương kia, dù là truy sát khắp cả Đại Tàn, bản thiếu gia cũng phải băm thây người vạn đoạn!

Cách đó bốn năm trăm dặm. Dương Phàm đang chui trong tầng đất bò chạy, nghe được tiếng nói lạnh, băng tràn ngập lửa giận oán hận, quanh, quân trong thiên địa vùng núi này.

”Ha ha, cho rằng thật sự là Dương mỗ sợ người sao?”

Ánh. mắt Dương Phàm hiện lên vẻ trào phúng, khoe miệng nhếch lên một tia mỉm cười.

Hiện giờ ở trên địa bàn Lục Vân Hầu, hắn tự nhiên sẽ không liều mạng với đối phương, lại thêm không có thực lực đứng đầu Đại Tàn. sẽ không thể tùy tiện sử dụng Chí Bảo Long Khí.

Lần này. hắn dùng Thạch Linh Thể Thân Thuật vừa mới sáng tạo. ra tay bất ngờ. trọng thương Lục Vân thực lực mạnh, mẽ, thậm chí suýt nữa đánh, chết, thật là xả được một hơi tức giận.

Đương nhiên, có thể trọng thương Lục Vân. quá nửa là bởi đối phương không rõ nguyên, nhân, gần như dán sát bên người, không ngã xuống trong vụ nổ, đã là vạn hạnh. rồi.

”Loại thuật thể thân này, vẫn còn có thể đào móc tiềm lực, có thể tăng cường mạnh mẽ năng lực sinh, tồn của ta ở Đại Tàn.”

Trong lòng Dương Phàm không khỏi sinh, ra mấy phần tự hào cùng cảm giác thành, tựu.

Nếu có thể vận dụng thuần thực cùng tăng loại thuật pháp này thêm một bước, dù là không có thực lực đỉnh cao, cũng có thể đi lại tự do nơi Đại Tàn.

Lại bò chạy dưới tầng đất một thời gian, Dương Phàm xoay người biến hóa thành một lão già tóc trắng, chọn một hướng Thiên Vân Châu bay đi.

Thiên Vân Châu phạm vi quá lớn, Dương Phàm tự nhiên muốn nhanh, chóng bay khỏi vùng này, nhưng như vậy càng dễ bại lộ hành tung.

Toàn bộ Thiên. Vân Châu đều là địa bàn Lục Vân Hầu. luôn nắm chắc ở trong tay.

Dưới tình, hướng Lục Vân Hầu bế quan quanh năm trùng kích ba bậc Thông Thiên, toàn Thiên Vân Châu do hai tiểu Hầu gia, cùng với Tứ Đại Vân Tướng tiếng tăm lẫy lừng cùng nhau nắm giữ.

Trong lòng Dương Phàm nhanh, chóng suy xét, nếu biết rõ tình, hình Đại Tể Vương Triều thậm chí là Thiên. Vân Châu, hẳn quyết định tìm một chỗ núi hoang rừng già. tiếp tục suy diễn công pháp, tranh, thù sớm ngày thăng cấp Hoán Nha Kv.

Hắn bay ra mấy trăm dặm. phía trước xuất hiện một mảnh rừng rậm vô biên, không chút do dự bay vào trong.

Càng là nơi bí mật, càng là con đường hắn phải đi.

Nhưng mà vừa bay vào trong rừng rậm. dựa vào một gốc cây to. ánh. mắt Dương Phàm chợt hiện dị sắc.

Oong xoạt-

Gốc cây bên cạnh chợt rang động, hóa thành, một cô gái áo gai, mắt ngọc mây ngài, dung mạo bình thường, nhưng không che giấu được khí chất tuyệt trần bất phàm.

- Đạo hữu làm sao học được thuật thể thân của ta?

Tiểu Hân áo gai dường như đã chờ ở đây lâu ngày, thoáng có phần chất vấn.

Dương Phàm âm thầm kinh. ngạc, cô gái này làm sao biết mình sẽ tới vùng rừng rậm này?

- Tiểu Hân cô nương nói vậy không đúng, Dương mỗ chưa từng thấy cô thi triển, thuật này. lúc nào lại học trộm thuật thể thân của cô?

Trong mắt Dương Phàm hiện ra một tia ý cười, cũng cảm thấy rất hiếu kỳ với lai lịch Tiểu Hân này.

Trong ánh mắt Tiểu Hân áo gai lộ ra ý cười:

- Vừa rồi đạo hữu rõ ràng đùa giỡn đám Thiên Vân Vệ xoay vòng vòng, thậm chí trọng thương Lục Vân thực lực không kém, rõ ràng là vận dụng Tượng Gỗ Thể Thân Thuật.

- Nhưng Tượng Gỗ Thể Thân Thuật của các hạ lại có được sức chiến đấu không kém. thật khiến người ta kinh. ngạc. Nếu không phải học trộm, thì là có sư thừa chỉ dạy?

Tiểu Hân áo gai khó mà che giấu được vẻ kinh ngạc trong mắt.

- Các hạ lai lịch không rõ. Dương mỗ cũng không dám tùy tiện nói ra sư thừa, tại hạ đi trước... sau này không hẹn gặp lại.

Dương Phàm trực tiếp lướt qua Tiểu Hân áo gai. bay vào sâu trong rừng rậm.

Hắn cũng không muốn có giao tiếp gì với Tiểu Hân áo gai lai lịch thần bí này.

- Đạo hữu chờ đã...

Tiểu Hân áo gai lộ ra ánh. mắt gấp gáp. thân hình nhoáng lên. biến mất không thấy.

Sau khoảng khắc, trên một gốc cây to trước mặt Dương Phàm, chợt thoáng hiện tia sáng xanh. Tiểu Hân áo gai hiện ra từ nơi đó. nhoáng cái xuất hiện trước mặt Dương Phàm, kéo lấy cánh, tay hắn.

- Mộc Độn Thuật?

Dương Phàm thất kinh.

Tiểu Hân áo gai nhoẻn miệng cười nói:

- Dương đạo hữu vừa đến Đại Tần, nhân sinh không quen, lẽ nào không muốn có thêm đồng bọn hợp tác, như vậy cũng có lợi cho mình. sinh. tồn.

Dương Phàm chợt động tâm, hần quả thật còn thiếu hiểu biết chiều sâu với Đại Tần.

- Đồng bọn hợp tác? Chỉ sợ thực lực của cô còn không đủ.

Dương Phàm cười nhạt, quanh, người đập dờn ánh sáng xanh. lục. hóa thành cọng cỏ xanh, trong suốt.

Tiểu Hân áo gai ngằn ra. nhìn nửa gốc cỏ óng ánh. trên. tay. kính, ngạc khó hiểu.

Đối phương sử dụng thuật thể thân vào lúc nào?

Tiểu Hân áo gai tâm thần chấn động, tiếp đó kính, hô một tiếng:

- Không hay.

Gần như cùng lúc, dưới chân nàng vươn lên một cánh tay, nắm lấy chân nàng.

- A....

Nàng hét lên một tiếng, bản năng bò trốn xé nát ống quần cùng giày thêu, lộ ra bàn chân ngọc cùng nửa đôi chân trắng như ngó sen. trắng mịn như một tác phẩm nghệ thuật làm từ tuyết.

- Đồ lưu manh!

Nàng xấu hổ khẽ mắng một tiếng, chân ngọc vừa đậm xuồng, một cổ lực lượng mạnh mẽ bắn ra. thoáng cái thoát khỏi bản tay Dương Phàm.

Lúc này Dương Phàm xuất hiện từ mặt đất, nhìn chăm chăm nửa phần chân ngọc trắng tuyết như ngó sen lộ ra ngoài của nàng.

- Tiểu nhân vô sỉ, không ngờ đạo hữu là lưu manh, vô lễ như thế.

Tiểu Hân vẻ mặt xấu hổ, đồng thời trong ánh. mắt nàng cũng chứa vài phần thất vọng. Vốn định kết đồng bọn với người này, cùng chung hoạn nạn. không ngờ tới đối phương là loại người này.

- Quả nhiên...

Dương Phàm gạt đầu. ánh. mắt dời khỏi chân ngọc của nàng, lại dừng trên, vẻ mặt. dường như có suy đoán.

Hai nơi này rõ ràng có màu da khác nhau, chỗ trước trắng mịn như tuyết, như một tác phẩm nghệ thuật; còn trên mặt Tiểu Hân. màu da chỉ thoáng trắng nõn. không khác gì cô gái bình, thường.

Ngược lại đôi mắt sáng kia. trong vắt như nước, còn chứa một loại khí chất khác thường.

-Người...

Về mặt Tiểu Hân hiện lên một tia kinh hoảng, có một loại ảo giác bị đối phương nhìn thấu.

- Thuật dịch dung rất cao minh, thế nhưng cô chỉ dịch dung cực hạn ở phần mặt cùng những nơi lộ ra bên ngoài...

Dương Phàm mỉm cười nói ánh. mắt quét về phía bàn chân ngọc cùng đôi chân thanh tú mê người, so sánh với dung mạo bình thường, quả thật quá không tương xứng.

- Các hạ rất cao minh, mắt sáng như đuốc, chỉ là dùng loại thủ đoạn đê tiện hạ lưu này chọc phá tiểu nữ. có thể không thỏa đáng?

673. Chương 643 - 664 (15)

Tiểu Hân khôi phục bình, từ từ thoáng cười nhạo nhìn về phía Dương Phàm, tay ngọc xẹt qua, ống quần rách nát lập tức phục hồi.

Trên, mặt Dương Phàm xẹt qua một tia kinh ngạc, chặc chặc cười:

- Cô biết bí thuật thật là không ít, hẳn là thực lực không kém, nhưng Dương mỗ lại không yên lòng làm đồng bọn hợp tác với cô.

Dứt lời, hắn quay đầu lần nữa, cáo từ rời đi.

Tiểu Hân hung hăng giậm chân, lẩm bẩm:

- Minh, không thể để hắn đi như vậy...

Nhìn thấy bóng dáng Dương Phàm đã sắp rời khỏi khu rừng cây này. Tiểu Hân có vẻ lo lắng, khẽ hô:

- Chí Bảo Long Khí!

Chí Bảo Long Khí!

Thân hình Dương Phàm đang bøv đi bỗng cứng ngắc, quay đầu lại nhìn Tiểu Hân, trong mắt lóe ra một tia hàn quang.

Hắn sẽ không cho range Tiểu Hân chỉ tùy ý hô lên bốn chữ này.

Thấy Dương Phàm dừng lại, Tiểu Hân thoáng thờ ra một hơi, nhưng ánh mắt Dương Phàm hùng hổ dọa người, lạnh nhạt nói:

- Nếu cô không nói ra một nguyên nhân, đừng trách Dương mỗ ra tay vô tình.

- Đạo hữu chớ nên hiểu lầm, các hạ vừa đến Đại Tần, không biết những bí mật nơi này. Cho dù các hạ dùng kỳ thuật phong bế Chí Bảo Long Khí, vẫn có thể bị một số đại năng phát hiện.

Tiểu Hân vội giải thích.

Trong lòng Dương Phàm càng chấn kinh, cô gái này lại có thể trực tiếp khẳng định mình có được Chí Bảo Long Khí?

Hắn đột nhiên nhớ tới tình hình khi mới gặp cô gái này. ánh mắt đối phương kinh ngạc quan sát mình. Khi đó Dương Phàm đã cảm giác không đúng, chỉ là không nói nên lời được.

- Có thể cảm ứng Chí Bảo Long Khí tồn tại. cơ bản chỉ có hai loại tình huống. Thứ nhất, cô cũng có được Chí Bảo Long Khí; thứ hai. cô là hoàng tộc Tiên Tần.

Ánh. mắt Dương Phàm sáng quắc, nhìn chăm chăm Tiểu Hân, bước tới một chút.

Thấy thị Tiểu Hân mặt như sương lạnh:

- Tiểu nữ mặc dù tu vi thấp kém, nhưng đi lại tự do bên ngoài mấy chục năm, tự nhận có tiến bộ, có thể tự bảo hộ mình trước các hạ.

Dứt lời, khí tức trên người nàng lập tức biến hóa, một cỗ uy áp kinh, thể đến từ hư không hung hăng đánh xuống, đối kháng ngang hàng với Dương Phàm.

- Hóa Thần Kỳ...

Sắc mặt Dương Phàm khê biến.

Tiểu Hân này cũng cực kỳ am hiểu ẩn giấu, trước đó vẫn phong ẩn tu vi. ngay cả Dương Phàm cũng không phát hiện, cho rằng đối phương tối đa là Nguyên. Anh. đình.

Nếu cô gái này có tu vi Hóa Thần Kỳ. Dương Phàm dù là nắm chắc chiến thắng, cũng không thể chém giết. Huống hồ lúc này hai người đang gặp Thiên Vân Vệ truy sát.

- Tiểu nữ cũng không có ác ý, tất cả đều là vì suy nghĩ cho các hạ. Ngoại trừ hai loại tình huống Dương đạo hữu nói còn có loại tình, huống thứ ba: tu tiên giới Đại Tần này có một số đại năng, cảnh giới cực cao, trong phạm vi nhất định, cũng có thể cảm ứng được lực số mệnh hư vô câu thông thiên địa trên người các hạ.

Tiểu Hân thoáng bất đắc dĩ nói.

Dương Phàm trầm ngâm một lát. cũng đồng ý cách nói của nàng. Có một số đại năng cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của lực số mệnh.

- Tiểu Hân cô nương hẳn không phải tình huống thứ ba. bằng không cũng sẽ không lọt vào truy sát. Như vậy xin hỏi. cô là loại tình huống thứ nhất, hay là tình huống thứ hai?

Dương Phàm chất vấn ngược lại.

Chí Bảo Long Khí. háiv là hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần.

- Đạo hữu cần gì phải truy tìm đến cùng như thế? tiểu nữ không có ác ý với các hạ. Lại nói các hạ cũng có bí mật, tiểu nữ cũng không truy hỏi.

Tiểu Hân khẽ nhún hàng mi thanh, tú. có chút gấp gáp.

Dương Phàm trầm tư một lúc lâu, quả thật cảm giác được đối phương không có ác ý. thậm chí là xuất phát từ một mảnh, ý tốt. Trọng yếu hơn. là hẳn tạm thời không có cách giải quyết loại tình, huống thứ ba.

- Nếu đạo hữu tin tưởng, tiểu nữ có thể dẫn các hạ tạm thời trốn tránh, nghĩ cách giải quyết ngọn nguồn nguy cơ trên, người các hạ.

Tiểu Hân uyển chuyển, đi tới trước người Dương Phàm, hai mắt trong suốt, thoáng có ý cười thiện, ý.

- Được. Dương mỗ có thể tạm thời tin tưởng cô.

Sắc mặt Dương Phàm thoáng dịu đi.

Vùvùvù

Đúng lúc này. trong hư không có mấy đám mây sáng xẹt qua, thần thức quét tới.

Tiểu Hân vừa chuẩn bị hành, động, lại bị Dương Phàm nắm tay. hai người đứng ở đó không nhúc nhích, cảnh, tượng xung quanh, có biến hóa kỳ lạ.

Ba gã đệ tử Thiên Vân Vệ bay ngang qua, ba đạo thần thức lục soát, không phát hiện dấu vết gì. liền bay đi xa xa.

- Huyền thuật của đạo hữu thật là cao minh.

Tiểu Hân thán phục nói. bị Dương Phàm nắm lấy tay. sắc mặt có chút mất tự nhiên.

- Tiểu Hân cô nương, hiện giờ cô và ta đều đang gặp truy sát, thân ở cùng một hoàn cảnh, thực lực tương đương, có thể tạm thời kết làm đồng minh. Đối với Đại Tần, cô càng hiểu biết hơn. có thể tạm thời tìm cho Dương mỗ một nơi yên tĩnh?

Dương Phàm đưa ra yêu cầu của mình.

- Nơi yên tĩnh?

Tiểu Hân chớp chớp đôi mắt sáng.

- Ta muốn bế quan, tìm một chỗ tương đối an toàn yên tĩnh.

Dương Phàm hít sâu một hơi, nói với nàng.

Khoảng cách đến Hoán Nha Kỳ chỉ còn một bình cảnh cuối cùng, một khi suy diễn đột phá, thực lực sẽ có bay vọt về chất.

Tiểu Hân kỳ quái liếc nhìn hắn. hơi suy nghĩ, lấy ra một cái ngọc giản bản đồ. kiểm tra một lát, gật đầu nói:

- Trong phạm vi trăm vạn dặm này. có một chỗ thích hợp.

- Ở?

Dương Phàm có vẻ mừng rỡ. sau đó lại hỏi có thể phục chế lại ngọc giản trong tay Tiểu Hân.

Tiểu Hân cũng không từ chối, đưa ngọc giản bản đồ Đại Tần trong tay cho Dương Phàm phục chế lại.

Dương Phàm phát hiện loại ngọc giản bản đồ này cực kỳ chi tiết. Thế giới Đại Tồn rộng lớn, đại lực vô biên, rất nhiều vị trí thật nhỏ cũng có đánh dấu. ngay cả một số nơi cấm kỵ nguy hiểm cũng có thuyá minh.

- Đa tạ Tiểu Hân cô nương.

Dương Phàm phục chế lại ngọc giản bản đồ, không khỏi hoài nghi lai lịch Tiểu Hân. Bản đồ chi tiết cơ mật như vậy, chỉ sợ không phải một người bình thường có được.

Dương Phàm kết làm đồng bọn hợp tác tạm thời với Tiểu Hân, cẩn thận từng chút, lặng im không tiếng động thoát khỏi tầm mắt Thiên Vân Vệ.

Hai người đều là cao thủ giỏi về ẩn nấp khí tức, chỉ cần vận số không quá kém, sẽ không bị phát hiện.

Mấy ngày sau. ở giữa một mảnh, tầng mây Thiên. Vân Châu không thể dùng lễ thường hình dung, bỗng dưng sừng sững một tòa cung điện trôi nổi giữa không trung, thật nổi bật giữa biển mây trắng nhạt trôi nổi ở bên ngoài.

Tầng mây ở đây không phải tự nhiên, hình, thành. mà là một tài liệu luyện, khí kỳ lạ. rèn luyện, sẽ trở thành Pháp Bảo phi hành cỡ lớn.

Trên. bản chất, nó rất tương tự với pháo đài trên, biển cỡ lớn ở Thiên, cấm Nội Hải. Khác biệt là tòa pháo đài này trôi nổi giữa tầng mây, tăng thân sắc thái thần bí.

Lúc này. ở trong một tòa đại điện hình, trứng màu lam.

- Nhị đệ, đệ cũng thật là không nên thân, lại bị một tu sĩ Nguyên Anh đả thương thành như vậy, còn suýt nữa mất mạng. Nếu như truyền ra, còn đâu mặt mũi Lục gia ta nữa?

Người nói là một thanh niên tóc ngắn, thân mặc giáp da màu xanh, bên trên khắc các hoa văn phức tạp, rất là xa xưa.

Hắn dùng thần sắc tiếc sắt không thành thép. nhìn về phía Lục Vân ngồi ở bên cạnh.

So sánh với mấy ngày trước, vết thương trên, người Lục Vân đã hết. chỉ là sắc mặt còn có chút suy yếu.

Lục Vân ngồi đó im lặng, sắc mặt rất khó coi. không để ý tới lời đại ca Lục Chiến nói trong lòng cười lạnh.

Sinh, ra ở nhà hầu môn. hai huynh đệ đều có vây cánh, tranh giành lẫn nhau. Huống chi. hai người chỉ có quan hệ cùng cha khác mẹ.

Lúc này. đối mặt đại ca Lục Chiến giáo huấn, Lục Vân tự nhiên không phục.

- Được rồi Chiến nhi. con đừng trách mắng nó nữa. Một Nguyên Anh bậc cao. có thể xúc phạm tới tồn tại Hóa Thần Kỳ, không định, người kia cũng không đơn giản.

ở bên cạnh hai người, là một nam tử trung niên thân áo lông màu trắng, diện mạo ôn hòa tuấn lãng, lên tiếng nói.

- Vâng, Nhị thúc. Con cũng là vì tiếc sắt không rèn thành thép, không muốn làm mất mặt mũi Lục gia thôi.

Lục Chiến hết sức khách khí với trung niên áo lông bên cạnh, nhưng không quên, đả kích đệ đệ Lục Vân lần nữa.

Trang niên áo lông kia là Lục Tương nhị đệ của Lục Vân Hầu đương đại. liệt danh một trong Tứ Đại Vân Tướng, thực lực cao hơn Lục Vân không chỉ một cấp bậc.

- Vân nhi, con nói lại những chuyện đã trải qua lần nữa.

Lục Tương lạnh, nhạt nói.

Lục Vân không dám giấu diếm, nói rõ một lượt những chuyện trước sau.

- Nhị đệ. nhiệm vụ tìm kiếm công chúa Tồn Hân. là đệ cố sức tranh đoạt lấy trước khi phụ thân bế quan. Hiện giờ xem ra, đệ dường như có lòng mà sức không đủ.

Lục Chiến thoáng chằm chọc nói:

- Có cần đại ca giúp đệ một phen, không?

Lục Vân cũng không để ý tới đại ca, mà nói với Nhị thúc Lục Tương:

- Vân nhi hoài nghi công chúa Tẩn Hân sau khi lẩn trốn khỏi hoàng cung, tu vi đã đạt đến Hóa Thần Kỳ. Bằng không lấy năng lực của nàng, không thể nào dễ dàng tránh, thoát khỏi ta truy đuổi được.

- Lời này có lý. theo tin tức hoàng cung truyền ra, công chúa Tẩn Hân trước khi trốn đi tu vi đã đạt tới Nguyên. Anh đại viên mãn. Nhiều năm ở bên ngoài, không chừng đã có đột phá.

Lục Tương gật đầu nói.

- Cho nên. con cả gan mượn binh Nhị thúc, tăng thêm sức lực. tìm kiếm Tẩn Hân công chúa.

Lục Vân chấp tay xin ra lệnh..

- Việc này quả thật không thể xem thường. Nếu như công chúa Tẩn Hân chết ở Thiên. Vân Châu, hậu quả thật không chịu nổi. rất bất lợi với Lục gia chúng ta Nếu bạo quân Tẩn Tuấn tức giận, chắc chắn máu nhuộm trời xanh.

Lục Tương vẻ mặt ngưng trọng, gật đầu nói:

- Ta đáp ứng yêu cầu của con, mượn binh, đi tìm công chúa Tẩn Hân.

- Một khi tìm được công chúa Tẩn Hân, chúng ta liền tự động tiến lui. Tiến phải đưa công chúa trở lại hoàng cung, lấy được Tẩn hoàng vui vẻ. Lui cũng có thể áp chế công chúa, đầu nhập vào Trán Đông Hầu. chống lại Tẩn hoàng.

Lục Chiến mặt đầy ý cười, tiếp đó xin Nhị thúc Lục Tương ra lệnh..

- Cũng được, hai huynh. đệ các con cùng nhau hành động, cần phải tìm được công chúa. Kết quả xấu nhất, đừng để công chúa chết ở Thiên Vân Châu.

674. Chương 643 - 664 (16)

Nhưng bản thân hẳn lại lẩm bẩm:

- Gần đây Thiên. Vân Châu thật đúng là thời buổi rối loạn. Đầu tiên là đảng tạo phản Hoàng thái tôn hiện thân, tiếp đó là công chúa chạy tới chỗ này, thậm chí còn có chủ nhân Chí Bảo Long Khí bỗng dưng xuất hiện...

Phi hành nửa tháng, Dương Phàm cùng Tiểu Hân tiến vào một khu vực kỳ quái có cây um tùm, hoa cò trải rộng.

Lướt mắt nhìn xa, trong tầm mắt đều là cò cây hoa lá vô tận, càng đi vào sâu càng dày đặc, che lấp tầm nhìn.

Dương Phàm có thể mơ hồ thấy được đường nét một sơn cốc thật lớn.

Chỉ là dấu hiệu sinh mệnh nơi này quá tràn đầy, vượt xa bất cứ nơi nào Dương Phàm đã gặp-

Bay đến sau bên trong, khắp nơi là linh, hoa dị thảo, đồng thời cũng phù đầy nguy cơ.

Bỗng nhiên, Dương Phàm nhìn cảnh, tượng xung quanh. phát hiện mình, lại mê hoặc trong đó, mất đi cảm giác phương hướng, không khỏi kinh hãi.

Tiểu Hân nhoẽn, miệng cười:

- Nơi này chính là Bách Hoa Cốc. một trong mười đại kỳ cảnh. Đại Tẩn. Toàn bộ sơn cốc là một trận pháp thiên, nhiên hình thành, ở thời kỳ thượng cổ đã được đại năng cải tạo, càng thâm huyền, bí khó lường. Một khi tiến vào sơn cốc. sẽ bị lạc trong đó. Nếu đi vào sâu bên trong, ngay cả thần thức cũng không dễ sử dụng, mất đi cảm quan.

Lúc bay đến một chỗ. phía trước mơ hồ truyền tới tiếng ong ong ong.

Tiểu Hân vội vàng kéo Dương Phàm lại. lấy trong nhẫn trữ vật ra một lọ thuốc bột. rắc lên người Dương Phàm, cũng phủ lên người mình một chút.

Dương Phàm cũng không ngăn cản.

Vừa phi hành tới trước một lát, tiếng ong ong kia ngập trời ngập đất, trong tầm mắt là ngàn vạn con côn trùng bay, đủ mọi màu sắc. thành, quần kết đội. bay lượn loạn xa.

- Bay chậm một chút.

Tiểu Hân giữ chặt tay Dương Phàm.

Dương Phàm lại cảm nhận được một cỗ nguy cơ khó hiểu.

Ong ong ong

Trong chớp mắt. mấy vạn con côn trùng bay xuyên, qua lại giữa không trung, hóa thành, ảo ảnh ngũ sắc. uốn lượn trước hai người.

Những con trùng bay này. khí tức trường thành. ít nhất là yêu thú cấp bốn, đều là tồn tại bậc cao.

Càng khủng bố hơn là số lượng của chúng nó lên tới ngàn vạn, không sao đếm hết.

Nếu bị số lượng côn trùng khủng bố này bao vây. không phải Hóa Thần Kỳ. sẽ khó mà trốn thoát. Tồn tại dưới Hóa Thần Kỳ, có thể nháy mắt bị gặm thành, cắn bã

Có thể là tác dụng của thuốc bột Tiểu Hân dùng trước đó. những con trùng bay kia đến gần. người được khí tức đồng loại, đều rời đi.

Dương Phàm thoáng thở ra một hơi. hai người tiếp tục bay vào sâu trong sơn cốc.

Sau đó, liên tục gặp được một số côn trùng bay. cơ bản đều là thành quần kết đội, một đám ít nhất cũng có hơn vạn con côn trùng bay, làm cho người ta da đầu tê rần.

Phi hành, mấy ngày. khi hai người đến sâu trong Bách Hoa Cốc. lại phát hiện hình, bóng nhân loại, có thôn xóm, trấn nhỏ, thậm chí là tòa thành.

Vù vù vù....

Trên cao có khi thấy hành tung người tu tiên, đa số là dưới Nguyên Anh Kỳ. bậc cao Kim Đan Kỳ trở lên cũng chỉ có một bộ phận nhỏ.

Đương nhiên, những nhân loại này đều tụ tập phân tán ở các nơi khắp Bách. Hoa Cốc.

Theo bản đồ ngọc giản giới thiệu. Bách Hoa Cốc rộng ít nhất mấy chục vạn dặm. uy hiếp bình, thường nhất là côn trùng.

Tu sĩ nhân loại bao gồm cả thổ dân Bách Hoa Cốc, đều không dám tùy tiện rời nơi tụ tập quá xa, bằng không sẽ bị lạc trong cốc.

Trong quá trình phi hành, Dương Phàm thỉnh thoảng cũng thấy xương cốt nhân loại cũng đã thú cỡ lớn, hiển nhiên, là bị côn trùng bay gặm nhấm.

- Bách. Hoa Cốc là thiên, hạ của côn trùng.

Tiểu Hân mỉm cười nói.

Rốt cuộc vào một ngày, hai người tìm tới một trấn nhỏ cực kỳ bí mật.

Trên trấn nhỏ cũng có người tu tiên, tu vi từ Luyện Khí Kỳ đến Trúc Cơ Kỳ, đều là tu sĩ cấp thấp.

Hai người ẩn giấu tu vi, dựng một căn phòng, định, cư ở trấn.

Người tu tiên trong trấn coi hai người như đạo lữ song tu, cũng không hỏi nhiều.

- Nơi này đủ yên tĩnh. Dương đạo hữu có thể yên tâm tu luyện.

Tiểu Hân mỉm cười nói. trong ánh. mắt trong suốt, chứa tia sáng trí tuệ thiện lương.

Không biết vì sao. lúc đối mặt với Tiểu Hân. Dương Phàm đột nhiên, lại nhớ tới muội muội Dương Tuệ Tâm.

Thần vận hai người có mấy phần giống nhau, có hồn nhiên thiện lương của thiếu nữ. Chỗ khác biệt, chính là trên người Tiểu Hân còn có một loại khí tức trí tuệ cao quý mơ hồ. thuật dịch đung cũng khó ẩn giấu hoàn toàn. Còn Dương Tuệ Tâm có một loại linh, tính mà không mất trí tuệ.

”Hy vọng có thể tìm được Tuệ Tâm muội muội ở Đại Tản.”

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ. Khi đó hắn cũng không rõ lắm, Dương Tuệ Tâm đã bị cao nhân nào dẫn đi, chỉ là để lại thư nói đi Đại Tản.

Mà theo hắn đánh giá. lộ trình, xa xôi giữa Đại Tản cùng Bắc Tản. bằng tốc độ tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, ít nhất cũng phải phi hành, mấy chục năm.

- Làm phiên Tiểu Hân cô nương.

Dương Phàm được trực giác cho phép, rất yên lòng với Tiểu Hân.

Trên đường phi hành, trò chuyện, tu luyện công pháp hệ Mộc, phương diện luyện đan y đạo. đều có tạo nghệ không kém nhau.

Nếu không phải muốn sớm ngày thăng cấp Hoán Nha Kỳ. Dương Phàm không ngại tham thảo y thuật cùng Tiểu Hân.

Trải qua mấy ngày chuẩn bị chu toàn, Dương Phàm bắt đầu bế quan suy diễn.

Hắn cũng không bế quan trong mật thất hay phòng ốc. mà chọn một sơn động mọc đầy hoa cỏ ở bên ngoài trấn nhỏ mà tìm hiểu suy diễn.

Tiểu Hân chỉ đứng ánh. mắt sáng ngời lạ thường quan sát, không hỏi nhiều.

Từ đó. năm tháng vội vàng, hai người ở trong trấn nhỏ Bách Hoa Cốc này. giống như một đôi phu thê.

Chỉ là đa số thời gian Dương Phàm đều chìm đắm trong suy diễn.

”Trình, tự ta suy diễn, đã đạt đến cảnh, giới có thể cảm ngộ lực bầu trời kế tiếp phải làm sao hình thành một loại tồn tại giống như Hồn Căn, hấp thu lực lượng trời cao vô tận, chuyển, nó thành, lực lượng của mình.”

Theo nhấm mắt suy diễn, cây cỏ hoa lá xung quanh, sơn động, giống như càng được ánh. sáng nước mát bồi đắp. sức sống đạt dào. phát triển mạnh mẽ, ngay cả cỏ dại bên cạnh, cũng tăng lên cao bằng một người.

Thời gian xói mòn từng chút.

Một tháng.... Ba tháng... Năm tháng...

Một năm... Hai năm... Ba năm...

Chợp mắt. mười mấy năm trôi qua. khu vực ở chỗ Dương Phàm đã hoàn toàn bị hoa cỏ che lấp.

Tiểu Hân yên lặng quan tâm hắn. ánh. mắt sáng ngời lóe lên tia sáng kỳ dị. vẫn không hỏi nhiều.

Rốt cuộc vào một ngày, một tia ánh bình minh màu hồng, quán quanh nơi Dương Phàm xếp bằng suy diễn.

Càng thêm kinh người, là trên hư không ở đỉnh đầu hắn, giống như hội tụ lại một đoàn mặt trời đỏ nhẵn nhụi.

Một mảnh khí tức nóng rát linh hồn, lấy đoàn mặt trời ảo ảnh đó làm trung tâm, tản ra phạm vi trăm trượng.

Chỉ nháy mắt. những hoa cỏ cây cối trước đó còn tươi tốt. từng cái nhanh chóng héo rũ. khô cạn từ bên trong, sau đó chết già từng chút.

Tiểu Hân vẽ mặt kinh. ngạc, nhìn tình hình nơi này. trực giác làm nàng không dám tới gần.

Vào lúc này. Dương Phàm suy diễn cảnh, giới cũng đã đến cuối cùng.

Trong đầu hần, hiện ra một quả cầu sáng hư vô với màu đỏ xanh giao hòa, từng chút hóa thành ánh. sáng mờ ảo màu đỏ, giống như mặt trời buổi sáng. Tiếp đó, nở ra như một nụ hoa, hiện lên một chiếc "mầm sáng" kỳ dị. tỏa ánh. sáng lạ, chiếu rọi thiên địa vô tận...

`m!

Bỗng nhiên, hình ảnh trong đầu vỡ vụn.... Suy diễn kết thúc.

Dương Phàm mờ mắt, lóe ra tinh quang, hít sâu một hơi:

"Sinh. Mệnh. Lục Chủng, sau Hồn Căn thành, tựu Hoán Thiên. Nha. Từ nay về sau thông thấu thiên, địa, tranh sáng cùng nhật nguyệt. Rốt cuộc suy diễn đại viên mãn..."

Suy diễn Hoán Nha Kỳ. rốt cuộc đạt đến đại viên mãn.

Điều này cũng đại biểu cho Dương Phàm từ hậu kỳ đỉnh, đạt tới Diễn Căn Kỳ đại viên mãn. Từ nay về sau thăng cấp sẽ không còn bình cảnh gì đáng kể. chỉ cần là thời gian.

Khi hần mở mắt ra. mơ hồ có thể thấy một vòng ánh. sáng đỏ làm người ta run sợ. như một vòng mặt trời hư ảo.

Đoàn mây đỏ như vòng xoáy trên đầu hần, kể cả vòng mặt trời đỏ nhàn nhạt thấy được ở nơi trung tâm. cũng tiêu tán theo sau.

675. Chương 643 - 664 (17)

Một cỗ khí tức nóng rực đáng sợ. khiến hoa cỏ cây cối xung quanh chết khô. tiếp đó hóa thành tro tàn.

Cỗ lực lượng này không chỉ đơn thuần là nhiệt độ, còn ẩn chứa một loại lực lượng thiêu đốt sinh. mệnh, lực đáng sợ.

- Cuối cùng huynh, cũng thành công rồi chứ?

Tiểu Hân hiện ý cười ngọt ngào, đi từ xa xa tới đây.

Chỉ là khi nàng nhìn tới quang sáng đỏ như mặt trời kia. cảm thấy một cỗ cảm giác bồng rất khó hiểu.

Cỗ bồng rất này đâm thẳng vào linh, hồn, làm cho nàng sinh ra cảm giác toàn thân nóng bồng.

Trong mắt Tiểu Hân tràn ngập kinh, ngạc, đối mặt với một tu sĩ chưa bước vào Hóa Thần Kỳ. nàng lại sinh, ra áp lực như vậy, quả thật không thể tin được.

Nàng càng mơ hồ cảm ứng được, đối phương có được cỗ lực lượng này. dường như vừa vận khắc chế công pháp hệ Mộc thậm, chí là các thần thông khác của mình.

- Tiểu Hân. cảm tạ muội chiếu cố. bằng không ta cũng không thể tìm được chỗ yên tĩnh này, hoàn thành, suy diễn.

Dương Phàm thu liễm lại tia sáng đỏ trong mắt, ánh mắt vẫn ẩn hiện màu đỏ như lưu ly. bớt đi vài phần uy hiếp, nhiều hơn. vài phần nhiệt tình, thân thiết.

- Dương đại ca nói quá, hiện giờ chúng ta là đồng bọn hợp tác, thực lực của huynh, tăng cường, càng có lợi cho mọi người sinh. tồn.

Tiểu Hân ánh. mắt hiện ý cười, thiện lương nhu hòa. nhưng không mất trí tuệ.

Nàng lại hiếu kỳ hỏi:

- Dương đại ca nói suy diễn là gì?

Hai người ở lại trấn nhỏ không tên Bách Hoa Cốc này. ở chung mấy chục năm, dần dần trở thành bằng hữu tương đối tín nhiệm. Dương Phàm vẫn cứ không biết tên Tiểu Hân, vẫn cứ gọi nàng là Tiểu Hân. Còn Tiểu Hân lại gọi Dương Phàm một tiếng đại ca.

Dương Phàm sắc mặt bình thản nói:

- Đạo ta phải đi, không phải đạo Nguyên Anh Hóa Thần, mà phải sáng tạo cảnh giới hoàn toàn mới. Mỗi khi cảnh, giới đạt đến bình cảnh, cần phải mở ra cảnh, giới công pháp mới, mới có thể tiến lên thăng cấp một bước. Đây cũng là khó khăn nhất, cũng là suy diễn như ta nói.

- Mở ra cảnh giới công pháp mới?

Trong mắt Tiểu Hân liên tục chớp sáng, rốt cuộc rõ ràng vì sao Dương Phàm tu luyện mấy chục năm.

Đột nhiên, nàng dùng một ánh mắt hoàn toàn mới nhìn nam tử trước mắt. trong lòng sinh, ra ngưỡng mộ kính phục.

Bằng thân phận địa vị của nàng, gặp qua rất nhiều tài tử trẻ tuổi trong đó càng không thiếu kỳ tài khoáng thế. Nhưng tồn tại giống như Dương Phàm, sáng tạo cảnh giới công pháp mới vĩ đại kinh, thiên, đúng là mới gặp lần đầu.

- Dương đại ca thật là tài ba. thành tựu như vậy đúng là nhất đại tông sư. phóng mắt cả Đại Tẫn. hiếm có người sánh vai bằng.

Tiểu Hân thán phục không thôi, không chỉ có nhìn bằng ánh mắt khác, thật có một loại tự hào vui mừng vì bằng hữu.

- Phóng mắt khắp Đại Tẫn?

Dương Phàm cười tự giễu:

- Từ khi tới Đại Tẫn đến nay. ta chỉ là một tiêu nhân vật không có trọng lượng.

ở Bắc Tẫn thậm chí Nội Hải, hẳn đều là tông sư, Chí Cường Giả được ghi vào sử sách.

Mà từ sau khi tới Đại Tẫn. hẳn cảm nhận được áp lực sinh tồn trước giờ chưa từng có.

Có cảm giác như khi xưa chạy trốn chết đến Thiên Cấm Nội Hải.

- Dương đại ca ngàn vạn lần đừng xem thường mình, chỉ cần huynh, tiến vào trình, tự Hóa Thần, sẽ có được lực tự bảo hộ mình ở Đại Tẫn. Dù sao ở Đại Tẫn, tồn tại ba bậc Thông Thiên cũng chỉ cực hạn trong truyền thuyết...

Tiểu Hân mỉm cười nhẹ nhàng, càng thêm coi trọng Dương Phàm, trong lời nói có ý cổ vũ.

Ba bậc Thông Thiên, đương nhiên là chỉ tu sĩ đỉnh cấp: Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Tu sĩ bậc cao. lại là ba bậc thần thông: Kim Đan. Nguyên. Anh, Hóa Thần.

Dương Phàm nghe lời này. cũng có chút kinh ngạc, ba bậc Thông Thiên ở Đại Tẫn cũng chỉ là một truyền thuyết.

- Bởi vì trình tự giữa Hóa Thần Kỳ. thực lực hơn kém nhau rất lớn. Chờ đại ca thấy được tồn tại Hóa Thần trung kỳ trở lên, là có thể tự mình cảm nhận được.

Tiểu Hân đi tới trước người Dương Phàm, thay hắn phủi bụi trên, người.

Dương Phàm trò chuyện với nhau cùng Tiểu Hân một lát, ngược lại rất ăn ý, hẳn không hỏi thân phận Tiểu Hân, nghĩ rằng đối phương có điều gì khó nói.

Sau khi suy diễn thành. công, dưới tình, huống không có bình. cảnh. Dương Phàm muốn tiếp tục tu luyện, thẳng đến khi bước vào Hoán Nha Kỳ.

"Tối đa là trong mười năm. ta có thể thăng cấp Hoán Nha Kỳ."

Trong lòng Dương Phàm sinh ra ý chí chiến đấu sôi trào.

Trước khi bế quan, tâm thần Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian, phát hiện Thạch Thiên Hàn đang trong tu luyện, có lẽ không lâu sau cũng có thể bước vào Nguyên. Anh. đại viên mãn.

về phần Hàn Lưu Ly. một bức tượng bằng cô bé rất sống động, còn đang trong tu luyện lột xác. khí tức ngày càng mạnh, đã sắp tới Hóa Thần Kỳ.

Dương Phàm gật đầu thoả mãn, quỳ định bắt đầu bế quan, trùng kích Hoán Nha Kỳ.

- Dương đại ca yên tâm. muội hộ pháp cho huynh.

Tiểu Hân mừng rỡ, đảm bảo với Dương Phàm.

- Muội không tu luyện?

Dương Phàm ngạc nhiên nói. có người hộ pháp, hẳn tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng trong lòng vẫn có chút băn khoăn.

- Muội thăng cấp Hóa Thần sơ kỳ không lâu. không cần bế quan tu luyện, mức sâu. Lại thêm trình tự giữa Hóa Thần Kỳ rất khó vượt qua...

Tiểu Hân cười giải thích.

Dương Phàm gật đầu. ở ngay trong hang núi gần đó. bắt đầu bế quan tu luyện.

Trong lúc này. Sinh. Mệnh. Lục Chủng cùng Hồn Căn trong cơ thể hần phát sinh. ánh. sáng hư vô xanh vàng giao nhau, từng chút tràn lên đầu.

Từ sau khi bước vào uẩn Chủng Kỳ. thân thể Dương Phàm đã siêu việt hạn chế nhân loại.

Trái tim hần bị Sinh Mệnh. Lục Chủng thay thế tâm mạch hoàn toàn chuyển hóa thành Hồn Căn, kinh. mạch, phù tạng trọng yếu... cũng có xu hướng Hồn Căn hóa

Lúc này. đoàn ánh sáng hư vô xanh vàng giao nhau, ký gù hồn lực mạnh mẽ của Dương Phàm, hội tụ ở huyệt Dũng Tuyền trên đầu.

Đoàn ánh. sáng hư vô xanh vàng liên tục hội tụ áp súc. cuối cùng dần dần hình thành một đoàn ánh. sáng thần bí.

Đoàn ánh sáng thần bí này tỏa ra khí tức sinh mệnh, mặt đất chắc chắn, lúc này bắt đầu tiếp nhận lực ánh sáng trời cao. diễn hóa từng chút...

Thời gian liên tục trôi đi, chớp mắt trôi qua năm sáu năm.

Lúc này. huyệt Dũng Tuyền trên, đầu Dương Phàm đã hình thành một đoàn mặt trời hư vô, tỏa ra khí tức đốt cháy linh hồn.

Khó có thể tưởng tượng, đây là sự vật mới đo lực Hồn Căn Dương Phàm trưởng thành, một loại thần thức hải hoàn toàn mới, cùng loại tồn tại như Nguyên Thần. Nguyên Anh.

Đồng thời đoàn mặt trời hư vô này. giống y như đúc với hình ảnh. Dương Phàm suy diễn ra.

Vòng mặt trời hư vô này. là đồng nguyên nhất thể với Hồn Căn, cấu thành linh hồn bao quát cảm quan Dương Phàm, thứ trước là thông lên bầu trời, cái sau là dung thông mặt đất.

Một khi hai thứ đồng thời đại thành, đồng thời dung hợp thành công, đó là Thiên. Nhân Hợp Nhất hoàn chỉnh. Đến lúc đó, Dương Phàm sẽ là đại năng thông thiên triệt địa, ngạo nghễ một giới không còn là giấc mộng.

Đương nhiên, đoàn mặt trời hư vô này hình thành, còn chưa chân chính thông thấu trời cao.

Dựa theo hình ảnh Dương Phàm suy diễn, vòng mặt trời hư vô này như nụ hoa nở ra. lộ ra ngoài "mâm sáng", tỏa sáng kỳ dị, hòa lẫn ánh. sáng thiên địa vô tận...

Cũng chính là cuối cùng hình thành Hoán Thiên. Nha.

Uẩn Chùng Kỳ. hình thành Sinh Mệnh Lục Chùng; Diễn Căn Kỳ. hình thành Hồn Căn; còn thăng cấp Hoán Nha Kỳ, sẽ hình thành Hoán Thiên Nha

Dương Phàm hít sâu một hơi, lúc này hắn còn thiếu nửa bước, là có thể bước vào Hoán Nha Kỳ chưa ai đặt chân tới.

LÚC này, Tiểu Hân cũng cảm giác được Dương Phàm biến hóa.

ở nơi hắn ngồi bệ quaa một mảnh ánh sáng đỏ hồng, lan tỏa ra xa, trạng thái vòng xoáy lan tràn mấy trăm dặm hư không.

Toàn trần nhỏ đều chìm trong một mảnh cảnh, tượng kỳ dị, hoa cỏ cây cối sinh trưởng mạnh mẽ.

Nhân loại ở nơi này. đều có một cảm giác như được thiên, địa linh, khí tươi mát.

Cách đỉnh đầu Dương Phàm ba xích, một mảnh vòng xoáy đỏ hồng, có thể thấy được một vòng mặt trời gần như thực chất.

Theo ý niệm của hắn, vòng mặt trời này thậm chí có thể bóp méo lộ ra ngọn lửa màu vàng đen.

”Dựa theo ta suy diễn, sau khi bước vào Hoán Nha Kỳ. có thể hình, thành Thái Hư Thiên Hòa, có thể đốt sạch mọi vật trong thiên, địa.”

Trong mắt Dương Phàm lộ ra mấy phần hưng phấn chờ mong.

Thái Hư Thiên Hòa, đó là thần thông có được lực công kích tuyệt đối đáng sợ. chỉ là hiện giờ còn cách một trình, tự xa xa.

Tiểu Hân cách xa Dương Phàm một đoạn, đang yên lặng tu luyện, nhưng cảm giác khí tức phá sau càng lúc càng kinh sợ.

Khí tức khủng bố quanh quẩn xung quanh, làm cho linh hồn khô nóng bất an.

”Hả?”

Đúng lúc này. Dương Phàm biến sắc, cảm quan thông suốt thiên địa, từ phương xa cảm nhận được một cỗ khí tức không hài hòa.

- Xảy ra chuyện gì, lẽ nào Thiên Vân Vệ truy sát tới đây rồi?

Tiểu Hân lộ ra một tia kinh hoảng, nằng mở ra thần thức, bao phủ năm trăm dặm xung quanh.

Dương Phàm còn chưa bước vào Hoán Nha Kỳ. thần thức vừa tung ra, lại bao phủ phạm vi tám trăm dặm. còn mạnh hơn cả Tiểu Hân mới vào Hóa Thần Kỳ.

Cách, nơi này xa ngoài ngàn dặm, bảy tám độn quang đang nhắm thẳng về phía trần nhỏ hai người Dương Phàm.

- Khẳng định, ở bên kia.

Nam từ mặc áo đen dài thùng thình, dẫn đầu. nhìn chăm chăm một mảnh đỏ hồng giữa hư không phá trước, vẻ mặt âm lãnh. nói.

Khu vực kia có hội tụ dao động thiên, địa linh, khí quý dị. giống như có người đang trùng kích Hóa Thần Kỳ.

- Chắc chắn, được Thiên Vồng chỉ thị, chúng ta tập trung phạm vi tìm tòi ở nơi này. Mà bí chế Hoàng Tộc Huyết cấm B àn ở trong phạm vi ngàn dặm, có thể cảm ứng được sự tồn tại của huyết mạch hoàng tộc Tiên Tần.

Bên cạnh. nam. từ là một trung niên trọc đầu, trên trán có hình, xăm, vẻ mặt âm độc giả dối. cầm trong tay một chiếc la bàn có khắc hoa văn phức tạp, bên trên có chiếc kim đang chỉ về phía trần nhỏ chỗ hai người Dương Phàm.

Ngoại trừ nam từ áo dài đen cùng trung niên trọc đầu ra, năm sáu người theo sau hai người đó, mỗi người sắc mặt lãnh. khóc, đằng đằng sát khí, hiển nhiên đều là sát thủ ma luyện, ra từ sát phạt sinh. từ.

- Từ Ma lão đại. chúng ta đã có bảy tám thù hạ thực lực không tầm thường chết dưới côn trùng Bách. Hoa Cốc. hiện giờ có phải nên ra tay báo thù cho huynh đệ hy sinh?

Trung niên trọc đầu hời.

676. Chương 643 - 664 (18)

Nam từ áo dài đen kia, hiển nhiên là thù lĩnh, đoàn người này. được gọi là Từ Ma.

Trong qua trình chậm rãi tới gần. Từ Ma cười lạnh, nói:

- Mục đích cuối cùng của chúng ta là giết chết công chúa Tần Hân, phải mất mạng ở Thiên Vân Châu, về phần những người khác, cũng nhất loạt xử lý, nhỏ cò tận gốc.

- Nghe nói công chúa Tần Hân quốc sắc thiên hương, chính là một trong tứ đại tài nữ Đại Tần. Cánh, vàng lá ngọc, thân thể ngàn vàng, nếu trước đó có thể hưởng thụ vật tuyệt thế bậc này...

Trung niên trọc đầu kia. ánh. mắt hiện đậm quang.

Ánh mắt Từ Ma lạnh, lẽo, hung hăng trừng trung niên trọc đầu kia, nhưng tiếp đó trầm giọng nói:

- ừ, như thế cũng không tệ. như vậy càng thêm kích thích, bạo quân Tần Tuấn kia... Tần hoàng giận dữ. máu nhuộm trời xanh.

- Nếu có thể, chuyện này do ngươi làm đi.

Khóe miệng Từ Ma nhếch lên một tia cười tà.

Tần hoàng giận dữ, máu nhuộm trời xanh.

Trung niên trọc đầu nghe vậy. trong lòng phát lạnh, có chút ý muốn rút lui.

Tần hoàng giận dữ, máu nhuộm trời xanh.

Trung niên trọc đầu rung mình, một cái. thu hồi đậm quang tà niệm trong mắt.

Tần hoàng đương đại. chính là bạo quân bá đạo lãnh khốc tu tiên giới Đại Tần, ngay cả Yêu Hoàng Cảnh ở nơi xa xôi nhất cũng nghe được danh, tiếng, hưởng hồ những tu sĩ Đại Tần bọn họ.

- Giết tới đó.

Từ Ma lạnh, lúng lúng tay lên. trung niên đầu trọc dẫn theo sáu Nguyên. Anh. đại tu sĩ còn lại. giết về phía hư không quần quanh, mây hồng.

Vùvùvù

Chỉ trong chớp mắt, bảy tám đạo độn quang bay tới trấn nhỏ yên tĩnh.

-Aa...

Ngay lập tức. một hồi tai nạn phù xuống trấn nhỏ không tranh với đời. tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Ba gã Nguyên. Anh. đại tu sĩ do Từ Ma phái ra huyết tủy trấn nhỏ. chỉ là vì giết người diệt khẩu, nhỏ cò tận gốc.

Nếu như chém giết thành, công công chúa Tần Hân, lại bại lộ thân phận bọn họ. vậy hậu quả không tưởng tượng nổi. Con giận của Tần hoàng, người nào gánh, chịu nổi?

Cho nên trước khi ra tay. đã không dự tính buông tha một người sống nào ở trấn nhỏ.

Trấn nhỏ này cũng có mười mấy bậc cao. một cường giả Nguyên Anh, dưới ba gã Nguyên. Anh. đại tu sĩ vây giết, căn bản không có sức phản kháng.

Ánh. mắt Từ Ma thoáng cái rơi xuống ở bên ngoài trấn nhỏ. nơi có hai người ở dưới vòng xoáy mây hồng.

Trong đó một nam tử đang nhắm mắt tu luyện, trùng kích hàng rào cảnh giới, trên đầu có một vòng mặt trời đỏ như thực chất, khí thể ngập trời

Bên cạnh, là một nữ tử diện mạo bình thường, bảo hộ bên cạnh. ánh. mắt sáng lộ ra lo lắng, cắn chặt răng ngọc:

- Các người lại dám sát hại dân trần vô tội!

Tiểu Hân dường như rõ ràng những người này là tới vì mình, thế nhưng lúc này nàng đang canh, giữ bên cạnh Dương Phàm, không dám rời đi.

- Ha ha ha... Tìm được mục tiêu rồi.

Trang niên đầu trọc nhìn Hoàng Tộc Huyết cần Bàn trong tay liên tục rung động, còn thân thể Tiểu Hân khẽ run, ánh. mắt rung động, khẽ nói:

- Muốn giết ta, lại là người cùng tộc?

Thì ra, muốn luyện chế Hoàng Tộc Huyết cần Bàn, cần phải có huyết mạch, cùng một tộc. chỉ có như vậy mới có thể thu nhỏ phạm vi cảm ứng.

Dù là như thế. bọn họ cũng phải hao tổn mấy năm, mới xác định, được vị trí Tiểu Hân.

- Đừng để cho chúng bò trốn.

Từ Ma cùng trung niên đầu trọc dẫn ba Nguyên Anh đại tu sĩ. lập tức bao vây hai người.

-Dương đại ca...

Tiểu Hân chặn ở trước người Dương Phàm, trong mắt đã có phần bất lực.

Từ Ma cùng đầu trọc đều là cường giả Hóa Thần Kỳ. người trước còn là liệt sát giả tiếng tăm lừng lẫy, thực lực vượt xa cùng cấp.

ở trước mặt cường giả này. bản thân nàng đã khó bảo toàn, làm sao bảo hộ được Dương Phàm ở sau lưng đang trùng kích Hoán Nha Kỳ.

"Ôi "

Dương Phàm vẫn nhắm mắt, thở ra một hơi dài, lẩm bẩm:

"Vì sao lại cử ngay ở lúc mấu chốt này..."

Lúc này hắn đang ở thời kỳ trọng yếu nhất trùng kích Hoán Nha Kỳ. chỉ thiếu một hai năm là có thể bước vào một cảnh giới mới.

Tiến thân một bước, hắn thăng cấp Hoán Nha Kỳ. tuyệt đối sẽ không sợ hãi những người này, thậm chí nắm chắc giết bọn họ chạy trốn chết.

Lui một bước, hắn dừng lại ở Diễn Căn hậu kỳ. vẫn có thể cùng Tiểu Hân liên thủ chống địch, hoặc là ung dung bỏ chạy.

Thế nhưng ngay ở lúc mấu chốt này. Dương Phàm không cách nào lập tức thoát khỏi trạng thái diễn hóa Hoán Thiên. Nha chiều sâu. Hắn cần một quá trình, thu công, bằng không có thể tạo thành, tổn thương tới linh. hồn. thậm chí làm cho mấy năm cố gắng thất bại trong gang tấc.

Trong quá trình, thở dài này. vòng mặt trời trong vòng xoáy trên đầu Dương Phàm, bắt đầu chậm rãi thu liễm.

Khí tức đáng sợ nung đốt linh, hồn, từng chút thu vào trong cơ thể hắn...

Chỉ cần thu hồi cỗ lực lượng này vào trong cơ thể, Dương Phàm có thể thông thả đối địch.

- Người này cổ quái, mau ra tay.

Từ Ma thấy được động tác của Dương Phàm, liền sinh ra một cỗ cảm giác không ổn.

Nam từ trước mắt này trùng kích hàng rào cảnh, giới tạo ra cảnh, tượng quá mức kinh, thể hãi tục, mây hồng bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, đùng hợp cùng hư không. Uy áp mơ hồ kia. thậm chí làm tổn tại Hóa Thần Kỳ cũng cảm thấy kinh hoàng.

Trực giác nói cho hắn. nhất định, phải lập tức chém giết người này. bằng không sẽ rất khó đối phó.

VÙ VÙ vù!

Vừa dứt lời. ba gã Nguyên. Anh. đại tu sĩ lập tức ra tay.

Từ Ma hai tay đặt trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng quyết đoáa há miệng phun ra một dòng thác màu tím, một tiếng ầm ầm trực tiếp bao phủ hai người Dương Phàm, kinh, thể hãi tục.

Trong phạm vi mấy dặm đều là dòng lũ màu tím kia. đầy núi trong tầm nhìn đã biến mất. trở thành một mảnh đất bằng.

Tiểu Hân ngay lúc nguy cấp tể ra một viên tinh, châu màu xanh, nước biển. ánh. sáng chấn động, hóa thành một vòng nước xanh lam óng ánh, bảo hộ mình cùng Dương Phàm ở bên trong.

Dưới dòng thác lũ màu tím trùng kích, vòng nước xanh, lam óng ánh. kia rung động một trận, nhưng vẫn vững vàng.

Dương Phàm đang trong quá trình, thu công, hết sức cảm động. Tiểu Hân không chạy trốn một mùi vị mà lựa chọn bảo hộ đồng bọn hợp tác.

Kỳ thật, hiện giờ Dương Phàm mạnh mẽ lui ra, chẳng qua tổn thất mấy năm công lực, tuy rằng sẽ có bị thương, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

- Thủy Khôn Châu!

Từ Ma nhìn chăm chăm viên tinh châu màu lam trong tay Tiểu Hân, ánh. mắt kinh, ngạc, tham lam, tiếp đó cười to nói:

- Không hổ là xuất thân hoàng tộc. ngay cả bậc Pháp Bảo Thông Linh, gần như trân phẩm này cũng có thể tùy tiện lấy ra được.

Pháp Bảo Thông Linh, chia làm bốn phẩm cấp: thứ phẩm, bình thường, trân phẩm, cực phẩm.

Cực phẩm tối cao. uy năng gần như tiên khí là trân bảo hiếm thấy giới này. dù là cường giả Hóa Thần có được, cũng khó mà khống chế.

Ngoài ra, Pháp Bảo Thông Linh cấp trân phẩm, cũng là thứ tu sĩ giới này mơ mộng cầu mong.

Còn Thùy Khôn Châu trong tay Tiểu Hân, là đứng giữ phẩm chất trân phẩm cùng bình thường có thể thấy được giá trị của nó.

- Chắc chắn! Không hổ là hoàng tộc Đại Tồn. trong tay ta chỉ sử dụng Pháp Bảo Thông Linh, thứ phẩm, người lại có Pháp Bảo Thông Linh gần với cấp trân phẩm.

Trung niên đầu trọc cười quái dị một tiếng, tể ra một chiếc vòng sắt màu sắc sặc sỡ. rót vào pháp lực, bỗng nhiên, lớn lên gấp mấy lần. tiếp đó biến ảo thành một mảnh ánh sáng.

-Không tốt!

Tiểu Hân mắt sáng khê run. chỉ nghe bùm một tiếng, vòng sáng màu lam óng ánh. do Thùy Khôn Châu hình, thành đã bị chiếc vòng sắt kia trùng vào, co rút từng chút.

Lập tức. vòng sáng màu lam óng ánh xung quanh hai người rung động vặn vẹo. Trang niên đầu trọc toàn lực khống chế. vòng sắt càng kẹp chặt, rung động kéo kẹt, liên tục đè ép vòng sáng bảo hộ óng ánh.

Cùng lúc, ba Nguyên Anh đại tu sĩ đều tể ra Pháp Bảo. phát động công kích mãnh liệt lên vòng phòng ngự Thùy Khôn Châu.

Từ Ma tay không khống chế đoàn thác lũ màu tím, từ đó lan tràn ra một ngọn lửa tím, nhanh, chóng ăn mòn vòng sáng màu lam.

Cho dù Thùy Khôn Châu đẳng cấp không thấp, nhưng Tiểu Hân chỉ có sức một người, lập tức quá sức, sắc mặt trắng bệch, vòng sáng màu lam xung quanh hai người lập tức ảm đạm.

Xem xu thế này. nàng tối đa chỉ kiên trì được hai ba hô hấp. sẽ bị công phá vòng bảo hộ.

Thấy thế, Dương Phàm cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, trong quá trình, hẩn thu công, ý niệm khẽ động.

Xoạt!

Một con quái vật cao bốn năm mươi trượng, hai đầu bốn tay xuất hiện trong dòng thác màu tím, bỗng nhiên rít gào, cánh, tay đá vung lên. tục tiếp đánh bay một gã Nguyên Anh. đại tu sĩ bất ngờ không kịp phòng bị.

`m

Cùng lúc. trọng lực mạnh, mẽ phù xuống, làm cho Từ Ma cùng trung niên đầu trọc thân thể rung chuyển, còn hai Nguyên. Anh. đại tu sĩ, thân hình, rơi xuống đất.

Vù vù vù....

Khoảng khắc, mười mấy con bò cạp độc Hóa Hình hai mắt lóe ra u lam đỏ hồng, nhắm thẳng vào Nguyên Anh. đại tu sĩ ở một bên.

Được Độc Hạt Vương Hóa Hình dẫn đầu. tổng cộng mười mấy con bò cạp Hóa Hình, cũng đủ ứng phó mấy tên Nguyên Anh. đại tu sĩ này.

- Chút tài mọn!

Từ Ma khẽ cười một tiếng, vung một tay lên. dòng thác lũ màu tím bỗng hóa thành hai người không lồ toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu tím, cao bốn năm mươi trượng.

Bùm bùm bùm...

Hai con người khổng lồ lửa tím này trước sau đánh tới, chiến đấu cùng viên cổ Cự Thạch Tinh.

Người khổng lồ lửa tím này không phải hình thái thực thể, gần như bất từ bất diệt, chỗ nào cũng có thể phát ra ngọn lửa tím, lập tức áp chế viên cổ Cự Thạch Tinh, liên tục rít gào rống to.

Từ Ma cũng không để ý hai người khổng lồ tím, trong miệng lại phun ra mảnh cát tím,

hóa thành một con sông cát tím, quấn trên vòng bảo hộ của hai người.

Chi chi kết

Một mảnh, cát tím chừng mười mấy vạn hạt. không biết là Pháp Bảo gì. dính lên vòng sáng màu lam. Sau một trận ma sát, ánh. sáng bắn rạ vòng bảo hộ phòng ngự chột ảm đạm.

- Từ Tinh Phi Sa...

Tiểu Hân mặt hoa ảm đạm, trong mắt lại xuất hiện những tia tuyệt vọng.

677. Chương 643 - 664 (19)

Từ Tinh Phi Sa này không phải Pháp Bảo bình thường, đó là đùng uy năng mười mấy vạn hạt Từ Tinh. Sa, có thể đủ chống lại Pháp Bảo Thông Linh..

Đồng thời dưới ma sát kịch liệt, ngay cả một Pháp Bảo Thông Linh cấp thứ phẩm cũng có thể bị tiêu hủy.

Loại cát này được xưng là chỉ cần đủ pháp lực, có thể tiêu hủy vạn vật.

- Taduy trìnghôngđược nữa...

Tiểu Hân kiệt sức chống đỡ Thùy Khôn Châu, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng trào ra từng giọt máu.

Vào lúc này. Dương Phàm thu công đã hoàn thành. tám chín phần mười, đoàn mây sáng trăm trượng cùng vòng mặt trời trên đầu. dần dần từ huyết Bách Hội chậm rãi thu vào trong cơ thể.

Trong quá trình, này. vòng xoáy hồng nhật trên, đầu chấn động, lực lượng cuồng bạo trên, bầu trời cùng rung chuyển.

- Mau ngăn cản hắn!

Từ Ma tròn mắt co rụt lại.

Nam từ trước mặt đang trùng kích hàng rào cảnh, giới, tuy chỉ là một gã Nguyên Anh đỉnh, nhưng trực giác nói cho hắn: người này có tính, uy hiếp cực lớn!

-Đi!

Hắn đột nhiên điều khiển mười mấy vạn Từ Tinh Sa, nhắm thẳng đánh, về phá vòng xoáy đỏ trên, đầu Dương Phàm.

Phốc ầm

Mặt trời trên đầu chấn động, vàng mây đỏ vô tận chấn động, thiên địa càng dẫn phát một trận thủy triều năng lượng cuồng bạo.

Phốc!

Dương Phàm đang ngồi, phun ra một ngụm máu nhỏ, khuôn mặt âm trầm cực điểm.

-Dương đại ca!

Tiểu Hân kinh, hô một tiếng, tràn đầy lo lắng.

- Người muốn chết... Làm ta cố gắng mấy năm, lại suýt nữa thất bại trong gang tấc!

Dương Phàm mở hai mắt, trong ánh. mắt lạnh, băng, lộ ra hai vòng mặt trời thiêu đốt hùng hực.

Giai đoạn thu công cuối cùng, bị người này nhiễu loạn, ít nhất tổn thất hai năm thành quả

Trong mắt Dương Phàm thiêu đốt hai vòng mặt trời thể hiện dao động tâm tình phần nộ cực điểm của hắn. cả khuôn mặt cũng đang vặn vẹo.

Phốc

Vòng xoáy màu đỏ trên đầu chấn động, liền ngưng kết lên người Dương Phàm, tung lên một hư ảnh ngọn lửa vô hình.

Một cỗ khí tức nóng cháy khủng bố lan tràn khắp nơi. mọi người nơi này đều bị uy áp khủng bố thiên, địa chấn nhiếp.

`m

Ngọn lửa nhoáng lên. phốc một tiếng, một đoàn ngọn lửa đánh tới trước người Từ Ma. "bùm" một chưởng đánh. tới.

"Tốc độ thật nhanh!"

Từ Ma bản năng nhấc tay. bản tay đánh lên cùng ngọn lửa trong suốt kia.

`m bộp bộp bộp

Thân hình Từ Ma lui ra sau mấy bước, vẻ mặt khiếp sợ: Hắn lại bị một tu sĩ Nguyên Anh. áp chế?

Đây không phải chuyện, khủng bố nhất, một cỗ nhiệt độ nóng rực đốt cháy linh, hồn Truyền ra toàn thân.

Cái gì?

Nam từ toàn thân bao phủ trong ngọn lửa, gắt gao bắt lấy tay hắn, trong ánh mắt ẩn hiện hai vòng mặt trời đỏ.

- A... Không...

Từ Ma kêu la thảm thiết, chỉ cảm thấy trong đầu mình có một mảnh ánh sáng chói mắt, đốt cháy từ linh hồn đến thân thể. làm cho hắn lớn tiếng kêu thảm, càng sờn cả gai ốc.

Linh hồn hắn đã bắt đầu thiêu đốt, từ ngoài vào trong, toàn thân thể đỏ lên như đèn lồng.

- Ta muốn người chết

Tiếng nói lạnh, băng tận xương tủy tới. nam từ mặt mũi vặn vẹo. toàn thân bao phủ trong hư ảnh. ngọn lửa cao mười trượng, giống như thiên thần Thái cô...

- Ta muốn người chết

Dương Phàm ánh mắt lạnh, băng, hiện lên hai vòng mặt trời đỏ. toàn thân bao phủ trong một đoàn hư ảnh. ngọn lửa cao mười trượng, giống như thiên thần Thái cô.

Ở chân trời một mảnh vòng xoáy mây hồng, lấy hắn làm trung tâm, nhuộm toàn hư không, kinh thể hãi tục.

Cánh, tay đỏ lửa như tinh ngọc của hắn, nắm chặt Từ Ma, khí tức nóng rực đáng sợ ập vào mặt. xâm lấn vào linh hồn.

-A

Tiếng kêu la thảm thiết làm lòng người sợ hãi truyền khắp phạm vi mấy trăm dặm, làm người ta không rét mà run.

Khuôn mặt Từ Ma vặn vẹo không ngừng, đau khổ cực điểm, toàn thân đỏ hồng như một chiếc đèn lồng trong suốt, giống như khoảng khắc sẽ bị đốt trụi.

Chúng tu sĩ xung quanh đều bị chấn trụ. lặng ngắt như tờ.

-Dương đại ca...

Trong mắt Tiểu Hân có mừng rỡ. lại có phần khó chịu sợ hãi.

Nhìn Dương Phàm lúc này có vẻ thật đáng sợ. ngay cả Hóa Thần Kỳ ở trước mặt hắn, cũng hiện rõ tuyệt vọng bất lực.

Đám người lập sát giả trung niên đầu trọc, rung mình một cái. đồng loạt hít vào một hơi lạnh.

- Làm sao có thể chứ... Tiểu tử Nguyên. Anh Kỳ này. lại có lực công kích đáng sợ như vậy.

Trang niên đầu trọc sợ ngây người, đứng yên một chỗ nửa hô hấp. ánh. mắt hiện ra vẻ sợ hãi, nhìn chăm chăm vòng xoáy đỏ lửa cách đó mười trượng, thông suốt thiên, địa, có một tồn tại như Thái Dương cổ thần.

- Nhanh đi cứu lão đại!

Rốt cuộc có người phản ứng lại. kinh, hô một tiếng.

Thế nhưng, đã trễ rồi.

Lửa giận của Dương Phàm, đưa mấy năm công lực còn chưa thu hồi vào cơ thể đều thiêu đốt sạch, Hoán Nha Lực đáng sợ từ thiêu đốt sạch sẽ từ trong ra ngoài.

- A...

Từ Ma kêu la thảm thiết đạt tới đỉnh kinh khóc quỵ thân.

Bùm một tiếng, toàn thân thể hắn bị châm ngòi, biến thành, một mảnh đỏ lửa.

Ở trong ngọn lửa. hắn không tiếc mọi giá giãy dụa. cố gắng thoát khỏi trói buộc của đối phương.

- Muốn chạy sao?

Ánh. mắt Dương Phàm lạnh băng, hai vòng mắt trời bỗng run lên.

Hắn mở rộng hai tay, ôm chặt lấy Từ Ma.

Cái gì?

Mọi người đều kinh hãi không một ai biết làm thế nào. trợn trừng mắt nhìn thân thể Từ Ma. từ linh, hồn đến thân thể. bị thiêu đốt toàn bộ.

Dương Phàm ở trong đoàn lửa mười trượng, nghe Từ Ma kêu thảm thiết phát ra từ linh hồn, lửa giận trong lòng cũng không dừng lại được.

Chỉ trong mấy hô hấp. thân thể Từ Ma hoàn toàn thiêu cháy, thân thể không còn giấy dựa, nhưng tiếng gào thét tới từ linh hồn truyền ra khắp ngàn dặm.

Giờ phút này. mọi người nơi đây. mặc kệ là liệt sát giả hay người tu tiên ở trấn nhỏ gần đó, dưới tiếng gào thét đau đớn tới từ linh, hồn, cảm thấy không rét mà run.

Linh, hồn Hóa Thần Kỳ cực kỳ hùng mạnh, dù thân thể đã bị diệt, hồn phách vẫn có thể chống đỡ một lát.

Thế nhưng, càng là thối chí làm cho hắn càng phải thừa nhận đau đớn thiêu đốt đáng sợ trước khi chết.

- A

Bỗng dưng, tiếng kêu gào thảm thiết từ tận linh, hồn im bặt.

Thân thể đỏ bừng của Từ Ma hóa thành, tro tàn, rơi xuống mặt đất, thứ duy nhất còn lại là mười mấy vụn Từ Tinh. Sa.

Đám người liệt sát giả trung niên đầu trọc hít vào một hơi lạnh. Từ Ma có danh tiếng không nhỏ trong giới liệt sát giả. lại bị dày vò thiêu đốt tới chết như thế.

Lúc này. Dương Phàm vừa đảo mắt. hai vòng mắt trời đỏ trong ánh. mắt dừng trên, người trung niên đầu trọc, phun ra từng chữ:

- Đến phiên các người.

- A! Chạy mau—

Trang niên đầu trọc thân thể run lên, trong lòng phát lạnh, không chút nghĩ ngợi, lập tức chạy trốn, căn bản không có dũng khí chiến đấu.

Vùvùvù

Đám người liệt sát giả kia kinh hãi vỡ mật, liều mạng chạy trốn.

Nếu không chết ở trong tay người kia. đúng là sống không bằng chết.

Vù!

Ánh lửa nhoáng lên, Dương Phàm bằng tốc độ bùng nổ không thể tin được, thoáng cái chặn đứng trung niên đầu trọc.

A!

Thân thể trung niên đầu trọc cứng đờ. chỉ cảm thấy một chân bị đối phương nắm lấy. linh

hồn đột nhiên, rơi vào một mảnh. ánh. sáng chói mắt, một mảnh, nóng rát.

”Ta không thể chết được, không thể chết trong tay hắn!”

Trung niên đầu trọc rùng mình, dùng sức cắn răng một cái. Răng rắc một tiếng, thân thể ở trong một mảnh khói xám bay ra mây chực dậm.

”Hử?”

Ánh. mắt Dương Phàm hiện lên dị sắc. trong tay nắm lấy nửa phần chân, máu tươi phun ra. lập tức khô cạn. đồ bồng lên. tiếp đó từ trong ra ngoài hóa thành tro tăn.

Trang niên đầu trọc này vì giữ mạng, cũng vì không muốn chết trong tay Dương Phàm, quyết đoán bỏ qua một cái chân.

Xoạt!

Ánh. lờ mờ lên. thoáng cái Dương Phàm nhảy ra mây dậm. chặn đứng một tên săn giết, bùm một tiếng tia lửa bắn ra tung tóe.

Tên liệt sát giả Nguyên. Anh. đại tu sĩ kia bị một chưởng đánh báv. thân thể đồ bồng, tiếp đó như bị châm ngòi, chết đi trong tiếng gào hét thảm thiết.

Hóa Thần Kỳ còn có chút khó khăn, giết một Nguyên Anh. đại tu sĩ lại không khác gì bóp chết một con kiến.

Vù xoạt xoạt!

Thân hình Dương Phàm liên tục chuyển, động, một hơi giết hai tên liệt sát giả còn lại.

Lúc này. hai vòng mặt trời đỏ trong mắt hắn mới dần ảm đạm, khôi phục nguyên trạng.

Hư ảnh ngọn lửa bao phủ mười trượng quanh người, chậm rãi thu vào trong cơ thể.

- Dương đại ca, huynh không sao chứ?

Tiểu Hân vội vàng chạy tới, giúp hắn lau khô máu. chỉnh sửa quần áo.

- Huynh không sao, chỉ là bị đám nhãi ranh này quấy rầy tu luyện, phát tiết một chút.

Thần sắc trên, mặt Dương Phàm đã khôi phục như thường.

- Dương đại ca. huynh, hiện giờ bất luận là cảnh, giới là linh. hồn. hay là lực lượng bản thân, đều giống như đã đạt tới trình, tự Hóa Thần. Huynh có bước vào Hoán Nha Kỳ chưa?

Tiểu Hân mừng rỡ nói.

Bằng thực lực Dương Phàm vừa bày ra. ngay cả Hóa Thần Kỳ cũng có thể chém giết, hiện nhiên đã thăng cấp rồi.

- Chỉ nửa bước đã vào Hoán Nha Kỳ. chỉ thiếu nửa bước cuối cùng. Đến lúc đó. thực lực của huynh, có thể tăng lên mấy lần. Chỉ tiếc đám người kia quấy rầy, phải tu lại bốn năm năm mới được.

Dương Phàm hít sâu một hơi. bỗng nhiên, ngừng đầu. ngưng mắt nhìn bầu trời vô tận.

Trong lúc hô hấp. vùng hư không trên đầu giống như nhuộm một tầng màu hồng, ảm áp vô hạn, giống như cảnh tượng bầu trời hoàng hôn, nhưng càng thêm, sáng ngời hơn một chút.

- Đẹp quá...

Tiểu Hân ánh mắt như nước, nhận nhạo ánh sáng kỳ dị, nhìn chăm chú biến hóa trên bầu trời năm. tay Dương Phàm, không khỏi có chút chìm đắm.

678. Chương 643 - 664 (20)

Nàng đương nhiên, rõ ràng đây là cảnh giới Hoán Nha Kỳ Dương Phàm dẫn động biến hóa.

Giờ phút này. Dương Phàm trong lúc hô hấp. ánh sáng từ hư không vô hạn tụ lại phía hắn, nhanh, chóng khôi phục pháp lực tâm thần.

Vừa rồi chà đạp chết một cường giả Hóa Thần thực lực không tầm thường, hắn cũng tiêu hao rất lớn.

- Loại cảnh giới này thật là huyền diệu, có thể hấp thu lực sao trời Thái cổ, hình thành lực nóng rực mạnh, mẽ nhất

Tiểu Hân thu hồi ánh. mắt. nhìn nam từ phải phát sáng cùng thiên địa xa xưa ở bên cạnh, khám phục kính, ngưỡng.

Nàng vốn cũng là kỳ tài hiếm có. từ khi sinh, ra vẫn chưa từng thấy nam từ cùng lứa làm cho nàng vừa lòng khám phục.

- Ha ha! Lực sao trời Thái cổ. chẳng qua chỉ là một bộ phận của bầu trời.

Màu hồng hư vô trên đầu Dương Phàm tiêu tán. cười khẽ.

- Chỉ là một bộ phận?

Tiểu Hân chợt sửng sốt. trong lòng càng hiểu kỳ kinh. ngạc.

Nghe Dương Phàm nói. có nghĩa là lực nóng rực chuyển hóa từ lực lượng xa xưa kia, chỉ là một bộ phận của Hoán Nha Kỳ.

- Đây chỉ là Hoán Nha sơ kỳ.

Ánh. mắt Dương Phàm hiện lên ý cười, dường như có chút tự ngạo. Hắn chậm rãi nâng tay lên, ngược nhìn mãnh hư không:

- Giữa bầu trời vô tận. có rất nhiều sự vật mãi mãi trường tồn. Trước tiên là ánh. sáng và nhiệt độ, đây là chỗ trọng yếu nhất. Từ khi thế giới này sinh, ra sinh linh, đã tồn tại rồi.

- Thứ hai là gió. không đâu không có gió.

Vũ

Ngay lúc đó. một trận gió không biết từ đâu. giống như hành động theo ý chí Dương Phàm.

- Huynh... chẳng lẽ đây là Thiên Nhân Hợp Nhất trong truyền thuyết.

Tiểu Hân ngẩn ra.

- Kế tiếp là sấm sét, cũng là hiện tượng tự nhiên không tránh khỏi ở hư không.

Dương Phàm tiếp tục nói.

`m ầm

Vừa dứt lời. hư không trên đầu. một cột sét hình cung chợt lóe lên.

Cái gì?

Tiểu Hân chấn động cực điểm, dùng ánh mắt quái dị không phải người nhìn Dương Phàm.

- Đây chỉ là vừa chạm vào được điện phù Thiên. Nhân Hợp Nhất.

Dương Phàm cười nhạt:

- Đây là huynh, suy diễn trăm năm, không có uổng phí Diễn hóa cảnh giới sau này. từ Hoán Nha Kỳ cho đến Chứng Quả Kỳ, là rõ ràng như thế.

- Huynh... lẽ nào huynh, đã thông hiểu được tất cả cảnh, giới về sau.

Tiểu Hân khó tưởng tượng được nói.

- Không dám nói hiểu thông, nhưng con đường diễn hóa đã rõ ràng trước mắt.

Dương Phàm đột nhiên nhắm mắt lại.

Trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh kỳ dị: đoàn ánh. sáng trong đầu, như một cái cây, sinh, ra một chiếc mầm ánh. sáng hồng nhạt, tiếp đó ngưng kết ra một chiếc mầm ánh sáng màu xanh, cuối cùng sinh, ra một chiếc mầm ánh. sáng màu tím.

Hồng, xanh, tím, ba chiếc mầm ánh. sáng này xoay quanh, trong đầu. như hoa sen nở rộ.

Cuối cùng, ba mầm sáng này dung hợp lại, hình thành một đoàn ánh sáng ba màu.

Khoảng khắc, đoàn ánh. sáng ba màu này như hoa nở rộ. ba màu sắc phóng lên. trực tiếp xé rách, hư không, sinh, ra một cái khe màu đen...

Lực lượng sản sinh, ra khi suy diễn cuối cùng, làm cho Dương Phàm kinh hãi vỡ mặt.

Phù-

Dương Phàm đột nhiên mở mắt, khẽ hô:

- Đi mau!

Dường như sinh, ra cảm ứng gì, Dương Phàm kéo theo Tiểu Hâm trực tiếp bay khỏi trần nhỏ.

Đương nhiên, trước khi đi Dương Phàm cũng không quên thu lấy Từ Tinh. Sa cùa Từ Ma, đây chính là bảo vật hiếm thấy ở giới này.

Ở một mặt khác, trung niên trọc đầu kia đang sợ hãi. thi trim bí thuật, một hơi bay ra mấy vạn dặm. liên tục thở dốc.

- Người kia thật là đáng sợ... Quả thật là ác mộng, ngay cả Từ Ma lão đại cũng chết trong tay hắn.

Trung niên đầu trọc kia lòng còn sợ hãi thực lực lão đại Từ Ma. hắn ta cực kỳ rõ ràng.

Vù vù vù

Đúng lúc này. phía chân trời xẹt qua mười mấy đám mây sáng.

- Thiên Vân Vệ!

Trung niên trọc đầu kia kinh hô một tiếng, vừa muốn chạy trốn, một cỗ lực thần thức cổ khủng bố đâm xuống từ hư không.

Phốc!

Thân hình hắn run lên. miệng phun máu. kinh, hô:

- Hóa Thần trung kỳ...

Chỉ thấy một thanh niên tóc ngắn thân mặc giáp da màu xanh, trên, người hư quang rung động, vừa tôn thương hắn, chỉ là đối phương sơ ý.

- Lực công từ. một kẻ liệt sát giả Hóa Thần sơ kỳ nho nhỏ. cần gì ngài phải ra tay.

Một gã đội trường Thiên Vân Vệ bên cạnh, cười nói.

Thì ra thanh, niên tóc ngắn này. chính là Lục Chiến, đại công từ Lục Vân Hân.

Chỉ là tu vi của hắn cao hơn Lục Vân một đoạn.

- Đại nhân tha mạng, Lục công từ tha mạng!

Trung niên đầu trọc kia quỳ xuống đập đầu.

Hắn cực kỳ rõ ràng, gặp phải cường giả Hóa Thần trung kỳ. chính, mình không có hy vọng.

- Hừ! Người người quá nửa là liệt sát giả tới ám sát công chúa Tấn Hân, để bản công từ bắt giữ hắn.

Lục Chiến dứt lời. cách không phát tay.

Bùm!

Trung niên đầu trọc còn chưa phản ứng lại. một cánh tay do mây sáng hình thành đánh tới. bùm một tiếng trực tiếp đánh nát thân thể trung niên đầu trọc này.

Xuy vù

Một Nguyên Anh màu xám thoát khỏi thân thể tan nát này. chột lóe biến mất, nháy mắt độn ra mấy trăm trượng.

Lục Chiến cười trào phúng, hai tay sau lưng, một cổ uy áp như biển rộng giáng xuống từ trên trời giữa hư không sinh, ra một cỗ lực lượng, khiến cho Nguyên Anh. màu xám kia như rơi vào bùn lầy, chậm như ốc sên.

Vù vù!

Hai Thiên Vân Vệ bay nhanh tới, lập tức bắt lấy.

Nguyên. Anh màu xám kia lộ ra vẻ tuột vọng bất lực. Đại Tể Vương Triều, cường giả thăng cấp Hóa Thần trung kỳ đã ít còn thiếu, vì sao mà cứ để mình gặp phải chứ?

Đây cũng là lần thứ hai trong đời. hắn thấy được lực lượng Hóa Thần trung kỳ.

Lần đầu tiên, là tận mắt thấy một tiểu đội liên sát bị tàn sát sạch sẽ trong khoảng khắc.

Còn lúc này. lại tới phiên, hắn. không chút sức phản kháng, bị địch nhân bắt giữ...

Với tu vi Hóa Thần sơ kỳ. tên trung niên đầu trọc này ở trước mặt Lục Vân Hầu Đại công tử không hề có sức phản kháng.

- Trực tiếp sưu hồn!

Thần sắc Lục Chiến ác nghiệt nói.

- Vâng. Đại công tử.

Trong đó. một gã đội trưởng Thiên Vân Vệ lập tức chuẩn bị thi triển sưu hồn thuật.

- Tha mạng, Đại công tử tha mạng. Người hỏi gì ta đều trả lời hết.

Nguyên Anh màu xám kia phát ra thanh âm thống khổ cầu xin.

- Tốt lắm, bản công tử hỏi gì người phải thành thành thật thật trả lời.

Lục Chiến lãnh đạm nói.

Hừ

Đúng lúc này lại một đội Thiên Vân Vệ bay tới. Người cầm đầu chính là một thiếu niên tuấn nhã. Người này chẳng phải là Lục Vân, kẻ thù của Dương Phàm sao?!

Lục Vân thấy Lục Chiến đang thăm vấn tên liên sát giả này thì hừ lạnh một tiếng:

- Không cần nữa.

679. Chương 643 - 664 (21)

Chỉ thấy trong tay gã Thiên Vân Vệ bên cạnh hắn có trói một gã cường giả Nguyên Anh Kỳ. Không ngờ đây cũng là một tên liên sát giả đã chạy trốn lúc trước. Hiển nhiên Lục Vân hắn đã đi trước một bước.

Hắn cũng không quên đại ca Lục Chiến của hắn. bay thẳng tới một vị trí trên Bách Hoa Cốc.

Sắc mặt Lục Chiến âm trầm, cách không vỗ một chưởng. Nguyễn Aiửi màu xám. kia ầm một tiếng, liền hồn phi phách tán.

Hừ—

Rất nhanh, hai đội Thiên Vân Vệ đã bay tới một tran nhỏ đang bị hỏa diễm thiêu đốt rào rào.

Nơi này bị liên sát giả huyết tẩy. cũng chỉ có một số tu sĩ bậc cao may mắn tìm được đường sống. Những kẻ dám dừng lại trong này đã sớm rời đi.

Tuy nhiên, ở phía Bắc nơi này lại có một đôi nam nữ đang khoanh chân tĩnh, dưỡng.

Đây chính là Dương Phàm và Tiểu Hân mặc ma y.

- Chính là bọn họ!

Đồng tử Lục Vân co rụt lại.

Nhưng đại ca Lục Chiến lại còn nhanh hơn tất cả mọi người. Thân hình bá một tiếng, chỉ lưu lại một đạo tàn quang đã hiện ra trước mặt hai người.

- Không ổn!

Dương Phàm kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy bóng người đã đánh tới. theo bản năng đưa tay lên đón đỡ.

`m ầm

Dưới một chưởng của Lục Chiến, một mảnh vân quang như gió lốc đã đánh nát Dương Phàm, không hề có lực phản kháng.

Tiêu diệt Dương Phàm như lời đinh, cùng lúc đó. một tay kia đã nắm lấy cánh tay Tiểu Hân, cười lạnh nói:

- Công chúa điện hạ...

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của hắn cứng ngắc, trong tay hắn chỉ là một đoạn lục mộc trong suốt.

- Cái gì?!

Mọi người nơi này đều ngây người ra.

- Với thể thân thuật của Tần Hân thì sao có thể qua mắt được ta?!

Sắc mặt của Lục Chiến xanh xám.

Mà ở phía sau. Lục Vân lại có bộ dáng như đang suy nghĩ cái gì. Thể thân thuật của Tần Hân hắn đã từng kiến thức qua, nhiều nhất chỉ làm tấm mắt lẫn lộn mà không thể có sức chiến đấu. tuyệt đối không thể lừa gạt được anh mắt của đại ca hắn.

Tìtìh huống như vậy thì chỉ có một!

Lục Vân lộ ra ánh mắt lạnh như băng, tràn đầy cừu hận, nói như chém đinh chặt sắt:

- Khẳng định là hắn.

- Hắn nào?

Lục Chiến nao nao. lại nhanh chóng hiểu ra là ám chỉ vì tên Nguyên Anh cường giả mà hai mươi năm trước đã khiến nhị đệ hắn bị thương nặng.

- Đại ca. người không phải là đồ lỗi cho tiểu đệ vô năng sao?! Thân là cường giả Hóa Thần trung kỳ mà giờ lại bị thể thân thuật của một tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lừa gạt!

Lục Vân châm chọc nói, trong mắt thậm chí có chút hàm ý vui sướng khi người gặp họa.

- Hắn thật sự là Nguyên Anh Kỳ...

sắc mặt của Lục Chiến rất khó coi, vẫn cảm giác khó có thể tin như cũ.

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Thông qua thâm vấn tên vừa rồi thì hắn ta đang tấn công Hóa Thần Kỳ. Mà một liệt sát giả có danh tiếng của Thiên Sát Các là Từ Ma không ngờ cũng bị tên họ Dương kia giết chết.

- Điều này sao có thể?! Tên Từ Ma kia ta cũng từng nghe qua, trong số những Hóa Thần sơ kỳ thì thực lực của hắn cũng không tồi. Cho dù ta tự mình xuất thủ cũng phải tốn chút công sức mới có thể giết chết được hắn.

Thần tình Lục Chiến rất kinh ngạc.

“Tên họ Dương này rốt cuộc là từ đâu tới. nhiều người tài như thế sao đều chịu thiệt dưới tay hắn?”

Chúng Thiên Vân Vệ bên cạnh trong lòng đều nghi hoặc và khiếp sợ.

Đầu tiên là Lục Vân thiếu gia chịu thiệt trong tay hắn. Hơn nữa Từ Ma với thực lực không tầm thường cũng bị giết chết. Thậm chí ngay cả Lục Chiến có tu vi Hóa Thần trung kỳ cũng bị pháp thuật của hắn đánh lừa!

- Theo Thiên Vồng điều tra thì người này đến từ Đại Tàn ngoại cảnh.

Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Từ môi trường thiếu thốn của ngoại cảnh mà, những tên vào đây đều thường là chí cường giả trong số hàng tỉ tu sĩ. bất kể là tư chất hay thực lực đều thuộc hàng siêu đẳng.

- Hắn cho dù có mạnh mấy đi nữa thì cũng chỉ có thực lực Hóa Thần sơ kỳ mà thôi. Dưới sự bao vây tiểu trừ của ta quết không thể chạy thoát!

Lục Chiến ra lệnh một tiếng, chúng Thiên Vân Vệ tứ tán đi các nơi. điều tra manh mối.

Đồng thời với đó. Dương Phàm và Tiểu Hân đã bay xa tiểu trấn kia cả máv vạm.

Khi thể thân kia tan nát thì áti h mất Dương Phàm lộ ra vẻ kinh hãi:

- Người này quả thật mạnh mẽ. khó trách lúc trước ta cảm ứng được một cỗ nguy hiểm vô hình.

- Dương đại ca rốt cuộc có chuyện gì?

Tiểu Hân khó hiểu hỏi.

Dương Phàm thông qua cảm quan của thể thân đã biết được tình huống, nói lại những gì mình biết cho nàng, cũng miêu tả về nam nhân tóc ngắn một chưởng đánh nát thể thân kia.

- Người nọ nhất định là Lục Vân Hầu Đại công tử Lục Chiến. Nếu để hắn đuổi theo thì chúng ta chỉ sợ không có hy vọng rồi!

Trong mắt Tiểu Hân thoáng hiện lên một tia kinh hoảng và lo lắng.

- Lục Chiến?

Dương Phàm ngăn ra.

- Hắn thật sự đáng sợ như thế sao?! Khiến ta không có lực hoàn thủ?

- Hắn là cường giả Hóa Thần trung kỳ!

Thần sắc Tiểu Hân ngưng trọng.

- Ngay cả như thế thì hai người người ta liên thủ, ít nhất cũng có cơ hội chạy trốn!

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia nghi hoặc.

Giờ phút này ngay cả Hóa Thần sơ kỳ. hắn cũng có thể chém giết. Cho dù Hóa Thần trung kỳ mạnh như thế nào đi nữa thì hắn cho rằng mình cũng có lực tự bảo vệ mình.

- Dương đại ca vừa tiến vào Đại Tàn nên đối với những cảnh giới Hóa Thần thì sợ rằng còn chưa hiểu biết hết.

Trong khi nhanh chóng bay đi. trên mặt Tiểu Hân tràn đầy lo lắng, bắt đầu giải thích nói.

- Xin chỉ giáo!

Dương Phàm cảm thấy khó tin. Chẳng lẽ đánh giá của mình đã sai lầm?!

- Xem ra đại ca quả thật không rõ lắm!

Tiểu Hân khẽ thờ dài:

- ở Đại Tàn Tu Tiên Giới thì thực lực cấp Hóa Thần không có trời buộc gì, có thể nhẹ nhàng phát huy tận cùng. Cường giả Hóa Thần sơ kỳ ở Đại Tàn không hề ít. xem như cao thủ nhất cấp. Mà hầu hết cường giả Hóa Thần Kì thì đều chỉ dừng lại ở cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ mà thôi! khó có thể tiến thêm nữa bước.

- ồ? Khó như thế sao?!

Dương Phàm có chút khó tía Việc này hẳn cũng từng nghe Đông Phương Dược sư nói qua rằng từ sơ kỳ tiến tới trung kỳ là rất khó khăn.

Nhìn khắp Thiên cảo Nội Hải. quá nửa là cường giả Hóa Thần cũng không chỉ có một hai người, cũng có cao nhân látih đời. Nhưng có thể đạt tới Hóa Thần trung kỳ thì trong vòng mười vạn năm qua, chỉ sợ cũng chỉ có một mithub Đông Phương Dược sư mà thôi!

Bởi vì hẳn có được Mộc Linh Châu cho nên thọ nguyên cao hơn cùng giai tới mười lần. Mà với tu sĩ Hóa Thần bình thường, thọ nguyên cũng chỉ là han hai ba ngàn năm. gần như cả đời đều dừng lại ở cảnh giới sơ kỳ.

- Ta từng nghe qua người trong gia tộc nói qua thì Hóa Thần sơ kỳ có thể phân thần dung nhập hư không. Mà đạt tới Hóa Thần trung kỳ thì cần phải hiểu được pháp tắc lực lượng trong thiên địa này, càng tiến vào cảnh giới huyền bí hẳn, thực lực tăng gấp mấy lần.

- Đối diện với Hóa Thần trung kỳ thì cho dù có tới mười tu sĩ sơ kỳ đồng loạt ra tay cũng có thể không phải là đối thủ.

Trong mắt Tiểu Hân lộ ra vẻ lo lắng.

- Chênh lệch lớn như thế sao?!

Dương Phàm hít sâu một hơi lãnh khí.

Sớm biết sự chênh lệch cảnh giới ở trong Hóa Thần Kỳ rất lớn nhưng không ngờ lại chênh lệch hém kém nhau nhiều như thế!

Mười Hóa Thần sơ kỳ có thể đánh không được một cường giả trung kỳ đã hiểu được

Nếu là Nguyên Anh Kỳ thì mười tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ liên thủ. ngay cả Nguyên Anh đại tu sĩ cũng không phải là đối thủ.

- Cái này tuyệt đối không khoa trương. Bởi vì Hóa Thần Kỳ là trình tự lột xác về thần hồn. Từng giai tầng đều sẽ chất biến về mặt cảnh giới, thực lực cách nhau một trời một vực. Nghe nói, chênh lệch giữa hai tiểu cảnh giới sau đó còn lớn hơn nữa.

Thần sắc của Tiểu Hân vô cùng trịnh trọng, lại nói thôn cho Dương Phàm biết.

Trải qua một phen trao đổi này. Dương Phàm rốt cục hiểu được các cảnh giới Hóa Thần Kỳ có sự chênh lệch lớn như thế nào?!

Hóa Thần sơ kỳ vẫn là cao thủ ở Đại Tồn. số lượng cũng là không ít.

Hóa Thần trung kỳ: trăm người chưa chắc có một. vô cùng ít ỏi. Có thể đạt tới trình, độ này thì vốn không phải là tiểu nhân vật

Hóa Thần hậu kỳ đại tu sĩ: như long phượng sừng lân, đều là đại nhân vật danh chấn nhất phương.

Mà cường giả Thần hư đại viên mãn thì là những cường giả tồn tại trong truyền thuyết. có thể nói là vô địch, không thể chiến thắng.

Còn về phần tu sĩ Thông Thiên bậc ba cao nhất, có lẽ do điều kiện linh khí hạn chế của Đại Tồn cho nên gần vạn năm qua dường như chưa nghe nói có ai đạt tới.

Cho dù là tu sĩ Hợp Thể cao nhất cũng không thể ở lại Đại Tồn quá lâu. đa phần là đi tới Ngoại hải vực. vốn không chịu bất cứ hạn chế gì trong truyền thuyết.

Hô

Sau khi nghe nói một lúc. Dương Phàm thở dài một hơi. Sự cường đại của Hóa Thần trung kỳ đã vượt qua sự đánh giá của hẳn. Khó trách Đông Phương Dược sư có thể triệu tập hội nghị chí cường giả. Ngay cả Thần thú Đẳng Linh Xà Vương cũng khó khăn lắm mới có thể kháng cự lại.

- Dương đại ca lúc này chưa đạt tới trình độ Hóa Thần đã có thể chém giết tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Phóng nhãn khắp Đại Tần cũng là vạn năm khó gặp. Nếu Dương đại ca có thể hoàn toàn bước vào Hoán Nha Kỳ thì có lẽ có thể chống lại Hóa Thần trung kỳ. ít nhất có thực lực tự bảo vệ mình.

Tiểu Hân lộ vẻ chờ mong nói.

Dương Phàm gật đầu. trong mắt tràn đầy tự tin:

- Không phải có lẽ có thể mà nhất định có thể Bởi vì Hoán Nha Kỳ chính là giai đoạn mà lực công kích của ta tăng vọt. Nếu có thể hoàn toàn bước vào cảnh giới này thì thực lực của ta có thể tăng thêm vài lần.

Tiểu Hân nghe thế thì trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. cảm thấy khó tin với sự tự tin của Dương Phàm.

Nàng cũng không biết cảnh giới này do Dương Phàm tự mình thôi diễn rốt cuộc có uy lực mạnh như thế nào nhưng trong lòng hẳn lại vô cùng chắc chắn.

Đây cũng vển vển chi là dự đoán căn trọng nhất của Dương Phàm mà thôi.

- Chi tiếc ta vốn chỉ kém hai ba năm đã có thể tấn chức Hoán Nha Kỳ lại bị liệt sát tiểu đội kia nhiễu loạn.

Dương Phàm nói tới đây. trong mắt còn lộ ra vài tia giận dữ.

Tiểu Hân giật mình. Khó trách lúc trước Dương Phàm lại đại nộ như thế. trực tiếp tra tấn Từ Ma có thực lực không tầm thường tới chết. Cảnh tượng đó quả thực rất rung động và tàn nhẫn.

- Ta phải tìm một nơi yên tĩnh, bế quan ba năm năm. sớm tiến vào Hoán Nha Kỳ mới có thực lực tự bảo ở Đại Tần này!

Dương Phàm đưa mắt nhìn về phía Tiểu Hân.

- Uhm, để ta nhìn lại xem!

Tiểu Hân lách ra ngọc giản bản đồ, đôi mắt sáng vừa chuyển, ý cười càng đậm.

- Ta có biện pháp rồi, ở phía Bắc Thiên Vân Châu...

- Chẳng lẽ chúng ta không nên rời khỏi Thiên Vân Châu?

Dương Phàm đề nghị.

- Nhất định không thể!

Tiểu Hân ngưng trọng nói:

- Bởi vì người có Chí Bảo Long Khi. mang trên mình khí vận long chi. đứng ở Thiên Vân Châu coi như an toàn. Dù sao Lục Vân Hân hàng năm đều bế qua không rảnh để chú ý. Nếu tiến vào địa bàn của Vương hầu khác thì chưa chắc có thể cam đoan được...

Dương Phàm gật gù. Tuy rằng không quá hiểu được nhưng hẳn chỉ cảm giác được Tiểu Hân quả không có ác ý.

- Trước đó, chúng ta phải nghĩ cách tránh được tầm mắt Thiên Vồng đã. Nếu không, mặc kệ chúng ta trốn xa bao nhiêu cũng có thể bị tìm được.

Đôi mi Tiểu Hân khẽ nhú lại. Khi đề cập tới hai chữ Thiên Vồng, nàng cảm thấy rất khó giải quyết.

- Thiên Vồng? Đây là tôn chức gì?

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Thiên Vồng chính là một thể lực thần bí nhất Đại Tần. siêu nhiên thể ngoại. Thiên vồng tuy thừa nhưng khó lọt chính là đề hình dung “nó”. Nghe nói không ai có thể tránh khỏi ánh mắt của “nó”. Chỉ cần nguyện V trả giá đủ đại giới thì Thiên Vồng có thể tìm ra được manh mối của bất cứ người nào.

- ... Chỉ cần nguyện ý trả đủ đại giới. Thiên Vồng có thể tìm được bất cứ manh mối của người nào!

- Manh mối?

Dương Phàm hơi lộ ra dị sắc.

- Vì sao lại chỉ là manh mối mà không phải là tin tức chuẩn xác?

- Đây cũng là vì có nguyên nhân sâu xa. Thiên Vồng luôn lưu lại cho người bị truy đuổi một đường sinh cơ. Bất cứ buôn bán tin tức gì đều chỉ cung cấp manh mối mà thôi! Thông qua manh mối này có thể thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, thường cũng đủ để đạt được mục tiêu.

- Thiên Vồng này quả thật rất thần bí!

Dương Phàm vô cùng ngạc nhiên. Hắn đột nhiên nhớ tới Âm Huy á Vương Triều của mình ở Bắc Tần.

Hiện giờ Âm Huyết Vương Triều đã gần như trái rộng toàn bộ Bắc Tần Tu Tiên Giới, có thể nắm trong tay hết thủy động tác.

Nhưng so với Đại Tần Vương Triều vô tận này, diện tích của mười ba quốc gia Bắc Tần quả thực chưa bằng được một phần ngàn.

680. Chương 643 - 664 (22)

Tiểu Hân hơi chua xót nói:

- Những kẻ truy giết chúng ta khẳng định sẽ tìm Thiên Vồng để mua tin tức. Mà muốn tránh thoát tầm mắt của tổ chức này thì vô cùng khó khăn...

- Thật sự rất khó sao?!

Dương Phàm rõ ràng là không tin. lông mi hơi nhấc lên. khóe miệng mùng cười nói:

- Ta thật muốn thử một lần.

Tu luyện Tiên Hồng Quýá nghịch thiên như hắn thì nắm trong tay khí tức tự nhiên, đạt tới một trình độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Nửa tháng sau, hai người Dương Phàm dịch dung cải trang bay xa khỏi Bách Hoa Cốc mấy chục vạn dặm, tiến vào một mảnh sâm lâm nguyên thủy vô biên.

Phiến sâm lâm nguyên thủy này rộng chừng vạn dặm, có vô số hung thú ẩn núp. nguy hiểm trùng trùng.

- Liền ở trong này đi!

Dương Phàm mỉm cười nói.

Nửa tháng qua, bọn họ chẳng những đã dịch dung, ẩn nặc khí tức. hài h tưng cũng mơ hồ không chừng, cuối cùng lên vào nơi này.

Dương Phàm tin tưởng rằng Thiên Vồng kia dù mạnh tới mấy đi nữa cũng không thể nhanh chóng tìm được manh mối nơi hai người hạ lạc.

- Đại ca yên tâm tu luyện. Ta đã bố trí cấm chế và bày rập trong phạm vi ngàn dặm quanh đây. Một khi có người tiếp cận đều khó có thể tránh né được cảm quan của ta

Ánh mắt của Tiểu Hân sáng lên. vô cùng thân ái nói.

- Được!

Sắc mặt Dương Phàm vô cùng bình tĩnh, nhắm chặt hai mắt lại. chậm rãi tiến vào trạng thái tu luyện.

Trong đầu hắn hiện lên một đoàn hồng nhật hư vô. một lũ dao động kỳ dị từ huyệt Bách Hội trên đầu hắn đổ vào thiên địa.

Ba

Giờ khắc này, phẳng phất như có một khối đá rơi vào trong hồ nước, nhắc lên từng trận gợn sóng, phát ra những thanh âm vô cùng mờ mịt. không thể nắm bắt.

Theo sau, chỉ thấy trên đỉnh đầu Dương Phàm hình thành một mảnh lốc xoáy màu hồng nhạt, trong dày ngoài mỏng, gần như lan tràn tới hư không vô tận.

Không lâu sau, hư không trong phạm vi mấy trăm dặm lâm vào một cảnh quan rất trắng lệt. kỳ dị. giống như trời chiều sau cơn mưa. khiến lòng người mê đắm.

Ngồi ở bên cạnh Dương Phàm, Tiểu Hân cũng cảm nhận được một cỗ ấm áp.

Theo lý thuyết, sâm lâm nguyên thủy này vô cùng âm u ẩm ướt. nhiều nhất chỉ thấy được vài đốm ánh sáng chứ không thể có được cảnh tượng như thế.

Hồ hà như lốc xoáy kia chiếu rọi khắp rừng cây bốn phía.

Chỉ qua nửa ngày. Tiểu Hân đã cảm giác rừng cây xung quanh sinh cơ dào dạt. lục ý càng ngày càng đậm, tốc độ sinh trưởng cũng nhanh hơn rất nhiều lần.

Khi trời về đêm. quang hà quanh thân Dương Phàm dần nhạt đi. hóa thành một mảnh hư quang xanh nhạt dịu dàng, át đi ánh sáng giống như ánh trăng vậy.

Lúc này, huyá nhục, tạng phủ. cốt cách thậm chí linh hồn Dương Phàm đều được một cỗ lực lượng dịu dàng tẩy rửa. nhìn qua rất ôn hòa ấm áp.

Tiểu Hân bên cạnh cũng bị cỗ hư quang xanh nhạt này chiếu xạ, linh hồn thân thể cũng như có cảm giác được tẩy rửa.

Nàng đột nhiên phát hiện ra dưới cỗ lực lượng kỳ dị này. thể chất, phép lực. thậm chí linh hồn của mình đều đang được tinh luyện, lột xác.

Ánh mắt Tiểu Hân lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng nhắm mắt lại. hứng lấy cỗ tinh thần lực thái cổ dư tán này.

Dương Phàm cũng không ngại bớt một bộ phận tinh thần lực của bầu trời trợ giúp nàng tu luyện.

Đối với Dương Phàm mà nói thì tốc độ hấp thu tinh thần lực vô tận vô hạn của bầu trời đã ở mức cực hạn.

Cứ như thế. mới đó mà thời gian mấy tháng trời đã trôi qua Tu vi của Dương Phàm đột nhiên tăng mạnh.

Theo đó. mấy ngày lại đây, cảm quan thông triệt thiên không của Dương Phàm đột nhiên sinh ra cảm ứng.

- Làm sao có thể?! Không ngờ đã bị phát hiện...

Dương Phàm biết sắc. hít sâu một hơi, vội vàng thu công.

Chỉ chừng mười lần hô hấp sau, Dương Phàm hoàn toàn thu công, so với lần trước đã nhanh gấp đôi.

-Đi!

Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức nắm lấy tay Tiểu Hân, lao vào sâu trong sâm lâm.

Tiểu Hân lộ ra dị sắc:

- Chẳng lẽ cấm chế do ta bố trí không có hiệu quả sao?

- Cấm chế của người chỉ có phạm vi ngàn dặm mà thôi.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Quả nhiên, sau khi hai người bay xa mấy ngàn dặm thì Tiểu Hân sítih ra cảm ứng:

- Cấm chế của ta đã bị xúc động.

Chợt nàng khó tin nhìn Dương Phàm:

- Chẳng lẽ đại ca ngươi cũng thiết hạ cấm chế sao?

- Không!

Dương Phàm lắc đầu:

- Bởi vì lần tu luyện này, cảm quan đã thông triệt tự nhiên. Phàm là có kẻ sinh ra địch ý đối với ta thì ở phạm vi nhất định, thông qua đạo động của tự nhiên, ta sẽ nắm bắt được.

- Điều này thật sự rất huyền diệu, như là đoán ra trước vậy!

Tiểu Hân kinh ngạc vô cùng:

- Vậy thì ta đi theo Dương đại ca sẽ không còn nguy hiểm nữa rồi.

- Nếu những tên truy sát kia có thể hoàn toàn thu liễm địch ý. làm như không hề để tâm hoặc cũng có thể dung hợp tự nhiên thiên địa thì ngay cả ta cũng khó có thể cảm ứng rõ ràng được.

Sắc mặt của Dương Phàm ngưng trọng nói.

Thiên địa tự nhiên là một tồn tại vô cùng thần bí và phức tạp.

Những sinh linh có thể hòa hợp tự nhiên thường trước khi có tai nạn thì sẽ cảm ứng được nguy cơ trước. Ví dụ như trước khi động đất xảy ra, một số sinh linh bé nhỏ ở trên mặt đất sẽ xao động bất an.

Mà cảm quan Dương Phàm dung hợp thiên địa tự nhiên đã đạt tới một trình độ rất cao. ngay cả những địch V đối với thân mình hắn cũng khiến hắn cảm ứng được trong một phạm vi nhất định.

Đồng thời với đó. ở khu vực nơi hai người Dương Phàm lúc trước ngồi tu luyện

- Bọn chúng vừa rời đi không lâu, chẳng lẽ là tiling hợp sao?

Lục Chiến dẫn theo một đội Thiên Vân Vệ. ngẩng đầu nhìn hư không vừa tán đi hồng hà, lại lẩm bẩm:

- Lực lượng thật quá dày đặc. đến từ bầu trời hư không. Thái cổ tinh thần lực? Dường như chỉ có một số ít đại năng giả ở thời thượng cổ mới có thể hơi sử dụng tinh thần lực này. Ngay cả Tinh Thần Thập Tinh Tôn trong truyền thuyết cũng phải thông qua vô số thủ đoạn và phương thức để mượn một phần lực lượng này. Nếu người nọ có thể trực tiếp hấp thu lực lượng này vào thân mình thì thật là rất đáng sợ!

- Phân ra cho ta, chia nhau truy đuổi.

Lục Chiến mạnh mẽ vung tay lên. Thiên Vân Vệ liền chia làm hai đội, đều do một gã Hóa Thần Kỵ dẫn dắt.

Ngay khi Lục Chiến rời đi không lâu. lại lục tục có hai ba đội liệt sát giả hoặc độc hành hiệp truy tới tận đây, sau đó đều bằng các thủ đoạn truy tung của mình tiếp tục lao đi.

Nhưng mà thủ đoạn ẩn nấp khí tức của Dương Phàm chỉ mất không tới nửa ngày đã bỏ rơi đám người này.

- Thiên Vồng này cũng quá lợi hại đi! Chúng ta đã đề cập cẩn thận, xác nhận không lưu lại chút sơ hở nào mà không ngờ vẫn bị bọn chúng truy ra được vị trí.

Tinh quang trong mắt Dương Phàm lóe ra.

- Dương đại ca. không bằng theo ta đi Đại Long Đám ở phía Bắc Thiên Vân Châu. Long đàm này vô cùng hung hiểm, cũng có những nơi có huyền cơ thần bí. có khả năng ngăn chặn thiên cơ nhất định.

Tiểu Hân đề nghị nói.

- Không!

Dương Phàm lắc đầu:

- Ta phải biết rõ Thiên Vồng này rốt cuộc dùng khả năng gì mà rốt cuộc có thể xác định ra vị trí đại khái của chúng ta! Nếu không thể giải quyết vấn đề căn bản này thì chung quy chúng ta vẫn ở vào trạng thái bị động.

Về mặt Tiểu Hân hơi chút do dự. thờ dãi một hơi rồi cũng không phản đối nữa.

Sau đó. trong quá trình chạy trốn, Dương Phàm lại phát động Thể Thân Thuật.

681. Chương 643 - 664 (23)

Hai thể thân mộc linh đội lột Dương Phàm và Tiểu Hân bay về hai phía Bắc và Nam.

Hai phân thân thổ linh cũng lấy phương thức tương tự ẩn vào bên trong mặt đất.

Cuối cùng, ý niệm của hắn vừa động, bên cạnh lại xuất hiện một thanh niên lãnh khốc tràn đầy ma khí

Đây chính là Thạch Thiên Hàn.

Dương Phàm liên tục bám quyết thi triển pháp thuật khiến khí tức của Thạch Thiên Hàn giống mình như đúc.

Hừ

Thạch Thiên Hàn lại bay về một phương hướng.

Dương Phàm làm như thế là để quấy nhiễu tai mắt của Thiên Vồng, hơn nữa cũng khiến “thiên cơ” vô hình kia cũng bị loạn.

Hắn mơ hồ cảm thấy trong Thiên Vồng kia cũng có một nhân vật như Tinh Tôn Vũ Văn Hâm, mượn dùng một manh mối nào đó, liên tiếp xác định vị trí của hai người.

Nửa tháng sau, hai người Dương Phàm lại ẩn nấp ở trong một mảnh hoang mạc. lập tức ngồi xếp bằng tu luyện.

Lần này, lại qua nửa năm, cũng không có người nào tìm được vị trí này.

Nhưng thể thân mộc linh và thổ linh của hắn đã đều bị đánh cho tan nát. bị liệt sát giả hoặc Thiên Vân Vệ tìm được.

Biết thế. sắc mặt của Dương Phàm âm trầm.

Tuy nhiên. Thạch Thiên Hàn vẫn bình yên đi chuyển, không gặp phải bất trắc gì cả.

Càng khiến Dương Phàm ngạc nhiên chính là khi Thạch Thiên Hàn đang bế quan tu luyện thì liền cảm ứng được sự tồn tại của u Minh Hỏa Diễm khác, hèm nữa cũng không chỉ có một hai cái.

Nói cách khác, ở Đại Tàn Tu Tiên Giới cũng có nhân vật tu luyện Cửu u Ma Công.

Cuối cùng. Dương Phàm để Thạch Thiên Hàn tiến vào Tiên Hồng không gian, lắm bầm:

- Xem ra Thiên Vồng kia có thể nhiều lần phán đoán ra vị trí của ta. Đại khái có hai khả năng, một là long khí câu thông thiên địa khí vận trên người ta. Còn khả năng thứ hai cũng có thể liên quan tới thân phận của Tiểu Hân...

Thân phận của Tiểu Hân hắn cũng đại khái đoán ra nhưng vẫn chưa từng lộ tẩy.

Tu luyện trong phiến hoang mạc này một năm. Dương Phàm gần như đã có thể ngưng kết ra Hoán Thiên Nha, đặt chân vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Nhưng lúc này. hắn lại sinh ra cảm ứng. không khỏi hít sâu một hơi.

- Thật là đáng sợ.

Ngoại trừ Tinh Tôn Vũ Văn Hâm, hắn chưa từng gặp phải nhân vật nào đáng sợ bậc này. Đường như bất kể làm thế nào. hắn cũng không thể thoát khỏi tầm mắt đối phương.

- Dương đại ca...

Tiểu Hân như muốn nói lại thôi. Nàng rất muốn khuyên nhủ Dương Phàm.

- Được, dựa theo cách của nàng thì xem sao?!

Dương Phàm rút cuộc gật đầu.

Đại Tàn Vương Triều, ở một ngôi đền hôn ám không tên.

- Ha ha... Ngày càng có ý tứ! Sau Vô Song. Đại Tồn Vương Triều sao lại xuất hiện nhân vật thứ hai thú vị như thế! Khiến cho công thức tính toán thiên cơ của ta gặp phải lực cản như thế!

Một thanh âm trầm thấp vang lên.

Dưới ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy một bóng xám thon dài, nắm trong tay một chiếc gương đồng lục lăng có phong cách cổ xưa.

Trên chiếc gương đồng lục lăng này hiển lộ một khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn thân hình khô quắt xấu xí. mang theo vài tia quỷ dị khiến người ta lạnh lòng.

- Vu Tồn đại nhân, Thiên Nhân của chúng ta rất khó xác định vị trí chính xác của bọn họ. lại thất bại lần nữa...

Bá—

Một nam nhân đội mặt nạ đầu hổ. nửa quỳ gối trên mặt

- Việc này các người không cần can thiệp vào nữa, bả Vu Tồn sẽ tự mình tiếp nhận.

Kể được gọi là Vu Tồn cho người kia lui ra. chợt hơi chờ mong nói:

- Mấy ngàn năm qua, rất ít khi gặp được nhân vật khó lường thế này... Thân thể của Vô Song ta đã hiểu rõ được bảy phân, mà thân thể người này lại không tầm thường, tràn ngập những điều không biết...

Đồng thời với đó. ở phía cực Bắc của Tinh Thần Tháp.

- Thánh cô, có một việc cần người đi tới Đại Tồn!

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm thần bí vô cùng kia chậm rãi đứng lên. nhìn chăm về phía Nam đại lục. nói với Nguyệt tế subên cạnh.

Bốn mươi chúi tầng Tinh Thần Tháp mãi mãi chiếu rọi cả khu vực titih không.

- Vâng, Tinh Tôn!

Thánh cô Nguyệt tế sư vuốt cằm. gật gật đầu. trong mắt mím cười nói:

- Chuyến đi Đại Tồn này hẳn là có liên quan tới Dương Dược sư. không biết cụ thể là Tinh Tôn muốn ta làm gì?

- Dương đại ca gặp một chút khó khăn nhỏ. mặc dù hẳn chưa chắc đã không thể vượt qua Nhưng ta hy vọng hẳn có thể thuận lợi hoàn toàn bước vào cảnh giới mới. gia tăng thời gian nghịch chuyển đại cục của một giới này.

Khuôn mặt thần thánh của Vũ Văn Hâm nghiêm trang, ánh sáng trong mắt tràn đầy vẻ trí tuệ.

- Lần này Thánh cô đi Đại Tồn. chi sợ phải đối đầu với đối thủ cũ của mình

Wũ Văn Hâm chợt cười nhẹ nói.

-Vu Tồn?

Thần sắc của Thánh cô trở nên nghiêm trang hẳn:

- Vu Tồn có được Thiên Cơ Lục Lăng Kính, để để dẫn dắt cả đại thế của một giới này. Năm đó, ta mượn dùng Tinh Giới lực. khó khăn lắm mới có thể có địa vị ngang hàng với hắn. Mà nay ta...

Tinh Giới là Truyền thừa bảo vật mà các đời Tinh Tôn nắm giữ. Thánh cô chính là Tinh Tôn đời trước, giờ vật này đã ở trong tay của Vũ Văn Hâm.

- Con đường chúng ta theo đuổi không phải là Trường sinh Tiên đạo, cũng không phải để đối kháng với lực lượng chung cực. chỉ cầu ngộ triệt thiên ý. nắm vận mệnh trong tay. Khi hết thấy đều đã nằm trong sự đoán trivocs của ta thì lực lượng đối kháng đã mất đi ý nghĩa.

Ánh mắt Vũ Văn Hâm nhìn xa xôi, ngẩng đầu nhìn tinh không vô hạn.

- Ta hiểu rồi! Thánh cô hơi mê mẩn bản tay, trong mắt lộ ra một tia minh ngộ.

Con đường của bọn họ không phải là đối kháng với lực lượng, càng không am hiểu chiến đấu.

- Vũ Tôn quả thực rất mạnh, nhưng ta chỉ mong người có thể kiềm chế hắn trong hai năm.

Vũ Văn Hâm cười thần bí. tay ngọc vung lên. Một cỗ tinh quang cường đại từ trên trời giáng xuống, rơi vào chân Nguyệt tế sư, hình thành một tinh đồ trận pháp thần bí.

- Ông—

Tinh quang nhoáng lên một cái. Nguyệt tế sư cũng đã biến mất tại chỗ.

Đây chính là Tinh Không Đại Na Di mà các đời Tinh Tôn của Tinh Thần Thập đế đều rất khó có thể đạt tới.

Sau khi làm xong hết thấy. Vũ Văn Hâm lại cười nói:

- Dương đại ca, để Hâm nhi trợ giúp người một tay, chỉ mong ngày sau huynh chớ có trách ta

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm mặc dù không theo đuổi lực lượng nhưng thân ở Cực Bắc xa xôi, nàng không ngờ vẫn có thể tính toán ra hoàn cảnh của Dương Phàm đang ở Đại Tồn.

Nàng nhận rõ thực trạng của Dương Phàm, quyết định giúp hắn tiến triển nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng không yên. sợ rằng ngày sau Dương Phàm sẽ có khúc mắc.

Bởi vì chân chính là cường giả nghịch thiên, tuyệt không muốn bị người ta dẫn dắt vận mệnh của mình.

Tu luyện ở trên hoang mạc một năm. mắt thấy sắp ngưng kết Hoán Thiên Nha. chỉ kém một chút nữa nhưng không ngờ lại bị người ta tìm được.

Dương Phàm rốt cục có chút cảm hận. Hắn đã cảm ứng được ở vô hình đang có một bàn tay chèo đạo hết thấy, nhiều lần bức hắn tới tuyệt cảnh.

Hắn sử xuất tất cả thế võ. cũng chỉ mang tới đôi chút cản trở cho Thiên Vồng mà thôi, chung quy vẫn bị tìm tới cửa.

Thần thông bậc này quả thực đã đạt tới tình trạng khó có thể tưởng tượng được.

Mặc dù đối thủ không bày ra bất cứ lực lượng có tí uy hiếp nào nhưng với việc nắm thế cục trong tay. buộc địch nhân lâm vào tuyệt cảnh, căn bản cũng không cần ra tay.

Có lẽ nếu ở đối kháng. Dương Phàm có thể thoải mái chém giết đối phương nhưng thần thông người kia đã đạt tới trình độ nắm hết thấy mọi việc trong tay.

Trong số những người Dương Phàm từng gặp thì chỉ có Tinh Tôn Vũ Văn Hâm là có thể đạt tới thủ đoạn bậc này.

Cái này đã không thuộc vào hệ thống lực lượng.

Trải qua lần này. Dương Phàm tính nghe theo ý kiến của Tiểu Hân. đi trước Đại Long Đàm ở phía Bắc Thiên Vân Châu.

Đại Long Đàm kì thật là ở vào hà vực của Hoàng Thiên Hà, tự nhiên không hề có lai lịch tầm thường. Nghe ý tứ của Thiên Nhất Hồn Thủy thì khu vực này ở một trình độ nhất định có thể ngăn cản thiên cơ.

Dương Phàm cũng không hơi nhiều. Hai người phi hành mấy tháng, rốt cuộc đi tới một hà vực rộng rãi hùng vĩ.

Con sông dài này không ngờ rộng tới trăm dặm, dòng thù lưu rất lớn. có thể nói là khủng bố.

Càng kỳ lạ là ở sâu nơi này. Dương Phàm sinh ra một loại cảm ứng kỳ dị.

Khí tức cùng loại có bốn cỗ. phân bố ở các phương hướng xung quanh Đại Tồn nhưng cũng không mãnh liệt như cỗ này.

Khi Dương Phàm đích thân tới đây. Hạ Trường Hà không hiểu sao lại cuộn sóng mấy cái rồi nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Trong lòng Dương Phàm lại thầm giật mình, thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ là bởi vì Chí Bảo Long Khí?”

Hiện tại hẳn không dám té ra Hoàng Long Quan, nếu không những đại năng giả ở Đại Tồn khác, thậm chí những kẻ cũng có được Chí Bảo Long Khí cảm ứng tới vị trí của hắn.

- Dương đại ca có phải có cảm ứng gì không?

Tiểu Hân nhìn hắn hỏi.

Dương Phàm gật gật đầu:

- ở sâu trong Hạ Trường Hà này có tồn tại gì đó. khiến ta cảm ứng rất rõ ràng...

Tiểu Hân hé miệng cười nói:

- Đó khẳng định là Thủy Long Kỳ. một trong Ngũ Hành Long Kỳ của Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. Chúng tông cộng trấn thủ năm địa phương của Đại Tồn, đối kháng với sự trói buộc của thiên địa. Nếu không, Đại Tồn cũng không thể trở thành Thátih địa tu tiên, hơn xa những khu vực khác của đại lục.

- Ngũ Hành Long Kỳ. trấn áp Đại Tồn khí vận?

Dương Phàm hơi giật mình, cũng đã minh bạch đôi chút.

Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí có nói tới “Cửu Ngũ”, như vậy “Ngũ” trong đó có phải là ám chỉ Ngũ Hành Long Kỳ không?!

682. Chương 643 - 664 (24)

Tiểu Hân giải thích. Ngũ Hành Long Kỳ từ thời thượng cổ đã luyện chế thành, tự thân có linh tính, cùng một phương thổ địa đúng hợp. không ai có thể nắm giữ. Mà những kiện Chí Bảo Long Khí khác như Thanh Long Kiếm, Thiên Long Cung lại bị Tiên Tồn Hoàng tộc hoặc một số ít đại năng giả khác nắm giữ.

Lại bay thêm mấy ngàn, phía trước lại hiện ra một khu thềm vực rộng rãi nhìn như vô tận có hình cung.

Phiến thủy vực này. dòng nước chảy xiết, xa xa mơ hồ có thể thấy được những ốc đảo, cây cối um tùm, cảnh trí rất hợp lòng người.

Linh khí nơi này cũng khác hẳn các nơi khác ở Đại Tồn. như là một nơi rất đặc biệt.

Dương Phàm có thể cảm ứng được đây chính là long khí. câu thông khí vận huyền bí của thiên địa

Hưu—

Trên phiến sơn thủy xinh tươi này cũng có đủ loại độn quang đang đi lại.

- Nơi này lại có không ít tu sĩ sao?

Dương Phàm khẽ cau mày.

Hai người vừa xuyên qua Đại Long Đám thì phát hiện hầu hết các ốc đảo đều bị các thế lực khác nắm trong tay. Nhưng mà hà vực với dòng nước chảy xiết này đúng là không phù hợp để tu luyện.

Dương Phàm lo ngại nơi này không đủ sự yên tĩnh.

- Đại ca. nơi này dù có nhiều thế lực, nhưng nếu huynh tạm thời gia nhập vào một trong số đó. cũng không phải là không thân Hom nữa, nơi này có long khí ngăn cách thiên cơ. Thiên Vọng hẳn không thể sớm xác định ra vị trí của chúng ta được.

Trong mắt Tiểu Hân mang theo vài phần hàm ý chân thành và cầu khẩn. Nàng cũng cố gắng khuyên nhủ Dương Phàm.

- Cũng được!

Dương Phàm hít sâu một hơi. gật gật đầu.

Không lâu sau, hai người vào sâu trong Đại Long Đàm, ở một ốc đảo tương đối hẻo lánh.

Ốc đảo này có phương viên chừng mấy trăm dặm, linh khí cũng không tồi. Trên này có một môn phái tu tiên là San Ngọc Tông.

Tông phái này thu lưu rất nhiều nữ đệ tử. một đám đều xitih đẹp xuất trần.

Hai người Dương Phàm trực tiếp tới đây bái phòng.

Khi thấy rõ tu vi của Tiểu Hân là Hóa Thần Kỳ thì tông chủ San Ngọc Tông tự mình ra nghênh đón.

San Ngọc Tông chủ là một gã nữ tu thanh lệ. giữa mi tâm có một ấn ký, nhìn qua chừng hai bảy hai tám tuổi. Nàng đối với Tiểu Hân vô cùng khách khí nhưng đối với Dương Phàm lại có vài phần đề phòng.

Bởi vì San Ngọc Tông là một tông phái nữ tu. công pháp tu luyện không nên sớm phá vỡ ngọc thân cho nên đối với nam nhân vẫn luôn mang tâm lý cảnh giác.

Dương Phàm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vẫn bảo trì trầm mặc để Tiểu Hân kết giao.

Trải qua cảm ứng. Dương Phàm phát hiện ra San Ngọc Tông này. gồm cả Tông chủ thì có ba vị cường giả Hóa Thần sơ kỳ. Thực lực như thế ở Đại Long Đàm cũng coi như nhị lưu, không thể coi thường!

Sau khi hàn huyên một lúc. Tiểu Hân nói ra V đồ của mình:

- Ngọc Thanh tỷ. Đây là đại ca của ta, huynh ấy đang muốn tìm một chỗ yên tĩnh để đốc lòng đột phá cảnh giới Hóa Thần.

- Tấn công Hóa Thần Kỳ?

Ngọc Thanh nghe thế cũng lâm vào động đùng, ánh mắt nhìn Dương Phàm cũng thay đổi.

Mặc kệ là ở Đại Long Đàm hay là toàn bộ Thiên Vân Châu, chỉ cần bước vào Hóa Thần Kỳ thì bất kể là ở đâu cũng là một nhân vật không thể coi thường.

Cuối cùng. Tiểu Hân lấy ra một ít tài liệu quý giá. đều là những thứ Dương Phàm đã chuẩn bị từ trước, đưa tặng cho Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh nhìn thấy những tài liệu này thì ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, đưa ánh mắt không ngờ nhìn Tiểu Hân, thâm nghĩ:

“Xem cách nói năng và xuất thủ của nàng ta thì hiển nhiên không phải là người tầm thường!”

Cuối cùng, Ngọc Thanh đồng V để Tiểu Hân trở thành Vinh dự Trưởng lão của San Ngọc Tông.

về phần Dương Phàm, bởi vì là nam nhân, tu vi lại chưa tới Hóa Thần Kỳ cho nên chỉ lấy thân phận đại ca của Tiểu Hân, cũng trú chân lại ở nơi Lục San Châu này.

Mà ở Lục San Châu Tiểu Hân dùng tên giả là Dương Hân.

Nhìn qua Dương Phàm và nàng cũng giống như một đôi huynh muội, đều rất quan tâm tới nhau.

Khi an bài thỏa đáng, hai người Dương Phàm cũng âm thầm thờ phào một cái. dùng chân ở San Ngọc Tông.

Đêm đó. Tông chủ Ngọc Thanh và hai gã nữ Trưởng lão của San Ngọc Tông đã gặp nhau bàn luận.

- Ngọc Thanh sư tỷ, hai người này rõ ràng là lai lịch bất minh. sao tỷ lại thu lưu bọn họ?

Một gã Trưởng lão khác nhẹ nhàng phê bình.

Ngọc Thanh lại cười nói:

- Ta thấy hai người này cũng không phải là người ác. Xem cách ăn nói và khí chất của cô gái kêu là Dương Hân kia thì cũng không phải là tu sĩ bình thường. Để nàng ở lại đây trên danh nghĩa là Vinh dự Trường lão cũng khiến thực lực của tông ta gia tăng.

Thiếu Tông chủ nói thế. hai gã Trường lão còn lại cũng không có gì dị nghị thêm.

Họ chỉ cảm thấy kỳ quái mà không biết Ngọc Thanh Tông chủ đã thu giữ “lễ gặp mặt” của hai người Dương Phàm.

Từ đó về sau, hai người Dương Phàm dừng chân ở Lục San Châu một cách an bình.

Dương Phàm không cảm thấy có dị điềm gì cho nên bắt đầu vận tâm tu luyện.

Khi hần tiến vào trạng thái tu luyện thì sinh ra thiên địa dị tượng, khiến chúng nữ tu sĩ của Lục San Châu kinh dị không thôi.

Bầu trời trên động phù quanh quẩn ánh sáng màu hồng nhạt, từ đậm tới nhạt, nhuốm hồng cả phạm vi mấy trăm dặm. vô cùng xinh đẹp khiến người ta rung động.

Đối với điều này. Ngọc Thanh Tông chủ và hai gã Trường lão kia cảm thấy rất kỳ lạ.

Cường giả bình thường tấn công tinh thần bích lũy của Hóa Thần Kỳ thì sẽ dẫn phát thiên địa dị tượng nhưng còn xa mới thần bí và tráng lệ như thế!

- Không nghĩ tới nam nhân kêu Dương Phàm kia lại nhanh như vậy có thể tấn công tinh thần bích chương của Hóa Thần Kỳ. Nếu hần thật sự thành công, dù là nam. nhân cũng có thể gia nhập vào tông ta, trở thành Vinh dự Trường lão.

Ngọc Thanh Tông chủ âm thầm suy nghĩ.

Từ đó tới một hai năm sau, Dương Phàm bình yên tu luyện, cũng không bị ai quấy nhiễu.

Mà dị cảnh trên Lục San Châu cũng khiến không ít tu sĩ ở Đại Long Đám chú ý nhưng vẫn chỉ là tò mò mà thôi.

- Cường giả bình thường tấn công bình chương Hóa Thần Kỳ thì nhiều nhất chỉ mất một năm rưỡi mà người này lại tiêu phí tới hai năm vẫn chưa thành công, xem ra rất ít có hy vọng.

Một gã Trường lão San Ngọc Tông thờ dài nói.

Tông chủ San Ngọc Tông cũng hơi hiện ra vẻ tiếc nuối, cũng cho rằng Dương Phàm nhất định sẽ thất bại.

Bọn họ không biết, lúc này. diễn biến và đột phá công pháp của Dương Phàm cũng cơ bản đã hoàn thành.

Một ngày kia, trên đỉnh đầu Dương Phàm có một đoàn hồng nhật hư vô. từ trong huyết Bách Hội nở rộ. vô hình truyền ra một tiếng phốc. Một cây quang nha màu đỏ nhạt như vô hình, với phương thức quỷ thần khó lường hiện lên giữa bầu trời. Một cô đao động nhộn nhạo lan ra.

Một khắc này, quang hà màu hồng nhạt ở phía chân trời đột nhiên run lên, sinh ra một sự thay đổi vô hình. Một cỗ uy áp hùng hồn từ trên bầu trời truyền ra.

`m

Hư không chấn động, quang hà lốc xoáy màu hồng nhạt vốn bao phủ phạm vi mấy trăm dặm nháy mắt đã khuếch, trương phạm vi ngàn dặm... Hai ngàn dặm... Năm ngàn dặm... Một vạn dặm...

Giờ khắc này cũng chính là khi Dương Phàm chính thức đặt chân vào Hoán Nha Kỳ.

Lấy Hồn Căn và Sinh Mệnh Lục Chứng dựng đực hồng nhật hư vô. từ chính giữa huyết Bách Hội của Dương Phàm, nó nở rộ như một đài hoa sen.

Đồng thời, một cây quang nha hư vô màu hồng nhạt cũng tỏa ra quang thái vô hạn, phảng phất giống như chồi non đâm từ dưới đất chui lên.

Quang nha hư vô hồng nhật này chính là kết quả kéo dài của hồn lực Dương Phàm. Ngay khi nó sinh ra. trực tiếp dung nhập hư không, thông triệu bầu trời! dẫn phát một cỗ đao động thần bí khó lường.

Một tiếng ầm vang lên, khoảng không trên đỉnh đầu Dương Phàm hình thành một lỗ xoáy màu hồng như ánh bích minh, lấy Lục San Châu nho nhỏ này làm trung tâm. nháy mắt đã khuếch trương gấp mấy chục lần.

Cả bầu trời liền nhiễm một màu hồng, chỗ đậm, chỗ nhạt, lan tới phạm vi năm trăm dặm... ngàn dặm... ba ngàn... năm ngàn... vạn dặm.

Một cỗ uy áp hùng hậu từ bầu trời ập tới. vô hình buông xuống khắp nơi. nháy mắt tản ra khiến cho vô số sinh linh quanh đây đều cảm giác bất an. kinh hoàng.

Giờ khắc này. toàn bộ Đại Long Đàm đều cảm giác sâu sắc một cỗ uy áp tinh thần không thể ngăn cản, cùng với sự nóng cháy khó chống đỡ tới từ linh hồn.

- Lục San Châu chúng ta sao lại xuất hiện cường giả bậc này?!

Chúng bậc cao của San Ngọc Tông đều hoảng sợ thất sắc. chịu đựng cỗ uy áp khủng bố tới từ bầu trời vô tận kia.

- Uy áp thật cường đại...

Ngọc Thanh Tông chỉ nhìn về phía lỗ xoáy màu hồng dẫn động phạm vi vạn dặm kia Một cỗ nóng rực thiêu đốt linh hồn khiến thần thức của nàng bật ngược lại. toàn thân phát lạnh.

Nàng vội vàng triển khai thần thức, rất nhanh dừng lại ở chỗ động phủ hai người Dương Phàm, tâm thần run lên.

- Sao... lại có thể như thế?!

Ngọc Thanh Tông chủ nhìn về phía lỗ xoáy màu hồng dẫn động phạm vi vạn dặm kia Một cỗ nóng rực thiêu đốt linh hồn khiến thần thức của nàng bật ngược lại. toàn thân phát lạnh.

Chỉ vãn vãn là sự tiếp xúc của thần thức đã khiến trong linh hồn nàng sinh ra một mảnh lóe ra bạch mang, nhiễm một mảnh lửa đỏ. Sự nóng rực đáng sợ kia suýt nữa đã khiến tâm thần nàng bị thương nặng.

- Hẳn rồi cuộc là ai?! Sao lại có được uy thế đáng sợ như vậy so với Hóa Thần Kỳ bình thường tấn công tinh thần vách tường phải cường đại hơn không chỉ mười lần.

Hai vị Trưởng lão Hóa Thần Kỳ khác của San Ngọc Tông lúc này cũng thấp thòem lo âu.

Bao gồm cả Ngọc Thanh, bọn họ vốn cho rằng Dương Phàm tấn công tinh thần vách tường đã hai năm chưa thành công thì khẳng định. sẽ thất bại.

683. Chương 643 - 664 (25)

Nhưng giờ phút này, đối phương hiển nhiên đã thành công, dẫn phát thiên địa uy thừa thậm chí khiến cho những cường giả Hóa Thần sơ kỳ lâu đời như bọn họ cũng cảm thấy kinh hãi đảm chiến.

- Ồ. Lục San Châu bên kia xuất hiện một đạo khí tức rất cường đại!

Cùng lúc đó. trong phạm vi Đại Long Đàm mười vạn dặm cạnh đó. một số cường giả của các tông phái khác cũng mơ hồ cảm ứng được một đạo khí tức cường đại tới từ Lục San Châu.

Đặc biệt là những cường giả Hóa Thần Kỳ thì rõ ràng cảm ứng được cỗ đạo động sau khi thành công tấn công tinh thần vách tường.

- Ha ha ha... San Ngọc Tông lại có tân cường giả Hóa Thần Kỳ. đi tới xem sao!

Một ít cường giả cao tầng của các thế lực tu tiên cảm ứng được cỗ khí tức này cũng muốn tới xem náo nhiệt.

- Không đúng, cỗ khí tức này rõ ràng đạt tới trình độ Thông Huyền.

Ở sâu trong Đại Long Đàm, một tiểu châu bốn phía tràn đầy linh khí đột nhiên vang lên một thanh âm già nua. lặng lẽ sinh ra một cỗ uy áp khiến thủy vực phụ cận nổi lên sóng lớn mãnh liệt.

Đây là sơn môn của Thương Vũ Môn. một trong ba đại Tiên môn của Đại Long Đàm.

Những thế lực tu tiên phụ cận đều biết Thương Vũ Môn này có một vị lão tổ. tu vi đã đạt tới trình độ Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ.

- Lão tổ. sao ngài lại xuất quan?

Tông chủ Thương Vũ Môn cũng từ trong bế quan tỉnh lại. Còn có bốn năm vị Trưởng lão thần sắc cũng ngưng trọng.

Ông

Trong hư không một mảnh phong vũ lay động, một lão già mày rậm, râu tóc bạc trắng mặc bộ y phiêu dật xuất hiện, khiến cho người ta có cảm giác rất mơ hồ.

- Chẳng lẽ Đại Long Đàm sinh ra tân cường giả Thông Huyền sao?

Thương Vũ lão tổ phiêu, phù ở trong màn mưa gió, ánh mắt chăm chú nhìn về khu vực bầu trời bị nhuộm đầy màu hồng, nhìn không ra biểu tình của lão.

Cường giả Thông Huyền?

Tông chủ Thương Vũ Môn và chúng Trưởng lão lập tức kinh hãi thất sắc.

Trong các tiểu cảnh giới Hóa Thần Kỳ. tu sĩ sơ kỳ chỉ mới là nhập môn mà thôi!

Chỉ khi đạt tới Hóa Thần trung kỳ. phân thân dung hợp hư không thì mới hiểu được sự huyền diệu thông thiên địa. bước vào cảnh giới mới. được xưng là cường giả Thông Huyền.

Sau khi bước vào trình độ Thông Huyền, con đường tu tiên càng thêm thần diệu, nghiên cứu vận dụng lực lượng thần hồn, ngộ triệt thiên địa. Đây chính là điều mà cường giả Hóa Thần sơ kỳ khó có thể chạm tới.

Phóng nhãn khắp Đại Long Đàm này có rất nhiều môn phái, cường giả nhiều vô số kể. Trong trăm vạn tu sĩ, số lượng cường giả Hóa Thần Kỳ cũng không ít nhưng chân chính bước vào trình tự Thông Huyền thì cũng chỉ có hai ba người ít ỏi mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được cường giả đạt tới Thông Huyền ít ỏi ra sao. địa vị cao tới mức nào.

- Lão tổ. cổ khí tứcianhuyển từ Lục San Châu. Có cần chúng ta đi nghe ngóng không?

Tông chủ Thương Vũ Môn cung kính nói.

Đều là cường giả Hóa Thần Kỳ. lại là tông chủ một phái nhưng trước mặt lão tổ ở trình độ Thông Huyền, hần vẫn hết sức sợ hãi.

- Việc này ta phải tự mình đi một chuyến!

Thương Vũ lão tổ nói. mảnh mưa bụi quang thân đột nhiên biến mất. dung nhập vào hư không. Chợt mất cái đã không thấy Thương Vũ lão tổ đâu nữa.

Lục San Châu.

Cơn lốc xoáy hư không màu hồng nhạt rung chuyển hư không kia tản ra một cỗ uy áp cuộn cuộn, mênh mông. Một mảnh khí tức nóng rực khiến máu ngàn tu sĩ nơi này đều vô cùng hoảng sợ.

- Dương đại ca... Huynh rốt cục thành công rồi sao?!

Tiểu Hân kinh hỉ. Sự vui mừng phát ra từ tận nội tâm.

Trong động phủ, Dương Phạm chậm rãi đứng lên. thân hình nhoáng cái đã xuất hiện ở trên bầu trời.

Thân mình hần được một mảnh hồng quang ấm áp bao phủ. Hoán Thiên Nha hư vô. thông triệt thiên địa.

Tuy nhiên, lúc này. hần lập tức tiến vào Thiên Nhân Mô Thức, không phải là Bán Thiên Nhân mà là Thiên Nhân Mô Thức chân chính.

Từ khi bắt đầu Diễn Căn Kỳ. năng lực thông triệt thiên địa đã giúp hần vững vàng bước ra bước thứ hai.

Theo Hoán Thiên Nha nở rộ như hồng nhật từ huyết Bách Hội. cảm quan của hắn đã dễ dàng dung nhập hư không, thông triệt thiên địa.

Hắn ngưng lập giữa không trung, đỉnh đầu hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ. thái cổ tinh thần lực hùng hậu hóa thành vô số phân lưu. hội tụ quanh thân hắn, nhanh chóng gột rửa cả thể xác và tinh thần.

Hô

Dương Phàm hít sâu một hơi. cơn lốc xoáy màu hồng tràn ngập phạm vi ngàn dặm bắt đầu thu liễm khiến cả người hắn được bao phủ bởi một hư ảnh màu đỏ cao tới hai mươi trượng, giống như thiên thần từ thời thái cổ.

Đỉnh đầu hắn lại tồn tại một đốm đỏ như mặt trời cấp tốc xoay tròn.

Đây chính là sau khi bước vào Hoán Nha Kỳ. có thể dẫn dắt một bộ phận của thương khung lực. đến từ thái cổ tinh thần.

- Ồ? Đây chỉ vẻn vẹn chỉ là một phần thần thông của Hoán Thiên Nha.

Đột nhiên. Dương Phàm mở hai mắt ra, trong mắt như hai mặt trời nhỏ, tản mát ra thần thông thâm nhuần vạn vật. mang theo áp bách rất cường đại.

Lúc này. cơn lốc màu hồng nhật rung chuyển hư không vạn dặm đã thu liễm vào phạm vi trăm dặm, hư ảnh màu đỏ trên người Dương Phàm cũng dần ảm đạm.

Thiên địa dị tượng do tấn chức Hóa Thần Kỳ cũng cần khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nhưng ở mặt tinh thần, Dương Phàm hiểu rằng mới chỉ tiến tới được một nửa.

Trên đỉnh đầu của hắn vẫn như trước, có thể thấy được một tầng ánh sáng màu hồng nhật như ánh bình minh. Dương Phàm phiêu phù giữa không trung, quang như hư vô màu hồng kia dung nhập hư không, sinh ra một lũ dao động đặc biệt.

`m âm!

`m âm

Sinh Mệnh Lục Chung với tiết tấu rất kỳ dị nhả lên, dao động của Hồn Căn cũng kết hợp với địa mạch.

Mà Hoán Thiên Nha lại nắm giữ một loại phù hợp với mạch đập thần bí của hư không.

Giờ phút này. Dương Phàm bỗng chốc tiến vào một độ cao không thể tưởng tượng nổi.

Hư không vô cùng vô tận, có vô số huyền ảo không thể nắm bắt. Thông qua Hoán Thiên Nha, đang xoay quanh trong đầu Dương Phàm.

Đây cũng chính là cảnh giới Thông Huyền mà chỉ cường giả Hóa Thần trung kỳ mới có thể chạm tới.

Mà Dương Phàm lại thông qua cảm quan kỳ dị này. nắm giữ được thiên cơ có liên quan tới bản thân mình

Phàm là ở trong thiên địa này, vận mệnh nhân quả sẽ ở vào một con tàu khổng lồ không ngừng vận chuyển. Đó là một hệ thống không thể đánh giá. liên tục thay đổi. Hàng tỉ sinh linh, phàm là ở trong thiên địa cũng không thể tách rời được.

Nếu có thể ngộ ra sự huyền diệu của thiên cơ, việc bói toán ra hung cát chỉ là tiểu đạo, thông hiểu quá khứ, tương lai mới chân chính là đại năng!

Nhưng mà, khi bước đầu ngưng kết ra Hoán Nha Kỳ thì Dương Phàm mơ hồ hiểu được sự tồn tại của thiên cơ. trong đó có sự thay đổi nhân quả và thời gian liên tục.

Trước khi tấn chức Hoán Nha Kỳ, Dương Phàm vĩnh viễn không thể tưởng tượng được thiên địa này lại quảng đại như thế. ẩn chứa biết bao huyền ảo không thể nắm bắt.

Trong quá trình lẳng lặng thể ngộ. hắn đã nhanh chóng bắt giữ được thiên cơ có liên quan tới mình. Thiên cơ vận mệnh ứng với hắn, Dương Phàm có thể cảm ứng được tương đối dễ dàng.

Nhưng một khắc này. đồng tử trong hai mắt hắn đột nhiên co rụt lại. hai đốm sáng như mặt trời đột nhiên chấn động, nổ rộ quang hoa lạnh như băng.

- Không ngờ có kẻ can thiệp vào vận mệnh và thiên cơ của ta!

Hai đạo hồng nhật trong mắt Dương Phàm ầm ầm phát ra lửa giận rất mãnh liệt.

Cùng lúc đó. ở một ngôi đền hôn ám vô danh!

Một bóng xám với nét mặt già nua khô quắt, cảm Thiên Cơ Lục Lăng Kính trên tay, sắc mặt rất khó coi.

Trong cổ kính lục lăng này có thể nhìn thấy một nữ nhân thánh khiết đoan trang, được tinh quang bao bọc.

Nếu Dương Phàm ở đây thì khẳng định. có thể nhận ra. Nàng chính là Nguyệt tế sư, Thanh cô Chiêm Tinh Tháp.

- Nguyệt Đồng... Người cho là có thể ngăn cản bản Vu Tôn sao?

Thiên Cơ Lục Lăng Kính trong tay Vu Tôn lóe lên sáu đạo ánh sáng có màu sắc khác nhau, phát ra thanh âm tiều tấp, khàn khàn:

- Đã đối kháng hai năm, người không phải là đối thủ của ta!

Khuôn mặt Nguyệt tế sư lộ ra vẻ mỉa cười, sắc mặt tái nhợt. Nàng chi vển vển là kiềm chế nhưng cũng cảm thấy vô cùng gian nan, đã không thể kiên trì thêm được nữa.

Nhưng mà ngay lúc này. trong Thiên Cơ Lục Lăng Kính lóe lên một mảnh quang hà màu lửa, đẩy thân ảnh của Nguyệt tế sư ra.

Phốc

Không biết xa bao nhiêu, Thiên Cơ Lục Lăng Kính đột nhiên xuất hiện một đôi đồng tử lạnh như băng!

Trong đôi mắt hiện lên hai đạo hồng nhật đáng sợ dò thăm, khiến tâm linh cũng bỏng cháy.

Ông

Thiên Cơ Lục Lăng Kính bỗng rung động khe khẽ. một cỗ nóng cháy tới tận linh hồn thông qua không gian truyền tới nơi này.

- Cái gì?!

Ánh mắt Vu Tôn run rẩy. thân thể từ trong ra ngoài nhiễm một tầng hỏa hồng, như đèn lồng thấp sáng trời đêm.

Leng keng.

Cổ kính lục lăng trong tay hắn rơi ra, ánh lửa thiêu đốt hắn cũng theo đó mà biến mất. Hắn hít sâu một hơi lạnh khí:

- Làm sao có thể?! Chi là một tên tu sĩ Hóa Thần Kỳ sao có thể vượt qua hệ thống lực lượng, hiểu được vận mệnh thiên cơ. cảm ứng được sự tồn tại của ta. Điều này cho dù là Thông Thiên bậc tam Hợp Thể Độ Kiếp cũng khó có thể làm được...

Làm Vu Tôn. hắn đứng ở ngoài hệ thống lực lượng, đoán trước vận mệnh tương lai. Khi hắn đã nắm được thiên cơ thì có thể can thiệp vào vận mệnh người khác, thậm chí dẫn dắt đại cục một giới. Đâu đã đạt tới độ cao nào?!

Nhưng giờ phút này. tâm thần của hắn đã bị thương, thân hình lảo đảo. sắc mặt tái nhợt, thì thào lầm bầm:

- Can thiệp vào vận mệnh thiên cơ của người cũng không chỉ có mình ta!

Đồng thời với đó. ở Tinh Thần Tháp nơi Cực Bắc.

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm đang được tinh quang bao bọc đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn. thân thể mềm mại hơi lay động, khuôn mặt trắng bệch, hơi hoảng sợ nói:

- Dương đại ca. ta thật không nên tự quýa định...

Lục San Châu, hư quanh màu hồng nhạt cao hai mươi trượng quanh Dương Phàm đang chậm rãi thu liễm vào trong cơ thể.

Hai điểm hồng nhạt kinh. nhân trong mắt cũng lập tức biến mất.

Sau khi bước vào Hoán Nha Kỳ. hẳn chẳng những bước đầu thông triệt thiên khung, càng có thể thông hiểu thiên cơ. đặc biệt là những gì liên quan tori sbanr thân mình.

Loại cảnh giới thần thông này đã vượt qua hệ thống lực lượng, đã đạt tới một trình, độ cao hơn.

Giờ phút này. hẳn từ giữa không trung từ từ hạ xuống. Mặc dù dị tượng đã biến mất nhưng toàn bộ thiên địa dường như vẫn quanh quẩn trong ánh sáng mờ mờ. hững lầy một lực lượng vô cùng tự nhiên gột rửa và chiếu rọi.

Dương Phàm âm thầm thờ dài. Hẳn vừa bước vào Hoán Nha Kỳ. cảnh giới còn chưa thật sự ổn định, không thể hoàn toàn thu liễm khí tức toàn thân.

- Thật tốt quá, Dương đại ca đã rút cuộc thành công!

Tiểu Hân vui vẻ nói, vô cùng cao hứng, chạy tới bên cạnh Dương Phàm, kéo lấy cánh tay hắn, bộ dáng rất tự hào.

Hai người ở chung mấy chục năm, chiếu cố lẫn nhau, vô cùng hòa hợp. tình cảm như huynh muội.

Dương Phàm không thể che dấu thần sắc vui mừng trong mắt. cười nói:

- Điều này nhiều ít cũng nhờ có Tiểu Hân trợ giúp, nếu không ta cũng sẽ khó có thể thăng cấp thuận lợi như thế này!

- Chúc mừng Dương đạo hữu thăng cấp Hóa Thần Kỳ...

Ngọc Thanh Tông chủ tươi cười, không còn vẻ lãnh đạm và cảnh giác như cũ. đi tới chúc mừng.

Hai vị Trường lão còn lại của SanNgọc Tông cũng đi tới chúc mừng hắn.

Tu sĩ của tông phái này đều là nữ tu. có rất nhiều người đang âm thầm chú ý tới nam nhân tấn chức Hóa Thần Kỳ vừa dẫn phát ra thiên địa dị tượng đáng sợ này!

Một thanh niên nho nhã bất phàm thần bí tỏa sáng, tươi cười ấm áp giờ khắc này đã sinh ra mị lực vô hạn, có hấp dẫn trí mạng với người khác phái.

Chúng nữ tu đang âm thầm quan sát hắn đều cảm thấy tim mình đập nhanh, khuôn mặt không tự chủ được đỏ ửng lên.

Nhưng họ cũng hiểu được Hóa Thần Kỳ cao cao tại thượng, không phải là nhân vật mà những tu sĩ bậc cao bình thường này có thể tiếp cận, trong lòng liền cảm thấy thất vọng.

Cảm quan Dương Phàm vô cùng linh mãnh. cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Ngay cả Ngọc Thanh Tông chủ. mỹ nhân luôn mang vẻ lạnh lùng này giờ phút này cũng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa Ánh mắt nàng khi nhìn hắn cũng ngăn ngại xuất hiện một tia nhu tình không thể kiềm chế.

Cũng may Tiểu Hân phản ứng nhanh, lại cười nói:

- Ngọc Thanh tỷ tỷ. hai vị Trường lão. chúng ta vào động phủ nói chuyện.

Rồi nàng dẫn Ngọc Thanh và hai vị Trường lão kia vào động phủ của mình.

Trong khi nói chuyện. Ngọc Thanh vô cùng khách khí với hai người Dương Phàm. Theo dị tượng vừa rồi có thể thấy được Dương Phàm tuyệt đối không phải là tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường.

Sự đãi ngộ chênh lệch này Dương Phàm đã sớm nhận ra nhưng cũng không thấy có gì quái lạ cả.

Thực lực cường đại rồi thì địa vị tất nhiên sẽ tăng lên. Tu Tiên Giới này chính là như thế. không có gì phải chê trách.

- Dương đạo hữu, người hiện giờ đã đạt tới Hóa Thần Kỳ. thực lực không phải vếu. có suy nghĩ tới việc trở thành Trưởng lão của San Ngọc Tông ta không?

Ngọc Thanh hơi chờ mong nói.

Hai vị nữ Trưởng lão kia cũng sáng mắt lên. nhìn chăm chăm Dương Phàm, bộ dáng rất chờ mong.

- Cái này...

Thân mình Dương Phàm cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng vẫn cự tuyệt nói:

- Dương mỗ có thói quen dạo chơi tứ phương, sau khi củng cố tu vi sẽ không lưu lại lâu.

Thấy thế ba người Ngọc Thanh cũng có chút thất vọng.

Hừ—

Đúng lúc này. mấy đạo độn quang lóe lên trong thiên địa, mấy đạo khí tức cường đại bức tới.

- Ha ha ha... Nghe nói San Ngọc Tông có cường giả vừa tấn chức Hóa Thần Kỳ. chúng ta đặc biệt tới bái hội.

Trên không Lục San Châu xuất hiện vài vị cường giả Hóa Thần Kỳ.

Sắc mặt Ngọc Thanh Tông chủ hơi ngưng trọng, cười nói:

- Chúng ta đi ra ngoài đón khác đi.

Những người bên ngoài này có số tới chúc mừng, có số tới tìm hiểu tin tình. báo, cũng có thể lực thù địch tới khiêu khích. Điều này cũng rất bình thường.

ở Đại Long Đám này, sự cường đại của một môn phái thường có liên quan tới số lượng cường giả Hóa Thần Kỳ.

Chỉ một lúc sau, Lục San Châu nho nhỏ đã có năm sáu vị cường giả Hóa Thần tới. cũng có một số người đang trên đường.

Bởi vì Dương Phàm tấn chức Hoán Nha Kv gây ra động tĩnh quá lớn. gần như kinh động toàn bộ Đại Long Đám.

Thấy tình huống này. Ngọc Thanh Tông chủ nửa mừng nửa lo. đều đón cường giả các môn phái khác đi vào đại điện.

Ánh mắt chúng cường giả đa phần đều tập trung lên người Dương Phàm. Theo khí tức thì hẳn rõ ràng vừa thăng cấp không lâu.

Dương Phàm chậm rãi nhắm hai mắt lại. sử dụng chút thời gian ngắn ngủi này vận chuyển lực lượng Hoán Nha Kỳ.

Trong cơ thể hắn tràn ngập một mảnh quang lưu màu hồng.

Sinh Mệnh Lục Chủng như đầu nguồn suối, phía dưới có Hồn Căn thông triệt đại địa. trên có Hoán Thiên Nha dung thông thiên không.

Dưới tình huống này. hắn có thể thoải mái tiến vào Thiên Nhân Mô Thức, loại trạng thái nắm giữ cả tự nhiên lực vô tận trong tay.

Chung quy là hắn nắm giữ loại lực lượng nào. ngay cả Dương Phàm cũng không thể đánh giá được.

Trong đại điện, cường giả khắp nơi tụ hội, đều hướng về Ngọc Thanh Tông chủ và Dương Phàm chúc mừng.

- San Ngọc Tông lại sinh ra một vị cường giả Hóa Thần, lại là một nam tu chưa từng có, chắc chắn...

Một lão đạo sĩ khô gầy với thanh âm đầy âm khí và bén nhọn, cổ quái lên tiếng. Trong mắt hắn lóe lên lam điện u ám, nhìn chăm chú vào Dương Phàm đang là tiêu điểm của mọi người.

Lời này vừa ra, sự hào hưng nơi này lập tức đông cứng lại. lập tức trở nên tẻ nhạt.

Dương Phàm cảm ứng được một tia địch ý vô hình.

Cảm quan của hắn thông hiểu thiên cơ. biết được người này hẳn không có ân oán trực tiếp với mình, han phân nửa là có liên quan tới SanNgọc Tông, do đó mới mĩa mai mình mà thôi.

- Lam Quỷ Đạo, người đây là có ý gì? Dương đạo hữu vốn là khách quý của bản tông, lúc này tấn chức Hóa Thần Kỳ chính là danh chính ngôn thuận, quang minh chính đại!

Tông chủ Ngọc Thanh sắc mặt đột nhiên nghiêm lại. thanh âm véo von. trong đó cũng lộ ra lãnh ý.

Những cường giả Hóa Thần khác thấy sự khiêu khích của Lam Quỷ Đạo cũng không thấy gì là bất ngờ. đa phần có V xem náo nhiệt.

Hóa ra Lam Quỷ Đạo là một tán tu ở Đại Long Đàm, thực lực đạt tới Hóa Thần Kỳ. danh khí nơi này cũng không nhỏ.

Nhưng mấy trăm năm trước, một gã ái đồ của Lam Quỷ Đạo giả dạng làm nữ tu bậc thấp, lèn vào San Ngọc Tông làm được đồng tử, sau đó hắn ta lại hãm. hại mười mấy tên nữ tu của San Ngọc Tông. Sau đó sự tình bại lộ đã bị San Ngọc Tông đuổi giết tới chết.

Lam Quỷ Đạo đối với việc này vẫn vô cùng oán hận, nhưng lực lượng một người không thể lay động San Ngọc Tông cho nên mới gia nhập một môn phái vốn thù địch với San Ngọc Tông, trở thành Vinh dự Trưởng lão.

- Hừ. nhưng theo ta được biết, quý tông bình thường không thu nam tu, mà người này chẳng những là ngoại lệ. càng lại tấn chức Hóa Thần Kỳ. Dích xác rất kỳ quái...

Đôi mắt gian xảo của Lam Quỷ Đạo đảo qua hết Ngọc Thanh rồi Dương Phàm, bộ dáng không có chút hảo ý nào.

Là kẻ đối địch với San Ngọc Tông, hắn đương nhiên không mong muốn môn phái này sẽ ngày càng lớn mạnh.

Lúc trước, ở xa. hắn mặc dù cảm ứng được uy thế thẳng cấp rất cường đại của Dương Phàm nhưng cũng không để đối phương vào mắt. Thực lực đủ mạnh tới mức đi nữa cũng chỉ là một gã mới tiến vào Hóa Thần, tu vi căn cơ còn chưa ổn định.

Nghe Lam Quỷ Đạo nói thế, những cường giả Hóa Thần khác cũng lộ ra bộ mặt cổ quái.

“Một nam tu không rõ danh phận trú lưu ở San Ngọc Tông, lại tấn chức Hóa Thần nơi này. Nếu nói không có gian tình thì bọn họ đúng là không tin tưởng!”

“Hay là người này cùng Ngọc Thanh Tông chủ..

Chúng cường giả Hóa Thần hoặc là tới xem náo nhiệt, hoặc là tới tìm hiểu tin tức cho nên có rất nhiều phán đoán.

- Ha ha, xem ra thiên địa dị tượng lúc trước thì Dương đạo hữu dường như không phải là tu sĩ Hóa Thần bình thường, có thể luận bản đôi chút với Triệu mẫu được không?

Một thanh âm nam nhân khác cũng tràn đầy địch ý vang lên.

Dương Phàm chuyển mắt sang thì thấy đây là một trung niên Nho môn, tu vi đạt tới Hóa Thần sơ kỳ.

Hắn nhớ rõ người này khi vừa tới rõ ràng là có thiện ý chúc mừng.

- Triệu Tông chủ...

Ngọc Thanh biến sắc. vội lên tiếng ngăn cản.

Thấy thế. tên Lam Quỷ Đạo mừng thầm, âm mưu đã thực hiện được.

Hóa ra Triệu Tông chủ này là tông chủ của một phái ở thủy vực bên cạnh, đã đau khổ theo đuổi Ngọc Thanh mấy trăm năm. chấp nhất không đổi. Giờ phút này. một nam nhân thân phận bất minh chẳng những lưu

lại San Ngọc Tông, hơn nữa còn được Ngọc Thanh Tông chù ưu ái. tấn chức Hóa Thần Kỳ. được mọi người chú V. Hấn tất nhiên trong lòng sinh ra bất mãn.

Huống chi có Lam Quy Đạo bên cạnh đứng ra chầm ngòi, khiến mọi người nghĩ rằng DươngPhàm vàNgọc Thanh có quan hệ. có bí mật gì đó không muốn cho người ngoài biết.

- Ngọc Thanh không cần giải thích. Triệu mỗ chỉ muốn tiến hành luận bản hữu nghị một chút với Dương đạo hữu mà thôi, chỉ điểm tới là dừng!

Thần sắc Triệu Tông chủ cũng bình tĩnh lại cười nói.

- Các hạ làm như thế có phải là có chút khinh người quá đáng không?! Đại ca ta vừa tấn chức Hóa Thần Kỳ. người đã tới cửa muốn luận bàn...

Tiểu Hân cười lạnh nói.

- Triệu mỗ tin rằng Dương đạo hữu cũng không phải là nhân vật mà những tu sĩ mới bước vào Hóa Thần Kỳ có thể sánh bằng. Hơn nữa cũng chỉ đơn thuần là luận bàn. Dương đạo hữu nếu muốn cự tuyệt cũng được. Triệu mỗ cũng không miễn cưỡng.

Triệu Tông chủ lạnh lùng nói.

Chi cần Dương Phàm cự tuyệt thì trong mắt mọi người nơi này. địa vị và ấn tượng đối với Dương Phàm sẽ giảm đi. đặc biệt là đối với Ngọc Thanh.

Như thế thì mục đích của hấn đã đạt được.

Nếu ứng chiến thì cũng rất tốt. Hấn sẽ ở trước mặt mọi người khiến Dương Phàm phải xấu mặt.

Tuy rằng dị tượng lúc trước vô cùng kinh người nhưng cũng không kéo dài. Mà trong mắt mọi người. Dương Phàm dù đặc biệt thì chung quy cũng chỉ mới bước vào Hóa Thần Kỳ mà thôi.

- Hắc hắc. thắng bại không trọng yếu. dù Dương đạo hữu thua cũng không có gì là nhục nhã cả. Tuy nhiên, tôi trọng yếu chính là tu tiên cũng đòi hỏi phải có một loại tâm tính...

Lam Quỷ Đạo cười hắc hắc. không quên chầm thêm chút lửa.

Thấy thế, Ngọc Thanh Tông chỉ cắn chặt hàm răng trắng tinh, rất hận hấn ta nhưng cũng biết không thể ngăn trở.

Triệu Tông chủ chỉ đưa ra đề nghị luận bàn hữu nghị, mặc kệ Dương Phàm có đồng V hay không cũng không bắt buộc, hoàn toàn đã chiếm cứ vị trí chủ động.

Dưới tình huống như thế. Dương Phàm dường như không có đường lui nữa.

- Nếu Triệu Tông chủ đã có ý này thì Dương Phàm cũng đang muốn hoạt động gân cốt một chút!

Dương Phàm mồm cười, bộ dáng rất nhẹ nhàng.

Hấn vừa mới bước vào Hoán Nha Kv. lĩnh ngộ rất nhiều huyền ảo nhưng chân chính thực lực như thế nào. và vận dụng phát huy ra sao thì còn chờ hấn tìm hiểu.

Đã có người đưa ra đề nghị luận bàn, hấn cũng muốn thử một chút.

Thấy thế trong mắt Tiểu Hân cũng lộ ra đôi chút chờ mong. Nàng đương nhiên tự tin chắc chắn Dương Phàm sẽ thắng lợi. Bởi vì khi hấn còn là Diễn Căn đại viên mãn thì đã có năng lực thoải mái chém giết tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

Còn nữa, đây cũng chỉ là một cuộc luận bàn hữu nghị, dưới con mắt giám sát của mọi người, bình thường sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì.

- Ha ha ha... Các vị đạo hữu quả thật rất thích náo nhiệt, lão hủ cũng muốn tới đây giúp vui.

Đúng lúc này. từ phía chân trời có mưa bụi bay bay. che kín cả mặt trời, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ Lục San Châu. Một cỗ áp lực nồng hậu cường đại khiến mọi người đều lâm vào chấn động.

Chúng cường giả Hóa Thần nơi này không khỏi giật mình:

- Cường giả Thông Huyền?!

Cường giả Thông Huyền!

Đám người Triệu Tông chủ. Ngọc Thanh Tông chủ đều nhất tề biến sắc. Ngay cả tâm thần của Tiểu Hân cũng hơi khấn trương.

Lấy số lượng hem mười vị Hóa Thần sơ kỳ nơi này, trước mặt Cường giả Thông Huyền thì dù cùng nhau xông lên cũng không thể nắm chắc có thể chiến thắng.

684. Chương 663: Luận Bàn! (thượng)

Cường giả Thông Huyền.

Mọi người nghe vậy đều cả kinh thất sắc.

Mà lúc này. nhìn màn mưa bụi vô cùng vô tận tràn ngập trên bầu trời Lục San Châu, khí thế mệnh mông đó khiến cho người ta kinh tâm động phách, có thể thấy được thần thông của người tới lợi hại đến mức nào.

Tiếng nói vừa dứt không lâu. từ trong màn mưa bụi hạ xuống một vị lão giả mặc bố y, mây rậm, râu bạc trắng bay phất phơ theo gió. uy lực hùng mạnh tràn ngập không gian đó chính là từ trên người lão phát ra.

- Lão tử Thương vũ!

Các vị cường giả Hóa Thần phía dưới đồng loạt lên tiếng, vẻ mặt xu nịnh, đứng dậy nghênh đón.

Tông chủ Ngọc Thanh mỉm cười đón khách, trong lòng lại có chút lo âu, không biết một trong ba đại cường giả đứng đầu Đại Long Đàm, đích thân tới nơi đây. rốt cuộc có ý đồ gì?

Dương Phàm không biết người tới có địa vị gì ở Đại Long Đàm, nhưng chỉ nghe bốn chữ “Cường giả Thông Huyền”, thì đã biết được thực lực của đối phương.

Chỉ có nhân vật bước vào Hóa Thần trung kỳ, lĩnh ngộ pháp tắc huyền ảo thiên địa, mới có thể xưng là “Cường giả Thông Huyền”.

Nếu cường giả cỡ này muốn tiêu diệt SanNgọc Tông, tất nhiên không khó khăn lắm.

- San Ngọc Tông ta có tài có đức gì mà tiền bối đích thân tới. Ngọc Thanh được ưu ái mà lo sợ!

Tông chủ Ngọc Thanh đầy ý cười trên mặt. tiếp đón lão tổ Thương Vũ vào điện phủ, mời ngồi trên ghế trên.

Các tu sĩ còn lại lúc này mới khép nép ngồi xuống, nói năng rất nhỏ nhẹ cẩn thận.

- Nghe nói quý tông mới nảy sinh ra một gã Hóa Thần?

Lão tổ Thương Vũ đưa tay vuốt chòm râu bạc trắng ba thước, híp mắt cười nói.

Lão quét ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, rất nhanh dừng lại trên mặt Dương Phàm.

Dương Phàm mới vừa tấn chức không lâu, không thể hoàn toàn thu liễm khí tức. ở giữa mọi người nhìn như bình tĩnh giản dị, nhưng lại tỏa sáng hào quang vô hạn, như hạc trong bầy gà.

- Chính là Dương mỗ!

Dương Phàm trấn định đứng dậy nói, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong mắt cũng không tỏ vẻ kính sợ nhiều, tựa như đối đãi với tu sĩ ngang nhau bình thường.

Lão tổ Thương Vũ chợt tắt vẻ tươi cười, nhìn chòng chọc vào hắn. Toàn trường lập tức rơi vào cảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ, bị vây dưới một loại áp lực tâm lý hư vô mù mịt.

Tông chủ Ngọc Thanh thăm kêu không tốt! Đối mặt với lão tổ cấp Thông Huyền địa vị tối cao, thái độ của Dương Phàm tuy rằng chưa tính là bất kính, nhưng dù để cho trong lòng đối phương không hài lòng.

Lão tổ cấp Thông Huyền, tại trường người người đều kính ngưỡng tâm bực, vậy mà có người chẳng hề kính nể, tùy tiện hình thành mức độ chênh lệch như ngang bằng.

- Xem ra người không phải tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường, khi tấn công rào cản cảnh giới, ngay cả lão hủ cũng bị kinh động!

Cặp mắt lão tổ Thương Vũ nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, đồng tử bỗng dưng co rút lại, lóe sáng kỳ dị, trong lòng bỗng dưng nghĩ tới một vấn đề. thầm nghĩ: “Như thế nào có thể... số mệnh thêm thân?”

Dương Phàm chợt sinh, ra một loại cảm giác không ổn, lão tổ Thông Huyền trước mắt có năng lực hình thành uy hiếp đối với mình.

Hắn thông hiểu thiên cơ. mơ hồ đoán trước được, đối phương đột nhiên phát hiện long khí gia tăng trên bản thân mình, do đó có biểu hiện khác lạ.

Không hổ là cường giả Thông Huyền, phân thần của họ đựng hợp hư không, hiểu được huyền ảo thiên địa, cho nên có thể cảm ứng được lực lượng của số mệnh huyền bí câu thông với thiên địa trên người Dương Phàm.

- Tiền bối quá khen! Dương mỗ ngu đốt, ước chừng theo đuổi thời gian mấy năm, mới thành công tấn công rào cản của cảnh giới.

Dương Phàm nảy sinh cảnh giác trong lòng, nhưng cũng ung dung nói không nhanh không chậm.

Lão tổ Thương Vũ hít sâu một hơi, kiềm chế mỗi kích động trong lòng, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cười xòa nói:

- Lão hủ chỉ là tò mò địa phương nào mới xuất sinh Hóa Thân, đến nơi đây cũng chỉ là người khách. Vừa rồi nghe nói Triệu tông chủ cùng Dương đạo hữu đang định luận bàn, coi như lão hủ làm một người trọng tài công chính, được không?

Dương Phàm không có phản đối. trong lòng thầm cười lạnh, khá lắm cáo già. muốn thử thực lực của ta sao?

- Có tiền bối chủ trì trận luận bàn này. bản tông an tâm rồi.

Ngọc Thanh cũng không biết dụng ý của lão tổ Thương Vũ, ngược lại khẽ thờ một hơi nhẹ nhõm.

- Thật tuyệt vời như thế. Triệu mỗ không có ý kiến gì.

Triệu tông chủ vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, trong lòng cũng là mừng thầm, có lão tổ cấp Thông Huyền chủ trì trận luận bàn này sẽ càng thêm chính đáng, thắng thua đều phi thường trọng yếu.

- Dương mỗ không có ý kiến, chỉ là một trận luận bàn. coi như hoạt động một chút cho giãn gân cốt.

Dương Phàm bình thần như không nói.

- Hoạt động cho giãn gân cốt?

Trong mắt Triệu tông chủ thoáng lộ vẻ trào phúng, đợi lát nữa ở trước mặt mọi người xấu mặt. để xem người còn có thể thoải mái như thế được nữa hay không?

Sau khi qua song phương đồng ý, mọi người từ trong điện phủ đi ra. bay đến trên bầu trời thủy vực phụ cận ốc đảo, cách Lục San Châu ước chừng mười dặm xa.

Mặc dù như thế. chúng cường giả bậc cao của San Ngọc châu, ở xa xa vẫn có thể trông thấy tình hình chiến đấu, cả đám đều nhiệt huyết sôi trào, chờ mong không thôi.

Trận so tài giữa Hóa Thần Kv đối với đại bộ phận tu sĩ mà nói, là vô cùng hiếm thấy.

Ngay cả ở Thánh địa tu tiên Đại Tồn có Chí Bảo Long Khí trấn áp số mệnh, có thể tấn chức Hóa Thần Kỳ, ở trong ti lệ hàng tỉ người tu tiên, cũng chỉ trong trăm vạn người có một. Sở dĩ nhìn thấy cường giả Hóa

Thần không ít. là bởi vì số lượng người tu tiên nơi đây quá nhiều không chỉ gấp ngàn vạn lần so với Bắc Tần. Nội Hải.

Mắt thấy hai đại cường giả Hóa Thần đối mặt nhau trên không trung thủy vực, trận đại chiến hết sức căng thẳng.

- Người nào?

Đúng lúc này, lão tổ Thương Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trời cao kêu lên.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra dị sắc, nhìn về phía bầu trời mênh mông kia

“m ầm...”

Bầu trời sầm chớp nổ vang, đột nhiên hạ xuống một màn mưa phùn màu lam như thủy tinh, mông lung như ảo mộng, làm cho người ta có một loại ảo giác không chân thực.

- Trời mưa quý dị này!

Tiểu Hân chớp đôi mắt sáng kinh ngạc. Mưa phùn màu lam kia rơi trên người, làm cho người ta có một loại tình cảm êm dịu triền miên như thơ ca.

- Thương Vũ đạo hữu! Đã lâu không gặp!

Một giọng nữ êm dịu như mưa phùn, theo trong màn mưa màu lam truyền đến.

“Vù! Vù!”

Trong màn mưa mờ mịt. một nữ nhân đáng người yếu điệu mặc xiêm y màu xanh đa trời, khí chất văn nhã cổ điển, dung nhan xinh đẹp nhỏ nhắn như thơ ca. cầm trong tay một cái ô phong cách cổ xưa, từ từ hạ xuống.

- Ha ha! Thì ra là Cơ Nguyệt đạo hữu! Người cũng có hóng thú lại đây xem náo nhiệt sao?

Lão tổ Thương Vũ lạnh nhạt cười nói.

- Tiểu nữ là bị dị tượng thiên địa của tân tấn chức Hóa Thần nơi đây hấp dẫn, không biết là vị kỳ tài tân tú nào?

Cơ Nguyệt đôi mắt sáng như nước, tiếng nói êm dịu như mưa, cầm cây ô trong tay. có một nét đẹp cổ điển.

Đầu tiên khi Dương Phàm vừa mới nhìn nàng này thì có cảm giác rất đẹp, có võ có văn có nho. cũng có nét đẹp thanh nhã cổ điển như thơ ca của Đặng Thi Dao.

Hơn nữa nàng này đồng dạng là cường giả đạt tới cảnh giới Thông Huyền, không phải tu sĩ Hóa Thần bình thường có khả năng với tới.

- Chính là vị đạo hữu này!

Ánh mắt của Cơ Nguyệt rất nhanh đối mắt cùng Dương Phàm, nhìn đến sức lôi cuốn toả sáng vô hạn của đối phương kia giống như được tắm dưới ánh trời chiều buổi bình minh, trong đôi mắt trong sáng của nàng đột nhiên lộ ra tia sáng kỳ dị. rất ít khi nàng nhìn thấy nam nhân có thể hình thành hấp dẫn đối với nàng.

Tuy nhiên ngay sau đó, khi Cơ Nguyệt cẩn thận chăm chú nhìn, tâm hồn nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên. giống như lão tổ Thương Vũ, nàng cũng phát hiện long khí gia tăng trên người Dương Phàm.

Nàng lập tức liếc nhìn lão tổ Thương Vũ, vô tình cùng kiểm chế lẫn nhau.

- Chẳng lẽ lão tổ ngấp nghé Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí đã nhận chủ?

Cơ Nguyệt chớp động đôi mắt sáng, ngay lúc đó dùng thần niệm truyền âm với lão tổ Thương Vũ.

Thần niệm truyền âm. là một loại thủ đoạn cao siêu hơn dùng thần thức truyền âm.

Thần thức truyền âm là thủ đoạn của cường giả dưới Nguyên Anh Kỳ sử dụng, đem thanh âm phụ gia vào thần thức, sau đó dùng thủ đoạn đặc thù đưa thanh âm đến bên tai mục tiêu.

Thần thức truyền âm mặc kệ cao minh đến đâu cũng phải động môi. về bản chất mà nói vẫn còn là thanh âm.

Mà thần niệm truyền âm hoàn toàn không cần sinh ra thanh âm, là một loại thủ đoạn kết nối cao minh, thường thường là truyền đi suy nghĩ tín niệm của mình tới mục tiêu.

Đồng thời. tốc độ của thần niệm truyền âm rất nhanh.

- Cừu Ngũ Chí Bảo Long Khí, ai không muốn? số mệnh thêm thân, bất kể là kỳ ngộ hay là đột phá bình cảnh, đều có trợ giúp không nhỏ.

Lão tổ Thương Vũ cười lạnh nói.

- Lão tổ ngài thật đúng là si tâm vọng tưởng, với thực lực cấp Thông Huyền, còn không đủ để có được Chí Bảo Long Khí, cho dù ngài có thể tranh đoạt được vật ấy. nhiều nhất là dẫn tới họa diệt thân. Còn nữa, phải luyện hóa Chí Bảo Long Khí đồng thời thành công nhận chù, thật không có đơn giản như vậy.

Thanh âm của Cơ Nguyệt truyền đến cùng tiếng cười dài.

- Hãy bớt sàm ngôn đi! Lão hủ chỉ còn lại có hai ba trăm năm tuổi thọ. giờ phút này có thể may mắn gặp được chủ nhân có được Chí Bảo Long Khí, chính là kỳ ngộ ngàn năm một thuở. Người nếu không có hứng thú. thì không nên tranh đoạt cùng lão hủ.

- Chí Bảo Long Khí kẻ có duyên mới có được, tiểu nữ tự nghĩ mình không duyên không phúc, càng không có năng lực thu lấy làm của mình. Nhưng thật ra lão tổ ngài muốn cướp đoạt Chí Bảo Long Khí. chỉ sợ không có đơn giản như vậy. Người này đã luyện hóa Chí Bảo Long Khí, dù chỉ là tu vi Hóa Thần sơ kỳ cũng không thể coi thường.

- Cơ đạo hữu! Người không can thiệp là tốt rồi! Người này có năng lực bao nhiêu, lập tức liền biết được ngay!

Thần niệm trao đổi, thời gian chỉ là trong nháy mắt. người ở bên ngoài chẳng qua là nhìn thấy lão tổ Thương Vũ cùng Cơ Nguyệt liếc mắt nhìn nhau một cái, thời gian hơi lâu mà thôi.

Sau đó do hai đại cường giả cấp Thông Huyền chủ trì, ở dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của các cường giả Hóa Thần, cùng mấy ngàn tu sĩ trên tiểu Châu đang xem cuộc chiến, rốt cục Dương Phàm cùng Triệu tông chủ bắt đầu trận so tài.

- Mời Dương đạo hữu chi giáo!

Triệu tông chủ hướng Dương Phàm khê cung tay, Dương Phàm gật đầu:

- Được bắt đầu đi.

Lời vừa dứt. hai mắt Triệu tông chủ toát thần quang bức người, cặp mắt mở lớn ngưng tụ lại, uy lực cường đại khiến cho nước trong vực nổi sóng dâng cao lên mười trượng.

Vền vền chỉ là một ánh mắt đã có thể khiến cho quỷ hồn bạt thối, lập tức hồn phi phách tán.

Là thần thông bậc ba đỉnh của Hóa Thần Kỵ. nắm giữ lực lượng vượt qua tường tượng của bậc cao bình thường.

“Triệu tông chủ này là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ nhân hiệu lâu đời, thực lực thực không tầm thường, hẳn là có thể dò xét được thực lực đại khái của người này.” Lão tổ Thương Vũ thầm nghĩ.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ uy áp tinh thần cường đại, từ trong hư không trống rỗng buông xuống, hung hăng đánh tới mặt linh hồn của chính mình.

Nếu đổi lại là cấp Nguyên Anh chỉ một chút như vậy. đủ để tạo thành thương tổn về mặt tâm thần.

- Ha ha! Triệu tông chủ! Ngài và ta đều là cấp Hóa Thần, thể công tinh thần như vậy đâu có ý nghĩa gì.

Dương Phàm khê cười. nói.

Dứt lời, hồng quang quanh thân hấn nhoáng lên một cái, lại thu liễm vào trong cơ thể rồi được thay thế bằng một vầng hào quang màu đất vừa giản dị vừa dày đặc.

Ánh mắt Triệu tông chủ chợt nghiêm lại. đột nhiên há miệng phun ra một luồng hàn khí lạnh lạnh hình băng long màu lam. khí thể mãnh liệt cuộn cuộn ép tới trước người Dương Phàm.

Nơi nào băng long màu lam đó đi qua. thủy vực phía dưới lập tức hóa thành tầng tầng băng hà, bốn phía nhiệt độ đột nhiên hạ thấp xuống, nước đóng thành băng.

Dương Phàm cũng không chịu kém thối lui, thân hình ổn định vững như núi, từ từ đánh ra một chưởng, phát ra vầng hào quang màu đất đánh thẳng vào băng long màu lam khổng lồ kia. chỉ nghe “ầm” một tiếng, đầu băng long màu lam bị bổ ra

- Trực tiếp dùng lực lượng đơn thuần nhất chống chọi với cường lực phép thuật, nhưng lại không may rơi xuống hạ phong chút nào. vẫn vững vàng như núi.

Bên cạnh một vị cường giả Hóa Thần đang xem cuộc chiến, không khỏi trầm trồ ngạc nhiên và thán phục.

Các cường giả Hóa Thần còn lại đều nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác trước.

Người này mặc dù mới vào Hóa Thần Kỳ. lại có được lực lượng chống cự lại cùng cường giả Hóa Thần nhân hiệu lâu đời.

“mẦm...”

Trong trận chiến theo sau đó, Dương Phàm đứng sừng sững giữa không trung vững như núi. Hấn chưa từng hoạt động giữa không trung, nhưng vẫn thoải mái chiến đấu cùng Triệu tông chủ.

Chúng cường giả Hóa Thần càng ngày càng kinh hãi, thoát nhìn Dương Phàm như bị ở vào thế bị động, nhưng kì thực trên thực tế hấn hoàn toàn ở thế bất bại. nhẹ nhàng thoải mái hóa giải tất cả công kích của Triệu tông chủ biến thành hư vô.

“Người này thật sự là cường giả mới vào Hóa Thần Kỳ sao?” Triệu tông chủ vô cùng nóng vội, luận bản lần này. chẳng qua là đối kháng pháp lực pháp thuật đơn thuần, thế mà ngay cả bức bách đối phương nhúc nhích nửa bước đều không làm được.

“Với thực lực của Triệu tông chủ vậy mà không có cách nào nghiên cứu dò xét được thực lực chân chính của người này sao?” Lão tổ Thương vũ chau mày.

685. Chương 663 : Luận Bàn! (hạ)

“Với thực lực của Triệu tông chủ vậy mà không có cách nào nghiên cứu dò xét được thực lực chân chính của người này sao?”

Lão tổ Thương Vũ cau mày. với độ cao Thông Huyền của lão tự nhiên có thể vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu được. Dương Phàm ở thế bất bại. đồng thời hoàn toàn có thừa sức lực.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, dưới tình huống không biết thực lực của đối thủ. lão tổ Thương Vũ mặc dù tu vi cao hơn Dương Phàm một bậc, nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ với chủ nhân của Chí Bào Long Khí.

“Người này thật sự là tu sĩ mới vào Hóa Thần sao?” Liên tục công kích một hồi lâu. trong lòng Triệu tông chủ có chút lo âu, trên trán nhỏ xuống từng giọt mồ hôi.

Trận chiến đấu này vốn do hấn đề xuất, chỉ vì muốn Dương Phàm xấu mặt ở trước mặt Tông chủ Ngọc Thanh mà hấn đau khổ theo đuổi. Thế mà trên phương diện tâm lý đó hấn cũng không đạt được yêu cầu.

Hấn lấy tu vi Hóa Thần Kỳ nhân hiệu lâu đời. luận bản cùng với Dương Phàm mới vào Hóa Thần, vốn phải chiếm cứ ưu thế.

Nếu dưới tình huống như vậy, hấn không thể chiếm cứ chút ưu thế gì. thì sao còn có mặt mũi gặp người ta?

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn bắn ra thần quang, mơ hồ hiện lên hai luồng băng tinh màu lam, tán phát ra uy thế trong vô hình. Đến khi pháp lực trong cơ thể đột nhiên biến hóa, là lúc quanh thân hắn hiện lên một cái băng giáp màu lam đẹp lạ thường, tỏa hàn khí ra bốn phía.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một khí thế kinh người đè ép tới, thân hình vội vàng thối lui mười mấy trượng. Một luồng băng quang màu lam rực rỡ lướt vào qua vị trí hắn vừa đứng.

“Vèo! Vèo!...”

Trong không khí đông đặc lại thành vô số hạt băng châu nho nhỏ. Ngay cả Dương Phàm né tránh nhanh như thế, trên cánh tay cũng ngưng kết một lớp bông tuyết, máu huyết như bị đông lại.

Càng đáng sợ chính là theo da thịt máu huyết toàn thân, dần nhập vào lục phủ ngũ tạng thậm chí vào linh hồn.

Thần thể Dương Phàm đột nhiên có một loại cảm giác trì độn.

Triệu tông chủ lơ lửng giữa không trung, băng giáp màu lam quanh thân hắn nhộn nhạo nổi lên từng vòng từng vòng băng văn, lấy hắn làm trung tâm. khí băng hàn vô tận mệnh mòng cuộn cuộn lan tràn trong hư không, hình thành Băng Phong Bạo màu lam trông thật đáng sợ.

“Vù vù...”

Băng Phong Bạo màu lam đáng sợ đó lan rộng ra bốn phía, phạm vi ba mươi trượng... năm mươi trượng... một trăm trượng...

Chi chốc lát, từ trong băng giáp màu lam kia phóng xuất ra một cái lĩnh vực Lam Băng hình cầu, hết thấy sự vật phạm là lọt vào trong khu vực này, đều trong nháy mắt bị ngưng đọng lại thành bông tuyết, sau đó hóa thành mảnh băng vụn.

Đồng tử trong mắt Dương Phàm hơi co rút lại, thân hình lui nhanh, bị bức ra xa ngoài một dặm.

Bởi vì lĩnh vực Lam Băng Phong Bạo kia bao trùm cả phạm vi một dặm.

- Đó là thông linh pháp bảo của Triệu tông chủ... Hàn Băng Giáp!

Chúng cường giả Hóa Thần đang xem cuộc chiến ở bốn phía, đều lộ thần sắc nghiêm trọng vài phần, cũng có mấy người lộ vẻ mặt kiêng kỵ.

- Tiểu tử họ Dương này thật đúng là có tài. mới vào Hóa Thần Kỳ mà có thể bức bách Triệu tông chủ sử dụng Hàn Băng Giáp!

Trong mắt Lam Quy Đạo lộ ra vẻ kinh dị, chăm chú quan sát trận chiến đấu giữa hai người, đôi mắt quỷ lão liên nhìn bên này bên kia, trong lòng lại mừng thầm.

“Không hổ là cường giả Hóa Thần thành danh mấy trăm năm ở Đại Long Đàm! Một khi phát động lĩnh vực Lam Băng của thông linh pháp bảo Hàn Băng Giáp, một hai tu sĩ Hóa Thần bình thường cũng khó có thể chiến thắng hắn. Ngay cả đề ta đích thân ra tay, cũng phải phi chút tay chân.” Lão tổ Thương Vũ thầm nghĩ, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Thần thể Dương Phàm nhanh chóng khôi phục lại bình thường, ánh mắt chăm chú nhìn Hàn Băng Giáp quanh thân Triệu tông chủ, trong lòng thầm nghĩ: “Thông linh băng giáp này để phòng ngự là việc chính, đồng thời có thể phát động lĩnh vực cùng phạm vi công kích, lấy năng lực của Hóa Thân cùng cấp, nếu muốn áp sát tới gần hắn rất khó, càng đừng nói công phá phòng ngự của hắn.”

Triệu tông chủ lộ ra một chút ý cười trong mắt. khéo miệng khê nhếch, bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay. Dưới giúp sức của Hàn Băng Giáp, chẳng những hắn ở vào thế bất bại, mà mỗi cái giờ tay nhắc chân đều có thể phát huy Băng Phong Bạo hủy diệt hết thấy vạn vật.

Tuy nhiên khiến hắn có điều ngoài ý muốn chính là công kích Hàn Băng vừa rồi khi lan đến Dương Phàm, chỉ trong nháy mắt đối phương đã hóa giải mất tiêu.

“Dương đạo hữu, đây là lĩnh vực Lam Băng của Triệu tổ dùng thông linh pháp bảo phát động, người cũng nên cẩn thận.

Triệu tông chủ vẫn thần sắc bình tĩnh, băng tinh màu lam trong mắt bỗng dung co rụt lại. băng văn màu lam quét ngang bốn phía phạm vi mấy dặm, hình thành một vùng băng hoàn màu lam khủng bố.

- Không xong!

Các tu sĩ đang xem cuộc chiến bốn phía, đều lui nhanh về phía sau, phóng ra phương tiện phòng ngự.

Các tu sĩ đang xem cuộc chiến trên Lục San Chấu ở ngoài mười dặm, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh cuộn cuộn tới, phía trên thủy vực lập tức ngưng kết thành lớp băng dày tới mấy thước, lan tràn đến phạm vi mười mấy dặm.

Những bậc cao bình thường dùng thần thức thăm dò. đều bị một luồng hơi lạnh nhập vào người, toàn thân lạnh giá, máu huyết đông lại.

- ở tụ tập địa tu tiên Đại Long Đàm, ở trình độ pháp thuật về phương diện băng hệ. Triệu tông chủ đủ bản lĩnh để sắp xếp vào top năm người đứng đầu.

Cơ Nguyệt chớp đôi mắt sáng, mỉm cười nói hàng mi thanh tú khẽ chớp động, cây ô trong tay xòe ra, hình thành một màn hào quang màu xanh da trời như mộng ảo. băng phong màu lam kia vừa quét tới liền bị nó hấp thu sạch.

Còn lão tổ Thương Vũ quanh thân lưu chuyển một màn mưa bụi. thân hình lúc ẩn lúc hiện mơ hồ không rõ, cũng nhẹ nhàng như gió thổi lui ra phía sau một khoảng cách.

Còn các cường giả Hóa Thần khác, thần sắc thoáng hơi có vẻ hoảng sợ, thân hình cấp tốc bay lui, để tránh bị lan đến gần.

Người đang xem cuộc chiến ở bốn phía còn như thế, như vậy Dương Phàm bị vây ở phạm vi trung tâm, Ngay mặt chống lại, chính là cục diện như thế nào?

“Vù vù...”

Băng hoàn cùng băng phong màu lam đáng sợ. bao trùm cả khu vực vốn có Dương Phàm trong đó. đồng thời điên cuồng xoay tròn cầu xé.

Thần ở cảnh này nếu không có thông linh pháp bảo. dù là Hóa Thần cùng cấp, cũng khó toàn thân trở ra. thậm chí có thể bị thương nặng tử vong.

Dù sao thông linh pháp bảo là bảo vật đứng đầu trong giới này, ở trong tay cường giả Hóa Thần có thể phát huy ra uy lực càng đáng sợ hơn, đây là bản lĩnh mà cấp bậc Nguyên Anh không thể với tới.

Sau một lát. Hàn Phong che thiên phủ địa kia dần dần tiêu tán, nhưng trong không gian vẫn còn bị màn sương băng bao phủ, tâm thần chịu hạn chế thật lớn.

- Ha ha! Dương đạo hữu! Ngài có chút xem thường thì phải, đối mặt với cùng cấp như ta. mà lại không sử dụng pháp bảo?

Triệu tông chủ đứng ngạo nghễ giữa không trung, hai tay chấp sau lưng, dáng vẻ tươi cười ôn hòa nói.

Cho dù chiến thắng, hắn không có đắc ý vênh váo chút nào. lại càng không có cảm giác thành tựu bao nhiêu. Dù sao hắn chiếm ưu thế ở phương diện tu vi, mà còn sử dụng thông linh pháp bảo. Bất kể là pháp lực hay là pháp bảo. đều chiếm ưu thế rất lớn.

- Tình huống thế nào rồi?

Chúng cường giả Hóa Thần đều tập trung ánh mắt lại. cổ nhìn vào chỗ nào đó trong màn sương băng đang dần dần tiêu tán.

Chỉ thấy trong không gian đó. lơ lửng một khối băng hình người hình cầu. toàn thân bị mảnh băng phủ kín.

Mọi người trông thấy tình hình như vậy. không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Có thể phán định, sau khi Dương Phàm Ngay mặt chịu đựng băng phong khủng bố này tấn công, đã bị thương nặng đến mức mất đi sức chiến đấu.

Tông chủ Ngọc Thanh trông thấy tình hình, trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng, đồng thời cũng thâm nghĩ: “Dương Phàm vì sao ngốc như vậy, lấy tu vi mới vào Hóa Thần Kỳ cũng rắn chống chọi với công kích khủng bố của thông linh pháp bảo. Tốt xấu cũng phải dùng pháp bảo ngăn cản chứ!”

- Có lẽ người này mới vào Hóa Thần Kỳ, cũng không có thông linh pháp bảo...

Bốn phía các cường giả Hóa Thần đều hai mắt nhìn nhau.

Mặc dù ở Đại Tẫn, thông linh pháp bảo cũng vô cùng quý giá, cũng không phải mỗi cường giả Hóa Thần đều có được.

Hơn nữa phần lớn thông linh pháp bảo đều là nhất cấp thứ phẩm, thông linh pháp bảo cao cấp hơn một chút, với tay nghề của Tu Tiên giới hiện giờ rất khó luyện chế thành.

- Không có thông linh pháp bảo?

Nghe được phỏng đoán của các cường giả Hóa Thần ở phụ cận đang xem cuộc chiến, lão tổ Thương Vũ khẽ chau mày: “Người này Ngay cả Chí Bảo Long Khí đều có, tự thân tất có số mệnh lớn, không có khả năng không có thông linh pháp bảo? Hoặc là nói, người này tình nguyện bị thương, cũng không muốn để lộ Chí Bảo Long Khí?”

Với cảnh giới cấp Thông Huyền của lão cũng chỉ có thể quan sát kỹ càng trong phạm vi rất nhỏ, mới có thể cảm ứng được tồn tại của long khí.

Màn sương băng tiêu tán... tất cả mọi ánh mắt đều hướng vào băng cầu hình người kia.

- Dương Đại ca...

Tiêu Hân nắm chặt bàn tay ngọc, ánh mắt kiên nghị, nàng tin tưởng vững chắc rằng Dương Phàm sẽ không dễ dàng thua trận như vậy.

Bởi vì từ lúc bắt đầu giao chiến tới giờ, nàng chưa hề thấy Dương Phàm vận dụng năng lực của Hoán Nha Kỳ.

- Từ sau khi ở Kỳ Thạch cấm Phủ Cực Bắc, không còn có thể nghiệm được lực lượng hàn băng cường đại như thế...

Băng cầu hình người đột nhiên nhích động không ổn định, truyền ra một tiếng nói nhỏ bé véo ốt như tiếng muỗi vo ve.

Ánh mắt Triệu tông chủ chợt ngưng tụ, nhìn chăm chăm vào băng cầu hình người, trong lòng lại có vài phần bất an.

“Kèo kẹt kèo kẹt...”

Băng cầu bắt đầu lắc lư, mặt ngoài lại xuất hiện vài vết nứt.

Triệu tông chủ hơi biến sắc, vung cánh tay lên, phóng ra một chùm băng màu lam, chấn động không khí, vèo một tiếng, đánh trúng băng cầu hình người, hóa thành khối băng càng kín mít, tiếp tục rơi xuống.

- Dừng tay!

Tông chủ Ngọc Thanh quát lên một tiếng, thắng bại đã phân, nàng định ngăn lại trận chiến đấu này.

- Ha ha! Ngọc tông chủ không cần khẩn trương, không đến thời điểm cuối cùng, khó mà quyết định thắng bại.

Truyền đến tiếng cười sang sảng của lão tổ Thương Vũ.

Lão là công chứng viên của trận luận bàn này, đã có lời nói trước, tự nhiên Tông chủ Ngọc Thanh muốn nói tiếp nhưng ngưng lại, rốt cục không nói gì thêm.

“Vù! Vù!”

Khối băng hình người tiếp tục bị lớp băng tầng bao trùm rơi xuống.

Tất cả mọi người như ngừng lại hô hấp. tình huống thực sự của Dương Phàm lúc này. ai cũng không thể quan sát được.

Mắt thấy tốc độ của khối băng hình người nọ rơi xuống càng lúc càng nhanh, sắp tới lớp băng.

Ngay tại thời điểm chi mành treo chuông này, tới lúc cấp bách đột nhiên khối băng hình người giảm chậm, rồi đột ngột dừng lại.

Đột ngột ngừng lại.

Hoàn toàn vượt khỏi định lý của sự vật rơi. không có bất cứ giảm xóc gì.

- Cái gì?

Triệu tông chủ nhảy dựng trong lòng, nếu ngay cả như vậy đều không làm gì được đối phương...

Ngay sau đó, chuyện xảy ra càng khiến cho người ta khiếp sợ. khối băng hình người phát ra hàn khí đáng sợ kia, từng chút từng chút một tan rã với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được, thậm chí ngay cả màn hơi nước bốc hơi đều không nhìn thấy.

Một màn hư ảnh hồng quang, từ bên trong khối băng lan tràn ra.

Chỉ trong chốc lát. khối băng hình người nọ trực tiếp tan rã bốc hơi sạch.

Tình hình đó thật giống như giấy bị ngọn lửa đốt cháy, không hề có sức chống cự.

Rất nhanh, hư ảnh hồng quang nhoáng lên một cái, tất cả khối băng trực tiếp tan rã, Ngay cả một chút xíu hơi nước đều không nhìn thấy.

Triệu tông chủ cả kinh, hẳn có thể hiểu được cảnh tượng này có ý nghĩa gì.

Nếu chỉ là thuộc tính tương khắc hoặc là lực lượng ngang nhau bình thường, trong quá trình nước lửa hòa tan, khẳng định sẽ sinh ra một mảng lớn hơi nước, không có khả năng cứ trống rỗng như vậy bốc hơi mất.

Dưới ánh mắt hồi hộp của mọi người, ở trong màn hư quang màu hồng kia thân thể Dương Phàm hiện rõ dần. cô khí tức nóng bỏng đáng sợ đó. khiến cho linh hồn chúng tu sĩ ở bốn phía rơi vào nóng rực khó nhịn.

Triệu tông chủ ngẩn người ra, hoàn toàn khó mà tin tưởng đây là sự thật, hẳn cần mạnh hàm răng một cái, Hàn Băng Giáp “Vù” một tiếng, lóe ra hào quang sáng ngời.

Thoáng chốc, trong thiên địa vô số băng phong cuộn cuộn tuôn ra, phạm vi vài dặm như rơi vào băng vực ở Cực Bắc. gió lạnh thổi quét bốn phía, toàn cảnh rơi vào hôn ám.

Hàn khí khủng bố hít thở không thông, tràn ngập mọi góc xó.

Mọi người đều cả kinh thất sắc. thậm chí không xong.

Lực lượng đến mức này, đủ để cho cường giả Hóa Thần bình thường cảm thấy run sợ.

Lão tổ Thương Vũ khẽ nhai hàng lông mày. lộ vẻ kích động.

- Dương Đại ca...

Cuối cùng dư ba từ xa xa nhộn nhạo mà đến. mang theo khí lạnh thấu xương, ánh mắt Tiểu Hân lộ rõ vẻ lo lắng..

Đám tu sĩ ở ngoài Lục San Châu mười dặm xa cũng phát lạnh nín run.

“Vù vù! Âm!”

Một chùm băng lạnh hình quạt khổng lồ. mang theo tính hủy diệt thần kinh quy khiếp của Băng Phong Bạo. trực tiếp bao phủ lấy Dương Phàm.

“Phù! Phù!”

Hết thấy vạn vật ở bốn phía đều bị cắt xé thành băng vụn. hết thấy trong tầm nhìn đều bị gió lốc bao phủ.

Phát ra một kích kinh tâm động phách như thế. Triệu tông chủ chỉ hơi thở dốc. sắc mặt thản nhiên, nhìn chăm chăm vào khu vực bao trùm Dương Phàm.

- Ha ha! Ngài nghĩ rằng ta còn có thể ngậm ngốc ở trong đó sao?

Bất chợt bên cạnh Triệu tông chủ truyền đến một tiếng cười khê.

- Cái gì?

Triệu tông chủ đột nhiên cảm nhận một luồng hơi nóng bỏng, trên trán hắt toát mồ hôi lạnh, đầu tiên là ngưng kết thành hạt băng châu, sau đó trong nháy mắt bốc hơi tan rã mất tiêu.

686. Chương 664 : Lấy Hiện Trường Luyện Tập!

Băng Phong Bạo hình quạt mang theo tính hủy diệt của nó tấn công hư không, hủy diệt hết thảy mọi vật trong tầm nhìn, đóng băng cả một vùng thủy vực hư không.

Hàn khí đó lan ra bốn phía, khiến các tu sĩ đang xem cuộc chiến tại trường, bao gồm tu sĩ Hóa Thần, thậm chí cường giả cấp Thông Huyền, đều hơi lộ vẻ xúc động, nhìn chăm chăm vào khu vực đóng băng bao phủ Dương Phàm.

Toàn trường đều hít thở không thông.

- Ha ha! Ngài nghĩ rằng ta còn có thể ngậm ngốc ở nơi đó sao?

Tiếng cười khê đó lại lần nữa đến từ phía sau Triệu tông chủ.

- Cái gì?

Sắc mặt hắn lập tức ngưng trọng lại, thân thể cứng ngắc, một khí tức nóng cháy từ phía sau mà đến. xâm nhập thẳng vào mặt linh hồn của hắn.

Tí tách... mồ hôi trên trán rơi xuống, bị tác dụng của hàn khí hóa thành băng châu, rồi lại trong nháy mắt bốc hơi lên bay biến, Ngay cả một tia hơi nước đều không nhìn thấy.

Tận đáy lòng Triệu tông chủ hút một hơi khí lạnh, hắn không có quav đầu lại. Bởi vì tại trong hoàn cảnh chỉ trong ý niệm là có thể quyết định sinh tử này. thời gian lơng mi chớp một cái cũng có vẻ dài lâu.

ở mé sườn sau lưng hắn, Dương Phàm bao bọc trong mấy trượng hư ảnh màu hồng, trong mắt lộ ra vài ý châm chọc, trong lòng bàn tay ngưng tụ một vầng sáng màu hồng kinh hãi linh hồn. lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống, nhìn xuống hắn.

- Hắn là làm như thế nào được như thế???

Chúng cường giả Hóa Thần Kỳ đang xem cuộc chiến ở phụ cận. cả đám đều kinh hãi thất sắc. Không ngờ bọn họ đều không thấy rõ động tác của Dương Phàm.

Chỉ có hai vị cường giả cấp Thông Huyền thấy được một ít manh mối.

Lão tổ Thương Vũ lộ thần sắc nghiêm trọng, lông mày thoáng hơi nhíu lại. về kinh nghi trong mắt còn chưa ổn định.

“Lực công kích bùng nổ thật cường đại! Trong nháy mắt vòng qua vòng hủy diệt Băng Phong Bạo. công phá lĩnh vực Băng Lam. đồng thời hiện thân phía sau Triệu tông chủ, xoay Chuyên thể cục!” Trên gương mặt xinh đẹp của Cơ Nguyệt hơi lộ vẻ ngưng trọng, thẩm đánh giá nam nhân nho nhã rực rỡ như ánh bình minh, thần sắc vẫn bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ trào phúng hiện thân phía sau Triệu tông chủ.

Trong đầu của nàng hiện lên một cảnh tượng: Trong một cái chớp mắt khi Băng Phong Bạo mang theo tính hủy diệt thôi quét tới, một chùm tia sáng màu lửa đỏ lưu ly, hóa thành một cầu vòng lửa xuất hiện, ở trong hàn khí băng phong lan tràn, lao ra chân không theo một đường quy tích, dùng phương thức quy thần khó lường, hiện thân bên cạnh sườn Triệu tông chủ.

Giờ phút này. lấy tu vi mới vào Hóa Thần Kỳ, nhìn xuống Hóa Thần Kỳ nhãn hiệu lâu đời. tông chủ của một phái ở trước mắt.

Trong lòng Triệu tông chủ đầy hàn ý, trong linh hồn lại truyền đến một cơn nóng cháy cực độ.

Tuy nhiên... giờ phút này hai người vẫn còn ở trong lĩnh vực Băng Lam của Hân Băng Giáp.

Trong mắt Triệu tông chủ thoáng lóe lên một tia ý cười đầy tự tin.

Hắn nắm trong tay hết thấy động thái của đối phương.

- Dương đạo hữu quả thật không tầm thường, có phản ứng đáng sợ như thế. Chi đáng tiếc, mặc dù hắn tránh được một kiếp, nhưng lại chui vào lĩnh vực Băng Lam của Triệu tông chủ.

Trong đó một lão già Hóa Thần Kỳ đang xem cuộc chiến, khe thờ dài nói.

Lam Quy Đạo nhìn lão. cười ha hả:

- Lý tông chủ cùng Triệu tông chủ tranh đấu với nhau cả trăm năm, khá hiểu biết về hắn.

Lý tông chủ liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Dương đạo hữu này. tuy 1'ăng xuất kỳ bất ý, nhưng muốn chiến thắng Triệu tông chủ, chi sợ rất khó.

-Ồ?

Lam Quy Đạo liếm liếm môi, thăm mường rở. đồng thời lộ vẻ mặt chờ mong nói:

- Như vậy. cứ để chúng ta rửa mắt chờ xem đi...

Các cường giả Hóa Thần Kỳ khác, cũng đều có phán đoán riêng, trong mắt dẫn dẫn nhiều thêm vài phần chờ mong và hưng phấn.

Nguyên vốn cũng không xem trọng trận luận bàn. đúng là phần khích và kinh tâm động phách một cách không ngờ.

- Ha ha! Dương đạo hữu! Ngài thực khiến ta bất ngờ. lấy phương thức như vậy xuất hiện phía sau ta... là ngài tự chui đầu vào lưới rồi đây?

Trên mặt Triệu tông chủ lộ ý cười càng đậm.

“Vù vù! Vèo vèo!”

Bỗng nhiên, lĩnh vực Băng Lam bao phủ phạm vi một dặm, nhanh chóng co rút lại làm vỡ nát màn băng đầy trời.

Trên Hân Băng Giáp nhộn nhạo nổi lên từng vầng hào quang màu lam sáng ngời, hàn khí khủng bố kia tấn công mà ra, hóa thành cơn bão dữ dội chặt Dương Phàm.

Dương Phàm nhú mào, mảnh băng vụn xoay tròn đầy trời kia, hóa thành ngàn vạn đao băng chết người, cuộn cuộn mãnh liệt đầy đặc thổi quét tới thần thể hắn.

Bị hàn khí hóa thành hình rắn trời buộc, Dương Phàm mơ hồ cảm thấy một mối nguy cơ.

“Phù phù...”

Ngàn vạn mảnh băng vụn trực tiếp xé nát Dương Phàm chôn vùi vào trong nó. hóa thành đầy trời băng vụn.

- A...

Các tu sĩ tại trường đang xem cuộc chiến đều kinh hãi thất sắc. một số ít người lộ vẻ mặt không đành lòng.

- Không tốt! Đánh quá đà rồi, xuất hiện thương vong rồi!

- Cái gì?

Đồng tử trong mắt lão tổ Thương Vũ co rút lại, trong lòng lão đột nhiên nhả dựng lên. chẳng lẽ cứ như vậy đã chết.

- Hà hà! Lý tông chủ không hổ là đối thủ một mắt một còn của Triệu tông chủ. bị người đoán trúng rồi!

Lam Quỷ Đạo khó có thể che dấu vẻ vui mừng trong ánh mắt kêu lên.

Làm địch nhân của San Ngọc Tông, có thể thông qua châm ngòi ly gián lẫn này làm suy yếu thực lực của đối phương, đó là chuyện không còn gì tốt bằng.

Không đúng.

Triệu tông chủ nắm trong tay linh vực Băng Lam, đột nhiên biến sắc, hần lạp tức phát hiện có điều không đúng.

Mà lúc này, một khí tức nóng bỏng từ sau lưng đánh úp tới.

Tại phía sau lưng đầy trời băng nhận kia, một cái hư ảnh màu đỏ lửa ở trong chớp mắt Dương Phàm bị xé nát lại hiện thân.

- Thể ThânThuật!

Tiểu Hân kinh hô một tiếng, lộ sắc mặt vui mừng.

Tông chủ Ngọc Thanhbao gồm hai vị trưởng lão khác, cũng đều thở phào một hơi.

Có thể vận dụng Thể ThânThuật đến mức huyền diệu như thế, thậm chí đã qua mặt được tất cả mọi người tại đây, đích thật là nghe rộn cả người.

ở khoảng khắc hiện thân phía sau Triệu tông chủ. trong mắt Dương Phàm lộ ra tia sáng lạnh, một chương đánh ra, một luồng sáng màu đỏ nhạt khiến lòng người nin sợ rời tay mà ra, trực tiếp làm bốc hơi các mảnh băng vụn cùng hàn khí trong phạm vi mười trượng.

“Xèo! Xèo!Ầm.”

Triệu tông chủ khó có thể né tránh tập thể hào quang màu đỏ nhạt, bộc phát ra lực lượng kinh thể hải tục đó.

ở trong tầm nhìn của mọi người, chỉ thấy toàn cảnh sóng gợn màu đỏ lửa. trong im lặng thổi quét ra phạm vi một dặm.

“m!...”

Toàn bộ linh vực Băng Lam chấn động mạnh, trong nháy mắt sụp đổ tán loạn, truyền đến tiếng vỡ nát “răng rắc”.

Mà Triệu tông chủ chịu đựng oai lực của một chương này. bị đánh bay ra xa mấy chục trượng, thân thể như cánh điều đứt đây. ầm ầm rơi mạnh xuống lớp băng, lọt vào trong nước.

Tình thếghịch chuyển khiến mọingười kinh sợđến ngây người.

Ngay cả lão tổ Thương Vũ đều sửng sốt ngẩn ra trong một cái chớp mắt.

về phần Lam Quỷ Đạo cùng Lý tông chủ. trên trán toát mồ hôi lạnh, hai mặt nhìn nhau, trong mắt nhau đều thấy đầy vẻ kinh sợ.

- Dương Đại ca... Đây là thực lực của Hoán Nha Kỳ sao?

Trong đôi mắt sáng của Tiểu Hân lóe ra tia sáng kỳ dị. vừa rồi trong nháy mắt bùng nổ lực công kích kia. thật sự rất kinh người, trực tiếp phá tan toàn bộ linh vực Băng Lam.

Không mượn bất kỳ pháp bảo gì. mà chỉ là sức bật đơn thuần nhất trực tiếp nhất.

Khó trách Dương Phàm trước khi chưa thôi diễn hoàn toàn, còn có một câu ngắn: Sau khi tấn chức Hoán Nha Kỳ sẽ là giai đoạn lực công kích của hần tăng vọt.

Tại thời điểm băng phong màu lam vỡ nát đầy trời kia hóa thành hư vô. trên người Dương Phàm đột nhiên xuất hiện hư ảnh hóa quang mười trượng cao, giống như Thiên Thần thái cô.

“Ta nhưng vẫn không thể vận dụng nhưý cổ lực lượng này...” Dưới khuôn mặt bình tĩnh, trong lòng Dương Phàm chấn động.

Lực lượng của Hoán Nha Kỳ cường đại không thể hoài nghi.

Tuy nhiên trong trường hợp đó. lực lượng càng cường đại, càng khó có thể khống chế.

Vừa rồi Dương Phàm chỉ định đánh một chưởng cho Triệu tông chủ bị thương nhẹ thôi, nhưng không ngờ lại phá vỡ toàn bộ lĩnh vực.

“Vèo!”

Một mảnh sóng gợn màu hồng, dư thế không tiêu tan, tấn công ra bốn phía, hòa tan toàn bộ băng tầng ở phụ cận.

- Không xong!

Các tu sĩ Hóa Thần đều vận chuyển thần thông phòng ngự. ở trong bầu không khí nóng bỏng, vòng bảo hộ phòng ngự nổi lên từng trận gợn sóng, hào quang dần ảm đạm.

Cũng có một khí tức nóng cháy xâm nhập vào linh hồn, làm cho người ta hít thở không thông.

Xa ở ngoài mười dặm, mấy ngàn đệ tử trên Lục San Châu cũng đều cảm nhận được một cơn sóng nhiệt kỳ dị.

“Vèo!”

Hư ảnh hỏa quang quanh thân Dương Phàm đột nhiên ảm đạm, thu vào trong cơ thể, hô hấp hơi có vẻ dồn dập.

Trong mắt lão tổ Thương Vũ chột lóe sáng, thầm nghĩ: “Tiếp sau sức bật cường đại. thường thường đại biểu lực lượng duy trì không đủ.”

“Rầm...”

Đúng lúc này, từ dưới nước bay lên một thân ánh suy yếu.

Băng giáp màu lam ngưng kết quanh thân Triệu tông chủ. ảm đạm không ánh sáng, khoe miệng đọng lại một vết máu. sắc mặt trắng bệch.

Công kích đáng sợ vừa rồi, không ngờ trực tiếp xuyên thủng thông linh pháp bào phòng ngự, đánh cho hắn bị thương.

“Một cường giả mới vào Hóa Thần Kỳ, chỉ dựa vào bùng nổ pháp lực đơn thuần mà có thể sinh ra lực công kích đáng sợ như thế. nếu không có thông linh pháp bào phòng ngự, một kích vừa rồi kia. có thể khiến ta bó mạng...” Triệu tông chủ kinh sợ thầm nghĩ, đồng thời nhìn chăm chăm vào Dương Phàm sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập. thầm cười lạnh: “Sức bật tuy lớn, tuy nhiên với pháp lực của hắn hiện tại. không thể so sánh cùng tu sĩ Hóa Thần nhân hiệu lâu đời. Huống chi hắn không có thông linh pháp bào. mà ta lại vừa khéo có được thông linh pháp bào loại phòng ngự.”

Hắn hít sâu một hơi. hào quang màu lam quanh thân lại sáng ngời, băng giáp dằn lên tỏa hàn khí ra bốn phía.

Các tu sĩ khác đang xem cuộc chiến, cũng đều bình tĩnh.

Dương Phàm mới vào Hóa Thần, khẳng định pháp lực phải kém so với Triệu tông chủ tu vi thâm hậu, vừa rồi bùng nổ cường lực như thế. cũng hao hết hơn phân nửa pháp lực của hắn.

Kể từ đó, thế cục đã sáng tỏ.

“Vù! Vèo!”

Thần hình Triệu tông chủ nhoáng lên một cái. trực tiếp phát động công kích chính diện, trong tay ngưng tụ thành vầng băng màu lam, dưới mỗi một kích đều sinh ra uy lực có thể đập nát sắt thép.

“m! m! Âm!...”

Dương Phàm cũng không chịu kém, trong bàn tay lóe ra luồng sáng đỏ, giao kích cùng một chỗ với Triệu tông chủ.

Vừa mới bắt đầu lực lượng của hắn rất mãnh liệt, mấy lần đánh ra đều đẩy lui Triệu tông chủ, gần như chiếm thượng phong.

Nhưng theo chiến đấu liên tục kéo dài, lực lượng ngưng tụ trong bàn tay Dương Phàm dần dần suy yếu.

Thấy vậy, Triệu tông chủ mừng thầm, lực duy trì của đối phương quả nhiên không đủ, đây là lẽ tất nhiên của đặc tính công pháp.

Phán thần của hắn dung nhập hư không, tự nghĩ cảnh giới rất cao. pháp lực xa xa bổ sung không ngừng, hơn nữa công lực thâm hậu, cho dù đánh ba ngày ba đêm. cũng không thành vấn đề.

Cứ chiến đấu như vậy, sau khi kéo dài liên tục vài canh giờ, lực lượng ngưng tụ trong quyền chưởng của Dương Phàm, vẫn như trước đang không ngừng suy yếu. rõ ràng khí lực của hắn không đủ.

“Còn đánh tiếp như vậy. Dương đạo hữu sẽ hao hết pháp lực, thế cục không lạc quan rồi...” Đám người tông chủ Ngọc Thanh và Tiêu Hân đều lộ vẻ lo âu trong mắt, thán lo lắng.

Sắc mặt Dương Phàm càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi đầm đìa. nhưng trong ánh mắt vẫn đầy vẻ bình tĩnh, lực lượng vận chuyển trong quyền cước đang chuyển biến từng lúc.

Lúc đầu, mọi người đều bình thản, trong mắt lộ ra ý cười, đại cục đã định, dù sao pháp lực của Dương Phàm đang dần dần suy yếu.

Tuy nhiên kế tiếp sau đó. rốt cục có người cảm nhận dường như có chỗ nào đó không đúng.

“Lực lượng của hắn ngưng tụ. rõ ràng đang suy yếu. lực công kích của ta không thay đổi. nhưng vì sao còn không thể chiếm được thượng phong?” Trong mắt Triệu tông chủ dần lộ ra vẻ kinh hãi.

Lực lượng của Dương Phàm mặc dù đang suy yếu dần, pháp lực vận chuyển từng đợt yếu bớt. nhưng cũng không thấy hắn có nửa điểm rơi vào thế bị thua.

Lực lượng ngang nhau.

“Khó trách Hồ Phi có thể thông qua sinh tử chiến đấu hết lần này tới lần khác để tăng lên thực lực tu vi của mình. Chuyện này không chỉ có liên quan với huyết mạch thể chất của hắn, mà bởi vì ở trong thực chiến, có thể rèn luyện lực lượng của chính mình nhanh hơn.” Dương Phàm vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, nhớ tới Hồ Phi dùng phương pháp lấy chiến dưỡng chiến để tăng lên tu vi.

Vừa mới bắt đầu. hắn cần sử dụng năm thành công lực, mới có thể ngang hàng cùng Triệu tông chủ. Mà hiện tại, hắn chỉ dùng không đến hai thành công lực đã có thể thoải mái đấu ngang tài cân sức.

Thần thoát, hai người chiến đấu đã nửa ngày, Dương Phàm như trước không rơi xuống hạ phong, ngược lại càng ngày hắn càng thuần thục nắm trong tay lực lượng của Hoán Nha Kỳ!

Một lúc nào đó. lão tổ Thương Vũ đột nhiên nhướng lông mày lên, trong lòng khiếp sợ: “Không đúng bị tiểu tử kia lừa rồi! Không ngờ hắn dựa cơ hội này để đề cao cách vận dụng pháp lực của bản thân...”

Lão đoán thật chính xác, cái gọi là chiến đấu này, đối với Dương Phàm mà nói, chính là một lần luyện tập tại hiện trường, sau khi tấn chức cảnh giới mới.

Lấy hiện trường luyện tập.

687. Chương 665 : Bản Chúc Của Dương Phàm!

“Không đúng! Không ngờ tiểu tử kia dựa cơ hội này để cao nắm giữ lực lượng. Lão tổ Thương Vũ nhường mày lên. rốt cục nhìn ra manh mối trong này. trong lòng cả kinh

Cảm quan của Dương Phàm thông thiên triệt địa, cũng đồng thời sinh ra cảm ứng, hắc ngoái đầu lại nhìn lão một cái. khoe miệng khẽ nhếch lộ một nụ cười giả tạo.

Trận chiến luận bàn này đối với hắn mà nói. chính là một hồi luyện tập tại hiện trường!!!

Một tân tú mới vào Hóa Thần Kỳ giao chiến cùng tông chủ Hóa Thần nhân hiệu lâu đời. không ngờ còn có thể đạt tới giữ lại dư lực. thậm chí dựa cơ hội này đề rèn luyện lực lượng của chính mình.

“Thực khó có thể tin mà...” CơNguyệt cảm trong tay câu ô, trên gương mặt xinh đẹp cổ điển tươi cười ôn hòa. lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đồng thời, nàng liếc mắt nhìn lão tổ Thương Vũ một cái, trong mắt đả động vẻ tươi cười, dường như có chứa vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Đối với Chí Bảo Long Khí. nàng tự hiểu lấy mình, phúc duyên không tới, cũng không có năng lực giữ lấy.

Sắc mặt lão tổ Thương Vũ thực khó coi, cho tới bây giờ lão vẫn chưa nhìn ra nội tình thực sự của Dương Phàm. Nhưng có thể khẳng định, thực lực của đối phương cao hơn đánh giá của mình.

Nếu nói như vậy, cộng thêm Chí Bảo Long Khí trong tay đối phương...

Lão tổ Thương Vũ đột nhiên cảm thấy sự tình khó giải quyết. ở dưới tình huống nhìn không thấu Dương Phàm, lão hoàn toàn không có nắm chắc giết người đoạt bảo. việc này cực kỳ mạo hiểm phiêu lưu.

“m! Ầm!”

Mà lúc này ở phía trên thủy vực, hai bóng người một lam một đỏ. thoát ầm thoát hiện không chừng, triển khai thần thông pháp lực đối kháng nhau, trong phạm vi mười dặm trời đất rung chuyển, sóng gió mãnh liệt.

Theo thời gian trôi qua, nhìn thoáng qua Dương Phàm dường như pháp lực cạn kiệt chống đỡ hết nổi, nhưng không có bất cứ dấu hiệu gì lộ ra sắp bại trận.

Mặc dù pháp lực hắn sử dụng càng Ngày càng ít, nhưng rõ ràng phát huy ra lực lượng càng lúc càng tiến bộ.

Các bậc cao Hóa Thần đang xem cuộc chiến tại đây. rất nhanh nhìn thấy biến hóa của Dương Phàm, tất cả đều bình tĩnh chợt hiểu.

Cuối cùng, Ngay cả Triệu tông chủ thân ở trong trận chiến, cũng mơ hồ cảm nhận được điều quái dị trong đó.

Hai người giao kích đấu pháp vẫn giằng co kéo dài một Ngày một đêm. rốt cục Triệu tông chủ có chút lo lắng.

Mà Dương Phàm ở phương diện nắm trong tay lực lượng, dẫn dắt thuần thực, cũng gặp phải một cái bình cảnh, cần vận dụng thường xuyên quanh năm suốt tháng, mới có thể đạt tới đột phá.

Rốt cục ở khoảnh khắc đó, thần quang trong mắt Dương Phàm chợt ngưng tụ lại. hắn cười ha hả nói:

- Cứ đánh tiếp như vậy cũng không ý nghĩa, không bằng lấy ngang tay chấm dứt. như thế nào?

Sắc mặt Triệu tông chủ liên tục biến đổi vài cái, ở đây dưới ánh mắt của hơn mười vị cùng cấp nhìn vào mình, hắn đột nhiên có cảm giác không còn chút mặt mũi nào.

- Dương đạo hữu quả nhiên không phải tu sĩ Hóa Thần bình thường, thực lực vượt qua cùng cấp. Tuy nhiên trước khi chấm dứt. mời tiếp một chiêu cuối cùng của mỗ.

Triệu tông chủ hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào tân tú Hóa Thần xa xa phía trước.

-Ồ?

Dương Phàm nghe nói đến đây có chút hứng thú:

- Một chiêu cuối cùng sao?

- Đúng! Đó là đòn sát thủ của mỗ.

Hai mắt Triệu tông chủ nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, tay áo không gió mà lay động, nước sông mênh mông dưới chân nổi sóng không ổn định.

- Tất nhiên phái nghe theo Triệu đạo hữu.

Trong mắt Dương Phàm lộ rõ vẻ hưng phấn, trong lòng thầm nghĩ: “Người cũng đừng để ta thất vọng...”

Thông qua thử nghiệm giao chiến vừa rồi, Dương Phàm đã cho ra kết luận, tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ tuyệt đối không phải là đối thủ của mình.

Triệu tông chủ hơi thăm ý liếc mắt nhìn hắn, thân hình bỗng nhoáng lên một cái, mắt thường có thể nhìn thấy bóng người trùng trùng điệp điệp.

- Không xong! Hắn sắp sử dụng một chiêu kia...

Lý tông chủ trong mắt dường như lộ ra vài tia kinh sợ, thì thào lâm bảm:

- Xem ra kia Dương đạo hữu không có cơ hội còn mạng sống nữa rồi.

Lam Quy Đạo hơi sửng sốt, hắn biết Lý tông chủ chính là đối thủ một mất một còn của Triệu tông chủ, đều rất hiểu biết về nhau. Nhìn theo phản ứng của hắn, một chiêu kế tiếp của Triệu tông chủ này nhất định là kinh thế hãi tục.

“Vù vù...”

Một vầng băng quang màu lam quỷ dị ở quanh thân Triệu tông chủ, hình thành ào ánh lúc sáng lúc tối không chừng.

Bốn phía thủy vực rung chuyển, lập tức theo đó đông lại. đóng băng cả mười mấy dặm, hàn ý lan tràn đó thậm chí khiến cho trong lòng tu sĩ ở Lục San Châu xa xa đều lạnh cả người.

Một chiêu cuối cùng...

Tất cả người đang xem cuộc chiến, gần như đều ngừng lại hò hấp.

“Vèo! Vèo!”

Trong chớp lát, tầng tầng lớp lớp ảo ảnh quanh thân Triệu tông chủ bỗng nhiên ngưng lại,

hóa thành một cái quang ảnh màu lam như tinh thể kết thành, tầng tầng bốn phía chấn động, tản phát ra một khí tức nguy hiểm.

- Đây chính là tuyệt kỹ Tinh Thể Huyền Thân... của Triệu tông chủ!

Lv tông chủ trong lòng có kiêng kỵ phản tích:

- Mượn dùng thông linh pháp bảo Hàn Băng Giáp cùng bí thuật của bản thân, trong khoảng thời gian ngắn chuyển hóa thân thể thành thân thể băng tinh kim cương bất hoại, thực lực cường đại hơn gấp mấy lần so với trước.

Tinh Thể Huyền Thân đó có hình dáng tương tự như Triệu tông chủ. cả vật thể giống như bông tuyết màu lam. phát ra khí cực hàn, hai mắt như lãnh tinh, khí tức cường đại hơn gấp mấy lần so với nguyên bản.

“Vù!Ầm!”

Vầng băng quanh thân Tinh Thể Huyền Thân chấn động, bỗng dưng bùng nổ, mang theo hàn khí cuộn cuộn, lập tức bao phủ phạm vi mấy dặm, hơi băng đầy trời che lấp mặt trời giống như ngày tận thế.

Bị dòng khí lạnh che thiên phủ địa này tập kích tới, thân thể Dương Phàm tê rần, máu lập tức đọng lại, tốc độ giảm mạnh.

Càng thêm đáng sợ chính là, Tinh Thể Huyền Thân kia với tốc độ đáng sợ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. mang theo băng khí kinh thiên giống như tòa núi băng ập xuống.

Một kích như thế gần như không thuộc năng lực của con người, uy lực giống như một tòa núi băng trăm vạn cân đô ập xuống.

Pháp thuật thật đáng sợ.

Mọi người tại trường đều hít ngược một hơi khí lạnh.

“Vù! Vù!Ầm!”

Tinh thể Hóa Thân mang theo Băng Lưu Phong Bạo như ngọn núi, mãnh liệt ập xuống bao phủ Dương Phàm vào trong nó.

Mà giờ phút này. Dương Phàm muốn né tránh cũng không được, hắn hít sâu một hơi, thân hình hơi khom xuống.

Đột nhiên, trong mắt hắn mơ hồ ẩn hiện hai vầng mặt trời đỏ. trong lòng bàn tay lại ngưng tụ một vầng hào quang màu đỏ nhạt cực kỳ không ổn định.

Vầng hào quang màu đỏ nhạt đó giống như hư vô, xoay tròn trong lòng bàn tay hắn.

Khi lực lượng oanh kích như núi băng trăm vạn cân kia ập xuống, trên người Dương Phàm vọt lên hư ảnh hòa quang cao tới mười trượng, trực tiếp hóa thành hư vô chỗ nào nó có thể chạm tới.

-Phá!

Vầng mặt trời đỏ trong đồng tử trong mắt Dương Phàm, bắn ra hai luồng hào quang kinh hồn. vầng sáng đỏ nhạt trong lòng bàn tay run run không chừng, đột nhiên bùng nổ. hóa thành luồng quang trụ chọc thẳng tận trời cao.

Ngay sau đó. trước tầm nhìn một vầng hào quang màu đỏ rực 1'ở chói mắt. nhuộm đỏ bầu trời.

Tất cả mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, sâu trong tâm linh bị nóng bỏng.

Giờ khắc này, nghe không được thanh âm do uy lực bùng nổ sinh ra. Vì sau khi đạt tới một cái giới hạn nào đó. khôngngờ thanh âm biên mất.

“Thình thịch!”

“Thình thịch! Thình thịch!”

Trong tai không còn nghe tiếng động, chỉ còn lại tiếng tim đập của mọi người.

Đột nhiên, chợt nghe “rắc” một tiếng, đồng thời kèm theo một tiếng thét thảm thiết.

Mọi người triển khai thần thức, khí tức chịu đựng nóng cháy đáng sợ. thấy được một màn kinh người này.

Chỉ thấy trên trời cao vạn dặm, một bóng người hóa thành một điểm đen. hút bóng ở phía chân trời. Mà ở thuy vực trước mắt. hình thành một cái hố sâu phạm vi mấy trăm trượng.

Ảnh hưởng tới nước sông trong phạm vi lớn này. không ngờ đều trống rỗng bốc hơi lên. hình thành một hố sâu chân không.

Nước sông lưu chuyển ở xung quanh hố sâu. chỉ cần vừa tiếp cận tới hố sâu này. sẽ lập tức bị bốc hơi. sau đó hình thành màn hơi nước càng ngày càng dày đặc.

Mọi người giật mình cả kinh, lại ngẩng đầu nhìn lên, đâu còn thấy bóng dáng Triệu tông chủ. Người có động tác mau một chút cũng chỉ nhìn thấy một cái điểm đen. mất bóng phía chân trời, kèm theo tiếng kêu thảm thiết vang vọng kia mà thôi.

Dương Phàm nhìn bàn tay lóe ra hồng quang của mình, thì thảo luận bầm:

- vẫn là không nắm giữ tốt được lực đạo.

về phần kia Triệu tông chủ. khôngbiết bị đánh bay đi nơi nào rồi.

Thật lâu sau, mọi người tại đây mới trong hoảng hốt bừng tỉnh lại.

“Phù...”

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

- Điều này sao có thể...

Lý tông chủ trước đó đưa ra kết luận, lúc này sắc mặt trắng bệch.

Các bậc cao Hóa Thần còn lại, đều là bộ dáng lòng còn sợ hãi, thậm chí có người còn dùng ánh mắt không thuộc về mình, nhìn về phía thân ảnh màu đỏ lửa kia.

Rốt cục, Tông chủ Ngọc Thanh bừng tỉnh lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Dương đạo hữu! Chi là một trận luận bàn. ngài làm sao Triệu tông chủ vậy?

Xét đến cùng. Triệu tông chủ cũng là cùng phe đồng minh của San Ngọc Tông.

- Cái này...

Dương Phàm có phần ngượng ngùng, cười:

- Hẳn hẳn là không có chết.

Đương nhiên, giọng điệu của hẳn cũng không xác định lắm.

ở trong lúc nguy cấp. hẳn bộc phát ra lực lượng, đánh xuyên thủng tầng phòng ngự thông linh pháp bào của Triệu tông chủ. đây là điều không thể nghi ngờ.

Các tu sĩ khác thấy tình hình như vậy đều lộ vẻ mặt cổ quái, hai mắt nhìn nhau.

Mà đồng tử trong mắt lão tổ Thương Vũ co rút lại, thần sắc không ngừng biến đổi, lão dùng ánh mắt kiêng kị nhìn về phía Dương Phàm.

Thật lâu sau.

“Vù!”

Một cái điểm đen từ trên cao rơi xuống, tốc độ nhanh đến cực điểm, khi sắp rơi xuống đất. mơ hồ có thể thấy được một bóng người.

-Là Triệu tông chủ!

Có người kêu lên.

Thần hình tông chủ Ngọc Thanh nhoáng lên một cái. hóa thành một vầng hào quang ba màu, bay tới tiếp được điểm đen biến thành bóng người kia. Sau đó hai người dưới lực rơi thật mạnh, rơi xuống dòng nước, làm nổi lên sóng nước cao tới mấy chục trượng.

Sau một lát, Tông chủ Ngọc Thanh ôm Triệu tông chủ sống chết không rõ. trôi lên mặt nước.

- Xương sườn cùng hai bàn tay gần như dập nát. tạng phủ bị một lực lượng đáng sợ thiêu đốt. thân thể gần như chết đi, mà Nguyên Anh cũng đang hôn mê bất tỉnh, tình huống không ổn...

Sau khi xem xét sơ thương thế của Triệu tông chủ, một bậc cao Hóa Thần khổ sở thờ dài.

- Thương thế nghiêm trọng như vậy sao?

Dương Phàm cũng hơi lộ ra vẻ khác lạ.

-Hừ!

Vài vị tu sĩ Hóa Thần bên phe Triệu tông chủ. lộ ra địch ý với Dương Phàm.

Nhưng thật ra Tiểu Hân ở phương diện V đạo. trình độ không phải là kém. đi tới thi triển vài loại pháp thuật, liền có vẻ đôi khác.

Mà Cơ Nguyệt ở phương diện V đạo. cũng có hiểu biết, cùng trợ giúp trị liệu.

Trong trường hợp đó. tập trung sức của mọi người, cũng chỉ có thể làm chậm lại tốc độ Triệu tông chủ tiến vào quỷ môn quan.

Dưới tình thế nguy ngập thậm chí nguy.

Tất cả mọi người đều bó tay không có biện pháp, đám người tông chủ Ngọc Thanh, càng thêm cấp bách như cứu hỏa.

Thời điểm mọi nơi đều tĩnh lặng.

-Để ta thử xem sao!

Dương Phàm hơi thử nói.

- Người?

Trong ánh mắt mọi người đều chứa đầy vẻ hoài nghi.

- Ủ! Kỳ thật... ta là một Dược Sư.

Dương Phàm chậm rãi đi tới, giơ tay khoát tay lên vai Triệu tông chủ.

Dược Sư?

Hơn mười vị bậc cao Hóa Thần tại trường, khuôn mặt co giập mạnh một cái.

Theo dưới công kích bạo lực vừa rồi, bọn họ càng thêm tin tưởng, Dương Phàm là một tên điên cuồng bạo lực.

Đúng lúc này. Triệu tông chủ kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu, từ từ mờ to mắt. thương thể chuyển biến tốt đẹp.

Mà Dương Phàm tựa cười như không cười, trong bàn tay chày xuôi lực ý. còn kèm theo một chút ánh sáng lóng lánh màu vàng.

Đây hiển nhiên là công dụng trị liệu của hắn.

- Dương Đại ca! Muội sớm biết y thuật của huynh không tầm thường, nhưng không nghĩ tới lại đạt tới trình độ như thế cho dù là ngũ y thủ tịch trong cung Tấn Hoang, vị tất so được với huynh.

Tiểu Hân ngạc nhiên vui mừng, trong mắt lộ đầy vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn Dương Phàm càng thêm kính yêu ngưỡng mộ.

Dưới vẻ mặt co giập khiếp sợ của mọi người. Dương Phàm thuận thực ổn định trị bệnh cho Triệu tông chủ.

Sau hai canh giờ.

- Ta... ta không có chết?

Triệu tông chủ mở to mắt. suy yếu nói.

Lão tổ Thương Vũ. Cơ Nguyệt, đám người tông chủ Ngọc Thanh vô cùng khiếp sợ. dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Dương Phàm.

Theo xem đặc tính công pháp trước đó. bọn họ vốn tưởng rằng Dương Phàm là một tên điên cuồng bạo lực, như thế nào đều không thể liên hệ với một Dược Sư cứu tế giúp đời.

- Bản chức của Dương mô là một Dược Sư. trình độ ở phương diện y đạo. còn cao hơn pháp lực và thần thông...

Sau khi Dương Phàm chữa trị Triệu tông chủ xong, hơi tự hào nói. Đề cập tới y đạo. hắn đích xác có tư cách kiêu ngạo.

Mọi người tại trường nghe vậy, bộ mặt lại co giật, chất phác gật gật đầu. cố nhìn xuống hình ảnh không thể xóa nhòa trong nội tâm.

Đây có còn là thiên lý hay không, một tên phụ trợ Dược Sư, nhưng lại biến thái đến mức như thế. làm cho thân thông pháp lực chủ công của những tu sĩ bọn họ, còn có chỗ nào dùng nữa chứ?

688. Chương 666 - 669 (1)

- Bản chức của Dương mỗ là một Dược Sư. trình độ ở phương diện V đạo. còn cao hơn pháp lực và thân thông...

ở dưới thần sắc co giật kinh ngạc của mọi người. Dương Phàm báo ra bản chức của mình.

Tiên Hồng Quyết vốn là lấy V thuật nhập đạo. thời điểm ở sơ kỳ, lại lấy đây là cơ sở rất nhanh tăng lên tu vi.

Ngay cả giờ phút này. trị liệu thần thể, đối với tăng lên tu vi của Dương Phàm bé nhỏ không đáng kể, nhưng hẳn cũng không có buông bỏ V đạo này. ở rất nhiều lần thôi diễn, hẳn cũng thường xuyên nghiên cứu tìm tòi.

Ngẫu nhiên gặp được một vài người thương bệnh, Dương Phàm thậm chí lại có chút ngứa nghề, không kìm nổi phải ra tay.

Sau khi biết được chân tướng, Triệu tông chủ dùng ánh mắt phúc tạp nhìn hắn, cảm tạ ân nhân cứu mạng này:

... Đa tạ Dương dược sư ra ân cứu mạng.

Kì thực trên thực tế trong lòng hắn lại cực kỳ uất hận.

Đánh cho mình dở sống dở chết, là người này; thoả mái cứu sống mình, cũng đúng là người này.

Đối phương muốn giết hắn, phi thường thoả mái, nếu muốn cứu mạng của hắn, cũng đúng thật dễ dàng.

Đây quả thực là nắm quyền sinh sát trong tay, đùa bỡn trong lòng bàn tay...

Triệu tông chủ có cảm giác bất lực. ngay cả trong lòng đều thấy cái chết lớn vờn.

Từ đó về sau mấy trăm năm, có một thân ảnh cùng một gương mặt, tồn tại ở đáy lòng Triệu tông chủ một thời gian dài. giống như bóng ma trong ác mộng, mãi không phai nhòa.

- Ha ha! Lần này luận bàn thực phần khích, cũng không có thương vong gì. Thần thông của Dương đạo hữu hoàn toàn không thể suy xét theo lẽ thường. Không bằng chúng ta nhân cơ hội này. cùng nhau tham thảo tâm đắc tu luyện, xem như để chúc mừng Dương đạo hữu.

Lão tô Thương Vũ cười ha hả lên tiếng nói. Lão vừa khôi phục từ trạng thái ngưng đọng, lại nảy sinh ra một kế.

Dương Phàm có thể cảm ứng được ác ý của người này đối với mình, cũng không có biến mất, chỉ là thu liễm lại cẩn thận hơn mà thôi.

- Lời nói của lão tỏ thật chính xác. lúc này là cơ hội ngàn năm một thuở. Chúng ta càng hy vọng có thể nghe Dương đạo hữu giải thích về tu luyện của mình.

Các bậc cao Hóa Thần khác cũng rất động tâm. trong mắt đều lộ ra vẻ chờ mong.

Mọi người đều bức thiết chờ mong hiểu được tình huống tu luyện của Dương Phàm.

Dù sao hắn vừa mới bước vào Hóa Thần Kỳ mà có được thực lực như thế. quả thực quá mức kinh người.

Dương Phàm mỉm cười lạnh, đồng thời lạnh nhạt nói:

- Nếu mọi người đều có nhã hứng như thế. Dương mỗ tự nhiên phải nghe theo rồi!

Trong lòng Dương Phàm cũng có tính toán của riêng mình, hắn vừa bước vào Hoán Nha Kỳ. đối với trình tự Hóa Thần Kỳ. hiểu biết cũng không thâm sâu lắm.

Vừa lúc tại đây có nhiều vị bậc cao Hóa Thần, thậm chí còn có lão tổ cấp Thông Huyền, hẳn có thể từ trong đó học được điều gì hay chăng.

Dù sao mọi người ở đây. phần nhiều là nhân vật tu luyện đã hơn ngàn năm, phóng mắt nhìn khắp Đại Long Đàm, đều là cường giả danh chấn một phương.

Tông chủ Ngọc Thanh cũng lộ ra nụ cười hiềm thấy:

- Mời các vị di giá tới Lục San Châu.

Không bao lâu. các bậc cao Hóa Thần, ở một chỗ động phủ quang cảnh hoa thom cò lạ trong San Ngọc Tông, bắt đầu tham thảo tâm đắc lẫn nhau.

Các tu sĩ đều nhất trí yêu cầu Dương Phàm thuyết minh trước về lĩnh ngộ tấn công rào cản cảnh giới.

Dương Phàm chỉ phái nửa thực nửa giả, giảng giải một ít lĩnh ngộ của mình.

Mọi người đều thật sự lắng nghe, ngay cả hai đại cường giả cấp Thông Huyền lão tổ Thương Vũ cùng Cơ Nguyệt đều không ngoại lệ.

Nghe tới câu cuối cùng, sắc mặt lão tổ Thương Vũ chợt ngưng trọng, xem theo lĩnh ngộ về cảnh giới, vị trí độ cao của Dương Phàm, gần như không kém gì lão.

Dương Phàm giảng giải nửa ngày, sau đó các bậc cao Hóa Thần khác thay nhau giảng giải về lĩnh ngộ tu luyện của mình.

Đến cuối cùng, mọi người bắt đầu tham thảo lẫn nhau.

Thông qua loại hình thức này. mọi người ở đây đối với lĩnh ngộ cảnh giới vô hình trung đều có tiến bộ.

Thậm chí có người dựa vào cơ hội này. đột phá một số bình cảnh nào đó. cũng không phải không có khả năng.

Thời gian qua rất nhanh, ngay ngày thứ ba. Hoán Thiên Nha trong đầu Dương Phàm bỗng nhiên sinh ra cảm ứng.

Sắc mặt hắn khẽ biến, nhìn về một phương hướng Lục San Châu, thì thào lầm bầm:

- Tới thật nhanh!

Bước vào Hoán Nha Kỳ, ngưng kết ra Hoán Thiên Nha, Dương Phàm có năng lực bước đầu thông hiểu thiên cơ. lực cảm quan này càng cường đại thăng hoa hơn so với trước.

-Dương Đại ca! Chẳng lẽ...

Tiêu Hân chú ý tới thần sắc biến hóa của Dương Phàm, mơ hồ đoán ra điều gì.

Dương Phàm đối mặt cùng nàng, gật gật đầu:

- Còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của ta.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ. có hay không nên...

Tiêu Hân lộ vẻ lo lắng, trưng cầu ý kiến.

Dương Phàm nhắm mắt lại, Hoán Thiên Nha thông suốt bầu trời, cuối cùng hít sâu một hơi:

- Như vậy cũng tốt!

Cùng lúc đó, ở trong khu vực Đại Long Đàm.

“Vù! Vù! Vù!...”

Phía chân trời đột nhiên lướt tới mấy chục đám mây sáng, bay thẳng tới hướng Lục San Châu, thể đi tới hùng hổ dọa người.

- Nơi này là khu tụ tập tu tiên Đại Long Đàm, khi động thủ cố gắng đừng làm liên lụy tới các tông phái nơi đây.

Một gã thiếu niên tuấn nhã mặc áo trắng cầm đầu lạnh nhạt nói.

- Dạ! Vân thiếu gia! Chúng ta hiểu rồi!

Một gã đội trưởng Thiên Vân Vệ bên cạnh hần khom người nói.

ở Thánh địa tu tiên Đại Tần, chủ yếu chia làm ba lực lượng hùng mạnh.

Lực lượng thứ nhất là Đại Tần Vương Triều, lấy hoàng tộc thống ngự mười tám chư hầu.

Lực lượng thứ hai chính là rất nhiều thế lực tu tiên phản tán ở Đại Tần Vương Triều.

Phần Đông thế lực tu tiên này. trên danh nghĩa nghe theo Đại Tần Vương Triều quản hạt. nhưng trên thực tế chính là duy trì cân bằng nhất định, nước giếng không phạm nước sông.

Lấy Thiên Vân Châu làm ví dụ, thế lực của Lục Vân Hầu tuy rằng cường đại. nhưng các thế lực tu tiên trong phạm vi cai quản của hắn số lượng lại rất nhiều. ít nhất là gấp mười Đại Tần Vương Triều. Nếu không phải những thế lực tu tiên này. quá mức phản tán, hơn nữa năm bè bảy mảng, Vương hầu nếu muốn thống lĩnh lĩnh vực mệnh mông này, chỉ sợ khó hơn lên trời.

về phần lực lượng thứ ba, chính là Yêu Hoàng Cảnh ở góc xa xôi, cũng ở trong phạm vi Tu Tiên giới Đại Tần, nhưng không thuộc về Đại Tần Vương Triều.

Giờ phút này, Lục Vân dẫn dắt hai đội Thiên Vân Vệ hơn hai mươi người, tiến vào khu tụ tập tu tiên Đại Long Đàm, cũng không dám quá mức ngang ngược kiêu ngạo.

- Vân thiếu gia! Ngài thật có thể khẳng định là nơi này?

Gã đội trưởng Thiên Vân Vệ ở bên cạnh hỏi.

- Hừ! Phạm là ở khu vực Đại Tần. không có bất cứ người nào có thể hoàn toàn tránh thoát tầm mắt của Thiên Vồng. Tuy rằng lúc này xuất hiện một vài vấn đề nhỏ. nhưng mật thám của Thiên Vồng, thâm thấu tới các nơi...

Lục Vân nhếch khóe miệng hơi trêu phúng nói, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm Lục San Châu rất nhanh tới gần trong tầm nhìn.

- Đội lát nữa khi hành động, chuẩn bị lấy Phá Linh Kính ra sử dụng, để ngừa tiểu tử họ Dương kia lại dùng thể thân bỏ chạy.

- Bẩm thiếu gia! Chúng ta đã làm tốt chuẩn bị vẹn toàn, người nọ không có khả năng đào thoát.

Gã đội trưởng Thiên Vân Vệ đáp lời.

Hai đội Thiên Vân Vệ này có hai đội trưởng, đều là Hóa Thần sơ kỳ. cộng thêm Lục Vân là ba cường giả Hóa Thần, còn lại hai mươi tên Thiên Vân Vệ Nguyên Anh hậu kỳ. cũng đều đã trải qua hàng trăm trận chiến, thực lực không tầm thường.

- Người nào?

Vừa tới Lục San Châu, liền có mấy chục nữ tu tuấn tra bay tới lên tiếng quát hỏi.

Nhưng khi bọn họ thấy rõ thân phận người tới. đều cả kinh thất sắc:

- Thiên Vân Vệ!

- Thiên Vân Vệ sắp sửa chấp pháp ở nơi đây. tập nã phạm nhân. Các người tốt nhất nên phối hợp, nếu dám cả gan bao che phạm nhân, chỉ có một đường bị diệt môn.

Gã đội trưởng Thiên Vân Vệ từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng vô tình nói.

Những nữ tu tuấn tra này, lập tức có chút không biết làm sao. vội vàng phái người đi thông báo cho Lục San Châu.

Họ cũng không dám ngăn cản những Thiên Vân Vệ này.

“Vù! Vù! Vèo! Vèo!...”

Cả đoàn Thiên Vân Vệ làm tốt bố trí ở phụ cận Lục San Châu, trong đó một gã đội trưởng Thiên Vân Vệ, lại bố trí tám mặt Phá Linh Kính ở trên không trung, toàn cảnh hư quang màu trắng bao phủ toàn bộ tiêu châu dùng mắt thường không thể nhận ra được.

- Dương Phàm! Để ta xem lần này ngươi chạy đâu cho thoát?

Lục Vân nhìn chăm chú các thủ hạ bố trí khéo miệng khẽ nhếch hiện ra một tia cười lạnh.

Khi tám mặt Phá Linh Kính bao phủ toàn bộ Lục San Châu, lão tổ Thương Vũ cùng Cơ Nguyệt đang ở trong động phủ. cùng một lúc sinh ra cảm ứng.

- Thiên Vân Vệ!

Hai Thông Huyền giả triển khai thần thức, trong thời gian ngắn bao phủ phạm vi hai ngàn dặm, nhìn thấy tình hình bên ngoài, trong lòng đều cả kinh

- Mọi người ra xem thử; đã xảy ra chuyện gì?

Các bậc cao Hóa Thần tiếp theo sau phản ứng lại. theo hai cường giả Thông Huyền bay đến trên không trung Lục San Châu.

Dương Phàm cùng Tiểu Hân liếc nhìn nhau, trong mắt mỉm cười:

- Chúng ta đi ra ngoài gặp gỡ kẻ đối đầu cũ đi!

“Cái gì trong tiểu tông phái không danh tiếng này, không ngờ có nhiều bậc cao Hóa Thần như vậy, trong đó thậm chí còn có hai cường giả Thông Huyền.” Đồng tử trong mắt Lục Vân co rụt lại, thâm cả kinh, mắt thấy bay ra tới hơn mười vị bậc cao Hóa Thần.

Theo hần biết, toàn bộ Đại Long Đàm, tu vi đạt tới Thông Huyền giả. cũng chỉ có vài vị mà thôi.

Mà giờ khắc này. nhưng lại đồng thời xuất hiện hai vị. điều này làm cho hần có chút khản trương.

Tuy nhiên hần ngạc nhiên vui mừng chính là đồng thời cũng phát hiện Dương Phàm.

- Người tới là chức thủ lĩnh gì trong Thiên Vân Vệ?

Lão tổ Thương Vũ bay đến trước nhất, trong hư không đánh xuống một uy áp mãnh liệt, khiến cho các Thiên Vân Vệ hô hấp khó khăn.

- Thật to gan! Các hạ dám vô lễ với Tiểu Hân gia?

Gã đội trưởng Thiên Vân Vệ quát lớn.

- Tiểu Hân gia?

Mọi người nghe vậy đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt đồng loạt hướng vào Lục Vân

Ngay cả lão tổ Thương Vũ. sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng cũng không dám tiếp tục phản kháng.

Đối mặt với con của Vương hầu, tại đây không có bất cứ người nào dám trêu chọc, trừ phi không sợ bị diệt môn hoặc là đuổi giết.

- Lục mỗ phụng mệnh của phụ thân đại nhân, đến đây truy nã tội phạm.

Lục Vân quét ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người.

- Xin hỏi Tiểu Hân gia phải truy nã người nào?

Tông chủ Ngọc Thanh mỉm cười chào đón. cung kính nói.

- Chính là bọn họ!

Lục Vân Hân giơ tay chỉ vào hai người Dương Phàm, ngạo nghễ nói:

- Toàn bộ các người tránh ra. nếu ai dám ngăn cản bọn thiếu gia chấp pháp, thì hãy chờ đợi vận mệnh bị xoá tên ở Thiên Vân Châu đi.

- Hửn... bọn họ!

Tông chủ Ngọc Thanh hơi kinh hoảng nhìn về phía hai người Dương Phàm, lúc này mới nhớ tới, bọn họ là người duy nhất mới tới Lục San Châu lại lịch không rõ.

Nàng sửng sốt đứng bất động ở giữa không trung một lát. thập phần khó xử.

Dù sao Tiểu Hân là trưởng lão vinh dự của tông phái, nếu giao ra người này. thì San Ngọc Tông còn làm sao thu phục lòng người?

- Tông chủ Ngọc Thanh! Bắt đầu từ hôm nay. ta rời khỏi quy tông. Ân oán kế tiếp để tự chúng ta xử lý.

Tiểu Hân lại cười nói. nàng trời sanh tính thiện lương, vĩnh viễn sẽ không làm người khác khó xử.

- Ha ha ha... Dương tiểu tử! Các người ngoan ngoãn thức thủ chịu trời đi! hay là... ồ! Người quả nhiên đã tấn chức Hóa Thần Kỳ.

Lục Vân cười ha hả nói, phát hiện Dương Phàm thăng cấp Hóa Thần, ngược lại rất hưng phấn:

-Tốt tốt tốt! Như vậy mới càng có hứng thú.

689. Chương 666 - 669 (2)

- Phải không? Dương mỗ ở đây chờ đã lâu Ngày.

Dương Phàm thần sắc vẫn thập phần trấn định, trong mắt hàm chứa mấy tia ý cười.

Lục Vân hí hai mắt lại:

- Chá đến nơi. còn sinh miệng lưỡi! Nếu người dám phản kháng, Lục mỗ không ngại chém chết người tại đường trường!

- Được rồi! Hãy bớt sàm ngôn đi! Các người là cùng tiến lên hay sao...

Thần hình Dương Phàm từ từ bay tới đối diện với Lục Vân

- Cùng tiến lên?

Lục Vân hơi sửng sốt. Ngay sau đó ngẩng đầu cười:

- Ha ha ha... Người cho là tấn chức Hóa Thần Kỳ thì có thể ngang sức ngang tài cùng bọn thiếu gia hay sao? Ta giết người một tên tiểu tử mới bước vào Hóa Thần, sẽ không khác gì so với bóp chết một con kiến!

- Một tên vô danh tiểu tốt, đâu cần thiếu gia tự mình ra tay. Vân thiếu gia cho tiểu nhân thời gian một trăm lần hô hấp, để ta giải quyết hắn!

Trong đó một gã đội trưởng Thiên Vân Vệ, lộ vẻ mặt cười nịnh, trong tay cầm một thanh trường kích, vung lên vạn đạo quang ảnh sắc bén, đâm thẳng tới hướng Dương Phàm.

Còn không đợi Lục Vân thiếu gia lên tiếng, đội trưởng Thiên Vân Vệ thủ hạ của hắn liền khần cấp ra tay. Trường kích kia vung lên sinh ra vạn lưỡi đao sắc bén màu tím cùng quang ảnh, khiến cho cuồng phong rống giận trong phạm vi trăm dặm, gió cuốn như kiếm kinh thế hãi tục.

Bậc cao Hóa Thần khác đang xem cuộc chiến cũng thất kinh Một đội trưởng Thiên Vân Vệ đã có thực lực không thua tông chủ một phái.

Thần hình Dương Phàm lơ lửng giữa không trung, thần sắc bình tĩnh dị thường. Mắt thấy công kích có thể đập nát núi lớn chính diện ập tới hắn lại không có ý động dậy.

Bá

Bóng người màu trắng nhoáng lên một cái. một cánh tay trắng thon dài “bang” một tiếng, nắm chặt trường kích.

Keng

Trường kích kia chấn động, mạnh mẽ bị ngưng lại giữa không trung, phát ra tiếng kim loại trầm đục. uy lực kinh thể hải tặc kia lập tức hóa thành hư vô.

Toàn tràng một mảnh yên tĩnh, hầu hết mọi người đều sợ ngây người.

Khó có thể tưởng tượng, thực lực người ra tay kia đạt tới mức độ thể nào.

- Vân thiếu gia, ngài đây là...

Thần tình đội trưởng Thiên Vân Vệ kinh hoàng, khó hiểu hỏi.

Tay nắm lấy trường kích của hắn chính là Lục Vân, trong mắt hắn lóe ra hàn quang:

- Ai kêu người ra tay?

- Thiếu gia... Tiểu nhân biết sai, xin ngài tha thứ.

Trong mắt đội trưởng Thiên Vân Vệ này lộ ra vẻ hoảng sợ. lập tức hiểu được chỗ sai lầm của mình.

Hắn là đội trưởng Thiên Vân Vệ mới thăng chức không lâu. lần này theo Vân thiếu gia đi làm việc, chỉ vì gấp muốn lập công mà đầu óc không thanh tỉnh.

Một đội trưởng Thiên Vân Vệ tuổi khá lớn. trong mắt xẹt qua một tia trào phúng.

- Người này giao cho ta xử trí... Ai cũng không được xen vào.

Sắc mặt Lục Vân lạnh lẽo. thanh âm lạnh lùng vô tình rồi buông trường kích ra.

Trong cặp mắt đó. một tia thù hận âm độc hiện lên, rồi t hảy vào đó là một cỗ sát ý khiến lòng người lạnh ngắt, nhìn chằm chằm vào mặt Dương Phàm, gần từng tiếng:

- Hắn là của ta...

Rất hiển nhiên, cừu hận của hắn với Dương Phàm đạt tới mức độ muốn ăn sống nuốt tươi, nhất định phải đích thân động thủ.

Hô

Mà toàn thân tên đội trưởng Thiên Vân Vệ kia ướt đầm, chỉ cảm thấy vừa đi dạo qua Quy Môn Quan một vòng, lòng còn sợ hãi.

Dương Phàm đứng giữa không trung, hơi chút kinh ngạc. Cảm tình hai người này thật sự cho 1'àng mình mặc người giết mổ?

- Tiểu tử họ Dương. Người nhiều lần chạy thoát từ trong tay bán thiếu gia, lần này lại có dũng khí chính diện chống lại. thật đúng là ngoài dự đoán...

Lục Vân vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Dương Phàm, đang suy tư làm thế nào đùa giỡn người này tới chết.

về phần người tu tiên khác trên Lục San Châu, Lục Vân không cho rằng bọn họ có gan nhúng tay.

Thông qua bát diện Phá Linh Kính bố trí trong hư không, Lục Vân đã xác định Dương Phàm trước mắt cũng không phải thể nhân.

- Ha ha. Không biết “lễ vật” lần trước Dương mỗ đưa tặng, khiến Lục thiếu gia ở nhà “nghi ngại” bao lâu?

Dương Phàm như cười như không nói.

Ý cười trên mặt Lục Vân lập tức đọng lại.

HỒHỒ

Bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ nghe được tiếng gió rất nhỏ. Một cỗ sát khí lạnh băng thấu xương nhưng lại khiến tiếng gió trong không khí bốn phía đột nhiên ngưng bật.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được lửa giận cùng sát khí của Lục Vân.

Lúc trước ở gần Dương Sơn Trại, bị Dương Phàm lấy Mộc linh thể thân lửa gạt. chịu đựng thương tổn bùng nổ tập kích suýt nữa tử vong.

Si nhục Ngày hôm đó. kiếp này Lục Vân khó quên.

- Ta muốn cho ngươi... sông Không bằng chết!

Gương mặt tuần nhả của Lục Vân hiện lên một tia dữ tợn ác độc. thanh âm lại càng khiến linh hồn lạnh lẽo.

Vừa dứt lời, “Bá” một tiếng, Lục Vân biến mất tại chỗ. một đạo tàn ảnh xẹt qua hư không.

- Tốc độ thật nhanh.

Mọi người kinh hô. lông mi Dương Phàm khẽ nháy, trong tầm nhìn là một vầng quang thúc (quang thúc: chùm tia sáng) chói mắt, chính diện ập tới. cương phong đánh vào thần thể. Ngay cả người đang xem cuộc chiến bốn phía đều cảm thấy toàn thân lạnh băng, lạnh buốt.

`m

Dương Phàm khoát tay. hồng quang chớp lóe giao kích cùng vầng quang thúc kia. một vùng khí tức nóng rực bạo liệt thổi quét phạm vi vài trăm trượng, bức người ở gần lui ra vài dặm.

Đằng Đằng Đằng —

Thần hình Dương Phàm liên tục lui sau mấy trượng mới miễn cưỡng ổn định, mắt lộ vẻ kinh dị.

Mà một ngón tay của Lục Vân điểm trên hư không, đạo vầng quang thúc chính từ đầu ngón tay phát ra.

Một kích chớp nhoáng khiến cho người bên ngoài kinh hãi run gan.

So sánh ra, luận bàn lúc trước căn bản bé nhỏ không đáng kể.

Bởi vì lần này là chiến đấu sinh tử. từng bước kinh tâm. tùy thời đều sát bờ sinh tử.

- Không tệ a. Không ngờ có thể tiếp được một kích bảy thành công lực của ta.

Khóe miệng Lục Vân nhếch lên một độ cong, nhìn Dương Phàm lộ vẻ chật vật.

Đích xác. Lấy thực lực Dương Phàm mới vào Hóa Thần lộ ra, quá thật khiến hắn giật mình... Tuy nhiên như vậy càng tốt. chơi đùa mới có ý tứ.

Trong mắt Thương Vũ lão tổ lộ vẻ kinh hãi, thực lực Lục Vân thiếu gia này quả thực vượt xa Hóa Thần cùng cấp, chỉ vẻn vẹn thực lực lộ ra giờ phút này. ngay cả hắn đều thấy bất ngờ.

Hai gã cường giả Thông Huyền đều cảm giác sâu sắc điểm đáng sợ của Lục Vân.

Trong mắt Cơ Nguyệt dị quang lóe ra:

- Không hổ là công tử của Lục Vân Hầu, nơi này trừ ta cùng Thương Vũ lão tổ ra. chỉ sợ không ai là đối thủ của hắn.

- Làm sao có thể.... Dương đại ca lại rơi xuống hạ phong.

Trong mắt Tiểu Hân hào quang chuyển động, tay ngọc nắm chặt góc áo vải. có chút kinh hoảng.

Trong suy nghĩ của nàng, với thực lực của Dương Phàm cho dù không phải đối thủ của cường giả Thông Huyền, ít nhất có thể vô địch Hóa Thần sơ kỳ mới đúng.

- Thực lực Lục công tử chỉ vẻn vẹn như thế sao?

Thân hình Dương Phàm ổn định, thần sắc bình tĩnh không có chút uể oải bại lui.

Hắn vừa rồi chỉ dùng công lực đối phó Triệu tổng chủ để ứng phó với Lục Vân. vốn tưởng rằng có thể ứng phó. lại không nghĩ rằng đều là Hóa Thân sơ kỳ. thực lực Lục Vân mạnh hơn Triệu tông chủ nhiều như vậy.

- Có ý tứ gì?

Ánh mắt Lục Vân thoáng ngưng, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Dương Phàm mang đến cho hắn một loại bất an mãnh liệt.

- Tôi ta ra tay rồi!

Trong mắt Dương Phàm ẩn hiện hư quang màu đỏ. quanh thân quanh quần một rừng mây đỏ nhàn nhạt, một cỗ khí tức đốt cháy đến từ tinh tú bắt diệt tràn ra khắp toàn trường.

Cỗ khí tức này cường đại đến mức khiến chúng tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ tại trường run sợ.

Vù

Tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh màu lửa. trong tầm nhìn ánh lửa run lên, Dương Phàm biến mất.

Ba—

Một vệt hồng quang bùng ra ở một bên khác, giao kích cùng một chỗ với Lục Vân một thán bạch sam.

- Làm sao có thể?

Lục Vân chỉ cảm thấy một cỗ khí tức nóng cháy kinh khủng ập tới. với phản ứng của hắn cùng chi miễn cưỡng đón đỡ công kích.

Đẳng Đẳng Đẳng

Lục Vân kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục lui ra sau mười mấy trượng mới gian nan ổn định thân hình, thần sắc đầy chật vật.

- Điều đó không có khả năng... Một tu sĩ mới vào Hóa Thân Kỳ như ngươi làm sao có thể nắm giữ lực lượng như thế?

Lục Vân kinh hãi không hiểu, khó có thể tin nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Hóa Thân Kỳ? Thật xin lỗi. Dương mã không phải.

Dương Phàm cười lạnh nói.

Không phải Hóa Thân Kỳ?

Mọi người tại đây bao gồm Lục Vân cùng Thiên Vân Vệ đều rung động.

Cái gì?

Không phải Hóa Thân Kỳ... Chẳng lẽ là Hợp Thể Kỳ.

Nhưng theo như lời đồn. hiện giờ Đại Tẫn cũng không có cường giả Thông Thiên tam giai, dĩ vãng cho dù từng xuất hiện cường giả cấp bậc này cũng đều lần lượt rời Đại Tẫn.

Chỉ có Tiểu Hân hiểu được. “Không phải Hóa Thân Kỳ” theo như lời Dương Phàm rốt cục là có ý nghĩa gì.

- Chẳng lẽ người này là cao nhân tuyệt thế Thông Thiên tam giai, ở Đại Tẫn giả heo ăn cỏ...?

Ánh mắt Thương Vũ lão tổ kia run lên.

Nhưng mọi người lại nghĩ lại. nếu Dương Phàm thật sự đạt tới Hợp Thể Kỳ trong truyền thuyết. muốn giết một gã Hóa Thân Kỳ chẳng qua là một ý niệm trong đầu. cần gì phiền toái như thế?

- Đến đây đi, Lục thiếu gia. Để Dương mã xem xem, cái gọi là vượt xa cùng cấp của ngươi, rốt cục mạnh như thế nào.

Dương Phàm tự nhiên sẽ không giải thích, thân hình nhoáng lên một cái phát động công kích tới Lục Vân.

Liên tục mấy lần giao kích, Lục Vân bị buộc liên tục lui về sau, kinh sợ đan xen, khóe miêng tràn ra tia máu. đã bị thương.

Thiên Vân Vê bén cạnh xem cuộc chiến có chút khả trường.

Hai tay Lục Vân nắm chặt, không ngừng run run, trong mắt kinh hãi nhưng đồng thời cũng có vài phần nghi ngờ.

- Ha ha. Có muốn cho đám thủ hạ của ngươi cùng tiến lên không?

- Ai cũng không được can thiệp chiến đấu của ta.

Dù sao đây là quyết chiến quang minh chính đại trước mắt bao người, mà không phải đơn thuần là một nhiệm vụ ám sát.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai bóng người đồng thời biến mất. Ở trong hư không lại là một trận giao kích mãnh liệt.

Trong chớp mắt, hai người lại giao kích mười mấy lần.

Đột nhiên, hồng quang mạnh mẽ bùng lên. thân thể Lục Vân bị đánh bay mười mấy trượng, như điều đứt dây rơi xuống mặt đất.

Lục Vân phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run lên. thống khổ không hiểu, trên người lại càng quanh quẩn một tầng lửa đỏ kinh người, dường như đang thiêu đốt.

Dương Phàm trên cao nhìn xuống, chăm chăm vào hắn, lạnh nhạt nói:

- Sớm nghe nói thực lực Lục Vân thiếu gia vượt xa cùng giai, Dương mỗ chỉ là một tiêu tốt vô danh. Lần này giao chiến lại thật làm người ta thất vọng.

Hắn nói cũng không phải giả. Không nghĩ tới với thực lực của Lục Vân ở trong tay mình lại đúng là không chịu nổi một kích.

Đến hiện tại mới thôi, hẳn ngay cả một nửa công lực cũng không sử dụng.

Rốt cục là thực lực đối thủ quá yếu hay là hấn đánh giá thấp uy lực của Hoán Nha Kỳ?

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hoán Thiên Nha trong đầu đột nhiên dung nhập hư không, tiến vào một loại cảnh giới hừng hực vô hạn thiên địa lực, nắm trong tay một vùng bầu trời.

- Chi sơ rất khó có cơ hội sử dụng chiêu này...

2825

- A

Đúng lúc này. Lục Vân nằm trên mặt đất đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, bên ngoài thân vân quang nở rộ như hoa sen.

Ngay sau đó. một cỗ khí thể vượt xa trước đó từ trên thân bùng nổ.

- Không tốt. Vân thiếu gia không ngờ lại sử dụng Vân Bạo Liệt Thiên Thuật mạnh mẽ tăng lên thực lực.

Tên đội trưởng Thiên Vân Vệ tuổi khá lớn kia kinh hô.

- Bí thuật này rất đáng sợ. lại có thể tăng thực lực hẳn lên gấp đôi. Cho dù đích thân ta ra tay cũng không thể dễ dàng chiến thắng.

Đầu màu Thương Vũ lão tổ khẽ nhảy, chợt ánh mắt nhìn phía Dương Phàm, trầm nghĩ: “Dưới tình huống như vậy, còn không thể làm gì được hắn, như vậy chỉ sợ ta cũng không thể đoạt được Chí Bảo Long Khí từ trên tay hắn. Dù sao Chí Bảo Long Khí tăng lên thực lực của chủ nhân là vượt qua sự tưởng tượng...”

Hô Âm

Khuôn mặt Lục Vân dữ tợn. vân quang quanh thân không hiểu oanh tạc. như hung thú dã man, trong khoảnh khắc xuất hiện tại bên cạnh Dương Phàm, vân quang trong lòng bàn tay cùng nổ tung như hoa sen.

’m

Cánh tay màu đỏ lửa của Dương Phàm vừa mới tiếp xúc, chỉ nghe bên tai nổ vang một tiếng, bị đánh bay mấy chục trượng, khí huyết nhộn nhạo, thân hình lảo đảo không trở mình trên hư không vài cái mới khó khăn ổn định lại.

Hai mắt hắn khẽ híp. nhìn chằm chằm vân quang nở rộ như hoa sen bên ngoài thân Vân thiếu gia. Bí thuật như thả tác dụng phụ đối với thân thể khẳng định rất lớn, nhưng lực công kích phát huy ra vượt xa tự thân hắn hai ba lần.

Hô...Âm

Trong mắt Lục Vân lộ vẻ hung dữ độc ác. vân quang quanh thân lại nổ tung, oanh kích tới như đạn pháo.

- So lực công kích sao?

Trong mắt Dương Phàm ngưng tụ ra một ngôi sao đỏ.

Giữa cánh tay hiện lên một mảnh quang văn màu lửa, hội tụ trong bàn tay. rồi hình thành một mặt trời đỏ quy dị nhả lên.

- ừm. một chiêu này theo lý thuyết thì rất khủng bố, không dễ chống chế. Trước tiên dùng ba thành công lực thử xem...

690. Chương 666 - 669 (3)

Dương Phàm nghĩ thầm.

- ừm. một chiêu này theo lý thuyết thì rất khủng bố, không dễ chống chế. Trước tiên dùng ba thành công lực thử xem...

Trong mắt Dương Phàm ánh sao đỏ lóe ra. cánh tay quanh quần quang văn màu lửa. chợt bắt đầu khởi động rồi hội tụ ở trong lòng bàn tay. mơ hồ hình thành một vòng sáng giống như mặt trời đỏ, quy dị nhả lên.

Đây là một loại thần thông khi hắn tìm hiểu Hoán Nha Kỳ, gần trăm năm quan sát mặt trời mà lĩnh ngộ ra.

Chỉ là thần thông này cho tới bây giờ vẫn còn trong lý luận tư tưởng.

Bởi vì hắn vừa tấn chức Hoán Nha Kỳ không lâu. còn chưa từng thực tế sử dụng qua một

lần.

HồẦm!!!

Mà lúc này. trên mặt Lục Vân đầy vẻ hung ác dữ tợn, quanh thân tiếng vân quang nổ tung liên miên không ngừng, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh người Dương Phàm.

- Không tốt! Tốc độ người này... mà thời gian ngưng tụ chiêu này của ta...

Dương Phàm biến sắc.

Bởi vì lần đầu Tiên Đem lý luận tư tưởng thực hành, tốc độ hấn ngưng tụ không theo kịp Lục Vân thi triển Vân Bạo Liệt Thiên Thuật.

BA..tn

Một chớp Lục Vân đánh tới. vân quang nổ tung ra. Dương Phàm vẫn như cũ đang ngưng tụ pháp lực, không thể giữa đường rút lui. chỉ đành ngạnh kháng một chiêu này.

Thình thịch...

Uy lực vân quang kia nổ tung đánh tới trước người Dương Phàm, lực lượng khủng bố cường đại lập tức đánh bay Dương Phàm ra trăm, ngàn trượng, bắn thẳng lên tận trời.

Cái gì?

Ánh mắt Lục Vân thoáng ngưng, hấn cũng không cho rằng đối phương có thể hoàn toàn mượn lực. do đó mà bình yên vô sự.

Nếu là chính diện chịu đòn, lực lượng vânbạo khủng bố kia đủ để chấn vỡ cổ bào.

Nghe nói nếu luyện bí thuật này tới đỉnh, ngay cả hư không đều có thể xé rách.

Cho dù Lục Vân cách cảnh giới đỉnh còn mười vạn tám ngàn dặm, nhưng giờ phút này uy lực của Vân Bạo Liệt Thiên Thuật đã khiến lực công kích của hấn được gia tăng gấp hai, ba lần. đủ có thể miểu sát Hóa Thần cùng cấp.

Nhưng sau khi Dương Phàm chịu đựng một kích kia không ngờ mượn lực bay ra mấy ngàn trượng, đến tận trời cao.

Không chỉ hóa giải đòn đánh này mà lại còn thoát khỏi phạm vi công kích của Lục Vân, để tranh thủ thời gian cho mình thi triển bí thuật.

- Cho dù lực lượng hấn nắm trong tay mạnh tới đâu đi nữa cũng không có khả năng hoàn toàn Chuyên hóa uy lực do Vân Bạo Liệt Thiên Thuật sinh ra mà không chút nào tổn thương.

Con người Lục Vân co rút lại nhìn chằm chằm nam tử mặc cẩm bào thanh ngọc bình yên vô sự ở trên trời cao.

Mà Dương Phàm thì đang nhắm mắt. vầng mặt trời đỏ hội tụ trong lòng bàn tay không ngờ bắt đầu vặn vẹo co rút lại một cách quỷ dị. không ngờ truyền đến một cỗ lực lượng cấm kỵ khiến hư không quanh thân ngưng trệ.

Giờ khắc này, lấy đoàn mặt trời đỏ quỷ dị trong lòng bàn tay của Dương Phàm làm trung tâm, hư không bốn phía bị nhuộm thành lửa đỏ. thậm chí mơ hồ có ảo giác vặn vẹo.

- Đây là bí thuật gì?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm động tác của Dương Phàm, xem xu thế thì bí thuật này không thể rất nhanh thi triển ra.

Toàn tràng hai vị cường giả Thông Huyền duy nhất Thương Vũ lão tổ cùng Cơ Nguyệt đều thấy tâm thần nhảy dựng, cảm giác sâu sắc một cỗ lực lượng cấm kỵ.

- Thiếu gia, mau ngăn cản hấn.

Vị đội trưởng Thiên Vân Vệ lớn tuổi kia kinh hô.

- Không cần các người nói.

Vân quang quanh thân Lục Vân liên tục nổ tung, thân hình nhoáng lên một cái. thời gian vài hô hấp liền bay đến tận trời cao, một mảnh vân quang trực tiếp tập trung Dương Phàm, như hoa sen nổ tung ra.”Ầm” một tiếng, chấn động hư không, tầng mây đột nhiên tản ra. sau khi va chạm sinh ra một vùng lõi điện cùng mưa gió.

`mẦm... Roẹt roẹt!!!

Lục San Châu liên tục có mưa nhỏ. Cơ Nguyệt mở dù. hơi lộ ý cười.

Vút Vút-

Tại một kích vân bạo khủng bố kia. Dương Phàm lại mượn lực bay ra mấy ngàn trượng.

Lần này, ánh mắt Lục Vân gắt gao nhìn chăm chăm, thấy toàn bộ quá trình, kết quả kinh hãi tới cực điểm: Đối phương dùng lực phòng ngự mạnh mẽ trực tiếp ngạnh kháng uy lực vân bạo. rồi mượn lực bắn ra.

Bên ngoài thân Dương Phàm có một tầng Tông sắc Quang Giáp, lại bị một thán ánh lửa sáng bóng che lấp.

Trên thực tế; Dương Phàm căn bản không thể toàn lực hóa giải hoặc là chuyển hóa cỡ lực lượng vân bạo sinh ra trong nháy mắt kia.

Mà có thể làm được điểm này là bởi vì tự thân lực phòng ngự biến thái của hắn làm cơ sở.

- Người này thật sự là một Địch sư? Chẳng những có được lực công kích khủng bố. còn có lực phòng ngự có thể nói là biến thái...

Thương Vũ lão tổ cũng nhìn rõ ràng, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nói cách khác, Dương Phàm bất kể là lực công kích hay là phòng ngự đều vô cùng cường đại, vượt qua cùng cấp vài bậc.

- Tuyệt đối không thể để hắn thành công. Ta không tin Ngay cả hắn thi triển pháp thuật đều không thể cắt ngang.

Khuôn mặt Lục Vân dữ tợn, trong mắt bắn ra tia sáng hung lệ.

Hô...’m

Trong tiếng vân quang nổ tung, hắn hóa thành vệt sáng kinh tâm động phách ở trong hư không triển khai truy kích Dương Phàm.

Qua khoảng hai ba hô hấp, thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái rồi dừng lại. sắc mặt ngưng trọng. Mặt trời đỏ quấy dị ngưng tụ trong tay đã vận vẹo tới cực điểm.

Giờ khắc này, khắp hư không Lục San Châu to lớn như vậy đều chìm vào trong một bầu áp lực đốt cháy không hiểu.

- Không tốt... Chiêu này quá nhiên không dễ khống chế.

Dương Phàm chau mày, mặt trời đỏ vận vẹo ngưng tụ trong tay phóng ra luồng khí tức cấm kỵ khiến người ta thở dốc.

Tay hắn đang run lên rất khê.

- Cơ hội tốt.

Sắc mặt Lục Vân lộ vẻ vui mừng, thân hình trong tiếng nổ liên miên “Hô... Ầm” một cái. ép tới Dương Phàm, rồi sức lực chuẩn bị bộc phát ra một kích cường đại nhất.

Nhưng mà đúng lúc này. thán thể hướng về trước của hắn bỗng dung cứng đờ.

Một cổ khí tức cảm kị đáng sợ khiến linh hồn hấn sợ run, theo bản năng giảm tốc độ, ánh mắt tập trung vào mục tiêu.

- A...

Trên mặt Dương Phàm xuất hiện một tia dữ tợn, cánh tay ngưng tụ ra mặt trời đỏ vụn vụn lay động mãnh liệt.

Trên trán một giọt mồ hôi bằng hạt đậu vừa toát ra liền bốc hơi biến mất.

Toàn thân hấn cũng bao phủ trong một quang sáng lưu ly lửa đỏ sáng bóng.

- Đây là lực lượng gì, làm cho tâm thần người ta không yên.

Hai vị cường giả Thông Huyền Thương Vũ lão tổ cùng Cơ Nguyệt liếc nhau, tâm thần đều hơi run lên.

- Tình huống không ổn.

Dương Phàm trong lòng hô to, pháp lực trong cơ thể không tự chủ được rót vào trong mặt trời đỏ quy dị vụn vụn kia.

Không tốt.

Không thể tiếp tục giữ được nhất định phải đem chiêu này bộc phát ra, nếu không hậu quả thiêu rường không chịu nổi.

Suy nghĩ của Dương Phàm nhanh chóng xoay chuyển, cũng không rảnh chú ý tới Lục Vân đang ép tới gần.

- Phá cho ta...

Dương Phàm đột nhiên ngửa đầu lên trời hét to. mặt trời đỏ vụn ngưng tụ trong tay vỡ về phía hư không đình đầu.

Bằng vào một loại trực giác, hấn không đánh xuống phía dưới cũng không phát ra công kích với Lục Vân mà là lựa chọn vòm trời càng thêm rộng lớn trên đỉnh đầu.

Hô... ô... ô

Mặt trời đỏ vụn kia rời tay bay ra, lập tức sinh ra dao động không hiểu, một vùng lốc xoáy màu đỏ lấy nó làm trung tâm lan tràn khắp hư không.

Phạm vi một dặm... năm dặm... mười dặm... hai mươi dặm... một trăm dặm...

Dùng tốc độ khủng bố lan tràn khuếch trương.

Mà ở trung tâm lốc xoáy màu đỏ kia. một vầng mặt trời lửa không ngừng vụn vụn co rút lại, phẳng phất khiến không gian xung quanh cùng vụn vụn biến hình.

Giờ khắc này. cổ khí tức cảm kị có chút mờ mịt lúc trước đột nhiên mạnh lên gấp trăm lần.

Đẳng Đẳng Đẳng

Lục Vân mắt thấy sắp sửa tiếp cận Dương Phàm, toàn thân kiệt lực dừng đứng lại. không tự chủ được non rẩy hoảng sợ.

Run rẩy đó đến từ linh hồn.

Thình thịch...

Thình thịch.. .Thình thịch...

Thình thịch... Thình thịch...Thình thịch...

Trung tâm lốc xoáy màu đỏ nhuộm dần hư không mấy trăm dặm kia. vầng mặt trời lửa vụn vụn không ngừng co rút biến hình, vô hình trung cũng phát ra tiếng tim đập kinh hồn bạt vía.

Vàng mặt trời lửa này cùng mặt trời chói chang muôn đời trên vòm trời xa xôi kia lại có diêm tương tự, giữa hai thứ có sự phối hợp chặt chẽ về ánh sáng chiếu rọi, phảng phất như có thể sinh ra liên hệ thần bí.

- Không tốt. mất khống chế... Nhanh chạy...

Trong mắt Dương Phàm lần đầu lộ ra một tia kinh sợ. cùng không dám thử đi khống chế vàng mặt trời lửa quý dị này. thân hình hóa thành một đạo hồ quang lưu ly màu lửa cấp tốc hướng về phía dưới.

Ngay tại sau đó. vàng mặt trời lửa vụn vụn bỗng nhiên vỡ tung ra. một mảnh ngọn lửa nổ

rộ lấp lánh ánh vàng đột nhiên bắn ra bốn phương tám hướng.

Hồ Hồ Hồ —

Trong phút chốc, bão lộc hủ diệt thối quét xuống dưới, đồng thời vòng sáng màu đỏ kia lập tức xẹt qua không trung Lục San Châu.

Giờ khắc này, nước sông xung quanh Lục San Châu từng tầng lớn bị chưng phát bốc hơi, nhiệt khí cuộn cuộn.

- A...

Toàn bộ Lục San Châu lâm vào khủng hoảng không hiểu, tất cả mọi người cảm nhận được khí tức kinh hãi run người.

Đây chẳng qua là một tia dư uy rất nhỏ, càng đáng sợ là ngọn lửa nổ rộ lấp lánh ánh vàng sau khi mặt trời đỏ vụn vụn kia nổ rung.

Phốc... Xoẹt.

Mấy đoàn ngọn lửa ánh vàng nổ tung ra, hóa thành từng hạt mưa lửa nhỏ nhỏ bắn ra các

nơi.

Phàm là người bị hạt mưa lửa ánh vàng đánh trúng, thân thể cùng linh hồn lập tức bị thiêu đốt. hóa thành tro tàn.

Mà Lục Vân khá gần Dương Phàm bị một giọt mưa lửa ánh vàng to bằng nòng nọc quệt qua vòng phòng ngự trên tay.

Xuy... Phốc...

Khu vực nhỏ trên vòng phòng ngự đó lập tức bị đốt. theo sau toàn bộ cánh tay phải cũng bắt đầu cháy, trong linh hồn một mảnh lửa nóng.

- A...

Lục Vân kêu thảm thía không thôi, một cái ngọc trụ màu thủy lam trước ngực nhện nhạo ra một vùng ánh lam dịu dàng miễn cưỡng bảo vệ linh hồn.

Da dẻ toàn thân hắn có một tầng lửa đỏ. lác lác đảo đảo. rơi xuống dưới trong thống khổ cùng rên rỉ.

- Nhị công tử...

Máy có Thiên Vân Vệ đón được, giám sát lực đạo.

Nhưng mà Thiên Vân Vệ kia vừa mới đụng tới hắn, ánh lửa trên người lan tràn, linh hồn lập tức bị đốt cháy hóa thành tro tàn.

- Đây... Đây là thần thông gì?

Tu vi của Thương Vũ lão tổ cùng Cơ Nguyệt đạt tới cấp bậc Thông Huyền kinh hãi run sợ. giờ phút này cũng không quản hình thượng cao nhân, trốn tránh chặt vật không chịu nổi.

Kỳ thực tốc độ mưa lửa ánh vàng kia rơi xuống cũng không nhanh, cũng không tính là dày đặc. Nhưng lực lượng khủng bố cấm kỵ này sinh ra uy hiếp lại khiến đám bậc cao hết hồn. chặt vật vụn phần.

Cơ Nguyệt kia linh hồn run rẩy. thân thể mềm mại không thể khống chế.

Phốc

Đột nhiên, một ngọn lửa ánh vàng lớn bằng bàn tay rơi lên chiếc dù của nàng, tạo nên hào quang chói mắt.

Phốc... Xuy

Trên câu dù hào quang chói mắt kia lập tức bị xuyên thủng ra một lỗ cháy đen.

Thất Thái Ngọc Linh Tán mà nàng vẫn kiêu ngạo, bảo vật cấp bậc Thông linh Pháp bảo không ngờ bị tổn thương.

Tu Tiên giới này lại có ngọn lửa dễ dàng đốt cháy hòa tan Thông linh Pháp bảo?

Hô...?m

Gió nhiệt hũy diệt tràn ra cả Lục San Châu trong nháy mắt giết chết mấy trăm tu sĩ bậc thấp, đem hầu hết kiến trúc tan chảy.

- Các người nhìn bầu trời...

Đột nhiên một gã Thiên Vân Vệ kinh hô một tiếng, thấy được cảnh tượng cực kỳ rung động.

Vút Vút Vút —

Cách nơi đây ngoài ngàn dặm, một thanh niên oai hùng tóc ngắn đang dẫn dắt hai đội Thiên Vân Vệ hỏa tổcbay về phía Lục San Châu.

Khi bọn họ nhìn thấy trên trời cao Lục San Châu bùng nổ lốc xoáy lửa đỏ. linh hồn hơi chấn động, mà cảnh tượng trên bầu trời kia càng làm bọn họ rung động.

Cùng lúc đó. một tiểu đội liên sát già mấy chục người tạo thành đang tới gần Lục San Châu, ngáng đầu nhìn lên hư không một mảnh lửa đỏ kia.

- Cái gì... Đó là...

Lão già cầm đầu đạt tới cấp bậc Thông Huyền nhìn chằm chằm trung ương của hư không lửa đỏ kia, tâm thần rung động.

Từ xa nhìn lại. tại trung ương vòng sáng lửa đỏ kia mơ hồ có thể thấy được vầng mặt trời lửa được tạo thành bởi một vùng ngọn lửa ánh vàng.

Thieu đốt, thieu đốt vô tận...

- Kia là ngọn lửa gì... Không ngờ đang thieu đốt hư không.

Vầng mặt trời lửa tồn tại khó hiểu do ngọn lửa ánh vàng tạo thành kia không ngờ đốt cháy hư không, thieu đốt bầu trời.

Ngay cả hư không đều có thể thieu đốt?

Thần hình Dương Phàm bắn xuống như chớp, không quên chú ý vầng mặt trời đỏ vụn vụn đến cực hạn vỡ ra trong hư không.

Trung gian lốc xoáy màu hồng lan tràn phạm vi mấy trăm dặm kia, sau khi mặt trời đỏ vỡ ra mơ hồ có thể thấy được một mặt trời được cấu thành từ ngọn lửa ánh vàng.

Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu của mặt trời, nhưng ngọn lửa ánh vàng rào rạt phát ra phảng phất như đang trực tiếp thieu đốt hư không.

Vùng hư không nơi đó vụn vụn bành trướng quỹ dị đường như khó có thể chịu đựng được cô lực lượng này đốt cháy mà muốn hồng mất.

Dương Phàm nhìn chằm chằm ngọn lửa ánh vàng dùng phương thức khó tin sinh ra, trong mắt lộ ra vài tia hồi hộp cùng hưng phấn: “Thật không nghĩ tới, Thái Hư Thiên Hỏa trong suy nghĩ của ta sau khi Hoán

Nha Kỳ đạt tới một trình độ nhất định mới có thể ngưng luyện ra, không ngờ xuất hiện trong tình huống như vậy”.

Nguyên lai, ngọn lửa ánh vàng hình thành sau khi mặt trời đỏ vắn vẹo nổ tung chính là Thái Hư Thiên Hóa đặc biệt do Hoán Nha Kỳ hội tụ lực lượng Thái cô tinh thân (ngôi sao).

- Hơn nữa lộ ra trước mắt không chỉ có Thái Hư Thiên Hóa, mà Ngay cả Hồng Nhật Phần Thiên mà lúc trước trong lý luận ta cũng không dám thử nghĩ cũng không ngờ được sinh ra. Tuy rằng chỉ là một hình thức ban đầu, nhưng nếu có thể nắm trong tay cỗ lực lượng này, cho dù hoành hành Đại Tẫn, lại có khó gì?

Dương Phàm hạ xuống mặt đất, mắt nhìn Thái Hư Thiên Hóa đang phát ra khí tức cấm kỵ trên trời cao, về phần gió lốc hủy diệt quét ngang mà đến kia, vào lúc tới gần Dương Phàm đều bị tan rã quý dị, dường như bị hấp thu vậy.

Tuy nhiên một số đốm mưa lửa ánh vàng rơi xuống kia Dương Phàm cũng không dám đón đỡ, nhưng là hấn không bị khí tức ngọn lửa này kinh sợ, dễ dàng tránh được.

- Dương đại ca, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ngay cả huynh đều không thể khống chế sao?

Tiểu Hân vẽ mặt tái nhợt bay đến bên cạnh hấn, cánh tay nhỏ bé vẫn còn đang nin lên rất khê.

Dương Phàm xấu hổ cười:

- Nhất thời không khống chế được, xuất hiện tình huống ngoài dự đoán. Nếu không chạy trốn. Ngay cả ta đều khó thể toàn thân trở ra?

- Nhất thời không khống chế được?

691. Chương 666 - 669 (4)

- Nhưng là sơ sẩy nhất thời của đại ca lại giết chết mấy trăm tu sĩ San Ngọc Tông?

- Ách?

Dương Phàm nao nao, thương vong tạo thành trên Lục San Châu, hấn hết sức rõ ràng.

Chỉ là trên con đường hấn từng bước đi lên đỉnh Tu Tiên giới, đã gặp rất nhiều chuyện như vậy. đạt tới mức độ nhìn nhiều không lấy làm kỳ quái.

Dĩ vãng tại Nội Hải. Bắc Tẫn. cấp bậc lão quái Nguyên Anh giao chiến lẫn nhau mà không liên lụy một số sinh linh vô tội.

Mà sau khi đạt tới trình tự Hóa Thần trở lên, quy mô chiến đấu lại mở rộng vô số lần.

- Việc này đích thật không nằm trong tay.

Dương Phàm hơi xin lỗi nói với Tiểu Hân.

Nếu là tu sĩ khác, hấn căn bản khinh thường giải thích, nhưng hấn hiểu biết cá tính Tiểu Hân. Tư tưởng thiện lương và hành V cứu thế trong nội tâm nàng từng khiến Dương Phàm hoài nghi tính chán thật thân phận Hoàng tộc Đại Tẫn của nàng.

- Điều này cũng không thể toàn bộ trách đại ca.

Tiểu Hân ngược lại có chút hồ then. Hai người ở chung hai mươi năm, nàng đối với Dương Phàm cùng khá hiểu biết, quyết không phải là hạng cùng hung cực ác. ít nhất không có ý thương tổn vô tội.

- Một chiều vừa rồi, lúc không khống chế được ta đã tận lực tránh đi.

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang:

-Nếu không...

- Nếu không sẽ thế nào?

- Nếu một chiêu vừa rồi không phải võ về phía hư không mà là hướng xuống dưới hoặc là Lục Vân, như vậy...

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong mắt ẩn hiện lệ quang:

- Như vậy toàn bộ Lục San Châu phạm vi mấy trăm dặm này sẽ bốc hơi khỏi thế gian, không người may mắn thoát khỏi.

-Hà!?

Tiểu Hân nghe vậy sợ ngây người, khó có thể tưởng tượng một chiêu kia nếu không phải võ về phía trời cao.

Lúc này nàng hiểu thật sâu Dương Phàm đã cố hết sức tránh thương đến người vô tội.

- Tránh thương đến người vô tội là một phương diện, mà ý niệm đầu tiên trong đầu ta là Tiêu Hân cũng ở phía dưới cho nên lập tức t hay đổi hướng phát chiêu.

Dương Phàm thở nhẹ một hơi. nhẹ nhàngbằng quơ nói.

Tiểu Hân nghe vậy, khóe mắt lập tức có chút ửng đỏ, cảm động không hiểu.

Hiểu biết của nàng đối với Dương Phàm chỉ cực hạn ở một bộ phận.

Chấn chính được hấn coi là bằng hữu. cho dù dùng cái giá hủy diệt toàn bộ tiểu châu này để đổi tính mệnh, đều sẽ lựa chọn làm mà không chút nháy mắt.

Hô... ô... ô

Đúng lúc này. ngọn lửa ánh vàng trong hư không dần dần ảm đạm, lốc xoáy lửa đỏ kia cũng dần dần tiêu tan.

Một trận nguy cơ trước nay chưa từng có cuối cùng cùng coi như trôi qua.

Chúng tu sĩ toàn tràng thở ra một hơi dài.

- A...

Mà ở một mảnh đất trống, Lục Vân ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Trên da hấn nhiễm một tầng lửa đỏ. không ngừng rên ri kêu thảm thiết, hai tầng đau buốt bóng rắt phát ra từ linh hồn cùng thân thể.

Lục Vân là một trong hai người tại đây bị mưa lửa ánh vàng đánh trúng còn có thể may mắn sống sót.

Một người khác là Cơ Nguyệt cấp bậc Thông Huyền, lúc này Thông linh Pháp bào bị hư hao. cái giá phải trả là thân thức bị thương.

Giờ phút này nhìn qua, Cơ Nguyệt không còn tươi cười nhu tình lúc trước, khuôn mặt tái nhợt, tóc cùng quần áo đều có một mảnh cháy đen. trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Mà Lục Vân bị mưa lửa công kích chi lớn bằng nòng nọc, dưới tác dụng của ngọc trụ màu lam đeo trước ngực, bảo vệ được cái mạng nhỏ.

Nhưng dù vậy, thống khổ hấn chịu đựng xa xa không phải chút thương tổn này có thể so sánh.

- Vân thiếu gia.

Chúng Thiên Vân Vệ bên cạnh gấp đến độ như kiến bò chào nóng, lại không dám tới gần.

Vừa rồi một gã Thiên Vân Vệ chỉ vịn vịn đụng vào thân thể Lục Vân lập tức bị đốt chết.

- Uy lực đã vều đi, có thểthửxem...

Đội trưởng Thiên Vân Vệ lớn tuổi kia lấy ra một tấm ngọc phù màu lam. bấm pháp quyết, lam phù tinh quang run lên, hàn khí bốn phía dán lên trên người Lục Vân.

Lập tức một cỗ hàn linh khí tinh thuần rót vào trong cơ thể Lục Vân, khiến tình huống của hấn có chút chuyển biến tốt đẹp.

- Lục Vân thiếu gia. Lần này chiến đấu đã xong, xem ra người lại phải trở về năm mấy tháng.

Dương Phàm cười tủm tỉm nhìn phía Lục Vân.

Trong lòng hắn đang suy tu xem có muốn chém giết người này hay không.

Nhưng nghĩ lại nơi này vẫn là địa bản của Lục Vân Hầu. nếu giết chết người này. hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Đến lúc đó. chỉ sợ toàn bộ Đại Long Đàm đều không thể chịu đựng nổi lửa giận của Lục Vân Hầu.

Cho dù Dương Phàm muốn giết hắn, hơn mười vị bậc cao Hóa Thần bên cạnh, bao gồm hai cường giả Thông Huyền cùng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Ngược lại. nếu như trong chiến đấu công bình chiến thắng và thương nặng Lục Vân. như vậy cho dù Lục Vân Hầu đích thân tới cũng là danh chính ngôn thuận.

Cho nên Dương Phàm tạm thời coi cuộc chiến này là một lần công bình quá chiến.

- Người...

Lục Vân nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong mắt nhìn về phía Dương Phàm càng nhiều lại là sợ hãi.

Tuy nhiên đúng lúc này, thần thể Dương Phàm cũng lắc lư một cái, sắc mặt khê biến.

Nguyên lai một kích vừa rồi, lúc bắt đầu hắn chỉ tính sử dụng ba thành công lực nhưng cuối cùng không khống chế được, gần như rút hơn nửa pháp lực trong cơ thể hắn.

Nghiêm trọng nhất không phải điều này mà là bởi vì hắn mới bước vào Hoán Nha Kỳ. căn cơ không ổn định, vừa rồi Hồng Nhật Phần Thiên kinh thể hải tặc căn bản không phải giờ phút này hắn có thể thi triển.

Điều này tạo thành chấn động nhất định với cảnh giới của hắn, khiến cho thần thể không khỏe.

- Dương đại ca.

Tiểu Hân vội vàng đỡ hắn, mắt lộ vẻ lo lắng.

- Pháp lực người này trống rỗng...

Ánh mắt chúng Thiên Vân Vệ sáng lên. tâm lý sợ hãi Dương Phàm ít đi vài phần.

“Xem ra tiểu tử này sau một chiêu không khống chế được vừa rồi, xảy ra dị biến, mà hắn không chỉ pháp lực trống rỗng, còn phải trả một cái giá lớn. Hừ, dưới tình huống cảnh giới không ổn định vận dụng cấm thuật như thế. hoàn toàn là tìm chết!”

Hai mắt Thương Vũ lão tổ híp lại, ở sau lưng nhìn chằm chằm Dương Phàm, trong lòng lại nổi lên sát ý.

Giờ phút này Dương Phàm suy yếu chưa từng có, là cơ hội tuyệt hảo nhất để ra tay.

Một khi tiêu diệt người này. đoạt được Chí Bảo Long Khí dễ như trở bàn tay.

Lý trí trong lòng Thương Vũ lão tổ bị tham lam vô tận t hay thả pháp lực trong cơ thể ngưng tụ, chậm rãi nâng một bàn tay.

Với thực lực cấp Thông Huyền của hắn, đối phó Dương Phàm suy yếu không chịu nổi giờ phút này hoàn toàn không có khó khăn gì.

- Người muốn động thủ?

Cơ Nguyệt thần niệm truyền âm, sắc mặt khê biến.

- Hừ. lúc trước người đã từng nói. vậy thì không nên nhúng tay vào việc này.

Thương Vũ lão tổ cười lạnh nói.

- Ha ha. Thương Vũ đạo hữu yên tâm động thủ đi.

Cơ Nguyệt nhẹ nhàng cười, trong mắt có ý cười trừu phúng.

Mà lúc này. Dương Phàm ngồi xếp bằng trên đất. thần sắc bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

Pháp lực trống rỗng đối với hắn mà nói không tính là vấn đề.

Thử hỏi Dương Phàm đã khi nào từng lo lắng vì pháp lực không đủ chứ?

Con người Thương Vũ lão tổ co rút lại, đang chuẩn bị từ sau lưng đánh lên, tiến hành lôi đình chém giết cướp đi Chí Bảo Long Khí...

Vút Vút Vút —

Nhưng mà chính vào lúc này. phía chân trời xẹt qua mười mấy đạo vân quang, cầm đầu là một thanh niên tóc ngắn lạnh lùng, trên người tản mát ra một cỗ uy áp mạnh mẽ tuyệt luân khiến cho đám tu sĩ San Ngọc Tông vừa mới thở ra một hơi. thân kinh lại lâm vào căng thẳng.

- Cường giả Thông Huyền? Mà lại còn là Thiên Vân Vệ.

Pháp lực Thương Vũ lão tổ vừa mới ngưng tụ đến mức tận cùng đột nhiên rời rạc phản tán, bàn tay nâng lên giữa không trung cũng cứng đờ lại.

- Nếu ta đoán không sai, người tới chính là... Đại công tử Lục Chiến của Lục Vân Hạo.

Cơ Nguyệt nhìn chằm chằm vào thanh niên tóc ngắn oai hùng bất phàm, trên thanh vân bì giáp có một tia vân quang. Trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sáng, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

- Đại công tử.

Chúng Thiên Vân Vệ phía dưới lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Đại ca...

Sắc mặt Lục Vân cũng rất khó coi.

Vào lúc thống khổ không chịu nổi. hắn cũng không phải không biết tình thế.

Giờ phút này hắn hoàn toàn bị thua, cũng khiến Dương Phàm suy yếu không chịu nổi. Vừa lúc đại ca chạy tới. bị hắn nhặt một cái tiện nghi lớn. đoạt lấy công lao.

Hắn chiến đấu sinh tử lại bị đại ca ngư ông đắc lợi, trong lòng không cam lòng tới cực điểm.

- Nhị đệ. người làm sao rồi? Chẳng lẽ người bị người ta đánh trọng thương thành như vậy?

Lục Chiến lộ ý cười, vẻ mặt “quan tâm” nói.

Sinh trong nhà Vương hầu, cùng cha khác mẹ. hai huynh đệ này từ nhỏ liền đã có tranh đấu.

Hai người luận tư chất thì không hơn kém nhau, nhưng tiếc rằng Lục Chiến sinh sớm hơn Lục Vân vài trăm năm, tu vi thực lực vẫn dễ dàng ép một bậc.

Dương Phàm khoanh chân ngồi một bên, mặt lộ vẻ cổ quái. Thế nào mà hắn cảm giác được hai huynh đệ này có ý tứ giấu đao trong nụ cười.

Điều này làm cho hắn nghĩ đến đệ đệ mình, so với bọn họ. thời niên thiếu của đệ đệ Dương Lỗi nhiều nhất chỉ là có chút lòng hiếu thắng.

- Hừ, không cần người quản.

Lục Vân nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này khí tức nóng cháy trong cơ thể miễn cưỡng ôn định, được đội trưởng Thiên Vân Vệ ở bên cạnh nâng đỡ. lui qua một bên.

Hắn hiểu được, chuyện kế tiếp nhất định là do đại ca chiếm tiện nghi, đây là không thể ngăn cản.

- Nhị đệ yên tâm. Đại ca nhất định sẽ cho người ra một ngụm ác khí (trút giận).

Lục Chiến tươi cười sáng lạn, vân quang quanh thân rang chuyển, khí tức mơ hồ phát ra so với lúc Lục Vân thi triển Vân Bạo Liệt Thiên Thuật còn cường đại hơn rất nhiều.

Ánh mắt hần đảo qua Dương Phàm cùng Tiểu Hân, đặc biệt dừng trên mặt Tiểu Hân. cặp mắt sáng ngời.

Lục Vân thi nghiêng rằng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt, gắt gao nan lên. Hần nhìn về phía Dương Phàm vẻ mặt suy yếu đang xếp bằng điều tức. thầm nghĩ trong lòng: “Tiểu tử họ Dương, người có thể lại sáng tạo kỳ tích hay không? Ngàn vạn lần đừng cho đại ca thực hiện được...”

“Tiểu tử họ Dương, người có thể lại sáng tạo kỳ tích hay không? Ngàn vạn lần đừng cho đại ca thực hiện được.”

Lục Vân nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng đầy vẻ không cam lòng, ánh mắt nhìn phía Dương Phàm dường như có vài phần chờ mong.

Dưới tình huống lưỡng bại câu thương giờ phút này. trong lòng Lục Vân không ngờ lại nghiêng về phía địch nhân.

Hần liều chết chiến đấu. thiếu chút nữa đánh mất cái mạng nhỏ. làm sao cam tâm đem thánh quá thắng lợi không công dâng tặng cho đại ca vẫn một mực tranh phong từ nhỏ.

Cho nên. trong lòng hần càng bức thiết địch nhân Dương Phàm này lại sáng tạo kỳ tích.

Thông qua giao chiến vừa rồi, trong nội tâm Lục Vân đối với Dương Phàm vừa kính vừa sợ. Nói một câu chán tình, hần không thể không bội phục thiên phú cùng tiến triển của Dương Phàm.

Ngắn ngủi bốn mươi mấy năm, đối phương từ một con kiến quặng sinh sát nằm trong tay mình đi lên tới mức mà giờ phút này khiến hần cảm thấy sợ hãi.

“Chi tiếc, tại tình huống như vậy hần gặp phải đại ca.”

Nhưng mà, Lục Vân càng biết rõ thực lực đại ca. trong lòng âm thầm thối lui.

Lý trí nói cho hần, Dương Phàm tuyệt không còn sức phản kháng gì. trừ khi hần còn có thể thi triển cấm thuật Hồng Nhật Phần Thiên vừa rồi.

Nhưng là... Còn có khả năng này sao?

Giờ phút này. Dương Phàm sắc mặt suy yếu. ngồi xếp bằng dưới đất. hần là đang tận dụng thời gian điều tức.

Lục Chiến bằng vào cổ khí tức trên người Dương Phàm, phán đoán khẳng định ra cảnh tượng đồ sộ kinh thiên lúc trước là đến từ người này.

- Chi là một tu sĩ mới vào Hóa Thần...

Trong mắt Lục Chiến lộ nghi hoặc. Lúc trước hần từng nghĩ qua, có thể tạo thành cảnh tượng kinh thế hãi tục như vậy, khẳng định là cấp bậc Thông Huyền trở lên. đã làm sẵn chuẩn bị một trận đại chiến.

Lại nhìn bộ dạng suy yếu của Dương Phàm, khóe miệng Lục Chiến nhếch lên một tia cười khê. “Thì ra là bị mình làm ngư ông thủ lợi. khó trách nhị đệ lại có biểu tình kia!”

- Tiểu Hân cô nương, ở bên ngoài chạy loạn là phi thường nguy hiểm đó, không bằng theo chúng ta trở về. Nếu không đề đại ca kia của người tức giận, chúng ta cũng không gánh chịu nổi.

Lục Chiến cười rúm tim nhìn phía Tiểu Hân. thuật dịch dung của đối phương cũng không giấu được hần.

Tiểu Hân đứng bên cạnh Dương Phàm, răng ngọc cắn chặt, vẻ mặt quật cường nhưng trong lòng lại lo lắng không yên.

Nàng hiện tại hoàn toàn không biết tình huống của Dương Phàm, không biết làm thế nào cho phải.

- Tiểu Hân. trước tiên lui ra sau. Nơi này để ta xử trí

Dương Phàm chậm rãi đứng lên. thần sắc bình tĩnh như trước, luồng hào quang màu lửa quanh thân cũng dần dần thu liễm.

- Dương đại ca chớ cậy mạnh. Cùng lắm thì ta theo chân bọn họ đi, nhất định có thể nghĩ cách cho huynh bình yên vô sự.

Cặp mắt Tiểu Hân ửng đỏ, nhìn thẳng Dương Phàm.

- Muội yên tâm, ta không việc gì.

Dương Phàm trấn định tự nhiên, trên mặt lộ ra một tia tự tin, thò tay vỗ vỗ vai nàng.

- Vâng.

Tiểu Hân dường như bị lấy lan, gật gần đầu lui sang một bên, vẻ mặt căm kích đồng thời cũng tràn ngập tự tin đối với Dương Phàm.

- Chắc chắn, tình cảnh thật cảm động.

Lục Chiến dùng ánh mắt khác thường đảo qua hai người, đột nhiên cảm thấy được long khí mịt mờ câu thông thiên địa trên người Dương Phàm, thân thể bỗng nín lên.

Chí Bào Long Khí?

Trong lòng hẩn chấn động, người này có được Chí Bào Long Khí, lại cùng Công chúa Tần Hân ở một chỗ, chẳng lẽ hẳn là vị cao thủ nào của Hoàng tộc.

Nhưng theo hẩn biết, ở Đại Tần này, có được Chí Bào Long Khí người nào không ả là nhân vật quá tháo phong vân? Tối thiểu không có bất kỳ người nào tu vi không từ Thông Huyền trở lên.

Thậm chí, lấy thực lực cấp Thông Huyền cũng không có tư cách có được Chí Bào Long Khí.

Người thực lực thấp, kết cục có được Chí Bào Long Khí chính là một chữ - Chết!

Cảm quan bước đầu thông hiểu thiên cơ của Dương Phàm lập tức cảm ứng được biến hóa tâm lý của Lục Chiến, thâm nghĩ đối phương hơn phần nửa là phát hiện long khí trên người mình.

“Xem ra không thể thiếu một trận ác chiến”.

Thần sắc Dương Phàm dần dần trở nên sắc bén, trạng thái nguyên bản nhìn như suy yếu trong khoảnh khắc đã biến mất không còn.

“Lực khôi phục thật nhanh.”

Trong mắt người khác thì kinh hãi, mà ánh mắt Lục Vân lại sáng ngời, trong lòng lại càng thêm chờ mong.

- Ha ha, người họ Dương hả? Nghe nói Nhị đệ kia của ta liên tiếp bại trong tay người, thật đúng là không đơn giản. Mà hiện tại người lại cùng một chỗ với Tiểu Hân cô nương, không biết có ý đồ gì?

Lục Chiến vẻ mặt nghiền ngẫm nói, khóe miệng còn treo vài tia trào phúng: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Thán phận Công chúa Tần Hân cỡ nào, người này lại muốn làm rể hiền Hoàng tộc Đại Tần?”

- Bớt nói nhảm. Các người cùng tiến lên, hay là lên từng người?

Dương Phàm thái độ khác thường, cuồng ngạo không kiên nhẫn nói.

Hẩn biết rõ thời gian càng kéo dài càng bất lợi với mình. Nơi này là phạm vi của Lục Vân Hân, nếu không tốc chiến tốc thắng, sẽ chỉ đưa tới càng nhiều cường địch.

- Ha ha ha... Tiểu tử người đủ cuồng ngạo, dám nói như vậy trước mặt bản công tử. Như vậy Lục Chiến ta muốn nhìn, người rốt cục có thần thông gì.

Lục Chiến sau một tràng cười to, hai chân ngưng kết ra hai vệt vân quang cao tốc chấn động, khí tức trên người đột nhiên phóng ra, uy áp cấp Thông Huyền làm cả Lục San Cháu lâm vào hít thở không thông và sợ hãi vô hình.

Cấp Thông Huyền.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Lần đầu đối mặt lực lượng cấp Thông Huyền, với tu vi mới bước vào Hoán Nha Kỳ của hẩn đều cảm giác áp lực cùng uy hiếp sâu sắc.

Vút Vút Vút

Đúng lúc này, phụ cận Lục San Châu lại có một đội liệt sát giả bay tới, tổng cộng hai ba chục người.

Đội liệt sát giả này đều là sát thủ tinh anh trong Thiên Sát Các. mỗi người ánh mắt sắc bén. sát ý lạnh băng.

- Dừng lại.

Lão già cầm đầu cấp Thông huyền đột nhiên khoát tay.

- Viên tiền bối, vì sao không tiến tới?

Một thanh niên hai mắt màu đỏ máu bên cạnh hỏi.

Lúc hán lên tiếng, các liệt sát giả khác đều lộ vẻ kính sợ.

Nam nhân hai mắt đỏ máu này danh hiệu “Huyết Đồng”, là một trong những sát thủ “Địa cấp” tiếng tăm lừng lẫy. Chém giết vô số Hóa Thần cùng cấp. thực lực so với Tử Ma lúc trước còn cao hơn không chỉ một bậc.

Danh hiệu sát thủ địa cấp. bình thường chỉ có cường giả cấp Thông Huyền mới có thể đạt được.

- Chúng ta đã tới chậm một bước. bị Thiên Vân Vệ nắm trong tay cục diện.

692. Chương 666 - 669 (5)

- Thiên Vân Vệ?

Nam tử Huyết Đồng kia khẽ nhướn mày.

- Tuy nhiên...

Trong mắt Viên tiền bối chợt lóe tinh quang:

- Xem thế cục trước mắt. chúng ta còn có cơ hội.

Bá Bá

Dương Phàm đối mặt với Lục Chiến, dường như có ẩn ý. đồng thời bay về phía trời cao. xuyên qua lên phía trên tầng mây.

Bởi vì hai người đều không muốn chiến đấu lan rộng ảnh hưởng những người khác.

Chúng tu sĩ phía dưới, trong tầm nhìn chỉ có thể miễn cưỡng thấy hai điểm đen.

Nhưng cường giả cấp Hóa Thần vẫn như cũ có thể thông qua thần thức nhìn rõ chi tiết chiến đấu.

- Tiểu tử. Xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu trong tay ta.

Lục Chiến vẻ mặt nghiền ngẫm, bộ dạng khinh địch, trong lòng lại hết sức cẩn thận. Đối phương có thể nhiều lần bức Nhị đệ đến bước này. há là kẻ đầu đường xó chợ?

- Người của Lục gia đều tự cao tự đại coi trời bằng vung như thế sao?

Dương Phàm bật cười một tiếng:

- Dương mỗ đang muốn kiến chức một chút, thực lực cấp Thông Huyền rốt cục mạnh như thế nào.

- Ngươi lập tức sẽ đích thân cảm nhận được.

Trên mặt Lục Chiến ý cười sáng lạn mà tự tin.

Dương Phàm không hề lên tiếng, pháp lực trong cơ thể ngưng tụ, song chưởng hiện ra một mảnh lửa đỏ. hai mắt đậm đặc như sao lạnh, hai bàn tay lóe ra sáng bóng màu đỏ lửa lưu ly.

Nếu bó tầng màu lửa bên ngoài sẽ phát hiện tay của Dương Phàm như nham tinh màu đất. đây là lấy lực lượng Diễn Căn Kỳ làm cơ sở phòng ngự.

Hô... Bá

Bóng sáng màu lửa nhoáng lên, Dương Phàm không ngờ chủ động công kích. Bàn tay màu đỏ lửa lưu ly mang theo khí tức bóng rất khủng bố khiến không khí bốn phía sôi trào.

Ánh mắt Lục Chiến co rút lại, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái. một bàn tay màu lửa đã đánh tới.

Hắn cười lạnh một tiếng, một quyền chấn động đánh ra, tầng tầng ván quang lần lượt đan xen. va chạm cùng một chỗ với bàn tay lửa đỏ lưu ly kia.

Phanh...Ầm

Tầng mây tầng tầng chất chồng đan xen kia trong nháy mắt tan nát. sắc mặt Lục Chiến đại biến, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc lui ra sau vài bước, ổn định thân hình.

Một chưởng Dương Phàm bỏ ra không ngờ có thể chiếm ưu thế trước mặt cường giả Thông Huyền.

- Đây là thực lực cường giả Thông Huyền sao?

Trong lòng Dương Phàm có chút chấn động. Một chưởng vừa rồi hắn đã dùng tám phần lực lượng.

Lúc đánh với Triệu tông chú, Dương Phàm chỉ sử dụng hai phần lực lượng là có thể thoải mái thích ý, thậm chí chiếm ưu thế.

Mà giờ phút này dùng tám phần lực lượng không ngờ chỉ vền vện đẩy lui Lục Chiến.

“Người này lúc trước không ngờ ẩn giấu hơn phần nửa thực lực. nếu đơn thuần lực lượng hắn gần như không kém cường giả Thông Huyền”.

Trong lòng Thương Vũ lão tổ kinh hãi.

Lấy thực lực Dương Phàm trước mắt mà xem, lúc trước hắn muốn giết người đoạt bảo. xác suất thành công không quá 30%.

- Rất khó có thể tưởng tượng, người chi là một tu sĩ mới bước vào Hóa Thần Kỳ.

Trong mắt Lục Chiến khó có thể che giấu được vẻ kinh ngạc.

Sau đó. ván quang dưới chân hắn dồn dập chấn động.

Hô... Bá

Ván quang nhoáng lên một cái. một mảnh tầng tầngbóng mây bao phủ Dương Phàm.

Tốc độ thật nhanh.

- Thần thức của ta không ngờ thấy được mười Lục Chiến thiếu gia.

Một Thiên Vân Vệ ngạc nhiên thán phục nói.

- Đó là cảnh giới của người thấp. Ta thấy được năm.

Bên cạnh, một đội trưởng Thiên Vân Vệ nói.

- Không hổ là con của Lục Vân Hạo. tốc độ này gần như có thể ngạo thị cùng cấp.

Trong đôi mắt đẹp của Cơ Nguyệt đẩu vẻ kinh hãi, nếu đối là chính nàng đến ứng phó, khẳng định là luống cuống chân tay.

BaBa...

Dương Phàm thiếu chút nữa không phản ứng kịp. miễn cưỡng dùng song chưởng ngăn cản công kích như chớp của Lục Chiến, thân hình “Thình thịch” một tiếng, bị đánh bay mười mấy trượng.

Hắn còn không ổn định thân hình, lại bị một vùng bóng mây bao phủ.

Bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, thần thức hoàn toàn không thể theo kịp. Dương Phàm dùng cảm quan cường đại mới có thể gian nan phản ứng đúng lúc, đón được công kích kinh hiểm liên hoàn kia.

Ba ba... Ầm ầm ầm...

Trong tầm nhìn, phía trên tầng mây hai người chiến đấu hoàn toàn bị một vùng bóng mây bao phủ. Thân hình Dương Phàm gần như bị vùi lấp.

- Không tốt. Dương đại ca sắp chịu không nổi rồi.

Tiểu Hán đầy vẻ lo lắng, trái tim như nhả lên tới cổ họng.

Mà đúng lúc này, trong hư không tất cả bóng mây nhoáng lên một cái. chỉ còn lại Lục Chiến hào quang chói mắt. một mảng vân quang hình cầu ầm ầm bùng nổ, hóa thành hàng ngàn hàng vạn đạo vân quang thúc, khiến tầng mây trong thiên địa trực tiếp hóa thành hư vô.

Hạ vực bên dưới cách xa mấy ngàn trượng cũng nổi lên sóng lớn cuộn cuộn dưới một cỗ lực lượng không hiểu.

Thình thịch...

Thần thể Dương Phàm bị đánh bay. trong lúc khí huyết nhộn nhào, sắc mặt hơi trắng bệch.

Lục Chiến cũng tại lực chấn động cường đại lui ra mấy chục trượng, trong lòng khó có thể tin: “Người này chẳng những lực công kích đáng sợ, hơn nữa thể thức còn biến thái hơn yêu thú cùng cấp. Vân bạo đạn của ta không ngờ không có hình thành thương tổn thực chất với hắn?”

Hai người đứng giữa không trung, trong phạm vi vài dặm không còn một đám mây.

Toàn bộ Lục San Châu, mấy ngàn tu sĩ thậm chí cường giả ở phụ cận xem cuộc chiến cảm giác sâu sắc kinh tâm động phách.

Trong vòm trời muôn đời kia. vầng mặt trời lửa rào rạt thiêu đốt. hào quang chiếu thẳng lên thần thể người tản mát ra hào quang vô hạn, trở thành tiêu điểm của ngàn, vạn tu sĩ.

Từ tình thế trước mắt mà xem. hai người vẫn như trước không phản thắng bại.

- Làm nóng người kết thúc... Chiến đấu vừa rồi chỉ là lực lượng Hóa Thần trung kỳ.

Ánh mắt Lục Chiến sắc bén. trịnh trọng nói:

- Kế tiếp, ta cho ngươi kiến thức một chút lực lượng cấp Thông Huyền chân chính.

- Kế tiếp, ta cho ngươi kiến thức một chút lực lượng cấp Thông Huyền chân chính.

Lục Chiến hít sâu một hơi, nhìn thẳng thanh niên đang giằng co từ xa với mình.

Trước đó. Dương Phàm ở Đại Tẫn. thậm chí là Thiên Vân Châu đều là một vô danh tiểu tốt.

Nhưng là sau trận chiến này, hắn nhất định, không còn là một người vô danh.

ở ngoài Lục San Châu.

- Tiểu tử họ Dương này thật sự là đáng sợ, ngay cả pháp lực trình tự Hóa Thần trung kỳ đều không làm gì được hắn, lại khiến cho Lục Chiến phải vận dụng thần thông cấp Thông Huyền. Khó trách đám người Tử Ma lúc trước chấp hành nhiệm vụ đều chết trong tay hắn. Tô chức lại đem độ khó nhiệm vụ này tăng lên một bậc.

Viên tiền bồi quan sát cuộc chiến, không khỏi ngạc nhiên thán phục nói.

- Hắn thật sự đáng sợ như thế?

Thần thức nam tử Huyết Đồng không thể chạm đến xa như vậy, khó tin nói:

- ơ trình tự Hóa Thân, vượt cấp khiêu chiến ngàn năm khó gặp. Từ khi tình huống đặc thù như có được Chí Bảo Long Khí, đổi mất toàn bộ tổ chức Thiên Sát Các. chỉ có vương bài sát thủ danh hiệu Vô Song kia mới có thể làm được vượt cấp giết địch.

Viên tiền bối gật gật đầu. lại thời dài:

- Cái gọi là “vô song” đương nhiên là trên đời vô song, thế gian duy nhất. Tiểu tử này cùng không kém. có thể sánh ngang cùng hần. Chỉ tiếc hần mới vào Hóa Thân Kỳ. tu vi cảnh giới đều chưa ổn định đã gặp phải thần thông cấp Thông Huyền, nhất định hôm nay hần khó tránh kiếp nạn.

Nam tử Huyà Đồng nghe vậy cũng cảm thấy đồng V sâu sắc.

Cho dù Dương Phàm có thể may mắn sống sót trong tay Lục Chiến, với thân thể thương nặng cũng khó tránh thoát khỏi một cửa bọn họ.

Bị nhiều cường giả như vậy nhìn vào, vận mệnh hôm nay của hần phàng phát đã được quyết định.

Nhưng mà thần thông Hoán Nha của Dương Phàm thông hiểu thiên cơ lại không có phản ứng đặc biệt mãnh liệt.

Mà trước mắt, khí tức không rõ phát ra từ trên người Lục Chiến lại khiến Dương Phàm cảm ứng được nguy cơ tồn tại.

- Tại hạ Lục Chiến, xin hỏi tôn tính đại danh đạo hữu.

Lục Chiến thần sắc trịnh trọng, dùng thái độ hoàn toàn mới đối thoại với Dương Phàm.

Có thể buộc hần sử dụng lực lượng Thông Huyền, như vậy Dương Phàm đã có tu cách làm đối thủ của hần.

- Dương Phàm.

Thanh âm bình thản vô cùng, còn có cái tên bình thường đến không thể bình thường hơn.

Dương Phàm.

Tu sĩ phụ cận đang xem cuộc chiến có đến vài ngàn hơn vạn, nghe được tên này cũng đều ghi tạc trong lòng.

- Tốt, Dương Phàm. Thực lực của ngươi khiến ta ngạc nhiên, Lục mỗ lập tức muốn sử dụng toàn lực, ngươi cũng sẽ kiến thức lực lượng Thông Huyền.

Trên người Lục Chiến dâng lên một cỗ chiến ý rào rạt.

Ngay sau đó. trên người hần dâng lên một cỗ linh hồn lực cường đại.

Linh hồn lực?

Dương Phàm gất gao nhìn chăm chăm.

Sau đó, hần liền thấy quanh thân Lục Chiến sinh ra một cỗ lực lượng Phần Thần cường đại hơn tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ gấp chục lần.

Ngưng tụ Phần Thần, đây là đặc thù của cường giả Hóa Thân.

Phần Thần là linh hồn thần thức kéo dài, diệu dụng vô cùng.

Dễ hiểu nhất chính là tinh thần đạo chơi thái hư, tăng nhanh tốc độ hấp thu và dẫn động thiên địa linh khí.

Càng sâu một bước. Phần Thần hiểu được thiên địa pháp tắc. thi triển thần thông càng đáng sợ.

Mà trình tự càng cường đại. Phần Thần có thể chỉ một ý niệm cách xa ngàn dặm giết người vô hình.

Mà cường giả Thông Huyền, chính là nhân vật pháp lực Thông Huyền, bọn họ đối với lực lượng Phần Thần vô cùng cường đại.

- Tiếp ta một chiêu.

Trong mắt Lục Chiến sáng lên một vệt thần quang kinh người, cong tay búng một cái.

Chi vên vên là một đầu ngón tay.

Mà Dương Phàm lại cảm nhận được một cỗ áp lực không hiểu, hô hấp hơi chút gian nan, khu vực hiện tại dường như có một tầng lao tù vô hình trói buộc hẳn vào trong rồi từng chút thu hẹp.

Giờ này khắc này, chẳng những Dương Phàm chịu đựng áp lực đáng sợ, ngay cả mấy trăm đạo thần thức bốn phía xem cuộc chiến cũng đều ở dưới một cỗ áp bách vận vẹo không hiểu.

Chủ nhân của thần thức nếu tu vi thấp hơn Hóa Thần Kỳ trực tiếp hít thở không thông muốn chết, tâm thần chấn động miễn cưỡng thu hồi thần thức, khoe miệng tràn đầy máu.

Nhưng mà đây chỉ là một biểu tượng của pháp lực Thông Huyền.

Chấn chính đáng sợ là uy năng ẩn chứa trong một ngón tay kia.

Phốc... Ổng

Chi thấy hư không trước mắt dường như chấn động, khoảnh khắc Lục Chiến điểm ra một chi, một đạo vân quang thúc nhìn như bình thường đã đánh trúng Dương Phàm.

Dương Phàm vào thời điểm chi mảnh treo chuông, một bàn tay như tinh Thạch màu dát phát ra một vùng ảnh lửa miễn cưỡng ngăn cản vân quang thúc.

m-

Dương Phàm chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, thần thể trực tiếp từ trên cao rơi xuống, bàn tay tinh Thạch màu đất không thể phá vỡ kia “răng rắc” một tiếng, từng tầng Thạch hóa bên ngoài vỡ tan.

Trong vân quang thúc kia không ngờ pha trộn một ít pháp tắc lực lượng Phản Thần hiểu được, dưới một kích sinh ra uy lực vượt gấp đôi bản thân công kích.

Chi vên vên một kích, hổ khẩu của Dương Phàm bị rách tả tơi. nửa cánh tay gần như mất cảm giác.

Đây còn là thể chất hẳn vượt xa yêu tu cùng cấp. nếu đối là Hóa Thần cùng cấp. trực tiếp dập nát toàn bộ cánh tay.

Tuy nhiên lực khôi phục của Dương Phàm biến thái, Sinh Mệnh Lục Chứng đồng thời rung động, có Sinh Mệnh Lục Lưu làm dịu, thương thể cánh tay đã khôi phục.

Hô... Vút

Thần thể rơi xuống dưới của Dương Phàm dừng lại, sau vài cái lảo nhuyển không trở mình, bay vọt đến giữa không trung, hít sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ chấn động.

- Người này thật là quái thai. Một kích như vậy còn không làm hẳn bị thương nặng?

Trong mắt Lục Chiến thần quang hội tụ, thân thể rang động, vân quang lay động, bao phủ phạm vi trăm trượng.

Trong tầm mắt không ngờ có thể thấy được mấy trăm bóng vân quang.

Một cỗ nguy cơ đánh thẳng linh hồn.

Dương Phàm theo bản năng nhắm mắt lại, Hoán Thiên Nha trong đầu đột nhiên rung động lóe sáng.

Trong phút chốc, năng lực cảm quan của Dương Phàm mở rộng lên gấp mười, gấp trăm lần...

Dương Phàm bị mấy trăm bóng vân quang vây quanh vẫn giữ bình tĩnh tuyệt đối, thần hình tại chỗ nhanh chóng làm ra từng động tác né tránh.

Bá... Vút...Ầm ầm... Baba

Vài hô hấp. Lục Chiến tốc độ cao công kích hơn trăm lần.

Mỗi một lần công kích này. ẩn chứa lực lượng Thông Huyền đủ để thương nặng thậm chí giết chết một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

Nhưng mà tại hơn trăm lần công kích này gần như đều bị Dương Phàm lần lượt tránh thoát.

Chỉ có hai ba lượt công kích không thể né tránh, miễn cưỡng ngạnh kháng.

`m

Dương Phàm tại một kích trí mạng vân quang bùng nổ, thân thể bị đánh bay. ở giữa không trung phun ra một búng máu. lần đầu tiên bị nội thương.

Mà Lục Chiến lại càng kinh hãi hoảng sợ, vừa rồi hơn trăm lần công kích tốc độ cao, không ngờ bị Dương Phàm né tránh hơn 95%.

- Hắn làm thế nào làm được...

Ánh mắt Thương Vũ lão tổ kinh hãi. khó có thể tin.

Cho dù đối là hắn ở trong tình huống đó nhiều nhất cũng chỉ có thể tránh thoát 13 công kích, đại bộ phận chỉ có thể cứng đối cứng.

Nhưng vấn đề là. với lực lượng Dương Phàm giờ phút này căn bản không thể cứng đối cứng với cường giả cấp Thông Huyền. Một kích đầu tiên chính là minh chứng rõ ràng.

- Thi ra là thật rất khó tin...

Trong đôi mắt đẹp của CơNguyệt tia sáng kỳ dị nở rộ. quan sát của nàng càng cẩn thận, nhìn ra manh mối trong đó.

- Làm sao có thể? Năng lực cảm quan của hắn so với Lục Chiến cấp Thông Huyền còn mạnh hơn. Vừa rồi hắn thuần túy là lấy tĩnh chế động, đối mặt công kích tốc độ cao liên miên không ngừng đều là né tránh biên độ nhỏ nhất, gần như không có dịch bước...

Thủ lĩnh liên sát giả Viên tiền bối ở ngoài Lục San Cháu kinh hô thành tiếng, hơi bị động dung.

- Vừa rồi ta đánh ra rất nhiều công kích, hắn thường thường có thể như đoán trước tiên cơ. gần như đồng thời làm ra động tác né tránh.

Trong mắt Lục Chiến hiện lên vẻ kinh sợ, kinh nghi không chắc.

Bá

Dương Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình dừng lại. Trong khoảnh khắc vừa rồi. hắn vận dụng cảm quan thông thiên của Hoán Thiên Nha, tâm thần tiêu hao rất lớn.

Nhưng hiệu quả cũng thật kinh người. Tất cả động tác của Lục Chiến ở trong cảm quan chậm như ốc sên, trong tầm khống chế của hắn thậm chí có thể sinh ra một loại “Dự cảm” trước tiên.

Hô

Hắn phun ra một hơi dài, thương thế trên người nhanh chóng khép lại.

- Hắn thật sự là “nhân loại” sao?

Trên trán Lục Chiến, một giọt mồ hôi “tí tách” hạ xuống, đối thủ trước mắt hoàn toàn không thể đánh giá theo lẽ thường.

-ồ?

Thương Vũ lão tổ nhìn sang nữ tử bên cạnh:

- Cơ Nguyệt đạo hữu nhìn ra manh mối?

- Ta quan sát và phân tích mỗi một chi tiết nhỏ của Dương Phàm.

Trong mắt CơNguyệt liên tục lóe sáng kỳ dị:

- Khi gặp phải công kích tốc độ cao. cảm quan năng lực của hắn trong khoảng thời gian ngắn thậm chí vượt xa tu sĩ cấp bậc Thông Huyền như chúng ta. Động tác Lục Chiến tuy rằng rất nhanh, nhưng về mặt linh

hòn cảm quan lại có thể thấy rõ ràng từng động tác... Nói cách khác, hần thông qua loại cảm quan này. nắm giữ từng động tác chi tiết của Lục Chiến.

- Dù vậy, cho dù hần có thể thấy rõ động tác phản ứng cũng cần thời gian, lại thêm tốc độ thân thể rất khó theo kịp.

Thương Vũ lao tổ không cho là đúng nói.

- Đây cũng là mấu chốt nhất.

Trong mắt Cơ Nguyệt thần quang ngưng tụ:

- Thông qua quan sát phân tích, ta phát hiện Dương Phàm dường như có thể tiến hành trước tiên phán đoán ra động tác của Lục Chiến, cảm giác đó hình như là... khi Lục Chiến ra đòn thì hần đã làm ra động tác né tránh.

- Ta hoài nghi... Hần có mang một loại thiên phú dị năng truyền thừa huyết mạch nào đó, có một loại năng lực phán đoán trước tiên.

Cuối cùng Cơ Nguyệt cho ra một kết luận kinh người.

- Loại tình huống này theo như người nói. Ờ trong sách cổ có ghi lại. Nhưng nghe nói, cũng có một số bí kỹ thất truyền có thể rèn luyện ra loại năng lực này.

Thương Vũ lão tổ gật gật đầu. dường như chấp nhận phỏng đoán của nàng.

Mà ở một bên khác, Lục Chiến cùng Dương Phàm trải qua giằng co ngắn ngủi.

Thương thế Dương Phàm đã hoàn toàn khôi phục.

- Tốc độ khôi phục của người?

Lục Chiến rốt cục không kìm nổi nghi ngờ trong lòng.

Thương thế hần thật vất vả tạo nên. đối phương chỉ giây lát là có thể khôi phục. Đây quả thực làm cho người ta cảm thấy vô lực.

- Quên nói cho Lục công tử, bản chức của Dương mỗ là một Dược sư, từng được xưng là Thần V...

Dương Phàm không mặn không nhạt nói.

Dược sư? Thần y?

Lục Chiến lâm vào sửng sốt, theo đó mọi người toàn trường đều hung hăng co giật một hồi.

Mà lúc này. dị biến lại sinh ra.

Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại, Hoán Thiên Nha trong đầu nổ rộ ra một vùng hào quang hư vô, vận Chuyển trên ngón tay.

Bồng dung Lục Chiến cảm ứng được một cỗ áp lực đến từ trong bàn tay Dương Phàm.

- Đó là...

Lục Chiến mở to hai mắt, hần dường như cảm ứng được một loại lực lượng huyền diệu tương tự Thông Huyền.

Bá

Dưới chân Dương Phàm ánh bạc run lên. trực tiếp na di đến bên cạnh Lục Chiến, đồng thời cong tay bắn ra, một đạo quang xà màu lửa run lên, từ ngón tay phát ra khiến hư không rang động không hiểu.

Lục Chiến theo bản năng vận chuyển toàn lực đánh ra một chưởng, trong tầm nhìn vân quang bùng lên. giao kích cùng một chỗ với quang xà màu lửa nín lên kia.

Phanh...Ầm

Hai người cứng đối cứng một kích, chợt “Đằng đằng đằng” liên tục lui về sau.

Thân hình Lục Chiến nhoáng lên một cái, ổn định thân hình. Dương Phàm lui ra sau bốn năm bước, dừng lại. lông tóc vô thương.

Cái gì?

Lục Chiến kinh ngạc không hiểu, cường giả Thông Huyền khác cũng sợ ngậm người. Làm sao mới chỉ qua một chớp mắt, lực lượng của Dương Phàm đã có thể cứng đối cứng với cường giả Thông Huyền.

- Hẳn dường như cũng có một loại năng lực tương tự Thông Huyền.

Cơ Nguyệt quan sát cẩn thận nhất, đôi mắt sáng lóe lên. biểu tình đã chết lặng.

- Ha ha... Nguyên lai đây là lực lượng Thông Huyền?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, Hoán Thiên Nha trong đầu nở rộ một vùng hào quang màu đỏ nhạt hư vô. lại vận chuyển trong bàn tay. dung hợp cùng pháp lực.

Giờ khắc này, dưới cảm quan thông huyền của Hoán Thiên Nha. hắc vận chuyển pháp lực dường như chạm vào một trình tự hư vô mờ ảo... Giống như con cá tiến vào trong nước, chim bay lên bầu trời.

Lực lượng và pháp lực ngang nhau, đồng dạng kỹ xảo thuần thực lại có thể phát huy uy lực càng cường đại - Đây đã chạm đến huyền diệu của thiên địa pháp tắc, tức là bước vào cánh cửa pháp lực Thông Huyền.

693. Chương 670 - 678 (1)

Lúc này. Dương Phàm lựa chọn đối đầu chính diện lực lượng cấp Thông Huyền.

Bùm

Hai người đối đầu một chiêu, liên tục lui ra sau, giữa hư không chấn động khiến cho mặt nước Đại Long Đàm dâng lên cột sóng to lớn, rít gào một đường dài.

Đằng đằng đằng

Thân hình Lục Chiến nhoáng lên. ổn định, lại; Dương Phàm lui ra sau bốn năm bước, ngừng lại, cũng không tổn thương lông tóc.

Tuy rằng Dương Phàm rá xuống hạ phong, nhưng đã bành ra xu thế chống đỡ chính diện.

Còn đồng đảo cường giả xem trận chiến, Kim Đan bậc cao... Nguyên Anh bậc cao... Hóa Thần bậc cao... mấy cường giả Thông Huyền có thể đếm trên ngón tay. mọi người đều tròn mắt há mồm.

Một số ít người, như Cơ Nguyệt. Thương Vũ lão tổ... sắc mặt đều có chút chết lặng.

”Dương Phàm à Dương Phàm, người quả thật sáng tạo kỳ tích lần nữa. bằng tu vi mới vào cảnh giới Hóa Thần, linh ngộ ảo diệu Thông Huyền...”

Lục Vân được Thiên Vân Vệ nâng đỡ. nhìn chăm chăm giao chiến ở trên cao, trong mắt lóe ra hưng phấn, kích động.

Vào lúc này. hắc giống như đứng về phía Dương Phàm, âm thầm hò hét động viên hắc, trong lòng cũng treo lên cao.

- Đã lâu thật lâu, không thấy qua quýt đấu đặc sắc như vậy, thật là hồi hộp không ngừng mà...

ở ngoài Lục San Châu, Viên tiền bối gần như quên mất nhiệm vụ chuyển đi này.

- Viên tiền bối, ngài nói là... hắc lĩnh ngộ cảnh giới Thông Huyền?

Nam tử Huyết Đồng thân thể chấn động, khó tin được nói.

- Đúng thế. thiên tài mới vừa vào Hóa Thần không lâu. liền có thể lĩnh ngộ lực Thông Huyền như thế này. ở Đại Tẫn cũng rất là hiếm thấy. Chẳng qua so sánh với những gì hần biểu hiện trước đó. cũng chẳng có gì lạ.

Sắc mặt Viên tiền bối có chút tê cứng.

- Hừ hừ! Như vậy càng tốt. thực lực bọn họ càng ngang nhau, đối với chúng ta lại càng có lợi. Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, để chúng ta tiết kiệm sức.

Trên mặt nam tử Huyết Đồng lộ ra mấy tia cười nhạt.

"Lẽ nào đây là thiên tài chân chính... Chênh lệch thiên phú?"

Lục Chiến nhìn nam tử trôi nổi giữa không trung cách đó không xa, có chút thất thần.

Hắn đường đường là đại công tử Lục Vân Hồn, còn đối phương chỉ là hạng người vô danh, một tiêu bối vô danh mới vào Hóa Thần Kỳ.

Nếu như ở giữa trận chiến ngàn vạn người xem này, thua trong tay đối phương, như vậy Lục gia còn gì mặt mũi, làm sao chấn nhiếp lãnh địa một châu?

Đúng lúc này.

- Tiếp tục.

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, thân hình run lên, bàn tay bắn ra một đoàn mây lửa, như muốn nhuộm hư không thành một tầng mây hồng.

Lục Chiến kích này, càng mạnh hơn cả vừa rồi.

Lục Chiến tâm thần nghiêm nghị, một màn mây sáng phát ra, che trời phủ đất.

Còn trong tầm nhìn những người bên dưới, hư không bị mây sáng cùng mây lửa chủ đạo, cắt bầu trời thành hai mảnh không gian.

`m

Hai cỗ lực lượng Thông Huyền bàng bạc đối đầu với nhau, hư không chấn động mãnh liệt, mặt nước dấy lên cơn sóng lớn cao mấy chục trượng, tung lên một màn mưa to. trút xuống bên dưới.

Đằng đằng đằng-

Lục Chiến lui ra sau hai bước, Dương Phàm lui ra bốn bước.

Tu sĩ phía dưới đều ngừng thở, nhiệt Huyết sôi trào, rung động lòng người.

Lại tới!

`m âm Hư không chấn động, mặt nước sôi lên, thiên địa linh khí rung động hỗn

loạn.

Hai bóng người đan xen lẫn nhau, phát động giao kích kinh thế hãi tục.

Một lúc lâu sau. hai bóng người lại va chạm, chỉ nghe hai tiếng ầm ầm, hai cỗ lực lượng Thông Huyền lại toàn lực đối đầu lần nữa.

Đằng đằng đằng—

Lần này.

Dương Phàm lui ra ba bước, thân hình run lên; Lục Chiến cũng lui ra sau ba bước, thân thể chấn động.

Thế lực ngang nhau, ngang sức ngang tài.

Lục Chiến khẽ thở dốc, trong ánh mắt khó che giấu kinh hãi.

Trong mỗi lần giao kích, Dương Phàm bộc phát ra lực công kích Ngày càng đáng sợ.

Từ ban đầu rơi xuống hạ phong, tiếp đó là lực lượng ngang sức, thoáng như hoang đường mộng ảo.

Trải qua rèn luyện nửa canh giờ, Dương Phàm vận dụng lực Hoán Nha Thông Thiên rõ ràng có tiến bộ.

Bởi vì Hoán Thiên Nha câu thông bầu trời, nắm giữ thiên địa vượt xa cảnh giới Hóa Thần, càng thêm huyền diệu. Cho nên trong lúc Dương Phàm luận bàn cùng Lục Chiến, mới có thể đụng chạm tới lực Hoán Nha Thông Thiên của mình.

”Tiểu tử này thật là đáng sợ, lại lợi dụng chiến đấu tăng lên thực lực của mình, càng đánh càng mạnh, rốt cuộc tiềm lực của hắn lớn cỡ nào?”

Thương Vũ lão tổ tròn mắt co rút, lúc này lại sinh ra mấy phần sợ hãi đối với Dương Phàm.

Bằng thực lực đối phương thể hiện ra lúc này, lão muốn giết người đoạt bảo. xác xuất thành công gần như bằng không.

Từ ban đầu là nắm chắc, đến nắm chắc bốn năm phần, đến bây giờ đã không còn hy vọng.

Có thể thấy được thực lực Dương Phàm trong trận giao chiến ở nơi này, đã sinh ra biến hóa cỡ nào.

”Ta tuyệt đối không thể thua hắn, nếu như còn tiếp tục như thế. thực lực đối thủ càng ngày càng mạnh, ta sẽ không còn bất kỳ nắm chắc thủ thắng nào.”

Lục Chiến đè nén kinh hãi trong lòng, làm cho mình tỉnh táo lại.

Bụp!

Khoảng khắc, hắn hóa thành một đám mây sáng tàn ảnh, nháy mắt thoát lý khỏi chiến trường, bay vút lên bầu trời xa.

Dương Phàm hít mắt lại, hắn cũng biết trận đấu này không thể tiếp tục kéo dài được.

Dù sao nơi này là phạm vi Thiên Vân Châu, còn có liệt sát giả âm thầm ẩn nấp.

Thế nhưng, thực lực Hóa Thần trung kỳ. còn mạnh mẽ hơn cả hắn tưởng tượng.

Mặc dù lực Hoán Nha của Dương Phàm có thể dần dần khai phá. nhưng muốn chiến thắng đối phương, cũng không phải dễ dàng như thế.

- B ạn thân, chúng ta lại kề vai chiến đấu.

Lục Chiến hít sâu một hơi. trong tay xuất hiện một cây trường kích thanh đồng, nặng nề cổ xưa, đường nét thô ráp. nhưng phóng ra một cỗ khí tức bá đạo sắc bén. khiến cho không khí xung quanh run lên từng trận, vù vù rung chuyển.

Dương Phàm không nhìn ra được lai lịch trường kích thanh đồng này, nhưng chỉ riêng khí tức, tuyệt đối là Pháp Bảo Thông Linh lực công kích đáng sợ.

Bằng thân phận đại công tử Lục Vân Hầu. vũ khí hắn sử dụng làm sao là vật phàm được?

Ồ ong ong-

Trên trường kích thanh đồng nang lên một quang sáng xanh, hình thành ảo ảnh trường kích sắc bén như kiếm, tạo cho người ta một loại trùng kích thị giác mạnh mẽ như nghiêng nát tinh thần.

Dương Phàm chợt cảm thấy một cỗ áp lực cùng uy hiếp.

Hây

Lục Vân rống dài một tiếng như một tiếng sư tử rống to. tiếng vang chấn nhiếp bầu trời, tầng mây phương xa nang chuyển.

Ở dưới thanh thế kinh thiên này. trường kích thanh đồng bằng phương thức ”đâm” bình thường đơn giản nhất về phía hư không, một mảnh quang sáng xanh chấn động vung ra, kết hợp lực Thông Huyền, sinh ra lực lượng đè nén linh hồn.

Trong tầm mắt mọi người, trường kích thanh đồng dài cả rượng kia giống như phóng to trăm ngàn lần, xuyên thủng hư không, đánh nát sao trời, khí phách xuyên thủng trời cao. không gì cản nổi.

- Vũ khí này...

Thương Vũ lão tổ nhìn chăm chăm trường kích thanh đồng trong tay Lục Vân, thoáng thất thố hô lên:

- Đó chính là Pháp Bảo Thông Linh thượng cồ dùng khi phách công kích danh tiếng - Bá Vương Kích!

Bá Vương Kích: Pháp Bảo Thông Linh, vũ khí mạnh mẽ truyền thừa từ thượng cổ.

ở Thánh địa tu tiên Đại Tẫn, phàm là cường giả cấp Thông Huyền trở lên. cơ bản đều có được Pháp Bảo Thông Linh. Người thân phận đặc thù, thậm chí không chỉ có một hai món.

Nhưng cùng là Pháp Bảo Thông Linh, giữa chúng nó cũng có khác biệt.

Có một số Pháp Bảo Thông Linh, truyền lưu từ thời đại văn minh tu tiên thượng cồ rực rỡ đến nay, ẩn chứa uy năng càng mạnh mẽ.

Cũng có một bộ phận Pháp Bảo Thông Linh, là do đại sư luyện khí thời đại hiện giờ đúc thành, đa số là hạng thứ phẩm.

Bá Vương Kích là một kiện Pháp Bảo Thông Linh phẩm cấp bình thường, nhưng rất nổi danh trong cùng cấp.

Lúc này, uy lực một kích từ trường kích thanh đồng khi phách ngang trời, nâng cao thực lực Lục Vân đến một trình tự mới.

Dương Phàm nheo mắt. trên người dâng lên hư ảnh ánh lửa cao hơn hai mươi trượng, khí tức nóng rực cắn nuốt trời cao.

Dưới áp lực chưa từng có, hần sảng khoái thỏa thích bộc phát ra lực lượng Hoán Nha Kỳ.

ở nơi Đại Tẫn này, trước khi bước vào ba bậc Thông Thiên, gần như không lo lắng thiên địa trời buộc.

Nếu như Bắc Tẫn, lực lượng cấp bậc này đã sớm bị độc thủ trời cao giết chết.

Đối mặt với một kích từ thanh trường kích khí thế hùng hồn. chắn ngang trời cao, trong tay Dương Phàm xuất hiện một thanh vũ khí nhu kiếm như mâu. tạo hình bá đạo tanh máu. càng lộ khí phách mạnh mẽ.

Phốc xùy

Khí tức đỏ lửa phun trào ra. khiến cho bản thể Ma Hoàng Kiếm hiện ra một mảnh hào quang đồ đậm. Một kiếm vung lên, trong hư không lộ ra một đạo kiếm quang đồ đậm như thác lũ, ánh sáng chói mắt. nhu muốn cắt phá hư không, hiện ra một dải ranh giới thật lớn.

Đình

Bá Vương Kích ngang trời ập tới. đối đầu với mũi nhọn sắc bén ở trên mũi Ma Hoàng Kiếm, bắn ra ánh lửa mấy chục trượng.

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối va chạm vào nhau, âm vang chấn động hư không, làm vô số tu sĩ khí Huyết sôi trào.

Mặt nước Đại Long Đàm dấy lên một mảnh sóng to đài, sóng to nhu bão táp phủ cả một nửa Lục San Châu, gâv ra một mảnh hỗn loạn.

Đình keng

Lục phản chấn mạnh mẽ, làm cho hai người đồng thời lui ra sau.

Còn Dương Phàm ở giữa không trung phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

Thân hình Lục Chiến từ từ lui ra sau. bàn tay tê dại.

"Không tốt, đại ca chiếm ưu thế trên Pháp Bảo. còn vũ khí trong tay Dương Phàm chẳng qua là một Pháp Bảo Thông Linh cấp thứ phẩm."

Trong lòng Lục Vân thâm hô không ổn.

Một bên là Bá Vương Kích truyền thừa xa xưa, tiếng tăm lừng lẫy, gần sát Pháp Bảo Thông Linh cấp trên phẩm.

Một bên là Ma Hoàng Kiếm đúc hơn trăm năm, Pháp Bảo Thông Linh thứ phẩm.

Hai bên kém quá xa.

Hô

Dương Phàm hít sâu một hơi. chút nội thương đó với hắn mà nói hoàn toàn không có trở ngại.

Bằng thể chất cùng sức khôi phục biến thái của hắn, chỉ cần không phải bị thương chí mạng, có thể khôi phục trong khoảng khắc.

Đây cũng là căn bản tự ngạo nhất của Tiên Hồng Quyết đối với Dương Phàm.

”Dương đại ca, thực lực của huynh đã làm mọi người nhìn bằng ánh mắt khác, dù là thua trận này cũng đã đủ để tự ngạo. Huống gì huynh vừa liên tục tác chiến. Pháp Bảo không bằng...”

Trong mắt Tiểu Hán tràn ngập vui vẻ tự hào, truyền âm thần niệm nói với Dương Phàm.

Hiển nhiên nàng muốn khuyên Dương Phàm buông tha, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa.

Dù là thua, trong lòng khán giả nơi này cũng rõ ràng, Dương Phàm yếu thế ở chỗ Pháp Bảo Không bằng đối thủ. mà không phải tu vi pháp lực bản thân.

Một kích lực ép Dương Phàm, Lục Vân đã có chút đặng chất, không hề có một chút cảm giác thành tựu gì.

Trước khoảng cách tu vi pháp lực to lớn, lại mượn ưu thế Pháp Bảo mới khó khăn thủ thắng... Thắng mà không hay.

Sắc mặt Dương Phàm trở nên trắng bệch, vươn tay lau vết máu khóe miệng.

Vào lúc này, nơi đây thành một mảnh yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dừng trên người hắn, kính sợ, bội phục, thần phục.

Dưới bầu không khí đó, Lục Chiến cũng không ra tay tiếp, nhìn chăm chăm đối thủ đáng kính nể này.

Còn Dương Phàm, thần sắc bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu. ngưng mắt nhìn trời cao vô hạn, Hoán Thiên Nha trong đầu bỗng nhiên toát ra ánh sáng vô hạn.

Chi thoáng cái, Hoán Thiên Nha Dương Phàm dung hợp bầu trời, Hồn Căn thông thấu mặt đất.

Trên thông thiên, dưới triệt địa.

Hình thức Thiên Nhân.

Dương Phàm nhắm mắt lại, khẽ thở ra một hơi:

- Không ngờ tới ta lại có cơ hội sử dụng một chiêu này. Như vậy cũng cho người thấy được một chút thần lực chân chính của Hoán Nha Kỳ. cũng là Thiên Nhân Nhất Kích ta tham ngộ đã lâu...

- Không ngờ tới ta lại có cơ hội sử dụng một chiêu này. Như vậy cũng cho người thấy được một chút thần lực chân chính của Hoán Nha Kỳ. cũng là Thiên Nhân Nhất Kích ta tham ngộ đã lâu...

694. Chương 670 - 678 (2)

Trong lúc mọi người đều cho rằng Dương Phàm thua trận đã định sẵn, hắn bình thản như không, ngưng đầu nhìn bầu trời xa xăm, hít sâu một hơi.

Từ ở Bắc Tản, thậm chí lúc ở Nội Hải, Dương Phàm thường có động tác này, ngược nhìn trời cao xa xưa, như có suy nghĩ, lại như có ngộ ra.

Đây không chỉ là suy diễn Hoán Nha Kỳ. còn có pha lẫn càng nhiều cảm ngộ liên quan.

Còn cảm ngộ Thiên Nhân Nhất Kích này, thậm chí từ trước khi Hồng Nhất Phần Thiên, tìm hiều trăm năm, tích lũy mà thành.

- Cái gì? Đến mức bây giờ, hắn còn lưu lại bài tẩy, không sử dụng lực lượng chân chính?

Mặc dù Dương Phàm nói rất nhỏ, thần thức cảm quan Hóa Thần bậc cao vẫn có thể nghe được rõ ràng, mỗi người khiếp sợ không thôi.

Còn đối thủ Dương Phàm là Lục Chiến, thân hình chấn động, hít vào một hơi lạnh.

Hắn quả thật không dám tưởng tượng, rốt cuộc là mình đang đối mặt với loại địch nhân gì?

- Thương Vũ lão tổ. lão có nghe hay không, hắn nói là Hoán Nha Kỳ, không phải Hóa Thần Kỳ.

Cơ Nguyệt vẻ mặt tràn ngập hoài nghi, tám tư của nàng càng thêm cẩn thận.

- Hả? Ta còn tưởng là mình nghe nhầm, hắn quả thật không phải Hóa Thần Kỳ? Rốt cuộc là thế nào?

Sắc mặt biến Thương Vũ lão tổ biến đổi không ngừng.

- Không phải Hóa Thần Kỳ?

Lục Vân ở một bên tâm thần chợt chấn động, đột nhiên nhớ tới tràng cảnh Dương Phàm chiến đấu trước đó:

"Không thể nào... Người là một tu sĩ mới vào Hóa Thần Kỳ, làm sao có thể nắm giữ lực lượng như vậy?"

Lục Vân không khỏi kinh hãi, khó tin nhìn chằm chằm Dương Phàm.

"Hóa Thần Kỳ? Xin lỗi, Dương mỗ không phải!"

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Ha ha! Càng lúc càng thú vị rồi. thật là bất ngờ không dứt. cuối cùng rốt cuộc là ai thủ thắng đây?

Ánh mắt Viên tiên bối hiện lên ý cười, trong đội liệt sát này, chỉ có lão mới có thể dùng thần thức xem trận chiến ở ngoài ngàn dặm.

- Viên tiên bối, ngài cũng đừng chỉ xem trận chiến, mà quên mất nhiệm vụ của chúng ta.

Một gã Hóa Thần bậc cao bên cạnh rụt rè nhắc nhở.

- Hừ. ta làm sao lại quên được.

Viên tiên bối tâm thần rung mình, vội thu liễm tạp niệm, ánh mắt lấp lánh nói:

- Ta có một loại dự cảm. một kích kế tiếp có thể sẽ quyết định thắng bại, không chừng gây ra thương vong. Các người chuẩn bị Kỳ, chờ lệnh của ta.

- Vậy thật là tốt...

Các liệt sát giả liễm môi. chiến ý sôi trào.

Động tác những người này, lại không tránh được Dương Phàm đang dùng Hoán Thiên Nha cùng Hôn Căn thông thiên triệt địa.

Đứng giữa tầng mây trên cao, trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

Dương Phàm hai mắt nhắm lại. khí tức nóng rực quần quanh người đều thu vào trong cơ thể. bề ngoài bình thường tự nhiên.

Trên đầu hắn, mơ hồ thấy được hư ảnh như một mảnh chổi non màu đỏ. dung nhập trời cao, thông suốt bầu trời xa xưa.

Hư không vạn dặm không mây, ánh mặt trời chiếu sáng, dường như càng thêm chói mắt.

Còn thân thể Dương Phàm bình thản như không, ở giữa vùng không trung lại trở nên rõ ràng, giống như hút lấy ánh sáng vô hạn.

Vụt!

Ma Hoàng Kiếm trong tay Dương Phàm biến mất. dẫn tới đoàn người bên dưới ồ to.

Hắn không cần Pháp Bảo?

Mọi người tròn mắt há mồm.

Chỉ thấy Dương Phàm tay không đứng giữa bầu trời, toàn thân tự nhiên, phẳng phất như trở thành một bộ phận hư không.

- Loại cảnh giới này...

Các cường giả cấp Thông Huyền nơi đây chợt thất thẩn.

- Có chút giống như Thiên Nhân Hợp Nhất trong truyền thuyết.

Cơ Nguyệt thần sắc hoảng hốt.

Bọn họ chẳng qua là người ngoài cuộc.

Còn Lục Chiến là đối thủ của Dương Phàm, sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Không ai có thể hiểu được cảm nhận của hắn lúc này.

Ở trong cảm quan của hắn, bầu trời rộng lớn này chỉ còn lại một "người", một Thiên Nhân sừng sừng giữa thiên địa, ngạo nghễ nhìn chúng sinh.

Dung nhập thiên địa, không gì chống lại.

Lục Chiến tay nắm chặt Bá Vương Kích, khe run rẩy. hai mắt co rụt. Hắn đối mặt dường như không phải chỉ là một người đơn lẻ, mà là cả bầu trời hư không.

Lực lượng của hắn có hùng mạnh, nhưng còn không tự tin có thể đánh xuyên qua thiên địa.

Trừ khi có được lực lượng phá toái hư không, bằng không mặc kệ mạnh cỡ nào đi nữa, trước mặt cảnh giới dung nhập thiên địa này, đều phải rơi xuống hạ thừa.

Chỉ là bao phủ trên cảnh giới, đã làm Lục Chiến sinh ra tâm lý như thế.

Đúng lúc này. Dương Phàm rốt cuộc hành động... Hắn mở mắt. trong ánh mắt hiện lên hai vòng mặt trời đỏ hư vô.

Cùng lúc, hư không trên đầu Dương Phàm phóng ra mây đỏ vô hạn, lan tràn một mảnh thiên địa.

Toàn thân tự nhiên, nhưng quanh người hắn lại tỏa sáng sắc thái vô hạn.

Mà sắc thái vô hạn đó. chỉ là phụ trợ cho sự tồn tại của hắn.

- Là như thế này...

Dương Phàm bước nửa bước vào hư không thiên địa, thì thào tự nói.

Thần hình hắn vốn tự nhiên, càng thêm hư vô mờ mịt, giống như đắm chìm trong cơn mưa ánh sáng, đón nhận vạn vật thiên địa. mưa bụi tưới mát.

Người cùng hoàn cảnh, lúc này chiếu rọi lẫn nhau, như chồi non dưới mưa xuân buổi sáng, lộ ra sắc thái hân hoan đón ánh bình minh.

Toàn quá trình, chẳng qua chỉ trong hô hấp. cảnh tượng tráng lệ tuyệt vời trong khoảng khắc, rung động lòng người.

"Không thể cho hắn tiếp tục được!"

Lục Chiến trong lòng quát lớn, Bá Vương Kịch trong tay bỗng chấn động, bộc phát khí thế uy lực phá vỡ núi sông.

Thoáng cái, hắc dặc hết toàn lực phát ra một kích phá núi nung trời.

Một mảnh bóng kích màu xanh nương theo mây sáng lóe lói điện, khí thế tung hoành muốn xé nát hư không chỗ Dương Phàm.

Có thể nói đây là một kích sấm sét kinh diễm, siêu việt cực hạn bản thân, bùng nổ dưới áp lực nặng nề, làm chúng tu sĩ bên dưới liên tục trầm trồ.

- Một kích này, Lục Chiến có thể ngạo nghễ cấp Thông Huyền, coi như là ta lên cũng không nhất định đỡ được.

Viên tiền bối đột nhiên nhắc tay, khê hô:

- Các vị chuân bị đi, chờ khoảng khắc hai người va chạm, thừa dịp hỗn loạn giết công chúa Tản Hân.

Lão dường như dự liệu được cục diện hai người lưỡng bại câu thương sau khi va chạm.

Lúc này, cảm quan Dương Phàm mới thông hiểu tiên cơ. vào lúc này trở nên mạnh mẽ chưa từng có.

Hắn không vui không buồn, không chút sợ hãi, nhưng đã ra tay.

Xoạt!

Thân hình chợt thoáng hiện, bóng người Dương Phàm như xuất hiện chông chéo.

Bụp

Một kích chấn động từ Lục Chiến, rõ ràng sắp đâm trúng thân thể Dương Phàm, lại bị một bàn tay như tinh ngọc đỡ hồng sinh ra từ hư không đánh trúng.

`m âm-

ở mặt nước bên dưới, dâng lên một cơn sóng ngập trời, gần như nuốt trọn Lục San Châu, sóng gió cuốn hết mọi thứ.

- Ra tay!

Viên tiền bối gần như cùng lúc quát lên.

Còn những người đang xem trận chiến, đều bị hai người giao chiến thu hút.

Dương Phàm chỉ trong điện quang chớp giắt, thân hình chông chéo lên nhau, cũng bố trí công kích của hắn đã hoàn thành, quay về chỗ cũ.

Bôm

Bá Vương Kịch chấn động, thừa nhận một cỗ lực lượng hùng hồn đánh trúng, liền tuột khỏi tay, vù một tiếng rơi xuống mặt nước.

Lục Chiến bàn tay rách nát. vẻ mặt hoảng sợ không thôi, miệng phun máu. toàn thân như điều đứt dây. rơi xuống bên dưới.

Lúc này, thân hình Dương Phàm xuất hiện hiện tượng chông chéo, rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng này.

Thiên Nhân Nhất Kích, gần như không ai hoàn toàn nhìn rõ được.

Nhưng có hai người, miễn cưỡng thấy được chân tướng chuyện này.

Thân thể Lục Chiến rơi xuống dưới, hiện rõ vẻ kiệt sức. ánh mắt kinh hoảng, trong đầu hồi tưởng lại quá trình giao chiến:

Trong tay cầm Bá Vương Kịch, một kích phá vỡ núi sông xuyên thủng hư không đánh tới, Dương Phàm trước mắt bỗng chớp động, biến mất tại chỗ.

Khoảng khắc đó, thời gian như bị kéo chậm lại vạn lần, thân thể Dương Phàm trong mắt hắn to lớn gấp chục gấp trăm lần, hóa thành Thiên Nhân đội trời đạp đất.

Sau đó một kích kinh thiên đánh tới, lấy danh nghĩa thiên địa. không thể kháng cự, trực tiếp đánh bay trường kích của Lục Chiến, làm hắn lập tức hộc máu trọng thương.

”Tự nhiên mà thành, dung nhập bầu trời, một kích như phát ra từ trong thiên địa, muốn tránh cũng không được. Mặc dù không phải thuận di, nhưng còn hơn cả thuận di!”

Cơ Nguyệt sắc mặt chấn động, hai mắt thất thần hoảng hốt.

- Giết

Đúng lúc này, các liệt sát giả bay đến Lục San Châu, mục tiêu nhắm thẳng Tiểu Hân.

Còn ánh mắt Viên tiền bối, lại không tự chủ bị Thiên Nhân Nhất Kích của Dương Phàm thu hút. chấn động trong khoảng khắc.

Thiên Nhân Nhất Kích. Dương Phàm không chút tổn thương, trọng thương Lục Chiến, còn hắn lại chỉ có chút suy yếu.

Cùng lúc đó, khoe miệng hắn mỉm cười, quav đầu nhìn về phía Viên tiền bối.

- A

Viên tiền bối kinh hô. thân hình cứng ngắc, trong ánh mắt lão hiện ra thân thể Dương Phàm to lớn gấp chục gấp trăm lần, một chưởng đánh tới, muốn tránh, cũng không được.

- Không hay. nhanh lui, nhanh lui lại!

Viên tiền bối cực kỳ hoảng sợ. vội truyền xuống mệnh lệnh.

Đa số các liệt sát giả không biết tình huống, trong đó có một bộ phận đã tới trước mặt Tiểu Hân.

”Chạy, không để ý nhiều chuyện như vậy được...”

Viên tiền bối trong lúc hoảng sợ. không để ý được các thủ hạ này nữa. xoay một cái chạy trốn chết.

- Công chúa Tần Hân, hôm nay đây chính là nơi cô chôn xác!

Nam tử Huyết Đồng giết tới trước mặt Tiểu Hân, tròn mắt dò như máu bắn ra hư quang chấn nhiếp tâm thần, làm cho Tần Hân thân thể cứng đờ, run rẩy khó thở.

Không hổ là sát thủ Địa cấp Thiên Sát Các, chỉ có cấp Thông Huyền mới được vinh dự như thế.

Chỉ là hắn vừa phát ra một nửa công kích, lại bỗng nhiên rùng mình.

Bùm!

Một bàn tay như xuất hiện từ hư không đánh tới, xé nát thân thể hắn.

Một bóng người chong chèo rang động, xuất hiện bên cạnh hắn, một chưởng đánh lên thân thể không có phòng ngự của hắn, xé nát.

Đó là Dương Phàm, Thiên Nhân kích thứ hai.

Thiên Nhân Nhất Kích, là hình thức Thiên Nhân công kích ở mức huyền diệu tối cao, tiêu hao tâm thần cực lớn.

Bằng tình trạng Dương Phàm hiện giờ, tối đa chỉ có thể liên tục thi triển ba kích.

Kích thứ nhất, trực tiếp trọng thương Lục Chiến cấp Thông Huyền.

Kích thứ hai, lấy phương thức quy thần khó lường, đánh chết nam tử Huyết Đồng thực lực ngạo thị đồng cấp.

- A...

Các liệp sát giả trộn tròn mắt.

Thủ lĩnh bọn họ thấy tình thế không đúng, lại dẫn đầu chạy giữ mạng.

Nhị thủ lĩnh Huyết Đồng, bị một kích miểu sát.

- Chạy... Chạy mau...

Các liệp sát giả mỗi người như chó nhà có tang, bỏ chạy trời chết.

Bọn họ trăm cav ngàn đắng mưu tính kế hoạch, lại bị một kích tan vỡ.

- Dương đại ca...

Tiêu Hân vừa khôi phục lại từ công kích linh hồn quy dị. kinh hô một tiếng, mặt hoa tái nhợt, lệ rơi như mưa. ôm chặt cánh tay Dương Phàm, vẻ mặt bất lực.

Dương Phàm khẽ kinh ngạc, không biết nam tử Huyết Đồng kia nắm giữ hạng thần thông gì. lại có lực sát thương lớn như vậy.

Chẳng qua dưới Thiên Nhân Nhất Kích, cho dù thần thông của hắn có huyền diệu cỡ nào, cũng nhảy mất mất mạng, không chút phản kháng.

"Tiểu tử này thật đáng sợ, dường như hắn cảm giác được sát V của ta..."

Thương Vũ lão tổ giật mình một cái, ánh mắt dò xét xung quanh, cẩn thận lặng lẽ rút đi.

- Thương Vũ lão tổ, ngài muốn đi đâu vậy?

Cơ Nguyệt cười dài nói. tiếng nói của nàng thoảng cái thu hút ánh mắt của mọi người.

- Cô...

Thương Vũ lão tổ sắc mặt trắng bệch, thân thể hèn mọn lén rút đi bỗng cứng đờ.

Thấy thế cục không đúng. Thương Vũ lão tổ có tật giật mình, vừa chuẩn bị len lén trốn đi, lại bị Cơ Nguyệt hô lên:

- Thương Vũ lão tổ, ngài muốn đi đâu vậy?

Ánh mắt mọi người nơi này đều tụ lại trên bóng người Thương Vũ lão tổ hèn mọn cứng ngắc ở đó.

- Cô...

Thương Vũ lão tổ âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hận Cơ Nguyệt tới cực điểm.

Trên người Dương Phàm có Chí Bảo Long Khí, long khí đặc biệt câu thông thiên địa. chỉ có cường giả cấp Thông Huyền trở lên mới có thể cảm ứng được lực số mệnh hư vô này.

Các tu sĩ Hóa Thần trung kỳ như bọn họ, cũng chỉ có thể đến gần mới phát hiện dấu vết trong đó.

Mà trùng hợp ở trong các tu sĩ Hóa Thần Lục San Châu này. chỉ có Thương Vũ lão tổ cùng Cơ Nguyệt phát hiện điểm này, lén lút giao lưu.

Có chỗ khác nhau là Cơ Nguyệt tự cảm thấy phúc duyên không đủ, không thể có được Chí Bảo Long Khí, sẽ không chủ động chém giết tranh đoạt; Mà Thương Vũ lão tổ chỉ còn hai ba trăm năm thọ nguyên vì tìm cho mình một đường sinh cơ. liền dự định buông tay đánh cược.

Theo ánh mắt mọi người, Dương Phàm mắt lạnh liếc Thương Vũ lão tổ. làm người kia rùng mình một cái. cười rồi nói:

- Quyết đấu thật là đặc sắc, sau trận chiến hôm nay. Dương đạo hữu chắc chắn vang danh Thiên Vân Châu.

Thương Vũ lão tổ tươi cười như mang theo mấy phần tăng bốc.

Hiện giờ dù có cho lão một trăm lá gan, cũng không dám đánh chù ý tới Chí Bảo Long Khí nữa.

ở Đại Tẫn, truyền thuyết liên quan tới Chí Bảo Long Khí thật không ít, trong đó có một sổ được công nhận: người có được Chí Bảo Long Khí, đều là người mang đại số mệnh. Mặc dù hoàng tộc Tiên Tẫn đặc thù, nhưng có được Chí Bảo Long Khí cũng cần kỳ ngộ lớn lao.

Còn những người khác, dù là thực lực thông thiên, cũng phải vô duyên cùng Chí Bảo Long Khí.

Đương nhiên, tu tiên giới Đại Tẫn hôm nay, nắm giữ Chí Bảo Long Khí ai mà không oai phong một cõi. là Chí Cường Giả vô địch đứng trên đỉnh cao?

Từ điểm đó càng thấy được, thành tựu Dương Phàm Ngày sau là không thể lường trước.

Cơ Nguyệt ánh mắt đẹp phóng ra tia sáng kỳ dị, nhìn về phía Tiểu Hân bên cạnh bóng người cao lớn như chống đỡ thiên địa. vào lúc này nàng lại hâm mộ nữ tử Tiểu Hân diện mạo bình thường này.

- Lão tổ nói rất đúng, Dương đạo hữu thật là im lặng thì thôi, lên tiếng liền nổi danh. Trận quyết đấu này đúng là trăm năm khổ gặp ở Thiên Vân Châu này.

- Dương đạo hữu thật là thần nhân, mới vào Hóa Thần Kỳ đã có pháp lực Thông Huyền, Ngày sau tạo hóa không thể lường trước.

Các Hóa Thần bậc cao đều phụ họa theo Thương Vũ lão tổ.

Bọn họ đang làm một chuyện được lợi hai điều, cùng lúc phụ họa theo Thương Vũ lão tổ, cũng có thể tăng bốc Dương Phàm, nhưng lại không biết được lúc này Thương Vũ lão tổ đang nơm nớp lo sợ.

Thương Vũ lão tổ thần kinh căng thẳng, sợ hãi Dương Phàm đánh tới một cái Thiên Nhân Nhất Kích.

Tuy rằng lý trí nói cho lão, bí kỹ như thế không thể thi triển liên tục. nhưng sợ hãi trong lòng lại không giảm đi chút nào.

Dương Phàm chậm rãi thở ra một hơi, lui ra khỏi hình thức Thiên Nhân cao độ.

Trong khoảng khắc, khí tức trên người hắn xảy ra biến hóa kỳ diệu, không còn tự nhiên mà thành, sánh ngang thiên địa, không gì chống lại nữa.

Bí thuật Thiên Nhân Nhất Kích, tiêu hao tâm thần cực lớn, trong một canh giờ, tối đa chỉ có thể sử dụng liên tục ba lần.

Vừa nãy hắn sử dụng với Lục Chiến một lần, sử dụng với Huyết Đồng một lần, còn lại một lần cuối cùng, phải giữ lại một chút tâm thần để phòng bất trắc.

Lại thêm Thương Vũ lão tổ lại có tham niệm đối với Chí Bảo Long Khí, dù là Dương Phàm sử dụng tiếp một lần Thiên Nhân Nhất Kích, có nắm chắc trọng thương đối phương, nhưng nếu muốn chém giết, khả năng lại không lớn. Dù sao cũng là cường giả cấp Thông Huyền, dưới tình huống bình thường, tối đa Dương Phàm chỉ ngang sức mà thôi.

Ào—

Đúng lúc này, mấy Thiên Vân Vệ từ dưới nước nâng Lục Chiến bị trọng thương lên.

- Trận chiến hôm nay. Lục mỗ thua.

Lục Chiến giọng khàn khàn, ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm có phần kiêng kỵ sợ hãi.

Thẳng đến giờ, hắn cũng không tìm được phương pháp phá giải Thiên Nhân Nhất Kích của Dương Phàm.

Dù là lặp lại lần nữa, Lục Chiến cũng không thể thay đổi kết cục thua trận.

- Thua tâm phục khẩu phục.

695. Chương 670 - 678 (3)

- Trở về thôi.

Lục Vân vội vàng chinh đồn Thiên Vân Vệ trên danh nghĩa của mình, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Dương Phàm, có chút thất thần:

”Lại sáng tạo kỳ tích, hẳn thật sự làm được rồi?”

Hiện giờ có hơn bốn mươi Thiên Vân Vệ ở nơi này, kể cả bốn đội trưởng Thiên Vân Vệ Hóa Thần Kỳ.

Theo lý thuyết. lúc này Dương Phàm pháp lực hao tổn, bọn họ cũng không phải không có hy vọng.

Chỉ là. Lục Chiến cùng Lục Vân không có dũng khí. Càng biết rõ, chiến thuật biến người đối với Dương Phàm đạt đến pháp lực Thông Huyền mà nói, không có ý nghĩa.

Chúng tu sĩ Lục San Châu cũng dùng thần sắc phức tạp nhìn về phía Dương Phàm.

Trong lúc Thiên Vân Vệ chinh đồn, Dương Phàm chấp tay cáo từ Ngọc Thanh tông chủ:

- Dương mỗ ở lại quy tông hai năm, cũng dẫn tới không ít phiền phức, hy vọng Ngọc tông chủ tha thứ.

Ngọc Thanh tông chủ miễn cưỡng cười. Hồng Nhật Phần Thiên lúc trước, dư âm mạnh mẽ giết mấy trăm đệ tử cấp thấp trong tông môn, tự nhiên không có hảo cảm với Dương Phàm.

Dương Phàm thờ dài một hơi. truyền âm thần niệm nói

”Đối với tôn thất quy tông, coi như Dương Phàm thiếu tông chủ một cái nhân tình.”

Thần niệm truyền âm, những người khác không nghe được.

”Một cái nhân tình?”

Ngọc Thanh tông chủ khẽ động dung, thần sắc phức tạp liếc nhìn Dương Phàm, hoàn toàn có thể lĩnh hội được cân lượng nhân tình này.

Có thể lúc này. Dương Phàm ở Đại Tẫn thậm chí Thiên Vân Châu còn không tính là cường giả đứng đầu, nhưng bằng tiềm lực hẳn bày ra hiện giờ, tương lai tất nhiên trở thành nhân vật phong vân đứng trên đỉnh cao. ngạo nghễ thiên hạ.

- Chuyện lúc trước, Dương đạo hữu cũng không cố ý, thậm chí cố gắng tránh khỏi tổn thất. Đã có thành ý như thế Ngọc Thanh cũng không nói nữa.

Ngọc Thanh tông chủ biểu thị không truy cứu chuyện này, tâm tình có chút nặng nề, cùng với càng nhiều bất đắc dĩ.

- Tiểu Hân, chúng ta đi thôi.

Dương Phàm kéo tay Tiêu Hân, bay lên bầu trời.

- Dương đạo hữu... Đợi đã.

Cơ Nguyệt kinh hô một tiếng, dường như còn có lời muốn nói.

Chẳng qua tốc độ hai người Dương Phàm quá nhanh, hóa thành một dải sáng chợt lóe liền biến mất.

Nàng vốn có ý muốn giao lưu nhiều hơn với cường giả tiềm lực vô hạn, có hi vọng trở thành tồn tại đỉnh cao Đại Tẫn, kéo giao tình một chút.

Nhưng mà Dương Phàm dẫn theo Tiểu Hân nhanh chóng rời đi, cũng không để ý tới nàng.

”Nam tử đội trời đạp đất như vậy, lại chỉ có thể nhìn thoáng qua hân...”

Hoa dung xinh đẹp nho nhã Cơ Nguyệt hiện một tia ân hồng, ánh mắt sáng cũng ảm đạm.

Nếu không như thế lúc trước nàng cũng sẽ không gọi lại Thương Vũ lão tổ. đắc tội cường giả cấp Thông Huyền này.

- Hừ.

Thương Vũ lão tổ lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, bằng kinh nghiệm tâm trí của lão, sao không đoán được suy nghĩ của Cơ Nguyệt.

Lúc này, Thiên Vân Vệ chinh đồn xong, Lục Chiến cùng Lục Vân đứng chung một chỗ. huynh đệ hai người ánh mắt âm trầm. có chút thất hôn lạc phách.

- Chẳng lẽ là chúng ta quá yếu, đồng thời thua bởi một tiểu bối vô danh.

Lục Chiến tay nắm chặt, không ngừng nan lên, trong mắt có phần không cam lòng.

- Đại ca nói vậy sai rồi, hần chiến thắng hai ta. đã không phải hạ người vô danh nữa.

Lục Vân nhìn về phương hướng Dương Phàm rồi đi, hồi tưởng tổng cộng ba lần giao tiếp gặp gỡ Dương Phàm.

Bốn mươi năm trước, lần đầu tiên Dương Phàm bỏ trốn từ trong tay hần.

Hai mươi năm sau, lần thứ hai, đối phương dùng thuật thể thân quy dị. làm hần trọng thương.

Sau bốn mươi năm tới hôm nay, đối phương ung dung thắng mình, thậm chí không cần toàn lực.

Lục Chiến nghe vậy, chợt cứng lại.

Lục Vân nhìn phương xa, ánh mắt mờ mịt:

- Không phải chúng ta quá yếu, mà là đã định trước người này phải một bước lên trời, không phải tầm thường. Có thể qua thêm mấy trăm năm đến ngàn năm sau. chúng ta sẽ bởi vì từng chiến đấu với hần ở thời đại này, mà cảm thấy vinh hạnh tự hào.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân: đệ đệ mình là kẻ tâm cao khí ngạo, làm sao đột nhiên cam lòng đứng dưới người khác?

- Bởi vì, đệ là người hiểu rõ nhất sự tiến bộ của hần, hần tới Đại Tàn không đến năm mươi năm mà thôi.

Lục Vân hít sâu một hơi.

- Đệ nói cũng có lý, người này có được Chí Bảo Long Khí, quả thật không phải người thường.

Lục Chiến gật đầu tán thành.

Huynh đệ luôn luôn không hòa thuận, lại hiếm thấy nhất trí một ý kiến.

Không bao lâu sau, các Thiên Vân Vệ rút đi, các liệt sát giả âm thầm mai phục, cũng đã nghe tin sợ vỡ mật. đều buông tha chạy đi.

Rốt cuộc, một lần đại chiến ở Đại Long Đàm Lục San Châu, trở về bình. tĩnh.

Tương lai huy hoàng, đã định trước thuộc về Dương Phàm, cũng định sẵn uy danh thuộc về hần.

Một trận thành danh, cũng không quá đáng.

Sát biên giới thuy vực Đại Long Đàm.

Vù

Một đạo độn quang màu tím xẹt qua chân trời.

Lão già trong độn quang, chính là Viên tiên bối thủ lĩnh liệt sát giả trước đó.

"Nghĩ tới ta chấp hành nhiệm vụ nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp phải nhân vật đáng sợ như thế..."

Viên tiên bối trong lòng còn hoảng sợ.

Cứ cho rằng bằng tu vi pháp lực của mình, có thể hơn Dương Phàm nửa bậc, nhưng vừa nghĩ tới Thiên Nhân Nhất Kích đáng sợ, lão liền không còn dũng khí chống lại nữa.

"Đội liệt sát chúng ta thất thủ. hơn nữa là do hai liệt sát giả Địa cấp dẫn đội. Nhiệm vụ Ngay cả chúng ta cũng không thể chấp hành, lẽ nào cần Thiên cấp cao hơn?"

Viên tiên bối vừa nghĩ đến liệt sát giả Thiên cấp, không khỏi rung mình một cái.

Phóng mắt cả Đại Tần. liệp sát giả Thiên cấp như lông phượng sừng lân, kiếm tu thần bí danh hiệu Vô Song, cũng là một trong những sát thủ Thiên cấp.

Lão bay mấy ngày, bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, dừng lại.

Vù

Trong tấm mắt. bay tới một bóng người khô gầy che phủ dưới nón tre vải đen.

- Huyết Đồng chết như thế nào?

Bóng người khô gầy dưới nón đen truyền ra một giọng nói làm người ta không rét mà run.

Bên dưới lớp vải đen, mơ hồ thấy được một đôi mắt đỏ máu thâm thối đáng sợ.

- Huyết Luân Tử Thần.

Viên tiền bối nàng mình.

Huyết Luân Tử Thần, người này ở Thiên Sát Các là sát thủ Địa cấp xếp hạng thứ ba, uy danh cực lớn, cũng là đại ca Huyết Đồng.

So sánh lại, đều là sát thủ Địa cấp, Viên tiền bối lại xếp hạng ở ngoài một trăm.

- Huyết Luân đại nhân, tình huống là thế này...

Viên tiền bối biết rõ người này đáng sợ, kiêng kỵ không thua gì sát thủ Thiên cấp, vội che giấu trách nhiệm, nói lại chuyện này một lần.

- Không cần người nói, ta đã biết...

Chiếc nón tre vải đen bùng lên, lộ ra một đôi mắt đỏ máu, phun ra một mảnh hư quang, xẹt qua người Viên tiền bối.

- Không—

Viên tiền bối kinh hô một tiếng, hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Tiếng hô của lão. nhanh chóng im bặt.

Theo lời đồn, Huyết Luân Tử Thần liệp sát giả Địa cấp xếp hạng thứ ba. chưa từng có kẻ địch nào sống sót dưới tình huống đối diện với hai mắt hắn.

Còn Viên tiền bối pháp lực Thông Huyền, từ nay về sau cũng không xuất hiện nữa.

Hai tháng sau, một nơi biên giới Thiên Vân Châu.

Dương Phàm cùng Tiểu Hân từ từ hạ xuống từ không trung.

- Tiểu Hân, muội là hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần, có biện pháp che đậy long khí đặc biệt của Chí Bảo Long Khí trên người huynh hay không?

Dương Phàm sắc mặt bình tĩnh hỏi.

- Tiểu Hân, muội là hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần, có biện pháp che đậy long khí đặc biệt của Chí Bảo Long Khí trên người huynh hay không?

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tiểu Hân, có mấy phần chờ mong. Hắn cũng không muốn chạy tới chỗ nào cũng bị tồn tại cấp Thông Huyền trở lên cảm ứng được long khí đặc biệt luyện hóa Chí Bảo Long Khí trên người mình.

Tiểu Hân khẽ lắc đầu:

- Muốn hoàn toàn che giấu là khó có thể được. Bởi vì long khí là tồn tại hư vô, lại câu thông số mệnh thiên địa Đông Thắng Đại Lục. Phàm là ở trên đại lục này, tăng thêm số mệnh bản thân, sẽ nối liền với bên ngoài, không thể nào che đậy hoàn toàn được. Trong tộc muội có một bộ bí quyết. có thể thu liễm cỗ long

khí này ở một mức nhất định, làm vế liên hệ với bên ngoài. Như thế, các đại năng muốn cảm ứng long khí trên người Dương đại ca, sẽ khó khăn hơn nhiều, chẳng qua chỉ là ngược lại thì hiệu quả gia tăng số mệnh lên người Dương đại ca cũng sẽ suy vế tương đối.

- Thi ra là thối chẳng qua dù là vế bớt, vậy cũng không tệ.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, giai đoạn hiện giờ, hẳn thà rằng làm giảm hiệu quả gia tăng số mệnh lên người, đổi lấy hoàn cảnh tu luyện bình an.

- Hiện giờ muội truyền bí quyết cho đại ca.

Tiêu Hân ánh mắt kiên nghị, vươn tay mình ra.

Dương Phàm nao nao, đặt tay lên bàn tay nhỏ của nàng.

Hắn cũng biết, thế gian này có một số bí pháp thần thông truyền thừa, vì đảm bảo tính duy nhất, không phải bằng phương thức ngọc giản cổ thư, mà dùng phương pháp truyền thừa linh hồn. Thần thông bí pháp này sẽ phong ấn trong một góc linh hồn, dù người ngoài mạnh mẽ sưu hồn, cũng khó đột phá được.

Lúc này, Tiểu Hân lại đồng ý đưa ra bí quyết truyền thừa linh hồn, truyền lại cho mình, Dương Phàm có phần bất ngờ cảm động.

Nắm tay Tiểu Hân, Dương Phàm cảm giác được một mảnh dao động kỳ dị vọt tới. linh hồn đột nhiên tiếp thu được một số tin tức.

696. Chương 670 - 678 (4)

Một lát sau, Tiểu Hân thụt tay lại, mỉm cười hỏi:

- Dương đại ca đã nhớ được chứ?

-Nhớ kỹ.

Dương Phàm gật đầu.

Không nói đến hắn từng sử dụng Nguyên Linh Đan, thánh đan tăng tư chất ngộ tính, chỉ bằng thần thông thấu triệt thiên địa của hắn lúc này, trí nhớ hoàn toàn đạt tới thấy qua là không quên được.

Chỉ là Dương Phàm vẫn còn có chút bất ngờ:

- Tiểu Hân lấy bí quyết bất truyền trong tộc gia cho huynh, không sợ làm trái quy định trong tộc hay sao?

Có gia tộc truyền thừa nghiêm ngặt, đối với người tự ý truyền ra bí thuật độc môn, tuyệt đối sẽ thi hành truy sát hủy diệt.

- Dương đại ca yên tâm.

Tiêu Hân ánh mắt chân thành, ngậm cười nói:

- Dương đại ca ở tình huống nguy hiểm như thế cũng không bỏ qua Tiêu Hân, bộ pháp quý này của muội làm sao đáng nói chứ?

Ánh mắt hai người nhìn nhau, mỉm cười, đây là tín nhiệm lẫn nhau.

Đối với Dương Phàm, đây không phải bằng hữu bình thường, càng giống tình nghĩa như huynh muội.

Hắn độc thân đi tới Đại Tàn Vương Triều, thành thạo sẽ sinh ra tương niệm với thân nhân ở Bắc Tàn, bằng hữu, sư trưởng, đệ tử cùng với nữ tử âu yếm.

Loại tương niệm này, hắn chuyển hóa thành ý chí chiến đấu càng mạnh hơn.

Mà ở cùng Tiểu Hân, càng làm cho Dương Phàm nhớ tới đệ đệ muội muội:

”Không biết bọn họ còn tốt không, còn tên khi con Hô Phi nữa.

Ánh mắt Dương Phàm không khỏi lộ ra vài phần ảm áp.

Mặc kệ tu tiên giới giết chóc tàn khốc thế nào, so mưu đấu kế ra sao, thậm chí hần từng tôn hại tới sinh mệnh vô tội. Nhưng mà, ở trong lòng hần vẫn luôn có một mảnh đất lạnh mà mình cảm thấy ấm áp.

Tiểu Hân cảm nhận được tình cảm trong mắt Dương Phàm, hiểu kỳ hỏi:

- Đại ca đang nhớ tới thân nhân?

Hai người dựa vào một khối đá trên núi. Dương Phàm cũng không để ý chút thời gian, nói chuyện về thân nhân bằng hữu của mình.

Chi là hần cũng không nói mình tới từ phương nào, Tiểu Hân cũng không hỏi tới.

Trong quá trình nói chuyện, Tiểu Hân lộ ra vẻ hâm mộ hướng tới, tiếp đó ánh mắt ảm đạm, có chút buồn bực không vui.

Dương Phàm thử dò hỏi.

Tiểu Hân có chút mất mát nói:

- Phụ... Phụ thân qua đời rất lâu, là ca ca chăm sóc muối. Chi là ca ca thân phận đặc thù, sinh ra sớm hơn muối một ngàn năm. Ca ca có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của muối, nhưng chi có không thể cho muối thứ trong lòng muối hướng tới.

- Tiểu Hân muối hy vọng điều gì?

Dương Phàm đã có chút suy đoán.

- Tự do.

Trong mắt Tiểu Hân phóng ra sắc thái động lòng người:

- Muối muốn sinh hoạt tự do tự tại, muốn băng vào V thuật của mình, hành V tế thể...

Dương Phàm âm thầm thở dài:

"Quá đơn thuần, quá ngây thơ, quá thiện lương..

Nhu thể làm hần nhớ tới Vũ Văn Hâm nhị quận chúa Yến Vương Phủ, lúc đó nàng chẳng phải luôn hướng tới tự do hay sao?

- Muối biết trong lòng Dương đại ca cho rằng Tiểu Hân suy nghĩ quá ngây thơ...

Tiểu Hân mắt sáng mỉm cười, nhưng trong suốt không mất trí tuệ.

Dương Phàm chợt hiểu, Tiểu Hân thân là hoàng tộc Đại Tấn, sinh tồn trong một hoàn cảnh tàn khốc lạnh lùng, so tâm đấu trí. hắc ám máu tanh.

Nàng không thể nào không hiểu thế sự, không thể nào thật sự ngây thơ, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn thiện lương.

- Muốn tự do, có thể tranh thủ bằng thực lực của mình. Huynh đã từng dẫn đường cho một nữ tử có cách nghĩ giống như muối, còn địa vị nàng hôm nay, có thể sánh ngang với đương kim Tần hoàng.

Trong mắt Dương Phàm hiện một tia mỉm cười.

- Dương đại ca thật lợi hại.

Tiểu Hân không chút hoài nghi, đồng thời trong lòng cũng nổi một tia ấm áp. ở chung với nam tử này mấy chục năm, nàng càng cảm giác đối phương giống như ca ca nàng, đáy lòng có một loại ngọt ngào. Đây là tình cảm mà ca ca ruột của nàng cũng không thể dành cho nàng.

Mấy Ngày sau, ở một vùng đất hoang biên giới Thiên Vân Châu, Dương Phàm cùng Tiểu Hân mở một động phủ.

Dương Phàm bắt đầu tu luyện n Long Quyết mà Tiểu Hân truyền cho.

Chi là trong quá trình tu luyện, Dương Phàm lại gặp lực cản cực lớn.

Theo lý thuyết, bằng độ cao cùng ngộ tính hần hiện giờ, hần là không khó.

Nửa tháng sau. Dương Phàm thờ ra một hơi dài:

- Thì ra bộ công pháp này là chế tạo riêng cho hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần.

Thấy thế, hần liền tạm thời buông tha tu luyện bí quyết này. mà tìm hiểu huyền bí trong đó. cố gắng t hay đổi.

Đối với việc tiến hành t hay đổi một bộ bí quyết truyền thừa xa xưa, cách nghĩ này quả thật là to gan. Nếu bị hậu duệ hoàng tộc Tiên Tần biết được, quá nữa sẽ bị chế nhạo không biết tự lượng sức mình.

Nếu như trước khi suy diễn ra cảnh giới mới. Dương Phàm cũng kiên quyết không dám có ý nghĩ như vậy.

Nhưng bằng độ cao của hần hôm nay, Ngay cả công pháp hoàn toàn mới cũng có thể sáng tạo, t hay đổi một bộ bí quyết thì có gì không thể?

Tối thiểu trong nhận thức của hần, Thiên Thu Vô Ngân tuyệt đối có năng lực này.

Nhoáng cái, nửa năm trôi qua.

"Ha ha! Thì ra áo nghĩa suy yếu cảm ứng long khí là như vậy, ta không cần huyết mạch Tiên Tần, bằng đạo tự nhiên hài hòa của Tiên Hồng Quyết, cũng có thể làm được điểm này."

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch lên, nhanh chóng tiến hành rồi sửa đổi bộ n Long Quyết.

Mấy Ngày sau. hần tu luyện thành công bộ Ẩn Long Quyết mới sáng tạo, long khí gia tăng lên người đã thu liễm.

- Dương đại ca. huynh đã t hay đổi được pháp quyết này?

- Cái gọi là t hay đổi, chẳng qua là để cho huynh thích ứng với công pháp, người tu tiên khác cũng khó mà tu luyện được.

Dương Phàm cười nhạt, trong lòng quả thật có thành tựu.

Chỉ là khi hần nghĩ tới kỳ tài khoáng thế Thiên Thu Vô Ngân sáng tạo thần thông Tam Linh Hóa Nhất, trong lòng chỉ có vài phần tự đắc liên bay mất. Tính toán lại, cách Đại Hải Nan trăm năm lần trước, đã sáu bảy chục năm.

Không chừng Thiên Thu Vô Ngân đã Tam Linh Hóa Nhất thành công, thăng cấp Hóa Thân hậu kỳ.

"Như vậy, xem ra Thiên Thu Vô Ngân cũng rất có khả năng củng cố cảnh giới xong, đi đến Đại Tồn Vương Triều."

"Chỉ là bằng tu vi Hóa Thần hậu kỳ của hần, một thể chia ba. tam linh liên thủ, hoàn toàn có thể tung hoành Đại Tồn. Ta phải nắm chắc thời gian, đến lúc đó gặp mặt nếu thực lực không bằng hần, vậy không còn mặt mũi nữa."

Dương Phàm nghĩ tới đây, cảm thấy một cỗ áp lực chưa từng có.

Hần tự nghĩ, chỉ cần thăng cấp Hoán Nha trung kỳ. đã đủ tung hoành nơi Đại Tồn rồi.

Đồng thời, trong sáu bảy mươi năm này, Thiên Lan Điện mở ra ba lần, đa số là do Thạch Hiên Hàn chủ đạo, cướp đoạt bảo vật, tài liệu, thiên tài địa bảo. linh Thạch... ở ngoại điện.

Trong thời gian này thu hoạch không ít, đáng tiếc duy nhất chính là bảo khổ có rất nhiều Pháp Bảo Thông Linh thậm chí Tụ Lôi Đình trong truyền thuyết. trong ba lần Thiên Lan Điện mở ra, cảm chế không có sơ hở. Ngược lại mật thất được phòng, Thạch Thiên Hàn lấy được một số linh đan, như cực phẩm thánh đan Viên Anh Đan.

Viên Anh Đan là linh đan cao cấp hơn Hóa Anh Đan, có thể tăng lên cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, dễ dàng vượt đến hậu kỳ thậm chí cảnh giới đại viên mãn.

Mà Thạch Thiên Hàn lấy được Viên Anh Đan, có đến bảy tám viên, tạm chia cho thân nhân bằng hữu dùng.

Có thể dự liệu được, nội trong trăm năm tương lai, thế lực Tiên Thành sẽ sinh ra mấy vị Nguyên Anh đại tu sĩ. Chuyện Bắc Tản, Dương Phàm rất yên tâm, huống hồ còn có Đặng Thi Dao tọa trấn.

Chẳng qua nhiều lúc Đặng Thi Dao đều truyền tống đến Mê Phong Cốc Nội Hải tu luyện.

Nếu một khi nàng thăng cấp Hóa Thần hậu kỳ, Ngay cả Nội Hải cũng không ở được, chỉ có thể đi Thánh địa tu tiên Đại Tản.

Đặng Thi Dao tưởng niệm người yêu dấu, cũng coi đây là mục tiêu, sớm Ngày đi tới Đại Tản.

Đồng thời, sư tôn Phương Hi cũng nói với nàng:

"Thi Dao. con làm sao để một mình hấn đi tới Đại Tản. Dương Phàm truyền thừa phong lưu đa tình của cha hấn, chưa chắc gì sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài."

Đặng Thi Dao lại cười nói:

"Thi Dao tin tưởng đại ca sẽ không như thế, mục đích huynh ấv tới Đại Tản là vì tìm kiếm Thiên Nhất Hôn Thủy, truy tìm đạo đỉnh cao của mình."

Mà Dương Phàm dưới áp lực cực lớn, dần dần bớt quan tâm chuyện Bắc Tản, sau khi tu luyện n Long Quyết. bắt đầu củng cố tu vi.

"Ta mới vào Hoán Nha Kỳ, căn cơ không ổn. Nếu có thể củng cố cảnh giới, tu luyện ra Thái Hư Thiên Hòa. đến lúc đó thì dù không thể dùng Thiên Nhân Nhất Kích, cũng có thể đè ép được cường giả Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ."

Dương Phàm bắt đầu tĩnh tâm tu luyện, củng cố tu vi.

Trong đầu, chiếc mâm sáng màu đỏ hư vô. dung thông thiên địa, lực ngôi sao Thái cổ vô tận hội tụ quanh người Dương Phàm. Vào ban Ngày. toàn thân Dương Phàm một mảnh đỏ hồng, làn da đỏ nhu lưu ly, không thể nhìn thẳng, uy áp bức người.

Vào ban đêm, Dương Phàm quán quanh một mảnh ánh sáng xanh nhạt mơ hồ, cộng hưởng với ngôi sao chiếu sáng bầu trời. Ban Ngày pháp lực Dương Phàm tăng trưởng nhanh chóng, còn ban đêm ánh sáng xanh nhạt tẩy rửa thân thể linh hồn. cả hai cùng lột xác.

Dưới dưới ánh trăng tích lũy hàng năm, pháp lực thể chất Dương Phàm, hay là cảm ngộ là linh hồn, trong lúc vô tình đều đang tăng lên.

Nhoáng cái, năm sáu năm trôi qua, cảnh giới Dương Phàm đã cùng cố sơ bộ. nhưng muốn tu luyện đến Hoán Nha trung kỳ, ít nhất còn cần trăm năm.

Nhưng vào lúc này, Thiên Lan Điện hai mươi năm mở ra một lần đã tới. Độc Hạo Vương truyền tới một tin tức tốt.

Đại Hải Nan trăm năm lần trước, đã cách tám mươi năm.

Trong lúc này, Thiên Lan Điện mở ra ba lần.

Lúc mở ra lần thứ tư, Độc Hạo Vương truyền tới tin tức tốt.

- Người nói là cấm chế Linh Bảo Mật Khố kia đã có sơ hở?

Tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm nhìn Phệ Hồn Độc Hạo Vương biến thành một nam tử cao to.

Độc Hạo Vương đã thăng cấp Hóa Hình đại viên mãn, so sánh với trăm năm trước, lúc này hấn một thân giáp Trụ màu đen. giáp đầu. tay cầm chiến đao màu đen, là một thân võ trang Cổ Bảo.

Không những thế, phía sau hấn còn có hai mươi con bò cạp Hóa Hình, xếp thành đội hình, mỗi người tản ra khí tức sát phạt mãnh liệt.

- Hồi bẩm chủ nhân, cấm chế ở mật khố vũ khí kia có chỗ sơ hở, hấn sẽ có cơ hội.

697. Chương 670 - 678 (5)

Độc Hạt Vương cung kính nói. những bò cạp con dân hắc ở phía sau không dám ngẩng đầu lên.

- Được, các người làm việc cẩn thận, ta chuẩn bị một lát, lập tức đi qua.

Ánh mắt Dương Phàm hiện ra ý cười.

Thông qua vật ánh xạ, Dương Phàm có thể biết được tình huống trong Thiên Lan Điện.

Còn ở một khu vực trong Tiên Hồng Không Gian Thạch Thiên Hàn toàn thân ma khí âm trầm, than thở:

- Ta đã thăng cấp Hóa Thần Kỳ. không thể tiến vào Thiên Lan Điện.

Thạch Thiên Hàn thăng cấp Hóa Thần Kỳ không có chút bất ngờ. chỉ cần bản tôn nâng cao cảnh giới Tiên Hồng, hẳn sẽ có thể nhanh chóng tăng lên cảnh giới tương ứng.

Tám mươi năm trước, u Minh Ma Diễm của Thạch Thiên Hàn đã tu luyện tới cảnh giới Tử u. Mà trải qua nhiều năm dùng Ma Tinh Tùy cùng ma tinh Thạch thượng phẩm trợ giúp, hẳn cũng nâng cao ma diễm tới Tử u đại thành.

Theo Thạch Thiên Hàn cảm ứng, ở nơi Đại Tẫn cũng tồn tại người tu luyện Cửu u Ma Công, gần khu vực Thiên Vân Châu có một tồn tại hùng mạnh.

- Cảnh giới đối phương còn cao hơn ta, ít nhất tu luyện đến cảnh giới Ngũ u.

Thạch Thiên Hàn sắc mặt nghiêm nghị, hết sức kiêng kỵ.

Dương Phàm lẩm bẩm:

- Bằng trình tự Hóa Thân Kỳ, tu luyện đến cảnh giới Ngũ u chẳng có gì lạ. Người có Ma Tinh Tùy trong tay, tu luyện thêm trăm năm, hẳn cũng có thể đạt tới cảnh giới đó.

- Chẳng qua... Nếu có thể cắn nuốt Ngũ u Ma Diễm cảnh giới cao. có thể trợ giúp người tăng lên tu vi.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- ừ, điều này đang cân nhắc, không biết đối phương đạt đến trình tự nào.

Sau đó, Dương Phàm lại kiểm tra tình huống Hàn Lưu Ly.

ở một góc Linh Thú Viên, một cô gái duyên dáng yêu kiều, tóc lam tung bay. ánh mắt lưu chuyển lung linh sáng bóng.

Nàng vẫn giữ hình thái tượng băng, nhưng có t hay đổi so với trước kia.

"Tiến độ rất nhanh, đã bước vào Hóa Thần Kỳ, như vậy cũng tiến vào kỳ thành thực. Sỡ dĩ không tinh lại, là bởi còn chưa hoàn toàn tiêu hóa lực lượng Huyền Băng Quả."

Dương Phàm ánh mắt sáng ngời, có chút mừng rỡ.

Lúc này, bề ngoài Hàn Lưu Ly khoảng mười ba mười bốn tuổi, xem ra không lâu sau sẽ bước vào thành thực.

Đến lúc đó, nàng sẽ là nữ yêu tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành.

"Tác dụng Huyền Băng Quả vượt quá tưởng tượng của ta. xem ra ta có thể suy nghĩ lấy thêm mấy quả."

Ánh mắt Dương Phàm hiện lên vui mừng.

Xem tình hình, Hàn Lưu Ly còn cần thêm mấy năm, mới có thể hoàn toàn tiêu hóa được lực lượng Huyền Băng Quả.

Dưới Tiên Hồng Không Gian ánh xạ, Dương Phàm nhanh chóng quan tâm tình huống Thiên Lan Điện.

Xoạt!

ở một góc Thiên Lan Điện, ánh sáng xanh lục lóe lên, xuất hiện một thanh niên nho nhã.

Nói cho chính xác, đây là Mộc Linh Thể Thân của Dương Phàm, bản thân hắn đạt tới trình tự Hóa Thần, không thể tiến vào.

Thực lực Mộc Linh Thể Thần, khoảng tương đương Nguyên Anh hậu kỳ.

Nếu không phải hạn chế tu vi nơi đây, Dương Phàm thậm chí có thể tạo ra thể thân sánh ngang Hóa Thần sơ kỳ.

Xoạt!

Thân hình "Dương Phàm" nan lên, biến mất tại chỗ.

Sau khoảng khắc, hắn tiến vào một mật khổ u ám.

Trong tầm mắt, là một loạt binh khí, bên trên bày đầy các loại vũ khí, có một số quàn gồ đặt các Cô Bảo đủ hình dạng.

Cổ Bảo. thuần một loạt cổ Bảo.

Nếu như trước đây, Dương Phàm khẳng định sẽ cực kỳ kích động.

Nhưng đạt tới trình tự hôm nay. có thể làm hắn động tâm, chỉ có Pháp Bảo Thông Linh cùng Linh Bảo truyền thừa.

Nhưng mà, hắn vừa vào mật khổ u ám này.

Leng keng ầm ầm...

Trước một binh khí cách đó không xa, có một gã yêu tu cùng ba tu sĩ nhân loại đang tranh đấu.

"Xảy ra chuyện gì? Lại có tu sĩ nhân loại phát hiện nơi này?"

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng, phát hiện ba nam hai nữ, đang tranh đoạt một kiện cô Bảo.

Trong đó có một thiếu nữ xinh đẹp lưng đeo sọt thuốc, ánh mắt sáng hiện ra một chút bất đắc dĩ:

- Các vị hay là lui một bước, cùng phần chia cổ Bảo này, nếu như không cẩn thận đụng chạm tới cấm chế nơi này...

- Chắc chắn! Mộng Thu sư muội, nên bớt lo chuyện người đi. Nếu không phải xem quan hệ sư tôn hai chúng ta, Tô Trữ ta đã sớm ra tay với cô rồi.

Một thiếu niên gọi Tô Trữ, giữa hàng mi mang theo vài phần tà dị. lưng đeo một túi thuốc đen, cười lạnh nói.

Không để ý tới thiếu nữ Mộng Thu, Tô Trữ gia nhập chiến đấu, xen vào một gã thanh niên ma đạo cùng yêu tu.

Thấy thế, Mộng Thu cười bất đắc dĩ. vội vàng lui ra một khoảng cách.

- Chủ nhân, có cần ta giải quyết bọn họ không?

Bên cạnh Dương Phàm ẩn nấp một con bò cạp Hóa Hình, ánh mắt xẹt hàn quang, khom người nói.

Bằng tu vi của hắn, giết mấy người cấp Kim Đan, không cần tốn sức.

Dương Phàm vừa định nói, đột nhiên ánh mắt chợt ngưng:

- Chờ một chút.

- Hừ! Hôm nay cho ngươi kiến thức Độc Hồn Ma Hạt của ta.

Thiếu niên tà dị Tô Trữ lấy ra một con bò cạp to bằng bàn tay, sáng bóng như mực.

Đây là một kiện Độc Bảo chế tạo bằng bò cạp độc quý hiếm.

Mộng Thu kinh hô hoảng sợ:

- Tô Trừ, người dám tự ý vận dụng vật cấm kỵ thương thiên hại lý. Độc Vương tiền bồi giao vật đó cho người, chỉ là Ngay lúc nguy cơ...

- Bớt nói thừa...

Trong tay Tô Trừ đưa một mảnh màu xám vào trong Độc Bảo.

Thoáng cái, một cỗ khí tức làm linh hồn run sợ truyền ra, hai mắt bò cạp bắn ra một đợt gợn sóng u lam, đảo qua phạm vi mấy chục trượng.

Một gã yêu tu cùng cường giả Kim Đan ma đạo bị làn sóng u lam này quét trúng, thân thể lập tức cứng đờ. ánh mắt sợ hãi.

Mộng Thu cũng bị làn sóng u lam kia quét trúng, Ngay lúc máu chốt, khối ngọc bội trước ngực toả ra một mảnh ánh sáng nhu hòa xanh ngọc, xóa đi cỗ độc lực đáng sợ.

Nhưng dù là thế. nàng ta cũng hừ nặng một tiếng, dung nhan trắng bệch.

- A a...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến. yêu tu cùng ma tu chiến đấu với Tô Trừ ngã xuống chết ngay, da thịt trên người thối rữa thành một bãi nước đen, làm người ta lông tóc dựng đứng.

- Hừ! Giết bọn chúng, tất cả cỗ Bảo này thuộc về ta, cần gì chia sẻ chứ, tăng thêm biến số?

Tô Trừ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt nhẹ nhàng nói.

Sau đó, hắn chuẩn bị ra tay lấy kiện cỗ Bảo cấm chế sơ hớ kia.

Đúng lúc này, truyền đến tiếng bước chân.

- Ké nào?

Tô Trừ ánh mắt co rút, hiện ra sát khí, quav ra phía sau.

- Ha ha! Không tệ lắm. người là đệ tử Phó Bình?

Một nam tử thân cầm bào xanh ngọc, còn có một yêu tu khí tức đáng sợ bước ra.

- Người là ai, lại biết tên sư tôn ta?

Tô Trừ hiện ra vẻ cảnh giác.

Đặc biệt khi hắn thấy yêu tu Hóa Hình phía sau Dương Phàm, trong mắt hiện ra tia sáng u lam.

Cùng khoảng khắc đó. Độc Bảo trên tay Tô Trừ đột nhiên nang động, không biết là do sợ hãi hay hung phần.

Còn cô gái xinh đẹp Mộng Thu, mặt hoa biến đổi nói:

- Cường giả Hóa Hình Kỳ. các người làm sao tiến vào ngoại điện?

Nàng quan sát càng tỉ mỉ hơn, tuy rằng không nhìn ra tu vi Dương Phàm, nhưng yêu ru bên cạnh hắn. lại đạt tới Hóa Hình Kỳ, bộ dạng còn rất cung kính với hắn.

- Nói thế. người thực sự là đệ tử Phó Bình?

Thanh niên nho nhã chợt mừng rỡ, ánh mắt lại nhìn sang Mộng Thu:

- Người là đệ tử Phó Tuyết?

- Đúng thế.

Mộng Thu thấp thòm bất an, cúi người hành lễ:

- Tiều nữ tử đúng là đệ tử Dục Vương Phó Tuyết. Xin hỏi tiền bồi là cao nhân phương

nào?

- Được Vương? Độc Vương?

Dương Phàm thần nhiên cười, vuốt mũi:

- Xem ra bọn họ ở Nội Hải này cũng không tệ lắm.

Mộng Thu cùng Tô Trừ nghe vậy, càng thêm gò bó bất an.

Nghe ngữ khí, nam tử thần bí trước mắt này rất có thể là cường giả cùng thời đại sư tôn bọn họ.

Mà người này có thể bằng tu vi Nguyên Anh Kỳ tiến vào Thiên Lan ngoại điện, phóng mắt cả Thiên Cam Nội Hải, ngoại trừ thân thú không gian trong truyền thuyết, không ai chân chính làm được điểm này.

Nói cách khác, nam tử thần bí trước mắt này, có khả năng thực lực trên cả Được Vương, Độc Vương.

- Xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối?

Tô Trừ thu hồi Độc Bảo, cung kính nói.

Dù là hần tâm kẻ độc ác ra sao, trước mặt cao nhân không thể với tới, không có chút sức đánh trả.

Dương Phàm vừa định nói, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng nói:

- Thi ra cấm chế nơi này có kẻ hồ. tiếng kêu thảm thiết vừa rồi truyền ra từ nơi này. Ngoài Linh Bảo Mật Khố, truyền tới mấy tiếng nói.

- Chủ nhân, để ta giải quyết bọn họ.

Bò cạp Hóa Hình vũ trang cổ Bảo bên cạnh khom người chờ lệnh.

Dương Phàm gật đầu:

- Bắt đầu từ hôm nay, nơi này là cấm địa, kẻ xông vào giết.

Xoạt vù

Bò cạp Hóa Hình chợt nhoáng lên, xuyên qua kẽ hở cấm chế, ánh mắt chợt lóe lên tia sáng lam đỏ, mấy tu sĩ cấp Kim Đan bên ngoài Linh Bảo Mật Khố lập tức kêu thảm thiết.

Trực tiếp cách không độc chết.

Tô Trừ hít vào một hơi, nhìn chăm chăm bò cạp Hóa Hình, ánh mắt nung động, cuối cùng kinh hoàng nói:

- Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Hóa Hình Kỳ!

Độc Bảo trong tay hắn, chẳng qua là Phệ Hồn Thiên Độc Hạt bậc cao cấp bốn luyện hóa thành, chính là vật cứu mạng do sư tôn tặng cho.

Còn lúc này, hắn lại rõ ràng gặp được Phệ Hồn Thiên Độc Hạt Hóa Hình Kỳ.

Theo hắn biết, sư tôn cũng có một con Phệ Hồn Thiên Độc Hạt cấp bậc này, nhưng không thấy sử dụng.

Có thể là nghe động tĩnh bên này, lại có tu sĩ nhân loại cùng yêu tu chạy tới.

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng, ý niệm khẽ động.

Xoạt xoạt xoạt!

Lại ba con bò cạp Hóa Hình bay vọt ra ngoài Linh Bảo Mật Khố.

Cứ thối bốn con bò cạp Hóa Hình trấn thủ cửa vào sơ hở cấm chế.

- A

Tu sĩ vừa tới gần thấy đội hình này, dọa hồn phi phách tán, lập tức bỏ chạy.

Cho bọn hắn một trăm lá gan, cũng không dám chống lại bốn con bò cạp Hóa Hình.

Tô Trừ cùng Mộng Thu. càn kinh hãi vỡ mặt.

Còn Mộng Thu chợt suy tu ngẩn ngui, ánh mắt diêm tĩnh lộ ra một tia khiếp sợ. khom người hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, ngài họ Dương?

- Ồ. người đoán được sao?

Dương Phàm quav người lại, như cười như không nói.

Được Dương Phàm xác nhận, Mộng Thu lập tức quy xuống hành lễ:

- Đệ tử Mộng Thu, bái kiến sư tổ.

- Họ Dương? Sư tổ?

Tô Trừ thân thể cứng đờ, đột nhiên nghĩ đến gì đó. vẻ mặt chấn động, cũng quy xuống hành lễ:

- Đệ tử Tô Trừ, bái kiến sư tổ.

Dương Phàm nao nao, tiếp đó không khỏi buồn cười, không ngờ hành trình Thiên Lan Điện lần này còn có thể thấy được hai "đồ tôn".

... Bái kiến sư tổ!

Mộng Thu và Tô Trữ vô cùng cung kính, trước sau quy xuốngbái lễ. sự rung động trong mắt khôngbiết dùng ngôn từ nào để hình dung.

Bọn họ thật sự không ngờ rằng dưới tình huống này có thể gặp được vị sư tổ "thần long kiến vĩ bất kiến thù" này!

Đối với bọn họ. những người chưa từng ra mặt sư tổ thần bí, thì chi vền vẹn được biết tới Dương Phàm qua sư phụ và những truyền thuyết lưu truyền trong Nội Hải, hiểu rằng người này năm đó đã lưu lại một sự tích truyền Kỳ và một bí tân.

Chi là. sau lần Đại hải nan đó. chúng chí cường giả Nội Hải cùng nhau hóa giải Tai ương hủy diệt cho u Anh Ma Chủ dẫn phát, sáng lập một sử thi thần thoại mới thì Dương Phàm cũng đã biến mất.

Mà truyền thuyết có liên quan tới hắn, ở Thiên cầm Nội Hải vẫn được người ta thường xuyên nhắc tới.

698. Chương 670 - 678 (6)

Trong đó có một chí cường giả cùng từng tham dự cuộc chiến chống lại u Ảnh Ma Chủ thuật lại, cũng đã được ghi vào cô tịch của Nội Hải như sau:

.. Khi Hủy diệt thành bảo tập kích. Địa Mạch Chi Tích tràn ngập nguy cơ, hàng tỉ sinh linh Nội Hải lâm vào diệt vong, đại thế không thể đảo ngược, vô số sinh linh lâm vào tuyệt vọng thì chỉ có một thân nhân, động thân lao ra, sừng sững giữa thiên địa, lực bạt tiên khi, thẳng hướng tinh hà. chém giết Ma Ảnh, hóa hiểm vi di. vì thương sinh Nội Hải mà tạo ra một đường sinh cơ... ”

Nghĩ tới đủ loại truyền thuyết, Mộng Thu và Tô Trữ khi quỳ lạy thì trong lòng không ngừng kích động, sự rung động trong mắt cũng chuyển thành sùng kính.

- Các người đứng lên đi!

Dương Phàm lộ ra ý cười, cũng không chối bỏ hai đồ tôn này.

- Sư tổ... Ngài tiêu thất nhiều năm như thế, không ngờ rằng lại xuất hiện ở Thiên Lan Điện... Thật sự là... rất tài ba!

Tô Trừ nói năng có chút lộn xộn. hai nắm tay siết chặt, vẻ mặt vô cùng sùng bái.

Vừa có chút kích động, Mộng Thu vừa có cà bất ngờ. Tô Trữ sư huynh luôn tâm ngoan thủ lạt không ngờ còn có một bộ dáng như thế này. Khi gặp mặt chí cường giả Nội Hải trong truyền thuyết không ngờ nói năng cũng trở nên lấp bắp.

Nàng thoáng bình tĩnh nhưng đôi mắt cùng không thể che dấu sự kinh ngưỡng và sùng bái.

Mỗi khi sư phụ Dược Vương đề cập tới sư tổ thì trên mặt luyện có biểu tình tôn kính vô hạn.

- Tiêu tư kia, người mới tu luyện tròn năm mươi năm mà đã đạt tới Kim Đan trung kỳ, quả không tồi...

Dương Phàm tự mình vỗ vỗ bả vai Tô Trữ, ánh mắt rất ôn hòa.

Giờ khắc này. hẳn lại nhớ tới Phó Bình, người kế thừa độc thuật của mình. Lúc ấy. hẳn cũng chỉ là một thiếu niên non nớt. không ngờ giờ đã trở thành một thể hệ Độc Vương mới.

Từ lần trước rời khỏi Nội Hải, Dương Phàm đã nghe được những câu chuyện liên quan tới thành tựu của hai đệ tử mình nhưng cũng không có cơ hội gặp mặt. Mà lúc ấy. thực lực địa vị của Phó Bình và Phó Tuyết đã trực tiếp bị Đại Trưởng lão của Tam Hiên Môn cho đứng ngoài cửa.

- Hai người các người đích xác có quan hệ sâu xa với ta. nếu là lần đầu gặp mặt cũng nên tặng các người mấy thứ làm lễ ra mắt đi!

Ý niệm Dương Phàm vừa động, trước người trôi nổi mấy loại pháp bảo. hào quang tỏa ra bốn phía, cấp bậc thấp nhất cũng là pháp bảo đỉnh cấp và cổ bảo nhất cấp.

Ánh mắt của Tô Trữ và Mộng Thu sáng bừng lên. kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, tiếp nhận những pháp bảo này.

- Cho thêm các người một ít linh đan, ngoài ra còn có vài thứ, sau khi trở về thì giao cho sư phụ của các người!

Dương Phàm lại đưa cho hai người một ít linh đan, lại chuẩn bị thêm hai cái hộp, bên trong có một số loại trân phẩm, hy vọng có thể giúp hai gã đệ tử của mình tiến thêm một tầng, trở thành tân Nội Hải chí cường giả.

Sau khi thu lại những đồ vật này. Tô Trữ và Mộng Thu vô cùng vui mừng.

- Từ sau khi ta rời đi. thế cục của Nội Hải như thế nào?

Dương Phàm tùy ý hỏi.

Tô Trữ vội vàng trả lời:

- Từ sau khi sư tôn ngài rời đi thì...

Dương Phàm lắng lắng nghe, sau một lúc đã nắm được tình hình cơ bản của Nội Hải.

Sau Tai ương hủy diệt kia, bảy viên Truyền thừa linh châu lần nữa trở lại Thượng Giới Tiên Khí, các vị chí cường giả cũng nhiều lần bị khiêu chiến.

Mà nay, thế cục của Thiên cấm Nội Hải cũng đã phát sinh biến hóa rất lớn, hình thành một kết cục mới, cũng có vài vị tân chí cường giả mới sinh ra.

Trong số đó, mặc kệ là cường giả nào bị thay thế. có mấy người vẫn giữ vững được địa vị của mình, chưa từng bị lay động.

Như hai đại tông sư là Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm.

Phe yêu tộc cũng chỉ có Khổng Tước Vương là cường thịnh bất suy. Kim Giao Long lại bị một cường giả thân bí giết chết, cướp đi Chí Bảo Long Khí Thiên Long Cung.

về phần Đông Phương Dực sư và Đẳng Linh Xà Vương cũng chân chính là thể ngoại cao nhân, không nhúng tay vào Tu Tiên Giới Nội Hải. Sự tồn tại của bọn họ chỉ để duy trì sự cân bằng giữa yêu tộc và nhân loại mà thôi.

-... Từ sau lần Đại hải nạn đó. những lần sau, cứ hai mươi năm một. những người đạt tới Kim Đan Kỳ như chúng ta cũng có cơ hội tiến vào Thiên Lan Điện.

Mộng Thu cười bổ sung.

- Ha ha ha... Đây chính là vì kế hoạch của u Ảnh Ma Chủ đã bị phá sản khiến cho Địa Mạch Chi Tích mở rộng thêm một chút, khiến linh khí dễ vận chuyển trận pháp bên ngoài Thiên Lan Điện không đủ.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười. Trong lòng hắn còn có thêm một câu chưa nói:

“Mặc dù có bảo viên Truyền thừa linh châu cũng không thể ngăn chặn việc cái khe Địa Mạch Chi Tích hàng năm lại rộng ra. Chung quy sẽ có một ngày, cái khe kia sẽ cường đại đến độ Thiên Lan Điện và Thượng Giới Tiên Khi cũng đều không thể trấn áp được. Tuy nhiên, Ngày đó còn rất lâu..

Ngay khi Dương Phàm và hai gã đệ tử này nói chuyện thì bên ngoài lại xuất hiện đại động tĩnh.

Hưu—

Một đạo ánh sáng màu bạc mông lung tiến vào nơi này.

Bốn gã Độc hạt Biến Hoá Kỳ nhất tể biến sắc, chuẩn bị phát động độc thuật công kích.

- Ha ha, thì ra là Linh Nguyệt đạo hữu.

Dương Phàm vừa dứt lời. trong linh bảo mật thất này đã xuất hiện một nữ tử mặc ngân bào, khí tức cường đại. hoàn toàn đạt tới Biến Hoá Kỳ.

Tại Nội Hải này, ngoại trừ Thần thú Đẳng Linh Xà thì không ai có thể với tu vi Biến Hoá Kỳ mà có thể tiến vào Thiên Lan Điện.

- Là người... Dương... Dương Nguyên tôn?!

Linh Nguyệt nhìn chăm chăm Dương Phàm, thần tình kinh hãi và nghi hoặc:

- Sao ngài lại xuất hiện nơi này?

- Người là muốn nói tu vi Dương mộ đã vượt qua hậu kỳ, không thể xuyên qua không gian thần thông, làm sao có thể vào được phải không?!

Mề

Dương Phàm cười dài nói.

Dưới con mắt chăm chú của đối phương, Linh Nguyệt có cảm giác bất an, không được tự nhiên.

- Bởi vì tiến vào nơi này cũng chỉ là một khối thể thần của Dương mộ mà thôi!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Nói tới đây. thân thể hắn lóe ra lục mang nhộn nhạo, hóa thành một mảnh quang vụ, chính giữa là một cảnh lục mộc trong suốt.

- Cái gì?!

Linh Nguyệt quá sợ hãi. Mộng Thu và Tò Trừ lại trợn mắt há mồm.

Mãi sau, bọn họ mới hiểu ra những gì bọn họ thấy cũng không phải là chân thân của Dương Phàm mà là một khối thể thần, còn chưa được coi là phần thân.

“Tên Dương Phàm này rốt cuộc đã tu luyện tới cảnh giới này. Ngay cả một thể thần nho nhỏ cũng đã đạt tới Nguyên Anh đại tu sĩ?!”

Trong lòng Linh Nguyệt rung động, không biết dùng từ nào để hình dung.

Lục quang lóe lên. hình thái khôi phục nguyên trạng, Dương Phàm lạnh nhạt nói:

- Linh bảo mật khố này đã bị Dương Phàm sớm phát hiện, cũng chiêm cứ từ trước, được liệt vào cấm địa, kẻ nào xông vào sẽ giết không tha. Niệm tình người từng có trợ giúp với ta, cho phép người tiến vào ba lượt. Nhưng cấm chế trên đài cao kia thì Ngay cả thân thông không gian cũng khó có thể vượt qua. người cần thận một chút.

- Đa tạ Dương Nguyên tôn!

Linh Nguyệt hơi rung mình một cái, đột nhiên hiêu ra. Dương Phàm quá thật còn có chút nhân tình, cho phép nàng tiến vào ba lần. Dù không chiếm được linh bảo nhưng ít nhất cũng có thể thu được một số cổ bảo.

Theo sau. Dương Phàm lập tức tiến sâu vào trong mật khố, đi về phía đài cao phát ra uy áp vô tận kia.

Cổ uy áp này đủ để cho Nguyên Anh bậc cao ngược nhìn, chùn bước.

Linh Nguyệt nghĩ nghĩ, cùng không dám bước tới mà tìm kiếm những cổ bảo có sơ hở ở bốn phía.

Tô Trữ và Mộng Thu cũng có chút do dự. Đúng lúc này, thanh âm của Dương Phàm vang lên trong đầu bọn họ:

- Nơi đây cũng không phù hợp với các người, sau này không nên tiến vào. Ta sẽ để Độc hạt Biến Hoá Kỳ trợ giúp các người chiếm đoạt thêm bảo bối ở bên ngoài.

-Đa tạ sư tổ!

Tô Trữ mừng rỡ. Có một con Độc hạt Biến Hoá Kỳ tương trợ thì bọn họ có thể quét ngang ngoại điện, trừ bỏ một số cấm chế nguy hiểm thì những hạng người Kim Đan Kỳ khác căn bản không có sức phản kháng.

Mà lúc này, Dương Phàm đã chậm rãi bước lên đến đài cao, nơi những Thông linh pháp bảo lóe lên đủ loại ánh sáng mờ mờ lung.

Lấy Tụ Lôi Đình làm trung tâm, xung quanh có bốn vòng Thông linh pháp bảo nổi lơ lửng.

Dương Phàm vốn phán đoán những Thông linh pháp bảo này phần làm bốn cấp bậc là thứ phẩm, phổ thông, trân phẩm và cực phẩm.

Nhưng hiện giờ, lịch duyệt của hắn đã không còn hạn hẹp nữa, mặc dù là vòng ngoài cùng chi đều là loại phổ thông bậc nhất mà thôi.

Vòng thứ ba là loại phổ thông tầm trung, phẩm chất tương đối có danh tiếng. Ngũ Hành Cầm lúc trước hắn đạt được chính là ở vòng này.

Mà khí tức phát ra ở vòng thứ hai lại vượt xa những loại Thông linh pháp bảo mà Dương Phàm từng chứng kiến. Ngay cả Bá Vương Kích của Lục Chiến cũng không bằng được.

Có lẽ, đây là Thông linh pháp bảo hàng trân phẩm nhất cấp. Tầm cổ kính thần bí lúc trước Dương Phàm đoạt được là ở vòng này. Cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa chân chính thăm dò ra công hiệu thần thông của nó.

Còn vòng thứ nhất, khí tức chúng phát ra càng thêm mờ mịt. không thể nắm được. Dương Phàm đoán rằng chúng hẳn là loại Thông linh pháp bảo cực phẩm mà uy lực đã tiếp cận tiên khí.

Còn Tụ Lôi Đình ở trung tâm lại là kỳ vật từ thời thượng cổ, Ngay cả thiên kiếp cũng có thể ngăn cản hấp thu, so với Thông linh pháp bảo cực phẩm còn quý báu hơn.

Dương Phàm hít sâu một hơi. thần thức cẩn thận quét một lượt quanh nơi này.

- Chủ nhân, chúng ta phát hiện có cấm chế sơ hở.

Một con Độc hạt chỉ tay về một kiện Thông linh pháp bảo ở vòng thứ hai.

Dương Phàm nhíu mày nhìn về phía đó, phát hiện đó chính là một kiện áo choàng màu xanh, trên mặt có khác một đồ án vô cùng tinh mỹ, lóe ra kim huy nhân nhật, ân ân có thể thấy được đó là đồ án một con chim xanh.

Nhất thời, Dương Phàm cùng không nhận ra lai lịch thứ này.

Hắn nhận ra 1'àng phàm là linh bào ở vòng thứ nhất thì có nhiều kiện cũng không được ghi lại trong sách cổ.

Theo cô tịch ghi lại thì có một số Thông linh pháp bảo là duy nhất trên thế gian, ngay cả sản phẩm phòng chế cũng không có.

Dương Phàm đoán rằng có một một số Thông linh pháp bảo nơi này từ khi được luyện chế thành công còn chưa từng hiện thế cho nên căn bản không thể đánh giá được lai lịch của chúng.

Hơi quan sát một lúc. cảm chế ngoài bộ áo choàng màu xanh này quả thực có sơ hở.

Nhưng Dương Phàm cũng không lập tức động thủ. ánh mắt nhìn về những vị trí khác. Rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn về phía một chiếc ngọc bội màu đỏ sậm. lộ ra phong cách khi tức cổ xưa.

Mà chính giữa tám ngọc bội này có một đồ án Kỳ Lân rất sống động.

- Cái này chẳng lẽ là một trong Ngọc Bội Kỳ Lân trong truyền thuyết sao?

Ánh mắt Dương Phàm sáng bừng lên, nhận ra lai lịch của tám ngọc bội này. Vật này nằm ở vòng thứ ba. dựa theo sự sắp xếp thì đã tiếp cận thân phẩm.

Lại tìm kiếm thêm một lúc, Dương Phàm cũng không nhìn thêm có gì sơ hở.

Lúc này, hắn hít sâu một hơi. ánh mắt sáng bừng lên có thần.

- Người trước tạm đi xa một chút, nếu có gì bất diệu thì lập tức trở về...

Dương Phàm dặn dò con Độc hạt kia.

Sau đó. thân hình Dương Phàm nhoáng lên. từ một phần thành hai.

Hai Dương Phàm, một lóe ra lục mang, một lóe ra quang hoa màu đất. đồng thời tiếp cận hai kiện linh bảo. hung hăng đụng tới.

Nhưng mà mới vừa tiếp xúc với hai kiện linh bảo đã nghe thấy lôi điện nổ vang.

Xuy.

Hai đạo hồ quang móng manh lướt tới. lần lượt đánh thẳng vào hai người xâm phạm.

Tốc độ nhanh tới không tưởng, dù muốn tránh cũng không thể

Nguy cơ tử vong bức tới... VQ

`m ầm

0

Hai Dương Phàm đồng thời hóa thành tro bụi.

Ầm ầm!

Dưới sự công kích của cảm chế, hai Dương Phàm đồng thời bùng nổ, hôi phi yên diệt.

Không hề có sức phản kháng.

Mỗi cảm chế nơi Thiên Lan Điện này đều vô cùng biến thái.

Hư không trên đài cao này đều chấn động, tinh quang lóe lên. sát trận cảm chế càng đáng sợ nổi lên.

Mộng Thu và Tô Trừ sợ ngây người. Mặc dù bọn họ biết được đây chỉ là hai thể thân nhưng vẫn sợ hãi vô cùng.

Hưu

Tuy nhiên, đồng thời với đó. hai đạo ngân ti rất nhỏ đã theo khe hở kia cuốn lấy Ngọc Bội Kỳ Lân và áo choàng Thanh Loan kia, tiếp tục kéo ra.

Hóa ra phía dưới đài cao. ở một góc khác, còn có hai Dương Phàm khác đang phản biệt khổng chế hai sợi ngân ti này, thừa dịp cấm chế phát động giây sát hai thể thần mà ra tay.

Dưới sự lôi kéo của hai sợi ngân ti, Ngọc Bội Kỳ Lân và Thanh Điều Phi Phong đồng thời bị kéo đi. Tuy chúng như có xu thế giãy dụa, nhưng vẫn bị kéo ra, sắp rời khỏi khu vực cấm chế.

Nhân tình Mông Thu và Tô Trừ sáng bừng lên. Không hổ là sư tồ. kế sách quả nhiên rất chu toàn.

Mà Linh Nguyệt ở một góc khác cũng nín thở, đôi mắt lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Thông linh pháp bảo. lại là hai kiện...

Mắt thấy hai kiện Thông linh pháp bảo sắp bị kéo ra thì đúng lúc này, sát trận lại đột kích.

'Cv*

Xoát—

Một mảnh lôi văn như gợn nước xuất hiện khiến hư không kinh chiến, quét ngang đài cao, uy lực đáng sợ đủ để giân sát tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

xử

`m ẩ

Hai Dương Phàm phía dưới cũng hóa thành tro bụi.

Ba người Linh Nguyệt đều thấy rung mình, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Cấm chế sát trận trên đài cao này thật đáng sợ. Nếu để bọn họ tiếp cận thì chi sợ không có cơ hội nào. cầm chắc cái chết.

- Thật đáng tiếc...

Ngay khi Linh Nguyệt cảm thấy tiếc nuối thì...

Ẩm

Một cỗ trọng lực vô hình đột nhiên buông xuống, khiến hai kiện Thông linh pháp bảo đã thoát ra hơn nửa rơi xuống.

Phốc.

Khi hai Dương Phàm tan nát. hai kiện Thông linh pháp bảo cũng rơi xuống mặt đất.

- Cái gì?

Đồng tử Linh Nguyệt co rụt lại. Mông Thu và Tô Trừ lại hiện lên vẻ kinh hi không ngờ.

Chỉ thấy dưới đài cao kia. bên cạnh con Độc hạt Biến Hoá Kỳ không biết từ khi nào đã xuất hiện một con Thạch quái có hai đầu bốn tay. thân hình khủng bố như một ngọn núi nhỏ.

Cự Thạch Tinh ở thời khắc mấu chốt đã sử dụng Trọng lực thần thông, khiến hai kiện Thông linh pháp bảo kia rơi xuống.

Hô

Cho tới lúc này. Mông Thu và Tô Trừ mới thở phào một hơi.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong một hai lần hô hấp mà thôi nhưng đã xảy ra rất nhiều bước chuyển biến.

Mà trong lúc đó, bố cục của Dương Phàm quả là liên tiếp, hữu kinh vô hiểm, đạt được hai kiện bảo vật!

Lại một Dương Phàm hiện thân bên cạnh Cự Thạch Tinh, chờ cầm ché trên đài cao ôn định lại rồi thu hồi Ngọc Bội Kỳ Lân và Thanh Diệu Phi Phong, sau đó vỗ vỗ tay, vẻ mặt tràn đầy ý cười.

Linh Nguyệt há mồm trợn mắt. Nàng khó có thể tin nổi điều này. Rốt cuộc Dương Phàm có bao nhiêu thể thân?!

Sau Đại hải nan trăm năm kia, phụ thân Đẳng Linh Vương hẳn từng thở dài:

- Ơ Nội Hải có hai nhân loại đáng sợ nhất! Không phải là Hóa Thân trung kỳ Bất Tử Tiên Sinh mà chính là Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm. Mặc dù hai người này không có được ưu thế như Thần thú nhưng hai người này khai phá tiềm lực hậu thiên đã gần như vô hạn. Trong số hai người này, chỉ cần có một người còn ở lại Thiên cấm Nội Hải thì đủ để xoay chuyển thế cục giữa nhân loại và yêu tộc. Nhưng cùng may, hai người này, một không thuộc về Nội Hải, một cũng không lưu lại lâu!

Có thể khiến Không gian Thần thú Đẳng Linh Vương kiêng kị như thế thì khẳng định có chỗ đáng sợ và lợi hại.

Ánh mắt Linh Nguyệt phúc tạp, nhìn nhìn Dương Phàm đang có vẻ mặt nhàn nhã, lấy đi hai kiện Thông linh pháp bảo.

Nàng như cũ vẫn suy nghĩ không thôi. Đối phương dùng thủ đoạn thần thông nào để đi vào Thiên Lan Điện này?!

- Được rồi! ta cùng phải rời đi!

Dương Phàm thu hồi ý cười lại.

- Sư tổ!

Mộng Thu và Tô Trữ biến sắc.

Mộng Thu hơi vội vã nói:

- Sư tôn ngài không đi gặp sư phụ chúng ta sao?

- Bản tôn của ta hiện đang ở Đại Tẫn. Ngày sau có cơ hội gặp lại!

Dương Phàm thán nhiên nói.

Tuy nhiên trước khi rời đi, Dương Phàm liếc nhìn Linh Nguyệt một cái rồi hỏi:

- Thiên Thu Vô Ngân còn ở Nội Hải không?

- Thiên Thu Vô Ngân?

Ánh mắt Mộng Thu và Tô Trữ lại sáng bừng lên. đó cùng chính là đại tông sư nổi danh cùng sư tôn ở Nội Hải.

Về mặt Linh Nguyệt cung kính nói:

- Nghe cha ta nói, mười năm trước hắn đã rời khỏi Nội Hải rồi.

Dương Phàm nghe thế thì tinh quang trong mắt chợt lóe lên. trong lòng cũng cảm ứng được một cỗ áp lực chưa từng có.

Công pháp của Thiên Thu Vô Ngân cũng không thể coi thường. Hắn ở Nguyên Anh Kỳ mấy trăm năm, trong đó ngưng trệ ở cảnh giới đại viên mãn chừng hai ba trăm năm.

699. Chương 670 - 678 (7)

Chỉ khi nào hắn thành công Tam Linh Hóa Nhất, trực tiếp siêu vượt Hóa Thân hậu kỳ.

Hạng người kinh tài tuyệt diệu như Thiên Thu Vô Ngân, nếu không phải là tu luyện công pháp khó khăn như thế thì chi sợ hấn đã có thể vấn đỉnh Thông Thiên bậc ba rồi.

Đương nhiên Dương Phàm cũng không phải là Dương Phàm trước đây. Sau khi dùng Nguyên Linh Đan, chẳng những tư chất vượt thẳng tới thiên linh cái, hơn nữa đối với việc thôi diễn công pháp hấn cũng chỉ mới bắt đầu. Dù có chút chênh lệch nhưng cũng không quá xa.

Cho dù phóng nhãn toàn bộ đại lục hiện giờ. Dương Phàm cũng có thể xưng là kỳ tài có một không hai. Chi ngần ngại hai trăm năm đã có thể tấn chức Hóa Thần Kỳ. so với Thiên Thu Vô N°ân còn nhanh hơn mấy trăm năm.

- Dương Nguyên tôn, ngài tìm hấn là muốn...

Linh Nguyệt tò mò hỏi.

- Đối thủ đáng chiến nhất ở Nội Hải giờ cũng đã rời đi...

Dương Phàm âm thầm thở dài, thần hình biến mất.

Trong mật điện hỗn ám này chỉ còn lại ba người Linh Nguyệt đưa mắt nhìn nhau.

Trừ bỏ ít đi hai kiện Thông linh pháp bào trên đài cao thì nơi này dường như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Mà những gì phát sinh lúc trước chỉ như một giấc mộng khiến người ta không thể tin tưởng được Dương Phàm đã từng xuất hiện nơi này.

Để những chuyện khác trong Thiên Lan Điện cho Độc hạt đại quân, tâm thần Dương Phàm rời khỏi Tiên Hồng không gian.

Phía Bắc Thiên Vân Châu, ở trên một sơn mạch.

Chuyện đầu tiên Dương Phàm phải làm là luyện hóa hai kiện Thông linh pháp bào.

Ngọc Bội Kỳ Lân kia có màu đỏ sậm, phong cách rất cổ xưa, trên đó còn khắc một con Hòa Kỳ Lân rất sống động.

“Thứ này nằm ở vòng thứba, hấn là Thông linh pháp bảo có thần thông hóa hệ.”

Dương Phàm cầm ngọc bội này trong tay, cảm nhận được một cỗ viêm lực đáng sợ.

Một điều không ngờ chính là việc luyện hóa pháp bảo này vô cùng thông thuận.

Chưa tới nửa tháng, Dương Phàm đã thành công luyện hóa pháp bảo này. hơn nữa cũng lấy được liên hệ với hỏa linh ở trong Ngọc Bội Kỳ Lân.

Hoán Nha thần lực của hấn có thuộc tính tương tự như ngọc bội này. cảm nhận được tinh thần dao động vui mừng của hòa linh.

Có thể tưởng tượng được, pháp bảo này ở trong tay Dương Phàm nhất định sẽ phát huy ra uy lực không tầm thường.

Luận về cấp độ. phẩm chất. Thông linh pháp bảo này chỉ là thuộc loại phổ thông nhưng uy lực đã tiếp cận trên phẩm, có thể tương đương với Bá Vương Kích của Lục Chiến.

Mà Lục Chiến là Lục Vân Hầu Đại công tử mới có thể đạt được pháp bảo này, còn Dương Phàm không có được gia thế nhe vậy. hết thảy những điều này là do chính hấn dốc sức làm ra.

XV

về phần kiện Thanh Điều Phi Phong đạt được ở vòng thứ hai của đài cao trong mật thất hấn đã đạt tới cấp trên phẩm.

Tuy nhiên, Thanh Điều Phi Phong cũng chỉ là cái tên do Dương Phàm tạm thời đặt cho mà chưa chán chính biết được lai lịch của nó.

Toàn bộ chiếc áo choàng này có chất liệu rất mềm mại. thủy hòa bất xâm. hoa văn màu xanh tinh xảo. lóe ra kim văn nhàn nhạt, tản mát ra một cỗ uy áp.

Mà trên thân chiếc áo choàng này mơ hồ có hoa văn của một con chim xanh, tuy l'ẳng mơ hồ không rõ nhưng vẫn mang cho Dương Phàm một cảm giác rất chân thật, trong đầu như vang lên một đạo phượng minh.

- Chẳng lẽ đây là Thần thú gì đó?

Dương Phàm nhìn chằm chằm con chim xanh này, hình thái vừa giống Khổng Tước vừa giống Phượng Hoàng. Cuối cùng hắn hít sâu một hơi lạnh khi:

- Thanh Loan Thần diệu?

Trong cổ tịch trên thế gian có ghi lại, nói l'ẳng Thanh Loan Thần diệu chính là một biến chủng của Phượng Hoàng, cũng có nói là một loại thần diệu được thiên địa dựng dựng, có được tốc độ như Kim sí Đại Bể và viêm lực như Phượng Hoàng.

Dương nhiên cũng có truyền thuyết nói l'ẳng Thanh Loan Thần diệu chính là tượng trưng cho tình yêu chung thủy.

- Nếu quả thật là như thế thì chiếc áo choàng này cũng có lai lịch thật bất phàm, không thể coi thường. Khó trách nó được xếp vào loại Thông linh pháp bảo cấp trấn phẩm.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Hắn cũng không quản truyền thuyết và lai lịch của Thanh Loan Thần diệu, bắt đầu thế luyện hóa pháp bảo này.

Kết quả là lực cản còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn.

Trong Thông linh pháp bảo đều tồn tại khí linh, nếu nói qua loa thì đó là một loại linh thể có được ý thức nhất định!

Ma Kiếm Hoàng sở dĩ uy lực không bằng Thông linh pháp bảo bình thường, một trong những nguyên nhân là khí linh không hoàn chỉnh, hoặc là quá yếu ớt. chỉ có thể xếp vào loại thứ phẩm, uy lực gần bằng Thông linh pháp bảo phổ thông. Điều này cũng làm Dương Phàm chịu thiệt thòi trong cuộc chiến với Lục Chiến lần trước.

Thấy luyện hóa pháp bảo này quá khó khăn. Dương Phàm tiến vào trong Tiên Hồng không gian.

Bản tôn tế ra Khai Quang Tịnh Thế Diễm. Thạch Thiên Hàn tế ra Tử u Ma Diễm.

Trong quá trình luyện hóa, Thanh Diệu Phi Phong hơi giãy dụa, truyền ra một trận phượng minh réo rất khiến người ta mê muội.

Tuy nhiên, Dương Phàm tiêu phi tới thời gian mấy tháng, rốt cuộc luyện hóa được thứ này.

Thần thông của Ngọc Bội Kỳ Lân. hắn có thể thoải mái thi triển, như cá gặp nước. Nhưng Thanh Diệu Phi Phong này còn cần hắn phải thăm dò.

Khi hắn mặc áo choàng này vào, ó trong hư không xẹt qua từng đạo tàn ảnh, mắt thường có thể thấy được mấy chục đạo thân ảnh.

Càng thêm khó tin chính là pháp bảo này dường như có thể thi triển phong động thần thông, chợt lóe lên đã di chuyển được vài dặm, càng khiến thần pháp Dương Phàm thêm phiêu dật nhugió.

Từ một mặt nào đó mà nói thì chiếc áo choàng này hơn Tường Vân Ngoa, càng vượt xa Bể Vũ Phiến.

Chiếc áo choàng này có đủ loại thần thông huyền diệu, đợi Dương Phàm chậm rãi thăm dò.

Nửa năm sau. Dương Phàm lại bế quan, hy vọng có thể tu luyện ra Thái Hư chân hòa độc hữu của Hoán Nha Kỳ, cũng chính là ngọn lửa khủng bố màu vàng có thể đốt cháy cả hư không ngày đó.

Nhoáng một cái. mấy năm đã trôi qua. Nhắm tính thì Dương Phàm đã ở Đại Tẫn được hơn năm mươi năm. Mà một ngày này, phía Bắc Đại Tẫn. ở một khu vực đầy yêu khí hoang dã hoành hành.

- Đại điều... nhanh đi!

Một tiểu tử hầu mao xấu xí ngồi trên người một con đại điều màu vàng, tùy tiện nói.

- Đại... đại nhân, phía trước đã là đất Đại Tẫn rồi.

Phía dưới tiểu tử hầu mao này là một con đại điều dài tới mười mấy trượng, sợ hãi nói.

Nếu có tu sĩ bậc cao đích thân tới đây chắc chắn sẽ kinh hãi đảm chiến. Đại điều này chính là Kim Sí Đại Điều cấp Bán Thân thú, có tốc độ ngạo thì chúng yêu.

Theo khí tức mà nói thì Kim Sí Đại Điều này đã tiến vào Hóa Thần Kỳ, đạt tới thành thực.

- Đại Tẫn rồi sao?!

Tiểu tử hầu mao hung phấn vô cùng, xoa xoa

- Cạc cạc cạc... Hồ gia rốt cục tới đây!

Một đường giết tới nơi này. hần thú.

Trên người Hồ Phi có không ít vết thương, hai mắt ầm ầm huyết quang. Khí tức đáng sợ này khiến yêu thú trong phạm vi ngàn dặm kinh hồn táng đởm.

- Xác thực nói... hần là Yêu Hoàng Càn!

Kim Sí Đại Điều thoáng giật mình một cái, thấp giọng thảm nử.

- Nhanh lên cho Hồ gia! Hồ Phi bực mình nói. lấy ra một cái Lang Nha Bổng, đánh nó mấy cái.

Kim Sí Đại Điều kêu thảm một tiếng, ra sức giương cánh bay lượn.

Khi Hồ Phi sắp bay vào phạm vi Đại Tẫn thì Dương Phàm đang tu luyện Hoán Thiên Nha bồng nhiên sinh ra một tia cảm ứng mong manh, thông hiểu thiên cơ.

- Đường như có một người liên quan tới ta đã tiến nhập Đại Tẫn?

Dương Phàm từ trong bế quan bừng tỉnh, vẻ mặt trầm tư nói:

- Là Thi Dao hay là Hồ Phi?

Sau khi tấn chức Hoán Nha Kỳ, mỗi thần thông của Dương Phàm thậm chí vượt qua ngoài hệ thống lực lượng. Hoán Thiên Nha thông triệt thiên khung, bước đầu đã có năng lực thông hiểu thiên cơ.

Nhưng loại năng lực này trước mắt khá bị động, chỉ giới hạn trong việc nắm bắt được thiên cơ bản thân mình hay những gì liên quan tới bản thân.

Vi nghiệm chứng việc này. Dương Phàm lập tức để Huyền Linh tiên tử tiến vào Tiên Hồng không gian.

- Chủ nhân!

Thần ảnh xinh đẹp đoan trang của Huyền Linh tiên tử xuất hiện bên cạnh Dương Phàm, trong mắt nàng dường như có vài phần u oán.

Tiềm lực của Huyền Linh tiên tử tương đối hữu hạn, trước mắt chỉ mới tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ.

- ở Bắc Tẫn. trong số những người có liên quan tới ta có ai rời đi tới Đại Tẫn không?

Dương Phàm hỏi.

Bởi vì Bắc Tẫn Tiên Thành đã có được hệ thống hoàn mỹ của mình, hần cũng không can thiệp, chỉ khi có chuyện lớn thì mới tự mình hồi tới.

- Hắc là Hồ Phi.

Huyền Linh tiên tử trầm tư một lúc rồi nói.

- Ồ? Quá nhiên là tên tiểu hầu Hồ Phi. Hắc không kìm nổi cũng tới Đại Tản rồi?!

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một tia mỉm cười.

Mà Huyền Linh tiên tử đứng ở một bên. đi tới đâm lung cho hắc, trong con mắt có vài phần bất mãn và u oán.

Từ khi Dương Phàm và đồng tử đầu to song tu tinh thần, đi tới Đại Tản thì gần như đã không triệu kiến này nữa.

Đối với điều này. trong lòng nàng và Lệnh Hồ Tiểu Tịch đều có chút bất mãn.

Ai bảo họ là thị thiếp chứ?!

- Lệnh Hồ Tiểu Tịch như thế nào?

Dương Phàm như từ ý hỏi.

Hắc cũng nhận ra một đám nữ nhân từng có chút tình cảm không sâu của mình, đang dần phai nhạt.

Mà chỉ có Thi Dao và Vũ Tịch là có tình cảm thủy chung, không bao giờ có thể dứt bỏ được, mặc kệ là xa cách bao lâu.

- Lệnh Hồ Tiểu Tịch đã trở thành Tông chủ Tiên Lai Tông... Mà Vũ Văn Nhu đã là tộc trưởng của một chi của một trong ba đại gia tộc Tiên Thành...

Huyền Linh tiên tử không ngờ cũng nói tới tình hình của Vũ Văn Nhu.

Sắc mặt của Dương Phàm vẫn bình tĩnh như nước, gật đầu nói:

- Nơi này có chút đan dược, nếu người có thể tấn chức Nguyên Anh hậu kỳ thì ta sẽ diu dắt người thêm!

- Đa tạ chú nhân!

Huyền Linh tiên tử động tâm. Nàng tự nhiên hiểu được thâm ý trong lời nói của Dương Phàm.

Khiến Huyền Linh tiên tử trở lại Bắc Tản rồi. Dương Phàm lại nhắm hai mắt. thì thào:

- Hiện giờ, chẳng những Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân đi tới Đại Tản mà Ngay cả Hồ Phi cũng đã tới đây. Xem ra ở Đại Tản này. ta cũng không cô đơn rồi.

Mặc dù theo đuổi con đường tới lực lượng đỉnh, cơ bản là cô đơn vô vị nhưng Dương Phàm nhớ tới những bằng hữu. đối thủ này, phát hiện nhân sinh đúng là tuyệt vời.

- Đại Tản đã là nơi cuối cùng để ta tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy. Nếu ở trong này cũng không tìm thấy thì cha ta cũng không còn cơ hội phục sinh nữa!

Hai nắm tay Dương Phàm siết chặt, cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề.

Thiên Nhất Hồn Thủy, đây là mục tiêu khiến hắc từ Bắc Tản liên tiếp đánh tới Cực Bắc, lại từ Cực Bắc đánh tới Nội Hải, rồi từ Nội Hải đánh tới Đại Tản để tìm kiếm.

- Đại Tản... Thiên Nhất Hồn Thủy... Tiên Tản bảo tàng...

Hai nắm đấm của Dương Phàm run rẩy, trong mắt lộ vẻ vô cùng quý giá tâm!

Cứu sống phụ thân, tối đa chỉ có một ngàn năm. Giờ đã qua hơn một trăm năm, càng kéo dài thì tỷ lệ thành công càng nhỏ.

Tiên Tản bảo tàng là con đường cuối cùng, cùng là có hy vọng nhất!

Tuy nhiên, trước mặt. Dương Phàm phải có được lực tự bào nhất định, tấn chức Hoán Nha trung kỳ, ngưng kết Hoán Thiên Nha thứ hai. Hiện tại, đây chính là mục tiêu buộc hắc phải cố gắng.

Dương Phàm vốn cho l'ãng với tu chất ngộ tính của hắn lúc này. trên canh giới không hề có bình cảnh. Hơn nữa với hoàn cảnh tu tiên cực tốt ở Đại Tản thì chỉ cần trăm năm đã đủ để hắn tiến vào Hoán Nha trung Kỳ.

Nhưng khi tu luyện tới một trình độ nhất định, hắn nhận ra rằng để tăng lên Hoán Thiên Nha thì phải từng bước lột xác. càng về sau càng khó khăn.

Dựa theo xu thế như vậy. cho dù vượt qua hai trăm năm cũng chưa chắc có thể đạt tới Hoán Nha trung kỳ.

So với thọ nguyên ba ngàn năm tuổi của Hóa Thần Kỳ, một hai trăm năm cũng không tính là nhiều. Huống chi thọ nguyên của Dương Phàm còn dài lâu hơn nữa.

Nhưng thời gian không chờ người. Dương Phàm nhất định phải chạy đua với thời gian, cùng thời gian tranh mệnh.

Dương Phàm lúc này lại bắt đầu bế quan, tiếp tục tu luyện sau sự gián đoạn liên quan tới Thiên Lan Điện.

Thoáng cái đã qua mười năm.

700. Chương 670 - 678 (8)

- Hiện tại. cảnh giới Hoán Nha sơ kỳ chẳng những đã được củng cố, công lực càng thêm thâm hậu. có thể tính toán tu luyện Thái Hư Thiên Hỏa được rồi!

Dương Phàm hít sâu một hơi. ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Thái Hư Thiên Hỏa chính là một loại chân hỏa do hội tụ tinh hoa của thái cổ tinh thần viêm lực và thần lực độc nhất của Hoán Thiên Nha mà thành.

Loại chân hỏa này được cho là có thể đốt hết vạn vật trên thế gian, chí cương chí dương, cũng có điểm tương tự như Long Túc Sí Kim Diễm của Kim Giao Long.

Nhưng ngọn lửa này tuyệt đối đáng sợ hơn Long Túc Sí Kim Diễm hơn nhiều. Năm đó, cảnh tượng Hồng Nhật Phần Thiên đã khiến vô số tu sĩ rung động.

Mà giờ phút này. Dương Phàm cũng không dám lấy phương pháp ngày đó để tạo ra Thái Hư Thiên Hỏa. Ngày đó. Cho dù có thể cũng xuất hiện dị biến như lần ấy nhưng cũng không phải là của bản thân Dương Phàm.

-... Ta phải làm tới nơi tới chốn, lấy lực lượng bản thân tu luyện ra Thái Hư Thiên Hỏa!

Ý chí Dương Phàm kiên định, không tính toán tới việc trục lợi như thế.

Hắn nhắm hai mắt lại, thân hình từ từ phiêu ra khỏi động phủ, bay lên trên đỉnh núi. Trên đỉnh đầu hắn, ánh mặt trời chiếu xuống huy hoàng. Dương Phàm bắt đầu tu luyện.

Trong đầu hắn, Hoán Thiên Nha hiển lộ quang uy, cảm ứng và hấp thu mặt trời lực với phạm vi lớn nhất.

Một tháng sau, trong hai lòng bàn tay do đều xuất hiện một quang đoàn chói mắt được áp súc, giống như một mặt trời vậy.

Nửa năm sau, hai quang đoàn chói mắt này chuyển hóa sang màu đỏ sậm.

Một năm sau, quang đoàn màu đỏ sậm này ngày càng tối hơn, phát ra hỏa lực đáng sợ. Dương Phàm cũng cảm thấy kinh hãi.

Hai năm sau. hai quang đoàn này đã nén ép biến chất, đồng thời vô hạn thần lực trong Hoán Thiên Nha cũng dung nhập vào trong đó.

Ba năm sau. quang đoàn màu đỏ sậm này đã nhỏ đi, hiện ra trạng thái không ổn định, trở nên ngày càng hư vô, như ánh lửa bập bùng.

Bốn năm sau, trong lòng bàn tay Dương Phàm xuất hiện hai ngọn lửa đỏ thẫm với nhiều chấm vàng lấp lánh, lớn như ngón tay cái.

Phốc—

Hai luồng Thái Hư Thiên Hóa lớn như ngón tay cái dung nhập làm một. thể tích tuy vẫn nhỏ như trước nhưng khi tức do đoàn xích diễm với những kim ban nhỏ nhỏ này phóng ra cũng đủ kinh thân chấn quy.

Tiểu Hân tu luyện ở động phủ cách xa mấy dặm cũng từ trong bế quan bừng tỉnh lại, lảo bầm:

- Khí tức thật đáng sợ, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh Hồng Nhật Phần Thiên ngày ấy ở Đại Long Đàm.

- Rốt cục tu luyện ra Thái Hư Thiên Hóa. Như thế thì Hoán Nha sơ Kỳ của ta cũng cơ bản có chút thành tựu.

Dương Phàm lắc lắc đoàn Thái Hư Thiên Hóa nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay. có cảm giác đã thành tựu vài phần.

Tiếp theo, hắn muốn tốn thêm thời gian, tiến thêm một bước để gia tăng Thái Hư Thiên Hóa này. để biến nó trở thành một đòn đại sát thủ của mình.

Nhưng tính toán ra thì lần Đại hải nan trăm năm cũng chỉ còn bốn năm năm nữa là tới rồi.

Dương Phàm thờ nhẹ một hơi, thì thảo lảo bầm:

- Không nghĩ tới thời gian lại trôi nhanh như thế! Đại hai nan trăm năm cùng lại đến. như vậy thì Thiên Lan Điện càng thêm náo nhiệt.

Hắn cảm thán!

Lần Đại hải nan trăm năm đầu tiên, Thiên Lan Điện mở ra đã mang tới cho hắn rất nhiều kỳ ngộ. thậm chí đạt được Hoàng Long Quan.

Mà lần thứ hai, Vu Tôn lại ở trong Thiên Lan Điện chia ly với hắn.

Mới đó mà lần Đại hải nan trăm năm lần thứ ba này đã sắp tới rồi.

Như thế tính ra, từ khi Dương Phàm tự cải tu Tiên Hồng Quyết đến nay ít nhất cũng đã qua hai trăm năm rồi.

Ngay khi hắn trầm tư thì từ trong Tiên Hồng không gian truyền ra một tin tức.

Hàn Lưu Ly đã tỉnh...

Tâm thần Dương Phàm liền tiến vào TiênHồng không gian.

ở một góc Linh Thú Viên, một cô gái băng cơ ngọc khu. duyên dáng yêu kiều nhưng lạnh như băng. ở một mảnh băng quang mỏng lung huyền ảo. đột nhiên mở mắt ra.

Đôi đồng tử màu lam với ánh quang lưu chuyển, nhìn vô cùng xinh đẹp nhưng cũng phát ra hàn ý đáng sợ.

Đôi đồng tử lạnh như băng này cho dù chỉ một cái liếc mắt cũng có thể khiến đối phương lạnh thấu xương, linh hồn đông cứng.

Mà lúc này, phần đông Độc hạt ở Linh Thú Viên đều cảm thấy nàng mình.

Ngay cả Độc Hạt Vương cũng cảm thấy kinh hãi đảm chiến, dưới áp lực của hàn khí cũng không thể động đậy.

- Lưu Ly ra mắt chủ nhân!

Cô gái tuyệt mỹ áo lam, khuôn mặt như băng ngọc có chút dịu dàng lại. thanh âm réo rắt băng hàn, cúi người hướng về Dương Phàm thi lễ.

Chi khi nhìn vào Dương Phàm, đôi mắt tràn đầy lãnh ý của nàng mới thu liễm vài phần, có thêm nét dịu dàng vui sướng.

- Ha ha, không tồi. không tồi!

Dương Phàm đánh giá nàng một lúc rồi tán thưởng nói.

Dưới sự trợ giúp của Huyền Băng Quả. Hàn Lưu Ly đã thành công lột xác, tấn chức Hóa Thân Kỳ, đồng thời cũng từng bước tiến vào thời kỳ thành thực.

Trên thực tế, yêu tu sau khi đạt tới Biến Hoá Kỳ thì hình thái từng bước gần giống với nhân loại.

Khi Biến Hoá Kỳ. đa số là sự thay đổi bên ngoài.

Mà sau khi đạt tới Hóa Thân Kỳ rồi. cơ bản không có nhiều khác biệt với nhân loại.

Mỹ nữ băng cơ ngọc phu trước mắt. bất luận là khí tức, ai cũng không tìm 1'ảnh nàng không phải là nhân loại?!

- Tác dụng của Huyền Băng Quả vượt ngoài dự liệu của ta. chẳng những tấn chức Hóa Thân Kỳ mà còn tiến thêm nửa bước. Hiện tại. có thể đi ra hít thở không khí, cũng thuận tiện tu tập một ít thông thông đi!

Dương Phàm cười nói.

Hàn Lưu Ly thăng cấp khiến năng lực sinh tồn của hắn càng thêm hùng hậu.

Một ngòi đèn hòn ám ở Đại Tẩn.

-... Hắn đã càng Ngày càng mạnh hơn!

Khuôn mặt già nua khô quắt của Vu Tôn ở trong Thiên Cơ Lục Lăng Kính lộ ra sự ngưng trọng.

- Vu Tôn, ngài để ta hiệp trợ bắt giữ thiên cơ người này. Để hắn không cảnh giác, ta đã hao phí mất mấy chục năm, dưới sự trợ giúp của Thiên Vồng rốt cục đạt được kết quả!

Một nữ nhân tóc bạc mang mặt nạ xuất hiện bên cạnh Vu Tôn. Một đôi đồng tử màu nâu thẫm bí lộ ra khiến người ta mê thất.

Vu Tôn gật đầu nói:

- Bán Vu Tôn không tiện trực tiếp nhúng tay! Chỉ có thể ở bên cạnh dẫn đường, mượn dùng lực lượng của bộ tộc Dạ Mạc người! Nhưng người này có năng lực thông hiểu thiên cơ, mặc dù có thể xác định nơi đứng chân nhưng nếu muốn thành công chém giết cũng vô cùng khó khăn, nhất định phải bố trí bố cục thật hoàn mĩ.

Trong đôi mắt nâu của nữ nhân tóc bạc này lộ ra một tia dị quang. Qua bao năm tháng, nàng chưa bao giờ thấy Vu Tôn lại hạ quyết tâm diệt sát một người nào.

Bởi vì vị Vu Tôn trước mặt này, sử dụng lực lượng để đối kháng đã mất đi ý nghĩa. Nếu đã là địch nhân của hắn thì nhất định sẽ không có gì ngoài những cơn ác mộng.

- Vu Tôn, gần đây Thiên Sát Các Vô Song cũng dẫn thoát ly khỏi sự chường khống của chúng ta. Mà người này chỉ cảm thấy hứng thú với cường giả. Có nên dẫn dắt hắn đi ám sát người này hay không?! Ta tin 1'ảnh chỉ cần Vô Song ra tay. dưới Vương hầu thì không ai có thể toàn mạng!

' L. *.

- Tuyệt đối không thể!

Ánh mắt Vu Tôn lóe ra tinh quang, lắc đầu nói:

- Ta không biết giữa hai người này có quan hệ nhu thế nào nhưng thiên cơ đã rõ ràng, không thể để bọn họ gặp nhau cùng một chỗ... Tuyệt đối không thể!

Tuyệt đối không thể!

Nữ nhân đầu bạc này rung mình một cái. chưa từng thấy Vu Tôn động dung như thế. lại

hỏi:

- Nếu vạn nhất để bọn họ gặp nhau thì sẽ có hậu quả như thế nào?
- Dương đại ca... Cô gái này là...?

Tiểu Hân nhìn thấy có một vô gái tóc lam xuất hiện bên cạnh Dương Phàm thì thấy rất nghi hoặc và ngạc nhiên.

Cô gái trước mặt này chừng mười bốn mười lăm tuổi, duyên dáng yêu kiều, băng cơ ngọc phụ. dung nhan tuyệt mỹ.

Chỉ là một thân khí tức lạnh như băng, một đôi lam đồng trăn đầy ánh quang, bắn ra hư quang u lam khiến linh hồn cũng muốn đông lạnh.

Đối diện với cặp lam đồng này, Tiểu Hân cảm giác được sự rét lạnh phát ra tận sâu trong linh hồn, cảm nhận được một cổ nguy hiểm rất cường đại.

Trực giác nói cho nàng biết rằng có gái này thực sự rất đáng sợ. Nếu đối địch lại với nàng ta thì hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi.

- Đây là linh thú của ta. Hàn Lưu Ly.

Dương Phàm cười cười nói. để Tiểu Hân và Hàn Lưu Ly quen biết nhau.

Sau khi biết vậy, Tiểu Hân cảm thấy rất vui mừng, vội lên tiếng:

- Hàn Lưu Ly, ta có thể gọi cô là Lưu Ly được không?

Tuy dung nhan của Hàn Lưu Ly tuyệt mỹ nhưng biểu tình lại lạnh như băng, có một loại lạnh lùng như xa cách cả ngàn dặm.

Dương Phàm cũng cảm nhận được sau khi Hàn Lưu Ly lộ xác thì bất kể là vẻ ngoài hay khí chất, nàng đều hoàn toàn khác với trước đây.

Có lẽ điều này liên quan tới thể chất và thuộc tính của nàng!

ở Cực Bắc, những băng tu trình độ thám hậu đa phần có tính cách lãnh đạm, chịu sự ảnh hưởng của công pháp tu luyện.

Mặc dù Hàn Lưu Ly rất lãnh đạm nhưng Tiểu Hân vẫn rất có hảo ý với nàng, vẫn cố ý kết giao.

Dương Phàm để Hàn Lưu Ly đi ra là muốn nàng hít thở không khí trong lành, ở mãi trong Tiên Hồng không gian chỉ sợ đến phổi cũng hỏng mất.

- Chủ nhân, ta không muốn ở lại nơi này. muốn quay về...

Đôi lam đồng lạnh như băng của Hàn Lưu Ly nhìn sang Dương Phàm, ánh mắt dẹt đi vài phần, bộ dáng có chút ỳ ạch.

Tiểu Hân có chút kinh ngạc. Ngoại trừ Dương Phàm ở ngoài, nàng ta dường như không muốn giao tiếp với người khác. Tính cách như thế quá thật quá hướng nội rồi.

Dương Phàm cười nói:

- Lưu Ly nghe lời. đây là Tiểu Hân tỷ tỷ, người cũng nên giao lưu với nàng, không cần câu thúc.
- Uhm!

Hàn Lưu Ly không cãi lại Dương Phàm, nhẹ nhàng gật đầu nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ. Tiểu Hân hỏi một câu, nàng sẽ trả lời một câu.

Dương Phàm âm thầm thở dài, đang suy nghĩ có nên chuyển chỗ tu luyện hay không.

Mấy năm qua. hắn thông qua Hoán Thiên Nha thông triệt thiên khung lực. nhiều loạn để Thiên Vồng không thể nắm bắt thiên cơ được, cũng thu được hiệu quả nhất định.

Nhưng hắn không cho rằng Thiên Võng sẽ không có biện pháp gì đối phó lại mình.

Dương Phàm mơ hồ cảm giác được trong tổ chức Thiên Võng cũng có một nhân vật cùng loại như Tinh Tôn Vũ Văn Hâm, ý đồ dẫn dắt vận mệnh thiên cơ của mình.

Đối với hắn, Dương Phàm vô cùng phản cảm. sinh ra sát ý mãnh liệt, thậm chí đến một ngày nhất định sẽ diệt sát kẻ này.

Nhưng giống như Tinh Tôn Vũ Văn Hâm, đã vượt ra ngoài sự tồn tại của hệ thống lực lượng. Dương Phàm mặc dù có lực lượng vượt xa bọn họ nhưng nếu muốn chém giết cũng không khác gì lên trời.

- Hừm. Hoán Nha Kỳ ta mới chỉ ngưng kết ra Hoán Thiên Nha thứ nhất nhưng đã thông hiểu thiên cơ. Chờ ta ngưng kết ra Hoán Thiên Nha thứ hai, thứ ba thì để xem người còn có thể gây khó dễ cho ta được nữa hay không?!

Trong đầu Dương Phàm lại hiện ra quá trình thôi diễn sau Hoán Nha Kỳ: Ba màu quang nha đỏ. xanh, tím xoay quanh trong đầu hắn, như hoa sen nở rộ. Theo sao. ba đạo quang nha ba màu này không ngừng dung hợp. thành một một quang đoàn ba sắc.

Rồi quang đoàn ba sắc này như đóa hoa huyền lệ nở rộ. Ba màu ánh sáng phóng thẳng lên cao. trực tiếp xé rách hư không, sinh ra một đạo cái khe màu đen...

. T. . ' xK ,

Không thể nghi ngờ. Dương Phàm đã ngộ ra ba cảnh giới tiếp theo sau Hoán Nha Kỳ.

Ba cảnh giới này cũng ứng với Thông Thiên bậc ba: Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa.

về mặt độ kiếp, Dương Phàm lý luận, phân tích ra hắn cũng sẽ có.

Mà Đại Thừa ứng với Chứng Quả Kỳ. cũng chính là hóa vũ phi thăng, cảnh giới mạnh nhất ở nhân gian.

701. Chương 670 - 678 (9)

Dương Phàm đã đoán được, mấu chốt nhất chính là Hoán Nha Kỳ. Những cảnh giới sau

đó như Độ Kiếp Kỳ. Chứng Quả Kỳ hắn là không khó.

Điều này cũng như bức tường đầu tiên mà cường giả Thần Hư muốn bước vào Thông Thiên phải đối mặt. vô cùng khó khăn.

Đang lúc Dương Phàm suy tính tới những vấn đề về thôi diễn cảnh giới thì Hoán Thiên Nha trong đầu bỗng dung sinh ra cảm ứng.

- Quả nhiên như ta dự đoán, những kẻ này sớm hay muộn cũng tìm tới cửa.

Lãnh quang trong mắt Dương Phàm lóe ra.

- Dương đại ca. xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là người của Thiên Võng lại...

Tiểu Hân biến sắc.

- Chủ nhân!

Hàn Lưu ly đưa ánh mắt chờ mong nhìn về phía Dương Phàm, chủ động xin đi đánh địch!

Hàn Lưu Ly vừa bước vào Hóa Thần Kỳ, lại còn tiến thêm nửa bước. Luận về tu vi, không chừng nàng còn cao hơn cả Dương Phàm.

- Ha ha ha. vậy thì nhu người muốn đi!

Dương Phàm mỉm cười.

Hưu

Khi dll đang chờ Dương Phàm ra lệnh thì những dãy núi cạnh đó bay tới một tiểu đội liệt sát, mặc đồ giống nhau, nam nữ đều có, nhiều tới chừng bảy tám người.

Tuy rằng chỉ có bảy tám người nhưng tất cả số này đều là cường giả Hóa Thần Kỳ. cầm đầu là một gã nam nhân tóc dài, mang một chiếc mặt nạ xương khô. hai mắt lạng như nước, một thân hắc bào không gió tự động.

- Hắc m đại nhân, trong mười vạn dặm phụ cận cũng lục tục có người trong tổ chức đuổi tới.

Một nữ tu xinh đẹp như tiên, mặt hoa da phấn, thần sắc cung kính nói.

Sáu gã liệt sát giả cấp Hóa Thần Kỳ bên cạnh cũng lấy ánh mắt kính ngưỡng nhìn về phía hai người.

Nữ tu xinh đẹp như tiên này có danh hiệu là Bạch Mân tiên tử. là sát thủ Địa cấp của Thiên Sát Các.

Có thể xếp vào sát thủ Địa cấp thì cơ bản đều là cường giả Thông Huyền.

Mà người đội chiếc mặt nạ xương khô này danh hiệu là Hắc Ám. trên sát thủ bảng Địa cấp xếp thứ mười, đại danh鼎鼎, thực lực sâu không lường được. Nghe nói hắn từng giết chết không ít cường giả Thông Huyền.

- Thông báo mọi người, không được phát tán ra bất kỳ một tia sát khí nào. Ngay cả ý niệm trong đầu cũng không được! Nếu không sẽ khiến con môi có cảnh giác.

Đôi mắt lạng như tờ của Hắc m bập bùng, thanh âm vô tình vang lên.

- Vâng!

Mọi người vâng lệnh.

Chẳng những bọn họ như thấ những liệt sát giả đơn độc tham gia nhiệm vụ này cũng hoàn toàn thu liễm sát ý.

Nếu không đạt tới tiêu chuẩn này, căn bản không cho phép tham dự nhiệm vụ này.

- Bạch Mân tiên tử, nghe nói mục tiêu tiêu diệt của chúng ta chỉ là một gã tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ mà thôi, có cần xuất động nhiều cao thủ như thế này không?

Một thiếu niên có chút chất phác bên cạnh mở miệng hỏi.

Thiếu niên chất phác này y phục bình thường, không thấy có gì đặc biệt.

Còn không chờ Bạch Mân tiên tử lên tiếng, một gã nam nhân hơi béo bên cạnh đã cười nói:

- Người có phái là vừa bề quan ra không, người mới tham gia?

- Đúng thế!

Thiếu niên chất phác này cười ngược.

- Nói cho người biết. Đối tượng săn giết lần này có một người cực kỳ nguy hiểm. Tên Tử Ma so với người còn mạnh hơn vài lần đã chết trong tay hắn. Hai vị công tử của Lục Vân Hâu là Lục Chiến và Lục Vân cũng lần lượt bị hắn đánh bại. Còn có Lão Viên chết một cách thần bí kia cũng có khả năng là liên quan tới người này.

- Không ngờ lại lợi hại như thế?!

Thần sắc của thiếu niên này có chút trốn tránh.

- Ha ha ha, nếu sợ thì sớm rời đi đi!

Mấy tên liệt sát giả bên cạnh cũng cười trừ phúng.

Ngoại trừ đội hình liệt sát giả cường đại kia. cũng có không ít liệt sát giả rải rác đã tới gần hơn.

- Hừm, những tên mới vào nghề không biết gì này đã bị giải thưởng thật lớn kia mê hoặc, đề chúng đi trước dò đường đi!

Lấy Hắc Âm và Bạch Mân tiên tử dẫn dắt. tiểu đội liệt sát giả này cũng án binh bất động, cả đám âm thầm cười lạnh.

Hừ

Mấy đạo bóng đen vút qua hu không không một tiếng động, nhẹ nhàng hạ xuống ngọn núi phía trước.

Cây cối hoa mộc ở ngọn núi cạnh hồ tràn đầy hương sắc. tán lá xum xuê. vô cùng rậm rạp.

Mấy đạo bóng đen tiếp cận đầu tiên cũng đã đạt tới Hóa Thần Kỳ. đều là tinh anh trong Thiên Sát Các, hơn nữa độc lai độc vãng, tâm cao khí ngạo.

Chỉ là khi bọn họ đang lén la lén lút tiếp cận thì một thanh âm lạnh như băng của một cô gái vang lên:

- Chờ các người đã lâu. để ta thay mặt chủ nhân giải quyết các người đi!

Mấy tên liệt sát giả này lộ ra vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh thì chỉ thấy một tiểu mỹ nhân tóc lam xuất hiện ở một góc núi, lạnh lùng nhìn bọn họ.

- Chắc chắc, dĩ nhiên là yêu tu!? Tiềm lực và tư sắc như thế này nếu bắt về có thể đổi được hai kiện Thông linh pháp bảo đây!

Một tên tu sĩ trung niên mập mạp lộ ra ánh mắt tham lam.

Dương Phàm và Tiểu Hân ở trong động phủ, quan khán biểu hiện của Hàn Lưu Ly.

Dưới ánh mắt của mấy tên liệt sát giả này, khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Lưu ly lộ ra vẻ chán ghét, tinh quang quanh thân nhoáng lên cái, nàng đã biến mất tại chỗ.

Vài tên liệt sát giả ngẩn ra, chợt có kẻ phản ứng nhanh hơn nói:

- Không ổn. là thổ động.

Vừa dứt lời. một cỗ lãnh khí từ dưới chân truyền lên, cả phiên thổ địa lập tức hóa thành băng nguyên, bao trùm cả phạm vi vài dặm.

Mà tên tu sĩ trung niên mập mạp kia chỉ cảm thấy máu trong người cũng động lại. thẩm nghĩ không ổn, chuẩn bị phi thân rời đi thì đã thấy một đạo băng lam quang xẹt qua người.

Hô

Tốc độ đạo băng lam quang kia nhanh tới độ khó có thể trốn tránh. Toàn thân hắn lập tức cứng ngắt, hóa thành băng còn. rơi âm một cái xuống đất.

Hàn khí khủng bố nháy mắt đã khiến linh hồn hắn đông lạnh, trước mắt tối sầm. ý thức tiêu tan.

Chỉ một cái hô hấp đã giết chết một tên liệt sát giả.

- Hàn Lưu Ly thật lợi hại!

Tiểu Hân ngạc nhiên vui mừng nói.

T XV

Mà hai gã liệt sát giả khác lại ràng mình, đều tề ra pháp bảo của mình. Không ngờ cả hai pháp bảo này đều là Thông linh pháp bảo thứ cấp.

Đôi lam đồng của Hàn Lưu Ly lóe lên một tia cười nhạo, một đầu tóc lam bỗng nhiên huy vũ.

Đồng thời, một mảnh hắc lưu màu lam cùng băng phong bạo lấy nàng làm trung tâm. khoảnh khắc đã quét ngang phạm vi một dặm, đóng băng thiên địa.

- Ahhh

Hai tên liệt sát giả kia vừa mới té ra pháp bảo đã bị hàn khí khủng bố này ập tới, thân thể lập tức đông cứng, căn bản không thể công kích, liên tiếp lui ra sau.

Trong phiên hàn lưu màu lam này, một đạo khí tức băng lạnh trực tiếp khiến linh hồn bọn họ đông cứng. Tuy là cường giả Hóa Thần nhưng ngay cả thần thông cũng không kịp thi triển.

Trong phiên băng lưu hàn khí đầy trời này. Hàn Lưu Ly lơ lửng giữa không trung, tóc lam huy vũ. Thân thể bằng cơ ngọc phù. khuôn mặt phần điêu ngọc trụy, nàng giống như một tiêu tiên nữa bằng tuyết.

Hô!

Nàng hé cái miệng nhỏ nhắn phun ra hai đạo lãnh khí quang, trực tiếp đóng băng hai gã liệt sát giả kia thành băng côn. từ giữa không trung rơi xuống, lập tức tan vỡ.

Chi nháy mắt, ba gã liệt sát giả tâm cao khí ngạo đã bị Hàn Lưu Ly không chút lưu tình chém giết.

Một đôi liệt sát giả trốn gần đó không khỏi hít sâu một hơi lãnh khí.

Sự cường đại của đối phương vượt qua dự đoán của bọn họ. Chỉ là một linh thú mà đã có thực lực bậc này.

- Bán tôn của cô gái tóc lam này rốt cuộc là loài gì?! Tư chất như thế thi cho dù là Thần thú cũng không bằng được!

7

Bạch Mân tiên tử vô cùng kinh ngạc.

Con người lạnh lẽo của Am Hắc lóe ra hắc quang mờ mịt. nhìn chăm chăm Hàn Lưu Ly, đồng tử co rút lại nói:

- Thì ra là Man hoang dị chủng biến dị! Trước khi biến dị là Lưu ly Nham Tinh Xà. tư chất đã không kém gì Thần thú bình thường. Còn sau khi biến dị thì tiềm lực còn đáng sợ hơn nữa.

Chi qua nửa khắc, ba gã liệt sát giả đã bị hàn khí đóng băng, cũng hóa thành mảnh vụn, gân nhu không có lực hoàn thủ. khiến cho những gã liệt sát giả khác đang âm thầm ẩn nấp xung quanh phải kinh hãi đảm chiến.

Mười mấy đạo ánh mắt nhìn chăm chăm vào tiểu mỹ nhân tóc lam lạnh như băng đang đứng trong hàn lưu, băng phong kia. Có kẻ cảm thấy kiêng kỵ. nhưng đa phần lộ ra vẻ tham lam.

Theo tư chất và tiềm lực mà Hàn Lưu Ly biểu lộ ra thì gần như không thua kém một số Thần thú trong truyền thuyết.

Nếu có thể bắt giữ cô gái tóc lam này thì tuyệt đối có thể bán ra với một cái giá trên trời ở Hội giao dịch Tu Tiên Giới.

Cho nên. thực lực mà Hàn Lưu Ly biểu hiện ra chỉ khiến một nửa số liệt sát giả lâm vào khiếp sợ. số còn lại lại sinh ra tham niệm.

Không lâu sau. từ một sơn động cạnh đó có hai nữ một nam đi ra.

Nam nhân kia có mái đầu bạc trắng, khuôn mặt rất anh tuấn, có góc cạnh, đồng tử hai màu trắng bạc. đáng người cao ráo. có một loại tuấn tú và mị lực yêu dị.

- Ha ha ha, thật không nghĩ tới trong khi chấp hành truy sát nhiệm vụ linh trưởng còn gặp được một loại Man hoang dị chủng cực phẩm bậc này.

Nam nhân đầu bạc này cười khê, vỗ vỗ tay, dường như rất tán thưởng với thực lực của Hàn Lưu Ly.

Hai nữ nhân bên cạnh hẳn chính là một đôi song bào thai, đều xinh đẹp bằng tuyết, thân mặc tuyết bào. khí chất xuất trần, bộ dáng chừng mười bảy mười tám tuổi.

- Chắc chắn... tổ B ăng Liệt Tam Nhân cũng đã tới rồi!

702. Chương 670 - 678 (10)

Âm Hắc đang âm thầm ẩn núp. xuyên qua bộ mặt nạ xương khô kia có thể thấy được đôi mắt lạnh lùng cũng lóe lên một tia dị sắc.

- Bằng Liệp Tam Nhân? Ta cũng nghe nói qua. hình như là tổ hợp ba gã băng tu có thực lực không tầm thường. Lão đại Ngân Bằng là một cường giả Thông Huyền, đã đạt tới trình độ không tầm thường ở mặt thần thông băng hệ.

Bạch Mân tiên tử cười cười nói.

. . .

- Phàm là kẻ địch của chủ nhân ta thì đều phải chết!

Đồng tử trong mắt Hàn Lưu Ly bắn ra hai đạo hư quang u lam. Ngón tay ngọc thon dài của nàng khẽ điểm ra, một mảnh băng toàn màu lam gào rít, dài tới mấy chục trượng liền cuộn về phía ba người này.

- Tiểu mỹ nhân, chúng ta cũng không phải là đám người ồ hợp vừa rồi!

Nam nhân đầu bạc kia cười lớn, trên người tạo ra một đoàn hàn phong màu bạc, hình thành một màn băng quang tráo, bao bọc lấy ba người vào trong.

Băng toàn màu lam rít gào lao tới. đánh trúng màn băng quang tráo kia liền phát ra những tiếng xèo xèo, tạo nên những đốm băng màu lam văng tung tóe.

Thần sắc Hàn Lưu Ly hơi đổi. Nàng không nghĩ rằng nam nhân đầu bạc này cũng có thần phận băng tu giống như mình.

- Dương đại ca. người nọ là cường giả Thông Huyền, chỉ sợ Hàn Lưu ly...

Trong động phủ, Tiểu Hán hơi lo lắng nói.

- Không cần lo lắng. Hàn Lưu Ly không dễ thua đâu, dù đối thủ có là cường giả Thông Huyễn nữa!

Dương Phàm cười nói.

Trong yêu tu. có thể đạt tới cấp độ Thần thú thì cũng giống như tinh anh trong số tu sĩ nhân loại, thiên tài trong thiên tài. Việc vượt cấp khiêu chiến không phải là không thể.

- Đến phiên chúng ta ra tay rồi!

Đồng tử trong mắt nam nhân đầu bạc này co rút lại. một chiếc băng phiến trong tay vung lên. Một mảnh băng phong gân nhubán trong suốt liền quét tới phía Hàn Lưu Ly.

Hai nữ nhân song sinh bên cạnh hắn cũng đồng thời thi triển pháp thuật thần thông, ngưng tụ những khối băng lớn từ trên trời cao đánh xuống.

Không gian đầy các khối băng đánh xuống, trong phạm vi vài dặm khó có thể may mắn tránh thoát.

- Hừ

Mà công kích của nam nhân kia còn đáng sợ hơn. Băng phong quét tới đâu, hết thảy đều hóa thành bông tuyết đánh xuống.

Sắc mặt Hàn Lưu Ly vẫn lạnh như băng, hai tay lần lượt giao nhau trước ngực. Một tấm vách băng băng tinh có hình cung hiện ra trước người, bao bọc lấy nàng vào bên trong.

`m

Những khối băng lớn đầy trời đánh xuống kia cũng chỉ khiến tấm vách này lắc lư nhẹ nhẹ, tinh quang tràn ra bốn phía, không chút hao tổn nào.

- Lực phòng ngự thật cường đại!

Đám liệp sát giả Bạc Mân tiên tử âm thầm kinh hô.

- Ha ha ha, số trường của Hàn Lưu Ly chính là phòng ngự và khống chế, những tu sĩ cùng giai rất khó có thể phá vỡ được tầng phòng ngự của nàng.

Dương Phàm cười cười nói.

Tuy nhiên, băng phong bán trong suốt do băng phiến của tên nam nhân đầu bạc kia phát ra khi đánh trúng tám vách phòng thủ của Hàn Lưu Ly cùng tạo ra một mảnh, hàn quang đầy trời.

Tám vách băng tinh này run lên. một ít băng phong màu bạc bán trong suốt kia xuyên qua tám vách, đánh trúng Hàn Lưu Ly.

Hàn Lưu Ly kêu lên một tiếng đau đớn, trên băng cơ ngọc phu ngưng kết một tầng ngân băng, khuôn mặt hơi trắng bệch.

Tuy nhiên, da thịt quanh thân nàng bỗng dung tạo nên một tầng tinh quang màu lam. toàn bộ như tinh ngọc, lập tức hấp thu hàn khí đáng sợ kia.

- Cái gì?! Cô ta có thể hấp thu cấp Đồng Hàn Phong của ta sao?! Điều này sao có thể?!

Nam nhân đầu bạc này khó tin nhìn Hàn Lưu Ly, chợt hô lên:

- Thể chất này... toàn bộ là hàn ngọc. Vạn Băng Phách Thể?

Mà da thịt Hàn Lưu Ly lại khôi phục lại vẻ mềm mại, băng ngọc, hoàn mỹ không chút tỷ vết.

Chi là khuôn mặt nàng vẫn hơi trắng bệch, ở phòng ngự pháp lực vật lý thì nàng căn bản không sợ đối phương. Nhưng công kích của đối phương cũng đánh cà vào linh hồn.

Chênh lệch giữa các giai vị Hóa Thần Kỳ là rất lớn, lực lượng linh hồn cũng có sự chênh lệch nhất định.

Tuy nhiên, trình độ linh hồn của Hàn Lưu Ly cũng không tầm thường. Những công kích kia muốn đông lạnh linh hồn nàng căn bản là không thể.

Miệng nàng nhếch lên, hiện ra một tia cười lạnh. Ngọc thủ nàng đột nhiên hóa thành một mảnh hư ảnh, pháp quyết mơ hồ không rõ.

Răng rắc

Mặt đất bị băng phong đột nhiên lay động kịch liệt!

Băng tầng ở nơi ba người kia đang đứng đột nhiên đổ gãy. Một cỗ hàn lưu màu lam hóa thành băng toàn phong ngập trời, bao phủ lấy ba người vào trong, cũng cuốn sâu vào trong băng tầng vừa sụp đổ kia.

- Ah

Hai nữ tu song sinh kia kinh hô, tứ chi như bị đông cứng, không tự chủ được, bị kéo vào trong hàn lưu màu lam sâu hoắm và lạnh lẽo kia.

Hai người nhất tề hướng về phía nam nhân đầu bạc kia kêu cứu.

Sắc mặt của nam nhân đầu bạc kịch biến, miễn cưỡng giữ chặt một nữ tu, thân hình hóa thành một đạo băng huy màu bạc. Hắn lóe lên đã mạnh mẽ lao ra khỏi phạm vi công kích của Hàn Lưu Ly.

- Không hổ là Man hoang dị chủng! Đồng thời am hiểu pháp thuật băng hệ và thổ hệ. Hơn nữa còn dung hợp hai loại này một cách hoàn mỹ.

Âm Hắc tán thưởng nói, đôi mắt lạnh lùng kia cũng hiện lên một tia tham lam.

”m

Vực sâu kia khép lại. nữ tu lúc trước l’ơi vào bên trong đã bị hóa thành bột mịn.

- Phu quân, chàng nhất định phải báo thù cho tỷ tỷ.

Gã nữ tu còn lại hai mắt đỏ bừng cầu khẩn.

- Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Thanh âm của nam nhân đầu bạc này lạnh như băng. nang Chuyên cả phạm vi trăm dặm.

Một cỗ uy áp cường đại từ hư không lặng lẽ buông xuống, mang tới Hàn Lưu Ly một loại cảm giác không thể thở nổi.

Băng lưu màu bạc vô hình từ bốn phương tám hướng như sóng triều mạnh mẽ ập tới người Hàn Lưu Ly.

Đây mới là thực lực chân chính của cường giả Thông Huyền.

Hàn Lưu Ly lộ ra sắc mặt ngưng trọng, toàn thân tán phát tinh quang, hình thành một tầng phòng hộ bằng tinh thể màu lam như một cái kén.

`m

Dưới sự va chạm với băng lưu màu lam đáng sợ kia, chiếc kén bằng tinh thể màu lam này không kiên trì được lâu, xuất hiện một đường nứt.

Lệ quang trong mắt nam nhân đầu bạc kia lóe lên. băng phiến trong tay lại vung lên. Một đạo băng nhận màu bạc dài chừng mười trượng, từ trên trời cao chém xuống, mạnh mẽ phá vỡ chiếc kén kia. lộ ra tiêu mỹ nhân đã bị băng hóa bên trong.

Hắn nao nao. định phát động thêm một lần công kích nữa.

- Cút hết cho ta. nơi này giao cho một mình ta!

Một thanh âm khiến người ta không rét mà run từ phía sau truyền tới.

Tiên Hồng Lộ Khoái Xan Điểm

Nam nhân đầu bạc và nữ tu mặc tuyết bào kia đều trở nên cứng ngắc, ngoái đầu nhìn lại.

Từ rừng cây phía xa xa, có một thân ảnh khò gầy mặc hắc bào, đội một chiếc nón tre. nhìn không ra được khuôn mặt mà thái độ của hắn.

- Thì ra là một cường giả Thông Huyền. Ắ đã đã giết chết song tu đạo侶 của ta. Ngân mỗ phải giết nàng báo thù. các hạ tốt nhất vẫn cứ tránh xa đi!

Nam nhân đầu bạc này tuy cảm giác được người này rất đáng sợ nhưng vì sốt sắng báo thù nên cũng không thể lùi lại được.

- Ta lặp lại lần nữa, cút!

Thân ảnh khò gầy mặc hắc bào dưới nón tre kia lại vang lên thanh âm trầm thấp khàn khàn, lộ ra nộ hòa và hàn ý lạnh thấu xương.

-Người kia là...

Trong tiểu đội liệt sát giả đang ẩn nấp kia. Âm Hắc đột nhiên hò khè một tiếng:

- Hóa ra là hắn...

- Là hắn?

Thần hình Bạch Mân tiên tử khè run lên, nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này sẽ bị hắn cướp mất sao?!

Những liệt sát giả khác cũng không nhận ra người tới đây. không biết lai lịch của hắn.

- Sát thủ Địa cấp Thiên Sát Các, xếp hàng thứ ba Huyết Luân Tử Thần!

Âm Hắc khè thờ dài:

- Xem ra chúng ta đã không cần ra tay nữa rồi.

- Ha ha ha... Người cho rằng bản thân mình là ai?! Ngân mỗ hôm nay cứ không đi đó. người làm khó được ta sao?!

Nam nhân đầu bạc cười lạnh nói. Cừu hận đã khiến hấn mất đi lý trí

- Hừ. cho dù Hóa Thần đại tu sĩ tới đây cũng không có tư cách sai bào chúng ta!

r IT , L « Iv'

Nữ tu mặc tuyết bào cũng hừ lạnh nói.

- Khắc khắc khắc... Một khi đã như thế vậy để lão phu đưa các người đi gặp tử thần vậy!

’n dưới chiếc nón tre, hấn ta hơi ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi đồng tử màu máu quy dị. Một cổ công kích trực tiếp vào linh hồn bức tới.

- Người... Người là Huyết Luân Tử Thần?!

Nam nhân tóc bạc này sắc mặt tái nhợt, kinh hô:

- Dừng... dừng tay!

Nhưng cũng đã chậm, huyết Đông quỷ dị kia dưới ánh nhìn của bọn họ hóa thành một vực sâu không đáy. tâm thần lập tức rơi vào trong đó.

Mà thân hình của nam nhân đầu bạc và nữ tu kia cũng trở nên cứng đờ.

Bùm!

Nữ tu kia rơi xuống đất. trên linh hồn truyền l’ a một tiếng kêu thảm thiết, lập tức hồn phi phách tán!

Sau đó là nam nhân đầu bạc. Thán thể hấn hoàn hảo không bị hư hao gì nhưng linh hồn cũng kêu thảm một tiếng. Âm thành này càng kinh hồn táng đảm hơn.

Bùmbùm!

Hai gã băng tu Hóa Thần Kỳ, gồm một gã cường giả Thông Huyền tử vong vô cùng khó hiểu.

- Huyết Luân Tử Thần, xếp thứ ba trong sát thủ Địa cấp. Huyết Luân Tử Thần, hóa ra là hấn!

Chúng liệt sát già bốn phía nhất tể hít sâu một hơi lãnh khí.

- Nghe nói không có bất cứ địch nhân nào có thể đối diện song đồng của hấn mà còn sống!

Giờ phút này, chúng liệt sát giả không rét mà run, cảm giác tử thần đã gần mình vô cùng.

Chỉ nhẹ nhàng đơn giản đã giết chết nam nhân đầu bạc và nữ tử tuyết bào kia. Sau đó. Huyết Luân Tử Thần chậm rãi đi về phía Hàn Lưu Ly đã hóa thành khắc băng.

- Kẻ thù giết chết đệ đệ của ta. cho dù đuổi giết toàn bộ Đại Tẩn này cũng phải tra tấn hấn tới chết!

Huyết đồng ẩn dưới nón tre của Huyết Luân Tử Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào tiêu mỹ nhân đã bị băng hóa Hàn Lưu Ly.

Chân mày Hàn Lưu ly nan lên. khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thân hình không tự chủ được run rẩy.

- Nếu chủ nhân của người không rạ thì lão phu giết người trước vậy!

Cặp huyết đồng của Huyết Luân Tử Thần phụt ra một đạo hư quang.

Bóng ma tử vong lập tức ập tới Hàn Lưu Ly.

Ngay sau đó. tâm thần của nàng rơi vào vực sâu tử vong, sâu trong nội tâm phát ra một tiếng kêu sợ hãi:

- Chủ nhân, cứu mạng!

703. Chương 679 : Đối Kháng Đồng Thuật (thượng)

- Chủ nhân! Cứu mạng!

Linh hồn Hàn Lưu Ly bắt lực kêu cứu, truyền tới chủ nhân Dương Phàm cùng tương liên thần hồn với nó. Dương Phàm bất kể là thông qua tương liên tâm thần, hay là chiếu rọi của Tiên Hồng Không Gian, đều nắm trong tay rõ ràng tình huống của Hàn Lưu Ly.

- Dương Đại ca! Mau cứu cô ấy!

Tiểu Hân quá sợ hãi, mặt đầy vẻ lo âu.

Dương Phàm lộ sắc mặt nghiêm trọng, Hoán Thiên Nha thông hiểu hư không, hắn cảm nhận được Hàn Lưu Ly rơi vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

ở dưới thần thông kỳ diệu của Huyết Luân Tử Thần, ý thức tâm thần của Hàn Lưu Ly rơi vào một vùng không gian tinh thần khác.

Dựa theo tình huống trước đây, phàm là kẻ đối lập cùng huyết mâu của Huyết Luân Tử Thần, không có bất cứ người nào có thể nhìn thấy ánh mặt trời Ngày hôm sau, Ngay cả cường giả cấp Thông Huyền đều không ngoại lệ.

- Hàn Lưu Ly! Người cần phải kiên trì...

Dương Phàm lập tức nghĩ cách triệu hồi nó vào Tiên Hồng Không Gian.

Nhưng hắn biết rõ, ở không gian tinh thần, thời gian trôi qua chênh lệch thật lớn cùng ngoại giới.

Tỷ như trao đổi thần niệm, chính là một ví dụ, cường giả Hóa Thần Kỳ trở lên chỉ trao đổi một ánh mắt, đã có thể kết nối một hồi lâu.

Mà Đồng Thuật của Huyết Luân Tử Thần là một loại thần thông cùng loại với Mộng Hồn Đại Pháp, hơn nữa càng cao minh huyền ảo hơn.

Hàn Lưu ly một mái tóc lam. sắc mặt tái nhợt, rơi vào trong một mảnh vực sâu màu máu, ánh mắt có thể thấy được, trừ sóng máu cuộn cuộn trong vực sâu. hết thấy đều là u tối tuyệt đối.

- Khắc khắc khắc...

Một cái thân ảnh khô gầy mặc hắc bào. đầu phủ chụp dưới nón tre, trống rỗng hiện ra tại trước người nàng, hai Đông tử đỏ màu máu, đôi tay khô gầy như que củi, hung hăng nắm chặt cần cổ mảnh khảnh trắng nõn của nàng.

- Chủ nhân! Cứu mạng!

Đây cũng là thời khắc Dương Phàm nghe được Hàn Lưu Ly kêu cứu.

- Vào lĩnh vực Huyết Thần của ta, cho dù là đại tu sĩ Hóa Thần cũng chỉ còn có đường chết, huống chi người một con tiêu xà yêu Ngay cả cấp Thông Huyền cũng chưa đạt tới.

Dưới nón tre và hắc bào phủ trùm, thân ảnh khô gầy kia lộ ra một gương mặt trắng bệch như mặt quỷ, khiến Hàn Lưu Ly đanggiây dựa sợ tới mức mặt hoa thất sắc.

Trong lòng nàng gào thét, vì sao chủ nhân còn chưa chịu cứu mình ra.

ở trước đây. mặc kệ gặp phải nguy cơ gì. chủ nhân đều có thể trong nháy mắt kéo về Tiên Hồng Không Gian.

- Khắc khắc khắc... Người đang hướng chủ nhân của người cầu cứu sao?

Huyết Luân Tử Thân liếm liếm môi. trồ phúng nói:

- Trong lĩnh vực tinh thần, thời gian trôi đi. xa không phải không gian ngoại giới có thể nhận định được, ở trong này một canh giờ. ở ngoại giới thời gian cũng chỉ một cái nháy mắt. Đủ để ta chậm rãi tra tấn hành hạ người tới chết rồi.

Không ngờ hần cũng không gấp gáp chút nào, đánh giá tiểu mỹ nhân mặt hoa thắt sắc này, suy xét phải làm thế nào về mặt tinh thần nhục nhả tra tấn nàng ta.

Ở trong thế giới tinh thần, tử vong chính là chân chính Hủy diệt V thức, so với Hủy diệt thân thể còn nghiêm trọng hơn.

Dù sao đối với người tu tiên mà nói, thân thể chết đi, còn có các phương pháp khác kéo dài sinh mệnh.

Mà tinh thần tử vong, là triệt để nhất hoàn toàn nhất.

Đồng dạng, nơi này mỗi một phần phải chịu đựng thống khổ, đều là chân thật không còn gì chân thật hơn.

- Không...

Đối mặt với gương mặt dữ tợn từng chút một áp lại gần. đồng tử màu lam trong mắt Hàn Lưu Ly, bắn ra hai tia sáng hư vô đóng băng linh hồn.

“Vèo! Phù!”

Huyết Luân Tử Thần trước người, lập tức hóa thành một pho tượng đóng băng trông rất sống động.

Thế nhưng. Hàn Lưu Ly cũng không có lập tức thoát ly lĩnh vực Huyết Thần, ý nghĩa này...

“Rắc!”

Thân mình Huyết Luân Tử Thần nhoáng lên một cái, vùng vẫy thoát khỏi tượng băng, cười khá khà:

- Không nghĩ tới lực lượng của người có thể thâm thấu đến mặt linh hồn. nếu tăng thêm tu luyện. cố gắng cũng có thể hình thành Đông Thuật của chính mình. Chỉ tiếc giữa người và ta chênh lệch quá lớn. bất kể là lực lượng linh hồn hay là vận dụng kỹ xảo. đều có cách biệt một trời một vực.

Huy á Luân Tử Thần hẳn là cường giả cấp Thông Huyền, là tinh anh trong cùng cấp. nếu nói là tinh anh trong cùng cấp Thần thú cũng không quá đáng. Mà bản thân hần ở mặt lĩnh vực linh hồn, trình độ lại vượt xa cùng cấp.

Đừng nói Hàn Lưu Ly chỉ mới là Hóa Thần sơ kỳ, cho dù là cùng cấp bậc Thông Huyền

giá, thì khi gặp phải Huyết Luân Tử Mâu cũng chỉ có đường chết.

Khi dòng khí lạnh phát động phản kích, bản thân nàng ở không gian thật, đồng tử màu lam trong mắt nín lên. bắn ra hai tia sáng hư vô. chợt ảm đạm xuống.

- Lưu Ly! Ta tới cứu ngươi!

Đang lúc Hàn Lưu Ly lâm vào tuyệt vọng, một thanh âm nam nhân vang lên trong lĩnh vực Huyết Thần.

- Người nào?

Huyết Luân Tử Thần chấn động, hần phát hiện thanh âm kia là thông qua tâm thần liên hệ cùng Hàn Lưu Ly, trống rỗng mà sinh ra.

Hần làm sao có thể tưởng tượng, thế gian lại có Tiên Hồng Không Gian bậc này. chiếu rọi đại ngàn thế gian, ngay cả thế giới tinh thần cũng không ngoại lệ.

Dựa vào tâm thần tương liên với Hàn Lưu Ly, Dương Phàm thông qua Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi, tìm được nơi này.

Trong khoảnh khắc khi cảm ứng được lĩnh vực Huyết Thần kia. tâm thần Dương Phàm cùng run lên. thần thông này thật đáng sợ. so với Mộng Hồn Đại Pháp của Quy Huyền Môn năm đó còn cao minh hơn vô số lần.

Đây là chống lại một loại Đông Thuật vô cùng bá đạo.

“Vèo!”

Ý niệm vừa động, Hàn Lưu Ly biến mất.

Trong lĩnh vực Huyết Thần chi trợ trợ còn lại có một người mặc hắc bào đội nón tre.

Chẳng những thế. ngay cả trong không gian thật, tiểu mỹ nhân tóc lam đang đối mặt với Huyết Luân Tử Thần, cũng bỗng khôngbiến mất.

- Cái gì?

Đồng tử trong mắt Huyết Luân Tử Thần co rụt lại, bộ dáng khó có thể tin.

Từ khi hần tu luyện Huyết Luân Tử Mâu đạt tới cảnh giới đại thành đến nay, trong lớp tu sĩ cùng cấp không có bất cứ người nào có thể chống cự, phạm là đối mặt cùng hần chỉ có con đường chết.

Mà bản lãnh hư không tiêu thất như thế này, vẫn là lần đầu tiên hần gặp phải.

- Sao lại thế này? Lưu Ly Xà kia như thế nào bỗng dưngbiến mất?

Đám người Âm Hắc đang âm thầm xem cuộc chiến, cũng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chưa từng có bất cứ địch nhân nào có thể ở dưới tình huống đối mặt cùng hần mà còn sống.

Mà lần này, không ngờ có ngoại lệ rồi.

- Con mỗi họ Dương, người quả nhiên có chút thủ đoạn. Nhưng bất kể người có thủ đoạn gì, hôm nay đều phải lưu lại mạng sống trong tay ta. Giết chết đệ đệ Huyết Đồng của ta. cho dù chạy lên trời xuống biển. lão phu cũng phải tra tấn tới chết.

Huyết Luân Tử Thần một thân hắc bào không gió tự lay động, với lực lượng thần thức cường đại của hần, lập tức phát hiện chỗ động phủ của Dương Phàm cùng Tiểu Hân.

- Đại ca! Chúng ta nên làm gì bây giờ? Huynh có nắm chắc đối phó được với Đồng Thuật của hần hay không?

Tiểu Hân lộ vẻ mặt hoảng sợ, trước mặt địch nhân cường đại chưa từng có này, cuối cùng nằng ký thác hết mọi hy vọng lên người Dương Phàm.

- Ta cũng không có nắm chắc tuyệt đối.

Dương Phàm nháy mày. vừa rồi hần đã biết rõ, thần thông của đối phương nói là một loại Đồng Thuật, còn không bằng nói là một loại thủ đoạn về mặt linh hồn. cho dù có nhắm mắt lại cũng không thể kháng cự.

Sờ dĩ hần không có nắm chắc, bởi vì ở phương diện trình, độ linh hồn còn kém đối phương quá xa.

Mặc dù thần thức của hần đạt tới trình độ tiếp cận Thông Huyền giả, nhưng Huyết Luân Tử Thần về lực lượng linh hồn và vận dụng kỹ xảo đều vượt xa ThôngHuyền giả cùng cấp.

Đây cũng là lý do vì sao ở dưới tình huống cùng cấp, không ai có thể đối mặt cùng hần mà còn mạng sống.

Thông Huyền giả Hóa Thần trung kỳ không thể kháng cự, Dương Phàm cũng không có cách nào chống cự.

Mà một khi tiến vào lĩnh vực huyết thần của đối phương, thì chỉ có để mặc cho hần xâu

xé.

- Vậy nên làm cái gì bây giờ?

Thấy Dương Phàm cũng không có nắm chắc, trong mắt Tiểu Hán đả vể âu lo. chỉ còn biết ôm cánh tay hần.

- Đối thủ như vậy, đúng là một loại ngoại tộc, nhưng thử nghiệm cũng càng tốt. Đồng thuật thì sao? Ha ha...

Đồng tử trong hai mắt Dương Phàm hiện lên hai vòng mặt trời đỏ. phát ra ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt linh hồn.

“Tuy nhiên, vì để hiểu biết thực lực thực sự của đối thủ. trước cứ để phần thân tới thử xem.”

Dương Phàm vừa động ý niệm, một bóng đen xuất hiện trước người hắn. “Vèo” một tiếng, bay ra ngoài động phủ.

Huyết Luân Tử Thần đang nghĩ cách đột phá ảo thuật bốn phía động phủ, chợt phát hiện trước mắt xuất hiện một gã thanh niên lãnh khốc ma khí lạnh lạnh.

Trên người thanh niên ma đạo này tản phát ra một cỗ ma khí tuyệt luân bá đạo, kinh khiếp lòng người.

- Cữu U Ma Công?

Huyết Luân Tử Thần không ngờ vừa thấy liền nói ra công pháp chủ tu của Thạch Thiên Hàn.

Cửu u Ma Công.

Đám liệt sát giả ở phụ cận đang xem cuộc chiến, ánh mắt đều sáng ngời, dường như đã nghe nói qua công pháp này.

- Quá nhiên, không trách bình tĩnh như thế. ở Đại Tồn. người tu luyện Cửu u Ma Công, không phải chỉ còn một hai người thôi sao?

Dương Phàm lộ ý cười trên mặt. hắn sớm đoán được bộ Cửu u Ma Công này có vấn đề gì đó. cho nên mới để cho phần thân tu luyện, chính mình thì Chuyên tu Tiên Hồng Quyết.

- Chi đáng tiếc, người cùng chi là Hóa Thần sơ kỳ. muốn đối kháng cùng ta. còn kém xa.

Nón tre trên đầu Huyết Luân Tử Thần khẽ lắc lư. trong đôi đồng tử đỏ như máu bắn ra hai tia hào quang hư vô.

Mà gần như là cùng một lúc, toàn thân Thạch Thiên Hàn ma khí chấn động, đôi mắt đen sâu vô hạn, giống như một cái ma vực hắc ám.

Đôi đồng tử tối đen sâu thẳm này, không ngờ sinh ra một lực chống cự. không có lập tức bị đối phương kéo vào không gian Huyết Thần.

- Ha ha! Thảm Uyên Ma Đồng Thuật?

Huyết Luân Tử Thần phát ra ý cười sâu sắc:

- Quả thật là có thể chống cự thần thông Huy á Luân Tử Mâu của ta, chi tiếc u Minh Ma Diễm của người mới chi tu luyện đến cảnh giới Tứ u. Nếu muốn chống cự Đồng Thuật của ta. ít nhất cần cảnh giới Ngũ u. mà muốn chiến thắng ta, ít nhất phải cảnh giới Lục u.

Thạch Thiên Hàn sắc mặt vẫn lạnh lùng, trong đồng tử tối đen như vực sâu kia. tràn ngập vô cùng vô tận mê hoặc, cũng có một loại uy áp không thể kháng cự.

Nhưng ở dưới chênh lệch lực lượng linh hồn quá lớn, Thạch Thiên Hàn cũng chỉ kiên trì được thời gian ngắn ngủi, rồi nhoáng lên một cái, ý thức tiến vào một vùng vực sâu màu máu, bên phía còn lại là bóng đen vô tận.

- Khặckhặckhặck...

ở phụ cận vực sâu màu máu, thân ảnh khô gầy phủ trùm dưới hắc bào và nón tre. giống như tử thần nhìn xuống hắn, không thể chống cự.

Thạch Thiên Hàn hoảng hốt. chính mình nhưng lại không có sức phản kháng?

“Vèo!”

Còn không chờ đối phương ra tay. Thạch Thiên Hàn hư không biến mất.

- Cái gì?

Huyết Luân Tử Thần hoảng sợ. lại chứng kiến đối thủ từ trong tầm mắt của hắn biến mất. Huyết Luân Tử Mâu của hắn lại lần nữa mất đi hiệu lực.

“Thi ra là thế. ta hiểu rồi...”

Trong động phủ, Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng hiện ra một nụ cười khẽ.

Vừa rồi để Thạch Thiên Hàn đi thử nghiệm, cũng đúng là vì để gần gũi thể hội áo nghĩa Đồng Thuật của đối phương.

Mà trải qua thử nghiệm vừa rồi, hắn đã thăm dò được chút tình hình.

- Dương Đại ca! Huynh có biện pháp rồi sao?

Tiêu Hân ngạc nhiên vui mừng hỏi.

- Để ta đi ra ngoài gặp hắn!

Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười tự tin.

“Vù!”

Thanh Điều Phi Phong sau lưng Dương Phàm nhoáng lên một cái. biến mất tại chỗ. di chuyển ra ngoài động phủ.

- Lại tới một tên nữa?

Huyết Luân Tử Thần nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, nhưng lại cảm ứng được một áp lực không thể hình dung.

- Người chính là Dương Phàm?

Huy á Luân Tử Thần nói giọng hơi khàn khàn.

- Đúng! Ta chính là hung thủ giết chết tên đệ đệ của ngươi.

Dương Phàm lộ ra ý cười trong đôi mắt.

- Nếu đã như vậy. hãy xem ta lấy đi linh hồn của ngươi!

Đồng tử trong mắt Huyết Luân Tử Thần co rụt lại, lóe lên một tia sáng màu máu, quét tới.

Công kích linh hồn là với tốc độ gấp mười gấp trăm lần công kích vật lý, gần như không có khả năng tránh thoát.

Mà Dương Phàm vốn không định né tránh, trên người hắn nổi lên một hư ảnh màu đỏ.

Đồng thời, đồng tử trong hai mắt hắn. toát ra hào quang màu đỏ. trong hai mắt lộ ra hai vầng mặt trời đỏ hừng hực thiêu đốt.

“Vù!”

Hai đôi đồng tử trong bốn mắt giằng co cùng một chỗ.

704. Chương 679 - 680 (1)

Trên ngọn núi băng, một thân ảnh khô gầy mặc hắc bào đội nón tre, cùng nam nhân nho nhã mặc áo choàng cầm bào màu xanh ngọc, cách xa nhau hai mươi trượng đối mắt nhau.

Kỳ quái chính là với cảnh giới Hóa Thần Kỳ của họ nhưng lại không thi triển loại thần thông nào. mà chỉ đứng xa xa bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

Dưới vành nón tre một đôi đồng tử đỏ màu máu, giống như tử thần trong ác mộng bình thường. Chủ nhân của nó là Huyết Luân Tử Thần sát thủ địa cấp bài danh thứ ba trong Thiên Sát Các!

Hắn là người phát ngôn của tử thần, phàm là địch nhân nhìn vào đồng tử trong mắt của hắn, cho tới bây giờ không ai có thể còn sống sót.

Phóng mắt nhìn khắp Đại Tần. ở trong giới cường già cấp Thông Huyền, thực lực của hắn tuyệt đối là đứng vị trí đỉnh cao nhất, cường giả Thông Huyền chết dưới tay hắn cũng không chỉ một hai người.

Mà cùng nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu máu này, là một đôi ánh mắt hiện lên hai vầng mặt trời đỏ.

Chăm chú nhìn vào vầng mặt trời đỏ này, dường như là nhìn thẳng vào vầng mặt trời thái cổ kia. chói mắt mà bị bóng.

“Vù!...”

Sự đối kháng tinh thần vô hình nhưng lại khiến cho núi băng bốn phía trực tiếp tan chảy, tảng nam Thạch phía dưới hóa thành bột mịn.

Dư uy của lực lượng tinh thần va chạm bùng nổ. mà lại có hiệu quả như thế. quá thực khiến cho người ta khó có thể tin.

Mà đám liệt sát giả đang âm thầm xem cuộc chiến, cùng với Tiểu Hân trong động phủ đều nhưng ngừng lại hô hấp.

Thời gian qua chừng một lần hô hấp.

Dương Phàm hoàn hào không tôn hao gì. nơi khoe miệng còn lộ ra vài phần ý cười.

Qua thời gian hai lần hô hấp.

Dương Phàm bình yên vô sự, sắc mặt lại ngưng trọng vài phần.

“Thình thịch!”

“Thình thịch! Thình thịch!”

Phạm vi ngàn dặm, đám liệt sát giả âm thầm ẩn núp, đều như ngừng thờ. trong vền tĩnh có thể nghe được tiếng tim đập kia.

ở trong trận đấu không một tiếng động, tiếng tim đập của Dương Phàm cùng Huyết Luân Tử Thần đều nghe rõ như vậy.

Qua thời gian chừng hai lần hô hấp. không ngờ Dương Phàm cũng không có chết.

Những liệt sát giả âm thầm ẩn núp kia đều vô cùng khiếp sợ. thật khó có thể tia

Xem theo tình huống Huyết Luân Tử Thần giết chết đối thủ trước đó. nhiều lắm là thời gian trong nháy mắt. cũng không tới nửa lần hô hấp.

Mà nghe nói tu sĩ bình thường đối kháng cùng hắn, từ trước đến nay không ai có thể chịu được qua thời gian một lần hô hấp.

Một lần hô hấp.

Thời gian này gần như là hạn mức cao nhất để Huyết Luân Tử Thần tiêu diệt địch nhân.

Thế mà giờ phút này. qua thời gian hai lần hô hấp. địch nhân vẫn còn bình yên vô sự.

Càng khó tin là đối thủ không phải là cường giả Thông Huyền, mà chỉ là một gã tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

- Khó trách tổ chức mỗi lần lại tăng lên mức khó khăn của nhiệm vụ, treo giải thưởng cũng đúng là lần lượt tăng lên. Không ngờ mục tiêu của chúng ta cường đại như vậy, thậm chí khiến cho Huyết Luân Tử Thần sát thủ Địa cấp bài danh thứ ba cũng thấy khó khăn.

m Hắc thủ lĩnh tiêu đội liệt sát, trên mặt đầy vẻ căng thẳng nói.

- Có lẽ. Huyết Luân Tử Thần là muốn tra tấn người này?

Bạch Mân tiên tử phóng đoán.

- Không có khả năng! Người xem vẻ mặt của hắn kia.

Ảm Hắc lạnh nhạt nói.

Mọi người chăm chú nhìn theo, liền phát hiện sắc mặt Huyết Luân Tử Thần trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy ròng.

Không chỉ có hấn như thế. mà Dương Phàm vừa rồi còn thập phần tự tin. lúc này trên trán cũng rơi xuống mồ hôi băng hạt đậu.

Hiển nhiên, hai người đều khó giải quyết như nhau.

ở thời điểm Âm Hắc cùng Bạch Mân tiên tử bàn luận, trong tiểu đội đội liệt sát, tên thiếu niên chất phác lính mới kia, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, trong mắt chợt lóe sáng, tim chợt đập nhanh hơn một cách kỳ dị. rồi lại như ngưng đập.

Mà giờ phút này. Dương Phàm cùng Huyết Luân Tử Thần đối kháng, cũng tới rồi thời khắc mấu chốt.

“Không hổ là Huyết Luân Tử Thần, ta nghĩ rằng lấy toàn thân thần lực thông thiên của Hoán Nha vận chuyển vào đồng tử trong mắt. có thể đối kháng với Huyết Luân Tử Mâu của hấn, hiện tại xem ra mình nghĩ quá đơn giản rồi.” Dương Phàm lộ sắc mặt ngưng trọng, kinh

hãi không thôi.

Huyết Luân Tử Thần nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, trong lòng nổi sóng: “Linh hồn người này tồn tại phương thức khác biệt với Nguyên Anh của người tu tiên bình thường, ta muốn rút đi ý thức của hấn, lại cảm thấy một mảnh bị bỏng đáng sợ.”

ở thời điểm lấy bí thuật xâm lấn tâm hồn đối phương, trong đầu hấn lập tức bị thiêu đốt nóng bỏng, dường như đối mặt với sự thiêu đốt của vầng mặt trời thái cô.

Linh hồn của Dương Phàm dường như chính là một vầng mặt trời đỏ nóng cháy, khiến cho hấn có một loại cảm giác không thể nào xuống tay.

- Huyết Luân Tử Thần các hạ! Thủ đoạn Đồng Thuật của ngươi. Dương Phàm đã hiểu biết bảy tám phần mười.

Đồng thời trong lúc đối kháng. Dương Phàm chậm rãi mở miệng:

- Ngươi có được lực lượng cùng Kỳ xảo linh hồn nhất đẳng hơn người, cộng thêm bí thuật tinh thần huyền diệu, kéo rút ý thức của địch nhân vào trong lĩnh vực tinh thần ngươi tạo thành, ở trong quá trình thi thuật; ngươi dùng kỹ xảo linh hồn nhất đẳng hơn người, dùng hai đồng tử làm cơ sở. thi triển ảo thuật tinh thần khiến cho đối thủ lơ lửng. Thứ hai, phần thần của ngươi dung hợp trong ánh mắt. dùng pháp tắc linh ngộ độc đáo của mình tạo thành lĩnh vực Huyết Thán, mạnh mẽ hút đi ý thức của đối phương.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười tự tin:

- Ha ha! Nếu ta không đoán sai. ngươi là tu sĩ Huyết Ma Đạo. lại đi theo đường lối bí thuật tinh thần, mà còn là Đồng Thuật chuyên tấn công tinh thần.

Đồng Thuật của Huyết Luân Tử Thần, hấn xem như hiểu biết không sai biệt lắm. Nếu như cùng đối mặt với hấn, thì phải chịu ảnh hưởng của ảo thuật tinh thần, như vậy có thể tính rất lớn khó thoát khỏi bị trúng chiêu.

Cho dù không nhìn vào đồng tử của hấn, ở dưới chênh lệch linh hồn quá lớn và pháp tắc Thông Huyền độc đáo của đối phương, cũng rất khó chống cự lại, trừ phi có thông linh pháp bảo loại phòng ngự linh hồn.

Nhưng phóng mắt nhìn khắp Tu Tiên giới, thông linh pháp bảo loại phòng ngự linh hồn rất hiếm thấy.

Dương Phàm cũng chỉ nhìn thấy một lần, chính là năm đó lúc hấn không khống chế được Hồng Nhật Phần Thiên ở Đại Long Đàm, Thái Hư Thiên Hóa bắn tung tóe tới trên người Lục Vân, hấn nhờ có đeo ngọc trụ bảo vệ linh hồn nên giữ được một mạng.

Thế nhưng, Lục Vân chính là con của Vương hầu, thân phận đặc biệt mới có được loại bảo vật này.

Hơn nữa, bảo vật đó chỉ là gia tăng sức phòng ngự cho hấn, nếu như đối mặt với hai đồng tử của Huyết Luân Tử Thần, uy lực lớn hơn nữa mới có thể chống lại được.

- Không sai! Người thật sự hiểu biết bảy tám phần rồi!

Truyền đến thanh âm khàn khàn của Huyết Luân Tử Thần.

Lời vừa nói ra, đám liệt sát giả âm thầm ẩn núp ở bốn phía, cả đám đều khiếp sợ không hiểu.

Chẳng lẽ Đồng Thuật tuyệt sát của Huyết Luân Tử Thần bài danh thứ ba Thiên Sát Các. đã bị phá giải rồi sao?

- Khắc khắc khắc... nếu người nghĩ rằng như vậy là có thể phá giải Huyết Luân Tử Mâu của ta. vậy là sai hoàn toàn rồi!

Huyết Luân Tử Thần phát ra một tràng tiếng cười quái dị sờn tóc gáy.

“Cái gì?” Chẳng lẽ hắn còn có con bài gì chưa lật hay sao?

- Hôm nay, cho người kiến thức một chút uy lực chán chính của Huyết Luân Tử Mâu.

Trong thanh âm khàn khàn của Huyết Luân Tử Thần, lộ ra hàn ý lạnh thấu xương.

Ngay sau đó. liền thấy hai đồng tử màu đỏ trong mắt hắn. vạn vẹo một cách kỳ dị. chuyển động như ốc xoáy, truyền đến một sức hút kỳ diệu.

Đám liệt sát giả ở phương xa đang xem cuộc chiến, trong lúc chăm chú nhìn vào đồng tử đỏ như máu kia, đều có cảm giác giống như linh hồn bị rút đi.

- Đừng nhìn vào mắt hắn.

m Hắc lãnh đạm nói:

- Đây là chỗ độc đáo của pháp tắc Thông Huyền người này linh ngộ.

Tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, sở dĩ được xưng là cường giả Thông Huyền, chính vì trong quá trình phán thần bọn họ dung hợp hư không, căn cứ thuộc tính công pháp của bản thân, linh ngộ một số quy tắc trong thiên địa, gia tăng pháp lực. sinh ra uy lực càng cường đại hơn.

Mà Huyết Luân Tử Thần lại là càng thêm cực đoan, hắn dung nhập pháp tắc độc đáo phản thần linh ngộ được vào đồng tử trong mắt. sáng tạo ra bí thuật tinh thần đáng sợ, cùng chính là Đồng Thuật tinh thần phán hoá trong đó càng tinh tế hơn.

705. Chương 679 - 680 (2)

Giờ phút này, khi Huyết Luân Tử Thần chân chính thi triển pháp tắc Thông Huyền của mình, trong cặp Đồng tử kia ẩn chứa lực hút đối với ý thức linh hồn. còn tăng mạnh thêm gấp mấy lần.

Dương Phàm thầm nghĩ không xong, với bản thân mình hiện giờ sử dụng lực lượng linh hồn. còn không đủ để chống lại đối phương.

Huống chi Huy á Luân Tử Thần còn có được pháp tắc Thông Huyền độc đáo của riêng hắn.

Giờ khắc này. Dương Phàm không khỏi bị hai đồng tử của đối phương hấp dẫn, muốn nhắm mắt lại cũng không được nữa rồi.

- Khắc khắc khắc... để xem người làm thế nào chống cự.

Huy á Luân Tử Thần phát ra tiếng cười đắc ý:

- Mấy trăm năm mới gặp được đối thủ như người. quá thật có hứng thú. Năm trăm năm trước, một cường giả tu luyện Cửu u Ma Công, u Minh Ma Diễm đạt tới cảnh giới Ngũ u.

Ngay cả ma công bá đạo của hắn, cũng chỉ miễn cưỡng chống lại được một hồi. cuối cùng cũng bị ta xóa đi ý thức.

Trên trán Dương Phàm lại tuôn ra mồ hôi hột.

- Đừng giãy giụa vô ích! Lực lượng linh hồn của người kém ta quá lớn. hơn nữa lão phu độc hữu chính là pháp tắc Thông Huyền, hôm nay người khó thoát khỏi chết!

Mặt Huyết Luân Tử Thần trắng bệch, mà lộ ra vẻ tươi cười khiến cho người ta sờn tóc gáy.

- Dương Đại ca...

Tiêu Hân kêu lên một tiếng, không kìm nổi bay ra động phủ, muốn nghĩ cách cứu viện.

Nhưng mà đúng lúc này.

- Đúng thật là khó thoát khỏi chết sao?

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng lộ vẻ cười nhạt:

- Dương mỗ lấy số đoan của mình đối với số trường của người, như thế nào không nghĩ tới hậu quả?

“Cái gì?” Huyết Luân Tử Thần mơ hồ cảm thấy có điều không ổn.

- Nếu đã không thể chống cự, vậy Dương mỗ phải phá đi không gian huyết thần kia của người.

Thanh âm của Dương Phàm chợt nghiêm túc. trên người nổi lên hư ảnh đỏ như lửa cao tới mấy chục trượng, cả thân tản phát ra ánh sáng chói chang như ánh sáng mặt trời, không thể nhìn thẳng vào nó.

Cùng một lúc, hần ngưng tụ ngọn lửa đỏm vàng vờn quanh bốn phía không nhiều lắm của Hoán Thiên Nha vào hai tròng mắt.

“Vèo!...”

Bỗng nhiên, vầng mặt trời đỏ trong hai đồng tử của Dương Phàm bộc phát ra một luồng lửa đỏ đóm vàng.

Thái Hu Thiên Hóa vốn cũng không phải chân chính ý nghĩa là ngọn lửa thực thể. giờ phút này hai đồng tử vận chuyển sinh ra hiệu quả khó có thể tin: hai đồng tử trong mắt Dương Phàm dường như biến hóa thành hai vầng mặt trời thái cô thiêu đốt vạn vật.

Ngay sau đó, Dương Phàm tiến vào trong vực máu, hai vầng mặt trời kia bùng cháy. trực tiếp thiêu đốt thể giới tinh thần u tối.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến. linh vực tinh thần của Huyết Luân Tử Thần tạo thành, bị hai vầng mặt trời đốt cháy.

Thái Hư Thiên Hỏa. không hổ là chân hỏa của Hoán Nha Kỳ. đốt cháy hư không, đốt cháy cả thể giới tinh thần, đốt cháy hết thân thiên địa vạn vật.

Đám liệt sát giả âm thầm ẩn núp kia. chỉ thấy Huyết Luân Tử Thần kêu lên thảm thiết một tiếng, thân thể hần lao đảo. sắc mặt trắng bệch, tâm thần bị thương nặng.

Linh vực Huyết Thần hần tạo thành dưới thiêu đốt của Thái Hư Thiên Hóa bị sụp đổ. lập tức hần bị thương.

Nếu không nhờ lực lượng linh hồn của hần cường đại tới cực điểm, có thể linh hồn đã bị thiêu đốt mà chết.

- Như thế nào có thể!

Huyết Luân Tử Thần nhìn Dương Phàm đầy vẻ hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt như vầng mặt trời của hần.

- Đa tạ các hạ đã giúp Dương mỗ sáng tạo ra Thái Hư Thần Máu, đồng thuật tinh thần độc đáo thuộc riêng mình.

Dương Phàm ngạo nghễ đứng sừng sững ở trong hư ảnh đỏ như lửa xâm nhiễm trên hư không mấy chục trượng, phảng phất như Thiên Thần thái dương viễn cổ.

- Chạy!

Huy á Luân Tử Thần rúng động tới cực điểm, tâm thần bị thương, linh vực tinh thần tan vỡ, hấn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp chạy trốn.

- Ha ha... Đâu có dễ chạy như vậy!

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, truy đuổi theo, thu liễm Thái Hư Thần Mâu. chuẩn bị phát động Thiên Nhân Một Kích chém chết người này.

- A...

Đúng lúc này. Tiểu Hân ở sau lưng kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy trong dãy núi phía dưới, hiện lên một hư ảnh màu đất. đúng là gã trung niên tướng mạo thô tục, trong miệng phun ra một luồng đao gió mắt thường khó thấy, nhằm vào Tiểu Hân, miệng hấn cười lạnh nói:

- Tiểu Hân công chúa! Chỉ cần giết chết người, nhiệm vụ lần này có thể coi như hoàn thành.

- Người đây là muốn chết!

Dương Phàm ngoái đầu nhìn lại. hai mắt lại hóa thành hai vầng mặt trời bùng cháy, luồng sáng đỏ nhạt thôi quét trong hư không.

Gã trung niên kia thân thể cứng đờ. cả người đỏ rực.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, linh hồn hấn bỗng bùng bốc cháy lên. thân thể giống như cái đèn lồng, trong chớp mắt bùng cháy từ trong ra ngoài, hóa thành một “hỏa nhân”!

C’huơng 2680: Thái Hư Thần Mâu

- A...

Gã tu sĩ trung niên thô tục dùng thổ độn trời lên mặt đất. công kích mới phát ra một nửa. bị Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm vừa mới tự sáng tạo ra đánh trúng, linh hồn lập tức bị thiêu đốt. tiếng kêu thê thảm đó truyền tới từ mặt linh hồn.

Toàn thân hấn giống như một cái đèn lồng, cả vật thể lửa đỏ thiêu đốt từ trong ra ngoài.

Khi hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết là lúc linh hồn bị Thái Hư Thiên Hóa đốt cháy. Ngay sau đó toàn thân thê hóa thành một đám lửa bùng cháy, tiếng kêu thảm thiết rất nhanh ngừng lại.

“Cái gì. Đồng Thuật tinh thần này lại có thể trực tiếp đốt cháy linh hồn đối phương!” Huyết Luân Tử Thần linh vực tinh thần bị sụp đổ. tâm thần bị thương, trong quá trình hốt hoảng bỏ chạy, hấn chú ý tới tình huống phía sau. không khỏi lộ vẻ mặt kinh hãi: “Người này thiên phú thật đáng sợ. trong khoảng thời gian ngắn linh ngộ Đồng Thuật tinh thần nhưng lại có được thần thông đến mức này. Cũng may lực lượng linh hồn của ta hơn xa hấn. Chỉ cần không Ngay mặt kháng cự với Thái Hư Thần Mâu của hấn, thì không có nguy hiểm gì lớn.”

Khi Dương Phàm vận chuyển Thái Hư Thần Mâu, hai mắt hóa thành hai vầng mặt trời bùng cháy, trong ý niệm lúc đó đốt cháy trung niên thô tục Hóa Thần sơ kỳ kia, đám liệt sát giả ẩn núp. không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

- Xem ra phải báo lên tổ chức, tình nguy hiểm của người này tăng mạnh, không ngờ sáng tạo ra Đồng Thuật tinh thần không thua gì Huyết Luân Tử Thân, hơn nữa tính công kích càng đáng sợ!

Ảm Hắc lộ sắc mặt ngưng trọng, con người tĩnh lặng sau mặt nạ bộ xương khô. cùng lộ ra một vẻ kiêng kị.

Đồng Thuật tinh thần của Huyết Luân Tử Thần tuy 1’ảnh lợi hại. nhưng thiết yếu phải tìm cách hút ý thức tâm thần của đối thủ vào linh vực huyết thần!

Mà Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm thì không cần phiền toái như vậy. công kích trực tiếp vào linh hồn..

- Âm Hắc đại nhân! Ngài có biết làm thế nào hóa giải Thái Hư Thần Mâu này không? Vừa rồi khi nhìn chăm chú vào đồng tử này. ta lại có một loại ảo giác không thể chống cự!

Bạch Môn tiên tử bên cạnh hắn, vẻ mặt lo âu. bàn tay ngọc hơi nín run.

- ở dưới tình huống lực lượng linh hồn kém không lớn lắm. đối mặt thẳng với hắn không khác gì muốn chết. Cho dù chúng ta cũng không ngoại lệ, bởi vì trong công kích bí thuật tinh thần của người này. ẩn chứa một loại lực lượng nóng cháy cực kỳ đáng sợ khó tin...

706. Chương 679 - 680 (3)

Trong giọng nói của m Hắc rõ ràng mang theo vẻ kiên nghị và thận trọng.

- Ha ha! Để xem người chạy đâu cho thoát!

Dương Phàm lại thu liễm Thái Hư Thần Mâu, quyết định nghĩ cách giết chết Huyết Luân Tử Thần, nhân vật đáng sợ này.

Hắn tự biết lực lượng linh hồn cùng trình độ kỹ xảo của đối phương thập phần cao minh, nếu muốn lấy tinh thần bí thuật Thái Hư Thần Mâu đối phó với hắn, chỉ sợ không thích hợp với thực tế.

Cho nên, hắn chỉ có dùng Thiên nhân một kích, lấy thế lôi đình đánh chết Huyết Luân Tử Thần, tâm thần đang bị thương.

Hắn lường trước, đối phương mặc dù thân là tu sĩ Huyết Ma Đạo. nhưng Chuyên tu Đồng Thuật tinh thần, hơn phân nửa không am hiểu tác chiến cận thân. Một khi mình thi triển Thiên nhân một kích, có nắm chắc thật lớn đánh chết được hắn.

“Vù!”

Bỗng nhiên, hắn dừng lại, nhắm hai mắt. thu liễm hào quang trên người.

Giờ khắc này. trên đỉnh đầu của hắn mơ hồ có thể thấy được một màn hư quang màu đỏ dung nhập phía chân trời, thông suốt trời cao viễn cổ kia.

Lúc này nhìn Dương Phàm thật giản dị tự nhiên, nhưng bầu trời trên đỉnh đầu hắn, nổ rộ ra ráng mây màu đỏ nhạt vô hạn, lan tràn khắp hư không thiên địa.

ở trong tầm nhìn của mọi người, đầu tiên là Dương Phàm hào quang nội liễm, lại ở dưới cảnh quan tráng lệ ở xung quanh, toả ra hào quang màu sắc rực rỡ vô hạn.

Cuối cùng, cả người hắn trở nên hư vô mờ mịt. phẳng phất như hoàn toàn dung nhập vào hư không quanh mình, hòa mình trong màn sương hào quang, như thiên địa hứng lấy mưa phùn thấm nhuần vạn vật.

- Không xong!

Huyết Luân Tử Thần trong lúc chạy trốn, chợt biến sắc mặt. hắn cảm ứng được một mối nguy cơ trước nay chưa từng có.

“Vèo!”

Thân hình của Dương Phàm mờ dần nhoáng lên một cái, liền biến mất không thấy.

Ngay sau đó. một cái thân ảnh cao ngất như chống đỡ thiên địa. đang ở cách xa mấy dặm, lấy phương thức quỷ thần khó lường hiện ra tại sau lưng hắn.

ở dưới độ cao Thiên Nhân Mô Thức, tâm thần Dương Phàm tiêu hao cực nhanh, nhưng đối với lực lượng thiên địa thậm chí sử dụng một vài pháp tắc. đều đạt tới một cái cực hạn.

- A... Đây là thần thông gì?

Đám liệt sát giả đang âm thầm xem cuộc chiến, gần như ngừng thở.

Giờ khắc này, trong thiên địa dường như chỉ còn lại có một thân ảnh của Dương Phàm, hơn nữa phóng to gấp trăm gấp ngàn lần. trở thành thiên nhân viên cô chống đỡ thiên địa vô

cùng vô tận.

Huyết Luân Tử Thần đột nhiên có cảm giác như thán thể rơi vào vũng lầy, theo bản năng hắn quay đầu lại, Dương Phàm trong mắt hắn hóa thành một người khổng lồ cao tận trời, hung hăng tung chưởng chụp tới.

“m!”

Hư không chấn động, uy lực của một chưởng đó lấy danh nghĩa phát ra từ thiên địa. hắn muốn tránh cũng không được, bị bức bách đến khe hở thiên địa.

Dương Phàm thi triển bí thuật thần thông Thiên nhân một kích, đầu tiên trên cảnh giới chiếm cứ một cái điểm cao. đây là Hoán Thiên Nha cùng Hồn Căn thông hiểu bầu trời, cái giá phải trả là tiêu hao thật lớn tinh lực tâm thần.

Thiên nhân một kích chỉ có một cái chớp mắt. tiêu hao tâm thần cũng là gấp trăm gấp ngàn lần thần thông bình thường.

Khi tạo thành rồi ở trong mắt địch nhân, thân hình Dương Phàm phóng to gấp mười gấp trăm lần, hóa thành thiên nhân viên cô.

ở thời điểm bén bờ sống chết này. Huyết Luân Tử Thần cắn răng một cái. lực lượng phản thán cường đại tập trung quanh mình, chống cự lại Thiên nhân một kích ẩn chứa huyền diệu thông thiên kia.

Đồng thời trên người hắn tia máu tăng vọt, hiện lên một cái màn hào quang màu máu, bên trong ẩn ẩn có thể thấy được một cái hư ảnh nón tre.

- Không ngờ là thông linh pháp bảo phòng ngự!

Dương Phàm tung một chưởng kinh thiên, hung hăng chụp đến trên người Huyết Luân Tử Thần, lực lượng mệnh môn cuộn cuộn trong thiên địa, ngưng tụ lại trên một chưởng.

“Rắc!”

Huyết Luân Tử Thần gãy xương sườn, thân hình bị đánh bay mấy dặm, ở giữa không trung học máu, thông linh pháp bảo phòng ngự kia ngưng tụ thành màn hào quang màu máu, cũng bị đánh vỡ nát.

Thân hình hắn lão đảo, sắc mặt trắng bệch, cấp tốc phi độn chạy trốn.

Trước Thiên nhân một kích cường đại nhất của Dương Phàm, nhưng lại không có một kích lấy mạng của hắn.

-... Nếu không nhờ có thông linh pháp bảo phòng ngự. dưới một kích vừa rồi kia. chi sợ Huyết Luân Tử Thần đã chết!

Ảm Hắc đầu đội bộ mặt nạ xương khô. trong tròng mắt lạnh như nước, đề lộ ra vài tia sợ

hãi.

- Nói như thế. một kích này của hắn chẳng phải là có được năng lực đánh chết cường giả Thông Huyền sao, hắn thật sự chỉ là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ ư?

Bạch Mân tiên tử mặt hoa thất sắc hỏi.

- Nếu có thông linh pháp bảo phòng ngự còn có thể chống cự được một chút, nếu không có thông linh pháp bảo phòng ngự. ít nhất có bảy thành dưới một kích này có thể lấy mạng Thông Huyền giả Hóa Thần trung kỳ.

m Hắc lộ vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt chứa đầy kiêng kỵ thật sâu đậm, còn có vẻ sợ hãi không thể che giấu.

Đám liệt sát giả tại đây nghe vậy, không khỏi rung mình ớn lạnh.

- Theo tin tức của Thiên Vong, chiêu này tên là Thiên nhân một kích, khi mới vào Hóa Thần Kỳ ở Đại Long Đàm, Dương Phàm này chính là dựa vào chiêu này. đánh bại làm bị thương nặng Lục Chiến. Ngay sau đó chỉ trong nháy mắt, dùng đòn sát thủ này giết chết Huyết Đồng, cũng chính là đệ đệ của Huyết Luân Tử Thần.

Một gã liệt sát Hóa Thần Kỳ khác, vẻ mặt khủng hoảng báo ra một đoạn tu liệu.

Mà trước đó tên thiếu niên chất phác được gọi là lính mới kia, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Dương Phàm thì triển Thiên nhân một kích ở xa xa, trong mắt chợt lóe sáng.

- Ha ha! Không nghĩ tới người có được thông linh pháp bảo phòng ngự!

Dương Phàm không có một kích đánh Huyết Luân Tử Thần mất mạng, có hơi bất ngờ, ý cười trong mắt ngược lại là càng đậm:

- Chi tiết, người đã bị thương nặng, thương còn thêm thương, không có khả năng chịu đựng tiếp kích thứ hai của ta.

Huyết Luân Tử Thần khủng hoảng trong lòng, hắn không bao giờ nghĩ tới lại có một ngày, bóng ma tử vong cách mình gần như thế.

Hắn chuyên tu Đồng Thuật tinh thần, trình độ linh hồn cường đại tới cực điểm, có được bí kỹ người thường không thể ngăn cản. vốn hắn đã dùng rất nhiều tài sản để đổi lấy một kiện thông linh pháp bảo phòng ngự, chính là để cho mình không còn chút sơ hở nào nữa.

Hắn có lực lượng linh hồn cường đại, không sợ đối thủ dùng công kích tinh thần đả thương hắn.

Và hắn có được thông linh pháp bảo phòng ngự. tu sĩ cùng cấp thực rất khó có thể dùng công kích vật lý và công kích pháp thuật làm bị thương được hắn.

Theo trên mức độ đó mà nói, hắn ở trong cùng một cấp đích thật là không có sơ hở.

Chi tiết, hắn gặp phải chính là Dương Phàm, bất kể là lâm thời tự nghĩ ra Thái Hư Thần Mâu hay là đòn sát thủ Thiên nhân một kích, đều là tồn tại vượt khỏi lẽ thường.

“Chẳng lẽ ta cứ thế này chết sao?” Huyết Luân Tử Thần ở trong quá trình kiệt lực chạy trốn, chưa xốt thăm nghĩ.

ở trong mắt người khác hắn được coi như là tử thần, vậy mà cũng có một Ngày hắn phải đối mặt với tử vong.

Cùng lúc ấy. trong tầng mây cách nơi đây ngoài mấy ngàn dặm.

Hai luồng mây sáng xuyên qua hư không mà đến.

Trong đó một gã thanh niên tóc ngắn, thân mặc giáp da màu xanh, sắc mặt lạnh lùng, cầm trong tay trường kích bằng đồng xanh, oai hùng bất phàm.

Nếu Dương Phàm ở đây. nhất định nhận ra người này. đúng là Lục Chiến lúc trước bại dưới tay hắn.

- Xem ra dường như chúng ta tới hơi chậm rồi.

Bên cạnh Lục Chiến, một vị nam nhân tuấn lãng mặc vũ y màu trắng, sắc mặt ôn hòa. mắt nhìn về phương xa, khẽ thở dài nói.

- Tương nhị thúc! Ý ngài nói. Tần Hân công chúa đã bị bọn họ giết chết...

Lục Chiến bỗng nhiên biến sắc.

Vị trung niên vũ y bên cạnh này chính là Lục Tương một trong bốn đại Vân tướng dưới trướng Lục Vân Hầu, cũng chính là nhị thúc của Lục Chiến.

- Đúng! Rất nhiều sát thủ trong Thiên Sát Các. Tuy rằng chúng ta cũng nhận được tin tức đúng lúc, nhưng vẫn chậm một bước.

Trên gương mặt anh tuấn của Lục Tương, vẫn luôn ôn hòa như vậy. trong giọng nói có một sức thu hút đặc biệt.

- Người ở lại đây chuẩn bị giải quyết tốt hậu quả, việc này để ta đi giải quyết!

Lục Tương phản phó.

- Dạ, Nhị thúc!

Lục Chiến cung kính nói.

Mà Ngay sau đó. Lục Tương ngưng lại tại chỗ. nhắm mắt, trên người nổi lên một dao động kỳ diệu, phạm vi ngàn dặm trong không gian, dâng lên một uy áp cuộn cuộn kinh thiên.

“Vù!”

Cùng một lúc thi pháp, đám mây sáng dưới chân hần rung động một cái. lao đi hướng phía trước.

- Có nhị thúc ra tay. hần có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Lục Vân thì trào lẩm bẩm.

- Tiểu Hân! Chuẩn bị rút lui!

Dương Phàm ở dưới độ cao Thiên Nhân Mô Thức, thân hình nhoáng lên một cái. trở lại bên cạnh Tiêu Hân, nắm tay nàng kéo đi.

“Vù!”

Thanh Diệu Phi Phong ở sau lưng chớp một cái, dưới bầu trời màu xanh, hai người biến mất không thấy.

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người m Hắc sững sờ. Bạch Mân tiên tử cũng không hiểu được.

- Không ngờ ta không chết...

Huy á Luân Tử Thần khó có thể tin, ngẩng đầu nhìn về phương hướng hai người Dương Phàm biến mất.

Mọi người đều ngần ra. nghi hoặc vạn phần.

Chỉ có thiếu niên chất phác trong tiểu đội liệt sát. trầm nghĩ: “Không xong!”

Nhưng mà đúng lúc này. trong tầng mây phía chân trời nhộn nhạo, một cổ uy áp mãnh liệt từ trên không trung ập xuống, che phủ phạm vi ngàn dặm.

Trong phạm vi ngàn dặm, buông xuống một lực lượng không thể ngăn cản.

- Đây... chẳng lẽ là?

Thân mình Âm Hắc run lên. trong đôi mắt đã từng thấy cảnh tượng như vậy.

- Đám liệt sát các ngươi không biết tốt xấu, dám đuổi giết công chúa Đại Tẫn ở trong thế lực Thiên Vân Châu, để Lục mỗ tiêu diệt các ngươi!

ơ trung tâm phía chân trời rung Chuyển kia, truyền tới một thanh âm như Thiên Thân.

“m!”

Không gian chấn động, một phản thần lực mệnh mông cuộn cuộn buông xuống, thần thức chỉ có thể bắt giữ được mười mấy hư ảnh.

Âm Hắc và Bạch Mân tiên tử kêu lên một tiếng đau đớn, đồng loạt học máu, bên cạnh sáu gã liệt sát cấp Hóa Thân, cả đám đều rơi xuống đất bó mình, hôn phi phách tán.

- A A A...

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, mấy chục tên liệt sát âm thầm ả núp. cả một đám ngã xuống đất bó mình, hôn phi phách tán.

“Bùmbùmbùm...”

Huyết Luân Tử Thần chi cảm thấy trước mắt tối sầm. thân hình nhoáng lên một cái. từ giữa không trung rơi xuống đất. hoảng sợ tới cực điểm:

Hóa Thần... Đại... Tu sĩ!

707. Chương 681 : Đại Tu Sĩ Hóa Thần!

“m!”

Dưới một vòng phản thân oanh kích, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

“Bùmbùmbùm...”

Đám liệt sát giả âm thầm ẩn núp tại trường tổng cộng hai ba chục người, ở dưới vòng phản thân oanh kích này gần như chết hết.

“Phù phù phù!”

Chỉ có ba gã Thông Huyền giả may mắn còn mạng sống, liên tục học máu, kêu lên một tiếng đau đớn.

Bạch Mân tiên tử thực lực yếu nhất, thân thể mềm mại lão đảo một hồi, rốt cục mềm nhũn ngã xuống đất. gương mặt xinh đẹp trắng bệch.

Àm Hắc đầu mang mặt nạ. vết máu trào ra nơi khoe miệng, trên mặt đầy vẻ sợ hãi:

- Mau thoái lui! Nếu đề hấn chạy tới. chúng ta vốn không có chút cơ hội còn sống sót.

Giờ phút này đại tu sĩ Hóa Thần phát động công kích với bọn họ. vẫn còn chưa có tới nơi. vừa rồi chẳng qua là phản thân công kích cách xa ngoài ngàn dặm.

Hơn nữa, còn là phản thân hóa thành mấy chục cái, cùng một lúc công kích mấy chục người.

- Rút lui?

Bạch Mân tiên tử cười với vẻ sâu thẳm:

- Ta chạy không thoát rồi!

Nàng đã bị thương tâm thần nặng nhất, điều này cũng có liên quan với cảnh giới tu vi của bản thân, giờ phút này nàng tự biết không thể chạy thoát.

- Hóa Thần... đại tu sĩ?

Ánh mắt Huyết Luân Tử Thần run lên. dường như cũng rơi vào trong nỗi sợ hãi tuyệt vọng: “Nếu ở trạng thái toàn thịnh, ta còn có thể có hai ba thành chạy thoát, nhưng giờ phút này đã liên rục bị thương...”

- Chạy!

Mặt nạ bộ xương khô trên mặt Àm Hắc nổi lên một quang trắng mờ. mặt nạ kia dường như là vật sống động, hóa thành một con lệ quỷ tanh máu dữ tợn.

Hắn hóa thành một đám mây xám chạy đi hướng phương xa.

Nhưng mà, đúng lúc này.

“m!”

Đợt oanh kích thứ hai của phản thân buông xuống, tầng mây phía chân trời rung chuyển, uy áp mãnh liệt khiến cho người ta nghẹt thở.

- A...

Bạch Mân tiên tử hét lên một tiếng thảm thiết, học máu bó mình, linh hồn đi trước một bước hồn phi phách tán.

Nên nhớ tu vi của nàng là cấp Thông Huyền, thế mà dưới hai đợt phản thần oanh kích, trực tiếp bị xóa bỏ. Càng đáng sợ chính là phản thần công kích còn chia làm mấy cở, phân biệt công tới hướng Huyết Luân Tử Thần và Âm Hắc.

“Phù!”

Huyết Luân Tử Thần lại học máu, thất khiếu đổ máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mà duy chỉ có Âm Hắc. mặt nạ bộ xương khô hằn mang trên mặt. đúng là một kiện thông linh pháp bảo phòng ngự linh hồn.

ở dưới vòng oanh kích thứ nhất, hắc bắt ngờ không kịp phòng bị nên tâm thần bị thương. Đợt thứ hai phản thần oanh kích hắc đã tăng thêm tập trang, vẫn như cũ khiến hắc bị thương.

“Chẳng lẽ trời bắt ta phải chết..;’ Trên mặt m Hắc lộ ra vẻ tuyệt vọng và bất lực.

ở trình độ Hóa Thần Kỳ. chênh lệch giữa mỗi một tiểu cảnh giới cũng cách biệt như một trời một vực.

Tỷ như, mười tu sĩ sơ kỳ vị tất đánh thắng được một cường giả Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ.

về phần cùng cấp Hóa Thần hậu kỳ đại thành, chênh lệch giữa thực lực lại càng khủng bố. cho dù là cả trăm cả ngàn Hóa Thần bình thường địch thần tới. cũng như nhau không có tác dụng.

Nghe nói. đạt tới trình độ đại tu sĩ Hóa Thần này, lực lượng linh hồn cường đại đến mức khó tin. thần thức có thể nhìn quét phạm vi cả vạn dặm, phần thân có thể cách xa nhau mấy ngàn dặm trực tiếp giết địch.

Phản thần ngàn vạn, chính là hình dung lực lượng linh hồn của đại tu sĩ Hóa Thần, mà ở trên phương diện trình độ pháp tắc thông huyền, so với Hóa Thân trung kỳ càng cao minh hơn.

“Vù!”

Đám mây phía trước chấn động, một trung niên tuấn lãng thân mặc vũ y, cười trên đám mây, hai tay chấp sau lưng, trong chớp mắt bay đến nơi này.

- Sát thủ của Thiên Sát Các phái ra lần này, thực lực cũng không tệ lắm. dưới hai đợt thần thức công kích của bốn tọa, không ngờ còn có hai người không chết.

Sắc mặt hắc ôn hòa, khéo miệng mỉm cười.

- Không ngờ là Lục Tương, một trong bốn đại Vân tướng!

Âm Hắc sắc mặt trắng bệch, thần hình lảo đảo, thiếu chút nữa từ giữa không trung rơi xuống.

Đối mặt với cường giả đỉnh cao trong truyền thuyết Thiên Vân Châu này, tâm thần hắc sợ run.

- Đại nhân tha mạng!

“Bùm” một tiếng, Âm Hắc quy sụp trên mặt đất.

- Thời gian của bốn tọa rất có hạn, thiết yếu phải lập tức giải quyết sạch các người!

Vân tướng Lục Tương ôn hòa cười, trong tay xuất hiện một cây quạt lông, nhẹ nhàng phất một cái.

“Phù!”

Trong quạt lông bắn ra hai cái lông vũ lạnh như băng, lóe ra tia sáng lóng lánh, khiến hư không một trận nín lên. Vù một tiếng nhoáng lên một cái. chuẩn xác không sai trật đâm trúng Huyết Luân Tử Thần và Âm Hắc.

Mặc dù hai người Huyết Luân Tử Thần và Âm Hắc đã chuẩn bị sẵn tư thế né tránh và phòng ngự. nhưng hai cái lông vũ này được thêm vào phần thần lực cường đại của Vân tướng, hình như có linh tính bình thường, khiến cho phòng ngự né tránh của bọn họ đều không có tác dụng.

“Phốc! Phốc!”

Truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, Huyết Luân Tử Thần và Âm Hắc khí tuyệt bó mình.

Từ đầu đến cuối, bọn họ không hề có chút sức phản kháng nào, ở trước mặt đại tu sĩ Hóa Thần, bị xóa bỏ một cách vô tình.

Mà đối với Vân tướng Lục Tương mà nói. toàn bộ quá trình, đều có vẻ ung dung thoải mái.

Sau khi tiêu diệt những liệt sát giả này, Vân tướng triển khai thần thức, nhìn quét cả khu vực. xem có bỏ sót người sống nào hay không.

- Đám liệt sát giả nơi này, đều là nhằm vào Tần Hân công chúa, lấy giết chết nàng làm mục tiêu, một tên cũng không thể lưu lại...

Vân tướng Lục Tương quét thần thức một vòng, chuẩn bị cẩn thận quét lại lần nữa.

Tuy nhiên đúng lúc này, sắc mặt hắn khẽ biến:

- Tốc độ thật nhanh, thiếu chút nữa đã để bọn họ chạy ra khỏi phạm vi thần thức của ta.

Hắn toàn lực triển khai thần thức, bao phủ phạm vi vạn dặm, so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, không biết cường đại hơn gấp bao nhiêu lần.

Lục Tương rất nhanh ở bên bờ thần thức, bắt giữ được hai thân ảnh đang phi độn chạy trốn.

Tuy nhiên cùng một lúc, hắn lại phát hiện mặt khác vài luồng khí tức cùng loại, đều là một nam một nữ. bó chạy về các phương hướng khác nhau. Thậm chí trong đó có hai luồng khí tức trốn vào dưới lòng đất.

- Thể Thân Thuật?

Lục Tương cười lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, đuổi theo hướng một mục tiêu.

Khi Lục Tương rời đi không lâu. từ trong đám thi thể tiểu đội liệt sát. bò dậy một thiếu niên chất phác.

Thiếu niên chất phác này. chính là lúc trước bị gọi là thiếu niên lính mới nhút nhát.

Mà giờ phút này, không ngờ hắn từ trong đám thi thể đứng lên. chẳng lẽ là chết mà sống lại?

Ngay cả cấp Thông Huyền đều khó có thể may mắn thoát khỏi công kích, nhưng hắn lại có thể còn sống đứng lên. thậm chí che giấu được thần thức nhìn quét của Vân tướng.

- Thiếu chút nữa đã bị phát hiện, không hổ là một trong bốn đại Vân tướng dưới trướng Lục Vân Hầu.

Khí chất trên người thiếu niên chất phác đột nhiên biến hóa. ẩn hiện một khí thể mãnh liệt.

- Tuy nhiên...

Ánh mắt thiếu niên chất phác nhìn về hướng Dương Phàm chạy đi, thì thào lắm bầm:

- Chí Bảo Long Khí. bài danh thừa Hoang Long Quan... Xem theo biểu hiện trước đó. Lục Tương muốn giết chết hắn, cũng không có khả năng dễ dàng như vậy. Lần này đối với ta mà nói là một cơ hội tuyệt hảo. Nếu hắn có thể bị Vân tướng đuổi giết mà không chết, ta không ngại cùng hắn liên thủ. phóng mắt nhìn khắp Đại Tần này. cũng chỉ có như thế, mới có thể tranh phong cùng Cửu Long Tỷ.

ở vùng trời phía chân trời cách nơi đây ngoài bảy tám ngàn dặm.

Thanh Điều Phi Phong phía sau lưng Dương Phàm tạo nên sóng gió cuộn cuộn, giúp cho tốc độ của hắn đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng.

ở khoảnh khắc buông bỏ chém giết Huyết Luân Tử Thần kia, Dương Phàm liền nắm tay kéo Tiểu Hân thẳng một đường bay đi, thần sắc vô cùng khẩn trương.

- Dương Đại ca! Rốt cuộc là địch nhân thể nào vậy?

Tiểu Hân rốt cuộc không kìm nổi hỏi.

- Rốt cuộc là địch nhân nào. ta cũng không biết rõ, nhưng thời điểm địch nhân ở ngoài xa mấy ngàn dặm, đã mang đến cho ta một mối uy hiếp trí mạng. Nếu trốn chậm, có thể sẽ như những tên liệt sát kia. toàn bộ chết hết.

Dương Phàm lộ sắc mặt nghiêm nghị, vạn phần ngưng trọng.

- Ý huynh là nói, Huyết Luân Tử Thần những tên liệt sát giả. toàn bộ gặp phải bất hạnh sao?

Tiểu Hân kinh sợ kêu lên.

Dương Phàm gật đầu. hít sâu một hơi:

- Điều đã chết, hơn nửa giờ phút này chúng ta còn ở trong phạm vi thần thức của đối thủ.

- Ha ha! Không hổ là người đánh bại Vân nhi cùng Chiến nhi. Khó trách ở Thiên Sát Các tính nguy hiểm của người được đánh giá lần lượt tăng lên.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói nam nhân ôn hòa.

-A...

Tiểu Hân mặt hoa thất sắc.

Đối phương không biết ở vị trí xa xôi bao nhiêu, không ngờ đã có thể dùng thần niệm truyền âm với bọn họ.

Dương Phàm cũng không bắt ngờ lắm. Hoán Thiên Nha của hắn thông hiểu vòm trời, sớm đã có cảm nhận bị địch nhân theo dõi.

Mà giờ phút này. nếu hắn không có đoán sai, đối phương còn ở ngoài bốn năm nghìn dặm, đang từng chút tới gần.

Mặc dù tốc độ của Dương Phàm không chậm, thậm chí có thông linh pháp bảo Thanh Điều Phi Phong cấp trên phẩm bậc này. nhưng vẫn chỉ có thể trở mắt nhìn đối phương càng lúc càng tới gần.

- Là đại tu sĩ Hóa Thần...

Tiểu Hân chưa xót cười, thần niệm truyền âm nói:

- Dương Đại ca! Chúng ta không có cơ hội nữa rồi. Không bằng đề nghị theo bọn họ trở về; huynh còn có cơ hội có đường chạy thoát.

- Đâu có đơn giản như vậy?

Dương Phàm lắc lắc đầu:

- Mục tiêu của đối phương không chỉ có là muội, đồng thời cũng đúng là hướng tới ta.

Hoán Thiên Nha dung hợp thấu hiểu Thái Hư vòm trời, Dương Phàm bước đầu thông hiểu thiên cơ. hiểu được vận mệnh chính mình sắp sửa đổi mặt.

Sau đó.

- Dừng lại đi!

Dương Phàm khe thờ dài, nhưng lại ngưng lại không chạy nữa.

- Đại ca... Huynh mau chạy đi!

Tiểu Hân đỏ hồng hai mắt. vô cùng kích động, cố thôi thúc hắn chạy đi.

- Không phải ta không muốn chạy, mà là căn bản không có khả năng chạy thoát.

Dương Phàm lộ thần sắc bình tĩnh trước nay chưa từng có.

“Vù!”

Sau một lát. trong phạm vi thần thức của Dương Phàm, một đóa mây sáng từ phía chân trời xẹt tới.

Tại phía trên đóa mây sáng kia, sừng sững đứng khoanh tay một trung niên tuấn lãng thản mặc vũ y.

Trong quá trình truy đuổi, dường như Vân tướng Lục Tương không có dùng hết toàn lực. bộ dáng vẫn như cũ ung dung thoải mái.

- Ồ! Người nhưng lại không chạy nữa?

Lục Tương mỉm cười, không có lập tức động thủ. có chút không thể tin hỏi.

- Với tốc độ của Dương mõ. nếu muốn tránh khỏi phạm vi thần thức rộng lớn của các hạ. không khả thi lắm!

Dương Phàm đã đánh giá được thần thức của Lục Tương, có thể trong nháy mắt bao phủ phạm vi vạn dặm.

Mặc kệ hần thi triển loại bí thuật thần thông nào. đều không có loại nào có khả năng chi trong khoảng nửa khắc dọn ra ngoài một vạn dặm.

Mà so đấu tốc độ. Dương Phàm cũng không phải đối thủ của đại tu sĩ Hóa Thần, huống chi công pháp Lục gia là số trường về tốc độ.

- Người rất tự hiểu lấy mình.

Trong mắt Lục Tương nhưng lại lộ ra một vẻ tán thưởng.

- Vân tướng đại nhân! Ta theo các người trở về gặp đại ca. các người có buông tha cho Dương đại ca không?

Tiêu Hân hơi có vẻ khản câu hỏi.

- Công chúa điện hạ, người này không phải là hậu duệ Tiên Tần. mà lại có được Chí Bảo Long Khí, ngài thân là hoàng tộc Đại Tần mà vẫn che chở cho ngoại nhân này sao?

Lục Tương nói giọng đều đều, nhưng lập tức lại làm cho Tiểu Hân á khẩu không trả lời được.

- Cái này...

Tiểu Hân cắn chặt hàm răng trắng, đôi mắt sáng có hơi né tránh:

- Hần là bạn tốt nhất ta quen ở bên ngoài, ta nhất định không thể để hần bị thương.

- Tiểu Hân! Trận chiến đấu kế tiếp, muội không thể nhúng tay. không nên làm vật hy sinh vô ích.

Dương Phàm sắc mặt hờ hững, ôm Tiểu Hân đẩy nàng ra xa ngoài mấy dặm.

Lục Tương trong mắt lộ ra dị sắc, trong lòng khâm phục, gật đầu nói:

- Không nói đến tu vi địa vị. người đích thật là một người đáng kính nể.

- Dương mõ chưa bao giờ để ý tới thân phận của Công chúa Tần Hân, nàng nếu có thể đổi dài thẳng thần thành khẩn như thế. che chở cho một ngoại nhân như ta. Như vậy Dương mõ. tự nhiên sẽ không để cho nàng thất vọng.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, nói với giọng điệu đều đều nhưng lại đủ để cho người xúc động.

- Chi tiếc, hôm nay gặp phải ta, người khó thoát khỏi chết!

Lục Tương nói có vẻ tiếc hận, nếu không phải lập trường đối lập nhau, thậm chí hần hy vọng có thể kết giao cùng Dương Phàm.

- Khó thoát khỏi chết? Điều đó thì chưa chắc!

Dương Phàm cười trừo phúng:

- Nếu không có thể lực mờ ám âm thâm dần dặt, Vân tướng đại nhân! Cho dù ngài đạt tới đại tu sĩ Hóa Thần, cũng khó có thể che lấp thiên cơ, đuổi kịp được ta.

- Cái gì?

Lục Tương chợt ngưng trọng, chấn động, biến sắc.

708. Chương 682 : Đối Kháng (thượng)

- Thể lực mờ ám dẫn dắt?

Vân tướng Lục Tương sắc mặt chợt ngưng trọng, mặt biến sắc:

- Người nói lời này là có ý gì?

- Các hạ đạt tới cấp Thông Huyền. thậm chí là đại tu sĩ Hóa Thần nhìn xuống hàng ti tu sĩ, chẳng lẽ Ngay cả một chút cảm giác cũng không có?

Dương Phàm cười trừ phúng.

Từ sau khi tấn chức Hoán Nha Kỳ, Dương Phàm bước đầu thông hiểu thiên cơ. đặc biệt là thiên cơ tương quan với chính mình.

Lục Tương tuy rằng thực lực cường đại đến mức khiến Dương Phàm có cảm giác không thể chống lại. nhưng chung quy đứng ở trong hệ thống lực lượng, đối với những tồn tại vận Chuyên hư vô mờ mịt nhất trong thiên địa. vẫn có vẻ bất lực.

- Vân tướng đại nhân! Ngài dễ dàng đuổi đến Dương mỗ như thế, không trải qua một chút khúc chiết gì, ngài không cảm thấy có điểm quá thuận lợi hay sao?

Dương Phàm nói với sắc mặt trầm tĩnh, bình thản không sợ hãi.

Hắn biết rõ, ở đối kháng lực lượng thần thông, chính mình cùng đối phương có khoảng cách thật lớn.

Nhưng tám tình Dương Phàm vẫn vững vàng bình tĩnh, thần lực của Hoán Thiên Nha kéo dài tới hư không, đồng thời hắn ứng đối rất nhanh suy nghĩ kế sách.

- Rất thuận lợi?

Vân tướng nhướng mày. nếu là cường giả bình thường, hắn khẳng định sẽ không cho là như vậy.

Nhưng người trước mắt là một cái kỳ tích quái khởi, kỳ tài có một không hai, trước sau đánh bại Lục Vân. Lục Chiến.

Càng quan trọng là đối phương còn mang theo Chí Bảo Long Khí, sổ mệnh thêm thân.

- Chẳng lẽ là Thiên Vong?

Vân tướng đột nhiên nghĩ đến một số truyền thuyết có liên quan tới Thiên Vong.

- Các hạ mặc dù không có thần thông, vận mệnh chịu người khác dẫn dắt xếp đặt. trở thành một quân cờ bị người lợi dụng, thật đáng buồn cười.

Dương Phàm nhếch khóe miệng lộ ra vẻ cười nhạt.

Hắn có ý đồ về mặt tinh thần, trước làm suy yếu đối phương một phần.

- Thiên Vong... Vu Tôn...

Vân tướng Lục Tương thì thảo tự nói, ở độ cao vị trí của hắn, giúp hắn biết rất nhiều bí tân không muốn người biết, dưới mắt tinh của Dương Phàm, dường như hắn nắm bắt được điều gì.

- Vu Tôn?

Dương Phàm nhíu mày, Hoán Thiên Nha đột nhiên sinh ra cảm ứng, thẩm cười lạnh nói:

- Rốt cục để ta biết tồn tại của ngươi, tưởng rằng đứng ở ngoài hệ thống lực lượng, ta sẽ không làm gì được ngươi sao?

- Ha ha! Cho dù có người khác hiệp trợ thì như thế nào? Truy tìm Tần Hân công chúa và Chí Bảo Long Khí, chính là bổn ý của Lục mỗ. Lục mỗ còn phải cảm tạ người âm thầm tương trợ. giúp ta nhanh như vậy tìm được người. Bôn tọa cho rằng, đây không phải là bị người lợi dụng xếp đặt. mà là mỗi bên đều có lợi.

Trên mặt Lục Tương lại khôi phục vẻ bình thản, tựa cười như không cười nhìn Dương Phàm, dường như nhìn thấu dụng ý của hắn.

- Các hạ nếu đã nhận định như vậy, Dương mỗ không còn lời nào để nói...

Dương Phàm làm như tiếc hận và cười nhạo:

- Thán như quán cờ ở trong thế cờ, vận mệnh đã ở trong tay người khác.

- Hừ! Dương đạo hữu cần gì phải nói những chuyện vô nghĩa này. để bốn tọa bắt giữ ngươi. đến lúc đó chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng.

Trong mắt Lục Tương rốt cục lộ ra vẻ không hài lòng, hừ lạnh một tiếng, ý niệm vừa động, mây gió trong thiên địa rung động, một cổ uy áp mãnh liệt, ngưng tụ trên hư không.

Ngay lúc đó Dương Phàm sinh ra cảm ứng, một mối nguy cơ lớn lao bùng nổ.

Trên đỉnh đầu lúc ẩn lúc hiện một màn hư quang như chổi non. Hoán Thiên Nha lập tức thông hiểu bầu trời cao mênh mông.

“m!”

Dương Phàm liền cảm nhận một uy lực khủng bố như ngàn vạn ngọn núi lớn đè xuống.

Đây là thần thông công kích của pháp thần dung nhập hư không mang lại, lúc này đám liệt sát giả chính là chết vào chiêu này.

Chịu đựng thần thông công kích như thế, linh hồn hắn run lên, thân hình ở giữa không trung lơ lửng, phun ra một búng máu.

Tâm thần lập tức bị thương.

Dương Phàm lau vệt máu nơi khóe miệng, nhưng vẫn khó có thể tin: đây là thực lực của đại tu sĩ Hóa Thần ư?

Vừa rồi một kích kia. vền vẹn chỉ là một cái ý niệm trong đấu đối phương, nếu là Hóa Thần bình thường đã trực tiếp bị xóa diệt thân hồn rồi.

-Ồ?

Lục Tương nhưng lại ngạc nhiên nhìn Dương Phàm.

Vừa rồi khi hắn phát động pháp thần công kích, phát hiện chỗ đối phương là một mảnh hư không, lại cứng rắn phản hoá không ít lực lượng của một kích này.

Nguyên vốn Hoán Thiên Nha của Dương Phàm trước tiên từng bước làm ra phòng ngự. cùng dung hợp với thiên địa quanh mình.

Kể từ đó sẽ không phải là một mình hắn đối mặt với công kích này. mà là nối thông cùng pháp hư không kia cùng nhau gánh chịu.

“Phù!”

Dương Phàm hít vào một hơi dài. thân hình bỗng nhiên trở nên mờ mờ ảo ảo. giống như trở thành một bộ phận của hư không quanh mình.

Giờ khắc này, hắn dường như đứng ở trong bầu trời thiên địa, thân ảnh phóng lớn vô hạn, chống đỡ thiên địa.

- Có điểm giống Thiên Nhân Hợp Nhất trong truyền thuyết, đó không phải là trình độ Hợp Thể Kỳ mới có thể chạm tới hay sao?

Lục Tương lâm vào động dung.

Thần là đại tu sĩ Hóa Thần, cảnh giới của hắn cũng cực kỳ cao nên có thể nhìn ra một ít manh mối.

- Nhanh như vậy liền bức ta tiến vào Thiên Nhân Mô Thức.

Dương Phàm lộ vẻ mặt ngưng trọng, hẳn biết giờ phút này mình đang đối mặt với trận chiến sinh tử.

Loại cảm giác nguy cơ cấp bách này. ở thật lâu trước kia hẳn đã gặp qua.

ở thời điểm tiến vào Thiên Nhân Mô Thức, vô số sinh mệnh lưu chuyển dao động trong thiên địa cộng hưởng, lực lượng cuộn cuộn không ngừng trên thông từ huyết Bách Hội cho tới huyết Dũng Tuyền phía dưới, khiến cho Dương Phàm nổi thông với thiên địa.

Cùng lúc đó, trong phạm vi ngàn dặm, lực lượng mệnh mệnh theo vô số con đường vọt tới. dung nhập vào phiên thiên địa này.

Đây cũng không phải là Bán Thiên Nhân trước kia xuất hiện ở Bắc Tần. mà là chân chính đầy đủ Thiên Nhân Mô Thức.

Hoán Thiên Nhạ trên thông với vòm trời thiên thu. trên đỉnh đầu toả sáng hào quang rực rỡ vô hạn, trong phạm vi mấy trăm dặm hồng quang như lốc xoáy tụ đến; phía dưới Hôn Căn, nổi thông với thổ địa vững chắc tang thương, cộng minh cùng với mạch đập của đại địa. làm cho cả một phương thổ địa. trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của mình.

Đúng lúc này.

“m!”

Uy lực mệnh mệnh ngưng tụ ở trời cao, từ hư không vô tận buông xuống, với một loại tư thế từ trên cao nhìn xuống, như núi Thái Sơn oanh kích xuống.

Công kích của phần thần lẫn này, so với lẫn vừa rồi không ngờ còn mạnh hơn gấp đôi.

Dương Phàm đột nhiên có cảm giác trong đầu đầy áp mê muội, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, rên lên một tiếng.

Là đại tu sĩ Hóa Thần, phần thần lực dung nhập hư không, dẫn đường lực lượng thiên địa cùng pháp tắc thông huyền oanh kích xuống, vị trí không gian chỗ Dương Phàm chấn động mãnh liệt.

“Bịch! Bịch!...”

Dương Phàm liên tục lui về phía sau mấy bước mới đứng vững thân hình, chỉ là kêu lên một tiếng đau đớn, cũng không học máu giống như lần trước.

“Không ngờ không có thương tổn đến hẳn?” Lực Tương cảm thấy khó tin. trong mắt hiện lên một tia dị sắc, dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá Dương Phàm.

Giờ khắc này, thân hình Dương Phàm nhìn như hư vô mờ mịt. dẫn động lực lượng mệnh mệnh vô cùng vô tận trong thiên địa, lại lấy hẳn dung nhập nổi thông thiên địa làm hậu thuẫn.

Phần thần công kích toàn lực một kích của Lực Tương tuy 1'ẳng ẩ chứa uy lực vô cùng vô tận, gần như có thể tiêu diệt Thông Huyền giả Hóa Thần trung kỳ.

Thế nhưng, giờ phút này Dương Phàm đại biểu không phải lực lượng của cá nhân hẳn, mà còn có cả một vùng thiên địa tự mình nắm trong tay.

Lực Tương có cảm giác toàn lực một kích của mình, dường như đánh trúng hư không, không ảnh hưởng tới Dương Phàm chút nào.

“Rắc!` m!”

Đồng thời trên hư không chấn động, chỉ thấy đại địa dưới chân Dương Phàm, vỡ ra từng khoảng cách, dường như dẫn phát tới động đất.

Thì ra, đúng là Dương Phàm dẫn toàn bộ uy lực vào trong thiên địa.,

- Để ta thử lại xem...

Lực Tương dường như có chút không cam lòng, bỗng nhiên nhắm mắt lại, phán thần lực cường đại dung nhập vào hư không thiên địa.

Đột nhiên, trong phạm vi ngàn dặm, trong thiên địa đều ở dưới một áp lực khủng bố cuộn cuộn.

Ở dưới uy lực của phản thần dung hợp hư không sinh ra kia, vô số sinh linh cảm thấy kinh hãi run rẩy. linh hồn sợ run.

“Ầm!”

Trong thiên địa mênh mông một hư ánh từ trên trời giáng xuống, dẫn tới thiên địa linh khí rung chuyển, chuẩn xác đánh trúng Dương Phàm không sai trật.

Dương Phàm trước đó đã có chuẩn bị. hần hít sâu một hơi. trên người dâng lên mấy hư ảnh hỏa quang cao tới mười trượng.

Đồng thời, trong cặp đồng tử trong mắt của hắn, cũng hiện lên hai vầng mặt trời đỏ rào rạt thiêu đốt.

“Phù! Vèo! Vèo!”

Hai cỗ lực lượng vô hình va vào nhau trên đỉnh đầu Dương Phàm, tiếng linh hồn kêu lên thảm thiết liên tục từng tràng, khiến cho người ta sờn tóc gáy.

- Cái gì?

Lục Tương cảm thấy một khí tức bắn tới mang theo hơi lửa nóng, gần như thông qua phản thần vọt vào linh hồn của chính mình.

Mà mặt linh hồn thiên địa kia vô số tiếng kêu la thảm thiết rung chuyển, cũng là lực lượng vô hình của hai người giao kích vào nhau, sinh ra dư ba, thổi quét vài trăm dặm, khiến cho vô số sinh linh nhỏ yếu trong nháy mắt từ vong.

Tiểu Hán đã sớm rời khỏi ngoài trăm dặm, dưới dư ba giao kích mặt linh hồn kia, trước ngực nàng hiện lên một đoàn linh quang màu vàng, biến ảo thành vô số quang văn màu vàng, bảo hộ nàng ở trong đó.

“Rắc!`m!...”

Đồng thời, đại địa chấn động sinh ra vô số vết nứt, núi rừng sụp đổ. địa tầng gãy đứt.

Đây đều là kết quả do Dương Phàm lấy phiền thiên địa này để giảm bớt lực cho chính mình.

- Như thế nào có thể... không ngờ hắn còn có thể thực thi phản kích.

Lục Tương nhìn hai đồng tử của Dương Phàm hóa thành hai vầng mặt trời rào rạt thiêu đốt. thật cảm thấy khó tin.

Thì ra, một kích vừa rồi kia, Dương Phàm không hề là bị động phòng ngự.

Mà là lấy phiền thiên địa chính mình nắm trong tay làm hậu thuẫn, ở dưới Thiên Nhân Mô Thức thi triển Thái Hư Thần Mâu, cứng rắn chống lại phản thần công kích của Lục Tương.

Tuy rằng bởi vì chênh lệch của lực lượng linh hồn giữa hai người, Dương Phàm không có công kích vào linh hồn của Lục Tương, nhưng lại thành công hóa giải nguy cơ lần này. cũng đã có khả năng thực hiện phản kích.

Ở trước mặt đại tu sĩ Hóa Thần đỉnh cấp cao cao tại thượng của Thiên Vân Châu, hắn vẫn thực hiện phản kích.

- Ha ha! Thật thú vị. xem ra ta phải xem ngươi như là một đối thủ rồi.

Lục Tương thần sắc vẫn ôn hòa bình tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch lộ ra một tia ý cười.

Đối thủ?

Dương Phàm thờ ơ không nói gì.

Trước đó, đối phương hoàn toàn xem hắn như là một con kiến, nắm quyền sanh sát trong tay. quan niệm chỉ cần hội tụ phản thần lực trong ý niệm, liền có thể tiêu diệt hắn.

Trên thực tế. điều này đối phó với tu sĩ Hóa Thần bình thường, thậm chí đại bộ phận cường giả Thông Huyền đều dư sức thực hiện.

Ở trước mặt đại tu sĩ Hóa Thần, hết thảy cấp dưới này đều giống như con kiến.

Mà giờ phút này. hắn thu hồi ánh mắt nhìn xuống con kiến, xem Dương Phàm như là một đối thủ có thể chiến một trận.

Đối với việc đó Dương Phàm chỉ là hờ hững tiếp nhận, không mừng không lo. trong lòng bình tĩnh như không.

Hắn hiểu thật sâu sắc độ chênh lệch về thực lực, nên cũng không nghĩ l'ẳng đối phương quá ngông cuồng.

Nếu không phải có Tiên Hồng Quyết tự thân thôi diễn, hiện tại chi sợ sẽ giống như tu sĩ Hóa Thần bình thường khác, bị tiêu diệt trong ý niệm của hắn rồi.

- Xem ra chỉ có thể lấy nhiều đánh ít.

Dương Phàm thì thảo luận bầm bầm.

“Vèo!`m!”

Một con quái cao tới bốn năm mươi trượng hai đầu bốn tay. hiện ra tại dưới chân Dương Phàm, bước ầm ầm trên mặt đất.

Cùng một lúc.

“Vèo!”

Thạch Thiên Hàn cùng Hàn Lưu Ly cũng đồng thời hiện ra tại trên vai viễn cổ Cự Thạch Tinh.

Hồn Cẩn của Dương Phàm trong nháy mắt dung nhập vào viễn cổ Cự Thạch Tinh, nối thông với đại địa, trở thành một trong hậu thuẫn thiên địa.

- Ha ha! Bọn họ cũng chỉ trở thành gánh nặng của người mà thôi!

Lục Tương khẽ cười, tay áo bào vung lên, một vầng hào quang cuộn cuộn dài cả trăm trượng, che lấp thiên địa. ầm ầm đánh xuống.

Dương Phàm hoảng hốt. viễn cổ Cự Thạch Tinh nâng lên bàn tay khổng lồ như bóng ma, huy động lực lượng mệnh mông trong thiên địa đánh tới.

“m! Ầm!”

Ở thời điểm hai người hợp nhất, kết hợp với thiên địa, lực lượng bộc phát ra ngăn chặn một kích của Lục Tương.

“Bùng! Bùng! Bùng!...”

Viễn cổ Cự Thạch Tinh liên tục lui về phía sau, quầng sáng u lam quanh thân Hàn Lưu Ly lưu Chuyển ở bên ngoài thân nó. hình thành một cái băng giáp màu lam.

Còn Thạch Thiên Hàn cả người ma khí co nít lại một cách quỷ dị. phát ra thanh âm hùng mạnh, lạnh như băng:

- Ma Thần Phụ Thể!

Dương Phàm cũng biết rõ, chỉ có tiến vào trạng thái Ma Thần Phụ Thể. Thạch Thiên Hàn mới có khả năng tham chiến.

709. Chương 682 : Đối Kháng (trung)

- Ma Thần Phụ Thể!

Truyền đến thanh âm hùng mạnh, lạnh như băng, khiến người ta sồn tóc gáy.

Chưa từng gặp phải địch nhân như vậy, khiến cho Thạch Thiên Hàn vừa hiện thân đã phải thi triển bí thuật Ma Thần Phụ Thể.

- Cứu u Ma Công? Ma Thần Phụ Thể?

Lục Tương lạnh nhạt cười, nhưng lại một chút cùng không gấp, ngược lại là bộ dáng ung dung tươi cười.

Dương Phàm sau khi đến Đại Tần, từ lâu đã biết được nơi này cũng có một số người tu luyện Cứu u Ma Công.

“m!”

Thần thể Ma Thần của Thạch Thiên Hàn cao tới ba trượng, đứng sừng sững trên viễn cổ Cự Thạch Tinh, phát ra ma uy cuộn cuộn hướng thẳng lên trời cao.

Toàn thân xung quanh hắn vờn quanh hắc viêm hùng lực. bên ngoài thân bao trùm giáp trụ quang ánh màu đen, bốn phía nhện nhạo một đám ký hiệu hình con nòng nọc cổ xưa.

Cùng lúc đó, một bóng ánh Ma Thần viễn cổ cao tới ba mươi trượng, gia tăng thêm uy lực tinh thần cực lớn trên thân này.

Cho dù lực lượng linh hồn của Thạch Thiên Hàn có chênh lệch cùng cường giả cấp Thông Huyền, nhưng giờ phút này ở dưới gia tăng của bóng ánh Ma Thần viễn cổ, đã vượt qua khoảng cách của cảnh giới Hóa Thần Kỳ trong đó.

Lục Tương khẽ nhíu mày, uy lực của Thạch Thiên Hàn này sau khi Ma Thần Phụ Thể, còn cường đại hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn, bất luận về cảnh giới, hay nói riêng về gia tăng uy lực tinh thần này. đều cao vượt hơn cấp Thông Huyền bình thường, thậm chí tiếp cận đại tu sĩ Hóa Thần hắn.

Lúc này, hắn không chỉ có chút hơi hối hận, chính mình dường như có điểm xem thường đối phương, không nên cấp thời gian cho Thạch Thiên Hàn hoàn thành Ma Thần Phụ Thể.

Sau khi Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể xong, lòng tin của Dương Phàm tăng nhiều, thăm suy tính trong khoảng thời gian ngắn hẳn là đủ để địch nội cùng Lục Tương.

- Động thủ!

Dương Phàm vừa động ý niệm, thần thể Ma Thần kinh khiếp lòng người của Thạch Thiên Hàn, mang theo bóng ánh Ma Thần thật lớn. cùng nâng bản tay lên. hung hăng đánh ra một quyền.

Sau khi trải qua Ma Thần Phụ Thể. chẳng những pháp lực lực lượng khí lực của Thạch Thiên Hàn tăng nhiều, mà trong bản tay không lồ đó, ẩn chứa uy lực tinh thần gia tăng của Ma đầu thượng giới, lúc này đã tương đương với phần thần lực của Lục Tương.

Lục Tương có cảm giác uy lực của một cường giả, ẩn chứa một loại thần lực đè ép hư không, tuyệt đối không thể xem thường.

Nhưng mà, hắn lại lạnh lùng cười:

- Lục mỗ đã nói qua, bọn họ cũng chỉ trở thành gánh nặng của ngươi mà thôi!

“Vào!”

Thân hình nhoáng lên một cái, Lục Tương trực tiếp từ hư không biến mất trước tầm mắt của mọi người.

Ngay sau đó. một phần thần lực mãnh liệt từ không trung buông xuống, oanh kích về hướng viễn cổ Cự Thạch Tinh và Hàn Lưu Ly.

“Không xong!” Dương Phàm thầm la không ổn. vội vàng vận chuyển Thái Hư Thần Mâu dẫn đường lực lượng thiên địa, bảo vệ Hàn Lưu Ly.

“m!”

Viễn cổ Cự Thạch Tinh hơi loạng choạng một cái, bình yên vô sự. hắn là một bộ phận của Dương Phàm dung hợp thiên địa. hoàn toàn có thể cùng nhau gánh chịu lực lượng. Hơn nữa. hắn không có nguyên thần chân chính, phần thần công kích đối với hắn tác dụng không lớn lắm.

“Phù!”

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Lưu Ly trắng bệch, khóe miệng trào ra một vết máu, mặc dù Dương Phàm kịp thời ra tay tương trợ, nàng vẫn bị thương dưới công kích của phần thân cường đại của đại tu sĩ Hóa Thần.

- Để xem người có thể giúp nàng chống đỡ bao lâu!

Trong mắt Lục Tương phụt ra thần quang kinh người, hư không trong thiên địa lại ngưng tụ lại phần thần lực cường đại, dung hợp pháp tắc thông huyền cùng lực lượng hư không, chuẩn bị một kích giết chết Hàn Lưu Ly.

Bởi vì ở giờ phút này. Dương Phàm cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh dung hợp thiên địa. không sợ phần thần lực của hắn.

Mà Thạch Thiên Hàn có Ma Thần Phụ Thể. gia tăng uy lực tinh thần cường đại của Ma đầu thượng giới, cùng giống nhau có thể chống lại cùng hắn.

Duy chỉ có Hàn Lưu Ly. không thể dung nhập vào thiên địa dưới khống chế của Dương Phàm, cũng không thể có được lực lượng linh hồn đáng sợ như vậy.

“m!”

Uy lực phần thần cuộn cuộn khắp phía chân trời lại oanh kích xuống.

Mắt thấy Hàn Lưu Ly rơi vào cảnh thậm nguy chí nguy.

“Vèo!”

Rồi đột nhiên, thân hình Hàn Lưu Ly nhoáng lên một cái biến mất ở tại chỗ. tiến vào Tiên Hồng Không Gian, tránh thoát một kích đủ có thể giết sát cường giả Thông Huyền kia.

- Ha ha! Phản ứng rất nhanh!

Lục Tương thấy vậy cũng không kinh ngạc, ý cười nơi khóe miệng càng đậm. hơi hơi đánh giá Dương Phàm, viễn cổ Cự Thạch Tinh, Thạch Thiên Hàn, dường như đang tìm chỗ sơ hở của ba người.

Hiện nay, Dương Phàm cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh cùng nhau dung nhập thiên địa. nếu muốn đơn thuần lấy phần thần lực thương tổn bọn họ. hiển nhiên không có khả năng, đây cũng là thành lũy phòng ngự khó công phá nhất.

- Một khi đã như vậy, thì bốn tọa cứ vui đùa với người một phen!

Lục Tương tươi cười ảm áp. nhìn chăm chăm vào Thạch Thiên Hàn, vân quang quanh thân rung lên. “vèo” một tiếng, biến mất tại chỗ.

Tốc độ thật nhanh.

Đồng tử trong mắt Thạch Thiên Hàn co rụt lại, Ngay sau đó liền cảm giác sau lưng phát lạnh.

“Vù!”

Một luồng đao sáng dài cả trượng, từ phía sau cất tới, bóng ảnh Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn rít gào một tiếng, dưới khống chế của người phía trước tung một chưởng hung hăng chụp tới.

Hai người giao kích, truyền đến một tiếng nổ vang, Thạch Thiên Hàn cùng bóng ảnh Ma Thần hộ tống sau lưng cùng nhau bay ra mấy chục trượng.

Đồng thời, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, sau lưng xuất hiện một đường vết máu, giáp trụ hắc viêm quanh thân, không ngờ bị xé mở ra một vết nứt.

Lục Tương kia chẳng những tốc độ mau đến khó tin. luồng đạo sáng ẩn chứa lực lượng của phán thần Thông Huyền, nhưng lại phá vỡ tầng phòng ngự của bóng ảnh Ma Thần, trực tiếp đảm bị thương bản thể Thạch Thiên Hàn.

“Phù! Vù! Vù!”

Hắc viêm vờn quanh thân Thạch Thiên Hàn. ký hiệu hình nòng nọc nhấp nháy lúc sáng lúc tối, lân lượt t hay đôi. hư ảnh giáp trụ lại khép lại như cũ.

Dương Phàm thăm cả kinh trong lòng, từ khi Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể tới nay, còn không có bị người nào trực tiếp đột phá tầng phòng ngự của hư ảnh giáp trụ.

Lực công kích của Vân tướng Lục Tương này, cũng không khó quá cường đại đi?

Mà từ đầu đến giờ, bộ dáng của đối phương đều thật ung dung thoải mái.

- Ma Thần Phụ Thể của người, một thần lực cường đại. nhưng không thuộc về chính mình, càng không thể khống chế như ý, nếu không thật đúng là có cơ hội chống lại cùng ta thêm chút nữa.

Lục Tương thần nhiên cười, thần hình lại lướt vèo trên hư không, liên tục công kích mấy lần muốn đánh cho Thạch Thiên Hàn bị thương.

Tuy 1'ảnh tạm thời không có tạo thành nguy cơ trí mạng đối với Thạch Thiên Hàn Ma Thần Phụ Thể. nhưng áp chế trên tâm lý. cũng không dễ đối phương lạc quan.

về công kích, về tốc độ. lực lượng linh hồn, cảnh giới huyền ảo. Lục Tương đều chiếm giữ ưu thế tuyệt đối.

Mặc dù Thạch Thiên Hàn có Ma Thần Phụ Thể. dưới sự trợ giúp của bóng ảnh Ma Thần, cũng chỉ có thể ở pháp lực cùng lực lượng linh hồn tiếp cận đối phương mà thôi.

“Phù phù!”

Thân ảnh Lục Tương liên tục nhoáng động, đánh cho Thạch Thiên Hàn bị thương khắp chỗ. mà bản thân hần giống như đám mây mơ hồ không chừng, thung dung tiến thoái trong hư không.

- Cùng tiến lên!

Dương Phàm sắc mặt nghiêm lại, cùng viễn cổ Cự Thạch Tinh hóa thành một bóng đen nhưng ngọn núi nhỏ, bay đến phía sau Vân tướng, bàn tay như bóng ma, hung hăng chụp tới.

Một kích đó nhìn như chậm rãi, nhưng lại ngưng tụ lực lượng của thiên địa gắt gao tập trung vào Lục Tương.

Lục Tương lộ ra một chút ngưng trọng, viễn cổ Cự Thạch Tinh kia cao tới bốn năm mươi trượng giống như ngọn núi nhỏ. ở dưới tình huống ngưng tụ lực của thiên địa, lực công kích đáng sợ biết bao.

Càng vi diệu là, Dương Phàm phán đoán chính xác lộ tuyến của hần, rồi bất ngờ tập kích.

Đồng thời, Thạch Thiên Hàn ở bên kia, cũng phát động công kích mãnh liệt nhất, bóng ảnh Ma Thần theo đó rít gào rống giận mà đến.

Lục Tương lộ thần sắc thận trọng, cũng không kinh hoảng, chỉ thấy hần đứng giữa không trung, lực lượng mãnh liệt của phán thần thông huyền, ngưng tụ ra hai tay, trong hư không quanh mình hần cũng vọt tới một cổ lực lượng rót vào trong đó.

Khi hai mặt công kích áp bách mà đến. Lục Tương quát lớn một tiếng nổ vang như sấm rền.

“Dùng! Dùng!”

Hần cùng một lúc tung hai tay, chấn động vòm trời, hai tay đồng thời nghênh đón viễn cổ Cự Thạch Tinh và Thạch Thiên Hàn.

“m`m!...”

Viễn cổ Cự Thạch Tinh như một ngọn núi nhỏ bị đẩy lui, Thạch Thiên Hàn tức thì bị

đánh bay ra xa, ở giữa không trung phun ra một búng máu.

Chi bằng một thần pháp lực thông huyền, cứng rắn chống lại hai cỗ lực lượng không phải con người có thể đối kháng.

Tả hữu cùng đánh, đồng thời đẩy lui viên cổ Cự Thạch Tinh và Thạch Thiên Hàn.

Tiểu Hân ở xa xa đang xem cuộc chiến, kinh hãi nan sợ. trái tim như muốn nhả vọt ra ngoài. Thực lực của đại tu sĩ Hóa Thần còn cường đại hơn nhiều, so với trong tưởng tượng của nàng.

- Quá nhiên không hổ là đại tu sĩ Hóa Thần, chẳng những phát huy uy lực phần thần, lại lấy pháp tắc Thông Huyền dẫn đường lực lượng của hư không.

Từ sau lưng hân truyền đến một thanh âm tán thưởng.

- Cái gì?

Lục Tương chỉ thấy Dương Phàm trên viên cổ Cự Thạch Tinh nhoáng lên một cái, lưu lại một cái bóng mờ.

Ngay sau đó. sau lưng hân một cái thân ánh cao ngất dường như được phóng đại gấp mười gấp trăm lần. lấy thiên địa làm hậu thuẫn, hung hăng tung một quyền đánh thẳng tới.

Lục Tương chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, muốn tránh cũng không được. Cùng Dương Phàm giao chiến tới giờ. đây là lần đầu tiên hân biến sắc kinh sợ.

ở thời điểm viên cổ Cự Thạch Tinh cùng Thạch Thiên Hàn bị đẩy lui, Vân tướng Lục Tương lực cũ vừa cạn kiệt, lực mới chưa sinh ra, Dương Phàm phát động Thiên nhân một kích, dùng phương thức quy thần khó lường hiện ra tại phía sau hân đánh tới.

“m!”

Lực lượng một quyền kia là một kích kèm theo uy lực của thiên địa tự nhiên cùng sức bật cường đại, mạnh mẽ đánh vào sau lưng Lục Tương.

Lục Tương đã không còn cơ hội né tránh, trong khoảnh khắc chớp nhoáng đó. hân vận chuyển lực lượng phản thần cùng thông huyền, pháp lực bàng bạc tập trung ở sau lưng.

Đồng thời lúc một quyền kia tận lực đánh tới, hân nâng hai tay lên, lưng hân đột ngột ngã về phía sau. nhưng lại giống như theo trong khe hở thiên địa. chủ động nghênh đón một quyền kia.

Không hổ là Vân tướng Lục Tương, ở cục diện bất lợi như thế. còn có thể nghĩ ra phương pháp lấy công t hay thủ.

“m! Ầm!”

Lưng Lục Tương cong lại. cứng rắn chống cự cùng Thiên nhân một kích của Dương Phàm đánh tới.

Khoảnh khắc đó. vân quang bùng nổ trong thiên địa bị nhiễm hồng, thời gian dường như ngưng lại.

Chỉ thấy quyền của Dương Phàm đánh trên lưng cong vòng của Vân tướng Lục Tương, nhìn như là Dương Phàm tập kích thành công, mà lại giống như Lục Tương đưa lưng chủ động đón nhận đê hân bị đánh.

“m!”

Vân tướng Lục Tương kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình lão đảo một cái, khí huyết bốc lên, không nhịn được phun ào ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, bay vọt ra ngoài mấy dặm, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Khuôn mặt tuần lãng của hân, không ngừng biến đổi. nhìn về phía Dương Phàm với vẻ kinh hãi khó có thể tin.

Thiên nhân một kích vừa rồi kia bộc phát ra lực lượng quả thực đáng sợ. giết chết Thông Huyền giả cũng không thành vấn đề.

Nhưng khiến cho Lục Tương khiếp sợ nhất chính là, một kích như thần đến kia, biến bình thường thành thân kỳ, ẩn chứa cảnh giới cực cao. cộng thêm thời cơ ra tay cực kỳ xảo diệu, gần như khiến hấn không còn mấy may lực phòng bị. muốn né tránh cũng không được.

Dương Phàm thì lại trầm than trong lòng, ở vào cục diện bất lợi như thế. đối phương còn có thể lấy công t hay thủ, dùng cái giá phải trả ít nhất tiếp được Thiên nhân một kích của mình.

- Thật không nghĩ tới, người lại có thể làm cho ta cảm nhận được cảm giác bị thương...

Lục Tương khẽ hít một hơi. nhắm mắt lại. dường như đang thưởng thức điều gì.

Đối với Vân tướng Lục Tương mà nói. ở Thiên Vân Châu hấn cao cao tại thượng, trừ Lục Vân Hâu, hấn chính là người mạnh nhất.

ở trong năm tháng dài đằng dặc, người có thể đánh cho hấn bị thương, có thể đếm được trên đầu ngón tay, nói không ngại phóng đại cho dù chỉ là vết thương nhẹ.

Lục Tương mở mắt. nhìn thẳng vào Dương Phàm, trong ánh mắt có vài tia phúc tạp: mấy trăm năm đến nay người đầu tiên đánh cho hấn bị thương, nhưng lại chỉ là một gã tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

Hấn mơ hồ cảm thấy được, tiềm lực của người này đạt tới một mức độ khiến cho người ta sợ hãi, Ngay cả Vu Tôn trong truyền thuyết sau lưng Thiên Vồng, cũng muốn đưa hấn vào chỗ chết.

- Vốn đang muốn chậm rãi vui đùa cùng người, hiện tại xem ra. cần phải tốc chiến tốc thắng rồi!

Lục Tương hít sâu một hơi. khí tức trên người đột nhiên biến hóa. khuôn mặt ôn hòa bỗng chốc lạnh lùng hấn.

Cùng một lúc Dương Phàm cảm ứng được một mối nguy cơ: xem ra trong chiến đấu vừa rồi, đối phương còn lưu tình, lần này đánh cho hấn bị thương, hiên nhiên dẫn phát lên sát khí của hấn, phải động thực sự rồi.

710. Chương 682 : Đối Kháng (hạ)

Khuôn mặt ôn hòa của Lục Tương bỗng chốc sa sầm xuống, trong lòng hấn lần đầu sinh ra sát khí mãnh liệt.

Liền thấy hai bàn tay hấn hợp lại. “Bốp” một tiếng, bên cạnh chợt xuất hiện một nam nhân thán mặc vũ y, lơ mờ trong ráng mây.

Đúng là một Lục Tương thứ hai.

Dương Phàm sắc mặt chợt ngưng trọng, Thán Ngoại Hóa Thán.

Thân Ngoại Hóa Thân của Lục Tương cũng không phải thần thể huyết nhục nam nhân, mà là một loại như ráng mây trên trời kết thành, xem khí tức ít nhất tu vi đạt tới cấp Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ.

- Phản thán giao cho người!

Thanh âm Lục Tương trong trẻo nhưng lạnh lùng, phản thán kia nhích động một cái, vọt tới trước mặt Thạch Thiên Hàn, phát động công kích mơ hồ không chừng.

Bóng ảnh Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng chụp một chưởng đánh lui phản thán của Lục Tương hơn mười trượng.

Nhưng mà thân là phản thân của đại tu sĩ Hóa Thần, cánh giới của hấn cực cao. mặc dù không thể Ngay mặt chống lại Thạch Thiên Hàn. nhưng kiên chế một chút cũng không khó.

Dương Phàm đứng giữa hư không, ở xa xa giăng co cùng Lục Tương.

Cùng thời điểm hai đại bản tôn giăng co, phản thán của mỗi người, đã bay lên trời đánh nhau kịch liệt, thanh thế chấn động bầu trời.

- Hiện tại cho người kiến thức một chút chán chính thông huyền lực của đại tu sĩ Hóa Thần.

Lục Tương nói với vẻ mặt lạnh lùng, hai tròng mắt nhìn thẳng vào Dương Phàm, không còn chút ý khinh thị nào.

Còn chưa dứt lời. một phán thần lực cường đại đến khiến cho Dương Phàm kinh hãi. dung nhập vào hư không quanh mình.

Trong phút chốc, gió mây thiên địa biến sắc. vô số ráng mây ở khu vực quanh mình hắn ngưng kết lại.

Trong hư không, lực lượng mệnh mông kinh thiên, gia tăng thêm lên người Lục Tương.

Giờ khắc này. hắn có được cũng không phải lực lượng cá nhân, mà là pháp lực thông huyền, dẫn đường lực lượng vô tận trong hư không.

Dương Phàm lộ thần sắc ngưng trọng, điều hắn kiêng kỵ nhất là linh hồn lực của đại tu sĩ Hóa Thần không chỉ cường đại gấp mười lần so với chính mình.

Cổ lực lượng linh hồn này. dẫn xuất ra phản thần dung nhập hư không, hiểu được pháp tắc.

Mà đại tu sĩ Hóa Thần còn có thể để cho ngàn vạn phản thần, dùng pháp tắc thông huyền độc đáo, dẫn đường lực lượng mệnh mông trong hư không.

Không hề nghi ngờ, cảnh giới như thế, cùng Thiên Nhân Mô Thức của Dương Phàm, có hiệu quả như nhau.

Có điều bất đồng chính là, Dương Phàm lại lấy đạo của tự nhiên, ở dưới tác dụng huyền diệu của Hoán Thiên Nha cùng Hồn Căn, trên thông với bầu trời, dưới nối với đại địa. lấy lực lượng thiên nhiên thiên địa vô cùng vô tận kia làm hậu thuẫn.

“Vù!”

Bóng mây nhaoáng lên một cái, Lục Tương biến mất, trong thiên địa vô số ráng mây theo đó rung chuyển.

Quanh thân Dương Phàm liền ngưng tụ ra quang giáp màu nâu. mặt ngoài lưu chuyển hoa văn đỏ như lửa. đồng thời hắn hít sâu một hơi. trong phạm vi ngàn dặm, lực lượng thiên nhiên mệnh mông vô cùng vô tận hội tụ mà đến.

Mặc dù linh hồn lực kém xa không bằng đối phương, nhưng trong nháy mắt Dương Phàm dẫn đường lực lượng thiên nhiên, cũng không thua kém Lục Tương.

Lục Tương thầm giật mình, với xu thế này tiếp tục, nếu để đối phương tấn chức đại tu sĩ Hóa Thần, chẳng phải là vô địch Đại Tồn sao?

Chỉ thấy trời đất rung chuyển, gió mây che lấp bầu trời, Dương Phàm cùng Lục Tương chia thiên địa làm hai.

Phía sau Dương Phàm, sấm chớp vang rền. gió lốc nổi lên bốn phía, đại địa chấn động, vô số sinh mệnh lưu chuyển cấu thành câu nổi thông với thiên địa.

Mà sau lưng Lục Tương một vùng thế giới ráng mây cuộn cuộn, che trời lấp đất. mắt nhìn không thấy cuối.

Tiểu Hán ở xa xa quan sát, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, nàng cũng khó có thể tin, Dương Phàm có thể đạt tới độ cao như thế.

- Ha ha! Cảnh giới của ngươi mặc dù không thua kém ta. nhưng đối với không chế huyền ảo thì còn xa không kịp ta.

Lục Tương từ trong ráng mây biến mất, một chưởng theo trong hư không bổ tới. phát ra một bóng chưởng vân quang lớn dài đến mấy chục trượng.

Hai tròng mắt Dương Phàm giống như vàng mặt trời bùng sáng, một quyền oanh kích tới. hồng quang tận trời, cùng cự chưởng vân quang kia giao kích cùng một chỗ.

“Rắc!”

Cự chưởng vân quang lập tức bị vỡ tan.

“Không đúng!” Dương Phàm lại thăm nghĩ không ổn.

Chỉ thấy ráng mây kia hóa thành ngàn vạn đao mây. gào rít mà xuống, bao phủ Dương Phàm cùng viên cô Cự Thạch Tinh ở trong đó.

“Phù! Phù! Vèo! Vèo!”

ở dưới công kích của vô số đao mây đầy trời, hòa lẫn trên quang giáp màu nâu quanh thân Dương Phàm, lập tức bị phá vỡ vô số vết nứt.

Mặc dù hấn lấy thiên địa làm chỗ dựa, nhưng công kích của đối phương phát động, cùng dẫn đường lực lượng của hư không vô tận, hai người đều như nhau.

Vén vẹn chỉ một lần hô hấp, tầng phòng hộ của Dương Phàm bị đánh cho vỡ nát.

“Vèo!”

Thanh Điều Phi Phong ở sau lưng Dương Phàm, bỗng nhiên chớp động, một luồng gió màu xanh cuộn cuộn thổi quét ra bốn phía, thân ảnh hấn dung nhập trong luồng gió biến mất không thấy.

-Ồ?

Lục Tương hơi lộ ra dị sắc, không thể không thừa nhận, kiện thông linh pháp bảo của Dương Phàm kia thật rất cổ quái, chẳng lẽ đạt tới cấp trân phẩm?

Thấy vậy. trong tay hấn bỗng nhiên xuất hiện một cây quạt lông màu trắng, rút vào lực lượng hư không vô tận.

“Vù Vù!”

Cây quạt lông nho nhỏ kia ở trong tay hấn bành trướng gấp trăm gấp ngàn lần. bay vút lên hư không, quạt mạnh xuống dưới, một luồng đao gió sắc bén dài mấy chục trượng, giống như băng giống như mây, hung hăng cắt vào trong luồng gió màu xanh kia. rồi đột nhiên xoay tròn xuống dưới, xé nát hết thấy mọi vật ở xung quanh nó.

Ngay lập tức, thân ảnh của Dương Phàm hiện thân ở một góc khác, áo choàng kia nang lên. nhoáng lên một cái đã ở ngoài vài dặm.

- Đây là áo choàng gì?

Lục Tương chấn động, chăm chú nhìn Thanh Điều Phi Phong, lại nhìn mặt trên có thể thấy được hình dáng thân điều Thanh Loan, còn lấp lóe kim văn mờ nhạt.

Lúc này dưới tác dụng của áo choàng, Dương Phàm nhoáng lên một cái liền ở ngoài vài dặm, cũng là phong độ thuật.

Không hổ là sản phẩm từ trong Thiên Lan Điện, ngay cả Lục Tương cũng phải cảm thấy khó giải quyết.

- Ha ha! Pháp bảo thực không tệ.

Lục Tương cười ha hả:

- Bôn tọa cũng thật lâu không sử dụng Vân Vũ Y rồi.

Tiếng nói vừa dứt. vũ y mặc trên người hấn, đột nhiên ở sau lưng triển khai hai đôi cánh.

Đồng thời, l áng mây đầy đặc ngưng tụ ở quanh thân hấn, hình thành một cái vòng phòng hộ cường lực.

Này đúng là một kiện pháp bảo kiêm nhiệm phòng ngự và phi hành.

“Vèo!”

Vân quang nhoáng lên một cái. ráng mây trắng phía chân trời chớp động, lập tức áp tới gần Dương Phàm.

Dương Phàm thăm nghĩ không xong, thân hình nhoáng lên lại hiện ra tại sau lưng Lục Tương, tung một chưởng chụp tới.

“m!`m!”

Hai chưởng mãnh liệt đánh tới. bắn tung ra tia sáng dò. Lục Tương không chút sứt mẻ. cười lạnh nói:

- Loại công kích trình độ này, nếu muốn công phá phòng ngự của ta. còn kém quá xa.

ở trên độ cao đại tu sĩ Hóa Thần, Lục Tương Ngay cả không sử dụng thông linh pháp bảo. chỉ cần dùng phần thần lực cường đại kia, dẫn đường lực lượng thông Huyền của hư không, đủ để ngăn cản Thiên nhân một kích của Dương Phàm.

Huống chi giờ phút này hắn lại có thông linh pháp bảo phòng ngự Thiên Vũ Y hộ thân.

- Đến phiên ta!

Phần thân lực của Lục Tương bỗng nhiên che phủ khu vực quanh mình, nhưng lại không phải nhằm vào Dương Phàm.

“Không xong!”

Dương Phàm đột nhiên phát giác, cò phần thân lực bàng bạc kia dẫn đường pháp tắc thông huyền giao hòa cùng hư không, lại có năng lực ngăn cách Phong Độ Thuật của mình.

Trừ phi có được linh hồn cảnh giới cao hơn so với đối phương, mới có thể phá vỡ hạn chế nơi này.

“m!”

Mà lúc này, Lục Tương nhìn như nhẹ nhàng tung một quyền đánh tới.

“Rắc!”

Tầng phòng ngự quanh mình Dương Phàm lập tức vỡ nát. hắn kêu lên một tiếng đau đớn, xương sườn bị đánh gãy mấy cái, Ngay cả tạng phủ trong cơ thể. đều đã bị thương tổn.

Nếu không phải thể phách của hắn đạt tới cấp độ không phải con người, chỉ một kích này, đã có thể xương cốt vỡ nát không còn hình hài.

“Phù!”

Thần hình Dương Phàm bắn tung đi. giữa không trung phun ra một búng máu.

Trong cơ thể Sinh Mệnh Lục Chủng phần hoá ra vô số lực lưu rất nhanh phục hồi thương thể của hắn.

Lục Tương cũng nhìn thấy được tình huống này, cả kinh kêu lên thành tiếng:

- ... Bất diệt thân thể?

Bất diệt thân thể trong truyền thuyết. có hai loại tình huống. Một là thân thể rắn chắc như kim cương bất hoại, không thể tổn thương. Thứ hai chính là sự khôi phục sức khỏe khó tin.

Sự khôi phục sức khỏe của Dương Phàm, lại đạt tới mức biến thái, xưng là thân thể bất diệt, cũng không khoa trương chút nào.

- Người muốn giết chết ta, cũng không đơn giản như vậy.

Dương Phàm ở giữa không trung, lau vệt máu nơi khóe miệng, thương thể đã tốt lại bày tám phần.

Lục Tương nhìn thấy tình huống này. thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Đối mặt với thân thể bất diệt trong truyền thuyết, trừ phi dùng lực lượng với tính áp đảo, trực tiếp đánh nát thân thể của đối thủ hoặc là thần hồn câu diệt.

Nhưng mà, tuy rằng hắn có lực lượng tính áp đảo, đặc biệt là lực lượng linh hồn. nhưng dưới tình huống Dương Phàm dung hợp thiên địa, nhiều nhất chỉ có thể tạo thành một chút thương tổn rất nhỏ cho hắn. Nhưng đối với hắn có được thân thể bất diệt mà nói vẫn còn xa không đủ.

- Hừ! Một khi đã như vậy, Hãy để ta nhìn xem, cực hạn khôi phục của người là bao nhiêu?

Phán thân của Lục Tương dẫn đường pháp tắc Thông Huyền, áp chế cả phiên hư không này. Dương Phàm không thể bỏ chạy.

Chi thấy Thiên Vũ Y trên người hắn phân hoá ra mấy chục tia sáng óng ánh như tơ. “Vù vù” mấy tiếng, cuốn lấy Dương Phàm đang phi thân chạy trốn.

Chợt, quạt lông trong tay hắn vung lên. mấy lông vũ giống như băng giống như mây, đâm vào trong cơ thể Dương Phàm.

“Phốcphốc!”

Máu văng khắp nơi. lực đạo khủng bố, tạo thành đả kích thật lớn trên thân thể Dương Phàm.

Dương Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, hồng quang trên người chấn động, đánh rơi mấy lông vũ xuống.

Ngay sau đó miệng vết thương kia rất nhanh phục hồi như cũ. với tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được, Ngay cả một cái vết sẹo cũng không lưu lại.

“m ầm!”

Hắn nâng bàn tay lên, hung hăng đánh vào vân ti quần quanh thân mình.

“Rắc” một tiếng, thật vất vả mới chặt đứt mấy cái, lại bị càng nhiều vân ti quần quanh.

Mắt thấy đã sắp bị đối phương bắt giữ.

Dương Phàm vừa động ý niệm, trong tay xuất hiện một quả ngọc bội màu đỏ sậm, mặt trên có thể thấy được hình ảnh một con Hỏa Kỳ Lân rất sống động.

- Hòa LânNgọc Bội!

Lục Tương lập tức nhận ra bảo vật này.

“Vù!”

Chi thấy một luồng lửa đỏ thẫm từ trong Hòa Lân Ngọc Bội phun ra cuộn cuộn, làm cho hết thấy trong tầm nhìn hóa thành biển lửa.

Vân ti trói quanh thân Dương Phàm cũng trong phút chốc hóa thành tro tàn.

Thần hình Lục Tương bật lui về phía sau. tránh thoát biển lửa kia, bởi vì loại thông linh pháp bảo hóa hệ này chính là khắc tinh của Thiên Vũ Y.

- Ha ha! Để xem ngươi làm thế nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Lục mỗ!

Thần hình Lục Tương nhoáng lên một cái. hiện ra tại bên hông Dương Phàm, hắn cười ha hả nói có vẻ nắm chắc thắng lợi.

- ồ? Vân tướng đại nhân có biện pháp giết chết ta sao?

Dương Phàm trờ phúng cười.

Hắn mặc dù đánh không lại đối phương, nhưng tự nghĩ cũng không dễ bị giết chết.

Huống chi. Chi Bảo Long Khi Hoàng Long Quan trong tay hắn vẫn nhẫn nhịn chưa sử dụng.

- Một chiêu kế tiếp, bảo đảm thân thể ngươi dập nát, thần hồn mai một.

Lục Tương cười tự tin, phán thân áp chế hư không, quạt lông trong tay chậm rãi nâng lên.

Bồng nhiên, quạt lông kia hóa thành trăm ngàn lông vũ giống như băng giống như mây. hình thành một vầng sáng hình cầu.

Dương Phàm nhìn chăm chăm vào ngàn vạn tia sáng hình thành quang đoàn kia, chỉ cảm thấy không rét mà run, một lực nguy cơ trí mạng đánh úp lại.

Những lông vũ này lúc này chỉ vền vện một tia. có thể diệt sát cường giả Thông Huyền. làm cho Dương Phàm bị thương.

Mà hiện tại là tồn tại khủng bố ngàn vạn tia hội tụ. chiêu thức kế tiếp sẽ kinh khủng đến mức nào.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong tay xuất hiện một mặt cổ kính.

Này cũng là cổ kính thông linh pháp bảo cấp trên phẩm thu được đầu tiên trong Thiên Lan Điện, hẳn chưa bao giờ sử dụng qua.

“Đây là pháp bảo cổ quái gì?” Lục Tương cũng thăm đánh giá cổ kính kia.

“Vù!”

Dương Phàm rút vào pháp lực. liên tục bấm tay niệm thần chú. chỉ thấy mặt cổ kính thần bí kia nguyên vốn ảm đạm, bất chợt nổ ị ị ra hào quang màu trắng chói mắt.

“Vù!”

Một chùm tia sáng trắng lấp lóe không chừng, từ trong cổ kính thần bí phát ra, cực kỳ mau lẹ đánh trúng Lục Tương.

Linh hồn Lục Tương chấn động, tầng phòng ngự vân quang quanh thân, trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành nguyên thủy lổm đổm.

- Đây là pháp bảo gì!

Lục Tương lộ sắc mặt hoảng sợ, thân hình bật lui về phía sau mấy trượng.

711. Chương 683 : Chí Bảo Phòng Ngự Mạnh Nhất!

Nói thì chậm mà việc xảy ra thì nhanh.

ở Dương Phàm nhanh tay bấm tay niệm thần chú, mặt kính cổ kính thần bí vốn đang ảm đạm, chợt bùng sáng lên lóng lánh màu trắng chói mắt. hóa thành một chùm tia sáng hủy diệt run lên không chừng, nhưng lại phá hủy tầng phòng ngự của Lục Tương hóa thành vệt lổm đổm nguyên thủy.

- Đây là pháp bảo gì?

Vân tướng Lục Tương lộ vẻ mặt hoảng sợ, thân hình bị đánh lui, Thiên Vũ Y trên người bị chùm tia sáng màu trắng đánh trúng, hào quang ảm đạm xuống.

“Pháp bảo này thực cũng quá tiêu hao pháp lực.” Dương Phàm nhẹ thở một hơi.

Tuy nhiên hẳn ngạc nhiên vui mừng phát hiện, dưới công kích của cổ kính thần bí, hư không tập trung quanh mình này trở nên hòng mất.

“Vèo!”

Thanh Diệu Phi Phong sau lưng Dương Phàm run lên. thân ảnh hẳn bao phủ giữa luồng gió lốc màu xanh, ngay sau đó hiện ra ở ngoài mây dậm.

“m! Ầm!`m! Ầm!...”

Đúng lúc này. ở xa xa Thạch Thiên Hàn cùng phản thần của Lục Tương chiến đấu cùng tiến vào giai đoạn chói, bóng ánh Ma Thần trên người Thạch Thiên Hàn mơ hồ không chịu khống chế. Mà lúc này phần thân của Lục Tương, cũng hào quang ảm đạm.

“Vèo!”

Dương Phàm vừa động ý niệm cho Thạch Thiên Hàn quay vào Tiên Hồng Không Gian.

Phần thân của Lục Tương, cũng hóa thành một chùm tia sáng ảm đạm, trở lại trong cơ thể. Lục Tương dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn thẳng vào đối phương.

Một trận chiến hôm nay. đột nhiên Lục Tương lại cảm thấy khó giải quyết, thậm chí cố hết sức.

Bản tôn phản thần hẳn đều xuất hiện, không ngờ không có tạo thành thực chất thương tổn với Dương Phàm.

Dương Phàm khí lực dồi dào sung túc. dựa vào Thiên Nhân Mô Thức, Ngay cả uy lực phản thần của hắn cũng không sợ hãi chút nào.

Khó đối phó nhất lại là đối phương có được thể phách thuộc tính bất diệt cường đại.

Thần thể bất diệt.

Điều này làm cho Lục Tương cảm thấy đau đầu, hẳn có thể thoải mái đánh cho Dương Phàm bị thương, nếu tìm được cơ hội chuẩn xác có thể làm hắn bị thương nặng.

Nhưng Dương Phàm có thuộc tính thân thể bất diệt, chính là đánh không chết, thương thể bình thường hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Dương Phàm cũng đang e dè đối thủ đáng sợ trước mặt này. Không khỏi không thừa nhận, Văn tướng Lục Tương cường đại. đã uy hiếp đến sinh mệnh của hắn.

Từ sau khi Diễn Cẩn Kỳ, đã lâu hắn không có cảm nhận được loại tư vị nguy hiểm kinh hồn này.

- Bồn tọa thật muốn nhìn xem, ngươi còn có thể kiên trì bao lâu!

Đôi cánh sau lưng Lục Tương chớp động, vầng ánh ở trên hư không nhoáng lên một cái, trong chớp mắt truy kích đến.

Đồng thời, quạt lông trong tay hắn phát động, phát ra từng tia lông vũ giống như băng giống như mây như tia chớp xẹt tới.

“Vèo! Vèo!...”

Dương Phàm hoàn toàn không thể Ngay mặt chống cự công kích có thể diệt sát cường giả Thông Huyền này.

Mỗi một tia lông vũ này đều bám vào lực phản thần thông huyền, xé không gian bay tới. lực công kích không thua gì Thiên nhân một kích của Dương Phàm.

“Cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp.”

Dương Phàm chật vật không chịu nổi, tận lực né tránh, Thanh Điều Phi Phong giúp thần hình hắn nhanh như gió. tránh thoát công kích trí mạng hét đợt này tới đợt khác.

“Phù phù!”

Phút chốc nào đó. một đạo lông vũ trong đó chợt gia tốc, thay đổi quỹ tích phương hướng, cũng do được rút nhiều lực phản thần thông huyền của Lục Tương.

Dương Phàm đột nhiên có cảm giác nguy cơ tới gần. lông vũ kia “vèo” một tiếng, xẹt qua yết hầu của hắn.

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. biến mất tại chỗ. cổ họng bị cắt đứt. máu bắn ra tung tóe. đầu gần như bị cắt rời.

Nhưng theo sự khôi phục sức khỏe biến thái, “chút ngoại thương” đó. trong thời gian ngắn khôi phục lại nguyên trạng.

Lục Tương không khỏi lộ vẻ mặt tiếc rẻ, đối phương quả thật là thần thể bất diệt, khó có thể tạo thành vết thương trí mạng với hắn.

“Vù!”

Dương Phàm ở dưới tác dụng của Thanh Điều Phi Phong, bay nhanh trở lại trên vai viễn cô Cự Thạch Tinh, Hòn Cẩn cùng dung hợp đại địa. trở thành một chỉnh thể.

“Vù!^m!”

Vung cánh tay thật lớn như bóng ma, gần như chinh diện đập trúng Lục Tương.

Thần hình Lục Tương lắc lư không chừng, nhoáng một cái. bay tới trên cánh tay viễn cổ Cự Thạch Tinh.

“Không xong!” Dương Phàm thầm nghĩ không ổn.

Chi thấy Lục Tương lộ vẻ mặt tàn nhẫn, rồi đột nhiên giơ cao chân, gia tăng pháp tắc phản thần thông huyền, đồng thời ngưng tụ lực lượng mệnh môn trong hư không, dồn mọi sức lực đập mạnh một cước trên cánh tay viễn cổ Cự Thạch Tinh.

“m! Rắc!”

Ngay lập tức cánh tay dài đến hai mươi trượng, bị một cước của hắn đập gãy.

“Grào...”

Viễn cổ Cự Thạch Tinh phát ra một tiếng rít gào đau đớn, trong cơn phẫn nộ, cánh tay khác đập mạnh tới Lục Tương.

Lục Tương cười lạnh, thần hình lại nhoáng lên một cái, biến mất tại chỗ. rồi xuất hiện tại phía sau viễn cổ Cự Thạch Tinh, giơ lên một đầu ngón tay, một chùm tia sáng đâm tới.

Dương Phàm hoàn toàn không kịp ngăn cản. chỉ vừa động ý niệm, “vèo” một cái đưa viễn cổ Cự Thạch Tinh trở về Tiên Hồng Không Gian.

- Ha ha! Bốn tọa đã sớm nói qua, chúng nó ra mặt chỉ sẽ trở thành gánh nặng của người mà thôi.

Lục Tương đứng sừng sững giữa không trung, tươi cười ôn hòa.

Rồi đột nhiên, hắn tái động ý niệm, trong hư không ngưng kết ra một lực lượng phản thần mãnh liệt, sinh ra một hạn chế kỳ diệu.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện, tình hình lúc này tiếp tục xảy ra. cả không gian này bị lực lượng phản thần thông huyền của đối phương trói buộc, không thể thi triển Độn Thuật.

Dương Phàm ở dưới Thiên Nhân Mô Thức, đối với khống chế thiên địa không thể nghi ngờ, nhưng về mặt vận dụng lực lượng linh hồn cùng lực thông huyền còn kém quá lớn, còn khó mà đột phá trói buộc này.

Ngay cả hắn dung hợp thiên địa, cũng phải bị áp bách và hạn chế. thực lực bị suy yếu.

“Vù! Vù! Vù!...”

Ngàn vạn sợi vân ti. từ trên Thiên Vũ Y của Lục Tương phát ra, dày kín không kẽ hở. quấn quanh về phía hắn.

Dương Phàm biến sắc, vội lấy ra Hóa Luân Ngọc Bội. phát ra một biển lửa đỏ hừng hực.

Thế nhưng lần này, Lục Tương sớm đã có chuẩn bị. hắn vung lên tay áo bào. trong hư không sinh ra một luồng gió lạnh dập tắt hơn phân nửa uy lực của ngọn lửa kia.

Đạt tới trình độ đại tu sĩ Hóa Thần này. chỉ trong ý niệm, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều có thể sinh ra uy lực khó tin.

Dương Phàm cắn răng một cái, đem cả Thái Hư Thiên Hóa tu luyện không nhiều lắm cũng rót vào trong Hóa Luân Ngọc Bội.

Thái Hư Thiên Hóa là kết tinh độ cao của Hoán Nha thần lực. trong cơ thể Dương Phàm chỉ mới ngưng tụ một khối nhỏ không đến cỡ bàn tay. không nghĩ tới phải dùng nó kháng địch.

“Vù!”

Cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra. Hóa Luân Ngọc Bội đỏ sậm kia chợt nổ rộ ra ngàn vạn ráng mây màu đỏ. rồi đột nhiên rống to một tiếng, uy áp cường đại bao phủ hư không.

Ngay sau đó, Hóa Luân Ngọc Bội hóa thành lớn gấp trăm gấp ngàn lần, giống như một tấm bia đá khổng lồ.

ở trong một tiếng rống to. Hóa Kỳ Lân trong ngọc bội kia. dường như sống lại. kèm theo một luồng hơi nóng ngập trời, nháy ra một con Hóa Kỳ Lân cao tới hai trượng.

Hòa Kỳ Lân Thần thú trong truyền thuyết.

- Cái gì đây là... Thông linh hóa thân!

Lục Tương biến sắc. Hóa Kỳ Lân kia nở rộ hào quang màu lửa đỏ. đốt nóng bầu không khí, trực tiếp đốt cháy ngàn vạn sợi vân ti kia hóa thành hư vô.

Thậm chí Hòa Kỳ Lân còn giương nanh múa vuốt, bò nhào vào trước người Lục Tương, tầng phòng ngự của Thiên Vũ Y hình thành “m” một tiếng, nổ rung một vết rách.

Một luồng hơi nóng theo đó bắn toé vào, khiến Lục Tương kêu lên một tiếng đau đớn, trên Thiên Vũ Y như mặt tuyết kia, lập tức xuất hiện một vết cháy đen.

Hóa Kỳ Lân Ngọc Bội này, quá thật là khắc tinh của Thiên Vũ Y, hơn nữa được gia tăng Thái Hư Thiên Hóa làm cho Hóa Kỳ Lân hiện thân Thông linh hóa thân, uy lực tăng thêm gấp mấy lần.

- Thiên Vũ Y của ta!

Lục Tương phi thân lui lại vài dặm, nhìn chằm chằm vết cháy đen trên vũ y, sắc mặt âm u tới cực điểm.

Thông linh pháp bảo loại phòng ngự rất quý hiếm, huống chi Thiên Vũ Y này của hắn, lại là pháp bảo kiêm cả công năng phụ trợ phi hành.

- Grào...

Dương Phàm lại thông qua Hóa Kỳ Lân Ngọc Bội. khống chế Hóa Kỳ Lân đuổi theo tới. một quang lửa màu đỏ sẫm quét ngang tới, cùng kiềm giữ lẫn nhau với Lục Tương không tương nhượng.

Chi tiếu. Thái Hư Thiên Hòa của Dương Phàm có hạn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hóa Kỳ Lân uy vũ cường đại, hào quang dần dần ảm đạm xuống.

- Phá hư Thiên Vũ Y của bốn tọa. ta phải cho ngươi chết không yên lành!

Ánh mắt Lục Tương dò chừng, từ trên người hắn phát ra một cỗ sát ý băng lạnh đến thấu xương.

Trong mắt Dương Phàm lộ dị sắc. tính tình Lục Tương này thoát nhìn là người ôn hòa dễ gần, như thế nào đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

Hắn cũng không biết, cái Thiên Vũ Y này đối với Lục Tương mà nói có ý nghĩa rất trọng yếu. ở một ngàn năm trước, đạo lữ song tu của Lục Tương, sau khi tranh đấu cùng cường địch bị thương nặng, trước lúc lâm chung đã giao bảo vật này cho hắn. Lúc ấy Lục Tương dưới lệ nóng bị thương đã hứa hẹn: người còn V còn, V hủy người chết.

Mà giờ phút này, Dương Phàm làm hư hao Thiên Vũ Y của người yêu ái tặng cho. đã dẫn lên sát ý khắc cốt铭 tâm trong lòng hắn.

“Phù!”

Đúng lúc này, thông linh hóa thân Hóa Kỳ Lân ở trong ánh lửa biến mất. Thái Hư Thiên Hóa của Dương Phàm còn ít, chỉ có thể chống đỡ nó tồn tại vài cái hô hấp. Nếu không, chỉ dựa vào thông linh hóa thân Hòa Kỳ Lân này. liền có thể đấu ngang tay với đại tu sĩ Hóa Thần Lục Tương rồi.

-... Ta phải cho ngươi không chết yên lành!

Giọng nói của Lục Tương ẩn chứa sát khí lạnh như băng, vang vọng khắp tầng mây trong thiên địa.

Cách nơi đây ngoài ngàn dặm, Lục Chiến oai hùng bất phàm đứng giữa trời cao. thì thào trầm trầm:

- Ta vốn tưởng 1'ảnh đại tu sĩ Hóa Thần ra tay, có thể giải quyết dễ như trở bàn tay... Nhưng không nghĩ rằng, Dương Phàm ngươi lại có thể bức Nhị thúc đến nông nỗi này!

“Vù!”

Gió mây trong thiên địa chấn động, bay phát phối, chỉ thấy cây quạt lông trong tay Lục Tương hóa thành ngàn vạn lông vũ, tạo thành một thanh Vân Vũ Kiếm dài đến mười trượng, lóe ra vô số tia sáng, hào quang rực rỡ không khác gì ánh mặt trời.

Dương Phàm liền có cảm giác một mối nguy cơ trí mạng ập tới, thân mình hần phát lạnh nàng mình một cái.

Ngay sau đó, chỉ thấy quạt lông sau lưng Lục Tương chớp động, thân hình hần nhoáng lên một cái, vân quang lóe lên. liền áp sát tới trước người Dương Phàm, Vân Vũ Kiếm từ vô số lông vũ tạo thành kia mang theo lực phần thần mệnh mông, từ trong hư không chém tới.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một khí tức tử vong bức tới, quang giáp màu nâu đất ngưng kết quanh thân như thực chất, hòa lẫn nhộn nhạo, nhưng vẫn không có cảm giác an toàn.

Giờ phút này. khi một kiếm kia chém tới. lực lượng mệnh mông của phần thần thông huyền, cũng tập trung tới khu vực chỗ Dương Phàm.

“Vù! Vèo!”

Khi một kiếm kia chém xuống, dư uy kiếm khí của vô số lông vũ rải ra liền bao phủ phạm vi cả trăm dặm.

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy khó thở. bản thể Vân Vũ Kiếm chưa hạ xuống, dư âm của kiếm khí đã biến phạm vi trăm dặm thành mảnh đất bằng.

Thậm chí. phần thiên địa Dương Phàm dung hợp kia dường như bị cắt xé, khiến tâm thần hần chấn động.

“Rắc!”

Quang giáp trụ hỏa văn màu nâu đất ngưng kết ngoài thân, cũng ở dưới dư tán của kiếm khí biến thành dập nát. thân thể Dương Phàm đau đớn một trận.

Hoán Thiên Nha thông hiểu thiên cơ. thậm chí giúp hần trước tiên bắt giữ được hình ảnh: chính mình bị một kiếm này chém đến máu thịt lẫn lộn.

-Ôi... Het thấy đều đã xong, chiêu Thiên Nhận Vân Quang Kiếm này của nhị thúc, ngay cả đại tu sĩ Hóa Thần cùng cấp cũng rắn chống đỡ, cũng có thể ngã xuống.

Lục Chiến thấm thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng mà Ngay sau đó. một tiếng nổ vang, chấn động vòm trời.

“Keng!”

Vang lên tiếng sắt thép va chạm nhau, chấn động khiến máu huyết hần bốc lên. thiếu chút nữa hộc máu.

Một cổ long khí xông thẳng lên vòm trời cao.

ở trong mũi kiếm đầy trời kia. một nam nhân đầu đội vương miện, được bao phủ dưới vầng hào quang màu đất. chậm rãi đứng dậy, quanh thân vờn quanh hai quang văn rồng vàng.

Ngàn vạn Vân Vũ Kiếm chém lên đỉnh đầu hần, sinh ra ngàn vạn đốm lửa màu sắc rực rỡ. dưới ánh mặt trời hiển lộ màu sắc thật trắng lợt.

ở dưới số mệnh hai con Thần Long vờn quanh. Dương Phàm đúng là không tổn thương cọng lông sợi tóc nào. Thân hình hần cao lớn đỉnh thiên lập địa. phát ra một khí tức long khí hoàng giả bề ngê thiên hạ.

Ngược lại Lục Tương ở dưới phán chấn mãnh liệt, khoe miệng trườn ra một vết máu. kinh hãi thất sắc kêu lên:

- Chí Bảo Long Khí... Hoàng Long Quan!

Cùng lúc đó. Lục Chiến ẩn trên tầng mây xa xa, tức thì bị màn này dọa cho hoảng sợ đến ngất người.

- Hoàng Long Quan... chí bảo phòng ngự mạnh nhất... nhân giới!

Một tiếng thở dài phát ra từ trong miệng thiêu niên chất phác, trong thanh âm cũng có vài phần ngạc nhiên và vui mừng.

Ngàn vạn đạo vân quang nhận tạo thành trường kiếm, lại thêm hư không lực của Phản Thân Thông Huyền, mang theo khí thể dập nát núi sông, chém lên đỉnh đầu Dương Phàm đã bị bóng ma tử vong bao phủ, khó thể thờ dốc.

Khi Tiểu Hân hai mắt đỏ bừng, tuyệt vọng khóc kêu; Khi Lục Chiến thắm than tiếc hận, nhắm mắt lại...

Đang-

Trong thiên địa vang lên một tiếng kim loại giao nhau khiến cho vô số sinh linh trong phạm vi mấy ngàn dặm này khí huyết nhộn nhạo, Tiểu Hân cùng Lục Chiến đứng khá gần chiến trường thiêu chút nữa thì phun ra một búng máu.

Hai người mở to mắt. chỉ cảm thấy một cổ long khí to lớn huyền bí xông thẳng lên vòm trời thái hư mệnh mòng, cùng với đại lực muôn đời. một phương thiên địa này hình thành cảm ứng mơ hồ.

Leng keng... leng keng...

Một kích hùy diệt kia có thể khiến Hóa Thần đại tu sĩ cùng cấp ngã xuống chém tới đỉnh đầu Dương Phàm, bắn ra những đốm sáng màu sắc huyền lệ ra trăm ngàn thước.

Trong kiếm nhận đẩu trời kia, quanh thân Dương Phàm quanh quẩn hai con khí vận thần long, dáng người cao lớn chậm rãi đứng dậy.

Lông tóc vô thương!

Thiên Nhận Vân Quang Kiếm hung hãn chém lên màn tinh quang màu đất do Hoàng Long Quan hình thành, phát ra tiếng kim loại giao nhau như lúc trước.

T trên màn tinh quang màu đất kia mơ hồ có thể thấy được hình rồng màu đất bám vào. cổ xưa già nua, rộng lớn chắc nịch.

Một kiếm khí thể kinh thiên như thế, đủ có thể phá nát núi sông nhưng lại không cách nào tiến thêm một bước.

- Chi Bảo Long Khí... Đúng là Hoàng Long Quan.

Vân tướng Lục Tương vẻ mặt khiếp sợ khó có thể tin, bàn tay nắm chặt Thiên Nhận Vân Quang Kiếm hơi run lên, bị lực phản chấn cường đại khiến khoe miệng tràn vết máu.

Ông-

Phía chính diện đầu quan kia. Hoàng Long xoay quanh hai bên kim châu ở chính diện, phảng phất như sống lại, phát ra tiếng ngâm kinh sợ thiên địa, khí vận thần long vờn quanh thân Dương Phàm cũng càng ngày càng trở nên cường đại.

Giờ khắc này, Dương Phàm thông qua Hoàng Long Quan rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của một số Chí Bảo Long Khí ở nơi khác của Đại Tần.

Theo cảm ứng của hắn, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí đã có tám món nhận chủ thành công, đã có chủ nhân.

Trong đó lại có bảy món đều ở nơi Đại Tần.

về phần kiện thứ tám nhận chủ thành công, Dương Phàm cũng chỉ cảm ứng được một tia khí rúc mịt mờ nơi phương bắc xa xôi.

Nếu như vậy. trong thiên địa này còn thiếu một món Chí Bảo Long Khí cuối cùng chưa nhận chủ.

“Không nghĩ tới lực phòng ngự của Hoàng Long Quan lại cường đại như vậy?”

Dương Phàm hoàn hảo không tổn hao gì đứng dậy, phát giác Thiên Nhận Vân Quang Kiếm kia đủ có thể chém nát mình vô số lần lại dường như không chút lay động được lồng phòng ngự của Hoàng Long Quan.

Hoàng Long Quan: xếp thứ ba Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. phòng ngự chí bảo mạnh nhất mà nhân giới có thể luyện chế. Bảo vật này gần như có thể bó qua vật lý công kích, có thể suy yếu rất nhiều cùng với miễn dịch thương tổn do pháp thuật ngũ hành mang tới, đồng thời cũng được xưng là một trong Chí bảo Long Khí có thể trừ tà. Vào thời kì Tiên Tần. Tần Vương đội long quan này, uy lâm thiên hạ, không người có thể thương mảy may.

Từ khi có được Hoàng Long Quan tới nay, Dương Phàm chưa từng có cơ hội thi triển thần thông phòng ngự.

Lúc đại chiến Thánh Tôn Tần Quang Đức tại Cực Bắc. chẳng qua là Long khí tăng phúc, khí vận gia thân, sử dụng Hoàng Long Quan cùng thuộc tính của Diễn Căn Kỳ thoải mái tiến vào Bán Thiên Nhân, do đó mà có thể đối kháng ngang ngửa Tân Quang Đức.

Đương nhiên, trói buộc thiên địa tại nơi Cực Bắc khá mạnh, cho dù có Chí Bảo Long Khí, trình tự lực lượng nhiều nhất cũng chỉ tăng lên tới Hóa Thần sơ Kỳ. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Dương Phàm không thể suy đoán ra tu vi chân chính của Tân Quang Đức.

Sau lại nghe Đông Phương được sư nói chuyện, Tân Quang Đức còn có một danh hiệu khác - Trán Viễn Hầu.

Leng keng... leng keng...

Thiên Nhận Vân Quang Kiếm chém lên Hoàng Long hộ tráo (vòng bảo hộ), không ngừng tóe ra từng đám lửa nhiều màu sắc huyền lệ. mê ly mà đồ sộ.

Sắc mặt Vân tướng Lục Tương biến đổi không ngừng, nhưng nghĩ tới Thiên Vũ Y của mình bị đốt cháy, lửa giận lại thiêu đốt.

- Cho dù có được Chí Bảo Long Khí lại thế nào chứ? Bỏ tọa không tin, giết không chết một tu sĩ Hóa Thần sơ Kỳ nhưng người!

Khuôn mặt Lục Tương dữ tợn, trong mắt lộ ra sát khí lạnh băng thấu xương.

Hắn đứng ở trước người Dương Phàm, bỗng nhiên lại giơ Thiên Nhận Vân Quang Kiếm lên. Gió mây thiên địa rung chuyển, phản thần mệnh mỏng lấy pháp tắc Thông Huyền dẫn đường cho hư không lực vô tận. hội tụ một kiếm đủ khiến thần ma lui tránh.

Vút... Xuy

Một kiếm cường đại hơn lúc trước lại chinh diện chém xuống.

Choang... Leng keng... leng keng...

Hoàng Long hộ tráo hơi hơi chấn động, tạo nên những đám màu sắc mê ly huyền lệ bắn ra trăm ngàn thước.

Lần này, Dương Phàm lại ngay cả mí mắt cũng không chớp, ngạo nghễ đứng yên tại chỗ. hai tay chấp sau lưng. Hai con quang long vân vàng hư vô xoay quanh thân phóng ra một cỗ Trường Thụy Hoàng Long khí xông lên tận trời.

Cỗ Trường Thụy Hoàng Long khí này gần như hư vô, cùng không phải Chấn Long Chi Khí. mà là một loại lực lượng huyền bí kết nối với khí vận (số mệnh).

Dương Phàm lẳng lặng nhắm mắt lại, cảm ứng được cảm giác huyền diệu khí vận gia thân.

Giờ khắc này. long khí to lớn mệnh mông kia tràn vào cơ thể. long khí long uy gia thân.

Cảnh giới của hắn tại lực lượng hư vô kia phẳng phất như được mạnh mẽ kéo lên một nửa tầng.

- Điều này sao có thể?

Lục Tương nắm chặt Thiên Nhận Vân Quang Kiếm, đặt trên Hoàng Long hộ tráo trên đỉnh đầu Dương Phàm, hai tay run lên. sắc mặt cứng ngắc, mặt như tro tàn.

Cho dù hắn sớm có đánh giá sơ bộ về Chí Bảo Long Khí. nhưng lại không dự đoán được sẽ cường đại tới trình độ này.

- Tương đối với phòng ngự của Hoàng Long Quan, công kích của người vẫn còn quá yếu...

Dương Phàm đứng yên trong hư không, nhưng cũng không động thủ, chỉ cười dài nói.

Sắc mặt Lục Tương cực Kỳ khó coi, một hỗi xanh một hỗi trắng, bởi vì lời nói tương tự lúc trước hắn đã từng nói với Dương Phàm.

- Bản tọa không tin. lấy tu vi của người sử dụng chí bảo này có thể kiên trì bao lâu.

Ánh mắt Lục Tương lạnh lùng, lại vung Thiên Nhận Vân Quang Kiếm phát động công kích bão táp tới Dương Phàm.

Mà công kích có cường đại tới đâu cũng chỉ có thể tăng thêm một chút màu sắc huyền lệ. tiêu hao tâm thần pháp lực của bản thân.

Dương Phàm hai tay chấp sau lưng, đầu đội Hoàng Long Quan giống như vương giả của thô địa một phương.

So sánh với hắn, sắc mặt Lục Tương dữ tợn, lần lượt công kích điên cuồng lại không làm gì được Dương Phàm mấy may.

Vừa mới bắt đầu là Thiên Nhận Vân Quang Kiếm cường đại nhất, sau đó là các loại thần thông pháp thuật công kích.

Kết quả đều không ngoại lệ. đều không phá được phòng ngự của Hoàng Long Quan.

Làm cho người ta kinh hãi nhất chính là. khi Hoàng Long Quan đối mặt với pháp thuật ngũ hành huyền lệ chói mắt. Ngay cả một tia phản ứng cũng không có, gần như là miễn dịch hoàn toàn.

Lục Chiến đang xem cuộc chiến ở gần đó không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh:

- Đây... đây là uy lực của Chí bảo Long Khí?

Hắn tuy là con của Vương hầu nhưng cũng chưa từng tận mắt chứng kiến Chí Bảo Long Khí.

Càng không nói đến hắn, cho dù là cha hắn Lục Vân Hầu cũng khó có thể gặp Chí Bảo Long Khí có đủ sắc thái truyền kỳ nhất nơi Đại Tàn.

Giờ khắc này, Vân tướng Lục Tương phát động công kích điên cuồng với Dương Phàm lại không thương tổn đến một sợi lông của đối phương.

Từ một trình độ nào đó mà nói, Dương Phàm đã ở thế bất bại.

- Hiệu quả phòng ngự của Hoàng Long Quan còn khoa trương hơn trong ghi chép...

Tiểu Hân lộ vẻ kinh ngạc, lau khô nước mắt trên mặt. nín khóc mỉm cười.

- Đây là Hoàng Long Quan xếp thứ ba Chí Bảo Long Khí?

Trong mắt thiêu niên chất phác lóe dị quang:

- Còn cường đại hơn trong tường tượng, xem ra chỉ có chí bảo công kích Thanh Long Kiếm xếp thứ hai mới có thể phá vỡ phòng ngự. Chỉ là. nếu không tất yếu, giữa hai bên ai cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy. Hậu quả khó liệu a...

Sau một lát.

- Vân tướng đại nhân. Người vẫn không nể mặt sức vô ích nữa.

Dương Phàm chậm rãi mở miệng:

- Nếu tiếp tục như vậy, người kiệt lực trước không phải Dương mỗ... mà là người!

Thần hình Vân tướng đột nhiên chấn động, trên trán nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Từ lúc giao chiến tới giờ, hắn chưa từng phát hiện Dương Phàm có tình huống pháp lực duy trì không nổi.

- Với cảnh giới cùng lực khôi phục của Dương mỗ giờ phút này. cho dù mười Vân tướng đại nhân cùng công kích cũng hoàn toàn có thể ứng phó. Lấy công kích mức độ này mà nói. Hoàng Long Quan có thể nói là

“Tuyệt đối phòng ngự”. Nếu là cường giả Thản Hư hoặc là Thông Thiên tam giai trong truyền thuyết xuất hiện mới có thể xúc phạm tới Dương mỗ.

Dương Phàm giọng thản nhiên, nhưng lại tạo thành công kích về mặt tâm lý đối với Vân tướng Lục Tương.

Dương nhiên, đây cũng là lời hấn cố ý phóng đại.

Tuyệt đối phòng ngự?

Lục Tương không khỏi có chút mất hồn bay vía.

Dương Phàm lại cũng không nói gì nữa. Với tu vi của Vân tướng Lục Tương, nếu có thể có trình độ linh hồn như Huyết Luân Tử Thần, có lẽ có thể thương tổn đến hắn.

Bởi vì lực phòng ngự của Hoàng Long Quan là nổi bật về phòng ngự vật lý cùng pháp thuật.

về phần phòng ngự linh hồn, Dương Phàm lại có thể tính được cũng không có nhiều hiệu quả.

Tuy nhiên, hắn trong trạng thái Thiên Nhân Mô Thức. Vân tướng cũng rất khó dùng Phán Thán công kích tôn thương hắn. Huống chi hiện tại lại có long uy tăng phúc, khí vận gia thân?

Vân tướng Lục Tương trầm tư một lát, lại đột nhiên cười lạnh:

- Cho dù lực phòng ngự của người mạnh mấy đi nữa lại cũng không thương tổn đến bản tọa. Luận tốc độ, công kích, linh hồn, bản tọa đều hơn xa người.

- Vậy sao?

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên:

- Đây là lời của Vân tướng đại nhân! Nếu Dương mỗ phát động bí thuật công kích, người cũng đừng hốt hoảng mà chạy đó!

- Hừ. Bản tọa không làm gì được người, mà người cũng đừng mơ tưởng làm gì được ta.

Lục Tương vẻ mặt ngạo nghễ nói.

- Một khi đã vậy. đến phiên Dương mỗ ra tay...

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm nghị, mắt lộ ra tia sáng lạnh lẽ.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, trong lòng bản tay ngưng tụ ra một đoàn mặt trời đỏ rực vụn vụn.

Dưới Thiên Nhân Mô Thức, vòng mặt trời đó kia nhanh chóng lớn mạnh ngưng thật, lấy mặt trời đỏ quy dị trong lòng bản tay Dương Phàm làm trung tâm, hư không bốn phía bị nhuộm thành màu đỏ lửa. thậm chí mơ hồ có ảo giác vụn vụn.

Hư không quanh thân đột nhiên truyền đến một cỗ khí tức cấm kỵ.

- Đây là bí thuật gì?

Trong lòng Lục Tương thăm cảm thấy không ổn, rung mình một cái. Nhưng lúc trước đã mạnh miệng cho nên không muốn mặt tránh lui.

Rất nhanh, mặt trời đỏ rực kia ở trong tay Dương Phàm mơ hồ mất không chế. một cỗ khí tức khiến linh hồn run rẩy truyền ra.

Trên trán Dương Phàm đỏ mồ hôi lạnh, cánh tay nín rẩy. đột nhiên con người co rút, phun ra từng chữ:

- Hồng... Nhật... Phấn... Thiên!

- Hồng Nhật Phấn Thiên? Nhị thúc chạy mau.

Lục Chiến đang xem cuộc chiến ở xa lúc này mới phán ứng lại, kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó. mặt trời đỏ trong tay Dương Phàm vụn vụn đến mức tận cùng rồi tay bay ra. lập tức sinh ra một dao động không hề. Một vùng lốc xoáy màu đỏ lấy nó làm trung tâm lan tràn khắp hư không.

Phạm vi một dặm... Năm dặm... Mười dặm... Hai mươi dặm... Một trăm dặm...

Tại trung tâm lõi xoáy màu đỏ kia. một vầng mặt trời lửa không ngừng vận vẹo co rút đường như cùng khiến không gian chung quanh vận vẹo biến hình.

Phanh...`m

Mặt trời đỏ kia bỗng nhiên nổ tung, một vùng ngọn lửa ánh vàng nở rộ đột nhiên bắn ra bốn phương tám hướng.

Một cỗ lực lượng cấm kỵ Hủy diệt tử vong ập tới...

- Không tốt. Chạy mau...

Sắc mặt Lục Tương kịch biến, trở nên trắng bệch, sợ tới mức hồn vía tan nát. Lúc mặt trời đỏ nổ tung, hấn hóa thành một đám mây tàn, cấp tốc vút qua mấy chục dặm, chạy trốn còn nhanh hơn cả thò...

712. Chương 685 - 698 (1)

- Hồng... Nhật... Phần... Thiên!

Mặt trời đỏ quy dị vận vẹo nén ép trong tay Dương Phàm phát ra khí tức cấm kỵ nguy hiểm, trong nháy mắt mãnh liệt gấp mười, gấp trăm lần.

Theo giọng nói lạnh băng có lực kia. mặt trời đỏ cấm kỵ vận vẹo không ngừng rời tay bay ra. lõi xoáy lửa đỏ trong khoảnh khắc lan tràn bốn phía.

Phạm vi mười dặm... Năm mươi dặm... Một trăm dặm... Năm trăm dặm...

Đáng sợ nhất lại là vầng mặt trời lửa ở trung tâm lõi xoáy lửa đỏ kia, khi vận vẹo nén ép đến cực hạn trong nháy mắt nổ tung ra.

Một cỗ khí tức tử vong đập vào mặt mà đi.

Phanh...`m

Ngọn lửa ánh vàng từ trung tâm lõi xoáy lửa đỏ kia bùng nổ, sinh ra một vầng mặt trời như thiêu đốt vĩnh viễn.

- Không tốt. chạy mau...

Khi mặt trời đỏ kia nổ tung ra, dưới một vùng khí tức cấm kỵ tử vong, Vân tướng Lục Tương sợ tới mức hồn phi phách tán, theo bản năng phi độn ra hướng phương xa.

Tại thời khắc nguy cơ sinh tử. hấn làm sao còn nghĩ tới mệnh mạng lúc trước nữa.

- Hồng Nhật Phần Thiên. Nhanh chạy đi!

Lục Chiến cùng Tiểu Hân ở gần đó xem cuộc chiến lại trước một bước rồi xa một đoạn cự ly.

Phốc...`m

Ngay sau đó. một vùng khí tức nóng cháy hình thành gió lõi màu đỏ. từ trung tâm vụ nổ kia trong nháy mắt khuếch trương.

Một trăm dặm... Hai trăm dặm... Năm trăm dặm... Một ngàn dặm...

Trong phút chốc, bắt đầu từ dưới chân Dương Phàm, một vùng đất đai hóa thành cháy đen. núi rừng nước sông đều bốc hơi không còn. bị san thành đất bằng.

Trong phạm vi ngàn dặm, đều tại gió lõi lửa đỏ đánh vào.

Trong tầm nhìn một vùng khói đen tràn ngập, mặt đất đều là một mảnh lửa đỏ. nhiệt độ tản ra đủ để chảy vàng tan sắt.

Nhưng mà phạm vi uy lực lớn nhất của Hồng Nhật Phần Thiên lại là phạm vi mười dặm.

Chi thấy mặt đất dưới chân Dương Phàm xuất hiện một cái hào sâu không thấy đáy dài mấy chục dặm.

Hào sâu kia từ gần đến xa đầu tiên là rộng chừng mấy chục trượng, sau khi kéo dài ra đến mấy chục dặm thì chỉ còn rộng hơn mười trượng.

Nếu không có chuyện vừa xảy ra, chi sợ sẽ làm cho người ta liên tưởng đây là thiên tai gì đó.

Phốc Phốc Phốc —

Trên bầu trời, vàng mặt trời hình thức ban đầu được tạo thành từ ngọn lửa ánh vàng thiêu đốt trong hư không, thi thoảng bắn ra vài ngọn lửa ánh vàng kinh tám động phách, làm người ta nín sợ.

Ván tướng ở gần nhất, mặc dù tránh rất đúng lúc nhưng vẫn như trước bị lực lượng Hủy diệt do mặt trời lửa nộ tung đánh trúng.

Phốc! Rắc!

Thân hình hắn vừa mới rút lui. phát hiện vòng phòng ngự bảo hộ đã bị năng lượng gió lốc cường đại xé rách.

Đây còn vì hắn là Hóa Thần đại tu sĩ, ở khoảng cách gần như vậy còn có thể né tránh đúng lúc, giữ được một mạng.

Nhưng dù vậy. hắn cũng bị thương không nhẹ dưới gió lốc hủy diệt kia mãnh liệt đánh vào, phun ra một búng máu nhỏ.

Càng đáng sợ chính là. lúc vàng mặt trời lửa kia nổ tung ra còn có một mảnh ngọn lửa ánh vàng bám vào trên người hắn, đâm thẳng tới linh hồn.

-Á...

Hắn thấp giọng rít gào một tiếng, trong linh hồn một mảnh bùng rát. thống khổ không chịu nổi.

Thiên Vũ Y của hắn tức thì bị đốt trụi, cả người cháy đen. chặt vật không chịu nổi.

- Ha ha. Vân tướng đại nhân, ý vừa rồi của ngài không phải nói là không chạy trốn sao?

Dương Phàm chậm rãi thu tay, khoe miệng nhếch lên một độ cong, trào phúng cười nói.

Trong mắt hắn có vài phần tiếc nuối. Vân tướng Lục Tương này vừa rồi kiêu ngạo vô cùng, phát ngôn bừa bãi rằng Dương Phàm kiên quyết không làm gì được hắn.

Kết quả vào thời điểm cuối cùng, chạy còn nhanh hơn cả thò.

Lục Tương vận chuyển lực Phán Thần cường đại, lấy thần thể bị thương kiệt lực khu trừ lực lượng Thái Hư Thiên Hóa đốt cháy ăn mòn linh hồn.

Vừa rồi vàng mặt trời lửa bùng nổ uy lực thật sự quá lớn. hắn lại ở trong phạm vi trung tâm, nếu chậm trễ một nhịp chỉ sợ cũng bị đốt thành tro rồi.

Nghĩ đến. nếu không có phòng ngự chí bảo như Hoàng Long Quan này. ở dưới Thông Thiên tam giai không ai có thể chính diện chống lại mà có thể toàn thân trở ra.

713. Chương 685 - 698 (2)

Nghe tiếng cười trào phúng của Dương Phàm, sắc mặt Lục Tương xanh mét, trong lòng đầy uất khí.

Mà lúc này. những người đang âm thầm xem cuộc chiến đều ngậy ra như phòng.

- Lần trước Dương đại ca sử dụng chiêu này là đánh lên trời, mà lần này lại chính diện tấn công địch không ngờ có lực phá hoại như thế.

Tiểu Hán khê vượt bộ ngực pháp phòng không ngừng, tim đập thình thịch.

- Một chiêu này tại Đại Long Đàm mới mơ hồ gặp phải, lần này lại đích thân trải nghiệm, quả thật là bí thuật cấm kỵ.

Hồ hấp của Lục Chiến hơi dồn dập. nhìn Lục Tương hốt hoảng chạy ra gần trăm dặm, chấn động:

- Nhị thức bị thương không nhẹ.

Lục Tương ở gần sát. thân thể chịu đựng lực hủy diệt kia đánh vào, tạng phủ đều bị phá hư.

Mà giờ phút này, lực lượng Thái Hư Thiên Hóa bắt đầu đốt cháy linh hồn hấn, thống khổ khó chịu.

- Người đã nói mà không giữ lời, cũng đừng trách Dương mỗ nhân lúc cháy nhà hôi của.

Thanh âm Dương Phàm lạnh lùng, hai tròng mắt đột nhiên hóa thành hai vầng thái dương rào rạt thiêu đốt. vận Chuyên Thái Hư Thân Mâu. phát động tinh thần đông thuật công kích Lục Tương.

Nếu là dưới tình huống bình thường, uy lực Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm cho dù cường đại hơn gấp đôi cũng khó có thể xúc phạm tới Hóa Thần đại tu sĩ.

Nhưng mà giờ phút này Lục Tương đã bị thương trước, linh hồn lại đang bị Thái Hư Thiên Hóa thiêu đốt.

Dương Phàm làm như vậy chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

- Tê... Á

Vân tướng Lục Tương thống khổ khó nhin, vôi vàng hóa thành một đạo vân quang chạy về phương xa, ý đồ chạy ra khỏi phạm vi công kích của Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm.

Tuy nhiên, Dương Phàm tuy là Hoán Nha sơ kỳ thần thức lại có thể triển khai ba ngàn dặm. Giờ phút này lại được Chi Bảo Long Khí tăng phúc, đủ mở rộng ra đến năm ngàn dặm, đã vượt xa cường giả Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ.

Sau khi bay ra vài trăm dặm, Lục Tương rốt cục thoát khỏi ảnh hưởng của Thái Hư Thần Mâu. Hấn vừa chạy vừa khu trừ Thái Hư Thiên Hòa.

Không bao lâu, linh hồn hấn khôi phục yên lặng, nhưng lại vết thương khắp nơi. bị bóng rít phát đau.

- Đây là cấm thuật gì? Nếu ta không chạy, trùng kế của tiểu tử kia chẳng phải là táng thân nơi này?

Lục Tương kinh hãi không thôi, sau khi ổn định thương thấ lại quay đầu về phía Dương Phàm, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Xem ra, trong lòng hấn không cam lòng, cũng không tính toán bỏ qua.

- Chắc chắn... Một chiêu Hồng Nhật Phần Thiên thật là lợi hại, thiếu chút nữa thì đã giết chết Hóa Thần đại tu sĩ.

Đúng lúc này, sau lưng Lục Tương truyền đến một giọng thiếu niên.

- Người nào.

Lục Tương chấn động. Hấn toàn bộ thể xác và tinh thần chiến đấu. lại tìm đường sống trong chỗ chết, lực chú ý đều đặt ở Dương Phàm, không nghĩ đến sẽ bị người tập kích ở phía sau.

- Nếu người còn chưa chết, để cho “Tấn Vong” ta bù thêm một kiếm.

Phía sau nhanh chóng lướt tới một thiếu niên chất phác, trên mặt lộ ramột tia cười lạnh.

Bá

Một tay hấn nắm hờ. một đạo Long khí kinh thiên xông thẳng trời cao.

Chỉ thấy toàn thân thiếu niên bị long khí vây xanh quanh quẩn, trong tay lại xuất hiện một thanh kiếm hình rồng sắc bén đáng sợ.

Thanh kiếm này vừa ra, tiếng kiếm ngân đầy trời kinh sợ thiên địa, cũng có một vùng kiếm khí như thực chất trước một bước tràn ngập cả khu vực.

Lục Tương đột nhiên thấy không rét mà run, toàn thân như lọt hố băng, bị vạn kiếm xuyên tim.

Hai bên tharúi kiếm hình rồng kia đều điêu khắc một con Thanh Long thượng cổ, gương nanh múa vuốt, dữ tợn tà ác.

Ông-

Thanh Long thượng cổ như phù điêu kia dường như sống dậy, nổ rộ ra ánh hào quang sáng ngời, phun ra một mảnh hư ảnh Thanh Long kiếm khí

Phốc phốc... Rắc-

Mảnh Thanh Long kiếm khí kia lập tức xé tan tầng phòng ngự của Lục Tương.

Mặc dù hấn đúng lúc phòng ngự. vận chuyển Thiên Vũ Y, thậm chí còn thêm cả lực lượng Phản Thần.

Nhưng mà hết thấy tầng phòng ngự này đều như giấy mỏng, dễ dàng bị xé nát.

Đột nhiên, thần thức hấn lại bắt giữ đến bộ dạng thanh kiếm, kiếm khí kinh thiên là Long khí tận trời bốn phía lại che phủ thiên địa.

- Thanh Long Kiếm...

Lục Tương vừa phun ra ba chữ. thân thể lại cứng đờ.

Thanh kiếm hình rồng kia từ sau lưng xuyên qua thần thể hấn, hấn thấy được nửa thanh kiếm hình rồng sắc bén màu đồng cổ. chưa xót cười.

- Chí Bảo Long Khí... Thanh Long Kiếm?

Dương Phàm đứng ở phương xa. kinh hô một tiếng.

Giữa Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan có cảm ứng kêu gọi lẫn nhau.

Lúc trước khi hấn té ra Hoàng Long Quan, liền cảm thấy được gần đây dường như có Chí bảo Long Khí, nhưng lại không nghĩ tới chính là Thanh Long Kiếm đại danh鼎鼎 lấy trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí.

Dương Phàm vốn còn có chút nghi ngờ, nhưng tận mắt thấy thanh kiếm hình rồng màu đồng cổ kia dễ dàng xuyên thủng tầng phòng ngự của Văn tướng Lục Tương, cho nên một tia nghi hoặc cuối cùng cũng biến mất.

- Là hấn...

Tiểu Hấn nhìn thiếu niên tay cầm Thanh Long Kiếm, một kiếm đâm xuyên Lục Tương, hơi nao nao. cùng lúc ngạc nhiên vui mừng, thần sắc lại hết sức phức tạp.

- Lục Văn tướng, người thật may mắn, đồng thời gặp phải phòng ngự Chí bảo và công kích chí bảo trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí.

Thiếu niên kia cầm chặt Thanh Long Kiếm, khóe miệng lộ một tia cười lạnh.

- Đúng vậy, Lục mô thực may mắn, chết cũng không tiếc.

Lục Tương chưa xót cười, bên ngoài thân thể đột nhiên xuất hiện vô số vết rách, đúng là ngàn vạn vết máu.

Dương Phàm ở phương xa nhìn chăm chú cũng hít sâu một ngụm khí lạnh. Thanh Long Kiếm không biết ẩn chứa loại thuộc tính nào, một kiếm sau khi đâm vào thân thể Lục Tương, sinh ra vô số đạo kiếm khí tàn phá hủy diệt, trong nháy mắt cắt thần thể hấn ngàn vạn lần.

Đây cũng chỉ là ánh mắt nhìn thấy bên ngoài thần có vô số vết máu từ trong cơ thể vỡ ra.

Trong chớp mắt, từ trên xuống dưới, thần thể Lục Tương hóa thành một vũng máu loãng.

Xuy... Vút

Một nam nhân từ vân quang hư vô tạo thành từ thần thể bị hủy diệt kia bay vút đến phía chân trời.

Dương Phàm tập trung nhìn vào. đó hẳn là Nguyên. Anh của Lục Tương.

Tuy nhiên, tu luyện đến cấp bậc Hóa Thần, Nguyên Anh không còn là hình thái một đứa trẻ. mà là một thứ được xưng Thần Hôn. Đây là kết tinh của nguyên thân được ngưng luyện cao độ và lâu dài.

- Nào dễ dàng như vậy?

Ánh mắt thiếu niên lạnh lẽo ác liệt, Thanh Long Kiếm trong tay bỗng rung lên. vài đạo bóng kiếm hình rồng mang theo lực Phấn Thán cường đại, như lôi quang chợt lóe.

Thần hồn của Lục Tương kiệt lực né tránh trên hư không, vẫn như cũ bị một đạo bóng kiếm hình rồng đánh trúng, kêu lên một tiếng đau đớn, hóa thành một dải sáng chói mắt trong nháy mắt viển vông ra mấy trăm dặm, biến mất không thấy.

- Cho dù người chạy nhanh, nếu không có Dược sư cấp Thánh V Đại Tẫn cứu trợ, thần hồn cũng đừng mơ sống quá trăm ngày.

Thiếu niên lạnh lùng cười, cũng lười đuổi theo hai thức diệt Lục Tương. Lục Vân.

- Tẫn Vong... Làm sao người xuất hiện tại nơi này?

Tiểu Hán nhìn thiếu niên cầm Thanh Long Kiếm, mấp máy môi. có chút kinh ngạc, ánh mắt phức tạp.

- Tiểu cô. Nhiều năm nhỡ vậy không gặp, người vẫn còn khờ dại như thế?

Trong giọng nói Tẫn Vong có vài phần nắm chắc:

- Nếu ta bắt Công chúa Đại Tẫn người uy hiếp, không biết bạo quân Tẫn Tuấn kia sẽ làm ra chuyện như thế nào nhỉ?

- Tiểu Vong. Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. trước kia lại càng như huynh muội ruột thịt, người nhất định sẽ không ra tay với ta.

Trong đôi mắt sáng của Tiểu Hán đầy chân thành tha thiết, trong vắt như nước. chờ mong nhìn hẳn.

- Tiểu cô, người còn tin tưởng ta như vậy sao?

Tẫn Vong bất đắc dĩ cười, khẽ thở dài:

- Bất kỳ ai cũng khó có thể tưởng tượng, đương kim bạo quân Tân Hoàng lại có một muội muội thiện lương ngay thơ như vậy. Mà tiểu diệt ta đây, còn lớn hơn người vài trăm tuổi.

714. Chương 685 - 698 (3)

- Tẫn Vong? Tiểu cô?

Trong mắt Dương Phàm ý nghĩ bay vút, đột nhiên kinh ngạc thốt lên:

- Chẳng lẽ. người chính là... Hoàng Thái Tôn tiền triều?

- Chẳng lẽ, người chính là... Hoàng Thái Tôn tiền triều?

Dương Phàm kinh ngạc thốt lên.

Tên thiếu niên chất phác tên Tẫn Vong kia trong mắt chợt lóe lệ quang, nhìn chăm chú vào Dương Phàm ở ngoài ngàn dặm, được hai con khí vận thân long gia thân, cũng không trả lời Ngay. thanh âm hơi lộ kích động nói:

- Không nghĩ tới lại gặp chủ nhân của phòng ngự chí bảo Hoàng Long Quan dưới tình huống như vậy.

Hoàng Long Quan trên đầu Dương Phàm kêu lên ong ong. kim châu ở trung tâm phóng ra một cỗ uy áp vuông giả, hai con thượng cô Hoàng Long xoay quanh hai bên phẳng phất như sống lại, phát ra từng tràng rỗng ngậm.

Mà Thanh Long Kiếm trong tay Tẩn Vong, thượng cồ Thanh Long dữ tợn tà ác ở hai mặt thần kiếm rít gào không ngừng, càng tản mát ra một cỗ kiếm khí nặc rịch muốn động, vô kiên bất tồi, phẳng phất như đang ganh đua cùng đối thủ.

Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Thanh Long Kiếm, Ngay cả Ván tướng Hóa Thần đại tu sĩ gần như bị một kiếm mất mạng.

- Tiểu Vong, chẳng lẽ ngươi muốn đoạt Hoàng Long Quan?

Tiểu Hân đột nhiên đẩy cảnh giác, chắn ở trước người Dương Phàm.

Ánh mắt Dương Phàm chớp lóe. nhưng cũng không lập tức lên tiếng. Tu vi của Tẩn Vong này có thể cũng đạt tới Hóa Thần đại tu sĩ, vừa rồi thần hồn của Lục Tướng kia bó chạy còn bị hấn vận chuyển Phản Thần lực đánh trúng, suýt nữa hồn phi phách tán.

Hóa Thần đại tu sĩ, lại thêm Thanh Long Kiếm. Đối mặt cường giả như vậy, Dương Phàm không nắm chắc.

Đối phương càng đáng sợ hơn so với Vân tướng Lục Tướng.

- Ha ha. Tiểu cô của ta, người còn chưa xuất giá đã bắt đầu che chở người ngoài.

Khóe miệng Tẩn Vong nhếch lên một tia đùa cợt. ánh mắt trở nên sắc bén. nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Dương đạo hữu không phải hậu duệ Tiên Tẩn lại có thể thành công nhận chủ Chí Bảo Long Khí, có thể thấy được cơ duyên cùng số mệnh của ngươi. Nhưng nếu nói ta đối với Hoàng Long Quan trong tay ngươi không có bất kỳ lòng mơ ước nào, chỉ sợ sẽ không ai tin tưởng. Ngay cả chính ta đều không thể thuyết phục.

- Các hạ thật ra thẳng thắn thành khẩn.

Thần sắc Dương Phàm bình tĩnh, trong mắt ngược lại lộ ra một tia tán thưởng.

- Nếu Tẩn mỗ có thể đồng thời có được Hoàng Long Quan cùng Thanh Long Kiếm, thử nghĩ Tu Tiên giới Đại Tán này nơi nào không đi được, ai dám tranh phong với ta?

Thanh Long Kiếm trong tay Tẩn Vong run lên không hiểu, kiếm khí hình rồng xông tận trời quất tháo phong vân, khiến thiên địa biến sắc.

Tiểu Hân đứng ở giữa hai người, đột nhiên có một loại cảm giác như bị vạn kiếm xuyên tim. toàn thân lạnh buốt.

Dương Phàm dưới sự thủ hộ của Hoàng Long Quan, sắc mặt gọn sóng không sợ hãi.

Nhưng vô hình trung, hai loại khí tức hoàn toàn bất đồng từ Thanh Long Kiếm và Hoàng Long Quan giống như đã giao kích cùng một chỗ.

ổng...hổng--

Trên người Tẩn Vong cùng Dương Phàm đều có hai con khí vận thần long xoay quanh. Của Tẩn Vong thì hình rồng màu xanh, mà Dương Phàm thì là hình rồng màu vàng đất.

Đột nhiên, tinh quang trong mắt hai người bắn ra.

Một con khí vận thần long màu xanh hư vô từ trên người Tẩn Vong rời khỏi thân thể. đánh về phía Dương Phàm.

Thần hình Dương Phàm bất động, kim châu ở trung tâm Hoàng Long Quan bỗng dưng run lên. một con khí vận thần long màu vàng hư vô xoay quanh thân tự động xuất chiến nghênh địch.

Hai tiếng rồng ngâm rít gào kinh sợ thiên địa truyền ra, vang vọng vạn dặm, làm tâm hồn người ta run rẩy.

Chỉ thấy hai con khí vận thần long hư vô giao kích với nhau ở giữa không trung.

Kỳ quái chính là Tiểu Hân đứng ở giữa hai người lại không bị thương tổn thực chất gì, chỉ có tiếng rồng ngâm khiến tâm thần nàng không yên, sắc mặt trắng bệch.

`m...`m...`m

Hai con khí vận thần long tại một trình tự siêu việt linh hồn triển khai một hồi độ sức kinh tám động pháp.
Cùng lúc đó, tại hoàng cung Đại Tần.

Trong một mặt điện hơi u ám. cấm chế tăng tầng.

Tro bụi chông chất, cổ xưa tang thương phát ra khí tức năm tháng cổ xưa.

ở trên một màn sáng màu vàng trong mặt điện, có đặt chín cái ngọc bài chất liệu kỳ lạ.

Chín ngọc bài xếp thành một hàng ngang, màu sắc khác nhau, mỗi cái đều có điểm khác biệt.

Trong đó hơn phân nửa ngọc bài đều sáng ngời, cũng có một số ảm đạm không ánh sáng.

Chợt trong chín ngọc bài kia, hai cái ngọc bài xếp thứ hai cùng thứ ba bỗng nhiên nổ rộ
lên hào quang sáng ngời.

Ngọc bài xếp vị trí thứ hai, quang văn màu xanh lóng lánh, mặt trên rõ ràng hiện ra ba chữ: Thanh Long Kiếm.

ở bên cạnh nó, cùng là một ngọc bài. quang văn màu vàng đất lóng lánh, hiện ra ba chữ: Hoàng Long Quan.

Hai ngọc bài này đồng thời tỏa sáng chói mắt. kêu vang không thôi, dường như đang tranh đua.

- Tại sao có thể như vậy?

ở hoàng cung Đại Tần. trong một ngôi điện hùng vĩ tráng lệ. Một nam tử lạnh lùng tuấn tú mặc long bào màu vàng khoanh tay đứng ngạo nghễ. Long bào trên người hắt chiếu rọi kim quang vạn trượng, thẳng hướng tận trời.

Một con khi vận quang long màu vàng xoay quanh thân thể, một cổ long khí quán lâm thiên hạ bao phủ toàn bộ hoàng cung.

Giờ phút này, nam tử lạnh lùng tuấn tú mặc long bào này cau mày. thanh âm hơi chút cứng ngắt:

- Thanh Long Kiếm và Hoàng Long Quan xếp thứ hai cùng thứ ba không ngờ đều không ở trong tay bốn hoàng. Nếu có thể có được hai vật này, nhất định có thể huyết tẩy thiên hạ, nhất thống đại lục.

Long bào hắt mặc trên người thêu hình rồng cổ xưa mà trang nghiêm, một cổ khí vận lực to lớn huyền bí nổi vào chân trời.

Lúc này phía trên trời cao vạn dặm của Đông Thắng Đại Lục mơ hồ có thể thấy được một con Kim Long không lồ vô cùng, một Thanh Long dữ tợn tà ác, một Hoàng Long rắn chắc trầm ổn.

Tam long xuất thế.

- cổ Long Bào?

Tần Vong đang giằng co cùng Dương Phàm, ánh mắt rét lạnh, trên mặt lộ ra vài tia dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi.

cổ Long Bào: một trong Cửu Ngũ Chí bảo Long Khí. chính là long bào vương giả, long khí có khí điểm tốt lành nhất, vạn tà bất xâm, vạn ma bất nhập, có được tinh thần uy năng vô thượng.

Không bao lâu, tại nơi Cực Bắc xa xôi.

Cực Bắc Tiên Vực.

Tần Quang Đức nhìn phía nam, kinh hãi thất sắc:

- Thanh Long Kiếm làm sao lại tranh, chấp cùng Hoàng Long Quan?

Một con quang long màu đỏ rực phóng lên cao. có sự kêu gọi lẫn nhau với Kim Long. Hoàng Long, Thanh Long ở phía trên đại lục vạn dặm.

Tứ long xuất thế.

Chợt Ngay sau đó.

Trần Đông vương phủ. Đại Tản Vương Triều.

Một nam nhân trung niên quần áo hoa lệ. sắc mặt uy nghiêm, trong tay có một cái nhẫn cổ xưa. có hình một con rồng xoay quanh, nhìn rất kỳ lạ.

Ngô... hồng-

Một con rồng màu xanh tím dài vỏ cùng uốn lượn xoay quanh, xông lên phía chân trời.

Ngũ long xuất thế.

Cùng lúc ngũ long xuất thế, phương bắc Đại Tản, một khu vực yếu khí quanh quần.

Yêu Hoàng Cành, trong một ngôi điện huyệt động cao tới nghìn trượng cổ xưa lâu đời.

Một con Thiên Long hai màu xanh trắng nhả vào phía chân trời vạn dặm, cùng năm con rồng khác xoay quanh cùng một chỗ.

Lục long xuất thế.

Chợt ở phụ cận hoàng cung Đại Tản, một con thần long màu nâu bay lượn phía chân trời, cùng Kim Long chiếm cứ một phương.

Thất long xuất thế.

Đang

Cuối cùng, trong hoàng cung Đại Tản, một con thần long chín màu xông lên trời cao. xẹt qua bầu trời, khí thế lâm liệt, che phủ thiên địa khiến bảy con rồng khác sợ hãi không yên.

Bát long xuất thế.

Dối mắt khắp thiên hạ này. Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí tổng cộng chín kiện long khí. Mà phụ cận hoàng cung Đại Tản đã có ba kiện.

Mà toàn bộ trong Đại Tản, càng có bảy con rồng xoay quanh.

Lại thêm Xích Long tại Cực Bắc xa xôi là tám rồng.

Ngô... Ông... hồng--

Từng tràng rồng ngâm vang vọng trên trời cao vạn dặm cách đại lục, phàm nhân cùng nghe không được nhưng đại năng trên thế gian này đều có thể thấy được thiên địa dị tượng này.

Tám con thần long xoay quanh cùng một chỗ. ở trong hư không vạn dặm giã dũa.

Mà giờ phút này. một vùng sương máu quỷ dị mở rộng ra, nhưng lại trói buộc tám con thần long ở trong.

Tám con thần long phát động lực lượng lớn lao chống lại. dẫn tới hư không chấn động.

Nếu không phải ở trên vạn dặm trời cao. dư uy tản ra đủ để tạo thành tai nạn hủy diệt.

- Bát long xuất thế. còn thiếu một kiện Chí bảo Long Khí cuối cùng.

Trong hoàng cung Đại Tản, nam nhân lạnh lùng mặc cổ Long Bào chăm chú nhìn hư không vạn dặm, thì thào lầm bầm:

- Long khí quá mức phần tán, khó có thể cải thiên đổi mệnh. Nếu có thể tụ tập đủ, thử hỏi nhân giới này còn có chuyện gì không làm được?

- Bát long xuất thế... Bát long xuất thế...

Giờ khắc này. toàn bộ Đại Tản Vương Triều một trận sôi trào, tất cả nhân vật Thông Huyền trở lên đông thời nhìn phía trời cao.

- Bát long xuất thế? Đại Tản Vương Triều sẽ mở ra một thời đại rực rỡ cường thịnh hoàn toàn mới.

- Xem ra Đại Tồn không thể an bình nữa...

- Bất long xuất thế. Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí sẽ tụ tập đủ. có lẽ không lâu sau, kiện long khí thứ chín cũng sẽ hiện thế. Đến lúc đó, “Bào tàng Tiên Tồn” trong truyền thuyết...

- Đáng giận. Ta không thể để Cửu Ngũ lại tụ tập.

ở các góc Đông Thắng Đại Lục, đại năng giá đêm không xuể đều có tính toán riêng.

Nhưng càng nhiều người tràn ngập chờ mong đối với điều này.

- Không nghĩ tới trong Cửu Ngũ Long Khí, Thanh Long Kiếm lại cùng Hoàng Long Quan đối chọi, hậu quả khó liệu a.

Trong Yêu Hoàng Cảnh, một nam nhân đầu có sừng rồng, cao nhuma thần, tay cầm một cây cung khắc hình rồng. Dây cung mảnh như sợi tóc, căng hết mức. kêu lên ông ông.

Nếu Dương Phàm nhìn thấy nhất định sẽ cả kinh thất sắc. Đây chẳng phải là Thiên Long Cung mà Kim Giao Vương từng sử dụng sao?

Đương nhiên, tại Thiên Vân Châu. Dương Phàm đang giằng co cùng Tần Vong rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại cùng vị trí của một số Chí Bảo Long Khí khác.

Trong đó. hai cổ khí tức hần quen thuộc là Xích Long Châu cùng Thiên Long Cung phản biệt ở Cực Bắc xa xôi và Yêu Hoàng Cảnh ở phía tây bắc.

về phần khí tức một số Chí Bảo Long Khí khác, hần cũng có thể đại khái phản biệt ra, như Cửu Long Tử, Côn Long Bào. Thanh Long Kiếm...

`m`m`m...

Dương Phàm cùng Tần Vong cách xa ngàn dặm, hai con khí vận thần long không ngừng va chạm, cùng chẳng phản biệt được thắng bại.

Quang long màu xanh kia tuy rằng dị thường hung hãn nhưng lại không làm gì được quang long màu vàng đất trầm trọng vững vàng như núi.

- Thật sự là khó tin. Người không phải hậu duệ Tiên Tồn, bản thân không có long khí nhưng lại có độ phù hợp với Chí Bảo Long Khí đạt tới trình, độ này.

Trong mắt Tần Vong lộ vẻ ngạc nhiên, đánh giá Dương Phàm từ trên xuống dưới.

Độ phù hợp với Chí Bảo Long Khí. Dương Phàm còn cao hơn hần là hoàng tộc Tiên Tồn chính gốc.

Hần lại không biết, thuộc tính Diễm Căn Kỳ của Dương Phàm hoàn mỹ dung hợp với Hoàng Long Quan. Nếu đôi là Chí Bảo Long Khí khác, có lẽ còn khó có thể nhận chủ.

- Dừng tay. Tần Vong, các người mau dừng tay.

Tiểu Hân gấp muốn chết, vành mắt đỏ đỏ.

Một bên là cháu ruột mình, một bên là bằng hữu tốt nhất bên ngoài. Nàng không biết lựa chọn như thế nào, chỉ đành kiệt lực ngăn cản.

- Ha ha. Ta cũng không ngờ như vậy. để công kích Chí bảo cùng phòng ngự Chí bảo cứng đối cứng.

Tần Vong liếc nhìn Tiểu Hân một cái. cười trừ tức. bỗng dung vung tay lên, Thanh Long Kiếm biến mất vào trong tay.

715. Chương 685 - 698 (4)

Dương Phàm thấy vậy cũng thu hồi Hoàng Long Quan.

Từ đầu tới cuối, hần đều gọn sóng không sợ. dường như sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy.

Một bên là công kích chí bảo. một bên là phòng ngự chí bảo. Thanh Long Kiếm cứng đối cứng cùng Hoàng Long Quanụ hậu quả sinh ra ai cũng khó có thể đoán trước.

- Tại hạ Tần Vong, ra mắt Dương đạo hữu. Vừa rồi có chỗ thất lễ, xin thứ lỗi. Với tài năng cùng khí vận của đạo hữu, khiến Tần mỗ bội phục ao ước.

Tần Vong sau khi thu hồi Thanh Long Kiếm, ôm quyền thi lễ với Dương Phàm, ánh mắt thành khẩn.

Dương Phàm nao nao. nghe giọng điệu của Tần Vong, mang theo ý lấy lòng, dường như có ý kết giao.

“Chẳng lẽ. hắn cũng giống Tần Quang Đức, cũng muốn kết thành đồng minh với ta?”

Ý niệm này lóe lên trong đầu Dương Phàm...

Sau một hồi giao phong vô hình. Tần Vong cùng Dương Phàm đều nhận biết sơ qua thực lực lẫn nhau.

Trong lời nói, Tần Vong khách sáo không ít, cũng lộ ra vài phần ý kết giao.

Dương Phàm cảm thấy người này hết sức thẳng thắn thành khẩn, tương đối trọng tình nghĩa.

Theo hắn biết, đương kim Tể Hoàng tại tiền triều cũng không phải Thái tử chi định, mà là băng vào thực lực cường đại của mình, sau khi Tiên hoàng băng hà, giết chết Thái tử. lấy được ngôi vị hoàng đế chí cao vô thượng.

Mà Tần Vong chính là con trai duy nhất của Thái tử tiền triều, đương kim Tể Hoàng là cừu nhân giết cha của hắn.

Theo lý thuyết. hắn hắn là phải hận Tần Hân Công chúa Đại Tể. trở mặt thành thù thậm chí là dùng nòng dè áp chế Tể Hoàng.

Nhưng Tần Vong lại không làm vậy. vẫn nghĩ tới tình cảm cũ năm đó với Tần Hân, chưa từng sử dụng loại thủ đoạn này. lúc gặp lại không quên tình cũ.

Như thế xem ra, hắn là một người trọng tình nghĩa.

Nói chuyện với nhau một lát. Tần Vong đầu mày khẽ nháy, hơi lộ vệt vàng nói:

- Dương đạo hữu. Chi Bảo Long Khi hiện thân, hiện giờ Thiên Vân Châu chi sợ không an toàn. Còn nữa. Lục Văn Hầu cũng là người không dễ trêu chọc. Nếu người tin được ta. tìm một nơi khác tạm lánh, hai ta tiếp tục tâm tình. Tần mỗ có chuyện khác thương lượng với người.

- Được.

Dương Phàm gật gù đầu. hơi có thám ý liếc hắn một cái.

Dương Phàm cảm giác Tần Vong có ý kết giao hoặc là kết minh, nếu có thể có minh hữu mạnh mẽ như vậy. càng có lợi cho kế hoạch ở Đại Tể tìm kiếm Thiên Nhất Hôn Thủy cùng muội muội Tuệ Tâm.

- Tiểu cô. Nếu người không muốn trở về, vậy theo chúng ta cùng đi.

Tần Vong cười liếc Tiểu Hân tâm sự nặng nề một cái.

Tiểu Hân thấy Dương Phàm cùng Tần Vong vừa gặp đã như quen biết cũ. bộ dạng rất có khả năng kết làm minh hữu, trong lòng cũng âm thầm lo lắng: “Nếu Tần Vong kết thành minh hữu với Dương đại ca. hơn phân nửa sẽ trở thành kẻ thù của ca ca. Như vậy, tình cảnh của mình càng thêm khó khăn...”

Miễn cưỡng cười, Tiểu Hân cũng tính theo hai người rồi đi:

- Ta tạm thời không muốn trở về, ở bên ngoài du lịch nhiều một chút.

Tần Vong hơi có chút bất ngờ. gật đầu nói:

- Tốt lắm, chúng ta xuất phát đi.

Hắn lấy ra một chiếc vân phạm phi xa dài đến bốn năm trượng, gọi hai người bay lên.

Vút... hô

Ba người cười vùn vùn phi xa của Tần Vong, phía trên lóe ra hào quang mộng ảo lưu ly, bay về phía trời cao.

Cùng lúc đó. ở một bên khác.

Lục Chiến hoảng hốt mà chạy, chính lý gần trăm Thiên Vân Vệ các nơi rồi hội hợp với đám người đệ đệ Lục Vân.

Trong tay hắn cầm một cái Kỳ Hồn Hồ. dẫn dắt mọi người vội vã trở về.

- Đại ca. Đã xảy ra chuyện gì, làm sao không thấy Nhị thúc?

Lục Vân chung quy không tìm nổi hoi.

- Ôi! Một lời khó nói hết. Đệ đệ ngươi chưa đạt tới cấp Thông Huyền, chưa từng cảm ứng được thiên địa dị tượng lúc trước.

Lục Chiến thở một hơi dài, bộ dạng kinh hồn chưa ổn định.

Lúc này, trong Kỳ Hồn Hồ kia tản mát ra một cỗ Phản Thần lực suy yếu nhưng lại làm người ta không dám coi thường:

- Mau mau chạy trở về, gặp phụ thân các ngươi. Hiện giờ “Bát long hiện thế”, đại loạn bùng nổ. Lần này ta cũng là thương dưới Thanh Long Kiếm, vẫn có kiếm khí âm tà hung ác của Thanh Long Kiếm giằng co như sâu mọt. không ngừng ăn mòn tinh hồn của ta. Trong trăm ngày nếu không có Dược sư cấp Thánh V xuất thủ. chắc chắn chết...

Hai huynh đệ Lục Chiến nghe vậy, khủng hoảng khiếp sợ, vội vàng gia tốc chạy nhanh về nhà.

- Không biết đã xảy ra chuyện gì. nhưng lại khiến thân thể Nhị thúc bị hủy. mệnh nguy tại sớm tối.

Lục Vân hoảng sợ trong lòng, ánh mắt dò hỏi nhìn phía Lục Chiến.

Lục Chiến hít sâu một hơi. thần sắc phức tạp không hiểu, thông qua thần niệm truyền âm nói lại một lần đủ loại chuyện xảy ra.

- Hồng Nhật Phản Thiên... Hoàng Long Quan... Thanh Long Kiếm... Bát long xuất thế.

Sau khi Lục Vân nghe xong, trong lòng nung nấu động khó có thể nói bằng lời.

Phòng ngự chí bảo cùng công kích chí bảo trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí không ngờ lại đồng thời xuất hiện, hơn nữa khiến Nhị thúc rơi xuống tình cảnh như thế.

Rồi sau đó bát long xuất thế khiến Lục Vân cảm giác sâu sắc Tu Tiên giới Đại Tần sẽ gió nổi mây phun, những cường giả đứng ở trên đỉnh của đại lục chi sơ cũng sẽ có động tác lớn.

Y**

Phi hành một tháng, vùn vùn phi xa hạ xuống ở một vùng hoang dã bên bờ Thiên Vân Châu.

Lọt vào tầm mắt, hư không một mảnh u ám, nhưng lại tập trung ở mảnh rừng phía trước.

Dương Phàm đánh giá bốn phía, phát hiện nơi này có ảo trận cường đại, thậm chí có năng lực nhất định che giấu thiên cơ.

- Nơi này là một mật địa tu luyện của ta tại Thiên Vân Châu, trước mắt xem ra có thể kiên trì thời gian mấy năm.

Tần Vong cười cười, dẫn hai người Dương Phàm vào trong rừng.

Trong rừng cũng bố trí tầng tầng cấm chế, sát khí thật mạnh, ảo trận quá thực huyền diệu, gần như ngăn cách với bên ngoài.

Đi vào nơi sâu trong rừng cây, dường như không có bất kỳ nơi đặt chân.

Cảm quan của Dương Phàm lại cảm ứng được một huyết động bí ẩn, gần một gốc đại thụ.

716. Chương 685 - 698 (5)

Tần Vong cười thần bí mang theo hai người tiến vào huyết động, không lâu sau liền thấy được bậc thang phía dưới, trên vách đá có khám Dạ minh châu.

Dọc theo bậc thang này đi mấy trăm trượng, đi tới cuối phía trước xuất hiện một Truyền tống trận bị cấm chế cường đại phong ấn.

Truyền tống trận này có chút tương tự cổ Truyền tống trận tại Triệu quốc, có chín cột đá rồng xanh xoay quanh, ở giữa có hõm.

Chỉ là cấm chế bốn phía Thanh Long Truyền tống trận này hết sức cường đại, nếu không có pháp quyết đặc thù, tuyệt đối khó mở.

Chỉ thấy Tần Vong nhắm mắt lại, hai tay hóa pháp quyết. một mảnh ký hiệu màu xanh huyền ảo rót vào trận pháp chín rồng xanh xoay quanh này.

Ông-

Truyền tống trận bỗng nhiên sáng ngời, cấm chế mở ra. ba người đi vào trong.

Tần Vong chỉ tương khảm chín khối linh Thạch trung phẩm liền khởi động Truyền tống trận, sau khi một vùng dải sáng mênh mông chớp lóe, để lại ba đạo tàn ảnh.

Ngay sau đó, ba người Dương Phàm xuất hiện ở một khe sâu địa thế trống trải.

Khe sâu này phạm vi chừng mấy ngàn dặm, bên trong có mấy thôn trang, đúng là một số người tu tiên bậc cao, nhưng lại đều là người già và trẻ em.

Dương Phàm chỉ dùng thần thức hơi đào qua. không hỏi nhiều, thăm nghĩ: “Đây chính là cái gọi là ‘du nghịet Thái tử đẳng’ theo như lời liệt sát giả”.

Dương Phàm không khỏi cảm thán, vị trí mật địa này thật đúng là đủ bí ẩn.

Ba người vừa tới. lập tức có một lão già râu bạc trắng tuổi sáu mươi, phi thân tới đón. khom người nói:

- Ra mắt điện hạ.

Tần Vong phần phó một số chuyện, an bài ổn thỏa hai người Dương Phàm, cũng nói:

- Nơi này không nên ở lâu, trong vòng mười năm phải rút về mật địa Thiên Vũ Châu.

Lão già râu bạc trắng khom người rời đi.

Dương Phàm phát hiện lão già râu bạc trông như người hầu kia là một cường giả Thông Huyền Hóa Thần trung kỳ.

Dương Phàm cùng Tiểu Hân được an bài đến phòng khách.

Vào lúc ban đêm, Tần Vong tới bãi phỏng Dương Phàm, trò chuyện riêng với nhau, Ngay cả Tiểu Hân đều bị gạt sang một bên.

- Tần điện hạ. Không biết người tìm ta có chuyện gì muốn thương lượng?

Dương Phàm bình thán tự nhiên hỏi.

- Chắc hẳn Dương đạo hữu cũng có thể đoán được vài phần. Tần mỗ chính là thủ lĩnh dư nghịet Thái tử đẳng hiện giờ. bị đường kim Tần Hoàng truy nã cùng đuổi giết. Bạo quân Tần Tuấn kia đã tâm cực lớn. vì thống nhất Đại Tân. khôi phục huy hoàng Tiên Tân mà thủ đoạn tàn nhẫn, không tiếc huyết tẩy thiên hạ...

- Ý của người là. muốn Dương mỗ hiệp trợ lật đổ bạo quân này. giúp người đi lên ngôi vị đế hoàng Đại Tân?

Dương Phàm híp hai mắt lại. cười túm tim nhìn phía hấn.

- Tẩn Vong ta nằm đó may mắn chạy trốn trong huyết tẩy cả nhà, liền phát lời thể độc cuộc đời này nhất định phải chấm dứt thống trị của bạo quân kia, chính tay đâm hấn bầm thây vạn đoạn báo thù cho phụ thân, về phần ngôi vị Tẩn Hoàng, Tẩn mỗ ta ngược lại không phải coi trọng nhất.

LÚC Tẩn Vong để cập đến bạo quân Tẩn Hoàng, nghiêng răng nghiêng lợi, mắt lộ ra cừu hận dữ tợn.

Dương Phàm nghe xong, nhắm mắt lại, Hoán Thiên Nha thấu hiểu thiên địa.

Hấn cảm ứng được trong mật địa khe sâu này. dò xét của Vu Tồn kia đối với thiên cơ của mình đã bị suy yếu rất nhiều.

Giờ phút này, hấn thông qua dao động tám tình cùng ngôn ngữ của Tẩn Vong, dò xét thiên cơ tương lai.

Sau một lát. hấn mở mắt, trên mặt đầy bình thản.

- Cừu hận của người đích xác lớn hơn đã tâm đối với ngôi vị Tẩn Hoàng.

Dương Phàm mỉm cười:

- Nhưng tương lai như thế nào. vẫn có rất nhiều biến hóa. Tuy nhiên, cùng không gây trở ngại hợp tác của Dương mỗ với người.

Hấn sở dĩ lại lựa chọn một bên yếu hơn, hợp tác cùng Tẩn Vong cũng là một loại tất nhiên.

Thử nghĩ. Tẩn Hoàng cao cao tại thượng, có tiếng tàn bạo ác nghiệt kia làm sao lại chịu cúi người hợp tác cùng Dương Phàm?

- Vậy xin Dương đạo hữu đưa ra yêu cầu của mình.

Tẩn Vong cũng không tin đối phương sẽ hợp tác với mình mà không có yêu cầu gì.

- Hai yêu cầu. Thứ nhất: toàn lực giúp ta tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết. Thứ hai: tìm kiếm một người thân của Dương mỗ. Chắc rằng với thể lực ngấm của điện hạ tại Đại Tân, muốn làm được hai chuyện này chỉ là vấn đề thời gian.

Dương Phàm cười rúm tim nói.

Hoàng Thái Tồn Tẩn Vong, đến giờ có thể sống sót, được Thanh Long Kiếm còn không nói. lại càng có thể âm thầm bồi dưỡng nhiều thể lực. có thể thấy được hơn phần nửa hấn có thể lực cường đại duy trì

- Không thành vấn đề.

Tẩn Vong gật đầu nói:

- Tẩn mỗ sẽ hết sức trợ giúp người đạt thành hai yêu cầu này, mà người sẽ trở thành đồng minh với ta. vào thời khắc mấu chốt hiệp trợ ta cùng chống Tẩn Hoàng, thẳng đến khi giết chết hấn mới thôi.

- Nếu chỉ vẹn vẹn là hiệp trợ, Dương mỗ tự nhiên sẽ hết sức. Nhưng nếu là sử dụng ta như quân cờ, vậy không cần bàn nữa.

Nửa câu sau của Dương Phàm, giọng điệu hơi tăng cao.

- Ha ha ha... Dương đạo hữu nói hay lắm. rất có dũng khí.

Tẩn Vong có chút bất ngờ, không dự đoán được Dương Phàm lại dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình.

Phản kháng đương kim Tẩn Hoàng, thậm chí chém giết thánh thượng. Dối mặt Đại Tân. ai dám có lá gan này?

Mà Dương Phàm Ngay cả mắt cũng chưa từng chớp một cái.

Sau đó hấn tinh ngộ hiểu ra. Dương Phàm dù sao cũng từ bên ngoài tới, kính sợ và hiểu biết Tẩn Hoàng không đủ.

- Kế tiếp, điện hạ có thể giảng giải cho Dương mỗ bí tân có liên quan đến Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. lại vì sao nguyên ý hợp tác cùng ta?

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Nếu có thể hồi sinh phụ thân, tìm được tung tích muội muội; đừng nói là chém giết một Tân vương, cho dù là chém giết Chấn Tiên, Chân Ma hắc cũng đều cam nguyện đi thử.

- Đó là tự nhiên, Tần mỗ biết gì đều nói hết. Nếu luận Cửu Ngũ Chí bảo Long Khí, có thể chia làm tam phẩm. Có quyền uy cùng khí vận nhất thuộc về Cửu Long Tỷ, ẩn chứa “Cửu long khí vận”. Vật ấy được nắm giữ trong tay bạo quân Tần Tuấn, đây cũng là nguyên nhân hắc có thể hiệu lệnh thiên hạ, củng cố ngôi vị hoàng đế. Tiếp theo chính là xếp thứ hai, thứ ba Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan. Hai vật này cùng một đẳng cấp. đều ẩn chứa “Nhị long khí vận” chẳng phân biệt cao thấp, cũng là mấu chốt chinh phạt thiên hạ. Nếu không có hai vật này. Tần Tuấn muốn nhất thống Đại Tần không khác gì người si nói mộng, về phần Chí bảo Long Khí khác, từ Xích Long Châu xếp thứ tư đến Ngự Long Lý xếp thứ chín cũng chẳng phân biệt cao thấp, ẩn chứa một thần long khí vận.

Tần Vong giải thích.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm hiểu ra sự chênh lệch giữa Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí.

Khí vận ẩn chứa trong Cửu Long Tỷ mạnh nhất, dùng “Cửu long” để tính toán, chính là vật quyền uy để củng cố giang sơn.

717. Chương 685 - 698 (6)

Nhưng Cửu Long Tỷ tuy mạnh cũng chỉ là vật quyền uy thần thông, lại không có được năng lực chinh phạt thiên hạ của Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan.

- Nếu như thế. điện hạ nắm giữa công kích chí bảo Thanh Long Kiếm, đại biểu vũ lực mạnh nhất, sao không xông vào hoàng cung, trực tiếp chém giết Tân Hoàng là xong?

Dương Phàm cũng chỉ thử hỏi, giọng điệu có một tia nghiền ngẫm...

- Muốn chém giết bạo quân Tần Hoàng, sao dễ vậy chứ?

Tần Vong biết rõ trong giọng nói Dương Phàm có ý dò xét nghiền ngẫm, như cũ nghiêm mặt nói:

- Bỏ qua một bên hắc ngang ngược bá đạo cùng tàn nhẫn vô tình không nói. Nếu chỉ lấy thân phận cháu ruột mà nói, vị “cửu thúc” này của ta dõi mắt khắp các đời hoàng tộc Đại Tần, đều là hạng kinh tài tuyệt diễm, bất kể thiên phú ngộ tính đều vượt xa người thường, ở Đại Tần. thiên tài bình thường tu luyện đến Hóa Thần Kỳ ít nhất phải vài trăm năm, mà vị “cửu thúc” đương kim Tân Hoàng này của ta tu luyện đến Hóa Thần Kỳ chỉ dùng không đến trăm năm...

Tần Vong nói đến đây. trong mắt lại có vài phần kinh ngạc cùng với kiêng kỵ thật sâu. sắc mặt ngưng trọng.

Không đến một trăm năm, tấn chức Hóa Thần Kỳ?

Dương Phàm không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh. Thiên phú như thế đủ có thể ngạo thị cô kim, đương kim Tân Hoàng này rốt cục là quái thai gì.

ở trong những người hắc biết, chỉ có Đặng Thi Dao thể chất thiên phú đều có thể nói là tuyệt thế, lại thêm kỳ ngộ lớn lao. tấn chức Hóa Thần Kỳ cũng mất hơn trăm năm.

Ngay cả chính hắc, tấn chức Hoán Nha Kỳ đều dùng một hai trăm năm.

- Cho dù không có Chí Bảo Long Khí. dõi mắt toàn bộ Đại Tần hiện giờ. thực lực của hắc cũng là cao nhất, thậm chí được xưng là vũ lực mạnh nhất nếu một đấu một. Trừ vị Yêu Long Hoàng sống vô số năm tại Yêu Hoàng Cảnh kia, gần như không ai có thể chống lại hắc. Lấy hạn chế thiên địa Đại Tần hiện giờ mà xem.

hắn sớm tại vài trăm năm trước đã bước vào hàng ngũ cường giả Thần Hư. Cũng có đồn đãi. sát thủ xếp Top 5 Đại Tồn. tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư đi ám sát Tân Vương, kết quả bị hắn một tay chém giết.

Cường giả Thần Hư chỉ dùng một tay chém giết.

Trong lòng Dương Phàm rung động, xem ra hắn phải đem Tồn Hoàng xếp vào loại yêu nghiệt như Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân.

Giờ phút này hắn mới tỉnh ngộ lại. vừa rồi dễ dàng đáp ứng trợ giúp Tồn Vong chống lại Tồn Hoàng, chậm chãi chém giết Tồn Hoàng, trong mắt đối phương hiện lên ngạc nhiên cùng bất ngờ.

Bạo quân Tồn Hoàng này dĩ nhiên là nhân vật chí cường vô địch Đông Thắng Đại Lục.

Nếu như đánh giá cường giả Thần Hư Hóa Thần đại viên mãn cường đại bao nhiêu, cho dù là mười Vạn tướng Lục Tương cũng vị tất đánh thắng được một cường giả Thần Hư.

Cảnh giới Thần Hư đa phần giới hạn bởi những nhân vật trong truyền thuyết. là nhân vật đứng ở đỉnh Đại Tồn, nhìn xuống chúng sinh, giống như địa vị của mười hai chí cường giả Nội Hải.

- Như thế xem ra, nếu muốn chém giết Tồn Hoàng, ở Đại Tồn gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành?

Dương Phàm nhướng mày. có chút cảm giác không ổn.

- Vậy cũng không đúng. Một đấu một trừ Yêu Long Hoàng khẳng định, không ai là đối thủ của hắn, nhưng là bạo quân này ngang ngược bá đạo. sớm khiến người trong thiên hạ tức giận, cừu gia vô số. Chỉ cần liên hợp một số cường giả đứng đầu, đặc biệt cường giả có được Chí Bảo Long Khí. muốn giết chết hắn cũng không phải là không có khả năng.

Tồn Vong vội vàng giải thích, rất sợ Dương Phàm tính toán nát lui.

- Xin điện hạ yên tâm. Chuyện Dương mỗ đã hứa hẹn, làm sao dễ dàng bội ước.

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

về phản đối kháng Tồn Hoàng, cũng không phải là chuyện của một mình hắn, đến lúc đó có lẽ hắn chỉ cần tham gia náo nhiệt, nói không chừng căn bản cũng không phải chủ lực

Mặc dù Dương Phàm nói vậy, nhưng Tồn Vong như trước có chút băn khoăn, đưa tay sờ một chiếc nhẫn ngọc tía ở trên tay trái.

Một tia dao động không gian mờ mịt truyền ra.

Nhìn không gian?

Dương Phàm hơi kinh hãi. Hành tẩu Tu Tiên giới nhiều năm như vậy, phần nhiều là nhìn thấy túi trữ vật. ở Đại Tồn, nhẫn, vòng tay trữ vật cũng tương đối thường gặp.

Nhưng nếu luận nhẫn không gian, dường như chỉ từng nhìn thấy trong tay Trần Viễn Hạo Tồn Quang Đức.

Nhìn ngọc tía hơi lóe sáng, trong tay Tồn Vong có thêm một khối bảo Thạch hình trứng lưu ly trong suốt, toàn thân màu trắng bạc. làm cho người ta có một loại trong suốt sáng bóng như thủy tinh pha lê.

- Đây là một kiện Thông linh Pháp bảo phòng ngự linh hồn, tên là Ngân Tinh Hồn Ngọc, là báu vật hoàng tộc Tiên Tân lưu truyền lại. Để cho Dương đạo hữu chịu nguy hiểm lớn như thế hợp tác cùng Tân mỗ; thật sự là có chút áy náy. Khối Ngân Tinh Hồn Ngọc này tặng cho Dương đạo hữu làm vật hộ thân.

Dương Phàm không khách sáo, nhận lấy Ngân Tinh Hồn Ngọc, tức thì cảm thấy một tia hỗn lực vô hình chấn đến. chẳng những có thể khiến lực lượng linh hồn được gia tăng, càng có một cảm giác kỳ diệu.

- Đây là Ngân Tinh Hồn Ngọc trong truyền thuyết?

Dương Phàm nhẹ vuốt ve, hơi chút ngạc nhiên thán phục.

Thông linh Pháp bảo loại hồn khí vốn tương đối hiếm thấy. giá trị ít nhất là mấy lần Thông linh Pháp bảo bình thường, thậm chí là mười mấy lần.

Bởi vì sau khi tấn chức Hóa Thần Kỳ, lực lượng linh hồn lột xác lớn mạnh là mấu chốt để đánh giá tu vi.

Mà Ngân Tinh Hồn Ngọc này chẳng những có thể gia tăng lực lượng linh hồn, tăng nhanh lột xác, cũng có hiệu quả bảo vệ linh hồn, là báu vật vô số tu sĩ tha thiết ước mơ.

- Độ phù hợp của Dương đạo hữu cùng Hoàng Long Quan có thể nói là hoàn mĩ, về mặt phòng ngự vật lý cùng pháp thuật ngay cả Hóa Thần đại tu sĩ cũng không làm gì được, cho dù cường giả Thần Hư đích thân tới muốn thương tổn người cũng phải phí chút công sức. Mà duy nhất về mặt phòng ngự linh hồn có chút khiếm khuyết, nếu có ngọc này hộ thân, coi như gia tăng vài phần năng lực sinh tồn.

Tấn Vong ở bên cạnh giải thích.

Dương Phàm gật gù, trong lòng hơi có chút bất ngờ. Tấn Vong này không ngờ lại suy nghĩ cho sự an nguy sinh tồn của mình.

Sau khi nuốt Ngân Tinh Hồn Ngọc vào bụng, Dương Phàm lại thỉnh giáo Tấn Vong rất nhiều bí thuật, cũng bàn luận một số chi tiết.

Vài canh giờ sau, Tấn Vong cáo lui, trước khi đi nghiêm nghị thành khẩn nói:

- Dương đạo hữu yên tâm. Tin tức có liên quan Thiên Nhất Hồn Thủy cùng tung tích Tuệ Tâm muội tử, ta sẽ phái người đi thăm dò.

Tấn Vong đi rồi. Tiểu Hân hơi ưu buồn đi tới, mắt sáng lóe lên ánh lệ:

- Dương đại ca, người nhất định là đã đạt thành hiệp nghị gì với tiểu Vong, có phải là đổi nghịch với ca ca ta hay không?

Dương Phàm đưa tay khoát lên vai nàng, than khẽ:

- Chuyện thế gian bất đắc dĩ, hướng chi trên đời này. người đối nghịch phản kháng bạo quân Tấn Hoàng đâu chỉ ngàn vạn. Thêm một mình ta cũng không nhiều, thiêu ta cũng không ít.

Đôi mắt sáng của Tiểu Hân ảm đạm, roi xuống một giọt lệ nóng, quay đầu bước đi.

Nhìn theo bóng lưng nàng. Dương Phàm đột nhiên nhớ tới muội muội Tuệ Tâm. Đối với Tiểu Hân hẳn không có ý nghĩ gì khác, ở chung mấy chục năm quan hệ tốt như huynh muội ruột thịt.

Tiểu Hân cũng từng nói, phụ thân chết sớm, thân phận ca ca đặc thù, mặc dù có thể thỏa mãn bất kỳ điều kiện gì của nàng, nhưng lại duy nhất không thể mang đến cho nàng quan tâm yêu thương chân chính và ấm áp của gia đình.

Thế cho nên, nàng càng nguyện ý du lịch sinh sống cùng Dương Phàm ở ngoài mà không muốn trở về mái nhà lạnh băng vô tình kia.

Sau đó, Dương Phàm ở lại, tu luyện trong tiểu cốc lánh đời này.

Nghe Tấn Vong nói, tu sĩ vài thôn trấn nơi này, trong thời gian vài năm tiếp theo phải chậm rãi di dời đến Thiên Vũ Châu.

Bởi vì Thiên Vân Châu có một Lục Vân Hồn không dễ trêu chọc.

Dương Phàm bài trừ tạp niệm, trước tiên luyện hóa Ngân Tinh Hồn Ngọc mà Tấn Vong đưa tặng.

Pháp bảo này bù lại khuyết thiếu của Dương Phàm ở giai đoạn hiện tại, cũng gia tăng rất lớn năng lực sinh tồn của hắn. s

Sau đó, Dương Phàm bay đến một đỉnh cao khe sâu, tu luyện dưới vầng thái dương muôn đời bất diệt.

Hoán Thiên Nha lột xác lớn mạnh, càng về sau càng khó khăn. Xem xu thế trước mắt, nếu muốn tấn chức Hoán Nha trung kỳ, với tư chất vượt người một bậc của Dương Phàm hiện giờ mặc dù dưới tình huống không có bình cảnh cũng phải cần một hai trăm năm.

Cho nên, hắn dứt khoát tạm thời không tính đánh tới Hoán Nha trung kỳ, mà trước tiên dùng thời gian tu luyện Thái Hư Thiên Hóa.

ở Hoán Nha Kỳ, Thái Hu Thiên Hỏa là ngọn lửa chí cương chí viêm mới sinh ra. có thể đốt cháy vạn vật thể gian, uy năng của nó không cần nhiều lời.

Hơn nữa. Dương Phàm tu luyện tinh thần đồng thuật “Thái Hư Thần Mâu”, uy lực của nó cũng có liên quan đến ngọn lửa này.

Còn nữa. Thông Linh Hóa Thân cường đại trong Hỏa Luân Ngọc Bội cần đến sự duy trì của Thái Hư Thiên Hóa, phát ra uy lực khó tin, chống lại Hóa Thân đại tu sĩ cũng không phải

nói chơi.

Nhoáng một cái trôi qua mấy năm, Dương Phàm một lòng tu luyện thái hư thiên hòa. từ một khối nguyên bán băng bàn tay trẻ con lớn mạnh đến có thể quanh quẩn toàn thân.

Hô

ở đỉnh cao khe sâu. Dương Phàm khẽ hút một hơi. trong tay bùng lên hai luồng kim ban xích viêm (ngọn lửa đỏ rực ánh vàng) lớn bằng nắm tay, tồn tại nhu hư vô.

Ngày thường, ngọn lửa này được giấu trong Hoán Thiên Nha, quang nha hư vô mông lung đó nhạt kia nó lộ ra ánh lửa trong suốt, ngẫu nhiên lóe ra ánh vàng.

718. Chương 685 - 698 (7)

Phốc... Hô

Đột nhiên, hai luồng kim diễm xích viêm bằng nắm tay kia bỗng nhiên hào quang tăng vọt; hóa thành hai con kim diễm xích xà hư vô, quần quanh cánh tay Dương Phàm.

- Ngọn lửa này xem như một đòn sát thủ của ta hiện tại, nếu là toàn lực xuất thủ, cho dù là Hóa Thân đại tu sĩ cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, ý niệm vừa động, hai con kim diễm xích xà thu vào trong cơ thể. bị Hoán Thiên Nha hấp thu.

Giờ phút này. Thái Hư Thiên Hóa của hắn xem như đạt tới cảnh giới tiểu thành, khiến thực lực tự thân tăng mạnh.

Đang khi Dương Phàm suy tính có cần phí thời gian mấy chục năm để tu luyện ngọn lửa này tới cảnh giới đại thành hay không, Thiên Lan Điện Nội Hải lại truyền đến tin tức.

- Đại Hải Nan trăm năm, Thiên Lan Điện lại mở ra?

Dương Phàm không khỏi có chút kích động.

Đại Hải Nan hai mươi năm tương đối thường xuyên, nhưng là Đại Hải Nan trăm năm lại chu kỳ dài. cơ hội không có nhiều.

Tính ra. Dương Phàm trải qua hai lần Đại Hải Nan trăm năm, lần đầu tiên là đích thân đi Thiên Lan Điện chém giết, thậm chí vào tận Thiên Lan nội điện cũng chính là Thiên Lan tiên phủ.

Tuy nhiên, hiện giờ Thiên Lan tiên phủ đã bị vực sâu ma diễm cùng dung nham nuốt hết.

Mỗi lần Đại Hải Nan, Dương Phàm đều cho linh thú cùng thể thán đi ngoại điện cướp đoạt. Bình thường chỉ có tu sĩ Kim Đan mới có thể đi vào ngoại điện, cũng chỉ có địa vực ngoại điện rộng lớn, khó báu vật khó vô số.

về phần cấp bậc Nguyên. Anh chỉ có thể ỡ lỏi vào Thiên Lan ngoại điện chém giết, thử thời vận.

Lần Đại Hải Nan trăm năm này. Dương Phàm tự thân theo dõi.

Thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, đại quân độc hạt của Dương Phàm rất nhanh trải rộng các góc Thiên Lan ngoại điện.

Dương Phàm cũng mơ hồ nắm trong tay thế cục ngoại điện.

- Ồ? Lần này Kim Đan đại tu sĩ tiến vào ngoại điện nhiều như vậy, còn có một số ít lão quái Nguyên Anh lần lộn tiến vào.

Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện, lần Đại Hải Nan trăm năm này, lực lượng Địa Mạch Chi Tích bùng nổ càng đáng sợ. Nó cũng làm cho pháp tắc cấm chế vận chuyên trong nội điện có thể sẽ xuất hiện càng nhiều sơ hở.

Xem ra, bởi vì cái khe Địa Mạch Chi Tích tăng thêm một bước mở rộng, làm cho điều kiện tiến vào Thiên Lan Điện hạ thấp xuống.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng gì tới Dương Phàm, ở trong Thiên Lan Điện, không ai có thể tranh giành cùng hắn.

Cũng giống như những lần trước, Dương Phàm cho độc hạt đại quân phản biệt chiếm cứ “Linh bảo mật khổ” và “Được phòng mật thất”.

Đây là hai nơi cấm địa mê người nhất trong Thiên Lan Điện, mật khổ thì có cổ bảo đếm không hết thậm chí là không thiếu Thông linh Pháp bào.

Mà trong được phòng mật thất, các loại thánh đan linh dược nhiều đếm không xuể.

- Chủ nhân. Trong một nơi linh Thạch mật khổ ban đầu chúng ta phát hiện, cấm chế mở rộng ra, phát hiện đại lượng linh Thạch. Trong đó linh Thạch trung phẩm, thượng phẩm chiếm đa số, dường như còn thấy được bóng dáng linh Thạch cực phẩm.

Một con độc hạt hóa hình báo cáo.

- Linh Thạch cực phẩm?

Dương Phàm cực Kỳ tâm động tim đập nhanh, đó không phải là linh Thạch cao nhất nhân giới, tuyệt thế trân bảo mà ngay cả tu sĩ đỉnh cấp Thông Thiên tam giai đều phải động tâm hay sao?

Sau khi nhận được tin tức kinh người như thế. Dương Phàm lập tức dùng “Thế thân” hiện thân ở Thiên Lan Điện.

Bá

Ngay sau đó, hắn xuất hiện ở trong một mật khổ ngầm được bao phủ trong tinh quang màu xanh, bên cạnh có một con độc hạt khom mình thì lễ:

- Chủ nhân, chính là nơi này.

Dương Phàm hít mắt, đảo qua mật khổ to lớn này, trong lúc nhất thời gần như không thể thích ứng được ánh hào quang tinh Thạch chói mắt nơi đây.

Trong tầm nhìn, toàn bộ mật thất chồng chất vô số linh Thạch đếm không hết. một mảnh sáng bóng trong suốt, đa phần là linh Thạch trung phẩm.

Những linh Thạch này đã được cất dựa theo quy cách, giờ phút này lại chất chồng như núi.

Dương Phàm vội vàng nhìn lướt qua, số lượng linh Thạch nơi này ít nhất có ngàn vạn khối, trong đó bảy tám phần đều là linh Thạch trung phẩm, còn lại một hai phần là linh Thạch thượng phẩm.

- Không hổ là động phủ được truyền thừa từ thượng cổ. Trong mật khổ linh Thạch này, chỉ riêng linh Thạch thượng phẩm chỉ sợ cũng có một hai trăm vạn khối.

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục không thôi, hô hấp dồn dập.

Hai trăm vạn khối linh Thạch bản thân đã là một con số thật lớn. huống chi còn là cấp bậc thượng phẩm.

Dựa theo tỷ lệ một khối linh Thạch thượng phẩm ít nhất có thể đổi được một vạn linh Thạch phổ thông, như vậy một hai trăm vạn linh Thạch thượng phẩm này sẽ là số lượng khủng bố cỡ nào?

Dương Phàm phòng chừng, cho dù đem tất cả linh Thạch thượng phẩm những nơi Bắc Tân. Nội Hải. Cực Bắc cộng lại cũng không nhiều như vậy.

Bởi vì tu sĩ có được linh Thạch thượng phẩm hơn phân nửa là bậc cao. mà ở những nơi Bắc Tà Nội Hải... số lượng tu sĩ bậc cao rất ít.

Hơn nữa từ sau thời kỳ thượng cồ, thiên tài địa bảo. linh Thạch.... trên thế gian đều từ từ tiêu hao. càng ngày càng thiếu thốn.

về phần Đại Tân, là Thánh địa tu tiên, địa vực không chỉ ngàn lần Bắc Tân, tu sĩ bậc cao vô số kể, tự nhiên không xếp trong sổ này.

Tuy nhiên, mặc kệ nói thế nào, số lượng linh Thạch nơi này nhiều đến mức làm người ta dò mắt điên cuồng.

- Nếu ta có tất cả linh Thạch trong mật khố này, “phụ khả địch quốc” đều không đủ để hình dung.

Dương Phàm hít sâu một hơi. cố nén tham niệm trong lòng.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, linh Thạch nơi đây 99% trở lên đều ở dưới sự bảo vệ của cấm chế sát trận cường đại. nếu hơi chút không cẩn thận Ngay cả tu sĩ Hóa Thần đều sẽ bị miểu sát.

- Chủ nhân. Ngày trước ở trong này nhiều nhất là lấy được mấy chục khối linh Thạch, mà lần này cấm chế mới l’ộng, số lượng linh Thạch có thể lấy được phi thường khả quan.

Độc hạt hóa hình mặt mày hơn hờ nói.

Dương Phàm nhắm mắt lại. tiến vào Thiên Nhân Mô Thức, rất nhanh phát hiện ra rất nhiều cấm chế trong mật thất linh Thạch này.

- Ha ha. cấm chế quả nhiên không ít sơ hở. xem ra ít nhất có thể lấy được mấy ngàn khối linh Thạch trung phẩm, cùng mấy trăm khối linh Thạch thượng phẩm.

Trong mắt Dương Phàm hiện đầy vẻ vui mừng.

- Tuy nhiên, linh Thạch cực phẩm theo như lời người...

Ánh mắt Dương Phàm rất nhanh dừng ở một nơi sâu trong mật khố, ánh sáng bày màu nhàn nhạt quanh quần. Nơi đó có thể nhìn thấy một đồng rương sắt ri sét. Trong đó một cái rương mở toang, lộ ra một mảnh sáng bóng ôn nhuận, phẩm chất linh khí mơ hồ phát ra thậm chí khiến Dương Phàm có một loại cảm giác linh hồn tê chất được gột rửa.

Đúng vậy. đây khẳng định là linh Thạch cực phẩm.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên. nhìn đến trong rương sắt. ngọc Thạch lớn bằng nắm tay tròn. giống như thủy tinh trong suốt, lóe ra hào quang sáng bóng như mộng ảo.

Chỉ là, cấm chế chung quanh những rương sắt này càng đáng sợ. mặc dù hào quang bảy màu kia gần như âm ỉ, nhưng khí tức phát ra lại khiến linh hồn Dương Phàm nín lên.

Cấm chế nơi này, tính nguy hiểm so với cấm chế bốn phía có thể miểu sát bậc cao Hóa Thần còn cường đại hơn không chỉ gấp mười.

Đừng nói là bậc cao Hóa Thần, cho dù là tu sĩ Thông Thiên tam giai trong truyền thuyết. cũng vị tất có thể toàn thân trở ra dưới cấm chế này.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, nhưng cũng nhìn đến rương sắt mở toang kia có một chút cấm chế sơ hở, có lẽ có thể nghĩ cách kiếm được mấy khối linh Thạch cực phẩm.

Trầm ngâm thật lâu, Dương Phàm quyết định trước tiên lấy vào tay linh Thạch khác rồi tính.

Vút Vút...’m âm

Rất nhanh, thể thần Dương Phàm cùng mười mấy con độc hạt hóa hình đồng thời ra tay.

Vì thu hoạch những bào vật trong Thiên Lan Điện. Dương Phàm sớm nghĩ cách luyện chế hơn trăm sợi tơ bạc cứng cõi, đều là dùng tài liệu luyện chế pháp bảo đỉnh cấp luyện chế ra.

Sau một hồi lâu. không sai biệt nhiều với trong suy nghĩ, Dương Phàm chiếm được hai ba trăm khối linh Thạch thượng phẩm, mấy ngàn khối linh Thạch trung phẩm.

Tính ra. số này ít nhất có thể so với mấy trăm vạn khối linh Thạch phổ thông, Ngay cả đối với Dương Phàm mà nói cũng là một con số không lồ.

Sau khi thu hết những linh Thạch chiếm được, ánh mắt Dương Phàm dừng ở trên rương sắt ri sét rộng mở kia, tim đập càng nhanh hơn.

Đó chính là linh Thạch cực phẩm, ở thời kỳ thượng cổ đều là trân bảo vô cùng hiếm thấy.

Nếu nói từ linh Thạch hạ phẩm đến linh Thạch thượng phẩm cơ bản đều là tỷ lệ một đổi một trăm.

Như vậy nếu là linh Thạch cực phẩm cho dù dùng hơn một ngàn khối linh Thạch thượng phẩm hoặc là ngàn vạn khối linh Thạch phổ thông cũng không nhất định có thể đổi được.

Tu sĩ đỉnh cấp Thông Thiên tam giai, có được linh Thạch cực phẩm đều có thể gia tăng tốc độ tu luyện hướng chỉ là dưới Thông Thiên tam giai.

Hô

Dương Phàm hít sâu một hơi. cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại.

719. Chương 685 - 698 (8)

Sau một hồi lâu. trong mắt chợt lóe lẹ quang, tơ bạc trong tay Dương Phàm “Xuy... rút” một tiếng, đâm vào ánh sáng bảy màu nhạt kia, theo khe hở cắm chế tiến vào rương sắt.

Khoảnh khắc đó, Dương Phàm tập trung tinh thần, mắt thấy tơ bạc gần như đụng tới linh Thạch cực phẩm.

Ầm

Ánh sáng bảy màu nhạt chấn động, chỉ thấy tia sét bảy màu lóe lên. “Xuy... roet” một tiếng, tơ bạc trong tay Dương Phàm hóa thành khói nhẹ biến mất không thấy.

Chẳng những như thế, Ngay cả chính hắn cũng đều bị liên lụy.

Phanh... Ầm

Thế thân Dương Phàm hóa thành tro bụi. trong nháy mắt tiêu tan.

Cùng lúc đó, tại Tiên Hồng Không Gian, Ngay cả bản tôn Dương Phàm có liên hệ thần thức với thế thân cùng kêu một tiếng đau đớn, trong đầu một mảnh mê muội, thiêu chút nữa bị thương.

Vào thời điểm nguy cơ. Ngân Tinh Hồn Ngọc trong cơ thể lưu chuyển một dòng chảy bạc trong suốt ngăn cản một bộ phận hồn lực đánh tới cho hắn.

Cắm chế nơi này không ngờ có thể thông qua thế thân thương tổn đến Dương Phàm thân là bản tôn.

Đây còn là thế thân, liên hệ thần thức với Dương Phàm không chặt chẽ bằng với linh thú hoặc phách thân.

Nếu không, cho dù Dương Phàm không bị hồn phi phách tán, ít nhất cũng mất nửa cái mạng.

Sau một lát.

Bá

Ánh lục nhộn nhạo, lại một Dương Phàm xuất hiện trong mật khối linh Thạch.

- Không nghĩ tới lại khó như vậy. phiêu lưu cũng lớn như thế.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng.

Tuy nhiên, vì linh Thạch cực phẩm, cho dù là trả một cái giá lớn cũng là đáng.

Dương Phàm kiên nhẫn không bỏ. lần lượt ném thử.

Đến sau này. hấn dứt khoát không sử dụng thể thân, thuần túy dùng hình thức bắt chước sinh linh dùng năng lượng hóa thân.

Cùng lúc đó. ở một nơi khác trong Thiên Lan Điện.

Trong được phòng mật thất.

- Nào có lý này. Nơi đây không ngờ bị người chiếm làm của riêng.

Mười mấy tu sĩ bao gồm cả yêu tu tụ tập ỡ lối vào mật thất, mỗi kẻ sắc mặt biến đổi không ngừng, hoặc bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyên lai. ở bậc thang lối vào được phòng mật thất này có lập một tấm bia đá, bên trên khắc mấy chữ to: cấm địa Tiên Hồng, tự tiện xâm nhập - Chết!

Cạnh tấm bia đá kia có vài cỗ thi thể thối rữa phát xanh phát tím, làm người ta sồn tóc gáy.

Phía trước có vài tên tu sĩ tự nghĩ pháp lực không tầm thường, cứng rắn xông vào. kết quả đều không ngoại lệ, đều trở thành một thành viên trong đồng hài cốt trước bia đá.

Vút

Đúng lúc này. một đạo bạch quang từ trên rừng trúc hạ xuống bậc thang lối vào, một cỗ uy áp cường đại bao phủ toàn trường khiến chúng Kim Đan khó thể thở nổi.

- Nơi đây xảy ra chuyện gì, sao lại hội tụ nhiều người như vậy?

Người tới là một lão già áo vải tóc trắng xoác, thanh âm già nua bình thản nhưng lại ẩn chứa uy nghiêm vô thượng.

- Là lão quái Nguyên Anh.

Mọi người cảm như hén.

- Tiền bối. là như này. Được phòng kho báu nơi này không ngờ bị người chiếm cứ.

Một nam nhân thanh sam cung kính nói.

- Lại có việc như vậy?

Lão già đầu bạc tức giận, áp lực lên toàn trường bỗng tăng lên vài lần. ngưng mắt nhìn phía tấm bia đá kia.

- Cấm địa Tiên Hồng... Tiên Hồng...

Thanh sắc lão già đầu bạc bỗng nhiên cứng ngắt, chợt hít sâu một ngụm khí lạnh, mặt lộ vẻ kính sợ.

- Thi ra là vị kia trong truyền thuyết...

Lão già đầu bạc giật mình một cái. ngược lại cúi người thật sâu hướng bia đá, cao giọng nói:

- Văn bối Cao Ngộ ra mắt Nguyên Tôn đại nhân.

Sau một lúc lâu, trong được phòng mật thất kia cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Lão già đầu bạc thở dài một hơi, ánh mắt ảm đạm: Xem ra mình vô duyên gặp mặt cùng người nọ.

- Các người đều nhanh chóng rời đi thôi.

Lão già đầu bạc sau khi thở dài hóa thành một đạo bạch quang nhanh chóng rút khỏi được phòng mật thất.

Chúng bậc cao còn lại nghe vậy không khỏi hoảng sợ khiếp hãi, mỗi người ngẩng đầu, cùng có người liên tưởng đến cái gì. đều lần lượt rời đi.

Tình cảnh tương tự cũng xảy ra gần linh bào mật thất.

Mây mẩn tiến vào linh bảo mật thất chỉ có Linh Nguyệt thần là Thần thú không gian.

- Không nghĩ tới lần Đại Hải Nan này có nhiều người tiến vào Thiên Lan Điện như vậy, Ngay cả một ít Nguyên Anh đều lần lộn tiến vào.

Trong mắt Dương Phàm lộ dị sắc, nhìn Linh Nguyệt phía bên cạnh.

Linh Nguyệt cười nói:

- Hiện giờ xác suất tiến vào ngoại điện gia tăng, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cho dù không có Phá Cấm Phù hoặc thân thông khác cũng có 50% xác suất tiến vào.

- Thi ra là thế. Xem ra lại qua mấy trăm năm, Thiên Lan Điện cùng Thượng Giới Tiên Khi muốn tran áp Địa Mạch Chi Tích cũng hết sức khó khăn.

Dương Phàm thì thảo luận bầm.

Lần Đại Hải Nan trăm năm này, trong linh bảo mật khố cùng lại xuất hiện cấm chế sơ hở. Dương Phàm thể thân ngựa quen đường cũ. mượn lực lượng Viễn cô Cự Thạch Tinh chiếm được hai kiện Thông linh Pháp bảo, phần biệt là một thanh Tử Văn Lô Kiếm, và một Ngân Sắc Viên Thuần bóng loáng như gương.

Ngược lại ở trong mật khố linh Thạch ngầm kia. Dương Phàm trải qua nhiều lần thí tiêu hao mấy chục sợi tơ bạc có thể sánh với Pháp bảo đỉnh cấp rốt cục đem một khối linh Thạch cực phẩm lôi ra bên mép rương sắt.

- Lại tiếp một lần cuối cùng, là cũng tương đối rồi...

Dương Phàm cùng độc hạt hóa hình đến ngưỡng hô hấp. nhìn chằm chằm linh Thạch cực phẩm lộ ra bên cạnh rương sắt.

Vút-

Ánh bạc chợt lóe. chỉ thấy tơ bạc trong tay Dương Phàm vào lúc tiếp cận ánh sáng bảy màu nhạt gần rương sắt đột nhiên theo một đường cong quy dị chui vào khe hở cấm chế.

“Phốc” một tiếng, tobạc cũng không phải quan lấy linh Thạch mà là cong thành hình lưỡi câu. móc linh Thạch ra bên ngoài.

Phanh...`m

Cùng lúc đó, tia sét bảy màu nhện nhào, tơ bạc lập tức hóa thành khói nhẹ. Dương Phàm cũng hóa thành hư vô trong tiếng nổ.

Đinh... phanh-

Linh Thạch cực phẩm như thủy tinh trong suốt kia từ rương sắt rơi xuống, phát ra tiếng vang giòn tan.

- Thành công rồi.

Độc hạt hóa hình kia kinh hô ra tiếng, cũng không bối vi Dương Phàm bị nổ tan mà có dị động gì.

Bá

Lại một Dương Phàm xuất hiện ở bên cạnh nó. trong tay xuất hiện một sợi tơ bạc. “Xuy... vút” một tiếng, cuốn lấy linh Thạch cực phẩm rơi trên mặt đất vào tay.

- Linh Thạch cực phẩm...

Dương Phàm nắm trong tay trân bảo nhu thủy tinh này, thần thể hơi run rẩy.

Nếu có linh Thạch cực phẩm này trợ giúp nhất định tăng nhanh tốc độ tu luyện của hắn.

Dưới tình huống không có bình cảnh, những vật ngoài thân này cũng có thể gia tăng tốc độ tu luyện của hắn.

Theo sau, hắn lại nhìn phía rương sắt rỉ sắt rộng mở kia. ánh mắt lóe lên không ngừng.

- Chủ nhân. Đã lấy được một khối. ít nhất còn có thể lấy thêm mấy khối.

Độc hạt hóa hình bên cạnh không kìm nổi mở miệng nói. thần sắc hung phấn dị thường.

- Chủ nhân. Đà lấy được một khối. ít nhất còn có thể lấy thêm mấy khối.

Trong mắt độc hạt hóa hình lộ ra hung phấn, dường như còn vội vàng hơn so với chủ nhân Dương Phàm.

Dương Phàm liếc mắt nhìn nó một cái. trầm ngâm:

- Một khối linh Thạch cực phẩm chỉ đủ cho ta dùng, nếu có thể lại thêm mấy khối, cho Thi Dao một khối, đệ đệ muội muội mỗi người một khối, còn có...

Cùng lúc được kỳ ngộ cùng chỗ tốt. hắn cũng suy nghĩ cho người bên cạnh mình.

Độc hạt hóa hình thấy tình cảnh này. trong lòng thăm than.

Tục ngữ nói một người dắt đạo gà chó thăng thiên, Dương Phàm trên đường tu tiên từng bước lên tới đỉnh, khí vận cường đại của hắn cũng dẫn dắt những người chung quanh.

Sau khi làm ra quyết định, ánh mắt Dương Phàm sắc bén. nhìn chăm chăm vào ruộng sắt ri sét mở rộng được bao phủ trong ánh sáng bầy màu nhạt.

Hắn tính toán một lúc vị trí cùng góc độ. có đến bốn năm khối linh Thạch cực phẩm có cơ hội lấy được.

Nghĩ ngợi một hồi. trong mắt Dương Phàm thần quang chấn động, một sợi tơ bạc phá không mà ra, dọc theo khe hở cấm chế ánh sáng bầy màu nhạt, rồi hóa thành một đạo quy tích huyền diệu quy dị lọt vào trong ruộng sắt.

Khoảnh khắc tiến vào bên trong, phía đầu tơ bạc biến thành hình lưới câu. gần như đụng đến một khối linh Thạch cực phẩm trong đó.

Đúng lúc này, chỉ nghe “ông” một tiếng, trong ánh sáng bầy màu nhạt sinh ra một vùng tia sét bầy màu. tơ bạc lập tức hóa thành mây khói.

Phanh... Ầm

Thân thể Dương Phàm bùng nổ, tan thành mây khói.

Bá

Ngay sau đó. ánh lục nhộn nhạo, tại chỗ xuất hiện một Dương Phàm khác.

720. Chương 685 - 698 (9)

Vút

Tơ bạc lại phá không mà đi.

Lần lượt thất bại, lần lượt mò mẫm, Dương Phàm vô hình trung khống chế tơ bạc đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng.

Rốt cục sau khi thử vài lần. tơ bạc hóa thành móc câu. rốt cục chạm đến một khối linh Thạch cực phẩm rồi kéo nó ra một khoảng cách nhất định.

Theo sau liền đơn giản, lại thử vài lần. Chỉ nghe “Đỉnh... phanh” một tiếng linh Thạch cực phẩm như thủy tinh trong suốt kia rơi xuống mặt đất.

- Khối thứ hai...

Hai mắt độc hạt hóa hình lóe sáng.

Dương Phàm lần này bình tĩnh rất nhiều, thông dong thu lấy khối linh Thạch cực phẩm này.

Sau vài canh giờ.

Hô

Trong Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm thổi phào một hơi. trước người lơ lửng tổng cộng sáu khối linh Thạch cực phẩm, nở rộ ánh hào quang mông lung mê ly.

- Linh Thạch cực phẩm. Chỉ có đạt tới trình tự Nguyên Anh Hóa Thần mới có thể chân chính tiêu hóa.

Dương Phàm nghĩ nghĩ, trước tiên để một con độc hạt hóa hình trở về Bắc Tản, đem một khối linh Thạch cực phẩm giao cho Thi Dao.

Kết quả lại phát hiện Thi Dao đi Nội Hải. liền sử dụng Tiên Hồng chiếu rọi, đem linh Thạch giao cho nàng.

Nhu thế, dưới tình, huống không có bình cảnh, tốc độ tu luyện của Đặng Thi Dao ít nhất có thể nhanh hơn gấp bốn năm lần.

Đương nhiên, linh Thạch cực phẩm không phải tầm thường, trong đó ẩn chứa một số hiệu quả thần kỳ có thể trợ giúp đột phá bình cảnh.

Trong lúc này. Dương Phàm dùng thể thân gặp mặt Đặng Thi Dao. tự nhiên không thể thiêu một phen tâm tình, nói rõ tình huống của mình tại Đại Tản.

Đặng Thi Dao hết sức lo lắng, muốn đi Đại Tản hội hợp với người âu yếm nhưng chung quy nhẫn nhịn.

- Nếu Ngày sau Thi Dao muốn đánh lên Hóa Thần hậu kỳ. có thể đi Đại Tản hội hợp cùng ta.

Dương Phàm làm sao không biết tâm tư của nàng, liền cười an ủi.

Hắn dự định sau khi có được linh Thạch cực phẩm, với thiên phú cùng thể chất của Đặng Thi Dao, tấn chức Hóa Thần trung kỳ sẽ không quá lâu.

- Lại cho Điệp Liên một khối, nàng cũng tu luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

Dương Phàm thì thảo luận nắm.

Đưa ra hai khối, hắn còn có bốn khối. Nên tính toán thể nào hắn còn không quyết định.

Gần nửa ngày sau, Dương Phàm tiến hành một lần vợ vét hoàn toàn mới với linh Thạch mật khổ, linh bảo mật khổ, được phòng mật thất, thu hoạch phong phú.

Bởi vì nguyên nhân cái khe Địa Mạch Chi Tích tăng thêm một bước khuếch trương, Đại Hải Nan trăm năm sinh ra trùng kích với Thiên Lan Điện càng lớn. như vậy cấm chế trong đó càng nhiều sơ hở.

- Dựa theo tình huống này. sơ hở cấm chế trong Thiên Lan Điện sẽ lần sau nhiều hơn lần trước, đặc biệt là Đại Hải Nan trăm năm lần sau.

Trong mắt Dương Phàm lóe tinh quang.

Hắn đã đoán chắc Đại Hải Nan trăm năm lần sau, thu hoạch khẳng định càng lớn hơn.

Nếu có thể chiếm bảo vật trong ba mật khổ này làm của riêng...

Dương Phàm cực kỳ tâm động, hấp dẫn này thật sự quá lớn.

Bảo vật trong ba mật khổ cho dù là cường giả Thông Thiên tam giai gặp phải đều cũng đổ mắt.

Cũng giống như dĩ vãng, Đại Hải Nan liên tục hai tháng, lan đến toàn bộ Thiên cấm Nội Hải.

Dương Phàm đi quanh trong Thiên Lan Điện, nhưng lại đang nghĩ hiện giờ pháp tắc trận pháp trong đại điện đều bị rung Chuyển lớn lao. không biết Thạch Thiên Hàn Hóa Thần Kỳ có thể ở lại trong này không.

Bá!

Ý niệm khẽ động, hắn cho Thạch Thiên Hàn xuất hiện tại bên cạnh.

Nếu có chút bất trắc, Dương Phàm có thể cho Thạch Thiên Hàn lập tức trở về Tiên Hồng Không Gian, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy nhiên, sau khi Thạch Thiên Hàn hiện thân lại chưa từng gặp phải cấm chế pháp tắc trong đại điện sát phạt.

- Hiện giờ ngoại điện đã trong tầm khống chế của ta. mà nội điện - Thiên Lan tiên phủ kia đã thật lâu không đi vào.

Giờ phút này Dương Phàm lại nghĩ tới nội điện bị dung nham vực sâu bao phủ, cũng chính là Thiên Lan tiên phủ.

Vút vút

Hai người rất nhanh bay về hướng Thiên Lan tiên phủ.

Trở lại chốn cũ, Thiên Lan tiên phủ vẫn như ngày trước, bị một tầng ảo trận cường đại bao phủ, tâm nhìn phía trước là một ngọn núi mông lung mây mù lượn lờ.

Mà nay, ảo trận này trong mắt Dương Phàm càng Ngày càng có vẻ cấm chế thật mạnh.

Trong mắt hần dường như có thể nhìn đến ngọn lửa phun trào trong ảo trận.

- Ta cảm ứng được khí tức quen thuộc, là ma hòa trong ma vực...

Trong mắt Thạch Thiên Hàn lộ vẻ kinh dị.

- Vào xem.

Hai người hóa thành ánh bạc một xanh một đen trực tiếp xông vào theo chỗ sơ hở của ảo trận.

Phốc... Ầm

Mới vừa tiến vào tiên phủ, trong tầm nhìn là dung nham vô cùng vô tận, trong đó thi thoảng phun ra ma diễm màu đen cường đại.

Thiên Lan tiên phủ ngày trước dưới sự khuếch trương của ma vực ở nơi đứt gãy của Địa Mạch Chi Tích đã bị dung nham cùng ma diễm bao phủ.

Thạch Thiên Hàn vận chuyển Thảm Uyên Ma Đồng Thuật đảo qua khu vực này, đột nhiên hút sâu một ngụm khí lạnh.

- Ma vực ngày trước đã mở rộng mười mấy lần, chiếm cứ 12 diện tích tiên phủ.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng.

Thần ở nơi đây hần cảm nhận được một cỗ khí tức khiến linh hồn nín rẫy, gần như khiến bản tôn Dương Phàm thần ở Đại Tản thông qua Tiên Hồng chiếu rọi đều cảm thấy khó thở.

- Cái gọi là địa mạch đứt gãy là bởi vì ma vực nơi này. nếu để nó hoàn toàn bùng nổ. Thiên Cầm Nội Hải sẽ diệt vong. Đây cũng là sứ mệnh Thượng Giới Tiên Khí trấn thủ nơi này.

Dương Phàm thở dài trong lòng.

Hần đã bước đầu thông hiểu thiên cơ. sớm đoán trước được nhiều nhất qua hai lần Đại Hải Nan trăm năm, ma vực nơi này sẽ không chịu khống chế, Địa Mạch Chi Tích sụp đổ. hàng ức vạn sinh linh Thiên Cầm Nội Hải sẽ đi hướng diệt vong.

- Chẳng lẽ cố gắng một trăm năm trước chỉ kéo dài hơi tàn sinh linh Nội Hải mấy trăm năm sao?

Dương Phàm thở dài trong lòng.

Lúc này hần không khỏi nhớ lại một đoạn đối thoại với Đông Phương được sư trước khi chia tay một trăm năm trước:

- Dương đạo hữu tự hành thôi diễn công pháp, cùng sinh mệnh tự nhiên có nhiều điểm tương tự. lúc trước lại tay cầm Thượng Giới Tiên Khí trấn áp Địa Mạch Chi Tích. Lão hủ có một ý tưởng cùng vấn đề. Địa Mạch Chi Tích này có thể nào bị nhân lực khép lại hay không?

Đông Phương được sư rất chờ mong cấp bách.

- Bằng vào nhân lực khiến Địa Mạch Chi Tích khép lại?

Dương Phàm biến sắc, nhú mày:

- Địa Mạch Chi Tích không lộ như thế. lực lượng hủy diệt bùng nổ lại càng Hủy thiên diệt địa. Chi sợ không ai có thể bằng vào lực lượng thân thể khép nó lại. Có lẽ Tiên nhân hạ

phàm còn có khả năng này.

- Người khác không có khả năng. Dương đạo hữu người vị tất không thể.

Trong mắt Đông Phương được sự lộ ra hưng phấn:

- Lúc trước tại Vĩnh Hằng Đào. chúng ta từng tham thảo công pháp của nhau, Tiên Hồng Quyết của Dương Được sư cùng thiên địa thiên nhiên có sự liên kết tương quan thân bí. Diễm Căn Kỳ lại nắm trong tay đại địa. Hiện tại không thể chinh đồn Địa Mạch Chi Tích, không có nghĩa là ngày sau cũng không thể.

Giờ phút này, Dương Phàm chìm trong trầm tư ngẩn ngui: Lấy tu vi năm đó nếu muốn dùng lực lượng của một người “Chữa khỏi” toàn bộ địa mạch Nội Hải khổng lồ này. hẳn ngay cả nghĩ cũng không dám.

Tuy nhiên. với độ cao giờ phút này, hẳn lại cảm giác, cái ý tưởng kia hoàn toàn có thể thực hiện.

- Trị liệu thân thể đối với ta hiện giờ mà nói. tác dụng gần như bằng không. Nếu có thể trấn an chữa khỏi vết thương toàn bộ địa mạch này, sẽ có thể khiến tu vi ta đột nhiên tăng mạnh hay không?

Dương Phàm nghĩ đến đây. lại có chút hưng phấn.

Thử nghĩ, địa mạch toàn bộ Nội Hải rộng lớn. là khổng lồ ra sao. ước vạn sinh linh đều không thể so sánh.

- Tuy nhiên, thực lực hiện tại vẫn như cũ có chút không đủ. có lẽ một Ngày ta sắp sửa bước vào trình tự Thông Thiên tam giai, có thể thử một lần...

Dương Phàm rất nhanh quyết định chủ ý.

Mà lúc này, Thạch Thiên Hàn đi tới một cái khe dung nham.

Vùvù

Trong cái khe đó. ma diễm màu đen phun trào cao mười mấy trượng, uy lực vô cùng to lớn, Ngay cả cường giả Nguyên Anh đều có khả năng bị đốt thành tro tàn trong nháy mắt.

PhốO’-

Thạch Thiên Hàn xòe bàn tay, Tứ u Ma Diễm lại bùng lên trên lòng bàn tay.

Bồng nhiên. Tứ u Ma Diễm kia ở trong lòng bàn tay hẳn hóa thành một ma vực sâu không thấy đáy, lan tràn mấy chục trượng, nháy mắt hấp thu ma diễm phun ra từ trong khe.

- Uy lực ma diễm tăng lên. tuy 1’ẳng không tính là nhanh nhưng vượt xa tu luyện bình thường có thể so sánh.

Trong mắt Thạch Thiên Hàn lộ vẻ vui mừng, dứt khoát ở lại chỗ này thi triển Tứ u Ma Diễm lần lượt thôn phệ ma diễm từ trong các khe phun trào ra.

Trong quá trình này, uy lực ma diễm của hắn liên tục tăng lên.

Dương Phàm đưa tay sờ mặt. bỗng nhiên biến mất. để Thạch Thiên Hàn ở trong này thôn phệ ma diễm.

Một tháng sau. u Minh Ma Diễm trong tay Thạch Thiên Hàn đã xảy ra dị biến, tán mát ra một cỗ uy áp kinh khủng đáng sợ. hóa thành hắc long rít gào.

Hắc long kia cuốn tới, hấp thu sạch ma diễm trong những khe gần đó.

Chợt hắc long trở lại như cũ hóa thành một đoàn ma diễm lóe ra năm đạo u quang.

Ngũ u Ma Diễm.

Dương Phàm tự nhiên là vui sướng.

Khi Thiên Lan Điện còn chưa chấm dứt. bán tôn Dương Phàm ở Đại Tần liền bắt đầu có hành động.

Hắn rất nhanh tìm tới Tần Vong.

- Gắn nơi này cường giả tu luyện Cửu u Ma Công đích xác có một nhân vật số một...

Tần Vong gật đầu.

Nửa tháng sau, Dương Phàm bay đến trước một hắc tháp ma khí tận trời

Hắc tháp kia cao chọc trời, chính diện có khắc vài chữ dữ tợn bá đạo: Ma Vân Tháp.

Ma Vân Tháp ở Thiên Vân Châu xem như một nơi cấm địa. Nơi này có một vị cường giả ma đạo thực lực không tầm thường tên là Ma Vân lão tổ, kinh sợ phạm vi trăm vạn dặm quanh đây.

Hơn nữa, trong Ma Vân Tháp này còn có nhiều đệ tử ma đạo tinh anh thực lực không tầm thường.

Dương Phàm phiêu nhiên đi tới gần Ma Vân Tháp, từ xa nhìn lại.

Bên cạnh hắn có hai người, phần biệt là một đạo trưởng áo bào tím, một mỹ nhân hoàng sam.

Hai người này là Tần Vong phái tới hiệp trợ Dương Phàm, đều là cường giả pháp lực Thông Huyền.

- Dương đại nhân. Nơi đó là sào huyệt của Ma Vân lão tổ. Công pháp thực tế hắn tu luyện chính là Cửu u Ma Công.

Mỹ nhân hoàng sam con mắt sáng mĩm cười, đối với Dương Phàm bề ngoài thì cung kính kỳ thật trong lòng cũng không chán chính chịu phục.

Nghĩ tới hai người bọn họ hẳn là cường giả Hóa Thần pháp lực Thông Huyền, giờ phút này lại nghe lệnh bởi một tiểu bối Hóa Thần sơ kỳ.

Hơn nữa, bọn họ càng không rõ mục đích chân chính Dương Phàm đi Ma Vân Tháp.

Ma khí quần quanh, tháp đen trước mắt chọc thủng trời mây.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng chia ra đứng hai bên cạnh Dương Phàm, hai người đều là cường giả Hóa Thần pháp lực Thông Huyền.

Bọn họ cũng không kính phục Dương Phàm chỉ là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, thế nhưng Hoàng thái tôn Tần Vong đã căn dặn bọn họ. chuyến đi này nhất định phải phục tùng đối phương.

- Dương đại nhân, chẳng hay ngài dẫn hai chúng ta đi tới nơi này, là có mục đích gì. Ma Vân Tháp ở biên giới Thiên Vân Châu, ở châu này cũng coi như là một thế lực có chút danh tiếng.

Đạo trưởng áo bào tím trong tay cầm phát trần, mặt cười ảm áp, giọng nói già nua cứng cổ.

721. Chương 685 - 698 (10)

- Còn chưa tới lúc, nhưng mà trước đó. nếu còn có thể sử dụng hai vị. thì là đánh Ma Vân Tháp này.

- Cái gì? Tấn công Ma Vân Tháp?

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng đồng thời biến sắc rung động, vẻ mặt khó tin nổi.

Bọn họ cũng suy đoán mục đích Dương Phàm đi tới đây, nhưng vạn vạn lần không ngờ tới là trực tiếp tấn công Ma Vân Tháp.

- Dương đạo hữu, có phải đang nói đùa không?

Nữ tu áo vàng sắc mặt cứng ngắc, miễn cưỡng mĩm cười nói.

- Dương mỗ không nói chơi, bằng không sao lại dẫn hai vị tới đây?

Ý cười ở khóe mắt Dương Phàm, có chút quy dị.

Trước đó hẳn hỏi Tần Vong tra xét những tin tức này, là vì nghĩ biện pháp tăng đẳng cấp u Minh Ma Diễm cho Thạch Thiên Hàn.

Tần Vong mơ hồ đoán được dụng ý của Dương Phàm, liền cứng rắn phái hai người tới trợ giúp hắn.

Dương Phàm vốn không muốn dẫn người theo, nhưng không thể luôn từ chối ý tốt của Tần Vong.

- Thật phải đi đánh Ma Vân Tháp?

Đạo trường áo bào tím cùng nữ tu áo vàng nhìn nhau, thần sắc cô quái.

Bằng thực lực cấp Thông Huyền của hai người bọn họ. liên thủ diệt sát một môn phái, thật dễ dàng.

Thế nhưng Ma Vân Tháp này không phải là thế lực nhỏ bình thường, Ma Vân lão tổ tọa trấn còn có danh tiếng ma đầu ở Thiên Vân Châu.

- Hai vị đạo hữu xung phong, Dương mỗ áp trận cho các vị. Nếu không, các vị có thể trở về, cảm tạ ý tốt của Điện hạ...

Dương Phàm thần sắc nghiêm chỉnh, nào có một chút ý đùa giỡn.

- Đây...

Hai người đạo trường áo bào tím sắc mặt rất khó coi.

Hai người thần niệm giao lưu một lúc, nữ tu áo vàng sắc mặt lạnh lạnh nói:

- Nếu Điện hạ phái hai chúng ta trợ giúp ngài làm việc, tự nhiên sẽ phục tùng mệnh lệnh.

Trong lòng nàng lại âm thầm khinh bỉ: tự mình không dám lên, lại cho hai người chúng ta xung phong. Đến lúc đó thua rồi. có phái người chạy nhanh hơn người ta...

Vù vù!

Trong lòng hai người nghĩ thế, cũng không do dự. bay về phía Ma Vân Tháp ở xa xa phía trước.

Càng tới gần Ma Vân Tháp, càng có thể cảm nhận được cỗ ma khí bá đạo đè ép làm người ta run sợ.

- Kể nào. dám xông vào trọng địa Ma Vân Tháp?

Hai người còn chưa tới gần phạm vi trăm dặm Ma Vân Tháp, liền bị một đội tu sĩ tuần tra tấn ra khí thế sát phạt phát hiện.

Dẫn đầu tu sĩ tuần tra, là một Nguyên Anh đại tu sĩ.

Hai người không nói thừa, nữ tu áo vàng chợt vung cánh tay ngọc, một gió xoáy sáng rực sắc như dao. xoạt một cái bao phủ phạm vi mấy dặm, bao trùm cả đội tu sĩ tuần tra.

- A...

Ngay lập tức, tiếng gào thét thảm thiết liên miên.

Những người này đều là Kim Đan Nguyên Anh bậc cao, chỉ vừa mới đổi mặt, gần như chết sạch.

Vù

Nguyên Anh đại tu sĩ dẫn đầu thân thể bị hủy, Nguyên Anh hóa thành một dải sáng mà đen, khoảng khắc lướt qua trăm trượng,

Nếu đổi thành tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, có thể sẽ phí chút sức.

Thế nhưng nữ tu áo vàng thân là cường giả Thông Huyền, ý niệm vừa động, một cỗ lực Phản Thần giáng từ hư không, làm cho Nguyên Anh kia không thể động đậy, như rơi vào bùn lầy.

Vù xoẹt

Một lưỡi đao gió Sắc bén cắt tới, xé nát Nguyên Anh.

- Ha ha! Pháp tắc Thông Huyền của Hoàng đạo hữu quả thật không tầm thường, đạo gió như thật sự thực thể hóa. dung hợp lực Phần Thần, trong khoảng khắc độ cứng cùng lực công kích không kém gì công kích của Pháp Bảo Thông Linh.

Đạo trưởng áo bào tím cười nói.

Diệt sát một đội tu sĩ tuần tra, nữ tu áo vàng chẳng qua chỉ phát tay mà thôi, đạo trưởng áo bào tím căn bản không có chỗ ra tay.

- Trước tiên giết tu sĩ vòng ngoài, dẫn cường giả Hóa Thần trong tháp ra, hoặc là chúng ta giết vào.

Nữ tu áo vàng cười dài nói:

- Tiểu nữ tử đang muốn xem, Ma Vân lão tổ rốt cuộc có thực lực gì?

Không bao lâu. trước Ma Vân Tháp một mảnh kêu la thảm thiết, liên tục không ngừng.

Trước mặt hai cường giả Thông Huyền, những đệ tử ma đạo này căn bản không có sức chống trả.

"Thực lực hai người này không tệ, xem ra còn có thể phát huy một chút tác dụng."

Dương Phàm ở giữa tầng mây xa xa, chấp tay theo dõi chiến đấu ở phía xa.

Xem xu thế này, nếu bên trong Ma Vân Tháp không có cường giả cấp Thông Huyền, nói không chừng thật sự bị hai người diệt môn mất.

Ước chừng giết trăm tên tu sĩ, trong Ma Vân Tháp rốt cuộc xuất hiện cường giả Hóa Thần Kỳ.

- Là cường giả Thông Huyền...

Lão già áo đen Hóa Thần sơ kỳ vừa bay ra ngoài tháp, liên rùng mình một cái, lập tức đánh trống thối lui.

- Các hạ muốn không chiến mà lui sao?

Một cái bóng màu tím, xuất hiện ở phía sau lão như quy bị hiện thân.

- Cái gì?

Lão già áo đen toàn thân phát lạnh, thần thức đảo qua, không biết đạo trưởng áo bào tím kia thông qua thủ đoạn gì. xuất hiện ở phía sau mình.

Phốc vù

Một ngọn lửa tím như linh phun ra từ miệng đạo trưởng áo bào tím, lão già áo đen vừa cử động, lại phát hiện ngọn lửa tím kia như có linh tính, hóa thành ngàn vạn ngọn lửa, bao vây lão ở giữa.

Vòng bảo hộ phòng ngự nhu tửu giảo . bị ngọn lửa tím thẩm thấu vào, thân thể thoáng cái bị châm lửa, toàn thân như rơi vào trong biển lửa.

• Ạ...

Tiếng kêu la thảm thiết không duy trì được bốn năm hơi thở, lão già ma đạo Hóa Thần sơ kỳ liền bị đốt chết tươi, tan thành tro bụi.

"Không hổ là cường giả Thông Huyền, tu sĩ Hóa Thần bình thường hoàn toàn không thể chống lại."

Dương Phàm âm thầm tán thưởng, hai người Tần Vong phái tới trợ giúp mình, thực lực cũng không tệ.

Đúng lúc này.

- Kể nào chán sống, dám tới địa bàn bản tọa động thủ...

Một cỗ uy áp kinh thiên như biển 1'ộng, bỗng nhiên tràn ra từ sâu trong Ma Vân Tháp, tiếng nói bá đạo lãnh khốc, làm linh hồn người ta run lên.

- Là lão tổ!

Các tu sĩ tử thủ tháp đen mừng rỡ.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng bất chợt cảm giác được một cỗ lực Phần Thần quét tới, áp lực cực lớn.

- Hóa ra là cường giả Thông Huyền, hai người tới Ma Vân Tháp ta, giết vô số đệ tử. rốt cuộc là vì chuyện gì. Bản tọa có thù oán với các người?

Tiếng nói kia một mảnh lạnh băng, nhưng cũng có vài phần kiêng kỵ.

Vừa dứt lời. bầu trời thắp đen hiện lên ma vận ngập trời, cuộn cuộn kéo tới. che phủ mấy chục dặm.

Ngay lập tức, sĩ khí các đệ tử ma đạo tăng vọt.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng sắc mặt ngưng trọng, nhìn lên trên.

Chỉ thấy trên ma vân, một bóng người ngạo nghễ sừng sững như Ma Thần, ánh mắt u tối vô biên, nhìn rõ ràng là một lão già trường bào tím đen.

Hai người không cần suy nghĩ, người này nhất định là Ma Vân lão tổ.

Đồng thời đổi mặt hai cường giả cấp Thông Huyền, Ma Vân lão tổ không hề e ngại. Một thân ma khí bá đạo. ngược lại khiến cho hai người đạo trưởng áo bào tím có một loại cảm giác khó thở được.

- Không ân không oán, ta tới lấy mạng, tấn công Ma Vân Tháp.

Nữ tu áo vàng khẽ quát một tiếng, liền thi triển pháp quyết. điều khiển một mảnh gió lốc sắc bén, quét về phía ma vân cuộn cuộn, cố gắng suy yếu khí thế của Ma Vân lão tổ.

- Ha ha ha... Đã như vậy. bản tọa cho các người có đi không về.

Ma Vân lão tổ giọng nói càng thêm lạnh băng.

’m

Ma vân bàng bạc chấn động, che trời phủ đất. ngưng tụ oai lực Phần Thần hùng hồn. đánh xuống từ trên cao.

Pháp thuật nữ tu áo vàng dưới ma vân khổng lồ, như trứng chọi đá. khoảng khắc sụp đổ.

Đạo trưởng áo bào tím biến sắc, trên đầu ngưng tụ ra một mảnh mây tím xoay tròn, cũng ngưng tụ lực Phần Thần đánh tới.

`m âm

Uy năng mạnh mẽ bùng nổ trên bầu trời Ma Vân Tháp, không ít tu sĩ phía dưới bị uy năng hùng hồn chấn động bị thương linh hồn, đồng loạt học máu.

Chống cứng một lần, đạo trưởng áo bào tím hừ nặng một tiếng, thân hình thoáng lung lay, sắc mặt trắng bệch.

Cao thấp liên phần rõ.

Ma Vân lão tổ thắng dễ không chỉ một bậc.

”Ma Vân lão tổ này thực lực mạnh mẽ. hai người chúng ta chỉ có thể liên thủ mới đối kháng được.”

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng giao lưu thân niệm, lập tức ra quyết định.

Sau khoảng khắc, hai đại cường giả cấp Thông Huyền liên thủ, phát động một trận đại chiến kinh thiên cùng Ma Vân lão tổ trên trời cao.

Quá nửa bữa ăn trôi qua.

`m

Chỉ thấy ma vân trên cao bất ngờ mở rộng, như muốn cắn nuốt vùng trời đất này.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng đồng loạt bị đẩy lui, hừ nặng tiếng, vẻ mặt kinh hãi.

Bằng hai người bọn họ liên thủ, vẫn bị đối phương áp chế, gần như bị thương.

- Hôm nay, bản tọa cho các người kiến thức uy năng chân chính của Cửu u Ma Công.

Ma Vân lão tổ ở giữa biên mây, ngạo nghễ cười lạnh một tiếng.

Sau khoảng khắc, chỉ thấy ma vân cuộn cuộn ngập trời, bỗng hóa thành hai cánh tay đen to như trời đất.

Hai cánh tay tay kia to lớn trăm trượng, mơ hồ lập lòe ma diễm u ám, ẩn chứa một cỗ uy năng tinh thần to lớn, đánh về phía hai người.

-A

Hai người bản năng né tránh, lại bị một cỗ lực Thông Huyền cồ bá đạo vô song tập trung.

722. Chương 685 - 698 (11)

Bùm bùm

Tầng phòng ngự của hai người chợt tối sầm, đạo trường áo bào tím bị một chớp đánh bay. hộc máu giữa không trung.

Còn nữ tu áo vàng lại không tránh kịp. liền bị bàn tay khổng lồ bắt lấy.

- Nhanh cứu ta

Nữ tu áo vàng hoa dung thất sắc, thân thể hóa ra một mảnh lưỡi đao xanh hoa lệ. nhưng không giãy thoát được.

"Là lúc này."

Dương Phàm gạt đầu, hai mắt nhìn chăm chăm Ma Vân lão tổ, trông mắt bỗng hóa thành hai con Kim ô thiêu đốt hừng hực.

- Kể nào.

Ma Vân lão tổ chỉ cảm giác nhu linh hồn nóng rát, phốc một tiếng liền bốc cháy.

Lão hừ nặng một tiếng, toàn thân bốc lên ngọn lửa đen cao mười trượng, miễn cưỡng đẩy lùi chút ánh lửa vàng kim hư vô thiêu đốt linh hồn.

Thế nhưng, nữ tu áo vàng cũng vì thế mà tránh thoát trói buộc của Ma Vân lão tổ.

Nàng phát hiện, người cứu mình, lại chính là Dương Phàm.

Nam tử thần bí này chấp tay ngạo nghễ đứng giữa tầng mây. hai mắt hóa thành Kim ô xa xưa, truyền ra một cỗ khí tức nóng rực không thể chống lại.

Ma Vân lão tổ bị Thái Hư Thần Mâu của hắn nhìn chăm chú, khuôn mặt dữ tợn, hết sức đau đớn, giống như rơi vào hạ phong.

- Sao lại như thế được, một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, lại có thần thông đáng sợ như vậy?

Nữ tu áo vàng cùng đạo trường áo bào tím không khỏi khiếp sợ.

Hai người bọn họ dùng hết chiêu số, bị Ma Vân lão tổ bức vào hiểm cảnh, mà người này chỉ bằng một đôi mắt. liền ngăn chặn được ma đầu đáng sợ kia.

- Xem người có thể kiên trì bao lâu?

Dương Phàm nhu cười như không nói.

Cùng lúc đó. ở Thiên Lan tiên phủ, một người thanh niên ma khí âm trầm, trong tay ngưng tụ một đoàn Ngũ u Ma Diễm trôi nổi giữa đoàn nham Thạch nóng chảy, thoáng như Ma Thần.

Trong Thiên Lan Điện, dùng gần hai tháng, u Minh Ma Diễm chỉ là tiến vào cảnh giới Ngũ u tiêu thành.

- Đến lúc ta xuất trận rồi. xem có thể để cho ma diễm thăng cấp một bước...

Thạch Thiên Hàn lẩm bẩm...

- Kể nào?

Ma Vân lão tổ hoảng sợ. linh hồn một mảnh nóng bỏng, như muốn bốc cháy. sắc mặt dữ tợn hiện ra mấy tia đau đớn.

Trên tầng mây phương xa, một người thanh niên thần bí chấp tay sau lưng, đôi mắt như hóa thành Kim ô xa xưa thiêu đốt hừng hực.

Trong Kim ô, bắn ra những đoàn lửa dò thiêu đốt vạn vật, cùng phương thức đồng thuật tinh thần trực tiếp xông vào linh hồn.

Ma Vân lão tổ pháp lực Thông Huyền, đột nhiên bị áp chế.

Dương Phàm ra tay, để cho đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng thờ một hơi, càng làm cho người sau giữ được một mạng, hơi thở gấp gáp. bộ ngực không ngừng phập phồng.

- Hắn làm như thế nào, Ngay cả cường giả Thông Huyền cũng không thể đối đầu?

Trong lòng nữ tu áo vàng chấn động, quả thật khó mà tin nổi.

Trước đó Tần Vong phái bọn họ trợ giúp Dương Phàm, nghe hắn điều khiển, trong lòng đã sớm không phục.

Để cho hai cường giả Thông Huyền nghe lệnh một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, dù là người nào cũng sẽ không phục.

Dù là có được Chí Bảo Long Khí thì sao chứ?

Huống hồ hôm nay Dương Phàm tu luyện Long Quyết, cố gắng che giấu, Thông Huyền bình thường cũng không dễ phát hiện ra long khí đặc biệt.

Lúc này thấy thực lực đối phương sâu không thể lường, mới tinh ngộ vài phần.

Người có thể để cho Tần Vong Điện hạ coi trọng, nào phải là hạng người bình thường?

- Người là ai, không thù không oán đối phó bản tọa, chẳng lẽ là liệt sát giả Thiên Sát Các?

Ma Vân lão tổ thần sắc âm lãnh, hai mắt hóa thành vực sâu đen kịt, tản ra ma uy không thể đối diện, lại tràn ngập một cỗ dự hoặc quy dị.

Đôi mắt kia hóa thành vực sâu đen kịt, làm cho tâm thần Dương Phàm khẽ run lên. gần như ngừng lại trong chớp mắt.

Đó là Thám Uyên Ma Đồng Thuật bên trong Cửu u Ma Công.

Loại thuật này rất khó tu luyện đến cảnh giới cao nhất, càng về sau, uy năng càng có liên quan tới đẳng cấp u Minh Ma Diễm.

Dương Phàm không khỏi thầm khen, cuối cùng là lão tổ cấp Thông Huyền, còn tu luyện Cửu u Ma Công.

Đối thủ như vậy, coi như là Huyết Luân Tử Thần khi trước tới, muốn thủ thắng bằng đồng thuật tinh thần thì cũng không dễ dàng như thế.

- Liệt sát giả?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch, cười khê:

- Người có thể cho là như thế.

Đây vốn là một thể giới cá lớn nuốt cá bé, huống hồ đối phương là cường giả tu luyện Cửu u Ma Công.

- Dẫn huyệt, như vậy bản tọa liền hạ thủ vô tình, diệt sạch các ngươi.

Ma vân trên đầu Ma Vân lão tổ chấn động, bỗng nhiên tiêu tán.

Đồng thời, trên người lão ta tản mát ra một cỗ ma khí như tới từ ma uyên, lạnh thấu tận xương.

Trong khoảng khắc, thân hình Ma Vân lão tổ cao vọt lên, hóa thành cơ thể Ma Thần cao hai ba trượng, thần thông pháp lực tăng vọt.

Ma Thần Phụ Thể?

Dương Phàm khẽ nhướn mày, trong lòng khẽ động: không phải trạng thái Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn.

Ma Thần Phụ Thể hoàn toàn, có bóng ảnh Ma Thần dẫn đường cho lực Ma Đẩu thượng giới, cộng hưởng lên thân thể. rất dễ rơi vào cảnh vạn kiếp không trở mình. Không tới tình huống vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không sử dụng cấm thuật này.

Sau khi Ma Thần Phụ Thể. Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm dường như có chút không áp chế được người này.

- Lui lại.

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, hai vòng mặt trời đỏ thiêu đốt trong mắt đột nhiên ảm đạm tiêu tán, hóa thành một dải sáng đỏ trồn xuống tầng đất bên dưới.

- Chạy trốn?

Nữ tu áo vàng cùng đạo trưởng áo bào tím hiện ra vẻ mặt cô quái, không ngờ tới sự tinh biến hóa nhanh như vậy. Dương Phàm hành sự làm cho bọn họ đoán không ra.

Nhưng hai người cũng không kháng lại mệnh lệnh, lập tức bỏ chạy.

- Muốn chạy?

Ma Vân lão tổ sau khi Ma Thần Phụ Thể càng thêm tức giận, mình vừa Ma Thần Phụ Thể. thực lực tăng vọt, đối phương liền lập tức bỏ chạy.

Lão làm sao chịu từ bỏ, nổi giận nói:

- ít nhất lưu lại một cái mạng!

Lão mở ra thần thức, phát hiện người tốc độ phi hành chậm nhất, chính là Dương Phàm ở trong trạng thái độn thổ.

- Trước tiên chém giết tên tu sĩ Hóa Thần cổ quái này.

Ma Vân lão tổ đặt mục tiêu lên người Dương Phàm.

Xoạt!

Thanh Điếu Phi Phong sau lưng run lên. trong hư không chỉ thấy một tàn ảnh thần diệu, hần bỗng nhiên xuất hiện giữa trời cao.

- Thạch mộ chờ ngươi đã lâu!

Bên cạnh thân Dương Phàm đột nhiên xuất hiện một gã thanh niên ma đạo. sắc mặt lạnh lùng, giống như khối băng ngàn năm không tan.

Ngay chớp mắt người này xuất hiện, Ma Vân lão tổ đột nhiên sinh ra cảm ứng, gắt gao nhìn hắn. Đầu tiên là kinh dị, tiếp đó mừng như điên:

- Ha ha ha... Đi mòn gót sắt tìm không thấy. có được rồi không phí sức nào!

Lão liếc mắt liền nhận ra được, người này là cường giả tu luyện Cửu u Ma Công.

Giữa hai người, có u Minh Ma Diễm sinh ra cảm ứng.

Bình bịch.

Bình bịch bình bịch!

Hai người đối diện nhìn nhau, Ma Vân lão tổ biến thành thân thể Ma Thần, nhưng ánh mắt chỉ nhìn về phía Thạch Thiên Hàn.

- Nếu có thể cắn nuốt ma diễm của người này, Ngũ u Ma Diễm của ta có thể đi lên một bước thăng cấp. Dù là không thể bước vào cảnh giới Lục u, ít nhất cũng tăng thêm thành quả mấy trăm năm tu luyện.

Ma Vân lão tổ mừng rỡ như điên.

- Ma Thần Phụ Thể...

Thân hình Thạch Thiên Hàn bỗng nhiên trở nên cao lớn, hóa thành thân thể Ma Thần, đối diện xa xa Ma Vân lão tổ.

- Thì ra là thể...

Nữ tu áo vàng cùng đạo trưởng áo bào tím bỏ chạy không xa, không khỏi chột hãi.

Thẳng đến lúc này, họ mới hiểu được dụng ý của Dương Phàm tới Ma Vân Tháp.

’m

Một cỗ trọng lực hùng hồn phủ xuống từ hư không, thân hình Ma Vân lão tổ lơ lửng giữa không trung, miễn cưỡng ổn định lại được.

Nhưng lại phát hiện dưới chân Dương Phàm xuất hiện một con Cự Thạch Tinh cao tới bốn năm chục trượng.

Trọng lực kia. làm cho thân hình lão nang chuyển, lập tức hiện ra kẻ hờ.

Phốc

Nhân cơ hội này, thân hình Thạch Thiên Hàn chợt lóe, trong tay tối đen u ám bỗng hiện ra một đoàn ma diễm lóe lên năm đạo u quang.

Ngũ u Ma Diễm vô hình rít gào một tiếng, hóa thành một con rồng đen ma diễm giương nanh múa vuốt, đánh về phía Ma Vân lão tổ.

Ma Vân lão tổ ổn định thân hình, hoảng hốt chỉ phải tể ra một đoàn Ngũ u Ma Diễm.

Ngũ u Ma Diễm trong tay lão, uy thế khí tức rõ ràng cao hơn Thạch Thiên Hàn một bậc. cũng hóa thành một con rồng đen. quần lên ma diễm của Thạch Thiên Hàn.

Hai người va chạm, Ma Vân lão tổ lập tức chiếm thượng phong, rồng đen ma diễm do lão khống chế mơ hồ có xu thế cắn nuốt bên kia.

- Ha ha ha... Dê béo đưa tới tận cửa.

Ma Vân lão tổ cười như điên, vẻ mặt trào phúng châm biếm.

- Vậy sao?

Dương Phàm cười lạnh, thân hình chợt run lên, xuất hiện ở phía sau Ma Vân lão tổ, nhắc bàn tay đồ rục hung hăng vỗ lên lưng lão.

Bùm!bùm!

Hai chương liên tục, hư ảnh giáp trụ lửa đen quanh người Ma Vân lão tổ khẽ run một chút, nhưng không bị tổn thương thực chất gì.

- Tiểu tử, đừng phí sức nữa. muốn đột phá phòng ngự Ma Thần Phụ Thể bản tọa. coi như Hóa Thần đại tu sĩ đích thân tới. cũng không thể tùy tiện làm được đâu.

Ma Vân lão tổ vừa áp chế ma diễm của Thạch Thiên Hàn, vừa cười nhạo nói.

Dương Phàm sắc mặt bình tĩnh, hẳn biết rõ sau khi Ma Thần Phụ Thể, đối phương hóa thân thành thân thể Ma Thần, thể chất tăng vọt. lực phòng ngự càng không thể phỏng đoán.

Huống hồ người này là lão tổ cấp Thông Huyền, sau khi Ma Thần Phụ Thể thì thực lực theo sát Hóa Thân đại tu sĩ.

- Vậy sao? Dương mõ phải thử xem.

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng, trong tay xuất hiện một đoàn lửa đỏ đỏm vàng, tỏa ra khí tức chí dương chí cương, phốc một tiếng hòa thành một đoàn mua lửa ánh vàng bao vây quanh hư ảnh giáp trụ lửa đen trên người Ma Vân lão tổ.

Thoáng cái, giáp trụ lửa đen kia bốc cháy ngùn ngụt. Thái Hư Thiên Hòa đáng sợ thậm chí xông thẳng vào linh hồn.

Ma Vân lão tổ hoảng hốt. linh hồn lại một mảnh nóng rát.

Lão vừa đối kháng Thạch Thiên Hàn, vừa bị Dương Phàm công kích, thế cục sắp sửa nghịch chuyển.

Phốc phốc phốc...

Chi khoảng khắc, Ma Thần Phụ Thể hình thành hư ảnh giáp trụ lửa đen, liền bị phá vỡ.

Lúc này, ý niệm Dương Phàm khẽ động, một cái bóng chợt lóe lên, một bóng con rắn như có linh tính chui vào, cuốn lấy Ma Vân lão tổ.

Bóng rắn kia là một sợi roi đen, âm trầm quý dị, lóe ra từng tia máu. từng sợi tơ màu đen đâm vào trong cơ thể Ma Vân lão tổ, làm cho tứ chi lão chết lặng, độc lực xâm nhập cơ thể.

Liên tục chiến đấu cùng Dương Phàm hai trăm năm, Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên hôm nay đã đạt đến cấp bậc Pháp Bảo Thông Linh thứ phẩm.

Dương Phàm đã khẳng định, chiếc roi này nhất định là một kiện Linh Bảo truyền thừa, thông qua hấp thu máu Huyết linh hồn liên tục nâng cao phẩm chất cùng uy lực.

Khi đó ở nơi cực Bắc, chiếc roi này hấp thu một bộ phận máu huyết hoàng tộc Tiên Tẩn, càng sinh ra biến dị.

Lúc này. Hấp Huyết Xà Tiên bỗng nhiên quẩn tới, tập kích từ kẻ hở, một lần trúng chiêu.

Ma Vân lão tổ bỗng cảm giác được máu huyết trong cơ thể đang nhanh chóng xói mòn.

Nếu như ở tình huống bình thường, lão tự nhiên sẽ không sợ hãi chiếc roi này. nhưng hiện giờ bị Thạch Thiên Hàn cùng Dương Phàm đánh trước đánh sau. căn bản không có thừa sức.

Dương Phàm khống chế Thái Hư Thiên Hòa. từng bước phá vỡ phòng ngự của lão, đồng thời cũng tránh cho Hấp Huyết Xà Tiên bị lan tới.

- Ma Vân lão tổ dường như bị khống chế rồi...

Lão đạo sĩ áo tím cùng nữ tu áo vàng đứng xem trận chiến ở xa xa, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Bọn họ vốn định quay lại trợ giúp, lại nghe Dương Phàm lạnh nhạt truyền âm thần niệm:

"Chiến đấu ở đây các người không cần nhúng tay, phụ trách thanh lý các tiêu lâu la Ma Vân Thập đi."

Lão đạo sĩ áo tím cùng nữ tu áo vàng sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng lúc này Dương Phàm bày ra thực lực. làm bọn họ không thể không phục.

Nghĩ lại bọn họ cũng rõ ràng, từ đầu đến cuối Dương Phàm cũng không coi bọn họ là chủ lực. tối đa chỉ phái đi xung phong thử thực lực Ma Vân lão tổ.

- A...

Bỗng nhiên, Ma Vân lão tổ hét thảm một tiếng, linh hồn lão rốt cuộc bị Thái Hư Thiên Hóa thiêu đốt.

Mắt thấy mạng ở sớm tối. ma diễm lão tu luyện đến Ngũ u đại thành, đang bị Thạch Thiên Hàn cắn nuốt.

’m

Một vòng xoáy màu đen to lớn, sinh ra trên đầu lão, truyền ra một cỗ ma uy kinh thể.

Sau khoảng khắc, một cái bóng Ma Thần cao tới bốn mươi trượng, thân thể cường tráng, ma khí vô tận nhuộm dãn trời xanh, làm cho thiên địa biến sắc.

Dương Phàm biến sắc, nhìn thấy Hấp Huyết Xà Tiên đã bị đánh văng ra.

- Ma Thần Phụ Thể...

Trên người Thạch Thiên Hàn cũng có cái bóng Ma Thần phụ thân, miễn cưỡng khống chế được thể cực.

- Khặckhặckhặck...

Cái bóng Ma Thần phía sau Ma Vân lão tổ cùng Thạch Thiên Hàn phát ra một trận cười quái dị, giữa hai bên dường như có liên hệ.

Bùm bùm ầm ầm...

Còn không chờ chủ nhân khống chế, hai cái bóng Ma Thần lập tức đánh lên.

Cái bóng Ma Thần sau lưng Thạch Thiên Hàn, trong tay cầm trường kích, còn của Ma Vân lão tổ là cầm chiến đao bán nguyệt, xông lên đánh nhau túi bụi.

Nhưng bởi tu vi Ma Vân lão tổ thâm hậu, cái bóng Ma Thần sau lưng lão áp chế Thạch Thiên Hàn.

Đồng thời, hai đoàn Ngũ u Ma Diễm chống chọi lại tiến vào giai đoạn bảo trì.

Ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng, càng nhiều ngọn lửa đỏ ánh vàng kim bắn ra từ bàn tay, dường như đang thiêu đốt cái bóng Ma Thần ở đó.

- Tiểu quỷ ngươi muốn chết!

Cái bóng Ma Thần kêu thảm một tiếng, dập tắt đoàn lửa đỏ ánh vàng kim, dùng ánh mắt oán độc thù hận nhìn về phía hắn, vung cánh tay đầy uy năng tinh thần muốn đánh tới.

Lúc này, Hấp Huyết Xà Tiên cuốn lấy Ma Vân lão tổ nhu có linh tính, Ngay cả cái bóng Ma Thần sau lưng lão cũng bị cuốn lấy.

Chiếc roi không những hấp thu máu huyết Ma Vân lão tổ, mơ hồ Ngay cả hồn lực ẩn chứa trong cái bóng Ma Thần cũng có xu thế bị rút lấy.

Đây chính là hồn lực phán thân Ma Đầu thượng giới, trong lòng Dương Phàm mừng rỡ: "Thật là quá tốt..."
"Thật là quá tốt!"

Dương Phàm trong lòng mừng rỡ. Hấp Huyết Xà Tiên Ngay lúc máu chốt đại hiển linh tính, Ngay cả cái bóng Ma Thần câu thông Ma Đầu thượng giới cũng bị quán lấy.

Càng mừng rỡ hơn, là hồn lực phán thân Ma Đầu thượng giới, mơ hồ cũng bị Hấp Huyết Xà Tiên rút lấy.

Đây đúng là thuốc đại bổ mà.

Dương Phàm vốn chỉ có ý muốn tăng đẳng cấp ma diễm cho Thạch Thiên Hàn, không liệu được lại có chuyện tốt này, thâm nghĩ: "Nhất định không thể buông tha!"

Chỉ là Ngay sau đó. cái bóng Ma Thần giận dữ rít gào một tiếng, chấn động thiên địa, ma khí quét qua. xung quanh thành một mảnh u tối.

Dương Phàm nghiêm mặt ràng mình, Hấp Huyết Xà Tiên không cần hắn cố ý khống chế, trên tay khác xuất hiện một đoàn lửa ánh sáng xanh lục mơ hồ, hóa thành vô số đốm lửa trắng như nòng nọc. quán trên cái bóng Ma Thần.

723. Chương 685 - 698 (12)

Ánh sáng cùng thanh thể của cái bóng Ma Thần bỗng nhiên ảm đạm, như đóa hoa khô héo úa tàn, rơi xuống trong bóng chiều tà.

Dưới Khai Quang Tịnh Thế Diễm trợ giúp, Hấp Huyết Xà Tiên như được thần hỗ trợ, hóa thành một con rắn đen dài mấy chục trượng, quần quanh tơ máu, đồng loạt áp chế Ma Vân lão tổ cùng cái bóng Ma Thần.

- Sao lại thế này?

Ma Vân lão tổ không khỏi kinh hoảng, không ngờ tới Dương Phàm lại có thần thông như thế.

Dưới tinh huống cùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm đều xuất hiện, không những lão bị dồn xuống hạ phong, Ngay cả cái bóng Ma Thần cũng bị trói buộc.

Dương Phàm thoáng thở ra một hơi. trong mắt tràn đầy ý cười.

Thế cục hiện giờ đang nằm trong khống chế.

Ngũ u Ma Diễm của Ma Vân lão tổ liên tục bại lui. bị Thạch Thiên Hàn áp chế cắn nuốt.

Còn Huyền Linh Hấp Huyết Xà Tiên hấp thu máu Huyết tinh hồn của Ma Vân lão tổ. Ngay cả hồn lực cái bóng Ma Thần phần thân Ma Đầu thượng giới, cũng chậm rãi bị rút đi.

Chỉ trong nửa khắc, thể tích Hấp Huyết Xà Tiên tăng vọt, hóa thành một con rồng đen đầy tia máu dữ tợn, bất luận phẩm chất hay uy lực đều liên tục tăng mạnh.

Dương Phàm khống chế lực độ hai loại đại Chân Hòa, kéo dài kế hoạch của hắn.

- Người rút cuộc vì cái gì...

Ma Vân lão tổ hoảng sợ. kinh sợ giây dựa, ánh mắt dần dần mê man.

Người này mạnh mẽ hoàn toàn vượt xa tướng tượng, chẳng những cắn nuốt ma diễm của lão, Ngay cả hồn lực phần thân Ma Đầu thượng giới cũng không buông tha.

Thậm chí lão hoài nghi, người này có phải cũng tới từ thượng giới, bằng không làm sao có khả năng nghịch thiên như vậy.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng đứng ở xa xa thanh lý lâu Ma Vân Tháp, chỉ cảm thấy kinh hãi vỡ mắt. âm thầm suy đoán lai lịch Dương Phàm.

- A...

Bỗng nhiên, linh hồn Ma Vân lão tổ bị Thái Hư Thiên Hóa thiêu đốt, lão kêu thảm một tiếng, đột nhiên buông tha, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Dương Phàm, tiếng nói mệnh mỏng xa xưa, dường như tới từ không gian vô cùng xa xôi:

- Ranh con hôi sữa... Xem như ngươi lợi hại. Nếu có một Ngày ngươi phi thăng thượng giới, ô Viên ta nhất định cho ngươi muốn sống không được...

Dương Phàm nao nao, thì ra Ma Đầu này rất có lai lịch.

Nhưng tiếp đó, hắn cười thản nhiên:

- Dù sao nhân vật thượng giới, Dương mỗ đã đắc tội một người rồi. không sợ lại thêm một cái như ngươi!

So sánh với tồn tại đáng sợ tự xưng "Bản đế", ẩn chứa uy nghiêm vô thượng ở Thiên Lan Điện, thêm một Ma Đầu thượng giới, hắn căn bản không thêm đề ý.

- Cái gì?

Cái bóng Ma Thần sau lưng Ma Vân lão tổ càng kinh ngạc, thẩm nghĩ:

”Rốt cuộc người này có địa vị gì? Một thân công pháp thần thông, cũng không nhìn thấu lai lịch, giống như sinh ra từ hư không vậy.”

Nữ tu áo vàng cùng đạo trưởng áo bào tím ỡ xa xa lưu ý bên này, đều có vẻ kinh ngạc, đồng thời lại tràn ngập hiếu kỳ. Hóa ra Dương Phàm này còn chưa phi thăng, là đặc tội một nhân vật thượng giới, hiện giờ cần bản không sợ Ma Đầu thượng giới ở cái bóng Ma Thân kia uy hiếp.

Một lát sau, cái bóng Ma Thân ngừng giãy dụa. ánh mắt đại ra, chờ Ma Vân lão tổ phản ứng lại, Thái Hư Thiên Hóa đã thiêu đốt toàn thân đồ rục.

Không bao lâu, Thạch Thiên Hàn cùng Hấp Huyết Xà Tiên chiếm được thắng lợi áp đảo. Người đầu tiên là Ngũ u Ma Diễm trong tay tăng vọt, từ cảnh giới tiêu thành thăng cấp Ngũ u đại thành.

Ngũ u đại thành!

Dương Phàm vô cùng mừng rỡ.

Cùng lúc Ngũ u đại thành, Thạch Thiên Hàn thông qua ma diễm này cảm ứng được Đại Tồn Vương Triều có tồn tại tu luyện Cửu u Ma Công.

- Xem ra lời đồn không giả, Cửu u Bí Cảnh tuyệt đối không chỉ có một chỗ ở Đông Thắng Đại Lục. Mà những tuyệt thế cường giả tu luyện ma công này, sau khi đạt tới Hóa Thần, đều tập kết ở Đại Tồn.

Dương Phàm lẩm bẩm.

Xuyên thấu qua Ngũ u Ma Diễm, Thạch Thiên Hàn có thể cảm ứng rõ ràng những ma diễm đẳng cấp ngang với mình.

Thậm chí, hắn còn cảm ứng được tồn tại siêu việt Ngũ u Ma Diễm, làm hắn không rét mà run.

Theo Dương Phàm đánh giá. nếu có thể là Lục u Ma Diễm đại thành, tung hoành Đại Tồn cũng không nói chơi.

Vù!

Thạch Thiên Hàn biến mất tại chỗ. còn Hấp Huyết Xà Tiên biến thành một con rồng đen đầy máu. sau khi hấp thu rất nhiều máu huyết tinh phách thậm chí hồn lực phản thân Ma Đầu thượng giới, phẩm chất tăng vọt. một lần nữa sinh ra lột xác.

”Chiếc roi này càng lúc càng quý dị, cũng là thứ có linh tính nhất trong tất cả Pháp Bảo của ta.”

Dương Phàm ngừng giữa không trung, thu hồi hai ngọn lửa. con rồng đen đầy máu lấy hắn làm trung tâm, xoay vòng bay lượn.

”Xem ra chiếc roi này không phải xà tiên nữa, mà thăng cấp thành Hấp Huyết Long Tiên...”

Dương Phàm ý niệm vừa động, liền thấy con rồng đen đỏ máu bỗng rung động màu đỏ trong suốt, hóa thành một con rồng đỏ dài nhỏ chừng bốn năm mươi trượng, nhuộm một mảnh hư không xung quanh thành màu đỏ máu.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng đang ở xa xa, rõ ràng cảm giác được chiếc roi kia đáng sợ. Nếu bị nó tới gần. hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Sau khi hấp thu hồn lực phản thân Ma Đầu thượng giới, chiếc roi này càng ẩn chứa uy năng tinh thần siêu việt tu sĩ Hóa Thần bình thường.

Xoạt!

Dương Phàm thu lại Hấp Huyết Long Tiên, trong lòng tự đánh giá: Đặc tính lớn nhất của chiếc roi này là thông qua hấp thu máu huyết tinh phách tăng lên đẳng cấp. là khắc tinh của Huyết Ma Đạo. Còn mình lại có một kiện Pháp Bảo Thông Linh Huyết cấm Luyện Ngục Thư, nếu có thể hấp thu Huyết linh cùng lực huyết hồn tràn ngập trong đó, nhất định có thể làm cho chiếc roi này lại tăng lên. đạt tới Pháp Bảo Thông Linh cấp trần phẩm cũng không chừng.

Không để ý tới dư nghiệt Ma Vân Thập. Dương Phàm dẫn đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng trở về, trên đường lạnh nhạt không lên tiếng.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng đồng hành với hắn, lại cảm thấy có một loại áp lực tâm lý, tất nhiên hết sức cung kính.

Tuy rằng bọn họ là cường giả Thông Huyền, thế nhưng kiêng kỵ thật sâu Dương Phàm tiểu tu sĩ Hóa Thần thân bí khó lường này, trong lòng kinh sợ.

Đồng thời bọn họ cũng đã rõ ràng, chỉ có nhân vật như vậy mới có tư cách hợp tác cùng Điện hạ.

Lại phi hành nửa tháng, ba người Dương Phàm trở về khe sâu bí mật.

- Lần này Dương đạo hữu ra ngoài, thu hoạch hẳn không kém chứ?

Tần Vong như cười như không nói.

Đối với mục đích Dương Phàm, hắn đã đoán được tám chín phần mười, phái người đi theo một là vì hiệp trợ, hai là muốn hiểu rõ tình huống.

- Nhờ phúc của Điện hạ, tất cả thuận lợi.

Dương Phàm gật đầu, lại cười nói:

- Cũng nhờ Điện hạ phái ra hai vị đạo hữu. vì Dương Phàm ra sức không ít.

Đạo trưởng áo bào tím cùng nữ tu áo vàng nghe vậy, cười miễn cưỡng, thần sắc có chút cứng ngắc.

Bọn họ tự nhiên biết, lần này đánh Ma Vân Thập, hai người căn bản có cũng như không, tất cả đều là tự thân Dương Phàm ra sức nghịch chuyển thế cục.

Bằng thực lực của bọn họ, hai người cộng lại cũng không phải đối thủ Ma Vân lão tổ, càng đừng nói sau khi Ma Thần Phụ Thế.

Giá trị duy nhất của bọn họ, chính là xung phong thử thực lực Ma Vân lão tổ.

May mắn Dương Phàm không lấy bọn họ làm pháo hôi, Ngay lúc máu chốt ra tay cứu giúp.

Tần Vong nhìn rõ biểu tình hai người, chờ đến tối gọi hai người vào mật thất hỏi chuyện.

724. Chương 685 - 698 (13)

Sau khi Tần Vong nghe xong, trong mắt lóe ra thần quang, vẻ mặt nửa mừng nửa lo. lẩm bẩm:

- Dương Phàm này tiềm lực vô hạn, liên thủ cùng người này, tương lai sẽ là một minh hữu mạnh mẽ nhất. Chỉ là, người này lai lịch thân bí khó lường, lại còn có liên hệ tới nhân vật thượng giới.

- Điện hạ. người này có ân oán với cường giả thượng giới, thật sự muốn kết minh với hắn?

Đạo trưởng áo bào tím nhíu mày. dường như có chút lo lắng.

- Từ trước thượng cổ, vách ngăn giữa hai giới đều khó một ngược chiều. Tiên nhân thượng giới muốn hạ phàm, không khác gì chuyện trên trời, càng không thể trực tiếp can thiệp chuyện ở giới này. Huống hồ sau thời Tiên Tần, tồn tại thiên địa ràng buộc. Chân Tiên hàng thế đã phải trả cái giá khó mà tưởng tượng, tuyệt đối không thể vì một chút ân oán cá nhân mà gây chiến.

Tần Vong thần nhiên nói.

- Điện hạ nói phải.

Nữ tu áo vàng cùng đạo trưởng áo bào tím nghe vậy, gật đầu đồng ý. Bất luận tu vi thực lực, hay là tài trí kiến thức. Tần Vong đều đáng để bọn họ kính trọng.

Sau khi Dương Phàm trở lại khe sâu bí mật này, cũng không vội rời đi.

Bởi vì nơi này có năng lực che giấu thiên cơ nhất định, càng an toàn đủ yên lặng.

Trao đổi hần chỉnh lý lại thu hoạch ở Thiên Lan Điện lần này, tự nhiên rất là thỏa mãn. Lấy được nhiều bảo vật linh Thạch như thế, Ngay cả cực phẩm linh Thạch cũng được mấy khối.

Tử Sắc Lô Văn Kiếm cùng chiếc thuẫn bạc lấy được từ Mật Khố Linh Bảo, Dương Phàm cũng bỏ công luyện hóa.

Hai thứ này đều siêu việt Pháp Bảo Thông Linh bình thường, lai lịch không rõ.

Hai kiện Pháp Bảo Thông Linh, một công một thủ, vừa lúc không thiếu chỗ cho Dương Phàm sử dụng.

Dù sao hần không thể tùy tiện vận dụng Hoàng Long Quan, còn đến bây giờ uy năng Ma Hoàng Kiếm cũng không tính là xuất chúng, trừ khi ở trong tay Thạch Thiên Hàn.

Dương Phàm lấy ra tài liệu cực phẩm, kể cả Tử Tinh Sa lấy được từ lúc giết Tử Ma. chung tay cùng Thạch Thiên Hàn luyện chế lại Ma Hoàng Kiếm.

Tử Tinh Sa ở giới này cũng là bảo vật khó kiếm, phẩm chất cứng rắn, được xưng là chi cần đủ pháp lực. không gì không mài mòn được.

Dương Phàm dùng phần nửa Tử Tinh Sa cùng tài liệu cực phẩm, nung nóng Ma Hoàng Kiếm.

Lần này, hần dùng Thái Hư Thiên Hòa cùng Ngũ u Ma Diễm hợp lực luyện chế, hiệu quả một cách không ngờ.

Ba tháng sau. một thanh Ma Hoàng Kiếm hoàn toàn mới. xuất hiện trong tay Thạch Thiên Hàn.

Bề ngoài không có gì khác trước kia. thể nhưng phẩm chất kiếm này tăng vọt, thân kiếm lóe ra hoa văn tím, dữ tợn bá đạo.

Trải qua quá trình luyện chế mới. uy năng kiếm này thậm chí còn lớn hơn Pháp Bảo Thông Linh bình thường, ở trong tay Thạch Thiên Hàn càng như cá gặp nước.

Sau khi làm xong, Dương Phàm lấy ra một khối gạch nhỏ màu vàng.

Oong

Phương Thiên Kim Minh Chuyên ở trong tay Dương Phàm rung vang, phát ra ánh vàng lóng lánh.

Dương Phàm nhắm mắt lại, thông qua vật này cảm ứng được tám khối linh kiện Kim Minh Chuyên phân tán ở các góc Đại Tẫn. Muốn thu thập đủ, sợ rằng rất khổ khăn.

"Nếu như có được đầy đủ tổng cộng mười sáu Phương Thiên Kim Minh Chuyên, trở thành một kiện Linh Bảo truyền thừa, uy năng khó dò..."

Dương Phàm hiện ra vẻ trầm ngâm.

Nhưng hần tự biết, chuyện này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Cuối cùng, hần lấy ra một chiếc roi đen lóe ra hoa văn máu quy dị, còn có một quyển huyết thư khô lâu tỏa ra khí tức âm lạnh quy dị.

"Hấp Huyết Long Tiên dựa vào hấp thu máu Huyết tinh hồn phát triển, đã lột xác nhiều lần, lúc này phẩm cấp không dưới Pháp Bảo Thông Linh trần phẩm. Còn Huyết cấm Luyện Ngục Thư chính là báu vật Huyết Ma Đạo, ẩn chứa lực huyết hồn bao la.... Nếu dùng Hấp Huyết Long Tiên hấp thu lực lượng huyết hồn tràn ngập kinh thiên này, không biết sẽ sinh ra biến dị cỡ nào?"

Ánh mắt Dương Phàm hiện lên vẻ hưng phấn, hết sức chờ mong...

Nghĩ tới đó, tám thân Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian, chiếc roi dài tới mấy chục trượng, nổi lên từng đợt ánh sáng đỏ sậm, như có linh tính bay múa quanh người.

Trong tay trái Dương Phàm trôi nổi huyết cầm Luyện Ngục Thư, nhỏ một chút máu cùng rót pháp lực hùng hồn vào trong.

Xoạt...

Huyết thư khô lâu mở ra trang thứ nhất, khí tức máu tanh âm trầm lạnh băng lập tức tràn ngập.

Chỉ nghe một tiếng phốc ầm, sóng máu tràn ra như nước lũ phun trào từ quyển sách, thoáng cái lan tràn phạm vi mười mấy dặm.

Dương Phàm tay bấm pháp quyết, cơ rút không gian Huyết cầm Luyện Ngục ở trong phạm vi một dặm.

Trong lòng hắn thầm than, đây vốn là một kiện bảo vật Huyết Ma Đạo không tầm thường, chỉ tiếc hoàn toàn không hợp với công pháp của mình, mỗi khi khống chế đều cân cho ăn máu huyết.

Ồ

Hấp Huyết Long Tiên rất có linh tính, hóa thành một con rồng dài màu đen, hoa văn máu rung động, bắt đầu cắn nuốt lực Huyết hồn trong Huyết cầm Luyện Ngục.

Xoạt...

Huyết thư khô lâu mở ra trang thứ hai, bầu trời không gian đỏ máu, mây máu bốc cao.

Tiếp đó, trang thứ ba, trang thứ tư liên tục mở ra.

Khi mở ra trang thứ tư, có vô số khô lâu Huyết quy trong Huyết cầm Không Gian, kể cả không ít huyết hồn yêu tộc khác.

Sau đó, thậm chí Huyết cầm Không Gian còn hiện ra lệ quy máu cấp Hóa Thần, khí thế ngập trời, biển máu rung chuyển tan nát ra lực Huyết hồn làm người ta hoảng sợ.

Hấp Huyết Long Tiên không khỏi hưng phấn, bay lượn xoay quanh, nhanh chóng hấp thu thật nhiều lực huyết hồn.

Duy trì nửa ngày, liền thấy huyết quang từ Huyết cầm Không Gian dần dần ảm đạm.

Lúc đó, Hấp Huyết Long Tiên bắt đầu hấp thu hồn lực của những huyết quy khô lâu này.

Cũng may bằng tu vi Dương Phàm hôm nay, có thể chống đỡ huyết thu khô lâu trong thời gian dài.

Hai Ngày trôi qua, không gian Huyết cầm Luyện Ngục cơ bản khô cạn, Hấp Huyết Long Tiên đang quần trên quyển sách khô lâu rách nát khó coi.

Dương Phàm ngồi xuống điều dưỡng.

Nửa tháng sau, huyết thu khô lâu triệt để tiêu hủy, Ngay cả huyết linh tồn tại vô số năm tháng, cũng bị Hấp Huyết Long Tiên cắn nuốt.

ồ oong-

Hấp Huyết Long Tiên rít gào, gương nanh múa vuốt, hai mắt đỏ máu. tỏa ra khí tức máu tanh quy dị, xoay quanh trước mặt Dương Phàm.

Hấp Huyết Long Tiên hôm nay, đã có thể tùy ý biến hóa hình thái, nếu Dương Phàm đồng V bỏ một chút máu huyết, thì triển Thông Linh Hóa Thân cũng không thành vấn đề.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, Hấp Huyết Long Tiên thu liễm khí tức, hóa thành một cái đai lưng bình thường, quần lên người.

- Không tệ, phẩm chất Hấp Huyết Long Tiên hôm nay ít nhất đạt tới Pháp Bảo Thông Linh cấp trên phẩm, thậm chí càng lợi hại hơn.

Ánh mắt Dương Phàm hiện ra vẻ vui mừng, tán thưởng nói.

Pháp Bảo Thông Linh thế gian này, chẳng qua là bốn cấp thứ phẩm, bình thường, trên phẩm, cực phẩm.

Còn Hấp Huyết Long Tiên đã không phải Pháp Bảo Thông Linh trên phẩm bình thường, nếu có thể thăng cấp thêm một bước, sẽ là Pháp Bảo mạnh mẽ nhất nhân giới.

Càng đáng nhắc tới, chiếc roi này là một kiện Linh Bảo truyền thừa, uy năng của nó móc nối với thực lực chủ nhân.

Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được, chiếc roi này trải qua nhiều phen lột xác. đã sớm siêu việt khi xưa. gọi là biến dị cũng không quá đáng. Có thần thông cụ thể gì, còn chờ tìm tòi.

Xử lý xong phương diện Pháp Bảo. Dương Phàm nhắm mắt tu luyện.

725. Chương 685 - 698 (14)

Nhoáng cái, nửa năm trôi qua.

Một Ngày, Tần Vong tới tìm Dương Phàm, nói rằng có tin tức tốt.

- Tin tức tốt?

Dương Phàm mở mắt, nhìn Tần Vong ngồi đối diện.

- Chẳng hay tin tức tốt như lời Điện hạ. là chi phương diện nào?

Chuyện hần nhờ Tần Vong, chỉ có hai việc mà thôi

- Đầu tiên là Thiên Nhất Hồn Thủy. Đại Tần hôm nay có ba nơi có thể có. Thứ nhất là hoàng cung Đại Tần. nếu như thật sự có, hần là ở trong tay Tần Hoàng.

Tần Vong nói đến đây. khoe miệng khê nhếch, xem Dương Phàm có phản ứng gì.

- Chỉ có lẽ có, lại còn nắm giữ trong tay Tần Hoàng?

Dương Phàm khuôn mặt hung hăng co quắp một cái.

Tần Hoàng chính là tồn tại võ lực mạnh mẽ nhất tu tiên giới Đại Tần, muốn lấy được Thiên Nhất Hồn Thủy từ trong tay hần, nói dễ vậy sao?

Đương nhiên, Dương Phàm cũng không phải không có vốn để giao dịch Thiên Nhất Hồn Thủy. nhưng vấn đề là bằng thân phận thực lực của hần, căn bản không có khả năng giao dịch công bằng với Tần Hoàng.

- Như vậy hai khả năng khác thì sao?

Dương Phàm hỏi.

- Dù sao Tần Hoàng cũng là người nắm giữ Đại Tần, khả năng trong tay hậu duệ Tiên Tần có được Thiên Nhất Hồn Thủy vượt quá sáu phần. Còn khả năng thứ hai, đó là Yêu Hoàng Cảnh, theo tin tức xác thực, mấy trăm năm trước, Thiên Nhất Hồn Thủy xuất hiện ở Yêu Hoàng Cảnh, dường như dùng để cứu người.

Tần Vong lại cười nói.

- Ồ? Yêu Hoàng Cảnh.

Ánh mắt Dương Phàm sáng ngời.

Theo hần hỏi thăm tin tức nhiều lần, Thiên Nhất Hồn Thủy quả thật xuất hiện, đồng thời trong ngàn năm mới là lần đầu tiên.

"Xem ra, ta phải nên đi Yêu Hoàng Cảnh một chuyến."

Dương Phàm nhớ tới khi đó mình sinh ra cảm ứng, hần là Hồ Phi tiến vào Đại Tần, dựa theo tình huống hầnbay về phía nam, hần là tới Yêu Hoàng Cảnh.

- về phần chỗ thứ ba, cũng là có khả năng lớn nhất, chính là bảo tàng Tiên Tần trong truyền thuyết.

Không đợi Dương Phàm hỏi, Tần Vong nói ra khả năng thứ ba.

- Bảo tàng Tiên Tần. Điện hạ có thể khẳng định thật sự có chỗ này?

Dương Phàm thoáng nghi hoặc hỏi.

- Có.

Tần Vong chém đinh chặt sắt nói:

- Chỉ cần tụ tập đủ chín kiện Chí Bảo Long Khí, hoặc là chủ nhân chín kiện Chí Bảo Long Khí tụ tập một chỗ, mở ra bảo tàng Tiên Tần không phải nói chơi.

Dương Phàm nghe xong, trong lòng không khỏi chờ mong. Truyền thuyết bảo tàng Tiên Tần, từ Bắc Tân đến cực Bắc. Nội Hải cho tới Đại Tân hiện giờ, vốn từ một giấc mộng không cần mơ tới, đến lúc này đã có cơ hội thực hiện.

Tám món long khí hiện thế, chỉ còn thiếu một kiện Chí Bảo Long Khí xuất thế, là có thể mở ra bảo tàng Tiên Tần trong truyền thuyết, mở ra bí ẩn tiên khí thượng cổ, lấy được vô số trân bảo thượng cổ thất truyền.

- Mặt khác, tin tức có liên quan tới Tuệ Tâm muội tử, cũng có hạ lạc...

- Tuệ Tâm?

Thân thể Dương Phàm khẽ chấn động:

- Nàng ở nơi nào?

Hắn thậm chí không thể tin được, mới mấy năm đã tìm được tin tức muội muội Tuệ Tâm.

Khi đó hắn từ Nội Hải trở về Ngư Dương Quốc, biết được muội muội mất tích, bị một lão đạo thần bí dẫn đi, đồng thời theo tin nhắn là đi Đại Tân bái cao nhân làm thầy, xin mình không cần phải nhớ mong.

- Dựa theo Dương đạo hữu nói, Tuệ Tâm muội tử hẳn là hai trăm năm trước bị đưa tới Đại Tân. Mà môn phái có thực lực như thế, đi khu vực bên ngoài tìm kiếm kỳ tài cũng không nhiều lắm. Còn nữa, đệ tử có thể để cường giả Đại Tân không tiếc đi ra ngoài dẫn về, chắc chắn thiên phú hiếm thấy, coi như là Thiên Linh Căn bình thường cũng không cần phí nhiều sức như vậy. Theo tính toán đó, cuối cùng chúng ta ở Thiên Võ Châu Tiên Đạo Tông, tìm được tung tích Tuệ Tâm muội tử.

Tần Vong cười dài nói.

- Thiên Võ Châu... Tiên Đạo Tông?

Trong mắt Dương Phàm lóe lên thần quang, hai tay khẽ nan lên.

Tới Đại Tân nhiều năm như vậy, hắn cũng biết Tiên Đạo Tông chính là đệ nhất tông môn chánh đạo Đại Tân, thế lực mạnh mẽ, thậm chí khiến Đại Tân Vương Triều cũng kiêng kỵ ba phần.

Tu tiên giới Đại Tân hôm nay, nổi danh nhất là năm cò thế lực, phần biệt là: Hoàng tộc Đại Tân, Yêu Hoàng Điện, Tiên Đạo Tông, Thiên Ma Môn, Quy Vương Tông.

Hoàng tộc Đại Tân, thống lĩnh thế lực vương triều.

Yêu Hoàng Điện, hiệu lệnh vạn yêu Thánh địa Yêu Hoàng Cảnh.

Còn Tiên Đạo Tông, Thiên Ma Môn, Quy Vương Tông, đại biểu thế lực tu tiên Đại Tân.

Ba đại thế lực tu tiên ở sau, mặc dù không thể so sánh với hai người trước, nhưng cũng là thế lực siêu cấp không thể coi thường.

- Cho dù CÓ nhiều điều kiện hạn chế như vậy, Điện hạ chỉ trong mấy năm ngắn ngủi tìm được tung tích muội muội Tuệ Tâm, vẫn làm người ta khó tin được.

Dương Phàm vẫn kinh ngạc bất ngờ.

Nếu như Đại Tân chỉ là một nơi bé nhỏ như Ngư Dương Quốc, mấy năm tìm được một người, cũng không có gì kỳ quái.

- Bởi vì Thiên Vô Châu là một nơi rất đặc thù, thế lực vương hầu châu đó tương đối yếu kém, bất lực nắm giữ một châu. Chân chính có quyền nói chuyện, sáu phần đều ở Tiên Đạo Tông...

Tần Vong thần nhiên cười:

- Trọng tâm thế lực của ta cũng ở Thiên Vô Châu, có thể tìm được tung tích Tuệ Tâm muội tử. cũng là may mắn mà thôi.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Dương Phàm vẫn có chút nghi hoặc, nhưng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi biết được tung tích muội muội Tuệ Tâm cùng Thiên Nhất Hồn Thủy. Dương Phàm tự nhiên sẽ không ở đây lâu.

Hắn dự định đi Thiên Vô Châu trước, tìm được muội muội Tuệ Tâm, lại đi tới Yêu Hoàng Cảnh, tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy. có thể còn gặp được Hồ Phi cũng không chừng.

Trước khi chia tay, Dương Phàm cũng không chào hỏi với Tiểu Hân.

Mấy năm qua. Tiểu Hân ở trên thôn tran ở khe sâu bí mật này. mở một nhà V quán.

- Dương đại ca. huynh xuất quan rồi, Không bằng giúp muội cùng xem bệnh đi.

Tiểu Hân thấy Dương Phàm tới, mỉm cười mừng rỡ, ngọt ngào hôn nhiên.

Dương Phàm biết, hành V tế thế là giấc mơ từ bé của Tiểu Hân.

- Được.

Dương Phàm gật đầu, hắn cũng không ngại thời gian một hai Ngày.

Lại nói hắn cũng rất lâu không làm V quán, xem bệnh cho người, lúc này cũng có chút ngứa nghề.

Tới y quán này xem bệnh, đa số là người tu tiên gần đây. nói cho đúng hơn, đều là thủ hạ Tần Vong, tàn dư thế lực đảng Thái từ triều trước.

Dương Phàm ở lại đây mấy ngày, tham thảo V thuật cùng Tiểu Hân, cứu trị bệnh nhân, cũng rất thoải mái vui vẻ.

Một ngày. Dương Phàm đưa ra ý phải đi với Tiểu Hân.

- Đại ca ở Đại Tần còn gánh trọng trách, không thể cùng muội tế thế cứu người. Tiểu Hân, muội cũng phải bảo trọng.

Dương Phàm quả thật cáo từ.

Lúc này. hắn không muốn mang theo Tiểu Hân đi cùng, dù sao nàng quan hệ cùng Tần Vong cũng tốt.

Tiểu Hân hiểu rõ ý của hắn, hai mắt ướt át, lưu luyến không rời, tình cảm trong ánh mắt rất là phức tạp. từ biệt với Dương Phàm.

Đối với Dương Phàm, trong mắt Tiểu Hân ban đầu là như huynh trưởng quan tâm chăm sóc. đến sau dần dần có chút mê man, vĩnh viễn khó quên được bóng người cao ngất ngạo thị quần hùng giữa hư ánh lửa cháy ngập trời

Dương Phàm cáo biệt Tần Vong, Tiểu Hân, một mình một người xuất phát đi Thiên Vô Châu.

Nhưng mà khi hắn bay ra mấy chục dặm, đột nhiên cảm ứng được phương xa có long khí vùng lên trời cao.

Lực sở mệnh huyền bí hùng hồn, thông suốt thiên địa.

Long khí trên người Dương Phàm lập tức sinh ra cảm ứng, vô cùng rõ ràng.

Sau đó. hắn liền cảm ứng được khí tức Thanh Long Kiếm.

"Không hay. lẽ nào bên kia xảy ra chuyện?"

Thanh Diệu Phi Phong sau lưng Dương Phàm run lên, gấp rút bay về phía xa xa.

Phi hành một lúc lâu, rốt cuộc hần chạy tới chỗ khe sâu trước đó, nhìn một màn ảm đạm.

Hoàng thái tôn Tần Vong tay cầm Thanh Long Kiếm, sắc mặt trắng bệch, hai tay run nan, khóe miệng tràn máu, hiên nhiên bị thương không nhẹ.

”Là ai, lại có thể đả thương Tần Vong có Thanh Long Kiếm?”

Dương Phàm hoảng sợ, nhìn lên trời cao.

Chi thấy một con rồng sở mệnh lớn màu nâu. chờ một trung niên áo bào vàng khí thể như thiên thân.

Dưới chân trung niên áo bào vàng đạp một đôi giày màu nâu. phía dưới long khí mây vàng rít gào như rồng. xa xa nhìn như tiên nhân thượng giới chân đạp thần long bay tới.

”Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí... Ngự Long Lý!”

Dương Phàm nhìn chằm chằm đôi giày rồng kia. không khỏi thất kinh..

”Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí... Ngự Long Lý!”

Dương Phàm nhìn chằm chằm giày rồng dưới chân trung niên áo bào vàng kia. hoảng sợ không thôi.

Khi hần chạy tới khe sâu bí mật này, nơi đây núi non đứt gãy sụp đổ, mặt đất đầy hố to hố nhỏ, khắp nơi hoang tàn. Ngay cả thôn trấn trong khe sâu cũng bị chôn vùi. tu sĩ đẳng Thái tử cũng đã chạy tứ tán.

Tần Vong tay cầm Thanh Long Kiếm, miễn cưỡng dùng kiếm chống xuống mặt đất. sắc mặt trắng bệch, vết máu khóe miệng còn chưa khô.

- Người... sao lại tới đây?

Tần Vong thấy Dương Phàm trở về gấp gáp. ánh mắt hoảng hốt, tiếp đó cười khổ.

Hần một mình một người tử thủ ở đây, là vì cho các tu sĩ khác bỏ chạy, nhưng không ngờ Dương Phàm bị khí tức Chí Bảo Long Khí thu hút trở về.

- Dương đại ca, huynh nhanh đi đi!

ở trên đám mây vàng hình rồng chỗ Ngự Long Lý, Tiểu Hân sắc mặt tái nhợt, đứng ở phía sau trung niên áo bào vàng, pháp lực bị cấm chế.

- Đây là chuyện gì?

Dương Phàm không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Mình vừa mới đi một lát, nơi này liền xảy ra kịch biến như vậy, Tần Vong bị thương, Tiểu Hân bị bắt.

- Người là người phương nào?

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía nam tử trung niên mang Ngự Long Lý xa xa, người này thân mặc áo bào vàng, có thêu hoa văn l'ồng, có một loại uy nghiêm của người bề trên, không mất vẻ cao quý ưu nhã.

726. Chương 685 - 698 (15)

Hần lập tức phán định, người này quá nửa là người trong hoàng tộc, nói không chừng chính là đương kim Tần Hoàng.

Thử hỏi hôm nay có bao nhiêu người, bức Tần Vong thân là Hóa Thần đại tu sĩ, có được chí bảo công kích Thanh Long Kiếm, đến mức như thế này?

Đại năng như vậy, phóng mắt tu tiên giới Đại Tần, tuyệt đối có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Ha ha! Người hần là tân chủ nhân luyện hóa được Hoàng Long Quan trong hai trăm năm gần đây?

Trung niên áo bào vàng ngạo nghễ sừng sững trên đám mây vàng hình rồng, ngũ khí nhẹ nhàng, thần thái thoải mái. ánh mắt có mấy phần nhìn xuống.

- Đúng là Dương mỗ.

Dương Phàm không đôi sắc, tiến vào mô thức Thiên Nhân, chuẩn bị tùy lúc sử dụng Hoàng Long Quan.

Bởi vì trung niên áo bào vàng trước mắt này, tạo cho hắn áp lực quá lớn, một cỗ nguy cơ chí mạng làm hắn tâm thần bất an.

Đồng thời, ánh mắt Dương Phàm nhìn sang Tiểu Hân, nghĩ cách làm sao cứu nàng ra.

- Dương Phàm, chúng ta nhanh đi thôi, hai ta liên thủ cũng có lực tự bảo vệ.

Thân hình Tân Vong chợt lóe. thẳng tới chỗ Dương Phàm.

- Nhanh đi?

Dương Phàm nao nao:

- Thế nhưng Tiểu Hân...

- Đại ca, huynh không cần để ý muội, đây là "hoàng thức" của muội.

Tiểu Hân dẫn về gấp gáp. thúc giục.

- Hoàng thức?

Dương Phàm ngâng đầu nhìn trung niên áo bào vàng, một thân khí thế cao quý, có một cỗ khí tức cùng hạng người như Tiểu Hân, Tân Vong, thậm chí Tân Quang Đức.

Hắn bình tĩnh đại ngộ, vội đứng chung với Tân Vong.

- Bản vương luôn luôn không hỏi thế sự, Tân Vong người tuy là phản đồ hoàng tộc. nhưng niệm tình nghĩa phụ thân người, bản vương tạm thời sẽ không đuổi tận giết tuyệt.

Hoàng thức về mặt ôn hòa, ánh mắt đột nhiên di Chuyển. dừng lại trên mặt Dương Phàm, ẩn hiện sát khí sắc bén.

- Còn người... Một người ngoài, lại nắm giữ Chí Bảo Long Khí, tất nhiên sát thương người trong tộc ta. bằng không làm sao luyện hóa bảo vật này. Hôm nay bản vương phải tử hình người tại chỗ. thu hồi Hoàng Long Quan.

Hoàng thức hai tay chấp sau lưng, lời lẽ chính nghĩa, trên người bùng lên một cỗ uy áp hùng hồn vô tận.

Chỉ trong ý niệm, vạn dặm hư không nơi này. linh khí bắt đầu khởi động như thủy triều, oai lực Phần Thần vô tận áp bách một mảnh thiên địa này tới mức hít thở khó khăn.

Dương Phàm cảm giác như có đá tảng hàng tỷ cân xuất hiện ở trên cao, nếu ầm ầm nện xuống, dù người có thân thể bất diệt, cũng sẽ nháy mắt biến thành tro bụi. thần hồn cấu diệt.

Trước biến thần uy vô tận, Dương Phàm có một loại ảo giác minh như một con kiến.

Còn Tân Vong bên cạnh, càng thêm bất lực, sắc mặt trắng bệch, vươn tay lau vết máu.

- Thần... Thần Hư cường giả?

Dương Phàm hít sâu một hơi. đã sớm bước vào mô thức Thiên Nhân, Hoán

Thiên Nha cùng Hồn Cấn thông suốt thiên địa, cùng một mảnh thiên địa này chống lại cỗ uy năng tinh thần kia.

Đồng thời Ngân Tinh Hồn Ngọc trong cơ thể hắn, Pháp Bảo Thông Linh phòng ngự linh hồn cũng lưu chuyển một mảnh ánh sáng nhạt màu bạc hư vô. bảo vệ toàn thân.

Nhưng dù là thế, hắn vẫn cảm thấy cỗ uy áp vô tận, ép không thở nổi.

Oong—

Bỗng nhiên, trên đầu Dương Phàm một lần nữa hiện lên chiếc long quan màu vàng.

Hạt châu vàng giữa nón phóng ra một cỗ uy thế vương giả vô thượng, hai con rồng sổ mệnh xoay quanh hai bên Dương Phàm.

Khi Hoàng Long Quan phóng ra khi tức, sắc mặt hoàng thúc chợt ngưng, cảm giác uy năng Ngự Long Lý dưới chân bị suy yếu vài phần.

Hắn biến sắc, kinh dị nói:

- Không hổ là Chiếc Nón Hoàng Giả. Ắn chứa sổ mệnh nhị long, hơn nữa độ phù hợp giữa người cùng bảo vật này lại đạt tới mức như thế.

Hoàng thúc trước tiên tán phục uy năng Hoàng Long Quan, kể đó là độ phù hợp giữa Dương Phàm cùng Chí Bảo Long Khí.

- Hoàng thái thúc, ngài còn muốn giết hắn cướp đoạt Long Khí hay sao?

Tân Vong cười trào phúng:

- Dương đạo hữu không phải thành viên hoàng tộc. độ phù hợp cùng Long Khí đúng là hoàn mỹ, có thể thấy vật này đã được định sẵn sổ mệnh thuộc về riêng hắn. Còn người bên ngoài, coi như là hoàng tộc Tiên Tảo giết hắn, mạnh mẽ lấy bảo vật cũng sẽ làm suy yếu sổ mệnh số mệnh Chí Bảo Long Khí. Có thể luyện hóa, cũng không chắc được.

- Sổ mệnh định, sẵn?

Sắc mặt hoàng thúc khê biến, cười lạnh nói:

- Mặc dù có cách nói này, nhưng cuối cùng vẫn là truyền thuyết. Coi như là sổ mệnh định sẵn thì sao. Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí hoàng tộc ta tôn tại chính là vì nghịch thiên sửa mệnh.

Dứt lời, biến lực Phần Thần ở vạn dặm hư không ngưng tụ thành một đoàn, hình thành một thiên thân uy phong cao trăm trượng, tay nắm trường kích.

- Đây là thần thông gì?

Dương Phàm kinh hãi, lực Phần Thần trên cao dẫn đường lực Thái Hư hình thành hư ảnh thiên thân, làm linh hồn hắn không khỏi run sợ.

- Nhanh liên thủ chống lại hóa thân Thần Hư này.

Tân Vong kinh hô một tiếng, Thanh Long Kiếm trong tay chót lóe ánh sáng, run lên phát ra tiếng kiếm ngâm, một mảnh hoa văn rồng màu xanh hư vô xoay xung quanh, bảo vệ bản thân hắn cùng Dương Phàm.

Dương Phàm vô thức dùng thần lực Hoán Thiên Nha liên thủ Hoàng Long Quan, hình thành một mảnh ánh sáng bảo hộ hoa văn rồng màu vàng đất. bảo vệ hai người.

Thoáng cái. hai kiện Chí Bảo Long Khí dùng lực Phần Thần khổng lồ, cùng nhau hình thành một tầng phòng ngự linh hồn xanh vàng giao nhau.

Không chỉ thế hai con rồng sổ mệnh phía sau hai người, cũng quán vào một chỗ.

Nhị long liên thủ!

Sau khoảng khắc, hư ảnh thiên thân ẩn chứa lực Thái Hư hùng hồn vô thượng, trường kích trong tay hung hăng đánh xuống.

`m âm

Linh khí trong phạm vi vạn dặm rung động, thần lực vô tận làm trời xanh biến sắc, nhật nguyệt phai mờ.

"Đây là lực lượng cường giả Thần Hư hay sao?"

Linh hồn Dương Phàm không khỏi non lên.

Một kích còn chưa rơi xuống, thiên địa đã biến sắc, núi non sụp lở.

Oong ong

Hai người nắm giữ Chí Bảo Long Khí, đồng loạt lung lên, dưới tình huống số mệnh kết hợp. nhị long liên thủ. một đạo ánh sáng hình rồng xanh vàng chói lọi phóng lên cao.

Dương Phàm nắm giữ mảnh thiên địa này, tất cả thuận theo tự nhiên, dùng phương thức phát huy uy năng lớn nhất, liên hợp cùng Tản Vong,

Tản Vong cũng sợ, hai người liên thủ. cảm ứng được cảnh giới Dương Phàm huyền bí khó lường.

`m

Hư ảnh như thiên thần lăm lăm kia, trường kích to lớn trong tay nhu bóng ma. đánh lên con rồng ánh sáng hư vô lấp lánh ánh xanh vàng.

Răng rắc

Hai người đồng thời chấn động, tầng phòng ngự linh hồn đồng tâm hiệp lực vận chuyển, lập tức vỡ nát, con rồng ánh sáng hư vô cùng dưới trường kích đánh tới hóa thành phần vụn.

B ình b ình b ình

Dương Phàm cùng Tản Vong đồng loạt lui ra sau. mặt đất dưới chân đã sụp đổ từ lâu,

hình thành một vết rách trăm dặm, một cái hố sâu không thấy đáy.

"Lực Thần Hư này thật là đáng sợ, nếu không phải liên thủ với Tản Vong, mượn số mệnh Chí Bảo Long Khí dung hòa, cộng thêm mô thức Thiên Nhân cùng Pháp Bảo phòng ngự linh hồn, một kích vừa rồi nháy mắt có thể giết chết ta trong trạng thái bình thường."

Lòng bàn tay Dương Phàm toát ra một tầng mô hôi lạnh,

Lúc chưa tới Đại Tàn, hắn đã từ chỗ Đông Phương được sư biết được lợi hại của cường giả Thần Hư.

Trên thực tế, lực lượng Hóa Thần đại tu sĩ đều làm cho Dương Phàm sợ hãi sâu sắc.

Mà cường giả Thần Hư là Hóa Thần đại viên mãn, chi ý niệm hội tụ lực hư không vạn dặm, hướng hô "hoàng thúc" này nắm giữ Chí Bảo Long Khí, long khí tăng phúc?

Hóa Thần Thông Huyền bình thường, hoàng thúc chỉ cần một ý niệm là có thể miểu sát trong vạn dặm.

Nếu Dương Phàm ở trạng thái bình thường, đối phương chỉ cần một ý niệm, liền có thể bị chém giết. ít nhất cũng là tâm thần trọng thương.

Nếu không phải có Chí Bảo Long Khí, mô thức Thiên Nhân, nhị long liên thủ... đủ các nhân tố, một kích vừa rồi hai người không thể thừa nhận được.

Lúc này. Dương Phàm mới hiểu được, trước đó vì sao Tản Vong bị ép tới mức này.

- Ha ha. không tệ chứ? Bản vương xem các người có thể kiên trì bao lâu?

Hoàng thúc cười to. vẻ mặt đùa cợt.

"Dương đạo hữu, chúng ta chỉ có thể chạy thôi."

Tản Vong truyền âm thân niệm nói.

Dương Phàm liếc nhìn Tiểu Hân, thấy nàng mắt sáng đỏ bừng, hết sức gấp gáp nói:

- Dương đại ca. Tản Vong, các người chạy mau.

Dứt lời. nàng nháy tới ôm lấy tay hoàng thúc.

Hoàng thúc lại buồn cười:

- Ta không ra tay, cũng không cần dùng chân.

Quả thật, ông ta căn bản không cần cử động, chỉ trong ý niệm nắm giữ quyền sống chết, nắm giữ sinh linh thiên địa.

Đây là cường giả Thần Hu.

- Hoàng thúc ngài...

Tiêu Hân lệ rơi hư mưa, nhưng không còn cách nào.

Trước chênh lệch thực lực quá lớn, hoàng thúc căn bản không cần ra tay, có thể đánh hai người hoa rơi nước chảy.

- Chạy

Dương Phàm không phải lỗ mãng, cũng không phải kẻ ngốc, lập tức đưa ra quyết định.

Chỉ thấy Hoàng Long Quan trên đầu hắt phát ra một tiếng long ngâm nang trời, ánh sáng vàng đất nang chuyển, hóa thành một con rồng vàng bao bọc hai người nhả vào trong tầng đất.

Hoàng thúc bộ dạng cười hì hì, quả thật không động tay chân, ý niệm vừa động, hư ảnh thiên thân trăm trượng trên cao vùng vẫy kích, quét ngang tới.

727. Chương 685 - 698 (16)

Một kích hóa thân Thần Hư, dùng lực Phần Thần hùng hồn dẫn lực hư không vạn dặm, có thể phát nát sông núi, trời đất rung động.

Dương Phàm cùng Tần Vong, hai kiện Chí Bảo Long Khí, số mệnh tứ long liên thủ, dưới mô thức Thiên Nhân của Dương Phàm hóa thành một vòng ánh sáng hư vô xanh vàng đan xen.

‘m Răng rắc!

Hai người hừ nặng một tiếng, linh hồn chấn động, cùng phun ra một ngụm máu.

Lúc này. Dương Phàm vận chuyển Hoàng Long Quan, trốn xuống mặt đất.

Bản thân Hoàng Long Quan thuộc tính đại địa, hơn nữa Dương Phàm Diễn Căn Kỳ có khả năng nắm giữ đại địa. tiến vào tầng đất liền như cá gặp nước, xuyên qua như mũi tên bay.

- Quá tốt rồi.

Dương Phàm cảm giác thoải mái vô cùng, hai người dưới con rồng vàng đất bao bọc. khoáng khắc độn xa mấy trăm dặm dưới tầng đất.

- Hoàng Long Quan không hổ là Chiếc Nón Hoàng Giả, như thế chúng ta có thể thoải mái bỏ chạy.

Tần Vong cũng hiện ra vẻ vui mừng.

- Ha ha... Nào có dễ như vậy?

Tiếng nói hoàng thúc truyền từ phía sau tới. chỉ thấy Ngự Long Lý dưới chân ông ta kéo ra một con rồng dài, độn trong đất đi tới, cũng như cá gặp nước.

Sao lại có thể được?

Dương Phàm vô cùng khiếp sợ, sắc mặt Tần Vong cũng cứng ngắc...

Hai người Dương Phàm mượn dùng thần thông của Chí Bảo Long Khí Hoàng Long Quan, trong tầng đất thông dong lướt đi. như cá gặp nước, nháy mắt đã xuyên qua bốn năm trăm dặm.

Tốc độ thổ độn như thế có thể nói là kinh diễm, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Tần Vong cùng nghĩ rằng với tốc độ này hẳn là có thể thoát khỏi Hoàng thúc.

Ngay cả cường giả Thần Hư nhe Hoàng thúc kia cũng không thể thổ độn như thế được. Có bốn Long khí vận tăng phúc, với Hoàng Long Quan khổng lồ thổ long phi độn.

Dù sao Hoàng Long Quan có thuộc tinh hoàn mỹ dung hợp với đại địa.

Nhưng vị Hoàng thúc kia cùng đuổi theo. Ngự Long Lý dưới chân hóa thành một con trường long màu vàng, vẫn không chút trở ngại đuổi theo trong lòng đất.

- Làm sao hần có thể?!

Vé mặt Dương Phàm khiếp sợ. ánh mắt nhìn sang Tẩn Vong.

Sắc mặt Tẩn Vong cũng thay đổi mấy lần, giật mình thất sắc nói:

- Ta đã xem nhẹ đặc tính của Ngự Long Lý rồi. Long ngoa này tuy rằng chỉ thuộc loại phụ trợ trong Chí Bảo Long Khi. xếp thứ chín nhưng ngoại trừ gia tăng tốc độ di động thì đặc điểm lớn nhất chính là không quán địa hình, môi trường. Mặc kệ là ở địa hình và môi trường ác nghiệt như thế nào cũng có thể như đang dẫm trên đất bằng.

- Cái gì?! Pháp bảo này còn có đặc tính như thế sao?!

Dương Phàm không khỏi giật mình.

Thần thức hần vẫn chú ý những gì ở phía sau. Hoàng thúc dưới tác dụng của Ngự Long Lý. chạy trong tầng đất cũng như dẫm trên đất bằng.

Ngự Long Lý: một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khi, xếp thứ chín, thuộc loại long khi phụ trợ. Ngự Long Lý chính là giày của đế vương, có khả năng gia tăng tốc độ di động, gần như có thể xem nhẹ mọi trở về địa hình. Đất. nước, không khí cũng giống như dẫm trên đất bằng. Dưới mỗi trường cực kỳ ác liệt cũng có thể thông dong xuyên qua.

Khi biết được tình cảnh, Dương Phàm không khỏi âm thầm kêu khổ.

Là cường giả tiếp cận gần Thông Thiên bậc ba nhất, cường giả Thần Hư cường đại đã vượt qua sự tương tượng của hần.

Dù mười cường giả Hóa Thân đại tu sĩ cũng chưa chắc có thể thắng được hần.

Sự chênh lệch giữa các tiểu giai Hóa Thần Kỳ đều là sự lột xác về phương diện linh hồn, sự tăng phúc về thực lực vượt xa so với ở Kim Đan Kỳ và Nguyên Anh Kỳ.

Nếu cường giả Thần Hư bình thường thì cùng thôi, hai người nắm giữ Chí Bảo Long Khi cũng có thể chống lại đôi chút.

Nhưng vị Hoàng thúc này cũng có được Chí Bảo Long Khi. Nếu là thuộc loại công kích, phòng ngự bình thường thì hai người Dương Phàm cũng không quá e ngại. ít nhất có thể bỏ chạy.

Nhưng Chí Bảo Long Khi mà vị Hoàng thúc này nắm giữ lại là pháp bảo phụ trợ nổi tiếng Ngự Long Lý. căn bản không thể thoát được.

`m

Một khắc này, Thái Hư phản thân ngưng tụ trong hư không kia lại nâng trường kích lên. đánh thẳng về phía hai người Dương Phàm.

Thái Hư phản thân tồn tại giữa thật thể và linh hồn thể. Công kích của nó có thể ẩn chứa tinh thần uy lực và lực lượng vật lý.

Với lực lượng vật lý, Dương Phàm có Hoàng Long Quan là phòng ngự chí bảo nên hai người căn bản không cần quá để ý.

Khó đối phó nhất chính là uy lực công kích tinh thần trong một kích của Thái Hư phản thân. Cái này cũng tương tự như Ma Thần chi ảnh của Thạch Thiên Hân sau khi thi triển Ma Thần Phụ Thể.

Mà Thái Hư phản thân này cao tới trăm trượng, so với Ma Thần chi ảnh Hóa Thần sơ kỳ thì hồn lực cường đại hơn vô số lần. Dù sao uy lực của Ma Thần Phụ Thể cũng có liên quan trực tiếp tới thực lực người thi triển.

Lấy cảnh giới cường giả Thần Hư của Hoàng thúc, phản thần lực tràn ngập hư không vạn dặm, có thể giết sát Thông Huyền giả.

`m

Hai người lại liên thủ đối kháng, thần hình đều run lên. tám thần cùng bị thương nhẹ.

...7 5

Dù sao. sau khi tiến vào tầng đất. có thêm Hoàng Long Quan, khả năng không chế đại địa của Dương Phàm đã tăng mạnh. Hắn dùng thiên địa này để thừa nhận hộ hai người.

- Ăn đan dược này vào!

Dương Phàm trừ tay, lấy ra hai viên đan hoàn màu tím lớn như ngón tay cái.

Tần Vong nhận lấy viên đan dược này, lập tức ăn vào, đột nhiên phát hiện hồn lực tăng lên rất nhiều, hơi giật mình nói;

- Đây chính là Cường Hồn Đan đã thất truyền!

- Đúng thế. trong thời gian một canh giờ, linh hồn của hai chúng ta sẽ được cường hóa thể, bốn phần mười PV

Thần quang trong mắt Dương Phàm lóe ra.

Tần Vong âm thầm giật mình. Theo hắn biết, Cường Hồn Đan bình thường chỉ tăng phúc cho linh hồn lực lên hai phần mười đã rất hiếm thấy rồi.

Dương nhiên, viên đan dược này chỉ có tác dụng với cường giả Hóa Thần Kỳ mà thôi. Nếu tu vi không đủ mà dùng đan dược này thì linh hồn có thể tự bạo mà chết.

-Ồ?

Hoàng thúc hơi giật mình, hắn lại khổng chế Thái Hư phản thần phát động công kích nhưng cũng không khiến hai người Dương Phàm bị thương.

- Không tồi! Không ngờ có thể chống lại Thái Hư phản thần của bốn vương.

Hoàng thúc thần nhiên cười:

- Nhưng đây chỉ vẹn vẹn là phản thần của bốn vương mà thôi!

Thái Hư phản thần chỉ là một phản thần được ngưng tụ trong thời gian ngắn, chủ yếu là công kích linh hồn. Nếu luận về thực lực chân chính thì đến lúc này thì ngay cả một ngón tay, hắn cũng chưa động.

Dương Phàm cảm giác sâu sắc về sự đáng sợ của cường giả Thần Hư, không hổ là nhân vật chí cường điển phong của Đại Tần.

Nếu không có nhân vật Thông Thiên bậc ba trong truyền thuyết thì cường giả Thần Hư đã là mạnh nhất ở Đại Tần.

Sau khi cười nhẹ một tiếng, vị Hoàng thúc này lại khoát tay. liên tiếp bấm quyết, chuẩn bị thi triển thần thông gì đó.

- Hoàng thúc.

Tiểu Hán cũng nắm chặt cánh tay hắn, hai mắt đầm lệ, thán thiết nói:

- Hoàng thúc ngài cùng không thể nói không giữ lời. Không cho ngài nhích tay đâu, ngay cả đầu ngón tay cũng không được.

- Cái này... Thế này thì đối với bốn vương không phải là không công bình sao?!

Hoàng thúc ngẩn ra, cũng dừng tay lại. Vừa rồi, hắn đích xác là quá mạnh miệng, nói rằng không dùng một ngón tay, chỉ dùng ý niệm để đuổi giết Dương Phàm.

728. Chương 685 - 698 (17)

- Hoàng thúc, người nếu không theo. Hân nhi sẽ chết ngay cho ngài xem.

Tiểu Hân cắn răng một cái, lấy ra một thanh chùy thủ, đặt Ngay lên cổ.

- Ha ha ha... Trước mặt bổn vương, người Ngay cả tư cách để chết cũng không có.

Hoàng thúc cười khổ:

- Thôi được, thôi được. Nếu không chi sợ người sẽ hận bổn vương cả đời mất! Nếu thật sự có gì không hay xảy ra thì tên tiểu diệt nhi Cửu Ngũ Chí Tồn kia cũng chẳng phải là giận cá chém thớt, huyết nhiễm trời xanh sao?!

Hân không ngờ dừng thán lại, không hề đuổi giết hai người nữa, sắc mặt thản nhiên.

- Đa tạ hoàng thúc!

Tiểu Hân thu hồi chùy thủ, lại nín khóc mỉm cười.

- Sao đột nhiên không đuổi theo nữa?!

Dương Phàm quay đầu lại, nghe được một phần cuộc đối thoại giữa hai người, lập tức hiểu ra chuyện gì.

- Hai người các người còn không dừng lại sao?! Bổn vương có một hai lời muốn nói.

Thanh âm của Hoàng thúc trầm xuống.

- Không biết tiền bối có gì chi giáo?

Dương Phàm cũng quyết đoán dừng lại.

- Bổn vương gần đây cũng không hơi thể sự, an nhàn tự tại. Lần này, ta chịu sự nhờ vả của Tân Hoàng, đưa công chúa điện hạ trở về. Nhiệm vụ coi như đã hoàn thành. Công chúa cũng đã ra mặt cầu xin nên bổn vương tạm thời không truy cứu. Nếu ngày sau, các người gặp phải Tân Hoàng hoặc là cường giả Thần Hu có nắm giữ Chí Bảo Long Khí khác thì cũng khó có thể chạy thoát được!

Giọng điệu của Hoàng thúc đúng là cảnh báo.

Dương Phàm nao nao, ôm quyền:

- Lời nói của tiền bối không sai!

Tần Vong lâm vào trầm mặc không nói, chỉ liếc nhìn Hoàng thúc một cái mà thôi!

- Dương đại ca. Tiêu Vong, các người phải tự bảo trọng!

'vũs

Tiểu Hân lau khô nước mắt, đưa thần tình phúc tạp nhìn về phía Dương Phàm, xin lỗi

nói:

- Dương đại ca, vẫn chưa nói cho huynh, thân phận của ta chính là Công chúa Đại Tần Tần Hân.

- Việc này ta đã sớm đoán được rồi!

Dương Phàm thán nhiên cười nói:

- Không quản người có thân phận gì cũng đều là bằng hữu của Dương Phàm ta!

- Hôn nữa, ta vẫn chưa từng dùng khuôn mặt thực...

Bàn tay Tiểu Hân mân mê một chút, bạch quang trên mặt rung động, gỡ xuống một chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve.

Ngay sau đó. khuôn mặt vốn bình thường kia lộ ra một dung nhan tuyệt đẹp như ngọc, đôi mắt lóe ra diễm điểm lệ quang, hàng mi giống như lá liễu, thanh nhàn thoát tục. cao quý đoan trang, cũng vô cùng thiện lương hồn nhiên, vô cùng mềm mại.

Ngoại trừ đôi mắt sáng kia, Tiểu Hân quả thực đã biến thành một người khác.

- Nhiều năm như thế không gặp. sắc đẹp của tiểu cô đã Ngày càng khuynh thành khuynh quốc!

Tần Vong tán thưởng nói.

- Ha ha ha, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô. ta đã biết được việc này!

Dương Phàm cũng cười khổ. chút tiểu xiếc đó làm sao có thể lừa gạt được hắn!?

Thấy Dương Phàm phản ứng như thế, Tiểu Hân hơi khẽ rùng mình, trong lòng vừa trấn định vừa có chút thất vọng. Sau khi Dương Phàm nhìn thấy khuôn mặt thật của mình không ngờ cũng không thấy có gì dị thường cả.

Khi nàng tiết lộ khuôn mặt thực của mình là muốn Dương Phàm sẽ nhớ mãi.

Với tư sắc khuynh thành khuynh quốc của mình, hơn nữa có thán phận vô song trên đời. số tài tử ngưỡng mộ nàng không chỉ có ngàn vạn.

Bất cứ nam nhân nào lần đầu gặp nàng cũng đều vô cùng chấn động...

Nhưng vẻ mặt Dương Phàm vẫn bình thản cười, như thể hết thảy đều nằm trong dự đoán của hắn rồi vậy.

- Dương đại ca bảo trọng!

Con mắt sáng của Tiểu Hân rưng rưng, nâng tay lên. vẫy vẫy chào hắn lần cuối.

- Tiểu Hân, ngươi cũng bảo trọng.

Dương Phàm dứt khoát quay đầu, không chế trường long màu đất. phi độn về phía xa xa.

Hắn sợ tiếp tục trì hoãn sẽ sinh biến.

Hai người bay một hơi tới mấy chục vạn dặm mới từ dưới đất hiện thân.

-Hô

Dương Phàm thờ phào một hơi. phát hiện Tần Vong bị thương không nhẹ liền ra tay trị thương cho hắn.

Tần Vong tất nhiên vô cùng thán phục V thuật của Dương Phàm.

- Dương đạo hữu, ta còn phải sửa sang lại bộ hạ, sớm rời đi tới nơi khác, không thể lưu lại được.

Tần Vong vội vã cáo biệt hắn.

___ z 3327 __, Ầ * *

Dương Phàm tự hiệu tinh hình của hắn. biết rằng tự mình một người độc hành còn thuận lợi hơn.

Hắn không dám ở lại Thiên Vân Châu lâu, dựa theo bản đồ ngọc giản liền vội vã chạy tới Thiên Vũ Châu.

Từ nơi Tần Vong, Dương Phàm biết được trong mười tám Vương hầu Đại Tần thì có không ít đều là cường giả Thần Hư. cho nên mới có thể nắm trong tay được một diện tích mệnh mông như thế.

Mà Lục Vân Hồn, người thống trị cao nhất ở Thiên Vân Châu cũng đã đạt tới cảnh giới Thần Hư, Hóa Thần đại viên mãn, không dễ dàng động tới.

May mắn là lúc này Lục Vân Hồn đang bế quan, tấn công Thông Thiên bậc ba trong truyền thuyết, không hời hợt sự.

Phi hành chừng nửa năm. Dương Phàm rốt cục xuyên qua biên cảnh Thiên Vân Châu, đi vào một khu vực có phạm vi còn lớn hơn nữa. cũng chính là nơi có thể cực phức tạp nhất - Thiên Vũ Châu!

Dương Phàm từ ngọc giản bán đồ biết được Thiên Vũ Châu này, thống trị già cao nhất trên danh nghĩa là Hoàng Võ Hầu, cũng là một thế hệ Vương hầu đã dẫn xuống dốc.

Tiên Loan Cửu Phong ở phía Tây Thiên Vũ Châu, linh khí tràn ra bốn phía.

Tiên Loan Cửu Phong chính là một trong những thánh địa tu tiên của Đại Tồn. một nơi hội tụ linh mạch khổng lồ từ thời thượng cổ.

Theo ngọc giản ghi lại, Tiên Loan Cửu Phong là từ chín ngọn núi nổi tiếng cao tuyệt hình thành nên.

Trên thực tế, Tiên Loan Cửu Phong bao phủ một phạm vi sông núi rộng hàng trăm vạn dặm. Trong đó có vô số sông ngòi, sa mạc. rừng rú, cũng nổi tiếng thiên hạ vì môi trường linh khí.

Nơi đây là một nơi tụ tập tu tiên, có tổng cộng không dưới một trăm môn phái tu tiên, cũng chính là do Tiên Đạo Tông, đệ nhất chính đạo đại phái của Đại Tồn thông lĩnh.

Những môn phái này lấy Tiên Đạo Tông cầm đầu, chiếm cứ những nơi linh khí hội tụ, thậm chí không nghe chiếu lệnh Vương hầu.

Một ngày kia, một thanh niên Nguyên Anh Kỳ không có gì nổi bật từ trên bầu trời hạ xuống Tiên Loan Cửu Phong.

- Phẩm chất linh khí nơi này hơn xa những nơi khác ở Đại Tồn. không hổ là thánh địa tu tiên! Nếu có thể dừng chân nơi này. đối với việc tu luyện của ta cũng vô cùng có lợi.

Đôi mắt tràn đầy quý dị của thanh niên này cũng không biết đang tính toán điều gì.

Thiên Vũ Châu. Tiên Loan Cửu Phong.

Đi vào phiên rừng núi tràn đầy linh khí. điều ngũ hoa hương này, Dương Phàm hít thở, đánh giá môi trường xung quanh mình.

Độn quang pháp bảo tới lui không ngớt, linh thú bay nhảu nhiều vô số kể. đủ các loại màu sắc ánh sáng. Những tu sĩ tùm năm tùm ba chậm rãi đi lại. đàm luận, tự do bay lượn, vô cùng tiêu sái. Trong đó cũng có không ít nữ tu tuyệt mỹ khí chất như tiên, xinh đẹp nho nhã động lòng người, khiến thần thức khắp này tụ về.

Quan sát cảnh tu tiên cực thịnh như tiên cảnh giữa nhân gian này, Dương Phàm không khỏi than thở:

- Không hổ là thánh địa tu tiên nổi tiếng của Đại Tồn Vương Triều. Đây chẳng phải là thế giới tiên nhân mà khi còn nhỏ mình từng ao ước sao?!

So sánh với cảnh này. Bắc Tồn. Nội Hải có vẻ vô cùng suy vong, không đáng để nói tới.

ở Tiên Loan Cửu Phong, đa số các nơi đều có các môn phái, Dương Phàm một đường bay đi đã thấy qua mười mấy môn phái rồi.

Thậm chí, lúc này cách hán mấy trăm dặm ở ngoài cũng có một môn phái nhỏ. trong môn có mấy trăm đệ tử.

Khi phi hành tới nơi này. hán ẩn nặc khí tức. nhìn qua chỉ là một thanh niên bình thường với tu vi Nguyên Anh Kỳ mà thôi, cũng không khiến người ta chú ý nhiều.

Đúng lúc này. một đội tu sĩ nhỏ với hai nam hai nữ không chế một con đại điểu màu xanh dài tới bốn năm trượng đang bay về phía này.

- Các người đã nghe qua chuyện hai tháng trước có một võ giả thần bí đã phát chiến thiếp tới Hoàng Võ Hầu, nửa năm sau sẽ tới cửa khiêu chiến chưa?

Một gã nam tu sĩ mặc một bộ bạch bào. nhìn rất anh vũ nói. trong mắt lộ ra vài ý cười.

- Bạch Trạch sư huynh, sao người lại biết được. Tin tức rung động thể nhân như thế nếu là thật thì đã sớm truyền khắp Thiên Vũ Châu này rồi!

Một gã thiếu niên nhỏ gầy với khuôn mặt vàng vọt nghi hoặc hỏi.

Có lẽ trong đường tu luyện công pháp, hắn đã phạm sai lầm cho nên thoát nhìn xanh xao vàng vọt, khí sắc không tốt. Bất kể là khí độ hay tu vi cũng đều không thể sánh bằng vị Bạch Trạch sư huynh kia được.

- Hừ, Bạch Trạch sư huynh là đồ tôn của Nhạc Trưởng lão của tông ta. về mặt thếo tin thì tất nhiên người không thể sánh bằng được.

Một cô gái xinh đẹp bất tục mặc đồ đồ hừ lạnh nói, biểu hiện có chút khinh thường thiếu niên vàng vọt kia. Chỉ là khi ánh mắt nhìn qua Bạch Trạch sư huynh thì lộ ra một chút tia sáng kỳ lạ.

Ngoài ra. trong số này còn có một nữ tu thanh nhã thoát tục, khí chất cao quý như hoa mẫu đơn, quần áo trắng như tuyết, vẫn không nói lời nào. Người này có được một khí chất vô cùng cao quý.

- Nam Cung sư muội, đây chính là quýá đầu của cường giả đỉnh phong Đại Tần ta, nàng không có chút hứng thú nào sao?

Bạch Trạch sư huynh dù chậm rãi nói chuyện nhưng đại bộ phận sự chú ý đều dành cho cô gái được gọi là “Nam Cung sư muội” này, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia si mê.

Thần sắc của Nam Cung sư muội vẫn bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Quyết đấu của cường giả bậc này, những đệ tử đời thứ ba như chúng ta không thể tiếp xúc được. So với đó, còn Không bằng tĩnh tâm tu luyện, quan tâm tới chính vận mệnh, tiền đồ của mình.

Lời này vừa ra, Bạch Trạch sư huynh và cô gái đồ đồ kia sắc mặt hơi cứng đờ.

Thiếu niên vàng vọt kia âm thầm khen phải, ánh mắt lướt qua Nam Cung sư muội thanh nhã như tiên, cao không thể với tới này. Ánh mắt hắn có chút trốn tránh, thần sắc hơi ảm đạm.

“Cứ làm ra vẻ thanh cao! ?”

Cô gái đồ đồ hừ lạnh một tiếng, vẫn chỉ có thể nuốt cục tức này xuống bụng.

729. Chương 685 - 698 (18)

Luận về tư chất, khí chất, tu vi, địa vị. nàng đích xác không thể bằng vị Nam Cung sư muội này!

Trong mấy người này, tu vi của Nam Cung sư muội đã đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, Bạch Trạch sư huynh là Nguyên Anh hậu kỳ. cô gái đồ đồ này là Nguyên Anh trung kỳ. còn thiếu niên vàng vọt kia chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

- Ha ha ha, lời của sư muội quả không sai!

Bạch Trạch sư huynh cố nặn ra vẻ tươi cười, vô cùng nịnh hót.

Khi bốn người bay qua đỉnh đầu Dương Phạm thì con đại điểu màu xanh kia bỗng nhiên hoảng sợ bất an, phát ra một tiếng tê mình bén nhọn, toàn thân run rẩy.

- Sao lại thế?!

Bốn người chấn động. Dưới sự giẫy dụa bất an của con chim này, lập tức họ bay thoát ra.

Hừ—

Ba người vội vàng bay lên giữa không trung, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn con đại điểu.

- Rốt cuộc có gì dị thường khiến Cực Thiên Thanh Điểu, dị thú có huyết thống với Thần thú thời thượng cô là Thanh Loan Thần điểu được thu phục từ trăm năm trước, xuất hiện tình huống chưa từng phát sinh này?!

Bạch Trạch sư huynh khó hiểu hô lên.

Giờ phút này. Cực Thiên Thanh Điểu cực kỳ hiếm thấy này phát ra tiếng tê mình bén nhọn tràn đầy bất an, lông chim cả người dựng đứng lên.

Nam Cung sư muội nhìn theo ánh mắt sợ hãi của Cực Thiên Thanh Điều thì phát hiện có một nam nhân mặc một chiếc áo choàng màu xanh có hoa văn màu vàng. Đồ án trên chiếc áo choàng kia mơ hồ có thể nhìn ra là hình dáng của Thanh Loan Thản điều.

Nhưng dưới ánh mắt của mình, nàng ta chỉ nhìn ra đây là một kiện cổ bảo, hơn nữa cũng không thuộc loại cổ bảo đã thành danh.

Chợt cặp mày xinh đẹp của nàng nhíu lại, vừa nghi hoặc vừa cảm thấy tò mò, sinh ra mị thái vô cùng thoát tục.

- Các hạ là ai, tu sĩ của môn phái nào?

Ánh mắt của Bạch Trạch sư huynh ngưng trọng. Thần thức của hắn và Cực Thiên Thanh Điều tương liên cho nên là người đầu tiên hiểu ra nam nhân phía dưới chính là nguyên nhân khiến linh thú tọa kỵ của mình trở nên bất an.

Chính xác mà nói thì đó chính là chiếc áo choàng màu xanh sau lưng nam nhân này.

Sắc mặt hắn không ngừng biến đổi, trong lòng thăm đoán giá. Nếu là cổ bảo bình thường khẳng định không thể khiến cho Cực Thiên Thanh Điều vốn có huyết mạch của Thanh Loan lâm vào kinh hãi như thế.

Như vậy chỉ có thể là kiện áo choàng trên người đối phương khẳng định có lai lịch rất lớn, hơn phân nửa là truyền thừa pháp bảo chưa hiển linh.

Trên thế gian này có rất nhiều Thông linh pháp bào hoặc Truyền thừa pháp bảo được truyền lưu từ vô cùng xa xưa. Thông linh vật trong pháp bảo lâm vào ngủ say, cũng khiến đại bộ phận năng lực của pháp bảo lâm vào trạng thái bí mật, chưa thức tỉnh.

- Dương mỗ chỉ là một tán tu đang dạo chơi mà thôi, đã gây phiền phức cho mấy vị rồi, mong được thứ lỗi.

Thần sắc Dương Phàm tự nhiên, vô cùng bình tĩnh, giọng điệu bộ dáng cũng có chút vô lực.

- Bạch sư huynh, chỉ là một tán tu vô danh mà thôi, quán hẩn làm gì. chúng ta tốt nhất vẫn là nhanh chóng về tới Tiên Đạo Tông đi!

“ ỈxV ,

Cô gái mặc đồ đỏ lãnh đạm nhìn thoáng qua Dương Phàm, có chút khinh thường, cũng cố ý nhấn mạnh ba chữ Tiên Đạo Tông.

Nếu một thường nhân nghe được tên Tiên Đạo Tông thì dù tu vi cao hơn một bậc cũng sẽ sinh l'á kinh sợ, hoặc là tâm sinh háms mộ.

- Tiên Đạo Tông?

Sắc mặt Dương Phàm bỗng nhiên biến đổi, lâm vào động dung.

Tiên Đạo Tông chính là đệ nhất chính đạo tiên môn ở Đại Tản. Đây chẳng phải là mục tiêu của hắn trong chuyến đi Thiên Vũ Châu hay sao?!

Thấy phản ứng của Dương Phàm, cô gái đồ đỏ này càng thêm khinh thường. Một tia nghi hoặc trong ánh mắt của Nam Cung sư muội cũng tan biến.

Bạch Trạch sư huynh trong lòng mừng thầm, ngoài mặt càng thêm kiêu ngạo, cười lạnh nói:

- Tán tu vô danh sao?! Không biết ngươi thi triển loại bí thuật nào quấy nhiễu Cực Thiên Thanh Điều của ta!? Nếu linh thú của ta có gì không hay xảy ra thì phải bắt ngươi thẩm vấn!

Dương Phàm nao nao, nhướn mày lên. Điều này không phải là cố tình gây sự sao?!

Cho tới lúc này, dù tên Bạch Trạch kia trấn an như thế nào. Cực Thiên Thanh Điều cũng vẫn vô cùng bất an.

Cô gái đỏ đỏ lạnh lùng nói:

- Tên tán tu thật to gan, sử dụng pháp thuật âm độc gì, còn không thành thật trả lời?

- Bạch sư huynh, từ nãy tới giờ cùng chưa từng thấy người này có gì dị động, cùng không có chút dao động linh khí dị thường nào!

Tên thiếu niên vàng vọt kia do dự một chút rồi nói.

.

- Cấm miệng cho ta!

Cô gái đỏ đỏ lớn tiếng quát:

- Nếu không phải mang nhiệm vụ trong người, nơi này người có tư cách gì mà lên tiếng?!

Tên thiếu niên kia có chút hoảng sợ, không dám nói gì nữa. chỉ nhìn Dương Phàm với ánh mắt cảm thông.

ã

- Sủng vật của các hạ sinh ra bệnh gì sao?

Dương Phàm cũng cười khẽ. hơi nghiêng ngẫm rồi nói:

- Vừa lúc Dương mỗ cũng là một gã Dược sư, không chỉ có thể chữa trị bệnh cho con người mà cũng có thể chăm sóc cho sủng vật!

- Người thật sự là một Dược sư sao?!

Bạch Trạch sư huynh, cả Nam Cung sư muội cũng lộ ra bộ dáng nghi hoặc.

- Không thể giá được!

Linh khí trên người Dương Phàm dao động, nhẹ nhàng bay tới mấy chục thước, tới bên cạnh Cực Thiên Thanh Điều.

Mà Cực Thiên Thanh Điều kia cũng không có chút địch ý nào. để Dương Phàm đi tới cạnh người, đưa tay lên khẽ vuốt ve bộ lông cứng rắn.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Dưới sự trấn an của Dương Phàm, con đại điều vốn vô cùng bất an này lập tức yên tĩnh lại, sau đó lộ ra vẻ nhu thuận ngoan ngoãn.

- Cái này... làm sao có thể?!

Đám người Bạch Trạch sư huynh há hốc mồm miệng, bộ dáng cảm thấy khó có thể tin nổi.

- Chẳng lẽ các hạ chính là "bác sĩ thú y" cực kỳ hiếm thấy trong Tu Tiên Giới?

Nam Cung sư muội thanh lệ thoát tục kia không khỏi tò mò hỏi, âm thầm đánh giá thêm người này, phát hiện tướng mạo của đối phương vô cùng tuấn nhã, chỉ là không hiểu sao lại không khiến người ta chú ý.

- Dương mỗ chỉ là một gã Dược sư. nhưng người cũng được, linh thú cũng được, đều là sinh linh trên thế gian, nếu mắc bệnh gì cũng đều có thể chữa trị!

Dương Phàm mỉm cười.

Theo sau hắn thu tay lại. Cực Thiên Thanh Điều kia không còn dị trạng gì nữa, vô cùng ngoan ngoãn.

Thấy thối vẻ mặt Bạch Trạch sư huynh lộ ra nét không cam lòng. Hắn vốn định, nhân cơ hội này để dòm ngó Thanh Điều Phi Phong trên người Dương Phàm. Nhưng hắn không ngờ đôi phương thật có bản lĩnh, đã trấn an linh thú của mình rất tốt.

- Dám hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?

Nam Cung sư muội lộ ra vẻ mỉm cười, như hoa mai nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Trong lòng Bạch Trạch sư huynh khẽ nâng mình. Hắn biết vị Nam Cung sư muội này rất cao ngạo, không ngờ lại động tâm vì tiểu~~~~danti; này. hoặc nàng có ý đồ gì khác.

- Tại hạ là Dương Phàm.

Thần sắc Dương Phàm bình thản, cũng đưa ánh mắt có chút thương thức nhìn Nam Cung sư muội. Nữ nhân có được tư sắc và khí chất như thế này ở Tu Tiên Giới cũng không có nhiều. Nhưng Dương Phàm đã đi qua nhiều nơi. cũng gặp không ít tuyệt mỹ tiên tử. người thường không thể bằng được.

- Tiểu nữ là Nam Cung Hạm.

Nam Cung Hạm thấp người thi lễ. chợt nói tiếp:

- Tại hạ có một vị trưởng bối có một con linh thú Kim Lý Vương đột nhiên mắc quái chứng, mấy chục năm vẫn chưa chữa khỏi đã tìm không ít danh V nhưng chưa thành công. Mà vừa rồi chứng kiến thì V thuật của Dương đạo hữu không giống người thường. Tiểu nữ lúc này muốn mượn trọng kim mời Dương đạo hữu đi chữa bệnh cho Kim Lý Vương.

- Quả nhiên...

Tên Bạch Trạch sư huynh kia thở phào một hơi.

Dương Phàm ra vẻ trầm ngâm, dưới con mắt chờ mong của Nam Cung Hạm rốt cuộc gật đầu:

- Dương mỗ cả gan nguyện ý thử một lần!

- Dương đạo hữu, mau mời!

Nam Cung Hạm cách không đánh ra một cỗ pháp lực, đưa Dương Phàm đặt lên lưng Cực Thiên Thanh Điều.

730. Chương 685 - 698 (19)

Sắc mặt của Bạch Trạch sư huynh khó coi, cũng không ngăn cản. chỉ tiếp tục khống chế Cực Thiên Thanh Điều bay về phía sư môn.

Trong lòng Dương Phàm cũng mừng thầm. Hắn đang cân nhắc xem phải làm sao để trừ trộn được vào Tiên Đạo Tông thì không ngờ lại có cơ hội như thế này!

Không phải là hắn không nghĩ tới việc trực tiếp đi tới bái phóng Tiên Đạo Tông mà thân phận hiện tại của hắn cũng không tầm thường. Không biết có bao nhiêu thế lực đang âm thầm dòm ngó tới hắn.

Trên đường bay đi. Dương Phàm cũng bắt chuyện với Nam Cung Hạm. Nam Cung Hạm cũng âm thầm tán thưởng về vẻ tự nhiên hiền hòa của hắn.

Lúc này, Dương Phàm đang đánh giá thiếu niên vàng vọt kia, thần quang trong mắt hơi lóe lên. Đột nhiên, Dương Phàm nắm lấy tay hắn.

- Người... Dương Dục sư. người muốn làm gì?

Thiếu niên vàng vọt này bị Dương Phàm chế trụ cổ tay, không thể động đậy, vô cùng nghi hoặc nói.

- Dương Dục sư. người muốn làm gì?

Thiếu niên vàng vọt bị Dương Phàm đột nhiên nắm lấy tay này không thể động đậy. vô cùng nghi hoặc, đôi mắt cũng hiện lên một chút hoảng hốt.

Một trào tùy ý của đối phương rất tự nhiên nhưng hắn căn bản không thể nảy sinh V niệm trốn tránh.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu? Ta thấy sắc mặt người không tốt. dường như là có quái bệnh trong người.

Con người thâm thúy của Dương Phàm lóe lên một tia tinh trạch màu lục, nhẹ nhàng đánh giá thiếu niên vàng vọt có chút rụt rè; tự ti. hướng nội này.

Trong hai nam hai nữ của Tiên Đạo Tông này thì hẳn là người có tu vi thấp nhất, chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, căn bản không thể so sánh với Bạch Trạch sư huynh và Nam Cung Hạm.

Đặc biệt, tu vi của Nam Cung Hạm đã đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, thậm chí đã tấn công Hóa Thân Kỳ. mà lại là ít tuổi nhất trong số mấy người này.

- Quái bệnh trong người?

Thiếu niên vàng vọt này nao nao, vội vàng ôm quyền, mừng như điên nói:

- Tại hạ Hoàng Phù, một trăm năm trước khi tu luyện công pháp thì lưu lại ám tật trong người. Tại hạ cũng dùng không ít linh đan diệu dược nhưng không cứu trị được. Không ngờ Được sư chi tùy ý liếc mắt đã nhìn ra.

- Người nói qua tình huống cụ thể nào...

Dương Phàm đặt tay lên mạch của hắn, vừa kiểm tra vừa hỏi.

- Một trăm năm trước, Hoàng sư đệ dường như còn chưa gia nhập môn phái ta!

Bạch Trạch sư huynh nhíu mày.

- Là thế này... Năm đó ta tự mình tu luyện một bí thuật độc truyền trong gia tộc. không có danh sư chỉ bảo. cũng vấp phải ngã ba. Từ đó về sau, mặc kệ là tu luyện công pháp nào cũng đều vô cùng chậm chạp. Dựa theo tư chất của ta trước đây hẳn không thua kém gì “tứ đại kỳ tài” của Tiên Đạo Tông ta, nhưng hiện giờ lại vẫn dừng ở cảnh giới này...

- Giới cho một tên Hoàng Phù người. Đúng là không biết trời cao đất rộng, tự cho mình có thể sánh bằng “tứ đại kỳ tài”! Mặc dù lấy tu chất của Nam Cung sư muội cũng còn một đoạn chênh lệch với bốn đại thiên chi kiêu từ kia!

.. 1 2ự

Cô gái đồ đồ hừ lạnh, lên giọng châm chích nói.

Nam Cung sư muội nghe thấy. đổi mi thanh tú cùng hơi nhíu, khuôn mặt thanh nhã thoát tục cũng không đồng tình.

Bạch Trạch sư huynh ngưng ngưng cười:

- Lời của sư muội sai rồi! Nam Cung sư muội nhập môn chậm hơn. Nếu không, cũng rất có thể ganh đua được với tứ đại kỳ tài. Dù sao, tứ đại kỳ tài này cũng đều đã bước vào Hóa Thân Kỳ.

Dương Phàm nhướn mày, liếc nhìn cô gái đồ đồ kia một cái. cười lạnh nói:

- Dương mỗ đang xem bệnh cho người ta, cô nương tốt nhất cùng đừng xen vào.

-Người...

Cô gái đồ đồ chuẩn bị phản kích, nhưng khi đối diện với ánh mắt nhìn thẳng lạnh lùng của Dương Phàm thì cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, trong lòng hoảng hốt. nuốt hết những lời định nói xuống.

Thấy tình cảnh này, Bạch Trạch sư huynh cũng có chút kỳ quái. Điều này không phù hợp với cá tính của cô gái đồ đồ này.

Nam Cung Hạm ngạc nhiên liếc nhìn Dương Phàm một cái. Bất kể nàng nhìn thế nào thì cũng chỉ thấy đối phương là một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mà thôi. Nhưng trực giác khiến nàng khẳng định người này không đơn giản.

Hoàng Phù đưa ánh mắt cảm kích nhìn Dương Phàm.

Hắn vốn là kỳ tài ngút trời nhưng sau lần đó. nhân sinh vận mệnh đã có chuyển biến lớn lao. rơi vào vực sâu không đáy. dẫn lâm vào tự ti, vô lực...

Dương Phàm chủ động xem bệnh cho hắn, thứ nhất là vì cảm thấy hứng thú với chứng quái bệnh này. có chút ngứa nghề. Còn lại là do đối phương bản tính thiện lương, hắn rất thông cảm.

- Chứng bệnh này thật là Kỳ quái...

Sinh Mệnh Lục Chủng của Dương Phàm đã tràn ngập toàn thân Hoàng Phù, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, lẩm bẩm tự nhủ.

Chờng qua một canh giờ. Dương Phàm nhắm mắt lại yên lặng, dường như cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

- Ha ha, thật sự cho mình là thần V sao chứ?! Nam Cung sư muội cho người đi xem bệnh cho linh thú chắc cũng phải xem xét lại...

Cô gái quần đồ khinh thường cười nói.

.Á ...

Khuôn mặt của Hoàng Phù lộ ra một chút tức giận:

- Sư tỷ người thật là quá đáng. Chứng bệnh của ta đã nhờ không ít Dược sư xem cho. chính là một quái chứng vô cùng khó giải quyết...

Cô gái đồ đồ này nao nao. Từ khi nào tên Hoàng Phù này lại dám làm trái ý mình?!

Nàng vừa chuẩn bị quát mắng một phen thì Nam Cung Hạm cũng đã không hài lòng nói:

- Lữ sư tỷ, Dương Dược sư là khách mời của ta. còn mong người còn biết giữ lời ăn nói.

Mà lúc này, Dương Phàm thu tay lại. thở phào một hơi. lẩm bẩm:

- Thì ra là thế... Dị linh cái... Còn có huyết mạch truyền thừa... Thật đúng là không đơn giản. Tuy nhiên ta đã có biện pháp rồi!

Tên Hoàng Phù kia nghe vậy thì thần hình chấn động, như sét đánh bên tai.

Bùm!

Hắn lập tức quy gối trước người Dương Phàm:

- Cầu xin Dược sư ra tay cứu giúp!

- Ha ha ha. đã có duyên thì Dương mỗ đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dương Phàm cười cười nói.

Liền đó thỊ ngay trên lưng của Cực Thiên Thanh Điều. Hoàng Phù khoanh chân ngồi xuống, Dương Phàm nửa ngồi phía sau lưng hắn, hai tay liên tục bấm quyết, điểm liên tiếp vào các vị trí toàn thân hắn.

Nam Cung Hạm cẩn thận quan sát, phát hiện có nhiều vị trí Dương Phàm điểm vào cùng không phải là huyết đạo của nhân thể!

Thấy Dương Phàm có bộ dáng còn dư lực. nàng liền hỏi:

- Cấu tạo của con người là tinh diệu và phức tạp nhất! Có mấy trăm huyết đạo là có thể liệt kê ra. Nhưng ngoài ra. còn có rất nhiều thần huyết và thần mạch chưa thức tỉnh. Mà càng phức tạp và thần bí hơn nữa chính là nhân tử thân bí truyền thừa sinh mệnh, quyết định thiên phú. đặc thù, năng lực... của từng sinh mệnh cụ thể.

Đối mặt với nghi vấn của Nam Cung Hạm, Dương Phàm đưa ra một loạt thật ngữ V đạo khiến nàng cảm giác không biết đâu mà lường.

Trong Thánh Liệu Thiên, Dương Phàm nghiên cứu không chỉ cấu tạo cơ thể người mà còn của yêu thú. cả trên phương diện sinh mệnh. Đối với V đạo. hắn đã phân tích tới bản chất của sinh mệnh.

Nếu có thể thấu hiểu về sinh mệnh thì có thể mở ra linh căn. thiên phú, huyết mạch truyền thừa, bí mật của thể chất đặc thù, thậm chí có thể sáng tạo ra sinh vật tối hoàn mỹ trên thể gian.

Ở một lúc nào đó, Dương Phàm đã từng hoài nghi, vị Lâm Huyết Đại Đế từng muốn sáng tạo ra thần thể hoàn mỹ nhất khắp cả thất giới kia có phải cũng là một nhân vật đã tìm hiểu V đạo về sinh mệnh?!

về phần quái chứng của Hoàng Phù. Dương Phàm đã nhìn ra. Người này bản thân có huyết mạch truyền thừa không tầm thường, có lẽ xuất phát từ gia tộc của hắn, Còn nữa, hắn cũng có Dịch linh căn vô cùng hiếm thấy.

Dịch linh căn không thuộc Thiên linh căn, Địa linh căn. Có thể coi rằng Dịch linh căn yếu thì thậm chí không bằng Địa linh căn. nếu mạnh thì thậm chí còn viển siêu Thiên linh căn là chuyện bình thường.

Dương Phàm qua sự thông hiểu cấu tạo nhân thể mới nhận ra được sự tồn tại của huyết mạch truyền thừa và Dịch linh căn. đồng thời giữa hai thứ này có chút xung đột. khiến không thể phát huy ra tác dụng lớn nhất. Nhưng dù thế, tư chất này cũng đã không thuộc hai từ “thiên tài” của nhân giới này. Nhưng không hiểu vì sao, cả huyết mạch truyền thừa và Dịch linh căn của Hoàng Phù đều lâm vào ngủ say, do đó khiến tư chất hắn cũng trở nên bình thường.

Dương Phàm không tin việc này chỉ đơn giản là do Hoàng Phù tu luyện một loại bí thuật độc truyền nào đó.

“Nếu có thể khiến huyết mạch truyền thừa và Dịch linh căn của hắn tỉnh lại, không xung đột với nhau, thậm trí hỗ trợ cho nhau thì thiên phú người này khẳng định đạt tới cấp nghịch thiên, không thua kém Thiên Thu Vô Ngân, Vô Song chút nào...”

Dương Phàm càng nghĩ càng hưng phấn, không lo lắng sau khi thành công sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào. càng không có tâm tư hẹp hòi. lo sợ đối phương vì thế mà vượt xa bản thân mình.

731. Chương 685 - 698 (20)

Nam Cung Hạm chỉ thấy trong mắt Dương Phàm lóe lên vẻ hưng phấn, hai tay hóa thành một mảnh hư ảnh, liên tiếp điểm quanh thân Hoàng Phù.

Mà trong cơ thể Hoàng Phù. huyết mạch giống như được châm ngòi, trở nên sôi trào, cả người nhiễm đỏ một màu máu. thoát nhìn rất dữ tợn. Q*

Ước chừng qua vài canh giờ, Dương Phàm thu tay lại. trên mặt Hoàng Phù lúc này đã có vẻ hồng hào. trắng nõn, nét mặt sáng ngời, còn có một khí chất mị lực đặc biệt.

- Dương Dược sư, được rồi sao?!

Hoàng Phù VÔ cùng vui mừng ngạc nhiên, hắn cảm giác đã lấy lại được sự tự tin vốn thuộc về mình mà hắn đã đánh mất. Sự biến hóa phát sinh trong cơ thể không biết dùng từ nào để diễn tả.

Trực giác nói cho hắn biết 1’ảnh huyết mạch truyền thừa và linh căn đều đã khôi phục lại.

- Ha ha. bệnh của ngươi đã được chữa khỏi rồi. Nhưng để thể chất ngươi đạt tới trạng thái hoàn mĩ thì Dương mỗ còn cần thời gian luyện chế thêm cho ngươi một viên đan dược nữa!

Dương Phàm ung dung, cười từ từ nói.

Sau một phen cứu trị, hắn cũng có được cảm giác vui vẻ vì thành công.

- Tạ ơn ân công!

Hoàng Phù trực tiếp quy xuống, không ngờ dùng “ân công” để xưng hô. khuôn mặt đầm lệ!

- Dương Dược sư, ngài nhất định phải nhận của ta một lạy!

Hắn quỳ thẳng xuống, chân thành cảm kích nói:

- Đại ân này. Hoàng Phù Ngày sau tất báo!

Dương Phàm thâm ý nhìn hắn một cái! Người này xưng mình là “ân công” là do cảm kích với sự chữa trị và cải tạo của mình không thua kém ân nhân cứu mạng.

- Người đứng lên đi! Đây là do cơ duyên mang tới khiến Dương mỗ có thể gặp người, vừa lúc có thể chữa được chứng này!

Dương Phàm để hần đứng lên.

- Vâng. DươngDược sư!

HoàngPhù cũng liền đứng lên. phát hiện linh khí trong cơ thể có biến hóa gì đó. kinh hô:

- Không ôn, tu vi cảnh giới của ta...

- Mau ngồi xuốngtấn công cảnh giới.

Thần sắc Dương Phàm khê biến, nâng tay lên ấn xuống một cái. khiến Hoàng Phù ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái tấn công cảnh giới.

Thấy tình cảnh này, đám người Nam Cung Hạm vô cùng ngạc nhiên, sắc mặt của Bạch Trạch sư huynh lại biến đổi không ngừng, cô gái đỏ đỏ lại vẻ mặt rất ngưng ngùng.

Vài canh giờ sau, khí tức trên người Hoàng Phù bỗng nhiên đại biến, từ Nguyên Anh sơ kỳ tiến vào Nguyên Anh trung kỳ.

Dương Phàm phản tích rằng dù huyết mạch và linh căn của người này ngủ say nhưng trong quá trình tu luyện vẫn hút đi một bộ phận lực lượng, giấu sâu trong cơ thể.

Mà sau khi cả hai thứ này thức tỉnh thì bộc phát, xuất hiện tình huống thăng cấp như thế này!

- Xem ra, hần nếu bế quan thêm một năm rưỡi thì tu vi có thể đạt tới trình độ của Nam Cung Hạm...

Dương Phàm mỉm cười lẩm bẩm.

Nam Cung Hạm càng lúc càng ngạc nhiên, ánh mắt không ngừng đánh giá hần, trong lòng thăm đoán lai lịch của người này.

“Hay là đám người mình đã gặp cao nhân lánh đời sao?!”

Lại phi hành không lâu sâu, phía trước xuất hiện một ngọn tiên phong cao nhập mây. Dưới ánh sáng bảy màu và tiên quang phụ trợ, ngọn núi này đứng như tiên cảnh.

Hừ—

Lấy ngọn tiên phong này làm trung tâm. có vô số độn quang pháp bảo hiện lên. linh thú phi hành. Tiếng xé gió thì thoảng chấn động bầu trời, đúng là cao nhân Hóa Thần Kỳ.

Càng tới gần ngọn núi này càng cảm thấy một cỗ áp bách sâu sắc. linh khí càng nồng đậm khiến người ta vô cùng rung động.

- Nơi này chính là ngọn núi cao nhất Lăng Đỉnh Tiên Phong của Tiên Đạo Tông ta. Ngọn núi này cao tới vạn trượng, rộng tới tám ngàn dặm, hội tụ tới trăm vạn người tu tiên...

Bạch Trạch sư huynh cười cười, giới thiệu cho Dương Phàm.

Nhìn ngọn Lăng Đỉnh Tiên Phong sừng sững này. Dương Phàm cảm thấy rất rung động.

“Trăm vạn người tu tiên hội tụ là sự cường thịnh nhưthế nào?!”

Theo ba cảnh giới nhập môn: Luyện Khí. Ngưng Thần, Trắc Cơ tới ba cảnh giới thần thông: Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thân, sáu đại cảnh giới này có vô số người tu tiên đang hội tụ tại Tiên Đạo Tông - tiên môn đệ nhất ở Đại Tẫn.

Hần không khỏi cảm thán, nồng nhiên quay đầu nhìn lại. Bản thân hần bôn ba trong nguy hiểm. đã đạt tới cảnh giới tu tiên thứ sáu, con đường trường sinh bắt từ lúc trước chỉ là giấc mộng, giờ cũng vô cùng gần...

Mà lúc này. Hoán Thiên Nha của Dương Phàm cũng sinh ra cảm ứng, có một người vô cùng thán cận với mình đang ở Ngay trong phạm vi tông môn này.

732. Chương 699 : Ngụy Cơ Ngâm!

Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng khiến Dương Phàm vô cùng vui mừng, cố gắng kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, thầm nghĩ:

“Xem ra ta đã không sai khi tới nơi này!”

Theo tin tức thu được từ Tản Vong thì muội muội Tuệ Tâm đã có thể là kỳ nữ kinh tài tuyệt diệu mới nổi như sao sáng ở Tiên Đạo Tông này.

Chỉ là theo như giọng điệu của đám người Nam Cung Hạm lúc này thì tứ đại kỳ tài của Tiên Đạo Tông, Ngay cả kỳ tài giai nhân như Nam Cung Hạm cũng không thể sánh bằng.

Từ đó có thể nhìn ra được tư chất của những người được xưng là kinh điển kỳ tài của chính đạo đệ nhất tông môn Tiên Đạo Tông trên Tiên Loan Cửu Phong này!

Dương Phàm vốn có chút hoài nghi có phải là trung hợp hay không. Theo hẳn biết thì Tuệ Tâm muội muội dường như cũng không linh căn tu tiên gì cả.

Nhưng hiện giờ, Hoán Thiên Nha đã sinh ra cảm ứng, Dương Phàm cũng không hoài nghi gì thêm nữa. Dù sao lúc trước hẳn cũng chỉ là một tu sĩ bậc thấp, không thể nhìn ra linh căn thể chất chưa thức tỉnh thì cũng không có gì là kỳ lạ.

- Đứng lại!

Một thanh âm như sét đánh từ phương xa truyền tới, độn quang lóe lên. Một đội tu sĩ bay tới nơi này.

Đội tu sĩ này có chừng hai mươi người, tu vi đều là Nguyên Anh Kỳ, cầm đầu là một trung niên mặt chữ điền, tu vi đạt tới Hóa Thần sơ kỳ, hiển nhiên là đội trưởng.

Năm người trên Cực Thiên Thanh Đế đều cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình.

- Tên tu sĩ ngoại lai này là ai?

Tên đội trưởng kia ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm về phía Dương Phàm.

Là tông phái số một số hai ở Đại Tản. Tiên Đạo Tông tự nhiên có cách để phân biệt đệ tử của môn phái và người ở bên ngoài tới.

Nếu không phải là đệ tử bốn môn. trong tay không có lệnh bài thân phận thì người bình thường muốn theo dòng người này tiến vào cùng là si tâm mộng tưởng mà thôi!

- Ha ha ha, hóa ra là Tôn chấp sự, là thế này...

Bạch Trạch sư huynh cười lạnh đi lên. thấp giọng nói nhỏ vài câu.

- Thì ra là khách nhân mà Nam Cung sư muội t hay mặt sư phụ mời tới!

Tên Tôn chấp sự kia giật mình, giọng điệu hơi chuyển:

- Tuy nhiên, Ngay cả như thế cũng phải theo đúng trình tự, lục hạ tin tức.

- Đây là điều cần làm rồi!

Bạch Trạch sư huynh cười nói.

Chỉ nói mấy câu mà đã khiến sự tình ổn thoả. cho thấy quan hệ của hắn ở trong tông môn cũng không tồi.

Nam Cung sư muội thấy thế cũng khẽ gật đầu cảm tạ một chút. Trong lòng Bạch Trạch lập tức thấy mừng thầm.

Không lâu sau, tên Tôn chấp sự kia đưa cho Dương Phàm một cái lệnh bài bằng gỗ. cũng ghi chép lại thân phận và danh tính của hắn.

Sau đó, Dương Phàm buộc lệnh bài bằng gỗ này lên tay. một đường đi theo dòng người tấp nập kia, cũng không bị ngăn cản chút nào.

Dương Phàm nheo mắt nhìn lệnh bài bằng gỗ này, mặt trên ngoại trừ có một ít đề văn thì còn có một chữ “Khách”

Chất liệu lệnh bài này cũng rất bình thường, chỉ hơi vận pháp lực một chút đã có thể chấn nát. Từ đó có thể thấy được Dương Phàm cũng chỉ là một khách nhân bình thường mà thôi.

Sau khi bay tới Lăng Đỉnh Tiên Phong, Bạch Trạch sư huynh, Hoàng Phù cùng cô gái đồ đó kia rời đi, tiến về nơi ở của mình.

Sau đó, Nam Cung Hạm bấm quỳ, một đạo độn quang thanh lam mang theo Dương Phàm bay về một phương hướng, dọc đường đi cũng trầm mặc không nói gì.

Sau một lúc. hai người hạ xuống trước một động phủ được bố trí rất tinh xảo.

Phía trước động phủ có một tấm bia đá viết: Đệ tử đời thứ ba Nam Cung Hạm. Đây hiển nhiên là chú thích về tin tức của chủ nhân động phủ này.

Dương Phàm nao nao, đối phương là nữ tu. mang một nam nhân xa lạ về động phủ của mình có phải là có chút không phù hợp hay không?!

<>

Theo lý thuyết. trong tông hắc là có phòng cho khách nhân mới đúng.

Tuy nhiên, sau khi tiến vào động phủ thì Dương Phàm mới nhận ra mình đã sai lầm. Bên trong động phủ có lầu các, lâm viện, hàn đàm, tiểu tri, ngay cả phòng khách cũng có.

1 e . ,

Hồi nữa, dưới trướng Nam Cung Hạm cũng có mười tên đệ tử ngoại môn đệ sai bảo, bình thường cũng ở trong động phủ này.

- Dương đạo hữu tạm thời ở nơi này đi!

Nam Cung Hạm dẫn hắc tới một căn phòng bố trí hợp mắt, thanh lịch, sạch sẽ. còn có một mùi hương thoang thoang.

Dương Phàm đương nhiên cảm thấy không sao cả nhưng nửa câu sau của Nam Cung Hạm lại khiến hắc không biết nói gì:

- Nơi này là nơi mà những tv muội đồng môn của ta ở khi tới làm khách, người cần thận chút, đừng làm bẩn thui...

Nói lời này. Nam Cung Hạm cũng lộ ra một nét cười hiểm thấy, lại có một chút sắc thái nữ nhi thường tình. Điều này hoàn toàn khác biệt với khí chất cao quý, lãnh đạm mà thanh nhã của nàng.

Nàng chỉ là vô ý trêu đùa Dương Phàm, cũng nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường, trong lòng tự thấy khó hiểu sao mình mới gặp người này lần đầu mà đã đùa nghịch, tự hỏi không biết có bị phản cảm không.

Có lẽ khi tức tự nhiên khiến người ta cảm thấy thân cận trên người Dương Phàm đã khiến hắc rất dễ giao tiếp với người khác, đặc biệt là người khác phái.

- Thì ra là thế...

Dương Phàm ngửi ngửi, nhận thấy mùi hương nhàn nhạt, lại nhìn phục sức bên trong nhưng cũng không thấy có gì phiến hà cả.

Nghĩ tới cá tính của Nam Cung Hạm thì khách nhân tới nơi này đa phần cũng chỉ là những “hương khuê” khác mà thôi.

- Người ở lại nơi này mấy Ngày. có thể đi dạo trong phạm vi trăm dặm quanh đây nhưng không thể đi xa được, nếu không xâm phạm vào cấm địa nào đó thì ta cũng không đảm đương nổi.

Trước khi rời đi Nam Cung Hạm còn dặn dò một câu.

- Người yên tâm đi. ta sẽ không làm loạn đâu.

Dương Phàm tùy ý đáp lại, sau đó liền cảm thấy lời này còn có nghĩa khác, may mà Nam Cung Hạm không chú ý tới.

Chờ Nam Cung Hạm đi rồi Dương Phàm bố trí một tầng cấm chế đơn giản quanh phòng. Hắn chợt nâng tay lên, tinh quang nhộn nhạo, trước người hắn xuất hiện một nam nhân giống hần V đức.

So?

- Uhm, người ở lại trong này đi, ta ra ngoài một chút.

Dương Phàm mới vừa đáp ứng Nam Cung Hạm, đợi hắn xoay người là đã lập tức rời đi.

Bá!

Hắn thoải mái dọn chỗ, rồi khai động phủ của Nam Cung Hạm.

“Sao ta lại có cảm giác kỳ quái thế nhỉ?!”

Nam Cung Hạm triển khai thần thức, đảo qua phòng khách của Dương Phàm, phát hiện ra hắn vẫn ngồi dường như trong đó thì mới yên tâm.

Bán tôn Dương Phàm lúc này đã thu liễm khí tức. vô thanh vô tức xuyên qua lòng đất. vô cùng thoải mái.

Tuy nhiên, hắn phát hiện ra tu sĩ trên Lăng Đình Tiên Phong này nhiều lắm. có tới hơn trăm vạn người. Mặc dù hắn đi trong lòng đất nhưng cũng có thể ngẫu nhiên gặp được vài “đồng đạo”!

Những “đồng đạo” nếu không phải là đang tu luyện thổ động thì cũng đi dạo trong lòng đất này.

Với khả năng nắm giữ đại địa trong tay như Dương Phàm thì quá đơn giản để che dấu khói tẩm mắt những người này.

Rất nhanh, hắn đã rời khỏi động phủ Nam Cung Hạm hơn trăm dặm, coi lời nói của nàng như gió thoảng bên tai.

- Phạm vi thế lực của Tiên Đạo Tông này thật quá lớn, chỉ một ngọn núi mà đã có tới hơn trăm vạn tu sĩ. nếu muốn tìm một người không khác gì là mò kim đáy biển!

Dương Phàm nháy mắt. Hắn cũng không dám tùy tiện buông thần thức ra quét. Là tông môn đứng đầu chính đạo. đại năng giả ở Tiên Đạo Tông có rất nhiều, tuyệt đối không chỉ có một vài người là có thể uy hiếp tới hắn.

Khi hắn ẩn sâu vào trong một nơi thì đột nhiên cảm ứng được phía trước có một tầng cấm chế.

- Chẳng lẽ là một cấm địa nào đó của Tiên Đạo Tông sao?!

V*

Trong lòng Dương Phàm trầm nghĩ.

L ‘ - ,7 ..

Rất nhanh, hắn đã tới gần cấm chế kia, bị một tầng ánh sáng màu tím ngăn cản.

Xem tình hình này. cũng chỉ là cấm chế bình thường, bên trong còn có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh.

Dương Phàm triển khai cảm quan, nắm một mảnh đại địa trong tay.

Nháy mắt, hắn đã hoàn toàn nắm bắt được tình hình bên trong cấm chế.

- Hết thấy đều nằm trong sự an bài của Vương gia! Hiện giờ Hoàng Vô Hắc nhất mạch ở Thiên Vũ Châu cũng chỉ còn là danh nghĩa. Người nắm thực quyền nơi này chính là những môn phái tu chân do Tiên Đạo Tông đứng đầu. Đối với việc này, Tân Hoàng đã không hề vừa ý, nhưng thời gian lâu rồi, khó có thể lay động Tiên Đạo Tông. Mà lần này có sát thủ vương bài của Thiên Sát Các xuất thủ, Hoàng Vô Hắc dù không chết cũng sẽ bị thương nặng. Đến lúc đó. chỉ cần liên thủ với Thiên Ma Môn là có thể chiếm cứ được toàn bộ Thiên Vũ Châu.

Người nói chuyện chính là một nam nhân đầu đội mặt nạ trắng hẻ, thanh âm mơ hồ không chừng, Ngay cả ở trong cấm chế cũng rất khó nghe rõ.

- Vậy là tốt rồi! Bốn tọa ẩn núp ở Tiên Đạo Tông này cùng nhiều năm rồi, rốt cục đã đợi cho tới hôm nay!

Đối diện tên nam nhân đội mặt nạ kia là một lão già ngồi xếp bằng trên một con rùa, cũng hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt!

Khi cảm quan Dương Phàm tiến gần tới đây đột nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng lớn.

Tu vi hai người này đều vượt xa hẳn, có thể đều là Hóa Thần đại tu sĩ.

Tên nam nhân đeo mặt nạ kia mang tới cho hắn một cảm giác quỷ dị khó lường. Còn lão già mi trắng kia lại phát ra khí tức hùng hồn, ít nhất có thể đối kháng lại Văn tướng Lục Tương!

Dương Phàm cho rằng nếu không sử dụng Hoàng Long Quan thì còn chưa thể chống lại được Hóa Thần đại tu sĩ.

Mà nơi này lại cùng lúc xuất hiện hai vị Hóa Thần đại tu sĩ. trong đó một người tới từ một thế lực một Vương hầu chưa rõ, người còn lại lại là nội ứng đã được đánh vào Tiên Đạo Tông từ rất nhiều năm rồi.

Cũng may, dưới tình huống nắm giữ đại địa. Dương Phàm cẩn thận vô cùng, không để hai người này phát hiện ra.

- Kế hoạch mãi chi là kế hoạch! Người đang ở Tiên Đạo Tông, cũng cần nắm mọi biến hóa trong tay!

V7

Tên nam nhân đeo mặt nạ lại thản nhiên nói.

, Zx&

- Hừ, điều này bốn tọa tự biết. Ngược lại là ngươi, tùy tiện xông vào trọng địa Tiên Đạo Tông, mặt đàm với ta có phải là quá tự đại không?! Cũng may lão bát tử Bạch Vũ lão tiên đang bế quan...

Hai người nói thêm mấy câu rồi mới rời đi.

Từ đầu tới cuối, Dương Phàm thủy chung vẫn dung hợp với đại địa thành một khối, như một thi thể không hề có dấu hiệu sinh mệnh.

Khi hai người rời khỏi rồi hắn mới thở phào một hơi, lẩm bẩm:

- Xem ra một hồi đại kiếp nạn sắp tới! Ngay cả Tiên Đạo Tông vốn không tham dự tranh đấu thế tục cũng bị cuốn vào!

Một lúc lâu sau hắn mới rời khỏi đây.

Di chuyển loanh quanh như thế, Dương Phàm rốt cục mới không kiên nhẫn, nhẹ nhàng đánh một tên tu sĩ hèn hạ đang lén lút đi lại trong lòng đất. rồi thi triển Mê Hồn Thuật, chất vấn hắn mấy vấn đề.

Mê Hồn Thuật ở Tu Tiên Giới có rất nhiều loại. Càng có tu vi tương đương thì càng khó thành công. Nhưng tên tu sĩ kia chỉ là một gã Nguyên Anh hậu kỳ, Dương Phàm rất nhanh thành công.

Dương Phàm hỏi câu gì thì tên tu sĩ này đều trả lời hết.

- Trong bốn vị kỳ tài mới nổi của bản tông quả thật có một vị họ Dương, được xưng là “Tuệ Vũ tiên từ”! Chính là kỳ tài vừa quật khởi gần hai trăm năm nay!

Tên tu sĩ này đáp.

- Ồ? Người có biết nơi nàng trú ngụ không?

Dương Phàm lại hỏi.

- Lấy thân phận của nàng thì hẳn là ở Bách Linh Thiên Viên.

- Bách Linh Thiên Viên? Ta làm sao có thể tới đó?

Dương Phàm càng lúc càng gấp gáp.

Qua một phen chất vấn, hắn từ trong túi trữ vật tên tu sĩ này một cái ngọc giản bản đồ. trên đó có lộ tuyến đại khái của Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Dương Phàm phục chế lại một bản, chuẩn bị tiêu trừ một đoạn trí nhớ trong đầu người này. đi tới Bách Linh Thiên Viên tìm kiếm muội muội Tuệ Tâm của mình.

Tuy nhiên, hắn đột nhiên nhìn về phía tên tu sĩ đáng khinh này. tùy ý hỏi:

- Người lén lút dưới này là để làm gì?

Tên tu sĩ này vẫn chưa tỉnh lại. chỉ phải thành thật trả lời. Sau khi Dương Phàm nghe xong trên mặt cũng lộ ra vẻ cổ quái.

- Người lén lút di chuyển dưới này là có chủ ý gì?

Dương Phàm tùy V hỏi. tên tu sĩ đáng khinh kia vẫn ở trong trạng thái bị Mê Hồn Thuật cho nên trả lời thành thực.

Nghe xong, vẻ mặt Dương Phàm lộ ra nét cổ quái, chợt thần sắc dờ dẩn, bấm quyết một cái, xóa đi đoạn trí nhớ vừa rồi trong đầu hắn.

`m!

Trước khi đi. Dương Phàm đánh ra một chưởng khiến hắn hôn mê, khinh thường nói:

- Đã là người tu tiên mà không lo tĩnh tâm tu luyện. mà lại thuộc hạng người tinh trùng lên não. Thế giới rộng lớn này quả đúng là không gì không có...

Hành động trơ trẽn của tên tu sĩ này Dương Phàm cũng không quản, nhưng một chưởng trước khi đi kia cũng rất kỹ xảo. khiến pháp lực của hắn ta bị niêm phong mất một năm.

Vốn định trực tiếp hủy bỏ pháp lực người này nhưng Dương Phàm nghĩ lại. Mỗi người đều có tư tưởng riêng mình, có “đạo” khác nhau. Hơn nữa, con đường tìm kiếm trường sinh bất tử này cũng không nhất định phải tuyệt tình với tất cả nhân sinh cho nên có nhiều tu sĩ đặt tâm tư lên những lĩnh vực khác cũng là việc bình thường.

Đợi cho đêm đã về khuya, Dương Phàm lại lặng lẽ hiện lên trên mặt đất. Hắn có lệnh bài kia trên người nên cũng không cần tránh né những tu sĩ tuần tra.

Dựa theo ngọc giản bản đồ kia. Dương Phàm liền bay về phía trên cao của Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Đối với độ cao của ngọn núi này Dương Phàm cũng khó có thể đánh giá được. Với khả năng có thể chứa đựng tới trăm vạn tu sĩ thì độ cao hẳn là rất lớn.

Nếu ở Bắc Tản, với độ cao này chắc chắn đã rơi vào cương phong mãnh liệt, thậm chí bị ảnh hưởng của lực lượng trời buộc thiên địa.

Nhưng trời đất ở Đại Tản dường như cao hơn, rộng lớn hơn.

Mục đích của hắn chính là Bách Linh Thiên Viên ở tầng thứ bảy của Lăng Đỉnh Tiên Phong này.

Theo ngọc giản bản đồ này ghi lại thì toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong có chín tầng. Càng là lên cao thì thần phạt, địa vị của những người ở đó càng cao.

7V

Nghe tên tu sĩ kia lúc trước nói thì tầng thứ chín của Lăng Đỉnh Tiên Phong cơ bản chính là cấm địa. còn tầng thứ tám là nơi cư trú của những trưởng lão cao tầng bình thường.

Tu sĩ ở tầng thứ bảy thì hoặc là cao tầng của tông môn, hoặc là những đệ tử nội môn có thân phận đặc biệt.

Dương Phàm lúc này đang ở tầng thứ năm của ngọn núi, cũng chính là nơi cư ngụ của Nam Cung Hạm. Từ đó có thể thấy được địa vị của nàng cũng coi như xếp vào tầm trung.

Khi hánbay tới tầng thứ sáu. Dương Phàm phát hiện ra những tu sĩ nơi này càng lúc càng ít, nhưng tu vi lại càng mạnh hơn. Trên cơ bản, nơi này toàn bộ đều có tu vi ngoài Nguyên Anh đại tu sĩ. cũng có một số là Hóa Thần Kỳ.

Mà tới tầng thứ bảy của ngọn núi, với cảm quan cường đại của hắn cũng cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, là do khí tức tự nhiên tản mát ra của những cường giả Hóa Thần Kỳ nơi này.

Tu sĩ của tầng thứ bảy này càng ít hơn, thậm chí không được một phần trăm của tầng thứ sáu.

Nhưng những tu sĩ nơi này đã số là tu sĩ Hóa Thần Kỳ sơ kỳ. có một ít là Hóa Thần trung kỳ. Mặc dù cũng có những người chưa đạt tới Hóa Thần Kỳ nhưng cũng chỉ là người hầu hoặc là người thân, đệ tử của những người này.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Khi tới tầng thứ bảy này. Hoán Thiên Nha của hắn lại sinh ra cảm ứng, ngày càng mãnh liệt.

- Tuệ Tâm nhất định ở Ngay tầng thứ bảy của ngọn núi này.

Dương Phàm hít sâu một hơi, chuẩn bị bay đi tiếp thì từ trên đỉnh đầu đã truyền tới một tiếng xé gió.

- Ồ. là khách nhân, nhưng lại đi loạn tới tầng thứ bảy?!

Một đội tu sĩ tuần tra bay tới. cầm đầu là một thanh niên Hóa Thần Kỳ. khí vũ hiên ngang, híp mắt đánh giá Dương Phàm. Những người còn lại đều có tu vi Nguyên Anh Kỳ.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua thanh niên kia. trong lòng đột nhiên thấy rung mình. Người này không phải là tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường mà chính là cường giả Thông Huyền.

Sự phỗ hợp như thế này khiến Dương Phàm nghi hoặc. Vì những đội tuần tra trước đó thì đều do tu sĩ Hóa Thần sơ Kỳ dẫn đầu.

- Bẩm đại nhân, tại hạ là ngoại khách của quy tông, đi loanh quanh chút nên đi tới nơi này.

Dương Phàm ra bộ sợ hãi, khán trương nói.

- Ngoại khách? Là ai mời ngươi tới đây?

Ánh mắt thanh niên này lảng lệ, sắc bén bức nhân, lạnh lùng nói.

- Tại hạ là một gã Dược sư, lần này là do đạo hữu Nam Cung Hạm mời tới để chữa bệnh cho linh thú của trưởng bối trong tông!

Dương Phàm ra bộ miễn cưỡng trấn định nói.

V

- Nam Cung Hạm? Thì ra là thế! Ta cũng biết sư phụ ngài! Nghe nói sủng vật Kim Lý Vương mắc phải quái chứng, cùng chưa từng lành lại!

Tên thanh niên này hé miệng cười.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn thì đột nhiên phát hiện khuôn mặt người này như quan ngọc, vẫn rất có góc cạnh, môi hồng răng trắng, không mất chính khí. Đây đúng là một mỹ nam tử. thậm chí còn anh tuấn hơn Dương Phàm hẳn mấy phần. Chỉ có điểm khác nhau chính là ở khí chất.

- Tạ sư huynh, có cần bắt hắn lại kiểm tra hay không?

Một người bên cạnh thấp giọng nói.

- Không cần. nếu hắn nói dối thì sao ta lại không nhận ra?!

Tên Tạ sư huynh kia vô cùng tự tin, thanh âm cũng rất hòa hoãn, sau đó lại nói với Dương Phàm:

- Tuy nhiên, ngươi là một ngoại khách bình thường, không phải là khách quý của bản tông cho nên không thể tiến vào tầng thứ tám. Niệm ngươi không biết cho nên bỏ qua. Ngươi về đi!

- Vâng, đại nhân!

Dương Phàm ôm quyền nói lời cảm tạ, vội vàng theo đường cũ quay trở lại.

Hắn vừa mới rời đi không lâu thì chợt nghe có người trong số đó khen tặng, nói:

- Tà sư huynh, việc tuần tra đã có chúng ta. Thân phận của ngài cao quý, cần gì làm việc thấp hèn này!

- Vậy làm phiền các vị vậy!

Tà sư huynh mỉm cười, không ngờ thông dong thoát ly đội tuần tra, bay về phía một nơi nào đó trong tầng thứbáv!

- Kỳ lạ, Tà sư huynh được xưng là một trong tứ đại kỳ tài mới nổi của tông ta mà sao lại làm việc này?!

Trong đó một người nói nhỏ.

- Ha ha ha, người có chút không biết rồi. Việc tuần tra này chính là do Tà sư huynh cố ý xin làm. ý không tại lời. các người...

- Ách. tạ hiểu được!

Một tên tu sĩ khác hơi bình tĩnh nói:

- Nghe nói Tà sư huynh đã theo đuổi Tuệ Vũ tiên tử từ lâu...

Tất cả mọi người nghe thế thì mới biết được nguyên nhân chán chính.

Sau khi đội tuần tra này rời đi, một người lại từ dưới tầng đất hiện lên. lẩm bẩm:

- Thật đúng là trùng hợp!

Dứt lời. hắn lại trầm xuống, triển khai cảm quang, đi theo phía sau tên Tà sư huynh kia.

Phi hành lúc lâu. phía trước xuất hiện một mảnh lâm viên tràn đầy điều ngừ hoa hương, được một loại cấm chế đặc biệt bao phủ. Từ xa nhìn lại có thể thấy được rất nhiều tiên cầm. phi điều, cùng với rất nhiều linh hoa, linh mộc.

Lâm viên kia bị một loại ánh sáng mỏng lung bao phủ xung quanh, cũng phù hợp với cấm chế xung quanh.

Đại môn trước lâm viên này có bốn chữ màu vàng to lớn: Bách Linh Thiên Viên.

“Bách Linh Thiên Viên chính là ở nơi này!”

Dương Phàm mừng rỡ.

Sau khi thấy tên Tà sư huynh kia tới trước cửa. đột nhiên từ bên trong vang lên một tiếng nghi vấn.

- Tà công tử. đêm đã khuya. Bách Linh Thiên Viên không tiếp khách nữa. nếu là tiên cầm hoa cỏ trong viên có gì sơ suất, chúng ta cũng không thể đảm đương nổi...

Tên tu sĩ Hóa Thần Kỳ tran thủ ở đại môn. mặc quần áo chấp pháp giả. vô cùng khó xử nói.

Chỉ thấy tên Tà sư huynh kia cười lạnh, xuất ra một chiếc lệnh bài màu bạc:

- Ta là Đội trưởng tuần tra tầng thứbáv của hôm nay, có quyền đi tuần tra các nơi.

- Vâng!

Tên tu sĩ kia vừa nhìn thấy tấm lệnh bài này thì lập tức mở ra trận pháp cấm chế. để Tà sư huynh đi vào.

Thấy thế Dương Phàm cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết. Hắn quan sát trận pháp bên ngoài Bách Linh Thiên Viên này, nhận ra nó vô cùng huyền diệu, không thua kém thượng cô kỳ trận mà mình từng chứng kiến chút nào cả.

Cho dù tầng đất bên dưới lâm viên này cũng có trận pháp cấm chế thủ hộ.

Dương Phàm dồn thổ tới bên dưới Bách Linh Thiên Viên này. cẩn thận quan khán trận pháp.

Nếu muốn phá vỡ trận pháp này cũng không khó, nhưng nếu muốn không động tới cấm chế cảnh báo thì vô cùng khó khăn.

Dương Phàm hít sâu một lại, lại nghĩ ra một kế.

Chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một khối tinh, Thạch màu đất, ý niệm khẽ động, một tầng ánh sáng nở rộ, ngưng tụ thành một con tê tê cực lớn.

Khí tức trên con tê tê này dường như đã đạt tới Hóa Thần Kỳ.

Chợt trên người hắn nổi lên một mảnh Thái Hư Thiên Hòa. lạng lẽ phát ra ánh sáng màu vàng lóng lánh.

- Phốc!

Trận pháp cấm chế đồi diện với Thái Hư Thiên Hỏa thì như tờ giấy mỏng, Dương Phàm lập tức theo kẽ hở tiến vào Bách Linh Thiên Viên.

Mà ngay sau đó. cấm chế cảnh báo lập tức khởi động. Cả Bách Linh Thiên Viên lập tức vang lên những âm thanh bén nhọn, vang tới vài trăm dặm.

Thoáng cái, cả lâm viên này đều trở nên hỗn loạn, gần như tất cả mọi người đều bị kinh động.

- Hưu

Hơn trăm tên tu sĩ chấp pháp đều lao về phía bên này.

Dương Phàm đã sớm ẩn nấp. khiến con tê tê kia lao sâu vào trong lâm viên.

- Xảy ra chuyện gì? Bách Linh Thiên Viên luôn để phòng sâm nghiêm...

Ngay cả tên Tạ sư huynh kia cũng từ một chỗ động phủ u tĩnh bay ra.

Ánh mắt Dương Phàm sáng bừng lên. khí tức được ẩn nặc tới mức tận cùng, hóa thành một khối với môi trường xung quanh.

Tại phiên lâm viên này, với thần thông của hắn thì như cá gặp nước, cho dù Hóa Thần đại tu sĩ tới cũng đều khó có thể phát hiện ra.

Kế sách đã tháo kinh xà của Dương Phàm thành công, cũng thuận lợi dương đông kích tây. Sau khi đã xác định được vị trí liên tiêm hành.

Hắn trầm nghĩ, với phiên hỗn loạn này. ít nhất cũng kéo dài được tới vài canh giờ.

Càng tiếp cận động phủ u tĩnh kia, cảm ứng của Hoán Thiên Nha càng thêm mãnh liệt.

Khi hắn đi tới trước động phủ thì khí tức cũng biến hóa. biến thành một lão già ăn mặc bình thường, khí tức cũng giống y như những người hầu trong vườn này.

Nhân giới gọi đây là Biến Hóa Thuật, cũng là một dạng ảo thuật- Khi tu luyện tới cảnh giới tinh diệu thì có thể bắt chước khí tức. dung hợp với môi trường xung quanh.

Đúng lúc này. linh hà trước động phủ đột nhiên nhoáng lên, một nữ nhân tiên tư mờ mịt. thướt tha đi ra. Chỉ cần nhìn tới tầm lưng kia đã khiến cho người ta cảm thấy thích mắt.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về khuôn mặt tinh xảo như ngọc kia cũng thấy sửng sốt.

Nàng tuy phong hoa tuyệt đại nhưng hắn cũng không nhận thức.

ít nhất hắn có thể khẳng định được rằng người này không phải là Tuệ Tâm muội muội của mình.

- Chẳng lẽ đã tìm nhầm chỗ rồi?!

Dương Phàm vừa mới nảy sinh ý nghĩ này thì Hoán Thiên Nha lại sinh ra cảm ứng:

- Không, nhất định còn ở trong động phủ này!

- Ồ? Người hầu này sao cảm thấy lạ mặt như thế?!

Tiên tử kia cùng ngạc nhiên nhìn Dương Phàm.

- Tiên tử thần phận như thế nào?! Không biết một hạ nhân như lão nô cũng là bình thường mà thôi!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Ha ha ha, điều này cũng không sai.

Cô gái xinh đẹp kia mỉm cười nói.

- Hẳn chính là Lý bá ở trong Thiên viên, cũng đang có chuyện muốn tìm người đây...

Từ trong động phủ truyền ra một thanh âm dịu dàng, nữ tính, có cảm giác dư âm còn vang bên tai.

- Vâng!

Dương Phàm chỉ đành tiếp tục đi vào.

Bởi vì người mà hắn bắt chước chính là người hắn gặp không lâu trước đó. chính là một lão bộc trong Thiên viên này.

Đi vào động phủ, dưới chân là một con đường nhỏ bằng đá cuội uốn lượn, hai bên là rừng trúc, phía trước xuất hiện một phủ đệ nhỏ xanh biếc, lung linh dưới ánh trăng.

Thúy Ngọc Phủ! í> .

Phía trước nơi này có một cô gái thùy mị thướt tha, ăn mặc thanh nhã, xinh đẹp tuyệt trần. Đôi mắt nàng thanh tú như nước, mái tóc đen mềm như lụa. Dưới ánh trăng, nàng có vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc, nang động lòng người, nụ cười khiến hoa nhường nguyệt thẹn, tình mỹ thoát tục. như một kiệt tác của tạo hóa.

Thần hình Dương Phàm cứng đờ. thần sắc phức tạp. khóe miệng hơi nhấc lên.

Hắn vừa mới định lên tiếng thì lại nghe nữ nhân phía sau lên tiếng nói:

- Tuệ Tâm sư muội, bên ngoài có một chút nhiễu loạn, cũng không có gì là đại sự. Chúng ta tiếp tục nói chuyện đi, thuận tiện hướng vị Lý bá này thỉnh giáo một chút tài nghệ về lâm viên.

— - ^

733. Chương 700 : Huỳnh Muội Gặp Lại (hạ)

- Tuệ Tâm sư muội! Bên ngoài hơi rối loạn một chút, nhưng cũng không có chuyện gì lớn, chúng ta tiếp tục nói chuyện, thuận tiện cũng xin thỉnh giáo vị Lý bá này một chút về tài nghệ trồng hoa cảnh.

Mv nhân cung trang phong nhã tài hoa kia, ánh mắt Chuyên hướng nhìn Dương Phàm giả dạng thợ làm vườn Lý bá, cười nói.

- Tài nghệ trồng hoa cảnh?

Trong phủ đệ lại đi ra mấy nữ tu, đều lộ vẻ mặt chờ mong và hiếu kỳ nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm thầm kêu khổ. sao khéo như thế thật đúng là bị người ta xem mình thành thợ làm vườn.

Nếu là nói về y đạo. luyện đan, hẳn sánh ngang với tông sư. tự nhiên có thể ung dung ứng đối.

Nhưng “tài nghệ trồng hoa cảnh” này, Dương Phàm cũng không có nghiên cứu, ngay cả đọc lướt qua điều cơ bản nhất cũng chưa từng có.

- Với thần thông quảng đại của các vị tiên tử. lão bộc sao dám ngông cuồng bàn luận về những ngành nghề nhỏ mọn này.

Dương Phàm thầm kêu khổ. về mặt khiêm tốn nói. Khi ánh mắt nhìn lướt qua thiếu nữ thanh tú thanh lịch tuyệt luân kia, tâm thần hắn nang động, nhưng trong nháy mắt che dấu đi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới. gặp lại muội muội Tuệ Tâm lại rơi vào trường hợp này.

Mà Dương Tuệ Tâm, trong đôi mắt sáng chứa đầy ý cười nhìn lão nhân tuổi già sức yếu này.

- Lão bá nói lời ấy sai rồi, chính cái gọi là thuật nghiệp có Chuyên môn, chúng ta tinh thông chính là thần thông tiên thuật, đối với tài nghệ trồng hoa cảnh, chỉ là đọc lướt qua, nhất định không am hiểu bằng lão bá. Còn nữa vừa mới nghe Tuệ Tâm sư muội tán thưởng lão bá như vậy. nghĩ đến chắc chắn sẽ có giải thích độc đáo.

Một nữ tu thanh tú toàn thân mặc áo hoa bách hợp, cười trong trẻo nói.

- Nếu các vị tiên tử có ý này. lão bộc cứ bạo gan nói!

Dương Phàm cười nói. trong lòng thầm nghĩ: “Nếu đã ngụy trang đến nước này, cũng chỉ đành tiếp tục lừa bịp thôi.”

Đồng thời hắn lại cảm giác sâu sắc về sự tuyệt vời của cuộc sống, liếc nhìn Dương Tuệ Tâm một cái. rồi trầm ngâm nói:

- Xin hỏi các vị tiên tử. có vấn đề gì cứ hỏi, lão bộc biết sẽ trả lời không giấu diếm.

Dương Phàm nói tới đây, ánh mắt cố ý đảo qua cách bố trí hoa và cây cảnh trong động phủ.

- Không bằng trước nói về cách trang trí trong động phủ của ta đi.

Dương Tuệ Tâm chú ý tới động tác của hắn, lại cười nói.

- Hừ! Động phủ này là Tuệ Tâm muội tự mình trang trí lão làm sao còn có thể lấy ra khuyết điểm gì. hoặc là đưa ra để nghị hoàn hảo hơn cho được?

Trong đó một thiêu nữ mặc xiêm V tơ lụa, chu miệng nói.

Dương Phàm phẩm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi hắn cố ý đảo ánh mắt nhìn qua trang trí trong động phủ. cũng là có dụng ý này.

Hắn mặc dù không nghiên cứu về tài nghệ trồng hoa cảnh, nhưng tự biết bố trí trong này chú trọng một loại phối hợp hài hòa và phong cách độc đáo riêng biệt.

Nếu bàn về những thứ này, Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh thiên nhiên, ở hiểu biết về chiều sâu đương nhiên có điều dễ nói.

- Ha ha! Nhìn chung động phủ này, quy mô kết cục không lớn, lại khéo léo bố trí tinh xảo, cây cối hoa cỏ bốn phía, đều có khí chất thanh tú. cùng phủ đệ này hòa hợp làm một, không hề bài xích. Xem về cách phối hợp và phong cách, chủ nhân động phủ là một người thanh tú thanh lịch, không tranh chấp cùng thế tục, lại không mất tính chu đáo tỉ mỉ của nữ nhân. Nhưng mà. lão bộc cũng cảm thấy được, cây cối hoa cỏ trong động phủ là gieo trồng sau này. mà Thúy Ngọc Phủ này có sự đẹp để lộ ngay bên trong, nguyên vốn là tinh Thạch hoa mỹ trắng như tuyết. sau lại nhân vì người chủ nhân yêu thích, mới chưng lên nó một lớp ngọc phi thúy, lúc này mới phối hợp cùng cây cỏ bốn phía, phối hợp phong cách cùng nhau...

Dương Phàm nói chậm rãi, bình tĩnh, dường như nói về đạo lý rành mạch đâu ra đấy.

Hắn không đề cập cụ thể về nghề trồng hoa cảnh, lại dùng cảm quan của con người, lấy đạo tự nhiên kết hợp. cũng phản tích ra tí mị.

- Lý bá nói không sai. động phủ này từng có mấy đời chủ nhân, nhưng trước khi ta tới ở đây. mấy trăm năm không có người nào cư ngụ, trong vườn là một đám hoang vu, không người chăm sóc. mà phủ đệ này đúng là lộ ngay bên ngoài, nhưng ta lại không ưa chuộng...

Trong đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm đầy ý tươi cười, từ đầu đến cuối nhìn vào Dương Phàm, ánh mắt chưa từng rời đi.

- Quả nhiên là cao minh!

Các thiêu nữ đều ngạc nhiên thán phục.

Trong lòng Dương Phàm lại có chút tò mò. sao có nhiều nữ tu Hóa Thần Kỳ như vậy. tụ tập ở trong này. Hắn cũng không biết rằng, Bách Linh Thiên Viên này là Thánh địa hướng tới của đệ tử nữ trong Tiên Đạo Tông, cũng vì môi trường ở nơi đây được nữ nhân ưa chuộng.

Bách Linh Thiên Viên, gần như là nơi hội tụ của hầu hết nữ tu đệ thất trọng.

Tiếp sau đó. các nữ tu lại hỏi hắn một số vấn đề. phần nhiều là Dương Phàm né tránh nghề trồng hoa cảnh, lấy đại đạo thiên nhiên để giải thích, đồng thời phát biểu cách nhìn độc đáo của chính mình.

Các nữ tu tuy có đọc lướt qua nghệ thuật trồng cây hoa. nhưng dù sao không có tinh thông lắm. nên rất khâm phục “độ cao tay nghề” của Dương Phàm.

Đúng lúc này. mấy trăm tu sĩ lục soát tới Bách Linh Thiên Viên.

- Có người tự tiện xông vào Bách Linh Thiên Viên, mời các vị quay về động phủ của mình, chúng ta phải... lục soát!

Bên ngoài, một gã đội trưởng chấp pháp dùng thần thức truyền âm nói.

Trong động phủ Dương Tuệ Tâm. các vị tiên tử vội vàng tức tốc chạy về động phủ của mình.

Rất nhanh, trong động phủ liền tĩnh lặng, chỉ còn lại có Dương Phàm và Dương Tuệ Tâm.

Dương Phàm hít sâu một hơi. không tự chủ được đi về hướng muội muội Tuệ Tâm, thần sắc phức tạp, trong mắt cũng lộ ra cảm tình thật sâu.

- Đại ca...

Mắt Dương Tuệ Tâm đột nhiên đỏ lên, nước mắt chày ròng, phóng vào trong lòng hắn.

- Ồ! Không ngờ muội biết thân phận của ta?

Dương Phàm chấn động, khó có thể tin.

Hắn vốn tưởng rằng Dương Tuệ Tâm cũng không biết thân phận của mình, cũng không nghĩ tới tình hình như thế.

Dương Tuệ Tâm lau khô nước mắt. đòi mắt thanh tú chớp chớp:

- Đại ca tuy có đổi giọng, nhưng dù sao cũng không có giống Lý bá. Hơn nữa, xưa nay Lý bá cũng không lui tới với muội...

- Chỉ dựa vào những điểm đó. cũng không đủ cho muội đoán được thân phận của ta.

Dương Phàm vẫn khó hiểu.

Dương Tuệ Tâm hé miệng cười:

- Muội tu luyện công pháp, chính là Tiên Diễn Đại Đạo Pháp mật diện tối cao của Tiên Đạo Tông. Từ lúc sáng sớm đã có cảm ứng, muội lợi dụng đại đạo bí pháp bấm đốt ngón tay, lại biết được có người chỉ thân đến thăm. Mà trùng hợp khi đại ca ẩn núp ở đây, ta đã cảm nhận được, người tới chính là đại ca...

- Tiên Diễn Đại Đạo Pháp? Muội muội lại có duyên tu luyện bí pháp bậc này trong truyền thuyết?

Dương Phàm kinh ngạc không thôi.

Theo hắn biết. Tiên Diễn Đại Đạo Pháp trong truyền thuyết chính là công pháp cao nhất của nhân giới, thậm chí có thể sánh ngang với Thái Thượng Vong Tình Quýá, thậm chí là sánh với Cửu u Ma Công.

Thế nhưng, công pháp này rất khó tu luyện, mà còn có nhiều hạn chế. đối với yêu cầu thiên phú ngộ tính rất hà khắc.

Dương Tuệ Tâm lại cười nói:

- Hiện giờ toàn bộ Tiên Đạo Tông tu luyện công pháp này đến cảnh giới tiểu thành trở lên. chỉ có Đại trưởng lão và muội. Lúc trước, vì để tìm người thừa kế Tiên Diễn Đại Đạo Pháp, Đại trưởng lão không tiếc cái giá

phải trả lấy bí thuật đại đạo bói toán, tìm được Ngự Dương quốc, cũng nói cho muội biết chuyện bản thân muội mang “tuệ linh tiên cái”...

- Thì ra là thế!

Dương Phàm thở dài một hơi. không nghĩ tới Tuệ Tâm còn có một phen cơ duyên như vậy.

Tiên Diễn Đại Đạo Pháp không chỉ có được tiên pháp đạo thuật vô thượng, mà còn có năng lực bói toán tính toán theo nguyên lý.

Nếu có thể tu luyện công pháp vô thượng này đến cảnh giới đại thành, liền trở thành kẻ đại năng đại trí tuệ trong nhân giới.

Lúc trước Dương Tuệ Tâm đối với tìm tiên học đạo. sớm đã có hướng tới, nhưng tự biết thân mình mang phế linh cái vô vọng tu tiên, chỉ là ăn vào các linh dược Trú Nhan Đan của Dương Phàm đưa tặng. Sau lại có tiên sư tìm đến. cơ duyên chu toàn, cuối cùng nàng không chút chân chờ. bước trên đường tu tiên này.

Nhớ lại chuyện cũ. thối thoát đã qua hai trăm năm.

Dương Phàm cùng Dương Tuệ Tâm đều cảm khái muôn vàn. chuyện xưa chuyện nay đủ để tâm sự ba ngày ba đêm.

- Không nghĩ tới muội muội lại đi trước ta một bước, bước vào Hóa Thần trung kỳ.

Dương Phàm khẽ tán thưởng nói.

Dương Tuệ Tâm so ra tới Đại Tồn sớm hơn hẳn hai trăm năm, ở nơi này linh khí dồi dào. hơn nữa bản thân mang “Tuệ linh tiên cái”, có danh sư đỉnh cao của Đại Tồn chỉ điểm, tu luyện bí điển vô thượng, có thể đạt tới trình độ như thế. phần tư chất này chỉ sợ đã tiếp cận

với đương kim Tồn đế kia.

Tồn đế là không đến một trăm năm tấn chức Hóa Thần Kỳ, ngạo thị Đại Tồn, khiến vô số kỳ tài có một không hai âm thầm thất sắc.

Dương Tuệ Tâm có thể xếp vào một trong bốn đại tân tú ki' tài của Tiên Đạo Tông, cũng kém không xa so với Tồn đế, không ngừng công Đại trưởng lão bản tông bốn ba thiên sơn vạn thủy tìm tới nàng.

- Đại ca thực khiếm tốn. theo muội muội bấm tay bói toán, thần thông của huynh hiện giờ, không chỉ hơn xa muội mấy lần. Nếu như đối địch với huynh, muội không có mấy may phần thắng nào!

Dương Tuệ Tâm cười dài nói.

Đúng lúc này. bên ngoài truyền đến thanh âm:

- Dương sư muội! Có kẻ gian đột nhập trong viện, chúng ta lại đây kiểm tra tất cả động phủ trong Bách Linh Thiên Viên...

- Câm miệng! Tuệ Vũ tiên tử chính là cao đồ của Đại trưởng lão. các người cũng dám tiến vào lục soát sao? Truyền đến thanh âm quang minh chính khí của Tà sư huynh.

- Nhưng...

- Việc này giao cho ta đi, các người đi nơi khác kiểm tra!

Tà sư huynh đuổi đi những tu sĩ tuần tra kia, rồi mỉm cười đi vào động phủ nói:

- Khiến sư muội chê cười rồi!

Hắn mới vừa đi vào động phủ, liền phát hiện một thanh niên bộ dáng vô cùng thân mật với Tuệ Vũ tiên tử được xưng là thanh tú trong sạch xưa nay.

-Này... là người!

Tạ sư huynh sắc mặt cứng đờ. cực kỳ khó coi. khi hắn nhìn thấy Dương Phàm cùng Tuệ Vũ tiên tử tình đầu ý hợp, bộ dáng như liếc mắt đưa tình lẫn nhau, trên mặt hắn lộ ra vô tận bi thương và phẫn nộ.

Thì ra, Dương Phàm cùng muội muội cách biệt đã lâu nay gặp lại, sau đó khôi phục mặt mũi, cùng thán tình hòa hợp, sớm đã không đề ý đến ngoại vật.

Nhưng bị người ngoài cuộc nhìn thấy trong mắt. còn tưởng rằng hai người là nam nữ lén lút hẹn hò.

- Giải cho đồ lằng từ ngươi, thì ra có ý đồ. lại dám trừ trộn vào trọng địa Bách Linh Thiên Viên thất trọng phong, hãy chịu tội đi!

Tạ sư huynh rốt cục bị lửa giận che phủ lý trí găm lên chất vấn.

- Tạ sư huynh...

Dương Tuệ Tâm mới vừa lên tiếng, lại bị cắt ngang.

- Hừ! Mặc kệ là lý do gì. hắn là một người lạ. phá vỡ cấm chế của Bách Linh Thiên Viên, xâm nhập nơi đây. nhiễu loạn thanh tu của đệ tử, mưu đồ gây rối, dựa theo pháp quy trong môn phái, thì phải bị trừng trị. Mà hôm nay vừa khéo Tạ mỗ là đội trưởng chấp pháp nơi đây, trong chức trách phải tập nã người này!

“Vèo!”

Dứt lời thân hình hắn bỗng nhoáng lên một cái. mơ hồ không rõ.

Dương Phàm liền thấy bóng xanh chợt lóe trước mắt. một bàn tay to đã chụp tới trước người.

Tốc độ thật nhanh.

Không hổ là một trong bốn đại kỳ tài của Tiên Đạo Tông.

Dương Phàm cũng không động, đang thẩm chuẩn bị phản kích, đã thấy Dương Tuệ Tâm mặt như sương lạnh, vung bàn tay ngọc lên. chém ra một quang sáng xanh mờ mịt. “ầm” một tiếng, đánh Tạ sư huynh văng ra.

Dư ba sóng khí quét ngang làm toàn bộ động phủ chấn động mãnh liệt, hoa và cây cảnh trong vườn biến thành dập nát. may có cấm chế thủ hộ. nếu không dưới giao kích này, sớm đã hóa thành bột mịn.

- Dừng tay! Tạ Vũ! Nếu ngươi động thủ lần nữa, đừng trách ta vô tình, giao tình xưa nay một đao đứt đoạn!

Dương Tuệ Tâm che ở trước người Dương Phàm, mắt phượng đầy phẫn nộ. mặt như sương lạnh, lại lộ rõ vài phần xinh đẹp khác thường.

- Tuệ Tamsưmuội! Muội sao có thể như vậy...

Tạ Vũ vẻ mặt đầy bi thương, gần như đau khổ đến rơi lệ. tư thế oai hùng cao ngất lại có vẻ ảm đạm không còn chút sức lực. run giọng nói:

- Ta cùng với muội kết giao gần trăm năm nay. chẳng lẽ còn không bằng nam nhân xa lạ này. Nếu người này tài ba hơn xa ta thì cũng không nói. Đàng này tu vi người này tầm thường, có điểm nào hơn ta đâu? Mà hôm nay muội lại vì người này, một đao cắt đứt giao tình trăm năm của chúng ta?

734. Chương 701 : Tặng Lễ Hối Lộ!

- Ta cùng với muội kết giao gần trăm năm nay, chẳng lẽ còn không bằng nam nhân xa lạ này. Mà hôm nay muội lại vì người này. một đao cắt đứt giao tình trăm năm của chúng ta?

Tạ Vũ nhất thời bi thương rơi lệ. đau khổ tới cực điểm, cả trái tim ảm như tan nát.

Đồng thời trên mặt hắn mang đả vẻ bất khuất mãnh liệt không cam lòng. Hắn không thể tin rằng. nữ nhân mình khổ sở theo đuổi hơn trăm năm nay. lại có một mặt quá quyết lạnh đạm như vậy.

Mà hết thấy. đều là do nam nhân không biết tên trước mắt này.

Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Phàm có vài phần hận ý. cùng với phần nhiều là ghen tị.

Ngược lại Dương Phàm dùng ánh mắt thật đáng thương đáng buồn nhìn hắn, trong hai mắt có chút thất vọng.

Trước đó khi lần đầu cùng người này chào hỏi. còn có cảm giác không tệ, ít nhất bán tính không kiêu, thiên phú nhất định, thêm vào khí chất bên ngoài đều đạt tới nhân tuyển mỹ nam từ tuyển hảo.

Chi tiếc, hiện tại hắn mất đi lý trí, để lộ ra lòng dạ hẹp hòi.

Thấy Tạ Vũ phát ra từ đáy lòng tất cả bản tính và tâm sự. gương mặt xinh đẹp của Dương Tuệ Tâm ứng đó. có chút không đành lòng, cùng với càng nhiều là thất vọng.

Nàng vừa định lên tiếng giải thích, lại bị Dương Phàm giành trước.

- Ha ha! Mọi tình vêu chân thành của Tạ đạo hữu dành cho Tuệ Tâm muội từ, bản thân mình không có sai. Nhưng các hạ vừa rồi nói như vậy. Dương mỗ lại không đồng ý.

Dương Phàm ung dung nhẹ nhàng nói.

- Tuệ Tâm muội tử? Người cũng họ Dương?

Tạ Vũ chấn động tâm thần, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Với ý tứ của các hạ vừa rồi tu vi thực lực không bằng người, cho nên sẽ không xứng với Tuệ Tâm. Nếu dựa theo đạo lý này. Tuệ Tâm yêu thích ai, chẳng lẽ là lấy thực lực của đối phương để lựa chọn sao? Mà thiên hạ Đại Tồn, thực lực ở trên hơn xa người, cũng không ở số ít. so sánh ra người làm sao có thể xứng với Tuệ Tâm?

Dương Phàm dùng một loại giọng điệu thuyết giáo hỏi lại.

- Cái này...

Trên trán Tạ Vũ đỏ mồ hôi lạnh, giờ phút này hắn chợt tỉnh táo lại. cũng phát giác quan hệ giữa Dương Phàm cùng Dương Tuệ Tâm trong đó. tuy rằng thân cận nhưng không giống tình lữ, càng giống như tình cảm giữa thân nhân.

Hơn nữa Dương Phàm tự xưng là “Dương mỗ”, lại gọi Dương Tuệ Tâm là muội tử, như vậy chẳng lẽ...

Cả trái tim hắn đột nhiên phát lạnh, khó trách Tuệ Tâm đột nhiên đối với mình lạnh nhạt vô tình và thất vọng như vậy.

Suy nghĩ một hồi lâu. chính mình nhưng lại vô tình đắc tội với đại ca của người yêu dấu.

Tạ Vũ hận không thể lấy khối đầu hủ đập đầu mà chết cho xong.

- Đạo hữu nói chính là... Xin hỏi tôn tính đại danh.

Tạ Vũ lập tức khom người ôm quyền nói.

- Tên của Dương mỗ không trọng vêu.. .

Dương Phàm thần nhiên nói:

- Hôm nay ngươi là đội trưởng tuần tra của Bách Linh Thiên Viên, mà Dương mỗ xông vào viên này. dựa theo môn quy. ngươi đúng là phải bắt lấy Dương mỗ đưa đi tra khảo.

- Không dám!

Tạ Vũ vội vàng lắc đầu. vẻ mặt cung kính:

- Đạo hữu là thân nhân của Tuệ Vũ tiên tử, đến bên trong vườn viếng thăm là chuyện đúng. Luận về tình lý, có thể dàn xếp.

- Đêm nay. ta muốn ôn chuyện cũ cùng đại ca...

Dương Tuệ Tâm lườm hắn một cái. trong đôi mắt đẹp vẫn còn vài phần thất vọng.

- Được, vậy ta cáo lui!

Tạ Vũ thờ một hơi dài nhẹ nhõm, khom người cáo lui.

Hắn biết giờ phút này là ngày huynh muội Dương Phàm gặp lại. lúc này hắn chỉ là một người ngoài, có ở lại cũng chỉ làm cho bọn họ càng thêm không vui.

Sau khi rời khỏi động phủ Dương Tuệ Tâm. trên mặt Tạ Vũ đầy chua xót. hối hận không thôi.

Nhưng trên đời này thật không có thuốc trị bệnh hối hận.

- Đi nơi khác kiểm tra, Dương sư muội hôm nay mệt nhọc, đang muốn nghỉ ngơi, ai cùng không được quấy rầy!

Tạ Vũ phản phó. rồi dẫn mọi người rời đi.

Đợi cho sóng gió trong lòng qua đi. rốt cục Tạ Vũ tìm được một nữ tu có quan hệ tốt cùng Dương Tuệ Tâm, đúng là nữ nhân cung trang tào nhã tài hoa Dương Phàm mới gặp lúc trước.

- Trác tiên tử! Người hôm nay từng đi tới động phủ của Dương sư muội, có biết chuyện một vị ca ca của nàng đến không?

- Ca ca?

Trác tiên tử lắc đầu:

- Trừ một người thợ làm vườn, trong động phủ không có một nam nhân nào.

Nàng nghi hoặc hỏi:

- Nhìn bộ dáng suy sụp của người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tạ Vũ chỉ phải cười khổ. kể lại một lần sự tình xảy ra.

Trước đây hắn theo đuổi Dương Tuệ Tâm, cũng có nàng này trợ giúp, nếu không hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận.

Nhiều năm qua như vậy, nữ thần trong đáy lòng hắn, dần dần thán hận, giữa nhau thật có chút tình cảm.

- Cái này đúng là hóng rồi.

Trác tiên tử khẽ dậm chân, chi tiếc người này quá ngốc làm hỏng việc, nói:

- Trái qua nhiều năm cố gắng như vậy, ấn tượng của Tuệ Tâm sư muội dành cho người có điều lạc quan, tiếp tục tiến thêm một bước là có thể giành được hào cảm của nàng. Thật không nghĩ tới người lại đắc tội với đại ca nàng, còn lưu lại ấn tượng lòng dạ hẹp hòi như thế, khiến cho cố gắng vun trồng cả trăm năm nay thất bại trong gang tấc!

- Bây giờ phải làm thế nào cho đúng?

Tạ Vũ trong lòng nóng như lửa đốt. hối hận không thôi, thậm hận chính mình, ngày thường lời nói cừ chi đều tỏ ra hào phóng, đối với người ngoài cũng rất khoan dung độ lượng, nhưng không ngờ tại thời khắc mấu chốt này lại mất đi lý trí

- Kể sách hiện giờ ta đưa ra cho người hai ý, nhưng điều thiết yếu trước hết là phải hiểu biết chi tiết cùng tính tình của người này...

Trác tiên tử tiếp tục nói nhỏ sát lỗ tai hắn.

- Như vậy xác thực có được không?

Tạ Vũ có hơi không mấy tin tưởng.

- Người hiện giờ gần như mất hết hy vọng, nếu tiếp tục thử nghiệm, chỉ sợ ngay cả một đường hy vọng cuối cùng cũng không còn nữa.

Trác tiên tử lạnh nhạt nói.

- Vậy cứ nghe theo Trác tiên tử.

Tạ Vù thở một hơi thật dài.

Nói về Dương Phàm cùng muội muội Tuệ Tám gặp lại, nói với nhau không hết chuyện, mãi cho đến hừng đông.

- Đại ca ở dưới điều kiện ngoại cảnh thiếu thốn mà hai trăm năm đạt tới cảnh giới Hóa Thần Kỳ, việc này đã vượt qua cái gọi là kỳ tài rồi. Nhưng không biết trong khoảng thời gian dài lâu như thế, đại ca đã tìm được ý trung nhân chưa?

Dương Tuệ Tâm chớp chớp đôi mắt sáng, hơi có vẻ tinh nghịch nói.

ở môi trường phức tạp của Tiên Đạo Tông hiện giờ, hiếm thấy nàng có thể lộ ra vẻ mặt tình cảm thân tình của mình.

- Ý trung nhân?

Dương Phàm hơi chút sững sốt, rồi mỉm cười nói:

- Ta sớm đã có song tu đạo侶 là Thi Dao. sau này muội sẽ gặp.

- Chi tiết, Vũ Tịch đã không còn ở trong nhân giới này nữa rồi.

Dương Phàm ảm đạm thở dài.

Dương Tuệ Tám vội vàng hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ, cuối cùng hé miệng cười:

- Đại ca thật đúng là phúc duyên kinh người, có thể đồng thời nhận được ưu ái của hai vị kỳ nữ thế gian. Chỉ có điều hào sực của đại ca cùng Vũ Tịch tỷ tỷ còn phải qua nhiều trắc trở!

- Chi hv vọng như thế.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Ta hiện giờ tới Đại Tân mục đích chính là để tìm Thiên Nhất Hôn Thủy, làm sống lại phụ thân, nếu không suốt đời khó mà an tâm.

- Đại ca! Muội cũng nhất định trợ giúp huynh!

Dương Tuệ Tâm nói với vẻ mặt quyết tâm:

- Hôm nào. muội sẽ giúp đại ca hỏi sư tôn thử xem. thuận tiện cũng để huynh ở lại Tiên Đạo Tông, còn tốt hơn nhiều so với phiêu bạt ở bên ngoài.

- Đúng vậy, nơi đây chính là Thánh địa tu tiên, môi trường tu luyện tốt hơn gấp mấy lần so với bên ngoài.

Dương Phàm lại cười nói.

Mãi đến giữa trưa Ngày hôm sau Dương Phàm mới cáo từ cùng muội muội, cười nói:

- Hôm nay dừng ở đây. còn nhiều thời gian, ngày khác lại gặp. Lúc này ở trong tông, ta còn có chút việc cần phải xử lý.

- Đại ca! Muội tiễn huynh...

Dương Tuệ Tám tự mình đưa Dương Phàm ra ngoài Bách Linh Thiên Viên.

Ngày đó. Dương Phàm lại dọn trở về động phủ của Nam Cung Hạm, trở lại phòng mình, thay thế cho vị trí thế thân.

Ngày ngày hôm sau. Nam Cung Hạm lại đây tìm hắn, trên gương mặt ngọc thanh nhả cao ngạo, lộ ra nụ cười hiếm thấy:

- Dương được sư! Có một vị Chấp sự đại nhân đến từ thất trọng phong, tới đây xin gặp ngài.

- Chấp sự đại nhân? Tìm ta?

Dương Phàm hơi kinh ngạc.

- Nghe nói Dược Sư có trình độ V thuật độc đáo, đặc biệt đến tận nơi xin lãnh giáo.

Nam Cung Hạm đáp.

- Dược rồi!

Dương Phàm lộ ra như có điều suy nghĩ.

Không bao lâu. một vị nữ tu cung trang phong tư tuyệt đẹp, thướt tha đi vào khách phòng của Dương Phàm, khắp căn phòng lập tức tràn ngập mùi ôn hương thấm đậm lòng người.

Dương Phàm vừa thấy nữ nhân này, liền lập tức phát hiện là nữ tu tuyệt sắc gặp ở phủ đệ của Dương Tuệ Tầm tối hôm qua, lúc ấy ở trong động phủ, còn tham thảo qua tài nghệ trồng cây hoa cảnh.

- Tiểu nữ là Trác Tương Ngọc, theo đệ thất trọng phong mà đến. đặc biệt đến bái kiến Dương dược sư.

Nữ tu cung trang cử chi tao nhã thanh thán.

- Thi ra là Trác tiên tử! Dương mỗ là một khách lạ. có tài đức gì. thật quá khách sáo rồi!

Dương Phàm mời nàng ngồi xuống.

Trác tiên tử hơi lộ ra dị sắc. với tu vi địa vị của đối phương, ở trước mặt mình mà còn có thể ung dung bình thản như thế, thật đúng là không đơn giản.

- Lần này đến bái phòng Dương dược sư, một là để tham thảo đạo thuật V đạo. Hai là nghe nói Dương đạo hữu cùng Dương sư muội ở đệ thất trọng là quan hệ thân hữu, mà tiểu nữ cùng Tuệ Tâm quan hệ xưa nay rất tốt, đặc biệt đến kiến thức một chút vị đại ca của nàng.

Thời điểm Trác tiên tử nói đến nửa câu sau, liền bắt đầu chú ý về biến hóa trên mặt Dương Phàm.

- Ha ha! Thì ra là bạn tốt trong khuê phòng của Tuệ Tâm.

Dương Phàm ung dung nói. không lộ chút dấu vết gì.

- Dương dược sư! Sau tối hôm qu^ Tạ Vũ đạo hữu hiểu mình đắc tội. có điều hối hận. giờ phút này đang muốn hóa giải thâm hờn qua. Vì đề tổ thành ý. hần cố ý chuẩn bị một phần đại lễ cho Dược Sư.

Trác tiên tử khéo ăn nói tươi cười xinh đẹp, phất bàn tay ngọc một cái, trước người nổi lơ lửng một cái hộp gỗ.

- Đây là ý tứ gì?

Dương Phàm nhíu mày hỏi.

- Đây chính là thành ý của Tạ Vũ đạo hữu.

Trác tiên tử nhẹ nhàng mở nắp hộp gỗ, chỉ thấy bên trong đầy châu ngọc bảo khí, đồng thời cũng phóng ra vài tia linh khí kỳ lạ.

Dương Phàm vội đảo ánh mắt nhìn, đầu tiên liền phát hiện năm mươi khối linh Thạch thượng phẩm, còn có mấy viên lục ngọc tinh châu, một thanh mộc kiếm, đúng là một kiện thông linh pháp bảo. Ngoài ra, còn có vài loại dược liệu cùng thiên linh địa bảo hiếm thấy.

Sau khi Trác tiên tử xuất ra hộp gỗ này. trong lòng thầm nghĩ: “Đừng nói người này là tu vi Nguyên Anh Kỳ. cho dù là tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường, nhìn thấy đại lễ trọng hậu như thế đều phải động tâm không thôi. Người này nếu nhận lấy những bảo bối này, ngày sau tiếp tục tặng hai lần hậu lễ. liền có thể thúc đẩy hào sự giữa hai người Tạ Vũ và Dương Tuệ Tâm.”

Dương Phàm thoáng giật mình hiểu được dụng ý của nàng, thì ra nàng này còn muốn làm mai mối trung gian, hóa giải thâm hờn của mình cùng Tạ Vũ, thậm chí không tiếc hối lộ cho mình.

Nếu Dương Phàm chính là hạng người Nguyên Anh Hóa Thần bình thường, tám phần sẽ là gã đúng chỗ ngựa, tất có thể gà muội muội cho một kẻ có gốc tư bản như thối lại là tu sĩ thiên tài muốn thực lực có thực lực. làm người đại ca nào lại không muốn?

- Dương đạo hữu nhận lấy vật ấy. để Tạ đạo hữu có thể an tâm. Hắn yêu thương Tuệ Tâm muội muội cuồng dại. Còn nữa nói về tài năng, hắn xếp vào một trong bốn đại kỳ tài của bản tông, là kỳ tài có một không hai. Mà nói về thể lực. sư tôn của hắn là một trong tám Đại trưởng lão của bản tông. Nam nhân như thế, hắn có thể xứng đôi cùng Tuệ Tâm muội muội.

Trác tiên tử lại cười nói.

Sau khi Dương Phàm nghe nói vậy, sắc mặt lại trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Thực lực tu vi. thể lực tư bản, khí chất bên ngoài, những vốn liếng này chẳng qua là cá nhân bên ngoài, mà còn phải giành được yêu thích của Tuệ Tâm. Chỉ riêng những thứ này cũng không đủ, cái này phải dựa vào chân tình và cố gắng của chính hắn. Vả lại, đối với Tạ Vũ người này. Dương mỗ cũng không có hảo cảm.

- Phần hậu lễ này để hắn thu lại đi!

Dương Phàm sắc mặt lạnh nhạt nói. không hề chừa lại lối thoát, phẩy tay áo một cái. lập tức hộp gỗ kia đóng nắp bay trở lại trong tay Trác tiên tử.

Trác tiên tử thẫn mặt, xem ra tu vi của đôi phương không đơn giản như bề ngoài.

Nàng lại cười nói:

- Dương được sư không thu cũng thế, đây chẳng qua là một phen thành ý của Tạ đạo hữu. ngày khác ta lại đến bái phỏng!

Trác tiên tử tao nhã thanh thản, cáo từ rồi đi, trong lòng lại có chút không cam lòng: “Nguyên vốn kế sách tự tin mười phần, không ngờ thất bại. xem ra chi phải thực hiện kế sách khác...”

735. Chương 702 : Kim Lý Vương!

Trác tiên tử đi rồi, Nam Cung Hạm thoáng lộ vẻ nghi hoặc, cảm giác chuyện thật kỳ lạ, nhưng nàng cũng không suy đoán bậy bạ, không có truy hỏi.

Cho đến hiện tại. Nam Cung Hạm còn tưởng rằng Dương Phàm là nhất giới tán tu dạo chơi, nhiều lắm là có chút kỹ thuật gia truyền.

Dương Phàm nhìn theo Trác tiên tử rồi đi. thì thảo luận lắm lắm:

- Ngay cả loại thủ đoạn hồi lộ này đều dùng, đủ thấy tâm địa người này không tốt. ta sao có thể làm chuyện tác hợp muội muội cùng người này?

Tạ Vũ Trác tiên tử làm sao dự đoán được, một nước cờ này của họ. chẳng những không thành công, ngược lại làm chuyện càng thêm xấu hơn.

Bởi vì Dương Phàm căn bản không phải là tu sĩ bình thường, mặc dù tu vi của hắn ở Đại Tân không tính là nổi bật. nhưng vị trí độ cao cùng tâm nhìn của hắn, đâu phải người thường có thể hiểu được?

Theo bản chất mà nói, bản tính của Tạ Vũ người này không tính là hư hỏng, tối thiểu ở phút gian nguy tàn khốc hiện giờ, tình cảnh lục đục với nhau ở trong những tông phái lớn cũng không có.

Nhưng tiếc rằng, trừ lần đầu tiên vội vàng trải qua. ấn tượng đầu tiên của Dương Phàm về hắn rất kém. hiện tại lại thực hiện loại tiêu kỹ xảo này. nên càng dẫn tới xem thường hắn.

Dương Phàm không t hay hắn nói tốt ở trước mặt Dương Tuệ Tâm, gần như đã quyết định hắn không có chút hy vọng nào.

Vào buổi chiều cùng ngày, lúc mặt trời khuất dưới dãy núi xa xa.

- Dương được sư! Sư tôn ta đã truyền lời xuống, mời ngài đi động phủ ở đệ thất trọng phong, xem quái chứng cho con Kim Lý Vương của người.

Trên gương mặt thanh nhã tươi mát của Nam Cung Hạm, lộ ra một chút vẻ do dự.

- Nam Cung cô nương có điều gì có thể nói thẳng ra.

Dương Phàm hơi lộ ra ý cười, gần như có thể đoán được câu dưới.

- Là như vậy. con Kim Lý Vương của sư tôn ta, mắc quái chứng mấy chục năm không trị khỏi. Trong thời gian qua cũng có mời mấy vị danh V. đều không làm gì được. Mà nay sư tôn nghe nói ngài chính là một tán tu từ ngoài tới, tu vi cũng không cao. đối với ý tứ lần này cũng vô tình. Nếu không phải ta nhiều lần xin để cử. chỉ sợ sư tôn cũng sẽ không mời ngài

đi...

Nam Cung Hạm nói rõ nguyên do trong này.

- Thì ra thế.

Dương Phàm gật gù đầu. sinh ra vài phần hảo cảm với Nam Cung Hạm, có thể tưởng tượng, đối phương tận lực để cử mình, đã phải gánh chịu không ít áp lực.

- Nam Cung cô nương cứ yên tâm, Dương mỗ sẽ không để cô nương thất vọng.

Dương Phàm vẫn thần sắc trấn định, trong giọng nói bình thản lộ ra một loại tự tin.

- Như thế thì tốt! Ngài không cần có áp lực quá lớn. cho dù thất bại, sư tôn nhiều lắm là trách cứ ta vài ba câu. không có việc gì.

Nam Cung Hạm khó hiểu nhìn hắn một cái. trong lòng lại thả lỏng yên lòng một cách kỳ diệu, nàng rất tin nhiệm lời nói của Dương Phàm.

Sau đó. Nam Cung Hạm dẫn đường, bàn tay ngọc thủ bấm pháp quyết, một đạo độn quang màu xanh lam, phiêu dật như mây trên trời, mang Dương Phàm bay đi đệ bát trọng phong.

Theo Dương Phàm biết, đệ bát trọng phong, chính là nơi cư ngụ của nhân vật cao tầng trong tông môn. Trú ở nơi này, ít nhất là tu sĩ cấp Thông Huyền trở lên. thậm chí còn có nhân vật cấp trường lão trong tông môn.

Mới vừa bay đến đệ bát trọng phong, phía trước bay tới hai gã tu sĩ chấp pháp mặt mang mặt nạ bằng bạc. ngăn hai người lại đưa ra nghi vấn thán phẫn của Dương Phàm.

Nam Cung Hạm lấy ra một cái ngọc bài đặc thù, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, lạnh nhạt

nói:

- Sư tôn ta cho mời người này tới!

- Mời!

Hai gã tu sĩ chấp pháp phi thân rời đi.

Dương Phàm hơi triển khai cảm quan, từ trên đệ bát trọng phong này, cảm nhận được vài luồng khí tức uy hiếp, có thể thấy được phía trên tất có đại năng.

Không bao lâu. ở trên đệ bát trọng phong vùng băng tuyết đóng băng, mây mù lượn lờ. hai người tiến vào vị trí vùng ven. một cái động phủ như thủy tinh màu lam.

Xem theo vị trí sư tôn của Nam Cung Hạm ở trên đệ bát trọng phong địa vị so ra thấp kém.

Tiến vào động phủ, Nam Cung Hạm dẫn Dương Phàm đi gặp sư tôn.

- Hôm nay sư tổ cùng một vị khách quý khác, đang định, tới Mộng Lý Trì xem cá. thời cơ chỉ sợ không đúng lúc...

Sư tôn của Nam Cung Hạm. là một vị nữ nhân đoan trang mặc xiêm y màu xanh nước, mặt trắng như ngọc, dáng người đẫy đà, đôi mắt sáng kia hơi lộ ra vẻ ướm mọng, thần nhiên liếc nhìn Dương Phàm một cái.

Ý tứ của nàng thực rõ ràng, hôm nay không phải là ngày xem bệnh cho Kim Lý Vương, kì thực nàng cũng không tin Dương Phàm có thể trị lành bệnh cho linh thú yêu của mình, nàng cũng không coi trọng hần lắm.

- Sư tôn! Dương được sư...

Nam Cung Hạm khẽ cắn môi. vừa mới chuẩn bị giải thích.

“Vù! Vù!”

Đúng lúc này. hai luồng khí tức cường đại bức tới. khiến cho Nam Cung Hạm cùng với sư tôn của nàng, đều có một loại cảm giác khó thở.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một áp lực đè xuống mình.

Cổ áp lực này giống như cùng Vân tướng Lục Tương gặp nhau lúc trước.

- Lam Ngọc tiên tử! Trăm năm không gặp. động phủ của đồ nhi ngươi càng ngày càng rộng rãi xinh đẹp, mà lại không mất vẻ thanh lịch...

Thanh âm của người nói chuyện có vẻ già nua. là một lão già lông mày trắng, tóc bạc mặt mũi hồng hào. ngồi trên một con nia già màu đen như một ngọn núi nhỏ. trên mai nia phủ kín hoa văn rối rắm, phong cách cổ xưa.

Cùng đi bên lão là một giai nhân tuyệt đẹp thoát tục chân đạp trên hoa sen màu xanh nước, dung nhan như ngọc, hình dáng tuyệt trần, nhất là đôi mắt kia trong suốt như thủy tinh màu xanh lam.

Đây cũng chính là Lam Ngọc tiên tử trong miệng lão già lông mày trắng kia, xem theo khí tức công pháp có liên hệ sâu xa với Nam Cung Hạm cùng sư tôn của nàng.

- Bái kiến Mặc trường lão. sư tổ, sư tôn!

Nam Cung Hạm và sư tôn. vội vàng cung kính thi lễ. chào đón.

Ánh mắt Dương Phàm tập trung nhìn trên mặt Mặc trưởng lão lông mày trắng, chợt trong lòng vừa động: “Người này không phải chính là một trong hai người tối hòm qua ở chỗ sâu dưới lòng đất. âm thầm chuẩn bị âm mưu nào đó sao?”

- Bạch Linh. Nam Cung Hạm! Hai thầy trò các ngươi đều ở đây à!

Lam Ngọc tiên tử hơi lộ ra ý cười, đề lộ ra đôi mắt sáng như sao. lại lập tức nhìn thấy Dương Phàm phía sau, đôi mày thanh tú khẽ nhăn lại:

- Người này là ai. thoát nhìn thực lạ mắt?

- Bẩm sư tôn. hần là Dược Sư do Hạm nhi mời đến, là để trị bệnh cho con Kim Lý Vương của đệ tử đệ đệ mấy chục năm nay.

Bách Linh đáp.

Lam Ngọc tiên tử nghe vậy. hơi có vẻ không hài lòng nói:

- Đệ tử Tiên Đạo Tông ta chữa bệnh xem y, chưa từng cần tìm tới người ngoài, trong tông môn cũng không phải không có người thần thông đại năn nã hơn nữa là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhỏ nhỏ. chuyện này nếu đệ người ngoài biết được, chẳng phải là bị cười nhạo sao?

- Bởi vì sư tôn hàng năm bế quan, không dám vì việc này mà quấy rầy ngài, đây cũng là chủ ý của Hạm nhi.

Bách Linh khúm na khúm núm, có phần sợ hãi. lại đổ trách nhiệm lên người đệ tử.

Nam Cung Hạm mặt ngọc đỏ bừng, “bùm” một tiếng, quy sụp xuống:

- Bẩm sư tổ! Đồ nhi biết được Kim Lý Vương mấy chục năm không trị khỏi, có đề cử này chỉ vì muốn sư tôn hết ưu phiền. Mà người này tuy là tán tu nhất giới, nhưng đích xác có vài phần Kỳ thuật. Ngày ấy ở trên đường, hần đề dâng trị chứng bệnh của Hoàng Phù đạo hữu mà gần trăm năm nay Ngay cả danh V đều không thể giải quyết. cũng nhờ đó mà Hoàng Phù vừa mới đột phá cảnh giới tu vi...

Ánh mắt nàng ửng đỏ. giờ phút này có vẻ nhu mì đáng thương, nhưng nửa câu nói sau. vẫn như cũ biện giải cho Dương Phàm.

Lam Ngọc tiên tử sắc mặt sa sầm xuống, vừa định lên tiếng, lại ngừng, vì Mặc trưởng lão kinh dị kêu lên:

- Hoàng Phù? Ý ngươi là nói thiếu niên ốm yếu trăm năm trước gia nhập tông môn ta?

- Bẩm Mặc trưởng lão! Đúng là người này!

Nam Cung Hạm đáp, đồng thời trong lòng rất lấy làm lạ. Hoàng Phù chỉ là một đệ tử đời thứ ba rất bình thường, Mặc trưởng lão này như thế nào lại biết hắn?

- Hoàng Phù?

Lam Ngọc tiên tử cùng Mặc trưởng lão liếc nhau, thần niệm truyền âm nói:

- Chẳng lẽ là tên kia...

- Đúng! Người này thân phận không tầm thường, vốn là con cháu hậu đại một gia tộc dòng thứ của Hoàng Võ Hâu. bởi vì tự mình học trộm tuyệt học đích truyền, bị tâu hóa nhập ma, nên bị trục xuất khỏi gia tộc. Nhưng mẫu thân hắn không đành lòng, ủ thục người đưa hắn đến Tiên Đạo Tông, lúc ấy ta cũng trông thấy bệnh trạng của người này. đích thật là một quái chứng.

Mặc trưởng lão cười thần niệm truyền âm.

Hai người nói chuyện với nhau, đám người Dương Phàm, Nam Cung Hạm đương nhiên không biết.

- Hạm nhi! Ngươi còn không đưa hắn trở về đi.

Bạch Linh hơi trách cứ nói.

Nam Cung Hạm sắc mặt lập tức có chút trắng bệch, ánh mắt nhìn Dương Phàm đầy áy náy.

Dương Phàm vẫn giữ thần sắc bình thản, chậm rãi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hắn đến Tiên Đạo Tông mục đích đã đạt được, chuyện chữa bệnh cho Kim Lý Vương chỉ là tiện thể mà thôi.

- Chờ một chút!

Mặc trưởng lão híp hai mắt lại đánh giá Dương Phàm một lát. cười ha ha nói:

- Ngươi có thể trị khỏi quái bệnh cho Hoàng Phù. có thể thấy được trình độ V thuật không phải là nhỏ. Phải biết bệnh trạng của hắn Được Sư cấp dưới Thánh y, gần như không có khả năng chữa khỏi.

- Đa tạ Mặc trưởng lão!

Nam Cung Hạm hơi lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng ý bảo Dương Phàm nói lời cảm tạ.

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm bỗng nhiên sinh ra cảm ứng. cảm giác dường như người này thấy được vài phần chi tiết bản thân, chẳng lẽ là do Chí Bảo Long Khí?

Nhưng từ khi hắn tự tu luyện Long Quý. đã thu liễm khí tức này, dưới tình huống ở gần bên, ít nhất phải là cường giả Thông Huyền mới cảm nhận được.

Mặc trưởng lão này rõ ràng là đại tu sĩ Hóa Thần nhân hiệu lâu đời. nhưng con rùa già lão cười kia. Ngay cả Dương Phàm cũng nhìn không thấu lai lịch.

- Đa tạ nhị vị trưởng lão!

Dương Phàm chỉ phải miễn cưỡng đáp ứng, trong lòng hơi có chút lo lắng, dù sao người này cũng không phải một trưởng lão đơn giản như vậy. theo tình hình ngày ấy phỏng đoán: người này đúng là nội gián của địch trong Tiên Đạo Tông, cùng Vương hầu không biết tên kia mưu đồ âm mưu gì đó. Với ý đồ nghịch Chuyển đại cục Thiên Vũ Châu, ngay cả Tiên Đạo Tông đều bị tính kế.

- ở trước mặt nhị vị trưởng lão. ngươi cần phải thận trọng lời nói và việc làm.

Bạch Linh liếc mắt nhìn hắn, dùng thần niệm truyền âm cảnh cáo.

Dương Phàm không để ý đến nàng, theo mấy người đi tới Mộng Lý Trì trong động phủ!

Mộng Lý Trì là một cái ao lập phương được pháp thuật tác dụng, nổi lơ lửng tại giữa không trung, bốn phía đều có hàng rào chìm ngăn cách.

Từ xa nhìn lại, một khối nước màu xanh đẹp lạ thường, trống rỗng ở giữa không trung, trong nước xuyên qua xuyên lại các loại cá xinh đẹp, thậm chí không thiếu một số chủng loại trong hải vực.

- Không hổ là Mộng Lý Trì. Cái ao này đúng thật chỉ có ở trong mộng mới có thể nhìn thấy.

Mặc trưởng lão tán thưởng.

Còn Lam Ngọc tiên tử lạnh nhạt nói:

- Đưa Kim Lý Vương của ngươi ra xem. nếu ta có thể chữa khỏi bệnh cho nó. thì không cần tới người ngoài.

-Dạ!

Bạch Linh vui mừng, nếu có sư tôn ra tay. khẳng định không thành vấn đề.

Liền thấy nàng bấm tay niệm thần chú. trong Mộng Lý Trì bơi ra một con cá chép hai mắt lớn như hạt châu, lấp lánh vẩy vàng ánh. xem hình thể có lẽ tới hơn ngàn cân.

Kim Lý Vương này rõ ràng là yêu ngư đã trải qua dị biến, vẩy cá hơi phát sáng giống như vẩy vàng của Kim Giao Long. Chỉ có điều sau khi mắc bệnh hai mắt thất thần, mấy chỗ vẩy vàng thối rữa.

- Để ta xem thử.

Lam Ngọc tiên tử vẫy tay một cái. hút lấy Kim Lý Vương bệnh hoạn, buồn bã iu xiu đến trước người.

Nàng điều tra một lát, khê cau mày, trên tay bấm tay niệm thần chú, đánh ra từng đạo dao động li ti màu lam, rót vào trong cơ thể Kim Lý Vương.

Ngay sau đó, Kim Lý Vương kia chỉ là khí sắc thoát nhìn tốt lên một chút, nhưng chứng bệnh chưa thấy biến hóa. vết thối rữa trên vẩy cá màu vàng vẫn không tiêu tan, hai mắt hơi có vẻ đại ra.

Lam Ngọc tiên tử cắn chặt hàm răng trắng tinh, lại dứt khoát thi triển thần thông pháp thuật liên tục. đồng thời dường như kiểm tra. vẫn như trước không làm sao được.

-Để ta thử xem!

Mặc trưởng lão cũng thử trị bệnh mấy lần. rồi rất nhanh buông tay.

- Xem ra chỉ có tim Thánh V Đại Tần. mới có thể trị khỏi quái chứng này.

Lam Ngọc tiên tử khê thở dài một hơi. định cứ như vậy từ bỏ.

Dù sao ở Đại Tần đạt tới cấp thánh V. cũng đúng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà lúc này. Nam Cung Hạm cổ lấy dũng khí, thấp giọng nói:

- Không bằng để Dương dược sư thử xem!

-Hắn?

Sư tôn. sư tổ của nàng đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chuyện này Ngay cả đại tu sĩ Hóa Thần đều làm không được, tu sĩ Nguyên Anh nho nhỏ có năng lực làm được sao?

736. Chương 703 : Chịu Đòn Nhận Tội!

-Hắn?

Trong mắt Lam Ngọc tiên tử lộ vẻ kinh nghi, còn Bạch Linh sư tôn của Nam Cung Hạm thì sắc mặt đầy nghi ngờ và khinh thường.

- Hạm nhi! Người đưa hấn về đi thôi! Chuyện ngay cả sư tổ người đều làm không được, huống gì một tu sĩ Nguyên Anh nho nhỏ? Không cần thử...

Khi Bạch Linh nói lời này, cũng nháy mắt ra hiệu cho Nam Cung Hạm.

Bởi vì mặc kệ Dương Phàm thử kết quả như thế nào, đều là không hề có chỗ tốt.

Nếu không thể thành công, tất nhiên là làm trò cười cho mọi người, làm mất mặt Nam Cung Hạm, Bạch Linh này làm sư tôn cũng phải có một phần trách nhiệm.

Mà nếu thành công, lại làm cho Lam Ngọc tiên tử thân là đại tu sĩ Hóa Thần, một trong trưởng lão Tiên Đạo Tông, mất hết mặt mũi.

Dù sao nàng vừa rồi mới nói ra, chính mình có nắm chắc chữa khỏi bệnh cho Kim Lý Vương, không cần người ngoài nhúng tay vào.

Nam Cung Hạm vốn là người thông minh cơ trí, đã biết việc này không còn mấy may hy vọng, nàng mỉm cười nhìn Dương Phàm, trong mắt đầy vẻ áy náy, đang định dẫn hấn rời đi.

Nhưng vào lúc này.

- Không bằng để cho vị Dương được sư này thử xem, cứ coi như lấy ngựa chết mà chữa như ngựa sống, ý của Lam Ngọc tiên tử thế nào?

Mặc trưởng lão cười híp mắt nói.

Từ lúc tiến vào động phủ, lực chú V của lão hơn phần nửa tập trung trên người tiểu tu sĩ này, điều này đúng là làm cho Dương Phàm không được tự nhiên.

- Nếu Mặc trưởng lão nói như vậy, cứ theo ý ngài đi.

Lam Ngọc tiên tử lạnh nhạt cười, rất tùy tiện nói.

Nàng vốn không có nhiều lo lắng Dương Phàm có cơ hội chữa khỏi chứng bệnh của Kim Lý Vương, trước mắt cứ tạm thời vui đùa cho hết thời gian.

Thấy vậy, Nam Cung Hạm hơi lộ vẻ ngạc nhiên và vui mừng, không nghĩ tới sự tình lại xuất hiện chuyển biến.

- Dương được sư, mời...

Mặc trưởng lão khẽ giơ tay mời, bộ dáng dường như có chút chờ mong.

Lam Ngọc tiên tử, Bạch Linh thì rất kỳ quái, đoán không ra dụng ý của Mặc trưởng lão.

Nhưng Lam Ngọc tiên tử cũng biết rõ Mặc trưởng lão này không phải xuất thân từ bản tông, nhưng ở lại nơi đây đã mấy trăm năm, trong các trưởng lão là một người thân thông pháp lực cao thâm không lường được.

- Còn sững sờ làm gì.

Giọng điệu của Bạch Linh hơi có vẻ tức giận.

Dương Phàm như cũ không thềm để ý tới nàng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Mặc trưởng lão cùng Lam Ngọc tiên tử:

- Nếu hai vị trưởng lão có ý này, như vậy Dương mỗ làm liều thử xem!

Dứt lời hấn chậm rãi bay về hướng Mộng Lý Tri, cũng không chạm tới cá chép vàng kia, mà lại thò một bàn tay vào trong ao nước, sau đó nhắm mắt lại chậm rãi dò xét.

Trong lúc này, bốn người đều chăm chú theo dõi hấn.

- Dương được sư vì sao không dùng tay chạm tới Kim Lý Vương, gần gũi xem chứng bệnh này?

Mặc trưởng lão vuốt râu cười nói.

- Ta trước đây đã nghe Nam Cung cô nương nói. Kim Ly Vương này nguyên vốn sống ở trong ao. chưa từng rời đi, hiện tại đột nhiên mắc bệnh chứng, chưa chắc không có liên quan với môi trường nước trong ao này. Mà thường thường rất nhiều chứng bệnh, đều là có liên quan với môi trường chỗ cư ngụ. Cho nên ta trước điều tra tình huống thủy vực nơi đây.

Dương Phàm nói không nhanh không chậm.

- Lời áchhữly!

Mặc trường lão cười cười, làm cho Lam Ngọc tiên tử cũng gượng cười.

Chính cái gọi là người lành nghề vừa ra tay, đã biết có hay không có nghề. Dương Phàm mỗi một bước đều nhắm vào chứng bệnh, đều có cách giải thích độc đáo của mình, mà không phải chỉ dựa vào một thân thần thông pháp lực, liền tự cho là có thể giải quyết bất cứ vấn đề gì.

Sau một lát. đối với môi trường của Mộng Lý Trì, Dương Phàm đã có hiểu biết cơ bản, chủ yếu là thành phần trong nước ao có liên can tới tình trạng của tôm cá.

Sau khi làm xong bước đầu. trong lòng Dương Phàm đã nắm chắc mấy phần, liền đưa tay hút Kim Lý Vương đến bên cạnh, chỉ nhìn sơ qua hai mắt liền nói:

- Ta đoán quả nhiên không sai: con cá này hàng năm sống ở trong ao. mắc phải chứng bệnh, hơn phần nửa có liên quan tới môi trường nước ao.

- Hừ! Nước ao này nổi thông với linh khí băng tuyết của bốn phía ngọn núi, mỗi thời mỗi khắc đều tự động thay đổi. tuyệt đối là mới nhất...

Bạch Linh sư tôn của Nam Cung Hạm phi cười nói.

- Ha ha! Như vậy xin hỏi Linh tiên tử. có phải trong ao này được rót vào thành phần đặc biệt cùng chất dinh dưỡng gì, hoặc là thức ăn đặc thù gì cho con cá này ăn hay không?

Dương Phàm nắm chắc thắng lợi hỏi.

Linh tiên tử. cũng là cách xung hô của đồng đạo trong tông môn với Bạch Linh sư tôn của Nam Cung Hạm.

- Cái này...

Bạch Linh chần chờ nói:

- Vì để cho cá trong ao cũng đủ linh tính, chuẩn bị tốt môi trường tu luyện, ta đã thêm vào bên trong ao Tinh Phần Linh Thạch, còn thêm Thiên Ngự Phần, Tiên Phong Thảo Toái mua từ phường thị bên ngoài. Hai vật sau. một loại Chuyên đề thúc đẩy sinh trưởng cho cá, cũng có được tài liệu quý báu có khả năng tiến hóa lột xác; còn loại sau là có công dụng xóa bỏ yêu tính, làm cho một số loài cá yêu hóa trong ao. tính tình càng ôn hòa, gần với nhân tính...

- Những thứ này. dường như cũng không có chỗ nào không thỏa đáng!

Bạch Linh nghi hoặc nói. lúc này nàng cũng nhận thấy Dương Phàm đích xác có chỗ độc đáo.

- Thiên Ngự Pháo.. Tiên Phong Thảo Toái... Còn bỏ thêm Tinh Phần Linh Thạch, mà Kim Lý Vương này vốn là loài biến dị. đặc biệt là vẩy cá màu vàng xinh đẹp của nó kia.

Dương Phàm khẽ nhếch khóe miệng:

- Thì ra thế, phỏng đoán của Dương mỗ là thực tế!

- Cái gì?

Linh tiên tử có hơi kinh hãi luống cuống, nhưng vẫn rất ương ngạnh cứng rắn nói:

- Vậy ngươi hãy nói ra xem, những thức ăn thêm này. có chỗ nào lẩm lẩn?

- Ha ha! Lấy linh Thạch tu luyện xây thành bột phần, cải tạo môi trường trong ao, điều này thật đúng là đủ xa xỉ.

- Chẳng lẽ xảy ra sai lầm ở chỗ này?

- Cùng không phải, đây chỉ là xa xỉ. bản thân nó không sai, ngược lại có thể xúc tiến những loại cá bình thường này trưởng thành lột xác. Nhưng Linh Thạch Tinh Phần này cùng một lúc dùng chung với Thiên Ngư Phần, thì sẽ làm cho vẩy cá màu vàng của Kim Lý Vương đã biến dị. phát sinh rối loạn biến dị. thậm chí sinh ra biến dị dị dạng, vẩy cá thối rữa các người đã nhìn thấy, kỳ thật không phải thối rữa, mà là một loại nẩy sinh dị dạng.

Dương Phàm nói xong đưa tay vuốt ve chỗ thối rữa kia, mỉm cười nói:

- Có một điểm giống đường ruột khí quan trong cơ thể. không phải thối rữa, đây là sự sinh trưởng của nó làm cho dị dạng, căn bản không tồn tại miệng vết thương, cho nên những thuật trị liệu kia đều không có hiệu quả.

Nam Cung Hạm vừa nghe Dương Phàm nói “đường ruột khí quan”, lại thấy chỗ vẩy cá thối rữa kia, sắc mặt nàng trắng bệch, đút tay che miệng, gần như có cảm giác sắp nôn mửa.

Lam Ngọc tiên tử cùng Linh tiên tử nhú mày, cũng cảm thấy ghê tởm.

Nhưng thật ra Mặc trưởng lão, cười túm tim tán thưởng nói:

- Y thuật của Dương dược sư, quá thực có chỗ độc đáo. chỉ sợ gần với những dược sư cấp Thánh V tính tình cổ quái kia...

- Vậy xin hỏi Dương dược sư. pháp trị liệu như thế nào?

Giờ phút này Bạch Linh tiên tử đã có vài phần cung kính với Dương Phàm.

- Ha ha! Chỉ cần phân tích ra nguyên nhân căn bản của chứng bệnh, Dược Sư bình thường đều có thể trị liệu.

Dương Phàm mỉm cười, một tay chế trụ trên Kim Lý Vương bậc cao kia, tay còn lại... lấy ra một thanh đao nhỏ sắc bén, mũi nhọn lóe sáng.

- Người định làm gì?

Mấy người Bạch Linh tiên tử đều biến sắc.

- Cắt bỏ những bộ vị dị dạng này. sau đó dùng thủ đoạn pháp thuật, tiêu trừ nguyên nhân mầm bệnh bên trong, để nó sinh trưởng ra vẩy cá bình thường.

Dương Phàm vừa nói. vừa động thủ, pháp lực rót vào trong cơ thể Kim Lý Vương, ở các chỗ khí quan, đều tẩy rửa một lần.

Thời gian ước chừng cạn một chén trà nhỏ. thanh đao nhỏ trong tay Dương Phàm chợt lóe lên, “vù vù” mấy cái. cắt bỏ những chỗ vẩy cá thối rữa. rồi lấy ra một cái bình thuốc nhỏ. trút ra một viên thuốc, ép dập nát bôi trên đó. trông thật lành nghề.

Sau một lúc lâu. trong tay Dương Phàm nhộn nhạo lục lưu. lưu chuyển trong toàn thân Kim Lý Vương.

Thời gian chỉ chớp lát sau. các vị trí vốn là vẩy trên Kim Ly Vương, liền mọc ra vẩy mới. lấp lánh ánh vàng, xinh đẹp dị thường.

- Nhưng tinh thần của nó. vì sao vẫn còn chưa khỏe?

Linh tiên tử hỏi.

- Bệnh nhập sâu vào xương tủy, không phải một năm rưỡi khó lành hẳn. Bản thân nó là loài cá biến dị. quanh năm sinh trưởng ở trong môi trường như thế. mới có loại kết quả này.

Dương Phàm lạnh nhạt nói:

- Hiện tại, thiết yếu phải đổi nó qua một môi trường sinh trưởng tự nhiên trong sạch, tĩnh dưỡng một năm rưỡi là được. Nhưng nhớ lấy. đừng nên dùng hỗn hợp Linh Thạch Tinh Phần cùng Thiên Ngư Phần cùng một lúc.

- Được Sư nói thật cao thâm.

Giọng điệu của Linh tiên tử đối với Dương Phàm càng Ngày càng tôn kính. Lam Ngọc tiên tử lại nhìn hấn với cặp mắt khác xưa, mặt đầy vẻ bất ngờ, cũng không có hờn giận như trong tưởng tượng của đệ tử, ngược lại khen ngợi Nam Cung Hạm:

- Hạm nhi thật sự là mắt sáng biết nhìn người, không nghĩ tới có thể gặp được kỳ nhân bậc này.

Sau khi an trí thích đáng cho Kim Lý Vương, Linh tiên tử vội vàng nói lời cảm tạ Dương Phàm, rồi lại lấy hai mươi khối linh Thạch thượng phẩm và một số thiên linh địa bào trả công chữa bệnh.

Dương Phàm cũng xem là đương nhiên, nhận lấy những tiền công chữa bệnh này.

Hai mươi khối linh Thạch thượng phẩm này nếu như đặt ở Bắc Tản. chi sợ có thể làm cho các tu sĩ bậc cao đó mất mà vung tay đánh nhau.

Nhưng ở Thánh địa tu tiên Đại Tản. diện tích lãnh thổ rộng lớn. địa linh nhân kiệt, tài nguyên phong phú, thiên linh địa bảo cũng dồi dào. tạo nên một lượng lớn cường giả. quá thật khiến các tu sĩ ở bên ngoài ảm đạm thất sắc. Người có tu vi tới gần Hóa Thần đều đi tới Thánh địa này.

Cùng ngày, sau khi từ chối khéo đám người Linh tiên tử giữ lại. Dương Phàm đưa ra lời cáo từ.

Đôi mắt sáng của Nam Cung Hạm liên tục lóe lên tia sáng kỳ dị. vô cùng ngạc nhiên vui mừng, mang Dương Phàm rời đệ bát trọng, chạy về đệ lục trọng thuộc về chính nàng.

- Lần này thực sự làm phiền Dương được sư, ngài nhất định phải lưu lại ở trong này một thời gian.

Nam Cung Hạm luôn luôn thanh nhã tươi đẹp, thập phần kính ngưỡng Dương Phàm, thậm chí có vài phần tình cảm ở bên trong.

Sau khi Dương Phàm cố ý thu liễm, vốn không có lộ ra khí chất mị lực thu hồn đoạt phách, nhưng hấn không kiêu ngạo không siểm nịnh, ônnhuatao nhã, thậm chí thi thoảng toát ra vẻ tươi cười tự tin. trong vô tình sinh ra lực hấp dẫn rất lớn với người khác phái.

Nhưng thời gian gần nhau ngắn ngủn, chỉ là làm cho Nam Cung Hạm đối với hấn hám mộ. có chút hào cảm, còn chưa nói tới yêu thích, nhưng nếu thời gian ở gần nhau tiếp tục kéo dài. ai cũng nói không chính xác được nữa.

- Ha ha! Dương mỗ cũng không tính toán rời nơi này.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- hay là ngài muốn trú lại Tiên Đạo Tông, làm Được Sư khách liêu ở nơi này?

Nam Cung Hạm sáng mắt lên.

Với V thuật của Dương Phàm vừa thi triển, chỉ cần nàng đề nghị với sư tôn sư tổ. đảm nhiệm một chức vị Được Sư ở trong tông môn. cũng rất dễ dàng.

Đang lúc hai người nói chuyện, bên ngoài truyền tới một thanh âm kiên nghị mà bi thương:

- Tạ Vũ đến đây chịu đòn nhận tội!

Thanh âm không lớn không nhỏ. nhưng cũng truyền khắp toàn bộ động phủ.

Chỉ thấy ngoài động phủ, một vị nam nhân tuấn mỹ mà không mất anh khí. quỳ ở trước động phủ không nhúc nhích.

- Tạ sưhuynh! Ngài như thế nào lại tới nơi này. vì sao thỉnh tội?

Nam Cung Hạm lập tức kinh hoảng không thôi.

Quy gối ngoài động phủ chính là Vương tử hoàn mv một trong bốn đại Kỳ tài bán tông, mà vô số nữ tu thâm mến hướng tới trong mộng.

Thậm chí từng có một đoạn thời gian, Ngay cả Nam Cung Hạm cũng có vài phần hướng tới Tạ Vũ. nhưng từ trước đến nay nàng luôn là người thực tế. nên thật lâu trước đây đã đoạn tuyệt ý niệm này.

- Chịu đòn nhận tội?

Dương Phàm thật có hơi bất ngờ, mắt thấy Nam Cung Hạm đi tới hỏi thăm Tạ Vũ. lại bị khi thể cường đại cuộn cuộn trên người hắn đánh văng ra.

- Tạ mỗ vì để biểu đạt thành ý. cũng cầu mong được Dương đại ca lượng thứ, đặc biệt đến chịu đòn nhận tội.

Tạ Vũ lộ vẻ mặt kiên nghị, bộ dáng kiên nhẫn quyết không bó cuộc.

Dương đại ca?

Dương Phàm thoáng nao nao. có vẻ như người này còn lớn hơn mấy tuổi so với hắn, còn nữa với lòng dạ hẹp hòi của đối phương, sao có thể làm ra chuyện chịu đòn nhận tội khiến cho người ta cảm phục bực này?

737. Chương 704 - 707 (1)

- Tạ mỗ vì để biểu đạt thành ý, cũng cầu mong được Dương đại ca lượng thứ. đặc biệt đến chịu đòn nhận tội.

Tạ Vũ quỳ thẳng ở trước động phủ không nhúc nhích. Nam Cung Hạm thán là chú nhân muốn đi khuyên can, lại bị thông huyền lực trên mình người này phóng ra đánh bay đi.

Trong lúc nhất thời. Nam Cung Hạm có chút chân tay luống cuống.

ở trong lòng của nàng, Tạ Vũ ở Tiên Đạo Tông hội tụ trăm vạn tu sĩ đệ tử này là một trong bốn đại kỳ tài, là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng.

Tạ Vũ tướng mạo tuấn mĩ. xứng danh là đứng đầu toàn tông, mặt như quan ngọc, góc cạnh rõ ràng, môi hồng răng trắng, sống mũi cao. mày kiếm mắt sáng, càng khó được chính là. trong tuấn mỹ không mất vẻ oai hùng, khoát trên vai hắn áo choàng màu đen hoa văn tím, dáng người cao ngất vĩ ngạn.

Bất kể tướng mạo, khí chất, tu vi, hay là hậu trường, đều không thể chê vào đâu được.

ở Tiên Đạo Tông, Tạ Vũ này có thể nói là hoàn mỹ nhất, cho dù ở chính ma hai đạo Tu Tiễn giới đương kim Đại Tồn, hắn cũng là nam nhân tha thiết ước mơ của ngàn vạn nữ tu.

- Dương được sư! Đây là chuyện gì xảy ra?

Nam Cung Hạm chỉ đành trở lại động phủ, vạn phần nghi hoặc nhìn Dương Phàm hỏi.

Dù sao đối tượng Tạ Vũ tạ tội là Dương Phàm.

Dương Phàm lộ vẻ mặt trầm tư. không ngừng quan sát Tạ Vũ bên ngoài động phủ.

Đơn giản chỉ xem hành vi chịu đòn nhận tội của Tạ Vũ. Dương Phàm cũng vô cùng bất ngờ. cách nhìn đối với hắn đã thay đổi rất nhiều.

Có thể ở trước công chúng, công khai quy lạy tạ tội với người, chuyện này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Nếu không có trí tuệ bao dung rộng lớn. nhất quyết không thể làm được chuyện như vậy.

“Chẳng lẽ ta lại nhìn sai?” Dương Phàm có hơi kinh nghi, lâm vào trầm ngâm suy tư ngắn ngủi.

Ngày ấy ở trong động phủ của Tuệ Tâm, biểu hiện của Tạ Vũ đã nói rõ người này lòng dạ hẹp hòi. tình tình cố chấp đồ kị.

Dương Phàm không tin bản tính của một người, có thể sửa đổi nhanh như vậy.

Trên thực tế, Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết, trong quá trình nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, năng lực cảm quan cường đại, cũng khiến cho hắn quá mức tự tin vào trực giác của mình.

Xem theo kinh nghiệm ở dĩ vãng, trên cơ bản trực giác của Dương Phàm là mười phần chắc chín.

Nhưng quá độ ỷ lại cùng tự tin vào trực giác, đôi lúc phán đoán về sự vật, sẽ xuất hiện một số lệch lạc.

Tạ Vũ khổ sở theo đuổi Dương Tuệ Tâm đã gần trăm năm, đầu tư vào quá nhiều tình cảm, mà Ngày hôm đó đột nhiên phát hiện người yêu dấu, quần quýt bên người khác, đổi lại hầu hết mọi người đều sẽ hóng mát. mất đi lý trí

Bởi vì ấn tượng đầu tiên cùng với quá độ tự tin vào trực giác, Dương Phàm đã xác định Tạ Vũ là tính tình cổ chấp ghen tị. lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng trên thực tế. trí tuệ của Tạ Vũ mặc dù không tính là học nhiều hiểu rộng, nhưng cũng không phải là kém cỏi như trong tưởng tượng của Dương Phàm.

Trong vô tình, Dương Phàm nhắm hai mắt lại, đắm chìm vào thời diễn và phán tích phản loại về hành vi của mình.

Lúc này cũng giống như hần thôi diễn công pháp, tâm linh ở vào một loại trạng thái lý tính.

Nam Cung Hạm càng ngạc nhiên nhìn Dương Phàm.

Giờ phút này. ở trước mặt nàng Được Sư thần bí trước mắt này. mờ mịt không thể nắm lấy. dường như hóa thành hư không, tan biến mất.

Mà một loại khí chất độc đáo trên người Dương Phàm, càng làm cho thần hình hần có vẻ cao lớn cao ngất, vĩ ngạn không bị trời buộc.

“Hắn thật sự chính là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ sao?” Nam Cung Hạm trầm suy tư. trong lòng nghi hoặc, nghĩ lại từng chi tiết khi cùng người này gặp nhau, càng nghĩ càng cảm thấy hần sâu không lường được.

Thời gian từng chút một trôi qua, Dương Phàm giống như tượng điêu khắc bình thường, đứng lặng tại chỗ. vẫn không nhúc nhích.

Mà ở bên ngoài động phủ, Tạ Vũ vẫn quy thẳng không nhúc nhích.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Tạ Vũ sư huynh vì sao quy ở trong này?

- Ô! Đây không phải là Tạ Vũ một trong bốn đại kỳ tài sao. như thế nào quy gối trước động phủ của Nam Cung Hạm?

- Tin tức nóng bỏng, mau tới đây xem...

Đệ lục trọng phong lập tức sôi nổi hần lên. vô số tu sĩ chạy tới bên này.

Không bao lâu. phụ cận động phủ của Nam Cung Hạm đã tụ tập mấy trăm tu sĩ.

Tạ Vũ thần kinh căng thẳng, tim đập nhanh, đột nhiên cả người không được tự nhiên, trên trán toát ra mồ hôi hột.

Thế nhưng đột nhiên trong đầu hần, hiện lên lời nói của Trác tiên tử: “Đại ca của Tuệ Tâm, cũng không đơn giản như vẻ bên ngoài, lại càng không phải là người có thể bị ngoại vật mê hoặc. Vì vậy hôm nay, chỉ có thực hành kế sách cuối cùng, làm cho hần t hay đổi ấn tượng đối với người... Làm như vậy nhìn như người mất hết mặt mũi, kì thực càng có thể thuyết phục, khiến người ta tin tưởng thành ý của người. Người nếu có thể cố vượt qua được, tối thiểu có thể qua được cửa ải của đại ca Tuệ Tâm kia

- Dương được sư! hay là ngài bảo hần vào trong này nói chuyện đi. qui' ở ngoài đó như vậy. thật không tốt lắm...

Trong đôi mắt sáng của Nam Cung Hạm lộ ra vài tia không đành lòng.

Không bao lâu, cũng có rất nhiều người quen biết tiến vào hỏi thăm tình huống, đều hướng Dương Phàm câu tình.

Trong đó. còn có vị Trác tiên tử kia. nàng sâu kín thò dài:

- Ôi! Không nói tu vi hay nhân phẩm của Tạ Vũ, chỉ riêng lấy hai chữ thành ý mà nói. nhật nguyệt cũng rõ ràng rồi, Dương được sư còn muốn khảo nghiệm hẳn điều gì nữa?

Rốt cục, Dương Phàm mờ mắt. lạnh nhạt nói:

- Chủ ý này. hình như là Trác tiên tử đưa ra cho hẳn thi phải?

Trác tiên tử ngẩn ra. hé miệng cười:

- Sớm biết không thể giấu được Dương được sư, nhưng mặc dù là ta ra kế sách, hẳn có thể làm được điểm này. cũng là người rất phi thường mới có thể đạt được, lòng chân thành thật đáng khen ngợi!

- Tạ Vũ! Người vào đi! Chuyện hôm đó xem như bỏ qua, Dương mõ cũng có cái nhìn khác đối với người.

Thanh âm của Dương Phàm bình thản, truyền ra ngoài động phủ.

- Đa tạ Dương đại ca!

Trong lòng Tạ Vũ hết sức vui mừng, trên mặt cũng không dám thất thố. mà cung kính hành lễ. sau đó mới đi vào động phủ.

738. Chương 704 - 707 (2)

Nhiều đại nhân vật như vậy tiến vào động phủ của mình, Nam Cung Hạm nửa lo nửa mừng, vội vàng tất bật tiếp đón.

Không lâu sau, Dương Phàm, Tạ Vũ, Trác tiên tử bảy tám người, tụ tập trong phòng.

Tạ Vũ lại trình trọng tạ tội, Dương Phàm vẫn bình thản nói:

- Ta đối với người đã không còn thành kiến, qua mấy ngày nữa, hãy đi tạ tội với Tuệ Tâm đi.

- Tuệ Tâm sư muội nói. cần phải có Dương đại ca tha thứ. nàng mới bằng lòng nhận xin lỗi.

Tạ Vũ hơi chua xót nói.

Dương Phàm không khỏi giật mình, khó trách Tạ Vũ không tiếc tới cửa chịu đòn nhận tội, đúng là có muội muội sai sử.

- Vậy bây giờ người có thể đi rồi.

Dương Phàm phát tay áo. để Tạ Vũ đi Bách Linh Thiên Viên tạ tội với muội muội.

Trải qua vừa rồi sau một lúc lâu thôi diễn phản tích, hẳn phát hiện chính mình bởi vì đối với ý thức chủ quan tự tin quá độ. nên tạo thành phán đoán lệch lạc về sự vật.

Giờ phút này. cái nhìn của Dương Phàm với Tạ Vũ đích xác có chút thay đổi. ít nhất trong số các tu sĩ trước mắt, xem như hẳn là kỳ tài thượng đẳng.

Nhưng có thể kết hợp cùng muội muội Tuệ Tâm hay không, Dương Phàm cũng không làm chuyện can thiệp, cũng không phản đối hoặc tán thành, hết thảy cứ thuận theo tự nhiên.

Tạ Vũ như được đại xá. vội vàng đi Bách Linh Thiên Viên, khi Dương Tuệ Tâm biết được Dương Phàm cho phép, liền vui vẻ nhận lời xin lỗi của hẳn.

Đêm đó. sau khi rời động phủ Dương Tuệ Tâm, Trác tiên tử thờ một hơi dài nhẹ nhõm:

- Cuối cùng đã giúp người về lại khởi điểm lúc trước, nhưng có giành được tình cảm của Tuệ Tâm sư muội hay không, thì phải do nỗ lực đối xử của người!

Còn ở đệ lục trọng phong, trong động phủ Nam Cung Hạm.

- Thật không nghĩ tới, ngài chính là đại ca của Tuệ Tâm sư tỷ.

Nam Cung Hạm vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, chợt mỉm cười nói:

- Nói như vậy. Dương đại ca là cố ý trừ trộn vào Tiên Đạo Tông, lại bị ta là người ngoài xen vào?

- Ha ha! Đúng là có vài phần trùng hợp. Đây có lẽ gọi là duyên phận chăng!

Dương Phàm mỉm cười.

- Dương Đại ca! Hiện tại không bằng định cư ở trong động phủ của ta một thời gian, chỗ Bách Linh Thiên Viên của Tuệ Tâm sư tỷ. là nơi cư ngụ của nữ tu trong tông môn, dựa theo lệ thường, nam tu là không được phép ở lại.

Nam Cung Hạm cười dài nói. trong lòng nàng càng hy vọng Dương Phàm lưu lại một thời gian dài ở động phủ mình, trong mắt có vài phần chờ mong.

- Như vậy cũng được!

Dương Phàm gật gật đầu.

Mấy ngày sau, Dương Tuệ Tám đích thân tới động phủ, đưa cho đại ca một khối lệnh bài

khách quý:

- Đại ca! Có lệnh bài khách quý này nơi tay. trừ một vài cấm địa trong tông môn. huynh có thể đi dạo khắp nơi ở Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Đều là người trong nhà. Dương Phàm cũng không khách sáo, nhận lấy lệnh bài khách quý.

Khi huynh muội hai người cùng nhau nói chuyện phiếm. Dương Phàm đề cập tới chuyện Tạ Vũ. hỏi nàng có tình V đối với người này hay không.

Trong ý nghĩ của Dương Phàm, với tiềm lực tư chất nhân phẩm của Tạ Vũ, cũng miễn cưỡng có thể xứng đôi cùng muội muội.

Nghe nói lời ấy, Dương Tuệ Tám trầm mặc một lúc. rồi cục mớ miệng:

- Cũng không phải là hẳn không tốt, mà ở chỗ sâu tận đáy lòng muội có một loại kêu gọi thân thiết, khiến muội thực mơ hồ, trừ tu luyện không còn lòng dạ nghĩ đến chuyện gì khác...

Dương Phàm nghe nói lời ấy, trong lòng chấn động:

- Kêu gọi?

- Đại ca làm sao vậy?

Dương Tuệ Tám khó hiểu hỏi.

- Ta đột nhiên nghĩ tới Vũ Tịch...

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Rồi đột nhiên, hần bước vào Thiên Nhân Mô Thức, Hoán Thiên Nha thông hiểu thiên địa. bắt giữ tồn tại khó có thể nắm lấy nhất trong thiên địa kia.

Dương Tuệ Tâm nói lời vừa rồi, khiến cho Hoán Thiên Nha của Dương Phàm bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, liên tưởng đến Vân Vũ Tịch.

Hay là muội muội có vận mệnh giống như nàng?

Bỗng nhiên, thông qua lực cảm ứng huyền bí của Hoán Thiên Nha thông hiểu thiên cơ. trong đầu Dương Phàm hiện lên một bức tranh được thu nhỏ lại:

Thiên Lan Điện.

Trang nghiêm cổ xưa. trong Thủy Tinh Trì lộ ra khí tức trang trọng, không biết đã trải qua bao nhiêu thời đại, suối phun vẫn khởi động như trước.

ở trung tâm cái ao: một pho tượng nữ nhân tuyệt đẹp như thiên tiên cao tới mấy chục trượng, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra cơ tị toàn thân xiêm V giản dị. mái tóc vén lên lộ ra gương mặt đoan trang tú lệ.

Suối phun xinh đẹp kia quần quanh pho tượng nữ nhân mộc mạc cơ trí này, giống như từng dải lụa màu sắc sắc sỡ.

Dưới chân thần tượng có một tấm bia đá nhỏ. trên có khắc chữ cổ:

“Tuệ Liên tiên tử: một trong tiên tử truyền kỳ trí tuệ nhất trên Thiên giới. Vào cổ lịch niên đại ba nghìn năm trăm vạn năm Chuyên thể xuống hạ giới, đề xúi giục âm mưu nghịch thiên của Ma đầu hai giới, làm ra công hiến thật lớn.

Rắc một tiếng, hình ảnh bỗng nhiên tiêu tan.

- Điều này sao có thể?

Dương Phàm gân như cả kinh kêu lên thành tiếng, hai tay nắm chặt, hơi run rẩy.

Nghĩ đến chính mình đã thống khổ chia lìa cùng Vũ Tịch. Dương Phàm hít sâu một hơi: “Ta nhất định không thể để chuyện như vậy lại phát sinh một lần nữa.”

- Đại ca! Chẳng lẽ huynh đã biết một ít điều gì?

Trong đôi mắt trong sáng của Dương Tuệ Tâm lộ ra vài tia chờ mong.

Nàng tu luyện Tiên Diễn Đại Đạo Pháp, có được năng lực suy tính bói toán cường đại. nhưng Dương Tuệ Tâm dù sao không có đi vào Thiên Lan Điện, cũng không biết đứng ở đạo bói toán lực lượng hệ thống.

- Không có gì. chỉ là đột nhiên nghĩ đến Vũ Tịch, còn có một số hồi ức không tốt.

Dương Phàm khôi phục bình thường, trên mặt lộ vẻ tươi cười, thấp giọng an ủi nói:

- Theo trong thư phụ thân di lưu ta biết được, muội là thân muội muội của ta.

- Thân muội muội?

Mắt Dương Tuệ Tâm đỏ bừng, khó có thể tin, chợt bổ nhào vào trong lòng Dương Phàm.

Thật lâu sau. Dương Tuệ Tâm hỏi:

- Vậy mẫu thân của muội là ai?

Bởi vì Dương Thiên rất đa tình, chuyện gia đình của Dương Phàm thực rất phức tạp.

Thân mẫu của hắn là Liễu Mộng Yên Được Tiên Cốc, mẫu thân Dương Lỗi là một phạm nhân, cũng chính là Dương thị chết đi nhiều năm trước ở Vụ Liễu trấn.

về phần thân mẫu của Dương Tuệ Tâm và Diệp Liên là ai, cũng là một điều bí ẩn.

- Vấn đề này, trừ phụ thân, có lẽ còn có một người biết đáp án...

- Là ai?

Dương Tuệ Tâm khẩn trương hỏi.

739. Chương 704 - 707 (3)

Tạ Vũ “phụ kinh thịnh tội” gọi nên một trận phong ba ở trong phạm vi nhỏ tại Tiên Đạo Tông.

Mà vị Được sư Dương Phàm mới vào Lăng Đỉnh Tiên Phong này cũng vạch trần mục đích chân chính chuyển đi Tiên Đạo Tông này của hắn.

Bởi vì Bách Linh Thiên Viên là nơi ở của nữ tu đệ thất trọng phong, Dương Phàm không thể ở cùng muội muội một chỗ. tạm thời dùng thân phận khách ở lại động phủ của Nam Cung Hạm.

Mấy Ngày sau đó. người nghe tên Dương Phàm đến bái kiến nối liền không dứt, nhưng lại đều có dụng tâm mục đích: Có tu sĩ đơn thuần là bát quái tò mò. cũng có càng nhiều là vì lấy lòng đại ca của Tuệ Tầm tiên tử.

Trong số này. còn có Bạch Trạch sư huynh ngày đó gặp qua tại Tiên Loan Cửu Phong, cô gái quần đỏ.

Dương Phàm đối với những người này không chút hứng thú. càng không có hào cảm. thái độ lãnh đạm. hai câu ba điều liền đuổi đi.

Vị Bạch Trạch sư huynh kia thấy Dương Phàm ở lại động phủ của Nam Cung Hạm, đả động không khỏi đoán quan hệ của hắn cùng Nam Cung Hạm, lúc gần đi trong mắt ẩn hiện một tia âm lãnh.

Nhoáng một cái mấy tháng trôi qua, Dương Phàm gần đây bế quan trong động phủ cũng vô thanh vô tức luyện chế ra một ít linh đan.

Vào lúc ỡ lại tông này đại khái khoảng bốn năm tháng, Hoàng Phù tới bái tạ (gặp mặt cảm ơn) Dương Phàm.

Biết được tin tức này, Dương Phàm không ngờ tự mình đi ra ngoài đón.

Mấy tháng không gặp. thiếu niên mặt vàng nguyên bản quái bệnh quần thần hiện giờ làn da trắng nõn, ánh mắt trong vắt, nhìn qua thanh tú rất nhiều, trên người mơ hồ phát ra một cỗ lực lượng tiềm ẩn khiến người không thể coi thường.

- Ha ha. Mấy tháng không gặp. người đã bước vào Nguyên Anh hậu kỳ.

Dương Phàm hơi ngạc nhiên thán phục tán thưởng.

Huyết mạch và Dịch linh căn trong cơ thể thiếu niên Hoàng Phù thức tỉnh khiến cho cỗ gắng tu luyện gần trăm năm của hắn được tích tụ lại rồi bộc phát, cũng nằm trong đoán trước của Dương Phàm.

- Đây đều là nhờ ân công trị tận gốc chứng bệnh khó chữa trong cơ thể ta. Hoàng Phù vô cùng cảm kích, lại tới bái tạ.

Ở trước động phủ. hắn hướng về Dương Phàm cúi người thật sâu. thần sắc trịnh trọng ánh mắt chán thành.

Dương Phàm cười tiếp nhận lễ của Hoàng Phù, đưa hắn vào động phủ.

Nam Cung Hạm cũng thấy được biến hóa của Hoàng Phù. Bất kể là bề ngoài, khí chất hay là tu vi đều giống như hay đối một người khác.

Nàng âm thầm kinh hãi, nhìn với cặp mắt khác xưa, trong mắt lộ vẻ kì dị. mơ hồ cảm thấy được thành tựu ngày sau của Hoàng Phù tất nhiên sẽ không thể đoán trước.

- Dương Dược sư. từ sau khi ngài chữa khỏi quái chứng trong cơ thể ta. tu vi tiến triển cực nhanh. Xem xu thế như vậy, trước khi ta tới Hóa Thán Kỳ gần như không có bình cảnh đáng nói.

Hoàng Phù kể rõ biến hóa của mình với Dương Phàm.

- Trong cơ thể người có hai bảo tàng tiềm lực lớn. Thứ nhất là huyết mạch truyền thừa, nguyên bản là ân, nằm trong trạng thái nửa thức tỉnh. Thứ hai là Dịch linh căn. lại có chút xung đột với huyết mạch truyền thừa. Tuy nhiên cho dù như thế. thiên phú của người không thua gì những người như Tạ Vũ của Tiên Đạo Tông, tiềm lực lại càng lớn.

Dương Phàm cười ha ha nói.

- Dương Dược sư, ngài có phải quá khoa trương không...

Hoàng Phù cùng Nam Cung Hạm đều khó có thể tin.

Nên biết, Tạ Vũ kia luận thiên phú tài năng, dẫu mất toàn bộ Đại Tồn đều là đứng đầu.

Đặc biệt là Nam Cung Hạm, bởi vì Hoàng Phù trong dĩ vãng tại trong mắt bọn họ chỉ là một thiếu niên bình thường mà có chút tự ti, không hề có chỗ nổi bật.

- Ha ha, tuyệt đối không khoa trương.

Dương Phàm mỉm cười, mắt lộ hưng phấn nói:

- Hơn nữa, ta đã luyện chế ra một loại linh đan có thể cho huyết mạch truyền thừa cùng Dị linh căn trong cơ thể người hỗ trợ lẫn nhau, phát huy ra tiềm lực cùng lực lượng càng khó tin.

Dứt lời, trong ánh mắt khẩn trương chờ mong của Hoàng Phù. Dương Phàm lấy ra một bình ngọc trắng nhỏ. không biết bên trong chứa đan dược gì.

- Thứ này tặng cho người, Ngày sau có thể đi được bao xa, vậy xem chính người!

Dương Phàm tươi cười ấm áp. giao đan dược cho hắn.

Hoàng Phù đón lấy bình ngọc trắng, hai mắt ửng đỏ. lại muốn cúi người nói lời cảm tạ. hít sâu một hơi:

- Dương Dược sư vừa là ân nhân của Hoàng mỗ. cũng là quý nhân trong cuộc đời này của ta. n này đức này. trọn đời không quên.

Nam Cung Hạm lộ vẻ mỉm cười, cùng cao hứng thay cho hắn, trong lòng lại thầm nghĩ: “Hoàng Phù gặp quý nhân của chính mình, có thể tương tượng ngày sau nhất định là rồng cưỡi mây. Như vậy, quý nhân của ta lại ở nơi nào?”

- Đây là cơ duyên tạo thành, khiến Dương mỗ nhìn đến tiềm năng của người. Tuy nhiên, Dị linh căn trong cơ thể người có thể hiểu là linh căn trời sinh dị biến mà thành, như vậy huyết mạch truyền thừa trong cơ thể người...

Ánh mắt dò hỏi của Dương Phàm nhìn phía Hoàng Phù.

Thế gian này, nhân loại có được huyết mạch truyền thừa cũng không nhiều, cũng như địa vị của Thần thú trong vạn yêu.

Thường thường, những người có được Huyết mạch cường đại này đều xuất thân từ gia tộc cổ lâu đời có lịch sử truyền thừa từ xa xưa.

- Thật không dám giấu diếm. Ta nguyên bản là con cháu dòng thứ của gia tộc Hoàng Võ Hầu, Hoàng Võ Hầu hiện này chính là tông gia của ta. Lúc trước bởi vì tự học lén bí thuật mà con cháu dòng chính mới có thể tu luyện, tẩu hỏa nhập ma, thậm chí tu vi giảm mạnh, bị đuổi khỏi gia môn. Sa này may mắn gia nhập Tiên Đạo Tông, nhưng từ đó về sau quái bệnh quan thân, tiến độ tu vi chậm vô cùng...

Sắc mặt Hoàng Phù lạnh nhạt kể lại một số “bí tân” này.

Sau khi Dương Phàm nghe xong, âm thầm đồng tình, không nghĩ tới Hoàng Phù này lại có trải nghiệm như vậy.

- Tuy nhiên...

Đột nhiên, giọng điệu Hoàng Phù thoáng Chuyên, trong mắt lóe ra vẻ sắc bén:

- Những lời vừa nói vừa rồi chẳng qua là giá tượng trong mắt người ngoài.

Cái gì?!!!

Dương Phàm cùng Nam Cung Hạm đồng loạt biến sắc.

- Chán tướng là... Gia tộc Hoàng Võ Hầu hiện tại từ từ xuống dốc. người có được huyết mạch truyền thừa đã ít lại còn ít hơn, tới mấy ngàn năm gần đây gần như là tuyệt tích. Mà Ngay cả Hoàng Võ Hầu hiện tại chẳng qua cũng chỉ có được huyết mạch truyền thừa mỏng manh. Mà ta chỉ là một con cháu dòng thứ, địa vị trong gia tộc rất ti tiện, tuy rằng có được huyết mạch truyền thừa nhưng lại là ân, không bị phát hiện. Càng thậm chí, một trăm năm trước ta bị người của thế lực dòng chính trong gia tộc thiết kế để ta lấy được bí pháp gia truyền dòng chính sai lầm. cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, dựa theo gia quy bị trục xuất khỏi gia tộc Hoàng Võ Hầu.

Hoàng Phù nói tới đây, trong mắt pha tạp thần sắc bi thống, cừu hận, bất đắc dĩ.

- Người chán chính có được huyết mạch truyền thừa lại bị đuổi khỏi gia tộc. xem ra gia tộc Hoàng Võ Hầu này xuống dốc cũng không phải không có đạo lý.

Dương Phàm thở dài thật dài.

- Nếu không phải mẹ đẻ của ta nghĩ mọi biện pháp, nhờ người đưa ta đến Tiên Đạo Tông, hơn nữa dấu hiệu huyết mạch cùng tiềm lực dị linh căn của ta đã biến mất thì sợ rất khó sống đến hôm nay.

Hai tay Hoàng Phù nắm chặt, trong mắt thần quang sắc bén. tràn đầy không cam lòng cùng oán hận.

Cùng ngày vào lúc chia tay, Dương Phàm lấy ra mấy quả ngọc giản cùng mấy bình linh đan đưa cho Hoàng Phù:

- Trong mấy quả ngọc giản này có công pháp Võ tu không tầm thường đương thời, mà những linh đan này. dùng lượng nhỏ vừa phải đủ có thể cho người sử dụng đến qua cấp Thông Huyền...

Hoàng Phù tự nhiên là cảm ơn vô cùng, cuối cùng đưa ra một nghi hoặc:

- Dương Dược sư nhất định là kỳ nhân đương thời, nhưng vì sao người nguyện ý trợ giúp ta?

Môi trường cạnh tranh tàn khốc khiến hần thật sâu hiểu được thế gian này không có chỗ tốt vô duyên vô cớ.

- Số dĩ ta trợ giúp người, cơ duyên là một phần. Cần quan trọng hơn là... ta muốn thể hội cảm giác “tạo ra một cường giả cái thế”. Mà người vừa hay có tiềm lực cùng khả năng này.

Dương Phàm nói tới đây trong mắt không khỏi lộ ra một tia chờ mong, còn có cô độc nhàn nhạt.

Theo Tiên Hồng Quyết không ngừng thôi diễn mang tới thần thông mạnh mẽ, thế gian này đối thủ có thể chân chính lọt vào mắt hần càng ngày càng ít. cho tới bây giờ chỉ có hai người: Thiên Thu Vô Ngân. Vô Song.

Tuy 1'ẳng Đại Tồn hiện giờ, người tu vi thần thông cao hơn hần không phải số ít, nhưng chỉ duy nhất một loại độ cao. một loại trí tuệ, một loại tinh thần V chí, nó là không thể bị vượt qua. cho tới bây giờ chỉ có được người khác ngưỡng mộ nhìn lên.

Nghe xong nguyên nhân Dương Phàm trợ giúp mình, Hoàng Phù không khỏi kinh ngạc rồi lập tức chuyển thành khiếp sợ. càng Ngày càng cảm thấy được nam nhân trước mắt này sâu không lường được.

Thẳng đến khi cáo từ rời đi, Hoàng Phù đều đè nén xuống một nghi vấn cuối cùng trong lòng: “Cháng lẽ Dương Dược sư không sợ sau khi ta có được thực lực, vượt qua người...”

Chỉ là nghi vấn này. hần không dám nói ra.

Sau khi tiễn Hoàng Phù, Dương Phàm nhẹ thở một hơi, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Tại Thánh địa tu luyện Tiên Đạo Tông, Dương Phàm tin tưởng tốc độ tu luyện của mình có thể nhanh hơn rất nhiều.

Vút Vút

Hoàng Phù vừa mới rời động phủ, trời cao phía trước truyền đến hai cỗ khí tức cường đại khiến chúng bậc cao Nguyên Anh của đệ lục trọng phong kinh hãi non sợ.

- Cường giả Thông Huyền...

Số ít vài vị tu sĩ Hóa Thần phóng đoán ra thần thông của người tới, cực kỳ sợ hãi.

Chỉ thấy hai gã Chấp Pháp tu sĩ cấp Thông Huyền từ vị trí của trọng phong rất cao phi tới. mục tiêu là động phủ của Nam Cung Hạm.

Hoàng Phù bị khí tức cường đại kia áp lực khó mà thở nổi.

Nam Cung Hạm mặt ngọc trắng bệch, trong lồng ngực nghẹn một cảm giác khó chịu. Áp lực đến từ linh hồn khiến nằng cử động khó khăn.

- Xem trang phục của bọn họ dường như là đến từ cấm địa đệ cửu trọng phong...

740. Chương 704 - 707 (4)

Đệ cửu trọng phong, đó chính là Lăng Đỉnh Tiên Phong, cấm địa của toàn bộ Tiên Đạo Tông.

Nghe nói, đệ cửu trọng phong là nơi ở của Đại trưởng lão có sắc thái truyền kỳ nhất Tiên Đạo Tông, đồng thời cũng phong tồn một số cấm địa của Tiên Đạo Tông.

- Không biết hai vị đại nhân đích thân tới hàn xá. có chuyện gì phản phó?

Nam Cung Hạm hạ thấp người thi lễ, cung kính vô cùng, nhưng mặc ngọc lại trắng bệch, rất là khẩn trương.

- Chúng ta được lệnh của Đại trưởng lão. tới đây mời “khách quý” của bản tông đi đệ cửu trọng phong nghị sự.

Một gã Thông Huyền trong đó ngạo nghễ nói.

- Khách quý?

Nam Cung Hạm ngân ra. suy nghĩ xoay chuyển, khách vào ở trong động phủ của mình chỉ duy nhất có Dương Phạm.

- Người chúng ta muốn tìm chính là Dương Dược sư trong động phủ người.

Trong đó một vị Chấp pháp lớn tuổi lạnh nhạt nói.

Lời nói vừa ra, Nam Cung Hạm còn có Hoàng Phủ thậm chí là một số tu sĩ chung quanh động phủ đều khiếp sợ không hiểu.

Dõi mắt toàn bộ Đại Tẫn. “Khách quý” có thể khiến Đại trưởng lão phái người đi mời, có được mấy người?

- Ha ha, người các ngươi muốn tìm là ta?

Thần hình Dương Phạm dùng phương thức quy thần khó lường xuất hiện ở phía sau hai người.

A

Hai gã Chấp pháp cấp Thông Huyền kinh hãi toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hắn làm như thế nào nhỉ?

Tu sĩ chú ý nơi đây ít nhất có mấy trăm người, hoặc là ở gần, hoặc là cường giả Hóa Thần Kỳ.

- Ngài chính là Dương Dược sư? Đại trưởng lão bản tông có lời mời...

Hai gã Chấp pháp cấp Thông Huyền lau khô mồ hôi lạnh trên trán, thu hồi lòng khinh thị. về mặt cung kính đưa tay ra hiệu mời Dương Phạm đi.

- Làm phiền nhị vị dẫn đường.

Thần sắc Dương Phạm bình tĩnh, không mừng không lo.

Nguyên lai Hoán Thiên Nha của hắn thông hiểu thiên địa đã trước tiên có cảm ứng sẽ gặp gỡ một vị đại nhân vật.

Cứ như vậy, Dương Phạm theo hai gã Chấp pháp cấp Thông Huyền bay đi cấm địa Lăng Đỉnh Tiên Phong đệ cửu trọng.

Trong lòng Dương Phạm cũng có chút chờ mong, bởi vì lập tức sẽ gặp mặt chính là chí cường giả đứng trên đỉnh của Đại Tẫn.

Lăng Đỉnh Tiên Phong đệ cửu trọng.

Truyền thuyết cấm địa đệ cửu trọng của Tiên Đạo Tông phong tồn lịch sử bí ẩn từ thượng cổ Tiên Tẫn tới nay.

Nơi này gần như là vị trí cao nhất của đại lục.

Dương Phàm theo hai gã Chấp pháp cấp Thông Huyền bay đến đỉnh tiên phong, bên dưới mây mù lượn lờ, quanh thân bằng tuyết trải rộng. Băng giá nơi đây thậm chí có thể sánh ngang với sông băng nơi Cực Bắc nội vực hắc tùng đi qua.

Nước đóng thành băng, hơi thở thành bông tuyết là một loại biểu hiện của điều kiện cực hàn nơi đây.

Nhưng là đối với những bậc cao cấp bậc Hóa Thần mà nói chút môi trường ác liệt này không tính là gì cả.

- Mời Dương Dược sư.

Sau khi bay đến ngọn núi này, trong đó một Chấp pháp bay trước một bước đi báo tin. một Chấp pháp khác dẫn đường cho Dương Phàm.

Hai mắt Dương Phàm khép hờ đảo qua bốn phía môi trường này.

Toàn bộ cảm địa đệ cửu trọng đều ở dưới một loại trận pháp thủ hộ mà Ngay cả hắc đều nhìn không ra. cảm quan bị hạn chế thật lớn. Sau khi thần thức triển khai, trừ khu vực chung quanh, xa xa đều là một mảnh bạch quang vô tận kéo dài đến cuối trời.

Rất hiển nhiên nơi này tồn tại ảo trận cường đại, gần như khiến thần thức mất hiệu lực. Hoàn hảo tuy rằng cảm quan của Dương Phàm bị hạn chế nhưng cũng sẽ không bị ảo trận lừa gạt.

Mà vị tu sĩ Chấp pháp kia cũng rất quen thuộc đường đi lối lại, không bao lâu đưa Dương Phàm tới một phủ đệ được khảm trong lòng núi băng.

Phủ đệ kia rất cổ xưa. phần lớn là tài liệu bằng gỗ. lộ ra khí tức năm tháng lắng đọng.

Trên vách phủ đệ có khắc rất nhiều man thú thời kỳ thượng cổ thậm chí là một ít đồ án Thần thú trong truyền thuyết, chỉ là có vẻ mơ hồ không rõ.

- Đại trưởng lão mời Dương Dược sư tự động đi vào là được, chúng ta không cần đi theo.

Tên Chấp pháp kia chờ trước phủ đệ cười nói.

Dương Phàm hơi lộ ra kinh ngạc, mắt nhìn hai gã Chấp pháp tự động rời đi.

Thoáng chốc. Lăng Đỉnh Tiên Phong đệ cửu trọng trống trải yên tĩnh này dường như chỉ còn lại một mình Dương Phàm. Bốn phía đều là băng tuyết cùng với nhiều cảm địa bị ảo trận che lấp.

- Đại trưởng lão này có ý tứ gì? Để ta tự đi vào?

Dương Phàm suy tư trong lòng, nhưng lại cũng chậm rãi tiêu sái tiến vào phủ đệ.

BÁ

Mới vừa bước vào phủ đệ này. Dương Phàm liền thấy cảnh tượng biến đổi.

Cửa gỗ cũ nát trước mắt biến thành đại môn đồng xanh phát ra khí tức hậu trọng cổ xưa. hai bên mỗi bên có một con Kỳ lân trông rất sống động, thần thái dữ tợn đáng sợ.

Đột nhiên, Dương Phàm có một loại ảo giác tương tự như lúc trước tiến vào Thiên Lan Điện.

Bởi vì lối vào bên ngoài Thiên Lan Điện trước kia cũng có bố cục như vậy.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng vài phần, Tiên Đạo Tông này không hổ là một trong những tông phái xa xưa nhất Đại Tân.

Các loại bố cục trong phủ đệ đều khác với hiện nay, trong này các loại hoa có linh thảo không ít thậm chí đã tuyệt tích trong thế gian này.

- Thật giống a...

Trong đầu Dương Phàm hiện lên tất cả tình hình lúc trước tiến vào Thiên Lan Điện.

Phong cách bố cục của động phủ này, thậm chí không hề ít sự vật đều có chỗ tương đồng với Thiên Lan Điện.

Khác biệt lớn nhất là quy mô của Thiên Lan Điện là bất kỳ động phủ thế gian này không thể với tới, cho dù đem toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong có trăm vạn tu sĩ ở lại này để so sánh cũng không bằng một nửa Thiên Lan Điện.

Sau khi bước vào động phủ, thần thức Dương Phàm đồng dạng mất tác dụng, gần như bị lạc bên trong.

- Tiếp tục như vậy, đừng nói đi gặp Đại trưởng lão. chỉ sợ ngay cả đi ra đều không có khả năng. Chẳng lẽ, đây cũng là một loại kiểm tra thực lực của Đại trưởng lão với ta?

Dương Phàm nghĩ đến đây, trong phút chốc bước vào Thiên Nhân Mô Thức.

Dưới Thiên Nhân Mô Thức phán ra vài loại trạng thái.

Trong đó một loại là trạng thái về tinh thần khiến cảm quan của Dương Phàm đạt tới một cực hạn, hiểu thiên địa, biết người biết ta.

Một loại khác ở trên cơ sở loại trạng thái này. dung hợp thiên địa lấy thiên địa làm hậu thuẫn, dẫn động lực lượng sinh linh khổng lồ trong thiên địa lực lượng cuộn cuộn không ngừng.

Nhưng là trạng thái này quá mức kinh thế hãi tục. nếu toàn lực thi triển chỉ sợ có thể kinh động toàn bộ tu sĩ của Lăng Đỉnh Tiên Phong. Đương nhiên, Thiên Nhân Mô Thức không hề hạn chế gần như có thể không nhìn chiến thuật bên người, chính như Ngày trước Dương Phàm ở trước Khổng Tước Thánh điện của Tây Nhạc man di, một mình một người tại hình thức vô địch về thanh thế lực áp mấy chục vạn tu sĩ man di.

Sau khi tiến vào tinh thần Thiên Nhân Mô Thức, cảm quan của Dương Phàm dung nhập vùng thiên địa này, không chế hết thấy mọi động thái, gần như có thể phát hiện một chút sơ hở của một ít trận pháp cấm chế trong động phủ này.

741. Chương 704 - 707 (5)

Tại Thiên Nhân Mô Thức. Hoán Thiên Nha của Dương Phàm sớm thông hiểu thiên địa, hẳn cũng không triển khai tìm kiếm phạm vi rộng mà bằng một loại dẫn đường trong cõi vô hình dọc theo một con đường đi về một hướng.

Lúc trước mặt xuất hiện một hàn đàm trong suốt, một giọng nói hơi ngạc nhiên vui mừng tán thưởng truyền đến:

- Ha ha ha... Quả thật là “Khách quý” ngàn năm không gặp của Tiên Đạo Tông tạ nhanh như vậy liền tìm được lão phu.

Dương Phàm nhìn về phía thanh âm. phía trên hàn đàm kia có một căn phòng bằng gỗ lịch sự tào nhã.

Cạnh căn phòng có một lão ông đầu bạc đang ngồi, chòm râu hoa râm, sắc mặt hồng nhuận như trẻ nhỏ. trên thân đạo bào còn xù đen trắng đan xen, phía trên dường như có không ít mụn vá.

ở trên đỉnh nhà gỗ rõ ràng từng từng mấy con tiên hạc, trong hàn đàm thì thoảng nhả lên một sợi cước màu trắng, rừng đào chung quanh, cảnh trí hợp lòng người.

Mà lão đạo đầu bạc kia tay cầm câu cầm trong bồng dưng nin lên, sợi cước trắng chợt lóe trong hư không, câu lên một con cá ném vào trong nhà gỗ.

Trong mắt Dương Phàm thoáng ngưng, phát hiện dưới sợi cước của câu kia căn bản không có lưỡi câu.

Thần sắc hắn đột nhiên biến đổi. hít sâu một hơi. không trả lời Ngay vấn đề mà nhắm mắt lại, Hoán Thiên Nha dung nhập vòm trời phát ra dao động cảm ứng không hiệu.

Sau một lát, thân hình Dương Phàm từ từ bay tới trước mặt lão đạo đầu bạc, khom mình thi lễ nói:

- Nguyên lai tiền bối sớm suy tính đến ta sẽ tới.

Mặc dù lão đạo đầu bạc trước mắt không phát ra bất kỳ khí thế uy áp gì nhưng Dương Phàm lại biết rõ sự đáng sợ của lão. Trong cảm quan của hắn, đối phương chính là một vùng đại dương mênh mông, sâu không lường được.

- Mời Dương đạo hữu ngồi. Bần đạo danh hiệu Bạch Vũ lão tiên, tính ra cũng là đồng lứa với sư trưởng của người.

Lão đạo đầu bạc thu hồi cần câu, tươi cười ấm áp thản nhiên đối diện với Dương Phàm.

Ánh mắt kia từ đục ngầu hóa thánh trong suốt thắm thúy như hàn đàm trước mắt, dường như liếc mắt một cái liền nhìn thấu Dương Phàm.

Đồng thời, trong mắt của lão đạo sĩ cũng hiện vẻ kinh ngạc.

- Tiên bối nói rất đúng. Ngài là sư tôn của Tuệ Tâm, đích xác tính là trưởng bối của ta.

Ánh mắt Dương Phàm bình thản.

Lúc đối mặt với nhân vật đỉnh nhất Đại Tồn, hắn dường như bình tĩnh dị thường, bất kể là bề ngoài hay là nội tâm.

Bởi vì chuyến đi này. trước khi Hoàng Phủ rời đi rồi hai gã Chấp pháp đích thân tới, hắn liền có cảm ứng. Hơn nữa chuyến này cũng không có bất kỳ không ôn cùng nguy hiểm gì.

- Tuy nhiên, bần đạo vẫn xưng người một tiếng Dương đạo hữu.

Trong mắt lão đạo đầu bạc có một tia mỉm cười.

Trong lòng Dương Phàm kinh ngạc. Với độ cao thân phận của đối phương, nhưng lại hạ thân phận tôn quý. quan hệ ngang hàng với mình?

Cho dù bỏ qua chênh lệch thực lực địa vị. nếu nhìn từ tầng quan hệ với Tuệ Tâm, Bạch Vũ lão tiên này coi như là trưởng bối của hắn.

- Tiên bối khách khí rồi, khiến Dươngmỗđược sung ái mà sợ. Nhưng không biết lần này gặp mặt, có gì chi giá?

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được. Bạch Vũ lão tiên này cố ý kéo gần quan hệ. hơn phần nửa là có dụng ý gì.

Chẳng lẽ là Chi Bảo Long Khí?

Trong lòng Dương Phàm cả kinh, không hề nghi ngờ, long khí trên người hắn tuyệt đối không giấu được Bạch Vũ lão tiên mà tu vi ít nhất là cảnh giới Thân Hu trở lên.

- Dương đạo hữu không cần khẩn trương. Chi Bảo Long Khí người có duyên thì được, bần đạo tu luyện Tiên Diễm Đại Đạo Pháp, tự biết vô duyên cùng vật ấy. Huống chi Dương đạo hữu cùng Hoàng Long Quan đã đạt tới phù hợp hoàn mỹ.

Bạch Vũ lão tiên cười thản nhiên, đánh tan nghi ngờ trong lòng Dương Phàm.

Dương Phàm gật gật đầu, rất bội phục lực suy tính của Bạch Vũ lão tiên. Tiên Diễm Đại Đạo Pháp huyền diệu vô thượng, so với trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn.

- Dương đạo hữu tiến vào phủ đệ này có phải có cảm giác giống như đã từng quen biết hay không?

Bạch Vũ lão tiên chuyển giọng, cười rúm tim nhìn hắn.

Dương Phàm lập tức cảm ứng thiên cơ. biết được Bạch Vũ lão tiên suy tính đến mình từng đi qua Thiên Lan Điện.

- Khôngsai. Có một nơi... Thiên Lan ĐiệnNội Hải.

Dương Phàm nhẹ thở dài. liền hỏi:

- Khôngbiết hai nơi này có gì quan hệ?

- Ha ha. Bởi vì chủ nhân của Thiên Lan Điện cùng động phủ này đều là cùng một người.

- Cùng một người?

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục nói:

- Thi ra là thế. Dương mỗ thực sự có một loại ảo giác tiến vào Thiên Lan Điện lúc trước.

- ở thời kỳ cuối thượng cổ Tiên Tần. Thiên Lan Tán tiên là đại năng số một số hai trên thế gian, lúc ấy cũng có tám vị “Tiên nhân” thượng giới, nghịch chuyển vách ngăn hai giới, hỗ trợ cùng Thiên Lan Tán tiên luyện chế Thiên Lan Điện cùng Thượng Giới Tiên Khí.

- Tám vị Tiên nhân thượng giới?

Dương Phàm hơi kinh hãi.

- Dương đạo hữu tiến vào Thiên Lan Điện, có nhìn thấy tám pho thần tượng hay không?

Dương Phàm nghe vậy, tâm thần chấn động. Vậy tám pho thần tượng kia đại biểu cho tám vị Tiên nhân thượng giới?

Trong đó đại biểu Bích Dao Vân Tiên giống như Vân Vũ Tịch, chính là một trong số thần tượng đó.

- Với trí tuệ của Dương đạo hữu hẳn là có thể hiểu ra nguyên do trong đó. Đây hết thảy đều là âm mưu dã tâm của Ma đầu hai giới, chân tướng trong này người hạ giới chỉ sợ không thể biết được.

Bạch Vũ lão tiên thở dài một hơi ngạc nhiên thán phục, chợt thần sắc ngưng trọng nói:

- Mà nay ta đã suy tính đến Tiên Đạo Tông sẽ gặp phải một hồi đại kiếp nạn, gần như không thể may mắn thoát khỏi. Mà lại có một vị “quý nhân” có hy vọng giúp chúng ta hóa giải kiếp nạn này.

- Đại kiếp nạn? Quý nhân?

Dương Phàm trong lòng cả kinh

- ở trong suy tính của bản đạo. người là khả năng duy nhất cứu lại Tiên Đạo Tông, cũng là quý nhân của bản tông.

Về mặt giọng điệu Bạch Vũ lão tiên đều trình trọng vô cùng, bỗng nhiên đứng dậy, cúi người với Dương Phàm thật sâu. trong mắt dường như mang theo vài tia khát cầu chân thành thiết tha.

Trong ngôi đền hôn ám.

Một bóng xám mờ hồ không rõ, lưng hơi còng, nét mặt già nua khô quắt xấu xí cầm tay cầm Thiên Kỳ Lục Lăng Kính.

-... Thế cục càng Ngày càng nghiêm trọng. Không nghĩ tới Dương Phàm không ngờ lại gặp mặt cùng lão bất tử kia của Tiên Đạo Tông.

c ánh tay khô gầy của Vu Tôn nin lên nhẹ nhẹ, trong mắt một mảnh âm u thâm thúy.

Mà bên cạnh hắn, một nữ nhân tóc bạc mặt đeo mặt nạ. chỉ lộ ra một đôi hai con ngươi màu nâu, mỏng lung không rõ phảng phất như dưới màn đêm.

- Ngài nói tới Bạch Vũ lão tiên tu luyện Tiên Diễn Đại Đạo Pháp? Người này là người duy nhất tại Đại Tân có thể miễn cưỡng chống lại với ngài về mặt vận mệnh thiên cơ. Nếu Dương Phàm gặp gỡ hắn, đích xác là khó giải quyết.

- Hiện giờ muốn bỏ cục giết Dương Phàm đã không có khả năng, hắn gần như là người khó giết chết nhất Đại Tân. Huống chi... hiện giờ người có thể chống cự vận mệnh thiên cơ với ta tại Đại Tân trừ Bạch Vũ lão tiên cùng Dương Phàm ra lại có thêm một người.

- Chẳng lẽ ngài nói tới “Đế sư” mới đảm nhiệm của Đại Tân hiện nay... Thiên Thu Vô Ngân?

Nữ nhân con ngươi màu nâu kinh hô ra tiếng.

- Ta bói toán lai lịch người này, kết quả lại là: Thiên thu bất diệt, muôn đời vô ngân. Mà nay người này trở thành lão sư trên danh nghĩa của Tân Hoàng, hai người tự lại bán Vu Tôn căn bản không thể lay động, trừ khi liên thủ cùng Tinh Tôn của Tinh Thân Thấp.

- Vậy Vu Tôn đại nhân, tiếp theo nên làm gì bây giờ?

- Dựa theo kế hoạch của chúng ta, kế tiếp nhất định phải khiến Vô Song chết đi... Hẳn có được ý chí kiếm đạo mạnh nhất, nếu tự lại với Dương Phàm sẽ có được lực lượng vô địch nhất giới, áp đảo hết thảy mọi hệ thống.

- Lời của Vu Tôn rất đúng, mặc dù thiên hạ vô song, nhưng chung quy chỉ là có vũ lực đơn thuần. Bộ cục của chúng ta sẽ có bảy thành nắm chắc đưa hẳn vào chỗ chết...

- Tiên bối cho rằng, với thực lực toàn bộ Tiên Đạo Tông đều khó may mắn thoát khỏi đại kiếp nạn, một tiểu tu sĩ Hóa Thần như Dương mỗ có thể xoay chuyển càn khôn sao?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia ngạc nhiên.

Trước không nói đến tu vi thần thông của Bạch Vũ lão tiên này, chỉ vẻn vẹn tám vị trưởng lão của Tiên Đạo Tông, không người nào không phải nhân vật phong vân danh chấn Đại Tân. Tu vi so với Vân tướng Lục Tương lúc trước chỉ hơn mà không kém.

Theo Dương Phàm biết, chỉ riêng những trưởng lão này đều là Hóa Thần đại tu sĩ. mà Bạch Vũ lão tiên tu vi lại càng sâu không lường được, ít nhất đạt tới cảnh giới Thần Hư. cho dù đánh vào Thông Thiên tam giai cũng đều không phải hoàn toàn không có khả năng.

Điểm đáng sợ của tu sĩ cảnh giới Thần Hư. Dương Phàm hiểu biết thật sâu, lúc trước hẳn cùng Tản Vong liên thủ hai Chí Bảo Long Khí là Hoàng Long Quan cùng Thanh Long Kiếm mà cũng chỉ có nước chạy trốn chết.

Ở trước mặt cường giả cấp bậc này. chỉ cần một cái ý niệm có thể diệt sát cấp bậc Nguyên Anh, Hóa Thần, đứng ở trên đỉnh ngạo thị ức vạn sinh linh.

- Đây cũng là điểm mà bản đạo nghi hoặc. Tuy nhiên, việc này chính là kết quả mà bản đạo lấy hy sinh trăm năm thọ nguyên trả giá mới suy tính đến.

Bạch Vũ lão tiên nói tới đây. thanh âm hơi run rẩy. giọng điệu ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Trăm năm thọ nguyên.

Dương Phàm chấn động tâm thần. Có lẽ lấy thọ nguyên hai ba ngàn năm của cường giả Thần Hư mà nói một trăm năm kỳ thật cũng không nhiều.

Nhưng Bạch Vũ lão tiên thân là sống lâu nhất Tiên Đạo Tông, xung lão là Thái thượng trưởng lão đều không đủ. đã ít nhất sống mấy ngàn năm.

Trăm năm thọ nguyên đối với phần lớn tu sĩ mới vào Hóa Thần mà nói cũng không nhiều, nhưng đối với Bạch Vũ lão tiên tuổi thọ sắp hết mà nói. lại là vô cùng quý giá, liên quan đến sinh mạng.

Có lẽ cảm ứng được ý tưởng của Dương Phàm, ánh mắt Bạch Vũ lão tiên hơi âm đạm:

- Nếu không phải không bỏ được Tiên Đạo Tông, làm sao ta còn ở lại Đại Tân. ít nhất vào năm trăm năm trước đã đi nơi Ngoại hải vực càng thêm rộng lớn.

- Ngoại hải vực?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, chẳng lẽ Bạch Vũ lão tiên này đã có được khả năng tấn chức Thông Thiên tam giai?

742. Chương 704 - 707 (6)

- Đáng tiếc. Tiên Đạo Tông hiện giờ tuy có tám trưởng lão, nhưng năng lực tấn chức cảnh giới Thần Hư gần như không có một. Đây cũng là nguyên do ta không tiếc suy tính, đi ra bên ngoài tìm được Tuệ Tâm.

Bạch Vũ lão tiên thở dài nói.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, nghe ý tứ của Bạch Vũ lão tiên, hoàn toàn là muốn bồi dưỡng Dương Tuệ Tâm thành người kế nhiệm Tiên Đạo Tông trong tương lai.

Đồng thời, hẳn nghĩ tới Thần Hư Đan mình lấy được trong Đại Hải Nan trăm năm lần trước.

Nếu đoán không sai, đan này chính là dùng cho Hóa Thần đại tu sĩ tấn chức cảnh giới Thần Hư.

Tại trình tự Hóa Thần Kỳ, cảnh giới Thần Hư đứng ở một điểm cao. khó khăn tấn chức cảnh giới này gần như không thua gì đánh vào Thông Thiên tam giai.

Nhưng mà cảnh giới Thần Hư là một cảnh giới vô cùng huyền diệu, không phải dùng thời gian có thể bù lại.

Dương Phàm trầm ngâm thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng:

- Yêu cầu của Đại trưởng lão. về tình hay về lý ta đều không thể cự tuyệt. Trước không nói Tuệ Tâm muội muội là đệ tử ngài, mà mặt khác ta ở Đại Tàn cũng cần một nơi che chở, nếu không Vu Tôn kia...

- Vu Tôn?

Trong mắt Bạch Vũ lão tiên chợt lóe tinh quang:

- Không nghĩ tới người có thể khiến hần chú ý.

- Tuy nhiên, nếu người ở lại Tiên Đạo Tông, Vu Tôn kia cũng không làm gì được người.

Bạch Vũ lão tiên tự tin nói.

Dương Phàm mơ hồ đoán được, Tiên Đạo Tông này có quan hệ rất lớn với Thiên Lan Tán tiên từng lưu lại Thiên Lan Điện. Hần thần tại tông này, lại cảm ứng được một loại lực lượng che chở kỳ dị khiến lực thăm dò thiên cơ của Vu Tôn kia khó có thể xâm phạm.

- Nếu Dương đạo hữu đáp ứng, vậy bản đạo yên tâm không ít. Từ hôm nay trở đi. người chính là Vinh dự trưởng lão của tông ta.

Bạch Vũ lão tiên lại cười nói.

Vinh dự trưởng lão.

Mặc dù Dương Phàm từng đảm nhiệm Vinh dự trưởng lão của rất nhiều thế lực. nhưng giờ phút này trong lòng vẫn như cũ có chút kích động.

Dù sao Vinh dự trưởng lão này là tới từ Tiên Đạo Tông đệ nhất tiên môn Đại Tàn.

Sau khi cáo từ Bạch Vũ lão tiên trở lại đệ lục trọng phong, tâm thần Dương Phàm như cũ có chút không yên.

- Rất cực là chuyện gì xảy ra? Ta lại cảm thấy một chút không yên, nhưng lại không tới từ chính ta...

Dương Phàm khẽ cau mày.

Thần tại Tiên Đạo Tông, ở dưới một loại lực lượng che chở huyền bí. hơn nữa bản thân có năng lực thông hiểu thiên cơ, Vu Tôn kia đã không thể tính kế hần, dôi mất toàn bộ Đại Tàn, cũng không ai có thể xúc phạm tới hần.

Nguy hiểm không tới từ chính mình, như vậy sẽ là ai?

Loại không yên kỳ quái này vẫn quanh quẩn trong đầu Dương Phàm, liên tục mấy Ngày đều không thể lái đi.

- Dôi mất Đại Tàn hiện giờ. người quen biết cùng ta lại chỉ có mấy người... Tuệ Tâm, Hồ Phi, Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân. Ngoài ra, rất cực không nghĩ ra người nào khác.

- Tuệ Tâm đang ở Tiên Đạo Tông, ở dưới che chở của Bạch Vũ lão tiên hẳn là không có nguy hiểm, nếu không cảm ứng của ta sẽ rất rõ ràng. Như vậy trong mấy người sau. Hồ Phi, Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân...

Dương Phàm bằng một loại trực giác, đầu tiên loại trừ Thiên Thu Vô Ngân.

Bởi vì Thiên Thu Vô Ngân là một kẻ tu luyện cuồng chân chính, gần như không gì không thông, không gì không làm được, tinh thông công pháp ma, đạo, nho các lưu phái, tìm hiểu nghiên cứu cùng sáng tạo qua vô số bí thuật, trong thiên địa này gần như không có gì hắn không biết.

Thử nghĩ một nhân vật như vậy, sẽ gặp phải loại nguy cơ nào không thể hóa giải?

Huống chi Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân giao tình không thâm, chi là thương thức lẫn nhau mà thôi.

Dương Phàm ngược lại lo lắng cho Hồ Phi cùng Vô Song.

Loại không yên kỳ quái này khiến liên tục mấy ngày liền Dương Phàm đều không thể tĩnh tâm tu luyện.

Vào ngày thứ năm, Tiên Đạo Tông an bài cho Dương Phàm một nơi động phủ ở đệ thất trọng Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Đồng thời, chuyện Dương Phàm trở thành Vinh dự trưởng lão của Tiên Đạo Tông cũng chấn động vô số tu sĩ.

Dù sao vài trăm năm nay. Tiên Đạo Tông vẫn là lần đầu tiên xuất hiện Vinh dự trưởng lão, mà lại là nhân vật trẻ tuổi nhất từ trước tới nay và cũng là tu vi thấp nhất.

Đối với điều này. một số trưởng lão đệ bát trọng phong cũng có lời ra tiếng vào.

Nhưng Đại trưởng lão có quyền uy cao nhất Tiên Đạo Tông, không người dám chất vấn. Càng nhiều người tin tưởng, lấy cơ trí đại năng của Đại trưởng lão. làm vậy khẳng định có đạo lý của mình.

Sau khi chuyển đến đệ thất trọng phong, Dương Phàm cùng Tuệ Tâm muội muội càng gần nhau, thường xuyên có thể gặp mặt.

Tuy nhiên, cô tâm tình không yên trong lòng Dương Phàm lại càng Ngày càng mãnh liệt.

Lại là sau một hai tháng. Hoàng Phủ lại tới bái phòng, tu vi đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, thăng tới Hóa Thần Kỳ.

Dương Phàm lo lắng sự an toàn của Hoàng Phủ. lợi dụng đặc quyền của Vinh dự trưởng lão cho Hoàng Phủ vào ở đệ thất trọng phong có điều kiện linh khí càng ưu việt.

Đối với điều này, Hoàng Phủ vô cùng cảm kích.

Dương Phàm đối với truyền thừa của gia tộc Hoàng Võ Hầu thấy rất hứng thú. thỉnh giáo Hoàng Phủ.

- Vào thời kỳ thượng cổ, gia tộc Hoàng Võ Hầu ta chính là gia tộc cường đại phụ trợ quốc gia cổ Tiên Tảo thống nhất đại lục. Lúc ấy. tên Võ Hầu Vương danh chấn thiên hạ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đơn luận võ lực gần như bềnh nhất giới này. Chỉ tiếc cho tới bây giờ, gia tộc Võ Hầu dần dần xuống dốc. Mấy ngày gần đây. nghe nói một sát thủ không ngờ quang minh chính đại đi khiêu chiến Hoàng Võ Hầu hiện tại. Đây là loại bị ai cỡ nào? Cái oai của Võ Hầu Ngày xưa. hôm nay ở nơi đâu?

Trên mặt Hoàng Phủ đầy bi thống cùng bất đắc dĩ.

Hiển nhiên, Hoàng Phủ đối với ánh hào quang của Võ Hầu Ngày trước hết sức sùng bái thậm chí có hùng tâm tráng chí trọng chân oai hùng ngày xưa.

743. Chương 704 - 707 (7)

Bởi vì theo lẽ thường, sát thủ chấp hành nhiệm vụ đều không từ thủ đoạn, lấy giết chết mục tiêu là mục đích cuối cùng.

Mà nay một sát thủ nhưng lại quang minh chính đại đi khiêu chiến Hoàng Võ Hầu hiện tại.

Đây là miệt thị trắng trợn đối với gia tộc Võ Hầu, hay là có tự tin cuồng ngạo vào bản thân như vậy?

- Sát thủ? Khiêu chiến Hoàng Võ Hầu?

Dương Phàm chấn động, việc này mấy tháng trước hắn cũng nghe thấy nhưng không chú ý.

Thình thịch... Hoán Thiên Nha đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Trái qua hồi han, Hoàng Phù lại nói đây là biết được từ vị Bạch Trạch sư huynh Ngày trước, tình, huống cụ thể không rõ ràng lắm.

- Truyền Bạch Trạch!

Dương Phàm giọng dòn dập.

Rất nhanh, có tu sĩ Chấp pháp đi truyền gọi Bạch Trạch đệ tử đời thứ ba.

Bạch Trạch kỳ thật trong tông địa vị không thấp, sư tổ là một trong tám vị trưởng lão.

Nhưng hắn là đệ tử đời thứ ba nho nhỏ. tu vi lại chỉ vẹn vẹn Nguyên Anh hậu kỳ, trước mắt Vinh dự trưởng lão như cũ vẫn phải tất cung tất kính.

- Bẩm báo Dương trưởng lão. Chuyện có liên quan đến ám sát Hoàng Võ Hầu. ta vô tình trong cuộc nói chuyện của sư tôn, sư tổ mà biết được. Nghe nói lần này tham dự ám sát chính là sát thủ truyền kỳ mới quật khởi gần 200 năm nay của Thiên Sát Các. danh hiệu Vô Song, từng trải qua ám sát Vương hầu suy ngã thành công, ngoài ra, không một lần thất bại. Mà gia tộc Võ Hầu từ từ xuống dốc, thực lực Hoàng Võ Hầu hiện tại kém cỏi so với Vương hầu bình thường. Lần này sát thủ danh hiệu Vô Song kia rất có khả năng sẽ thành công. Tuy nhiên hắn lại quang minh chính đại khiêu chiến...

- Vô Song? Danh hiệu Vô Song?

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm dung nhập hư không, bỗng nhiên sinh ra nguy cơ báo động. Khó có thể tin, người có nguy hiểm dĩ nhiên là Vô Song.

- Không xong. Không còn kịp rồi đây nhất định là bố cục của Vu Tôn.

Dương Phàm âm thầm lo lắng. Cùng Vô Song kết giao bằng hữu sinh từ, trong lòng hắn sinh ra một V niệm cổ chấp: Tuyệt đối không thể để hắn chết.

Bắc bộ Thiên Vũ Châu, một vùng bình nguyên đất vàng.

Hoàng Thiên Hà đi ngang qua nơi này, tạo thành một nơi non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt.

Một gia tộc được truyền thừa cổ xưa, từng thế hệ tiếp nối từng vùng thổ địa này. Đó chính là gia tộc Hoàng Võ Hầu đại danh鼎鼎.

So với ánh hào quang này xưa, gia tộc Hoàng Võ Hầu hiện giờ dần dần xuống dốc.

Võ Hầu bảo nằm ở trên một ngọn núi cao vạn thước trong phạm vi ngàn dặm trung du Hoàng Thiên Hà.

Tòa thành màu đồng cổ cao tới trăm trượng, phạm vi to lớn chừng mấy ngàn dặm, bên trong từng kiến trúc hùng vĩ, cung điện lầu các sừng sững.

Dưới ánh chiếu tà còn sót lại, Võ Hầu cổ bảo tráng lệ cũng lộ ra vài phần tiêu điều.

Võ Hầu cổ bảo hôm nay. bình tình một cách thần kỳ.

Khi mặt trời xuống núi, màn đêm bao phủ, một nam nhân áo trắng từ hướng đường chân trời chậm rãi đi tới.

Gương mặt bình thường, y phục toàn thân tuyết trắng, cùng như truyền thuyết, chậm rãi đi tới.

Giờ khắc này, Võ Hầu cổ bảo ở xa ngoài mấy trăm dặm sinh ra một cỗ áp lực không hiểu.

Cùng lúc đó. trong cổ bảo vô số pháp bảo dạng kiếm phát ra từng hồi nin rầy.

- Ước hẹn nửa năm, ta đã đến đúng giờ. Hoàng Võ Hầu các hạ, đi ra ứng chiến.

Thanh âm bình tĩnh thản nhiên truyền khắp toàn bộ Vô Hồn cổ bào.

- Tiểu nhi vô tri, dám khiêu chiến tôn nghiêm gia tộc Vô Hồn.

Vút Vút!!!

Bảy tám bóng người từ trong cổ bảo hiện thân, trong chớp mắt vây quanh Vô Song.

Mặc dù trước đó Vô Hồn hiện tại đã sớm hạ lệnh bất kỳ người nào cũng không được xuất chiến, nhưng vẫn như cũ có một số tu sĩ sùng bái Vô Hồn vô cùng, đi ra ứng chiến.

Bảy tám tu sĩ này đều là cấp bậc Thông Huyền trở lên, trong đó có một lão già râu hoa râm cang là Hóa Thần đại tu sĩ.

- Nếu các người có thể tiếp được một chiêu, Vô Song ta lập tức từ bỏ khiêu chiến.

- Cuồng ngạo!

- Muốn chết!

Tám cường giả Thông Huyền trở lên bao gồm cả một gã Hóa Thần đại tu sĩ nhất tề ra tay trong phần nộ.

Hô

Một thán áo trắng của Vô Song không gió tự động, trong mắt thoáng hiện một đạo kiếm quang hư vô.

Ngay sau đó, thán thể tám cường giả Thông Huyền toàn bộ cứng ngắc, trên mặt vẫn còn duy trì vẻ mặt phần nộ tới cực điểm.

- Lần này sau khi chém giết Hoàng Vô Hồn, mục tiêu tiếp theo của ta chính là đương kim Tần Hoàng. Chờ sau khi chém giết Tần Hoàng, lại đi Ngoại hải vực, cuối cùng cùng người kia...

Vô Song nhắm mắt lại, thì thào lầm bầm.

Phịch... Phịch... Phịch...

Tám cỗ thi thể toàn bộ rơi xuống mặt đất. Ngay cả một vết thương vết máu đều không có.

Giết người, không cần phải đổ máu.

744. Chương 707 - 713 (1)

- Không nghĩ tới người gặp nguy cơ dĩ nhiên là Vô Song. Đây nhất định, là bổ cục của Vu Tôn, hiện tại ta chỉ sợ không tới kịp nữa rồi.

Trong lòng Dương Phàm đầy lo lắng, suy nghĩ bay vút.

- Gia tộc Hoàng Vô Hồn cách Tiên Đạo Tông bao xa?

Dương Phàm hỏi Hoàng Phù.

- Hai nơi đều tại Thiên Vũ Châu, đều ở phương vị trung bắc, đại khái cách xa nhau khoảng ba ức năm ngàn vạn dặm.

Hoàng Phù không chút chần chờ nói.

Là đời sau của gia tộc Hoàng Vô Hồn, hẳn tự nhiên có quyền lên tiếng.

- Ba ức năm ngàn vạn dặm?

Trong lòng Dương Phàm lạnh đi một nửa. Tuy rằng sau khi đạt tới Hóa Thần Kỳ, tốc độ phi hành cực kỳ khả quan, nhưng khoảng cách xa xôi như thế cũng không phải một Ngày nửa khắc có thể tới được.

Giờ phút này, cho dù có cường giả Thông Thiên tam giai cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

- Khoảng cách mặc dù có chút xa, nhưng ta từng nghe ở trong gia tộc có người nói Võ Hầu cổ bảo có truyền tông trận đi thông Tiên Đạo Tông, ở Đại Tần. bình thường những thế lực lớn. giữa các khu vực với nhau hẳn là có truyền tông trận, chỉ là ngày thường không dễ dàng sử dụng.

- Truyền tông trận?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên.

- Tuy nhiên với thân phận Vinh dự trưởng lão ở trong tông của Dương Dược sư hiện giờ hẳn là có tư cách sử dụng loại truyền tông trận này.

Hoàng Phù không quá khăng định nói.

- Nếu có loại truyền tông trận này, như vậy có lẽ còn kịp.

Dương Phàm vừa dứt lời, thần hình “Vù” một tiếng, xẹt qua hư không trong chớp mắt biến mất không thấy.

Đám người Hoàng Phù cùng Bạch Trạch đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Tốc độ này cũng quá khủng bố. thần thức của bọn họ đều không thể bắt kịp.

Trước Võ Hầu cổ bảo.

Tám cổ thi thể lông tóc vô thương từ giữa không trung rơi xuống, ngay cả một tia vết thương vết máu cũng không có.

Phịch... Phịch... Phịch...

Trước khi chết, trên mặt bọn họ vẫn còn giữ nguyên vẻ phần nô cùng sát ý, căn bản không dự đoán được tử vong tới.

Chỉ có lão già râu hoa râu Họa Thần đại tu sĩ trong mắt lộ ra kinh hãi, sợ hãi cùng bất đắc dĩ thật sâu.

Có lẽ hẳn thấy rõ, hiểu ra chân tướng sự tình thì lại đã mất mạng.

Hô—

Một thân V phục tuyết trắng, không gió tự động. Hẳn như trước đứng ở tại chỗ. hai tay chấp sau lưng.

Không ai nhìn đến Vô Song ra tay.

Thậm chí làm cho người ta có một loại ảo giác hẳn căn bản không có động thủ, mà là tám người kia không biết tự lượng sức mình, thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong.

Giờ khắc này. Võ Hầu cổ bảo hội tụ mấy chục vạn tu sĩ lại lặng ngắt như tờ.

Một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng tim đập của vô số tu sĩ.

Vô Song vẫn là Vô Song như cũ, không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng tất cả tu sĩ trong Võ Hầu cổ bảo dường như bị bao phủ dưới một bóng ma vô hình.

ở trong tòa thành xem cuộc chiến còn có một cô gái thanh lệ mộc mạc, duyên dáng yêu kiều, mặt ngọc như tuyết.

Người bên cạnh đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn phía nàng, cũng đều biết thân phận của nàng.

Cô gái mặt ngọc như tuyết này là nữ đệ tử thân truyền mà Hoàng Võ Hầu hiện nay thu dưỡng từ nhỏ. tên Hoàng Võ Dương.

Mặc dù không có huyết mạch truyền thừa nhưng thiên phú võ học của Hoàng Võ Dương thậm chí là tư chất tu tiên lại ngạo thị Đại Tần.

Thời gian sáu trăm năm, nàng tấn chức Họa Thần đại tu sĩ, khiến cho vô số con cháu gia tộc Hoàng Võ Hầu xuống dốc phải âm thầm thất sắc.

Nếu không phải nàng không có huyết mạch gia tộc Võ Hầu. lại là nữ nhân, có khi chính là người thừa kế tiếp theo của gia tộc Võ Hầu.

Giờ phút này, Hoàng Võ Dương thiên kiều chi nữ, mặt ngọc như tro tàn, trên trán cháv xuống một giọt mồ hôi, nhìn Vô Song ngoài trăm dặm trong mắt đầy kinh hãi.

Đôi tay trắng mịn đặt trên tường thành khẽ run rẩy tỏ rõ thấp thỏm lo âu trong nội tâm nàng.

- Hoàng tiểu thư... Người này cũng là Võ tu, kiếm giả trong Võ tu. Trình tự tu vi của hắn là Hóa Thần hậu kỳ lại có thể trong nháy mắt miêu sát cùng cấp, quá thực không phải người.

Một trung niên huyễn y bên cạnh Hoàng Võ Dương giọng nói mang theo hoảng sợ.

Cho dù là cường giả Thông Huyền miêu sát mấy vị Hóa Thần trung Kỳ đều xem như kinh thể hãi tỵ. Nhưng chênh lệch giữa Hóa Thần Kỳ rất lớn. có một số nhân vật vương giả cùng cấp cũng có thể làm được điểm này.

Nhưng là Vô Song chỉ một ý niệm Ngay cả Hóa Thần đại tu sĩ cũng đều miêu sát.

Thực lực như thế, hoàn toàn có thể so sánh với cường giả Thần Hư.

- Không. Kỳ thật khi hắn phát động “kiếm ý công kích”. Hoàng bá bá đã giao thủ cùng hắn...

Thanh âm Hoàng Võ Dương run rẩy rất nhỏ. miễn cưỡng làm cho mình bình tĩnh lại. Nhưng là dưới cái nhìn chăm chú của nam tử áo trắng ngoài trăm dặm kia, Ngay cả dũng khí động thủ nàng cũng không có.

- Kiếm ý công kích?

- Lấy ý nghĩa thâm ảo kiếm đạo vô thượng, trực tiếp đánh thẳng vào linh hồn. Hoàng bá bá đã cùng hắn giao thủ trong thế giới tinh thần, nhưng đã thua, không sức phản kháng...

Trên khuôn mặt trắng nõn của Hoàng Võ Dương rơi xuống một giọt nước mắt.

Còn lại một số người không biết không khỏi giật mình. Chẳng lẽ những thi thể này không có bất Kỳ vết thương gì. nguyên lai tinh thần V chí đã sớm bị tiêu diệt, bị chết một cách hoàn toàn.

- Nói như vậy, Hóa Thần đại tu sĩ vẫn có cơ hội chống lại hắn...

Trung niên huyễn y kia cắn chặt răng:

- Chúng ta cùng tiến lên. tranh thủ tiêu hao một ít hồn lực của hắn.

Hai người nhìn nhau, lộ ra thần sắc thấy chết không sờn, từ trên tòa thành bay ra. hướng về phía Vô Song.

- Dừng tay...

Đúng lúc này. một giọng nói già nua chấn động núi rừng từ hư không truyền đến.

Theo giọng nói già nua kia vang lên. hư ánh nhoáng lên một cái, một lão ông tóc bạc mặc áo bào vải tuổi khoảng thất tuần xuất hiện ở trước hai người.

- Sư tôn.

Hoàng Võ Dương cúi thấp người nói.

-Võ Hầu đại nhân.

Trong toàn bộ Võ Hầu cổ bảo. ngàn vạn tu sĩ nghiêm nghị kính ngưỡng quỳ lạy dưới đất.

- Bái kiến Võ Hầu.

Trong cổ bảo nhiệt Huyết sôi trào, vô số tu sĩ kích động hưng phấn, mặt lộ vẻ sùng bái thành kính.

Tiếng động quy lạy thi lễ vang động bầu trời.

Trong tầm nhìn, lão ông tóc bạc kia mặt đầy nếp nhăn, hai chân để trần làn da khô vàng, làm cho người ta có một loại già nua sắp bước vào môi xế chiều.

Đây là một lão nhân sắp tiến vào đại nạn thọ mệnh, mỗi hành vi cử chỉ của lão đều lộ vẻ già nua vô lực.

Khó có thể tin, hẳn chính là đương kim Hoàng Vô Hầu.

Vô Song nhìn hẳn một cái. xoay người bước đi.

Đi rồi. hẳn đi rồi!

Chẳng lẽ hẳn nhận thua!

- Ha ha ha... tiểu tử này bị dọa rồi!

- Vô Hầu đại nhân thật là thần nhân, chi bằng khí thế liền dọa tiểu tử này không chiến mà bại.

Chỉ có đám người Hoàng Vô Dương, trung niên huyền y đầu tiên là ngần ra, khi bọn họ nhìn thấy vẻ thương hại không đành lòng chợt lóe mà qua trong mắt Vô Song trước khi đi, trong lòng bỗng sinh ra một loại cảm giác khuất nhục.

Khuất nhục, bi phẫn.

Đối thủ không phải không chiến mà là khinh thường khi để một lão già tuổi xế chiều.

Cùng lúc khuất nhục bi phẫn, bọn họ cùng không cảm sinh ra khâm phục.

- Vô Song đạo hữu, xin người lưu lại.

Thanh âm già nua của Hoàng Vô Hầu truyền đến.

Thần hình Vô Song ngừng lại.

- Tôn nghiêm của Vô Hầu không cho phép làm nhục, càng không thể để nó bị người khác giẫm lên coi thường trong tay ta. Cho dù vì thế mà phải trả giá bằng sinh mệnh...

Thanh âm Hoàng Vô Hầu có một loại bi tráng bi thương rơi lệ.

Giờ khắc này. trong Vô Hầu cổ bảo vô số tu sĩ rơi lệ.

- Sư tôn...

Cặp mắt Hoàng Vô Dương ứng đồ.

- Người là một đối thủ làm người ta kính trọng, bất kể thắng bại. Vô Song tôn kính gia tộc Vô Hầu người.

Vô Song rốt cục xoay người, trong mắt hẳn, Hoàng Vô Hầu không hề là một lão già mà là một đối thủ chân chính đáng đề tôn kính.

- Vô Song đạo hữu. Có phải người quá tự tin? Trận chiến hôm nay. bản hầu tự nghĩ sẽ không thua.

Trên người Hoàng Vô Hầu đột nhiên tỏa ra hào quang vô hạn, một cỗ khí thế hùng tráng như sóng to gió lớn thổi quét thiên địa.

Giờ khắc này, dường như nhìn đến một võ giả ở trong thiên quán vạn mã đánh đầu trắng đó không gì cản nổi.

`m

Đột nhiên, phạm vi vạn dặm sinh ra một tiếng nổ lớn. một cỗ tinh thần uy lực vô hình lấy ý chí của Hoàng Vô Hầu ứng vận mà sinh ra.

Thần hình Hoàng Vô Hầu dường như được phóng đại ngàn vạn lần. chúa tể vạn dặm hư không, lấy ý chí vô đạo một đời. gây ra một kích kinh sợ bầu trời.

- Cảnh... giới... Thần... Hư!

Vô Song rốt cục động dung, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Phốc

Thần hình hấn lão đào, phun ra một búng máu.

Tâm thần bị thương.

- Cảnh giới Thần Hư! Vô Hưu đại nhân không ngờ bước vào cảnh giới Thần Hư. thật sự là khó tin.

Trong Vô Hưu cổ bảo tràn đầy tiếng hoan hô.

Ngay cả Hoàng Vô Dương đều lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Sư tôn khi nào thì bước vào cảnh giới Thần Hư? Các đời Vô Hưu chỉ cần bước vào cảnh giới Thần Hư chính là thần công đại thành, lại thêm lực lượng Huyết mạch đủ có thể ngạo thị Đại Tồn.

- Tình báo có sai sót, tuy nhiên như vậy càng tốt...

Về kinh ngạc trong mắt Vô Song bị thay thế bởi hưng phấn.

Đại Tồn Vương Triều, mười tám Vương hầu phần lớn đều có huyết mạch truyền thừa cùng công pháp bí truyền, ít nhất đều bước vào Hóa Thần hậu kỳ. hơn nữa cường đại hơn Hóa Thần đại tu sĩ cùng cấp đến vài lần.

Mà Vương hầu có thể bước vào cảnh giới Thần Hư cơ bản có thể tung hoành vô địch.

- Chiến đi!

Đôi mắt Vô Song thâm thúy như bầu trời đêm, mơ hồ có thể thấy được một thanh “Kiếm” hư vô mà lại chân thật, mờ lung không rõ phẳng phất như cách một tầng thời không luân hồi.

Bóng kiếm này chợt lóe. thân hình Hoàng Vô Hưu cứng đờ. từ giữa không trung rơi xuống.

- Vừa rồi chính là một chiêu này...

Đám người Hoàng Vô Hưu đang xem cuộc chiến đều lộ vẻ khấn trương, trái tim nháy lên tới cô hống.

Ở trong tinh thần thế giới có lẽ trải qua vài hờ hấp. cũng có lẽ trải qua một đời.

Nhưng là, sự thật lại chỉ một chớp mắt.

Phốc!

Hoàng Vô Hưu kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng tràn ra một tia máu, tâm thần bị thương.

Nhưng Vô Song cũng không tốt hơn bao nhiêu, hơi hơi thở dốc, sắc mặt tái nhợt hiển nhiên tiêu hao khá lớn.

- Cảnh giới ý nghĩa thâm ảo của người thậm chí còn cao hơn tuyệt học Vô Hưu được truyền thừa vô số năm chúng ta. Chỉ tiếc chênh lệch thật lớn giữa cảnh giới Thần Hư cùng Hóa Thần hậu kỳ còn lớn hơn trong tưởng tượng của người...

Trên người Hoàng Vô Hưu nở rộ ngàn vạn luồng hào quang không thể nhìn thấy, hu không vạn dặm, lực lượng mệnh mông vô cùng tận ngưng tụ tại vùng thiên địa này.

Thần hình Vô Song lộ vẻ móng manh nhỏ bé.

Chính như lúc trước Dương Phàm không có lực đối mặt cường giả Thần Hư, giờ phút này Vô Song cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Cảnh giới Thần Hư đứng ở một điểm cao. tới gần Thông Thiên tam giai nhất.

- Một chiêu kế tiếp, chính là một trong bí kỹ mạnh nhất truyền thừa nhiều thế hệ gia tộc Vô Hưu ta - Huyền Diệt Thương Thiên.

Tiếng nói vừa dứt. ngàn vạn luồng hào quang được khống chế bởi cảnh giới Thần Hư như thác nước quét ngang thiên địa, trùng kích hư không ngàn dặm, đem hết thủy sự vật đắm xuyên, tiêu diệt.

745. Chương 707 - 713 (2)

Tu Tiên giới Đại Tần phạm là nhân vật đạt tới cánh giới Thần Hư đều bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, nhìn về phía phương hướng kia.

- Chi đành dùng một chiêu này...

Thần thể Vô Song trở nên âm đậm không ánh sáng, trong tay lại xuất hiện một đoạn kiếm gãy.

Đoạn kiếm gãy này cùng thanh lúc trước Dương Phàm chém giết Tam u lão ma, giống nhau như đúc!

Ngàn vạn luồng hào quang như thác nước quét ngang ngàn dặm hư không, hào quang chói mắt bao phủ phạm vi vạn dặm.

Hoàng Vô Hồn cảnh giới Thần Hư gần như đem hết công lực một đời thi triển một kích, phát động bí kỹ truyền thừa gia tộc Vô Hồn - Huyền Diệt Thương Thiên.

Vô Hồn cổ bảo ở ngoài mấy trăm dặm, mấy chục vạn tu sĩ tại ánh hào quang chói mắt che phủ thế gian này đông thời nhắm mắt lại. dưới cổ áp bách kinh thiên địa kia, linh hồn nin rẩy.

Cái oai của Vô Hồn Ngày trước lại lên nữa vinh quang trở về.

Trong lòng mọi người không kim nổi hò hét hoan hô. máu nóng dâng trào, nhưng là dưới tinh thần uy lực rút ra lực lượng hư không vạn dặm, trong thiên địa một mảnh tình mạch, bọn họ Ngay cả năng lực hô hấp đều không có.

Cánh giới Thần Hư không hổ làm cho người ta ngưỡng mộ. được xưng là cảnh giới vô thượng bước nửa bước vào Thông Thiên tam giai.

Thần thể âm đậm của Vô Song bị đánh thành khắp người đầy lỗ thủng, trong tay xuất hiện một thanh đoạn kiếm chậm rãi đâm về phía trước.

Trong phút chốc, một tia chớp kinh hồng cắt qua Thái Hư. đem ngàn vạn luồng hào quang chói mắt kia mạnh mẽ xé rách l'á một vùng chân không.

Khắp hư không chấn động rất khẽ. dường như sinh ra một loại sóng gọn thần bí. chôn vùi hết thảy xung quanh.

Hào quang chói mắt. Hoàng Vô Hồn giống nhu thần nhân, thân thể lắc lư một cái, phát hiện mình bị một thanh kiếm gãy đâm trúng.

Thanh kiếm gãy kia kêu vang không ngừng, sinh ra hàng ức vạn đạo kiếm ý thuần túy. tràn ngập thần thể hấn đánh lên linh hồn.

Đồng thời, một đạo kiếm khi vô thượng bắt khuất không nghe vận mệnh xông lên chín tầng trời khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt mất ánh sáng.

Mà dưới đả kích không ngừng nghi của Huyền Diệt Thương Thiên, đạo kiếm khí bắt khuất không ngã này như sao băng trên bầu trời đêm chợt lóe rồi mất. nổ rộ hào quang rực rỡ trong nháy mắt.

Vô Hồn cổ bảo. một đại diện ngấm bí mật.

Ông-

Bạch quang huyền lệ lóe lên. trên truyền tống trận cò xua, một thán hình mơ hồ không rõ dần dần hiện lên.

Dương Phàm phát giác bốn phía trống trải, có một chút bụi bặm.

Hắn vừa xuất hiện liền xúc động cảm chế nơi đây.

- Người nào?

Ba nam nhân mặc cổ trang, cầm trường kiếm trong tay đột nhiên xông tới.

- Dương mỗ đến từ Tiên Đạo Tông...

Dương Phàm mới nói được một nửa, liền lập tức ngừng lại.

Đúng lúc này, ngàn vạn luồng hào quang chói mắt bao phủ phạm vi vạn dặm, ngay cả Dương Phàm cùng ba thị vệ thân ở trong đại điện ngâm đều theo bản năng nhắm mắt lại.

Một đạo kiếm khí xông lên tận trời, trong hào quang nhuộm dẫn hư không kia, một đạo tia chớp kinh hồng gần như hư vô phẳng phát như xé rách hư không.

- Chẳng lẽ ta vẫn tới chậm?

Trong lòng Dương Phàm rất bất an.

Ông-

Trong không gian truyền đến một cỗ dao động làm người ta nín thở.

- Khó có thể tưởng tượng, hai người này giao kích không ngờ sinh ra không gian sóng gợn móng manh.

Cảm quan thông thiên triệt địa của Dương Phàm bắt giữ đến biến hóa trong không gian.

Không gian sóng gợn, đó là một loại gần như có thể xé nát hết thảy mọi thứ trên thế gian.

Có thể sinh ra không gian sóng gợn, cho dù là móng manh cũng đủ chứng minh lực công kích đạt tới mức độ có thể ảnh hưởng ổn định của không gian.

Đây là thủ đoạn chỉ có cường giả Thông Thiên tam giai trong truyền thuyết mới có thể có được. Thế thấy hai người giao kích sinh ra uy lực đạt tới loại trình độ nào.

Tại khoảnh khắc đó. Dương Phàm cảm ứng được trên hư không kia mơ hồ hiện lên tia máu. bị kiếm ý chí cường xông lên tận trời đánh xơ xác. Đây cũng là bởi vì lực lượng trình tự này bùng nổ, thời gian cực kỳ ngắn ngủi, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Xuy... vút

Một kiếm chấn kinh chín tầng trời của Vô Song ở dưới hào quang vô cùng vô tận của Huyền Diệt Thương Thiên, chỉ là chợt lóe mà qua.

Sau đó, thiên địa chấn động, khí tức kinh khủng không yên liên tục giấy lát, uy lực mệnh mông của Huyền Diệt Thương Thiên chậm rãi ảm đạm.

Lúc này, mọi người thích ứng được hoàn cảnh, thấy được hai người tại tràng.

Vô Song cầm trong tay nửa đoạn kiếm gãy, đâm vào thân thể Hoàng Vô Hạo, còn hấn cũng nửa quỳ trên mặt.

Một kiếm vừa rồi trong khoảnh khắc khiến ảnh hưởng của khoảng cách không gian đối với hắn suy giảm đến mức thấp nhất.

Hoàng Vô Hạo đầu bạc theo gió phiêu lãng, trên chòm râu dính vết máu, trên khuôn mặt già nua đầu tiên là kinh ngạc trong nháy mắt. sau đó là lộ ra một tia ý cười vui vẻ:

- Có thể thi triển một kích Huyền Diệt Thương Thiên này trước khi bước vào trong mộ, bản hạo chết mà không...

Nói còn chưa dứt, sinh cơ hắn toàn bộ mất hết. cặp mắt nhắm lại.

Giống như một pho tượng, thi thể hắn đứng thẳng tại chỗ. không thể lay động.

Mà Vô Song rút đoạn kiếm gãy, miễn cưỡng chống đỡ trên mặt đất. suy yếu tới cực điểm.

Hơn nữa, thân hình hắn có vẻ ảm đạm thậm chí hiện ra hư vô nửa trong suốt, trạng thái như muốn tiêu tan.

Sau khi dùng đoạn kiếm giết chết Hoàng Vô Hạo, Vô Song cũng không có trạng thái tinh khí thần toàn bộ tràn đầy như lần trước Dương Phàm sau khi giết chết Tam u lão ma mà có được. Có lẽ đây là đặc quyền mà chỉ Dương Phàm do nắm giữ sinh mệnh tự nhiên mới có thể độc hưởng.

- Vô Hạo đại nhân đã chết...

Trên Võ Hầu cổ bảo. vô số tu sĩ lộ ra tâm tình bối rối sâu đậm.

- Sư tôn!

Hoàng Vô Dương quỳ trên mặt đất. thân là môn đồ kiêu ngạo nhất của Võ Hầu, giờ phút này nàng lộ rõ vẻ vô lực.

-Võ Hầu đại nhân!

Nam tử huyển V quỳ trên mặt đất.

Phịch... Phịch... Phịch...

Trong Võ Hầu cổ bảo. tất cả mọi người quỳ xuống, hướng về Võ Hầu đầu bạc già nua đứng sừng ở mặt đất, cùng cúng bái.

Lúc này, trên bầu trời rơi xuống một trận mưa bao phủ phạm vi vạn dặm.

Mưa nhỏ đầy trời nhuộm ướt mấy chục vạn tu sĩ.

Trên thực tế, trận mưa này tới cũng không phải trùng hợp. Một kích Huyền Diệt Thương Thiên đã đánh vỡ tầng mây trong phạm vi vạn dặm này.

Thần thể suy yếu của Vô Song miễn cưỡng từ mặt đất đứng dậy. cúi người thật sâu hướng về Hoàng Vô Hầu. đề tở lòng tôn kính đối thủ này.

Sau đó... hắn thông thả gian nan bước đi, đi hướng con đường cô độc chi thuộc về mình.

Mà trên Võ Hầu cổ bảo. mấy chục vạn tu sĩ dõi mắt nhìn hắn rời đi, không ai động thủ.

- Hoàng cô nương. Giờ phút này là thời cơ tốt nhất báo thù cho Võ Hầu đại nhân. Người này hiện tại cực kỳ suy yếu. phải vài tên cường giả Thông Huyền là có nắm chắc giết chết hắn...

Một con cháu gia tộc Võ Hầu, hai mắt đầy máu như muốn nứt ra nói.

- Hoàng Nguyên, ngươi cầm miệng cho ta. Đây là quyết đấu công bình, nếu giết chết hắn vào lúc này sẽ chỉ làm danh dự gia tộc Võ Hầu mất hết. sư tôn lấy cái giá sinh mệnh đề bảo vệ tôn nghiêm cũng sẽ trôi theo dòng nước.

Hoàng Vô Dương trách mắng, vẻ mặt lạnh băng.

Con cháu khác của gia tộc Võ Hầu cũng đều trầm mặc. trở mắt nhìn Vô Song rời đi.

Không biết vì sao, lúc Vô Song gian khó bước đi. trong lòng có một loại không yên.

Lần chấp hành nhiệm vụ này, tình báo có sai lầm chỉ là một ngẫu nhiên?

... Vô Song, thật khó có thể tin, không ngờ người hoàn thành nhiệm vụ này.

Một thanh âm khàn khàn truyền tới từ sau lưng Vô Song.

Thần hình Vô Song ngừng lại, có lẽ Bởi vì quá yếu ớt vô lực. bị người tới sát phía sau cùng không phát giác.

- Đó là người phương nào...

Tu sĩ trên Võ Hầu cổ bảo phát hiện phía sau Vô Song xuất hiện một cái “Bóng”.

Đó là một cái bóng tối đen. gần như ẩn giấu trong màn đêm vừa mới hạ xuống.

Dùng mắt thường nhìn lại. đó dường như chỉ là một hư ảnh. về ngoài hình dáng chỉ có cự ly gần mới có thể thấy rõ.

- Xem ra người chính là sát thủ Thiên Ảnh xếp thứ nhất Thiên Sát Các.

Thanh âm Vô Song có vẻ suy yếu, lại trào phúng nói:

- Tu vi ngươi đạt tới cảnh giới Thán Hư, có thể dễ dàng giết chết ta giờ này đã cực độ suy yếu, cần gì phải sử dụng thủ đoạn đánh lén.

- Ta là một sát thủ chân chính đủ tư cách...

Thanh âm Thiên Ảnh rất khàn khàn:

- Xác xuất thành công nhiệm vụ của ta là 100% không chi Bởi vì thực lực bản thân ta. càng quan trọng là... Cho tới bây giờ ta chỉ biết dùng cái giá nhỏ nhất để hoàn thành mục đích. Hơn nữa, không có tuyệt đối nắm chắc ta chưa bao giờ ra tay.

Phốc... Xuy

Hàn quang chợt lóe. đoạn kiếm gãy trong tay Vô Song khẽ chuyển, đâm vào thân thể Thiên Ảnh.

Toàn bộ động tác cực kỳ tự nhiên, không hề có bất kỳ dấu hiệu gì.

Thậm chí ngay cả Thiên Ảnh cũng không nghĩ tới đối phương còn có sức phản kích.

Thân thể Thiên Ảnh bị đâm thủng, nhưng hắn lại không chút kinh hoảng:

- Đã quên nói cho người, thân thể của ta không phải thực thể, bó qua tất cả công kích dưới cảnh giới Thần Hư.

Dứt lời, hàn quang chợt lóe, một đoạn kiếm dạng lưỡi liềm cắt tới. nhanh như tia chớp.

Đình!

Vô Song miễn cưỡng chắn ngang đoạn kiếm gãy, chặn lại một kích của Thiên Ảnh.

Nhưng là Vô Song tại lực lượng khủng bố kia cũng bị đánh bay mười mấy trượng, thân hình càng Ngày càng âm đậm, dường như có dấu hiệu tiêu tan.

- Chắc chắn, không nghĩ tới thân thể của người cũng không phải thật thể chân chính... Tuy nhiên, một kích tiếp theo người sẽ phải chết.

- Vô nghĩa cái gì. Người chậm chạp không muốn giết ta là muốn thông qua giết chết ta để biểu lộ cảm giác thành tựu của người sao?

Vô Song nhắm mắt lại. hít sâu một hơi. trong lòng thầm than: “Lại muốn đi vào vòng luân hồi tiếp theo, khi nào mới có thể thoát khỏi số mệnh của ta?”

- Đúng vậy. Có thể nói người là thiên tài kiếm đạo xuất sắc nhất Đại Tần, ngộ tính của người khiến ta đó mắt ghen tị. nếu cho người thêm mấy trăm năm, có lẽ có thể bề nghề một giới. Có thể đem người như người, bóp chết trong trứng nước, là cảm giác thành tựu cỡ nào?

Thanh âm Thiên Ảnh hơi lộ vẻ run rẩy.

Dứt lời, hắn từ từ nâng đoản kiếm hình lưỡi liềm trong tay. lạnh nhạt nói:

- Thiên Ảnh ta cũng phá lệ một lần, cho người kiến thức Âm Dạ Thiên Hổ ta chưa bao giờ sử dụng.

Chính lúc hai người giằng co, trên bầu trời đêm Vô Hồn cổ bảo xuất hiện mấy trăm đạo quang ảnh theo bốn phương tám hướng lướt tới.

Vút... Vút... Vút...

Giống như ngàn vạn đạo kiếm quang huyền lệ chiếu sáng bầu trời đêm.

Cùng lúc đó. trong hư không vạn dặm này xuất hiện hai cỗ tinh thần uy năng mệnh mông khiến Vô Hồn cô bảo to lớn hỗn loạn kinh hoàng chìm trong một bầu không khí tĩnh mịch hít thở không thông.

746. Chương 707 - 713 (3)

Đây rõ ràng là hai cỗ khí tức của cường giả Thần Hư.

- Ha ha ha... Không nghĩ tới Hoàng Vô Hồn không ngờ chết đi, cứ như vậy, chúng ta cùng bớt lo.

Trong đó một nam nhân vũ bào dẫm trên phía trên vân quang bàng bạc nói.

Khuôn mặt nam nhân vũ bào này cùng đám người Lục Vân. Vân tướng Lục Tương lúc trước có vài phần tương tự. khí tức phiêu dật tao nhã.

- Lục Vân Hầu. người nói thật ra rất nhẹ nhàng. Hoàng Võ Hầu này có thể tấn chức cảnh giới Thần Hu trước đại nạn thọ mệnh, ai dám cùng hắn đánh bừa. Vũ lực gia tộc Võ Hầu là kinh người nhất...

Cảnh Lục Vân Hầu, một nam tử mặt quỷ chân đạp sông dài màu đen. âm khí dày đặc lên tiếng nói.

- Là Kỳ Uyển Hầu cùng Lục Vân Hầu.

Trong đám con cháu gia tộc Võ Hầu, một lão già lớn tuổi kinh hô.

Hoàng Võ Hầu vừa mới chết, hai vị Vương hầu liền dẫn người đánh tới, đây chỉ là trùng hợp sao?

Mà giờ phút này, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở một phía khác: Thiên Ảnh vùng Vô Song.

Ngày cả Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyển Hầu đều không ngoại lệ.

- Dừng tay...

Lúc này. dưới lòng đất truyền đến tiếng kinh hô của một nam nhân, khiến tâm thần Vô Song khẽ động.

- Tới chậm rồi!

Thiên Ảnh cười lạnh một tiếng, đoản kiếm hình trăng lưỡi liềm vung lên. màn đêm chợt trở nên càng tối đen.

c hợt màn trời chấn động, một đạo hồ quang thê lương lạnh lẽo gần như không nhìn cự ly không gian, chém đến trước người Vô Song.

Ám Dạ Thiên Hồ, một kích như thần, luận huyền diệu gần như không thua một kiếm lúc trước của Vô Song.

Đang--

Đốm lửa bắn ra bốn phía, tiếng kim loại giao nhau vang lên chấn động phạm vi vạn dặm.

Dưới hai con Hoàng Long hư vô phụ trợ. một nam nhân thần bí đội một cái lồng màu vàng đất không thể lay động dùng phương thức quy thần khó lường chặn trước người Vô Song.

Đoán kiếm trăng lưỡi liềm chém lên màn hào quang màu vàng, không thể tiến thêm một bước, ngược lại bắn ra đốm lửa màu sắc rực rỡ lên cao mấy chục trượng, huyền lệ tráng quan.

Đồng thời, trong tầm nhìn của mọi người, thân hình nam nhân kia dường như vô hạn cao lên. lại cao lên. ..Trở thành một người thiên địa gánh vác thiên địa, cũng dẫn tới lực lượng tự nhiên mệnh mông trong thiên địa hội tụ.

Càng khó tin chính là, đoạn “kiếm gãy” nguyên bản trong tay Vô Song lại xuất hiện trong tay người này.

Đang

Đốm lửa văng tung tóe. tiếng vang chấn nhiếp tâm hồn, làm cho mấy chục vạn tu sĩ bên trong Võ Hầu cô bảo khí huyết sôi lên, kẻ tu vi yếu kém trực tiếp hôn mê.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đa số tu sĩ căn bản không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì thế cục biến hóa quá nhanh.

Ám Dạ Thiên Hồ. vốn là một kích tất sát của Thiên Ảnh, tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư, sát thủ xếp hạng đứng đầu Thiên Sát Các.

Trong lúc thi triển bí kỹ này, bầu trời đêm giữa ngàn dặm hư không càng thêm trở nên tối đen, còn khu vực xung quanh bóng đêm, lại càng trở nên sáng ngời.

Một kích như thần, dường như rút lấy một lực lượng nào đó trong hư không, từ đó khiến thiên địa khác thường, hơn nữa tốc độ gần như không nhìn khoảng cách, có thể nói là hoàn mỹ.

Còn lúc này, dưới màn đêm tối đen, hai con rồng thần sổ mệnh xoay quanh một nam tử thần bí, chống đỡ một vòng phòng hộ màu vàng đất gần như thực chất.

Đoản kiếm lưỡi kiếm bị chặn trước tầng ánh sáng vàng, khó khăn tiến tới trước nửa tấc.

Trên đầu nam tử này. đội một chiếc mũ hoàng giả. nhị long hí châu. Kim châu ở trung tâm, phóng ra một cổ long uy hoàng giả chấn động thiên hạ.

Chiếc Nón Hoàng Giả, chí bảo phòng ngự.

- Đó là... Hoàng Long Quan!

Hai đại Vương hầu xem trận chiến ở xa xa, đồng thời biến sắc, kinh hô.

Làm cường giả đỉnh cao Đại Tồn, Vương hầu gần như là vô địch. Đặc biệt Vương hầu như bọn họ bước vào cảnh giới Thần Hư, có được huyết mạch truyền thừa.

Mà bảo vật có thể làm bọn họ kinh hãi biến sắc, sợ rằng chỉ có Chí Bảo Long Khí.

- Hoàng Long Quan? Hẳn chính là Dương Phàm!

Lục Vân Hầu ánh mắt co rụt, ngơ ngác nhìn chằm chằm Hoàng Long Quan trên đầu Dương Phàm. Đám mây sáng bằng bạc bao phủ trăm dặm dưới chân hắn, không khỏi rung động, dường như đang phối hợp với tâm tình chủ nhân lúc này.

- Chí bảo phòng ngự... Hoàng Long Quan?

Thiên Anh tồn tại ở trạng thái bóng đen. tay cầm đoản kiếm trắng lưỡi liềm, chém lên trên vòng phòng hộ ánh sáng, bắn ra những đốm sáng hoa lệ.

Nhất thời, hắn lại xuất hiện thất thần ngẩn ngui.

- Không thể nào, người làm sao có thể ngăn cản một kích này của ta?

Thiên Ảnh khó tin được.

Trong lời hắn nói, bao hàm rất nhiều kinh dị cũng không thể hiểu nổi.

Nghi hoặc lớn nhất có hai điểm:

Thứ nhất, hẳn rõ ràng lúc Dương Phàm hô "dừng tay", liền như tia chớp thi triển ra Âm Dạ Thiên Hổ. Lúc đó đối phương còn ở tầng đất bên dưới một khoảng cách, làm sao có thể hiện thân giữa hư không.

Thứ hai, dù là có được chí bảo phòng ngự Hoàng Long Quan, một tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường, cũng không có khả năng chống lại được một kích toàn lực của cường giả Thần Hư, thậm chí còn không tổn thương chút nào.

Dương Phàm che trước người Vô Song, ánh mắt thoáng một tia trào phúng.

Ngay thời khắc Vô Song nguy hiểm, hắn thi triển Thiên Nhân Nhất Kích, bằng phương thức quy thân khó lường na di đến chỗ này, gần như bỏ qua khoảng cách không gian. Đêm này, thậm chí vượt qua phát huy bình thường, để hắn làm lại lần nữa, cũng chưa chắc làm được như thế này.

ở trong mô thức Thiên Nhân, Dương Phàm té ra Hoàng Long Quan, dung hợp cùng mảnh thiên địa này, cùng gánh chịu một kích khủng bố.

Trên mặt phòng ngự vật lý cùng phòng ngự pháp thuật, Dương Phàm có được chí bảo phòng ngự tự nhiên đứng ở thế bất bại.

về phần uy năng tinh thần của cường giả Thần Hư ẩn chứa trong Âm Dạ Thiên Hổ, lúc Dương Phàm nắm trong tay đoạn Vô Song, giao hòa cùng kiếm ý vô thượng, cùng chia sẻ với Vô Song, không hề có áp lực.

Như vậy tạo nên tràng cảnh chấn động lúc này. dùng phương thức quỷ thần khó lường xuất hiện, lại bình thần như không ngăn cản một kích toàn lực của cường giả Thần Hư, thành công cứu được Vô Song.

- Dương Phàm, không ngờ tới vào lúc nguy cấp nhất, có thể cùng người sát cánh chiến đấu lẫn nữa. Đây đã là lần thứ ba rồi... Vô Song lại thiếu một cái nhân tình.

Vô Song ở phía sau Dương Phàm, một thân áo trắng, sắc mặt bình thường, thân hình dần dần nhạt đi.

- Cần gì nói thế, khi xưa nếu không có người liều mạng ngăn cản Tam u Lão Ma, sẽ không có ta hôm nay.

Dương Phàm đưa lưng về phía Vô Song, không cần suy nghĩ nói.

- Tu vi của người quá thấp, có thể ứng phó được cục diện lúc này không?

Thân ảnh Vô Song càng thêm âm đậm, gần như nửa trong suốt, thể hiện trạng thái cực kỳ không ổn định.

- Không có vấn đề. Ít nhất có thể bảo vệ được hai người chúng ta. Tu vi ta mặc dù thấp, nhưng nếu lại thắng cấp hai cảnh giới nhỏ, sẽ không phải giữ mạng, mà là lưu lại toàn bộ bọn họ.

Dương Phàm tràn đầy tự tin nói.

Hắn nhắm mắt lại. chậm rãi nhắc đoạn kiếm Vô Song lên, ý chí tinh thần đột nhiên kéo lên cao. dung hợp cùng áo nghĩa kiếm đạo vô cùng trong đoạn kiếm.

Dương Phàm mừng rỡ phát hiện, dùng mô thức Thiên Nhân làm cơ sở. ý chí tinh thần mạnh mẽ cùng áo nghĩa kiếm đạo vô thượng tăng phúc mười mấy lần. quá thật là hùng hồn vô tận, dùng mãi không hết.

Hai người hỗ trợ lẫn nhau, nếu cộng thêm lực số mệnh từ Hoàng Long Quan, long khí tăng phúc, có thể nói là trạng thái hoàn mĩ vô địch.

Trong khoảng khắc, Dương Phàm dưới mô thức Thiên Nhân dung hợp thiên địa, nhanh chóng mở rộng ra... Một ngàn dặm, hai ngàn dặm, ba ngàn dặm... tám ngàn dặm.

Tám ngàn dặm, chỉ thiếu chút nữa là có thể ngang hàng cảnh giới Thần Hư.

Nhưng nếu nói về huyền ảo cùng với nắm giữ thiên địa. còn cao hơn cường giả Thần Hư nửa bậc.

Dương Phàm cũng không ngờ tới, mô thức Thiên Nhân của mình có thể tăng phúc tới trình độ này.

Ngay lúc Dương Phàm đối thoại cùng Vô Song, Thiên Ảnh phản ứng lại, trong mắt chợt lóe lệ qung:

- Ta không tin một tiểu tu sĩ Hóa Thần như người, có thể chống đỡ được bao lâu.

Dứt lời. đoạn kiếm lưỡi liềm trong tay hắn lại vung lên. trong bóng tối chỉ nhìn thấy hồ quang lạnh lẽo chém ngang không trung, uy lực Thần Hư hùng hồn vô tận theo một kiếm vung xuống.

Đình-- keng keng keng

Liên tục chém mấy lần, tầng ánh sáng phòng hộ màu vàng đất không chút hao tổn.

Khoảng khắc, thân người Thiên Ảnh nhaoáng lên, xuất hiện từ phía sau, đâm thẳng Vô Song.

Thế nhưng, Dương Phàm nhẹ nhàng cất bước, chém ra đoạn kiếm trong tay, đình một tiếng, chính xác ngăn cản Thiên Ảnh đánh lên, lập tức đầy lùi.

Thiên Ảnh kinh hãi. thân hình hóa thành mấy chục bóng đen, phát ra ngàn vạn đạo công kích kín mít không kẽ hở.

Leng keng keng...

Bất luận hắn công kích thế nào, Dương Phàm đều như bóng với hình, tiếp lấy tất cả công kích.

Thiên Ảnh nhanh chóng phát hiện, Dương Phàm dường như có thể đoán trước từng động tác của mình. Đoạn kiếm trong tay đối phương, dường như không phải phòng ngự bị động, mà là chủ động phòng ngự.

Gần như cùng lúc hắn ra tay, đoạn kiếm Dương Phàm lợi dụng thời cơ ngắn nhất, ngăn cản công kích của hắn.

Còn ở trong mắt những người khác, lại xuất hiện một màn càng quy dị. Tất cả công kích của Thiên Ảnh, dường như có ý thả cửa. "đưa chiêu" cho Dương Phàm.

Bỗng nhiên, thân hình Dương Phàm chợt lóe. xuất hiện trước người Vô Song, tầng ánh sáng bảo hộ mở l'ộng, bảo vệ cả hai người bên trong.

Leng keng đình, đình-

Mặc dù tầng phòng ngự Hoàng Long Quan mở rộng gấp đôi. công kích của Thiên Ảnh vẫn khó có thể rung chuyển.

Mỗi một kích của hắn, đều đi qua Hoàng Long Quan cùng đoạn kiếm Vô Song, lan tỏa tám ngàn dặm hư không.

- Sao lại như vậy được?

Thiên Ảnh ngừng công kích, sắc mặt âm trầm biến chuyển.

- Đến lượt ta ra tay rồi.

Ánh mắt Dương Phàm nghiêm nghị, phạm vi tám ngàn dặm đầy rẫy kiếm ý vô tận. Đoạn kiếm Vô Song mang theo uy lực thiên nhân, hóa thành một tia sấm sét. nhắm thẳng thân thể hắn.

Còn trong cảm quan của Thiên Ảnh, đoạn kiếm kia đâm ra từ khe nứt thiên địa, muốn tránh cũng không được.

Đoạn kiếm Vô Song, Thiên Nhân Nhất Kích.

Đình Xoạt!

Đoạn kiếm đoạn kiếm đả văng đoán kiếm lưỡi liềm của Thiên Ảnh, một mảnh kiếm ảnh hư vô mơ hồ xuyên thủng bóng đen không phải thực thể của hắn.

Thiên Ảnh hừ nặng một tiếng, sắc mặt khó coi, dường như đã bị thương.

Nhưng hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lập tức lướt ra khỏi trăm dặm, sau đó thân thể dung nhập vào màn đêm hư không, biến mất không thấy.

Làm một sát thủ hợp cách, nếu đã thất bại, hắn liền quỵa đoán buông tha, không tiếp tục dây dưa.

Huống hồ. xem ra Dương Phàm căn bản không thể giải quyết được.

Đấu lù Thiên Ảnh, Dương Phàm thờ ra một hơi. cuối cùng hóa giải nguy cơ lần này.

Nếu như Thiên Ảnh quán chết không buông, Dương Phàm sẽ cảm thấy bó tay. Bởi vì đối phương đạt đến cảnh giới Thân Hư, thân thể lại không phải tồn tại tại hư vô.

Lại thêm dung hợp đoạn kiếm Vô Song, mô thức Thiên Nhân tăng phúc, hắn tiêu hao tâm thần rất lớn, dù sao cũng không thuộc cảnh giới vốn có của hắn.

747. Chương 707 - 713 (4)

- Còn có ba tên...

Đột nhiên, ánh mắt Dương Phàm chợt ngưng. Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi. hai mắt hóa thành Thái cổ Kim ô, trong hư không tám ngàn dặm ngưng kết một mảnh lửa hồng.

- A a a...

Ba sát thủ Thiên cấp ẩn nấp dưới đất phát ra tiếng hét thảm thiết, thân thể bắt đầu bốc cháy từ trong ra ngoài, toàn thân bao trùm ngọn lửa đỏ rực ra hư không.

Chỉ thấy ba người lửa. ở hư không gào thét mấy trăm dặm, khoảng khắc hóa thành tro tàn.

Trên Võ Hào cổ Bảo, bốn người Hoàng Võ Dương liền cảm thấy không rét mà nín.

Ba sát thủ ẩn nấp vừa rồi, đều là Hóa Thần đại tu sĩ. Sát thủ như vậy. ở trong Thiên Sát Các được coi là Thiên cấp. phóng mắt khắp Đại Tân cũng là long phượng từng lân.

Mà người này chỉ tròng mắt. liền diệt sát ba Hóa Thần đại tu sĩ, coi như là cường giả Thần Hư bình thường cũng không làm được.

”Không ngờ tăng phúc cảnh giới, làm cho thực lực của ta tăng lên đến mức này. Nếu như tu vi của ta thật sự đạt tới trình độ này, không nói đến Thần Hư, coi như là Hoán Nha trang kỳ hậu kỳ, cũng có được thực lực tung hoành Đại Tân.”

Dương Phàm không khỏi hưng phấn.

Khi đó ở trước mặt Hóa Thần đại tu sĩ, hắn bị đánh chết vật khó coi, bị buộc phải dùng Hoàng Long Quan giữ mạng.

- Vô Song, trạng thái thân thể của ngươi dường như không đúng.

Dương Phàm đặt tay lên vai Vô Song, lại sờ vào một mảnh trống rỗng, không khỏi kinh hãi biến sắc.

Thân thể Vô Song dần biến thành nhạt, gần như nửa trong suốt.

Có thể tưởng tượng, vừa rồi vượt cấp chém giết cường giả Thần Hư, hắn phải trả cái giá quá lớn.

- Taphải dẫn ngươi chạy về Tiên Đạo Tông, phục hồi lại thân thể người.

Dương Phàm lập tức bay về phía Vô Hồn cổ Bảo. hắn muốn dùng truyền tống trận ở đó.

-A...

Mấy chục vạn tu sĩ Vô Hồn cổ Bảo thấy Dương Phàm nhắm bên này ”đánh tới”, sợ đến hồn bay khỏi xác.

Dương Phàm liếc mắt nhìn Lục Vân Hồn cùng Kỳ Uyên Hồn trên cao. trong lòng thất kinh Xem ra Thiên Vô Châu phát sinh kịch biến, không biết Tiên Đạo Tông có bị liên lụy.

Nghĩ đến đây. Hoán Thiên Nha bỗng sinh ra cảm ứng, biết được Tiên Đạo Tông cũng có biến đổi.

- Ha ha, còn muốn chạy?

Lục Vân Hồn ánh mắt hiện ra ý cười, ý niệm vừa Chuyên. Vạn dặm hư không mưa gió rung chuyển, uy năng tinh thần hùng hồn ở trên đầu hai người Dương Phàm hình thành một thanh kiếm không lồ từ mây sáng trong suốt, dài chừng trăm trượng.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, thực lực Vương hầu quả thực không phải chuyện đùa.

Khoảng khắc, Kỳ Uyên Hồn há miệng phun ra, thiên địa thoáng chốc đen kịt. Một mảnh vực sâu tối đen hư vô mở rộng ra từ bên dưới, tiếng nói âm lãnh truyền ra:

- Muốn rời đi dễ dàng như vậy, không nhìn hai chúng ta sao?

Không nói đến dụ hoặc Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm vô mộng rời đi, hoàn toàn bỏ qua tồn tại hai đại Vương hầu.

Dương Phàm biến sắc, muốn rời khỏi hai đại Vương hầu chặn đường, sợ rằng không quá hiện thực.

- Hai đại Vương hầu. sợ rằng người ứng phó không được.

Thân ảnh Vô Song lại nhạt đi, hóa thành một mảnh những điểm sáng, dung nhập vào đoạn kiếm trong tay Dương Phàm:

- Hôm nay chỉ có thể liên thủ cùng ngươi, một kích liễu minh, chém giết một Vương hầu.

Thân ảnh Vô Song dần dần nhạt đi, trong suốt, hóa thành một mảnh đốm sáng, dung nhập vào trong đoạn kiếm.

Đồng thời từ trong đoạn kiếm, truyền tới một tiếng nói vào đầu Dương Phàm:

- Hôm nay chỉ có thể liên thủ cùng người, một kích liều mình, lại chém giết một Vương hầu.

- Lại chém giết Vương hầu?

Thần sắc Dương Phàm đột nhiên biến đổi, thất kinh:

- Người muốn sử dụng một chiêu kia?

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới Ngự Dương Quốc khi xưa, tay cầm đoạn kiếm Vô Song, thi triển "Một Kiếm Chí Tử" kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Muốn phát ra một kiếm siêu việt áo nghĩa vô thượng thiên cổ, đầu tiên phải đặt mình vào hoàn cảnh tự dồn vào chỗ chết, từ đó tiến vào ý cảnh tuyệt đối vượt ra khỏi trói buộc sinh tử.

Bởi vì kiếm này vừa ra, nhất thiết phải giết chết kẻ địch, thần hồn diệt tuyệt, nếu không thì kẻ chết sẽ là chính mình.

Chém giết Vương hầu?

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu nghe vậy, trước tiên ngẩng ra, tiếp đó cất tiếng cười to. trong mắt hiện ra vẻ thú vị.

- Thật là tiểu tử vô tri không biết trời cao đất rộng mà... Một tiểu tu sĩ Hóa Thần như người, dù là bằng vào bí thuật, mượn uy lực Hoàng Long Quan, đạt đến mức có thể chống lại cảnh giới Thần Hư trong thời gian ngắn, đó là vận hạnh may mắn. Hiện giờ còn vọng tưởng chém giết Vương hầu? Hôm nay có sống sót rồi đi hay không, cũng không biết được.

Kỳ Uyên Hầu tiếng nói trống rỗng lạnh lẽo, giống như truyền tới từ ma uyên. mang theo một ngữ khí buồn cười.

Hắn chỉ bằng ý niệm, tụ hội lực hư không vạn dặm, thiên địa rơi vào một mảnh tối đen, làm cảm quan Dương Phàm bị giới hạn mạnh, Ngay cả mô thức Thiên Nhân cũng bị suy yếu.

Càng đáng sợ hơn, Dương Phàm chân đặt trên vực sâu tối đen, đang lan tràn ở phía dưới hắn. Từ phạm vi mười dặm mở rộng ra trăm dặm, một cỗ lực kéo hút khủng bố truyền ra từ vực sâu đen tối phía dưới.

Đồng thời vực sâu tối đen quy dị này, làm cho không gian khu vực hắn đứng hiện ra biến hóa rất nhỏ khó nắm bắt, muốn thi triển độn thuật rồi đi cũng không thể.

Dương Phàm dốc toàn lực, mới miễn cưỡng chống lại được lực hút truyền ra từ vực sâu. sắc mặt khê biến.

Không hổ là Vương hầu truyền thừa xa xưa, đều là cảnh giới Thần Hư, thần thông thực lực của bọn họ khó mà lường được.

Lục Vân Hầu thần sắc thoải mái. khí chất ưu nhã tự nhiên, khê cười:

- Nghe hai khuyển tử của ta nói. người cao như thế này thế nọ. Hôm nay bản hầu muốn chứng thực một chút, người có thể sáng tạo kỳ tích, chém giết Vương hầu hay không.

Lời vừa dứt. bầu trời trên đầu Dương Phàm, thanh kiếm ánh sáng trong suốt dài trăm trượng hội tụ lực hư không uy năng tinh thần hùng hồn. mang theo một cỗ khí tức hủy diệt kinh thế. hung hăng đâm xuống.

Dương Phàm muốn tránh cũng không được, Bởi vì Kỳ Uyên Hầu không dự tính ra tay, chỉ cười lạnh dùng bí thuật trói hắn lại.

Vực sâu tối đen dưới chân lan tràn mở rộng ra. lực hút Ngày càng khủng bố, thậm chí còn có một cỗ lực lượng kỳ dị dưỡng nhu trói chặt thân thể Dương Phàm.

Dưới ánh mắt mấy chục vạn tu sĩ Vô Hầu cổ Bảo nhìn kỹ, thanh kiếm mây sáng trong suốt ngưng tụ lực lượng cường giả cảnh giới Thán Hư đáng sợ, hung hăng đâm xuống từ trên trời.

Khi thanh kiếm mây sáng cùng loại như hóa thân Thần Hư đâm tới, bầu trời phạm vi ngàn dặm không gian nang Chuyên, gây ra một cơn lốc cuồng bạo.

Vào lúc này, thiên địa một mảnh tối đen, gió bão ập tới, uy năng tinh thần bàng bạc vô tận, ngưng kết phạm vi ngàn dặm.

Tu sĩ trong Võ Hào cổ Bảo hoảng sợ không thôi.

- Mớ ra đại trận!

Một tiếng quát khê phát ra từ Hoàng Vô Dương, tu sĩ tọa trấn các trận pháp máu chốt trong cô bảo lập tức tỉnh ngộ.

Chỉ nửa khắc, bầu trời Võ Hào cổ Bảo hình thành một đại trận phòng ngự hình tam giác nhọn lập thể nhanh chóng lưu chuyển, nhìn từ xa xa như một chiếc kim tự tháp.

Vào lúc này, thanh kiếm kinh thiên động địa như đâm xuống từ hư không, mắt thấy đã đâm tới đầu Dương Phàm.

Hô

Dương Phàm hít sâu một hơi. đoạn kiếm Vô Song trong tay ngưng tụ mô thức Thiên Nhân dung hợp uy năng tự nhiên hùng hồn. dưới Hoàng Long Quan cứng cố, cực nhanh xé

rách hư không. Một tia chớp dò đậm phá không bắn ra, va chạm với thanh kiếm mây sáng lớn trăm trượng của Lục Vân Hâu.

Đinh-

Trong hư không chấn động, thần thức bắt được một tia sóng gọn không gian rất nhỏ, cũng chợt lóe liền mất.

Cùng lúc, cơn lốc bao phủ phạm vi ngàn dặm nháy mắt cuồng bạo gấp mười lần. làm cho đại trận phòng ngự Võ Hào cổ Bảo lung lay không thôi.

Thậm chí, uy năng tinh thần tán ra xuyên thấu đại trận phòng ngự, làm rất nhiều tu sĩ trong Võ Hào cổ Bảo đồng loạt hộc máu.

Tiếp được một kích của Lục Vân Hâu, thân hình Dương Phàm hạ xuống dưới, vực sâu dưới chân như hóa thành đầm lầy, làm cho hắn chìm xuống từng chút, khó mà giãy thoát.

- Thật đúng là ngoài dự liệu của bản hầu...

Trong ánh mắt đen kịt của Kỳ Uyên Hầu hiện ra dị sắc, nghiền ngẫm nói:

- Xem ngươi có thể kiên trì bao lâu?

"Tiểu tử này quả nhiên không đơn giản, dung hợp hoàn mỹ cùng Hoàng Long Quan, có thể đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, đem uy năng tinh thần không thể chống đỡ dung nhập thiên địa. Còn Hoàng Long Quan, càng làm cho hắn thừa nhận được gần như tất cả công kích vật lý pháp thuật."

Lục Vân Hâu phát ra một kích, lập tức thăm dò vài phần nội tình của Dương Phàm.

Trong lòng hắn càng cảm thấy khó ra tay.

Hoàng Long Quan phòng ngự tuyệt đối quá mạnh mẽ. huống hồ người này dung hợp hoàn mỹ, không biết thông qua thủ đoạn gì dung nhập thiên địa. Như thế, Ngay cả công kích pháp thuật vật lý của cảnh giới Thán Hư cũng cứng rắn đối đầu được.

Vốn trên mặt phòng ngự, kẻ hờ duy nhất của Dương Phàm là lực lượng linh hồn chênh lệch gấp trăm lần so với cường giả Thần Hư.

Thế nhưng, mô thức Thiên Nhân vẫn cứ giúp hắn chống đỡ bảy tám phần mười, hôm nay lại thêm đoạn kiếm Vô Song, dung hợp cùng với ý cảnh kiếm đạo vô thượng nên không sợ nữa. Ngược lại, còn sinh ra lực công kích đủ có thể đối đầu với cường giả Thần Hư.

- Lục Vân Hâu, còn sững sờ làm gì, đánh hắn vào Tu Di Hắc Uyên Trạch của ta.

Kỳ Uyên Hầu hai tay chấp lưng, hừ lạnh nói.

Đến giờ, hai người cũng không ra tay. mà thi triển lực Thần Hư của cường giả cảnh giới Thần Hư.

Lực Thần Hư càng cao hơn một tầng so với lực Thông Huyền, không chỉ dung nhập linh ngộ pháp tắc thiên địa đặc biệt, càng ẩn chứa uy năng tinh thần hùng hồn thông thấu vạn dặm hư không.

Tồn tại dưới Hóa Thần đại tu sĩ, đối mặt lực Thần Hư, có thể diệt sát bằng một ý niệm, thần hồn câu diệt.

Lục Vân Hầu ý niệm vừa động, trong hư không lại hình thành mười thanh kiếm mây sáng dài bảy tám trượng, biến mất trong hư không, sau khoảng khắc tấn công từ bốn phương tám hướng.

Dương Phàm vùng đoạn kiếm Vô Song, xé nát phần nửa kiếm mây sáng do lực Thần Hư ngưng kết. Nhưng thân hình hắn bị chế ngự. vẫn cứng đối cứng một bộ phận uy năng, may là do Hoàng Long Quan cùng với thiên địa dung hợp mở rộng tám ngàn dặm gánh chịu.

748. Chương 707 - 713 (5)

Thấy thế. lực Thần Hư của Lục Vân Hầu lại sinh ra biến hóa, trong hư không xuất hiện một đôi bàn tay mây sáng khổng lồ, dài bốn năm chục trượng, hung hăng đánh từ trên xuống.

Dương Phàm sắc mặt đại biến, đoạn kiếm Vô Song chém ra một mảnh lóc xoáy đồ đậm. Nhưng bàn tay khổng lồ kia không cần công kích, cực kỳ bền chắc, bị suy yếu tám phần, uy lực còn lại đánh xuống làm cho thân hình Dương Phàm lại chìm xuống mấy trượng.

"Không hay. nếu tiếp tục như thế, sớm muộn gì ta cũng sẽ bị chìm sâu vào Tu Di Hắc Uyên Trạch của Kỳ Uyên Hầu."

Hắn thấm hô không hay.

- Chậc chậc! Tiểu tử, ngươi không phải muốn chém giết Vương hầu hay sao?

Kỳ Uyên Hầu đứng giữa không hư không, vẻ mặt hiện một tia châm biếm:

- Nâng cao cảnh giới tạm thời, ngươi còn có thể duy trì liên tục được bao lâu?

- Ba Ngày.

Dương Phàm thần sắc lạnh lùng.

Ba ngày?

Kỳ Uyên Hầu cùng Lục Vân Hầu ngẩn ra, kinh ngạc không thôi, Dương Phàm này làm sao lại ngốc đến mức lộ ra nội tình của mình.

Dưới tình huống này. hai đại Vương hầu đều hết sức khó hiểu, chẳng lẽ Dương Phàm định dùng quy kế gì.

- Thời gian ba Ngày quá dài.

Kỳ Uyên Hầu cười lạnh nói:

- Chúng ta muốn trong ba canh giờ, sẽ chém giết ngươi.

Bởi vì lúc hai đại Vương hầu lực chống Dương Phàm, vốn mấy ngàn cường giả Hóa Thần bọn họ dẫn theo, đang đánh Vô Hầu cổ Bảo.

Lúc này, trong Vô Hầu cổ Bảo không thiếu tu sĩ bò chạy, cầu sống tạm hơi tàn.

Bọn họ phải nhanh chóng giết Dương Phàm, sau đó dựa theo kế hoạch cũ, diệt trừ gia tộc Vô Hầu.

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu nhìn nhau, lập tức tăng thêm sức, thể công cùng lực trời buộc lại tăng mạnh vài phần.

Bùm bùm ầm ầm

Thân hình Dương Phàm chìm xuống từng chút một.

Khoảng khắc, hai chân hắn rá vào Tu Di Hắc Uyên Trạch của Kỳ Uyên Hầu.

Thoáng chốc, Dương Phàm cảm giác thân mình như bị dính chặt vào một không gian lạ, mỗi một động tác đều hao hết sức lực toàn thân.

Nghiêm trọng nhất, chính là bộ phận hai chân rơi vào Tu Di Hắc Uyên Trạch, gần như động đậy một chút cũng không làm được.

”Đây là thần thông gì, quả thật giết người vô hình. Nếu như hoàn toàn rơi vào, sẽ không có cơ hội sống được nữa.”

Dương Phàm cảm thấy một cổ nguy cơ chưa từng có. ánh mắt ngược lại càng hưng phấn.

Hắn cực kỳ rõ ràng, hôm nay muốn rời khỏi đây. nhất thiết phải chém giết một Vương hầu. Mà chỉ có thi triển một kiếm siêu việt trời buộc sinh tử, mới có cơ hội.

Chỉ là muốn thi triển một kiếm kia. nhất thiết phải đặt mình trong tử cảnh không còn bất kỳ bước lùi nào.

Nhất thiết phải là từ cảnh, bằng không sẽ không cách nào phát huy áo nghĩa chân chính của một kiếm kia.

- Tu Di Hắc Uyên Trạch chính là bí Kỳ đặc biệt huyết mạch truyền thừa gia tộc Kỳ Uyên Hầu ta, hai chân của người đã rơi vào, không còn bất kỳ hy vọng sống sót nào nữa.

Kỳ Uyên Hầu nhìn từ trên cao. ở trong mảnh không gian tối đen này, hắn là tồn tại của chúa tể hắc ám.

Dương Phàm phát hiện căn bản không cần Lục Vân Hầu công kích, thân thể của mình không ngừng chìm vào trong đầm lầy.

Tu Di Hắc Uyên Trạch, dùng lực lượng Huyết mạch cùng pháp tắc Thông Huyền đặc biệt, khiến cho không gian pháp tắc khu vực này sinh ra biến hóa Huyền diệu khó đoán.

Không bao lâu. đầu gối Dương Phàm cũng bị bao phủ, hai chân gần như không thể nhúc nhích, thân thể cũng bị lực lượng quy dị trời buộc.

Lục Vân Hầu mỉm cười:

- Kỳ Uyên Hầu nói rất đúng, cảnh giới nâng cao tạm thời, cũng thuộc về nguoi. Muốn chống lại Vương hầu chân chính, còn kém quá xa.

Vào lúc này, mấy chục vạn tu sĩ ở Võ Hầu cổ Bảo cũng kinh hãi vỡ mật.

Bọn người Hoàng Võ Dương âm thầm lo lắng.

Hiện giờ có Dương Phàm kiềm chế hai đại Vương hầu, bọn họ còn có thể bảo vệ cho đại trận phòng ngự. Mà một khi hai đại Vương hầu giết chết Dương Phàm, sau đó ra tay, chính là lúc bộ tộc diệt vong...

”m

Uy năng tinh thần Lục Vân Hầu tràn ngập vạn dặm hư không, hình thành một cánh tay mây ánh sáng trăm trượng, hung hăng đánh xuống.

`m!

Thần thể Dương Phàm lập tức chìm xuống, gần như toàn bộ rơi vào Tu Di Hắc Uyên Trạch, chỉ lộ ra phần đầu.

Kỳ Uyên Hầu cùng Lục Vân Hầu nhìn nhau cười, lúc này trong lòng có quỷ: sau khi giết Dương Phàm, phải phân chia Hoàng Long Quan thế nào đây?

- Ha ha, đây là lực lượng Vương hầu? Quá yếu ớt. vẫn không cách nào dồn ta vào chỗ chết. Vô Song, xem ra người đánh giá cao bọn họ rồi, căn bản không cần sử dụng một chiêu kia.

Tiếng nói Dương Phàm hàm chứa ngữ khí khinh miệt rõ ràng truyền đến.

Cái gì?

Hai đại Vương hầu biến sắc.

- Cảnh giới nâng cao tạm thời sao?

Dương Phàm vẻ mặt như bông ngô ra, lâm thâm nói:

- Lúc này không cần cảnh giới, thật đúng là quá đáng tiếc. Hôm nay thử dùng bí thuật chi Hoán Nha hậu kỳ mới sử dụng...

Ngay vào lúc Dương Phàm hiện thân ở Vô Hồn cồ Bảo. bằng phương thức không tương cứu Vô Song.

Trong một ngôi đền ảm.

Leng keng một tiếng, chỉ bảo Vu tộc Thiên Cơ Lục Lăng Kính rơi trên mặt đất. phát ra tiếng vang nặng nề.

Mặt kính xa xưa chiếu rọi một khuôn mặt già nua xấu xí tràn ngập hoảng sợ.

- Vu Tôn đại nhân.

Nữ tử tóc bạc đôi mắt màu nâu, cũng hoảng sợ bất an, nửa quy xuống.

Cả đời này, nàng chưa từng thấy Vu Tôn có biểu hiện thất thố thậm chí sợ hãi như thế.

- Xong rồi, không ngờ tới Ngay lúc cuối cùng, người này lại một lần nữa xoay chuyển thiên cơ. Tồn tại của hắn, chính là một biến số không ai biết trước.

Vu Tôn sắc mặt âm trầm, bắt lực té xuống đất. trong ánh mắt hiện ra vẻ sợ hãi thật sâu.

- Vu Tôn, vậy tiếp theo Thiên Cơ Các nên làm thế nào?

Nữ tử tóc bạc mắt nâu hỏi.

- Chỉ còn lại một đường lui, trốn chạy ra Ngoại Hải Vực, hoặc là bên ngoài Đại Tàn, bằng không sớm muộn gì ta cũng sẽ chết trong tay hắn.

Vu Tôn hô hấp gấp gáp. sắc mặt âm trầm không ngừng, cuối cùng thần sắc quyết đoán, hạ quyết tâm. Trước an nguy sinh mệnh mình, dường như cũng không cố kỵ Thiên Cơ Các nữa.

- Khắc khắc khắc, Vu Tôn lão bằng hữu, lão nhanh bỏ đi như vậy sao?

Một bóng ma u ám, bằng phương thức quy dị khó lường hiện ra trong điện tối tăm.

- Kẻ nào?

Nữ tử tóc bạc vô cùng hoảng sợ. chắn trước mặt Vu Tôn.

- Là người...

Sắc mặt Vu Tôn khê biến, cũng nhanh chóng khôi phục bình thường, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Người tới đây có mục đích gì?

Vu Tôn toàn lực tính toán mấy người Dương Phàm, quên đi những tồn tại khác, do đó để tên ma đầu này tới gần người.

- Không ngờ tới người sống được lâu như vậy, vốn tưởng rằng người đã bước vào mộ phần rồi.

Bóng ma u tối kia dần dần ngưng thật, bóng người ở giữa không trung dần dần chồng chéo hiện ra.

- Cảnh giới bản Vu Tôn so ngang với Tán Tiên Ngoại Hải Vực, lại thêm huyết mạch Vu tộc, làm sao dễ chết được? Càng hoảng chi. thân thể đối với ta đã mất đi ý nghĩa...

-Vậy sao? Lần đầu tới gần người lão bằng hữu như thế, chắc chắn...

Bóng ma tối đen kia cách không đánh tới một quyền, thân thể Vu Tôn ngã xuống đất. tắt thở bỏ mình.

Trước tình huống đối diện lực lượng, hắn không hề có chút sức phản kháng nào.

Chẳng qua, sau khoảng khắc, thi thể Vu Tôn biến thành một con rối hình người xấu xí vỡ nát. Một "Vu Tôn" mới nhạt như trong suốt, đứng lên từ con rối hình người, nhàn nhạt liếc nhìn bóng ma kia:

- Nếu ta thật sự yếu đuối như vậy, không thể nào sống từ thượng cổ Tiên Tản đến giờ.

- Chắc chắn! Thật không tệ, chỉ là... Vu Tôn hùng mạnh như thế, làm sao dễ dàng chịu thua? Nên nhớ ở thời Thượng cổ, dưới tính toán của người, Ngay cả Chân Tiên Chân Ma cũng ngã xuống.

Bóng ma đen tối kia che giấu khiếp sợ trong ánh mắt, lại bình thản như không hỏi.

- Lần này khác, khi Dương Phàm cùng Vô Song chân chính tụ lại, không có lực lượng nào ở Đại Tân có thể chống lại, bản Vu Tôn cũng sẽ thừa nhận nguy hiểm sinh mệnh. Không chỉ là ta. Ngay cả người cũng không thể chống lại Ngay mặt.

Vu Tôn nhật lên Thiên Cơ Lục Lăng Kính, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

- Lai lịch Vô Song, bản Ma Chủ rõ ràng hơn người. Không nói tới nhân giới nho nhỏ, trong vòng Thất Giới cũng... Chẳng qua chỉ cân hợp tác với bản Ma Chủ, thức tỉnh "chủ nhân", là có thể kết thúc tất cả... Khắc khắc khắc!

Bóng ma đen tối kia phát ra tiếng cười quái dị đặc ý.

- Thức tỉnh chủ nhân của người?

Vu Tôn không khỏi rung mình một cái.

- Tuy rằng người truyền thừa Huyết mạch Vu tộc, có được học thức cùng trí tuệ vô tận uyên bác, thế nhưng so sánh với Luân Huyết Đại Đế trí tuệ nhất Ma giới, căn bản nhỏ bé không đáng nói. Ta kính nể ngài ấy, thậm chí vượt qua cả "chủ nhân" ma uy cái thể.

- Luân Huyết Đại Đế? Chính là tồn tại thiết đặt Tể Thiên Phệ Huyết Trận trên cả đại lục?

Vu Tôn khẽ động dung, khuôn mặt già nua khô quắt, không khỏi lộ ra kính ngưỡng cùng

một tia sùng bái chưa bao giờ xuất hiện.

- Chắc chắn! So sánh với bổ cục thiên cổ đoạt thiên nghịch mệnh của Luân Huyết Đại Đế, chút thủ đoạn nhỏ rình mò thiên cơ của người, chỉ là tiểu đạo mà thôi. Vu Tôn, lão bằng hữu của ta. bản Ma Chủ một lần nữa đề nghị hợp tác. Một khi kế hoạch của chúng ta thành

công, đảm bảo người quang vinh phi thăng thượng giới, thậm chí trở thành chúa tể một phương...

Bóng ma đen tối kia, giọng nói tràn ngập dù hoặc vô cùng.

Bầu trời tòa thành Võ Hưu.

Đầm lầy vực sâu đen kịt vô hạn kia, dường như trở thành ác mộng trong đêm đen.

- Ha ha. đây là lực lượng Vương hầu? Quá vưu ốt rồi. vẫn không cách nào dồn ta vào chỗ chết. Vô Song, xem ra người đánh giá bọn họ quá cao. căn bản không cần sử dụng một chiêu kia.

Dương Phàm chỉ lộ ra nửa phần đầu. há miệng ngông cuồng, làm cho hai đại Vương hầu kinh ngạc không thôi.

Trên tòa thành Võ Hưu, mấy chục vạn tu sĩ cũng kinh dị.

Cao tầng gia tộc Hoàng Võ Dương, cũng thấy được hy vọng: chẳng lẽ người trước mắt này, ở trong nghịch cảnh còn có khả năng trở mình hay sao?

- Lúc này không dùng cảnh giới, thật là quá đáng tiếc. Hôm nay sử dụng thử bí thuật chỉ có đạt đến Hoán Nha hậu kỳ mới có thể sử dụng...

Ánh mắt Dương Phàm bỗng nhiên sáng đỏ lên, thân thể đầu tiên tinh thể hóa màu vàng đất. Ngay cả màu đen xung quanh cũng có xu thế hóa đá.

Khoảng khắc sau, trên người Dương Phàm bốc lên ánh lửa tận trời, hình thành một hư ảnh rực lửa chói mắt.

Mảnh thiên địa do hắn nắm giữ. cũng hiện lên một mảnh lửa nóng, xua tan màn đêm đen

kịt.

Đây là thần lực Hoán Nha bùng nổ mức cao sinh ra khí thể ngập trời.

- Chẳng qua là tiến hành cường hóa thân thể, tăng cường lực bùng nổ mà thôi.

749. Chương 707 - 713 (6)

Kỳ Uyên Hầu mắt lạnh nhìn Dương Phàm, dưới hắc không chế. vực sâu đầm lầy đen kịt vụn vụn quy dị. lực trói buộc lại tăng lên, muốn trói chết ở trong đó.

Dương Phàm âm thầm cười lạnh. Nếu như không cường hóa thân thể, bằng trình độ hắc hiện giờ. cũng không dám tùy tiện dùng một chiêu kia.

- Ha ha! Ta sẽ không cho ngươi cơ hội.

Lục Vân Hầu cười ưu nhã, uy năng tinh thần hùng hồn trong hư không vụn dậm, lực hư không hội tụ hình thành một bàn tay mây sáng không lồ trăm trượng, nắm chặt lại âm một tiếng đánh lên thân thể Dương Phàm, hoàn toàn đánh hắc vào Tu Di Hắc Uyên Trạch.

Thoáng cái, Dương Phàm rơi vào một mảnh bóng đen tuyệt đối. mất đi liên hệ với bên ngoài, Ngay cả năm giữ thiên địa cũng trở nên vếu ớt.

Đồng thời, ở trong vực sâu đầm lầy vô tận này, vọt tới chất dịch màu đen đáng sợ. chìm hắc xuống.

Nếu không có Hoàng Long Quan hộ thân. Dương Phàm cảm thấy mình không cách nào kiên trì lâu ở nơi này được. Mặc dù hắc có được thân thể bất diệt, bởi vì ở trong khu vực chết này, không có linh khí bổ sung, hoàn toàn độc lập với bên ngoài.

Lúc này, trong lòng Dương Phàm bình tĩnh, toàn thân dò lửa trong suốt, đã không phải thân máu thịt nữa.

Sau đó, hắc nhắm mắt lại. Hoán Thiên Nha thai nghén trong thần thức, bỗng nhiên hiện lên từ huyết Bách Hội trên đỉnh đầu.

Mầm ánh sáng dò lửa trong suốt, hiện lộ ra ngoài, tỏa sáng thần lực vô hạn, thông thấu bầu trời, thậm chí cảm ngộ thiên cơ.

Dương Phàm yên lặng thi triển bí quyết. xung quanh Hoán Thiên Nha trước tiên thiêu đốt ngọn lửa ánh kim, tiếp đó hoàn toàn thu liễm, ảm đạm không ánh sáng.

Ngay sau đó, Hoán Thiên Nha vụn vụn, phình to. biến hình.

Thình thịch!

Thình thịch thình thịch...

Nhịp đập quy dị, lại truyền ra tới bên ngoài.

Vào lúc này. Hoán Thiên Nha thông thấu bầu trời, hiện ra hàng tỷ điểm sáng, nhuộm bầu trời đêm biến thành ban Ngày.

Chỉ thấy trên những ngôi sao Thái cổ, hàng tỷ ánh sáng sao trời chợt lóe sáng, khoảng khắc sau liền ảm đạm.

Một cỗ thần lực kinh, thiên địa. tràn ngập phạm vi trăm dặm, hình thành một vòng xoáy ánh sáng rực lửa cắn nuốt thiên địa. nháy mắt lan tràn ra rộng ra.

Một trăm dặm... Một ngàn dặm... Bangàn dặm... Năm ngàn dặm... Tám ngàn dặm.

Ánh sáng rực rỡ mặt đất. đêm tối nháy mắt chuyển thành ban Ngày.

Gần như đồng thời, Hoán Thiên Nha ở thần thức hải Dương Phàm vụn vụn quy dị, trong nháy mắt phóng ra thần quang vô hạn.

Chi thấy trên Tu Di Hắc Uyên Trạch, tồn tại một chiếc mâm non ánh sáng trong suốt, hấp thu hàng tỷ ánh sáng sao trời Thái cổ phóng ra... Ban Ngày lại một lần nữa chuyển thành đêm đen.

Đồng thời, trong nháy mắt Hoán Thiên Nha phình to gấp ngàn vạn lần, nhập vào hư không thiên địa. hấp thu hàng tỷ tia sáng đến từ ngôi sao Thái cổ.

Vào lúc này, ngôi sao Thái cổ ảm đạm, trắng sao khắp bầu trời biến sắc.

Trong thế giới đen kịt. Hoán Thiên Nha phóng ra hào quang thần lực vô hạn. Từ trên cao bao quát toàn Thiên Vô Châu, thấy được màn đêm vô tận lóe sáng một đoàn ánh lửa tận trời.

- Chẳng lẽ là hóa thân Thần Hư?

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu thất kinh, dưới thần lực Hoán Thiên Nha đáng sợ, tâm thần hai người run lên.

`m!

Một nam tử dò bình sáng ngời, hai mắt như Kim ô lưu ly, cầm trong tay đoạn kiếm Vô Song, mang theo hư ảnh rực lửa lao ra từ Tu Di Hắc Uyên Trạch.

- Đây là chiêu thức gì, có thể nháy mắt hấp thu lục hàng tỷ ngôi sao Thái cổ, mạnh mẽ hơn nhiều lần hóa thân Thần Hư.

Tiếng nói Vô Song vang lên trong đầu Dương Phàm.

Dương Phàm lúc này vẫn là Dương Phàm, không có gì biến hóa. Nhưng Vô Song rõ ràng cảm ứng được lực lượng cực kỳ đáng sợ.

- Đây là khi ta suy diễn công pháp, sáng tạo bí thuật vào lúc Hoán Nha hậu kỳ mới có thể thi triển ra được... Thái Hư Huyền Thần!

Dương Phàm hít sâu một hơi. tiếp tục nói:

- Vốn lúc Hoán Nha hậu kỳ, một chiêu này có thể hình thành ba Thái Hư Huyền Thần, là vì chống lại Thiên Thu Vô Ngân trạng thái Tam Linh Hợp Nhất, mà hiện giờ...

- Chỉ có một cái Thái Hư Huyền Thần, có thể đối phó được hai đại Vương hầu hay không?

Vô Song cũng không khỏi có chút chờ mong.

- Ha ha! Dư sức, ba Thái Hư Huyền Thần chỉ dùng đối phó ba bậc Thông Thiên...

Dương Phàm vừa dứt lời, dị biến liền phát sinh.

’m

Hoán Thiên Nha dung nhập hư không thiên địa. đột nhiên chấn động, hàng tỷ ánh sáng biến ảo thành Thiên thần dung nhập tám ngàn dặm hư không.

Thiên thần hai mắt như Kim ô, cả người rực lửa. khuôn mặt không khác gì Dương Phàm, chính là Hoán Thiên Nha cùng một bộ phận nguyên thân Dương Phàm biến thành. Hấp thu hàng tỷ lực lượng ngôi sao Thái cổ, hình thành hình thái thần hồn.

Lúc này, Thái Hư Huyền Thần bao phủ tám ngàn dặm, gần như nứt vỡ thiên địa.

Võ Hầu Cổ Bảo dung nạp mấy chục vạn tu sĩ. trước mặt Hóa Thần lại giống như một món đồ chơi, dường như chỉ một bàn tay có thể nắm gọn.

Giờ phút này. tất cả tồn tại thế gian đều trở nên nhỏ bé.

Trong hư không đêm đen, chỉ còn lại một huyền thần đứng giữa thiên địa.

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu mặt như tro tàn, nan sợ khó thờ.

Ông—

Thái Hư Huyền Thần vô cùng to lớn chen lấn thiên địa, bỗng nhiên thu nhỏ thành ngàn trượng, sau đó vung hay tay lên. Bàn tay che trời phủ đất. ập xuống như bóng ma.

Trong tầm mắt mọi người, chỉ thấy hai cái bóng lao tới.

”Không xong!”

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu vừa hiện ý niệm, hai phần thân Thái Hư cao trăm trượng ngưng tụ giữa không trung, lại nghe một tiếng răng rắc, lập tức vỡ nát.

Bùm bùm

Bàn tay khổng lồ rực lửa như hư vô. đánh bay hai đại Vương hầu.

Chạy mau!

Hai người bị đánh bay mấy chục dặm, giữa không trung hộc máu, lập tức bò chạy về phía

xa.

Vù vù

Bóng ma thoáng qua, thân thể Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu cứng đờ, chỉ thấy trong hư không vươn lên hai bàn tay khổng lồ, vừa vặn chặn bọn họ lại.

Trên Võ Hầu cổ Bảo, mấy chục vạn tu sĩ đều ngây ngốc: Trong màn đêm vô tận, Thái Hư Huyền Thần cao tới ngàn trượng, hai bàn tay rực lửa nắm một người như con kiến. Nhìn thật kỹ. đó chính là Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu đang liều mạng vùng vẫy...

Trước Võ Hầu cổ Bảo.

Mấy chục vạn tu sĩ đều ngừng thờ. nhìn một màn chấn động lòng người trong màn trời đêm.

Hoán Thiên Nha mở rộng ngàn vạn lần, dung hợp tám ngàn dặm hư không, trong nháy mắt rút lấy lực lượng hàng tỷ ngôi sao Thái cổ. hình thành Thái Hư Huyền Thần mà Dương Phàm chỉ có thăng cấp Hoán Nha hậu kỳ mới thi triển được.

Đây vốn là thần thông vô thượng Dương Phàm dùng tranh đấu so tài với tông sư Thiên Thu Vô Ngân, nhưng dưới tình huống như vậy. sớm hiện trước mắt.

Lục Vân Hầu cùng Kỳ Uyên Hầu không biết vinh hạnh hay là không may. linh hồn run rẩy, sợ đến mức mặt như tro tàn, nào còn dũng khí chiến đấu?

Thái Hư Huyền Thần như muốn xé rách bầu trời, hóa thành ngàn trượng, chỉ một lần công kích liền đánh bay hai người, phần thân Thái Hư ngưng tụ vạn dặm hư không cũng nát bấy.

Lần công kích thứ hai, hai tay Thái Hư Huyền Thần như xé rách không gian, dễ dàng bắt lấy hai người.

Hai đại Vương hầu, mới đổi mặt hai lần đã bị bắt sống.

Lúc này, mấy chục vạn tu sĩ không ai dám thờ mệnh một cái, ngây như tượng đá nhìn màn đêm vô tận.

- Mau thả ta ra...

Kỳ Uyên Hầu ngưng tụ lực Thái Hư, kiệt lực giãy dựa trên tay Thái Hư Huyền Thần, tràn đầy kinh hoàng, sắc mặt tro tàn.

Lục Vân Hầu hơi bình tĩnh một chút, sắc mặt tái nhợt, đồng thời vận chuyển lực Thái Hư bảo vệ thân thể trước rồi nói.

Trong lòng hấn thát kinh:

”Đây là hạng thần thông gì, luận uy lực mạnh hơn mấy lần phần thân Thái Hư. Trừ khi có được Chí bảo Long Khí, bằng không dưới ba bậc Thông Thiên, căn bản không thể chống lại!”

Hai người phân ra bộ phận tâm thần, điều tra tình huống phía dưới.

Chi thấy thân thể Dương Phàm rực lửa sáng chói, trôi nổi giữa không trung, hai mắt nhắm chặt, hai tay nâng giữa không trung, giống như đang nắm lấy gì đó.

Thái Hư Huyền Thần đội bầu trời cao, động tác tứ chi giống hệt như Dương Phàm.

Không những động tác giống V như đúc. Ngay cả đường nét ngoại hình cũng giống V như nhau.

”Đây rốt cuộc là thần thông gì, quả thật không dám tưởng tượng!”

Trên Võ Hầu cô B ảo. chúng tu sĩ nhíp tim tăng vọt, hít thở gấp gáp. vẻ mặt kinh hoàng.

Trao đổi mặt Thái Hư Huyền Thần, Ngay cả mấy chục vạn tu sĩ bọn họ, cũng giống như con kiến.

”Nam tử này rốt cuộc có lai lịch gì, hẳn chẳng những cứu Vô Song, Ngay cả hai đại Vương hầu cũng bị hắn bắt giữ.”

Hoàng Vô Dương nhìn chăm chăm thân ảnh hùng vĩ giữa không trung, sinh ra ngưỡng mộ cùng kính sợ vô hạn.

Đoạn kiếm Vô Song xoay quanh người Dương Phàm, ngang hàng với Chí Bảo Long Khí Hoàng Long Quan.

Dưới tình huống như vậy, ba thứ hoàn toàn phù hợp Dương Phàm dưới mô thức Thiên Nhân.

Mô thức Thiên Nhân, nâng cao lực lượng hùng hồn vô tận cho Dương Phàm, bằng không hẳn căn bản không thể chống chế Thái Hư Huyền Thần.

- Giết bọn chúng.

Tiếng nói Vô Song thông qua đoạn kiếm, truyền vào đầu Dương Phàm.

Dương Phàm gật đầu, hít sâu một hơi. hai tay nắm chặt. Liền thấy Thái Hư Huyền Thần ở giữa màn đêm bỗng nhiên dùng sức, muốn bóp chết hai đại Vương hầu.

- Dừng tay!

Kỳ Uyên Hầu kinh hãi biến sắc. sắc mặt bị ép đỏ lên.

”Tiếp tục thế này, chúng ta sẽ phải ngã xuống.”

Lục Vân Hầu vội vàng truyền âm thần thức sang Kỳ Uyên Hầu.

Hai người liếc nhau, truyền âm thần niệm, lập tức nghĩ ra đối sách.

`m ầm

Gần như đồng thời, lực hư không vạn dặm hội tụ, hai phần thân Thái Hư to lớn trăm trượng bảo vào thân thể, dùng để giữ mạng.

Chi chi chi

Kỳ Uyên Hầu cùng Lục Vân Hầu Vương hầu dùng hết tinh khí thần, tụ hội ra phần thân Thái Hư ánh sáng chói mắt. bắt đầu chống lại lực lượng Thái Hư Huyền Thần.

Hai bên bắt đầu so lực, có vẻ không phân cao thấp.

Mấy chục vạn tu sĩ trên Võ Hầu cổ Bảo, mỗi người trái tim treo lên cao, mỗi một tu sĩ nhiệt huyết sôi trào: đây chính là chiến đấu cấp Vương hầu.

- Người dường như có chút không còn sức tiếp tục...

Tiếng nói Vô Song vang lên trong đầu Dương Phàm.

- Đúng vậy.

Dương Phàm khẽ thở dài:

- Cảnh giới của ta lúc này tuy rằng gần như cảnh giới Thái Hư, cuối cùng không phải Hoán Nha hậu kỳ chân chính...

Nên biết rằng, trong suy diễn của Dương Phàm, đến Hoán Nha hậu kỳ có thể khống chế ba Thái Hư Huyền Thần, đây là bài tẩy hấn dùng đấu với Thiên Thu Vô Ngân.

Thế nhưng, hấn đánh giá thấp nghiêm trọng thực lực Hoán Nha hậu kỳ, coi như là cảnh giới Thần Hư cũng không cách nào so sánh.

750. Chương 707 - 713 (7)

Lại nói. cảnh giới lúc này không thuộc bản thân hấn, lại càng không phải Hoán Nha hậu kỳ chân chính. Bằng không coi như Hoán Nha trung kỳ, ít nhất cũng khống chế được một Thái Hư Huyền Th.ấn.

Vào lúc này, Dương Phàm tâm thần mệt mỏi, không có sức khống chế Thái Hư Huyền Thần, càng không cách nào phát huy uy năng chân chính, bằng không trực tiếp bóp chết hai Vương hầu rồi.

- Chẳng qua, tuy rằng không giết được hai người, nhưng giết một người, vẫn có thể làm được.

Dương Phàm vừa chuyển lời. đột nhiên mờ mắt. chột lóe hàn quang.

Bùm

Một tay Thái Hư Huyền Thần mạnh mẽ vung lên, ném Lục Vân Hầu ra mấy trăm dặm.

Cứ thế hấn rảnh được một tay.

`m!

Hai bàn tay khổng lồ hợp một chỗ. hung hăng kẹp Kỳ Uyên Hầu ở giữa.

- A...

Kỳ Uyên Hầu phát ra một tiếng kêu thảm, lập tức thất khiếu đổ máu.

May mà Thái Hư Huyền Thần không phải thực thể chân chính, bằng không chi muốn hình thể kia, có thể bóp chết hấn như một con kiến.

-Chá đi...

Dương Phàm hai mắt hóa thành Kim ô. Thái Hư Huyền Thần hai tay bùng lên một đoàn lửa ánh vàng, bao bọc Kỳ Uyên Hầu.

Sau khoảng khắc, Kỳ Uyên Hầu phát ra tiếng la càng thêm thảm thiết, rít gào phát ra từ linh hồn.

Thái Hư Thiên Hóa đốt cháy vạn vật thể gian, thân thể hấn chỉ trong nửa khắc hóa thành hư vô. Toàn thể linh hồn cũng dò rực. duy trì một lát liền trở về yên tĩnh chết chóc.

Lục Vân Hầu ở ngoài mấy trăm dặm, thấy tình thế không ổn, hóa thành một đoàn mây không ngừng run lên, sớm thoát khỏi chiến trường, chạy ra xa xa.

Bịch!

Sau khi Dương Phàm giết Kỳ Uyên Hầu, thân hình kiệt sức, ngã trên mặt đất.

Còn Thái Hư Huyền Thần cũng hóa thành Hoán Thiên Nha, co rút vào thần thức hải Dương Phàm, lúc này trở nên ảm đạm.

Lục Vân Hầu đã bay ra mấy ngàn dặm. thấy tình hình này. thân hình chột ngừng, có chút

• * * ử ả - J O'

tính toán.

"Dương Phàm đã kiệt sức, hiện giờ ta đi tới, hoàn toàn có thể giết hấn, cướp đoạt Hoàng Long Quan."

Lục Vân Hầu tim đập mạnh.

-Hừ.

Dương Phàm lạnh mắt liếc hắt, chậm rãi đứng dậy, nâng đoạn kiếm Vô Song, lăm bắm:

- Vô Song, hiện giờ ta đã tiến vào tuyệt cảnh, hắt là có thể sử dụng một chiêu đó...

- Có thể, nắm chắc năm phần mười giết chết Hợp Thể Kỳ. về phần cảnh giới Thần Hư, nắm chắc chín phần mười, một kiếm diệt sát.

Đoạn kiếm Vô Song ngăm vang sáng ngời, phóng ra một cỗ khí thể xem thường cái chết.

Khi Dương Phàm nâng đoạn kiếm, Lục Vân Hồn chỉ cảm thấy một cỗ hơi lạnh xông thẳng linh hồn.

"Hai người này rốt cuộc là cái quái vật gì? Một chiêu kế tiếp là gì, Ngay cả Hợp Thể Kỳ ba bậc Thông Thiên cũng có khả năng chém giết?"

Lục Vân Hồn nghe được đối thoại của hai người, sợ đến sắc mặt trắng bệch, lập tức độn đi, không dám quay đầu.

Chạy mau!

Hắt nào còn dừng khí gì, lập tức chạy trốn chết.

Lục Vân Hồn cũng từng nghĩ qua. hai người này có phải đang hù dọa mình. Nhưng cảm giác cỗ khí tức từ vòng vừa bao phủ, làm cho hắt không hề có chút nghi ngờ nào.

Hắt lại không nghe đến Vô Song nói nửa câu sau:

- Nếu như không giết được kẻ địch, hai người chúng ta sẽ cùng nhau ngã xuống.

Chỉ là khi hắt vừa nói, phát hiện Lục Vân Hồn đã chạy trốn mất bóng, biến mất khỏi phạm vi công kích.

Bùm!

Dương Phàm té trên mặt đất. miễn cưỡng dùng đoạn kiếm chống đỡ.

Đồng thời, hắt nhắm mắt lại. ngồi xuống điều tức, khôi phục nguyên khí.

Trong quá trình Dương Phàm đã tọa, mấy chục vạn tu sĩ Võ Hồn cổ Bảo cũng không dám động.

Vừa nãy ngay cả Vương hầu cảnh giới Thần Hư cũng một chết một trốn, bọn họ nào dám

động tâm tư gì.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Dương Phàm khôi phục một hai phần nguyên khí tâm thần vẫn mệt mỏi vô cùng, đứng lên, phát tứ chi chết lặng.

- Thi triển Thái Hư Huyền Thần, tàn phá thân thể đáng sợ như vậy, may mà vừa nãy ta đã cường hóa thân thể...

Dương Phàm lăm bắm, ánh mắt chuyển về phía Võ Hồn cổ Bảo.

- A...

Tu sĩ trên Võ Hồn cổ Bảo sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Vù!

Dương Phàm thân ngồi xếp bằng, bay về phía Võ Hồn cổ Bảo.

- Đại nhân, ngài có chi thị gì?

Hoàng Võ Dương cùng nam tử áo đen khom người nói.

- Truyền tống trận, Tiên Đạo Tông.

Dương Phàm thoáng suy yếu, nói ra sáu chữ.

- Vâng vâng vâng.

Người Võ Hồn Cổ Bảo lập tức nhường ra một con đường.

Hoàng Võ Dương suy nghĩ một chút, đánh bạo nói:

- Êt tiêu nữ tử dẫn đường cho ngài.

Nàng xem thấy thân thể Dương Phàm tổn thương, dưới chân kéo dài ra một mảnh ánh sáng đỏ, đưa Dương Phàm tiến vào điện thiết đặt truyền tống trận ở Võ Hầu cổ Bảo.

Trước khi Dương Phàm bước vào truyền tống trận, Hoàng Võ Dương nói:

- Lần này Võ Hầu cổ Bảo gặp phải tập kích. Tiên Đạo Tông cũng không có chi viện, sợ rằng bên kia...

- Ta biết.

Dương Phàm gật đầu.

Nói đến Tiên Đạo Tông, Hoán Thiên Nha của hắn liên tục lung động, có thể thấy được âm mưu lần này nhắm vào không phải chỉ là Hoàng Võ Hầu.

Thiên Võ Châu, hai đại thế lực chủ yếu là: Tiên Đạo Tông cùng Hoàng Võ Hầu.

So sánh lại, thực lực Tiên Đạo Tông càng mạnh hơn. Mà nay đánh lên Võ Hầu cổ Bảo liền cho hai đại Vương hầu. như vậy Tiên Đạo Tông sẽ đối mặt kẻ địch thế nào?

Oong—

Truyền tống trận chớp động tia sáng, Dương Phàm biến mất khỏi Võ Hầu cổ Bảo.

Sau khoảng khắc, hắn ở Tiên Đạo Tông, hiện thân trên một mặt địa Lăng Đình Tiên Phong trọng thứ tám.

Vừa hiện thân, Dương Phàm cảm ứng được một cỗ khí tức cực kỳ không hài hòa.

‘Ầm’

Đột nhiên, toàn Lăng Đình Tiên Phong nan lên, dường như gặp phải đòn nặng nề.

Dương Phàm hoảng hốt. phát hiện bầu trời Lăng Đình Tiên Phong có ngàn vạn đạo độn quang xuyên qua, đệ tử trong môn qua lại vội vàng.

Đồng thời, hắn cảm ứng được một cỗ khí tức Chí Bảo Long Khí.

Trên bầu trời Lăng Đình Tiên Phong, một người trung niên uy nghiêm mặc áo bào cổ cao quý, trên người xoay quanh một con rồng thân sổ mệnh màu tím xanh, giống như một thân nhân.

Sau khi Dương Phàm hiện thân, chiếc nhẫn có rồng thần uốn lượn trong tay trung niên áo bào cô này, đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Oong ong

Chiếc nhẫn rồng uốn lượn, phát ra một tiếng rồng ngâm, long khí huyền bí bàng bạc thông thấu trời đất.

Dương Phàm thất kinh: Một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, Bàn Long Giới.

Thang niên áo bào cổ này, bất luận thanh thế khí tức đều vượt xa cường giả Thần Hư, lại thêm Chí Bảo Long Khí, ép toàn bộ Lăng Đình Tiên Phong khó thở nổi.

Đồng thời, phía sau trung niên áo bào cổ, còn có năm cỗ khí tức tương xứng với bọn người Lục Vân Hầu.

- Trần Đông Hầu, lần gặp mặt trước đã là năm trăm năm, hai người chúng ta còn phẩm trừ chơi cờ. Không ngờ rằng gặp mặt lần này, ngươi lại dẫn năm lộ Vương hầu đánh Tiên Đạo Tông ta.

Một tiếng nói già nua truyền đến từ Lăng Đình Tiên Phong trọng thứ chín, đó là B ạch Vũ Lão Tiên.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua bên ngoài Lăng Đình Tiên Phong, người tu tiên rậm rạp. xếp thành đại quán trăm vạn, cười mây đạp gió, xông đến che trời che đất.

Hắn không khỏi hít một hơi lạnh, Trần Đông Hầu lại dẫn năm lộ Vương hầu. đại quân trăm vạn tu sĩ đánh Tiên Đạo Tông.

Lúc này, toàn bộ Lăng Đình Tiên Phong đều bị vây quanh.

Đây là đại kiếp nạn như lời Bạch Vũ Lão Tiên?

Trong lòng Dương Phàm thấm thán, trước đội hình hùng mạnh chưa từng có này, nếu không có viện binh khác, Tiên Đạo Tông chỉ có một đường chết.

Trần Đông Hầu dẫn dắt năm đại Vương hầu, đại quân trăm vạn tu sĩ, đội hình hùng mạnh bao vây Lăng Đình Tiên Phong. Dương Phàm cũng cảm thấy lo lắng cho số mệnh sắp tới Tiên Đạo Tông.

Trong tầm nhìn, người tu tiên hiện lên từ tầng mây một mảnh rậm rạp. ngập trời ngập đất. khí thế hùng hồn.

Đại quân trăm vạn tu sĩ. không phải chiến tranh Ngư Dương Quốc hay tu tiên giới Bắc Tản có thể so sánh được.

Đại quân tu sĩ này. đều do cường giả bậc cao tạo thành. Tu sĩ Kim Đan là đơn vị cấu thành cơ bản nhất, cường giả Nguyên Anh là lực lượng trung tâm nòng cốt. Còn cường giả Hóa Thần là lực lượng cao cấp. Tu sĩ cấp Thông Huyền trở lên, là lực lượng mũi nhọn quyết định, toàn trận chiến tranh, tu tiên.

So lại, Lăng Đình Tiên Phong cũng có trăm vạn đệ tử môn đồ, đã có sáu phần là tu sĩ cấp thấp, đa số đệ tử đều không có kinh nghiệm tác chiến.

Không nói con số tu sĩ cơ sở. chỉ là con số cường giả Thần Hư đặt chân đỉnh cao Đại Tàn để so sánh.

Bên phía Trần Đông Hầu. có năm lộ Vương hầu, đều là cường giả Thần Hư. cộng thêm chính hấn, đã năm.

Hướng chi. Trần Đông Hầu này là Vương hầu đặc thù có được Chí Bảo Long Khí cùng huyết mạch hoàng tộc Tiên Tàn, thực lực hơn xa cường giả Thần Hư bình thường, bằng không cũng không có cách nào thống lĩnh nhiều lộ Vương hầu khác.

Mà toàn Tiên Đạo Tông, theo Dương Phàm biết, đạt tới cảnh giới Thần Hư chỉ có Đại trưởng lão Bạch Vũ Lão Tiên.

Vù vù vù ầm ầm ầm-

Đúng lúc này. phía Trần Đông Hầu đã phát ra mấy vạn tu sĩ, từ xa công kích Lăng Đình Tiên Phong. Ngàn vạn ánh sáng hoa lệ từ bốn phương tám hướng đánh lên trên Lăng Đình Tiên Phong.

Lăng Đình Tiên Phong có cửu trọng, mỗi một trọng đều có tu sĩ chấp pháp trấn thủ. lập tức hoặc áp dụng phòng ngự. hoặc liên phản kích.

Luân phiên công kích duy trì một lát. mấy vạn tu sĩ phía Trần Đông Hầu nhanh chóng lui

lại.

Hiển nhiên, đây chỉ là một lần thử.

- Đệ tử môn đồ Tiên Đạo Tông tuy đa phần chưa từng trải qua thực chiến, nhưng tố chất tổng hợp rất cao. mạnh hơn một chút so với tướng tượng.

Trong năm lộ Vương hầu, nữ tu duy nhất, một mỹ phụ đầu đội mũ phượng, trang phục hoa lệ lạnh nhạt nói.

Nàng này là nữ tử duy nhất trong mười tám lộ Vương hầu Đại Tàn. có tên Phượng Thanh Hầu. tu vi tuy rằng xếp sau năm lộ Vương hầu, lại là quán sư tác chiến lần này.

Nàng không trực tiếp tham dự tác chiến, nhưng tọa trấn hậu phương, đồng thời điều động binh lực khắp nơi.

- Dù sao cũng là đệ nhất tông Đại Tàn, mặc dù là đệ tử không trải qua thực chiến, cũng là tinh anh trong cùng cấp bậc. Mà lão phu hứng thú nhất, lại là Thiên Lan Tiên Trận trong truyền thuyết ở Lăng Đình Tiên Phong.

Một lão già lông mi trắng ăn mặc mộc mạc, vuốt râu cười, mắt hiện tinh quang.

- Ha ha, Thiên Lâm Hầu người là tông sư trận pháp tiếng tăm lừng lẫy Đại Tần, lần này Trấn Đông Hầu cho người tới chính là vì trợ giúp công phá tiên truyền thuyết kia. Bằng không, cũng sẽ không đề Kỳ Uyên Hầu thay vị trí của người đánh Võ Hầu gia tộc.

Một Vương hầu tướng tá khôi ngô cười ha ha nói.

Phượng Thanh Hầu cùng Thiên Lâm Hầu đều là Vương hầu có tài nghệ đặc thù.

Dưới Phượng Thanh Hầu chỉ huy, đại quân tu sĩ lần lượt phát động công kích Lăng Đình Tiên Phong ở những góc độ khác nhau. Khi thì công kích xa xa, khi thì phái Hóa Thần đại tu sĩ đánh lên như chớp, giết vào trong tông môn.

Dĩ nhiên, Tiên Đạo Tông cũng có Hóa Thần đại tu sĩ tọa trấn, công kích bình thường cũng có thể ứng phó, tối đa lộ ra chút hoảng loạn.

Thế tiến công Ngày càng sắc bén hung mãnh, ánh sáng pháp thuật khắp cả bầu trời, bao phủ mấy ngàn dặm phạm vi Lăng Đình Tiên Phong, lâu không tiêu tán.

751. Chương 707 - 713 (8)

Chánh đạo đệ nhất tông, không gì hơn cái này. Bản hầu còn chưa vận dụng một phần tư binh lực. liền làm bọn họ luống cuống tay chân.

Phượng Thanh Hầu khê vuốt tóc, giọng nói ngọt ngào, lại bình thản trầm ổn.

- Ha ha! Chờ các Vương hầu chúng ta phát động công kích, chính là lúc Tiên Đạo Tông diệt môn...

Một vị Vương hầu thanh niên cười ngạo nghễ.

- Nếu như không xảy ra điều gì bất ngờ, Trấn Đông Hầu có thể kiềm chế Bạch Vũ Lão Tiên, như vậy tất cả đều sẽ rất thuận lợi.

Phượng Thanh Hầu ánh mắt bình thản, thần thức của nàng lúc nào cũng quan tâm tình hình chiến đấu.

Dương Phàm ngồi trên núi trọng thứ tám, nhắm mắt khôi phục nguyên khí. Cảm quan của hắn cũng nắm giữ toàn bộ tình hình chiến đấu.

- Dương đại ca. rốt cuộc tìm được huynh rồi.

Một đạo mây sáng phóng tới, một nữ tử tuyệt mỹ thanh tú bước xuống, đúng là Dương Tuệ Tâm.

- Muội muội, muội có tham dự chiến đấu phòng ngự hay không?

Dương Phàm hỏi.

- Sư tôn không cho, muội chỉ có nhiệm vụ truyền lệnh...

Dương Tuệ Tâm mím môi. ánh mắt kiên nghị nói:

- Thế nhưng muội nhất định, phải tham gia, bảo hộ nhà của mình.

Nàng khác với Dương Phàm, tu luyện hơn hai trăm năm ở Tiên Đạo Tông, có cảm tình sâu đậm với nơi này.

Dương Phàm khê gật đầu, thối dãi:

- Chi tiếc tâm thân pháp lực của huynh còn phải khôi phục trạng thái đỉnh, cần thời gian nửa Ngày.

Ngay lúc hai người nói chuyện, một đạo uy năng Phần Thần mạnh mẽ ép tới.

`m ầm ầm!

Lực Phần Thần đánh xuống tu sĩ trong mấy dặm gần đó, chỉ trong nháy mắt. mấy chục tu sĩ Hóa Thần dưới Phần Thần oanh kích, hôn phi phách tán.

- Hóa Thần đại tu sĩ đánh lên.

Dương Tuệ Tâm hừm một tiếng, sắc mặt trắng nõn xẹt một tia đỏ ửng, kinh hô.

Lúc này, tọa trấn trọng phong thứ tám là Lam Ngọc Tiên Tử, cũng là sư tổ Nam Cung Hạm, lúc này mới phản ứng lại, lập tức vận chuyển lực Phần Thần kiểm chế tên Hóa Thần đại tu sĩ kia.

- Tuệ Tâm, muội bị thương?

Dương Phàm vội đứng dậy, phát hiện Dương Tuệ Tâm dưới công kích Phần Thần của tên Hóa Thần đại tu sĩ vừa rồi. tâm thần hơi bị thương, cũng không đáng ngại.

Dương Phàm cầm tay nàng, một cổ mát lạnh truyền qua, Dương Tuệ Tâm cảm thấy tâm thần tổn thương lập tức khôi phục.

- Muội ở đây đừng đi đâu. để đại ca báo thù cho muội.

Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm Vô Song, bỗng nhiên nhắm mắt lại.

- Đại ca. huynh là...

Dương Tuệ Tâm vừa lên tiếng, phát hiện thân hình Dương Phàm dùng một phương thức quy thần khó lường biến mất.

Phốc!

Hóa Thần đại tu sĩ đang chiến đấu với Lam Ngọc Tiên Tử, đột nhiên cảm giác không đúng. Còn không chờ hấn phản ứng lại, nửa thanh đoạn kiếm xuyên thấu qua ngực.

- Làm sao mà...

Tên Hóa Thần đại tu sĩ kia thân hình lảo đảo, vẻ mặt kinh hãi không hiểu.

Bịch!

Thi thể hấn rơi xuống đất, trước khi chết, vẻ mặt còn duy trì kinh ngạc cùng không cam lòng.

- Là người...

Lam Ngọc Tiên Tử nhìn chăm chăm Dương Phàm cầm trong tay đoạn kiếm, cảm thấy không rét mà run, vẻ mặt khiếp sợ.

Nàng khó mà tin được. Dương Phàm là một tiểu tu sĩ Hóa Thần, làm sao một kiếm miểu sát Hóa Thần đại tu sĩ.

Giết tên Hóa Thần đại tu sĩ xong, Dương Phàm không coi ai ra gì, bay về chỗ cũ, nhắm mắt điều dưỡng.

Trên trọng phong thứ tám, người thấy được cảnh này cũng không ít, lập tức sĩ khí tăng vọt.

- Thực lực thật đáng sợ. hấn làm sao giết được Hóa Thần đại tu sĩ kia?

- Nghe nói hấn là đại ca của Tuệ Vũ Tiên Tử, trường lão vinh dự mới nhất tông môn mấy trăm năm gần đây.

- Cái gì, trên trọng phong thứ tám lại có cao thủ bậc này.

Phượng Thanh Hầu tọa trấn hậu phương, kinh hô biến sắc.

- Xảy ra chuyện gì?

Mấy Vương hầu khác hỏi.

- Vừa phái Hóa Thần đại tu sĩ đi đánh lên trọng phong thứ tám, lại bị người ta một kiếm giết chết.

Phượng Thanh Hầu vẻ mặt kinh ngạc nói. thần thức của nàng cũng đang quan sát Dương Phàm khoan chân ngồi.

- Trọng phong thứ tám?

Các vị Vương hầu đều nhìn về phía trọng phong thứ tám Lăng Đình Tiên Phong, ánh mắt nhanh chóng tập trung trên người Dương Phàm.

- Ồ, trên thân người này có khí tức Chí Bảo Long Khí.

- Chí Bảo Long Khí? Nhất định là Hoàng Long Quan, hóa ra là kẻ này.

Rất nhanh, các Vương hầu xác nhận được thân phận Dương Phàm.

- Lại phải mấy mấy cường giả đi thử xem.

Trong đó một Vương hầu thanh niên lạnh nhạt nói.

Vù vù!

Không lâu sau, lại có hai Hóa Thần đại tu sĩ giết tới trọng phong thứ tám.

Cùng lúc dùng hai Hóa Thần đại tu sĩ tập kích, đây mới là lần đầu.

Thoáng cái, trọng phong thứ tám thừa nhận áp lực to lớn.

Rất nhanh, uy năng Phần Thần mạnh mẽ lan tới gần phía Dương Phàm.

- Muốn chết!

Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm, không vùng lên. dùng danh nghĩa đoạn kiếm Vô Song phát động Thiên Nhân Nhất Kích.

Trong hư không hiện lên hai tia chớp màu đỏ nhạt lạnh lẽo.

Phốc phốc!

Hai Hóa Thần đại tu sĩ. bị kiếm ý vô thượng xò xuyên qua thân thể. thần hồn bị diệt.

Lúc này, mấy đại Vương hầu đều nhìn rõ toàn quá trình, vẻ mặt khiếp sợ.

- Không bằng để ta đi gặp hắn.

Thanh niên Vương hầu kia lạnh nhạt nói.

- Không được, ngoại trừ ta cùng Thiên Lâm Hầu, ba vị Vương hầu các người làm chủ lực cuối cùng, tiến hành trùng kích quyết định. Lúc này thực lực Tiên Đạo Tông bị hao tổn không lớn. không thích hợp ra trận.

Phượng Thanh Hầu ngăn cản thanh niên Vương hầu.

Sau đó nàng lại hạ lệnh:

- Trọng phong thứ tám tạm thời liệt vào cấm địa, không cần công kích.

- Người này tạm ghi vào cường giả Thần Hư ẩn nấp trong Tiên Đạo Tông, chờ thời cơ thành thực lại định đoạt tiếp.

Trong lời nói Phượng Thanh Hầu mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự.

Mấy ngàn dặm trên cao, gió thổi phấp phới.

- Bạch Vũ Lão Tiên, xưa khác nay khác, giao tình là giao tình. Nếu người không hợp tác cùng bán hầu, như vậy sẽ chỉ có con đường chết.

Tran Đông Hầu một thân áo bào cổ, quanh người xoay quanh một con rồng thần sổ mệnh, sổ mệnh bằng bạc câu thông thiên địa, dưới long khí rít gào. thanh thể tăng vọt.

- Vậy bản đạo muốn xem thử, không gặp năm trăm năm, thực lực của người đã tăng lên bao nhiêu?

Phất trần trong tay Bạch Vũ Lão Tiên vùng lên, không nhanh không chậm nói.

- Nghe nói Bạch Vũ Lão Tiên người nửa chân bước vào ba bậc Thông Thiên, hôm nay Tân Quang Diệu ta muốn lĩnh giáo một chút.

Trần Đông Hầu dứt lời. uy năng tinh thần hùng hồn bàng bạc. hòa lẫn cùng long khí uy năng kinh thiên, chém ra một con rồng dài tím xanh.

Thân hình Bạch Vũ Lão Tiên từ từ bay lùi. phát trần trong tay nhẹ nhàng khẽ vung lên. hóa giải công kích Trần Đông Hầu.

Các vị Vương hầu phía dưới đều bị thanh thế như vậy hấp dẫn.

- Không hổ là Trần Đông Hầu, thực lực của hắn là mạnh mẽ nhất trong tất cả Vương hầu.

Thanh niên Vương hầu thán phục nói.

- Kỳ thật, còn có một vị Trần Viễn Hầu. chẳng qua vẫn co đầu rút cổ ở cực Bắc...

Thiên Lâm Hầu thấp giọng cười nói.

Trần Đông Hầu công kích, thanh thế hùng hồn, kinh, thiên quỷ thần. So sánh lại, Bạch Vũ Lão Tiên phiêu dật tự nhiên, ôn hòa như dòng nước.

- Bạch Vũ Lão Tiên này thật không đơn giản, chỉ bằng một thanh phát trần, đã có thể chống lại Trần Đông Hầu có Chí Bảo Long Khí.

Phượng Thanh Hầu ánh mắt trầm tĩnh, thoáng có phần kinh ngạc.

- Xem ra trên phương diện tu vi cảnh giới, Bạch Vũ Lão Tiên có thể nói đệ nhất nhân trong cảnh giới Thần Hư Đại Tồn. Lời đồn hắn nửa bước vào Hợp Thể Kỳ. cũng không phải là không lửa sao có khói.

Một vị Vương hầu khác trầm giọng nói.

Trên trọng phong thứ tám, Dương Phàm đang đả tọa đương nhiên cũng đang xem chiến, trong lòng hắn âm thầm giật mình:

"Tu vi Bạch Vũ Lão Tiên sâu không thể lường, đặc biệt lực thần hồn to lớn như biển, không nhìn ra sâu cạn."

Đột nhiên, hắn nghĩ đến Bạch Vũ Lão Tiên từng nói một câu:

"Nếu không phải không bỏ được Tiên Đạo Tông, ta làm sao ở lại Đại Tồn, ít nhất năm trăm năm trước nên đi tới Ngoại Hải Vực rộng lớn hơn."

Pháp lực thần thông của Bạch Vũ lão tiên khiến cho mọi người nơi này đều rất kinh thán! Băng vào một cây phát trần bình thường cũng có thể chống đỡ Chí bảo Long Khí Bàn Long Giới của Trần Đông Hầu mà không bại.

Huống chi. tên Trần Đông Hầu này có được huyết mạch cao quý của hậu duệ Tiên Tồn. thực lực mạnh mẽ hơn những Vương hầu bình thường một bậc. Cường giả Thân Hư bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

- Ha ha ha, Trần Đông Hầu, hôm nay ngươi chỉ cần không thể chiến thắng được bản đạo thì nếu muốn tiêu diệt Tiên Đạo Tôngđấtruyền thừa vô số năm cũng không dễ dàng như thế!

Cây phát trần trong tay Bạch Vũ lão tiên khẽ phát lên. trong hư không hình thành một Thái Cực Đồ bát quái, hai màu xanh trắng quanh quẩn, hoàn toàn hóa giải long khí thanh thế kinh thiên.

Khi hai đại cường giả đỉnh nhất quyết thư hùng, đại quán trăm vạn tu sĩ phía dưới chung quy cũng chưa từng hoàn toàn buông tay chém giết.

Phượng Thanh Hầu tọa trấn ở phía sau. chỉ huy các lộ đại quân đầu vào đấv. cũng tăng thế công lên một chút.

Từ lúc đầu chỉ có mấy vạn tu sĩ tiến công cho tới lúc sau, khi có tới mười mấy vạn tu sĩ chiến đấu kịch liệt, Phượng Thanh Hầu càng chỉ huy càng trở nên thuần thực, đối với cũng có phản tích càng chính xác với thực lực của Lăng Đình Tiên Phong.

Ngoại trừ Phượng Thanh Hầu và Thiên Lâm Hầu, ba Vương hầu phụ trách ba lộ quân khác đã có chút không nhịn nổi được nữa!

Trong mắt bọn họ, chiến đấu của những tu sĩ bình thường này căn bản vô cùng nhạt nhẽo. Nếu đề đám người mình gia nhập cuộc chiến thì không chừng có thể lập tức công chiếm Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Tiên Đạo Tông không đơn giản như vậy! Hơn nữa trăm vạn đại quân này đều tới từ các vị Vương hầu, trước đây từng trải qua diễn luyện phối hợp. Bản hầu nếu nghĩ một người đồng thời chỉ huy thì cũng cần một quá trình. Nếu trăm vạn đại quân này mù quáng công kích, không không chế được hỗn loạn, hoặc là trong Tiên Đạo Tông còn đồn sát thủ nào nữa thì kế hoạch bao nhiêu năm qua của chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc!

Phượng Thanh Hầu từ đầu tới cuối vẫn bảo trì sự bình tĩnh, bất động thanh sắc.

Thiên Lâm Hầu cũng phát hiện, theo thời gian trôi qua, sự chỉ huy của Phượng Thanh Hầu càng lúc càng như ý. Khi nàng chỉ huy ba mươi vạn đại quân đã khiến cho tu sĩ trên Lăng Đỉnh Tiên Phong liên tiếp bại lui. Khí thế của phe Trần Đông Hầu lập tức đại chấn.

- Trăm vạn đại quân, chỉ cần chỉ huy được như ý năm mươi vạn thì đã có thể phá tan Tiên Đạo Tông. Bản hầu không mong xuất hiện sự hỗn loạn không chịu kiểm soát!

752. Chương 707 - 713 (9)

Trong đôi mắt Phượng Thanh Hầu lộ ra biểu tình tự tin và bình tĩnh.

Mà ba vị Vương hầu kia nghe thê. trong lòng tuy có không phục nhưng cũng không thê không thừa nhận bản lĩnh của Phượng Thanh Hầu.

Dù sao, muốn tiêu diệt gần trăm vạn đệ tử tối tinh anh ở Đại Tần của Tiên Đạo Tông, chỉ dựa vào vài vị Vương hầu là còn chưa thể đủ được!

- Vô Song, người chừng nào thì có thể khôi phục lại?

Dương Phàm cầm Đoạn Kiếm trong tay, thấp giọng nói khẽ.

Tình huống của Vô Song vượt qua phạm trù V đạo của hắn. Hắn có thể bảo trụ một mạng cho Vô Song nhưng nếu muốn để hắn khôi phục lại như cũ thì không thể nào làm được.

- Ít nhất là mấy chục năm...

Vô Song truyền ra một tiếng thở dài mỏng manh vô lực.

- Hiện giờ, Tiên Đạo Tông đang gặp phải đại kiếp nạn chưa từng có. Chỉ bằng lực lượng của mình ta thì ngay cả một tên Vương hầu cũng không thê đối phó được...

- Ý tứ của ngươi là... cần mượn dùng lực lượng của ta?

- Đúng!

Dương Phàm gật đầu.

- Như vậy sẽ kéo dài thời gian khôi phục nguyên hình của ta, thậm chí suy yếu Kiếm đạo linh thể của ta. Nhưng người đã cứu ta một mạng, lần này coi như ta đáp lại người một cái nhân tình!

Thanh âm của Vô Song có chút suy yếu.

- Chỉ tiếc trong khoảng thời gian ngắn cả hai chúng ta đều không thể khôi phục lại đỉnh phong. Cho dù liên thủ với người cũng không thể giết được Vương hầu, trừ khi sử dụng một chiêu kia.

Dương Phàm khẽ thở dài.

- Người làm sao biết ta gặp phải nguy hiểm mà vừa lúc chạy tới cứu ta một mạng!?

Vô Song đưa ra nghi hoặc của mình.

Dương Phàm liền nói qua cho hắn về phán đoán và cảm ứng của mình.

- Vu Tôn?

Thanh âm của Vô Song lạnh như băng!

- Khó trách sau khi trở thành sát thủ Thiên cấp ở Thiên Sát Các. ta luôn có cảm giác không được tự nhiên, như không thực!

- Ta cảm ứng được sự tồn tại của Vu Tôn nhưng không cách nào từ xa xúc phạm tới hắn được. Có lẽ chờ tới sau khi ta tấn chức Hoán Nha trung Kỳ, cùng người liên thủ thì còn có thể nắm chắc vài phần.

Dương Phàm đưa ra ý nghĩ của mình.

- Nhất định phải chém giết người này! Cho dù phải trả giá đắt hơn nữa!

Sát ý của Vô Song thậm chí còn mãnh liệt hơn cả Dương Phàm.

Hắn nắm giữ chính là lực lượng thuần túy nhất, không thể siêu việt được hệ thống lực lượng. So với hắn, khả năng chống lại Vu Tôn của Dương Phàm lại mạnh hơn.

Tầng thứ tám Lăng Đỉnh Tiên Phong tạm thời chưa bị công kích gì. trở thành một địa phương rất trống trải.

Thấy vậy, rất nhiều tu sĩ bị thương được đưa lên tới chữa trị.

Thử nghĩ xem. đại chiến của mấy chục vạn tu sĩ. số người bị thương đâu chỉ có mấy trăm, mấy ngàn?

- ồ? Đúng rồi...

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên. đứng dậy, sau đó nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Sau một lúc, một mảnh lực ý dịu dàng buông xuống toàn bộ tầng thứ tám của Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Chẳng những thế, trong tầng đất của tầng thứ tám này. một mảnh quang ba màu trắng cũng chữa trị và gia tăng thể chất cho những tu sĩ bị thương.

- Thương thế của ta khôi phục thật nhanh!

Rất nhanh, trong các căn phòng ở tầng thứ tám, những tu sĩ bị thương đều vô cùng ngạc nhiên vui mừng.

Trong quá trình này. Dương Phàm cảm giác được tốc độ khôi phục nguyên khí của mình cũng nhanh hơn rất nhiều.

sty

- Tuệ Tâm, người liên hệ trưởng lão trong sư môn, tất cả những người bị thương đều chuyển qua nơi này. Dù chỉ còn một hơi cũng đưa tới đây!

Dương Phàm vội vàng nói với muội muội!

- Được, ta đi sắp xếp!

Dương Tuệ Tâm vui mừng nói:

- Không ngờ đại ca còn có đại năng lực này!

Chỉ một lúc, càng có thêm nhiều tu sĩ chạy tới tầng thứ tám.

Dương Phàm khoanh chân, nhắm mắt lại. vận chuyển Tiên Hồng Quyết, khiến cho cả tầng thứ tám này đều quanh quẩn một cỗ lực ý dịu dàng. Ánh sáng từ trong tầng đất cũng phối hợp trị liệu, cùng gia tăng thể chất.

Những tu sĩ bình thường bị thương nặng, chỉ cần ở lại tầng thứ tám này một lát thì tinh khí thần lập tức hoàn mãn, lực phòng ngự và thể lực bán thân cũng tăng lên nhiều. lập tức ra ngoài tiếp tục chiến đấu.

Như vậy, thương vong tổn thất của Tiên Đạo Tông đã gần như giảm thiểu một nửa, hơn nữa khả năng trường kỳ chiến đấu cũng tăng mạnh vài phần.

Đặc biệt, những tu sĩ bị thương hoặc sắp bị tử vong, sau khi khôi phục, gia nhập lại vào vòng chiến thì thực lực còn đáng sợ hơn.

- Thật vất vả cho Dương Trường lão!

Thân ở tầng thứ tám. vẻ cao ngạo và kinh ngạc trong mắt Lam Ngọc tiên tử đã biến mất. biến thành tràn ngập cảm kích và kính ý đối với Dương Phàm.

Thần ý cứu tử phù thương, dù là ở nơi nào đều được người ta tôn kính!

Huống chi. mỗi một khắc. Dương Phàm lại cứu chữa cho vô số sinh mệnh, góp sức cho Tiên Đạo Tông, tăng thêm hy vọng.

- Lam Ngọc Trường lão. người đi hỗ trợ cho những tầng khác đi, nơi này cứ giao cho ta!

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Nhưng...

Lam Ngọc tiên tử vừa mới chuẩn bị nói chuyện thì từ tầng thứ chín truyền tới một thanh âm chính nhiên vang vang:

- Dương Trường lão, hành động của người quá thực có thể cứu nguy toàn bộ Tiên Đạo Tông! Lam Ngọc Trường lão. bất kể thế nào người cũng phải ở lại tầng thứ tám, bảo hộ Dương Dược sư. hộ pháp cho hắn.

Từ tầng thứ chín, một nam nhân khí vũ hiên ngang, lưng đeo ba thanh bảo kiếm, ánh mắt lạnh lẽo có thần, tùy thời đều nắm chặt hết các biến động trên Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Vâng, Chấp Pháp Trưởng lão!

-VV

Lam Ngọc tiên tử lập tức đồng ý, ánh mắt kiên định, bay xuống đứng bên cạnh Dương Phàm, không rời một tấc.

-Người này là...

Dương Phàm chú ý tới nam nhân đang đeo ba thanh bảo kiếm sau lưng ở tầng thứ chín.

Dương Tuệ Tâm vội vàng dùng thần niệm truyền âm nói:

- Hắn là Trưởng lão có thiên phú cao nhất của Tiên Đạo Tông ta, đồng thời cũng là một cao thủ chuyên tấn công kiếm đạo. tất cả mọi người đều gọi hắn là Tam Kiếm Trưởng lão! Nghe nói hắn từng một hơi chém giết ba gã Hóa Thần đại tu sĩ. được coi là đệ nhất nhân dưới cường giả Thần Hư ở Đại Tầm! Chỉ tiếc, kiếm quyết hắn tu luyện cực kỳ ảo diệu, nếu muốn tấn chức cường giả Thần Hư thì phải khó gấp mười lần những tu sĩ bình thường! Đại Trưởng lão nói cuộc đời này hắn khó có thể tấn chức cảnh giới Thần Hư. trừ phi cải tu sang công pháp khác. Nhưng hắn vẫn khư khư cố chấp, quyết không từ bỏ.

- Tam Kiếm Trưởng lão?

Dương Phàm cũng lưu ý tới người này. Mà đồng thời, hắn cũng cảm ứng được Đoạn Kiếm trong tay khẽ run rẩy. bộ dáng như muốn động.

Có thể khiến Vô Song sinh ra chiến ý thì thực lực người này khẳng định, không tầm thường.

Đúng lúc này, cuộc quấy đảo giữa hai đại cường giả đỉnh phong cũng xảy ra chuyển biến.

- Ha ha ha... Bạch Vũ lão đạo. người nếu nghĩ thực lực của bản hầu và uy lực của Chí bảo Long Khí chỉ vẹn vẹn như thế thì đã hoàn toàn sai lầm rồi!

Trần Đông Hầu đột nhiên lùi lại một khoảng, tản mát ra một cỗ khí tức đặc biệt. Một màn long văn hai màu xanh tím bám vào quanh thân, khiến thê chất, tu vi của hắn được tăng phúc rất lớn. Một cỗ long khí đặc thù dung hợp với Chí Bảo Long Khí. bao phủ phạm vi cả ngàn dặm.

Càng đáng sợ chính là phần thần lực hùng hồn của hắn phá vỡ gông xiềng xích của hư không vạn dặm, đột phá tới một vạn hai ngàn dặm... một vạn ba ngàn dặm... một vạn năm ngàn dặm...

Tinh thần uy năng của hắn so với Vương hầu bình thường còn mạnh hơn một nửa.

Hồng!

Trần Đông Hầu cách không vỗ ra một chưởng, tử thanh long văn khí hóa thành một kiếm hà.

Tiên cho!

Nó phá tan từng tầng phòng ngự trước người Bạch Vỹ lão tiên.

Sắc mặt của Bạch Vỹ lão tiên đột nhiên đại biến, thân hình liên tiếp lui sau, lập rúc rơi vào hạ phong, cũng không còn thông dong như trước.

- Đây chính là lực lượng huyết mạch truyền thừa Tiên Tần... Phóng nhân Đại Tần. ngoại trừ Võ Hầu gia tộc thì còn không có loại huyết mạch nào có thể khiến sức chiến đấu tăng nhiều như vậy!

Theo Trần Đông Hầu chiếm cứ thượng phong, chiến ý của mấy lộ Vương hầu cùng tăng nhiều.

Một cỗ long khí không thể nắm bắt từ trong thiên địa phóng lên khiến sĩ khí của tu sĩ phe Trần Đông Hầu đại chấn. Thậm chí ngay cả tinh. thần, ý chí chiến đấu vô hình cũng được tăng lên vài phần. Đủ loại nhân tố có lợi đang rơi vào phe Trần Đông Hầu.

- Không ổn!

Dương Phàm hô lên một tiếng. Hắn không ngờ khí vận lực của Chí Bảo Long Khí còn có hiệu quả tăng phúc vô hình trên phạm vi lớn như thế!

Thoáng chốc, chiến đấu xuất hiện tình trạng nghiêng về một bên. Chi vền vền bởi Trần Đông Hầu dùng Chí Bảo Long Khí. lấy lực một người xoay chuyển đại cục.

- Phát động tổng tiến công!

Phượng Thanh Hầu ra lệnh một tiếng, mấy chục vạn đại quân hóa thành vô số hư ảnh, hào quang, bao phủ cả hư không!

Mà cô ta cũng chỉ để lại ba mươi vạn đại quân để trấn thủ phía sau.

Dưới sự tăng phúc của Chí Bảo Long Khí, khí thế Trần Đông Hầu ngập trời, nhanh chóng giết tới Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Tất cả tu sĩ lui về thủ trong Lăng Đỉnh Tiên Phong, mở ra Thiên Lan tiên trận!

Thanh âm của Tam Kiếm Trưởng lão ở tầng thứ chín vang khắp trời.

Ngay sau đó. chỉ thấy toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong có một tầng ánh sáng bảy màu lưu chuyển, hào quang sáng chói, chiếu rọi tới tận chân trời.

V*

- Phát động sát trận!

—

Tam Kiếm Trưởng lão lại ra lệnh một tiếng. Chi thấy ngàn vạn đạo cảm ché được phát động. Vô số đạo lôi điện hội tụ, cuộn cuộn gào rít, trực tiếp đánh cho mấy vạn tu sĩ tiếp cận cháy đen thành bột mịn.

- Đây chính là Thiên Lan tiên trận

Thiên Lâm Hầu kinh hoàng.

753. Chương 714-721 (1)

Đồng thời. Thiên Lan tiên trận mờ ra sát cơ. thiên lôi lực đáng sợ nháy mắt đã diệt sát mấy vạn tu sĩ đại quân tiến sát tới đại trận.

Dưới Thiên Lan sát trận, chỉ có Hóa Thần đại tu sĩ mới miễn cưỡng bảo mệnh. Những tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ khác, thậm chí một bộ phận cường giả Thông Huyền cũng bị thiên lôi oanh kích thành tro bụi.

-Trận pháp này có chút tương tự với đại trận ở Thiên Lan Điện...

Dương Phàm hít sâu một hơi. bắt đầu quan sát thượng cổ tiên trận trong truyền thuyết. trong lòng trầm nghĩ:

“Không biết tiên trận này có thể ngăn cản sự tiến công của sáu Vương hầu và trăm vạn đại quân tu sĩ bậc cao tấn công được không?!”

Vài tên Vương hầu cũng hít sâu một hơi lãnh khí.

- Toàn bộ thối lui ra ngoài mười dặm.

Sắc mặt Phượng Thanh Hầu đột biến, lập tức thay đổi mệnh lệnh, hô lên một tiếng rơi vào tai của tất cả thủ lĩnh của các lộ quân.

Tuy nhiên, còn có gần vạn tu sĩ đã lao vào trong Lăng Đỉnh Tiên Phong, lập tức lâm vào tuyệt cảnh! Ngoài có sát trận, trong có tu sĩ Tiên Đạo Tổng vây sát, gần như toàn quân bị diệt!

- Thiên Lan tiên trận trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng. Nghe nói đại trận này chính là do đại năng Thiên Lan tán tiên bố trí từ thời thượng cổ!

Thiên Lâm Hầu đứng từ xa quan sát toàn bộ đại trận Lăng Đỉnh Tiên Phong, trong mắt có vài phần hung phấn và chờ mong.

- Kiểm tra số lượng thương vong!

Sắc mặt của Phượng Thanh Hầu có chút khó coi. Cũng may lần phát động tiến công vừa rồi cũng không chấn chỉnh lên hết. còn lưu lại ba mươi vạn tu sĩ tọa trấn phía sau.

. . . ,Sìy

Không lâu sau, một gã cường giả Thông Huyền báo cáo:

- Bẩm Vương hầu đại nhân, một lần tiến công vừa rồi, tổng cộng thương vong chừng sáu vạn tu sĩ. Ước tính ban đầu. trong đó có mấy trăm tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. bảy tám vị Hóa Thần trung kỳ, vài người khác bị thương...

Nghe xong báo cáo. Phượng Thanh Hầu đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn chằm chằm Thiên Lan tiên trận đang bao phủ phạm vi Lăng Đỉnh Tiên Phong rộng mấy ngàn dặm kia. Trong lòng nàng trầm nghĩ:

“Sáu vạn tên tu sĩ tử vong, bức bách Tiên Đạo Tông phải mở ra Thiên Lan tiên trận vốn dù sử dụng khi gặp nguy hiểm, rất cuộc có đáng giá hay không?!”

Trên khóe miệng nàng nổi lên một tia cười lạnh, trong lòng đã có đáp án.

Dùng chính lời nàng ta từng nói, chỉ cần vận chuyển như ý năm mươi vạn đại quân đã có thể hủy diệt Lăng Đỉnh Tiên Phong, huống chi còn có năm Vương hầu còn chưa ra tay. viện quân phía sau cũng chưa tới.

- Thiên Lâm Hầu. người là trận pháp tông sư đứng đầu của Đại Tàn, mau chóng phá giải tránh pháp này đi!

Ánh mắt Phượng Thanh Hầu nhìn về phía lão già ăn mặc mộc mạc với đôi mi trắng phau bên cạnh.

- Ha ha ha, giao cho lão phu đi! Trận này tồn lưu từ thượng cổ Tiên Tàn tới nay, không thể hoàn toàn không sơ hở được, huống chi tư liệu liên quan tới đại trận này ta cũng đã từng nghiên cứu.

Thiên Lâm Hầu mị khởi ánh mắt. chậm rãi bay về phía Thiên Lan tiên trận, chuyển động xung quanh để đánh giá.

`m

Khi hần tới gần tiên trận, từ bên trong lập tức đánh ra vài đạo thanh lôi, đánh thẳng lên người hần.

Nhưng Thiên Lâm Hầu vẫn bình yên vô sự. lại gần đánh giá. xúc phát nhiều loại sát trận và một ít mê huyền trận.

Sau nửa canh giờ, Thiên Lâm Hầu khẽ cau mày. trở về thấp giọng nói:

- Thiên Lan tiên trận gồm có thủ hộ cấm chế, phối hợp sát trận, mê huyền trận và khốn trận! Đây là một đại trận tổng hợp trước nay chưa từng có, không có sơ hở nào rõ ràng cả! Tuy nhiên, trận pháp này chỉ có tính uy hiếp đối với những kẻ dưới Hóa Thần đại tu sĩ. phạm vi công kích là mười dặm, đủ để nháy mắt diệt sát Nguyên Anh bậc cao. khu vực trung tâm có phạm vi một dặm, đủ để giết chết những Hóa Thần bậc cao bình thường. Trong đó thủ hộ cấm chế không thể ngăn cản tu sĩ cấp Thông Huyền, mê huyền trận phối hợp với sát trận rất lợi hại, Ngay cả cấp Thông Huyền cũng có thể bị lạc vào. hoặc bị vây khốn.

. _ , vừ

- Trận này chẳng lẽ hoàn mỹ vô khuyết sao?

Phượng Thanh Hầu lộ ra vẻ khó có thể tin.

- Cũng không hoàn toàn! KHuyết điểm của nó là phạm vi bao trùm quá lớn, bao phủ cả Lăng Đỉnh Tiên Phong, ngăn cản không được cường giả đỉnh cao. Chỉ cần tìm ra chỗ yếu hơn, tốt nhất là “nội ứng ngoại hợp” thì phá giải trận pháp này cũng không phải là không thể.

Ánh mắt Thiên Lâm Hầu lóe lên, lại nhắm mắt lại, chìm đắm vào một trạng thái nào đó!

- Viễn trình công kích, tiêu hao linh khí của trận pháp này!

Phượng Thanh Hầu lại phái ra sáu mươi vạn tu sĩ, chia làm ba đội. t hay nhau công kích toàn bộ Thiên Lan tiên trận.

Dưới Sự công kích của mấy chục vạn tu sĩ, Thiên Lan tiên trận cũng nổi lên những gợn sóng li ti. ánh sáng lúc âm đậm, lúc sáng lên.

Bởi vì phạm vi bao phủ của Thiên Lan tiên trận quá lớn. phạm vi sát trận chỉ có mười dặm, phe Trấn Đông Hầu chỉ tiến hành viễn trình công kích cho nên cũng không bị sát trận công kích.

Trên Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Cứ tiếp tục thế này cũng không hay! Thiên Lan tiên trận cùng không thể chịu đựng được sự công kích không ngừng của mấy chục vạn tu sĩ bậc cao.

Vài vị Trưởng lão đều lộ ra vẻ lo lắng.

- Phái thêm người chú trì đại trận, hơn nữa... từ bố tầng thứ nhất, thứ hai và thứ ba của Lăng Đỉnh Tiên Phong. Toàn bộ lui về thủ ở sáu tầng núi phía trên, thu nhỏ phạm vi của tiên trận lại.

Ánh mắt mẫn tuệ của Tam Kiếm Trưởng lão bình tĩnh, nhanh chóng ra lệnh.

Rất nhanh, bảy tám mươi vạn tu sĩ ở ba tầng núi bên dưới đều lao lên sáu tầng phía trên.

Bởi vì toàn bộ ngọn núi có hình kim tự tháp, từ dưới lên trên càng lúc càng nhỏ. Do đó sau khi từ bố ba tầng bên dưới, sáu tầng núi bên trên đã hơi chật chội.

Tuy nhiên, sau khi phạm vi tiên trận thu nhỏ lại, lực phòng ngự lại gia tăng rất nhiều. Cho dù mấy chục vạn tu sĩ t hay nhau công kích vẫn có thể chống đỡ.

Một lúc lâu sau. Thiên Lâm Hầu bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm Thiên Lan tiên trận ở phía trước, lạnh nhạt nói:

- Phái một gã Vương hầu đi tấn công tiên trận, lại cho ta bốn vạn đại quân cùng bốn gã Hóa Thần đại tu sĩ.

- Được!

Phượng Thanh Hầu gật đầu, lập tức bố trí quân lực.

-Để ta tới đi!

Tên Vương hầu thanh niên kia có chút không kiểm chế được.

- Kim Bằng Vương, tốc độ và lực công kích của ngươi đều rất mạnh. Vậy để ngươi xuất chiến đi!

Kim Bằng Hầu liền tự tin cười nói:

- Hãy xem ta phá tiên trận này đây!

Tiếng nói vừa dứt, một đạo vũ mang màu vàng liền xẹt lên bầu trời.

Ngay sau đó, một cỗ tinh thần uy lực hùng hậu từ hư không ầm ầm buông xuống phạm vi vạn dặm, khiến cho vô số tu sĩ trên Lăng Đỉnh Tiên Phong lâm vào chấn động.

Xuy

Vũ mang màu vàng khoảnh khắc vọt tới trước tiên trận, trực tiếp xé mở một lỗ hổng rộng mấy chục trượng trên quần áo sáng bầy màu của tiên trận.

Sát thương lực đánh lên người hắn cũng không có ảnh hưởng gì, bị Thần Hư lực đảm nhận hấp thu.

- Công kích!

Tam Kiếm Trưởng lão quát lạnh một tiếng. Lập tức có ba bốn vị Trưởng lão dẫn theo mấy trăm tên cường giả Hóa Thần phát động công kích tới Kim Bằng Hầu.

Ngoài ra lại có hơn mười vạn tu sĩ phát động công kích về khu vực Kim Bằng Hầu.

Pháp bảo, pháp thuật của mười mấy vạn tu sĩ khiến Kim Bằng Hầu nàng mình, chợt lóe lên giữa hư không đã lùi ra hươu trăm dặm, tránh thoát đa số công kích. Không hổ là Vương hầu am hiểu tốc độ.

Ầm!

Đồng thời, Thần Hư lực lại buông xuống, một đám mây trăm tên tu sĩ Tiên Đạo Tông trực tiếp bỏ mạng.

- Đáng giận!

Các đệ tử trên Lăng Đỉnh Tiên Phong đều vừa hận vừa sợ hãi.

Phóng nhãn toàn bộ Tiên Đạo Tông, ngoại trừ Bạch Vũ lão tiên, không ai có thể chém giết được cường giả Thần Hư. Huống chi người này am hiểu tộc độ và công kích. Ngay cả Bạch Vũ lão tiên đích thân tới thì nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh bại hắn hoặc khiến hắn bị thương. Nếu muốn giết chết hắn thì thật sự cũng là chuyện khó khăn.

-Ồ?

Kim Bằng Hầu phát hiện nơi tiên trận mà hắn vừa xé rách không ngờ chỉ qua một lần hô hấp đã khép lại.

- Hừ! Một khi đã như thế, ta cứ công kích liên tục!

Kim Bằng Hầu hóa thành một vũ mang kinh thiên, liên tục xuyên qua cạnh đại trận, không ngừng công kích, thi thoảng lại lấy đi tính mạng của vài trăm tên tu sĩ.

Đồng thời với đó, Thiên Lâm Hầu dẫn dắt bốn vị Hóa Thần đại tu sĩ cùng bốn mươi vạn đại quân phản tấn xung quanh, công kích vào các vị trí đặc biệt của đại trận.

Ôns vò

Thoáng chốc, hào quang tiên trận ầm ầm rất nhiều!

Thiên Lâm Hầu không hổ là trận pháp tông sư, chỉ một lát đã tìm ra được những chỗ yếu nhược trên tiên trận.

- Ha ha, Kim Bằng Hầu. tấn công nơi này!

Thiên Lâm Hầu lộ ra vẻ tươi cười, hoa tay lên một cái, trong hư không xuất hiện một bản tay không lồ lớn tới trăm trượng do Thần Hư lực hình thành. Phù một tiếng, đã phá ra một lỗ thủng rộng tới trăm trượng.

Kỳ lạ là lỗ thủng này khép lại rất chậm rãi.

Mà bốn tên Hóa Thần đại tu sĩ còn lại cũng dần theo mấy vạn tu sĩ công kích các vị trí khác. Sức khôi phục của tiên trận khó có thể truyền tới nơi này.

- Thật tốt rồi!

Kim Bằng Hầu mừng rỡ. khoảnh khắc bay tới đây. liên thủ với Thiên Lâm Hầu. Hai người chỉ một lát đã xé mở ra một lỗ thủng rộng tới ngàn trượng.

- Tập trung binh lực, theo lỗ thủng kia giết vào!

Phượng Thanh Hầu lớn tiếng quát!

- Hai người các người đi hỗ trợ Kim Bằng Hầu gánh vác sát trận lực. để bọn họ giết vào trong!

Phượng Thanh Hầu để hai tên Vương hầu còn lại bên cạnh cũng gia nhập vào cuộc chiến.

- Thiên Lâm Hầu, người chỉ huy cuộc chiến!

Phượng Thanh Hầu quýa đoán giao quyền chỉ huy mấy chục vạn tu sĩ tiên phương cho trận pháp tông sư Thiên Lâm Hầu.

Kim Bằng Hầu và ba vị Vương hầu kia đã mở rộng lỗ thủng nơi đại trận lên tới vạn trượng. Sau đó phát động Thần Hư lực, trực tiếp đón đỡ sát trận lực ở khu vực này.

Mà Kim Bằng Vương dẫn dắt mười vạn tu sĩ, giết vào trong Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Không dễ vào thế đâu!

754. Chương 714-721 (2)

Trong Lăng Đỉnh Tiên Phong là một mảnh hỗn loạn, dưới sự mở đường của một vị Vương hầu. hai vị Vương hầu trấn thủ lỗ thủng, tu sĩ phe Tiên Đạo Tông căn bản không có sức phản kháng.

Còn nữa, Trần Đông Hầu đang chiến đấu với Bạch Vũ lão tiên cũng khiến khí vận lực của Chí bảo Long Khí gia tăng phía dưới.

Thế của phe Trần Đông Hầu đã không thể đỡ.

- Chẳng lẽ Tiên Đạo Tông nhất định phải diệt môn sao?

Dương Phàm thở dài một hơi. chậm rãi đứng lên. nâng Vô Song Đoạn Kiếm.

Nhưng hắn cũng biết rõ, nhiều nhất hắn cũng chỉ kiềm chế được một gã Vương hầu, không có sức để xoay chuyển đất trời.

Đúng lúc này. ở ngoài mấy vạn dặm truyền tới một thanh âm tuyệt lạnh, bá đạo!

- Ha ha ha... phản quân Trần Đông Hầu. một đám ô hợp! Bỏn hoàng tới đây. người còn chưa thúc thủ chịu trời sao?!

Thanh âm kia từ mấy vạn dặm ở xa truyền tới. Một cỗ hoàng giả long uy quán lâm đại địa khiến mấy chục vạn đại quân cảm giác vô cùng bị áp lực.

- Không ổn, dĩ nhiên là hắn...

Đang giao chiến với Bạch Vũ lão tiên, sắc mặt Trần Đông Hầu đại biến.

Theo thanh âm kia vang lên, cạnh lỗ thủng nơi tiên trận có một nam nhân lạnh lùng mặc long bào màu vàng, cao tới trăm trượng ngưng kết thành.

Hắn buông xuống mang theo từng trận rồng ngâm và hoàng giả khí.

Ba—

Hoàng giả lạnh lùng mặc long vào kia nâng tay lên vỗ, long khí màu vàng rít gào lao ra, đánh nát Thần Hư hóa thân của Kim Bằng Hầu tê toái.

- Là người... Tần... Hoàng!

Sắc mặt Kim Bằng Hầu trắng bệch, thanh âm run rẩy.

- Không ổn, là Tần Hoàng.

Hai gã Vương hầu khác vội vàng bay tới tiếp ứng.

- Hoàng tộc bí Kỳ... Long Khí Phệ Thiên!

Chỉ thấy Thần Hư phản chấn của Tần Hoàng mở hai tay ra. một mảnh long khí kim văn cuộn cuộn trào ra, nuốt thiên phệ địa!

Ba vị Vương hầu hoàng hốt. tất cả công kích và thần thông đều hóa thành hư vô bởi Long Khi Phệ Thiên.

V0

Ba người liên tục hô lên. bị đẩy lui ra cả mấy trăm trượng, sắc mặt trắng bệch.

- Đám phản quân các người còn không quy xuống chịu chết!

Tần Hoàng với long bào màu vàng nơi thân lạnh lùng bá đạo, hét lớn một tiếng như lôi đình. Long uy vô thượng áp xuống, kinh sợ toàn trường.

(*) Một người đủ giữ quan ải

Thanh âm lãnh lẽo như lôi đình mang theo hoàng giả long uy vô thượng kinh sợ toàn trường.

Ba đại Vương hầu bị một chiêu đả lui.

Động tác của mọi người đều bị dừng lại.

Ngay cả Trấn Đông Hầu đang giao chiến với Bạch Vũ lão tiên cũng không ngoại lệ.

Tần Hoàng!

Người này chính là Tần Hoàng, đương kim thống trị giả cao nhất của Đại Tần Vương Triều sao?!

Tràng thượng lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Hơn trăm vạn tu sĩ dưới hoàng giả long uy này, trong linh hồn huyết mạch tự nhiên sinh ra một cỗ quy bái.

- Tần Hoàng luôn luôn không rời khỏi hoàng cung, sao lúc này lại xuất hiện ở đây?

Tọa trấn phía sau. nắm trong tay hơn trăm vạn tu sĩ, trong mắt Phượng Thanh Hầu cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng nàng đã nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, triển khai thần thức nhìn về phía Thần Hư hóa thân này.

Giờ phút này. buông xuống ở bên lở thủng tuy nhiên chỉ là Thần Hư hóa thân của Tần Hoàng ở ngoài mấy vạn dặm mà thôi.

Thần Hư hóa thân cao trăm trượng kia có khuôn mặt lạnh lùng bá đạo, thân mặc long bào, ánh mắt giận dữ. vương giả chi uy đáng sợ khiến vô số tu sĩ nơi này cũng không thể thở nổi.

Tần Hoàng chi nộ. ai có thể đảm đương?!

- Ha ha ha, Tuấn nhi tiểu diệt, người chi phái tới một khối phản thần đã vọng tướng nghịch chuyển đại cục sao?!

Thần thức Trấn Đông Hầu đảo qua mấy vạn dặm ở ngoài, trong lòng thẩm thố phào một hơi. ý cười trong mắt càng đậm.

Nếu bản tòn Tần Hoàng buông xuống có lẽ có thể nghịch chuyển đại cục. Nhưng người tới chỉ là một khối phản thân, cho dù thực lực mạnh tới mấy đi nữa thì nhiều nhất cũng chỉ đối địch được một vị Vương hầu mà thôi.

Thế nhân đều biết dã tâm của Trấn Đông Hầu. Hắn liên thủ với tám lộ Vương hầu. đối kháng lại Tần Vương cũng không phải chỉ ở ngày một Ngày hai.

về mặt bối phận, hắn thậm chí còn cao hơn đương kim Tần Hoàng.

- Hóa ra chỉ là một phản thân của Tần Hoàng.

Thiên Lâm Hầu thố phào một hơi.

- Người tới chỉ là một khối phản thân, lại không mang theo Cửu Long Tỷ. có thể làm được gì?!

Khí thế của ba đại Vương hầu lập tức khôi phục, đồng thời ngưng tụ ba Thần Hư hóa thân, thi triển các loại thân thông, giao chiến với Thần Hư hóa thân của Tần Hoàng.

`m

Theo chiến đấu của mấy đại Thần Hư hóa thân, toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong cũng lâm vào run rẩy. Thiên Lan tiên trận tạo nên cồ cồ gợn sóng.

- Mặc dù chỉ là phản thân của Tần Hoàng nhưng cùng cực kỳ phiến toái!

Phượng Thanh Hầu chân mày nhấc lên.

- Tam Hoàng thúc, nhiều năm không gặp. thực lực của ngươi đã tăng trưởng không ít. lại có thể áp chế Bạch Vũ lão tiên. Quả nhân lần này ra tay. tuyệt đối sẽ không thể để kế hoạch của các ngươi thành công. Hơn nữa, bọn hoàng cũng không phải chỉ tới một mình...

Thanh âm bá đạo của Tần Hoàng truyền vang.

Chỉ nửa khắc, Tần Hoàng với sắc mặt lạnh lùng cao ngạo đã lóe lên kim quang chói mắt. hạ xuống Tiên Đạo Tông.

Mà lúc này. Thần Hư hóa thân của hắn cũng phốc một tiếng, dưới sự liên thủ của ba đại Vương hầu đã hóa thành hư vô.

Vén vện chỉ là do ý niệm ngưng tụ mà thành. Thần Hư hóa thân của hắn đã khiến ba đại Vương hầu mệt mỏi ứng phó. Từ đó có thể thấy được người tới tuy chỉ là một khối phản thân nhưng thực lực vẫn mạnh hơn những Vương hầu bình thường.

V*

- Đây là đương kim Tần Hoàng?

Dương Phàm ngưng mắt nhìn tới.

Tần Hoàng thoát nhìn rất trẻ tuổi, khuôn mặt lãnh ngọc, tuấn nhã vô cùng. Chỉ là cổ báo đạo lãnh khốc, cao cao tại thượng của hắn khiến hắn không có chút cảm giác dễ gần nào!

ở nét mặt. hắn có vài phần tương tự như Tiểu Hân. long bào trên người hắn có khắc long văn trang nghiêm mà xa xưa. Một cổ khí vận lực bàng bạc huyền bí lóe lên vô tận.

Long bào này chính là Chi Bào Long Khi còn Long Bào. chính là áo bào của hoàng giả, chỉ có hoàng đế mới có tư cách mặc!

Hừ—

Mấy ngàn dặm ở ngoài, một nam nhân bình phàm vô kỳ bay tới. Hai tay hắn chấp sau lưng, ánh mắt khép kín, bộ dáng như không nghe, không thấy ngoại vật!

Sự tồn tại của người này rất dễ bị người khác xem thường.

Hắn nhìn như rất bình thường nhưng dáng người cao ngất, vĩ ngạn bất quần, cặp mày như kiếm, ánh mắt như sao. vô cùng tuấn lãng.

Đây là một nam nhân hoàn mỹ không thể hoàn mỹ thêm. Nhưng ý cảnh của hắn đã đạt tới độ đăng phong tạo cực, phán phác quy chân, quang mang nội liễm.

- Là hắn...

Dương Phàm gần như kinh hô một tiếng!

- Lần này. bốn hoàng không chỉ tới một người! Hắn là sư phụ của ta... Thiên Thu Vô Ngân!

Tần Hoàng nâng tay lên giải thích, như muốn giới thiệu người này cho Tam Hoàng thúc Trấn Đông Hầu. lại như tuyên chiếu thiên hạ.

Mà lúc này. nam nhân như đang chìm đắm vào một cảnh giới nào đó chậm rãi mở mắt ra.

755. Chương 714-721 (3)

Trong phút chốc, hắn như hóa thành trung tâm của thế giới, dung nhập vào gió. dung nhập vào mỗi góc ngách vạn vật...

Đó là một loại ý cảnh thiên thu bất diện, vô ngân vạn cổ! Dường như trên thế gian này, không có bất cứ thứ gì có thể lưu giữ được hắn.

Chỉ là, chớp mắt khi hắn mở mắt ra. hơi gật đầu với Thiên Nhất Hồn Thủ rồi lại chìm đắm vào trong tu luyện lĩnh ngộ, thân mình nhẹ nhàng xuyên qua Thiên Lan tiên trận. Sát trận đáng sợ kia lướt qua vạt áo của hắn, giống như trượt qua vậy!

Thần ảnh cao ngất của hắn bay tới tầng núi thứ tám, hạ xuống bên cạnh một nam nhân nho nhã đang cầm một thanh đoản kiếm trong tay.

- Dương Dược sư, chúng ta lại gặp mặt!

Về mặt đậm nhạt, cứng nhắc của Thiên Thu Vô Ngân lần đầu tiên lộ ra vẻ mỉm cười, lại mở mắt đánh giá Dương Phàm, nói:

- Tiến bộ tu vi của ngươi có chút chậm đó!

Ngoại trừ Tần Hoàng và Dương Phàm, hắn dường như không nhìn thấy bất cứ người nào khác.

- Chỉ là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ mà thôi! Tản Tuấn tiểu diệt ời. đây là sư phụ của ngươi sao?

Trần Đông Hầu cười giễu cợt. Không quán chuyện phía dưới, tiếp tục triển đấu với Bạch Vũ lão tiên.

- Hóa Thần hậu kỳ?! Chỉ một cái chớp mắt. chúng ta đã có thể chém giết!

Mấy lộ Vương hầu khác cùng vang lên tiếng trào phúng, cười ha hả!

- Ta cũng không như Thiên Thu tông sư, ngoại trừ tu luyện ra cũng không quán việc khác.

.A V*

Dương Phàm lạnh nhạt nói. cùng Thiên Thu Vô Ngân bốn mắt nhìn nhau.

Khi hai người nói chuyện, những thanh âm kêu gào và tạp âm khác đều như một làn khói nhẹ.

Thiên Thu Vô Ngân gật gật đầu. tò vò đồng ý. sau đó lại nhắm mắt, như đang chìm đắm vào một trạng thái nào đó.

Điều Dương Phàm nói ngược lại là sự thật! Thiên Thu Vô Ngân dường như không lúc nào không tu luyện và tham ngộ. Hơn nữa có được thiên phú và ngộ tính ngạo thị thiên hạ. Nếu không phải tu luyện Tam Linh

Hóa Nhất, loại công pháp phải khó khăn gấp mười lần những công pháp bình thường thì chi sợ gì cùng không chi còn là Hóa Thần hậu kỳ!

Khi Thiên Thu Vô Ngân và Tần Hoàng tới. Đoạn Kiếm trong tay Dương Phàm hung phấn vô cùng.

- Thật sự là một sự tồn tại kỳ lạ! Áo nghĩa trong kiếm này khiến ta cảm thấy đáng sợ!

Thiên Thu Vô Ngân không mở mắt ra. vẫn chú ý tới Vô Song Đoạn Kiếm.

- Đối thủ thật cường đại!

Dương Phàm cảm nhận được tình, cảm dao động của Vô Song.

Dương Phàm cũng không hỏi mục đích tới đây của Thiên Thu Vô Ngân, cũng bắt đầu chú ý tới tình hình cuộc chiến.

Tần Hoàng hạ xuống trước cái lỗ thủng của Thiên Lan tiên trận, cổ Long Bào trên người phóng xuất ra hoàng giả long khí vô thượng, lập tức triệt tiêu khí vận lực xuất phát từ Bàn Long Giới của Trấn Đông Hầu. Sĩ khí của mấy chục vạn đại quân lập tức hạ xuống.

- Tần Hoàng giá lâm, hạ quan có lễ!

Kim Bằng Hầu ở ngoài mặt thì lễ nhưng cùng không có kính ý chán chính!

Hãy bắt sàm ngôn đi! Xử phí phần thân tên bạo quân này đã!

Hai đại Vương hầu khác nhất tề ra Thông linh pháp bảo. cùng Hên thủ với Kim Bằng Hầu. cùng nhau đối phó Tần Hoàng.

Tần Hoàng cười lạnh một tiếng, cổ Long Bào trên thân lóe lên kim quang trùng thiên, một con khí vận thần long xoay quanh thân, bày tay ngưng tụ ra long khí vô cùng mạnh mẽ, hình thành ba con Kim Long lóe ra kim quang chói mắt.

Ba con Kim Long này. mỗi con đều sống động như thật, dài tới mấy chục trượng, phát ra từng trận rung ngâm, uy lực kinh thiên hăi tục. c

*

Hai phương giao thủ. ba đại Vương hầu bị long kinh khủng bổ chấn lui, khí huyết không khỏi bốc lên.

•

Giơ tay nhắc chán đã đẩy ba đại Vương hầu ra khỏi lỗ thủng, vẻ mặt Tần Hoàng khinh thường nói:

- Giống tiểu trùng như năm người các ngươi thì không biết bổn hoàng đã giết qua bao nhiêu tên!

Ba đại Vương hầu không ngờ bị hấn coi như tiểu trùng.

Sắc mặt của đám người Kim Bằng Hầu vô cùng âm trầm.

- Hừm. nếu bản tôn của ngươi tới đây thì còn có tư cách nói lời này. Hôm nay, để ba chúng ta liên thủ bắt lấy ngươi thành vạn đoạn, giúp thiên hạ tiết đi phần oán.

Trong đó có một Vương hầu lạnh lùng nói. Hai chân hấn dẫm mạnh một cái. từ dưới mặt đất có hai con thổ long lóe ra làn da sáng bóng màu nâu đột nhiên tập kích, định đương trường trói buộc Tần Hoàng.

Kim Bằng Hầu mừng rỡ, thần hình hóa thành một đạo lệ quang màu vàng, một mảnh tơ vào đan vào nhau từ trên bầu trời áp xuống, muốn bao phủ Tần Hoàng lại.

Vị Vương hầu thứ ba cầm trong tay một thanh độc kiếm tối đen như mực. khí tức lạnh lẽo. phù một tiếng đã đâm tới Tần Hoàng.

Khóe miệng Tần Hoàng hơi hiện lên một chút trào phúng. Một tay hấn hóa thành long trảo, xé rách tấm lưới tơ vàng.

- Làm sao có thể... Thông linh pháp bảo của ta!?

Kim Bằng Hầu kêu lên một tiếng đau đớn.

Kia chính là Hóa Long Quyết trong truyền thuyết hoàng tộc. Phượng Thanh Hầu tọa trấn ở xa xa lập tức kinh hô một tiếng.

`m!

Một chân Tần Hoàng đạp xuống đất. Toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong run lên, hai con thổ long lập tức băng toái.

về phần công kích âm tà sắc bén của độc kiếm, vừa mới chạm vào cón Long Bào. chỉ thấy kim diễm nổ lóe đỏm. Trên thanh độc kiếm liền tràn ra một cỗ khói đen. một mảnh tiêu ngân âm đậm thối sặc.

`m!

Trên cón Long Bào lóe lên một tầng quang văn màu vàng, khiến cho độc kiếm bạo liệt!

- Độc Long Kiếm của ta...

Sắc mặt tên Vương hầu kia trở nên trắng bệch!

Cón Long Bào: Một trong Chí Bảo Long Khí. bài danh dù không xếp vào tiền tam những lại là vương giả chi bảo đẩu đở tường thụ khí nhất! Vạn tà bất xâm. vạn ma bất nhập, miễn dịch vạn độc.

Xuỵ—

Tần Hoàng mặc cón Long Bào. chỉ bằng một đôi nhục chương, nhẹ nhàng đánh cho ba đại Vương hầu liên tiếp bại lui.

- Nếu chỉ luận về tu vi thì phán thần của Tần Hoàng không cao thấp hơn bọn chúng. Nhưng cảnh giới và huyền ào của hắn, lại có thêm Cón Long Bào và huyết mạch truyền thừa Tiên Tần, không ngờ có thể lực áp ba đại Vương hầu!

Dương Phàm hít sâu một ngụm lãnh khí

Cường giả Thân Hư có Chí Bảo Long Khí. thực lực cường đại hơn nhiều lắm! Huông chi. người tới lại là Tần Hoàng, người có vũ lực mạnh nhất Đại Tần.

Không bao lâu. một mình Tần Hoàng đứng ở trước lỗ thủng của Thiên Lan tiên trận, chặn đứng mấy chục vạn đại quân.

Thật sự là nhất phu đương quan, vạn phu khó qua!

Theo thời gian trôi qua, lỗ thủng của đại trận cũng dần khép lại. mà ba đại Vương hầu cùng bị đánh cho không còn lực hoàn thủ.

- Viện binh sao còn chưa tới?!

Phượng Thanh Hầu âm thầm lo lắng, thấp giọng lầm bầm.

- Phượng Thanh Hầu. ngươi đang chờ bốn tọa sao?!

Một nam nhân thần bí, mặc một bộ hắc giáp cổ xưa ẩn nấp ở trong bóng tối vô hạn hiện ra sau lưng nàng.

Sau lưng Phượng Thanh Hầu phát lạnh. Nàng cũng không biết người này tiếp cận nàng từ lúc nào.

- Người rốt cục cũng đã tới...

Phượng Thanh Hầu thở phào một hơi.

Trên người nam nhân thần bí kia tản ra ma khí như ám vân, ngăn đầu nhìn cuộc chiến giữa Bạch Vũ lão tiên và Trấn Đông Hầu. cười nhạt nói:

- Lão bất tử này rõ ràng là chưa đánh hết sức...

- Thiên Ma đại nhân, ngài hãy đi trợ giúp chống lại Tần Hoàng đi!

Phượng Thanh Hầu cười khổ nói.

- Tản Hoàng? Chỉ là một khối phán thân, làm được gì chứ?!

Nam nhân được xưng là Thiên Ma kia giữu cột, thân mình nhoáng lên đã vượt xa trăm dặm phía trước.

Ngay sau đó. trên Thiên Lan tiên trận đột nhiên dâng lên một vực sâu ma khí vô cùng vô

tận!

Phốc phốc—

Trong ma vực kia có hai bàn tay khổng lồ tràn đầy hắc khí, trong đó một bàn tay phốc lên. đã đẩy lui Tán Hoàng.

Ầm

Một bàn tay khác trực tiếp đánh bay ba Vương hầu kia.

- Ba con tiểu trùng tránh ra. Tản Hoàng cứ để bổn tọa đối phó! Hắc hắc hắc... Đã lâu không giao thủ. Tản Hoàngbệ hạ của ta!

756. Chương 714-721 (4)

Hai bàn tay tràn đầy hắc khí kia từ trong vực sâu ma khí vươn ra, trước sau giáp công Tản Hoàng.

- Thiên Ma môn chủ, người dám đối nghịch với bổn hoàng, không sợ quả nhân tiêu diệt Thiên Ma Môn người sao!?

Sắc mặt Tản Hoàng âm trầm, nhưng trong mắt cùng lộ ra đôi chút kiêng kị.

Mà Dương Phàm đang xem cuộc chiến ở xa xa thì không rét mà run, trong lòng lo lắng:

“Lần đại chiến Tiên Đạo Tông này đã dẫn ra rất nhiều đại nhân vật! Thế cục cũng ngày càng hỗn loạn...”

- Ba con tiểu trùng tránh ra, để bổn tọa đối phó Tản Hoàng. Hắc hắc hắc... Đãlâu không giao thủ, Tân Hoàngbệ hạ của ta...

Từ ngoài vài trăm dặm, Thiên Ma Môn chủ đã thi triển ma đạo bí thuật, hình thành một vực sâu ma khí ở Ngay trên không nơi có lỗ thủng của Thiên Lan tiên trận.

Ầm !

Hai bàn tay tối đen cực phách từ trong vực sâu đánh xuống, đột nhiên tập kích, đẩy lui Tán Hoàng, đánh lui ba đại Vương hầu. sau đó một mình đứng đối diện Tân Tuấn.

Sắc mặt Tản Hoàng trầm xuống, có vài phần kiêng kị:

- Thiên Ma Môn chủ, người dám đối nghịch với bổn hoàng, không sợ quả nhân tiêu diệt Thiên Ma Môn người sao?

- Khắc khắc khắc... Tản Hoàng bệ hạ, bổn tọa thừa nhận vũ lực của người là đệ nhất ở Đại Tân. Nhưng bản tôn nắm Cửu Long Tỷ trong tay chỉ sợ không thể dễ dàng rời khỏi Hoàng cung Đại Tân. Hôm nay để bổn tọa chà đạp người một chút, dù chỉ là phần thân thôi! Khắc khắc khắc...

Thiên Ma Môn chủ lộ ra vài tia đắc ý.

- Hừm, bại tướng dưới tay ta mà cũng dám nói xằng nói bậy!

Tản Hoàng hừ lạnh một tiếng, cồng Long Bào lập tức dâng khói một mảnh long xà kim diễm, giống nhưxúc tu, giao chiến với hai bàn tay đen thui kia.

Dưới thuộc tính vạn ma bắt xâm của cồng Long Bào. hào quang của hai bàn tay khổng lồ này lập tức trở nên âm ảm.

Kim văn long khí chấn nhiếp thiên địa kia thậm chí còn lọt cả vào ma vực vô tận.

Thiên Ma Môn chủ lộ ra vẻ trào phúng:

- Cảnh giới của người và ta tương đương, mà lúc này người chỉ là một khối phần thân, dù mặc cổn Long Bào vào. có tường thủy long khí khắc chế công pháp ma đạo ta nhưng cùng không thể duy trì được lâu!

Quả nhiên, ma vực vô tận kia lúc đầu là nhẹ nhàng lắng lư, hào quang ảm đạm.

Nhưng Thiên Ma Môn chủ ở xa xa thi pháp, hai hắc thủ kia không ngừng huy vũ, tràn ra hắc khí. Ma vực vô tận cũng càng thêm thâm thúy, ngưng thật.

Tần Hoàng biến sắc. Hiện tại cũng chỉ là một khối phần thân của hắn tới đây.

- Tần Hoàng bộ hạ, chúng ta cứ chậm rãi vui đùa đi...

Thân hình Thiên Ma Môn chủ nhoáng lên, bay về giữa trời cao.

Tần Hoàng thấy lỗ thủng trên Thiên Lan tiên trận đã khép lại thì thân ảnh chợt lóe lên. bay thẳng lên cao, giao chiến với Thiên Ma Môn chủ.

Hai người đánh nhau, khí phách kinh thiên, âm thanh đinh tai nhức óc! Trình độ cuộc chiến này còn hơn xa hai người Bạch Vũ lão tiên, tối thiểu là ở thanh thế càng thêm mạnh mẽ.

- Hừm. tên cuồng vọng tự đại!

Ba người Kim Bằng Hầu đều có sắc mặt rất khó coi.

Tần Hoàng xem thường bọn họ cũng phải chịu, nhưng tên Thiên Ma Môn chủ này thế mà cũng dám xem thường bọn hắn.

Nhưng bọn hắn cũng không thể không thừa nhận thực lực của Thiên Ma Môn chủ. Vừa rồi, tuy là sự tập kích bất ngờ nhưng một chiêu đã đánh bọn họ vắng xa. Thực lực như thế đã hơn xa những Vương hầu bình thường.

- Tần Hoàng đã bị Thiên Ma Môn chủ kiềm chế. tiếp tục tấn công Tiên Đạo Tông!

Chi cần công phá Thiên Lan tiên trận, giết lên Lăng Đỉnh Tiên Phong thì thắng lợi đã thuộc về chúng ta!

Phượng Thanh Hầu nhanh chóng phản tích thế cục. vô cùng bình tĩnh ra các đạo mệnh lệnh.

Không lâu sau. mấy chục vạn tu sĩ thay nhau công kích Thiên Lan tiên trận. Dưới sự chỉ huy của Thiên Lâm Hầu. ba đại Vương hầu lại xé mở một lỗ thủng.

Dương Phàm không khỏi thắp than: “Rất nhiều cường giả kiềm chế lẫn nhau nhưng phe Trấn Đông Hầu có chuẩn bị mà tới. vẫn còn năm đại Vương hầu nữa!

- Lão sư...

Đang giao chiến với Thiên Ma Môn chủ. Tần Hoàng đột nhiên dùng thần niệm truyền âm cho Thiên Thu Vô Ngân.

Dương Phàm chỉ cảm thấy thân ảnh Thiên Thu Vô Ngân chợt lóe lên. biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó. hắn xuất hiện tại trước lỗ thủng vừa bị xé ra của Thiên Lan tiên trận.

- Ha ha ha... Một tên tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ mà cũng dám ngăn cản chúng ta sao?!

Ba đại Vương hầu cũng nhìn chăm chăm vào nam nhân đang nhắm chặt hai mắt chắn trước đường.

`m

Một Vương hầu trong đó ý niệm khẽ động, tinh thần uy năng trong hư không vạn dặm chuyển động, một bàn tay to vô hình rộng tới trăm trượng đánh xuống.

Thiên Thu Vô Ngân cũng không động đậy nhưng Thần Hư lực đánh trúng người hắn cũng chỉ như đá chìm đáy biển mà thôi.

Cái gì?!

Đám người Kim Bằng Hầu vô cùng kinh hãi.

- Cảnh giới của người này so với tướng tượng còn cao hơn. hẳn là không kém gì chúng ta!

Một tên Vương hầu khác lên tiếng.

Bá

Thán ánh Thiên Thu Vô Ngân nhoáng lên một cái, chia ra làm ba, một vàng, một đen. một tím.

- Ba hóa thân!

Những tu Sĩ đang xem cuộc chiến, bất kể là phe Trấn Đông Hầu hay là đệ tử Tiên Đạo Tông đều vô cùng rung động.

Ba hóa thân chân thật, tu vi đều đạt tới Hóa Thân hậu kỳ.

- Điều này sao có thể?!

Càng khó tin là ba hóa thân kia tu luyện những công pháp khác nhau.

Hóa thân màu vàng phát ra khí tức tường thụ hoàn toàn tĩnh lặng, đột nhiên ngưng tụ ngân vạn phát quang, từ bí mà chính đại.

Công pháp Phật môn!

Trên người hóa thân màu đen ẩn chứa ma khí kinh thiên hùng hồn, bá đạo tuyệt luân.

Công pháp Ma môn!

Hóa thân màu tím lại càng thêm kỳ quái.

Trên hóa thân này phát ra yêu khí rất mãnh liệt!

Khí tức yêu tộc!

- Tam linh hợp nhất. Thiên Thu Vô Ngân không ngờ cải tu công pháp!

Dương Phàm hơi giật mình. Hẳn nhớ rõ trước kia Thiên Thu Vô Ngân tu luyện chính là Đạo, Ma và Nho.

- Tuy l ẳng tu vi của ta không bằng các người nhưng ba phần thân này đủ để ngăn cản ba người các người.

Ba thanh âm với phong cách khác nhau từ trong miệng ba “Thiên Thu Vô Ngân” phát ra.

- Thực lực người này không đơn giản, không ngờ đồng thời tinh thông mấy loại công pháp, khó trách có thể trở thành đương kim “Đế sư”. Cũng là lão sư duy nhất được Tản Hoàng thừa nhận!

Ánh mắt Phượng Thanh Hầu lộ ra vẻ lo lắng, thế cục đã càng lúc càng phức tạp.

Ngoại trừ Thiên Thu Vô Ngân ở ngoài, ở tầng thứ tám Tiên Đạo Tông còn có nhân vật cũng có Chí Bảo Long Khí, đang cầm đoạn kiếm trong tay.

Xem cuộc đối thoại vừa rồi của người này với Thiên Thu Vô Ngân thì chi sợ đây cũng là một lực lượng không thể đánh giá.

- A di đà phật!

Hóa thân màu vàng đột nhiên bành trướng, lớn tới một trượng, hóa thành một kim thân như phật tượng, toàn thân như kim cương, lộ ra vài tia đồng cổ, kim huy rạng rỡ.

- Kim Cương Bất Diệt Thể!

Lam Ngọc tiên tử ở tầng núi thứ tám kinh hô.

Kim Cương Bất Diệt Thể: công pháp thể tu cường đại nhất của Phật môn nhân giới, có thuộc tính bất diệt thể. chân chính đao thương bất nhập, pháp bảo bất thương.

`m

Toàn thân phán thân ma đạo lại lóe ra hắc văn, tứ chi bảnh trướng, hình thành một ma thần không thực thể, cao chừng hai trượng.

- Ma Thần Bất Diệt Thể - Công pháp thể tu mạnh nhất của Ma môn!

Mọi người hít sâu một hơi lãnh khí. Ngay cả Thiên Ma Môn chủ đang giao chiến với Tản Hoàng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hồng

Thần thể của hóa thân màu tím lại bùng trướng tới mười trượng, sinh ra hai sừng, hóa thành một yêu nhân ba đầu sáu tay.

- Đây chính là Tam Đầu Lục Tí Tịch Diệt Thể của yêu tộc.

Phượng Thanh Hầu động dung, trầm nghĩ không ổn.

Vô số tu sĩ nơi này đều vô cùng khiếp sợ.

Đồng thời tu luyện ba đặc tính bất diệt thể khác nhau.

- Không hổ là đại tông sư chấn nhiếp kim cổ của Nội Hải!

Dương Phàm than nhẹ một tiếng. Nhưng hắn biết rõ điểm khó khăn nhất của Tam Linh Hóa Nhất, cũng chính là hình thành Tam Nguyên Nhất Thể từ ba hóa thân hoàn toàn khác nhau này!

Thiên Thu Vô Ngân từng tự hào. không chút kiêng kỵ nói cho hắn biết áo nghĩa công pháp Tam Linh Hóa Nhất. Trí tuệ và sự tự tin của hắn khiến người ta phải kinh ngạc và thán phục.

Dương Phàm hiểu rõ. chỉ khi minh tu tới Hoán Nha hậu kỳ. hình thành ba đại Hoán Thiên Nha, tế ra tam tôn Thái Hư Huyền Thân, mới có thể chiến thắng được Thiên Thu Vô Ngân ở trạng thái Tam Linh Hợp Nhất.

`m

Ảm

Khi ba đại bất diệt thể đồng thời xuất hiện trên thân một người, tất cả tu sĩ đều chấn động.

Thật sự rung động!

757. Chương 714-721 (5)

Ngay cả ba đại Vương hầu từng nhiều lần châm chọc Thiên Thu Vô Ngân lúc này cũng á khẩu, không thốt được lời nào.

Thử nghĩ, có thể khiến một người bá đạo, hống hách, lấy vũ lực ngạo thị thiên hạ như Tân Hoàng lại thừa nhận là Đễ sư thì sao có thể là nhân vật đơn giản?!

- Ba vị buông tay tấn công đi!

Thiên Thu Vô Ngân thán nhiên nói. Ba thanh âm với phong cách hoàn toàn khác nhau cùng lúc phát ra, khiến người ta không rét mà run.

Ba đại Vương hầu ngẩn ra. Bọn họ cảm giác được đối phương không hề có chiến ý.

Hoàn toàn khác với Vô Song. Thiên Thu Vô Ngân là một tên tu luyện cuồng thuần túy. tự thăm dò và kiên trì con đường của mình, theo đuổi áo nghĩa tối đỉnh.

Nói cách khác, hắn cũng không thích chiến đấu.

- Động thủ!

Ba đại Vương hầu liếc nhìn nhau, đồng thời tế ra pháp bảo hoặc thi triển pháp quyết!

Ảm

Ba đại cường giả Thần Hư đồng thời phát động công kích, mà ba tôn bất diệt thể của Thiên Thu Vô Ngân vẫn đứng yên. chỉ hơi lay động, cũng không bị chút thương tổn đáng kể nào.

Thần thể bất diệt! Trừ khi có được lực lượng hoàn toàn áp đảo để đánh nát. nếu không những công kích với trình độ bình thường không hề có ý nghĩa.

Kết quả, ba đại Vương hầu công kích một lúc cũng không thể xúc phạm tới Thiên Thu Vô Ngân.

Bá !

Thiên Thu Vô Ngân động. Ba đại bất diệt thể đều lao tới đối thủ của mình, trực tiếp triển khai đánh giáp lá cà.

- Hẳn thật mạnh! Thật mạnh! Hẳn xem ra còn mạnh hơn cả Tần Hoàng, ở Đại Tần này, ta lại có thêm một đối thủ rồi!

Thanh âm Vô Song vang lên trong đầu Dương Phàm.

Dương Phàm cười khổ một tiếng:

- Vì sao những kẻ ta quen biết đều là những kẻ biến thái nhỉ!?

- Đây là vì người cso được trình độ và tiềm lực ngang với chúng ta! Nếu không chúng ta cùng đã không liên thủ nhiều lần với nhau. Mà ta cũng cảm thụ được người vừa rồi cùng coi người có địa vị ngang bằng!

Vô Song thần nhiên nói.

- Nhưng giờ này, thế cục vẫn không ổn như trước...

Ánh mắt Dương Phàm nhìn lên bầu trời. Bạch Vũ lão tiên đã bị rơi vào hạ phong, nếu không phải hắn am hiểu về phòng thủ thì có lẽ đã thua rồi.

. -

Mà hóa thân Tần Hoàng cũng vừa mới chiến đấu với Thiên Ma Môn chủ. nhưng nếu tiếp tục đánh lâu, cũng dần sẽ bị đối phương áp chế.

- Tần Hoàngbệ hạ, cho người ném thử một chút Bát Tướng Thiên Ma, độc môn bí tịch của bọn họ!

Thiên Ma Môn chủ cười lạnh một tiếng, hai tay liên tiếp bấm quyết. Một cỗ tinh thần uy lực hùng hồn tiến nhập tới ma vực vô tận ở giữa không trung.

Dương Phàm rõ ràng cảm ứng được thần hồn lực của Thiên Ma Môn chủ sâu không thấy đáy, hơn nữa phần ra tám đạo. Mỗi một đạo đều không thua kém những cường giả Thần Hư bình thường.

Ầm

Khi ma vực kia trở nên vặn vẹo, không trung trên Lăng Đình Tiên Phong xuất hiện một mảnh âm vân đen thui.

- Khắc khắc khắc...

Chỉ thấy tám khối Ma Tướng như thực chất, cao chừng hai mươi trượng được hình thành, vây lấy Tân Hoàng vào giữa.

Ma âm của tám khối Ma Tướng phát ra xuyên thấu linh hồn, khiến cho hư không xung quanh chúng phát sinh ra một loại biến hóa vô hình.

Mặc dù Tần Hoàng có cổ Long Bào nhưng cũng khó có thể đột phá được sự vây khốn của tám Ma Tướng.

- Bát Tướng Thiên Ma!/? Thiên Ma Môn chủ này thật đáng sợ! Ngay cả phần thân của Tần Hoàng cũng bị hắn vây khốn!

Trong lòng Dương Phàm hoảng hốt.

Mà đúng lúc này. cuộc chiến giữa Bạch Vũ lão tiên và Trán Đông Hầu đã phát sinh biến hóa.

- Bạch Vũ lão tiên, hôm nay bốn hầu sẽ cho người được kiến thức uy lực chân chính của Bàn Long Giới.

Thần hình Trần Đông Hầu đột nhiên ngừng một chút, nâng hai tay lên. cổ long uốn lượn quanh chiếc nhẫn phát ra tiếng gào rít kinh hồn.

Đột nhiên mi tâm hắn vỡ ra, phụt ra một giọt máu. rơi lên Bàn Long Giới.

ông

Bàn Long Giới tạo nên một mảnh huyết trận cũng truyền ra một cỗ khí tức cấm kỵ đáng sợ.

•

Một đại trận màu máu đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Đông Hầu.

Ngay sau đó. một thân ảnh khổng lồ phát ra long khí uy áp khủng bố hình thành trong huyết trận.

Đó hóa ra là một đạo Long ảnh. Một Long ảnh khổng lồ dài tới năm mươi trượng.

Hơn nữa, Long ảnh này Ngày càng ngưng thật, phát ra tiếng Long hống chấn thiên, khiến mắt vạn tu sĩ xung quanh kinh hãi đảm chiến, linh hồn không ngừng run rẩy.

Theo đạo long ngâm chấn thiên kia, một con chân long thượng cổ hai màu xanh tím uốn lượn trước mặt Trần Đông Hầu. với tư thái từ trên cao nhìn xuống nói:

- Tên tu sĩ nhân loại nhỏ bé kia. lấy máu huyết của người khiến ta hiện hóa linh thân. Ân theo khế ước linh khí, ta sẽ nghe người điều khiển một canh giờ.

Sau khi chân long thượng cổ hiện thân, long khí cường đại tới cấm kỵ kinh sợ toàn trường. Ngay cả linh hồn cường giả Thần Hư cũng trở nên nín rẩy.

Chấn long! Thượng cổ chân long!

Long ngâm và uy áp chấn thiên khiến vô số sinh linh trong phạm vi vạn dặm sợ hãi nín rẩy. Trăm vạn tu sĩ như phải quy bái. Đây là biểu hiện bản năng của sinh linh đề kháng đối với những tồn tại cao đẳng.

Cổ long hai màu xanh tím dài tới năm mươi trượng vùng vẫy ở thiên không trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, lấy tư thái từ trên nhìn xuống nói:

- Tên tu sĩ nhân loại bé nhỏ. lấy máu Huyết của người khiến ta hiện hóa linh thân. Theo khế ước long khí ta sẽ nghe người điều khiển một canh giờ!

Khí tức chân long khủng bố cấm kỵ chấn nhiếp toàn trường, không ai không biến sắc... Những tu sĩ sĩ có cảnh giới thấp sợ tới mức hai chân nín rẩy.

Chấn long?

Thượng cổ chân long?

Trần Đông Hầu nâng Chí Bảo Long Khi Bàn Long Giới trên tay lên. lấy giọng điệu bình thản nói:

- Giúp bốn hầu giết chết lão đạo trước mặt này. tiêu diệt Tiên Đạo Tông!

Thông qua Bàn Long Giới, hắn có thể khống chế được cổ long.

Vừa dứt lời. cổ long hóa thành một đạo long ảnh rang chuyển thiên địa, phong vân, uy áp vô hình áp xuống toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Mà mục tiêu của cổ long chính là Bạch Vũ lão tiên. Trong long ảnh mơ hồ kia. một cây long trảo thật lớn với long lân bao trùm mang theo tinh thần long uy khó tin. từ trong hư không chụp tới.

Một trảo lôi đình như thế có hiệu quả như thiên nhân nhất kích của Dương Phàm nhưng uy lực còn đáng sợ hơn, đủ để một trảo giết chết Vương hầu.

Bạch Vũ lão tiên biến sắc, nhưng như có sự tiên đoán trước. Cây phất trần trong tay lão liên tục phất lên, hình thành một lốc xoáy bất quá vô cùng sâu sắc, hiện lên hai màu ánh sáng trắng xanh.

Thịch

Một kích toàn lực của cổ long đánh trúng lốc xoáy bất quá huyền diệu kia. Lốc xoáy bất quá nhoáng lên một cái, trong hư không hình thành sóng gợn rất nhỏ.

Yến gian ba vãn!

Đám người Dương Phàm đều nẩy mắt! Đó là một loại tồn tại gần như đã tuyệt tích ở thế gian, bình thường cũng chỉ có tu sĩ cao nhất - Thông Thiên bậc ba trong truyền thuyết mới có thể mạnh mẽ đánh ra vài lần, khiến không gian sinh ra dấu hiệu không ổn định.

Bá!

Thần hình Bạch Vũ lão tiên nhoáng lên. ở hư không hình thành một hư ảnh biến ảo không chừng, không ngờ thông dong né tránh không gian sóng gợn, lui lại một khoảng cách với thượng cổ chân long.

- Bất quá chỉ là một hóa linh thần có ẩn chứa tàn hồn thượng cổ chán long mà thôi!

Bạch Vũ lão tiên thần nhiên nói.

Ngay sau đó, khí tức trên người hắn đột nhiên biến hóa. trong hư không càng thêm có vẻ mờ mịt.

-Cái gì?!

Sắc mặt Trần Đông Hầu trở nên ngưng trọng. Giờ phút này Bạch Vũ lão tiên mang tới cho hắn loại ảo giác như dung hợp với thiên địa.

Chỉ thấy Bạch Vũ lão tiên như chấp tay hành lễ. trên người lóe ra hai đạo hư ảnh như thực chất, phát ra tinh thần uy lực đáng sợ, chốc lát đã bao phủ cả hư không trong một vạn năm ngàn dặm.

Hai đạo hư ảnh này chỉ qua nửa khắc đã hình thành hình thái, có vẻ mặt giống V đức Bạch Vũ lão tiên.

758. Chương 714-721 (6)

Bát Tướng Thiên Ma, mỗi ma đều giống như nhau, đều có lực lượng so với Thần Hư hóa thân. Tinh toán thì thần hồn lực tám ma kia đã vượt xa cường giả Hóa Thần bậc cao.

Mà hai đạo linh thể do Bạch Vũ lão tiên hình thành lại ẩn chứa Thần Hư lực còn mạnh hơn một nửa so với tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn, gần như tương đương với Trần Đông Hầu sau khi được long khí tăng phúc.

Hai linh thể không ngừng ngưng thật, khí tức của Bạch Vũ lão tiên cũng không ngừng được kéo lên. mơ hồ đã siêu việt phạm trù Hóa Thần Kỳ.

Ba cỗ khí tức này thậm chí áp quá hóa linh thân của thượng cổ chân long.

Ông

Đúng lúc này, trong bầu trời vô tận thoáng hiện lên một tia huyết sắc, dần nhuộm đỏ cả hư không.

Sắc mặt Bạch Vũ lão tiên biến đổi, khí tức cũng không ngừng kéo lên.

- Cái gì?! Chẳng lẽ ngươi đã bước vào Thông Thiên bậc ba?

Trần Đông Hầu nàng mình.

Hồng—!

Hóa linh thân cổ long mang theo long khí và hồn lực cuộn cuộn như một con sông, lao tới tấn công. Thiên địa lâm vào thất sắc.

- Bần đạo đã đủ điều kiện bước vào Hợp Thể Kỳ. Hôm nay, dù ngươi triệu hoán ra hóa linh thân cũng không làm gì được ta cả!

Bạch Vũ lão tiên cười lạnh, hai hóa linh phản thân hóa thành tàn ảnh mơ hồ. chợt lướt qua, sau đó tới bên người hóa linh cổ long.

`m

Hai đại hóa linh phản thân giao chiến với hóa linh cổ long khiến cho thiên địa hôn ám. Tiếng rống ngâm vang vọng, kinh sợ nhân tâm.

Thực lực của hóa linh cổ long có liên quan tới tu vi của chủ nhân Bàn Long Giới, gần như có thể chiến thắng cường giả Thần Hư, dưới Thông Thiên bậc ba.

Nhưng cảnh giới của Bạch Vũ lão tiên lại có thể đã đạt tới Hợp Thể Kỳ. coi như một chân đã bước vào Thông Thiên bậc ba.

Hai đại hóa linh phản thân do hấn ngưng tụ, thực lực mỗi cái đều vượt xa Vương hầu bình thường. Hai người liên thủ khó khăn lắm mới có thể chống lại hóa linh cổ long.

Sắc mặt của Trần Đông Hầu biến đổi không chừng. Trong kế hoạch ban đầu, Bạch Vũ lão tiên với thực lực sâu không lường được sẽ giao cho Thiên Ma Môn chủ ứng phó. Nhưng vì sự xuất hiện của Tần Hoàng cho nên hắn không thể không sử dụng bí Kỳ của Bàn Long Giới.

Thiếp theo, thế cục lại nghịch chuyển. Bạch Vũ lão tiên thoải mái hóa giải công kích của Trần Đông Hầu và hóa thân cổ long.

Bởi vì không thể sử dụng lực lượng chân chính của Hợp Thể Kỳ cho nên tuy Bạch Vũ lão tiên chiếm cứ thượng phong, muốn chiến thắng được Trần Đông Hầu với Chí Bảo Long Khí nơi tay vẫn không dễ dàng. Huống chi hắn tu luyện Tiên Diễm Đại Đạo Pháp, không am hiểu những pháp thuật và thần thông công kích.

Ở nơi khác, Thiên Ma Môn chủ phát động Bát Tướng Thiên Ma Trận, giam cầm gắt gao Tần Hoàng.

Là đối thủ của Tiên Đạo Tông, thực lực của Thiên Ma Môn chủ chi sợ cũng không thua Bạch Vũ lão tiên một chân đã bước vào Hợp Thể Kỳ.

Tần Hoàng chung quy cũng chỉ là một khối phản thân, dưới tình huống này cũng không thể đột phá giam cầm. Nhưng hắn cũng thành công kiềm chế Thiên Ma Môn chủ, cường viện lớn nhất phe Trần Đông Hầu.

Đồng thời, ở trước Thiên Lan tiên trận, Thiên Thu Vô Ngân bằng vào thực lực bản thân chống lại ba đại Vương hầu. không chút nào rơi xuống hạ phong.

Xem ra không thể trông cậy vào Trần Đông Hầu và Thiên Ma Môn chủ rồi.

Phượng Thanh Hầu khẽ thở dài một hơi. Cuộc chiến Tiên Đạo Tông hôm nay, thế cục dần chuyển biến hỗn loạn, nhiều lần xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

- Ha ha ha... Hiện giờ tất cả các cường giả ngoài Thần Hư cơ bản đã bị kiềm chế. bản hầu có một biện pháp...

Thiên Lâm Hầu lại cười nói.

- Phượng Thanh Hầu, ngươi có ý tưởng gì?

Ánh mắt Phượng Thanh Hầu sáng lên.

- Binh lực của chúng ta hơn xa Tiên Đạo Tông, huống chi còn có một vạn viện binh của Thiên Ma Môn. đám này lại đều là cường giả Hóa Thân Kỳ.

Thiên Lâm Hầu chỉ về phía dưới ngọn Lăng Đỉnh Tiên Phong:

- Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba Lăng Đỉnh Tiên Phong cũng không nằm trong phạm vi thủ hộ của trận pháp. Mà ngọn tiên phong này chính là phúc thiên động địa, ẩn chứa linh mạch cường đại. vốn hợp thành một thể với Thiên Lan tiên trận. Chúng ta phát động mấy chục vạn viện binh công kích vào chân núi. Chỉ cần phá hủy “căn cơ” ngọn núi thì nhất định sẽ khiến cho Thiên Lan tiên trận không đủ linh khí cung ứng.

- Kế này thật diệu!

Phượng Thanh Hầu mừng rỡ nói:

- Không hô là trận pháp tông sư. còn có thể nghĩ ra biện pháp này để đối phó với Thiên Lan tiên trận.

- Tuy nhiên, phương pháp này rất khó khăn! Một là Lăng Đỉnh Tiên Phong này rộng tới mấy ngàn dặm, vô cùng không lồ. Lại có tu sĩ từ tầng thứ tư trở nên ở trên cao nhìn xuống, chiếm cứ địa lợi. Ngay cả thắng công, tổn thất của chúng ta cũng rất lớn. Hai là, phúc thiên động địa này được linh khí cả hàng triệu năm hun đúc. đất đá đều vô cùng cứng rắn, thậm chí còn hơn cả tài liệu luyện khí hơn nữa còn miễn dịch tương đối đối với công kích bằng pháp thuật!

Thiên Lâm Hầu phán tích.

- Khó khăn tuy lớn nhưng chúng ta chỉ có thể dùng phương pháp này để loại bỏ Thiên Lan tiên trận mà thôi.

Phượng Thanh Hầu rất nhanh chỉ huy các lộ tu sĩ, gồm cả viện binh Thiên Ma Môn. Không bao lâu. mấy chục vạn tu sĩ đã tới gần Lăng Đỉnh Tiên Phong, phát động công kích từ xa. Đủ loại hào quang pháp thuật, pháp bảo. tàn ảnh, phù triện, linh thú mỹ lệ gào rít...

Đủ loại pháp thuật thần thông của Tu Tiên Giới đã cùng lúc được đánh ra, khiến thiên địa lóe lên đủ loại màu sắc, như mộng ảo.

Ầm-

&

Một lúc này. vài đạo chùm sáng hủy diệt phá không đánh về phía chân núi Lăng Đỉnh Tiên Phong, phá ra một cái động sâu không thấy đáy.

- Không ngờ ngay cả Diệt Nguyên Pháo cũng đã được dùng tới...

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Giờ khắc này, đủ loại ánh sáng lóe lên đầy trời, âm thanh đinh tai nhức óc, huyết nhục văng tung tóe. Cuộc chiến đã bước vào giai đoạn căng thẳng nhất.

Mà cuộc chiến của bốn đại cường giả trên bầu trời cũng tuyền ra từng trận rùng ngâm và âm thanh bạo liệt, chưa từng đình chỉ.

Bất kể là trời cao. giữa không trung hay là mặt đất. nơi nào cũng có đủ loại sắc thái huyền lệ và linh khí dao động.

Tu sĩ Tiên Đạo Tông cùng cắn răng tử thủ trận địa, phát động công kích đối với vô số tu sĩ lao lên như thủy triều bên dưới.

Va chạm của pháp thuật; pháp bảo sinh ra dư ba đáng sợ. cũng tạo thành sự tàn phá nghiêm trọng đối với Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Không ổn, cứ như thế này thì Lăng Đỉnh Tiên Phong sớm muộn gì cũng sụp đổ. hơn nữa lực lượng của Thiên Lan tiên trận dường như đang suy yếu.

Chư vị Trường lão trên Lăng Đỉnh Tiên Phong vô cùng lo lắng.

Ngay cả người luôn bình tĩnh như Tam Kiếm Trưởng lão cũng lộ ra vẻ mặt rất lo lắng.

Dương Phàm cảm thấy ngọn núi dưới chân đang không ngừng lung lay. Thậm chí hắn cảm nhận được tâm tình thống khổ và rên rỉ của ngọn núi.

`m

Đúng lúc này. hai Thần Hư hóa thân cao tới trăm trượng tiến công Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Phượng Thanh Hầu và Thiên Lâm Hầu cũng đã ra tay rồi!

Mỗi lần công kích của cường giả Thần Hư hội tụ không lực trong phạm vi vạn dặm, uy lực vô cùng đáng sợ, khiến cho Lăng Đỉnh Tiên Phong lay động càng thêm mãnh liệt.

;;k <>

Dưới sự công kích của hai đại Vương hầu. mấy trăm cường giả Thông Huyền, mấy chục vạn đại quân, Lăng Đỉnh Tiên Phong tùy ý có thể sụp đổ.

- Chiến thuật biển người thật vô si!

- Đây không chỉ là chiến thuật biển người. Bọn họ còn có hai đại Vương hầu, chúng ta căn bản không có lực chống lại.

Toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong rung lắc kịch liệt. Đã có một vách núi nặng tới mấy trăm vạn cân rơi xuống. Cứ theo đà này thì không tới một canh giờ, ngọn núi này sẽ sụp đổ.

Thế cục đã rất nguy cấp!

Sinh tử tồn vong của Tiên Đạo Tông sẽ được quyết định trong gang tấc!

Đứng ở tầng núi thứ tám, đang phụ trách chữa trị cho tu sĩ bị thương. Dương Phàm đột nhiên đứng lên. Lục ý bao quanh cả tầng thứ tám này cũng dần biến mất.

Hô!

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt Vô Song Đoạn Kiếm, lăm bắm?:

- Hai vị Vương hầu, dường như đã vượt ra ngoài khả năng của ta...

-Đại ca...

Dương Tuệ Tâm hiểu được suy nghĩ của hắn, vẻ mặt lo lắng, theo bản năng nắm lấy cánh tay của hắn.

- Dương Trưởng lão. hàng ngàn đệ tử trong môn cần tới V thuật diệu thủ của người. Việc chiến đấu cứ giao cho chúng ta đi!

Lam Ngọc tiên tử lập tức ngăn cản nói.

- Dương Dục sư, người không cần tham gia cuộc chiến!

Tam Kiếm Trưởng lão và rất nhiều tu sĩ hô lên. Cho dù duy trì không được nữa cũng cần Dục sư ra tay chữa trị thương thế cho tu sĩ.

- Không được, nếu dựa vào các người thì Lăng Đỉnh Tiên Phong không tới một canh giờ nữa sẽ sụp đổ. Ta phải bảo vệ thân nhân ta, cũng phải thực hiện hứa hẹn của mình...

Dương Phàm chậm rãi nâng Đoạn Kiếm lên.

Ngô ông

Một tiếng rỗng ngâm kinh thiên vang lên. Trên đỉnh đầu Dương Phàm xuất hiện một chiếc hoàng già đầu quan, viên kim châu ở chính giữa bỗng nhiên lóe sáng. Trái phải hai bên nó. hai con hoàng long trông rất sống, gương nanh múa vuốt như đang sống lại.

Đồng thời khí vận lực bàng bạc, huyền bí. thông triệt vô tận hư không.

Khí vận thần long xoay quanh người Dương Phàm, tiếng rỗng ngâm với uy thế cường đại phiêu dăng thiên địa. Trong phạm vi tám ngàn dặm hư không lại xuất hiện một cỗ tinh thần uy lực vô thượng.

- Chí Bảo Long Khí! vQ

-... Hóa ra là Hoàng Long Quan, Chí Bảo Long Khí bài danh thứ ba!

Vô Số cường giả kinh hô. Đám người Phương Thanh Hầu cũng cảm thấy sợ hãi. Ngay cả phản thần Tần Hoàng và Trần Đông Hầu ở giữa bầu trời cũng đều đưa mắt nhìn lại.

759. Chương 714-721 (7)

Viêm kim châu ở chính giữa Hoàng Long Quan tản mát ra một cỗ vương giả chi uy, quân lâm thiên hạ! Hai con hoàng xong hai bên giương nanh múa vuốt, phảng phất như sống lại... Long khí uy áp vô hình thậm chí khiến cho con Long Bào trên người phản thân Tần Hoàng và Bàn Long Giới của Trần Đông Hầu đều lâm vào run rẩy.

Đối mặt với Hoàng Long Quan, xếp thứ ba trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. những Chí Bảo Long Khí chỉ bao hàm một con khí vận long cũng yếu thế hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, áo nghĩa của Dương Phàm dung hợp với Đoạn Kiếm cũng vô cùng phù hợp với Hoàng Long Quan. Nháy mắt. Dương Phàm đã tiến vào Thiên Nhân Mô Thức được tăng phúc mấy lần.

Thoáng chốc, trong hư không phạm vi tám ngàn dặm tràn ngập tinh thần long uy vô thượng và kiếm đạo ý chí cường đại, trở thành hậu thuẫn cường đại và kiên cố đối với Dương Phàm.

- Không nghĩ tới lại xuất hiện thêm một kiện Chí Bảo Long Khí...

Thiên Ma Môn chủ đang không ngừng vận chuyển pháp quyết, vây khốn phần thân Tần Hoàng, trong mắt cũng xẹt qua một tia kinh dị và tham lam.

- Hoàng Long Quan, phòng ngự Chí bảo... Bạch Vũ lão tiên, đây là con bài tẩy cuối cùng với ý đồ xoay chuyển đại cục của ngươi sao?!

Trần Đông Hầu cười dài một tiếng, ánh mắt hơi đảo qua chủ nhân Hoàng Long Quan phía dưới, hơi khinh thường nói:

- Một gã tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường, cho dù mượn lực lượng của Hoàng Long Quan thì nhiều nhất cũng chỉ tiếp cận tới thực lực của cường giả Thần Hư mà thôi.

Trong mắt hắn cũng xẹt qua một tia sát ý. trong lòng thầm nghĩ:

- Lần này nếu có thể tiêu diệt Tiên Đạo Tông, thu được Hoàng Long Quan, Ngày sau đối kháng với Tần Hoàng cũng có thêm một ít lợi thế. cố gắng mượn dùng hai kiện Chí Bảo Long Khí, bước vào Thông Thiên bậc ba. Tới lúc đó. thử hỏi ở Đại Tân này còn có ai là đối thủ của ta nữa!?

Mà Phương Thanh Hầu đang chịu trách nhiệm lãnh đạo tấn công Lăng Đỉnh Tiên Phong thì trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Nàng dù sao vẫn cảm thấy Dương Phàm không đơn giản như vậy! Lúc trước, người này chưa sử dụng Chí Bảo Long Khí nhưng tình, cảnh một kiếm chém giết Hóa Thần đại tu sĩ vẫn in đậm trong đầu nàng.

- Thật khó tin. người này thoát nhìn chỉ là một tiểu tu sĩ Hóa Thần Kỳ. có thể mượn dùng Chí bảo Long Khí, đưa thực lực tăng lên tới trình độ tiếp cận cảnh giới Thần Hư?!

Thiên Lâm Hầu vô cùng kinh dị.

Sự chênh lệch giữa các tiểu cảnh giới trong Hóa Thần Kỳ là thiên soa địa viễn, rất khó có thể vượt qua.

- Đúng là Dương Trưởng lão... Không ngờ Dương Trưởng lão cũng có Chí Bảo Long Khí...

Những tu sĩ ở tầng núi thứ tám cùng hưng phấn và kích động không thôi.

- Thật là tốt quá, có Chi Bào Long Khí tọa trấn, chúng ta được cứu rồi...

Trong mắt vô số tu sĩ ở Lăng Đỉnh Tiên Phong đều tràn đầy hy vọng.

Đám người Lam Ngọc tiên tử kinh hãi không thôi, đồng thời với khiếp sợ cũng còn cả cảm động:

- Tại thời khắc sinh tử tồn vong của Tiên Đạo Tông, đối phương dù chỉ là một Dực sư cũng xông lên nghênh địch!

- Đại ca...

Dương Tuệ Tâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Nhưng trong mắt nàng vẫn còn vài phần lo lắng.

- Giao cho ta đi!

Ánh mắt Dương Phàm bình tĩnh tự tin, từng bước tiến về phía trước.

Giờ khắc này, bất kể là tu sĩ phe Tiên Đạo Tông hay Trấn Đông Hầu hoặc là viện binh Thiên Ma Môn... Tất cả những đại nhân vật nơi này đều chăm chú nhìn về phía Dương Phàm để xem hắn có hành động gì.

Bởi vì hiện tại, ngoại trừ Phượng Thanh Hầu và Thiên Lâm Hầu, các đại cường giả đỉnh đều áp chế lẫn nhau.

Tại thời điểm sinh tử tồn vong của Tiên Đạo Tông, Dương Phàm với Chí Bảo Long Khí trong tay là người duy nhất có thể xoay chuyển đại cục!

“ I w. ”

Trong vô tình, Dương Phàm đã trở thành tiêu điểm của cuộc chiến trăm vạn người tu tiên.

Mỗi hành động tiếp theo của hắn đều sẽ quyết định vận mệnh của hàng vạn người tu tiên.

Nhưng mà thực lực của hắn chỉ mới tiếp cận cảnh giới Thần Hư, có thể chiến thắng được hai đại Vương hầu sao?!

Thạch Thiên Hàn và Thiên Lâm Hầu nhìn nhau, truyền thần niệm cho nhau.

- Chúng ta không cần xem vào hắn, trực tiếp tấn công Lăng Đỉnh Tiên Phong. Hắn nếu dám ra đây ứng chiến, chúng ta lập tức dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt!

- Lời này có lý. Chỉ cần hắn tiếp cận chúng ta chúng ta sẽ lập tức sử dụng bí thuật mạnh nhất, liên thủ với nhau khiến hắn có đi mà không có về.

Hai người nhanh chóng thương nghị.

Tuy nhiên, sau khi Dương Phàm tể ra Hoàng Long Quan cũng không có ý tứ xuất chiến.

Bỗng nhiên hắn khoanh chân lại, nhắm mắt ngồi xuống.

- Có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ hắn không dám xuất chiến?

- Người này tể ra Chí Bảo Long Khí rồi lại không có động tác gì là sao?

Vô số cường giả đang chú ý tới Dương Phàm cũng đều cảm thấy nghi hoặc.

Phe cường giả Trấn Đông Hầu thì hoặc là kinh ngạc, hoặc là cười nhạo. Phe Tiên Đạo Tông thì hoang mang khó hiểu, hoặc thấy thất vọng.

Chỉ có những cường giả đạt tới cảnh giới Thần Hư mới lộ ra dị sắc, dường như nhìn ra điều gì đó...

Dương Phàm ngồi yên một chỗ. Hồn Cẩn dung nhập vào Lăng Đỉnh Tiên Phong vạn trượng này, hoàn toàn dung hợp với thiên đại tám ngàn dặm.

Mà giờ khắc này, những người bên cạnh dường như có ảo giác Dương Phàm đã trở thành một bộ phận của toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Ngay tại lúc này, đại cục cuộc chiến lập tức nghịch chuyển.

Toàn bộ bề ngoài Lăng Đỉnh Tiên Phong đột nhiên quanh quẩn một cỗ hoàng văn nhàn nhạt. Hơn nữa, ngọn núi đang không ngừng lắng đọng cũng dần trở nên ôn định lại.

Vững như thái sơn!

`m

Dưới sự công kích của đủ loại pháp thuật và pháp bào cường đại. Lăng Đỉnh Tiên Phong như không chút sụt mé. Cho dù những người đứng nơi này cũng chỉ cảm nhận được một cỗ chấn động rất bé.

Thậm chí, một số công kích không đủ mạnh, khi đánh vào vách núi còn phát ra những tiếng leng keng liên tiếp, như thanh âm kim thiết giao nhau, đóm lửa văng lên khắp nơi.

Qua thời gian chừng nửa chén trừ nhỏ. công kích của phe Trấn Đông Hầu càng Ngày càng có vẻ hữu khí vô lực.

Trong mắt bọn họ, Lăng Đỉnh Tiên Phong đã trở thành một tòa thiết bích kim sơn, tất cả công kích đều gần như không có tác dụng,

- Không nghĩ tới một tên tiểu tu sĩ Hóa Thần Kỳ lại có thể xoay chuyển đại cục cuộc chiến tranh, lần này...

Đang bị Thiên Ma Môn chủ kiểm chế. trong mắt Tần Hoàng cũng lộ ra một chút kinh sắc.

Sắc mặt của Trấn Đông Hầu cực kỳ khó coi. Hắn mượn dùng cổ long hóa linh thần, chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay được với Bạch Vũ lão tiên mà thôi.

Mà giờ phút này. đang lấy được thế áp đảo dưới sự dẫn dắt của hai đại Vương hầu. nhưng chỉ vì một tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường mà tình thế đã nghịch chuyển.

- Ha ha ha, Trấn Đông Hầu các hạ. ngươi vừa rồi nói không sai! Trải qua nhiều năm suy tính của bản đạo. người này chính là “Quý nhân” giúp Tiên Đạo Tông ta vượt qua kiếp nạn lần này!

Bạch Vũ lão tiên vuốt râu cười.

Trấn Đông Hầu lập tức á khẩu, không biết nói gì. Vừa rồi hắn còn xem thường một tiểu tu sĩ Hóa Thần Kỳ như Dương Phàm, thậm chí còn dòm ngó Hoàng Long Quan trong tay đối phương.

- Kế sách bấy giờ chính là hai người ngươi ta mạo hiểm, liên thủ giết vào Tiên Đạo Tông, diệt sát người này!

Đôi mắt Phượng Thanh Hầu lóe lên một tia lãnh mang kiên quyết.

- Chỉ đành phải thế! Nếu kéo dài thời gian thì những môn phái khác ở Tiên Loan Cửu Phong chưa chắc sẽ không tới trợ giúp Tiên Đạo Tông. Huống chi hóa linh thần cô long do Trấn Đông Hầu triệu hoán ra cũng chỉ kiên trì được một canh giờ...

Thiên Lâm Hầu và Phượng Thanh Hầu nhìn nhau, đột nhiên dừng công kích.

- Giết đi vào!

Hai đại Vương hầu mang theo tinh thần uy lực cường đại, dẫn dắt sáu gã Hóa Thần đại tu sĩ xông vào Thiên Lan tiên trận.

‘ . ’

Ầm

Sát trận của Thiên Lan tiên trận sinh ra một mảnh thanh lôi và hóa diễm màu trắng khủng bố. phát động công kích mạnh mẽ tới bọn họ.

Nhưng sát trận lực này dù có thể giết sát những tu sĩ bậc cao bình thường nhưng không thể sinh ra uy hiếp chân chính đối với những tu sĩ ngoài Hóa Thần hậu kỳ.

Hưu

Hai đại Vương hầu trực tiếp xông lên tới tầng núi thứ tám, còn sáu gã Hóa Thần đại tu sĩ đều phản ra các nơi. phụ trách hiểm hộ và giám sát áp lực.

- Giết chết hắn!

Phượng Thanh Hầu cùng Thiên Lâm Hầu đồng thời phát động bí Kỳ cường đại.

Từ đôi môi xinh đẹp của Phượng Thanh Hầu phát ra một đoàn quang diễm hai màu xanh đỏ, cũng vang lên một tiếng phượng minh réo rắt. mơ hồ có thể thấy được hình thái của một con Phượng Hoàng.

Trong tay Thiên Lâm Hầu xuất hiện một thanh tiêu thương với điện văn lóe lên. trên đó có vô số ký hiệu trận đồ, mang theo một cỗ khí tức kinh khủng, hóa thành một dòng điện ba màu. đâm thẳng tới người Dương Phàm.

- Không ổn!

Những tu sĩ ở tầng thứ tám sợ ngây người, cũng chưa kịp có phản ứng.

760. Chương 714-721 (8)

Huống chi, trong số bọn họ cũng không có ai đủ sức kháng cự lại bí kỹ công kích của Vương hầu.

Đang khoanh chân ngồi dưới mặt đất. Dương Phàm mở hai mắt ra. khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Ngay sau đó, hắn đã bị bí kỹ cường đại của hai Vương hầu bao phủ. Đang

Phốc

Lăng Đỉnh Tiên Phong không hiểu run lên.

Tất cả cường giả nơi này. gồm cả Tần Hoàng, Thiên Ma Môn chủ. Thiên Thu Vô Ngân... đều ghé mắt nhìn qua nơi này.

Vô số tu sĩ đều nín thở. • ’

Khi hồ quang kinh thiên và ngọn hỏa diễm hai màu xanh đỏ sắp tiêu tán thì một thanh âm vô cùng bình thản truyền tới:

- So với Lục Vân Hâu và Kỳ Uyên Hâu thì thực lực các ngươi dường như kém hơn một hai phần...

- So với Lục Vân Hâu và Kỳ Uyên Hâu, thực lực của các ngươi dường như yếu hơn một hai phần...

Dưới con mắt chăm chú của vô số tu sĩ đang nín thở nhìn tới, thanh âm bình thản của Dương Phàm vang lên, từ trong hồ quang kinh thiên và hỏa diễm xanh đỏ kia truyền ra.

Giờ khắc này, bốn đại cường giả đang quyết chiến trên bầu trời đều chú ý tới tình cảnh nơi tầng núi thứ tám.

Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân và ba đại Vương hầu đang giao chiến ngoài Thiên Lan tiên trận cũng đình chỉ ra tay một lúc, hòa chung sự nín thở theo dõi vận mệnh trăm vạn đệ tử Tiên Đạo Tông nằm ở tầng núi thứ tám.

Ba đại Vương hầu Kim Bằng Hâu đều vô cùng kinh hãi. Bọn họ chưa từng dự đoán được ngoại trừ Bạch Vũ lão tiên thì Tiên Đạo Tông còn có cường giả bậc này.

Thần sắc của Thiên Thu Vô Ngân bình thản, lạnh băng:

- Chung quy là nhân vật sáng tạo ra một cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới...

Ánh mắt Trần Đông Hâu và Thiên Ma Môn chủ nghiêm nghị, bộ dáng khó có thể tia

Đôi mắt hơi nhúu của Bạch Vũ lão tiên rốt cục cũng hơi lỏng ra.

Những người đạt tới cảnh giới Thần Hư đều đã thấy rõ kết quả.

Theo thanh âm kia đã thấy được Dương Phàm hẳn là rất thoái mái chống đỡ công kích trí mạng của hai Vương hầu.

Sắc mặt Phượng Thanh Hâu và Thiên Lâm Hâu trở nên cứng ngắc, cùng lúc ngây ra.

Một kích phải giết của bọn họ không ngờ bị đối phương dễ dàng ngăn cản.

Rất nhanh, một màn hào quang với hoàng sắc màu đất hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Dương Phàm hoàn hảo vô tổi vẫn khoanh chân ngồi như trước, thậm chí chưa từng đứng dậy. như đã ngồi đấy từ rất lâu rồi.

Lục Vân Hâu? Kỳ Uyên Hâu?

ry

sắc mặt Thiên Lâm Hầu bỗng nhiên biến đổi:

- Chẳng lẽ ngươi đã từng giao thủ với bọn chúng?

- Không ổn, hay là Vô Hồn cổ bảo xuất hiện biến cố?!

Sắc mặt đám người Phương Thanh Hầu, Trần Đông Hầu đều biến đổi liên tục.

Lần này, tám lộ Vương hầu ra hết, nhằm vào Thiên Vũ Châu với thế cục phức tạp, rối ren nhất, Hơn nữa, binh phần nhiều đường, ý đồ lấy thủ đối lời đình, cướp lấy nơi có ý nghĩa chiến lược trọng yếu nhất này.

Từ xưa tới nay, Thiên Vũ Châu có vị trí vô cùng trọng yếu đối với Đại Tần. Không chỉ Bởi vì nó kéo dài qua vùng trung du của Hoàng Thiên Hà. từ thượng nguồn xuống.

Mà quan trọng hơn. nơi đây chính là một trong những nơi có văn minh tu tiên phồn thịnh nhất của Đại Tần. có nhiều phúc thiên động địa và linh mạch, vẹn vẹn chỉ một khối Tiên Loan Cửu Phong này đã có mấy trăm môn phái tu tiên rồi.

Nếu có thể nắm chắc nơi này trong tay là có được nguồn tuyển quân vô cùng vô tận. Đây cũng chính là mấu chốt để tranh đoạt thiên hạ. khí vận đại lục.

- Hừ. nếu không phải vì đối phó với bọn chúng, tiêu hao của ta quá nhiều nguyên khí...

Dương Phàm cười lạnh, chậm rãi đứng lên. Vô Song Đoạn Kiếm mang theo vô thượng kiếm đạo, xông thẳng lên tận trời khiến nhật nguyệt biến sắc.

Thiên Lâm Hầu và Phương Thanh Hầu kinh hãi, bị kiếm V cường đại chấn nhiếp linh hồn, phải lùi về sau. về mặt phòng ngự. Dương Phàm có Hoàng Long Quan.

về công kích, nửa thanh Đoạn Kiếm này còn sắc bén hơn cả Thanh Long Kiếm.

Mà Thiên Nhân Mô Thức sau khi được tăng phúc thì uy lực của cả phòng ngự và công kích đã được phát huy tới cực hạn.

-Lưu bọn chúng lại!

Tam Kiếm Trưởng lão quát lạnh một tiếng, liên tiếp ra lệnh. Mấy trăm tu sĩ ngoài cấp Thông Huyền ở tầng núi thứ sáu hoặc phát động Phán Thần lực đè áp bách, hoặc sử dụng pháp bảo, điên cuồng công kích hai đại Vương hầu, dường như đã sớm dự liệu được tình huống này.

Vương hầu tuy l'ặng lợi hại nhưng đối mặt với chiến thuật biến người của mười vạn đại quân tu sĩ thì cũng không thể chống lại trực diện được.

xừ

- Mau lui lại!

Phương Thanh Hầu lần đầu tiên cảm thấy một trận vô lực, ở vô số đạo Phản Thần và pháp thuật, pháp bảo tấn công, tầng phòng ngự quanh thân ảm đảm đi rất nhiều. Thần Hư lực cùng tiêu hao mạnh mẽ, phải liên tiếp lui về sau.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra hàn quang, cũng không nhúng tay vào.

Một khi hấn gia nhập vòng chiến. Lăng Đỉnh Tiên Phong liền mất đi người thủ hộ. Hơn nữa. hấn cũng không muốn bị vạ lây bởi công kích của mấy chục vạn tu sĩ.

Đột nhiên, Hoán Thiên Nha thông triệu bầu trời của Dương Phàm sinh ra một tia cảm ứng.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đen từ tầng núi thứ sáu đang lao lên, vừa lúc đi qua tầng núi thứ tám.

Đang ở tầng núi thứ tám, Tam Kiếm Trưởng Hăng ngạo nghễ đứng, ba tharứ bảo kiếm sau lưng xoẹt lên một tiếng, đồng thời rời vỏ, hiện ra ba đạo kiếm quang ba màu trắng, đỏ, xanh.

Mà đối diện Tam Kiếm Trưởng lão có hai cường giả Hóa Thần Kỳ đang phát động công kích, nhu muôn chế trụ người tông chi huy hấn, đề hai đại Vương hầu thuận tiện đào thoát.

- Tam Kiếm Trường lão, để Mặc mỗ giúp ngươi một tay!

Mặc trưởng lão với vẻ ngoài hạc phát đồng nha đập trên một con hắc quy lớn như ngọn núi nhỏ lao về tầng núi thứ chín.

Tam Kiếm Trường lão khê cau mày. Hiện giờ tất cả các Trường lão Tiên Đạo Tông đều trấn thủ các vị trí cố định, nếu không lâm vào nguy cơ sinh tử thì không thể tự tiện rời đi.

Trong số các trưởng lão của Tiên Đạo Tông, Mặc Trường lão này có thực lực rất mạnh, lại có ý tốt hỗ trợ hần nên hần cũng không tiện ngăn cản.

- Cẩn thận Mặc Trường lão!

Thanh âm Dương Phàm đột nhiên vang lên trong đầu hần.

Mặc dù hần sớm biết người này có ý đồ phá hoại Tiên Đạo Tông nhưng lúc trước, lời nói của hần còn chưa có trọng lượng, ngoài ra tính của hần cũng không thích lo chuyện bao động. Hơn nữa, người này đức cao vọng trọng, hần không có bằng chứng cho nên căn bản chưa động tới hần. Chờ sau khi Dương Phàm trở thành Vinh dự Trường lão thì gặp phải chuyện của Vô Song cho nên cũng quên mất người này.

“Cẩn thận Mặc Trường lão?”

Tam Kiếm Trường lão chấn động tâm thần. Nhưng tâm trí của hần vô cùng sắc bén. lập tức hiểu ra, làm tốt phòng bị.

Dù sao hần cũng phát hiện ra việc Mặc Trường lão ra tay tương trợ có chút không bình thường.

Cho dù cần tới viện trợ cũng chưa đến lượt Mặc Trường lão ở tầng núi thứ sáu. Lam Ngọc tiên tử đang ở tầng thứ tám, khoảng cách càng gần. Thậm chí còn có nhân vật như Dương Phàm đã tiếp cận tới cảnh giới Thân Hư kia nữa.

Keng !

Tam Kiếm Trường lão bị hai vị Hóa Thần đại tu sĩ cận thân giáp công.

Am-!

Hắc quy dưới chân Mặc Trường lão bỗng nhiên bành trướng, lớn tới trăm trượng, vận lực mạnh mẽ khiến tầng núi thứ chín cũng khê lắc lư.

V

- Mặc Trường lão. ngươi làm gì?

Lam Ngọc tiên tử đột nhiên hô lên.

761. Chương 714-721 (9)

Tên Mặc Trường lão này không nhanh lao tới tương trợ Tam Kiếm Trường lão ngược lại khiến con hắc quy thi triển thần thông, đình vể thêm Chuyên sao?

- Người này chính là nội ứng phe Trần Đông Hầu. Lam Ngọc tiên tử mau nhanh chóng chém giết hần!

Thanh âm Dương Phàm đột nhiên phiêu đảng toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Mặc Trường lão là người của Trần Đông Hầu?!

Vô số tu sĩ trên Lăng Đỉnh Tiên Phong lâm vào chấn động.

- Cái gì?!

Sắc mặt Mặc Trường lão đột nhiên đại biến. Hần vừa mới có hành động đã bị vạch trần thần phận!

“Hần làm sao biết được!?”

Mặc Trường lão chợt dạ, đưa mắt liếc nhìn Dương Phàm. Dưới áp lực do vô số con mắt nhìn tới, sắc mặt của hắn trắng bệch.

Nhưng hắn cắn răng một cái, không chế con hắc quy không lồ, lao về một trọng địa ở tầng núi thứ chín.

Ầm !

Con hắc quy khổng lồ kia hung hăng đụng vào nơi đó.

- Không tốt, đó chính là trận cơ mấu chốt của Thiên Lan tiên trận.

Tam Kiếm Trường lão quá sợ hãi:

- Mau ngăn cản hắn lại...

Hai gã Hóa Thần đại tu sĩ gắt gao quần lấy hắn. Những cường giả khác cũng không tiện ra tay. Tam Kiếm Trường lão vô cùng lo lắng, sắc mặt đột nhiên phát lạnh. Kiếm quýa trong tay đột nhiên biến đổi. Ba đạo kiếm hà phóng lên cao, cũng biến ảo thành một màn kiếm vũ đầy trời, kiếm minh vang động, đau nhói tâm thần. Khi thể cường đại của một chiêu này thậm chí còn mạnh hơn cả công kích do mấy chục vạn tu sĩ đang công kích ngọn núi.

Hai tên tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ phe Trấn Đông Hầu lập tức bị đánh cho bất kham, vòng bảo hộ bị phá nát nhiều chỗ.

Phốc--

Trong đó hai đạo kiếm nhận ba màu trong suốt chợt lóe lên trong màn kiếm vũ, xuyên thủng thân thể bọn họ, kiếm vũ lập tức nhuộm đầy máu tươi.

Thân thể hai người cứng đờ, ngã bùm một tiếng xuống mặt đất. trên mặt vẫn còn mang theo thần sắc hoảng sợ, khó hiểu.

Mà trước khi hai người bọn chúng ngã xuống, Tam Kiếm Trường lão đã truy đuổi theo Mặc Trường lão.

`m

Con hắc quy dưới chân Mặc Trường lão phát động quỹ tích điên cuồng, phá hủy hết thủy cấm chế trước mặt. Phía trước lúc này đã lộ ra một “trận kỳ” màu vàng dài tới trăm trượng, ẩn nấp ở trong một trận pháp.

Thấy được trận kỳ này, Mặc Trường lão lộ ra vẻ mừng rỡ.

Thiên Lan tiên trận tổng cộng có mấy chục trận cơ, mà nơi này chính là nơi then chốt nhất. Một khi phá hỏng nơi này, Thiên Lan tiên trận dù không lập tức hỏng mất nhưng uy lực cũng chắc chắn sẽ suy yếu đi rất nhiều.

Hắn tế ra một chiếc Ngân Phong Cự Phủ, lộ ra hàn mang khiến người ta chấn kinh Nháy mắt. nó đã bành trướng mấy chục lần, to mấy chục trượng, hung hăng đánh thẳng lên trận kỳ màu vàng này.

Xuy—

Trận kỳ màu vàng kia bắn hóa quangbổn phía, bị chém còn lại một phần ba.

Sắc mặt Mặc Trường lão khê biến, không nghĩ l’áng trận kỳ này lại cứng rắn như thế. Phải biết rằng Ngân Phong Cự Phủ trong tay hắn chính là Thông linh pháp bảo trọng hình trấn cấp. uy lực kinh người, có thể trực tiếp chém một ngọn núi bình thường thành hai nửa.

Tuy nhiên, chi thểthời nhưng Thiên Lan tiên trận cũng đã ảm đạm đi vào phần.

- Có tác dụng rồi!

Mặc Trường lão lại không chế Ngân Phong Cự Phủ, hợp lực với con hắc quy dưới chân, phát động lần công kích thứ hai.

Cũng không biết hắn có bí quýa gì mà có thể mượn dùng lực lượng của con hắc quy bên dưới, công kích bùng nổ có thể gần sánh bằng cường giả Thán Hư.

Búa thứ hai chém xuống. Trận kỳ màu vàng đã bị chém mất hai phần ba nên một búa này đã đủ rồi.

- Không còn kịp rồi!

Sắc mặt Tam Kiếm Trường lão đang lao tới và Lam Ngọc tiên tử đều trắng bệch, nghiêng rãng nghiêng lợi nói.

Lệ mang trong mắt Dương Phàm lóe lên. Giờ phút này, hắn cũng không cần kiểm soát Lăng Đỉnh Tiên Phong nữa rồi.

Thần hình hắn nhoáng lên, biên mất tại chỗ.

K<>

Ngay sau đó. Mặc Trường lão liền cảm giác được một cổ áp bách và nguy cơ ập tới, con hắc quy dưới chân cũng sinh ra cảm ứng.

ẠQ?

- Không ổn...

*

Cảm quan của hắn phát hiện ra một nam nhân bành trướng vô tận, như có thể chôn đẽ cả thiên địa, trong tay cầm một thanh đoạn kiếm, từ sau lưng đâm tới.

Trước một kiếm thiên nhân nhất kích bởi Vô Song Đoạn Kiếm, hắn không hề có sức phản kháng, một cổ khi tức tử vong ập tới.

Xuy—

Đoạn Kiếm trong tay Dương Phàm đâm trúng quy xác vô cùng cứng rắn, với điều văn xa xưa, chỉ hơi dừng lại một chút đã xuyên qua.

- Cái gì?!

Thần sắc Dương Phàm hơi đổi, phát hiện ra một kiếm phải giết của mình không ngờ lại bị con hắc quy dưới chân Mặc Trường lão ngăn cản.

Con hắc quy này phẳng phất như là một thể với Mặc Trường lão. Ở thời khắc nguy cấp đã đón chặn một kiếm này.

Phốc!

Máu tươi vẩy ra. con hắc quy với hắc văn xa xưa này tê mình một tiếng, thần hồn tiêu tán.

Trong Vô Song Đoạn Kiếm, cường đại nhất chính là kiếm ý công kích.

Ngay cả Mặc Trường lão có thần hồn tương liên cũng phải kêu lên một tiếng đau đớn, tâm thần lập tức bị thương.

Nhưng đúng lúc này, búa thứ ba của Mặc Trường lão cũng đã được bỏ ra.

Rắc—

Trận kỳ cao tới trăm trượng cũng rắc mấy tiếng rồi sụp đổ.

- Không ổn...

Vô số tu sĩ Tiên Đạo Tông thất sắc kinh hô. Ngay cả Bạch Vũ lão tiên ở giữa bầu trời, thân mình nhoáng lên. khuôn mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng và bất đắc dĩ.

Ông

Thoáng chốc, toàn bộ quang sáng bảy màu của Thiên Lan tiên trận ảm đạm rất nhiều, cấm chế cũng xuất hiện rất nhiều sơ hở.

; 7 ,

Thẻ cuc lai nghịch chuyển.

Những tu sĩ phe Trấn Đông Hầu lại khí thế đại chấn.

- Tốt rồi...

Khuôn mặt Phượng Thanh Hầu lộ ra vẻ mừng như điên, cũng không quán Mặc Trưởng lão sống chết, lập tức hướng về phía bảy tám mươi vạn đại quân ra lệnh:

- Tất cả... tấn công Thiên Lan tiên trận.

- Ha ha ha... hôm nay chính là Ngày Tiên Đạo Tông bị hủy diệt!

Trấn Đông Hầu lộ ra vẻ kinh hi. tiếng cười điên cuồng truyền đi cả vạn dặm.

Thắng lợi gần như đã thuộc về phe Trấn Đông Hầu rồi!

Rắc—

Khi trận Kỳ màu vàng ngã xuống, toàn bộ Thiên Lan tiên trận bỗng nhiên nhoáng lên. ảm đạm hơn phần nửa, cấm chế cùng sinh ra vô số sơ hở.

- Tất cả... tấn công Thiên Lan tiên trận!

Phượng Thanh Hầu ra lệnh một tiếng, gần trăm vạn tu sĩ bậc cao phe Trấn Đông Hầu đều toàn bộ chuyển hướng công kích lên quang sáng bảy màu bao phủ sáu tầng núi phía trên.

Hưu

Ánh sáng huyền lệ lóe lên đầy trời, bao phủ toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong. Dưới sự công kích của trăm vạn tu sĩ, Thiên Lan tiên trận truyền thừa từ xa xưa lay động kịch liệt, việc bị phá đã chỉ là trước mắt.

- Xong rồi...

Thần hình Bạch Vũ lão tiên nhoáng lên. sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên vài tia tuyệt vọng vô lực.

Ngay cả trong cuộc chiến với Trấn Đông Hầu. hắn có thể áp chế đối phương một bậc nhưng đây là cuộc chiến của Tu Tiên Giới, có sự tham gia của hắn trăm vạn tu sĩ.

762. Chương 714-721 (10)

Trừ khi, có thể tiêu diệt thủ lĩnh của đối phương!

Trong trường hợp này, Trấn Đông Hầu. với Chí Bảo Long Khi nơi tay và huyết mạch hoàng tộc Tiên tảo, gần như có được lực lượng ngạo thị Đại Tảo. vô cùng khó khăn để tiêu diệt hắn!

- Thật sự là đáng tiếc, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc...

Tảo Hoàng đang bị Bát Tướng Thiên Ma bao vây, sắc mặt không ngừng biến đổi. vô cùng không cam lòng nhưng cũng không có lực xoay chuyển đất trời.

Hắn vẫn đã đánh sai thực lực phe Trấn Đông Hầu, một phản thân không đủ để xoay Chuyên đại cục. cũng chỉ đủ để kiềm chế cường viện của đối phương mà thôi.

- Tảo Hoàng hạ của ta... Lần này người thua rồi...

Thiên Ma Môn chủ vừa bấm quyết, vừa cười nói, bộ dáng có vẻ còn dư lực!

- Chi cần Thiên Lan tiên trận bị phá. với thực lực của phe Trấn Đông Hầu liên thủ với Thiên Ma Môn ta thì Tiên Đạo Tông không thể cầm cự quá ba ngày.

Sắc mặt của Tảo Hoàng rất khó coi. lạnh lùng nói:

- Sẽ có một Ngày. quả nhân chắc chắn tiêu diệt Thiên Ma Môn ngươi, còn có Trần Đông Hầu nữa! Đông Thắng Đại Lục này. thuận ta thì sống, nghịch ta phải chết!

Tần Hoàng không cam lòng, tiếng gầm gừ truyền khắp toàn trường, khiến người ta sợ hãi

Thiên Ma Môn chủ dù đang có bộ dáng khinh thường nhưng trong lòng có chút chột dạ. Hắn là người hiểu rõ vũ lực của Tần Hoàng. Nếu là bản tôn với Cửu Long Tỷ trong tay tới thì dù hắn và Trần Đông Hầu liên thủ, thậm chí có thêm năm đại Vương hầu cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Thậm chí tất cả cường giả nơi này lao lên cũng chưa nói được điều gì.

- Đường như đã vô lực xoay chuyển thiên địa rồi!

Lấy thực lực bản thân đối kháng với ba đại Vương hầu. Thiên Thu Vô Ngân giờ phút này cũng dừng chiến, thì thào lẩm bẩm:

- Kiểm chế ba gã cường giả Thần Hư đã là cực hạn của ta! Hiện giờ ta còn chưa đạt tới cảnh giới Tam Linh Hợp Nhất!

- Tuy nhiên, còn có một người, hắn chưa chắc đã không thể?!

Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên quay đầu nhìn về phía tầng núi thứ chín.

- Thiên Thu Đế Sư, chúng ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, rất bội phục ngươi. Nhưng hiện tại cũng thôi rồi, không còn hy vọng nữa đâu. dựa vào ai nữa?!

Kim Bằng Hầu có chút cười cười nói.

- Ồ? Người đang nhìn về tên tiểu tử ở tầng núi thứ tám kia sao?!

Một tên Vương hầu khác hơi kinh ngạc, giễu cợt nói:

- Hắn chỉ mới tiếp cận tới cảnh giới Thần Hư mà thôi, dưới ưu thế hoàn toàn áp đảo này, hắn có thể làm được gì chứ?!

- Cái này cũng chưa chắc!

Hóa thân Phật môn của Thiên Thu Vô Ngân thán sắc bình thản, phảng phất như băng trực giác nói.

Mà giờ phút này, ở tầng núi thứ chín.

Thấy trận kỳ màu vàng đổ xuống, sắc mặt Dương Phàm âm trầm, chế trụ cổ họng của Mặc Trường lão. Hấp huyết long tiên của hắn vì một cái, đã quán lấy cả hắn và thi thể con hắc quy to lớn kia.

Tứ chi của Mặc Trường lão chết lặng, một thân tinh khí huyết phút chốc đã bị hút ra vài phần.

Dưới Thiên Nhân Mô Thức, khả năng hấp thu lực lượng máu huyết của Hấp Huyết Long Tiên không biết được tăng phúc lên bao nhiêu!

- Cứu ta...

Mặc Trường lão phát ra âm thanh kêu cứu vô lực.

Nhưng mà ở thời khắc này. đám người Phương Thanh Hầu lại không chú ý tới hắn, chỉ huy trăm vạn đại quân công kích Thiên Lan tiên trận.

- Tên tội nhân ngươi...

Tam Kiếm Trượng lão nghiêng răng nghiêng lợi. mang theo một mảnh kiếm quang đâm thẳng vào thân thể hắn.

- Ha ha ha... Hôm nay chính là Ngày Tiên Đạo Tông bị hủy diệt!

Tiếng cười điên cuồng của Trần Đông Hầu truyền khắp phạm vi vạn dặm.

Hưu

Thịch—

Dưới hào quang rực rỡ, mả rúi liệt, Thiên Lan tiên trận không ngừng lắc lư. ảm đạm vô quang, tùy thời đều có thể vỡ tan.

- Xong rồi...

Mấy vị Trường lão và vô số đệ tử Tiên Đạo Tông thấp thòem lo âu. Khuôn mặt bọn họ tràn đầy tuyệt vọng, sợ hãi, thậm chí là bi thống.

- Đại ca, nhân cơ hội này huynh mau chạy trốn, không cần xen vào ta...

Khuôn mặt Dương Tuệ Tâm tái nhợt, đôi mắt toát lên sự bất đắc dĩ và đau xót...

Dưới tình huống này, nàng cũng không bận tâm tới sinh mệnh của chính mình, mà đầu tiên là để Dương Phàm chạy trốn.

Bởi vì tình cảm thâm hậu của nàng dành cho Tiên Đạo Tông, nàng cũng không cho phép mình lâm trận bỏ chạy.

- Ta sẽ không để các người đắc ý...

Trong mắt Dương Phàm phụt lên lệ quang, thậm chí lóe lên màu máu. Khi tất cả đệ tử Tiên Đạo Tông lâm vào tuyệt vọng, hần chậm rãi nâng Đoạn Kiếm lên.

-Đại ca...

Đôi mắt Dương Tuệ Tâm tràn ra hai giọt lệ, hai mắt đỏ bừng, nắm lấy cánh tay Dương Phàm, cầu xin nói:

- Đại ca không cần liều mạng!

- Yên tâm đi, ta còn có tới năm thành năm chắc chuyển bại thành thắng!

Dương Phàm cầm Đoạn Kiếm trong tay, bình tĩnh nói.

Giờ khắc này, khi mà vô số tu sĩ tuyệt vọng, thần hình hần có vẻ cao ngất, trong toàn bộ tầng thứ chín này như hạc giữa bầu trời.

- Năm chắc năm thành?

Những tu sĩ xung quanh nghe thế thì tâm thần chấn động, ánh mắt đều chuyển về phía

^ , . , ẦYv

- Năm thành?

- Chuyển bại thành thắng? Năm chắc năm thành?

Không phải Bởi vì cơ hội này quá nhỏ mà là quá lớn, khiến cho người ta vui mừng như điên.

Giờ phút này, ở cục diện như thế này, chỉ cần có cơ hội một phần mười đã khiến người ta khôi phục lại chiến ý.

- Dương Dược sư...

Lam Ngọc tiên tử hai mắt đỏ lên. Nàng đột nhiên cảm giác được từ trên người Dương Phàm có một cỗ khí tức không chết không dừng!

Đây là một loại ý cảnh siêu thoát gồng cùm sinh tử, đặt bản thân mình vào tuyệt địa tử vong.

- Năm chắc năm thành?

Đôi mắt Bạch Vũ lão tiên đứng ở giữa trời cao sáng bừng lên. ánh mắt lộ ra một tia kinh hi:

- Hần... hần thực sự có thể làm được sao?!

Chẳng những hần chú ý tới Dương Phàm còn có Trần Đông Hầu và Thiên Thu Vô Ngân.

Thiên Thu Vô Ngân tin tưởng Dương Phàm nhất định có cơ sở.

Mà Trần Đông Hầu lại nhớ tới lời nói của Bạch Vũ lão tiên lúc nãy. Dương Phàm chính là “quý nhân” có thể cứu được đại kiếp nạn của Tiên Đạo Tông lân này do hắn suy tính ra!

Khi Dương Phàm chậm rãi nâng Vô Song Đoạn Kiếm lên. thần sắc của Trần Đông Hầu trở nên chấn kinh

- Một kiếm tiếp theo của hắn dường như không tính sống nữa.

- Ý cảnh thật độc đáo...

Tâm thần Thiên Thu Vô Ngân khẽ nin lên:

- Trên người hắn đã bao phủ đầy kiếm ý, đặt bản thân mình vào tuyệt cảnh không có đường lui, thậm chí cả sinh mệnh. Một khi kiếm này chém ra, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Ba đại Vương hầu đang giằng co với hắn đều lộ ra thần tình kinh ngạc.

- Người là nói. sau khi hắn chém rạ một kiếm này thì chắc chắn phải chết sao?!

Một gã Vương hầu trong đó chấn động.

- Ý cảnh kiếm đạo này là như thế. Nhưng vật cực tất phản. Hơn nữa, ở bất cứ tuyệt cảnh nào đều có một đường sinh cơ. một kiếm này cũng thế!

Thiên Thu Vô Ngân nói tới đây. trong mắt cùng hiện lên một tia nghi hoặc.

Một kiếm sắp ra, ngay cả thân là đại tông sư như hắn đều không thể nhất thời khám phá

- Một kiếp này có uy lực như thế nào...

Kim Bằng Hầu rung mình một cái.

Kinh nghiệm nói cho hắn biết, bí thuật càng mạnh thì cái giá phải trả cũng càng lớn. Mà bí kỹ trả giá bằng cả sinh mệnh lại cường đại như thế nào!?

- Uy lực? Ta không thể đánh giá. nhưng chắc chắn là rất mạnh... rất mạnh...

Thiên Thu Vô Ngân vô cùng ngưng trọng nói.

Ba đại Vương hầu rung mình một cái.

Mà lúc này. ở tầng núi thứ chín.

Khí tức chí tử trên người Dương Phàm chậm rãi khoách tán ra. Những nơi nó tràn tới đều lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Phạm vi trăm dặm... ngàn dặm... năm ngàn dặm...

- Đại ca...

Dương Tuệ Tâm nắm chặt hai tay, ánh mắt đỏ bừng, tràn đầy nước mắt. xấu hổ mà bất lực.

Khi Dương Phàm gơ Vô Song Đoạn Kiếm lên. loại ý cảnh này trực tiếp xâm nhập nhân tâm!

763. Chương 714-721 (11)

- Vô Song, chúng ta có thể hồi tưởng lại một kiếm kia, càng không thể đánh giá được, tiếp theo là sống hay chết.

Dương Phàm hít sâu một hơi. vận chuyển tinh khí thần toàn thân.

Sinh Mệnh Lục Chung, Hồn Căn, thần lực Hoán Thiên Nha...

Tất cả lực lượng hắn có. gồm cả sinh cơ đều không giữ lại, hoàn toàn rót vào thân kiếm.

- Xem ra người cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ một kiếm này.

Thanh âm Vô Song vang lên:

- Hiện tại chúng ta ít nhất còn có bảo thành sinh cơ. quá lớn! Còn một khoảng cách nữa mới chân chính đụng vào tuyệt cảnh!

- Một kiếm này. ta vì hứa hẹn. hơn nữa chính là vì thân nhân ta!

- Còn xa xa không đủ! Bởi vì người còn có quá nhiều đường lùi.

Vô Song lãnh đạm nói:

- Đợi lát nữa!

Răng rắc

Rột cục, trong oanh kích rục rở mạnh mẽ kia. Thiên Lan tiên trận trở nên tung tóe.

- Bao vây Tiên Đạo Tông, giết lên. Một người cũng không lưu...

Phượng Thanh Hầu liên tiếp ra lệnh. Điều nàng quan tâm nhất chính là toàn cục đại thế. Thiên Lan tiên trận bị phá, trăm vạn đại quân giết lên.

`m

Trái tim Dương Phàm đập nhanh hơn, cảm giác tử vong đã tới rất gần người. Sự an nguy của thân nhân cũng ngày càng không được bảo đảm.

- Còn chưa đủ...

Thanh âm Vô Song truyền tới:

- Năm đó, người gặp phải Tam u lão ma đã hoàn toàn mất đi đường lui.

- Mau ngăn cản hắn, người này không biết đang thi triển một bí thuật gì đó!

Phượng Thanh Hầu phất ra bốn gã Hóa Thần đại tu sĩ và mấy trăm tu sĩ Hóa Thần Kỳ giết về phía Dương Phàm.

Pháp thuật đẩy trời lập tức phủ xuống.

Lúc này, tất cả lực lượng của Dương Phàm đều đã quán chú vào thân kiếm, không hề có thủ đoạn phòng ngự nào, không còn sinh cơ.

Chờ đợi hắn chỉ là cái chết!

Mà đúng lúc này, toàn bộ tinh khí thần và sinh cơ của Dương Phàm đều biến mất khỏi nhục thể.

Một khắc khi thân thể hắn chết đi, đôi mắt thâm thúy của Dương Phàm cũng sáng ngời lên. chỉ còn một thanh kiếm hư vô, một thanh đoạn kiếm.

Cùng lúc đó. trên thân Vô Song Đoạn Kiếm một cỗ khí tức tối cao bùng xuống.

Ông

Đột nhiên, toàn bộ khu vực này. tất cả pháp bảo phát ra kiếm khí đều trở nên nín rầy không thôi, Ngay cả những kiếm khí đang phát ra cũng không là ngoại lệ.

Thương

Vô số kiếm khí thoát ly khỏi sự khống chế của chủ nhân, không ngừng run rẩy. đều nghiêng mình về phía tầng núi thứ chín, như đang quỳ bái.

- Có chuyện gì xảy ra?!

Tất cả tu sĩ nơi này đều chấn động, kiếm khí của mình không ngừng bắn ra, cắm hết xuống đất. quỳ bái tầng núi thứ bảy.

Vạn kiếm triều bá!

Nhất thời, chiến tranh đầy màu sắc rực rỡ này đột nhiên đình chỉ.

Mọi người không tự chủ được đều nhìn về nơi vạn kiếm triều bá.

- Người đầu tiên... đáng chết là ai?

Khi tất cả lực lượng, sinh cơ rót vào Đoạn Kiếm, khi vạn kiếm triều bá, trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Thương

ở tầng núi thứ chín. Tam Kiếm Trưởng lão đang đứng cạnh Dương Phàm tâm thần khẽ run lên. phát khác ba thanh phi kiếm sau lưng đã không chịu nổi chế. thoát ly khỏi vỏ kiếm, hung hăng cắm xuống đất.

Ồ

Ba khẩu phi kiếm cấp Thông linh pháp bảo cũng run rẩy. chuôi kiếm hướng về nam nhân đã từ vong bên cạnh.

Chẳng những kiếm của hắn như thế, hàng ngàn vạn tu sĩ phụ cận. phàm là pháp bảo có kiếm khí hoặc trong túi trữ vật có kiếm thì đều gào thét lao ra.

Hưu—

Phốc-

Chúng thoát ly khỏi sự khống chế của chủ nhân, hoặc là cắm xuống đất cúi đầu hoặc là nghiêng thân giữa không trung.

Tất cả pháp bảo có kiếm khí liên tục vang lên những tiếng chiến minh, đều nghiêng đầu về một vị trí

- Có chuyện gì xảy ra?!

Mấy thanh phi kiếm trong giới chi của Lam Ngọc tiên tử đều bay hết ra, run rẩy chiến minh, quỳ bái về phía Dương Phàm.

Quá thực mà nói là cúi bái đối với thanh đoạn kiếm trong tay Dương Phàm.

Thương'

Hưu—

Chỉ một thời gian ngắn, toàn bộ ngọn núi đã cắm đầy kiếm, giữa không trung cũng có vô số phi kiếm lơ lửng.

Vô số tiếng kiếm minh và sự run rẩy tràn ngập cả ngọn núi.

Thử nghĩ ở Tu Tiên Giới, những pháp bảo hình kiếm vốn là loại vũ khí công kích thông dụng nhất, người tu tiên nào mà chẳng có một vài kiện.

Giờ phút này. rậm rạp phi kiếm hoặc đang lơ lửng, hoặc cắm xuống mặt đất. tràn đầy mọi góc ngách ngọn núi.

Lúc này, tầng núi thứ chín vốn nhỏ bé, đã không thể duy trì được lâu.

•

Còn tầng núi thứ tám, thứ bảy... toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong... thậm chí trăm vạn người tu tiên đang chen đầy người.

Dưới mặt đất. trên không trung...

Vô số kiếm trôi nổi, mất đi khống chế. nhất tể chiến minh, run rẩy.

Triều bá.

Vạn kiếm triều bái.

Hàng trăm vạn thanh kiếm đều thần phục một thanh!

- Thanh thế này quá thực... Hẳn sử dụng bí thuật kiếm đạo đáng sợ gì?

Tam Kiếm Trưởng lão hoảng sợ. Thán là kiếm đạo cao thủ. tâm thần hẳn cũng đồng thời run rẩy. mơ hồ sinh ra vài phần cúng bái. trong lòng lại vô cùng cảm thấy kỳ quái.

- Vạn kiếm triều bái? Điều này sao có thể?

764. Chương 714-721 (12)

-... Trong hoàng tộc có ghi lại cảnh tượng liên quan “vạn kiếm triều bái”. Thật lâu trước đây từng xuất hiện một lần. Nhưng lần ấy, nguyên nhân gây ra hiện tượng này cũng chính là khi Thượng giới Tiên khí - Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, cứu vớt thương sinh nhất giới!

Về mặt Tản Hoàng lần đầu tiên lộ ra động dung...

Chỉ có Thượng giới Tiên khí mới có thể dẫn phát dấu hiệu như thế?

Trần Đông Hầu và đám Vương hầu cũng từng đọc được bí văn liên quan tới chuyện này trong cổ tích.

Nhưng nếu giờ phút này bọn họ biết được biểu hiện của Thượng giới Tiên khí ở Thiên Cầm Nội Hải chỉ sợ cũng càng thêm khiếp sợ.

Vỡ*

Thiên Cầm Nội Hải, ở nơi thâm hải.

Dưới tầng tầng sóng biển, một thanh thần kiếm dài tới ngàn trượng lúc này cũng vang lên tiếng chiến minh ông ông.

Trên mình chuỗi thần kiếm này có bảy chỗ lõm. Phía dưới là một quang sáng bao phủ phạm vi vạn dặm.

Đây chính là Thượng giới Tiên khí - Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Thượng giới Tiên khí là loại tiên khí thuộc loại kiếm. Giờ khắc này nó cũng ần ần cảm thấy run sợ, hướng về Đại Tản xa xôi cúi đầu.

Cảnh tượng vạn kiếm triều bái lấy Dương Phàm làm trung tâm. ảnh hưởng tới toàn bộ Tiên Loan Cửu Phong. Trăm vạn sông núi, càng xa càng suy yếu.

Nhưng là, những thanh kiếm đạt tới một cấp độ. phẩm chất nào đó như Thanh Long Kiếm, Thượng giới Tiên khí.... dù ở xa như thế nào đều sinh ra cảm ứng. cúi đầu triều bái.

- Người này muốn thi triển một bí thuật đáng sợ kinh thiên... Mau ngăn hãm lại!

Thần đang ở trên trời cao. Trần Đông Hầu kinh hãi hô lớn. Ý niệm của hắn cũng không chế hóa linh cổ long lao về phía mặt đất.

Nhưng giờ phút này, Dương Phàm còn cách hắn khá xa, muốn tới cũng không thể nhảy

Tiên Hồng Lộ Khoái Xan Điểm

mất được.

Đồng thời từ sâu trong đấng lòng hắn sinh ra một cỗ sợ hãi vô hình, vô cùng do dự.

Hừ

Đúng lúc này. Phượng Thanh Hầu chỉ huy mấy trăm cường giả; bao gồm vài vị Hóa Thần đại tu sĩ. trên trăm tên cường giả Thông Huyền lao về phía tầng núi thứ chín. Hào quang pháp thuật chói sáng cả một vùng trời.

`m

Ban thân Phượng Thanh Hầu lại vận chuyển Thần Hư lực. Một hư ảnh khối cự Thạch cao tới mấy trăm trượng từ trên bầu trời giáng xuống, ý đồ chặt đứt bí thuật của Dương Phàm.

Nhưng hết thầy đã chậm.

Khi Dương Phàm đi vào tử địa. khi một thán tinh, khi thần và tất cả sinh cơ của hắn rút vào Đoạn Kiếm thì bọn họ đã không còn cơ hội nữa.

- Kẻ phải giết đầu tiên, chính là ngươi...

Một thanh âm vô hình, với phương thức của ý chí kiếm đạo, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Bởi vì lúc này, thân thể Dương Phàm đã chết, không còn một chút năng lực nào nữa.

Khi Đoạn Kiếm được Dương Phàm nâng lên tới đỉnh đầu. lực lượng tinh thần của hắn đã siêu việt gông cùm xiềng xích sinh tử. lấy toàn bộ sinh cơ lực lượng làm ngòi nổ. rút hết vào Vô Song Đoạn Kiếm.

Trong phút chốc, sinh cơ Dương Phàm tiêu vong, da dẻ khô cạn, thân thể đã chết.

Mà Ngay khi thân thể hắn chết đi. Đoạn Kiếm chém ra. Một kiếm ẩn chứa áo nghĩa Vô Song siêu việt thiên cổ, lấy tính mạng ra làm giá phải trả.

Một cỗ ý chí chí cường chí tử tràn ngập thiên địa, tương giao với kiếm khi triều bá đầy trời kia.

'Cv*

Bá !

Tất cả hào quang trong thiên địa nhu biến mất. chỉ còn lại một đạo kiếm quang kinh thiên mang theo kiếm đạo ý chí vô cùng tận!

Một tiếng kiếm minh kinh thiên vang lên, xông thẳng lên trời cao.

Vực sâu màu máu vừa lan tràn trong hư không chợt vang lên một tiếng phốc, bị đâm xuyên qua.

Kiếm quang kinh thiên vô cùng chói mắt kia giống như mớ ra hư không, lại siêu thoát giới hạn của hư không.

Tất cả màu sắc đều trở nên ám đạm.

Không gian lúc này chỉ còn lại hai màu đen trắng, thời gian cũng như đọng lại.

Ầm

Ầm ầm ầm

Khi vạn kiếm triều bá. kiếm quang kinh thiên cắt qua hư không, tất cả mọi người ngừng thở. có thể nghe được vô số tiếng tim đập.

Trăm vạn người tu tiên, dù là những Vương hầu cao cao tại thượng, Hóa Thần đại tu sĩ hay là những tu sĩ bậc cao bình thường lúc này đều im lặng, ngừng mọi động tác lại.

Trong thế giới tĩnh mịch này, đạo kiếm quang kinh thiên kia hóa thành tia chớp tử vong, lao thẳng về một người ở ngoài ngàn dặm... Phượng Thanh Hầu!

Sắc mặt Phượng Thanh Hầu trắng bệch, bị áp bách tới độ không thể hít thở. thân thể mềm mại khẽ run lên. đến ý chí để phản kháng cũng không có.

Dù còn xa tới ngàn dặm nhưng trong cảm quan Phượng Thanh Hầu. Dương Phàm như đang đứng bên cạnh nàng, vùng kiếm đâm tới, dù muốn tránh cũng không thể.

Ngay sau đó. trong mắt nàng lóe lên sự sợ hãi và tuyệt vọng vô tận. Kiếm đạo ý chí vô thượng mang theo khí tức chí tử đã xông thẳng vào linh hồn nàng.

Phốc—

Máu tươi phun ra.

Thân thể mềm mại của Phượng Thanh Hầu cứng đờ, khuôn mặt không còn chút máu.

Chi thấy một nửa thanh kiếm đã xuyên qua tâm nàng, lộ ra ở sau lưng.

vết máu đỏ tươi từ trên thân Vô Song Đoạn Kiếm nhỏ xuống.

Rõ ràng cách nhau tới ngàn dặm nhưng một kiếm kia cũng không nhìn không gian, thời gian, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể nàng!

Mà lúc này, Dương Phàm vẫn còn đứng trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, trong tay vẫn cầm nửa thanh đoạn kiếm, máu đang nhỏ tí tách từ thân kiếm.

Bùm

•

Thi thể Phượng Thanh Hầu từ trên cao rơi xuống, trên mặt còn hiện lên vẻ sợ hãi và tuyệt vọng tới cùng cực.

Trên thực tế, trước khi Đoạn Kiếm đâm vào thân thể nàng, kiếm đạo ý chí đáng sợ đã trực tiếp hủy diệt linh hồn của nàng!

Nói thì chậm nhưng sự thật diễn ra quá nhanh. Dương Phàm chậm rãi nâng Vô Song Đoạn Kiếm lên. rút tất cả tinh khí thần và sinh cơ vào. cũng chỉ mất thời gian nửa tức.

Một kiếm kia chém ra cũng chỉ là ở nháy mắt. Thậm chí không tới một phần mười cái nháy mắt.

Khi mọi người còn đang hoảng hốt thì thi thể Phượng Thanh Hầu đã từ giữa không trung ngã xuống.

Rất nhanh, cũng không có ai lao tới đỡ nàng, thậm chí ý niệm xuất thủ trong đầu cũng

không thể nổi lên được.

Ai có thể nghĩ tới. cách xa nhau tới vạn dặm. Vương hầu với lực lượng được xếp vào đỉnh cao bậc nhất Đại Tàn đã bị một kiếm giây sát. không hề có chút lực trả đòn.

Bùm!

Khi thi thể Phượng Thanh Hầu ngã xuống đất, nhục thể Dương Phàm vốn mất hết sinh cơ và lực lượng cũng đồng thời ngã xuống.

Nhưng, sau khi thi triển một kiếm kinh thiên kia, hắn cũng đã bước tới một bước.

Một bước, chém chết một Vương hầu.

Đây cũng chính là vị Vương hầu đầu tiên ngã xuống trên chiến trường.

-Đại ca...

Trước mặt Dương Tuệ Tâm tối sầm lại, trực tiếp hôn mê. ngã xuống đất.

- Dương Trưởng lão...

- Dương Dục sư...

Trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, đám người Lam Ngọc tiên tử và Tam Kiếm Trưởng lão đều kinh hô. từ trong rung động khôi phục lại. Trong lòng bọn chúng có hồ thẹn, có cảm động, cũng có vô lực.

765. Chương 714-721 (13)

Mà trăm vạn tu sĩ phe Trần Đông Hầu lúc này đều rung động tới cực điểm, sững sờ đứng tại chỗ.

Những nhân vật cường đại cấp Vương cũng nhanh chóng từ trong khiếp sợ khôi phục lại. không khỏi hít sâu một hơi lạnh khí.

Đám người Thiên Lâm Hầu. Kim Bằng Hầu toàn thân ớn lạnh mồ hôi.

Nếu mục tiêu một kiếm vừa rồi không phải là Phương Thanh Hầu mà là mình thì... Bọn họ cũng không dám tưởng tượng tới kết quả đó...

- Trong tử vong tuyệt cảnh, một kiếm siêu việt gông cùm xiềng xích sinh tử. lực công kích tăng lên gấp chục, gấp trăm lần. Đặc biệt là cỗ kiếm đạo ý chí đáng sợ kia nếu để ta ứng phó cũng không có chút sinh lộ nào!

Thiên Thu Vô Ngân kinh thán! Thần thái trong mắt hần vút lên. chợt ánh mắt cũng nhai

lại:

- Tuy nhiên, một kiếm này giết chết địch nhân, hẳn còn có một đường sinh cơ...

, ' r

Đồng thời với đó, những cường giả đỉnh phong như phán thần Tân Hoàng. Thiên Ma Môn chủ. Trần Đông Hầu đều lộ ra vẻ sợ hãi, suy nghĩ.

Một kiếm chí tử siêu việt cỗ kim kia khiến nơi này không ai tự tin có thể ngăn cản. Ngay cả bậc tông sư như Thiên Thu Vô Ngân cũng tự biết không có lực hoàn thủ.

- Dương đạo hữu.. i

Bạch Vũ lão tiên lão lệ tuôn trào, giờ phút này không khỏi bi thương.

Một kiếm vừa rồi được đánh đổi bằng tính mạng. Đối tượng Dương Phàm lựa chọn chém giết chính là Phương Thanh Hầu - tổng chỉ huy của trăm vạn đại quân phe Trần Đông Hầu!

Trong phút chốc, sĩ khí của trăm vạn đại quân Trần Đông Hầu cũng hạ xuống cực điểm, lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Đồng thời cảnh tượng vạn kiếm triều bá vẫn đang duy trì trên toàn bộ chiến trường.

... Đánh đổi bằng cả sinh mệnh, xá mệnh nhất kích, thật sự đáng kinh trọng!

Vé mặt Trần Đông Hầu lộ ra nét kính nể. chợt lại nói:

- Nhưng hiện giờ Thiên Lan tiên trận đã bị phá, thắng bại đã phân.

- Toàn quân xuất kích!

Sau khi Thiên Lâm Hầu nghe thế. lập tức tiếp nhận quyền chỉ huy. thanh âm già nua lại truyền khắp toàn trường.

- Giết !

Mấy chục vạn quân phục hồi tinh thần, hóa thành một dòng lũ giết lên Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Chỉ là sĩ khí của bọn họ đã không thể được như trước, càng không chú ý tới vô số thanh kiếm đang run rẩy vẫn đang tiếp rục triều bá.

- Cuối sinh là tử... Như vậy, điểm cuối của tử... chính là bắt đầu tân sinh!

Một thanh âm tràn ngập cảm khái vang lên.

- Vô Song, chúng ta dường như đã trải qua một luân hồi sinh tử.

Thanh âm này lấy hình thức kiếm đạo ý chí truyền khắp toàn trường.

- Cái gì?

Thoảng chốc, hàng vạn tu sĩ đang chuẩn bị tiếp tục chém giết lại lâm vào tĩnh mịch vô thanh.

Chỉ thấy nam nhân tay cầm đoạn kiếm lại chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên. Khí tức trên người đã từ tử chuyển sinh.

•

Càng đáng sợ chính là. lực lượng vốn quán chú hoàn toàn vào thanh đoạn kiếm không biết dùng phương thức gì đã phản hồi lại cơ thể, cũng khôi phục tới trạng thái đỉnh trước khi chém giết Phương Thanh Hầu.

Có thể nói là trạng thái toàn bộ đầy đủ!

- Điều này sao có thể?

Tất cả mọi người đều sợ tới ngây người.

Rung động!

- Như vậy... Người đáng chết tiếp theo là ai?

Dương Phàm từ từ nâng Đoạn Kiếm lên. ánh mắt quét nhìn toàn trường.

Khi Dương Phàm quán chú hoàn toàn sinh mệnh và lực lượng tinh thần cả đời vào Đoạn Kiếm thì ở một trình độ nào đó mà nói, hắn đã chết, chỉ tồn tại một kích kinh thiên với kiếm đạo ý chí vô thượng kia.

Chỉ khi đặt bản thân mình vào tuyệt địa tử vong, không còn bất cứ đường lui nào nữa mới có thể chém ra một “Chí tử nhất kiếm” siêu việt thiên cô.

Kiểm ý vô thượng, siêu việt gông cùm xiềng xích sinh tử này nhất thiết phải giết chết địch nhân! Chỉ có như vậy thì bản thân mình mới có một đường sinh cơ.

Ngược lại. nếu không thể một kiếm giết địch, hoặc không thể hoàn toàn tiêu diệt đối phương, mặc dù chỉ là linh hồn phản thân chạy thoát thì người tử vong lại chính là mình.

Đây chính là chỗ tàn nhẫn nhất của chiêu này. cũng cực đoan, bá đạo tới cực điểm.

Nhưng chỉ có loại cực đoan này mới có thể chém ra một chiêu với lực công kích được tăng lên gấp trăm, gấp ngàn lần thực lực bản thân, chỉ một kiếm sát địch, không có bất cứ một đường sống nào.

Khi hoàn toàn tập trung vào mục tiêu, phát ra một kiếm. Dương Phàm cảm giác mình đã lâm vào vực sâu tử vong, trước mắt là một màn tối đen.

Nhưng với sự dung hợp với Vô Song áo nghĩa, hắn đã siêu việt ràng buộc sống chết.

Giờ khắc này. tuy 1’ăng hắn đã chết, Ngay cả ý thức cũng dung nhập vào kiếm đạo. chưa tiến vào luân hồi thiên địa.

Loại trạng thái tử vong tối đen, gần như mất đi ý thức trạng thái này giằng có chi trong một cái chớp mắt. cũng như đã trải qua hàng trăm năm.

Rốt cục. Dương Phàm gặp được quang minh, lực lượng sinh lại cuộn cuộn. Lực lượng vốn hắn đã đẩy hết ra ngoài cũng theo hình thức tử tử tới sinh này phản hồi lại trong cơ thể hắn.

Đây cũng giống như khi Dương Phàm chưa thương, tu vi bản thân có thể tăng lên. khôi phục nguyên khí.

Khi Dương Phàm một lần nữa “sống” lại chẳng những khôi phục sinh cơ mà lực lượng cũng đã khôi phục lại trạng thái đỉnh.

Loại thể nghiệm từ sinh tới tử, rồi lại từ tử chuyển sinh là rất kỳ lạ, khiến Dương Phàm khi sống lại phải thốt lên câu đầu tiên là:

- Cuối sinh là tử... Như vậy thì cuối tử... chính là nơi sinh bắt đầu!

Hơn nữa, loại thể nghiệm này hắn cùng đã từng trải qua một lần. Đó chính là khi hắn chém giết Tam u lão ma.

Lúc ấy. sau khi Dương Phàm chém chết Tam u lão ma. tất cả sinh cơ và lực lượng của hắn cùng lần nữa khôi phục lại đỉnh.

Tuy nhiên lần này, thể nghiệm của Dương Phàm càng thêm rõ ràng, càng sâu sắc. Điều này thậm chí khiến cảnh giới tinh thần của hắn trong thời gian ngắn lại gia tăng một khoảng lớn.

- Cứ như thế... Ta vốn cần một hai trăm năm nữa mới có thể tấn chức Hoán Nha trung kỳ. nhưng giờ chỉ còn cần mấy chục năm đã đủ rồi!

Sau khi kết luận như vậy, Dương Phàm cũng không có chút nào ba động. Hắn vẫn ở trong cảnh giới siêu việt sinh tử xiềng xích kia. tất cả hi vọng ải ố trên thế gian đều vô cùng nhỏ bé.

Trong vô hình, hắn giống như đã chạm tái cửa ải khó khăn phải đối mặt sau Chứng Quả Kỳ của việc thôi diễn Tiên Hồng Quỳá.

Khi hắn đang chìm đắm trong cảnh giới áo nghĩa thì cùng chầm rãi đứng lên. Tràn thượng tinh mạch vô thanh, nang động tới cực điểm.

Chiến trường tu tiên tráng lệ cũng lặng ngắt như tờ.

Cánh tượng vạn kiếm triều báỉ đồ sộ cũng chưa chấm dứt, trong hư không cũng truyền tới dao động nin rẩy của vô số kiếm khí.

Một bước chém giết Phượng Thanh Hồn. Kiếm đạo công kích đáng sợ kia đã hoàn toàn khuất phục mọi người.

Nhưng sau đó trạng thái lại hoàn toàn khôi phục khiến tất cả cũng ngỡ như phỏng, cảm thấy vô cùng khó tin.

- Điều này sao có thể?! Hắn rõ ràng đã lấy tính mạng ra trả giá. bùng nổ tất cả lực lượng, ngay cả tinh thần cũng không còn tồn tại thì làm sao có thể sống lại...

Thiên Lâm Hồn tiếp quán quyền chi huy đại quân lúc này cũng cứng ngắc, nói năng cũng trở nên lộn xộn. thân thể đột nhiên lạnh lẽo.

- Một kiếm kia không giống như bí thuật vứt bỏ tính mạng để tăng phúc thực lực. Hắn chẳng những sống lại mà còn có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh trước khi xuất kiếm, thậm chí cảnh giới linh hồn càng thêm đáng sợ.

Đồng tử Thiên Ma Môn chủ nhíu lại, vẻ kinh dị trên mặt cũng chưa hồi phục lại.

Hắn cách Dương Phàm rất xa, tới tận bốn năm ngàn dặm, có chút cảm giác an toàn, nhưng đám người Thiên Lâm Hồn và Kim Băng Hồn thì đang sờn tóc gáy, sau lưng phát lạnh.

•

- Thì ra là thế. đây chính là cảnh giới Tiên Hồng Quyết dung hợp với kiếm đạo ý chí đáng sợ trong Đoạn Kiếm.v

Chỉ có Thiên Thu Vô Ngân hiểu ra vài phần! Bởi vì hắn vẫn hiểu biết đôi phần về cơ sở của Tiên Hồng Quyết.

Nếu nhường Vô Song tự mình sử dụng nhất chiêu, sau khi giết chết đối thủ cũng chỉ có thể bảo mệnh, nếu giết không được thì cũng tuyệt mệnh. Tuyệt đối không thể xuất hiện hiện tượng khôi phục lại trạng thái đỉnh sau khi xuất kiếm.

Nếu không, sau khi hắn giết chết Hoàng Vô Hồn cũng sẽ không đối mặt với nguy hiểm như thế!

766. Chương 714-721 (14)

Nói cách khác, chỉ cần một chiêu của hắn giết chết đối thủ. hắn chẳng những có thể sống lại mà còn có thể khôi phục lại trạng thái trước khi xuất kiếm.

Đương nhiên, nếu không có Đoạn Kiếm thì Dương Phàm cũng không thể sử dụng một chiêu này.

Hai thứ này. thiếu đi một cũng không thể trở nên hoàn mỹ như vậy được!

Cũng khó trách Vu Tôn lúc trước sợ hãi như thế, thậm chí còn đưa ra lời tiên đoán rằng nếu Dương Phàm và Vô Song chân chính giao hội, cả Đại Tần không có lực lượng nào có thể kháng cự. thậm chí vô địch nhất giới, áp đảo hết thảy lực lượng, Ngay cả Vu Tôn hẳn cũng sẽ gặp phải nguy hiểm trí mạng!

- Tại sao có thể như thế?

Sắc mặt Trần Đông Hầu cứng ngắc, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh hoàng, trong lòng vô cùng bất an.

Sau khi Dương Phàm giết chết Phương Thanh Hầu, còn có thể sống lại mà không dùng được một kiếm kia nữa thì liền thôi, không ảnh hưởng đại cục.

Nhưng dưới tình huống này. Dương Phàm sau khi dùng một kiếm giết chết đối thủ. hẳn còn có thể khôi phục lại trạng thái trước khi xuất kiếm.

Nói cách khác, nếu không có ai ngăn cản được một kiếm này. Dương Phàm có thể chém giết tất cả cường giả nơi này.

Điều này quá thật đáng sợ.

Tuy nhiên, đây chính là dự đoán tiêu cực nhất mà thôi. Hiện tại hẳn lộ ra vẻ do dự.

Ngược lại. Bạch Vũ lão tiên lại lộ ra vẻ mừng rỡ. Xem ra điều hẳn hy sinh trăm năm thọ nguyên để bói toán ra cùng không sai.

Lúc trước hẳn còn có chút nghi hoặc. Một tên tiểu tu sĩ Hóa Thần Kỳ. dù có được Chí Bào Long Khi cũng không đủ để ngăn cản đại kiếp nạn lần này của Tiên Đạo Tông.

Trên tầng núi thứ chín, ánh mắt Tam Kiếm Trưởng lão cũng vô cùng kinh hãi, thêm vào đó là sự hưng phấn và kích động.

Hắn cũng là cao thủ kiếm đạo. Một kiếm vừa rồi hẳn đứng cạnh Dương Phàm nên nhìn thấy rõ ràng nhất.

Một kiếm kia khiến hắn cảm thấy kinh diễm, vô cùng bội phục, đồng thời cũng mang tới một chút sợ hãi.

- Một kiếm vừa rồi thật đáng sợ, dù quan sát rất gần nhưng ta cũng chỉ cảm thấy đôi chút da lông của kiếm đạo áo nghĩa ẩn chứa bên trong.

Tam Kiếm Trưởng lão nhiệt huyết sôi trào! Đặc biệt là khi Dương Phàm khôi phục lại trạng thái đỉnh, hẳn nữa nâng Đoạn Kiếm lên.

Bởi vì điều này có nghĩa là một kiếm kinh thiên siêu việt thiên cổ kia sẽ lần nữa được xuất ra.

- Như thế... người đáng chết tiếp theo... là ai?

Dương Phàm từ trong lĩnh ngộ phục hồi lại, ánh mắt đảo qua toàn trường.

Bởi vì hắn đã bước vào ý cảnh của chí tử kiếm đạo, không cần điều kiện ngoại giới cũng có thể tiếp tục phát ra chiêu kiếm này. Nếu có thể hoàn toàn ngộ thông áo nghĩa của một kiếm này, hẳn hoàn toàn có thể tùy thời, tùy chỗ sử dụng, thậm chí không cần mượn dùng Đoạn Kiếm.

Kể có thể lọt vào mắt hắn đều là những nhân vật cấp Vương hầu phe Trần Đông Hầu.

Thiên Lâm Hầu... Kim Bằng Hầu... Trần Đông Hầu... Thiên Ma Môn chủ...

Tính lên thì có tới sáu đại cường giả cấp Vương hầu.

Mà những người này. bị ánh mắt Dương Phàm quét qua thì đều cảm nhận được một cỗ nguy cơ tử vong vô hình.

Đặc biệt là bốn đại Vương hầu như Thiên Lâm Hầu. Khi bọn chúng bị Dương Phàm quét qua thì có cảm giác như không hề có sinh lộ nào nữa.

Ngay cả Trần Đông Hầu. có được Chí Bảo Long Khi cũng chỉ cảm thấy bản thân mình chỉ nắm chắc ba thành là giữ được một mạng nếu bị kiếm này đâm xuống. Xác suất thậm chí còn thấp hơn.

Mà Thiên Ma Môn chủ nhận ra bản thân mình đã đặt một chân vào tử vong, một chân còn tại thế giới này. Tỷ lệ sống sót của hắn cũng chỉ có năm trên năm mà thôi.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng ở Đại Tồn này. ngoại trừ Tồn Hoàng và Yêu Long Hoàng ra còn có người nào có thể uy hiếp tới sinh mạng của mình.

Dù là đám người Tồn Hoàng thì cũng không có khả năng một kiếm giết sát hắn.

Thịch

Thịch thịch -

Trái tim những Vương hầu kia đều đập thình thịch...

Đám người Thiên Lâm Hầu trên trán toát đầy mồ hôi. đều lâm vào tuyệt cảnh tử vong.

Khuôn mặt Trần Đông Hầu lộ ra vẻ không cam lòng. Hắn tự nghĩ giờ phút này cách xa Dương Phàm tới mấy ngàn dặm, còn có cơ hội chạy trốn.

Hồng

Một tiếng long khiếu chấn thiên từ trên người cổ long hóa linh thân phát ra. theo đó là một cỗ tinh thần long uy đáng sợ.

Ánh mắt Dương Phàm nhíu lại. Hắn chỉ thấy một con chân long thượng cổ hai màu xanh tím dài tới bốn năm mươi trượng đang đánh về phía hắn.

Long khí lăm lăm và tinh thần uy lực hùng hậu khiến thần thể hắn phải nín sợ.

Theo lý trí phản tích thì Dương Phàm cũng biết mình không phải là đối thủ của chân long thượng cổ, dù chỉ là cổ long hóa linh thân.

Đây rõ ràng là phép thử của Trần Đông Hầu. Hắn muốn xác định. Dương Phàm có thật có khả năng phát động ra bí kỹ đáng sợ kia hay chỉ là đe dọa người khác?!

- Muốn chết!

Trong khoảnh khắc, Dương Phàm liền tập trung vào chân long thượng cổ kia, bước ra một bước. Đoạn Kiếm như tia chớp chém ra.

Phốc-

Thân mình của chân long thượng cổ cứng đờ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Kiểm đạo ý chí chí tử vô thượng tràn ngập linh hồn nó.

Cổ long hóa thân được hình thành từ long hồn đã bị tàn phá.

Khi Dương Phàm chém ra một kiếm kia. kiếm đạo ý chí đáng sợ đã trực tiếp phá hủy long hồn này.

Đồng thời, một thanh đoạn kiếm không kể thời gian, không gian đã xuyên thấu qua thần thể hóa linh.

Thần thể khổng lồ kia không ngờ bị một thanh đoạn kiếm nhỏ nhỏ xuyên qua.

Trong tiếng gào thét thê thảm, chân long thượng cổ bị một kiếm giết sát.

Cùng lúc đó. khi Dương Phàm bước thêm một bước, chém ra Đoạn Kiếm, sinh cơ trên thần thể hắn lại hoàn toàn tiêu tan.

Bùm!

Thi thể Dương Phàm lại ngã xuống.

-Hắn lại đã chết...

Trăm vạn tu sĩ hoàng sợ. nhìn chăm chăm vào biến hóa trên người Dương Phàm.

- Thử nghiệm giữa sinh và tử. loại cảm giác này thật kỳ diệu!

Dương Phàm tay cầm Đoạn Kiếm lại chậm rãi đứng lên. thanh âm không nhanh không chậm truyền ra.

- Một chiêu này nhiều nhất người chỉ liên tiếp dùng được ba lượt. Nếu không ta cũng khó có thể khôi phục thân thể. Sử dụng càng nhiều thì thời gian ta cần để hồi phục lại càng lâu...

Khi Dương Phàm lại đứng lên. thanh âm Vô Song rơi vào trong tai hắn.

- Ba lượt? Ta đã dùng liên tiếp hai lượt rồi!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, ánh mắt trở nên lảng lẽ.

Hai kiếm vừa rồi, hắn phát ra đều ở trong trạng thái bị động!

Kiểm thứ nhất sơ dĩ hắn lựa chọn Phượng Thanh Hầu bởi vì nàng ta là người chỉ đạo toàn bộ cao thủ. lại thi triển Thần Hư lực muốn giết chết Dương Phàm

Do đó. ở dưới tình cảnh này. Dương Phàm không thể không tiêu diệt nàng.

Mà kiếm thứ hai, tình huống cũng tương tự.

Rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn về phía một người: -Kế tiếp... là người!

767. Chương 722 : Lui Bình!

- Kế tiếp... chính là người!

Dương Phàm chậm rãi giơ lên đoạn kiếm, ý chí kiếm đạo vô thượng chí tử. rất nhanh tập trung lên người đó.

Mục tiêu kế tiếp là ai?

“Véo!”

Ánh mắt mọi người, đều tập trung về hướng trời cao: một người trung niên mặc cổ bào quý giá đẹp dễ uy nghiêm... Trần Đông Hầu!

Trần Đông Hầu giờ này sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng đờ, có cảm giác một khí tức tử vong ập tới.

Mặc dù trước đó hắn đã làm tốt các loại chuẩn bị đề phòng, thậm chí ngay cả đường lui chạy trốn đều suy nghĩ kỹ càng.

Nhưng, khi hắn chán chính bị ý cảnh chí tử của đoạn kiếm Vô Song tập trung thì bất cứ hành động chuẩn bị nào cũng đều có vẻ bất lực.

Mặc dù ở trên trời cao cách xa nhau mấy ngàn dặm, nhưng trong cảm quan của Trần Đông Hầu, một kiếm này gần như xem nhẹ khoảng cách. Dường như đoạn kiếm kia đã đâm đến trước người hắn.

Khi Dương Phàm giơ đoạn kiếm Vô Song lên tới đỉnh đầu. hắn đã không có đường lui rồi.

Chẳng những hắn không có đường lui, tính cả Dương Phàm cũng bị đặt mình trong tử vong tuyệt địa.

Không phải người chết, thì ta vong.

Đột nhiên, Trần Đông Hầu hiểu ra quy tắc trong kiếm này.

- Dừng tay!

Trần Đông Hầu run rẩy giọng quát to một tiếng.

Đồng thời, hắn liều mạng toàn lực rút máu huyết vào Bàn Long Giới, một khí tức long khí mệnh mỏng bằng bạc ngưng kết ở quanh thân hắn.

Dù vậy, hắn vẫn không có cảm giác an toàn.

- Một kiếm kế tiếp, Dương mỗ ít nhất có bảy thành nắm chắc giết chết người, vì chính mình thắng được một đường sinh cơ. Mà người chỉ có ba thành cơ hội còn mạng sống.

Dương Phàm nói với giọng nhẹ nhàng hờ hững, dùng hình thức ý chí kiếm đạo. truyền khắp toàn trường.

- Người... vì sao không động thủ?

Giọng nói của Vô Song có hơi run rẩy, vang lên trong đầu hắn.

Dương Phàm không có trả lời. không có giải thích, ý cảnh chỉ tử tập trung vào Trần Đông Hầu.

- Cơ hội ba thành còn mạng sống?

Trần Đông Hầu cắn chặt hàm răng, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hoàng:

- Người điên rồi! Đây là người đánh cược với tính mạng!

- Chính là đánh cược tính mạng!

Giọng nói của Dương Phàm kiên định mà quả quyết.

- Nhưng mà... cơ hội còn sống của ta lớn hơn so với người.

Dương Phàm nắm chặt đoạn kiếm trong tay, xuất hiện một chút run rẩy rất nhỏ.

- Đại ca...

Đúng lúc này. Dương Tuệ Tâm đã tỉnh, lại, phát hiện Dương Phàm không có chết, lệ còn vương trong mắt. lại sáng lên đầy vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Nhưng khi nàng nghe được theo như lời Dương Phàm “đánh cược tính mạng”, tâm thần nàng nin lên. trái tim như hẫng ra tới cô.

Ở dưới cảnh vạn kiếm triều báis hoành tráng trên chiến trường, tất cả mọi người đều tự ngưng lại chiến đấu.

Bởi vì bọn họ đều hiểu được, một khắc kế tiếp sẽ quyết định sinh tử, quyết định thắng bại.

Chỉ có điều phần thắng ba trên bảy phần.

Dương Phàm có ba thành tỷ lệ chết đi, mà Trần Đông Hầu có bảy thành có thể tử vong.

Đây là đánh cược tính mạng.

“Thình thịch!”

“Thình thịch! Thình thịch!”

Đại quân trăm vạn người tu tiên, tĩnh lặng không một tiếng động, trừ tiếng vù vù của ngàn vạn kiếm khí triều báis cùng tiếng tim đập mạnh.

- Nếu bốn vương nhận thua...

Trần Đông Hầu dùng giọng điệu thờ ơ xem sao.

Sau khi hiểu được quy tắc của kiếm này. hắn đột nhiên phát hiện một điều: dường như Dương Phàm cố ý lưu lại cho hắn một đường sinh cơ.

Nếu không, với tính quá quyết của người này, hắn sẽ không một chút do dự chém ra một kiếm kia rồi.

- Không có nếu!

Dương Phàm dùng giọng điệu không thể từ chối, nói:

- Hôm nay còn cho người một đường lui. Thứ nhất, lui binh, trong vòng trăm năm không được phạm đến Tiên Đạo Tông. Thứ hai. cùng đánh cược tính mạng với Dương mỗ!

Lui binh hoặc đánh cược tính mạng.

Vô số tu sĩ địch quân tại trường đều tâm thần rung động.

Vô số tu sĩ Tiên Đạo Tông đều nhiệt huyết sôi trào.

Đủ ngoan độc đủ bá đạo.

“Lui binh... Đánh cuộc... Lui binh, hay là đánh cuộc?”

Trần Đông Hầu chấn động tâm thần, hoàn toàn bị thanh thế chủ đạo của Dương Phàm chấn nhiếp.

Dương nhiên, Dương Phàm nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối.

Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của trăm vạn tu sĩ. Trần Đông Hầu rất là khó xử. nhưng hắn không còn có đường chống cự.

Thật lâu sau. với ánh mắt ảm đạm, vẻ mặt phức tạp hắn nhìn về phía Dương Phàm, hít sâu một hơi:

- Bỏn vương thừa nhận, người điên rồi. cũng thật đáng sợ. Tu Tiên giới Đại Tề tương lai sau này. tất nhiên người chiếm một chỗ đứng rồi!

- Ý của Vương gia là...

Bạch Vũ lão tiên hơi có vẻ khản trương hỏi.

Ở giờ này khắc này. Thiên Lan tiên trận bị phá. Trần Đông Hầu còn có ba thành cơ hội lật lại thế cục.

- Chẳng lẽ ý của bỏn vương còn chưa đủ rõ ràng!

Trần Đông Hầu phát phát tay, có vẻ bất lực nói:

- Lui binh...

Lui binh.

Hai chữ này, đối với Trần Đông Hầu mà nói. vô cùng trầm trọng, cũng chứa đựng rất nhiều tâm tình bất đắc dĩ và không cam lòng.

Nhưng đối với các Vương hầu khác mà nói. lại dường như trút được gánh nặng.

“Phù!”

Đám người Thiên Lâm Hầu thở một hơi dài nhẹ nhõm, nỗi thấp thỏm không yên và khản trương trong lòng tan biến mất.

Nam nhân tay cầm đoạn kiếm đứng trên đệ cửu trọng phong kia, mang đến cho bọn họ áp lực quá lớn.

Không có bất cứ người nào dám nói chắc có thể ngăn cản được một kiếm tử vong kia.

Chẳng những bọn họ không có nắm chắc, Ngay cả phần thân Tề Hoàng, Thiên Ma Môn chủ, cũng đều làm không được. Thậm chí Ngay cả tông sư Thiên Thu Vô Ngân, cũng tự nghĩ không có mấy may lực trả đũa.

Đối với trăm vạn người tu tiên dưới trướng Trần Đông Hầu mà nói. lại như được đại xá.

Không có ai nguyện ý mạo hiểm sinh mệnh để chiến đấu trong nguy hiểm.

Huống chi. lúc mắt nhìn cảnh tráng lệ “Vạn kiếm triều bái” kia, bọn họ sớm đã mất hết chiến ý.

Một người, một thanh đoạn kiếm, nam nhân kia như bóng ma tử thần, đánh vào chỗ sâu trong tâm linh của mỗi người.

- Thật không nghĩ tới... Kế hoạch đại chiến diệt môn chu đáo như thế. lại Bởi vì tồn tại của một người mà xoay chuyển.

Thiên Ma Môn chủ khẽ thở dài.

Khi Dương Phàm từng bước trong lúc đó. chém chết Phượng Thanh Hầu, đồng thời trạng thái sau đó vẫn toàn vẹn dồi dào, hắn đã đoán trước được: đại thế đã mất.

“Người này, rốt cuộc là nhân vật như thế nào. còn thanh đoạn kiếm trong tay hắn từ đâu ra?”

Tần Hoàng lộ vẻ mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn nam nhân trên đệ cửu trọng phong, người kia dùng lực của bản thân, khiến sáu Đại Vương hầu, đại quán trăm vạn người tu tiên âm ảm thất sắc.

“Tuy nhiên, Thiên Thu lão sư dường như quen biết hẳn, đợi trở về kinh đô nhất định phải hỏi sự tích của người này...”

Ánh mắt của Tần Hoàng Chuyên từ trên người Thiên Thu Vô Ngân qua Dương Phàm, mơ hồ có cảm nhận trên người hai người này có một loại khí độ mà các cường giả khác không thể có được.

- Lui binh!

Theo Trần Đông Hầu ra lệnh một tiếng, đại quán còn thừa lại sáu bảy chục vạn người tu tiên, đầu vào đây rút khỏi Lăng Đình Tiên Phong.

- Thiên Ma Môn rút lui!

Thiên Ma Môn chủ trên tay bấm tay niệm thần chú, Bát Tướng Thiên Ma dung nhập vào vực sâu tối đen, sau đó lại hóa thành một đạo điểm đen, dung nhập trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn dứt khoát nhanh chóng, dẫn dắt viện binh Thiên Ma Môn. lập tức rời khỏi Lăng Đình Tiên Phong.

Bên phía Trần Đông Hầu. mấy đại Vương hầu chinh lý lại tàn binh bại tướng, đăng vân giá vũ, rời Lăng Đình Tiên Phong.

Dương Phàm thu hồi đoạn kiếm, giọng nói của Vô Song truyền vào trong óc hắn:

- Cảm ơn!

- Không cần! Ta cũng không muốn dùng an nguy sinh mệnh của ngươi làm tiền đặt cược!

Dương Phàm khẽ thở dài.

Sau khi hắn sử dụng đoạn kiếm, phát động hai lần công kích liễu mạng, Vô Song từng dùng thần thức truyền âm:

“Một chiêu này. nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi liên tục sử dụng ba lượt, nếu không ta sẽ khó mà khôi phục thân thể. Nếu sử dụng số lần càng nhiều, thời gian cần thiết để ta khôi phục sẽ càng lâu dài.”

Trên lý thuyết, loại công kích liễu mạng này, nhiều nhất có thể duy trì Dương Phàm liên tục sử dụng ba lượt.

Nhưng là, ở thời điểm Dương Phàm phát động lần thứ ba, Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng.

Vô Song ở trình độ nhất định nào đó đã lừa gạt hắn.

ở dưới tình huống bình thường, đích xác có thể liên tục sử dụng tối đa ba lượt, một khi vượt qua Vô Song cũng đã khó mà khôi phục thân thể.

Nhưng, sau trận chiến cùng Hoàng Vô Hủ. Vô Song đã bị nguyên khí đại thương, gần như một mới kiệt lực. Như vậy tính ra, trong vòng một ngày, đã sử dụng ba lượt.

Dương Phàm là lợi dụng Truyền Tống Trận, trong nháy mắt trở về Tiên Đạo Tông, trung gian không có nhiều thời gian lắm để dụ đi.

Cho nên. vừa rời Dương Phàm mới cho Trần Đông Hầu một lựa chọn đường lui.

Ngược lại Trần Đông Hầu cũng không dám lấy tánh mạng của mình ra đùa, chỉ đành phải ra lệnh một tiếng, lui binh.

Nhìn theo đại quân Trần Đông Hầu rời đi. Dương Phàm thờ phào một hơi, đấm lòng như bị tảng đá đè cũng an ổn lại.

- Bắt đầu từ hôm nay. bốn vương hứa trong vòng một trăm năm không phạm đến Tiên Đạo Tông, nếu ngày nào Dương đạo hữu còn ở lại tông này, thế lực bên ta cũng sẽ không bước vào nơi đây nửa bước.

Giọng nói của Trần Đông Hầu trầm ổn hữu lực. vang vọng khắp không gian.

- Đồng thời Trấn Đông vương phủ, bất cứ lúc nào cũng mở rộng cửa chào đón Dương đạo hữu...

Một câu cuối cùng lại là dùng thần niệm truyền âm.

Dương Phàm thoáng hơi kinh ngạc, không ngờ Trấn Đông Hầu này còn muốn mời chào chính mình.

- Ý tốt của Vương gia xin tâm lĩnh, Dương mỗ có đường đi của mình, không muốn lệ thuộc bất cứ thế lực nào. cũng không cho phép bất kỳ người nào can thiệp, cho dù là Vu Tôn của Thiên Vồng, ta cũng phải bắt hẩn trừ cái giá phải trả.

Dương Phàm nói với giọng điệu rất bình thản, lại lộ ra một loại ngạo khí độc hữu.

Loại ngạo khí này. không băng lạnh như Vô Song khiến người ta cách xa ngoài ngàn dặm, cũng không độc lập hờ hững lạnh đời như Thiên Thu Vô Ngân, mà lại khiến cho người ta có một loại cảm giác bình thản vô sự không cứng ngắc không mất tự nhiên.

Quân bèn phía Trấn Đông Hầu và cường giả Ma Môn. rất nhanh nít lui khỏi Lăng Đỉnh Tiên Phong, rời xa Thánh địa tu tiên Tiên Loan Cửu Phong.

Mà cường viện đến từ hoàng cung Đại Tần, nhưng không có lập tức rời đi.

- Cảm tạ Tần Hoàngbệ hạ lắnnày ra tay viện trợ!

Bạch Vũ lão tiên thi lễ nói với Tần Hoàng.

Tần Hoàng lạnh nhạt hờ hững nói:

- Nếu không phải vì ngăn cản kế hoạch của phán quân, quá nhân sẽ không ra tay!

Nói trắng ra Tần Hoàng cùng Tiên Đạo Tông tạm thời liên thủ. chẳng qua là vì ích lợi của bản thân mỗi bên.

Địch nhân lớn nhất của Tần Hoàng, trừ Yêu Hoàng Cảnh, ngoài ra bên trong còn có Trấn Đông Hầu này là một nhân vật tạo phản lớn nhất.

So sánh ra, Tiên Đạo Tông sống một mình một góc. đứng ngoài thế tục. tuy 1'ảng không thần phục Vương Triều Đại Tần, nhưng ít ra sẽ khôngphải là phản loạn là địch.

- Trước khi rời đi, bổn hoàng lưu lại một câu: thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Ánh mắt của Tần Hoàng lạnh lùng đảo qua Tiên Đạo Tông, rồi ánh mắt dừng lại trên người Bạch Vũ lão tiên và Dương Phàm trong chớp mắt.

Dương Phàm bỗng nhiên cảm nhận một tia hàn ý lạnh thấu xương.

Mặc dù là tùy tiện nhìn thoáng qua, Tần Hoàng mang tới áp lực cho hẩn, cũng khó có thể tưởng tượng.

Xem theo phản ứng này, Tần Hoàng không hề e ngại Dương Phàm.

Chẳng lẽ hẩn có nắm chắc chống cự được một kiếm kia?

Dương Phàm trầm mặc không nói, hẩn biết rõ tu vi chân chính của Tần Hoàng không thể đánh giá. Một cái phản thán đã có thể áp đảo ba đại Vương hầu. Như vậy bản tôn hẩn nắm giữ Cửu Long Tỷ kia, sẽ có chiến lực mạnh đến mức độ nào?

Tần Hoàng lưu lại một câu. liền ung dung xoay người, rời Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Nhưng, Thiên Thu Vô Ngân không có rời đi. hẩn hợp nhất ba đại hóa thân lại. rồi chậm rãi bay đến đệ cửu trọng phong, lơ lửng giữa không trung ở xa xa cùng Dương Phàm nhìn nhau.

- Thiên Thu tông sư!

Dương Phàm cùng hẩn bốn mắt nhìn nhau, trong mắt lẫn nhau đều có một tia ý cười vui mừng.

Lúc này. Dương Phàm đột nhiên nhớ tới tình hình, lúc trước cáo biệt ở trước Thượng Giới Tiên Khi:

“Các người không đi Vĩnh Hằng Đào?” Thiên Thu Vô Ngân ngạc nhiên nói.

“Không đi. lập tức sẽ rời Nội Hải.” Trong thanh âm của Dương Phàm lại có một tia thần thờ.

“Sau này còn gặp lại.” Thiên Thu Vô Ngân thán hình nhoáng lên một cái, chìm vào trong biên sâu, thanh âm mờ mịt không chừng từ phương xa truyền lại: “Nếu có duyên sẽ gặp lại ở Đại Tàn Vương Triều.”

“Đại Tàn Vương Triều? Thiên Thu Vô Ngân... Người liền khẳng định như vậy sao?” Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia sáng kỳ dị.

- Chúng ta quá thực lại gặp nhau... Tuy nhiên việc thế gian này cuối cùng khó có thể đoán trước, bởi vì lập trường của mỗi người khác nhau, lần sau gặp nhau, có thể là bằng hữu, hoặc cũng có khi là địch nhân!

Thiên Thu Vô Ngân vẫn thán sắc bình thản, ở xa xa nói với Dương Phàm.

Bỗng nhiên, tay áo hai người không gió mà tự lay động, sinh ra luồng dao động khí vô hình.

Giờ khắc này. tại chiến trường tu tiên tàn phá bị thương này, dường như tất cả tạp âm đều biến mất. trong tầm nhìn một mảnh mơ hồ, trong thiên địa lúc đó, chỉ còn lại có hai người.

768. Chương 723 : Đột Phá Hoán Nha Trung Kỳ!

Nguy cơ diệt mòn của Tiên Đạo Tông, với sự kiện Trấn Đông Hầu bắt đắc dĩ lui binh mà hạ màn xuống.

Trận đại chiến tu tiên lần này hoành tráng chưa từng có. người tu tiên tham chiến có tới một hai trăm vạn. mà còn bảy thành trở lên đều là tu sĩ bậc cao.

Bên phe Trấn Đông Hầu, ngã xuống một vị Vương hầu. gần mười đại tu sĩ Hóa Thần, cường giả cấp Thông Huyền chết đi, không dưới mấy trăm. Tu sĩ bậc cao tổn thất tính ra tới ba mươi vạn.

Mà Tiên Đạo Tông mặc dù là phe phòng thủ, trước sau có Thiên Lan tiên trận cùng Hoàng Long Quan che chở. cũng tổn thất gần hai mươi vạn đệ tử.

Càng quan trọng là sơn môn Tiên Đạo Tông đã bị tàn phá tan tành, chủ yếu là phạm vi lớn nhất gồm đệ nhất trọng phong, đệ nhị trọng phong, đệ tam trọng phong.

Nếu không nhờ có Dương Phàm ra tay đúng lúc, Lăng Đỉnh Tiên Phong chắc chắn linh khí tổn thất hết. môi trường tu luyện này cũng sẽ suy giảm trầm trọng.

Dù vậy. Tiên Đạo Tông cũng nguyên khí đại thương, không có thời gian năm trăm năm khẳng định khó mà hồi phục như trước.

Chờ Trấn Đông Hầu lui binh, sau đó tu sĩ Tiên Đạo Tông bắt đầu dọn dẹp chiến trường, có thể nghe được tiếng khóc nức nở của một số tu sĩ.

ở Lăng Đỉnh Tiên Phong rộng lớn như vậy. rất nhiều người tu tiên đều nhập môn cùng một chỗ. cùng tu luyện, cùng trưởng thành với nhau. Có lẽ một số người chết trận nào đó. chính là đồng bọn cùng chung chạ với nhau hơn mấy trăm mấy ngàn năm.

Dương Phàm dõi mắt nhìn theo hướng Thiên Thu Vô Ngân rời đi. những lời đối thoại vừa rồi, dường như còn vang bên tai:

“Mặc kệ tương lai là địch hay bạn, như trước vẫn không gây trở ngại cho chí nguyện đồng đạo của chúng ta. cùng nhau tham thảo tâm đắc tu luyện, trao đổi kinh nghiệm lẫn nhau.”

Lúc ấy Dương Phàm đã đáp lại như thế.

Thiên Thu Vô Ngân gật đầu nói:

“Người nói đúng vậy. Thế gian này có ân có oán, có lợi ích. có phán tranh. Bởi vì thân phận mỗi người và lập trường bất đồng mà hoặc là địch hoặc là bằng hữu. nhưng chỉ có tâm theo đuổi đại đạo đỉnh cao. không luận thân phận, chẳng phân biệt phương pháp, không hỏi tới cao thấp. Chỉ có người đạt tới hoàn cảnh trí tuệ như thế mới có thể được xưng là tông sư.”

Giờ phút này nghĩ lại trong lời nói của Thiên Thu Vô Ngân, Dương Phàm cảm giác sâu sắc trong đó hàm chứa ý đạo rộng lớn bao la.

Đúng lúc này. Dương Phàm chợt nghe tiếng khóc nức nở của Dương Tuệ Tâm bên cạnh.

- Muội muội! Có chuyện gì...

Dương Phàm phát hiện Tuệ Tâm che mặt mà khóc, khóc thật thảm thiết.

Hỏi ra, hắn mới biết được, mấy người trong nhóm bạn từ lúc nhập môn với Dương Tuệ Tâm. ở trận đại chiến tu tiên này đều bó mình.

Trong số đó thậm chí còn bao gồm vị Tà Vũ sư huynh kia.

Dương Phàm thờ một hơi dài, đối với chuyện này hắn đành chịu bó tay.

Tuy rằng hắn được xưng là thần V. có thuật diệu thủ hồi xuân, nhưng đối mặt với người đã chết thực sự, thì vẫn bó phép không làm sao được.

Hơn nữa. Ngay cả sứ mệnh làm sống lại phụ thân, Dương Phàm cũng chưa có hoàn thành.

Sở dĩ Dương Thiên còn có hy vọng sống lại, là vì thi thể bảo tồn đúng lúc, càng quan trọng là. trên người vẫn còn lại một chút ít hồn phách.

Nếu bị đánh cho thần hồn tiêu diệt, hoặc là đã tiến vào sinh tử Luân Hồi. Ngay cả là Chân Tiên buông xuống, cũng không làm sao được.

- Muội muội! Không nên quá mức bi thương, muội còn có rất nhiều bạn hữu không có chết đi. thậm chí còn có thân nhân của muội.

Dương Phàm an ủi.

Dương Tuệ Tâm tuôn nước mắt như mưa roi, nhào vào trong lòng hắn, khóc lóc thật lâu.

- Người cũng chậm rãi tỉnh dương đi!

Dương Phàm vừa động ý niệm, thu hồi đoạn kiếm Vô Song.

Một trận chiến này. nếu không có đoạn kiếm Vô Song, Dương Phàm nhất định khó có thể xoay chuyển cục thế.

Thái Hư Huyền Thần tuy rằng lợi hại, nếu không có cảnh giới rất cao cũng không thể thi triển. Hơn nữa thuật này, Dương Phàm cũng khó có thể khống chế.

- Dương trưởng lão! Hôm nay nhờ có ngài ra tay. trợ giúp Tiên Đạo Tông ta vượt qua một lần đại kiếp nạn.

Bạch Vũ lão tiên nhẹ nhàng bay đến trước mặt. khom người cung kính nói với hắn.

Dương Phàm không có ngăn trở. cười nói:

- Dương mỗ ở Đại Tản địa phương duy nhất có thể trú lại. đó là nơi này. sao có thể cho phép người khác nhúng chàm?

- Bắt đầu từ hôm nay, Dương được sự chính là đại ân nhân của bản tông, cũng thăng nhiệm làm trưởng lão chính thức, từ nay về sau có thể xuất nhập tất cả khu vực của Lăng Đỉnh Tiên Phong. Bất cứ người nào bất kính với ngài, thì coi như bất kính đối với bản đạo.

Giọng nói già nua của Bạch Vũ lão tiên như có như không truyền khắp toàn bộ Lăng

Đỉnh Tiên Phong.

Lão biết rõ, Dương Phàm xuất lực lần này. nguyên nhân hơn phần nửa là bởi vì muội muội Dương Tuệ Tâm của hắn.

Mà lúc này. vô số tu sĩ Lăng Đỉnh Tiên Phong dùng ánh mắt cảm kích kính sợ, thậm chí sùng bái, nhìn về phía thân ảnh vĩ ngạn kia.

Một người, một thanh đoạn kiếm, khiến cho trăm vạn đại quân Trấn Đông Hầu. mấy vị Vương hầu lui binh... Chuyện này nhất định sẽ trở thành một cái truyền kỳ.

ở nơi nào đó trên Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Hoàng Phù tâm thần run rẩy, lưng phát lạnh, lấm bầm:

- Thi ra... đây mới chân chính là thực lực của hần!

Lúc trước ở trong động phủ của Nam Cung Hạm, hần từng nói với Dương Phàm: “Dương được sư nhất định là kỳ nhân đương thời, nhưng ngài vì cái gì nguyện ý trợ giúp ta?”

Dương Phàm lại đáp: “Ta sở dĩ trợ giúp ngươi, một mặt là do cơ duyên, quan trọng hơn là. ta muốn thể hội cảm giác thành tựu của việc sáng tạo ra một cường giả cái thể. mà ngươi vừa khéo có tiềm lực và năng lực này.”

Lúc ấy trong lòng hần còn có một nghi hoặc, không dám nói ra: “Chẳng lẽ Dương được sư không sợ sau này ta có thực lực vượt qua ngài sao...”

Mà đến giờ phút này. hần mới phát hiện, chính mình quá thật không biết trời cao đất rộng là gì!

Nghĩ tới tình hình một người, một thanh đoạn kiếm, lấy lực của bán thân, bề nghề đại quân trăm vạn tu sĩ, khiến hần chỉ có thể ngưỡng mộ và kính sợ.

- Hoàng Phù!

Đúng lúc này. Hoàng Phù đột nhiên nghe được một tiếng nói.

Là Dương Phàm đang gọi hần.

- Dương... Dương được sư!

Hoàng Phù có hơi kinh hoảng, vội vàng bay qua đến. cung kính nói:

- Ra mắt Đại trưởng lão. ra mắt Dương trưởng lão! Không biết ngài gọi ta có chuyện gì phần phó?

- Dương đại Hoàng Võ Hầu đã chết, danh nghĩa gia tộc Võ Hầu, người có thể là người duy nhất trên thế gian này có được huyết mạch kế thừa thuần khiết của gia tộc Võ Hầu.

Dương Phàm hơi có ý cười nói.

- Hoàng Võ Hầu đã chết?

Bạch Vũ lão tiên cùng đám người Hoàng Phù. quá sợ hãi kêu lên.

Hoàng Võ Hầu, dù sao cũng là người thống trị cao nhất của Thiên Vũ Châu rộng lớn như vậy. người này chết đi như thế. tất nhiên sẽ khiến cho Thiên Vũ Châu nổi phong ba đại loạn.

- Ý của Dương trưởng lão là. muốn ủng hộ hần trở thành tân Võ Hầu?

Bạch Vũ lão tiên hơi giật mình.

- Ta đã làm cho huyết mạch Võ Hầu trong cơ thể hần hoàn toàn thức tỉnh, cũng cùng dung hợp với dị linh cái trong cơ thể, nghĩ rằng không tới hai trăm năm, hần có thể đạt tới đại tu sĩ Hóa Thân, có thể tiếp nhiệm ngôi vị Võ Hầu.

Dương Phàm nói ra ý nghĩ của chính mình.

- Bản đạo hiểu rõ rồi!

Bạch Vũ lão tiên vuốt râu cười:

- Hoàng Phù! Trước khi tấn chức đại tu sĩ Hóa Thân, ngươi cứ ở lại bán tông. Trong thời gian này, bản đạo cũng sẽ bố cáo với ngoại giới rõ ràng chuyện ngươi có được huyết mạch kế thừa của Võ Hầu.

- Đa tạ hai vị trưởng lão!

Hoàng Phù quả thực không dám tưởng tượng, một cái bánh ngọt lớn như vậy ở trên trời lại rơi xuống trên đầu mình.

- Cố gắng của bản thân người mới là mấu chốt! Nghĩ đến hiện giờ có Đại trưởng lão tương trợ, thời gian người tấn chức đại tu sĩ Hóa Thần, cũng có thể rút ngắn lại thật nhiều.

Dương Phàm hơi có ý cười nói.

Đối với Hoàng Phù hẳn mang lòng kỳ vọng, dù sao người này là trong cuộc đời hắn nhìn thấy, tư chất gần với tồn tại của Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân. Thậm chí ngay cả đám người Dương Tuệ Tâm, Đặng Thi Dao, cũng chỉ miễn cưỡng ngang hàng cùng hắn.

Mấy tháng sau, Tiên Đạo Tông ở sau đại chiến, đi vào quy đạo bình thường, các loại việc lộn xộn rườm rà, cũng đều xử lý xong.

Dương Phàm Bởi vì thân phận mới, nên lên ngụ ở đệ cửu trọng phong.

Vốn trước đó trừ Đại trưởng lão ra, những người khác bên tông môn là không có tu cách ngụ lại ở đệ cửu trọng phong.

Tuy nhiên đây là Bạch Vũ lão tiên năm lần bảy lượt thỉnh mời.

Dương Phàm nghĩ đến chính mình sẽ ở Tiên Đạo Tông tấn công Hoán Nha trung kỳ. cần một địa phương yên tĩnh nên liền đáp ứng.

Từ sau Ngày đại chiến đó, Dương Phàm liên tục thi triển đoạn kiếm, dung nhập áo nghĩa trong kiếm đạo vô thượng kia, cảnh giới tinh thần dường như lại có đột phá, đạt tới một cái cảnh giới hoàn toàn mới.

Trong lòng hắn có cảm giác, thời gian kế tiếp tấn công Hoán Nha Kỳ. rất có thể rút ngắn

Trước khi bế quan, Dương Phàm đưa cho muội muội Tuệ Tâm một ít linh đan, trong đó còn bao gồm một khối cực phẩm linh Thạch.

- Cực phẩm linh Thạch...

Dương Tuệ Tâm kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới mình có thể được đến bảo vật gần như thất truyền trong nhân giới này.

Cực phẩm linh Thạch cho dù đối với cường giả Thông Thiên bậc ba mà nói, đều có ích lợi rất lớn. đừng nói là tu sĩ bậc cao.

Nàng thậm chí nghĩ, có cực phẩm linh Thạch này tương trợ, tốc độ tu luyện của mình, ít nhất phải nhanh hơn gấp bốn năm lần.

Hơn nữa trước khi bế quan, Dương Phàm nhận được tin tức đến từ Bắc Tản bên kia: Đặng Thi Dao với tư chất thâm độc hữu, cộng thêm dưới sự trợ giúp của cực phẩm linh Thạch và một số Thánh đan quý hiếm, đã tấn chức Hóa Thần trung kỳ, dự tính hơn trăm năm tới. là có thể xem xét đi tới Đại Tán.

Trước mắt, Đặng Thi Dao chỉ có thể ở tại Nội Hải. nơi đó hạn chế tu vi cao nhất là Hóa Thần trung kỳ. đến hậu kỳ sẽ lọt vào tầm diệt của Kinh Thiên độc thủ.

Tuy nhiên, cường giả đạt tới Hóa Thần Kỳ, có thể dùng các phương thức phong ấn pháp lực. đi khu vực khác. Tỷ như phong ấn tu vi đến Nguyên Anh Kỳ. là có thể vượt khu vực rời khỏi Bắc Tản.

Ngoài ra. Điệp Liên tọa trấn Bắc Tản. cũng đã đi Nội Hải, thành công tấn chức Hóa Thần.

Hai cái tin tức này. làm cho Dương Phàm cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng.

Mà đệ đệ Dương Lỗi trước mắt còn ngừng lại ở Nguyên Anh Kỳ, dưới sự trợ giúp của Âm Huyết Vương Triều, hùng bá nhất phương Bắc Tản, cũng rất thoái mái.

Dưới tình huống như vậy. Dương Phàm cũng thập phần cấp bách bắt đầu bế quan.

Thân ở đệ cửu trọng Lăng Đình Tiên Phong, Dương Phàm cảm nhận sâu sắc điều kiện linh khí dồi dào ở nơi đây, tốc độ tu luyện hơn xa các nơi khác ở Đại Tán.

Không đến thời gian mười năm, Dương Phàm đạt tới Hoán Nha sơ kỳ đỉnh, liền chuẩn bị ngưng kết Hoán Thiên Nha thứ hai, tấn chức Hoán Nha trung kỳ.

Đệ cửu trọng phong.

Tại một nơi cấm địa vắng lặng trong môn hiểm có dấu chân người lui tới.

Một ngày này. một lốc xoáy màu xanh nhạt hình thành trên không trung động phủ của Dương Phàm, đồng thời chậm rãi lan rộng.

Ở lúc đầu tu luyện, lốc xoáy màu xanh nhạt này. tiềm nhiễm dẫn phạm vi vài dặm hư không, cũng không dẫn tới chú ý của người khác.

Nhưng lúc này thời điểm lốc xoáy màu xanh nhạt, lan tràn tới phạm vi cả trăm dặm, tu sĩ ở ba trọng cao nhất Lăng Đỉnh Tiên Phong, đều có điều phát hiện.

“Tại trong bầu trời lúc đó. trừ hào quang kia có mặt khắp nơi. vật dạng thứ hai chính là gió... Nó cũng có mặt khắp nơi, chỉ cần có một chút động tĩnh, đều không thể che dấu động tĩnh của gió!”

Trong đầu Dương Phàm, bên cạnh Hoán Thiên Nha màu đỏ. chậm rãi ngưng tụ ra một đám gió hư vô trong suốt.

“Tốc độ của gió... êm dịu của gió... cuồng bạo của gió...”

Trong đầu Dương Phàm sớm có pháp quyết thành hình.

Giờ phút này hẳn chẳng qua là tu luyện, đồng thời lĩnh ngộ áo nghĩa cánh vật của bầu trời.

Từ lúc ở Thiên cầm Nội Hải, thời điểm tìm hiểu cảnh giới Hoán Nha, Dương Phàm suy nghĩ chính là sự vật trong vòm trời.

Đầu tiên mắt hắn phát hiện chính là ánh sáng, đến từ tinh thần thái cổ.

Dương Phàm thậm chí cho 1'ăng, đây chính là nguồn gốc của sinh mệnh.

Tiếp sau đó phát hiện hiện tượng tự nhiên, nhiều nhất là phong và lôi điện (gió và sấm sét).

Mà Dương Phàm cho 1'ăng, phong và lôi điện là hiện tượng phản ứng có linh khí thông thường nhất trong thiên nhiên.

Ánh sáng chính là nguồn gốc của sinh mệnh, phong và lôi là đại biểu tính lực lượng của thiên nhiên.

Thời gian nháo một cái, đã qua đi bốn mươi năm.

Một ngày này, toàn bộ trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, bị bao phủ trong một lốc xoáy màu xanh nuốt thiên phê địa, cũng trong nháy mắt khuếch trương một ngàn dặm... ba ngàn dặm... năm ngàn dặm... một vạn dặm.

Một cỗ khí tức cuồng bạo đáng sợ, khiến gần trăm vạn đệ tử Lăng Đỉnh Tiên Phong như ngạt thở. kinh hãi run sợ.

- Lực lượng thật kinh người...

Bạch Vũ lão tiên một chân bước vào Hợp Thể Kỳ, từ trong bế quan bừng tỉnh.

769. Chương 724 : Hoán Thiên Nha Thứ Hai!

Ở trên không trung động phủ Dương Phàm, lốc xoáy màu xanh nguyên vốn bình yên mấy năm nay, trong nháy mắt đột nhiên lan tràn đồng thời khuếch trương một ngàn dặm... ba ngàn dặm... năm ngàn dặm... một vạn dặm.

Quả thực là nuốt thiên phê địa.

Giờ khắc này. gần trăm vạn tu sĩ đệ tử Lăng Đỉnh Tiên Phong, hoảng sợ bất an, hô hấp khó khăn.

Trong tầm mắt đoàn lốc xoáy màu xanh kia, giống như cái miệng lớn của bầu trời há to ra, dường như muốn một ngụm nuốt vào ngọn tiên phong khổng lồ này.

Cùng lúc đó. trên Tiên Đạo Tông phạm là nhân vật tu vi đạt tới cấp Thông Huyền trở lên. đều cảm ứng được một khí tức đáng sợ đến từ bầu trời vô tận.

Cổ khí tức đó. lúc đầu cuồng bạo dị thường, có khí thế thổi quét bầu trời, tàn sát bừa bãi trên mặt đất.

Sau một đoạn thời gian kéo dài. cổ khí tức này lại trở nên mơ hồ không chừng, không thể nắm lấy.

Mà lúc này. Dương Phàm tấn chức Hoán Nha trung kỳ. đã tiến vào một bước cuối cùng.

Chỉ thấy trung tâm lốc xoáy màu xanh khuếch trương phạm vi vạn dặm kia, xuất hiện một cái phong đoàn trong suốt màu xanh, trong suốt mà hư vô.

Vật ấy theo trong huyết Bách Hội của Dương Phàm tuôn ra, cùng trong nháy mắt phun ra thần lực sáng rọi vô hạn.

Chỉ thấy một cây quang nha màu xanh nhạt hiển lộ ra, sinh ra một dao động thần bí, dung nhập trong hư không.

Trong phút chốc, chuyện quy dị sinh ra.

Trong không gian vạn dặm, tất cả gió trong nháy mắt ngưng đọng lại.

Không phải là phân chia, mà Ngay cả linh khí trong thiên địa này, cũng xuất hiện ngưng trệ trong nháy mắt ngăn ngủi.

Đây là một loại lực lượng huyền diệu khó giải thích, trực tiếp dung nhập trong khung xương thiên địa của linh khí cấu thành này. Đồng thời có thể lĩnh ngộ và mượn dùng pháp tắc huyền diệu rộng lớn trong vòm trời

“Hiểu vòm trời... Rốt cục lại tiến một bước, nắm giữ lực lượng “phong” của thiên nhiên cuồng bạo nhất, tốc độ nhất trong thiên địa này.”

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong đầu hần xuất hiện một cây quang nha màu xanh nhạt trong suốt, cùng bên cạnh quang nha màu đỏ xếp song song cùng một chỗ.

Hai cái quang nha, đều tự phóng xuất ra lưu quang trong suốt, kết hợp với nhau, sát nhập lại sinh ra một lực cảm ứng cường đại.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện, lực cảm ứng của mình tăng mạnh không chỉ gấp mười lần.

Áo nghĩa lớn nhất của Hoán Nha Kỳ. chính là thổ lộ Hoán Thiên Nha, dung nhập với bầu trời cao. cảm ứng đối với lực lượng của thiên địa tự nhiên tăng mạnh vô số lần.

Cổ lực cảm ứng huyền bí này. có ba công hiệu nghịch thiên:

Thứ nhất, dung nhập hư không, hiểu được lực của trời cao. cảm ứng đối với lực lượng của tự nhiên tăng mạnh vô số lần. có thể càng thoải mái hiểu được pháp tắc thiên địa. cũng có thể sử dụng.

Thứ hai, thông hiểu thiên cơ. loại lực cảm ứng này, có thể ở trình độ nhất định nào đó đoán trước vận mệnh thiên cơ. thậm chí có thể thăm dò được thời không cùng nhân quả mơ hồ.

Thứ ba, thần lực Hoán Nha, loại lực lượng này cùng loại với lực Thần Hư của cường giả Thần Hư, cũng là mấu chốt để ngưng kết Thái Hư Huyền Thần.

“Hai cái Hoán Thiên Nha sinh ra thần lực quả thật đáng sợ...”

Dương Phàm cảm ứng được lực linh hồn và thân thức của mình tăng vọt.

ở thời điểm Hoán Nha Kỳ, thần thức hắn chỉ có thể kéo dài hai ba ngàn dặm, gần như có thể sánh ngang với cấp Thông Huyền.

“Vào!”

Dương Phàm triển khai thần thức, lập tức bao phủ phạm vi ba vạn dặm.

Đây còn là kết quả mới vào Hoán Nha trung kỳ. nếu có thể tiến thêm một bước củng cố cảnh giới, hiệu được pháp tắc, ít nhất có thể đạt tới phạm vi năm vạn dặm, thậm chí rất cao.

Theo Dương Phàm biết, cho dù là đại tu sĩ Hóa Thần, phạm vi thần thức lớn nhất cũng chỉ tám ngàn dặm đến một vạn dặm.

Còn cường giả Thần Hư, bởi vì đạt tới mức độ linh hồn Hóa Thần Kỳ lột xác đại viên mãn, thần thức mờ ra. có thể quét ngang mười vạn dặm, càng có thể trong thời gian ngắn dung nhập hư không vạn dặm, sinh ra uy lực tinh thần cường đại. hoặc là hình thành phản thần Thần Hư.

“Mặc dù thần lực Hoán Nha của ta hiện tại. cùng thần hồn lực của cường giả Thần Hư. còn có một khoảng cách, nhưng vì mới vào cảnh giới này. Nếu tiến thêm một bước củng cố cùng linh ngộ. đạt tới đỉnh cao của cảnh giới này, ít nhất có thể tiếp cận cảnh giới Thần Hư. Đến lúc đó. cho dù ta không mượn dùng Hoàng Long Quan cùng đoạn kiếm Vô Song, cũng có thể tế ra Thái Hu Huyền Thần.”

Dương Phàm rất nhanh có hiểu biết bước đầu về thực lực của chính mình.

Thời điểm ở Hoán Nha sơ kỳ. hắn không mượn dùng bất cứ ngoại vật gì, lực áp đảo cấp

Thông Huyền. nếu gặp phải đại tu sĩ Hóa Thần, sẽ bị đánh cho chạy trốn chết, tánh mạng khó bảo toàn.

Mà giờ phút này bước vào Hoán Nha trung kỳ, không mượn dùng bất kỳ ngoại vật gì, ít nhất hắn có thể lực áp đảo đại tu sĩ Hóa Thần, cùng cường giả Thần Hư chỉ còn một khoảng cách nhỏ.

Tuy nhiên, đây là dưới tình huống không mượn dùng ngoại vật gì, nếu có thêm loại pháp bảo cường lực như Hoàng Long Quan, thực lực còn có thể tăng lên trên diện rộng.

về phần đoạn kiếm Vô Song, không ở trong suy nghĩ của Dương Phàm.

- Dương trưởng lão thuận lợi thăng cấp... Thật đáng mừng!

Một thanh âm già nua truyền vào trong óc Dương Phàm, đúng là Bạch Vũ lão tiên, giờ phút này đang câu cá trong một cái hồ nhỏ.

Dương Phàm vận chuyển thần lực Hoán Nha trong ý niệm cảm ứng được vị trí của lão.

“Vào!”

Ý niệm vừa động, hư ảnh màu xanh nhạt nhoáng lên một cái trong hư không, Dương Phàm hiện ra tại bên cạnh Bạch Vũ lão tiên.

- Người...

Bạch Vũ lão tiên chấn động.

Trong khoảnh khắc vừa rồi kia, Dương Phàm còn ở trong thần thức của lão tập trung, nhưng trong nháy mắt biến mất. rồi xuất hiện ở bên cạnh mình.

- Đây chẳng lẽ là bước vào Thông Thiên bậc ba trong truyền thuyết, mới có thể có thần thông... trong chớp mắt di Chuyển ngàn dặm!

Bạch Vũ lão tiên mang trên mặt đầy vẻ khiếp sợ nói.

Trong chớp mắt di chuyển ngàn dặm, hay gọi là Ngay lập tức dịch chuyển ngàn dặm, chính là thần thông thuần di trong truyền thuyết.

Nghe nói. chỉ có tu sĩ đỉnh cao mới có thể thi triển.

- Một cái chớp mắt di chuyển ngàn dặm? Ta còn chưa có đạt tới xa như vậy, nhiều lắm Ngay lập tức di chuyển hai ba trăm dặm, nhưng đối với lực linh hồn tiêu hao cũng rất lớn.

Dương Phàm cũng giật mình cả kinh

Bởi vì thần thông vừa rồi. hắn căn bản không có học qua, hoàn toàn là bằng vào một loại bản năng, ý niệm vừa động thân lực Hoán Nha phát động, liên đi tới bên cạnh Bạch Vũ lão tiên.

- hay là loại thần thông này là Dương trưởng lão mới vừa học được?

Bạch Vũ lão tiên khôi phục sắc mặt bình thường, thân là nhân vật nửa chân bước vào Thông Thiên bậc ba, loại năng lực Ngay lập tức di chuyển vài trăm dặm này, lão thì triển bí thuật nào đó cũng có thể làm được.

- Không! Ta căn bản không học qua! Ngay cả pháp quý thần thông này cũng không có.

Dương Phàm lắc đầu.

- Vậy chẳng lẽ là trong cơ thể Dương trưởng lão có được huyết mạch kế thừa, loại thần thông này, ở sau khi ngài tấn chức, trở thành một loại bản năng chăng?

Bạch Vũ lão tiên trong mắt chợt lóe sáng nói.

- Điều đó cũng không phải, ta chỉ là thiên linh cái bình thường, mà còn là sau này mới có.

Dương Phàm lưu lại một câu, thán hình nhoáng lên một cái, lại từ trong tầm mắt Bạch Vũ lão tiên biến mất.

“Vèo!”

Trên đệ cửu trọng phong chỉ thấy quang ảnh màu xanh chợt lóe, dường như luồng gió màu xanh lướt qua.

Không bao lâu. trong hư không xuất hiện mấy thân ảnh giống nhau.

Tập trung nhìn kỹ lại thấy là ba Dương Phàm giống nhau như đúc.

“Kỳ quái... loại phản thân thuật này ta cũng không học qua. dường như bước vào cảnh giới này, bản năng tự nhiên mượn dùng thiên địa huyền ảo mà thành.”

Ba Dương Phàm giống hệt nhau, lơ lửng giữa không trung.

Ngay cả Bạch Vũ lão tiên khi nhìn thoáng qua cũng không phân rõ thiệt giả.

- Ảo thuật phản thân thật cao minh.

Bạch Vũ lão tiên chắc chắn lấy làm kỳ, vuốt râu cười nói.

Thực lực của Dương Phàm càng cường đại, đối với Tiên Đạo Tông càng có lợi.

“Vèo!”

Cáo biệt Bạch Vũ lão tiên, Dương Phàm rời đệ cửu trọng phong, nhẹ bay đến đệ thất trọng phong, tiến vào Bách Linh Thiên Viên!

Tuy rằng Bách Linh Thiên Viên bình thường hạn chế. chỉ có nữ tu có thể đi vào. nhưng với thân phận trưởng lão của Dương Phàm hiện giờ. bất kỳ chỗ cấm địa nào trên Tiên Đạo Tông đều có thể thông suốt.

- Đại ca! Rốt cục huynh xuất quan rồi...

Trong đôi mắt thanh tú của Dương Tuệ lóe ra vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

- Thật không tệ. muội muội cũng thành công bước vào Hóa Thần hậu kỳ. còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của ta!

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục.

Tình ra. hắn bế quan bốn mươi năm, Thiên Lan Điện lại mở ra hai lần.

Trong thời gian này, Dương Phàm cho thể thần tiến vào Thiên Lan Điện, lại thu được một số thông linh pháp bảo. bốn năm khối cực phẩm linh Thạch và không ít Thánh đan quý báu.

- Cái này đều nhờ có đại ca lần trước đưa tặng cực phẩm linh Thạch, giúp tốc độ tu luyện của Tuệ Tâm nhanh hơn, càng kỳ diệu là trong cực phẩm linh Thạch này, ẩn chứa một loại lực lượng kỳ lạ, bao dung một số pháp tắc đại đạo trong thiên địa.

Dương Tuệ Tâm cảm thán về sự huyền diệu của cực phẩm linh Thạch.

Vốn mặc dù với thiên tư ngút trời của nàng, muốn bước vào Hóa Thần hậu kỳ. ít nhất còn cần hai ba trăm năm. Nhưng hiệu quả của cực phẩm linh Thạch thật đã vượt xa tưởng tượng của nàng.

Sau khi hiểu rõ tiến độ của muội muội, Dương Phàm thập phần vui mừng, lại thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, hiểu rõ về tình hình ở Bắc Tản.

Đặng Thi Dao hiện giờ tu vi tới gần Hóa Thần hậu kỳ. tiếp qua mấy chục năm, sẽ chuẩn bị đi Đại Tàn.

Nếu nói về tư chất, cả Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao đều còn cao hơn Dương Phàm, người sau lại tự hành thôi diễn công pháp, độ khó khăn không chỉ lớn hơn gấp mười lần.

Dương Phàm duy nhất thắng hơn họ. lại là ngộ tính và độ cao. hơn nữa đều là sau này dần dần trưởng thành lên.

Cùng muội muội trò chuyện với nhau một Ngày một đêm. Dương Phàm lại nhớ tới Hoàng Phủ. lẩm bẩm:

- Không biết hiện tại tình huống hần thế nào rồi?

Bởi vì cường giả trên Lăng Đỉnh Tiên Phong quá nhiều, tu sĩ gần cả trăm vạn, Dương Phàm không muốn dùng thần thức dò xét.

“Vào!”

Dương Phàm cáo biệt Tuệ Tâm, thân hình nhoáng lên một cái. lại chạy tới đệ lục trọng phong, đi vào chỗ ở của Nam Cung Hạm, thông qua nàng liên hệ với Hoàng Phủ.

Mấy chục năm không gặp, Nam Cung Hạm không ngờ cũng bước vào Hóa Thần Kỳ.

Tuy nhiên, ở Tiên Đạo Tông chính đạo đệ nhất tông này, cũng không tính kinh người cho lắm. Dù sao đệ tử tông môn này hướng thụ đãi ngộ. và môi trường linh khí ưu việt của Lăng Đỉnh Tiên Phong, đều đủ để đào tạo ra tu sĩ bậc cao đếm không hết.

- Trưởng lão chờ một chút, ta đi gọi hần tới.

Nam Cung Hạm hạ thấp người thi lễ. gần như không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Dương Phàm.

- Nam Cung cô nương cần gì câu thúc khách sáo như thế. nàng và ta năm đó cũng coi như là bằng hữu tin cậy!

Dương Phàm cười nói.

Nam Cung Hạm vừa nhớ tới chuyện năm đó. trên gương mặt thanh nhã thoát tục. lập tức hiện lên một tia ửng đỏ.

Năm đó nàng xem Dương Phàm làm như một tán tu nhất giới có được mấy kỳ thuật; còn nhận đối phương vào ngụ trong động phủ của mình, thậm chí đề cử đến sư tôn nơi đó. xem bệnh cho con linh thú bé nhỏ không đáng kể.

- Không bằng Nam Cung cô nương biết rõ vị trụ nàng và ta cùng nhau đi gặp Hoàng Phủ đi!

Dương Phàm đối với Hoàng Phủ có một loại chờ mong kỳ lạ.

- Dạ! Hần gần đây đột nhiên tu vi tăng mạnh, cũng ở đệ lục trọng!

Nam Cung Hạm chỉ rõ phương hướng vị trí cho Dương Phàm.

“Vào!”

Dương Phàm nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, tàn ảnh màu xanh nhoáng lên liên tục mấy lần, ngay cả thần thức đều bắt giữ không rõ.

Chờ đến khi Nam Cung Hạm phản ứng lại. hai người đã đi tới trên không một động phủ.

Gương mặt nàng đỏ lên. bị Dương Phàm nắm tay kéo sát vào mình, chung chạ gần gũi như thế mùi vị nam nhân kỳ lạ kia. thoang thoang trong không khí bao phủ toàn thân nàng.

Dù là nàng luôn luôn thanh tâm quả dục, ngăn ham muốn, tâm trong sáng, thanh nhã thuần khiết, trong lòng cũng nổi lên một hồi gợn sóng.

Cảm quan của Dương Phàm lập tức bắt giữ được khí tức của Hoàng Phù. dường như đang trong bể quan tu luyện.

Hắn không khỏi có chút thất vọng.

Nam Cung Hạm bị hắn nắm bàn tay ngọc nhỏ bé, trong lòng ngượng ngùng, muốn rút tay nhưng lại không dám, lại có một loại cảm giác thật mâu thuẫn không muốn rời ra.

Dương Phàm liếc mắt quan sát nàng một cái. cảm giác nàng này trời sinh đoan chính, giữ mình trong sạch, tâm tính thực thiện lương kiên định, thêm vào thiên phú nhất đẳng hơn người, Ngày sau tiềm lực rất lớn, nếu có thể thu làm thị nữ hoặc là thị thiếp, t hay mình chăm sóc động phủ ở Lăng Đỉnh Tiên Phong, quá thực là ý định không tệ.

Nhưng thấy cô gái này đoan trang thanh nhã, thật có thể không dễ dàng đáp ứng.

Đúng lúc này. Hoán Thiên Nha của Dương Phàm sinh ra cảm ứng. ngạc nhiên vui mừng nói:

- Ha ha! Rốt cục người đã khôi phục thân thể rồi...

Ý niệm vừa động, trong tay hắn xuất hiện một thanh đoạn kiếm, mặt trên lóe ra một điểm sáng màu sắc lóng lánh, hình thành một nam nhân áo trắng bình thường không có gì đặc sắc.

770. Chương 725 : Chém Giết Vu Tôn!

Trên nửa thanh đoạn kiếm, sáng lên một màn quang điểm đầy màu sắc ở trước mặt Dương Phàm, rồi hình thành một nam nhân áo trắng, tướng mạo bình thường, lại có vẻ cô độc cao ngạo không hòa hợp cùng thế nhân.

Cách nguy cơ lần trước trên Tiên Đạo Tông đã qua bốn mươi năm, rốt cục Vô Song lại hiện thế.

Một thân áo trắng như tuyết, không gió mà lay động, hắn chậm rãi mở mắt. trong đôi con ngươi tối đen thâm thúy, có thể thấy được bóng một thanh kiếm mờ ảo. nhìn kỹ, đúng là một thanh đoạn kiếm hư vô.

Vô Song phất tay một cái, đoạn kiếm xuất hiện trên tay hắn, rang động vù vù. như một bộ phận của thân thể hắn.

Rồi trong khoảnh khắc, chỉ thấy đoạn kiếm kia từng chút một trở thành mờ nhạt, không ngờ dung nhập vào cánh tay hắn.

Nam Cung Hạm nhìn thấy tình hình như thế ở trong mắt, kinh hãi tới cực điểm.

Hơn nữa khi Vô Song xuất hiện, nàng hô hấp khó khăn, gương mặt xinh đẹp tái nhợt thất sắc, Ngay cả một chút sức nhúc nhích cũng không có. cả người bị vây trong một loại áp bức khó có thể hình dung.

Toàn bộ quá trình khi Vô Song xuất hiện, thu đoạn kiếm vào tay, nàng đều nhìn thấy rõ ràng trong mắt.

“Thanh đoạn kiếm này... Không phải chính là kiện bảo vật lai lịch không rõ mà năm đó khi Tiên Đạo Tông gặp đại kiếp nạn, Dương trưởng lão dùng nó để uy hiếp quần hùng kia sao?”

Nam Cung Hạm tim đập nhanh hơn.

Nàng không thể hiểu được, vì sao Vô Song có thể ngưng kết thành thân thể từ trong thanh đoạn kiếm, rồi lại thu đoạn kiếm vào trong cơ thể.

“Cảm giác thật kỳ quái...”

Vô Song lại nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

- Ngày ấy sau khi giết chết Phượng Thanh Hầu cùng cổ long hóa thân, trình độ linh hồn của ta lại được tăng lên, giống như năm đó sau khi chém chết Tam u lão Ma.

- Lại có chuyện như vậy ư?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Trên người Vô Song có được ý cảnh kiếm đạo vô cùng thâm ảo. cái loại độ cao này. đủ để cho các cao thủ kiếm đạo khác trong nhất giới này âm thầm thất sắc.

Nhưng những ảo nghĩa kiếm đạo đáng sợ này. cũng là từng chút một “thức tỉnh”, tăng lên theo cảnh giới của hắn.

Thật lâu sau, Vô Song mở to mắt. ánh mắt đảo qua Dương Phàm và Nam Cung Hạm.

Dương Phàm không có phản ứng rõ ràng, nhưng Nam Cung Hạm bên cạnh, chỉ cảm thấy tâm thần dường như bị xuyên thấu, linh hồn sợ run.

Bỗng nhiên Dương Phàm nắm tay nàng truyền vào một khí tức tự nhiên vô hình, làm cho áp lực trên người nàng Ngay lập tức biến thành hư không, nàng cảm giác sâu sắc một làn hơi ấm áp sưởi ấm tâm thần.

Nam Cung Hạm sinh lòng cảm kích, lập tức có một loại cảm giác an toàn, chỉ hy vọng vĩnh viễn không rời khỏi bàn tay này. Gương mặt xinh đẹp của nàng khôi phục khí sắc, rồi lập tức nhuộm một lớp ửng đỏ.

- Nàng là thị thiếp mới của người?

Vô Song chỉ thản nhiên nói một câu, chợt nhìn về phía Dương Phàm:

- Người là được trời cao chiếu cố sủng ái. vĩnh viễn không phải chịu đựng cuộc sống cô độc buồn tẻ, lại có thể có được độ cao và tiềm lực sánh cùng ta. tại sao như vậy?

Dương Phàm đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn.

Thí dụ như Thiên Thu Vô Ngân tông sư độ cao bậc này. bất cứ lúc nào. bất cứ nơi đâu cũng đều tìm hiểu tu luyện. không có một người thản nhiên bằng hữu, thậm chí giống như bỏ qua tất cả cảm tình trên thế gian, lãnh đạm như thần linh.

Cho dù là người tu tiên, cũng rất khó đạt tới bậc này. phải chịu đựng cô độc và buồn tẻ đến mức nào? Dù sao chỉ cần là sinh linh, sau khi mở ra linh trí. đều phải có tình cảm. cho dù cái gọi là “máu lạnh vô tình”, cũng đúng là một loại tình cảm.

Mà so sánh ra. Dương Phàm có thân nhân, có bằng hữu. có song tu đạo侶. có thị thiếp đủ hết.

Dương Phàm giữ vẻ trầm mặc, cũng không có giải thích điều gì, nhưng thật ra Nam Cung Hạm ở bên cạnh, sắc mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa vùi đầu vào trong lồng ngực hắn.

- Nàng có khỏe không?

Vô Song đột nhiên hỏi.

Dương Phàm không ngờ có thể lập tức biết, hắn đang hỏi ai.

Mặc dù Vô Song cao ngạo siêu quần, cũng đã từng si mê một nữ nhân, từ lúc hắn đau lòng dứt bỏ. liền dồn hết tâm trí vào kiếm đạo.

- Nàng tốt lắm! Chính là ‘Tinh Tôn’ trong giới này, vị trí độ cao có lẽ đã vượt xa người và ta!

Dương Phàm đáp.

- Tinh Tôn?

Nam Cung Hạm tìm đập nhanh hơn, bản thân nàng biết nhiều học l'ộng, từng đọc qua trong sách cổ truyền thuyết có liên quan tới "Tinh Tôn".

Nghe nói ở thời đại thượng cổ. Tinh Tôn có thể nhìn trộm vận mệnh thời không, có được độ cao mọi người không thể đuổi kịp, có thể dễ dàng đảo điên một vương triều tu tiên, cũng có thể mưu đồ một đế quốc mới.

Đó là tồn tại thần bí vượt ra ngoài tất cả hệ thống lực lượng, đứng ở ngoài chúng sinh, đứng ở ngoài thế cục.

Nói về địa vị. ít nhất Tinh Tôn có thể cùng ngồi cùng ăn với đương kim Tàn Hoàng.

- Ta sẽ lập tức rời nơi này. trước khi đi, còn có một chuyện chưa có giải quyết.

Vô Song không có hồi tiếp chuyện Vũ Văn Hâm.

- Đúng! Còn có một hậu họa, nhất định phải diệt trừ.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lên tia sáng ác nghiệt:

- Hiện giờ ta đã ngưng kết ra Hoán Thiên Nha thứ hai, lực cảm ứng tăng nhiều đã có cơ hội giết chết "Vu Tôn".

- Khi nào động thủ?

- Để ta chuẩn bị nửa năm.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Dù sao kế tiếp muốn chém giết, là tồn tại có năng lực đồng cấp bậc với Tinh Tôn.

Nam Cung Hạm hoảng sợ trong lòng, hai người này bàn chuyện với nhau, đều là chuyện kinh thế hãi tục. có chút còn nghe không hiểu lắm.

Tuy nhiên, nàng cũng biết có liên quan tới Vu Tôn trong truyền thuyết.

Vu Tôn có thể nói là một trong nhân vật xa xưa nhất, thần bí nhất của Đông Thắng Đại Lục.

Không ai nhìn thấy được mặt thật của hắn.

- Cho người thời gian nửa năm.

Vô Song gật gật đầu. liền chuẩn bị rời đi.

- Người tốt nhất không nên rời khỏi Tiên Đạo Tông.

Dương Phàm ngăn hãm lại:

- Bởi vì tiên phong này không tâm thường, có thể che chắn thiên cơ thật tốt, mà Bạch Vũ lão tiên ở trong đó, lại có thể gia tăng lực bói toán. Đến lúc đó nếu có thể liên thủ với lão...

- Tốt lắm!

Vô Song liền nhắm mắt lại. theo sát phía sau Dương Phàm.

- Ta đi kêu Hoàng Phù!

Nam Cung Hạm rút tay khỏi bàn tay Dương Phàm, hạ xuống trước một cái động phủ phía dưới.

Không bao lâu. một thanh niên oai hùng bắt phàm, mày kiếm mắt hổ. mũi thẳng, dáng người khôi ngô, từ trong động phủ đi ra tiếp đón.

Dương Phàm gần như có chút không tin, đây là Hoàng Phù từng bị đồng môn chê cười là khi ốm đây sao?

- Ra mắt Dương được sư!

Hoàng Phù hiểu cá tính của Dương Phàm, nên chỉ hơi khom người cung kính thi lễ.

Dương Phàm gật gật đầu, đánh giá hắn một lát, phát hiện huyết mạch kế thừa cùng dị linh cái trong cơ thể hắn, đã kết hợp hoàn mcv hai trong một.

Thời gian cách bốn mươi năm, tu vi của Hoàng Phù đạt tới Hóa Thần sơ kỳ. cách Hóa Thần trung kỳ chỉ có nửa bước xa. Lúc này cần phải hiểu được pháp tắc Thông Huyền, muốn đột phá một cửa này, chỉ dựa vào cố gắng không được, cần phải linh ngộ áo nghĩa thiên địa. Có thể Ngay sau đó ngộ đạo. tấn chức, nhưng cũng có thể cả đời khó vượt qua cửa ải này.

Dương Phàm phát hiện phần thần lực của Hoàng Phù cùng thiên địa quanh mình, có một loại tương liên thân bí, xem ra bước vào Hóa Thần trung kỳ cũng chỉ trong vài năm tới, hoặc giả còn ngắn hơn.

Trong lòng hắn thẩm tán thương, không hổ là tồn tại tư chất thiên phú hiếm thấy, có hi vọng đuổi kịp Thiên Thu Vô Ngân và Vô Song.

Hoàng Phù nói:

- Mấy chục năm trước, trong gia tộc có người muốn triệu hồi ta. còn có thư của mẫu thân... Tuy nhiên ta ghi nhớ lời nói của Đại trưởng lão cùng Dương được sư, không tấn chức Hóa Thần hậu kỳ, tuyệt đối không quay về.

Dương Phàm tán thưởng nói:

- Người rất có tính nhẫn nại. cũng có dã tâm và khí phách đủ để thành đại sự.

Dương Phàm lại đưa tặng Hoàng Phù một ít linh đan cùng một hai kiện thông linh pháp bảo. rồi rời động phủ.

Vô Song từ đầu đến cuối nhắm mắt đi theo, không nói lời nào.

Nam Cung Hạm rất hâm mộ Hoàng Phù. có thể có một quy nhân như Dương Phàm này, chẳng những mở ra tiềm lực trong cơ thể của hắn, lại đưa tặng vừa linh đan vừa pháp bảo.

Có thể tưởng tượng trong tương lai một trăm năm sau, Hoàng Phù rất có hi vọng trở thành Tản Hoàng Vô Hủ của Thiên Vũ Châu, trở thành nhân vật làm mưa làm gió khắp Đại Tản.

Mà tư chất, dung mạo của mình đều là nhất đẳng hơn người, nhưng lại không có được cơ duyên như vậy.

Dương Phàm nhìn ra tâm tư của nàng, sau khi đưa Nam Cung Hạm về lại động phủ, Dương Phàm cũng tặng nàng một ít thánh đan rất quý giá.

Nam Cung Hạm có chút kinh hoảng. Dương Phàm tùy ý cấp mấy thứ linh đan, đều là bảo vật có thể khiến cường giả Hóa Thần bình thường phát điên phát cuồng.

Những linh đan này nếu sử dụng tốt, tuyệt đối có cơ hội giúp nàng bước vào địa vị cấp Thông Huyền cao tại thượng.

- Dương trưởng lão chờ một chút! Không công không chịu lộc, ta như thế nào có thể vô duyên vô cớ nhận của ngài nhiều linh đan quý báu như vậy?

Nam Cung Hạm hơi chần chừ một chút rồi nói.

- Gặp nhau là có duyên phận, cần gì đề cập đến!

Dương Phàm cười cười, những linh đan này đều là lấy được trong Thiên Lan Điện, hắn còn có rất nhiều.

Mỗi hai mươi năm Thiên Lan Điện mở ra một lần, Dương Phàm có thể từ bên trong lấy được rất nhiều bảo vật, bao gồm thông linh pháp bảo. linh đan, thiên linh địa bảo. cực phẩm linh Thạch các thứ...

Nam Cung Hạm mím môi. trong lòng suy nghĩ bay vút, rồi đột nhiên cắn răng một cái, quy gối trước mặt Dương Phàm:

- Dương trưởng lão vào ở trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, động phủ không người chăm sóc. tiểu nữ nguyện ý trở thành một thị nữ danh nghĩa của trưởng lão.

- Người nguyện ý làm thị nữ của ta?

Dương Phàm có hơi bất ngờ. hắn vốn có ý niệm này, nhưng thấy đối phương tính tình cao ngạo, hơn phân nửa sẽ không đồng ý, nên không đề cập tới.

- Tanguyên v!

Nam Cung Hạm lộ vẻ mặt kiên quyết, rốt cục đưa ra một quyết định có thể t hay đổi hoàn toàn số phận cuộc đời mình.

Trên thực tế, Dương Phàm đã đánh giá sai địa vị và năng lượng của chính mình hiện nay.

Giờ phút này hắn thân là trưởng lão môn phái, ở đệ cửu trọng phong, ở Tiên Đạo Tông là nhân vật đứng sau Đại trưởng lão.

Mà ở Tu Tiên giới Đại Tồn. tên của Dương Phàm, đã trở thành một cái tên truyền kỳ: chém giết Vương hầu. bức bách Trán Đông Hầu lui binh, lấy sức của bản thân xoay chuyển càn khôn.

Hiện giờ uy danh của hắn, ít nhất có thể sánh ngang cùng Vương hầu.

Thử nghĩ, nhân vật trong truyền thuyết như vậy, dù chỉ có thể trở thành thị nữ, chuyện này cũng đúng rất khó được.

- Tốt! Bắt đầu từ hôm nay, người chính là thị nữ của ta.

Dương Phàm hơi thâm ý liếc mắt nhìn Nam Cung Hạm một cái.

Nam Cung Hạm nhẹ thờ một hơi. nàng đã hạ quyết tâm: nếu đã không có cơ duyên như Hoàng Phủ. chính mình sẽ nỗ lực tranh thủ.

Một khi có thể trở thành thị nữ của Dương Phàm, cũng nhất định có thể t hay đổi vận mệnh ngày sau của nàng. Càng đừng nói nhân vật truyền Kỳ như Dương Phàm như vậy. đã là nam nhân có thể nói là hoàn mỹ trên thế gian này. bất kể tu vi thực lực. hay là dung mạo khí độ. đều không thể chê vào đâu được! Đương nhiên, nếu nàng biết Dương Phàm đã có vài vị thị thiếp, hắn sẽ không có ý tưởng như vậy.

Ngày hôm đó. Dương Phàm đưa Nam Cung Hạm lên đệ cửu trọng phong, cấp cho nàng lệnh bài ra vào nơi đây.

Sau đó, hắn bắt đầu chú tâm chuẩn bị...

Nửa năm sau.

Trên đệ cửu trọng Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Bần đạo chỉ có thể dùng hết toàn lực trợ giúp các vị một tay, có thành công hay không, do số mạng cũng không biết trước được.

Bạch Vũ lão tiên vùng phát trần trong tay bay lên giữa không trung, liên tục vẽ trên hư không, hình thành một cái đồ hình bát quái huyền diệu, gần như bao phủ toàn bộ trên không trung đệ cửu trọng.

Dương Phàm nói:

- Đại trưởng lão chỉ cần tăng phúc hiệu quả cảm ứng thiên cơ nơi đây là được, từ ta cùng Vô Song phụ trách ra tay, chém chết hắn...

Vô Song nhắm mắt lại, trên người xuất hiện một thanh đoạn kiếm, sau đó chính mình hóa thành một màn quang điểm màu sắc sáng rực. dung nhập vào đoạn kiếm.

Dương Phàm cầm thanh đoạn kiếm, hít sâu một hơi. nhắm mắt lại. cũng trong nháy mắt phát huy lực cảm ứng của hai cái Hoán Thiên Nha đến cực hạn.

Thông qua tăng phúc huyền ảo của Bạch Vũ lão tiên. Dương Phàm phát giác lực cảm ứng của mình lại tăng mạnh, rất nhanh dung nhập vào thiên địa. thậm chí dung nhập vào trong thời không hỗn loạn, cùng trong u Minh kia liên lụy tới thiên cơ của vô số sinh linh nhân quả, sinh ra liên hệ.

Nam Cung Hạm đứng cách đó không xa, thật sự khó có thể tưởng tượng, mấy người này định thông qua loại phương pháp nào. để chém giết Vu Tồn tồn tại xa xưa nhất trong truyền thuyết kia!

771. Chương 726 : Truy Tung Thiên Cơ!

Hai cái Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng cường đại. khiến cho chỉ trong ý niệm Dương Phàm đã bước vào Thiên Nhân Mô Thức, thần lực Hoán Nha dung nhập hư không, nắm trong tay ba ngàn dặm bầu trời, đồng thời sinh ra uy lực tinh thần mãnh mẽ.

Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy hai đạo quang nha một xanh một đỏ. phóng to vô cùng vô tận. dung nhập vào hư không.

Trong khoảnh khắc đó. lực cảm ứng của Dương Phàm tăng phúc vô số lần. lại có thêm Tiên Diễn Đại Đạo Pháp của Bạch Vũ lão tiên trợ giúp, tâm thần hắn dung nhập thời không hỗn loạn, thậm chí chạm đến thiên cơ kia liên lụy tới vô số nhân quả sinh linh.

Trên lý luận, Dương Phàm có thể thăm dò thời không, đoán trước tương lai.

Nhưng Hoán Thiên Nha mang tới cho hắn năng lực huyền bí thông hiểu thiên cơ, phần nhiều là trạng thái bán bị động, nếu như người khác muốn tính kế Dương Phàm, lập tức sẽ khiến hắn cảm ứng được khí tức không hài hòa, rồi lại lần theo dấu vết thiên cơ.

Lần này, hắn liên thủ cùng Bạch Vũ lão tiên, sử dụng ưu thế địa lý của Lăng Đỉnh Tiên Phong, lại muốn biến bị động thành chủ động.

Đối thủ hắn muốn chém giết, là Vu Tôn siêu việt ở ngoài lực lượng hệ thống, về mặt vận dụng đạo bói toán đạt tới tài nghệ đỉnh cao ở nhất giới, đối với sử dụng và suy đoán thiên cơ lại càng thuần thục.

Có thể nghĩ mà biết, muốn bắt giữ được thiên cơ của đối phương, mà còn đuổi giết sẽ khó khăn đến mức nào?

Ngay cả Bạch Vũ lão tiên tham dự hành động lần này, trong lòng cũng không có lạc quan, mơ hồ lại có lo lắng: nếu kế hoạch này thất bại. trêu chọc tới Vu Tôn kia, có mang đến nguy cơ diệt môn cho Tiên Đạo Tông hay không?

Với trình độ của Vu Tôn. áo diên một cái vương triều tu tiên, đều rất có thể.

ở thời kỳ thượng cổ, dưới tính kế của hắn, ngay cả Chân Tiên Chấn Ma đều ngã xuống.

Giờ phút này. Dương Phàm thăm dò đến thời không hỗn loạn, cũng mơ hồ không rõ, ngẫu nhiên hình ảnh chợt lóe mà qua, đối với hắn trợ giúp cũng không lớn.

Một là, muốn thăm dò rõ ràng thời không hỗn loạn, trong nhất giới không có người có khả năng làm được. Quan trọng là căn cứ vào hình ảnh thăm dò được, làm ra phân tích, rồi mới suy tính tiếp.

Hai là. Vu Tôn kia trình độ bán thân cao siêu, đối với che chắn thiên cơ. cũng cực kỳ cường đại.

Bạch Vũ lão tiên không có lạc quan, cũng không có tin tưởng, thậm chí có chút lo lắng.

Còn Vô Song giờ phút này chỉ dám đương làm vũ khí giết người, căn bản không có quyền lên tiếng.

Nam Cung Hạm tu vi thấp kém, càng không thể phóng đoán việc này. nhưng ngược lại trong lòng nàng càng thêm tò mò hướng tới. sinh ra thật nhiều nghi hoặc: cho dù cảm ứng được thiên cơ của Vu Tôn, thì phải làm thế nào giết hắn?

ở Đại Tồn rộng lớn vô cùng vô tận, gần như không ai có thể tiếp cận Vu Tôn.

Vu Tôn thần bí cổ xưa. lại càng sẽ không để cho địch nhân tiếp cận đến mình, nếu không hắn cũng sẽ không sống cho tới bây giờ.

Chủ đạo hết thảy chuyện này cũng là Dương Phàm.

Chỉ thấy hắn chau mày, đối với cảm ứng của thiên cơ. phóng to hết giới hạn.

Trong mơ hồ. dường như hắn thấy được hình dáng của đại lục tương lai, từng cái dấu hiệu quật khởi.

ở một đoạn thời gian nào đó, hắn nhìn thấy một cổ long khí nổi lên từ hướng tây bắc Đại Tồn. sinh ra cảnh tượng Cửu Long xuất thế.

Tiếp theo sau. hần nhìn thấy một thân ảnh nữ nhân quen thuộc, thi thể lạnh như băng, nằm trong quan tài lạnh giá.

Chợt lóe mà qua, nhưng người nọ cũng Không phải là người chí thân cùng hần.

Thậm chí. ở đoạn thời gian nào đó, Dương Phàm chính mình đứng ở trên đại điện huy hoàng, đang chiến đấu cùng một người, thậm chí không tiếc tế ra ba pho Thái Hư Huyền Thần, sinh ra lực cấm kỵ chấn động hư không... Khoảnh khắc đó hần như thần linh cao cao tại thượng, ngạo thị thiên hạ.

Lại ở một đoạn thời không nào đó, hần nhìn thấy một con thần hầu trông thật đáng sợ. chống đỡ thiên địa, mở con mắt thứ ba. xé rách trên trời dưới đất. mà đối thủ của nó càng đáng sợ. là một cái vực sâu tối đen, một cái tồn tại mơ hồ không thấy rõ. thiên cơ của nó trực tiếp bị che chắn.

Sau lại, hần còn mơ hồ nhìn thấy Địa Mạch Chi Tích bùng nổ, Thượng Giới Tiên Khí sợ run, hàng ti sinh linh Nội Hải...

Tất cả những hình ảnh Dương Phàm nhìn thấy phần lớn là những bức tranh được thu nhỏ lại. không tính là rõ nét. đều là lướt thoáng qua. nhưng nhiều ít đều có chút liên quan với hần.

Khoảnh khắc đó, hần cảm thấy thập phần tối nghĩa, đoạn thời không kéo dài, đã bị trở ngại.

Cho đến lúc này, Dương Phàm vẫn không có nắm bắt được thiên cơ có liên quan tới Vu Tôn.

“Một khi đã như vậy. ta thử truy tìm trở về quá khứ..

Cảm ứng Hoán Thiên Nha của Dương Phàm kéo dài thiên địa. lại chuyển quay lại quá khứ.

Hình ảnh mơ hồ lại lóe lên ở trong óc hần.

Đột nhiên, một cái hình ảnh mờ nhạt thoáng hiện ra ở trong óc.

Dương Phàm phát hiện, chính mình đang khoan chân ngồi, trên đỉnh đầu có một vầng mặt trời đỏ. Tiểu Hân ở bên cạnh làm hộ pháp.

Đúng lúc này, đám liệt sát giả kéo tới. còn có bóng người mờ mờ không thấy 10. hần đoán là Lục Vân, Lục Chiến.

“Chính là nơi này!”

Dương Phàm vừa động tâm thần, tiếp tục truy tung từ đây...

“Vào! Vào!...”

Hình ảnh chợt lóe. một bóng người vắn vẹo trong một ngôi đền u ám không chừng, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh khô gầy. cầm trong tay một lăng kính sáu mặt.

“Thấy được rồi!”

Trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên nhả dựng, hai cái Hoán Thiên Nha đồng thời nang động, một mảng ngọn lửa kim ban hư vô, chợt lóe sáng trong quang nhạ màu đỏ. sinh ra một cổ dao động thần bí, thuận theo thiên cơ mà truyền đi.

- A...

Thân ảnh khô gầy trong hình ảnh kia, kêu lên một tiếng thảm thiết đau đớn, toàn thân bốc cháy bốn phía.

Thế nhưng, thân ảnh mờ mờ kia vắn vẹo một trận, đột nhiên ngăn cách thiên cơ. làm cho Dương Phàm mất đi môi giới dẫn dắt.

- Thiếu chút nữa đã thành công rồi!

Dương Phàm đột nhiên mở to mắt. lại cảm giác tâm thần hao tổn lớn.

- Không ngờ vì thế mà ta bị giám đi hai trăm năm tuổi thọ...

Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, nhúu mày lâm bảm.

- Hai trăm năm thọ nguyên?

Bạch Vũ lão tiên hoảng sợ.

- Tuy nhiên, với ta mà nói, chút giá phải trả đó còn trong phạm vi chấp nhận được. Nếu có thể giết chết Vu Tôn, cho dù giảm đi hai ngàn năm tuổi thọ. cũng đáng giá!

Dương Phàm nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Bạch Vũ lão tiên nghe nói lời ấy, khuôn mặt hơi co giật một chút.

Một hai trăm năm tuổi thọ đối với bất kỳ bậc cao nào mà nói. đều là số lượng không nhỏ.

Nên biết rằng, bậc cao Kim Đan chỉ có chừng năm trăm năm tuổi thọ. bậc cao Nguyên Anh thì trong khoảng một ngàn đến một ngàn năm trăm năm. Bậc cao Hóa Thần nhiều nhất là ba ngàn năm.

Thế mà Dương Phàm bị tổn hại giảm đi hai trăm tuổi thọ. ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái.

Hắn tu luyện Tiên Hồng Quyết, trong cơ thể sinh ra Sinh Mệnh Lục Chủng, phía dưới hình thành Hồn Căn, phía trên ngưng kết Hoán Thiên Nha.

Dương Phàm đã không còn là sinh linh bình thường, đã vượt qua phạm trù sinh mệnh của nhân loại, cho dù cùng so với một số lão yêu tộc cô xưa sống mấy vạn năm, cũng đúng là không theo kịp hắn.

Đông Phương được sư ở Thiên cấm Nội Hải mượn dùng Mộc Linh Châu, có thể có được tuổi thọ gấp mười lần so với cùng cấp. Mà Dương Phàm không cần vật ấy, sinh mệnh lực còn mạnh hơn so với Đông Phương được sư.

Cùng lúc ấy, trong một ngôi đền u ám ở đâu đó tại Đại Tần.

- Đáng giận! Người này quá nhiên sẽ không bỏ qua ta. hiện tại liên thủ cùng Vô Song và lão bất tử Bạch Vũ lão tiên kia, ý đồ thông qua truy tung thiên cơ. đến đánh chết bản tôn.

Chỉ thấy thân ánh khô gầy cằn trong tay Thiên Cơ Lục Lăng Kính, quần áo cháy đen. vài chỗ bị bóng, khoe miệng có chút vết máu.

- Vu Tôn! Hắn làm sao được vậy? Không ngờ có thể không nhìn khoảng cách không gian, làm thương tổn trên người của ngài?

Bên cạnh Vu Tôn. một nữ nhân tóc bạc đầu mang mặt nạ, chỉ để lộ ra đôi con ngươi màu nâu mờ mờ như bóng đêm. khó có thể tin nói.

- Đây chính là chỗ đáng sợ nhất của người này, chẳng những có được thần thông siêu mạnh, lại vượt qua ngoài lực lượng hệ thống. Hiện tại tu vi hắn tăng mạnh, lại mượn dùng Bạch Vũ lão tiên cùng với địa lợi đặc thù của Lăng Đỉnh Tiên Phong, thuận theo mệnh mối thiên cơ truy tra được tồn tại bản tôn, sau đó mượn dùng thần thông vượt qua hệ thống, làm gia tăng thương tổn trên người của ta. Tuy rằng trải qua tầng tầng lớp lớp thời không làm suy yếu. nên lực lượng này bị suy yếu đến cực hạn, nhưng đối với người không am hiểu lực lượng đối kháng như ta mà nói, vẫn không thể coi thường. Nếu vừa rồi ta không kịp lúc che dấu thiên cơ. nói không chừng hắn đã làm được.

Trong giọng nói của Vu Tôn có vài phán nghị mà sợ.

- Người này cũng thật đáng sợ! Như vậy Vu Tôn có phản kích hay không?

Nữ nhân tóc bạc thấp giọng hỏi.

- Người này có được lực lượng thân thể cường đại, sinh mệnh lực lại cường đại đến khó tin. vu thuật thượng cổ của ta, bao gồm các loại nguyên rùa, đều không làm gì được hắn. ở trong đối kháng như vậy. hắn đã ở vào thế bất bại. Hơn nữa. trong thiên cơ của hắn còn có một đoạn ‘dị triệu’ hoàn toàn không thể phóng đoán, cho dù ta cùng liên thủ với Tinh Tôn. chỉ sợ cũng không thể phá giải. Người này chính là một cái “dị số”, may mà bản Vu Tôn sớm

đã có dự kiến trước...

Vu Tôn rõ ràng tràn ngập kiêu kị cùng sợ hãi đối với Dương Phàm, tuy nhiên nói xong lời cuối cùng, khoe miệng hắn nhếch lên một tia đắc ý.

- Tiếp tục truy tung!

Ánh mắt Dương Phàm nghiêm lại, hai cái Hoán Thiên Nha lại được vận chuyển tới cực hạn.

Một lúc sau, Dương Phàm thấy được một hình ảnh quen thuộc: Chính mình đang ở Đại Long Đàm tấn công Hoán Nha Kỳ, đồng thời ở thời điểm cuối cùng thành công.

Hắn mơ hồ đoán trước được, đây là một bước ngoặt máu chốt.

Khi hắn thành công tấn chức Hoán Nha Kỳ, đột nhiên trong khoảnh khắc bị động đó hắn cảm thấy được vận mệnh thiên cơ bị người khổng chế. dưới cơn phần nộ tự nhiên mà vậy phản kích.

“Vèo! Vèo!”

Đột nhiên lúc đó. liên tiếp hai cái hình ảnh cùng một nhịp thở. thoáng hiện ở trong óc Dương Phàm.

Cái thứ nhất, ở trong một Tinh thần Tháp thời viễn cổ. một thân ánh mơ hồ không thấy rõ, kêu lên một tiếng đau đớn.

Hình ảnh thứ hai, là trong ngôi đền u ám vừa rồi! Thân ảnh khô gầy kia cả kinh thất sắc, mặt cổ kính trong tay rơi xuống đất.

- Chính là nơi này!

Dương Phàm lập tức dừng hình ảnh ở hình ảnh thứ hai, theo thiên cơ liên hệ. truy tung mà đi.

Rất nhanh, hắn lại cảm ứng được tồn tại của Vu Tôn.

- Động thủ!

Trong hai cái Hoán Thiên Nha của Dương Phàm, đồng thời phóng xuất ra dao động thần bí.

Ngọn lửa kim ban hư vô của Hoán Thiên Nha màu đỏ, dung nhập vào trong đoạn kiếm Vô Song.

Hoán Thiên Nha màu xanh, thanh ba trong suốt trong sáng, thêm vào ở mặt ngoài đoạn kiếm.

“Vèo!”

Dương Phàm theo cảm ứng thiên cơ. vung lên một kiếm.

Vô Song đoạn kiếm lóe ra hào quang hai màu hư vô, mang theo áo nghĩa kiếm đạo vô thượng, đâm vào hư không.

Cùng lúc đó.

Trong ngôi đền u ám!

“Phốc“ một tiếng, một thanh đoạn kiếm gần như hư vô, đâm vào thân thể Vu Tôn.

- A...

Vu Tôn kêu thảm một tiếng, đầu tiên là áo nghĩa kiếm đạo vô thượng, xuyên thấu vào mặt linh hồn của hắn.

Tiếp sau đó, một mảnh thanh ba trong suốt rất nhỏ. phá nát thân thể của hắn, cuối cùng mảnh ngọn lửa kim ban hư vô, từ trong ra ngoài bao trùm lấy hắn.

- Vu Tôn đại nhân!

Nữ nhân tóc bạc ở bên cạnh cà kinh kêu to. ở trong mắt của nàng, Vu Tôn đứng ở tại chỗ. không lọt vào bất cứ công kích gì, lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, sau đó hóa thành một đám tro tàn.

“Rắc!”

Một hình con rối gỗ cháy đen, hóa thành bụi phấn, nhưng ở bên cạnh chỗ Vu Tôn tử vong, còn vương lại một vết máu.

- Tại sao có thể như vậy! Không ngờ Không phải là chân thân của hắc!

Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm Vô Song, sắc mặt có vẻ tái nhợt.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Truyền đến tiếng nói của Vô Song.

- Ta có cảm giác đã đâm chết hắc.

- Vu Tôn chung quy là Vu Tôn, một người đứng trên đỉnh hệ thống. Tuy rằng ta có thể chém chết hắc, nhưng e là người này sớm đã có chuẩn bị, đã rời khỏi Đại Tần rồi...

Dương Phàm nhẹ thở dài.

- Ha ha! Thì ra trước khi ngươi mưu đồ động thủ. Vu Tôn kia sớm đã biết kiếp nạn này, đã bó củi chạy lấy người...

Bạch Vũ lão tiên vuốt râu cười nói.

Phóng mắt khắp toàn bộ Đông Thắng Đại Lục, có thể bức Vu Tôn đến nước này, chỉ sợ xưa nay chưa từng có.

772. Chương 727: Người Thắng Làm Vua

Dương Phàm dùng cái giá trăm năm thọ nguyên thậm chí thăm dò thời không tương lai, truy tung tầng tầng lớp lớp thiên cơ đánh chết Vu Tôn. lại không ngờ chỉ là một cái thể thân.

Hơn nữa thể thân này không ngờ có thể chế tạo biểu hiện giả dối. khiến đám người Dương Phàm nghĩ rằng hắc vẫn còn ở Đại Tần.

Bạch Vũ lão tiên cười nói:

- Hơn phần nửa là hắc trốn chết ra Ngoại hải vực. Nghe đồn nơi đó có tu sĩ đỉnh cấp. không bị trời buốt thiên địa đại lục, tiêu dao tự tại...

- Ta rõ ràng cảm giác, đã giết chết hắc rồi?

Vô Song hiện nguyên hình, tay cầm nửa đoạn kiếm gãy. không ngờ còn dính một chút vết máu.

Bạch Vũ lão tiên thấy vậy. ánh mắt chấn động, hít sâu một ngụm khí lạnh:

- Xem ra vừa rồi giết chết cũng không đơn giản là một cái thể thân. Cho dù Vu Tôn kia có thể chạy tới Ngoại hải vực, cũng không thể dùng một thể thân để gánh chịu thương tổn.

Một kiếm vừa rồi gần như siêu việt hạn chế không gian, hủy diệt thể thân của Vu Tôn tại Đại Tần. Ngay cả lực lượng một kích đó. theo thiên cơ phát ra. trải qua tầng tầng không gian đã suy yếu đến cực hạn, nhưng vẫn như cũ không phải là Vu Tôn không am hiểu lực lượng đối kháng có thể ngăn cản.

- Lần này may mà có Vô Song ra tay. nếu không ta nhiều nhất chỉ có thể truy tung thiên cơ. tạo thành một ít thương tổn với hắc.

Dương Phàm mỉm cười.

Trong đoạn kiếm gãy ẩn chứa kiếm đạo đáng sợ, thậm chí có thể xuyên thấu áo nghĩa không gian, do đó phát huy thần thông của Dương Phàm tới mức tận cùng, diệt sát Vu Tôn ở không biết ngoài bao nhiêu ức dặm.

- Ta cái gì cũng không làm. hắc là cảm tạ người diệt trừ đại địch này cho ta.

Vô Song tỏ vẻ việc này cùng mình không có quan hệ.

Vừa rồi hắc chi vền vện đảm đương một thanh vũ khí sắc bén giết người, chấn chính chủ đạo chính là Dương Phàm, Bạch Vũ lão tiên thì lại là phụ trợ.

Nam Cung Hạm thân là thị nữ, đứng yên ở bên cạnh, trong lòng kinh hãi thật sự khó thể hình dung.

Đặc biệt khi nàng nhìn đến vết máu trên đoạn kiếm nhỏ xuống, cảm giác khó tin.

Thế gian không ngờ có thần thông bậc này. dùng phương thức vô hình không thể nắm lấy trực tiếp sát thương Vu Tôn không biết thân ở xa xôi mức nào.

- Tuy nhiên, Vu Tôn kia có thể đoán trước sự việc và trốn chết Ngoại hải vực. hiểu rõ thiên cơ hơn xa chúng ta có thể so sánh.

Dương Phàm vẫn như trước ngạc nhiên thán phục năng lực Vu Tôn kia.

- Dương trưởng lão sao tự coi nhẹ mình. Vu Tôn kia là chủng tộc thần bí tồn tại từ thời thượng cổ tới nay. từng bóc lột thiết kế, hiệp trợ đại năng thời kỳ Tiên Tân. chém giết thượng cổ chân long, thậm chí bao gồm cả Chân Tiên, Chân Ma hạ giới. Vào thời kỳ thượng cổ, cũng chỉ có Chiêm Tinh Tháp có năng lực ép hắc nửa bậc.

Bạch Vũ lão tiên tán thưởng nói:

- Có thể đem Vu Tôn bức đi. thậm chí là nghe tin mà chạy trước khi sự việc xảy ra. đây hoàn toàn là chuyện không thể tưởng tượng.

- Cũng thôi. Nếu hắc đã không thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta ta cũng không cần phải tiếp tục vì thế mà tiêu hao thọ nguyên nữa.

Dương Phàm vẫn có chút không cam lòng nhưng cũng không thể không từ bỏ.

Vu Tôn trốn ra Ngoại hải vực, Dương Phàm đã khó có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắc. Điều này có lẽ có liên quan đến trời buộc thiên địa của Đông Thắng Đại Lục.

Dù sao Ngoại hải vực, ở ngoài đại lục. nghe đồn rộng lớn khôn cùng. Ngay cả Thiên Cầm Nội Hải vô cùng vô tận cũng chỉ là “một vũng nước suối nhỏ” mà Ngoại hải vực chày tới đại lục, so với hải vực chân chính thì bé nhỏ không đáng kể.

- Đại địch đã trừ ta cũng phải rời khỏi.

Vô Song nhìn Dương Phàm thật sâu một cái. đưa ra cáo từ.

Dương Phàm cùng hắc bốn mắt nhìn nhau, không giữ lại. giọng điệu trịnh trọng nói:

- Bảo trọng.

Bạch Vũ lão tiên muốn nói lại thôi, trong lòng có chút tiếc nuối.

Nếu có Vô Song tọa trấn Lăng Đỉnh Tiên Phong, cùng Dương Phàm liên thủ trên cơ bản là có thể không sợ bất kỳ địch nhân nào.

Vút

Nhìn theo Vô Song hóa thành một tia chớp bạc, mang theo kiếm khí sắc bén xẹt qua phía chân trời. Dương Phàm lặng lẽ nhìn, trầm mặc hồi lâu.

Hắc biết Vô Song có được ngộ tính trên đời vô địch cùng kiếm đạo mạnh nhất, lại nhất định làm bạn cùng cô độc.

Dương Phàm ngưng kết ra hai cái Hoán Thiên Nha. thông hiểu thiên cơ. đối với thân thể Vô Song đã có phán đoán càng rõ ràng.

- Hắc giống ta và Thiên Thu Vô Ngân, nhất định phải đi một con đường không tầm thường.

Dương Phàm thì thảo luận nắm bắt.

- Ta hoàn toàn không thể suy tính lai lịch của hắc, chỉ sợ là đến từ Thượng giới.

Trong mắt Bạch Vũ lão tiên lộ ra vẻ kinh hãi.

về mặt suy tính, lão càng thuần thực hơn Dương Phàm, nhưng năng lực cảm ứng thiên cơ của Dương Phàm lại càng mạnh, lại thêm hiểu biết về Vô Song càng nhiều, cho nên có thể thăm dò thiên cơ càng rõ ràng.

Cùng lúc đó. tại Cực Bắc xa xôi.

Tầng 49 Chiêm Tinh Tháp.

- Vu Tôn vẫn cẩn thận trước sau như một. tránh được một kiếp.

Dưới ánh chiếu rọi của tinh tú đầy trời, Tinh Tôn Vũ Văn Hâm lại cười nói.

- Thần thông của Dương Phàm cũng thật làm người ta ngạc nhiên, không ngờ đuổi lão bất tử Vu Tôn kia chạy ra Ngoại hải vực. Nhớ lại năm xưa ta cùng Vu Tôn đối kháng nhiều năm. vẫn không chiếm được tiện nghi.

Nguyệt tế sư cười cười nói.

- Lực cảm ứng của Dương đại ca đối với thiên cơ đích xác rất mạnh. Tuy nhiên hẳn chung quy không chuyên tinh đạo này, về mặt này đa phần là xuất phát từ bị động, khó có thể chủ động suy tính thiên cơ cùng thiết kế bố cục. Có lẽ. cùng đặc tính bản thân công pháp hẳn có liên quan.

Vũ Văn Hâm xa xa nhìn về hướng trung bộ đại lục.

- Nhưng là như vậy, khó có người nào có thể tính kế hẳn, Dương đạo hữu cũng coi như bước trên vận mệnh quy tích của mình, từ đó không cần chúng ta quan tâm, hết thấy do trời...

Trên khuôn mặt đoan trang của Nguyệt tế sư. Như tỏa ra hào quang thần thánh.

Vũ Văn Hâm gật đầu, ánh mắt dõi phương xa:

- Như vậy ta liền yên tâm. Có lẽ tiếp qua một đoạn thời gian, ta sẽ giao Tinh Giới cho người, tạm quán ngôi vị Tinh Tôn, mà thời gian ta có thể lưu lại nơi này cũng không nhiều nữa.

- Chàng lẽ. Tinh Tôn ngài đã...

Nguyệt tế sư đại kinh thất sắc, khó có thể tin.

Hai tháng sau.

Một cổ hần V Đông cứng linh hồn từ trong động phủ của Dương Phàm dâng lên.

Thân thể mềm mại của Nam Cung Hạm cứng lạnh, vận chuyển pháp lực Hóa Thần sơ kỳ mới miễn cưỡng chống đỡ được hàn khí tràn ra.

Nàng ngưng mắt nhìn lại. phát hiện trong động phủ có thêm một băng tiểu mỹ nhân tuyệt lệ khuynh thành, duyên dáng yêu kiều. Mái tóc nhỏ dài màu lam kia tạo nên hàn lưu rất nhỏ. hơi chút không lưu ý, liền có thể bị đóng băng.

- Người là ai?

Nam Cung Hạm về mặt đề phòng.

Băng tiểu mỹ nhân tóc lam kia, một đôi con ngươi u lam xinh đẹp tùy ý đảo qua, khiến Nam Cung Hạm cảm thấy một cổ hần ý phát ra từ linh hồn, Ngay cả ý niệm Chuyên động đều không thể.

- Nàng là linh thú của ta, Hàn Lưu Ly.

Dương Phàm lại cười nói.

- Chủ nhân.

Hàn Lưu Ly trước cúi thấp người thi lễ. khí tức lạnh băng trong mắt dịu dàng vài phần, tràn ngập tín nhiệm cùng kính phục.

- Ha ha. Lần trước dùng một quả Bằng Linh Quả. người thoải mái bước vào Hóa Thần Kỳ. thậm chí mượn được lực cường đại càng gần tầng tiếp theo. Mà nay người lại lợi dụng hai quả Huyền Bằng Quả cùng linh Thạch cực phẩm một bước tiến vào Hóa Thần trung kỳ, chỉ sợ Hóa Thần hậu kỳ cũng không làm khó được người.

Dương Phàm vui vẻ cười.

Hàn Lưu Ly bản thân có huyết mạch Thần thú, hơn nữa được thiên tài địa bảo tính hàn nhiều vô cùng của Dương Phàm trợ giúp, nếu còn không thể rất nhanh thăng cấp, còn không bằng đập đầu mà chết.

Lại thêm hàng năm ở trong Tiên Hồng Không Gian, sinh mệnh lực của Hàn Lưu Ly càng Ngày càng cường đại, linh hồn thân thể đều có thể không ngừng được lột xác tẩy rửa.

- Nếu không gặp được chủ nhân, Lưu Ly giờ phút này chỉ sợ còn đang ngây ngô ngu dốt. không thể mở chân linh cùng hóa thành hình người, vô duyên cùng đại đạo. Đại ân đại đức như thế, Lưu Ly đời này không quên. Lần này xuất quan, cảnh giới hoàn toàn củng cố, nguyện ra sức vì chủ nhân.

Trong cuộc đời Hàn Lưu Ly trưởng thành lột xác. Dương Phàm không thể nghi ngờ đảm đương nhân vật cực kỳ phức tạp, đã không phải chủ nhân đơn thuần, càng như bậc cha chú. sư trưởng.

- Lần này ta cho người đi ra, chính có ý này. Bởi vì tiếp theo, ta có tất yếu đi Yêu Hoàng Cảnh. Nơi đó có thể là Thánh địa mà yêu tộc đại lực hướng về.

Lời vừa dứt. khí tức trên người Dương Phàm đột nhiên biến đổi. liên tục bắt chước chuyển hóa.

Đen một lúc. trên người hắn không ngờ sinh ra một cỗ khí tức tương tự Hàn Lưu Ly.

Bắt chước khí tức yêu tộc.

Dương Phàm nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, muốn bắt chước khí tức rất đơn giản, thuật thể thán của hắn thậm chí có thể qua mặt được cường giả có tu vi cao hơn mình.

- Chủ nhân không dựa vào pháp bảo gì, lại có thể dễ dàng bắt chước khí tức yêu tộc, ta một chút cũng không nhìn thấu.

Nam Cung Hạm lại cười nói. Nàng hiện giờ là thị nữ trong phủ Dương Phàm, tất nhiên là dùng “Chủ nhân” để xưng hô.

Đối với việc Nam Cung Hạm trở thành thị nữ của Dương Phàm, sư tôn Bạch Linh của nàng không dám hỏi đến, trong lòng lại càng vì Nam Cung Hạm có được kỳ ngộ như vậy mà cảm thấy cao hứng, ngay cả thân phận địa vị của nàng ta ở trong tông cũng đề cao.

- vẫn còn có sơ hở...

Dương Phàm nhíu mày. hắn không có được cỗ hàn khí chán chính trên người Hàn Lưu

Ly.

Lực lượng cực hàn, từ quang, đều là những lực lượng trong thiên nhiên.

Dương Phàm cũng từng suy tư. nếu lúc trước ở Cực Bắc thôi diễn Hoán Nha Kỳ, bị ảnh hưởng của thiên địa môi trường nơi đó. sẽ sinh ra một chút sai lệch.

Hoán Thiên Nha thứ nhất là cảm ứng lực lượng thái cổ tinh thần trên vòm trời vô tận. huyền ảo nhất cũng là trọng yếu nhất.

Cái thứ hai. thứ ba thì lại hội tụ lực lượng mệnh mông của thiên nhiên.

Lúc Dương Phàm thôi diễn, nghiêng về gió có mặt khắp nơi trong hư không, cùng lôi điện cường đại nhất vòm trời.

Hai loại lực lượng tự nhiên này, có mặt khắp nơi trong vòm trời có thể tiến tới bao quát cả lực lượng sinh mệnh tự nhiên không lồ.

Tỷ như một số lực lượng tự nhiên khác trong thiên địa như cực hàn, Bắc Cực Từ quang, đếm không hết. nhưng lại có tính cực hạn tự thân.

- Xem ra trong quá trình ta trôi nổi, khác biệt mỗi một chi tiết nhỏ. thậm chí mỗi trường địa lý. cơ duyên, đều thành nhân tố sinh ra sai lệch đối với thần thông cảnh giới tương lai.

Dương Phàm nhắm mắt lại. lại lặp lại cân nhắc, cảm thấy được lúc trước mình trôi nổi không có sai.

Trên thực tế. cũng căn bản không tồn tại đúng cùng sai. khác biệt chính tại sai lệch đại đạo. Mà phương pháp đi thông đại đạo có muôn vàn, chỉ cần đạt tới mức tận cùng đều có cơ hội thành tựu tới đỉnh.

Trái qua nhiều phen nếm thử. trên người Dương Phàm đột nhiên cũng dâng lên một cỗ hàn lưu, khí tức càng tiếp cận Hàn Lưu Ly.

- Quả nhiên, cho dù là hàn khí cũng tại trong thiên địa. cũng thuộc về phong lưu trong tự nhiên. Dưới hào quang của thái cổ tinh thần, ta có thể dùng áo nghĩa của hai cái Hoán Thiên Nha thu lấy.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, hơi chút vui mừng nói.

Mặc dù hẳn không có khả năng tinh thông cực hàn lực của Hàn Lưu Ly. nhưng lại có thể bước đầu mượn dùng.

-Hà?

Dương Phàm đột nhiên nhìn ra phía ngoài động phủ, Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng, cả kinh nói:

- Người nào? Thiếu chút nữa trốn qua cảm quan của ta.

Hàn Lưu Ly vừa chuẩn bị động, lại bị Dương Phàm ngăn cản. Hắn cảm giác người tới không có ác ý.

Hô

Một màn đêm âm đạm không thể phát hiện, ngăn cách một vùng thiên địa, Ngay cả động phủ của Dương Phàm đều bị che lấp, dường như biến mất trong thiên địa.

- Người là ai?

Trong vùng bóng đêm này chỉ còn lại mình Dương Phàm... còn có một nữ tử thần bí ở đối diện, tóc màu bạc. con ngươi màu nâu. thần bí. cổ xưa, tao nhã.

- Bái kiến tôn “Tôn giả” Thiên Cơ Các...

Nữ tử tóc bạc quy gối trước mặt Dương Phàm.

- Thiên Cơ Các? Tôn giả?

- Ngài t hay thế Vu Tôn. trở thành chủ nhân mới của Thiên Cơ Các.

Nữ tử cung kính nói.

- Đây là vì sao?

- Bởi vì đây là quy tắc Thiên Cơ Các chế định từ xưa đến nay...

773. Chương 728: Thiên Cơ Đồ

- Người thắng làm vua? Ta thay thế Vu Tôn. trở thành tôn giả của các người?

Dương Phàm không khỏi kinh ngạc, không nghĩ tới tổ chức Thiên Cơ Các trung tâm nhất của Thiên Võng Đại Tân không ngờ còn có quy tắc cô quái như vậy.

Trong bóng đêm thần bí này. Dương Phàm cảm giác tất cả cảm quan đều bị hạn chế ở trong đó. thậm chí Ngay cả thiên cơ đều bị che chắn ở một mức độ nhất định.

Hai mắt hắn híp lại, đối diện cùng đôi con ngươi màu nâu lộ ra dưới mặt nạ của nữ tử thần bí, nàng ta gọn sóng không sợ, nhưng lại hơi cúi đầu. không dám nhìn thẳng.

- Cái gọi là người thắng làm vua, là chi bất luận thân phận cao thấp, không phân biệt thủ đoạn phương pháp, cũng không hỏi thực lực mạnh yếu... Người thắng tức thành “vương giả”.

- Người thắng tức thành vương giả?

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, những lời này đích xác có giải thích độc đáo. thuyết minh một loại lịch sử chân lý.

- Số dĩ. ngài đánh bại Vu Tôn, bức hắn chạy trốn chết, dựa theo quy tắc các đời Thiên Cơ Các đặt ra, ngài chính là tân “tôn giả”.

Nữ nhân thần bí con người nâu cung kính nói.

- Thi ra là thế.

Dương Phàm đánh giá nàng một lát. không cảm thấy được dấu hiệu nói dối. ngược lại từ trên người nàng cảm nhận được một cỗ trang trọng nghiêm nghiêm.

- Mời tân tôn giả đặt tên cho thân phận của mình.

Nữ nhân tóc bạc con người nâu thấy Dương Phàm có chút khó hiểu. liền nói:

- Vu Tôn dĩ vãng là xuất thân từ Vu tộc, cho nên lấy tên là Vu Tôn.

-Tên của tân tôn giả sao?

Dương Phàm cân nhắc một lát. nói:

- Vậy gọi là... Hồng Tôn!

- Bái kiến Hồng Tôn!

Nữ nhân tóc bạc con người nâu cúi đầu thi lễ với Dương Phàm, tất cung tất kính.

- Nếu trở thành tân tôn giả. vậy xin người giới thiệu cho ta tồn tại cùng cơ cấu của tổ chức Thiên Cơ Các này.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Giờ phút này, hắn đối với bỗng dưng trở thành thân phận tân tôn giả tuy rằng có chút không chân thật, nhưng cũng tiếp nhận bảy tám phần.

- Thiên Cơ Các truyền thừa từ cuối thời kỳ thượng cổ, từ một vị đại năng thần bí khai sáng, lúc ấy hoàng triều Tiên Tân cũng chưa phân liệt. Cho tới bây giờ. Thiên Cơ Các đã sinh ra hơn một trăm đời tôn giả. vào mấy vạn năm trước Vu Tôn trở thành tôn giả thứ 108. cũng là một vị tôn giả đảm nhiệm lâu nhất. Mà ngài chính là vị tôn giả thứ 109.

- về phần cơ cấu Thiên Cơ Các. tôn giả là người địa vị cao nhất, bên trong có chín tổ chức lớn, phân biệt là Thiên Dạ Bộ, Thiên Long Bộ. Thiên Hồ Bộ. Thiên Vu Bộ... Những bộ này kỳ thực là chín chủng tộc có được huyết mạch truyền thừa từ thời kỳ thượng cổ tạo thành, về phần Thiên Vọng trong mắt người đời. chẳng quá là bên ngoài của Thiên Cơ Các. do mấy vị thủ lĩnh Thiên Ứng Bộ sáng lập. Đây là tổ chức thành lập từ đời tôn giả thứ ba, vì theo dõi khống chế thiên hạ Đại Tàn. vẫn kéo dài tới bây giờ.

Trải qua nữ tử tóc bạc giảng giải, Dương Phàm rất nhanh hiểu được cơ cấu cùng tồn tại của Thiên Cơ Các.

- Người tên là gì?

- Dạ Đồng, tộc trưởng Thiên Dạ Bộ.

Nữ tử tóc bạc khom người nói.

- Mặt nạ trên mặt người thực kỳ lạ. ngay cả ta đều nhìn không thấu. Lấy mặt nạ của người xuống.

Dương Phàm ra lệnh.

-Dạ.

Trong mắt Dạ Đồng xuất hiện một tia chua xót bất đắc dĩ, đưa tay chuẩn bị cời mặt nạ.

- Dừng lại.

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm bỗng nhiên nhảy lên. liền hỏi:

- Người có khó xử gì?

Dạ Đồng thở ra một hơi dài, giải thích:

- Mặt nạ này là tộc nhân Thiên Dạ Bộ ta sau khi sinh ra không lâu liền dùng tài liệu đặc thù luyện chế, gần như dung hợp với da mặt. Hơn nữa, tộc ta còn có quy định, nữ nhân của Thiên Dạ Bộ chỉ có trước mặt trưởng phu tương lai mới có thể vạch trần mặt nạ này. Mà một khi ta cời mặt nạ trước mặt ngài, dựa theo quy định trong tộc, nhất định phải trở thành thê tử của ngài, nếu không cuộc đời này không thể gả đi, bị người trong tộc chửi nia Kỳ thị. coi như bắt trình...

Dương Phàm nghe vậy. trên trán toát mồ hôi lạnh. Nguyên lai tộc nhân Thiên Dạ Bộ này, coi dung nhan sau mặt nạ giống như là màng trinh vậy. (@_@)

- Vừa rồi lúc ta mệnh lệnh, vì sao người không giải thích?

Dương Phàm hơi trách cứ nói.

- Mệnh lệnh của Hồng Tôn, chúng ta sẽ không có bất kỳ do dự.

Dạ Đồng đáp.

- Việc này cho qua. ta còn có chút vấn đề muốn hỏi người.

Dương Phàm đánh bậy đánh bạ trở thành Hồng Tôn của Thiên Cơ Các. tự nhiên sẽ tiến hành xâm nhập hiểu biết tổ chức này. cùng sử dụng cho bản thân.

Cũng không biết trải qua bao lâu. Dương Phàm rốt cục hiểu biết thực lực của tổ chức này.

Nếu đơn luận chiến lực, Thiên Cơ Các có chín đại bộ tộc, cơ hồ có thể sánh ngang thế lực siêu cấp như Tiên Đạo Tông, thậm chí còn hơn thế lực của một Vương hầu.

Tuy nhiên, thế lực Thiên Cơ Các phản bổ các nơi Đại Tần. thậm chí thẩm thấu đến Yêu Hoàng Cảnh, chia thành rất nhỏ.

Mà ở trong mắt người đời, Thiên Cơ Các chẳng qua là trung tâm của Thiên Vồng, không rõ thực lực chân chính.

- Tốt lắm. một khi đã vậy, người truyền lệnh xuống, giúp bản tôn làm hai chuyện. Thứ nhất, tra tìm tung tích Thiên Nhất Hồn Thủ. Thứ hai, đi Yêu Hoàng Cảnh điều tra tung tích một người...

- Dạ, Hồng Tôn. Nếu không có chuyện. thuộc hạ liền cáo lui.

Dưới ý bảo của Dương Phàm, thân hình Dạ Đồng theo bóng đêm kia cùng biến mất.

- Chủ ngan, vừa rồi chúng ta bị nhốt trong một vùng bóng đêm. bị lạc ở trong.

Hàn Lưu Ly hơi chút hoảng sợ nói.

Trên người Nam Cung Hạm còn lưu lại một ít dao động linh khí mãnh liệt, khuôn mặt hơi trắng hiển nhiên là vừa rồi thi triển thần thông, nhưng không cách nào phá được màn đêm kia.

- Chỉ là một pháp thuật nho nhỏ. chuyện vừa rồi không được nói với bất kỳ người nào.

Dương Phàm phản phó.

- Vâng, chú nhân.

Hai nữ đáp lời.

Trong lòng Dương Phàm lại thở than: Không hổ là tộc trưởng Thiên Dạ tộc thời kỳ thượng cổ, vừa rồi không ngờ tạo thành một lĩnh vực kỳ lạ, ngăn cách cảm quan, Ngay cả Bạch Vũ lão tiên cùng ở đệ cửu trọng phong này cũng không phát hiện.

Nhưng hẳn cũng biết đây chẳng qua là năng lực đặc biệt chi Thiên Dạ tộc mới có. chiến lực chân chính nàng ta tối đa chỉ có thể sánh với Hóa Thần đại tu sĩ.

Mấy tháng sau. Dương Phàm cáo từ Bạch Vũ lão tiên cùng muội muội Tuệ Tâm. xuất phát đi Yêu Hoàng Cảnh phương bắc Đại Tồn Vương Triều.

Biết mục đích chuyến này của Dương Phàm chỉ có ít ỏi mấy người.

Trước khi đi, Dương Phàm lệnh cho Nam Cung Hạm để ý coi sóc động phủ, cũng để lại cho nàng một ít cực phẩm thánh đan.

Nam Cung Hạm cùng lúc vui sướng, cũng hơi thở nhẹ một hơi. trong lòng nghĩ hoặc: Mình trở thành thị nữ của Dương Phàm, đối phương lại vẫn không đụng chạm đến thân thể.

Đối với dung nhan khí chất của mình, nàng vẫn rất tự tin. Từ trong ánh mắt trốn tránh che giấu của đám đệ tử trong tông, có thể hoàn toàn cảm nhận được.

Theo lý thuyết, nàng thán là thị nữ. chủ nhân không động tới mới là không bình thường.

Nén biết rằng ở Tu Tiên giới, địa vị thị nữ thấp hơn thị thiếp rất nhiều, gần như không có tự do nhân sinh, thiếp yếu thỏa mãn bất Kỳ nhu cầu nào của chủ nhân.

Nếu nói thị thiếp cùng chủ nhân còn có một chút qua hệ vợ chồng đạo lữ, như vậy chủ nhân cùng thị nữ thì là quan hệ chủ nô thuần túy.

Nàng cũng không biết, lúc trước Dương Phàm thu nàng làm thị nữ. hơn phân nửa chỉ là nhìn trúng tư chất tiềm lực, cùng với tính cách thanh khiết

Còn nữa. Dương Phàm cũng không Bởi vì sắc đẹp mà chậm trễ chính sự. chỉ có lúc thật sự rảnh rỗi mới phóng túng một phần, điểm này thật ra rất khó được.

Rời khỏi Lăng Đỉnh Tiên Phong, Dương Phàm vận chuyển năng lực Hoán Thiên Nha màu xanh, thân hình hóa thành một đoàn thanh quang mờ mịt không chừng, nhẹ nhàng lướt qua hơn trăm dặm, tốc độ so với trước kia nhanh hơn không chỉ gấp mười.

Vút-

Trong hư không xẹt qua vệt sáng xanh mờ mờ, trong nháy mắt liền có thể vượt qua phạm vi cảm quan của bậc cao bình thường.

Với tốc độ như vậy. Dương Phàm chỉ dùng một tháng liền vượt qua hơn phân nửa Thiên

Vũ Châu.

Nên biết rằng phạm vi Thiên Vũ Châu này rất lớn, cho dù so với toàn bộ Thiên cảnh Nội Hải cũng không nhỏ bao nhiêu.

Lại phi hành liên tục gần nửa năm, Dương Phàm vượt qua một phần ba địa vực Đại Tọa rốt cục tiến vào một vùng hoang vu.

- Phạm vi Đại Tồn Vương Triều thật đúng là lớn. ta phi hành nửa năm mới vượt qua một phần ba địa vực. còn không bước vào Yêu Hoàng Cảnh.

Dương Phàm đứng giữa không trung, xa xa nhìn lại, giống như một quang đoàn màu xanh lưu ly trong suốt.

Chỉ thấy hẳn lấy ra một tám địa đồ da kỳ quái, phía trên lưu chuyển một đường cong móng vuốt, vòng quanh Đại Tồn thậm chí là địa đồ càng rộng lớn.

Địa đồ này có tên Thiên Cơ Đồ. chính là mật bảo của Thiên Cơ Các. phía trên gần như thể hiện địa đồ toàn cảnh của toàn đại lục.

Dương Phàm phát hiện. Tu Tiên giới Đại Tồn bao gồm cả Yêu Hoàng Cảnh chỉ chiếm cứ địa vực 120 của toàn bộ Đông Thắng Đại Lục.

Trên địa đồ này. Dương Phàm còn thấy được không dưới mười địa vực như Cực Bắc. Bắc Tồn, Tây Tọa Đông Tồn. Nội Hải...

Giữa những địa vực này đều bị một vùng hoang vu lớn cắt ngang, khoảng cách cực kỳ xa xôi.

Ngoài ra từ trên địa đồ. Dương Phàm còn có thể nhìn thấy vị trí Ngoại hải vực. ở ba phía Đông, Tây. Nam đại lục đều là một vùng biên rộng vô cùng vô tận, đạt tới một điểm cực hạn, trên địa đồ một mảnh tối đen. biểu hiện là khu vực chưa thăm dò.

về phần Thiên cấm Nội Hải, Dương Phàm nhìn đến phía Tây Nam đại lục, như một vùng nước nhỏ, chính thể hình bầu dục, cũng có một đường thật mảnh, dường như có thể nối với Ngoại hải vực.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, phạm vi Thiên cấm Nội Hải lớn bằng đầu ngón cái kia bị phóng đại vài lần, hiện ra bề ngoài vài hòn đảo chủ yếu.

Dương Phàm thậm chí thấy được Vĩnh Hằng Đảo. mật địa yêu tộc, thậm chí vị trí Thiên Lan Điện, còn có vài cấm địa không biết ở trên đó.

- Ha ha. Thiên Cơ Đồ này quả thật không tồi.

Dương Phàm lại sờ tay điểm lên vị trí Bắc Tồn, phía trên xuất hiện rất nhiều vị trí hẳn quen thuộc, tỷ như Thanh Giang Hà, Cửu u mật địa, cô chiến trường, Quy Thi Sơn, thậm chí còn có địa hình của Tây Nhạc man di.

Đương nhiên, địa đồ này đa phần chỉ khắc họa địa hình vị trí và một số cấm địa. Có một số địa hình cùng thực tế có khác biệt. Dù sao trải qua nhiều vạn năm như vậy, có một số hoàn cảnh địa lý đã xảy ra biến hóa.

Chính bằng vào địa đồ này. Dương Phàm có thể thoải mái đi xuyên Đại Tồn, cũng đã tới nơi hoang vu ngăn cách giữa Đại Tồn Vương Triều cùng Yêu Hoàng Cảnh.

Lại phi hành về trước mấy tháng, nơi hoang vu trước mắt xuất hiện một ít “dấu chân người”, dĩ nhiên là nơi đóng quân rải rác của yêu tộc.

Điều này đại biểu Dương Phàm đã tiến vào biên giới Yêu Hoàng Cảnh.

Trong tầm nhìn, ngẫu nhiên có thể thấy được tu sĩ bay trên trời cao. trên mặt đất có phần lớn hung thú chưa mở linh trí hoặc là có linh trí nhưng tu vi thấp không thể phi hành.

Yêu tộc khác với nhân loại, đều không phải đạt tới yêu thú cấp hai có thể so với nhân loại Ngưng Thân Kỳ là nhất định có thể phi hành. Yêu thú chỉ có đạt tới bậc cao. linh trí mở rộng mới có thể chân chính học tập linh ngộ pháp thuật thần thông. Trước đó. tất cả năng lực. bao gồm pháp thuật đều là bán năng.

Dương Phàm vội vàng ẩn giấu khí tức. bắt chước khí tức yêu tộc. cơ bản tương tự Hàn Lưu Ly.

Nhưng khí tức trên người hẳn không có lực uy hiếp chân chính, nếu thả ra tinh thần uy áp sẽ tiết lộ thân phận tu sĩ nhân loại.

Nếu như vậy, ở Yêu Hoàng Cảnh cá lớn nuốt cá bé càn quét trực tiếp này có thể sẽ không tiện làm việc.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, cho Hàn Lưu Ly xuất hiện tại bên cạnh.

Khí tức lạnh băng trên người Hàn Lưu Ly không thua Thần thú cùng cấp, trong phạm vi nhất định, yêu tu khác cảm nhận được liên lập tức tránh xa.

Lúc này, trong đầu Dương Phàm hiện lên tin tức Dạ Đồng báo cáo trước khi rời Lăng Đỉnh Tiên Phong:

- Thiên Nhất Hồn Thủy, trong tay Tần Hoàng có một chút ít, coi như sinh mệnh, từng có người đề xuất muốn giao dịch bị Tần Hoàng chém giết tại chỗ. ở Yêu Hoàng Cảnh cũng từng xuất hiện Thiên Nhất Hồn Thủy, theo điều tra có thể ở trong tay Huyết Uyên phủ chủ Huyết Linh Vương, thực lực cực kỳ cường đại. về phần Hồ Phi mà Hồng Tôn đại nhân miêu tả, có thể là tân tú gần trăm năm Yêu Long Hoàng mới nâng đỡ. dường như có ý bồi dưỡng thành người kế nhiệm Yêu Hoàng...

774. Chương 729: Lôi Minh Thiểu Chủ

- Xem vị trí trên bản đồ. hiện tại ta nằm ở biên giới nam bộ Yêu Hoàng Cảnh, hẳn là trong phạm vi Thiên Ứng Phủ.

Dương Phàm hiện giờ là Hồng Tôn địa vị cao nhất Thiên Cơ Các, sử dụng mạng lưới tin tức của Thiên Vọng thẩm thấu các nơi Đại Tần. hoàn toàn có thể khống chế lộ tuyến hành trình lần này.

Hắn biết rõ. thực lực vài yêu tộc Phủ chủ nơi biên giới Yêu Hoàng Cảnh cùng Đại Tần Vương Triều đều vô cùng cường đại.

Yêu Hoàng Cảnh tổng cộng chia làm mười hai phủ, mỗi một phủ đều có một vị Phủ chủ cai quản hàng ức vạn sinh linh yêu tộc, địa bàn trên danh nghĩa ít nhất hơn chục ức dặm.

Mười hai phủ này. mỗi một vị Phủ chủ đều là cường giả cảnh giới Thần Hư. sức chiến đấu so với Vương hầu của Đại Tần còn đáng sợ hơn vài phần.

Dương Phàm hiện tại bước chân vào phạm vi Thiên Ứng Phủ.

Theo tình báo Thiên Vọng. Phủ chủ Thiên Ứng Phủ Lôi Minh Vương là một yêu thú loài chim biến dị, bản thể là Kim Sí Lôi Ưng Vương, tư chất tiếp cận cấp bậc Thân thú; Âm hiệu tốc độ. nắm trong tay thần thông lôi điện cường đại. Một ngàn năm trước đánh chết Phủ chủ đời trước, trở thành Thiên Ứng Phủ chủ hiện giờ.

Có thể nói, thực lực Lôi Minh Vương này cực kỳ khủng bố. trong số mười hai Phủ chủ ít nhất có thể xếp vào Top 5.

Dương Phàm chuyển này đi Yêu Hoàng Cảnh là vì tìm kiếm tung tích Thiên Nhất Hồn Thủy cùng Hồ Phi, cũng không muốn chiến đấu cùng cường giả vưu tộc bậc này.

Huống chi hiện tại hắn không có đoạn kiếm của Vô Song trong tay. dưới tình huống không sử dụng Hoàng Long Quan, cùng cường giả Thần Hư có một chênh lệch không nhỏ.

- Chủ nhân, đây là nơi nào?

Hàn Lưu Ly cùng Dương Phàm sống vai phi hành, tốc độ bay trong gió, còn vờn quanh một vòng hàn lưu mông lung, phụ trợ dung nhan vốn băng khiết như ngọc của nàng trở thành băng tuyết tiên tử, quá thực xinh đẹp xuất trần.

Nàng cảm nhận được chung quanh một vùng khí tức yêu tộc bầy đàn, sinh ra một loại cảm giác thân thiết không hiểu.

Giờ khắc này, trong mắt nàng có chút mê mang.

Bởi vì lúc linh trí hồ đồ nàng đã bị Dương Phàm thu phục, nuôi dưỡng, lại cùng nhau trải qua năm tháng dài dòng.

Địa vị của Dương Phàm trong lòng nàng không chỉ là chủ nhân, càng như phụ thân, huynh trưởng.

Nhưng hiện tại đi vào địa bàn chân chính thuộc về yêu tộc. nàng có trí tuệ không kém nhân loại liền có chút mê mang. Rốt cục ai là phụ mẫu của mình, nơi nào mới là nhà mình?

Mặc dù nghĩ vậy. tình cảm quyến luyến cùng trung thành của Hàn Lưu Ly đối với Dương Phàm cũng chưa từng dao động.

Cùng chủ nhân tâm thần tương liên, nàng có thể cảm giác được chấn chỉnh chiếu cố cùng quan ái của Dương Phàm đối với mình.

- Nơi này là Yêu Hoàng Cảnh. Mục tiêu thú nhất của chúng ta chính là Huyết Uyên Phủ. Bởi vì theo Thiên Vong thăm dò. Thiên Nhất Hồn Thủy từng xuất thế rất có khả năng ở trong tay Huyết Linh Vương.

Dương Phàm lại cười nói.

Hắn dường như thấy được vẻ mê mang trong mắt Hàn Lưu Ly. trấn an nói:

- Thân thể của ngươi có lẽ phải ngược dòng thượng cổ man hoang, đã vượt qua phạm vi năng lực của ta. Năm đó ở Hàn Băng động Cửu u Bí Cảnh, là chúng ta đánh thức ngươi ngủ say trong băng nham. Ngươi có trí nhớ trước đó không?

Hàn Lưu Ly lắc đầu. đôi mắt đẹp lóe ra u lam trong suốt lộ ra càng nhiều mê mang. Có lẽ là nhớ không nổi, dù sao ngủ say trong băng nham nhiều năm như vậy.

Bản thân nàng là linh thú man hoang biến dị. được Dương Phàm tài bồi, tiềm lực ngày sau không thể đánh giá.

- Được rồi, ngươi hơi chút phóng thích khí tức trên thân, chúng ta phải gia tốc đi Huyết Uyên Phủ.

Dương Phàm kéo tay nàng, trên người dâng lên một vùng hào quang xanh trong suốt, mắt thường nhìn lại, hai người trên trời cao hóa thành một vệt xanh rất nhỏ chợt lóe mà qua.

Hàn Lưu Ly phóng thích khí tức có thể sánh với Thần thú ở trên người, đồng thời cũng che giấu khí tức của Dương Phàm.

Bởi vì trong quá trình phi hành tốc độ cao. pháp lực nhanh chóng vận chuyển, khí tức yêu tộc Dương Phàm bắt chước ra sẽ xuất hiện cơ sở. cho nên cần Hàn Lưu ly yểm hộ.

Hai người một hơi phi hành vài trăm vạn dặm, dọc theo đường đi chạm trán cùng rất nhiều yêu tu. Khi bọn họ cảm nhận được khí tức trên người Hàn Lưu Ly, đều sẽ chủ động

tránh đi.

Cho dù là yêu tu cùng cấp bậc Hóa Thần trung kỳ cũng kiêng kỵ Hàn Lưu Ly vô cùng.

Dù sao ở trong cùng cấp. Thần thú có thể thoải mái chiến thắng thậm chí đánh chết yêu thú bình thường khác.

Dương Phàm cũng phát hiện, dọc theo đường đi không ít bậc cao yêu tu dùng ánh mắt quái dị nhìn phía hai người, trong đó Hàn Lưu ly được chú ý rất lớn.

Nhưng mà đường xá xa xôi cũng sẽ không một mực an bình. Huống chi thế giới yêu tộc vốn không hài hòa. khắp nơi tràn ngập sát phạt huyết tinh.

Vút Vút Vút —

Đến một ngày, khi hai người bay đến phía bắc trung bộ Thiên Ưng Phủ. phía trước bay tới một đội yêu tu trang phục chỉnh tề, khí thế hùng lệ.

Yêu tu khác thấy đội yêu tu này đều cảm như hèn, lập tức đi vòng.

Đội yêu tu này ước chừng hơn ba mươi người, không ngờ đều là cường giả Hóa Thần Kỳ trở lên. mỗi người đều mặc giáp cầm thương, hung hãn dị thường.

Cầm đầu là một thanh niên kim đồng (con người vàng kim) mặc kim văn trường bào. thần sắc kiêu ngạo ngồi trên một chiếcptaixa hào hoa do bốn con Liệt diễm linh câu kéo. Ba mươi tên yêu tu trên Hóa Thần Kỳ khác đối với hắn tất cung tất kính, vây quanh phi xa đi về trước.

Ba mươi tên bậc cao Hóa Thần mở đường hộ tống.

Phô trương thật lớn.

- Tu sĩ phía trước, nhanh chóng rời đi.

Hai người Dương Phàm chưa đến gần chợt nghe một gã yêu tu cấp Thông Huyền lên tiếng cảnh cáo.

Khuôn mặt Hàn Lưu ly phát lạnh, một cỗ khí lạnh vô hình phát ra, lại bị Dương Phàm ngăn cản:

- Chúng ta tránh đường.

Vừa rồi hắn dùng thần thức vội vàng đảo qua, phát hiện trong đội tu sĩ này có ba cường giả cấp Thông Huyền, mà khí tức trên người thanh niên kim đồng kia càng đáng sợ, không thua Vân tướng Lục Tương.

Cấp độ tu vi của Hàn Lưu Ly mặc dù cao nhưng kiên quýa không thể kinh sợ đội yêu tu này. Dương Phàm không muốn gây chuyện lập tức kéo nàng nhường đường.

-Hừ.

Hàn Lưu Ly hừ nhẹ một tiếng, trong lòng không vui nhưng đành nghe theo Dương Phàm, tránh đường mà đi.

Dọc theo đường đi, nàng thói quen yêu tu khác sợ hãi mình phải đi đường vòng, hiện tại lại bị người cảnh cáo quát lớn. thậm chí còn phải nhường đường, tự nhiên có chút không thoải mái.

Dương Phàm cách xa đội yêu tu này vài trăm dặm, sau đó hai bên một nam một bắc. ai đi đường nấy. theo lý thuyết hẳn là bình an vô sự.

-Ồ?

Đột nhiên, nam nhân kim đồng kia khẽ kêu một tiếng, ánh mắt đảo qua hai người Dương Phàm, lập tức dừng ở trên người Hàn Lưu Ly.

Hiển nhiên hắn phát hiện tư chất cấp độ của Hàn Lưu Ly.

- Hai người các người, đứng lại.

Bên cạnh một gã yêu tu mặt khi rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt. lập tức quát hai người dừng lại.

- Xin hỏi chư vị đồng đạo, các người gọi chúng ta sao?

Thần hình Dương Phàm dừng lại. lại trầm nghĩ không tốt, kiệt lực duy trì khí tức.

- Không các người thì ai?

Yêu tu mặt khi kia đầu tiên cười lạnh một tiếng, sau đó khom người nhắc tay phía thanh niên kim đồng bên cạnh, ngạo nghễ nói:

- Lôi Minh thiếu chủ có chuyện muốn hỏi các người.

Nam nhân kim đồng được gọi là Lôi Minh thiếu chủ kia hơi tán thưởng liếc mắt nhìn hắn một cái, chậm rãi mở miệng:

- Vị bằng tiêu mỹ nhân kia, dám hỏi người bán tôn lai lịch là gì? Với tư chất cấp độ của người, ở trong Thiên Ứng Phủ bản thiếu chủ không có khả năng không biết.

Dù sao nhân vật có thể đạt tới cấp bậc có thể so với Thần thú, đôi mắt toàn bộ Yêu Hoàng Cảnh đều là lông phượng và sừng lân.

Ngay cả người thống trị cao nhất của Yêu Hoàng Cảnh. Bệ hạ Yêu Long Hoàng của vạn Yêu Điện cũng là cấp bậc Thần thú, thực lực ngạo thị Tu Tiên giới Đại Tân.

Hàn Lưu Ly mặt lạnh băng mang theo khinh thường. Dương Phàm cười đáp lời:

- Nàng là chủng tộc thượng cổ Lưu Ly Nham Tinh Xà biến dị.

- Một tiểu yêu tu Hóa Thần, ai cho người lên tiếng.

Nam nhân kim đồng sắc mặt lạnh lùng, một cỗ Phán thần uy áp làm người ta hít thở không thông từ trong huyệt không ép tới.

Sắc mặt Dương Phàm khê biến, không đoán được người này bá đạo như thế.

Nghe yêu tu bên cạnh xung hấn là Lôi Minh thiếu chủ. chẳng lẽ người này là công tử của Thiên Ưng Phủ chủ Lôi Minh Vương? Nếu là như thế. đích thật có tư cách này.

Dương Phàm lại không biết, Lôi Minh thiếu chủ này ánh mắt đầu tiên nhìn đến Hàn Lưu Ly liền hết sức động tâm. Bằng mỹ nhân như vậy ở yêu tộc vốn đã hiếm thấy, càng không nói đến cấp bậc Thần thú, huyết thống cao quý, có thể so với Công chúa thế giới nhân loại.

Mà thấy Dương Phàm một yêu tu bình thường không ngờ cùng Hàn Lưu Ly thân phận cao quý, tuyệt mỹ khuynh thành dặt tay cùng đi, trong lòng hấn tự nhiên sinh ra khó chịu, lại sinh ra lòng mơ ước với Hàn Lưu Ly.

Đây cũng là nguyên nhân dọc theo đường đi không ít yêu tu nhìn đến hai người Dương Phàm, mặt lộ vẻ cổ quái.

- Nếu có thể lấy được đạo lữ cao quý như vậy làm vợ. nhất định là việc vô cùng quang vinh...

Trong thần sắc Lôi Minh thiếu chủ nhìn về phía Hàn Lưu Ly, khó có thể che giấu một tia hưng phấn.

Cảm quan của Dương Phàm cường đại cỡ nào, lập tức hiểu được đối phương đang có chủ

ý gì

Hấn mới bước vào thế giới yêu tộc. không biết Hàn Lưu Ly có thể so với cấp bậc Thần thú ở Yêu Hoàng Cảnh xem như là quy tộc huyết thống vô cùng cao quý. Hơn nữa, bằng mỹ nhân dung nhan khí chất khuynh thành, làm sao không khiến người động tâm.

Yêu tu bình thường khác không dám có V niệm này trong đầu, nhưng Lôi Minh thiếu chủ cao cao tại thượng, tu vi lại đạt tới cấp bậc Hóa Thần đại yêu tu, căn bản không cần cố kỵ.

Đổi mặt Lôi Minh thiếu chủ quát lớn cùng uy áp đột nhiên buông xuống, sắc mặt Dương Phàm trầm xuống. Sau khi hiểu rõ dụng ý của nam nhân kim đồng, hấn tự biết hôm nay không thể thiếu một trận ác chiến.

Hấn còn không động thủ. Hàn Lưu Ly yêu kiều quát một tiếng:

- Dám vô lễ với chủ nhân, muốn chết!

Thần hình nàng nhoáng lên một cái, phóng vút về phía đám người, sợi tóc màu lam bay múa, tay ngọc khẽ điểm. Một mảnh hàn lưu lốc xoáy đáng sợ hình thành bên dưới đội yêu tu kia.

Đội yêu tu này, ba mươi mấy người tức thì cảm thấy một cỗ hàn khí kinh khủng theo từ dưới chân tràn lên, toàn thân đông cứng phát lạnh.

Mấy yêu tu có tu vi thấp Hóa Thần sơ kỳ chỉ hơi thất thần, đầu tiên là thân thể bị đóng băng, sau đó bị cuốn vào trong hàn lưu lốc xoáy màu lam sâu kín kia, bị nghiền thành mảnh băng.

Chỉ một hô hấp. bốn năm tên yêu tu chết, còn lại hơn phân nửa tê dại, gất gao chống đỡ, nhưng lại vẫn bị kéo xuống hàn lưu lốc xoáy.

Chỉ có Lôi Minh thiếu chủ ngồi ở trên phi xa, dưới một vòng hào quang màu vàng bảo vệ, bốn phía ngưng kết một tầng sương lạnh nhưng không bị ảnh hưởng lớn.

- Lớn mật. Dám động thủ với Lôi Minh vệ.

Ba yêu tu cấp Thông Huyền kiệt lực chống cự hàn khí, tể ra Thông linh Pháp bảo đấu với Hàn Lưu Ly.

Nhưng mà lấy lực lượng của ba người vẫn bị Hàn Lưu Ly áp chế gất gao.

Hàn lưu bao phủ một khu vực kia tùy thời khống chế tốc độ của bọn họ, hơi chút vô ý là bị nhân cơ hội ủa vào, đông kết máu và linh hồn.

- Không hổ là chủng tộc man hoang trần thú biến dị. tư chất có thể so với Thần thú.

Lôi Minh thiếu chủ liên tục tổn thất mấy vị Lôi Minh vệ nhưng lại vẫn như không có chuyện gì. rất có hứng thú nhìn Hàn Lưu Ly, ánh mắt càng ngày càng hung phấn.

Nhưng mà đúng lúc này. dị biến đột nhiên sinh ra.

Hô—

Trong lòng bản tay Hàn Lưu Ly bốc lên một đoàn Băng Diễm u lam như thủy tinh, đột nhiên rung động. Một cỗ Băng Diễm hàn lưu dung hợp lực lượng Thông Huyền lập tức bao phủ đám yêu tu.

- A không tốt!!!

Băng Diễm hàn lưu kia không chỗ không vào. trong nháy mắt đóng băng mọi người. Dưới Hóa Thần trung kỳ linh hồn lập tức bị đông lạnh mà chết, ba vị yêu tu cấp Thông Huyền hóa thành tượng băng mắt thấy cũng kiên trì không được bao lâu.

- Thực lực Hàn Lưu ly quá nhiên cường đại. có lẽ có thể chống lại Hóa Thần đại tu sĩ. Tuy nhiên hiện tại không có thời gian nghiệm chứng, ta phải rất nhanh chém giết hoặc đánh thương nặng thiếu chủ này.

Dương Phàm “bá” một tiếng, tại chỗ để lại một cái tàn ảnh màu xanh trong suốt.

775. Chương 730: Sơ Hiển Thực Lực.

- Thần thông cực hàn thật đáng sợ.

Thần sắc Lôi Minh thiếu chủ khê biến, phi xa hào hoa do bốn con Liệt Diễm linh câu kéo bèn dưới hần trong nháy mắt bị chìm trong bóng tuyết.

Trong nháy mắt. mấy chục tên bậc cao Hóa Thần, thần hồn tan nát. chỉ còn lại ba gã cấp Thông Huyền trung Kỳ gắt gao chống đỡ trong băng phong, thậm chí đã hóa thành tượng băng trong rất sống động.

Lôi Minh thiếu chủ không nghĩ tới thực lực Hàn Lưu Ly lại cường đại như vậy, có được thực lực có thể dễ dàng chém giết Thông Huyền cùng cấp, thậm chí uy hiếp đến chính mình.

Tuy nhiên trong lòng hần ngược lại càng thêm hưng phấn. Thực lực Hàn Lưu Ly càng mạnh càng gợi nên lòng hiếu thắng của hần, nhất định phải chiếm được băng tiểu mỹ nhân này. trở thành song tu đạo侶 của mình.

Ý niệm hần khê động, một cỗ lực Phản Thần to lớn dung hợp vùng hư không này, một vùng thanh nhận sắc bén mãnh như tơ nhện cùng với sắc vàng nhàn nhạt “phốc... xuy” cắn nát hết thủy trong phạm vi bốn phía.

Rắc... Rắc!!!

Băng phong chung quanh Lôi Minh thiếu chủ trong nháy mắt vỡ tan, mà phi xa hào hoa cùng bốn con Liệt Diễm linh câu không chút thương tổn. Có thể thấy được hần khổng chế lực lượng đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

- Đa tạ thiếu chủ.

Ba gã yêu tu Thông Huyền còn lại dưới sự giúp đỡ của Lôi Minh thiếu chủ phá vỡ băng phong, lạnh đến mức liên rục run rẩy.

Lôi Minh thiếu chủ có thể không để ý sinh tử của tu sĩ Hóa Thần bình thường, nhưng đạt tới cấp bậc Thông Huyền lại là nhân tài hiếm có, tự nhiên phải cứu.

Nhưng Ngay sau đó hần bỗng nhiên sinh ra một cảm giác không ổn. sau lưng một cỗ hàn ý truyền đến.

Bá... Vút

Chỉ thấy “tiểu yêu tu Hóa Thần” ở đối diện vẫn bị hần xem nhẹ để lại tại chỗ một đạo tàn ảnh màu xanh trong suốt.

Một cỗ uy hiếp không hiểu từ sau lưng truyền đến.

Hần không thể tưởng tượng được tốc độ của đối phương, càng đáng sợ chính là công kích sau lưng truyền tới không có bất kỳ một tia động tĩnh tiếng gió gì.

Nếu không phải còn có linh khí dao động cùng cảm quan sắc bén của bản thân, Lôi Minh thiếu chủ chỉ sợ đã bị người một kích đánh chết, cũng không phải không có khả năng.

- Muốn chết.

Trong mắt Lôi Minh thiếu chủ chợt lóe lệ quang, đạt tới cấp bậc như hấn, trong khoảnh khắc ý niệm là có thể dẫn đường cho lực Phản Thấn Thông Huyền.

Roẹt! Kinh phòng sắc bén chói mắt từ phía sau lóe lên.

Vào khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, sau lưng hấn mọc ra một đôi cánh màu xanh, tạo nên một vùng thanh văn như sóng gợn.

Ba—

Thân hình xanh trong suốt sau lưng một chướng đánh ra, gây nên một vùng quang văn màu đỏ.

Phanh... Ầm

Hư không phụ cận trăm dặm chấn động, sóng xung kích cường đại khiến đám người Hàn Lưu Ly đang chiến đấu phía dưới đều bay ra bốn phía.

Một mảnh cương phong cường đại khiến hư không phụ cận liên tục kêu lên. Dương Phàm cùng Lôi Minh thiếu chủ chia ra làm hai, đứng đối diện từ xa.

Phốc

Lôi Minh thiếu chủ phun ra một búng máu. sắc mặt trắng bệch, mắt lộ vẻ kinh hãi nghi hoặc:

- Làm sao có thể...

Một kích giao thủ. hấn lập tức bị thương. Nguyên nhân chủ yếu đều không phải đối phương đánh lên, mà là chênh lệch thực lực giữa hai bên.

Bởi vì Dương Phàm nguyên bản ở vị trí chếch trước mặt hấn đột nhiên biến mất. dùng tốc độ khó tin đến sát người phát động công kích.

Từ một trình độ nào mà nói, đây không tính là đánh lên. mà là tốc độ mau đến mức tận cùng gây ra ảo giác.

- Ha ha. Không hổ là Lôi Minh thiếu chủ. thực lực cường đại hơn so với Hóa Thần đại tu sĩ bình thường rất nhiều.

Dương Phàm hơi lộ một tia tán thưởng.

Lực phản ứng linh mãnh của Lôi Minh thiếu chủ khiến Dương Phàm hết sức ngạc nhiên, ở dưới loại tình huống này, còn có thể phát động phản kích nhanh nhất, dùng hai cánh bức

hấn lui ra.

Nhưng là chênh lệch thực lực giữa hai người cũng rất rõ ràng.

- Tu sĩ nhân loại...

Lôi Minh thiếu chủ chấn động. Trong chiến đấu toàn lực, Dương Phàm không thể giấu được khí tức của mình.

Chỉ là một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. thực lực của người ta không ngờ còn cường đại hơn so với chính hấn thân có huyết thống bán Thần thú.

Lôi Minh thiếu chủ hoảng sợ trong lòng.

Phụ thân hấn Lôi Minh Vương vốn là Kim Sí Phi Ưng. một loại yêu thú tư chất không tồi. nhưng sau khi sinh ra không lâu lại xảy ra biến dị, trở thành Kim Sí Lôi Minh Vương hiện giờ đại danh lừng lẫy, cấp độ đạt tới bán Thần thú.

Nhưng là bói vi nguyên do là biến dị yêu thú, trong hơn một trăm đứa con của Lôi Minh Vương cũng chỉ có hắn, cũng chính là Lôi Minh thiếu chủ hiện giờ kế thừa Huyết thống bán Thần thú của Lôi Minh Vương.

Cho nên Thiên Ưng Phủ chủ cực kỳ sủng ái người con này, coi như hòn ngọc trên tay. nhưng cũng chiều hắn thành hư.

ở trong phạm vi Thiên Ưng Phủ, phạm là thứ gì muốn có gần như không có gì không chiếm được.

Hắn có tư chất bán Thần thú. lại là Hóa Thần đại tu sĩ, theo lý thuyết hắn là ngạo thị cùng cấp.

Giờ phút này. hắn lại chịu thiệt trước mặt một tu sĩ nhân loại thấp hơn mình một bậc.

- Lôi Minh thiếu chủ. Dương mỗ lần này đến Yêu Hoàng Cảnh có chuyện xử lý. cũng không muốn phát động chiến tranh nhân loại cùng yêu tộc. Mà Lưu Ly Hàn Tinh Xà này là linh thú của ta. nếu có chỗ đắc tội. xin rộng lượng.

Dương Phàm sau một kích dễ dàng chiếm thượng phong, liền thử xem có thể giải quyết hòa bình, thuận tiện cho đối phương một bậc thang hạ đài.

Dù sao đánh tiếp, Lôi Minh thiếu chủ cũng chỉ chịu thiệt.

- Linh thú?

Ánh mắt Lôi Minh thiếu chủ thoáng ngưng, đáy lòng lại sinh ra một cỗ ghen tị không cam lòng mãnh liệt. Hắn từ nhỏ đã kiêu căng hiểu thắng, tuyệt đối không dễ từ bỏ ý đồ.

- Ha ha ha... Nhân loại vô tri đáng cười, người tiến vào địa bàn yêu tộc ta, ở trước mặt bản thiếu chủ không biết nghe lời, giết chết mấy chục thủ hạ của ta còn muốn sống rồi đi nơi này sao?

Sắc mặt Lôi Minh thiếu chủ đột nhiên phát lạnh, sát khí như thực chất phát ra.

Đồng thời hắn hé miệng, một tiếng ưng kêu chói tai truyền khắp phạm vi ngàn dặm.

Ngay sau đó. từng tiếng ưng kêu từ trên cao bốn phương tám hướng truyền đến. Che trời phủ đất. thanh thế mênh mông cuộn cuộn.

Dương Phàm triển khai thần thức vừa nhìn, phát hiện trong vạn dặm quanh đây. yêu thú chim bay đếm không hết. ước chừng trăm vạn.

Những yêu thú chim bay này hơn phần nửa là bậc thấp, cũng có số ít bậc cao. Dưới tiếng kêu của Lôi Minh thiếu chủ. vọt tới như châu chấu đầy trời.

Thần sắc Dương Phàm khê biến, hắn cũng không muốn chìm trong chiến thuật biển người, sắc mặt trầm xuống:

- Súc sinh không biết tốt xấu. Cường giả cấp bậc Hóa Thần hậu kỳ như ngươi, chết trong tay Dương mỗ cũng không phải chỉ một hai tên.

Lời nói vừa dứt, trong tay Dương Phàm ngưng tụ ra một mảnh phong đoàn, đột nhiên xoay tròn, tản mát ra một cỗ khí tức làm người ta áp lực không yên.

- Lực lượng thật đáng sợ... Người này khổng chế gió trong thiên địa không ngờ còn thuần thực hơn so với yêu tu thân là loài chim.

Lôi Minh thiếu chủ chỉ cảm thấy kinh hãi run sợ.

Nhưng hắn cũng sẽ không chịu thua, trầm nghĩ chỉ cần có thể kéo dài một lát, chờ cao thủ đếm không hết của Thiên Ưng Phủ chạy tới, có thể lưu lại chém giết người này. mình lại có thể đoạt được bằng tiểu mỹ nhân kia.

- Chê cười. Chi bằng một tu sĩ Hóa Thần trung Kỳ như ngươi cũng muốn chém giết bán thiếu chủ.

Lôi Minh thiếu chủ cười nhạo, trên tay ngưng kết ra một vũ giáp màu xanh, trên tay có thêm một cái túi màu đen.

Hô... phổo

Đúng lúc này, mảnh phong đoàn trong lòng bàn tay Dương Phàm đột nhiên co rút lại, hóa thành một chùm tia sáng bắn nhanh tới.

Lôi Minh thiếu chủ lộ vẻ trào phúng, cái rui màu đen kia mớ mạnh ra, biến lớn gấp mấy CHỤC LẦN, một cỗ lực hút cực mạnh truyền đến. thu phong đoàn của Dương Phàm vào trong.

- Ha ha ha... Đây là thượng cổ dị bảo Thiên Phong đại (đại = túi), Chuyên môn khắc chế thần thông phong hệ.

Lôi Minh thiếu chủ cười đắc ý.

- Vậy sao?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng.

Trong Thiên Phong đại kia đột nhiên truyền đến một cỗ cực nóng kinh khủng, một cỗ khí tức cuồng bạo cầm kị truyền ra.

Phanh... Ầm

Một vùng gió lốc màu đỏ tại chỗ lan tràn rộng ra. nuốt hết phạm vi mười mấy dặm.

- A

Lôi Minh thiếu chủ kêu thảm một tiếng, Thiên Phong đại của hắn tức thì bị vỡ tung ra, quang phong màu đỏ cuồng bạo khủng bố gần như rách thân thể hắn thành mảnh nhỏ.

Phốc... Phốc

Trong nháy mắt hắn rời khỏi ngoài trăm dặm, ở giữa không trung liên tục học máu, sắc mặt trắng bệch hiển nhiên là bị thương rất nặng.

- Đây chính là tự người muốn tìm chết, đừng trách Dương mỗ xuống tay vô tình.

Dương Phàm hóa thành bóng xanh trong suốt như bóng theo hình, trong khoảnh khắc đuổi tới Lôi Minh thiếu chủ.

- Tốc độ người này thật là khủng khiếp.

Lôi Minh thiếu chủ lần đầu tiên sinh ra lòng sợ hãi.

Hắn thân là Kim Sí Lôi Ưng cấp bậc bán Thần thú. vốn chính là sở trường về tốc độ, nhưng so sánh với Dương Phàm lại có vẻ hữu tâm vô lực.

Mắt thấy chạy không thoát. Lôi Minh thiếu chủ cắn răng một cái. trên người đột nhiên phóng ra một mảnh tia điện màu vàng, cầm trong tay một thanh phi kiếm có khắc hình kim xà.

Chi chi... thứ... Roẹt roẹt!

Tia điện màu vàng cuộn cuộn mãnh liệt hóa thành kiếm khí sắc bén. ngăn chặn Dương Phàm như tia chớp truy kích đến.

Dương Phàm lộ vẻ ngưng trọng, cảm giác sự đáng sợ của kiếm khí tia điện màu vàng này. thân hình ngừng lại tại chỗ bất động, một tay liên tục vung hờ trên không, hình thành một cái lồng gió màu xanh vờn vờo không ngừng, như hình cái nồi thu hết vùng kiếm khí tia điện sắc bén kia vào trong.

Nhưng những kiếm khí tia điện màu vàng này có lực Hủy diệt cùng xuyên thấu cường đại. tiếng “roẹt roẹt” vang lên liên tục khiến cái lồng gió màu xanh lắc lư một hồi. thậm chí bị xuyên ra một ít lỗ thủng.

Dương Phàm không nghĩ tới vật ấy lại lợi hại như vậy. chắc rằng đó hẳn là bản mạng lôi nguyên của Kim Sí Lôi Ưng.

Tuy nhiên pháp lực Dương Phàm thám hậu, trong khoảnh khắc lại khiến cái lồng gió màu xanh ngưng thật vài phần, ở bên trong hình thành vô số phong nhận nhỏ bé, đem tia điện màu vàng cắt thành dạng hạt nguyên thủy.

Thấy Dương Phàm dễ dàng hóa giải bản mạng lõi nguyên công kích của mình, trong lòng Lôi Minh thiếu chủ hoảng hốt:

- Người này thật sự đáng sợ. cho dù hai cái ta cùng lên cũng vị tất có thể chiến thắng. Hơn nữa. xem tình hình dường như hắn còn thừa sức...

Trong lòng hắn hoảng sợ, không còn chiến ý, tia điện màu vàng trên người đột nhiên thu lại. hóa thành một con lõi ung dài đến bốn năm trượng, lóe ra tia điện màu vàng, phá không mà đi.

`m... Roẹt...

Dùng bản mạng lõi nguyên thức giục bí thuật. Lôi Minh thiếu chủ trong nháy mắt chạy ra hai ba trăm dặm.

- Ha ha... Thoát được sao?

Thần hình Dương Phàm không hiểu biến mất. trong hư không để lại một tàn ảnh xanh trong suốt.

Ngay sau đó hắn như bóng theo hình xuất hiện tại trước mặt Lôi Minh thiếu chủ đã biến thành lõi ưng.

- Điều này... điều này sao có thể!

Lôi Minh thiếu chủ sợ hãi tới cực điểm, thực lực chênh lệch thật sự quá lớn. Càng đáng sợ chính là đối phương thẳng đến giờ phút này còn nhìn không thấu thực lực chân chính.

Chẳng lẽ người này là cường giả cảnh giới Thần Hư.

Hắn cũng không biết, Dương Phàm mới vào Hoán Nha Kỳ, pháp lực thần thông tuy cường đại không biết bao nhiêu lần, nhưng muốn phát huy ra uy lực chân chính, nhất định phải trải qua một phen tôi luyện.

Baba... Âm thầm...

Dương Phàm gơ tay nhắc chân đánh Lôi Minh thiếu chủ đã hóa về trạng thái nguyên hình như hoa rơi nước chảy, không hề có sức phản kháng.

- Đại nhân tha mạng.

Lôi Minh thiếu chủ lập tức hóa thành hình người, rơi xuống mặt đất cầu xin tha thứ.

- Đã chậm rồi...

Trong mắt Dương Phàm lóe lệ quang:

- Vừa rồi cho ngươi bậc thang không xuống, cứ muốn tự tìm đường chết. Giờ phút này ta sát ý đã quấy. cho dù “lão tử” ngươi là Yêu Long Hoàng, cũng vẫn giết không tha.

776. Chương 731: Thông Linh Hóa Thân

Vừa rồi cho hắn bậc thang hạ đài. nhưng lại rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Hiện tại Dương Phàm sát ý đã quyết, căn bản không có đường xoay Chuyển.

Trong lòng Lôi Minh thiếu chủ hoảng sợ: “Người này rất cực có lai lịch gì. thực lực cường đại không tầm thường, sát phạt quyết đoán như thế. Càng đáng sợ chính là, hắn hơn phần nửa biết thần phạt của ta. cùng dám hạ sát thủ. Chẳng lẽ Ngay cả cha ta Lôi Minh Vương, hắn cũng không sợ?”

Hơn nữa giọng điệu Dương Phàm cực kỳ bá đạo: “Cho dù lão tử ngươi là Yêu Long Hoàng, cũng vẫn giết không tha!”

Tuy rằng Lôi Minh Vương thần thông quảng đại. nhưng cùng Yêu Long Hoàng hoàng giả vô địch toàn bộ Yêu Hoàng Cảnh mà nói lại không tính là cái gì.

Dù sao ở Tu Tiên giới Đại Tồn. Yêu Long Hoàng là nhân vật duy nhất trong truyền thuyết có thể chống lại Tồn Hoàng.

Baba... Âm âm...

Dương Phạm nhẹ nhàng băng qua, một vùng quang văn xanh trong suốt thổi quét lên. như sóng gợn trong nước.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong quang văn xanh trong suốt này có chứa vô số phong nhận nhỏ bé, đủ để trong khoảnh khắc hủy diệt cổ bào chất liệu cứng rắn.

Dưới công kích sắc bén như chớp đó, Lôi Minh thiếu chủ bị đánh liên tiếp bại lui. trên người vết thương một vết lại một vết.

- Dừng tay. Nếu ngươi dám giết Lôi Minh thiếu chủ, đừng mơ sống rời khỏi Thiên Ưng Phủ.

Lúc này ba yêu tu cấp Thông Huyền gắt gao chống đỡ dưới tay Hàn Lưu Ly. kinh hô giân dữ hét lên.

Nếu Lôi Minh thiếu chủ đã chết, bọn họ cũng không có đường sống.

- Tu sĩ nhân loại. Thiên Ưng Phủ có ngàn vạn yêu tu chim bay bậc cao, nếu ngươi dám giết Lôi Minh thiếu chủ. chỉ có một con đường chết.

Vút Vút Vút —

Ngàn vạn yêu tu chim bay hướng về bên này. ý đồ dùng chiến thuật biển người bao phủ Dương Phạm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Phạm cùng Lôi Minh thiếu chủ quần vào một chỗ, bọn họ không dám từ tiện động thủ.

Mắt thấy Lôi Minh thiếu chủ bị bức cực kỳ nguy hiểm, chúng yêu tu không khỏi lo lắng đề phòng.

Đột nhiên. Lôi Minh thiếu chủ kia cắn răng một cái, hóa thành một mảnh tàn ảnh huyền thân, lui ra phía sau trăm dặm:

- Đây là người bức ta...

Chỉ thấy trong đó một tên Lôi Minh thiếu chủ vẽ mặt oán độc. phun ra một ngụm tinh huyết nhỏ lên trên phi kiếm Thông linh có khắc hình kim xà. Đồng thời rút vào trong đại lượng lôi nguyên.

Ông-

Trên phi kiếm thông linh nhả lên tia điện màu vàng cao mấy chục trượng, một cỗ linh áp cường đại truyền khắp phạm vi ngàn dặm, khiến vô số sinh linh trong khu vực rang động không yên. dường như sắp có cái gì đáng sợ xuất thế.

Dương Phạm lập tức bị tia điện màu vàng đáng sợ kia đánh bay ra, mắt lộ vẻ dị sắc:

- Thông linh hóa thân?

Tia điện màu vàng chói mắt kia trong khí thế to lớn hình thành một con lôi xà toàn thân lóe ra tia điện màu vàng, dài chừng hơn mười trượng, hai mắt lóe ra màu sắc đỏ vàng, khiến người khác hết hồn.

Xuy... roẹt!

Lôi xà màu vàng kia chợt lóe. hu khôngbiến mất, Ngay sau đó trống rỗng xuất hiện trước mặt Dương Phạm, mang theo tia điện kinh người há mồm cắn tới.

Lời Độn Thuật?

Dương Phạm chấn kinh biến sắc. bản tay phát ra một mảnh rặng mây đó. ngăn cản một kích đột nhiên mà tới.

Bá... Vút

Thần hình Dương Phạm nhoáng lên một cái. biến mất tại chỗ xuất hiện ngoài trăm dặm.

Phong Độn Thuật.

Vào lúc Dương Phàm ngưng kết ra cây Hoán Thiên Nha thứ hai, một số thần thông giống như trở thành bản năng.

Mà lôi xà màu vàng kia chợt lóe tia điện “Xuy... roẹt” một tiếng, lập tức như bóng với hình, hai mắt rung động, một mảnh tia lôi điện thật nhỏ tạo thành một cái lưới màu vàng, bao phủ Dương Phàm ở bên trong.

“Thông linh hóa thân này cũng thật khó chơi, uy lực bùng nổ trong thời gian ngắn so với Lôi Minh thiêu chủ còn mạnh hơn.”

Dương Phàm thẩm giật mình nhưng cũng không sợ hãi. hơi hít mắt lại. không ngờ bất động.

Chỉ thấy trên người hắn dâng lên một mảnh lưu quang màu xanh biếc trong suốt, hình thành một cái Tông sắc Quang Giáp.

Lôi xà kia đánh lên quang giáp dạt dào lực ý, bị hấp thu hơn phân nửa, tia điện màu vàng

nổ tung ra khiến quang giáp xuất hiện vết rách, lực quang rung động trong khoảnh khắc đã được chữa trị.

về phần lực lượng lôi điện còn thừa đủ để giết chết một tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ lại bị thần thể Dương Phàm ngạnh kháng như không có chuyện gì xảy ra.

- Một nhân loại làm sao có thể có được thể chất cường đại như vậy. dùng nhục thân ngạnh kháng công kích ta dùng bản mạng lôi nguyên kết hợp Thông linh Pháp bảo sinh ra.

Trong lòng Lôi Minh thiếu chủ càng ngày càng sợ hãi, không khỏi hồi hận. Mình làm sao chọc vào nhân vật khó chơi như vậy.

Phản tích theo lý trí. đối phương là tu sĩ nhân loại dám xông vào Yêu Hoàng Cảnh, thậm chí có thể thu phục trân thú như Lưu Ly Hàn Tinh Xà, há là hạng người tầm thường.

Nhưng là đến giờ phút này, hết thấy đã muộn rồi. Hắn ở Thiên Ưng Phủ luôn hoành hành ngang ngược, tự cao tự đại coi trời bằng vung, gặp phải Dương Phàm xem như bị khắc chế gatgao.

- Thông linh hóa thân này là năng lượng thể. tốc độ nhanh như tia chớp, lại am hiểu Lôi Độn Thuật. Tuy rằng không thể hình thành uy hiệp với ta, nhưng lại cực kỳ khó chơi, không dễ đánh chết. Nếu ta kéo dài nữa chén trừ nhỏ. nó sẽ tự động chết. Tuy nhiên nơi này là địa bàn yêu tộc, kéo dài thời gian quá sẽ đưa tới càng nhiều chuyện xấu. Nếu đề Lôi Minh Vương tới. uy hiệp càng lớn.

Dương Phàm trong khoảnh khắc làm ra ý niệm, tế ra một ngọc bội màu đỏ sậm. rót vào bên trong một mảnh ngọn lửa ánh vàng hư vô.

Ồ... Ông

Hỏa Lân Ngọc Bội nổ rộ ra ngàn vạn tia sáng màu đỏ, bộc phát ra một tiếng rít gào chấn động tâm thần, khiến đám yêu tu trong phạm vi ngàn dặm thân thể nin rẩy không tự chủ.

Lôi văn điện xà kia trực tiếp bị thanh thể uy năng đáng sợ này đánh văng ra vài trượng.

Chỉ thấy Hỏa Lân Ngọc Bội kia đột nhiên biến lớn gấp trăm, ngàn lần. đồ án Kỳ Lân khắc bên trên sáng ngời, trong một vùng biển lửa dâng lên một con Hòa Kỳ Lân cao đến mười trượng.

Thông linh hóa thân.

Tâm thần Lôi Minh thiếu chủ kia run lên. thẩm nghĩ không ổn.

Cùng là thông linh hóa thân, nhưng Dương Phàm triệu tập ra đích thật là phân thân Thần Thú. gần như có thể bằng được hóa thân cổ Long lúc trước Trấn Đông Hầu dùng Chí bảo Long Khí Bàn Long Giới triệu tập ra.

Hòa Lân Ngọc Bội chẳng qua là một kiện Thông linh Pháp bảo bình thường, phẩm chất gần đến trân phẩm.

Lúc trước Dương Phàm mới vào Hoán Nha Kỳ không lâu. rớt vào một lượng nhỏ Thái Hư Thiên Hỏa, hình thành hóa thân Hóa Kỳ Lân. có thể chống lại Vân tướng, thậm chí tiêu hủy Thiên Vũ Y trấn bảo của đối phương.

Mà lần này, Thái Hư Thiên Hỏa mà Dương Phàm rớt vào lại gấp mười lần trước.

Gấp mười...

Sẽ sinh ra dạng uy lực như thế nào?!

Ngao!!!

Hỏa Kỳ Lân kia vừa hiện hình rít gào một tiếng, uy thế cường đại trực tiếp bức lui lôi văn điện xà, phụ cận vô số yêu tu bậc thấp phủ phục dưới đất, linh hồn nin rây.

Dĩ nhiên là khí tức uy áp có thể sánh với Thần thú.

Ngao... Hống

Ánh lửa chợt lóe. chỉ thấy Hóa Kỳ Lân uy mãnh trông rất sống động kia va chạm cùng một chỗ với lôi văn điện xà.

Lôi văn điện xà căn bản không có lực phản kháng, trực tiếp bị ngọn lửa đáng sợ nuốt hết.

Cùng là thông linh hóa thân, đều là năng lượng thể, một khi có ưu thế áp đảo là có thể lập tức thủ thắng. Điều này so với Dương Phàm tự thân động thủ dễ dàng hơn nhiều.

- Không tốt. chạy mau!

Lôi Minh thiếu chủ từ trong rung động tỉnh táo lại.

Thông linh hóa thân cường đại như thế. cho dù là phụ thân hắn triệu tập ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Giết chết hắn!

Dương Phàm khổng lồ Hóa Kỳ Lân trong chớp mắt đuổi theo Lôi Minh thiếu chủ. há mồm phun ra một ngụm Xích Diễm tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt, trực tiếp nuốt hắn.

- A

Lôi Minh thiếu chủ kêu thảm một tiếng, hóa thành một con kim ưng bị lửa thiêu đốt. chạy trốn chết.

Bá

Tốc độ Hóa Kỳ Lân càng nhanh, một trào xé nát thán thể hắn, sau đó một mảnh ngọn lửa hoàn toàn bao phủ.

Lôi Minh thiếu chủ trong Xích Diễm đầy trời, thán thể trong khoảnh khắc tan biến, Ngay cả linh hồn đều bị đốt cháy không còn.

- A—

Tiếng kêu thán thiết đột nhiên ngưng bật.

Từ khi triệu tập Thông linh hóa thân Hóa Kỳ Lân đến khi Lôi Minh thiếu chủ chết đi. toàn bộ quá trình không đến bốn, năm nhịp thở.

Dương Phàm nao nao. không nghĩ tới sau khi Thái Hư Thiên Hỏa đại thành, có thể khiến Hóa Lân Ngọc Bội triệu tập ra thông linh hóa thân Hóa Kỳ Lân cường đại như thế.

Cấp bậc hai món Thông linh Pháp bào chênh lệch không lớn, Hóa Lân Ngọc Bội nhiều nhất hơi thắng nửa bậc. lại phát ra uy lực vượt xa phi kiếm kim xà mấy lần.

Nguyên nhân tạo nên sự khác biệt này là Dương Phàm có Thái Hư Thiên Hỏa.

Ngọn lửa này đốt cháy vạn vật. lúc trước Dương Phàm thi triển Thái Hư Huyền Thần, bằng vào ngọn lửa này đánh chết Vương hầu.

Cùng lúc đó. Hàn Lưu Ly cũng vừa vặn đánh chết ba gã cường già cấp Thông Huyền kia.

- Thiếu chủ đã chết...

Bốn phía ngàn vạn yêu tu hoảng sợ thất sắc.

- Bắt giết người này. báo thù cho thiếu chủ. Nếu không chúng ta khó có thể ăn nói với Lôi Minh Vương.

Trong ngàn vạn yêu tu kia rất nhanh có nhiều cường giả thương nghị ra đối sách.

- Tu sĩ chúng ta tụ tập nơi này có đến gần trăm vạn, sử dụng chiến thuật biến người hoàn toàn có thể chém giết người này.

Trong hư không một mảnh đen ngòm, vết tu loài chim đêm không hết.

Tuy nhiên, đám yêu tu này đa phần là bậc thấp, rất nhiều còn là hung thú chưa mở linh trí.

Nhưng là trong thế giới yêu tộc, yêu tu đẳng cấp cao có thể mệnh lệnh yêu tu bậc thấp.

- Giết chết hắn.

Phụ cận vài vạn yêu tu chim bay đặng đặng sát khí.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, trước tiên cho Hàn Lưu Ly trở lại Tiên Hồng Không Gian.

Ngay sau đó hắn vận chuyển thần lực của hai cây Hoán Thiên Nha.

`m

Một cỗ thần lực uy năng to lớn như trời biển từ bầu trời phủ xuống khiến thiên địa phong vân biến sắc.

Đây là lực lượng Phán Thần so với Hóa Thần đại tu sĩ còn cường đại hơn mấy lần. tương tự tinh thần uy năng của cường già Thần Hư, nắm trong tay hư không ngàn dặm.

- A

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt, một loạt thần lực oanh kích lập tức giết chết mấy trăm tên bậc cao, trong đó còn bao gồm hơn chục vị cường già Hóa Thần.

Yêu tu bị Hoán Nha thần lực đánh trúng, lập tức hồn phi phách tán.

- Chạy mau. Người này có khả năng đạt tới cảnh giới Thần Hư...

Chiến thuật biến người lập tức tan vỡ.

Muốn lợi dụng chiến thuật biến người đánh chết cường giả Thần Hư. ít nhất phải cần hai vị cùng cấp, cùng với một số Hóa Thần đại tu sĩ đồng lòng phối hợp mới có thể thành công.

Đám ô hợp này, Ngay cả Hóa Thần đại tu sĩ vị tất có thể chặn giết, nói gì đến Dương Phàm.

Dương Phàm thần sắc hờ hững, hóa thành một đạo quang ảnh xanh trong suốt, xẹt qua trời cao. tốc độ nhanh hơn lúc trước mấy lần.

Hiện tại bại lộ thân phận nhân loại, Dương Phàm đương nhiên không còn cố kỵ gì.

Một hơi phi hành mấy ngày, Dương Phàm phát hiện, không có lúc nào không dưới sự theo dõi của yêu tu Thiên Ưng Phủ.

Nếu chỉ là ở địa bàn yêu tộc bình thường, tình huống sẽ tốt một chút. Nhưng là Thiên Ưng Phủ, hơn 70% yêu tu đều là chim bay, trải rộng các nơi vòm trời hơn nửa tầm nhìn đều vô cùng xa xôi.

- Xem tình hình... Không thể thoát khỏi sự theo dõi của chúng.

Dương Phàm trầm ngâm.

Mấy Ngày gần đây. Hoán Thiên Nha của hắn liên tục cảm ứng, không thoát khỏi sự theo dõi của yêu tộc.

Hơn nữa ở địa bàn yêu tộc, thể lực Thiên Vồng cực Kỳ yếu ớt móng manh.

Đột nhiên, hai cây Hoán Thiên Nha của Dương Phàm liên tục nhảy lên, uy hiếp đến từ phía sau.

Xuy... Roẹt!

Trong đầu hần mơ hồ hiện lên một bóng người màu vàng tràn ngập lửa giận, lấy tốc độ nhanh hơn hần mấy lần đang hướng về phía này.

- Không nghĩ tới phản ứng của Thiên Ứng Phủ nhanh như vậy, hơn nữa Lôi Minh Vương truy kích tới. tốc độ cũng quá khủng bố. sớm muộn sẽ bị đuổi theo...

Dương Phàm thì thảo luận lắm.

Rất nhanh, khoe miệng hần nhếch lên một nụ cười quy dị:

- Nếu đã như thế. vậy ta trước tiên chuẩn bị cho người một phần “đại lễ”.

Hần đưa tay chấp sau lưng, trong lúc mặt mày tinh bơ lòng bàn tay ngưng tụ ra một đoàn mặt trời đỏ rực. tản mát ra một cỗ khí tức cấm kỵ...

777. Chương 732: Lửa Giận Của Lôi Minh Vương.

Chỉ thấy vòng mặt trời đỏ trong tay hần, bị khống chế vững vàng. Tuy rằng còn đang liên tục vận vạo, nhưng bị khống chế trong khu vực nhất định, Ngay cả khí tức khuếch tán cũng ở trong phạm vi nhỏ.

Dương Phàm tới Đại Tàn cũng hơn một trăm mấy chục năm, đặc biệt những Ngày ở Tiên Đạo Tông, từng nhiều lần tìm hiểu bí thuật, lĩnh ngộ các loại thần thông.

Hần hiểu thật sâu, lực bùng nổ của Hoán Nha Kỳ vô cùng mạnh mẽ. mình sớm tiến vào Hoán Nha trung kỳ. nếu có thể toàn lực khai phá tiềm lực cơ lực lượng này, không cần bước vào hậu kỳ là đã có thể đối kháng chính diện với nhân vật cấp Vương hầu Phủ chủ.

Đương nhiên, hiện giờ hần chưa tu luyện đến cảnh giới đỉnh, còn có một khoảng cách với khai phá cùng vận chuyển như V - cái này cần tích lũy pháp lực cùng rèn luyện thực chiến.

Hồng Nhật Phần Thiên: là cấm thuật mà trước kia Dương Phàm không thể khống chế.

Năm đó lần đầu thi triển cấm thuật không thể khống chế. tạo thành hiệu quả chấn động, Ngay cả chính bản thân hần cũng phải cố gắng một phen.

Nay đã khác, hần cơ bản nắm giữ bí thuật bùng nổ, bằng không cũng không dám dùng nó gài người, huống hồ hần muốn đánh lên là cường giả cấp bậc Phủ chủ.

Cùng lúc, cách Dương Phàm xa ngoài vạn dặm, một cái bóng vàng khủng bố quét ngang trời cao. Những nơi đi qua. tầng mây tan vỡ, sấm vang chớp giật, yêu tu gần đó sợ hãi quỳ bái, khó thở không thôi.

Chỉ có đạt tới cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, mở ra thần thức thì mới có thể miễn cưỡng thấy được đường nét cái bóng vàng kia.

Đó là một người trung niên mặt như chim ưng, mặc áo khoác rộng vàng kim, đầu đội kim quan, một đôi mắt vàng kim uy nghiêm càng có uy áp hơn cả Lôi Minh thiếu chủ. thiêu đốt lửa giận hừng hực. còn có đau lòng thật sâu.

Khuôn mặt lạnh băng của hần, lại mang theo vài vết nước mắt nhàn nhạt.

- Là Lôi Minh Vương đại nhân...

Nơi người này đi qua, uy áp mạnh mẽ làm cho ngàn vạn yêu tu quỳ xuống thân phục, khi tức bán thần thú tản mát ra cũng làm cho bậc cao bình thường khó mà hít thở.

Lôi Minh Vương, đương nhiệm Phủ chủ Thiên Ứng Phủ ở Yêu Hoàng Cảnh, một ngàn năm trước chém giết Phủ chủ đời đó. trở thành người đứng đầu một phủ, địa vị ngang với Vương hầu Đại Tàn.

Chẳng qua Lôi Minh Vương thân là bán thần thú, tu chất thiên phú siêu việt, thực lực mạnh hơn Vương hầu bình thường mấy phần.

- Lưu nhi... Phụ vương nhất định sẽ báo thù cho con. bầm thây vạn đoạn tên tu sĩ kia, rút hồn luyện phách...

Đôi mắt vàng kim của Lôi Minh Vương mở rộng, mơ hồ thấy được tơ máu. Lửa giận trên người hắn khiến khí tức phóng ra ngoài, làm yêu tu vạn dặm kinh hãi vỡ mật. áp lực bất an.

Cường giả Hóa Thần đại viên mãn, thần thức mạnh gấp mười lần Hóa Thần hậu kỳ, có thể bao phủ phạm vi mười vạn dặm.

Lúc này, bằng cảnh giới cường giả Thần Hư của hắn, đã thấy được tu sĩ nhân loại kia.

Lúc đầu tu sĩ nhân loại chạy rất nhanh, làm cho hắn giật mình. Nhưng sau đó thả chậm tốc độ. xem ra là dùng bí thuật gì.

- Kẻ thù giết con ta, để mạng lại

Lôi Minh Vương hai mắt đỏ máu, một cổ uy năng tinh thần hùng hồn che phủ vạn dặm hư không, ngưng kết bầu trời chỗ Dương Phàm.

Cách xa mấy vạn dặm, hắn đã thi triển lực Thần Hư tiến hành tấn công kẻ địch.

Đây là chỗ vô cùng đáng sợ của cường giả Thần Hu.

Hắn đang chuẩn bị ngưng tụ lực Thần Hư công kích tu sĩ nhân loại kia. lại đột nhiên ngừng lại.

"Không được, tu vi người này quá thấp, mới có Hóa Thần trung kỳ. Ta toàn lực vận Chuyển lực Thân Hư. chỉ sợ sẽ làm hắn hôn phi phách tán, tan thành tro bụi trong khoảng khắc."

Lôi Minh Vương tâm thần rung lên. ngược lại để lực Thần Hư khủng bố phủ xuống quanh người Dương Phàm, trói chặt lấy tu sĩ nhân loại nhỏ bé kia.

Suy nghĩ của hắn tuyệt đối không sai, cường giả Thần Hu dùng lực Phán Thần rút lấy lực hư không vạn dặm, đồng thời dung hợp pháp tắc Thông Huyền càng cao thâm hơn.

Nếu như tập trung đánh cổ lực lượng này lên một gã tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường, tuyệt đối chắc chắn miểu sát. Coi như là mấy chục mấy trăm cái, cũng có thể nháy mắt giết quá nửa.

Chẳng qua cùng lúc, trong lòng hắn cũng kinh ngạc: một tu sĩ nhân loại Hóa Thần trung

kỳ, làm sao có thể giết được Lưu nhi kẻ thừa huyết thống bán thần thú của mình?

Ngay cả huyết thống thần thú của Lưu nhi không thuần khiết bằng hắn, nhưng chỉ riêng thực lực Hóa Thần đại yêu tu, sợ rằng Không phải một tu sĩ nhân loại Hóa Thần có thể lay động được?

Trong quá trình, phi hành cực nhanh, hắn phát hiện tu sĩ nhân loại kia dường như bị lực Thần Hư của mình trói buộc, nhưng lại không hề có động tác giãy giụa gì, điều này có chút không bình thường.

Chẳng lẽ hắn bị lực Thần Hư của ta trói buộc, Ngay cả sức nhúc nhích một chút cũng không có? Nếu như thế. vậy cũng bình thường.

Nhưng Lôi Minh Vương phát hiện tu sĩ nhân loại kia dưới tình huống bị trói buộc, còn đang ngưng tụ pháp lực.

Thấy như thế, Lôi Minh Vương cười lạnh một tiếng, hiện vẻ trào phúng:

- Đom đóm mà dám so sáng với trăng rằm.

Đối mặt Phủ chủ cao cao tại thượng, một tu sĩ nhân loại nhỏ bé còn dám có ý nghĩ phản kháng?

`m!

Hắn ngưng tụ một đoàn lực Thần Hư nhỏ, đánh lên người tu sĩ nhân loại kia.

Thế nhưng... không có phản ứng.

Người kia giống như một khối gỗ, không có phản ứng, vẫn quay lưng với hắn.

-Hả?

Trong lòng Lôi Minh Vương tinh táo vài phần, người này có thể giết nhi tử của hắn đã là Hóa Thần đạivưu tu. chỉ sợ không đơn giản như thế.

Thế nhưng, ý nghĩ coi thường vẫn không hoàn toàn thu lại. Bất luận thế nào, hắn cũng không tin một tu sĩ Hóa Thân trung kỳ có thể tạo ra uy hiếp đối với tôn tại cấp bậc Vương hầu.

Vù

Tốc độ hắn cực nhanh, là tốc độ nhanh nhất trong những cường giả mà Dương Phàm đã gặp trong đời, nhanh gấp đôi Vương hầu bình thường.

Khoảng cách kéo gần từng chút...

Lôi Minh Vương thấy Dương Phàm bị trói buộc tại chỗ, liền không còn ý nghi ngờ nữa.

Khi hắn tới gần Dương Phàm một ngàn dặm... đột biến xảy ra.

- Xin hỏi... Các hạ chính là Phủ chủ Thiên Ứng Phủ, Lôi Minh Vương?

Tu sĩ nhân loại kia xoay người, một tay đặt sau lưng.

Lôi Minh Vương ngẩn ra, người này lại không sợ mình chút nào sao?

- Chính là bản vương, người chính là hung thủ giết con ta?

Lôi Minh Vương thả chậm tốc độ. lạnh lùng chất vấn. Khoảng cách hai người chỉ còn năm trăm dặm, dần dần kéo gần.

Dương Phàm cảm giác một cổ áp bách trước giờ chưa từng có, mặt ngoài bảo trì trấn định, nhịp tim lại đang tăng lên.

- Nghe nói đại danh Lôi Minh Vương, Dương mỗ đã chuẩn bị một phần đại lễ cho ngài...

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên ý cười.

- Đại lễ?

Ánh mắt Lôi Minh Vương chợt nghiêm, thả chậm tốc độ tới gần Dương Phàm, khoảng cách hai người lại kéo gần.

Chỉ thấy Dương Phàm vung cánh tay đặt sau lưng ra, bày ra một vòng mặt trời đỏ vụn vụn cùng cực, làm người ta kinh hồn khiếp vía.

- Đây là cái gì... Không hay

Lôi Minh Vương đầu tiên là sửng sờ. tiếp đó trong lòng nhủ mạnh, một cỗ khí tức khủng bố ập tới.

Chỉ thấy mặt trời đỏ trong tay Dương Phàm vụn vụn cùng cực. vù một cái bay đi nhắm thẳng vào hắn.

Mặt trời đỏ kia ở trong mắt hắn, khoảng khắc phóng đại gấp trăm ngàn lần, ánh sáng đỏ chói mắt nháy mắt lan tràn ra mấy trăm dặm.

Sau khi Dương Phàm té ra "mặt trời đỏ", chạy còn nhanh hơn thò, nháy mắt kéo ra xa hai ba trăm dặm, đồng thời còn vận Chuyên một tầng giáp ánh sáng thần bí, thậm chí trốn xuống lòng đất.

”M-

Mặt trời đỏ kia vụn vụn đến cực điểm, bỗng nổ tung ra. sinh ra uy năng mạnh gấp mười lần trước kia.

Trong nháy mắt nổ tung, hình thành một con Kim ô thiêu đốt ngọn lửa vàng rực. giống như một cơn lốc màu đỏ. xen lẫn những đốm lửa vàng, nháy mắt mở rộng một trăm dặm... Hai trăm dặm... Năm trăm dặm... Một ngàn dặm.

Nơi cơn lốc Hủy diệt đi qua, vạn vật bị đốt thành than.

ở trong phạm vi mười dặm trung tâm, tuyệt đối không thể sống sót. đó chính là tuyệt địa tử vong.

Trong phạm vi một trăm dặm, Ngay cả Hóa Thần đại tu sĩ cũng sẽ nháy mắt biến thành tro.

Trong phạm vi một ngàn dặm, dưới Hóa Thần Kỳ, toàn bị xóa sổ.

Vù

Nhiệt độ cao còn thừa tản ra, một cái hồ lớn cháy đen thậm chí hiện ra trạng thái đồ đậm, lấy Kim o ánh lửa vàng làm trung tâm, mở rộng ra phạm vi một ngàn dặm, bày ra ở nơi vu tộc.

Cầm thuật Hồng Nhật Phần Thiên phạm vi lớn, lần đầu hiện thế ở Yêu Hoàng Cảnh.

về phần Lôi Minh Vương... Mặt trời đỏ do Dương Phàm khống chế, lúc tới gần hần mười dặm liên bùng nổ trong chớp mắt. cơn lốc hủy diệt màu đỏ lập tức chôn vùi. Tình huống cụ thể. Dương Phàm cũng không kịp xem.

Vù!

ở một vùng cách nơi đó ngàn dặm, một bóng người xanh lóng lánh, lóe ra hào quang vàng đất nhả ra khỏi mặt đất.

- Ha ha! Trúng chiêu rồi... Lôi Minh Vương kia dù là không chết. ít nhất cũng phải trọng thương.

Dương Phàm ánh mắt mỉm cười, cảm thấy mừng rỡ vì kế hoạch thành công.

Dù sao từ khi suy diễn công pháp, hần gần như rất ít đánh lén địch nhân, loại khoái cảm này khó mà hình dung.

Huống hồ đối thủ là cường giả cấp Phủ chủ mạnh hơn hần một hai bậc.

Ngay vào lúc này.

- Tu sĩ nhân loại... Ta muốn bầm thây ngươi vạn đoạn-

Một tiếng gầm to tràn ngập phần vô tận, truyền khắp vạn dặm hư không.

Xoạt vù

Một cái bóng vàng kim bay ra từ cơn lốc đồ đậm, mơ hồ thấy được khuôn mặt Lôi Minh Vương dữ tợn khủng bố, phần vô tận oán hận tới cực điểm.

Lúc này, Lôi Minh Vương toàn thân bên ngoài cháy đen, đặc biệt bộ mặt như than củi. Nếu không có đôi mắt vàng tràn ngập sát ý vô tận, có thể làm người ta tưởng lầm là hắc quy chạy từ đâu ra.

-Ha...

Cảm thụ được sát ý vô tận lửa giận của Lôi Minh Vương, cùng với áp lực ngập trời, Dương Phàm biến sắc. tiếp đó cổ nén ý cười trong lòng.

Nên biết, vừa nãy đánh lén ám toán, hần đã suy tính không dưới mấy trăm lần, đem mấy chục loại khả năng đều tính vào. Mặc kệ Lôi Minh Vương cái gì phản ứng gì, hần đều có thể xử lý tương ứng.

Khi mặt trời đỏ bùng nổ. Lôi Minh Vương vừa vịn bị bao trùm trong khu vực mười dặm tử vong, bị bao phủ trong nơi hạch tâm bùng nổ.

Chẳng qua, khi Dương Phàm thấy cánh tay phải Lôi Minh Vương cháy đen chỉ còn nửa đoạn, không khỏi chột hiều.

Xem ra một kích vừa rồi, Lôi Minh Vương đã phải trừ cái giá bằng nửa cánh tay của mình.

Đương nhiên, Dương Phàm phán đoán ít nhất hần cũng bị một chút nội thương. Loại bùng nổ hủy diệt trình độ này, lực đánh không phải nói chơi, tương đương ít nhất mấy ngàn vạn cân đá tảng đánh vào, huống hồ trong đó còn có thuộc tính thiêu đốt cực nóng.

Ngoài ra, thân thể Lôi Minh Vương cháy đen, một thân áo bào vàng kim cao quý lại chỉ vỡ tan, không hoàn toàn hủy diệt tan chảy, xem ra là một kiện Pháp Bảo Thông Linh phẩm chất không tệ. Còn kim quan trên đầu hắn, lại V nguyên như cũ, đẳng cấp không thể đánh giá.

- Ta muốn bầm thây ngươi vạn đoạn-

Tiếng gầm thét của Lôi Minh Vương còn chưa dứt. uy năng tinh thần hội tụ hư không vạn dặm, hóa thành một mũi nhọn trong suốt, hung hăng đâm xuống Dương Phàm.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, vô số yêu tu đều cảm nhận được lửa giận của Lôi Minh Vương.

778. Chương 733: Lực Thần Hư Đấu Thần Lực Hoán Nha!

Bị Hồng Nhật Phần Thiên của Dương Phàm gài bẫy mất nửa cánh tay, thân bị nội thương. Lôi Minh Vương đã bị lửa giận bao phủ mất lý trí. toàn lực phát động lực Thần Hư, muốn một kích tiêu diệt Dương Phàm.

`m—

Lực Thần Hư còn chưa đánh xuống, Dương Phàm đã sớm lông tóc dựng đứng. Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng, giống như thấy được hình ảnh mình bị cắt thành nhiều mảnh máu chảy đầm đìa.

Nhưng mà, hắn đã sớm không phải Dương Phàm trước kia, ở trước mặt cường giả Thần Hư không có sức chống cự.

Liên thấy hắn hít sâu một hơi. đi lên trước nửa bước, khoảng khắc tiến vào mô thức Thiên Nhân, cũng lập tức để thân lực hai cây Hoán Thiên Nha tràn ngập ba ngàn dặm hư không.

Giữa bầu trời mơ hồ thấy được một mảnh ảnh ảo xanh đỏ giao nhau, hóa thành một tầng bảo hộ to lớn, chặn giữa không trung.

`m rằng rắc

Trong hư không truyền đến chấn động kỳ dị, dùng mắt thường không thấy được cảnh tượng gì.

Bịch bịch bịch

Dương Phàm sắc mặt trắng bệch, liên tục lui ra mấy bước, ổn định Thân hình.

Đây là lần đầu tiên hắn không dùng Chí Bảo Long Khí, chỉ bằng vào thực lực bản thân chống lại cường giả Thần Hư.

Nếu như đối thành trước kia, cường giả Thần Hư chỉ bằng ý niệm, ít nhất có thể khiến hắn trọng thương, thậm chí hủy diệt linh hồn.

Chẳng qua vào lúc này, hắn cũng chỉ có tâm thần bị tổn thương, cũng tự chủ gánh chịu một chút áp lực. Thế nhưng cường giả đạt tới cấp bậc Thần Hư, bọn họ phát động lực Thần Hư đã không chỉ đơn giản là thực lực linh hồn, mà là rút lấy lực hư không vạn dặm, ẩn chứa pháp tắc thiên địa hình thành một loại công kích thân thông. Đạo cụ phòng ngự linh hồn bình thường, chỉ có tác dụng bảo vệ rất nhỏ.

- Làm sao như thế chứ—

Lôi Minh Vương hoảng sợ không thôi, chính mình toàn lực phát động công kích Thần Hư, theo lý thuyết hắn có thể dễ dàng miêu sát tu sĩ cấp bậc Hóa Thần trung kỳ.

Nhưng mà vừa rồi Dương Phàm lại phát động một loại lực lượng tồn tại cùng loại Thần Hư, nháy mắt nắm giữ ba ngàn dặm hư không.

Mặc dù trên diện tích chất lượng. Dương Phàm còn xa xa không thể chống lại, nhưng dưới mô thức Thiên Nhân, bộ phận lực lượng đều bị mảnh hư không gánh chịu.

Oong

Hai cây Hoán Thiên Nha xanh đỏ trong đầu Dương Phàm, sinh ra cảm ứng huyền ảo với hư không trên đầu, khiến cho ba ngàn dặm hư không tràn ngập thần lực Hoán Nha. Kéo dài ra một lần nữa. mơ hồ siêu việt khoảng cách trước đó, mở rộng đến mức ba ngàn năm trăm dặm, càng có xu thế tăng lên thêm một bước.

”Quả nhiên chỉ có rèn luyện thực chiến, mới có thể khai phá lực lượng Hoán Nha Kỳ, hướng chi phải đối mặt với đối thủ nguy hiểm hùng mạnh thế này.”

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ, chút tôn thương vừa rồi cũng không để trong lòng.

- B ản vương không tin!

Lôi Minh Vương sắc mặt âm trầm không thôi, trong lòng trầm nghĩ:

”Có lẽ trong tay người này có mật bảo gì đó. có thể gánh chịu lực Thần Hư của ta, nhưng tuyệt đối không thể kiên trì lâu.”

Đôi mắt vàng kim chợt lóe, Lôi Minh Vương lại phát động lực Thần Hư. Uy năng tinh thần vạn dặm hư không vang Chuyên, xuất hiện một hư ảnh Thiên thân cao trăm trượng, trên người lóe lên một tia hoa văn vàng, trong tay cầm thanh kiếm lớn hung hăng đâm tới.

Dương Phàm không yếu thế, thần lực Hoán Nha ba ngàn năm trăm dặm hư không ngưng kết thành một bàn tay hư vô to lớn, co thành nắm đấm, hung hăng đánh tới.

Trong hư không lại truyền tới tiếng rung động khủng bố, thần lực hư vô tản mát ra ngoài, trực tiếp chấn hôn phi phách tán những yêu tu yếu ớt ở bên ngoài.

Dương Phàm lại hừ nặng một tiếng, tâm thần bị thương, nhưng hắn có được Bất Diệt Thể, cũng không để ý chút vết thương đó.

Chuyến này hắn dám một mình thám nhập mật địa Yêu Hoàng Cảnh, tự thấy có thể bảo vệ mình trước mặt cường giả Thần Hư.

Hơn nữa dưới tình huống không đến vạn vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không tùy tiện vận dụng con bài tẩy chân chính.

Lấy Hoàng Long Quan trong tay mà nói, chỉ cần tế ra vật này, tu tiên giới Đại Tồn này có thể tổn thương tới hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tối thiểu Vương hầu bình thường tuyệt đối không uy hiếp được hắn.

Dương Phàm thông qua thiên văn bát long xuất thế. cùng thế lực Thiên Vong, cơ bản xác định một kiện Chí Bảo Long Khí đã rơi vào trên tay Yêu Hoàng Cảnh, rất có thể là Thiên Long Cung từng xuất hiện ở nội hải.

Một khi hắn vận dụng Chí Bảo Long Khí, quá nửa sẽ kinh động đến vị hoàng giả vô địch ở Yêu Hoàng Cảnh.

`m ầm ầm...

Lôi Minh Vương không chế hư ảnh Thiên thân trong hư không, liên tiếp phát động công kích Dương Phàm.

Người sau mỗi lần thừa nhận một kích, thân người sẽ lui ra mấy bước, tâm thần tổn thương.

Tuy rằng mỗi một lần tạo thành thương tổn linh hồn đối với Dương Phàm không lớn, nhưng công kích này chất chồng lên, tổn thương cũng cực kỳ khủng bố.

Ngay cả sức khôi phục khủng bố như Dương Phàm, cũng có chút ăn không tiêu.

”Nhân loạ này quả thật là quái thai...”

Trong lòng Lôi Minh Vương chấn động khó nói nên lời. Nếu như đối phương là yêu tộc, thậm chí hắn sẽ hoài nghi người này có phải là siêu cấp thần thú cấp bậc cao nhất hay không.

Hắn toàn lực phát động công kích Thần Hư liên tục, tiêu hao linh hồn lực cũng cực khủng bố. mà Dương Phàm lại có thể kiên trì lâu như vậy.

Sau khi liên tục thừa nhận mười mấy lượt công kích, khóe miệng Dương Phàm rớt cuộc tràn ra vết máu. Còn lúc này, trên trán Lôi Minh Vương cũng xuất hiện một ít mồ hôi.

Tuy rằng Dương Phàm bị thương không nhẹ, thế nhưng vận dụng khai phá thần lực Hoán Nha lại đột nhiên tăng mạnh.

`m

Sau một vòng công kích, thần lực Hoán Nha của Dương Phàm từa ba ngàn dặm ban đầu, tăng lên đến bốn ngàn dặm.

Nói cách khác, hấn vận chuyển thần lực Hoán Nha, uy năng đã tăng lên một phần ba.

Vào lúc này, tâm thần Lôi Minh Vương tiêu hao quá lớn, gần như có xu thế kiệt sức.

Coi như là cường giả Thần Hư, cật lực phát động lực Thần Hư liên tục không ngừng như vậy, cũng cực kỳ quá sức.

Ngay lúc công kích Lôi Minh Vương xuất hiện khe hở ngắn ngủi, trong mắt Dương Phàm chợt lóe thân quang, hội tụ thần lực Hoán Thiên Nha phạm vi bốn ngàn dặm, giữa hư không hình thành một thanh kiếm ảnh xanh đỏ giao nhau, phốc một tiếng hung hăng đâm tới Lôi Minh Vương.

Cái gì?

Hắn còn có thể phát động phản kích?

Lôi Minh Vương nạng lên. hư ảnh Thiên thần giữa hư không vung thanh kiếm lớn, ngăn cản kiếm ảnh của Dương Phàm phát động.

Đình—

Linh hồn sinh, ra tiếng rung động như kim loại va chạm.

Mặc dù thần lực Hoán Thiên Nha của Dương Phàm công kích còn xa mới tạo thành uy hiếp với hấn, nhưng trong lòng Lôi Minh Vương vẫn sinh ra một cỗ kiêng kỵ cùng bất lực mãnh liệt.

- Lôi Minh Vương các hạ, ngài thân bị trọng thương, đã có lòng không sức rồi chứ.

Dương Phàm lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt mỉm cười nói.

Mặt đất dưới chân hấn, xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện.

Dùng lực lượng nguồn suối Sinh Mệnh Lục Chung, Hồn Căn thông thấu đại địa. Hoán Thiên Nha cảm ứng bầu trời.

Trong khoảng khắc, lực tự nhiên mệnh mông vô tận trong thiên địa tràn tới, Dương Phàm hấp thu một bộ phận đặc thù trong đó, nhanh chóng khôi phục thương thế.

Nếu là vết thương bình thường, bằng sức khôi phục của Dương Phàm, gần như có thể không thèm để ý.

Nhưng mặt linh hồn bị thương, tốc độ khôi phục không biến thái như thế, lúc này mới mượn biện pháp này. đồng thời xây dựng uy thế mạnh mẽ. làm Lôi Minh Vương sinh ra tâm lý áp bức.

Lôi Minh Vương thấy tốc độ khôi phục Dương Phàm khủng bố như vậy, sắc mặt âm trầm bất định, nhanh chóng chuyển thành tinh táo:

- Khó trách người có thể chém giết Lưu nhi. thì ra có thực lực vượt xa mấy lần Hóa Thần hậu kỳ, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Vương hầu. Chẳng qua... nếu người cho rằng thực lực cường giả Thán Hư cũng chỉ cực hạn như thế, vậy thì sai lầm to rồi.

- Vậy sao?

Dương Phàm cùng lúc khôi phục thương thế, mỉm cười hòa nhã nói:

- Các hạ không phải là cường giả Thán Hư đâu tiên ta giao thủ, Dương mỗ cũng không phải lần đầu tiên thoát khỏi tay cường giả cấp bậc Vương hầu, thậm chí còn...

Nói tới câu cuối, hấn về mặt thích ý cùng tự tin.

- Vậy bản vương muốn xem, người làm sao trốn thoát khỏi tay ta.

Lôi Minh Vương cười trào phúng, hấn là Phủ chủ am hiểu tốc độ nhất, có thể nói là tốc độ xếp hạng đầu trong mười hai đại Phủ chủ Yêu Hoàng Cảnh.

Lời vừa dứt. Lôi Minh Vương xoạt một cái, biến mất.

Dương Phàm sau lưng phát lạnh, chỉ cảm thấy một cỗ lực Thần Hư vọt từ sau tới.

Trong cảm quan, một cái móng vuốt vàng kim, bùm một cái đánh tới sau lưng Dương Phàm. Một mảnh sóng gợn vàng kim sắc bén. ẩn chứa uy năng sấm sét đáng sợ, lập tức tràn ngập không gian.

Tầng giáp ánh sáng quanh người Dương Phàm răng rắc một tiếng liên vỡ nát, dòng điện mạnh mẽ làm cho thân thể hấn tê cứng.

Nhìn thấy móng vuốt vàng kim sắp xuyên thủng lưng. Dương Phàm muốn tránh cũng không được, trên người bùng phát một mảnh sóng gợn xanh óng ánh.

Một kích Lôi Minh Vương bao hàm lực lượng cơ thể mạnh mẽ, lực Thần Hư. thần thông lôi điện bản mạng, công kích phát ra đã đè nén vùng hư không này.

- Chịu chết đi...

Lôi Minh Vương ánh mắt ngưng tụ sát ý thành một điểm, móng vuốt vàng kim đâm thủng tầng gợn sóng xanh óng ánh, hơi ngừng lại, liên đi thẳng đâm thủng ngực Dương Phàm.

Răng rắc

Thần thể Dương Phàm trực tiếp bị cỗ công kích đáng sợ tới cực điểm đánh tan vỡ.

- Trẻ nhỏ vô tri, dám khinh thường lực lượng cảnh giới Thần Hư, đây là kết cục của người.

Lôi Minh Vương trào phúng.

Nhưng mà, ý cười nhanh chóng cứng lại trên mặt hấn: thi thể Dương Phàm bị đánh nát. lại chỉ là một mảnh phần đá màu xanh.

Bị lừa rồi.

Trong lòng hấn chấn động, vừa bị đánh chết, sợ rằng chỉ là một bộ thể thân.

- Ha ha! Lôi Minh Vương các hạ, ta không muốn giao chiến với ngài ở địa bàn yêu tộc. lúc nào rảnh sẽ tới luận bàn, chờ mong lúc đó

Tầng nham Thạch bên dưới truyền tới tiếng cười khê của một nam tử.

Giao thủ cùng Lôi Minh Vương một lát. thần lực Hoán Thiên Nha của Dương Phàm tăng nhiều, nhưng hấn biết rõ đánh lâu dài tiếp sẽ dẫn tới rất nhiều cường giả yêu tộc.

Đến lúc đó, Lôi Minh Vương liên thủ vài Hóa Thần đại tu sĩ, mấy chục vạn yêu tu. phát động chiến đấu biên người, coi như cường giả Thân Hư cũng phải lật thuyền trong mương.

- Người thoát được hay sao?

Lôi Minh Vương cười lạnh, thân hình hóa thành một tia chớp vàng tiến vào tầng đất. chớp mắt đuổi theo Dương Phàm.

"Tốc độ thật nhanh."

Dương Phàm khê động dung.

Trên phương diện tốc độ, Lôi Minh Vương gần như đứng trên đỉnh cao.

Răng rắc.

Móng vuốt màu vàng kim vung lên, Dương Phàm bị xé nát. hóa thành một mảnh đá vụn.

Cái gì?

Lôi Minh Vương lại bị lừa. gần như muốn phát cuồng.

Hắn lập tức mở ra thần thức, bao phủ phạm vi mười vạn dặm, lại phát hiện không dưới mười mấy "Dương Phàm", nhắm các phương hướng khác nhau bỏ chạy.

- Điều trùng tiểu kế!

Lôi Minh Vương vận Chuyển lực Thần Hư, đồng thời công kích mười mấy Dương Phàm.

Răng rắc răng rắc...

Mười mấy Dương Phàm từng cái vỡ nát. chỉ còn lại một cái đã trốn ra ngoài ngàn dặm.

`m!

Hắn lại vận chuyển toàn bộ lực Thần Hư. hung hăng công kích lên Dương Phàm cuối cùng.

Thế nhưng, theo một tiếng răng rắc, một cái "Dương Phàm" cuối cùng trong tầm mắt cũng hóa thành một đồng vụn gỗ.

Lại cũng là thể thân?

Sao lại như thế được chứ?

Lôi Minh Vương thần sắc đột nhiên biến đổi. trong lòng lập bộp phát lạnh.

Dương Phàm... Rốt cuộc hắn ở chỗ nào?

779. Chương 734: Đánh Ngược.

Trong phạm vi mười vạn dặm thần thức, mười mấy cái "Dương Phàm", lần lượt bị đánh chết, nhưng toàn bộ đều là thể thân.

Xem ra sau khi ngưng kết ra Hoán Thiên Nha thứ hai, trình độ thuật thể thân của Dương Phàm lại tiến vào một cảnh giới mới. Ngay cả cường giả cấp Phủ chủ như Lôi Minh Vương cũng bị lừa đảo.

Từ sớm trước đây, Dương Phàm còn chưa tiến vào Hoán Nha Kỳ. thuật thể thân đã có thể lừa bịp cường giả Hóa Thần Kỳ. Lục Vân thiếu gia khi xưa, thiếu chút bị thể thân tự bạo giết chết.

Mà nay đạt tới Hoán Nha trung kỳ, trải qua rèn luyện trăm năm, Ngay cả cường giả Thần Hư bị có thể bị gạt.

Trong lòng Lôi Minh Vương phát lạnh, nháy mắt mất đi hình bóng Dương Phàm liền hơi thất thần, xuất hiện khoảng trống ngắn ngủi.

Đúng lúc này, một cảm giác phát lạnh truyền lên từ dưới chân hắn.

Phốc một tiếng, tảng đất dưới chân đột nhiên vươn lên một đôi tay, ôm chặt hai chân hắn.

Cái gì?

Lôi Minh Vương ánh mắt co rụt, hoảng sợ không thôi.

Đôi tay kia thừa dịp kẻ hở phá vỡ tảng đất, gần như không hề có chút dao động linh khí nào, chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, hung hăng nắm lấy hai chân của hắn.

- Ha ha! Lôi Minh Vương các hạ, ngài đang tìm bản tôn của ta phải không?

Tiếng cười khê của Dương Phàm truyền từ bên dưới lên.

Làm sao thể được!

Lôi Minh Vương hoảng sợ biến sắc, hai chân đã bị Dương Phàm hung hăng bắt lấy.

Thẳng đến lúc này, hắn không thể hiểu nổi, Dương Phàm làm sao được như thế.

Hắn càng thêm không dám tưởng tượng, ở loại hoàn cảnh này. đối phương còn dám phản kích, trốn Ngay dưới chân mình.

Nếu như người này trốn dưới chân mình, bản thân mình sao lại không cảm giác được?

Loại chuyện không thể nào này. tạo ra một màn kinh người bây giờ. Dương Phàm phản kích thần kỳ. hai tay chui ra từ lòng đất. nắm chặt lấy chân Lôi Minh Vương.

Trên thực tế, toàn bộ quá trình này đối với Dương Phàm cũng là vô cùng mạo hiểm.

Lúc Lôi Minh Vương công kích gần người, hắn tự biết khó mà toàn thân trở ra, toàn thân bộc phát hào quang màu xanh mãnh liệt, thi triển thuật thể thân, bản tôn nhân cơ hội trốn vào lòng đất. cũng bố trí các thể thân.

Đây là động tác mấu chốt thứ nhất, sỡ dĩ người thành công thuận lợi là bởi Dương Phàm vận dụng thuật thể thân đã tới mức thuần thục, gần như không có bất cứ kẽ hở nào. Còn nữa, Lôi Minh Vương không rõ chi tiết của hắn, bằng không xác xuất thành công khó vượt quá năm phần mười.

Mấu chốt thứ hai: Bản tôn Dương Phàm trốn vào tầng đất. hợp nhất cùng đại địa. ẩn nấp Ngay cả cường giả Thán Hư cũng khó mà phát hiện, huống chi lúc này Lôi Minh Vương bị quá nhiều "thể thân" thu hút lực chú ý.

Mấu chốt trọng yếu cuối cùng: Lôi Minh Vương phát hiện mười mấy "Dương Phàm" bỏ trốn các hướng, toàn lực vận chuyển lực Thần Hư.

Một khi toàn lực vận chuyển lực Thần Hư. linh hồn lực của Lôi Minh Vương gần như bị điều động chín mươi chín phần trăm, cảm quan ở thời kỳ yếu ớt nhất.

Thừa cơ hội này, Dương Phàm ẩn nấp dưới lòng đất yên lặng trốn xuống dưới chân Lôi Minh Vương.

Chờ Lôi Minh Vương phát hiện tất cả thể thân đều là giả, bất ngờ vô cùng, chấn động không thôi, xuất hiện thất thần ngắn ngủi.

Lúc này... Dương Phàm nấp dưới chân hắn, vì cẩn thận, chỉ bằng vào lực lượng cơ thể. phá vỡ tầng đất nắm lấy hai chân hắn.

Có thể nói. toàn bộ quá trình, mỗi bước rung động, bất cứ một bước mấu chốt nào đều đập qua khe hở tâm lý của Lôi Minh Vương.

Lôi Minh Vương tuyệt đối không tưởng tượng được, Dương Phàm dưới thể yếu chênh lệch thực lực còn dám phản kích. Dưới tình huống bình thường, hắn là bỏ trốn mới phải.

Nhưng Dương Phàm lại muốn đi con đường phản kích, đây là một loại ra tay bất ngờ tâm lý.

- Người cho là như vậy, có thể tổn thương đến ta hay sao?

Lôi Minh Vương hừ lạnh một tiếng, đứng ở đỉnh cao Hóa Thần Kỳ, làm tồn tại tiếp cận ba bậc Thông Thiên, mặc dù bị vây ở cục diện này, hắn vẫn trấn định được.

Nhưng mà hắn lại quên, Dương Phàm là tồn tại thực lực gần cảnh giới Thần Hư, trước đó còn dùng cấm thuật tính toán hắn, thậm chí khiến hắn tổn hại nửa cánh tay, thân bị nội thương.

Còn không chờ hắn phát lực thi triển thần thông, một ngọn lửa ánh vàng theo hai chân bị Dương Phàm nắm chặt, thâm nhập vào cơ thể Lôi Minh Vương.

- A...

Lôi Minh Vương hừ nặng một tiếng, linh hồn cùng cơ thể đồng thời truyền tới một cảm giác nóng rất đáng sợ.

Ngọn lửa ánh vàng kim xâm nhập cơ thể. gần như hư vô, chính là Thái Hư Thiên Hỏa!

Dương Phàm trong chớp mắt nắm lấy hai chân Lôi Minh Vương, liền không chút do dự phát động chiêu sát thủ này.

Hôm nay. Thái Hư Thiên Hỏa của Dương Phàm đã gần đại thành, tuyệt đối có được năng lực uy hiếp cường giả Thần Hư. Khi đó Kỳ Uyên Hầu chết dưới ngọn lửa này, là một ví dụ tốt nhất.

Chẳng qua lúc này tình hình Lôi Minh Vương lại khác, không tuyệt vọng như Kỳ Uyên Hầu.

Khi đó Kỳ Uyên Hầu bị Thái Hư Huyền Thần ngăn chặn, không có khả năng cử động.

”Đây là ngọn lửa đáng sợ gì...”

Sâu dưới đáy lòng Lôi Minh Vương, cảm giác phát lạnh thẳng tới linh hồn. Ngọn lửa ánh vàng kia lại đồng thời đốt cháy cả da thịt cùng linh hồn.

Hắn bỗng nhiên vận chuyển lực Thần Hư, cố đánh bay hai tay Dương Phàm.

Vù xoạt

Một sợi roi đen lẩn những hoa văn máu quý dị, như có linh tính vọt ra từ dưới hông Dương Phàm, theo cánh tay thân thể chủ nhân, cuốn lấy hai chân Lôi Minh Vương.

Lôi Minh Vương chỉ cảm thấy hai chân tê rần, gần như mất đi khống chế.

Hấp Huyết Long Tiên trải qua nhiều lần lột xác. hấp thu máu Huyết hoàng tộc Tiên Tàn. cắn nuốt hồn lực Ma Đầu thượng giới, dung hợp hấp thu huyết lực hùng hồn tư Huyết cấm Luyện Ngục Thư, lúc này đã trở thành tôn tại gần với Hoàng Long Quan trong các Pháp Bảo của Dương Phàm.

Dựa theo chia cấp Pháp Bảo Thông Linh, Hấp Huyết Long Tiên đã vượt xa Pháp Bảo Thông Linh cấp trần phẩm bình thường.

Chớp mắt bị chiếc roi này cuốn lấy, Lôi Minh Vương hai chân tê dại, gần như truyền ra toàn thân.

Đồng thời, máu Huyết thần thú cùng lực tinh hồn trong cơ thể. nhanh chóng bị chiếc roi này hút lấy.

Hơn nữa lực trời buộc mạnh mẽ của chiếc roi này, cắt đứt thể công của Lôi Minh Vương, bị khống chế trong nửa khắc.

Thời gian nửa khắc, đủ để quyết định thắng bại.

Lúc này Thái Hư Thiên Hỏa đã cắn nuốt nửa thân dưới, nửa thân dưới đã rơi vào trong ngọn lửa vàng kim.

Dương Phàm vận chuyển pháp lực cùng sức lực toàn thân, nắm chặt một chân, để cho một mảnh ngọn lửa vàng kim nổ tung trong cơ thể Lôi Minh Vương.

- A!

Lôi Minh Vương hét thảm một tiếng, cơ thể cùng linh hồn cùng lúc truyền ra một cổ đau đớn.

Răng rắc!

Một chân của hắn, bị Dương Phàm bẻ gãy.

Vốn dưới Hồng Nhật Phần Thiên, thân thể hắn đã trọng thương, thương càng thêm nặng.

Ngay lúc nguy cơ sống chết, toàn thân Lôi Minh Vương bùng phát một mảnh hồ quang vàng khủng bố. đánh văng Dương Phàm. Thân hình hóa thành một con lôi ưng lớn tới hai mươi trượng, toàn thân đầy vết thương, hóa thành một dải tia chớp lóe lên liên biến mất giữa không trung.

- Trốn thật là nhanh!

Sau lưng Dương Phàm toát một mảnh mồ hôi lạnh.

Bằng tốc độ của Lôi Minh Vương thì triển bí thuật chạy trốn, gần như nhanh gấp mười lần tốc độ cao nhất của mình lúc bình thường!

Nếu như Dương Phàm lựa chọn chạy trốn, sợ rằng khó mà thoát khỏi Lôi Minh Vương.

- Tu sĩ nhân loại... Chờ bản vương dưỡng thương xong, nhất định phải bắt sống ngươi. chà đạp đến chết...
Phía chân trời xa xa, truyền đến tiếng gào thét đầy đau đớn cùng oán hận sâu thẳm của Lôi Minh Vương.
Dưới đả kích liên tục cùng trọng thương, thương thể Lôi Minh Vương có thể nói là chí mạng.

Trước tiên là bị Hồng Nhật Phần Thiên tính kế. Lôi Minh Vương thân bị nội ngoại thương nghiêm trọng, là do hắn dùng pháp lực mạnh mẽ áp chế tạm thời. Dù sao so sánh với báo thù cho nhi tử. chút thương thể đó không tính là gì.

Sau đó lại bị Thái Hư Thiên Hỏa thiêu đốt. làm cho linh hồn hắn bị hao tổn, thương thể bị Hồng Nhật Phần Thiên áp chế trước đó bùng phát.

Lại thêm Hấp Huyết Long Tiên hấp thu không ít máu huyết. nguyên khí đại thương.

Cuối cùng Thái Hư Thiên Hỏa bùng nổ ở trong chân hắn, thương thể chí mạng, càng đừng nói còn đứt mất một cánh tay cùng một cái chân.

Dưới tình huống trọng thương chí mạng cùng tàn phế. thực lực của hắn cũng chỉ còn phát huy không tới hai ba phần mười. Hơn nữa liên tục chiến đấu một ngày, thương thể sẽ càng nghiêm trọng, căn bản không có phần thắng.

"Thực lực Lôi Minh Vương này trong những Vương hầu đã gặp, là tồn tại gần với hoàng thúc cùng Trần Đông Hầu. Bằng thực lực của ta bây giờ, chống lại chính diện gần như không thể chiến thắng. Chẳng qua con yêu này quá tự tin vào thực lực của mình, tự cao tự đại, hai lần lượt khinh địch, mới luôn bị ta tính kế."

Dương Phàm tinh táo phân tích chênh lệch cùng ưu thế giữa địch ta.

Rõ ràng trải qua trận chiến này. tiềm lực Hoán Nha Kỳ đã khai phá cùng vận dụng tiến thêm một bước, làm thực lực Dương Phàm tăng mạnh.

Chỉ tiếc. Dương Phàm không thể chiến đấu lâu dài cùng cường giả cấp bậc này ở địa bàn yêu tộc, bằng không hẳn không ngại cùng một Phủ chủ hay Vương hầu khác "luận bàn" một chút.

Mấy Ngày sau. Dương Phàm rời xa khu vực chiến đấu cùng Lôi Minh Vương.

Thế nhưng, cảm ứng Hoán Thiên Nha nói cho hắn, bản thân vẫn đang nằm trong phạm vi giám sát của đông đảo yêu tu phi cầm.

Toàn Thiên Ứng Châu hôm nay. yêu tu loại phi cầm có mặt khắp nơi. trải rộng các chỗ. số lượng đông đảo, Dương Phàm không thể giết hết tất cả yêu tu nhìn thấy được.

"Cứ tiếp tục như thế không được, Lôi Minh Vương ngăn thì một năm rưỡi có thể khôi phục nguyên khí, lâu là ba năm khôi phục xong. Mà hắn là người đứng đầu một phủ, không thiếu thiên tài địa bảo cùng linh đan thánh dược, thậm chí trong yêu tộc cũng có được sư cao minh..."

Dương Phàm khẽ cau mày.

Bỗng nhiên, hắn trốn sâu vào tầng đất. sau đó chế tạo mười mấy thể thân, bay đủ các hướng.

Nhưng Dương Phàm rõ ràng, thể thân không thể cách bản tôn quá xa. thời gian duy trì cũng không lâu.

Mấy Ngày qua đi.

Dương Phàm biến ảo thành một con yêu tu phi cầm bình thường, thông thả bay giữa trời cao.

Dưới tình huống như vậy, khí tức của hắn không xuất hiện kẻ hở, nhưng tốc độ chậm đi gấp trăm lần.

Chẳng qua Dương Phàm cũng không gấp, hắn đang chờ cơ hội.

Rất cuộc mấy tháng sau, Dương Phàm gặp một con Thiểm Điện Phi Ưng cấp Thông Huyền.

Con chim ưng này tốc độ cực nhanh, hẳn là có chút quan hệ huyết mạch cùng Lôi Minh Vương, dù sao người ta là yêu thú biến dị.

Trên người Thiểm Điện Phi Ưng phóng ra một cỗ khí tức hùng hồn, làm cho yêu tu trong mấy trăm dặm gần đó tránh đi đường vòng.

Hấp Huyết Long Tiên trên người Dương Phàm vì một cái, hóa thành một tàn ảnh, kéo Thiểm Điện Phi Ưng xuống tầng đất. tốc độ cực nhanh, gần như không có yêu tu khác thấy được.

Còn Thiểm Điện Phi Ưng cũng muốn phản kháng, nhưng dưới cỗ trọng lực cực lớn, thoảng cái roi trên mặt đất.

Tiến vào sâu trong tầng đất, Dương Phàm lấy chết uy hiếp, lại bày ra thực lực làm đối phương tuyệt vọng, cuối cùng hàng phục Thiểm Điện Phi Ưng. ký dấu ấn linh hồn chủ tớ.

- Được rồi, hiện giờ người chở ta đi Huyết Uyên Phủ...

Dương Phàm ra lệnh Thiểm Điện Phi Ưng chở mình xuất phát.

Còn chính hắn, biến ảo thành một con ưng non chưa thành niên, ngồi trên vai chim ưng, bắt chúng khí tức.

Cứ thế. Dương Phàm không cần phải phi hành tốc độ cao, lộ ra khí tức hành tung, càng có thể dùng tốc độ nhanh hơn đi Huyết Uyên Phủ.

Rốt cuộc, con Thiểm Điện Phi Ưng phi hành liên tục mấy tháng, thoát khỏi phạm vi Thiên Ưng Châu.

Lúc này, Dương Phàm cũng tiến sâu vào Yêu Hoàng Cảnh.

780. Chương 735: Quỷ Dị Huyết Nhật.

Trải qua đông đảo quần yêu tộc rải rác, rốt cuộc cách xa Thiên Ưng Châu, tiến vào sâu trong Yêu Hoàng Cảnh.

Dương Phàm coi như thỏa mãn tốc độ Thiểm Điện Phi Ưng, tuy rằng kém hơn bản THÂN MÌNH, nhưng hơn ở chỗ yên ổn. nhanh hơn mấy lần yêu tu cấp Thông Huyền.

Hắn biến ảo thành một con ưng non, ngồi trên Thiểm Điện Phi Ưng, dưới tình huống không dùng linh khí, dù là gặp nhân vật cấp Phủ chủ, cũng không dễ gì phát hiện ra.

"Tới Huyết Uyên Phủ, còn cách một phủ nữa.

Dương Phàm lấy ra Thiên Cơ Đồ, phóng to thu nhỏ, bản đồ chi tiết Yêu Hoàng Cảnh phóng lớn mấy CHỤC LẦN trước mắt. chi tiết rõ ràng.

Từ lúc chưa xuất phát rời Lăng Đình Tiên Phong, Dương Phàm từ Thiên Vọng lấy được tin tức: Thiên Nhất Hồn Thủv có thể ở trong tay Huyết Linh Vương, Phủ chủ Huyết Uyên Phủ. Đây là mục đích đầu tiên hắn tới Yêu Hoàng Cảnh.

Lại thêm có liên quan tung tích Hồ Phi, theo Dạ Đồng hồ báo, nghi ngờ ngôi sao là mới nổi quật khởi mấy trăm năm gần đây ở Yêu Hoàng Cảnh, có người nói hiện được Yêu Long Hoàng thưởng thức bồi đắp. thậm chí có ý bồi dưỡng thành người kế nhiệm Yêu Hoàng...

Trạm thứ nhất Dương Phàm khẳng định đi Huyết Uyên Phủ, bởi vì Vạn Yêu Điện ở sâu hơn trong Yêu Hoàng Cảnh.

Lúc quan sát bản đồ Huyết Uyên Phủ trên Thiên Cơ Đồ, Dương Phàm khẽ ồ một tiếng.

Hắn bỗng phát hiện, vị trí địa lý Huyết Uyên Phủ này cực kỳ đặc thù, vừa lúc ở trung tâm toàn Đông Thắng Đại Lục.

Mặc dù không phải trung tâm tu tiên giới Đại Tàn, nhưng nếu như tính cả cực bắc toàn bộ các khu vực, Huyết Uyên Phủ vừa lúc ở vị trí trung tâm Thiên Cơ Đồ.

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm bỗng sinh cảm ứng: Huyết Uyên Phủ này tuyệt đối không đơn giản.

Mà ở chú thích trên Thiên Cơ Đồ, Dương Phàm thấy được dấu ấn một vòng "Huyết Nhật", ghi chú rõ nơi này là cấm địa.

Cấm địa?

Dương Phàm phóng to bản đồ, phát hiện địa vực Huyết Uyên Phủ rộng lớn không chỉ có một chỗ cấm địa. trong đó còn có một chỗ Dịch Quy Lâm.

Cưỡi Thiểm Điện Phi Ưng, Dương Phàm một đường cơ bản bình yên vô sự.

Rốt cuộc nửa năm sau, đi qua một phủ, tiến vào phạm vi Huyết Uyên Phủ.

Mơ hồ. Hoán Thiên Nha của Dương Phàm lại sinh ra cảm ứng.

Khoảng khắc, hần ngẩng đầu nhìn mặt trời tồn tại mãi mãi trên cao.

Ở trong mắt người thường, mặt trời chói mắt đỏ rực.

Thế nhưng ở trong mắt Dương Phàm, mặt trời kia mơ hồ hiện ra tia máu.

Dương Phàm sắc mặt nghiêm lại, vận chuyển Thái Hư Thần Mâu. hai mắt hóa thành Kim ỏ thiêu đốt hừng hực. nhìn thẳng mặt trời trên cao.

Kết quả... làm cho hần càng thêm hoảng sợ.

Trong mắt Thái Hư Thần Mâu, vầng mặt trời ở hư không lại hiện ra một vòng Huyết Nhật âm trầm.

Huyết Uyên Phủ ở tại trung tâm đại lục, mặt trời trên mảnh thiên địa này, ở trong mắt Dương Phàm lại hiện ra trạng thái Huyết Nhật?

Rốt cuộc là ảo giác, hay là chân thật?

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm liên tục sinh ra cảm ứng.

Bỗng nhiên, trong đầu hần hiện lên Cửu u Bi Cảnh trước kia, tình cảnh cuối cùng bằng vào Huyết Luân Châu tiến vào Huyết Nhật Điện.

Lúc đó hần tiến vào một không gian kỳ dị, nhìn thấy Cửu Luân Huyết Nhật, xếp hàng bằng phương thức Bát Phương Nhất Tâm, trong đó ở giữa là một vòng Huyết Nhật lớn nhất.

Cho tới hôm nay, Dương Phàm còn không thể làm rõ được tình hình Huyết Nhật Điện ngày ấy.

Ảo ảnh Ma Đầu hai giới nói chuyện, Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết do tám đại thần thú mạnh nhất thiên địa luyện chế.

Từng có một tiếng nói. vĩnh viễn khó có thể xóa đi trong đầu hần, tràn ngập dụ dỗ: "Hôm nay trong Thất Giới, phạm bất cứ sinh linh nào có được Luân Huyết Châu, đều có hy vọng nhận được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. Người có được nó. sẽ trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được khả năng vô hạn sáng lập Chí Tôn Thất Giới..."

Ý chí Dương Phàm cực kỳ kiên định, nhanh chóng ghi tiếng nói này vào sâu trong linh hồn.

Ánh mắt hần vô cùng kiên định, lấp lăm:

- Dù là không mượn những vật ngoài này, ta cũng có cơ hội bước lên con đường đỉnh cao Thất Giới...

Khi hần dựng lên lòng tin này. tiếng nói Luân Huyết Đại Đế có bao nhiêu đầu độc cùng ma lực vô hạn, ảnh hưởng đối với hần Ngày càng nhỏ.

Thiểm Điện Phi Ưng phía dưới Dương Phàm, nghe hần tự nói. trong lòng run lên: Chủ nhân này rốt cuộc có địa vị gì, ánh mắt giống như nhìn ra ngoài Giới này?

Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, khi Dương Phàm đi tới một chỗ yêu tộc tụ tập Huyết Uyên Phủ, cho Thiểm Điện Phi Ưng hạ xuống.

Trong thế giới yêu tộc, cũng dùng linh Thạch làm tiền, phương thị náo nhiệt vô cùng, nhưng cũng tùy lúc tràn ngập máu tanh giết chóc.

Bình bình bang bang...

Phía trước có hai yêu tu vì tranh chấp giao dịch, mà ra tay đánh nhau, loạn thành một đoàn, sau đó bay lên cao đánh nhau.

Còn các yêu tu khác, nhìn có vẻ không lạ lắm gì.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền tới, tên yêu tu từ xa tới rơi xuống không trung, ngã trong vũng máu.

- Hừ! Mơ tưởng dùng hai vạn linh Thạch giao dịch Bát Tinh Phiến của ta, còn ăn nói bừa bãi, quả thật là tìm chết.

Một gã yêu tu mặt hổ chiến thắng hạ từ trên cao xuống.

Vùvùvù

Đúng lúc này, ở một mặt phương thị bay tới một đội yêu tu chấp pháp, thuần một màu trắng, sau lưng có hoa văn Huyết Nhật.

- Xảy ra chuyện gì?

Yêu tu Hóa Thần Kỳ trên đầu có sừng màu xanh, dẫn đầu đội lạnh nhạt nói.

- Huyết Uyên vệ đại nhân, chuyện là thế này: người kia muốn giao dịch Bát Tinh Phiến với ta, thiếu linh Thạch, lại còn ăn nói bừa bãi...

Tên yêu tu mặt hổ hung thủ, nói chuyện trải qua một lần, bên cạnh có yêu tu đứng ra làm chứng.

Dương Phàm dừng lại, có chút hứng thú đứng xem.

Đột nhiên, Hấp Huyết Long Tiên bên hông hắn rung lên, có vẻ vô cùng hưng phấn.

"Ý của ngươi là..."

Dương Phàm giao lưu cùng Khí Linh trong Hấp Huyết Long Tiên, ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên một đội yêu tu, hai mắt khẽ nheo lại.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện đội yêu tu chấp pháp này, ngoài trừ trên áo bào trắng có hoa văn Huyết Nhật ra, sâu trong cơ thể có một cỗ lực lượng kỳ dị.

Cảm quan Dương Phàm thậm chí có thể im hơi lặng tiếng nhìn thấy tình huống trong cơ thể bọn họ. Ở Ngay chỗ trái tim, quần quanh một tầng hào quang đỏ máu hết sức nhu hòa. lại hiện ra khí tức quy dị.

Loại tình huống quy dị này, nhanh chóng làm Dương Phàm nghĩ đến vòng Huyết Nhật trên trời cao.

Đúng lúc này. yêu tu Hóa Thần Kỳ có sừng màu xanh dẫn đầu ra quỳ định:

- Tuy rằng người này vô lý trước, nhưng ngươi cũng đã giết hắn. Dựa theo tu vi Hóa Hình Kỳ. ngươi ít nhất phải nộp mười khối thượng phẩm linh Thạch tha lỗi.

- Vâng vâng!

Yêu tu ra tay giết chóc, ngoan ngoãn giao ra mười khối thượng phẩm linh Thạch đền tội.

- Sau này thành thật một chút.

Rất nhanh, yêu tu sừng xanh dẫn đầu dắt các yêu tu chấp pháp rời đi.

Dương Phàm hiện ra vẻ kinh ngạc, mười khối linh Thạch liền tùy tiện xử lý một chuyện án mạng.

Lại thêm thực lực yêu tu mặt hổ này cũng đủ mạnh, có phải đạt tới cấp Thông Huyền trở lên, thì không cần trả linh Thạch nào liên tục tiếp xong chuyện.

"Xem ra thế giới yêu tộc này, càng thêm tàn khốc máu tanh hơn nhân loại, khó trách sức chiến đấu những yêu tu này đều cực kỳ kinh người."

Trong lòng Dương Phàm thâm than.

”Chủ nhân, ngài tới phường thị giao dịch muốn tìm thứ gì?”

Thiểm Điện Phi Ứng không nhận được thần niệm truyền âm hỏi.

” Đừng hỏi nhiều.”

Dương Phàm mở ra cảm quan, đi thẳng tới một cửa hàng bán tài liệu.

- Đại nhân, mời vào.

Một gã yêu tu cấp thấp nghênh đón Dương Phàm đi vào.

- Người ở lại đây.

Dương Phàm theo tên yêu tu cấp thấp kia đi vào hậu đường, sau đó mở cơ quan, lộ ra một bậc thang u ám, đi vào trong.

Dưới tầng hầm âm u ẩm thấp.

- Dám hỏi đại nhân là?

Yêu tu cấp thấp khom người hỏi.

Dương Phàm lấy ra một chiếc lệnh bài, bên trên khắc một chữ ”Tôn”.

- Bái kiến Hồng Tôn đại nhân.

Yêu tu sắc mặt kinh hãi, lập tức quỳ xuống, toàn thân phát nán.

Hắn vắn vắn lẩn không ngờ tới. người ở trước mắt chính là Hồng Tôn, tồn tại hùng mạnh thần bí nhất tổ chức.

- Có tung tích Huyết Linh Vương hay không.

Dương Phàm đơn giản hỏi thẳng.

Hắn có thể xác định thành viên tổ chức trước mắt này trung thành, mặc dù hắn sinh ra ở yêu tộc.

- Huyết Linh Vương?

Yêu tu cấp thấp này kinh hãi, vội đáp:

- Chúng ta rất khó nắm giữ được hành tung cấp Phủ chủ, hơn nữa ở Yêu Hoàng Cảnh, mạng lưới tin tức của chúng ta rất mỏng yếu. Chỉ là, Huyết Linh Vương quanh năm thường ở trong Tử Vong Huy á Uyên...

- Tử Vong Huyết Uyên?

Dương Phàm từ Thiên Cơ Đồ biết được nơi đó là cấm địa lớn nhất Huyết Uyên Phủ.

- Tử Vong Huyết Uyên là chỗ ở của các đời Huyết Linh Vương, ngoại trừ người thân mật nhất, bất cứ kẻ nào tiến vào đó chỉ có một con đường chết.

- Ồ? Như vậy liên hệ người tổ chức, có thể giúp ta liên hệ Huyết Linh Vương hay không, bản tôn có một giao dịch muốn tìm hắn nói chuyện.

Dương Phàm thần nhiên như không nói.

Hắn chẳng qua hỏi thử một chút, ở trong mười hai phủ yêu tộc, Huyết Linh Vương là Phủ chủ thân bí nhất, muốn liên hệ hắn thì hiển nhiên không thể nào.

- Chúng ta có thể thử xem, nhưng có thành công hay không thì không thể xác định. Bởi vì Hoa Xà Yêu một trong mười đại yêu tướng dưới trướng Huyết Linh Vương, chính là thành viên tổ chức.

Yêu tu cấp thấp này nói.

-Hoa Xà Yêu? Ha ha...

Dương Phàm cũng biết người này.

Trong tay hắn có một phần danh sách thành viên cao tầng tổ chức Thiên Vồng, Hoa Xà Yêu cũng ở trong đó. có thể nói là một trong thành viên mạnh mẽ nhất đồn trú ở Yêu Hoàng Cảnh.

- Được, người gọi Hoa Xà Yêu tới gặp ta.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- Vâng, Hồng Tôn.

Yêu tu cấp thấp lập tức cáo lui, cũng an bài chỗ ở cho Dương Phàm.

Nửa tháng sau.

Một nữ tử váy hoa dáng người yếu điệu, đầu đội nón che kín, đứng trên một áng mây hạ xuống phường thị yêu tộc bình thường này.

Nữ tử vòng eo mỏng manh, duyên dáng đáng yêu, tu thể ôn nhu cao nhã, váy hoa thật dài hoa lệ rực rỡ, chỉ là nón vải đen che đi diện mạo thật.

Phía sau nàng đi theo bốn Huyết Uyên Vệ mặc áo tím, phía sau lưng có một vòng Huyết Nhật, tu vi đạt tới cấp Thông Huyền.

Thủ lĩnh Huyết Uyên Vệ phường thị vội ra đón, hành lễ:

- Bái kiến Yêu Tướng đại nhân.

- Bản tướng tới đây cần gặp người trọng yếu, người không liên quan đuổi ra.

Nữ tử váy hoa dưới nón che. giọng nói quyến rũ dụ người, lại lộ ra vài phần biếng nhác.

- Vâng, đại nhân.

Không bao lâu sau, toàn bộ phường thị, ngoại trừ một ít cửa hàng cố định, toàn bộ yêu tu còn lại đều bị dời đi.

Nữ tử váy hoa từ từ đi vào một cửa hàng, sau đó để bốn gã Huyết Uyên Vệ giữ ở bên ngoài.

Bốn gã Huyết Uyên Vệ liên thủ thi pháp, bố trí cấm chế trùng trùng.

Rất nhanh, dưới tầng hầm âm u ẩm ướt.

- Hoa Yên Mị tộc trưởng bộ tộc Thiên Xà, bái kiến Hồng Tôn đại nhân.

Nữ tử váy hoa bò nón ra, lộ ra một thiếu nữ tuyệt sắc dung mạo xinh đẹp như hoa. mặt như đào hồng, giọng nói vũ mị nhộn nhạo như mưa xuân.

Ánh mắt sáng nàng nâng lên, âm thầm quan sát Tôn giả mới sinh ra trong tổ chức, phát hiện chỉ là một yêu tu bình thường, trong lòng vô cùng kinh ngạc nghi ngờ, lại sinh ra một ý nghĩ lớn mật...

781. Chương 736: Tử Vong Huyết Uyên.

Đôi mắt sáng nàng hơi ngược nhìn, âm thầm quan sát tôn giả mới quật khởi Thiên Cơ Các. chính là Hồng Tôn cực kỳ thần bí khó lường trong nội bộ tổ chức hôm nay.

Sau khoảng khắc, Hoa Yên Mị ngẩng ra. trong lòng kinh dị nghi hoặc... Lấy tu vi siêu nhiên hạng nhất cùng lực lượng huyết mạch, liếc mắt nhìn thấu tu vi Dương Phàm.

- Người chính là tộc trưởng bộ tộc Thiên Xà? Không ngờ người còn là một trong thập đại chiến tướng Huyết Linh Vương.

Dương Phàm lúc nhìn thấy dung nhan nữ tử này, có một cảm giác kinh diễm. Loại mỹ lực thành thực mà không mất thanh xuân hào phóng, hình thành đối lập rõ ràng với những tiên tử tu tiên giới.

- Hồng Tôn đại nhân ngàn dặm xa xôi chạy tới Huyết Uyên Phủ, thậm chí đích thân triệu kiến, Yên Mị được sủng mà kinh

Hoa Yên Mị hành lễ xong, yên lặng đứng đó, đối diện với Dương Phàm, kính sợ cùng thấp thòm ban đầu tiêu tán phần nửa.

Khi nàng nhìn rõ tu vi chân chính của Dương Phàm, cũng không còn kinh ý gì, cùng lúc nghi hoặc, đã âm thầm mưu đồ.

Luật sắt ở Thiên Cơ Các - kẻ thắng là vua, Hoa Yên Mị đương nhiên rõ ràng.

Chi cần đánh chết hay đánh bại đương đại Tôn giả. là có thể trở thành tân Tôn giả.

Nghĩ tới đây. nhịp tim nàng tăng nhanh, trong mắt chợt lóe tia hưng phấn liên miết.

Thân là một trong thập đại chiến tướng thủ hạ Huyết Linh Vương, lại là chủng tộc có được huyết mạch truyền thừa xa xưa, nàng muốn giết một gã cường giả cấp Thông Huyền, thật quá dễ dàng.

Trước kia. Tôn giả cao cao tại thượng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nàng Ngay cả cơ hội gặp mặt cũng khó, càng đừng nói đánh chết Tôn giả.

Các đời Tôn giả đều thần bí khó lường, rất ít dùng mặt thật hiện thế.

Hôm nay gặp cơ hội này, trong lòng nàng sinh ra một ý niệm to gan.

- Hoa tộc trưởng, dường như cô có ý nghi ngờ thực lực của bản Hồng Tôn?

Dương Phàm hai tay chấp sau lưng, thần sắc đạm nhạt, ánh mắt như ngọn lửa.

Hoa Yên Mị sắc mặt cứng ngắc, trong lòng lộp bộp. ý nghĩ trong lòng mình lại bị Hồng Tôn liếc mắt nhìn thấu.

Nàng đột nhiên có chút e sợ. mặc kệ tu vi thế nào, đối phương cuối cùng là Hồng Tôn. người thống trị tối cao Thiên Cơ Các.

Chẳng qua trong chớp mắt, ánh mắt nàng nung lên. bỗng cứng rắn.

Vù xoạt—

Nửa thân trên của nàng đột nhiên hóa thành đầu rắn, nhanh như chớp cắn tới Dương Phàm.

Phốc

Trước tiên là một đoàn nọc độc tanh hôi. bắn trúng mặt Dương Phàm.

Đó là nọc độc chí mạng đủ để dễ dàng độc chết Hóa Thần đại tu sĩ.

Gần như đồng thời, răng nọc của nàng cắn vào cổ Dương Phàm.

Toàn bộ quá trình, chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Đây là thuật tập kích độc sát cận thân mà Hoa Yên Mị am hiểu nhất, khi hai thứ hợp nhất, có thể đủ giết Hóa Thần đại tu sĩ.

Trong lòng nàng mừng rỡ. đối phương chết chắc rồi.

- Đây là lễ gặp mặt thán thiết của Hoa tộc trưởng cho bản Hồng Tôn đó sao?

Tiếng nói bình thản như không truyền tới bên tai nàng.

Làm sao được chứ?

Thân thể nàng cứng đờ. kinh hãi phát hiện một kích như chớp của nàng, răng nọc chỉ là cắn phá làn da Dương Phàm, nhưng vết thương kia chỉ nháy mắt liền khôi phục.

về phần nọc độc phun tới trước mặt Dương Phàm, chỉ thấy đối phương vươn tay xoa một cái, thu nọc độc vào tay, sau đó chậm rãi lấy ra một chiếc bình ngọc, Chuyên vào trong đó. Xem động tác. tuyệt đối là cao thủ thường tiếp xúc với chất độc.

Nàng không cam lòng, vận chuyển pháp lực toàn thân, liều sức cắn vào cổ Dương Phàm.

Phốc xuy

Lần này, răng nọc của nàng đâm vào thật sâu.

Chẳng qua lúc này, một cánh tay sức mạnh rất lớn hung hăng chế trụ cổ nàng, cười lạnh nói:

- Dám khiêu chiến bản Tôn giả, ngươi chỉ có cơ hội một lần. Một khi thất bại, kết cục là chết, ngươi có biết quy định này?

Hoa Yên Mị sắc mặt trắng bệch, sinh ra một cỗ cảm giác khó thở. không thể nhúc nhích.

`m!

Dương Phàm vung tay lên, ném nàng ra xa mấy trượng, đụng vào vách tường.

Hoa Yên Mị khôi phục hình người, trên cổ có một dấu dò. mặt như tro tàn, phát hiện vết thương chí mạng thứ hai mình tạo ra cho Dương Phàm, đã khôi phục chỉ trong hô hấp.

Nàng lập tức kinh hoảng cực điểm:

- Bất Diệt Thể...

Lực khôi phục khủng bố như vậy, sinh mệnh lực mạnh mẽ tới tận cùng, thậm chí miễn dịch với độc thuật, làm cho nàng lập tức nghĩ tới Bất Diệt Thể trong truyền thuyết.

Lúc này. Hoa Yên Mị tuyệt vọng hồi hận tới cực điểm, nhân vật có thể trở thành một đời Tôn giả. làm sao đơn giản như bề ngoài?

Chỗ dằng sợ của Tôn giả Vu Tôn đời trước, cường giả cao tầng đỉnh cao tu tiên giới Đại Tồn, đều biết về truyền thuyết này.

Vu Tôn là Tôn gia tại vị lâu nhất, cũng là thần bí đáng sợ nhất Thiên Cơ Các. Ngay cả Tồn Hoàng, Yêu Long Hoàng... các tồn tại vô địch, cũng vô cùng kiêng kỵ.

Mà một đời Hồng Tôn này có thể chiến thắng Vu Tôn. trở thành Tôn giả mới. chỉ e càng thêm đáng sợ, là nhân vật khó mà trêu chọc.

- Tha mạng.. Hồng Tôn đại nhân tha mạng.

Hoa Yên Mị mặt tràn ngập sợ hãi tuyệt vọng, mang theo vô tận hồi hận, quỳ xuống cầu xin Dương Phàm.

Dương Phàm vẻ mặt lạnh lùng, nếu là bình thường, cô nàng này dám ám sát mình, như vậy tuyệt đối không có cơ hội còn mạng sống.

- Cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội...

Dương Phàm chậm rãi lên tiếng:

- Lần này ta tới Huyết Uyển Phù, là tìm Huyết Linh Vương giao dịch một thứ. Ngươi là một trong thập đại chiến tướng thủ hạ của hắn, có thể thúc đẩy được chuyện này không?

- Tạ ơn Hồng Tôn khai ân.

Hoa Yên Mị như trút được gánh nặng, vội nói:

- Huyết Linh Vương quanh năm bế quan ở Tử Vong Huyết Uyển, bằng thân phận của ta cũng có thể cầu kiến được nàng. Nhưng có thể để nàng gặp mặt Hồng Tôn hay không, cũng không có nắm chắc tuyệt đối.

Dương Phàm nhíu mày. chính mình không thể dùng thân phận Hồng Tôn đi gặp đối phương, hiện nay hắn còn chưa muốn bại lộ thân phận của mình.

- Ngươi thử một lần, nếu như không thể thực hiện được, ta tìm biện pháp khác.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

- Vâng, Hồng Tôn đại nhân.

Hoa Yên Mị khom người nói.

Dương Phàm lại giao phó một chút chi tiết, mới để nàng rời đi.

Giao dịch cùng cường giả cấp Phủ chủ, đây là bước đầu tiên của Dương Phàm.

Hắn dự định, tiên lễ hậu binh.

Có thể không động thủ, có thể lấy được Thiên Nhất Hồn Thủy thành công, vậy thì không thể tốt hơn.

Nếu nhu chiêu này không thực hiện được, Dương Phàm chỉ phải áp dụng thủ đoạn khác.

Một tháng sau, Hoa Yên Mị trở lại gặp Dương Phàm.

- Hồng Tôn, Huyết Linh Vương đồng ý, thế nhưng nàng muốn ngài đi Tử Vong Huyết Uyên, tiến hành giao dịch ở nơi đó.

Hoa Yên Mị báo lại.

- Đi Tử Vong Huyết Uyên?

Dương Phàm nhướng mày, rõ ràng là một lần giao dịch không bình đẳng.

Bản thân Tử Vong Huyết Uyên là đại cấm địa đệ nhất Yêu Hoàng Cảnh, còn là địa bàn mỗi đời Huyết Linh Vương.

Đi địa bàn người ta giao dịch, như vậy rõ ràng bất lợi đối với Dương Phàm.

- Ha ha! Được rồi... Để ta kiến thức xem Tử Vong Huyết Uyên trong truyền thuyết.

Dương Phàm cười khẽ, nhanh chóng có quyết định.

Vi Thiên Nhất Hồn Thủy, dù phải mạo hiểm lớn hơn, hắn cũng sẵn lòng.

Huống chi hắn tự thấy ở trước mặt cường giả Thần Hư, cũng toàn thân trở ra.

Đêm khuya hôm đó, Dương Phàm đội nón vải, Hoa Yên Mị hộ tống cùng đi Tử Vong Huyết Uyên.

về phần Thiểm Điện Phi Ưng cấp Thông Huyền, Dương Phàm thu nó vào Tiên Hồng Không Gian, giao lưu với các linh thú khác.

- Hồng Tôn, Tử Vong Huyết Uyên còn cách nơi này không đoạn, phải phi hành khoảng mười Ngày.

Lúc đầu Hoa Yên Mị không dám buông ra tốc độ, chủ yếu lo lắng Dương Phàm không thể đuổi kịp.

Nhưng Ngay sau đó, nàng kinh ngạc phát hiện mặc kệ mình gia tốc thế nào, Dương Phàm đều nhẹ nhàng như không.

Mặc dù nàng đẩy tốc độ lên cao nhất, Dương Phàm vẫn cứ từ từ theo sát.

- Hồng Tôn, có một vấn đề Yên Mị hiểu kỳ, rất muốn hỏi ngài.

Hoa Yên Mị thoáng do dự nói.

- Hỏi đi.

Dương Phàm liếc nhìn nàng.

- Tu vi thật sự của ngài, chỉ là Hóa Thần trung kỳ hay sao?

Hoa Yên Mị thoáng thấp thỏm hỏi.

Nàng phát hiện thân Tôn giả này coi như bình thường dễ gần, trên người có một cỗ khí tức làm người ta thân cận, mới dám hỏi như vậy.

Trước đó giao thủ, cùng tốc độ hiện giờ. Hoa Yên Mị hoài nghi vị tôn giả này cố ý che giấu tu vi.

Nếu quả như thế. loại hành vi này cũng quá vô si rồi.

ở tu tiên giới cạnh tranh tàn khốc, không thiếu kẻ ẩn nấp tu vi giả heo ăn cỏ, tiến hành âm toán, thường thường bị người ta khinh thường.

- Hóa Thần trung kỳ? Tính vậy đi.

Dương Phàm không để ý nói.

Suy diễn cảnh giới công pháp tới giai đoạn này, hắn đã sớm quên phần chia cảnh giới bình thường.

- Thật sự chỉ là Hóa Thần trung kỳ?

Trong lòng Hoa Yên Mị chấn động, có chút thất thần.

Mà nay, vị tân Tôn giả trước mắt, dám một mình đi Tử Vong Huyết Uyên, giao dịch cùng Huyết Linh Vương thân bí khó lường nhất Yêu Hoàng Cản Lữ có thể thấy được tự tin cùng cân nhắc.

Phi hành mấy Ngày, trong hư không phía trước ẩn hiện một mảnh màu đỏ máu. Ngay cả mặt trời trên cao cũng không còn màu đỏ, mà là một vòng Huyết Nhật quy dị.

"Ngay cả hư không cũng bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Dương Phàm khẽ động dung, sắc mặt ngưng trọng.

Lại bay đi mấy vạn dặm, toàn bộ trước mắt. bao gồm mặt đất. hư không, ngôi sao Thái Cổ, đều hiện ra màu máu.

Loại màu đỏ máu này rất nhu hòa, giống như buổi chiều hoàng hôn.

"Đem lực lượng Huyết Ma Đạo. tăng lên ngang hàng ánh sáng ngôi sao Thái cổ, thật là khó mà tin được."

Trong lòng Dương Phàm sinh ra càng nhiều kinh ngạc cùng hiếu kỳ.

Sờ dĩ nói là lực lượng Huyết Ma Đạo, Bởi vì cảm quan mạnh mẽ của Dương Phàm có thể nhận thấy được khí tức máu tanh nhạt đến cùng cực ẩn trong màu đỏ máu nhu hòa.

Bồng nhiên, hắn nhớ tới trong điện Cửu u khi xưa, pho tượng Ma Thần áo bào đỏ máu.

Lúc đó. mắt trái pho tượng chợt lóe. sinh ra vô số vật huyết quy tinh phong, hút lấy máu Huyết cùng sinh mệnh lực tu sĩ. Mắt phải lóe lên. sinh ra một tia hào quang đỏ máu ôn hòa ấm áp. làm cho thương thế mọi người khỏi hẳn trong nháy mắt, khôi phục đến trạng thái đỉnh.

Sau đó Dương Phàm suy đoán, pho tượng Ma Thần áo bào đỏ này. hẳn là Luân Huyết Đại Đế.

Càng đi sâu vào, màu đỏ máu trong hư không càng dày đặc.

Tới một giai đoạn, trong hư không tràn ngập vô số mây máu, cắt đứt thần thức, Ngay cả cường giả Hóa Thần cũng sẽ bị lạc trong đó.

Cứ không ngừng đi sâu vào trong đó, Dương Phàm cảm giác phía trước là một con đường vô tận.

Rốt cuộc lại đi tới không biết bao nhiêu vạn dặm, khi Dương Phàm cũng phải choáng váng, trong mây máu phía trước hiện ra một mảnh đỏ máu sáng rực.

Nhìn từ xa xa, kỳ thật đó là một vực sâu không biết thông đến nơi nào.

Nếu như nhìn từ trên cao, hình dạng vực sâu này giống như một vòng Huyết Nhật.

Lúc tới gần vực sâu, Dương Phàm cảm thấy một cỗ ý lạnh tận xương, bất an phát ra từ linh hồn.

"Nơi này chính là Tử Vong Huyết Uyên, ngoại trừ Huyết Linh Vương đại nhân, không ai có thể tiến vào bên trong mà còn sống đi ra."

Hoa Yên Mị thần thức truyền âm nói với Dương Phàm.

- Vậy không biết, địa điểm giao dịch giữa ta cùng Huyết Linh Vương ở nơi nào?

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe nói.

Trực giác nói cho hắn, nhất định không thể vào Tử Vong Huyết Uyên kia.

- ở phủ đệ Huyết Linh Vương đại nhân.

Hoa Yên Mị dẫn Dương Phàm, bay trên bầu trời Tử Vong Huyết Uyên.

Dương Phàm chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến một làn hơi lạnh, vực sâu dò máu sâu không thể lường, lóe ra tia sáng đỏ máu làm hắn cực kỳ bất an.

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến Luân Huyết Châu lấy được ở Cửu u Bí Cảnh, Hoán Thiên Nha như có cảm ứng, lại nhảy lên một trận.

782. Chương 737: Giao Dịch Thất Bại.

Cho tới nay. Dương Phàm đều đặt viên châu này trong Tiên Hồng không gian, che dấu khí tức độc đáo của nó.

Như lúc trước Hắc Tinh Ma Linh Thần nói, dù đặt Luân Huyết Châu này ở trong không gian trữ vật hay là một thể giới linh vực nào cũng không thể hoàn toàn che dấu khí tức của nó. Từ đó có thể thấy được nó đáng sợ như thế nào.

Vừa lấy viên châu này ra. nó tán mát ra một cỗ tinh quang màu máu nhàn nhạt, màu sắc vô cùng tương tự như ánh sáng dưới Tử Vong Huyết Uyên.

Cùng lúc này. Dương Phàm thông qua Luân Huyết Châu cũng cảm nhận được một cỗ triệu tập thần thiết, tới từ sâu trong Tử Vong Huyết Uyên kia.

Ông

Bên ngoài Tử Vong Huyết Uyên, huyết vụ cuộn trào, ở sâu trong đó có thể thấy được những trạch màu máu như chất lỏng lưu động, nổi lên một trận gợn sóng, phảng phất như muốn từ trong vực sâu này lao ra. thôn phệ cả thiên địa.

Trong phút chốc, một cỗ khí tức tử vong tuyệt lạnh đánh sâu vào linh hồn ập tới. khiến Dương Phàm và Hoa Yên Mị đồng thời nàng mình, như bị hấp vào trong hầm băng.

Toàn thân Hoa Yên Mị lạnh lẽo, thân thể mềm mại trở nên cứng ngắt. Khí tức tử vong đột nhiên ập tới kia khiến nàng hít thở không thông, gân như không thể nhúc nhích.

Đồng tử trong mắt Dương Phàm co rút lại, nháy mắt thu hồi Luân Huyết Châu.

Luân Huyết Châu vừa được thu hồi. cỗ khí tức tử vong đáng sợ kia cũng chợt biến mất.

Hô—

Hoa Yên Mị lúc này mới thở hồn hển. Nàng không nhìn thấy Luân Huyết Châu trong tay Dương Phàm nhưng lại mơ hồ cảm thấy được dị biến vừa phát sinh là do hắn gây ra.

Trong lòng nàng chắc lưỡi. Vị Hồng Tôn vừa xuất hiện ở trong tổ chức, từ xa ngàn dặm đi tới Yêu Hoàng Cảnh này rốt cuộc có mục đích gì.

Trong vô tình, Hoa Yên Mị đã coi Dương Phàm cùng cảm bậc với Phủ chủ. hơn nữa càng thêm thần bí khó lường.

- Tử Vong Huyết Uyên đột nhiên sinh ra dị triệu, chẳng lẽ là có người có Luân Huyết Châu đi tới cạnh đây?

Đồng thời với đó. ở sâu trong huyết uyên, sâu trong một cung điện lơ lửng trong màn huyết vụ truyền ra một tiếng phụ nữ kinh hô!

Bá

Trên không trung của cung điện lúc này xuất hiện một nữ nhân cao quý. tuyệt mỹ. mặc một bộ váy dài màu huyết ngọc.

Nàng triển khai thần thức, nháy mắt đã bao phủ phạm vi mười vạn dặm, cũng nhanh chóng thấy được nam nhân thần bí đội chiếc nón tre đang đi cùng Hoa Yên Mị.

- Ha ha, chưa tiến vào Huyết Uyên Phủ đã kinh động Huyết Linh Vương các hạ. Tại hạ đúng là quá được sướng ái rồi!

Khóe miệng Dương Phàm hơi mân khởi, lộ ra vé tươi cười. Hắn hiển nhiên đã phát giác ra thần thức thăm dò của Huyết Linh Vương.

Hoa Yên Mị giật mình. Nàng cũng không cảm giác được dị tượng gì phát sinh.

- Xem ra người chính là nam nhân nhân loại mà nửa năm trước đã khiến cho Lôi Minh Vương bị thương.

Một thanh âm nữ nhân réo rắt, mền mên mông mông từ sâu trong huyết uyên truyền ra.

Dương Phàm cười khê:

- Không hô là Huyết Linh Vương! Không ngờ chi mới liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận của Dương mỗ.

- Nam nhân nhân loại đã làm Lôi Minh Vương bị thương nặng...

Hoa Yên Mị cảm thấy hoảng sợ, trong mắt nổi lên một tia kinh hãi.

Nửa năm trước, Lôi Minh thiếu chủ bị một nhân loại xông vào Yêu Hoàng Cảnh chém giết. Lôi Minh Vương vì muốn báo thù cho con mà ngược lại lại bị người này đánh cho trắng thương. Việc này đã chấn động cao tầng Yêu Hoàng Cảnh.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới cường giả thần bí kia lại chính là Hồng Tôn bên cạnh mình.

Buồn cười chính là lúc trước nàng còn vọng động muốn giết chết hắn, trở thành Tôn giả mới của Thiên Cơ Các. Quả thực chính là không biết tự lượng sức mình, làm trò cười cho thiên hạ.

- Hóa Thần trung kỳ? Người lại là họ Dương! Xem ra người chính là nhân vật quật khởi mấy chục năm gần đây ở Đại Tồn rồi!

Thanh âm của nàng ta rất dịu dàng dễ nghe. Điều này trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của Dương Phàm rằng Huyết Linh Vương luôn tàn bạo, lãnh khốc, Huyết tinh quy dị.

- Nhân vật quật khởi ở Đại Tồn kia?

Trái tim Hoa Yên Mị chợt đột nhiên tăng tốc.

- Chẳng lẽ là người kia...

Nhưng nàng vẫn còn chưa thể chân chính khẳng định.

Vô tình, nàng càng cảm thấy vị Hồng Tôn bên người này sâu không thể lường.

- Hoa Yên Mị, người lui xuống đi! Giao dịch sắp tới sẽ do ta và vị khách nhân từ xa tới này tiến hành.

Thanh âm dịu dàng êm tai của Huyết Linh Vương tràn đầy lực mê hoặc và thần bí.

- Vâng, Phủ chủ đại nhân!

Hoa Yên Mị khom người cáo lui. Khi nàng xoay người rời đi, lại dùng thần niệm truyền âm cho Dương Phàm:

- Hồng Tôn đại nhân, Huyết Linh Vương tuy luôn bề quan nhưng quan hệ với Lôi Minh Vương cũng không tồi...

Dương Phàm trả lời:

- Tahiêu rồi, người nhanh rời đi đi! Đừng để Huyết Linh Vương biết được quan hệ giữa ta và người!

Hắn vội vàng dừng việc truyền âm với Hoa Yên Mị lại, tránh cho Huyết Linh Vương nhìn ra manh mối.

- Dương đạo hữu, mời người tới quý phủ của ta!

Thanh âm dịu dàng kia lại vang lên. Thân ảnh Dương Phàm lóe lên. như một tia chớp xuyên qua màn sương mù màu máu.

Tinh trạch lưu động phía dưới Tử Vong Huyết Uyển vẫn đang mang tới khí tức tử vong, uy hiếp Dương Phàm. Hoán Thiên Nha nảy lên. cũng không thể vào bên trong cảm ứng được.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một cung điện hùng vĩ bao bọc bởi huyết tinh nồng đậm, không biết dùng phương thức gì huyền phù giữa không trung.

Cung điện này cực kỳ hoành tráng, khiến người ta rất ngưỡng mộ. Toàn thân nó được cấu thành từ một loại tinh ngọc màu máu, cao tới mấy trăm trượng, dài hơn nghìn trượng. Cho dù là cự thú man hoang cũng không thể sánh bằng được.

-Đại nhân, mời!

, y*

ở cửa vào cung điện đã sớm có hai gã Huyết Uyển Vệ đứng chờ. Bọn họ khom người mời Dương Phàm đi vào.

Sau khi bước vào Huyết Tinh Cung Điện, Dương Phàm không khỏi nhớ lại lúc hắn bước vào Huyết Nhật Điện. Mơ hồ. đại điện vô cùng xa xưa kia cao tới mấy vạn trượng. Ngay cả những Thần thú thiên địa chí cường cũng bị trói buộc hàng tỉ năm, huyết dịch rót vào trong ao. luyện chế Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết!

Trong dung điện tràn ngập màu máu quỷ dị này. Huyết Linh Vương khẽ nhấc tay lên. khiến tất cả thủ vệ ở trong đại điện đều lui ra.

- Mời ngồi!

Nữ nhân này mặc một bộ váy dài màu huyết ngọc, lộ ra vẻ đoan trang với mị lực kinh người.

Dương Phàm ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị từ sớm, đối diện với Huyết Linh Vương qua một bàn đá dài tới trăm trượng.

- Dương đạo hữu ở xa xôi ngàn dặm chạy tới Yêu Hoàng Cảnh này không biết là muốn giao dịch đồ vật gì trong tay bốn vương?

Huyết Linh Vương trái lại đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Nàng cũng không nghi ngờ Dương Phàm, người có được Chí Bảo Long Khí, sẽ không có thứ gì trân quý để giao dịch với mình.

- Ta ở Tu Tiên Giới Đại Tồn. hỏi thăm biết được Yêu Hoàng Cảnh có tung tích của Thiên Nhất Hồn Thủy. Hơn nữa, nhiều khả năng là ở trong tay của các hạ.

Thần sắc Dương Phàm bình thản, hai mắt nhìn chằm chằm vào nàng, đôi mắt không hề nhấp nháy.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Thần sắc của Huyết Linh Vương hơi đổi, khuôn mặt lộ ra vẻ thất sắc nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

- Không biết Dương đạo hữu sẽ dùng thứ gì để trao đổi?! Nếu là Chí Bảo Long Khí. với Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay bản phủ còn chưa đủ phân lượng để so sánh. Còn nữa, với công pháp của ta chỉ sợ không thể luyện hóa Chí bảo Long Khí.

V*

Huyết Linh Vương ra vẻ hứng thú nói.

sSỰ*

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm đột nhiên sinh ra cảm ứng: Nàng ta đang nói dối!

Mặc dù tới trình độ như Huyết Linh Vương, khi nói dối cũng không thể không lưu lại chút sơ hở nào khi đối diện Dương Phàm.

- Dương mỗ cần chính là Thiên Nhất Hồn Thủy, không biết Huyết Linh Vương các hạ cần thứ gì?

Dương Phàm vẫn bào trì sự bình tĩnh như trước.

Hắn hiểu được chi thứ đối phương cần mới có thể khiến cả hai bên cảm thấy hài lòng.

- Ha ha... đạt tới trình độ như ta có rất ít thứ khiến ta động tâm. Dương đạo hữu cho rằng có thứ gì có thể khiến ta động tâm thì cứ lấy ra giao dịch!

Huyết Linh Vương mỉm cười.

Bàn tay Dương Phàm khẽ huy lên. trên chiếc bàn đá trước mặt xuất hiện một khối ngọc Thạch lóe ra ánh sáng óng ánh nhuần nhu như côi bảo. Một cỗ linh khí cực kỳ thuần khiết dao động trong đại điện.

Huyết Linh Vương nhìn chằm chằm khối ngọc Thạch này. ánh mắt lập tức sáng lên. kinh hãi nói:

- Cực phẩm... Linh Thạch!

Cực phẩm linh Thạch!

Đây chính là trân bảo gần như đã tuyệt tích trên thế gian.

Vật này dù ở trong tay cường giả Thông Thiên bậc ba cũng đều khiến tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Để hình thành một khối cực phẩm linh Thạch khó khăn hơn một khối thượng phẩm linh Thạch cả ngàn vạn lần. ít nhất phải trải qua hàng tỉ năm dậm đục.

Có thể nói, mỗi khối cực phẩm linh Thạch gần như đều được sinh ra từ thời sơ khai một giới, có thể bắt nguồn từ thời thượng cổ.

Cực phẩm linh Thạch không chỉ đại biểu cho phẩm chất cực cao của linh khí mà càng quý trọng hơn chính là thiên địa pháp tắc ẩn chứa bên trong, có thể khiến cho tu sĩ càng thêm cảm ngộ. do đó đột phá bình cảnh.

Khi khối linh Thạch này xuất hiện, Huyết Linh Vương cảm thấy tim đập nhanh hơn, nhưng sau đó không biết nàng nghĩ gì mà lại cười lạnh:

- Cực phẩm linh Thạch đối với Phủ chủ bình thường tất nhiên có hấp dẫn trí mạng. Nhưng đối với ta mà nói thì lực hấp dẫn cũng không lớn như thế!

- Đây là vì sao?

Dương Phàm cảm giác nàng cũng không nói lung tung.

- Các đời Huyết Linh Vương đều có huyết mạch truyền thừa, công pháp tu luyện tương liên với Tử Vong Huyết Uyên, khác hoàn toàn với những phương thức tu luyện bình thường.

Chỉ thấy trong tay Huyết Linh Vương xuất hiện một khối quang cầu nở rộ ánh sáng huyết

lệ:

- Thứ này gọi là Huyết Hồn Thần Ngọc, về mặt tu luyện có thể so với cực phẩm linh Thạch. Thậm chí đối với ta mà nói thì hiệu quả còn cao hơn...

Quang cầu màu máu mỹ lệ kia chợt lóe lên, biến mất trong tay nàng ta.

- Vậy không biết Huyết Linh Vương các hạ muốn cái gì...

Dương Phàm lại lấy ra những thứ như Huyền Băng Quả. Băng Phách Kỳ Thạch... Chỉ thấy ánh mắt Huyết Linh Vương sáng lên nhưng cuối cùng cũng lắc đầu:

- Công pháp tu luyện của ta đặc thù. những thứ này cũng không có tác dụng gì lớn!

Dương Phàm nhướn mày. trên ngón tay trái Dương Phàm thoáng hiện lên một chiếc nhẫn, lóe ra những đốm sáng bảy màu, linh khí bốn phía chớp mắt đã động lại.

- Cẩm Pháp Chi Hoàn?

Huyết Linh Vương kinh hãi thất sắc, có chút ý động nhưng vẫn lắc đầu:

- Vật này đúng là hữu hiệu với người có tu vi thấp hơn mình nhưng đối với cường giả cùng giai hoặc cao hơn thì lại không có tác dụng lớn. Không nghĩ tới trong tay Dương đạo hữu lại có kỳ bảo thượng cô bậc này! Thậm chí còn không tiếc lấy ra để trao đổi. Xem ra người tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy là để cứu người đi!?

Dương Phàm cau mày. suy nghĩ một chút, trong tay hắn liền xuất hiện một chiếc cổ kinh thần bí. Đây chính là kiện Thông linh pháp bảo trên cấp hắn lấy được từ trong Thiên Lan Điện.

Huyết Linh Vương vẫn lắc đầu như cũ.

- Xem ra Huyết Linh Vương các hạ cũng không có thành ý trao đổi.

Thần sắc Dương Phàm hồ hững nói.

- Những bảo vật trong tay các hạ, đối với người tu luyện công pháp đặc thù như ta mà nói cũng không có hấp dẫn trí mạng!

Huyết Linh Vương cười cười.

- Thật không?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một bình ngọc cực kỳ đặc biệt, bên ngoài có cấm chế cực mạnh, trên nhãn có ghi ba chữ: Thông Thiên Đan.

- Cái gì... Là Thông Thiên Đan?!

Huyết Linh Vương hít sâu một hơi lạnh khi, kinh hãi thất sắc.

Thông Thiên Đan, danh như ý nghĩa, chính là thanh đan dùng để đột phá cảnh giới Thông Thiên.

- Thật không ngờ rằng tư bản của Dương đạo hữu lại hùng hậu như thế...

Huyết Linh Vương cười quy dị, ngón tay ngọc bắn ra. Toàn bộ huyết tinh cung điện hình thành một quang quyển vô tận. vô số cấm chế đáng sợ lưu động.

- Từ khi người bước vào điện này, bốn vương cũng không tính cho người còn sống đi ra. Dám một mình xâm nhập Huyết Linh Điện, người có phải là quá tự tin hay không?

- Nực cười, từ khi bước vào điện này. Dương mỗ đã biết trong này có tồn tại cấm chế. người nghĩ rằng ta không có chuẩn bị gì sao?

Dương Phàm cười lạnh, trong lòng bàn tay trái xuất hiện một đạo hồng nhật vận vẹo.

783. Chương 738: Long Tiên Sính Uy!

Mặt ngoài nàng nói không có hứng thú với Chí Bảo Long Khí. cực phẩm linh Thạch, cẩm Pháp Chi Hoàn nhưng thật ra trong lòng đã không kiềm chế được sự vui mừng như điên.

Dương Phàm đã sớm cảm giác được nàng ta trong ngoài bất nhất, không có thành ý.

Khi hắn xuất ra Thông Thiên Đan, Huyết Linh Vương đã rung động tới cực điểm, rốt cuộc khó có thể che giấu và nguy trang được, phái lộ ra bộ mặt chán chường của mình.

Nàng có thể miễn cưỡng nói ra những lý do đường hoàng để giải thích việc không hào hứng với Chí Bảo Long Khí. cực phẩm linh Thạch...

Nhưng nàng tuyệt đối không thể kháng cự lại được sự hấp dẫn của việc vẫn định Thông Thiên bậc ba, càng không có bất cứ lý do gì để ngụy biện.

Khí chất tao nhã cao quý của Huyết Linh Vương không còn nữa. vẻ tươi cười quý dị đã biến thành dữ tợn và tràn đầy sự tham lam.

Chỉ một ý niệm, Huyết Linh Vương đã khống chế toàn bộ cấm chế trong Huyết Linh Điện. Trong Huyết Linh Điện hình thành vô số quang quyển màu máu. mạnh mẽ ập về phía Dương Phàm từng đợt như sóng.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một đạo hồng nhật không ngừng lập lòe. Một cỗ khí tức cấm kỵ liên tiếp tràn ra.

-Đó là cái gì...

Huyết Linh Vương chấn động, cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh nhân.

- Đủ để phá hủy toàn bộ cấm thuật trong Huyết Linh Điện này!

Thanh âm lạnh như băng của Dương Phàm truyền khắp toàn bộ đại điện, trong giọng nói cùng có vài phần hàm ý uy hiếp.

Khi đoàn hồng nhật trên tay hấn pháp phòng, từng đạo khí tức tràn ra, phát ra nhiệt độ cực kỳ khủng bố.

- Dừng tay!

Sắc mặt Huyết Linh Vương đại biến, vội vàng khống chế cấm chế. không dám tùy tiện côn^o kích tới hấn.

5 1 - vO

Bởi vì đoàn hồng nhật đang pháp phòng trong tay Dương Phàm mang tới cho nàng ta một áp lực cực lớn. cũng không thua kém khí tức tử vong truyền ra từ Tử Vong Huyết Uyên.

- Hừm. Dương mỗ dám một mình tiến vào Yêu Hoàng Cảnh sao không có vài con bài tẩy chưa lật chứ!? s

Dương Phàm trào phúng cười.

- Huyết Linh Điện có trận pháp cấm chế cường đại thủ hộ, tài liệu kiến tạo nó cùng tới từ Tử Vong Huyết Uyên, gần như không thể phá hủy. Ngay cả cường giả Thần Hư đều khó có thể khiến nó hư hao. Người cho dù dùng thứ đã đả thương Lôi Minh Vương Ngày đó cũng không thể phá hủy được.

Huyết Linh Vương khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thanh âm dịu dàng réo rắt lại hoàn toàn đối lập với khuôn mặt dữ tợn như vừa rồi.

- Thật không? Dương mỗ cũng muốn thử một cái.

Khóe miệng Dương Phàm nhấc lên. Hấn không tin rằng độ cứng rắn của Huyết Linh Điện có thể chống lại được lực lượng hủy diệt của Hồng Nhật Phần Thiên.

- Đối với phạm vi uy lực của cấm thuật này, Huyết Linh Điện của ta có vẻ rất nhỏ hẹp. Một khi người sử dụng cấm thuật này, trong Huyết Linh Điện bị phong bế, người cũng khó mà thoát chết được...

Thanh âm của Huyết Linh Vương cực Kỳ bình tĩnh.

Đồng quy vu tận?

Dương Phàm ngân ra. Huyết Linh Vương này dường như rất hiểu về bí thuật của hấn. Nhưng hấn thâm nghĩ nàng ta và Lôi Minh Vương là bằng hữu, biết được điều này cũng không có gì là Kỳ quái.

- Mà đoàn hồng nhật này. thân ở trong điện, người không có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Huyết Linh Vương tươi cười tự tin.

- Không có bất cứ cơ hội phản kháng gì sao?!

Dương Phàm cười khạc khặc:

- Ta thật muốn nhìn xem người và Lôi Minh Vương ai cường hơn ai!?

Thần sắc của Huyết Linh Vương khê biến. Thực lực của nàng cũng chỉ sần sần như Lôi Minh Vương mà thôi, tuy rằng cũng có sở trường sở đoản riêng.

- Tiếp theo sẽ cho người kiến thức một chút bí mật của Huyết Linh Điện đi. Dù sao tiếp theo, bất kể người có dùng cấm thuật này hay không đều nhất định phải táng thân nơi này.

Khuôn mặt Huyết Linh Vương trở nên lạnh lẽo, thân thể cao quý của mình không ngừng vận vẹo, tràn ra từng trận huyết quang như sóng gợn. Sau đó toàn bộ thân thể nàng hiện ra hình thái không ôn định nhu chât lỏng.

Mà biến hóa tiếp theo lại khiến Dương Phàm kinh hãi động dung.

Ông—

Toàn bộ thân thể Huyết Linh Vương biến thành trạng thái như sóng bằng máu. vẹo vẹo giữa hư không, sau đó lao lên trên, dung nhập vào huyết tinh hoành tráng ở giữa đại điện.

Đầu tiên là đôi chân ở trong bộ váy dài mỹ lệ như hóa lỏng, dung nhập vào trong ngọc tinh Thạch dưới chân nàng. Sau đó là tới nửa người trên của nàng, cuối cùng là khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

Một người rõ ràng, ở trước mặt Dương Phàm đang dung nhập vào sàn nhà được cấu thành từ những khối tinh Thạch màu máu.

-Ha ha ha...

Thanh âm mơ hồ của nữ nhân này quanh quẩn khắp cả đại điện.

Dương Phàm triển mở cảm quan, sắc mặt ràng mình, cà kinh nói:

- Hòa hợp một thể với toàn bộ Huyết Linh Điện, người làm như thế nào?

- Tên nhân loại ngu ngốc kia, Huyết Linh Điện chính là căn bản của mỗi đời Huyết Linh Vương, cũng coi như là thân thể thứ hai! Khi Huyết Linh Vương và Huyết Linh Điện dung hợp làm một, cho dù cường giả Thông Thiên bậc ba cũng không thể thương tổn được chúng ta. Người tiên vào đại điện này thì nhất định chỉ còn một đường chết mà thôi.

Thanh âm của Huyết Linh Vương lại vang lên trong đại điện. Toàn bộ Huyết Linh Điện dường như trở thành một thân thể mới của nàng ta.

Sắc mặt Dương Phàm âm trầm, đoàn hồng nhật trong tay hấn bập bùng không chừng.

- Người nếu sử dụng cấm thuật này, nhiều nhất chỉ tạo thành một ít thương tổn đối với Huyết Linh Điện, chính mình lại phải táng thân nơi này.

Thanh âm đặc ý của nàng truyền ra.

Sắc mặt Dương Phàm âm trầm, đoàn hồng nhật trong tay cũng dần thu nhỏ lại rồi biến mất.

Phạm vi trung tâm của Hồng Nhật Phần Thiên là mười dặm. Trong khu vực này là tử vực tuyệt đối.

So với đó. toàn bộ Huyết Linh Điện tương đối nhỏ bé. Một khi cấm thuật bùng nổ. người chết đầu tiên chính là Dương Phàm.

•

Mà với trạng thái hiện tại của Huyết Linh Vương, gần như được có là bất diệt thể. Sau khi nàng ta dung nhập vào Huyết Linh Điện, cho dù thi triển Hồng Nhật Phần Thiên, người chết đầu tiên là Dương Phàm, có lẽ chỉ tạo thành một ít thương tổn đối với Huyết Linh Vương.

Jìy

- Người đã không sử dụng một chiêu kia vậy để bốn vương động thủ, lấy huyết cấm lực luyện hóa người...

Trong Huyết Linh Điện, vô cùng vô tận quang quyền và các xúc tu từ bốn phương tám hướng ập tới. phát động công kích hết sức hung hãn đối với Dương Phàm.

s#

Cấm chế vô cùng vô tận nháy mắt đã bao phủ Dương Phàm hoàn toàn.

Dương Phàm ngưng kết một tầng quang giáp màu bạc, ngoài thân vờn quanh những đạo quang hoa hai màu xanh đỏ, ngăn chặn tất cả những công kích này.

- Để xem người kiên trì được bao lâu!

Trên không Huyết Linh Điện hình thành một bàn tay màu máu khổng lồ, lấy thế thái sơn áp đỉnh hung hăng đánh xuống người Dương Phàm.

Dương Phàm đau đớn kêu lên một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng này lên ý tưởng dùng Hồng Nhật Phần Thiên phá hủy đại điện này.

Nhưng nếu sử dụng cấm thuật này, người phải chết đầu tiên chính là hắn.

- Một khi đã như thế ta phải phá vỡ một thông đạo, chảy khỏi đại điện này rồi dùng tới chiêu đó...

Khuôn mặt Dương Phàm lộ ra vẻ quyết đoán, quanh thân hắn lại hiện lên một màn ánh sáng màu vừng, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, đánh thẳng về một vách tường.

Trong quá trình này, hắn chịu đựng sự công kích mãnh liệt cuộn cuộn, tầng phòng ngự ảm đạm vô cùng, gần như bị thoát phá. vô cùng nguy cấp.

Cũng may khả năng khôi phục của hắn là kinh người, bay vụt tới cạnh vách tường, nâng tay lên. Trên tay hắn lóe ra huyền quang hai màu xanh đỏ cực nóng cháy.

`m

Toàn bộ Huyết Linh Điện rung lên một cái. Nơi bị một kích toàn lực của Dương Phàm xuất hiện một mảnh vết rạn nhỏ như mạng nhện.

- Lực bạo phát thật cường đại! Chi tiệc...

Nữ nhân này phát ra thanh âm cảm thán!

- Đại điện này sao cứng rắn như thế?!

Dương Phàm cảm thấy kinh hãi.

Một kích toàn lực của hắn không ngờ vền vẹn chỉ tạo ra một ít vết rạn.

Chỉ là vết rạn, chưa chân chính là vết nứt. vô cùng mờ nhạt.

•

So với vách tường dày tới cả trượng, Ngay cả một phần trăm cũng không tới.

Nói cách khác, trừ khi lực công kích của Dương Phàm tăng gấp mười lần mới có thể phá vỡ được vách tường này

Ông—

Trên vách tường này, tinh thạch màu máu rung động. Chỗ rạn nứt kia đang nhanh chóng được khép lại.

- Khá khả khà... Không cần phi sức đâu! Cho dù Thông Thiên bậc ba cũng rất khó cậy mạnh phá vỡ một thông đạo. Nên biết rằng, tài liệu luyện chế đại điện này đều lấy từ Tử Vong Huyết Uyên. Địa phương đó Ngay cả ta cũng không dám xâm nhập.

Thanh âm giễu cợt của nữ nhân này truyền ra.

Sắc mặt Dương Phàm không ngừng biến đổi, trầm nghĩ:

- Chỉ có thể sử dụng Thái Hư Thiên Hỏa thôi!

Trước mắt, hắn muốn phá vỡ đại điện này thì có mấy phương pháp.

Thứ nhất chính là Hồng Nhật Phần Thiên, mạnh mẽ đánh ra một thông đạo nhưng Dương Phàm cũng phải chịu sự uy hiếp sinh mệnh.

Thứ hai chính là Thái Hư Thiên Hỏa, hắn có thể đốt cháy một thông đạo.

Cho dù Thái Hư Thiên Hỏa không được thì cũng có thể dùng Khai Quang Tịnh Thể Diễm.

về phần Hoàng Long Quan. Dương Phàm còn chưa muốn sử dụng. Đây chính là con bài tẩy cho hắn đứng vào thế bất bại.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm hít sâu một hơi. trên tay hắn xuất hiện một ngọn lửa màu vàng gần như trong suốt.

Phốc-

Đoàn hóa diễm này vừa xuất hiện, lực lượng màu máu vô cùng vô tận bốn phía lập tức hóa thành từng trận khói nhẹ.

- Phá cho ta!

Pháp lực của Dương Phàm phát ra, ngọn lửa màu vàng này bám vào quyền đầu của hắn, mạnh mẽ đánh lên vách tường.

Phốc

Một quyền này đánh ra lập tức xuyên thủng một lỗ thủng rộng vài thước.

-Cài gì?!

Huyết Linh Vương kinh hô. chợt cười lạnh:

- Người cùng không thể thành công được!

Chỉ một ý niệm, một cỗ tinh thần uy lực hùng hồn hình thần ở không trung trên đại điện.

Cỗ tinh thần uy lực này không ngờ còn mạnh hơn rất nhiều so với cường giả cấp Phủ chủ. hơn nữa hùng hồn vô tận, thấm hậu gấp trăm, gấp ngàn lần.

Ầm-

Một bàn tay màu máu mãnh liệt cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, gần như bao phủ tới hơn nửa đại điện, trực tiếp nắm lấy Dương Phàm.

Dương Phàm vội vàng vận chuyển Hoán Nha thần lực chống cự lại, quanh thân hắn nổi lên một ngọn lửa màu vàng.

Nhưng bàn tay màu máu này cùng không hề vểnh, hào quang chợt ảm đạm rồi lại lóe lên.

- Khắc khắc khắc... lực lượng trong Huyết Linh Điện này dùng mãi không kiệt, đủ để khiến người chết mệt!

Bàn tay khổng lồ màu máu kia lại bành trướng, gần như ngưng tụ hơn phần nửa lực lượng của đại điện, cấm chế công kích cũng đã đình chỉ.

Có lực lượng cuộn cuộn không ngừng làm hậu thuẫn, Huyết Linh Vương tính toán tiêu hao Thái Hư Thiên Hỏa của Dương Phàm.

Sắc mặt Dương Phàm khê rùng mình, V niệm khê động. Hấp Huyết Long Tiên quanh thất lung hóa thành một hắc long tiên với huyết văn, dài chừng mấy chục trượng, quấn lấy bàn tay khổng lồ màu máu kia.

Ông—

Hấp Huyết Long Tiên nhanh chóng hấp thu lực lượng của bàn tay máu kia, thậm chí hấp thu cả tinh thần hồn lực ẩn chứa trong đó.

Hào quang màu máu của bàn tay này chợt ảm đạm. Dương Phàm lúc này mới cảm giác được tinh thần dao động hưng phấn của Hấp Huyết Long Tiên.

- Tại sao lại có thể như thế!? Cây tiên là bảo vật gì?

Thanh âm nữ nhân trong Huyết Linh Điện vang lên, mang theo cả một trận kinh hãi.

Chi qua nửa khắc, lực lượng của bàn tay máu kia đã bị Hấp Huyết Long Tiên hấp thu gần như hoàn toàn. Cây tiên này còn chưa dừng lại. lại hóa thành Huyết văn hắc long, vờn quanh thân thể Dương Phàm, điên cuồng hấp thu vô số công kích của Huyết Linh Điện.

- Ha ha ha... Ta lại quên mất cây tiên này chính là khắc tinh của Huyết Ma Đạo. có thể hấp thu bất cứ hình thái lực lượng nào của huyết tinh hồn...

Dương Phàm mừng rỡ, khoanh tay đứng giữ không trung, để mặc cho Hấp Huyết Long Tiên bành trướng như chán long, không ngừng gào thét quanh thân.

Trong khi không ngừng xoay quanh, khí tức của Hấp Huyết Long Tiên cũng không ngừng tăng cường, hình thể càng lúc càng cường tráng, hung phấn nin rẫy...

Lúc này, hai tròng mắt Dương Phàm lại híp lại. cười chắc chắn nói:

- Huyết Linh Vương các hạ thịnh tình khoản đãi thể này thì Dương Phàm cũng nghĩ sẽ ở lại làm khách vài ba năm...

784. Chương 739: Phá Điện.

Huyết văn hắc tiên dài tới mấy chục trượng, có thể sánh bằng chán long, lấy hắn làm trung tâm. xoay quanh múa may. hấp thu vô số sống máu và xúc tu.

Trong quá trình này. Dương Phàm cảm ứng được Hấp Huyết Long Tiên đang hung phấn vô cùng, phẩm chất và uy lực đều không ngừng được gia tăng.

- Làm sao có thể?! Tên tu sĩ nhân loại này không ngờ nắm giữ cả pháp bảo khắc chế lực lượng của Huyết Ma Đạo, nhưng vì sao ta chưa từng nghe nói qua long tiên này?!

Huyết Linh Vương hòa vào trong Huyết Linh Điện cũng nổi lên kinh đào hải lãng.

Công kích vô cùng vô tận của đại điện không ngờ đều trở thành chất dinh dưỡng cho pháp bảo của đối phương.

Nàng không biết rằng pháp bảo trong tay Dương Phàm có thể nói là đã trải qua vô số lần lột xác, thậm chí sinh ra biến dị. do đó hình thành một loại pháp bảo biến dị.

Hấp Huyết Long Tiên lúc đầu có thể chỉ là một kiện truyền thừa linh bào bằng môn tả đạo mà thôi. Nhưng dưới sự dựng chực hàng năm của Tiên Hồng Quyết. linh tính của nó tăng nhiều, Đồng thời phát sinh biến hóa khó lường. Đây là vòng biến dị đầu tiên.

Vòng thứ hai chính là do nhân tổ bên ngoài. Tiên này hấp thu máu của Thần thú. hấp thu máu huyết Tiên Tàn Hoàng tộc. hấp thu hồn lực của Ma đầu thượng giới, hấp thu Huyết năng hùng hậu của Huyết cấm Luyện Ngục Thư...

Cho tới bây giờ. Hấp Huyết Long Tiên đã hoàn toàn khiến Dương Phàm không thể nắm bắt.

- Tên tu sĩ nhân loại kia, mau rút khỏi Huyết Linh Điện của ta...

Thanh âm của Huyết Linh Vương lộ ra vài phần kinh hãi.

Cạch cạch!

Đại môn của Huyết Linh Điện đột nhiên mở ra.

- Huyết Linh Vương các hạ, người cho rằng trước khi nó ăn uống no say thì Dương mỗ sẽ đi ra ngoài sao?

Dương Phàm đương nhiên không chịu rời đi, vẻ mặt rất đắc ý.

- Người... đây là người tự tìm từ lộ!

Thanh âm nữ nhân này không mềm mại dễ nghe như trước mà gào rít đầy giận dữ.

’m!

v<>

Đại môn của Huyết Linh Điện lại đóng lại.

Dương Phàm ngẩn ra, Huyết Linh Vương này là có ý tướng gì.

- Hừ hừ. người đã không đi, vậy thì bốn vương sẽ khoản đãi người thật nhiều...

Thanh âm nữ nhân này tràn đầy âm lãnh, đầy mùi vị âm mưu.

Phốc-

Vừa dứt lời. vô số quang quyển màu máu. có cả xúc tu từ bốn phương tám hướng đánh ập tới.

- Đa tạ thịnh tình khoản đãi của Huyết Linh Vương các hạ. Dương mỗ cũng không khách khí nữa!

Về mặt Dương Phàm lộ ra nét hường thủ. vẫn ngồi xếp bằng giữa không khung.

Hắn cơ bản không cần động, Hấp Huyết Long Tiên quanh thân hắn đang uốn lượn với tốc độ cao. hình thành một tầng phòng hộ không có kẽ hở.

Mặc dù có một chút dư ba công kích ập lên người hắn nhưng hắn có thể hoàn toàn không để ý.

Ông

Bồng nhiên, toàn bộ Huyết Linh Điện nhộn nhạo một mảnh quang lưu màu máu vô tận, khiến công kích càng thêm hung hãn.

Thịch

`m

Đối mặt với công kích cuồng bạo như thối Hấp Huyết Long Tiên có chút không thể ngăn cản hoàn toàn, nhưng nó cố gắng hấp thu hơn phân nửa công kích.

Dương Phàm lúc này cũng cảm nhận được một cỗ áp lực thật lớn.

Theo thời gian trôi qua, công kích đến từ Huyết Linh Điện dường như vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Đến một lúc, Hấp Huyết Long Tiên đã bành trướng tới cực hạn, vô tận huyết năng kia đã khiến nó hoàn toàn bão hòa.

Dương Phàm biến sắc. Cho dù năng lực hấp thu của Hấp Huyết Long Tiên có mạnh tới mấy đi nữa thì cũng chỉ có mức độ.

Với sự hấp thu cực kỳ nhiều như thế này. nó cũng cần phải tiêu hóa cỗ lực lượng này.

-Hừ hừ... Tên nhân loại tham lam! Ta hôm nay sẽ khiến ngươi ăn mòn mà chết...

Trong thanh âm của Huyết Linh Vương lộ ra sát khí lạnh như băng.

Theo lời nàng nói, công kích của huyết năng trong đại điện càng thêm cuồng bạo.

Chỉ chốc lát nữa, Hấp Huyết Long Tiên sẽ chống đỡ tới cực hạn, năng lực hấp thu sẽ giảm đi.

Dương Phàm rung mình một cái! Nếu mục đích đã đạt được thì lúc này hắn cũng phải nghĩ cách chạy ra.

Nhưng giờ phút này. Huyết Linh Vương khẳng định sẽ không mở cửa cho hắn.

Chỉ thấy hắn vận chuyển hai tròng mắt. hai con người hóa thành hai điểm kim ó với ngọn lửa rào rạt!

Nhắm Ngay lỗ thủng mà Thái Hư Thiên Hóa đã tạo ra lúc trước nhìn vào.

Tuy rằng lỗ thủng kia cơ bản đã khép lại nhưng vẫn còn vài vết rạn, cũng chính là nơi có sơ hở.

Phốc—

Chỉ thấy chỗ rạn nứt kia dấy lên một mảnh hóa điểm kim ban.

Sử dụng Thái Hư Thần Mâu. Dương Phàm có thể cách không châm đốt mục tiêu.

Nếu mục tiêu có linh hồn. nếu bị tập trung, tốc độ dù có nhanh đi nữa, thậm chí thi triển độn thuật cũng khó có thể tránh thoát công kích.

Hai mắt Dương Phàm nhu kim ô, ngưng tụ Thái Hư Thiên Hòa thành một kim nhận bán trong suốt, nhanh chóng chém vào vách tường.

Phốc

Một lỗ thủng mới được hình thành, cũng càng lúc càng sâu. Một thốn... hai thốn... ba thốn...

Theo đánh giá của hắn, vách tường này dày tới một trượng, cũng là mười thốn.

Sử dụng Hấp Huyết Long Tiên để gánh vác đại bộ phận lực công kích. Dương Phàm bắt buộc phải nhanh chóng phá vỡ một lỗ thủng mới có thể chạy thoát.

- Mơ tưởng!

Huyết Linh Vương quát lạnh một tiếng, tinh thần uy lực hùng hồn hội tụ toàn bộ quang lưu màu máu trong đại điện, mạnh mẽ hướng về phía lỗ thủng kia.

Mặc dù lực lượng này cũng không phải là đối thủ của Thái Hư Thiên Hỏa nhưng lại thắng ở số lượng hùng hậu. vô tận, đủ để tiêu hao chân hỏa Dương Phàm.

Dương Phàm cười lạnh, lấy ra một chiếc cổ kính, nhanh chóng biến hóa pháp quý, điên cuồng rót pháp lực vào trong.

Ông

Mặt gương của cổ kính thần bí vốn ảm đạm nhưng lúc này lại lóe lên tinh quang màu trắng chói mắt. một cỗ khí tức Hủy diệt tràn ra.

Phốc—

Một đạo chùm sáng Hủy diệt bất định lớn chừng nắm tay từ cổ kính thần bí kia phóng ra, mạnh mẽ đánh về phía lỗ thủng mà Thái Hư Thiên Hỏa đã đốt ra.

Những nơi chùm sáng hủy diệt kia đi qua. tất cả tồn tại đều bị phản giải thành những điểm sáng lốm đốm, kết hợp với Thái Hư Thiên Hỏa. trực tiếp phá vỡ một thông đạo với ngoại giới.

Hắn liền nắm lấy thời cơ này!

Dương Phàm nắm lấy Hấp Huyết Long Tiên, thần hình hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ. Bá một tiếng, hóa thành một chùm sáng màu xanh, theo lỗ thủng chui ra ngoài.

Mặc dù lỗ thủng kia rất nhỏ. đường kính chỉ vừa một cánh tay thò nhưng đạt tới trình độ như Dương Phàm, muốn t hay đổi trạng thái hình thể trong thời gian ngắn cũng không phải là quá khó khăn.

Hưu

Khoảng cách mấy trăm trượng đối với Dương Phàm mà nói cũng chỉ không tới một nháy mắt. lập tức lao ra khỏi Huyết Linh Điện.

- Điều này sao có thể?! Kiện pháp bào kia...

Trong đại điện chỉ còn âm thanh kinh hô không cam lòng của Huyết Linh Vương.

Vách tường bằng tinh Thạch màu máu vô cùng cứng rắn này vẫn không thể ngăn cản được Thái Hư Thiên Hỏa.

Mà kiện cổ kính của Dương Phàm dù có uy lực vô cùng cường đại, nhưng tiêu hao pháp lực cũng rất lớn. Nó có lực lượng Hủy diệt, có thể hủy diệt vật chất thành những đốm sáng nguyên thủy.

Hai thứ này phối hợp với nhau, trực tiếp lấy lực lượng bá đạo phá vỡ một lỗ thủng trên vách tường bằng tinh Thạch.

Một khi đã ra khỏi đại điện. Dương Phàm không có gì cổ kị. dù không thể trực diện chống đỡ Huyết Linh Vương nhưng cũng không có gì phải sợ.

- Hừm, vẻ ngoài đoan trang tao nhã nhưng trong tâm lại độc ác như thế! Đã không có thành ý trao đổi lại còn dám tính toán hãm hại ta...

Ánh mắt Dương Phàm chớp động. Trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ một đoàn hồng nhật không ngừng lập lòe.

Dương Phàm không tiếc tiêu hao pháp lực, điên cuồng rót vào. Đoàn hồng nhật trong lúc bập bùng không ngừng tán phát ra khí tức cấm kị.

- Dừng tay!

Trong Huyết Linh Điện truyền ra âm thanh kinh hãi và gào gào.

Tiên cho

Một khắc này. đoàn hồng nhật đã vụn vỡ tới cực điểm, hóa thành một đạo quang trụ chói mắt. mạnh mẽ đánh lên Huyết Linh Điện.

Hừ-

785. Chương 740: Huyết Tiên Thăng Cấp.

`m

Đoàn hồng nhật vụn vỡ tới cực điểm, trở nên bùng nổ. hình thành một đoàn hóa diễm kim ô rào rạt. Một cỗ phong bạo hủy diệt màu đỏ quện trong những đốm lửa kim ban nháy mắt đã bao trùm phạm vi ngàn dặm.

Những nơi phong bạo hủy diệt đi qua, huyết vụ xung quanh nháy mắt bốc hơi. tất cả những thứ khác đều cháy đen.

Toàn bộ Huyết Linh Điện đã bị vừa lúc nằm trong trung tâm phạm vi bùng nổ của đoàn hồng nhật.

- Ah

Một tiếng hét lớn thấm thiết vang lên. quanh quẩn khắp Huyết Linh Điện:

- Tên tu sĩ nhân loại kia... Sẽ có một ngày ta sẽ băm thây ngươi vạn đoạn...

Ầm

Dương Phàm một hơi bay tới mấy ngàn dặm mà vẫn còn nghe được những tiếng nổ ầm ầm phía sau.

- Uhm, lấy phạm vi hủy trung tâm của lực lượng Hủy diệt Hồng Nhật Phản Thiên, mặc dù không thể hoàn toàn khiến Huyết Linh Điện hóa thành hư vô nhưng ít nhất cũng có thể khiến nó sụp đổ...

Trong lòng Dương Phàm vô cùng sáng khoái, mạnh mẽ thở ra một hơi ác khí dường như có thể nhìn thấy được khuôn mặt dữ tợn, méo mó của Huyết Linh Vương.

- Một vật tuyệt lệ như thế lại sinh ra tâm tính độc ác! Đáng tiếc nguyên khí của ta tiêu hao quá nhiều. Hấp Huyết Long Tiên cũng cần thời gian để tiêu hóa lực lượng. Còn nữa, với thực lực hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ có thể tự bảo trước mặt cường giả cấp Phủ chủ nhưng nếu muốn chém giết Phủ chủ thì thật khó khăn...

Dương Phàm cũng không quay đầu lại. nhanh chóng rời khỏi Tử Vong Huy á Uyên.

Trên đường lui, thần thức Dương Phàm phát hiện ra Hoa Yên Mị, lập tức truyền âm cho nàng, vội vàng nói qua về tình hình bên kia.

Sau khi Hoa Yên Mị nghe xong thì không khỏi rùng mình một cái. ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm càng thêm kính sợ.

- Hồng Tôn đại nhân, ngài vừa tới Yêu Hoàng Cảnh, đã đả thương hai vị Phủ chủ. có phải là quá...

•

Hoa Yên Mị cẩn thận nói.

Nàng muốn nói là có phải là hơi quá đáng không?!

- Hừ. người không phạm ta. ta không phạm người!

Dương Phàm cũng không lộ ra chút hối tiếc nào.

Hắn cũng không chủ động trêu chọc người khác.

Nếu thực lực không đủ thì Dương Phàm có thể lựa chọn ẩn nhẫn. Nhưng nếu hắn có năng lực. tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

- Uhm, người cũng nhân cơ hội này trốn đi. Nếu không cũng khó có thể chịu nổi lửa giận của à kia.

Dương Phàm nói với Hoa Yên Mị.

Hoa Yên Mị bắt đầu dĩ:

- Hồng Tôn đại nhân, ta có thể trốn nhất thời nhưng không trốn được cả đời. Huống chỉ còn có tộc nhân của ta...

Dương Phàm nghe thế biết rằng mình đã mang tới phiền toái và nguy hiểm sinh mệnh cho Hoa Yên Mị.

- Nơi này ta có một viên thần đan vô thượng. Người bế quan mấy năm, coi nhu để bồi thường cho người.

Dương Phàm trầm ngâm một chút, lấy ra một bình sứ bằng ngọc, bên trong có một viên đan hoàn màu lam gần như trong suốt.

Hoa Yên Mị lại cười khổ. tiếp lấy bình sứ, trong lòng trầm nghĩ:

“Cho dù thánh đan có tốt mấy đi nữa cũng không thể giải quyết được nguy cơ cho tộc nhân của mình!”

Tuy nhiên, khi nàng nhìn thấy ba chữ ghi trên nhãn bình thì trái tim đột nhiên đập mạnh hơn cả chục lần.

- Thần... Thần Hư...

Nàng nắm chặt bình ngọc, lâm vào kinh hãi.

Từ sau khi khống chế được phòng mật thất, những linh đan trong tay Dương Phàm đủ để dẫn phát một hồi gió tanh mưa máu ở Tu Tiên Giới.

- Giống như Thần Hư Đan này. hắn có được ba viên mà thôi, tác dụng đối với bán thân cũng không lớn. Dù sao, hắn tấn chức Hoán Nha đại viên mãn cũng chỉ dựa vào thôi diễn mà thôi.

- Đa tạ Hồng Tôn!

Hoa Yên Mị ở giữa không trung cúi đầu một cái. thần tình cảm kích, vừa mừng vừa sợ.

Chờ cho nàng hoàn hồn thì bóng dáng Dương Phàm đã hoàn toàn biến mất. trong đầu nàng chỉ còn lại một thanh âm:

- Người trước dùng đan dược này để tấn công cảnh giới Thần Hư đi. Ta sẽ tranh thủ thời gian cho người. Chờ cơ hội chín muồi, ta sẽ trở lại giải quyết nữ nhân độc ác này. hiệp trợ người trở thành tân Phủ chủ của Huyết Uyên Phủ...

Dương Phàm hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ. với tốc độ mà cường giả Thần Hư cũng phải kinh hãi nhanh chóng rời khỏi Tử Vong Huyết Uyên.

Từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ Tử Vong Huyết Uyên rộng chừng trăm vạn dặm, như một huyết nhật hình tròn. Điều này chỉ sợ có liên quan tới tình huống hiện tại của Huyết Uyên Phủ.

Chỉ là Dương Phàm hiện tại cũng không có thời gian thăm dò Tử Vong Huyết Uyên.

Dương Phàm chạy một hơi không ngừng, bay ra tới hai ba triệu dặm rồi mới hạ xuống một hẻm núi kín đáo. Thần thức hần đảo qua phạm vi mấy vạn dặm, phát hiện có một gã yêu tu bậc cao đã nhận thấy sự tồn tại của hắn.

Dương Phàm vận chuyển Thái Hư Thần Mâu. song đồng hóa thành kim hô cháy phừng phừng. Tên yêu tu bậc cao kia còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã đỏ bừng, từ trong ra ngoài đã bị một ngọn lửa kim ban gần như vô hình, còn không kịp kêu thảm một tiếng đã bị tiêu diệt.

Ngay sau đó, Dương Phàm trốn sâu vào trong đại địa. hóa thành một yêu tu bình thường. Sau đó hắn mở ra một động phủ, cũng lấy thần thông Huyền Thiên Hóa Hư để che dấu.

- Hắn là không ai có thể theo dõi ta được...

Dương Phàm nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Phi hành mấy triệu dặm với tốc độ cao, dù có khả năng hồi phục nhanh tới biến thái như hắn nhưng cũng có cảm giác kiệt lực.

Khi Dương Phàm điều tức. trong Tiên Hồng không gian có một con huyết văn hắc long không ngừng gào rít. Khí thế khủng bố của nó thậm chí khiến Hàn Lưu Ly cảm thấy sợ hãi.

- Ngoan ngoãn chút!

Con chó nhỏ đang ngủ trước kho hàng bị nó đánh thức thì mở to mắt. tròng mắt một cái.

Huyết văn hắc long ràng mình một cái. lập tức trở nên ngoan ngoãn, hạ xuống mặt đất. thống khổ rên rỉ hấp thu huyết năng đang khiến thân thể hắn gần như không thể kiểm soát được.

- Kỳ lạ, rõ ràng không phải là chán long, lại có hình thái và uy thế của rồng... Người vẫn là một kiện pháp bảo biến dị sao?!

7 7TT vợ _ ^ _

Con chó nhỏ cũng nổi lên hứng thú. quan sát đánh giá nó một lúc. Sau một hồi lâu. nó lại ngáp một cái, tiếp tục nằm xuống ngủ.

Lúc này. tám thần Dương Phàm lại dung nhập vào Tiên Hồng không gian, kỳ quái nhìn con chó nhỏ kia một cái.

Hắn đi về phía con Huyết văn hắc long trông rất sống động kia, nhìn bộ dáng nó rất thống khổ.

Dương Phàm đi tới. một tay đặt lên người nó; một cổ lực lưu dụ dàng tuôn vào người nó.

Sau một lúc. vẻ thống khổ của Huyết văn hắc long giảm đi vài phần.

- Thật không nghĩ tới cây tiên này ở trong tay ta lại có thể lột xác tới trình độ này. Nó đã không chỉ đơn thuần là một kiện pháp bảo nữa!

Dương Phàm không thể đoán được Hấp Huyết Long Tiên này Ngày sau sẽ như thế nào!?

- Chủ nhân, ta còn cần nửa năm mới có thể tiêu hóa cổ lực lượng này,

Từ Hấp Huyết Long Tiên truyền ra một cỗ ý thức.

Dương Phàm khẽ gật đầu:

- Nửa năm cũng không lâu.

Hắn cất bước, đi vào Linh Thú Viên, phát hiện Phệ Hồn Thiên Độc Hạt đã tấn chức Hóa Thần Kỳ.

So sánh với tư chất của Hàn Lưu Ly. dù có điều kiện tương tự nhưng Độc Hạt Vương còn kém hơn không ít.

- Chủ nhân!

Hàn Lưu Ly và Độc Hạt Vương nhất tề thi lễ với Dương Phàm.

Dương Phàm nói với Độc Hạc Vương:

- Người phong ấn pháp lực, tọa trấn Bắc Tản, thủ hộ hậu duệ và thế lực Dương gia, kỳ hạn là năm ngàn năm. Chờ năm ngàn năm sau, ta sẽ bỏ linh hồn dấu vết chủ tớ, khôi phục tự do cho người.

- Vâng, chủ nhân!

Trong mắt Độc Hạc Vương lộ ra vẻ hưng phấn, cũng có đôi chút mất mát.

Tiềm lực và tốc độ tu luyện của hắn đã không thể có ý nghĩa sai bảo đối với Dương Phàm. Chủ nhân lại cho hắn một con đường tự do.

Trước khi thành tiên, thọ nguyên của yêu thú vượt xa nhân loại. Thời gian năm ngàn năm đối với Độc Hạc Vương đã tấn chức Hóa Thân Kỳ mà nói thì cũng không dài.

Độc Hạc Vương nghe lệnh, lập tức phong ấn pháp lực. trở lại Bắc Tản.

- Chủ nhân, ngài sau này không cần Lưu Ly nữa sao?

Hàn Lưu Ly lo lắng nói, khuôn mặt hơi trắng bệch, khẩn trương nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm cười khổ, thở dài một hơi:

- Rời khỏi ta, đối với các người mà nói là một chuyện tốt. Các người có được quyền nắm giữ sinh mệnh chính mình! Một Ngày nào đó các người sẽ hiểu!

- Lưu Ly không muốn rời khỏi chủ nhân!

Khuôn mặt Hàn Lưu Ly đỏ lên, có chút ừ ừ khuất nói.

- Điều này cũng không khó. cố gắng tu luyện, sẽ không bị ta bỏ đi!

Dương Phàm hiền hòa nhìn nàng! Thời gian dài ở cùng nhau, Hàn Lưu Ly cũng không đơn thuần là linh thú của hắn.

- Người đã ăn vài trái Huyền Băng Quả. tu vi đã gần đạt tới Hóa Thân hậu kỳ. Chờ người đạt tới Hóa Thân hậu kỳ là có thể ăn viên châu này. Trước đó, người có thể dùng nó tu luyện, hiệu quả ít nhất là gấp mười lần Huyền Băng Quả.

Dương Phàm lấy ra một viên băng châu lung linh, lóe ra ánh sáng màu lam nhạt.

Viên châu này chính là tuyệt thế trân bảo. lập tức hấp dẫn Hàn Lưu Ly.

Dương Phàm trịnh trọng đưa thứ này cho nàng.

Năm đó. ở Kỳ Thạch cấm Phủ ở Cực Bắc. vì tranh đoạt thứ này, hắn đã phải mạo hiểm rất lớn.

Băng châu được sinh ra trong Vạn Hàn Băng Phách Dịch. Dương Phàm kết luận nó tuyệt đối là thiên địa linh bảo cấp cao nhất.

Sự lợi hại của Hàn Băng Phách Dịch, dù là Dương Phàm giờ phút này cũng cảm giác rất kiêng kỵ.

Hàn Lưu Ly tiếp nhận viên châu này. lập tức bắt đầu bế quan tu luyện. Trong lòng nàng hạ quyết tâm:

“Nhất định phải cố gắng tu luyện, tranh thủ vượt qua chủ nhân, vĩnh viễn không rời xa! ”

Dương Phàm liếc nhìn nàng một cái. thần sắc phức tạp, âm thầm thở dài rồi rời khỏi Tiên Hông không gian.

Nửa năm sau, Hấp Huyết Long Tiên rốt cục hoàn toàn tiêu hóa cỗ huyết năng hùng hậu kia.

- Rốt cục thành!

Dương Phàm khoan chân mà ngồi, trước mặt hắn có một con huyết vân hắc long trong rất sống động, không ngừng xoay tròn trước mặt.

Phần đầu cây hắc tiên này đúng là có hình đầu rồng, chỉ là không có rìng, khi há mồm ra lại có răng nanh như răng của độc xà.

Phần thân có hoa văn màu đen phức tạp. sờ vào nhìn rất thô ráp nhưng còn tinh tế hơn cả long lân.

Xem ra Hấp Huyết Long Tiên có cả đặc tính của rồng và của xà.

Giờ phút này, trên thân Hấp Huyết Long Tiên mơ hồ tản mát ra trận trận linh áp đáng sợ, thậm chí khiến chủ nhân là Dương Phàm cũng phải cảm thấy kinh hãi.

, ẩ ,

- Chẳng lẽ tiên này đã tấn chức tới đẳng cấp cao nhất - cực phẩm của Thông linh pháp bảo?!

Dương Phàm vừa mừng vừa cảm thấy sợ hãi.

Thông linh pháp bảo cực phẩm chính là cấp bậc đã tiếp cận với Tiên khí.

Để nghiệm chứng điều này, Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng không gian.

Dương Phàm đặt bốn kiện Thông linh pháp bảo gồm Hỏa Lân Ngọc Bội. Thanh Điều Phi Phong, cô kinh và Hấp Huyết Long Tiên cùng một chỗ ở trước người.

Kết quả, ba thứ kia đều cảm thấy vô cùng sợ hãi Hấp Huyết Long Tiên, không ngừng run rẩy.

Dương Phàm hiểu được Hỏa Lân Ngọc Bội chính là Thông linh pháp bảo loại thần thông, phẩm chất và cấp độ mạnh hơn những Thông linh pháp bảo phổ thông.

Thanh Điều Phi Phong và cô kinh lại thuộc loại trân phẩm, một thứ là loại phụ trợ, một thứ là loại thần thông.

Đương nhiên, trong tay của hắn còn một số Thông linh pháp bảo thu được từ Thiên Lan Điện.

về phần một số cổ bào. Dương Phàm cũng chưa từng dùng tới.

về phần Phượng Thiên Kim Minh Chuyên. Dương Phàm cùng lười đi các nơi ở Đại Tàn đề thu thập. Cho dù thu hồi cả tám khối linh kiện, nhiều nhất cũng chỉ là một loại Thông linh pháp bảo khá lợi hại mà thôi.

Còn Tường Vân Ngoa hẳn là một loại truyền thừa linh bảo bị tàn phá, điều kiện hà khắc, Dương Phàm cũng lười đi tu bổ.

Hắn đơn giản đem những thứ pháp bảo này. gồm cả Bằng Vũ Phiến cho đám người đệ đệ, Diệp Liên...

— “ 1 . ẩ , Vp-

Dù sao có cùng huyết mạch, bọn họ có thể dễ dàng luyện hóa, sử dụng, cũng thêm một cường thủ.

Dương Phàm cũng không biết, những loại cổ bào mà hắn đào thái này. ngày sau lại trở thành trấn gia chi bảo của Dương gia, đời đời tương truyền.

Trái qua một lúc. Dương Phàm rút cuộc tin tưởng Hấp Huyết Long Tiên đã đạt tới cấp bậc Thông linh pháp bảo cực phẩm.

Để nghiệm chức thêm một chút. Dương Phàm lại xuất ra Hoàng Long Quan, để hai kiện pháp bảo này cùng một chỗ.

Ông

Lúc đầu, hai kiện pháp bảo này không ai nhường ai.

Tuy nhiên, khi Hoàng Long Quan phóng xuất ra long khí cường đại, Hấp Huyết Long Tiên lập tức rơi vào hạ phong nhưng vẫn quật cường kháng cự.

Thấy tình huống như vậy. Dương Phàm mừng rỡ.

về mặt phẩm chất. Hấp Huyết Long Tiên đã tiếp cận Chí Bảo Long Khí, sự chênh lệch lớn nhất chính là long khí và sự gia tăng khí vận lực của Chí Bảo Long Khí.

Bá—

Ý niệm khê động, Hấp Huyết Long Tiên đã cuốn vào bên hông Dương Phàm, như một đai lưng bình thường. Khả năng ẩn nấp khi tức của cây tiên này rất mạnh, mỗi lần ra tay đều là xuất kỳ bất ý.

Dương Phàm đặt nó Ngay bên người chính là để tận dụng hiệu quả khó lòng phòng bị này.

- Nửa năm qua, Huyết Linh Vương hẳn là đã dưỡng thương xong rồi. Ta phải đi cho nàng đổi chút phiên toái, đề Hoa Yên Mị tranh thủ thời gian. Còn nữa, ta nhất định phải biết rõ xem Thiên Nhất Hôn Thủy có ở trên tay nàng hay không!?

Sau khi quyết định, Dương Phàm cũng không ẩn nấp khí tức, nhanh chóng bay vào sâu trong Huyết Uyên Phủ.

Bay tới trên không một phường thị giao dịch.. Dương Phàm phát hiện nơi này có khí tức của Huyết Uyên Vệ.

Huyết Uyên Vệ bình thường đều ở trong Tử Vong Huyết Uyên. tiến hành tẩy lễ. Chúng có thể thu được một lực lượng đặc thù.

Dương Phàm có thể nhìn thấy, ở xung quanh trái tim bọn họ có quanh quẩn một tầng ánh quang màu máu, lộ ra khi tức quý dị.

- Khí tức nhân loại...

Phường thị giao dịch bên dưới có yếu tố phản ứng lại.

- Mau nhìn, là nhân loại!

- Ah, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhân loại...

Phản ứng đầu tiên của đám yếu tố này là như thế, vô cùng hưng phấn và tò mò.

Dương Phàm cũng hơi ngần ra. Kỳ

- Hừ. tu sĩ nhân loại dám xâm nhập Yêu Hoàng Cảnh, giết không tha!

Những tên Huyết Uyên Vệ cũng không ngồi không, mấy chục đạo thân ảnh lập tức lao tới.

Dương Phàm vừa mới chuẩn bị động thủ thì Hấp Huyết Long Tiên bên hông truyền lên một cỗ cảm tình hưng phấn. Nó cảm thấy vô cùng hưng phấn với đám Huyết Uyên Vệ này!

Dưới sự đồng ý của Dương Phàm, huyết văn hắc long lập tức xuất hiện giữa hư không.

Xuy—

Chỉ thấy một đạo huyết tuyến nhoáng lên giữa hư không, mấy chục bộ xương khô lập tức từ giữa không trung rơi xuống.

Xuy—

Hấp Huyết Long Tiên lại trở về bên hông hắn.

Dương Phàm ngậy ra như phỏng:

“Đây là uy lực của Thông linh pháp bảo cực phẩm sao?!”

Thật lâu sau, hắn mới lộ ra vẻ hưng phấn:

- Được, tốt lắm! Sau này sẽ do người ra tay!

- Vâng, chủ nhân!

Hấp Huyết Long Tiên hưng phấn không thôi. Sau khi được chủ nhân khen tặng, nó vô cùng cao hứng, lại chuẩn bị ra tay.

- Những yêu tu vô tội kia nếu không chủ động công kích chúng ta thì không nên gây khó xử với bọn họ.

Trong lòng Dương Phàm vẫn còn một ít thiện niệm.

Cứ như thế, hai năm trôi qua, Dương Phàm một đường cùng Hấp Huyết Long Tiên huyết sát. Số yêu tu chết trong tay bọn hắn nếu không có tới một vạn cùng là tám chín ngàn. Hơn nữa, đa số yêu tu này đều là cường giả ngoài Hóa Thần Kỳ, đa phần là Huyết Uyên Vệ.

Một ngày kia, khi thấy Hấp Huyết Long Tiên đã trực tiếp khiến một gã Hóa Thần đại yêu tu biến thành thây khô thì Dương Phàm vừa ngạc nhiên vừa thán phục. Cây tiên này quả thực rất cường hãn, không ngờ có thể độc lập chém giết Hóa Thần đại tu sĩ.

.....

Đúng lúc này.

..? —

- Tên tu sĩ nhân loại kia. Người giết vô số Huyết Uyên Vệ của ta. bổn vương rất cực tìm ra người, nhất định, phải bắt ngươi vạn đoạn...

5. I .. ^ ..ĂĨK ..

Mây vạn dặm ở ngoài truyền tới một thanh âm nữ nhân tràn đầy oán độc.

`m

Một Huyết ảnh dài tới trăm trượng hung hăng đánh tới.

Dương Phàm lập tức tiến vào Thiên Nhân Mô Thức, cứng rắn đối kháng một kích, cười khắc khắc nói:

- Huyết Linh Vương, ngươi rất cực hiện thân rồi.

Mà bên hông hắn, Hấp Huyết Long Tiên vô cùng hưng phấn, truyền ra một đạo ý thức:

- Chủ nhân, huyết năng thật cường đại, giao nàng cho ta đi...

- Cái gì?! Ngươi muốn một mình đấu Phủ chủ?

Dương Phàm ngẩn ra, chợt hít sâu một hơi lạnh khí.

786. Chương 741: Làm Nhục Phủ Chủ.

Trải qua một thời gian không ngừng sát phạt. Dương Phàm cùng nhận thấy Hấp Huyết Long Tiên đối với Huyết Uyên Vệ từng được huyết uyên tẩy lễ rất hưng phấn. Năng lượng đặc thù trong cơ thể chúng có thể coi là liều thuốc bổ hiếm có đối với nó.

- Được, nữ nhân độc ác này giao cho ngươi chơi đùa vậy!

Dương Phàm cũng hứng thú nói, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Lúc này, một nữ nhân với bộ váy dài cao quý màu huyết ngọc đã từ ngoài mây vạn dặm bay tới. Khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy hàn lãnh, trong mắt có một cỗ oán hận khắc cốt ghi tâm.

Dương Phàm đưa mắt đánh giá. cũng thăm cảm thấy giật mình. Hắn không ngờ tốc độ khôi phục của Huyết Linh Vương lại nhanh như thế.

Tuy nhiên, ngẫm lại nàng có được một loại thể chất quý dị như bất diệt thể thì cũng không quá thấy kỳ quái.

- Xú bà nương, để đại gia thu thập ngươi! Khắc khắc...

Hấp Huyết Long Tiên phát ra một trận cười quái dị. hóa thành một con hắc long dài tới hai ba mươi trượng, hoa văn bên ngoài thô ráp giống như long lân. cả người quanh quần một tầng màu máu quy dị.

Trong lúc cây tiên này lao ra, những yêu tu cạnh đó cũng đều cảm thấy nin sợ.

Phương thị giao dịch dưới chân Dương Phàm lâm vào một mảnh hỗn loạn.

- Chân long... Chính là Ma long khủng bố nhất ở thời thượng cổ.
- Tên tu sĩ nhân loại này rốt cuộc từ đâu tới. không ngờ có thể khống chế thượng cổ hắc long, chẳng lẽ muốn hủy diệt nơi này...
- Thật tốt quá. Huyết Linh Vương đại nhân đã tới, người này sẽ lập tức xong đời thôi!

Hưu—

Đúng lúc này. một chùm sáng màu máu giống như một tia chớp, nhát mắt đã xuyên qua cả ngàn dặm.

- Một kiện pháp bảo sao có thể lấy hình thái thân thể chà long hiện thế?

Huyết Linh Vương kinh nghi bất định.

Mà lúc này Hấp Huyết Hắc Long cũng gầm lên một tiếng, hưng phấn tới run rẩy, bộ dáng như không thể nhận được lao về phía nàng ta.

Những nơi Hấp Huyết Hắc Long đi qua, không gian lâm vào một màn tối đen. cát bay đá chạy, bạo phong gào thét, thanh thế thực sự như cửa chân long.

- Một thông linh hóa thân không biết trời cao đất dày mà cùng dám khiêu chiến bốn vương?!

Huyết Linh Vương cười lạnh, ngọc thủ nâng lên. Một mảnh huyết nhận như bào tấp, giống như thác nước, lóe ra hàn mang Huyết quang đầy trời bắn về phía Hấp Huyết Hắc Long.

Phốc

Hấp Huyết Hắc Long ở giữa không trung xoay tròn, trong miệng phun ra một đoàn diễm khí màu máu đen. như trường giang, giao kích với thác nước do vô số huyết nhận hình thành kia.

Phốc

’m

Trong hư không lập tức truyền ra những âm thanh kinh tâm động phách.

Lúc đầu. thanh thế của Hấp Huyết Hắc Long mênh mông cuộn cuộn, gần như có thể đánh ngang tay với Huyết Linh Vương. Điều này khiến Dương Phàm vô cùng kinh ngạc.

- Làm sao có thể?! Dị bảo này dường như đã tấn chức tới cấp bậc Thông linh pháp bảo cực phẩm. Không ngờ trực tiếp sử dụng lực lượng của bản thể có thể chống lại cường giả cấp Phủ chủ...

Trong lòng Huyết Linh Vương chấn động, không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả.

“Chẳng lẽ đây chính là uy lực của Thông linh pháp bảo cực phẩm sao?!”

Thông linh pháp bảo cực phẩm, phóng nhân toàn bộ Đại Tàn cũng gần như tuyệt tích. Cho dù có, cường giả Hóa Thần Kỳ cũng khó có thể dễ dàng khống chế.

Chỉ có truyền thừa linh bảo có thể vượt qua tu vi cảnh giới ở một mức độ nhất định. Đó chính là Chí Bảo Lon° Khí.

—

Đương nhiên, Hấp Huyết Long Tiên sở dĩ có thể trong thời gian ngắn chống lại nàng là do đặc tính của nó hoàn toàn khắc chế công pháp của nàng.

Công kích của Huyết Linh Vương gần như bị Hấp Huyết Long Tiên một nửa hấp thu, một nửa ngăn cản.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua. Huyết Linh Vương phát hiện, dưới tình huống không có pháp lực của chủ nhân duy trì, Hấp Huyết Long Tiên mơ hồ có chút không đủ lực.

•

- Ha ha ha... đã không sai rồi. Chi mới vừa đạt tới cực phẩm đã có năng lực như thế này...

Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười. Thấy Hấp Huyết Long Tiên có chút không chống đỡ được nên hai tay bấm quyết, lấy pháp lực bản thân khống chế.

Lập tức Hấp Huyết Long Tiên lại càng thêm bệ vệ, hung mãnh, tăng vọt thêm mười trượng, gương nanh múa vuốt, đẩy lui Huyết Linh Vương tới mấy chục dặm.

- Cây tiên này hoàn toàn là khắc tinh của ta.

Huyết Linh Vương tức giận tới phát run lên.

Nếu nàng là một gã Phủ chủ bình thường khác, ít nhất cũng sẽ không bị cây tiên và

Bá!

Đột nhiên, thân hình Huyết Linh Vương nhoáng lên một cái, chia làm ba. Ba đạo Thân ảnh màu máu trong suốt xuất hiện, khuôn mặt và cách ăn vận giống nhau như đúc.

Ánh mắt Dương Phàm nhú lại. đảo qua ba Huyết Linh Vương, âm thầm giật mình. Ba thân hình này không ngờ đều là chân thân.

Hừ—

Trong đó có hai Huyết Linh Vương, mỗi cái nắm một kiện Thông linh pháp bảo công kích tới Hấp Huyết Long Tiên.

Một Huyết Linh Vương còn lại trong mắt lóe lên hàn mang, hóa thành một đạo tân quang màu máu, chớp mắt đã tới trước người Dương Phàm.

Phốc-

Huyết Linh Vương hiện thân sau lưng Dương Phàm, ngọc thủ chém ra một đạo quang nhận hình lưỡi liềm màu máu. phạt ngang tới.

Dương Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽ. thân ảnh nhoáng lên. biến mất tại chỗ.

Phong Độn Thuật?

Huyết Linh Vương cười lạnh. Một cỗ tinh thần uy lực hùng hậu buông xuống phạm vi mấy trăm dặm, ngọc thủ nhanh chóng bấm quyết. Một mảnh tơ máu hư vô quanh quần khắp cả khu vực.

Dương Phàm phát hiện ra thần thông độn thuật của mình đã bị hạn chế hơn phần nửa.

Mặc khác, hai đại phần thân khác của Huyết Linh Vương, thực lực đều vượt xa Hóa Thần đại tu sĩ, pháp bào trong tay cũng bất phàm đang đánh túi bụi về phía Hấp Huyết Long Tiên.

- Không có cây tiên kia trợ giúp, để xem ngươi có thể kiên trì được trong tay bốn vương bao lâu!?

Hai mắt Huyết Linh Vương lộ ra sự âm lãnh, té ra một viên tinh châu màu máu rất huyền bí. Trong huyết diễm quay cuồng, từ trong đó bay ra một con Quy Vương cao tới trăm trượng, hay tay nắm lấy hai nửa thiết liên, phun ra nuốt vào huyết vụ quỷ dị khiến người ta không rét mà run. Aử

Dương Phàm chấn động, chỉ một kích của Quy Vương màu máu này đã khiến thiên địa biến sắc, quỷ khí tận trời! huyết quang nhuộm đỏ cả hư không.

- Nàng ta không ngờ còn có một pháp bảo cường đại như thế! Quy Vương trong viên châu kia mặc dù chỉ có hình thái là quy hồn nhưng lực lượng một kích lại có thể tương đương với công kích Thần Hư lực của cường giả cấp Phủ chủ!

Dương Phàm cảm thấy rất kinh hãi. Hắn bước vào Thiên Nhân Mô Thức, phát động Hoán Nha thần lực, miễn cưỡng đỡ được một kích hung hãn của Quy Vương.

`m

Thần hình Dương Phàm cấp tốc lui lại. kêu lên một tiếng đau đớn. Một cỗ khí tức âm trầm ăn mòn ập thẳng vào linh hồn. cốt tủy.

Nếu Không phải thể chất hắn phi phàm, sinh mệnh lực lại cường hãn tới cực hạn thì một kích đủ để tiêu diệt cường giả Hóa Thần cùng giai vừa rồi đã khiến hắn hôn phi phách tán.

Hưu—

Huyết ảnh nhoáng lên một cái, dáng người thon dài tao nhã của Huyết Linh Vương lại xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, lăng không bay lên. đá thẳng một cước về huyết thái dương của Dương Phàm.

Một cước tùy ý này cũng ẩn chứa Thần Hư lực cấp Phù chủ.

Dương Phàm vừa mới ngăn chặn một kích của Quy Vương, muốn tránh cũng không được, đành phải đưa tay bắt lấy chân của Huyết Linh Vương, cứng rắn đón đỡ một kích này.

Tiên cho

Lực lượng hùng hậu kia đánh mạnh vào người khiến Dương Phàm kêu thảm một tiếng, phun ra một búng máu. Lấy hao tổn tám phần trả giá, hắn nắm chặt được chân của Huyết Linh Vương.

- Tên tu sĩ nhân loại đáng ghê tởm...

Huyết Linh Vương xấu hổ và giận dữ. Nàng chưa từng bị nổi nhục nào như thế!

Thân thể của mình cao quý như thế không ngờ lại bị một tu sĩ nhân loại khinh nhờn, quá thực là một điều sỉ nhục lớn nhất.

.

Nàng đột nhiên vận chuyển Thần Hư lực. ý đồ đánh văng Dương Phàm ra.

Hưu---!

' _ , Ể ^ „

Đột nhiên, trên tay Dương Phàm xuất hiện một cây huyết văn hắc tiên, thuận thể quần lấy đuôi ngọc của nàng.

- Cái gì!?

•

Đôi chân thanh tú của Huyết Linh Vương tê rần, phát hiện mình đã bị Hấp Huyết Long Tiên quần lấy.

- Điều này sao có thể?!

Đồng thời, đang giao chiến với hai phần thần khác của nàng, Hấp Huyết Long Tiên đột nhiên biến mất một cách vô cùng quy dị.

- Vậy khôn nàng!

Vé mặt Dương Phàm lộ ra nét vui mừng, nắm chặt lấy bàn chân trắng mịn của nàng tạ khiến Hấp Huyết Long Tiên thuận thể quần toàn thân nàng lại.

- Khắc khắc khắc... Ta muốn hấp xú bà nương này thành một cây khô!

Hấp Huyết Long Tiên hung phấn run rẩy.

Từ sau khi hấp thu vô số máu huyết sinh linh cùng tinh hồn, cây tiên này tiếp nhận rất nhiều mảnh nhỏ trí nhớ, gồm cả những tư tưởng hạ lưu cho nên giờ phút này mới có tính cách lưu manh thể này.

Hai người hợp lực, trói chặt Huyết Linh Vương lại. Hấp Huyết Long Tiên lại điên cuồng hấp thu huyết năng vô cùng tinh thuần của nàng ta.

- Tên nhân loại vô si. buông ta ra...

Huyết Linh Vương vận chuyển pháp lực và Thần Hư lực toàn thân, ý đồ thoát khỏi sự vây khốn của Hấp Huyết Long Tiên.

Dương Phàm làm sao có thể dễ dàng buông tay. Một khi rời đi, nàng ta liên thủ với Quy Vương kia thì bản thân hẳn chắc chắn không phải là đối thủ.

Bởi vì Dương Phàm và Huyết Linh Vương triển lầy nhau cho nên Quy Vương cũng không tiện xuống tay. Hơn nữa không có sự khống chế của chủ nhân, nó có vẻ dữ tợn, không chịu khống chế.

Dưới sự trợ giúp của Hấp Huyết Long Tiên. Dương Phàm vịn vịn chỉ nắm lấy một chân của nàng ta nhưng cũng khiến nàng giận dữ vô cùng, cố gắng cựa mạnh thoát ra nhưng không thể.

Trong quá trình này, máu Huyết trong cơ thể nàng lại không ngừng bị Hấp Huyết Long Tiên hút ra.

- Đồ khốn nạn!

Trong mắt Huyết Linh Vương tràn đầy lửa giận, dẫn bị một cỗ oán hận tuyệt lạnh t hay thể. Thân thể mềm mại của nàng đột nhiên buông lỏng, không hề giấy dựa, thậm chí như hóa thành chất lỏng.

- Cái gì?!

Dương Phàm chỉ cảm thấy bàn chân hắn đang nắm chặt đột nhiên vụn vỡ quy dị như chất lỏng.

Huyết Linh Vương đã không chân chính là thân thể huyết nhục, bản thân nàng như một loại chất lỏng, có thể vụn vỡ. biến hình như ý.

Phần phạt

Thân thể Huyết Linh Vương như một dòng nước, gãy ra khỏi Dương Phàm và Hấp Huyết Long Tiên, sau đó lao ra xa, dần ngưng tụ lại thành một nữ nhân tuyệt mỹ. thon thả.

Tuy nhiên, sau khi thi triển bí thuật này, sắc mặt Huyết Linh Vương trở nên trắng bệch.

Dù sao đây cũng không phải là ở Huyết Linh Điện, bí thuật của nàng suy yếu rất nhiều, không thể thi triển mãi được.

- Tên tu sĩ nhân loại hạ lưu! Bồn vương nhất định băm thây ngươi ra làm vạn đoạn, luyện chế thành Lệ Huyết Quy Vương.

Hầm răng Huyết Linh Vương cắn chặt, vẻ mặt hận Dương Phàm tới thấu xương.

- Băm thây vạn đoạn!? Ngươi nói nhiều lần lắm rồi!

Dương Phàm lơ đãng nói:

- Dương mỗ có Hấp Huyết Long Tiên nơi tay. phẩm chất và cấp độ có thể sánh bằng Thông linh pháp bảo cực phẩm, khắc chế công pháp của ngươi. Chỉ dựa vào lực lượng mình ngươi, muốn uy hiếp Dương mỗ chỉ sợ còn không đủ.

Dứt lời, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, lao vọt về phía chân trời, đào mắt đã bay xa tới vài trăm dặm.

- Hừm. muốn chạy sao?!

Huyết Linh Vương đột nhiên quát lạnh, thi triển Thần Hư lực. muốn chặn Dương Phàm lại.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, Thanh Điều Phi Phong sau lưng run lên. truyền ra một tiếng phượng minh. Thân hình hắn bá một cái. đã biến mất tại chỗ. xuất hiện ở ngoài mấy ngàn dặm.

- Đây là pháp bảo gì?!

Huyết Linh Vương chấn động.

Mà lúc này, trong hư không xuất hiện một con thần điêu màu xanh trong suốt, tản mát ra uy áp phủ xuống thương sinh.

- Còn có thông linh Hóa Thần, xem hình thái thì dường như chính là Thanh Loan thần điêu trong truyền thu vớ...

Huyết Linh Vương còn chưa kịp phản ứng lại, tiếng phượng minh đã chấn động bên tai một hư ảnh Thanh Loan thần điêu đánh tại. Thần lực uy năng cường đại gần như có thể chống đỡ được cường giả cấp Phủ chủ.

Hóa ra, khi tham ngộ, tu luyện ở Lăng Đỉnh Tiên Phong, Dương Phàm phát hiện ra thần lực màu xanh Hoán Thiên Nha có thể phát huy rất tốt uy lực Thanh Điểu Phi Phong, thậm chí tế ra thông linh hóa thần của Thanh Loan thân điều, so với Hóa Lân Ngọc Bội thì còn lợi hại hơn.

`m—

•

Huyết Linh Vương liên thủ Quỷ Vương, chỉ qua nửa khắc đã tiêu diệt được thông linh hóa thần của Thanh Loan.

Mà lúc này. Dương Phàm lấy Hoán Thiên Nha màu xanh, khống chế Thanh Điểu Phi Phong, thi triển Phong Động thuật, chớp mắt đã chạy được mấy vạn dặm.

- Tốc độ này gần như có thể so sánh với Phủ chủ. Hơn nữa người này có được Hấp Huyết Long Tiên khắc chế được ta, Hoàng Long Quan cường đại nhất còn chưa sử dụng. Xem ra chỉ với lực lượng của mình ta thì không thể chiến thắng được hắn!

Huyết Linh Vương cắn chặt răng, giận dữ tới phát run, mãi sau mới khôi phục bình tĩnh.

787. Chương 742 : Dịch Quỷ Lâm!

"... Xem ra chỉ dựa vào sức một mình ta thì không đánh thắng được hắn. Không hổ là nhân vật truyền kỳ mới quật khởi của Đại Tân. còn cường đại hơn so với trong tưởng tượng, khó trách Ngay cả Lôi Minh Vương, cũng chịu thiệt ở trên tay hắn."

Thân ảnh yêu kiều cao quý của Huyết Linh Vương, đứng giữa không trung, khôi phục bình tĩnh.

Bình sinh lần đầu tiên, nàng sinh ra cảm giác bất lực với một người, hai lần giao phong, cùng chưa chiếm được chút tiện nghi gì, ngược lại đều là chính mình chịu thiệt.

Đặc biệt lần đầu tiên, nàng dụ Dương Phàm vào Huyết Linh Điện, ở dưới tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối. cũng để người này chạy thoát, thậm chí trước khi đi Dương Phàm tung một kích Hồng Nhật Phản Thiên chụp tới, làm cho nàng bị thương không nhẹ.

Nên biết rằng, dưới tình huống tọa trấn Tử Vong Huyết Uyên, cho dù là đương kim Yêu Long Hoàng đích thân tới, nàng cũng không sợ kỵ.

Lần thứ hai, có thể nói là giao chiến công bình, nàng chẳng những không làm bị thương được đối phương, còn bị người này khinh nhờn thân thể mềm mại cao quý của mình, phần si nhục này quả thật suốt đời khó quên.

Nàng thậm chí có cảm giác bất lực. giờ phút này cũng nguyên khí hao tổn. nghiêng rằng, trở mắt nhìn Dương Phàm dùng tốc độ không thua Phủ chủ. chạy ra ngoài mười vạn dặm xa.

"Vèo!"

Phía trên tầng trời, tàn ảnh trong suốt mơ hồ không rõ bay vút với tốc độ cao.

Dương Phàm dùng thần lực của Hoán Thiên Nha thứ hai, thúc động bí thuật trong Thanh Điểu Phi Phong, thoát khỏi phạm vi thần thức của Huyết Linh Vương, phát hiện nàng cũng không có đuổi theo nữa.

Một hơi bay xa mấy ngàn vạn dặm, Dương Phàm thở một hơi nhẹ nhõm, pháp lực cùng tâm thần tiêu hao cũng không ít.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng có vẻ bất lực.

Với thực lực của hắn hiện nay, thêm nhiều pháp bảo thần thông cường lực các loại, đã có thể chống lại cùng cường giả cấp Phủ chủ, tự bảo vệ mình không có vấn đề.

Hắn cảm giác sâu sắc bất lực chính là chính mình cũng khó có thể đánh chết Phủ chủ.

Thiên Nhất Hồn Thủy có ở trên người Huyết Linh Vương hay không, Dương Phàm cũng không thể xác định, nhưng cảm ứng của Hoán Thiên Nha lại nói cho hắn biết, trên người nàng này ít nhất có tung tích của Thiên Nhất Hồn Thủy.

Muốn cho nàng này giao ra Thiên Nhất Hồn Thủy hoặc là nói ra tung tích của nó, ít nhất phải có được thực lực đánh chết, hoặc chí ít phải bắt giữ được nàng.

Dương Phàm hiện tại có thể tự bảo vệ mình ở trước mặt cường giả cấp Phủ chủ, nhưng muốn làm chuyện đánh chết hoặc là bắt giữ Phủ chủ, không khác gì lên trời.

Huống chi Huyết Linh Vương này trên ý nghĩa chân chính vốn không phải là thân thể huyết nhục, cùng loại với thân thể bất diệt, tỷ lệ đánh chết hoặc bắt giữ được nàng, có khả năng rất nhỏ rất nhỏ.

“Trước tìm một chỗ tìm hiểu tu luyện một phen, lần này đến yêu tộc tác chiến liên tục, thực lực tăng lớn, bỏ một đoạn thời gian tiêu hóa. rồi hãy tìm cách đối phó với nàng này...”

Dương Phàm hạ quyết tâm, liền lấy ra “Thiên Cơ Đồ”, tìm một địa phương bí mật. ít nhất bế quan hai mươi năm.

Rất nhanh, hắn tìm trên bản đồ, nhìn thấy một vùng cấm địa tên là Dịch Quỷ Lâm.

Trên thực tế từ lúc nghiên cứu bản đồ Huyết Uyển Phủ, hắn đã chú ý tới địa phương này.

- Cấm địa sao?

Dương Phàm thì thảo luận, trên mặt cũng không có ký.

Tại thế giới thuộc địa bàn của yêu tộc này, càng là địa phương cấm kỵ nguy hiểm, thì càng thích hợp cho hắn bế quan tu luyện.

Thực lực của hắn hiện giờ, đủ để tung hoành Đại Tàn. mặc dù không thể bề nghề vô địch, nhưng tự nghĩ sinh tồn lực cường đại cũng không cần quan tâm.

“Vù!”

Không một chút nghĩ ngợi. Dương Phàm tăng cao tốc độ bay đi về hướng cấm địa Dịch Quỷ Lâm.

Đồng thời, lúc Dương Phàm nghiên cứu bản đồ, còn có thể tiếp nhận được tin tức có liên quan tới Dịch Quỷ Lâm.

Ở Huy á Uyển Phủ, Dịch Quỷ Lâm là cấm địa gần với Tử Vong Huyết Uyển, phóng mắt nhìn khắp toàn bộ Yêu Hoàng Cảnh, đều hiếm có người dám đi vào.

Nghe đồn nơi đây chính là nơi ngã xuống Quy Vương Tông chủ đời trước.

Quy Vương Tông, là một trong ba đại tông phái của Đại Tàn. cùng Thiên Ma Môn, Tiên Đạo Tông ngang hàng với nhau, nhưng kế thừa thần bí hơn.

Mà Quy Vương Tông chủ trong truyền thuyết, càng xuất quy nhập thần, là nhân vật truyền kỳ như Thán Long thấy đầu không thấy đuôi. Cùng sánh ngang với mấy người Thiên Ma Môn chủ. Bạch Vũ lão tiên, đều có khả năng là tồn tại đã bước vào Thông Thiên bậc ba.

Ở địa phương này, từng có một trường đại chiến kinh thế hãi tục, khiến cho phạm vi trăm vạn dặm đều hóa thành quỷ cảnh tử vong.

Lúc ấy. trường chiến đấu thật kinh thiên động địa. thiên hôn địa ám, sau lại Quy Vương Tông chủ cuối cùng không địch lại Yêu Long Hoàng. Nhưng trước khi chết, pháp bảo bán mạng tự bạo chịu tải của vô số lệ quy u hồn, Đông thời thi triển bí thuật vô thượng cùng nguyên nia thuật: khiến cho nơi đây trở thành một vùng cấm địa tử vong.

Thời Kỳ đầu, có rất nhiều yêu tu xâm nhập Dịch Quy Lâm, đều bất hạnh chết đi, trong đó không hề ít cường giả trong yêu tộc.

ở một vạn năm trước, một vị cường giả tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư. xông vào tới trung tâm Dịch Quy Lâm, nhưng cũng không có ra ngoài.

Mấy ngàn năm trước, một vị Phủ chủ sau khi chuẩn bị chu toàn, vào thăm dò Dịch Quy Lâm, cuối cùng trong kinh hoàng sợ hãi chạy ra, kết quả không tới mười năm sau, hắn chết bởi một chứng bệnh cô quái.

Theo năm tháng trôi qua, vùng cấm địa này càng Ngày càng đáng sợ.

Rất đông cường giả yêu tộc chết ở trong đó, dường như trợ giúp tăng lên lực lượng của quy cảnh tử vong này.

Sau lại Yêu Long Hoàng hạ lệnh, đặt nơi này thành cấm địa. tu sĩ yêu tộc không được tiện tiện xâm nhập.

Nhưng vô số năm qua, vẫn có cường giả yêu tộc, Bởi vì đủ loại nguyên nhân xông vào cấm địa Dịch Quy Lâm. có một phần là tò mò. có phần là tự cho mình rất cao. có phần là vô tình xâm nhập...

Phi hành nửa tháng sau, rốt cục Dương Phàm tiếp cận Dịch Quy Lâm.

Cách từ xa mấy chục vạn dặm, Dương Phàm nắm trong tay cảm quan của sinh mệnh tự nhiên, cảm ứng được một vùng tử khí cuộn cuộn mãnh liệt, gần như khiến hắn hít thở không thông. Cổ tử khí này kết hợp cùng đủ loại cảm xúc tiêu cực trên thế gian, sinh ra một lực lượng đáng sợ.

Cổ khí tức này làm cho trong lòng hắn cực kỳ bất an, giống như lúc trước lần đầu tiên hắn vào Thiên Lan Điện, cảm nhận được khí tức Hủy diệt trong Thất cảm Hải.

Tuy rằng trong Tử Vong Huyết Uyển cũng mang cho Dương Phàm cảm giác bất an mãnh liệt, nhưng là khí tức tử vong uy hiếp tới sinh mệnh bán thân.

Mà cổ tử khí này còn thuần túy hơn, làm cho Dương Phàm nắm giữ lực lượng sinh mệnh, hoàn toàn đối lập nhau.

“Thình thịch!”

“Thình thịch! Thình thịch!”

Sinh Mệnh Lục Chủng nhảy lên một cách kỳ lạ, Khai Quang Tịnh Thể Diễm nhân cơ hội nhưng lại cũng rung động rất nhỏ.

Cùng lúc đó, Dương Phàm cảm giác Hoán Thiên Nha bỗng nhiên nháy lên. dự báo điều gì đó trong tương lai.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cẩn thận tìm hiểu.

Kết quả hắn phát hiện, loại dấu hiệu báo trước của Hoán Thiên Nha này, ở trong nguy hiểm có chứa điềm lành.

“Xem ra chuyện đi Dịch Quy Lâm lần này. đối với ta mà nói, là một lần kỳ ngộ. lại là một bước ngoặt nho nhỏ.

Dương Phàm theo trong dấu hiệu báo trước mơ hồ. phân tích ra một tin tức.

Nếu là kỳ ngộ nhiều như vậy trung gian sẽ có phiêu lưu trọng đại.

“Lực sinh tồn của ta cường đại, lại có nhiều thần thông pháp bảo trong người, hắn là đủ đề đối mặt với nguy cơ trong đó.”

Dương Phàm quyết đoán làm ra quyết định, bay tới tử địa Dịch Quy Lâm.

Lại phi hành mấy chục vạn dặm, phía trước đã xuất hiện một khu rừng bao phủ đầy âm khí quỷ vật ở khu vực bên ngoài, quỷ vật còn tương đối mờ nhạt, mơ hồ có thể thấy được hình dáng địa hình trong khu rừng.

Dương Phàm tập trung nhìn vào. phát hiện cây cối trong rừng không hề có sinh cơ. không khí đầy đe dọa. với một loại sinh tồn khác biệt.

Đất đai trong rừng, lại là một màu xám ảm đạm, lộ ra tử khí cùng quỷ khí dày đặc. đâu còn có một chút xíu sinh cơ nào.

Dương Phàm chậm rãi rơi vào trong rừng, tử khí quỷ vật che lấp ánh mặt trời khiến hắc rừng mình một cái.

“Nơi này gần như không có tồn tại của sinh mệnh, ngay cả lực lượng thiên nhiên cùng cực loãng, nếu xâm nhập sâu vào nơi đây, cảm quan cùng thực lực của ta đều sẽ bị ảnh hưởng.” Dương Phàm phát lạnh trong lòng.

Tuy nhiên, hắc sẽ không bởi vì điểm nguy hiểm chưa biết này. mà buông bỏ kỳ ngộ lần này.

Mới vừa vào trong rừng không lâu. Dương Phàm lại cảm ứng được khu vực này lan tràn ôn dịch, ôn dịch này cũng không phải như lệ thường, mà sau khi dung hợp cùng âm khí tử khí dày đặc. sinh ra ôn độc trí mạng.

Cố thể nói tu sĩ dưới bậc cao. chi cần bước chân vào khu rừng này. chi trong nửa khắc hắc phải chết không thể nghi ngờ, càng đừng nói các tồn tại nguy hiểm khác trong Dịch Quy Lâm.

Dương Phàm bước đi không nhanh không chậm, sau khi đi sâu vào rừng mấy ngàn dặm, cảm quan thần thức đều bị hạn chế thật lớn.

Đến khi màn đêm buông xuống, trong rừng âm hồn lệ quy lang thang khắp nơi.

“Khắc khắc khắc...”

Đủ loại quỷ vật lang thang trong rừng, thậm chí kết thành bầy thành đội.

Đối với những quỷ vật bình thường này, Dương Phàm không quan tâm. trên người hắc tùy tiện phát ra khí tức, cũng đủ để cho chúng sợ tới mức hồn phi phách tán.

Một lúc sau. Dương Phàm lại nhìn thấy đàn quỷ mấy trăm tên, lệ quy mặt trắng bệch, hai tròng mắt đỏ ngầu, giương nanh múa vuốt, bành bồng trôi dạt tới.

Trong đàn quy bao quanh một cỗ kiệu, bên trong ngồi một con nữ quy ngàn năm tóc tím mắt đỏ, mặt trắng như tuyết, nếu không có toàn thân âm khí cường đại kia, thật giống như tiểu thư khuê các như hoa như nguyệt.

Nữ quy này nhưng lại tu luyện ra pháp lực cường đại. khiến quy vật phụ cận thần phục, kinh hãi run sợ.

- Khí dương cương của nam nhân nhân loại...

Nữ quy ngàn năm le đầu lưỡi liếm liếm, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một vị tiên tử áo trắng phiêu phiêu như tiên, dáng vẻ điểm tĩnh dụ dàng.

“Vù!”

Tiên tử áo trắng dập dờn bay về phía Dương Phàm, đâu có ngờ đối phương đã sớm cảm thấy được tồn tại của nàng.

- Mau tránh ra, nếu không đừng trách ta xóa bỏ ngàn năm đạo hạnh của ngươi!

Dương Phàm lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái.

Nữ quy ngàn năm bị Dương Phàm phát ra khí tức chấn nhiếp, ràng mình một cái.

Nhưng trong lòng nàng không hề quan tâm, nam nhân huyết nhục dương cương cường đại như thối là bữa ăn ngon tốt nhất thể gian.

Ánh mắt nàng chợt lóe. rất nhanh thối lui, triệu tập mấy ngàn hung hồn lệ quy.

Không bao lâu. quy vật tụ tập thành một mảng trắng xóa. áp sát tới Dương Phàm, nữ quy ngàn năm kia lại núp ở phía sau thao túng, hiển nhiên muốn thử thực lực của Dương Phàm.

- Muốn chết!

Dương Phàm bấm tay bắn ra, một mảng sóng lửa đỏ thẫm thổi quét tới, trong nháy mắt xóa bỏ mấy trăm con quy vật.

- Tu vi người này, nhưng lại đạt tới Hóa Thần Kỳ... Tuy nhiên hấn dám vào Dịch Quy Lâm chính là có đi không có về.

Trong cặp mắt đỏ của nữ quy ngàn năm, hiện lên một tia sáng âm độc tàn nhẫn.

Mà lúc này, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. chết đi từng mảng lớn quỷ vật. ở trước mặt Dương Phàm trong nháy mắt tức thì tiêu biến mất.

- Lần này tiến vào Dịch Quỷ Lâm. hấn là có kỳ ngộ gì đó. nhưng những con quỷ vật này nếu liên tục không ngừng kéo tới. giết không hết. cũng sẽ làm ta bị mệt mà chết.

Dương Phàm trầm tư lẩm bẩm.

Phốc phốc phốc...

Đúng lúc này. từ dưới mặt đất phía trước, chui lên mười mấy con Cương thi, xem theo diện mạo của chúng, khi còn sống hấn là yêu tu.

Khi Dương Phàm đang trầm tư suy nghĩ. Sinh Mệnh Lục Chủng nhảy lên một cách kỳ diệu. Khai Quang Tịnh Thể Diễm rung động dôn dập.

Rồi đột nhiên, trong đầu hấn chợt lóe linh quang.

Tất cả vật trong rừng này đều là vật chết...

Đối mặt với quỷ vật vô cùng vô tận đó. Dương Phàm thành linh vung một tay lên. một màng quang diễm màu xanh biếc bóng mịn như nước mùa xuân, từ trên không trung rơi xuống.

Đây là thủ đoạn chữa thương Thánh Liệu Thiên trong phạm vi rộng của Tiên Hồng Quyết, có công hiệu với vật còn sống.

Nhưng đây là những vật chết...

“Phù phù!...”

Bỗng nhiên, từng mảng lớn quỷ vật ở bốn phía, trên người chúng bốc lên làn khói mờ; chi dưới vài quang diễm khí tức sinh mệnh màu xanh biếc kia chạm vào. chúng liên phát ra từng tràng tiếng kêu gào thể lương thảm thiết.

Từng mảng lớn quỷ vật tan rã vào hư không, cũng kèm theo một chút làn khói mờ.

Lúc đầu. Dương Phàm không có cảm giác gì. nhưng khi từng mảng lớn vật chết quy vật đều tan rã. đột nhiên hấn có một loại cảm giác kỳ dị đã lâu lắm rồi không gặp.

- Pháp lực dường như có tăng trường...

Trên mặt Dương Phàm đầy vẻ nghi hoặc, có phần không xác định lắm.

788. Chương 743 : Vạn Quỷ Độc Ôn Thuật .

Dưới những diễm sáng màu xanh biếc như mưa phùn kia phủ chụp xuống, từng mảng lớn hung hồn lệ quỷ. phát ra tiếng kêu thể lương thảm thiết, rồi lập tức hóa thành khói mờ.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ dị mà đã lâu chưa gặp lại, có cảm giác giống như lúc trước trị bệnh chữa thương thể cho người, tăng lên tu vi của mình.

Chỉ có điều thời gian sau này cảnh giới tăng lên. loại thông qua trị liệu thân thể tăng lên tu vi này. cân bản là bé nhỏ không đáng kể. còn không bằng tự mình tu luyện cùng nhanh hơn.

Mà lần này đi vào Dịch Quy Lâm. Dương Phàm dùng thánh liệu thuật nhắm Ngay những Cương thi quỷ vật này, nhìn bọn chúng từng mảng lớn tan rã. dường như là bị tinh lọc.

Trong quá trình này, hắn có cảm giác pháp lực của mình, dường như có điều tăng trưởng.

Đạt tới trình độ của Dương Phàm lúc này. pháp lực dồi dào mênh mông như biển cả. tăng trưởng một chút ít, hoàn toàn khó có thể phát hiện được.

Có thể tưởng tượng, nếu có thể làm cho hắn cảm giác được pháp lực tăng trưởng, nhất định không phải là nhỏ.

“Mặc dù biên độ tăng trưởng này cơ hồ nhỏ rất nhỏ. nhưng còn nhanh hơn rất nhiều so với dưới tình huống tu luyện bình thường của ta...” Dương Phàm giãn hai hàng lông mày. lộ ra sắc mặt vui mừng.

Lấy loại tình huống này xem ra. cho dù số lượng của quy vật kia có nhiều thêm ngàn vạn lần đi nữa, cùng chỉ là đưa đồ ăn tới cho hắn.

Hay là nói, những thứ này rõ ràng đều là thuốc bổ dưỡng đưa đến cho hắn.

- Ha ha! Tốt lắm tốt lắm...

Dương Phàm vẻ mặt thích ý, chậm rãi đi vào sâu trong Dịch Quy Lâm.

Chi khoảng nửa khắc, vô số quỷ vật do nữ quỷ ngàn năm triệu tập. đều bị Dương Phàm giết không còn mảnh giáp, pháp lực của hắn hơi tăng trưởng một chút.

Với tốc độ tu luyện của Dương Phàm hiện nay. muốn từ Hoán Nha trung kỳ tu luyện đến cảnh giới hậu kỳ, ít nhất phải bốn năm trăm năm, lâu thì cả ngàn năm, có lẽ so với trong tưởng tượng còn lâu hơn.

Chi khi nào hắn bước vào Hoán Nha hậu kỳ, trên cơ bản có thể vô địch Đại Tồn, khi đó thực lực tăng vọt, tuyệt đối là khủng bố, nhưng muốn tăng lên cảnh giới cũng rất khó.

Tuy nhiên, đẩy trời quy vật vô cùng vô tận này. mang đến cho Dương Phàm kỳ ngộ nho nhỏ. có thể rút ngắn lại thời gian tích lũy pháp lực.

Hơn nữa lực lượng sinh mệnh thông qua Trị Liệu Thuật chuyển hóa thành này, vô cùng tinh thuần, không chứa một chút tạp chất, sau khi dung nhập trong cơ thể Dương Phàm, không chỉ có tăng lên pháp lực. còn có thể ngưng luyện thần thể và linh hồn. làm cho hai phần này dần dần lột xác.

“Người này thật đáng sợ. nắm giữ thần thông có thể khắc chế chúng ta...” Nữ quỷ ngàn năm kia núp trốn ở xa xa thao túng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, chợt lại hiện lên một tia âm lãnh: “Tuy nhiên với cảnh giới tu vi không đến Thần Hư, người xâm nhập khu rừng này căn bản không có khả năng còn sống mà về. ta đi liên hệ những Quỷ Vương cường đại, bọn họ khẳng định sẽ cảm thấy rất hứng thú với người này...”

Thân hình nàng nhoáng lên một cái. mất dạng ở chỗ tối đen sâu trong Dịch Quy Lâm.

Dương Phàm đương nhiên cảm thấy được nữ quỷ này âm thầm nhìn trộm và sát ý của nó. Nếu là trước đây, hắn sẽ trực tiếp vận chuyển Thái Hư Thần Mâu, cách không tiêu diệt.

Nhưng lần này tình huống bất đồng, Dương Phàm quyết định “đả thảo kinh xà”, “thả hổ về rừng”, “diệt có không trừ tận gốc”...

Cứ như vậy. hắn từng chút một đi sâu vào trong Dịch Quy Lâm, bộ dáng thật nhàn nhã thích ý.

“Ta thật muốn nhìn xem, ở chỗ sâu trong quỷ lâm này, rốt cuộc có bí tân gì. mà lúc trước Ngay cả cường giả cấp Phủ chủ đều ngã xuống như thế.” Dương Phàm hưng trí tăng nhiều, dọc theo đường đi gặp đủ loại quy vật, đều thuận tay tinh lọc.

Không bao lâu, nhóm quy vật có linh trí trong phạm vi mấy vạn dặm này. đều nhận được một tin tức: một sát tinh đi vào Dịch Quy Lâm, Chuyên khắc chế vật chết quỷ vật, không có bất cứ một đồng loại nào của chúng, có thể kiên trì được một hiệp ở trước mặt sát tinh.

Cùng thời khắc đó. thân hình Dương Phàm chợt ngừng lại, ngạc nhiên nói:

- Ồ? Quy vật như thế nào càng Ngày càng ít rồi...

Xem theo xu thế lúc trước đi vào rừng, càng đi vào sâu, số lượng lệ quỷ càng nhiều, xác suất xuất hiện quy vật bậc cao cũng sẽ tăng lên.

Hắn mở cảm quan bị hạn chế. phát hiện phần lớn quy vật ở phụ cận, khi nhìn thấy mình đều tự nhiên né tránh.

Dương Phàm nhái mày, như vậy đối với mình cũng không lợi, cũng không biết những quỷ vật này có ý định gì.

“Nếu không chịu đến. vậy ta sẽ hấp dẫn các người lại đây...” Dương Phàm rất nhanh nghĩ ra chủ V.

Liên thấy hắn thi triển ảo thuật, thay đổi khí tức trên người.

“Véo!”

Nguyên vốn nam nhân phiêu dật như làn gió kia. hóa thành một tráng hán huyết khí phương cương, ẩn giấu tu vi xuống còn Trúc Cơ Kỳ.

Với tu vi Trúc Cơ Kỳ đi vào chỗ sâu trong Dịch Quy Lâm. mặc dù một quỷ vật bình thường cũng có thể dễ dàng giết hắn.

Quá nhiên, quy vật lại cuộn cuộn không ngừng ào tới.

Dương Phàm lại không tùy tiện động thủ. thân hình nhẹ nhàng như làn gió, lướt đi về phía trước.

Lúc đầu. hắn dẫn đến đây mười mấy con quỷ vật.

Một lát sau, một đám quy vật đông nghìn nghịt, chừng mấy trăm con. thanh thế mãnh liệt kinh người.

Dương Phàm vốn muốn động thủ. nhưng vẫn là nhịn xuống, tiếp tục nhẹ bay tới, thu hút đến đây thêm nhiều quy vật.

Ước chừng sau thời gian cạn nửa chén trà nhỏ. Dương Phàm ước chừng đưa tới hơn một ngàn quy vật.

Những cấp bậc của đám quỷ vật này tương đối khá cao. hơn nữa chính là mới mở linh trí

“Tốt lắm. có thể khai đao làm thịt rồi...”

Dương Phàm bỗng nhiên ngừng thân hình lại. hai bàn tay mở ra, phóng ra một cổ khí tức sinh mệnh thân thánh mệnh mông.

Chỉ khoảng nửa khắc, cả khu vực. giáng xuống một màn hào quang màu xanh biếc như mưa rơi.

- A a a...

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền xa phạm vi mấy trăm dặm, hơn một ngàn con quy vật cấp bậc không thấp, ở trong nháy mắt kêu la tan rã.

Thoáng chốc, Dương Phàm lại cảm thấy pháp lực có tăng trưởng, đó là một loại khoái cảm khó có thể nói nên lời, thật sự rất thoải mái.

Mấy con quy vật linh tinh, khi Dương Phàm tinh lọc chúng nó. gần như không cảm nhận được pháp lực tăng lên bao nhiêu.

Thế nhưng khi một màng lớn hơn mấy trăm, cả ngàn quy vật này. ở trong khoảnh khắc bị tinh lọc, cái loại cảm giác tu vi tăng trưởng này quả thực là thống khoái.

Theo sau, Dương Phàm y cách cũ dừng lại. ngụy trang khí tức. hấp dẫn một màng lớn quy vật, sau đó thi triển Thánh Liệu Thuật phạm vi lớn, một hơi ít nhất diệt sát hơn mấy trăm, hơn một ngàn quỷ vật.

Đáng thương đại bộ phận quy vật trong Dịch Quy Lâm này. đều chỉ là mới mở linh trí nhìn đúng mục tiêu thì điên cuồng đuổi theo không ngừng, đâu chịu buông tha cho.

Cứ như vậy Dương Phàm thu hút quy vật hết đám này tới đám khác, phát huy tinh túy giả heo ăn hổ đến mức tận cùng, hơn nữa tu vi không ngừng kéo lên. Loại khoái cảm này cường đại hơn gấp mười gấp trăm lần so với phương pháp trước đây thông qua mở y quán hấp dẫn người bệnh.

Thời gian từng chút một trôi qua, coi như thời điểm xuất phát Dương Phàm chậm rãi đi vào Dịch Quy Lâm. cách nơi đây một vạn dặm trên một sườn núi hoang vu nào đó. tụ tập mấy chục vạn quỷ vật, có thể nói là quỷ khí bốc lên tận trời, có thể xưng là sự kiện vạn quy. May mắn đây là ở Dịch Quy Lâm, nếu đặt ở các địa phương khác, vậy còn không phải là kinh khiếp giới thể tục sao.

Tại trên sườn núi này, lơ lửng ba đại Quỷ Vương khí tức cực kỳ cường đại, phía dưới vạn quy thân phục, bao gồm nữ quỷ ngàn năm lúc này cũng chạy tới đây.

Ba đại Quỷ Vương này, phần biệt là một con Độc Nhân Quy Long dài đến mấy chục trượng, ở trong ba đại Quỷ Vương, ngay cả hai đại Quỷ Vương kia đối với nó cũng vô cùng kính sợ.

Độc Nhân Quy Long này, trừ trên người quỷ khí bàng bạc mênh mông kinh người, còn có một cô long khí âm trầm, hoàn toàn khác biệt với long khí bình thường. Có lẽ sau khi trở thành quy vật, thuộc tính của long hồn long khí cũng theo đó mà biến hóa thành.

Bên tay trái của Độc Nhân Quy Long, là một nữ nhân hoa mị vờn quanh thân ánh sáng màu xanh lục, một thân mặc cung trang, nhìn qua không giống quy vật. càng giống một tiên tử phiêu nhiên thoát tục.

Bên tay phải nó. lại là một yêu quỷ đầu sói. lợi trảo dày đặc âm khí.

Ba đại Quỷ Vương, thống trị toàn bộ khu vực tây bộ phạm vi trăm vạn dặm Dịch Quy Lâm này, phần biệt là: Độc Nhân Quy Long. Lục Hồn Tiên Tử và Hắc Lang Quy Vương.

Phía dưới một lão già mặt đầy nếp nhăn, quỳ gối, run rẩy nói:

- Báo cáo ba vị Quy Vương, tu sĩ nhân loại đó đã giết chết mấy vạn đồng đạo ở phụ cận. dùng thủ đoạn vô si dụ dỗ, hấp dẫn đồng đạo Đông bào. sau đó dùng pháp thuật khắc chế quỷ đạo ta tiến hành tiêu diệt. Hành vi như thế quả thực là quy thần công phần! Nếu chúng ta không triệu tập phán lớn quỷ binh tới nơi này. chi sợ sẽ khiến Tây Quy Lâm ta tổn thất còn lớn hơn nữa!

- Lịch sử bao năm qua, cường giả về tộc, nhân loại xông vào Dịch Quy Lâm nhiều đếm không xuể. nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kẻ kiêu ngạo tự cao tự đại coi trời bằng cái vung như thế!

Phía dưới một gã Quy Vương bình thường khác lên tiếng.

- Cho dù là đại năng cấp Phủ chủ tiến vào Dịch Quy Lâm, cũng không dám cao ngạo cổ tình hấp dẫn quỷ hồn như vậy! Cho dù pháp lực cao cường đến mức nào, thân ở Dịch Quy Lâm. trừ quỷ khí tử khí linh khí của nó rất loãng, khó có thể bổ sung, cũng khó có thể chịu nổi công kích của quỷ vật vô cùng vô tận.

Lục Hồn Tiên Tử khẽ nhún đôi chân mày thanh tú nói.

- Việc này quả thực kỳ quá! Hắn đã giết chết mấy vạn đồng bào, mà không có dấu hiệu kiệt sức chút nào, hơn nữa càng Ngày càng hưng phấn, dường như đang tìm cách kiếm càng nhiều quy vật càng tốt.

Vị lão già lúc này cũng kinh nghi khó hiểu nói.

- Chẳng lẽ nhân loại đó là quỷ tu, nếu không cũng không có khả năng ở trong Dịch Quy Lâm không ngừng diệt sát quy vật?

- Báo cáo đại nhân! Người nọ tuyệt đối không phải là quy tu. ngược lại tu luyện chính là công pháp sinh mệnh, phạm là quy vật bị hắn đánh trúng, đều giống như bị Phật Môn siêu độ tịnh hóa!

- Thế gian không ngờ còn có chuyện kỳ thú này! Trừ lúc trước chém giết một gã Phủ chủ yêu tộc. không còn có bất cứ chuyện gì. có thể dẫn tới hứng thú cho bốn vương!

Lúc này. Độc Nhân Quỷ Long ở giữa sườn núi lên tiếng, một cô long khí quỷ dị mà cường đại áp bách mà đến. khiến toàn trường rơi vào cảnh tĩnh lặng.

Chúng quý đều biết, Độc Nhân Quy Long Vương là ông Vua không ngai trong khu vực Tây Quy Lâm. Lúc trước ngay cả cấp Phủ chủ đều chém giết qua.

Dương Phàm chậm chậm đi sâu vào trong Dịch Quy Lâm, trực giác nói cho hắn biết chân chính kỳ ngộ. cũng cũng không là tình lọc những này quý vật tăng lên tu vi.

Mặc dù hắn đã tình lọc mấy vạn quý vật, cũng chỉ là tăng trưởng công lực bằng mấy tháng thời gian bế quan tu luyện, so với một ngàn năm khô tã bé nhỏ không đáng kể, không tính là kỳ ngộ thực sự.

Hoán Thiên Nha liên tiếp nhảy lên giúp hắn hiểu được, chỉ có tiến vào ở chỗ sâu trong Dịch Quy Lâm, vạch trần chân tướng ẩn giấu bao năm lịch sử ở đó. mới có thể tìm kiếm được kỳ ngộ của mình.

Khi đi đến một nơi nào đó. hắn bỗng nhiên phát hiện, bốn phía rơi vào cảnh tĩnh mịch, trong phạm vi mấy trăm dặm cũng không gặp một quý vật nào.

Kỳ quái.

Không hợp lý.

Dương Phàm bỗng sinh ra cảm ứng.

“m!”

Một luồng quý khí mệnh mông cuộn cuộn, từ ngoài xa ngân dậm truyền tới.

-... Tu sĩ nhân loại nông cuồng vô tri, dám tùy tiện giết chóc ở địa bàn Tây Quy Lâm ta! Hãy xem bốn vương chi huy mười vạn quý binh, bắt giữ người đưa đến trước mặt Quy Long Vương đại nhân!

Theo thanh âm kia buông xuống, trong phạm vi ngàn dặm, một mảng mây xám âm trầm đè xuống, mấy chi đội lệ quý hung hồn Đông nghìn nghịt vô cùng vô tận, gương nanh múa vuốt xông tới.

Quý khí âm trầm đáng sợ. khiến linh hồn của Dương Phàm cùng bị áp lực một trận.

- Mười vạn quý binh...

Dương Phàm hơi có chút sợ hãi, nhưng lại bị t hay thể hưng phấn nhiều hơn, trong giọng nói của hắn có hơi run run.

Còn không chờ hắn động thủ, trong đám mây xám kia một bộ phận quý binh bậc cao. trên tay bấm tay niệm thần chú. khiến cho tử khí âm khí bốn phía cùng với vô số lệ khí tụ lại, đồng thời dẫn động quý vật rung chuyển hư không.

“Phù!”

Một vầng mây màu xám u tối cuộn cuộn mãnh liệt lập tức bao phủ Dương Phàm vào trong.

- Khụ khụ... Đây là cái gì?

Dương Phàm cảm giác thân thể có chút không khỏe.

- Ha ha ha! Đây chính là Vạn Quy Độc ôn Thuật, là độc ôn thuật cường đại tụ tập âm lệ khí của vạn quý mà hình thành, cho dù tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư, ở trong độc ôn thuật này, cũng khó có thể toàn thân trở ra...

789. Chương 744 : Tu Vi Tăng Tiến!

Vạn Quy Độc ôn Thuật?

Dương Phàm chấn động tâm thần, chỉ thấy trên đám mây xám kia có hơn vạn quý vật bậc cao thi triển pháp thuật; hội tụ âm lệ tử khí vô tận trong thiên địa, đồng thời kết hợp lực lượng tinh thần của vạn quý tiêu cực. sinh ra cỗ độc ôn thuật cuộn cuộn mãnh liệt này.

Độc ôn thuật này. đã vượt qua phạm trù độc thuật và bệnh dịch bình thường, cùng một lúc nhắm vào thân thể và mặt tinh thần, phạm là tồn tại có dao động linh hồn và khí tức sinh mệnh, đều không có khả năng miễn dịch.

Đối mặt với độc ôn thuật cuộn cuộn mãnh liệt này. Dương Phàm căn bản muốn tránh cũng không được, không khỏi phát ra tiếng ho nhẹ, thân thể có chút không khỏe.

“Thuật này quả thực là đáng sợ, tập trung lực lượng của cả vạn quỷ vật bậc cao, Ngay cả ta có thân thể ThánhNông có thể miễn dịch vạn độc, cũng có chút không chịu nổi!”

Dương Phàm liên tục ho khan vài tiếng, vừa mới bắt đầu thân thể có chút không khỏe. nhưng lập tức sinh ra một lực lượng kháng cự.

Cổ lực lượng kháng cự này là hần tu luyện Tiên Hồng Quyết cùng với một loại thể chất bản năng miễn dịch vạn độc của thân thể. cho dù là độc ôn thuật cũng không ngoại lệ.

- Chắc chắn! Tu sĩ nhân loại này cũng thật có bản lĩnh, đối mặt với ‘Vạn Quỷ Độc ôn Thuật’ của chúng ta, vậy mà cũng không thi triển pháp thuật chống cự.

- Người này một đường đánh tới đây. tự cao tự đại coi trời bằng cái vung, dám coi thường chúng ta. Chúng ta phải làm cho hắn bị tra tấn trong ốm đau mà chết! Khắc khắc khắc...

- Không đúng! Theo tin tức nhận được lúc trước, tu sĩ nhân loại này phi thường cường đại đã giết mấy vạn đồng đạo. không đến mức ngốc đến trình độ này.

Trên đám mây xám rất đông quỷ vật bậc cao, đều sôi nổi náo nhiệt bàn tán với nhau, rồi chắc lưỡi lấy làm lạ.

Mà lúc này, một khí tức cường đại từ phía trên bức tới. hiện ra một gã quỷ yêu đầu sói. cặp con ngươi sâu hoắm đỏ như máu lấp lóe khiến bốn phía rơi vào u ám lạnh lẽo khủng bố.

- Thiên Lang Quỷ Vương đại nhân! Tu sĩ nhân loại kia đã trúng Vạn Quỷ Độc ôn Thuật của chúng ta. có lẽ đã không còn sức phản kháng!

- Đúng vậy! Thăng ngục này lại không có dùng bất cứ thủ đoạn phòng ngự gì. cứng rắn chống lại độc ôn thuật của chúng ta.

Một gã quỷ vật bậc cao khác phụ họa theo.

Đôi con ngươi sâu hoắm băng lạnh của Thiên Lang Quỷ Vương nhìn xuyên qua đám mây mờ màu xám, nhìn về phía tu sĩ nhân loại, phát hiện người này ở giữa Vạn Quỷ Độc ôn Thuật, mà quá nhiên không có áp dụng thủ đoạn gì, lại dùng thân thể huyết nhục cứng rắn kháng cự độc thuật này.

- Không đúng! Người này thân ở giữa Vạn Quỷ Độc ôn Thuật, dường như không có biểu hiện bệnh chứng trúng phải độc ôn thuật này?

Thiên Lang Quỷ Vương cũng rất chấn động.

Hắn vung tay lên, xua tan khu vực mây mù bị độc ôn. lộ ra một thanh niên nhân loại.

Thanh niên này ở giữa vùng độc ôn thuật; nhưng không có gì biểu hiện khác thường gì. mà lại rất lạnh lùng, rất bình tĩnh.

Hoàn hảo không tổn hao gì.

- Cái gì?

- Điều này sao có thể!

- Chẳng lẽ người này không phải là sinh vật, mà là người đá?

Một con quỷ vật bậc cao hít một hơi khí lạnh.

- Ha ha! Độc ôn thuật không tệ! Chỉ tiếc, quên nói cho các người biết... Dương mỗ còn là một Dược Sư chữa bệnh trị thương.

Dương Phàm tự hào cười:

- Cho nên. cái gọi là độc ôn thuật này, không có hiệu quả với Dương mỗ.

- Được Sư?

Chúng quỷ vật tại trường đều rung động, chợt sửng sốt, chúng nó khi còn sống, như thế nào chưa từng thấy qua Được Sư biến thái như vậy?

- Ủ! Những độc ôn này không tệ, thu thập một chút trở về nghiên cứu, nói không chừng về sau hữu dụng!

ở trước ánh mắt ngơ ngác của đám quỷ vật, Dương Phàm không coi ai ra gì lấy ra một cái hồ lô đặc thù. vụn Chuyên pháp lực, bắt đầu hút thu những độc ôn màu xám này.

Vì thế xuất hiện một hiện tượng quái dị: ở giữa vòng vây quanh của mười vạn quỷ binh, dưới quỷ khí tận trời, trong hiem cảnh của đám mây xám áp bách, một Được Sư nhân loại, thần sắc bình yên bình tĩnh, với thái độ như đang học thuật nghiêm cẩn. thu những độc ôn khó gặp ở ngoại giới này.

- Đáng giận! Mau ngăn cản hắn!

Rất nhanh có quỷ tướng phản ứng lại. phát ra tiếng gào thét kinh hồn, khiến đám quỷ binh đang trong đờ đẫn khôi phục lại.

“Phù! Vù!”

Phản ứng nhanh nhất cũng là Thiên Lang Quy Vương, hắn trước tiên bình tĩnh lại. trong tay bắn ra một thanh trường mâu màu đen sì, quanh quán luân khí màu xám tím, mang theo quy khí kinh người đáng sợ, nhanh như tia chớp đâm tới trước mặt Dương Phàm.

Bầu không khí cả khu vực. các loại khí tức âm lệ đều theo một kích của quy mâu này. mà bị một cái chớp mắt thành trống rỗng, có vẻ áp lực không yên.

“Phù!”

Dương Phàm gần như không có sức phản kháng, bị quỷ mâu kia xuyên thủng thán thố.

Tốc độ thật nhanh.

Trong ánh mắt chúng quy binh, qui' tướng đều lộ ra vẻ kinh ngạc tán thưởng không thôi.

Không hổ là Quy Vương đại nhân.

“Rắc!”

Thân thể Dương Phàm vỡ tan, trên mặt đất lưu lại nửa thanh gươm xanh, hóa thành mảnh vụn.

- Đó là thể thân!

Một gã quy tướng có kiến thức cả kinh kêu lên.

“Vèo!”

Ngay sau đó, thân ảnh màu xanh trong suốt mờ ảo. từ hư không hiện ra trên đám mây xám của đám quy binh.

- Ha ha! Một tên Quy Vương Ngay cả cánh giới Thần Hư cũng không đến, cũng dám ra tay ở trước mặt Dương mỗ.

Tiếng cười khê từ giữa đám quỷ binh phát ra.

Chỉ thấy Dương Phàm mở ra hai bàn tay, vẻ mặt trang nghiêm như ôm cả thiên hạ vào lòng.

Trong phút chốc, ngàn vạn tia sáng màu xanh biếc, như mưa từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả khu vực.

- A a...

Chạm tới quang điểm màu xanh biếc kia, vô số quy binh quy tướng phát ra tiếng gào thét thê lương thảm thiết kinh hồn. trên người nổi lên làn khói mờ, tan biến vào hư không.

Không có một quỷ vật nào có thể sau khi dính trúng tia sáng màu xanh biếc này, mà còn có thể toàn thân trở ra.

Đối với quy binh bình thường mà nói. chỉ cần dính một chút điểm sáng màu xanh đó. sẽ trong chớp mắt tan rã.

Vén vén chỉ trong thời gian một lần hô hấp. Dương Phàm liền tỉnh lọc mấy ngàn quỷ vật, cảm nhận được rõ ràng tu vi pháp lực tăng tiến, cái loại cảm giác thoải mái đâm đũa này. thật giống như lạc thú trần gian.

- Đây là bí thuật gì, mà lại đáng sợ như thế?!

Thiên Lang Quy Vương kinh hãi run sợ.

Cũng có một phần tia sáng màu xanh biếc như mưa rơi xuống trên người hắn, bốc lên làn khói mờ rào rào. Hắn chỉ cảm thấy một thân quy lực hùng hậu của mình, rất nhanh bị thiêu đốt xói mòn. giống như bị tấm dầu đốt cháy vậy.

Loại cảm giác này thật khiến hắn sờn tóc gáy. mà quỷ binh quỳ tướng ở bốn phía từng mảng bị tan rã. làm cho hắn không rét mà nín, Dừng khí kiên cường trước đó. lập tức tiêu tán hơn phần nửa.

Nếu ở trong màn mưa ánh sáng màu xanh đó một lát, ngay cả hắn thân là đại Quy Vương Hóa Thần, cảnh giới tiếp cận Thần Hư cũng rất có thể bị táng mạng.

“Vèo! Vèo!”

Thân ánh màu xanh trong suốt kia như làn gió, ở trên đám mây màu xám cùng chúng quỷ vật, chớp động, đánh xuống từng mảng từng mảng lớn tia sáng màu xanh biếc như mưa rơi.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có hàng trăm hàng ngàn quỷ vật bị giết chết.

- Dừng tay tu sĩ nhân loại!

Thiên Lang Quy Vương hoảng hốt. hai mắt một màu đỏ như máu, sắc mặt dữ tợn đến mức tận cùng, huy động quy mâu đen sì kia. mãnh liệt truy sát tới Dương Phàm.

Thế nhưng. Dương Phàm hoàn toàn như không nhìn thấy sự tồn tại của hắn. vận chuyển thần lực Hoán Thiên Nha màu xanh, lại mượn dùng Thanh Diệu Phi Phong, tốc độ di động cùng với thân pháp của hắn đã đạt tới mức cực hạn, Thiên Lang Quy Vương kia thậm chí Ngay đến góc áo của hắn cũng không chạm tới được.

Có thể nói. tốc độ của Dương Phàm là đệ nhất dưới Phủ chủ, Vương hầu.

Theo góc độ nào đó mà nói. đã có thể sánh ngang với cường giả Thần Hư bình thường.

ở trong quá trình Thiên Lang Quy Vương truy kích Dương Phàm, màn mưa ánh sáng màu xanh biếc buông xuống đám quỷ vật càng dày đặc. mỗi thời mỗi khắc, đều có một số lớn quỷ vật bị tỉnh lọc tan rã.

“Như thế nào có thể, ta hoàn toàn theo không kịp tốc độ của hắn, nếu chỉ nói về tốc độ, người này gần như có thể sánh ngang với Phủ chủ của Yêu Hoàng Cảnh...” Trong lòng Thiên Lang Quy Vương rối loạn, trong đầu hắn đột nhiên nảy sinh một cái ý niệm: “Chẳng lẽ tu sĩ nhân loại này chính là nhân vật cấp Vương hầu hay sao?”

“Nếu là Vương hầu, hắn hoàn toàn có thực lực giết chết ta, vì sao trước không giết chết thủ lĩnh ta này.” Hắn thân là thủ lĩnh của mười vạn quỷ binh, có lẽ cũng không linh hoạt, nhưng cũng không ngốc.

Trong phút chốc, hắn bắt giữ được ý cười trào phúng thoáng lóe lên nơi khóe miệng Dương Phàm, trong lòng đột nhiên cả kinh: “Không xong! Người này là muốn tiêu diệt mười vạn quy binh, dứt khoát hắn chính là một tên cuồng sát khát máu!”

- Lui binh! Mau lui binh!

Thiên Lang Quỷ Vương cả kinh rít gào. hắn đơn giản cũng không đuổi theo Dương Phàm nữa, chỉ huy chúng quy binh lui lại.

- Ha ha! Phản ứng của ngươi cũng quá chậm rồi!

Dương Phàm thản nhiên cười, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã tiêu diệt mấy vạn quy binh quy tướng, tu vi rõ ràng tăng lên một chút.

Hơn nữa. những quý binh quy tướng này. tinh hoa cấp bậc rõ ràng cao hơn một chút so với đám quy vật rải rác trước đó.

“Vèo!”

Thân hình Dương Phàm chợt biến mất. trong chớp mắt tập kích tới trước người hắn.

Thiên Lang Quy Vương chỉ cảm thấy hàn ý ập tới lạnh cả người, hắn miễn cưỡng dùng quy mâu đen sì kia ngăn cản một kích của Dương Phàm.

“m!”

Toàn bộ thân thể hắn bị đánh bay đi, lồng ngực lõm xuống, bốc lên một luồng khói mờ.

Còn không chờ hắn phản ứng lại, một đoàn ngọn lửa lốm đốm vàng, từ đỉnh đầu hạ xuống lập tức khiến hắn kêu gào thảm thiết, rồi hóa thành tro tàn.

Công pháp của Dương Phàm cái nào cũng khắc chế quy đạo. Thái Hư Thiên Hỏa hội tụ lực cực nóng của tinh thần thái cô, Thiên Lang Quý Vương hoàn toàn không có sức phản kháng.

Quá nhiên, sau khi Thiên Lang Quy Vương bị giết chết, đám quý binh quy tướng này như rắn mất đầu. lập tức bỏ chạy tứ tán.

Dương Phàm đuổi giết một lát. phát hiện trong cơ thể còn có rất nhiều lực lượng sinh mệnh tinh thuần, còn chưa kịp hấp thu.

Hắn đơn giản khoanh chân ngồi xuống, tiêu hóa cổ lực lượng này.

Ước chừng thời gian cạn nửa chén trừ nhỏ. tu vi Dương Phàm lại tăng lên một chút ít.

“Thật tốt quá! Chỉ trong chốc lát như vậy đã bằng được với ta khổ tu hơn mười năm.” Dương Phàm kiểm chế nỗi vui mừng nhediên trong lòng, tận lực làm cho mình tỉnh táo lại.

Hắn hiểu rất sâu sắc. cấm địa Dịch Quy Lâm này. có thể khiến cho nhân vật cấp Phủ chủ ngã xuống, thậm chí đương kim Yêu Long Hoàng phải hạ lệnh không cho phép bất cứ yêu tu nào tiến vào, có thể thấy trong quỹ lâm này, tất nhiên còn có tồn tại nào đó cực kỳ khủng bố.

Kỳ quái chính là, sau khi tiêu diệt ba mươi vạn quy binh, ở khu vực phụ cận này lập tức rơi vào cảnh tĩnh mịch, không còn có quý vật tới gần.

Dương Phàm đơn giản lợi dụng cơ hội này. bế quan tu luyện một thời gian ngắn.

Pháp lực của hắn tăng lên nhiều như vậy, nên muốn tiến thêm một bước tìm hiểu và tu luyện.

Thoáng cái, thời gian trôi qua nửa năm.

Ngày hôm đó. ở trên sườn núi Dịch Quy Lâm lúc trước. Độc Nhân Quy Long Vương tuần tra mấy chục vạn quy binh quy tướng phía dưới.

- Con sói ngu ngốc kia, không ngờ bị giết không hề có sức phản kháng, chết không toàn thân, còn làm tổn hại mấy vạn quý binh.

Độc Nhân Quy Long Vương lạnh lùng nói.

- Quy Long Vương đại nhân! Tên tu sĩ nhân loại đó có thể đạt tới cấp Phủ chủ. nếu không không có khả năng cao ngạo như vậy. lấy giết chóc làm vui. Hơn nữa công pháp của người này. các thứ đều khắc chế quy đạo chúng ta.

Bên cạnh Lục Hồn Tiên Tử dáng người uyển chuyển, gương mặt trắng đẹp như tuyết ngọc, nói giọng dịu dàng như nước.

- Hừ! Nếu Không phải như thế. bốn vương như thế nào chuẩn bị kỹ càng cả nửa năm nay, bố trí Vạn Quỷ Khổng Tiên Đại Trận để tiêu diệt người này. Với thái độ ngông cuồng tự cao tự đại của người nọ, không cần chúng ta cố ý thu hút. hắn cũng sẽ trúng chiêu!

Độc Nhân Quy Long Vương cười âm hiểm nói.

Cùng lúc đó. ở bên ngoài Dịch Quy Lâm, hạ xuống hai bóng người bao phủ trong vầng hào quang một vầng một đỏ như máu, nhìn không rõ hình dáng.

- Trái qua truy tung và phân tích, Dương Phàm hết chín phần là đi vào Dịch Quy Lâm. không nghĩ tới lá gan của hắn lớn như vậy!

Trong đó truyền đến giọng nói của một nữ nhân réo rắt tao nhã.

- Hừ! Như vậy càng tốt! Chúng ta cứ ở ngoài Dịch Quy Lâm ôm cây đợi thỏ. Hắn đi vào trong rừng này, hơn phần nữa chỉ có hai cái kết cục: một là chết, hai là trúng ôn độc nguyên nia. bị trọng thương thoát thân đi... Bốn vương thật hv vọng là trường hợp sau!

Trong vầng hào quang màu vàng, truyền ra một giọng nói nam nhân băng lạnh đến thấu xương.

790. Chương 745 : Phương Pháp Phá Trận!

Nửa năm sau, Dương Phàm từ trong bế quan tìm hiểu tỉnh lại. trong thời gian này thật thần kỳ không có bất cứ quỷ vật nào tiếp cận hắn.

Dương Phàm cảm giác thực kỳ quái, xung quanh hắn lặng ngắt như tờ, Ngay cả một cái cô hồn dã quỷ đều không nhìn thấy, ở Dịch Quy Lâm thánh địa của vạn quỷ này, thật đúng là khác thường.

“Không quản các ngươi có ý định gì, ta trước đi vào chỗ sâu nhất này thăm dò. thử xem có vạch trần bí ẩn lịch sử bao năm ở nơi đây hay không?”

Thân hình Dương Phàm nhẹ nhàng như lông chim, bay đi vào sâu trong Dịch Quy Lâm.

Một hơi phi hành gần vạn dặm, phía trước xuất hiện quỷ vật linh tinh.

Những con quỷ vật kia vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, lập tức sợ tới mức bỏ chạy tứ tán, dường như nhìn thấy sát tinh hạ phàm.

Dương Phàm lộ vẻ mặt cổ quái, những quỷ vật lè té linh tinh này. hắn thật sự lười chẳng muốn ra tay.

Lại đi tới phía trước vào sâu thêm mấy trăm dặm, hắn đột nhiên cảm ứng được một cổ quy khí ngưng trệ, phóng vọt tới bên này.

“Ồ? Lần này chúng nó lại chú động đưa tới cửa. xem ra không ít hơn so với lần trước.”

Trong lòng Dương Phàm có chút hưng phấn, những thứ này nhưng đều là “thuốc bổ” đây.

Tập trung ánh mắt nhìn về phía phương xa, chỉ thấy mây xám cuộn cuộn, mang theo mấy vạn quỷ binh khí thể mãnh liệt, có xu thế bao vây Dương Phàm bên này.

“Vù! Vù!”

Còn không chờ đám quỉ vật lại đây, Dương Phàm lưu lại tại chỗ một luồng tàn ảnh mờ ảo. bản thân hắn đã bay ra ngoài mấy trăm dặm.

Chủ động xuất kích.

- Thật nhanh! Nhân loại đó đến đây rồi!

ơ chỗ sâu trong đám mây xám, một nữ nhân mặc cung trang tinh xảo xinh đẹp quanh thân sáng màu xanh, trong đôi mắt sáng lóe lên một tia kinh ngạc.

Nàng khó có thể tưởng tượng, dưới tình huống như vậy, người nọ còn dám đơn thương độc mã đánh lại đây.

- Tất cả quỷ binh nghe lệnh, ở tại chỗ đợi lệnh, phán tán ra, không cho phép ra tay!

Lục Hôn Tiên Tử truyền lệnh.

Đại bộ phận quỷ vật. đều là linh trí mới mở, trí tuệ xa Không bằng nhân loại, sau khi Quy Vương đăng cấp cao hạ lệnh, cơ bản đều sẽ phục tùng mệnh lệnh tuyệt đối.

Trừ những quỷ binh quy tướng bình thường này. ở trong đám mây xám còn ẩn núp một ít Quy Vương bậc cao. thực lực cường đại. ít nhất có thể so với cường giả cấp Thông Huyền của nhân loại.

Những Quy Vương bậc cao này ánh mắt lạnh thấu xương, cùng quy binh quỷ tướng bình thường lẫn lộn cùng một chỗ.

“Vù...”

Trong thời gian mấy lần hô hấp. tàn ảnh mơ hồ không thấy rõ kia, bay vụt đến phụ cận.

- Đánh!

Mấy vạn quy binh quy tướng, đồng thời phát động công kích.

Đầy trời quy khí cùng các loại pháp bảo âm lệ, bao phủ hướng Dương Phàm bay tới, hết thảy tồn tại trong tầm nhìn đều hóa thành hư vô.

Công kích cuồng bạo liên tục, sau vài lần hô hấp, đám quỷ binh qui' tướng ngưng lại.

- Không thấy tu sĩ nhân loại đâu. chẳng lẽ bị đánh thành bụi phấn rồi?

Một tên quỷ tướng hưng phấn nói.

Đại chiến cỡ vạn quy hội tụ này. mặc dù ở Dịch Quy Lâm cũng thập phần hiểm thấy, Bởi vì các thế lực lớn trong đó. đều duy trì thế cân bằng tinh tế.

- Ha ha! Phản ứng của các người, không khỏi cũng quá chậm chạp đi...

Một tiếng cười khê của nam nhân, truyền đến đám quỷ binh quy tướng trên đám mây xám.

Ngay sau đó. chỉ thấy vô số mưa ánh sáng màu xanh biếc, từ trên trời giáng xuống, từng đám quỷ vật thân thể bốc lên làn khói mờ, trong chớp mắt tan rã không thấy.

Tốc độ của Dương Phàm cực nhanh, mỗi một cái chớp mắt dừng lại. mưa ánh sáng màu xanh, đều sẽ thu lấy sinh mệnh của mấy ngàn quỷ vật.

- Người này cũng quá khủng bố. so với miêu tả còn muốn đáng sợ hơn...

Lục Hôn Tiên Tử chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Người này gạt tính mạng quỷ vật. so với gạt lúa mạch còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt. mấy ngàn quy binh bên cạnh liền biến mất.

Nam nhân kia dường như coi đây là niềm vui, siêng năng không biết mệt. pháp lực vĩnh viễn không thể hao hết.

“Ồ? Không đúng...”

Dương Phàm đang bay nhanh như chớp động, chợt phát hiện trong đám quỷ vật này còn ẩn núp một ít Quy Vương bậc cao cường đại, thực lực đều có thể so với cường giả Hóa Thần trung kỳ của nhân loại, phạm vi thánh liệu thuật của hắn, không thể trong khoảnh khắc tính

lọc được chúng nó. trừ phi liên tục nhanh chóng và mãnh liệt hơn một ít.

Mà những Quy Vương bậc cao này lọt vào công kích, chỉ trong thời gian một hai hơi thở. trên người bốc lên làn khói mờ. nhiều nhất là bị thương nhưng không có chết đi.

Cùng lúc đó Hoán Thiên Nha của Dương Phàm, đột nhiên sinh ra cảm ứng.

“Xem ra những quỷ vật này. đã bày ra âm mưu gì đó. muốn cho ta trúng kế.” Dương Phàm nhíu mày, thân hình xuất hiện ngưng lại ngắn ngủi.

Đúng lúc này, đột ngột sinh ra dị biến.

- Bày trận...

Truyền đến một thanh âm dịu dàng của nữ nhân.

Dương Phàm nhìn theo tiếng nói. vừa thấy chính là Lục Hồn Tiên Tử thủ lĩnh của chúng quỷ binh quỷ tướng lân này!

Sự hiện diện của nàng này Dương Phàm đã sớm phát hiện, nhưng hắn muốn tinh lọc chúng quỷ vật. cho nên không có chém giết nàng ta.

Tiếng nói vừa dứt. cả khu vực phạm vi mấy trăm dặm, âm phong nổi lên.

Dương Phàm chỉ cảm thấy trước mắt một mảng tối đen, vô số tiếng gầm gừ của hung hồn lệ phách, đánh úp vào mặt tinh thần của hắn.

“Không xong! Chi sợ là trận pháp gì đây?”

Tâm thần Dương Phàm bị ngăn chặn, đại bộ phận thần thông đều không thể thi triển.

Chỉ thấy các Quỷ Vương bậc cao kia ẩn núp trong đám quỷ vật đã lâu. đều tự phóng ra trận kỳ che lấp cả vùng thiên địa này, vô số mây đen cùng ma troi âm âm giáng xuống, bao vây Dương Phàm ở trong đó.

- A a a...

Cùng lúc đó. đám quỷ vật bậc hơi thấp kia. từng đám từng đám kêu lên thảm thiết rồi chết, hóa thành quy lực mệnh mỏng cuộn cuộn rót vào trong đại trận.

“Cái gì lấy cái giá phải trả thôn phệ mấy vạn quỷ vật thúc động trận pháp...” Dương Phàm chấn động cả kinh

Bốn phía xung quanh hắn đều là quy vụ dày đặc. làm cho cảm quan trong khu vực bị hạn chế thật lớn. Vô số ma troi thậm chí tia chớp u ám, quang sáng như thực chất từ bốn phía hạ xuống.

Quang sáng đó có màu đen. lộ ra sóng máu nhàn nhạt, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, quỷ vật trong khu vực này. từng đám từng đám bùng nổ vỡ ra, hóa thành tử khí và quỷ lực cường đại, làm cho trận pháp kia tăng phức tạp thật lớn.

Dương Phàm vung tay áo bào lên, một màn mưa ánh sáng màu xanh biếc lan tràn ra. ở trong màn quỷ vụ dày đặc bốc lên một mảng khói mờ.

Nhưng màn quy vụ này dường như vô cùng vô tận, từ quang sáng màu đen ở ngoài ven trận pháp cuốn tới.

“Phù phù ầm ầm!”

Đồng thời vô số ma troi cùng tia chớp u ám công kích tới Dương Phàm.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm cũng không thể không thi pháp phòng ngự, ánh mắt lạnh lùng đảo qua các nơi đại trận này.

Giờ phút này, ngoài đại trận có mấy trăm Quy Vương bậc cao. đều tự thúc động trận Kỳ trong tay. ngoài ra còn có mấy vạn quy binh lượn lơ ở ngoài trận pháp, liên tục không ngừng rót vào bên trong quỷ khí vô cùng vô tận.

- Tu sĩ nhân loại! Đi vào Vạn Quy Khốn Tiên Đại Trận của chúng ta. hôm nay nhất định ngươi phải táng thân nơi đây!

Lục Hồn Tiên Tử dáng người lả lướt như tiên, tại bên ngoài quang sáng màu đen trong suốt kia, tựa cười như không cười nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm bị nhốt trong trận này. nhưng cũng miễn cưỡng phân ra một bộ phận tâm thần đánh giá nàng này. trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới ở trong quy đạo còn có nữ quy xinh đẹp như thế.

- Vị Quy Tiên tử này xưng hô như thế nào? Là người thiết lập trận này để mai phục ta ư?

Dương Phàm thật có hứng thú liếc mắt đánh giá nàng một cái.

“Người này thân bị vây trong trận pháp, còn nhân hạ nói chuyện cùng ta. xem ra hẳn còn có dư lực...” Lục Hồn Tiên Tử kinh ngạc trong lòng, ở mặt ngoài vẫn bình thản như mìn nói:

- Tiểu nữ là Lục Hồn! Đại trận này chính là Quy Long Vương đại nhân của Tây Quy Lâm thiết kế, cho dù người có thực lực sánh ngang cùng cường giả Thân Hư. cũng khó có thể phá vỡ Vạn Quy Khốn Tiên Đại Trận này, nó là dùng cái giá phải trả bằng sự hy sinh của mấy vạn quỷ binh để mở ra.

- Phải không?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, liền thấy hắn đột nhiên lấy ra một quả ngọc bội màu đỏ sậm. rớt vào Thái Hư Thiên Hỏa.

“m” một tiếng, chỉ thấy Hóa Lân Ngọc Bội kia biến thành lớn gấp trăm gấp ngàn lần, phát ra một mảng ngọn lửa màu đỏ đáng sợ. đốt cháy màn quỷ vụ bên phía biến thành hư không.

- Lại là pháp bảo thần thông cực nóng khắc chế quy đạo...

Lục Hồn Tiên Tử hơi kinh hãi.

Nhưng ngọn lửa màu đỏ sậm kia vừa mới mở một con đường, vô số quy vụ trong quảng sáng màu đen lại ập tới. bao trùm kín lại.

- Vô ích! Lực lượng chánh chính của quỷ trận này chính là vây khốn. Trong trận pháp người không thể bỏ sung thiên địa linh khí, sớm hay muộn sẽ cạn kiệt sức lực!

Lục Hồn Tiên Tử lại cười nói.

Nhưng mà lời nói của nàng còn chưa dứt. quỷ vụ vừa rồi kia vừa mới bao trùm cả khu vực, lại truyền đến một tiếng thú rống kinh hồn. một ngọn lửa cực nóng đáng sợ, chiếu sáng toàn bộ đại trận như ban Ngày.

Quỷ vật ở bốn phía sợ tới mức hồn phi phách tán, cả người run bắn bật.

Chỉ thấy một con Hỏa Diễm Kỳ Lân trông rất sống động, phá vỡ tầng tầng lớp lớp quy vụ, hung hăng va chạm vào tấm màn đen phía trên.

“m!”

Tấm màn đen chấn động, mặc dù ở dưới công kích cường lực như thế. cũng chỉ ảm đạm một chút mà thôi.

- Quả là lực phòng ngự cường đại!

Dương Phàm ngạc nhiên thán phục.

“Phù!”

Trong miệng Hỏa Diễm Kỳ Lân phun ra một luồng lửa đỏ lốm đốm vàng, lập tức khiến cho quang sáng kia chợt ảm đạm tới cực điểm, Đồng thời “phốc” một tiếng, bị phá vỡ một lỗ thủng nhỏ.

- Như thế nào có thể!

Lục Hồn Tiên Tử mặt hoa thất sắc, khó có thể tin.

Thân ảnh màu xanh trong suốt của Dương Phàm nhoáng lên một cái. hướng tới chỗ lỗ thủng bị phá vỡ kia, trong lòng thầm nghĩ: “Cho dù trận pháp này có mạnh mấy đi nữa, cũng bị Thái Hư Thiên Hỏa khắc chế gắt gao.”

“m!”

Thân hình Dương Phàm chấn động mạnh một cái, bị bắn ngược trở về, hắn cả kinh kêu lên:

- Sao lại thế này?

- Có bốn vương ở đây, ngươi còn có cơ hội chạy trốn sao?

Chi thấy lỗ thủng bị phá vỡ kia một lân nữa khép lại. một chiếc long trảo quỷ khí lạnh lạnh, vận chuyển lực Thần Hư mệnh mông như biển cả, rút qui' lực vô cùng vô tận vào trong đó.

Dương Phàm tập trung ánh mắt nhìn, đây đúng là một con Quy Long một mắt dài đến mấy chục trượng, cả người ngưng kết vô số mảnh vảy đen nhánh, tán phát ra một cô long khí hoàn toàn bất đồng với Long tộc bình thường.

“Đây... đây... đúng là quỷ long lấy hồn của chân long biến thành!” Dương Phàm rung động trong lòng, đột nhiên cảm nhận được một cô áp lực khủng bố.

Trực giác nói cho hắn biết, thực lực của Độc Nhân Quy Long này, chỉ sợ cường đại hơn rất nhiều so với các Phủ chủ Huyết Linh Vương. Kim Bằng Vương, có lẽ tiếp cận T rấn Đông Hầu, Thiên Ma Môn chủ kia.

- Có bốn vương tọa trấn, ngươi không có chút cơ hội nào phá trận chạy thoát.

Độc Nhân Quy Long hóa thành một hình người đầu rồng. quỷ khí lạnh lạnh, lại hơi ngạc nhiên nói:

- Tuy nhiên thần thông của ngươi cũng rất cổ quái, không ngờ có thể phá vỡ đại trận có thể vây sát cường giả Thần Hư này.

Duy trì liên tục một lát. Hòa Kỳ Lân ám đạm không ánh sáng, biến mất không thấy. Độc Nhân Quy Long đứng ở ngoài trận pháp, nhìn chăm chăm Dương Phàm như hô rình môi.

“Xem ra, muốn dựa vào sức mạnh và thần thông thoát khỏi đại trận này, dường như khả năng không lớn...” Dương Phàm cảm nhận được một áp lực và uy hiếp thật lớn, nhưng hắn vẫn không một chút hoang mang. Dù sao vẫn còn có nhiều thần thông bí thuật cùng với pháp bảo cường đại, cũng chưa từng sử dụng.

“Phù phù ầm ầm!”

Đúng lúc này, quỷ vụ phục hồi như cũ, đầy trời ma trời cùng tia chớp u ám công kích xuống, Dương Phàm bị áp bức chỉ có thể phòng thủ.

Quanh thân hắn vờn quanh màn mưa ánh sáng màu xanh biếc, tinh lọc từng mảng lớn quy lực, giúp cho hắn không cần lo lắng vấn đề khô kiệt pháp lực.

Cứ như vậy, trong lòng Dương Phàm buông lỏng khẽ thở một hơi nhẹ nhõm.

- Thu nhỏ lại phạm vi trận pháp!

Đúng lúc này, dưới chỉ huy của Độc Nhân Quy Vương, Vạn Quy Khốn Tiên Trận từng chút một thu nhỏ lại. nhưng uy lực càng lúc càng lớn.

Trong lòng Dương Phàm lại cấp bách, rất nhanh suy nghĩ: “Sử dụng Hồng Nhật Phần Thiên tuy rằng có thể phá vỡ trận pháp, nhưng ở khu vực nhỏ hẹp thế này, cũng chỉ là chiêu thức ngọc đá cùng vỡ nát...”

“Thái Hư Thiên Hỏa và Khai Quang Tịnh Thế Diễm, hẳn đều có thể phá vỡ trận này, nhưng vấn đề là thực lực của Quy Long Vương này quá mạnh, nhất định không xòng ra ngoài được...” Mắt thấy trận pháp kia từng chút một thu nhỏ lại. càng ngày hắn càng nôn nóng.

Bồng chốc, trong đầu Dương Phàm chợt lóe linh quang, nhớ tới tình huống lúc trước ở Thiên Lan tiên phủ, bán Thần thú tiểu điện hạ Kim Giao Long, bị chính mình vùng thoát khỏi Long nguyên và Chân Long Chi Khí. nguyên khí đại thương.

Nghĩ đến đây. khóa miệng hắn khẽ nhếch lộ ra một vẻ tươi cười, nhưng cũng không có lập tức động thủ.

Giờ phút này Dương Phàm đã nghĩ ra phương pháp phá trận thật tốt. nhưng mục tiêu của hắn không chỉ giới hạn như thế...

791. Chương 746 : Hấp Thu Long Hồn!

Mắt thấy Vạn Quy Khổn Tiên Trận kia không ngừng thu nhỏ lại. năng lực trói buộc gia tăng thật lớn. cơ hội đào thoát của Dương Phàm càng Ngày càng nhỏ.

Giờ này khắc này, Dương Phàm thậm chí có thể nhìn thấy mấy vạn gương mặt hung hồn lệ quỷ dữ tợn đáng sợ bên ngoài quang sáng màu đen.

Trong con mắt của Độc Nhân Quy Long Vương lóe lên quang điểm tối đen. trên người phóng xuất ra một cổ quỷ long khí cường đại, nhìn chăm chăm vào hắn như hổ rình mồi.

Cho dù Dương Phàm dựa vào chân hỏa hoặc là pháp bảo cường lực. có thể tạm thời phá vỡ một lò hồng của đại trận này, cũng tuyệt đối khó qua khỏi cửa ải của hắn.

Nên biết rằng Độc Nhân Quy Long Vương này. chính là chân long từ thượng cổ biến thành, thực lực so với trình độ Phủ chủ Huyết Linh Vương, đều phải thắng hơn một bậc.

Lục Hồn Tiên Tử lơ lửng ở một bên. trong đôi mắt sáng đầy vẻ tinh mịch, giờ khắc này dường như có chút đồng tình thương hại.

Tuy nhiên khi nàng nghĩ đến nam nhân trước mắt này, ở trong Dịch Quy Lâm đã chém giết hơn mười vạn đồng đạo. ý niệm chợt lóe trong đầu này liền biến mất.

- Khắc khắc khắc... bắt giữ người này, lột da rút gân, chậm rãi tra tấn, báo thù cho đồng đạo đã chết đi!

Vô số quỷ vật ngoài trận pháp, giương nanh múa vuốt, quy khí ngút trời, các loại thanh âm xen lẫn cùng một chỗ. thực khiến cho người ta sởn tóc gáy.

“Phù!”

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong mắt chợt sáng lên thần quang, trên người nổi lên vàng hào quang màu xanh biếc cao cả trượng, khiến cho quỷ vật ở bốn phía cùng tất cả công kích của quy đạo hóa thành làn khói mờ.

Độc Nhân Quy Long Vương biến sắc, âm thầm vận chuyển lực Thần Hư cùng quỷ long khí cường đại.

- Hắn sắp phản kích rồi...

Lục Hồn Tiên Tử và đám Quy Vương, gần như đều ngừng lại hô hấp.

Bên ngoài trận pháp, mấy vạn quỷ vật đều nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, giờ khắc này cả khu vực im lặng một cách đáng sợ.

Đột nhiên, chỉ thấy Dương Phàm phát tay một cái, ngưng tụ ra một đám nhỏ Thái Hư Thiên Hỏa.

Đám ngọn lửa lốm đốm vàng đỏ. mới vừa lóe lên đi ra, liền làm cho đám quỷ vật tại trường, đều không tự chủ được run run run run.

- Ngọn lửa này thật đáng sợ. chí viêm chí cương, dường như đến từ vàng mặt trời viễn cổ trên bầu trời kia, hoàn toàn khác chế quỷ đạo chúng ta...

Độc Nhân Quy Long Vương cả kinh, không ngờ chỉ trong nháy mắt, nhìn ra vài phần lai lịch của Thái Hư Thiên Hỏa.

Dương Phàm bay nhanh đi tới trước quang sáng màu đen bán trong suốt, “phốc” một tiếng, Thái Hư Thiên Hỏa đánh trúng kết giới cường đại ở lớp bên ngoài trận pháp.

Đó là tầng phòng ngự cường đại lấy cái giá phải trả bằng hy sinh mấy vạn quỷ vật hình thành.

Giờ phút này, cũng có mấy trăm Quy Vương bậc cao và mấy vạn quỷ binh quỷ tướng cùng dùng toàn lực khổng chế.

“Vù!”

Thái Hư Thiên Hỏa mới vừa chạm đến quang sáng màu đen kia, liền nổi lên một mảng khói đen đáng sợ.

Quầng sáng chắc chắn không thể phá kia, không ngờ nin rầy nhẹ. tạo nên tầng tầng gợn sóng, hào quang âm đậm xuống, trở nên càng thêm mỏng manh.

Dưới hai thứ này tương giao sinh ra biến hóa. khiến mọi quỷ vật tại trường, đều suy sụp thần kinh xuống tới cực điểm.

- Ha ha ha... Vạn Quỷ Khốn Tiên Trận này đã tiến thêm một bước thu nhỏ. lực phòng ngự và lực trói buộc cường đại hơn gấp mấy lần so với vừa rồi. Nếu người là nhân vật cấp Vương hầu. còn có cơ hội đột phá khỏi nó!

Độc Nhân Quỷ Long Vương ngửa mặt lên trời cười dài nói.

- Quả nhiên...

Dương Phàm đương nhiên biết tầng phòng hộ kia đã trở nên mạnh hơn gấp mấy lần.

“Nếu tiếp tục xu thế này. ta hao hết tất cả Thái Hư Thiên Hỏa. mới có thể phá vỡ một cái lỗ hổng.” Nhìn quầng sáng màu đen kia dần dần âm đậm, Dương Phàm thầm nghĩ trong lòng.

“m!”

Độc Nhân Quỷ Long vung trảo đánh rạ một cổ quỷ long khí hùng hậu rót vào bộ vị dần dần âm đậm kia, lập tức giúp nó khôi phục bình thường.

Sắc mặt Dương Phàm có vẻ âm trầm, đột nhiên phát tay một cái. trước người xuất hiện một mặt cổ kính âm đậm.

Đây là pháp bào gì?

Còn không chờ đám quỷ vật thấy rõ ràng, cổ kính kia bỗng nhiên nổ rộ ra tinh quang màu trắng, một chùm tia sáng hủy diệt oanh kích tới. “phốc” một tiếng, đánh trúng vị trí mới vừa bị Thái Hư Thiên Hỏa công kích.

“Rắc!”

Quầng sáng màu đen kia chấn động mạnh, không ngờ bị xé mở một khe nứt. đồng thời hiện ra một vết rạn hình vòng tròn.

Độc Nhân Quỷ Long Vương kinh hãi, vội vàng rót quỷ lực mệnh môn vào chỗ vết nứt.

- Ha ha! Chậm rồi!

Truyền đến tiếng cười khê của Dương Phàm, một ngọn lửa lốm đốm vàng quanh quần trên tay hắn, “ầm” một tiếng, đánh trúng chỗ rạn nứt kia, lập tức xé mở một cái lỗ thủng.

Đám người Lục Hồn Tiên Tử thẩm nghĩ không xong, sắp để hắn chạy thoát rồi.

- Đừng mơ tưởng!

Độc Nhân Quỷ Long vương canh giữ ở trước chỗ lỗ thủng, như thế nào để Dương Phàm thông qua.

Chỉ thấy trên long trảo đen sì của hắn nổi lên một cổ Long Viêm tối đen như mực. nhưng lại ẩn chứa lực cực nóng đáng sợ.

“m!”

Thái Hư Thiên Hỏa cùng Long Viêm đen như mực cổ quái kia giao kích cùng một chỗ. Bởi vì Thái Hư Thiên Hỏa phá vỡ trận pháp, đã tiêu hao hết bảy tám phần, lập tức bị Long Viêm ngăn trở thôn tính mất tiêu.

Độc Nhân Quỷ Long Vương lộ vẻ mặt tươi cười của người thắng, chỉ cần hắn có thể ngăn chặn Thái Hư Thiên Hỏa của Dương Phàm, ở dưới chủ trì của hắn, mấy vạn quỷ vật khác muốn chữa trị lỗ thủng này. chẳng qua cũng chỉ trong chớp lát.

Nhưng mà Ngay tại khoảnh khắc đó. đột nhiên phát sinh dị biến.

Dương Phàm duỗi ra một bàn tay khác, hiện lên một đoàn quang điểm màu xanh lục mờ ảo. truyền đến một luồng khí tức sinh mệnh cường đại.

Quang điểm này vừa ra, đám quỷ vật càng thêm nin rầy không yên, phát ra từ linh hồn.

- Đây là chân hóa gì?

Đám người Lục Hồn Tiên Tử đều sửng sốt, không nghĩ tới Dương Phàm còn có ngọn lửa thứ hai cường đại như thế. mà còn sử dụng sau Thái Hư Thiên Hỏa.

“Vù!”

Chỉ thấy quang điểm màu xanh lục mờ ảo kia, ngay lúc tiếp xúc với màn qui’ vụ ở bốn phía, liền nổ rộ ra một vầng hào quang màu trắng chói mắt.

“Phù phù!”

Chỉ trong phút chốc, màn qui’ vụ trong cả khu vực trống rỗng tan rã, xuất hiện một vùng chân không.

Trông thấy tình cảnh như thế, khiến mấy vạn quỷ vật ngây ra như phùng.

Ngay cả Dương Phàm thân là chủ nhân của quang điểm này cũng cực kỳ bất ngờ.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm khắc chế đối với vật chết quỷ đạo. không ngờ còn cường đại hơn gấp mấy lần so với Thái Hư Thiên Hỏa.

- Phá cho ta!

Dương Phàm vô cùng mừng rỡ, chỉ cảm thấy tương lai sáng rực.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành một vầng hào quang màu trắng thần bí, chạm đến lỗ thủng sắp khép lại kia.

Thoáng chốc, quang sáng màu đen vô cùng kiên cố kia. như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng hòa tan, xé mở một chỗ hổng thật lớn. đường kính cả trượng.

Từng bước bước ra Vạn Quy Khốn Tiên Trận.

Giờ khắc này. Dương Phàm càng cảm nhận được pháp lực tăng trưởng.

Mà Độc Nhãn Quy Long Vương, vẻ tươi cười trên mặt cứng ngắc, vừa mới trong kinh ngạc lại hoảng hốt.

“Phù!”

Hắn vừa mới hoảng hốt. ánh mắt liền nhìn thấy Khai Quang Tịnh Thế Diễm đánh thẳng tới trước mặt.

Dọa cho hắn toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng bật lui về phía sau. đồng thời lấy Long Viêm đen như mực kia kia ngăn cản.

Nhưng mà, Long Viêm của Độc Nhãn Quy Long Vương ở dưới một mảng lớn hào quang màu trắng kia. nhưđóa hoa héo rũ.

Thậm chí. hắn cảm giác được Long Hồn lục cùng Long nguyên trong cơ thể trôi đi.

“Phù!”

Hắn vừa định chạy trốn, bên hông Dương Phàm bay ra một bóng đen. cuốn lấy hai chân của hắn.

- A...

Thân mình Độc Nhãn Quy Long Vương tê rần, chờ hắn kịp phản ứng lại, đã bị Hấp Huyết Hắc Long Tiên trói gô lại.

Đương nhiên với thực lực của hắn, hoàn toàn có năng lực giãy thoát long tiên này.

Nhưng vào lúc này. từ cái nhẫn trên ngón tay trái Dương Phàm, lóe ra vầng hào quang bảy màu lốm đốm, khiến pháp lực của hắn động cứng lại không đến thời gian nửa hơi thở.

Nhân cơ hội này, Hấp Huyết Hắc Long Tiên càng trối chặt hẳn.

Dương Phàm ngưng tụ Khai Quang Tịnh Thế Diễm tung một quyển, hung hăng đánh thủng ngực hẳn.

Thân thể hẳn cứng đờ. nguyên khí tinh phách long hồn trong cơ thể xói mòn một lượng lớn. liền rất nhanh héo rũ.

- Mau cứu Quy Long Vương đại nhân!

Lúc này, đám quỷ binh quy tướng chủ trì trận pháp, mới hoảng hốt chạy tới.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, một tay nắm cổ chế trụ Độc Nhân Quy Long Vương, bàn tay kia xò xuyên, qua trong ngực hẳn, hai người dính chặt vào nhau.

Mà Hấp Huyết Hắc Long Tiên kia phần phật một cái, nhưng lại trối chặt hai người cùng một chỗ.

Đương nhiên, thuộc tính ma túy hấp huyết của long tiên này chỉ nhắm vào Độc Nhân Quy Long Vương.

- A...

Đám người Lục Hồn Tiên Tử, chân tay luống cuống, không dám tùy tiện công kích.

Khi Khai Quang Tịnh Thế Diễm, dung nhập trong cơ thể Độc Nhân Quy Long Vương, thân thể quỷ hồn của hẳn đã héo rũ, rất nhanh bị Dương Phàm cùng Hấp Huyết Hắc Long Tiên liên thủ phong ấn pháp lực.

Kế tiếp, Hấp Huyết Hắc Long Tiên điên cuồng hấp thu, hung phấn nói:

- Đây... đây lại là long hồn. còn có long khí!

Dương Phàm thu lại Khai Quang Tịnh Thế Diễm, để Hấp Huyết Hắc Long Tiên tận tình hấp thu long hồn lực.

Độc Nhân Quy Long Vương là hồn phách chán long thượng cổ biến thành, thuộc loại long quỷ đạo, không có long huyết, nhưng là hồn của chán long, lại bị Hấp Huyết Hắc Long Tiên hấp thu.

Không đến một khắc, thân thể của Độc Nhân Quy Long Vương hóa thành một đồng bột phấn màu đen.

Quỷ vật ở bốn phía đều ngậy ra như phồng, chân tay luống cuống, trở mắt nhìn Độc Nhân Quy Long Vương bị cây hắc tiên quy dị kia từng chút một cắn nuốt.

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!...”

Thần hình Hấp Huyết Hắc Long Tiên tăng vọt tới mấy chục trượng, hóa thành một con hắc long trông rất sống động, quay chung quanh Dương Phàm, thậm chí kèm theo từng tràng tiếng long ngâm và long uy.

Giờ phút này bất kể theo ngoại hình, hay là khí tức uy thế, Hấp Huyết Hắc Long Tiên cùng thượng cổ chán long, có vài phần tương tự.

Có điều bất đồng chính là, Hấp Huyết Hắc Long Tiên này càng quy dị càng lộ ra một loại tính cách lưu manh.

Đám quỷ vật ở bốn phía đều thần phục dưới long uy của Hấp Huyết Hắc Long Tiên, cả người nan bản bật.

- Ít khoe khoang đi! Trở về tiêu hóa một chút!

Dương Phàm vẫy tay một cái. thu hồi cây long tiên, ném vào Tiên Hồng Không Gian.

Tiếp theo sau, hẳn đảo ánh mắt lạnh lùng nhìn đám quỷ binh quy tướng.

- Đại nhân tha mạng!

Đám Lục Hồn Tiên Tử có được trí tuệ cao. đều đông loạt quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

- Người lưu lại, những người khác toàn bộ đi đi!

Dương Phàm dừng ánh mắt trên gương mặt xinh đẹp tái nhợt của Lục Hồn Tiên Tử, còn các quý vật khác như được đại xá, bỏ chạy tứ tán.

- Không biết đại nhân có gì phán phó!

Lục Hồn Tiên Tử thấp thỏm lo âu nói.

- Giúp Dương mỗ dẫn đường, dẫn ta tiến vào chỗ sâu nhất trong Dịch Quỷ Lâm này.

Dương Phàm dường như không có gì quan trọng, nói.

- Ngài... Ngài là muốn đi tới đầm lầy nguyên rùa. nơi Quỷ Vương Tông chủ đòi trước ngã xuống?

Lục Hồn Tiên Tử quá sợ hãi.

- Đúng! Chính là nơi đó!

Trong mắt Dương Phàm sáng ngời thần quang.

- Nơi đó là cấm địa, một khi tiến vào trong đó. chỉ còn có đường chết!

Lục Hồn Tiên Tử mặt hoa thắt sắc cổ nói với Dương Phàm.

- Dương mỗ chết đi, Không phải đúng như các người mong muốn sao?

Dương Phàm như có thăm ý liếc mắt nhìn nàng một cái.

Lục Hồn Tiên Tử phát lạnh toàn thân, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hoàn toàn bị nhìn thấu.

- Nếu không dẫn đường, chẳng những người phải chết. Dương mỗ còn có thể tinh lọc hết sạch tất cả quý vật trong khu vực Tây Quỷ Lâm này.

Dương Phàm nói với giọng điệu dần dần tăng mạnh thêm.

- Tuyệt đối không thể!

Lục Hồn Tiên Tử cắn chặt hàm răng trắng tinh, rốt cục nói:

- Tiêu nữ sẽ dẫn đường cho ngài!

- Chậm đã!

Dương Phàm bất thành linh kêu nàng.

- Cấm địa Dịch Quỷ Lâm, Ngay cả cường giả cấp Phủ chủ đều ngã xuống trong đó, Dương mỗ cũng sẽ không qua loa!

- Ý của ngài là?

Lục Hồn Tiên Tử sắc mặt tái nhợt, diêm dâm đáng yêu hỏi.

Sau một lát. Dương Phàm ở trên người Lục Hồn Tiên Tử không hề chống cự. đánh hạ dấu vết linh hồn chủ tử.

- Chủ nhân! Ta dẫn đường cho ngài!

Lục Hồn Tiên Tử lộ thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn nam nhân này một cái.

Cứ như vậy, Lục Hồn Tiên Tử trên danh nghĩa trở thành nữ hầu quý đạo thứ nhất của Dương Phàm.

Mà kể tiếp. Dương Phàm sẽ tiến vào quy cảnh tử vong chân chính của cấm địa Dịch Quỷ Lâm. ngay cả Phủ chủ tiến vào đều đã ngã xuống.

792. Chương 747: Lựa Chọn Của Dương Phàm!

Lục Hồn Tiên Tử nói với Dương Phàm:

- Chủ nhân. Dịch Quy Lâm chia làm ba khu vực lớn. Một cái là Quy Lâm Ngoại Vi, hội tụ một ít cô hồn dã quy không có bán linh gì. Thứ hai là Độc ôn Tử Địa. chia làm bốn khu vực Đông Quy Lâm. Tây Quỷ Lâm... đều có Quy Vương cường đại thống trị. Độc ôn Tử Địa nằm trong nội bộ quy lâm. gần như ngăn cách với bên ngoài, ở một trình độ nhất định bị ảnh hưởng lực nguyên rửa trước khi chết của Quy Vương Tông chủ đời trước...

- Chờ một chút, lực nguyên nia theo như lời ngươi rốt cục là thứ như thế nào?

Dương Phàm cắt ngang Lục Hồn Tiên Tử tự thuật.

- Cái gọi là lực nguyên nia là một loại cấm thuật thần bí của Quy Vương Tông bí mật truyền thừa, quy dị bá đạo, khó lòng phòng bị, kHuyết diêm là cái giá phải trả đề thi thuật rất lớn. Một vạn năm trước. Quy Vương Tông chủ đời trước cùng Yêu Long Hoàng ở nơi đây tiến hành sinh tử quyết chiến, đó là một trận đại chiến có một không hai, không ai nhìn đến quá trình. Chỉ biết là, cuối cùng Yêu Long Hoàng lấy được thắng lợi, nhưng Quy Vương Tông chủ trước khi chết dùng cái giá tiêu hao quỹ đạo pháp lực một đời cùng thiêu đốt sinh mệnh linh hồn, thi triển nguyên nia đáng sợ ở nơi đây. Nghe nói, lúc ấy Ngay cả Yêu Long Hoàng đều bị nguyên rửa quán thân, sau khi trở về Vạn Yêu Điện điều dưỡng một ngàn năm cũng không hoàn toàn thoát khỏi thống khổ do nguyên rửa mang tới...

Lục Hồn Tiên Tử giải thích.

- Như vậy. nội dung cụ thể của nguyên rửa này là cái gì?

Dương Phàm đối với loại pháp thuật quỷ dị như nguyên rửa này cảm thấy rất xa lạ, tối thiểu ở những nơi như Bắc Tản cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

- Trừ Yêu Long Hoàng, không có người thứ hai biết được nội dung Quỷ Vương Tông chủ đời trước nguyên rửa. Nhưng là nơi hắc tắng thân, hồn phách cùng Thông Thiên quy lực cũng không chân chính tan biến, hình thành một vùng “Đắm lầy nguyên rửa”. Phàm là sinh linh đi vào đầm lầy này đều sẽ bị nguyên rửa quán thân, chỉ có trở thành quỷ vật. ở trong khu vực Dịch Quỷ Lâm mới có thể kéo dài hơi tàn. Nếu như rời Dịch Quy Lâm. sẽ bị độc ôn bệnh dịch quán thân, cuối cùng chết đi trong thống khổ vô tận.

- Nói như vậy, lời đồn năm đó có vị yêu tộc Phủ chủ từ Dịch Quy Lâm chạy ra, cuối cùng chết trong vòng mười năm cũng không phải là lời đồn nhảm, mà là Bởi vì trúng lực nguyên rửa của “Đắm lầy nguyên rửa” này?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, đối với địa phương minh sắp tới có một hiểu biết nhất định.

- Theo thời gian trôi qua, lực nguyên rửa của Quy Vương càng ngày càng mạnh, cùng dần dần ảnh hưởng đến toàn bộ Dịch Quy Lâm. Yêu tu và nhân loại bình thường cho dù không tiến vào Đắm lầy nguyên rửa này, tiến vào Độc ôn Tử Địa trong Dịch Quy Lâm cũng sẽ bị nguyên nia ảnh hưởng, bị nhiễm độc ôn bệnh dịch. Một khi rời khỏi quỹ lâm. không quá mấy ngày sẽ thống khổ mà chết đi.

Lục Hồn Tiên Tử nói tới đây. ngằm quan sát Dương Phàm vài lần.

- Nói như vậy. Dương mỗ cũng trúng nguyên nia?

Dương Phàm đùa cợt nói.

Thán là một vị Dược sư cao minh, hẳn đương nhiên rõ ràng trạng huống thân thể của mình, không có khả năng bị nguyên rửa quán thân.

- Chủ nhân pháp lực cao cường, lực nguyên nia của khu vực Độc ôn Tử Địa vếu kém, ảnh hưởng không đến ngài.

Lục Hồn Tiên Tử nói đến chỗ này, trong lòng cũng thẩm tắc lưỡi.

Theo nàng biết, muốn ngăn cản lực nguyên nia của Độc ôn Tử Địa. ít nhất cần đạt tới trình tự Hóa Thần đại tu sĩ.

Cho dù là Hóa Thần đại tu sĩ. ở đây thời gian quá dài cũng sẽ bị nguyên rùa quấn thân.

Nàng cũng kokhônbià, Dương Phàm căn bản Không phải vấn đề bị ảnh hưởng hay không, mà là trực tiếp miễn dịch nguyên rùa cùng độc ôn trình độ này.

Lại đi sâu về phía trước mấy Ngày, cấp bậc quỷ vật gặp phải cũng trở nên khá cao. cồ tử khí cùng độc ôn tản mát khắp hư khôngbắt đầu ăn mòn thân thể Dương Phàm.

Vô hình trung hần cảm ứng được cỗ lực nguyên rùa không thể nắm lấy kia. cùng loại nhưg lực lượng tinh thần, cũng ẩn chứa một loại âm tà lực khó thể lý giải, quanh quẩn nơi này. ngàn vạn năm không tiêu tan càng tích càng dày đặc.

Thân thể Dương Phàm hơi có chút không khỏe. bên ngoài thân tự nhiên vây quanh một tầng quang lưu màu lục nhạt, bài trừ độc ôn trải rộng bốn phía.

Nhưng cái loại nguyên rùa trong vô hình không thể nắm lấy này lại là vô hình, Dương Phàm chỉ có thể lấy sinh mệnh lực cường đại của bản thân cùng thân thể Thánh Nông đề chống cự lại.

Hai người bay đến một nơi. phía trước truyền đến một cồ quỷ khí kinh thiên, cũng truyền đến một tràng tiếng kêu quái dị:

- Khắc khắc khắc... Khí tức tu sĩ nhân loại...

- Dừng tay.

Lục Hồn Tiên Tử còn không kịp ngăn cản, một tên Quy Vương mắt đỏ toàn thân tối đen

trống rỗng xuất hiện bên cạnh Dương Phàm, một cái quỷ trảo trắng ớn chụp vào Dương Phàm.

Tốc độ thật nhanh.

Người bên ngoài căn bản không thấy rõ Quỷ Vương mắt đỏ này là như thế nào tới gần người.

Ba

Quy trảo kia lập tức đánh trúng Dương Phàm, thân hình hắn ở trong hư không ổn vững như Thái Sơn, không ngờ không một tia thương tổn.

Ngược lại là Quy Vương mắt đỏ kia, sau khi quỷ trảo chạm vào thân thể Dương Phàm, bốc lên một làn khói nhẹ.

- A...

Quy Vương mắt đỏ hét lên một tiếng, tâm thần run rẩy, thẩm nghĩ không ổn.

Còn không chờ hắn chạy trốn, trên người Dương Phàm dâng lên một đám xúc tu màu lục nhạt quấn quanh hắn tầng tầng lớp lớp.

Quy Vương mắt đỏ liên tục kêu thảm thiết, toàn bộ thân thể bị khói nhẹ bốc lên bao phủ, chỉ vài hô hấp liền tan rã.

Khi Dương Phàm động thủ. Lục Hồn Tiên Tử liền âm thầm thở dài. biết Quy Vương mắt đỏ này tất nhiên không có cơ hội sống sót.

Quy Vương cấp bậc Hóa Thần đại quỷ tu ở trước mặt Dương Phàm căn bản không chống đỡ được một hai chiêu.

Ngay cả nhân vật thực lực nhưĐộc Nhân Quy Long Vương đều bị Dương Phàm sống sờ sờ rút sạch Long hồn, Long khí càng không nói đến Quy Vương khác.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm bình thường không trêu chọc quỷ vật. nhưng nếu có kẻ khôngbiết tốt xấu, sẽ dùng thủ đoạn lời đỉnh chém giết, không chút lưu tình.

Mỗi khi có quỷ vật xuất hiện. Lục Hồn Tiên Tử đều âm thầm mặc niệm.

Có vài lần gặp phải đồng đạo quen biết. Lục Hồn Tiên Tử còn không kịp giải thích, Dương Phàm cũng đã “Tĩnh lọc xong”.

Có thể nói, Dương Phàm ở trong Dịch Quy Lâm gặp thần giết thần, gặp quỷ diệt quỷ. không gì cản nổi.

Bởi vì khắc chế về công pháp, cho dù là Quy Vương cảnh giới Thần Hư đích thân tới, Dương Phàm đều không chút sợ hãi.

Càng khó tin chính là, Dương Phàm dọc theo đường đi không ngừng diệt sát quỷ vật, khí mạch kéo dài đáng sợ. pháp lực vĩnh viễn không cạn, chẳng những không thấy kiệt lực ngược lại càng Ngày càng tinh thần phấn chấn, càng đánh càng mạnh.

Vào lúc diệt sát quỷ vật, Lục Hồn Tiên Tử có thể cảm nhận được hưng phấn trong mắt Dương Phàm.

... Đây hoàn toàn là một tên thị sát cuồng biến thái.

Lúc mới đầu Lục Hồn Tiên Tử kinh hãi run sợ. nhưng theo sau cũng chết lặng.

Nàng cũng kỳ quái phát hiện, mặc dù Dương Phàm đang không ngừng diệt sát quỷ vật, nhưng trên người không có sát khí chán chính.

Nhưng cái loại cảm xúc hưng phấn siêng năng, coi đây là việc vui khiến nàng thân là người hầu lại ngổn ngang trăm mối không thể nào hiểu nổi.

Lại đi về trước mười mấy vạn dặm, cũng không biết diệt sát bao nhiêu quỷ vật. Dương Phàm giết đến tay đều tê, trong mắt ngẫu nhiên còn thoáng hiện một tia hưng phấn cùng ý mừng.

Nhưng vào lúc này. thần sắc Dương Phàm đột nhiên biến đổi Hoán Thiên Nha rung động không hiểu.

Một cỗ tử khí to lớn đáng sợ khiến quỷ thân kinh sợ từ một vùng tối đen phía trước vọt tới.

Lúc này, cỗ lực lượng vô hình không thể nắm lấy tồn tại trong hư không kia không nhìn pháp lực thủ hộ, rót vào trong cơ thể Dương Phàm.

Toàn thân Dương Phàm phát lạnh như lọt vào hố băng, thần thể Thánh Nông vạn độc bất xâm vào lúc này tự nhiên sinh ra sức phản kháng, hóa giải cỗ nguyên rủa không thể chạm đến này.

Lục Hồn Tiên Tử ở bên cạnh Dương Phàm sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm mại phát nín.

Cỗ tử khí to lớn kinh khủng kia ẩn chứa vô số cảm xúc mặt trái, liên kết với quỷ lực vùng thiên địa này. cũng hình thành một loại lực lượng quy dị khiến tâm thần run rẩy.

- Chủ... Chủ nhân. Phía trước chính là Đầm lầy nguyên nia, càng là cấm địa của Dịch Quy Lâm. Ngay cả Quy Vương tu vi cường đại cũng không dám xông vào.

Sắc mặt Lục Hồn Tiên Tử trắng bệch, có chút nói năng lộn xộn.

- Nếu xông vào. sẽ có hậu quả đáng sợ gì?

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- Tuy rằng thân thể quỷ hồn chúng ta đối với lực lượng độc ôn này trời sinh có được lực miễn dịch cường đại, nhưng lực nguyên nia này không phải tâm thường, nếu đi vào cùng chỉ có thể trọn đời ở lại bên trong. Một khi rời Đầm lầy nguyên rủa, bị nguyên rủa quán thân không lâu sau sẽ chết đi.

Lục Hồn Tiên Tử lòng còn sợ hãi. véo đáng thương nói.

- Vậy được rồi. người ở lại chỗ này chờ. ta vào xem.

Dương Phàm dựa theo cảm ứng đến từ Hoán Thiên Nha, ánh mắt nhìn về phía khu vực một mảnh tối đen phía trước.

Hắn chậm rãi đi về phía trước, mỗi lần bước một bước, lực nguyên rủa trong hư không đều sẽ cường đại âm độc thêm một phần.

Chi vên vện là độc ôn bệnh dịch bao phủ bốn phía này có thể khiến cấp bậc Hóa Thần bình thường tử vong trong giây lát.

Bệnh dịch quần thần, nguyên rùa gia thân.

Dương Phàm dựa vào thân thể Thánh Nông của mình miễn dịch bệnh dịch, hóa giải lực lượng nguyên nia.

Rốt cục, khi hắn đi đến một nơi. Hoán Thiên Nha nhanh chóng nhảy lên.

Dương Phàm bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ hàn ý nguy cơ, thân thể lại sinh ra cảm giác không khỏe.

Đồng thời lực lượng nguyên nia không thể chạm đến kia xâm nhập vào trong cơ thể Dương Phàm.

Trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh, thán hình nhoáng lên một cái, nhìn xuống phía dưới, phát hiện dưới chân là một vùng đầm lầy tối đen như mực, phóng ra tử khí khiến linh hồn run rẩy.

- Khắc khắc khắc... Đã lâu không gặp tu sĩ nhân loại xông vào.

Trong khu vực tối đen này. cảm quan của Dương Phàm bị hạn chế rất lớn. chỉ có thể nghe được thanh âm quỷ vật nấp trong chỗ tối.

Lúc này. lực nguyên rùa vô cùng vô tận kia lấy xu thế không thể ngăn cản giăng co ở nơi sâu trong cơ thể Dương Phàm. Càng đáng sợ chính là. cỗ lực lượng này còn ăn mòn linh hồn.

Sinh cơ dồi dào vô tận trong cơ thể Dương Phàm lập tức cùng cỗ lực lượng này quần vào cùng một chỗ.

- Máu thịt nhân loại thật tươi mới...

Lại một cỗ quỷ lực cường đại bức tới, Dương Phàm phát hiện quỷ vật bốn phía nơi này cấp bậc đều cực cao. ít nhất là cấp Thông Huyền, cấp bậc Hóa Thần đại quý tu cũng không phải số ít.

Phốc... Xuy

Một khuôn mặt trắng ớn xuất hiện ở trước mặt Dương Phàm, nhe răng nanh cắn vào cổ hắn.

Đối với quỷ vật đánh lén như chớp, Dương Phàm luôn luôn không trốn tránh. Hắn cười lạnh một tiếng, một tay nắm lấy cổ tên Quy Vương cấp Hóa Thần đại quý tu này. một tấm lưới ánh sáng lục nhật bao phủ.

Lập tức, một tiếng kêu thê lương thâm thiết vang vọng nơi Đầm lầy nguyên rùa.

Chợt lại có mười mấy tên Quy Vương đánh tới.

Dương Phàm hoàn toàn không nể, ai đến cũng không cự tuyệt, lần lượt tinh lọc, pháp lực lại tăng trưởng rõ ràng.

Không bao lâu, Quy Vương bậc cao xung quanh bị tiêu diệt không còn. hoặc là đã chạy trốn chết.

Lúc này. lực nguyên nia đến từ sâu trong đầm lầy tối đen đã lan tràn toàn thân Dương Phàm, Ngay cả Hồn Căn đều đã bị ăn mòn, chỉ còn lại hai cái Hoán Thiên Nha còn có thể miễn cưỡng chống cự.

Thân thể truyền đến một cảm giác không khỏe rất nhỏ.

- Nếu hiện tại lui lại, với y thuật của ta hoàn toàn có thể hóa giải nguyên nia này. toàn thân trở ra...

Dương Phàm lộ vẻ chần chờ, trong lòng đang đấu tranh tư tưởng.

Hoán Thiên Nha thông hiểu thiên cơ. cảm ứng nói cho hắn đây là một lần kỳ ngộ. một lần chuyển biến to lớn.

Nhưng nếu xâm nhập trong đó. kỳ ngộ cùng phiêu lưu có tỷ lệ thuận.

Nguy hiểm không biết khác trước tiên không đề cập đến, chi vên vện lực nguyên rùa này, nếu tiếp tục xâm nhập, ở lại thời gian dài đều sẽ hình thành uy hiếp đối với Dương Phàm.

Hô—

Thật lâu sau. Dương Phàm hít sâu một hơi. ánh mắt kiên định:

793. Chương 748: Bạch Cốt Khô Lâu.

- Nếu đã đến đây, há có thể thấy khó mà lui. Nếu Ngay cả một cửa này đều không thể vượt qua, nào có tu cách vắn đĩnh Thông Thiên tam giai, thậm chí là Chứng Quá Kỳ...

Dương Phàm sau khi làm ra quyết định, tâm tình đột nhiên sinh ra chuyển biến tinh tế.

Chậm rãi đi về phía trước.

Nhưng mà hần vừa mới bước ra một bước, một bàn tay khổng lồ trắng ón “Hô... lạp” một tiếng từ trong Đàm lầy nguyên nia vươn ra, nắm lấy cả người hần.

Cái gì?

Con người Dương Phàm co rụt lại, hô hấp thoáng ngừng, sinh khi toàn thân bị áp chế. bàn tay khổng lồ trắng ón kia kéo hần vào trong đàm lầy tối đen.

Một cổ hàn khí âm trầm lạnh đến xương khiến hần sờn tóc gáy, chìm vào trong hiểm cảnh không biết.

Từ sau khi tiến vào Dịch Quỷ Lâm, cảm quan của Dương Phàm bị hạn chế rất lớn.

Sau khi tới Đàm lầy nguyên rùa này, cảm quan thậm chí bị hạn chế tới cực hạn, không thể có được cái loại bản lĩnh không gì không biết không gì không thể.

Bởi vì Dịch Quy Lâm này cơ hồ ngăn cách lực lượng sinh mệnh tuyệt đối, trừ bỏ những quỷ vật này không có sinh linh tồn tại.

Công pháp của Dương Phàm khắc chế những quỷ vật này, ngược lại Dịch Quy Lâm này đặc biệt là Đàm lầy nguyên rùa cũng áp chế hần rất mạnh.

Chìm vào trong Đàm lầy nguyên nia, trong tầm nhìn của Dương Phàm như trước là một mảnh tối đen. thần thức bắt giữ đến một bàn tay xương trắng khổng lồ nắm lấy hần.

Bàn tay xương trắng khổng lồ kia không ngờ dài đến mấy chục trượng, nhìn lực lượng sét đánh vừa rồi có thể một chớp chộp nát một ngọn núi nhỏ.

- Tử khí thật cường đại...

Dương Phàm khó có thể giấu khỏi bàn tay khổng lồ này. chỉ thấy nơi đây cổ tử khí âm lãnh to lớn như biển, thâm hậu như vực sâu. vô cùng vô tận.

Tử khí cùng lực nguyên nia nơi này so với ngoài đàm lầy gấp mười gấp trăm có dư.

- Tiếp tục như vậy... sinh cơ trong cơ thể ta đều sẽ bị cướp đoạt, mà cổ lực lượng nguyên rùa này giăng co khắp toàn thân, cực kỳ không khéo, suy yếu rất lớn tinh thần trạng thái của ta...

Dương Phàm nôn nóng như lửa đốt.

Bàn tay xương trắng khổng lồ này không biết là vật gì không ngờ mạnh mẽ như vậy. hần căn bản không thể giấu khỏi.

Hô... Bá

Hần ý đồ sai sử Hấp Huyết Hắc Long Tiên, nhưng cây roi này sau khi hiện thân tại vực sâu nguyên rùa cũng run rẩy một hồi, trên bàn tay xương trắng thật lớn kia ngưng kết ra tử khí cùng lực nguyên rùa cường đại. nó căn bản không dám tới gần. Cho dù tới gần cũng không thể hấp thu tử khí.

Hấp Huyết Hắc Long Tiên chủ yếu là nhắm vào sinh mệnh có huyết khí, đối mặt với loại vật chết tuyệt đối này. nó cũng bất lực. nin rầy không ngừng thống khổ rên rỉ:

- Chủ nhân... cứu ta.

- Không tốt!

Dương Phàm biến sắc. vội vàng cho Hấp Huyết Hắc Long Tiên tiến vào Tiên Hồng Không Gian tĩnh dưỡng.

Nguyên lai lực nguyên nia nơi này không ngờ còn ảnh hưởng đến Hấp Huyết Hắc Long Tiên thân thể bán sinh linh.

Không chỉ khắc chế công pháp của Dương Phàm, lại Ngay cả Hấp Huyết Hắc Long Tiên dĩ vãng mọi việc đều thuận lợi cũng bị khắc chế gắt gao.

Trên thực tế, lực nguyên rùa này chẳng những nhằm vào sinh linh, Ngay cả Pháp bảo đều không ngoại lệ. Đặc biệt là những Pháp bảo có linh tính.

Mà Tu Tiên giới này, phàm là Thông linh Pháp bảo ít nhiều đều có vài phần linh tính.

- Địa phương thật đáng sợ, khó trách Ngay cả Phủ chủ đều ngã xuống nơi đây.

Dương Phàm thâm hiểu sự đáng sợ của nơi đây. lập tức tinh táo lại. suy tư đối sách.

Hiện tại, khí lực và lực khôi phục sinh cơ cường đại của hắn cho dù ở trong Đầm lầy nguyên nia cùng có thể chống chọi được nửa canh giờ.

Nói cách khác, sau nửa canh giờ Dương Phàm sẽ có nguy hiểm về sinh mạng.

Nếu đổi là nhân vật cấp Phủ chủ bình thường, đừng nói là lâm vào đầm lầy tử vong này, cho dù tiến vào trong phạm vi sẽ trúng nguyên rùa thật sâu, khó thoát khỏi cái chết. Lúc trước vị yêu tộc Phủ chủ chạy ra khỏi Dịch Quỷ Lâm chính là loại kết cục này.

- Khặckhặckhắc...

Lúc này từ các nơi vực sâu nguyên nia lại có không ít nhân vật cấp Quy Vương bay tới, tới gần thân thể máu thịt của Dương Phàm.

Đám Quy Vương này tu vi ít nhất đều là Hóa Thần trung kỳ trở lên, thực lực cực kỳ cường đại, có trí tuệ không hề thấp.

Phốc... Xuy

Một bàn tay Quy Vương khô trắng chụp vào một vị trí lộ ra bên ngoài của Dương Phàm.

- Muốn chết!

Dương Phàm vận chuyển công pháp, một vùng ánh sáng Thánh liệu màu lục nhạt hóa thành xúc tu vô hình theo cánh tay Quy Vương kia quấn quanh toàn thân hắn.

Ngay sau đó, toàn thân Quy Vương kia bốc lên một làn khói nhẹ nồng đậm, tan rã trong tiếng kêu gào thê thảm.

Dương Phàm cảm nhận được một cỗ pháp lực gia tăng nhỏ bé không rõ ràng.

`m... Ùù

Chính khi Dương Phàm sử dụng Thánh Liệu thuật tiêu diệt Quy Vương này. cảm giác được bàn tay xương trắng khổng lồ nắm lấy mình chấn động mãnh liệt.

- Công pháp người này khắc chế quy đạo, khó trách dám tiến vào Dịch Quỷ Lâm. Lâm vào Đầm lầy nguyên rùa thời gian dài như vậy không ngờ không hóa thành lệ quý.

Bốn phía hội tụ không ít Quy Vương ngạc nhiên không thôi, đồng thời âm thầm thương lượng đối sách.

- Chúng ta không ngại dùng Pháp bảo cự ly xa công kích người này.

Lúc đám Quy Vương này thương nghị đối sách, căn bản không nhìn sự tồn tại của Dương Phàm.

Vút... Vù vù

Bốn năm kiện quy khí đen thui oanh kích đến Dương Phàm.

Dương Phàm vội vàng ngưng kết ra tầng phòng ngự, đồng thời trên người bắn ra vài quang đoàn màu lục nhạt trong suốt.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Những quy khí này sau khi bị Thánh Liệu quang đoàn đánh trúng lập tức bốc khói nhẹ, chủ nhân của nó phát ra từng đợt tiếng kêu thảm thiết:

- Không tốt. nhanh chóng thu hồi Pháp bảo.

Chỉ có hai tên Quy Vương phản ứng nhanh, thu hồi Pháp bảo đã bị tiêu hủy hơn phần nửa.

Mà mấy tên Quy Vương khác còn không kịp phản ứng lại. Pháp bảo vị tiêu Hủy. mất liên hệ với chủ nhân.

Pháp bảo quỹ đạo tự nhiên là dùng qui' lực tử khí tinh thuần luyện chế thành, từ một trình độ nào đó mà nói chính là một loại quỷ vật, chẳng qua là hình thái không giống mà thôi.

Thấy tình hình đó. Dương Phàm thở ra một hơi dài.

Những quỷ vật kia không gần người, dùng Pháp bào công kích cự ly xa, hắn vốn còn có chút lo lắng. Dù sao hắn bị bản tay xương trắng khổng lồ kia khống chế.

Hiện tại xem ra, Thánh Liệu thuật của hắn chẳng những hữu dụng đối với bản thân quỷ vật, Ngay cả Pháp bảo quỹ đạo cũng hữu dụng.

- Đáng giận... Chi bằng chúng ta chi sợ còn không thương đến hắn, không bằng triệu tập mấy trăm đồng đạo cùng tiến lên.

Đám Quỷ Vương này không khỏi thương lượng với nhau.

Dương Phàm nghe lời ấy không khỏi lo lắng. Quỷ vật nơi này đều là Hóa Thần trung kỳ trở lên. giờ phút này hắn lại bị bản tay xương trắng khổng lồ không biết lai lịch bắt giữ, chi sợ không thể chịu đựng nhiều cường giả như vậy oanh kích từ xa.

Mất thấy những quỷ vật kia rời đi, Dương Phàm lo lắng trong lòng.

Giờ phút này thời gian cấp bách, hắn phải nghĩ biện pháp thoát khỏi bàn tay xương trắng khổng lồ này.

- Ồ, đúng rồi...

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên:

- Nếu bàn tay xương trắng khổng lồ này ở Đầm lầy nguyên rùa. như vậy hơn phần nửa cũng thuộc dạng vật chết. Nếu Thánh Liệu thuật của ta có thể khắc chế quỷ vật bình thường, như vậy không biết đối với nó có hiệu quả hay không?

Nghĩ đến đây, hắn miễn cưỡng triển khai thần thức, cẩn thận đánh giá bản tay xương khô khổng lồ bắt giữ mình.

Vật này không biết có lai lịch gì. dường như không có trí tuệ chân chính, có sinh linh xuất hiện sẽ tự động đi bắt lấy.

ở trong Đầm lầy nguyên rùa, thần thức Dương Phàm vốn bị hạn chế. một khi thần thức kéo dài còn có thể bị lực nguyên nia đánh vào linh hồn.

- Vật này quả nhiên không có trí tuệ, hơn nữa chỉ là một bàn tay đơn độc. làm việc dựa theo bản năng.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Dương Phàm hơi buông lỏng, hít sâu một hơi Sinh Mệnh Lục Chủng đột nhiên co rút.

Ông—

Ngay sau đó, một dải sáng lục nhạt trong suốt sáng ngời từ trên người hắn trào ra, lập tức bao phủ bàn tay xương trắng khổng lồ kia.

Trên bàn tay xương trắng khổng lồ đột nhiên bốc lên một làn khói nhẹ rào rào, bắt đầu run lên kịch liệt.

- Ha ha... Thật sự có hiệu quả.

Dương Phàm mừng rỡ trong lòng. Trong quá trình này không ngờ hắn còn cảm nhận được pháp lực tăng trưởng, hiệu quả gần như tương đương với mỗi thời mỗi khắc chém giết mấy ngàn quỷ vật.

Ầm ầm... Rầm rầm...

Bàn tay xương trắng khổng lồ kia trong khi bốc khói rào rạt. điên cuồng lăn lộn, đập phá các nơi.

Sau đó. nó cần bán không quán Dương Phàm, lập tức ném ra ngoài.

- Ha ha... Người đã nhiệt tình, chiêu đãi như thế, làm sao Dương mỗ lại dễ dàng rời đi?

Thần hình màu xanh sáng bóng của Dương Phàm nhoáng lên một cái, hai chân dính vào một góc chết trên cánh tay xương trắng khổng lồ. vận chuyển Thánh Liệu thuật; ánh sáng lục nhật trong suốt lập tức bao bọc toàn bộ bàn tay xương trắng khổng lồ. bốc lên từng làn khói nhẹ.

Bàn tay xương trắng khổng lồ lại điên cuồng lăn lộn một hồi, bộ dạng dường như cực kỳ thống khổ.

Nhưng Dương Phàm nằm ở góc chết của cánh tay, mặc kệ nó làm thế nào cũng đều không thương tổn đến hắn.

Hai chân Dương Phàm càng giống như mọc rễ. dính chặt vào nó làm thế nào cũng không xuống.

Hắn nhắm mắt lại. bộ dạng hướng thụ:

- Chuyện tốt như vậy. nơi đâu tìm được?

Tuy nhiên kỳ quái chính là, trải qua thời gian như vậy, bàn tay xương trắng khổng lồ đều không ngừng bốc khói nhẹ. nhưng không có nhìn đến dấu hiệu tan rã rõ ràng.

Cho dù đổi là cấp bậc Hóa Thần đại quý tu cũng hắn là bị “Tinh lọc” mười lần.

Dương Phàm chấn động tám thần. Bàn tay xương trắng khổng lồ này chỉ sợ có được năng lực sánh ngang cảnh giới Thân Hư.

Một cánh tay không có bất kỳ linh trí nào còn như thế, như vậy bản tôn đầy đủ sẽ là khủng bố ra sao?

Nghĩ đến đây. trong lòng Dương Phàm mơ hồ có chút không yên.

Đúng lúc này, đám Quy Vương lúc trước đi đã quay lại. thật sự triệu tập mấy trăm “đồng đạo”, một đám đông nghìn nghịt.

Nhưng khi bọn hắn nhìn đến tình cảnh giờ phút này. từng người sợ run, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hô... Vút

Đúng lúc này, phương xa truyền đến tiếng hô khóc, bóng trắng chợt lóe.

- Không tốt!

Dương Phàm theo bản năng chợt nhoáng lên né tránh, một bàn tay xương trắng khổng lồ khác xẹt qua bên cạnh, chụp chết mấy tên Quy Vương ở bên cạnh.

- A... Chẳng lẽ Quy Hoàng sống lại... Chạy mau!

Đám Quỷ Vương bậc cao này sợ tới mức tan tác bỏ chạy bốn phía.

Vù vù...`mầm

Hai bàn tay xương trắng khổng lồ dưới sự khống chế của lực lượng tinh thần nào đó như có linh tính phát động công kích với Dương Phàm.

Trong lúc này, hắn cảm giác lực nguyên rửa nơi đây suy yếu vài phần.

Đến một lúc. Dương Phàm bị bức đến một góc chết, vừa chuẩn bị sử dụng Độn Thuật, lại phát hiện hạn chế nơi đây kết quả lập tức bị một bàn tay xương trắng khổng lồ bắt giữ.

Thình thịch...

Hai bàn tay xương trắng khổng lồ hợp lại cùng một chỗ. vậy khốn Dương Phàm ở trong.

May mắn hai cánh tay xương trắng này thuộc về quý vật, cũng không phải thật thể chân chính, nếu không chỉ sợ Dương Phàm ăn không tiêu.

Xuy...

Dương Phàm ở trong khe hở nhỏ hẹp, thi triển Thánh Liệu thuật, bốc lên một làn khói nhẹ dày đặc.

Nhưng hai bàn tay này coi như không thấy, ngành kháng thuật này. sau đó nắm lấy Dương Phàm, hướng về sâu trong đầm lầy.

- Chúng nó muốn mang ta đi đâu?

Trong lòng Dương Phàm không yên, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không thể “Tinh lọc” được đôi cánh tay này.

Hơn nữa, từ một cỗ tinh thần lực lượng khổng lồ chế đôi cánh tay xương trắng này, có thêm một loại lực lượng tương tự Thần Hư. khiến hắn tinh lọc gặp cản trở rất lớn.

Cũng không biết trải qua thời gian bao lâu, hai bàn tay xương trắng khổng lồ bắt Dương Phàm tới nơi sâu trong Đầm lầy nguyên nia.

Phía trước xuất hiện một tia ánh sáng, trên một tòa tế đàn có đặt một cái đầu lâu xương trắng.

`m...

Hai bàn tay xương trắng khổng lồ kia đặt Dương Phàm xuống tế đàn.

Trong hai hốc mắt đầu lâu xương trắng kia phóng ra hai vệt u quang khiến thần ma sợ hãi:

- Khắc khắc khắc... Dưới Thông Thiên tam giai không ngờ có người có thể chống cự được lực nguyên nia nơi này.

- Thần hồn lực thật cường đại, ít nhất đạt tới Hợp Thể Kỳ trở lên...

Dương Phàm bị vây trong một cỗ tinh thần uy năng kinh khủng, dường như Ngay cả sức nhích động cũng không có.

Giờ phút này. lực nguyên rùa của Đầm lầy nguyên nia này suy yếu bốn năm phần.

794. Chương 749: Thuấn Di.

Đầu lâu xương trắng kia trên cao nhìn xuống, trong hốc mắt bắn ra hai vệt u quang khiến thần ma kinh sợ. lạnh lùng nhìn nam tử nhân loại bị đè ở phía dưới.

Dương Phàm bị hai bàn tay xương trắng khổng lồ ép xuống tế đàn, nhưng lại cảm nhận được một cỗ tinh thần uy năng thuộc loại Thông Thiên tam giai.

Thần hồn lực cường đại như thối cho dù một ý niệm trong đầu có thể giết chết ngàn vạn bậc cao.

- Ồ? Lực nguyên rùa đột nhiên suy yếu bốn năm phần... Chẳng lẽ lực nguyên rùa toàn bộ Dịch Quy Lâm này. nguyên lai phát ra từ đây? Nếu thật sự là như thế. đầu lâu xương trắng này cũng quá khủng bố. nó rốt cục có lai lịch gì?

Dương Phàm tuy bị bắt giữ. trong lòng vẫn duy trì bình tĩnh, không đến thời điểm cuối cùng, kiên quyết sẽ không nản chí.

Đầu lâu xương trắng kia thấy Dương Phàm không có bất kỳ phản kháng, hứng thú dạt dào nói:

- Tiểu tử nhân loại, dường như ngươi có thể chống cự nguyên rửa cùng độc ôn trong Đắm lầy nguyên rửa này.

- Bởi vì Dương mỗ là một Dược sư. luyện ra thân thể miễn dịch vạn độc. có thể miễn cưỡng ngăn cản vài phần. Nhưng không biết các hạ là nhân vật phương nào. bắt ta tới đây làm chi?

Dương Phàm thần nhiên trả lời. cũng hỏi ngược lại.

- Ta là ai?

Trong mắt đầu lâu xương trắng kia xuất hiện một tia mê mang, chợt cao ngạo nói:

- Ta là Quỷ Hoàng của vực sâu nguyên rửa này. thậm chí là toàn bộ Dịch Quy Lâm.

- Quy Hoàng?

Dương Phàm chấn động tâm thần. Thực lực quỷ vật khác cho dù mạnh tới đâu đi nữa, đạt tới cảnh giới Hóa Thần, thậm chí là Thần Hư cũng chỉ tương đương Quy Vương nơi này.

- Trong năm tháng dĩ vãng, phàm là người tiến vào đắm lầy này đều không thể kháng cự độc ôn cùng nguyên rửa, chỉ có một mình ngươi là ngoại lệ. Cho nên bọn hoàng mới mang ngươi về. mệnh lệnh ngươi đi làm một chuyện.

u quang trong mắt Bạch cốt Quy Vương bắn ra một làn tinh quang.

- Mệnh lệnh?

Dương Phàm hơi lộ vẻ khinh thường:

- Ngươi không xứng!

- Cái gì?

Trong thanh âm Bạch cốt Quy Vương lộ ra vẻ khó tin, tràn ra lửa giận rạt rào, tinh thần uy năng khủng bố trong hư không đột nhiên hạ xuống.

- Đừng nói là ngươi, cho dù là đương kim Yêu Long Hoàng cũng đừng mơ mệnh lệnh cho Dương mỗ. càng không nói đến ngươi chẳng qua là một cái đầu lâu xương Ngay cả thân thể đầy đủ cùng trí nhớ cũng không có.

Dương Phàm vui mừng không sợ, hai cây Hoán Thiên Nha chợt lóe sáng, ngưng tụ ra một cỗ thân lực Hoán Thiên mạnh mẽ chống đỡ phạm vi năm ngàn dặm, dường như xua tan bóng đêm khu vực này vài phần.

ở trong Dịch Quỷ Lâm này một đường chém giết mà đến. thực lực Dương Phàm đã tăng lên vài phần.

Phốc...`m

Cùng lúc đó, trên người Dương Phàm bốc lên một ngọn lửa ánh vàng như hư vô, hai bàn tay xương trắng khổng lồ đột nhiên run lên. bị cỗ viêm lực chí cương chí viêm hội tụ Thái cổ tinh thần bức lui. trên bàn tay màu trắng ớn bị cháy đen một mảng lớn.

- Ạ...

Đầu lâu xương trắng kia theo đó kêu thảm một tiếng.

- Quả nhiên, chúng nó là một thể!

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, gạt vết máu nơi khóe miệng. Vừa rồi chỉ là bị một bộ phận tinh thần uy năng của đối phương đánh trúng, lập tức tâm thần bị thương tổn.

Trong lòng hần thẩn nghĩ, chỉ có tể ra Hoàng Long Quan mới có cơ hội chạy trốn.

- Yêu Long Hoàng? Trí nhớ?

Lúc này, công kích của Bạch cốt Quy Vương kia đột nhiên ngừng lại, lộ ra vẻ mê mang, dường như có nơi nghĩ không thông.

Đột nhiên, đầu lâu xương trắng này rít gào một tiếng khiến cho Đầm lầy nguyên rùa này càng thêm tối đen. vô số quỷ vật sợ hãi nín rẩy.

Hô...Phốc

Đầu lâu xương trắng há mồm, mây đen đầy trời bao phủ, phía trên còn lóe ra từng tia điện màu tím, quanh quần trên mây đen.

Dương Phàm đột nhiên có loại áp lực không thở nổi. hỏi:

- Không biết Quy Hoàng các hạ muốn ta làm gì?
- Dương nhiên là giúp bọn hoàng hóa giải nguyên rùa nơi đây!

Đầu lâu xương trắng rất nhanh từ điên cuồng khôi phục lại, hung dữ quát lạnh:

- Nếu ngươi không nghe theo, bọn hoàng liền giết chết ngươi!
- Nhưng không biết Quy Hoàng tiền bối vì sao muốn hóa giải nguyên rùa nơi này? Nơi này không phải Thánh địa vạn quỷ sao?

Bộ dạng Dương Phàm như thật mê mang.

- Thánh địa vạn quỷ chó má! Bởi vì có nguyên rùa nơi đây. vạn quỷ không thể rời đi.

Nếu bọn hoàng rời khỏi Đầm lầy nguyên rùa này liền khó có thể sinh tồn. Một khi rời Dịch Quy Lâm, sẽ chết đi trong nháy mắt.

Đầu lâu xương trắng nói xong lời cuối cùng, oán hận tràn ngập trong mắt. dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ha ha, nguyên lai là như vậy.

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra ý cười nghiêng ngả. Trí tuệ đầu lâu xương trắng này có hạn, quá dễ dàng bị hấn lừa nói ra.

Nhưng đáy lòng hắn cũng thăm tặc lưỡi, lực nguyên rùa này cũng thật là đáng sợ, ngay cả Quy Hoàng cường đại như vậy cũng không dám rời đi.

- Ngươi cười cái gì?

Đầu lâu xương trắng phẫn nộ quát.

- Nhưng là, nếu ngươi giết ta cũng không có người t hay ngươi giải trừ nguyên rùa nơi đây.

Dương Phàm bật cười, có vài phần đắc ý.

Dứt lời, hắn hóa thành hư ảnh màu xanh sáng trong suốt, nháy mắt rời khỏi tế đài.

- Đúng lại!

Mây đen trong hư không đánh xuống từng luồng tử điện u ám, mỗi luồng uy năng không nhỏ nháy mắt có thể diệt sát Hóa Thần bình thường.

Bá...vút

Thanh Điều Phi Phong sau lưng Dương Phàm run lên. tốc độ chợt nhanh hơn vài lần, trong một tiếng phượng hét một con Thanh Loan nửa trong suốt từ sau áo choàng bay ra, nuốt hết mảnh tử điện u ám kia.

`m...'m

Trên toàn đám mây đen. tia điện màu tím cấp tốc chớp lóe, hóa thành một tám lưới điện cuộn cuộn mãnh liệt trực tiếp nuốt trọn Thanh Loan tản ra khí thể Thần thú kinh sợ vô hạn.

Thấy tình hình này, Dương Phàm nằng mình một cái. thầm nghĩ: “Xem ra Quy Hoàng này đã hạ thủ lưu tình với ta..

Nên biết rằng Thông linh hóa thân triệu tập ra từ trong Thanh Điều Phi Phong này, trong khoảng thời gian ngắn có thể địch nổi cường giả cấp Phủ chủ.

- Cho dù không giết người, bốn hoàng cũng có thể bắt giữ người lần nữa.

Mây đen to lớn kia hội tụ thành sòng ngồi, hóa thành vô số dòng c hay nhỏ vọt tới phía trước.

Vút... Vút...

Hai cánh tay xương trắng bay về phía trước, uy lực ẩn chứa trong mây đen kia lập tức gia tăng lên đôi cánh tay, mặt ngoài thoáng hiện lên vân đen.

Dương Phàm chỉ cảm thấy kinh phong đánh tới sau lưng, thán hình nhoáng lên một cái, tại chỗ để lại một hư ảnh, bản tôn xệt qua hơn trăm dặm.

’m

Một bàn tay xương trắng vân đen khổng lồ kia đập xuống tàn ánh, một kích vô huyệt khiến đắm lầy tới đen phía dưới một trận rung động, tử khí nhộn nhạo.

Hô... Vù

Dương Phàm vừa mới dừng thân, một bàn tay xương trắng khổng lồ khác từ phía trên đập xuống.

Làm sao có thể!

Sống lưng Dương Phàm phát lạnh, tại chỗ lại để lại một hư ảnh có tám khí tức bản thân, hiểm nguy tránh thoát một kích này.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ thông suốt, một bàn tay xương trắng khổng lồ khác là như thế nào mai phục trên đỉnh đầu mình.

Bá Bá Bá

Hư ảnh sáng xanh bóng liên tục lay động trong không trung, sau đó liền xuất hiện bảy tám “Dương Phàm” bay về các phương hướng khác nhau.

Nếu là ảo ảnh phản thân bình thường, Dương Phàm tự nhiên sẽ không thi triển cho mất mặt.

- Tám phần thân, khí tức giống nhau như đúc.

Phía trên Đầm lầy nguyên rửa trống rỗng hiện lên một cái đầu lâu xương trắng, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Tuy nhiên, nó lại không có tiếp tục động thủ. thì thảo lắm lắm:

- Hơn một vạn năm, hắn là hy vọng duy nhất ta rời khỏi nơi đây...

Dương Phàm dùng ảo ảnh phản thân thuật rất nhanh thoát khỏi hai bàn tay xương trắng khổng lồ.

Nhưng hắn còn không rời đi bao lâu. chỉ nghe đầm lầy phía dưới “Thình thịch” một tiếng, một cái chân xương trắng dài đến ba mươi trượng đá ngang đến. tốc độ nhanh như tia chớp.

- Thật nhanh!

Dương Phàm miễn cưỡng một chưởng ngăn cản. lại bị đánh bay đi. khóe miệng tràn ra một vệt máu. nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta đã trúng nguyên rùa thật sâu. càng ngày càng bó tay bó chân.

Lực nguyên rửa trong đầm lầy tử vong này, Dương Phàm có thể hóa giải nhưng kiên quyết không thể miễn dịch.

Thân thể hắn còn không ổn định, phía dưới lại một cái chân xương trắng đá trúng lưng, vòng phòng ngự vỡ nát.

Thình thịch-

Lần này thương thế của Dương Phàm khá nặng, ngay cả nội tạng đều bị chấn thương, không thể rất nhanh khôi phục.

Vút Vút—

Đúng lúc này, hai bàn tay xương trắng khổng lồ phía sau kia đuổi tới.

Dương Phàm thăm nghĩ không ổn, hấn lại thi triển ào ánh phản thân, lại thấy phía trên không đình đâu đột nhiên hiện ra một cái đầu lâu. chính là Quy Hoàng kia.

- Làm sao có thể? Đây là thuấn di?

Dương Phàm rung động tới cực điểm.

- Thuấn di?

Quy Hoàng kia khặc khặc cười:

- Cho dù đối với Thông Thiên tam giai mà nói, thuan di cũng là thần thông rất khó được. Mà khắp đầm lầy này đều là lĩnh vực của bốn hoàng. Cho dù là thuấn di cũng có thể làm được.

Thật sự là thuấn di? Vừa rồi không phải trông nhầm!

Dương Phàm thất thần một hồi.

Giờ khắc này, trừ phía dưới ra thì đỉnh đầu và bốn phía Dương Phàm đã bị vây quanh.

Hai bàn tay khổng lồ. hai cái chân, một cái đầu.

Xem ra những thứ này tổ hợp lại mới là thân thể đầy đủ của Quy Hoàng.

- Tiểu tử nhân loại, ngoan ngoãn thủ chịu trời...

- Ồ? Không đúng! Còn thiếu một cái thân thể!

Thần thức Dương Phàm không khỏi tìm kiếm khắp nơi.

- Người đang tại thân thể của bốn hoàng!

Quy Hoàng dường như nhìn ra ý niệm trong đầu hấn, đột nhiên há miệng, một làn gió đen đảo qua trên người Dương Phàm.

Hô... Roẹt!

Dương Phàm chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ. sinh cơ toàn thân bị ngăn chặn, toàn thân lạnh lẽo.

Còn không chờ hấn hóa giải, trong gió đen kia truyền đến một áp lực thật lớn. Quy Hoàng há mồm, nuốt hấn vào trong.

Sau khi Dương Phàm khôi phục sinh cơ. phát hiện mình thán ở một nơi tử khí nồng đậm tới tận cùng, bốn phía toàn bộ là chất lỏng đen như mực. cực kỳ ghê tởm.

- Đây là nơi nào?

Dương Phàm hô to.

- Nơi này là nơi sâu nhất Đầm lầy nguyên rùa, cũng là thân thể của bốn hoàng... Ha ha ha!

Trong không gian trống trải vang lên tiếng cười âm trầm tự đắc của Quy Hoàng.

- Chẳng lẽ... toàn bộ đầm lầy này dĩ nhiên là thân thể Quy Hoàng biến thành!

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh.

- Đúng vậy. Bốn hoàng lệnh cho người, trước tiên giải trừ nguyên rùa trong thân thể ta. nơi này cũng là nguồn gốc độc ôn của toàn bộ Dịch Quy Lâm. trung tâm của lực nguyên rùa.

- Nếu ta không cứu thì sao?

Dương Phàm thử hỏi.

- Nếu người không hóa giải nguyên rủa nơi đây. không quá bao lâu chính người cũng sẽ chết đi. Đừng cho rằng bọn hoàng không nhìn ra trạng thái của người.

Quy Hoàng nói xong câu cuối cùng, thanh âm biến mất không thấy.

- Trước hóa giải nguyên rủa trên thân ta rồi tỉnh tiếp.

Dương Phàm thì thảo lẩm bẩm, khoan chân ngồi xuống, quanh thân tinh quang màu lục nhạt hóa thành dòng nước màu lục tự trong ra ngoài, lưu Chuyển sinh sôi không ngừng.

Sau một lát. Dương Phàm thở ra một hơi dài. rốt cục khôi phục lại.

- Nơi này là Đầm lầy nguyên rủa, cũng là thân thể Quy Hoàng biến thành, ta hiện tại tương đương ở trong thân thể hắc...

Dương Phàm thật sự cũng không muốn thoát đi, mà đang suy tư làm như thế nào hóa giải nguyên rủa nơi này.

- Nơi nguyên rủa phát ra từ vùng tử địa tuyệt đối này. trừ khi khiến “Đất chết” này biến thành “Đất sống”.

Thật lâu sau. Hoán Thiên Nha của Dương Phàm liên tục nhảy lên, trong mắt lộ quang chột lóe.

Biến “Đất chết” thành “Đất sống”, nói cách khác, phải cho cả Dịch Quỷ Lâm khôi phục sinh cơ lực ý.

- Ha ha. Coi toàn bộ Đầm lầy nguyên rủa hoặc Dịch Quỷ Lâm coi như một đối tượng trị liệu... Nếu loại ý tưởng này có thể thành công, không cho khắp Dịch Quỷ Lâm này khôi phục sinh cơ lực ý, cho dù Quy Hoàng kia đuổi đi ta cũng nhất định không đi!

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên nụ cười, triển khai cảm quan bị hạn chế tới mức tận cùng, bắt đầu suy diễn tính toán...

795. Chương 750: Pháp Lực Ngàn Năm.

Hắc không chỉ là cứu người, ngay cả những sinh mệnh như yêu thú. linh hoa dị thảo đều có kinh nghiệm giải cứu trị liệu nhiều lần.

Nhưng lần này. đối tượng trị liệu của Dương Phàm không hề là một cá thể. một người, một yêu thú, một gốc linh quả, cũng không phải là vài trăm hơn ngàn sinh mệnh, mà là một vùng “Đất chết”.

Một vùng đất chết như thế nào khiến nó khôi phục sinh cơ?

về phần nguyên rủa theo như lời Quy Hoàng, Dương Phàm căn bản không đặt trong lòng.

Trong suy nghĩ của Dương Phàm, muốn trừ tận gốc cái gọi là nguyên rủa này, nhất định phải khiến đất chết biến thành đất sống.

Bởi vì tử khí nồng đậm vô tận kia mới là khởi nguồn lực lượng nguyên rủa. Mất đi nó chống đỡ. nguyên rủa tự nhiên sẽ tiêu tan, có thể nói là rút củi đáy nồi.

Dương Phàm đắm chìm trong suy diễn tính toán, cảm quan rút vào trong vùng đầm lầy tử vong bên thân.

Thổ địa nơi này không hề có sinh cơ. tử khí trầm trầm, hoàn toàn khác với thổ địa bình thường.

Cho dù là thổ địa hoang phế cho dù là sa mạc mặc dù nhìn như không hề có sinh cơ. nhưng cũng bởi vì điều kiện ngoại giới tạo thành sinh cơ móng manh, vẫn thuộc về thổ địa bình thường.

Cảm quan rút vào trong đầm lầy. tâm thần Dương Phàm đột nhiên như bị ăn mòn, rùng mình một cái.

- Mỗi một tấc đất nơi này chẳng những bị tử khí ngăn chặn, còn bị lực nguyên rủa thẩm thấu.

Tâm thần Dương Phàm ngưng trọng, cảm nhận được khó khăn của việc này.

Lúc trước tại Nội Hải, Đông Phương được sư cũng đưa ra ý nghĩ Dương Phàm nắm trong tay lực lượng đại địa, có thể nào có cơ hội trị thương cho Địa Mạch Chi Tích hay không

Theo lý luận, Dương Phàm cho rằng có khả năng, chỉ là tu vi không đủ, tâm có thừa mà sức không đủ.

So với Địa Mạch Chi Tích có thể hủy diệt toàn bộ Nội Hải, đầm lầy nguyên rửa này thậm chí toàn bộ Dịch Quy Lâm cũng không tính là gì.

Lúc vừa bắt đầu Dương Phàm dùng Thánh Liệu thuật xâm nhập vùng lầy, kết quả bốc lên một màng khói nhẹ. xuất hiện tan rã từng mảng lớn.

- Tiểu tử nhân loại, đừng dùng thủ đoạn với ta. Nơi này là khói nguyên của Đầm lầy nguyên rửa. tạc phủ trong thân thể bốn hoàng biến thành, chỉ bằng chút thần thông này của ngươi, muốn thoát khỏi nơi này còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Thanh âm Quy Hoàng vang lên trong khu vực trống trải tối đen này.

Dương Phàm không để ý đến Quy Hoàng, chỉ là chất lỏng như mực chảy khắp đầm lầy này làm cho người ta ghê tởm, ăn chứa tử khí càng kinh người. Dương Phàm cũng không dám dùng thân thể đi ngạnh kháng.

- Xem ra, nếu muốn đơn thuần dùng Thánh Liệu thuật chữa trị. hiển nhiên không có khả năng. Người, vẻ thú, thực vật đều có diêm chung, mà thô địa thì lại khác...

Dương Phàm chau mày. lại chìm vào trầm tư.

Đột nhiên, ánh mắt hần sáng lên, Hồn Căn kéo dài thành Sinh Mệnh Lục Chung đột nhiên nhảy lên.

Nếu muốn chữa trị đất chết, như vậy làm sao có thể tách rời khỏi Hồn Căn có thể nắm trong tay đại địa?

Rất nhanh, Hồn Căn của Dương Phàm dung nhập vùng đất chết này, cố nén và chống cự lực nguyên rửa trong đó.

Dương Phàm phát hiện sau khi Hồn Căn dung nhập đại địa. sức chống cự các loại độc ôn dơ bẩn, thậm chí là tử khí đều cực kỳ cường đại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hồn Căn nắm trong tay một khu vực lớn gần như không có biến hóa. Dương Phàm vẫn đang suy diễn không ngừng.

Rốt cục vào một khắc, Dương Phàm đem phạm vi Hồn Căn khổng lồ. thu nhỏ đến phạm vi một trượng.

Lúc này hần mơ hồ cảm ứng được. Hồn Căn trừ bỏ có thể chống cự độc ôn dơ bẩn, tử khí trong đất chết dường như còn có thể cải thiện kết cấu thổ địa, tinh lọc tử khí dơ bẩn trong đó.

- Chỉ là. dựa vào loại năng lực bị động này, thật sự rất chậm...

Dương Phàm lại bắt đầu suy tư.

Cũng không biết qua mấy ngày, suy diễn của hần lại bước về phía trước một bước.

Chỉ thấy Hồn Căn kia phản hóa thành vô số cái rễ hư vô màu vàng sáng bóng, số lượng

hàng ngàn hàng vạn, giống như mạng nhện phân bố mỗi một tấc đất.

Giờ khắc này, phạm vi Hồn Căn cảm quan của Dương Phàm không gia tăng bao nhiêu, nhưng độ rõ ràng lại gia tăng mãnh liệt gấp trăm lần.

Vô số cái rễ hư vô màu vàng sáng bóng kia trải rộng mỗi một tấc đất. năng lực tinh lọc cải thiện thổ địa tăng cường gấp trăm lần.

Không bao lâu. kết cấu vùng đất chết Dương Phàm ngồi xếp bằng xảy ra biến hóa. tử khí dơ bẩn trong đó tan biến với tốc độ có thể thấy rõ.

Càng kỳ diệu là. Dương Phàm cảm giác những tử khí dơ bẩn này sau khi tan biến, từ vô số cái rễ hư vô do Hồn Căn phản hóa ra lại tràn tới một cô thanh lưu tràn ngập khí tức sinh mệnh.

- Pháp lực dường như có dấu hiệu tăng trưởng...

Sắc mặt Dương Phàm lộ vẻ vui mừng.

Nhưng là, hắn cũng không vừa lòng tốc độ trị liệu đất chết của Hồn Căn lúc này.

Vì thế, Dương Phàm trong quá trình trị liệu lại bắt đầu nghiên cứu, ý đồ thôi diễn ra một bộ pháp quyết đặc thù.

Nửa tháng sau, đất chết trong phạm vi mười trượng dưới chân Dương Phàm chuyển hóa thành thổ địa bình thường, cũng tương đương với thổ địa hoang vu, không có một tia tử khí.

Thổ địa như vậy, miễn cưỡng có thể trồng một số loại cây.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, từ trong Tiên Hồng Không Gian lấy ra một nắm hạt giống, gieo ở bên cạnh mình.

Sau đó, hắn lại vận chuyển lực lưu trong Sinh Mệnh Lục Chung, tiến thêm một bước cải thiện vùng thổ địa hoang vu này.

Mười ngày sau, thổ địa hoang vu này xuất hiện cỏ dại, cây hoa, cây non.

- Lực lượng của sinh Mệnh Lục Chung dường như có thể tăng mạnh cải thiện thổ địa.

Dương Phàm lại có phát hiện mới, hắn đem từng đợt lực lưu rót vào trong Hồn Căn, sau đó phân hóa đến trong những cái rễ.

Thoáng chốc, những cái rễ hư vô tồn tại dưới dạng linh thể kia lóe ra tinh quang hai màu vàng lục, năng lực tinh lọc cải thiện thổ địa lại tăng cường gấp trăm lần.

Đột nhiên, Dương Phàm phát hiện tốc độ tăng trưởng tu vi của mình cũng trở nên nhanh rất nhiều.

- Thật tốt quá. Chỉ cần cho ta một ít thời gian, biến toàn bộ Đầm lầy nguyên rùa thành mảnh đất sinh cơ, cũng Không phải là việc khó.

Dương Phàm vui mừng trong lòng, bộ pháp quyết tinh lọc thổ địa đã bị hắn không ngừng nghiên cứu t hay đôi trong vận dụng thực tế, hiệu suất càng ngày càng cao.

Hồn Căn trong vận dụng của hắn, rễ phân hóa ra biến dài biến nhỏ, phạm vi phân bố càng ngày càng rộng.

Đến một giai đoạn, rễ của Hồn Căn phân bố phạm vi mười dặm, bắt đầu tinh lọc cải thiện đất chết, cùng khiến nó dần có được sinh cơ.

Dị biến lớn như thế làm sao có thể giấu diếm được Quy Hoàng thân là khổng chế tuyệt đối nơi đây.

- Tiểu tử nhân loại, ngươi đây là đang làm gì? Bổng hoàng muốn ngươi giải trừ nguyên rùa, mà không phải cho ngươi khai thông đất chết!

Trong thanh âm rít gào của Quy Hoàng tràn ngập hoảng sợ.

- Chẳng lẽ Quy Hoàng các hạ không rõ, nguồn gốc lực nguyên rùa chính là mảnh đất chết này. Ta chỉ cần biến nó thành đất sống, mới có thể rút củi đáy nồi...

Dương Phàm lưỡi biển nói.

- Đáng giận. Vùng đầm lầy này là thân thể ta biến thành, vị trí của ngươi càng là tọng phủ của ta...

- Như vậy xin hỏi các hạ, ngươi nguyện ý muốn một khối thân thể, hay là trọn đời ở lại nơi này?

Dương Phàm trào phúng nói.

- Đây... Đây...

Quy Hoàng kia không lời nào để nói.

- Quy Hoàng các hạ xin chống mắt mà nhìn, để Dương mỗ biến nơi này thành mảnh đất sống. Đây là phương pháp duy nhất giải trừ nguyên rùa.

Dương Phàm chậm rãi nói.

- Tiểu tử ngươi tốt nhất đừng chơi thủ đoạn gì. Bỏ hoàng muốn giết ngươi, so với bóp chết một con kiến còn đơn giản.

Thanh âm Quy Hoàng bỗng nhiên ngưng bật.

Trong lòng Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, đối với lời của Quy Hoàng tự nhiên như gió thoảng bên tai. Hắn hiện tại dựa vào Hoàng Long Quan cùng một số át chủ bài. cơ hội chạy trốn vượt qua 60%.

Nên biết Hoàng Long Quan chính là chỉ bảo phòng ngự, ẩn chứa Long khí vương giả. cùng với khí vận nhị long, chính là khắc tinh của đất chết này.

- Hừ. Chờ ta khai thông tinh lọc vùng đất chết này xong, tất nhiên tu vi tăng mạnh, xem ngươi còn có thể làm khó dễ được ta!

Trong lòng Dương Phàm cũng đã có tính toán riêng, nhất quyết ở lại Dịch Quy Lâm này.

Cho dù Quỷ Hoàng kia đuổi hắn ra Đầm lầy nguyên rùa, hắn cùng y nguyên có thể ra tay từ vùng đất chết khác của Dịch Quy Lâm. đem tất cả khu vực này biến thành đất sống, sau đó từ bốn phương tám hướng vây quanh Đầm lầy nguyên rùa. Đến lúc đó cũng quá thật đơn giản như bắt ba ba trong rọ.

Năm tháng từ từ, thời gian nhanh chóng trôi đi.

Nháy mắt đã trôi qua mấy năm, từ mảnh đất nơi Dương Phàm đặt chân nhìn lại. trong tầm nhìn một vùng sinh cơ lực ý. trên mặt đất tràn ngập sinh cơ.

Đặc biệt bên cạnh hắn có thể nói là chim hót hương hoa. lực ý dạt dào, thậm chí còn mọc mấy gốc đại thụ, ngẫu nhiên còn rơi xuống vài trái cây.

Trong thời gian này. Quy Hoàng yên lặng chú ý, không có quấy phá hắn.

về phần Dương Phàm, tu vi tự nhiên là tăng mạnh như hỏa tiễn, một ngày ngàn dặm.

Biến hóa rõ ràng nhất chính là Hồn Căn cường tráng gấp mấy lần. trở nên vàng bóng trong suốt, năng lực khống chế đại địa của Dương Phàm tăng cường gấp mười, gấp trăm lần lúc trước.

Sinh Mệnh Lực Chứng càng thêm thịnh vượng hữu lực, khiến sinh mệnh lực của hắn lại tăng lên mấy lần.

Trong đầu, hai cây Hoán Thiên Nha tỏa ánh sáng rọi thần bí, hào quang hai màu xanh đỏ có chứa vài tia lưu ly.

Bất kể là tu vi hay là cảnh giới, Dương Phàm đều tăng lên rất lớn.

Lần tăng lên này. là tăng mạnh về chính thể với biên độ lớn. Từ thể chất nhục thân, cảnh giới linh hồn, thậm chí là Sinh Mệnh Lực Chứng, Hồn Căn, Hoán Thiên Nha...

Có thể nói. thực lực Dương Phàm tăng lên không chỉ gấp đôi. nếu có thể tiến thêm một bước khai phá tiềm lực cổ lực lượng này và chân chính vận dụng, cũng có thể tại nền tảng này khiến thần thông thực lực lại gia tăng lên gấp đôi cũng không khó.

- Tu luyện ba năm... Pháp lực ngàn năm...

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thở dài, đối với kỳ ngộ lần này xâm nhập Dịch Quy Lâm có cảm xúc mạnh.

Kỳ ngộ thường thường đi đôi với phiêu lưu.

Nếu lần này hắn không chịu mạo hiểm, làm sao có thể đổi lấy pháp lực ngàn năm?

Nên biết rằng, Dương Phàm từ khi tu luyện đến nay còn không tới 300 năm.

Một ngàn năm đối với hắn mà nói là quý báu cỡ nào?

Càng quan trọng là... lần kỳ ngộ này không chỉ khiến hắn tăng trưởng pháp lực ngàn năm, càng thêm gọi ý cho hắn một cánh cửa mới tinh trên con đường tu luyện.

Vốn dựa theo tính toán, từ Hoán Nha trung kỳ đến Hoán Nha hậu kỳ nhanh thì 500 năm, chậm thì 1000 năm. có lẽ càng lâu.

Mà lần này. tăng trưởng pháp lực ngàn năm, tuy rằng không có làm Dương Phàm tiến vào Hoán Nha hậu kỳ, nhưng là kém không xa đã đạt tới cảnh giới trung kỳ đỉnh.

Trên thực tế, Dương Phàm cũng hiểu được, tu vi tăng gấp rút trong hai ba năm cũng không ổn định, cần phải chấn chỉnh tiêu hóa. tạo cơ sở tốt đến lúc đó lại đánh tới cảnh giới hậu kỳ mới là thích hợp nhất.

Hô

Dương Phàm thở ra một hơi dài, triển khai thần thức, trong nháy mắt bao phủ mười hai vạn dặm, sau đó chậm rãi đứng dậy.

- Tu sĩ nhân loại, người thành công chữa trị đất chết nơi này. khiến Đầm lầy nguyên rửa khỏi phục sức sống. Nhưng là, bồn hoàng vẫn phải diệt trừ ngươi.

Bạch quang lóe ra, một cái đầu xương khô trắng hiện lên bên cạnh Dương Phàm, tinh thần uy áp vô cùng tận từ hư không buông xuống, hung hăng đánh lên người hắn.

Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, đại địa dưới chân chấn động mãnh liệt, nhưng hắn lại không bị thương.

- Làm sao có thể?!!!

Quy Hoàng khiếp sợ.

Đây chính là thần hồn công kích của nhân vật bước nửa bước vào Thông Thiên tam giai!

- Hừ. Một cái đầu lâu tàn hồn không đầy đủ cũng dám động thủ với ta.

796. Chương 751: Hợp Thể Kỳ.

Dương Phàm há mồm phun một ngụm, cương phong màu xanh mãnh liệt che phủ trời đất thổi quét tới. đầu lâu xương trắng giống như trang giấy bị thổi vô ảnh vô tung.

Trong phong lực đáng sợ có thể tan vàng nát sắt kia, đầu lâu Quy Hoàng hoảng sợ rít gào:

- Pháp lực cường đại như thế. điều này sao có thể?

Pháp lực ngàn năm, há mồm phun ra, lập tức khí xông tận trời, kinh thiên động địa.

Tuy rằng Quy Hoàng không có thân thể đầy đủ. nhưng là thần hồn lực tuyệt đối vượt xa nhân vật cấp Phủ chủ. thậm chí đạt tới Thông Thiên tam giai. Giờ phút này lại bị Dương Phàm một hơi thổi mấy ngàn dặm.

Dương Phàm ngượng ngùng cười:

- Pháp lực tích tụ trong cơ thể quá nhiều, sau khi phun ra, thoải mái rất nhiều.

Nguyên lai, vào lúc Dương Phàm tinh lọc khai thông Đầm lầy nguyên rửa này, cùng lúc tu vi cảnh giới tăng trưởng, nhưng pháp lực tích lũy càng vượt qua sự tưởng tượng.

Từ một trình độ nào đó mà nói, số lượng pháp lực Dương Phàm tích tụ đạt tới trình độ Hoán Nha hậu kỳ.

Sở dĩ không đột phá tới cảnh giới hậu kỳ là Bởi vì cảnh giới có khiếm khuyết. cơ sở không ổn định, Dương Phàm cũng không muốn đột phá.

Vì thế. hắn đem pháp lực ngàn năm này phong ấn hơn một nửa trong cơ thể, lúc ấy làm như vậy cũng vì giấu diếm tai mắt của Quy Hoàng.

Nhưng cho dù như vậy. còn có một chút pháp lực còn dư nằm trong trạng thái tràn đầy, để lại cũng vô dụng.

Cho nên, khi Quy Hoàng đánh tới. Dương Phàm một hơi đem những pháp lực dư thừa này giải phóng ra ngoài, uy lực thật là kinh thể hãi tục.

- Ha ha. Quy Hoàng các hạ, người có một thần hồn lực, cơ hồ bước vào Hợp Thể Kỳ nhưng pháp lực bình thường. Hiện tại pháp lực Dương Phàm dễ dàng thắng bởi người, ai là con mối còn chưa xác định.

Dương Phàm đưa mắt nhìn đầu lâu xương trắng dừng ở trong hư không phương xa.

- Người làm như thế nào tới. Chỉ mấy năm pháp lực tăng vọt mấy lần, Ngay cả lực lượng linh hồn đều vượt xa Phủ chủ bình thường.

Quy Hoàng kinh nghi không chừng nói. quả thật khó thể tưởng tượng.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không giải thích, lạnh nhạt cười:

- Hiện tại căn nguyên lực nguyên rùa của Dịch Quy Lâm đã tiêu trừ người còn không rời đi?

- Không giết người, bốn hoàng tâm thần không yên.

Sắc mặt Quy Hoàng biến đổi không ngừng, dường như hẳn cảm ứng được tiềm lực đáng sợ của Dương Phàm, chính là thiên địch của qui' đạo hắn. Cho dù trả cái giá lớn đến đâu cũng sẽ không bỏ qua người này.

- Người dường như khôi phục vài phần trí nhớ?

Dương Phàm dù bận vẫn ung dung đánh giá Quy Hoàng, phát hiện hẳn về mặt ngôn ngữ khí chất đã có biến hóa.

Vù Vù Vù Vù —

Bốn đạo bạch quang từ phương xa bay tới. chính là hai bàn tay xương trắng cùng đôi chân khổng lồ.

Dương Phàm chấn động tâm thần. Bốn linh kiện của thân thể Quy Hoàng này. mỗi một cái gần như có được thực lực gần bằng Phủ chủ.

Vù...`mòm

Hai bàn tay xương trắng cùng đôi chân từ bốn phía giáp công Dương Phàm, công kích mạnh mẽ đáng sợ.

Mà cái đầu Quy Hoàng kia đem tất cả thần hồn lực gia tăng trong đó. dùng tứ chi của mình làm vũ khí nghĩ cách tiêu diệt Dương Phàm.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trên người dâng lên một cở ánh sáng xanh đỏ xông tận trời, như một cột sáng phá tan quỷ vụ còn chưa tan biến trên trời cao.

Giờ khắc này, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào trong Dịch Quy Lâm, sáng rọi huyễn lệ.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Hai bàn tay xương trắng cùng đôi chân đánh tới trước người Dương Phàm, lại bị pháp lực khủng bố ẩn chứa Hoán Nha thân lực mạnh mẽ đánh văng ra.

- Tại sao có thể như vậy?

Quy Hoàng cảm giác sâu sắc sự đáng sợ pháp lực của Dương Phàm.

Nếu hắn ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên không sợ hãi. huống chỉ còn có thần hồn lực vượt qua Dương Phàm một khoảng lớn.

Ầm ầm... Rầm rầm—

Thần hình Dương Phàm như ảo ảnh, lóe lên trong không trung, lưu lại một tàn ảnh mơ hồ không rõ, hơi hệt băng quơ ngăn cản tứ chi của Quy Hoàng giáp công.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ. pháp lực Dương Phàm không yếu, mặt không đổi sắc.

Từ lúc ban đầu một mực phòng thủ đến sau này Dương Phàm bắt đầu triển khai phản kích.

Một chương tùy ý của hắn có thể đánh bay tứ chi linh kiện của Quy Hoàng.

Đến một lúc. trên một bản tay của Dương Phàm lưu chuyển một ngọn lửa ánh vàng, hung hăng đánh lên một bản tay xương trắng khổng lồ.

`m... Phốc

Trên bản tay xương trắng khổng lồ kia lập tức để lại một vết chướng đen thui sâu đến vài tấc.

Cùng lúc đó, đầu lâu Quy Hoàng kêu một tiếng đau đớn, dường như bị ảnh hưởng.

- Tu sĩ nhân loại đáng giận... Đắm lấy nguyên rùa vốn là thân thể bốn hoàng biến thành, càn là nguồn gốc pháp lực. hiện giờ lại bị người biến thành đất sống, pháp lực bốn hoàng bị mất khẳng định là bị người cướp đi.

Đầu lâu Quy Hoàng rít gào một tiếng, V niệm khê động khiến tứ chi trở lại bên cạnh.

Dương Phàm nghe vậy ngăn ra. đạo lý ngang ngược của Quy Hoàng này dường như nói đúng.

- Hừ hừ. Hiện giờ người không có một thân pháp lực, còn như thế nào chống lại Dương mỗ?

Dương Phàm không phủ nhận, sau đó không có ý tốt nói:

- c ho tới nay, đều là người đuôi giết ta. Hôm nay. chúng ta đôi vị trí một chút nha!

Dứt lời, tàn ảnh xanh bóng trong suốt chợt lóe, mấy chục đạo hư ảnh đồng thời đánh về phía đầu lâu Quy Hoàng.

Ba ba... Ầm

Đột nhiên, Dương Phàm cùng đầu lâu và tứ chi Quy Hoàng quần lại cùng một chỗ.

Dương Phàm có pháp lực cường đại chống đỡ. tốc độ lại ổn thảng một bậc, cơ bản ở thế bất bại.

Nhưng thân thể Quy Hoàng này cực kỳ cứng rắn, khi còn sống rất có khả năng là quỷ khu bất diệt Thông Thiên tam giai.

Công kích Dương Phàm cường đại như thế nhưng khó có thể thương tổn đến xương trắng.

Chỉ có dưới tình huống Thái Hu Thiên Hỏa bám vào mới có thể tạo thành một ít thương tổn với thân thể Quỷ Hoàng.

Chiến đấu vài canh giờ, Quy Hoàng chung quy cảm giác không phải đối thủ của Dương Phàm, lập tức chạy hướng một nơi nào đó Dịch Quy Lâm.

- Muốn chạy?

Dương Phàm hơi trêu tức cười, như bóng theo hình nhanh chóng đuổi theo.

về mặt tốc độ. Dương Phàm chiếm ưu thế, Quy Hoàng có thần hồn lực cơ hồ bước vào Hợp Thể Kỳ khổng chế. nhưng không có pháp lực chống đỡ đương nhiên chạy không thoát khỏi Dương Phàm.

Rất nhanh, Dương Phàm đuổi gấp đánh rất khiến Quy Hoàng chật vật không chịu nổi.

- Dừng tay!

Đầu lâu Quy Hoàng rít gào một tiếng:

- Người ta không cừ không oán. vì sao muốn dồn bốn hoàng vào chỗ chết?

- Dương mỗ giúp người hóa giải lực nguyên rùa nơi này, người chẳng những không cảm ơn còn lấy oán trả ơn. Dương mỗ làm sao hạ thủ lưu tình với người?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng.

- Đây...

Quy Hoàng hơi cứng đờ. chợt mắt lộ vẻ oán hận:

- Mặc dù người hóa giải nguên gốc nguyên rùa, nhưng cũng đã hủy thân thể và cơ sở pháp lực của bốn hoàng.

- Chắc chắc! Người hiện tại học nói xạo.

Dương Phàm quan sát hần vài lần:

- Nói cho ta biết, người rốt cục là ai, vì sao rơi vào trạng huống như thế. Nếu không, Dương mỗi một mực truy đuổi đến cùng, thần hồn lực của người tuy cường đại cũng không nhanh bằng pháp lực hùng hậu và lực khôi phục của ta.

- Người dám uy hiếp bản tông...

Giọng điệu thanh âm Quy Hoàng đột nhiên biến đổi, mang theo một tia bén nhọn.

- Uy hiếp? Chính là uy hiếp.

Dương Phàm bắt chước bộ dạng của Hồ Phi lúc trước, chiến ý dạt dào:

- Con bài chưa lật chân chính của Dương mỗi còn không có lấy ra đây!

Dứt lời, hần cổ ý lộ ra một tia khí tức Hoàng Long Quan.

- Chí Bảo Long Khí?

Quy Hoàng kinh hô thất sắc:

- c hẳng lẽ người là hậu duệ của hoàng tộc Tiên Tẫn.

Dương Phàm bộ dạng làm như bí hiểm, hai tay chắp sau lưng, lờ mờ nói:

- Nếu Dương mỗi sử dụng Chí Bảo Long Khí, thực lực còn có thể tăng cường gấp đôi. còn có vài loại bí thuật cường đại đồng dạng có cơ hội tiêu diệt người.

Dứt lời, hai cây Hoán Thiên Nha ở sâu trong đầu hần đột nhiên nin lên, một cổ dao động kinh hải rót vào thiên địa.

Thần hình Quy Hoàng cứng đờ. trong hư không phảng phất như hiện lên hai tôn Thái cổ Ma thần cao lớn vô hạn, thò ngón tay có thể đem hần bóp chết.

Đây đúng là khi tức báo trước khi thi triển Thái Hư Huyền Thần, cái gọi là hình ảnh kia chẳng qua là ảo giác Dương Phàm chế tạo ra.

Trong lòng Quy Hoàng rung động, khó tin nói:

- Trong thiên địa lại có thần thông đáng sợ như thế. người rốt cục là đại năng thời đại nào?

- ồ. đây là huyền tượng người chế tạo ra, người không ngờ lờ mờ bản tông.

Dương Phàm trào phúng cười:

- Có thể khiến Dương mỗi sử dụng chiêu này. đôi mắt Đại Tẫn cũng chỉ duy nhất một người. Người còn chưa đủ tu cách.

- Cái gì?

Quy Hoàng bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, lòng tự trọng chưa từng bị đả kích như vậy.

- Lúc trước lão phu đại chiến cường giả Hợp Thể Kỳ. lúc trước một trận chiến cùng Yêu Long Hoàng...

Quy Hoàng nói được một nửa, thanh âm bỗng ngưng bật.

Dương Phàm như cười như không nói:

- Thì ra là thế. Các hạ đúng là Quy Vương Tông chủ đời trước, không biết vì sao tự xưng Quy Hoàng.

- Khối quy khu này là khối thân thể tông ta lấy được từ trong một ngôi mộ thượng cổ phong ấn mấy vạn năm trước, khi còn sống tu vi hần là đạt tới Hợp Thể Kỳ. thậm chí là hoàng giả quý đạo Độ Kiếp Kỳ. trong

cơ thể thậm chí còn dư một ít tàn hồn trí nhớ. Sau đó tra tìm sách cô mới biết, trong phản mộ này phong ân chinh là một vị Quý Hoàng thời kỳ thượng cổ pháp lực thông thiên. Vì đem thân thể Quý Hoàng này luyện chế thành của mình, bản tông ước chừng tiêu phí thời gian mấy trăm năm, cũng chưa hoàn toàn luyện hóa thành công.

- Như vậy. tông chủ các hạ vì sao chống lại Yêu Long Hoàng. Chẳng lẽ lấy thân thông Hợp Thể Kỳ lúc trước của người còn không chiến thắng được người này?

Dương Phàm tò mò khó hiểu hỏi.

-Yêu Long Hoàng có thể với Vạn Yêu Điện thống lĩnh toàn bộ Yêu Hoàng Cảnh, thực lực đầu chi Hóa Thân. Hắn có thể nói là Thân thú Hợp Thể Kỳ của Đại Tồn hiện nay sống sót lâu dài nhất, không biết bao nhiêu vạn năm trước đã bước vào Thông Thiên tam giai. Hơn nữa Yêu Long Hoàng này kế thừa huyết mạch hai loại Thần thú. có thân thể bất diệt, lực phòng ngự mạnh nhất, có thể nói là đệ nhất nhân Đại Tồn hiện giờ. Nếu như hắn có Chí Bảo Long Khí, đã sớm diệt Đại Tồn Vương Triều.

- Thật sự lợi hại như người nói?

Dương Phàm hơi nghi ngờ, thăm nghĩ có phải Quý Vương Tông chủ này bại bởi Yêu Long Hoàng mới thoỉ phồng sự lợi hại của người kia.

Theo hắn biết, Đại Tồn hiện giờ, được công nhận vũ lực mạnh nhất chính là Tồn Tuấn nắm giữ Cửu Long Tỷ. đương nhiên Yêu Long Hoàng cũng là người duy nhất có thể chống lại.

Nhưng suy nghĩ xoay chuyển, Dương Phàm đột nhiên tỉnh ngộ.

Trận chiến giữa Quý Vương Tông chủ đời trước và Yêu Long Hoàng vào một vạn năm trước, khi đó Tồn Tuấn còn chưa sinh ra.

- Tin hay không là do người, huống chi lúc trước bản tông chọn lựa một nơi cực âm. tìm được mảnh quỹ lâm này của Yêu Hoàng Cảnh, kết quả quỹ khu còn không luyện thành, Yêu Long Hoàng liền tới đánh lén. Cuối cùng, bản tông dùng cái giá sinh mệnh liên hợp thân thể Quý Hoàng này thi triển nguyên rùa khiến Yêu Long Hoàng kia bị thương nặng mà đi, nguyên rùa quán thân...

- Tuy nhiên kỳ quái chính là, thẳng đến khi người biến vùng Đầm lầy nguyên rùa này thành vùng đất sống, trí nhớ ý thức của ta dần dần thức tỉnh, cũng chiếm cứ khối quỹ khu này. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mấy năm nay bản tông chưa từng ngăn cản người.

Quý Vương Tông chủ nói tới đây. cũng lộ vẻ cổ quái.

Dương Phàm thấy hắn giải thích chi tiết nguyên nhân hậu quả, lúc này mới gạt đầu hỏi:

- Xin hỏi tôn tính đại danh tiên bối!

- Thu Yển Đông, Quý Vương Tông chủ đời trước.

Quý Vương Tông chủ quan sát Dương Phàm một cái:

- Xem ra các hạ là nhân tài mới xuất hiện, không biết tôn tính đại danh.

- Cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta có thể gặp lại. Hiện tại Dương muốn chém giết người hết sức khó khăn, lần sau cũng không nhất định...

Dương Phàm cười thần bí. ôm quyền cáo từ. hóa thành tàn ảnh xanh bóng bắn về phương xa.

- Người này quả thật đáng sợ, tuy nhiên chờ lão phu khôi phục pháp lực Hợp Thể Kỳ...

Thu Yển Đông nói tới đây, đầu mày khẽ nhíu:

- ở Đại Tồn này, cho dù là Hợp Thể Kỳ. không có Chí Bảo Long Khí cũng không thể chiến thắng hắn!

797. Chương 752: Lực Chống Hai Đại Phủ Chủ.

Trong đó một trung niên mặt ưng, áo bào vàng rộng rãi. đầu đội kim quan, đôi mắt vàng kim, sắc bén bức người.

Bên cạnh hắn là một nữ tử tuyệt lệ váy dài Huyết ngọc, xinh đẹp cao nhã. giọng nói du dương nhu hòa, lúc này đôi mi khẽ nhú, nói:

- Từ khi Dương Phàm tiến vào Dịch Quy Lâm này, tử khí trong rừng dường như đang từ từ tiêu tán, gần đây nhiều lần có quỷ vật bậc cao đột nhiên ra từ bên trong, dẫn tới không ít phiền phức cho chúng ta, cường giả mai phục ở đây cũng có chút tổn thất.

Nữ tử ưu nhã tuyệt lệ này, tự nhiên là Huyết Linh Vương thù oán không nhỏ với Dương Phàm.

Nhưng nếu nói thâm thù đại hận, vậy thì còn kém Lôi Minh Vương bên cạnh.

Lôi Minh Vương đôi mắt vàng kim, ẩn hiện sát ý lạnh băng, nhìn chằm chằm rừng sâu u ám bị quỷ vật bao phủ.

Nếu không phải Dịch Quy Lâm quả thật rất đáng sợ, Ngay cả Yêu Long Hoàng cũng hạ lệnh không được xâm nhập vào quy lâm này. bọn họ cũng sẽ không cố Kỳ như thế.

- Dịch Quy Lâm này có quy khủng bố, chạy trốn tứ tán, tử khí suy yếu, dị biến như vậy, không lẽ có quan hệ tới Dương Phàm?

Lôi Minh Vương nói đến cái tên Dương Phàm, ánh vàng trong mắt sắc như lưỡi dao, xung quanh mơ hồ ngưng kết một tầng hơi lạnh.

Huyết Linh Vương thần sắc bình tĩnh hơn nhiều, trầm ngâm nói:

- Tám phần mười có quan hệ tới hắn, người này không tầm thường, cứ như một ôn thần. Từ khi tới Yêu Hoàng Cảnh tới nay, dường như đến nơi nào cũng sẽ dẫn tới tai nạn...

Lôi Minh Vương nghe vậy, trước tiên ngẩng ra, sau đó là tràn đầy đồng cảm.

Dương Phàm tiến vào Thiên Ưng Phú, liền giết Lôi Minh thiếu chủ, trọng thương Lôi Minh Vương, giết vô số yêu tu khác.

Tiến vào Huyết Uyên Phủ. chẳng những giết đông đảo Huyết Uyên Vệ, lại còn trọng thương Huyết Linh Vương, thiếu chút nữa dỡ bỏ Huyết Linh Điện.

Lần này tiến vào Dịch Quy Lâm, vạn quy kinh hoàng, tử khí trong quy lâm suy yếu diện rộng...

- Dịch Quy Lâm này chính là một trong những cấm địa đáng sợ nhất Yêu Hoàng Cảnh, Ngay cả Phủ chủ đi vào cũng có thể ngã xuống. Người này ở bên trong mấy năm, lẽ nào chẳng những không chết, ngược lại còn mang tới tai họa cho Dịch Quy Lâm này?

Lôi Minh Vương tán thành ý kiến của Huyết Linh Vương, đối với Yêu Hoàng Cảnh mà nói. Dương Phàm chính là một cái đại ôn thần.

Nhưng hắn vẫn khó mà tin được, Dương Phàm lại siêu phàm như thế. dẫn phát ra dị biến khủng hoảng ở Dịch Quy Lâm.

Trong lúc hai người nói chuyện, trong Dịch Quy Lâm không lúc nào không có quy khi mạnh mẽ lao ra ngoài, hoàn toàn không hề sợ hãi ánh mặt trời ở bên ngoài.

Có chút Quy Vương mạnh mẽ xuất thế khí tức khủng bố thậm chí làm cho hai đại Phủ chủ trong lòng phát lạnh.

Một ngày, một đoàn ánh sáng trắng bạch lao ra từ Dịch Quy Lâm, khí tức thanh thế kia làm tâm thần hai người Lôi Minh Vương run rẩy.

- Đó là khí tức siêu việt cấp Phủ chủ... Chẳng lẽ là babác Thông Thiên...

Lôi Minh Vương ánh mắt co rút. hai người tâm thần nghiêm lại, thu liễm khí tức.

Vù vù

Đoàn ánh sáng trắng chợt ngừng lại, lộ ra một bộ xương khô như hòn núi nhỏ, chỗ trông mắt bắn ra u quang, quy thần kinh hãi.

Vô số quỷ vật xung quanh đều quy bái thần phục.

B ỏn góc bộ xương khô này, còn có hai cánh tay cùng hai chân xương trắng thật lớn.

Khi cổ khí tức khùng bổ truyền tới, Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương ngừng thờ, ẩn nấp thần hình.

Nhưng này bộ xương trắng kia vẫn liếc nhìn chỗ hai người, có vẻ hơi dăm chiêu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến khi bộ xương trắng kia bỏ đi, hai người Lôi Minh Vương mới thờ phào một hơi. vẻ mặt hoảng hốt

- Cảnh giới thứ kia có thể đạt đến ba bậc Thông Thiên, chẳng lẽ là Quy Vương Tông Chủ quyết chiến với Yêu Long Hoàng đại nhân năm trước.

Huyết Linh Vương dung nhan mới khôi phục chút tia máu, kinh dị không xác định nói.

- Có phải là Quy Vương Tông Chủ hay không, khó mà xác định, Nhưng tồn tại mạnh mẽ nhưthá Dương Phàm thâm nhập DịchQuy Lâm. thật có hy vọng sống sót hay sao?

Lôi Minh Vương nghi hoặc nói.

- Không đúng, ta phát hiện bộ xương khô kia có chút suy yếu. lúc bay khỏi Dịch Quy Lâm, bộ dạng chặt vật, trên tứ chi xương trắng rõ ràng còn có dấu chướng ấn...

Huyết Linh Vương quan sát hiên nhiên càng thêm cẩn thận.

- Vậy chẳng lẽ. trong Dịch Quy Lâm còn có tồn tại nào đáng sợ hơn?

Lôi Minh Vương tâm thần nan lên. âm thầm lú lủi.

- Ngoại trừ Dương Phàm, Dịch Quy Lâm dường như còn có nhân vật đáng sợ mà chúng ta không rõ lai lịch.

Huyết Linh Vương nhíu chặt hàng mi thanh tú, trong lòng mơ hồ trở nên bất an.

Theo nàng phân tích, từ khi Dương Phàm tiến vào Yêu Hoàng Cảnh, trên cơ bản đi tới chỗ nào. nơi đó liền không may. là người chưa bao giờ chịu thiệt.

Xoạt vù

Lại chờ đợi lâu. ngoài Dịch Quy Lâm bắn ra một cái bóng ánh sáng mơ hồ. nơi đi qua lưu lại một dải tàn ảnh giữa hư không, có chút quy dị.

- Chính là Dương Phàm-

Lôi Minh Vương kinh hô một tiếng, hồ quang màu vàng trên người xì xì nung động, xẹt một cái bắn tới đó.

Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt. Lôi Minh Vương không chút nghĩ ngợi liền giết tới.

Khi xua thua Dương Phàm, là Bởi vì bị đối phương âm hiểm tính kế, đánh lén gài bẫy, còn hấn lại khinh địch.

Hắn tự cảm thấy lúc chiến đấu chính diện, tuyệt đối có thể đè bẹp người này, huống hồ hắn có một trợ giúp mạnh mẽ.

Huyết Linh Vương cảm giác không đúng, muốn ngăn cản hắn đã không kịp nữa. lại thêm mình cũng cực kỳ cảm hận Dương Phàm, liền theo sát phía sau. bắn tới đó.

- Ồ, đây không phải Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương hay sao?

Hư ảnh màu xanh kia ngừng lại, hiện ra một thanh niên nho nhã tự nhiên, thoáng có vẻ kinh, ngạc nhìn hai người.

- Hai vị quản lý một phủ, làm sao lại lén lút ở nơi hoang dã này, không lẽ là vùng trộm hèn hờ?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch, thoáng có một tia trêu chọc.

Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương xông tới hung hăng, thấy phản ứng của Dương Phàm đều khẽ kinh ngạc.

- Hừ! Dương Phàm ngươi không cần chơi chiêu này, cho rằng như thế là có thể tránh được hai người chúng ta truy sát hay sao?

Lôi Minh Vương ngưng tụ pháp lực trên người, một mảnh gió xanh sắc bén ngưng tụ quanh người.

- Kẻ này cực kỳ âm hiểm, chớ trớ như hắn, trực tiếp giết đi.

Huyết Linh Vương mặt lạnh như ngọc, khẽ quát một tiếng, một chia làm ba, ba nữ tử ưu nhã váy dài huyết ngọc đều tự không chế Pháp Bảo Thông Linh, giết về phía Dương Phàm.

Xùy xoạt

Hỗ quang chớp động trên người Lôi Minh Vương, bằng tốc độ cực nhanh, như một tia chớp lướt tới sau lưng Dương Phàm.

Phốc xẹt xẹt xẹt

Lôi Minh Vương cánh tay hóa thành móng vuốt ung, phát ra một mảnh sóng gợn sắc bén, nương theo đó là tiếng sấm chớp màu vàng xẹt xẹt.

Một chương nhuthả tốc độ. lực lượng, uy năng, đều đạt đến một mức làm người ta nhìn mà than thờ.

Cùng lúc, một tơ máu quy dị. một cái phi kiếm dò máu. một ngọn lửa dò máu. từ khắp mọi hướng giết tới Dương Phàm.

Ngay lập tức. Dương Phàm bị kẹp từ bốn phía.

Từ khi tiến vào Đại Tồn tới nay. hắn chưa từng phải đồng thời đối mặt với hai đại Phủ chủ đồng thời công kích không chút giữ lại.

Huống chi. bất luận là Lôi Minh Vương hay Huyết Linh Vương, thực lực đều vượt xa cường giả Thần Hu bình thường, thực lực ở trong mười hai đại Phủ chủ cũng được xếp vào năm hạng đầu.

- Hai vị thịnh tình chiêu đãi như vậy, Dương Phàm không thể không nhận.

Dương Phàm thán nhiên cười, đứng tại chỗ, không hề né tránh.

Trên thực tế, bằng tốc độ cùng góc độ tấn công của hai đại Phủ chủ, hắn muốn tránh thoát cũng hết sức khó khăn.

Bùm bùm bùm phốc

Công kích bốn phía, trước sau đánh lên người Dương Phàm.

Chỉ thấy bên ngoài thân người Dương Phàm ngưng kết một tầng giáp ánh sáng màu rậm nắng, bên trên khắc hoa văn xanh đỏ. có vẻ rất thô ráp.

Nhưng khi công kích của hai người Lôi Minh Vương đánh trúng, lại như kim đâm vải bông, đá chìm đáy biển.

Dương Phàm không hề có chuyện gì, thiên địa xung quanh lại truyền ra một trận nổ âm ỷ, mặt đất nổ ra từng vết rách.

Lúc này, dưới pháp lực mạnh mẽ cùng tu vi chống đỡ, mô thức Thiên Nhân của Dương Phàm vượt gấp mấy lần trước kia.

Sao lại thế này?

Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương kinh hãi biến sắc, sắc mặt cứng ngắc, trong lòng dâng lên một trận hoảng sợ.

Ba năm ngắn ngủi. Dương Phàm làm sao trở nên mạnh như thế?

Đôi thành bất cứ một người nào trong bọn họ, kiên quyết không có chút nắm chắc cứng rắn đối đầu công kích bốn phía này, mà không có một chút tổn hại gì.

Răng rắc

Giáp ánh sáng râm nắng bên ngoài người Dương Phàm xuất hiện một vết rạn nhỏ như tơ nhện, nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục.

- Ha ha. Lôi Minh Vương, công kích của ngài mạnh hơn lần trước. Huyết Linh Vương, công kích của cô góc độ càng thêm xảo diệu hơn...

Dương Phàm hai tay đặt sau lưng, cười khê. bị Lôi Minh Vương, Huyết Linh Vương, cùng với hai đại phần thân vây quanh bốn phía, không chút sợ hãi.

- Nếu hai vị thịnh tình chiêu đãi, như vậy Dương mỗ cũng phải có lễ qua lại.

Dương Phàm thở ra một hơi. vận chuyển pháp lực toàn thân.

’m

Một cỗ hào quang hai màu xanh đỏ như thác lũ bộc phát ra từ thân thể bé nhỏ của Dương Phàm, chói mắt như mặt trời, thoáng cái phủ khắp thiên địa.

Bùm bùm ầm

Hai người Lôi Minh Vương dưới pháp lực cuồng bạo như vũ trụ đánh vào, liên tục hừ nặng, bị đánh bay ra mấy trăm trượng, khí huyết sôi lên. khó khăn ổn định thân hình.

Hai người sắc mặt trắng bệch, khiếp sợ không hiểu, nhất thời ngốc sững ra.

về phần hai đại phần thân của Huyết Linh Vương, trực tiếp bị pháp lực mạnh mẽ bắn ngược tan biến.

- Pháp lực thật mạnh mẽ... sao có thể như vậy?

Hai đại Phủ chủ chấn động không thể nói được, trong ánh mắt lộ ra nghi vấn mãnh liệt.

Tu luyện ba năm, pháp lực ngàn năm.

Bọn họ sao có thể hiểu được, chuyện này Dương Phàm gặp kỳ ngộ ở Dịch Quy Lâm.

Dù là đối với cường giả bình thường mà nói, pháp lực ngàn năm cũng cực kỳ khủng bố, dù sao coi như cường giả Hóa Thần, cũng chỉ có hai đến ba ngàn thọ nguyên.

Càng đừng nói Dương Phàm, pháp lực ngàn năm đối với hắn càng mạnh hơn gấp mười lần cường giả bình thường, dù sao tiến độ tu luyện của mỗi người khác nhau.

Lần này tình lộ được Dịch Quy Lâm, khu vực ở chỗ sâu trong đầm lầy trở chú cũng bị Dương Phàm Chuyên hóa thành vùng đất sinh cơ.

Pháp lực Dương Phàm có được, lúc này vượt xa cảnh giới cần có. đủ cho hắn tiến vào Hoán Nha hậu Kỳ.

Thậm chí, trong cơ thể hắn còn phong ấn hơn một nửa pháp lực không thể khống chế, chờ Ngày sau trùng kích Hoán Nha hậu kỳ.

Cho nên, nếu như nói pháp lực. Dương Phàm còn mạnh hơn cả Phủ chủ bình thường.

”Người này trở nên đáng sợ như vậy, xem ra nhất định có kỳ ngộ gì ở Dịch Quy Lâm. Dị tượng cùng biến hóa ở quy lâm. quá nửa có liên quan tới hắn, chúng ta phải báo chuyện này lên cho Yêu Long Hoàng đại nhân.”

Lôi Minh Vương sắc mặt khó coi, âm trầm bất định, âm thầm giao lưu với Huyết Linh Vương.

”Lẽ nào người không nhìn ra. người này mặc dù có một thân pháp lực hùng hồn, nhưng cảnh giới không ổn định, khó có thể nắm giữ hoàn toàn, bằng không một kích vừa rồi đã có thể làm hai ta bị thương.”

Huyết Linh Vương ánh mắt trầm tĩnh.

"Ý củanguoi là..."

"Cảnh giới linh hồn.

Thần niệm giao lưu, chỉ là trong chớp mắt.

- Ha ha. hai vị đã thương lượng xong chưa, hôm nay Dương mỗ rất muốn chiêu đãi hai vị thật tốt.

Dương Phàm như cười như không nói.

"Ra tay"

Hai đại Phủ chủ ý niệm vừa động, vạn dặm hư không tràn ngập uy năng tinh thần mạnh mẽ. Hai hư ảnh Thiên thần to trăm trượng, một pho màu đỏ máu, một pho màu vàng nhạt.

`m ầm vù

Bão táp nang chuyển, lực Thần Hư từ hai đại Phủ chủ đánh thẳng về phía Dương Phàm.

Dương Phàm thừa nhận hai chiêu, vững như núi cao, hai cây Hoán Thiên Nha rung động oong vang, thần lực Hoán Nha hai màu xanh đỏ nháy mắt tràn ngập một vạn hai ngàn dặm hư không.

Cổ lực thần hồn này làm cho Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương run lên, lập tức trợn tròn mắt.

Một vạn hai ngàn dặm, chiều ngang uy năng tinh thần này còn mạnh hơn cả Phủ chủ!

798. Chương 753: Bắt Giữ Ép Hỏi.

Hai đại Phủ chủ vốn tưởng rằng pháp lực Dương Phàm mạnh mẽ kinh người, nhưng không cách nào chân chính nắm giữ được. Như thế thì phương diện tu vi thần hồn, quá nửa sẽ có khiếm khuyết.

Thế nhưng khi Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương phát động lực Thần Hư, hai hư ảnh Thiên thần trăm trượng phủ xuống, Dương Phàm căn bản không có chút áp lực.

`m

Khi Dương Phàm vận chuyển thần lực Hoán Nha, uy năng tinh thần tràn ngập một vạn hai ngàn dặm hư không, hai người này trợn tròn mắt.

Ai nói lực lượng thần hồn Dương Phàm không đủ.

Phạm vi thần thức Phủ chủ bình thường là mười vạn dặm, chiều ngang lực Thần Hư là một vạn dặm.

Mà phạm vi thần thức Dương Phàm đạt đến mười hai vạn dặm, chiều ngang thần lực Hoán Nha là một vạn hai ngàn dặm.

Pháp lực mạnh hơn Phủ chủ rất nhiều, Ngay cả lực lượng thần hồn cũng dễ dàng cao hơn một bậc.

Oong ầm

Dương Phàm vận chuyển hai cây Hoán Thiên Nha. một vạn hai ngàn dặm hư không bị thân quang hư vô hai màu xanh đỏ chiếm giữ. chia ra rõ ràng, dẫn động lực tự nhiên hùng hồn.

Theo một trận dao động thần bí, trên đầu ba người xuất hiện một con chân long hư vô trông rất sống động, một con màu đỏ rực, một con màu xanh đậm.

Hai con chân long phát ra từng trận long ngâm, từ trên ầm ầm nhào xuống, đánh trúng hai hư ảnh Thiên thần giữa không trung.

Hai hư ảnh Thiên thần lập tức bị đánh liên tục lùi ra sau, hào quang mờ nhạt.

Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương hừ nặng một tiếng, nhìn chằm chằm hai con chân long hư vô. kinh hoàng không thôi:

- Đây là lực lượng gì, chi sợ không phải là lực Thần Hư bình thường...

Dương Phàm dùng thần lực Hoán Nha vận chuyển hư vô chân long, rất sống động linh hoạt, hình thể càng giống như thực thể, nhìn sơ qua còn tưởng rằng chân long hiện thể.

Rống ngao-

Tiếng long ngâm từng trận, hai hư ảnh chân long xanh đỏ đánh cho Lôi Minh Vương liên tục bại lui.

Dương Phàm hai tay sau lưng, nổi giữa không trung, lấy một địch hai, đè ép hai đại Phủ chủ.

Bất luận là pháp lực, hay lực lượng thần hồn, đều chiếm ưu thế tuyệt đối.

Răng rắc răng rắc

Trong hư không truyền đến một trận nổ lớn, hóa thân Thái Hư của Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương gần như đồng thời bị xé nát.

Hư ảnh hai con chân long do Dương Phàm dùng thần lực Hoán Nha vận chuyển, cũng hào quang ảm đạm chột biến mất.

`m ầm

Bỗng nhiên, trên đầu hai người Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương xuất hiện hai nắm tay hư vô xanh đỏ, gần như một hòn núi nhỏ hung hăng đánh tới.

Chỉ nghe hai tiếng bùm bùm, hai người bị đánh bay ra ngoài, giữa không trung khoe miệng tràn máu.

”Thực lực của hắn đã vượt quá Phủ chủ. chúng ta không phải đối thủ, nhanh bỏ chạy đi”

Huyết Linh Vương ôn định thân hình, cảm giác bất lực rõ ràng, vội truyền âm thân niệm sang Lôi Minh Vương.

”Lui về!”

Hai người hóa thành hai tia sáng một đỏ một vàng, giữa hư không chột lóe biến mất.

- Muốn chạy trốn?

Dương Phàm mặt hiện ý cười, thân hình nhoáng lên, như bóng theo hình, khoảng khắc đuổi kịp.

”Hắn đuổi theo, tốc độ thật nhanh!”

Huyết Linh Vương chỉ cảm thấy gió rít kéo tới, miễn cưỡng lướt ngang, tránh thoát nắm tay xanh bóng dường như đánh ra từ hư không.

Bùm bùm ầm ầm

Tiếp đó Dương Phàm công kích càng mạnh hơn, mỗi một quyền mỗi một chiêu đều có thể nghiền nát sông núi. Huyết Linh Vương ứng phó hai ba cái, lập tức hộc máu, bị đánh bay ra ngoài, dung nhan trắng bệch.

- Cứu ta!

Huyết Linh Vương không khỏi cầu cứu Lôi Minh Vương.

Nhưng tốc độ Lôi Minh Vương càng nhanh hơn nàng, đã kéo lại khoảng cách ngàn dặm, nghe Huyết Linh Vương cầu cứu, cắn răng một cái, hóa thành một đạo sấm sét vàng kim, chạy tới cứu viện.

Sau đó, hai đại Phủ chủ cùng nhau đối kháng Dương Phàm.

Dương Phàm pháp lực hùng hậu, thần thông kinh người, một người đánh hai cũng không chút thua kém.

Chỉ là tốc độ Lôi Minh Vương rất nhanh, tạo thành một chút uy hiếp đối với hắn.

- Cho người kiến thức được tốc độ chân chính của bản vương!

Sau lưng Lôi Minh Vương bỗng nhiên sinh ra một đôi cánh vàng dài mấy trượng, phát ra sấm sét ầm ùng.

Vút!

Đột nhiên, tốc độ của hắn tăng lên không biết bao nhiêu lần, trong tầm mắt khắp nơi là hư ảnh của hắn.

Dương Phàm tâm thần nghiêm nghị, không hổ là Phủ chủ yêu tộc am hiểu tốc độ nhất, còn là Kim Sí Lôi Ưng Vương tu chất gần với thần thú.

Rất nhanh, chiến cuộc phát sinh nghịch chuyển, Lôi Minh Vương dưới ưu thế tốc độ, nhiều lần bắn trúng Dương Phàm, khiến hắn rơi xuống haphong.

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, Thanh Điều Phi Phong sau lưng rung lên, cũng hóa thành một chuỗi hư ảnh xanh lóe sáng, các loại ảo ảnh hòa lẫn với nhau.

"Người này cũng am hiểu thần thông phong hệ."

Lôi Minh Vương kinh hãi, nhưng hắn thuộc về thần thú yêu loại phong hệ. càng nghiêng về thuộc tính phong lôi, tốc độ công kích đều vô cùng hung mãnh.

Phương diện tốc độ Dương Phàm so kém Lôi Minh Vương, thế nhưng trong quá trình di động sinh ra ảo ảnh, khí tức rất thật, vội vàng khó mà nhận rõ.

"Ghe tởm, xem ra hôm nay muốn giết tên này, gần như hoàn toàn không được, chúng ta có thể trở ra toàn thân, xem như vạn hạnh."

Lôi Minh Vương thần thức truyền âm sang Huyết Linh Vương.

Bất luận công kích, phòng ngự, tốc độ. lực lượng thần hồn, pháp lực thần thông, Dương Phàm đều vô cùng mạnh mẽ.

Huống chi hắn còn có Bất Diệt Thể có sức phục hồi biến thái, cùng với Hoàng Long Quan - Chi Bào Long Khí phòng ngự vẫn chưa từng sử dụng.

Huyết Linh Vương hô hấp gấp gáp. truyền âm:

"Quả thật như thế, chúng ta nghĩ cách cùng nhau chạy trốn, ngàn vạn lần không thể để hắn đánh phá mỗi người, chỉ cần chạy về Tử Vong Huyết Uyêru vậy thì an toàn rồi..."

Oong

Huyết Linh Vương chỉ ngón tay ngọc, tế ra một viên tinh châu đỏ máu, bắn ra một màn ngọn lửa máu. Từ trong đó trồi lên một con Quy Vương đỏ máu cao trăm trượng, hai tay nắm nửa đoạn xích sắt, phun ra mây máu quy khi. tiếng gầm thét chấn nhiếp trời cao. làm cho người ta không rét mà run.

Đây là Huyết Quy Vương sánh ngang cấp Phủ chủ.

Dương Phàm ngẩn ra. tiếp đó cười lớn một tiếng. Hấp Huyết Hắc Long Tiên bên hông phát ra một tiếng long ngâm kinh hồn, hóa thành một con Hắc Long rất sống động, bên ngoài hoa văn thô ráp. tựa như vẩy rồng. Toàn thân bao bọc một tầng màu máu quy dị. vù một cái, bóng đen chợt lóe. liền trối chặt lấy con Quy Vương đỏ máu kia.

Quy Vương đỏ máu kia giận dữ, rít gào phát ra lửa đỏ máu cuộn cuộn, cố gắng phá vỡ Hấp Huyết Hắc Long Tiên.

Thân hình Dương Phàm chợt lóe; trên người rơi xuống một mảnh mưa ánh sáng màu lục, trong đoàn lửa máu kia đột nhiên bốc lên một trận khói xanh, Quy Vương đỏ máu kia liên tục hét thảm, nhanh chóng bị một vòng tia sáng xanh lục quấn lấy. đồng thời bị Hấp Huyết Hắc Long Tiên trối buộc, máu Huyết hồn lực nhanh chóng mất đi.

Thấy tình cảnh đó, làm cho Huyết Linh Vương lông tóc dựng đứng, xem xu thế này, Huyết Quỷ Vương cắn bản không có sức chống cự, có lẽ không bao lâu sẽ bị Hấp Huyết Hắc Long Tiên nuốt sạch,

- Chạy mau

Lôi Minh Vương kinh hô một tiếng, đôi cánh vàng sau lưng xẹt xẹt rung lên. vội kéo nàng chạy đi xa.

- Thoát được sao?

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hoán Thiên Nha màu xanh trong đầu đột nhiên rung động, sau lưng ngưng kết thành một đôi cánh xanh bóng mỵ lệ. dài chừng hai trượng.

Xoạt

Trong hư không lưu lại một đạo tàn ảnh mơ hồ, tốc độ Dương Phàm đạt đến một đỉnh cao chưa từng có, gần như không thua Lôi Minh Vương am hiểu tốc độ. nhanh chóng kéo gần khoảng cách.

Tốc độ Lôi Minh Vương là đứng đầu Phủ chủ Yêu Hoàng Cảnh, nhưng hắn còn kéo theo một Huyết Linh Vương, lập tức bị chậm đi vài phần.

Vì vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn Dương Phàm kéo lại khoảng cách.

Cứ thế, ba nhân vật cấp Phủ chủ, dưới bầu trời vô tận bắt đầu một trận đại chiến đuổi chạy.

Lôi Minh Vương cùng Huyết Linh Vương liều mạng dốc sức. không tiếc tiêu hao nguyên khí.

Chỉ cần có thể chạy trốn tới Tử Vong Huyết Uyên. tới được địa bàn Huyết Linh Vương, nàng tự nhiên có biện pháp tự bảo vệ mình, thậm chí còn có thể phản kích.

Dương Phàm làm sao không nhìn ra được tính toán của bọn họ, hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên. na di ra mấy trăm dặm, rời khỏi vòng chiến.

- Trước tiên bắt giết một người.

Dương Phàm trông mắt co rụt, thân hình nhoáng lên, bỗng nhiên tiếng vào trạng thái dung hợp thiên địa mức cao.

Hắn hít sâu một hơi. nhắm mắt lại, hai cây Hoán Thiên Nha đan vào nhau, phóng ra hai đoàn hư quang xanh đỏ. dung nhập bầu trời, thông thấu trời cao xa xưa.

Vào lúc này, thân thể Dương Phàm trở nên đơn giản tự nhiên, xung quanh lại tỏa sáng thần quang dị sắc vô hạn.

Giữa bầu trời bao la. dường như chỉ còn một người, cùng thiên địa không hề phân biệt.

Còn ở trong mắt hai người Lôi Minh Vương, thân thể Dương Phàm phóng đại vô hạn, che lấp thiên địa, trở thành một bộ phận của bầu trời vô tận.

Dung nhập thiên địa. không chút kẽ hở.

Bụp-

Thân thể Dương Phàm xuất hiện hiện tượng chồng lấn, ở tại chỗ chỉ còn một hư ảnh.

Khoảng khắc sau. một bàn tay đỏ lửa sáng bóng, bùng nổ một mảnh ngọn lửa ánh kim, dường như nổ ra từ kẽ hở không gian, đánh lên Lôi Minh Vương.

Thân hình Lôi Minh Vương như bị sấm đánh, xuất hiện ngừng trệ ngắn ngủi, bị cánh tay đỏ rực mang theo ngọn lửa ánh kim kia đánh lên thân thể.

Lúc này, toàn khu vực một mảnh ngừng trệ, xuất hiện thời gian ngưng kết.

Rõ ràng thấy được trên trán Lôi Minh Vương toát mồ hôi lạnh, cùng thân thể cứng ngắc kéo căng.

Hắn vẻ mặt hoảng sợ, không rét mà nan, trong lòng nan rẫy.

Chỉ thấy kim quan trên đầu Lôi Minh Vương lưu chuyển một mảnh ánh sáng màu vàng, ngăn cản một chuỗi sắp phải chém thành hai nửa.

Hoa văn ánh sáng vàng kim kia đụng lên Thái Hư Thiên Hỏa. chợt liền ảm đạm.

Lôi Minh Vương miệng phun máu, thân bị trọng thương, hai cánh phía sau nan mạnh lên. mang theo một mảnh Huyết quang vàng kim, nháy mắt lướt ra ngoài vạn dặm, tốc độ khiến cho Dương Phàm lú lẫm, bỏ chạy phương xa.

So với bí thuật chạy trốn lần trước, huyết quang lần này càng thêm đáng sợ.

- Không xong...

Huyết Linh Vương sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát lạnh.

Lôi Minh Vương chạy trốn, chỉ còn lại một mình nàng lẻ loi.

Nàng cắn răng một cái, cũng chuẩn bị thi triển bí thuật.

Nhưng một cỗ áp lực cả bầu trời ập tới, thân ảnh Dương Phàm như phóng lớn vô hạn trước mặt nàng, giống như Thiên Nhân từ viễn cô.

Bàn tay to lớn đồ sộ, dường như xuất hiện từ khe không gian, lập tức bắt lấy cổ nàng.

Sử dụng hai lần Thiên Nhân Nhất Kích liên tục, vẻ mặt Dương Phàm xẹt qua một tia suy yếu, hô hấp thoáng gấp gáp. nhưng đã bắt sống được.

Thân hình Huyết Linh Vương lập tức vận vệp như thể lỏng, không thành hình thể, dường như muốn bò chạy như lần trước.

- Thạch Hóa

Dương Phàm toàn thân lóng lánh, phóng ra tia sáng rực rỡ, một cỗ khí tức trầm lắng lan tràn ra.

Huyết Linh Vương sắc mặt khủng bố, phát hiện thân thể mình đang cứng lại từng chút.

Vùbụp

Một cái Hắc Long Tiên trống rỗng xuất hiện, trói chặt Huyết Linh Vương, nhanh chóng hấp thu máu huyết tinh hồn.

Dương Phàm nhân cơ hội phong ấn pháp lực Huyết Linh Vương, làm nàng Ngay cả năng lực tự sát cũng không có.

- Nói cho ta biết, trong tay ngươi có Thiên Nhất Hồn Thủy hay không. Nếu như ngươi có thể giao ra vật đó, Dương mỗ có thể cân nhắc tha ngươi một mạng. Bằng không, kết cục của ngươi sẽ rất thảm, sống không bằng chết...

Dương Phàm hai mắt lạnh băng, nhìn thẳng vào Huyết Linh Vương nửa hóa đá.

Huyết Linh Vương mặt ngọc trắng bệch, rõ ràng mình ở trước mặt Dương Phàm không hề có chút sức phản kháng gì.

- Thiên Nhất Hồn Thủy? Không ở trên tay ta.

Huyết Linh Vương cười khổ sở.

- Không có trên tay ngươi?

Trong mắt Dương Phàm hiện lên lửa giận, làm Huyết Linh Vương kinh hãi.

Lẽ nào tin tức Thiên Vồng có sai sót?

- Ngươi đã tới chậm một bước, mấy trăm năm trước, trong tay ta có chút ít Thiên Nhất Hồn Thủy, có một người tới giao dịch lấy đi rồi...

Huyết Linh Vương vội giải thích.

- Thiên Nhất Hồn Thủy đã bị người ta nhanh chân lấy trước?

Dương Phàm vừa tức giận oán hận, lại cảm thấy vài phần mừng rỡ bức thiết, dù sao đâu mối Thiên Nhất Hồn Thủy càng Ngày càng gần.

- Người kia là ai?

Huyết Linh Vương miễn cưỡng hít một hơi, nói ra từng chữ:

- Người kia, hẳn chính là...

799. Chương 754: Tần Tuấn .

Nào không liệu được... Thiên Nhất Hồn Thủy bị người ta đi trước một bước.

Là ai? Lại có thể sớm giao dịch lấy đi Thiên Nhất Hồn Thủy?

Dương Phàm thiếu chút nữa tức phát điên.

Thế nhưng, Thiên Nhất Hồn Thủy từ mấy trăm năm trước đã giao dịch, khi đó sợ rằng hẳn còn chưa được sinh ra.

- Người kia, hẳn chính là... đương kim Đế Hoàng Đại Tần Vương Triều - Tần Tuấn!

Huyết Linh Vương cố hít một hơi, gần như nói ra từng chữ một.

Nói đến đây, trong ánh mắt đẹp của nàng hiện lên một tia hả hê.

Tần Hoàng.

Tần Hoàng vô địch đại lục.

- Sao lại là hắn...

Dương Phàm hơi thất thần.

Năm xưa trong quá trình hỏi thăm Thiên Nhất Hồn Thủy. Dương Phàm đã biết được một đầu mối, trong tay Tần Hoàng có Thiên Nhất Hồn Thủy.

Thế nhưng Tần Hoàng có thân phận địa vị ra sao, ngang ngược bá đạo, lãnh khốc vô tình, nắm giữ Cửu Long Tỷ, vô lực ngạo nghễ thiên hạ, quyền uy phù xuống hàng tỷ sinh linh.

Năm đó, Dương Phàm căn bản không có tư cách đàm phán cùng Tần Hoàng.

- Tần Hoàng ư...

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không ngừng, lăm lăm:

- Vì Thiên Nhất Hồn Thủy, cuối cùng có một Ngày sẽ tìm tới hắn.

Lúc này, hẳn có được Hoàng Long Quan, có thể hoành hành Đại Tần, gần như không có bao nhiêu người uy hiếp được tới hắn, trừ khi là tôn tại cấp bậc ba bậc Thông Thiên.

- Tần Hoàng muốn Thiên Nhất Hồn Thủy làm gì?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Đương nhiên là cứu người.

Huyết Linh Vương cười nhạt, lúc này rõ ràng mình đã khó thoát cái chết, ngược lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Làm Hoàng đế toàn bộ vương triều tu tiên, Tần Tuấn hầu như không thiếu thứ gì.

Nhưng chỉ có một thứ, Ngay cả Tần Hoàng cũng khó có thể níu kéo. đó chính là "sinh mệnh".

- Đã từng có một vị cường giả Thần Hư tìm Tần Hoàng giao dịch Thiên Nhất Hồn Thủy, kết quả bị chém giết tại chỗ. Thực lực của người tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Tần Hoàng, bởi vì từ khi đăng ngôi đế vị, cho tới giờ hắn chưa từng thua. Hẳn có được Cửu Long Tỷ, vô lực ngạo thị thiên hạ.

Huyết Linh Vương mỉm cười nói.

- Vô lực ngạo thị thiên hạ?

Khóe miệng Dương Phàm khẽ nhếch mỉm cười, thân hình mờ ảo như gió:

- Trước khi chết, người còn muốn cố hãm hại Dương mỗ. muốn cho ta chết trong tay Tần Hoàng hay sao?

- Thiên Nhất Hồn Thủy, ngàn vạn xác thật, ở trong tay Tần Hoàng.

Ý cười trong mắt Huyết Linh Vương càng đậm, nàng không cần hăm dọa, sự thật đúng là thế. Chi cần Dương Phàm không buông tha Thiên Nhất Hồn Thủy, sớm muộn sẽ đụng đầu với Tần Hoàng.

- Thế nhưng... Tính toán của người nhất định thất bại, Tần Hoàng cho dù lợi hại, sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng ta siêu việt.

Dương Phàm giọng nói tự tin kiên quyết. ý cười trên mặt có thể làm người khác lay động.

- Chúng ta?

Huyết Linh Vương phát hiện Dương Phàm nói là chúng ta.

- Người có tự tin như thế?

Huyết Linh Vương khó tin được.

- Ngắn thì bốn năm mươi năm, lâu thì một hai trăm năm.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn phía xa, nhìn về phương hướng kinh đô Đại Tần:

- Mà đối thủ duy nhất có thể tạo thành lực cản chân chính đối với ta, hẳn chính là đương kim Đế Sư... Thiên Thu Vô Ngân.

- Thiên Thu Vô Ngân?

Trong lòng Huyết Linh Vương kinh hãi, nàng đương nhiên nghe qua danh hào này.

- Hẳn cũng như ta, từ giai đoạn hiện giờ mãi cho đến phi thăng, trên cảnh giới sẽ không có bình cảnh lớn.

Dương Phàm dường như chỉ muốn tìm một đối tượng nói hết mọi chuyện.

LÚC suy diễn Hoán Nha Kỳ, cảnh giới phía sau gần như cũng đã thành hình.

- Chẳng qua Thiên Thu Vô Ngân coi như là tri kỷ cùng bằng hữu với ta, ta không muốn thấy Ngày đó...

Dương Phàm vẻ mặt thoáng hiện nét cô đơn.

Từ Dịch Quy Lâm mở ra phương pháp tăng lên tu vi hoàn toàn mới, hẳn dường như liệu được một bước Chuyên ngoặc xuất hiện trước mắt. từ nay về sau một đường thông suốt, thẳng đến Chứng Quả Kỳ.

Đại Tần tương lai, Dương Phàm sẽ cảm thấy tịch mịch.

- Vì sao người muốn nói với ta nhiều như thế?

Huyết Linh Vương cũng nhìn ra tịch mịch trên người Dương Phàm, hẳn căn bản không hề kính sợ đối với Tần Hoàng.

Chân chính làm hắn coi trọng, ngược lại là Đế Sư Thiên Thu Vô Ngân.

- Ha ha, bởi vì người là người sắp chết. Xem người rất phối hợp. trước khi chết, người còn có di ngôn gì.

Dương Phàm nói đến đây. buông tay bóp chặt Huyết Linh Vương.

Lúc này, Huyết Linh Vương đã bị Hấp Huyết Hắc Long Tiên hoàn toàn áp chế, máu Huyết xối mòn quá nửa, không có sức phản kháng.

- Xin đối xử tốt con dân ta, trong nhẫn trừ vật của ta có một chiếc Huyết Uyên Lệnh, chính là vật cần thiết kế thừa vương vị Huyết Linh Vương. Có lệnh bài này. có thể tiến vào Huyết Uyên tiến hành tẩy lễ. từ nay về sau có được Huyết Linh Thể. ngang hàng Bất Diệt Thể. Lúc dung nhập Huyết Linh Điện, dù là ba bậc Thông Thiên đích thân tới, cũng không tổn thương được đến Huyết Linh Vương...

Giọng nói Huyết Linh Vương dần dần suy yếu.

Dương Phàm gỡ nhẫn trừ vật khỏi ngón tay ngọc của nàng, cười ha ha nói:

- Người không ngại ta kế thừa di sản trong nhẫn trừ vật của người chứ?

- Một thỉnh cầu cuối cùng, để cho hồn phách của ta tự nhiên tiêu tán thiên địa, tiến vào thiên địa luân hồi.
Huyết Linh Vương nói xong một câu cuối cùng, ý thức liền rơi vào bóng tối.

- Được, ta đáp ứng người.

Dương Phàm vốn còn cân nhắc có thể thu một thị thiếp hay không, nhưng nghĩ tới sự âm độc nguy hiểm của nàng, lập tức phủ quyết.

Hắn một chưởng vỗ lên huyết Bách Hội Huyết Linh Vương, một đạo tinh hồn hư vô chợt lóe liền mất, biến mất xa xăm.

Dương Phàm vẫn giết Huyết Linh Vương, quyết định đáp ứng nguyện vọng trước khi nàng chết.

Từ nhẫn trữ vật Huyết Linh Vương Dương Phàm phát hiện không ít Pháp Bảo Thông Linh uy năng không tầm thường, linh Thạch tài liệu bảo vật... tự nhiên vô số kể.

"Không hổ là Phủ chủ, vốn liếng quả nhiên hùng hậu..."

Dương Phàm mỉm cười, nhận lấy những thứ từ nhẫn trữ vật Huyết Linh Vương, đặt cùng với những thứ hắc cướp đoạt ở Thiên Lan Điện.

Mà Thiên Lan Điện mở ra hai mươi năm một lần, trở thành nguồn cung cấp linh đan, linh bảo, linh Thạch... không hết cho Dương Phàm.

Hắn có được nguồn vốn hùng hậu. rất nhiều thứ chia cho người thân bằng hữu.

Không bao lâu, Hấp Huyết Hắc Long Tiên hút khô thi thể Huyết Linh Vương, hưng phấn run run quay quanh người Dương Phàm, sau đó hóa thành đai lưng quần bên hông Dương Phàm.

Dương Phàm phát hiện khí tức chiếc roi càng ngưng thực vài phần, có lẽ bước vào hàng Pháp Bảo Thông Linh cực phẩm, lần này coi như củng cố cảnh giới.

-Đi.

Dương Phàm hóa thành một đạo hư ảnh xanh óng ánh, cố đuổi giết Lôi Minh Vương.

Chẳng qua một lúc như thế, Lôi Minh Vương đã sớm không biết chạy đi đâu.

Bằng tốc độ con yêu này không tiếc máu huyết nguyên khí độn đi, sợ rằng hiện giờ đã chạy ra ngoài mấy trăm vạn dặm.

"Dưới tình huống bình thường, tốc độ của ta cũng không nhanh bằng Lôi Minh Vương, muốn đuổi giết hắn hiển nhiên là rất khó. Huống hồ kim quan cổ quái của hắn, hẳn là một loại Linh Bảo truyền thừa..."

Dương Phàm tự nghĩ không cách nào truy sát Lôi Minh Vương, liền buông tha.

Sau đó, hắn xuất phát chạy tới Tử Vong Huyết Uyên.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm căn bản không che giấu khí tức, phi hành tốc độ cao.

Yêu tu bình thường, chỉ có thể bắt được một cái bóng sớm bị khí tức mạnh mẽ sợ tới vỡ mặt. nào còn dám có tâm tư khác.

Phi hành một thời gian, rốt cuộc từ Thiên Cơ Đồ tìm được một phường thị yêu tộc, Dương Phàm lập tức thu liễm khí tức.

Lúc này. Dương Phàm mới tìm một góc biển ảo khí tức. dùng thân phận yêu tu bình

Phường thị yêu tộc trước mắt này, quy mô còn lớn hơn cái lần trước.

Dương Phàm nhanh chóng tiến vào một cửa hàng, hơi thả ra khí tức từ lệnh bài Hồng Tôn trong nhẫn trữ vật

- Đại nhân mời vào.

Vị chương quầy lớn tuổi nhanh chóng nghênh đón Dương Phàm vào mật địa lầu các có cấm chế chồng chất.

Còn chưa chờ chương quây yêu tộc lên tiếng, Dương Phàm lấy ra một chiếc lệnh bài cò xưa, tỏa ra khí tức đặc biệt, khắc một chữ "Tôn".

- B ái kiến Hồng Tôn.

Chương quây tu vị đạt đến Hóa Thần Kỳ trung kỳ, cả người run lên. lập tức quỳ xuống hành lễ.

Hắn vạn vạn lần không ngừng tới. cao tăng tổ chức đích thân tới đây lại chính là Tôn giả thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Hành lễ xong, Dương Phàm mới nói với hắn:

- Ta ở đây dừng lại một thời gian, ngươi tìm cách liên hệ Hoa Xà Yêu, nếu như nàng ta thắng cấp cảnh giới Thần Hư, để nàng tới gặp ta. Nếu không, cho nàng thêm mười năm nữa.

-Rõ.

Trong lòng chương quây thất kinh, căn bản không nhìn ra tu vị Hồng Tôn, xem ngũ khí của Tôn giả. Ngay cả cường giả Thần Hư trong truyền thuyết cũng không để vào mắt.

Hắn thật khó có thể đánh giá, Hồng Tôn thần bí nhất trong tổ chức, thực lực sẽ mạnh cỡ nào.

- Xin hỏi Hồng Tôn, còn có chuyện gì muốn phán phó.

Chương quây hết sức cung kính nói.

- Phát động thể lực Thiên Vọng Yêu Hoàng Cảnh, hỗ trợ nghe ngóng một người tên là Hồ Phi, tin tức có quan hệ lai lịch thân phận hắn.

Dương Phàm hạ mệnh lệnh xong, liền ở lại phường thị tu tiên yêu tộc này.

ở yêu tộc, có rất nhiều tài liệu đặt ở thế giới nhân loại là thứ vô cùng hiếm gặp.

Dương Phàm để chương quây hỗ trợ thu gom một chút, đương nhiên cũng không thiếu bố phần thưởng, tiện tay đưa ra mấy chục khối linh Thạch thượng phẩm cùng vài binh linh đan làm cho cường giả Hóa Thân tranh nhau vỡ đầu.

Nhoáng cái, hai ba năm trôi qua.

Lúc này, tin tức Huyết Linh Vương ngã xuống mới dần dần truyền ra, gây ra một trận oanh động.

Đương nhiên, điều này cũng không thiếu Dương Phàm lợi dụng thể lực Thiên Cơ Các âm thầm trợ giúp.

Cùng lúc, ở một tòa thành giữa không trung ở trên vùng trời Thiên Ưng Phủ.

- Đưa chiếc Truyền Tin Phù này đến Vạn Yêu Điện, tự tay giao cho phó điện chủ Ma Long Vương.

Lôi Minh Vương giao chiếc Truyền Tin Phù hoa văn vàng kim nào cho một Hóa Thần đại yêu tu.

Hóa Thần đại yêu tu nghe được cái tên Ma Long Vương, không khỏi run run.

Chờ tên Hóa Thần đại yêu tu đi rồi, Lôi Minh Vương mới hiện ra vẻ mặt suy vưu tái nhợt, lẩm bẩm:

- Thiên Nhân Nhất Kích không hổ là một trong những tuyệt kỹ của Dương Phàm, hoàn toàn có thể chém giết Phủ chủ Vương hầu. Nếu không phải ta phản ứng nhanh, sử dụng lực lượng Kim Lôi Quan truyền thừa hộ thể, đổi thành Phủ chủ bình thường, sợ rằng đã ngã xuống rồi.

Dù thế, hắn cũng phải điều dưỡng ba năm, thương thế còn chưa khỏi hẳn.

- Chẳng qua.. Ma Long Vương phó điện chủ, đã từng là tình nhân cũ của Huyết Linh Vương, cũng là người thừa kế Yêu Long Hoàngbồi dưỡng, thực lực tuyệt thế Đại Tồn. Ngoại trừ tôn tại cấp bậc Tồn Hoàng, liên không ai là đối thủ của hắn. Thực lực Dương Phàm tuy mạnh, nhưng nếu chống lại Ma Long Vương, phần thắng không lớn, huống hồ mục đích chân chính của ta...

Lôi Minh Vương lộ ra một tia âm lãnh, cùng mặt cười nắm chắc thắng lợi.

Hai tháng sau. một thiếu nữ mặc váy hoa dung mạo như hoa đào. đủ để mị hoặc cả thiên hạ, theo chương quỳ dẫn trước đi gặp Dương Phàm.

- Bái kiến Hồng Tôn.

Hoa Yên Mị mỉm cười khuynh thành, quỳn rũ động lòng người, khí tức càng xây ra biến hóa mờ mịt.

Chẳng qua, nàng vẫn không nhìn thấu Dương Phàm, ngược lại cảm thấy một cỗ áp bách.

800. Chương 755: Thực Lực Hồng Tôn.

Dương Phàm lấy ra một chiếc lệnh bài đồ máu thâm thúy.

- Bắt đầu từ hôm nay. cô sẽ kế thừa chức vị Phủ chủ Huyết Uyên Phú, trở thành một đời tân Huyết Linh Vương.

Trong giọng nói không chút gợn sóng, Dương Phàm lấy ra một chiếc lệnh bài đồ máu kỳ lạ. bên trên lưu Chuyên hoa văn huyết trạch như vực sâu vô tận.

- Huyết Uyên Lệnh.

Hoa Yên Mị kinh hoảng thất sắc. trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn:

- Lẽ nào... Huyết Linh Vương là bị Hồng Tôn ngài giết chết?

- Nữ nhân rắn rết này. dám nhiều lần tính kế mưu hại bản Hồng Tôn. ta há có thể buông tha à?

Dương Phàm hơi hợt nói:

- Cho nên, ả ta phải chết.

Lời hần nói. lại làm Hoa Yên Mị toàn thân phát lạnh, giống như giết một cái Phủ chủ, căn bản không tính là gì.

Đồng thời vị Hồng Tôn trước mắt này càng làm nàng nhìn không thấu.

Có thể đánh bại Vu Tôn đáng sợ nhất Tôn giả đời trước, trở thành một đời Hồng Tôn truyền Kỳ mới. quả nhiên không phải may mắn.

Hoa Yên Mị cánh tay ngọc run rẩy tiếp nhận chiếc Huyết Uyên Lệnh có vẻ vô cùng nặng nề, cố hết sức che giấu mừng rỡ trong lòng.

Huyết Uyên Lệnh.

Có được vật này, nàng có thể quang minh chính đại trở thành tân Huyết Linh Vương.

Đây chính là Phủ chủ thống lĩnh địa bàn hàng tỷ dặm.

Phủ chủ. Vương hầu. phóng mắt bất cứ một nơi nào ở Đại Tàn, đều là bá chủ danh chấn một phương, đại nhân vật khiến người ta ngưỡng mộ.

Vào lúc này, Hoa Yên Mị đột nhiên nhớ tới mấy năm trước, Dương Phàm đưa Thần Hư Đan cho nàng đã nói:

”Người dùng đan dược này trùng kích cảnh giới Thần Hư, ta sẽ tranh thủ thời gian cho người. Chờ thời cơ thành thực rồi, ta sẽ trở về giải quyết nữ nhân rắn rết này. giúp người trở thành tân Phủ chủ Huyết Uyên Phủ...”

Lúc đó Hoa Yên Mị còn hoài nghi chuyện này, rốt cuộc Dương Phàm có thể làm được hay không.

Hiện giờ xem ra, Dương Phàm nói được thì làm được, dứt khoát lưu loát, chém giết Huyết Linh Vương, giao Huyết Uyên Lệnh cho nàng.

Hôm nay. nàng hao tổn bốn năm năm, mượn lực lượng Thần Hư Đan, thành công thăng cấp cảnh giới Thần Hư. đủ để đảm nhiệm Phủ chủ.

Bằng không Dương Phàm cũng sẽ không từ tiện giao Huyết Uyên Lệnh cho nàng.

- Đa tạ Hồng Tôn cất nhắc, đại ân như vậy, Yên Mị không gì hồi báo, cam nguyện trở thành thị thiếp Hồng Tôn.

Hoa Yên Mị vô cùng cảm ân, dập đầu bái tạ.

Trước khi gặp phải Dương Phàm, nàng chỉ là một Yêu Tướng, coi như quanh vịnh, nhưng so sánh với cường giả cấp bậc đứng đầu một Phù. giống như con kiến. Như là nói Huy á Linh Vương, nếu như muốn chém giết nàng, Hoa Yên Mị không có chút sức chống trả gì-

- Thị thiếp?

Dương Phàm lắc đầu:

- Thị thiếp của ta quá nhiều rồi, cô làm tốt việc của mình là được.

- Vâng, Hồng Tôn.

Hoa Yên Mị thần sắc chợt ảm đạm, lòng tự trọng bị đả kích nặng nề.

Nàng vốn xuất thân Hoa Xà Yêu. sau khi thăng cấp cảnh giới Thần Hư, có được mị lực mê hoặc chúng sinh, không ngờ tới Hồng Tôn trước mắt lại có thể từ chối dụ hoặc này.

Hoa Yên Mị không biết, Dương Phàm quả thật có mấy thị thiếp, quả thật là không thiếu gì thị thiếp.

Lại thêm Dương Phàm không thích nữ nhân quá tâm kế hoặc vô cùng yêu mị. huống hồ nàng còn xuất thân xà yêu.

- Được rồi. cô trở thành Huyết Linh Vương, cố gắng bớt liên hệ với ta, đặc biệt không thể bại lộ thân phận của cô ở Thiên Cơ Các.

Dương Phàm căn dặn.

- Thuộc hạ đã rõ.

Hoa Yên Mị thu hồi thất vọng cùng đả kích nặng nề lòng tự trọng.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến điều gì, trầm ngâm nói:

- Mặt khác phải chú ý một người, đó chính là Lôi Minh Vương. Khi đó ở ngoài Dịch Quy Lâm. con yêu ưng này liên thủ Huyết Linh Vương phục kích ta, mặc dù ta bắt giết được Huyết Linh Vương, nhưng để cho Lôi Minh Vương trọng thương dùng bí thuật bỏ chạy.

- Vâng, vâng.

Trong lòng Hoa Yên Mị lại thêm khiếp sợ, kính sợ Dương Phàm đạt tới mức tột đỉnh.

Nàng vốn tưởng rằng Dương Phàm chém giết Huyết Linh Vương, là kết quả đơn đả độc đấu chính diện.

Hiện giờ nghe chân tướng, thì ra còn là hai người đánh một người, còn thêm là dưới tình huống đánh lén.

Hồng Tôn chẳng những chém giết Huyết Linh Vương, mà là bắt giết.

Bắt giết, trọng lượng hai chữ này nặng cỡ nào.

về phần vì sao phải bắt giữ Huyết Linh Vương mới chém giết, điều này không phải Hoa Yên Mị đoán được.

Dưới tình huống bất lợi, Hồng Tôn còn có thể bắt giết Huyết Linh Vương, trọng thương Lôi Minh Vương, nếu không phải kẻ kia sở trường tốc độ. không chừng cũng đã ngã xuống.

Hiện giờ nghe ngữ khí Hồng Tôn, có phần tiếc nuối không thể cùng chém giết hai đại Phủ chủ.

Hoa Yên Mị không dám nhìn thẳng yêu tu nhìn như bình thường trước mắt. càng Ngày càng cảm thấy mình nhỏ bé vô tri.

”Hồng Tôn, thực lực của ngài mạnh cỡ nào?”

Thăng đến khi cầm theo Huyết Uyên Lệnh rời đi, Hoa Yên Mị vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này.

Nửa tháng sau. Hoa Yên Mị bằng thân phận cường giả Thần Hư. cầm trong tay Huyết Uyên Lệnh, bằng ưu thế tuyệt đối trở thành Phủ chủ Huyết Uyên Phủ, một đời tân Huyết Linh Vương.

Đối với chuyện này, vốn Thập Đại Yêu Tướng thủ hạ Huyết Linh Vương cảm thấy kỳ hoặc, nhưng không cách nào chống cự.

Dù sao phóng mắt Huyết Uyên Phủ hôm nay, cường giả cảnh giới Thần Hư chỉ có một người Hoa Yên Mị, huống chỉ còn nắm giữ Huyết Uyên Lệnh.

Hoa Yên Mị công bố bên ngoài. Huyết Linh Vương bị cường giả thần bí đánh chết, chính mình ngẫu nhiên có được Huyết Uyên Lệnh.

Về phần Lôi Minh Vương nghi hoặc, Hoa Yên Mị tự nhiên có thể không nhìn.

Chi cần nàng nắm giữ Huyết Uyên Lệnh, tiến vào Tử Vong Huyết Uyên tiếp nhận tẩy lễ. ở trong Huyết Linh Điện, coi như là Yêu Long Hoàng đích thân tới cũng không làm gì được nàng.

Lại hai tháng sau, Hoa Yên Mị tiến vào Tử Vong Huyết Uyên, tiếp nhận tẩy lễ trở thành Huyết Linh Vương.

Lúc tẩy lễ. Dương Phàm cũng âm thầm đi tới Huyết Linh Điện.

- Cô cảm giác thế nào?

Dương Phàm quan sát Hoa Yên Mị hoàn toàn mới trước mắt.

Trải qua Tử Vong Huyết Uyên tẩy lễ, nữ tử trước mắt khí chất có vẻ cao quý ưu nhã. bớt đi vài phần khí yêu mị.

- Lực lượng Huyết Linh Thế. còn mạnh hơn cả tường tượng...

Hoa Yên Mị thân thể mềm mại nhỏ nhắn ưu nhã, vận vạt như chất lỏng trước mặt Dương Phàm.

- Yên Mị thật khó mà tường tượng, khi đó Hồng Tôn làm sao chém giết Huyết Linh Vương đời trước. Theo ta được biết, các đời Huyết Linh Vương gần như đều hao hết thọ nguyên mà chết. Huyết Linh Vương đời trước còn công bố. dưới ba bậc Thông Thiên, không ai có thể giết được nàng.

Hoa Yên Mị nghi hoặc nhìn về phía Dương Phàm.

- Để ta thử xem.

Dương Phàm nhấc tay, một chưởng nhẹ nhàng đánh lên trước ngực Hoa Yên Mị.

Oong

Dương Phàm phát hiện bàn tay của mình lồm xồm, còn Hoa Yên Mị chỉ hừ nặng một tiếng, thân thể liền khôi phục như cũ.

- Thi ra là thế, hình thái không ổn định, giống như là nước, làm cho lực thừa nhận cơ thể tăng cường gấp mười. Một kích vừa rồi của ta gần với cấp Phủ chủ, lại không tạo ra tổn thương thực chất cho cô.

Dương Phàm chặc chặc làm kỳ nói.

Nếu hấn không có Pháp Bảo cùng thần thông khắc chế Huyết Linh Vương, muốn chém giết nàng, đúng là khó khăn.

- Ngoài ra, cô còn có biến hóa gì?

Dương Phàm tiếp tục hỏi.

Bởi vì hấn biết, Tử Vong Huyết Uyên có quan hệ với Cửu u Bí Cảnh, nói cho đúng hơn, là Luân Huyết Đại Đế.

- Ta có thể mượn lực lượng Tử Vong Huyết Uyển ở trình độ nhất định, cũng có thể dung hợp cùng Huyết Linh Điện. Trong đó còn có các loại bí thuật đều có quan hệ với Tử Vong Huyết Uyển cùng Huyết Linh Điện. Chỉ cần ta ở nơi này, sẽ có lực tự vệ mạnh mẽ.

- Như vậy khi tiến vào Tử Vong Huyết Uyển, cô đã trải qua những gì?

Dương Phàm như có chút dăm chiêu hồi.

- Lúc đó ta cảm Huyết Uyển Lệnh, tiến vào Huyết Uyển liền có một tiếng kêu gọi thần bí, tiến vào sâu bên trong. Chuyện sau đó, liền quên mất.

Trong mắt Hoa Yên Mị hiện một tia mê man.

Dương Phàm lại rơi vào trầm tư, Tử Vong Huyết Uyển Ngay cả hắn cũng không dám đi vào.

- Ngoài ra, trong đầu ta dường như còn nhiều thêm thứ gì đó bị phong ấn.

Hoa Yên Mị do dự không chắc nói.

- Để ta xem.

Dương Phàm vươn tay đặt lên vai nàng, nhắm mắt kiểm tra.

Một lúc lâu sau, hắn thở ra một hơi dài, đêm đó rời Huyết Linh Điện.

Vừa rồi hắn thi triển mọi thủ đoạn, mặc dù cảm ứng được trong linh hồn Hoa Yên Mị có dấu ấn gì đó, nhưng bất luận thế nào cũng không phá được.

Hoa Yên Mị nhìn theo Dương Phàm rời đi, một lúc lâu sau lẩm bẩm:

- Lê nào Hồng Tôn phát hiện điều gì?

Chớp mắt, lại mười năm trôi qua.

Dương Phàm vẫn ẩn nấp, củng cố cảnh giới tu vi.

Trong cơ thể hắn còn phong ấn pháp lực hùng hồn, hiện giờ không thích hợp mở ra.

Trải qua nhiều năm tu luyện, Dương Phàm nắm giữ các loại thần thông, hiện giờ đã đào sâu thêm một bước.

Như là nói Thuật Thế Thân, Dương Phàm đã thành công kết hợp Thuật Khôi Lỗi, sáng tạo ra một loại khôi lỗi thông linh.

Khôi lỗi thông linh này có thể tương đồng với Thuật Thế Thân, nhưng có thể tồn tại thời gian dài, cũng có trí tuệ nhất định. Ấn theo trình tự làm việc, có thể làm người trông coi động phủ, thu hút địch nhân.

Ngoài ra, Pháp Bảo cấp bậc trân phẩm như cổ Kính, Thanh Diệu Phi Phong, Dương Phàm cũng nhiều lần nghiên cứu.

Quy dị không thể đoán nhất, chính là Hấp Huyết Hắc Long Tiên.

Nếu bỏ đi long khí cùng sổ mệnh, Hấp Huyết Hắc Long Tiên này đã đạt đến trình độ tiếp cận Chí Bảo Long Khí.

Dương Phàm quen thuộc sử dụng vật này, tăng cường phối hợp.

Long Tiên này quả thật rất thông minh, còn có vài phần vô lại, phối hợp cùng Dương Phàm đạt đến trình độ không chút kẽ hở.

Càng thậm chí Dương Phàm không cần cố ý khống chế, liền có thể để Hấp Huyết Hắc Long Tiên tự ngăn một phía, trong thời gian ngắn chống lại một Phủ chủ không thành vấn đề.

về phần tồn tại dưới cấp Phủ chủ, trước mặt Hắc Long Tiên đều không chịu được một kích.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, Dương Phàm tâm bình khí hòa, cũng không nóng lòng trùng kích Hoán Nha hậu kỳ.

Thấm thoát, một lần Đại Hải Nan hai mươi năm ở Thiên cầm Nội Hải lại bùng phát.

Mỗi lần hai tháng Đại Hải Nan, chính là lúc Dương Phàm cướp đoạt Thiên Lan Điện, có thể nói thắng lợi đầy ắp.

Hắn cũng lưu lại cho người sau một phần, chỉ chiếm lấy ba bảo địa mật điện Linh Bảo. mật thất linh dược, mật khổ linh Thạch.

Thiên Lan Điện lớn như vậy, kỳ ngộ những nơi khác sẽ để cho các tu SĨNỢI Hải.

Dù vậy, thu hoạch của Dương Phàm cũng có chút kinh, người.

Cứ như thế. Dương Phàm cũng ở lại Yêu Hoàng Cảnh mấy chục năm.

Một Ngày này, Thiên Cơ Các rót cuộc báo tin tức có liên quan tới Hồ Phi.

Bởi vì Vạn Yêu Điện cách nơi này quá xa. một tu sĩ bình thường qua lại, ít nhất cũng cần một hai chục năm.

-Báo, Hồng Tôn, tin tức có liên quan đến Hồ Phi đã tra xét rõ.

Một thành viên Thiên Vồng hồi báo.

-Nói.

Dương Phàm ánh mắt sáng lên. tràn ngập chờ mong.

- Hồ Phi, theo điều tra đến từ ngoại cảnh Đại Tàn, bay tới từ phương bắc. Vào khoảng bảy tám mươi năm trước, lúc đó chỉ là một yêu hầu Hóa Thần sơ kỳ, hiếu chiến như cuồng, nhưng có thể đánh chết cường giả cấp Thông Huyền. về sau yêu hầu này liên tục gây hấn ở Yêu Hoàng Cảnh, đắc tội mấy vị đại yêu tu. liên tục trốn chết, thực lực lại đột nhiên tăng mạnh...

- Bốn mươi năm trước, yêu hầu này thăng cấp Hóa Thần trung kỳ. liên tiếp chém giết mấy đại yêu tu thậm chí khiêu chiến Phủ chủ. đại chiến trăm hiệp không địch lại, cuối cùng thi triển bán mạng thân thông, suýt nữa đánh chết Phủ chủ. Trận chiến này kinh động Yêu Long Hoàng, dốc lòng bồi dưỡng yêu hầu này. thậm chí muốn bồi dưỡng hắn trở thành người kế nhiệm Yêu Hoàng đời tiếp theo.

- Đối với chuyện này, Ma Long Vương phó điện chủ Vạn Yêu Điện có chút bất mãn...

- Chờ đã, Ma Long Vương này là thế nào? Vì sao hắn bất mãn?

Dương Phàm khẽ cau mày. Hoán Thiên Nha bỗng nhảy lên.

801. Chương 756: Trở Lại Quỷ Lâm.

Hoán Thiên Nha có thể thông hiểu thiên cơ, đặc biệt dưới tình huống bị động, thường sẽ có tình huống này. Đề cập trực tiếp sự vật, sẽ sinh ra liên hệ đến mình.

Vạn Yêu Điện, Dương Phàm đương nhiên biết rõ, đó là thế lực ngang hàng với hoàng tộc Đại Tàn.

Điện chủ. chính là Yêu Long Hoàng được xưng thiên hạ vô địch.

Đương nhiên, Tàn Hoàng cùng Yêu Long Hoàng ở Đại Tàn Vương Triều cùng Yêu Hoàng Cảnh đều có thể nói là vô địch, về phần ai mạnh ai yếu, không ai có thể kết luận, dù sao hai Hoàng giả này đến giờ vẫn không giao thù.

Ma Long Vương này có thể đảm nhiệm phó điện chủ Vạn Yêu Điện, có thể thấy rõ thực lực của hắn.

- Ma Long Vương, hắn là đệ nhất nhân trong Yêu Hoàng Cảnh trừ Yêu Long Hoàng đại nhân ra. Tư chất bản tôn là thần thú. thuộc về Ma Long thượng cổ, vốn cũng làm trong những người tiếp nhận Yêu Long Hoàng đại nhân bồi đắp. nhưng từ khi Hồ Phi tới, Yêu Long Hoàng ngược lại càng thêm coi trọng yêu hầu lai lịch không rõ này.

Thành viên Thiên Vồng kia giải thích.

Không ngờ tới thế gian này thật có hậu duệ chân long còn sống?

Dương Phàm chợt giật mình, đây chính là cấp bậc thần thú, ít nhất so với Kim Giao Vương. Lôi Minh Vương cấp bán thần thú, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

- Yêu hầu này có tài gì, lại có thể uy hiếp tới kẻ thừa địa vị của phó điện chủ Ma Long Vương?

Khỏe miệng Dương Phàm khẽ nhếch, lúc nói tới hai chữ yêu hầu. có vài phán ý cười.

- Có người nói hần là thần thú còn mạnh hơn cả chân long, Bởi vì ở Yêu Hoàng Cảnh ngoại trừ tu vi ra, tư chất càng cao. địa vị càng cao. Thường thường yêu thú phẩm cấp cực cao đều sẽ bị Vạn Yêu Điện chiêu nạp bồi dưỡng.

Thành viên Thiên Vồng này quả nhiên có chuẩn bị mà tới, tin tức liên quan đều điều tra rõ ràng.

- Hôm nay. yêu hầu gọi Hồ Phi kia tu vi không đến Hóa Thần hậu kỳ, lại là một hộ pháp dưới trưởng Yêu Long Hoàng, địa vị gần với phó điện chủ...

Thành viên Thiên Vồng hồi báo xong tin tức vô cùng chi tiết có liên quan đến Hồ Phi.

Trong lòng Dương Phàm chín mươi chín phần trăm khẳng định, Hồ hộ pháp dưới trưởng Yêu Long Hoàng chính là Hồ Phi tới từ Bắc Tản.

- Người xuống trước, những linh đan này là phần thưởng ban cho người.

Dương Phàm chậm rãi đứng dậy, cho thành viên Thiên Vồng kia lui ra.

Sau khi xác định tung tích chân chính của Hồ Phi, Dương Phàm quyết định một mình chạy tới Thánh địa yêu tộc. Vạn Yêu Điện.

Căn cứ biểu hiện trên Thiên Cơ Đồ. Vạn Yêu Điện ở Vạn Yêu Thánh Thành.

Thánh thành này nghe nói cực kỳ đồ sộ, truyền thừa từ thời kỳ thượng cổ. Từ Tiên Tần chia cắt, chưa bao giờ bị công phá. địa vị ngang với Thánh địa nhân loại Vĩnh Hằng Đảo ở Thiên Cầm Nội Hải.

"Đúng rồi, ta còn phải đi xem một nơi."

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe, nhắm phía nam bộ Huyết Uyên Phũ bay đi.

Phi hành một tháng, phía trước ập tới một mảnh quy lâm âm khí nặng nề, bên trên bao trùm quy khí.

So sánh với khi Dương Phàm tiến vào, tử khí Dịch Quy Lâm bị suy yếu sáu bảy phần, thẳng đến lúc này cũng có khi thấy được quỷ vật chạy ra từ bên trong.

Vù

Dương Phàm hóa thành một đạo ánh sáng xanh lục, trực tiếp bay vào sâu trong Dịch Quy Lâm.

Trong quá trình phi hành, ánh mắt Dương Phàm không ngừng dò xét quan sát.

Khi đó hần tinh lọc khai thông, chỉ là ở sâu trong Dịch Quy Lâm, một mảnh tử địa lấy đầm lầy trở chú làm trang tâm.

Trên thực tế. ngoại trừ bộ phận hạch tâm đầm lầy trở chú này, bên trong Dịch Quy Lâm cũng toàn một mảnh tử địa.

"Một mảnh tử địa dư thừa này. đủ cho ta thăng cấp Hoán Nha hậu kỳ vẫn còn thừa."

Trong lòng Dương Phàm thâm nghĩ.

Hóa ra hần muốn tới "thị sát" Dịch Quy Lâm.

Lần trước vội vã rời đi, cùng lúc là bởi Quy Vương Tông chủ đời trước, một mặt khác là bởi hai đại Phũ chủ phục kích.

Khi Dương Phàm tiến vào phạm vi hạch tâm Dịch Quy Lâm, trong tầm mắt là một mảnh xanh lục sinh cơ bừng bừng, đầm lầy trở chú trước kia không tồn tại nữa.

Trong phạm vi mười hai vạn dặm, một mảnh sinh cơ. hoa thơm cỏ lạ, cảnh trí xinh đẹp.

Hắn không khỏi hiện một tia vui mừng.

Vù!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, một vị nữ tử cung trang quanh người lóe lên lục quang như tiên, xuất hiện bên cạnh hắn, cúi người nói:

- Chủ nhân.

Nữ tử cung trang như thiên tiên này, chính là Lục Hồn Tiên Tử, Hóa Thần đại quy tụ tu vi gần cảnh giới Thán Hư.

- Bắt đầu từ hôm nay, người giúp ta trông coi quy lâm này, còn có một chút khôi lỗi thể thân, trợ giúp người.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, xung quanh xuất hiện hơn trăm bộ khôi lỗi thể thân đã luyện chế tốt.

Những khôi lỗi thể thân này đủ mọi hình dạng, bắt chước các loại sinh linh. Có cái là nhân loại, có cái là phi trùng, có chút giao long mãnh hổ... Không nhìn kỹ, thật khó phân biệt thật giả.

Lục Hồn Tiên Tử ánh mắt sáng dò xét, âm thầm liú lười. Những khôi lỗi thể thân này xem khí tức, thực lực hẳn không thua cường giả cấp Thông Huyền.

Nàng không biết, luyện chế những khôi lỗi thể thân này, Dương Phàm cũng hao tổn không ít thời gian. Nếu không phải hắn có thể lực hùng hồn như biên, cũng sẽ không đi làm chuyện khô cực này.

- Những khôi lỗi thể thân này đặt ở các nơi quy lâm, chủ yếu là để giám sát. Nếu như có cường giả tà đạo tới đây, người đủ để ứng phó. Ngoài ra, ta sẽ để Huyết Linh Vương phái người phong tỏa quy lâm này.

Đối với giá trị Dịch Quy Lâm, Dương Phàm vẫn rất coi trọng.

Đúng lúc này. Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức hùng mạnh, bức ra từ bên trong Dịch Quy Lâm.

Là kẻ nào?

Dương Phàm mở ra thần thức, phát hiện một nho sinh áo bào tro trong tay cầm quạt xếp, mặt như giấy trắng, trên người tỏa ra một cỗ quy lực mạnh mẽ. làm cho quỷ vật bốn phía sợ mất mật.

Khi cỗ hơi thở kia truyền đến, Lục Hồn Tiên Tử bên cạnh Dương Phàm hoa dung trắng bệch, vô thức trốn phía sau Dương Phàm, dường như gặp phải tồn tại đáng sợ đó.

Xoạt

Chỉ thấy nho sinh áo bào tro kia vỗ chiếc quạt, trăm ngàn ánh sáng xanh xám bắn ra, như có linh tính diệt sạch sẽ quỷ vật trong phạm vi ngàn dặm.

Phốc phốc phốc!

Phàm là quỷ vật bị ánh sáng xanh xám kia bắn trúng, mỗi con thân thể cứng đờ. không thể nhúc nhích.

Sau đó, nho sinh áo bào tro lấy ra một lá cờ xanh lục quy khi âm trầm, tay bắt quyết, một mảnh mây xanh lục mờ mờ lan ra. Những nơi đi qua. quỷ vật thân thể cứng đờ giống như mất hồn, bay vào trong lá cờ xanh.

Trong lá cờ xanh truyền ra tiếng trăm vạn quy kêu gào, rung chuyển phạm vi ngàn dặm, làm cho người ta dựng đứng tóc gáy.

"Người này rõ ràng là cường giả quy đạo. dễ dàng hàng phục nhiều quỷ vật như vậy, luyện chế Pháp Bào bán mạng hình cờ này."

Dương Phàm thâm giật mình.

Hắn cũng nhận ra Pháp Bảo trong tay nho sinh áo bào tro, hẳn là Huyền m Vạn Quy Phiến tiếng tăm lừng lẫy.

Quy Hồn Phiến bình thường, có thể thu nạp vạn quỷ. uy lực kinh khủng dọa người, thần thông đáng sợ.

Còn Huyền Âm Vạn Quy Phiên này. chính là chí bảo quy đạo. phẩm bậc ít nhất đạt tới trần phẩm.

Chiếc cờ này có thể luyện chế vạn quy. bằng quy hồn quy khí, mỗi Ngày có thể tăng cường phẩm chất cùng quy lực Pháp Bảo.

Không bao lâu. nho sinh áo bào tro thu quỹ vật trong ngàn dặm vào Huyền m Vạn Quy Phiên.

Huyền m Vạn Quy Phiên ở giữa không trung tăng vọt trăm ngàn lần. che trời che đất. nhanh chóng thu lấy quy khí vô tận nơi đây.

Lúc này. nho sinh, áo bào tro đột nhiên liếc nhìn phương hướng Dương Phàm, vẻ mặt âm

lãnh nói:

- Các hạ đã dòm ngó lâu ngày, rốt cuộc có ý gì?

Dương Phàm vốn cũng không cố ý thu liễm, lại cười nhạt nói:

- Xem thần thông pháp lực các hạ, chỉ sợ là tông chủ Quy Vương Tông.

Nho sinh áo bào tro sắc mặt khê biến, mờ thần thức đảo qua, thấy hai người Dương Phàm.

Lục Hồn Tiên Tử toàn thân run lên, kéo chặt tay Dương Phàm, sắc mặt tái nhợt trốn ở mặt sau.

- Đạo hữu không phải thân phận yêu tu. xem ra chính là cường giả nhân loại quật khởi Đại Tân hôm nay, Dương Phàm?

Nho sinh áo bào tro lại đoán ra được thân phận Dương Phàm.

Dù sao phóng mắt toàn bộ Đại Tân, cường giả cấp bậc Vương hầu Phủ chủ cũng chỉ có mấy cái.

Mà xem áp lực Dương Phàm mang đến cho hắn, còn hơn cả Vương hầu Phủ chủ bình thường, từ đó rất dễ suy đoán được.

- Bản tông tới Dịch Quy Lâm, có chuyện trọng yếu phải xử lý, có liên quan bí mật bản tông, các hạ nên tránh ra, đừng nên can thiệp.

Nho sinh áo bào tro tiếng nói tràn ngập quy khí.

- Muốn ta tránh ra? Quy lâm này Dương mỗ đã sớm chiếm, khai thông từ địa trong đó, nếu muốn nói lời này. sợ rằng chỉ Dương mỗ mới có tư cách.

Dương Phàm cười lạnh, không chút lùi bước.

Ý niệm hắn khê động, để cho Lục Hồn Tiên Tử toàn thân phát run tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Hừ, nếu Dương đạo hữu cho rằng chém giết một hai vị Vương hầu Phủ chủ, là có tu cách ngồi ngang hàng với ta. vậy thì sai mười phần.

Nho sinh áo bào tro hai mắt hiện tia đen kịt, lộ ra một tia máu sắc bén, giống như có thể xuyên thấu con người:

- Huống hồ trong tay ngươi đã không còn thanh "đoạn kiếm" kia nữa, càng không thể là đối thủ của bản tông.

- Ha ha ha... Xem ra Quy Vương Tông chủ rất hiểu biết Dương mỗ.

Dương Phàm hai mắt híp lại, có chút bất ngờ.

Dương Phàm không biết, từ sau trận chiến bảo vệ Tiên Đạo Tông, thanh uy của hắn dần dần vượt qua cả cường giả Thần Hư Vương hầu.

Đại nhân vật các phương đều quan tâm nhiều tới hắn, lục soát các tin tức.

- Bản tông biết người biết ta, tự có nắm chắc thắng người. Nếu dương đạo hữu thức thời, hôm nay lui khỏi quỹ lâm, bản tông cũng không muốn chiến đấu với người.

Nho sinh áo bào tro ngữ khí hơi chút hòa hoãn, không mất cổ chấp.

- Xin lỗi, Dương mỗ sẽ không rời đi. ngược lại phải trục xuất người khỏi quy lâm. Nếu không, hôm nay nơi này sẽ có một đời tân Quý Vương Tông chủ ngã xuống.

Dương Phàm nói xong câu đó. trên người phóng ra một cỗ linh áp từ pháp lực mạnh mẽ mà sinh ra, ập về phía nho sinh áo bào tro.

Nho sinh áo bào tro thần sắc biến đổi, không ngờ pháp lực Dương Phàm mạnh tới như vậy, vượt quá Phủ chủ. thậm chí thoáng cao hơn hẳn nửa phần.

- Xem ra Quý Vương Tông xuống dốc cũng không phải là đồn đãi, ta thấy Thiên Ma Môn chủ. Bạch Vũ Lão Tiên đều là một bước vào ba bậc Thông Thiên, nếu không phải Đại Tàn hạn chế. sẽ trực tiếp tiến vào Hợp Thể Kỳ cũng không thành vấn đề. Mà chỉ có người, thực lực chẳng qua mạnh hơn Phủ chủ bình thường một hai phần, liên tục cao tự đại. So với Quý Vương Tông chủ đời trước, người thật quá kém cỏi...

Dương Phàm cười trào phúng, dân dân tới gần nho sinh áo bào tro.

- Cái gì...Người thấy qua Quý Vương Tông chủ đời trước, lẽ nào hẳn còn chưa chết?

Nho sinh áo bào tro kinh hô một tiếng.

- Dương nhiên không chết, còn là Dương mỗ diệu thủ hồi xuân, thúc đẩy hẳn sống lại.

Dương Phàm thoáng có chút đùa cợt,

- Vậy Quỷ Hoàng...

- Người nói thân thể Quỷ Hoàng phải không? Đã bị Thu Yển Đông mang đi rồi. thế nào, người không có gặp hẳn?

Dương Phàm đùa cợt nói, bay tới gần Quý Vương Tông chủ mấy trăm dặm liền ngừng lại.

- Cái gì, bị Thu Yển Đông mang đi?

Nho sinh áo bào tro sắc mặt đại biến, trong lòng đại loạn, ánh mắt đảo qua Dương Phàm, sắc mặt âm trầm không thôi, cuối cùng không nắm chắc, xoay người muốn đi.

802. Chương 757: Cứu Minh Thiên Châu.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, quanh người đột nhiên sinh ra một trận gió xanh mãnh liệt đáng sợ, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, làm cho tốc độ nho sinh áo bào tro giảm đi, như rơi vào bùn lầy.

Nếu người này sinh ra sát niệm với mình, Dương Phàm làm sao dễ dàng buông tha hẳn?

- Còn muốn chạy? Nào có dễ như thế.

Dương Phàm vận Chuyên Hoán Thiên Nha màu xanh, quanh người bùng lên cơn gió mạnh mẽ. quét qua phạm vi mấy trăm dặm, lan ra ngoài ngàn dặm, lập tức ngăn cản bước đi Quý Vương Tông chủ.

- Người lại dám động thù trước với ta?

Quý Vương Tông chủ sắc mặt kinh ngạc, không thể tin được, trên người dâng lên quy lực bàng bạc, làm cho vô số quỷ vật phạm vi vạn dặm run sợ bất an.

Một kẻ bị hẳn cho là kém hơn một chút, lại dám ra tay với tông chủ Quý Vương Tông một trong bốn đại thế lực Đại Tàn?

Lượn thân phận, Quý Vương Tông chủ. Thiên Ma Môn chủ, Bạch Vũ Lão Tiên, cùng Vương hầu Phủ chủ. mơ hồ có thể sánh ngang cùng hai đại đế Tàn Hoàng. Yêu Long Hoàng.

Thế nhưng. Dương Phàm không để ý những điều này.

Hắn hoàn toàn nhìn ra, Quý Vương Tông chủ này mặc dù thực lực mạnh hơn Phủ chủ Vương hầu bình thường, nhưng so sánh với mấy người Thiên Ma Môn chủ cùng Thu Yển Đông, còn có chênh lệch rất lớn.

Dù sao những cường giả như Bạch Vũ Lão Tiên, đa số một chân đã vào Hợp Thể Kỳ, lực thân hồn vượt xa Hóa Thân, tùy thời có thể tiến vào Hợp Thể Kỳ. Chỉ là bởi vì tu tiên giới Đại Tồn trối buộc, thực lực mới bị giới hạn lớn.

Thấy Dương Phàm động thủ, nho sinh áo bào tro không chút để ý, chiếc quạt trong tay vung lên. hình thành ngàn vạn đạo ánh sáng xanh xám.

Loại công kích này Chuyên tổn thương linh hồn, âm độc hung tàn, khó mà phòng bị.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, một vạn hai ngàn dặm hư không tỏa sáng hai màu xanh đỏ. thân lực Hoán Nha mạnh mẽ trực tiếp đánh xuống, trực tiếp xé nát vô số ánh sáng xanh xám tới gần mình.

Đồng thời Thanh Điều Phi Phong sau lưng hắn run lên, một hư ảnh Thanh Loan thật lớn rất sống động bắn như một tia chớp nhào tới Quy Vương Tông chủ.

Quy Vương Tông chủ vội vã tế ra Huyền Âm Vạn Quy Phiên, hình thành một tầng hào quang tím xanh lục, miễn cưỡng ngăn cản một kích hư ảnh Thanh Loan, hào quang chợt ảm đạm mất thấy không chịu nổi.

Hư ảnh Thanh Loan chính là hóa thân thông linh trong Thanh Điều Phi Phong, dùng lực lượng Hoán Thiên Nha màu xanh vận Chuyên, trong thời gian ngắn có thể chống lại Phủ chủ, khắc chế quỷ đạo.

Trong tiếng phượng hét, Thanh Loan to lớn phun ra một đoàn lửa xanh hư vô, lập tức đột phá vòng hào quang do Huyền Âm Vạn Quy Phiên hình thành.

Trong mắt Quy Vương Tông chủ thoáng hiện một tia khiếp sợ. không ngờ áo choàng sau lưng Dương Phàm phẩm bậc tương xứng với Huyền Âm Vạn Quy Phiên, còn khắc chế công pháp của mình.

Càng khó tin là bất luận pháp lực hay hồn lực, Dương Phàm đều cao hơn hắn nửa bậc.

Hắn vội phun ra một ngụm máu lên trên Huyền Âm Vạn Quy Phiên, mặt cờ đột nhiên bùng lên một tầng lửa quy xanh lục, từng con quỷ vật hùng mạnh dung nhập vào trong hào quang.

Đồng thời hắn sắc mặt âm lãnh, lấy ra một hạt châu xám xịt, rót vào quy lực cùng máu huyết, hạt châu tỏa ra một cỗ tử khí âm trầm.

Ngao

Trong một mảnh tử khí âm lệ, bước ra một con cương thi lông tím cao tới mười trượng, toàn thân như sắt thép, trên người lóe lên ánh kim. hai mắt như tử điện.

”Đó là một con Tử Hư Đồng Thi có thể sánh ngang cảnh giới Thần Hư, kém một chút là có thể trở thành Tử Thiên Kim Thi. ngang hàng Hợp Thể Kỳ.”

Trong lòng Dương Phàm khiếp sợ. khó trách thực lực Quy Vương Tông chủ không bằng bọn người Thiên Ma Môn chủ. vẫn cứ không để ý như vậy.

Vù!

Thừa dịp Quy Vương Tông chủ ứng phó hóa thân Thanh Loan, Dương Phàm lướt tới trên đầu Tử Hư Đồng Thi. vận Chuyên pháp lực hùng hồn hội tụ lực Hoán Nha, hung hăng đá vào gáy nó.

`m

Tử Hư Đồng Thi thân thể cao lớn chấn động, liên tục lung lay, lui ra mấy bước, dường như không bị tổn thương thực chất.

Chỗ bị đá trúng, lưu lại một vết lõm một hai xích, so với thể hình cao mười trượng, hoàn toàn không quan tâm.

Ngược lại chân của Dương Phàm phát đau, theo Tử Hư Đồng Thi rút gào đánh tới, thoáng cái không thấy bóng dáng.

Nói tốc độ. Tử Hư Đồng Thi này cưỡi ngựa cũng không theo kịp Dương Phàm.

Dương Phàm tạm thời không dự định, dùng Thái Hư Thiên Hỏa đối phó nó, mà lấy ra Hỏa Luân Ngọc Bội, rót vào ngọn lửa ánh kim hư vô. Một tiếng kêu vang, ngọc bội lớn lên trăm ngàn lần, từ trong biển lửa bốc lên hiện ra một con Hỏa Kỳ Lân uy vũ lẫm liệt, nhào tới Từ Hư Đồng Thi.

Hỏa Kỳ Lân chính là hỏa hệ thần thú. mặc dù thực lực không bằng Từ Hư Đồng Thi, nhưng có thể khắc chế nó tốt hơn, có thể kiên trì một thời gian ngắn.

Quy Vương Tông chủ âm thầm giật mình, Dương Phàm còn muốn khó chơi hơn là hấn tướng tượng.

Hắn cắn răng, giữ hàng mi rách ra, phun ra một viên huyết châu trong suốt, rót vào Huyền Âm Vạn Quy Phiến.

Quy phiến kia lập tức bùng lên một cổ quy khí khủng bố, trong vòng vây vạn quy bay ra một con Quy Vương cao tới mấy chục trượng, một tay nắm kiếm đồng.

Trên người Quy Vương quy khí tận trời, quy vụ ùn ùn lan ra, làm cho xung quanh rơi vào bóng tối, trên thanh kiếm đồng càng bám một tầng ngọn lửa âm u.

”Lại một Quy Vương cảnh giới Thần Hư.”

Dương Phàm tâm thần nghiêm lại, áp lực tăng lên.

Một khi hai đại hóa thân thông linh Hỏa Kỳ Lân cùng Thanh Loan tiêu vong, hắn chắc chắn rơi vào thế vếu.

- Nội tình thực lực Quy Vương Tông ta, nào phải một hậu bối mới nổi nhưng người có thể so sánh? Hôm nay bản tông phải luyện chế người thành Quy Vương trong Huyền Âm Vạn Quy Phiến.

Quy Vương Tông chủ sắc mặt âm lãnh, lộ ra sát ý trắng trợn.

- Ha ha. lẽ nào Quy Vương Tông chủ đã quên Chí Bảo Long Khí trong tay Dương mỗ.

Thần hình Dương Phàm trôi giữa không trung, cười khẽ.

- Không xong, trong tay hắn có Hoàng Long Quan...

Trong lòng Quy Vương Tông chủ lộ bộ một cái.

Chí Bảo Long Khí chính là vật điểm lành, ẩn chứa long khí mạnh mẽ, tuyệt đối khắc chế quy đạo.

Một khi tế ra Hoàng Long Quan, Dương Phàm chắc chắn thực lực tăng vọt, ít nhất ở thế không thua.

Ngay khi tâm thần Quy Vương Tông chủ dao động, thân ảnh Dương Phàm chợt lóe lên, biến ra mười mấy cái bóng đánh về phía hắn.

Quy Vương Tông chủ đầu tiên lộ ra vẻ kinh thường, ảo ảnh phản thân ở trình, tự này căn bản là một pháp thuật cấp thấp không đáng kể.

Nhưng sau khoảng khắc, hắn biến sắc, cảm thấy một làn hơi lạnh kéo tới. Những ảo ảnh này khí tức giống nhau như đúc, lực lượng tinh thần hòa hợp một thể, trong di động tốc độ cao, Ngay cả hắn cũng không dễ phán đoán.

Bùm bùm âm âm!

Mười mấy Dương Phàm lập tức vây quanh Quy Vương Tông chủ.

Quy Vương Tông chủ vận chuyển quy lực. bắn ra ngàn vạn cột ánh sáng, xé nát mỗi một ảo ảnh.

Lúc này, hắn phát hiện Dương Phàm biến mất.

ở bên dưới.

Ngay dưới chân hắn.

- Chậm--

Dương Phàm hiện ra từ ẩn hình, một cánh tay lóe ra ngọn lửa ánh kim, phá vỡ tầng phòng ngự, thoáng cái nắm lấy chân phải của hắn.

Xoạt vù!

Một sợi long tiên màu đen bắn ra từ bên hông Dương Phàm, thoáng cái trói lấy Quy Vương Tông, thân thể tê rần.

Còn chưa chờ hắn phải ứng lại, trên ngón tay tay trái Dương Phàm, hiện lên một chiếc nhẫn phóng ra đốm sáng bảy màu.

Cấm Pháp Chi Hoàn!

Trong lòng Quy Vương Tông chủ phát lạnh.

Bằng pháp lực hùng mạnh của Dương Phàm lúc này. tới gần sát trực tiếp làm pháp lực Quy Vương Tông chủ động lại nửa hơi thở, thậm chí đến một hơi thở.

Đừng nói là một hơi thở, coi như là nửa hơi thở, cao thủ quyết đấu, đã đủ để quyết định thắng bại.

Nhân cơ hội này, Hấp Huyết Hắc Long Tiên trói chặt Quy Vương Tông chủ, hoa văn hắc lân mặt ngoài trực tiếp đâm vào cơ thể, điên cuồng hấp thu máu huyết hồn lực.

Răng rắc

Dương Phàm một chưởng đánh trúng đầu Quy Vương Tông, một ngọn lửa ánh kim xông vào, nháy mắt xóa đi thần hồn.

Bịch!

Thi thể Quy Vương Tông chủ rơi xuống đất. đầu nổ nát. hồn phách tan biến.

Thực lực hắn thua Dương Phàm một bậc. nhưng có được hai đại trợ lực sánh bằng cấp Phủ chủ. theo lý đủ để chống cự.

Nhưng tiếc rằng hắn còn có ý khinh địch, sau đó bị Dương Phàm dùng thanh danh Chí Bảo Long Khí công tâm, tâm lý xuất hiện kẽ hở.

Dưới mấy Pháp Bảo mạnh mẽ phối hợp, Dương Phàm dùng Thái Hư Thiên Hỏa khắc chế quy đạo. thừa dịp xông tới, sấm sét diệt bỏ linh hồn.

Giao chiến cho tới giờ, không tới nửa khắc, nhưng đúng là rung động lòng người.

Bằng thời gian ngắn như th4 diệt sát Quy Vương Tông chủ, có thể làm được điểm này. phóng mắt cả tu tiên giới Đại Tồn ngoại trừ nhị Hoàng ra, Ngay cả bọn người Thiên Ma Môn chủ, Bạch Vũ Lão Tiên cũng rất khó làm được.

Diệt sát Quy Vương Tông chủ, Tử Hư Đồng Thi cùng Quy Vương trong Huyền m Vạn Quy Phiên lập tức không khống chế được, đánh cho Hóa Kỳ Lân cùng Thanh Loan hào quang ảm đạm, xem tình hình cũng không kiên trì được lâu.

Dương Phàm vội lấy hai kiện Pháp Bảo Thông Linh vô chủ của Quy Vương Tông chủ, trước tiên dùng Khai Quang Tịnh Thế Diễm xóa đi ẩn kỳ còn sót trong Pháp Bảo. Cũng may chủ nhân đã chết, chuyện này cũng không khó.

Thế nhưng hắn không tinh thông công pháp quy đạo, thậm chí còn khắc lại công pháp quý đạo.

Vù!

Dương Phàm lập tức gọi ra Lục Hồn Tiên Từ, giao hai vật này cho nàng.

Lục Hồn Tiên Tử tay bấm quyã. gần như hao hết quá nửa tâm thần pháp lực, mới miễn cưỡng thu hồi quỷ vật tử vật cấp Phủ chủ kia vào trong Pháp Bảo.

- Chủ nhân, hạt châu này là Cửu Minh Thiên Châu, có thể thu nạp vật chết, chính là bảo vật truyền thừa Quy Vương Tông.

Lục Hồn Tiên Tử giải thích.

Dương Phàm cho nàng kiểm tra bảo vật trong nhẫn trừ vật Quy Vương Tông chủ.

- Thiên Hồn uẩn Quy Đan.

Lục Hồn Tiên Tử trong lúc kiểm kê, đột nhiên kinh hô một tiếng.

- Loại đan này không có tác dụng với ta. cứ tặng cho người dùng đi.

Dương Phàm lần đầu nghe tới loại đan này.

- Tạ ơn chủ nhân ban thưởng.

Lục Hồn Tiên Tử giọng nói khẽ nan lên:

- Thiên Hồn uẩn Quy Đan, chính là thánh dược quy đạo. Coi như Quy Vương cấp Phủ chủ dùng đan này, pháp lực cũng có thể tăng mạnh. Mà nô tỳ nhiều lần trùng kích cảnh giới Thần Hư, mỗi lần đều kém một chút hỏa hầu. Nếu có quy đan này trợ giúp, có sáu phần nắm chắc thăng cấp cảnh giới Thần Hư.

Dương Phàm nghe mà không thể tin được, loại đan này đúng là gần như thánh dược Thần Hư Đan.

Thần Hư Đan hẳn còn lại hai viên, tuyệt đối sẽ không tùy tiện sử dụng.

- Nếu như thế, những vật trong nhẫn trừ vật Quy Vương Tông chủ thuộc về quy đạo, toàn bộ giao cho người sử dụng.

Dương Phàm nghe Lục Hồn Tiên Tử có nắm chắc sáu phần tiến vào cảnh giới Thần Hư, tất nhiên là mừng rỡ. Dứt khoát giao hết vật quy đạo của Quy Vương Tông chủ cho nàng, tăng cường xác suất thăng cấp cảnh giới Thần Hư.

- ừ, ở chỗ ta còn có một loại Linh Dịch, gọi là Tam Sinh Tuệ Thủy, có thể tẩy nia lệ khí trong linh hồn người, làm cảnh giới càng trong sáng. Tặng cho người một chút, có lẽ cũng có thể tăng lên xác suất thành công.

Linh Dịch thánh đan trong tay Dương Phàm không ít. có một sổ thích hợp cho Lục Hồn Tiên Tử.

Dù sao cô nàng này đã sớm đạt tới Hóa Thần hậu Kỳ đỉnh, có thể tính là nửa bước vào Hóa Thần đại viên mãn.

Lục Hồn Tiên Tử tự nhiên là cảm ơn vạn phần, đột nhiên cảm thấy đi theo một vị chủ nhân này. có lẽ là một kỳ ngộ lớn lao của mình.

Bằng không, nàng muốn thăng cấp cảnh giới Thần Hư thì phải không biết bao nhiêu năm thăng nữa.

- Chỉ là Cửu Minh Thiên Châu Linh Bảo truyền thừa Quy Vương Tông này không thể để lại cho người, để tránh khỏi gây họa sát thân.

Dương Phàm chỉ lấy đi hạt châu này.

Đầu tiên, hạt châu này là Linh Bảo truyền thừa, còn muốn trân quý hơn cả Huyền m Vạn Quy Phiên, không bằng lưu cho Thạch Thiên Hàn. Thứ hai, Dương Phàm lo lắng Linh Bảo truyền thừa này có chút liên hệ với tu sĩ Quy Vương Tông, như vậy dẫn tới phiền phức cho Lục Hồn Tiên Tử.

Tiến vào Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm giao Cửu Minh Thiên Châu cho Thạch Thiên Hàn, dùng u Minh Ma Diễm luyện hóa.

Theo cảnh giới Dương Phàm tăng trưởng, mấy năm trước Thạch Thiên Hàn đã bước vào Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí đuôi thặng cảnh giới Thần Hư.

"Xem ra cảnh giới tu vi của ta. đã xa xa không thể dùng đẳng cấp bình thường phân chia được nữa."

Dương Phàm cảm ngộ một lát, tâm thần chìm đắm vào hướng đi ba cảnh giới cuối cùng của Tiên Hồng Quyết...

803. Chương 758: Cách Một Bức Tường.

Còn cảnh giới Cửu u Ma Công của Thạch Thiên Hàn, vẫn luôn có quan hệ với cảnh giới Dương Phàm.

Xem xu thế này, không đến mười năm, Thạch Thiên Hàn có hi vọng bước vào cảnh giới Thần Hư.

Dương Phàm không lập tức rời khỏi Dịch Quy Lâm, một cái linh quang chớp động, cũng có giúp ích cho hắn suy diễn.

Sau Hoán Nha Kỳ, còn lại ba cảnh giới cuối cùng, hắn cơ bản đã có một đường nét toàn thể hoàn chỉnh, chỉ là còn chưa hình thành khâu quýa công pháp cụ thể, điều này chỉ là cần thời gian.

”Như vậy cảnh giới tiếp theo Hoán Nha Kỳ sẽ đặt tên là gì?”

Dương Phàm biết, trước Chứng Quả Kỳ. tương ứng hắn là Độ Kiếp kỳ, mà tên gọi cảnh giới trước Độ Kiếp kỳ, lại chưa xác định.

Nếu như cảnh giới hắn tu luyện không cần độ kiếp, như vậy chỉ còn lại có hai cảnh giới đã biết.

Dưới tình huống như vậy, Dương Phàm đột nhiên không dự tính lập tức đi Vạn Yêu Điện.

”Không bằng lại tu luyện một Thân Ngoại Hóa Thân, dù sao pháp lực của ta rất nhiều...”

Dương Phàm khoanh chân ngồi xuống, hiện giờ hắn có nhiều nhất chính là pháp lực.

Ngồi ở Dịch Quy Lâm, hắn có thể tiến một bước khai thông tinh lọc tử địa, nâng cao cảnh giới tu vi, lực lượng dư thừa không thể tiêu hóa cứ phong ấn trong cơ thể, tạm để Ngày sau trảng kích Hoán Nha hậu kỳ.

Hai là, Dương Phàm hộ pháp cho Lục Hồn Tiên Tử trùng kích cảnh giới Thần Hư.

Lục Hồn Tiên Tử trở thành một trong thị nữ danh nghĩa của Dương Phàm, không còn là một nô bộc.

Kế tiếp, Dương Phàm phải Bắt đầu tu luyện ra một Thân Ngoại Hóa Thân, điều này sợ rằng cần tiêu hao tâm lực rất lớn, thậm chí nguyên khí đại thương.

Chớp mắt. bảy tám năm trôi qua.

Trong lúc này, Huyết Linh Vương phái binh phong tòa Dịch Quy Lâm, mặc dù vẫn đang một số cường giả lên vào Dịch Quy Lâm. không một ai sống sót đi ra.

Rốt cuộc vào một ngày, một cỗ uy năng tinh thần rung chuyển bảy tám ngàn dặm hư không, sinh ra từ Dịch Quy Lâm.

- Chúc mừng, thăng cấp cảnh giới Thần Hư, từ nay về sau cách ba bậc Thông Thiên chỉ còn một bước xa.

Dương Phàm tiếng nói truyền ra khắp quy lâm.

- Đa tạ chủ nhân bồi đắp.

Lục Hồn tiên linh bay bổng, khí chất không linh tuyệt cốc từ từ bay xuống trước mặt Dương Phàm, cúi người hành lễ.

- Cô đã đạt tới cảnh giới Thần Hư. đủ để tran thủ quy lâm, như vậy ta cũng có thể rời đi.

Dương Phàm cười khẽ, thân ảnh nhugió đập cây rừng, nhẹ nhàng rời đi.

Trao đổi khi đi, một nam tử áo xanh giống V như Dương Phàm, t hay hắn khoanh chân ngồi ở đó.

- Chủ nhân.

Lục Hồn vẫn rất cung kính đối với nam tử áo xanh này.

Phóng mắt khắp tu tiên giới, có thể tu luyện ra phần thân thứ hai, coi như lông phượng sừng lân.

Mà phần thân thứ hai của Dương Phàm, cảnh giới tu vi gần với bản tôn, tương đương Thạch Thiên Hàn.

- Ta là phần thân thứ hai của chủ nhân, ngươi có thể gọi ta là Mộc Phong.

Nam từ áo xanh mỉm cười, ôn hòa như gió. có một loại phiêu dật siêu nhiên.

Oong—

Hồn thể hần lóe ra lưu quang xanh bóng, dùng phương thức quy dị vận vẹo, biến hình tùy

ý-

Thì ra phán thân này không phải thân Huyết nhục, mà là dùng thần lực Hoán Thiên Nha màu xanh làm cơ sở. ngưng kết ra phần thân năng lượng.

Thường thường phán thân như vậy. tiềm năng Không bằng thân huyết nhục, cần được bản tôn cung cấp pháp lực, bằng không sẽ khô kiệt linh khí mà chết.

Còn phần thân của Dương Phàm, dưới tình huống rời khỏi bản tôn, ít nhất có thể tồn tại một ngàn năm.

Lục Hồn Tiên Tử âm thầm lú lười, phần thân của chủ nhân sao lại khác biệt như thế dường như có một loại tính cách dị biệt.

Nàng không biết, phần thân Dương Phàm đắp nặn trên cơ sở kỷ ức tri thức nhất định, tính cách hoàn toàn tự nhiên mà thành.

Như là Thạch Thiên Hàn, tu luyện ma công, tính cách lãnh khốc bá đạo, giết người không chớp mắt.

Còn Mộc Phong này, thừa hưởng phong cách lực lượng Hoán Thiên Nha màu xanh, do đó sinh ra dị tính đặc biệt.

về phần Dương Phàm, tự theo bản tâm, hần vẫn là hần như cũ.

Không kinh động Huyết Uyên Vệ trấn thủ Dịch Quy Lâm, Dương Phàm một mình bay đi Vạn Yêu Thánh Thành hạch tâm nhất yêu tộc.

Phi hành mấy tháng, bên trong Tiên Hồng Không Gian truyền ra một cổ hàn ý.

Một bóng hình xinh đẹp trong dòng hàn lưu u lam, hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Cách mấy chục năm, Hàn Lưu Ly chẳng những thành công bước vào Hóa Thần hậu kỳ. thậm chí đạt đến cảnh giới đỉnh.

Điều này đại biểu cho nàng có thể mượn lực lượng Vạn Hàn Băng Phách Châu nâng lên tu vi.

- Chủ nhân.

Hàn Lưu ly lúc này, càng thêm băng mỹ động lòng người, dáng người cao vút duyên dáng yêu kiều, quần dài màu lam lưu ly chấm đất, mái tóc lam như thác nước nhẹ nhàng tung bay, che đi một nửa ngọc nhan tuyệt mỹ.

Đôi mắt mv lệ. hiện ra u quang màu lam thanh thửv, mv lệ động lòng.

- Cố gắng của ngươi, ta đều thấy rõ.

Dương Phàm vẽ mặt ý cười, tán thưởng nói.

Nghe được chủ nhân khen ngợi, ngọc nhan băng mỹ động lòng của Hàn Lưu Ly rốt cuộc hiện ra má lúm đồng tiền, như đoá tuyết liên giữ băng sơn tuyết địa.

- Chủ nhân, Lưu Ly nhất định sẽ vượt qua người.

Hàn Lưu Ly thể thốt nói.

- Chuyện đúng là nhiều mà...

Dương Phàm khẽ thở dài.

Lúc kiểm tra Hàn Lưu Ly, liền biết Đặng Thi Dao từ truyền tông trận Tinh thần Tháp tiến vào Đại Tàn, hiện giờ đã ở Lăng Đình Tiên Phong, ở chung với muội muội Tuệ Tâm.

Trên thực tế, Dương Phàm thỉnh thoảng liên hệ cùng thân nhân ở trên các nơi Bắc Tần, đều dùng thể thân hiện ra, cũng không tồn tại cách trở giao lưu.

Mỗi khi tu luyện rảnh rỗi, Dương Phàm dùng thể thân xuất hiện ở Bắc Tần, nơi Nội Hải, "gặp mặt" cùng thân nhân, bằng hữu. thể từ.

Nhưng thể thân cuối cùng là thể thân, Ngay cả phẫn thân cũng không bằng, chỉ là một loại công cụ giao lưu.

"Yêu Hoàng Cảnh, còn lại một chuyện cuối cùng."

Trong lòng Dương Phàm tưởng niệm thật sâu. tổ độ phi hành vô tình nhanh hơn vài phần.

Một năm sau sau, ở Thánh địa vạn yêu triều bái.

Cổ thành cao tới ngàn trượng, thô ráp nặng nề, đội trời đạp đất. Trên tường thành khắc đầy vết tích năm tháng, dường như chứng kiến từ thời thượng cổ đến nay, lịch sử tàn khốc thế giới yêu tộc.

- Hồ hộ pháp, mỗi tháng ngươi phải tới nam thành lâu đứng xem. đang chờ người phải không?

Giọng nói du dương ngọt ngào, truyền ra từ một nữ tử mặc váy lông chim xanh, cao nhĩ mỵ lệ.

Nữ tử này dáng người tuyệt đẹp. chiếc váy lông chim màu xanh tản mát ra một cỗ khí tức truyền thừa xa xưa, cao quý mỹ lệ.

Càng làm người ta kinh diễm, chính là đôi mắt phượng lộ ra một tia sáng bóng màu xanh mê ly.

Khi nữ tử váy lông chim xanh kia lên tiếng, các cường giả Hóa Thần yêu tộc đứng thẳng trên tường thành, mỗi người cảm như hén.

Bọn họ đều biết, nữ tử vừa lên tiếng trước mắt. chính là Thanh Vũ hộ pháp Yêu Hoàng Điện hiện giờ.

Trong lúc Yêu Long Hoàng bế quan, phó điện chủ cùng tam đại hộ pháp cùng nhau chấp chương quyền hành.

Chẳng qua bên cạnh Thanh Vũ hộ pháp, thiếu niên tóc ngắn màu tím xấu xí vô cùng, càng thêm thu hút ánh mắt của bọn họ.

Bởi vì ở Yêu Hoàng Cảnh, đây là một nhân vật quật khởi như sao chổi quét ngang trời.

Mọi người đều biết, hắn là Hồ hộ pháp được Yêu Long Hoàng đại nhân ưu ái.

- Đúng thế ta đang đợi một người. Mấy chục năm gần đây, con mắt thứ ba của ta luôn nhảy lên, ta biết khẳng định là hắn tới...

Hồ Phi nghiêm túc nói.

- Con mắt thứ ba?

Thanh Vũ hộ pháp nghe lời này, trong lòng chợt phát lạnh.

Nàng phi thường rõ ràng, khi Hồ Phi thi triển Tam Nhân Thần Thông, Ngay cả Phủ chủ cũng phải tránh, đi.

- Chẳng hay "người" Hồ hộ pháp đang đợi, là gì của người?

Thanh Vũ thoáng nắm chặt tay.

- Một người rất mạnh rất mạnh, ta vẫn luôn khó mà chiến thắng.

Hồ Phi nói đến đây, ánh mắt hưng phấn, hai tay không khỏi nan lên.

- Sao lại thế được?

Thanh Vũ kinh hô biến sắc:

- Ba năm trước đây. Hồ hộ pháp thắng cấp Hóa Thần hậu kỳ. phóng mắt Yêu Hoàng Cảnh hôm nay, ngoại trừ Yêu Hoàng đệ hạ cùng Ma Long Vương phó điện chủ, ai là đối thủ của người.

- Ta có thể nhanh thắng cấp Hóa Thần hậu kỳ như vậy, cũng phải cảm kích Yêu Long Hoàng bồi dưỡng những năm qua.

Hồ Phi đề cập tới Yêu Long Hoàng, không khỏi lộ ra vẻ tôn kính.

- Hồ hộ pháp có thể là thần thú siêu giai duy nhất trong giới này, Ngay cả phẩm bậc Yêu Long Hoàng cũng không bằng người. Yêu Hoàng đại nhân sớm muộn gì cũng sẽ đi Ngoại Hải Vực. ngài ấy đương nhiên phải bồi dưỡng người cho tốt.

Thanh Vũ nói đến đó. không khỏi có vài phần hâm mộ.

Tuy rằng nàng cũng có tư chất thần thú. sánh bằng chán long, nhưng so sánh với thần thú siêu giai mạnh mẽ nhất trong truyền thuyết. vẫn thua kém rất nhiều.

- Hắc hắc, hv vọng hắc không thắng cấp cảnh giới hậu kỳ, bằng không ta muốn chà đạp hắc, sẽ không có khả năng nữa...

Hồ Phi lộ ra vài tia cười gian, dường như thấy được tràng cảnh hung hăng chà đạp Dương Phàm.

Trực giác nói cho hắc, Dương Phàm tu luyện cần nhờ suy diễn, khẳng định không theo kịp tiến độ của mình.

Mấy năm nay, hắc chịu Yêu Long Hoàng bồi dưỡng chi điểm, linh đan quỳ hiếm cùng các loại bảo bối trong giới cuộn cuộn không ngừng cung cấp. đây là một ưu thế rất lớn.

- Thanh Vũ hộ pháp, đã lâu không có luận bàn rồi...

Hồ Phi đột nhiên chà tay, ánh mắt nhìn sang Thanh Vũ hộ pháp bên cạnh.

- A!

Thanh Vũ tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư, không khỏi rằng mình một cái, vội làm ra vẻ động lòng đáng yêu:

- Tiểu nữ tử thân thể mảnh mai, Hồ đại nhân ngài hay là tìm Thiết La hộ pháp cùng phó điện chủ đi...

Từ lúc Hồ Phi còn là Hóa Thần trung kỳ đỉnh, đã có thể chống lại nàng một hai. Hiện giờ thắng cấp cảnh giới hậu kỳ, thực lực còn không tăng vọt. Thanh Vũ nào dám đánh với cái biến thái này.

- Ôi... Tên Thiết La kia là một cái xác rùa, đánh với hắc không có ý nghĩa, cái tên phó điện chủ kia chưa bao giờ phối hợp.

- Xì, phó điện chủ là sợ tiềm lực tăng lên thực lực từ trong chiến đấu của người...

Thanh Vũ cười hì hì.

Trong cao tầng Vạn Yêu Điện, nàng là phía ủng hộ Hồ Phi.

- Nếu không, chờ Yêu Long Hoàng đại nhân xuất quan, người tìm ngài ấy đánh.

Thanh Vũ đùa giỡn nói.

- Ấy...

Hồ Phi lắc đầu như trống bỏi, hắc không muốn đi tìm ngược.

ở Yêu Hoàng Cảnh, đối tượng duy nhất hắc không dám chủ động khiêu chiến, chính là Yêu Long Hoàng.

Ngay khi hai người cười đùa nói chuyện, một yêu tu bậc cao bình thường, diện mạo bình thường, chậm rãi đi tới cửa Vạn Yêu Thánh Thành.

Nhìn tường thành hùng tráng trước mắt, Dương Phàm không khỏi thán phục.

So sánh với thành trì độ cao ngàn trượng, độ cứng so ngang Pháp Bảo đình cấp, Tiên Thành ở Bắc Tản căn bản là một cái chút chút.

Bỗng nhiên, Hoán Thiên Nha của Dương Phàm sinh ra cảm ứng, hắc không khỏi nhìn về phía thành lâu Vạn Yêu Thánh Thành.

Chỉ là bị kiến trúc che chắn, không thấy được gì.

- Người... đang sống ở đó làm gì. không phải cư dân Thánh thành, còn không nộp linh Thạch vào thành.

Trước cửa thành, có một thị vệ quát lớn.

Dương Phàm cười nhạt, nộp xong linh Thạch, tiến vào Vạn Yêu Thánh Thành.

Gần như đồng thời, Hồ Phi trên thành lâu. con mắt thứ ba ẩn trong trán đột nhiên co giật.

Hắn mở thần thức đảo qua. nhưng không phải hiện gì, lắm bầm:

- Kỳ quái...

804. Chương 759: Thanh Hư Thiên Ba Phong.

Lúc này. giữa hai người chỉ cách một bức tường thành, che đi tầm mắt Dương Phàm, cũng làm Hồ Phi không thể thấy được Dương Phàm.

Mặc dù tường thành Vạn Yêu Thánh Thành cứng rắn bằng Pháp Bảo đỉnh cấp, dày mấy chục trượng, nhưng lý thuyết không thể ngăn cản hai người gặp nhau.

Chỉ là, suy nghĩ của Dương Phàm bị thị vệ kêu la cắt đứt.

Hắn vừa chuẩn bị mở ra thần thức tra xét, đột nhiên phát hiện một cỗ thần thức mạnh mẽ xẹt qua khu vực này, tâm thần rừng minh, vội thu liễm khí tức đến cực hạn.

Điều này cũng dẫn tới thần thức Hồ Phi vội vàng đảo qua, không nhìn thấu Dương Phàm.

Bằng tu vi cảnh giới Dương Phàm lúc này, dưới trạng thái bình tĩnh không dùng lực, coi như là cường giả Thần Hư cũng khó nhìn thấu ngụy trang của hắn.

- Kỳ quái...

Hồ Phi thấp giọng nói. không thể nào hiệu được. Thán kinh thô thiên của hắn, cũng lười tmv cứu.

- Hồ Phi hộ pháp, vừa rồi hình như người đang tra điều gì đó?

Thanh Vũ nhếch môi mỉm cười, Tuy rằng sức chiến đấu không bằng Hồ Phi, nhưng cảnh giới linh hồn của nàng cao hơn Hồ Phi một bậc.

Chút động tác đó, không che giấu được nàng.

- Con mắt thứ ba của ta chưa bao giờ sai lầm...

Hồ Phi có vẻ nghi hoặc khó hiểu.

- Người này đối với người, thật sự trọng yếu như thế? Hắn rốt cuộc là nam hay nữ, là thân thánh phương nào?

Thanh Vũ cẩn thận e dè hỏi. ánh mắt sáng lấp lánh tia sáng mê ly, thể hiện ra nàng có chút khẩn trương.

- Hắn là bằng hữu tốt nhất của ta. hiện giờ không thể nói cho cô.

Hồ Phi vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Hừ! Quy hẹp hòi, uống cho người còn là thần thú siêu giai dư nhất trong giới này.

Thanh Vũ cong môi nhỏ. trong lòng có chút lo lắng, cùng với càng nhiều chờ mong.

Trực giác nói cho nàng, người Hồ Phi đợi hắn không phải là nữ.

Dù sao người này thô bạo xù xì, luôn luôn không hiểu phong tình.

Lúc hai người giận dữ lắm chuyện, Dương Phàm rốt cuộc đi vào Vạn Yêu Thánh Điện, trong lòng vẫn luôn cẩn thận.

Dù sao nơi này là Thánh địa yêu tộc. cường giả như mây. càng có Yêu Long Hoàng vô lực có một không hai thiên hạ.

”Trong Thánh thành này, hầu như không thấy yêu tu bậc thấp, gần như đều là tồn tại Kim Đan bậc cao trở lên...”

Dương Phàm càng cảm giác rõ thực lực Vạn Yêu Thánh Thành.

Chỉ riêng thực lực bề ngoài. Vạn Yêu Thánh Thành phạm vi mười vạn dặm, dung nạp gần ngàn vạn tu sĩ. tổ chất cực cao.

Nếu điều ra một phần ba cường giả trong Thánh thành, sợ rằng có thể dễ dàng diệt đi một tông phái tu tiên như Tiên Đạo Tông.

Khó trách Yêu Hoàng Cảnh đến nay vẫn uy hiếp tới an nguy Đại Tàn Vương Triều, khiến cho Tàn Hoàng không cách nào chân chính thống nhất nội bộ.

Dương Phàm hơi tiết lộ khí tức lệnh bài Hồng Tôn, cảm ứng được thể lực Thiên Cơ Các trong Vạn Yêu Thánh Thành.

Mấy canh giờ sau. Dương Phàm đi vào một hội đầu giá, nhanh chóng có người ra nghênh tiếp hắn.

Không bao lâu. trong một điện phủ trang nhã, trên tay Dương Phàm xuất hiện lệnh bài Hồng Tôn.

Một lão giả áo tím uy nghiêm Hóa Thần đại yêu tu phía dưới, trong mắt xẹt qua một tia hồ nghi, không dám chậm trễ:

- B ái kiến Hồng Tôn.
- Người tên là gì? ở Vạn Yêu Thánh Thành có thân phận gì?

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

Lão giả áo tím đứng dậy. ánh mắt nhìn thẳng hắn, đáp:

- Lão hủ Đông Đan, là chủ nhân hội đầu giá đứng đầu Vạn Yêu Thánh Thành.
- Ha ha, địa vị không thấp, chẳng qua...

Dương Phàm đột nhiên chuyển lời:

- Dường như ngươi đang nghi vấn thân phận của bản tôn?

Từ khi vào thành, hắn không dùng linh khí cùng thần thức, tu vi vẫn duy trì ở khoảng Hóa Hình Kỳ.

Lời vừa dứt. một cỗ uy áp kinh thế hải tục bức tới. lão giả áo tím liền cảm giác có một ngọn núi lớn hàng tỷ cân đè xuống lưng mình, lập tức hô hấp khó khăn.

- Không... Không dám...

Lão giả áo tím mặt nghẹn đỏ bừng, bùm một tiếng quỳ xuống.

Trong cảm quan của lão, thân ảnh Dương Phàm phóng to vô hạn, dường như trở thành người không lồ duy nhất trong thiên địa, còn mình chỉ là một con kiến bé nhỏ.

Cảm giác như thế. hắn chỉ từng cảm ứng được từ trên người phó điện chủ Vạn Yêu Điện.

Thậm chí, cỗ áp lực trên người Dương Phàm còn đáng sợ hơn rất nhiều bất cứ cường giả Phủ chủ Thần Hư nào lão đã gặp.

- Được rồi, người đứng lên.

Dương Phàm cho lão ngồi xuống.

Lão giả áo tím đứng ngồi không yên. ngoan ngoãn vô cùng.

- Cho ta một tấm bản đồ chi tiết Vạn Yêu Thánh Thành, còn giúp ta hỏi thăm nơi ở Hồ Phi hộ pháp.

Dương Phàm thu hồi khí tức. bình thản như không nói.

- Vâng vâng, tiểu nhân an bài chỗ ở cho Hồng Tôn.

Lão già áo tím lau khô mồ hôi trên trán, cáo từ rời đi.

Vì thế. Dương Phàm vào ở trong Vạn Yêu Thánh Thành.

Ngay đêm đó, một tấm bản đồ ngọc giản chi tiết Vạn Yêu Thánh Thành tới tay Dương Phàm, thậm chí bên trên còn có ghi rõ vị trí hộ pháp Hô Phi.

- Rất tốt, rất tốt.

Dương Phàm gạt đầu. đêm đó liên biến mất không thấy.

"Hồng Tôn này thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi, trong hội đấu giá của ta cường giả như mây, không ai thấy hắn rời đi như thế nào?"

Chờ phát hiện được, lão già áo tím thở ra một hơi.

Màn đêm buông xuống, một yêu tu nhìn như bình thường, nhàn nhã tản bộ trên đường, đi tới trước một phủ đệ khí phái xa hoa.

Tòa phủ đệ trước mắt. lộng lẫy rực rỡ, cách từ xa có thể thấy hào quang vạn trượng. Ngay cả tường viện bên ngoài cũng là dùng một loại ngọc Thạch màu xanh đúc thành.

Cửa phủ đệ. đứng hàng ngang tám thị vệ, đều là yêu tu Hóa Thần Kỳ.

Thấy một yêu tu Hóa Hình Kỳ trực tiếp đi về phía bên này, trong đó một thị vệ lớn tiếng quát:

- Tiểu yêu tu từ đâu tới, nơi này là phủ đệ hộ pháp, không phải chỗ ngươi có thể tới, đi đi đi...

Dương Phàm mỉm cười:

- Tại hạ là bạn cũ của Hô Phi hộ pháp, đặc biệt tới thăm, mời các vị truyền lời.

Vừa nói ra, các thị vệ trước cửa bỗng nhiên cười to.

- Chibằng ngươi? Bạn cũ của hộ pháp đại nhân? Ha ha ha...

- Ai mà không biết hộ pháp đại nhân tới từ ngoại cảnh Đại Tồn. ở Yêu Hoàng Cảnh làm sao có bạn cũ nào?

Trong đó một thị vệ cười nhạo.

- Hừ! Hộ pháp đại nhân thần uy cái thế. ngươi chỉ là một yêu tu bé nhỏ. lại dám giả mạo bạn cũ của đại nhân.

- Tớ bắt lấy hắn.

Trong đó một thị vệ đe dọa.

Xoạt.

Dương Phàm thông thả nghiêng người, tránh thoát thị vệ bắt tới.

- Hả, ngươi có thể tránh được một kích của ta.

Thị vệ kia vô cùng ngạc nhiên.

- Các vị bình tĩnh chờ gấp, ta cùng Hô Phi hộ pháp quả thật là bạn cũ, ở đây có một kiện tín vật, ngươi trình lên là được.

Dương Phàm không quan tâm nhiều, cười dài nói.

Dứt lời. hắn lấy ra một đoạn kiếm nhỏ. chính là một phần mũi kiếm.

Vậy này là năm xưa, một kiếm chí tử cẩu Vô Song suýt nữa giết chết Tam u Lão Ma, lưu lại một phần mũi kiếm.

- Buồn cười, chỉ là một miếng sắt. lại dám lừa dối chúng ta.

Tên thị vệ kia tiếp nhận mũi kiếm, cười nhạo nói.

- Tiểu tử này có thể tránh thoát một kích của ta, hiển nhiên không đơn giản, để ta thử lại. Trong đó một thị vệ lại đánh về phía Dương Phàm.

- Ha ha. các người cứ việc tiến lên đi, xem có thể chạm được góc áo Dương mỗ hay không. Nếu như làm không được, vậy ngoan ngoãn t hay ta băm bằm đi.

Dương Phàm cười thán nhiên, không ngại đùa giỡn với thị vệ thủ hạ của Hồ Phi.

Trong lúc nói, hần thong thả tránh thoát công kích của mấy thị vệ trước mắt.

- Đáng cười.

Mấy thị vệ khác gia nhập vào:

- Nếu người thật là đại năng như vậy. chúng ta lập tức đi vào hồi báo.

Rất nhanh, gần mười đạo tàn ảnh chớp động trước cửa phủ đệ.

Do ở trước cửa phủ đệ, mọi người đều không cho pháp lực tiết ra.

Dương Phàm thậm chí không cần dùng lực.

Mười hơi thở trôi qua. Dương Phàm thân hình như thường, tám hộ vệ Ngay cả góc áo hần cũng không chạm tới.

- Sao lại như vậy được.

Các thị vệ Không phải kẻ ngốc, đối phương Ngay cả pháp lực cũng không dùng, liền có thể đùa giỡn mình như khi, như vậy không phải kẻ bình thường.

Vù

Trong trời đêm, một cái bóng xanh phiêu dật xuất trần hạ xuống trước phủ.

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

Một giọng nói du dương êm tai truyền tới, nhưng nương theo đó là một cỗ uy năng tinh thần đáng sợ.

Bùm...bùm...

Tám tên thị vệ khó thừa nhận được lực lượng trình tុ này. đồng loạt quỳ xuống.

Chờ bọn họ thấy rõ nữ tử mặc váy lông chim xanh, cao quý mỹ lệ, lập tức bị dọa sắc mặt trắng bệch.

- Thanh Vũ hộ pháp!

- B ái kiến Thanh Vũ hộ pháp!

- Đại nhân tha mạng!

Các thị vệ lập tức dập đầu cầu xin.

Chỉ có Dương Phàm giống như không có gì, yên lặng đứng một bên, không bị cỗ uy năng tinh thần này ảnh hưởng.

- Hộ pháp đại nhân, chuyện là thế này. Người này không biết từ đâu tới. cầm trong tay tín vật nói là bạn cũ của Hồ hộ pháp, bảo chúng ta vào hồi báo.

Trong đó có một thị vệ nói.

-Bạn cũ?

Thanh Vũ thần sắc khẽ động, tỉ mỉ quan sát Dương Phàm, chỉ là cảm thấy người này không đơn giản, nhưng không nhìn ra sâu cạn.

- Đưa tín vật tới đây.

Thanh Vũ ra lệnh.

- Vâng.

Thị vệ dâng nửa đoạn mũi kiếm lên.

Thanh Vũ tiếp nhận vật này, hàng mi mảnh khê nhú.

Lúc đầu nàng cũng cho rằng chỉ là sắt thường, nhưng chờ nàng rút thần thức vào trong, chợt cảm giác một cổ kiếm ý đáng sợ không chết không thôi, xâm nhập thẳng vào linh hồn.

Nàng không khỏi hừ nặng một tiếng, vội thu hồi thần thức, kinh nghi không ngừng.

- Xem ra người chính là vị bằng hữu như lời Hồ Phi hộ pháp nói. mời đi theo ta.

Thanh Vũ cầm lấy nửa đoạn mũi kiếm, dẫn Dương Phàm vào phủ đệ.

Phủ đệ rất lớn, Thanh Vũ cố ý không phi hành, hiếu kỳ quan sát Dương Phàm, nhưng làm thế nào cũng không nhìn thấu người này.

- Tiểu nữ tử Thanh Vũ, hộ pháp dưới trướng Yêu Long Hoàng, xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?

Thanh Vũ mỉm cười nói.

- Tại hạ họ Dương, chờ gặp được bạn cũ rồi nói tiếp.

Dương Phàm nhàn nhạt nói.

Thanh Vũ ánh mắt sáng chợt lóe, thân ảnh biến mất.

Bụp

Không khí chấn động, sau lưng Dương Phàm giống như có mắt. lưng cong lại, vừa lúc va chạm với bàn tay Thanh Vũ.

Thanh Vũ chỉ cảm thấy một cổ pháp lực mạnh mẽ phát ra, thân hình như lông chim bị đẩy lui mấy chục trượng, về mặt kinh hãi.

Lúc này, khí tức của Dương Phàm cũng lộ ra sơ hở.

-Người...Người là nhân loại...

Thanh Vũ sắc mặt đại biến.

- Nhân loại thì thế nào?

Dương Phàm cười nhạt.

Hắn cũng muốn thử sự lợi hại của nữ tử này. luận tốc độ tương xứng với Lôi Minh Vương, lại thêm công kích càng thêm phiêu dật huyền ảo. xem ra rất có thể là yêu tu phẩm cấp thần thú.

- Ta xem người mạnh cỡ nào.

Thanh Vũ trở cánh tay ngọc, bàn tay ngưng tụ một mảnh gió xanh, trung tâm chợt xoay vòng, lưỡi đao gió chợt lóe sáng, ở vị trí trung tâm còn thấy một ngọn lửa sanh hư vô.

Dương Phàm khê giạt mình, cảm nhận được một cổ uy hiếp.

- Cho người kiến thức Thanh Hư Thiên Ba Phong của bản tọa...

Phốc ầm

Đoàn gió xanh hóa thành một cơn sóng gợn hư vô trống vắng, bên trong lưu chuyển vô số lưỡi đao gió, đánh nát hư không, nơi đi qua vạn vật hóa thành bụi phấn.

- Dừng tay

Một tiếng quát truyền ra từ phủ đệ, một thiếu tiên lông ngắn tóc tím lao về phía bên này.
Thế nhưng, hần muốn ngăn cản đã không kịp, Dương Phàm đã bị làn sóng hư vô kia bao phủ.

805. Chương 760: Chạy Ngang Chạy Dọc.

Một đạo ánh sáng tím phóng từ phía phủ đệ tới, chỉ hô hấp xuyên qua hai trăm dặm, tốc độ kinh người, tiếng quát nổ tung nhu sấm.

Người tới không phải Hồ Phi, vậy thì là ai?

Thế nhưng hần vẫn chậm một bước, bí kỹ Thanh Hư Thiên Ba Phong của Thanh Vũ đã phát ra, khó mà thu hồi.

Vù phốc

Cơn sóng hư vô lan tới, trong tầm mắt đều hóa thành hư vô, Dương Phàm cũng bị bao phủ trong đó.

Chỉ nghe âm một tiếng, thân thể Dương Phàm vỡ ra. hóa thành hư vô, dư sóng mạnh mẽ lập tức lan tràn.

Lúc này, cả phủ đệ kéo lên một trận gió mãnh liệt, làm cho cấm chế xung quanh liên tục lắc lư, rung động kéo kiệt. tạo nên những đoàn ánh sáng như lưu ly.

- Ai bảo ngươi động thù

Hồ Phi toàn thân lông khi dựng thẳng, ánh mắt muốn nứt ra, hai mắt đỏ máu. một cổ khí tức cấm kỵ cô cuồng bạo tràn ngập toàn phủ đệ.

- A! Sao lại như vậy được?

Thanh Vũ bị dọa run run, sắc mặt trắng bệch, cho tới giờ không phát hiện Hồ Phi nổi giận tới trình độ này.

Nàng càng thêm không ngờ tới. Dương Phàm lại không chịu được một kích như vậy.

Theo nàng nghĩ, cường giả có thể làm Hồ Phi kính phục, tối thiểu cũng là tồn tại cao hơn Phủ chủ.

Vùoong-

Lúc này. trận gió toàn phủ đệ biến mất. ánh mắt cũng trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy vị trí chỗ Dương Phàm, chỉ còn lại một mảnh bột phấn không nhìn rõ bằng mắt thường.

-Dương Phàm-

Hồ Phi hai mắt đỏ máu. sưng sờnhin chăm chăm chỗ đó. không khỏi lớn tiếng rít gào.

- Không đúng, nếu hần đã chết, sẽ không như thế...

Thanh Vũ thần sắc biến đổi. liên tục lắc đầu.

Thanh Hư Thiên Ba Phong của nàng tuy có thể xé vạn vật thành phần, nhưng nếu là người thì sẽ lưu lại bột phấn màu đỏ, không thiếu khí tức máu tanh.

Nhưng mà Thanh Vũ không cảm thấy bất kỳ dấu hiệu linh hồn tan vỡ sau khi tử vong.

- Đúng, Dương lão đại làm sao chết dễ dàng như vậy...

Hồ Phi ánh mắt sáng lên, vẻ mặt hòa hoãn vài phần, khôi phục một chút lý trí.

Thế nhưng, Dương lão đại không chết, vậy làm sao biến mất hư không như vậy.

- Hồ Phi, nhiều năm không gặp. tính cách xúc động của ngươi vẫn cứ không đổi.

Tiếng cười khê của nam tử truyền tới từ sau lưng hai người.

Cái gì?

Thanh Vũ chỉ cảm thấy một làn hơi lạnh kéo tới. bởi vì người vừa nói đứng ở phía sau hai người, gần như có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Tuy rằng vừa rồi hai người kinh hồn thất thố, mất đi cảnh giác, nhưng cũng không đến mức không chút cảm giác.

- Dương lão đại, thật là dọa chết chúng ta mà.

Hỗ Phi hưng phấn mừng như điên, chạy tới nắm chặt hai tay Dương Phàm, hung hăng đánh hấn hai quyền.

- Tê... Sức thật là mạnh.

Dương Phàm nhướng mày, lực lượng Hỗ Phi này cũng biến thái quá.

Nói thể chất sinh mệnh lực, Dương Phàm không chút kém hơn, nhưng so với loại lực lượng dã man này, lại không bằng Hỗ Phi.

Lúc này, hấn cũng hiện ra hình thái nhân loại, cười ha ha. đánh trả Hỗ Phi một cái.

-Ngao...

Hỗ Phi đau tới nhảy loạn lên, lực lượng cơ thể Dương Phàm cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Càng đáng sợ hơn, Dương Phàm xuất thân là được sư. vị trí công kích cùng vận dụng sức lực. nhắm vào các vị trí đặc thù. tạo thành đau đớn càng lớn hơn.

- Ngao ngao... Đau quá mà!

Dương Phàm đánh một quyền, làm cho Hỗ Phi đau nhức cả nửa Ngày.

Thanh Vũ đứng im một bên, có chút kinh ngạc, cho đến giờ nàng không thấy Hỗ Phi lộ ra một mặt ngây thơ đùa giỡn như thế.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là Dương Phàm.

Thanh Vũ vốn cứ tưởng rằng bằng hữu của Hỗ Phi sẽ là một tên thô kệch to lớn ba đầu sáu tay gì, hoặc là một tên quái vật hiếu chiến như cuồng.

Hiện giờ tận mắt thấy, lại là một thanh niên nhân loại bình thường nho nhã như vậy.

Hỗ Phi nghĩ đến điều gì, chà chà tay, hưng phấn nói:

- Ha ha ha... Dương lão đại, ngươi còn chưa thăng cấp Hóa Thần hậu kỳ, lúc này đến phiên ta chà đạp lão đại rồi. đợi lát nữa gặp ở đấu pháp trường.

Dương Phàm cười nhạt:

- Ta đang chuẩn bị tìm một đối thủ mạnh một chút đấu thù. chỉ là trước đó chúng ta ôn chuyện đã.

- Dương đạo hữu. vừa rồi đã đắc tội. xin thứ lỗi.

Thanh Vũ có chút ngại ngùng, xin lỗi Dương Phàm.

Nàng không nhìn ra được sâu cạm của Dương Phàm, nhưng nếu người này là lão đại của Hỗ Phi hộ pháp, khẳng định không thể đắc tội.

- Hừ! Thanh Vũ, vì sao vừa rồi cô ra tay với Dương lão đại.

Hỗ Phi trợn mắt nghiêng răng nói.

Thanh Vũ ủy khuất nói:

- Trước khi Dương lão đại tới, người khen hấn lợi hai thế này thế nọ, ta hiếu kỳ mới thử một lần.

- Thế nhưng cô cũng không thể hạ thủ độc như thối Thanh Hư Thiên Ba Phong là bí kỹ mạnh mẽ mà cô rất ít sử dụng...

Hỗ Phi tức giận không tiêu.

- Nếu như Dương lão đại thật có lợi hại như người nói, khẳng định sẽ có thể tùy tiện chống lại chiêu này, cho nên ta mới...

Thanh Vũ mắt lệ rưng rưng, bộ dạng động lòng đáng yêu.

- Cô....

Hỗ Phi gân xanh phồng lên. nhưng á khẩu không trả lời được.

Dương Phàm như cười như không quan sát hai người, một lát sau mới giảng hòa:

- Việc nhỏ mà thôi, hôm nay Đại Tân này có thể chân chính xúc phạm tới ta. chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Trong lời của hắn, lộ ra tự tin mạnh mẽ.

Còn Thanh Vũ dưới ánh mắt quan sát dị dạng của Dương Phàm, có chút không được tự nhiên, vội cáo từ:

- Tiểu nữ không quấy rầy hai vị ôn chuyện nữa.

Nhanh chóng bay đi, Thanh Vũ lại cười hì hì nói:

- Hai người các người nếu muốn luận bàn, nhất định phải kêu ta, ta làm công chứng viên cho các người.

Chờ Thanh Vũ đi rồi. Dương Phàm đứng dậy, cười dài nhìn chằm chằm Hỗ Phi, dường như muốn nhìn ra chỗ nào khác thường trên người hắn.

- Dương lão đại... người đang nhìn cái gì?

Hỗ Phi không khỏi rùng mình một cái, toàn thân không thoải mái.

- Không tệ lắm... Bao năm không gặp. người ở một phương diện nào có, cũng có chút tiến bộ.

Dương Phàm thoáng đùa cợt nói.

-Có ý gì?

Hỗ Phi ngẩn ra.

- Vị hồng nhan tri kỷ bên cạnh người...

Dương Phàm chặc chặc cười.

- Thối lắm!

Hỗ Phi giận dữ, mặt lại đỏ lên.

- Vậy sao, chẳng qua người có cần phản ứng lớn như thế?

Dương Phàm hiếu kỳ hứng thú không giảm.

Hắn vốn không phải người ưa tò mò nhiều chuyện.

Thế nhưng đối với Hỗ Phi, người này luôn luôn không hiểu phong tình, cao to thô kệch.

Dương Phàm đã có mấy vị đạo侶 song tu cùng thị thiếp, còn Hỗ Phi tu luyện nhiều năm như vậy. vẫn còn mỗi một thân một mình.

Cộng thêm Hỗ Phi tướng mạo xấu xí. tính cách thô bạo, động tay động chân, rất ít có nữ tử tiếp cận.

Mà nay đi tới Yêu Hoàng Cảnh, ở bên cạnh Hỗ Phi lại thấy một nữ tử quan hệ không tệ, hơn nữa bất luận tu chất, tướng mạo. khí chất đều là cao nhất.

- Nàng... Nàng chỉ là bằng hữu của ta.

Hỗ Phi liền nhe răng trợn mắt. tức muốn phát điên.

- Được rồi, chuyện này nói sau.

Dương Phàm cố nén ý cười trong lòng, bắt đầu hỏi hành trình Hỗ Phi tới Yêu Hoàng Cảnh.

Thì ra, Hồ Phi này thật đúng là một đường bay từ Bắc Tàn đi tới Đại Tàn.

Dọc theo đường đi, hắn ban đầu liên tục đánh giết, đâm thẳng xông thẳng, có thể nói nguy hiểm liên tục, nhưng chuyện này càng khai phá rất mạnh tiềm lực của hắn.

Kết quả khi hắn tới gần tu tiên giới Đại Tàn, thành công thăng cấp Hóa Thần Kỳ.

về phần chuyện sau khi đến Yêu Hoàng Cảnh, không khác lắm những gì Thiên Vồng báo cáo.

Từ trong lời nói, Hồ Phi biểu hiện ra cảm kích sùng kính đến từ nội tâm đối với Yêu Long Hoàng.

Thì ra khi đó Hồ Phi vượt hai cấp khiêu chiến cường giả cấp Phủ chủ. phát động bản mạng thân thông chưa từng sử dụng, suýt nữa giết tên Phủ chủ kia, còn chính hắn cũng ở bên bờ nguy ngập. May mắn có Yêu Long Hoàng ra tay đúng lúc, cứu hắn một mạng, bồi dưỡng trọng điem. luôn chi điem. cũng ban tặng mấy thứ trọng bảo.

Sau khi Dương Phàm nghe xong, cũng sợ hãi một trận.

Lần này Hồ Phi tới Đại Tàn, đúng là nguy hiểm vô cùng.

Nếu không CÓ tiềm lực cùng tư chất siêu nhân, cùng với cổ lực lượng cấm kỵ phong ấn trong cơ thể. Hồ Phi này một đường xông thẳng giết tới. có thể nói cửu tử nhất sinh.

Cũng may Yêu Long Hoàng thưởng thức coi trọng, để cho Hồ Phi có thể chân chính đặt chân ở Yêu Hoàng Cảnh.

- Dương lão đại, người tới Đại Tàn này sống thế nào?

Hồ Phi nói rồi. lại hỏi những gì trải qua của Dương Phàm.

Dương Phàm cũng không giấu diếm. nói một lần những gì mình trải qua ở Đại Tàn.

Sau khi Hồ Phi nghe xong, không khỏi kinh ngạc lú lừ.

So sánh với hắn một đường đánh tới, nguy cơ chồng chất, Dương Phàm gặp phải càng thêm mạo hiểm vạn phần.

Hồ Phi đổi mặt nguy hiểm càng trực tiếp, càng đơn giản, cơ bản đều giải quyết bằng nắm đấm.

Còn đối thủ Dương Phàm đổi mặt, căn bản không nhìn thấy sờ không được.

- Không ngờ Dương lão đại còn gặp lại Vô Song, còn kể vai chiến đấu...

Hồ Phi nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể ở Ngay chỗ đó.

- Được rồi, Dương lão đại vừa tới Yêu Hoàng Cảnh, để ta dẫn người ra ngoài dạo chơi, thuận tiện chiêm ngưỡng thủ hạ của ta một chút.

Hồ Phi chủ động đứng ra, muốn dẫn Dương Phàm ra ngoài dạo.

- Được.

Dương Phàm lộ ra mỉm cười hiểu ý, lần này thật vất vả mới gặp Hồ Phi, một việc cuối cùng ở Yêu Hoàng Cảnh đã xong, hắn cũng phải thả lỏng một chút.

- Xuất phát-

Hồ Phi hét lớn một tiếng, dẫn Dương Phàm bay lên bầu trời phủ đệ.

- Hộ pháp đại nhân khởi giá!

Trong phủ đệ nhanh chóng có người hầu dẫn theo một chiếc xe bay tạo hình hung hãn uy mãnh.

Chiếc xe bay này ở phía trước có tám con Liệt Diễm Câu kéo xe, phía sau là chỗ ngồi rộng, có thể ngồi hai người.

- Chặt chặt, thật là khi phái.

Dương Phàm cùng Hồ Phi ngồi trên xe bay.

-Giá giá!

Theo Hồ Phi quát to một tiếng, tám con Liệt Diễm Câu kéo xe bay vọt lên trời, đập ngọn lửa hùng hực. bay lên bầu trời Vạn Yêu Thánh Thành.

Nhìn từ xa xa, một cơn sóng lửa hoa mỹ xẹt qua ngang trời.

Nơi chiếc xe lửa chạy qua, lũ yêu tu bay trên trời cao hoảng sợ tứ tán.

- Chiếc xe bay từ đâu ra, chạy ngang chạy dọc như thế. khi thế thật hùng mãnh.

- Quá kiêu ngạo rồi. đám hoành hành bữa bãi ở Thánh thành, chúng ta đi tìm tu sĩ chấp pháp, bắt lấy chiếc xe bay kia.

Một gã yêu tu tức giận không thôi.

- Các ngươi không biết, chiếc xe bay kia là Bát Diễm Thiên Xa, chính là vật di chuyển của Hộ hộ pháp dưới trướng Yêu Long Hoàng. Có người nói tám con Liệt Diễm Mã kia là bậc thượng giai, tốc độ sánh ngang Hóa Thần đại tu sĩ...

- Hắc hắc! Dương lão đại, cảm giác thế nào?

Hồ Phi vẽ mặt đắc ý nói.

Nơi Bát Diễm Thiên Xa bay qua, sóng lửa cuộn cuộn càn quét làm cho yêu tu xung quanh gà bay chó sủa, vừa hận vừa sợ.

Trong lúc phi hành cao tốc, ngọn gió mãnh liệt thổi tới. làm tóc áo hai người bay phấp phật, thoải mái khuây khoả.

- Thật không tệ, đây là lần đầu tiên ta ngồi xe bay thế này, không ngờ uy phong như thế nói không chừng ta cũng kiếm một cái chơi.

Dương Phàm mỉm cười, tâm thân thoải mái, toàn thân thả lỏng, loại khoái cảm này khó mà nói rõ.

- Dương lão đại. nếu nhưngười thích, ta tặng ngươi một chiếc.

Hồ Phi cười ha ha, khí thế mười phần.

- Trên chiếc xe bay kia có khí tức nhân loại, không thuộc Thánh thành, bắt cho ta!

Đúng lúc này, một đội tu sĩ chấp pháp bay tới trước mặt. dẫn đầu là một Hóa Thần đại yêu tu mặt hồ.

- Đó là Thánh vệ trực thuộc Yêu Long Hoàng bộ hạ, ngoại trừ Yêu Hoàng bộ hạ ra, không nghe bất cứ ai điều khiển.

Yêu tu gần đó âm thầm giật mình.

- Cút

Hồ Phi hung hăng tròng mắt:

- Đây là lão đại Hồ gia, khách quý tới từ thế giới nhân loại, các ngươi có tu cách gì chi trò?

`m vù!

Bát Diễm Thiên Xa bắn ra sóng lửa trăm trượng, dùng phương thức bá đạo kiêu ngạo đánh bay đội tu sĩ chấp pháp này.

- Vâng vâng, là tiểu nhân mắt chó không thấy thái sơn.

Hóa Thần đại yêu tu mặt hổ dẫn đầu hết sức cung kính, nhìn theo Bát Diễm Thiên Xa bay đi, các Thánh vệ khác cũng cảm như hèn.

806. Chương 761: Ma Long Vương.

Dương Phàm bằng thân phận nhân loại, ở bên trong xe, thân giữa Thánh địa vạn yêu. lại bình yên vô sự.

Ngay cả Thánh vệ trong thành trực thuộc Yêu Long Hoàng, cũng bị Hồ Phi quát mắng.

Đại yêu tu mặt hổ dẫn đầu, cung kính vô cùng tiến đưa Bát Diễm Thiên Xa, bằng thái độ tự cao tự đại phá không bay đi.

- Đại nhân, ngài là thống lĩnh trực thuộc Yêu Long Hoàng bộ hạ, không chịu bất kỳ kẻ nào quản lý. Hiện giờ Yêu Hoàng đại nhân bề quan, theo lý chuyện này ngài có quyền kiểm tra.

Một tên Thánh vệ trong lòng ghen một cục oán khí, thấp giọng không vui nói.

Nghĩ tới bọn họ là Thánh vệ, là thân binh trực thuộc Yêu Hoàng bộ hạ, có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Coi như là các nhân vật cao tầng Phủ chủ khác, cũng phải cho bọn họ vài phần mặt mũi.

- Cảm miệng, chỉ cần đạt tới cấp hộ pháp Phủ chủ, đều có tu cách kiêu ngạo như vậy.

Đại yêu tu mặt hổ trước tiên quát lớn một tiếng.

Trong lòng các Thánh vệ khác nghiêm lại, cường giả cấp Hộ pháp trong Yêu Hoàng Cảnh, đều là Chí Cường Giả cảnh giới Thần Hư, một ý niệm là có thể giết chết bọn họ.

Chẳng qua, đại yêu tu mặt hổ này nhú chặt mày:

- Chỉ là dẫn theo một nhân loại thân phận không rõ vào thành, lại không trải qua trình báo gì, quá thật không hợp quy định.

- Chờ Yêu Long Hoàng đại nhân xuất quan, đại nhân có thể phản ứng chuyện này lên bộ hạ, dù sao chúng ta chiếm lý trước, Hộ pháp làm như vậy rõ ràng là không tuân thủ quy định Thánh thành...

Một đội trưởng Thánh vệ để nghị.

- Không ổn.

Đại yêu tu mặt hổ lắc đầu:

- Hộ pháp này hiện giờ là hồng nhân trước mặt Yêu Long Hoàng, được Yêu Hoàng yêu thích, thậm chí rất có thể sẽ kế thừa chức vị Yêu Hoàng đời tiếp theo. Cho nên, bất luận thế nào, cũng không thể đắc tội hắn, càng không có tu cách đối đầu.

- Vậy ý của đại nhân ngài là...

- Hừ, chúng ta không có tư cách đối nghịch với hắn, thế nhưng có một người lại là đối địch với hắn.

Đại yêu tu mặt hổ hạ giọng nói:

- Các người đưa tin tức này...

Dương Phàm cùng Hồ Phi ngồi trên Bát Diễm Thiên Xa. sóng lửa mạnh mẽ quét bầu trời, đúng là uy phong bát diện, oai phong một cõi, làm cho đám tiểu yêu tu xung quanh hoảng sợ.

- Dương lão đại, Thánh thành này chính là địa bàn của ta, ai dám vô lễ với người, ta sẽ cho hắn đẹp mặt.

Hồ Phi tùy tiện nói, bộ dạng cường hãn vô cùng.

- Ha ha. uy phong của người thật không nhỏ. thì ra là địa đầu xà ở đây.

Dương Phàm thoáng chọc ghẹo nói. hắn làm việc luôn khiêm nhường, loại cảm giác hoành hành này cũng cực kỳ sáng khoái.

- Cái gì địa đầu xà...

Hồ Phi liền bị đả kích, hết sức bất mãn.

Hôm nay ở Vạn Yêu Thánh Thành, hắn là nhân vật phong vân, bá chủ một phương, nhân vật cấp bậc thái tể. hoàn toàn có thể đi ngang. Dùng địa đầu xà hình dung, quá thật rất đả kích người.

- Chẳng qua ta cuối cùng là tu sĩ nhân loại, ở trên địa bàn Thánh địa yêu tộc vẫn nên không quá ngông nghênh thì tốt hơn, tránh cho người thêm phiền phức.

Dương Phàm lại khuyên Hồ Phi giảm tốc độ. thu lại bớt ngông cuồng.

-Vậy được rồi.

Đối với yêu cầu của Dương lão đại, Hồ Phi vẫn nói gì nghe nấy.

Sau đó, Bát Diễm Thiên Xa phi hành trên Thánh thành bằng tốc độ bình thường.

Dương Phàm có thể nhìn một góc độ rộng lớn, tham quan tòa thành lớn hùng tráng từ viễn cổ.

Toàn bộ Vạn Yêu Thánh Thành, bao phủ diện tích mười vạn dặm, bảo lưu các loại khí giới thủ thành.

- Có thành này. coi như là đại quân tu tiên hàng tỷ cũng khó mà công phá.

Dương Phàm không khỏi tán thưởng.

Phi hành trên bầu trời Thánh thành mấy canh giờ, Hồ Phi ngáp lên ngáp xuống.

- Dương lão đại, về phủ chúng ta luận bàn một chút đi.

Hồ Phi hai mắt tóe sao.

Hôm nay lực lượng Huyết mạch của hắn được khai thác rất cao. lại được Yêu Long Hoàng chi diễm. rất muốn chà đạp Dương Phàm một chút.

Nếu như ở cùng cảnh giới, hắn đương nhiên không có tự tin này. nhưng hôm nay hắn thăng cấp Hóa Thần hậu kỳ, hơn Dương Phàm một bậc.

Dương Phàm ở tình huống không dùng lực cùng sử dụng lực lượng thần hồn. bằng cảm ứng khí tức. tu vi còn cách hậu kỳ nửa bước xa.

- Được, ta muốn xem thực lực của người tăng cường bao nhiêu.

Trong lòng Dương Phàm cũng có chút mong đợi. muốn kiến thức xem rốt cuộc thực lực Hồ Phi thế nào.

- Chúng ta trở về.

Hồ Phi vẻ mặt hưng phấn, gấp gáp điều khiển Bát Diễm Thiên Xa chạy về phía phủ đệ của mình.

Đúng lúc này, phía trước truyền tới tiếng tiếng xé gió.

Vù vù

Một tòa xe bay tràn ngập khí phách, do hai con giao long hoa văn đen kéo bay tới trước mặt.

Chiếc xe bay đen như mực, cứng rắn như kim cương, đường cong rắn rỏi, chưa tới gần đã có một cỗ ma khí cùng long uy ngập trời kéo tới. Hư không hiện lên một tầng bóng ma màu đen, làm cho mặt trời bên ngoài ảm đạm.

- Là Hắc Long Phi Xa.

Yêu tu gần đó khẽ kinh hô. mỗi người cầm miệng, thớ mạnh cũng không dám.

- Hắc Long Phi Xa? Đó không phải xe của Ma Long Vương phó điện chủ sao?

- Đúng thế. các người xem... thật là Ma Long Vương phó điện chủ.

Chỉ thấy trên Hắc Long Phi Xa làm người ta kinh hãi vỡ mật. ngạo nghễ một thân ảnh cao lớn như ma thần, trường bào đen kịt như mực, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng. Trên đầu mọc hai chiếc sừng, ánh mắt nhu đốc, quanh người ma khí uồn lượn, dẫn động không gian biến động, hiện rõ đại khí phách.

”Người này khẳng định là phó điện chủ Ma Long Vương..

Dương Phàm nhìn người này, trong lòng nghiêm nghị, cảm nhận một cỗ áp lực.

Không ngờ ở dưới ba bậc Thông Thiên, còn có người mang tới cho hắn cảm giác như vậy.

Đây là Ma Long thượng cổ có được tu chất thần thú phi phạm?

- Cạc cạc cạc... Ma Long Vương người cũng có lúc rảnh đi ra dạo!

Hỗ Phi đứng dậy, nhìn Ma Long Vương tới trước mặt. cười ha ha:

- Người dẫn theo nhiều người tới như vậy làm gì. muốn đánh nhau hay sao?

Chỉ thấy ở phía sau Hắc Long Phi Xa, dẫn theo mấy trăm yêu binh giáp đen, chân đạp mây đen, hùng hùng hổ hổ.

- Hỗ hộ pháp, người dám dẫn tu sĩ nhân loại hành sự rêu rao trong Thánh thành, làm Vạn Yêu Điện ta còn gì mặt mũi, còn không giao nhân loại kia ra đây?

Ma Long Vương ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng đảo qua hai người, quá nửa tâm thần đang quan sát Dương Phàm.

- Thối lắm!

Hỗ Phi hai tay ôm trước ngực, lên mặt cụt non nói:

- Người này là khách quy của quý phủ bản hộ pháp, cũng là lão đại Hỗ gia. có quan hệ gì tới người.

- Làm càn!

Ma Long Vương nổi giận nói:

- Trước khi Yêu Long Hoàng đại nhân bế quan, giao chuyện trong Yêu Hoàng Cảnh cho bản điện chủ cùng tam đại hộ pháp. Còn người chẳng những không làm theo phép, còn bao che ”hung phạm” này, lẽ nào người muốn phản bội Yêu Hoàng Cảnh?

- Hung phạm?

Hỗ Phi ngẩn ra. tiếp đó cười ha ha:

- Người nói Dương lão đại ta là hung phạm?

- Hừ! Nếu như bản điện chủ không đoán sai, người này là cường giả mới quật khởi trăm năm qua ở Đại Tân Vương Triều - Dương Phàm.

Khóe miệng Ma Long Vương khẽ nhếch một tí cười nhạt, lạnh lùng nhìn chăm chăm Dương Phàm.

Vừa rồi nếu không phải Hỗ Phi xưng là Dương lão đại, nhất thời hắn khó có thể nghĩ tới.

- Là Dương mỗ thì sao?

Dương Phàm cảm giác có chút kỳ quái, hắn từ trong ánh mắt Ma Long Vương, thấy được thù hận cùng sát ý thật sâu.

Hắn không biết. Huyết Linh Vương đã chết cùng Ma Long Vương vốn là tình nhân cũ.

-Ngao...

Ma Long Vương rít gào một tiếng, tiếng long ngâm chấn nhiếp chín tầng trời, trong mắt càng hiện rõ sát ý.

- hay cho Dương Phàm người. Trước tiên giết thiếu chủ Lôi Minh Vương, sau đó ám toán Lôi Minh Vương, làm hắn trọng thương, cuối cùng còn giết Huyết Linh Vương đời

trước. Các yêu tộc chết trong tay người càng vô số kể... Còn hỏi tội gì?

Ma Long Vương một thân ma khí cuộn UỖIL trong tay xuất hiện một thanh trường kích thanh cương phủ đầy hoa văn, bầu trời phạm vi vạn dặm nhuộm một tầng khí đen khó thấy bằng mắt thường.

Một tiếng gầm này nang chuyển vạn dặm hư không, hình thành lực Thần Hư vượt xa Phủ chủ bình thường.

Lực Thần Hư của Ma Long Vương phụ gia thêm Ma Long khí của hắn, uy năng càng thêm mạnh mẽ.

- Ma Long Vương, người dám động một cọng tóc gáy của Dương lão đại, ta xé người thành mảnh nhỏ.

Hồ Phi tức giận mắng một tiếng, mở hai tay. một đôi bảo hộ tay thanh đồng, bên trên có hai đầu hùng sư đỏ máu. huyết quang trong mắt bùng phát, phát ra một tiếng thú rống kinh hồn.

Thoáng cái. hai tay Hồ Phi bỗng nhiên to lên. lực lượng cơ thể tăng vọt, trong mắt cũng tràn ngập huyết quang, tỏa ra một cỗ khí tức dã man đáng sợ.

Sau lưng hắn càng hiện một hư ảnh hùng sư đỏ máu.

Rống——

Hồ Phi hai mắt đỏ hồng, rít gào một tiếng, giống như sấm sét nổ vang, thoáng cái suy yếu uy thế Ma Long Vương vài phần.

”Đây không phải là kiện Thanh Đồng Hộ Tí lấy được từ Vĩnh Hằng Đảo khi xưa sao, hiện giờ xem ra dường như không giống..

Dương Phàm âm thầm giật mình.

- Hồ Phi hộ pháp, người dám ngăn cản bản điện chủ chấp pháp?

Ma Long Vương sắc mặt trầm xuống, trường kích thanh cương đầy hoa văn trong tay vung lên.

Mắt thấy một hồi đại chiến, sắp trình diễn ở Vạn Yêu Thánh Thành.

- Ha ha, Ma Long Vương đại nhân, chỉ bằng một mình người đã muốn bắt Dương mõ?

Dương Phàm cười trào phúng.

Lời vừa dứt. vạn dặm trời xanh bị hư quang hai màu xanh đỏ chia làm hai nửa.

Dương Phàm hai tay sau lưng, ánh mắt hóa thành Kim ô hừng hực thiêu đốt, cứ thế nhìn thẳng Ma Long Vương.

Ma Long Vương tâm thần rung lên, cảm thấy một cỗ khí tức nóng rực, truyền đến từ tận sâu trong linh hồn.

”m

Trong ngoài cơ thể hắn đột nhiên bùng lên một ngọn lửa rồng đen vàng kim, ngăn cản Thái Hư Thần Máu của Dương Phàm.

”Tinh thần bí thuật thật đáng sợ...”

Ma Long Vương vẫn còn cảm nhận được cỗ nóng rất đáng sợ.

- Cạc cạc cạc... Hiện giờ là một người đánh hai người.

Trên người Hồ Phi lại hiện lên một bộ áo giáp màu bạc đầy vẩy rồng.

- Ngân Long Thứ Thiên Giáp. Yêu Hoàng bệ hạ lại tặng bảo vật đó cho người.

Ma Long Vương sắc mặt âm tình bất định, trong mắt thoáng hiện một tia ghen ghét.

Vù vù

Đúng lúc này. hai phía Thánh thành cấp tốc bay tới hai độn quang, lực Thần Hư mạnh mẽ kéo tới.

Người tới. một cái bóng xanh phiêu dật, một cái bóng màu nâu.

Đó là hai đại hộ pháp Vạn Yêu Điện khác: Thanh Vũ cùng Thiết La.

- Dừng tay!

Thanh Vũ đi tới trước một bước, bay về phía Hồ Phi.

Còn Thiết La, là một nam tử khôi ngô da như sắt thép, không nhanh không chậm chạy tới phía Ma Long Vương.

- Ma Long Vương, người này thực sự là bằng hữu Hồ Phi hộ pháp, trước giờ bằng hữu tới Thánh thành làm khách, không thiếu tu sĩ nhân loại, nào có gì đáng nói? Phó điện chủ cần gì vì chuyện này mà gây chiến, phát động cường giả Thần Hư đại chiến sẽ liên lụy an nguy ngàn vạn sinh linh trong Thánh thành?

Thanh Vũ giọng nói du dương như gió, truyền khắp toàn trường.

- Tốt tốt tốt! Chờ Yêu Hoàng bệ hạ xuất quan, ta sẽ báo cáo chuyện này...

Ma Long Vương lạnh lùng đảo qua ba người Hồ Phi, điều khiển Hắc Long Phi Xa rời đi.

Nhìn Ma Long Vương cùng Thiết La hộ pháp rời đi, một tay Dương Phàm đặt trên đai lưng màu đen, quát lớn:

- Còn không thành thật!

Không biết vì sao, khi đối mặt Ma Long Vương, Hấp Huyết Hắc Long Tiên bên hông liên tục nung động, ngoe ngoe muốn thử, hưng phấn khác thường.

807. Chương 762 : Tam Nhân Thông Thiên Thánh Hầu .

- Chủ nhân, vì sao ngài lại ngăn cản ta!?

Hấp Huyết Hắc Long Tiên truyền tới Dương Phàm một cỗ ý thức dao động rất không cam lòng.

- Ma Long Vương chính là một hệ chân long, là hậu duệ của Ma Long thượng cổ thuần khiết. Ngay cả ta cũng không nắm chắc bắt được nó huống chi người chỉ là một kiện pháp bảo!

Dương Phàm lạnh lùng giáo huấn, khiến Hấp Huyết Hắc Long Tiên quy phục trầm lặng.

Loại huyết mạch lực độc đảo trên người Ma Long Vương khiến nó rất khao khát, hưng phấn. Tuy nhiên thực lực cường đại của con Ma Long này khiến nó rất kiêng kỵ.

Nếu không có chủ nhân tương trợ thì chỉ bằng thực lực bản thân nó. không thể là đối thủ được.

- Tên này thật khiến ta mất hứng!

Hồ Phi trợn mắt nghiêng răng, nhìn theo phương hướng Ma Long Vương rời đi.

Giằng co này lửa một hồi. vì Ma Long Vương chủ động rời đi mà khiến cho cuộc náo nhiệt như bị dội một gáo nước lạnh.

- Con Ma Long Vương này không phải bá đạo hoành hành như vẻ ngoài, không ngờ có thể lùi một bước.

Dương Phàm hí hóp mắt nhìn theo Ma Long Vương rời đi.

Vừa rồi, tình hình đã rất rõ ràng. Bên phe Dương Phàm, có thêm Thanh Vũ là ba đại cường giả cấp Phủ chủ.

Mà Ma Long Vương, có thêm Thiết La hộ pháp cũng chỉ có hai cường giả cấp Phủ chủ mà thôi.

Ngay cả Ma Long Vương tự nhận có thể chống lại hai vị Phủ chủ thì cũng không làm chuyện không nắm chắc này.

- Dương lão đại. không cần để ý tới con tiểu hắc trùng kia. chúng ta trở về luận bàn một

giết -

Hồ Phi rầm rì một tiếng, miễn cưỡng khổng chế sự khó chịu và tức giận trong lòng.

.ề_____ vO,

- Ta cảm thấy Ma Long Vương sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu...

Thanh Vũ nhíu mày. hơi lộ ra vẻ lo lắng.

- Ồ.... các người muốn luận bàn sao?! Để ta đứng ngoài quan chiến!

Cặp mắt đẹp của Thanh Vũ lộ ra hứng thú và chờ mong.

-Đi!

Chiến ý Hồ Phi dào dạt. khổng chế Bát Diễm Thiên Xa. quay về phủ đệ của mình.

Không lâu sau. ở phủ đệ hộ pháp, trong một đấu trường được phong bế hình thành từ hắc tinh nham Thạch.

Tài liệu cấu tạo nên đấu trường này cực kỳ chắc chắn, khả năng kháng pháp rất cao. cũng được bố trí bí thuật cường đại. Không những thế. cấm chế và trận pháp xung quanh cũng rất mạnh, đủ để cho cường giả Thần Hư luận bàn.

Giờ phút này. trên đấu trường, Dương Phàm và Hồ Phi xa xa giằng co nhau.

- Hắc hắc... Dương lão đại. lần này ta nhất định sẽ chà đạp người một phen!

Hồ Phi xoa tay, tràn đầy tự tin.

- Xem ra người cũng không giống như ngày trước rồi...

Dương Phàm hứng thú đánh giá Hồ Phi.

- Người ra tay trước đi. Ta thật muốn nhìn dưới sự chỉ điểm dạy dỗ của Yêu Long Hoàng, người tiến bộ nhanh như thế nào!

Dương Phàm chấp một tay sau lưng, một tay vươn ra ý mời. bộ dáng cũng tràn đầy vẻ tự tin.

Thanh Vũ đứng ở trên trời cao của đấu trường, đang xem cuộc chiến. Nàng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Hai người này sao lại đều tự tin như thế?!

Nàng có thể lý giải sự tự tin của Hồ Phi, dù sao đây cũng là Thần Thú siêu cấp duy nhất tại thế giới này.

- Đen đây!

Trên người Hồ Phi tán phát ra một cỗ khí tức cuồng bạo. dã man. cốt cách cả người hần bành trướng một cách quy dị.

Dương Phàm hơi giật mình, loại trạng thái cuồng dã này, trước đây chỉ khi Dương Phàm nổi điên lên hoặc gặp phải nguy cơ rất lớn mới có thể bước vào.

Mà nay, hần dường như tùy ý khổng chế trạng thái này.

Thịch—

Trong hư không, một đạo tàn ảnh nhoáng lên, mang theo tiếng rít chói tai. Một quyền đầu ở trong tầm mắt Dương Phàm đang bành trướng vô hạn. như một tòa núi nhỏ đánh tới.

Chi đơn thuần sử dụng lực lượng thân thể.

Không có một chút pháp lực nào!

Không khí bốn phía nháy mắt đã bị một quyền này đẩy đi.

Dương Phàm đột nhiên ý thức được dường như bản thân hắn đã có chút khinh địch.

Phanh!

Một bàn tay của Dương Phàm đưa lên. ngăn chặn công kích như dả thú của Hồ Phi.

Chỉ nghe phịch một tiếng, thân thể Dương Phàm bị đánh văng đi, mạnh mẽ va chạm vào trận pháp kết giới của đấu trường, tạo nên một đạo tinh quang màu trắng nho nhỏ.

Bùm!

Dương Phàm rơi xuống đất. khoe miệng tràn ra một vết máu. vẻ mặt kinh ngạc.

- Lực lượng thật cường đại...

Dương Phàm lau khô vết máu trên khoe miệng, trong lòng thăm thán phục vô cùng.

- Khắc khắc... Dương lão đại. ai bảo ngươi dám coi thường ta!?

Hồ Phi đắc ý vênh váo. cảm giác rất thư sướng.

Thanh Vũ đang trên trời cao quan khán, đầu tiên là ngẩn ra. chợt hé miệng cười nói:

- Yêu Long Hoàng bề hạ từng nói bản thể của Hồ Phi chính là Tam Nhân Thông Thiên

Nhóm dịch THL ừ, iYV Người dịch Adatrixl612

Thánh hầu, lực lượng lớn vô cùng. Cho dù không sử dụng pháp lực gì. chỉ dựa vào một thân lực lượng cũng đủ bài trừ vạn pháp, chém giết Hóa Thần đại tu sĩ cùng giai.

- Thi ra là một trong những Thần thú cường đại nhất trong thiên địa...

Trong mắt Dương Phàm lóe lên một tia khiếp sợ. trong đầu bỗng chốc nhớ lại một cảnh tượng.

Đó chính là cảnh tượng hắn trải qua ở Huyết Nhật Điện trong Cửu u B í cảnh.

Tám đại Thần thú mạnh nhất bị trói giữ trong tám kinh thiên cự trụ màu đen.

Dương Phàm nhớ rõ. trong một cây hắc trụ kia có trói một con Thạch hầu cao tới trăm trượng. Con Thạch hầu kia thoát nhìn sung đầy lực lượng vô cùng vô tận và ý chí chiến đấu, trên trán có con mắt thứ ba!

-... Hồ Phi không phải là Thạch hầu!

Trong lòng Dương Phàm suy nghĩ nhanh chóng.

Hắn lại nghĩ tới Hồ Phi là hậu duệ có được cấm Kỳ Chi Huyết. Thân thể cha mẹ nó đều khó có thể đánh giá.

- Lại tới!

Hồ Phi lại đánh tới một quyền.

Dương Phàm lần này phản ứng chậm một chút, cũng không kịp chống đỡ. Chỉ nghe rắc một tiếng, xương sụn của hắn đã bị gãy mất hai thanh.

Thân thể lại bị đánh văng đi. ở giữa không trung phun ra một búng máu.

- Ah

Thanh Vũ kinh hô một tiếng. Dương Phàm gần như là cứng rắn đón đỡ một quyền của Hồ Phi.

Muốn hỏi lực lượng một quyền của Hồ Phi mạnh như thế nào. Thanh Vũ cũng không trả lời được.

Nhưng nàng rõ ràng, nếu là Hóa Thần đại tu sĩ bình thường cứng rắn đón đỡ một quyền này chắc chắn bị đánh nát thành từng mảnh nhỏ.

Tuy nhiên, điều thần kỳ chính là Dương Phàm cứng rắn chịu một quyền này, trên người như không bị thương, hô hấp chỉ nháy mắt đã phục hồi lại như cũ.

r 1 TL. vvvẽ

- Điều này sao có thể?!

Thanh Vũ khiếp sợ. khó có thể dùng từ nào để diễn tả. trong lòng đột nhiên sinh ra một ý niệm:

- Chẳng lẽ Dương Phàm cũng là Thần thú siêu cấp!?

Ý niệm này vừa xuất hiện đã bị nàng loại bỏ. chợt tỉnh ngộ:

- Bắt diệt thể sao?

- Ha ha ha... xem đây!

Hồ Phi tới gần người Dương Phàm, điên cuồng công kích.

Dương Phàm thu hồi ý nghĩ khinh địch, đơn thuần vật lộn với Hồ Phi.

`m

Lúc đầu Dương Phàm còn cố ý lấy cứng đối cứng vài lần nhưng sau một lúc đã bị đánh văng đi liên tục.

Bùm—

Dương Phàm nằm sấp giữa nền. đột nhiên tỉnh ngộ:

- Tathết đại...

Tiếp theo, cuộc chiến bắt đầu có sự nghịch chuyển.

Dương Phàm như một cơn thanh phong, tại chỗ lặng lẽ lay động. Hồ Phi lại như một con trâu điên, không ngừng điên cuồng công kích tới.

Ầm

Hồ Phi quyền đâm cước đá. không chỗ nào không có nhưng ngay cả bóng dáng của Dương Phàm cũng không thể đụng tới.

- Cái này... chuyện gì xảy ra?

Hồ Phi thất thố. không ngờ không chạm nổi vào vạt áo Dương Phàm.

Thanh. Vũ lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi:

- Tốc độ này không ngờ không thua kém gì ta và Lôi Minh Vương. Có thể coi là tốc độ nhanh nhất ở Yêu Hoàng Cảnh Phủ...

- Ahh

Hồ Phi liên tạo gào rít, rốt cục Bắt đầu vận chuyển pháp lực. tử quang trên người như nước lũ bùng nổ.

Dương Phàm cười khế. hơn nửa thân lóe ra hào quang lưu ly màu xanh ngọc, chỉ có song chưởng và trên hai cánh tay là có lưu ly màu lửa bình thường.

`m—

Hai người lại lấy cứng đối cứng.

Lúc này. Dương Phàm không chút nào rơi vào hạ phong, đánh ngang tài ngang sức với Hồ Phi.

- Thủ chưởng của ngươi sao đột nhiên lại cứng rắn như thế?

Hồ Phi đột nhiên ngưng chiến, nhìn chằm chằm vào Dương Phàm.

- Ngươi xem!

Ánh lửa lưu ly trên tay Dương Phàm biến mất. chỉ còn lại một cánh tay đã bị Thạch hóa. hóa thành tinh Thạch thô ráp.

- Khó trách, ta hiểu rồi...

Hồ Phi lại gào lên một tiếng. Hắn cũng từng đánh nhau với Dương Phàm, cũng từng biết một chiêu này.

Dương Phàm tinh thể hóa hai cánh tay mình, độ cứng cùng lực lượng cũng tăng lên rất nhiều.

Dưới tình huống này. Dương Phàm thậm chí có thể dùng nhục chưởng cứng rắn chống đỡ Thông linh pháp bảo.

Nếu một lòng phòng ngự. Dương Phàm đồng thời cũng có thể đứng vào thế bất bại.

- vẫn là Dương lão đại thắng một chút. Chỉ cần dùng pháp lực, thần thông thì Hồ hầu tử không phải là đối thủ.

Thanh Vũ khách quan bình luận:

- Cho dù là vật lộn, Dương đại ca ít nhất cũng có thể bất bại.

— — —
Nhóm dịch THL I. Người dịch Matrixi6i2

- Thú vị lắm! Luận thần thông làm sao so được Tam Nhân Thần thông của ta! Yêu Long Hoàng đại nhân cũng từng nói qua. Tam. Nhân Thần Thông của ta đủ để ngạo thị Đại Tồn!

Hồ Phi không chịu thua nói.

- Tam Nhân Thần Thông? Vậy người thử xem...

Dương Phàm cười dài nói.

- Không không không!

Hồ Phi xua tay liên tục.

Dương Phàm cười khanh khách. Xem ra bí thuật này phải tra giá rất lớn. Cũng như Thái Hư Huyền Thần của mình, mỗi lần sử dụng đều tiêu hao cực nhiều, nguyên khí đại thương.

- Như vậy để ta xem bản lĩnh khác của người nào!

Dương Phàm mỉm cười.

- Được, người xem đây...

Chỉ thấy pháp lực trên người Hồ Phi đột nhiên thay đổi, phát ra một cỗ khí tức cấm kỵ. -Ngao...

Hắn hét dài một tiếng, hai tay biến thành trảo hình. với những móng vuốt sắc bén. Thiên địa linh khí lập tức như thủy triều, từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Thân thể Hồ Phi đột nhiên tăng vọt tới mười trượng, hóa thành một con viên hầu cực lớn. tử mao quanh thân nhon như châm.

Càng khiến người ta sợ hãi chính là làn da hắn giống như sắt thép, vô cùng cứng rắn!

- Khí tức thật đáng sợ...

Hai cái Hoán Thiên Nha của Dương Phàm đều không tự chủ được run lên.

Đột nhiên, hắn chấn động tâm thần, hóa thành một đạo tàn ảnh.

Ba

Một chưởng của hắn đánh mạnh vào lưng của Hồ Phi.

Buộc

Một âm thanh nặng nề vang lên. phảng phất như đánh trúng một tảng đá vô cùng cứng rắn.

- Đây rốt cuộc là bí thuật gì?

Dương Phàm kinh hãi.

Hô—

Tử mao viên hầu cao tới mười trượng đánh tới một chưởng, dẫn phát một mảnh lôi quang cuồng bạo màu tím. Một mảnh lôi quang quét ngang khu vực.

Trên trán Dương Phàm đổ mồ hôi lạnh, miễn cưỡng tránh né một cái tát này.

Nhưng lôi điện bao phủ cả một khu vực lại như tơ như lũ, xuất hiện ở mỗi tắc không gian, muốn tránh cũng không thể.

Bên ngoài Dương Phàm xuất hiện từng đạo sợi tơ màu xanh biếc, nháy mắt đã tạo thành một bộ thảo giáp.

Lách cách

Một mùi cháy khét truyền ra. Dương Phàm bay ngược ra sau mấy chục trượng, trên người đã bị cháy đen mấy chỗ.

- Hắc hắc. rốt cuộc tới phiên ta chà đạp người...

Hồ Phi vô cùng đắc V. thần hình như một mảnh hàng rào điện, điên cuồng gầm rú, liên tục bức cho Dương Phàm bại lui.

Bất kể là tốc độ. lực phòng ngự. thần thông của Hồ Phi đều gia tăng rất nhiều.

- Xem ra phải thật sự động thủ rồi!

Dương Phàm hít sâu một hơi, trên người đột nhiên bùng nổ một cỗ pháp lực kinh thế骇

Như vậy, hơn một nửa pháp lực trong cơ thể đột nhiên phóng xuất ra.

- Pháp lực thật cường đại... Ngoại trừ Yêu Long Hoàng, ta chưa từng thấy pháp lực kinh, người như thế.

Thanh Vũ đang ở một bên quanh chiến cũng lâm vào kinh hãi.

`m

Thịch

Hai người nhanh chóng lao vào đấu đá. Dưới ưu thế pháp lực cường đại và khả năng hồi phục sức khỏe. Dương Phàm càng đánh, càng mạnh.

Vài canh, giờ sau, trạng thái bí thuật của Hồ Phi biến mất, thực lực lại khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường.

- Lúc này để xem ai chà đạp ai...

Dương Phàm cười khè, khí định thần nhàn,

Hồ Phi thở hổn hển. nửa quỳ dưới đất. vẻ mặt khổ sở. kêu lên một tiếng:

- Ah

Ba—

Chỉ sau nửa nén hương; thân mình Hồ Phi tràn đầy thương tích, hữu khí vô lực nói:

- Ta không động đây nữa rồi!

- Không được, tiếp tục!

Dương Phàm đắc ý cười.

- Dương lão đại. không được nữa rồi!

Thanh Vũ không đành lòng nói.

- Yên tâm... Bản chức của ta chính là một gã Dược sư mà! Ha ha ha...

Dương Phàm tươi cười, đi tới gần Hồ Phi.

- Ah

Ca người Hồ Phi nín lên một cái. đột nhiên nâng một tay đánh thẳng vào huyệt thái dương mình.

Bụp!

Hồ Phi trực tiếp đánh một chưởng để mình hòn mề.

ấy

808. Chương 763: Nguy Cơ Đột Xuất.

- Kỹ xảo giả chết của người thật ra đã nâng cao hơn rất nhiều...

Dương Phàm cười dài. đưa tay tới. Một mảnh hạt mưa màu xanh hạ xuống. Hồ Phi với thân mình tràn đầy thương tích chỉ một lúc đã khôi phục lại bình thường, hoàn toàn không

- Người... người thật sự là Dược sư?

Thanh Vũ mở to hai mắt nhìn, cuối cùng như được mở rộng nhãn giới. Không ngờ thế gian lại có diệu thủ hồi xuân như vậy!

Bản thân Dương Phàm có khả năng hồi phục sức khỏe biến thái cũng liền thôi, có thể quy làm bất diệt thể.

Nhưng chỉ một cái phát tay đã đủ khiến thương tích đầy mình nhu Hồ Phi hoàn toàn khỏi hẳn, thậm chí không có một chút sẹo thì đúng là kinh thể hải tặc.

- Bởi vì điều chỉ là một ít thương thể bình thường cho nên rất dễ điều trị!

Dương Phàm trả lời đơn giản, tự tay điểm lên người Hồ Phi. khiến hắn tỉnh lại.

- Ah

Thân thể Hồ Phi lập tức bật lên, chạy lung tung để tránh né.

- Người giả chết làm gì! Vừa rồi chỉ là khởi động thôi, chân chính luận bàn lúc này mới Bắt đầu...

Dương Phàm hưng phấn bưng bưng nói.

- Ta nói lão đại người này. hiện tại còn chiến cường hơn cả ta!

Hồ Phi bĩu môi. có thể đánh tiếp hắn đương nhiên không từ chối. Chỉ là hành vi của Dương Phàm khiến hắn cảm thấy tò mò.

Không lâu sau, hai người lại tiếp tục triển khai một hồi long tranh hổ đấu.

Lúc đầu. Hồ Phi cũng rất hung hãn, đánh cho Dương Phàm liên tiếp bại lui.

Nhưng càng lâu. sự yếu thế của Hồ Phi càng thể hiện rõ.

Điều này không chỉ vì pháp lực của Dương Phàm hùng hậu.

- Thì ra là thế, thân pháp của Dương lão đại thật sự khủng bố. tuy nhiên còn có chút khiếm khuyết lúc vận dụng!

Thanh Vũ quan chiến ở một bên cùng nhìn ra được đôi chút manh mối.

Vì điều này nên khó trách một người luôn không thích tranh đấu với người như Dương Phàm lại tràn đầy khí thế giao thủ với Hồ Phi.

Chói mắt cái đã trôi qua nửa năm.

Dương Phàm ở lại Vạn Yêu Thánh Thành thoải mái khoái hoạt, thà lỏng cả thể xác và tinh thần, dường như trẻ ra rất nhiều.

Lúc này, hắn từ Hồ Phi và Thanh Vũ cũng quen biết được một ít cường giả yêu tộc.

Chỉ tiếc, Yêu Long Hoàng vẫn đang bế quan, Dương Phàm không có cơ hội gặp mặt nhân vật truyền kỳ này. Luận về uy danh và địa vị. Yêu Long Hoàng đã là hoàng đế yêu tộc vô số năm, được xưng là bất tử bất diệt!

So với hắn, đương kim Tàn Hoàng chỉ có tư lịch nông cạn, không cần nhắc tới.

Dương Phàm càng hiểu kỳ. Một nhân vật có thể khiến một người kiệt ngạo bất tuân như Hồ Phi cũng phải kính phục là như thế nào?!

Tiếc nuối cùng chịu, thử dài cũng vậy thôi, Dương Phàm không thể ở mãi tại Yêu Hoàng Cảnh được.

Mục tiêu tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy cuối cùng cũng đã được xác định, Dương Phàm cùng phải bước lên hành trình của chính mình.

Một Ngày kia. Dương Phàm hướng Hồ Phi cáo từ.

- Dương lão đại. nhanh thế mà ngươi đã muốn đi sao. Cũng chỉ mới nửa năm thôi mà...

Ánh mắt Hồ Phi hơi đỏ lên.

- Đúng thế, Dương lão đại. thời gian nửa năm là quá ngắn ngủi. Không phải ngươi muốn gặp Yêu Hoàng bệ hạ sao? Có lẽ thêm vài chục năm nữa. Yêu Hoàng đại nhân sẽ xuất quan.

Thanh Vũ cũng khuyên nhủ.

- Ta còn có việc cần xử lý ở Đại Tàn. Hơn nữa. chị dâu của các ngươi cũng đến Đại Tàn rồi!

Dương Phàm cũng không giấu diếm

- Chị dâu?

Nhân tình Hồ Phi sáng bừng lên.

- Dương lão đại. không bằng ta đi cùng ngươi.

- Cái này không được!

Dương Phàm nao nao.

- Sao lại không được?

Hồ Phi nghi hoặc.

- Yêu Hoàng đại nhân muốn ngươi tọa trấn Vạn Yêu Điện, ngươi giờ đã nghĩ rời đi sao?

Thanh Vũ nói thêm.

- Ta còn ở lại Yêu Hoàng Cảnh một đoạn thời gian như không ở Thánh thành mà ở Dịch Quy Lâm.

Dương Phàm cười nói.

- Dịch Quy Lâm? Đó không phải là cấm địa mà Yêu Hoàng đại nhân đã ra cấm lệnh sao?

Thanh Vũ kinh ngạc thất sắc.

- Ha ha ha, “bệnh” của Dịch Quy Lâm đã bị Dược sư ta “chữa” xong rồi!

Dương Phàm tươi cười, bộ dáng rất tự đắc.

Lúc nào đó. hắn cũng sẽ đi Địa Mạch Chi Tích ở Nội Hải, chữa trị cho nó một chút!

Nghĩ tới đây. Dương Phàm không khỏi đắc chí. Xem ra ngày sau cũng có chút đảm bảo có thể tấn chức Thông Thiên bậc rồi!

- Thật sự có chuyện này ư?

Hồ Phi và Thanh Vũ ghen hòng, trăn trối nhìn Dương Phàm.

Chữa bệnh cho con người thì cũng thôi, dù V thuật Dương Phàm kinh thế hãi tục cũng là chuyện bình thường.

Nhưng có thể chữa cho một mảnh quy lâm, một phiến thổ địa thì đúng là có chút vượt xa sự tưởng tượng.

- Dương lão đại. chúng ta cùng đi đi. dù sao chi cần không rời khỏi Yêu Hoàng Cảnh là được rồi!

Hồ Phi hoa chân múa tay. mặt mày hớn hớn nói.

- Ta cũng muốn đi...

Thanh Vũ cười hiền, một tay nắm lấy cánh tay Hồ Phi.

- Hai người các người từ khi nào thì như hình với bóng thế?

Dương Phàm chắc chắc, cảm thấy kỳ quái.

Trên mặt Hồ Phi cũng hiểm khi đồ lên.

Thanh Vũ cần cần môi. nắm lấy cánh tay hắn không thôi.

- Vậy được rồi, đi ra ngoài chút! Cho các người kiến thức Dịch Quy Lâm của Ngày hôm nay đi.

Dương Phàm không ngại để hai người đi xem thành quả của mình.

Ba người đồng hành, chỉ mất một năm đã đi tới Dịch Quy Lâm.

- Đúng là quy khí đã suy yếu vài phần!

Không lâu sau khi tiến vào Dịch Quy Lâm, Thanh Vũ nhíu mày.

Dương Phàm cười không đáp.

Chờ hai người tiến sâu vào trong Dịch Quy Lâm. nhìn thấy một mảnh lục ý dào dạt. sinh cơ bừng bừng thì đều không khỏi ngây ra.

Dịch Quy Lâm chính là tử vong tuyệt địa. không ngờ còn có thể khôi phục sinh cơ.

Dương Phàm cười cười, thường thức biểu tình phấn khích trên mặt hai người.

- Ta hiểu rồi... Dương lão đại cứ ngây ra nơi này là vì chữa trị cho mảnh tử địa này! Thanh Vũ giật mình, cười hì hì nói.

- Đúng thế! Ngoài ra ta còn muốn ở nơi này tấn công cảnh giới hậu kỳ.

Thần quang lóe lên trong mắt Dương Phàm, ánh mắt hắn nhìn về phía nam của Yêu Hoàng Cảnh. Nơi đó chính là Tản Đô. một nơi có thể sánh bằng kinh thành của vạn yêu. nơi cường giả như mây.

Đối thủ đáng sợ sắp phái đòi mặt rất có thể là đương kim Tản Hoàng.

Lấy lực lượng Hoán Nha trung kỳ đỉnh như lúc này chỉ sợ còn chưa đủ dùng.

Chỉ khi tấn chức Hoán Nha hậu kỳ, Dương Phàm mới có được thực lực đủ để ngạo thị Đại Tản, khiêu chiến Thông Thiên bậc ba.

Hồ Phi cười khổ:

- Chờ khi Dương lão đại tấn chức hậu kỳ. ta cũng chỉ có thể bị người hoàn toàn chà đạp mà thôi!

Hiện giờ Dương Phàm tuy mạnh nhưng dưới tình huống không thi triển những đòn sát thủ. Hồ Phi thì thoảng có thể chiếm được đôi chút tiện nghi.

- Các người nếu có hứng thú thì có thể lưu lại nơi này một đoạn thời gian đi!

Dương Phàm mỉm cười nói.

Sau khi sắp xếp chu toàn, Dương Phàm bắt đầu bế quan tu luyện.

Hắn tranh thủ tấn chức Hoán Nha hậu kỳ chỉ trong thời gian mười năm.

Một khi thành công, không thể nghi ngờ hẳn có thể hoàn toàn siêu việt trình độ cấp Phủ chủ. trở thành cường giả chân chính vô địch ở Tu Tiên Giới Đại Tồn.

Trước khi bế quan, Dương Phàm dự đoán Hồ Phi nhất định cũng không ở lại đây lâu.

Lúc đầu. Hồ Phi và Thanh Vũ ở lại Dịch Quỷ Lâm ngắm cảnh, chỉ một thời gian sẽ chán nản.

Nếu nói tới điều kiện tu luyện thì nơi này khẳng định không thể bằng Thánh thành được.

- Hồ đại ca. chúng ta trở lại Vạn Yêu Thánh Thành đi. Nếu ở ngoài quá lâu. sau khi Yêu Hoàng bộ hạ xuất quan, Ma Long Phó Điện chủ khẳng định sẽ tố cáo tội trạng của chúng ta.

Thanh Vũ đề nghị nói.

ở Dịch Quỷ Lâm. Dương Phàm một mình tu luyện, đa số thời gian chỉ có mình nàng và Hồ Phi bên nhau.

- Được! Chúng ta từ biệt Dương lão đại vậy!

Hồ Phi cũng đã chán lắm rồi.

- ồ? Các người muốn rời đi sao? Hình như cũng chỉ mới hai năm thôi mà!

Dương Phàm như cười như không nói.

Hắn cùng không giữ lại, nhìn theo hai người rời đi.

Chỉ là sau khi hai người Hồ Phi rời đi, Dương Phàm đột nhiên tâm sinh cảm ứng.

Loại cảm ứng này chính là một loại nguy cơ.

- Hiện tại ở Yêu Hoàng Cảnh, ngoại trừ Yêu Long Hoàng ra. còn ai có thể UY hiếp ta?

Suy nghĩ một lúc. Dương Phàm đột nhiên kinh hô:

- Không ổn... Chẳng lẽ là bọn họ?

Bối vì hắn cũng không có điều kiện để bị uy hiếp.

- Chỉ mong vẫn kịp!

Dương Phàm tâm nóng như lửa. thân mình nhoáng lên. tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh, nhanh chóng lao về phía Yêu Hoàng Cảnh.

Hắn không tiếc tiêu hao pháp lực. phát động tốc độ nhanh nhất, hy vọng có thể tới kịp.

Hai người Hồ Phi trở lại Thánh thành, do không có gì gấp nên tốc độ khẳng định cũng khá thông thả. Như vậy thì khá nặng Dương Phàm đuổi kịp cũng khá lớn.

Càng lao về phía trước, cảm ứng của Hoán Thiên Nha lại càng thêm mãnh liệt.

Cứ như vậy. toàn lực phi hành nửa ngày, cảm ứng của Hoán Thiên Nha càng cấp bách.

Lúc này, từ phía trước truyền tới dao động linh khí mãnh liệt!

Dương Phàm với cảm quan thông thiên thậm chí mơ hồ nghe được âm thanh giao chiến.

-Nhanh tăng tốc!

Thanh Điều Phi Phong sau lưng Dương Phàm nin lên. một tiếng phượng minh cắt qua hư không.

Phi hành mấy vạn dặm, thần thức của Dương Phàm rốt cục bắt được bóng dáng hai người Hồ Phi.

Ngao—

Toàn thân Hồ Phi đầy máu. tiếng gầm rú kinh thiên động địa, dẫn tới từng trận linh khí dao động.

Thân thể Thạch viên của hắn tăng vọt tới mười trượng, cũng có mấy chỗ bị thương nặng.

ở trạng thái này. mỗi hô hấp của Hồ Phi đều dẫn động lôi hỏa lực vô tận, nhuộm đỏ cả hư không, lại vô cùng lì lợm, miễn dịch pháp thuật.

Nhưng đối thủ của hắn lại càng thêm đáng sợ.

Đỉnh đầu vươn cao. một thân ảnh như ma thân, cả người bao trùm một tầng long lân màu đen. một đôi long trảo nhuốm đầy máu. bộ mặt ác nghiệt và dữ tợn.

Đạo đạo long khí và ma quang trên người hắn tán phát ra, pháp lực hùng hậu gần như có thể sánh với Dương Phàm.

Đây không phải là Ma Long Vương thì còn là ai?!

Hai bên trái phải của Ma Long Vương có ba người sừng sững đứng đó. Lôi Minh Vương. Thiết La hộ pháp và một tên Phủ chủ vô danh, toàn thân cùng cháy đen. hấp hối.

Phía sau Hồ Phi, trên ngực Thanh Vũ có một lỗ máu, khuôn mặt trắng bệch, thân thể mềm mại lung lay sắp đổ.

Đại địa bốn phía là một mảnh lồi lõm. hiển nhiên đã trải qua một hồi thảm chiến.

Trên thân mọi người đều có một ít thương thế. Chỉ có Ma Long Vương dưới sự phụ trợ của Ma Long khí, không chút thương tổn.

- Thanh Vũ. không nghĩ tới ngươi lại chịu hy sinh vì tên yêu hầu này! Tuy nhiên, dù người không tiếc lấy sinh mệnh ra trả giá, thì triển bí thuật Liệt Thiên Thanh Diễm Quang khiến một Phủ chủ bên phe ta thương nặng, mất đi chiến lực thì tiếp theo vẫn là cục diện lấy ba đánh một. Tên yêu hầu này cũng đã bị thương không nhẹ. bản Phủ chủ chỉ cần ba chiêu là có thể thu phục nó.

Ma Long Vương từ trên cao nhìn xuống, trào phúng cười nói.

Chỉ cần loại bỏ Hồ Phi. không ai có thể tranh đoạt ngôi vị Yêu Hoàng tương lai với hắn được.

- Ngươi nếu giết chúng ta. chỉ sợ Yêu Long Hoàng đại nhân...

- Chê cười! Một vạn năm trước, bản Điện chủ có thể nói là có ân cứu mạng Yêu Long Hoàng. Cho dù giết chết con yêu hầu này, hắn có thể làm gì ta?!

Ma Long Vương như đã nắm chắc thắng lợi nói.

- Huống chi. từ khi chúng ta chiến đấu, bốn phía đã sớm có cường giả bày ra ảo trận, không phải là cường giả cấp Phủ chủ thì không thể thăm dò những gì phát sinh nơi này. Các người đều chết đi thì còn ai biết được hung thủ?!

Thiết La hộ pháp giễu cợt nói.

- Để xem ngươi có thể tiếp ta được mấy chiêu

Long trảo của Ma Long Vương nổi lên một tầng hắc long văn quang khí, từ trên cao đánh thẳng về phía đầu Hồ Phi. cũng không sợ hắn trốn chạy.

`m—

•

Hồ Phi lấy Thạch viên trảo. mang theo một phiến Hồng Huyền Lôi Hòa đón đỡ một trảo kia.

Xuy—

Đốm lửa tóe lên. Ma Long Vương bị đẩy ra. hai chân Hồ Phi cũng cắm sâu vào tầng đất. kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn chỉ có thể đối kháng! Vì sau lưng hắn chính là đồng bọn đang nguy kịch.

- Ma Long Vương này không ngờ đã đặt một chân vào Hợp Thể Kỳ...

Dương Phàm hít sâu một hơi lạnh khi, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay...

- Hẳn sao lại tới đây?

Lôi Minh Vương chấn động, thân hình đột nhiên khẽ run lên.

- Lôi Minh Vương. Thiết La hộ pháp, các người kiềm chế. Con yêu hầu này phải bảo vệ bằng hữu. sẽ không thể trốn chạy, để ta giải quyết hẳn!

Sắc mặt Ma Long Vương ràng minh, lập tức truyền âm nói.

809. Chương 764: Tử Vong Tả Thủ.

Thiết La hộ pháp tràn đầy tự tin. liếc nhìn Lôi Minh Vương một cái. lao lên đón chặn Dương Phàm đang từ xa lao tới.

Lôi Minh Vương chân chờ một khắc, vô cùng sợ hãi đối với Dương Phàm nhưng vẫn lao lên.

- Dương Phàm, muốn cứu huynh đệ của người sao?!

Thiết La hộ pháp cười khẩy.

- Tuy nhiên, người phải qua một cửa của chúng ta đã!

- Đề tiện!

Dương Phàm hơi giám tốc độ lại. khuôn mặt không chút thay đổi nói:

- Ma Long Vương, có bản lĩnh thì đơn đả độc đấu với Dương mỗ!

- Ha ha ha... Trong mười chiêu, bản Điện chủ sẽ xử lý tên ngoan hầu này, rồi lại cùng người đơn đả độc đấu. Tuy nhiên, trước đó. còn mời người luận bàn với bọn họ một chút!

Ma Long Vương ngửa mặt cười dài một tiếng, long văn quang khí tối đen vận chuyển toàn thân. Trên long trảo của hắn lại nổi lên một cổ hắc điểm, mang theo Thần Hư lực vô cùng vô tận, mạnh mẽ chụp xuống Hồ Phi.

Ba

Uy lực một trảo kia khiến thiên địa thất sắc, quang phong màu đen bốn phía lâm vào âm đạm, thôi bay hàng trăm tấn đất đá, chấn thành bột mịn.

Hồ Phi gào rít một tiếng, lấy thân hình cao lớn tới mười trượng của mình hội tụ lôi hóa lực đầy trời. Trong phiên thể giới tối đen này, hắn vẽ nên một mảnh lôi hóa huyền lệ.

`m

Hai người giao kích với nhau như tia chớp mấy chiêu. Hồ Phi không thể lui lại, chỉ có thể đánh bừa.

Bởi vì sau lưng hắn có Thanh Vũ. cần hắn bảo vệ.

Lúc này. Hồ Phi phốc một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

về mặt lực lượng, hắn không thua kém Ma Long Vương chút nào nhưng về mặt pháp lực, lực lượng linh hồn, Thần Hư huyền ảo thì còn kém đối phương khá xa.

- Mới một chiêu mà người đã có bộ dạng này rồi sao?!

Ma Long Vương giấu cợt:

- Chỉ với chút năng lực thể này thì người có tư cách gì để đảm nhiệm chức vị Yêu Hoàng?! Thật sự là không biết tự lượng sức!

- Thối lắm!

Hồ Phi nổi giận đùng đùng:

- Đơn đà độc đầu thi Hồ gia cũng không sợ người! Tên vô si tiêu nhân như người chỉ làm nhục cái tên chân long mà thôi!

- Muốn giành được Yêu Hoàng vị thì tu vi, phẩm cấp, mưu kế đều là một phần của thực lực.

Ma Long Vương cười lạnh.

Hóa ra. bốn người Ma Long Vương này trên đường chợt đánh lén hai người Hồ Phi, cũng lấy nhiều đánh ít.

Mới một lượt công kích đã khiến Thanh Vũ bị thương nặng. Hồ Phi vì bảo vệ cho nàng mà bị thương. Sau đó hai phương trải qua một hồi khổ chiến. Thanh Vũ lấy bí thuật cực đại, chịu đựng ngọc Thạch câu phản với một gã Phủ chủ trong đó, lâm vào hấp hối. mất đi chiến lực.

Hồ Phi dưới công kích của ba người, vì bảo hộ Thanh Vũ cho nên lại càng thêm nhiều thương thế.

Tên Ma Long Vương này tức trí đa mưu. cố ý không giết Thanh Vũ đã lâm vào hôn mê. nhằm để Hồ Phi phải luống cuống tay chân.

- Hồ Phi! người kiên trì, ta tới giúp người Ngay đây!

Đúng lúc này. Dương Phàm đang giao chiến với Thiết La hộ pháp và Lôi Minh Vương truyền âm về phía Hồ Phi.

- Dương lão đại!

Tinh thần Hồ Phi đại chấn, trong nháy mắt đã thấy được hy vọng.

Hắn hiểu rất rõ thực lực của Dương Phàm, ít nhất đủ để văn hồi cục diện tuyệt cảnh này.

- Còn muốn chạy sao?!

Tên Thiết La hộ pháp kia cười lạnh, trên người nổ rộ một mảnh kim chúc.

`m

Một cỗ trọng lực huyền bí buông xuống khiến Dương Phàm đang bay nhanh đột nhiên bị rơi xuống mấy chục trượng.

- Trọng lực thần thông?

Dương Phàm chấn động, hắn cũng không thể vận trọng Trọng lực thần thông để đối kháng.

- Lôi Minh Vương, ta không chế hắn, người buông tay công kích đi!

Thì La hộ pháp quát lớn một tiếng.

Lôi Minh Vương hơi thất thần rồi hóa thành một mảnh hồ quang màu vàng, lập tức giao thủ với Dương Phàm.

Hắn cảm giác được thực lực của Dương Phàm không mạnh bằng lúc trước ở ngoài Dịch Quỷ Lâm.

- Chẳng lẽ thực lực của người này bị lùi xuống?

Dưới sự hiệp trợ của Thì La hộ pháp, Lôi Minh Vương nhanh chóng đẩy Dương Phàm vào tuyệt cảnh.

Rất cực, khi Hồ Phi tiếp tới chiêu thứ bảy của Ma Long Vương, một đạo phong nhận màu vàng trong tay Lôi Minh Vương xẹt qua vai Dương Phàm.

Phốc—

Thân thể Dương Phàm run lên. thanh oánh quang trên vai hắn chợt chớp động, nhanh chóng khôi phục lại vết thương.

Không có chút máu nào đổ ra.

Điều này quả có chút không đúng!

Lôi Minh Vương chợt nghĩ tới điều gì. thần sắc đột nhiên biến đổi.

- Không ổn!

- Có chuyện gì?

- Đây không phải là bán tôn của hắn!

Lôi Minh Vương kinh nghi bất định nói.

- Đúng thế! Các người có thể gọi ta là Mộc Phong!

Dương Phàm mặc thanh sam đã bị nhìn thấu thân phận, tươi cười hiên lành, có chút tiếc nuối nói.

Bá—

Ý niệm khẽ động, bên cạnh hắn lại xuất hiện một tiên tử ăn mặc cổ điển với váy dài màu xanh.

- Chủ nhân, để ta tới hiệp trợ ngài!

Lục Hồn Tiên tử Doanh Doanh tươi cười. Huyền Âm Vạn Quy Phiên rời tay lao ra, đột nhiên bành trướng gấp trăm, gấp ngàn lần. ở giữa tâm quy phiên này thoáng hiện lên một cánh cửa màu xám. vô số lệ quỷ găm gù, nhảy ra đối diện với Lôi Minh Vương và Thiết La hộ pháp.

Ngô—

Quỷ môn kia lại trở nên vận vẹo, bành trướng lên hóa thành một chiếc đại khẩu như chậu máu, hô phong hoán vũ. Vô số âm quỷ tử khí phụt ra, khiến hai đại Phủ chủ lâm vào biến sắc.

- Người có thể gây khó dễ cho ta sao?

Toàn thân Thiết La hộ pháp nổi lên kim quang, lóe ra vô số quang văn, sừng sững bất động.

Quanh thân Lôi Minh Vương cũng nổi lên kim lôi phích lịch, đẩy lui âm quỷ tử khí ở bên ngoài.

Hưu—

Thần hình Mộc Phong đột nhiên nhoáng lên. lao tới trước người Thià La hộ pháp, một chưởng ấn tới.

Buộc

21 ,Y -

Thiết La hộ pháp căn bản không trốn tránh, thân thể cứng rắn như kim cương phật tượng, chỉ hơi lắc lư, không chút thương tổn nào.

Nếu xét ra thì tốc độ của Lôi Minh Vương ở Yêu Hoàng Cảnh cùng được xếp là số một số hai.

Như vậy thì Thiết La hộ pháp chính là Phủ chủ có lực phòng ngự mạnh nhất. Đây không chỉ bởi vì công pháp của hắn mà còn liên quan tới huyết mạch thiên phú bản thân.

- Chẳng lẽ Dương đạo hữu không biết bản thể của ta chính là Huyền Cương Xuyên Sơn Giáp (con tê tê)?

Thiết La hộ pháp cứng rắn đón một chưởng, đột nhiên nói.

- Cũng chỉ là phòng ngự mà thôi, có tác dụng gì?

Mộc Phong cười khê một tiếng, tránh thoát một chưởng bất ngờ của Thiết La hộ pháp, lưu lại một đạo tàn ảnh rồi biến mất.

- Người đối phó với con quy xác này. Lôi Minh Vương giao cho ta!

Mộc Phong nói với Lục Hồn Tiên Tử.

Bởi vì tốc độ của Lôi Minh Vương quá nhanh, bán mạng kim lôi lại khắc chế quy đạo. Lục Hồn Tiên Tử đánh với hắn chỉ có chịu thiệt mà thôi.

Rất nhanh, bốn người ở hai phe đánh nhau ngang tay. không ai làm gì được ai cả.

Mộc Phong chiến Lôi Minh Vương.

Lục Hồn Tiên Tử đánh với Thiết La hộ pháp.

- Người tới chỉ là phản thần Dương Phàm, như vậy bản tôn hấn ở đâu?

Trong lòng Lôi Minh Vương có chút bất an.

- Chỉ một khối phản thần đã có thực lực như thế này, chẳng lẽ bản tôn của Dương Phàm đã đạt tới Thông Thiên bậc ba sao?

Trong lòng Thiết La hộ pháp thất kinh, cũng truyền âm cho Ma Long Vương nói tính huống bên này.

- Ma Long Vương đại nhân cẩn thận, không chừng bản tôn Dương Phàm đang ẩn núp ở một hơi bí mật nào gần đây...

Hắn vừa dứt lời thì tràng thượng đã nảy sinh biến hóa.

Ba

Long trảo của Ma Long Vương và Thạch viên trảo của Hồ Phi đánh vào nhau. Hồ Phi kêu thảm một tiếng. Trên tay hắn bị cháy đen một mảnh, cũng có mấy lỗ máu đang tuôn ra, vô cùng thê thảm.

Phốc!

Một quang ảnh màu vàng nhạt từ dưới tầng đất nhào lên. như một tia chớp đánh úp về phía Ma Long Vương.

Đúng là Dương Phàm.

Hóa ra, đây mới chính là bản tôn của hắn. Hắn dùng phản thần làm mồi dụ, còn bản tôn lại tiềm ẩn dưới đại địa.

Chỉ có như thế hắn mới có cơ hội chạy tới cứu viện Hồ Phi.

- Ha ha ha... Bản điện đã sớm nhận ra sự tồn tại của ngươi!

Ma Long Vương cười điên cuồng, một cước mạnh mẽ đánh về phía Dương Phàm. Một màn ma long khí phát ra, bao phủ hoàn toàn Dương Phàm.

-Cái gì?

Dương Phàm thất sắc. Ma Long Vương tương kế tựu kế. Một cước bất ngờ của hắn khiến Dương Phàm muốn tránh cũng không thể.

Ầm

Một cước này mang theo ma khí hình rồng, mạnh mẽ đánh thẳng vào đầu Dương Phàm.

Rắc!

Xương đầu Dương Phàm vỡ ra. toàn bộ thân thể bị đánh nát.

- Dương lão đại...

HỒ Phi gầm lên một tiếng kinh thiên, hai mắt đỏ như máu.

Nhưng Dương Phàm làm sao có thể dễ dàng chết như thế?!

Chỉ thấy thân thể Dương Phàm hóa thành một mảnh tinh phần màu vàng.

- Không ổn!

Ma Long Vương biết là mình đã bị lừa.

-Ha ha ha... Tậtới đây...

Bên tai hắn truyền ra một tiếng cười khê. Một đạo tàn ảnh thanh oánh từ dưới tầng đất lao tới bên cạnh Ma Long Vương.

`m

Một cỗ trọng lực chợt buông xuống.

Ma Long Vương lập tức như bị hụt chân.

Hắn vừa mới chuẩn bị lui lại thì thán thể lại đột nhiên tê rần.

- Sao lại như vậy?!

Ma Long Vương phát hiện bản THÂN MÌNH đã bị một cây hắc tiên có hóa văn long lân cuốn lấy, thân mình khẽ run lên. Hơn nữa dưới cỗ trọng lực kia, lập tức rơi xuống.

- Khắc khắc khắc... Rốt cục bắt được người!

Hấp Huyết Hắc Long Tiên phát ra một nụ cười âm hiểm vô cùng đắc ý, nhanh chóng hấp thu máu huyết của Ma Long Vương.

- Mau ra tay!

Thần thức Dương Phàm lập tức truyền âm cho Hồ Phi.

- Xem đây!

Hồ Phi gào lên một tiếng, cự trảo Thạch viên mang th . [lãnh lôi hòa kinh tâm đánh thẳng vào ngực Ma Long Vương.

Trong mắt Ma Long Vương lần đầu tiên lộ ra một tia khủng hoảng, long nguyên trong cơ thể chợt bùng nổ. Một cỗ rung ngâm rung trời đột nhiên vang lên khiến cho đám người Lôi Minh Vương đang giao chiến cũng phải ngừng trệ.

Ngay sau đó.

Ầm

Một con hắc long dữ tợn dài tới mấy chục trượng với một lỗ thủng đầy máu nơi ngực cùng với một tiếng gào gừ thổng khô gãy dựa trên bầu trời.

Bùm!

Thán thể Thạch viên của Hồ Phi ầm ầm ngã xuống, trước ngực cũng như hoàn toàn bị bổ ra. lưu lại một vết thương hình long trảo.

Một kích vừa rồi dù hắn đánh thủ ngực Ma Long Vương nhưng cũng bị một kích đầy phần nộ khi đã hóa thành thực long của Ma Long Vương đả thương.

Liên tục khổ chiến, thương thế không ngừng, hắn đột nhiên mất đi chiến lực. lâm vào hôn mê.

Hống

Ầm thanh rỗng ngâm đình tai nhức óc. Hai chân Dương Phàm đạp lên lưng ma long. Hấp Huyết Hắc Long Tiên cũng hóa thành một con hắc long kinh người, quấn chặt lấy hắn.

- Cút cho ta!

Trên thân ma long nổi lên một cỗ hắc long viêm, mang theo kim mang quét về phía Dương Phàm và Hấp Huyết Hắc Long Tiên.

- Gào... Đau quá!

Hấp Huyết Hắc Long Tiên liên tục kêu thảm.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, trên người nổ rộ một mảnh hào quang kim ban, giống như thái cô thần linh, hắc long viêm kia vừa chạm tới người hắn đã lập tức tan rã.

- Đây là chân hòa gì mà lại đáng sợ như thế?!

Ma Long Vương lộ ra vẻ hoảng sợ, tìm cách tránh thoát được một người một tiên này.

Long nguyên hồn lực trong cơ thể hắn đang mau chóng bị tiêu tan, trên mặt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng, sợ hãi.

- Hắc hắc... Dương Phàm, ngươi còn không mau buông Ma Long Vương đại nhân ra?

Một đạo thanh âm đặc ý từ phía dưới đất truyền lên.

Chỉ thấy một lão già với toàn thân bị cháy đen đang cầm một cây trường đao lóe ra hàn mang, đặt Ngay trên đỉnh đầu của Hồ Phi.

•

Cây trường đao kia lóe ra quang huy chói lòa, dài chừng mười trượng. Chỉ cần một đao bổ tới, chắc chắn sẽ khiến Hồ Phi đầu lìa khỏi cổ.

- Cái gì?

Dương Phàm biến sắc. Hắn vẫn đã coi thường vị Phủ chủ không biết tên ở phe Ma Long Vương này.

Người này ở trong cuộc chiến trước đó đã mất đi chiến lực.

Tuy nhiên, không bị ai quấy rầy cho nên hắn điều tức một lúc. dù chỉ khôi phục được một phần nhưng cũng đủ để chém giết Hồ Phi và Thanh Vũ lúc này.

- Buông Ma Long Vương đại nhân ra. nếu không ta giết bọn họ!

Lão già bị cháy đen toàn thân lạnh lùng nói.

-Ha ha ha...

Ma Long Vương đang bị vây khốn đặc ý cười lớn:

- Thiên Hổ Vương, làm tốt lắm!

810. Chương 765: Cửu Long Thịnh Hội.

Đồng tử trong mắt Dương Phàm đột nhiên co rụt. lãnh mang chợt lóe.

Hắn chậm rãi nâng tay trái, Tử Vong Tả Thủ vốn chưa từng được sử dụng!

Thân thể Thiên Hổ Vương cứng đờ, đột nhiên rung mình. Hắn chỉ cảm thấy một bóng ma từ vong đang bao phủ lấy mình.

- Ngươi uy hiếp ta sao?

Khi Dương Phàm chậm rãi nâng tay trái lên. toàn thân Thiên Hổ Vương đột nhiên lạnh lẽo. nàng mình một cái.

Trong vô hình, một cỗ khí tức tử vong ập thẳng tới.

Giờ khắc này. Ngay cả Ma Long Vương đang kịch liệt dựa dụa dưới chân hắn cũng trở nên ngây ngốc.

Đám người Lôi Minh Vương đang giao chiến xa xa cũng đồng loạt ngưng chiến, che dấu sự sợ hãi trong mắt. nín thở nhìn về tràng chiến có ý nghĩa quyết định sự thắng bại.

Bọn họ cảm thấy khó có thể tin, Dương Phàm đột phát chế nhạo, chế trụ Ma Long Vương đã đặt một chân vào Hợp Thể Kỳ.

Cả người Dương Phàm nở rộ một ngọn xích viêm kim ban, như thái cổ thần linh. Thân thể nhỏ bé của hắn phóng xuất ra một cỗ khí tức khiến quy thần sợ hãi.

Trên một ngón tay trái của hắn hiện lên một chiếc nhẫn màu bạc có phong cách cổ xưa.

Đột nhiên, một cổ dao động mờ mịt truyền tới.

Tám thần Thiên Hồ Vương giãy dụa một chút rồi đột nhiên đại ra.

Bất kể là về mặt pháp lực hay linh hồn, Dương Phàm đều mạnh hơn những Phủ chủ bình thường.

Nhưng hắn chung quy cũng chưa hoàn toàn siêu việt trình độ này. Dưới tình huống bình thường, muốn kéo ánh thần của cường giả cấp Phủ chủ vào Tiên Hồng không gian thì tỷ lệ không vượt qua sáu thành.

Tuy nhiên, tình huống lúc này lại đặc biệt, ở cuộc chiến trước đó, Thiên Hồ Vương đã bị thương nặng, lâm vào hấp hối, mất đi chiến lực.

Hắn vất vả lắm, tinh đường nửa Ngày mới khôi phục lại được một chút.

Chỉ có một thành chiến lực bình thường, bất kể là pháp lực hay lực lượng linh hồn cùng đều suy yếu vô cùng.

Không hề nghi ngờ, ánh thân của Thiên Hồ Vương bị kéo vào trong Tiên Hồng không gian.

Cái gọi là “ánh thân” chính là hình ảnh chiếu xạ của vạn vật trong Tiên Hồng không gian.

®

Một khi ánh thân ở trong Tiên Hồng không gian bị giết, như vậy thì tình huống ở hiện thực cũng tương tự.

- Có chuyện gì?

Thiên Hồ Vương vừa mới tiến nhập Tiên Hồng không gian, còn chưa đợi Dương Phàm ra tay. bên cạnh hắn xuất hiện một tiêu mỹ nhân tóc lam duyên dáng yêu kiều, cánh tay nhỏ dài đã chế trụ cuống họng hắn.

Thiên Hồ Vương với một thành chiến lực. dù là trực diện chiến đấu cũng Không phải là đối thủ của Hàn Lưu Ly, huống chi lại dưới tình huống đánh lén.

Thiên Hồ Vương vừa muốn phản kháng thì máu huyết toàn thân đã bị đông cứng, cổ hàn khí kia thậm chí trực tiếp đóng băng linh hồn hắn.

Rắc!

Hàn Lưu Ly bóp nát cuống họng hắn.

- Kẻ ư hiếp ta, giết không tha!

Trong Tiên Hồng không gian, Dương Phàm xuất một trào, trực tiếp bóp gãy cổ Thiên Hồ Vương, rơi xuống mặt đất. không một tia máu huyết phun ra.

Thiên Hồ Vương từ vong.

Cho tới khi chết, về mặt hấn đại ra, mẽ mang.

Tất cả cường giả khác nơi này đều hít sâu một hơi lãnh khí.

Lúc này. Thanh Vũ cùng đã tỉnh táo lại. nhìn thấy một màn kinh người này.

Dương Phàm đứng ngạo nghễ trên lưng Ma Long Vương, Hắc Long Tiên thô to, quần quanh cả người Ma Long Vương.

- Khắc khắc khắc... Ta muốn hút khô người, máu Huyết thật ngon! Còn có long hồn!

' Z VĨK . .

Hấp Huyết Hắc Long Tiên hưng phấn vô cùng, phát huy ra mười hai thành thực lực, so với chủ nhân Dương Phàm còn chủ động và hăng hái hơn.

Điều Dương Phàm phải làm chỉ là dùng pháp lực hùng hậu của mình để duy trì Hấp Huyết Hắc Long Tiên.

- Không ổn! Nhanh cứu Ma Long Vương đại nhân!

Lời Minh Vương và Thiết La hộ pháp lúc này mới có phản ứng, lao nhanh về phía đó.

Nhưng Mộc Phong và Lục Hồn Tiên Tử làm sao để chúng như V.

Hừ

Một băng mỹ nhân tóc lam xuất hiện, hai tay nhẹ nhàng phẩy lên. Một mảnh hân lưu lạnh lẽo lập tức bao phủ hai đại Phủ chủ. Tốc độ của chúng lập tức giảm xuống.

- Tên tu sĩ nhân loại kia, nếu ngươi không buông tay đừng trách ta đồng quy vu tận!

Ma Long Vương gào rít. thanh âm hiện ra vài phần suy yếu.

- Đồng quy vu tận?!

Dương Phàm cười giễu cợt:

- Chi sợ ngươi không có năng lực này! Lấy tốc độ của tạ dưới tình huống có phòng bị thì nháy mắt có thể thoát ly mấy trăm dặm. Dù ngươi tự bạo. nhiều nhất cũng chỉ khiến ta bị thương nhẹ. không chút đáng kể!

Giờ phút này Ma Long Vương giằng co với Dương Phàm ở trên trời cao, cũng không lan tới Hồ Phi phía dưới.

Ma Long Vương nhận thấy tình huống này nên cố gắng lao về phía dưới.

Tuy nhiên Dương Phàm cũng nhận ra cho nên pháp lực khổng lồ chế Hấp Huyết Hắc Long Tiên cũng nhỏ đi vài phần.

Chưa đợi Ma Long Vương kịp phản ứng, thân ảnh Dương Phàm đã biến mất.

Bá!

Ngay sau đó. một cự nhân phóng đại vô hạn, phảng phất như dung nhập thiên địa xuất hiện trong cảm quan Ma Long Vương.

Ba—

Một chưởng của Dương Phàm mạnh mẽ bổ trúng một vị trí trên đầu hắc, máu tươi văng tung tóe, long lân tan vỡ, bàn tay tiếp tục đánh vào.

Thiên nhân nhất kích.

- Ah

Ma Long Vương kêu thảm một tiếng, hai mắt lập tức như mờ đi. thân hình lung lay sắp đổ. gần như lâm vào hôn mê.

Thần là Dược sư, vị trí Dương Phàm bổ trúng vô cùng xảo diệu, chẳng những khiến hắc bị thương nặng mà còn khiến tinh thần mê muội, không thể tập trung được.

- Các ngươi trước tạm thời né một khoảng đi!

Dương Phàm thừa dịp này. một tay nhấc lên. chém ra một mảnh quang vũ màu lục, rơi xuống người Thanh Vũ và Hồ Phi, chữa trị đôi chút thương thế cho bọn họ.

- Dương lão đại ngươi cũng phải cẩn thận!

Thanh Vũ và Hồ Phi khôi phục một chút, cũng có vài phần chiến lực. tạm thời thoát ly khỏi chiến trường.

Mà long hồn, máu huyết và lực lượng của Ma Long Vương cũng nhanh chóng tiêu tan, ngày càng trở nên suy yếu.

- Cảm giác này thật tuyệt!

5 ' •

Hấp Huyết Hắc Long Tiên gần như phát ra một trận rên rỉ.

Trong quá trình này. cây tiên đột nhiên chột phát ra một cỗ long khí trùng thiên.

-ồ?

Dương Phàm chân động! Thừa dịp này, hắn đã chế trụ Ma Long Vương, phong ấn pháp lực. đặt cấm chế lên linh hồn, Ngay cả năng lực tự bạo cũng không có.

Hắn mơ hồ cảm giác được ở sâu trong Hấp Huyết Hắc Long Tiên có một lực lượng đã thức tỉnh.

Trên Hắc Long Tiên phóng xuất ra một cỗ long khí, không chỉ tới từ máu huyết chân long và nguyên lực long hồn mà còn từ một cỗ khí tức tàn phá chưa thức tỉnh.

- Hay là... Hấp Huyết Hắc Long Tiên chính là một kiện truyền thừa linh bảo còn chưa chân chính thức tỉnh?!

- Nhưng long khí này là như thế nào?

Dương Phàm đột nhiên phát hiện cỗ long khí này cùng với khí vận long khí trên Chí bảo Long Khí của mình sinh ra một cỗ hô ứng.

Hồng'

Một tiếng rỗng ngâm chấn thế thẳng hướng trời cao, khiến cả tầng mây cũng bị xua tan, hô ứng với một cỗ lực lượng huyền bí nào đó đã tồn tại vô số năm trên đại lục.

Ma Long Vương đã hấp hối. một thân máu huyết và nguyên lực long hồn đã bị hút đi mất hơn phân nửa.

- Long huyết này ta cũng phải thu thập một ít.

Dương Phàm lập tức lấy ra một bình ngọc được đặc chế. thu lấy một ít long huyết.

Mà theo thời gian trôi qua, cỗ long khí trên Hấp Huyết Hắc Long Tiên cũng Ngày càng minh mông cuộn cuộn, tinh khiết.

Chỉ thấy một cỗ long văn quang khí màu đen hư vô quanh quẩn bốn phía, hơn nữa Ngày càng trở nên ngưng thật.

Trên hư không vô tận. phong vân rung chuyển, linh khí bốn phương tám hướng ngưng tụ. Lực lượng huyền bí hùng hồn từ bốn phía thiên địa ập tới. khai thông với khí tức tàn phá đang thức tỉnh trong Hấp Huyết Hắc Long Tiên.

- Cái này... Đây chính là khí vận lực độc nhất của Chí Bảo Long Khí!

...., ' " ' 7 z Txerr..

Dương Phàm lộ ra bộ dáng khó có thể tin nổi. trên mặt dần hiện lên vẻ mừng như điên.

Hóa ra. cây hắc tiên thần bí luôn bên cạnh hắn chính là một kiện truyền thừa linh bảo chưa thức tỉnh.

Xem ra giờ phút này chi mới có khí tức của Chí Bảo Long Khí thức tỉnh.

Chỉ là cỗ khí tức này có chút không trọn vẹn.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nó vẫn bị phong ấn.

Mà trải qua việc hôm nay, Hấp Huyết Hắc Long Tiên lấy được máu huyết và hồn phách chân long, khiến cho cỗ khí tức này thức tỉnh, cũng cấu thông với khí vận khắp đại lục.

Ông—

Trước người Dương Phàm dần ngưng kết một quang văn khí vận long màu đen. quang quẩn quanh thân hắn.

`m

Trong thiên địa mơ hồ truyền tới từng trận nổ vang, truyền tới tận chân trời xa xôi.

Trên thiên không cao vạn dặm của Đông Thắng Đại Lục, hiện lên một con hắc long vô cùng bá đạo, dữ tợn, phô thiên cái địa.

- Cái gì? Dĩ nhiên là Chí Bảo Long Khí!

- Tân Chí Bảo Long Khí hiện thế sao?

Lôi Minh Vương và Thiết La hộ pháp chấn động tới cực điểm.

Đạt tới cảnh giới Thần Hư nhubọn họ rõ ràng cảm nhận được loại dị triệu này.

Giờ khắc này, toàn bộ Đông Thắng Đại Lục lâm vào chấn động.

Không nói tới những cường giả cấp Thông Huyền, có thể mơ hồ cảm ứng được dị tượng thiên địa.

Càng rung động hơn nữa chính là những cường giả đã ngoài cảnh giới Thần Hư.

- Ma tính khí vận long... Đây chẳng lẽ là kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín xuất thế sao?

Những đại năng già có được Chí bảo Long Khí là những người đầu tiên sinh ra cảm ứng.

Hoàng Long Quan trong Tiên Hồng không gian của Dương Phàm thông qua long khí trên người chủ nhân, phát ra từng trận âm thanh vù vù.

Đồng thời với đó.

Yêu Hoàng Cảnh, mật địa trong Vạn Yêu Điện.

- Dĩ nhiên là kiện Chí Bảo Long Khi thứ chín xuất thế? Nhưng lại là ở Yêu Hoàng Cảnh ta?

Một người trung niên được mặc một bộ long bào tràn đầy hào quang màu vàng tím, từ trong bế quan bừng tỉnh, lộ ra thần sắc kinh hãi.

- Hồng—

Một con thiên long màu xanh trắng nổi lên trên bầu trời của Vạn Yêu Thánh Thành, hướng về phía con hắc long ở xa xa trên bầu trời kia.

Thiên Long Cung - nhị long xuất thế.

Cùng lúc, ở cực Bắc Đông Thắng Đại Lục, một con xích long hu hô phóng thẳng lên cao.

- Chẳng lẽ là kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín xuất thế?

Trong tay Tẩn Quang Đức lơ lửng một viên quang châu màu đỏ hồng. Trong phạm vi ngàn dặm, một mảnh long văn quang khí màu đỏ thẫm bao phủ.

Xích Long Cháu - tam long xuất thế.

Sau một lúc, phụ cận kinh đô Đại Tẩn cũng nổi lên ba con khí vận thần long long không lồ.

Phân biệt là một con thần long chín màu, một con thần long màu nâu và một thần long màu vàng.

Bộ long bào trên người Tẩn Hoàng lóe ra kim quang tận trời. Một cỗ tường thụ long khí bao phủ toàn bộ hoàng cung.

Trong lòng bàn tay hắc nắm một kiện chí bảo lóe ra ánh sáng chín màu tràn đầy quyền uy.

Cửu Long Tử - Ngự Long Lý - cốn Long Bào - lục long xuất thế!

Không lâu sau, các phương hướng nơi Đại Tẩn lại nổi lên một con thanh long dữ tợn và một con tử long rất dài.

Thanh Long Kiếm - Bàn Long Giới - bát long xuất thế.

- Kiện Chi Bảo Long Khi thứ chín xuất thế còn sớm hơn cả dự đoán của ta!

ở một hạp cốc bí mật, Thanh Vũ cầm một thanh long văn kiếm cổ xưa, thì thảo lẩm bẩm. thần sắc hưng phấn vô cùng.

- Bát long xuất thế sao?

Dương Phàm ngưng mắt nhìn hư không. Lúc này, Ma Long Vương dưới chân hắn đã hóa thành một bộ xương khô.

Ông—

Ó trong Tiên Hồng không gian, theo long khí biến hóa trên người chủ nhân, Hoàng Long Quan cũng phát ra những tiếng ông ông không ngừng.

- Một khi đã như thế. hôm nay để một hồi Cửu Long thịnh hội đi!

Hai mắt Dương Phàm lóe lên tinh quang, một chiếc hoàng giả quan lơ lửng trên đỉnh đầu. Hống

Một con hoàng long trầm ổn bay thẳng lên trời cao, tương hồi với tám khí vận thần long khác trên thiên không.

· · ·

Hoàng Long Quan - Cửu long xuất thế!

`m’

Toàn bộ linh khí trên Đông Thắng Đại Lục rung động vô hình, chấn động thiên hạ.

Thậm chí ngay cả những tuyệt thế cao nhân ở ngoài hải vực cũng cảm thấy kinh hãi không hiểu.

Chín con khí vận thần long xoay quanh vạn dặm trên trời cao, không ngừng tê rống. Âm thanh rống ngâm kinh sợ thiên không.

Cấm địa ở Hoàng cung Đại Tàn.

ở một gian mật điện có cấm chế rất mạnh, cùng khá u ám.

Chín chiếc ngọc bài xếp thành hàng với nhan sắc và hình thái khác nhau.

Giờ khắc này, hào quang của cả chín chiếc ngọc bài này đều sáng rọi.

Vị trí thứ nhất: Cửu Long Tỷ.

Vị trí thứ hai: Thanh Long Kiếm.

Vị trí thứ ba: Hoàng Long Quan.

Vị trí thứ chín: Ngự Long Lý.

Trong số đó. chiếc ngọc bài thứ sáu đang không ngừng lóe lên hắc mang, khắc ba chữ: Hắc Long Tiên.

811. Chương 766: Hiệu Lệnh Thiên Hạ.

Toàn bộ Tu Tiên Giới Đại Tàn lâm vào một mảnh sục sôi.

Chúi con khí vận thần long quanh quẩn trên thiên không vạn dặm của Đông Thắng Đại Lục, âm thanh rống ngâm kinh thiên, kinh sợ hoàn vũ. khí trùng tinh hà.

Từ khi Tiên Tẩn cổ quốc tứ phản ngũ liệt, hôm nay rốt cục Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khi rốt cục toàn bộ hiện thế.

Dị tượng nang động thiên hạ này khiến thiên địa linh khí không thể khống chế. khiến nhật nguyệt ảm đạm. Khí vận lực vô hình hùng hồn hội tụ trên không đại lục. Những đại năng giả có thể mơ hồ nhận ra một long ảnh hư vô.

Lấy Cửu Ngũ Chí bảo Long Khí kết nối với khí vận của toàn bộ đại lục, hỗ trợ lẫn nhau quả là đại năng nghịch thiên.

Khó có thể tưởng tượng, thời đại Tiên Tần thượng cổ cường thịnh, cường đại như thế nào! Có bao nhiêu đại năng giả hô phong hoán vũ?!

Quanh thân Dương Phàm có hai con khí vận quang long màu vàng và một con khí vận thần long màu đen lơ lửng xoay quanh.

Bởi vì Hoàng Long Quan bài danh tiền tam, ẩn chứa hai khí vận long. Lại có thêm một khí vận long đặc thù vừa hồi sinh của Hắc Long Tiên cho nên mới xuất hiện tình cảnh ba long cùng quanh quẩn một chỗ.

Giờ khắc này. trong thiên địa, chín kiện Chí Bảo Long Khí tương hỗ nhau. Dương Phàm có thể rõ ràng cảm ứng được phương vị và tin tức của các kiện Chí bảo Long Khí khác.

Trong Yêu Hoàng Cảnh có ba cổ khí tức Chí Bảo Long Khí.

Trong đó Hoàng Long Quan và Hắc Long Tiên thuộc về Dương Phàm, còn có một cổ khí tức xuất phát từ Vạn Yêu Thánh Thành.

- Thiên Long Cung quá nhiên ở trong tay Yêu Long Hoàng.

Dương Phàm với ba con khí vận thần long vờn quanh đưa mắt nhìn về phương hướng Vạn Yêu Điện.

Giờ phút này. hắn có được hai kiện Chí bảo Long Khí, thực lực lại được tăng cường. Trên toàn bộ Đại Tán này. gần như không có ai đủ uy hiếp được hắn.

Dương Phàm cũng nhanh chóng thu được tin tức từ Hắc Long Tiên.

Hóa ra, cây tiên này ở rất lâu trước đây. khi chân tiên, chân ma buông xuống đại chiến thì bị tôn hại, đoạn tuyệt long hồn khí trong đó.

Chí Bảo Long Khí danh như ý nghĩa, mỗi kiện đều có long hồn, đại biểu một linh hồn của thượng cổ chân long, hơn nữa phải là chân long đã ngoài Độ Kiếp Kỳ mới có tư cách trở thành đỉnh lô của Chí Bảo Long Khí.

Bởi vì bản thân bị hư hao. hơn nữa long huyền đoạn tuyệt, mất đi liên hệ với thiên địa khí vận cho nên lâm vào ngủ say, trở thành một kiện truyền thừa linh bảo chưa thức tỉnh.

Trái qua vô số năm diễn hóa. cây tiên này rốt cục sinh ra dị biến, trở thành một ngoại tộc có thể thông qua hấp huyết để đề thăng cấp phẩm.

Qua hấp thu vô số máu huyết của trân thú, Thần thú. thậm chí Tiên Thần chi huyết, phẩm cấp của nó liên tục được tăng cường, chuẩn bị cho việc thức tỉnh.

Nhưng điều kiện quan trọng nhất để thức tỉnh chính là long hồn và máu Huyết chân long.

Đây cũng chính là nguyên nhân khi Dương Phàm gặp Ma Long Vương, Hấp Huyết Hắc Long Tiên lại hưng phấn run rẩy như vậy!

Khi nó chân chính rút ra máu Huyết và long hồn tinh nguyên của chân long Ma Long Vương thì rốt cục tỉnh lại. khôi phục chân diện mục của Chí Bảo Long Khí.

Hôm nay, Cửu Long thịnh hội khiến Dương Phàm bất ngờ nhưng vô cùng kinh hi.

Bởi vì điều này đại biểu cho việc đã mở ra một manh mối để tìm kiếm Thiên Nhất Hồn Thủy.

Hồng

Hư không trên cao vạn dặm, chín con khí vận thần long làm trung tâm. chín con rồng xoay quanh gào rít, hoành tráng hùng kỳ. thế thế hùng hồn, dường như mở màn một sử thi thần thoại...

- Cửu Long xuất thế. Tu Tiên Giới Đại Tần. thậm chí toàn nhân giới chi sợ cũng phải t hay đổi...

Hoán Thiên Nha của Dương Phàm sinh ra cảm ứng. hừu cảm nhi phát.

' Vô- „

Trừ bố chín kiện Chí Bảo Long Khí ra, Dương Phàm còn có thể cảm ứng được năm cô long khí đặc biệt tồn tại.

Năm cô khí tức kia cũng tương tự Chí bảo Long Khí, nhưng trong cảm ứng của Dương Phàm lại dung nhập vào phiên thổ địa của Đại Tân, trở thành một bộ phận của đại địa, tuy hai là một.

- Xem ra đây chính là Ngũ Hành Long Kỳ đóng ở xung quanh Đại Tân.

*

Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt lại.

Đồng thời với đó. ở sâu trong Hoàng Thiên Hà truyền ra từng trận long ngâm kinh thiên, khiến cho cả thủy vực Hoàng Thiên Hà nổi sóng không chừng, cao tới cả trăm trượng, nhân chìm cả một đám thuyền bè.

ở sâu trong hà vực. một cây kỳ phiến màu lam to lớn lay động không chừng, dẫn phát toàn bộ dị tượng của Hoàng Thiên Hà.

Thủy Long Kỳ: một trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, đóng tại thủy nguyên (nguồn nước) của Đại Tân, dung nhập vào phiên thổ địa, không thể nhận chủ. không thể lay động. Phó long khí khai thông khí vận đại lục, phụ trợ chủ long khí, cùng cung cấp khí vận lực.

Ngoài ra ở bốn phía khác của Đại Tân. ở Thập Vạn Đại Sơn, ở một vùng rừng núi rộng lớn khôn cùng... cũng có bốn cây kỳ phiến tưng thiên đập địa, dẫn động một mảnh thiên địa run rẩy. hô ứng với Cửu Long thịnh hội ở thiên không xa xôi.

Giờ khắc này, chín kiện chủ long khí năm kiện phó long khí hô ứng, khiến thiên địa Đại Tân biến đổi, khiến cao nhân lánh đời nhất giới khiếp sợ.

Dương Phàm nhắm hai mắt lại, hấp thu rất nhiều tin tức trong.

Hóa ra. ở Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. “Cửu Ngũ” chính là nói tới Cửu Ngũ Chí Tòa Cũng là quyền thống trị của hoàng tộc Tiên Tảo cổ quốc.

Cửu: Dương nhiên đại biểu cho chín con khí vận thần long, cùng chính là chín kiện truyền thừa linh bảo mạnh nhất.

Ngũ: Ngũ Hành Long Kỳ. đại biểu kim, mộc. thủy, hỏa, thổ, trấn thủ thiên địa Đại Tân.

Nói cách khác, trên toàn đại lục có mười bốn kiện Chí Bảo Long Khí. cấu thành Cửu Ngũ.

Ai CÓ thể nắm trong tay Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. đó chính là Cửu Ngũ Chí Tôn trong phiên thiên địa này.

Bổ cục như thế không thể không nói là hoành đại kinh nhân.

Nhưng Dương Phàm biết rõ, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí còn có ý nghĩa sâu xa hơn.

Đúng lúc này. thiên địa lại sinh ra dị tượng.

ở trên không Cửu Long thịnh hội. thiên địa vang lên một trận chiến minh, hiện lên huyết vụ nhàn nhạt.

Hống

Chín con rồng gào rít, huyết vụ trong hư không cũng khép lại.

<><>

Nhưng đám huyết vụ kia vô cùng không cam lòng, lại xuất hiện ở các nơi khác trong thiên địa.

‘Đó là-_-

Dương Phàm chấn động, vận chuyển Thái Hư Thần Mâu. nhìn ra xa.

Chỉ thấy huyết vụ xuất hiện các nơi. bên trong phẳng phất có thể thấy được một thắm uyen màu máu vô tận.

•

- Một. hai. ba...

Dương Phàm cảm thấy giật mình.

Trên hư không cũng hiện lên chín chỗ huyết vụ, nhưng phạm vi càng rộng lớn hơn, bao phủ toàn bộ Đông Thắng Đại Lục.

Đương nhiên, loại cảnh tượng này nếu không đạt tới Thông Huyền thì căn bản khó có thể phát hiện ra.

Chín con khí vận thân long phát ra từng trận gào rít. gương nanh múa vuốt. Một cỗ khí vận lực xua đi chín chỗ huyết vụ kia.

Hai phương lập tức triển mөр một hồi đánh đấu.

Trong lúc đó. Ngũ Hành Long Kỳ chợt rang động, truyền lực lượng vô cùng vô tận của toàn bộ đại lục vào chín con rồng trên hư không.

Rất nhanh, chín con khí vận thân long đã chiếm thượng phong.

Ông—

Đột nhiên, trong thiên địa một mảnh huyết quang chấn động.

Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được Tử Vong Huyết Uyên chấn động.

`m

Một đạo cột sáng màu máu từ trong Huyết Uyên Phủ. cũng gần nơi Dương Phàm phóng lên cao.

Huyết vụ trên hư không đột nhiên khuếch trương, lan tràn, nở rộ tinh quang màu máu quy dị.

Những khu huyết vụ sâu không lường được kia hóa thành một vòng huyết nhật.

Đạo huyá nhật này phóng xuất ra từng đợt tơ máu như mạng nhện, lan tràn về khắp bốn phía.

Đồng thời với đó. lấy Huyết Uyên Phủ làm trung tâm, tám nơi khắp đại lục nhảy lên những đạo cột sáng màu máu.

Lại có tám huyết nhật hiện lên ở giữa hư không.

Khi xem Thiên Cơ Đồ trước kia. Dương Phàm phát hiện Huyết Uyên Phủ nằm ở chính giữa tâm của cả Đông Thắng Đại Lục.

Mà huyết nhận cạnh hần này khi tức truyển tới càng lúc càng khủng bố.

Cửu Luân Huyết Nhật hoành không xuất thế, huyết lực vô cùng vô tận trong thiên địa phun lên.

Dương Phàm đột nhiên cảm giác không rét mà run.

- Tinh huyết... Tinh huyết của thiên địa... Tinh huyết của hàng triệu triệu sinh linh...

Trực giác khiến Dương Phàm sởn tóc gáy.

Ngay cả máu huyết và hồn lực trên người hần cũng đều hướng về phía Cửu Luân Huyết Nhật giữa hư không kia.

Vò hình trung, khắp đại lục này dường như là một khu vực bị phong ấn chặt chẽ. lại giống như ở trong một trận pháp khổng lồ.

Giờ khắc này. máu huyết của vô số sinh linh trong thiên địa đã bị Cửu Luân Huyết Nhật rút ra.

Tu vi càng cao càng khó có thể kháng cự.

Ngược lại, những sinh linh yếu nhược càng ít bị ảnh hưởng.

- Điều này thật sự đáng sợ! Cho dù là Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí cũng chỉ có thể phòng ngự mà không thể phản kích.

Dương Phàm kinh hãi đảm chiến. Hắn không thể tưởng tượng được bố cục khổng lồ thế này là do ai làm ra, có âm mưu gì?!

Bỗng nhiên hắn nhớ tới cảnh tượng Cửu Luân Huyết Nhật từng thấy ở trong Huyết Nhật Điện.

Lại hồi tưởng tới tình hình ở trong Tử Vong Huyết Uyên.

Đột nhiên, dị biến lại nổi lên.

Đạo huyết nhật ở chính giữa lại vận vẹo, một bàn tay khổng lồ lao ra, nắm lấy con thần long chín màu cường đại nhất, muốn kéo vào trong huyết nhật.

Đồng thời với đó, tám huyết nhật khác cũng vươn ra kinh thiên hắc thủ. bắt lấy những con thần long khác.

- Ah

Dương Phàm đột nhiên có cảm giác hít thở không thông, như bị một bàn tay không lồ mạnh mẽ nắm lấy cổ họng.

- Đang

Tại Hoàng cung Đại Tần vang lên một đạo kim mộc giao nhau.

.yợ 7

Trong hư không, con thần long chín màu kia phóng xuất ra hàng triệu đạo hà quang, giã ra khỏi kinh thiên độc thủ kia.

Đồng thời tám con khỉ vận thần long còn lại cũng có phản ứng, giã ra khỏi các độc thủ.

Dương Phàm lập tức vận chuyển hai kiện Chí Bảo Long Khí. Ba con khỉ vận thần long phát ra những tiếng găm rống rung trời, quang mang chói mắt. cùng thoát khỏi kinh thiên độc thủ đang chụp tới.

- Chỉ chờ khi tề tựu mới có thể đối kháng! Toàn bộ thu hồi đi!

Một thanh âm lạnh lùng tràn ngập uy nghiêm từ Hoàng cung Đại Tần truyền tới bên tai tất cả những chủ nhân của Chí Bảo Long Khí.

- Là Tần Hoàng?

Dương Phàm biến sắc. vội vàng thu hồi Chí bảo Long Khí lại.

Hoàng Long Quan được thu vào Tiên Hồng không gian. Hắc Long Tiên lại quần bên hông hắn.

Bá—

Trong thiên địa, chín con khỉ vận thần long biến mất. Cửu Luân Huyết Nhật cũng tan biến vào hư không.

Mà lúc này. ở Hoàng cung Đại Tần.

Trong một cung vàng điện ngọc hoành tráng, một nam nhân lạnh lùng với hoàng bào trên người đang khoanh tay đứng trước đại điện.

Bên cạnh hắn có một gã văn sĩ nho nhã bất phàm, dáng người cao ráo, cầm trong tay một thanh chiết phiến, vô cùng phong lưu.

- Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. đợi chờ nhiều năm như vậy rốt cục cũng đã tới hôm nay!

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Tần Hoàng lộ ra vẻ tươi cười.

- Hàn Kỳ, người xem hiện tại. thời cơ đã chín muồi chưa?

Tần Hoàng hồi vị văn sĩ nho nhã bên cạnh.

- Hiện giờ có trợ lực cường đại Thiên Thu Đế Sư, bệ hạ có đủ lực thu thập chín kiện Chí Bảo Long Khí, nhất thống thiên hạ, ngạo thị hoàn vũ.

— “7 .. . ’7... Xv , ...

Tên văn sĩ nho nhã kia cười nói. Cây chiết phiên trong tay phạch một tiếng, hiện lên một mỹ nữ đồ rất sống động.

- Ha ha ha... Một khi đã như vậy, kế hoạch của ta sẽ bắt đầu...

Tần Hoàng mở ra song cửa, trong tay xuất hiện một chiếc ngọc tỷ chín màu lưu ly, long khí chín màu đạo nhập thiên địa.

Một thanh âm bá đạo. uy nghiêm vô thượng truyền khắp nơi:

- Cửu Long thịnh hội đã chứng tỏ tương lai phồn thịnh, của Đại Tần ta! Ta phát ra chiếu lệnh: Hai mươi năm sau. chư vị chủ nhân Chí bảo Long Khí cần phải đi tới Hoàng cung Đại Tần, cùng mưu đồ Tiên Tần bảo tàng, thương thảo đại thế thiên hạ...

Khi thanh âm này vang lên. Dương Phàm lập tức từ hai kiện Chí Bảo Long Khí nghe được, chấn động tâm thần.

812. Chương 768: Trùng Phạt!

Khi hơn phân nửa pháp lực phong ấn. toàn bộ phóng xuất ra là lúc hoàn toàn vượt khỏi trình độ Phủ chú. “m!”

Dương Phàm chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang, cả người sung đầy lực lượng vô cùng vô tận. dường như có thể xé rách mảnh thiên địa này.

Pháp lực bàng bạc vô tận kia, sinh ra uy áp chấn động trên trời dưới đất. thậm chí khiến cho đám người Hồ Phi rơi vào hít thở không thông.

Yêu Long Hoàng đứng sừng sững phương xa như Ma Thần, cũng khẽ “ồ” một tiếng. Thiên Long Cung trong tay đang chậm rãi kéo căng ra. cũng thoáng khựng lại.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía màu máu xâm nhiễm bầu trời, mẩn huyết vụ đó mờ ảo không rõ. lúc sáng lúc tối không chừng.

Lúc này Dương Phàm mới ý thức được, trình độ pháp lực của mình hoàn toàn vượt qua Phủ chủ, chạm đến cảnh giới Thông Thiên bậc ba, do đó dẫn phát ra dị tượng trong thiên địa này.

Chỉ có điều khi chín kiện Chí bảo Long Khí hiện thế. thiên địa của Đại Tần dường như rộng lớn hơn, gần như chi đạt tới trình độ pháp lực bên bờ Hợp Thể Kỳ, cũng không có dẫn tới đuôi giết của Kinh Thiên độc thủ.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, bên hông Hắc Long Tiên phát ra một tiếng long ngâm chấn động không gian, một mảng long văn màu đen nhộn nhạo mở ra, cùng với từng tia từng tia huyết trạch.

“Cái Chi Bào Long Khí này. dường như đã xảy ra biến dị?” Yêu Long Hoàng thăm giạt mình, không khỏi lấy ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá Dương Phàm:

- Không nghĩ tới kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín nhanh như vậy nhận chủ vào tay người, hơn nữa mức độ kết hợp còn cao như vậy.

- Ha ha! Yêu Hoàng các hạ nói lời ấy sai rồi, lúc cây long tiên này còn chưa có thức tỉnh, ta đã được nó nhận chủ. ở cùng một chỗ với Dương mỗ hai trăm năm, nó đã sớm trở thành bản mạng pháp bào.

Dương Phàm hồ hững cười khẽ nói.

Trên thực tế, giờ phút này hẳn khó có thể khống chế pháp lực cường đại đang hoành hành trong cơ thể kia.

Khi toàn lực giải phong pháp lực. gần như có thể sánh ngang cùng Hoán Nha hậu kỳ. lúc này đã vượt khỏi quyền khống chế của hắn.

Cần thiết phải nghĩ biện pháp tiêu xài pháp lực.

“Vù!”

Dương Phàm vừa động ý niệm, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái mào (mũ) hoàng giả.

Mào màu vàng, ở chính giữa có một viên kim châu, hai bên trái phải xoay quanh hai con Hoàng Long, gương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

Tế ra Hoàng Long Quan, sau đó uy thế trên người Dương Phàm lại kéo lên, phóng thích long khí còn cường đại hơn so với Yêu Long Hoàng.

Hơn nữa, hai kiện Chí Bảo Long Khí hô ứng hỗ trợ lẫn nhau, sinh ra uy lực càng cường đại.

Lực lượng số mệnh huyền bí mệnh mòng, nối thông với vòm trời vô tận, quét ngang màn huyết vụ trong hư không.

“Thì ra ở dưới tình huống có được Chí bảo Long Khí, cho dù trình độ lực lượng đạt tới Hợp Thể Kỳ. cũng không cần lo lắng trời buộc trong thiên địa.” Dương Phàm đột nhiên phát hiện điểm này.

Giống như lúc trước ở cực bắc, Tần Quang Đức phát huy ra thực lực cao hơn Hóa Thần sơ kỳ. cũng có thể bình yên vô sự.

- Không nghĩ tới người nhưng lại có thể phối hợp hoàn mỹ cùng Hoàng Long Quan.

Yêu Long Hoàng lần đầu lộ ra vẻ kích động.

Hoàng Long Quan, có thể nói là Chí bảo phòng ngự trong nhất giới, ở trong số Chí Bảo Long Khí, chỉ có Thanh Long Kiếm mới có thể phá vỡ phòng ngự này của nó.

Dương Phàm nổi lên vẻ tươi cười nơi khóe miệng, nếu nói Hắc Long Tiên nhận chủ có nhiều phần là may mắn, như vậy Hoàng Long Quan phối hợp hoàn mỹ lại là vì cùng thuộc tính với Diễn Căn Kỳ.

- Tu sĩ nhân loại! Không thể không thừa nhận, thực lực của người gần như đạt tới trình độ có thể công bình giao dịch cùng ta. Có hứng thú nói chuyện cùng bọn hoàng hay không.

Yêu Long Hoàng thu hồi Thiên Long Cung, khí thế trên người biến mất.

Đối mặt với Dương Phàm gần như thể sánh ngang với Hợp Thể Kỳ, Yêu Long Hoàng thung dung tự nhiên như biên rộng mệnh mòng vô tận.

Dương Phàm rốt cục xác định, Yêu Long Hoàng khẳng định là cường giả đạt tới Thông Thiên bậc ba. khó trách có thể khiến cho Thu Yển Đông Quỷ Vương Tông chủ đời trước bị thua thê thảm.

Chính mình có được hai kiện Chí bảo Long Khí, chẳng qua cũng khó khăn lắm mới có tư cách hợp tác cùng hắn mà thôi.

- Được!

Dương Phàm gật gật đầu, cùng Yêu Long Hoàng cùng nhau phá không mà đi. lưu lại đám người Lôi Minh Vương, Hô Phi như trong mộng bồng tỉnh lại.

Người này nhưng lại đạt tới mức có thể cùng ngồi cùng ăn với Yêu Long Hoàng đại nhân.” Thiết La hộ pháp trong lòng như nổi sóng lớn, hắn cùng Lôi Minh Vương, trên trán hai người đều đổ mồ hôi lạnh, thấp thỏm không yên.

- Lôi Minh Vương! Người còn muốn báo thù cho con của người nữa không?

Thiết La hộ pháp thấp giọng hỏi.

Lôi Minh Vương nghiêng răng nghiêng lợi. sắc mặt biến đổi không ngừng.

- Không nghĩ tới đây mới là thực lực chân chính của Dương lão đại.

Hồ Phi có chút ủ rũ.

Thanh Vũ hé miệng cười:

- Vậy không phải rất tốt sao? về sau hai người các người có thể dọc ngang thiên hạ rồi.

Dương Phàm cùng Yêu Long Hoàng bay ra ngoài mười vạn dặm, đứng thẳng trên một gốc cây lớn không còn chút sinh cơ.

Hai người phân biệt đứng trên một cành cây tương đối xa nhau.

- Dương Phàm! Trước nói ra mục đích chuyến đi Yêu Hoàng Cảnh lần này của ngươi đi!

Đồng tử màu vàng của Yêu Long Hoàng nhìn chằm chằm vào hắn.

Khi hai người đứng đối diện tương đối xa cũng không có cố ý phóng thích ra khí tức gì. thế nhưng trong phạm vi ngàn dặm hoàn toàn rơi vào cảnh yên lặng không một tiếng động, thần quỷ đều cao bay xa chạy.

- Thiên Nhất Hồn Thụ!

Dương Phàm chỉ nói ra bốn chữ.

- Thì ra là thế. tuy nhiên... dường như ngươi tìm lầm địa phương rồi! Người người chân chính tìm, hẳn là ở Hoàng cung Đại Tần mới đúng. Xem ra, Huyết Linh Vương tử cùng có liên quan với chuyện này thì phải?

Khóe miệng Yêu Long Hoàng mang theo vẻ châm chọc, không ngờ hắn liếc mắt một cái hiểu ra việc này.

- Tần Hoàng?

Dương Phàm đưa mắt nhìn về hướng phương nam, thì thào:

- Cách thời điểm kia không xa...

- Tuy nhiên, bổn hoàng nói thẳng, với thực lực của ngươi, muốn chống lại cùng Tần Hoàng chỉ sợ còn không đủ. Cho nên...

Trong lời nói của Yêu Long Hoàng thẳng thắn hữu lực. không lòng vòng quanh co.

- Cho nên... Yêu Hoàng đại nhân là muốn hợp tác cùng Dương mỗ. cùng chung sức chống lại Tần Hoàng?

Dương Phàm cười nói.

- Đúng! Bổn hoàng vốn thích ăn Ngay nói thẳng. Chúng ta hợp tác. đến lúc đó Thiên Nhất Hồn Thụ về người, thậm chí bổn hoàng sẽ trợ giúp người thu lấy vật ấy. nhưng người cũng phải toàn lực trợ giúp bổn hoàng đối phó với Tần Hoàng.

Trong mắt Yêu Long Hoàng thần quang sáng như đuốc. chờ đợi câu trả lời thuyết phục của Dương Phàm.

- Ta còn có một đồng bọn hợp tác.

- Là Hoàng Thái Tôn tiên triều phải không?

Yêu Long Hoàng lộ ra ý cười trong mắt.

- Nói chuyện cùng Yêu Hoàng, quá thực nhanh gọn!

Dương Phàm cười khen ngợi.

- Có thể mượn sức chủ nhân của Thanh Long Kiếm, đến lúc đó phần thắng của chúng ta tất nhiên có thể gia tăng mấy phần!

Yêu Long Hoàng nói những lời này, coi như là đáp ứng hợp tác cùng Dương Phàm, Tân Vong.

Hai người thương nghị một số chuyện, sau đó Yêu Long Hoàng hỏi:

- Không biết Dương đạo hữu đối với chiếu lệnh của Tần Hoàng, có ý kiến gì không?

- Chi sợ là Hồng Môn Yến. *

Dương Phàm nhướng mày nói.

(*Hồng Môn Yến

Lưu Bang và Hạng Vũ là 2 nhân vật lịch sử của Trung Hoa. Hai nhân vật này xuất hiện vào triều đại nhà Tần. Vào khoảng năm 200 trước công nguyên. Nhận lời giao ước của Hoài Vương- nếu 2 vị tướng quân ai mang binh vào Hàm Dương trước sẽ được phong Quan Trạng Vương. Lưu Bang dùng kế để giữ chân Hạng Vũ và tự mình mang quân vào Hàm Dương. Tuy nhiên vẫn không làm vương. Nhưng sau này Lưu bang thu tóm thiên hạ trở thành Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế hay còn gọi là Hán Cao Tổ.

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trạng kể sát mặt. nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phàn Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc, một tay làm lá chắn, dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng, bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngâm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hắn mà thôi.”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ mã phanh thây ở ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206- 202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.)

(Trích: <http://kst.vncommunityfomm.php?mod=viewthread&tid=160552>)

- Không sai! Tần Hoàng tuyệt đối không có chút lòng tốt gì. Đáng tiếc hắn đánh giá sai thực lực của người. Trừ ta cùng Tần Hoàng, ở Đại Tấn chi sợ không có bất cứ người nào đánh thắng được người có được hai kiện Chi Bảo Long Khí. Nên biết rang, phóng mắt nhìn khắp Đại Tấn. có được hai kiện Chí Bảo Long Khí, trừ Tần Hoàng, chỉ có một mình người.

Yêu Long Hoàng tự tin bình tĩnh nói.

-Vậy xin hỏi kế hoạch của Yêu Hoàng?

Dương Phàm hỏi thẳng.

Yêu Long Hoàng cũng không giấu diếm. mau chóng nói ra kế hoạch của chính mình cho Dương Phàm nghe.

Sau khi nghe xong, Dương Phàm cười nói:

- Thì ra mục đích cuối cùng của Yêu Hoàng đại nhân, cũng là bào tâng Tiên Tẩn!

- Bốn hoàng bước vào Hợp Thể Kỳ lâu như vậy. sớm hay muộn sẽ đi Ngoại Hải Vực, mà bảo bối trong bào tâng Tiên Tẩn chính là Ngay cả tu sĩ đỉnh cao đều phải động tâm. ơ trước khi đi, có thể xác định trừ chuyện chọn người t hay thế Yêu Hoàng, bào tâng Tiên Tẩn chính là địa phương mê hoặc bốn hoàng nhất!

Yêu Long Hoàng nói tới đây. cũng thở một hơi thật dài.

Dương Phàm hiểu được ý tứ của hắn, Yêu Long Hoàng đã bước vào Hợp Thể Kỳ Thông Thiên bậc ba, cách thời điểm phi thăng cuối cùng, cũng chỉ có hai bước xa.

Nhưng hai bước xa này, cũng khó hơn lên trời.

Trước khi Yêu Long Hoàng rời Đại Tấn. phải cố kiếm một ít tư bản. để làm chuẩn bị ngày sau tấn công Độ Kiếp Kỳ.

Sau khi bàn bạc xong chuyện có liên quan thịnh hội Cửu Long, cùng chung mưu đồ đối phó với Tần Hoàng. Sau đó Dương Phàm giải thích với Yêu Long Hoàng chuyện mình xung đột cùng đám người Lôi Minh Vương, Ma Long Vương.

Từ đầu đến cuối thần sắc Yêu Long Hoàng vẫn bình tĩnh, cuối cùng mới nói:

- Thì ra cái chết của Ma Long Vương, dẫn tới kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín thức tỉnh. Bôn hoàng sớm biết hẳn có dã tâm, ghen ghét bất mãn với Hồ Phi, nhưng không nghĩ tới hẳn lại dám kết hợp với các Phủ chủ khác tàn sát hộ pháp của Vạn Yêu Điện.

- Yêu Hoàng đại nhân sớm biết hẳn có lòng dạ khác thường, vì sao không sớm xử trí hẳn?

Dương Phàm khó hiểu hỏi.

Yêu Long Hoàng khẽ thở dài:

- Một là, Ma Long Vương này là nhân tài hiếm có, có được huyết thống Ma Long thuần khiết, tư chất gần như tiếp cận ta. Hai là ở thật lâu trước đây, hẳn có chút ân tình với bản hoàng, tuy nhiên những thứ này ta đã sớm trả hết nợ rồi!

- Thì ra thế!

Dương Phàm gật gật đầu, Yêu Long Hoàng chung quy còn nhớ tới một ít ân tình xưa, rất nhiều chuyện đều là nhắm một mắt mở một mắt bỏ qua.

Mấy người Hồ Phi đợi hơn nửa canh giờ, Dương Phàm cùng Yêu Long Hoàng rốt cục trở về.

Thanh Vũ cùng Hồ Phi hai người thở một hơi dài nhẹ nhõm.

-Yêu Hoàng đại nhân!

Mấy người vội vàng thi lễ.

- Lôi Minh Vương, Thiết La hộ pháp!

Yêu Long Hoàng lạnh lùng nhìn hai người.

- Bệ hạ!

Hai người bùm một tiếng, quỵ sụp xuống, không đợi Yêu Hoàng mở miệng, liền lập tức thừa nhận tội lỗi của mình, đồng thời trốn tránh trách nhiệm, đổ hết lỗi trên người Ma Long Vương đã chết đi.

Yêu Long Hoàng thần sắc từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng, chờ bọn hắn nói xong, mới chậm rãi gật đầu:

- Niệm ở hai người các ngươi chủ động thừa nhận tội lỗi. Bôn hoàng sẽ theo đó xử lý nhé!

- Thiết La!

- Có thần!

- Người cùng Ma Long Vương cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn mưu đồ ngôi vị Yêu Hoàng, mà mưu hại người có tiềm chất nhất tiếp thay thế Vạn Yêu Điện, vốn phải cách chức, chém đầu thị chúng. Nhưng niệm ở lòng trung thành của ngươi với Vạn Yêu Điện nhiều năm, vả lại là bị người khác dụ hoặc, cùng với thái độ nhận tội thành khẩn: Bôn hoàng phạt ngươi cách chức mười năm, hướng Hồ Phi hộ pháp xin lỗi.

-Dạ! Dạ!Dạ!

Thiết La hộ pháp như được đại xá. cũng vội vàng hướng Hồ Phi xin lỗi.

Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, không có để ý đến hắn.

Lôi Minh Vương thấy Thiết La hộ pháp thực chất như không bị trừng phạt, trong lòng thở một hơi nhẹ nhõm.

Mà đúng lúc này, trong mắt Yêu Long Hoàng sát khí lãnh liệt gọi hắn:

- Lôi Minh Vương!

- Có thần!

Lôi Minh Vương trong lòng run lên.

- Hết thấy căn nguyên đều do người dựng lên. chẳng những kết cấu cùng phản tặc Ma Long Vương, châm ngòi ly gián, còn nhiều phen mưu hại khách quý của Vạn Yêu Điện, gây thành đại họa như thế.

- Yêu Hoàngbệ hạ tha mạng!

Lôi Minh Vương bùm một tiếng, quỳ trên mặt đất.

- Hành vi phạm tội như thế. không thể tha thứ!

Yêu Long Hoàng về mặt uy nghiêm, trên người dâng lên một cò long uy cuộn cuộn mãnh liệt, một bàn tay hóa thành long trảo sắc bén. lóe ra ánh sáng màu tím vàng rực rỡ.

“Bốp!”

Hư không chấn động, long trảo như một ngọn núi nhỏ. giống như từ trong kẽ hở không gian chụp xuống.

Tốc độ của Lôi Minh Vương ngạo thị Đại Tàn. hấn muốn tránh, nhưng thân thể bị một lực lượng huyền bí khó lường ngăn chặn lại.

“Rắc!”

Long trảo gào thét mà xuống, thân thể Lôi Minh Vương bị một trảo xé nát. hồn phi phách tán, ngay cả một tiếng kêu gào thảm thiết cũng không kịp.

Mọi người tại trường không rét mà ran: đây là loại thực lực đến mức nào? Chỉ trong một cái giờ tay nhắc chân, liên tiêu diệt cấp Phủ chủ.

813. Chương 769 : Hoán Nha Hậu Kỳ

Yêu Long Hoàng một trảo xé nát Lôi Minh Vương, khiến mấy người tại trường đều phát lạnh trong lòng, hít ngược một hơi khí lạnh.

Một vị Phủ chủ cao cao tại thượng, cứ như vậy ngã xuống.

Thiết La hộ pháp run bắn bật. trong lòng nghĩ đến mình may mắn mà sợ.

Trong lòng Dương Phàm ngạc nhiên và thán phục: đây là một thể hệ Yêu Hoàng, thực lực của cường giả Thông Thiên bậc ba đỉnh cao?

Từ Kim Đan Kỳ đến Nguyên Anh Kỳ, thậm chí đến Hóa Thần Kỳ. cùng với cảnh giới Thần Hư lực vô hạn, đều chẳng qua là tu sĩ bậc cao. cũng xưng là Thần thông bậc ba!

Trình tự này có đại pháp lực, có đại thần thông, có thể hô phong hoán vũ, không thể không nói là vinh quang rực sáng.

Thế nhưng ở phía trên Thần Thông bậc ba. còn có Thông Thiên bậc ba, cũng chính là tu sĩ đỉnh cao trong truyền thuyết.

Thần thông bậc ba cùng Thông Thiên bậc ba, khoảng cách này đã không phải là chênh lệch giữa cảnh giới trong đó. còn là mức chênh lệch lớn giữa các giai đoạn.

Cho tới nay. Dương Phàm vốn cho rằng khó mà gặp tu sĩ đỉnh cao bị hạn chế trong truyền thuyết, không nghĩ tới hiện tại có thể tận mắt nhìn thấy thực lực của nó.

Sau khi giết chết Lôi Minh Vương, Yêu Long Hoàng chuyển ánh mắt nhìn Dương Phàm:

- Hai mươi năm sau, gặp lại ở kinh đô Đại Tàn, cùng mưu đại sự!

- Dương mỗ sẽ phò ước đúng hẹn!

Dương Phàm hồi đáp, trong lòng hẳn hiểu rằng, Yêu Long Hoàng chém giết Lôi Minh Vương tại đương trường, không chỉ là để lập uy. mà quan trọng nhất là... muốn củng cố cơ sở hợp tác của hai người, nên biểu lộ thành ý này.

Dù sao ở Đại Tồn này. một cường giả cảnh giới Thần Hư. trong hàng tỉ sinh linh đều khó có thể sinh ra một người.

Yêu Long Hoàng biết rõ thù hận giữa Dương Phàm và Lôi Minh Vương khó có thể hóa giải, còn không bằng nhân cơ hội này giết chết, đề chuyện hợp tác giữa mình và Dương Phàm không xuất hiện bất kỳ tỷ vết gì.

Dù sao chết đi một cường giả cấp Phủ chủ. cho dù là Yêu Long Hoàng cũng sẽ đau lòng.

Tuy nhiên so sánh với Dương Phàm có được hai kiện Chí bảo Long Khí, Yêu Long Hoàng cũng sẽ không hối tiếc, đây là con bài chưa lật cường đại nhất hẳn dùng chống lại Tồn Hoàng.

Huống chi. Dương Phàm cùng Hồ Phi là huynh đệ cùng vào sinh ra tử. ngày sau Hồ Phi có cơ hội ngồi lên ngôi vị Yêu Hoàng, Dương Phàm sẽ trở thành trợ lực lớn nhất, có lợi mà vô hại.

Xem theo viễn cảnh lâu dài. Dương Phàm chỉ có thể kết giao, không thể gây thù hằn.

-Bổn hoàng cáo từ!

Không bao lâu. Yêu Long Hoàng mang theo Thiết La hộ pháp rời đi. trước khi đi nói với Hồ Phi:

- Trước khi chưa đạt tới cảnh giới Thần Hư, không được rời khỏi Yêu Hoàng Cảnh nửa bước!

Nhìn theo Yêu Long Hoàng rời đi, Hồ Phi mặt đầy vẻ buồn bực.

Hắn và Thanh Vũ còn cần phải dưỡng thương, có thể mượn cơ này ở lại Dịch Quỷ Lâm một đoạn thời gian. Nhưng sau đó dù sao cũng phải rời khỏi.

Trước lúc chia tay, Dương Phàm nói với Hồ Phi:

- Lần sau. có lẽ chỉ có thể gặp lại ở Đại Tồn Vương Triều, người ở Yêu Hoàng Cảnh cũng phải cẩn thận một chút!

- Dương lão đại! Người chờ xem. ta sớm hay muộn sẽ vượt qua người!

Hồ Phi nắm chặt hai tay. vẻ mặt đầy quyết tâm.

Dương Phàm ngẫm nghĩ một lát. lấy ra một cái bình ngọc, giao cho Hồ Phi:

- Viên linh đan này vô cùng quý giá, tặng cho người!

- Đan được gì quy giá?

Hồ Phi rất nhanh nhìn đến nhãn ghi trên bình ngọc, có ba chữ “Thần Hư Đan”.

Dù sao linh đan thánh dược của Dương Phàm có thể nói là nhiều vô số, nếu không ghi nhãn hiệu trên nó. Ngay cả chính hắn đều khó có thể quản lý.

- Thần Hư Đan! Đây là ý đùa gì đây?

Hồ Phi bĩu môi nói.

Thanh Vũ vừa thấy lại là chấn động, đầy vẻ khiếp sợ, vội vàng nói:

- Đồ ngốc! Còn không mau tạ ơn Dương lão đại!

Hồ Phi không biết giá trị của đan dược này, nhưng nàng lại rất rõ ràng.

- Ha ha! Không cần, hv vọng chúng ta sớm Ngày gặp lại ở Đại Tồn!

Dương Phàm mỉm cười, tiễn hai người rời đi.

Mãi đến khi hai người Hồ Phi rời khỏi Dịch Quỷ Lâm, Dương Phàm mới thì thào lẩm bẩm:

- Hồ Phi có Yêu Long Hoàng làm chỗ dựa vững chắc, thêm nàng này trợ giúp, thật không cần lo lắng chuyện của hắn nữa!

Kế tiếp, Dương Phàm còn muốn làm một sự kiện cuối cùng.

Dịch Quy Lâm này còn có một mảng lớn tử địa chưa có làm xong, Dương Phàm chuẩn bị biến toàn bộ chúng thành vùng đất sinh cơ. đồng thời tấn công Hoán Nha hậu kỳ.

“Hoán Thiên Nha thứ ba... không biết có thành công hay không.”

Dương Phàm hít sâu một hơi. ý niệm vừa động, hai đại phần thán Thạch Thiên Hàn và Mộc Phong hiện ra bên cạnh người hắn.

Ba người nhìn nhau không nói gì. phản ra khoanh chân mà ngồi.

- Chủ nhân!

Lục Hồn Tiên Tử theo ý niệm của hắn hiện ra bên cạnh.

- Người phụ trách hộ pháp cho ta, thuận tiện dùng Huyền Âm Vạn Quy Phiên thu thập quỷ vật còn sót lại trong Quy lâm, nếu không thu thập, đến lúc đó thì lãng phí mất

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Dạ. chủ nhân! Có những thể thân con rối tương trợ, ta có thể giám sát động thái của bốn phương tám hướng Dịch Quy Lâm!

Lục Hồn Tiên Tử đồng ý. thân hình dung nhập trong Quy lâm.

Dương Phàm nhắm mắt lại, trong đầu lần lượt hiện lên quá trình thôi diễn Tiên Hồng Quyết.

Hoán Nha Kỳ thông hiểu lực lượng của vòm trời.

Dương Phàm có xu hướng lựa chọn “quang”, cũng chính là viêm lực đến từ tinh thần thái cổ hàng tỉ năm kia.

Đây là Hoán Thiên Nha thứ nhất, ngưng tụ thành Thái Hư Thiên Hỏa. có thể nói là một bước trọng yếu nhất thông hiểu vòm trời.

Hiểu được lực lượng của thiên nhiên thiên địa. kế tiếp Dương Phàm thường xuyên hiểu được chính là “phong”.

Bởi vì gió gần như ở bất cứ nơi nào đều có thể nhìn thấy, bản thân tốc độ của nó đại biểu cho phóng khoáng tự nhiên nhất.

Vì thế, hắn ngưng kết thành Hoán Thiên Nha thứ hai, từ đó về sau đi vô ảnh đến vô tung, lấy tốc độ để chiến thắng.

Cuối cùng. Dương Phàm cân nhắc suy nghĩ về Hoán Thiên Nha thứ ba, hắn vốn có rất nhiều hướng lựa chọn, tuy nhiên Dương Phàm lại lựa chọn lực lượng “lôi” trong thiên nhiên là lực lượng cường đại nhất trong vòm trời.

Lôi điện là thần bí nhất, đại biểu cho lực phá hoại cường đại nhất.

Phong Lôi Hóa. có thể nói là lực lượng thiên nhiên có lực công kích trọn vẹn nhất cường đại nhất trong vòm trời.

Đồng thời. ngưng tụ Hoán Thiên Nha lôi hệ. còn có một chỗ tốt rất lớn: nếu Ngày sau Dương Phàm cũng phải trải qua thiên kiếp, có được Hoán Thiên Nha lôi hệ hắn sẽ thoải mái một ít.

“Áo nghĩa chân chính ở chỗ Hoán Thiên Nha. chẳng qua là giao cho những lực lượng thiên nhiên này thuộc tính và thiên hướng của nó!”

Dương Phàm ở trong lặp lại thôi diễn và cảm ngộ, lĩnh ngộ đối với Hoán Nha Kỳ càng Ngày càng sâu sắc.

Những lực lượng thiên nhiên này cùng một nhịp thờ với sinh mệnh, Dương Phàm lĩnh ngộ chúng nó. chỉ đề thăm dò và khai sáng đối với đại đạo Tiên Hồng.

Cứ như thế. thời gian trôi qua nửa năm.

Trong thời gian này. đại bộ phận tâm thần Dương Phàm đều dùng cho tìm hiểu, làm nền móng để tấn công Hoán Nha hậu kỳ.

Rốt cục vào một ngày này, Dương Phàm mở đôi mắt. hiện lên một luồng hào quang đỏ thẫm.

Trong ý niệm lúc đó. trên đỉnh đầu của hắn hội tụ ra một đoàn quang điểm màu đỏ. đồng thời hình thành một con Phượng Hoàng trông rất sống động, sinh ra uy áp cường đại thiêu cháy linh hồn, cây rừng chung quanh lập tức hóa thành tro tàn.

Phượng Hoàng màu đỏ này. trong một tiếng phượng hót liền biến mất.

Tiếp theo sau, trong mắt Dương Phàm thoáng hiện ra hào quang màu xanh.

“Vù vù...”

Một luồng gió nhẹ vô hình quanh quẩn quanh thân, rồi sau lưng Dương Phàm ngưng tụ thành một đôi cánh sáng bóng như lông vũ màu xanh, lóe ra màu sắc rực rỡ. kéo dài tới mười trượng.

“Cách cách!”

Đôi cánh lông vũ màu xanh đập nhẹ một cái, Dương Phàm nhẹ nhàng bay ra ngoài mấy trăm dặm.

Dương Phàm vừa lòng gật gật đầu. chợt thần quang trong mắt lóe sáng.

“m!”

Bầu trời trên đỉnh đầu hiện lên một mảnh lôi hình cung, lưu lại một lát rồi chợt lóe biến mất.

Dương Phàm thì thảo luận bầm:

- Chi ban đầu đã thế! Lôi điện này không hô là lực lượng thiên nhiên thần bí nhất!

Kế tiếp, hắn lại nhắm mắt tập trung tìm hiểu, thân hình nhẹ bay tới trên không trung Quy lâm.

Cho đến một ngày nọ. trên vòm trời nổ “ầm” một tiếng, mây đen kéo tới cuộn cuộn, một

luồng lôi điện từ phía chân trời xẹt qua.

Khi lôi điện kia rơi xuống, tiếng sấm nổ kinh người, đỉnh tai nhức óc, vô số sinh linh trong thiên nhiên kinh hãi run sợ.

Dương Phàm bắt chợt mở mắt ra, để hình ảnh kia ở trong óc mình một lần lại một lần phóng lại.

Cứ như thế, thời gian lại trôi qua một năm. Dương Phàm nhiều phen hiểu được “sét” trong thiên địa.

Rốt cục vào một ngày, Dương Phàm hít sâu một hơi. chậm rãi hạ xuống.

- Các người hỗ trợ ta gánh vác một ít pháp lực.

Dương Phàm bắt đầu tinh lọc cùng khai thông vùng tử địa còn lại, chuyển hóa thành lực lượng sinh mệnh dồi dào, phán một phần cấp cho hai đại phần thần.

Trong suốt quá trình này, pháp lực và lực lượng linh hồn của Dương Phàm tăng lên thần tốc.

Trong đầu hắn, hai cái Hoán Thiên Nha ở trên không, dần dần ngưng tụ ra một viên quang đoàn hư vô màu tím.

Ngoài ra, phía trên huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Dương Phàm, hiện lên một cái quang đoàn tử lôi hư vô càng lớn hơn nữa, bốn phía giống như lốc xoáy lan tràn rộng ra.

Trong thời gian này. xuất hiện một hiện tượng quỷ dị: phạm là lôi điện sinh ra ở phụ cận Dương Phàm, đều bỗng dưng biến mất. dung nhập trong quang đoàn hư vô màu tím kia.

Hơn nữa, phạm vi này càng lúc càng lớn.

Đến sau lại. cả khu vực này hiện tượng lôi điện càng Ngày càng thường xuyên.

Mỗi một luồng lôi điện giáng xuống, đều đã trợ giúp bành trướng quang đoàn hư vô màu tím trên đỉnh đầu Dương Phàm.

Đồng thời, tu vi tăng lên của Dương Phàm đạt được từ khai thông Dịch Quỷ Lâm, cũng ngưng tụ tăng thêm vào Hoán Thiên Nha thứba.

Thời gian vội vàng mà qua bốn năm năm.

Tu vi của Dương Phàm tăng mạnh, lúc xoáy tử lôi hư vô trên đỉnh đầu kia, ở một loại lượng biến, đột nhiên khuếch trương mở rộng.

Không bao lâu. trong phạm vi vạm vỡ một mảng lôi vân phát ra tiếng sấm sét ầm ầm.

Trong phạm vi Dịch Quỷ Lâm, lại trở thành “khu vực lôi điện”, chốc chốc có sấm sét giáng xuống nơi đây. làm những cây đại thụ chọc trời, hóa thành cháy đen.

Đám quỷ vật may mắn tránh thoát Huyền m Vạn Quy Phiên của Lục Hồn Tiên Tử. cũng xui xẻo ngã xuống. “m!”

Tiếng sấm rền chấn động tâm hồn. một số quỷ vật nghe thấy tiếng sấm này, liền sợ tới mức trực tiếp hồn phi phách tán.

Bởi vì quỷ vật bậc thấp, vốn là một đoàn lực lượng tinh thần hư vô, hoặc là linh thể tinh thần, căn bản không thể chịu đựng được uy thế của sấm sét kia.

Ngay cả Lục Hồn Tiên Tử cùng một trận hết hồn, không dám tới gần Dương Phàm.

Vào một Ngày nọ. trong đầu Dương Phàm một cây quang nha màu tím ngưng tụ thành hình, lóe ra từng tia “lôi” rất nhỏ.

Trong lúc Hoán Thiên Nha ngưng tụ thành hình, lôi vân vạm vỡ kia ầm ầm nổ vang nang chuyển, uy áp vô hình chấn nhiếp mười mấy vạn dặm. vô số sinh linh nan rẫy nằm rạp xuống.

Tại dưới hủy diệt của sấm sét kinh thiên động địa này, một nam nhân toàn thân lấp lóe lôi quang màu tím, nhẹ nhàng bay lên.

Phần phật, lôi quang hư vô trong lôi vân vạm vỡ kia như sóng thủy triều cuộn cuộn cuốn tới hần.

Sấm chớp lấp lóe quanh thân nam nhân, cho dù sấm sét còn sót lại đánh xuống trúng thân thể hần, cùng là hư không tiêu thất, dung nhập trong cơ thể hần.

Thật lâu sau, Dương Phàm mới mất ra. tất cả lôi lực đều bị Hoán Thiên Nha hấp thu.

“Rốt cục thành tựu Hoán Thiên Nha, bước vào cảnh giới hậu kỳ.”

Trong mắt Dương Phàm thần quang bức người, cả người không còn dáng vẻ nho nhã phiêu dật nữa, mà tản phát ra một khí tức uy nghi lâm liệt như Thiên Thần.

“Vù!”

Đột nhiên, sau lưng hần hiện lên ba hư ảnh mơ hồ màu xanh, đỏ. tím không thấy rõ, tản mát ra một cô uy lực tinh thần có thể làm cho Phủ chủ Vương hầu kinh hãi nín sợ.

Lục Hồn Tiên Tử cách nơi đây ngoài mấy vạn dặm. còn bị áp lực khó có thể thở dốc. gương mặt xinh đẹp trắng bệch, hoảng sợ vạn phần:

- Chủ nhân rốt cuộc đạt tới cảnh giới loại nào?

Khắp Quy lâm. tĩnh mịch không một tiếng động. Ba hư ảnh mơ hồ sau lưng Dương Phàm vận vẹo dữ tợn, hần khoanh tay đứng ngạo nghễ nói:

- Bắt đầu từ hôm nay. Đại Tồn nơi này để mặc ta ngang dọc. không cần hạ thấp nữa... Phàm người cùng ta là địch, nhất loạt đánh giết.

814. Chương 770 : Hồng Hách Ngang Ngược!

- Phàm người cùng ta là địch., nhất loạt đánh giết.

Nhìn Dương Phàm khoanh tay đứng ngạo nghễ giữa vầng hào quang lôi vân vờn quanh, Lục Hồn Tiên Tử bị áp lực bất an, thân thể mềm mại runbần bật.

Trong mơ hồ nàng nhận thấy được, chủ nhân đã xảy ra biến hóa gì đó.

Loại biến hóa này không phải thực lực tăng vọt, cũng không phải biến hóa của khí chất, tuy rằng chủ nhân đích xác đạt tới một cái cảnh giới khiến nàng khó có thể đo lường.

Mà loại biến hóa này theo chú ý của nàng là về phương diện tâm tính.

Giờ phút này. dưới phụ trợ của ba đạo hư ảnh xanh, đỏ. tím mơ hồ ở sau lưng. Dương Phàm giống như thần linh nhìn xuống thương sinh linh, mà không phải là người.

Đây là một loại thái độ kiêu căng ngạo nghễ của siêu nhân đứng phía trên con người.

Ngay tại thời điểm Lục Hồn Tiên Tử chần chừ không quyết. giọng nói của Dương Phàm rơi vào bên tai:

- Tất cả tử địa ở Quy lâm này đều đã được ta khai thông, ở đây không còn có ý nghĩa gì nữa, hiện tại lập tức rời Yêu Hoàng Cảnh.

- Dạ, chủ nhân!

Lục Hồn Tiên Tử trở về Tiên Hồng Không Gian.

Mộc Phong cùng Thạch Thiên Hàn liếc nhìn nhau, cũng tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Các ngươi là nghi ngờ thực lực của bản tôn phải không?

Truyền đến thanh âm bá đạo của Dương Phàm chất vấn.

- Bản tôn pháp lực thông thiên, chúng ta như thế nào có nghi ngờ?

Mộc Phong cười nói.

Hai đại phán thần này đã có được ý thức cùng tính cách độc lập. hơn nữa phù hợp cùng thuộc tính của bản thần mỗi người.

- Bản tôn! Không bằng chúng ta đánh thẳng tới hoàng cung Đại Tồn. cướp lấy Thiên Nhất Hồn Thủy.

Trên mặt Thạch Thiên Hàn hiện ra một tia dữ tợn cùng khí tức giết chóc.

- Trò chơi Thịnh hội Cửu Long vừa mới Bắt đầu. Tồn Hoàng nhất định là cường giả Thông Thiên bậc ba, cộng thêm có Chí Bảo Long Khí bài danh thứ nhất Cửu Long Tỷ, rất khó đối phó...

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, Ngay sau đó bị vẻ bình tĩnh trấn định t hay thế.

“Vèo!”

Ba hư ảnh mơ hồ sau lưng biến mất. trên người Dương Phàm cái loại khí tức bá đạo uy nghi lẫm liệt như Thiên Thần kia tiêu tán đi vài phần. Hoán Thiên Nha hai màu đỏ. xanh liên rục nhảy lên. chỉ có Hoán Thiên Nha màu tím phát ra khí tức Hủy diệt vô tận.

- Xem ra Hoán Thiên Nha thứba này có chút vấn đề. có chút xung đột cùng hai thứ kia.

Dương Phàm thì thảo lắm bắm, hần cũng không nói ra được nguyên do vì sao.

“về trước Đại Tồn tính sau. Thi Dao đã trở lại. đã lâu không gặp nàng!”

Sau lưng Dương Phàm ngưng tụ ra một đôi cánh màu xanh sáng lóng lánh dài đến mười trượng, mặt trên lấp lóe tia sấm chớp màu tím.

Thần hình nhoáng lên một cái. một luồng tàn ảnh xẹt qua trong hư không. Dương Phàm đã phi độn đến trời cao. lấy ra Thiên Cơ Đồ dùng khoáng cách thẳng tắp bay đi Đại Tồn, nói chính xác là hướng Tiên Loan Cửu Phong ở Thiên Vũ Châu.

Trong hư không vạn dặm, một tia chớp màu xanh tím lướt qua, thanh thế kinh người, nơi nó đi qua vô số yêu thú phủ phục sợ run.

Cồ khí tức kia, tràn ngập bá đạo. huy diệt, bề nghệ: thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Hắc Long Tiên bên hông Dương Phàm ngân lên vài tiếng, hưng phấn run rẩy.

- Người có lời gì muốn nói ư?

Dương Phàm hồ hững hờ.

- Ha ha ha... Chủ nhân trở nên càng mạnh càng bá đạo. ta rất thích thú!

Hắc Long Tiên phát ra một tràng tiếng cười ngông cuồng!

- Cảm miệng! Người chỉ là một kiện pháp bảo. cho dù không có Chí Bảo Long Khí, bán Hồng Tôn cũng đủ để ngạo thị Đại Tồn!

Dương Phàm lạnh lùng quát một tiếng quở mắng.

- Dạ! Dạ! Dạ! Chủ nhân pháp lực thông thiên, ngạo thị Đại Tồn!

Hắc Long Tiên nàng mình một cái, thập phần sợ hãi, lại càng thêm hung phấn.

Dương Phàm phát giác Hoán Thiên Nha thứ ba. giờ phút này cũng cấp bách rung động, mà Hoán Thiên Nha hai màu đỏ xanh phía trước, vẫn giữ im lặng.

“Vù!”

Trong hư không tia chớp màu xanh tím lướt qua, phong vân biến hóa, nhật nguyệt thất sắc.

Dương Phàm giống như lời thần trên chín tầng trời, bá đạo ngạo nghệ, xem thường thế giới yêu tộc này.

Một đường nơi đi qua. lũ yêu phủ phục run rẩy, ai dám trêu chọc hắn?

“Xem ra khi ta tiến vào Yêu Hoàng Cảnh, đã quá mức khiêm tốn hạ thấp, hoàn toàn là một sai lầm. chẳng những vất vả phức tạp, mà lại dẫn tới vô số phiền toái.”

Tâm lý của Dương Phàm sinh ra biến hóa, cảm giác lúc trước cẩn thận hạ thấp đi vào Yêu Hoàng Cảnh, thật sự là quá ngốc, khéo quá thành vụng.

Một hơi phi hành mấy chục vạn dặm, quả thực không có bất cứ một tên yêu tu nào, dám trêu chọc Dương Phàm.

Vễn vện chì tấn phát ra khí tức bề nghệ kia, đã khiến Thần Ma lui tránh.

Tuy nhiên, chung quy cũng có số ít ngoại lệ.

- Đứng lại tu sĩ nhân loại, dám xâm nhập địa bàn yêu tộc ta!

Phía trước một đội chấp pháp yêu tu. ngăn cản đường đi của Dương Phàm.

Dương Phàm cũng không quan nơi này là địa bàn của Phủ chủ nào. thấy đám yêu tu này dám ngăn cản mình, dâng lên cơn phẫn nộ.

- Kề cản đường ta. nhất loạt đánh giết!

Trong đầu Dương Phàm, Hoán Thiên Nha màu tím run lên. một đạo “lôi điện” dài đến hai mươi trượng, từ trên trời giáng xuống.

“m!”

Sấm sét kia đánh xuống, tạo nên một tia chớp, mang theo khí tức bạo ngược hủy diệt quét ngang qua phiến hư không.

- A...

Chúng tu sĩ chấp pháp kêu thảm một tiếng, trong khoảnh khắc cháy đen. hóa thành tro bụi mai một.

Trước khi chết, bọn họ cũng không biết, rốt cuộc mình trên chóc phải cường giả loại nào, đối phương chỉ trong ý niệm đã có thể dí bọn họ vào chỗ chết.

Yêu tu ở phụ cận trông thấy tình hình vậy đều kinh hãi nin sợ. chỉ cảm thấy một cổ khí tức tử vong ập tới. không rét mà run.

Đối phương chỉ một cái ý niệm trong đầu. có thể làm cho bọn họ chết đi. đây chỉ sợ là cường giả cấp Phủ chủ.

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, không có ngừng giây phút nào. tiếp tục bay đi về hướng mục đích.

Lại phi hành nửa tháng, phía trước chợt có một khí tức cường đại, bay tới hướng mình bên này.

Dương Phàm nhướng mày. chẳng lẽ lại có người tìm phiền toái?

Không bao lâu, một vị thiếu niên yêu dị tuần tú lạ thường, mặc áo bào xanh, bay tới bên này.

- Các hạ chính là Dương Phàm, chủ nhân của tản Chí Bảo Long Khí?

Thiếu niên yêu dị mặc áo bào xanh, hướng gương mặt xinh đẹp về phía hắn mỉm cười, khiến người ta phát lạnh.

- Người là ai? Tìm Dương mỗ có việc gì?

Dương Phàm có vẻ không kiên nhẫn hỏi.

Nếu không phải người trước mắt là cấp Phủ chủ. hắn vốn lười ngừng lại.

- Các hạ mặc dù thực lực cường đại, nhưng đánh giết lung tung chấp pháp tu sĩ của bán phủ. chẳng lẽ khinh thường yêu tộc ta không có cường giả sao?

Thiếu niên yêu dị áo bào xanh có vẻ không hài lòng nói.

Hắn cũng tận lực khắc chế tâm tình của mình, Bởi vì khí thế đối phương đáng sợ. lại có Chí Bảo Long Khí nơi tay. đơn đả độc đấu. hơn phân nửa không phải đối thủ của đối phương.

Nhưng vừa khéo hắn là một người có sĩ diện, việc này nhất định không thể bỏ qua.

- Cho ngươi một chữ... “Cút”!

Dương Phàm nói sắc mặt vẫn lạnh lùng bề ngoài, không nhìn người này vào mắt, trực tiếp theo đường cũ bay đi.

Trong mắt thiếu niên yêu dị chợt lóe tia sáng tàn ác, hai tay nắm chặt, run rẩy không thôi, hắn tận lực kiềm chế.

Nhưng hắn thấy thái độ của Dương Phàm không coi ai ra gì như vậy, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, nhìn theo bóng lưng Dương Phàm, rốt cục hắn nảy sinh sát ý.

- Muốn chết!

Một tiếng nổ vang như tiếng sấm. từ trong hư không nổ tung, khiến khí huyết hắn nhộn nhạo.

Dương Phàm cảm ứng được sát khí của hắn, lập tức xoay người, trong hư không phạm vi ba vạn dặm tràn ngập một khí tức uy lực vô thượng.

Màn huyết vụ phía chân trời mới vừa thoáng hiện ra, bị lực lượng số mệnh của Chí Bảo Long Khí triệt tiêu.

- Cái gì?

Đổi mặt với cấp độ hoàn toàn cao hơn Phủ chủ này, thiếu niên yêu dị áo bào xanh lập tức sắc mặt trắng bệch.

Không đợi hắn kịp phản ứng lại, một đầu quyền như một tia chớp đánh tới.

Hắn gắng gượng lách tránh, đưa tay cản một quyền của đối phương.

“m!”

Một quyền kia giống như tảng đá ngàn vạn cân. hung hăng đập trên người hắn, cánh tay thiếu niên yêu dị lập tức bị gãy đoạn, hóa thành máu thịt lẫn lộn.

“Phù!”

Thân thể trực tiếp bị đánh bay đi, thiếu niên yêu dị ở giữa không trung ới ra một búng máu:

- Tha... tha mạng!

Trong hư không luồng sáng xanh nhoáng lên một cái, Dương Phàm tung một cước đất trời, trực tiếp xé rách tầng phòng ngự của hắn.

“Rắc! Phù!”

Một cước đó đá thẳng vào ngực hắn, một tia sét màu tím nổ tung, thân thể thiếu niên yêu dị lập tức máu thịt lẫn lộn, như điều đứt dây. rơi xuống trên mặt đất.

- Nể mặt Yêu Long Hoàng, tạm tha cho ngươi một mạng!

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, với khí thế bề thế, tiếp tục bay đi Đại Tàn.

về phần Phủ chủ yêu dị kia chết sống thế nào. Dương Phàm cũng không rảnh quản tới. càng xem nhẹ thiên tính cứu thương trị bệnh của Dược sư hắn.

- Đây... người này nhưng lại đáng sợ như thế, chẳng lẽ hắn cũng bước vào Thông Thiên bậc ba?

Phủ chủ yêu dị kia bị một cước đá xuyên thủng lồng ngực, thở thoi thóp, cố gắng lấy ra linh đan thánh dược chữa trị.

Nhìn theo bóng lưng Dương Phàm rời đi. mặt hắn đầy vẻ sợ hãi, lòng còn kinh hoàng.

“Phù!”

Hắn lại liên tục hộc máu, cố chống lại cái chết.

- Phủ chủ đại nhân...

Rất nhanh có yêu tu lại đây cứu trị. cục diện hỗn loạn.

Từ đó về sau. tin tức có liên quan tới hung thần ác sát Dương Phàm, hoành hành Yêu Hoàng Cảnh, thậm chí không cánh mà bay truyền tới Yêu Hoàng Cảnh.

Trong Vạn Yêu Điện, Ngay cả Yêu Long Hoàng cũng nhướng mày:

- Dương Phàm này rốt cuộc có ý tứ gì? Không xem ở mặt mũi của ta như thế! Sao có thể tùy tiện giết hại Phủ chủ?

- Yêu Hoàng bệ hạ! Dương lão đại Không phải là người như thế đâu! Hắn xưa nay luôn nhân từ. có thể nói là cứu thương chữa bệnh, hành y tế thế.

Hồ Phi vô cùng nghi hoặc nói.

- Có phải có hiểu lầm gì hay không, có thể tên Phủ chủ kia quá đáng, Không bằng gọi hắn tới đây hỏi cho ra lẽ!

Thanh Vũ hộ pháp đề nghị.

-Ừ!

Yêu Long Hoàng dịu sắc mặt xuống, gật gật đầu.

Nhưng mà, khi tin tức này truyền tới Yêu Hoàng Cảnh, Dương Phàm đã sắp về tới Đại Tồn Vương Triều.

Hắn không có ẩn giấu khí tức Chí bảo Long Khí trên người, tự nhiên dẫn tới chú ý của các cường giả có Chí Bảo Long Khí bao gồm Tồn Hoàng và Trần Đông Hầu.

Mắt thấy Thiên Vũ Châu càng ngày càng gần. trong lòng Dương Phàm đầy chờ mong gặp lại ái thiếp.

Tuy nhiên đúng lúc này, một cỗ khí tức hướng tới hắn.

Người tới hắn là còn ở cực xa, sợ dĩ có thể sinh ra cảm ứng. là vì đối phương giống như Dương Phàm, cũng có Chí Bảo Long Khí.

Dương Phàm nhướng mày. theo sau khe “ồ” một tiếng:

- Dĩ nhiên là hắn!

Thấy vậy, Dương Phàm chủ động bay tới đón đường.

Mấy Ngày sau, ở phía trên bầu trời cao. Dương Phàm gặp một thanh niên khí độ bất phàm, thân choàng áo bào xanh quý giá, mơ hồ có một cỗ khí tức cao quý không tầm thường.

- Quả nhiên là người!

Thanh niên này hơi giật mình.

- Tồn Vong! Gần trăm năm không gặp, người t hay đổi không ít, ngay cả tu vi cũng đạt tới cảnh giới Thần Hư!

Dương Phàm trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt cười.

- Ha ha! Ta có chút kỳ ngộ. tuy nhiên so với biến hóa của Dương đạo hữu. hoàn toàn bé nhỏ không đáng kể!

Tồn Vong nhìn chăm chăm Dương Phàm, trong lòngthăm giật mình cả kinh

Lúc trước, khi hắn đối mặt với Dương Phàm, tự nhiên là với bộ dáng khí định thần nhàn.

Mà giờ phút này. Tồn Vong nhưng lại cảm nhận được một áp bức mãnh liệt.

Khi hắn cùng Dương Phàm hai mắt gặp nhau, tâm thần hắn run lên.

- Tồn huynh tìm ta làm chi?

Dương Phàm hỏi thẳng vào vấn đề.

- Chỉ là muốn xác nhận một chút, không nghĩ tới kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín xuất thế, thật sự rơi vào trong tay Dương đạo hữu. Cứ như vậy, phần thắng của chúng ta có thể tăng thêm mấy phần!

Tồn Vong lộ sắc mặt vui mừng nói.

- Chỉ có điều... Tồn Hoàng hiệu lệnh thiên hạ rõ ràng là Hồng Môn Yến, e là có điều xảy ra ngoài ý muốn...

Hắn lại lo lắng nói.

- Hừ! Người cần gì lo lắng, hiện giờ ta cùng với Yêu Long Hoàng liên thủ. người cùng nhau gia nhập đi. Đến lúc đó Thịnh hội Cửu Long, bạo quân kia nếu có dị động gì, chúng ta liên thủ đánh giết hắn là được.

Dương Phàm cười ngạo nghễ.

- Đúng! Đúng! Đúng!

Tân Vong phụ họa theo, cười thực miễn cưỡng. Trong lòng cũng rất lấy làm lạ: Dương Phàm này như thế nào giống như t hay đổi thành người khác, một bộ dáng duy chỉ có ta Độc Tôn, tuy nhiên thực lực đích xác mạnh mẽ không thể lường được...

815. Chương 771 : Trở Về Tông Môn!

Tân Vong chỉ có thể miễn cưỡng cười phụ họa theo, trong lòng thầm nghĩ: “Dương Phàm này thay đổi cũng quá lớn.”

Theo tu vi thực lực mà nói. năm đó Dương Phàm chẳng qua là một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, ở trước mặt đại tu sĩ Hóa Thần, dưới tình huống sử dụng Chí Bảo Long Khí Hoàng Long Quan, mới miễn cưỡng giữ được cái mạng.

Mà nay thực lực của Dương Phàm không biết vượt qua bao nhiêu cấp độ. không ngờ khiến Tân Vong cấp bậc Thần Hư mà cũng cảm nhận được áp lực và bất an mãnh liệt.

“Tốc độ này cũng quá nhanh đi! Cho dù là Tân Hoàng so sánh với hần, cũng không bằng... Việc này thật có điều kỳ quái!” Tân Vong lo lắng trong lòng, có cảm giác Dương Phàm đã xảy ra vấn đề gì đó.

- Người dường như có điều nghi ngờ với giải thích của ta?

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe sáng, trong hư không đột nhiên sinh ra một áp lực cường đại. hơi có ý cười nói.

Tân Vong vội vàng đưa ra nghi vấn của bản thân:

- Yêu Long Hoàng thực lực không kém gì Tân Hoàng, có tin được hay không? Đến lúc đó nếu dẫn sói vào nhà thì...

- Người đây là buồn lo vô cớ! Mục đích của Yêu Long Hoàng là bảo tàng Tiên Tần. hần sớm hay muộn sẽ rời đi Ngoại Hải Vực. Với thực lực Yêu Hoàng Cảnh hần, nếu muốn gồm thâu Đại Tân cũng vô cùng khó khăn. Huống chi, cho dù đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, cũng có Dương mỗ tọa trấn, đủ để kiềm chế hần!

Dương Phàm vẻ mặt ung dung đầy tự tin, hoàn toàn bác bỏ ý kiến của Tân Vong.

- Hà hà! Có mặt Dương đạo hữu, ta đích xác yên tâm không ít.

Tân Vong cười nói. trong lòng cảm thấy Kỳ lạ. lời nói của Dương Phàm không phải không có đạo lý, nhưng sự tự tin của hần, cũng quá làm cho người ta lú lẫm không nói nên lời.

-Tốt lắm! T a trước đi trở về, có việc gì đến Tiên Đạo Tổng tìm ta!

Trên mặt Dương Phàm hơi lộ ra vẻ không kiên nhẫn, sau lưng ngưng kết thành một đôi cánh lông lánh màu xanh, lưu chuyển lôi quang màu tím, “phật” một tiếng, lướt đi mấy trăm dặm, trong khoảnh khắc biến mất không thấy.

“Cái này... cái này cũng quá...” Tân Vong lộ vẻ mặt kinh ngạc, chợt chuyển thành phần nhiều là bất đắc dĩ và cười khổ.

“Tốc độ tu luyện của Dương Phàm thật kinh người, thật sự rất nhanh, hoàn toàn không bình thường.” Trong lòng Tân Vong có chút bất an, phỏng đoán Dương Phàm tu luyện xuất hiện đường rẽ. làm cho cảnh gì ới không ổn định.

Tới cấp bậc Hóa Thần Kỳ mỗi lần tăng lên một tiểu cảnh giới, đều là linh hồn vượt qua trình tự và chất biến, không có người nào ngoại lệ. bình thường ai cũng cần hơn vài trăm vài ngàn năm thể ngộ và khổ tu.

Nhưng với Dương Phàm từ Hóa Thần sơ kỳ cho tới bây giờ vượt qua cấp Phù chủ chỉ sợ Ngay cả một trăm năm cũng không đến.

Ban đầu Tân Vong từ Tân Hán nơi đó biết được, lúc trước Dương Phàm tấn chức Hoán Nha Kỳ, cũng phải mất thời gian mấy chục năm.

Đúng lúc này, một cỗ thần thức mạnh mẽ quét tới, khiến tâm thần hấn máy động, lại là Dương Phàm dùng thần niệm truyền âm:

- Đừng quên, đến lúc đó tụ hội ở kinh đô!

- Tản mỗ đến lúc đó nhất định tới phó ước!

Tần Vong vội vàng hồi đáp.

Trong lòng hấn cũng thở một hơi nhẹ nhõm. ít nhất Dương Phàm cũng không có chân chính tâu hóa nhập ma, có thể là trên cảnh giới xuất hiện sai lầm gì đó, làm cho tính tình đột nhiên thay đổi.

Dương Phàm cũng không kiêng kỵ gì, một đường dùng tốc độ cao phi hành, khí thể kinh người, cho dù gặp phải một số thể lực tông phái, cũng tuyệt nhiên không đi đường vòng.

Nơi hấn đi qua. vô số tu sĩ kinh hãi nín sợ. không dám trêu chọc và ngăn cản.

Bình thường cường giả cao nhất của các đại phái tu tiên, cũng chỉ là đại tu sĩ Hóa Thần. Đối mặt với khí tức cuồng bạo xẹt ngang bầu trời này. không ít người trong bê quan bưng tỉnh lại, nhưng đều bị dọa cho toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Mà khí tức kia vừa lướt qua, chi nhoáng một cái không hề thấy bóng dáng, tốc độ mau khiến người ta kinh hãi.

- Khí tức của Chi Bào Long Khí... Không biết vị ấy là cường giả tuyệt thế ẩn thế nào!

Cường giả phát giác bóng dáng Dương Phàm thẩm phòng đoán, cũng có không ít người đoán được thân phận của hấn.

Loại thái độ ngang ngược không cổ kỵ của Dương Phàm lúc này. đích xác tiết kiệm cho hấn một chút phiền toái. Cho dù là Vương hầu nào đó của Đại Tân phát hiện bóng dáng hấn, cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Lại phi hành mấy tháng. Dương Phàm rốt cục tới Thiên Vũ Châu, bay tới hướng dãy núi thanh tú phúc thiên kia.

Tiên Đạo Tông.

Lăng Đỉnh Tiên Phong, đệ cửu trọng.

Bạch Vũ lão tiên đang ở trong động phủ tĩnh ru, hàng lông mày chợt nhảy lên, lão chi cảm thấy một khí tức cuồng bạo đáng sợ, bức tới hướng Tiên Đạo Tông.

Cảnh giới linh hồn của lão đã đạt tới Thông Thiên bậc ba, cảm ứng cực kỳ mãnh liệt, trong lòng thất kinh: “Người tới là người phương nào. dường như là cường giả Hợp Thể KỶ, nhưng lại có khí tức của Chí Bảo Long Khí...”

Bạch Vũ lão tiên trong lòng bất an, vội vàng truyền lệnh cho các Đại trưởng lão. làm tốt chuẩn bị cảnh giới.

Còn lão vội vàng vận hành kỳ thuật huyền ảo Tiên Diễn Đại Đạo Pháp, hai tay nhích động liên tục, bấm tay niệm thần chú tính toán.

Nhưng mà, người tới tu vi mạnh mẽ kinh người, trong người lại có Chí Bảo Long Khí. kết quả lão bói toán ra rất mơ hồ, chi biết là người tới cũng không có ác ý. Trong khoảng thời gian ngắn Tiên Đạo Tông cũng không có tai ương máu chảy đầu rơi.

Rốt cục. chờ sau nửa Ngày. trong phạm vi thần thức thấy một nam nhân lưng mọc hai cánh Phong Lôi, khí thể kinh người bay tới gần Lăng Đỉnh Tiên Phong.

“Dĩ nhiên là hấn...” Bạch Vũ lão tiên trong lòng giật mình, quả thực khó có thể tin.

Ngắn ngủn mấy chục năm không thấy, Dương Phàm không ngờ đạt tới một cấp độ khiến lão kinh hãi không yên tâm.

“Từ Tiên Tẩn thượng cổ cho tới nay, cũng chưa bao giờ nghe nói qua tình huống tu vi tăng lên nhanh như vậy.” Bạch Vũ lão tiên đánh giá Dương Phàm, chỉ thấy trong hai mắt của hắn, mơ hồ lấp lóe tia sáng màu tím. lộ ra khí tức bề ngỗ bá đạo.

Tình hình như thế khiến Bạch Vũ lão tiên chấn động tâm thần, chau mày suy nghĩ.

- Ta đã trở về!

Giọng nói của Dương Phàm đột nhiên vang lên trong óc Bạch Vũ lão tiên, không ngờ hắn phát giác vị trí của lão.

Đồng thời, giọng nói này còn truyền tới mấy nơi khác trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, bao gồm Dương Tuệ Tâm cùng Nam Cung Hạm.

Dương Phàm cùng phát hiện Đặng Thi Dao đang trong bế quan, tâm thần vừa động hắn không có quá nhiều năng.

- Đại ca!

Dương Tuệ Tâm vô cùng mừng rỡ, vội vàng từ trong động phủ bay ra, nhìn ra phương xa.

- Chủ nhân!

Nam Cung Hạm lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, hạ thấp người cung kính nói.

Không bao lâu, phía trước nổi lên từng tràng tiếng sấm, mây gió rung chuyển, một uy áp mênh mông ngất trời cuộn cuộn bức tới.

Còn cách thật xa. toàn bộ các cường giả trên Lăng Đỉnh Tiên Phong, đều cảm thấy tâm thần bị áp bách một trận, thân thể cực kỳ không thoải mái.

Mà tu sĩ cảnh giới thấp thì ngược lại bị ảnh hưởng nhỏ hơn một ít.

“Phấn phật! Vũ vũ!”

Một tia chớp màu xanh tím từ trên cao lướt tới, rơi xuống đệ cửu trọng Lăng Đỉnh Tiên Phong. Là nơi cấm địa đệ cửu trọng, mà các cường giả trọng phong khác không dám vượt qua.

- Là Dương trưởng lão!

Mấy người Tam Kiếm trưởng lão. Lam Ngọc tiên tử ngạc nhiên vui mừng lên tiếng.

- Người rốt cục đã trở về!

Một giọng nói già nua ồm ồm truyền đến. Bạch Vũ lão tiên đã chờ ở cửa đệ cửu trọng phong.

- Đại trưởng lão! Chúng ta mới mấy chục năm không gặp! Ngài trừ hơi già thêm, còn không có t hay đôi gì khác!

Dương Phàm hạ xuống đỉnh ngọn núi, hai tay vòng ở trước ngực, hai cánh màu xanh tím sau lưng nhẹ nhàng chớp động, tản phát ra khí tức áp lực cuồng bạo.

Cả người hắn như một pho tượng Thần Ma, khiến cho người ta sợ hãi.

-Ha ha!

Bạch Vũ lão tiên lộ ra ý cười ôn hòa, mặt không đổi sắc đánh giá Dương Phàm, cười túm tím nói:

- Tiến bộ và biến hóa của ngươi, quả thực như hai người khác nhau rõ rệt, xem ra có kỳ ngộ gì đây!

- Đúng vậy. nếu không ta cũng không có khả năng nhanh như vậy tấn chức Hoán Nha hậu kỳ!

Dương Phàm cười ngạo nghễ, sau lưng đôi cánh Phong Lôi thu liễm lại, rồi đột nhiên hiện lên ba hư ảnh màu xanh, đỏ. tím mơ hồ không thấy rõ.

Hư ảnh ba màu kia chỉ có đạt tới cảnh giới Thần Hư, mới có thể cảm ứng được.

Bạch Vũ lão tiên không khỏi hít một hơi khí lạnh.

- Dương trưởng lão! Không bằng đi vào động phủ của lão phu nói chuyện.

Bạch Vũ lão tiên hơi vừa Chuyên ánh mắt, dự tính trước dò xét rõ tình huống, rồi nghĩ đổi sách trợ giúp Dương Phàm.

- Không cần đâu!

Dương Phàm cười nhạt:

- Ta trước ôn chuyện cùng muội muội, có rảnh đến bái phỏng sau.

Dứt lời sau lưng hắn lại sinh ra đôi cánh Phong Lôi, vỗ cánh một cái biến mất trên đệ cửu trọng phong.

Bạch Vũ lão tiên chau mày. thấp giọng lầm bầm:

- Thay đổi rồi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đệ thất trọng phong. Bách Linh Thiên Viên.

- Đại ca...

Dương Tuệ Tám hai mắt đỏ hồng, nhào vào trong lòng Dương Phàm, chớp đôi mắt sáng thanh tú như nước, lau nước mắt:

- Huynh một mình một người đi Yêu Hoàng Cảnh, thật khiến muội lo lắng gần chết!

Ba hư ảnh sau lưng Dương Phàm biến mất. sắc mặt ôn hòa. vỗ vỗ vai Dương Tuệ Tám. thấp giọng nhỏ nhẹ, an ủi trêu ghẹo.

Lúc này, cổ khí tức bề ngỗ bá đạo trên người hắn giảm đi. dường như lại biến trở về một thần nho nhà ôn hòa. mị lực vô hạn của Dương Phàm trước kia.

“Đại ca luôn đối tốt với ta! Không có t hay đổi!” Dương Tuệ Tám nghĩ như vậy.

Lưu lại chỗ muội muội một lát, Dương Phàm rời Bách Linh Thiên Viên.

“Cách cách!”

Sau lưng Dương Phàm sinh ra đôi cánh Phong Lôi dài hơn mười trượng, một khí tức bề ngỗ bá đạo quét ngang đệ thất trọng phong, làm cho đệ tử tông môn ở phụ cận kinh hãi nín sợ.

- Muội muội! Hôm nào dọn đến động phủ của ta đi!

Dương Phàm cười nói.

- Không được!

Dương Tuệ Tám lắc đầu. hé miệng cười nói:

- Đại ca đi gặp Thi Dao tỷ đi, các người nhiều năm rồi không gặp!

- Được!

Đôi cánh Phong Lôi sau lưng Dương Phàm nhoáng lên một cái, biến mất trên đệ thất trọng.

Hắn lại đi đệ cửu trọng Lăng Đình Tiên Phong, trở về động phủ của mình.

Đặng Thi Dao đang bế quan tu luyện. Nam Cung Hạm tiếp đón hắn.

- Không tệ, nàng đã tu luyện đến Hóa Thần trung kỳ, khi nào tấn chức cảnh giới hậu kỳ, ta sẽ thu nàng làm thị thiếp!

Sau lưng Dương Phàm lại hiện lên ba hư ảnh, từ trên cao nhìn xuống nói.

- Dạ! Đa tạ chủ nhân ưu ái!

Nam Cung Hạm hạ thấp người thi lễ. liên tục nói lời cảm tạ.

Không biết vì sao. Dương Phàm rõ ràng không có phóng ra khí tức gì, nhưng nàng lại cảm ứng được một áp lực đáng sợ, tâm thần không yên. hô hấp khó khăn.

Cổ khí tức này của hắn phát ra âm i, thậm chí kinh động tới Đặng Thi Dao đang trong bế quan.

- Tướng công!

Đặng Thi Dao ngạc nhiên vui mừng kêu lên.

Rất nhanh, một thân ảnh mặc xiêm y cung trang màu vàng, lộ ra nét đẹp cổ điển dịu dàng, thướt tha đi rạ trong đôi mắt đẹp rơi xuống từng hạt nước mắt trong suốt.

- Thi Dao! Rốt cục gặp lại muội rồi!

Dương Phàm mừng rỡ, trong mắt tràn ngập quan ái. bước tới một tay ôm nàng vào lòng, không cho lên tiếng, trước hôn sâu đôi môi son của nàng.

- Tướng công! Như vậy không được...

Trên gương mặt thanh tú của Đặng Thi Dao hiện lên vẻ ngượng ngùng, vội vàng đẩy hắn ra.

Nàng cảm thấy dường như tướng công t hay đổi là một người khác.

ở trước kia, Dương Phàm đối xử với nàng có nhiều áy náy, thập phần yêu thương, càng tôn trọng thông hiếu lễ nghi Nho môn.

Vợ chồng hai người, vẫn luôn tôn trọng nhau.

Thế nhưng hôm nay. cơ hồ Dương Phàm hoàn toàn quên đi những điều này.

- Thi Dao! Chúng ta đi vào thân thiết...

Dương Phàm bá đạo ôm thắt lưng Đặng Thi Dao, mang thân thể dịu dàng mềm mại của nàng đi vào phòng trong động phủ.

- Tướng công...

Đặng Thi Dao xấu hổ và giận dữ giãy dụa. Từ trước đến nay nàng chú trọng lễ tiết, không thích lộ mảng, nhưng chống không lại Dương Phàm.

Sau khi vào phòng. Dương Phàm xé rách xiêm V của nàng, cũng không giống như trước nhẹ nhàng yêu thương như vậy... mà có vài phần thô bạo.

Đôi mày thanh tú của Đặng Thi Dao nhíu chặt, trong ánh mắt lộ ra vẻ thống khổ. nhưng trên mặt vẫn quật cường, cắn chặt hàm răng trắng tinh.

Rồi bỗng chốc, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, thân thể Dương Phàm chợt lạnh, động tác cứng đờ. Hắn nâng lên gương mặt xinh đẹp đang vô cùng thống khổ kia, tâm thần run lên:

- Thi Dao! Muội đây là...

- Tướng công! Huỳnh không cần tự trách, Thi Dao là thê tử của huỳnh.

Đặng Thi Dao gượng cười, mà trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của nàng, đã có vài vết bầm, giống như đóa hoa bị tàn phá.

Cùng lúc đó. ở động phủ Bạch Vũ lão tiên.

- Sư tôn! Ngài tìm ta có chuyện gì?

Dương Tuệ Tám hỏi.

816. Chương 772: Dương Phàm Nhập Ma.

- Chuyện rất trọng yếu, có liên quan đến đại ca ngươi...

Bạch Vũ lão tiên thần sắc ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đại Tồn Vương Triều này còn có chuyện gì có thể khiến lão đã bước một chân vào Thông Thiên tam giai động dung?

Dương Tuệ Tâm ăn mặc thanh lịch, bình yên ngồi Ngay ngắn, vẻ đẹp khuynh thành nhưng không kinh tâm động phách, lại có một loại vẻ đẹp yên tĩnh tự nhiên siêu quần xuất chúng.

Trong đôi mắt sáng trong như nước của nàng xẹt qua một tia khó hiểu:

- Sư tôn, đại ca của ta lại có chuyện gì? Sau khi người trở về, công lực tăng mạnh, pháp lực thông thiên, về sau không có ai có thể uy hiếp đến chúng ta.

- Công lực tăng mạnh, pháp lực thông thiên? vấn đề chính ở nơi này! Trong thời gian hai mươi năm ngắn ngủi, gần như vượt đến cấp bậc có thể so sánh với Hợp Thể Kỳ, từ Tiên Tồn thượng cô đèn hiện tại, trừ bỏ những người không thể khảo chứng thì không còn có ai có tiến độ tu luyện thần tốc như vậy. Ngay cả đương kim Tồn Hoàng cũng không ngoại lệ.

Trong mắt Bạch Vũ lão tiên mang theo vài phần lo âu.

Dương Phàm là đại ân nhân của Tiên Đạo Tông, lại càng có liên quan mật thiết với sự tồn vong hưng suy tương lai của Tiên Đạo Tông. Một khi Bạch Vũ lão tiên rời đi còn hy vọng Dương Phàm hỗ trợ chiếu cố.

- Ta cũng biết, truyền thuyết Tồn Hoàng một trăm năm tấn chức Hóa Thần Kỳ. Chẳng lẽ đại ca của ta không thể so với kỳ tài có một không hai đệ nhất Đại Tồn này sao?

Khóe miệng Dương Tuệ Tâm mỉm cười, mang theo vài phần tự hào.

- Đúng vậy. Tồn Hoàng tu luyện đến Hóa Thần Kỳ trong một trăm năm, đây là tốc độ trước nay chưa có.

Bạch Vũ lão tiên chuyển giọng:

- Nhưng là nếu ngươi biết, Tồn Tuấn từ Hóa Thần sơ kỳ đến cảnh giới Thần Hư ước chừng dùng đến hai trăm năm.

- Mà tiếp theo từ cảnh giới Thần Hư tăng lên tới Hợp Thể Kỳ, với thiên phú của Tồn Hoàng cùng tài nguyên của hoàng tộc, một cái bình cảnh lại dùng mất hai trăm năm. Đây là kỳ tích năm trăm năm Tồn Hoàng khai sáng.

Trong mắt Bạch Vũ lão tiên chợt lóe lệ quang.

- Ta hiểu rồi...

Dương Tuệ Tâm rốt cục hiểu ra:

- Đại ca lúc tấn chức đến Hóa Thần Kỳ dùng thời gian gần hai trăm năm. tốc độ tu luyện lúc trước xa xa không bằng Tồn Hoàng. Mà nay thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, hần siêu việt Phủ chủ, gần như có thể so với trình tự Hợp Thể Kỳ. lại tương đương tiến triển mấy trăm năm của đám người Tồn Hoàng.

- Đây là mấu chốt vấn đề. Thường thường trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên thực lực tăng mạnh sẽ làm cho cơ sở không ổn. Nhẹ thì tâm tính đại biến, không thể chân chính khống chế lực lượng, ngược lại bị nó ảnh hưởng. Nặng thì tẩu hỏa nhập ma, thời khắc có nguy hiểm sinh mệnh.

Bạch Vũ lão tiên trán nhăn lại thành hình chữ “Xuyên”, trần thuật tính đáng sợ của việc này.

- A!

Dương Tuệ Tâm mặt hoa thất sắc, lập tức có chút bối rối:

- Tại sao lại như vậy...

Bạch Vũ lão tiên hít sâu một hơi:

- Đại ca người... Hiện tại có thể tính là nhập ma cường độ thấp.

- Nhập ma?

Đôi mắt sáng của Dương Tuệ Tâm nhìn lên:

- Nhưng là ta không phát hiện được người có dấu hiệu nhập ma. Sau khi đại ca trở về; rất tốt với ta.

- Ha ha, người yên tâm. Dương trưởng lão không tính là chân chính tẩu hỏa nhập ma, nhiều nhất chỉ có thể tính là nhập ma cường độ thấp, trong khoảng thời gian ngắn không có trở ngại.

Bạch Vũ lão tiên vuốt râu cười, an ủi:

- Hẳn hiện tại có thể khống chế lực lượng, bản tâm chưa biến, vấn đề duy nhất chính là: Thực lực đột nhiên tăng vọt, cơ sở không ổn, bị một cỗ lực lượng mới mang tính hủy diệt ảnh hưởng tâm tình, do đó cái nhìn đối với sự vật sinh ra biến hóa.

Phịch'

Dương Tuệ Tâm lập tức quỳ xuống, đôi mắt đẹp rưng rưng:

- Sư tôn. xin ngài cứu đại ca của ta.

- Mau đứng lên.

Bạch Vũ lão tiên khoát tay. cho nàng đứng dậy. thở dài:

- Phàm người nhập ma, người ngoài không nên chỉ điểm, sẽ chỉ biến khéo thành vụng. Việc này trọng yếu nhất chỉ có thể dựa vào chính hắn, còn có người là thân muội muội, có lẽ có thể giúp được. Mà vì sự nhiều nhất chỉ có thể nói bóng nói gió.

- Đệ tử hiểu được.

Dương Tuệ Tâm lau khô nước mắt nơi khóe mắt.

- Người là thân nhân của Dương trưởng lão, Không bằng liên hợp ta suy tính một chút.

Bạch Vũ lão tiên lại để nghị.

-Dạ.

Dương Tuệ Tâm lập tức đồng ý. nàng cùng Bạch Vũ lão tiên cùng tu Tiên Diễn Đại Đạo Pháp, liên thủ năng lực suy tính càng mạnh.

Lúc ban đêm. Dương Phàm mặc xong V phục, ôm Đặng Thi Dao trong lòng ngực, trầm mặc không nói, siêng năng trị lành dấu bầm trên thân thể trắng nõn của Đặng Thi Dao.

- Thi Dao. thật xin lỗi.

Sắc mặt Dương Phàm khôi phục bình tĩnh, khí tức có vài phần phiêu dật tự nhiên. Hoán Thiên Nha màu tím trong đầu một hồi dị động không cam lòng, cuối cùng vững vàng ổn định.

- Tướng công. Thi Dao đã sớm là người của chàng, nếu có sai, nên đánh nén mắng, cứ việc xử trí

Đặng Thi Dao giọng điệu bình tĩnh không giống như tức giận, nhưng giọng điệu đột nhiên chuyển, rằng trắng khê cần:

- Mà lần này. mong rằng tướng công đưa ra một lý do trách phạt.

- Đây...

Dương Phàm vẽ mặt hồ thẹn, không có lời gì để nói.

Trong mắt Đặng Thi Dao yêu hận đan xen, sâu kín thở dài. một mình ra ngoài tản bộ. không hề liếc mắt một cái.

Nếu là dĩ vãng, Dương Phàm nhất định có thể lấy lời đường mật có thừa khiến giai nhân tươi cười.

Mà nay, hần sắc mặt lạnh lùng, trầm nghĩ trong lòng:

- Chỉ là một nữ nhân mà thôi. Với thực lực ta hiện tại, dạng gì nữ nhân mà không có được?

Lúc này, Hoán Thiên Nha màu tím trong đầu Dương Phàm chợt xôn xao. Hoán Thiên Nha màu xanh cũng theo đó dao động, chỉ có Hoán Thiên Nha màu đỏ ở chính giữa không chút cử động.

Bồng nhiên, phía sau Dương Phàm lại hiện lên ba đạo hư ảnh, trong đó một tím một đỏ dữ tợn vạn vẹo.

- Hả? Người nào, dám thăm dò thiên cơ của ta.

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, Hoán Thiên Nha màu tím đột nhiên chợt lóe. quanh thân dâng lên một hư ảnh Lôi Thần cao mười trượng, làm cho cả Lăng Đỉnh Tiên Phong chìm trong áp lực như tận thế hủy diệt.

- Mau thu tay lại.

Bạch Vũ lão tiên hô nhỏ một tiếng, đồ án bát quái lốc xoáy huyền diệu trước mặt hai người đột nhiên biến mất.

Dương Tuệ Tâm kêu một tiếng đau đớn. sắc mặt hơi trắng bệch.

- Theo thôi tính, chúng ta khó có thể nhúng tay vào. Chân chính dựa vào. lại là chính hần.

Bạch Vũ lão tiên thở dài.

Cách cách!

Đúng lúc này, lôi điện cong màu tím xẹt qua trên không động phủ.

Bá... Roẹt!

Một nam nhân lưng có đôi cánh ánh sáng xuất hiện trước mặt Bạch Vũ lão tiên.

- Đại ca...

Dương Tuệ Tâm hô nhỏ một tiếng.

Trong lòng Bạch Vũ lão tiên lộp bộp một hồi, trầm nghĩ không ổn. Xem ra khẳng định bị Dương Phàm phát hiện hành vi của bọn họ.

Hai cánh phát ra khí tức hủy diệt cuồng bạo sau lưng Dương Phàm thu liễm. cũng không thấy hần tức giận.

- Ha ha. Đại trưởng lão lo lắng ta cơ sở không ổn, tẩu hỏa nhập ma sao?

Dương Phàm chẳng những không giận, ngược lại cười thật sự bình tĩnh.

Nhưng là sau lưng hần hiện lên ba đạo hư ảnh khiến tâm thần Bạch Vũ lão tiên chấn động, Ngay cả Dương Tuệ Tâm đều lo lắng không yên.

- Dương trưởng lão nói đùa. Bản đạo chỉ là lo lắng tốc độ tu luyện của ngươi quá nhanh, hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt.

Bạch Vũ lão tiên không nhanh không chậm nói.

- Có phải tẩu hỏa nhập ma hay không, Dương mỗ rõ ràng nhất.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, hơi có một tia ngạo nghễ nói:

- Công pháp này là tự ta thôi diễn, tu luyện tự nhiên không thể đánh giá theo lẽ thường.

Dương Tuệ Tâm nghe vậy, thần sắc dịu đi một chút, cảm thấy được lời đại ca có đạo lý.

- Được rồi, Đại trưởng lão. ta trước mang muội muội trở về.

Dương Phàm kéo tay Dương Tuệ Tâm, thán hình nhao lên một cái biến mất không thấy, Ngay cả nửa cái tàn ảnh đều không nhìn thấy.

Đi vào cửa động phủ của Dương Phàm, Dương Tuệ Tâm nghiêm túc nhìn hần:

- Đại ca. người có thể trước tiên củng cố cảnh giới một chút hay không?

- Được được được... Quá vài ngày ta bắt đầu bế quan, dùng vài năm thời gian củng cố cảnh giới. Như vậy người yên tâm rồi chứ?

Dương Phàm mắt lộ ý cười, dường như hoàn toàn có thể nhìn thấu tâm tư của nàng.

Dương Tuệ Tâm thở phào một hơi. nàng thấy được Đặng Thi Dao trong động phủ của Dương Phàm.

ở trong gió đêm lạnh lẽo. Đặng Thi Dao lả lướt như tiên, trong khí chất nguyên bản cổ điển ý thơ. trong thần thái quật cường hàm răng khể坎. có thêm vài phần cô đơn và thanh nhã xuất trần.

- Thi Dao tỷ tỷ...

Không biết vì sao, Đặng Thi Dao không đành lòng một cách khó hiểu. Giờ khắc này mặc

dù nhìn qua Đặng Thi Dao quật cường bất khuất, cô đơn thanh nhã, nhưng cũng không che giấu được bất lực tràn đầy trong thân thể mềm mại nhỏ nhắn kia.

- Thi Dao tỷ tỷ. làm sao tỷ khóc?

Dương Tuệ Tâm thấy được dấu lệ trên mặt ngọc giai nhân, không khỏi trợn mắt nhìn Dương Phàm.

- Tỷ tỷ có chuyện gì khó xử, nói cho ta biết.

Dương Tuệ Tâm kéo Đặng Thi Dao đi ra ngoài.

Dương Phàm nao nao, nhìn đến hai người thấp giọng mà đi.

Giờ khắc này. trong đầu hần hiện lên đủ loại tình, cảnh cùng Đặng Thi Dao ở cổ chiến trường, Thiên Nho Đảo. Thiên Lan Điện, Tam Linh Sơn...

- Chẳng lẽ ta thật sự nhập ma rồi?

Trong mắt Dương Phàm xuất hiện nghi ngờ trong nháy mắt. lại bị dao động phát ra từ ba đạo hư ảnh sau lưng ảnh hưởng.

- Nàng rất tốt với ta. sau này ta không bạc đãi nàng là được.

Dương Phàm nghĩ thầm trong lòng.

Lúc đêm khuya, Dương Tuệ Tâm đưa Đặng Thi Dao trở về.

Trải qua một phen kHuyền giải, thần sắc Thi Dao dịu đi không ít.

Còn không chờ muối muối mở miệng. Dương Phàm chủ động tiến lên, kéo tay Đặng Thi Dao, cười nói:

- Đại ca chỉ là quá lâu không gặp Thi Dao. tình yêu thâm thiết khó có thể khống chế. xin Thi Dao thứ lỗi.

Hai nàng hơi giật mình, Đặng Thi Dao cảm nhận được chấn thành trong giọng của Dương Phàm, lúm đồng tiền khẽ hiện, ngả vào lòng hần tiến vào trong phòng.

Sau khi vào phòng, thần sắc Dương Phàm bình tĩnh, đối với nàng dịu dàng có thừa.

Lúc đầu, Đặng Thi Dao hết sức ngạc nhiên vui mừng, nhưng sau đó lại cảm thấy được không thích hợp.

Dương Phàm tuy rằng đối tốt với nàng, nhưng là trong lời nói cử chỉ có thêm một loại thái độ bề nghệ bá đạo.

- Tuệ Tâm nói rất đúng, phu quân hần là sớm ngày bế quan củng cố cảnh giới.

Đặng Thi Dao thẳng thắn không sợ. mắt phượng nhìn thẳng vào hần.

Thần sắc Dương Phàm biến đổi. sau lưng lại hiện lên ba đạo hư ảnh xanh, đỏ. tím. Một cỗ khí tức đáng sợ truyền đến.

Đặng Thi Dao chỉ cảm thấy lạnh cả người cùng một cỗ áp bách không hiểu, nhưng là nàng cứ như vậy đứng trước mặt Dương Phàm, trong mắt đầy vẻ chán thành, vành mắt hơi hơi đỏ lên.

- Thi Dao. ta nghe lời nàng.

Ba đạo hư ảnh sau lưng Dương Phàm thu liễm, lại khôi phục bình tĩnh.

Vào lúc ban đêm. Dương Phàm cũng không cùng Đặng Thi Dao ôn chuyện, tiến vào mật thất bế quan.

- Ta thật sự nhập ma rồi sao?

Dương Phàm lạnh lùng cười:

- Không có khả năng. Ta tu luyện công pháp tự mình thôi diễn, làm sao xảy ra vấn đề.

Tuy nhiên, chuyện hần đáp ứng Đặng Thi Dao cùng Đặng Thi Dao cũng nhất định sẽ làm.

Tuân thủ hứa hẹn đây chính là bán tâm hần, hướng chi đối tượng hứa hẹn là thân muội muội cùng ái thê mình.

Cứ như vậy. thời gian từ từ trôi qua.

Nháy mắt, thời gian ba bốn năm trôi qua.

Đến một ngày, Dương Phàm xuất quan, cảm giác thần thanh khí sảng.

- Tướng công, cảm giác thế nào?

Trong mắt Đặng Thi Dao lộ chờ mong, vội vàng ôm tay hần.

- Cái gì cảm giác thế nào? Phu quân ta vẫn rất bình thường.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, chợt kiêu ngạo nói:

- Biến hóa duy nhất chính là. ta khống chế lực lượng càng ngày càng cường đại. càng nghiên cứu ra đủ loại thần thông. Nếu không có ước hẹn hai mươi năm kia, ta đã sớm đi hoàng cung Đại Tàn, tìm Tàn Hoàng giao dịch Thiên Nhất Hồn Thủy rồi.

Đặng Thi Dao nghe nói lời ấy, trong lòng chợt lạnh.

Liên tục nửa tháng, cá tính bề ngoài bá đạo của Dương Phàm không thay đổi, nhưng là không còn tùy ý phát ra khí tức khủng bố kinh thế hãi tục như trước nữa.

Thấy vậy. đám người Đặng Thi Dao cũng miễn cưỡng vừa lòng.

Ngày hôm nay.

- Chủ nhân. Tàn Hoàng phái sứ giả tới, nói có việc thương lượng cùng ngài.

Nam Cung Hạm cung kính nói.

- Sứ giả Tàn Hoàng phái tới. còn đặc biệt tới tìm ta?

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng.

817. Chương 773: Thừa Tướng Hàn Kỳ.

Trên xe ngựa kia có khắc đồ án thượng cổ tường long phun ra nuốt vào mây mù. hô gió gọi mưa. chung quanh rù xuống tơ lụa màu vàng đặc chế. đặc biệt bắt mắt.

Bốn phía xe ngựa còn có hai mươi tên thị vệ mặc giáp cầm thương, sắc mặt mỗi người nghiêm trọng, trên người ẩn hiện sát khí sắc bén.

Cách thật xa, vô số tu sĩ trên cửu trọng tiên phong đều cảm nhận được một cỗ khí tức cao quý cổ xưa.

- Hoàng Ngưu kia hình như là hậu duệ của Man hoang Cửu sắc Thần Ngưu.

Một tu sĩ nho sinh ngờ nghệch cầm trong tay một quyển sách cò. cúi đầu nói.

Một tu sĩ bên cạnh phì cười nói:

- Đây là trân thú Hoàng Lân Thiên Ngưu hiếm thấy thế gian, lực lớn vô cùng, sở trường thể chất và sức chịu đựng, có thể hô gió gọi mưa, có được chấn viêm cường đại. Trân thú này. đổi mất toàn bộ Đại Tồn, chỉ được nuôi dưỡng trong hoàng tộc. số lượng cực nhỏ. bình thường chỉ thành viên hoàng tộc sử dụng.

- Khí thể hai con Hoàng Lân Thiên Ngưu này thật đáng sợ. không ngờ khiến cảnh giới của ta bị áp chế.

Một gã chấp sự cấp Thông Huyền khó tin nói.

- Sức chiến đấu của Hoàng Lân Thiên Ngưu này cường đại, chỉ có Hóa Thần đại tu sĩ mới có thể chiến thắng, cảnh giới Thông Huyền bình thường chỉ sợ không phải đối thủ.

Một lão đạo sĩ khác cười nói.

- Không biết người trong xe ngựa hoàng gia này là người phương nào? Đến Tiên Đạo Tông ta có chuyện gì?

Không ít đệ tử tông phái lộ ra vẻ tò mò.

Không bao lâu. tu sĩ Lăng Đỉnh Tiên Phong tiến đến giao thiệp, nói chuyện với một gã thị vệ trưởng.

- Gọi Dương trưởng lão quy tông ra gặp bôn vương.

Một thanh âm nam tử ôn hòa lại mang theo vẻ uy nghiêm của kẻ bề trên truyền đến.

Bọn thị vệ vội vàng khom mình thi lễ. gã trưởng lão của Lăng Đỉnh Tiên Phong phụ trách giao thiệp rúc thì cảm thấy một cỗ áp lực khó thể kháng cự.

- Vậy xin hỏi danh hiệu các hạ. là vị đại nhân nào.

Trưởng lão cấp bậc Hóa Thần đại tu sĩ tất cung tất kính nói.

- Đây là đương kim hoàng thúc Tam Hiến Vương, t hay mặt bề hạ với thần phận khâm sai ngự sứ tới gặp Dương Phàm.

Thị vệ bên cạnh khom người nâng tay, cũng không vén bức rèm che xe ngựa lên.

- Thì ra là Tam Hiến Vương, hoàng thúc của đương kim bề hạ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Tên trưởng lão kia vội vàng khom người cáo lui.

Sau khi người này rời đi. trong xe ngựa lại vang lên một giọng nữ nhân êm ái dễ nghe:

- Hoàng thúc. Lần này gặp mặt Dương đại ca, ngài không nên quá hùng hổ dọa người.

- Ta nói Tiểu Hân à. còn không có bắt đầu giao thiệp, người đã hướng về người ngoài rồi. Rốt cục là hoàng huynh hoàng thúc của người thần, hay là Dương Phàm kia thân hơn?

Trong thanh âm của hoàng thúc mang theo vài phần trên cợt.

- Hoàng thúc...

Nàng kia đột nhiên có chút xấu hổ.

- Ha ha. Nghe danh Dương Phàm đã lâu. ở trong phạm vi Đại Tồn quật khởi như sau chổi, chẳng những Thiên Thu Đế Sư tán thưởng hẳn, Ngay cả Công chúa Đại Tồn ta đều đối với hắn ưu ái có thừa. Hôm nay. Hân mô thật muốn kiến thức một chút.

Trong xe ngựa, thanh âm của nam tử thứ ba vang lên. lộ vẻ đã có tính trước.

Không bao lâu, tên trưởng lão lúc trước lại tới truyền lời. ập a ập ứng nói:

- Dương trưởng lão nói. triệu các vị vào trong chờ.

- Cái gì?

Trong thanh âm của hoàng thúc lập tức bốc lên một cỗ lửa giận.

Lấy thán phận Tam Hiền Vương của hần, đường đường là hoàng thúc muốn gặp trưởng lão một tông phái, đối phương chẳng những không ra nghênh đón, lại còn dùng từ “triệu kiến”, làm cho bọn họ vào trong chờ.

Thật sự là không thể nhịn nổi.

- Dương đại ca luôn luôn hiền hòa. tại sao có thể như vậy?

Thanh âm nàng kia có chút nghi hoặc.

- Tam Hiền Vương không cần quá tức giận.

Một nam tử khác cười nhạt nói:

- Tục truyền Dương Phàm hiện giờ tu vi có thể sánh với Vương hầu. thậm chí còn từng chém giết Vương hầu. Phủ chủ. hơn nữa còn có hai kiện Chí Bảo Long Khi. Thán phận địa

vị hần, trừ bỏ dương kim “Nhị Hoàng” ra, chỉ sợ thật khó có người bằng. Mà trong ấn tượng của Vương gia ngài, hần vẫn là mao đầu tiêu tử năm xưa, quyền sanh sát nằm trong tay ngài.

- Đúng vậy.

Hoàng thúc giật mình thở dài.

Hiện giờ Dương Phàm bất kể thực lực uy danh đều ở phía trên Vương hầu. Phủ chủ bình thường.

Cho dù là những nhân vật như hần cùng Trán Đông Hầu có một kiện Chí Bảo Long Khí. cũng chỉ có thể miễn cưỡng cùng sánh ngang. Nhưng là đây là địa bàn đối phương, lại càng thấp hơn nữa cái đầu.

- Một khi đã vậy, vậy bọn vương liền tiến Lăng Đỉnh Tiên Phong, kiến thức đệ nhất tiên tông Đại Tần.

Tam Hiền Vương khôi phục vẻ ôn hòa.

Sau khi xe ngựa tiến vào đệ cửu trọng Lăng Đỉnh Tiên Phong, lập tức có một thị nữ thanh nhã tuyệt lệ như tiên đi trước dẫn đường.

-Xin mời bên này.

Nam Cung Hạm mỉm cười, chân thành thi lễ. ở phía trước dẫn đường.

- Một giai nhân như thế, bất kể tư chất hay là dung mạo khí chất đều là tuyệt đỉnh, không ngờ chỉ là một thị nữ của Dương Phàm.

Hoàng thúc âm thầm lú lờ.

Hần thậm chí hoài nghi, hôm nay mình muốn gặp có phải là Dương Phàm lúc trước bị mình đánh gạ bay chó sủa hay không.

- Ha ha. Dương Phàm này rốt cục là người như thế nào?

Thanh âm nam tử tính trước kỹ càng kia lại vang lên.

Xe ngựa rốt cục hạ xuống trước một động phủ.

- Chủ nhân mời các vị vào trong chờ.

Nam Cung Hạm cung kính nói.

Tuy rằng nàng cũng hiểu được có chút không ổn. tuy nhiên đây là chủ nhân dặn trước.

- Chờ? Dương Phàm này đáng vẻ thật lớn?

Hoàng thúc mặc hoàng bào. chân đạp Ngự Long Lý đi ra xe ngựa, trong mắt ẩn hiện một tia rét lạnh.

- Ha ha ha... Thi ra là người quen cũ, Dương mỗ nào có lý không nghênh đón.

Một đạo điện hồ xanh tím từ trên trời giáng xuống, hiện ra một nam nhân khí vũ hiên ngang, mặc cẩm bào thanh ngọc.

Lúc trước Dương Phàm cùng không biết người tới là hoàng thúc, thậm chí trong xe còn có người quen cũ.

- Dương đại ca...

Một nữ nhân tuyệt đẹp như ngọc mặc cung trang cao quý, trong mắt lệ quang lóe sáng, vẻ mặt sợ hãi vui mừng từ trong xe ngựa hoàng gia đi ra.

- Tiểu Hân. sớm biết là muội đến. đại ca sớm đi ra ngoài nghênh đón.

Dương Phàm lộ vẻ cười, nắm tay Tẩn Hân.

Lần này. hắn nhìn thấy chính là khuôn mặt chân chính của Công chúa Đại Tẩn Vương Triều, khí chất cao quý thoát tục, mềm như liễu, khiến người thường tự thấy xấu hổ.

Dương Phàm lại từ trong khí chất xinh đẹp mv lệ kia thấy được vài tia ngây thơ cùng thiện lương của cô gái nhỏ.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn cùng Tiểu Hân có thể hòa thuận như huynh muội.

- Khụ khụ...

Hoàng thúc ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở Tẩn Hân hiện tại không phải lúc thể hiện tình cảm.

- Điều là người quen cũ a... Ồ, xin hỏi vị này là?

Ánh mắt Dương Phàm dừng ở người thứ ba đi ra từ trong xe ngựa hoàng gia.

Đó là một văn sĩ nho nhã, anh tuấn dị thường. Trong tay cầm quạt lông, đầu chít khăn, phong độ có thừa, thân sắc thông dong trắn định, có một loại khí chất tính trước kỹ càng.

Từ khi xuống xe ngựa tới giờ. văn sĩ nho nhã này vẫn mang mỉm cười, ấm áp như gió. hơn nữa vẫn luôn đánh giá Dương Phàm.

- Tại hạ Thừa tướng Đại Tẩn Hàn Kỳ. hôm nay có thể gặp mặt Dương đạo hữu. thật sự là tam sinh hữu hạnh (may mắn ba đời. phước ba đời).

Văn sĩ nho nhã hơi chấp tay, chào hỏi Dương Phàm.

- Thì ra là Hàn tiên sinh, Dương mỗ cũng sớm nghe nói đại danh. Hạnh ngộ.

Lúc Dương Phàm đánh giá Hàn Kỳ. trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Tu vi người này trong số những cường giả hắn chứng kiến dĩ nhiên gần với Tẩn Hoàng, thậm chí sánh ngang Bạch Vũ lão tiên.

LÚC này. hắn mới nghĩ đến tin tức có liên quan đến Hàn Kỳ của Thiên Cơ Các: Mưu thần đệ nhất dưới tay Tẩn Hoàng, lúc Tẩn Hoàng trẻ tuổi chưa lên ngôi cũng đã là bạn tốt. Năm đó. Tán Tuấn cùng Hàn Kỳ cùng xếp vào “Kinh đô tam tú”, có thể nói là nhân vật phong vân thế hệ trẻ.

Đánh giá của Thiên Vong đối với người này là: Nhân vật sâu không lường được, khó chơi nhất Tân đô. Chủ đạo nội chính trong triều, tư chất không thua Tẩn Hoàng, thậm chí hơi chút vượt qua. Thói quen dùng trí mưu giải quyết vấn đề. chỉ là xuất thân cùng khởi điểm không bằng Tẩn Tuấn.

- Ba vị mời vào.

Dương Phàm đánh giá Hàn Kỳ vài lần. phảng phất không để trong lòng, mang ba người tiến vào động phủ.

Vừa lúc Đặng Thi Dao cùng Dương Tuệ Tâm cũng ở trong động phủ. Hoàng thúc cho Tiểu Hân tiếp hai người đi ra.

Nghĩ đến chuyện tiếp theo đề cập đến cũng không muốn cho Tẩn Hân biết.

Tiến vào động phủ, Dương Phàm không chút khách khí, ngồi ở ghế trên.

Hoàng thúc ngồi ở bên cạnh hắn. Hàn Kỳ nói cười tự nhiên, tùy ý ngồi.

- Dương Phàm. Bồn hoàng luôn luôn lười biếng, không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp làm rõ ý đồ đến với người.

Hoàng thúc mở miệng.

- Ý của bệ hạ là. nếu muốn cho người cùng hấn hợp tác, cùng mưu bào tàng Tiên Tần. cho dù người không giao Chỉ Bảo Long Khí cũng không thành vấn đề. Đến lúc đó. thậm chí bệ hạ có thể cân nhắc gả Công chúa Tân Hân cho người. Hơn nữa, có bất kỳ điều kiện gì người đều có thể nói ra.

-Ồ?

Dương Phàm có chút bất ngờ, không mặn không nhạt nói:

- Tần Hoàngbệ hạ cao cao tại thượng cũng nguyện V hợp tác cùng Dương mỗ rồi?

Hàn Kỳ mỉm cười phản tích:

- Dương Phàm, chỉ cần người chịu hợp tác, đến lúc đó bảo tàng Tiên Tần mở ra cũng có một phần của người. Càng quan trọng là... chi cần người phụ trợ bệ hạ nhất thống thiên hạ, hội tụ khí vận lực. có thể gia tăng cơ hội “Hóa vũ thành tiên”.

- Hàn mỗ cũng nhìn ra được, tình nghĩa giữa người cùng Hân nhi. Nếu người và nàng kết làm vợ chồng, chẳng phải là quyền, lợi, sắc ba thứ đều được. Công có thể phong vương, được thọ địa vài châu, được hưởng vô số tài nguyên tu tiên, quang vinh muôn đời. Lợi có thể được bảo tàng Tiên Tần. cùng với khí vận gia thần, gia tăng xác suất thành công “Hóa vũ thành tiên”. Mà sắc. người có được Công chúa cao quý của Đại Tần, tuyệt thế mỹ nhân, nói không chừng con cháu người sinh ra chính là Tần Hoàng đời tiếp theo. Dù sao Tần Tuấn sau khi ái tử chết cũng không cưới vợ. cũng không dính nữ sắc, lại càng không có con cháu trực hệ. chi duy nhất trân trọng Hân nhi.

Hàn Kỳ giọng điệu trầm trọng chậm rãi có lực, đem các loại ưu đãi nói sinh động như thật.

Nghe một hồi, thậm chí Ngay cả Dương Phàm đều có chút động tâm.

Nhưng mà, ánh mắt hần xoay chuyển, lãnh đạm nói:

- Ta cùng Công chúa Tân Hán không có tình cảm nam nữ. Dương mỗ cũng chỉ coi nàng như muối. Huống chi ta sớm có hai vị ái tử.

Hoàng thúc cùng Hàn Kỳ ngẩn ra.

Hàn Kỳ bật cười:

- Với thân phận địa vị Dương đạo hữu hiện tại, cho dù lấy bao nhiêu thế thiếp, lại có vấn đề gì. Cho dù người không có tình với Hân nhi. nhưng nàng đối với người có tình, cũng đã là trọng yếu nhất. Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất bệ hạ nguyện ý hợp tác cùng người. Huống chi, thiết thời cơ nhỏ này có thể đổi lấy địa vị cùng ích lợi thật lớn. thậm chí có cơ hội hóa vũ thành tiên.

- Dương mỗ cũng không cùng các người nhiều lời.

Trên mặt Dương Phàm lộ một tia kiêu căng cùng bề ngỗ:

- Lời Ngay nói thật, ta đã hợp tác cùng Yêu Long Hoàng. Các người trở về nói cho Tần Hoàng, kêu hần tự mình lại đây giao dịch Thiên Nhất Hồn Thủy với Dương mỗ.

- Trên tay hần duy nhất có thể khiến ta động tâm cũng chỉ có Thiên Nhất Hồn Thủy. Nếu hần chịu giao dịch. Dương mỗ có thể cân nhắc bảo trì trung lập.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Hàn Kỳ lắc đầu cười khổ nói:

- Hàn mỗ hoàn toàn có thể trả lời t hay, bệ hạ sẽ không giao dịch vật ấy.

- Một khi đã vậy, vậy cũng không còn gì để nói. Tiễn khách...

Trong mắt Dương Phàm lộ ra sát khí lãnh liệt, sau lưng hiện lên ba đạo hư ảnh, một cỗ khí tức áp lực khủng bố lập tức ập đến khiến tám thần Hoàng thúc cùng Hàn Kỳ chân động.

Hai người nhìn nhau, trên mặt đều là hoảng sợ. Không nghĩ tới Dương Phàm trở nên cường đại như vậy.

818. Chương 774: Tái Chiến Hoàng Thúc.

Lúc hai người đứng dậy rồi đi, thanh âm bễ nhễ bá đạo lại truyền đến.

Hoàng thúc nghe vậy, lửa giận dâng trào.

- Nếu Tần Hoàng không chịu giao dịch... Sẽ có một ngày, Dương mỗ sẽ máu nhuộm hoàng thành!

Thanh âm bá đạo bễ nhễ từ trong miệng Dương Phàm ngồi trên vị trí cao phát ra, mà bản thân hắn biểu tình gọn sóng không sợ, giống như chỉ là nói ra một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Nào có lý ấy!

Hoàng thúc tức giận dâng trào, ngay cả Thừa tướng Hàn Kỳ vẫn trò chuyện vui vẻ cũng khẽ nhăn mặt nhíu mày. có chút khó hiểu. Đây Không phải Dương Phàm trong tưởng tượng của hắn.

- Máu nhuộm hoàng thành?

Hoàng thúc giận quá ngược lại cười lớn:

- Tần mỗ thật muốn nhìn, ngươi có thực lực gì lại dám có lời cuồng vọng như vậy.

- Tam Hiến Vương có thể thử xem. Dương mỗ từ khi công lực tăng nhiều tới nay. cho tới giờ chưa từng giao thủ với cường giả như ngươi.

Dương Phàm hơi hột băng quơ nói. lại liếc mắt nhìn Hàn Kỳ một cái:

-Tốt nhất Hàn tiên sinh cùng lên, Dương mỗ đã lâu không hoạt động gân cốt.

- Đối phó một thằng hề nhảy nhót như ngươi, một mình bốn vương là đủ.

Không để ý ánh mắt khuyên can của Hàn Kỳ. trên người hoàng thúc dâng lên một cỗ tinh thần uy lực mệnh môn cuộn cuộn, thông hiệu vạn dặm hư không.

Đồng thời, lực lượng huyết mạch chi hoàng tộc Tiên Tần mới có khiến bên ngoài thân hoàng thúc phóng ra một cỗ long khí đặc thù, pháp lực cùng tinh thần uy lực được tăng mạnh.

Ngô... Hống--

Một tiếng rống ngấm kinh thiên bao phủ toàn bộ Lăng Đỉnh Tiên Phong khiến tâm hồn vô số tu sĩ chấn động nan rầy.

Ngự Long Lý dưới chân hoàng thúc hóa thành một con rồng dài màu nâu vàng khí thế rộng rãi, cùng với kim vân cuộn cuộn lấy tư thế quân lâm thiên hạ xoay quanh trời cao Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Chí Bảo Long Khí...

Vô số cường giả của Tiên Đạo Tông cực kỳ sợ hãi, Ngay cả Đại trưởng lão Bạch Vũ lão tiên đều bị kinh động, sắc mặt ngưng trọng nhìn lên trời cao.

- Hoàng thúc...

Công chúa Tần Hân gấp muốn khóa vôi vàng hô lên.

Một trong những nguyên nhân nàng cố ý muốn tới Tiên Đạo Tông chính là sợ hoàng thúc cùng Dương Phàm nảy sinh mâu thuẫn. Một nguyên nhân khác, chính là gặp mặt người trong lòng.

Lúc trước ở Đại Tần. mấy chục năm ở chung hòa thuận, cảm tình của nàng đối với Dương Phàm đã vượt qua tình cảm huynh muội. Việc này nàng vẫn chôn ở trong lòng, nhưng không thể giấu được Thừa tướng Hàn Kỳ tức trí đa mưu.

- Ngươi trước tiên đừng vội. Chúng ta cùng Dương Phàm đàm phán thất bại. chỉ có thể thông qua cơ hội này thử thực lực hắn một chút. Hơn nữa, ta có thể đúng lúc ra tay ngăn cản

Thần sắc Hàn Kỳ trấn định, quạt lông trong tay khẽ phất, mặt mang ý cười truyền âm với Tần Hân.

Thấy vẻ mặt tỉnh trước kỹ càng của Hàn Kỳ. trong lòng Tần Hán an tâm một chút. Đối với thù đoạn thực lực của đệ nhất mưu sĩ dưới trướng hoàng huynh, nàng có tin tưởng không hiểu.

Nên biết, lúc Hàn Kỳ còn trẻ từng cùng Tần Tuấn xếp vào “Kinh đô tam tú”, luận thiên phú cùng một cấp bậc.

Cách cách... Xuy... Roẹt-

Trong hư không hiện lên một đạo lôi điện xanh tím, Dương Phàm dùng tốc độ khủng bố không thể đo lường, xuất hiện ở trước mặt Tam Hiền Vương khổng lồ chế rỗng dài khí thể kinh thiên.

- Người không sử dụng Chí Bảo Long Khí?

Tam Hiền Vương lạnh lùng nhìn hắn.

- Không cần.

Hai tay Dương Phàm khoanh trước ngực, sau lưng ba đạo hư ảnh phóng ra một cỗ khí tức hủy diệt khiến tim đập nhanh.

- Đó là...

Hàn Kỳ nhìn chằm chằm ba hư ảnh sau lưng Dương Phàm, trong lòng không hiểu nhảy dựng.

- Đẻ bôn vương kiến thức một chút, rốt cục người dựa vào bản lĩnh gì mà cuồng ngạo như thế.

Tay áo Tam Hiền Vương vung lên. một mảnh cương phong màu xanh vài trăm trượng dung hợp lực Phản Thần to lớn vạn dặm hư không ầm ầm quét đến.

Trong phút chốc, thiên địa phong vân rung chuyển, mây đen chầm chậm tản ra che giấu ánh sáng mặt trời

Dương Phàm thần sắc hờ hững bình tĩnh, hai tay chấp sau lưng, toàn thân lưu chuyển ánh sáng xanh bóng trong suốt, thân hình có vẻ mơ hồ không chừng.

Hồ...?m

Cương phong màu xanh cuộn cuộn mãnh liệt trong vạn vạn quy dị như lũ bất ngờ bao phủ Dương Phàm.

Giờ khắc này. thân hình Dương Phàm đầy nhỏ bé. giống như con kiến.

Đám người Đặng Thi Dao, Dương Tuệ Tâm. Tần Hán ở dưới xem chiến, trái tim đều như nhảy lên tới cô hòng.

Đối mặt hoàng tộc Tiên Tần. lực lượng Thần Hư đình, tu sĩ trên toàn Lăng Đỉnh Tiên Phong có đến vạn người đều có vẻ hô hấp khó khăn.

Bị bao phủ trong cương phong màu xanh đủ dập nát núi sông, khóe miệng Dương Phàm mỉm cười.

Một đạo ánh sáng xanh bóng trong suốt chói mắt từ trên người Dương Phàm phóng lên cao, pháp lực cường đại cùng huyền ảo của Hoán Thiên Nha hình thành một cỗ lực tràng cường đại.

Giờ khắc này. hắn đứng ngạo nghễ như Ma Thần, trầm ổn như núi.

Trong thân hình nhỏ bé như thế bộc phát ra thần thông kinh thiên động địa.

Mọi người đang xem cuộc chiến tại tràng, đều thất thần ngây ra như phỗng.

Con người Tam Hiền Vương co rút lại. Dương Phàm này không ngờ cường hãn như thế.

Khi thiên địa khôi phục lại bình thường.

- Tam Hiền Vương, năm đó ở trước mặt người. Dương mỗ không có sức phản kháng. Mà nay xem vị trí hai ta. có đôi một chút hay không?

Dương Phàm hai tay sau lưng, ánh mắt mang theo một loại bề ngỗ nhìn từ trên xuống.

- Ha ha ha... Bôn vương thừa nhận, thực lực của người so với lúc trước cường đại gấp mười, gấp trăm lần.

Tam Hiến Vương cao giọng cười to. giọng nói đột nhiên chuyển:

- Nếu chi vãn vẹn là báo mệnh trước mặt bôn vương, so với Tuấn nhi kia của ta kém mười vạn tám ngàn dặm.

- Phải không?

Dương Phàm lơ đãng nói:

- Tản Hoàng đối với Dương mỗ mà nói. chẳng qua là một địch nhân cường đại, lại không phải là đối thủ chán chính.

- Tốt. tốt, tốt. Người đủ cuồng ngạo.

Tam Hiến Vương cực kỳ giận dữ. Ngự Long Lý dưới chân bộc phát ra một cỗ long khí rang Chuyên trời đất. câu thông thiên địa.

Đột nhiên, tinh thần uy năng như biển mà hấn hội tụ từ một vạn dặm đột nhiên mở rộng... Một vạn hai ngàn dặm... Một vạn ba ngàn dặm... Một vạn năm ngàn dặm.

Rồng dài màu nâu cùng với kim vân cuộn cuộn dưới chân hấn đột nhiên bành trướng gấp đôi.

Hô... Vút

Tam Hiến Vương chợt lóe. trong thiên địa vang lên từng tràng rồng ngâm và thét dài. còn hấn lại biến mất không còn hình dạng.

“Vút... xoẹt” một tiếng, một vùng quang khí hình rồng màu nâu trối buộc Dương Phàm vào trong.

Thân hình Dương Phàm đột nhiên trầm xuống, dường như chìm vào trong cơn lốc vùng lầy, bất kể tốc độ hay tính linh hoạt đều bị giảm một nửa.

Trong tầm nhìn một mảnh sương mù dày đặc màu nâu. cảm quan bị hạn chế rất lớn.

Đây chi sợ cũng là thần thông của Chí Bảo Long Khi Ngự Long Lý. Nó chẳng những tốc độ kinh người, thích hợp mọi địa hình, càng có thể khiến địch nhân chìm trong trong hoàn cảnh xấu về địa lý.

- Ha ha. Người không cần tốn nhiều công sức như vậy. Dương mỗ sẽ không tránh né công kích của người. Cho dù mặc người công kích, cũng không thương tổn ta một cây tóc

gáy-

Dương Phàm bật cười.

`m... Rầm--

Một cái long trái màu nâu thật lớn từ sương mù dày đặc màu nâu chụp tới.

Long trảo màu nâu kia rộng chừng trăm trượng, là bí kỹ cường đại Ngự Long Lý dung hợp pháp lực vô cùng và tinh, thần uy năng thì triển ra.

Uy lực một trảo kia phẳng phất có thể phá tan thiên địa. kinh phong cường đại gào thét khiến khu vực phụ cận bốc lên một mảng bụi bặm.

- Một kích như thế, cho dù là Vương hầu bị đánh trúng, không chết cũng mất nửa cái mạng. Xem ra thực lực Tam Hiến Vương so với Trần Đông Hầu chỉ hơn chứ không kém. chỉ là Ngày thường nhân văn đã hạc không quân chuyện.

Trong mắt vạn năm bình tĩnh của Hàn Kỳ xẹt qua một đạo tinh quang.

Ba

Long trảo khổng lồ kia hung hăng chụp trúng Dương Phàm chưa từng có ý trốn.

`m... Đỉnh

Một tráo đánh trúng Dương Phàm, tóe ra một vùng đốm lửa đẹp mắt.

Thân hình Dương Phàm bị đẩy lui mấy trượng, có vẻ phiêu dật mơ hồ. lại như ảo ảnh chất chồng cùng một chỗ. đứng yên ổn trên hư không.

- Lực đạo một kích này không tồi.

Dương Phàm cười thản nhiên, hào quang xanh bóng trong suốt bên ngoài thân bị xé rách, lộ ra thân thể màu đất như tinh Thạch ở bên trong.

Hoàn hào không tổn hao gì.

Ti—

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch, mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tam Hiến Vương càng lộ vẻ hoảng sợ. trong lòng nhắc lên sóng gió ngập trời, sắc mặt cứng đờ:

- Chẳng lẽ... Hẳn bước vào Thông Thiên tam giai...

- Dương Phàm này rốt cục có kỳ ngộ gì. thực lực tăng lên tới mức độ khủng bố như thế. Khó trách hẳn cường ngạo như thế. căn bản không đem chúng ta để vào mắt.

Trên mặt Hàn Kỳ lộ ra một tia khiếp sợ.

- Dương đại ca lúc nào trở nên lợi hại như vậy.

Tần Hân âm thầm vui mừng, nhưng Ngay sau đó lại có chút lo lắng an nguy của hoàng thúc.

- Đây là thực lực của hắn?

Bạch Vũ lão tiên âm thầm xem cuộc chiến lộ ra vẻ kinh ngạc, thật sự khó có thể tin.

Chợt lão thì thào lầm bầm:

- Nếu không phải tẩu hóa nhập ma cường độ thấp, hiện tại ta đã có thể nhường vị trí Đại trưởng lão cho Tuệ Tâm, đi Ngoại hải vực.

- Ha ha ha... Tam Hiến Vương, thực lực của ngươi chỉ ven ven như thế sao?

Dương Phàm cười cường ngạo một tiếng, ánh mắt đột nhiên sắc bén như đao:

- Hiện tại nén đến ta ra tay rồi.

Đám người Tam Hiến Vương. Hàn Kỳ, Tần Hân bỗng thấy trong lòng phát lạnh.

Chỉ thấy sau lưng Dương Phàm ngưng kết ra một đôi Phong Lôi Quang Sí dài mười trượng.

Cách cách-

Lôi quang chợt lóe. bóng người biến mất.

Khoảnh khắc sau đó. một cỗ khí tức hủy diệt khiến toàn trường áp lực truyền đến.

Một đạo tử lôi từ trên trời giáng xuống, dùng tốc độ tia chớp không theo kịp xuất hiện ở sau lưng Tam Hiến Vương.

Oành... Roẹt roẹt... m-

Dương Phàm một tay cũng không động. Tam Hiến Vương bị một mảnh phong lôi lay động đánh bay. sau lưng xuất hiện một vết máu sâu đến tận cốt tủy tạt phủ.

Hô... ưm

Thân thể Tam Hiến Vương như điều đứt dây bay nghiêng ra ngoài, trong miệng học máu.

Nguyên lai, phát động công kích là Phong Lôi Quang Sí sau lưng Dương Phàm.

Đầu tiên là lấy tốc độ cùng thần pháp quỷ thần khó lường xuất hiện sau lưng Tam Hiền Vương, sau đó trực tiếp dùng Phong Lôi Quang Sí dài mười trượng công kích, bộc phát ra lực lượng kinh người.

Nếu không phải Tam Hiền Vương có Chí Bảo Long Khí cùng huyết mạch Tiên Tần cường đại, vừa rồi Phong Lôi Quang Sí khí thế sét đánh không kịp bưng tai có khả năng cắt thân thể hắn thành hai đoạn.

- Dừng tay...

Một bóng người vắn sãi nho nhã cực Kỳ cấp tốc chắn ở trước mặt Tam Hiền Vương.

Chỉ thấy trong tay hắn khẽ vạch nhẹ trong hư không, một mặt kính như mặt nước xuất hiện ở trước mặt.

`m

Một nắm tay bao phủ trong lời văn đánh lên mặt kính, phảng phất như chìm vào trong nước, lực đạo bị vô hạn giám xóc. hấp thu.

-Ồ?

Dương Phàm hơi giật mình. Thừa tướng Hàn Kỳ này không hổ là nhân vật phong vân cùng thời với Tần Hoàng, thực lực sâu không lường được. Tối thiểu về mặt phòng ngự có được tài nghệ đạt tới đỉnh điểm.

- Dương đạo hữu có thể dừng tay hay không? Lần này sở dĩ Công chúa Tần Hân đi theo tới đây. kỳ thật là lo lắng người bị thương tổn. Hiện tại xem ra. lo lắng của nàng hoàn toàn dư thừa.

Thần hình Hàn Kỳ nhoáng lên một cái, miễn cưỡng ổn định, trong mắt một mảnh bình tĩnh, nhìn chăm chú Dương Phàm, một lời nói trúng nơi yếu hại của Dương Phàm.

- Làm nóng người lần này, kết thúc.

Phong Lôi Quang Sí sau lưng Dương Phàm nhoáng lên một cái. theo tại chỗ biến mất. đứng thẳng trên không Lăng Đỉnh Tiên Phong, ngạo thị bề ngỗ hết thảy.

Giờ khắc này. trên Lăng Đỉnh Tiên Phong vô số tu sĩ hoan hô. nhiệt huyết sôi trào, trong mắt tràn đầy sùng bái cùng ngưỡng mộ.

-Đi!

Hàn Kỳ che trở Tam Hiền Vương, lôi kéo Công chúa Tần Hân. không nói hai lời lập tức rời đi.

Xe ngựa hoàng gia một hơi bay ra mấy vạn dặm.

- Hàn tiên sinh, người gặp được Dương Phàm, hiện tại có ý kiến gì không?

Tam Hiền Vương khoanh chân chữa thương, hơi trào phúng nói.

- Rất mạnh, rất mạnh...

Sắc mặt Hàn Kỳ ngưng trọng, giọng điệu đột nhiên chuyển:

- Chỉ là... Nhân vật được Thiên Thu lão sư tôn sùng, coi là cấp bậc Tông sư. Sau khi chân chính gặp mặt. lại có chút thất vọng.

- Thiên Thu Vô Ngân?

Dương Phàm ở xa ngoài mấy vạn dặm, nghe đến bọn họ nói chuyện với nhau.

Bồng nhiên, trong đầu Dương Phàm hiện lên một tình cảnh, tâm thần chấn động, ba cái Hoán Thiên Nha trong đầu cũng theo đó chìm vào yên lặng.

819. Chương 775: Thôi Diễn Một Lần Nữa.

Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân giằng co từ xa tay áo hai người không gió tự động, sinh ra khí tràng vô hình.

Giờ khắc này. phẳng phất như tất cả tạp âm biến mất. trong tầm nhìn một mảnh mơ hồ, giữa thiên địa chỉ còn lại có hai người.

- Chúng ta quá thực lại gặp nhau... Tuy nhiên việc thế gian, cuối cùng khó thể đoán trước. Bởi vì đều có lập trường khác nhau, lần sau gặp nhau có thể là bằng hữu, cũng có thể là địch nhân.

Thiên Thu Vô Ngân thần sắc bình thản, đối diện Dương Phàm ở xa.

- Mặc kệ tương lai là địch hay là bạn, như trước vẫn không gây trở ngại chúng ta cùng chung chí hướng, cùng nhau tham thảo tu luyện tâm đắc, trao đổi kinh nghiệm lẫn nhau.

Lúc ấy Dương Phàm đã đáp như vậy.

Thiên Thu Vô Ngân gật đầu:

- Người nói không sai. Thế gian này có ân có oán, có lợi ích. có phần tranh. Bởi vì mỗi người thán phận lập trường khác nhau, là địch hoặc là bạn.

-... Mà duy nhất cái tâm theo đuổi đại đạo đỉnh, bất luận thân phận, không phản phương pháp, không hỏi cao thấp. Chỉ có người tấm lòng đạt tới hoàn cảnh như thế mới có thể được xưng là “Tông sư”.

Một đoạn trí nhớ dường như không thuộc về chính mình.

Khoảnh khắc ấy Dương Phàm ngoái đầu lại, tâm cảnh, thiên địa rộng lớn. thế giới vô cùng lớn. chính mình chẳng qua như muối bó biên, lại có được tấm lòng đủ cất chứa hết thảy.

- Thiên Thu Vô Ngân?

Cảnh giới hiện tại của Dương Phàm sinh ra lay động, chìm trong một mảnh yên lặng.

Từ khi thôi diễn Tiên Hồng Quyết tới nay hết thấy thuận lợi, Ngay cả gặp được bình cảnh và gian nan nhiều tới đâu đều thành công vượt qua.

Thậm chí, Ngay cả Chứng Quả Kỳ cuối cùng, hóa vũ phi thăng dường như đều có thể mò đến bể ngoài.

- Vì sao. kết quả ta thôi diễn với chính mình chưa bao giờ nghi ngờ, vì sao liền nhất định đúng?

Trong đầu Dương Phàm, ba cái Hoán Thiên Nha đột nhiên bình tĩnh, ngay cả Hoán Thiên Nha màu tím, Hoán Thiên Nha lôi hệ vẫn rung động phát ra khí tức Hủy diệt cường đại cũng khôi phục an bình ngẩn ngui.

Dương Phàm lần đầu tiên sinh ra nghi ngờ chính mình.

Thời diễn có ngàn vạn chi nhánh, mỗi một chi tiết khác biệt đều sẽ sớm quyết định con đường hoàn toàn khác nhau.

Trong Tiên Hồng Quyết. lão đạo sĩ thần bí nhếch nhác chỉ là gieo cho mình một hạt giống, về phần đi lên con đường như thế nào. hết thảy đều là không biết.

Cứ như vậy, Dương Phàm đứng trên hư không, lẳng lặng cảm ngộ.

Đám người Dương Tuệ Tâm vừa chuẩn bị đi qua hời lại bị một thanh âm ngăn cản:

- Chờ một chút, các người đừng quấy rầy hắn.

Chính là thanh âm của Bạch Vũ lão tiên, trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang.

Cứ như vậy. Dương Phàm một mình một người đứng trên không Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Vô hạn thiên địa phẳng phất như chỉ còn lại lẻ loi một mình hắn.

Dương Phàm bắt đầu nhớ đến hết thảy mọi chuyện xảy ra sau hắn tấn chức Hoán Nha hậu kỳ.

Tấn chức Hoán Nha hậu kỳ, hắn cơ bản có được thực lực vô địch Đại Tồn. trong tay có hai kiện Chí Bảo Long Khí, rất cục không ai uy hiếp đến.

Thử nghĩ, khi lực lượng đột nhiên tăng vọt. khiến hoàn cảnh hiện tại không có bất kỳ quy tắc có thể sinh ra ước thúc chân chính đối với hắn, có thể muốn làm gì thì làm. tùy ý làm việc... Đối lại bất kỳ người nào. tâm tình của hắn đều sẽ nảy sinh biến hóa.

Nếu lực lượng chỉ tăng lên từng chút, tuần tự mà tiến, dần dần bước lên đỉnh nhìn xuống chúng sinh, cũng là bình thường.

Mà Dương Phàm trước khi rời đi Lăng Đỉnh Tiên Phong, trực tiếp từ Hoán Nha sơ kỳ tấn chức Hoán Nha trung kỳ.

Dựa theo tốc độ tuần tự mà tiến, từ Hoán Nha trung Kỳ đến Hoán Nha hậu kỳ ít nhất cần thời gian ngàn năm.

Mà hết thảy, đều được thực hiện ở trong vài chục năm ngắn ngủi: Thực lực tăng vọt, pháp lực thông thiên, gân như tung hoành vô địch.

- Biến hóa về tâm cảnh, là một trong những nguyên nhân...

Dương Phàm phản tích dưới trạng thái tuyệt đối bình tĩnh.

Nguyên nhân thứ hai, thực lực đột nhiên tăng vọt, cảnh giới cùng pháp lực cơ sở không ổn định.

Dựa theo tình huống bình thường, Dương Phàm tấn chức hậu kỳ. ít nhất cần củng cố mười năm mới có thể cơ bản ổn định cảnh giới.

ở Tu Tiên giới, mỗi khi cường giả tấn chức một cảnh giới lớn đều sẽ tốn thời gian củng cố cảnh giới, đây là lẽ thường.

Huống chi. Dương Phàm không phải tu luyện bình thường lấy được đột phá.

Hai nguyên nhân, một là tâm cảnh tâm tính, một cái là cơ sở không ổn định.

Hai nguyên nhân này. những người ngoài cuộc đều có thể dễ dàng phân tích. Tấn Vong chi nhìn thoáng qua liền đoán được vài phần, Bạch Vũ lão tiên lại trực tiếp phản tích ra Dương Phàm nhập ma.

Nhưng Dương Phàm cảm thấy được sự tình xa xa không chỉ đơn giản như vậy.

Không chỉ như thế.

Đây cũng là vấn đề giờ phút này Dương Phàm nhắm mắt trầm tư.

Tiên Hồng Quýá. từ uẩn Chung Kỳ đến Diễn Căn Kỳ, thăng đến Hoán Nha Kỳ hiện tại, diễn biến cảnh giới đều quanh quẩn trong đầu Dương Phàm.

- Vào lúc Diễn Căn Kỳ, cơ sở của ta coi như ổn định... Lúc đánh lên Hoán Nha Kỳ. miễn cưỡng không có trở ngại, vấn đề chân chính là đột phá Hoán Nha trung kỳ cùng Hoán Nha hậu kỳ...

Dương Phàm đầu tiên là lo lắng về cơ sở.

Nói cách khác, lúc từ Hoán Nha trung kỳ cơ sở của hắn đã không ổn định, điều này không đủ ảnh hưởng tám tính của hắn nhưng đã chôn xuống một hạt giống. Dương Phàm khi đó đã rất tự tin.

Thăng đến sau khi tấn chức hậu kỳ. rốt cục xuất hiện vấn đề. Tuy nhiên cùng may chỉ ảnh hưởng đến tâm tính của Dương Phàm, không có chân chính tẩu hỏa nhập ma, rơi vào vực sâu vạn trượng.

- Vấn đề về cơ sở. ta đã điều tra rõ ràng.

Dương Phàm hít sâu một hơi. đột nhiên mở mắt. xẹt qua một đạo tinh quang:

- Như vậy còn lại một vấn đề cuối cùng, thôi diễn của ta có sai lầm hay không?

Bởi vì sau khi Diễn Căn hậu kỳ. lòng tự tin của Dương Phàm từng chút bành trướng, sau khi đến Hoán Nha Kỳ đã có biểu hiện một chút tự phụ kiêu ngạo.

Dương Phàm khó có thể xác định, thôi diễn trong giai đoạn này có sai lầm hay không?

- Trước tiên giải quyết vấn đề khẩn cấp.

Ánh mắt Dương Phàm chấn động, Sinh Mệnh Lục Chủng trong cơ thể bộc phát ra một dòng xanh to lớn vô tận.

Đồng thời. Hồn Căn nhảy lên dung hợp cùng mạch đập đại địa nơi thiên địa này.

Thình thịch...

Thình thịch... Thình thịch...

Hoán Thiên Nha xanh đỏ bỗng nhiên nhảy lên, phản biệt dâng lên hai luồng sáng bóng xanh trong suốt, đờ rục.

Mà Hoán Thiên Nha màu tím kia nan rầy không thôi, bị áp chế sợ hãi không yên.

Phốc... Ầm

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên nổ vang, lấy Sinh Mệnh Lục Chủng là đầu mối then chốt, pháp lực không lồ vô tận tràn tới giam cầm Hoán Thiên Nha màu tím.

Mặc dù Hoán Thiên Nha màu tím kia không ngừng nan rầy cầu xin, Dương Phàm chỉ do dự một chớp mắt liền quyết đoán phong ấn.

Hô

Dương Phàm hít một hơi dài. toàn thân buôn lỏng, tự nhiên thích ý.

Ba đạo hư ảnh đáng sợ sau lưng hắn cũng hoàn toàn tiêu tán.

- Chuyện như vậy. quá nhiên vẫn phải dựa vào chính hắn. Người ngoài cục tối đa chỉ có thể chi điểm một phần.

Bộ dạng Bạch Vũ lão tiên như trút được gánh nặng.

- Đại ca.

Dương Tuệ Tâm về mặt vui sướng, kéo tay hắn ngó đông ngó tây.

- Ta hiện tại không có việc gì.

Dương Phàm mỉm cười, nắm tay nàng, trở về đệ cửu trọng Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Đặng Thi Dao sớm chờ tại trước động phủ đã lâu, khóe mắt ửng đỏ. trong mắt ngân ngấn nước.

Dương Phàm đi qua. tươi cười ấm áp như gió, thân thiết tự nhiên ôm nàng vào trong ngực.

- Tướng công rất cục khôi phục bình thường.

Đặng Thi Dao như bạo vũ lệ hoa. là mừng quá mà khóc.

- Chỉ là tạm thời ổn định.

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng.

- A

Dương Tuệ Tâm cùng Đặng Thi Dao đều có chút khấn trương, rất sợ Dương Phàm lại biến về bộ dạng trước đó.

- Tạm thời bị ta áp chế. nhưng áp lực quá độ sẽ sinh ra bản ngược càng đáng sợ. Cho nên, vì một lần vất vả nhàn nhã cả đời. kế tiếp mấy chục năm thậm chí là càng lâu hơn, ta sẽ tiến vào một loại cảnh giới kỳ dị vong ngã. các người phải tập cho quen.

Ánh mắt Dương Phàm bình thản.

Cây Hoán Thiên Nha thứ ba trong đầu hắn tuy rằng bị phong ấn, nhưng áp chế quá độ không thể giải quyết vấn đề căn bản, ngược lại sẽ sinh ra bản ngược càng cường đại ngày sau.

- Tướng công, vậy chúng ta phải làm như thế nào?

Đặng Thi Dao lo lắng vụn phần.

- Các người phải làm. chính là thuận theo tự nhiên.

Dương Phàm dứt lời. toàn thân có vẻ mơ hồ không chừng, phảng phất giống như dung nhập không khí. không chút bắt mắt như vậy.

Hắn nhắm mắt lại. không nói một lời.

Đặng Thi Dao cùng Dương Tuệ Tầm lúc đầu cho rằng hắn đang bế quan.

Sau đó họ phát hiện, Dương Phàm Không phải đứng lâu một chỗ. ngẫu nhiên cũng đi nơi khác.

Thi thoảng hắn tới động phủ Bạch Vũ lão tiên, tham thảo một ít tu luyện tâm đắc, qua một đoạn thời gian hắn ở nơi rừng núi, ngắm cảnh.

Thậm chí, hắn ngẫu nhiên nói chuyện phiếm cùng đệ tử bình thường nào đó của Tiên Đạo Tông.

Đến một ngày. Đặng Thi Dao nhìn đến Dương Phàm thấp giọng trao đổi cùng một con ngựa.

- Sư tôn, hiện tại đại ca của ta càng không bình thường.

Dương Tuệ Tầm cùng Đặng Thi Dao tìm tới Bạch Vũ lão tiên.

- Không.

Bạch Vũ lão tiên lắc đầu. vuốt râu cười nói:

- Hắn hiện tại ngay cả ta đều xem không thấu. Chẳng lẽ các người không phát hiện, nhìn qua hắn tựa như một người bình thường.

- Người thường?

Dương Tuệ Tầm hé miệng cười:

- Trừ bỏ đại bộ phận thời gian nhắm mắt lại. đích xác giống một người bình thường.

- Nhưng là, Tiên Đạo Tông nhỏ nhất từ tu sĩ Luyện Khí Kỳ, một gốc cây hoa quả, một con linh thú, một tọa kỵ, lớn đến Chấp sự trưởng lão hắn đều có thể thần thiết giao lưu. thậm chí nói chuyện phiếm cả buổi sáng, hơn nữa không có bất kỳ miễn cưỡng. Đây còn là tâm tính của một người tâu hỏa nhập ma có thể có được sao?

- Đây là một loại tâm tính siêu nhiên chúng ta không thể chạm đến.

Trong mắt Bạch Vũ lão tiên lộ ra vài phần chờ mong:

- Chờ hắn hoàn toàn trừ tận gốc tâm ma, rốt cục sẽ tiến vào loại cảnh giới trình tự nào?

Thời gian từ từ trôi qua, Dương Phàm quên đi tất cả. cũng không biết trải qua bao lâu.

Đại đa số thời gian hắn đều nhắm mắt, nằm trong trạng thái tìm hiểu.

Nhưng là hắn không đậm đặc chất phác như Thiên Thu Vô Ngân, có thể tùy thời trao đổi cùng hoàn cảnh chung quanh, không chỉ có người và linh thú. bao gồm cả một gốc cây một cành hoa, một hòn ngói hòn gạch.

Vô hình trung, hắn trở thành “Kỳ nhân” nghe nhiều nên thuộc tại Lăng Đình Tiên Phong, một truyền mười, mười truyền trăm.

Một ngày này. Dương Phàm đang trao đổi cùng Hoàng Phù. tham thảo tu luyện tám đắc.

Mỗi khi Hoàng Phù đưa ra nan đề tu luyện, Dương Phàm đều một lời nói phá.

T rên mặt Dương Phàm tràn đầy nụ cười ôn hòa nhu gió, không cự tuyệt bất kỳ người nào thỉnh giáo.

Trạng thái như vậy của hần mang đến không ít nữ tu của Lăng Đỉnh Tiên Phong thừa cơ hội V đổ tiếp cận. hì hì vui đùa.

Đặng Thi Dao có chút tức giận, phái Nam Cung Hạm đuổi đám nữ tu có dụng tâm khác.

Một Ngày vào lúc đêm khuya, Dương Phàm ngồi ở bên một hồ nhỏ. hai chân quắp nước.

- Nước?

Trong lòng bàn tay nhảy lên lôi điện nhỏ như tơ, lại lẳng lặng nhìn nước trong hồ.

Hồn Cẩn nắm trong tay đại địa. cùng mạch nước trong đại địa có một loại thân thiết không hiểu, thậm chí dễ dàng hấp thu.

- Rễ của thực vật hấp thu chất dinh dưỡng trong đại địa, trong đó một thứ rất trọng yếu chính là nước.

- Trong thiên nhiên, trừ thổ địa, ánh sáng, nước cũng là một sự vật trọng yếu trong dựng dục sinh mệnh, thậm chí là một bộ phận cấu thành thân thể chúng ta.

Dương Phàm bình thần vô cùng tìm hiểu.

Mấy năm nay. Hoán Thiên Nha lôi hệ trong đầu hần dần dần giải phong áạ lôi điện chơi đùa trong tay hần ngoan ngoãn vô cùng.

- Vì sao trước kia ta không chú ý tới sự tồn tại của nó.

Dương Phàm trầm tư, rất nhanh lẩm bẩm:

- Lúc trước ta thôi diễn Diễn Căn Kỳ. chỉ mong cao xa, ánh mắt nhìn phía vòm trời, xem nhẹ bước trọng yếu nhất này. tạo thành bước đầu tiên cơ sở không ổn định.

- Nhưng, lấy cảnh giới dung hợp vòm trời hiện tại, Hoán Thiên Nha đã có ba cái. không có khả năng hình thành cái thứ tư. cũng đã bỏ qua thời cơ. Bởi vì thể ngộ về nước, thuộc về dung hợp đại địa. ta nên bố cục như thế nào và hoàn thiện cảnh giới thôi diễn đến hiện nay?

820. Chương 776: Tàn Đô.

Chỉ có căn cơ không ổn tạo thành trong thôi diễn lúc trước cần phải bù đắp và hoàn thiện.

Lôi điện nhỏ bé nhảy lên trong lòng bàn tay Dương Phàm ngoan ngoãn như sơn dương. Hoán Thiên Nha màu tím trong đầu dao động ổn định, cảm ứng vòm trời.

Hần chăm chú nhìn sóng gợn hồ nước do hai chân tạo thành, Hồn Cẩn cùng nguồn nước trong đại địa thân thiết dung hợp. từng dòng khí tức êm dịu mát lạnh chảy xuôi toàn thân.

Không bao lâu, hần nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên một tia tươi cười bình thản.

Trong khoảng thời gian ngắn, hần không nghĩ ra phương pháp bù đắp.

Dù sao hần sớm vượt qua giai đoạn dung hợp đại địa, hiện giờ Ngay cả giai đoạn dung hợp vòm trời cũng đã đi đến một bước cuối cùng.

Cũng giống như xây nhà, lúc đầu nền móng không vững, đều tăng càng cao hơn gần như không thể bù lại. thậm chí bởi vậy mà thất bại trong gang tấc.

Đối với Dương Phàm mà nói. lại vượt lên trên một tầng, đó chính là cảnh giới vô thượng chân chính quán thông thiên địa. so với Thông Thiên tam giai cảnh giới bình thường càng huyền diệu.

- Ta phải ổn định cơ sở. mới có thể bước ra một bước đó. Sau Hoán Nha hậu kỳ chính là cảnh giới đại viên mãn, ta còn có cơ hội bù lại.

Dương Phàm chậm rãi bước đi, cũng không thấy linh khí dao động, lại thản nhiên tự nhiên đập mặt nước từng đợt sóng gợn. đi lại trên mặt hồ.

Giờ khắc này. tinh khí thần của hần đều đặt trong tự nhiên, dường như là một con cá trong nước.

Thẳng đến một lúc. Dương Phàm bình thần khẽ cười:

- Người đến rồi.

Bá... lạ

Một vùng bóng đêm âm đạm không thể phát hiện gần cách một vùng thiên địa, Dương Phàm đặt mình ở bên trong, bình tĩnh bình thần, vẫn không mở mắt.

- Hồng Tôn, có việc bẩm báo.

Dạ Đồng nửa quỳ bên cạnh, giống như dung nhập trong bóng đêm. đầu tóc bạc như tơ ở trong gió đêm tạo thành từng vòng bạc mỹ lệ.

Đôi con ngươi màu nâu trong mê ly xinh đẹp lại tràn ngập thần bí không biết.

Dương Phàm đứng thẳng trong gợn sóng nước, không mở mắt. chờ đợi.

Mà Dạ Đồng có thể dễ dàng hiểu được V tứ hấn. vội vàng nói:

- Tin tức thứ nhất: Vô Song tiếp nhận giải thưởng cao nhất của Thiên Cơ Các. cũng là nhiệm vụ không thể hoàn thành nhất - Ấm sát Tàn Hoàng.

- Ấm sát Tàn Hoàng?

Thần thể Dương Phàm đứng trên hồ nước hơi chìm xuống, tỏ rõ biến hóa trong thế giới nội tâm hấn.

- Bởi vì chúng ta cảm thấy được tin tức này có liên quan tới chủ nhân, cho nên mới báo cáo.

Dạ Đồng thật cẩn thận nói.

Dương Phàm gật gật đầu.

Dạ Đồng nói tiếp:

- Còn có ba năm, chính là Ngày Tàn Hoàng hiệu lệnh thiên hạ mở “Cửu Long thịnh hội”.

- Thời gian qua nhanh như vậy.

Dương Phàm khẽ thở dài, tựa hồ đang tiếc nuối còn chưa làm tốt chuẩn bị vẹn toàn.

Tuy nhiên, bù đắp cơ sở cùng hoàn thiện cảnh giới không phải vài năm thời gian là đủ.

- Tin tức có liên quan đến Cửu Long thịnh hội. đều báo ra đi.

Dương Phàm hai tay sau lưng, thân thể phẳng phất dung nhập hư không, dễ dàng làm người ta xem nhẹ.

-Trần Viễn Hạo ở Cực Bắc xa xôi chạy về Đại Tàn. có khả năng bị thuyết phục gia nhập trận doanh Tàn Hoàng.

Dạ Đồng báo cáo từng điều một. cho Dương Phàm thời gian suy tư.

- Tàn Quang Đức. xem ra hợp tác đề nghị trước kia của ta không thể thực hiện. Không biết Tàn Hoàng cho người ưu đãi gì?

Trong đầu Dương Phàm cũng hiện lên tình cảnh Ngày đó Hàn Kỳ dùng lợi dụ dỗ mình, khẽ khẽ thở dài.

- Quy Vương Tông chủ đời trước, trọng chấn Quy Tông, dường như đi rất gần với Tàn Hoàng.

- Ngoài ra, Trần Đông Hạo cùng Tàn Vong dường như liên hợp cùng một chỗ. tính toán đấu trận doanh Yêu Long Hoàng.

Dạ Đồng ngắn gọn báo lên từng tin tức có liên quan.

Chờ sau khi nàng báo cáo xong, Dương Phàm nói:

- Ta sẽ động thân chạy gấp tới Đại Tàn.

Thấy bộ dạng Dạ Đồng muốn nói lại thôi, Dương Phàm tiếp tục hỏi:

- Người còn có lời gì muốn nói?

- Xin hỏi Hồng Tồn có ý định lật đổ Tần Hoàng bạo quân thống trị hay không? Cửu tộc Thiên Cơ Các. còn có thể lực bộ tộc cường đại tiềm ẩn, bọn họ từng có một cùng đất trên đại lục. lại bị Tần Hoàng coi thành dị tộc. đuổi tận giết tuyệt, mà nay có dà tâm Đông Sơn tái khởi.

Dương Phàm trầm ngâm một lát:

- Nếu có cơ hội lật đổ thống trị của Tần Hoàng, hai người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất phần biệt là: Tân Vong cùng Trần Đông Hầu. Trong một trăm năm, các người có thể âm thầm chuẩn bị. có cơ hội hay không, liền thuận theo tự nhiên. Ta đối với việc này hứng thú không lớn, không cố ý dây vào.

- Vâng, Hồng Tôn.

Thần hình Dạ Đồng biến mất theo bóng đêm thần bí kia.

Cánh tượng lúc trước phảng phất nhu một giấc mộng.

Màn đêm phủ xuống, Dương Phàm nói rõ hướng đi của mình với Đặng Thi Dao cùng Dương Tuệ Tâm.

Hai nàng vốn có ý muốn cùng đi, lại bị Dương Phàm cự tuyệt.

ở Lăng Đỉnh Tiên Phong chờ hai tháng, Dương Phàm cảm ứng được một cỗ khí tức, mở mắt:

- Người rốt cục đến rồi.

- Khí tức của Chi Bào Long Khí...

Bạch Vũ lão tiên ở đệ cửu trọng, cảnh giới cao vô cùng rất nhanh cảm ứng được cái gì.

Vút vút

Hai đạo độn quang bay đến phụ cận Lăng Đỉnh Tiên Phong, phản biệt là một trung niên mặc cô bào. và một thiếu niên có chút chất phác.

Trần Đông Hầu thở dài:

- Năm đó trận chiến nơi đây, tu sĩ tử thương vô số, dữ dội thảm thiết. Mà nay, ta lại cùng địch nhân cũ liên minh.

Tân Vong nhún vai:

- Nếu đi lên đường phản kháng bạo quân Tần Hoàng, chúng ta không có bất Kỳ đường lui.

Chinh vào lúc hai người nói chuyện với nhau, thần hình xanh trong suốt như mơ hồ cùng với từng tia lôi văn huyền lệ của Dương Phàm bay đến động phủ của Đại trưởng lão.

- Đại trưởng lão. người tọa trấn Lăng Đỉnh Tiên Phong, ta đi tham gia “Cửu Long thịnh hội”.

Dương Phàm cáo từ Bạch Vũ lão tiên.

Thần sắc Bạch Vũ lão tiên có chút phức tạp, gật mạnh đầu tiên Dương Phàm rồi đi.

Cửu Long thịnh hội này, hai vị chương tôn của hai đại tông phái khác của Đại Tần đều có tham gia. Bạch Vũ lão tiên vốn cũng muốn cùng đi với Dương Phàm, giúp hắn một chút lực lại bị kiệt lực khuyên can.

- Đại trưởng lão yên tâm. Cửu Long thịnh hội này mặc dù không có phần thắng mười phần, nhưng có lực tự bảo vệ mình.

Vừa dứt lời. Dương Phàm biến mất không thấy, trong hư không chỉ lưu lại một đạo lôi văn đẹp mắt.

- Để hai vị chờ lâu.

Một bóng người hư vô xanh trong suốt cùng với từng tia lõi văn đẹp mắt xuất hiện trước mặt hai người Trần Đông Hầu cùng Tần Vong.

Trần Đông Hầu chấn động tâm thần. Dương Phàm này quá thực đạt tới trình độ xuất quy nhập thân, nếu đột nhiên tập kích, chính hắn chỉ sợ khó thể thông dong ứng phó.

- Dương đạo hữu khách khí rồi. Chúng ta mới đến một hồi, người đã tới nhanh như vậy.

Tần Vong ngầm đánh giá Dương Phàm trong lòng thất kinh

Lần trước gặp mặt. Dương Phàm nhập ma cường độ thấp, kiêu căng bề nghệ, khiến hắn không thể ở chung.

Mà nay, Dương Phàm dường như thay đổi một người, không có loại bá đạo kiêu ngạo bề nghệ thiên hạ lúc trước, nhưng lại càng có vẻ sâu không lường được.

Đối phương rõ ràng đứng ở trước mắt. lại dễ dàng bị xem nhẹ.

- Thời gian không nhiều, chúng ta lập tức khởi hành thôi.

Trần Đông Hầu có vài phần gấp gáp.

Vút Vút Vút...

Ba người đều là cường giả đỉnh của Đại Tần hiện giờ, tốc độ phi hành cực nhanh, thẳng hướng kinh đô Đại Tần.

Trên đường đi. trải qua phong cảnh tráng lệ của Đại Tần. non sông tươi đẹp. Dương Phàm vẫn một mực nhắm mắt. cảm quan của hắn càng rõ ràng hơn ánh mắt nhìn đến.

Tần Vong tắc lưỡi lấy làm kỳ. ở trạng thái phi hành tốc độ cao như vậy Dương Phàm có thể gọn sóng không sợ như thế. càng giống như là chìm trong loại tìm hiểu nào đó.

Trong quá trình phi hành, vẫn còn tìm hiểu tu luyện, đây là loại cảnh giới vong ngã huyền diệu cỡ nào.

- Hắn tự tin như thế, không sợ ta cùng Tần Vong đánh lén?

Trong lòng Trần Đông Hầu thầm giật mình.

Giờ khắc này. hắn bỗng nhiên nhớ tới tình hình năm đó tại Lăng Đỉnh Tiên Phong, Dương Phàm một người một kiếm bức bách trăm vạn đại quân của mình lui binh.

Năm đó, Dương Phàm bề nghệ uy phong cỡ nào, làm cho người vừa kính vừa sợ.

Mà lần này gặp mặt, Trần Đông Hầu thấy được Dương Phàm càng bí hiểm khó dò.

Tục truyền, người này có khả năng bước vào Thông Thiên tam giai, chẳng lẽ là thật sự?

Một hơi phi hành hai năm, ba người Dương Phàm rốt cục đi vào phạm vi thế lực Tần đô.

Tần đô. nghe ra chính là kinh đô của mảnh đất này, thế lực phạm vi lại rất lớn, gấp vài lần châu phủ bình thường.

Tần đô chia làm hai bộ phận lớn. một là ngoại Tần đô. một là kinh thành.

Ba người đã tiến vào phạm vi Tần đô. còn phải phi hành quãng đường hai mươi ức dặm mới có thể tới được kinh thành.

Trong phạm vi Tần đô. có thể nói là tu tiên thịnh thế, vượt xa khu vực khác, tu sĩ lui tới vô số kể.

Tuy nhiên, khi ba người Dương Phàm dùng tốc độ thần thức khó thể bắt giữ xẹt qua vòm trời, nơi đi qua vô số cường giả kinh hãi đảm chiến.

Dưới Hóa Thần Kỳ. thậm chí Ngay cả bóng dáng của bọn họ đều không thể bắt giữ.

Duy chỉ có cường giả cấp Thông Huyền trở lên mới miễn cưỡng cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ. cũng là hết hồn.

Chênh lệch trong trình tự Hóa Thần, thực lực cấp Vương hầu, Phủ chủ gấp trăm, ngàn lần Hóa Thần Kỳ bình thường, chỉ một ý niệm là có thể nắm quyền sinh sát trong tay.

Mấy tháng sau.

ở trên thành kinh đô sừng sững muôn đời.

Một thanh niên mặc quan phục, cầm trong tay một đĩa tròn Cửu Long hí châu nhìn về một phương hướng.

Nam nhân này khí vũ hiên ngang, ánh mắt trầm ổn. thân hình cao lớn, từ trang phục mà xem ít nhất hẳn là trọng thần nhất phẩm của Đại Tàn.

Về mặt hần cực kỳ Chuyên chú, đùa nghịch Cửu Long bàn trên tay.

Trên long bàn kia, trong đó ba con rồng đột nhiên sáng lên, nhắm về một phương hướng.

- Thượng Quan gia chủ, bọn họ sắp đến rồi.

Một nữ nhân cao quý mặc quần lụa móng bên cạnh mỉm cười nhìn hần.

Trên tường thành cao lớn hùng vĩ. thống lĩnh thị vệ khác đều không một tiếng động, trong mắt tràn ngập kính sợ.

Bởi vì đứng ở trước mắt, phần biệt là gia chủ Thượng Quan gia cùng Nam Cung gia kinh đô: Thượng Quan Phi. Nam Cung Dật.

Khó có thể tưởng tượng, khách quý khiến hai vị quan viên nhất phẩm tự thân tiếp đãi là nhân vật cỡ nào.

Vút Vút Vút —

Ba đạo độn quang thần thức khó thể bắt giữ từ chân trời phương xa phóng tới. tầng mây quay cuồng.

Người còn chưa tới, một cỗ áp lực cường đại đột nhiên bùng xuống, khiến đám thị vệ trên tường thành đều thấy hô hấp khó khăn.

Tuy nhiên, những thị vệ này tốt chất đều cực cao. rất nhanh làm ra động tác phòng bị.

- Dương đạo hữu. Một nam một nữ trên thành lâu kia chính là Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật. gia chủ Thượng Quan gia cùng Nam Cung gia kinh đô. Đặc biệt đáng đề nói tới chính là Thượng Quan Phi kia lúc còn trẻ từng cùng Tẩn Tuấn, Hàn Kỳ được xưng là “Tẩn đô tam tú”.

Tẩn Vong lặng lẽ thần niệm truyền âm cho Dương Phàm.

Dương Phàm hơi gật đầu. hai mắt chưa từng mở.

Hần mỗi thời mỗi khác đều trong vong ngã tìm hiểu và tu luyện. trừ khi hoàn toàn bù đắp sơ hở về cơ sở cùng cảnh giới.

Rất nhanh, ba người Tẩn Vong gặp mặt Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật.

Hai bên gặp mặt. tự nhiên là một hồi khách sáo. trừ Dương Phàm mấy người kia đều là quen biết.

- Chắc rằng vị này chính là Dương Phàm đạo hữu uy chấn Đại Tàn hiện giờ.

Thượng Quan Phi mỉm cười nhìn phía Dương Phàm, vẻ mặt hứng thú đánh giá.

Trong mắt phương của Nam Cung Dật xẹt qua một tia kinh dị. cũng đánh giá cường giả kỳ tích quật khởi như sao chổi này.

Chỉ là, thẳng đến hai bên giao lưu. nam nhân trong lời đồn này cũng vẫn nhắm chặt mắt, đắm chìm trong cảnh giới vong ngã.

821. Chương 777: Đội Hình Nhị Hoàng!

Cửu Long Thịnh Hội lần này, Tần Hoàng hiệu triệu thiên hạ. cường giả có được Chí Bảo Long Khí mới là nhân vật chính, những người khác nếu đạt đến cảnh giới Thán Hư. đều có tư cách tham gia.

Hôm nay, tổng cộng có ba vị chủ nhân Chí Bảo Long Khí cùng vào kinh thành, càng có được bốn kiện Chí Bảo Long Khí, hai người không thể không tiếp đãi cẩn thận.

Tần Vong cùng Trần Đông Hầu, hai người đều quen biết, mặc dù đứng ở mặt đối lập, lần này hoàn toàn quên đi để tài phản nghịch phản đảng, lại nhiệt tình chiêu đãi.

Mà hai đại gia chủ càng cảm thấy hứng thú quan tâm hơn, lại là nhân vật truyền kỳ vẫn chìm đắm trong cảnh giới vong ngã. chưa từng mở mắt.

-Khụ khụ.

Tần Vong lấy người khẽ chạm vào vai Dương Phàm:

- Hai vị này là Thượng Quan gia chủ cùng Nam Cung gia chủ.

Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật nhú mày, Dương Phàm này thắng đến khi hai bên tiếp xúc, Ngay cả nửa câu nói cũng không có, thậm chí Ngay cả ánh mắt cũng chưa từng mở ra.

Như vậy có chút không lễ phép hay không?

Chẳng qua, Dương Phàm ở loại trạng thái này, lại làm bọn họ nhớ tới một người ở kinh thành hôm nay.

Theo Tần Vong nhắc nhở, Dương Phàm rốt cuộc mở mắt.

Ngay trong khoảng khắc hắn mở mắt, thoát ly khỏi cảnh giới vong ngã huyền diệu này.

Vào lúc này, nam tử cao lớn tuổi nhả kia. phảng phất như bước ra từ thiên địa, trở thành trung tâm thể giới.

Vù

Một trận gió mát nhu hòa thân thiết, lướt qua bốn phía, phảng phất như gửi được mùi cỏ xanh tươi mát. để cho người ta tâm thần thoải mái.

Ánh mặt trời chiếu rọi từ trên cao, tràn ngập áp áp ôn hòa, làm cho mọi thứ tràn ngập khí tức rực rỡ.

Đôi mắt thanh thúy của Dương Phàm, phóng ra một tia sáng trong suốt, mơ hồ thấy được óng ánh màu lục, cùng chợt lóe ánh mờ ba màu.

Tâm thần Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật thất thần trong nháy mắt, bị cảnh giới tự nhiên đặc biệt này chấn động.

Không có khí tức kinh, thiên dọa người, cũng không có uy áp kinh hãi vỡ mặt, chỉ có một loại thân thiết tự nhiên dung nhập tâm thân vào thiên địa.

Đây là cảnh giới gì?

Bọn họ không cách nào đánh giá, cũng không thể nhìn thấu được sâu cạn Dương Phàm.

- Làm hai vị gia chủ chê cười.

Dương Phàm khẽ mỉm cười, gật đầu với hai người.

- Thật là nghe đồn Không bằng gặp mặt, thường nghe Tiểu Hân nhắc tới Dương đạo hữu, may mắn được gặp.

Thân ảnh Thượng Quan Phi khôi ngô cao ngất, sừng sững trước mặt Dương Phàm, hai mắt lấp lánh có thần, mơ hồ tản ra một cỗ chiến ý không gì cản được.

Không biết vì sao, Hoán Thiên Nha của Dương Phàm bỗng sinh ra cảm ứng, hắn không khỏi quan sát Thượng Quan Phi: mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, thái dương gồ cao. mặc quan phục cổ xưa, có một khí tức trầm ổn như núi.

Trong lòng Dương Phàm thầm than, người này không hổ là phụ tá đắc lực của Tần Hoàng.

Tần Đô Tam Tú năm xưa, người này cũng là một trong số đó, chẳng qua là ở sau Tần Tuấn và Hàn Kỳ.

Giao thiệp xong, Dương Phàm lại nhắm mắt. chìm đắm vào cảnh giới vong ngã.

Kỳ quái, chính là động tác dường như không hợp lễ tiết của hắn, nhưng tự nhiên mà thành, dường như đương nhiên, không làm người ta cảm thấy đường đột. giống như phải là thế.

- Ba vị khách quý, hai ta chịu lệnh bệ hạ. dẫn các vị tới Thiên Bắc Cung ở tạm. Đoàn người Yêu Long Hoàng đã tới từ ba tháng trước.

Nam Cung Dật ưu nhã tuyệt lệ. chân thành hào phóng, phụ trách nghênh tiếp mấy người.

Còn Thượng Quan Phi, trên đường ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Dương Phàm, vẻ mặt suy nghĩ.

Dương Phàm đồng thời chìm đắm tu luyện tìm hiểu, tu bổ căn cơ. đang suy diễn lại một lần nữa cảnh giới Hoán Nha đại viên mãn.

Hoán Nha đại viên mãn, tự nhiên không thể tiếp tục dựa theo suy diễn con đường tu luyện trước kia.

Trực giác nói cho hắn, thời gian đã rất gấp gáp.

Trải qua lần truy tìm thiên cơ lần trước, trả giá hv sinh mấy trăm năm thọ nguyên, Dương Phàm bắt được một đoạn hình ảnh thời không.

Trong đó là một hình ảnh, Địa Mạch Chi Tích bùng nổ, Tiên Khí Thượng Giới run lên. hàng tỷ sinh linh Nội Hải nguy ở sớm chiều.

So với Địa Mạch Chi Tích tổn thương, từ địa Dịch Quy Lâm căn bản nhỏ bé không đáng nói. Đến lúc đó tu vi pháp lực nhận được, sẽ vượt quá phạm trù Dương Phàm thừa nhận, trừ khi đề trùng kích trình tự ba bậc Thông Thiên.

Ngay trước đó. Dương Phàm còn có nghi vấn với những hình ảnh thiên cơ không rõ ràng này. như vậy một hình ảnh trong đó đã thực hiện, làm hắn không còn nghi ngờ - ở trong một đoạn thời gian, hắn thấy một cỗ long khí bùng lên cao từ phía tây bắc Đại Tần. sinh ra cảnh tượng Cửu Long xuất thế.

Long khí bùng lên cao từ phía tây bắc, tự nhiên là chi kiện Chí Bảo Long Khí thứ chín Hắc Long Tiên thức tỉnh.

Mà Cửu Long xuất thế, càng rõ ràng nghiệm chứng tràng diện to lớn Cửu Long Thịnh Hội hiện giờ.

Đây cũng là một trong nguyên nhân trọng yếu mà Dương Phàm nắm chắc từng giây, thời khắc nào cũng chìm đắm vào trong ru luyện.

”Trong thiên cơ. còn có mấy hình ảnh không rõ, chẳng biết có dẫn dẫn xảy ra?”

Dương Phàm lại hồi tưởng, khi đó Bạch Vũ Lão Tiên, Vô Song ba người liên thủ. tưng tưng đến hình ảnh thiên cơ:

Trong đó. hắn thấy được một thân ảnh nữ tử quen thuộc, thi thể lạnh băng nằm trong quan tài tuyết.

Nhưng người này không có liên quan đến người chí thân của hắn, chợt lóe mà trôi qua.

Càng sâu hơn, trong một đoạn thời gian. Dương Phàm yên lặng đứng trong đại điện hư hoàng, đang chiến đấu cùng một người, thậm chí không tiếc tế ra ba tượng Thái Hư Huyền Thần, sinh ra lực cấm kỵ rung chuyển hư không... Khoảng khắc đó hắn như thần linh mãi mãi trên cao, ngạo thị gầm trời.

Lại ở một đoạn thời không, hắn thấy một con Thần Hầu đáng sợ, đội trời đạp đất. mở ra con mắt thứ ba, xé rách thiên địa. Mà đối thủ của nó càng đáng sợ hơn, một vực sâu đáng sợ, một tồn tại không rõ mơ hồ, trực tiếp bị thiên cơ che đậy.

Dương Phàm vẫn chìm đắm trong tu luyện vong ngã.

Thăng đến khi phía trước hiện ra một dãy cung điện xa xưa không mất khí thế. hần mới phân ra một bộ phận cảm quan quan sát.

- Nơi này chính là Thiên Bác Cung, mấy trăm năm trước, các đời Hoàng thái tôn thậm chí Tần đế cùng ở nơi này. về sau diệt đi dư nghiệt đảng Thái tử. nơi này trở thành chỗ chiêu đãi khách quy, trong cung này cư ngụ không ít kỳ nhân cao thủ thế gian...

Nam Cung Dật ung dung lộng lẫy, hé môi mỉm cười, ánh mắt vô tình cổ ý liếc nhìn Tần Vong.

Tần Vong lúc này im lặng không nói. thần sắc có chút chất phác, hồn nhiên không để ý.

Trần Đông Hầu rõ ràng, khi còn bé Tần Vong từng ở Thiên Bác Cung, Thái tử triều trước, phụ thân Tần Vong, cũng là đại ca Tần Tuấn đã từng ở đây.

Xem ra. Tần Hoàng này an bài Tần Vong cùng cường giả phía Yêu Long Hoàng đến Thiên Bác Cung, cũng có hàm ý khác.

Dương Phàm mở cảm quan quan sát một lát. lại chìm vào tu luyện vong ngã.

Không bao lâu, hai người Thượng Quan Phi an bài xong mấy người Dương Phàm, mỗi người đều ở trong một cung điện độc lập. không thể không xa hoa.

Vào buổi tối, Tần Vong tới tìm Dương Phàm:

- Yêu Long Hoàng triệu tập chúng ta.

Dương Phàm gật đầu.

Yêu Long Hoàng đã tới sớm hơn mọi người.

Một lát sau, trong một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, Yêu Long Hoàng ngồi ở trên cao, trong điện đã tới trước mấy người.

Trong đó bao gồm phía Trần Đông Hầu, Lục Vân Hầu, Phương Thanh Hầu, Kim Bằng Hầu cũng ở đó.

Thậm chí ở trong một góc, Dương Phàm còn thấy được Thiên Ma Môn chủ toàn thân áo bào đen. quần quanh đám mây đen kịt.

Ngoại trừ Yêu Long Hoàng, trong điện chỉ có người này mang tới cho Dương Phàm một cỗ áp lực.

Phía Yêu Long Hoàng tới hai người, một người là Thiết La, còn một người...

- Ha ha ha! Dương lão đại...

Hô Phi lẳng không nhảy tới trước mặt Dương Phàm, hưng phấn vung tay múa chân.

Dương Phàm mở mắt. hiện lên một tia mỉm cười.

- Dương Phàm, ngồi ở bên này.

Yêu Long Hoàng nhắc tay. để Dương Phàm ngồi bên cạnh mình.

Toàn cung điện, bên trên có hai vị trí đặt song song, bên phải là Yêu Long Hoàng, bên trái là Dương Phàm.

Bên dưới chia thành hai hàng, Thanh Vũ nói chuyện với chúng cường giả ngồi xuống.

Thấy Dương Phàm cùng Yêu Long Hoàng ngồi ngang hàng, mọi người khê kinh ngạc, tiếp đó liền đương nhiên.

Còn Thiên Ma Môn chủ bao phủ trong đoàn mây đen kịt, ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, không biểu hiện ra ngoài.

Thủ lĩnh toàn trận doanh hôm nay, rõ ràng là Yêu Long Hoàng, cũng là nhân vật duy nhất có địa vị ngang với Tần Hoàng.

Coi như là Thiên Ma Môn chủ, cũng không dám đứng đầu ngọn sóng

Đối với an bài ghế ngồi, các nhân vật cấp Phủ chủ Vương hầu không dám có ý kiến gì, dù sao thực lực Dương Phàm rõ ràng ở đó. còn là tồn tại duy nhất có được hai kiện Chí Bảo Long Khí.

Chỉ có Thiên Ma Môn chủ. trong lòng có chút không phục.

Tuy nói lần Cửu Long Thịnh Hội này, nhân vật chính là cường giả có được Chí Bảo Long Khí, nhưng Thiên Ma Môn chủ dù là không có Chí Bảo Long Khí, thực lực cũng đặt trên bọn người Trần Đông Hầu. Tần Vong một bậc.

Khi đó ở Lăng Đình Tiên Phong, hấn dùng sức một mình vây khốn phần thân Tần Hoàng, làm người ta nhìn bằng con mắt khác.

- Dương Phàm, mới cách mấy chục năm, người dường như bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Vẻ mặt Yêu Long Hoàng mang theo mỉm cười, nhìn chăm chăm Dương Phàm, hết sức khách khí.

Dương Phàm mở mắt. thoáng hiện vẻ cười khổ nói:

- Pháp lực tăng lên quá nhanh, cũng là một chuyện bất đắc dĩ.

Vừa nói ra. những người không rõ nội tình ở đây đều ngẩn ra.

Trên đời còn có người như vậy. ngại pháp lực của mình tăng lên quá nhanh?

Yêu Long Hoàng gật đầu tán thưởng:

- Căn cơ tu luyện rất trọng yếu, hiện giờ người chú ý tới còn kịp.

Chờ mọi người đã tới đông đủ. Yêu Long Hoàng bắt đầu thương nghị chuyện Cửu Long Thịnh Hội cùng mọi người.

- Lần này Tần Hoàng hiệu lệnh thiên hạ. khẳng định không có hảo tâm, đặc biệt thủ hạ hấn là đệ nhất mưu sĩ Hàn Kỳ, người này chẳng những tu vi sâu không thể lường, gần với đương kim Nhị Hoàng, càng giỏi tính kế.

- Ngoại trừ Hàn Kỳ ra, phía sau Tần Hoàng còn có một vị Đế Sư Thiên Thu Vô Ngân sâu không thể lường. Nếu không có Chí Bảo Long Khí, thực lực thần thông có thể càng đáng sợ hơn cả Tần Hoàng.

- Theo tin tức xác thực, Quy Vương Tông chủ đời trước Thu Yển Đông cũng gia nhập phía Tần Hoàng.

- Ngoài ra. còn có Tam Hiến Vương, Trần Viễn Hầu các Vương hầu mạnh mẽ phụ trợ, như hạng người Thượng Quan Phi. Nam Cung Dật, thực lực cũng không thể coi thường...

Mọi người trước tiên thảo luận trận hình mạnh mẽ của phía Tần Hoàng.

Phân tích xong, mày nhăn lại. phía Tần Hoàng thực lực mạnh mẽ, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng.

Như là Quy Vương Tông chủ Thu Yển Đông, đã từng là đối thủ một mất một còn với Yêu Long Hoàng, lần này gia nhập Tần Hoàng, có khả năng là bại.

- Ha ha ha.... Phía Tần Hoàng thực lực quả thật rất mạnh mẽ, nhưng các vị không nên đánh giá cao ý chí người khác, diệt đi uy phong của mình. Bên ta có Dương đạo hữu gia nhập liên minh, thân mang hai kiện Chí Bảo Long Khí. cũng là bằng hữu kiêm đối thủ của Thiên Thu Vô Ngân. Tần Hoàng có Thu Yển Đông lão bất tử kia gia nhập, bên ta có Thiên Ma Môn chủ. cảnh giới sánh ngang Hợp Thể Kỳ, không kém bao nhiêu...

Yêu Long Hoàng khí phách tự tin tràn đầy, làm mọi người âm thầm gật đầu.

Nếu không phải phía Yêu Long Hoàng thực lực mạnh mẽ, không phải đèn cạn dầu, bọn người Tần Hoàng Hàn Kỳ cũng không cần phải tính toán ngàn mưu vạn kế.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thở dài: từ sau Tiên Tẫn phán liệt, trận quyết đấu đỉnh cao chưa từng có, sẽ triển khai ở Cửu Long Thịnh Hội này.

Ai thắng ai thua, không ai có thể xác định.

Có thể. lịch sử tu tiên Đông Thắng Đại Lục bao la vĩ đại, sẽ xuất hiện một bước chuyển thời đại...

822. Chương 778: Văn Hoa Kỳ.

Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật an bài xong xuôi ba người Dương Phàm, sóng vai bay đi một tòa cung điện xa xưa khí thế.

Nam Cung Dật tay ngọc khẽ vuốt tóc mai, mặt ngọc ung dung đoan trang, mỉm cười nhợt nhạt:

- Thượng Quan huynh, từ sau khi nhìn thấy Dương Phàm, huynh giống như rất có tâm sự, rầu rĩ không vui.

Thượng Quan Phi ánh mắt âm trầm, thở ra thật dài, bảo trì trầm mặc.

- Khi đó Tần Đồ Tam Tú nổi danh kinh thành, chúng ta liền nhìn ra được, huynh thích công chúa Tần Hân. Mà nay, Tần Hoàng hạ chiếu quyết định gả công chúa cho huynh, đây là chuyện vui mừng, cũng thỏa ước nguyện nhiều năm của huynh.

Nam Cung Dật khó hiểu nói.

- Mọii có thể không biết, trước đây A Tuần quyết định gả Tiểu Hân cho Dương Phàm có được hai kiện Chí Bảo Long Khí.

Thượng Quan Phi cười chua xót.

Nếu không phải từ lúc nhỏ hần và Hàn Kỳ đã cùng nhau sinh tử, sợ rằng cũng sẽ không biết vấn đề này.

- Trước đó bộ hạ quá định gả công chúa cho Dương Phàm?

Nam Cung Dật thất kinh, nhanh chóng khôi phục trầm tĩnh:

- Tần Hoàng làm như vậy, quá nửa là muốn lôi kéo Dương Phàm. Hần là người có được hai kiện Chí Bảo Long Khí. là người được Thiên Thu Đế Sư tán thưởng, sau lưng còn có đại thế lực Tiên Đạo Tông.

- Chỉ là, Hàn Kỳ đánh giá hần không cao, thế nhưng Thiên Thu Đế Sư từ khi tới Đại Tần. chưa bao giờ thường thức khen thưởng một người nào. Lần này gặp mặt. ta không nhìn thấu được hần.

Thượng Quan Phi có chút nghi hoặc không chắc nói.

- Ta thấy lần trước Hàn Kỳ Thừa tướng cùng Tam Hiền Vương mất hứng trở về, lẽ nào Dương Phàm lại cự tuyệt Tần Hoàng "liên hôn"?

Nam Cung Dật cảm thấy thật khó tin.

Thử hỏi thiên hạ này, ai dám cự tuyệt làm Phò mã Đại Tần?

Không nói đến làm Phò mã sẽ có được vô số chỗ tốt lợi ích, chỉ bản thân công chúa Tần Hân có dung mạo chim sa cá lặn, tính cách ôn nhu hiền thực, ai có thể từ chối được dụ hoặc như thế?

Nếu như từ chối, tất nhiên sẽ đối nghịch với Tần Hoàng vô lực đứng đầu Đại Tần, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Nam Cung Dật khó mà tưởng tượng, nam tử sâu không thể lường trước đó, lại có thể từ chối dụ hoặc như vậy, lại muốn trở thành kẻ địch với Tần Hoàng.

- Bởi vì hần muốn là Thiên Nhất Hồn Thủy.

Thượng Quan Phi than thở.

- Thiên Nhất Hồn Thủy? Khó trách không nói được.

Nam Cung Dật chợt hiểu, đồng thời cũng rõ ràng từ khi gặp mặt đến giờ, ánh mắt Thượng Quan Phi vẫn không dời khỏi người Dương Phàm.

Dương Phàm từ chối liên hôn với công chúa Đại Tần. không chỉ khiến hoàng tộc không có mặt mũi, làm cho công chúa Tần Hân xấu hổ. càng làm cho Thượng Quan Phi rất mất mặt.

Bởi vì người được chọn tốt nhất từ chối liên hôn, lúc này mới đến phiên Thượng Quan Phi.

Cho nên, hắn nhìn thấy Dương Phàm, làm sao vui vẻ được?

- Ta không phải thật sự cố kỵ mặt mũi.

Thượng Quan Phi lắc đầu than thở:

- A Tuấn thương yêu nhất là Tiêu Hân, trước đó cân nhắc gả nàng cho Dương Phàm, cũng là suy nghĩ vì ý nguyện của chính nàng.

- Ý của huynh, Tiểu Hân chán chính thích là Dương Phàm.

Nam Cung Dật tròng lớn mắt.

- Sau khi Dương Phàm bá đạo cự tuyệt liên hôn, Tiểu Hân trở về vẫn buồn bực không vui.

Thượng Quan Phi vẽ mặt chua xót:

- Nàng từ nhỏ vẫn gọi Thượng Quan ca ca, trong lòng nàng chỉ có tình huynh trưởng.

Nam Cung Dật nghe vậy, không khỏi lú lũi.

- Thán ở đại gia tộc, lại là nữ nhưng, ai có thể làm chủ được hôn nhân của mình?

Nam Cung Dật u oán nói. lại an ủi:

- Chàng qua huynh yên tâm, Tiêu Hân còn nhỏ tuổi, chờ gả qua cửa. lòng của nàng nhất định sẽ t hay đôi. Đêm này. đều là nữ nhân, muội có quyền nói nhất.

- Chỉ hy vọng như thế.

Thượng Quan Phi nửa mừng nửa lo.

Đối với chiếu lệnh của Tần Hoàng, thân là thần tử. hắn khó có thể cự tuyệt. huống hồ đối tượng liên hôn là nữ nhân mình âu yếm.

- Dương lão đại, lần trước người cho viên đan được gì kia quá là lợi hại. Ta trở về Vạn Yêu Điện, được Yêu Hoàng bệ hạ trợ giúp, chỉ cần mấy năm liền trùng kích cảnh giới Thần Hư công. Nếu như Không phải Yêu Hoàng muốn ta củng cố cảnh giới, chúng ta đã sớm gặp được từ mười năm trước rồi.

Hồ Phi gặp được Dương Phàm, có thể nói mừng rỡ như điên.

Thanh Vũ cùng hắn như bóng với hình, bộ dạng cười hì hì.

- Nói như thế. thực lực của người ít nhất tăng lên gấp mười?

Dương Phàm lại cười nói.

- Đó là đương nhiên, hiện giờ đơn đả độc đấu, ta đã có thể đại chiến trăm hiệp với Yêu Hoàng đại nhân, Ngay cả ngài ấy cũng không dám đỡ bản mạng thân thông của ta nữa.

Hồ Phi đắc ý ngông nghênh, ngo ngoe muốn thử nói:

- Dương lão đại, lần trước thua người tâm phục khẩu phục. Lần này thực lực ta đại tăng, nhất định phải đòi lại.

Dương Phàm lắc đầu:

- Ta đang bù đắp căn cơ, thời gian cấp bách, không có thời gian đánh với người.

Dứt lời. hắn nhắm mắt lại, chìm đắm trạng thái tu luyện vong ngã.

-Nè... Nè...

Hồ Phi phiền muộn muốn chết, năn ni nửa ngày. Dương Phàm cũng không trả lời.

- Người đừng quấy rầy Dương lão đại nữa.

Thanh Vũ liên tục đánh mắt ra hiệu, kéo hẳn ra ngoài.

Dương Phàm một mình thanh tịnh, tâm thần rơi vào một mảnh cảnh giới huyền bí.

Toàn bộ thể xác tinh thần hẳn đều dung nhập trong thiên địa tự nhiên, Sinh Mệnh Lục Chung cùng Hồn Căn trong cơ thể phát ra dòng pháp lực đặc biệt, dũng mãnh tràn vào đầu.

Trong đầu, ba cây Hoán Thiên Nha xanh, đỏ, tím xếp hàng một chỗ. thông thấu trời cao vô tận.

Lúc này Dương Phàm lo lắng là về cảnh giới tiếp theo, chẳng những là Hoán Nha Kỳ đại viên mãn, đồng thời là cảnh giới tiếp theo Hoán Nha Kỳ.

Khoảng khắc, tâm thần hẳn dung nhập Tiên Hồng Không Gian.

Lúc này, địa bàn Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm đã mở rộng đến năm trăm dặm.

Lục thổ địa cùng hoàng thổ địa tăng tốc độ sinh trưởng là một trăm hai mươi tám lần.

Dưới hoàn cảnh gia tốc sinh trưởng này, trong Linh Dược Viên mỗi giây mỗi phút đều có thực vật lớn lên héo rũ.

Dương Phàm đi tới trước một gốc chồi nhỏ, cũng không thúc giục gì, mà yên tĩnh cảm ngộ.

Dù vậy, dưới gia tốc sinh trưởng một trăm hai mươi tám lần, gốc chồi kia nhanh chóng hình thành cành cây, mọc ra đóa hoa năm màu kiều diễm, mỹ lệ vô cùng.

"Thi ra là Thiên Hương Ngũ Tâm Hoa."

Dương Phàm hít hương thơm kỳ dị làm người ta bay bổng, nhanh chóng phán đoán ra tên gọi đóa hoa này.

Thiên Hương Ngũ Tâm Hoa: loại kỳ hoa cực kỳ xinh đẹp, mỗi nụ hoa đều có cánh hoa năm màu. có thể luyện chế ra tiên tử tuyết mỹ.

Lúc này, Dương Phàm say mê trong Thiên Hương Ngũ Tâm Hoa xinh đẹp hoa mỹ, linh hoa dị thảo xung quanh có vẻ mờ nhạt.

Theo thời gian trôi qua. cánh hoa năm màu phóng ra một chút ánh sáng, mơ hồ như mộng, hương thơm mê người.

Trong đầu Dương Phàm, lại hiện ra hình ảnh minh suy diễn cảnh giới mới.

Ba cây Hoán Thiên Nha trong đầu phóng ra ánh sáng vô hạn, lực cảm ứng hư không ngày càng mạnh.

Đến khoảng khắc, Sinh Mệnh Lục Chung dâng lên một mảnh ánh sáng lục như sông nước, bao phủ ba cây Hoán Thiên Nha.

Đồng thời, Hồn Căn phóng ra ánh sáng vàng óng ánh, dòng ánh sáng màu lam nhu nước chảy từ trên xuống, nhập vào Sinh Mệnh Lục Chung, lại dung nhập vào đoàn ánh sáng ba màu phía trên.

Trải qua quá trình diễn biến cực kỳ phức tạp, đoàn ánh sáng ba màu chìm xuống, dòng chảy liên hợp ba đoàn hào quang, bao bọc Sinh Mệnh Lục Chung, ngưng kết thành một quả cầu ánh sáng năm màu. dường như đang dựng dục gì đó.

Cuối cùng có một ngày, quả cầu ánh sáng năm màu phóng ra màu sắc hoa lệ. nở rộ như hoa sen, bên trên hiện ra ba màu sắc mờ nhạt, ở giữa hiện lên một đoàn ánh sáng xanh lục trong suốt, như không chân thật. Hồn Căn phía dưới xoay quanh ánh sáng màu vàng đất cùng màu lam sáng bóng.

"Đường nét suy diễn đã thành hình, chỉ là dung hợp phức tạp trong đó. cùng với hình thành khâu quyết công pháp, còn có các loại vấn đề, cần phải gấp rút xử lý."

Trong lòng Dương Phàm trở nên trong sáng, mặc dù còn chưa hoàn toàn suy diễn thành công đại viên mãn cùng với cảnh giới tiếp theo.

Thế nhưng hiện giờ hắn đã hoàn thành sáu phần mười, càng về sau càng phức tạp rắc rối.

Dương Phàm cũng không nóng nảy. bởi vì hắn có thể tùy lúc suy diễn, đồng thời thần thể tự động bù đắp vấn đề căn cơ không ổn.

”Chỉ là. cảnh giới tiếp theo phải đặt tên gì?”

Dương Phàm mang theo vấn đề này, quan sát Thiên Hương Ngũ Tâm Hoa đang sinh trưởng từng bước.

Qua không biết bao lâu. cánh hoa năm màu vô cùng hoa lệ Bắt đầu héo rũ. úa tàn.

Dương Phàm tròn mắt nhìn một thứ tuyệt đẹp. từng chút úa tàn khô héo, tâm thần nháy mắt chấn động.

Như một đóa hoa thanh xuân mơn mởn. khoảng khắc phóng ra vẻ đẹp của nó, cuối cùng cũng sẽ héo tàn.

Dương Phàm từ đó linh ngộ được điều gì, thực vật như thế, con người cũng như vậy.

Vạn sự vạn vật. đều có thời khắc đẹp nhất tráng lệ nhất, thế nhưng sẽ không duy trì quá lâu. cuối cùng sẽ kết thúc.

Vào lúc này, Dương Phàm thật sâu cảm nhận được tu tiên là còn đường nghịch thiên mà đi.

Chính như lời Thiên Thu Vô Ngân khi xưa. trường sinh bất tử không phải là vĩnh hằng bất diệt.

Vạn vật thế gian, thọ mệnh dài nhất không phải người, không phải yêu. cũng không phải thân tiên ma, mà là Thiên Địa.

Cảnh giới tối cao Thiên Địa, đối với người quy tiên ma mà nói. có thể tính là vĩnh hằng.

Sau đó, Dương Phàm thay đổi hơn mười loại cây, tiến hành thúc đẩy nó.

Kết quả, mặc kệ là loại linh hoa dị thảo gì, mặc kệ sinh trưởng ra đóa hoa kiêu diễm tuyệt mơn mởn thế nào. cuối cùng cũng sẽ héo rũ úa tàn.

”Mặc kệ nó hoa lệ rực rỡ ra sao. cuối cùng cũng sẽ héo rũ, úatàrụ tiêu vong, chết đi...”

Dương Phàm hít sâu một hơi. rồi cuộc làm ra quyết định:

”Đã như vậy, cảnh giới tiếp theo Hoán Nha Kỳ, không bằng gọi là... vẫn Hoa Kỳ!”

vẫn Hoa Kỳ!

Khi cảnh giới này thành hình, Dương Phàm chỉ còn lại có một Chứng Quả Kỳ cuối cùng.

Uẩn Chứng Kỳ... Diễn Căn Kỳ... Hoán Nha Kỳ... vẫn Hoa Kỳ...

Dương Phàm biết cách Chứng Quả Kỳ cuối cùng, chỉ còn một hai bước xa.

về phần sau Chứng Quả Kỳ. còn có cảnh giới mới hay không, còn có cảnh giới gì? Dương Phàm tạm thời chưa tìm hiểu. điều này cách hắn thật xa xôi.

Có một con đường rõ ràng, phương diện sự diễn tu luyện của Dương Phàm càng thêm như ý.

Chớp mắt mấy tháng trôi qua.

Một ngày, rốt cuộc có người tới quấy rầy Dương Phàm.

Trong lúc Dương Phàm bế quan tu luyện, Yêu Long Hoàng đã hạ lệnh: không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Vì vậy, trong lúc này Ngay cả công chúa Đại Tần cầu kiến, cũng bị người ta chặn ở ngoài cửa.

Công chúa Tần Hân, tất nhiên là buồn bã rời đi.

- Có chuyện gì?

Dương Phàm chủ động mở mắt.

B ởi vì hẳn rõ ràng, một khi có người tới gặp mình, đó là đại biểu tin tức Cửu Long Thịnh Hội.

Người tới là Dạ Đồng.

- Báo Hồng Tôn, Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ đã bày ra thiên la địa võng, dự định một lưới bắt hết trận doanh Yêu Long Hoàng, tin tức cụ thể biết được rất ít.

Dương Phàm gật đầu nói:

- Người cẩn thận rời đi, sau này đừng tùy tiện tiến vào đây. Nơi này cường giả nhưmây, Ngay cả tôn tại cảnh giới Hợp Thể Kỳ cũng có.

Quả nhiên, Tần Hoàng phái sứ giả đến Thiên Bác Cung hạ chiếu lệnh:

"Tần Hoàng bệ hạ hiệu lệnh thiên hạ, một tháng sau sẽ tôn chức Cửu Long Thịnh Hội ở Tiên Tần cổ Điện, cùng quần hùng thiên hạ thương thảo đại thể. cùng mưu tính bảo tàng Tiên Tần..."

" Tiên Tần cổ Điện?"

Dương Phàm nhíu mày.

823. Chương 779: Máu Nhuộm Trời Cao.

Một tháng sau, sẽ triệu tập ở Tiên Tần cổ Điện.

Tần Hoàng truyền chỉ, làm cho vô số cường giả kinh đô nhiệt huyết sôi trào, trong lòng vạn phần chờ mong.

Thế nhưng, tuyệt đại đa số người tu tiên, Ngay cả pháp lực Thông Huyền, cũng không thể tham gia lần thịnh hội này.

Tên như V nghĩa, nhân vật chính ở Cửu Long Thịnh Hội là chú nhân chín kiện Chi Bảo Long Khí.

Trừ khi tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hư. bằng không Ngay cả tu cách làm vai phối hợp cũng không có.

Thiên Bác Cung, các cường giả phía Yêu Long Hoàng cũng oanh động một trận.

Trong khoảng thời gian Dương Phàm bế quan, liên tục có cường giả gia nhập phía Yêu Hoàng Cảnh hay Trấn Đông Hầu, nếu như đến lúc đó đủ danh ngạch, vậy có thể tham gia.

- Tần Hoàng này thật là lè mề, cần thì nói. muốn thì đánh, không cần kéo lâu như vậy. lại còn phải chờ một tháng.

Hồ Phi gấp gáp khó nhịn, liên tục chà tay.

Ngược lại, các cường giả khác lại tinh tảo hơn nhiều.

Còn lại thời gian một tháng, trận doanh Yêu Long Hoàng đã Bắt đầu tỉ mỉ chuẩn bị trừ tính.

Dương Phàm lại nắm chắc từng chút thời gian, chìm đắm vào tìm hiểu tu luyện.

Phải hoàn toàn bù đắp căn cơ. ít nhất còn cần thời gian mấy chục năm, Dương Phàm không muốn lưu lại cho mình hậu họa gì.

Mỗi một phút mỗi một giây, đối với Dương Phàm đều rất trọng yếu.

Những người khác, kể cả trận doanh Yêu Long Hoàng, thậm chí Thiên Cơ Các. không có chuyện gấp gáp. cũng không quá vội Dương Phàm.

- Nghe nói một thời gian trước, Tần Hoàng đã quỳ định gả công chúa Tần Hân cho Thượng Quan gia chủ. Chuyện này, ta không biết có nên nói cho Dương lão đại hay không.

Thanh Vũ khẽ cau mày.

- Tần Hân công chúa? Không nhận ra. có liên quan gì tới chúng ta.

Hồ Phi vô tình nói.

- Hừ, lẽ nào người không biết, vị công chúa Tần Hân kia đã từng có một đoạn thời gian cùng chung hoạn nạn, quan hệ không tệ với Dương lão đại.

Thanh Vũ Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Hồ Phi là một kẻ thần kinh thô thiển, bình thường sẽ không lắng nghe sư tập tình báo.

So lại, tâm tư Thanh Vũ phải nặng nề hơn.

Hồ Phi ngáp một cái:

- Lão đại thâm thiệp tình nhân rất nhiều, ta nào nhớ kỹ nhiều như thế.

Thanh Vũ nghe vậy nao nao, tiếp đó than thở:

- Cũng phải, nam tử gân như hoàn mỹ như hắn, lại là kẻ đa tình, vậy thì cũng bình thường.

Nghe Hồ Phi nói như thế. Thanh Vũ buông tha đem chuyện này nói cho Dương Phàm.

Trao đổi. Ngay cả công chúa Tần Hân cầu kiến cũng bị chặn ở ngoài cửa.

Yêu Long Hoàng hạ lệnh, bất kỳ kẻ nào cũng không được quấy rầy Dương Phàm bế quan.

Vào một ngày, một mảnh ánh sáng máu lửa phóng lên trời cao ở kinh đô.

Cách thật xa. cũng có thể cảm ứng được.

- Xảy ra chuyện gì?

Kinh đô nơi thịnh thế tu tiên, vô số người tu tiên kinh hoảng biến sắc.

ở Tần đô, ngoại trừ hoàng tộc. còn có kẻ nào dám trắng trợn giết người phóng hỏa như thế. gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Trong Thiên Bác Cung.

Yêu Long Hoàng mở ra thần thức, trong nháy mắt lan tràn phạm vi mấy chục vạn dặm, tiếp đó hiện ra vẻ kinh ngạc:

- Nội bộ Đại Tần còn tự giết lẫn nhau?

- Xảy ra chuyện gì?

Thần thức các cường giả Thần Hư khác không cách nào kéo xa như vậy, dù sao kinh thành này lớn đến trăm vạn dặm.

- Làm sao thế được? Huyết tẩy Thượng Quan gia?

Thiên Ma Môn chủ thất kinh, không thể tin được.

- Huyết tẩy Thượng Quan gia, là ai làm?

Bọn người Trần Đông Hầu thất kinh

Nên biết, Thượng Quan gia chính là đứng đầu tứ đại gia tộc kinh thành, truyền thừa xa xưa, tổ tiên còn là công thần khai quốc Đại Tần.

- Là hoàng tộc... Tần Tuấn.

Yêu Long Hoàng sắc mặt nghiêm túc.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bạo quân kia lại đi huyết tẩy Thượng Quan gia trung thành nhất với Đại Tần.

Tần Vong nhìn chăm chăm mảnh đỏ máu trên trời cao.

Một mảnh đỏ máu chói chang, nhuộm kín trời xanh.

Dương Phàm đang bế quan tu luyện trong phòng, bỗng nhiên tỉnh lại.

Trong đầu, ba cây Hoán Thiên Nha đồng loạt nhảy lên. khứu giác của hắn cảm giác được một cỗ giết chóc máu tanh.

Nhìn bầu trời xa xa. máu nhuộm trời xanh.

Dương Phàm cảm giác một người có liên hệ với mình xảy ra chuyện.

Hắn vội vàng mở ra thần thức, lan tràn mười vạn dặm, không đủ... Hai mươi vạn dặm... vẫn chưa đủ...

Cuối cùng, ba cây Hoán Thiên Nha toàn lực mở rộng, thăm dò ngoài ba mươi vạn dặm.

Rốt cuộc, hắn thấy được một mảnh phủ đệ thiêu đốt. máu rải khắp nơi. liên tục có tiếng kêu la thảm thiết.

Phủ đệ đã từng huy hoàng, dưới ngọn lửa thiêu đốt, vô số người gào khóc kêu la.

Phủ đệ lớn như thế chiếm tới mấy ngàn dặm, nhân khẩu không dưới hơn vạn, trong đó đa số là cường giả tu tiên.

Biển phủ vỡ nát. vẫn còn thấy được ba chữ "Thượng Quan Phủ".

Lúc này, mười vạn thị vệ hoàng gia mặc giáp đen, bao vây quanh Thượng Quan gia, còn có trận pháp mạnh mẽ, cấm chế dấn lên đủ mọi màu sắc, diệt sạch những tu sĩ Thượng Quan gia cố gắng đột phá vòng vây.

Bên trong gia tộc, một nam tử quy dị trên trán hiện ra hoa văn long lân, giống như hư ảnh dẫn chúng cao thủ hoàng cung, chém giết cường giả Thượng Quan gia.

Bùm bùm ầm ầm...

Nam tử hư ảnh trán có long lân, chiến đấu cùng Thượng Quan Phi cả người là máu.

- Thượng Quan Phi, bó tay chịu trời đi.

Nam tử như hư ảnh kia, Thân hình nhanh như tia chớp, mỗi một kích đều ẩn chứa lực Thần Hư hùng mạnh.

Bùm ầm

Hai người va chạm, dấn lên hoa lửa chói mắt. dư sóng lan ra xung quanh, biến phòng ốc thành bột mịn, càng tăng thêm tiếng kêu la xung quanh.

- Long Ảnh thần bí nhất Tần Hoàng cung, đệ nhất tâm phúc thủ hạ A Tuấn, không ngờ có cơ hội giao thù với người.

Thượng Quan Phi hai mắt sung huyết. vẻ mặt bi phần nói:

- Thế nhưng Thượng Quan Phi ta tuyệt đối sẽ không bó tay chịu trời.

- Công chúa chết, Thượng Quan gia ta có trách nhiệm, thế nhưng trước khi chưa điều tra rõ chân tướng, làm sao có thể tùy tiện hủy diệt vô số con cháu Thượng Quan gia ta?

- Ta chỉ phụ trách chấp hành mệnh lệnh, không phân đúng sai. Bệ hạ đã hạ lệnh, công chúa Tần Hân chết ở Thượng Quan gia. cho nên toàn bộ Thượng Quan gia đều phải chôn cùng.

Long Ảnh lạnh băng vô tình nói.

Ngao rống-

Đúng lúc này, phương xa một đám mây vàng dài như một con rồng nâu. phát ra tiếng long ngâm rung trời.

Trung niên long bào đứng sừng sững trên thân rồng, hai mắt đỏ máu:

- Thượng Quan Phi, tên ác đồ kia, bản vương muốn băm thầy ngươi ngàn vạn lần, báo thù cho Hán nhi.

- Tam Hiển Vương!

Thượng Quan Phi thất kinh

Hắn biết, Tam Hiển Vương là hoàng thúc công chúa Tần Hân, cực kỳ thương yêu Tiểu Hân.

- Nạp mạng đi

Tam Hiền Vương được Ngự Long Lý gia trì, thanh uy kinh thiên, giết về phía Thượng Quan Phi.

Nhất thời Thượng Quan Phi bị ép đến mức cực kỳ nguy hiểm.

”Tam Hiền Vương, bệ hạ muốn bắt giữ Thượng Quan Phi.”

Long Ảnh vội truyền âm thần niệm sang Tam Hiền Vương.

Thế nhưng Tam Hiền Vương đã rơi vào cực độ điên cuồng, một mảnh ánh sáng màu nâu hóa thành long xà, chèn ép từng chút khu vực của Thượng Quan Phi.

Bùm ầm

Vuốt rồng màu nâu vàng hư ảnh, phá đá kinh thiên đâm tới từ hư không, hung hăng đánh về phía Thượng Quan Phi.

- Dừng tay

Một tiếng quát khê truyền tới.

Tiếng quát vừa dứt, liền thấy một tầng màn nước nhu mặt gương che trước mặt Thượng Quan Phi.

Màn nước màu lam bị đánh trúng, rung động một trận, lồm xồm, nhưng giảm bớt rất nhiều áp lực.

Khi màn lược lam kia ảm đạm mờ hồ, một văn sĩ nho nhã cầm trong tay chiếc quạt lông xuất hiện trước mặt hai người.

- Hàn Kỳ, ngươi có ý gì?

Sắc mặt Tam Hiền Vương trầm xuống.

- Tam Hiền Vương, nếu giết chết hần, sẽ vi phạm mệnh lệnh của bệ hạ.

Hàn Kỳ nhàn nhạt nói.

Hần chuyển đầu nhìn sang Thượng Quan Phi vết thương đầy người, vẻ mặt không đành lòng cùng đau đơn, giọng khàn khàn:

- Thượng Quan đại ca, ta không thể ngăn cản A Tuấn được.

Tần Đô Tam Tú năm đó, ba huynh đệ. hôm nay đều có lập trường: một người hiện là đương kim cửu ngũ. một người là thừa tướng, một người là nắm giữ đứng đầu tứ đại gia tộc.

- Chẳng qua huynh yên tâm, công chúa Tần Hân đã tra rõ, là chết vì tự sát... Toàn bộ Thượng Quan gia tuy là chôn cùng, nhưng có thể giữ cho huynh một mạng, còn có phụ mẫu thân sinh của huynh, ta đã cầu bệ hạ xử lý nhẹ.

Hàn Kỳ an ủi nói.

- Đa tạ Nhị đệ, bảo trụ hai thân nhân duy nhất trên đời của ta.

Thượng Quan Phi vẻ mặt cảm kích, quỳ xuống dập đầu.

- A Tuấn niệm tình cảm năm đó, bằng không...

Hàn Kỳ thở dài buồn bã.

- Ta đã hiểu.

Thượng Quan Phi đứng lên, chưa xót nói:

- Bằng tính tình A Tuấn hôm nay, nếu là gia tộc khác, trực tiếp đuổi tận giết tuyệt, không hề có một người sống nào.

- Huynh rõ ràng là được, hiện giờ theo đệ gặp bệ hạ.

Hàn Kỳ nói.

- Huynh theo đệ.

Thượng Quan Phi thần sắc buồn bã.

Nữ tử mình mơ mộng ước mong, lúc hấn vào động phòng đã tự sát mà chết.

Còn giờ, cả Thượng Quan gia đã chôn cùng.

Hấn, mắt hồn lạc phách.

Vù

Một bóng người lóe lên tia sét sáng bóng hoa lệ. như ảo ảnh phá vỡ trận pháp ngoài Thượng Quan gia tộc, xuất hiện ở Thượng Quan gia ngọn lửa thiêu đốt.

”Đã tới chậm một bước.”

Dương Phàm thó ra một hơi, nhắm hướng hoàng cung Đại Tàn chạy đi.

Sau khi hấn rời đi không lâu, ở trong mảnh lửa cháy phế tích kia, mơ hồ thấy một Ma Ảnh mơ hồ bất định, không ngờ sinh ra từ trong ánh lửa.

- Dương Phàm, người nhiều lần làm cho kế hoạch bản Ma Chủ thất bại, lần này thừa dịp người bế quan không rành chiêu cố, trước tiên cho người sứ đầu mẻ trán một trận, như vậy tranh thủ cho bản Ma Chủ đủ thời gian...

Ma Ảnh kia vắn vẹo trong phế tích, vẻ mặt mang theo vài tia tự đắc, tiếp đó lẩm bẩm:

- Hợp tác với tên Vu Tôn gan nhỏ như chuột kia, còn không bằng ta tự làm một mình. Cuối cùng có một Ngày. bản Ma Chủ thức tỉnh chủ nhân, Thiên cấm Nội Hải sẽ là nơi đầu tiên bị diệt...

Ma Ảnh kia lẩm bẩm thì thầm, biến mất trong ngọn lửa. giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Cùng lúc đó.

Hoàng cung Đại Tàn, mặt điện.

Cung điện băng tinh hàn khí lan tỏa. xung quanh khảm dạ minh châu tỏa sáng nhu hòa.

Thân ảnh lạnh lùng bá đạo, mặc cón Long bào, hai tay sau lưng, trước mặt dựng hai cõ băng quan.

Toàn cung điện băng tinh, một cỗ áp lực khủng bố.

Trong hai quan tài băng kia. đều nằm một nữ tử.

Trong đó một nữ tử rất trẻ tuổi, nhưng đầu đội mũ phượng, dung mạo tinh, xảo như tuyết, đó là một giai nhân sắc nước hương trời.

Một quan tài băng khác, một nữ tử đang nằm, mặc trang phục tân nương cao quy hoa lệ, sắc mặt còn dấu lệ rơi.

Nữ tử này cũng trẻ tuổi, dung mạo chim sa cá lặn, hàng mi như sương, khí chất thanh lệ thoát tục, thần thái nữ nhi hồn nhiên thiện lương.

Đó chính là Tàn Hân, công chúa Đại Tàn vừa chết không lâu.

- Khi ta uống rượu mừng, đi vào động phòng, Hân nhi đã tắt thở bỏ mình, trong phòng không hề có dấu vết giấy dựa gì.

Thượng Quan Phi quỳ xuống, thấp giọng kể lại, cũng nói ra suy đoán.

- Trước đó, Hân nhi từng đi Thiên Bắc Cung cầu kiến Dương Phàm, bị chặn ở ngoài cửa.

- Người nàng thích hấn là Dương Phàm, lần trước liên hôn bị từ chối, lần này Ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có, Dương Phàm kia thật là lạnh lùng vô tình.

- Tội thần cho rằng, Hân nhi thương tâm tan vỡ cõi lòng, mới tự sát mà chết, chuyện này có quan hệ trực tiếp với Dương Phàm.

Tần Hoàng nghe xong, sắc mặt đầy lửa giận, cả người nán lên:

- Dương Phàm... Dương Phàm... Ta nhất định phải bắt thầy ngươi vạn đoạn, chôn cùng Hàn nhi!
Hàn Kỳ đứng ở một bên, lại nhíu mày rơi vào trầm tư.

Vù!

Đúng lúc này. một cái bóng lóe lên, chính là Long Ảnh chiến đấu với Thượng Quan Phi trước đó.

- Báo! Bệ hạ, Dương Phàm cầu kiến.

824. Chương 780: Thiên La Địa Võng.

Dương Phàm bước ra từ trạng thái tu luyện vong ngã. mở mắt hít sâu một hơi.

Hắn thật không ngờ. sẽ dưới tình huống thế này đi gặp Tần Hoàng võ lực đệ nhất đương đại.

Một trận hàn ý thấu xương, như muốn đông lại thời không cả tòa mật điện, Dương Phàm bước ra mỗi bước, đều khó khăn nặng nề.

Không chỉ có áp lực Tần Hoàng, càng tỏ rõ tâm tình của hắn.

Hắn đặt mình trong cảnh thiên địa tự nhiên, mỗi một biến hóa tâm tình cảm giác, đều sẽ tự nhiên biểu hiện ra qua động tác tứ chi cùng thân sắc, thậm chí lây nhiễm người xung quanh.

Lửa giận cùng sát khí trong mắt Tần Hoàng, tạm thời tiêu tán vài phần.

Từ khi Dương Phàm mở mắt ra, hắn như bước ra từ thiên địa, làm cho người ta cảm nhận được tâm tình của hắn.

Hai tòa quan tài bằng tinh, chắn trước mặt Tần Hoàng cùng Dương Phàm.

Ánh mắt Dương Phàm dừng trên thi thể Tần Hân, ngọc dung tuyết trắng chim sa cá lặn, còn sót lại chút vết lệ roi, hàng mi nhu như sương không dính khói lửa nhân gian.

Bỗng nhiên, dường như thấy được Tiểu Hân đã từng thuần mỹ thiện lương.

Hắn đối với Tần Hân chỉ có bằng hữu hoạn nạn, cùng tình nghĩa như huynh muội.

Chính Tiểu Hân, cùng hắn ở Đại Tần. vượt qua năm tháng gian khổ nhất.

Quan sát một lúc lâu, Dương Phàm phát hiện Tần Hân vì chết không lâu. thi thể được đóng băng bảo tồn đúng lúc, trên người còn tồn tại tàn hồn. Nếu có Thiên Nhật Hồn Thủ, hoặc chờ mình tiến vào văn Hoa Kỳ, có hy vọng cứu chữa.

Thấy thế. Dương Phàm thoáng thở ra một hơi, dù sao còn có đường về.

- Ngươi hỏi hận không?

Tần Hoàng cười lạnh một tiếng:

- Từ kho ăng khắc khi ngươi bước vào hoàng cung, đã đại biểu ngươi có đi không về.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, cảm nhận được Tần Hoàng quá tâm muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Ngoại trừ Tần Hoàng ra, trong đại điện này còn có Hàn Kỳ. Tam Hiền Vương, Thượng Quan Phi, Long Ảnh ẩn nấp, còn có vô số cường giả.

Xem ra Dương Phàm muốn trở ra toàn thân, rất khó rất khó.

- Có thể chờ chút không.

Dương Phàm chuyển mắt sang Thượng Quan Phi đang quỳ.

Thượng Quan Phi trang phục tân lang, nhưng nhuộm đầy vết máu. rách nát khó coi.

Lúc này, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Dương Phàm.

- Mời nói ra những chuyện trải qua một lần.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Tên súc sinh lạnh lùng vô tình người!

Thượng Quan Phi gần như rít gào nói:

- Người biết rõ Hán nhi thích người, vì sao còn cự tuyệt liên hôn, làm nàng đau xót bệnh hư một hồi?

Dương Phàm nhắm mắt lại, không trả lời. giống như chìm đắm cảnh giới vong ngã.

Lúc đó hắn nhập ma cường độ thấp, bá đạo ngạo nghễ, chỉ ta độc tôn, quyết đoán cự tuyệt. Dù là không nhập ma, đứng ở lập trường của mình, hay là nói cảm tình, Dương Phàm cũng sẽ không đáp ứng.

Chẳng qua khi đó, là lúc hắn xuất hiện kẻ hờ. không cảm ứng được hậu quả đáng sợ từ thiên cơ.

- Sau khi người tới Đại Tần, Hán nhi cầu kiến, lại bị người chặn ở ngoài cửa. làm nàng thương tâm tan vỡ cõi lòng. Tên máu lạnh nhà người, dù là không lấy nàng, lẽ nào cả bằng hữu cũng không làm?

Thượng Quan Phi lại rít gào.

Dương Phàm vẫn không trả lời. hắn đang căn cứ đầu mới. cố gắng cảm ứng thiên cơ.

về phần không gặp Tần Hân, dưới thời gian cực kỳ gấp gáp, Dương Phàm chìm đắm tu luyện vong ngã. Yêu Long Hoàng hạ lệnh ngăn cản tất cả người quấy rầy Dương Phàm tĩnh tú

Yêu Long Hoàng cũng là có ý tốt, chỉ có hắn nhìn ra tình trạng của Dương Phàm.

Lúc đó Dương Phàm căn bản không biết, công chúa Tần Hân cầu kiến mình.

Ngoài ra. Dương Phàm thân ở tu luyện cùng suy diễn vong ngã, cảm ứng thiên cơ suy yếu. Trừ khi là người chí thân có cùng mình, như là thân nhân, hoặc Hô Phi, Đặng Thi Dao.

Tần Hân quan hệ cùng hắn tuy rằng không tệ, nhưng còn không tính là liên quan chí thân.

Từng loại biến cố, dẫn đến kết quả hôm nay, Dương Phàm cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

- Khi ta uống xong rượu mừng, đi vào động phòng, Hán nhi đã tắt thở bỏ mình, trong phòng không có bất cứ dấu vết giãy dụa gì.

Thượng Quan Phi mắng thì mắng, những chuyện trải qua vẫn nói rõ.

"Tắt thở bỏ mình? Tự sát? Lại còn là dưới tình huống có người tọa trấn ở Thượng Quan phủ?"

Trong lòng Dương Phàm thất kinh

LÚC đó Thượng Quan phủ có thể nói là cường giả nhu mây. có mấy vị cường giả cấp Vương hầu Thượng Quan Phi tọa trấn.

Nếu như không phải tự sát. dưới tình huống như vậy có thể im hơi lặng tiếng lén vào phòng tân nương, giết chết công chúa Tần Hân, đồng thời không tạo ra bất cứ dấu vết giãy giụa gì ở trong phòng, còn chế tạo ra biểu hiện giả tự tử mà chết... Như vậy thân thông hung thủ quả thật sâu không thể lường.

Bỗng nhiên, ba cây Hoán Thiên Nha trong đầu Dương Phàm rung động, đập nhập thiên cơ vô tận.

Nhưng mà. hắn không cảm giác có người điều tra tình huống thiên cơ của mình, xem ra Vu Tôn đã triệt để buông tha Đại Tần.

Hắn cắn răng một cái, không tiếc tiêu hao thọ nguyên, lực cảm ứng tăng cường vô số lần.

Bụp!

Một đoạn thời không, hắn thấy một tân nương, ngồi trước cửa sổ, thấp giọng nức nở, vẻ mặt đầy nước mắt.

Đường nét tân nương không nhìn rõ, trong tay cầm một bình thuốc, do dự.

Có lẽ tân nương này chính là Tần Hân.

Đúng lúc này, trong phòng hiện một bóng người không rõ. trôi nổi như u linh giữa không trung.

Tần Hân hoa dung biến sắc, cái bóng người mơ hồ kia vươn tay, trực tiếp cố định nàng.

Sau đó, cướp đi bình thuốc trên tay nàng...

Kế tiếp, hình ảnh vỡ nát.

Bất luận Dương Phàm cố gắng thế nào, cũng không tra rõ cái bóng kia rốt cuộc là ai.

"Chẳng lẽ là Thượng Quan Phi?"

Ánh mắt Dương Phàm lạnh lẽo. bỗng quay đầu nhìn Thượng Quan Phi.

Thượng Quan Phi rùng mình một cái.

- Lễ nào ngươi muốn động thù?

Tần Hoàng phần nộ quát, long uy hoàng giả ngập trời đánh tới. làm cho khí tức Dương Phàm tự nhiên tiết lộ tan thành mây khói.

- Bệ hạ, trước tiên chờ đã.

Hàn Kỳ vội ngăn cản Tần Hoàng chuẩn bị ra tay bắt giết Dương Phàm.

Hắn một mực tự hỏi. sự tình không đơn giản như vậy.

"Không đúng, hẳn không phải người."

Dương Phàm thu hồi ánh mắt.

Nếu như là Thượng Quan Phi, Dương Phàm không thể nào không nhìn rõ cái bóng kia.

Hiển nhiên, hung thủ chân chính càng đáng sợ hơn hẳn trăm ngàn lần, có lẽ rất có địa vị, cho nên Ngay cả Dương Phàm cũng không thể khám phá thiên cơ.

- Chẳng lẽ ngươi biết điều gì?

Thừa tướng Hàn Kỳ không hô là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Tần Hoàng, một mực trầm tư, hoài nghi chân tướng việc này.

Đương nhiên, hắn cũng muốn tranh thủ cho huynh đệ, đây là nguyên nhân trọng yếu.

Dương Phàm sắc mặt không đổi, bấm tay chỉ vào hư không, hiện lên trước mặt mọi người một màn ánh sáng.

Màn ánh sáng bắt đầu hiện lên những gì Dương Phàm vừa cảm ứng được.

Khi tồn tại mơ hồ thần bí vung tay cố định Tần Hân, sau đó cướp đi bình thuốc trên tay nàng, hình ảnh biến mất.

- Quả nhiên còn có hung thù!

Thượng Quan Phi kinh hô một tiếng, cũng không hoài nghi thật giả biểu hiện trên màn ánh sáng kia.

Bọn người Tần Hoàng, Hàn Kỳ liền nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt khác, không ngờ tới người này còn có đại thần thông thiên triệt địa cỡ này.

Bọn họ lại không biết, vừa rồi Dương Phàm đã hao tổn bốn năm trăm năm thọ nguyên, gần như tương đương cực hạn của một Kim Đan bậc cao.

"Hung phạm kia là ai? Vì sao ta cảm giác như đã từng nhận thức."

Bản thân Dương Phàm cũng không nói rõ cảm giác này.

- Mặc kệ thật hay giả. hôm nay ngươi đừng mơ sống rời khỏi hoàng cung.

Tần Hoàng sắc mặt lạnh lùng bá đạo. hiện ra vài phần dữ tợn phần nộ khắc cốt minh tâm.

- Bệ hạ động thủ ở chỗ này, chẳng lẽ không lo lắng an nguy hai chiếc băng quan này sao?

Dương Phàm lúc này mới quan sát một bộ quan tài băng tinh khác.

Nữ tử trong băng quan, dung nhan tuyết trắng tinh xảo, có thể nói quốc sắc thiên hương, cùng một tuổi như Tần Hân, nhưng mang theo chiếc mũ phượng.

"Nữ tử này là ai? Chẳng lẽ là thê tử đã chết của Tần Hoàng?"

Nàng mặc dù đóng băng đã chết, mỹ lệ kinh tâm động phách vẫn làm cho Dương Phàm rung động.

- Ngươi dám uy hiếp bổn hoàng? Quả nhân muốn giết ngươi, còn đơn giản hơn cả giết một con kiến.

Tần Hoàng cuồng ngạo cười to, một cổ long khi kinh khủng thiên địa, há thành một sợi tơ vàng như thực chất.

Dùng long khi ngập trời ngưng tụ thành như thế, quả thật kinh thế hãi tục.

Dương Phàm đột nhiên có một loại ảo giác máu như đọng lại. một cổ nguy cơ chí mạng ập tới.

VÙ xoạt

Thần hình Dương Phàm chợt lóe. thân thể hóa thành một đoàn ánh sáng nương theo một mảnh tia sét mỹ lệ.

Bùm bùm bùm

Dương Phàm ý niệm khẽ động, một cổ sóng sấm sét lan ra, cố gắng ngăn cản sợi tơ vàng long khí công kích.

Thế nhưng sợi tơ vàng long khí bằng lực lượng bá đạo tuyệt thế. trực tiếp đâm thủng cổ sấm chớp ẩn chứa lực phá diệt kia.

Dương Phàm toàn thân phát lạnh, bất tri bất giác bị Tần Hoàng bức ra khỏi gian mật thất đóng băng này.

Còn không chờ hấn phản ứng lại, một hư ảnh nam tử trần có long văn hiện thân phía sau lưng, lưỡi dao sắc bén trong tay đã đâm tới lưng hấn.

Trước có sói, sau có hổ.

Đột nhiên, Dương Phàm cảm giác dưới chân có một lực hút, thân thể như rơi vào đầm

Một mảnh ánh sáng nâu, hiện lên dưới chân hấn.

Chính là Tam Hiền Vương trầm mặc hồi lâu.

Hấn ở thời khắc mấu chốt, dùng lực lượng Ngự Long Lý chế tạo địa lý bất lợi. hạn chế tốc độ Dương Phàm.

Nếu như đơn đả độc đấu, Dương Phàm đương nhiên không thềm để ý.

Thế nhưng hấn còn phải đồng thời đối mặt hai đại cường giả đứng đầu, trong đó một vị là Tần Hoàng vô lực khoáng thế vô song.

Phốc một tiếng, lưỡi dao đâm xuyên qua lưng Dương Phàm.

Sau khoảng khắc, sợi tơ vàng long khí tới trước người Dương Phàm, nghe ầm một tiếng, tất cả tan thành tro bụi.

- Không đúng.

Ánh mắt Tần Hoàng chợt ngưng, chỉ thấy một tàn ảnh sáng bóng bỏ chạy ra ngoài.

Thì ra, giết chết trước đó chỉ là thuật khôi lỗi thể thân Dương Phàm tu luyện tới đỉnh cao.

Trong chớp mắt khi công kích đến người, để khỏi lỗi thể thân thừa nhận thương tổn, bản tôn nhân cơ hội chạy trốn.

- Người thoát được sao?

Tần Hoàng lời còn chưa dứt, Dương Phàm chỉ thấy một bàn tay lóe ra ánh vàng giáng xuống từ trên trời, đánh tới đầu mình.

Tốc độ này cũng quá khủng bố, không hổ là cường giả võ lực đệ nhất Đại Tần.

Dương Phàm không tự hỏi đối phương dùng bí thuật gì, lúc này hắn không có thời gian.

Nếu như trong thời gian ngắn không thể bỏ chạy, cơ hội trở ra toàn thân Ngày càng bé nhỏ.

Bùm

Một chớp hạ xuống, cả hư không đều sôi trào, giống như muốn nổ tung.

Trong ngực Dương Phàm dồn ép một cỗ khí trầm muộn.

Trong lúc gấp gáp, hắn nhắc cánh tay dò rọc lưu ly, hung hăng đánh tới.

`m...

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng bùng nổ đáng sợ chạy vào thân thể mình.

Vù.

Hắn hừ nặng một tiếng, mượn lực bay ngược ra.

Tần Hoàng biến sắc, vừa rồi tiếp một chiêu, mặc dù hắn chiếm thượng phong, nhưng cảm nhận được pháp lực hùng hồn như biên của Dương Phàm.

Dương Phàm vừa chuẩn bị chạy tới cửa sổ cung điện, chuẩn bị phá cửa xông ra. lại bị một đoàn ánh sáng đánh văng.

Răng rắc!

Lực lượng hắn đánh ra cực kỳ khủng bố, ánh sáng vỡ nát. lại bị một đoàn hào quang màu xanh nước ngăn cản.

- Ha ha, toàn bộ đại điện đã bày ra thiên la địa võng.

Hàn Kỳ cầm trong tay quạt lông, ngăn chặn chỗ hổng.

- Các người đừng ra tay.

Thân ảnh Tần Hoàng nhu thiên thần, hiện thân đối diện Dương Phàm.

- Trong vòng ba chiêu, nếu người còn sống trước mặt quả nhân, hôm nay cho người một đường sống.

Ba chiêu?

Dương Phàm nghe xong, cười ha ha:

- Sau ba chiêu, thiên la địa võng của các người sợ rằng sẽ biến thành tường đông vách sắt rồi.

- Tuy rằng Dương mỗ rất muốn thử xem, nhưng các người không cho ta cơ hội...

Dương Phàm đặt chân ở đại điện cấm chế chồng chất, đối mặt vô số cường giả bày ra

thiên la địa võng, thân ảnh sáng bóng mờ ảo vẫn sâu không thể lường, khóe miệng nhếch lên một tia tươi cười...

825. Chương 781: Phân Lượng Thiên Nhất Hồn Thủy.

Thình thịch!

Thình thịch thình thịch...

Dưới khí tức áp lực nặng nề, có thể nghe được tiếng tim đập của mỗi người.

Thượng Quan Phi, Tam Hiền Vương, Long Ảnh, các cường giả cấp Đại Vương hầu, cảm giác kinh tâm động phách, hít thở gấp gáp.

Làm cường giả đứng đầu đương đại. võ lực cái thể bao quát thiên hạ, cùng bốn người ra tay ngăn cản hoặc công kích.

Dưới tình huống bất lợi này. đối thủ gần như rơi xuống hạ phong, nhưng lại không chút tổn thương.

Trên trán Thượng Quan Phi toát mồ hôi lạnh, bốn người Long Ảnh cũng đứng nghiêm bất động.

Giao chiến trình tự này. dù bọn họ muốn nhúng tay. cũng rõ ràng cảm thấy bất lực.

Lúc này, khoe miệng Dương Phàm mỉm cười, thân ảnh sáng mờ như ảo mộng, nương theo tiếng sấm nhẹ. thân hãm thiên la địa võng, nhưng càng hiên thị sâu không thể lường.

Nên biết rằng ngoài cung điện, có vạn cường giả cấp Thông Huyền, bao gồm cả Hóa Thần đại tu sĩ, tầng phòng ngự bày ra có thể nói là tường đồng vách sắt.

"Hắn còn có thể cười được..."

Quạt lông trong tay Hàn Kỳ vỗ lên có tiết tấu, kỳ thật âm thầm kinh hãi.

Đối thành bất cứ cường giả đứng đầu Đại Tồn nào, coi như là Yêu Long Hoàng nổi danh cùng Tán Hoàng, dưới cục diện này cũng không thể trấn định như vậy.

Dù là Tồn Hoàng thật có cơ hội ba chiêu đánh chết Dương Phàm, ít nhất cũng phải chiêu chiêu chí mạng, phát động bí thuật tuyệt sát áp rường.

Lúc này mặc dù Hàn Kỳ trong lòng đã có định liệu trước, nhưng khi nhìn đến Dương Phàm mỉm cười thần bí khó lường, cũng không khỏi chột dạ.

- Trước khi rời đi. Dương mỗ có một đề nghị.

Dương Phàm không đợi Tồn Hoàng trả lời, lập tức nói:

- Nghe nói trong tay bệ hạ có Thiên Nhất Hồn Thủy. chẳng hay có thể giao cho Dương mỗ. như vậy còn có thể sống lại công chúa Tồn Hân.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Tồn Hoàng nghe vậy, bốc lên ngọn lửa giận vô danh:

- Câm miệng!

- Người đừng hòng kéo dài thời gian, trong vòng ba chiêu, xem bốn hoàng diệt ngươi.

Trên người Tồn Hoàng bỗng bùng lên một cỗ khí thế khủng bố, một tay phủ đầy hoa văn vàng kim. bùng lên khí trắng quy dị.

Trong làn khí trắng kia ẩn hiện một tia không gian bất ổn.

Dương Phàm vừa nhướng mày. cảm giác một cỗ nguy cơ càng mãnh liệt hơn trước.

- Ba chiêu? Đáng tiếc không có cơ hội...

Dương Phàm khẽ thở dài.

Lời vừa dứt. từ phương xa truyền tới tiếng xé gió, bên ngoài một mảnh đại loạn, tiếng gào thảm thiết liên tục vang lên.

- Không xong.

Sắc mặt Hàn Kỳ đại biến.

`m bùm-

Cả đại điện rung lên, tầng ánh sáng cấm chế bên trên rắc rắc một tiếng vỡ tan.

Chỉ thấy một cái vuốt rồng tử kim đâm thủng nóc đại điện, xé ra một cái lỗ thủng lớn.

Trên lỗ thủng sừng sững một cái bóng như ma thần, đầu mọc sừng rồng, ánh mắt lóe sắc tím, mặc long bào vàng kim.

- Không hay. là Yêu Long Hoàng!

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Bất luận là Tần Hoàng hay Hàn Kỳ, Tam Hiến Vương, lực chú ý của mọi người đều bị Dương Phàm thu hút. làm sao ngờ tới Yêu Long Hoàng phá không mà đến.

Thử nghĩ. Dương Phàm một mình tiến vào hoàng cung Đại Tần, làm nhân vật trọng yếu trong trận doanh Yêu Long Hoàng, Yêu Long Hoàng sao không để tâm.

- Các vị hèn gặp lại, hôm nay đã định trước không thể lưu ta lại.

Dương Phàm nhắm mắt. thân hình nhoáng lên. bay về phía lỗ thủng do Yêu Long Hoàng xé ra.

- Mơ tưởng!

Tần Hoàng nào chịu bỏ qua, hu ảnh vàng kim lóe lên trong đại điện, đuổi theo Dương Phàm nhu bóng với hình.

Cùng lúc. Tam Hiến Vương, Long Ảnh, Hàn Kỳ đều ra tay.

Tốc độ Dương Phàm quá nhanh, bọn họ không cần ngắm kỹ, chỉ cần đánh tới lỗ thủng vừa xé mở ra.

Vù!

Dương Phàm vừa lao tới lỗ thủng, một mảnh hoa văn nâu như sợi tơ quần lầy, làm thân hình hắn chìm xuống.

Đồng thời, một tia sáng xám xẹt tới.

Đây là Tam Hiến Vương cùng Long Ảnh tính, đứng phương hướng.

Oong-

Một mặt kính màu lam lưu động như làn nước, chặn đứng lối đi Dương Phàm.

Tuy rằng Dương Phàm có nắm chắc đỡ được, cũng đột phá ngăn cản hoàn mỹ của ba đại cường giả, thế nhưng như thế tất nhiên sẽ làm hắn ngừng lại khoáng khắc.

Mà phía sau, công kích tuyệt sát của Tần Hoàng đã tới.

Phốc xùy

Bàn tay lóe ra hoa văn vàng kim của Tần Hoàng, bốc lên làn khí trắng quy dị, uy năng đáng sợ đánh nát chân không, như một tia chớp đánh tới lưng Dương Phàm.

ở Ngay thời khắc nguy cơ vạn phần này, đỉnh đầu Dương Phàm oong vang một tiếng, xuất hiện một chiếc nón hoàng giả.

Hai con rồng vàng, viên kim châu trung tâm phóng ra một cỗ long uy vương giả quân lâm thiên hạ.

Đinh âm

Long Ảnh cùng Tam Hiến Vương công kích đánh lên vóng sáng màu vàng, lóe lên lổm đổm hoa mỹ, nhưng không chút lay động.

Gần như cùng lúc, bàn tay Tần Hoàng liên tục bốc lên khí trắng, khí thể chấn động son hà, hung hăng đánh tới trước người Dương Phàm.

’m

Bàn tay vàng kia đánh trúng vòng sáng màu vàng, khí trắng nang động kịch liệt, hư không xuất hiện trạng thái không ổn định, gây ra sóng gợn không gian rất nhỏ.

Oong

Cánh tay kia đánh trúng vòng bảo hộ Hoàng Long Quan, dường như còn lồm xuống một tác.

Đây là tình huống trước nay chưa có.

Chi bằng vào một cánh tay. làm được bước này, Tần Hoàng không hổ là võ lực ngạo thị quần hùng, coi như là cường giả Hợp Thể Kỳ cùng cấp cũng không phải đối thủ của hắn.

Vòng sáng màu vàng xì xì nang động, chợt ảm đạm vài phần.

Đồng thời, còn có một cỗ uy năng khủng bố xuyên thấu qua vòng sáng bảo hộ không thể lay động, đánh trúng Dương Phàm.

Dương Phàm bất ngờ không đề phòng, hừ nặng một tiếng, sắc mặt hoảng sợ.

Bởi vì hắn vạn vạn không nghĩ tới, công kích của Tần Hoàng lại mạnh mẽ tới mức này.

Nên biết rằng, Long Ảnh thực lực đứng đầu cùng Tam Hiến Vương có được Chí Bảo Long Khí, bọn họ công kích không thể lay động được Hoàng Long Quan chút nào.

Vào lúc này. không thể không thừa nhận Tần Hoàng nói ba chiêu diệt sát Dương Phàm, tuy có ý cường vọng khinh địch, nhưng cũng không tự cao tự đại.

Có thể tưởng tượng, hắn chiêu chiêu chí mạng, chiêu đầu tiên dùng bàn tay trần đã như vậy, nếu thêm vào Cửu Long Tử xếp hạng đầu. càng thêm hai chiêu sau đáng sợ. thì chém giết Hợp Thể Kỳ cũng có tỷ lệ năm : năm.

May mắn, thân thể Dương Phàm mạnh tới biến thái, nội thương xuyên thấu qua tầng phòng ngự. khôi phục lại trong thời gian ngắn.

Răng rắc!

Lúc này, Yêu Long Hoàng một vuốt bổ ra mặt kính màu lam do Hàn Kỳ thi triển, hét lớn một tiếng:

-Đi

Vù!

Dương Phàm dưới Yêu Long Hoàng vểnh hộ, thân hình nhoáng lên, rời khỏi đại điện cấm chế chất chồng này.

- Ghê tởm!

Tần Hoàng giận dữ, thật sự không cam lòng rít gào một tiếng. Cánh tay bùng lên làn khí trắng như tầng vọt gấp đôi. hung hăng đánh về phía hai người bỏ chạy.

Nhưng đã liệu trước, Yêu Long Hoàng cười lạnh một tiếng, sớm có phòng ngự, một chân hung hăng dậm xuống, bùng lên một đoàn ánh sáng màu tử kim chói mắt.

Bùm—

Nhị Hoàng giao thủ, toàn bộ đại điện tường đồng vách sắt hóa thành bột mịn, dư sóng hùng mạnh quét qua, một hơi diệt sát mấy ngàn cường giả cấp Thông Huyền.

Trong hư không, ánh sáng màu máu lan tràn, sinh ra cảm ứng với lực lượng trình tុ đạt tới Hợp Thể Kỳ.

Nhưng hai người đều mang theo Chí Bảo Long Khí, lực sở mệnh hùng mạnh, xua đuổi sương mù màu máu trên bầu trời.

Tần Hoàng quả thật tức nổ phổi, vừa muốn đuổi theo, lại bị Hàn Kỳ ngăn cản:

- Bệ hạ, giặc cùng đường chó đuôi theo, Yêu Long Hoàng liên thủ cùng Dương Phàm, chúng ta không chiếm được tiện nghi gì, trừ khi có Thiên Thu lão sư gia nhập.

Phù phù—

Tần Hoàng hô hấp gấp gáp. hơn nửa Ngày mới kiềm chế lửa giận.

Chặn Dương Phàm không thành công, ngược lại bên mình tử thương mấy ngàn cường giả. chuyện này nếu truyền ra ngoài, hắn còn gì mặt mũi?

Từ khi đăng ngôi đế vị. nắm giữ Cửu Long Tỷ tới nay, chưa từng có ai dưới bản tôn Tần Hoàng truy sát trở ra toàn thân.

Bởi vì bằng thực lực Tần Hoàng, đừng nói là Cửu Long Tỷ, dù là không dùng Pháp Bảo gì, tay không chém giết Phủ chủ Vương hầu cũng như bóp chết một con kiến.

Vừa rồi hắn dùng tay công kích, mơ hồ công phá tầng phòng ngự Hoàng Long Quan.

Có Yêu Long Hoàng vểnh hộ, Dương Phàm dễ dàng bó chạy.

Hai người thoát ly phạm vi hoàng cung, phi hành trên cao. không nhanh không chậm, cũng không sợ bọn người Tần Hoàng tìm đuổi.

- Lá gan của ngươi thật là lớn, dám một mình xông vào hoàng cung.

Yêu Long Hoàng cười cười:

- Lễ nào ngươi tính chắc bốn hoàng sẽ đi tiếp ứng ngươi.

- Không ngờ tới Tần Hoàng nổi giận lớn như thế, lại muốn lưu ta lại chôn cùng công chúa Tần Hân, quả thật là không nói lý lẽ. Còn may Yêu Hoàng kịp thời, bằng không ta muốn trốn ra cũng phải trả một cái giá.

Dương Phàm khề thở dài, đối với Tần Hoàng bá đạo ngang ngược này, cảm thấy hết chỗ nói.

Có thể nói. công chúa Tần Hân chết đi, nguyên nhân chính là bởi bản thân Tần Hoàng, gả muội muội mình cho một người nàng không thích.

- Thực lực của ngươi ngoài dự liệu bốn hoàng, gần như có thể chống lại chính diện Tần Hoàng.

Yêu Long Hoàng tán thưởng, tiếp đó nói:

- Chỉ là ta phát hiện, ngươi dường như bị một ít trời buộc.

- Đúng thế, căn cơ còn chưa chân chính ổn định, không dám tùy tiện sử dụng đại thần thông. Chẳng qua thực lực mạnh hơn mạnh hơn rất nhiều so với ta tưởng tượng.

Dương Phàm mỉm cười.

Sau khi thoát ly hình thái nhập ma, hắn còn phong ấn hơn phần nửa pháp lực.

Tuy rằng đã nhiều năm, căn cơ dần ổn định, nhưng hắn vẫn còn có một nửa pháp lực phong ấn.

Hai người nói chuyện một hồi trở về Thiên Bắc Cung, dù sao đại não Tần Hoàng cung một hồi. trở ra toàn thân, phóng mắt thiên hạ chỉ có hai người bọn họ. có thể nói xưa nay chưa ai có.

Đồng thời, sau khi nhận thức được thực lực Dương Phàm, Yêu Long Hoàng càng thêm coi trọng hắn, nói chuyện hết sức khách khí ôn hòa.

Dương Phàm cùng Yêu Long Hoàng ngênh ngang bỏ đi. hoàng cung Đại Tần hỗn loạn cả nửa Ngày mới khôi phục bình thường.

vẫn ở trong mặt điện băng tinh kia.

Mặc dù trải qua đại chiến, mặt điện này vẫn bình yên như cũ.

Lửa giận Tần Hoàng rót cuộc đè ép xuống, trong mắt một mảnh đau lòng, nhìn thi thể Tần Hân đóng băng, một giọt nước mắt khô cạn bên khóe mắt.

- Hân nhi, lần này là hoàng huynh hại muội...

Tần Hoàng sắc mặt đau đớn:

- Quả nhân chẳng những hại chết Yên Ninh phi, hiện giờ Ngay cả muội cũng bị quả nhân hại chết...

Hàn Kỳ đứng ở một bên, im lặng không nói.

Hắn biết, thật lâu trước kia. Tần Tuấn còn là mv nam nổi danh Đế đô. tính cách còn xa mới bá đạo ngang ngược như hiện giờ.

Đệ nhất mỹ nam đương thời, chỉ còn có công tử Hàn Kỳ.

Tần Đồ Tam Tú Ngày đó, là đối tượng ái mộ của vô số thiên kim quy tộc.

Thế nhưng về sau, từ khi Tần Hoàng hại chết Yên Ninh phi yêu dấu, tâm tình đại biến, ngang ngược bá đạo.

Chẳng qua. Tần Tuấn mặc dù ngang ngược bá đạo, có thể gọi là bạo quân, thế nhưng phương diện cảm tình cực kỳ chuyển nhất. Sau khi Yên Ninh phi qua đời. trong lòng hắn hổ thẹn vạn phần, vẫn không lấy thêm, thậm chí không gần nữ sắc.

-Hàn Kỳ, nếu như năm đó Yên Ninh giả chongười, nàng sẽ không phải chết...

- A Tuấn, chuyện năm đó cần gì phải nhắc lại? Thế nhân đều nói ngươi là bạo quân, mà chỉ có ta cùng Thượng Quan Phi có thể hiểu ngươi, phụ tá ngươi hoàn thành tâm nguyện.

Thừa tướng Hàn Kỳ ánh mắt tối sầm lại.

- Chúng ta đều thẹn với Yên Ninh, mà nay chín kiện Chí Bảo Long Khí hội tụ, mở ra bảo tàng Tiên Tân. lấy đủ phần lượng Thiên Nhất Hồn Thủy, có thể sống lại các nàng.

Hàn Kỳ khôi phục thần sắc bình tĩnh, quạt lông trong tay phe phẩy rất có tiết tấu.

- Đúng, mở ra bảo tàng Tiên Tân.

Trong mắt Tần Hoàng ngưng tụ thần quang, tiếp đó thì thào nói:

- B ằng phần lượng Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay ta. Tần Đồ Tứ Thánh Y liên thủ, mới nắm chắc hai ba phần, huống chi bây giờ còn thêm một người.

826. Chương 782: Tiên Tần Cổ Điện.

Dương Phàm và Yêu Long Hoàng sóng vai bay tới Thiên Bắc Quán. Lộ trình mấy chục vạn dặm đối với hai người mà nói cũng không xa xôi gì.

- Ngươi một mình đi gặp Tần Hoàng. không ngờ còn có ý tưởng tìm hắn để hỏi việc Thiên Nhất Hồn Thủy. Thiên Lâm Hầu cảm thấy ngạc nhiên.

- Cũng giống như đồn đại. chỉ cần nhắc tới Thiên Nhất Hồn Thủy là đã không có bất cứ đường sống nào!

Dương Phàm có chút bất đắc dĩ nói

Từng có một cường giả Thần Hư đi tìm Tần Hoàng để giao dịch Thiên Nhất Hồn Thủy, kết quả không nói hai lời. trực tiếp bị diệt sát.

Đây chính là chỗ bá đạo và ngang Ngược nhất của Tần Hoàng. Hắn lại có được vũ lực đệ nhất, trừ khi Dương Phàm có được thực lực cầm sát Tần Hoàng. Tuy nhiên đây hiển nhiên không phải là sự thật.

Ổ Đại Tồn. không ai có thể chiến thắng Tồn Hoàng. huống chi nói tới cầm sát?!

- Kỳ lạ chính là lần trước khi Thừa tướng Hàn Kỳ tìm ta liên hôn. Đồng ý vô số chỗ tốt, kết quả khi ta nhắc tới Thiên Nhất Hồn Thủy thì hẳn không chút nghĩ ngợi. thay mặt Tồn Hoàng cự tuyệt luôn. Đây rốt cuộc là vì sao?

Về mặt Dương Phàm nghi hoặc khó hiểu.

Lúc này, hẳn nghĩ tới nữ nhân quốc sắc thiên hương. đầu đội phượng quan ở trong mật điện băng tinh.

Mỹ nhân đẹp đến độ người ta phải kinh tâm động phách kia có quan hệ như thế nào với Tồn Hoàng?

Nghe nghi vấn của Dương Phàm. Yêu Long Hoàng giật mình cười nói:

- Nàng kia hẳn là thể tử đã chết Yến Ninh Phi của hẳn trước khi hẳn đăng quang ngôi vị hoàng đế. Nàng từng là mỹ nhân đệ nhất ở Đại Tồn. Từ sau khi Yến Ninh Phi chết đi. tính tình Tồn Hoàng đại biến, giết ngay Thái tử lúc đó. cướp ngôi Hoàng đế. Nghe nói hết thấy những điều này đều là vì cái chết của Yến Ninh Phi.

- Truyết thuyết. Thiên Nhất Hồn Thủy có hiệu quả cải tử hoàn sinh. Ai muốn có Hồn Thủy này. Tồn Hoàng đương nhiên sẽ không khách khí.

Yêu Long Hoàng không hổ là hoàng giả xa xưa nhất, biết được rất nhiều bí ẩn.

- Thì ra là thế... Ta hiểu rồi!

Tinh quang trong mắt Dương Phàm lóe lên.

- Người hiểu gì?

- Bản thân Thiệu Nhất Hồn Thủy không có năng lực cải tử hoàn sinh nhưng có thể tự dẫn hồn phách, tu bổ linh hồn. Xác suất thành công liên quan tới hai yếu tố quan trọng: Một chính là số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy, hai là thần thông của Dược sư.

Dương Phàm nói tới đây. hít sâu một hơi: - Đại Tồn hẳn là có đủ Thánh Dược sư đủ để thi triển Phục Hoạt Thuật chỉ là không biết số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay Tồn Hoàng có bao nhiêu...

Có lẽ số lượng hồn thủy trong tay Tồn Hoàng cũng không đủ. làm gì có chuyện cấp cho người khác.

- Ta khuyên Dương đạo hữu tốt nhất là từ bỏ suy tính này. Không bằng Đồng mưu Tiên Tồn bảo tàng. đến lúc đó. bọn hoàng nhất định toàn lực hiệp ừ Người thu được Thiên Nhất Hồn Thủy.

Yêu Long Hoàng cười, khuyên nhủ.

Dương Phàm aặt đầu tạ ơn. Dù sao hẳn cũng có được một trong hai “hoàng” đương thời là Yêu Long Hoàng tương trợ.

Tồn Hoàng dù ngang Ngược bá đạo. không khiến hẳn có cơ hội nào thì sao hẳn lại phải cầu xin làm gì. Chẳng khác gì đưa cả cho người ta chặt!?

Sau khi trở lại Thiên Bắc Cung. Dương Phàm nhắm mắt lại. lại chìm đắm vào trong tu luyện, tham nạp.

Trong đầu hẳn phản tích lại toàn bộ quá trình giao chiến với Tồn Hoàng.

Thời gian tới Cửu Long thịnh hội cũng chỉ không tới một tháng nữa.

Mà điều Dương Phàm cần Nhất lúc này chính là thời gian.

- Thời gian 2ấp 2ấp như vậy thì xem ra trước khi diễn ra Cửu Long thịnh hội ta chưa thể tấn chức Hoán Nha đại viên mãn. hoàn toàn ổn định cơ sở được.

Trong lòng Dương Phàm Ngược lại rất bình tĩnh.

Giờ phút này. dưới Hôn Căn màu vàng đất hơi nổi lên một đám nước màu lam nhạt. Lực lượng ôn hòa như nước bị Hôn Căn hấp thu. dung nhập vào Sinh Mệnh Lục Chúng. tiến thêm một bước thậm chí có thể thấm nhuần ba Hoán Thiên Nha.

- Nếu cỗ lực lượng này có thể hoàn toàn quán thông Hồn Căn. Sinh Mệnh Lục Chủng. thấm nhuần ba Hoán Thiên Nha thì ta có thể bước vào Hoán Nha đại viên mãn.

Suy nghĩ của Dương Phàm càng lúc càng rõ ràng.

Hiện giờ, hắn đã có thực lực chóng lại được Hợp Thể sơ kỳ.

Nhưng thực lực của Tần Hoàng, dù ở cùng đại Hợp Thể Kỳ cũng được xem là tinh anh vương giả.

Nếu không tất yếu, Dương Phàm cũng không muốn hoàn toàn buông tay chân, sử dụng đại thần thông chiến đấu với cường giả cấp bậc này.

Hô

ở sâu trong cơ thể lại dâng lên một cỗ lực lượng như hồn thủy, rót vào Sinh Mệnh Lục Chủng. sau đó thông lên Hoán Thiên Nha. hạ xuống Địa Hồn Căn.

Đây là bộ phận pháp lực Dương Phàm phong ấn.

Bởi vì biến hóa của thời diễn, cùng với việc bên dưới Hồn Căn nổi lên đầm nước màu lam. Hồn Căn của Dương Phàm giờ đã được đổi danh thành Địa Hồn Căn.

Dựa theo suy nghĩ của hắn. đầm nước dưới Địa Hồn Căn hẳn xưng là Thủy Hồn Giới.

Địa Hồn Căn và Thủy Hồn Giới ừ thành cơ sở kiên cố cho Tiên Hồn Quyết của Dương Phàm, vô cùng quan trọng.

Từ trên cao đi xuống: Thủy Hồn Giới - Địa Hồn Căn - Sinh Mệnh Lục Chủng - Hoán Thiên Nha.

- Việc phải làm bây giờ chính là Ngưng tụ Thủy Hồn Giới, có lẽ tu luyện ở môi trường Nội Hải thì thích hợp hơn nơi này.

Dương Phàm tận dụng từng chút thời gian một.

Ngưng tụ Thủy Hồn Giới, không những vô cùng trọng yếu để củng cố căn cơ mà còn là điều kiện tất yếu bước vào Hoán Nha đại viên mãn và tấn công văn Hoa Kỳ.

Thủy Hồn Giới, thành tựu đại viên mãn... văn Hoa Kỳ... Độ Kiếp... Chứng Quả...

Dương Phàm hiểu rất rõ rằng hiện tại là giai đoạn trọng yếu của hắn. thời gian vô cùng gấp gáp.

Bởi vì căn cứ hình ảnh trong thiên cơ thì Địa Mạch Chi Tích ở Nội Hải bùng nổ cũng sẽ không xa nữa.

Mà trong kế hoạch của Dương Phàm, chữa trị Địa Mạch Chi Tích sẽ là kỳ nạn lớn nhất để hắn tấn công văn Hoa Kỳ.

“ ” “ ” T ^ ,

Chỉ cần tiên hành tốt bước này thì tiến triển trong tương lai sẽ cực nhanh, bề nghề nhân ái sẽ không phải là ước mơ xa xôi.

r, ” 1 ____

Trong tu luyện tham ngộ 2ập áp. Dương Phàm cảm giác vô tận. thời gian trôi qua rất nhanh.

Trên thực tế. đám người Hồ Phi đã chờ đợi thời gian một tháng.

- Dương lão đại. Cửu Long thịnh hội sắp Bắt đầu rồi.

Hồ Phi kích động xông vào phòng Dương Phàm.

- Bắt đầu rồi sao?

Dương Phàm chậm rãi đứng lên. ngay cả ánh mắt vẫn chưa từng mở ra. theo Hồ Phi đi ra khỏi phòng.

Cùng ngày, cường giả phe Yêu Long Hoàng đều tập trung ở trước quảng trường.

So với lần trước, số cường giả lần này còn nhiều hơn. Hơn nữa thấp Nhất cũng là cấp bậc Hóa Thần đại tu sĩ.

Toàn bộ phe này có chừng hai ba mươi người. đều là những cường giả đứng đầu Đại Tồn. những nhân vật phong vân chí cường vô địch.

Dương Phàm lẳng lặng đứng bên cạnh Yêu Long Hoàng. hai mắt nhắm chặt, đang ở trong một cảm ngộ đặc biệt.

Đối với những nhân vật mới. hắn cũng không để ý.

Nhưng thật ra lúc này không ít cường giả vừa gia nhập đều đưa mắt đánh giá nam nhân thâm bất khả trắc ở bên cạnh Yêu Long Hoàng.

Trước mặt Yêu Long Hoàng. ngay cả cường giả Thần Hư cũng đều phải cung kính. Nhưng nam nhân này lại có thái độ như vậy trước mặt mọi người.

Càng khó tin chính là Yêu Long Hoàng đối với người này cũng rất khách khí rất ít nói chuyện với hắn. như sợ sẽ quấy rầy hắn vậy.

- Nam nhân ở bên cạnh Yêu Long Hoàng là ai?

Ở sau. có một số vị Hóa Thần đại tu sĩ trao đổi.

- Ngay cả người này mà các Người cũng không biết sao?! Hắn chính là nhân vật phong vân vừa quật khởi ở Đại Tồn - Dương Phàm! Từng giết quá Phủ chủ. Vương hầu. có được hai kiện Chí Bảo Long Khí.

- Thì ra là hắn!

*

- Tuy nhiên, thái độ của hắn cũng không quá coi thường người khác đi!? Yêu Hoàng không ngờ còn có thể nể nang hắn?

Mọi người đầu tiên là khiếp sợ. cảm thấy khó có thể tin nổi.

Dù phóng nhãn toàn bộ Đại Tồn. chân chính bước vào Thông Thiên bậc ba Hợp Thể Kỳ cũng chỉ có hai “hoàng” hơn nữa thực lực bọn họ còn mạnh hơn cường giả Hợp Thể Kỳ cùng giai.

Phủ chủ và Vương hầu bình thường ở trước mặt hai “hoàng” cũng chỉ như con kiến mà thôi.

Yêu Long Hoàng triệu tập mọi người. cổ vũ khích lệ sĩ khí.

Sau nửa canh giờ. một con kim Long màu nâu cùng với một trung niên mặc hoàng bào đáp xuống Thiên Bács Quán.

Người tới chính là Tam Hiền Vương.

Phía sau hắn còn có một văn sĩ nho nhã và một lão già mặc hoàng bào cổ xưa.

Một người chính là Thừa tướng Hàn Kỳ mà người còn lại thì đa số mọi người không nhận ra.

Mà khi Trần Đông Hạo nhìn thấy người này thì lập tức kinh hô:

- Tồn Quang Đức?

Tồn Quang Đức?

Dương Phàm đột nhiên mở hai mắt ra. ánh mắt nhìn về phía lão già mặc hoàng bào cổ xưa kia.

Người này không phải là cả tộc Thánh Tôn Tồn Quang Đức thì còn là ai?!

Cũng như suy đoán của Dương Phàm. Tồn Quang Đức này không phải là tu sĩ Hóa Thần Kỳ bình thường mà cũng là cường giả cường giả Thần Hư.

Trận chiến năm đó diễn ra ở Cực Bắc. cho dù có Chí Bảo Long Khí nhưng dưới tình huống bị thiên địa trói buộc cho nên thực lực của hắn cũng chỉ phát huy ở Hóa Thần sơ kỳ mà thôi.

Ánh mắt Tần Quang Đức cũng nhanh chóng giao nhau với Trần Đông Hầu.

Ở Cực Bắc. Tần Quang Đức kỳ thực là Trần Viễn Hầu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong hư không sinh ra hỏa hoa vô hình.

Sau đó Tần Quang Đức nhìn thấy Dương Phàm, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc như cũng trầm mặc không nói gì.

Dương Phàm lại nhắm mắt lại. không hề chú ý ngoại giới.

Tam Hiền Vương. Trần Viễn Hầu. Thùatướng Hàn Kỳ.

Ba đại cường giả thực lực đứng đầu đáp xuống Thiên Bắc Quán.

- Bệ hạ có chiếu, để Hàn mỗ và hai vị Vương gia tới cung nghênh các vị. cùng nhau đi tới Hoàng cung Đại Tản. cùng thương thảo đại thế thiên hạ. mở ra Tiên Tán bảo tàng.

Hàn Kỳ tươi cười tự nhiên, dẫn dắt mấy chục người phe Yêu Long Hoàng cùng nhau đi tới Hoàng cung Đại Tản.

Khi ánh mắt đảo qua phe Yêu Long Hoàng. trong lòng Hàn Kỳ cũng âm thầm chấn kinh

Nhóm người này. tu vi thấp Nhất đều là Hóa Thần đại tu sĩ. đặt ở Đại Tản cũng là những nhân vật danh chấn một phương.

Hiện giờ có nhiều cường giả như vậy hội tụ một chỗ. dù là đầm rồng hang hổ cũng không sợ hãi chút nào.

Chỉ qua nửa chén trà nhỏ. một hàng cường giả đã chậm rãi tiến vào Hoàng cung Đại Tản.

Hôm nay. Hoàng cung vô cùng vắng vẻ, thấy được rất ít thân ảnh. Ngay cả hộ vệ Hoàng tộc cũng chỉ thấy được vài người mà thôi.

Yêu Long Hoàng triển khai thần thức, đảo qua toàn bộ Hoàng cung Đại Tản. âm thầm chấn động.

So với bình thường thì hôm nay. số người không bằng một phần mười.

Tuy nhiên, những người ở lại Hoàng cung đều là tinh anh trong tinh anh.

Trong Long mọi người nghiêm nghị nhưng cũng không quá úy kỵ.

Dù sao. tham gia lần Cửu Long thịnh hội này đều là những cường giả “Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai”, chiến thuật biên người cũng không có ý nghĩa.

Trải qua vô số cung điện, bao gồm suối nước, cầu ngọc. lâm viên..., phía trước là một mảnh bằng phẳng.

Một ngôi đền cổ kính phong cách xa xưa. rộng tới trăm trượng xuất hiện. Đặt ở trong Hoàng cung tráng lệ này. nó cũng rất nhỏ bé. không có gì hấp dẫn.

Chất liệu tạo nên cả điện này không thể đánh giá được, giống mộc giống xương. lại sáng bóng như kim loại.

Cổ điện màu vàng nhạt này lộ ra khí tức xa xưa. mạnh mẽ. Trên bảng hiệu có khắc mấy chữ được viết theo lối cả triện từ thời Thượng cổ: “Tiên Tản cổ Điện”

Dương Phàm mở to hai mắt. nhìn chằm chằm bảng hiệu này. lẩm bẩm:

- Bảng hiệu này được thêm vào sau này.

Lời nói của hắn cũng chỉ có Yêu Long Hoàng và mấy người Hồ Phi bên cạnh là nghe được.

- Chư vị. mời! Bệ hạ đã chờ trong từ lâu.

Khóe miệng Hàn Kỳ lộ ra vẻ mỉm cười.

Đại môn của cổ điện này rộng mở. ba người Tam Hiền Vương, Trần Viễn Hầu và Hàn Kỳ sóng vai đi vào.

Đám người Yêu Long Hoàng cũng đi vào theo.

Ngay khi Dương Phàm bước vào đại môn, cảm quan hắn xuất hiện một ảo giác mờ mịt.

Bá!

Trong tầm mắt hắn là một mảnh Ứế aới đầy điều nữ hoa hương. trong hư không là vạn đạo hà quana mặt độ linh khí nồna đặm hơn vài lần so với bên ngoài.

Phương xa có dãy núi cao chót vót ngập vào tầng mây. bốn phía có cả phiên cung điện, bao gồm các loại kiến trúc vô cùng cổ kính.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy một con sông lớn đang chảy xiết.

Đây đâu phải là một cổ điện, rõ ràng là một không gian độc lập.

(*) bác dịch: bàn cờ

827. Chương 783: Bác Dịch Thai (*) Thượng Cổ.

lập.

Toàn bộ không gian này rất lớn, thần thức của Hóa Thần đại tu sĩ cũng không thể bao phủ hết được.

Trên ờii cao có vạn đạo hà quang chiếu xuống

- Đây là Tiên Tản cổ Điện?

Chúna cường giả phe Yêu Long Hoàng tâm thần nghiêm nghị, sắc mặt đại biến. Vừa bước vào nơi này, loại cảm giác thiên địa điên đảo khiến tám thần mọi Người như bị choáng.

- Khôngnghĩtới ưong Tiên Tản cổ Điện này lại là một khôngg ian độc lập.

Sắc mặt Thanh Vũ hơi trắng bệch, lặng lẽ truyền âm cho Hồ Phi và Dương Phàm:

- Xem ra Tản Hoàng không có hảo tâm, chẳng lẽ hắn muốn độc chiếm Tiên Tản bảo tàng?!

Sau khi tiến vào cổ điện, mọi Người rốt cục không tìm thấy lối ra.

Mọi người đột nhiên sinh ra cảnh giác.

Hàn Kỳ đi trước dẫn đường, cây quạt lông trong tay phe phẩy, cười ha hả nói:

- Điện này được truyền lưu từ thời Tiên Tản Thượng cổ tới nay, chính là bảo vật của Hoàng tộc. ơ trong này thương thảo thiên hạ đại thế, mưu đồ Tiên Tản bảo tàng là thích hợp nhất!

Đa số người của phe Yêu Long Hoàng bảo trì trầm mặc, truyền âm cho nhau, thương thảo đối sách.

- Mở ra một không gian độc lập thì cho dù là cường giả Hợp Thể Kỳ cũng khó làm được. Duy nhất chỉ là Bán Tiên hoặc Tán Tiên trong truyền thuyết mới có thể làm được. Hôm nay không thể thiếu một hồi đại chiến rồi! Hải...

Yêu Long Hoàng âm thầm thở dài, truyền âm cho những cường giả có Chi Bảo Long Khí.

Dương Phàm toàn lực triển khai cảm quan, điều tra kỹ càng rồi nhấn hai mắt lại, đắm chìm trong tu luyện.

Cổ điện này tuy là không gian độc lập nhưng với thần thông thấu triệt thiên địa tự nhiên như Dương Phàm cũng có thể điều tra một chút manh mối. Hắn thậm chí mơ hồ cảm thấy được cổ điện này có liên hệ với không gian ngoại giới.

Bay qua lầu các cung điện, quana núi cao ngất, phía trước ứn nên bằng phẳng.

Trong tầm nhìn có thể thấy được một con sông dài nước chảy xiết, từ trên núi cao đổ xuống ầm ầm. coi như chia cắt không gian độc lập này thành hai phiên.

Địa thế hai bên bờ sông khá bằng phẳng cách xa nhau ngàn dặm, mỗi bên có một tòa thần tượng cao tới ngàn trượng sừng sững.

Hai tòa tượng đá cực lớn này cao ngất từng mây. được điêu khắc rất tinh tế, sắc sảo.

Phía bên trái là một nhân loại hoàng giả đầu đội vương miện, tay cầm trường kiếm. Bên phải là một yêu tộc hoàng giả, sau lưng có hai cánh, long lân toàn thân.

Hơn nữa. trên hai tòa tượng đá này đều có hai ngai vàng.

- Ha ha ha... Hoai nghênh chư vị đi vào Bác Dịch Thai thượng cồ.

Trên ngai vàng có khắc thần Long hoàngkim ở trên đỉnh tượng đá của nhân loại hoàng giả kia. một nam nhân mặc Côn Long Bào, khuôn mặt lãnh khốc, bá đạo, phát ra một cỗ khí thế bề ngễ thiên hạ đang ngồi.

- Là Tần Hoàng.

Mọi người nhìn thấy khí thế này không khỏi âm thầm lú lười.

Bác Dịch Thai?

Ánh mắt Tần Vong nhìn về hai tòa thần tượng kia. âm thầm chấn động.

Trong phạm vi năm ngàn dặm, có một bàn cờ rất lớn, ở giữa có con sông dài với khi thế rộng lớn phần đôi bàn cờ làm hai nửa.

Hai bên bàn cờ chính là hai bức tượng đá khí thế hoàng giả kia: nhân loại hoàng giả và yêu tộc hoàng giả.

Từ trên cao nhìn xuống. hai bên bàn cờ này hoàn toàn đối xứng. Hai bên bờ sông. địa thế thay đổi thất thường. có núi có đồi có rừng.

Giờ phút này, Tần Hoàng ngồi ở trên tượng đá của nhân loại hoàng giả.

Phe Tần Hoàng có Trấn Viễn Hầu, Tam Hiến Vương, Hàn Kỳ, Long Ảnh và mấy chục cường giả khác, ở các nơi bên trái con sông.

Mà ở bên phải bàn cờ, cùng với tượng đá kinh thiên kia chính là chuẩn bị che phe của Yêu Long Hoàng.

- Thật là đại thủ bút! Đối chiến đánh cờ?

- Toàn bộ đối kháng, dùng bàn cờ đánh cờ, thế cục cũng sẽ hiện!

- Công trình lớn như thế này dù đặt ở Tu Tiên Giới cũng rất khó làm được.

- Yêu Long Hoàng mời!

Tần Hoàng đứng lên, chậm rãi nâng tay.

`m

Con sông giữa bàn cờ nổi lên những cột sóng cao tới trăm trượng.

Trên kỳ thai cổ lão. có vô số hố sâu. Ngay cả trên hai tòa thần tượng cũng có thể thấy được dấu vết của mấy đạo liệt Ngân, ngờ phút này phóng xuất ra khí thế cường đại.

Hô—

Một náo 2ÍÓ vô hình vô chất thổi tới, cuộn cuộn mãnh liệt khiến tay áo mọi người tung bay. đột nhiên một cỗ chiến ý khônggiêu sinh ra. nhiệt huyết sôi trào.

- Ha ha ha... Tần Hoàng. đây là mục đích của Ngươi hôm nay sao?

Yêu Long Hoàng hóa thành một đạo tử quang trùng thiên, hạ xuống trên ngai vàng ở trên thần tượng yêu tộc kia.

Cùng lúc đó, mấy chục vị cường giả phe Yêu Long Hoàng cũng nhất tề tiến vào bàn cờ bên phải.

Khi Tần Hoàng và Yêu Long Hoàng Đồng thời ngồi lên trên ngai vàng thì một cổ chiến ý ngập trời vô tận vô hình bùng nổ.

Dương Phàm nhẩn hai mắt lại, có thể cảm nhận được phiên bản cờ này chính là một cổ chiến trường.

Những cái hồ kia lưu lại chiến ý bất diệt, vượt qua hàng vạn năm tháng dài đằng đẵng, hôm nay vẫn chưa thể bị phai mờ.

- Ta hiểu rồi! Nơi này tầm 2 là nơi quyết chiến, giằng co giữa Tiên Tần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương, không nghĩ tới lại diễn biến thành một bàn cờ!

Tần Vong kinh hô một tiếng.

Lời này vừa nói ra khiến ánh mắt mọi người đều ửng lên kinh ngạc.

- Tiên Tần Thủy Hoàng? Man Vương? Chẳng lẽ là hai vị hoàng giả vô thượng, chúa tể của Đông Thắng Đại Lục thời thượng cổ?

Thiên Ma Môn chủ sợ hãi.

ở thời Thượng cổ, trong thiên địa có trời buộc vô thượng. tu sĩ cao nhất cũng có không ít.

Đặc biệt Tiên Tần Thủy Hoàng và Man Vương chính là đấu đá nhau không ngừng. Thời ấy. có vô số đại năng giả, thậm chí có cả chân tiên, chân ma từ thượng giới hạ xuống.

Lúc ấy, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí còn chưa được luyện chế, Long tộc Thượng cổ cường đại, ưỡn tộc đại chiến, hỗn loạn vô cùng.

Một đám nhân vật truyền kỳ như Thiên Lan Tán tiên, Cửu u Ma quân... cũng chính là bá chủ một phương thời ấy.

Cho tới khi Tiên Tần Thủy Hoàng và Man Vương, mỗi Người thống lĩnh một nửa đại lục tạo nên một cuộc đại chiến. Đó chính là cuối thời Thượng cổ, nên văn minh tu tiên tới đỉnh.

- Chỉ là lịch sử từ thời thượng cổ, không thể khảo chứng! Chẳng lẽ nơi này thật sự là nơi quyết chiến của Tiên Tần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương sao?

Kim Băng Hầu nhíu mày.

Cách đó không xa, Thiên Lâm Hầu. trận phép tông sư duy nhất nơi này, quét mắt nhìn bốn phía, khe hô:

- Nơi này đã qua cải tạo, dường như còn có trận pháp tồn tại.

’m!

Một 2ả Hóa Thần đại tu sĩ vận chuyển pháp lực, một cước đạp xuống mặt đất. Tuy nhiên, một cước này cũng chỉ tạo nên một trận bụi bặm, ngay cả dấu chân cũng không lưu lại.

Ngược lại, bản thân hắn bị lực pháp chấn, đôi chân hơi tê rần, trên trán mồ hôi lạnh.

Hóa Thần đại tu sĩ chính là cường giả có thần thông dời sông lấp biển, ở trong này không ngờ cũng không thể khiến đại địa của cổ chiến trường hư hao.

Khó có thể tưởng tượng nổi cổ chiến trường thế này từng phát sinh những cuộc chiến như thế nào?!

- Ha ha ha... ở nơi này, Tiên Tần Hoàng tộc Thủy Hoàng từng cùng Man Vương cái thế vô địch đánh cờ. Lúc ấy, tham chiến đều là cường giả đứng đầu nhất phương thậm chí có cả chân tiên, chân ma nhúng tay.

Tần Hoàng ngồi ổn định trên ngai vàng hoàng kim. vé mặt khí phách nói:

- Mà nay, sau khi tiêu phí mấy chục năm. bọn hoàng lại tu sửa nơi này. hoàn toàn có thể xưng là Bắc Dịch Thai. Hôm nay, chúa ta sẽ cùng thương thảo thiên hạ đại thế, mưu đồ Tiên Tần bảo tàng ở nơi này đi!

- w-

Thanh âm Tần Hoàng chấn động thiên địa. vang xa vạn dặm, khiến cho dòng sông giữa bàn cờ cũng cuộn cuộn nổi sóng.

- Người có biết cuộc quyết đấu giữa Tiên Tảo Thủy Hoàng và Man Vương kết thúc như thế nào?

Yêu Long Hoàng trầm aịo nghỏi.

- Lịch sử thời thượng cổ đã diễn ra hơn trăm vạn năm. Một trận chiến đó. thành bại. thắng thua sớm đã trở thành cát bụi rồi.

Tần Hoàng lạnh nhạt nói.

Ngay cả là hậu duệ Tiên Tảo như bọn họ cũng không thể nghiệm cứu được những gì đã diễn ra ở cuối thời Thượng cổ.

- Ha ha ha... Tiên Tảo cổ quốc 2 lần như thống nhất toàn bộ đại lục. Có thể nắm ra kết quả cuộc đánh cờ ngày đó! Người thắng cuối cùng đương nhiên là Tiên Tảo Thủy Hoàng.

Người lên tiếng lúc này cũng chính là Thừa tướng Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ và Thượng Quan Phi chia làm hai. đứng ở vai ưỡai và phải của thần tượng.

Những cường giả còn lại đứng ở những nơi có địa thế phức tạp trên bàn cờ.

Đương nhiên, còn có một nam nhân đang khoanh hai tay, ừm mắt khép hờ đứng ở trên đầu tượng đá. phía sau Tần Hoàng.

Nam nhân kia nhìn như bình thường nhưng dáng người kiên cường. không lẫn với ai được, chân mày như kiếm, ánh mắt như sao, tuấn lãng vô cùng.

Hắn mặc dù hoàn mỹ, cảnh ai oán tự thân lại đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, phản phác quy chân, hào quang nội liễm.

- Người nọ là ai? Không ngờ lại có thể đứng cùng một chỗ với Tần Hoàng.

Có người phe Yêu Long Hoàng âm thầm aịet mình.

- Người này chỉ sợ chính là đương kim Đệ Sư - Thiên Thu Vô Ngân!

Ánh mắt Thiên Ma Môn chủ nhìn về phía thân ảnh kiên cường, phản phác quy chân kia.

Người này mang tới cho hắn một cảm giác nhìn không thấu.

Cũng chỉ có Dương Phàm là mang tới cho hắn cảm giác cùng loại.

Hắn không tự chủ được nhìn sang phía Dương Phàm.

Giờ phút này, Dương Phàm Ngưng lập ở trên đỉnh chóp của tượng đá cao ngàn trượng kia, khoanh tay đứng ngạo nghễ, hai mắt nhắm chặt, ở bên cạnh Yêu Long Hoàng.

Ngoại tiể hai hoàng ngồi tiên đỉnh tượng đá. còn có Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân đang khoanh tay đứng.

. V ASrV. -

Tình hình như vậy khiến đám người Thiên Ma Môn chủ âm thầm suy đoán.

Mà lúc này, một cỗ cảm giác quỷ dị nẩy lên trong lòng hắn.

Đưa mắt nhìn sang. Thiên Ma Môn chủ phát hiện có một lão aịà khô gầy, mặc một thân áo bào tro. Khu vực hắn đứng phẳng phất như lâm vào quỳ vụ âm trầm, vạn vực.

- Là Thu Yển Đông!

Thiên Ma Môn chủ chấn động.

Đây chính là đương kim Tông chủ của Quỷ Vương Tông cũng chính là một đời tông chủ có thực lực thâm bất khả trắc.

Giờ khắc này, Thiên Ma Môn chủ và Quỷ Vương Tông chủ bốn mắt nhìn nhau, áp lực vô hình tỏa ra toàn trường.

Hai hoàng giằng co, hai đại tông chủ đối diện khiến cho toàn bộ Bắc Dịch Thai lâm vào một cổ khí tức kinh khủng.

Dưới tình huống như vậy, mọi Người đột nhiên có cảm giác bủn xỉn tay chân.

Tần Hoàng xuất ra tư thế này thì xem ra hôm nay cũng khó tránh khỏi diễn ra một hồi đại chiến kinh thiên, cũng như Tiên Tảo Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương năm đó.

Giờ phút này, trên Bắc Dịch Thai thượng cả, tất cả mọi Người đều ưỡn thành một quán cờ trên bàn cờ. tất cả đều căng thẳng thần kinh, thẩm vận pháp lực.

Mà Tảo Hoàng và Yêu Long Hoàng là chủ soái của quán cờ hai bên.

Nhưng chỉ có hai người là giống như đang bàng quan.

Từ đầu tới cuối, Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân đều nhắm hai mắt lại, khoanh tay đứng ngạo nghễ trên đỉnh hai tòa thân tượng rộng rãi.

Giờ khắc này, tay áo hai Người không 2ÍÓ tự động. trong thiên địa phẳng phất như chỉ còn lại hai người.

Sự tồn tại của bọn họ không bị ảnh hưởng bởi bàn cờ, dường như đã vượt qua cực hạn của bàn cờ, đứng ngoài bàn cờ.

- Ha ha... Mọi Người không cần khẩn trương, hai đại ượn doanh mạnh nhất Đại Tảo hôm nay gặp mặt là để hòa bình thương nghị thiên hạ đại thế.

Thừa tướng Hàn Kỳ cười cười, thanh âm nhu ái truyền tới.

Cây quạt lông trên tay hắn phe phẩy, toàn bộ Bắc Dịch Thai sinh ra chấn động khe khẽ.

Mọi người chấn động tâm thần, gồm đại bộ phận cường giả phe Tảo Hoàng cũng cảm thấy không hiểu gì cả.

Cuộc cờ này rốt cuộc sẽ được tiến hành như thế nào?!

828. Chương 784 : Bích Ngọc Thiên Hương Tử .

Thừa tướng Hàn Kỳ đứng ở trên vai tượng đá, nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông.

Trong một tiếng. Bắc Dịch Thai thượng cổ lớn như vậy nhưng khe lay động của con sông giữa bàn cờ cũng dậy sóng mãnh liệt.

Hai tòa hoàng giả thân tượng cao ngàn trượng xa xa đối diện nhau, giờ phút này cũng khẽ ran rẩy.

Giờ khắc này, dường như mọi Người đều nín thở, nhìn chăm chú động tác của mưu sĩ đệ nhất dưới tay Tảo Hoàng.

Ngay cả phe Tảo Hoàng đa số mọi người cũng không biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Bá

Đột nhiên, thiên địa tối sầm lại, vạn đạo hà quang tiêu thất, toàn bộ khu vực rộng mấy ngàn dặm của bàn cờ đều lâm vào tối đen như mực.

Cảnh tượng bốn phía méo mó, không gian thần bí biến hóa, sáng tối lập lòe.

Bỗng nhiên, chúng nhân lạc vào một đại điện cổ xưa. trong đó là cảnh ca múa yên bình, vô cùng náo nhiệt!

Bàn cờ vẫn không thay đổi, con sông chính giữa vẫn thế. Tuy nhiên nơi vốn là cổ chiến trường lại biến thành kim loan đại điện.

Đại điện bị con sông chia làm hai nửa. Tượng đá kia lại biến thành ngọc giai đài cao. cùng với ngai vàng hoàng đế.

Tảo Hoàng và Yêu Long Hoàng phân biệt ngồi ở hai ngai vàng hai bên. phía dưới là mấy chục vị “thần tỳ”.

Cường giả hai phe lâm vào kinh hãi. Cũng thoáng hiện lên vẻ bối rối.

Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm vẫn luôn nhắm mắt, khoanh tay sau lưng, đứng lặng lẽ phía sau ngai vàng.

Biên hóa của bàn cờ không có chút ảnh hưởng nào tới hai người.

- Đây là ảo cảnh sao?! Quá mức chân thực!

Trận pháp tông sư Thiên Lâm Hầu lộ ra vài tia hưng phấn.

Hắn lâm vào mê say, bắt đầu nghiên cứu thấp giọng nói:

- Đây chính là trận pháp Thượng cổ, thậm chí là tiên trận. Dù hiện giờ uy lực không bằng một phần mười trước kia nhưng mà vẫn huyền ảo vô tận...

- Điểm then chốt của trận pháp này dường như ở trong hai tòa thần tượng, cho dù đám Người Tàn Hoàng có bố trí trước cũng không thể làm càn được.

Thiên Lâm Hầu ngạc nhiên thán phục, cũng truyền âm cho đám Người Yêu Long Hoàng để thông báo tình huống.

Giờ phút này, trong đại điện lại vang lên những khúc nhạc xa xưa. còn có mỹ nữ cung đình ca múa. không khí rất náo nhiệt.

- Những vũ nữ này, tiếng đàn này dường như không phải là giả?! Chính là một bộ phận của trận pháp!

Thiên Lâm Hầu aiệt mình.

- Làm sao có thể?! Những quỳ hồn này tuy đều mất đi ý thức nhưng cũng coi như đạt tới Thông Thiên bậc ba rồi!

Quỳ Vương Tông chủ Thu Yển Đông chấn động.

Trong đại điện, những tiếng đàn ca phiêu dật, tiên nữ ca múa đều là quỳ hồn lực biến thành, đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Nhưng là những quỳ hồn này không có ý thức, cũng không thể công kích. Chúng đã sớm dung nhập vào trong Bức Dịch Thai Thượng cổ.

- Dâng rượu!

Thừa tướng Hàn Kỳ vỗ quạt lông. Trong đại điện liền xuất hiện một số chiếc bàn bồng ngọc kê những “văn võ đại thần” uống rượu, thưởng thức ca vũ.

Rất nhanh, có những thị nữ dung mạo tú lệ bưng lên những bầu và chén rượu.

Những “thị nữ” này cũng là một bộ phận của bàn cờ.

về phần rượu kia lại chân chính là rượu ngon.

Chúng cường giả nơi này rung động tới cực điểm.

Trận pháp tông sư Thiên Lâm Hầu lại càng kinh hãi. Điều này đã vượt qua phạm trù của

Khó có thể tưởng tượng được bộ cục thế này, bút tích thế này còn có thể kéo dài từ thời Tiên Tản Thủy Hoàng cho tới ngày nay.

- Thật sự khó tin, cuối thời Tiên Tân, văn minh tu tiên đã cường thịnh tới trình độ nào!? Thời kỳ đó, ngay cả chân tiên, chân ma hạ giới cũng vẫn lạc...

Một bộ phận tâm thần Dương Phàm dung nhập vào trong bàn cờ; như đang thể ngộ gì đó. Có rất nhiều ph^i lực. pháp tắc hắn chưa thể lý giải nổi.

Hắn có thể kết luận, bộ cục như thế này đã vượt qua cực hạn của người tu tiên ở nhân giới.

Lúc ấy. khi Tiên Tản Thủy Hoàng đánh cờ với Bách Tộc Man Vương, sau lưng có vô số

đại năng giả ủng hộ. thậm chí có cả chân tiên, chân ma ở thượng giới âm thầm nhúng tay.

Chỉ tiếc, sau khi Tiên Tần tứ phần Ngũ liệt thì kết thúc thời Thượng cổ, vô số điển tịch bị hủy diệt, cũng có thêm thiên địa trôi buộc xuống. Vô số thiên tài địa bảo tiêu hao. linh khí từ từ loãng dần, văn minh tu tiên cũng rơi vào thoái trào.

Trong đại điện, trước mặt mỗi cường giả đều có một thị nữ dâng rượu.

Trong chén rượu lung linh có chất lóng màu ngọc bích, xanh lam, một cổ linh khí nhàn nhạt mà tinh khiết tràn ra xung quanh.

Trước mặt Dương Phàm cũng bày một chén tiên tửu.

- Mời các vị dùng! Đây chính là một trong ba đại tiên tửu thời kỳ Tiên Tần - Thiên Hương Bích Ngọc Tửu! Uống một ngụm rượu này có thể gia tăng mười năm thọ Nguyên. càng có thể khai thông linh khí, củng cố tu vi cảnh giới. Từng có một vị Hóa Thân đại tu sĩ sau khi uống rượu này đã trực tiếp tấn công tới cảnh giới Thân Hư.

Hàn Kỳ tươi cười giới thiệu cho mọi người.

Phe Tần Hoàng không chút nghi ngờ, bắt đầu phẩm rượu.

Mà phe Yêu Long Hoàng lại có chút chần chừ, lo sợ rượu này đã bị động tay chân.

Hàn Kỳ thấy vậy cười khỏ nói:

- Rượu này chính là do thần thông vô Thượng của Bác Dịch Thai vận hành mà có. Mọi Người chúng ta đều như nhau. Nếu không có loại phương thức đánh cờ này xuất hiện, căn bản không thể khởi động những thần thông huyền diệu này! Cho nên, tiên tửu này thất truyền đã lâu. đối với tất cả các vị đạo hữu thì đây có lẽ là cơ hội cuối cùng trong đời được thưởng thức loại rượu này.

Dứt lời, Hàn Kỳ ngửa cổ, một hơi uống cạn chén Thiên Hương Bích Ngọc Tửu, cười dài nói:

- Rượu ngon. rượu ngon! Qua trăm vạn năm, tiên tửu này càng ngày càng thuần hương!

Chúng cường giả phe Tần Hoàng cũng đều kinh thán.

Bên phe Yêu Long Hoàng Dương Phàm là Người đầu tiên phẩm rượu. Hắn cầm lấy chén rượu, cũng không mờ mắt. cười nhạt rồi nhẹ nhàng uống một ngụm.

Tiên tửu kia vào bụng. một cổ liệt hương thanh lưu tản mát ra. Dương Phàm nhắm mắt, lẳng lặng thể ngộ. Hắn chỉ cảm thấy trong miệng tràn ngập mùi thơm kỳ dị, hoàn toàn chưa từng thấy ở nhân gian, khiến Người ta lẳng lẳng.

- Rượu ngon! Chỉ vẻn vẹn linh khí ẩn chứa trong rượu này đã có thể sánh ngang với linh khí trong cực phẩm linh Thạch, còn ưu đãi huyền ảo thì còn nhiều hơn.

Dương Phàm nhấp một ngụm. không khỏi tán thưởng.

Gần như cùng lúc, đám người phe Yêu Long Hoàng cũng đã uống xong.

Dương Phàm trước mới uống một hơi, sau đó lại uống hết cả chén.

Trong khi rượu này dung nhập vào Sinh Mệnh Lục Chứng của Dương Phàm, hắn phát giác ra quả nhiên có công hiệu củng cố căn cơ. điều hòa pháp lực trong cơ thể.

Một khi đã như vậy, Dương Phàm cũng không khách khí nhân cơ hội này nhường thị nữ kia rót thêm cho mình một chén.

Mà thị nữ do quý hồn lực biến thành xuất thân trong Bác Dịch Thai cũng quả nhiên đi tới, cung kính rót thêm một chén cho Dương Phàm.

Dương Phàm từ đầu tới cuối vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, giống như hết thấy đều cứ vậy thôi.

Mọi người âm thầm kinh ngạc, ngay cả Hàn Kỳ cũng nấn ra.

- Cho ta thêm một chén!

Mọi người nhân cơ hội này lại uống thêm một chén, rồi lại để thị nữ rót đầy.

Thấy tình cảnh này, khoe miệng Hàn Kỳ mỉm cười, có chút quỵ dật, âm thầm liếc nhìn Tần Hoàng ở trên ngai vàng một cái.

Dương Phàm sau khi uống chén Thiên Hương Bích Ngọc Tửu thứ hai, Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng trong lòng rùng mình.

- Rượu này rõ ràng không có vấn đề gì.

Dương Phàm cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Hàn Kỳ là mưu thần đệ nhất dưới tay Tần Hoàng. từ sau khi tiến vào Hoàng cung, mọi việc đều do hắn làm chủ.

Trực giác nói cho Dương Phàm biết Hàn Kỳ sẽ không khiến mọi người uống một vòng rượu nếu không có ý nghĩa thực tế gì.

Tuy nói là ai cũng không thể không chê bàn cờ này.

Nhưng có một điều trọng yếu là Bác Dịch Thai lại truyền thừa từ thời thượng cổ xuống ai cam đoan nó không có thay đổi?!

Hướng chi đây lại là địa bàn của Tần Hoàng. Nếu Bác Dịch Thai không có ưu đãi gì với hắn thì cần gì phải tổn hao tâm cơ thế này?!

- Nếu bản thân rượu này không bị động tay chân thì vấn đề là ở đâu.

Dương Phàm triển mở cảm quan, đột nhiên phát hiện một loại đàn hương từ chiếc bàn phía trước.

Loại đàn hương này sớm được thị nữ châm lên. phát ra kỳ hương nhàn nhạt, tràn ngập đại điện.

- Đây... hóa ra là Long Đàn Hương?!

Dương Phàm chấn động. Thân là Dược sư, nghiên cứu các loại dược lý là chuyện vô cùng quan trọng, ngoài ra hắn có được cảm quan vô cùng đặc biệt.

Khi nhận ra vấn đề, tâm thần Dương Phàm dung nhập vào Tiên Hồng không gian, dẫn dò Thạch Thiên Hàn và Mộc Phong:

- Các Ngươi dựa theo phối phương của ta. lập tức luyện chế một loại độc bảo...

- Vâng!

Hai đại phán thân và một số Người hầu lập tức động thủ.

Trong Tiên Hồng không gian đã sẵn có vô số các loại tài liệu, linh hoa dị thảo, thiên tài địa bảo.

Sau khi dẫn dò chu toàn. Dương Phàm lại quan sát phe Tần Hoàng, phát hiện trên dưới ngai vàng cũng có Long Đàn Hương.

Nhưng tất cả tu sĩ phe Tần Hoàng đều không có vấn đề gì, phẳng phất như không bị ảnh hưởng vậy!

- Tần Hoàng quả nhiên không thể động tay động chân vào Bác Dịch Thai Thượng cả nhưng là hậu duệ Tiên Tân. hắn hiểu biết rất nhiều, đã có cách hóa giải rồi!

Dương Phàm nhanh chóng suy tính.

Tên Hàn Kỳ kia quả không có hảo tâm.

Thiên Hương Bích Ngọc Tửu quả thật không có vấn đề, ngay cả Long Đàn Hương cũng chỉ là một loại gần như tuyệt tích, cũng không có vấn đề.

Nhưng sau khi hai thứ này kết hợp với nhau, sẽ sinh ra một tình huống rất đáng sợ.

- Cũng may hiệu lực của nó rất chậm rãi...

Dương Phàm cảm thụ thân thể của mình. Thân là Thánh Nông chi thể, hắc gần như có thể miễn dịch, cũng có được cảm xúc minh duệ. Nếu không hắc không thể sớm nghĩ ra cách hóa giải như vậy! XV

Trong khi ca hát. thời gian nhanh chóng trôi qua.

Chỉ qua thời gian nửa chén trù.

- Nào nào. Chúng ta cùng uống một chén rồi cùng thương thảo việc Tiên Tẩn bảo tàng.

Tần Hoàng đứng lên, nâng chén rồi lướt nhìn xung quanh, gồm cả những cường giả ở bên kia sông.

•

Vì thế, tu sĩ toàn trường lại uống một chén, không khí rất náo nhiệt.

Ba

Tần Hoàng vỗ tay một cái, thị nữ và những vũ nữ trong điện liền thối lui.

Những quỷ hồn vật kia cũng dung nạp: vào trong Bác Dịch Thai, biến mất.

Chi chốc lát, toàn bộ đại điện lại khôi phục lại tinh cảnh lạnh lùng.

Mà lúc này, ở trong Tiên Hồng không gian, hai đại phần thân của Dương Phàm đã hoàn thành luyện chế một viên hoi châu đen thui.

Dương Phàm lấy vật ấy ra. vô thanh vô tức vận chuyển pháp lực.

- Hôm nay ca vũ thanh bình, quả nhân rất cao hứng. Tiếp theo. Hàn Thừa tướng tuyên chi đi.

Thần sắc Tần Hoàng lạnh lùng, thanh âm vang vọng kh%) Bác Dịch Thai.

Hàn Kỳ lấy ra thánh chi, đọc lớn:

- Phụ nữ thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết! Nay triệu tập chư hầu và man di các lộ trong thiên hạ là để mở ra Tiên Tẩn bảo tàng. nhất thống đại lục. Vì vậy, những chư hầu man di trong điện dâng lên Chí Bảo Long Khí, phụ tá Bộ hạ, thần thực Đại Tẩn!

Kề trái lệnh, tru di cửu tộc!

[Xôn xao]

Tràng thượng lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Phe Tần Hoàng coi như bình tĩnh mà mọi Người phe Yêu Long Hoàng lại cực kỳ kinh

hãi.

- Tần Hoàng Người đây là có ý tứ gì. chẳng lẽ muốn độc chiếm tất cả Chí Bảo Long Khí? Yêu Long Hoàng gầm lên.

Chúng cường giả ở bàn cờ bên phải cũng đều ai oán dữ; tất cả đều vận chuyển pháp lực hoặc Thần Hư lực.

- Không ổn, phép lực của ta...

Đám người Kim Bổng Hầu kinh hô

• '

Thần sắc đám người Yêu Long Hoàng biến đổi cảm giác chỉ có thể không chế được bốn năm thành.

vV>y'

Còn các Vương hầu khác chỉ nấn aiử được hai ba thành pháp lực.

- Pháp lực đã bị cấm chế rồi!

Những Hóa Thần đại tu sĩ 2ần như không thể sử dụng pháp lực.

829. Chương 785: Cửu Long Tỷ.

Pháp lực bị cấm.

Phe Yêu Long Hoàng lâm vào đại loạn, ngay cả cường giả Thần Hư cũng chỉ sử dụng được hai thành pháp lực. những Hóa Thần đại tu sĩ lại 2ần như không thể động chút pháp lực nào.

- Tàn Hoàng không ngờ Người lại sử dụng thủ đoạn đê tiện như thế này!?

Sắc mặt Yêu Long Hoàng âm trầm, thanh âm lạnh như băng, tràn ngập khinh miệt và lửa giận.

Không đợi Tàn Hoàng lên tiếng, Thừa tướng Hàn Kỳ đã thu hồi thánh chi, cười dài nói:

- Lời của Yêu Hoàng sai rồi! Thần thôn, trận pháp của Bác Dịch Thai thượng cồ này đều tự hành vận chuyển, chúng ta mặc dù có thể khởi động không thể làm cản, càng không có năng lực này.

Bác Dịch Thai chinh là do vô số đại năng giả ở thời thượng cổ, tiêu hao vô số nhân lực vật lực mới sáng tạo ra được kỳ tích thế này.

Trăm vạn năm trước. Tiên Tản Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương đã tiến hành một cuộc đánh cờ đỉnh phọa ửở thành thân thoại thượng cồ.

Lấy năng lực của tu sĩ hiện tại, nếu muốn khống chế Bác Dịch Thai thì hiển nhiên cũng có chút không thể.

- Thú vị lắm! Thế vì sao pháp lực của chúng ta bị cấm chế mà các Người lại không sao cả?!

Hồ Phi aiện dữ hét lớn.

Hắn cũng chỉ vận dụng được năm thành pháp lực mà thôi.

Hồ—

Yêu Long Hoàng thở dài một hơi, chuẩn bị vận công để hóa giải cổ lực lượng vô hình đang phong bế pháp lực.

Ba!

Dương Phàm đột nhiên phát ra một chưởng lên lưng Yêu Hoàng.

- Chẳng lẽ Người không bị ảnh hưởng?

Yêu Hoàng kinh hi. chi cảm thấy pháp lực bản thân qua một cái hô hấp đã thông suốt bảy tám phần.

- Ha ha ha... Nghe nói Dương đạo hữu xuất thân từ Dược sư, có hay không nhận ra Bích Ngọc Thiên Hương Tửu và Long Đàn Hương giao nhau sẽ sinh ra độc lực kỳ dị. Độc này không aây sát thương thân thể mà Chuyên môn khắc chế phép lực.

Hàn Kỳ phe phẩy quạt lông, cười dài nhìn Dương Phàm đang thi pháp đối với Yêu Long Hoàng.

Thượng Quai Phi cười nói:

- Loại độc lực này, càng vận công kháng cự thì càng không thể khống chế phép lực. Trước kia nghe Hân nhi nói y thuật của Người cao siêu, không kém gì Thánh Dược sư. Nhưng giờ xem ra cũng chỉ là bình thường thôi.

Dương Phàm vẫn nhấn chặt mắt. chậm rãi thu tay lại.

Mà lúc này Yêu Long Hoàng kinh hi phát hiện phép lực của hắn đã thông suốt quá chín thành, phần còn lại tự mình hắn có thể giải quyết.

Gần như Đồng thời, những tu sĩ khác phe Yêu Long Hoàng cũng phát hiện pháp lực của mình lại đang có xu thế khôi phục, liên tục vận công.

- Đây là cơ hội cuối cùng quả nhân cho các Người. Giao ra Chí Bảo Long Khí, thần phục Đại Tân Vương Triều. Nếu không hôm nay cho các người toàn bộ tắng thân ở Bác Dịch Thai.

Tần Hoàng ngạo nghễ ở bàn cờ bên trái, trên ngai vàng kim loan, lạnh lùng quét mắt nhìn về phe Yêu Long Hoàng ở bên phải bàn cờ.

Uy hoàng giả ngạo ừ ừ, từ bên ải Bắc Dịch Thai ừ sang.

Chúng cường giả phe Yêu Hoàng đều cảm như hén, tim đập nhanh hơn, đều đang cố gắng vận lực để bức độc.

- Không ổn. phải) lực bọn họ đang khôi phục...

Trong mắt Thừa tướng Hàn Kỳ bùng nổ một ượn lệ mang, thần sắc đột biến.

- Lấy độc trị độc!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, viên hoi châu tối đen ừng tay vỡ tung ra, phóng xuất một cỗ quang lưu hắc khí bô hình, ừn kh%) bàn cờ bên phải.

Hóa ra. vừa rồi hắn đã âm thầm vận dụng độc bảo này để giải độc cho mọi Người.

r r. 25;^ 1

Yêu Long Hoàng cách hắn gần nhất cho nên là người đầu tiên hoi phục.

Giờ phút này, khi độc bảo vỡ ra, tốc độ khôi phục pháp lực của mọi người càng thêm nhanh hơn.

- Bệ hạ mau ra tay!

*

Đám người Hàn Kỳ. Thượng Quan Phi kinh hãi thất sắc, vội vàng nói với Tần Hoàng

Bọn họ không nghĩ tới phe Yêu Long Hoàng lại có Được sư cường đại như thế, cũng có phương pháp hóa giải thượng cô kỳ độc như vậy!

Càng khó tin chính là Được sư cường đại này lại chính là Dương Phàm ở sau lưng Yêu Long Hoàng.

Sắc mặt Thượng Quan Phi rất khó coi. Phe hắn đã hoàn toàn xem thường y thuật Dương Phàm. Hiện tại xem ra, Dương Phàm ít nhất có thể sánh bằng Thánh Được sư của Đại Tần.

Sắc mặt Tần Hoàng nghiêm nghị, trong tay xuất hiện một khối ngọc t>' vào ướng, ánh sáng lung linh, trên đó có khắc chín con thân Long. phát ra Long khí quyền uy vô Thượng.

Đang

Cửu Long Tỳ vỡ mạnh xuống bàn, một đạo ánh sáng chín màu nhàn nhạt như bàn Long, phóng thẳng lên cao. Mơ hồ có thể thấy được chín con khỉ vận quang Long có màu sắc khác nhau xoay quanh thân Tần Hoàng tiếng rống Ngâm khiến cho linh hồn tất cả mọi người như đông cứng lại.

Giờ khắc này, dường như hắn đã trở thành hoàng giả vô địch trong thiên địa, thân hình

cao lớn vô cùng. phát ra vận trượng quang hà, Cửu Long gia thân khiến toàn bộ cường giả trên Bắc Dịch Thai đều chói mắt.

Cửu Long Tỳ.

Mọi người rung mình. Những người phe Yêu Long Hoàng thậm chí có cảm giác hít thở không thông.

- Đây là uy lực của Chi Bảo Long Khí?

Dương Phàm cảm giác chín con trường Long vận trượng kia áp bách tới đỉnh đầu, mỗi cái giở chân nhấc tay đều phải tiêu hao cả sức lực ngàn cân.

Dưới lực lượng đại biểu cho quyền uy vô Thượng kia, hắn không ngờ không nổi lên được ý niệm động thủ.

Chẳng những thế. Hắc Long Tiên bên hông hắn không ngừng run rẩy, dường như phải quỳ lạy trước ngọc tỷ trên trời cao kia.

Đám Người Yêu Long Hoàng cũng không ngoại lệ, Chi Bảo Long Khi trong tay cũng run sợ thần phục, trên ầu đổ cả mồ hôi lạnh.

Về vịn chi phát ra khi thể đã aây ra cảnh tượng này. Thật khó có thể tưởng tượng nổi nếu Cửu Long Tỷ chân chính phát động công kích thì sẽ có uy lực như thế nào nữa!

- Kẻ nào ầu lệnh, aiết!

Thanh âm bá đạo của Tần Hoàng vang vọng toàn trường.

- Toàn bộ công kích!

Thừa tướng Hàn Kỳ vung quạt lông trên tay lên. mười đạo thủy Long màu lam sống động lập tức lao về phía bàn cờ bên phải.

Mệnh lệnh vừa buuông xuống toàn bộ mấy chục tên cường giả phe th đều lập tức lao về phía bàn cờ phe Yêu Long Hoàng.

Mà giỖ phút này. đa số cường giả phe Yêu Hoàng đều chưa khôi phục được nhiều pháp lực.

Hoàn toàn khôi phục pháp lực, ngoại ừ Dương Phàm cũng chỉ có Yêu Long Hoàng. Hồ Phi và Thiên Ma Môn chủ. Những cường giả Thân Hu khác đã khôi phục bảy tám phần, Hóa Thần đại tu sĩ chỉ khôi phục được bốn năm phần pháp lực.

Dương Phàm nhú mày. Giải được do hấn luyện chế chi cần thêm chút thời gian nữa là đủ để khôi phục pháp lực cho mọi người.

7., , lSy

Nhưng lập tức, phe Tần Hoàng đã giết tới.

'Giết! Ồ

Người xung phong chúu là Long Ảnh, hấn dẫn theo chúng Hóa Thần đại tu sĩ. Đám Người cường giả Thân Hư Thượng Quan Phị Nam Cung Dật, Quỷ Vương Tông chủ lại chiếu ứng ở giữa trời cao.

Hư—

Phe Tần Hoàng đã lao tới con sông naãn cách giữa hai bên bàn cờ.

Con sông này rộ na tới bốn năm trăm dặm, đối với những cường giả đứng đầu Đại Tần này thì nhiều nhất cũng chỉ mất một vài lần hô hấp mà thôi.

Nhưng khi bọn chúng vừa tiếp cận con sông thì dị tượng đột nhiên phát sinh.

Bùm

Cả đám cường giả đều rơi vào trong lòng sông.

- Cấn phi linh vực!

Hồ Phi lâm vào kinh hãi.

Bùm

Lao tới con sông giữa bàn cờ, những tu sĩ phe Tần Hoàng đều rơi vào trong nước.

Chỉ có Quỷ Vương Tông chủ miễn cưỡn kiên trì ở trên không khó khăQ lắm mới không bị hạ xuống.

-Ha ha ha...

Hồ Phi ôn cười lớn.

- Còn ngậy ra làm gì. mọi Người aiết tới, phòngữũ.

Thanh âm réo rắt của Thanh Vũ truyền khắp toàn trường.

Mọi người lập tức tỉnh ngộ.

Phe Yêu Hoang. Thái tử Vũ chính là quân su, phụ trách chỉ huy. Tâm tư nàng thận trọng, tầm nhìn bao quát, tốc độ di chuyển nhanh, cũng chính là tâm phúc của Yêu Hoàng.

- Trực tiếp qua sông. XV

. _ . _ ả . ấ _ i Đám Người Thượng Quai Phi và Long Anh ừc tiếp nhảy xuống nước, aiệt tới phía trước.

•

Lúc này, có thể nói là phải ừanh thủ từng chút thời gian một.

Một khi phe Yêu Hoàng khôi phục được phép lực thì ưu thế của bọn chúng cũng coi như bị hủy.

- Để ta tạm thời tạo ra một thông đạo!

Ngọc thủ Nam Cung Dật khẽ điểm ra. một đạo hàn phong màu lam như thực chất hóa thành một hàng dài, xuyên suốt năm trăm dặm.

Hô!

Trên mặt nước đang nổi sóng cuộn cuộn lập tức xuất hiện một chiếc cầu bằng.

Sau khi đem mặt nước đang cuộn sóng hóa thành một con đường, sắc mặt Nam Cung Dật trắng bệch, lập tức ngồi xuống điều tức.

- Giao cho ta đi!

Đám người Thượng Quan Phimừngrỡ, vội vàngđạp lên cầu bảna, lao về phía đối diện.

Tiên Hằng Lộ Khoái Xan Điểm

`m!

Đồng thời với đó, thân hình Hồ Phi nhoáng lên một cái, bay vút tới giữa không trung. bàn tay bọc phát một cỗ lờihỏakinh thiên, cuồnabạo diệttũ!!

Lời điện màu đỏ này lập tức đánh tan mười con thủy Long do Hàn Kỳ phátđộng.

- Thực lực Người này khôngtầm thường.

Hàn Kỳ chấn động tâm thần. Mà Hồ Phi đang đứng trên trời cao, đang đối diện với hắn qua con sông dài.

- Hổ đại ca. Ngươi chế tại Người này. không cần phải xen vào những cái khác.

Thanh âm Thanh Vũ truyền tới.

- Khôngthành vấn đề!

Hồ Phi nhe răng trợn mắt. chà chà hai tay, cứ thế nhìn chăm chăm Thừa tướng Hàn Kỳ.

Hưu!

Đồng thời. Quý Vương Tông chủ đã bay qua sông, một tay nhấc lên, quỳ vân hùng hồn lập tức áp tới, quỳ khíxông thiên, vớ ố lệ quỳ kêu ào thảm thiết, bao phủ cả hư khôngngàn dặm.

- Trước qua một cửa của ta đã!

Một thanh âm âm lãnh bá đạo từ phía dưới bay lên, ma khí thao thiên lao vọt vào trong quỳ vân.

- Thiên Ma Môn chủ?

Sắc mặt của QuýVươngTông chủ Ngưng trọng.

Cảnh sỉ ới hai Người cũng đều đã đạt tới Hợp Thể Kỳ, giữa trời cao hòa vào nhau, đánh cho kinh thiên động địa, khiến cuộc chiến bên dưới có vẻ ảm đạm vô quang.

Lena keng

Ầm—

Hai đại tông chủ nhanh chóng té ra phép bảo cường lực., tiến vào giai đoạn giằng co.

Mà lúc này, tu sĩ hai bên bàn cờ triển mở một hồi đại chiến ngay trên dòng sông.

Phe Tần Hoàng hùng hùng hả hả aiết tới phe Yêu Hoàng. cũng nhanh chóng chiếm được ưu thế.

Tu sĩ phe Yêu Hoàng chưa hoàn toàn khôi phục phép lực, chiến lực kém đi vài phần.

Phe Tần Hoàng dường như đã chiếm được ưu thế.

Tuy nhiên ai ngờ phút này, hai đại chủ soái Tần Hoàng và Yêu Hoàng cũng chưa chân chính động thủ, rơi vào trạng thái ai căng co.

Cùng ở cảnh giới Hợp Thể Kỳ, Thiên Ma Môn chủ và Quỷ Vương Tông chủ chẳng phần biệt thắng bại.

Lực lượng Hồ Phi cường đại, đánh cho Hàn Kỳ không có lực hoàn thù.

về phần Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân, cả hai đều nhấn chặt mắt. ai cũng không hề động.

Chỉ có hai người này phẳng phất như siêu việt khỏi bàn cờ.

Dưới tình huống này, chúng cường giả Thần Hư đang giao chiến ở giữa con sông sẽ có tác dụng mấu chốt.

Rất nhanh, phe Yêu Hoàng đã xuất hiện thương vong, rơi xuống bên dưới.

-Ha ha ha...

Tần Hoàng ngồi ở trên ngai vàng, ngửa mặt thét dài, Cửu Long Tỳ trong tay nở rộ quang hoa chói mắt.

Đột nhiên, thần quang chín máu che lấp hư không. dẫn đường khí vận lực hùng hậu tăng phúc cho phe Tần Hoàng.

Dưới khí vận lực hùng hồn này tăng phúc, khí thế của những cường giả phe Tần Hoàng đại tăng, đủ loại chỗ tốt tăng phúc khiến trạng thái tinh thần cũng được gia tăng.

- Lui lại!

Sắc mặt Thanh Vũ ửng bệch, đã không có biện pháp gì.

Mặc dù lúc này pháp lực của các tu sĩ phe Yêu Hoàng đã khôi phục nhưng sĩ khí đối phương đã tăng lên, lại có sự tăng phúc của khí vận lực Cửu Long Tỳ.

Yêu Hoàng bệ hạ.

Dương Phàm mở to mắt, Ngưng trọng nhìn Yêu Long Hoàng.

Yêu Long Hoàng khẽ aật aật đầu. trong tay liền xuất hiện một điều Long cung màu vàng. Một cỗ Long khí kinh thiên liền dựng lên.

- Xèo-

9

Chậm rãi nâng Thiên Long Cung lên. trong mắt Yêu Long Hoàng nổi lên lệ quang mãnh liệt! Quanh thân hắn xuất hiện một con khí vận quang Long màu ửng xanh, cũng lóe lên kim huy nhàn nhạt.

Đột nhiên, một cỗ áp lực khủng bố khiến linh hồn cũng cảm thấy đau đớn tản phát ra toàn trường.

Ôn 2---

Một đạo quang tiến màu vàng lướt ngưng kết trên Thiên Long Cung, phóng xuất ra khí thế lăng lệ. vô kiên bất tồi.

Mục tiêu - Tần Hoàng!

Băng!

Hư không chấn động. khí huyết mọi Người cùng bốc lên.

Hư—

Chỉ thấy một đạo quang tiễn hư ảnh màu vàng nhạt xẹt qua hư không chớp mắt đã tới trước mặt Tần Hoàng.

C'huơng 786: Lật ngược thế cờ!

830. Chương 786: Lật Ngược Thế Cờ!

Đạo quang tiễn hư ảnh kia mang theo một đạo thất luyện màu xanh, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ngàn dặm, nhanh tới độ khủng bố.

Đồng tử Tần Hoàng co rụt lại, trong lòng hoảng sợ. Quang tiễn kia đã tập trung hấn chặt chẽ, không hề có cơ hội tránh né.

Từ khi giết Thái tử, đoạt được ngôi vị Thái tử, hấn chưa gặp phải Nguy hiểm như thế này!

Đối phương không hẳn là một trong hai hoàng cùng hấn ngang hàng, cũng là Yêu Hoàng tôn tại vô cùng xa xưa.

Mà những cường giả khác, khi một tiễn này được bắn ra. khí huyết lập tức trào lên. Một cổ đau nhức đâm thẳng vào linh hồn khiến cho những cường giả nơi này đều đình trệ một chút, giúp cho phe Yêu Long Hoàng hành động được thời gian thờ ơ.

- Thật nhanh, thật mạnh!

Dương Phàm âm thầm kinh thán nhìn một tiễn đang mạnh mẽ lao đi này, đôi mắt lộ ra vài tia kinh hãi.

Thiên Long Cung được xưng là công kích nhanh nhất, xa nhất nhất nhân giới. Một khi bị cung này tập trung thì ẩn như không thể trốn tránh.

Mà cung này, nếu ở trong tay cường giả Thông Thiên bậc ba thì uy lực bùng nổ có thể đại tới độ kinh thế hãi tục, ít nhất mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với lần Kim Giao Vương diệt sát u Ảnh Ma Chủ. Thậm chí có thể diệt sát cường giả Hợp Thể Kỳ.

Nếu cung này lúc trước nằm trong tay Yêu Long Hoàng thì u Ảnh Ma Chủ kia đã không có bất cứ cơ hội chạy trốn nào.

Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân đang nhắm mắt, dậm mặ cũng không khỏi mở mắt ra.

Mặc dù hấn đứng ngay bên cạnh Tần Hoàng nhưng cũng không có cơ hội ngăn chặn một tên này.

Giờ phút này, không ai có thể kịp cứu Tán Hoàng. Chỉ có hấn mới có thể tự cứu mình.

Nhưng một kích lôi đình của Thiên Long Cung đã tới trước mặt hấn, bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào đều có thể đã chậm.

1 1.., I

Không ai ngờ tới lúc này Yêu Long Hoàng lại đột nhiên ra tay.

Đương nhiên, nếu hấn không đối phó Tần Hoàng tai với sự tăng phúc của khí vận lực từ Cửu Long Tỳ, phe bên hấn sẽ không thể kiên trì được lâu.

Mắt thấy lôi đình nhất tiễn đáng sợ kia đang phá nát hư không xô na thẳng tới, như muốn xuyên qua đầu Tán Hoàng. ngay cả Tần Hoàng cũng không kịp phòng ngự hay né tránh.

Ngô Ông-

Chín con rồng của ngọc t>' kia nở rộ tinh quang màu ửng. hình thành một màn hao quang màu ửng ngọc trong suốt, bao bọc lấy Tần Hoàng vào trong.

Trên màn hào quang màu trắng ngọc này hiện lên hoa văn chín con rồng, tiếng rồng gầm vang lên từng trận, vô cùng khó lường.

Phốc

Quang tiền màu vàng đánh trúng cái lồng ánh sáng do Cửu Long Tử tạo thành, nổ rộ một mảnh quaa hoa chín màu chói mắt, làm lóa cả thiên địa.

Trong lúc này, một mảnh không gian sóng aợn mônga manh quét đi, khiến quỳ thần sợ hãi.

Không gian sóng aợn này lướt tới đây, hết thấy đều hóa thành bột mịn.

Thiên Thu Vô Ngân biến sắc, căn bản không kịp ừnừ ánh.

Tần Hoàng có Cửu Long Tử thủ hộ. không chút sợ hãi nhưng Thiên Thu Vô Ngân lại không có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Nếu bị không gian sóng aợn này lướt qua. dù hấn là kim cương bất hoại thì cũng khó có thể ngăn cản.

Hấn nhấn hai mắt lại, trong tay vẩy vẩy theo một tiết tấu kỳ dị, một cỗ lực lượng thần bí tràn ngập quanh thân, không ngờ đẩy không gian sóng aợn kia sang một bên.

Thật sự khó có thể tưởng tượng được hấn đã đạt tới cảnh giới này, ngay cả không gian sóng aợn cũng bị hấn chủ động đẩy ra.

Tần Hoàng kêu một tiếng đau đớn. thân hình nhoáng lên một cái đã ổn định. Dù có Cửu Long Tử thủ hộ hấn cũng bị thương nhẹ một chút.

Hò—

Mọi người khi đã thích ứng với ánh sáng chói màu kia thì đã thấy trước mặt Tần Hoàng nổi lên một hỏa hoa màu vàng bức nhãn, khiến người ta kinh tâm động phách.

Phần đông cường giả phe Tần Hoàng thờ phào một hơi.

Nêu Tần Hoàng bị aiệt hoặc bị thương nặng thì ưu thế bọn họ chiếm được cũng chắc chắn sụp đổ.

ở phe Yêu Hoàng, đám người Dương Phàm thầm kêu đáng tiếc, Đồng thời cũng vô cùng mna động với thần thông của Cửu Long Tử.

- Đây chắc là một trong ba đại thần thông của Cửu Long Tử - Cửu Long Thủ Hộ, có thể nói là phòng ngự tuyệt đối.

Về mặt Tần Vương kinh hự, nhìn chăm chăm vào màn hào quang màu trắng ngọc kia nói

Đây chính là Cửu Long Tử - xếp thứ nhất trong Chi Bảo Long Khi.

Chúng tu sĩ nơi này rang động.

ở trong một chớp mắt, Cửu Long Tử tự động bảo vệ. naãn cản một lần Nguy cấp.

Băng, băng, băng!

Ánh mắt Yêu Long Hoàng lãnh liệt, Thiên Long Cung trong tay hấn liên tục chớp động. Lại có ba đạo thất luyện màu xanh khí thể kinh thiên xẹt qua hư không.

Lần này là ba tên liên tiếp.

Hơn nữa, thời gian, góc độ của ba tên này vô cùng tinh tế.

Tần Hoàng hét lớn một tiếng, vươn một bàn tay lóa ra kim văng. đằng khởi một mảnh bạc khí. Không gian bốn phía xuất hiện xu thế không ổn định.

Ba—

Bàn tay kim vãn này bỗng nhiên tăng vọt 2ấp đôi, chụp lấy đạo quang tiền đầu tiên.

Rắc!

Quangtiễn tiêu tan.

Tần Hoàngcũngkêu lên mộttiếng đau đớn. khí huyết bốc lên. Đạo thiên Long quang tiễn này ẩn chứa công kích linh hồn đáng sợ, khiến đạo lực lượng này tiến nhập trong cơ thể làm hắn bị thương.

Nếu đối thủ không phải là Yêu Long Hoàng thì hắn tất nhiên nấn chắc đón đỡ một tên này.

Băng!

Mà lúc này đạo quang tiễn thứ hai độtnhiên chuyển hướng bắn thẳng vào mặt hắn.

Mục tiêu của tên này không ngờ giống y đúc một tiễn lúc đầu.

Phanh!

Trên vòng Cửu Long Thủ Hộ lại lóe lên hỏa hoa.

Màn hào quangmàu trắng ngọc cũng chợt ảm đạm rất nhiều, mơ hồ có xu thế tan rã.

Băng!

Mũi tên thứ ba ẩn như ngay lập tức xuất hiện, đánh trúng vào vị trí vừa rồi.

Phốc!

Đạo quang tiễn thứ ba hơi khựng lại một chút rồi tiến tới, đâm ra một lỗ thủng trên vòng Cửu Long Thủ Hộ, mắt thấy sẽ đâm trúng mắt của Tần Hoàng.

Đình-

Ngay thời khắc vô cùng n hai đầu naón tay vô cùng chân thật kẹp lấy đạo

quangtiễn mà dư uy còn chưa hết này.

- Người nào?

Tu sĩ hai bên đều ồ lên một tiếng.

Đồng tử Yêu Long Hoàng Đồngthời co rụt lại.

Người động thủ đánh tan đạo quang tiễn thứ ba chúih là nam nhân đứng bên cạnh Tần Hoàng vốn nhấn chặt hai mắt kia.

Người này chính là đươngkim Đế Sư của Đại Tần - Thiên Thu Vô Ngân.

Nếu nói Dương Phàm tọa ứn phe Yêu Hoàng hóa giải độc lực lúc đầu thì Thiên Thu Vô Ngân cũng nháy mắt hóa giải Nguy cơ cho phe Tần Hoàng.

- Thiên Thu Vô Ngân. Người chung quy cũng phải ra tay!

Dương Phàm chận rãi thở ra một hơi rồi thì thào nói.

- Đa tạ Thiên Thu lão sư, nếu không vừa rồi ta khẳng định sẽ bị thương!

Về mặt Tần Hoàng cảm kích, thập phần cung kính và chân thành nói lời cảm ơn đối với thân ảnh cao lớn này.

- Thiên Thu Vô Ngân này so với tưởng tượng còn mạnh hơn rất nhiều!

Sắc mặt Yêu Long Hoàng có chút âm trầm!

- Vi sư hôm nay cũng chỉ giúp được Người rất ít mà thôi!

Thiên Thu Vô Ngân thở dài:

- Hết thấy vẫn phải dựa vào bản thân Người thôi!

Tần Hoàng nghe thế. đưa mắt nhìn về nam nhân thâm bất khả trắc, đang hòa vào thiên địa tự nhiên bên cạnh Yêu Hoàng.

Trong lòng hắn vẫn còn hoài nghi, người này chẳng lẽ thật sự có thể kiểm chế Thiên Thu Đế Sư, khiến lão sư không thể chiến thắng sao?!

Mà lúc này, khi mà trận chiến trên con sông vốn nghiêng về phía Tần Hoàng thì nay tình thế cũng đã được hóa giải.

Ba đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn.

Một thanh niên ma đạo lãnh khốc, một nam nhân mặc thanh sam. một tiên tử lục thường.

- Các Ngươi đi hỗ ửợ đi!

Dương Phàm dùng ý niệm truyền âm.

- Vâng!

Hai đại phần thân Thạch Thiên Hàn, Mộc Phong và Lục Hồn Tiên Tử Đồng loạt lao về phía con sông.

Tu vi hai đại phần thân của Dương Phàm có thể sánh ngang cường giả Thần Hư, thậm chí còn mạnh hơn.

Đặc biệt Thạch Thiên Hàn còn có thể áp Vương hầu vài phần.

Ma công của Thạch Thiên Hàn kinh nhân, Cửu u Ma Công bộc phát ma vân màu đen, cõna kích bá đạo tuyệt luân, lập tức đánh lui một Vương hầu, khiến hắn khí huyết bốc lên.

- Để cho ta tới đối phó.

Thượng Quan Phi lao tới, chuồng kình màu tím hùng hậu như trường giang, đẩy ma vân của Thạch Thiên Hàn ra.

Thạch Thiên Hàn cười lạnh, trong tay xuất hiện một viên châu màu xám.

Ngô một tiếng, một mảnh tử khí âm lệ tán phát, một con cương thi cao tới mười trượng từ bên trong xuất hiện, cả người như kim thiết, trên thân hơi nổi lên kim trạch, hai mắt như tử điện.

Bangbang!

Song chuồng kình thiên của Thượng Quan Phi đánh lên trên Người cương thi. chỉ có thể đẩy lui nó nhưng cũng không tạo thành được thương tổn gì đáng kể.

- Từ Hư Đồng Thi?

Đám Người Thượng Quan Phi kinh hãi, lại nhìn thấy trên Người cương thi này có mấy phiến kim trạch, dĩ nhiên chỉ kém một bước nữa là đã đạt tới Tử Thiên Kim Thi, có thể so sánh với cường giả Hợp Thể Kỳ.

Hơn nữa, trên Người Tử Hư Đồng Thi này còn phóng xuất ra một cỗ ma khí cuồng bạo. thuộc tính tương tự Cửu u Ma Công.

Đồng Thi này từ khi nào lại có thuộc tính ma công?!

Hóa ra ở ướng Tiên Hồng không gian, Thạch Thiên Hàn nhân hạ nên dùng Lục u Ma Diễm đề Ngưng luyện Tử Hư Đồng Thi, khiến sức bật của nó tăng nhiều, không hề hành động chậm chạp như trước.

`m

Từ Hư Đồng Thi bay tới bầu trời, mạnh mẽ đối chường hai phát với Thượng Quan Phi. Sắc mặt Thượng Quan Phi đại biến, cánh tay tê rần. hai cỗ thi khí đáng sợ cũng nhập thế.

Thạch Thiên Hàn để Từ Hư Đồng Thi đối phó với Thượng Quan Phi, bản thân hắn lại đi liệt sát các mục tiêu khác.

Vén vén chỉ một Người Thạch Thiên Hàn đã có thể kiểm chế được hai Vương hầu thực lực cường đại.

Mà Lục Hồn Tiên Tử lại không chế Huyền m Vạn Quỷ Phiến, phóng xuất ra quỳ vụ kinh thiên tràn ngập, thanh thế đủ để sánh ngang với Quy Vương Tông chủ Thu Yển Đông đang giao chiến trên trời cao.

* “

Mỗi khi Lục Hồn Tiên Tử dùng tới máu huyết thì uy lực của quỳ phiến này lại càng cường đại.

- Khắc...

Trong Vạn Quỷ Phiến bay ra một con Quỳ Vương cao tới mấy chục trượng, trong tay có một thanh cự kiếm.

Quỷ khí trên người Quỳ Vương ngập ười, quỳ vụ cuộn cuộn mãnh liệt khiến xung quanh tối sầm lại. Trên thanh kiếm lại bám một màn tử diễm u ám, không ngừng lập lòe.

Đây hóa ra là Quy Vương đã đạt tới cảnh giới Thần Hư.

Lục Hồn Tiên Tử 2ẩn như có thể kiềm chế hai 2ã Vương hầu, hoặc lực áp một 2ã cường giả Thần Hư.

về phần phần thân Mộc Phong của Dương Phàm lại đến vô ảnh, đi vô tune, khi cứu Nguy những cường giả bên mình thì còn thừa dịp lao tới, phát động đánh lên.

Sau khi ba Người này gia nhập vòng chiến, 2ẩn như đã bằng chiến lực của sáu 2ã Phủ chủ.

Chỉ quan ừa khắc, phe Yêu Hoàng đã lấy được ưu thế áp đảo.

Sắc mặt Hàn Kỳ xanh mét, lại bị Hồ Phi kiềm chế chặt chẽ.

- Xem chiêu!

Vũ lực của Hồ Phi 2ẩn nhu đã tiếp cận hai hoàng thậm chí bay qua con sông. đánh về phía phe Tần Hoàng bên kia bàn cờ.

Hàn Kỳ dù thần thông phép lực kinh Người, vượt xa Phủ chủ bình thường nhưng đối mặt với Hồ Phi cũng Nguy hiểm vô cùng.

Nếu không phải bản thân hấn am hiểu phòng ngự thì e đã sớm chết trong tay yêu hầu có tướng mạo xấu xí này rồi.

- Phát động phản công!

Thanh Vũ mừng rỡ, vội vàng ra lệnh phát động tấn công và lộ tuyến công kích.

Rắc!

Thượng Quan Phi một cước đạp nát cây cầu bằng.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy một băng mỹ nữ duyên dáng yêu kiều náng ngọc thủ lên. Một mảnh hàn lưu lạnh buốt linh hồn tràn ra. Những nơi nó đi qua. mọi thứ đều bị hóa thành băng phong.

Trong phút chốc, một con đường băng lại xuất hiện ừớc mặt mọi người.

- Sát!

Sĩ khí của tu sĩ phe Yêu Long Hoàng lại tăng lên nhiều, aiết Ngược lại thế lực Tần Hoàng.

Thế cục đảo Ngược.

Lật lại thế cờ.

Nhìn thấy tình hình này. Tần Hoàng sợ hãi, không khỏi đưa mắt nhìn sang nam nhân đang nhấn chặt hai mắt, phảng phất như quên hết mọi thứ ở bên cạnh Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng cũng ượn mắt há mồm, không khỏi dùng ánh mắt hoàn toàn mới để đánh giá người thanh niên vốn ừm mặc ít nói bên cạnh mình.

Chương 787 : Cửu Ngũ Chí Tôn!!!

831. Chương 787: Cửu Ngũ Chí Tôn!!!

Theo hai đại phản thần cùng một vị thị thiếp của Dương Phàm gia nhập cuộc chiến, bên Yêu Hoàng sĩ khí tăng mãnh liệt, chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Yêu Long Hoàng tự nhiên vạn phần ngạc nhiên vui mừng, ánh mắt nhìn về phía nam nhân vẫn nhắm hai mắt. không nói lời nào bên cạnh mình.

Vô hình trung, thân ánh khoanh tay đơn độc của Dương Phàm, ở trong mắt mọi người, có vẻ cao lớn vĩ ngạn, càng thêm sâu không lường được.

Tần Hoàng khó có thể tin. ánh mắt nhìn chằm chằm người thanh niên rất ít ra tay bên cạnh Yêu Hoàng, dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn hắn.

Giờ khắc này. Tần Hoàng đột nhiên hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Thiên Thu Vô Ngân lúc trước, ông ấy đến chỗ mình tọa trấn, có thể trợ giúp mình cũng cực kỳ có hạn.

Bất kể Dương Phàm hay là Thiên Thu Vô Ngân, bọn họ đều cố hết sức khắc chế ra tay.

Nhưng mà. một khi bọn họ ra tay. đều là trong nháy mắt có thể đảo ngược thế cục.

Cho tới bây giờ, Dương Phàm ra tay hai lần. lần đầu tiên âm thầm luyện chế ra giải dược, lẳng lặng giải độc cho tu sĩ của trận doanh Yêu Long Hoàng; lần thứ hai, triệu tập người hầu và phần thân, trực tiếp xoay chuyển thế cục. tự mình ngay cả đầu ngón tay cũng không động.

Mà Thiên Thu Vô Ngân đến giờ. chỉ ra tay một lần: dùng hai ngón tay kẹp lấy Thiên Long Quang Tiên ngăn cản đả kích trí mạng cho Tần Hoàng, đồng thời đẩy lui sóng gợn không gian khủng bố.

Hai ông hoàng giờ phút này đều hiểu thật sâu sắc. Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân là bằng hữu của nhau, từ lúc tiến vào thượng cô Bác Dịch Thai, nhìn như cách biệt đứng ngoài thế cục. kì thực đều đứng ở lập trường của mỗi người, kiềm chế lẫn nhau. Đây cũng là nguyên nhân hai người vẫn chưa từng trực tiếp tham dự chiến đấu.

Trong mơ hồ. hai người này dường như đứng ở độ cao phía trên nhị hoàng, ít nhất là một cấp bậc.

Đúng lúc này, chiến đấu lan đến gần bên trái bàn cờ. cũng chính là phạm vi bên phe Tần Hoàng.

- Sát!

Hồ Phi hai mắt đỏ như máu. hóa thành một con Thạch hầu cao cả trượng, lông màu tím. Toàn thân hắn như sắt thép, hai đầm uy vũ xé gió. kinh lực chấn động mấy trăm dặm. Đánh cho mưu sĩ thứ nhất thủ hạ của Tần Hoàng kể tiếp bại lui.

Thừa tướng Hàn Kỳ. chỉ nói riêng về thực lực. ở trận doanh Tần Hoàng hắn xếp sau Tần Tuấn, gần như sánh ngang với Thu Yển Đông Quy Vương Tông chủ.

Thế nhưng ở trước mặt Hồ Phi, Thần thú siêu cấp này, hắn lại hoàn toàn không phải là đối thủ.

Hồ Phi ở phía trước làm quan tiên phong, mà chú lực phía sau. lấy Thạch Thiên Hàn xung phong dẫn đầu. với trợ giúp của Tần Vong. Trấn Đông Hầu, tiến đánh ép về phía trái bàn cờ.

Giờ phút này, Thanh Long Kiếm của Tần Vong cũng phát huy ra lực công kích khủng bố, đánh cho Trấn Viễn Hầu Tần Quang Đức liên tục bại lui.

Trấn Đông Hầu phía bên này dưới ưu thế và sĩ khí sẵn có. cũng vững vàng đè ép Tam Hiền Vương. Tam Hiền Vương cực kỳ uất ức.

Không bao lâu, đám cường giả dưới quyền chỉ huy của Thượng Quan Phi, Tần Quang Đức. Tam Hiền Vương, Long Ảnh, bị đánh giết chạy trốn chết.

ở dưới ưu thế tuyệt đối, binh bại như núi lở.

Mà quan tiên phong Hồ Phi bên này. lại đánh giết gần tới chỗ bậc thang Kim Loan Điện của Tần Hoàng, mắt thấy đã bức Hàn Kỳ lui tới chỗ Tần Hoàng nơi này.

- Giao hân cho ta!

Đúng lúc này, một giọng nói nam nhân đậm mạc bình thường rơi vào trong tai Hàn Kỳ.

- Lão sư!

Hàn Kỳ mừng rỡ.

Từ sau khi Thiên Thu Vô Ngân vào kinh đô, đầu tiên là Tần Hoàng tôn lão trở thành Đế sư. Sau lại cùng nói chuyện với Hàn Kỳ, hân bội phục sát đất. cũng trở thành đệ tử của Thiên Thu Vô Ngân.

Nhưng hai người cũng không học được chân truyền “Tam Linh Hóa Nhất”, không tính là đệ tử ruột chân chính.

- Lui lại, phòng thủ đi!

Hàn Kỳ nghe vậy. trong lòng thở một hơi nhẹ nhõm, bó mặc Hồ Phi bắt đầu thống lĩnh đại cục.

ở dưới tổ chức của Hàn Kỳ. bên phe Tần Hoàng miễn cưỡng kháng cự lại công kích cuồng bạo.

Dù sao Thạch Thiên Hàn, Tẫn Vong, Hồ Phi đều là nhân vật có công kích đáng sợ. Vương hầu bình thường sao có thể chống đỡ được?

May mắn giờ phút này, Hồ Phi bị Thiên Thu Vô Ngân kiềm chế.

- Thiên Thu Vô Ngân! Người cũng muốn đối địch cùng Dương lão đại sao?

Hồ Phi khoanh hai tay trước ngực, hơi có vẻ tức giận, quát lớn.

Dù sao hai người này. thời điểm ở Nội Hải cũng quen biết nhau.

Thiên Thu Vô Ngân chậm rãi mở to mắt. một thân áo xanh không gió tự lay động, một cổ

ý cảnh thể ngoại siêu nhiên, thiên thu bất diệt, muôn đời không để lại vết tích.

Tồn tại của lão làm cho hết thảy thế gian này. trở nên nhỏ bé, dường như không ai có thể khiến lão dừng chân dù chỉ trong chốc lát.

“Vào!”

Trên người Thiên Thu Vô Ngân lóe ra một quang ảnh màu tím, bộ dạng giống Thiên Thu Vô Ngân như đúc.

Trên người Thiên Thu Vô Ngân thứ hai này, đột nhiên bộc phát ra một cổ vũ khí cuồng bạo mãnh liệt, phát ra một tiếng gâm rung trời, thân hình trong vầng sáng màu tím rực rỡ, tăng cao tới mười trượng, trên đầu mọc hai sừng, hóa làm một yêu nhân ba đầu sáu tay.

Yêu tộc vô thượng thánh công: Tam Đầu Lục Tí Tịch Diệt Thể.

Hồ Phi ngẩn ra, chợt hừ lạnh một tiếng, nói:

-Ai sợ ai!

“Vào!”

Hắn nhanh như bay. vọt tới trước mặt hóa thân màu tím của Thiên Thu Vô Ngân.

“m! Ầm!”

Hai cái Thân ảnh dã man thô lỗ, quan lấy nhau cùng một chỗ. không có màu sắc pháp thuật hoa mỹ, mà chỉ dùng lực lượng công kích.

Quyền cước kia va vào nhau, lại sinh ra tiếng nổ vang kinh tâm động phách, khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Mỗi một quyền một cước của họ nện trên mặt đất. đều dẫn tới chấn động một hồi.

- Người này là siêu cấp Thần thú, tiềm lực vô hạn, hóa thân này của ta chỉ có thể kiềm chế hần một chốc lát.

Thiên Thu Vô Ngân nói với Tần Hoàng.

Tần Hoàng gật gù đầu. hần hiểu ý của Thiên Thu Vô Ngân.

Phải một cái hóa thân đi đánh, hơn phần nửa Dương Phàm sẽ không nhúng tay. dù sao hần cũng đã cho phần thán đi tham chiến.

Nếu Thiên Thu Vô Ngân trực tiếp chiến đấu cùng Hồ Phi. Dương Phàm nhất định sẽ không kiềm chế nữa. hơn phần nửa sẽ thừa cơ hội mà vào. liên hợp cùng Yêu Long Hoàng đánh giết Tần Hoàng.

Quả nhiên, Dương Phàm đứng ở sau lưng Yêu Long Hoàng, hai mắt vẫn nhắm chặt, không có động tĩnh gì.

Yêu Long Hoàng cùng Tần Hoàng nhìn chăm chăm vào nhau, bọn họ đã cố kiềm chế tới cực điểm, nhưng giữa nhau đều không có nắm chắc phần thắng.

- Bệ hạ! Nếu ngài vẫn không ra tay, chúng ta sẽ không chống đỡ nổi!

Hàn Kỳ mất thấy bên mình hao binh tổn tướng, đã ngăn chống không nổi.

Bởi vì chí bảo công kích Thanh Long Kiếm ở trong tay Tần Vong, không ai có thể chống đỡ được, Ngay cả hần am hiểu phòng ngự cũng không ngoại lệ.

- A...

Truyền đến một tiếng thét thảm thiết, cổ kiếm thanh văn kia phun ra kiếm ti màu xanh dữ tợn đáng sợ. với kiếm khí vô địch, đâm xuyên qua vai Nam Cung Dật.

Trong cơ thể Nam Cung Dật vô số kiếm khí Hủy diệt li ti. không ngừng cắt xé, ăn mòn các nơi trong thân thể.

Hàn Kỳ nhanh như tia chớp kéo Nam Cung Dật mang đi, rút vào trong cơ thể hần một luồng thủy quang nhu hòa, nhưng chỉ trong nháy mắt cũng bị cắt xé thành hư vô.

- Lão sư!

Hàn Kỳ nôn nóng ôm Nam Cung Dật bị thương nặng sắp chết đem đến trước mặt Thiên Thu Vô Ngân. Nếu chết một cường giả Thần Hư sẽ ảnh hưởng lớn tới chiến cuộc.

Hần biết, Thiên Thu Vô Ngân gần như toàn bộ tinh lực cả đời, dùng cho nghiên cứu tu luyện đồng thời tinh thông đủ loại tài nghệ bằng môn.

Thiên Thu Vô Ngân sắc mặt hơi lộ vẻ bề tấy, nhìn hai mắt Nam Cung Dật xong lắc đầu nói:

- Không cứu được! Thanh Long Kiếm chẳng những sắc bén vô song, còn ẩn chứa một loại thuộc tính đáng sợ. một khi bị đánh trúng, lực phá hoại kia sẽ hình thành vô số vết cắt nhỏ bé ở trong cơ thể. Thân thể của hần đã bị phá hủy, ngay cả linh hồn cũng không có may mắn thoát khỏi lực lượng ăn mòn này.

Hàn Kỳ sau khi nghe xong, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, Thanh Long Kiếm này quả thật đáng sợ, huống chỉ còn ở trong tay Tần Vong cùng chảy xuôi huyết mạch Tiên Tảo giống như Tần Tuấn.

- Trừ phi một người ra tay... thế nhưng khẳng định hần sẽ không.

Thiên Thu Vô Ngân thấp giọng lâmâm.

Bên phía Tần Hoàng mặc dù có Cửu Long Tv là Chí Bảo Long Khí xếp hạng thứ nhất.

Nhưng chí bảo công kích và chí bảo phòng ngự, đều ở bên phe Yêu Hoàng.

- Tất cả mọi người lui lại, để quả nhân ra tay!

Tần Hoàng quát lạnh một tiếng, thanh âm quyền uy vô thượng, vang khắp toàn trường.

- Toàn bộ lui lại!

Hàn Kỳ lập tức hạ lệnh, dường như biết Tần Hoàng sắp làm gì.

Bên phải phía bàn cờ xa xa. Yêu Long Hoàng ngồi trên ngai vàng kim loan, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi kéo Thiên Long Cung.

Một khi Tần Hoàng có dị động gì, hần cũng sẽ ở thời khắc mấu chốt ngăn cản.

Có được Thiên Long Cung công kích cự ly xa nhất trong nhân giới, hần có đủ sức ngăn chống.

Bên phe Tần Hoàng rất nhanh lui lại, ngay cả hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân cũng không ngoại lệ.

Đang lúc mọi người buồn bực, Tần Hoàng ngửa mặt lên trời hét dài:

- Hôm nay, bốn hoàng sẽ cho các ngươi kiến thức một chút, thần thông của Cửu Long

Tỷ!

- Sợ cái gì!

Hồ Phi hét lớn một tiếng, bao tay Thanh Đồng trên hai tay rít gào nang động.

Các cường giả khác cũng đều đánh tới hướng Tần Hoàng.

- Các ngươi dám ra tay với bản hoàng!

Tần Hoàng giận tím mặt. một cổ long khí quyền uy vô thượng từ trên trời giáng xuống.

“Vù! Vù!”

Ngọc tỷ màu trắng khắc hình chín con rồng, tỏa hào quang bốn phía, một cổ long khí thần bí không thể nắm bắt. đại biểu cho quyền uy và tôn nghiêm tối cao của ngôi vua tôn quý.

Trong hư không, nổi lên một dao động thần bí. mơ hồ có thể thấy được tia sáng mờ nhạt dung nhập vào hư không.

- Động thủ!

Ánh mắt Yêu Long Hoàng chợt ngưng tụ lại, phát động Thiên Long Cung.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên phát sinh dị biến.

Yêu Long Hoàng cả kinh kêu lên:

- Tại sao có thể như thế?

Thiên Long Cung... Không nghe sai khiến.

- Sao lại thế này?

Dương Phàm hò nhỏ một tiếng.

Hần phát hiện, tất cả pháp bảo mang ở trên người, trừ Tiên Hồng Giới, toàn bộ đều mất linh nghiệm.

Hắc Long Tiên, cấm Pháp Chi Hoàn, Thanh Điều Phi Phong... Tất cả pháp bảo. không ngờ đều mất đi liên hệ cùng hần.

Toàn bộ Bắc Dịch Thai thượng cổ sinh ra phút tĩnh lặng ngán ngửi.

- Pháp bảo của ta...

Đột nhiên Thanh Long Kiếm trong tay Tần Vong mất đi liên hệ. từ giữa không trung rơi xuống.

“Keng! Keng...”

Cùng một lúc. mười mấy kiện thông linh pháp bảo đang đại triển thần uy giữa không trung, bao gồm Chi Bảo Long Khí, đột nhiên mất liên hệ cùng chủ nhân, từ giữa không trung rơi xuống.

Chẳng những như thế. ngay cả pháp bảo mang theo trên người, đều không ngoại lệ.

Ngay cả Yêu Long Hoàng một trong nhị hoàng, cũng không lưu tình chút nào.

“Đây là thần thông gì? không ngờ chặt đứt thần thức liên hệ giữa chủ nhân cùng pháp bảo!” Trong lòng Dương Phàm nổi lên sóng gió.

Cường giả bên phía Yêu Long Hoàng, cả một đám đều ngây ra như phỗng.

Ngay cả cường giả bên trận doarúi Tàn Hoàng, hầu hết đều trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin.

- Các người dám ra tay với bản hoàng!

Giọng nói của Tàn Hoàng vang vọng khắp Kim Loan điện, Bác Dịch Thai thượng cổ.

Cửu Long Tỳ trong tay hắc chính là Cửu Ngũ Chí Tôn trong thiên địa.

Cửu Ngũ Chí Tôn, quyền uy vô thượng, duy ngã chí tôn trong thiên địa.

Ai có thể cầm vũ khí trong tay ở trước mặt hoàng đế Cửu Ngũ Chí Tôn?

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Đây là thần thông chân chính của Cửu Long Tỳ, xếp hạng thứ nhất trong Chí Bảo Long Khí?

Cho tới nay, Dương Phàm đều nghĩ rằng, Cửu Long Tỳ không phải là pháp bảo công kích, cũng Không phải là pháp bảo tính phòng ngự, mà chỉ là một quả ngọc tỷ, nhiều lắm là ẩn chứa số mệnh cường đại hơn một chút mà thôi.

Đa số Chí Bảo Long Khí. chỉ ẩn chứa một số mệnh long khí, cho dù là Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan, cũng chỉ ẩn chứa khí vận nhị long.

Chỉ có Cửu Long Tỳ là ẩn chứa đủ số khí vận cửu long.

Số mệnh mạnh nhất, thần thông mạnh nhất, quyền uy mạnh nhất. Cho nên. trong tất cả Chí Bảo Long Khí... nó xếp hạng thứ nhất.

Bởi vì nó đại biểu Cửu Ngũ Chí Tôn trong thiên địa.

832. Chương 788 : Vạn Long Phệ Thiên!

Toàn bộ Bác Dịch Thai thượng cổ rơi vào cảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại có giọng nói của Tàn Hoàng đại biểu cho Cửu Ngũ Chí Tôn thiên địa.

Khi Tàn Hoàng phát động Cửu Long Tỳ thần thông mạnh Nhất của Cửu Ngũ Chí Tôn. không ai có thể ở trước mặt hắc động vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả pháp bảo đều mất đi liên hệ thần thức cùng chủ nhân.

Đối với hầu hết cường giả mà nói, mất đi pháp bảo thực lực suy giảm rất lớn. chẳng khác nào là lão hổ mất đi răng nanh.

Đặc biệt với các cường giả có Chí Bảo Long Khí khác, thực lực tổn thất còn lớn hơn.

Dương Phàm suy đoán trước đó không sai. Cửu Long Tỳ đích xác không có năng lực công kích chân chính, nhưng nó ẩn chứa khí vận cửu long cùng thần thông cường đại. cùng với ý nghĩa tượng trưng của bản thân nó. mới là giá trị chân chính của bảo vật này.

- Đây chẳng phải chính là thần thông Đoạn Thần Quyết của Cửu Long Tỳ sao?

Trần Đông Hầu thất sắc kêu nhỏ. nhìn ngọc tỷ khắc chín hình rồng trong tay Tàn Hoàng, trên mặt thất thần một hồi. trong mắt lộ ra một chút vẻ tham lam. cùng với càng nhiều là hoảng sợ.

Đoạn Thần Quyết, vốn chính là bí thuật thất truyền ở Tu Tiên giới, cũng là thần thông khó tu luyện nhất.

Pháp quyết này có thể trong khoảng thời gian ngắn chặt đứt liên hệ của địch nhân cùng pháp bảo. thậm chí gián đoạn pháp thuật của địch nhân, theo đó ở thời khắc mấu chốt giữ được tính mạng mình hoặc là quyết định thắng bại.

Nhưng vốn pháp quyết đã thất truyền này. không nói đến chuyện rất khó tu luyện, cho dù tu luyện thành công, đối với người có cảnh giới linh hồn thấp hơn mình, có hiệu quả nhiều hơn, nhưng đối với không ít cường giả cảnh giới cao hơn mình, thì tác dụng rất nhỏ.

Mà Tần Hoàng thì hoàn toàn không cần tu luyện Đoạn Thần Quyết thất truyền kia. Thần thông vô thượng này trực tiếp ẩn chứa trong Cửu Long Tỳ. ở dưới khí vận cửu long, uy lực lại tăng phúc gấp mười, làm cho cường giả mất đi liên hệ thần thức cùng pháp bảo trong phạm vi lớn.

“Vù!”

Thiên Long Cung của Yêu Long Hoàng vù vù nang động, bản thân hắn liên tục thúc động pháp quyết liên hệ cùng Chí Bảo Long Khí.

Cảnh giới của hắn cùng Tần Hoàng tương đương, dưới kiệt lực vận chuyển, miễn cưỡng còn liên hệ được với Thiên Long Cung, nhưng muốn phát huy ra uy lực lớn nhất, thì lại không có khả năng.

Các cường giả khác cũng đều chống cự lại.

Nếu là bản mạng pháp bảo còn có thể liên hệ; đều miễn cưỡng thu hồi pháp bảo.

- Vừa rồi sao lại thế này... Không ngờ là Cửu Long Tỳ...

Hắc Long Tiên bên hông Dương Phàm hồi hộp nói. tràn ngập sợ hãi bất an.

Tu sĩ bên phía Yêu Hoàng, xuất hiện hỗn loạn trong khoảng thời gian ngắn.

May mà mặc dù là Tần Hoàng chặt đứt liên hệ của thần thức cùng pháp bảo. chẳng qua chỉ có tác dụng trong khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Thế nhưng trải qua khoảng thời gian hỗn loạn ngắn này. bên trận doanh Tần Hoàng cũng giành được thời gian thớ dốc. làm giảm nhuệ khí của bên phía Yêu Hoàng.

- Sợ cái gì tiếp tục đánh!

Hồ Phi rít gào một tiếng, giờ cao thiết quyển, thân hình như viên đạn pháo bay về phía Tần Hoàng. Đánh thẳng vào Tần Hoàng.

Đây là từ đầu ván cờ tới giờ, thấy được tình huống đầu tiên đánh vào trước mặt chủ soái địch quân.

Tần Hoàng cười lạnh một tiếng, thu hồi Cửu Long Tỳ.

“m!”

Thiết quyển của Hồ Phi phát ra ánh sáng lói hỏa lồng lộn chói mắt. mang theo tiếng gầm thật lớn. Thạch phá kinh thiên đánh tới.

Trong phút chốc, một cảm giác áp lực khó thở bao phủ phía trên bậc thềm ngọc đài cao Kim Loan Điện.

Thiên Thu Vô Ngân vẫn nhắm nghiền hai mắt. một thân áo xanh ở dưới luồng gió cường đại, lay động phấp phật.

-Cút!

Tần Hoàng phẫn nộ quát to một tiếng, toàn bộ đại điện bộc phát ra tiếng nổ vang như tiếng sấm. Côn Long Bào trên người Tần Hoàng bộc phát ra kim quang vạn trượng, một bản tay phủ kín kim văn, nổi lên bạch khí kịch liệt, “ầm” một tiếng, đánh Hồ Phi bay ra ngoài.

Dưới một chương long khí khủng bố kia. Hồ Phi trực tiếp bị đánh bay đi mấy trăm dặm, ở giữa không trung phun ra một búng máu, lộn trên không trung mấy cái. mới hiểm hiểm rơi xuống đất.

“m!”

Hai chân rơi xuống đất. lưu lại dấu chân sâu hai thước.

Mà Tần Hoàng mình rỗng nhẹ nhàng nhoáng lên một cái. trong mắt thoáng lóe ra một tia kinh dị. Mặc dù chiếm ưu thế trên phương diện pháp lực thần thông, nhưng nếu nói về lực lượng cơ thể, so ra Tần Hoàng kém xa Hồ Phi.

Ai cũng không nghĩ tới, Hồ Phi thực lực cường hãn như vậy, dùng bản tay trần cứng rắn kháng cự làm lay chuyển Tần Hoàng đang vận hành Côn Long Bào. Mặc dù Hồ Phi bị thương, nhưng cũng là bại trong vinh quang.

“Xèo xèo..”

Yêu Long Hoàng lại kéo căng Thiên Long Cung.

“Keng!”

Tần Hoàng đột nhiên khua Cửu Long Tráp một cái. Yêu Long Hoàng biến sắc, Thiên Long Cung trong tay hào quang ảm đạm xuống.

Lần này, thần thông Đoạn Thần Quyết cũng chỉ đối phó riêng với Thiên Long Cung của Yêu Long Hoàng.

- Chuẩn bị thực hiện kế hoạch thứ hai!

Tần Hoàng lập tức dùng thần niệm truyền âm cho Hàn Kỳ.

Dứt lời, hần thừa dịp khe hở Yêu Long Hoàng và Thiên Long Cung bị gián đoạn liên hệ thần thức. Cồn Long Bào trên người hần nở ịp ra vạn trượng kim quang, mơ hồ có thể thấy được bóng Kim Long xoay quanh.

Bồng nhiên, từ trên thân Tần Hoàng bùng phát ra một cổ long uy hoàng giả khủng bố kinh người.

Giờ khắc này. uy áp của Hợp Thể Kỳ Thông Thiên bậc ba. dưới sự tăng phúc của Chí B ảo Long Khí, như tảng đá lớn hàng tỉ cân đè ép trên đám người Hồ Phi.

- A...

Một đại tu sĩ Hóa Thần đang bị thương, lập tức học máu mà chết, thần hồn tiêu tan.

- Không xong! Mọi người mau lui lại!

Thanh Vũ cả kinh kêu lên một tiếng, đồng thời nàng cũng nhận được thần niệm truyền âm của Dương Phàm:

- Lui lại!

- Grào...

Chỉ thấy trên người Tần Hoàng truyền đến tiếng long ngâm chấn động bầu trời.

Tiếng long ngâm gầm gừ kia, cũng không chỉ một tiếng.

Toàn bộ thiên địa Bắc Dịch Thai, bị chấn động nhẹ nhẹ, giống như thịnh hội vạn long.

Thời khắc đó. khi long khí trên người Tần Hoàng hội tụ kim quang đến cực hạn, có thể mơ hồ nhìn thấy từng con từng con Kim Long quanh quẩn quanh thân hần.

- Đây là thần thông gì?

Dương Phàm chấn động, nhìn chằm chằm vào vô số Kim Long quanh thân do Tần Hoàng dùng long khí mệnh mệnh ngưng tụ thành.

Vô số Kim Long xoay quanh quanh thân Tần Hoàng, kim quang chói mắt cùng từng đạo long văn đó xoay quanh phạm vi trăm dặm, khí thế hoành tráng, như chuyện thần thoại trong sử thi cổ xưa.

- Như thế nào có thể... không ngờ hần luyện thành ‘Vạn Long Quyết’!

Trần Đông Hầu cùng Tần Vong đều cả kinh thất sắc.

Mọi người sau khi nhận được mệnh lệnh, cấp tốc bay lui lại.

- Ha ha ha... Toàn bộ chết cho ta!

Tần Hoàng ngửa mặt lên trời cười dài, chợt mở ra tay áo bào rộng. quang khí màu vàng đầy trời, như nước lũ cuốn tới mọi người.

Không ngờ hấn dùng lực của một người, đánh tới mấy chục cường giả đứng đầu bên phe Yêu Hoàng.

Điều này thật sự quá cuồng ngạo!

Nhưng uy lực long khí thôn thiên phê địa kia, khiến linh hồn mọi người cứng đờ, khí tức tử vong ập vào mặt. rơi vào hít thở không thông.

“Vèo!”

Một luồng Quang Tiễn Thiên Long màu tím vàng, mang theo hào quang vạn trượng màu xanh bắn về phía Tần Hoàng.

Thì ra ở thời khắc mấu chốt. Yêu Hoàng thoát khỏi áp lực của Đoạn Thần Quyết.

“m!”

Thiên Long Quang Tiễn cùng Vạn Long Quyết của Tần Hoàng va chạm cùng một chỗ.

Lúc đầu, dòng nước lũ màu vàng kia bị xé mờ. quang tiễn màu vàng vô địch đâm vào.

Thế nhưng ngay sau đó. đột nhiên phát sinh dị biến.

“Rào rào..”

Một quang long màu vàng to cỡ cánh tay. linh hoạt mãnh liệt như thanh kiếm từ trong quang phong màu vàng đầy trời kia đâm ra. nuốt hết Thiên Long Quang Tiễn, Ngay cả một chút bóng dáng cũng không thấy.

Vạn con Kim Long gầm gừ lao nhanh tới, nơi chúng đi qua vạn vật đều hóa thành hư vô.

- A a...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. cho dù chi bị một con Kim Long đánh trúng, đại tu sĩ Hóa Thần cũng sẽ lập tức bị xé thành mảnh vụn.

Chi trong chớp lát, bèn phía Yêu Long Hoàng chết mất bảy tám người.

- Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ toàn quân bị diệt!

Tần Vong cả kinh thất sắc. nói với Trần Đông Hầu.

ở thời khắc mấu chốt, Ngay cả Thanh Vũ chi huy toàn quán đều kinh hoàng thất thổ.

- Các người lưu lại cản phía sau... còn lại chạy trốn!

Cảm quan của Dương Phàm nắm trong tay toàn cục. không đợi Yêu Hoàng lên tiếng, hấn liền dùng thần niệm truyền âm.

Dưới công kích của vạn long rít gào lao tới, không ai có thể chống lại.

Mà Tần Hoàng cùng Dương Phàm cách xa nhau khá xa, hấn bắt lực không thể nhúng tay.

Lưu lại cản phía sau là: Tần Vong, Trần Đông Hầu, Thạch Thiên Hàn, Lục Hồn Tiên Tử, Hồ Phi.

Thanh Long Kiếm trong tay Tần Vong phát ra một luồng kiếm khí như dòng sông dài cuộn cuộn rít gào dữ tợn, mơ hồ hiện ra hình dáng một con Thanh Long thượng cổ. Kiếm khí vô địch của chí bảo công kích đứng mũi chịu sào. xé nát từng con Kim Long.

Bàn Long Giới trong tay Trần Đông Hầu phát ra ra một vầng hào quang màu xanh tím, ngăn cản ở trước mặt mọi người.

Bao tay Thanh Đồng trên hai cánh tay Hồ Phi như hai con hùng sư. Hai tròng mắt hấn đầy tia máu, phát ra tiếng gầm rung trời, tung hai đấm xé không gian đánh tới. một màn quang ảnh màu tím cuồng bạo. hiện

ra hình dáng hai con hùng sư thật lớn. ngang nhiên phóng vào giữa kim quang vạn trượng của vạn long đang lao tới.

Thạch Thiên Hàn thi triển bí thuật Cửu u Ma Công, thân thể tăng vọt tới mười trượng, sau lưng bóng ảnh Ma Thần phụ thể mấy chục trượng, ma khí chấn nhiếp thiên địa, một mình chắn ở giữa dòng nước lũ kim quang kia. Bóng ảnh Ma Thần thật lớn. liên tục đánh mạnh vào vạn con Kim Long phần nộ rít gào thôn phệ.

Lục Hồn Tiên Tử thì thi triển Vạn Quy Phiên, mấy vạn quy vật kế tiếp gào rú bay ra, bố trí thành một màn quy vự tối đen như ban đêm.

Hoặc công hoặc phòng thủ. mọi người đồng loạt thi triển bí thuật cường đại.

Thế nhưng, hết thảy những cũng không cách nào ngăn cản được thế công của kim quang vạn trượng thôn thiên phệ địa kia.

Kiểm khí Thanh Long Kiếm sau khi xé nát hơn một trăm con Kim Long, liền bị bao phủ giữa kim quang, Tản Vong sắc mặt trắng bệch, tiếp tục múa may Thanh Long Kiếm trong tay. cả trăm luồng kiếm khí thanh vân phá không mà ra. nhưng vẫn như cũ không thể ngăn cản đại thế kia.

“m!”

Vạn long rít gào. thôn thiên phệ địa, như ổ vạn long, tạo thành dòng nước lũ cuộn cuộn cuốn tới, hoàn toàn nhấn chìm thế công sắc bén của Thanh Long Kiếm.

Theo sau là trong bao tay Thanh Đồng của Hồ Phi lao ra hai con hùng sư cuồng bạo. dài tới mấy chục trượng, vọt vào giữa dòng nước lũ Kim Long, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. rất nhanh cũng bị bao phủ ở trong đó.

“Rầm rầm..”

Vạn long cuộn cuộn cuốn tới, với khí thế vạn người không chống nổi, xé rách đại trận phòng ngự của Vạn Quy Phiên bày ra.

Thần hình Ma Thần Phụ Thể mười trượng của Thạch Thiên Hàn, ngạo nghễ đứng giữa dòng nước lũ Kim Long, kiên trì được một lát. cũng bị bao phủ ở trong đó.

Khi Thạch Thiên Hàn là phòng tuyến cuối cùng, cũng bị bao phủ trong đó, mọi người lập tức rơi vào giữa dòng nước lũ Kim Long.

“m!”

Năm đại cường giả dùng hết sức vận hành tầng phòng ngự, bị dòng nước lũ màu vàng thôn thiên phệ địa kia bao phủ, phải lao ra hai ngàn dặm, mới chạy thoát khỏi trung tâm dòng sông.

Đám người Hồ Phi vết thương đầy người, thở hồng hộc.

Chỉ có Thạch Thiên Hàn và Lục Hồn Tiên Tử, sau lúc bị Vạn Long Quyết bao phủ. liền biến mất không thấy.

Trong Tiên Hồng Không Gian.

- Chủ nhân! Thiếu chút nữa mất mạng rồi!

Lục Hồn Tiên Tử thở hổn hển. áo xanh và tóc dính bết thành một mảng.

So với ba người Hồ Phi, nàng không thể có thực lực cường hãn hoặc là có Chí Bảo Long Khí hộ thân.

Dù sao Vương hầu thực lực vưu một chút, cũng không có cơ hội giữ được mạng.

- Cuối cùng thoát ra được rồi...

Trên mặt và lưng Tản Vong, đều có mấy vết thương sâu tới xương cốt. nguyên khí tiêu hao lớn.

Trần Đông Hầu so với hắn cũng không hơn gì.

Còn Hồ Phi cả người là vết thương, tuy nhiên hân da dày thịt béo, chỉ là một chút ngoại thương.

Ba người đâu còn dám đánh, vội vàng bay qua sông, chạy về địa bàn của mình bên phải bàn cờ.

Thấy vậy. mấy người Yêu Long Hoàng thở phào một hơi.

Mà bên kia, Tần Hoàng sắc mặt trắng bệch, hò hấp dồn dập: “Thực đáng tiếc, không có giết được bao nhiêu! Tuy nhiên cũng đạt được mục đích, xoay Chuyên được tình thế xấu.”

Lúc này. hai bên trận doanh Tần Hoàng và Yêu Hoàng, đều tự trở lại phạm vi bàn cờ bên mình.

“Cách cách!”

Hàn Kỳ phát quạt lông trong tay, truyền đi một dao động kỳ dị.

“m!”

Trong thiên địa chợt rơi vào cảnh tối đen, lại có cảm giác như trời đất xoay chuyển.

- Một khi khởi động Bắc Dịch Thai thượng cổ, không thể ngừng lại, cho đến khi phản ra thắng bại...

Truyền đến tiếng than thở của Hân Kỳ.

Đời người như chơi cờ. thế sự như ván cờ.

Thời gian trăm vạn năm, sau Tiên Tảo Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương. Bắc Dịch Thai thượng cổ, rốt cục nghênh đón trận đối kháng đỉnh cao mới.

833. Chương 789 : Thiên Tinh Vãn Lạc!

Đại điện tường màu vàng huy hoàng, theo trong tầm nhìn dần dần biến mất. trước mắt một màn tối đen.

Sau một hồi chấn động long trời lở đất. Dương Phàm phát hiện mình đang đứng ở trên đỉnh tượng đá Bách Tộc Man Vương cao nghìn trượng.

Bãi chiến trường xa xua thê lương, đất đai lồi lõm. một dòng sông nước chảy cuộn cuộn, như Sớ hà Hán giới *, phân chia toàn bộ Bắc Dịch Thai thượng cổ thành hai nửa.

* Một con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán. cũng là con sông giữa bàn cờ có tên là: Sớ hà Hán giới.

Theo lịch sử Trung Hoa cổ thì khi khởi nghiệp nhà Hán, Lưu Bang có cuộc chiến liên miên với Sớ vương là Hạng Vũ. Cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Hán vương: “Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa”.

Hán vương trả lời: “Ta chỉ đấu trí chứ không thêm đấu sức”.

Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quáng Vũ. Hán vương bèn kể 10 tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương. Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình.

Mãi đến khi thấy không còn đủ lực lượng để triệt hạ lẫn nhau, hai bên mới chịu giao ước chia đôi thiên hạ: từ Hồng Câu về Tây thuộc Hán. từ Hồng Câu về Đông thuộc Sớ.

Cho tới nay. thường thấy trên các bàn cờ tướng, ở khoảng “hà” nằm chính giữa, chia đôi bàn cờ, người ta thường ghi “Sớ hà Hán giới” là vì như vậy.

<http://vn.360plus.vahoo.com/invescolayerartide?mid=4487>

Thần tượng thật lớn của Tiên Tảo Thủy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương, chia ra đứng ở hai bờ con sông, cũng như chủ soái hai bên trong bàn cờ.

ở trăm vạn năm trước, Thủy Hoàng cùng Man Vương ở nơi này suy diễn đánh ván cờ thượng cổ thần thoại đỉnh cao.

Mà nay, Tần Hoàng cùng Yêu Long Hoàng, phản biệt ngồi trên hai tượng đá nhân vật thần thoại, xa xa đối lập nhau, giống như phải tiếp tục đánh cho xong ván cờ trăm vạn năm trước.

Có lẽ sẽ giống như bao nhiêu năm trước, sau này cũng sẽ ghi vào sử sách, trở thành sử thi thần thoại, lưu danh thiên cổ.

Nhưng hai người đều biết rõ, được làm vua thua làm giặc, lịch sử sẽ do người thắng viết.

Đồng thời ở sau lưng nhị hoàng, đều có một nam nhân khoanh tay đứng lặng lẽ. hai mắt nhắm chặt, bọn họ dường như đứng ở ngoài ván cờ, đứng ở một độ cao khác, Đông dạng đang suy diễn một trận quyết đấu số mệnh.

“Vù!”

Ngọn gió thê lương dường như từ Tiên Tần thời thượng cổ, thổi đến thổi đại hôm nay.

Trên chiến trường bàn cờ hang hố loang lổ, lưu lại khí tức trận đại chiến thổi thượng cổ, chiến ý cùng nhiệt huyết bất diệt vẫn như trước chưa từng tiêu tan.

- Yêu Long Hoàng bệ hạ! Lần này sờ dĩ ta nhập vào ngài, là Bởi vì trong người mang nhiệm vụ ám sát Tần Hoàng.

Từ trên người Yêu Long Hoàng truyền ra một giọng nói khàn khàn.

- Hiện tại thời cơ cũng chưa đúng lúc. tất cả quyền chủ động trên Bắc Dịch Thai thượng cổ, đều thuộc về phe Tần Hoàng. Hơn nữa chúng ta hiểu biết về Bắc Dịch Thai này có hạn, đã phải chịu một lần thua thiệt.

Yêu Long Hoàng hạ thấp giọng nói.

- Đó là...

Cảm quan của Dương Phàm tập trung trên người Yêu Hoàng, ở sau lưng Yêu Hoàng, hắc mớ hổ bắt giữ được một cái bóng dáng tối đen.

Có cảm giác như đã từng quen biết, giúp Dương Phàm nhận ra thán phận của bóng dáng kia.

Người này đúng là Thiên Ảnh, lúc trước ở Vô Hửu Bảo ám sát Vô Song.

Thiên Ảnh, chính là sát thủ bài danh thứ nhất của Thiên Sát Các.

Lúc trước nếu Dương Phàm không đến kịp. có lẽ Vô Song đã chết trong tay hắn.

Không biết Thiên Ảnh này nắm giữ loại bí thuật gì, mà lại trực tiếp dung hợp cùng một chỗ với Yêu Long Hoàng, nếu vừa rồi hắn không lên tiếng nói chuyện, Dương Phàm ở bên cạnh cũng không phát hiện được.

Chính vào lúc này. thanh âm khí phách rung trời của Yêu Long Hoàng, truyền khắp toàn bộ Bắc Dịch Thai thượng cổ:

- Tần Hoàng! Thì ra đây là cái ngài gọi là Thịnh hội Cửu Long, hoàn toàn không hề có thành ý. Chẳng lẽ ngài thật muốn ở nơi này quyết chiến một trận thắng bại cùng bọn hoàng sao? Nếu có ý này, bọn hoàng hãy cùng ngài đơn đả độc đấu phần thắng bại!

- Yêu Hoàng các hạ là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?

Không đợi Tần Hoàng lên tiếng, Hàn Kỳ rước nói, giọng nói đầy trào phúng:

- Bệ hạ vừa rồi thi triển đại thần thông, pháp lực tiêu hao rất lớn. Chẳng lẽ đây là tâm tư của Yêu Hoàng các hạ?

- Cái này...

Lúc này mọi người mới phát hiện. Tần Hoàng đích xác đang ngồi xếp bằng điều tức, chưa khôi phục nguyên khí.

- Đây chính là cơ hội tốt!

Mấy người Trần Đông Hậu liên tục truyền âm nói.

Tần Hoàng đang điều tức, giờ phút này có lẽ chỉ còn bảy tám phần thực lực, nhiều nhất cũng không đến chín phần. Nếu Yêu Long Hoàng thừa dịp này ra tay, đích thật là cơ hội tốt.

Nhưng đúng lúc này, cây quạt lông trong tay Hàn Kỳ “phạch” một tiếng, hần lặng yên nhắm mắt lại, trong miệng thì thầm:

- Bàn cờ thức thứ hai: Thiên Tinh vẫn Lạc!

“m!”

Toàn bộ Bác Dịch Thai thượng cổ rơi vào vùng Tinh, không tối đen, hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Mọi người tại trường rơi vào cảnh hỗn loạn.

Toàn bộ Bác Dịch Thai trống trải vắng lặng, chiến trường thượng cổ bỗng dung rơi vào bầu trời đầy sao.

Từ trên cao nhìn xuống, Bác Dịch Thai như một khối đá lớn trôi nổi phập phều lơ lửng trong vũ trụ tinh không hắc ám băng lạnh.

Ở ngoài bàn cờ cảnh vật tối đen, trừ ở cực xa chỉ thấy lấp lánh ánh sao.

- Rốt cuộc đùa cái gì, muốn đánh thì đánh đi!

Hồ Phi nghe rằng nhếch miệng, mờ mịt nhìn cảnh vật tinh không tối đen ở bốn phía, không thể hiểu vì sao toàn bộ Bác Dịch Thai lại xuất hiện không gian kỳ bí này.

“Bàn cờ thức thứ hai: Thiên Tinh vẫn Lạc?” Dương Phàm giật mình cả kinh, thẩm nhắc lại câu nói của Hàn Kỳ.

“Thức thứ hai?” Vậy chẳng phải là nói. đã trải qua thức thứ nhất rồi.

Nhớ lại tình hình phát sinh trong Kim Loan Điện trước đó. Dương Phàm chợt bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng mà, mặc kệ môi trường biến đổi như thế nào. dòng sông dài ở giữa bàn cờ vẫn còn tồn tại, giới hạn phần chia ranh giới giữa hai bên trận doanh, thủy chung không thay đổi.

Đột nhiên phát sinh dị biến.

“m!”

Toàn bộ tinh không Bắt đầu lay động rất nhỏ. Bác Dịch Thai thượng cổ cũng nằng nằng nề nề.

Một cổ khí tức hủy diệt từ trên trời giáng xuống.

- Những thứ kia là cái gì...

Mọi người kinh hãi thất sắc, nhìn lên bầu trời phía trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời sao tối đen kia, đột nhiên vạch tới một màn mưa sao băng, nở rộ ra hào quang rực rỡ trắng lệt.

- Sao băng?

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới. cảnh tượng mưa sao băng lúc trước xuất hiện ở trên không trung Dương gia bảo.

Cũng chính đêm đó. sao băng đã mang đến cho hần kỳ ngộ.

Tuy nhiên lúc ấy, hần nhận được Không phải là sao băng, mà là Tiên Hồng Giới!

Cho đến hôm nay. Dương Phàm vẫn không thể đánh giá được cấp bậc của Tiên Hồng Giới. Lúc này khi Tần Hoàng thi triển Đoạn Thần Quyết, ngay cả thần thức liên hệ với Chí bảo Long Khí đều bị chặt đứt, thế mà Tiên Hồng Giới này không có chịu ảnh hưởng chút nào.

Như thế xem ra, Tiên Hồng Giới ít nhất là tồn tại cao hơn Chí Bảo Long Khí. đạt tới tiên khí trở lên.

- Không xong!

Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không ổn, Dương Phàm cả kinh kêu lên một tiếng.

Mưa sao băng kia đang xẹt tới hướng bên này.

Tuy rằng nhìn qua vẫn xinh đẹp như trước, nhưng Dương Phàm lại cảm ứng được một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa.

Loại khí tức Hủy diệt này thậm chí có thể sánh ngang với bùng nổ của Địa Mạch Chi Tích³Thiên Cầm Nội Hải.

Sao băng đẹp dễ rục rờ như vậy. lại mang đến nguy cơ tử vong.

“Vù vù vù!”

Khi sao băng vô cùng vô tận tiếp cận Bác Dịch Thai thượng cổ, rốt cục hiện ra bộ mặt thật dữ tợn đáng sợ của nó.

Đó chính là từng khối từng khối vẫn Thạch ít nhất nặng tới trăm vạn cân, mang theo ánh lửa nóng hôi hắc đáng sợ.

Khí tức Hủy diệt cực nóng từ trên không trung rót xuống, đập xuống toàn bộ Bác Dịch Thai.

“m!”

Trong đó một khối vẫn Thạch mấy trăm vạn cân rơi xuống chỗ trống trên chiến trường thượng cổ, tạo thành một cái hố thật lớn. đồng thời trong nháy mắt nổ tung, sinh ra vóng sóng khí đáng sợ.

Đây vền vền chỉ là một khối.

Kế tiếp, đến từ mưa sao băng tuyệt đẹp kia, hàng trăm... khối vẫn Thạch từ trên trời giáng xuống.

- Tần Hoàng! Chẳng lẽ các ngươi cũng không muốn sống sao?

Trần Đông Hầu giận dữ hét lên.

Bởi vì vẫn Thạch là rơi ập xuống toàn bộ Bác Dịch Thai, tuyệt đối công bình công chính.

“Vù!”

Một khối vẫn Thạch lớn trăm vạn cân, trực tiếp rơi ập xuống hướng vị trí chỗ Tần Hoàng.

Thiên Thu Vô Ngân chợt mở to mắt. hai tay chắp sau lưng, vươn ra một tay vung lên một cái. ở trên hư không một cỗ pháp lực cực lớn ứng với vận mệnh mà sinh ra, mơ hồ có thể thấy được một cái Âm Dương Đồ vận vẹo đến cực hạn.

vẫn Thạch trăm vạn cân kia trong tốc độ cao rót xuống, liền hơi lệch phương hướng.

Vền vền chỉ là một độ lệch rất nhỏ. cự Thạch trăm vạn cân kia rơi xẹt qua hai người, gần như là sát bên người, muôn phần mạo hiểm.

Những người khác vô cùng ngạc nhiên thán phục. Thiên Thu Vô Ngân vận dụng lực lượng đạt tới cảnh giới như vậy.

- Nhiều quá! Ta kiên trì không được bao lâu!

Ánh mắt Thiên Thu Vô Ngân hờ hững nhìn lên tinh không vô cùng vô tận, ngàn vạn sao băng đang rơi xuống hướng bên này.

- Vận hành Chu Thiên Nhật Nguyệt Đại Trận!

Hàn Kỳ vung lên cây quạt lông trong tay hô to.

- Tuân lệnh.!

Bên phe Tần Hoàng sớm có chuẩn bị. lập tức tể xuất trận bàn, trận Kỳ, do một số Vương hầu cùng đại tu sĩ Hóa Thần chủ trì

“Phù! Phù!”

Tổng cộng mười hai trận kỳ, cùng với một cái trận bàn cổ quái rất nặng, được khám trên mặt đất.

“Vù vù!”

Một đồ án Tinh Nguyệt chói mắt, vận chuyển ở phía trên đại trận, hình thành một cái vòng bảo hộ tinh quang hoa văn phủ kín ước chừng phạm vi một trăm trượng, thủ hộ mọi người bên phe Tần Hoàng ở trong đó.

- Cái gì?

Bên phía Yêu Hoàng cùng lúc đều biến sắc.

“m!`m!...”

Theo sau mấy trăm khối vắn Thạch oanh kích đến Bắc Dịch Thai, toàn bộ chiến trường cổ chấn động không thôi, tia lửa đá vụn bay tán loạn.

Bên phía Tần Hoàng sớm có đại trận thủ hộ, cho dù có vắn Thạch rớt xuống, nện trên vòng bảo hộ tinh quang đều bị bật văng ra.

Trái lại bên phe Yêu Hoàng đều luống cuống tay chân một trận.

“m!`m!...”

vắn Thạch số lượng càng ngày càng nhiều.

Đối mặt với cự Thạch trăm vạn cân, đại tu sĩ Hóa Thần có thể đánh bay đi. nhưng rơi xuống với độ cao với tốc độ như thế. uy lực tăng lên gấp trăm gấp ngàn lần. cho dù là cường giả Thần Hư đối mặt với nó cũng quá sức chịu đựng.

Huống chi. số lượng cùng thể tích của vắn Thạch càng ngày càng đáng sợ. vắn Thạch trong màn mưa sao băng kia càng Ngày càng nhiều.

Dưới tình huống như vậy, cả đám hơn hai mươi vị cường giả đứng đầu Hồ Phi. Tần Vong. Thiên Ma Môn chú. đều ứng phó một mòi.

- Ha ha ha... Yêu Hoàng! Hôm nay trên Bắc Dịch Thai thượng cổ này, chính là nơi táng thân của các người!

Truyền đến tiếng cười điên cuồng của Tần Hoàng.

- Thiên Lâm Hầu! Trận kỳ người chuẩn bị trước đâu rồi. có dùng được không?

Yêu Hoàng kêu lên.

-Có!

Thiên Lâm Hầu giật mình, vội vàng lấy ra bốn trận kỳ cùng một cái trận bàn. đưa cho mấy vị cường giả Thán Hư cấp Phủ chủ chủ trì

- Tứ Phương Thiên Hợp Trận!

Thiên Lâm Hầu quát to một tiếng, hấn phụ trách trận tâm.

Rất nhanh, xuất hiện một màn hào quang giống như kim thiết bao phủ phạm vi trăm trượng, thủ hộ các cường giả bên phe Yêu Hoàng trong đó.

Thì ra trước khi tiến vào hoàng cung, bên Yêu Hoàng cũng thương nghị qua rất nhiều đối sách, cho dù Tần Hoàng dùng chiến thuật biên người, cũng có thể ứng dụng ứng phó.

“m!`m!`m!...”

Mưa sao băng trên bầu trời càng ngày càng nhiều, “ầm ầm” rơi xuống đất. hào quang của Tứ Phương Thiên Hợp Trận lần lượt hết ảm đạm. rồi lại sáng ngời.

Vừa mới bắt đầu. là cự Thạch trăm vạn cân. theo sau là cự Thạch mấy trăm vạn cân, đến sau thỉnh thoảng lại có thể thấy được cự Thạch ngàn vạn cân, cho dù là cường giả Hợp Thể Kỳ cũng rắn chống đỡ. cũng sẽ bị đập thành thịt vụn.

Giờ khắc này. lực lượng cá nhân cường đại như hạng người nhị hoàng, cường đại như Thiên Thu Vô Ngân đều có vẻ nhỏ bé.

- Để xem các người có thể kiên trì bao lâu...

Hàn Kỳ mỉm cười, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt lông trong tay.

Đại trận của họ là tiên trận thổi thương cổ, trong trận bàn có chín khối linh Thạch cực phẩm, cùng với một trăm lẻ tám khối linh Thạch thượng phẩm, bao gồm cách bố trí trận pháp chu toàn hơn. Hơn nữa Chu Thiên Nhật Nguyệt Đại Trận, đối với loại tấn công của Tinh vân Thạch này có lực phòng ngự rất mạnh.

Sau thời gian ước chừng nửa chén trà nhỏ. Thiên Lâm Hầu kinh hoàng thất sắc:

- Không tốt! Trận pháp của chúng ta không chu toàn bằng bọn họ! Bọn họ là mười hai cái trận cơ, chúng ta chỉ có bốn trận cơ!

- Sắp chống đỡ không được nữa rồi...

Thiên Lâm Hầu lộ thần sắc hoảng sợ, trên trán tuôn mồ hôi lạnh.

Bên phe Yêu Hoàng lập tức rơi vào bước đường cùng tử vong.

“Phù! Phù!...”

Trên bầu trời, mưa sao băng dày đặc như dòng sông dài. oanh kích xuống bên này.

Ngay cả Yêu Long Hoàng, trong mắt cũng lộ ra vài tia hoảng sợ.

Đột nhiên, Dương Phàm đứng bên cạnh hắn, hai mắt vẫn nhắm nghiền, lên tiếng:

- Nếu ta giết chết một tu sĩ chủ trì trận cơ. có làm tan vỡ đại trận của họ hay không?

- Giết chết tu sĩ chủ trì trận cơ. chỉ có thể làm suy yếu uy lực. nếu giết chết cường giả chủ trì trận tâm...

Thiên Lâm Hầu vội vàng trả lời. chột lắc đầu:

- Không có khả năng! Bọn họ ở giữa trận pháp cường đại như thế, ngay cả Tinh vân Thạch đều không thể lay động, chúng ta không thể chạm tới người bên trong trận pháp.

- Giao cho ta!

Dương Phàm chột mở mắt. bước tới phía trước từng bước.

- Hắn lại sắp ra tay rồi...

Đám người Hàn Kỳ bên phía Tần Hoàng đều cả kinh thất sắc kêu lên. Ai nấy đều chú ý tới phản ứng của Dương Phàm.

834. Chương 790 : Quyết Chiến Vân Điên! (thượng)

- Hắn lại sắp ra tay rồi!

Đám người Hàn Kỳ bên phía Tần Hoàng đều cả kinh thất sắc kêu lên. Ai nấy đều chú ý tới động tác của Dương Phàm.

ở trận doanh nhị hoàng, Thiên Thu Vô Ngân cùng Dương Phàm vẫn hết sức kiềm chế ra tay. nhưng mỗi lần hai người ra tay, đều là trong nháy mắt xoay chuyển đại cục.

- Giao cho ta!

Dương Phàm đột nhiên mở mắt, chậm rãi đi tới phía trước từng bước, ánh mắt chiếu vào cường giả thân ở trong Đại Trận Chu Thiên Nhật Nguyệt. phía bàn cờ đối diện.

Toàn bộ đại trận, hình thành một cái kết giới tinh quang đồ án nhật nguyệt che kín, mặc dù cự Thạch mấy trăm vạn cân, đánh trúng kết giới đều bị bật văng ra.

Ngay cả gặp phải vẫn Thạch hiếm thấy cả ngàn vạn cân. Tần Hoàng, Quy Vương Tông chủ, cùng Thiên Thu Vô Ngân liên thủ cũng có thể ứng phó.

- Ngài thực có biện pháp giết chết cường giả chủ trì trận tám?

Thiên Lâm Hầu mở lớn miệng, có chút khó có thể tin.

Dù sao trận doanh hai bên cách xa mấy ngàn dặm, ở giữa còn có vô số vẫn Thạch từ trên trời giáng xuống, đối phương lại có tiên trận thượng cô rất Đông cường giả chuẩn bị chu toàn, cho dù là Yêu Hoàng sử dụng Thiên Long Cung công kích cự ly xa nhất, cũng không phá được kết giới kiên cố kia.

Cho dù Thiên Long Cung có thể phá vỡ kết giới, còn có mấy người Thiên Thu Vô Ngân, Tần Hoàng, cũng có thể ứng dụng ứng phó.

Hướng chi. dưới tình huống mưa sao băng rơi xuống Bắc Dịch Thai, công kích của Thiên Long Cung rất có thể trên đường bay sẽ bị vẫn Thạch dày đặc ngăn cản. hoàn toàn không thể tới gần đối phương được.

- Ta không lo lắng giết không chết, chi sợ giết chết người này, lại sẽ đổi một người chủ trì trận tâm khác!

Dương Phàm nói. trong mắt hơi lóe sáng.

- Ngài không cần lo lắng! Bộ trận pháp này cực kỳ phức tạp, không trải qua mấy tháng diễn luyện, căn bản sẽ không học được. Ngay cả ta hiện tại quan sát. cũng chỉ có thể hiểu thấu đáo một hai phần Huyền ảo của trận pháp đó. Hơn nữa lão phu cũng phát hiện, người của bọn họ chủ trì trận pháp cũng không đủ, đám nhân vật thủ lĩnh Tần Hoàng, khẳng định không có diễn luyện trận pháp này.

Thiên Lâm Hầu vội vàng giải thích.

Là một tông sư trận pháp, tự nhiên lời nói của Thiên Lâm Hầu đáng tin. Nên nhớ thời điểm tấn công Tiên Đạo Tông lúc trước, ở dưới chỉ đạo của hắn, ngay cả Thiên Lan tiên trận đều bị công phá.

- Dương đạo hữu! Nếu ngài có thể làm được, hãy mau chóng ra tay đi, chúng ta kiên trì không được bao lâu nữa rồi!

Yêu Hoàng có chút lo lắng nói.

Giờ phút này Tứ Phương Thiên Hợp Trận. hào quang chợt ảm đạm xuống, dường như có thể bị tan vỡ bất cứ lúc nào.

- Chủ trì trận tâm chính là Thượng Quan Phi!

Thiên Lâm Hầu mắt sáng như đuốc, quan sát Chu Thiên Nhật Nguyệt Đại Trận ở đối diện, giọng điệu cũng cấp bách nói:

- Vốn đại trận này, vì để bảo đảm vạn nhất, còn cần một phó trận tâm. có thể là do Nam Cung Dật đã chết đi không ai tiếp nhận. Chỉ cần ngài giết chết Thượng Quan Phi, thì đã đủ rồi!

- Thượng Quan Phi?

Hai đông tử trong mắt Dương Phàm hóa thành hai vầng mặt trời thiêu đốt. xuyên thấu qua khoảng cách mấy ngàn dặm, chiếu trên mặt Thượng Quan Phi.

Thượng Quan Phi đứng ở trên trận bàn. mỗi tay nắm một là cờ, bên cạnh còn có hai vị đại tu sĩ phụ trợ. có thể là thay thế vị trí của Nam Cung Dật.

về phần các cường giả khác, như Tần Hoàng. Thiên Thu Vô Ngân, Thu Yển Đông Quy Vương Tông chủ. bọn họ là cường giả của lực lượng dự bị mang tính uy hiếp, đương nhiên trước đó không có diễn tập việc chủ trì trận pháp.

Mặc dù toàn bộ trận pháp có chín khối linh Thạch cực phẩm, cùng với một trăm lẻ tám khối linh Thạch thượng phẩm, nhưng mỗi một trận cơ. đều cần cường giả cấp bậc đại tu sĩ Hóa Thần chủ trì

về phần trận tâm, càng cần phải có một đến hai cường giả Thần Hư chủ trì

Giờ phút này. Thượng Quan Phi chủ trì trận tâm. dường như có chút cố hết sức.

- Được! Giao cho ta đi!

Dương Phàm hít sâu một hơi. chậm rãi nâng lên bàn tay trái.

Thượng Quan Phi vốn ở dưới Thái Hu Thần Mâu nhìn chăm chú, liền cảm thấy trong linh hồn nóng rực, giờ phút này cũng có một luồng hơi lạnh nhập thẳng vào cốt tủy. thân thể hắn không khỏi cứng đờ.

Một mối nguy cơ từ vong, ập vào mặt mà đến.

- Thượng Quan Phi! Người là bằng hữu thậm chí là trợ thủ của Tiểu Hân. ta cũng không muốn giết người. Nhưng ai bảo người đứng ở phía đối lập với ta. người lại là nhân vật linh hồn chủ trì trận tâm!

Giọng nói bình thản của Dương Phàm vang bên tai Thượng Quan Phi.

Trên ngón tay trái hắn, lộ ra một chiếc nhẫn giản dị tự nhiên màu xám bạc.

“Trong tay hắn có hai cái nhẫn, trong đó một cái dường như là cấm Pháp Chi Hoàn, cái

kia... hoàn toàn nhìn không thấu!” Trong đôi mắt quý màu tím của Thu Yến Đông tông chủ Quy Vương Tông thoáng lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Thấy Dương Phàm ra tay, Thiên Thu Vô Ngân cũng mở mắt. chuẩn bị tùy thời ra tay chặn lại.

Toàn bộ linh hồn Thượng Quan Phi hồi hộp bất an, bị bao phủ trong bóng ma từ vong.

Hắn cười chế giễu:

- Tuy rằng ta cũng không tin. dưới tình huống như vậy người có thể giết chết ta. Nhưng, nếu vạn nhất thành công, hy vọng sau khi mở ra Tiên Tẩn bảo tàng, người hãy hợp tác cùng bề hạ, làm sống lại Tiểu Hân, đối xử tử tế với nàng.

- Nếu có khả năng, Dương Phàm đương nhiên sẽ không từ chối!

Dương Phàm trả lời xong, hít sâu một hơi. bàn tay trái từ vong kia, trống rỗng nắm chặt, mơ hồ truyền đến một dao động mờ mịt.

Đúng lúc này. đột nhiên phát sinh dị biến.

“Keng!”

Ngọc tỷ màu trắng điêu khắc cửu long trong tay Tần Hoàng, bộc phát ra vầng hào quang chín màu xông lên tận trời, mơ hồ có thể thấy được chín con Thần Long số mệnh màu sắc khác nhau, vây quanh thân hắn.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc. Tần Hoàng lấy Cửu Long Tỷ thi triển Đoạn Thần Quyết, trên ngọc tỷ trong sáng lóng lánh đỏ. nở rộ vầng hào quang màu trắng rực rỡ.

Đoạn Thần Quyết đại thần thông vô thượng, bao phủ toàn thân Dương Phàm.

Ngay cả là tồn tại bước vào Hợp Thể Kỳ có được Chí Bảo Long Khí, cũng không thể ngăn cản được lực lượng này.

Đột nhiên. Dương Phàm phát hiện pháp bảo trên người mình, đều mất đi liên hệ cùng thần thức.

Thế nhưng... chỉ có một loại pháp bảo là ngoại lệ.

“Vù!”

Tiên Hồng Giới màu xám bạc lóe ra một vầng sáng mê ly mờ ảo. dường như ngăn cách lực lượng nào đó.

“Rắc” một tiếng, đầu của Thượng Quan Phi rời khỏi thi thể rơi xuống đất, khí tuyệt bờ mình.

Trước khi chết, trên cái đầu rơi xuống đất. còn lộ ra vẻ hoảng sợ mù mịt.

Không ai thấy rõ, Thượng Quan Phi là chết như thế nào.

Thực lực của Thượng Quan Phi, tuy rang hơn xa Vương hầu Phủ chủ bình thường, nhưng so sánh với Dương Phàm, bất kể là pháp lực hay thần hồn. đều chênh lệch một khoảng cách không nhỏ.

Huống chi. hắn còn phải phán tám chủ trì đại trận, ở trước mặt bí kỹ Tiên Hồng triệu tập. không có sức phản kháng.

Chỉ tiếc, bí kỹ này một Ngày Dương Phàm chỉ có thể sử dụng ba lần. vả lại về tâm thần tiêu hao rất lớn. bằng không hắn hoàn toàn có thể giết sạch mọi người cảnh giới thấp hơn so với mình.

- A...

Thượng Quan Phi bị Dương Phàm giết chết một cách thần kỳ, toàn trường đều khiếp sợ, dùng ánh mắt không thuộc về mình nhìn phía Dương Phàm.

- Tại sao có thể như vậy?

Tần Hoàng sắc mặt sửng sờ. ngây ra như phỗng.

Rõ ràng ở thời khắc mấu chốt, hắn đã thi triển Đoạn Thần Quyết đối phó với Dương Phàm, chặt đứt mọi liên hệ của thần thức cùng pháp bảo, cho dù là thi triển bí thuật cũng sẽ bị cắt ngang.

Nhưng, lúc ấy chiếc nhẫn bình thường phong cách cổ xưa trong tay Dương Phàm kia, hoàn toàn không bị ánh hưởng, thậm chí còn tản phát ra một khí tức khiến Cửu Long Tỳ cảm thấy sợ hãi.

Thiên Thu Vô Ngân lộ vẻ mặt mơ màng, chợt rơi vào trầm tư suy nghĩ, nhớ lại tình hình phát sinh vừa rồi.

Là một đại tông sư không lúc nào là không tu luyện. Thiên Thu Vô Ngân luôn luôn thăm dò phạm vi lĩnh vực tiền nhân chưa từng bước chân tới, phản tích về bản chất của hết thảy sự vật trên thế gian.

Thiên Thu Vô Ngân đối với hiểu biết về sự vật, xâm nhập đến bản chất. Gần như rất ít điều gì hắn không thể hiểu thấu đáo.

Thế nhưng vừa rồi. Dương Phàm dùng thủ đoạn quy thần khó lường, trực tiếp giết chết Thượng Quan Phi. không ngờ Thiên Thu Vô Ngân lại không thấy được một chút manh mối gì-

Nếu như thu hút tinh thần đối thủ vào cảnh trong mơ hoặc là lĩnh vực không gian riêng biệt, Thiên Thu Vô Ngân đều có thể nhìn thấy được.

“Chẳng lẽ trên thế giới rộng lớn này, còn có tồn tại chúng ta không cách nào hiểu thấu và thăm dò được?”
Thiên Thu Vô Ngân rơi vào trầm tư. thậm chí hắn hy vọng Dương Phàm thi triển thuật này với hắn, nhưng điều này cũng không thực tế.

Dương Phàm nếu có năng lực này, trực tiếp giết chết Tần Hoàng, chẳng phải là càng đơn giản hơn sao?

Trong Tiên Hồng Không Gian.

Con chó nhỏ ngồi ở trước kho hàng, ngáp một cái:

- Rốt cục gặp được thần thông có thể kinh động đến ta, đáng tiếc đối thủ quá yếu. thực không có ý nghĩa...

Là khí linh của Tiên Hồng Giới, thần thông Đoạn Thần Quý của Cửu Long Tỳ, đương nhiên cũng ánh hưởng đến nó.

Nói xong, nó lại buồn bã iu xiu, nhắm mắt lại. lười biếng nói:

- Khi nào mới có cơ hội để ta tự mình ra tay!

“m!”

Trận tâm mất đi chủ trì, ở dưới oanh kích của văn Thạch, toàn bộ Chu Thiên Nhật Nguyệt Đại Trận chấn động lắc lư dữ dội. đồng thời cũng âm đậm xuống.

- Không xong! Trận pháp lập tức sẽ hỏng mất!

Hàn Kỳ cả kinh kêu lên một tiếng, vội vàng tiếp lấy trận kỳ trước thi thể Thượng Quan

Phi.

Nhưng công tác chủ trì trận tâm này, trước nay là do Thượng Quan Phi và Nam Cung Dật chủ trì

Mà nay. Nam Cung Dật chết dưới Thanh Long Kiếm, Thượng Quan Phi bị Dương Phàm giết, hẳn chỉ có thể kiên trì hết sức tạm thời ổn định trận pháp.

Nhưng đúng lúc này. bàn tay trái tử vong của Dương Phàm nhắm trên người Hàn Kỳ.

-Ồ!

Dương Phàm phát hiện thực lực của Hàn Kỳ tiếp cận Tàn Hoàng, khó trách có thể kiên trì thời gian dài ở trước mặt Hồ Phi như vậy.

Phải biết Hồ Phi chính là siêu cấp Thần thú. lại đạt tới cấp Phủ chủ, nếu hắn công kích bất chấp tất cả, cho dù là nhị hoàng cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Nếu nói giết chết Thượng Quan Phi. có bảy tám phần nắm chắc, như vậy đối phó với Hàn Kỳ có thể chỉ có năm sáu thành nắm chắc.

Thân thể Hàn Kỳ cứng đờ, cũng cảm nhận được một mối nguy cơ tử vong.

Giờ phút này. toàn bộ Chu Thiên Đại Trận lắc lư sắp tan vỡ.

Ánh mắt Dương Phàm chợt nghiêm trọng, bàn tay trái tử vong nắm chặt, trong thời gian ngắn thu hút Hàn Kỳ vào Tiên Hồng Không Gian.

Hàn Lưu Ly sớm có chuẩn bị, hàn khí đóng băng, Hắc Long Tiên cũng quấn quanh thân Hàn Kỳ.

Dương Phàm mừng rỡ, chỉ cần thu vào được, chính mình còn có chín phần nắm chắc.

Thế nhưng Ngay lúc đó. một bóng xanh vọt đến trước mặt Hàn Kỳ. tung một chưởng vỡ vào lưng Hàn Kỳ.

Đột nhiên, một lực lượng và hồn lực mênh mông như biển cả cuộn cuộn rót vào trong cơ thể Hàn Kỳ. cùng dung hợp, đồng thời trong nháy mắt tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

“m” một tiếng. Hàn Kỳ thân ở Tiên Hồng Không Gian, hét lớn một tiếng, lực lượng cuồng bạo gạt trời đánh văng Hắc Long Tiên ra, Hàn Lưu Ly cũng bị đánh bay, giữa không trung học máu, hôn mê bất tỉnh.

Bàn tay Dương Phàm nắm cổ Hàn Kỳ cũng bị văng ra. sắc mặt đại biến, đành để ánh thán của Hàn Kỳ biến mất.

“Vù!”

Trên Bắc Dịch Thai, sắc mặt Hàn Kỳ tái nhợt, lòng còn sợ hãi nói:

- Đa tạ lão sư ra tay tương trợ!

Thiên Thu Vô Ngân buông bàn tay còn vỡ ở lưng hắn, nhắm mắt rơi vào trầm tư suy nghĩ: “Thế gian còn có tồn tại kỳ diệu như thế đáng tiếc ta cũng không kịp cảm ngộ.”

Hắn dường như có điều linh ngộ. rồi như có chút suy nghĩ, đồng thời thì thào lầm bầm:

- Rốt cuộc ở nơi nào. mới là thế giới chân chính?

Dường như hắn nảy sinh ra nghi vấn điều gì.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, trong lòng thở than, không hổ là đại tông sư chưa từng có ai. cũng chính là nhân vật thứ nhất phá được Tiên Hồng bí kỹ của mình.

ở thời điểm chỉ mảnh treo chuông, không ngờ Thiên Thu Vô Ngân dung hợp pháp lực tâm thần của bán thân cùng Hàn Kỳ, cho nên ánh thán của hắn cũng đi theo tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

May mà Dương Phàm phản ứng nhanh, cắt đứt bí thuật.

- May nhờ có lão sư ra tay đúng lúc.

Tần Hoàng thở nhẹ một hơi.

Thiên Thu Vô Ngân ra tay. cũng trong nháy mắt xoay chuyển nguy cơ.

- Có vài phần may mắn, nhưng trận pháp này đã kiên trì không được nữa rồi...

Thiên Thu Vô Ngân nhíu mày, nhìn nguy cơ tràn ngập ập lên Chu Thiên Đại Trận.

Trên mặt Hàn Kỳ khôi phục một phần huyết sắc, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

835. Chương 790 : Quyết Chiến Vân Diên! (hạ)

- Không nghĩ tới bọn họ có thể vượt qua hai thức, một khi đã như vậy. chỉ có thể sử dụng thế cờ thức thứ ba... Quyết Chiến Vân Diên.

Thừa tướng Hàn Kỳ, trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt lộ ra vài phần không cam lòng cùng hận ý. nhìn lướt qua phía trận doanh Yêu Hoàng, đặc biệt dừng ở trên mặt Dương Phàm.

Dù sao Bởi vì có mặt Dương Phàm, mưu kế của hắn nhiều lần bị thất bại.

Dương Phàm nhắm chặt hai mắt. khoanh tay đứng ngạo nghễ, không quan tâm tới cảm xúc cừu thị của Hàn Kỳ.

- Hàn Kỳ! Tâm tính này không phải là đệ tử của Thiên Thu Vô Ngân ta nên có!

Ánh mắt của Thiên Thu Vô Ngân lãnh đạm nhìn trên mặt Hàn Kỳ. dường như có vài phần không hài lòng.

- Lão sư...

Tâm thần Hàn Kỳ run lên. cảm xúc không cam lòng trên gương mặt nho nhã anh tuấn biến mất. vẻ mặt bất an nhìn Thiên Thu Vô Ngân.

Đột nhiên, hắn nhớ tới tình cảnh lúc trước khi Thiên Thu Đế Sư đi tới kinh đô.

Khi đó, Thiên Thu Vô Ngân một mình tới kinh đô. là để gặp Tần Hoàng cần tìm kiếm vật gì đó.

Với cấp bậc đại tu sĩ Hóa Thần của Thiên Thu Vô Ngân lúc ấy, nếu muốn gặp mặt Tần Hoàng cũng không có nhiều hy vọng.

Hàn Kỳ Thân là Thừa tướng tiếp đãi Thiên Thu Vô Ngân.

Mới đầu. Hàn Kỳ cũng không quan tâm tới người này lắm. nhưng trải qua một phen đàm luận, hắn kinh hồn hoảng vía, đối phương đúng là kỳ nhân học xa hiểu rộng. gần như không có bất cứ nan đề nào có thể làm khó đối phương.

Sau đó Hàn Kỳ đưa ra đề nghị cùng luận bàn, không ngờ bị bại dưới tay Thiên Thu Vô Ngân tu vi thấp hơn mình, mà còn bại “tâm phục khẩu phục”.

Vì thế, Hàn Kỳ mới dẫn tiến cho Tần Hoàng.

Tần Hoàng bá đạo ngang ngược, sao có thể giao dịch cùng một đại tu sĩ Hóa Thần. Thiên Thu Vô Ngân liền cười đưa ra đề nghị đánh cược với Tần Hoàng. Nội dung đánh cược là trong vòng mười chiêu, sẽ đánh cho Tần Hoàng bị thương, cho dù là một chút xiu thương tổn.

Nghe xong điều kiện đánh cược. Tần Hoàng ngẩng cao đầu cười:

- Cho ngươi một trăm chiêu thì có làm sao?

- Ta chỉ cần mười chiêu, mặc dù đệ hạ đã bước vào Thông Thiên bậc ba!

Thiên Thu Vô Ngân lại cười nói.

- Ha ha ha... Ngươi nếu có thể làm được, quả nhân liền cho ngươi trở thành Đế sư đệ nhất của mình.

Tần Hoàng cười nói với vẻ mặt chế giễu.

- Ha hả! Hàn mỗ sẽ làm một chứng nhân, nếu ngài có thể làm được điều ấy. ta cũng bái ngài làm thầy.

Hàn Kỳ cũng trêu ghẹo nói.

Mặc dù hẳn hiểu rõ Thiên Thu Vô Ngân thực lực hơn xa Vương hầu Phủ chủ bình thường, nhưng nếu cùng so sánh với Tần Hoàng vũ lực đệ nhất Đại Tần, chỉ sợ còn xa không đủ.

Sau đó. Thừa tướng Hàn Kỳ làm người chứng. Tần Hoàng tỷ thí cùng Thiên Thu Vô Ngân.

Kết quả, Thiên Thu Vô Ngân xuất ra hết ba đại hóa thân, đều bị Tần Hoàng gắt gao áp chế. thậm chí bị thương không nhẹ.

ở ba chiêu cuối cùng, ngay cả ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân liên thủ hợp kích, gần như bộc phát ra lực lượng sánh ngang với Hợp Thể Kỳ, đều bị Tần Hoàng thoải mái hóa giải.

Lúc ấy, Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ vô cùng khiếp sợ. cường giả Hóa Thần hậu kỳ mà lại cường hãn như vậy.

Đánh đến chiêu thứ chín, Thiên Thu Vô Ngân vẫn chưa đã thương được Tần Hoàng mảy may nào.

Tần Hoàng và Hàn Kỳ đều kính sợ trong lòng, Tần Hoàng lại đồng ý trao đổi điều kiện cùng hẳn.

- Không hổ là Tần Hoàng đệ nhất đương thời.

Thiên Thu Vô Ngân lại tươi cười nói:

- Tuy nhiên, các người đã chú định phải trở thành đệ tử của Thiên Thu Vô Ngân.

- Cái gì?

Đám người Tần Hoàng khiếp sợ.

Kết quả ở chiêu thứ mười, cũng chính là một chiêu cuối cùng, Thiên Thu Vô Ngân đã đánh bại Tần Hoàng, hơn nữa là thắng tuyệt đối.

Tần Hoàng thua tâm phục khẩu phục.

- Một chiêu này, ở trong cùng cấp. vốn tưởng rằng thế gian này chỉ có một người có thể bức ta sử dụng...

Lúc ấy Thiên Thu Vô Ngân thở dài. nhìn về phía Thiên cầm Nội Hải.

Tần Hoàng vũ lực đệ nhất Đại Tần bị thua, lập tức bái Thiên Thu Vô Ngân làm Đế sư.

Hàn Kỳ tuy rằng trước đó chỉ là nói đùa, nhưng cũng muốn bái Thiên Thu Vô Ngân làm thầy.

Thiên Thu Vô Ngân do dự hết lần này tới lần khác, phải qua Tần Hoàng cầu xin. mới đáp ứng thu Hàn Kỳ làm đệ tử kỳ danh.

Lúc đó. Thiên Thu Vô Ngân vạch ra:

- Hàn Kỳ! Tư chất của ngươi không kém gì Tần Tuấn, giỏi về bố cục mưu kế, vi sư không phản đối. Mà lòng cầu thắng của ngươi thái quá, quá mức chấp nhất với thắng bại của bản thân, do đó mất đi trí tuệ cần có đối với đại đạo thiên địa. điều này cũng hạn chế tiềm lực của ngươi về sau. Nếu ngươi không thể vượt qua điểm này. thì không có tư cách trở thành đệ tử của ta.

Mà nay, chuyện đã cách xa gần trăm năm, lão sư Thiên Thu Vô Ngân cũng bước vào cảnh giới Thần Hư. ắt hẳn thực lực đã cao hơn nhị hoàng.

Hàn Kỳ nhớ đến lời nói của lão sư với mình lúc đó. trong lòng hẳn áy náy không yên.

- Xin lão sư chỉ giáo cho!

Hàn Kỳ cung kính nói.

- Bố cục cùng mưu kế, cũng đúng là một lối đi, vi sư chưa bao giờ phản đối con đường của ngươi. Mà nay ngươi bị đánh bại. không nên uất hận đối thủ. cũng không nên sinh ra bất cứ cảm xúc tiêu cực gì. Ngược lại, ngươi càng nên kính trọng đối thủ đã đánh bại ngươi, từ đó vượt qua bản thân. Nếu không, ngươi vĩnh viễn bị hạn chế bởi lòng dạ cùng tầm nhìn hạn hẹp của chính mình.

Trên gương mặt hiền lành chất phác của Thiên Thu Vô Ngân, như nhớ lại điều gì:

- Ơ thật lâu trước kia. vì sư mới vừa bước vào tiên đạo không lâu, một lần ở trước mặt công chúng đấu pháp cùng người, Bởi vì tu vi không bằng đối phương mà bị thua, bị người nọ làm nhục. Lúc ấy vì sư thua tâm phục khẩu phục, kính trọng thực lực của hắn, nén hờn về hắn hành lễ thật sâu.

- Nhưng người nọ làm nhục lão sư ngài...

Đám người Hàn Kỳ. Tần Hoàng kêu lên. khó có thể tin.

“m! Ầm!`m!...”

Mà giờ phút này, mặc cho vắn Thạch rơi xuống oanh kích trên Chu Thiên Đại Trận, tâm thần mọi người đều bị Thiên Thu Vô Ngân hấp dẫn.

Yên tĩnh đáng sợ.

- Nhân phẩm, thân phận, địa vị của đối thủ, quan hệ địch hay bạn cùng ta có quan hệ gì chứ?

Thiên Thu Vô Ngân thản nhiên cười:

-Tài không bằng người, ta liền kính trọng thực lực của hắn, chỉ một lần mà thôi. Không lâu sau, người nọ bị ta chiến thắng cũng né tránh từ xa. Sau này, ấn tượng về người kia ở trong đầu ta dần dần phai mờ. mà đến nay ta thậm chí quên hẳn tên gọi là gì. ở trong cuộc đời của ta có rất nhiều rất nhiều người như vậy. bọn họ... bị ta vượt qua, mà ta cũng đã từng kính trọng thật sâu sắc tài nghệ của họ.

Hàn Kỳ sau khi nghe xong, dường như có điều linh ngộ. trên mặt lộ ra vài phản chột dạ và hổ thẹn.

Dương Phàm sau khi nghe xong, tâm thần chấn động, đây là cuộc đời của đại tông sư một thế hệ, từng trải qua sao?

ở lúc mới vào tiên đạo. Thiên Thu Vô Ngân bị một tiểu nhân vật chiến thắng, bị làm nhục!

Đây là tâm tính chân chính của hắn, một Thiên Thu Vô Ngân Ngày nay chỉ có được ngưỡng mộ sao?

Phản thành kính trịnh trọng theo đuổi đại đạo này, phản trí tuệ cùng độ cao này. ai có thể so sánh cùng?

- Lão sư! Đệ tử hiểu rõ rồi...

Hàn Kỳ hít sâu một hơi. ở dưới hoàn cảnh vô số vắn Thạch rơi xuống thật hoành tráng, hắn hướng về Yêu Long Hoàng. Dương Phàm hành lễ thật sâu.

“m!...”

Chu Thiên Đại Trận không ngừng lắc lư, hào quang ảm đạm đến mức tận cùng.

Gần như cùng lúc đó, bên phía Yêu Hoàng, Tứ Phương Thiên Hợp đại trận cũng đang ở bên bờ bị tan vỡ.

- Bàn cờ thức thứ ba... Quyết Chiến Vân Điên, trận quyết đấu cuối cùng, công bình công chính.

Hàn Kỳ khôi phục khí chất chuyện trò vui vẻ, vinh nhục không sợ hãi. vung lên cây quạt lông trong tay “cách cách”, cất tiếng nói.

Cùng một lúc. chỉ nghe “rắc” một tiếng, đại trận của hai bên trận doanh đồng thời tan vỡ.

vắn Thạch hăng hà sa số. nặng trăm vạn cân. ngàn vạn cân. từ trên tinh không tối đen vô tận rơi xuống, gần như muốn biến toàn bộ Bắc Dịch Thai thành bụi vụn.

“m!”

Bắc Dịch Thai rộng lớn như vậy, đột nhiên chấn động mạnh, vũ trụ tinh không tối đen bằng lạnh ở bốn phía, theo trong mắt mọi người biến mất.

Ngay sau đó, Bắc Dịch Thai thượng cổ, hiện thân trên trời cao vạn dặm, bốn phía dày đặc mây xám lơ lửng trôi.

Đây là một cánh biển mây vô cùng vô tận.

Hai pho tượng thần Tiên Tần Thủy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương, nhân vật thần thoại thời thượng cổ. đứng sừng sững giữa biển mây, đầu đội trời chân đạp đất. phá vỡ tầng mây dày đặc vô tận.

Bác Dịch Thai thượng cổ sừng sững này. ẩn chứa khí thể mệnh mòng hoành tráng, khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Đây là nơi đâu?

Mọi người giật mình chấn động.

Giờ phút này. con sông ở giữa bàn cờ biến mất, đây cũng có ý nghĩa: đã tới trận đại chiến cuối cùng.

- Chúng ta đứng ở biển mây phía trên chúng sinh! Nơi này là đỉnh biển mây, đại biểu vị trí đỉnh cao. cũng đúng là ý nghĩa của danh xưng thứ ba.

Hàn Kỳ bình thần cười nói.

- Một khi đã như vậy. còn chờ gì nữa. đánh tới đi!

Hồ Phi xoa xoa hai tay, vô cùng hưng phấn, nhảy một cái lên không trung lảng tránh không đánh tới.

- “Quyết Chiến Vân Diên” đã Bắt đầu!

Hàn Kỳ phát cây quạt lông trong tay. quát lớn:

- Tấn công!

ở dưới mặt đất. từng cái mệnh lệnh truyền đi.

Rất nhanh, chúng cường giả bên phía Tần Hoàng đánh rốc tới hướng bên phải bàn cờ.

Không còn có con sông lĩnh vực cấm phi ở giữa, trận đại chiến giờ phút này đã không có bất cứ hạn chế gì nữa.

- Sát...

Hồ Phi nhận được mệnh lệnh, là người thứ nhất xông lên phía trước.

“Vù vù!”

Thiên Ma Môn chủ và Quy Vương Tông chủ. hai người cùng bước vào Hợp Thể Kỳ, chiếm cứ một phía biển mây ở trời cao. đánh nhau đến long trời lở đất.

Lúc này, Dương Phàm không có sử dụng phán thân, để bọn họ ở lại Tiên Hồng Không Gian điều dưỡng.

Dù vậy, bên phía Tần Hoàng bị tổn hại hai đại cường giả Thượng Quan Phi cùng Nam Cung Dật, nên sau một lúc, rất nhanh rơi vào hạ phong.

Đám Hồ Phi đều là hạng người bưu hãn hung mãnh, rất nhanh đánh giết phe Tần Hoàng tới bờ.

Hàn Kỳ biến sắc. nhấc một tay lên. trước người hiện ra một trăm lẻ tám thanh phi kiếm lấp lóe màu trắng sắc bén.

Những thanh phi kiếm lấp lóe màu trắng này, cấp độ. phẩm chất đều đạt tới thông linh pháp bảo. Quạt lông trong tay Hàn Kỳ lại hóa thành một thanh vũ kiếm bằng xương. Hần nhẹ nhàng vung lên. đầy trời kiếm vũ. kiếm ti màu lam quán quanh tầng tầng lớp lớp, không ngờ lại ngăn chặn được lực công kích cường đại nhất của Hồ Phi và Tần Vong.

“Keng keng..”

Kiểm ti màu lam vô cùng vô tận. nhẹ nhàng mà không mất cứng chắc, dường như lại ẩn chứa một loại ý cảnh rộng lớn mệnh mông như biển.

Mặc dù Tần Vong có thể dễ dàng cắt đứt những kiếm ti này, nhưng không thể đột phá kiếm trận cô quái kia.

Hồ Phi có lực công kích cuồng bạo gần như có thể so với Hợp Thể Kỳ, nhưng kiếm trận cổ quái này, có thể cương có thể nhu. Cương thì không gì không phá được, có thể trong nháy mắt cắt nát thông linh pháp bào bình thường thành bột phấn; còn nhu thì như nước, hấp thu vạn vật không cần gắng sức chút nào, dù công kích có cường đại mấy đi nữa, cũng sẽ bị giám yếu vô hạn.

- Ha ha ha! Đây là ‘Thiên Thủy Âm Dương Kiếm Tịen’ Hàn Kỳ tự nghĩ ra. ở dưới tình huống không vận dụng Cửu Long Tỹ, Ngay cả quả nhân nhất thời cũng sẽ bị nhốt ở trong đó. Trước kia trận này còn trong lúc đang hoàn thiện, không nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt này hẳn đem ra sử dụng.

Tần Hoàng tán thưởng.

Thiên Thu Vô Ngân nói:

-Trận này ẩn chứa áo nghĩa của Kiếm tu. lại cuộn cuộn mệnh môn giống như Nho gia!

- Bởi vì Hàn Kỳ trước kia là Kiếm tu. sau này đổi lại là Nho tu. còn tinh thông cả pháp thuật Đạo môn. Có thể nói là sở trường kiêm cả ba nhà!

Tần Hoàng nói.

- Cờ thể âm có thể dương, cương nhu chuyển biến như V, đích xác rất huyền diệu. Nhưng tác dụng lớn nhất của kiếm trận này là giam khốn người. Nếu có thể chân chính dung hợp lực lượng của âm dương thái cực. khẳng định uy lực có thể tăng thêm vài phần, cho dù chống lại Hợp Thể Kỳ. cũng Không phải là chuyện khó!

Thiên Thu Vô Ngân mỉm cười, ngầm chỉ điểm cho Hàn Kỳ. tiến thêm một bước hoàn thiện kiếm trận này.

Cứ như vậy, Hồ Phi và Tần Vong nếu muốn xông phá Thiên Thủy Âm Dương Kiếm Trận này. độ khó khăn sẽ càng lớn thêm nữa.

Hồ Phi bùng phát lên, hai tay đâm ngực, chuẩn bị thi triển bí thuật.

Một khi Hồ Phi liễu lĩnh sử dụng bí thuật cùng bản tôn Tam Nhân Thần thông, cho dù là nhị hoàng, cũng không dám cứng rắn chống lại.

- Chờ một chút!

Dương Phàm dùng thần niệm truyền âm ngăn cản hẳn.

- Dương lão đại! Người có ý gì?

Hồ Phi có vẻ không bằng lòng hỏi.

836. Chương 791: Số Mệnh Quyết Đấu.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Hồ Phi, cũng không biết Dương Phàm suy nghĩ như thế nào, lạnh nhạt nói:

- Có lẽ người giữ lại một chút thực lực thì tốt hơn.

- Giữ lại thực lực?

Hồ Phi có chút khó hiểu.

- Đúng! Người làm theo ý ta là được.

Dương Phàm lại nói tiếp:

- về phần trận này, không đến mức hoàn mĩ không sai sót. để ta giúp người một tay. Với lực lượng của người, liên thủ với Tần Vong, hoàn toàn có thể phá vỡ.

Giờ phút này trên Bắc Dịch Thai, Dương Phàm thật sự có thể hoàn toàn tin được, cũng chỉ có một mình Hồ Phi thôi.

Những cường giả khác, hơn phân nửa là quan hệ liên minh hợp tác. một khi mình kề cận nguy hiểm, Dương Phàm có được hai kiện Chí Bảo Long Khí, khó bảo toàn không bị người ta thừa dịp lúc gặp khó khăn.

Dương Phàm có một loại trực giác và thôi thúc, hôm nay mặc dù mình cùng Thiên Thu Vô Ngân vẫn khắc chế. nhưng cuối cùng chỉ sợ không thể thiếu một trận đại chiến.

- Dương lão đại! Ta nghe lời huynh.

Hồ Phi mặc dù không rõ dụng ý của Dương Phàm, nhưng vẫn đáp ứng.

Dương Phàm khoanh tay đứng lặng trên đỉnh tượng đá khổng lồ Bách Tộc Man Vương, cách Thiên Thu Vô Ngân tương đối xa. Lúc này, tâm thần hắn chú ý về phía Hồ Phi, ngấm truyền âm chi diêm thêm.

Hàn Kỳ dung hợp ba loại Đạo, Nho, Kiếm, tự nghĩ ra Thiên Thu Âm Dương đại trận, uy lực đáng sợ kinh người, Ngay cả cường giả Hợp Thể Kỳ dồi dào. cũng khó thể cứng rắn tranh phong.

Không thể không nói. thiên phú ngộ tính của hắn cũng không kém gì Tần Hoàng, thậm chí có thể càng cao hơn. Nhưng chỉ vì xuất thân thua xa Tần Tuấn, lại không có khí vận Chí Bảo Long Khí thêm vào người, tạm thời không thể đột phá đến Hợp Thể Kỳ.

“m ầm ầm keng keng keng...”

Ngay lúc đó. thế công của Hồ Phi và Tần Vong đột nhiên thay đổi. hai người liên thủ phối hợp, phát động lực công kích mãnh liệt, đánh cho tầng tầng kiếm trận cường đại do từng sợi kiếm màu lam dệt thành liên tiếp chấn động.

- Tại sao có thể như thế?

Hàn Kỳ cả kinh, hắn khai sáng bộ kiếm trận này. vô cùng rắc rối mờ mịt. dung hợp sở trường của ba nhà Đạo, Nho, Kiếm, vô cùng ảo diệu. Trước đây. Tần Hoàng gặp phải trận này. trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể tìm được sơ hở.

Mà đột nhiên Hồ Phi và Tần Vong liên thủ phối hợp. bộ vị và phương thức công kích, gần như quấy rối tiết tấu kiếm trận của hắn.

- Không nên gấp, để vì sự giúp người.

Thiên Thu Vô Ngân mở mắt ra, bắt đầu chỉ điểm cho Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ vốn là người có tư chất ngộ tính tuyệt đỉnh, dưới sự chỉ điểm của nhất đại tông sư Thiên Thu Vô Ngân, rất nhanh lại ôn định kiếm trận,

“Vèo vèo vèo!”

Tơ kiếm đầy trời, bỗng nhiên lại hoá thành gió bão mưa rơi ác liệt, lại tiếp tục trong kiếm trận bắn ra, uy lực tăng lên trên diện rộng, bức bách Hồ Phi và Tần Vong luống cuống tay chân.

Mặc dù cùng là cảnh giới Hư Thần, Hồ Phi và Tần Vong cũng là tân tú gần mấy chục năm.

Mà Hàn Kỳ lại là cường giả đánh đồng cùng thời với Tần Hoàng, tinh thông tài nghệ ba nhà, bất kể là lực lượng linh hồn, hay là pháp lực, đều vượt qua hai người.

- Phòng ngự của ngươi không lời nào để nói, gần như tới cảnh giới hoàn mỹ. nhưng về phương diện huyền ảo công kích thì rất thiếu hụt...

Thiên Thu Vô Ngân tiếp tục chỉ điểm.

Đương nhiên Dương Phàm sẽ không để Hồ Phi và Tần Vong rơi xuống hạ phong. Với cảm quan thông thiên triệt địa của hắn, lần lượt phân tích được sơ hở và mắc xích yếu kém của trận này, cũng chỉ diêm cho Tần Vong và Hồ Phi công kích.

Trong lúc vô tình, cường giả hai bên, đối với vận dụng huyền ảo lực lượng, đều tiến bộ.

Tần Vong có lẽ có loại lo lắng như Dương Phàm, nên không dùng bí kỹ ẩn tàng.

Thậm chí tình cảnh của hắn càng xấu đi, đều hợp tác đồng minh ngăn ngừa, nhưng một khi mình gặp nguy hiểm. khó bảo toàn người khác nhìn trộm Thanh Long Kiếm trong tay hắn.

Phải biết Thanh Long Kiếm trong chín Chí Bảo Long Khí xếp hạng gần kề với Cửu Long

Tỷ.

Trận chiến giữa hai bên Hồ Phi và Hàn Kỳ, thật ra là đại biểu cho Dương Phàm cùng với Thiên Thu Vô Ngân âm thầm phần cao thấp, vẫn luôn ở trong trạng thái giằng co.

Chiến đấu của Vương hầu Phủ chủ khác, cũng chẳng phần biệt thắng bại, đấu pháp khắp nơi trên tầng mây, mỗi người đều thi triển thần thông.

Cuối cùng, trên đỉnh biển mây vô tận, chỉ còn nhị hoàng chưa có động thủ.

Cách xa nhau mấy ngàn dặm, Yêu Hoàng và Tần Hoàng chậm rãi đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau, chung quanh không gió mà tay áo tự lay động. Một cỗ thần uy mệnh mông khổng lồ, từ bầu trời vô tận hội tụ lại.

Hai người chưa động, khí thế kinh thiên phát ra, khiến cho biển mây chung quanh nung chuyển bất an. Những cường giả giao chiến khác, tâm thần đều phát lạnh.

Dưới sự gia tăng của Chí Bảo Long Khí, uy lực chân chính của Hợp Thể Kỳ, lộ ra trên thế gian không hề giữ lại.

So với cảnh giới Thần Hư. lực lượng thần hồn của Hợp Thể Kỳ cường đại hơn gấp mấy lần.

Hoá Thần Kỳ là cảnh giới linh hồn lột xác, mỗi một cảnh giới nhỏ. lực lượng linh hồn có thể kém gần mười lần.

Nhưng Hợp Thể Kỳ, cũng là giai đoạn biến chất pháp lực. cũng tiến thêm một bước dung hợp lực lượng của pháp tắc thiên địa.

“Vèo!”

Trong cảm quan của Dương Phàm, hai bóng người nhoáng lên một cái. lần lượt thay đổi trên đỉnh biển vân.

Mà dưới tầm nhìn và thần thức của những người khác, tàn ảnh của nhị hoàng ở tại chỗ lay động trùng trùng điệp điệp.

“m!”

Biển mây chấn động, tầng tầng tan vỡ, mảnh nhỏ ánh sáng mây và khí lãng khuếch tán, khiến cho cả những cường giả đang chiến đấu ở Bắc Dịch Thai bị vây trong một vùng hỗn loạn.

Thời gian chỉ trong nháy mắt. nhị hoàng đã giao thủ như tia chớp, thân ảnh lay động như quy thần.

So với chiến đấu của nhị hoàng, ngay cả trận đại chiến kinh, thiên của tông chủ Quy Vương Tông và môn chủ Thiên Ma Môn đều có vẻ mờ nhạt không ra gì.

“m ầm ầm!”

Mỗi một lần giao kích, lúc bóng người lay động không thấy. tiếng nổ vang như tiếng sấm mới chậm rãi truyền tới.

Đẳng cấp đại tu sĩ Hóa Thần bình thường, căn bản khó có thể nắm giữ thân ảnh hai người.

Vương hầu Phủ chủ khác thầm kinh hãi, nếu đám người mình đối mặt với cường giả trình độ này, có thể kiên trì được ba chiêu hay không? hay sẽ bị một chiêu mất mạng?

Chiến đấu của nhị hoàng đang tiến vào gay cấn, bên ngoài thân thể Yêu Long Hoàng xuất hiện một lớp màng mỏng, trong hào quang màu vàng óng ánh màu tím, như lớp vẩy rồng, lại giống như áo giáp.

“Bịch!”

Một chưởng của Tần Hoàng đánh lên bên ngoài thân của Yêu Hoàng, phát ra âm thanh trầm trọng, thân sắc trở nên biến đổi.

“m! Phốc!”

Trên lớp vảy rồng móng như bộ giáp trụ kia. đột nhiên mọc ra một cây gai nhọn hoắc màu bạc.

Cái gì?

Mũi nhọn này từ ngoài thân vươn ra, đẩy lui Tần Hoàng, trên tay đau đớn như kim châm, hiện ra một vết máu. hiển nhiên bị thua thiệt.

Thế nhân đều biết Yêu Long Hoàng là thần thú. cấp bậc cao hơn chân long.

Nhưng chỉ có một ít người biết. Yêu Long Hoàng là hậu đại kết hợp của hai loại thần thú, một loại trong đó là thượng cô Kim Long, giúp hắn có được thể chất đáng sợ, lực công kích càng mãnh liệt.

về mặt một loại thần thú khác, nghe nói là chủng loại huyền quý nào đó có lực phòng ngự rất mạnh.

Tần Hoàng lộ sắc mặt nghiêm trọng, Huyết mạch Tiên Tần trong cơ thể chợt lưu động, khí thể tăng vọt vài phần, đôi tay không ngờ hóa thành long trảo phủ kín vảy vàng.

Lấy thân thể nhân loại, tu luyện ra long trảo cứng như kim cương, thật sự khó tin.

“Keng keng keng keng!”

Hai người trên đỉnh biển mây. chiến đấu cận chiến, cũng không dùng bất cứ pháp bảo gì, mỗi một lần giao kích vang lên tiếng kêu như tiếng sắt thép va vào nhau, âm thanh này khiến thần quy run sợ.

Nhưng mà, trong cuộc đấu cận chiến, Yêu Hoàng rất nhanh chiếm cứ thượng phong.

Lực phòng ngự của hắn quá mạnh mẽ, bên ngoài thân còn mọc ra một loại mũi nhọn màu bạc. Tần Hoàng chẳng những khó thể phá vỡ phòng ngự. còn có thể bị đâm bị thương.

Hơn nữa, là thần thú cấp bậc còn cao hơn chân long, lực lượng thể chất của Yêu Hoàng càng mạnh hơn.

Mặc dù Tần Hoàng có huyết mạch Tiên Tần, chiến đấu cận thân cũng không phải đối thủ của Yêu Hoàng.

Thấy tình hình như vậy, đám cường giả bên trận doanh Yêu Hoàng mừng thầm. Không hổ là Yêu Hoàng tồn tại lâu nhất Đại Tần từ xưa đến nay.

Tần Hoàng cười lạnh, cõn Long B ào bực phát ra kim quang vạn trượng, một đôi kim văn bao phủ nổi lên bạch khí kích liệt, lơ mơ khiến hư không run sợ.

”Grào!”

Tiếng long ngâm vang trời, số mệnh thêm thân, hai con Kim Long thôn thiên phệ địa, hai bên giáp công, cự trảo nhưngon núi nhỏ, hung hăng chụp vào Yêu Hoàng...

Cùng lúc đó, ngàn vạn quang khí màu vàng sắc bén từ bốn phương tám hướng oanh kích đến.

Lấy thần thông pháp lực vô thượng, cộng thêm lực lượng số mệnh của hai kiện Chí Bảo Long Khí, Yêu Hoàng đột nhiên rơi vào trong uy lực thần thông vô cùng vô tận.

“m...”

Khu vực nhị hoàng giao chiến, biển mây vô tận bị xuyên thủng tầng tầng, xuất hiện một vùng chân không.

Luận chiến đấu cận thân, Tần Hoàng không bằng Yêu Hoàng nhưng nếu luận pháp bảo thân thông, Yêu Hoàng lại phải kém mấy phần.

Tần Hoàng có Cửu Long Tv trong tay. số mệnh thêm thân cường đại, thực lực không biết tăng vọt bao nhiêu lần, trong lúc động thủ, liền có thể thi triển đại thần thông dời sông lấp biển.

Khu vực đỉnh biển mây kia đã trở thành lĩnh vực chiến đấu của nhị hoàng, các cường giả khác chỉ vừa tiếp cận, đều bị dư ba của khí thể khủng bố đó chấn nhiếp, bị dọa cho lá gan cũng vỡ, càng đừng nói nhúng tay vào?

- Thực lực của nhị hoàng còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng, đã đứng ở trên đỉnh cao của Đại Tân. cho dù là cùng cấp Hợp Thể Kỳ đích thân tới, hơn phần nửa cũng không là đối thủ.

Dương Phàm quan sát trận chiến giữa nhị hoàng, trong lòng âm ảm.

Giờ phút này, Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm, cùng đứng sừng sững ở trên đỉnh hai pho thần tượng nhân vật thần thoại thượng cổ. đối diện nhau, trầm mặc không nói.

Hai người đều rất quan tâm trận chiến giữa Yêu Hoàng và Tần Hoàng.

- Dương đạo hữu! Chúng ta quen biết rất lâu. vẫn chưa từng chính thức luận bàn.

Thiên Thu Vô Ngân chậm rãi lên tiếng.

- Ngày hôm nay ta cũng chờ rất lâu rồi.

Dương Phàm hồ hững cười.

Giờ khắc này, tất cả ồn ào náo động trong thiên địa biến mất trong tầm mắt. chỉ còn có hai nam nhân đối diện xa xa đang khoanh tay đứng ngạo nghễ.

Bọn họ đều đứng sừng sững trên đỉnh thần tượng to lớn của Tiên Tảo Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương, dường như trở thành diễn viên chính đánh bàn cờ này.

Tay áo hai người không gió mà tung bay, chiến đấu bên ngoài cho dù mãnh liệt hơn, cũng không có tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với bọn họ.

Từ khi tiến vào Bắc Dịch Thai, hai người luôn luôn khắc chế ra tay. trong lòng lại rất chờ mong.

Giờ phút này, bàn cờ đang đánh, đạt tới thời khắc quan trọng cuối cùng, tất cả mọi người đều tìm được đối thủ. mà chỉ có hai người, trận chiến của bọn họ vẫn chưa chính thức Bắt đầu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tinh khí thần tập trung cao độ. hư không chung quanh dường như ngưng đọng lại, tất cả mọi thứ đều có vẻ chậm rãi như vậy.

Trong cảm quan của bọn họ. chiến đấu của các Vương hầu Phủ chủ khác, chậm như ốc sên.

Đám cường giả chiến đấu phía dưới, tâm thần bỗng nhiên rung động, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía hai pho thần tượng thượng cổ trên trời cao.

Hai bóng dáng cao ngất sâu không lường được của toàn bộ bàn cờ, cách tương đối xa, bọn họ dường như trở thành tồn tại mãi mãi trong thiên địa, phát ra trận khí vô hình, lấy hai pho thần tượng thượng cổ làm trung tâm, lan rộng khắp Bắc Dịch Thai.

“m!”

Bắc Dịch Thai đột nhiên chấn động, hai pho thần tượng thượng cổ giống như sống lại, lưu chuyển tinh quang óng ánh, ngưng tụ thành hai luồng ý chí cường đại kinh động tận trời xanh.

Đỉnh biển mây rơi vào cảnh hôn ám, chỉ có hai pho thần tượng sáng chói rạng rỡ, trở thành cự thân trong thiên địa.

Trên hai pho cự thân, trận khí vô hình và ý chí của Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm đã bắt đầu giao phong.

- Sao lại thế này?

Ngoại trừ trận chiến đấu kinh thiên của nhị hoàng trên đỉnh biển mây. tất cả mọi người đều ngưng chiến đấu. bị hình ảnh của hai người này thu hút.

- Điều này sao có thể... Bọn họ không ngờ chạm vào thức thứ tư che dấu của Bắc Dịch Thai: số Mệnh Quyết Đấu.

Hàn Kỳ quá sợ hãi.

Từ giờ phút này, đánh cờ đỉnh cao của Bắc Dịch Thai thượng cổ, sẽ do diễn viên mới chủ đạo.

837. Chương 792: Tông Sư Đánh Cờ.

Bác Dịch Thai thượng cổ không ngờ còn che dấu thức thứ tư.

Mà Ngay cả kỳ tài ngút trời như Hàn Kỳ khởi động Bác Dịch Thai, đều rơi vào thất sắc, kinh dị vạn phần.

Vốn thức thứ ba Quyết Chiến Vân Đien, chính là trận đại chiến cuối cùng, đánh bàn cờ, sẽ có một trận thư hùng, xuất ra người thắng cuối cùng.

Dưới sự chấn động liên tục của Bác Dịch Thai, đỉnh biển mây vô cùng vô tận, cũng rơi vào cảnh hôn ám.

Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm phân biệt đứng sừng sững phía trên hai pho tượng nhân vật thần thoại thời thượng cổ Tiên Tân Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương.

Hai pho tượng cao nghìn trượng, ở nơi biển mây ảm đạm, tỏa ánh sáng rực rỡ, trở thành trung tâm chính của toàn bộ bàn cờ.

Giờ khắc này, hai pho thần tượng thượng cổ phẳng phất như sống lại, ngưng tụ thành hai luồng ý chí tinh thần ngạo thị cổ kim.

Thời gian cách đây trăm vạn năm, ý chí tinh thần của nhân vật thần thoại thượng cổ, lưu lại cho tới bây giờ, mãi mãi bất diệt.

Khi hai luồng tinh thần ý chí ngang trời thức tỉnh, tất cả cường giả trong Bác Dịch Thai, đều nung đông thật sâu. sinh ra một loại tâm tình như con kiến, ngưỡng mộ vô hạn.

Chiến đấu giữa Vương hầu Phủ chủ. không hẹn mà cùng dừng lại, ẩn ý trước nay chưa từng có.

Mà Ngay cả nhị hoàng giao chiến kinh thiên trên đỉnh biển mây, cũng có vẻ ảm đạm thất sắc.

Mặc dù chiến đấu của bọn họ có thể nói kinh thế hãi tục, có thể hình dung dời sông lấp biển, dời núi bằng phẳng.

Mà vào lúc này, bọn họ đã không còn là diễn viên chính, suy giảm lớn từ trong tâm lý.

Vù

Một luồng gió vô hình, sinh ra dưới khí tràng của hai toà cự thần giằng co.

`m

Hai toà tượng thần nhân vật thượng cổ thần thoại to lớn, lay động mãnh liệt hơn, lưu chuyển ánh sáng bóng loáng.

Đến một khắc, toàn bộ bàn cờ mãnh liệt chấn động. Hai toà tượng đá to lớn cao nghìn trượng, không ngờ treo lơ lửng giữa không trung.

`m

Hai toà cự thần thoát ly đại địa. tinh thần ý chí vô cùng, dưới tác dụng khí tràng của hai người, sinh ra phản ứng kỳ diệu, thúc dục tượng đá nặng tới hàng tỷ cân.

Đây đã không phải lực lượng cường giả hạ giới có thể có được.

Ngoại trừ nhị hoàng chiến đấu đến hồi gây cản, tất cả mọi người đều nung động tới cực điểm, ngây ra như phồng.

Lúc sinh thời, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng to đồ sộ như thế.

Đỉnh biển mây hôn ám không ánh sáng. Bác Dịch Thai thượng cổ, tượng thần to lớn hàng tỉ cân. bay lên không trung.

Tinh thần ý chí mệnh mông không lơ duy trì số Mệnh Quyết Đấu thượng cổ còn chưa kết thúc.

Rầm rầm

Tiếng gầm rú to lớn, chấn động hư không.

Chỉ thấy hai toà tượng đá nhân vật thượng cổ thần thoại, trong thế giới hôn ám, tỏa ra hào quang sáng chói, trong quá trình di động lên không, chậm rãi tới gần.

Dưới tình huống nang động tráng quan như thế. hai người trong cuộc làm vai chính lại nhắm mắt lại, hai tay để sau lưng, sắc mặt bình tĩnh như thường, lại giống như chìm vào cảnh giới kỳ diệu nào đó.

Tay áo hai người tung bay. thân hình vĩ ngạn cao lớn, lại vững như bàn Thạch, ngàn năm bất động.

Mà trong vô hình, hai luồng khí tức va chạm giao nhau sinh ra khí tràng cường đại.

Luồng khí tràng này, khiến tất cả cường giả tại Bắc Dịch Thai, cảm giác áp lực hô hấp khó thở.

- Vén vén chỉ là giao phong khí thế, liền đáng sợ như thế, thực lực của hai người này rốt cuộc đạt tới trình độ gì rồi?

Trên mặt mọi người đều kinh hãi.

- Đây là thực lực của lão sư sao? Nhưng không ngờ Dương Phàm cũng mạnh như thế?

Thần tình Hàn Kỳ đầy vẻ khó tin.

Trước đây khi ở Hoá Thần hậu kỳ, Thiên Thu Vô Ngân gần như có thể chiến thắng Tần Hoàng.

Mà nay, ông tấn chức cảnh giới Thần Hư. đạt tới trình độ người thường không thể lý giải.

Theo hai toà thần Thạch to lớn lơ lửng tới gần, thế giới đình biển mây. càng thêm ảm đạm.

Trong thiên địa. dường như chỉ còn lại chiến đấu trong số mệnh.

Đám cường giả không khỏi chờ mong, quyết đấu giữa hai vị cường giả sâu không lường được nhất - Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân.

- Lão đại không ngờ mạnh như vậy?

Đám người Hồ Phi. Thanh Vũ rung động vô cùng.

Tam Hiến Vương nhìn chăm chăm người đàn ông trên tượng đá Bách Tộc Man Vương,

Về mặt hồi hộp. ánh mắt rất phức tạp.

Nhớ lại hồi đó. Dương Phàm ở trước mặt lão. vẫn là một tiểu nhân vật không quan trọng.

Mà nay, đối phương đạt tới một độ cao khiến mình không thể hiểu nổi, lại chỉ có thể nhìn lên.

`m vang.

Hai thần tượng to lớn trên không, trống rỗng dâng lên một luồng cự lôi màu đỏ nhạt. Một vùng lôi quang diệt thế. từ trên không xẹt qua.

Cự lôi kia quét qua hư không, uy lực ẩn chứa, thậm chí có thể trong nháy mắt giết chết tất cả cường giả phía dưới.

Một khắc đó. tất cả cường giả trên Bắc Dịch Thai, chỉ cảm thấy một luồng khí tức huy diệt tử vong, gần như khiến linh hồn hít thở không thông.

Mà luồng cự lôi huy diệt kia, liền bùng nổ từ khi tràng giao kích trên không của hai người.

`m m... Roẹt roẹt!!

Tia lôi điện ngoằn ngoèo che khắp bầu trời, xẹt qua khu vực Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm đang giằng co, chiếu rọi trên khuôn mặt bình tĩnh tuấn lãng của hai người, chợt tan rã không hư không.

Lôi quang huy diệt kia, chẳng sợ rơi xuống trên người hai người, chỉ sợ cũng chỉ có một kết cục là tan biến.

Sau khi lực lượng cự lồi kia biến mất, khí tràng giằng co của hai người suy yếu vài phần, tinh thần ý chí trên người hai tòa thần tượng nhân vật thượng cổ thần thoại quanh quẩn, cũng dần dần thu lại.

Vù.

Mọi người ở nơi này mới thở dài một hơi. hồi hợp khó chịu, lại hít mấy ngụm khí lạnh.

Vễn vận chỉ là giằng co khí thể liền sinh ra phản ứng kinh thiên như thối rữa rồi nảy sinh cự lồi. đủ để giết chết Hợp Thể Kỳ, càng không cần nói đám người Vương hãn Phủ chủ phía dưới.

- Luồng lực lượng vừa rồi, cũng không phải hoàn toàn phát ra từ bọn họ. còn có hai pho tượng được truyền lưu từ thượng cổ đến nay...

Đám cường giả Thiên Ma Môn chủ, nhìn ra một chút manh mối.

- Vì sao bọn họ có thể kích phát thức thứ tư ẩn tàng?

Hàn Kỳ trầm tư không hiểu được.

Dù sao thực lực của nhị hoàng cũng rất cường đại, ít nhất cùng với Thiên Thu Vô Ngân, Dương Phàm là một cấp bậc. đơn giản đấu, thắng bại, ai cũng không tuyệt đối nắm chắc.

Nhưng giờ phút này. Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân cũng chưa từng ra tay, đôi mắt nhắm nghiền, phảng phất như đắm chìm vào trong cảnh giới huyền diệu nào đó.

Giao phong chân chính, chính là tinh khí thần hai người hình thành khí tràng cường đại.

ở trong quá trình này. hai tòa tượng thần thượng cổ đình thiên lập địa, chậm rãi trôi nổi, tới gần nhau.

Từ lúc mới Bắt đầu mấy ngàn dặm, sau đó một ngàn dặm... Tám trăm dặm... Năm trăm dặm...

Thể tích tương đối khổng lồ, tốc độ di động cũng không nhanh, nhưng mỗi thời mỗi khắc, đều có thể di động mấy mươi dặm.

Đình biển mây hôn ám, hai pho tượng cự thần, tới gần một chút, khiến hư không chấn động, đồ sộ tráng quan, vang dội cô kim.

Tình huống này. bóp nghẹt trái tim mọi người

Mặc dù cho đến giờ phút này. hai nhân vật cấp đại tông sư, chưa từng chiến đấu chân chính, thậm chí Ngay cả mắt cũng chưa từng mở.

Vễn vận chỉ là khí thể giằng co. liền cường đại như vậy.

Vậy chiến đấu chân chính, rốt cuộc sẽ kinh thiên động địa như thế nào, mọi người khó thể tưởng tượng.

Trong quá trình hai pho tượng cự thần mang theo Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân chậm rãi đi tới, chiến đấu của nhị hoàng, cũng đạt tới thời khắc quan trọng cuối cùng.

Hống.

Rồng ngâm kinh hồn chấn vang vùng chân không ở biển mây.

Chín con số mệnh Thần Long sắc thái khác nhau quanh thân Tần Hoàng, quang long hư vô màu vàng trên đỉnh đầu bắn lên trời, khí thể uy áp đạt tới đỉnh, thậm chí vượt qua trình độ Hợp Thể sơ Kỳ.

Yêu Hoàng lại trực tiếp hóa thành một cổ long tràn ngập lân giáp kỳ quái dài đến mấy chục trượng.

Lân giáp trên thân cổ long này giống như long lân, lại giống như giáp xác ánh bạc mang phong cách cổ xưa trầm trọng, đầu có một sừng rồng màu vàng tím, giống như thành lũy sắt thép.

- Đỡ Thiên Hoàng Thập Bát Kích của ta...

Yêu Hoàng quát lên một tiếng lớn. trong thiên địa vang lên âm thanh lôi đình. Trên người hãn nô bật lên một đám xương gai màu bạc, tử khí xông lên trời, một đôi long trảo khổng lồ quái dị và long vĩ phủ đầy gai nhọn, múa may trong hư không với phương thức huyền diệu khó lường.

`m`m leng keng.

Trong phút chốc, hai bóng người lần lượt đan vào cùng một chỗ. phát ra tiếng va chạm kinh hồn động phách. Một vùng không gian gọn sóng, tán đi bốn phía biển mây.

- Không tốt!

Mọi người trên Bắc Dịch Thai, quá sợ hãi, liên tục tránh né dư uy đo không gian sóng gọn lan đến.

- A a...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, mấy tên Hóa Thân đại tu sĩ. dưới không gian gọn sóng, bị nghiền về dạng hạt nguyên thủy.

Ba ba ầm ầm leng keng.

Thiên Hoàng Thập Bát Kích của Yêu Hoàng, tổng cộng mười tám lần công kích, dùng hết các bộ vị thân thể: Long giác, long chùy, long thủ. long trảo, long vĩ, thậm chí gai xương màu bạc nổi lên trên người.

Những công kích này. không có chỗ nào mà không kinh thiên động địa quy thần khiếp, mỗi một lần đánh đều ẩn chứa thiên địa huyền diệu, bất kể góc độ công kích vẫn là độ mạnh yếu, đều có thể nói kinh diễm.

Có thể nói, Thiên Hoàng Thập Bát Kích mỗi một lần đánh, gần như có thể so sánh với Thiên Nhân Nhất Kích của Dương Phàm, hơn nữa lực đạo dùng bản tôn thần thú phát động những công kích này, càng thêm cường đại.

Càng đáng sợ hơn chính là tổ hợp những công kích này vào một chỗ. trình độ uy lực gia tăng bao nhiêu, gần như có thể đập nát hư không.

Trong phút chốc. Tần Hoàng với thân thể nhân loại nhỏ bé. bị bao phủ trong đó.

Trong lúc này. cũng có thể nhìn thấy máu tươi thoáng hiện trong mảnh đất chân không này, dưới gọn sóng không gian khủng bố, hóa thành hư vô.

Ba!!

Một kích cuối cùng, thân thể rỗng khổng lồ, va chạm đến trước người Tần Hoàng, long vĩ phủ kín gai nhọn, quét ngang hư không ba trăm sáu mươi độ. chôn vùi vạn vật. một sóng đẩy một sóng, đua công kích của mười bảy kích trước đến tới đỉnh, thậm chí chồng cùng chỗ.

`m phanh.

Long khí chín màu bùng nổ ở vị trí giao kích của Tần Hoàng và Yêu Hoàng, hư không sinh ra một vùng không gian gọn sóng nếp uốn, cũng bùng nổ thành một phiến gió lốc khủng bố. đánh bay nhị hoàng.

Phốc phốc.

Hai người cùng lúc học máu, sắc mặt trắng bệch.

Vèo vèo.

Nhị hoàng cách xa nhau trăm dặm, hô hấp dồn dập, sắc mặt trắng bệch, đối diện ở xa xa, thân hình lung lay sắp đổ.

Hiển nhiên là cục diện lưỡng bại câu thương.

- Ha ha... Rốt cục đến phiên ta ra tay rồi.

Sau lưng Yêu Hoàng, hiện lên một bóng dáng tối đen như mực. phát ra thanh âm khàn khàn âm lãnh.

Bá

Bóng dáng đen như mực kia, hóa thành một luồng hồ quang màu đen, sát về phía Tần Hoàng bị thương.

- Là hấn...

Lục Vân Hầu hô nhỏ một tiếng, nhận ra bóng dáng này, chính là Thiên Sát Các. sát thủ Thiên Ảnh bài danh thứ nhất.

Trước đây ở Vô Hồn cổ Bảo. Thiên Ảnh suýt nữa giết chết Vô Song.

- Chờ chút...

Yêu Hoàng kinh hô một tiếng.

- Hiện tại còn không phải thời cơ tốt nhất ra tay.

Nhị hoàng mặc dù lưỡng bại câu thương, nhưng có thể phát huy bảy tám phần thực lực, không thể coi thường.

Vèo

Một luồng hồ quang âm lãnh, từ trên trời giáng xuống, chém về phía Tần Hoàng.

- Muốn chết.

Tần Hoàng quát lạnh một tiếng, một tay vươn lên. đánh tan bí kỹ mạnh nhất Âm Dạ Thiên Hồ của Thiên Ảnh.

- Tại sao có thể như vậy?

Thiên Ảnh hoảng hốt.

Ba

Tần Hoàng cách không một chưởng, quang khí màu vàng như Kinh Lôi. đánh bay Thiên Ảnh.

Vèo.

Trên người Thiên Ảnh tràn máu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, đây là cường giả có vũ lực mạnh nhất Đại Tần.

Mặc dù dưới tình huống đối phương bị thương, bản thân mình đều giống như con kiến.

- Chỉ là một cường giả Thần Hư. cũng vọng tưởng ám sát quả nhân.

Tần Hoàng với vẻ mặt trào phúng.

Thiên Ảnh chưa xót cười:

- Ta chỉ muốn thử xem... vẫn còn là do người tới đi.

Dứt lời trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm gãy.

Đoạn kiếm này vừa xuất hiện, đám người Trần Đông Hầu chấn động.

Vù vù

Trên thân đoạn kiếm gãy lóe ra điểm sáng trong suốt, ngưng tụ thành một người đàn ông áo trắng, cũng là một gương mặt bình thường vô kỳ.

Người đàn ông áo trắng nhìn chằm chằm Tần Hoàng, hơi hơi mỉm cười:

- Tần Hoàng! Nhiệm vụ của ta là ám sát người, ngàn vạn đừng để ta thất vọng.

838. Chương 793 : Vô Song Tam Kiếm

- Tần Hoàng! Nhiệm vụ của ta là ám sát người, ngàn vạn đừng để ta thất vọng.

Người đàn ông áo trắng khẽ cười nói

- Cái gì? Ám sát?

Mọi người trên Bắc Dịch Thai đang xem cuộc chiến kinh ngạc vô cùng.

Trên thế giới này nào có sát thủ như vậy. trước khi ám sát đối thủ còn đứng trước mặt, mỉm cười nói cho người ta.

Huống chi. đối tượng ám sát, chính là đương kim Tần Hoàng vũ lực đệ Nhất Đại Tần?

Mặc dù lúc này Tần Hoàng bị thương, cũng không phải ai cũng có thể uy hiếp.

Vừa rồi, Thiên Ảnh xếp thứ nhất Thiên Sát Các, muốn lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, kết quả bị Tần Hoàng một chiêu đánh bay.

- Người là ai?

Tần Hoàng chấn động, người đàn ông áo trắng này nói lời nhẹ nhàng, nhưng lại khiến hắn cảm nhận một luồng nguy cơ.

- Dĩ nhiên là hắn

Đám người Thiên Lâm Hầu. cũng lập tức nhận ra người này.

Tần Vong chi cảm thấy Thanh Long Kiếm trong tay mình kêu lên run rẩy.

- Kiếm tốt.

Ánh mắt người đàn ông áo trắng rơi xuống trên Thanh Long Kiếm, hơi chút tán thưởng.

Vào

Thanh Long Kiếm hóa thành một luồng hồ quang lạnh lùng nhưng trong trẻo, từ trong tay Tần Vong rời ra, xuất hiện trước mặt người đàn ông áo trắng, cúi đầu xưng thần, một dáng vẻ lấy lòng.

Tình huống như thế. khiến mọi người chấn động.

Về mặt Tần Vong đại ra:

- Tại sao có thể như thế?

Thanh Long Kiếm chính là pháp bảo của hắn, người đàn ông áo trắng kia liếc mắt nhìn bên này một cái. hiện tại không ngờ nó hướng người này thần phục lấy lòng.

Trong lòng hắn không khỏi lo lắng. Thanh Long Kiếm có thể bị người này lấy hay không.

Nếu là như vậy, hắn chỉ sợ không có sức phản kháng.

Người đàn ông áo trắng vươn tay nắm Thanh Long Kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve thường thức, thần thái có một loại “từ ái” không hiểu.

- Người rốt cuộc là ai?

Tần Hoàng giận tím mặt. người trước mặt này dám không nhìn sự tồn tại của mình.

- Trước khi chết, người thật sự hắn là biết, là ai giết chết người.

Người đàn ông áo trắng thần sắc dị thường bình tĩnh, dường như Chỉ quan sát Thanh Long Kiếm trong tay, chậm rãi lên tiếng:

- Xin nhớ kỹ tên của ta ... Vô Song.

Vô Song?

Phía dưới bàn cờ, gây nên một mảnh chấn động nhỏ, hiển nhiên người này ở Đại Tần. cũng không phải hạng người vô danh.

- Vô Song?... Người chính là Vô Song kia?

Sắc mặt Tần Hoàng cũng dị thường ngưng trọng, nhớ tới Lăng Đỉnh Tiên Phong lần trước, Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm, tình huống bế nghê quần hùng.

- Nghe tiếng không bằng gặp mặt. Ngay cả Thanh Long Kiếm đều bị người dễ dàng hàng phục, có thể thấy người chính là kiếm đạo tuyệt đỉnh.

Tần Hoàng vừa chuyện chuyện, lạnh nhạt nói:

- Tuy nhiên, nếu người cho rằng bốn hoàng bị thương, liền có thể thừa dịp. vậy mười phần sai rồi.

- Vô Song ta cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vốn để người ở trạng thái toàn thịnh ra tay. Tuy nhiên, hôm nay nhiệm vụ của ta chính là giết chết người, lấy được Thiên Nhất Hồn Thủy. trừ một cái nhân tình.

Ánh mắt Vô Song bình thản, đồng thời cũng chú ý tới phía trên Bắc Dịch Thai, hai tòa tương đá to lớn chậm rãi đến gần. Khí tràng cường đại của Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm, đang giao phong trong đó.

- Thiên Nhất Hồn Thủy?

Tần Hoàng biến sắc, lại là một người có chủ ý với vật ấy.

- Vì để công bình, ta chỉ ra ba kiếm, nếu giết không chết người, lập tức rời đi.

Thanh Long Kiếm trong tay Vô Song kêu lên một tiếng, hóa thành một luồng bóng kiếm màu xanh, về tới trong tay Tần Vong.

Tần Vong ngăn ra, theo bản năng tiếp lấy Thanh Long Kiếm.

Những người khác, cũng khiếp sợ không thể lý giải.

Thế gian này không ngờ có người, có thể cự tuyệt hấp dẫn của công kích chí bảo Thanh Long Kiếm?

Trong mắt Tần Hoàng cũng kinh ngạc, hẳn tuy có Cửu Long Tỷ. nhưng cũng không có thân thông công kích chân chính, nói trắng ra chính là một vật tượng trưng, xếp vào pháp bảo phụ trợ, chỉ vậy mà thôi.

Thanh Long Kiếm cùng với Hoàng Long Quan, đều là Chí Bảo Long Khí hẳn tha thiết mơ ước. nếu có thể có được vật trước, tuyệt đối có thể đại sát bốn phương. Yêu Long Hoàng cũng không thể là đối thủ của hắn.

Nhưng giờ phút này. hắn trở mắt nhìn một người cự tuyệt Thanh Long Kiếm.

Sau khi Tần Vong tiếp nhận Thanh Long Kiếm, càng cảm giác bên trong kiếm, xuất hiện thêm thứ gì, thần thức rót vào trong đó, mặt lộ ra vẻ vui mừng, khó thể tin nhìn về phía Vô Song.

- Từ Vô Hồn cổ bảo. sau khi giết chết Hoàng Vô Hồn, ta dốc lòng tu luyện gần trăm năm, kiếm đạo đại thần, cũng ngộ ra tứ kiếm. Hôm nay, ta chỉ xuất ba kiếm, hơn nữa chỉ dùng bảy thành công lực.

Vô Song với một thân áo trắng, không gió mà động, trong tay hắn không có kiếm, cũng không rút kiếm.

- Người này tiềm tu trăm năm, chẳng phải là càn khôn bố sao

Hồ Phi há to miệng, hắn thật sâu hiểu được, ngộ tính đáng sợ của Vô Song.

Tu sĩ bình thường, một trăm năm có lẽ Ngay cả một cái bình cảnh cũng không thể tìm hiểu, nhưng nếu đổi thành Vô Song, ai cũng không biết hắn có thể biến cường bao nhiêu.

- Buồn cười!

Tần Hoàng đôi mắt phun lửa. sắc mặt khó chịu cực kỳ.

Bình sinh lần đầu tiên, Tần Hoàng gặp người còn cuồng vọng hơn hắn, cũng chính là lần đầu tiên thấy được người dám khinh thường hắn.

Tần Hoàng giận dữ. máu nhiễm trời xanh, uy danh và vũ lực này. ngạo thị Đại Tần, cho tới bây giờ chỉ có hắn nhìn xuống người khác.

Mà nay một hạng người cuồng ngạo, không ngờ công bố chỉ xuất ba kiếm, mà lại không dùng toàn lực.

- Làm như vậy là để công bình, về phần kiếm thứ tư, Ngay cả bản thân ta đều không thể khống chế, làm sao dễ dàng sử dụng.

Khuôn mặt bình thường của Vô Song, cuối cùng hiện lên mấy phần không kiên nhẫn:

- Ta rất ít giải thích với người khác nhiều như vậy.

Tần Hoàng nghe vậy, trên mặt khôi phục bình tĩnh.

Bày thành công lực. Đó không phải thực lực bản thân mình hiện tại có thể phát huy sao?

Nói cách khác, người này nhìn thấy chi tiết bản THÂN MÌNH, đều không phải cuồng ngạo chân chính, tự cao tự đại coi trời bằng vung.

Nếu không phải tuyệt đối tự phụ, như vậy người này tất nhiên có thực lực tuyệt đối đáng sợ.

- Các người tránh ra.

Ánh mắt Vô Song thoáng nhìn Thiên Ảnh và Yêu Long Hoàng bị thương.

Thiên Ảnh bỗng nhoáng một cái, rời khỏi chiến trường.

Yêu Long Hoàng trên mặt hiện lên chút do dự.

- Người nếu không chịu rời đi có thể cùng Tần Hoàng tiến lên, như vậy ta có thể toàn lực ứng phó.

Vô Song lạnh nhạt nói. dù sao Yêu Long Hoàng cũng là một đối thủ không tệ.

Yêu Long Hoàng ngăn ra, chợt lập tức rời đi, hấn làm sao ngốc như vậy. cho Vô Song đấu với Tần Hoàng, chẳng phải càng tốt sao? Tuy nhiên trên mặt hấn có chút đen.

Trên đỉnh biển mây, chỉ còn lại có Vô Song và Tần Hoàng, hai người giằng co phía xa, trong khu vực cách xa nhau, không gian phẳng phất như bị động lại, yên tĩnh đáng sợ.

Vô Song nhắm mắt lại, chậm rãi mở ra song chưởng, nói nhỏ :

- Thứ thứ nhất: Vạn Kiếm Giai Không.

Tiếng nói vừa dứt, trong không gian bị động lại, gió bắt đầu động.

Vù

Lúc gió thổi, trong hư không lơ lửng ngưng tụ vô số bóng kiếm.

Những bóng kiếm kia giống như chính là ảo ảnh hư vô, không có bất cứ lực công kích gì.

Hơn nữa, Ngay cả Tần Hoàng, đều cảm thực không có bất cứ uy hiếp gì.

Ngàn vạn bóng kiếm, chỉ chút, ngang qua thiên hư, cúi đầu trong hư không, kêu lên ong ong.

- Những bóng kiếm này dường như không có bất cứ lực công kích nào, hoàn toàn là hư vô.

Mọi người phía dưới không hiểu chút nào.

Nhưng mà Ngay sau đó. Vô Song với một thân áo trắng, đột nhiên lay động, một luồng kiếm ý xông tận trời, xuyên vào trời xanh muôn đời.

Ông

Ngàn vạn bóng kiếm trong hư không, kiếm ý tràn ngập vô tận, cũng trống rỗng phát ra kiếm khí đậm trắng linh hồn.

Cùng lúc, vô số bóng kiếm quét ngang hư không, hư không biến mất.

Biến mất. Vạn Khiếm Giai Không

Leng Keng

Tần Hoàng một trận luồng cuồng tay chân, song chưởng vung lên, trên người bộc phát ra ánh sáng vàng xông lên trời. Một màn hào quang trắng sáng bảo vệ thân mình, bên ngoài dâng lên vô số ánh lửa.

Vén vện chỉ là chiêu thứ nhất, Tần Hoàng đã phải dùng thần thông bảo mệnh của Cửu Long Tử: Cửu Long thủ hộ.

Trong hư không, chỉ có thể cảm nhận được gió gào thét không ngừng, nhìn không thấy bất cứ thứ gì. nhưng kiếm khí kiếm ý vô hình, lại như mưa bão. không ngừng nghi đánh lên

người Tần Hoàng.

Tiếng kim loại vang lên, phát ra từ trên màn hào quang của Cửu Long, tóe ra sáng chói trắng lè vô cùng.

Đang dang đẳng.

Thân hình Tần Hoàng liên tục lui về sau, vòng bảo hộ Cửu Long tràn đầy nguy cơ. hào quang chợt ảm đạm.

Mặc kệ hấn lui như thế nào, khắp hư không, đều trở thành hóa thân của “Kiếm”, thời khắc thừa nhận vô số công kích của kiếm khí hư vô.

Phốc phốc

Thậm chí có một phần kiếm khí mang theo kiếm ý, xuyên qua vòng bảo hộ. tiến vào trong cơ thể hấn.

- Dem kiếm khí dung nhập hư không, trở thành một phần của thiên địa, tuy rằng là Vạn Kiếm Giai Không, nhưng mỗi một tác hư không, đều có kiếm khí dung nhập. Thiên địa vạn vật, từng cọng cây cọng cỏ đều là kiếm. Ngay cả hư không đều có thể hóa thân thành Kiếm, đây không khỏi cũng quá đáng sợ.

Hàn Kỳ thần tình khiếp sợ.

Hấn bản thân là cao thủ kiếm đạo, đầu tiên tu luyện chính là kiếm đạo, cho rằng đã tu luyện kiếm đạo đến mức viên mãn.

Vì thế, hấn quảng kiếm mà vào đạo môn. Sau đó tu luyện pháp thuật đạo môn đến mức tận cùng, lại sửa tu Nho môn.

Đây cũng là chân tướng hấn cùng lúc tinh thông ba môn kiếm, đạo, nho.

Lúc này. hấn nhìn thấy thức thứ nhất Vạn Kiếm Giai Không của Vô Song, liền đẩy Tần Hoàng vào hạp phong.

Thế gian này, không có bất cứ kỹ nghệ nào có thể đạt đến đỉnh chân chính, kiếm đạo tu luyện cảnh giới như thế. có thể ngạo thị hoàn vũ.

Khi vòng bảo hộ Cửu Long của Tần Hoàng nang động “chi chi”, mắt thấy tùy thời đều có thể tan biến, trong thiên địa không chỗ nào không có gió gào, rồi đình chỉ.

Thức thứ nhất Vạn Kiếm Giai Không, rốt cuộc cũng chấm dứt.

Vô Song mở to mắt. trong mắt lộ ra một chút hưng phấn:

- Không hổ là Tần Hoàng, có thể hoàn hảo không tổn hao gì, tiếp được thức thứ nhất của ta.

Tần Hoàng cũng có vẻ mặt phức tạp, vẻ mặt ngưng trọng, chưa bao giờ nghĩ đến. Thế gian này không ngờ có người tài nghệ tuyệt thế như thế. chỉ là thức thứ nhất kiếm đạo. liền bức mình đến trình độ này.

Hấn nhìn như không bị thương nhưng một chút kiếm ý cũng công kích vào trong tâm hồn hấn, tạo thành tổn thất rất nhỏ.

- Thức thứ hai, Huyền Thần Hư Thiên Kiếm.

Vô Song khoe miệng hơi hơi nhếch lên, ánh mắt cố ý vô tình nhìn thoáng về vị trí Dương Phàm khoanh tay ngạo nghệ đứng trên tượng đá.

Tiếng nói vừa dứt. khắp thiên địa một trận, tràn ngập kiếm khí vô cùng vô tận, lại cố tình nhìn không ra.

Đây hiển nhiên ẩn chứa ý cảnh thứ nhất, lại dung nhập vô tận kiếm khí vào trong hư không.

Bất đồng chính là, hư không trên đỉnh đầu Tần Hoàng, hiện ra một lỗ xoáy hình thành từ hàng tỉ kiếm khí bé nhỏ.

`m vang-

Toàn bộ biển mây chấn động, một luồng kiếm đạo ý chí vô cùng, bùng nổ từ trong lỗ xoáy kia.

Ý chí kiếm đạo ẩn chứa lực lượng tương tự Thần Hư, lại có được ý cảnh lăng lệ gấp ngàn lần.

Phốc.

Một thanh cự kiếm cao nghìn trượng, ngưng tụ hàng tỷ kiếm khí cùng ý chí, dung hợp với uy năng thiên địa tự nhiên, với khí thế lôi đình hung hăng chém xuống.

`m vang.

Khi cự kiếm kia chém xuống, trong thiên địa lôi quang mãnh liệt, vô số kiếm khí rất nhỏ, ngưng đọng khu vực chỗ Tần Hoàng, muốn tránh cũng không được.

Giờ khắc này, trong thiên địa dường như chỉ còn lại một kiếm khai thiên tích địa, mọi thứ đều có vẻ nhỏ bé.

Không gian sóng gợn khủng bố, như gió lốc thổi quét thiên địa.

Đám cường giả phía dưới một trận luống cuống tay chân, tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, dư âm còn lại thậm chí còn giết chết mấy tên cường giả đứng đầu.

Mà Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm đang toàn lực giằng co. đều bị kinh động, phần ra một phần tâm thần, mờ to mắt. ngẩng đầu nhìn một kiếm cường đại kia đủ để uy hiếp Hợp Thể Kỳ.

- Một kiếm này dường như

Trong mắt Dương Phàm xẹt qua một chút dị sắc.

Keng

Một bàn tay Tần Hoàng hóa thành hình thái long trảo kim văn, trên cánh tay cũng có một tấm chắn mặt đồng màu vàng, chặn một kiếm kinh khiếp thiên đại quý thần.

Nhưng Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng răng rắc, trên tấm chắn mặt đồng màu vàng xuất hiện một vết nứt.

Vòng bảo hộ Cửu Long kêu lên một tiếng, hào quang ảm đạm đến cực điểm, cũng theo đó thoát phá.

839. Chương 794 : Tông Sư Chi Chiến (thượng)

Thứ hai Huyền Thần Hư Thiên Kiếm không ngờ cường đại như vậy. lấy lực của vạn kiếm dung nhập hư không dung hợp cùng ý chí kiếm đạo vô thượng, bóng kiếm thật lớn từ trong lỗ xoáy trên cao nghìn trượng chém ra.

Tấm chắn kim văn màu đồng trên cánh tay Tần Hoàng, chính là linh bảo kế thừa của hoàng tộc Tiên Tân, không ngờ bị xé mở một vết nứt.

Lực lượng cự kiếm như khai thiên tích địa kia cuộn cuộn tuôn vào, oanh kích đến màn hào quang Cửu Long thủ hộ của Chi Bảo Long Khí Cửu Long Tỷ phát động.

Màn hào quang này chỉ kiên trì được trong một cái chớp mắt. liền vỡ tan.

Uy lực của kiếm này không ngờ cường đại như vậy. liên tục phá vỡ hai vòng bảo hộ cực kỳ rắn chắc của Tần Hoàng.

Mắt thấy Huyền Thần Hư Thiên Kiếm ảm đạm hơn phần nửa kia, đã sắp chém vào người Tần Hoàng.

“Keng!”

Một chiếc long chảo phủ kín kim văn nổi lên sóng khí màu trắng mãnh liệt, chụp bắt lấy Huyền Thần Hư Thiên Kiếm.

Chi nghe “bùng” một tiếng, Tần Hoàng dùng huyết mạch Tiên Tần và bí thuật thúc động long chảo chụp cự kiếm bắn tung tóe một đám đom lửa chói mắt. Cự kiếm bị dây văng ra, ở giữa không trung hóa thành mảnh nhỏ.

Mà trên long chảo của Tần Hoàng kia. xuất hiện một lỗ hồng, nhưng không thấy máu.

Sau khi miễn cưỡng tiếp được một kích kinh khiếp thiên địa quy thần này, thần hình Tần Hoàng loạn choạng một cái, kêu lên một tiếng đau đớn. cổ nén nuốt vào một búng máu.

Trong đôi mắt Vô Song lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới Tần Hoàng thực lực cứng rắn như vậy, tiếp được một kích không ai có thể chống lại này.

Bởi vậy có thể thấy được, Tần Hoàng pháp lực phi phàm, cao hơn Vô Song một bậc.

Nhưng, công kích kiếm đạo của Vô Song, vượt cấp cực hạn. Sự cường đại của lực công kích của hắn, đủ để khiến mọi người toàn trường đều cảm thấy lực bất tòng tâm. Ngay cả nhị hoàng đều chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn.

- Không tệ! Không ngờ có thể tiếp được kiếm thứ hai. Một chiêu này là ta dựa theo Thái Hư Huyền Thần của Dương Phàm, nhưng thần thông cũng Không bằng hắn!

Vô Song lộ vẻ mặt tán thưởng thực lực của Tần Hoàng. Thật ra khiến hắn ngạc nhiên và vui mừng.

Thái Hư Huyền Thần?

Mấy người Nhị hoàng đều chấn động tâm thần, Dương Phàm còn có tuyệt kỹ cường đại như vậy?

Chỉ có Lục Vân Hồn, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, nhớ lại năm đó ở Vô Hồn cổ bào. Ngày ấy khi Dương Phàm vượt cấp thi triển bí thuật, tế ra pho Thiên Thần kia, quả thực là chống đỡ thiên địa, chỉ trong nháy mắt bắt giữ hai người mình.

Nhớ lại hồi đó, Dương Phàm chỉ có thực lực Hoán Nha sơ kỳ, phái mượn lực của Vô Song đoạn kiếm và Hoàng Long Quan mới miễn cưỡng sử dụng thuật này.

Mà nay hắn đã tấn chức Hoán Nha hậu kỳ. hoàn toàn có đủ năng lực thi triển thuật này, nhưng từ đầu đến giờ không thấy hắn sử dụng.

Thứ thứ hai vừa rồi của Vô Song, đích xác dựa vào Thái Hư Huyền Thần, hình thành công kích kiếm đạo càng cường đại hơn. Nhưng nếu luận về uy lực của thần thông, đích xác Không bằng Thái Hư Huyền Thần của Dương Phàm.

Giờ phút này, trên hai pho thần tượng nhân vật thần thoại thượng cổ to lớn. Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đều mở mắt. trong mắt đều lộ ra ý tươi cười linh hội.

- Không nghĩ tới trong hai pho tượng đá này, còn ẩn chứa huyền cơ như thế, khiến tinh thần hai chúng ta trong lúc đang giao phong, lại chạm đến cảnh giới càng huyền diệu hơn.

Trong ánh mắt luôn bình thản của Thiên Thu Vô Ngân, lộ ra vài phần vui mừng.

- Nếu chúng ta chiến đấu chỉ vì theo đuổi thắng bại, chỉ sợ khó có thể kích phát thức thứ tư Số Mệnh Quyết Đấu này!

Dương Phàm tươi cười ấm áp như gió. thân ảnh của hắn dung nhập vào thiên nhiên, dường như cùng với Bách Tộc Vạn Vương ở dưới chân trở thành một chỉnh thể.

Trong khoảnh khắc đó, hai người giống như bằng hữu, mà Không phải quan hệ đối thủ đối địch.

- Luận bàn và chiến đấu không vì thắng bại. lại kích phát thức thứ tư tiềm ẩn. thậm chí xúc động ý chí tinh thần của nhân vật thần thoại thượng cổ, giúp cho họ bước vào độ cao hoàn toàn mới?

Hàn Kỳ mặt đầy vẻ khiếp sợ, thì ra, lực chú ý của hắn là dồn hết vào trận luận bàn giữa hai đại tông sư lão sư và Dương Phàm.

Giờ phút này xem ra, Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân nói là chiến đấu. còn không bằng nói là cùng chung sức thảo luận nghiên cứu đại đạo.

- Không bằng chúng ta trước ngưng một lát!

Dương Phàm mỉm cười đề nghị, ánh mắt nhìn lên Tần Hoàng cùng Vô Song phía trên tầng mây. Một là áp trận cho Vô Song; hai là không muốn bỏ qua trận quyết đấu tuyệt vời này.

Thiên Thu Vô Ngân gật đầu nói:

- Đang có ý này. ta cũng lo cho an nguy của đệ tử!

- Thức thứba: Phá Hư Đoạn Kiếm!

Vô Song chậm rãi cất tiếng, trong đôi mắt tối đen thắm thúy, hiện lên một thanh đoạn kiếm, lưu quang đầy màu sắc. như hư như thật, dường như cách muôn đời thời không và luân hồi.

- Không xong!

Thiên Thu Vô Ngân dường như nhìn ra điều gì, sắc mặt đại biến, hai tay bấm tay niệm thần chú. một chia làm ba.

Nhưng, chung quy hắn vẫn chậm một bước.

“Phốc” một tiếng, thanh đoạn kiếm bất chấp khoảng cách không gian, đâm vào Tần Hoàng.

Thân hình Tần Hoàng loạng choạng một cái, bị đoạn kiếm đâm xuyên qua ngực, thần tình hoảng sợ. khó có thể tin.

Đôi thủ rõ ràng đứng ở vị trí rất xa, một tay nắm chặt một thanh đoạn kiếm liền đâm xuyên qua người hắn.

Thanh đoạn kiếm kia cũng như hư như thật xuyên thấu qua cổ Long Bào. xô xuyên qua ngực Tần Hoàng.

Giờ khắc này, thời không dường như ngừng lại.

Tất cả người đang xem cuộc chiến đều như dại ra.

Ai cũng không ngờ tới, thức thứ ba lại lợi hại như thối trực tiếp đâm thủng người Tần Hoàng.

Chẳng lẽ. Tần Hoàng đương kim vũ lực đệ nhất, cứ như thế ngã xuống?

“Vù vù!”

Đột nhiên, trên đỉnh pho tượng Tiên Tần Thủy Hoàng, ba đại Hóa Thần Thiên Thu Vô Ngân nổi lên hào quang chói mắt. đốm lửa văng khắp nơi.

Ba đại Hóa Thần đồng loạt kêu rên, thân hình loạng choạng mấy cái, mới miễn cưỡng ổn định lại.

Đồng thời, Tần Hoàng cũng kêu lên một tiếng đau đớn, mình rùng rợn lắc lư. phun ra một búng máu, nhìn qua cũng không bị thương tổn nặng lắm.

Mà đoạn kiếm trong hư không kia cũng hóa thành hư vô.

- Thất bại... ta nhưng lại thất bại!

Vô Song lăm lăm. vẻ mặt thất thần, sắc mặt tái nhợt.

Thức thứ ba vừa rồi khiến hắn nguyên khí tổn thương nặng, vậy mà không có giết chết Tần Hoàng.

- Đa tạ lão sư!

Tần Hoàng hít sâu một hơi. hướng về phía Thiên Thu Vô Ngân trên đỉnh pho tượng Tiên Tần Thủy Hoàng, hành lễ thật sâu.

Đến giờ phút này cả trong lòng lẫn trên mặt hắn vẫn còn vẻ sợ hãi.

- Thiên Thu tông sư! Không nghĩ tới dưới tình huống như vậy. ngài còn có thể chuyển dời sinh tử!

Dương Phàm cười khẽ, nhìn Thiên Thu Vô Ngân ở đối diện.

Vừa rồi hắn bị chiêu thức huyền diệu của Vô Song hấp dẫn. tuy rằng cảm thấy động tác của Thiên Thu Vô Ngân, nhưng cũng không kịp can thiệp.

- Cái gì?

- Là Thiên Thu Vô Ngân cứu Tàn Hoàng?

- Nhưng vừa rồi, hai người cách nhau xa như vậy. hắn làm như thế nào cứu được.

Mọi người chỉ nhìn thấy lúc Vô Song ra chiêu, Thiên Thu Vô Ngân chia ra làm ba, khi đoạn kiếm gãy của Vô Song đâm thủng ngực Tàn Hoàng, ba thân thể bất diệt, đồng thời nhoáng lên hào quang, kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình loạng choạng, dường như chịu đựng đòn kích gài đó.

- Thiên Thu tông sư thật đúng là có năng lực kinh khiếp thiên địa, không ngờ sáu thành thương tổn của Tàn Hoàng bị ta công kích, lại bị hắn chuyển dời đến chính trên thân mình

Trong đôi mắt Vô Song lóe ra thần quang, dừng ở trên mặt Thiên Thu Vô Ngân.

- Chuyển dời thương tổn?

Mọi người tại trường đều chấn động, không ngờ trên thế gian còn có kỳ thuật như thế, gánh vác thương tổn t hay cho người khác.

Vốn một kiếm vừa rồi của Vô Song, ít nhất có bảy tám phần nắm chắc giết chết Tàn Hoàng.

Nhưng là trong đó sáu thành thương tổn. bị Thiên Thu Vô Ngân gánh vác. Ba thân thể bất diệt cùng nhau gánh vác. mỗi hóa thân chỉ gánh vác hai thành lực đạo.

Là thân thể bất diệt cùng với độ cao của tông sư, đương nhiên có thể thừa sức chịu đựng.

Mà Tàn Hoàng là đương thời vũ lực đệ nhất, còn thừa bốn thành thương tổn. vẫn là có thể chịu đựng, thế nhưng hắn cũng bị thương không nhẹ.

- Các hạ mới chân chính là kỳ tài có một không hai! Kiếm đạo huyền ảo đẳng cấp này, Không phải Kiếm tu nhân giới có khả năng với tới!

Thiên Thu Vô Ngân nói với vẻ mặt bình thản.

Mặc dù đang tán thưởng Vô Song, nhưng trên mặt hắn vẫn bình thản không có biểu cảm

gì-

- Ta thấy ngươi so với Tàn Hoàng còn cường đại hơn, ngươi đã giúp hắn gánh chịu thương tổn. vậy để cho ta tới khiêu chiến ngươi!

Vô Song nhìn chằm chằm vào Thiên Thu Vô Ngân, trong mắt đầy vẻ hưng phấn, tất xấu hổ của hắn lại tái phát.

Mọi người tại đây đều kinh ngạc.

Vô Song này trên trình độ nhất định, có thể nói là đã chiến thắng Tàn Hoàng. Hiện giờ lại muốn khiêu chiến với Thiên Thu Vô Ngân, lão sư của Tán Hoàng, càng thêm sâu không lường được.

- Vô Song! Chớ có càn rỡ!

Tàn Hoàng phần nộ quát:

- Một kiếm huyền ảo của ngươi kia. quả nhân đã hiểu ra vài phần, nếu ngươi sử dụng lại lần nữa, bốn thành thương tổn nhất định có thể tiếp được!

Luận thực lực chân chính Tàn Hoàng cao hơn một bậc. lại bại bởi Vô Song, trong lòng hắn không cam chịu.

Tuy nhiên lúc đó Vô Song không có nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

Đối thủ cường đại như vậy, sao có thể không kích thích chiến ý của hắn.

- Có lẽ người có thể bức ta sử dụng thức thứ tu cũng không chừng!

Thân hình Vô Song nhẹ bước về phía Thiên Thu Vô Ngân.

- Không được! Hiện tại ta không thể đấu với người!

Thiên Thu Vô Ngân lắc đầu.

Hàn Kỳ ở xa xa lên tiếng trách mắng:

- Vô Song! Đừng vội quấy rầy sự phụ của ta. Muốn khiêu chiến lão nhân gia, người còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm!

- ở thật lâu trước kia, ta đều là nghĩ cách bức bách đối thủ xuất chiến, đồng thời phát huy ra tiềm lực siêu mạnh.

Vô Song mỉm cười nói tiếp:

- Huống chi ta lập tức sẽ rời khỏi Đại Tàn, đi Ngoại Hải Vực. Hiện giờ không đấu, về sau không có cơ hội!

Lời vừa nói ra, mấy người Tàn Hoàng, Hàn Kỳ đều hai mắt bốc hỏa. cho tới bây giờ chưa thấy qua người si mê vô như vậy.

Càng đáng sợ chính là với thân bị thụ thương, đám người Tàn Hoàng chỉ sợ không có sức để ngăn cản Vô Song.

- Vô Song!

Truyền đến một tiếng gọi từ trên pho tượng Bách Tộc Man Vương.

Người lên tiếng chính là Dương Phàm.

- Một trận chiến cuối cùng, thuộc về ta và Thiên Thu tông sư!

Dương Phàm đứng đó tay áo bay phát phơ trong làn gió nhẹ. tồn tại của hắn dễ dàng làm cho người ta quên lãng.

Vô Song nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái. từ trên tầng mây biến mất. hạ xuống Bắc Dịch Thai.

Sau đó đứng ở bên cạnh Hồ PhL không nói thêm một lời. ngược lại ngẩng đầu nhìn về phía Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đang đối diện nhau.

Tình hình như thế khiến mọi người đều chấn động, không khỏi dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá Dương Phàm.

Những người khác tại đây làm thế nào cũng không ngăn cản được Vô Song, mà Dương Phàm chỉ nói một câu. liền khiến hắn lập tức buông bỏ ý định, mà còn không nói thêm một lời nào.

“m!”

Cùng lúc đó. trên Bắc Dịch Thai thượng cổ, hai pho tượng đá cao nghìn trượng của Tiên Tân Thùy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương, chậm rãi tới gần nhau.

Khoảng cách hai người càng lúc càng gần.

Ba trăm dặm... hai trăm dặm... một trăm dặm... năm mươi dặm...

Đột nhiên, toàn bộ cảnh vật Bắc Dịch Thai lại biến hóa.

Biển mây ở bốn phía biến mất. thiên địa rơi vào cảnh tối đen.

Bốn phía Bắc Dịch Thai, vũ trụ tinh không tối đen.

Mà hai pho thần tượng thượng cổ nặng hàng tỉ cân. ở trong tinh không thần bí, từng chút một nhích tới gần nhau, phát ra tiếng “ầm ầm” chấn động hư không.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trên Bắc Dịch Thai đều ngẩng đầu tập trung ánh mắt nhìn.

“m!”

Rốt cục, thổi điểm hai pho thần tượng thượng cổ, còn cách xa chừng mười dặm, chợt dừng lại.

Hai pho tượng đá chấn động mãnh liệt, hai người đứng sừng sững phía trên, vẫn không nhúc nhích chút nào. tay áo nhẹ phất phơ. Dưới bóng đêm thán hình vĩ ngạn của hai diễn viên chủ đạo cuối cùng, trở thành đen như mực.

Bàn cờ thức thứ tư: số Mệnh Quyết Đấu.

Hai đại tông sư tiếp tục trận chiến đấu số mệnh của hai nhân vật thần thoại thượng cổ trăm vạn năm trước chưa kết thúc.

Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đều chấp hai tay sau lưng, mắt nhắm lại. tinh khí thần hòa hợp một thể cùng tượng đá thượng cổ dưới chân.

“m!...”

Ý chí tinh thần mãnh liệt từ trên hai pho thần tượng phát ra. dẫn tới sấm chớp hủy diệt cuộn cuộn mãnh liệt trên không trung xẹt qua hai người và chung quanh.

Giờ khắc này, trên Bắc Dịch Thai Đại Tần có mấy cường giả đứng đầu. bao gồm nhị hoàng, đám người Vô Song, đều cảm nhận sâu sắc một lực lượng hủy thiên diệt địa, không thể ngăn cản.

840. Chương 794 : Tông Sư Chi Chiến (trung)

Tinh không mãi mãi tối đen.

Hai pho tượng đá thượng cổ đầu đội trời chân đạp đất. nổi bật trên không gian tối đen, xa xa đối diện nhau, khí thế bàng bạc mênh mông, uy thế chấn nhiếp kim cồ.

Giờ phút này, trên đỉnh hai pho tượng đá. mỗi tượng một nam nhân khoanh tay đứng ngạo nghễ, thân ảnh của họ cao ngất vĩ ngạn, tay áo không gió mà tự lay động, tiếp tục trận chiến số mệnh kéo dài trăm vạn năm nay chưa kết thúc.

ở thức thứ tư “Số Mệnh Quyết Đấu” trong bàn cờ, Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đã kích phát lực lượng và ý thức của hai nhân vật thần thoại thượng cổ: Tiên Tần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương lưu lại.

“m!”

Lôi quang kinh thể hủy diệt, xẹt qua trên không trung và chung quanh hai người, tản phát ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Toàn bộ bầu trời chỗ bàn cờ. truyền đến tiếng nổ “ầm ầm”, hào quang óng ánh xoay quanh hai pho tượng đá, làm nổi bật như cự thần thời thượng cổ.

Các cường giả trên Bắc Dịch Thai tức thì cảm nhận được một cỗ áp lực, cả một đám như ngừng thở.

Đồng thời, ở dưới cảnh quan hoành tráng của hai đại tông sư tiếp tục trận chiến số mệnh, tận đáy lòng lại nảy sinh một loại chờ mong và nôn nóng khấn nguyện.

ở dưới hoàn cảnh hai người dung hợp ý chí tinh thần tượng đá, kinh động hoàn toàn bầu không khí vô hình của thiên địa tại trường, sinh ra tranh phong và va chạm kinh tâm động phách.

Từng đạo lôi quang hủy diệt đủ để diệt sát Vương hầu Phủ chủ kia. chính là tạo thành ở dưới bầu không khí trận giao phong.

Ngay cả đẳng cấp nhị hoàng, cũng không có nắm chắc ở dưới lôi quang hủy diệt đáng sợ bậc này, còn có thể may mắn tồn tại.

Mà hết thảy phát sinh này. chẳng qua là giao phong tinh thần giữa Thiên Thu Vô Ngân và Dương Phàm sau khi dung hợp cùng thần tượng thượng cổ mà ra.

Ngay sau đó. lôi quang lan tràn trên vũ trụ tinh không kia biến mất. xuất hiện phút an bình ngẩn ngui.

Mọi người lúc này mới thở dốc một lát.

Nhưng an bình cũng không kéo dài bao lâu. hai người đứng sừng sững trên đỉnh tượng đá. tay áo bay phất phới.

“Vù vù!”

Một cơn gió lốc ào tới nuốt chửng thiên địa, trong lúc hai pho thần tượng nổ vang, thần tượng thượng cổ nặng hàng tỉ cân cũng theo đó lay động, hiện ra trạng thái không ổn định.

Dưới tình huống như vậy. Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân, gần như là cùng một lúc mở to mắt, người trước ôn hòa thân thiết, người sau bình thản hờ hững, trong mắt đều lóe ra một tia sáng như tia chớp.

“m!”

Dương Phàm giậm một chân xuống, tượng đá Man Vương kinh thiên khổng lồ dưới chân, trong nháy mắt ổn định lại.

Cảm giác đó trông giống như Dương Phàm cùng tượng đá Man Vương đã trở thành một chỉnh thể.

Thiên Thu Vô Ngân giơ lên một bàn tay. vạch nhẹ trong hư không một cái. giữa bàn tay nhưng lại hiện lên vầng hào quang âm dương đan xen vào nhau, khiến tượng đá Thủy Hoàng đang lay động, chợt ổn định.

Mọi người từ xa xa trên bàn cờ, trông thấy tình trạng này đều kinh hãi khiếp sợ.

Ai cũng không thể đánh giá được, sau khi dung hợp tượng đá thượng cổ hai người đã đạt tới đẳng cấp nào.

“Tình khí thần của họ dung hợp cùng ý chí cường đại trong tượng đá lưu lại, trên trình độ nhất định nào đó, đã có thể nắm trong tay lực lượng ẩn chứa trong tượng đá nặng hàng tỉ cân này. Hiện tại cho dù là cường giả Hợp Thể Kỳ bình thường, ở trước mặt bọn họ cũng không có sức phản kháng.” Yêu Hoàng chăm chú nhìn hai người trên không trung tối đen, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa có.

- Bọn họ như thế nào còn chưa đánh vậy! Ta cũng quá nôn nóng rồi đây!

Hồ Phi thần tình hưng phấn, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong và nôn nóng.

Còn chưa có bắt đầu đánh, mà đã có khí thế lớn như vậy, nếu thực sự đánh nhau, cảnh tượng sẽ kinh thiên động địa đến mức nào?

- Không! Xem như họ đã giao phong rồi!

Vô Song lắc đầu nói. trong đôi mắt cũng lóe ra vài phản hưng phấn.

Đã giao phong rồi?

Đám người Hồ Phi ngẩn ra. nhìn không ra.

- Hai người họ cùng thần tượng thượng cổ dưới chân mỗi người, đã là một cái chỉnh thể. Lúc ban đầu sinh ra lôi quang, là trận giao phong của khí tràng tinh thần. Sau đó bùng nổ cơn gió lốc, cũng là trận độ sức sau khi dung hợp huyền ảo pháp lực. Vừa rồi hai pho thần tượng lay động, là dư ba sau giao phong. Nếu ai không khống chế được tượng đá dưới chân mình, sẽ mất đi lực lượng ý chí tinh thần chống đỡ trong đó. chẳng khác nào bị thua.

Thiên Ma Môn chủ, chậm rãi lên tiếng, nói ra giải thích của bản thân.

Những người khác trên Bắc Dịch Thai nghe vậy. không khỏi bừng tỉnh hiểu ra.

Mặc dù với lịch duyệt cùng độ cao của họ. cũng khó có thể tưởng tượng, trận giao phong giữa hai người có thể đạt đến mức độ cao huyền bí như thế.

Đúng lúc này. trên vũ trụ tinh không tối đen truyền tới hai tiếng nổ vang.

“m! Ầm!”

Trong khoảnh khắc lúc đó. Dương Phàm tung ra một chưởng một quyền công kích tới. hư không dưới chân động sinh ra sóng gợn dao động không gian khủng bố.

Trong bóng đêm. chỉ thấy một vùng lửa sáng màu đỏ phạm vi trăm trượng cùng một mảng lôi long màu tím kèm theo sấm sét nổ vang, đan xen vào cùng một chỗ, mãnh liệt công kích đến phía Thiên Thu Vô Ngân.

Thiên Thu Vô Ngân thần sắc chợt ngưng trọng, tay áo bào vung lên xoay tròn, xuất hiện một cái lốc xoáy màu xanh thần bí, bên trong lấp lóe một cái động khẩu tối đen như mực. truyền đến một lực hút mãnh liệt, đồng thời trong nháy mắt mở rộng gấp trăm gấp ngàn lần, thôn thiên phê địa. cắn nuốt hết lực lượng cực nóng cuồng bạo kia.

Trong trường hợp đó, dưới dung hợp của hai loại lực lượng cuồng bạo của Dương Phàm, sinh ra uy lực sao có thể đơn giản như thế?

“m!”

Lốc xoáy màu xanh chấn động, lay động dữ dội. tượng đá dưới chân Thiên Thu Vô Ngân loạng choạng một cái.

Thiên Thu Vô Ngân vung một tay lên. lại làm cho tượng đá ổn định, đồng thời hắt há mồm phun ra một chuỗi trường hà màu xanh.

Trường hà màu xanh kia tràn ngập kiếm khí sắc bén cuồng bạo. sinh ra một mảng sóng gợn không gian đầy kiếm khí, với khí thế cường đại “vô kiên bất tời”, đánh tới trước mặt Dương Phàm.

“Không ngờ hắc còn tinh thông kiếm đạo?” Ánh mắt của Vô Song sáng lên. với độ cao của hắc, dĩ nhiên có thể nhìn ra trình độ kiếm đạo của Thiên Thu Vô Ngân, ít nhất đạt tới cấp đại sư.

Đối mặt với công kích mãnh liệt như thế. Dương Phàm hơi biến sắc. Hồn Cẩn trong cơ thể chợt phát ra một vầng hào quang màu vàng lấp lánh, dung hợp cùng toàn bộ tượng đá Vạn Vương.

- Hắc không né tránh sao?

Mọi người đều cả kinh kêu lên.

Mắt thấy kiếm khí cuộn cuộn tấn công mà đến. toàn bộ tượng đá thượng cổ nổi lên một vầng hào quang vàng ánh, phía bên ngoài ngưng kết thành một tầng tinh thể màu đất. vừa dày vừa kiên cố, thậm chí lóe sáng óng ánh như kim loại.

“Keng! Keng! Keng!...”

Kiếm khí cuộn cuộn mang theo sóng gợn không gian hung hăng công kích tới trước người Dương Phàm, bắn tung tóe ngàn vạn đốm lửa. đồng thời truyền đến tiếng sắt thép va chạm nhau, khiến cho người ta đinh tai nhức óc.

Bên ngoài thân tượng đá Vạn Vương và Dương Phàm, dưới kiếm khí cuộn cuộn rít gào tấn công liên tục. dần dần xuất hiện một số vết rạn nứt.

Chờ thể công sắc bén này qua đi, tượng đá Vạn Vương nhoáng lên một cái. rất nhanh ổn định lại.

Ngay sau đó, tinh thể màu đất bên ngoài thân hai người, bùng nổ vỡ ra. hóa thành hàng tỉ tia sáng màu đất. cuộn cuộn mãnh liệt, khí thế dữ dội lấp sóng cuộn tới bao phủ cả Thiên Thu Vô Ngân và tượng đá trong đó.

Thiên Thu Vô Ngân phát động hai tay áo. một luồng khí tối đen như mực xen lẫn vô số đao gió, ở bên ngoài hình thành một bức tường phòng thủ kiên cố.

“m! Ầm!`m! Ầm!.

Hàng tỉ tia sáng màu đất công kích đến và chạm vào màn khí tối đen kết hợp cùng đao gió ngưng kết thành bức tường phòng hộ. vang lên tiếng nổ “ầm ầm”.

Khoảnh khắc bùng nổ đó. một tràng tiếng nổ vang, sóng khí cường đại hình thành dòng nước lũ lan ra bốn phía Tinh Hà vô hạn.

Hai pho tượng đá nặng hàng tỉ cân lay động mãnh liệt, ở dưới không chế của hai người, kiên trì cầm cự trong nước lũ, mới không trôi đi.

Kỳ quái chính là hai người trong khi giao chiến, vẫn không sử dụng pháp bào, thậm chí không có tính toán trước sau.

- Dương lão đại như thế nào không sử dụng Chí bảo Long Khí? Bằng không có cơ hội chiếm giữ ưu thế!

Thanh Vũ khó hiểu, thấp giọng nhỏ nhẹ nói.

Đa số mọi người đều khó hiểu như vậy.

Trước mắt chỉ thấy hai người đứng sừng sững trên tượng đá thượng cổ, tiếp tục trận chiến số mệnh, đánh cho long trời lở đất. nhật nguyệt thất sắc.

Cùng so sánh, các trận chiến giữa các Vương hầu lúc trước hoàn toàn bé nhỏ không đáng kể.

Ngay cả trận đại chiến giữa nhị hoàng đó, so sánh với giờ phút này lực lượng đại địa núi sông trong khoảng khắc có thể mai một, cũng đúng là đệ tử so với sư phụ.

- Nếu Dương Phàm sử dụng Chí Bảo Long Khí. sẽ làm cho trận luận bàn lần này mất đi ý nghĩa. Bởi vì bọn họ theo đuổi không phải là thắng bại.

Vô Song nhìn chằm chằm vào trận đại chiến giữa hai người xưa nay chưa từng có. trong mắt dường như lộ ra vài phản hướng tới.

“Theo đuổi không phải thắng bại?” Tâm thần Yêu Hoàng chấn động, chăm chú nhìn cả khu vực bị sóng gợn không gian kia dòn dập ập tới, quả thực khó có thể hiểu nổi.

ở dưới tình huống thêm vào lực lượng ý chí tinh thần của hai pho tượng đá thượng cổ, trận chiến đấu giữa hai người, đã vượt xa cấp độ của bọn họ.

“m!”

Ngay lúc đó, tình không chấn động, chỉ thấy trong tay Dương Phàm hiện ra một đoàn mặt trời đỏ rời tay mà đi.

Trong phút chốc, mặt trời đó kia bùng nổ phát ra khí tức cấm kỵ, bạo phát, hình thành một vòng ngọn lửa lốm đốm vàng, rồi hình thành vàng mặt trời thái cổ!

Một luồng gió lốc Hủy diệt màu đỏ thẫm, lấy vàng mặt trời thái cổ làm trung tâm, hóa thành màng lửa rít gào. tấn công tới hướng Thiên Thu Vô Ngân.

Giờ phút này. Dương Phàm không chế Hồng Nhật Phần Thiên, đã đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới. có thể không chế được phương hướng bùng phát của nó.

Thiên Thu Vô Ngân sắc mặt chợt ngưng trọng, hiện lên một tia kinh dị và khẩn trương.

“Phù!”

Chỉ thấy trong tay Thiên Thu Vô Ngân xuất hiện một cái quang cầu bằng màu lam sáng lóng lánh. Dưới tốc độ nhanh xoay tròn, “vù” một tiếng, hình thành một cái lốc xoáy bằng giá thời tiết thiên địa.

Hai con lốc xoáy hủy diệt va chạm cùng một chỗ. sinh ra luồng khí lưu Hủy diệt màu đen đáng sợ quét ngang tình không.

Luồng khí lưu Hủy diệt màu đen đó. mang theo nguy cơ tử vong cũng nhắm về phía cả hai người.

“Không xong!”

Dương Phàm thẳm la lên. lực lượng ẩn chứa bên trong luồng khí lưu hủy diệt màu đen kia, thật có thể làm cho hai người rơi vào tình huống vạn kiếp bất phục.

Cùng một lúc. tầng ngoài tượng đá dưới chân hai người xuất hiện hiện tượng bong tróc. Dưới luồng khí lưu Hủy diệt khủng bố do lốc xoáy va chạm sinh ra, dập dòn ở xa xa, mắt thấy sẽ quét tới vũ trụ tĩnh không.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng một lúc giậm mạnh tượng đá thượng cổ dưới chân.

“m” một tiếng, hai pho tượng đá to lớn chấn động một cái, rồi cùng một lúc xông tới va chạm vào đối phương.

- Sao lại thế này?

Mọi người phía dưới đều khiếp sợ vạn phần, mắt thấy hai pho tượng đá va chạm vào nhau, sinh ra một luồng lốc xoáy uy lực hoàn toàn trái ngược cùng khí lưu hủy diệt màu đen kia, khiến cho tĩnh không nổ vang chấn động.

Không bao lâu. chỉ nghe “ầm” một tiếng, hai pho tượng đá thượng cổ dường như có lực hấp dẫn lẫn nhau, dung hòa cùng một chỗ.

Mà phía trước luồng khí lưu màu đen hủy diệt thiên địa kia. cũng theo đó biến mất. Hai người đồng thời vượt qua nguy cơ, sống sót bình yên từ trong tử vong tuyệt cảnh.

Tuy nhiên, ở mặt đất chỗ hai pho tượng thượng cổ va chạm nhau, mơ hồ hiện ra một khe nứt màu đen.

Đó dĩ nhiên là “khe nứt không gian” có thể nuốt chửng, chôn vùi vạn vật.

Cái gọi là khe nứt không gian, chính là khi lực lượng cường đại đến mức xé rách không gian, sau đó sẽ sinh ra khe nứt khủng bố.

Cồ lực lượng này do hai lần va chạm sinh ra, không ngờ đạt tới mức độ như thế.

Nghe nói. ngay cả cường giả Hợp Thể Kỳ, Độ Kiếp Kỳ, lực công kích của họ cũng không thể cường đại đến mức độ sinh ra khe nứt không gian.

Sách cổ ghi lại, chỉ có Bán tiên Đại Thừa Kỳ không tồn tại ở giới này, hoặc là Tán tiên Ngoại Hải Vực trong truyền thuyết. mới có được thực lực này.

- Đây còn là chiến đấu sao?

Hàn Kỳ chấn động đến thất thần.

Tinh khí thần của hai đại tông sư dung hợp cùng tượng đá nhân vật thần thoại thượng cổ, đã nắm giữ lực lượng và huyền ảo cao thâm đến mức trong giao đấu. tùy thời có thể làm cho chính họ rơi vào tình huống “vạn kiếp bất phục”.

Vừa rồi, Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân ở dưới tình hình đó đã ăn V cực kỳ vi diệu, hóa giải được nguy cơ tử vong.

Khi nguy cơ qua đi, hai pho tượng đá giống như có lực hấp dẫn lẫn nhau, giao hòa cùng một chỗ. tuy hai mà một.

Mà giờ phút này, Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân nhìn nhau cười, trong mắt lẫn nhau đều mang theo hiểu ý thật sâu.

- Lão sư! Nếu đánh tiếp, các ngài tùy thời có nguy hiểm tới tính mệnh, Không bằng chúng ta giải hòa, cùng chung bàn bạc bảo tàng Tiên Tần.

Tần Hoàng rốt cục không kìm nổi xen vào nói.

- Không!

Thiên Thu Vô Ngân lắc đầu:

- Chúng ta luận bàn. không quan hệ với bảo tàng Tiên Tần. thậm chí ngay cả thắng hay bại đều không trọng yếu!

- Nói không sai! Vừa rồi mới chỉ là làm nóng thân thể và thích ứng mà thôi! Trận so đấu chân chính vừa mới khởi đầu...

Dương Phàm cười thần bí.

Lời vừa nói ra, mọi người đều thẩm giật mình.

Không vì thắng bại, không vì bảo tàng, vậy bọn họ... vì truy đuổi cái gì?

Trận so đấu chân chính chỉ là vừa mới khởi đầu thôi sao?

841. Chương 794: Tông Sư Chi Chiến. (hạ)

Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngán sừng sững trên đỉnh tượng đá, tay áo tung bay.

Bởi vì hai pho tượng đá dính vào cùng một chỗ. giờ phút này hai người ở trên một khối đất bằng, nhiều nhất ở vị trí tiếp giáp hai pho tượng có một khe hở rộng chừng hai trượng.

Dưới tinh không, mọi người trên Bắc Dịch Thai đều ngừng hô hấp.

Giao phong chân chính mới chính thức bắt đầu sao?

Đám người Tần Hoàng, Hàn Kỳ lo lắng cho Thiên Thu Vô Ngán, giờ phút này đã hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ ngông cuồng độc chiếm bảo tàng Tiên Tần.

Mà đám người Hồ Phi, Yêu Hoàng cũng lo lắng an nguy của Dương Phàm.

Gió lốc hủy diệt vừa rồi do giao phong sinh ra đủ để hai người chìm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Bọn họ rốt cục theo đuổi cái gì, không cần thắng bại, không vì bảo tàng.

Trong cặp mắt sáng trong suốt của Thanh Vũ lộ ra kính sợ cùng tò mò sâu sắc.

- Thứ càng khó được so với thắng bại và bảo tàng.

Vô Song trong khi hưng phấn, trong mắt lại lộ vẻ hướng tới cùng tiếc nuối.

Hắn càng thêm hy vọng một người đứng trên tượng đá thượng cổ là chính mình.

- Trận chiến hôm nay là kỳ ngộ lớn lao của hai tị nạn vừa rồi chúng ta mượn quá nhiều lực lượng trong tượng đá thượng cổ, Không phải luận bàn chân chính thuộc về chúng ta. Kế tiếp, chúng ta buông tay đánh một trận, có thể thể nghiệm bao nhiêu thì xem tạo hóa của bản thân.

Trên khuôn mặt đậm mạc của Thiên Thu Vô Ngán hiện lên vẻ tươi cười.

- Buông tay đánh một trận, Thiên Thu tông sư cũng không nên giữ lại bất kỳ thủ đoạn nào. Chỉ có như vậy, mới có thể càng thêm kích phát tinh thần ý cảnh trong tượng đá thượng cổ.

Dương Phàm tươi cười ấm áp.

Trái qua một phen chiến đấu vừa rồi, hắn mơ hồ chạm đến trình tự càng cao. Ngay cả cơ sở còn chưa ổn định, về cảnh giới cũng dần dần tiến tới viên mãn.

Điều này đại biểu Dương Phàm cách đại viên mãn cùng vẫn Hoa Kỳ lại càng gần một bước.

Nghe được hai người đối thoại, mọi người phía dưới đua mặt nhìn nhau.

Ngay sau đó. trên người hai người phóng ra khí thế của riêng mỗi người, trên không hai tòa tượng đá tiếng sấm rền liên miên không ngừng, tinh thần ý chí kéo dài từ thượng cổ hội tụ trên đỉnh đầu hai người.

Thán hình Dương Phàm xanh bóng như mộng ảo đứng sừng sững ở tượng đá bên phải, quanh thân vờn quanh từng tia lõi quang huyền lệ. trên đầu là một vùng dải sáng đỏ thẫm, dưới chân lại nhận hạo một mảnh hào quang màu đất lóng lánh.

- Không hổ là tông sư có thể sánh ngang với lão sư, không ngờ đồng thời nắm giữ tinh túy bốn loại lực lượng Phong, Lôi, Hòa, Thố.

Quạt lông trong tay Hàn Kỳ mở ra, nhìn chăm chăm vào nam nhân phát ra mị lực độc đáo. phảng phất như dung nhập thiên địa tự nhiên.

Tần Hoàng cũng than thở:

- Lúc trước chúng ta đều xem nhẹ hần, chỉ mỗi lão sư có thể chân chính đánh giá lực lượng của hần.
- Lực lượng Dương Phàm này nắm giữ cùng với thiên địa tự nhiên thậm chí là Thái cổ tinh không cùng một nhịp thở. hơn nữa cũng không chỉ bốn loại này.

Quy Vương Tông chủ Thu Yển Đông trầm mặc đã lâu chậm rãi mở miệng.

- Không chỉ bốn loại này?

Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ ngăn ra.

Bọn họ hiển nhiên không phát hiện ra Sinh Mệnh Lục Chung trong cơ thể Dương Phàm chính là cội nguồn của lực lượng thiên nhiên.

- Hơn nữa, những lực lượng này tuân theo sinh mệnh tự nhiên, không phải Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cùng Phong Lôi bình thường. Tỷ như hòa diễm hần nắm giữ chính là Viêm lực Thái cổ tinh thần. Lực lượng thổ hệ hần nắm giữ nguyên khắp đại địa. lúc trước có thể ngưng kết ra giáp trụ giống như tinh thể chính là lực lượng tinh tú đại địa rộng lớn...

Thu Yển Đông dường như càng hiểu biết về Dương Phàm so với bọn họ.

Nhớ ngày đó, những năm tháng Dương Phàm ở Dịch Quy Lâm tinh lọc khai thông tử địa. ý thức của Thu Yển Đông chưa hoàn toàn thức tỉnh, thời khắc giám thị Dương Phàm.

Cho nên. hần càng hiểu biết về lực lượng Dương Phàm nắm giữ.

Đột nhiên, hai người đang giằng co bỗng động.

Bá... Xoẹt!

Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đồng thời biến mất tại chỗ. bay lên phía trên cái khe nơi tiếp giáp hai pho tượng đá.

Giờ khắc này. thời không nơi hai người dường như bị chậm lại, khiến tất cả mọi người có thể thấy rõ động tác của bọn họ.

Ba!!!

Lòng bàn tay của Dương Phàm bắn ra một vùng lôi văn màu tím, bên trong ẩn chứa màu đỏ tươi, cũng không lập tức bùng nổ.

Tay áo bào của Thiên Thu Vô Ngân khẽ cuốn, một cỗ ma quang tối đen như mực kinh sợ quỷ thần tại chỗ hình thành một bức màn vận vẹo không ngừng.

Khi lực lượng của Dương Phàm đánh lên bức màn tối như mực vận vẹo không ngừng này, đột nhiên như đá chìm đáy biển.

Phanh...`m

Một vùng ánh lửa màu đỏ cùng với lôi quang cuồng bạo từ trong bức màn kia bùng nổ.

Thiên Thu Vô Ngân khẽ quát một tiếng, một bàn tay giản dị tự nhiên dùng phương thức quy thần khó lường đột nhiên xuất hiện tại sau lưng Dương Phàm. Một cỗ khí tức trầm trọng như núi ép tới.

Dương Phàm chấn động, thân hình ở tại chỗ xuất hiện quang ảnh trùng điệp.

Ầm

Một chương của Thiên Thu Vô Ngân đánh lên hư không gây ra một vòng không gian sóng gợn rất nhỏ. tàn ảnh của Dương Phàm tan biến.

Một bàn tay không ngờ có thể bùng nổ uy lực như vậy. hơn nữa huyền ảo ẩn chứa trong công kích đem ánh hưởng của khoảng cách không gian hạ tới thấp nhất.

ở trong mắt người thường, một chương kia dường như trống rỗng xuất hiện ở sau lưng Dương Phàm.

Một chưởng phá không, Dương Phàm biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Một nắm tay lửa đỏ trong suốt không ngờ xuất hiện dưới chân Thiên Thu Vô Ngân.

Mọi người chấn động, không nghĩ tới thế gian còn có Độn Thuật huyền diệu như thế.

Dương Phàm phàn phất như trống rỗng dung nhập đại địa, một quyền kia lại không hề có dấu hiệu.

Nếu đổi là bất kỳ người nào ở dưới, chỉ sợ đều có khả năng trúng chiêu.

Nhưng mà Thiên Thu Vô Ngân trong khoảnh khắc chớp lóe làm ra phản ứng, dưới chân đột nhiên ngưng tụ ra một tầng băng màu lam như nước, một cỗ hàn khí hít thở không thông tản ra.

Crắc!

Một chưởng của Dương Phàm đánh tan tầng băng kia, cùng một chân của Thiên Thu Vô Ngân đánh vào một chỗ.

Thành thịnh!

Thần hình Thiên Thu Vô Ngân như đạn pháo bắn ra vùng tinh không đến vài trăm dặm, hấn sử dụng tầng băng màu lam nước phòng thủ đề tranh thủ thời gian cũng mượn lực rời đi hóa giải nguy cơ lần này.

Dương Phàm thừa thắng xông lên. một đạo tân quang xanh bóng bắn về phía tinh không tối đen.

Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên khoanh chân trong tinh không, trên người nổ rộ kim quang Phật Môn ngàn trượng, toàn thân như kim cương, hiện đây vô số kim văn.

’m

Một cỗ kim quang to lớn như biển hội tụ trong tinh không vô hạn, Dương Phàm đột nhiên cảm thấy ngọn núi ức vạn cân từ trên hạ xuống, tốc độ giảm thật lớn.

Đối mặt Phật quang chính đại vô tận kia, Dương Phàm có một loại cảm giác con kiến nhỏ bé nhìn lên hào quang Phật tổ.

Trong mắt hấn rung động, hét lớn một tiếng:

- Xuống dưới!

Lập tức hư không nơi Thiên Thu Vô Ngân chấn động thật mạnh, một cỗ trọng lực cực mạnh buông xuống khiến hấn trực tiếp rơi xuống.

Thiên Thu Vô Ngân dứt khoát mượn lực rơi xuống, thân hình đảo ngược, một cánh tay như kim cương mang theo kim quang đầy trời nhắm phía Dương Phàm.

Dương Phàm biến sắc song chưởng mở ra, toàn thân ngưng tụ ra tinh thể màu đất, song chưởng cùng độn Thái Sơn áp đỉnh kia giao kích cùng một chỗ.

`m...’m

Hư không chấn động, thân hình Dương Phàm đột nhiên hạ xuống, hai chân đạp mạnh trên tượng đá thượng cổ.

Lập tức. tượng đá thượng cổ nặng ức vạn cân mơ hồ hạ xuống, dẫn tới tinh không nổ vang chấn động.

Thiên Thu Vô Ngân treo ngược tại hư không, song chưởng cùng Dương Phàm đứng sừng trên đại địa ấn vào cùng một chỗ.

Dương Phàm chịu lực ép cường đại. thân thể tiếp tục chìm xuống.

Hấn hít sâu một hơi. Hồn Căn dung hợp đại địa, một cỗ lực lượng như nước lũ bùng nổ từ dưới chân vọt tới. đánh văng Thiên Thu Vô Ngân.

Hai người người tới ta đi. từng động tác nhìn như vô cùng đơn giản nhưng lại ẩn chứa vô hạn huyền ảo.

Hon nữa ở trong mắt mọi người, động tác của Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân nhìn thông thà cùng giản dị vô cùng.

Trên Bắc Dịch Thai, đại bộ phận Hóa Thần đại tu sĩ không thể lĩnh ngộ huyền ảo trong đó.

Trong đó một người nói thăm:

- Thoạt nhìn đơn giản như thối lực lượng ẩn chứa cũng không mạnh hơn chúng ta bao nhiêu.

Một vị Vương hầu bên cạnh nghe vậy, cười lạnh nói:

- Không đạt tới cảnh giới Thần Hư, làm sao có thể lĩnh ngộ huyền ảo trong đó?

Tần Vong gật đầu thở dài:

- Mỗi một chương một quyển đối với chúng ta mà nói đều là đoạt thiên địa tạo hóa. Nếu chúng ta đối mặt với bất kỳ một chiêu nào, đều có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Bọn họ rốt cục chiếm được cơ duyên gì ở trong tượng đá thượng cổ?

Ánh mắt Trần Đông Hầu lóe lên không ngừng.

Tuy nhiên, cho dù cho hắn một vạn lá gan trong đầu cũng không dám có bất Kỳ V niệm nhóm ngó gì đối với hai vị Tông sư.

Ngay cả nhị hoàng quan sát trận chiến này sắc mặt đều có chút tái nhợt, không biết có phải nguyên nhân vì bị thương hay không.

Nhân vật tu vi trình tự càng cao, càng cảm nhận được chỗ huyền diệu trong công kích của hai người.

- Nếu để ta đối mặt với một người trong đó, cho dù dùng hết tất cả Pháp bảo. Cửu Long Tử cũng sẽ bị một đòn bàn tay trần của bọn họ dễ dàng áp chế mà rơi vào hạ phong.

Trong mắt Tần Hoàng lộ vẻ kinh hãi, đồng thời trong lòng cũng âm mưu hai người này.

Vào thời điểm Thiên Thu Vô Ngân tấn chức Thần Hư đại viên mãn, Tần Hoàng đã giao thủ cùng hắn. Dưới tình huống hai bên không vận dụng bất kỳ Pháp bảo gì, còn có thể không phản thắng bại. Nếu như ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân liên thủ, Tần Hoàng sẽ lập tức rơi vào hạ phong.

Nhưng mà giờ phút này. không biết Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân có Kỳ ngộ gì, bước vào một độ cao huyền ảo khó lường.

- Xem ra dưới tình huống không phát động thức thứ tư, ta căn bản không phải đối thủ của bọn họ. Ngay cả thức thứ ba “Phá Hư Đoạn Kiếm” cũng có khả năng bị bọn họ đón được.

Vô Song nhìn chằm chằm hai người chiến đấu, vô hình trung hắn cũng chìm vào một loại cảnh giới vi diệu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc bắt đầu, chiến đấu giữa hai vị Tông sư nhìn như thông thả vô cùng, ngay cả cường giả Hóa Thần bình thường đều có thể nhìn rõ động tác.

Mà sau đó. động tác hai người càng ngày càng nhanh, trong hư không đầy hư ảnh.

Ầm ầm ầm Ầm —

Trên hai pho tượng đá thượng cổ thi thoảng truyền đến tiếng nổ động trời.

Thời không nơi hai người lại phẳng phất nhu nhanh thêm gấp trăm, ngàn lần. ngay cả cường giả Thân Hư đều không thấy rõ bóng dáng bọn họ.

Với cảnh giới của nhị hoàng mới miễn cưỡng thấy mờ hồ động tác của hai người.

Bá Bá Bá

Đen một lúc. Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên chia làm ba.

Ba Thiên Thu Vô Ngân giống nhau như đúc vầy quanh Dương Phàm ở trong.

Ánh mắt Tần Hoàng sáng lên. Hắn hiểu được một khi ba Hóa Thần của lão sư đều xuất hiện, lực lượng sinh ra sẽ tăng lên gấp bao nhiêu lần.

- Tam Linh Hóa Nhất?

Dương Phàm tức thì cảm thấy một cỗ áp lực chưa từng có, cười nhẹ nói:

- Thiên Thu Vô Ngân, người muốn vận dụng một chiêu kia sao?

Mọi người tại tràng nghe được, không khỏi nhiệt huyết sôi trào. Hai vị Tông sư rốt cục dùng bản lĩnh chân chính, sử dụng bí kỹ áp đáy hòm sao?

Cùng lúc đó, tại không gian rộng lớn không biết xa xôi bao nhiêu, Tiên Linh khí đã tuyệt tích nhân giới lại tràn ngập mọi góc ngách nơi này.

Trên hai ngọn núi lớn cao đến ức vạn trượng, đều có hai bóng người cao lớn sừng sững.

Một người trung niên nam tử đầu đội vương miện, thân mặc kim bào, áo choàng màu lục giống như hư ảo đứng sừng sững trên ngọn núi bên trái.

Một ngtri khác là nam tử cường tráng như trâu, hai đầu bốn mắt sáu tay. trên đầu có hai sừng giống như cự thần sừng sững thiên địa.

- Vân Tiêu Tiên Đế, lần này chúng ta đại chiến ba vạn năm vẫn không phản được thắng bại. Ngược lại tinh thần ý chí của chúng ta từng lưu lại nhân giới bị xúc động, lại không biết là hai người may mắn nào?

Yêu tộc hai đầu bốn mắt sáu tay kia lạnh nhạt nói.

- Tinh thần ý chí của chúng ta lưu lại không gian cấp thấp đó. nhìn xem chẳng phải sẽ biết?

Trung niên mặc áo choàng lục vung một tay. trong hư không hiện ra một mặt kính.

Trên mặt kính, hai nam nhân của nhân giới đang triển khai một trận đại chiến có một không hai, nhưng tướng mạo hình dáng hai người nhìn không rõ ràng.

Lúc mới Bắt đầu, trung niên kim bào cùng yêu tộc sáu tay kia khỏe miệng còn mang vẻ hồ hững, nhưng theo sau sắc mặt hai người dần trở nên ngưng trọng.

842. Chương 795: Hoán Thiên Tam Thần.

BáBá Bá

Thiên Thu Vô Ngân chia ra làm ba.

Ba Thiên Thu Vô Ngân bộ dạng giống nhau như đúc thành hình tam giác vây Dương Phàm ở trung tâm.

Toàn tràng vang lên tiếng hít khí lạnh, trên mặt mọi người lộ ra chấn kinh cùng sợ hãi thật sâu.

Công pháp bình thường, lực lượng của phản thán có thể bằng sáu, bảy phần của bản tôn đã là tuyệt đỉnh rồi.

Mà ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân, thực lực khí tức đều cùng một cấp độ.

Hai phản thán của Dương Phàm đều dưỡng thương trong Tiên Hồng Không Gian, cho dù triệu tập ra cùng không tác dụng nhiều.

Bởi vì hai phần thân của hắn, thực lực chẳng qua hơi vượt cường giả Thần Hư bình thường một bậc, không thể tham dự chiến đấu trình tự này.

Theo thời diễn tiến thêm một bước, nếu thực lực phản thân muốn đuổi kịp bản tôn, hiển nhiên không có khả năng.

Thiên Thu Vô Ngân là một Tông sư toàn năng, không lúc nào hắn không tu luyện tìm hiểu, gân nhu tinh thông hầu hết công pháp các lưu phái thế gian, thậm chí hàng năm tìm hiểu bản chất thế gian vạn vật.

Ông—

Ba hóa thân của hắn phân biệt hiện ra hào quang tím. vàng. đen. cùng tu ba loại thân thể bất diệt.

Phần thân màu tím tu luyện là Tam Đầu Lục Tí Tịch Diệt Thể của yêu tộc.

Phần thân màu đen tu luyện Ma Thần Bất Diệt Thể của Ma tông.

Phần thân màu vàng tu luyện Kim Cương Bất Diệt Thể của Phật môn.

- Người thường muốn tu luyện một loại thân thể bất diệt đều không khác lên trời, mà hắn không ngờ cùng tu ba môn.

Tần Vong cả kinh thất sắc.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không ngốc đến mức lấy phần thân của mình so sánh với hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân. Nếu không, thần thông Tam Linh Hóa Nhất vang dội cô kim của Thiên Thu Vô Ngân đã không còn ý nghĩa.

Huyền ảo của Tam Linh Hóa Nhất, Dương Phàm có biết một phần.

Đặc điểm lớn nhất là ba Hóa Thân của Thiên Thu Vô Ngân chẳng phân biệt chủ và thứ.

Nói cách khác, ba hóa thân đều là địa vị ngang nhau, không phân biệt bản tôn cùng phần thân, có thể nói đều là một bộ phận của bản tôn.

Chi về điểm này. đã là trước chưa từng có ai, sau này cũng không có tại Tu Tiên giới.

về phần ba hóa thân là như thế nào ngang hàng bình yên ở chung, kết hợp làm một chỉnh thể chính là chỗ khó nhất cùng huyền ảo nhất của công pháp này.

- Dương Phàm chỉ sợ không thể ngăn cản ba hóa thân của lão sư hợp kích, càng không nói đến Tam Linh Hóa Nhất cuối cùng.

Quạt lông trong tay Hàn Kỳ “lạch cạch” xòe ra, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Ba Hóa Thân tím, đen. vàng tràn đầy hào quang nhu hòa. giữa bọn họ dường như có một loại liên hệ thần bí nào đó. hỗ trợ lẫn nhau.

Dương Phàm ở giữa ba Hóa Thân, đột nhiên có một loại áp lực khó thể thở nổi.

Baba!

Hóa Thân màu vàng cùng màu đen trong đó đồng thời ra tay. cách không đánh ra một chương một quyền.

Hô

Trong toàn khu vực tam giác tràn ngập hai loại khí tức hoàn toàn tương phản. Một loại là cuồng kinh Ma môn bá đạo hủy diệt, một loại khác là quyền kinh Phật môn cuộn cuộn chính khí.

Dương Phàm lập tức lâm vào hiểm cảnh, chịu đựng hai thân thể bất diệt giáp công.

Tuy nói dưới tình huống một chia làm ba, pháp lực hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân so với trước hơi kém vài phần.

Nhưng là huyền ảo của Tam Linh Hóa Nhất khiến giữa các phần thân có một loại liên hệ thần bí, uy lực hỗ trợ lẫn nhau.

Bởi vì như thế. Dương Phàm gần như phải đối mặt với hai Thiên Thu Vô Ngân đồng thời công kích.

Vào thời khắc nguy cơ vạn phần, ở dưới chân Dương Phàm dâng lên một màn hào quang màu đất đầy chắc, khiến bên ngoài thần hồn ngưng tụ ra một tầng tinh, thể màu đất.

Bên ngoài thân hấn toàn bộ đều được tinh thể màu đất lóe ra màu kim loại sáng bóng bao phủ, giống như tấm thân Kim Cương Bất Diệt.

Bang Bang...`m

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, tinh thể màu đất ngưng kết bên ngoài thân hào quang sáng ngời, dưới công kích cường đại như thế lại bình yên vô sự.

Dưới tình huống toàn lực chi cầu phòng ngự. cho dù là công kích của Thiên Thu Vô Ngân cũng khó có thể xúc phạm tới Dương Phàm.

- Không tệ, tiếp tục!

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân chợt lóe thần quang, hai phần thân Phật môn cùng Ma đạo lại ra tay.

Lần này, khí tức áp lực hoàn toàn bất đồng đánh tới. không khí trên đỉnh tượng đá dường như bị ngưng đọng.

Dương Phàm thậm chí sinh ra một loại ảo giác, hai hóa thân kia tuy rằng từ góc độ khác nhau công kích, nhưng lực lượng cùng thần thông của chúng phản phát như được chất chồng, trở thành một chỉnh thể. uy lực to lớn hơn rất nhiều lần.

Hắn vừa có ý trốn vào dưới tầng đất lại phát hiện trên người hóa thân thứ ba của Thiên Thu Vô Ngân rung lên ánh tím, một vùng vật chất giống như hoa văn mạng nhện ngưng kết ở phía dưới, cắt đứt đường lui của hắn.

`m ầm

Lúc này, công kích của hai hóa thân Phật Ma đánh lên trên tầng bảo hộ tinh thể màu đất của Dương Phàm.

Chỉ nghe “m... Rắc!” một tiếng, lớp tinh thể màu đất bên ngoài thân Dương Phàm vỡ tan, còn hắn kêu một tiếng đau đớn, thân hình tại chỗ nhoáng lên một cái.

Trước ngực cùng sau lưng có một dấu quỷ và chường, tràn đầy máu tươi.

Hiển nhiên, Dương Phàm đã bị thương.

- Đây là áo nghĩa của Tam Linh Hóa Nhất sao?

Dương Phàm lau khô vết máu nơi khoe miệng.

Vừa rồi công kích của hai hóa thân, lực lượng huyền ảo chồng chất cùng một chỗ. uy lực tăng lên một hai lần. bộc phát ra lực công kích đáng sợ.

Cho dù thể chất Dương Phàm biến thái như thế đều bị thương.

Đây mới chỉ là lực lượng hai hóa thân liên thủ hợp kích, nếu là ba hóa thân, uy lực chẳng phải càng khủng bố?

Tuy nhiên, chút thương tổn ấv với Dương Phàm mà nói cũng không tính là gì.

Thương thế trên người hắn trong khoảnh khắc phục hồi như cũ, bình yên vô sự.

- Đây là thân thể bất diệt gì. lực khôi phục cường đại như thế. Cứ như vậy, nếu Thiên Thu Vô Ngân muốn chiến thắng hắn, khó khăn cũng rất lớn.

Trong mắt Ma Môn tông chủ xẹt qua một tia kinh dị.

- Tiếp theo, ba Hóa Thân của ta sẽ cùng lên.

Thiên Thu Vô Ngân cũng không thừa thắng truy kích.

Đột nhiên, hào quang ba màu tím, vàng, đen lấy ba hóa thân làm trung tâm tạo thành một quang sáng Kỳ lạ đặc biệt.

Ba cỗ lực lượng hội tụ hỗ trợ lẫn nhau, chất chồng cùng một chỗ.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện, toàn bộ không gian tam giác lập thể đều bị lực lượng Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu Vô Ngân ngăn cách với ngoại giới.

Dưới chân hắn cùng với ba mặt thân thể đều bị ngăn cách bởi quang sáng do ba hóa thân ngưng tụ thành.

Đây đã vượt khỏi phạm trù công pháp, tăng lên đến huyền ảo tương tự như trận pháp.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay bắn ra một đoàn ngọn lửa ánh vàng, dung hợp cùng một vùng lõi quang không bố “m” một tiếng đánh lên quang sáng đối diện.

Ông—

Trên quang sáng lõi điện vang lên “Roẹt roẹt”. Thái Hư Thiên Hỏa thiêu đốt mãnh liệt.

Nhưng là Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên vận lực, ba hóa thân đều tự lan tràn ra ba loại ngọn lửa tím, vàng, đen.

Càng thêm khó tin chính là, ba loại viêm lực thuộc tính hoàn toàn khác nhau kết hợp cùng một chỗ chẳng những không bị xung đột mà ngược lại bộc phát ra uy lực càng cường đại, triệt tiêu công kích của Dương Phàm.

Thần sắc Dương Phàm đột nhiên thay đổi, không nghĩ tới ba hóa thân liên thủ hợp kích lại có thể sinh ra lực lượng đáng sợ như vậy.

Khó trách trước kia tại Thiên cấm Nội Hải, lúc Thiên Thu Vô Ngân còn tại Nguyên Anh Kỳ đã được xưng là có thể so sánh với Hóa Thần Kỳ.

Sau khi vây khốn Dương Phàm, trên mặt Thiên Thu Vô Ngân đậm đặc, không mừng không lo, ba hóa thân đồng loạt ra tay, thân thông công kích một đợt lại một đợt.

Dương Phàm lập tức rơi vào hạ phong. Mặc dù hắn có thể triệt tiêu một bộ phận công kích, nhưng uy lực công kích còn dư lại đều sẽ tạo thành thương tổn nhất định.

Mà lực lượng ba hóa thân hợp kích càng Ngày càng mãnh liệt, mắt thấy sắp đẩy Dương Phàm vào tuyệt cảnh.

Trên Bắc Dịch Thai, cả trái tim Hồ Phi như nhảy lên cổ họng:

- Bệ hạ, lão đại sắp không ổn rồi, có muốn đi cứu hắn hay không?

Yêu Hoàng lắc đầu cười khổ. Chiến đấu trình tự này, hắn có thể nhúng tay hay không là một phương diện, mà đám người Tần Hoàng cũng không cho phép hắn nhúng tay.

- Đây là lực lượng bốn nguyên của Tam Linh Hóa Nhất? Dương mỗ lĩnh giáo.

Đột nhiên, thân hình Dương Phàm ngừng một lát, đình chỉ chiến đấu.

Thiên Thu Vô Ngân cũng ngừng lại, lạnh nhạt cười:

- Nguyên lai là người lấy thân thể hội, xuất bản lĩnh chân thật của người đi!

- Như vậy, Dương mỗ cũng để người thể ngộ Hoán Thiên Tam Thần của ta một chút.

Dương Phàm hít sâu một hơi, pháp lực trên người chợt bùng nổ, ba Hoán Thiên Nha trong đầu đồng loạt rung lên, hồn lực cường đại quanh quẩn trên người hắn.

Ông-

Đột nhiên, sau lưng Dương Phàm hiện lên ba hư ảnh, phản biệt là hào quang xanh, đỏ,

tím.

Tập trung nhìn vào, hình thái của ba hư ảnh kia cũng tương tự Dương Phàm, chỉ là không thấy rõ hình dáng cụ thể.

Từ sau lần nhập ma trước, Dương Phàm phong ấn một bộ phận pháp lực thì không hiện ra loại dấu hiệu này.

Mà lần này, Dương Phàm hiển nhiên không phải nhập ma. ba hư ảnh phía sau lưng hắn tỏa hào quang bốn phía, rõ ràng ngưng thật hơn xa lần trước.

Khi ba hư ảnh này xuất hiện sau lưng Dương Phàm, một cỗ tinh thần uy lực cường đại kinh thể bám vào toàn thân hắn.

Cẩn thận nhìn vào sẽ phát hiện ba hư ảnh này phát ra dao động thần bí, cùng với thiên địa bất diệt này sinh ra một loại liên hệ thần bí.

- Không nghĩ tới người có thể diễn biến ra thần thông như thế. Diễn Căn Kỳ là cơ sở của người, mà Hoán Nha Kỳ cho thần thông chiến đấu của người tăng cường vô số lần.

Thiên Thu Vô Ngân nhìn chằm chằm ba hư ảnh sau lưng Dương Phàm, ngạc nhiên thần phục không thôi.

Diễn Căn Kỳ? Hoán Nha Kỳ?

Mọi người tại Bắc Dịch Thai chấn động, đây là cảnh giới trước nay chưa từng có.

Chỉ một số ít biết được nội tình trong đó.

- Không nghĩ tới. lão sư nói cũng không phải giả. Dương Phàm này quá thật thôi diễn ra cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới.

Hàn Kỳ kinh hãi không thôi.

Chỗ lợi hại của Thiên Thu Vô Ngân là sáng tác ra công pháp chưa từng có ai. nhưng cũng không vượt ra hệ thống tu luyện thường quy Nguyên Anh Hóa Thần.

Mà công pháp của Dương Phàm thì tách rời hệ thống này, sáng tác ra hệ thống tu luyện cùng cảnh giới hoàn toàn mới.

So sánh ra. khó khăn của Dương Phàm càng lớn, nằm ở một độ cao không thể đánh giá, cho dù Tông sư đều không làm được.

Tuy nhiên, Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm thôi diễn hoàn toàn mới. cảnh giới thứ nhất là từ đạo sĩ lôi thôi thần bí trong đầu hắn sáng chế. cho nên bước đầu của hắn đứng ở một độ cao hoàn toàn mới.

về phần ai mạnh ai yếu. thực tại khó thể phán đoán. Có lẽ chỉ có thông qua luận bản mới có thể chân chính phản ra mạnh yếu.

- Hoán Thiên Tam Thần? Lão đại sáng tác ra loại thần thông này khi nào. ta lại chưa nghe nói qua. Lần trước đánh với ta cũng không dùng.

Hồ Phi bĩu môi.

Hắn cũng không biết. Hoán Thiên Tam Thần là thần thông sau khi Dương Phàm tấn chức cảnh giới hậu kỳ mới lĩnh ngộ ra.

Cái gọi là Hoán Thiên Tam Thần tức là thần thông từ ba Hoán Thiên Nha dựng dựng ra.

- Vậy ta phải kiến thức một chút thần thông hoàn toàn mới này của người.

Tiếng nói Thiên Thu Vô Ngân vừa dứt. lực lượng ba hóa thân chất chồng hội tụ, toàn bộ tam giác lập thể hào quang tăng vọt.

Dương Phàm hít sâu một hơi. ba Hóa Thân xanh đỏ tím sau lưng đồng loạt rung động, tổ hợp cùng một chỗ. Một cỗ lực lượng cấm kỵ sinh ra trong cơ thể.

- Phá cho ta!!!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, một quyền đánh lên đỉnh đầu, đỉnh của tam giác lập thể.

Trong phút chốc. cột sát ba màu xanh đỏ tím bắn thẳng lên trời.

`m ầm ầm-

Hai pho tượng dưới chân hai người lay động dữ dội, một vùng không gian sáng gợn như bão lốc lan tràn trên đỉnh tượng đá.

Toàn bộ tinh không giống như đang rung động, lực lượng do cột sáng xanh đỏ tím sinh ra kinh thiên địa, khiếp quy thân.

Rắc! một tiếng, quang sáng tam giác lập thể hóa thành mảnh nhỏ.

Đằng Đằng Đằng!!!

Ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đồng loạt lui về sau mấy trượng, đều kêu một tiếng đau đớn. chạt vật không chịu nổi. trong mắt lộ vẻ kinh nghi.

843. Chương 796: Tam Linh Hóa Nhất Vs Thái Hư Huyền Thần. (thượng)

Cột sáng ba màu xanh đỏ tím chói mắt xông thẳng tinh không, không gian sáng gợn giống như bão lốc lấy vị trí giao điểm của cột sáng cùng quang sáng đỉnh tam giác lập thể lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Hai tượng đá thật lớn dưới chân hai người sau một hồi nổ vang chấn động thật lâu sau mới ổn định lại.

Cục diện ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân liên thủ hợp kích đột nhiên bị phá vỡ.

Mắt thấy ba hóa thân “Đằng đằng đằng” lui ra vài trượng, đồng loạt kêu rên. vẻ mặt kinh dị.

- Không ngờ một chiêu phá thuật hợp kích của ba hóa thân của lão sư.

Hàn Kỳ đầy mặt kinh dị. hít sâu một hơi khí lạnh thật sự khó thể tin tính chân thật của việc này.

- Càng khó tưởng tượng là một kích của hắn tìm đúng nơi yếu hại, cũng là vị trí quan trọng của ba hóa thân liên thủ.

Tần Hoàng thấp giọng lầm bầm, ánh mắt dừng ở nam tử giống như thiên thần, sau lưng hiện lên ba hư ảnh xanh đỏ tím kia.

Ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân bị bức lui, trên mặt rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhìn chằm chằm Dương Phàm ở vị trí trung tâm. than thở:

- Không nghĩ tới Hoán Thiên Tam Thân đem cảnh giới cảm quan của người tăng lên tới nồng nôi thông thiên như thế.

Hoán Thiên Tam Thần đương nhiên là đến từ ba cây Hoán Thiên Nha trong đầu Dương Phàm trải qua muôn vàn gian khổ ngưng kết ra. Chúng nó có được thần lực thông hiểu thiên cơ. cảm ứng thiên hu.

Bí kỹ này cùng lúc tăng cường lực lượng thần hồn cùng năng lực cảm quan của Dương Phàm, đồng thời mượn dùng một số huyền ảo Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu Vô Ngân khiến vài loại lực lượng hoàn toàn khác nhau tăng cường lẫn nhau, cường hóa thực lực của mình thật lớn.

Nhưng là Thiên Thu Vô Ngân càng ngạc nhiên thần phục lại là cảm quan thông thiên triệt địa giờ phút này của Dương Phàm.

Nếu không, cho dù giờ phút này thực lực Dương Phàm tăng mạnh cũng không thể liếc mắt một cái tìm đúng nơi yếu hại ba hóa thân liên thủ hợp kích và một kích phá tan.

Dưới phụ trợ của Hoán Thiên Tam Thần, Dương Phàm thần dũng vô địch, khí thế chấn thiên, khí tức bề nghe trong mắt lại bị một cỗ lực ý trong suốt thay thế.

Lấy Sinh Mệnh Lực Chung làm trung tâm, Hoán Thiên Tam Thần phụ thể, phía dưới Hôn Căn lấy đại địa làm cơ sở, Dương Phàm càng thêm ôn trọng như núi lớn. không thể lay động.

Dương Phàm đã thành công nắm giữ lực lượng của ba Hoán Thiên Nha còn lại chính là cảnh giới viên mãn nhưv.

BáBá Bá

Ba hóa thân Thiên Thu Vô Ngân như ào ảnh một lần nữa vậy tới Dương Phàm, công kích liên miên không ngừng, nhưng sóng lớn mãnh liệt, một sóng đây một sóng.

Giờ phút này. Dương Phàm lại có thể thông dong ứng phó. thoái mái thích ý, phẳng phất như có thể dự đoán trước từng động tác của đối thủ.

Lấy lực hợp kích ba hóa thân Thiên Thu Vô Ngân giờ phút này cho dù không mượn lực lượng tinh thần ý chí ẩn chứa trong tượng đá thượng cô cũng có thể lực áp cấp bậc như nhị hoàng.

Nhưng Dương Phàm mượn dùng Hoán Thiên Tam Thần, bất kể là công kích hay là cảm quan thân hôn đều được tăng lên biên độ lớn. nhẹ nhàng băng qua hóa giải lực lượng chất chồng do ba hóa thân sinh ra.

Càng đáng sợ chính là. mỗi một động tác của hắn dường như có thể chiếm lấy tiên cơ. nhanh hơn Thiên Thu Vô Ngân một phần.

Thấy tình, hình này, Yêu Long Hoàng không khỏi kinh hãi than thò:

- Khó trách Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân đều ngạc nhiên thán phục cảm quan của hắn giờ phút này.

Hoán Thiên Tam Thần trực tiếp phụ thể sau lưng Dương Phàm, cảm quan thông thiên triệt địa khiến Dương Phàm nắm giữ quyền chủ đạo.

Phòng thủ một lát, Dương Phàm khẽ quát một tiếng:

- Đen phiên ta!

Tiếng nói vừa dứt. Hoán Thiên Tam Thần sau lưng rung động dữ dội, trong lòng bàn tay Dương Phàm bắn ra ba đoàn hào quang màu sắc khác nhau, cùng với lôi điện, xích viêm, cương phong mang theo một cỗ khí tức có thể nói là cấm kỵ đột nhiên đánh trúng một hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân.

Hóa thân kia chấn động mạnh, kêu một tiếng đau đớn, bị vết thương nhẹ. Nhưng đối với bất diệt thể mà nói cũng không lo ngại.

Cùng lúc hóa thân này kêu rên, hai hóa thân khác toàn thân hào quang chợt rung động.

Dương Phàm hơi kinh hãi, đột nhiên nghĩ đến ba hóa thân Thiên Thu Vô Ngân chẳng phản biệt chủ thứ. vốn là một thể.

Trong đó một hóa thân bị bất kỳ thương tổn gì cũng có thể khiến hai hóa thân khác cùng gánh chịu.

Đây cũng là điểm đáng sợ nhất của thần thông Tam Linh Hóa Nhất này.

Mặc dù giờ phút này lực công kích của Dương Phàm tăng nhiều, cảm quan cảnh giới tăng lên tới một cảnh giới hoàn toàn mới. nhưng là muốn thương tổn Thiên Thu Vô Ngân vẫn còn có chút khó khăn.

Mọi người trên Bắc Dịch Thai đều ngừng thờ, chỉ thấy Dương Phàm qua lại giữa ba hóa thân, đại chiến cùng tuyệt học thiên cổ do Tông sư Thiên Thu Vô Ngân sáng tạo ra.

Giờ phút này, Thiên Thu Vô Ngân không thể vậy khốn được Dương Phàm, càng không thể thương tổn đến đối phương chút nào.

Mà Dương Phàm đồng dạng cũng không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn thực chất đến Thiên Thu Vô Ngân có thể khiến ba hóa thân cùng chung gánh chịu thương tổn.

Hai bên đều là bất diệt thể, cứ vậy đánh tiếp ai cũng không làm gì được ai, có thể nói là ngang tài ngang sức.

Nhưng là hai người đều không từ bỏ. tinh khí thần dung nhập tượng đá thượng cổ, tẩm nhập trong tinh thần ý chí huyền ảo kia. Giơ tay nhấc chân đều ẩn chứa huyền diệu vô cùng.

Thẳng đến một lúc. thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. đứng yên tại chỗ.

Thiên Thu Vô Ngân như có ẩn ý, ba hóa thân thành hình tam giác đứng quanh thân Dương Phàm.

- Tinh thần ý chí trong tượng đá thượng cổ mang đến cho chúng ta kỳ ngộ lớn lao. Nhưng nếu muốn chân chính hiểu thông vài phần tinh túy của áo nghĩa trong đó còn cần phải một lần luận bàn cuối cùng. Mời vào điều này. Dương mộ cũng muốn đích thân thể nghiệm lực lượng chân chính của Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu tông sư.

Dương Phàm lại cười nói. thân hình như gió nhẹ. tay áo theo đó tung bay.

- Được.

Thiên Thu Vô Ngân gật đầu:

- Trước kia cùng Dương đạo hữu tham thảo công pháp của nhau, mà Tam Linh Hóa Nhất của ta chứa nhiều huyền ảo người cũng biết được. Nhưng lúc ban đầu ta sáng tạo nó lại bởi vì thần thông vô thượng thời kỳ Hồng Mông trong truyền thuyết man hoang thượng cổ - Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

- Nhất Khí Hóa Tam Thanh?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, cái loại thần thông không xác thật trong truyền thuyết này tuy có miêu tả trong sách cổ nhưng không có bao người chân chính tin là thật.

Truyền thuyết, thiên địa lúc sớm nhất là một đoàn hỗn độn. mọi sự vạn vật cũng không tồn tại, Ngay cả thời gian cũng không có. Trải qua diễn biến vô số ức ức năm, đoàn hỗn độn này đạt tới diễn biến cực hạn, lập tức bùng nổ hình thành thế giới chân chính.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh đó là thần thông lúc hỗn độn sơ khai sinh ra thế giới.

Từ một trình độ nào đó mà nói. đây là thần thông ẩn chứa trong vũ trụ thiên địa. không phải một cá thể có thể nắm giữ.

Cái gọi là Tam Thanh, phân biệt là Thượng Thanh, Ngọc Thanh, Thái Thanh. Kỳ thật cùng không phải chỉ người hoặc vật mà là đại biểu ba giai đoạn “Quá khứ, hiện tại, tương lai”.

Bởi vì thời kỳ hỗn độn, mọi sự vạn vật cũng không tồn tại thậm chí không tồn tại khái niệm thời gian.

- Tam Linh Hóa Nhất ta khai sáng là muốn nghịch chuyển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thời diễn ngược hỗn độn cho nên mới có ba hóa thân vốn là một thể. Ba hóa thân của ta. một cái chuyên thể ngộ phán tích quá khứ. tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, cái thứ hai chủ yếu tu luyện và tham ngộ hiện tại, đây cũng là “ta” mà các người thường nhìn đến. Mà hóa thân thứ ba một lòng thăm dò tương lai, trái đường cho tu luyện, thậm chí thử thời diễn tương lai chỉ là tác dụng quá nhỏ.

Trong thanh âm Thiên Thu Vô Ngân hơi rung động, trong mắt đầy hung phấn, kể rõ bản chất Tam Linh Hóa Nhất của mình với Dương Phàm.

Đám người Dương Phàm nghe xong trong lòng rung động, không nghĩ tới Thiên Thu Vô Ngân lại có mục tiêu và ý tưởng to lớn như vậy.

Giờ khắc này. hắn mới hiểu được khó khăn chân chính của Tam Linh Hóa Nhất, mức độ gian khổ thậm chí không thua Tiên Hồng Quyết của mình.

- Nói như vậy, Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu tông sư kỳ thật chính là nghịch chuyển Nhất Khí Hóa Tam Thanh trong truyền thuyết. Mà bản thân người cũng không hiểu rõ thần thông này. cho nên nhất định, phải thời khắc thể ngộ bản chất thể gian, từ đó tự mình thăm dò, nghịch Chuyển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thời diễn ngược hỗn độn.

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhìn chăm chăm Thiên Thu Vô Ngân.

Ý tưởng này thật sự quá đáng sợ. có thể nói to gan lớn mật có thể nói nghịch thiên.

Đương nhiên, Dương Phàm suy tính, muốn tự thân thăm dò và thời diễn ngược hỗn độn. gian khổ trong đó quyết định xác xuất thành công sẽ không cao hơn một phần ức vạn.

Nói cách khác, Thiên Thu Vô Ngân cơ bản bước trên một con đường không có khả năng

hoàn thành, nhưng đây cũng là hắn theo đuổi.

- Kế tiếp, ta sẽ thi triển lực căn nguyên của Tam Linh Hóa Nhất.

Thiên Thu Vô Ngân đại biểu “Hiện tại” hít sâu một hơi.

Đột nhiên, ba Hóa Thần toàn thân lóe ra hào quang mờ lung không rõ, lực lượng đột nhiên thu liễm.

ở trong cảm quan của Dương Phàm, Thiên Thu Vô Ngân phảng phất như biến đổi trước mắt. trở thành một bộ phận của thiên địa linh khí.

Ông-

Đột nhiên, ba hóa thân tạo thành hình tam giác, đem lực lượng kinh thiên địa rót vào “Trận tâm”.

Một cảm giác mơ hồ nói không rõ nảy sinh trong lòng Dương Phàm.

Bá Bá Bá

Ngay sau đó, Dương Phàm phát hiện ba Hóa Thần Thiên Thu Vô Ngân dung hợp ở trên đỉnh tam giác lập thể.

Ba loại lực lượng tuyệt đối khác nhau dung hợp liên kết cùng một chỗ.

Chợt một Thiên Thu Vô Ngân cao đến mười trượng, giống như người khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Bên ngoài thân Thiên Thu Vô Ngân lóe ra hào quang ba màu, rồi lại quanh quẩn ánh sáng nhạt mờ ảo mờ lung hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn.

Càng đáng sợ chính là, thần thức của tất cả cường giả tại đây chỉ cần tiếp xúc thân thể của Thiên Thu Vô Ngân đều sẽ bị hấp thu một cách không rõ. bị dọa sắc mặt tái nhợt.

ở trong cảm quan của Dương Phàm, Thiên Thu Vô Ngân càng phảng phất như hư vô, không thể đánh giá.

- Chính là một chiêu này, Tam Linh Hóa Nhất chân chính, lực lượng thôi diễn ngược đại đạo.

Trong mắt Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ đều có vài tia hưng phấn.

Lúc trước, khi Thiên Thu Vô Ngân ở Hóa Thần hậu kỳ chính là bằng một chiêu này, toàn thắng Tần Hoàng Hợp Thể Kỳ.

- Vậy Dương mỗ muốn đích thân thể nghiệm một chút.

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe.

Tiếng nói hần vừa dứt. một quyền đánh tới Thiên Thu Vô Ngân như hư ảnh khổng lồ.

`m

Thân thể Thiên Thu Vô Ngân nhoáng lên một cái, bình yên vô sự.

Dương Phàm cảm giác lực công kích của mình phảng phất như bị biển rộng khôn cùng hấp thu.

Cường giả khác tại tràng càng rung động, với lực lượng Dương Phàm giờ phút này đạt tới Thông Thiên tam giai, không ngờ không thương tổn được Thiên Thu Vô Ngân mảy may.

- ở dưới loại trạng thái này. ta có thể đem hơn một nửa trời lên công kích của đối thủ hoàn toàn hấp thu, cũng chuyển hóa thành lực lượng thuộc về mình.

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt mỉm cười.

Ầm

Một cỗ lực lượng quanh quẩn làn sáng nhạt mờ lung do hào quang ba màu tím vàng đen tạo thành từ trên thân người khổng lồ Thiên Thu Vô Ngân cao đến mười trượng phát ra.

“Thình thịch” một tiếng, Dương Phàm bị chấn ra mười mấy trượng, kêu lên một tiếng, khóe miệng tràn vết máu.

Lau khô máu nơi khóe miệng, trong lòng Dương Phàm khẽ run, ngược lại càng hưng phấn:

- Tốt... Thật tốt quá.

Chỉ có thông qua chiến đấu trình độ này mới có thể chân chính kích phát và hấp thu tinh thần ý chí trong tượng đá thượng cổ.

- Đối với Tam Linh Hóa Nhất của ngươi, ta cũng có thần thông cuối cùng.

Trong mắt Dương Phàm lóe tinh quang.

Bồng nhiên. Hoán Thiên Tam Thần sau lưng Dương Phàm đồng thời chấn động và lộ ra ba cây “quang nha” tỏa ra vô hạn thần lực.

Mọi người trên Bắc Dịch Thai tức thì cảm thấy cả hư không truyền đến tiếng rung động mơ hồ.

Ngay sau đó. ức vạn tinh tú khắp vũ trụ tinh không tối đen đột nhiên tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

844. Chương 796: Tam Linh Hóa Nhất Vs Thái Hư Huyền Thần. (hạ)

Dương Phàm sừng sững trên đỉnh tượng đá, đối mắt với Thiên Thu Vô Ngân trong trạng thái Tam Linh Hóa Nhất chân chính gần như hư vô.

Hoán Thiên Tam Thần ở sau lưng hấn rung động dồn dập, hư ảnh ba màu xanh đỏ tím lại lộ ra ba cây Hoán Thiên Nha tỏa sáng vô hạn thần lực.

Đặc biệt là “quang nha” màu đỏ ở chính giữa trong nháy mắt mở rộng ngàn vạn lần, dung nạp hư không thiên địa, hấp thu ức vạn điểm sáng nguyên bản đến từ thái cổ tinh thần.

Trong phút chốc, ánh sáng viêm lực ức vạn tinh tú bị rút sạch, cả vùng tinh không trở nên một mảnh tối đen tĩnh mịch.

Giờ khắc này. thái cổ tinh thần ảm đạm, đầy trời sao trắng mất ánh sáng.

Hư không thiên địa cả Bắc Dịch Thai đều tràn ngập một vùng ráng đỏ như hư ảnh, khí tức lửa nóng cuồng bạo khiến mọi người cảm thấy hít thở không thông.

Trừ Thiên Thu Vô Ngân trong trạng thái Tam Linh Hóa Nhất trên mặt vẫn bảo trì vô tình công chính như trời cao.

Ầm

Hoán Thiên Nha màu đỏ dung nạp hư không thiên địa đột nhiên chấn động, ở trong ngàn vạn luồng hào quang biến ảo thành một “Thiên Thần” dung nạp mấy chục vạn dặm hư không.

Hai mắt Thiên Thần kia như vàng mặt trời, toàn thân lửa đỏ. khuôn mặt tương tự như Dương Phàm, chính là Hoán Thiên Nha cùng bộ phận nguyên thần của Dương Phàm biến thành, hấp thu viêm lực ức vạn thái cổ tinh thần, hình thành hình thái thân hồn.

Thiên Thần hư vô này hấp thu viêm lực ức vạn tinh thần, chống đỡ thiên địa, trở thành một người khổng lồ lớn vô cùng trong thiên địa.

Giờ khắc này. tất cả mọi thứ trên thế gian đều có vẻ nhỏ bé.

Trong hư không tối tăm, chỉ còn lại một “Huyền Thần” đứng sừng sững trong thiên địa.

Hình thể người khổng lồ Thiên Thu Vô Ngân cao mười trượng cũng có vẻ nhỏ bé như con kiến.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Thái Hư Huyền Thần dung nạp thiên địa vô cùng to lớn kia bỗng nhiên thu nhỏ lại thành lớn ngàn trượng, bám ở sau lưng hấn.

Tình huống như thế khiến cho Dương Phàm nhỏ bé như con kiến phảng phất trở thành người phát ngôn của Thiên Thần.

- Chính là một chiêu này...

Lục Vân Hầu kinh hô thất sắc.

Lúc trước ở Vô Hồn cổ bảo, Dương Phàm trả một cái giá lớn sử dụng bí thuật này. một lần ra tay bắt giữ hẳn cùng Kỳ Uyên Hồn.

Cuối cùng, Bởi vì pháp lực cảnh giới của Dương Phàm chống đỡ không nổi Kỳ Uyên Hồn bị bắt giết, còn hẳn may mắn thoát được một mạng.

Đối mặt với huyền thần thật lớn chống đỡ thiên địa này, ánh mắt Thiên Thu Vô Ngân cũng run rẩy khó có thể tin. Thần lực Hoán Thiên Nha không ngờ cường đại như vậy.

Hây

Thái Hư Huyền Thần lớn vô cùng kia hét lớn một tiếng như sấm rền, cánh tay vung mạnh chớp tới Thiên Thu Vô Ngân.

Dương Phàm đứng ngạo nghễ hư không, hai tay chấp sau lưng. Thái Hư Huyền Thần tại ý niệm bị hẳn không chế.

Thiên Thu Vô Ngân thất sắc. thân hình nhoáng lên một cái. biến mất tại chỗ rồi hiện thân ở một nơi khác.

Nhưng mà thể tích Thái Hư Huyền Thần khổng lồ kinh người, một bàn tay khác vung tới, trống rỗng tạo nên cơn lốc rít gào.

Hồ...Ầm

Thân hình Thiên Thu Vô Ngân như con thuyền nhỏ lắc lư không ngừng trong biển lớn, dường như từ thời đều có khả năng bị chôn vùi.

Hắn không dám chính diện đối kháng Thái Hư Huyền Thần, Bởi vì cồ hồn lực kia ẩn chứa uy lực thật đáng sợ.

Vút

Đột nhiên, trên người Thiên Thu Vô Ngân tỏa ra dải sáng ba màu chói mắt. ánh sáng nhạt mờ ảo quanh quẩn ngoài thân, thân hình như tia chớp không lùi mà tiến, lên đến đỉnh đầu Thái Hư Huyền Thần.

- Không tốt...

Sắc mặt Dương Phàm khế biến.

Thiên Thu Vô Ngân trong trạng thái Tam Linh Hóa Nhất, hình thể gần như hư vô. giơ tay nhắc chân bộc phát lực lượng căn nguyên, có thể hấp thu lực lượng từ ngoại giới.

`m m—

Hắn bay vút ở trên người Thái Hư Huyền Thần, hoặc quyền hoặc cước phát động công kích mãnh liệt.

Đến một lúc, Thái Hư Huyền Thần một trào mạnh mẽ rốt cục bắt lấy Thiên Thu Vô Ngân, bùng nổ ra một mảnh lửa đỏ ánh vàng.

ở thời khắc nguy cấp vạn phần như thế, ánh sáng nhạt mờ lung bên ngoài thân Thiên Thu Vô Ngân chân động, “Phốc” một tiếng, mạnh mẽ mở ra một thông đạo, bay ra bên ngoài.

Dương Phàm không thể không ngạc nhiên thân phục thực lực của Thiên Thu Vô Ngân.

Ý niệm hẳn khế động, Thái Hư Huyền Thần cao ngàn trượng lại thu nhỏ gấp mười, bên ngoài thân có thể mơ hồ thấy được quang điểm ánh vàng nhàn nhạt.

Bá... vút-

Lúc này. Dương Phàm lại tự thân ra tay. giơ tay nhắc chân bộc phát ra lực lượng của Thái Hư Huyền Thần, một vùng gió lốc hủy diệt thổi quét tinh không.

Hai người rời khỏi tượng đá thượng cổ. ở trong tinh không tối đen này triển khai chiến đấu kinh tâm động phách.

Càng chiến đấu. Dương Phàm càng phát hiện sự đáng sợ của Thiên Thu Vô Ngân.

Dưới trạng thái Tam Linh Hóa Nhất, trên người Thiên Thu Vô Ngân có một loại lực lượng gần với căn nguyên, lực lượng của trình tự này chỉ vẹn vẹn tạo thành một chút thương tổn với hắn.

Đại chiến hồi lâu, hai người từ từ hạ xuống đỉnh tượng đá Tiên Tần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương, dung hợp cùng tinh thần ý chí kéo dài thiên cô kia.

Nhắm mắt lại, hai người trầm mặc hồi lâu. không biết lĩnh ngộ cái gì.

Mọi người đang xem cuộc chiến trên Bắc Dịch Thai liền cảm giác hai người trước mắt đắm chìm vào loại cảnh giới kỳ diệu nào đó.

Rốt cục vào một lúc, Dương Phàm đột nhiên mở mắt, trên bầu trời truyền đến hai tiếng nổ lớn.

`m...`m

Hư ảnh hai màu xanh tím sau lưng Dương Phàm cũng tỏa ra thần quang vô hạn, hình thành hai Huyền Thần chống đỡ thiên địa.

Hai Thái Hư Huyền Thần này, một là màu xanh gây nên gió lốc rung chuyển tinh không.

Còn một là màu tím, lôi quang hủy diệt bay loạn khắp tinh không.

Như vậy, ba Thái Hư Huyền Thần bám ở sau lưng Dương Phàm, bán thân hắn giống như Thiên Thán, hội tụ lực lượng sinh mệnh không lồ vô tận trong thiên địa.

Thiên Thu Vô Ngân dưới áp lực chưa từng có này, thân thể người khổng lồ Tam Linh Hóa Nhất lại bành trướng gấp mười, ánh sáng nhật nguyệt lung bên ngoài thân lại ngưng thật vài phần.

Dưới một cỗ lực lượng vô hình khổng lồ. thần tượng thật lớn Tiên Tần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương dưới chân hai người ầm ầm tách ra.

Tinh không tối đen, hai pho tượng đá to lớn chậm rãi dời ra, giằng co xa xa.

Tinh thần ý chí kéo dài từ thượng cổ mà đến trong giao phong cân sức cân tài của hai người đã bị thúc giục đến mức tận cùng.

`m ầm ầm

Hai tượng đá thượng cổ chậm rãi hạ xuống dưới.

Mọi người trên Bắc Dịch Thai hoảng sợ thất sắc. liên tục nhường vị trí cho hai tượng đá thật lớn nhubóng ma hạ xuống bàn cờ.

Dương Phàm hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt, ba Thái Hư Huyền Thần sau lưng chuyển hóa thành ba hư ảnh, lại thu vào trong cơ thể.

Mà Thiên Thu Vô Ngân hình thái người khổng lồ cao trăm trượng bỗng nhiên thu nhỏ lại. rồi phản ra làm ba.

Ba Thiên Thu Vô Ngân hình thái nhân loại mặt không chút huyết sắc. lại dung hợp cùng một chỗ.

- Lão sư...

Hàn Kỳ hô nhỏ một tiếng, thần tình khẩn trương.

- Dương lão đại. người không sao chứ...

Hồ Phi kêu lên hai tiếng.

Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đều đứng thẳng trên tượng đá nhân vật thượng cổ thán thoại, đối diện nhau từ xa xa.

- Kỳ ngộ lần này khó được, ta sẽ bề quan vài trăm năm thậm chí càng lâu. Cùng không biết tại giới này còn có cơ hội gặp mặt hay không.

Thiên Thu Vô Ngân khẽ mỉm cười nhìn Dương Phàm.

- Đúng vậy.

Dương Phàm nhẹ thở ra:

- Lần sau người dung hợp sẽ trực tiếp tấn chức Hợp Thể hậu kỳ. Lĩnh ngộ lực lượng tinh thần ý chí thám thính như thế, người một mạch bề quan, trong ngàn năm trực tiếp Độ Kiếp phi thăng cũng không phải không có khả năng.

- Thái Hư Huyền Thần của Dương đạo hữu người quả thật huyền diệu đáng sợ. Hoàn hảo tinh khí thần của chúng ta duy trì kích phát tinh thần ý chí trong tượng đá thượng cổ giờ phút này đã gần như kiệt lực. không còn lực duy trì đại thần thông bậc này. Nếu không toàn lực liều mạng sẽ xuất hiện kết quả gì, ai cũng không thể đoán trước.

Thiên Thu Vô Ngân thở ra một hơi dài.

- Ta cũng thâm chịu thần thông Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu đạo hữu dẫn dắt. Kỳ ngộ lần này khiến Dương mổ chạm đến trình tự càng cao. có lợi cho thôi diễn Ngày sau.

Dương Phàm hiểu ý cười.

Trong đầu hắn có thêm một tia tinh thần ý chí không thể chạm đến. ẩn chứa huyền ảo vô cùng của thiên địa.

Lần kỳ ngộ này tuy rằng không thể khiến thực lực Dương Phàm lập tức có được nhảy vọt về chất, nhưng đối với con đường Ngày sau có trợ giúp thật lớn, đặc biệt là thôi diễn cảnh giới sau Chứng Quả Kỳ.

Vào lúc hai người nói chuyện, đại bộ phận mọi người cảm thấy mẻ hoặc không hiểu.

Chỉ một số ít người có thể nghe hiểu bốn năm phần.

Cho dù là hạng người như nhị hoàng cũng chỉ có thể hiểu ra sáu bảy phần.

Bọn họ chỉ biết là Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân dựa vào trận chiến này. từ trong hai tượng đá thượng cổ chiếm được chỗ tốt gì.

Nghe ý tứ hai người này. Ngày sau Độ Kiếp phi thăng cũng không phải việc khó gì.

Chỉ có Vô Song giờ phút này mở mắt. trong mắt thoáng hiện vài tia hiểu ra, trong lòng vẫn đang tiếc nuối vì sao mình không phải là một người trong đó.

- Lão sư. Lần này các người chiến đấu. ai là người thắng chân chính?

Hàn Kỳ thật sự có chút hô hấp dồn dập. vì thế trực tiếp hỏi.

- Thắng bại cũng không trọng yếu. mà là trải qua trận chiến này. chúng ta chiếm được thứ gì.

Thanh âm đậm đặc của Thiên Thu Vô Ngân vang lên. chột giọng biến đổi:

- Nếu như thật muốn phần thắng bại. có lẽ vi sư hơi thấp hơn Dương đạo hữu nửa bậc. Bởi vì tu vi trình tự của hắn thấp hơn ta nửa bậc lại có thể duy trì cục diện cân tài cân sức.

Dương Phàm bật cười:

- Thiên Thu đạo hữu khen trật rồi. Cho dù ta tấn chức Hoán Nha đại viên mãn, chẳng qua là cảnh giới cùng pháp lực càng thâm hậu. có chấn chỉnh uy hiếp đến người dưới trạng thái Tam Linh Hóa Nhất hay không cũng còn chưa biết.

Những người khác nghe vậy. cái hiểu cái không.

Tuy nhiên, kết quả trận chiến này mặt ngoài xem như cân sức cân tài, nhưng quá trình giao phong lại để lại cho mọi người vô số ý tưởng.

Có lẽ trận chiến này ngày sau sẽ trở thành giai thoại lưu vào sử sách.

Nhưng giờ phút này trọng yếu nhất lại là thu thập tàn cục.

Lần đại chiến này, đều do hai người Tần Hoàng. Hàn Kỳ một lòng muốn độc chiếm Tiên Tần bảo tàng, mà thiết kế chuẩn bị một lưới bắt hết những cường giả có được Chí Bảo Long Khí.

Bọn họ tràn đầy tự tin, sau lưng lại có cường giả cấp tông sư Thiên Thu Vô Ngân thậm chí hơi thắng nhị hoàng nửa bậc.

Nhưng là hai người tuyệt đối không nghĩ tới sau lưng Yêu Hoàng cũng có nhân vật sánh ngang Thiên Thu Vô Ngân thậm chí càng đáng sợ hơn.

Sau một hồi đại chiến, Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân đều vô cùng suy yếu, ngồi ở một bên điều tức.

Mà hai bên trận doanh nhị hoàng thì bắt đầu đàm phán, cùng thương nghị việc Tiên Tần bảo tàng.

Ở dưới cục diện này, Tần Hoàng cũng không thể không lui một bước, đáp ứng liên minh trận doanh Yêu Long Hoàng, cùng mở Tiên Tần bảo tàng.

- Tiên Tần bảo tàng Ngay ở dưới hoàng cung, nhưng là trận chiến này, hai bên chúng ta đều nguyện khí đại thương, không bằng chờ hai mươi năm sau mới cùng nhau mở ra bảo tàng.

Tần Hoàng đề nghị.

- Như thế rất tốt.

Yêu Hoàng gật đầu, đám người Trần Đông Hầu cũng thở ra một hơi.

Điều này cũng ý nghĩa. “Cửu Long thịnh hội” lần này đến hồi kết thúc.

- Kế tiếp, chúng ta cùng nhau thương nghị số lượng danh ngạch tiến vào mật địa Tiên Tần bảo tàng.

Tần Hoàng chậm rãi mở miệng.

- Danh ngạch?

Tất cả mọi người có chút khản trương.

Ngay cả Dương Phàm đều tập trung tinh thần. Tiên Tần bảo tàng mở ra là hy vọng lớn nhất hẳn lấy được Thiên Nhất Hồn Thủy.

845. Chương 797: Phân Phối Danh Ngạch.

Lúc Dương Phàm xếp bằng điều tức có thể mơ hồ cảm nhận được không cam lòng trong lòng Tần Tuấn.

Nghĩ đến hẳn có được Cửu Long Tử, là Cửu Ngũ Chí Tôn của Đại Tần, mà nay lại phải đem bảo tàng truyền thừa của hoàng tộc chia cắt cho mọi người.

Là hậu duệ của Tiên Tần, đế hoàng Đại Tần, làm sao hẳn chán chường cam tâm cho được?

Nhưng giờ phút này thế cục bày ra trước mắt, hẳn đã không thể một tay che trời.

Kế tiếp quan trọng nhất lại là vấn đề danh ngạch tiến vào Tiên Tần bảo tàng.

Vấn đề rất đơn giản, càng nhiều người tiến vào bảo tàng, ích lợi chủ nhân của Chí Bảo Long Khí có thể đạt được càng ít.

Cho nên, phải tận khả năng hạn chế số lượng.

Vì thế, hai bên triển khai một hồi cạnh tranh cùng đàm phán kịch liệt.

Bên phía Tần Hoàng do Hàn Kỳ ra mặt, bên phía Yêu Hoàng thì là Thanh Vũ chủ trì

Hai người đều là người sở trường tranh biện, không ai nhường ai.

Quạt lông trong tay Hàn Kỳ khẽ phẩy, cười nói:

- Tiên Tần bảo tàng thuộc về hoàng tộc Đại Tần. bệ hạ mới là vương giả của hậu duệ Tiên Tần. người kế thừa chân chính của bảo tàng. Các người có được Chí bảo Long Khí, đánh cắp bảo vật vốn thuộc về người khác, đã là không có đạo lý. Để cho các người ba phần ích lợi bảo tàng, đã là tận tình tận nghĩa.

- Chê cười. Đến lúc đó Tiên Tần bảo tàng mở ra. đều dựa vào bản lĩnh mỗi người. Chẳng lẽ Hàn tiên sinh chỉ cấp cho chúng ta danh ngạch ba phần?

Thanh Vũ đầy vẻ cười nhạo nói:

- Dưới điều kiện thực lực hai bên không cân đối. Hàn tiên sinh chỉ sợ sẽ tính kế chúng ta lần nữa. Bên ta đã mắc mưu một lần, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Hàn Kỳ ho nhẹ hai tiếng:

- Không bằng như vậy. Hai phe chúng ta tổng cộng 50 danh ngạch, hoàng tộc Tiên Tần là chủ nhân chân chính của bảo tàng, có được 30 danh ngạch. Các người cung cấp Chí Bảo Long Khí, nhường cho các người 20 danh ngạch, đã là giới hạn lớn nhất.

- Hừ, danh ngạch chia đôi 5:5. nếu không chúng ta sẽ không mạo hiểm nguy hiểm sinh mạng, dưới tình huống ở thế vế cùng các người tiến vào mở bảo tàng.

Thái độ Thanh Vũ kiên quyết vô cùng, không chút thỏa hiệp.

Hai người vừa mới bắt đầu còn đàm phán, sau đó trên cơ bản bắt đầu đấu khẩu.

Mà đại bộ phận cường giả hai bên đều đang điều tức dưỡng thương, nhị hoàng đế cho bọn họ chậm rãi thương nghị.

ở lại Tiên Tần Cổ Điện nửa tháng, đại bộ phận thương thế đều cơ bản khỏi hẳn.

Lúc này. đàm phán giữa Thanh Vũ cùng Hàn Kỳ còn chưa chân chính thỏa hiệp.

- Tiêu chuẩn phán phối như vậy không hề có ý nghĩa.

Dương Phàm mở mắt, chậm rãi mở miệng.

Cho dù là tâm tính của hắn trầm ổn cũng chờ không được.

Dù sao mở ra Tiên Tần bảo tàng là hy vọng lớn nhất hắn lấy được Thiên Nhất Hồn Thụy.

Còn nữa, hắn cũng không cuồng vọng đến mức có thể nắm chắc mười phần một lần hành động bắt giết Tán Hoàng. Huống chi lão sư của Tán Hoàng chính là Thiên Thu Vô Ngân.

- Vậy xin hỏi Dương tông sư có phương pháp gì không?

Sắc mặt Hàn Kỳ trịnh trọng, vẻ mặt cung kính hỏi.

Tất cả mọi người nhìn phía Dương Phàm, không ai nghi ngờ quyền lên tiếng cùng phán lượng của hắn.

- Xin hỏi Hàn thừa tướng, mấu chốt chân chính mở Tiên Tần bảo tàng là cái gì?

Dương Phàm giọng điệu bằng phẳng, giờ phút này khí tức thu liễm cao độ. thoát nhìn giản dị tự nhiên, nhưng lại khiến chúng cường giả đứng đầu Đại Tần ở đây không dám có bất kỳ lòng khinh thị nào.

Hàn Kỳ ngẩn ra, đáp:

- Mấu chốt chân chính mở Tiên Tần bảo tàng đương nhiên là Chí Bảo Long Khi.

- Một khi đã vậy sao không dùng Chí Bảo Long Khí để phán phối danh ngạch? Không có Chí Bảo Long Khí, cái gọi là hậu duệ Tiên Tần. đạo lý công bằng đều không hề ý nghĩa, về phần mỗi kiện Chí Bảo Long Khí có thể có bao nhiêu danh ngạch, có thể bàn bạc Kỳ hơn.

Dương Phàm lạnh nhạt lên tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

- Dương tông sư nói có đạo lý.

Đại bộ phận mọi người liên tục gật đầu.

Sau đó, mọi người Bắt đầu nghị luận, cảm thấy được cách này rất tốt.

Hàn Kỳ đưa ánh mắt trung cầu ý kiến về phía Tần Hoàng.

Tần Hoàng thấy vậy, gật gật đầu.

- Không bằng như này. Chủ nhân mỗi kiện Chí Bảo Long Khí có được tư cách tiến vào Tiên Tần bảo tàng, ngoài ra mỗi người còn có tư cách lựa chọn thêm hai danh ngạch. Nhưng là Chí Bảo Long Khí ba thứ hạng đầu, số mệnh ân chứa càng mạnh, như vậy danh ngạch có được nên nhiều hơn một chút. Cửu Long Tử ẩn chứa cửu long số mệnh, ít nhất hẳn là được quyền có chín danh ngạch. Mà Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan xếp thứ hai cùng thứ ba đều có được ba danh ngạch. Chí Bảo Long Khí bình thường khác thì có được hai danh ngạch. Các vị thấy thế nào?

Hàn Kỳ lại cười nói.

Mọi người tại tràng có một bộ phận đồng ý, còn có một bộ phận cho rằng Cửu Long Tử có chín danh ngạch là quá nhiều.

Cuối cùng Hàn Kỳ bị buộc phải đem quyền chín danh ngạch của Cửu Long Tử giảm xuống còn bảy mọi người mới miễn cưỡng đáp ứng.

Tuy nhiên tính ra Chí Bảo Long Khí bình thường có được hai danh ngạch cũng là không kém.

Thanh Long Kiếm cùng Hoàng Long Quan đều có được ba danh ngạch, hơn nữa đều ở bên phía Yêu Long Hoàng.

Tổng thể tính gộp vào, số danh ngạch trận doanh nhị hoàng đại khái tương đương.

Đồng thời, như vậy cũng củng cố thật lớn quyền lực của chủ nhân của Chí Bảo Long Khí, có được quyền lựa chọn sử dụng danh ngạch.

Dương Phàm có được hai kiện Chí Bảo Long Khí, tính ra ngoài hẳn có thể đi vào Tiên Tần bảo tàng, còn có được ba danh ngạch đi cùng.

về phần lựa chọn hợp tác cùng ai là quyền lực của chính hắn, cũng có thể không chọn ai, một mình đi vào.

Tổng cộng, chín kiện Chí Bảo Long Khí tổng cộng bảy vị chủ nhân, thêm vào 25 danh ngạch tổng cộng là 32 danh ngạch.

Phần phối như vậy cũng cố ích lợi chủ nhân Chí bảo Long Khí, cũng ngăn chặn càng nhiều cường giả Đại Tần có ý đồ tư cách tiến vào.

Muốn đi vào cũng có thể, nhưng là số danh ngạch là cố định, do chủ nhân chín Chí Bảo Long Khi liên hợp quyết định.

Như vậy, địa vị chủ nhân của Chí B ảo Long Khí được tăng lên rất lớn.

Có thể tưởng tượng, sau lần “Cửu Long thịnh hội” này, sẽ có bao nhiêu cường giả sẽ tranh đoạt danh ngạch đến vỡ đầu.

Tiên Tần bảo tàng có thể nói là nơi hấp dẫn thật lớn trong một giới này.

Dù sao nơi đó cất chứa kết tinh trí tuệ của quốc gia cổ Tiên Tần, nền văn minh tu tiên rực rỡ của thời kỳ cuối thượng cổ.

Cho dù là cường giả Thông Thiên tam giai, Hợp Thể Độ Kiếp thậm chí là bán tiên Đại Thừa Kỳ. Tán tiên Ngoại hải vực đều không thể ngăn cản loại hấp dẫn này.

Nguyên lai lúc Dương Phàm cùng Hà Lạc nói chuyện, nghe ông ta nói trong Tiên Tần bảo tàng thậm chí có thể có Tiên khí.

Một khi tu sĩ đạt tới cấp bậc cao nhất, đặc biệt là Độ Kiếp Kỳ, Đại Thừa Kỳ cho dù là Tiên khí cấp bậc thấp một chút đều có thể khống chế.

Nghĩ đến nơi này, Dương Phàm không khỏi sinh lòng lo lắng, Hoán Thiên Nha sinh ra cảm ứng không hiểu.

Hắn mơ hồ phát hiện, dường như mình bó qua một nhân tố trọng yếu gì đó.

Kế tiếp, chủ nhân của chín Chí Bảo Long Khí đạt thành hiệp nghị chung, số lượng danh ngạch cũng được xác định.

Tràng “Cửu Long thịnh hội” này cũng rốt cục chấm dứt. cường giả khắp nơi đều tản đi. đều tụ đi tìm cường giả làm minh hữu.

Thiên Thu Vô Ngân dốc lòng tu luyện tìm hiểu, tính toán bề quan vài trăm năm, Ngay cả Tiên Tản bảo tàng đều không hỏi đến.

ở trong lòng hắn, chỉ có đại đạo của chính mình.

Ngoài ra, Trần Viễn Hầu cũng một mình rời đi, có lẽ tính toán tìm minh hữu của mình.

Không ai chân chính nguyện ý hợp tác cùng Tần Hoàng ngang ngược bá đạo.

Trong Tiên Tản cổ Điện rất nhanh chỉ còn lại hai người Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ.

- Bệ hạ. dùng phương pháp như vậy phản phối danh ngạch, thế cục đối kháng của trận doanh hai bên sẽ lập tức sụp đổ. Đến lúc đó cục diện sẽ càng ngày càng hỗn loạn.

Hàn Kỳ khẽ khẽ thở dài.

Lấy Chí Bảo Long Khí làm đơn vị phản phối, đến lúc đó rất nhiều cường giả của Đại Tản sẽ đều tự CỐ trận doanh riêng, thực hiện lợi ích lớn nhất mà không bị quản chế bởi người khác.

Sau khi tiến vào Tiên Tản bảo tàng, đều tự dựa vào bản lĩnh, không có liên quan gì nhau. Có thể được đến bao nhiêu ích lợi toàn bộ dựa vào bản lĩnh cá nhân.

Càng đáng sợ chính là. đến lúc đó đối mặt với bảo tàng tồn chứa nhiều bảo vật; chúng cường giả lợi ích phản phối không đồng đều có thể sẽ có khả năng dò mắt mà chém giết lẫn nhau.

Sắc mặt Tần Hoàng cũng càng phức tạp, thở dài:

- Kỳ thật từ sau khi Tiên Tản chia năm xẻ bảy, người thừa kế mỗi một đời Hoàng tộc Đại Tản đều nhận được một tổ huấn. Đó chính là nếu không gặp được nguy cơ diệt tộc... Tuyệt đối không thể mở ra Tiên Tản bảo tàng. Hơn nữa Cửu Long Tử nhất định phải thời khắc tọa trấn hoàng cung Đại Tản. Đây cũng là nguyên nhân sau khi ta luyện hóa Cửu Long Tử. bản tôn đều không rời khỏi phạm vi kinh đô.

Tuyệt đối không thể mở ra Tiên Tản bảo tàng?

Hàn Kỳ hít sâu một ngụm khí lạnh.

Hắn cũng lần đầu tiên nghe đến tổ huấn này.

Hoàng tộc Tiên Tản vì sao có tổ huấn như vậy?

Chẳng lẽ bảo tàng thời đại thượng cổ rạn vỡ không muốn để lại cho đời sau của mình.

Có lẽ. trong này cất giấu bí tân gì sao?

- Vì đủ phản lực Thiên Nhất Hồn Thủy cứu sống ái phi cùng Hân nhi, quá nhân cũng không thể không làm trái.

Bi thống trong mắt Tần Hoàng chuyển thành ý chí chiến đấu rào rạt.

- Bệ hạ. đây cũng là nguyên nhân ta cùng Thượng Quan Phi một mực duy trì kế hoạch của người.

Trên mặt Hàn Kỳ lộ ra và tia âm đạm.

Bởi vì Thượng Quan Phi chết ở trong tay Dương Phàm trên Bắc Dịch Thai.

- Dương Phàm này không ngờ đã giết chết huynh đệ tốt nhất của chúng ta. A Tuấn, người nhất định phải báo thù cho hắn.

Trên khuôn mặt nho nhã của Hàn Kỳ thoáng hiện một tia dữ tợn cùng cừu hận.

- Hàn Kỳ, có phải người trách ta lúc ở Tiên Tần cớ Điện không sử dụng lực lượng chân chính hay không? Mặc dù trình tự cực hạn của Đại Tần là Hợp Thể sơ kỳ. nhưng là ở Tiên Tần Cô Điện. Bác Dịch Thai thượng cổ, chín kiện Chí bảo Long Khí áp trận đã xa xa vượt qua hạn chế của Hợp Thể sơ kỳ.

Tần Tuấn thở dài nói.

- Ta không có ý trách bệ hạ. lúc ấy ai cũng không cứu được Thượng Quan Phi. Ngay cả Thiên Thu lão sư cũng không làm được. Người đem thực lực chân chính đề đến lúc Tiên Tần bảo tàng, đến lúc đó cướp lấy Thiên Nhất Hồn Thủy, thuận tiện cho Dương Phàm vĩnh viễn ở lại bên trong. Huông chi Yêu Long Hoàng sống rất dài lâu, tu vi cũng không đơn giản chỉ là Hợp Thể sơ Kỳ.

Hàn Kỳ rốt cục khôi phục bình tĩnh, nhưng thanh âm lạnh băng như cũ.

- Được, bốn hoàng nhất định sẽ làm vậy.

Tần Hoàng hít sâu một hơi. sau đó nói với Hàn Kỳ:

- Còn hai mươi năm sẽ mở ra Tiên Tần bảo tàng. Người đã bước nửa bước vào Hợp Thể Kỳ. để ta lấy cửu long số mệnh giúp người một lần bước vào Hợp Thể Kỳ. Có số mệnh gia thân, người không cần lo lắng trời buộc thiên địa, sau khi thành công làm giống như Thiên Ma Môn chủ. phong ấn pháp lực.

- A Tuấn. Là hậu duệ Tiên Tần, người có thể nói cho ta biết, trong Tiên Tần bảo tàng rốt cục ẩn tàng bí mật gì? Vì sao lại có tô huấn “Tuyệt đối không thể mở Tiên Tần bảo tàng”?

Hàn Kỳ hít sâu một hơi, nhìn thẳng Tần Hoàng.

Toàn bộ Cổ Điện chìm trong một mảnh tĩnh mịch. Tần Hoàng trầm mặc hồi lâu, mới hít một hơi dài:

- Vốn bí mật này tuyệt đối không thể bắt kỳ người nào không phải người thừa kế hoàng tộc được biết...

Đại điện trống trải đột nhiên ảm đạm không ánh sáng, bóng của hai người chìm trong bóng đêm, chỉ có the the nghe được thanh âm nhỏ bé như muỗi vo ve.

Cùng lúc đó. đám người Dương Phàm rời hoàng cung Đại Tần. về tới Thiên Bác Cung.

- Dương Phàm.

Một thanh âm lộ vẻ kiêu ngạo cô độc từ sau lưng truyền đến.

Dương Phàm nhìn lại. một nam nhân mặc áo trắng như hoàn toàn không ăn nhập với thế gian, chính là Vô Song.

- Người có chuyện gì?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

Chẳng lẽ võ sĩ Vô Song này tại Bác Dịch Thai khiêu chiến Thiên Thu Vô Ngân không thắng lại muốn tìm mình luận bàn?

846. Chương 798: Mộng Cường Thiên Ti Phục Tiên Trận.

Từ sau khi truy tung Thiên Cơ lần trước, chém giết Vu Tôn, Dương Phàm không còn tung tích của hắc, nghĩ rằng hắc đang một lòng tiềm tu.

Mà nay xuất hiện ở Bác Dịch Thai, ba kiếm kinh diễm suýt nữa giết Tần Hoàng, bày ra thực lực kinh người.

Cho dù là Dương Phàm hiện giờ, cũng không nắm chắc chiến thắng được Vô Song.

Lần này gặp mặt, Dương Phàm phát hiện khí tức trên người Vô Song đã sinh ra biến hóa vi diệu.

Trước kia, Vô Song trên con đường truy cầu kiếm đạo vô thượng, phẳng phất như đang có trực giác xa xăm thúc giục, trong mắt ít nhiều có phán mê man, còn có thân thể mê hoặc không giải được.

Mà nay, từ sau thượng cổ Bác Dịch Thai, ánh mắt thâm thúy của Vô Song càng thêm sáng ngời, trong mắt mơ hồ hiện lên thanh đoạn kiếm hư vô, càng thêm rõ ràng hơn trước.

- Trùng đại chiến kia, ta không may mắn tham dự, Tuy là tiếc nuối, nhưng cũng đại ngộ. Ngoại Hải Vực là nơi đứng đầu nhân giới cuối cùng, ta đi trước một bước.

Vô Song chậm rãi mở miệng, thân ảnh cao ngạo của hắn không hợp với thế gian này.

- Người muốn đi?

Dương Phàm nhìn cái bóng trắng Ngày càng xa, tiếng nói cũng Ngày càng nhỏ:

- Lần này từ biệt, ta sẽ rời khỏi Đại Tân. Ngày sau có thể sẽ rất khó có cơ hội gặp mặt...

Dương Phàm kinh ngạc nhìn cái bóng áo trắng như tuyết kia, dần dần dung nhập vào chân trời, biến mất không thấy, có một loại cảm giác không nói rõ được.

"Hắn không phải tới tìm ta luận bàn?"

Trong lòng Dương Phàm nghi hoặc, không quá rõ ràng ý nghĩa Vô Song cáo biệt lần này.

Hắn càng thêm không biết, lần sau gặp lại Vô Song, là một chuyện thật lâu thật lâu...

Vô Song rời đi, làm cho Dương Phàm khó hiểu không thôi, hắn hít sâu một hơi. ba cây Hoán Thiên Nha cùng lúc rung động.

Trước đó từ cảm ứng có thể biết, Vô Song cùng sổ phận thiên cơ của hắn, có liên hệ rất lớn, gần như chí thân.

Chẳng qua lần này Dương Phàm toàn lực cảm ứng. phát hiện thiên cơ có quan hệ tới Vô Song bị một cỗ lực lượng không thể đánh giá che đậy, dường như biến mất trong hư không.

Trực giác lại nói cho hắn, trong thời gian nhất định, Vô Song sẽ không cách nào sinh ra liên hệ với thiên cơ của hắn.

Vô Song cáo từ rời đi, làm Dương Phàm có một loại mất mát khó hiểu.

- Dương Phàm, bằng hữu người quen biết không có một ai đơn giản. Một cái Thiên Thu Vô Ngân đã là khoáng cổ tuyệt kim, còn Vô Song thần bí này lại suýt nữa giết chết Tần Hoàng.

Yêu Long Hoàng mỉm cười, hạ xuống cạnh hắn còn có Hồ Phi. Thanh Vũ.

- Còn có ta!

Hồ Phi cười hắc hắc, đắc ý vênh vang nói.

Dương Phàm nghe vậy, không khỏi suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện đây không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên.

Hắn đã từng có rất nhiều bằng hữu, chỉ là hiện giờ khoảng cách Ngày càng xa xôi. dần mất đi liên hệ.

Nhu Lâm Chung ở Vụ Liễu trấn, Viên lão đại Thiên Hành Chu, Lý Nguyệt Sương, phụ tử Trình Lão Tiên kinh đô. Vũ Văn Nhu cùng chung vu sơn, Lệ Hồng Phi đã từng là một trong tam đại tân tú. Lâm Thành hòa hợp ở cực Bắc mấy chục năm, Từ Lập trưởng lão Thiên Nhạc Viên ở Nội Hải quan hệ không tệ. còn có u Dương Phong...

Trên tiên lộ dài đằng đẵng, gặp qua rất nhiều bằng hữu hòa hợp, thế nhưng khoảng cách chỉ có Ngày càng xa.

Có lẽ. những bằng hữu đã từng quen biết quan hệ không tệ này. không thiếu người đã hóa thành nắm đất vàng.

Chỉ có người cùng một độ cao, có được tiềm lực cùng cấp, mặc kệ đi bao xa. cũng sẽ không mất đi.

Đây chính là lời đối thoại cùng Vô Song ở Lăng Đình Tiên Phong khi đó.

Lúc đó. Thiên Thu Vô Ngân ba đại hóa thân Bất Diệt Thể xuất hiện, lực chống ba đại Vương hầu. chấn nhiếp toàn trường.

Dương Phàm cười khổ một tiếng:

- Vì sao ta quen biết một số người, đều biến thái như thế?

- Đó là Bởi vì... người có được tiềm lực cùng độ cao ngang với chúng ta, bằng không chúng ta cũng không có được cơ hội liên thủ nhiều lần. Mà ta cũng cảm nhận được, người này cũng đặt người ở địa vị ngang hàng.

Vô Song nhàn nhạt nói.

Cái gọi là vật hợp theo loài, bởi vì bản thân Dương Phàm chính là tồn tại yêu nghiệt, cho nên vẫn bảo trì quan hệ bằng hữu với hắn đều không có một người bình thường.

Mọi người đứng ở Thiên Bắc Cung một thời gian, từ chối liên hệ bước ra ngoài cửa.

Trong thời gian này. có không ít người tới bái kiến Dương Phàm, nhưng không nói nhiều.

Sau đó. chúng cường giả tham gia Cửu Long Thịnh Hội lần lượt rời đi.

Một ngày, Yêu Hoàng dẫn Hồ Phi Thanh Vũ đi tới chỗ Dương Phàm.

- Yêu Hoàng tìm ta có chuyện gì?

Dương Phàm mở mắt. đứng dậy nghênh tiếp.

Yêu Long Hoàng rất là khách khí nói:

- Hồ Phi cùng người bạn đâu là bằng hữu trưởng thành bên nhau. Hắn vẫn ở Yêu Hoàng Cảnh, rất là khó chịu. Mà nay hắn đã thăng cấp cảnh giới Thần Hư, bốn hoàng cũng yên tâm cho hắn đi lại Đại Tân. Lần này cáo từ. để cho hắn cùng người quay về Lăng Đình Tiên Phong đi.

Dương Phàm nghe vậy, sắc mặt thoáng vui vẻ, vội đồng ý:

- Yêu Hoàng yên tâm, hắn theo ta cùng về Tiên Đạo Tông, nhất định sẽ bình yên vô sự.

Hồ Phi bĩu môi. có chút không phục nói:

- Đại Tân hôm nay. có ai uy hiếp tới ta được?

- Có lời này của người, bốn hoàng yên tâm rồi.

Yêu Long Hoàng cười từ biệt Dương Phàm.

Lúc chia tay. Dương Phàm thấy được trong mắt Thanh Vũ lưu chuyển những tia không bỏ được.

Hồ Phi vươn tay gỡ gỡ đầu, cười hắc hắc. phát tay từ biệt Thanh Vũ.

Chờ sau khi Yêu Long Hoàng rời đi, Dương Phàm chế nhạo nói:

- Lúc nào rước Thanh Vũ cô nương vào cửa. để cho lão đại ta t hay người làm chủ đi.

Hồ Phi nghe vậy, nhất thời thẹn quá thành giận, mặt cũng đỏ lên.

Dương Phàm âm thầm buồn cười, tính cách Hồ Phi thô bạo. thế nhưng trên phương diện cảm tình lại trì độ nhu một đứa nhỏ.

Nếu như đổi thành cha con Dương Thiên, Dương Phàm, chi sợ đã sớm nắm vào trong tay rồi.

- Chúng ta cũng xuất phát thôi.

Dương Phàm cố nén ý cười, cũng không tiếp tục lấy chuyện này chọc ghẹo hắn, bằng không Hồ Phi sẽ tức quá phát điên, tìm hắn đại chiến mấy trăm hiệp.

Vù vù

Hai người hóa thành đoàn ánh sáng, lướt ngang kinh đô. nhắm phương hướng Lăng Đình Tiên Phong, Thiên Võ Chấu bay đi.

Dọc theo đường đi, Hồ Phi muốn nói mà ngập ngừng.

- Muốn nói cái gì, nó thẳng ra đi.

Dương Phàm như cười như không nói.

Hồ Phi ập a ập ứng nói:

- Nếu như lão đại hay ta làm chủ... ta nói là giả nhu, không biết Thanh Vũ nàng có đồng ý hay không?

- Vấn đề này, sao ngươi không trực tiếp hỏi đi hỏi bản thân nàng ta?

Dương Phàm mặt đây ý cười, thoáng hài hước nói.

- Hừ. không nói thì thôi.

Hồ Phi sao nhìn không ra đùa cợt trong mắt Dương Phàm hẳn nhất định biết đáp án mà không nói cho mình biết.

Ở trong lòng Dương Phàm, cũng thật hy vọng Thanh Vũ kết hợp cùng Hồ Phi, dù sao đều là yêu tộc, hơn nữa đều là thần thú. tiềm lực tư chất cực cao.

Hắn càng có thể nhìn ra được, Thanh Vũ có ý với Hồ Phi, nếu như người này cầu hôn. nàng quá nửa sẽ không chối từ.

Chỉ là Dương Phàm có phần đùa giỡn, muốn làm cho trong lòng Hồ Phi thấp thòm nhiều một chút thôi.

Hai người đi thẳng một đường, ước chừng bay đi mấy ngày, tiến vào một mảnh hoang dã.

Đúng lúc này, trên bầu trời phía trước xuất hiện một hình bóng quen thuộc.

Giữa tầng mây. một thiếu niên mặc trang phục xa xua, nhưng thoáng có vẻ chất phác.

Đó là Tần Vong.

- Dương Phàm, sao lại trùng hợp như thế. trên đường lại cùng gặp các người.

Tần Vong nhanh chóng phát hiện ra hai người Dương Phàm từ phía sau. vẽ mặt kinh, ngạc nói.

Hắn đã xuất phát trước Dương Phàm một bước, thế nhưng hai người đi sau tốc độ phi hành càng nhanh hơn, đuổi theo tới đây.

- Dù sao tiện đường, cùng đi chung thôi.

Dương Phàm mỉm cười nói.

Tần Vong tự nhiên sẽ không từ chối, trong lòng hắn còn có vô số nghi vấn đợi Dương Phàm giải đáp.

Vì vậy, ba người cùng nhau đạp độn quang, nhắm Thiên Vô Châu bay đi.

Trong lúc này, Tần Vong hỏi Dương Phàm chuyện có liên quan đến Vô Song.

Ngày ấy, Thanh Long Kiếm lại chủ động thần phục người khác.

Càng thêm khó tin, Vô Song đưa Thanh Long Kiếm trở lại cho Tần Vong, loại độ cao này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Đối với thân thể hắn, ta vẫn đang suy đoán. Nhưng có một chút chuyện rất khẳng định, hắn quá nửa đến từ Thượng Giới.

Dương Phàm hàm hồ trả lời, lại hỏi:

- Ngươi sao lại đột nhiên hỏi hắn?

- Dưới tình huống được ta nhận chủ luyện hóa, Thanh Long Kiếm gặp được người này, lại chủ động thần phục, thậm chí ân cần lấy lòng. Thế gian sao có người như thế? lẽ nào hắn mới là chủ nhân chân chính của kiếm này?

Tần Vong hô hấp thoáng gấp gáp. hiển nhiên bị đả kích rất nặng.

Dương Phàm cười không nói, hắn lại cảm giác chuyện này rất bình thường, tràng cảnh vạn kiếm triều bái khi xưa, càng chấn động hơn thế này.

- Chỉ là ta còn rất cảm kích hắn, hy vọng Dương đạo hữu t hay ta biểu đạt ý cảm tạ.

Tần Vong sắc mặt trịnh trọng nói.

- Cảm tạ hắn?

Dương Phàm chợt sững sờ.

Tần Vong hít sâu một hơi. trong mắt chớp động tinh quang, giải thích:

- Thanh Long Kiếm của ta ở trong tay hắn một lát. dường như xảy ra chút biến hóa, trong kiếm này càng nhiều thêm ý cảnh kiếm đạo cực kỳ thâm ảo...

- Còn có chuyện này?

Dương Phàm thất kinh, hắn cũng không đoán ra ý nghĩa Vô Song làm như vậy.

Trong lúc nói chuyện, lại bay ra mấy trăm dặm.

Bỗng nhiên, tầng mây trên đầu đoàn người mây đen quay cuồng mãnh liệt, một cỗ lực lượng kinh thiên đáng sợ tràn ra từ trong thiên địa.

- Không hay, là trận pháp, nơi này có mai phục.

Tần Vong kinh hô một tiếng.

Vừa dứt lời. trong thiên địa truyền đến một trận tiếng cười cuồng ngạo:

- Ha ha ha... Tần Vong, ngươi rốt cuộc sa lưới rồi. Ta muốn rút gân lột da. băm thây ngươi vạn đoạn!

Trong tiếng nói già nua kia, dường như có phần hận ý khắc sâu trong lòng.

Vừa dứt lời, trong phạm vi ngàn dặm quanh nơi này. một mảnh hào quang màu xanh lục cắt đứt cả khu vực.

Đoàn hào quang xanh lục này mảnh như tờ. đan xen như một cái lưới lớn, co lại từng chút.

Toàn bộ đại trận, lúc không chuyển động ẩn giấu trong thiên địa. một khi phát động lại kinh thiên địa.

- Đây là Mộc Cương Thiên Ti Phục Tiên Trận Nam Cung gia...

Tần Vong thấy tình cảnh này, kinh hoảng biến sắc:

- Chẳng lẽ là Nam Cung Ương vẫn lãnh đội không ra?

Dương Phàm không biết Nam Cung Ương là ai, thế nhưng người này ở một ngàn năm trước, chính là thiên tài Đại Tân. gia chủ đời trước gia tộc Nam Cung.

Từ một ngàn năm trước, chính là cường giả cảnh giới Thần Hư.

Trong thiên địa. vô số sợi tơ xanh lục hiện hình từ trong trạng thái dung nhập hư không ẩn nấp. một mảnh hào quang xanh lục co rút đến phạm vi trăm dặm, vây khốn ba người ở bên trong.

- Tần Vong, ngươi biết rõ tên lão phu, ở Tiên Tần cò Điện còn dám giết ái nữ ta. Hôm nay, Mộc Cương Thiên Ti Phục Tiên Trận này chính là nơi chôn thân của ngươi.

Một lão giả chợt mất áo lục, chân đạp một con trâu đò tòi ra khí tức bạo ngược hiện thân từ trong trận pháp.

- Lão đại. cảm quan thông thiên của ngươi sao không phát hiện mai phục chỗ này?

Hồ Phi bĩu môi. thoáng đùa cợt nói.

Vừa rồi lúc nói chuyện, Tần Vong đề cập tới công pháp của Dương Phàm.

Dương Phàm đáp lời:

- Công pháp của ta tuân theo tự nhiên thiên địa, nắm giữ hoàn cảnh... trong đó lấy sờ trường cảm quan... Tần Vong ngăn ra. cũng khó hiểu nhìn Dương Phàm.

- Đáng cười, trận này truyền thừa từ thượng cổ, sờ trường ẩn nấp vây khốn người. Coi như là cường giả Hợp Thể dưới lúc không để ý, cũng khó mà phát giác ra.

Nam Cung Ương cười nhạt, vẻ mặt trào phúng nhìn mấy người.

- Ta đương nhiên phát hiện trận này.

Dương Phàm không chút do dự nói.

- Lão đại người đừng khoác lác nữa, nếu như phát hiện ra, người sao còn không nói sớm cho chúng ta biết mà đề phòng.

Hồ Phi còn canh cánh trong lòng chuyện Dương Phàm trêu chọc mình, hiện giờ tới lượt hắn.

Tần Vong, Nam Cung Ương cũng mặt đầy vẻ nghi vấn.

Dương Phàm lại ra vẻ kỳ quái nói:

- Vì sao phải đề phòng? Trận này không có uy hiếp tới chúng ta.

Nam Cung Ương nghe vậy, khuôn mặt hung hăng co quắp, cực kỳ khó coi.

847. Chương 799: Nghe Tiếng Mà Chạy.

- Vì sao phải đề phòng? Trận này không có uy hiếp tới chúng ta.

Dương Phàm vẻ mặt kỳ quái, nói như là đương nhiên.

Hồ Phi nghe vậy. chột cứng lại. càng ghen một hơi phiền muộn.

Tần Vong càng có vẻ cổ quái.

Tuy rằng cách làm của Dương Phàm có hiểm nghi giả heo ăn cỏ, thế nhưng hắn quả thật không cần phải đưa ra cảnh cáo với những chuyện vặt không có uy hiếp, cũng không cần sớm chuẩn bị gì.

Nếu như thật có uy hiếp, Hoán Thiên Nha của Dương Phàm sẽ lập tức sinh ra phản ứng.

Thế nhưng khi Dương Phàm phát giác trận này, ba cây Hoán Thiên Nha trầm tĩnh như nước phẳng, thân thức hắn đảo qua, toàn bộ trấn pháp vừa nhìn là biết.

Trải qua quyết đấu sổ mệnh ở Bắc Dịch ThaL Dương Phàm đánh một trận đỉnh cao cùng Thiên Thu Vô Ngân, dung hợp ý chí tinh thần từ trong thần tượng thượng cổ, đạt đến độ cao càng khó giải thích.

Đối với trận này, hắn dứt khoát bỏ qua, không ngờ tới là mai phục nhắm vào Tần Vong.

Tần Vong nhanh chóng lĩnh hội được hàm nghĩa trong lời Dương Phàm, thờ phào một hơi. trong lòng thầm than: Không hổ là sánh vai cùng tông sư Thiên Thu Vô Ngân, khó khăn ở trong mắt người thường, đối với bọn họ căn bản bé nhỏ không đáng nói.

Thế nhưng, Nam Cung Ương thân là cao nhân lánh đời bố trí trận này. nghe lời này sắc mặt liền khó coi cực điểm.

Nam tử trước mắt không nhìn ra sâu cạn này, lại trắng trợn khinh thường Mộc Cương Thiên Ti Phục Tiên Trận truyền thừa vô số đời Nam Cung gia tộc.

Trên thực tế. đã không phải là coi thường nữa, mà là không thèm nhìn.

Biết rõ trận này tồn tại. nhưng lại đối đãi nó như không khí.

Từ trước đến nay, lão lần đầu thấy được kẻ cuồng ngạo như thế.

Người này lại cứ không có bất cứ thần thái cuồng ngạo kiêu căng gì, mà là căn bản không xem lão tồn tại.

- Tiểu bối vô danh, lại tự cao tự đại như thế, dù là Tần Hoàng ở trước mặt lão phu. cũng phi nhượng lễ ba phần.

Nam Cung Ương giận quá hóa cười.

Từ một ngàn năm trước, lúc lão uy chấn Đại Tần, những người Tần Vong, Tần Tuấn đều là tiêu tử tóc còn đề chỏm.

Nam Cung Ương còn là gia chủ Nam Cung gia tộc đời trước, bối phận còn cao hơn cả Tần Hoàng. Hàn Kỳ.

Hắn đưa chức gia chủ truyền cho nữ nhi Nam Cung Dật. liền bế quan quanh năm, Chuyên tâm tu luyện. ở trong năm tháng dài dòng, dân dân bị người quên đi, gọi là cao nhân lánh đời không thể thích hợp hơn.

Mấy Ngày trước, đương đại gia chủ Nam Cung Dật tiến vào hoàng cung, không lâu sau đột nhiên ngã xuống.

Làm gia chủ một nhà, Nam Cung Dật đương nhiên phải có hồn bài bản mạng ở gia tộc.

Hồn bài vỡ nát. cấm chế nâng lên, kinh động toàn bộ Nam Cung gia, cũng đánh thức Thái thượng gia chủ Nam Cung Ương bế quan quanh năm.

Sau khi biết được tin dữ. Nam Cung Ương thiếu chút nữa trực tiếp giết vào hoàng cung.

Sau khi kết thúc Cửu Long Thịnh Hội, biết được hung phạm, Nam Cung Ương tỉnh táo lại, bày ra kế hoạch chu toàn.

- Nam Cung tiền bối. chỉ một mình ngài, cho dù có trận này trợ giúp, muốn giết Tần mỗ chi sợ không có khả năng được.

Tần Vong cười hắc hắc, ngược lại thân thể nhẹ nhõm.

Lúc này có Dương Phàm ở một bên, trong lòng hắn không khỏi yên tâm. Trong đầu không khỏi hiện lên tràng diện ba pho Thái Hư Huyền Thần, chấn nhiếp thượng cổ Bắc Dịch Thai.

- Hừ! Lão phu sao không biết trong tay ngươi có Thanh Long Kiếm.

Nam Cung Ương nắm chắc thắng lợi nói.

Cho dù lão đã nửa chân vào Hợp Thể Kỳ, thế nhưng trước mặt Tần Vong có được Thanh Long Kiếm, sợ rằng không chiếm được tiện nghi nào, càng đừng nói chém giết đối phương.

Trong lòng Tần Vong cả kinh, lẽ nào Nam Cung Ương còn có bài tẩy cực mạnh nào khác?

Đúng lúc này. Dương Phàm nhàn nhã thành thoi nói:

- Còn có các vị bằng hữu cũ, đều đi ra đây đi.

Lời vừa dứt. ở ngoài mấy dặm, tấm lưới xanh lục nin lên. hiện ra ba người.

Tần Vong tập trung nhìn kỹ, kinh hô:

-Là các người...

Ba người này, đích thật là người quen cũ: Trần Đông Hầu, Lục Vân Hầu. Thiên Lâm Hầu.

Không ngờ tới Nam Cung Ương chặn giết Tần Vong, có thể mời tới ba vị Vương hầu, đồng thời trong đó một vị là Trần Đông Hầu.

- Còn có một vị nữa.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, ánh mắt cố ý vô tình nhìn về một phía.

- Khụ khụ.

Một lão giả mặc cổ bảo, hiện thân ở một vị trí bí mật trong trận pháp.

- Trần Viễn Hầu.

Tần Vong thất kinh, trong lòng chợt lạnh lẽo.

Không ngờ tới Ngay cả Tần Quang Đức luôn luôn tiềm ẩn cực Bắc không hỏi thế sự. cũng tới hỗ trợ Nam Cung Ương đối phó mình.

Nam Cung Ương là lão quái vật sống mấy ngàn năm, kết giao rộng rãi, đồng thời mời tới nhiều cao thủ như vậy mai phục mình.

Đương nhiên, sỡ dĩ Trần Đông Hầu cùng Trần Viễn Hầu trợ giúp Nam Cung Ương, sợ rằng còn có ý nghĩ mơ ước Thanh Long Kiếm.

Thanh Long Kiếm chí bảo công kích xếp hàng thứ hai trong Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, Ngay cả Tần Hoàng cũng phải vô cùng động tâm với nó, huống chi các Vương hầu khác.

Đồng thời, Thanh Long Kiếm ít nhất còn đại biểu ba danh ngạch tiến vào bảo tàng Tiên Tần, đó chính là lợi ích trần trụi nhất.

Trong ánh mắt Dương Phàm cười dài.

-Khụ khụ.

Tần Quang Đức họ khê hai tiếng, mặt già đỏ lên:

- Không ngờ tới ở đây cũng có thể gặp Dương đạo hữu, thật là có duyên mà.

Nhớ tới năm đó ở cực Bắc. hần cùng Dương Phàm đánh một trận, lại đồng ý khả năng ưu tiên hợp tác.

Thế nhưng không biết Tần Hoàng cho lợi ích gì, kết quả gia nhập một phía Tần Tuấn.

- ở vùng đất hoang dã này, lại có thể gặp được Dương tông sư. thật quá trùng hợp.

Trần Đông Hầu cười ha ha.

Thiên Lâm Hầu cùng Lục Vân Hầu cũng cười nói phụ họa. nhưng cười có chút miễn cưỡng.

Coi như là kẻ ngốc, cũng rõ ràng bọn họ mai phục ở đây có dụng ý gì.

Nhưngbọn họ vạn lần không ngờ tới, Tần Vong sẽ đi chung với Dương Phàm.

Trước đó bọn họ rõ ràng có tin tức xác thực, Tần Vong đã rời đi một mình.

Trên thực tế, hai người Dương Phàm gặp gỡ Tần Vong, cũng là nửa đường gặp được.

Lúc này. dù cho bọn họ mấy cái lá gan, cũng không dám ra tay nữa, mỗi người làm ra vẻ trùng hợp gặp phải.

”Tần Quang Đức, Tần Diệu Đức, các ngươi có ý gì? Kế hoạch trước đó, lẽ nào các ngươi đã quên rồi?”

Nam Cung Ương âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, truyền âm thần niệm đối với Trần Viễn Hầu cùng Trần Đông Hầu.

Lúc này, ngay cả phía Tần Vong nhiều thêm hai người, bọn họ có trận pháp ở đó, lại thêm nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối, hoàn toàn có cơ hội đắc thủ.

- Câm miệng!

Trần Đông Hầu quát lạnh:

- Dương Phàm cũng ở đây. ngươi còn dám động thủ. có phải là sống chán rồi không?

- Dương Phàm?

Ánh mắt Nam Cung Ương không khỏi chuyển về phía Dương Phàm, trong lòng lại cực kỳ buồn bực: gần đây lão mới xuất quan, chẳng qua mơ hồ nghe được cái tên này. nhưng còn khôngtới mức khiến cho mấy người Trần Đông Hầu sợ tới như vậy.

- Ha ha! Là trùng hợp sao, chẳng hay hai vị lão bằng hữu có muốn xuống đây luận bàn một chút.

Dương Phàm như cười như không nói.

- Không không không...

Trần Đông Hầu cùng Trần Viễn Hầu sắc mặt biến đổi. liên tục lắc đầu.

- Phóng mắt khắp Đại Tồn hôm nay, ngoại trừ những cường giả trên ngón tay như Thiên Thu tông sư, ai có tu cách luận bàn cùng Dương tông sư.

Trần Đông Hầu cười gượng nói.

Từ trận chiến bảo vệ Tiên Đạo Tông, Dương Phàm thần dũng một người một kiếm, một bước giết một người, đã thâm sâu lòng người.

Thậm chí ở Ngay thời khắc mấu chốt, kiếm ý chí từ tập trung hẳn, Trần Đông Hầu ở trước mặt đại quán mấy trăm vạn tu sĩ bậc cao. thỏa hiệp lui binh.

Mà nay, Dương Phàm mạnh hơn trước không biết bao nhiêu, trở thành tông sư Đại Tồn danh xứng với thực, hẳn nào có dũng khí động thủ.

- Dương tông sư nói đùa. dù là hai người chúng ta cùng tiến lên. cũng không có tư cách luận bàn với ngài.

Trần Viễn Hầu trong lòng chột dạ, cũng vội vỗ mông ngựa nịnh nọt.

- Bản vương có việc, hai mươi năm sau mở ra bảo tàng Tiên Tồn, sẽ lại nói chuyện cùng Dương tông sư.

Trần Đông Hầu lập tức mỉm cười cáo từ. kéo Lục Vân Hầu cùng Thiên Lâm Hầu gấp rút chạy đi.

VÙvùvù

Ba người chạy đúng là nhanh như thò, thoáng cái không thấy bóng dáng nữa.

Một hơi chạy ra mấy vạn dặm, thấy không có động tĩnh, mới thở phào một hơi.

Trần Đông Hầu lòng còn sợ hãi, thầm nghĩ:

"Nếu như Dương Phàm ra tay, chúng ta ít nhất phải ngã xuống hai người, lại còn là phóng đoán bảo thủ nhất."

Trần Đông Hầu vừa mới trốn chạy.

- Ha ha! Tồn mỗ cũng phải quay về cực Bắc, hai mươi năm sau Ngày mở ra bảo tàng Tiên Tồn, bản vương cũng muốn chuẩn bị cho tốt.

Tồn Quang Đức treo nụ cười lấy lòng, cáo từ Dương Phàm, sau đó cấp tốc bỏ chạy.

- Người... Các người...

Nam Cung Ương thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Những cường giả tìm tới đây. đến lúc mấu chốt, còn chưa động thủ đã bỏ chạy mất bóng.

Thấy tình hình này. Hồ Phi cùng Tồn Vong hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt cổ quái.

"Người này rốt cuộc là cường giả mới quật khởi ra sao, lại làm cho nhiều cường giả đứng đầu Đại Tồn nghe tiếng bỏ chạy như thế."

Nam Cung Ương cũng Không phải kẻ ngốc, ánh mắt lóe lên, chợt dừng trên mặt Dương Phàm.

Không chiến mà lui!

Đây là khái niệm gì?

Dùng võ lực đẩy lùi địch nhân, đây chỉ là hạng kém, chứng minh thực lực của người không đủ mạnh.

Nếu như chân chính đủ mạnh: căn bản không cần chiến đấu. chỉ cần đứng ra là có thể hù dọa đối thủ.

Mà lúc này. nghe tiếng bỏ chạy còn là những cường giả cao nhất Đại Tồn.

Trong tư duy Nam Cung Ương, có được lực uy hiếp cỡ này. Đại Tồn hôm nay ngoại trừ đương kim Nhị Hoàng, không nghĩ ra được kẻ thứ ba.

Bỗng nhiên, trong lòng Nam Cung Ương dâng lên sóng to gió lớn, miễn cưỡng cười, nhìn về phía Dương Phàm:

- Thi ra ngài là Dương tông sư đại danh lừng lẫy.

Lão cười thật rất miễn cưỡng, rất dối trá.

Bởi vì lão xuất quan không lâu, càng không tiến vào thượng cổ Bắc Dịch Thai, còn không biết lực uy hiếp chân chính của Dương Phàm.

Chỉ có cường giả từng tham gia Cửu Long Thịnh Hội, mới có loại kinh sợ đối với Dương Phàm, những Vương hầu Phủ chủ khác tuy có kính sợ. nhưng còn không tới mức bị dọa nghe tiếng bỏ chạy như thế.

- Chúng ta còn phải đi đường.

Dương Phàm nhàn nhạt liếc nhìn lão. sau đó dẫn Hồ Phi nhắm hướng Thiên Vô Châu bay đi.

Hắn dứt khoát mặc kệ Nam Cung Ương.

Thấy tình hình này. Nam Cung Ương ngược lại thở ra một hơi.

Chuyện chém giết Tần Vong, chi cần Dương Phàm không có. lão có thể bỏ trí lần nữa.

- Dương huynh, chờ đã.

Tần Vong bỗng gọi hắn lại.

Dương Phàm ngừng lại, có vẻ ngạc nhiên nhìn về phía hắn:

- Lễ nào ngươi muốn ta giúp ngươi giết hắn?

Nam Cung Ương nghe vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, thẩm nghĩ không ổn.

Xem tình hình, Dương Phàm này quan hệ không tệ với Tần Vong, nếu như thật hỗ trợ hắn, vậy thì mình sợ rằng...

Có thể bằng lực một mình, dọa chạy toàn bộ tứ đại Vương hầu Trấn Đông Hầu, Dương Phàm ít nhất là tồn tại cấp bậc Nhị Hoàng.

- Đang có ý này.

Tần Vong cười xấu hổ, ngược lại rất thẳng thắn nói:

- Đã gọi là nhỏ cò phải nhỏ tận gốc, nếu như lần này ta không giết hắn, người này tất nhiên có thể mưu hại lần nữa. thậm chí ghi hận Dương huynh.

Tần Vong ở thượng cổ Bắc Dịch Thai chiến đấu. dùng Thanh Long Kiếm giết chết Nam Cung Dật. lần này nếu để cho Nam Cung Ương chạy đi. đúng là thả hổ về rừng.

- Tần Vong... Ngươi ngậm máu phun người!

Nam Cung Ương giận dữ, mắng âm lên.

Tiếp đó, tràng diện rơi vào một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt Tần Vong cùng Nam Cung Ương đều nhìn về phía Dương Phàm.

Quyển quyết định chân chính, vẫn thuộc về bản thân Dương Phàm.

Lúc này, trong lòng hai người đều hết sức khẩn trương.

848. Chương 800: Vô Dịch Đại Tần.

Lão vốn có ý liên hợp nhiều lộ Vương hầu, cùng nhau mai phục Tần Vong, chém giết tại chỗ. đoạt lấy Chí Bảo Long Khí Thanh Long Kiếm.

Vì chuyện này, lão có thể nói đã bỏ trí tỉ mỉ.

Nhưng lão tuyệt đối không ngờ tới, nam tử sâu không thể lường bên cạnh Tần Vong, căn bản không cần động thủ, đã làm bọn người Trần Đông Hầu nghe tiếng mà chạy.

Lão mưu sâu tính kỹ, đương nhiên có thể đoán ra người này hùng mạnh, tuyệt đối không phải mình có thể chống lại.

Mà giờ, lão còn đối diện với chuyện càng đáng sợ hơn, Tần Vong vì nhỏ cở tận gốc, lại thỉnh cầu Dương Pháp giúp đỡ. diệt sát mình.

Trong lòng Nam Cung Ương phát lạnh, càng hận thấu xương Tần Vong.

Lúc này, bất luận là lão hay Tần Vong, đều hết sức khẩn trương.

Nam Cung Ương lo sợ Dương Phàm đáp ứng, nếu như thế thì mình đỡ nhiều lạnh ít.

Tần Vong lại lo lắng Dương Phàm không đáp ứng, như vậy thì tương lai sẽ mang tới hậu họa vô cùng.

Dương Phàm cười nhạt nhìn hai người, khẽ gật đầu nói:

- Tần huynh quả thật đủ thẳng thắn, đây cũng là nguyên nhân ta hợp tác cùng huynh.

Vừa nói lời này. trong lòng Nam Cung Ương lập bộp. thẩm hô không xong.

Đồng thời, một cỗ khí chấn nhiếp thẳng linh hồn, khóa chặt lão lại, giống như bị người ta bóp chặt vết hầu, hít thở khó khăn, mặt già ngẹn tới đỏ lên.

Dưới tình huống này, lão căn bản không dám động đậy. giống như chỉ cần động đậy, sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục.

Trong lòng Nam Cung Ương kinh hãi: đối phương chỉ phát ra khí thế. là có thể làm cho mình khó chịu như vậy, thế thì thực lực chân chính hoàn toàn không thể đánh giá hết.

Tần Vong mừng rỡ:

- Nói như vậy. Dương huynh đồng ý ra tay, nếu thế thì Tần mỗ thiếu một cái nhân tình.

- Không.

Dương Phàm khẽ lắc đầu:

- Mọi chuyện đều phải lưu cho người một đường sinh cơ. Người giết Nam Cung Dật. là bởi khi đó hai người ở lập trường đối lập, mà hần mai phục người, là vì báo thù cho nữ nhi. Là đúng hay sai, không có ý nghĩa.

- Đúng đúng đúng.

Nam Cung Ương vội vàng gật đầu liên tục, trong lòng mừng rỡ: không hô là nhân vật cấp tông sư, lòng dạ khí độ khác thường, ở một độ cao mà người thường không cách nào với tới.

- Đây...

Sắc mặt Tần Vong cứng đờ.

- Cho nên, Dương mỗ làm người công chứng, để hai người bằng vào bản lĩnh của mình, quyết tử chiến.

Dương Phàm cười nhạt.

- Được.

Tần Vong gật đầu không chút do dự. tràn đầy tự tin.

Nam Cung Ương hơi chút chần chờ, cắn răng một cái, liền đáp ứng.

Ánh mắt Dương Phàm lạnh lùng quét Nam Cung Ương:

- Dương mỗ nói rõ trước, người muốn báo thù. tự nhiên phải có quyết tâm báo thù. Nếu như trong lúc quyết chiến chạy trốn, vậy ta sẽ ra tay tru giết người.

- Vâng vâng.

Nam Cung Ương lại liên tục gật đầu, vẻ mặt cảm kích nói:

- Đa tạ Dương tông sư cho ta cơ hội.

Tần Vong lại cười hiểu ý, mặc dù Dương Phàm cho Nam Cung Ương lưu một đường sinh cơ, nhưng chế định ra quy tắc lại nghiêng về phía hắn.

Một khi Nam Cung Ương chạy trốn. Dương Phàm sẽ ra tay lập tức chém giết.

Còn Tần Vong cùng Dương Phàm là quan hệ minh hữu, cũng có chút giao tình, trong chế định quy tắc không nói rõ điều này.

Dương Phàm làm việc tuy có lý trí, nhưng là thuận theo tự nhiên, bởi vì quan hệ tốt với Tần Vong, cho nên chế định ra quy tắc thoả đáng nghiêng về phía hắn.

Đồng thời, trong lòng Tần Vong âm thầm cảm thán, hôm nay Dương Phàm đã hoàn toàn đặt chân lên đỉnh kim tự tháp tu tiên gì ới Đại Tần, đạt tới trình độ có thể tùy ý chế quy tắc.

Mà quy tắc hắn chế định, người dưới đỉnh kim tự tháp sẽ không có cách nào chống cự.

Dù là Vương hầu bình thường, cũng không cách nào với tới độ cao này.

- Hắc hắc, có thể xem náo nhiệt rồi.

Hồ Phi chà chà tay, vẻ mặt hưng phấn.

Ở vùng hoang vu này. Nam Cung Ương đối diện xa xa Tần Vong, khí thế mạnh mẽ làm cho phạm vi vạn dặm trống trải không tiếng động.

Còn chưa thật sự động thủ, lực Thần Hư kinh thiên động địa đã tràn ngập phạm vi vạn dặm hư không.

Không nhiều lời, hai vị cường giả cấp Thần Hư triển khai một trận long tranh hổ đấu, làm cho mảnh thiên địa này rơi vào một trận mây đen sấm sét.

Tu sĩ đi ngang nơi này, căn bản không dám tới gần, khí thế hùng hồn cùng sóng dư âm kia, không phải tu sĩ bình thường có thể thừa nhận.

Theo chiến đấu tiến hành, Nam Cung Ương kinh hãi phát hiện Tần Vong Tuy mới vào cường giả Thần Hư, nhưng căn cơ hết sức thâm hậu, càng có được lực Huyết mạch Tiên Tần.

Luận trình độ huyết mạch, Tần Vong ngang hàng với Tần Tuấn, tư chất cũng không kém nhiều.

Hơn nữa Tần Vong cũng có đủ thiên phú, mặc dù so với cường giả Thần Hư tiền bối, cũng không kém bao nhiêu.

Nam Cung Ương tuy mạnh, gần như chỉ nửa bước vào Hợp Thể Kỳ, nhưng cuối cùng không đạt tới mức như Bạch Vũ Lão Tiên.

Sau đó, Tần Vong càng đánh càng mạnh, khi hắn té ra Thanh Long Kiếm, long văn màu xanh xông lên tận trời, kiếm khí không gì đỡ được xé rách mọi thứ.

Nam Cung Ương lập tức thua liên tục lùi bước, rơi xuống hạ phong tuyệt đối, mắt thấy kiên trì không được bao lâu.

Bỗng nhiên, lão hiểu ra được Vương hầu có được Chí Bảo Long Khí chênh lệch với cường giả Thần Hư bình thường.

Phốc phốc phốc!

Một mảnh sóng văn Thanh Long Kiếm kiếm khí như hình thành một con Thanh Long nhe nanh múa vuốt, lực công kích áp đảo xé rách tầng phòng ngự của Nam Cung Ương.

Nam Cung Ương rơi vào tuyệt cảnh, vẻ mặt hoảng sợ, nào còn tâm tu báo thù.

"Chạy-"

Lão theo tiềm thức bò chạy, thi triển bí thuật, một chia thành tám.

Tổng cộng tám cái bóng sáng xanh lục, khí tức khó phân biệt thật giả, chia ra tám hướng bò chạy.

Trước thể công đáng sợ của Thanh Long Kiếm, lão căn bản không có sức chống trả. chỉ có thể lựa chọn trốn đi.

Thấy tình cảnh này. Tần Vong cười trào phúng, thu hồi Thanh Long Kiếm, đưa ánh mắt về phía Dương Phàm.

Hắn biểu đạt ý tứ rất rõ ràng.

Bồng nhiên, khi ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Phàm, phát giác thân hình đối phương lóe lên, trong ánh mắt như có hai cái bóng Dương Phàm, xuất hiện hiện tượng chồng lẫn quy dị.

- A....

Một tiếng hét thảm truyền tới. một Nam Cung Ương trong đó bị một chưởng đánh nát, hóa thành bụi bặm.

Ngay khoảng khắc trước khi chết, lão chợt cảm thấy một cỗ áp lực làm cho lão không thở nổi, mạnh hơn Tần Vong không biết bao nhiêu lần.

Lão biết, người kia đã ra tay.

Làm cho lão kinh sợ, là Dương Phàm liếc mắt một cái liền nhìn ra chân thân của lão.

Trong cảm quan Nam Cung Ương, động tác Dương Phàm cũng không nhanh, lại như vươn ra từ khe rách không gian, chính mình căn bản không thể nào tránh được.

Khi chưởng lực mạnh mẽ đánh nát thân thể lão, Nam Cung Ương mới chính thức hiểu ra: đây chính là thực lực của hắn?

Nói thì chậm hiện thực lại nhanh, khi Tần Vong nhìn về phía Dương Phàm, phát hiện hiện tượng chồng lẫn, Ngay khoảng khắc đó Dương Phàm hoàn thành ra tay. trở về chỗ cũ.

Đây cũng là nguyên nhân làm cho hắn thấy hai cái bóng Dương Phàm xuất hiện chồng lẫn một chỗ.

- Phiền Dương huynh rồi.

Tần Vong mừng rỡ vô cùng, vội cảm kích nói:

- Phần nhân tình này, Tân mỗ nhớ mãi không quên.

Dương Phàm như giếng lặng không gợn sóng, nhàn nhạt nói:

- Người này có lòng báo thù. ta lưu lại một đường sinh cơ. hắn lại không có quyết tâm chân chính liều chết.

Bằng độ cao của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra Nam Cung Ương đang ôm lòng liều chết quấy chiến.

Ngược lại Tần Vong, thực lực mạnh mẽ. ý chí kiên định, đầy đủ lòng tin, tâm thái không gấp không vội.

- Ta xem quá nửa quyết tâm của hắn, là dòm ngó Thanh Long Kiếm của ta.

Tần Vong thoáng trào phúng nói.

Dù sao Thanh Long Kiếm đại biểu ba danh ngạch quyền vào Tiên Tần bảo tàng.

Sau đó. ba người chạy tới Thiên Võ Châu, trên đường cơ bản không có chuyện gì.

Trong lòng Tần Vong hiểu Kỳ. liền trực tiếp hỏi:

- Bằng thực lực Dương huynh hôm nay, cường giả Thần Hư bình thường trước mặt người đã căn bản không qua được một chiêu. Nhưng không biết so sánh với cường giả Hợp Thể Kỳ. ai mạnh ai yếu?

Dương Phàm trả lời:

- Hợp Thể sơ kỳ, có vài phần thắng, nếu muốn đánh giết, lại quá khó khăn. Còn trên Hợp Thể trung kỳ, hiện giờ chưa gặp qua. không thể phán đoán. Nhưng theo chênh lệch một bước nhỏ trong tầng cao nhất, phần thắng rất nhỏ bé...

Trong lòng Tần Vong vô cùng chấn động, dù là có Chí B ảo Long Khí, lực lượng cao nhất tu tiên giới Đại Tàn chẳng qua là Hợp Thể sơ kỳ

Nếu không có Chí Bảo Long Khí tồn tại, tôi đã cảnh giới linh hồn bước vào Hợp Thể Kỳ.

Nói như thế. Dương Phàm ở đại lục này cơ bản đã vô địch.

Trừ khi... tiến vào Ngoại Hải Vực càng rộng lớn kia.

Nhưng dù là Ngoại Hải Vực, tu sĩ cao nhất cũng là long phượng từng lân. Còn như tu sĩ Độ Kiếp Kỳ cao cấp hơn, quá nửa chỉ giới hạn trong truyền thuyết, càng đừng nói trong giới này có tồn tại Đại Thừa Kỳ bán tiên hay không.

Mấy tháng sau. hai người Dương Phàm chia tay Tần Vong ở Thiên Vô Châu.

Thiên Vô Châu, cũng là đại bản doanh của bọn người Tần Vong.

Trước khi chia tay, Dương Phàm hỏi Tần Vong một vấn đề:

- Người có muốn bước lên bảo tọa Tần Hoàng.

Tần Vong ngần ra, tiếp đó gật đầu nói:

- Nếu như có thể tru diệt Tần Tuấn, trên cơ sở báo thù cho phụ thân, ta là người thừa kế hợp pháp, đương nhiên sẽ không để ý.

- Ha ha, người vẫn cứ thẳng thẳng như thế.

Dương Phàm cười khẽ. từ biệt Tần Vong.

Trong lòng hắn lại đang suy nghĩ, nếu như mình có thể đỡ đầu một đời Đế vương tu tiên lên làm bá chủ, chẳng phải chuyện kỳ diệu sao?

Dù sao bản thân Dương Phàm sẽ tuyệt đối không làm Đế Vương này.

Ý nghĩ này thoáng qua đầu hắn, tất cả thuận theo tự nhiên, sẽ không quá cố ý đi làm.

Cùng với Hồ Phi phi hành mấy Ngày, cuối cùng trở lại Lăng Đình Tiên Phong.

Hai người vừa tới Lăng Đình Tiên Phong, lập tức gây ra cảnh giác.

Thì ra do yêu khí trên người Hồ Phi quá mạnh, một tên cường chiến đầu như hắn, không làm tốt nhất là thu liễm khí tức.

- Có cường giả yêu tộc đánh tới đây...

Trên Lăng Đình Tiên Phong, liền xuất hiện một mảnh hỗn loạn nhỏ.

Dương Phàm lập tức lấy ra lệnh bài trưởng lão, dùng pháp lực thúc đẩy. phát ra khí uy nghiêm đáng sợ.

- B ái kiến trưởng lão.

Có đội tu sĩ chuẩn bị lên tra hỏi. lập tức hành lễ cáo lui.

- Là Dương trưởng lão.

Trên Lăng Đình Tiên Phong, ngàn vạn tu sĩ đều chú V tới Dương Phàm.

- Có thấy không, đó chính là vị Dương trưởng lão truyền kỳ, hắn là trở về từ Cửu Long Thịnh Hội.

- ồ? Bên cạnh ngài ấy còn có một con yêu hầu?

Có người kinh ngạc nói.

- Còn cần phải hỏi. khẳng định là thần hầu do Dương trưởng lão dùng vô thượng đạo pháp hàng phục, người có thấy bộ dáng nghe lời của nó hay không?

Ngao

Hồ Phi giận tím mặt, phát ra một tiếng rít gào nang trời.

Nghĩ tới mình đường đường thần thú siêu giai, lại bị người ta khi dễ như thế.

Nói lúc chiến đấu, hần gần như đánh ngang Yêu Long Hoàng, Dương Phàm muốn thắng hần cũng không dễ dàng gì.

Hiện giờ lại bị đám kiến hôi vô tri này khi dễ?

Thật là nào có lý này.

Dương Phàm vẫn cứ nhin ý cười, im lặng không nói.

Còn trên trọng thứ chín Lăng Đình Tiên Phong, Bạch Vũ Lão Tiên đang bế quan, trong lòng chợt cả kinh: "Yêu khí thật là hùng mạnh..."

Hiện thời, ngoại trừ Yêu Long Hoàng ra. hần chưa từng thấy qua yêu khí khủng bố như thế.

Hơn nữa xem từ khí tức, người tới đây phẩm bậc có thể còn trên cả Yêu Long Hoàng...

849. Chương 801: Thiên Hỏa Tán Nhân.

Lúc đầu, Bạch Vũ Lão Tiên cho rằng có yêu tộc hùng mạnh phương nào đột kích, khi lão nhìn thấy người tới có Dương Phàm, thở phào một hơi.

Không bao lâu, mấy người tiến vào trọng thứ chín Lăng Đình Tiên Phong.

Dương Phàm giới thiệu Hồ Phi cho Bạch Vũ Lão Tiên.

- Thì ra là hộ pháp Vạn Yêu Điện, người thừa kế Yêu Hoàng đương đại! May được gặp mặt!

Bạch Vũ Lão Tiên khẽ giật mình, dùng ánh mắt kinh ngạc quan sát Hồ Phi.

Hồ Phi không chút khách khí, ngó đông sờ tây trong động phủ Bạch Vũ Lão Tiên, thấy thứ mới là còn vớ hai cái. bộ dáng không thèm để ý tới lời Bạch Vũ Lão Tiên nói.

- Hồ Phi luôn luôn như thế này. Đại trưởng lão đừng để ý.

Dương Phàm khẽ cười nói.

Bạch Vũ Lão Tiên lại quan sát Dương Phàm vài lần, trong mắt chợt lóe tinh quang, vuốt râu cười:

- Chuyến này Dương trưởng lão tham gia Cửu Long Thịnh Hội. sợ rằng có đại ki' ngộ.

- Quá nhiên không thể gạt được Đại trưởng lão.

Vì vậy Dương Phàm nói những gì trải qua ở Cửu Long Thịnh Hội.

Trong quá trình này, Ngay cả Bạch Vũ Lão Tiên cũng cảm giác được nang động tâm thần, cuối cùng thở ra thật dài:

- Tiên Tân Thủy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương, đều là nhân vật thân thoai đại danh lừng lẫy thời kỳ thượng cổ. Có người nói bọn họ khi đó đánh nhau, phía sau đều có đại nhân vật Thượng Giới ủng hộ. Bằng không thời kỳ thượng cổ tu tiên thịnh thế, Ngay cả phù xuống một hai vị Chân Tiên, Chân Ma, cũng bất lực xoay chuyển đại cục.

- Ngược lại Dương trưởng lão cùng Thiên Thu tông sư, một trận chiến này kích phát ý chí tinh thần lưu lại trên tượng đá thượng cổ, cơ duyên như vậy, sợ rằng còn quý giá hơn cả Chí bảo Long Khí, tiên đan thần dược.

Bạch Vũ Lão Tiên cũng hâm mộ kỳ ngộ của Dương Phàm.

Dương Phàm cũng rất cảm khái, trải qua trận chiến này. chạm tới trình tự càng cao hơn, hẳn cách Hoán Nha Kỳ đại viên mãn cũng chỉ còn nửa bước xa.

- Lần này Dương đạo hữu trở về, bản đạo cũng có một chuyện thương lượng.

Bạch Vũ Lão Tiên thần sắc nghiêm túc, lời vừa chuyển.

- Xin hỏi Đại trưởng lão có chuyện gì?

Dương Phàm chờ đợi câu sau.

- Nay thọ nguyên bản đạo sắp đạt tới thượng hạn, cần thiết phải nhanh đi tới Ngoại Hải Vực, hoàn toàn bước vào Hợp Thể Kỳ. về phần Tiên Đạo Tông này. hy vọng Dương trưởng lão có thể để ý một chút.

Trong mắt Bạch Vũ Lão Tiên hiện rõ ý chờ mong.

- Đại trưởng lão phải rời Đại Tồn nhanh như vậy?

Dương Phàm thất kinh

- Chẳng qua Dương trưởng lão yên tâm, hôm nay tu vi Tuệ Tâm thâm hậu, cách cảnh giới Thần Hư cũng không xa. Trước khi đi, bản đạo sẽ dùng pháp lực quán chú, lại thêm Một trăm lẻ tám dạng hồn chủng của bản tông, trợ giúp Tuệ Tâm thăng cấp cảnh giới Thần Hư, đề năng đảm nhiệm Đại trưởng lão bản tông.

Bạch Vũ Lão Tiên vội giải thích.

- Dùng pháp lực quán chú. có thể khiến căn cơ Tuệ Tâm bất ổn không?

Dương Phàm khẽ cau mày.

Hắn có một lần trải qua tẩu hỏa nhập ma mức độ thấp, đương nhiên rất coi trọng điểm này.

- Điểm đó Dương đạo hữu yên tâm, Tuệ Tâm rất có tuệ căn, thể chất khác với người thường. Trọng yếu nhất, là bản đạo cùng nàng đồng tu Tiên Diễn Đại Đạo Pháp. Một trăm lẻ tám dạng hồn chủng này là bí dược độc môn bản tông, một ngàn năm mới luyện ra được một lọ. hiệu quả gần như Thần Hư Đan trong truyền thuyết. nhưng dược lực càng ôn hòa hơn. Bảo đảm sau khi Tuệ Tâm thăng cấp cảnh giới Thần Hư còn mạnh hơn Phủ chủ Vương hầu bình thường, đồng thời tỷ lệ thăng cấp Hợp Thể Kỳ Ngày sau cũng lớn hơn.

Bạch Vũ Lão Tiên tràn ngập tự tin nói.

- Một trăm lẻ tám dạng hồn chủng, đó rốt cuộc là phối phương gì, lại mạnh tới như vậy?

Dương Phàm khẽ giật mình.

- Đây là bí phương truyền thừa nhất mạch Tiên Đạo Tông, tụ tập rất nhiều tài liệu trân quý đã cân bốn năm trăm năm, lại còn phải dùng vô thượng thân thông luyện chế bốn năm trăm năm nữa.

Bạch Vũ Lão Tiên đơn giản đề cập một chút, hàm hồ cho qua.

Dương Phàm biết rõ bí phương quý giá như vậy. Bạch Vũ Lão Tiên cũng không thể từ tiện nói cho hắn.

- Nghe nói Dương trưởng lão là dược sư V thuật siêu tuyệt, nếu như có thể ở lại Tiên Đạo Tông, bí phương này sớm muộn cũng sẽ truyền cho Tuệ Tâm...

- Ha ha, Đại trưởng lão không cần bối trí khổ cực như vậy. Tuệ Tâm là một thành viên Tiên Đạo Tông, nếu nàng tiếp nhận chức vị Đại trưởng lão, nếu trong tông sau này có chuyện phiên toái, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Dương Phàm cười cười.

- Vậy là tốt rồi!

Bạch Vũ Lão Tiên sớm có dự liệu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Sau đó hai người Dương Phàm cáo biệt Bạch Vũ Lão Tiên, trở lại động phủ của mình.

Đặng Thi Dao đi ra từ động phủ nghênh tiếp, khom người hành lễ. gặp mặt Hồ Phi.

- Ra mắt đại tẩu!

Hồ Phi cười hắc hắc, hẳn cùng Đặng Thi Dao cũng đã quen biết.

Đặng Thi Dao mặt như đào hồng, ánh mắt ẩn tình, đổi mặt Dương Phàm mấy lần, như có ngàn vạn lời muốn nói.

Dương Phàm nắm tay nàng, tiến vào động phủ.

Hồ Phi bĩu môi. ngồi một hồi. trong lòng phát chua, lại đi ra bên ngoài.

Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao tôn trọng như khách, ngồi trong sảnh đường thanh thoảnh mới thấy cười nói.

Đặng Thi Dao lại rất giữ lễ tiết, mỉm cười phải che mặt. rất ít chủ động xen lời, chỉ có khi Dương Phàm hỏi mới duyên Chuyên nói chuyện.

Nói một lúc lâu, Dương Phàm không thể áp lực được ái dục trong lòng, bước lên ôm giai nhân vào lòng, hôn hít một trận.

- Tướng công, ở đây không tốt.

Đặng Thi Dao ngậm cười xấu hổ. trong lòng dù vui mừng, nhưng không cách nào tiếp thu được ở trong sảnh đường mà không tuân thủ "lễ tiết" cùng tướng công như thế này.

- Chỗ nào không giống nhau.

Dương Phàm không để ý, có ái dục liền phải như nước chảy thành sông, tự nhiên mà đến. huống hồ đây còn là ở trên địa bàn của mình.

Không cho nhưng mà gì, Dương Phàm hôn sâu lên đôi môi đỏ giai nhân, tách mở hàng răng ngọc, quần lấy chiếc lưới thom tho.

Đặng Thi Dao chống cự không được, càng không thể khống chế ái dục trong lòng.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác thân thể băng thanh ngọc khiết của mình chợt lạnh, thì ra tay Dương Phàm đã dò xét vào trong áo nàng.

"Ừm" một tiếng, ngọc thể tuyết trắng của Đặng Thi Dao nổi lên một mảnh phấn hồng, xấu hổ cực điểm.

- Ồ, Hồ Phi người sao lại đứng ngoài cửa?

Đúng lúc này. tiếng nói không linh như vũ của Dương Tuệ Tâm truyền tới từ ngoài động phủ.

- Mau dừng tay, Tuệ Tâm muội muội tới rồi.

Trong mắt Đặng Thi Dao thoáng hiện một tia hận ý, dùng răng hung hăng cắn lên vai Dương Phàm, làm hẳn "tê" một tiếng, lập tức thu hồi ma trảo đang "trộm hương thiết ngọc".

- Thi Dao. nàng dùng quá sức đi chứ. chẳng lẽ còn hận ta hay sao?

Dương Phàm tràn ngập kinh ngạc nói.

Đặng Thi Dao vội vàng chỉnh sửa lại váy, mặt cười còn một mảnh nóng hồng, xoay người không để ý tới Dương Phàm, nhưng thấp giọng nói:

- Tướng công không phải tự xưng cảm quan tuyệt đỉnh, vì sao Tuệ Tâm muội muội đến đây, còn không phát hiện ra.

Dương Phàm cười ngượng, hẳn đương nhiên sẽ không thể nói lúc phóng rúng tình dục, cảm quan sẽ giảm tới mức thấp nhất, bị vây ở trạng thái bị động, trừ khi là gặp phải nguy hiểm.

- Đại ca. huynh trở về cũng không tới thông báo một tiếng.

Dương Tuệ Tâm bước vào, thoáng ai oán nói, đôi mắt thanh tú mang theo vui mừng nồng đậm.

- Ồ? Thi Dao tỷ tỷ, mặt của tỷ sao lại đỏ như thế.

Dương Tuệ Tâm phát hiện Đặng Thi Dao khác thường, quần áo thoáng không chỉnh tề, không khỏi chột hiều:

- hay lắm, có phải đại ca lại khi dễ Thi Dao tỷ tỷ không?

- Muội muội phải phần xử công bằng, là ai khi dễ ai?

Dương Phàm đưa ra vai của mình, bên trên còn mơ hồ thấy được dấu răng, bởi vì không vỡ ra vết thương, cũng không lập tức khỏi phục.

- Chàng...

Đặng Thi Dao Ngay cả mang tai cũng dò chừng, lập tức che mặt chạy đi.

- Đại ca, uống cho bên ngoài còn gọi đại ca là tông sư, Ngay cả Thi Dao tỷ tỷ thê tử tốt như thế cũng còn khi dễ choi xấu.

Dương Tuệ Tâm cười hì hì chọc ghẹo.

Nàng thông tuệ ra sao, tự biết Đặng Thi Dao nào có khi không lại cắn Dương Phàm.

- Tông sư?

Dương Phàm không để ý, cười:

- Lễ nào tông sư nhất định phải có nề nếp, gạt bỏ thiên tính của mình? Ta muốn làm gì, tất cả tự nhiên thuận theo bản tâm. Huống hồ. đại ca cũng chưa từng tự phong là tông sư.

Dương Tuệ Tâm nghe vậy, dường như có ngộ ra.

Tông sư. không phải mình tự phong.

Còn Dương Phàm lại mọi chuyện theo bản tâm, tự đo tự tại, không bị hư vinh bên ngoài ảnh hưởng, mà phải làm ra vẻ cho có.

Buổi tối, Dương Phàm, Hồ Phi, Đặng Thi Dao Dương Tuệ Tâm, ở trong động phủ cùng dùng bữa.

- Ha ha ha! Đã lâu không ăn gì rồi.

Hồ Phi mừng rỡ, không ngừng ngấu nghiến cắn nuốt.

Tới cảnh giới như bọ nhọ, dù là mấy năm không ăn uống, cũng không có gì trông ngại.

Người tu tiên bình thường, đều sử dụng Tích Cốc đan.

Dương Phàm làm như vậy, là ôn lại cảm giác người thân đoàn tụ ấm áp.

Cho dù là tu tiên giới lạnh lùng tàn khốc, trong lòng cũng phải có ôn nhu của mình, tối thiểu có những người này là có thể hoàn toàn tín nhiệm.

Trong bữa ăn, Hồ Phi cùng Dương Tuệ Tâm yêu cầu mãnh liệt, Dương Phàm cùng Thi Dao uống rượu giao bôi.

Nam Cung Hạm phụ trách hầu hạ. nhìn bọn họ náo nhiệt vô cùng, không khỏi kinh dị. trong lòng cô đơn, đồng thời không khỏi sinh ra một loại hâm mộ.

Nàng hâm mộ Dương Phàm tiêu sái, tất cả thuận theo bản tâm.

ở bên ngoài, hẳn là nhân vật truyền kỳ danh chấn Đại Tẫn, là tông sư người người kính ngưỡng.

Đối với địch nhân, hấn Hủy diệt vô tình.

Còn ở trong lòng bằng hữu chí thân, hấn vẫn là một người bình thường thân thiết.

Mặc kệ hấn đi bao xa, bản tính đều không đổi.

- Nam Cung Hạm, nàng cũng ngồi xuống đi.

Dương Phàm cũng đề nàng gia nhập bữa ăn, dù sao cô nàng này trên danh nghĩa cũng là thị thiếp của hấn.

Nam Cung Hạm đã thăng cấp Hóa Thần hậu kỳ, đặt ở bất cứ nơi nào ở Đại Tàn cũng không phải nhân vật nhỏ.

Nhưng mà, nàng chỉ là một thị thiếp của Dương Phàm.

Trước kia, lúc nàng còn là Nguyên Anh hậu kỳ, đã đưa ra lựa chọn như thế.

Lựa chọn này, cũng đã t hay đổi cả đời nàng, thực lực dẫn bước lên trình tự đứng đầu Đại Tàn.

Mấy Ngày sau, đoàn người Dương Phàm tới Tiên Loan Cửu Phong du sơn ngoạn thủy.

Hồ Phi là hoạt bát nhất, trong lúc này chọc một chút phiền toái nhỏ, đều giải quyết dễ dàng.

Kỳ quái là Dương Phàm cũng không vội trùng kích Hoán Nha đại viên mãn, dường như tất cả đều đã tính toán kỹ càng.

Khi đi tới trước một môn phái, một cổ uy năng tinh thần mạnh mẽ đè ép tới.

- Hả? Tiên Loan Cửu Phong này lúc nào sinh ra một cường giả Thần Hư?

Dương Phàm có vẻ kinh dị nói.

Tiên Loan Cửu Phong là Thánh địa tu tiên Thiên Võ Châu, nơi đây có tới mấy trăm môn phái lớn nhỏ.

Tiên Đạo Tông ở Lăng Đình Tiên Phong, địa vị siêu nhiên, đệ nhất tiên tông Đại Tàn.

- Yêu nghiệt phương nào, dám tới xâm phạm Ngọc Thanh Tông ta?

Theo lực Thần Hư phủ xuống, một tiếng nói như sấm sét truyền ra.

ở ngoài xa vạn dặm, một lão đạo sĩ thân hồng bào đạp Hòa Long Độn đồ rực áp bách tới bên này.

Hiển nhiên, người này bị yêu khí Hồ Phi kinh động.

Dương Tuệ Tâm vội truyền âm:

"Đại ca, người này là Thái thượng trưởng lão Thiên Hòa Tán Nhân ở Ngọc Thanh, chính là cường giả Thán Hu mới quật khởi mấy năm gần đây. Có người nói hấn âm thầm ủng hộ một ngoại thân gia tộc Võ Hầu lên ngôi vị Võ Hầu."

850. Chương 802: Đạo Quanh Nơi Xưa.

Theo Tuệ Tâm giới thiệu, Dương Phàm nhàn nhã nhìn Thiên Hòa Tán Nhân khí thế hùng dũng lao tới.

Thấy lão đạo sĩ hồng bào kia diện mạo thường thường, tóc bạc đồng nhân, mặt đỏ màu hồng, đạp Hòa Long Độn đồ rực như một vị thần tiên. Uy năng tinh thần ngập trời cùng làn sóng khí nóng bỏng, làm cho vô số tu sĩ phạm vi vạn dặm run sợ.

- Quả thật là cường giả Thần Hư mới sinh ra.

Ánh mắt Dương Phàm mỉm cười, nhàn nhạt băng quơ nói. ở độ cao của hấn, đường nhiên nhìn ra được pháp lực đối phương nắm giữ.

ở tu tiên giới Đại Tàn, đạt tới Hóa Thần đại tu sĩ đều là nhân vật danh chấn một phương, cũng coi như cao thủ đứng đầu.

Mà đạt tới cường giả Thần Hư, càng là cường giả trên đỉnh cao.

Tiên Loan Cửu Phong to như thế, Thánh địa tu tiên, mấy trăm môn phái lớn nhỏ, trước khi Dương Phàm đến đây cũng chỉ có một minh Bạch Vũ Lão Tiên là đạt tới cảnh giới Thần Hư mà thôi.

Theo lý thuyết, một cường giả Thần Hư mới quật khởi, Dương Phàm cũng không cảm thấy hứng thú.

Thế nhưng nghe Dương Tuệ Tâm nói, người này lại cố ý âm thầm can thiệp chức vị Vô Hồn Thiên Vô Châu, hẳn sẽ lưu ý một chút.

Còn không đợi hắn nói chuyện.

- Tên đạo sĩ mũi trâu kia, dám trêu chọc Hồ gia, có phải thiếu đánh hay không?

Hồ Phi rống giận một tiếng, yêu khí mãnh liệt xông thẳng trời cao. làm cho hàng loạt môn phái gần đó kinh hoàng vỡ mặt. Có chút sơn môn môn phái nhỏ. dưới một tiếng rống giận này liền sụp đổ.

Trong lòng Thiên Hóa Tán Nhân đại kinh:

"Yêu khí thật đáng sợ, ít nhất đạt tới cảnh giới Thần Hư."

Trước đó Hồ Phi tùy ý theo bọn người Dương Phàm du ngoạn giải trí cố gắng thu liễm khí tức, nhưng vẫn bị Thiên Hóa Tán Nhân cảnh giới Thần Hư cảm ứng được.

Một tiếng rống giận này, làm cho tâm thần Thiên Hỏa Tán Nhân rung động.

Thế nhưng, nơi này cuối cùng là địa bàn của hắn, khí thế làm sao lại thua một cường giả yêu tộc bên ngoài tới được.

- Yêu hầu vô tri, nơi này là phạm vi thế lực Ngọc Thanh Tông ta, ngươi một yêu tu xông vào Thánh địa tu tiên Đại Tần Vương Triều, không lẽ muốn chống lại tất cả tu sĩ Tiên Loan Cửu Phong này?

Thiên Hỏa Tán Nhân quát lạnh nói.

- Thiên Hỏa tiền bối, người này là khách quý Tiên Đạo Tông ta, Hồ Phi hộ pháp dưới trướng Yêu Long Hoàng.

Dương Tuệ Tâm vội giải thích.

- Tiên Đạo Tông? Yêu Long Hoàng?

Tâm thần Thiên Hòa Tán Nhân nin sợ, chợt cảm thấy mình không thể trêu chọc người này.

- Cạc cạc cạc... Lão mũi trâu. Hồ gia ta du ngoạn chỗ này, là vinh hạnh Ngọc Thanh Tông ngươi đó.

Hồ Phi nhe răng nhếch miệng, không thèm để ý nói.

Trong lòng hắn phiền muộn phát chán, có người tới đây tìm chuyện, vui mừng còn không kịp.

- Nào có lý này.

Thiên Hòa Tán Nhân vốn là người nóng tính, nghe lời này lửa giận xông thẳng trời cao.

Một cường giả yêu tộc cùng cấp. dám ở trên địa bàn của mình kiêu ngạo như thế.

-Vậy thì sao, lão mũi trâu ngươi muốn đánh nhau hả, Hồ gia theo ngươi.

Hồ Phi mừng rỡ, thân người nhoáng lên, một đạo sấm sét bắn ra.

Thiên Hỏa Tán Nhân chợt cảm thấy một cỗ khí cuồng bạo đã man ép tới mức hắn cảm thấy khó thở.

Trong tiếng sấm sét nổ vang, một cái quyền đầu bắn ra Lôi Hỏa đập tới như núi cao.

`m

Thiên Hóa Tán Nhân miễn cưỡng dùng phát trần quét qua, thân người như giấy bị đánh bay ra ngoài, toàn thân cháy đen, cực kỳ chật vật.

"Con yêu hầu này sao lại lợi hại như thế!"

Chỉ một kích, Thiên Hòa Tán Nhân liền bị thương không nhẹ. cổ nhin xuống một ngụm máu tụ.

Nếu như liên tục công kích trình độ này hai ba lần, sợ rằng hần sẽ nguy tới tính mạng.

Cùng là cảnh giới Thần Hư, thực lực hơn kém lớn như thế. đối phương hai ba chiêu là có thể giải quyết hần, Thiên Hóa Tán Nhân thật khó mà tin.

”Con yêu hầu này. ta không thể chiến đấu gần người với nó.”

Thiên Hòa Tán Nhân bình tĩnh đại ngộ. lại tự an ủi thâm nghĩ.

Vù!

Thân hình hần lui ra nhanh, kéo ra khoảng cách trăm dặm, Hóa Long Độn dưới chân bỗng run lên, liền hóa thành một con rồng lửa rất sống động, dẫn động lửa đỏ ngập trời, khí thế kinh thiên.

- Ha ha, lão mũi trâu người tướng ta không có thần thông sao.

Hồ Phi cười ngã ra sau. chuẩn bị vận chuyển thần thông.

- Dừng tay.

Dương Phàm khẽ quát một tiếng.

Đây là địa bàn tu sĩ nhân loại. Dương Tuệ Tâm Ngay sau nắm giữ đại quyền Tiên Đạo Tông, còn phái đặt chân ở Thánh địa Tiên Loan Cửu Phượng, không thể để Hồ Phi gây ra mâu thuẫn với những thế lực tông phái chỗ này.

Hồ Phi nghe thế. bĩu môi lui trở lại.

Thế nhưng, thần thông của Thiên Hóa Tán Nhân đã vận chuyển tới cực hạn, chỉ có thể phát ra. Thấy yêu thú kia lui lại, còn tưởng là sợ, càng điên cuồng đưa pháp lực vào.

Bỗng nhiên, oai lực ngọn lửa khóa chặt bầu trời, con rồng lửa sống động kia rít gào chấn động, khí thế kinh thiên địa.

Hồ Phi vừa xuống đất, muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể đổi đầu.

Hần cũng không để ý, nhưng ngọn lửa khủng bố này có thể sẽ lan tới Đặng Thi Dao cùng Dương Tuệ Tâm.

-Hừ!

Một cái bóng mơ hồ nhu ảo chợt lướt qua trước Hồ Phi, sau lưng hiện lên ba hu ảnh.

Hư ảnh đồ đậm ở giữa, nhanh chóng rung động.

Liền thấy toàn thân Dương Phàm như một người lửa. đứng vững một chỗ, vươn một tay ra.

Vù

Con rồng lửa kia dưới một cỗ lực lượng kỳ lạ dẫn dắt, trực tiếp hút vào trong tay Dương Phàm.

Cùng lúc, ngọn lửa ngập cả hư không, toàn bộ bị Dương Phàm hút vào trong bàn tay.

Biển lửa đầy trời, bị Dương Phàm bao bọc thành một quả cầu lửa sáng.

Cái gì?

Thiên Hóa Tán Nhân hoảng sợ. tâm thần run lên. nhìn chằm chằm nam tử cả người đỏ rực. một trận thất thần.

`m ầm ầm—

Khoảnh khắc, ngọn lửa ngập trời hóa thành hư vô.

Hư không tràn ngập màu đỏ rực, trở về bình tĩnh.

Ba hư ảnh sau lưng Dương Phàm biến mất, nhìn qua chỉ như một người bình thường.

Uy năng ngọn lửa Hủy thiên diệt địa kia, lại bị người này nhẹ nhàng hấp thu.

- Các hạ là người phương nào?

Thiên Hòa Tán Nhân trợn mắt há mồm.

ở Tiên Loan Cửu Phong, ngoại trừ Bạch Vũ Lão Tiên ra, lại còn có cường giả như vậy.

Bạch Vũ Lão Tiên, hắn cũng duyên gặp vài lần, thực lực người này sợ rằng càng sâu không thể lường.

- Thiên Hòa tiền bối, đây là đại ca của ta, Dương Phàm, trưởng lão Tiên Đạo Tông.

Dương Tuệ Tâm nhận ra Thiên Hòa Tán Nhân, mỉm cười giới thiệu.

- Người... Người chính là Dương Phàm kia.

Thiên Hỏa Tán Nhân tràn ngập kinh ngạc, hiển nhiên cũng có nghe tới cái tên Dương Phàm.

Nghe nói cũng như mình, là cường giả mới quật khởi, chẳng qua uy danh lớn hơn mình nhiều lắm.

Tuy cùng tồn tại ở Tiên Loan Cửu Phong, nhưng Thiên Hỏa Tán Nhân vẫn chưa từng gặp nhân vật truyền thuyết này, trong lòng vốn cũng không phục.

Lúc này đối phương dùng thân thể, trực tiếp đón đỡ hấp thu Hòa Long Bí Kỹ của mình, làm cho tâm linh hắn chấn động cực điểm: đối phương dường như cũng là hòa tu, nắm giữ ngọn lửa đã đạt tới một mức mà hắn khó có thể tưởng tượng.

- Đúng là tại hạ.

Dương Phàm nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nói với hai nàng phía sau:

- Đi, về tông.

Dương Phàm, Hồ Phi, cùng với hai nàng Đặng Thi Dao cũng không quay đầu, đi thẳng về Tiên Đạo Tông.

- Hoàng Phù đâu rồi?

Sau khi trở về trong tông, Dương Phàm vẽ mặt bình thản hỏi.

- Hắn vốn đi gia tộc Võ Hầu, sau này lại trở về.

Dương Tuệ Tâm trả lời.

Không lâu sau, có lệnh truyền xuống,

Nam tử cầm bào xanh, diện mạo bất phàm, bay tới trước chỗ Dương Phàm, khê hành lễ:

- Bái kiến Dương trưởng lão.

Khó có thể tưởng tượng, nam tử oai hùng này chính là người gây gò má vàng khí xua.

- Tốt. người đã thăng cấp Hóa Thần hậu. vì sao còn không dựa theo kế hoạch của ta cùng Đại trưởng lão trước đó, đi kế thừa chức vị Võ Hầu?

Dương Phàm không vui không buồn nói.

- Dương được sư, từ hai năm trước, ta đã đi, cũng được gia tộc hoan nghênh. Thế nhưng trong gia tộc còn có một thân thích nơi xa. tên là Hoàng Nhan, hắn thân có huyết mạch Võ Hầu, hơn nữa trong tộc còn có nhiều trưởng bối ủng hộ. vốn ta có thư tín của Đại trưởng lão, nhưng Thái thượng trưởng lão Ngọc Thanh Tông vừa lúc là sư tổ Hoàng Nham, đứng ra hỗ trợ.

- Trưởng lão gia tộc trước đó trực xuất ta ra khỏi gia tộc, hiện giờ tuyệt đối không dám cho ta kế thừa chức Võ Hầu, cho nên nhất trí nghiêng sang Hoàng Nham kia...

Hoàng Phù nói đến đây, cũng tràn ngập cảm phẫn.

Hắn rõ ràng có huyết mạch Võ Hầu cao hơn, tư chất vượt xa các đời Võ Hầu, nhưng lại bị xa lánh, như thế.

Bởi vì lo lắng ở trong gia tộc sẽ bị hãm hại, hắn dứt khoát trở lại Lăng Đình Tiên Phong.

- Được rồi, ba Ngày sau ta theo người đi xem Võ Hầu cổ Bảo.

Dương Phàm bình thản nói.

- Vâng, Dương trưởng lão.

Hoàng Phù mừng nhu điền, cuối cùng có người t hay hắn làm chủ rồi.

Vốn Bạch Vũ Lão Tiên cũng muốn t hay hắn làm chủ, nhưng không lâu hắn sẽ rời khỏi Tiên Đạo Tông, liền giao chuyệnnày cho Dương Phàm.

Ngày hôm sau, Dương Tuệ Tâm theo Bạch Vũ Lão Tiên bế quan.

Bạch Vũ Lão Tiên quýa định dùng pháp lực quán đĩnh, cộng thêm bí được một trăm lẻ tám dạng hồn chủng, trợ giúp Dương Tuệ Tâm thăng cấp cảnh giới Thần Hư.

Sở dĩ dùng pháp lực quán đĩnh, là bởi Bạch Vũ Lão Tiên tu luyện nhiều năm, gần như bước vào Hợp ThểKỳ. còn có pháp lực hùng hồn phong ấn trong cơ thể. vừa lúc giúp Dương Tuệ Tâm xung kích.

Hai Ngày sau, Dương Phàm cùng Hoàng Phù đi ra, trực tiếp tới Võ Hầu cổ Bảo. nhưng để Hồ Phi ở lại Lăng Đình Tiên Phong, miễn cho ra ngoài gây sự.

Hồ Phi đương nhiên không vui, Dương Phàm liền cho hắn cùng hai đại phần thân luyện tập.

Có người để đánh, Hồ Phi vô cùng hưng phấn.

Hắn đánh không thắng bản tôn Dương Phàm, nhưng chiến đấu với hai đại phần thân, lại có dịp chà đạp một phen, nhả ra một hơi ác khí.

Võ Hầu Cổ Bảo, tọa lạc trên một mảnh bình nguyên đất vàng rộng lớn.

Ngày nay, hai vị khác không mời đi tới mảnh đất phồn hòa thịnh vượng này.

Tòa thành màu đỏ đồng, cao đến trăm trượng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi. Võ Hầu cổ Bảo càng thêm tráng lệ, càng hiện rõ vài phần tiêu điều.

Dương Phàm không khỏi hồi ức trận chiến năm đó.

- Hoàng Phù, sao người lại quay về?

Một thiếu nữ thanh lệ mộc mạc. mặt cười nhu tủy. bay ra từ trong tòa thành.

- Hoàng Vũ Dương.

Hoàng Phù mừng rỡ gọi.

Dương Phàm cảm giác cô gái này có chút quen thuộc, lúc đó từng gặp qua ở Võ Hầu cổ Bảo. nghĩ cho kỹ, đột nhiên nhớ tới.

Thì ra, Hoàng Vũ Dương này chính là nữ đệ tử thân truyền được Hoàng Võ Hầu đã qua đời thu nuôi từ bé.

Cho dù không có huyết mạch truyền thừa, nhưng thiên phú võ học. thậm chí tu chất tu tiên của cô gái này lại ngạo thị Đại Tồn.

Thời gian sáu trăm năm, nàng thăng cấp Hóa Thần đại tu sĩ, để cho gia tộc Võ Hầu suy sút, vô số con cháu ảm đạm thất sắc.

Nếu không phải nàng không có Huyết mạch gia tộc Võ Hầu, lại xuất thân là nữ, có lẽ sẽ là người kế thừa gia tộc Võ Hầu.

Thiếu nữ ánh mắt vừa chuyển, rơi trên mặt Dương Phàm, thân thể chấn động, sắc mặt trắng bạch:

- Là người...

Đêm hôm đó, đại chiến trước Võ Hầu cổ Bảo. cả đời nàng khó quên.

Còn nam tử này cùng một nam tử áo trắng khác, ấn dấu thật sâu vào tâm linh tu sĩ có mặt ở Võ Hầu Cổ Bảo hôm đó. trở thành một bóng ma cả đời vĩnh viễn khó phai mờ.

- Hoàng cô nương, thật là bất ngờ?

Dương Phàm lại mỉm cười nói:

- Lúc đó sau khi Dương mỗ thi triển Thái Hư Huyền Thần, vô cùng hư nhược, là do cô có lòng tốt dẫn ta tới truyền tống trận.

851. Chương 803: Không Chịu Nổi Một Kích.

Dương Phàm cười dài trên aheo. Lần này hẳn tới Võ Hầu cổ bảo cũng không phải là để đánh nhau.

Trong lòng Hoàng Vũ Dương sợ run, kiềm chế áp lực không thể hình dung và sự khó xử của mình, vội vàng thấp người thi lễ:

- Dám hỏi Dương tông sư. lần này giá lâm Võ Hầu cổ bảo là có gì phán phó?

Hôm nay nàng ta đúng là cao tã của Võ Hầu cổ bảo, đối với việc Dương Phàm tới đây thì vô cùng kính hãi. Khi nhìn thấy Hoàng Phù đi cùng bên cạnh thì mơ hồ đoán ra được vài phần.

Lấy thực lực Người này hoàn toàn có thể tiêu diệt Võ Hầu cổ bảo.

Ngay cả khi Võ Hầu cổ bảo không lâm vào thời kỳ sa sút như lúc này cũng không có cách nào có thể chống đỡ được nam nhân truyền kỳ này.

Dương Phàm thu liễm vẻ tươi cười, khuôn mặt lãnh đạm nói:

- Lần này Dương mỗ theo tên đệ tử ký danh này trở về Võ Hầu 2ia tộc, làm chủ cho hắn.

- Đệ tử ký danh?

Hoàng Vũ Dương kinh hãi, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang Hoàng Phù.

Hoàng Phù naãn ra. không khỏi ừm mắt há mồm, kiệt lực che dấu sự hoan hỉ và kinh hãi trong lòng.

Thấy biểu tình vô cùng kinh hãi của hai người, trong lòng Dương Phàm cũng âm thầm đặc ý.

Đệ tử ký danh của hắn cũng không ít: Trịnh Tiểu Mạn, Thương Vân, Phó Tuyết, Phó Bình, La Tu... Thêm một Người cũng không sao cả. Dù sao khôn ai có thể chân chính truyền thừa y bát của hắn.

Quan trọng là hắn vì Hoàng Phù làm chủ, xem như cho có thân phận là su đồ vậy!

- Thật là tốt quá! Có Dương tông sư làm chủ cho Hoàng Phù. những tên bảo thủ kia không thể phản đối được nữa...

Hoàng Vũ Dương cười cười, trong mắt vô cùng kinh hi, khuôn mặt tràn đầy cảm kích.

Điều này Ngược lại lại khiến Dương Phàm kinh ngạc. Tên Hoàng Vũ Dương này sao lại cao hứng cho Hoàng Phù?

Hoàng Phù vội vàng tiuyn âm nói:

- Dương... Lão sư, Hoàng cô nương chính là một trong số ít nhân vật cao tã ở Võ Hầu cổ bảo ủng hộ ta trở thành Võ Hầu!

.vv

Hóa ra là như thế.

Dương Phàm bình tĩnh đại ngộ. Khó ừch Hoàng Vũ Dương lại cười tươi như vậy.

Hắn cười khẽ:

- Dương tông sư không cần phải nói như vậy! Với huyết mạch và thiên phú của mình, Hoàng Phù là người thích hợp nhất để kế thừa địa vị Võ Hầu trong gia tộc. Vẫn có không ít người âm thầm ủng hộ hắn. Chỉ là Khu vực trưởng lão, cầm đầu trưởng lão đoàn, bọn hắn nhất trí ủng hộ Hoàng Nham.

Nửa canh giờ sau.

Giờ phút này, 2 lần như có hơn chín phần những nhân vật cao tũn của Võ Hầu cổ bảo tề tụ nơi này.

Dương Phàm ngồi ở ghế trên. Hoàng Phù ngồi bên cạnh hắn, không nói lời nào.

Thân gia lẫn hội nghị này đều là cao tǎn của Võ Hầu gia tộc nhưng từng chứng kiến tliệt lực Dương Phàm, trong lòng bọn họ đã lưu lại bóng ma, lúc này cùng cảm thấy vô cùng áp lực.

- Ý nghĩa lần Dương mỗ tới đây này rất đơn giản. Đó chính là ủng hộ cho đệ tử ký danh Hoàng Phủ của ta trở thành Hoàng Võ Hầu. Bất luận là huyết mạch, thiên phú, thực lực hay là tiềm lực, hẳn đều là người thích hợp nhất.

 $V,$

Một lúc sau.

Một lão nhân đầu bạc với âm thanh như chuông Đồng lên tiếng, trong mắt rất kích động.

Nhất thời, cả đại diện vang lên âm thanh tán Đồng.

Chỉ có một Số kẻ naoan khổ, khuôn mặt khó coi, aiên mà không dám nói sì.

Lần trước, khi hắn theo thư tín mà phản hồi gia tộc, đãi ngộ đối với hắn hoàn toàn tương phản. Đa số trưởng lão lúc ấy đều lãnh đạm và chế aiểu hắn.

Hoàng Phủ hít sâu một hơi, ánh mắt không tư chủ được nhìn sang nam nhân bình tình bên cạnh.

Trước mắt hẳn, chúng ta trưởng lão này cũng chỉ như là phù du mà thôi.

3500

- Lão phu phản đối.

Một lão aià với mái đầu hoa râm, mặc ô bào hô lớn.

- Khuu trưởng lão. vì sao ngài lại phản đối? Rõ ràng Hoàng Phù chính là người phù hợp nhất!

Hoàngyũ Dươngkhôngkim nổi nói.

Bên cạnh Khuu trưởng lão có một nam nhân nhu nhược. Đây chính là Hoàng Nham mà mọi người chọn lựa lần trước.

Giờphútnày, toàn thân HoàngNham khẽran rẩy, khôngdám nói lời nào.

Nam nhân bên cạnh Hoàng Phù chỉ mỗi ngồi đó, không làm gì cả nhưng lại mang tới cho hắn áp bức như cự phong vạn cân. 2ẩn nhưkhôngthể thờ nổi

- Ồ? Khuu trưởng lão vừa rồi không nói 21. dường nhưđang đợi Người nào đó chẳng?

DươngPhàm như cười nhưkhôngnói.

Lời này vừa dứt, từ Võ Hưu cổ bảo truyền ra một cỗ không gian dao động cực khê.

Truyền tống ừận có cự ly siêu xa, chi dưới tình huống vô cùng khẩn cấp mới được sử dụng.

Dương Phàm và Hoàng Phù lần này tới Võ Hưu cổ bảo cũng không sử dụng truyền tống ừận.

- Thiên Hòa tán nhân, cuối cùng ngài cũngtới!

Khuôn mặt Khuu trưởng lão tràn đầy kích động đứng thẳng người lên. Hoàng Nham bên cạnh hắn cũng lộ ra thần sắc mừng như điên:

- Chẳng lẽ là sư tổ sao?

Ngay lúc này, một cỗ tinh thần uy lực kinh thế hãi tục áp xuống cả đại điện.

Hưu!

Một lão đạo sĩ mặc hồng bào hạc phát Đồng nhân xuất hiện tại đại điện.

Uy áp cường đại của cường giả Thần Hư khiến ướng lòng mọi người nơi này như đeo một khối cự Thạch.

- Ồ, Thiên Hóa tán nhân, chúngta nhanh vậy đã gặp lại nhau rồi.

Chỉ có Dương Phàm là ngoại lệ, khóe miệng hơi nhấc lên.

- Là người...

Lão đạo sĩ này vừa hiện thân, khuôn mặt lập tức cứng đờ, trong lòng kinh hãi.

- Chẳng lẽ Dương đạo hữu muốn duy trì một Người khác ửở thành tân Võ Hưu sao?

Ánh mắt Thiên Hóa tán nhân độtnhiên lóe lên.

- Khôngsai!

Dương Phàm cười nói.

- Dương đạo hữu thân là trưởng lão của Tiên Đạo Tông; sao có thể can thiệp vào chuyện của Võ Hưu gia tộc được!? Hay là Tiên Đạo Tông lại muốn khống chế cả Võ Hưu cô bảo. Bàn đạo làm sư tổ của HoàngNham, tuyệt không để Người đạt được mục đích.

Thiên Hóa tán nhân hừ lạnh nói.

Hắn tuy biết thực lực Dương Phàm nhưng thâm nghĩ có đòn sát thù, có thể ứng phó được vài phần.

- Ha ha ha... Nếu các hạ có thể kiên trì dưới tay Dương mỗ ba chiêu thì câu nói vừa rồi cũng coi như không có.

Dương Phàm cười lạnh.

Ba chiêu!?

Là cường giả Đồng giai. đây chính là một sự sỉ nhục!

- Buồn cười!

Thiên Hỏa tán nhân aiện dữ:

- Dương Phàm Ngươi tưởng là có chút uy danh ở Đại Tân đã tự coi ừi bằng vụn không biết ừi cao đất rộng...

Nhưng ngay lúc này, một ượn hàn ý thấu xương từ phía sau lưng hắn ập tới.

Dương Phàm vốn bị thần thức hắn tập trung đột nhiên đã biến mất.

- Không còn!

Thiên Hỏa tán nhân thầm nghĩ không được.

- Đây là chiêu đầu tiên.

Dương Phàm đứng sau lưng hắn, chỉ cần có nửa bước, thậm chí có thể cảm nhận được tiếng tim đập của nhau.

Nhưng là hắn vẫn không động thủ.

- Ah!

Thiên Hỏa tán nhân đột nhiên vùng tay áo lên. một mảnh hỏa vân phiêu động. lao về phía

Dương Phàm không nhúc nhích, Thân ảnh phiêu hốt ngoài thân hiện lên một mảnh lôi văn, tùy tiện cứng rắn đón đỡ một kích này.

Bang!

Thiên Hỏa tán nhân chỉ cảm thấy công kích của mình dường như đánh lên huyền cương thiết Thạch, cũng có một cỗ lực phản chấn mạnh mẽ bật lại.

Thịch thịch!

Thiên Hỏa tán nhân bị chấn bay đi, phá tan đỉnh đại điện, cổ 2 ăng lẩn mới ổn trụ thân hình ở trên trời cao.

Thần sắc hắn kinh nghi bất định, tuyệt đối không ngờ được đối phương lại mạnh mẽ như vậy!

- Chiêu thứ hai!

Một thanh âm phiêu hốt bất định vang lên giữa không trung.

Ngay sau đó. hắn chỉ thấy một bàn tay khổng lồ như xuyên qua không gian, mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực hắn.

Hắn rõ ràng thấy rõ được bàn tay kia nhưng không thể nào ưỡn ảnh nổi

Bởi vì bàn tay rất lớn này nhìn thì như còn rất xa nhưng đã rút ngắn cự ly tới cực hạn, như đang ngay trước mặt đánh ra một chưởng.

TI ^ - XV ^ _

Bàn tay này ẩn chứa thiên địa huyền ảo. cường giả Hóa thân Kỳ căn bản không thể đánh giá.

<>

Phốc!

Toàn thân Thiên Hóa tán nhân nhoáng lên, bị xuyên thủng quang phục. Ngay một khắc này, sinh cơ toàn thân hắt biến mất, hồn phi phách tán!

Từ cuộc chiến trên Bắc Dịch Thai Thượng cổ kia, dung hợp với tinh thần ý chí trong tượng đá. bất luận là Dương Phàm hay Thiên Thu Vô Ngân đều đã siêu việt, chạm tới một Tầng còn cao thâm, hơn nữa.

! 1 “ _ I ’

Trận chiến kia, bọn hắn không màng thắng bại, không vì bảo tàng mà là để siêu việt lẫn nhau.

Cuối cùng, một trận chiến khoáng cổ thuở kim kia đã hoàn toàn kích phát tinh thần ý chí trong tượng đá, dung nhập vào thức hải bản thân.

Sau khi giết chết Thiên Hóa tán nhân. Dương Phàm nhẹ nhàng hạ xuống đại điện, cười lạnh nói:

- Chúng ta tiếp tục thương nghị ngôi vị Vô Hủ!

Hắn dường như vừa làm một chuyện đơn giản tới độ không đáng nói tới.

Mà mọi Người nơi này lại lâm vào yên tĩnh, không ai hé ra một hơi.

Thật lâu sau mới có âm thanh hít thở thật sâu vang lên.

Hoàng Phủ trợn mắt há mồm. Hắn biết thực lực của Dương Phàm rất cường hãn, vượt xa những Vương hầu bình thường nhưng lại không ngờ còn cường hãn hơn tướng tước vô số lần.

Khuôn mặt Hoàng Vũ Dương lại càng phức tạp, nhớ tới pho tượng Thái Hư Huyền Thần, chống đỡ thiên địa ngày nào.

Nhẹ nhàng aiết chết cường giả Thần Hư, điều này chứng tỏ Dương Phàm đã đứng ở tối đỉnh cao về vũ lực ở Tu Tiên Giới Đại Tân.

Tiếp theo, việc thương nghị chức Vô Hủ diễn ra nhanh chóng. vô cùng thuận lợi.

Chúng cao Tầng trưởng lão nhất trí để Hoàng Phủ ở về gia tộc. kế thừa Vô Hủ vị.

Dương Phàm dừng chân ở Vô Hủ cò bảo chừng mấy tháng, chứng kiến một thế hệ Hoàng Vũ Dương mới được sinh ra.

Trong thời gian này, ở Thiên Vũ Châu, các thế lực khắp nơi tới bái kiến. Thậm chí có những Vương hầu, Văn phong cạnh đây cũng tới bái phỏng.

Trong đó. cũng có cả Người quai là Lục Vân Hủ, còn có Tần Vong bí mật tới bái phỏng.

Tần Vong và Hoàng Phủ vốn đã thân thiết, lại Tặng cho Hoàng Phủ mấy thứ trọng lễ.

Dương Phàm cũng nhìn thấy chuyện này nhưng vẫn vô hi vô ưu.

Cuối cùng, đến một ngày Dương Phàm đưa ra lời cáo từ.

Vô Hủ cổ bảo, lấy Hoàng Phủ và Hoàng Vũ Dương đại biểu, mọi người cung đưa Dương Phàm rời đi.

rà Hoan

- Lão sư, mong nhận một lạy của đệ tử!

Hoàng Phủ quỳ xuống đất. cúi đầu thật sâu, trong mắt uren đầy cảm kích, cũng rất phức tạp.

Khi hắn na ná đầu lên thì Dương Phàm đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Có lẽ hắn cũng không chân chính xem ta là đệ tử!

Trong lòng Hoàng Phủ ít nhiều có cảm giác mất mát.

Tần Vong lại vô vớ vai hắn, cười nói:

- Cho dù chỉ là một đệ tử ký danh cũng đủ có lợi đối với Người vĩnh viễn.

- Hẳn chính là quý nhân lớn nhất trong cuộc đời ta!

Hoàng Phủ aật aật đầu.

Triệu Vân âm thầm cân nhắc: Đúng là như vậy! Phàm là người nào có liên quan tới Dương Phàm, ta đều phải tạo quan hệ tốt...

852. Chương 804: Động Tĩnh Ngoại Hải Vực.

Dù sao hiện giờ ở Đại Tần, cơ bản không có ai có thể uy hiếp được hắn. Chỉ phải chờ hai mươi năm nữa khi Tiên Tần bảo tàng mở ra mà thôi.

-Ồ?

Khi tới 2ẩn Lăng Đình Tiên Phong, hắn cảm thấy không khí có chút dị thường, xuất hiện không ít tu sĩ từ bên ngoài tới, náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

- Chủ nhân, ngài cuối cùng đã ừ về!

Khuôn mặt thanh nhã thoát tục của Nam Cung Hạm lộ ra vài phần lo lắng.

- Có chuyện gì xảy ra sao ?

Dương Phàm khẽ định thần nhàn nói.

- Tuệ Tâm muội muội sắp tới sẽ kế thừa chức vị Đại trưởng lão Tiên Đạo Tông. Đại trưởng lão đã 2ử thiếp mời khắp các nơi ở Đại Tần, chỉ còn chờ mỗi ngài trở về mà thôi.

Đặng Thi Dao cười cười đi ra.

- Không ngờ lại nhanh như thế!

Dương Phàm có chút aật mình. Hắn chỉ mới rời đi có mấy tháng mà thôi.

- Chẳng nếu không về thì Đại trưởng lão chuẩn bị phái người đi Vô Hồn cò bảo tìm chàng đó!

Đặng Thi Dao tự mình bẻ ừa cho hắn, đôi mắt chứa đầy thi tình họa ý nhìn hắn rất nhu tình.

- Đã giải quyết xong chuyện của Vô Hồn cả bảo rồi. Hoàng Phủ đã trở thành tẩn Hoàng Vô Hồn.

Dương Phàm đưa chén trừ lên phản một ngụm. Hóp ừa tiến nhập vào miệng thì hơi chất nhưng sau khi xuống họng thì toát ra một mùi thơm kỳ dị, thẳng tiến lục phủ Ngũ tạng.

- Loại trừ nào mà trước chất sau nọt thế này?

Chân mày Dương Phàm giãn ra hỏi.

- Đây chính là trước đắng sau thơm!

Nam Cung Hạm cười tươi:

- Đây là sau khi ngài rời đi. Thi Dao tỷ tỷ tiêu phí tới bảy tuần, bốn mươi chúi ngày luyện chế ra. sưu tằm hơn một ngàn loại tài liệu, cũng khiến chúng ta mất một phen công phu...

- Thật sự sao?

Dương Phàm nao nao, cùng Đặng Thi Dao bốn mắt nhìn nhau khiến đôi má nàng hơi hồng lên.

Sau đó không lâu, Dương Phàm đi tới động phủ của Bạch Vũ lão tiên, cũng gặp được Dương Tuệ Tâm.

Lúc này, Dương Tuệ Tâm mặc một bộ váy dài màu xanh ngọc, khí chất linh tú lại có thêm vài phần sang quý.

Nàng và Bạch Vũ lão tiên ngồi ườn đình thai ai ừa hồ đánh cờ, yên tĩnh như nước.

Mà nay. Dương Tuệ Tâm đã tấn chức cảnh giới Thần Hư. vì có một trăm lẻ tám loại hồn chủng tương ứợ. cùng với pháp lực quán đỉnh của Bạch Vũ lão tiên cho nên tu vi thần thông phải mạnh hơn những Phủ chủ. Vương hầu bình thường rất nhiều, đã trở thành một trong những cường giả đỉnh phong của Đại Tồn.

- Đại ca cuối cùng cũng đã ừ về rồi!

Dương Tuệ Tâm mân mê một quả cờ ừn tay. có chút do dự không chừng.

Bạch Vũ lão tiên lại cười nói:

- Lần đại điển kế vị này. bần đạo mời rất nhiều Vương hầu của Đại Tồn. Đến lúc đó có thể nói là quần hùng quy tụ. làm sao không có Người tọa trấn được!

- Ta không phải đã về kịp rồi sao?!

Dương Phàm đi lại. thấy hai người đang chơi cờ thì bộ dáng có chút hứng thú.

Quả nhiên, sau hai tháng. cả Lăng Đỉnh Tiên Phong vô cùng náo nhiệt, cường giả khắp nơi tề tụ.

Lấy địa vị tiên tông đệ nhất của Đại Tồn. tất cả các tông phái và thế lực tu tiên của Đại Tồn được mời đều mang tới những phần hạ lễ.

Ngay cả đương kim Tồn Hoàng cũng phái đám người Thừa tướng Hàn Kỳ đến tham dự lễ kế vị lần này.

Ngoài ra. Dương Phàm cũng thấy được rất nhiều người quen như Trần Đông Hầu. Lục Vân Hầu. Thiên Lâm Hầu. Tồn Vong.

Còn có Thiên Ma Môn chủ. Quỳ Vương Tồn chủ cũng tự mình đi tới nơi này.

Có thể nói lần đại điển kế vị này. cường giả vô số. thậm chí còn nhiều hơn cả Cừu Long thịnh hội lần trước.

Đối với đám người Dương Phàm. Hồ Phi mà nói thì lễ đại điển này thật sự rất nhàm chán.

Cũng may có Dương Phàm tọa ừn cho nên lần đại điển này cũng không ai Ngủ náo tới aây chuyện. XV

Đặc biệt Dương Phàm liên tiếp diệt sát Nam Cung Ương. Thiên Hỏa tán nhân cũng coi

như là để lập uy.

Trong đại điển, số người tới bái phỏn Dương Phàm tất nhiên là rất nhiều, nhưng phần lớn đều bị từ chối.

Tuy nhiên, những người quen như Tồn Vong cũng tìm tới hấn để thương thảo.

- Thán huynh 2ắn đây quả là nhàn hạ. không chịu khó tiềm tu để tấn công Thông Thiên tam giai mà lại du hí khắp nơi, quả là tiêu sái!

Dương Phàm thân thiết nói.

Trong nữ khí của hấn có vài phần là khuyên nhủ: Tu luyện mới là bần đạo, những chuyện thế tục khác đều là phù du!

Nếu là Người bình thường tất nhiên không có tư cách nói chuyện như vậy với Tồn Vong.

Tồn Vong cười khỗ nói:

- Ta tấn thăng cảnh giới Thái Hư cũng chỉ mới mấy chục năm mà thôi, còn cách Thông Thiên tam giai vô cùng xa xôi. Không được như Dương huynh đã đánh vỡ 2ỏn cùm xiềng xích cảnh giới, đã tính toán kỹ càng những cảnh giới cao thâm hơn!

Tiếp đó, Tồn Vong đi thẳng vào chuyện chính.

- Lần này ta tìm tới Dương huynh là muốn thương thảo việc hợp tác đối với Tiên Tồn bảo tàng. Ngoài ra còn có một bí mật muốn tiết lộ.

Tồn Vong nói với Dương Phàm.

- ỏ? Tồn huynh với ta vẫn có quan hệ minh hữu mà, chưa từng siải trừ quan hệ này!

Dương Phàm cười khẽ.

Tần Vong nghe được lời này thì mừng thầm. Theo lời này thì sau khi tiến nhập Tiên Tần bảo tàng, hắn và Dương Phàm vẫn có quan hệ hợp tác.

I vO

- Không biết Tần huynh có bí mật gì?

Dương Phàm biết Tần Vong chính là hậu duệ Tiên Tần, huyết mạch thuần chính. Thận chí hắn mới là người kế thừa hợp pháp ngôi vị hoàng đế.

- Tổng cộng có hai việc, hơn nữa đều là tin xấu. Không biết Dương huynh muốn nghe tin nào trước?

- Nếu đều là tin xấu thì còn có phân biệt sao?

Dương Phàm không thêm quai tâm.

- Khác nhau ở chỗ một cái không lạc quan, còn một cái càng không ổn!

Tần Vong Ngưng trọng:

- Ta nói chuyện thứ nhất.

- Tin xấu đầu tiên chính là phụ thân ta. cũng chính là Hoàng thái tử lúc trước, trước khi lâm chung từng lưu lại di chúc rằng Tiên Tần bảo tàng có ẩn chứa cấm kỵ. Không tới tình huống vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể mở ra.

Mấy từ cuối cùng của Tần Vong 2 ẩn như nói từng chữ một.

- Tuyệt đối không thể mở ra?

Dương Phàm hơi nhún mày, chợt chớp mắt nói:

- Ta chỉ muốn biết một điều là ưong Tiên Tần bảo tàng này rốt cuộc có Thiên Nhất Hồn Thủy không hay thôi!

- Trong cổ tịch của Hoàng tộc ta thì đích xác có nói tới Thiên Nhất Hồn Thủy được chôn cùng. Lúc đó sử dụng rất nhiều Thiên Nhất Hồn Thủy để thi triển một cấm kỵ thuật, mong hồi sinh Tần Thủy Hoàng. vẫn hồi Tiên Tần đại cực nhưng cuối cùng thất bại.

Tần Vong đáp.

- Chôn cùng?

Ánh mắt Dương Phàm lóe ra.

- Chẳng lẽ nói Tiên Tần bảo tàng này chính là một phần mộ?

- Lúc đầu. Tiên Tần bảo tàng chính là mộ huyết của Tần Thủy Hoàng. xưng là Tần Hoàng Lăng. Đó chính là kỳ tích mộ huyết khoáng cô tuyệt kim, kết tinh của trí tuệ của vô số thợ thủ công và tu sĩ bậc thấp. Từ đó về sau nơi đó chính là mộ huyết của các đời Tần Hoàng. quymô dần được mở rộng. Cho tới khi Tiên Tần sắp phân liệt thì nó sinh ra dị biến, cũng phong ấn vô số cô hồn bảo nhất giới vào trong. dùng để trấn áp “thi kh” gì đó!

- Thật sự là một phải mộ?!

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Chỉ là tiêu tốn biết bao nhân lực. vật lực để chú tạo một thiên cổ mộ huyết như vậy thì có đáng hay không?!

Hoặc là trong đó tiềm ẩn một âm mưu bí mật nào

- Tin xấu thứ hai càng không ổn!

Sắc mặt Tần Vong càng thêm Ngưng trọng”

- Ta dự đoán, lần này Tần Hoàng có ướm mời những tiên bối từ ngoài Hải Vực, cùng nhau mở bảo tàng!

- Gì mà cường giả Ngoại Hải Vực?

Dương Phàm kinh ngạc, cảm thấy sự tình càng lúc càng nghiêm trọng.

• ’

- Đúng thế! Bất luận là Tiên Tần Hoàng tộc, hay là một số đại thế lực khác ở Đại Tần, bọn họ đều có những tiền bối cường đại hơn nữa ở Ngoại Hải Vực. Nếu Tiên Hoàng có được thực lực tuyệt đối thì có lẽ không cần mời cường giả Ngoại Hải Vực. Nhưng hiện tại, hắn không thể nắm toàn cục trong tay! Nao ai ra, dù hắn không muốn mời cường giả Ngoại Hải Vực, những thế lực khác có Chí Bảo Long Khí chẳng lẽ không mời sao?

Tần Vong nói tới đây, khuôn mặt cũng rất ưu tu.

Bởi vì thiên địa trời buộc có tác dụng với cả Dòng Thánh Đại Lục. Nhưng Đại Tần có Ngũ Hành Long Kỳ trấn áp khí vận, lực lượng cao nhất có thể là Hợp Thể Kỳ.

Đúng là dù có Chí Bảo Long Khí, nhiều nhất cũng chỉ phát huy ra lực lượng của Hợp Thể sơ kỳ mà thôi.

Mà Ngoại Hải Vực lại khác, nó ở nao ai đại lục, vô biên vô tận, so với đại lục còn rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần!

Nao ai ra, ở Ngoại Hải Vực 2 lần như không bị hạn chế lực lượng, thậm chí không chịu ảnh hưởng thiên địa trời buộc.

Nói đúng là tu sĩ cao nhất ở Ngoại Hải Vực còn nhiều hơn so với Đại Tần vô số lần, thậm chí cả cao nhân Độ Kiếp Kỳ cũng có thể tồn tại.

Ở một khía cạnh nào đó mà nói thì Tu Tiên Giới Ngoại Hải Vực thậm chí có thể tương đương với Tiên Tần thượng cổ.

- Cho dù cường giả Hợp Thể Kỳ Ngoại Hải Vực nếu muốn tiến nhập Đại Tần cũng phải phong ấn pháp lực, áp chế tới Hóa Thần sơ kỳ đình phong mà thôi.

Dương Phàm khẽ thở dài một hơi.

- Nói thì là như thế. Nhưng Tiên Hoàng Lăng lại là một địa phương rất đặc biệt. Nghề nói có thể phát huy ra lực lượng đã ngoài Hợp Thể trung kỳ, thậm chí còn cao hơn.

Thần sắc Tần Vong kinh hãi nói.

- Được, ta hiểu rồi!

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hắn biết được rằng lần mở Tiên Tần bảo tàng này không chỉ kinh động toàn đại lục mà cả cường giả Ngoại Hải Vực cũng bị cuốn vào.

Khó có thể tưởng tượng được đến lúc đó sẽ xảy ra những tràng chiến đấu kinh hiểm như thế nào!

Lại thương nghị một số chi tiết với Tần Vong hai người mới chia tay.

Đồng thời, khi đại điển sắp kết thúc, Thanh Vũ và Hoa Yên Mị, tân Huyết Linh Vương từ Yêu Hoàng Cảnh cũng tới đây bái phỏng.

Thanh Vũ và Hồ Phi gặp nhau, cả hai đều rất vui vẻ.

Khi chia tay, Thanh Vũ cười nói:

- Bệ hạ để Hồ Phi ở lại nơi này. khi Tiên Tần bảo tàng mở ra thì nhờ Dương lão đại xem xét một chút!

- Được!

Dương Phàm bình tĩnh đại ngộ!

- Yêu Hoàng đổi tên nào anh hầu này lại đây bên ta hóa ra là để giảm đi một danh ngạch!

- Hắc hắc, đến lúc đó. sau khi tiến vào Tiên Hoàng Lăng thì mọi Người cùng nhau đoạt bảo tàng!

Hồ Phi hưng phấn nói.

- Được! Người chuyển đặt lại Yêu Hoàng đại nhân rằng tên ngoan hầu này ta nhận!

Dương Phàm trêu chọc nói.

Dù sao hẳn có hai kiện Chí Bảo Long Khí, có tới năm danh ngạch để đi vào.

So với đó, Yêu Hoàng chỉ có một kiện Chí Bảo Long Khí, chỉ có hai danh ngạch. Yêu Hoàng Cảnh rộng lớn như vậy. cường giả như mây, hai danh ngạch thì quá ít ỏi.

Đại diện kế vị binh an kết thúc.

Sau khi tất cả cường giả rời đi, Dưạ Phàn thở dài một hơi:

- Mọi chuyện xong rồi. ta cũng phải tấn công Hoán Nha đại viên mãn!

Mấy ngày sau, Dương Phàm bế quai tu luyện, không xuất môn.

Tấn công Hoán Nha đại viên mãn là một chuyện vô cùng trọng yếu đối với Dương Phàm.

Bởi vì đây không chỉ là sự gia tăng cảnh giới mà còn hoàn thiện thôi diễn, tu bổ hoàn toàn căn cơ.

Hai năm cuối, Bạch Vũ lão tiên rời khỏi Đại Tàn, một mình đingọi Hải Vực.

Dương Tuệ Tâm và chúng cao tầnatrường lão tiền hẩn rời đi.

- Dương trưởng lão đang bế quan nên bản đạo cũng không tiện chào hỏi phong thu này giao lại cho hẩn!

Bạch Vũ lão tiên lấy ra một phong thư, trình ượng giao lại cho Dương Tuệ Tâm rồi rời đi.

Đám Người Tam Kiếm trường lão hám mô, cảm than nói:

- Lão nhân gia hẩn đi ra Ngoại Hải Vực. cuối cùng có thể tấn thăng Thông Thiên tam giai, cũng chỉ cách trường sinh tiên đạo một hai bước mà thôi...

Khi Bạch Vũ lão tiên rời đi, ba Hoán Thiên Nha của Dương Phàm cũng hơi chấn động một chút.

Tuy nhiên hẩđangbế quan cho nên nếu khôngcó nguy cơ cũngsẽ không xuất quan.

Lúc này. dưới Hồn Căn của Dương Phàm, có một hồ nước ánh lên màu lam, lóe lên quang trạch, thông qua Hồn Căn lưu thông Sinh Mệnh Lục Chũạ hướng vào ba Hoán Thiên tam thân ở thức hải...

853. Chương 805: Đại Viên Mãn.

Tất cả mọi người cũng dường như rất ăn ý, không quấy nhiễu hẩn chút nào.

Dương Phàm một lòng tu luyện, hoàn thiện thôi diễn, tấn công cảnh giới cuối cùng của Hoán Nha Kỳ: đại viên mãn.

Một khi tấn thăng lên đại viên mãn, cũng Đồng nghĩa hình thức của cảnh giới công pháp tiếp theo đã rất rõ ràng. cách cảnh giới vẫn Hoa Kỳ cũng không còn xa nữa.

Mà ý nghĩa của việc đạt tới cảnh giới đại viên mãn lần này càng thêm sâu sắc.

Một là cảnh 21 ới này chính là cơ sở để Dương Phàm củng cố và hoàn thiện thôi diễn.

Lúc trước, khi Dương Phàm suýt nhập ma, ngoại trừ Nguyên nhân do tiến độ tu luyện quá nhanh ra thì một phần là do căn cơ cảnh giới của hẩn chưa được ổn định.

Hai là sau khi đạt tới đại viên mãn, tương đương với Thông Thiên tam giai, bước vào hàng Ngũ tu sĩ cao nhất.

Năm aiừ thần thông tam giai, tiến nhập Thông Thiên tam giai là hai đại giai đoạn, có quan hệ vô cùng mật thiết.

- Đối với tu sĩ bình thường mà nói bọn họ đã miễn cưỡng coi như Thông Thiên tam giai. Mà ta lại là chân chính dung hợp thiên địa: Hợp Thiên tam giai!

Trong thức hải Dương Phàm hiện lên con đường tu luyện của mình.

Ba đại cảnh giới cuối cùng của nhân giới:

vấn Hoa Kỳ. Độ Kiếp Kỳ và Chứng Quả Kỳ.

Đây chính là Hợp Thiên tam giai.

Còn trong Hợp Thiên tam giai có có Độ Kiếp Kỳ hay không, Dương Phàm không thể hoàn toàn xác định.

Nhưng phàm là con đường tu tiên nào đều nhắm tới trường sinh bất tử, vạn pháp quy nhất. Dương Phàm đánh giá cho dù là hần hon phần nửa cũng không thể nào tránh khỏi thiên kiếp.

Cho nên, ai phút này, tấn thăng cảnh giới đại viên mãn đối với Dương Phàm mà nói là nhiệm vụ hết sức trọng yếu, chính là mở ra cánh cửa tới một thời kỳ mới.

Ngay lúc này, sự biến hóa của cảnh giới Dương Phàm Bắt đầu từ dưới cùng Hồn Căn.

Hồn Căn chính là do Sinh Mệnh Lục Chủng diễn xuất ra, cho nên mới có Diễn Căn Kỳ.

Đặc điểm lớn nhất của Diễn Căn Kỳ chính là nắm giữ đại địa trong tay, làm căn cơ thật chắc chắn cho Dương Phàm, lực phòng ngự siêu cường.

Những thần thông Thạch Hóa. Trọng Lực đều liên quan tới huyền ảo của đại địa.

Đây chính là lý do Dương Phàm có thể nhẹ nhàng linh ngộ được những thần thông này.

Bất quá lúc này, dưới vô số xúc tu do Hồn Căn dẫn xuất ra. nổi lên một dòng thủ lưu màu lam.

Cổ lực lượng này ôn nhu như nước, có thể tiến nhập vạn vật.

Trong đại địa cũng có vô cùng vô tận Nguồn nước cho nên dưới cơ sở của Diễn Căn Kỳ, Dương Phàm rất dễ dàng hấp thu cổ lực lượng này.

Mới đầu, một dòng nước rất nhỏ như nhu nước nhỏ xuống mái hiên.

Dương Phàm sớm dự liệu được dòng nước này sẽ có một ngày tụ thành biển rộng mênh mông, nên mới đặt tên là Thủy Hồn Giới.

Hồn Căn phía trên Thủy Hồn Giới cũng được cải tên thành Địa Hồn Căn.

Thôi diễn chính là thăm dò con đường tìm chút một. Dù là Dương Phàm cũng phải bước từng bước.

Dòng nước nhỏ nhỏ này thấm vào Địa Hồn Căn, đầu tiên là vào cá xúc tu nhỏ của Địa Hồn Căn rồi mới vào Chủ Hồn Căn.

Chủ Hồn Căn nhanh chóng hấp thu cổ lực lượng này, chỉ có một số rất ít mới chảy được tới Sinh Mệnh Lục Chủng.

Sau khi tới Sinh Mệnh Lục Chủng ba cái Hoán Thiên Nha ở phía trên căn bản không còn thu được lợi ích gì nữa.

Dương Phàm cũng không vội vàng, tích ít thành nhiều.

Tích một ngày, một năm!

Từng dòng nước kia dần dần tụ thành một vũng nước, đủ để cung ứng cho trên Địa Hồn Căn.

Sau khi hoàn thành việc này, cảnh giới tinh thần của Dương Phàm lại tăng thêm một bậc, cảm giác cảnh giới Diễn Căn Kỳ càng thêm thông suốt.

Như thế này. Sinh Mệnh Lục Chủng trên Địa Hồn Căn mới có thể chiếm được đôi chút lợi ích từ dòng nước ôn nhu này.

Nhưng chút ít dòng nước này vẫn không đủ dung cho Sinh Mệnh Lục Chủng càng không nói tới Hoán Thiên Nha còn ở cao hơn.

Cứ thế, vũ trụ này càng lúc càng rộng hơn, giống như một dòng suối.

Sinh Mệnh Lục Chủng hấp thu nhiều lực lượng dòng nước này lại lộ ra vẻ no đủ. sức sống sinh mệnh càng cường đại.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một sự thể nghiệm kỳ diệu, cảm giác sinh cơ và sức sống được tăng cường thì lực lượng nhục thể cũng càng mạnh hơn. như có lực lượng vô cùng vô tận!

Trong lòng hân mừng rỡ. Sinh Mệnh Lục Chủng chính là Nguồn suối lực lượng của hắn. Nó no đủ và lớn mạnh hơn Đồng nghĩa thọ Nguyên của Dương Phàm tăng lên nhiều, pháp lực càng thêm tinh thuần và hùng hậu. khả năng hồi phục sức lực cũng càng thêm mạnh mẽ.

Thời gian trôi qua, dưới Hồn Căn đã hình thành vùng nước thứ hai.

Thủy hồn lực như dòng nước cung cấp cũng đủ cho Sinh Mệnh Lục Chủng nhưng đối với ba cái Hoán Thiên Nha trên đỉnh đầu thì lợi ích cũng còn rất ít.

Thời gian không ngừng trôi qua. thoáng cái đã qua bảy tám năm.

Một dòng nước ban đầu cuối cùng đã tụ thành một con Sông, hoàn toàn đả thông Địa Hồn Căn và Sinh Mệnh Lục Chủng, bắt đầu hướng về Hoán Thiên Nha ở trong thức hải Dương Phàm.

Ngay lúc này, Dương Phàm gặp phải cửa ải khó khăn.

Ba cái Hoán Thiên Nha tràn đầy lực lượng hủy diệt cuồng bạo, trong quá trình tư nhuận cũng sinh ra một cỗ lực đây cường đại.

Đặc biệt là Hoán Thiên Nha màu hồng ở chính giữa.

Hoán Thiên Nha này chính là căn bản nhất của Hoán Nha Kỳ. thông triệt thiên không tinh thần viêm lực thái cô.

Thấy điều này. Dương Phàm liền phán hóa lực lượng, trước tư nhuận Hoán Thiên Nha màu xanh, cái có lực căn yếu nhất.

Điều đáng vui mừng chính là Hoán Thiên Nha lõi hệ này. dưới quá trình tư nhuận của thủy hồn lực cũng không bài xích nhiều mà còn có sự phối hợp.

- Rõ ràng khí tức hủy diệt của Hoán Thiên Nha lõi hệ này là cường đại nhất, vì sao lại dễ dàng hơn?

Dương Phàm đầu tiên là ngân ra.

, .. ' T z

Bất quá hắn đột nhiên nghĩ tới một vị thần thông vô cùng hiếm gặp ở Tu Tiên Giới - Thủy Lôi. .

Thủy Lôi là một thần thông vô cùng cường đại nhưng hiếm thấy, chẳng những lực phá hoại rất mạnh mẽ mà còn có đặc tính khống chế không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì đạo lý thủy và lôi vô cùng thân hòa cho nên thủy hồn lực và lôi hồn lực cũng có được thân hòa lực rất cường đại.

Rất nhanh, lực lượng của Thủy Hồn Giới được quán chú vào trong Hoán Thiên Nha lõi

hệ.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cảm ứng vô cùng kỳ diệu. Hắn phát giác ra rằng sự khống chế lôi điện lực của hắn đã càng thêm thông thuận.

Phốc!

Hắn há miệng phun một cái, một mảnh quang văn lôi điện hình thành một con lôi điều vô cùng sống động ở giữa không trung.

Con lồi điểu kia lóe ra một Tầng ánh sáng màu lam ngọc, bay quanh Dương Phàm mấy vòng nhìn rất khả ái.

Giờ phút này, khả năng nắm aiử thần thông lồi hệ của Dương Phàm hoàn toàn vượt trên Hồ Phi.

Thần thông lồi hệ của Hồ Phi thể hiện ở lực phá hoại. Nếu bắt hấn Ngưng tụ lồi diện hủy diệt cuồng bạo thành một con lồi điểu khả ái hoạt nháo như thế này thì đánh hấn chết tươi hấn cũng đành chịu.

Hô—

Dương Phàm hé miệng ra, con lồi điểu kia không ngờ hóa thành một dòng nước, bị hấn hút lại vào trong cơ thể.

Tình cảnh này nếu khiến một cường giả nắm aiử thần thông lồi hệ khác nhìn thấy thì có thể phải chết ngất tại chỗ.

Sau khi đã thông Hoán Thiên Nha lồi hệ, toàn bộ lực lượng Thủy Hồn Giới lại dung để tư nhuận Hoán Thiên Nha màu xanh.

Quá trình này cũng không nhanh, tốn chừng thời 2ian một năm.

Cuối cùng chỉ còn lại cây Hoán Thiên Nha màu hồng ở chính giữa. Dương Phàm cảm nhận được lực bài xích rất mạnh.

Từxuatổingy. thủyhỏabất dung.

Nếu muốn lực lượng Thủy Hồn Giới đã thông Hoán Thiên Nha đệ nhất Ngưng tụ thái cổ

Nhóm dịch THL ^ Người dịch Maừệửử2

w

tinh thần viêm lực thi thật sự khó vỡ cùng.

Huống chi Hoán Thiên Nha này lại là căn cơ Hoán Nha Kỳ của Dương Phàm, có thể nói là Chủ Hoán Thiên Nha. năng lực cảm ứng thiên địa là cường đại nhất.

Dương Phàm vẫn khôngbỏ cuộc! Bởi vì đây chính là bước cuối cùng để hấn tấn thăng Hoán Nha Kỳ đại viên mãn.

Tục nữ tuy nói xung khắc như lửa và nước nhưng Tu Tiên Giới cũng có thuyết pháp Thủy Hỏa đồng Nguyên.

Thận chí từng có một tu sĩ cường đại Đồng tu thủy hỏa, hoàn toàn dung hợp hai đặc tính xung khắc nhau này, sinh ra thần thông khó có thể tưởng tượng nổi

DươngPhàm khôngbỏ cuộc!

Một dòng thủy hồn lực lấy phương thức vô cùng ôn nhu tinh tế quanh quẩn quanh Hoán Thiên Nha màu hồng vô cùng nhẫn nại.

Cho dù đại hấn nóng nảy hơn nữcũngsẽ bị nữ nhân ôn nhu như thế này hàng phục!

Anh hùng cái thế cũng khôngthể qua ải mỹ nhân.

Đạo lý tương tự, dưới sự tư nhuận ôn nhu của thủy hồn lực, sự bài xích của cây Hoán Thiên Nha màu hồng cũng ngày càng giảm xuống.

Còn nữa, Hoán Thiên Nha màu hồng cũng không phải là lực lượng hóa hệ bình thường mà thuộc loại tinh thần lực tới từ tinh không vô tận.

Mắt thấy dòng nước màu lam này đang chuẩn bị thấm vào trong Hoán Thiên Nha màu hồng thì dị biến phát sinh.

Thức hải nơi Dương Phàm Ngưng kết ba Hoán Thiên Nha đột nhiên phiêu đãa.

Ba Hoán Thiên Nha nhẹ nhàngrun rẩy, dao động vô hình tiến nhập thiên địa.

Vừa bắt đầu, Dương Phàm có chút sợ hãi, sợ rằng thôi diễn sinh ra sai lầm gì, đang có ý nghĩ lui lại.

Bất quá, cuối cùng Dương Phàm quyết định bước tiếp.

Một khắc này, dòng nước màu lam thẩm từ ngoài vào trong Hoán Thiên Nha màu hồng.

Ầm một tiếng, Dương Phàm chỉ cảm thấy cảm quan của mình tiến nhập vào một cảnh giới phiêu miêu huyền bí.

Cảnh giới này có thể dung hai từ "rõ ràng" để hình dung.

Dưới cảm quan của hắn, vạn sự vạn vật ngoại giới được hiện ra bản chất, rõ ràng từng tí ti một.

Dương Phàm phát hiện ra vạn sự vạn vật trước mắt mình đều từ những thành phần vô cùng nhỏ bé cấu thành.

Những đốm đốm vô cùng nhỏ này lúc trước thần thức Dương Phàm căn bản không thể nhận ra.

Mà giờ phút này, cảm quái của Dương Phàm chân chính nhìn ra được bản chất của thế giới.

- Đây chính là cảnh giới đại viên mãn sao?

Dương Phàm hít sâu một hơi, mở hai mắt ra.

Lúc này, thế giới trước mắt hắn càng thêm sáng rõ, hoàn toàn khác với lúc trước.

Dương Phàm thậm chí có thể chỉ liếc mắt đã nhìn ra bản chất sự vật.

Hai con Người hắc sang người. hơi chớp động ánh sáng màu lam, vô cùng mê ly. mơ hồ có thể bài trừ hết thấy ảo giác trên thế gian.

Cùng lúc này, ba cái hta trong thức hải hắn, dưới sự dẫn dắt của dòng nước mệnh môn màu lam đã có liên hệ với nhau.

Cả thức hải đều hiện lên một màu lam nhạt.

Từ tầng đất sâu nhất, lực lượng Thủy Hồn Giới hóa thành một đạo dòng nước màu lam, bị Địa Hồn Căn hấp thụ, tràn đầy Sinh Mệnh Lực Chủnà cuối cùng mạnh mẽ đổ về Hoán Thiên Nha phía trên.

Dương Phàm cảm giác bất luận là Thủy Hồn Giới, Địa Hồn Căn, Sinh Mệnh Lực Chủn hay Hoán Thiên Tam Thần đều hóa thành một chỉnh thể. 2ẩn như vận chuyển với một phương thức hoàn mỹ, khiến lực lượng của hắn sinh trưởng không ngừng. không ngừng lưu chuyển tuần hoàn.

Bước vào cảnh giới này, lực lượng của Dương Phàm nhảy vọt về chất, khiến căn cơ của hắn triệt để ổn định, cảnh giới đạt tới đại viên mãn.

Bắt đầu từ thời khắc này, uẩn Chủng Kỳ, Diễn Căn Kỳ, Hoán Nha Kỳ đều hình thành nhất thể. tụ thành giang hà đại hải.

Thân Thông tam giai, Dương Phàm cuối cùng hoàn thiện, thành tựu đại viên mãn.

..í _ ,

Dưới tinh huông này. hắn không có chút buồn bực nào. toàn lực hướng lên, cũng tận

công ba đại cảnh giới cuối cùng thuộc nhân giới: Hợp Thiên tam giai.

854. Chương 806: Cường Giả Ngoại Hải Vực.

Cảm giác cấp bách trong lòng lúc trước của Dương Phàm cũng tiêu tan, thể xác và tinh thần cô cùng thoải mái tự nhiên, chìm đắm trong sự huyền diệu vô hạn của cảnh giới này.

Cảnh giới viên mãn như ý này không biết dung từ nào để hình dung như nước tràn đại địa, như tri âm tri kỷ, sướng khoái hân hoan.

Dòng nước màu lam nhạt như trường giang của Thủy Hồn Giới hóa thành vô số nhánh nhỏ. bị vô số xúc tu của Địa Hồn Căn hấp thu. Lực lượng này tiến nhập Sinh Mệnh Lục Chủnạ mang theo lục ý thanh lương mạnh mẽ tiến vào ba cái Hoán Thiên Nha ở trong thức hải.

Ngay khi hấn tấn thẳng cảnh giới đại viên mãn, tinh thần ý cảnh Dương Phàm thăng hoa. Ba đại cảnh giới Uân Chung Diễn Căn, Hoán Nha đã hóa thành một, trở nên đại viên mãn.

Trong lòng Dương Phàm là một mảnh yên tĩnh, thế giới trong mắt hấn rõ ràng đã tới cực trí. thậm chí được phần chia thành từng mẩu vô cùng nhỏ bé.

Trong mắt hấn, những huyền thuật bình thường hóa thành mây khói.

Khi khi Dương Phàm hiểu được tinh thần ý cảnh, một cỗ khí tức cao sơn lưu thủy, xuân vũ nhuận vật chận rãi triển khai.

Đột nhiên, từ trên không Lãng Đỉnh Tiên Phong hạ xuống một màn mưa móng nhẹ nhàng lục ý thân thiết tự nhiên phát tán ra.

- Cỗ khí tức này...

Dang ở trên tảo núi thứ chín, đám Người Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao tâm sinh cảm ứng. nhất tề hướng về phía DươngPhàm nhìn lại.

- Tướng công cuối cùng đã xuấtquan!

Đặng Thi Dao lộ ra vẻ kinh hi, vội vàng tiến tới chỗ Dương Phàm bế quan.

Hối ra mới biết lần bế quai này của DươngPhàm đãừi qua mười tám năm.

- Như vậy thì cũng hi còn hơn một năm nữa đã tới ngày Tiên Tần bảo tàng mở ra.

Tâm thần DươngPhàn chấn động. hơi aiật mình.

Cảm ứng lúc trước của hấn thật linh nghiệm, thời gian quả thực rất cấp bách.

Dang khi hai Người nói chuyện thì một thanh âm rên ri quai thuộc truyền tới.

-Ngao... Đau quá!

Hầu tử tử mao đangđi tới nơi này. đáng vẻ vô cùng thảm hại.

- Hồ Phi, Người làm sao thế? Ai khiến Người bị thương?

Thán hình Dương Phàm nhoáng lên, hiện thân ngay trước người Hồ Phi, đặt tay lên vai hấn. Dương Phàm phát hiện Hồ Phi bị thương rất nặng nhưng chỉ là ngoại thương. nội thươngkhôngđángkê. khôngNguyhiêm tới tính mạng.

- Lão đại Người xuất quan thật tốt quá!

Hồ Phi ào khóc, để DươngPhàm chữa thương cho mình.

Một lúc sau, thương thế Hồ Phi đã khỏi hấn, ào lên một tiếng:

- Ta phải đi tìm hấn đánh tiếp!

- Có chuyện gì?

Dương Phàm ngạc nhiên, lên tiếng aiữ hấn lại:

- Là ai đánh Người thànli thế này?

Hấn biết rằng thực lực của Hồ Phi đã tiếp cận Yêu Long Hoàng. Cả Thiên Vũ Châu này, không có ai có thể uy hiếp được hấn.

Theo lý thuyết, chỉ có bản tôn của hấn mới làm được, ngay cả hai đại phán thân Dương Phàm cũngkhôngngoại lệ.

- Là tiểu tử có cái tên Hình Cương kia!

Hồ Phi nhấc miệng, ào lên, thần sắc không phục!

- Hình Cương?

Dương Phàm càng thấy kỳ quái. Đại Tần từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật như vậy?!

Mà lúc này, trên người Hồ Phi truyền ra một cỗ cự lực. aiệt khỏi tay Dương Phàm, lập tức lao ra ngoài trăm dặm.

- Đi xem!

Thân ảnh nhu nhuyễn như nước của Dương Phàm lóe lên lói vẩn màu lam nhạt, ôn hòa như ngọn sóng.

Bá!

f ... = , : ầ ^ ^

Hắn bước ra hai bước đã đuổi kịp Hồ Phi, đồng thời tiên vào tầng núi thứ hai của Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Hình Cương. ta lại tới, mau ra đánh trăm hiệp!

Hồ Phi đứng trước một động phủ, hô lớn lên.

- ồ? Tiểu tử Người vừa bị đả thương, sao mau vậy đã hồi phục?

Một thanh niên khôi ngô từ động phủ lóe cái xuất hiện, trong hư không còn huyền hóa ra một mảnh hư ảnh.

Ngay khi hắn xuất hiện, không gian bốn phía dường như cũng sinh ra một sự biến hóa tinh tế.

Tinh quang trong mắt Dương Phàm lóe ra. ần thẩm aiệt minh. Khi tức Người này ẩn nặc dường như còn khủng bố hơn cả so với hai Hoàng Thập chí còn mang tới cho Dương Phàm một cỗ Nguy cơ cường liệt!

- Hừ, thương thế của ta tốt rồi, đánh tiếp!

Hồ Phi không nói hai lời, nhào vào động phủ Hình Cương.

- Hô hô, Người lại mang thêm một ực thủ sao?

Trong mắt Hình Cương hơi chút suy nghĩ, liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, cũng hơi để tâm.

- Dương mỗ là tới để mở rộng nhân giới một chút! Ha ha ha.

Dương Phàm mím cười.

- Vậy thì xin mời, dù sao kết quả vẫn vậy!

Hình Cương lười nhác tiến vào trong động phủ.

Động phủ này giống như một phòng khác rộng, nhìn bố ứ thì không chỉ dành cho một người.

, ~

- Con tiêu hầu này lực lượng kinh nhân, nhanh thế đã hồi phục sao?!

Một thanh âm mềm mại nữ nhân truyền tới.

Dương Phàm chuyển mắt nhìn sang thì thấy đây là một nữ nhân dịu dàng xinh đẹp. mặc một bộ Nguyệt bào, dáng Người thon dài. Nàng mang tới cho Người đối diện một cảm giác rất thanh tịnh.

- Liễu Nguyệt, lại phiền Người bố trí căn chế đi, dù sao ta cũng nhàn rồi!

Hình Cương cười cười nói:

- Tiêu hầu này chưa thấy Diêm Vương chưa đô lệ đây mà!

- Được!

Liễu Nguyệt kia liền Đồng ý. nhấc tay lên. Trong không gian này liền hình thành một tảng cấm chế!

Chỉ thấy trong Long bàn tay nàng lóe lên một mảnh lam huy, chớp động tại chỗ. cỗ lực lượng này vô cùng thâm ảo. khí tức cũng thu liễm tới cực trí.

Tinh quang ở mắt Dương Phàm lại lóe lên.

Rất nhanh, một kết giới màu xanh nhạt bán trong suốt rộng chừng trăm trượng đã xuất hiện trong đại sảnh.

Hồ Phi và Hình Cương đứng trong kết giới màu lam này, nhanh chóng giao chiến.

Naao

Hồ Phi hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, chấn động không gian. Quyền chưa tới nhưng một mảnh ánh sáng lóe hỏa đã đánh tới Hình Cương.

Uy lực một chuồng này đáng sợ kinh nhân, 2 lần như đủ để ngạo thị Đại Tàn. Những cường giả Thần Hư bình thường bị đánh trắng thì hơn phần nửa sẽ bị trọng thương.

Mà tên Hình Cương này lại nhẹ nhàng đẩy ra một chuồng.

Một chuồng đơn giản này ẩn hàm thủ đoạn huyền ảo như súc giảm cự ly không gian.

Ba!

Một chuồng này có quỷ tích quá huyền ảo, đánh trúng ngay cổ tay Hồ Phi.

Chỉ một tiếng, thân hình Hồ Phi bị đánh bay đi, trong mắt chứa đầy vẻ không phục!

Luận về lực lượng nhục thể. Hình Cương dù sở trường là luyện thể, nếu so sánh với hắn cũng phải thua nửa phần.

Nếu so về sử dụng pháp lực, Hình Cương cũng chỉ ngang với cường giả Thái Hư, thậm chí còn yếu hơn đôi chút.

- Tiếp!

Hồ Phi giống như nổi điện, lao mạnh tới, một tấn công kích như cuồng phong bắt đầu.

Hình Cương vẫn đứng tại chỗ, thi thoảng động thân, nhẹ nhàng hóa giải hết công kích của Hồ Phi.

Hồ Phi với thanh thể kinh thiên nhưng không thể động tới người đối phương chút nào!

Hắn hoàn toàn rơi vào hạ phong.

*

Trong lòng Dương Phàm đại chấn! Tên Hình Cương này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Nhóm dịch THL Người dịch Matrtc1612

Không ngờ có được thực lực vượt xa hai Hoàng!?

Hắn không khỏi nhú mày. ánh mắt càng thêm sáng rõ, mơ hồ như có dòng nước màu lam chảy qua. nhìn thẳng vào Hình Cương.

Kết quả hắn kinh ngạc phát hiện tu vi chân thực của Hình Cương tuyệt đối ở Hợp Thể Kỳ, thậm chí không còn là Hợp Thể sơ kỳ.

- Đại ca. huynh cũng chạy tới xem nào nhiệt sao?

Thanh âm của Dương Tuệ Tâm từ bên ngoài động phủ truyền vào.

Thanh âm vừa dứt. Dương Tuệ Tâm với khí chất linh tú, cao quý đã xuất hiện bên cạnh Dương Phàm.

- Đại trưởng lão tới chơi!

Liễu Nguyệt phụ trách duy trì cấm chế mỉm cười thỉ lễ.

Rồi ánh mắt hơi xin lỗi nhìn về phía Dương Phàm:

- Hóa ra các hạ chính là Dương tông sư truyền kỳ của Đại Tồn! Thật vinh hạnh, vinh hạnh!

- Hai vị này là...

Dương Phàm có chút khó hiểu nhìn Dương Tuệ Tâm.

Thần sắc Dương Tuệ Tâm nghiêm túc, lập tức giới thiệu:

- Hai vị này chính là Hình Cương đạo hữu và Liễu Nguyệt đạo hữu, chính là khách quý tới từ Ngoại Hải Vực. Còn có Vạn Diễn tiên sinh đang tình nguyện!

- Ngoại Hải Vực?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng cường giả Ngoại Hải Vực sao lại đột nhiên xuất hiện ở Tiên Đạo Tông?

Dương Tuệ Tâm vội vàng lấy ra một lá thư, đưa cho Dương Phàm:

- Đây chính là lá thư sư phụ bảo giao lại cho huynh trước khi rời đi.

” *Cy

Dương Phàm mở lá thư ra, vừa đọc đã cảm thấy rất ngưng trọng.

Hóa ra đây chính là lá thư Bạch Vũ lưu lại cho hắn khi rời đi.

Trong thư nói rõ hắn rời khỏi Đại Tồn, đi tới Ngoại Hải Vực.

Mà ở Ngoại Hải Vực cũng có một tông phái tên là Tiên Đạo Thiên Tông, chính là cùng một mạch với Tiên Đạo Tông!

Bạch Vũ lão tiên chính là tới đầu nhập vào môn phái này.

Trong thư chưa hề đề cập tới hai người này nhưng Dương Phàm vô cùng thông minh, lập tức đoán ra Nguyên nhân.

Bạch Vũ lão tiên đi tới Ngoại Hải Vực, hơn phân nửa sẽ nói tới tình huống của Đại Tồn với Tiên Đạo Thiên Tông.

Sự thật cũng không cần hắn nói tới, tin tức liên quan tới Tiên Tồn bảo tàng đã từ thế lực nào đó của Đại Tồn lặng lẽ truyền tới Ngoại Hải Vực.

- Hai vị đạo hữu này dưới sự dẫn dắt của Vạn Diễn tiên sinh, mang theo tin vật tùy thân sư phụ tới đây hiệp trợ chúng ta mở ra Tiên Tồn bảo tàng.

Dương Tuệ Tâm nói tới đây, đôi mắt liếc nhìn Dương Phàm một cái.

Ánh mắt giao nhau. Dương Phàm lập tức hiểu ra.

Đúng là với thân phận Đại trưởng lão của Dương Tuệ Tâm lúc này, không có lựa chọn nào khác.

Nói là tới hiệp trợ nhưng hoàn toàn chính là tới để chủ đạo đại cục.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên nhớ tới tin xấu thứ hai mà Tần Vong nói cho hắn, quả nhiên đã thành sự thật!

Nếu Tiên Đạo Thiên Tông ở Ngoại Hải Vực đã có động tĩnh thì các thế lực sau lưng Tiên Tồn Hoàng tộc, Thiên Ma Tổna, Quý Vương Tông... cũng sẽ có động tác.

Lần mở ra Tiên Tồn bảo tàng này quả thực đã có sự tham dự của tu sĩ đỉnh phong Ngoại Hải Vực.

Xiên Tồn bảo tàng ẩn ẩn trở thành một cơn lốc quét ngang nhân giới.

Dương Phàm hít sâu một hơi, trước buớc bản thân phải tỉnh táo trở lại.

- bất quá, tình huống trước mắt cũng không tính là không ổn. Dù sao có thiên địa trối buộc, những tu sĩ đình phong này tiến nhập Đại Tồn cũng phải phong ấn pháp lực. hạn chế tu vi đến Hợp Thể sơ kỳ mà thôi.

Dương Phàm nghĩ tới đây, ượng lòng đã trấn định lại.

Dưới tình huống này, cường giả có Chi Bảo Long Khí vẫn nắm được đại cục và quyền chủ động.

Ba—

Trong kết giới màu lam kia, Hồ Phi hoàn toàn lâm vào hạ phọa căn bản để cho Người ta đánh đắm.

855. Chương 807: Trình Độ Không Thể Vượt Qua!

- Dương lão đạo. Người phải thay ta giáo huấn hắn thật tốt!

Khuôn mặt Hồ Phi cực kỳ phiền muộn. 1U xiu nói với Dương Phàm, trong giọng điệu cũng rất oán hận.

Dương Phàm cười nhẹ. thần hình nhoáng lên. lưu lại một đạo tàn ảnh giữa hư không. lóe lên một mảnh lói vẫn như sóng aợn.

Ngay sau đó hắn hiện thân ở trong kết giới màu lam do Liễu Nguyệt chủ trì.

Chỉ một cái động thần đã biểu hiện rằng lần tấn thăng đại viên mãn này. cảnh giới Dương Phàm đã thăng hoa.

Trong mắt Liễu Nguyệt lộ ra một chút dị sắc. thầm nghĩ:

”Người này không ngờ là nhân vật cấp tổng sư của Đại Tồn!”

Hình Cương cũng ngưng trọng. ứu hồi vẻ khinh thường vừa rồi.

Tu vi của hắn đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ. dù đứng Ngoại Hải Vực cũng coi là cường giả không tầm thường nhưng giờ phút này hắn lại ở Dương Phàm, tu vi bị phong ấn. Nếu chiếu theo đại lực thì cũng coi là cường giả cấp tông sư.

Dương Phàm thân hình nhất độna đứng đối diện với Hình Cương. cách hắn ngoài mười trượng.

Hình Cương mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp lực. Đối phương đứng tại chỗ. như là hư vô, căn bản không thể nhìn thấu.

Lúc này, sự chênh lệch cảnh giới như aiờa hắn với Hồ Phi đã hoàn toàn biến mất.

ở trước mặt cường giả nội lực Dương Phàm, hắn không ngờ không thể tạo ra áp lực về phương diện cảnh giới.

— XV —

- Lâu nay nghe nói Ngoại Hải Vực cường giả như mây. nên Hình đạo hữu có ý này, Dương mỗ cũng muốn lĩnh giáo một phen.

Thanh âm Dương Phàm không ngờ có chút dịu dàng dễ nghe. như thanh phong lướt qua.

- Vậy Hình mỗ cũng không khách khí!

Trong mắt Hình Cương lóe lên lệ mạng. cả kết giới này ườn ngập một cỗ lực lượng hoàn toàn phù hợp với hư không.

Khoảnh khắc. Dương Phàm cảm giác bản thân mình dường như lâm vào một vùng đầm lầy. mỗi động tác đều tổn rất nhiều khí lực.

Đối kháng với lực lượng vận dụng thiên địa pháp tắc này chỉ có hai phương pháp.

Một là dung man lực! Chỉ khi lực lượng đủ mạnh, cho dù là hư không cũng có thể đánh nát. càng hướng chỉ là pháp tắc vận chuyển trong đó. Nhưng nếu lực lượng đối thủ cùng một cấp bậc với mình, phương pháp này cũng vô dụng.

Cảnh giới của Hồ Phi không bằng đối phương chính là dùng phương pháp này. kết quả bị đối phương áp chế.

Phương pháp thứ hai chính là cũng vận chuyển pháp tắc thiên địa. đối kháng lại.

Đây chính là chỗ lợi hại của cường giả Thông Thiên, không chỉ có lực thông huyền mà còn có thể mượn thiên địa pháp tắc ở một mức độ nào đó.

Đối với tình huống hiện tại. Dương Phàm có rất ít kinh nghiệm. 2 lần như đây chính là lần đầu tiên gặp phải.

Hắn hít sâu một hơi. chậm rãi bước ra từng bước.

Mỗi bước này khiến Dương Phàm đặt mình vào ương thiên địa tự nhiên, dung hợp hoàn cảnh xung quanh, trở thành nhất thể.

Trong lòng Hình Cương chấn kinh, hắn phát hiện Dương Phàm đã hoàn toàn vượt ra khỏi sự áp bức của hắn.

Dù hắn dụng đôi chút bề ngoài của thiên địa pháp tắc. áp chế Dương Phàm nhưng đối phương lại giống như trở thành một bộ phận của thiên địa. coi như không có ý nghĩa.

Bá!

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. lao về phía Hình Cương. Thân ảnh vô cùng mềm nhuyễn của hắn lúc này lại lộ ra lôi văn màu lam như 2ợn SÓI12. không ngừng chớp động trong âm thanh sấm sét.

‘Pháp lực trên người Hình Cương được vận chuyển với một phương thức vô cùng kỳ diệu, trong bàn tay nổi lên một mảnh hỏa quang sáng tối bập bùng. dưới thiên địa pháp tắc cũng dường như đang vận vẹo.

Ba-

Một chuông của Dương Phàm đánh tới. hư không sinh ra một cỗ áp bức. trong lòng bàn tay lóe lên điện văn màu lam.

Hình Cương hét lớn một tiếng. cũng đánh ra một chuông. không gian đột nhiên bị áp súc. cự ly giảm đi

Chỉ chớp mắt. một chuông của Hình Cương đã đánh tới trước ngực Dương Phàm. khoe mẽ cũng nổi lên một chút đắc ý.

Thịch!

Một chuông này mạnh mẽ đánh trúng ngực Dương Phàm, khuôn mặt tươi cười của Hình Cương đột nhiên động lại. Một chuông với hỏa quang sáng tối này như đánh trúng biên nước, mềm mại vô lực.

Nơi ngực Dương Phàm bị đánh trúng ần ần có thể nhìn thấy một mảnh 2ợn nước màu lam. Lực lượng kinh nhân trong một chuông vô cùng huyền ảo kia không chỉ bị giảm đi cực hạn mà còn có ảo giác như đánh trúng một mảnh hư không.

Hai chân Dương Phàm nhoáng lên một cái. hư không hơi chấn động. thần hình không nhúc nhích.

Đồng thời, một chuông của hắn cũng đánh trúng vai của Hình Cương.

Bên ngoài thần hình Hình Cương Nhất thời hiện lên một mảnh ánh lửa màu hồng ả chứa một nhiệt độ đáng sợ.

Mà lôi văn như ợn nước màu lam trong lòng bàn tay Dương Phàm mạnh mẽ truyền khắp toàn thân hắn.

Ầm một tiếng, thần hình Hình Cương lóe lên quang văn. như cột đá bị đánh vỡ ra sau. Một cỗ lực lượng quái dị khiến toàn thân hắn như mẻ muội.

Thủy lôi lực kia chẳng những ả chức lực phá hoại đáng sợ mà còn mang theo một mảnh lam điện, truyền khắp toàn thân hắn.

Đẳng

Hình Cương bị đẩy lui mấy trượng. cổ 2ặng lắ m mới ổn định thân hình.

Khỏe miêng Dương Phàm khê nhắc lên. nhẹ nhàng cười:

- Đã lĩnh giáo.

Trong lòng hấn nhưng lại không thể nhẹ nhàng như vậy! Nếu không phải vừa tấn thăng đại viên mãn. cảnh giới tinh thần thậạ hoa. cũng dung hợp tinh thần ý chí trong tượng đá Thượng cô thì giờ phút này chỉ sợ phải cố hết sức mới có thể đối phó được Hình Cương.

- Làm sao có thể?

Liều Nguyệt đang duy trì cấm chế cũng lắ vào chấn kinh

Một chiêu giao thủ vừa rồi nàng cũng nhìn rất rõ.

Cảnh giới Dương Phàm chẳng những vô cùng kỳ lạ mà khả năng nắm giữ pháp lực thủy hệ thậm chí còn huyền diệu hơn cả nàng. hình thành thủy lôi lực. Một kích vừa rồi hấn đã khiến Hình Cương từ Ngoại Hải Vực phải thua.

Hình Cương hừ một tiếng, ổn định thân hình, trong mắt tràn đầy kinh dị nhưng nhiều hơn là không thấy phục.

Bản thân mình sao có thể thua một tên tu sĩ nội lực được. Nếu chuyện này truyền tới môn phái thì làm gì còn thể diện nữa?! V

- Khắc khắc... Lão đại mau ra tay. hung hăng đánh cho hấn một ừạ đi!

Hồ Phi hoa chân múa tay. vô cùng hưng phấn.

-Tiếp! Vừa rồi là do ta sơ suất mà thôi!

Sắc mặt Hình Cương rất khó coi. cắn răng một cái. chuẩn bị lao lên ra tay tiếp.

Đúng lúc này thì...

- Dừng tay!

Một thanh âm thương lão nhẹ nhàng truyền tới.

- Vạn Diễm tiên sinh!

Liều Nguyệt và Hình Cương vội vàng nhất tề thi lễ. khuôn mặt vô cùng cung kính.

Người tới là một lão nhân mặc bố y với khuôn mặt hòa ái. đã có nhiều nếp nhăn.

- Chắc rằng các hạ chính là Dương tông sư nãi danh khắp Đại Tần! Thật vinh hạnh, vinh hạnh!

Trong tay Vạn Diễm tiên sinh có một chiếc quả trượng bằng cây khô. khuôn mặt rất nhân từ hòa ái. cười móm mém đánh giá Dương Phàm.

Dương Phàm cảm giác người này thăm bắt khả ừắ. hoàn toàn không nhìn thấu, vội vàng hành lễ:

- Ra mắt Vạn Diễm tiên sinh! Ba vị đều là khách quý từ xa tới. Dương mỗ luôn bế quan cho nên không kịp đón tiếp!

- Dương tông sư nói quá rồi, chúng ta cũng chỉ mới tới được hai một năm mà thôi.

Nữ khí của Vạn Diễm tiên sinh vô cùng hiền hòa.

Chợt hấn nhìn lại Hình Cương. khuôn mặt hơi ạiạ nói:

- Còn không hướng Dương tông sư xin lỗi?!

- Vâng!

Hình Cương với tu vi ít nhất là Hợp Thể trung kỳ liền hướng Dương Phàm cúi đầu thi lễ.

- Chỉ là luận bàn với khách quý một chút, cần gì phải như thế?!

Dương Phàm hoàn lễ. Đối phương là cường giả còn cao hơn mình một tầng, chỉ là sau khi vào Đại Tàn thì phải phong ấn pháp lực mà thôi.

AẢ ;

Rất nhanh. Vạn Diễm tiên sinh liền tiếp đón mấy người Dương Phàm, an tọa trong động phủ.

- Dương đạo hữu tới thật đúng lúc. Lão hủ cũng đang muốn tìm Người để thương nghị chuyện Tiên Tàn bảo tàng.

Hắn huyền một lúc. Vạn Diễm tiên sinh liền đi thẳng vào vấn đề.

Dương Phàm quan sát hắn hồi lâu. cũng không nhìn ra nửa điểm hư thật của đối phương.

Từ thái độ của hai đại cường giả Hợp Thể trung kỳ là Hình Cương và Liễu Nguyệt thì Vạn Diễm tiên sinh khẳng định có địa vị không thấp ở Ngoại Hải Vực.

Hắn rốt cuộc là cường giả cấp nào?!

Hợp Thể hậu kỳ? Hợp Thể đại viên mãn hay là thể ngoại cao nhân Độ Kiếp Kỳ trong truyền thuyết...

Tóm lại. Dương Phàm không nhìn ra được sâu cạn của Vạn Diễm tiên sinh, trong lòng cũng sinh ra kiêu ngạo không hiểu.

Còn may là ở Đại Tàn chứ không phải Ngoại Hải Vực. Nếu không ở trước mặt ba người này. Dương Phàm chỉ sợ không có quyền lên tiếng, chứ đừng nói thương nghị chuyện Tiên Tàn bảo tàng.

- Mời Vạn Diễm tiên sinh nói!

Dương Phàm không đổi sắc mặt nói.

Trong lòng hắn cũng đã hiểu được rằng việc các thế lực Ngoại Hải Vực tham gia vào việc này cũng không thể tránh khỏi nữa.

- Hiện giờ ở Ngoại Hải Vực có một bộ phận thế lực đã biết chuyện Tiên Tàn bảo tàng sẽ được mở ra. Không ít cường giả cũng tiến nhập vào Đại Tàn. ý định can thiệp vào việc này. Mà Tiên Đạo Tông ta vốn là một nhánh lớn của Tiên Đạo Thiên Tôn. lại có danh ngạch tiến nhập Tiên Tàn bảo tàng. Cho nên. chúng ta cố ý từ Ngoại Hải Vực đi vào để ừu trận, ừuánh khỏi tình huống bị các thế lực Ngoại Hải Vực khác áp bức!

Vạn Diễm tiên sinh tươi cười nói nữ khí vô cùng ôn hòa.

Hắn đã nói vô cùng duyên cớ. Bởi vì các thế lực khác sau lưng cũng có các cường giả Ngoại Hải Vực duy ừu. Tiên Đạo Tông và Tiên Đạo Thiên Tôn là người một nhà. bọn họ không thể tự thủ bàng quan, đặc biệt tới ừu ừu.

Nói là ừu trận nhưng cũng chính là tới để ăn chia chút lợi ích.

- Dám hỏi Vạn Diễm tiên sinh, những cường giả nào từ Ngoại Hải Vực đi vào?

Dương Phàm ngạc nhiên hỏi Đồng ừuời cũng nhân cơ hội này nghe nóng chút phong thanh.

- Ví dụ như nói Thái Thượng hoàng đời trước của Đại Tàn Hoàng tộc Tàn Lô. còn có lão thái gia của đương kim Tàn Hoàng Tàn Minh. Hai người này chính là Hợp Thể hậu kỳ danh chấn nhất phương ở Ngoại Hải Vực. thực lực trong thiên. Ngoài ra. tỷ như Tông chủ mấy ngàn năm trước của Thiên Ma Tông được xưng là Đại Thiên Ma. là khoáng thế kỳ ma ở Ngoại Hải Vực...

Vạn Diễm tiên sinh nói tới mấy nhân vật đáng sợ kia cho Dương Phàm biết.

Sau khi Dương Phàm nghe xong. hít sâu một hơi lạnh khí.

- Còn may có ba vị khách quý Vạn Diễm tiên sinh tới ừu ừu. Dương mỗ vô cùng cảm kích. Vấn đề danh ngạch thì Dương mỗ còn có bốn chỗ ừuống nữa!

Dương Phàm cười cười, xem như Đồng ý để ba người này đi theo mình tiến vào Tiên Tàn bảo tàng.

Mà nay, đa số sau lưng các trí lực đều có cường giả Ngoại Hải Vực ừ trợn. Nếu Dương Phàm không có, hơn phần nữa sẽ lâm vào kém thế vô cùng.

Nói chuyện thêm một lúc, ba người Dương Phàm rời khỏi động phủ này, quay lại tầng núi thứ chúi Lăng Đỉnh Tiên Phong.

Chờ ba người rời khỏi.

- Thái Thượng tông chủ, ngài vì sao khách khí với hần như vậy? Trực tiếp tiếp quản quyền lợi Tiên Đạo Tông hoặc là mạnh mẽ cướp đoạt Chí Bảo Long Khí, đoạt lấy quyền chủ đạo, có phải là càng thuận lợi không?

Khuôn mặt Hình Cương thấy khó hiểu.

- Đây chính là thiên hạ Đại Tồn, không phải Ngoại Hải Vực, đừng kỳ vọng vào tu vi thực tế của chúng ta!

Vạn Diễm tiên sinh chậm rãi nói.

- Ta cảm thấy tên Dương Phàm này quả thật không đơn giản! ở Đại Tồn, ta và Hình Cương chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hần.

Liễu Nguyệt trầm tư nói.

- Hừm, nếu ở Ngoại Hải Vực, với tu vi Hợp Thể trung kỳ của ta, giết hần dễ dàng!

Hình Cương lộ ra vẻ mặt không phục nói.

Vạn Diễm tiên sinh lạnh lùng nhìn hần nói:

- Dưới chên lệch rất lớn về cảnh giới, Người còn bại dưới tay hần, vẫn chưa hiểu được vấn đề sao?!

Một khắc này, không khí trong động phủ như bị đọng lại. Hình Cương hoàn toàn không thể hít thở.

Trên trán đồ mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Xin Thái Thượng tông chủ chỉ giáo!

- Với tu vi của Người, ở Ngoại Hải Vực cũng hoàn toàn không được tính là đứng đầu.

- Đúng thế!

Hình Cương 2ặt đầu.

- Điều kiện linh khí ở Ngoại Hải Vực ít Nhất 2ấp mười lần Đại Tồn. Nếu Người ở Đại Tồn tu luyện, thành tựu cao Nhất cũng chỉ là Nguyên Anh. Hóa Thần mà thôi. Mà người này có thể ở trong hàng triệu vạn tu sĩ Đại Tồn, vượt lên đứng ở đỉnh phong, trở thành tông sư người người kính sợ. Trình độ tông sư, cho dù đặt ở Ngoại Hải Vực cũng tuyệt đối là đứng đầu...

- Nếu người này ở Ngoại Hải Vực, ngxơ ở đối diện hần, căn bản không cần phải nghĩ...

Vạn Diễm tiên sinh cười lạnh:

- Đạo lý này, Người còn không rõ sao?

856. Chương 808: Tề Tụ Mộ Viên!

Cũng chính là nói số lượng danh ngạch nguyên bản rất ít ỏi còn phải chia ra một bột phận cho cường giả Ngoại hải vực.

Bất quá đối với ba người Vạn Diễm tiên sinh “trợ trận”, Dương Phàm không cách nào cự tuyệt, với lại số lượng danh ngạch của hần vốn dư bằng ấy.

Trừ Hồ Phi cùng Vô Song, Dương Phàm không tính toán đưa ai cùng đi vào. Muội muội cùng Thi Dao, hần căn bản không muốn đưa các nàng đi.

Mà Vô Song có thể đã rời khỏi Đại Tồn, Dương Phàm có thể đưa đi cùng chỉ có một mình Hồ Phi.

Danh ngạch còn thừa cấp cho mình hữu Ngoại hải vực. Dương Phàm cũng không cảm thấy gì không ổn.

Dù sao đến lúc mở Tiên Tần bảo tàng, chủ nhân của Chí Bảo Long Khi khác đều có viện trợ mạnh mẽ Ngoại hải vực, chỉ mỗi mình không có vậy không phải chịu thiệt lớn.

Tóm lại một câu nói, đến lúc tiến vào Tiên Tần bảo tàng, có thể đoạt được bao nhiêu ích lợi toàn bộ bằng bản lĩnh cá nhân.

Cách ngày mở ra Tiên Tần bảo tàng còn có hơn một năm, trước đó Dương Phàm phải chuẩn bị kỹ càng một chút.

Vấn đề này đại bộ phận có thể giao cho hai phần thân trong Tiên Hồng Không Gian đi làm.

Việc cấp bách Dương Phàm phải tìm phương pháp tăng thực lực Hồ Phi.

Biện pháp tốt nhất tăng thực lực Hồ Phi chính là đánh cùng hắn, nghiền ép tiềm lực của hắn.

Thực lực của Hồ Phi cơ bản là trong chiến đấu sinh tử hiểm cảnh mà ra.

- Người lĩnh ngộ cảnh giới còn không đủ tinh thuần, chỉ biết dùng sức mạnh. Ngày ấy nếu đối là đám người Hàn Kỳ. Tần Vong, cũng không đến nỗi thua thảm như thế.

Dương Phàm vẻ mặt nghiêm lệ. xa xa đối diện với Hồ Phi.

- Hừ. Đó là ta không muốn thi triển bí thuật và đại thần thông, nếu không cả Lăng Đình Tiên Phong cũng không chịu đựng được.

Hồ Phi còn có chút không phục.

Dù sao hắn cùng Hình Cương chỉ là luận bàn quyền cước, không có đánh bằng tất cả bản lĩnh.

Hắn mạnh mẽ như vậy mà lại bị thua đối phương trong cận chiến, mới tạo thành bi kịch như vậy.

- Từ hôm nay Bắt đầu. để ta bồi luyện cùng người.

Khóe miệng Dương Phàm nở một tia tươi cười tà ác.

- A!

Hồ Phi đánh nằng mình một cái. có chút sợ hãi.

Hắn sợ hãi nhất là bồi luyện Dương Phàm, bất kể thương nặng bao nhiêu đều sẽ được chữa khỏi trong khoảnh khắc rồi lại Bắt đầu bị ăn đòn.

- Người có muốn trở nên mạnh, có muốn thắng Hình Cương kia? Nếu như không nghĩ, vậy coi như ta không nói.

Dương Phàm nhún vai

- Được.

Hồ Phi cắn răng một cái, lại ập a ập úng nói:

- Vậy người xuống tay... Nhẹ một chút.

- Ta là Được sư, biết nặng nhẹ, điều này không cần người nói.

Dương Phàm dứt lời. thần hình nhoáng lên một cái. xông tới trước mặt Hồ Phi.

Hai người rất nhanh đánh vào một đoàn, Dương Phàm dưới cảm quan thông thiên và tinh thần ý chí dung hợp cũng có thể mượn dùng lực lượng pháp tắc.

Chẳng qua hắn mượn dùng lực lượng pháp tắc không chế tại trình độ rất thấp, vận dụng lực lượng cũng lớn nhất.

Dưới tình huống này. Hồ Phi miễn cưỡng có thể chống cự.

Lần lượt nằm sấp lại lần lượt đứng lên. thiên phú bản năng chiến đấu của Hồ Phi cuối cùng phát huy ra, có thể ứng phó được huyền ảo thiên địa pháp tắc trình độ này.

- ừm. thực lực của người còn có thể nghiền ép thêm một bước.

Dương Phàm gật đầu. từng chút gia tăng huyền ảo thiên địa pháp tắc.

Nếu chỉ nói lực lượng thân thể và lực bộc phát, Hồ Phi có thể nói là số một số hai Đại Tàn.

Nếu có thể đem tinh thần cảnh giới cùng lĩnh ngộ thiên địa tăng lên một tầng, thực lực tuyệt đối có thể tăng mạnh.

Thời gian từng chút trôi đi. Dương Phàm một lần lại một lần đánh Hồ Phi nằm sấp, dùng y thuật giúp hắn khôi phục thương thể cùng thể lực.

Hồ Phi quả nhiên không làm Dương Phàm thất vọng. Cho dù hắn không cách nào chủ động thể ngộ huyền ảo thiên địa pháp tắc. nhưng lại có thể đưa chúng nó dung nhập vào trong bản năng chiến đấu.

Thông qua chiến đấu lĩnh ngộ những thiên địa pháp tắc cao thâm này và dung nhập vào thành bản năng, nếu là yêu tu khác căn bản không có khả năng làm được.

Nhưng là Hồ Phi lại là Thần thú siêu giai, có được thiên phú này.

`m ầm...`m ầm

Thông qua chiến đấu không ngừng, pháp lực cùng cảnh giới của Hồ Phi tăng lên không nói. bản năng chiến đấu càng tăng lên mấy tầng.

Nháy mắt hơn nửa năm trôi qua, dưới tình huống pháp lực ngang nhau. Dương Phàm đánh với Hồ Phi nếu muốn thắng cũng không dễ dàng.

Hồ Phi tại chiến đấu cường độ cao cùng với Dương Phàm chỉ điểm, tu vi tăng tiến một tầng, mơ hồ tới gần Thông Thiên tam giai.

Dưới tình huống này, nếu để hắn đánh lại với Hình Cương, ai thắng ai bại vẫn là năm ăn năm thua.

Một ngày này.

- ừm. không tệ, không tệ.

Dương Phàm vừa ứng phó công kích của Hồ Phi vừa cười nói.

Sau nửa canh giờ. Dương Phàm đánh ngã Hồ Phi, một quy rạp trên đất.

- Còn một đoạn thời gian, ta dùng phối phương đặc thù. giúp người tăng cường thân thể cũng trừ mọi bệnh ngấm.

Dương Phàm gật gùtd đầu, biết được chiến đấu cường độ cao như này đã vượt qua cực hạn của Hồ Phi, nên điem đến là dừng, buông lỏng một chút.

Hai tháng sau. Tản Vong tới trước hội hợp.

Dương Phàm giới thiệu Tản Vong với ba người Vạn Diễn tiên sinh.

- Người chính là Tản Vong có công kích chí bảo Thanh Long Kiếm? Hạnh hội hạnh hội.

Ánh mắt Hình Cương sáng lên. nhìn chăm chăm Tản Vong một hồi. giấu kín một tia tham lam trong mắt.

Dù sao ở tại nhân giới Chi Bào Long Khí cũng là Pháp bào gần với Tiên khí nhất, chỉ là điều kiện luyện hóa hà khắc, người có duyên mới có được.

Tản Vongbiểu từứibìnhtĩnh, không ngờ không có một điểm kỳ quái.

Mục đích của hắn là đồng minh với Dương Phàm, những thứ khác hắn không quan tâm.

- Thời gian không nhiều, chúng ta cũng nên tới hoàng cung Đại Tàn.

Vạn Diễn tiên sinh thở nhẹ nói.

Dương Phàm cùng Tần Vong cũng đều gật đầu. Hiện tại cách Ngày mớ ra Tiên Tần bào tàng đã càng Ngày càng gần.

Mấy tháng sau. ở trước một khu mộ khí vận tường long quanh quần trong hoàng cung Đại Tần.

- Chín kiện Chí bảo Long Khí chỉ mới tới năm kiện.

Tần Tuan ngạo nghễ chấp tay sau lưng, dôi mắt nhìn một phương hướng.

Đám người Hàn Kỳ, Tam Hiến Vương. Long Ảnh đứng ở phía dưới.

Ngoài ra, trong đám người còn có một trung niên mập mạp tai to mặt lớn, mặc hoàng bào. thần thái lão luyện mà tự phụ. trong tay cầm một cái giò heo mỡ màng, mặt đầy vết mỡ. bộ dạng như chỗ không người.

Tất cả mọi người bao gồm cả Tần Hoàng đều rất cung kính đối với người này.

Ai cũng khó có thể tưởng tượng mập mạp bộ dạng ăn uống khó coi này chính là Tần Hoàng hai đời trước - Tần Lôi. có thể nói là tổ gia của Tần Tuan.

Chẳng qua mọi người tại đây, ai cũng không dám nghi vấn thực lực của Thái thái thượng hoàng Tần Lôi.

Nén biết rằng vài ngàn năm trước, thực lực Tần Lôi ngạo thị Đại Tần, đi Ngoại hải vực.

Hiện giờ đạt tới loại cảnh giới nào hoàn toàn không cách nào đánh giá.

Trừ bỏ hai kiện Chí Bảo Long Khí bên Tần Hoàng. Trần Đông Hầu. Trần Viễn Hầu cũng đều tới.

Phía sau Trần Đông Hầu có hai người, một là trịnh pháp tông sư Thiên Lâm Hầu, một người khác là một người mặc hắc bào. thần hình cao lớn khôi ngô. trên trán có một cái vẩy đen. khí tức cực kỳ khủng bố.

Người hắc bào trên trán có vẩy đen này sắc mặt lạnh lùng, thi thoảng nhìn phía Tần Lôi bộ dạng ăn uống khó coi kia, dường như có ý cười nhạo.

Người này cùng là nhân vật thể hệ tổ gia của Tần Tuấn, là huynh đệ của Tần Hoàng Tần Lôi hai đời trước - Tần Minh.

Xem tình hình, giữa Tần Minh. Tần Lôi này có chút khúc mắc. Tần Minh vẫn đều cười lạnh nhìn Tần Lôi.

Năm ấy Tần Lôi là người thừa kế hợp pháp ngôi vị hoàng đế, Tần Minh có lòng oán vị. Hai huynh đệ lừa gạt lẫn nhau, cuối cùng Tần Minh thất bại. trốn chết Ngoại hải vực.

Hàn Kỳ tay cầm quạt lông, thi thoảng đánh giá Tần Lôi bộ dạng lão luyện tự phụ tay cầm giò heo đầy mỡ. khó có thể tưởng tượng tên mập mạp nhìn như heo này năm xưa làm như thế nào đánh bại đối thủ cường đại Tần Minh này.

Bên cạnh Tần Quang Đức có hai người: Thiên Ma Môn chủ. còn có một nam tử mặt lạnh, toàn thân ma khí còn bá đạo đáng sợ hơn Thiên Ma Môn chủ.

Không nghĩ đến Trần Viễn Hầu không ngờ lại hợp tác cùng Thiên Ma Môn chủ.

Nam tử mặt lạnh mặc giáp đen bên cạnh hắn, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, ngạo nghễ đảo qua toàn trường. Chỉ có hai người Tần Lôi, Tần Minh miễn cưỡng lọt vào mắt.

Thiên Ma Tông tới rồi, Quy Vương Tông cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy bên cạnh Quy Vương Tông chủ có một lão già mặc bào xám khô gầy như củi, tử khí nặng nề. không thấy rõ nông sâu.

Bên phía Quy Vương Tông lại đầu nhập Tần Hoàng.

Trước mắt xem ra, thực lực phe Tần Hoàng là cường đại nhất. Chẳng những danh ngạch nhiều nhất, có tiền bối hoàng tộc Ngoại hải vực Tần Lôi gia nhập, còn có cường giả Ngoại hải vực của Quy Vương Tông trợ trận.

Tần Hoàng, Trần Đông Hầu, Trần Viễn Hầu. Tam Hiến Vương tổng cộng là năm kiện Chí Bảo Long Khí.

Chúng cường giả đều đang chờ đợi bốn kiện Chí Bảo Long Khí cuối cùng.

Vút Vút Vút —

Một Ngày này, sáu đạo độn quang vút tới phía trên hoàng cung, ba cỗ khí vận lực của Chí Bảo Long Khí ép tới.

Một lần tới ba kiện Chí Bảo Long Khí.

Mọi người rung động, đưa mắt nhìn qua.

Người tới chính là liên minh Dương Phàm cùng Tần Vong.

Chẳng qua, cùng đi với hai người còn có ba người khác.

- Hẳn cũng tới?

Nam nhân mặt lạnh giáp đen bên cạnh Thiên Ma Môn chủ chấn động.

- Vạn Diễn... Không ngờ là hắn.

Thần sắc Tần Minh khê biến.

Tần Lôi đang gặm giò heo, bantay đầy mỡ cũng hơi dừng một chút.

- Ngay cả Đại Thiên Ma cũng tới. bộ xương già của ta cũng còn dùng được.

Vạn Diễn tiên sinh tay cầm quái trượng gỗ khô, vô lực than thở. ánh mắt rơi xuống nam nhân mặt lạnh giáp đen bên cạnh Thiên Ma Môn chủ.

Hai người giống như có khúc mắc, ánh mắt ở không trung va chạm tóe ra đốm lửa vô hình.

- Đại Thiên Ma?

Dương Phàm nhìn vào người này, tức thì cảm thấy khí tức rất quen thuộc, đột nhiên tỉnh ngộ: Cửu u Ma Công.

Đại Thiên Ma, nghe lúc trước Vạn Diễn tiên sinh nói đến ở Ngoại hải vực được xưng là “Khoáng Thế Kỳ Ma”.

Hiện tại gặp mặt. không nghĩ tới không ngờ là người tu luyện Cửu u Ma Công.

Sau khi đám người Dương Phàm tới, chín kiện Chí Bảo Long Khí đã có tám, còn thiếu một kiện cuối cùng: Thiên Long Cung.

Sau khi hạ xuống đất, Dương Phàm qua sát thật lâu. cuối cùng không nhìn thấy Thiên Thu Vô Ngân, trong lòng vừa là vui mừng lại vừa thất vọng.

Trận chiến ngày ấy. Thiên Thu Vô Ngân từng nói:

- Kỳ ngộ lần này khó được, ta sẽ bế quan vài trăm năm thậm chí càng lâu. Cũng không biết tại giới này còn có cơ hội gặp mặt hay không.

Xem tình hình, Thiên Thu Vô Ngân một lòng theo đuổi con đường thôi diễn ngược hỗn độn của mình, ngay cả Tiên Tần bảo tàng đều có thể bỏ qua.

Đồng dạng còn có một người, chính là Vô Song. Chi sợ hắn đã bước lên hành trình đi Ngoại hải vực.

Mọi người lại chờ nửa tháng.

Vút Vút Vút

Ba đạo long khí cường đại từ phương bắc vút tới.

Người cầm đầu chính là Yêu Long Hoàng, phía sau có một nam một nữ: Một nam tử sừng bạc. một nữ tử sừng xanh.

- Dĩ nhiên là cường giả Long tộc của Ngoại hải vực.

Trong mắt Hình Cương cùng Liễu Nguyệt đầy vẻ kinh hãi.

Mặc dù Yêu Long Hoàng chỉ mang theo hai người nhưng đều là Long tộc, hậu duệ Chân Long hàng thực giá thực.

Khuôn mặt nam tử sừng bạc cùng nữ nhân sừng xanh kia đều là vẻ lạnh lùng, đứng ở bên cạnh Yêu Long Hoàng, nhìn không ra sâu cạn.

Thấy tình hình này. Vạn Diễm tiên sinh đầu mày khẽ nhíu, thần sắc ngưng trọng dị thường.

- Tuần nhi. Chủ nhân chín kiện Chí Bảo Long Khí đều tới rồi. có thể mở Tiên Tần bảo tàng. Thái gia gia ta sắp chờ không được rồi.

Tần Lô tai to mắt lớn cầm trong tay một nửa đoạn giò heo đầy mỡ cuối cùng, một phát nhét vào trong miệng, hét lớn nói.

Đám người Dương Phàm thấy cảnh này không khỏi ngây người. Hồ Phi trực tiếp cười nghiêng cười ngả.

Buồn cười thì buồn cười, trong lòng mọi người lại chờ mong càng nhiều.

Dương Phàm thậm chí có chút khấn trương. Cửu Ngũ Chí bảo Long Khí tề tụ, mở Tiên Tần bảo tàng.

Khoảnh khắc này đã thật lâu trước kia chỉ từng xuất hiện qua trong mộng.

857. Chương 809: Mở Ra! Tần Hoàng Lăng.

Tần Lô lau mỡ nơi khóe miệng, mặt đầy vết mỡ. hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Phi ở bên cạnh Dương Phàm.

Bị hắn nhìn như vậy, thân hình Hồ Phi đánh rùng mình một cái. một cỗ khí lạnh khiến toàn thân hắn tê cứng, không dám cười nữa.

Ngay cả Dương Phàm đứng ở bên cạnh đều cảm thấy lạnh lẽo, không khỏi âm thầm lú lười: Thực lực Thái thái thượng hoàng này sẽ đạt tới trình độ khủng bố cỡ nào?

Hôm nay, cường giả Ngoại hải vực như mây cơ hồ chủ đạo mở Tiên Tần bảo tàng.

Nếu thật sự luận thực lực chân chính, cho dù chúng cường giả Đại Tần có Chí Bảo Long Khí cũng không nắm chắc chiến thắng đám cường giả Ngoại hải vực. Càng huống chi. cường giả tới từ Ngoại hải vực cùng chủ nhân Chí Bảo Long Khí đa phần đều có quan hệ sâu xa.

Tần Hoàng gật gật đầu:

- Mọi người theo ta tới.

Lấy trận doanh Tần Hoàng dẫn đầu, mọi người theo sát phía sau, đi về phía sâu trong khu mộ.

Trong khu mộ có rất nhiều lăng mộ. từng cái xa hoa khí phách, to lớn hoành tráng.

Có thể tưởng tượng, trong năm tháng lâu dài như vậy, ở trong đây từng mai táng bao nhiêu thành viên hoàng tộc kiệt xuất, lại càng không thiếu nhân vật cấp Đế hoàng.

- Nơi này hẳn là Tần Hoàng lăng hả?

Thiên Lâm Hầu tặc lười kỳ quái, lấy thần phận trận pháp tổng sư của hắn có thể nhìn ra trận pháp cấu tạo trong khu mộ này.

Hai danh ngạch của Trấn Đông Hầu phân biệt là Thiên Lâm Hầu cùng Tần Minh.

Đem thực lực Thiên Lâm Hầu tương đối mà nói cũng không mạnh này tiến vào Tiên Tần bảo tàng, xem ra Trấn Đông Hầu cũng có dụng ý.

- Nơi đây chỉ là tầng ngoài Tần Hoàng lăng.

Tần Minh lạnh nhạt nói.

Hắn là thái gia gia của Tần Tuấn, đã từng ở nơi này.

Dương Phàm cảm giác phía trên không cả Tần Hoàng lăng có một cỗ khí vận tường long cường đại, mang đến cho hắn một loại cảm giác nhìn không rõ nói không ra.

- Đường nhưta nghĩ đến mùi vị của bào vật...

Đại Thiên Ma liếm liếm môi, đầy mặt cười tà. Cửu u ma khí trên thán cường thịnh kinh người.

Dương Phàm đang suy đoán Đại Thiên Ma được xưng “Khoáng Thế Kỳ Ma” này. không biết u Minh Ma Diễm của hắn tu luyện đến cảnh giới mấy u?

Lúc này Hoán Thiên Nha của hắn đột nhiên nang động, không khỏi thẩn kinh: “Trong Tần Hoàng lăng này rất cực ẩn giấu bao nhiêu bảo tàng, thậm chí khiến người thần có dị thuật có thể ngtri đến sự tồn tại của ‘Bảo khí’”.

Phàm là thiên địa linh bảo của nhân giới đều có một cỗ Bảo khí độc đặc.

Thấy vậy. không ít cường giả tại trắng đều đồng loạt thi triển thần thông cảm ứng.

Chỉ có đám thành viên hoàng thất Tần Tuấn, Tần Lô là sắc mặt rất bình tĩnh.

- Các người không cần phi tâm. Bảo khí chính là từ Tiên Tần bảo tàng lộ ra. ở thời kỳ cuối Tiên Tần, Thủy Hoàng thống nhất đại lục, đạt tới cường thịnh nhất ngàn đời. nhưng là không kéo dài bao lâu liền bị phản liệt. Lúc Thủy Hoàng hạ táng, chôn cất vô số bảo vật. trấn áp âm khí dưới đất. Chỉ cần tiến vào Tần Hoàng lăng, người có cảm quan cường đại là có thể cảm ứng được Bảo khí này.

Tần Minh hồi hợt băng quơ nói.

- Thủy Hoàng vì sao xưng là Thủy Hoàng?

Dương Phàm không hiểu chút nào. Trước Thủy Hoàng, quốc gia cổ Tiên Tần hẳn là tồn tại thời gian lâu dài. vô số quốc quân.

Tần Vong vội vàng thấp giọng giải thích:

- Bởi vì chỉ có người có thể quét ngang hơn trăm vương triều tu tiên trên đại lục lúc bấy giờ. Quốc quân khi đó đều chỉ xưng “Vương”. Thủy Hoàng quét ngang các quốc, thống nhất đại lục. có thể nói là hoàng đế đầu tiên của quốc gia cổ Tiên Tần. cho nên mới xưng là Tiên Tần Thủy Hoàng. Sau khi người chết, Tiên Tần phản liệt, hậu nhân của Tần Hoàng đều tôn người là Thủy Hoàng.

- Nguyên lai là thế.

Dương Phàm đối với lịch sử thời kỳ thượng cổ cũng không rõ ràng, dù sao năm tháng đã thật sự rất xa xôi.

- Đúng rồi. Mấy năm gần đây ta tra duyệt sách cổ Tiên Tần, nghe nói thi thể Thủy Hoàng được bảo tồn trong Cửu Âm Thiên Cương Băng Quan thời ấy, vĩnh hằng không mục nát, cho dù hiện tại cũng là hoàn chỉnh không khuyết thiếu. Lần này chúng ta mở bảo tàng, rất có khả năng sẽ nhìn thấy chân thân Thủy Hoàng.

Tần Vong nói đến đây. không khỏi có chút hưng phấn.

- Thi thể người chết có gì đẹp?

Hô Phi bĩu môi.

Mọi người đi khoáng nữa canh giờ.

- Đến nơi rồi.

Thần hình Tần Hoàng dừng lại.

Mọi người đưa mắt nhìn, hiện ra trước mắt là một lăng mộ thật lớn. chỉ riêng bia mộ trước lăng mộ đã cao trăm trượng, đám thẳng lên trời.

Tấm bia đá đỏ màu vàng đen, trầm trọng thâm trầm, trong năm tháng mài mòn lại không chút vết tích, phẳng phất còn lưu chuyển từng tia kim loại sáng bóng.

Bất kỳ người nào tại tràng, cường đại như đám Đại Thiên Ma. Tần Minh, Vạn Diễn tiên sinh đều cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao, hô hấp gian nan, một bước khó đi.

Người tu vi thấp chịu áp lực ngược lại nhỏ hơn một chút.

Trên một bia to lớn kia khắc văn tự thượng cổ màu vàng.

Tất cả mọi người tu vi đạt tới độ cao này, lịch duyệt không nhỏ. có thể nói học thức uyên bác. trên cơ bản đều nhận ra văn tự thượng cổ.

- Thiên thu vạn tải vô thượng quốc chủ Tiên Tần Thủy Hoàng Tần Ngao Thiên chi mộ...

Trừ những chữ to tủa kim quang, trên một bia to lớn đó cũng không có ghi chép gì về có liên quan đến công tích cuộc đời.

Thậm chí không có bia công đức.

Dương Phàm ngẩn ra. Lúc trước đi qua những lăng mộ trong Tần Hoàng lăng này. phía trước đa phần đều có bia công đức thuật lại công tích vĩ đại.

Nhưng duy nhất Tiên Tần Thủy Hoàng, trừ bỏ mộ bia khổng lồ này không có tự thuật gì về phương diện này.

- Cả đời Thủy Hoàng chinh chiến vô số, công tích to lớn, đếm không hết, vượt xa tất cả các đời quán vương thượng cổ. Không có bất kỳ bia công đức nào có thể ghi chép được sự nghiệp vĩ đại cuộc đời người.

Tần Tuấn sắc mặt lạnh nhạt nói.

- Tuấn nhi, quyết đoán của người cũng vượt xa bất kỳ thế hệ quân vương nào sau đời Thủy Hoàng. Hắc hắc...

Trong giọng nói Tần Lôi có vài phần hề mọn:

- Các đời Tần Hoàng, vào lúc tế bái ở nơi này đều có thể cảm giác sâu sắc Bào khí kinh thiên trong đó, lại không người dám đi ngược lại tổ huấn cấm kỵ kia.

- Tổ huấn cấm kỵ?

Có một bộ phận người cảm thấy khó hiểu.

- Nếu không gặp phải nguy cơ diệt tộc... Tuyệt đối không thể mở Tiên Tần bảo tàng. Nếu không, sẽ dẫn phát tai nạn hủy diệt, trở thành tội nhân thiên cổ. Đây là tổ huấn Thủy Hoàng lưu lại, cũng thi triển lời nguyên cấm kỵ. bất kỳ một hoàng đế nào dám tự tiện mở Tiên Tần bảo tàng, sẽ chết dưới lời nguyên khủng bố. Lực lượng nguyên rùa này. lấy huyết mạch, Cửu Long Tử làm căn cơ sinh ra...

Tần Minh lạnh lùng cười.

Các thế hệ Tần Hoàng đều không có phản quyết đoán này.

Một là khó có thể tụ tập đủ Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, hai là leri nguyên cấm kỵ Thủy Hoàng lưu lại, không người dám đi ngược, trừ khi thật sự gặp phải nguy cơ diệt tộc.

- A Tuấn, thật sự có lời nguyên này?

Thần hình Hàn Kỳ nhoáng lên một cái, sắc mặt trắng bệch, khó tin nhìn phía Tần Hoàng.

Tần Hoàng vẫn một vẻ kiên quyết. khuôn mặt hơi vắn vẹo, ngửa mặt cười dài:

- Ha ha ha... Sau Thủy Hoàng, duy nhất có quả nhân dám xúc phạm lời nguyên cấm kỵ này. Cho dù bởi vậy mà mất tính mạng, cũng không hối tiếc. Tần Tuấn ta thật muốn nhìn, Thủy Hoàng Tần Ngao Thiên rốt cục có phải ba đầu sáu tay hay không.

- A Tuấn...

Hai mắt Hàn Kỳ ửng đỏ: Vì một người đã chết, đáng giá hay không?

Dương Phàm đầy vẻ ngạc nhiên, ở trong mắt hắc Tàn Hoàng chính là một bạo quân vô tình ngang ngược bá đạo.

Hiện tại Bởi vì mớ Tiên Tàn bảo tàng không ngờ dám đi tiếp xúc lời nguyên cấm kỵ này.

Rốt cục là lực lượng như thế nào duy trì hắc làm được một bước này? Hiệu lệnh thiên hạ, Cửu Long thịnh hội, mớ Tiên Tàn bảo tàng?

Tần Minh cùng Tần Lôi nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện vẻ bội phục và tán thưởng.

- Người có thể nói là hoàng đế thiên phú tư chất ưu tú nhất sau Thủy Hoàng.

Khuôn mặt Tần Lôi nghiêm trang:

- ở trong hoàn cảnh Đại Tàn này, người mới năm sáu trăm tuổi liền tu luyện đến Hợp Thể trung kỳ, có thể nói là khoáng cô kỳ tài. Nếu đặt ở Ngoại hải vực, hiện tại không chừng đã trở thành cường giả cấp Chí Tôn.

- Hợp Thể trung kỳ?

Dương Phàm kinh ngạc, không khỏi nhìn Tàn Hoàng, nhưng lại bị một cỗ khí vận cửu long ngăn trở.

Nếu là trước kia hắc nhất định, không nhìn ra hư thật, hiện tại nhìn lại cũng không đến nỗi kinh khủng thất sắc.

Trong cơ thể Tàn Hoàng này dường như còn phong ẩn một cỗ lực lượng không biết.

Dù sao ở Đại Tàn, cho dù có được Chi Bảo Long Khí, tu vi cao nhất cũng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ.

Tàn Hoàng có thể làm được một bước này đích thật kinh thế hãi tục, làm người ta rung động.

Bất quá. hắc lập tức sẽ đi lên tuyệt cảnh, xúc phạm lời nguyên cấm kỵ Thủy Hoàng lưu lại.

Đám người Dương Phàm tuy cùng tham dự mớ Tiên Tàn bảo tàng, nhưng là bọn họ không thuộc điều kiện bị lời nguyên.

- Hôm nay. quả nhân muốn các người chứng kiến kỳ tích thiên cồ.

Tàn Hoàng triển khai hai tay. tay áo vùng lên.

“Hô” một tiếng, cây cối hoa cỏ bốn phía lẳng một Thủy Hoàng đều hóa thành tro tàn bay về nơi xa.

Rất nhanh, một lẳng mộ khổng lồ hùng vĩ chân trí hiển hiện trên thế gian.

Lẳng mộ to lớn như vậy. dài rộng đều đến vài trăm dặm, sâu xuống nền đất không biết bao nhiêu trượng.

Cả lẳng mộ Thủy Hoàng mơ hồ thành hình rồng nằm ngẩng đầu. phía trên điêu khắc chín rồng, tượng trưng Cửu Ngũ Chí Tôn.

- Hiện tại mời các vị chủ nhân Chi Bảo Long Khí theo quả nhân cùng xúc động cấm chế. mớ lối vào huyết mộ.

Tần Tuấn vừa dứt lời. trên bàn tay hiện lên ngọc tỷ màu trắng điêu khắc cửu long, sáng bóng trong suốt, chính là trân bảo tuyệt thế.

Ngô... ông

Cửu long khí vận lực dâng lên trong thiên địa. tiếng rồng ngâm vang vọng trời cao.

Hoàng lẳng mộ khổng lồ tức thì sinh ra cảm ứng. hấp thu hào quang bày màu.

Theo đó. Thanh Long Kiếm. Hoàng Long Quan, Xích Long Châu đều rời tay.

Hào quang thanh long trên Thanh Long Kiếm rót vào trong hoàng lăng, cắm chế cạ hoàng lăng nang lên.

Hào quang thổ long do Hoàng Long Quan trên đỉnh đầu Dương Phàm biến thành cũng quán chú trong đó. khiến cho lăng mộ Thủy Hoàng to lớn như vậy nhuộm đầm hào quang xông lên tận trời.

Ánh lửa xích long của Xích Long Chấu tiến vào Tần Hoàng lăng, khiến cả không trung trên lăng mộ được tăng thêm vẻ huyền lệ.

Cường giả còn lại đều tự tế ra Chí Bảo Long Khi của bản thân.

Cắm chế chung quanh Tần Hoàng lăng không ngừng rung động, dâng lên hào quang muôn màu. xông thẳng trời cao.

Khi chín kiện Chí Bảo Long Khi đều được tế ra. chín đạo quang long quán chú vào trong đó.

Cả lăng mộ Thủy Hoàng đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó. tất cả hào quang đều bị Tần Hoàng lăng hấp thu.

Thiên địa tức thì tối đen một mảnh.

858. Chương 810: Cái Chết Của Tần Quang Đức.

Một thanh âm lạnh băng đáng sợ, tràn ngập khí phách uy năng vô cùng từ trong Tần Hoàng lăng phát ra. Phốc

Tần Tuấn kêu rên một tiếng, phun ra một búng máu. sắc mặt trắng bệch.

Đồng thời trên người hắn nhuộm một tầng long văn màu máu quy dị. từng chút lan tràn toàn thân.

Hiển nhiên, Tần Tuấn đã trúng lời nguyền.

Nhưng mà khuôn mặt hắn đầy hờ hững, cứng rắn nhện cơn đau như xé nát tim gan.

`mẦm Ầm!!!

Theo đó. phía chính diện hoàng lăng này xuất hiện một lối đi xuống rộng lớn.

Trong lối vào một mảnh tối đen. bậc thang màu xanh thẫm đi thông không gian thần bí không biết dưới nền đất.

Mọi người thấy tim đập nhanh, trong kinh sợ còn cảm nhận được một cỗ Bảo khí che phủ trời đất.

- Tử tôn hậu đại của ta. Người dám vi phạm tổ huấn, mở ra mộ của quả nhân, trở thành tội nhân thiên cồ...

Khi thanh âm lạnh băng đáng sợ kia vang lên. trong mắt trận pháp tông sư Thiên Lâm Hầu lộ tinh quang, kinh hô:

- Trận pháp của Tần Hoàng lăng này quá thật huyền diệu. cách xa trăm vạn năm còn đem thanh âm thượng cổ đại năng Tiên Tần Thủy Hoàng giữ lại cho tới bây giờ. hơn nữa còn chứa lực uy hiếp cường đại như thế.

Hắn chú ý tới trận pháp, mà ánh mắt cường giả khác toàn bộ tập trung ở bậc thang lối vào Tần Hoàng lăng.

Bậc thang bằng ngọc màu xanh thẫm đi thông mộ Thủy Hoàng thần bí nguy hiểm, cùng chính là Tiên Tần bảo tàng trong truyền thuyết.

- A Tuấn, nguyên rửa trên người người...

Khuôn mặt Hàn Kỳ không đành lòng, trong mắt có bi thống hổ thẹn.

Giờ phút này, lực chú ý của đại đa số người đều dừng ở lối vào Tiên Tần bảo tàng, có ai đi chú ý nguyên rửa trên người Tần Hoàng.

- Không sao. còn có thể chịu đựng.

Tần Tuấn cắn răng, long vằn màu máu trên thân hắc dẫn lan tràn toàn thân.

Giờ phút này, khuôn mặt nguyên bản tuần nhã vô song của Tần Tuấn giống như ác ma.

- Ha ha ha... Tiên Tần bảo tàng cuối cùng mở ra.

Tần Lôi tai to mặt lớn cất tiếng cười to.

Lúc hắc tuyền là Tần Hoàng, đối với Tiên Tần bảo tàng cũng có lòng tham.

Dù sao với tu vi cảnh giới Thần Hư đứng ở trước hoàng lăng đều có thể cảm nhận được bảo khí truyền tới từ nền đất.

Sự thật, mỗi một thế hệ Tần Hoàng đều có lòng tham với Tiên Tần bảo tàng.

Nhưng là tổ huấn cấm kỵ đáng sợ kia khiến mỗi thế hệ Tần Hoàng nhìn mà tránh xa.

Ở vương triều tu tiên, làm hoàng đế cũng là vì thu thập khí vận, tăng thêm cơ hội phi thăng, tự nhiên không dám lấy tính mạng ra nói giỡn.

Chỉ có Tần Tuấn, quốc quán Đại Tần thiên phú cao nhất chi sau Thủy Hoàng, hắc có quyết đoán như vậy, đi khiêu chiến quyền uy này.

Vút!

Tần Lôi dẫn đầu, hóa thành một mảnh ánh sáng kim lôi, độn vào trong lối đi xuống bậc thang ngọc xanh thẫm.

- Nắm chặt thời gian, ngàn vạn lần không nên để hắc cướp trước.

Đám người Yêu Long Hoàng, Trần Đông Hầu toàn bộ phi tới lối đi bằng bậc thang ngọc.

Vút Vút vút

Các dải sáng màu sắc khác nhau như tia chớp bắn vào trong lối đi vào Tiên Tần bảo tàng.

- Dương lão đại. chúng ta cũng nhanh vào thôi.

Hồ Phi hô nhỏ một tiếng.

Vạn Diễm tiên sinh thấp giọng cười:

- Với trí tuệ của Thủy Hoàng, làm sao không đoán được có một ngày sẽ có người có thể tiến vào lăng mộ hắc. Chúng ta không cần phải gấp.

- Lời này có lý.

Dương Phàm gật gật đầu.

Năm người Dương Phàm không nhanh không chậm cũng phi vào lối đi bậc thang ngọc kia.

Sau khi tiến vào thông đạo, trong cảm giác của Dương Phàm là một mảnh tối đen. cho dù với cảm quan thông thiên của hắc cũng chỉ nhìn rõ trong vòng mười trượng.

Cũng không biết phi hành bao lâu. mọi người tiến vào một tòa đại điện.

Nóc đại điện mặc dù có khảm Dạ minh châu bằng miếng bát nhưng vẫn lộ vẻ âm đạm.

- Có ba con đường.

Tần Lôi đi đằng trước tiên, ánh mắt rung động, nhìn phía ba con đường thần sắc âm trầm bất định.

Mọi người đứng trong đại điện này. cảm nhận được bảo khí cường đại phản biệt từ cuối ba con đường tỏa ra.

- Ba con đường này. hẳn là đi thông cùng một nơi.

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên nói.

Đại Thiên Ma lạnh lùng liếc hẳn, thấp giọng nói:

- Từ trên người ngươi ta cảm nhận được khí tức đồng loại, rất nhạt rất nhạt.

Dương Phàm nghe vậy. trong lòng máy động: Chẳng lẽ ý hẳn là chi Cửu u Ma Công?

Bởi vì Dương Phàm cùng Thạch Thiên Hàn là cùng một linh hồn. đối phương lại là cường giả đến từ Ngoại hải vực, thân tu Cửu u Ma Công, được xưng Khoáng Thế Kỳ Ma.

- Các hạ nói đùa rồi.

Dương Phàm sắc mặt bình tĩnh như thường nói.

`m`m`m... Đường!

Chính vào lúc này. lối đi xuống lòng đất cách tuyệt cùng bên ngoài.

Sắc mặt mọi người biến đổi, Thiên Lâm Hầu thì kinh ngạc kỳ dị nói:

- Cơ quan thiết kế thật tinh diệu. Cả lăng mộ Thủy Hoàng này. dưới trận pháp độc đặc vận chuyển gần như tự thành lực lượng pháp tắc và không gian.

Lời nói vừa ra. lão già mặc áo bào xám khô gầy tử khí nặng nề phía sau Quy Vương Tổng chủ lên tiếng:

- Trong này chống cự trời buộc thiên địa dường như cực kỳ cường đại. lại tự thành một không gian riêng...

Lời vừa dứt, trên người hẳn phóng ra một cỗ khí tức vượt qua Hợp Thể Kỳ.

Không có động tĩnh.

Thấy vậy, lão già áo bào xám khô gầy này trực tiếp vượt qua Hợp Thể sơ kỳ. tu vi một đường thẳng tiến, trực tiếp đạt tới Hợp Thể trung kỳ.

vẫn không động tĩnh.

Hẳn còn tính toán tăng tu vi lên cao hơn, nhưng lại cảm nhận được một cỗ nguy cơ không hiểu. vội vàng ngừng lại.

- Ha ha... Thật tốt quá. Mới chỉ tầng ngoài mộ huyết đã có thể phát huy tu vi Hợp Thể trung kỳ.

Tần Lô mừng rỡ. khí tức trên người điên cuồng gia tăng.

Sau đó không lâu, cường giả Ngoại hải vực áp chế tu vi đồng loạt gia tăng khí tức. trực tiếp đạt tới tu vi Hợp Thể trung Kỳ.

Bên phía Dương Phàm, ba người Vạn Diễm tiên sinh cũng đều tăng lên tới Hợp Thể trung kỳ.

- Cuối cùng không cần bó tay bó chân nữa.

Hình Cương đầy mặt vui mừng, đồng thời ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dương Phàm, mang theo một tia hàn quang.

Vạn Diễm tiên sinh tròng mắt liếc hẳn một cái mới khiến hẳn yên tĩnh.

Hồ Phi há hốc miệng, bộ dạng chết lặng.

Thần sắc Dương Phàm hơi biến, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, trong lòng lại sinh ra một cảm giác khản trương áp lực.

Hẳn lường trước được cường giả Ngoại hải vực cùng thế lực Đại Tần có quan hệ rất mật thiết, dưới tình huống không xung đột ích lợi sẽ không tấn sát lẫn nhau.

Chẳng qua duy nhất phải để phóng chính là Tàn Lôi. Tàn Minh. Bởi vì hai người này có huyết mạch Tiên Tàn. không giống những người khác không cách nào luyện hóa Chí Bảo Long Khí.

- Đi, tùy tiện chọn một đường. Dù sao ba con đường này không có bất kỳ lựa chọn nào.

vẫn là Tàn Lôi dẫn đầu. trận doanh Tàn Hoàng đi vào thông đạo chính giữa.

- Chúng ta đi bên phải.

Vạn Diễn tiên sinh hơi mỉm cười, lần này nắm quyền chủ động, đi vào thông đạo bên phải.

Chẳng qua trận doanh Trần Viễn Hầu Tẩn Quang Đức cũng đi cùng một đường.

Đại Thiên Ma cầm đầu. Tẩn Quang Đức cùng Thiên Ma Môn chủ đi sau.

-Hừ.

Đại Thiên Ma thân mặc giáp đen. sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt liếc nhìn về phía Vạn Diễn tiên sinh một cái.

Tẩn Quang Đức cùng Dương Phàm nhìn nhau, khẽ cười khổ.

Đúng vào lúc này, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ nguy cơ không hiểu, từ trên người Thiên Ma Môn chủ truyền tới.

Thiên Ma Môn chủ cùng Ngày trước có điểm khác biệt, lần này mặc hắc bào rộng rãi, bên trong trống rỗng, khí tức cũng cực quỷ dị.

Khi ánh mắt Dương Phàm cùng hắn gặp nhau, tâm thần chấn động, có một loại ảo giác giống như đã từng quen biết.

Vút Vút Vút —

Đại Thiên Ma giống như thị uy. dẫn đầu vượt qua Vạn Diễn tiên sinh, ba bóng người biến mất khỏi tầm mắt Dương Phàm.

- Thiên Ma Môn chủ... Đôi mắt ấy...

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm, hắn đột nhiên nhớ tới Tình, hình ngày trước tuy tung thiên cơ. Công chúa Tân Hân bị giết chết.

Khi ấy, hắn chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. giống như đã từng quen biết.

- Vạn Diễn tiên sinh, chúng ta làm sao phá cái đầu trước mặt hắn.

Hình Cương có chút không phục nói.

Vạn Diễn tiên sinh than thở:

- Điểm lợi hại của người này không thể đo lường, tốt nhất không nên chính diện chống lại.

Đối với Đại Thiên Ma có danh xưng Khoáng Thế Kỳ Ma kia. Vạn Diễn tiên sinh có sự kiêng Kỳ không hiểu. ở trong thông đạo đi được vài dặm.

Kẹt... Kẹt...

Một tràng tiếng cơ quan chuyển động truyền tới.

Đinh... Đinh... Đinh...

Mưa tên đầy trời từ các nơi thông đạo bắn ra. tàn ra điện quang u lam như mưa bụi. khiến linh hồn lạnh lẽo run rẩy.

Vạn Diễn tiên sinh kinh hô:

- Chú ý trong mưa tên có kịch độc thôn phệ linh hồn.

- Không tốt, không gian trọng lực.

Liễu Nguyệt hét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

”m!!!

Cả không gian tràn ngập trọng lực kỳ quái, bất kể trước sau trái phải đều sẽ gặp phải lực cản vô cùng lớn, khiến mọi người muốn di động một bước đều phải tốn sức rất lớn.

Hơn nữa, lực xuyên thấu của mưa tên này cực đáng sợ. tốc độ nhanh như tia chớp. Mỗi một mũi tên chỉ tính lực xuyên thấu đều có thể dễ dàng tiêu diệt cường giả Thần Hư. càng không nói đến kịch độc có thể uy hiếp đến cường giả Hợp Thể Kỳ kia.

Quanh thân Dương Phàm dâng lên một màn nước màu lam bao phủ hẳn cùng Hồ Phi ở trong, đem lực lượng của mưa tên giảm xuống rất nhiều.

Còn về kịch độc đáng sợ trong mưa tên, Dương Phàm đều có biện pháp ứng phó.

Nhưng mưa tên đầy trời đột nhiên tập kích khiến Hình Cương và Liễu Nguyệt hơi hoảng loạn một chút, bị độc lực nhập thể. ăn một chút thiệt thòi nhỏ. sắc mặt thực khó coi, thân hình lung lay muốn đổ.

- Đi mau.

Vạn Diễn tiên sinh hét to một tiếng, tay áo bào vung lên, đẩy hai người về phía trước một đoạn.

Hắn vừa định trợ giúp Dương Phàm cùng Hồ Phi một tay. phát hiện hai người miễn cưỡng có lực tự bảo vệ.

Lực xuyên thấu khủng bố của mưa tên kia bị màn nước màu lam quanh thân Dương Phàm giảm đi thật lớn, chỉ còn lại uy lực hai ba phần. Với nhục thể mạnh mẽ của hắn cùng Hồ Phi, trong thời gian ngắn miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Nhưng dù vậy, hai người dường như bị bắn thành nhím. Chẳng qua như vậy cũng hình thành một tầng phòng hộ, khiến lực sát thương của mưa tên mới bắn tới bị giảm mạnh.

Hoàn hảo. kịch độc linh hồn khủng bố nhất hoàn toàn bị thân V Dương Phàm này khắc chế.

Cho nên. hai người Dương Phàm hợp lực miễn cưỡng có thể tự bảo vệ.

Trong không gian trọng lực kia, miễn cưỡng chạy ra trăm trượng, năm người cuối cùng thoát khỏi hiểm cảnh.

Dương Phàm cùng Hồ Phi vận chuyển pháp lực, bức mũi tên ra khỏi thân thể.

Còn về vết thương chi chít khắp thân thể. đối với Dương Phàm mà nói chỉ hờ hấp là khôi phục.

Thương thế của Hồ Phi cũng rất nhanh được Dương Phàm giúp trị liệu.

Vạn Diễn tiên sinh không chút tổn thương, chỉ là quần áo bị rách nát một chút.

Ngược lại Liễu Nguyệt cùng Hình Cương ngồi dưới đất chữa thương, chủ yếu là kịch độc có thể thôn phệ linh hồn.

- Không nghĩ tới Dương tông sư còn là Dược sư y thuật siêu tuyệt, có thể dễ dàng khắc chế độc này.

Trên khuôn mặt già nua của Vạn Diễn tiên sinh đầy vẻ hiền lành, cười nói:

- Người sẽ không khoan tay đứng nhìn đối với thương thế đồng môn đệ tử chứ?

Tiên Đạo Tông cùng Tiên Đạo Thiên Tông vốn là đồng môn. Dương Phàm là trưởng lão Tiên Đạo Tông, muội muội lại là Đại trưởng lão, đích xác có thể xưng đồng môn đệ tử.

- Đang có ý này.

Dương Phàm đi tới phía sau Hình Cương cùng Liễu Nguyệt. “ba ba” hai chưởng đánh vào sau lưng hai người.

Sau đó không lâu, độc thương của hai người nhẹ nhàng hóa giải, Ngay cả ngoại thương thân thể đều không lưu lại một dấu vết.

- Cảm ơn.

Trên mặt ngọc u nhả của Liễu Nguyệt lộ ra một tia cảm kích:

- Dương đạo hữu có y thuật cao minh như thế. Ngày sau tiểu nữ tử rảnh rỗi xin thỉnh giáo người một chút.

Hình Cương đối với Dương Phàm cũng thay đổi cách nhìn vài phần, chỉ là hơi gật đầu.

Lại đi về phía trước, phát hiện Thiên Ma Môn chủ đang ngồi dưới đất chữa thương, quanh thân dăng lên một làn khói đen như hư vô.

Đại Thiên Ma đang hộ pháp cho hắn.

Ngoài ra, trên mặt đất còn có một cỗ thi thể máu thịt mơ hồ.

Mí mắt Dương Phàm khẽ nháy, kinh hô:

- Đó là Tẩn Quang Đức.

Từ lúc tiến vào trong thông đạo. Dương Phàm liền cảm ứng được ý đau khổ trong mắt Tẩn Quang Đức.

Giờ phút này. Đại Thiên Ma đang thưởng thức một viên quang châu màu đỏ trong tay. chính là Chí Bảo Long Khí Xích Long Châu.

Dương Phàm cảm thấy một cỗ hàn khí lan tràn toàn thân.

Đột nhiên, hắn dường như nghĩ đến cái gì, kinh hô:

- Không xong, Tẩn Vong không thấy đâu?

Tẩn Vong cùng mấy người tiến vào Tẩn Hoàng lăng, chỉ là sau khi tiến vào thông đạo thì biến mất.

859. Chương 811: Trăm Vạn Bình Mã Dũng.

Lăng mộ Thủy Hoàng này có thể nói là từng bước kinh hồn, nguy cơ thật mạnh.

Mới tiến vào thông đạo không lâu. chủ nhân Chi Bào Long Khí Xích Long Châu - Tẩn Quang Đức liền chết dưới loạn tiễn.

Dương Phàm nghĩ đến. nếu Tẩn Vong ở lại tòa đại điện lúc trước thì cùng thôi, nhưng nếu tiến vào thông đạo. cho dù hắn có Thanh Long Kiếm trong tay cũng chỉ có ba bốn phần cơ hội sống sót.

Đại Thiên Ma phía trước đang thưởng thức Xích Long Châu trong tay. muốn thu nó vào trong nhẫn không gian, thân sắc đột nhiên biến đổi. lại phát hiện căn bản không thể làm được.

- Pháp tắc vận chuyển trong Tẩn Hoàng lăng không ngờ cùng Chí Bảo Long Khí tự thành một thể...

Đại Thiên Ma kinh ngạc. Pháp bảo khác đều có thể dễ dàng thu nhập vào túi trữ vật, chỉ có Chi Bào Long Khí là không thể.

Hắn chỉ đành cất kỹ Xích Long Châu.

Lúc này. Thiên Ma Môn chủ đã khu trừ độc lực đáng sợ kia. so với Hình Cương cùng Liễu Nguyệt thoải mái hơn nhiều.

- Làm sao người lại bị độc lực nhỏ nhoi này thương đến.

Đại Thiên Ma nhẹ nhàng cười.

- Đều là vì khối thân thể này. tu vi mới miễn cưỡng bước vào Hợp Thể sơ kỳ...

Trong hắc bào rộng rãi trống rỗng truyền tới một thanh âm khàn khàn quý dị, lại chỉ mình Đại Thiên Ma có thể nghe thấy.

- Người đã khu trừ độc lực. vậy mau lên đường thôi.

Đại Thiên Ma thúc giục, lại phát hiện Thiên Ma Môn chủ ngồi dưới đất bất động, ánh mắt xoay chuyển:

- Người còn có yêu cầu gì?

- Giết chết tiểu tử Dương Phàm kia. Mỗi một lần bản Ma Chủ bày kế. đều Bởi vì hấn mà bị phá.

Thanh âm Thiên Ma Môn chủ càng lộ vẻ âm lãnh.

- Lòng dạ người cũng quá nhỏ bé. không chỉ là một con kiến Ngay cả Hợp Thể Kỳ đều không đạt tới, có thể sinh ra ảnh hưởng gì đối với kế hoạch của chúng ta?

Đại Thiên Ma không cho là đúng nói.

- Tiểu tử này không giống tầm thường, không thể đơn giản lấy tu vi cân nhắc. Tốt nhất tiêu diệt hấn, coi như giúp ta giải quyết một ân oán cá nhân.

Thiên Ma Môn chủ vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Chi sợ phải tốn một phen công sức. Bên kia hấn có năm người, ba cường giả cấp bậc Hợp Thể trung kỳ, chỉ một Vạn Diễm tiên sinh đã không dễ đối phó. Nếu như ở Ngoại hải vực, lấy thần thông Bát u Ma Diễm của ta, cho dù cường giả Độ Kiếp tiếp cận bản tiên cũng phải tránh lui ba phần.

Đại Thiên Ma trầm ngâm nói:

- Không bằng lại chờ cơ hội tốt. Người này V thuật cao siêu, ở trong Tần Hoàng lăng có tác dụng lớn. Vạn Diễm khẳng định sẽ kiệt lực bảo vệ hấn.

- Bỏ đi.

Thiên Ma Môn chủ theo Đại Thiên Ma đi với vẻ không cam lòng.

Hai người vừa đi không lâu, năm người Dương Phàm cũng đuổi theo tới chỗ này. không chút dừng lại.

Chỉ là trước khi rời đi. Dương Phàm liếc mắt nhìn thi thể Tần Quang Đức một cái, khẽ than một tiếng.

- Dương đạo hữu. người đứng ở giữa.

Vạn Diễm tiên sinh rất nhanh xếp đội hình.

Hấn cùng Hồ Phi ở phía sau áp trận, Hình Cương cùng Liễu Nguyệt ở phía trước mở đường, Dương Phàm đi ở giữa.

Đây xem như là biến tướng bảo hộ vị Dược sư Dương Phàm V thuật siêu phàm này.

Với V thuật của Dương Phàm, cho dù còn có nửa hơi thở cùng có thể cứu vãn lại được một mạng.

Chỉ cần hấn ở trong đội ngũ, có thể tránh được thương vong rất lớn. có thể nói là trọng yếu nhất.

Lại đi về trước một đoạn, trong thông đạo lại truyền tới tiếng cơ quan chuyển động.

Két... Két...

Đột nhiên, một cỗ hàn khí từ dưới chân mọi người truyền đến.

Bởi vì tại không gian trọng lực, mọi người đều là đi bộ.

BA... Đỉnh... Đỉnh... Đỉnh...

Dưới chân đột nhiên chui ra vô số gai sắt, lực lượng mạnh mẽ đủ có thể tiêu diệt cường giả Thán Hư dễ dàng, Đông dạng có độc lực đáng sợ.

Lần này mọi người có chuẩn bị trước, sớm vận chuyển pháp lực hộ thể.

Nhưng dù vậy, độc lực đáng sợ trên gai sắt kia sau khi tiếp cận trực tiếp thương đến linh hồn.

Dương Phàm vội vàng thi triển thần thông hóa giải độc lực cho mấy người.

Sau khi trải qua một quan ải này, trên vách tường thông đạo phía trước đột nhiên mọc ra một cái đầu rồng.
Hô hô... Phốc!

Từng đạo quang diễm màu đỏ phun tới mọi người.

Bởi vì sự tồn tại của không gian trọng lực, khiến mấy người không cách nào rất nhanh bỏ chạy.

Một quan này cũng kinh hiểm vạn phần, còn may có Vạn Diễn tiên sinh ra tay ngăn cản hơn phần nửa uy lực.

Chẳng qua Liễu Nguyệt cùng Hình Cương đi trước mở đường gặp đau khổ cực lớn, bị uy lực xích viêm kia thiêu đốt vài chỗ, đau đớn lan đến linh hồn.

Trên gò má trắng như trứng gà bóc của Liễu Nguyệt bị đốt một vết bóng thoát nhìn cực kỳ đáng sợ, khiến hình tượng thanh nhã xinh đẹp của nàng hoàn toàn bị phá hủy.

- Hu hu... Đây không phải chán viêm bình thường, trong đó có chứa long tức cùng độc long lực. Mặt của ta...

Trong mắt Liễu Nguyệt ngấn lệ, trong tay ngưng tụ ra một mặt kinh màu lam, nhìn đến mặt ngọc của mình bị bóng, cực kỳ đau lòng.

Bán thân nàng cũng là được sư, trên mặt lưu quang màu lam lóe lên, thương thế khép lại nhưng vết bỏng do đốt cháy này hoàn toàn không trị được.

Dương Phàm sau khi chữa khỏi vết bóng cho Hồ Phi, phát hiện ít nhiều sẽ lưu lại một ít dấu vết, sẽ khiến trên da hình thành dấu vết ung thũng như đồi núi.

Muốn chữa trị những dấu vết này chỉ sợ phải tốn một ít công phu.

- Dương Được sư, người là thần y, có thể giúp ta trị lành hay ko...

Liễu Nguyệt hướng ánh mắt chờ mong nhìn phía Dương Phàm.

- Phải cần thời gian nửa chén trà nhỏ.

Dương Phàm khẽ than, nhìn hướng Vạn Diễn tiên sinh.

Vạn Diễn tiên sinh nhìn bộ dạng đau lòng muốn chết của Liễu Nguyệt, gật gật đầu:

- Được rồi.

Dương Phàm đi tới trước mặt Liễu Nguyệt, một bàn tay dán sát trên gương mặt, trong tay dâng lên lưu quang xanh biếc, chậm rãi chui vào làn da.

Lúc này, bộ vị bàn tay Dương Phàm dán trên mặt Liễu Nguyệt bốc lên một làn khói màu xám.

Sau đó không lâu, vết bóng trên mặt Liễu Nguyệt biến mất, khôi phục trắng nõn ửng hồng, diễm lệ như lúc ban đầu.

Lúc này, Dương Phàm mới thu tay.

- Đa tạ Dương Được sư.

Liễu Nguyệt cảm kích không thôi, nhưng nghĩ tới bị một nam nhân quen biết không lâu dùng tay dán lên mặt thời gian dài như vậy, hai má nàng hơi ửng hồng.

Với tu vi Hợp Thể trung Kỳ của nàng, cho dù ở Tiên Đạo Thiên Tông tại Ngoại hải vực coi như là cấp bậc trường lão cao tăng.

Hình Cương cùng với nàng, một công một thủ phối hợp với Vạn Diễn tiên sinh vốn là tuyệt xứng, càng huống chi Liễu Nguyệt cũng có bản lĩnh Y đạo không tệ.

Chỉ là sau khi tiến vào Tần Hoàng lăng, với V thuật của nàng đối với thương hại do cơ quan thượng cổ gây ra lại xa xa không đủ.

Thông đạo dài dằng dặc. trong không gian trọng lực, năm người từng bước gian nan, sau đó lại còn gặp các loại cơ quan mai phục.

Hình Cương cùng Liễu Nguyệt, hai vị cường giả Hợp Thể Kỳ ở phía trước mở đường, ăn đủ các loại khổ đau.

Cũng may Vạn Diễm tiên sinh thần thông kinh thiên, Dương Phàm ỵ thuật siêu nhiên, phối hợp lẫn nhau đều cố gắng trải qua được.

Trong đó gặp được một số nguy hiểm thậm chí chém đứt cánh tay Hình Cương, đâm xuyên qua ngực Liễu Nguyệt...

Bất quá, chung quy có Dương Phàm kịp thời ra tay. cho dù là đầu rơi nhưng linh hồn chưa tan cũng có thể kịp thời cứu lại được.

Tổng cộng trải qua mười loại cơ quan mai phục, có thể mơ hồ thấy ánh sáng phía trước.

- Sắp đến lối ra rồi.

Dương Phàm nhìn rất xa, ánh mắt hơi sáng lên.

Lúc này. cơ quan trên đường dừng lại. cũng không xuất hiện nữa.

Liễu Nguyệt cùng Hình Cương thở phào một hơi.

Dọc theo đường đi, mọi người ít nhiều đều bị thương, nhất là hai người ở trước mở đường.

Vạn Diễm tiên sinh cùng Hồ Phi chịu thương khá nhiều. Vạn Diễm thực lực mạnh nhất, phụ trách áp trận.

Hồ Phi cùng hấn ở một chỗ. lại thêm là Thần thú siêu giai, cường độ và lực lượng nhục thể mạnh nhất trong đám, cùng thoải mái hơn một chút.

Dương Phàm bị vây ở vị trí trung tâm, được bảo hộ trọng điểm, cũng chịu thương rất nhẹ, thương thế bình thường đối với hấn mà nói không hề có ý nghĩa.

- Thật không nghĩ tới. Dương đạo hữu ngoài V thuật siêu phàm, còn có tấm thân bất diệt kinh nhân như vậy.

Vạn Diễm tiên sinh cùng chú ý tới lực khôi phục khủng bố của Dương Phàm, kinh ngạc than thở vô cùng.

Nếu không CÓ Dương Phàm, muốn trải qua thông đạo dài dằng dặc kia. vậy phải trả giá lớn bao nhiêu?

- Dưới đất này làm sao có bụi đá?

Liễu Nguyệt nhìn mặt đất thông đạo rơi rụng từng đồng đá vụn. bụi đá.

Khanh... Khanh... Khanh... Khanh...

Chinh vào lúc này. một tràng tiếng bước chân trầm thấp truyền đến.

Vù

Tàn ảnh nhoáng một cái, hai “Bóng người” thật lớn bắn tới. cự kiếm bằng đá trong tay hung hăng vung tới.

Trong lúc nhất thời, cương phong cường đại lướt qua một vùng hư không, một tràng tiếng trầm đục vang lớn.

`m ầm!

Liễu Nguyệt cùng Hình Cương đồng thời ra tay. cùng hai bóng người to lớn kia chiến cùng một chỗ.

- Đó hình như là con rối...

Dương Phàm hơi chấn động, phát hiện bóng người to lớn kia lại là pho tượng binh sĩ được tạo thành từ đá, mặc khôi giáp bằng đá. vũ khí trong tay cũng bằng đá.

Hai pho tượng binh sĩ này toàn thân da dẻ cứng rắn như kim cương, có thể so với Thông linh Pháp bảo bình thường.

Ầm ầm... Crắc!

Sau một lát công phu. Liễu Nguyệt cùng Hình Cương đánh hai pho tượng binh sĩ này thành mảnh vụn.

Dù sao hai binh sĩ con rối này chỉ có thực lực Hóa Thân đại tu sĩ. cho dù lực phòng ngự mạnh nhưng là trước mặt cường giả Hợp Thể trung kỳ cũng như là kiến hôi.

Chẳng qua, vừa mới giải quyết xong hai binh sĩ con rối này. phía cuối thông đạo lại ào tới vài chục binh sĩ con rối tương tự.

Đám con rối binh sĩ này thực lực đều có thể so với Hóa thân đại tu sĩ. trong đó vài tên cấp bậc đội trưởng, đáng người hơi cao hơn một phần, khí tức càng mãnh liệt, thực lực có thể so với cường giả Thần Hư.

Vài chục con rối binh sĩ kia ủa tới, ở trong thông đạo cũng không rộng rãi hơn chiến với hai người Hình Cương cùng một chỗ.

Bất quá ở trước mặt cường giả Hợp Thể trung kỳ, số lượng cho dù nhiều cũng không đủ.

Một lát sau. tại chỗ để lại một đồng bụi đá.

Vù Vù Vù Vù!!!

Nhưng Ngay tại lúc này, càng nhiều con rối binh sĩ ào tới. số lượng hơn trăm, xen lẫn trong đó có hơn chục tên cấp bậc đội trưởng.

ở chính giữa còn có một con rối binh sĩ cấp bậc tướng lĩnh cao đến hơn thượng, nhìn trang phục hẳn là thân phận phó tướng. Khí tức toàn thân rất mạnh, chỉ huy hơn trăm con rối binh sĩ đánh tới.

Hai người Hình Cương tức thì cảm thấy da đầu run lên.

Đám con rối binh sĩ này lực phòng ngự rất cường đại, cấp bậc đội trưởng cho dù là bọn họ muốn tiêu diệt cũng phải mất chút công phu.

Mà giờ phút này đối mặt cấp bậc phó tướng, Hình Cương một quyền đánh tới trước ngực hắn chỉ nứt ra một mảnh đá vụn nhỏ. ngược lại bị trường kích nặng đến vạn cân của con rối phó tướng kia đẩy lui.

- Tốc chiến tốc quyết. trước tiên chạy ra thông đạo.

Sắc mặt Vạn Diễm tiên sinh cũng biến đổi.

Nếu cứ tiếp tục xu thế này. con rối binh sĩ cuộn cuộn không ngừng tiến tới. cũng có thể khiến mọi người mệt chết.

Khi mấy người Vạn Diễm tiên sinh gia nhập chiến đấu. rất nhanh dọn sạch đám con rối binh sĩ này.

Vút vút!!!

Mấy người nhanh chóng chạy ra thông đạo.

Lúc này, tia sáng ngoài thông đạo hơi sáng lên vài phần.

ở trong ánh sáng hờn ám. mấy người có thể thấy được một quảng trường đá to lớn. cùng với rậm rạp vô biên vô tận pho tượng binh sĩ bằng đá, nặng đến vạn cân.

Đám người Vạn Diễm tiên sinh, Dương Phạm tâm thần chấn động mạnh.

Lọt vào trong tầm mắt. quảng trường rộng lớn phía dưới, trăm vạn con rối binh sĩ, sát khí đằng đằng, cầm trong tay trường kích sừng sững trên mặt đất, kéo dài đến tận cuối tầm mắt.

- Không nghĩ đến truyền thuyết dĩ nhiên là thật sự. Đây chính là “Trăm vạn Binh Mã Dững” chôn cùng Tiên Tàn Thủy Hoàng, được xưng đại quân vô địch có thể quét ngang đại lục.

Một tiếng than thở từ một thông đạo khác dẫn tới quảng trường truyền tới, lên tiếng chính là Tán Minh.

- Trăm vạn Binh Mã Dững?

Dương Phàm chấn động trong lòng. Đám con rối binh sĩ bằng đá này. cấp thấp nhất đều là Hóa Thần đại tu sĩ, giờ phút này có hơn trăm vạn, quét ngang đại lục cũng không phải nói chơi.

860. Chương 812: Thiên Quân Vạn Mã.

Trong tầm mắt. một mảnh rập rập. đếm không xuể. đây là kiệt tác của Tiên Tần thượng cổ.

Sau khi Tiên Tần Thủy Hoàng chết đi, trăm vạn Binh Mã Dững chôn cùng.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy khắp toàn thân, da đầu phát nín.

Hắn hiểu được đây cũng Không phải Binh Mã Dững bình thường, mà là thuộc loại giống như con rối toàn thân đều do tài liệu đá cứng rắn đặc thù chế tạo. đao thương bất nhập.

Đám Binh Mã Dững này. binh sĩ tu vi thấp nhất đều có thể sánh ngang Hóa Thần đại tu sĩ. cấp đội trưởng có thể so với cường giả Thán Hư. cấp phó tướng ít nhất là cường giả Hợp Thể Kỳ.

Vù Vù Vù!!!

Chính vào lúc này. phía dưới quảng trường bay vọt tới vài chục con rối binh sĩ, đánh về phía đám người Dương Phàm.

Bởi vì là dưới sâu mộ huyết đều là không gian trọng lực. đám con rối binh sĩ phía dưới đều thật vất vả bò lên.

Hồ Phi đứng ở phía trên, hai tay chống nạnh, một cước đá tới, chỉ nghe “Thình thịch” một tiếng, mười mấy con rối binh sĩ bị đạp xuống.

Hồn Cẩn cùng Liễu Nguyệt thì phụ trách đối phó đám con rối binh sĩ đánh lên tới mặt trên.

Dương Phàm đứng trên đài cao. ý niệm khẽ động, một cỗ trọng lực kinh khủng buông xuống, chấn rơi đám con rối binh sĩ đang cố gắng leo lên, truyền tới một tràng tiếng động rầm rầm.

Nhưng là đám con rối cấp bậc khá cao cấp tướng lĩnh chỉ nhảy một cái là có thể bay lên tới đài cao nơi thông đạo.

Bá!

Một phó tướng cao hơn trượng cầm trong tay một thanh kiếm lớn hung hăng bổ về phía Hồ Phi cùng Dương Phàm.

Hồ Phi hét lớn một tiếng, nắm tay ngưng tụ lớp da đá như kim cương, một quyền đánh trúng kiếm lớn bằng đá.

Đẳng Đẳng Đẳng!!!

Lực lượng thật lớn đánh tới, Hồ Phi bị đẩy lui vài bước, khi huyết nhận nhạo, mà Binh Mã Dững phó tướng kia cũng từ đài cao rơi xuống, ầm ầm nện ở trên người con rối binh sĩ khác, phía dưới một mảnh hỗn loạn.

Trong mắt Vạn Diễn tiên sinh lộ vẻ kinh ngạc, tu vi Hồ Phi này không đến Thông Thiên tam giai lại có được thần lực như vậy. cứng đối cứng cùng Binh Mã Dững phó tướng.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua bốn phía, phát hiện còn có hai thông đạo khác đi thông tới quảng trường Binh Mã Dững này.

Quảng trường phía dưới, số lượng Binh Mã Dững binh sĩ cùng tướng lĩnh đếm không xuể, trước mắt “Thức tỉnh” chỉ là số lượng không đến một vạn ngàn.

Dù vậy. binh sĩ Binh Mã Dững ập rập cảm nhận được khí tức của mọi người, từng tên liều chết không bỏ xông lên.

Lối ra ba thông đạo đều có cường giả tiến vào Tiên Tần bảo tàng.

Thông đạo ở giữa là trận doanh Tần Hoàng, bao gồm thế lực Quy Vương Tông, thực lực cường đại nhất. Bất quá lúc bọn họ ra đến đây, chỉ còn lại ít ỏi vài người, thậm chí không thấy bóng dáng Tam Hiền Vương.

Thông đạo phía bên phải trừ bỏ năm người Dương Phàm, Tiên Đạo Thiên Tổng còn có Đại Thiên Ma cùng Thiên Ma Môn chủ.

Bên trái thì là trận doanh Yêu Hoàng, nam nhân sừng bạc cùng nữ nhân sừng xanh sau lưng hắc, trên người không có một chút vết thương.

Càng Kỳ lạ chính là, thông đạo bên trái còn có một bóng người quen thuộc, chính là Tần Vong.

Dương Phàm kinh ngạc, Tần Vong này làm như thế nào. trên người hắn còn con bài chưa lật nào?

Ngoài ra, Dương Phàm cũng không nhìn thấy Trần Đông Hầu cùng Thiên Lâm Hầu. chỉ nhìn thấy một mình Tần Minh, trong tay đeo chiếc Bàn Long Giới nguyên bản thuộc Trần Đông Hầu.

Đình đình... Ầm ầm ầm...

Ba cái thông đạo. chúng cường giả đều đang cố gắng ngăn cản binh sĩ Binh Mã Dũng phía dưới đang liên miên không ngừng ồa lên.

Đám binh sĩ Binh Mã Dũng này có lực phòng ngự kinh người, sau khi bị công kích đa phần là rơi xuống rồi sau đó lại tiếp tục xông lên.

Đình...

Đột nhiên, một tiếng kêu như kim loại truyền đến. một tướng quân uy vũ thán mặc giáp trụ từ trong đám Binh Mã Dũng phi ra. trong tay cầm loan nguyệt đại đao phá không mà tới.

Trong khoảnh khắc, thông đạo ở giữa truyền ra một cỗ áp lực khó thờ. người tu vi thấp muốn động đậy một chút đều khó khăn vạn phần.

- A...

Một tiếng kêu thảm truyền đến. trận doanh Tần Hoàng lập tức có một cường giả Thần Hư bị một đao chém thành hai mảnh, thần hồn tan biến.

Khanh...

Trong tay Tần Lôi ngưng tụ ra một lưỡi đao kim lôi giao kích cùng loan nguyệt đại đao kia. đóm lửa bốn phía, miễn cưỡng chặn được nhưng lại thối lui mấy bước, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Binh Mã Dũng cấp bậc tướng quân này thực lực lại mạnh mẽ như vậy, Ngay cả Thái thái thượng hoàng Tần Lôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản công kích.

- Mau động thủ...

Đám người bên cạnh Tần Lôi đại loạn, bị Binh Mã Dũng cấp tướng quân đánh vào, con rối binh sĩ phía sau nhất tề ồa lên.

Trong khoảnh khắc nguy cơ vạn phần, lão già mặc bào xám khô gầy của Quy Vương Tông Ngoại hải vực vỗ một túi da đen nơi thắt lưng, trong khối đen cuộn cuộn một con cương thi màu kim đồng đi ra, tản ra khí thế kinh thiên.

Đang... Phanh!

Cương thi kim đồng này lực lượng kinh người, dùng một đôi cánh tay sắt ngăn cản tướng quân Binh Mã Dũng kia.

Theo đó. Tần Tuấn cùng Tần Lôi đồng loạt ra tay mới một chương đánh bay tướng quân Binh Mã Dũng kia. trên ngực nứt ra một vết rách.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, sẽ chi kinh động càng nhiều Binh Mã Dũng.

Đầu mày Hàn Kỳ nhíu chặt nói. vài năm trước hắn được khí vận cường long của Tần Tuấn gia thán bước vào Hợp Thế Kỳ, hắn sở trường phòng ngự cho nên ở nơi này cũng chỉ có thể gian nan tự bảo vệ mình.

- Vậy chúng ta làm sao giờ? Chẳng lẽ đánh vào trong trăm vạn Binh Mã Dững này?

Tần Tuấn có chút nôn nóng nói, da thịt toàn thân hần đều nhiễm một tầng long văn màu máu cực kỳ đáng sợ. Ngay cả hai mắt đều bắn ra huyết quang.

Hàn Kỳ nhìn xa xa phía trước, đám Binh Mã Dững không thấy điểm cuối, than thở:

- Xem ra chỉ có mạnh mẽ xông qua, nếu không ở trong không gian trọng lực này căn bản không có cách nào khác tiến vào càng sâu trong mộ huyết.

- Thật sự muốn xông qua?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. có chút không thể tin.

Dương Phàm cũng nghe được bọn họ thương nghị, ánh mắt đảo qua đám Binh Mã Dững ngút tầm mắt. cùng cảm thấy da đầu phát run.

Đối mặt với Binh Mã Dững số lượng hàng vạn này. cấp đội trưởng, phó tướng, tướng lĩnh, thậm chí còn chủ soái chưa từng lộ mặt...

Muốn xông qua trận doanh như vậy. chi nghĩ không thôi đã cảm thấy sợ hãi.

Vạn Diễm tiên sinh thở dài nói:

- Xem ra muốn nhìn thấy Tiên Tần bảo tàng chân chính chỉ có mạnh mẽ xông qua. Lúc trước Tiên Tần Thủy Hoàng lưu lại mộ huyết này, có thể nào khiến ngoại nhân dễ dàng thực hiện ý đồ?

- Chỉ có một biện pháp!

Thòng đạo bên trái, trên người Yêu Long Hoàng bộc phát ra một luồng hào quang màu tím vàng huyền lệ. toàn thân bị lân giáp kỳ dị bao phủ, mang theo hai thành viên Long tộc sừng bạc, sừng xanh nhảy vào trong đại quân Binh Mã Dững.

-Giết!!!

Ba người đều là thành viên Long tộc. vũ lực kinh người, bay đến quảng trường Binh Mã Dững nhìn không thấy cuối.

Đại bộ phận Binh Mã Dững trên quảng trường đều trong trạng thái ngủ say. một khi tới trong phạm vi cố định sẽ thức tỉnh xông tới.

Cho nên khi ba người này xông vào kinh động đến hàng ngàn hơn vạn Binh Mã Dững, càng đem vô số Binh Mã Dững ở trạng thái kích hoạt ở cửa thông đạo hấp dẫn tới.

- Cùng xông qua.

Tần Tuấn đẩy nôn nóng nói, mang theo mọi người xông qua.

-Đi.

Sắc mặt Vạn Diễm tiên sinh phức tạp nhìn đám người Dương Phàm một cái. dẫn bốn người xông vào.

Sau khi nhảy xuống quảng trường phía dưới. Dương Phàm cùng Hồ Phi nhất thời đối mặt nguy cơ chưa từng có, bốn phương tám hướng đều là con rối.

Mặc dù thực lực Vạn Diễm tiên sinh cường đại nhưng là chỉ có thể ngoài tự bảo vệ ra còn chiếu cố đến Liễu Nguyệt cùng Hình Cương một chút.

Còn về Dương Phàm và Hồ Phi, hần căn bản không chiếu cố nổi.

- Ngao ngao...

Hồ Phi kêu gào điên cuồng, hai mắt đỏ như máu, đối mặt với Binh Mã Dững bốn phương tám hướng vây quanh lập tức tiến vào trạng thái nửa cuồng hóa.

Mỗi một quyền của hắn đều có thể đánh vỡ mấy Binh Mã Dững bình thường.

Quanh thân Dương Phàm nhộn nhạo sóng gợn màu lam, mang theo lời văn chớp động. Phàm là Binh Mã Dũng tới gần, lực công kích sẽ bị giảm thật lớn.

Bàn tay hắn dò lửa lưu ly, đập một Binh Mã Dũng thành bụi phấn.

Nhưng sau khi phó tướng Binh Mã Dũng gần người, hai người nhận thấy áp lực chưa từng có.

Mặc dù với thực lực hai người chém giết cấp phó tướng tương đương Hợp Thể sơ kỳ cũng không phải vấn đề lớn.

Nhưng hai người tuyệt đối không thể luyện chiến, nhất định phải vừa đánh vừa đi.

Mà ở trong không gian trọng lực này. từng bước gian khổ.

Cho dù là Dương Phàm linh ngộ huyền ảo trọng lực nhưng là đối diện không gian trọng lực ẩn chứa thiên địa pháp tắc thì cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

- Trực tiếp đi. không nên luyện chiến...

Dương Phàm kéo Hồ Phi, ở trong ngàn vạn Binh Mã Dũng chạy về phía sâu không thấy cuối.

Một dòng nước lam lỏng lẻo bao phủ hai người, lời văn chấn động giảm thật lớn lực công kích bốn phương tám hướng ập tới.

Hai người căn bản mặc kệ công kích hai bên cùng phía sau. trực tiếp xông về phía trước, ở giữa khe hở Binh Mã Dũng, đều thuận lợi lách qua.

Như thế, hai người không tránh được phải chịu một ít thương tổn.

Mà Dương Phàm thì vận chuyển thần thông trị liệu.

Hồ Phi phụ trách dẫn thông đường phía trước.

Hai người phối hợp ăn ý. một hơi chạy ra vài trăm trượng, nhưng lại bình yên vô sự.

Nhưng là theo hai người đi vào sâu, Binh Mã Dũng cấp cao trên quảng trường càng lúc càng nhiều.

Dương Phàm mượn cảm quan thông thiên, tránh thoát đám Binh Mã Dũng cấp tướng lĩnh.

Thực lực của Binh Mã Dũng cấp tướng lĩnh ít nhất đều là Hợp Thể trung kỳ trở lên. cho dù hai người liên thủ cũng rất khó chiến thắng.

Từ một trình độ nào đó mà nói, hai người chính là chiến đấu trong thiên quân vạn mã.

Nhưng là hai người không có vũ lực ngạo thị vô địch, có thể đâm thẳng xuyên thủng, nhất định, phải tránh né Binh Mã Dũng cấp tướng lĩnh.

- Chờ một chút, để ta thử biện pháp này.

Dương Phàm đột nhiên dừng lại.

- Chuyện gì thế?

Hồ Phi khó hiểu. dừng lại theo, cố gắng ngăn cản công kích của đám Binh Mã Dũng bốn phía.

Mà lúc này, Thủy Hồn Giới. Địa Hồn Căn. Sinh Mệnh Lục Chung, Hoán Thiên Tam Thân trong cơ thể Dương Phàm tản ra một dao động kỳ dị.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người hai người đột nhiên biến hóa, cùng với hoàn cảnh xung quanh cơ hồ không có khác biệt.

Càng đặc biệt chính là. đám Binh Mã Dũng đang phát động công kích mãnh liệt đối với hai người Dương Phàm nhất thời dừng lại, rõ ràng nhìn thấy bọn họ nhưng cũng không công kích.

- Còn không nhanh công kích đám người bên ngoài kia...

Một Binh Mã Dũng cấp phó tướng truyền mệnh lệnh cho hai người Dương Phàm.

Dương Phàm ngẩn ra, đám Binh Mã Dũng này dĩ nhiên là có ý thức.

Bởi vì hần sở trường câu thông thiên địa vạn vật, có thể hiểu được mệnh lệnh tin tức của phó tướng Binh Mã Dũng này.

Hồ Phi thì không hiểu gì cả.

- Chạy...

Dương Phàm dẫn Hồ Phi chạy tới khu vực sâu trong đám Binh Mã Dũng.

- Dương lão đại, đây là thần thông gì, quả thật quá thần kỳ.

Hồ Phi tắc lưỡi lấy làm kỳ.

Hai người không nhanh không chậm chạy trong đám Binh Mã Dũng, lại không bị công kích.

- Đứng lại. hai người các người...

Thanh âm của phó tướng Binh Mã Dũng vang lên trong đầu Dương Phàm.

Dương Phàm rất nhanh liền rõ ràng phương thức câu thông, liền đáp lại:

- Bẩm đại nhân, chúng ta đuổi theo người xâm lấn bên kia.

- Nhanh một chút, giết sạch đám xâm lấn này. Di thể của Thủy Hoàng đại nhân cùng bảo vật không thể để đám người bên ngoài tới chiếm được.

Một dòng tin tức to lớn truyền đi trong đám Binh Mã Dũng trên quảng trường.

Lần này truyền lệnh lại là một Binh Mã Dũng cấp tướng lĩnh.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động: “Ta có thể bắt chước khí tức của Binh Mã Dũng cấp tướng lĩnh này, truyền đạt mệnh lệnh hay không?”

861. Chương 813: Gieo Gió Gặt Bão.

Những binh mã dũng xung quanh dù thấy bọn hần nhưng cũng không tự động công kích.

Hai Người có thể coi là vô cùng thông thuận tự nhiên khi đi trong đại quán trăm vạn binh mã dũng như đã trở thành một thành viên trong bọn hần.

Đồng thời, Dương Phàm cũng phát hiện, những binh mã dũng có đẳng cấp cao hơn như cấp phó tướng, cấp tướng có thể thông qua một cách truyền tin nào đó để truyền lệnh cho những binh mã dũng cấp dưới.

Bản thân Dương Phàm có năng lực câu thông vạn vật tự nhiên, đây chính là thiên phú do hần tu luyện Tiên Hồng Quyết mà có.

Dương Phàm có thể hiểu được những tin tức này.

- Tránh đường!

Dương Phàm bắt chước khí tức của khôi lỗi cấp phó tướng, ra lệnh cho mấy tên binh mã dũng phía trước mình.

- Vâng!

Mấy tên binh mã dũng kia lập tức khúm núm nhường ra một con đường.

Tình hình này khiến Hồ Phi trợn mắt há hốc mồm.

Trong lòng Dương Phàm thầm vui mừng,

Hần cũng không vội vã rời đi, trong lòng thầm nghĩ những binh mã dũng này cũng không phải là khôi lỗi bình thường. Bọn chúng có sự tôn tại một dạng giống như linh hồn, cũng có được những suy nghĩ đơn giản.

Hần nghiên cứu những binh mã dũng này.

Vì sao bọn chúng nẫu say nhiều năm như vậy, khi có địch nhân xâm phạm lại có thể tỉnh aiác, đối phó với những kẻ xâm lấn từ bên ngoài.

- Lão đại, đi mau!

Hồ Phi hoa chán múa tay. cứ loay hoay quanh một tên binh mã dũna, đối phương cũng không cónakích hấn.

- Khôngcần rời xa ta, nếu khôngkhítức củanguoi sẽ bị bại lộ!

Dương Phàm nghiêm túc nói.

Hồ Phi bĩu môi. naoan naoãn đứng cạnh Dương Phàm. Hấn cũng không dám Đồng úitừ đối mặt với công kích của nhiều binh mã dũna nhưấi này!

- Chúng ta hơi kéo dài thời gian một chút, không cần nhanh đi kịp tập Người kia. aặp chúnglàm gì cả!

Dương Phàm lạnh lùng nói.

- Hóa ra là vậy!

Hồ Phi aiật mình, cảm giác vô cùng Đồng ý nói:

- Êe bọn chúngchịu tội đi, ai bảo dám mặc kệ chúngta!

Vạn Diễm tiên sinh và Liễu Nguyệt, Hình Cương sau khi tiến vào đại quân binh mã dũna thì cũng không quản hai người DươngPhàm, đơn giản để bọn hấn tự sinh tự diệt.

Đúng lúc này, thế cục của đại quân binh mã dũna đại biến.

- Tên tu sĩ nhân loại vô si, khôngngờ dám xông vào lăng mộ Thủy Hoang. Để bản soái... diệt sát các Người!

Một thanh âm ừan đầy uy nghiêm vang lên từ một vị trí trong binh mã dũna.

Khi thanh âm kia vang lên thì một cỗ tinh thần uy lực kinh thiên động địa tản mát khắp quảngtrường. khiến haingười Dương Phàm và Hồ Phi kinh tâm đảm chiến.

Cỗ lực lượng cường đại này là mạnh mẽ nhất trong cuộc đời Dương Phàm từng biết tới.

-Ahhhh...

Một tiếng kêu thảm vang lên.

Một cây trường thương màu vàng mạnh mẽ đâm về phía phe Tần Hoàng, xuyên thẳng quangực Tần Lôi.

Thái thái thượng hoàng Tần Lôi tu vi đã đạt tới Hợp Thể hậu kỳ. không ngờ bị một thương tử vong đương traông.

Sau khi tiến nhập quảng trường búih mã dũna này. thực lực của cường giả Ngoại Hải Vực có thể tăng thêm một tầng. đạt tới Hợp Thê hậu kỳ.

Mà Tần Lôi chính là một trong số ít Người đạt tới Hợp Thể hậu kỳ ở nơi này.

Dương Phàm từ xa nhìn lại, thấy được một binh mã dũna mặc kim giáp. ngồi trên lưng một con Kỳ Lân, trên tay cầm một cây trường tliương màu vàng.

,

Đây là búih mã dũna cấp nguyên soái.

Cách xa như vậy nhưng Dương Phàm vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của binh mã dũna này.

Sau khi giết chết Tần Lôi, binh mã dũna Nguyên soái này 2ẩmlên một tiếng, cưỡi Kỳ Lân, lao về phía Tần Minh. Không ngờ hấn bỏ qua Tần Hoàng và Hàn Kỳ ở bên cạnh nó.

- Hấn là Nguyên soái, chuyên môn diệt sát cường giả tu vi cao nhất!

Dương Phàm bình tĩnh đại ngộ.

Ai bại lộ tu vi tối cường, Nguyên soái mặc kim giáp này sẽ diệt trước.

- Tình huống không ổn. chúng ta không thể lưu lại lâu được.

Dương Phàm sợ run lên. liền dẫn Hồ Phi nhanh chóng lao về phía trước.

Trong lúc này. hắn tất nhiên tận lực bảo trì khoảng cách càng xa Nguyên soái kim giáp kia càng tốt.

Ngay cả cường giả Hợp Thể hậu kỳ cũng bị một thương tiêu diệt, càng huống chỉ là hắn.

- Ahhhh...

Lại một tiếng kêu thảm vang lên, cây kim thương kia đâm xuyên qua đầu Tần Minh, thi thể hắn rơi xuống đất.

Lúc này. cường giả Ngoại Hai Vực lâm vào một mảnh hoảng loạn.

Giá giá giá

Tên Nguyên soái kia tiếp tục hướng tới mục tiêu là Đại Thiên Ma.

Tu vi của Đại Thiên Ma ở nơi này cũng thuộc vào số một số hai.

- Không甘心!

Đại Thiên Ma kinh hãi hô lên một tiếng, ma quang trên người chớp động đột nhiên phóng xuất ma khí chấn thức cổ kim. tu vi tăng lên tới tinh độ cực kỳ khủng bố.

Đồng thời, trong lòng bàn tay hắn cũng nổi lên một đoàn ma diễm bập bùng.

Một khắc khi ma diễm kia xuất hiện, không gian phía trước phẳng phất như tùy thời đều vụn vỡ theo.

Càng quý dị chính là ở trung tâm đóa ma diễm kia có tám đốm u quang không ngừng lấp lóe, truyền ra âm thanh như tim đập.

- Cái này hóa ra là Bát u Ma Diễm!

Trong lòng Dương Phàm như nổi sóng lớn.

Tiên cho

Bát u Ma Diễm và kim thương của tên Nguyên soái kia va chạm với nhau.

Phù một tiếng, không trung mơ hồ xuất hiện đạo đạo liệt mạng nhện vậy.

Dương Phàm từ đạo liệt phùng kia cảm nhận được khi tức tích diệt thương thiên như có thể thông phệ vạn vật.

Hét lớn một tiếng. cây kim thương trong tay tên nguyên soái nứt ra. khi lãna kinh thiên quét ngang bốn phía, khiến đám binh mã dũna xung quanh cũng bị đánh tan tác.

Sắc mặt Đại Thiên Ma trắng như tờ giấy. nhán dịp này lập tức bỏ chạy.

Dương Phàm không khỏi lú lẫm. Thực lực tên Đại Thiên Ma này thật quá khủng bố, không ngờ luyện ra Bát u Ma Diễm, cũng khiến cho vũ khí trong tay Nguyên soái binh mã dũna kia bị tan vỡ.

Đương nhiên, lực lượng của tên binh mã dũna Nguyên soái này cũng tuyệt đối vượt qua bất cứ người nào nơi này. Nhưng suy nghĩ của hắn đơn giản, khả năng vận dụng thiên địa phép tắc cũng hữu hạn.

Cường đại như Đại Thiên Ma, tể ra Bát u Ma Diễm mới miễn cưỡng bảo mệnh chạy trốn.

- Giết chết tất cả những kẻ xâm lấn!

Đúng lúc này, trên quảng trường binh mã dũna này càng có thêm những búi mã dũna ngoài cấp tướng thức tỉnh.

Một lúc này, ở một 2 Ốc khác loại xuất hiện một Nguyên soái mặc Ngân giáp. cầm trường mâu trong tay, thực lực không hề thua kém tên Nguyên soái kim giáp.

Phốc

Cây trường mâu màu bạc nhoáng lên, lập tức tiêu diệt Tần Minh.

DươngPhàm nhìn thấy Bàn LongGiới trên người Tần Minh rơi xuống có chút tâm động nhưng rốt cuộc cũng không dám lao tới.

Một khi tên Nguyên soái kia phát hiện ra khi tức của hắn, tùy tiện huy một mâu cũng đủ cho mười Dương Phàm và Hồ Phi hồi phi yên diệt.

- Chạy mau!

Dương Phàm kiệt lực bắt chước khí tức Đồng thời dẫn Hồ Phi chạy tới điểm cuối của quảng trường.

Lúc này, số cường giả chết trong tay những tên binh mã dũna cấp tướng cũng không ít.

Dưới thế cực kỳ nguy hiểm này, Dương Phàm không quản những việc khác, một đườngđào tẩu.

Cũng không biết hắn chạy được bao lâu. phía trước xuất hiện một vách tường điêu khắc Long văn. phía dưới là quảng trường binh mã dũna. phía trên là một thông đạo đi tới một nơi nào khác của Tần Hoàng Lăng. mơ hồ có thể thấy được ánh sáng mờ mờ.

- Thật tốt quá!

Hồ Phi vô cùng hưng phấn.

LÚC này, Dương Phàm cũng nhìn thấy đám người Tần Hoàng đang kiệt lực ừ lên vách tường này.

Độ cao của vách tường vô cùng kinh nhân. Không có bất cứ cường giả nào nơi này có thể trực tiếp nhảy qua.

Cho dù là Đại Thiên Ma cũng phải mượn lực hai ba lượt mới có thể vọt lên.

Phía sau có binh mã dũna cấp tướng, phó tướng truy đuổi.

ở không gian trọng lực này, bất luận là binh mã dũna hay là mọi Người đều không thể phi hành.

Thậm chí ở trong phiá khu vực Tần Hoàng Lăng này, tất cả pháp lực và thần thông uy lực đều bị trời buộc, không thể xuất hiện tình huống một phương phá núi nã sông.

Rất nhanh, Dương Phàm và Hồ Phi đã chạy tới bên cạnh vách tường, những binh mã dũna khác cũng không công kích bọn hắn.

Những tu sĩ đã chạy tới trước thấy cảnh này đều âm thầm siết mình.

- Đứng lại!

Ngay lúc này, một tiếng ầm lớn như lôi đình vang lên, từ xa truyền tới.

Chỉ thấy tên Nguyên soái Ngân giáp kia đang cưỡi Long lân câu lao về phía nơi này.

Dương Phàm, Hồ Phi và mấy tên tu sĩ đang leo lên vách tường sợ đến hồn phi phách tán.

- Chẳng lẽ nguy hiểm đã bị nhìn thấu?

Đáy lòng Dương Phàm nổi lên một cỗ hàn khí.

Giá—

Long lân câu chở Nguyên soái Ngân giáp phóng đi, cây trường mâu trong tay lóe lên một mảnh Ngân huy lạnh như băng. mạnh mẽ ập tới.

- Không ổn!

Khuôn mặt Vạn Diễm tiên sinh ửng bệch!

Mục tiêu truy sát của tên Nguyên soái Ngân giáp này chính là hắn.

Điều này làm sao có thể?! Rò rang hắn chỉ bảo trì tu vi ở Hợp Thể trung kỳ mà thôi.

ở thời khắc nguy cấp vạn phần này, tay áo Vạn Diễm tiên sinh phất lên, hình thành một âm dương quang toàn vẹn vẹn.

Một khắc này. hư không xung quanh âm dương quang toàn này biến hóa không chừng, như hư như thật.

Phốc!

Trường mâu mạnh mẽ đánh lên âm dương quangtoàn.

Vạn Diễm tiên sinh kêu thảm một tiếng. một cánh tay bị chặt đứt. huyết nhục mơ hồ.

Mà một nửa trước cây trường mâu cầu Nguyên soái Ngân giáp không ngờ mềm nhũn xuống. Vạn Diễm tiên sinh mượn lực lao lên phía trên mấy chục trượng, sắc mặt ửng bệch không chút huyết sắc.

Nhìn thấy một cảnh này, Dương Phàm tám kinh đảm chiến. May mắn hắn và Hồ Phi đã lao lên được một quãng nhất định, thoát khỏi phạm vi công kích của tên Nguyên soái naán giáp này.

Mà binh mã dũna bốn phía cũng không chù động công kích bọn hắn, vốn có cùng khí tức như chúng.

*

- Hô! Cuối cùng cũng thoát!

1 ...

Dương Phàm thờ phào một hơi. đi tới thông đạo trên quảng trường. Phía trước là một con đường bằng phẳng.

Về may mắn còn hiện lên trên mặt những tu sĩ còn lại. Trên thân những người này ườn đầy thươngthể.

Tuy nhiên, DươngPhàm và Hồ Phi lại là ngoại lệ.

- Các Người sao không có chút thương thể nào? Còn nữa. những binh mã dũna kia saokhôngcôngkích các Người?

Hình Cương ngồi ở một sóc, sắc mặt tái nhợt đang dưỡnthương nói.

Thương thể của Liễu Nguyệt có khá hơn chút, khuôn mặt cũng rất tò mò đánh giá Dương Phàm.

Vạn Diễm tiên sinh bị thươngrất nặng, căn bản khôngcó thời gian phản ứng.

- Thu liễm khí tức giống như khí tức của những binh mã dũna này, trở thành "Đồng loại" của chúng...

DươngPhàm không nhanh khôngchậm nói.

- Đáng chết! Người biết thân thông này sao không cho chúng ta biết?!

Hình Cương aiện tím mặt. hai mắt phun lửa.

- Thật có lỗi, phương pháp này tại hạ cũng chỉ mới nghĩ ra trong thời khắc Nguy cấp mà thôi.

Dương Phàm nhúi vai, nẫu khi lãnh đạm.

Ba người này lúc trước đã bỏ mặc Dương Phàm và Hồ Phi tự sinh tự diệt. Đây còn 2QÍ là minh hữu sao?

- Phương pháp bắt chước khi tức ta cũng thử qua. nhưng sao lại không hiệu quả?!

Hàn Kỳở mộtbên, âm thầm lăm bầm.

-Đi!

Trên mặt Tần Hoàng cũng còn lưu lại vết máu. khí tức càng thêm đáng sợ. dẫn Hàn Kỳ đi về phía Tiên Tần Huyết Vực.

Lúc này. Tần Lôi, Tần Minh và những cường giả ngoài Hợp Thể hậu kỳ đã tử vo na.

Duy nhất còn sống cũng chỉ có Đại Thiên Ma và Vạn Diễm tiên sinh. Nhưng thương thể hai người này cũng cực kỳ khủng bố, gần như Nguy hiem tới cả tính mạng.

- Chúngta cũngđi!

Dương Phàm thấy hành động của Tần Hoàng, tâm thần khêđộng. dẫn Hồ Phi đi tới.

- Dươngtông sư. chẳng lẽ Người lại mặc kệ chúngta?

Vạn Diễm tiên sinh mở hai mắt ra, hàn quang lóe lóe.

- Dương mỗ tự thân khó bảo toàn, làm gì còn sức mả quản Người khác. Đây cũng không phải là biểu hiện của Vạn Diễm tiên sinh lúc trước sao?

Dương Phàm cười lạnh một tiếng. kéo theo Hồ Phi đi về phía trước.

- Người muốn chết?

Vạn Diễm tiên sinh giận dữ. đang muốn động thủ nhưng chợt hừ lạnh một tiếng. phun ra một búng máu. nạn̄ xuốngmặt đất.

862. Chương 814: Thủy Hoàng Di Thể, Hồn Thủy Hiện.

Đặc biệt là số nhân vật có thực lực cao Nhất, những kẻ tu vi ngoài Hợp Thể hậu kỳ lọt vào công kích của nguyên soái binh mã dũng. chỉ còn lại Vạn Diễm tiên sinh và Đại Thiên Ma đang bị thương nặng.

Vạn Diễm tiên sinh mất đi một cánh tay. nguyên khí đại thương. còn bị nội thương cực kỳ đáng sợ. Cho dù giỗ hấn bề quan, không có thời gian một năm rưỡi thì cũng khó có thể khôi phục được.

Đại Thiên Ma vừa mạnh mẽ đón đỡ một kích của nguyên soái kim giáo. gần như chiếm cứ Thượng phong nhưng lại bị phản lực. lực phủ Ngũ tạng gần như đập nát. nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

Ngược lại. những cường giả bản địa Đại Tồn lại không bị binh mã dũng cấp này truy sát cho nên dù có thương tích nhưng vẫn bình yên qua quảng trường.

- Không nghĩ tới Dương Phàm còn có đại năng như vậy! Lão hủ thật là đã xem thường hân...

Vạn Diễm tiên sinh dưới sự nãng đỡ của Hình Cương và Liễu Nguyệt miễn cưỡng đứng lên. đi về phía vực sâuTồn Hoàng Lăng .

Phía sau vẫn còn binh mã dũng truy sát. tuy nhiên chúng cũng chỉ có thể hoạt động được ở mộtphạm vi nhất định.

Phía trước là một cổ bảo khí dụ nhân, bảo khí kinh thiên!

- Thái Thượng tông chủ. ngài yên tâm! Sau này gặp được Dương Phàm thì Nhất định phải trảm sát hân!

Hình Cương cắn chặt răng. trong mắt lóe ra sát ý lạnh như băng.

” „ “ T *’ “XV

Liêu Nguyệt khê hé môi. như muôn phản bác nhưng cuối cùng nhịn xuống. khôngnói gì cả.

- Lấy ứiương thế của Người lúc này. thực lực Hợp Thể trung kỳ cũng chỉ phát huy được bốn năm thành, nếu muốn kích sát hân cũng quá khổ khăn.

Khuôn mặt Vạn Diễm tiên sinh lộ vẻ hư nhược, cảm thán nói:

- Người này quả nhiên không tầm thường. Nếu lúc trước có thể nhiệt tình hợp tác thì cũng khôngtới nỗi này!

Trongmắt hân hơi lộ ra vẻ hối hận nhưng thoáng cái đã bị một mảnh sát phạt lăng lệ thay thế.

- Thái thượng tông chủ. hay là chúng ta xin lỗi hân. thảng thần hợp tác. may ra còn kịp!

Liêu Nguyệt khuyên giải.

- Nực cười!

Khuôn mặt Hình Cương lãnh khốc^ cười lạnh nói:

- Thân phận của chúng ta như thế nào?! Hợp tác với hắn chính là tự hạ mình. Hai tên Thông Thiên bậc ba cũng không đáng nghĩ nhiều. Chỉ cần có cơ hội thuận lợi cũng đã có thể tin sát bọn chúng!

Vạn Diễm tiên sinh lắc đầu cảm thán:

- Xem thử đoạn làm việc của hắn. chi sợ sẽ không hợp tác với chúng ta nữa!

Đúng lúc này. Thiên Ma Môn chủ và Đại Thiên Ma đi tới cạnh bên. khiến ba người phải để tâm cảnh giới.

Kỳ quái chính là Thiên Ma Môn chủ với tu vi miễn cưỡng đạt tới Hợp Thể Kỳ nhìn qua như không chịu một chút thương thế nào!

Mà nơi khác. Dương Phàm và Hồ Phi lại không chút tổn hao gì, bảo trì chiến lực đỉnh phong chạy về phía Tàn Hoàng mộ vực.

Sau đó không lâu. hai người thấy được đám người Tàn Hoàng. Hàn Kỳ. và Yêu Long Hoàng.

Yêu Long Hoàng vội vàng đi lại. cùng tụ hội với Dương Phàm và Hồ Phi.

- Các Người bình yên là tốt rồi! Sao không đi cùng với bọn người Vạn Diễm tiên sinh?

Yêu Long Hoàng thờ phào một hơi. dò hỏi.

Khuôn mặt Hồ Phi hiện lên vẻ tức tối. kể lại sự tình một lượt.

- Như vậy cũng được! Hai trợ thủ của bốn hoàng cũng chết trong đại quân binh mã dẫm. chúng ta hiện tại có thiêu chiếu ứng cho nhau một hai!

Yêu Long Hoàng nói

Có thêm Yêu Long Hoàng gia nhập, thực lực phe Dương Phàm lại bạo trướng.

Là Yêu Hoàng lâu dài Nhất của Đại Tàn. thực lực chân chính của hắn có thể sánh ngang với Tàn Hoàng có tu vi Hợp Thể trang kỳ.

Cứ như vậy. Tàn Hoàng và Hàn Kỳ nhất thời sinh ra tâm lý cảnh giới.

Sau đó không lâu. ba người Vạn Diễm tiên sinh. Đại Thiên Ma và Thiên Ma Môn chủ cũng đi tới nơi này.

Những cường giả Ngoại Hải Vực khác 2 lần như chết hết.

Đoàn người phần lớn đều mang thương thế. tự duy trì khoảng cách lẫn nhau, đi về phía mộ vực.

Con đường trước mặt cực kỳ rộng rãi. ánh sáng cũng hơi tối tăm.

Trọng lực không gian vẫn còn tồn tại.

Phía trước, cổ bảo khí kinh thiên khiến mọi người nơi này mê đắm.

Đi tới nơi đó. trên mặt đất có thể nhìn thấy không ít khô lâu.

Nếu là thi thể người thường. đặt như thế này nhiều năm đã sớm hóa thành bụi bặm.

Nhưng thi thể người tu tiên không dễ dàng tiêu vong. đặc biệt là của tu sĩ cao giai.

- Khắc...

Trên con đường này truyền tới không ít âm thanh kêu ào của âm hồn lệ quỷ.

Bên cạnh những khô lâu này còn có một ít công cụ đồ dùng. có thể nhận ra đây chính là những người thợ đã xây dựng nên Tàn Hoàng Lăng này.

Có thể chế tạo ra Tàn Hoàng Lăng to lớn thế này phải dùng tới vô số thợ là người tu tiên.

- Xem ra những thi thể này chính là những người thợ năm đó bị chôn cùng, oan hồn lệ quỷ cũng từ đây mà có!

Hàn Kỳ thì thào nói.

Bình úiường. lăngmộ của hoàngđế thì những người thợ tham gia xảy dựa đều phải bị chôn cùng.

- Huyết nhục thật tươi ngon... Dĩ nhiên là những kẻ từ bên ngoài xâm lăng... Khặc....

Những oan hồn lệ quỷ này, cấp bậc đều là cao giai, thậm chí có hai ba con là QuỷHoàng có cấp bậc cao nhất.

Mọi người chậm rãi tiến lên. nhất thời bị cản trở, phải giao đấu với đám quỷ vật này.

Năm ấy. dù là người tu tiên cao giai nhưng đều chỉ là những người thợ. 2ần như không có chút sức phản kháng đối với những cường giả bậc nhất Đại Tàn này.

Đặc biệt là DươngPhàrrụ chính là khắc tinh của quỷ vật.

Chỉ thấy một tay hắc huy lên. một mảnh lục quang bắn ra. Những quỷ vật dính phải đều Nhất thời tan rã. nổi lên một mảnh khói mônga

Thấy tình cảnh này. Quý Vương Tông chủ tâm thần khê run lên.

Lão già khô gầy đi cùng hắc vốn cũng đã bỏ mạng ở quảngtrường bình mã dừng kia.

Dọc một đường. Dương Phàm vung tay.Ệ tịnh hóa một đám quỷ vật.

Sắc mặt Vạn Diễm tiên sinh Ngưng trọng. Trong mắt Hình Cương lóe lên vẻ kinh dị. cảm thấy rất khó tin.

Đặc biệt có một con Quỷ Hoàng bị một mảnh ánh sáng từ trong miệna Dương Phàm tỏa ra đánh trúng, trực tiếp hóa thành hư vô.

Bởi vì đối với quỷ vật bậc này. dù là những người nơi này cũngphải hao phút rất nhiều khí lực mới giải quyết được.

Dọc đường đi. mọi người diệt sát quỷ vật. trong lòng cũng âm thầm nổi lên một ngụm ác khí.

Mà lúc này. cỗ bảo khí kinh thiên kia lại càng cường liệt, khiến mọi người càng thêm hồi hộp.

Chỉ tiếc rằng dưới trọng lực nơi này. dù mọi người muốn nhanh thêm chút cũng rất khó khăn.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện một lưu thủy Ngũ quang thập sắc. khí tức các loại côi bảo dù ở rất xa nhưng mọi người cũng cảm nhận được.

- Bảo vật... Nhất giới côi bảo...

Gần mười người còn lại nơi này đều tìm đập thành thịch.

Bảo khí kinh thiên hùng hồn từ nơi rất xa truyền tới nơi này.

Phiến tràn đầy lưu quang kia càng lúc càng 2ần. càng lúc càng khỏnalồ. về tham lam và chờ mong trong mắt mọi người cũng khó có thể che dấu.

- Số lượngbảo bối trong Tiên Tàn bảo tàngnày còn nhiều hơn cả tường tượng của ta!

Đại Thiên Ma hít sâu một hơi. trong mắt là một mảnh hưng phấn.

Mà Thiên Ma Môn chủ bên cạnh hắc sắc mặt lạnh nhạt, lạnh lùng quét nhìn những ánh sáng côi bảo kia.

Càng tới 2ần. mọi người cuối cùng nhìn thấy một mảnh kết giới Ngũ quang thập sắc. bao phủ mộtphương viên 2ần ẳm ẳm.

Trong phạm vi trăm dặm này nổi lên vô số những vật lóe ra lưu quana ngọc Thạch, thiên linh địa bảo. thông linh pháp bảo. huyền thiên linh vật...

- Trời ạ... Cực phẩm linh Thạch... Khôngngờ có nhiều như vậy...

Hình Cương khê hô lên. thấy được cực phẩm linh Thạch được chất đống như núi.

Cực phẩm linh Thạch!

Đó chính là cô bảo bực Nhất, không ngờ tích thành đồng như núi nơi này.

Dương Phàm cũng phải động dung. Ngoại trừ cực phẩm linh Thạch, nơi này có vô số trân bảo nhìn không thấy euiố Tỳ tiện lấy ra một thứ cũng đủ để cường giả Thôn Thiên bậc ba điên cuồng tranh đoạt.

- Lưu Ly Tinh Khuê Ngọc... Đại Lô Thiên Âm Mộc... Thất Thái Nghê Thường Bảo Y...

Hai mắt Liễu Nguyệt sángbim2. lóe ra dị quang. Mọi người đều như mất hồn.

Mỗi loại cô bảo nơi này đều là thứ mà người ta dù nằm mơ cũng không dám mơ ước.

Nhưng những cô bảo như vậy lại tích thành 11 số lượng nhiều không đếm xuể ở nơi này.

Hồ Phi cũng trợn mắt há hốc mồm* nuốt nước bọt ừng ực:

- Đây khôngphải là ảo cảnh chứ?

Cho dù phóngnhãn cả thể đan cũng khôngthể lấy ra nhiều bảo bối thể này.

- Ảo cảnh?

Mọi người nẫu ra. như bị một chậu nước lạnh tạt vào mặt. Lập tức mọi người thi triển đủ loại thần thông để quan sát.

- Khôngphải ảo cảnh, là sự thật!

Đại Thiên Ma khó có thể áp chế sự kích động trong lòng.

- Quả thật không phải là ảo cảnh.

Dương Phàm hít dài một hơi. nhìn số coi bảo chất thành núi rộng cả trăm dặm này. đủ loại cô bảo khiến tâm thần hắn cũng tạm thời Ngưng ực.

- Các Người hãy xem phía trên kết giới...

Yêu Long Hoàngđột nhiên khê hô lên.

Lời này vừa ra. mọi người lập tức đưa mắt nhìn lên nơi ánh sáng chiếu rọi sáng rực Nhất. Chỉ thấy phía trên kết giới khỗn lồ này có bốn đoàn ánh sáng nhân uẩn.

- Cổ khí tức này dườngnhư rất giống Thượng giới tiên khí ửấn thủ Thiên Lan Điện...

Tâm thần Dương Phàm khê độn 2.

1 1.1,1 4V

- Trời ạ. là tiên khí!

Liễu Nguyệt kinh hô mộttiếng. bộ ngực phập phẫngrun rẩy.

Tiên khí!

Dĩ nhiên là tiên gia bảo bối từ Thượng giới lưu lạc nơi này.

Khí tức của bốn đoàn ánh sáng nhân uẩn này hoàn toàn khác biệt với pháp bảo của hạ giới.

. 3 . V^ ,

Ngưng mắt nhìn, trong bốn đoàn ánh sáng nhân uẩn này đều có một vật.

Một đoá thái vân: lưu quang xung quanh, ánh sáng chói mắt. dài chìm2 mươi trượng. nhìn rất phiêu thoát, như hư như thật!

Một thanh lôi chùy: lóe lên lôi điện màu xanh to nhưngón tay cái. khí tức hùng hậu. có một khí thế hủy thiên diệt địa.

Một khối phật ngọc: điêu khắc Phật Đà pháp tướng. ườn trán phóngxuất phật quang màu vàng chói lóa. khiến tinh thần người ta bị áp bức mạnh mẽ.

Một thanh kim kiếm: toàn thân lóe lên ánh lửa màu đỏ. lóe lên kim ô. huyền phù giữa không trung. Hào quang của nó đủ để sánh ngang ánh sáng mặt trời.

Chẳng những là tiên khí. hơn nữa không chỉ có một kiện.

Có tới bốn kiện tiên khí.

Mọi người nơi này đều gần như ngừng thở. bị ánh sáng tiên khí phát ra khiến cho kinh hãi.

Chỉ có Thiên Ma Môn chủ lóe ra ánh sáng ảm lạnh lướt nhìn bốn phía.

Khi Dương Phàm nhìn vào bốn kiện tiên khí này. lập tức bị kiện kim kiếm cuối cùng hấp dẫn. Hoán Thiên Nhất trong thức hải cũng nảy lên.

Bất quá hần kiểm chế lòng tham, ảm thầm hít sâu.

Thứ hần tìm kiếm nơi này chính là Thiên Nhất Hồn Thủy.

-Nơi kia...

Tần Hoàng đột nhiên hô khẽ một tiếng, ánh mắt nhìn về một hồ nước nhỏ ở phía xa xa.

Lập tức hần lao về phía nơi đó.

Dương Phàm cũng nhìn về phía nơi đó. Dù ở rất xa nhưng hần cũng cảm nhận được một cỗ hàn khí tí mọn.

— 1

Dung dịch trong hồ nước kia 2ẩn như không màu trong suốt. cũng lóe lên huỳnh quang màu tím. mông lung mê ly. khiến linh hồn Dương Phàm cũng khó có thể tự kiểm chế được.

Phía trên hồ nước có một pháp đàn quái dị.

Trên pháp đàn này có băng chiếc băng quan, lóe lên huyền quang quỷ dị. Đó dĩ nhiên là Cửu Âm Thiên Cương Băng Quan trong truyền thuyết.

- Thủy Hoàng đi thể!

Đám người Hàn Kỳ kinh hô. nhìn chăm chăm vào nam nhân mặc Hoàng bào trong băng quan này.

Hơn nữa. ở trong băng quan còn đặt một vật bồi táng vô cùng dị nhân.

Dương Phàm không chú ý tới người nằm trong đó mà đặc biệt chú ý tới một thứ.

Tâm thần của hần đều bị dung dịch không màu trong suốt ở trong hồ nước hấp dẫn.

Hồ nước này không ngờ chứa Thiên Nhất Hồn Thủy trong truyền thuyết.

863. Chương 815: Thôn Hồn Xúc Tu.

Đây là một hồ Thiên Nhất Hồn Thủy, chất lỏng 2ẩn như trong suốt vô sắc, lại lóe lên ánh sáng huỳnh quang mông lung mê ly khiến linh hồn Dương Phàm cũng khó có thể tự kiểm chế được.

Nghĩ lại hần tìm khắp thiên sơn vạn thủy, từ Bắc Tần đi tới Cực Bắc, lại liên tục đi tới Nội Hải. cuối cùng đạp chân lên Thánh địa tu tiên Đại Tần, cũng không tìm được hồn thủy này thể mà ở Tần Hoàng Lăng lại có nhiều như thế.

Thật sự rất nhiều!

Dương Phàm vô cùng kích động tìm đập thành thịch.

Giờ khắc này, vô số côi bảo nhất giới chất thành đồng trong kết giới kia cũng bị Dương Phàm bó qua.

Thậm chí bốn kiện tiên khí ở trên kết giới cũng coi như không là trọng yếu.

Bởi vì chi cần có được Thiên Nhất Hồn Thủy thì có thể cứu được những Người chí thân, so với bảo vật gì cũng đều quý giá hơn.

Có cùng biểu hiện như Dương Phàm chính là Tần Hoàng.

- Thật tốt quá... Số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy nơi này dù muốn cứu sống tới mười người cũng không phải là việc khó khăn.

Tần Tuấn hơi run rẩy, không kịp được thốt lên. vẻ hưng phấn trong mắt hẳn khó có từ nào có thể hình dung nổi.

Sau khi thành công mở ra Tiên Tần bảo tàng, hẳn chịu Nguyên rửa lực, giờ phút này thân nhiễm Long văn màu máu. hai mắt đỏ hoe, làn da vốn trắng nõn đã xuất hiện hiện tượng tan rã.

Dương Phàm nghe được lời nói của hắn thì không khỏi naãn ra:

- sống lại mười Người?

Tần Tuấn còn hưng phấn và kích động hơn cả hắn.

Nhưng Dương Phàm lại giật mình, cảm giác có chỗ nào đó không ổn.

Đối với hắn mà nói dù chỉ cần một đoàn Thiên Nhất Hồn Thủy lớn bằng nắm tay cái thì tỷ lệ thành công hồi sinh cho phụ thân cũng đã rất lớn rồi.

Đương nhiên, hiệu quả của Thiên Nhất Hồn Thủy là nhắm vào linh hồn, tác dụng tụ hồn và tu bổ hồn phách.

Nhưng nếu thi thể không được bảo quản tốt. cũng không lưu lại chút hồn phách nào nữa thì dù có nhiều Thiên Nhất Hồn Thủy hơn nữa cũng đều là vô vọng.

Ngay cả tiên nhân hạ phàm cũng chỉ uổng công.

Đây là điều kiện cực kỳ quan trọng.

`m

`m

Giờ khắc này, ước tim mọi người đều đập nhanh hơn.

Khác Tần Hoàng và Dương Phàm là thứ mà những Người khác coi trọng hơn chính là vô số côi bảo trong quảna sáng kết giới và bốn kiện tiên khí phía trên.

Dưới sự thúc đẩy của dục vọng số cường giả ít ỏi còn lại đều tăng tốc lao về phía kết giới có màu sắc sắc sỡ và côi bảo chất thành núi kia.

Chạy!

Dưới lực lượng pháp tắc trong Tần Hoàng Lăng với không gian trọng lực. Mọi Người nơi này đều chỉ có thể dựa vào hai chân chạy!

Không ai có thể phi hành.

Trong môi trường này, việc di chuyển cũng vô cùng gian nan, ai cũng như mỗi khắc THÂN MÌNH đều phải chịu đựng áp bách cực lớn ngàn vạn cân.

Tuy vậy. khoảng cách tới kết giới sắc sỡ kia cũng ngày càng 2ẩn. ấ__ . .

Dương Phàm có thể cảm nhận được tiếng hít thở của những người khác hơi dồn dập, như đang khiêu chiến cực hạn của thân thể.

Càng tới 2ẩn kết giới kia, động lực để lao lên càng lớn.

Mọi người nơi này gần như đều phát huy hết cả sức lực.

Không lâu sau, mọi Người 2ẩn như đã chạm tới được kết giới nhĩa màu sắc này.

Trên đỉnh kết giới, bốn kiện tiên khí được bao trùm trong ánh sáng nhân uân tạo ra sự iện tiên khí du

- ưđ

Nhưng đa số coi bảo phía dưới cũng hoàn toàn chỉ nhìn mà không thể cầm nắm.

về phần bốn kiện tiên khí phía trên, với độ cao như vậy không ai có thể trực tiếp nhảy lên được.

- Người nghi biện pháp bên này đi, đề bônhoàng đi thu lấy Thiên Nhất Hồn Thủy.

Tần Tuấn nói với Hàn Kỳ, dứt lời liền chạy về phía hồ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Dương Phàm giao Hồ Phi cho Yêu Long Hoàng chính mình cũng chạy về phía hồ nước. Khi tới 2 ẩn hồ nước, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ khí tức âm trầm tuyệt lạnh.

Hắn không khỏi Ngược mắt nhìn lên pháp đàn phía trên hồ nước.

Pháp đàn kia toàn thân màu tối, phát ra hồn lực kỳ dị.

Bằng quan bên trên phép đàn quanh quẩn một Tàn huyền quang, hàn khí kinh nhân phát tán ra từ cỗ bằng quan này.

Trong bằng quái có một nam nhân mặc lo na bào với tướng mạo uy nghiêm nắm đó. Trong này cũng đặt rất nhiều thứ bồi táng chói mắt, giá trị hẳn còn cao hơn so với những bảo vật bên trong kết giới.

- Chẳng lẽ đây là di thể của Tiên Tần Thủy Hoàng?

Ánh mắt Dương Phàm khẽ nhíu lại.

Mặc dù đã qua trăm vạn năm nhưng thi thể này không hư thối chút nào, hoàn hảo như ban đầu. còn tản mát ra một cỗ uy áp bằng bạc.

Một khối thi thể không ngờ tản mát ra uy áp khủng bố như vậy, khiến cho cả linh hồn của Dương Phàm và Tần Tuấn đều phải rang động.

Điều này thật sự rất khó tin.

Người sau khi chết còn như vậy, càng khó tưởng tượng được khi còn sống. thực lực của Tiên Tần Thủy Hoàng này đạt tới trình độ nào?!

- Thật không nghĩ tới Hoàn Hồn Pháp Đàn trong truyền thuyết cũng có ở nơi này.

Về vui mừng trên mặt Tần Hoàng càng đậm.

Hoàn Hồn Pháp Đàn: hiến tế pháp đàn lưu truyền từ thời kỳ hoang dã. càng xa xưa hơn cả thời thượng cổ, dùng nghi thức đặc biệt để thu hút anh linh của những tử sĩ của bộ lạc. Sau đó. cũng có tiê dùng thêm các nghi thức và thủ đoạn khác để tăng xác suất hồi sinh của những tử sĩ.

Dương Phàm nghe vậy, trong lòng hơi kinh ngạc. Xem ra bố cục nơi này, có cả Thiên Nhất Hồn Thủy, có Hoàn Hồn Pháp Đàn. có di thể Tiên Tần Thủy Hoàng... Chẳng lẽ ở thời kỳ thượng cổ, có Người muốn thông qua thủ đoạn nào đó để phục sinh Tiên Tần Thủy Hoàng sao?

Nếu là chết một cách tự nhiên, thọ Nguyên đã tới cực hạn. sẵn như không thể phục sinh được!

Dương Phàm hiểu được điểm này.

* í ồ.

Nghĩ tới thời Thượng cổ Tiên Tần. hẳn có người biết được điểm này.

Đồng thời, ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía bằng quan ở trên Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Đây chính là Cửu m Thiên Cương Bằng Quan mà trong truyền thuyết dùng để bảo tồn di thể của Tiên Tần Thủy Hoàng.

Nghe nói bằng quan này không phải là vật của nhân giới, dùng nó để bảo tồn thi thể sẽ vĩnh hằng không hóa.

Trong băng quan này, chẳng những nhiệt độ cực thấp hơn nữa 2 lần như không cảm thụ được thời gian trôi qua.

Giờ phút này nhìn thấy di thể của Thủy Hoàng từ trăm vạn năm trước vẫn còn Nguyên, thậm chí trên hai 20 má còn có chút màu máu, giống như một Người vừa chết đã được đặt vào trong băng quan.

- Bồn hoàng có thể cho nạo một phần mười Thiên Nhất Hồn Thủy, nhưng Hoài Hồn Pháp Đàn này phải thuộc về bồn hoàng!

Ánh mắt Tần Tuấn lạnh lùng nhìn Dương Phàm.

- Một phần mười?

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua cả hồ Thiên Nhất Hồn Thủy kia. Đừng nói một phần mười, cho dù một phần vạn cũng đủ cho hắn dùng rồi.

về phần Hoàn Hồn Pháp Đàn. đối với Dương Phàm mà nói thì có cũng như không.

Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết, nắm giữ sinh mệnh tự nhiên lực. Trong đó, qua sinh mệnh lực. hắn tìm hiểu được Phục Hoạt Thuật càng thêm cường đại.

- Được!

Dương Phàm không chút do dự gật đầu.

Tần Tuấn nao nao, không ngờ Dương Phàm lại đáp ứng nhanh như vậy!

Đinh

Am”

Đúng lúc này, Dương Phàm phát hiện đám Người Đại Thiên Ma. Yêu Long Hoàng đã tiến hành công kích kết giới bên ngoài đồng côi bảo kia.

Kết 21 ới màu sắc rực rỡ dưới công kích của mọi người nổi lên từng đợt sóng aợn, lóe lên ánh sáng chói lọi. rả „

- Đáng tiếc Thiên Lâm Hâu đã chết trong thông đạo. nếu không đôi phó trận pháp này cũng đơn giản hơn nhiều.

Về mặt Đại Thiên Ma hiện chút tiếc nuối.

- Dù trận pháp này rất cường đại nhưng đã vận hành trăm vạn năm, uy lực khẳng định giảm xuống rất nhiều. fa ®

Trong mắt Vạn Diễm tiên sinh là một mảnh kiên nghị, lãnh đạo Hình Cương và Liễu Nguyệt. phát động công kích rất mạnh đối với kết giới trước mặt.

- Ngu xuẩn!

Người duy nhất không động thủ chính là Thiên Ma Môn chủ. Hắn cười lạnh nói.

-Người có ý gì?

Đại Thiên Ma biến sắc:

- Chẳng lẽ Người có biện pháp gì?

- Bản Ma chủ mặc dù không phải là trận pháp tông sư nhưng ưỡng đời đã phá vô số cấm chế và trận pháp. Thanh âm của Thiên Ma Môn chủ khàn khàn âm lãnh, mơ hồ bất chừng.

Yêu Long Hoàng nằn ra. Thiên Ma Môn chủ này sao lại như biến thành một người khác?!

Trước kia xưng là ”bản tông”, ai ngờ lại xưng là ”Ma Chủ”.

Chẳng lẽ bị đoạt xá sao?

Naο ai điểu này ra, Yêu Long Hoàng cũng không tưởng được có khả năng nào khác.

- Đầu mối của toàn bộ trận pháp này chính là bốn kiện tiên khí ở trên kia. Chỉ cần đẩy một kiện ra khỏi vị trí ban đầu thì có thể làm cho uy lực cấm chế trận pháp này giảm đi. Nếu có thể đồng thời đẩy bốn kiện tiên khí ra thì uy lực kết giới chắc chắn chỉ còn một hai thành mà thôi.

Về mặt Thiên Ma Môn chủ tự tin nói.

- Thì ra là thế!

Vạn Diễm tiên sinh siết mình nói:

- Lúc trước ta cũng cảm thấy kỳ lạ với ý nghĩa của bốn kiện tiên khí này.

Hắn không phải có cái nhìn khác với Thiên Ma Môn chủ.

- Tiếp theo, chúng ta chỉ cần công kích bốn kiện tiên khí kia.

Thiên Ma Môn chủ nói tiếp:

- Bốn kiện tiên khí này dù có thể tự động phản kích nhưng cấp độ, phản chất của chúng kém hơn không ít so với Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ở Thiên Lan Điện. Chỉ cần chúng ta phối hợp tốt, hẳn có thể naãn cản sự công kích tự vệ của tiên khí này.

Mọi người nghe vậy đa số đều không phản đối.

Dù sao, mọi Người nơi này thực lực đều thuộc Hợp Thể Kỳ. trong đó Đại Thiên Ma và Vạn Diễm tiên sinh lại sâu không lường được. ấ - á ^

- Không bằng thế này đi. Giờ từ Người chỉ huy, cho chúng ta biết nên làm thế nào. Chờ khi kết 21 ới mở ra. phán chia bảo vật như thế nào lại bằng bên sự tự thân đi.

4Sệ

Đại Thiên Ma đề nghị.

Những người khác lập tức phụ họa theo.

Nghe ý tứ của Thiên Ma Môn chủ thì hẳn tuy không phải là trận pháp tông sư nhưng cũng có những cái nhìn độc đáo đối với việc bài trừ kết giới và trận pháp.

Rất nhanh, mọi người nơi này thương nghị một trận, bày mưu tính kế.

Mà ở nơi khác. Dương Phàm và Tần Tuấn cũng gặp phải một vấn đề khó khăn.

Khi tiếp cận hồ Thiên Nhất Hồn Thủy. Dương Phàm cảm nhận được một cỗ nguy cơ và áp lực chực chờ có. ><>

Mỗi bước tới 2ẩn. Dương Phàm đều cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Áp lực và nguy cơ vô hình kia xuất phát từ trong đáy hồ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Toàn bộ hồ nước đều do Thiên Nhất Hồn Thủy cấu thành, thần thức và cảm quan của hai người không thể tiến nhập vào trong.

Khi hai Người tới cạnh hồ nước, 2ẩn như đã chạm được vào mặt nước thì...

Ngô'—

Bỗng nhiên mặt hồ nổi sóng, hai cái xúc tu đáng sợ từ trong vượn ra.

Xúc tu kia hơi ánh ám quang tối màu, như một tia chớp quét tới.

ở trong không gian trọng lực, tốc độ nhanh như vậy. hai Người Dương Phàm và Tần Tuấn lại ở gần cho nên khó có thể tránh né.

Cổ Long Bào tiên Người Tần Tuấn bùng nổ kim quang chói mắt cùng với tường khi thiên Long. Đồng thời một tay hóa thành long vũ, kim văn lóe ra. nổi lên một cỗ bạch khí.

Lấy thực lực Hợp Thể trung kỳ, mượn dùng Long khí của hai kiện Chi Bảo Long Khí. va chạm với xúc tu kia.

Đặng

Tần TuấQ kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy linh hồn lực của mình bị xúc tu kia hấp thu mất không ít.

Sắc mặt của hắn đại biến, dưới long văn màu máu nhìn vô cùng đáng sợ.

Hưu .

Đồngthời, tronghỗ Thiên Nhất Hồn Thủy cũngđangcó ngàn vạn cây xúc tu đâm ra.

- Khônggỗn!

Tần Tuấn kinh hoảnạ vội vàng giật lùi lại phía sau.

Đối mặt một xúc tu mà còn như thế huống hồ là ngàn vạn cây, cho dù là cao nhân Độ Kiếp Kỳ cũng không thể dễ dàng đối phó.

Đồng thời, Dương Phàm cũng lọt vào công kích của cây xúc tu kia. Hắn cảm nhận được một cổ nguy cơ trí mạng, lập tức té ra HoàngLong Quan.

Hoàng Long Quan vô kiên bất tời che trước Người Dương Phàm, bộc phát ra quang văn màu vàng chói mắt.

Xúc tu kia không thể phá vỡ phòng ngự của HoàngLong Quan, lập tức quét ngang, cuốn lấy Dương Phàm.

- Khôngtốt!

Dương Phàm kinh hô, bị cây xúc tu kia cuốn thẳng vào trong hồ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Bùm!

Thân thể Dương Phàm rơi vào bên trong. bị ngàn vạn đao xúc tu cuốn lấy mất dạng.

864. Chương 816: Vượt Qua Khó Khăn.

Bùm một tiếng, thân hình hắn lập tức bị kéo vào trong hồ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Chỉ vờn vẹn một cây xúc tu này đã khiến Tần Hoàng có tu vi Hợp Thể trung kỳ chịu thiệt thòi, kinh hải đảm chiến, lực lượng linh hồn bị thôn phệ không ít.

Lực lượng linh hồn là cơ sở của Người tu tiên. Nếu đối mặt với cả ngàn vạn cây xúc tu. cho dù là cao nhân Độ Kiếp Kỳ cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Thấy Dương Phàm rơi vào hồ Thiên Nhất Hồn Thủy, tâm thần Tần Tuấn run lên.

Lấy tu vi Hợp Thể Kỳ rơi vào trong đó. chỉ sợ nháy mắt, linh hồn lực lượng đã bị hút khô.

Thủy Hoàng dù thừa nhận thực lực Dương Phàm rất mạnh nhưng lực lượng linh hồn tuyệt đối khôngthể cao hơn Hợp Thể trang kỳ như hắn được.

Quả nhiên, sau khi Dương Phàm bị kéo vào trong hồ nước, ngay cả một tia phản ứng cũng không có. trực tiếp biến mất.

Hai quyển Tần Hoàng nấn chặt, trên đó còn hiện ra một Tàna mỗ hội đáy lòng vẫn thấy sợ hãi.

Phía trên hồ nước này có di thể Tiên Tần Thủy Hoang. Là chủ nhân của toàn bộ Tần HoàngLăng. làm sao hắn khôngcó phòngbị gì chứ!?

Có ngàn vạn cây thôn hồn xúc tu này, nếu muốn tiếp cận di thể Tiên Tần Thủy Hoàngthì chẳng khác này khó hơn lên trời.

Bởi vì xúc tu này có lực công kích đủ để phần kim toái thiết, lực lượng kinh nhân, thôn hồn lại là một thuộc tính vô cùng khó chống đỡ.

Lấy khả năng của Tần Hoàng miễn cưỡng có thể tự bảo trước một cây xúc tu, bị đẩy lui mấy trượng. Đồng thời lực lượng linh hồn cũng bị rút đi một chút.

Nếu là nhữnạ nhân vật dưới Thông Thiên bậc ba thì chỉ sợ chớp mắt khi cây xúc tu kia chạm vào đã bị hôn phi phách tán.

- Cây xúc tu này rốt cục có lai lịch gì, sao lại quỷ dị khó chơi như vậy?

Một thanh âm suy yếu xa xa phía sau Tần Hoàn® vang lên.

Sắc mặt Dương Phàm tái nhợt, đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, bộ dáng nhu Bất đầu điều tức.

&

Tần Hoàngchấn động:

”Làm sao hấn thoát ra được?!”

Tần Hoàngrõ ràng nhìn thấy Dương Phàm bị rất nhiều thôn hồn xúc tu quấn lấy, hơn nữa rơi vào trong hồ nước, làm sao còn có thể sống sót đi ra?

Dưới tình huống như thế này, trong lòng Tần Hoàng nghiêm nghị, càng thêm kiên trì Dương Phàm.

Chungquy vẫn là nhân vật cấp tôngsư của Đại Tần. làm sao có thể dễ dàngbómạng!

Tuy nhiên, hấn phát hiện Dương Phàm lại là từ dưới đất ườn lên.

Lấy bố cục của Tần Hoàng Lăng, Tầna đất bên dưới được cấu thành từ những tài liệu hết sức đặc biệt, nếu muốn thi triển thổ độn thuật thì 2ẩn như là khôngthể.

Nhữnạ Người trước mắt hấn chẳng những làm được, hơn nữa là dùng phương pháp này để chạy thoát.

Dương Phàm ngồi xuốngđiều tức, trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

May mắn hấn kịp thi triển Thế Thân Thuật Vừa rồi chỉ là một thể thân của hấn bị kéo vào trong hồ nước mà thôi, bản thân hấn đã sớm nhận cơ hội thô độn quay lại.

Mặc dù là ở Tần HoàngLăng, gần như không thể thi triển thổ độn nhưng đối với Dương Phàm, nấn aiữ Địa Hồn Căn, khôngché đại địa, hơn nữa có được HoàngLong Quan cho nên miễn cưỡng có thể làm được.

Kết quả cuối cùng là Dương Phàm Nguyên khí đại hao, lực lượng linh hồn cũng bị rút đi không ít.

Thế thân kia vừa bị kéo vào trong hồ nước, Dương Phàm liền mất đi liên hệ.

- Chỉ có thể thử phương phép khác.

<>

Tần Hoàngthở dài một hơi, cau mày nói.

Uy lực của xúc tu kia quá lớn, hơn nữa còn có năng lực thôn phệ hôn lực.

Bá!

Tần Hoàngbồng vung tay lên, trước người xuất hiện một khôi lỗi cương thiết màu vàng nhợt. Đây chính là khôi lỗi Song đầu tứ tí, trước sau đều có thể công kích.

Dương Phàm aiương mất nhìn, cảm thấy kinh hãi. Từ khí tức của con khôi lỗi này có thể nhậi ra nó có cấp Hợp Thể Kỳ.

Những khôi lỗi mà Dương Phàm nấn siữ, cao nhất cũng chỉ là cao giai mà thôi. Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy khôi lỗi cấp Hợp Thể Kỳ.

Càng đặc biệt là con khôi lỗi này có thiết kế hai đầu bốn tay. Hai đầu phần biệt hướng về

trước sau. có thể quan sát được cả bốn phương tám huớna. Hơn nữa, với bốn cánh tay, thực lực của nó chỉ sợ còn mạnh hơn những cường giả Hợp Thể sơ kỳ bình thường.

Ngay cả Dương Phàm đối mặt với con khôỉ lồi này, chỉ sợ phải tốn một phen công sức.

-Đi!

Ý niệm Tần Hoàngkhôngché con khôỉ lồi, nó liền nhảy ra, lao vào tronghổ nước.

Trongđó, trên một cánh tay của nó còn cầm một túi đựng nước, chỉ sợ là pháp bảo không gian. có thể chứa được rất nhiều chất lỏng.

Dương Phàm từ xa xa nhìn lại, có chút chờ mong.

Con khôỉ lồi vừa tiếp cận.

Hừ—

Bốn năm cái xúc tu màu đen từ trong hổ phóng ra, đánh thẳng vào con khôỉ lồi cương thiết này.

Tài liệu chế tạo khôỉ lồi này cứng rắn tới đáng sợ, lóe ra ánh sáng kim loại. Khi bị xúc tu kia đánh trúng. ngoài thân nó chỉ xuất hiện một ít vết cắt rất mờ.

Đây là khôỉ lồi bằng cương thiết, nếu đòi lại là tu sĩ Hợp Thể KỲ bình thường thì sợ rằng sớm đã bị đánh thành một đoàn huyết nhục mơ hồ.

Thấy tình hình này, Tần Hoàng mừng rỡ, khống chế khôỉ lồi đi vào thu lấy Thiên Nhất Hồn Thủy.

Nhưngđột nhiên sắc mặt hẩn đại biến:

- Khônggòn!

Bởi vì dưới côngkích của xúc tu, thần thức lạc ấn trên thân khôỉ lồi này đã bị thôn phệ.

Dù sao thần thức cũng chỉ là một loại kéo dài của lực lượng linh hồn, bản chất cũng như nhau.

Mặc dù thần thức lạc ấn trên khôỉ lồi của Tần Tuấn rất chắc chắn. 2ẩn nhứcó thể so được với phép bảo bản mạng.

KQO'

NhưngChỉ qua một hai cái hô hấp, thần thức lạc ấn đã bị thôn phệ mất một nửa.

Hẩn vội vàng không chề khôỉ lồi lui lại.

Nếu phương pháp này không khả thi hẩn cũng không muốn không đâu lại tồn thất một khôỉ lồi cấp cao như vậy!

Hừ—

Ngay lúc đó, càng có nhiều xúc tu đánh tới, cuốn lấy khôỉ lồi này kéo vào trong hổ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Bùm!

Con khôỉ lồi này rơi vào trong, biến mất khôngthấy, hơn nữa cũng mất đi liên hệ với Tần Hoàng.

- Đáng hận!

Sắc mặt Tần Hoàng xanh mét, chẳng những không thu được Thiên Nhất Hồn Thủy mà còn không công tồn thất một khối khôỉ lồi bậc cao vô giá.

Dương Phàm nhìn rõ hết thấy, ánh mắt cũng khê chớp động.

Điều này làm hẩn nhớ tới tình hình khi hẩn lấy Thất Linh Quỳnh Tương ở Thiên Lan Điện lúc trước.

Tuy nhiên, so với hổ Thiên Nhất Hồn Thủy lúc này, Thất Linh Hổ ở Thiên Lan Điện quả thực coin-hukhôngđángnói tới.

Nhất thời, Dương Phàm cũng không nghĩ ra biện pháp nào khả thi. vừa điều tức khôi phục vừa lâm vào suy tu.

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới thu được Thiên Nhất Hồn Thủy!?

Theo một mặt nào đó mà nói thì đám xúc tu kia có thể coi là hoài mỹ vô địch, chẳng những lực lượng và lực công kích kinh người mà còn có năng lực thôn phệ linh hồn. Ngay cả khôỉ lồi bị đánh trúng cũng chỉ có đi không về.

Đương nhiên, khủng bố nhất chính là số lượng xúc tu này.

Nếu chỉ có một vài cây thì Dương Phàm và Tần Tuấn có thể ứng phó được. Nhưng đối mặt với ngàn vạn xúc tu, ngay cả tu sĩ Thông Thiên bậc ba cao nhất cũng có vẻ vô cùng bé nhỏ.

Đồng thời, đám người Đại Thiên Ma, Thiên Ma Môn chủ, Yêu Long Hoàng Hồ Phi cũng đang nghĩ cách xê dịch bốn kiện tiên khí ở trên kết giới chói mắt kia.

Trong bốn đoàn ánh sáng nhân uân, có bốn kiện tiên khí là một đóa thái âm, một thanh lôi chùy, một khối phật ngọc và một thanh kim kiếm. Chúng nó cấu thành trung tâm toàn bộ trận pháp.

Từ xa nhìn lại, bốn kiện tiên khí này phẳng phất như trần áp và trông coi vô số côi bảo chất thành núi phía dưới.

Đương nhiên, hấp dẫn nhất cũng chính là bốn kiện tiên khí này.

Dù sao đạt tới trình độ Thông Thiên bậc ba cao nhất, khoảng cách rời khỏi nhân giới càng gần, miễn cưỡng có thể khống chế được tiên khí rồi.

Đặc biệt là Đại Thiên Ma và Vạn Diễm tiên sinh tới từ Ngoại Hải Vực, sự hấp dẫn của tiên khí đâu chỉ biểu lộ ở ngoài mặt nữa.

Tu vi của bọn họ thấp nhất là nao ai Hợp Thể hậu kỳ, thậm chí có thể đã tiến nhập Độ Kiếp Kỳ.

Nếu bọn họ có được tiên khí, trở lại Ngoại Hải Vực có thể hoành hành không có kị. thực lực của tởn phái mình cũng gia tăng rất lớn.

Đương nhiên, loại tiên khí hủy thiên diệt địa như Thất Tinh Trấn Ma Kiếm ở Thiên cầN Nội Hải tự nhiên không cân bàn.

Nếu muốn tới 2ẩn đình chớp của kết giới này thì đúng là nói dễ hơn làm. Nó lại là đầu mối của toàn bộ trận pháp.

Đám Người Đại Thiên Ma. Vạn Diễm tiên sinh thử qua vài loại biện pháp nhưng cũng không thể làm được.

Dưới trọng lực phép tắc, không quản Người là hướng lên trên hươỉ bất cứ hướng nào cũng đều bị lực cản rất lớn.

Đặc biệt là trọng lực hướng xuống đúng là không thể vượt qua nổi

Hơn nữa, đây chính là pháp tắc độc đáo của nơi này. Dù có Người am hiểu thần thông trọng lực cũng vô cùng khó kháng cự.

- Ta có một biện pháp!

Đột nhiên, một thanh âm tùy tiện vang lên.

Người lên tiếng là Hồ Phi.

Những người khác đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắN.

Dù sao bình thường biểu hiện của Hồ Phi đều rất thô lỗ, rõ ràng là một man tử mà thôi.

-Người nói xem!

Yêu Long Hoàng nóL thực tế cũng không ồm nhiều hy vọng.

Vân đề mà đông đảo cường giả nơi này không thể siải quyết được chẳng lẽ Hồ Phi lại nghĩ ra cách gì?!

• , XV,

- Thân thông và pháp thuật đều không thể dùng được, vậy chúng ta hãy dùng phương pháp Nguyên thủy nhất!

Hồ Phi chân chừ nói:

- ở thế tục. ta từng xem qua một loại khinh công mượn lực.

- Thế tục?

Đám người Vạn Diễm tiên sinh lập tức lộ ra vẻ khinh thường.

... s AxV. ... ,

ơ Ngoại Hải Vực, gần như toàn bộ đều là người tu tiên, không có thế tục giới chân chính.

- Loại khinh công này có chút giống như bắc tiang. Người đầu tiên nhảy lên một độ cao nhất định, người thứ hai nhảy lên vai hắn, mượn lực lao lên, người thứ ba, thứ tư cũng làm theo cách đó. ơ nhân giới, Người lợi hại nhất có thể qua mấy lần mượn lực, nhảy tới một độ cao còn cao hơn cực hạn của chính mình tới mấy lần!

Hồ Phi vừa nhớ lại vừa nói.

- Ồ. quả nhiên là một biện pháp!

Thiên Ma Môn chủ khẽ cười nói:

- Phạm nhân giới cũng có chỗ để tham khảo, bản Ma Chủ theo ý Người.

Thiên Ma Môn chủ vẻ mặt lạnh lùng nói.

Giờ phút này, hắn nghiêm nhiên trở thành người lãnh đạo của mọi Người.

Tất cả mọi người đều đoán hắn ai đó không phải là Thiên Ma Môn chủ, có thể là một đại năng giả đoạt xá hoặc phụ thân hắn.

Hồ Phi có cảm giác như từng quen biết người này nhưng nhất thời cũng không nhớ ra.

Rất nhanh, mọi người Đồng ý với phương pháp Hồ Phi.

Lấy thân thông của những cường giả cao nhất nơi này, loại khinh công mượn lực của nhân giới này cũng không có mấy huyền ảo.

Khi năm người dùng lực tá lực đã có thể viễn trình công kích được tiên khí.

Ôn 2---

Tiên khí rang động lực lượng cường đại lập tức lóe ra khiến mọi Người run rẩy, Đồng thời cũng âm thầm chờ mong.

Mà một khắc này...

Dương Phạm đang khoan li chân ngồi đó đột nhiên mở hai mắt, tinh quang lóe lên:

- Ta có biện pháp rồi.

Đối sách của hắn lúc này dù không thể tiếp cận Thủy Hoàng di thể nhưng ít nhất cũng có thể đạt được một ít Thiên Nhất Hồn Thủy.

ế T * , , 71T A<>

- Ta cũng có biện pháp, đề ta tới trước!

Tần Hoàng quát lạnh một tiếng, chậm rãi đi về phía hồ nước.

í>

"Hắn cũng có biện pháp?!"

Dương Phạm nản ra. Chỉ thấy Tần Hoàng dứt khoát té ra Cửu Long Tỳ. Tần Hoàng hẳn có ý tứ gì?

Hắn muốn làm ai?

865. Chương 817: Các Người Là Những Tội Nhân!

Phương phép của hắn thật có nấn chắc thu được Thiên Nhất Hồn Thủy, không biết Tần Hoàng lại dùng biện pháp gì.

- Không bằng cứ nhường hắn tới thử trước, không được thì tới lượt ta cũng chưa muộn!

Dương Phàm đứng lên, từ xa quan sát, cũng không nấn cần.

Dù sao số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy nơi này cũng rất nhiều.

Dưới sự chú mục của hắn, Tần Hoàng hít sâu một hơi, đi tới bên cạnh hồ nước, vừa vịn đứng ngoài phạm vi công kích của xúc tu kia.

Lúc này, Dương Phàm có thể cảm nhận được Thủy Hoàng hơi nan tay.

Cửu Long Tỳ rang lên một tiếng. dường như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân lúc này.

- Hắn muốn dùng Cửu Long Tỳ sao?

Dương Phàm hơi siết mình.

Nghĩ tới sự cường đại và thứ tự của Cửu Long Tỳ trong Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm thầm nghĩ có lẽ Tần Hoàng thật sự có biện pháp thu được Thiên Nhất Hồn Thủy.

Biện pháp của Dương Phàm và Tần Hoàng cũng hoàn toàn khác nhau.

Biện pháp của Tần Hoàng chính là dùng thần thông vô thượng của Cửu Long Tỳ.

Mà Dương Phàm lại sử dụng Tiên Hồn không gian của mình, luyện chế thể thân, số lượng thật nhiều, rồi dùng ánh xạ của Tiên Hồn không gian, mượn dùng phần thân lực. cũng nắm chắc vài phần có thể đạt được Thiên Nhất Hồn Thủy. Mặc dù làm như thế phần thân có thể aập phải Nguy hiểm vô cùng lớn.

Ôn 2—

1 , „ - ... — — *cv — ^ —

Cửu Long Tỳ trong lòng bàn tay Tần Tuấn khẽ rung động. ánh sáng màu ửng bừng lên. cửu Long khí hùng hậu bao phủ cả một khu vực.

Từng ượn rõ na ngăm thậm chí khiến những xúc tu kia hiện lên trên mặt nước, liên tục khuấy động như rất bất an.

-Đi!

Tần Tuấn hét lớn một tiếng, ngọc tỳ màu ửng có khắc chín con rồng lập tức bành trướng vô số lần, như một ngọn núi nhỏ. lấy khí thể Thạch phá kinh thiên đánh mạnh vào trong hồ nước.

Kỳ*

Hưu—

Hàng vạn hàng ngàn xúc tu trong hồ nước lập tức lao về phía Cửu Long Tỳ.

Nếu thông linh phép bảo bình thường chịu đựng công kích như thế này chỉ sợ nháy mắt đã hóa thành bột mịn.

Ngay cả Chí Bảo Long Khí với chất liệu cực tốt cũng không thể may mắn tránh thoát năng lực thôn hân trong xúc tu. nháy mắt mất đi liên hệ với chủ nhân, đánh mất hồn lực và thần thông.

Nhưng lần này lao xuống lại chính là Cửu Long Tỳ, bài danh thứ nhất trong Cửu Ngũ Chí Bao Long Khí

Ngọc tỷ thật lớn này trong tiếng ông ông dồn dập. lưu quang bắn ra bốn phía, một cỗ Long khí thần bí không thể đoán định, đại biểu cho quyền uy và tôn nghiêm của cửu Ngũ chí tôn tản mát ra.

Một cỗ dao động thần bí tràn ra, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng màu bạc dung nhập vào hư không.

Trong phút chốc, vô số xúc tu từ trong hồ Thiên Nhất Hồn Thủy vươn ra cũng cứng nhắc, sợ nan rầy.

Khi tức đại biểu cửu 112 Ỗ chí tôn bao phủ toàn trường.

Phàm là trong phạm vi của nó, thần hồn lực đoạn tuyệt.

Tần Hoàng bay vọt lên trên Cửu Long Tỳ, khi ánh sáng màu bạc chụp xuống thì sắc mặt ửng bệch.

Có thể nhận thấy một kích vừa rồi khiến nguyên khí hắn đại thương.

Nháy mắt Đồng thời sử dụng thần thông mạnh nhất trong ba đại thần thông của Cửu Long Tỳ, trong đó còn bao hàm Đoạn Thần Quyết!

Dưới sự tăng phúc của cửu Long khí vận, Cửu Long Tỳ và Tần Tuấn không ngờ có thể phá vỡ lực lượng trọng lực không gian trong thòd gian ngắn.

`m—

Cửu Long Tỳ đánh vào hồ nước. Những nơi nó đi qua, bất cứ thứ gì đều bị đẩy lui.

Thừa dịp này, Tần Hoàng lập tức lấy ra một cái túi, điên cuồng hấp thu Thiên Nhất Hồn Thủy trong hồ.

Hồ nước này lập tức như xuất hiện một con thủy xa. nhanh chóng bị rút ra tiến vào trong túi kia.

Dương Phàm thoáng ngăn ra nhưng lập tức tỉnh ngộ. trong lòng mừng rỡ.

Hừ—

Thán mình Dương Phàm nhoáng lên, thậm chí tể ra hai đại phán thân, liên tục thu Thiên Nhất Hồn Thủy bị bắn ra xung quanh.

Dưới uy lực cường đại của Cửu Long Tỳ, có nhiều Thiên Nhất Hồn Thủy bị đánh văng ra ngoài.

Điều này thật thuận lợi cho Dương Phàm, không cần mạo hiểm cũng có thể thoải mái lấy được Thiên Nhất Hồn Thủy.

Chỉ qua một lần hô hấp, Dương Phàm đã thu được không ít Thiên Nhất Hồn Thủy, đã du đãm để để hồi sinh mấy người phụ thân.

Mà Tần Tuấn đứng sừng sững tiên Cửu Long Tỳ ở trên hồ nước lại đang gặp phải Nguy hiểm vô cùng lớn. Hô

Chính giữa hồ nước đột nhiên xuất hiện một cái miện rộng như có thể thông phệ thiên địa. đột ngột hút một cái. Đồng thời hút cả Tần Tuấn và Cửu Long Tỳ vào trong miệng.

Tần Hoàng quát lớn một tiếng nhưng căn bản không kịp phản ứng, đã bị quái vật thần bí kia nuốt vào trong miệng.

Dương Phàm nhìn thấy mà sờn cả tóc 2áy. Điều này quả thật quá đáng sợ.

Hóa ra, trong hồ nước này, ngoại trừ xúc tu khó dây kia còn có một cái miện cực kỳ đáng sợ.

Nó thậm chí nuốt cả Tần Tuấn đang thi triển ba đại thần thông của Cửu Long Tỳ, hơn nữa không có lực hoàn thủ nào cả.

Dương Phàm không thể cảm giác được tình hình ở trong hồ. đáy lòng càng thêm sợ hãi, hít sâu thêm một hơi khí lạnh.

Trong chút thời gian naãn nẫu kia hắn đã kịp thu được mấy bình Thiên Nhất Hồn Thủy, trong lòng thầm cảm thấy may mắn, nhu đang nắn mọng.

Kế sách của Dương Phàm mặc dù khả thi nhưng nếu cái miệng lớn thần bí kia xuất thủ thì hẳn thật có thể phải tổn thất mất phần thân của mình.

- Không ngờ rằng lại thu được Thiên Nhất Hồn Thủy trong tình huống như thế này!

Tám tinh Dương Phàm phức tạp, vừa thanh tịnh được vài phần lại lập tức cảm giác có điểm không tốt.

Hắn mặc dù chiếm được Thiên Nhất Hồn Thủy nhưng Tần Tuấn lại lâm vào nơi vạn kiếp bất phục, sinh cơ rất mỏng manh.

-Ồ;

Đồng thời với đó, ở một nơi khác, Đại Thiên Ma nhìn lên phía trên, thân ảnh dừng trên người Thạch Thiên Hàn, tinh quang lóe lên trong mắt.

Vừa rồi Dương Phàm thu thập Thiên Nhất Hồn Thủy đã đưa hết các phần thân ra.

Đại Thiên Ma ở Ngoại Hải Vực có một danh xưng là Khoáng Thế Kỳ Ma, một thân Cửu u Ma cửa sâu không lường được, lúc trước còn lộ ra Bát u Ma Diễm.

Trong lòng Dương Phàm lập tức Ngưng trọng. vội vàng thu hai đại phần thân vào trong Tiên Hồng không gian.

Vì an toàn. Dương Phàm tùy thời đều đội Hoàng Long Quai lên đầu.

Hắn hiểu rất rõ rằng bản thân hắn không thể ứng phó được Vạn Diễm tiên sinh và Đại Thiên Ma. Dù bọn họ đã bị trọng thương. nguyên khí hao tổn cực lớn. ở Đại Tần, bọn họ cũng bị hạn chế.

- A Tuấn!

Hàn Kỳ kinh hô một tiếng, sắc mặt ửng bệch, vội vàng chạy tới bên này.

Tần Tuấn vừa rồi gây ra động tĩnh quá lớn, không thể không khiến bên này chú ý.

Hai mắt Hàn Kỳ đỏ bừng, trong mắt hiện lên vài aiot lệ. Hắn đưa tay quệt đi nước mắt, nhìn chằm chằm vào hồ nước lúc này đã yên lặng. nấn Ngươi ra.

- Lấy tu vi của Ngươi nếu tiến vào trong hồ nước này thì không có bất cứ cơ hội sống sót nào. nhưng Tần Tuấn lại không nhất định là vậy!

Dương Phàm bình thản nói.

- Chiều như Ngươi nói thì A Tuấn có thể không chết, phải không?

Trong mắt Hàn Kỳ có vài phần điên cuồng chạy tới lay lay Dương Phàm.

Sắc mặt Dương Phàm lạnh lùng. trên Ngươi lóe lên lời vắn, chán vắng Hàn Kỳ ra.

Hàn Kỳ rốt cục khôi phục bình tĩnh, hít sâu một hơi:

- Dương đạo hữu, nghe lão sư nói về mặt cảm quan thì Ngươi có đại năng thần thông. Vừa rồi Ngươi thấy thì có cảm giác được một chút nào rằng A Tuấn có thể còn có khả năng sống sót hay không?

Dương Phàm 2ật 2ật đầu, sau lưng hiện lên Hư Ảnh ba màu. tâm thần chìm đắm vào trong thiên địa.

- Không thể cảm giác được!

Dương Phàm lắc đầu.

- Hơn nữa ta sẽ không trả giá là hao tổn thọ nguyên để dự tính cho Ngươi đâu!

, 4 ““

- Ngươi là nói... không thể cảm giác được!?

Tâm thần Hàn Kỳ khẽ động chợt hiện lên thần sắc vui mừng nói:

- Nói như vậy. hẳn vẫn có khả năng còn sống!

- Trên lý thuyết là như thế!

Sắc mặt Dương Phàm làm ra vẻ không quai tâm!

Đúng lúc này.

`m

Toan bộ Tần Hoàng Lãna khẽ run rẩy.

Dương Phàm và Hàn Kỳ 2ẩn như Đồng thời đưa mắt nhìn về kết giới rộng lớn kia.

Giờ phút này, trên hào quang kết giới nổi lên những ngọn sóng kỳ dị. hào quang ảm đạm đi nhiều.

Dương Phàm vừa thấy, phát hiện ra trên đỉnh kết giới kia, một kiện tiên khí đã bị đánh văng đi dưới nỗ lực của mọi người.

Bởi VÌ bốn kiện tiên khí này đều là chỗ then chốt của trận pháp, trấn áp kết giới bên dưới, khiến chúng vận hành hoàn mỹ.

Mà giờ phút này, đóa thái âm đã bị chấn rời khỏi vị trí ban đầu, khiến kết giới lực bị giảm xuống.

Nháy mắt này. Hư Ảnh ba màu sau lưng Dương Phàm chợt rang động trong cảm quai nảy lên một cảm giác không ổn.

- Rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề gì?!

Trong lòng Dương Phàm cảm giác bất an.

- Lựa chọn kiện tiên khí tiếp theo, chỉ cần đánh một kiện nữa rời khỏi vị trí, kết giới này đã không có 21 khó khăn nữa.

Thanh âm Thiên Ma Môn chủ lộ ra một loại hưng phấn và chờ mong là lạ.

Loại hưng phấn này hoàn toàn khác với ao ước của những Người khác đối với tiên khí và bảo vật nơi này.

Bởi vì từ đầu tới cuối, không thể nhìn ra chút tham lam trong mắt hắn.

Rất nhanh, mấy người lại sử dụng phương phép khinh công mượn lực của phàm nhân, nhắm tới một mục tiêu khác.

- Chờ một chút, không nên đối phó với tiên khí có thuộc tính công kích.

Thiên Ma Môn chủ khẽ hô lên một chút.

Mà người mượn lực cuối cùng là Hình Cương lại nhắm vào hướng thanh kim kiếm lóe lên xích quang như kim ô kia.

`m

Hình Cương cách không đánh ra một quyền, liên đánh trúng kim kiếm màu đỏ thẫm.

Ông

Kim kiếm kia chợt run run, một cỗ sóng nhiệt đáng sợ lập tức quét tới Hình Cương.

Hình Cương chỉ cảm thấy một cỗ áp lực khó có thể kháng cự, một mảnh xích quang đã đánh trúng người hắn.

- Ahh—

- „ ’

Hình Cương kêu thảm một tiếng. cả người bốc lên một mảnh lửa đỏ. khoảnh khắc đã bị đốt thành tro tàn.

Vạn Diễm tiên sinh và Liễu Nguyệt phía dưới kinh hãi hô lên, ngay cả cơ hội ra tay cứu hắn cũng không có.

Kiện tiên khí công kích kia tự động phải kích, lập tức aiay sát Hình Cương.

Mọi người nơi này đột nhiên cảm giác lạnh cả sống lưng.

Cho dù Hình Cương sơ sẩy như thế nào đi nữa cũng chính là một cường giả Hợp Thể ừung kỳ, không ngờ bị một chiêu tự vệ của tiên khí kia đánh thành tro tàn.

Tiên khí rốt cuộc vẫn là tiên khí, không phải là bảo vật mà nhân gian có thể có.

Cho dù là Chí Bảo Long Khí, chi luận về uy lực cũng không thể sánh bằng tiên khí.

- Không nghĩ tới kiếm này lại là Xích Dương Kim ô Kiếm trong Thượng giới tiên khí. Tuy rằng cấp độ và phẩm chất không tính là cao nhất nhưng lai lịch cũng không tầm ứ ường...

Thiên Ma Môn chủ nhìn chăm chăm vào thanh kim kiếm phát ra uy thế lẫm lẫm kia.

Chớp mắt khi thanh kim kiếm tự động phản kích, Hư ảnh màu đỏ ở chính giữa trong Hoán Thiên Tam Thán sau lưng Dương Phàm truyền tới một cổ cảm giác rất thân thiết.

Mà cây Xích Dương Kim ô Kiếm như lời của Thiên Ma Môn chủ kia cũng sinh ra âm thanh cộng minh rất khẽ.

Dương Phàm cảm thấy bị một tồn tại cường đại vô cùng. cực kỳ nóng bức đến đáng sợ tập trung mình.

Cũng may hư ảnh màu đỏ sau lưng hắn cũng sinh ra một cỗ viêm lực, quanh quẩn ngoài thân hắn.

Xích Dương Kim ô Kiếm kêu lên vài tiếng không cam lo 112 rồi cuối cùng dừng thân tại chỗ, không hề động dậy nữa.

Tiếp theo, mục tiêu mọi người lại nhắm tới là khối phật 11 2QC

về phần kiện lôi chùy kia, hiển nhiên là tiên khí công kích, cũng không ai dám đối phó với nó.

Lần này mọi Người phối hợp vô cùng thuần thực, Chỉ qua mười mấy lần hô hấp đã đánh văng khối phật ngọc ra khỏi vị trí.

• <>

Am— V^

Toàn bộ Tần Hoàng Lăng lại run lên, hào quang của kết giới đã ảm đạm hơn phần nửa.

Trong lòng Dương Phàm càng thêm cảm thấy bất an.

Gần như động thời, một cỗ ma khí hủy diệt từ trong khu vực trần đầy bảo vật kia tràn ra. Bảo khí kinh thiên hùng hậu cũng không thể áp chế được cỗ ma khí này.

- Tội nhân... Các Ngươi là những tội nhân!

Một thanh âm lạnh như băng ẩn chứa uy áp vô thượng từ trong Cửu Âm Thiên Cương Băng Quan ở Hoàn Hồn Pháp Đàn truyền ra.

Thanh âm này...

Mọi người kinh hãi, chẳng lẽ là Tiên Tần Thủy Hoàng sống lại?!

866. Chương 818 : Thân Thể Ma Đế

- Tội nhân... Đám tội nhân các ngươi!

Trong thanh âm lạnh băng kia lộ ra uy nghiêm cùng khí phách vô cùng, không ngờ là từ trong Cửu m Thiên Cương Băng Quan truyền đến.

Thanh âm này giống như tiếng cảnh cáo của Tiên Tần Thủy Hoàng bào tồn đến nay khi mới vừa mở Tiên Tần bảo tàng.

Ba cây Hoán Thiên Nha của Dương Phàm đồng loạt rung động, từ đồng trần bảo thể gian chông chắt như mũi kia cảm nhận được một cỗ ma khí hủy diệt.

Cổ ma khí này lại khiến Dương Phàm nảy sinh một cảm giác rất quen thuộc.

Lúc trước, với bốn kiện Tiên khí làm mấu chốt trận pháp, lại thêm bảo khí bằng bạc của vô số trên bảo trong bảo quang kết giới khiến cổ ma khí này bị phong ấn chặt chẽ, không hề lộ ra.

Mà giờ phút này có hai kiện Tiên khí bị mở ra, uy lực trận pháp giảm mạnh, nên cổ ma khí kia liền tràn ra.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Cửu Âm Thiên Cương Bằng Quan ở trên Hoàn hồn pháp đàn.

Chỉ thấy trong bằng quan quanh quần ma khí kia, thi thể Tiên Tàn Thủy Hoàng chậm rãi hòa tan, nhưng lại hóa thành một chất lỏng không màu giống như trong hồ, tỏa ra ánh huỳnh quang màu tím sáng bóng, mông lung mê ly, trắng lè không tầm thường.

Tội nhân?

Tâm thần Dương Phàm chấn động, mục đích chân chính của hắn là Thiên Nhất Hồn Thủy. không trực tiếp tham dự tấn công Bảo quang kết giới kia.

Đứng ở ngoài cục. hắn lập tức hiểu được ý nghĩa tồn tại của những bảo vật chất chồng như núi này.

Nguyên lai, số bảo vật thế gian nhiều vô cùng tận khiến Thông Thiên tam giai đều phải điên cuồng này, thậm chí bao gồm cả “Tứ Tiên khí”, trận pháp lực cùng bảo khí bằng bạc do chúng sinh ra đều là vì trấn áp cái gì đó đáng sợ ở phía dưới.

Tiên Tàn bảo tàng?

Chẳng lẽ đây là ý nghĩa sự tồn tại của Tiên Tàn bảo tàng?

Giờ phút này. toàn bộ Tàn Hoàng lăng đều lay động dữ dội. làm cho người ta đứng không yên. kinh hãi nín gan.

Đặc biệt thanh âm đến từ trong Cửu Âm Thiên Cương Bằng Quan khiến đáy lòng mọi người rung động, cảm giác mình phạm sai lầm gì.

- Ma khí thật đáng sợ... Dưới bảo tàng này rốt cục trấn áp thứ gì?

Vạn Diễm tiên sinh kinh hãi không thôi.

- Khắc khắc khắc...

Hắc bào rộng thùng thình, trên thân Thiên Ma Môn chủ chậm rãi cời bó, phát ra tiếng cười kỳ quái đặc ý vô cùng.

- Chủ nhân a! Cửu u Ma Đế cường đại nhất Minh giới, nô bộc xin đợi ngài thức tỉnh.

Hắc bào trên thân Thiên Ma Môn chủ rơi xuống, sau lưng hắn có bám một u Ảnh sáng tối không chừng, phảng phất giống như hư vô.

- Là người...

Hồ Phi kinh hô. biểu tình rung động tới cực điểm:

- Người... Không phải người đã chết sao?

- u Ảnh Ma Chủ?

Dương Phàm chấn động tâm thần, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ma đầu này.

Lần trước Thiên Long Cung không ngờ không tiêu diệt, không hoàn toàn gạt bỏ ma đầu này.

Mà lúc này. trong đầu hắn lại hiện lên một hình ảnh:

Công chúa Tàn Hân mặc áo đỏ tân nương ngồi trước cửa sổ, thấp giọng khóc nức nở. mặt đầy dấu lệ.

Nàng ngồi yên bất động, trong tay cầm một bình thuốc, do dự không quyết.

Đột nhiên, một cái bóng mơ hồ giống như âm hồn lơ lửng giữa không trung.

Tần Hán mặt hoa thất sắc. mà cái bóng mơ hồ kia vươn một bàn tay trực tiếp giam cầm nàng tại chỗ. sau đó cái tay đó cướp bình thuốc trên tay nàng...

Giờ phút này, cái bóng mơ hồ kia cùng u Ảnh Ma Chủ trước mắt trùng hợp cùng một chỗ.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm hít sâu một hơi. không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

u Ảnh Ma Chủ này có thể nói là kết thù với hắn quá sâu. hơn phân nửa muốn chế tạo mâu thuẫn này khiến Tần Hoàng cùng Dương Phàm đứng ở hai bên hoàn toàn đối lập.

Thậm chí, hắn muốn mượn tay Tần Hoàng giết chết Dương Phàm.

Nhưng kế hoạch của u Ảnh Ma Chủ vẫn bị phá sản như cũ, hắn thật không ngờ Dương Phàm tiến vào Hoán Nha Kỳ, thực lực lại cường đại đến trình độ như thế.

Giờ khắc này. u Ảnh Ma Chủ bám vào Thiên Ma Môn chủ. một đường dẫn đường mọi người, cùng sử dụng lực lượng của đám người Đại Thiên Ma. Vạn Diễm tiên sinh phá đi trận pháp bảo khí do bốn kiện Tiên khí cùng ức vạn bảo vật tạo thành.

- Tại sao có thể như vậy?

Hàn Kỳ thất thần một hồi, đột nhiên phát hiện đám người mình đều trở thành quân cờ.

Sau lưng nhị hoàng tranh đấu còn ẩn nấp một kẻ bày mưu đáng sợ như thế.

ÀmÀm Àm!!!

Toàn bộ Tần Hoàng lẳng không ngừng lay động, bảo quang kết giới ảm đạm đến mức tận cùng, dưới vô số bảo vật chất chồng như núi, ma khí cường đại kinh thiên nhanh chóng khuếch tán, cùng bảo khí do phần đông bảo vật hình thành giằng co lẫn nhau.

Cổ ma khí Hủy diệt này hoàn toàn vượt xa trình độ Hợp Thể Kỳ, càng vượt xa cực hạn của Tu Tiên giới Đại Tần.

Mà hào quang màu máu nhuộm đỏ trong hư không lại dịu dàng như thế, không có bất kỳ cử động bất gíết gì. phẳng phất như còn có vài tia hưng phấn cùng chờ mong.

Mọi người thất thần hồi lâu, quả thật khó có thể tin. Đám người bọn mình rốt cục đã thả nhân vật đáng sợ cỡ nào ra khỏi phong ấn trấn áp.

- Cừu u Ma Đế? Đó Không phải là người phát ngôn của Cừu u Ma quân tại hạ giới sao?

Vạn Diễm tiên sinh kinh hô thất sắc.

Sắc mặt Đại Thiên Ma biến đổi không ngừng, ánh mắt nhìn phía u Ảnh Ma Chủ bám vào Tam Thanh Môn chủ, lãnh đạm nói:

- Kế hoạch của ngươi dường như thành công, như vậy hứa hẹn lúc trước...

- Ngươi yên tâm, chủ nhân để lại giới này tám cổ phó thân thể cùng một cỗ chủ thân thể. Mà phía dưới nơi đây chính là Cừu u Thản Phủ trong truyền thuyết, đáng tiếc ở thời kỳ Tiên Tần bị Tiên Tần Thủy Hoàng mượn lực lượng vô số đại năng cùng Tiên nhân hạ giới trấn áp. Mà nay trận pháp đã phá, Chủ thân thể của chủ nhân sẽ thức tỉnh, trong giới này không người có thể chống lại.

Thân thể u Ảnh Ma Chủ vận vẹo quỹ đạo trong hư không, trong mắt tỏa ra đốm lửa hung phấn:

- Hiện tại, chúng ta phải làm là gia tốc chủ nhân thức tỉnh.

- Được.

Đại Thiên Ma gật gật đầu. vận chuyển Cừu u Ma Công chuẩn bị tấn công Bảo quang kết giới đã ảm đạm tới cực điểm kia.

- Mơ tưởng.

Vạn Diễn tiên sinh hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái ngăn cản Đại Thiên

Ma:

- Mau ngăn cản bọn họ. Một khi Cửu u Ma Đế thức tỉnh, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, sinh linh gặp nguy. nhân giới gặp nguy.

Mọi người đều tỉnh ngộ đi ngăn chặn Đại Thiên Ma cùng Thiên Ma Môn chủ.

Mà ma khí trên thân Đại Thiên Ma đột nhiên tăng cao lên một tầng, trong nháy mắt siêu việt Hợp Thể Kỳ. đánh cho đám người Vạn Diễn tiên sinh liên tiếp bại lui.

Vút!

Trong lúc đó. u Ảnh Ma Chủ đột nhiên xông tới Bảo quang kết giới, thân thể Thiên Ma Môn chủ dùng phương thức khủng bố bành trướng.

- Không tốt. hắn muốn tự bạo.

Mọi người đều tránh ra.

`m ầm!

Thân thể Thiên Ma Môn chủ bùng nổ cạnh kết giới, sinh ra một tiếng vang lớn. Trong phút chốc, toàn bộ Bảo quang kết giới kia bị xé mở ra một vết rách lớn. ma khí kinh thiên cuộn cuộn mà ra.

u Ảnh Ma Chủ từ trước khoảnh khắc bùng nổ đã từ trên thân Thiên Ma Môn chủ na di ra ngoài.

Bảo quang kết giới bị mạnh mẽ xé mở; bốn kiện tiên khí phía trên phảng phất như thoát ly khỏi loại gông cùm xiềng xích nào đó. đều tản ra khiến cả kết giới hoàn toàn tan vỡ.

Ngay sau đó. ma khí kinh thiên bao phủ toàn trường.

Một quang toàn màu đen sinh ra phía dưới vô số bảo vật, dần dần lộ ra một ma vực thật lớn.

Ma vực này thậm chí so với cái trong Thiên Lan Điện còn khổng lồ kinh người hơn.

Ma khí cường đại kinh thiên kia Bắt đầu từ trong ma vực này tản ra.

Giờ phút này, toàn bộ phía ngoài ma vực giống như một mặt kính màu đen.

Phía trên mặt kính hiện lên một nam tử tà dị, trên trán có một dấu ấn trắng cong hình tím đen. chớp lóe lúc sáng lúc tối.

Trong khoảnh khắc Dương Phàm nhìn đến nam nhân tà dị này, hồi tưởng lại “Ma đầu” ở cùng một chỗ với “Luân Huyà Đại Đế” ở trong Huyết Nhật Điện Cửu u Bí Cảnh năm đó.

Năm đó, Dương Phàm cho rằng người này là Cửu u Ma Quân, nguyên lai dĩ nhiên là nhân vật tối cao Minh giới.

Tại Bắc Tản, CửuU Ma Quân vang dội cổ kim trong lời đồn không ngờ chỉ là người phát ngôn của người này tại hạ giới.

- ... u Ảnh, nỗ lực của ngươi bản đế đều thấy được. Một khi kế hoạch thành công, ngày sau cho ngươi chưởng quản toàn bộ Ma giới thì cũng có sao?

Dấu ấn trắng cong màu tím đen trên trán nam tử tà dị đột nhiên khôi phục bình tĩnh.

Một cỗ tinh thần ý chí cường đại bao phủ toàn trường, trừ bỏ u Ảnh Ma Chủ, những người khác ngay cả hô hấp đều khó khăn như thế.

- Cám tạ chủ nhân ban ơn.

u Ảnh Ma Chủ mừng rỡ. cùng vợi vàng nói:

- Người này là kỳ tài có một không hai tu luyện Cửu u Ma Công tại phạm giới, u Minh Ma Diễm thậm chí tu luyện đến cảnh giới Bát u. ở dưới sự trợ giúp của hắn, ta mới thuận lợi phá vỡ Tiên Tàn bảo tàng.

- Tốt. rất tốt. Ngày sau sẽ có thưởng dày. cho người bạch nhật phi thăng cũng không phải việc khó.

Nam tử tà dị phía trên mặt kính ma vực kia liếc Đại Thiên Ma một cái, gật gật đầu.

- Đa tạ Ma Đế đại nhân.

Đại Thiên Ma kích động vô cùng, “Phịch” một tiếng quy sụp xuống đất, dập đầu tạ lễ.

- Rất tốt Khối thân thể này của bán đế tại nhân giới lập tức có thể thức tỉnh.

Tiếng nói Cửu u Ma Đế vừa dứt. mặt kính kia biến mất, trong khi vụn vỡ hóa thành một vực sâu tối đen.

Ầm ầm!

Ma vực tối đen kia đột nhiên mở rộng, từ một dặm lúc ban đầu đến cuối cùng mấy chục dặm, thậm chí muốn nuốt hết toàn bộ vòng bảo khí.

Mỗi một lần mở rộng đều khiến cho Tàn Hoàng lảo lay động.

Đám người Dương Phàm có một loại ảo giác như con kiến.

ở trước mặt tai nạn hủy diệt này. hắn phải làm thế nào cho phải?

Giờ phút này Ngay cả nhân vật Thông Thiên tam giai trở lên tại tràng đều có vẻ nhỏ bé vô lực.

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên sinh ra một hình ảnh:

ở trong một không gian, hắn nhìn thấy một con Thần hầu đáng sợ. đội trời đạp đất. mở con mắt thứ ba. xé rách thiên địa. Mà đối thủ của nó càng đáng sợ. một vực sâu sáng sủa. một nhân vật mơ hồ không rõ, thiên cơ trực tiếp bị che chắn.

- Không tốt. Chẳng lẽ kế tiếp, Hồ Phi sẽ phát sinh chuyện gì?

Trong lòng Dương Phàm hoảng hốt. liếc mắt nhìn phía Hồ Phi.

-Ngao!!!

Hai mắt Hồ Phi đỏ bừng, vẻ mặt thống khổ. ôm đầu lảo lộn trên mặt đất.

Đột nhiên, hắn nhìn chằm chằm vào thân thể Ma Đế cao đến trăm, ngàn trượng từ trong ma vực thật lớn đang chậm chậm dâng lên.

- Là người... Chính là người...

Khuôn mặt Hồ Phi nín run, đưa tay chỉ vào thân thể Ma Đế.

Thân thể hắn đột nhiên bành trướng, lực lượng cấm kỵ ẩn tàng ở sâu trong cơ thể đột nhiên bùng nổ.

Trong phút chốc hắn hóa thành một con Thần hầu cao tới mấy chục trượng, toàn thân như kim cương sắt đá, khí thế oai phong lẫm liệt thậm chí vượt qua tất cả cường giả Thông Thiên tam giai Ngoại hải vực tại tràng.

- Đây... Đây dĩ nhiên là Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu trong truyền thuyết.

Đám người Vạn Diễm tiên sinh, Đại Thiên Ma bao gồm u Ảnh Ma Chủ đều đầy vẻ kinh ngạc.

- Nguyên lai chính là người... Hung thủ giết chết phụ thân ta.

Hồ Phi biểu tình cuồng bạo. hai mắt đỏ như máu, chẳng những lực lượng cấm kỵ sâu trong cơ thể phóng thích, Ngay cả đoạn trí nhớ nào đó cũng thông qua phương thức truyền thừa mà giải phóng ẩn.

- Chắc chắn. Thì ra là con của Đại Viên Vương Yêu giới. Đáng tiếc người gặp phải ta quá sớm, thật sự là tiếc nuối...

Thân thể Ma Đến cao đến trăm, ngàn trượng chậm rãi đứng dậy. một tay vung lên, đánh tan toàn bộ pháp tắc không gian trọng lực tại Tàn Hoàng lăng.

867. Chương 819: Tiên Tàn Thủy Hoàng.

Thân thể Ma Đe cùng với hình thái nam tử tà dị lúc trước cơ bản nhất trụ trên trán có dấu ấn trắng cong màu tím đen. chớp lóe lúc sáng lúc tối.

Từ ma vực sâu không thấy đáy trời lên. thân thể Ma đầu phát tay phá vỡ pháp tắc không gian trọng lực khiến mọi người bất đắc dĩ.

Ngạo thị hoàn vũ.

Ma khí cường đại kinh thiên động địa trong ma vực bao phủ toàn bộ Tàn Hoàng lăng, thậm chí xuyên qua mặt đất áp bách toàn bộ hoàng cung Đại Tàn.

Giờ khắc này, toàn bộ những người tu vi đạt tới cấp Thông Huyền trở lên tại kinh đô đều có cảm ứng.

- Cổ lực lượng này hoàn toàn vượt qua hạn chế của Đại Tàn, vì sao...

Cường giả nơi kinh đô ngẩng đầu nhìn lên trời, một vùng sương mù màu máu lan tràn thiên địa, dường như muốn thôn phệ toàn bộ đại lục.

Cùng lúc đó. ở tám phương hướng khác của Đông Thắng Đại Lục đồng dạng ma khí đáng sợ dâng lên tận trời

Ngư Dương quốc, nguyên bản rừng rậm vô danh.

Cửu u Bí Cảnh từng mở ra ở nơi này.

Ông!

Một kết giới tối như mực đột nhiên mở ra, ma khí cùng tiếng rít gào kinh thế hải rục từ trong Cửu u Bí Cảnh ẩn nấp trong đó phóng lên cao.

Ma khí kia ngang qua bầu trời, làm cho người tu tiên cả Ngư Dương quốc hết hồn.

- Loại triệu tập này rất thân thiết, rất quen thuộc, hình như là sứ mệnh được định sẵn...

Một khối ma thi toàn thân trong suốt sáng bóng như hắc ngọc ở sâu trong Cửu u Bí Cảnh chậm rãi dâng lên, toàn thân tản mát ra một cỗ ma khí tinh khiết vương giả vi tôn.

Đây chính là Hắc Tinh Ma Linh Thần lúc trước hiện thân tại quảng trường Cửu u.

Giờ phút này, khí tức cường đại trên người Hắc Tinh Ma Linh Thần thậm chí so với cường giả đứng đầu Đại Tàn còn cường đại hơn gấp trăm, ngàn lần.

Hắn mở đôi mắt, bắn ra hai vệt hàn quang hắc ám sâu thẳm, kinh thiên địa.

Bằng vào kêu gọi vô hình, Hắc Tinh Ma Linh Thần nhìn về hướng hoàng cung Đại Tàn.

Cùng khoảnh khắc thân thể Ma Đế từ trong vực sâu hiện ra.

Thiên Cẩm Nội Hải, mặt biển nổi lên sóng lớn cao trăm trượng, Địa Mạch Chi Tích lay động rất khê, Thất Tinh Trán Ma Kiếm phía trên Thiên Lan Điện run rẩy không yên.

Phụ cận Địa Mạch Chi Tích núi lửa bùng nổ, động đất liên tục, đem sóng lớn ngập trời đẩy hướng toàn bộ Nội Hải.

- Sao lại thế này? Đại Hải Nan trăm năm không ngờ bùng nổ trước thời hạn.

Vô số người tu tiên của Thiên Cẩm Nội Hải hoảng sợ không yên, Ngay cả vài vị chí cường giả cũng đều vẻ mặt lo lắng.

Ngoài ra, tám nơi Cửu u Bi Cánh trong rừng rậm vô danh tại Ngự Dương quốc đồng loạt phát ra ma khí trùng thiên, cùng hiện lên các ma khu hình thái khác nhau, kinh khiếp thể nhân.

Bọn họ cùng thân thể Ma Đế trong hoàng cung Đại Tần kêu gọi từ xa, đồng loạt thức tỉnh.

Nhưng mà, địa điểm quyết định vận mệnh thế gian này lại ở Tần Hoàng lăng trong hoàng cung Đại Tần.

- Nạp mạng đây...

Thân thể Thần hầu cứng như sắt thép cao mấy chục trượng của Hồ Phi toàn thân lóe ra huyền quang màu tím, hai mắt một mảnh đỏ như máu. phát ra một tiếng rít gào rung trời, phóng về phía thân thể Ma Đế.

Ầm' m' m' m'!!!

Thân thể Thần hầu kia phẳng phất như nặng ngàn vạn cân, trong khi chạy khiến mặt đất Tần Hoàng lăng lay động dữ dội, khí tức dã man cuồng bạo gần như khiến mọi người hít thở không thông.

`m!

Một nắm tay sắt đá như một gian phòng hung hăng đánh lên trên thân thể Ma Đế.

`m...`m!

Thân thể Ma Đế không ngờ bị đẩy lui, lún sâu vào ma vực vài phần.

Nhưng trên mặt tà dị của thân thể Ma Đế mang theo vài tia tươi cười hài lòng:

- Không tệ, rất không tệ. Lực lượng cùng tiềm lực của khối thân thể này rất mạnh, chịu đựng công kích của Thần thú siêu cấp mà không hề thương tổn.

Mọi người tập trung nhìn vào, chỉ thấy thân thể Ma Đế lóe lên lưu quang màu đen. giống như mặt kính.

- Chết đi cho ta!

Thân thể khổng lồ của Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu lại vung nắm tay. như bão táp đánh tới thân thể Ma Đế.

Mặt ngoài thân thể Ma Đế bóng loáng như gương, mỗi khi hứng chịu công kích đều phát

- Dừng ở đây thôi!

Trong hai mắt thân thể Ma Đế nổ rộ hào quang u lãnh, một tay vung lên. một mảnh quang khí màu đen âm u phun ra. “Thình thịch” một tiếng, đánh bay thân thể Hồ Phi.

Phanh...`m!

Thân thể Thần thú thật lớn của Hồ Phi hung hăng va chạm lên vách tường, toàn bộ Tần Hoàng lăng chấn động mãnh liệt.

Càng đáng sợ chính là, có một chút dư ba quang khí màu đen âm u kia quét về các nơi phụ cận.

Tốc độ quang khí kia nhanh đến không có khả năng trốn tránh.

- Không tốt.

Vạn Diễm tiên sinh kinh hô một tiếng, sắc mặt trắng bệch vội vàng vận chuyển vòng phòng ngự bảo hộ. một đồ án Thái cực âm dương vờn quanh bên ngoài thân.

Phốc!

Quang khí màu đen kia trực tiếp xuyên qua đồ án Thái cực âm dương, toàn bộ thân thể Vạn Diễm tiên sinh lập tức hóa thành một vùng nước đen.

Trực tiếp miêu sát.

Dư ba một đợt công kích của Thân thể Ma Đế, khiến cho Vạn Diễm tiên sinh đến tức Ngoại hải vực trực tiếp mất mạng.

Mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Hồ Phi.

Thần hình Dương Phàm cấp tốc lóe lên. hướng về phía Hồ Phi.

Ngao!

Hồ Phi từ mặt đất bò dậy. khoe miệng chảy ra vết máu. vẻ mặt điên cuồng giết chóc.

Khoảnh khắc hắn nhìn đến Dương Phàm, ở trong mắt xuất hiện một tia thanh tỉnh nhưng lại rất nhanh bị cừu hận ghi sâu tận xương tủy tràn ngập.

Loại cừu hận này thông qua phương thức đặc biệt như huyết mạch truyền thừa, giống như tự thân thể nghiệm, so với thù giết cha bình thường càng mãnh liệt gấp trăm lần.

Đúng vào lúc này.

Ồ... ồông...

Bốn kiện Tiên khí vốn ở phía trên Bảo quang kết giới bó chạy tứ tán, hốt hoảng mà chạy đường như sợ lực uy hiếp của thân thể Ma Đế.

- Nhân loại, ta trốn ở chỗ người.

Một đái sáng màu đỏ vọt tới trước mặt Dương Phàm.

Dương Phàm theo bản năng nắm lấy, nhìn ra là một bảo kiếm màu vàng toàn thân đồ thẫm, không khỏi sửng sốt:

- Đây không phải Xích Dương Kim ô Kiếm một trong bốn Tiên khí kia sao?

- Vì sao muốn tìm ta?

Dương Phàm cảm giác mình cầm một củ khoai lang bóng tay.

Hắn tay cầm Tiên khí, trong mắt cường giả khác đột nhiên có chút dòm dẫm. càng khiến cho u Ảnh Ma Chủ, Đại Thiên Ma cùng với thân thể Ma Đế chú V.

- Chủ nhân. Chính là tiểu tử này năm lần bảy lượt phá hư kế hoạch của tạ nếu không lần trước có thể Hủy diệt Thiên Cầm Nội Hải, kế hoạch của ngài cũng có thể càng thuận lợi...

u Ảnh Ma Chủ quy gối trước mặt thân thể Ma Đế, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Vậy sao? Tu sĩ nhân loại này có thể khiến Tiên khí chiều cổ, xem ra thật đúng là không tầm thường.

Thần thể Ma Đế có chút hứng thú nhìn phía Dương Phàm, ánh mắt dừng trên người hắn, thần sắc lại đột nhiên biến đổi.

Toàn bộ quả tim Dương Phàm lập tức nhảy lên tới cổ họng.

Lấy lực lượng của thân thể Ma Đế. cho dù là Tiên nhân xuống hạ giới cũng vị tất là đối thủ của hắn.

-... Trên người người không ngờ có khí tức Cửu u Ma Công, hơn nữa người khẳng định còn từng chạm vào Luân Huyết Châu, nguyên lai là người có duyên trong Cửu u Bí Cảnh.

Trên khuôn mặt tà dị của thân thể Ma Đế lộ ra một tia ngạc nhiên vui mừng.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Dương Phàm nảy sinh ra một loại ảo giác bị mạnh mẽ giam cầm trên hư không, mặc người chém giết.

Ba cái Hoán Thiên Nha năng động nói cho hắn cho dù phản kháng như thế nào đều không thể chống lại người trước mắt.

Cảm giác tương tự từng có lúc Vân Vũ Tịch rời khỏi thế giới này, thanh âm không thể kháng cự vang lên trong cõi vô hình.

Nghĩ đến thanh âm đó rất có khả năng là đại nhân vật cùng cấp bậc với thần thể Ma Đế.

- Ngao!

Hồ Phi rít gào một tiếng, thân thể Thần hầu thật lớn giống như trâu rừng, hung hăng tông về phía thân thể Ma Đế.

Giờ này khắc này, dường như chỉ có Hồ Phi phóng thích lực lượng cấm kỵ trong cơ thể.

lộ ra bản thể nguyên thủy mới có thể kiên trì một hai hiệp ở trước mặt thân thể Ma Đế.

Ầm ầm ầm!

Thân thể Ma Đế cười lạnh một tiếng, hơi hợt đánh bay Hồ Phi.

Hơn nữa, trong mắt hắn phẳng phất như mang theo càng nhiều vẻ trêu tức.

Cùng lúc đó. ma khí kinh thiên mệnh mông vô tận các nơi đại lục hội tụ về thân thể Ma Đế.

Lấy hoàng cung Đại Tàn làm trung tâm, từ tám hướng Đông Thắng Đại Lục đều dâng lên một đạo ma quang màu đen kinh thiên, cùng với màu máu vô tận trong hư không bầu trời phối hợp cùng một chỗ.

Ngoài ra. trong hư không vô tận kia, Cửu Luân Huyết Nhật ngang trời xuất thế. lực lượng tinh huyết vô cùng vô tận tràn ngập trong thiên địa.

Cửu Luân Huyết Nhật phản biệt phóng ra từng tia máu như mạng nhện lan tràn ra khắp nơi dường như muốn nuốt hết toàn bộ thiên địa.

Tình huống khủng bố đã xảy ra. tinh huyết của ức ức vạn sinh linh trong thiên địa hội tụ hướng Cửu Luân Huyết Nhật.

Bao gồm cả mọi người trong Tàn Hoàng lắng đột nhiên thấy tinh huyết trong cơ thể bị xói mòn.

Dương Phàm có hai kiện Chi Bảo Long Khí gia thân, mới chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản lực rút này. trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Chẳng lẽ toàn bộ Đông Thắng Đại Lục sắp sửa nghênh đón tai nạn diệt thế?

Thân thể Ma Đế thức tỉnh dường như có thể khiến toàn bộ đại lục tiến vào tận thế.

- Cửu u Ma Đế, ngươi lại si tâm vọng tưởng, luyện chế thân thể Tiên Thiên Ma Thần... Đây là quy tắc không thể trái ngược trong thất giới, bòn hoàng tuyệt đối không thể cho ngươi được như nguyện.

Một thanh âm uy nghiêm lạnh như băng từ trong Cửu Âm Thiên Cương Băng Quan truyền đến.

Mọi người đưa mắt nhìn, phát hiện chất lỏng không màu trong băng quan biến ảo thành một vị hoàng đế mặc cổn Long Bào. tay cầm Cửu Long Tỳ.

- Tàn Hoàng.

Đám người Yêu Long Hoàng, Dương Phàm cả kinh thất sắc.

- A Tuấn.

Hàn Kỳ lệ nóng doarút tròng:

- Ta biết, ngươi sẽ không chết.

- Không đúng, cổ khí tức này... tuyệt đối không phải Tàn Tuấn.

Sắc mặt Dương Phàm đột nhiên biến đổi.

Ba!

Tàn Hoàng đưa tay ra vỗ, toàn bộ Cửu m Thiên Cương Băng Quan tan thành từng mảnh.

Gần như cùng lúc, đại lượng Thiên Nhất Hồn Thủy ở dưới Hoàn hồn pháp đàn hội tụ thành ngàn vạn dòng nước rót vào thân thể Tàn Hoàng.

“m” một tiếng, thán thể Tần Hoàng đột nhiên cất cao gấp trăm, ngàn lần, hóa thành một hoàng đế thượng cô cao trăm, ngàn trượng, phát ra hào quang tận trời.

Dương Phàm lập tức cảm giác vị hoàng đế thượng cổ trước mắt này ngoài có chút giống Tần Tuấn, càng giống tượng đá thượng cổ của Tiên Tần Thủy Hoàng.

Tiên Tần Thủy Hoàng.

Đám người Hàn Kỳ lộ vẻ sợ hãi vui mừng.

Mọi người cũng không biết Tiên Tần Thủy Hoàng làm sao mà sống lại. lại làm thế nào lấy đến Cửu Long Tỷ cùng cốn Long Bào.

- Nếu Tiên Tần Thủy Hoàng có thể sống lại khẳng định sẽ không đợi đến hôm nay. Chẳng lẽ là mượn dùng thân thể Tần Tuấn, bám vào hoặc là dung hợp?

Dương Phàm trầm kinh trong lòng.

Tần Hoàng giờ phút này trong mắt có chút thần vận của Tần Tuấn, nhưng khí tức lại có khác biệt rất lớn.

- Lại là người... Người phát ngôn của Vân Tiêu Tiên Đế tại nhân giới.

Thân thể Ma Đế liếm mép. cười tà dị:

- Tuy nhiên, lần này người đối mắt không phải Cửu u Ma Quán, mà là một thán thể bản đến mới luyện chế.

Tần Hoàng đầy vẻ lạnh nhạt, sau khi rút sạch toàn bộ hồ nước, một cỗ tinh thần ý chí kinh thiên động địa tấn công tới.

Sự cường đại của lực lượng cỗ thần hồn thậm chí khiến thân thể Ma Đế biến sắc.

- Người muốn dẫn dụ tinh thần ý chí bản đế ẩn nấp ở trong chỗ tối vũ trụ sao?

Thân thể Ma Đế cười lạnh một tiếng, trong bàn tay hiện lên một đoàn quang diễm tối như mực. giống như một hắc động hấp thu hết thấy ánh sáng.

Thấy lực chú ý của thân thể Ma Đế bị Tiên Tần Thủy Hoàng phục sinh một cách không rõ hấp dẫn, Dương Phàm thở ra một hơi dài.

- Tiểu tử. còn không mau chạy.

Tiên khí trong tay Dương Phàm truyền đến một thanh âm nôn nóng.

868. Chương 820 : Tinh Tôn Buông Xuống

- Tiểu tử. còn không mau chạy.

Thanh âm này đến từ Tiên khí trong tay Dương Phàm, giọng điệu hết sức dồn dập.

- Chạy?

Dương Phàm lắc đầu:

- Người còn chưa trừ lời câu hỏi của ta. vì sao muốn tìm ta làm nơi ẩn núp.

Vào khoảnh khắc Bảo quang kết giới vỡ nát. thân thể Ma Đế xuất thế. có thể nghĩ là biết vận mệnh của bốn kiện Tiên khí vô chủ.

- Đó là Bởi vì... Trên người người có một cỗ khí tức khiến ta quen thuộc thần thiết.

Xích Dương Kim ở Kiềm hồi đáp.

- Khi tức quen thuộc? Thì ra là thế.

Dương Phàm hiểu ra, Hoán Thiên Nha màu đỏ của hắn cũng có loại cảm ứng thần thiết này. giờ phút này cùng Xích Dương Kim ở Kiềm kêu gọi lẫn nhau.

- Người còn không mau chạy?

Xích Dương Kim ỏ Kiếm tiếp tục thúc giục.

Dương Phàm đột nhiên thấy được Tiên khí này không bình thường, lạnh nhạt nói:

- Đường nhưng người rất sợ hãi mình sẽ rơi vào trong tay Cửu u Ma Đế.

- Người...

Tiên khí này dường như có chút thẹn quá thành giận.

- Tuy nhiên, chúng ta không có đường lui.

Dương Phàm cười khổ than thở.

Tạm thời không nói Hồ Phi đang đánh với thân thể Ma Đế, hắn làm sao có thể dễ dàng rời đi.

Còn nữa, nhìn qua bốn phía, phía ngoài Tần Hoàng lăng sụp đổ. quảng trường hoàng lăng phụ cận kiên cố này đã hoàn toàn bị phong bế.

Nói cách khác, đường lui bị ngăn cách.

Ngay cả Độn Thuật của Dương Phàm cũng không thể xuyên qua trong tầng nham Thạch Tần Hoàng lăng quá lâu.

- Đường nhiên, ta càng hy vọng mượn lực lượng của người, có vài phần tự bảo vệ mình.

Dương Phàm tiếp tục nói.

- Tuyệt đối không có khả năng. Tu vi của người không đủ để sử dụng ta. một khi lực lượng tự chủ phòng vệ của ta bùng nổ, sẽ có khả năng đưa người vào chỗ chết.

Xích Dương Kim ỏ Kiếm đáp.

- Nếu đã như thế. người không nên phản kháng, ta đưa người tới một chỗ. nơi đó hẳn là rất an toàn.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, đưa Xích Dương Kim ỏ Kiếm tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Ngay sau đó. Xích Dương Kim ỏ Kiếm biến mất khỏi tay Dương Phàm.

Mà đúng lúc này, Tiên Tần Thủy Hoàng đang liên thủ cùng Hồ Phi đại chiến thân thể Ma

Đế.

`m ầm... Rầm rầm!!!

Trận đại chiến của ba người, cho dù cách ở rất xa đều sẽ bị không gian sóng gợn cường đại quét trúng.

- Chúng ta mau lui xa một chút...

Đám người Yêu Long Hoàng. Hàn Kỳ đều rút khỏi chiến đấu của ba người.

Rất nhanh, những người còn lại đều lui khắp các góc ngách.

Đại Thiên Ma cùng u Ảnh Ma Chủ ở một góc khác mặt lạnh đối diện với đám người Dương Phàm, cũng không dám tới gần chiến trường.

Không gian sóng gợn ngẫu nhiên truyền đến bị mọi người liên thủ triệt tiêu, có thể nói là kinh hồn táng đờm.

Dương Phàm dõi mắt nhìn chiến đấu phía xa, cho dù Hồ Phi cùng Tiên Tần Thủy Hoàng liên thủ cũng không chiếm được chút xíu tiện nghi.

Ngược lại là lực lượng của thân thể Ma Đế kia không ngừng tăng lên, càng Ngày càng trở nên đáng sợ.

Mỗi một chúng của Tiên Tần Thủy Hoàng đều phát ra một con thần long màu vàng dài trăm trượng, khí thể rộng rãi chói mắt. không gì không thể phá.

Nhưng mà dưới chân thân thể Ma Đế kia là ma vực vô tận, pháp lực cuộn cuộn kinh người, quang diễm tối đen lan tràn trong lòng bàn tay giống như hắc động, hấp thu tất cả thần thông pháp thuật.

về phần Hồ Phi gần người công kích, thân thể Ma Đế giơ tay nhắc chán có thể phát ra lực lượng hủy diệt thiên hư, đánh bay Hồ Phi.

Cho dù là lực lượng cấm Kỳ trong cơ thể Hồ Phi phóng thích, hóa thành bản thể mạnh nhất Tam Nhân Thông Thiên Thần Hâu cũng chỉ có thể cận chiến được với Ma Đế một hai chiêu.

- Ha ha ha... Hai tên hề nhảy nhót, cho các ngươi kiến thức lực lượng chân chính của bản đế.

Bên ngoài thân thể Ma Đế vô số đường vân thần bí màu đen dùng phương thức quỷ dị lưu động, một cỗ lực lượng cấm kỵ đáng sợ ở trong cơ thể phóng ra.

Hô!

Thân thể Ma Đế há mồm phun ra. trong thiên hư một mảnh vệt sáng lốm đốm màu đen bao phủ tới hai người.

Ầm ầm ầm!

Thân thể kim quang bốn phía của Tinh thần Tháp dưới tập kích của vệt sáng lốm đốm màu đen kia chợt ầm ầm, hơn nữa rất nhanh bị đâm thủng.

PhốcPhốcPhốc!!!

Thân thể Tiên Tàn Thủy Hoàng bị vệt lốm đốm màu đen xuyên thủng, thân thể cứng ngắc tại chỗ, thống khổ không hiểu.

Phịch!

Thân thể Thần hầu thật lớn của Hồ Phi cùng nửa quy trên đất. trước ngực đều là lỗ máu. toàn thân run rẩy.

- Đó là lực lượng gì. không ngờ đáng sợ như thế.

Mọi người kinh hãi.

Vệt sáng lốm đốm màu đen kia ngay cả cổn Long Bào của Tiên Tàn Thủy Hoàng đều xuyên thủng, thân thể Thần thú đao thương không vào của Hồ Phi cũng bị đánh ra nhiều lỗ máu như vậy.

- Tinhhuốngkhônggòn!

Dương Phàm có ý đi hỗ trợ, nhưng dư uy cùng không gian sóng gợn phụ cận chiến trường khiến cho hắn nửa bước khó đi.

Lực lượng ba người đại chiến tuyệt đối vượt xa Hợp Thể Kỳ, thậm chí tiếp cận Tiên nhân.

Đại chiến cấp bậc Tiên nhân.

Ngô!

Thân thể Ma Đế ngửa đầu lên trời, lực lượng trên người không ngừng kéo lên. ma khí vô tận từ tám hướng đại lực vọt tới. đồng thời ma vực dưới chân cũng mang đến cho hắn lực lượng cuộn cuộn không ngừng.

Hoán Thiên Tam Thần sau lưng Dương Phàm rất nhanh cảm ứng được hư thật trong đó.

- Truyền thuyết dĩ nhiên là thật. Năm đó Cửu u Ma Quán để lại nhân giới tám nơi Bí Cảnh, còn có một Cửu u Thán Phủ thân bí khôngbiết. cũng xưng là ma quật!

Dương Phàm khôngkhỏi nhớ lại.

Tám nơi Cửu u Bí Cảnh, trong đó Ngự Dương quốc có một.

về phần Cửu u Thần Phủ Ngay tại phía dưới hoàng cung Đại Tàn, bị vô số bảo vật thể gian cùng bốn kiện Tiên khí trấn áp.

Đồng thời, phía trên hoàng cung Đại Tàn còn cần vô số khí vận lực dồi dào gia tăng hoàng cung Đại Tàn cùng với Tàn Hoàng lăng.

Cổ khí vận lực này chính là từ xưa liền để lại trong Cửu Long Tỷ của hoàng cung Đại Tàn.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu bản tôn Tàn Tuấn vẫn không rời hoàng cung Đại Tàn.

Cửu u Ma Quân trong truyền thuyết. tên Ma đầu chấn nhiếp cổ kim, chính là người phát ngôn của Cửu u Ma Đế ở nhân giới.

Mà nay, tám nơi Bí Cảnh cùng với một thần phủ đều trở thành nguồn suối quán chú lực lượng cho Cửu u Ma Đế.

Càng thậm chí, giờ phút này trên không toàn bộ đại lục, Cửu Luân Huyết Nhật xếp thành quy tích tám phương một trung tâm. hấp thu tinh huyết hàng ức ức vạn sinh linh, đem lực lượng tinh huyết vô tận sinh linh này dùng phương thức kỳ lạ luyện hóa. hình thành lực lượng vô cùng tinh thuần quán chú vào trong cơ thể thân thể Ma Đế.

Có thể cảm thấy huyền cơ trong này. toàn tràng trừ Tiên Tàn Thủy Hoàng chỉ có cảm quan thông thiên của Dương Phàm.

- Toàn bộ đại lục không ngờ đều trở thành như một lò sát sinh, mạnh mẽ hấp thu lực lượng tinh huyết vô số sinh linh. Muốn chống cự cổ lực lượng này cũng chỉ có Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí.

Dương Phàm thẩm kinh hãi, cũng nghĩ tới một khả năng duy nhất có thể chống lại.

Bởi vì toàn bộ đại lục đều trở thành “Lô đỉnh”, ức vạn sinh linh đều nằm trong cục.

Chỉ có Cửu Ngũ Chí bảo Long Khí. tập hợp khí vận lực khắp đại lục mới có thể chống lại.

Chính vào lúc Dương Phàm suy tư.

Ông!

Một cỗ tinh quang bàng bạc không thể đo lường từ trên trời giáng xuống dừng ở trước mặt Dương Phàm, hình thành một trận pháp do tinh quang đồ văn phức tạp tạo thành.

- Đây là...

Dương Phàm ngưng mắt nhìn.

Một hư ảnh khá quen thuộc chậm rãi ngưng tụ trong tinh quang.

Đó là một nữ tử chân ngọc như tuyết để trần, khoác tinh bào thần bí cao quý. khuôn mặt xinh đẹp như tiên, thánh khiết mà đoan trang, đôi mắt như sao sáng, phát ra hào quang cơ trí xa xưa.

Trên trán của nàng có một vầng trăng cong tự nhiên, mang đến cho người ta một loại khí chất thần thánh không thể xâm phạm.

- Hâm nhi...

Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

Mà u Ảnh Ma Chủ ở một góc khác thấy tình cảnh này. không khỏi quá ư sợ hãi:

- Tinh KhôngNa Di Thuật?

- Chẳng lẽ nàng chính là Tinh Tôn của Tinh thần Tháp trong truyền thuyết.

Bên phía Dương Phàm, chúng cường giả Yêu Long Hoàng đều về mặt kinh hãi nhìn về phía nhân vật chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

Tinh Tôn.

ở trong lịch sử lâu dài của Đông Thắng Đại Lục. nàng đứng ở đỉnh của bói toán thôi diễn nhân giới, chỉ điểm giang sơn, tính toán hướng đi vận mệnh toàn bộ đại lục.

- Xin hỏi Tinh Tôn, ngài có biện pháp cứu vãn đại cục giờ phút này hay không?

Hàn Kỳ vẻ mặt cung kính nói.

Đối với Tinh Tôn trong truyền thuyết, hẳn giữ vận phần sùng kính. Chỉ là trong lòng hiểu kỳ. Tinh Tôn như nữ thần này dường như có giao tình không tâm thường với Dương Phàm.

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm đáp:

- Ta không giỏi về lực lượng đôi kháng, vĩnh viễn không thể là nhân vật chính xoay chuyển đại cục.

- Hâm nhi, muội nhanh nói. chúng ta nên làm như thế nào?

Dương Phàm biết rõ, về phương diện bói toán thôi diễn. Vũ Văn Hâm đứng ở một đỉnh rất cao, thậm chí vượt qua các đời Tinh Tôn.

- Đại ca. xin đi theo ta tới một nơi. Chỉ có người mới có thể cứu vãn sự hủy diệt của nó.

Vũ Văn Hâm chăm chú nhìn Dương Phàm, trong giọng nói bình tĩnh lộ ra vẻ trịnh trọng vô cùng.

Đi tới một nơi?

Dương Phàm thật sự không hiểu chút nào.

Giờ phút này nguy cơ chân chính ở Tần Hoàng lăng, là ở thân thể Cửu u Ma Đế, nơi này mới hẳn là ngọn nguồn.

Dương Phàm mơ hồ có thể đoán ra. nơi theo như lời Vũ Văn Hâm là ở đâu.

- Chắc chắn. Tinh Tôn? Nghe nói thời kỳ thượng cổ tại giới này. cái gọi là Tinh Tôn phá hư kế hoạch của người phát ngôn của ta.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Cửu u Ma Đế đột nhiên quét về phía Vũ Văn Hâm.

- Bản đế không muốn để lại bất kỳ nhân tố không thể khống chế, cho nên, các người đều đi chết đi!

Cửu u Ma Đế há mồm phun, vết sáng lốm đốm màu đen khủng bố kia đánh tới, quét ngang khu vực này.

Lập tức, mọi người gặp phải nguy cơ tử vong.

Vũ Văn Hâm sâu kín thở dài, tay ngọc vung lên. một luồng tinh quang từ trên trời giáng xuống bao phủ đám người Dương Phàm vào trong.

‘m ầm ầm!

Vùng màu đen lốm đốm kia bao phủ mọi người.

Nhưng là Ngay sau đó. một tinh quang đồ văn phức tạp tối nghĩa chiếu xuống một góc khác của quảng trường Tần Hoàng lăng.

Một người hiện thân ở trên tinh quang đồ văn kia, vẻ mặt kinh dị.

- Điều này sao có thể?

Cửu u Ma Đế chấn động, khó có thể tin nói:

- Tinh Không Đại Na Di? Không ngờ người tu luyện thật này đến cảnh giới Tiên nhân, người cùng Tinh Không tôn giả của Tiên giới có quan hệ gì?

Trong không gian thượng giới đồng dạng cũng có thuật này. lại có thể vận chuyển vũ trụ tinh hà, có thể nói là thần thông vô thượng.

- Trừ Dương đại ca. tiểu nữ cùng bất kỳ người nào trong thất giới đều không có liên hệ

gì-

Ánh mắt Vũ Văn Hâm bình thản, nhìn phía Cửu u Ma Đế:

- Trong giới này may mà có Dương đại ca. Tu vi của Ma Đế ngài không Ngay cả một phần vạn thời kỳ đỉnh cũng không tới. chúng ta vẫn có thể ngăn cản cái gọi là “Kế hoạch đoạt thiên” của người.

- Không ngờ người biết nhiều như vậy!

Cửu u Ma Đế động dung thất sắc, cảm giác nữ tử trước mắt ngay cả chính mình cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu.

- Vậy bản đế thật muốn nhìn, đám tiểu bối phạm giới các người làm như thế nào lật lại thế cờ?

Cửu u Ma Đế cười lạnh một tiếng, ngửa mặt lên trời thét dài. tiếp tục hội tụ lực lượng sinh linh trong thiên địa.

- Thủy Hoàng đại nhân, nơi này liền giao cho người. Cửu ngũ tề tụ, mới có một đường sinh cơ.

Vũ Văn Hâm nhìn phía Tiên Tàn Thủy Hoàng.

- Ta hiểu.

Tiên Tàn Thủy Hoàng hít sâu một hơi:

- Chỉ là Nội Hải, vị trí sơ hở duy nhất của Tổ Thiên Phệ Huyết Đại Trận...

- Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta tìm Dương đại ca. Đây cũng là kỳ ngộ lớn Nhất của người tại giới này.

Vũ Văn Hâm tươi cười xinh đẹp.

- Được, giao cho người!

Tiên Tàn Thủy Hoàng hơi chút bất ngờ nhìn Dương Phàm một cái.

Chợt hắt hét lớn một tiếng:

- Cửu ngũ tề tụ, khí vận hợp nhất!

869. Chương 821 : Cửu Ngũ Tề Tụ

- Cửu ngũ tề tụ, khí vận hợp nhất!

Tiên Tàn Thủy Hoàng hét lớn một tiếng, như sấm rền vang khắp thiên hư. cũng thông qua dao động khí vận trong vô hình truyền khắp đại lục rộng lớn vô biên.

Đang... Ông!

Cửu Long Tử trong tay hắt kêu lên một tiếng, hào quang màu trắng rung lên. chợt bộc phát ra hào quang chín màu xông lên tận trời.

Ngay sau đó. trong khu vực bị sương mù màu máu bao phủ, một con thần long chín màu bay lên, xẹt qua hư khôngbất diệt, mạnh mẽ xé mở ra một nơi dừng chân.

Thần long chín màu kia uy lực vô hạn, một tiếng thét dài, một cỗ uy thế cửu ngũ chí tôn vô thượng ứng vận mệnh mà sinh ra.

Gần như đồng thời Dương Phàm cảm giác Hắc Long Tiên bên hông cùng Hoàng Long Quan trên đỉnh đầu. hai kiện Chí Bảo Long Khí này gần như là ngựa thoát cương, dưới một cỗ triệu tập vô hình muốn chạy chồm mà ra.

Vút Vút Vút!

Đúng lúc này. một viên quang châu màu đỏ từ trên người Đại Thiên Ma bắn ra, bắn tới trước mặt Tiên Tàn Thủy Hoàng.

- Cái gì?

Sắc mặt Đại Thiên Ma biến đổi. chấn động thật lớn.

Trước đó lúc Tàn Quang Đức chết đi, hắn chiếm được Xích Long c hấu này nhưng bất kể như thế nào đều không thể thu vào nhẫn không gian.

Giờ phút này. dưới thần thông vô thượng của Tiên Tàn Thủy Hoàng, vật vô chủ Xích Long Châu này trực tiếp thoát khỏi khống chế của hắn.

Phốc!

Tiên Tàn Thủy Hoàng há mồm nuốt Xích Long Châu vào trong bụng, trên người dâng lên một cỗ hóa diễm màu đỏ nóng cháy đáng sợ, hình thành linh vực cường đại thiêu đốt ngàn dặm.

Ngò hống!

Ngay sau đó. một con thần long màu đỏ phóng lên cao. nhảy lên trời cao vạn dặm cùng thần long chín màu kêu gọi lẫn nhau.

Đồng thời, Cồn Long Bào trên thần Tiên Tàn Thủy Hoàng chấn động, một con quang long màu vàng xông lên trời cao.

Cửu Long Tỷ... Cồn Long Bào... Xích Long Châu... Ba rồng hội hợp.

Trong phút chốc, khí vận lực vô cùng vô tận trong thiên địa từ các nơi đại lục rộng lớn vô biên vọt tới.

Cửu Luân Huyết Nhật trong thiên địa lập tức bị uy hiếp, tốc độ hấp thu tinh huyết của ức vạn sinh linh bị cản trở rất lớn.

Ngay cả tám nơi Bí Cảnh khác, năng lượng vận chuyển ma khí và cảm ứng của thân thể Ma Đế đều bị giám mạnh.

Dương Phàm đột nhiên thấy Hắc Long Tiên bên hông mình mơ hồ không chịu khống chế. có xu thế muốn thoát cương mà đi.

Vút Vút Vút!!!

Đột nhiên, lại là một đạo tử quang, thanh quang từ các nơi Tàn Hoàng lăng bay về phía Tiên Tàn Thủy Hoàng, tổ độ gần như có thể so với thuần di.

Tập trung nhìn vào. một chiếc nhẫn màu tím xanh, một thanh cổ kiếm vân xanh.

Bàn Long Giới. Thanh Long Kiếm.

Dương Phàm chấn động, hắn nhớ rõ Bàn Long Giới nguyên bản trong tay Trần Đông Hầu, sau khi hắn chết bị Tàn Minh chiếm được. Mà sau đó Tàn Minh bị Binh Mã Dũng cấp Nguyên soái giết chết, rơi xuống trong quảng trường Binh Mã Dũng kia.

Giờ phút này Bàn Long Giới bị triệu tập, hóa thành một vệt tử quang đeo trên ngón tay Tiên Tàn Thủy Hoàng.

Lập tức lại một con khí vận thần long màu tím xanh bay lên trời cao.

Bốn rồng hội hợp.

Rồi sau đó Thanh Long Kiếm kia trong một trang tiếng kiếm ngân kinh thiên, bị Tiên Tàn Thủy Hoàng cầm chắc lấy.

Khi Chí Bảo Long Khí Thanh Long Kiếm - chí bảo công kích đệ nhất bị Tiên Tàn Thủy Hoàng nắm giữ. một cỗ khí tức sắc bén không gì không phá. phá không mà đi.

Trên Thanh Long Kiếm còn quanh quẩn một mảnh ánh lửa màu đỏ. trong sắc bén còn tăng thêm thần thông viêm lực.

Năm rồng hội hợp.

- Cửu ngũ tề tụ? Cho dù người có thể thành công, cũng không thể ngăn cản bước chân của bản đế. Một khi Nội Hải tan biến, Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận sẽ không hề sơ hở. đạt tới hoàn mỹ không sót mẻ. Tinh huyết toàn đại lục và ma khí đều sẽ trở thành khối nguồn lực lượng của ta.

Cửu u Ma Đế cười lạnh một tiếng:

- Tuy nhiên, bản đế sẽ không cho người thành công, tránh tăng thêm phiền toái.

Lời còn chưa dứt, hắc há mồm phun một cái. Một dải sáng màu đen mang theo ngân vạn vết sáng lốm đốm màu đen. lấy khí thể đập nát hư không oanh kích tới.

Giờ phút này, Tiên Tần Thủy Hoàng đã có ngũ long khí vận lực, tay cầm Thanh Long Kiếm.

Phốc... Xuy!

Cổ kiếm vân xanh vung mạnh, một vùng kiếm khí màu xanh dữ tợn vạn bao phủ một ngọn hóa diễm màu đỏ nóng cháy linh hồn va chạm giao kích cùng dải sáng màu đen kia.

Phốc... ưm! Một tiếng, dải sáng màu đen bị tan nát. một vùng không gian sóng gợn lan tràn toàn bộ Tần Hoàng lăng.

Đột nhiên, nơi không gian sóng gợn trái qua, hết thấy đều hóa thành hư vô.

Khu vực hai người giao kích lại càng sinh ra một cái khe màu đen. phát ra khí Hủy diệt kinh động lòng người.

Lần giao kích này. Cửu u Ma Đế không ngờ không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào.

Thần thông “Cửu ngũ tề tụ, khí vận hợp nhất” chính là thần thông vô thượng kêu gọi khí vận lực khắp đại lục, giờ phút này chưa chân chính cửu ngũ tề tụ đã khiến thực lực Tiên Tần Thủy Hoàng tăng cường không biết bao nhiêu lần.

Vút Vút!!!

Lại là một hào quang màu nâu từ phương xa lướt đến. dĩ nhiên là một đôi Long Ngoa.

Kiện Chi Bảo Long Khí thứ sáu Ngự Long Lý.

Sau khi Tiên Tần Thủy Hoàng có được đôi Long Ngoa này. tốc độ tăng nhanh, ở trong quảng trường đồ võ gãy nứt như giẫm trên đất bằng. đối với Cửu u Ma Đế hình thành một hoàn cảnh địa lý cực kỳ bất lợi.

Cửu ngũ tề tụ, còn lại ba kiện cuối cùng.

- Nhị vị. Hiện nay là thời khắc hưng suy tồn vong toàn bộ đại lục. nếu không đồng loạt lấy ra Chí Bảo Long Khí. chúng ta đừng mơ sống sót.

Ánh mắt Tiên Tần Thủy Hoàng nhìn hướng Dương Phàm cùng Yêu Long Hoàng.

Trong ánh mắt, Dương Phàm phảng phất như thấy được thần vận cùng hình dáng của Tần Tuấn.

Hắn rốt cục là Tiên Tần Thủy Hoàng hay là hoàng đế Tần Tuấn Đại Tần hiện giờ?

Dương Phàm không thể nào đoán được.

- Dương đại ca.

Thanh âm Vũ Văn Hâm vang lên.

- Được.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, Hắc Long Tiên cùng Hoàng Long Quan rời khỏi thân thể. bắn về phía Tiên Tần Thủy Hoàng.

Yêu Long Hoàng cũng không do dự, Thiên Long Cung trong tay trong tiếng kêu ông ông. phá không mà đi.

Mắt thấy Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí hội tụ, cửu ngũ sắp sửa “Hợp nhất”.

Chính vào lúc này, Cửu u Ma Đế ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, trong lòng bàn tay một đoàn ma diễm u ám tối đen như hắc động lan tràn khuếch trương.

Hắc động tối như mực kia chia làm tám, hình thành tám thông đạo thần bí.

Trong quá trình này, ma khí trên người Cửu u Ma Đế tiêu hao rất lớn, sắc mặt hơi hơi trắng bệch.

Vù Vù Vù!!!

Trong tám thông đạo tối đen kia đều đi ra một Ma Đe khí thể kinh thiên, ngạo thị hoàn vũ.

- Kia... Kia không phải là Hắc Tinh Ma Linh Thần trong Cửu u Bi Cảnh sao?

Dương Phàm chấn động. Một Ma đầu trong số đó chính là Hắc Tinh Ma Linh Thần lúc trước gặp mặt một lần ở trong Cửu u Bi Cảnh.

- Cửu u Ma Đế tại giới này có chín ma khu. một cổ Chủ ma khu. tám cổ Phán ma khu. đều là thân thể dùng huyết mạch mạnh nhất tạo ra. kim cương bất hoại, bất tử bất diệt. Nhưng những thân thể mới luyện chế này đều chỉ vẹn vẹn là “thực nghiệm thể” mà thôi.

Giữa hàng chân mày thanh tú của Vũ Văn Hâm lộ ra vài tia lo lắng:

- Nếu quá thật khiến kế hoạch của Ma đầu hai giới thành công, trong thiên địa sẽ không còn người nào có thể ngăn cản bọn họ. Hơn nữa Luân Huyết Đại Đế người chân chính bày mưu kế lại là một nhân vật ai cũng không thể đánh giá đo lường. Lại lịch, thân thể của hắn

Dương Phàm nghe vậy, chấn động tâm thần, trong đầu lại xuất hiện thanh âm tràn ngập mê hoặc vô cùng của Luân Huyết Đại Đế:

- Trong thiên địa thất giới này. phạm bất kỳ sinh linh nào có được Luân Huyết Châu đều có hy vọng được đến Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết mà ta luyện chế. Người có được nó sẽ trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng trở thành Chí tôn thất giới...

Chí tôn thất giới.

Một từ ngữ hiện lên trong óc Dương Phàm.

Đây là dã tâm của Ma đầu hai giới sao?

Giờ phút này. chín ma khu của Cửu u Ma Đế tại nhân giới tề tụ một chỗ.

Ngô... ổng!

Đột nhiên, chín ma khu hội tụ cùng một chỗ. dung hợp cùng một chỗ. trở thành một Ma Thần bất diệt toàn thân bao trùm hắc tinh long lân. Ánh mắt u lãnh bề ngễ thương thiên, ngạo thị cổ kim, kinh sợ hoàn vũ.

Không có bao nhiêu lực lượng tiết ra ngoài, chỉ vẹn vẹn Hắc Tinh Ma thần thu nhỏ hơn trượng này đã phát ra một cỗ khí tức cực mạnh bề ngễ vô địch.

Cỗ khí tức này thậm chí siêu việt cực hạn nhân giới, đạt tới một trình độ khiến mọi người không thể đánh giá.

- Tiềm lực ma khu này không ngờ hoàn toàn siêu việt Thần thú siêu cấp cường đại Nhất thất giới, thân thể hoàn mỹ như thế!

Yêu Long Hoàng đầy mặt kinh hoàng.

- Ma đầu hai giới này bày ra đại cục như thế. bắt giết tám loại Thần thú mạnh nhất trong thiên địa, thậm chí biến đại lục ức ức vạn sinh linh thành lò sát sinh, cung cấp tinh huyết vô tận sinh linh... Đây thật sự là cực kỳ bi thảm, ai cũng đều giận. Chẳng lẽ bọn họ không sợ nhân quả luân hồi. thương thiên báo ứng?

Dương Phàm đối với âm mưu của Ma đầu hai giới mơ hồ có phán đoán.

Mà vào lúc này, trong thiên địa tổng cộng chín con khí vận thần long quanh quẩn trên trời cao bất diệt, chống lại Cửu Luân Huyết Nhật. Tiếng rống ngâm kinh thiên chấn nhiếp hoàn vũ, khí xông thiên hà.

Khí vận lực bàng bạc vô hình hóa thành từng long ánh từ các nơi đại lục vọt tới, hội tụ trên không hoàng cung Đại Tàn, khiến thiên địa linh khí mất khống chế. khiến ánh nhật nguyệt phải mờ.

Cùng lúc đó, năm cổ khí tức cùng loại Chí Bảo Long Khí từ năm phương Đại Tàn vọt tới, đem càng nhiều khí vận lực hội tụ cùng một chỗ, chống lại Cửu Luân Huyết Nhật trong hư không thiên địa.

- Hôm nay. bốn hoàng cho người kiến thức lực lượng “Cửu ngũ khí vận hợp nhất”.

Tiên Tàn Thủy Hoàng chậm rãi giờ Thanh Long Kiếm, hào quang chín màu trùng thiên từ trời cao vô tận hội tụ. rót vào trong cơ thể rồi lại tràn ra Thanh Long Kiếm không gì không thể phá.

Hắn đầu đội Thanh Long Kiếm; miệng ngâm Xích Long Châu; mặc cổn Long Bào; lưng quần Hắc Long Tiên; tay cầm Thanh Long Kiếm; ngón tay đeo Bàn Long Giới; lưng đeo Thiên Long Cung; chân đạp Ngự Long Lý; đỉnh đầu lơ lửng Cửu Long Tử phát ra thần quang chín màu, phát ra khí hoàng giả cửu ngũ chí tôn vô thượng.

Từ sau Tiên Tàn, chín kiện Chí bảo Long Khí xuất hiện ở trên cùng một người.

Chẳng những như thế, còn có năm cây long kỳ trấn thủ các nơi Đại Tàn: Kim Long Kỳ. Mộc Long Kỳ, Thủy Long Kỳ. Hỏa Long Kỳ, Thổ Long Kỳ, làm phó long khí, đem khai thông đem khí vận vô tận trong thiên địa tới. hợp nhất với chín kiện Chủ long khí.

Cửu Ngũ Chí Bảo. khí vận hợp nhất.

Giờ khắc này. khí thể của Tiên Tàn Thủy Hoàng hội tụ lên tới đỉnh điểm.

Nhưng mà Cửu u Ma Đế dung hợp chín ma khu. ma khí càng tăng, lạnh lùng nhìn xuống thiên địa một giới này:

- Lực lượng của con kiến, cho dù mượn dùng tài nghệ Tiên nhân thượng giới luyện chế Cửu Ngũ Chí Bảo. cùng vẫn là con kiến.

- Ăn ta một tên!

Tiên Tàn Thủy Hoàng chậm rãi kéo Thiên Long Cung, linh khí long uy vô cùng vô tận và khí vận lực thiên địa tề tụ vào một điểm.

Chi chi...

Thiên Long Cung kéo căng, toàn bộ không gian Tàn Hoàng lăng phàn phất như bị nít sạch không khí một cổ ảo giác áp lực cấp bách lại giống như vùng không gian này bị động lại.

Băng... Xuy!

Một đạo quang tiền màu xanh chói mắt. mang theo đốm sáng màu vàng và vết sáng bảy màu trong nháy mắt đâm tới thân Hắc Tinh Ma thân.

Băng... Xuy

Một đạo quang tiền màu xanh chói mắt, mang theo đốm sáng màu vàng và vết sáng bảy màu trong nháy mắt đâm tới thân Hắc Tinh Ma thân.

Đình đang!

Trên hắc tinh lân giáp của Hắc Tinh Ma thân dung hợp chín ma khu lóe ra vẻ sáng bóng của kim loại tóe ra một vùng đốm lửa trắng lè.

Một tên hội tụ uy lực cửu long khí vận chỉ vền vền đâm vào không đến nửa tấc, rồi khó thể tiến thêm.

Đằng đằng!

Hắc Tinh Ma khu thối lui hai bước liền ổn định thần hình, trên thân hắc tinh ma quang chấn động liên đánh rơi quang tiền.

Bộ vị bị quang tiễn Thiên Long Cung đâm bị thương khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong một hai hô hấp liền khôi phục tinh trạng lông tóc vô thương.

- Tốc độ khôi phục thật mạnh...

Mọi người chấn động.

Cho dù là thân thể bất diệt trong truyền thuyết cũng không có tốc độ khôi phục như thế.

Trừ Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết chi sợ không người nào có thể hơn được.

- Ha ha ha... Chín ma khu dung hợp tạo thành thân thể hoàn mỹ, quá thật khiến người ngạc nhiên vui mừng.

Hắc Tinh Ma thần đứng sừng sững chính giữa đại điện Tàn Hoàng lẳng đờnát, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hồ Phi cùng Tiên Tàn Thủy Hoàng phán biệt đứng ở hai bên.

Tiên Tàn Thủy Hoàng thất thần một hồi, lấy thực lực hần giờ phút này tể tự Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí, cho dù đối mặt Chân tiên Chân Ma đều không chút sợ sệt.

Công kích cường đại như thế không ngờ không thể tạo thành uy hiếp chân chính đối với người này.

- Ngao!

Hồ Phi rít gào một tiếng, hai mắt đỏ bừng, một cơn lốc màu tím lấy hần làm trung tâm phóng ra, khí tức cuồng bạo căm kỳ xông thẳng trời cao.

Thân hình hần nửa khom nửa ngồi, ngửa mặt lên trời hét dài, nhe răng nhếch miệng, toàn thân lông khi dựng đứng, tóc trên đầu dựng đứng như châm cứng.

Giờ này khắc này. khí thể hần như nuốt núi sông, linh khí vô tận trong thiên địa hội tụ lõi điện bằng bạc và thiên hòa đáng sợ, đủ loại thần thông quanh quần quanh thân hần.

Đồng thời, trên trán thân thể Thần hầu máy động một hồi, hiện lên một con ngươi lạnh lùng vô tình, giống như trời cao nhìn xuống thiên địa.

Con ngươi thứ ba đó lóe ra kim quang, trong khoảnh khắc mở ra, khí thể của Hồ Phi thậm chí đạt tới trình độ sánh ngang Tiên Tàn Thủy Hoàng.

Phốc!

Một đạo kim quang hủy diệt bỏ qua hạn chế về khoáng cách không gian, xẹt qua hư không mang theo một vùng khe rách không gian đánh trúng Hắc Tinh Ma thần.

Tam Nhân Thần Thông, Thần Ma lui tránh.

Khoảnh khắc đó. thân thể của Cửu u Ma Đế bị mạnh mẽ xé ra một vết rách, mặt lộ vẻ kinh hãi.

- Trong thân thể của người không ngờ còn có một loại...

Thân thể Cửu u Ma Đế cứng đờ. lưng lay muốn đổ.

Hồ Phi phát ra một kích này, cho dù là một nháy mắt cũng đã đạt tới cực hạn, mắt thấy sắp ngã xuống đất. vết thương trên thân Cửu u Ma Đế kêu lên “chì chì”, không ngờ đang khép lại...

Thần thông kinh thiên triệt địa như thế. cho dù là thân thể Hắc Tinh Ma thần cũng không thể lập tức khép lại.

Nhưng là Hồ Phi đã không thể chống đỡ, bởi vì đây vốn Không phải lực lượng thuộc về hần.

- Cửu Long hợp nhất.

Tiên Tàn Thủy Hoàng hét lớn một tiếng, thần long chín màu quanh quần trong thiên hư nhất tề phun ra một hư ảnh khí vạn hình rồng, rót vào trong cơ thể Hồ Phi.

Đột nhiên khí thể trên người Hồ Phi lại tăng vọt một con thần long chín màu nuốt thiên địa đem khí vận lực của đại lực khôn cùng gia tăng vào cơ thể hắn.

Phốc... Xuy xuy!

Trên thân Cửu u Ma Đế bốc khói, miệng vết thương càng Ngày càng sâu. thân thể bị đẩy lui cuối cùng thậm chí bị đẩy vào trong ma vực màu đen lúc trước.

- Đại ca. Lấy cửu long khí vận cộng thêm lực lượng cấm kỵ của Thần thú siêu cấp. đủ để đối kháng Ma đầu này... Kế tiếp, huynh phải theo Hám nhi đi một nơi. nếu không cho dù bọn họ thắng lợi. đại lực vẫn sẽ gặp nguy.

Trong mắt Vũ Văn Hâm có vài phần vội vàng, thúc giục.

- Chờ một chút. Làm sao ta có thể dễ dàng hữu của mình liều mạng tranh đấu. mà không thể giúp được việc gì?

Dương Phàm nhìn Hồ Phi thống khổ dị thường liều chết chống đỡ. trong lòng cực không đành lòng.

- Ý của huynh là?

- Hồ Phi, ta không thể để người một mình liều chết chiến đấu. Trước khi đi, để lão đại giúp người một tay!

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hoán Thiên Tam Thần sau lưng đột nhiên quán thông thiên hư. lực lượng của Thủy Hồn Giới cùng Địa Hồn Căn rót vào đại địa khôn cùng.

- Cảnh giới Hợp Thiên... Thái Hư Huyền Thần.

Tiếng nói Dương Phàm vừa dứt, Hoán Thiên Tam Thần sau lưng đột nhiên bành trướng ngàn vạn lần, hóa thành ba "Huyền thần" gần như lớn vô cùng, đội trời đạp đất.

Ba Thái Hư Huyền Thần phảng phất giống như muốn xé rách thiên địa. lại rời khỏi thân thể Dương Phàm bám vào sau lưng Hồ Phi.

Hồ Phi được ba Thái Hư Huyền Thần phụ gia. đột nhiên có một loại cảm quan huyền bí quán thông thiên địa. Thiên Nhân Hợp Nhất.

Bồng nhiên, kim quang hủy diệt bùng nổ từ con mắt thứ ba trên trán hắn lại mạnh thêm vài phần.

Phốc...`m!

Uy lực Tam Nhân Thần Thông của Hồ Phi lại gia tăng, liên tục chấn lui Cửu u Ma Đế về phía sau. Thân thể Hắc Tinh Ma thân trực tiếp bị xuyên thủng, xé rách.

- Lão đại. người tới vừa lúc...

Hồ Phi vẻ mặt cảm kích cùng hưng phấn, thân hình mang theo ba Thái Hư Huyền Thần, cùng với khí vận đại lực khôn cùng nhảy lên mấy vạn trượng rơi xuống trên đầu Cửu u Ma

Đế.

Thành thịch!

Một quyền hung hăng vung tới, đánh ngã thân thể Hắc Tinh Ma thân vào trong ma vực vô tận, thân thể tiếp tục chìm xuống.

`m`m`m —

Hai mắt Hồ Phi đỏ bừng, một trận tay đầm chân đá điên cuồng.

- Đánh hay lắm... Đánh hay lắm!

Dương Phàm không chế ba Thái Hư Huyền Thần vì Hồ Phi tăng thêm thiên địa hậu thuẫn vô cùng vô tận, cảnh giới cảm quan cũng thông thiên triệt địa.

Phốc... Xuy!

Tiên Tàn Thủy Hoàng bay vút tới, Thanh Long Kiếm trong tay lấy lực lượng không gì không phá hung hăng xuyên qua cổ họng Hắc Tinh Ma thần.

Đột nhiên, kiếm khí sắc bén đáng sợ của Thanh Long Kiếm hóa thành vô số kiếm khí nhỏ như sâu một tràn ngập khắp cơ thể Hắc Tinh Ma thần.

- A...

Cửu u Ma Đế kêu thảm một tiếng.

- Cửu Long phong ấn!

Tiên Tàn Thủy Hoàng liên tục bấm pháp quyết, chín kiện Chí Bảo Long Khi lấy Cửu Long Tử làm trung tâm xác nhập cùng một chỗ. hóa thành một ngọn núi lớn chín rồng xoay quanh ép Cửu u Ma Đế vào trong ma vực.

- Đại ca, mau theo ta đi. Một khi Nội Hải bị hủy diệt, Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận sẽ không hề sơ hở. ỨC VẠN SINH LINH gặp nguy. Cho dù giết chết mấy ma khu này, cũng không làm nên chuyện gì.

Vũ Văn Hâm dưới tình, thế cấp bách, một tay kéo tay Dương Phàm.

’m!

Một đạo tinh quang bằng bạc từ trên trời giáng xuống, rơi xuống dưới chân hai người.

Chờ khi người bên cạnh có phản ứng, bóng dáng hai người đã biến mất.

Trước mắt Dương Phàm bỗng sinh ra hiện tượng không gian tĩnh không trùng điệp lần lượt thay đổi, đầu vầng mắt hoa.

Ngay sau đó, thán thê trầm xuống. Dương Phàm cùng Vũ Văn Hâm lơ lửng ở một vùng hải vực vô tận.

’m Ầm Ầm —

Sóng biển ngập trời rít gào dưới chân hai người, đáy biển chấn động rất nhỏ. thậm chí truyền đến phía trên mặt biển.

Tâm thần Dương Phàm đột nhiên nin lên. mơ hồ cảm ứng được ỨC VẠN SINH LINH run rẩy cùng sợ hãi.

Khí tức hủy diệt thiên địa theo ngọn nguồn vết găm nứt của Địa Mạch Chi Tích bùng nổ.

- Dương đại ca. Toàn bộ đại lục, có thể cứu trị Địa Mạch Chi Tích chỉ có một mình huynh.

Vũ Văn Hâm sâu kín thở dài.

- Vì sao Nội Hải trọng yếu như thế?

Dương Phàm hỏi.

Tinh quang nhoáng lên một cái. hai người tiến vào đáy biển sâu, đi tới phía trên một quang sáng nhiều màu ảm đạm có phạm vi vạm vỡ.

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm dài đến ngàn trượng đang run rẩy mãnh liệt bỗng cảm nhận được sự tồn tại của Dương Phàm, phát ra vài tia vui sướng.

- Bởi vì Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận nhắm vào toàn bộ đại lục, mà Thiên cấm Nội Hải lại kết nối Ngoại hải vực khôn cùng, trở thành sơ hở duy nhất của toàn đại trận. Một khi Nội Hải Hủy diệt biến mất, đại trận sẽ không còn sơ hở. cho dù Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí tề tụ đều vô lực chống lại.

Vũ Văn Hâm thở dài:

- Cho nên. một đường sống còn của ỨC VẠN SINH LINH kỳ thật găm trên người Dương đại ca.

- Thì ra là thế!

Dương Phàm hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng trên đất. đáp:

- Ta sẽ hết sức!

- Đây cũng là kỳ ngộ lớn nhất của Dương đại ca tại giới này. Một khi thành công đại viên mãn, ngày sau tung hoành vô địch sẽ không hề là hư ngôn...

Thanh âm của Vũ Văn Hâm trong mờ mịt kỳ ào càng ngày càng nhỏ. cuối cùng ngay cả bóng dáng nàng cũng biến mất trong một vùng tinh quang.

870. Chương 822 : Địa Mạch Chi Tích

Dương Phàm ngồi xếp bằng ở sâu trong hải vực nang chuyển, núi lửa chung quanh bùng phát, động đất liên tục, sóng biển ngập trời.

Nơi này là nơi sâu nhất trong Nội Hải. vị trí rạn nứt của Địa Mạch Chi Tích.

Nó nằm ở phía trên Thiên Lan Điện, bên cạnh Thượng giới Tiên Khí Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, cũng là nơi ngọn nguồn có thể Hủy diệt toàn bộ Thiên cấm Nội Hải.

Địa Mạch Chi Tích, như rồng dài, phạm vi cực kỳ rộng lớn, nhưng là ở vị trí trung tâm này. đã có một vị trí vết nứt rất lớn, từ thượng cổ Tiên Tân. kéo dài cho tới bây giờ.

Dương Phàm nhìn theo Vũ Văn Hâm dùng Tinh Không Đại Na Di rời đi, thở thật dài.

Nếu Địa Mạch Chi Tích hoàn toàn Hủy diệt bộc phát, Ngay cả cường giả Thông Thiên tam giai, cũng không thể may mắn thoát khỏi, đến lúc đó người thứ nhất chết, chính là Dương Phàm, tiếp theo là hàng tỷ sinh linh Thiên cấm Nội Hải bị Hủy diệt.

Giờ phút này. vô số nhân loại tu sĩ, yêu tộc tu sĩ của Thiên cấm Nội Hải cũng rơi vào trong bóng ma Hủy diệt của địa mạch.

Đại Hải Nan chưa từng có, trước tiên bùng nổ, khí tức Hủy diệt tràn ngập thiên địa, có thể khiến từng tu sĩ Trắc Cơ Kỳ trở lên cảm ứng được rõ ràng.

Đám yêu tu sinh tồn trong hải vực. đối với luồng khí tức này càng miễn cảm hơn, một đám không tự chủ run rẩy.

Vĩnh Hằng Đảo. Thù Ngọc Phủ.

- Chưa từng chứng kiến Đại Hải Nan đáng sợ như thế. nhưng lại là bùng nổ trước, trong thiên địa lại có rất nhiều dị tượng, chẳng lẽ Nội Hải Địa Mạch Chi Tích, sắp sụp đổ hủy diệt

Đông Phương được sư. cũng là Bất Tử Tiên Sinh trong truyền thuyết Thiên cấm Nội Hải, ông ngáng đầu nhìn chân trời phía xa.

Lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ Thông Huyền cấp của ông, có thể nhìn thấy dấu hiệu vạn dặm thiên khung.

Chúi con số mệnh Thần Long khổng lồ, Cửu Luân Huyết Nhật đang hấp thu tinh Huyết của hàng tỷ sinh linh, triển khai một hồi tranh phong kinh thiên.

Đồng thời, ma khí tung hoành trong thiên địa, số mệnh lực truyền động, có thể nói gió nổi mây bay. nhật nguyệt thất sắc.

Lúc này, Đông Phương được sư cảm nhận được mình nhỏ bé và bất đắc dĩ.

Một người sắp bước vào tuổi xế chiều như ông, chỉ mặc cho số phận.

Chuyện mà Ngay cả ông cũng không làm được, cường giả chi cường khác của Thiên cấm Nội Hải, cùng với phần đông Nguyên Anh Kỳ lão quái, cương giả bậc cao, tu sĩ bậc thấp ... Bọn họ liên càng không biết làm sao. bị Đại Hải Nan cường đại chưa từng có, đánh cho trở tay không kịp. gặp phải nguy nan chưa từng có.

- Chẳng lẽ tận thế của Thiên cấm Nội Hải sắp đến?

Một thanh âm trống trải u lãnh, từ sâu trong địa bàn yêu tộc truyền tới.

Bọn họ cũng không biết, ngọn nguồn Địa Mạch Chi Tích bùng nổ, có một người, cổ thủ vòng thúnhất. ý đồ dùng lực bản thân, xoay chuyển đại cục Hủy diệt hàng tỷ sinh linh.

- Hâm nhi kêu ta làm như vậy, khẳng định có đạo lý của nàng.

Dương Phàm trong lòng yên lặng khác thường.

Khi định thân dưới đáy biển sâu, bốn phương tám hướng đều là nước, bên ngoài thân cũng quanh quẩn một tầng nước óng ánh màu lam. mông lung như huyền.

Lực lượng Thủy Hồn Giới dung nhập bốn phương nước biển, cảm quan của Dương Phàm nhanh chóng mở rộng, tìm hiểu tình huống Địa Mạch Chi Tích ở phía dưới.

Trong môi trường như vậy. rất thích hợp làm lớn mạnh Thủy Hồn Giới của Dương Phàm.

Địa Hồn Căn phía dưới. một vùng dòng nước màu lam như sông dài, sau khi dung hợp sóng nước trong biển sâu, cũng bắt đầu dần dần lớn mạnh.

Lực lượng của Thủy Hồn Giới, khiến Dương Phàm ở đáy biển sâu. mang đến cảm quan thông thiên cường đại.

Khi hần chạm đến Địa Mạch Chi Tích với vết nứt phía dưới Thiên Lan Điện, trong lòng chấn động.

Dưới vầng sáng bảy màu trong phạm vi vạn dặm, không ngờ có một vết nứt như rãnh trời

vết nứt kia sâu không lường được, vết nứt dài đến tám ngàn dặm, phun ra dung nham cuộn cuộn, còn có ma khí trong vực sâu.

ở vị trí trung tâm, như một cái hầm lớn có phạm vi ngàn dặm, ma khí trong đó dâng lên. lại bị Thiên Lan tiên phủ và Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trấn áp.

- Khó trách phải dùng tiên phủ khổng lồ như thế, cũng phải mượn Thượng Giới Tiên Khí và lực lượng bảy viên Truyền Thừa Linh Châu, mới có thể trấn áp ngọn nguồn Hủy diệt này.

Khí tức Hủy thiên diệt địa kia. gần như khiến linh hồn của hần hít thở không thông.

Đây vẫn là tu vi Dương Phàm đạt tới trình độ Hoán Nha Kỳ đại viên mãn, mượn dùng Thủy Hồn Giới và Địa Hồn Căn, mới khó khăn tìm tòi nghiên cứu đến nguyên nhân căn bệnh của Địa Mạch Chi Tích.

Ngoại trừ vết nứt như rãnh trời, trên địa mạch trong phạm vi lân cận mười vạn dặm, còn che kín vết rạn khắp nơi.

Nói là vết rạn, chính là tương đối so với cái rãnh trời kia. những vết rạn sâu không thấy đáy này. rộng chừng mấy trượng đến mấy trăm trượng, chiều dài ít nhất cũng có mấy mươi dặm, mấy trăm dặm.

Khi Địa Mạch Chi Tích bùng nổ. mặc dù là những vết rạn này. có thể thôn phệ cường giả cấp Nguyên Anh lão quái đến chết.

về phần vết nứt vực sâu như rãnh trời kia, lực lượng Hủy diệt cường đại ngàn vạn lần, lực lượng này có thể chấn động toàn bộ Thiên cấm Nội Hải, khiến hàng tỉ sinh linh tiêu vong.

ở trước mặt lực lượng tự nhiên hủy thiên diệt địa, Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự nhỏ bé của mình.

- vết nứt của địa mạch, đang khuếch tán, ta cùng Thiên Lan Điện nhiều nhất chỉ có thể kiên trì cùng hai tháng, một khi hai tháng qua đi, mọi thứ đều có chiều hướng diệt vong, mặc dù là khu vực đại lục khác, cũng khó thoát khỏi bóng ma Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận

Một âm thanh hùng hồn chinh đại. vang lên trong đầu Dương Phàm.

Thanh âm kia cũng có chút bất đắc dĩ.

Dương Phàm biết, thanh âm này. đến từ Thượng Giới Tiên Khi Thất Tinh Trấn Ma Kiếm sau lưng.

- Hai tháng?

Dương Phàm chưa xót cười.

Nói cách khác, trong vòng hai tháng, nếu Dương Phàm không thể cứu được Địa Mạch Chi Tích, như vậy Nội Hải hủy diệt, toàn bộ đại lục rơi vào tận thế.

Bản thân hắn, trừ phi có thể trong nháy mắt thoát ra Đông Thắng Đại Lục. đi tới Ngoại hải vực.

Nhưng đây hiển nhiên không có khả năng, cho dù cho hai tháng thời gian, thậm chí thời gian hai năm, Dương Phàm cũng vị tất có thể thoát khỏi đại lục.

Ngay cả hắn có thể thoát khỏi đại lục, thân nhân bằng hữu của hắn thì sao?

- Đây cũng là kỳ ngộ lớn nhất của Dương đại ca ở thế giới này. Một khi công thành đại viên mãn, sau này tung hoành vô địch, không phải là hư ngôn

Ám thanh trước khi đi của Vũ Văn Hâm, lại hiện lên trong đầu Dương Phàm.

- Bất luận thành công hay không, ta phải thử một lần, cũng như năm đó u Ảnh Ma Chủ mang theo Ma Vân Thành va chạm với Thượng Giới Tiên Khí.

Ánh mắt Dương Phàm kiên định hơn.

Năm đó, đối mặt với đại thế không thể ngăn cản, tất cả mọi người đều bỏ qua cho, Dương Phàm vẫn còn một chút chấp niệm cuối cùng trong lòng, cùng với dự vọng muốn sống trong lòng.

Tiếp theo, Dương Phàm Bắt đầu cẩn thận suy xét phần tích căn bệnh của Địa Mạch Chi Tích.

vết nứt như lạch trời vực sâu. Dương Phàm không biết nó xuất hiện như thế nào, nhưng phía dưới chỗ giữa của nó, có một ma vực không lồ.

Loại ma vực này. cùng lăng mộ của Tần Hoàng có chút tương tự. nhưng rộng lớn hơn.

- Nơi này chắc là ngọn nguồn của chứng bệnh, cũng là chỗ khó trị tận gốc nhất, có thể xưng là nội thương. Mà vết nứt lân cận địa mạch là luồng lực lượng này khuếch tán, thương tổn mang tới có thể cho là ngoại thương.

Dương Phàm cẩn thận phân tích.

Nguyên nhân bệnh phần làm nội thương và ngoại thương.

Đối mặt với nội thương, cũng chính là vực sâu lạch trời kia, Dương Phàm cảm giác sự vô lực sâu sắc, muốn trực tiếp trị tận gốc, hiển nhiên không có khả năng.

Nhưng không trị được nội thương, ngoại thương lân cận địa mạch, chứng nó không nằm trong phạm vi trấn áp của Thiên Lan Điện và Thượng Giới Tiên Khí, thương thế chỉ có thể càng Ngày càng nặng, phạm vi càng Ngày càng rộng lớn.

Cho đến một khắc, ngoại thương này không còn mở rộng, hơn nữa giao hòa cho nhau, tạo ra vết nứt to lớn, hoặc là cộng thêm nội thương, Ngay cả tiên nhân hạ giới, cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

- Một khi đã như vậy, ta đây trước ra tay từ “ngoại thương”, sau khi chữa trị bọn chúng, lại xâm nhập “nội thương”, từ nông tới sâu.

Dương Phàm thi thảo lắm bẫm.

Rất nhanh, lực lượng của Địa Hồn Căn và Thủy Hồn Giới tràn tới chỗ vết nứt nhỏ lại.

Chủ lực trị liệu vết thương địa mạch là Địa Hồn Căn, tiếp đó Sinh Mệnh Lực Chung rót vào sinh cơ. khu trừ lực lượng Hủy diệt, mà Thủy Hồn Giới lấy nhu tính mà trợ giúp trị liệu.

Bởi vì có kinh nghiệm khai thông trị liệu tử địa Dịch Quy Lâm, Dương Phàm lần này rất nhanh tìm được bí quý.

Không bao lâu. một vết nứt được Dương Phàm chữa khỏi xong, cảm giác một luồng lực sinh cơ tinh khiết dừng mãnh tràn vào trong cơ thể. Chuyên hóa làm pháp lực cường đại.

Tu vi tăng lên, Dương Phàm tự nhiên cao hứng, nhưng là vì ngọn nguồn Hủy diệt của Địa Mạch Chi Tích không trị tận gốc, cũng không thể lập tức trị tận gốc. tùy thời tùy khắc, đều có thể sinh ra vết nứt mới.

Dương Phàm vừa vặn chữa khỏi một chỗ ngoại thương, nơi khác lại vừa sinh ra một ngoại thương mới.

- Ta phải đẩy tốc độ nhanh hơn.

Dương Phàm chấn động tâm thần, phần lực lượng của Địa Hồn Căn ra làm mấy cỗ, đồng thời trị liệu mấy chỗ vết nứt.

Cứ như vậy, tốc độ trị liệu của hắn, miễn cưỡng vượt qua sự sinh ra của vết thương mới.

- Thật tốt quá! Nếu người có thể suy trì tốc độ này, có thể làm chậm lại sự bùng phát của Địa Mạch Chi Tích hơn ba năm.

Thanh âm của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm truyền đến.

- Ba năm?

Dương Phàm hít sâu một hơi. cố gắng dùng toàn lực áp bức tiềm lực của mình, giống như thấy được hy vọng càng nhiều.

Tuy rằng lúc mới Bắt đầu, tốc độ trị liệu của hắn, chỉ là miễn cưỡng duy trì sự cân bằng với vết nứt mới sinh ra của địa mạch.

Nhưng theo hắn không ngừng trị liệu, tu vi nhất định có thể có được tăng lên, tốc độ trị liệu như vậy cũng sẽ nhanh hơn.

- Có hi vọng ... Có hi vọng.

Dục vọng muốn sống trong lòng Dương Phàm càng Ngày càng mãnh liệt.

Khi hắn đang kiệt lực vội vàng trị liệu, tiếng thở dài của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm truyền tới:

- Chỉ tiếc trong Thiên Lan Điện, còn có nhiều bảo bối như vậy, lực lượng bộc phát của địa mạch, rất nhanh sẽ nuốt hết.

- Bảo vật trong Thiên Lan Điện?

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên thoáng động.

Vội vàng phán ra một chút tâm thần đến Tiên Hồng Không Gian, khiến phán thân hắn chủ trì chuyện này.

- Dạ! Chủ nhân.

Thạch Thiên Hàn và Mộc Phong vội vàng đi làm chuyện này.

Không bao lâu, độc hạt đại quán tiễn vào Thiên Lan Điện.

Kết quả, hai đại phán thân kinh hi phát hiện, trong toàn bộ Thiên Lan Điện, hầu hết cấm chế. đều xuất hiện sơ hở, thậm chí trực tiếp tan vỡ.

Bởi vì lần này Địa Mạch Chi Tích bùng phát, làm một lần cường đại chưa từng có, gần như khiến không ít cấm chế trận pháp trong Thiên Lan Điện, mất đi tác dụng.

Điều này cũng có nghĩa. Dương Phàm có thể vơ vét hầu hết bảo vật trong Thiên Lan Điện.

Rất nhanh, đại quân độc hạt chia làm ba tổ. phân biệt chạy tới mật khẩu linh bảo, mật thất được phòng, mật điện linh Thạch.

Khi tiến vào mật điện linh Thạch, sở linh Thạch khổng lồ, gần như đều mất đi cấm chế bảo hộ, ngay cả từng rương cực phẩm linh Thạch, cũng không ngoại lệ.

Khi Dương Phàm trị liệu, biết được tình huống như thế, trong lòng mừng rỡ.

- Đúng rồi! Đừng quên Tụ Lôi Đình trong linh bảo mật khẩu.

Dương Phàm truyền ý niệm cho phán thân.

Khi đại quân độc hạt tiến vào linh bảo mật điện, phát hiện vốn cấm chế trên đài cao, đã sụp đổ hơn phần nửa.

Mấy mươi kiện thông linh pháp bảo có phẩm chất tốt, thậm chí trực tiếp rơi trên mặt đất.

ở chính giữa, một cái đỉnh đồng hoa văn hiện lên màu tím, cao chừng mười trượng, vờn quanh từng tia lôi quang, nhìn giống như phong cách cổ xưa xù xì, lại thần bí xa xưa.

Đây là Tụ Lôi Đỉnh trong truyền thuyết, có thể hút lôi điện vào trong đỉnh, cường giả có pháp lực cao, thậm chí có thể hấp thu lực thiên kiếp, chính là kỳ vật điên cuồng mà nhân sĩ sắp độ kiếp và nhân sĩ tu luyện pháp thuật lôi hệ.

Lúc này, toàn bộ Thiên Lan Điện vì Dương Phàm mở rộng cửa lớn...

871. Chương 823: Hy Vọng! Cứu Thế Chủ!

Một dấu hiệu này, thậm chí khiến cho cường giả cao nhất Ngoại hải vực chú ý.

Chẳng lẽ là tận thế của thế giới buông xuống?

Giờ phút này. ở kinh đô Đại Tần, Tần Hoàng lăng, một trận đại chiến có một không hai, liên tục rất lâu. vẫn chưa từng chấm dứt.

Cửu u Ma Đế dùng Hắc Tinh Ma Thần do cứu đại ma khu luyện chế thành, lấy thực lực bất tử bất diệt, kim cương bất hoại, ngạo thị hoàn vũ.

Dùng chín kiện Chí Bảo Long Khí dung hợp hình thành Cửu Long phong ấn, một tòa núi lớn màu vàng do Cửu Long uốn lượn, phía trên lóe ra hào quang chín màu. lờ mờ có thể nhìn thấy hình dáng ban đầu của chín kiện Chí Bảo Long Khí.

Lúc đầu, dưới sự giúp đỡ của ba Thái Hư Huyền Thần của Dương Phàm, Tiên Tàn Thủy Hoàng và Hồ Phi, một lần ép Cửu u Ma Đế vào trong vực sâu.

Nhưng mà vị Ma đế này. Ngay cả tu vi vẫn chưa khôi phục lại đến một phần vạn thời kì đỉnh, cũng không có thể dễ dàng trấn áp.

- Nhân loại nhỏ bé! Bỏ qua cho tranh đấu vô ích. lấy thực lực của ngươi, nếu muốn trấn áp bản Ma tôn. vẫn còn chưa đủ. Khi thời khắc Thiên cầm Nội Hải hoàn toàn hủy diệt, Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận sẽ đạt tới mức hoàn mỹ không sót mé, thiên địa là đỉnh lô, toàn bộ đại lục trở thành một Tinh Huyết Trì...

Tiếng cười điên dại của Cửu u Ma Đế. từ trong vực sâu truyền ra.

Dưới trấn áp của núi lớn Cửu Long, thân thể Hắc Tinh Ma Thần to lớn của hắn, dựng lên từng từng ngạo nghễ, chống lại với Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí hội tụ, cùng với lực lượng số mệnh của toàn bộ đại lục.

Tiên Tàn Thủy Hoàng sắc mặt lạnh lùng, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, cố gắng vô cùng.

Giờ phút này, mất đi sự trợ lực của ba tôn Thái Hư Huyền Thần của Dương Phàm. Hồ Phi rơi vào trong hôn mê.

Yêu Long Hoàng nghĩ hết biện pháp, mới miễn cưỡng đưa Hồ Phi đến đây.

Hồ Phi khôi phục đến hình thái bình thường, một con khi con cực kỳ bình thường, thân thể chổng chéo vết thương, lộ ra vẻ mệt nhọc rất sâu. lúc này chìm vào ngủ say.

- Không xong! Linh hồn ngủ say.

Yêu Long Hoàng kiểm tra tình huống của Hồ Phi, chấn động, thần tình ưu sầu.

Linh hồn ngủ say, tới một trình độ nào mà nói, gần như ngang với tử vong, cho dù thánh dược sư của Đại Tần ra tay, cũng không có nhiều nắm chắc cứu sống lại.

- Nếu Dương Phàm ở nơi này, còn có mấy phần nắm chắc.

Yêu Long Hoàng âm thầm ưu sầu.

Ông cũng không biết, khi từng ở Ngự Dương Quốc, loại tình huống linh hồn ngủ say này, Hồ Phi đã từng có một lần.

- Cửu u Ma Đế! Hôm nay chỉ cần bốn hoàng còn nơi này. cho dù giá trị lớn hơn nữa, cũng phải bảo vệ người.

Tiên Tàn Thủy Hoàng cắn chặt hàm răng, sắc mặt lạnh như băng, trong mắt toát ra kiên định dị thường.

Giờ phút này, mọi người ở nơi này vẫn không có ai vọng tưởng có thể giết chết thân thể Hắc Tinh Ma thần này.

Phong ấn đã là thứ xa xỉ lớn nhất rồi.

Từ thời thượng cổ bắt đầu, một số Ma đầu và yêu vật có thực lực cường hoành, thân thể cường hãn tới cực điểm, mặc dù lúc ấy phần đông cường giả đứng đầu liên hợp. cũng không thể giết chết.

Dưới tình huống như thế, liền chỉ có một chọn lựa: Phong ấn!

- Ha ha ha... Vậy bản đế thật sự muốn nhìn, người còn có thể kiên trì bao lâu.

Cửu u Ma Đế chống cự trấn áp. cùng lúc trong mắt lại lộ ra một chút ý trêu tức.

- Quả nhiên trên thân gia tăng số mệnh lực của toàn bộ đại lục, lực lượng dùng không hết, cuối cùng hoàn toàn phong ấn người. Tạm gác lại sau này tuyệt thế cường giả xuất thế, lại đến giết người.

Trên thân Tiên Tàn Thủy Hoàng rõ ràng dâng lên một luồng long khí vô song, đứng ở trên đỉnh chính nghĩa và đạo nghĩa. Tinh thần ý chí của ông cũng lại được thúc dục đến đỉnh.

- Chê cười! số mệnh lực và Luân Hồi Nhân Quả tương liên, cũng giống như thiên địa

linh khí, một mặt lấy dùng, cuối cùng sẽ khô kiệt, càng Ngày càng ít....

u Ảnh Ma Chủ cười nhạo nói.

Giờ phút này. lấy trình độ của hắn cùng với Đại Thiên Ma, còn chưa thể tham dự đối kháng tranh phong với giữa Tiên Tàn Thủy Hoàng và Cửu u Ma Đế.

Tiên Tàn Thủy Hoàng có cửu long khí vận gia thân, lại thêm chín kiện chí bảo dung hợp làm một thể núi lớn Cửu Long. Cho dù Chân Tiên. Chân Ma buông xuống, cũng vị tất có thể tranh phong chính diện.

Tuy rằng một kiện Chí Bảo Long Khi không thể chống lại tiên khí, nhưng nếu như chín kiện hợp nhất, dĩ nhiên vượt qua tiên khí, có lẽ chỉ có Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trấn áp Địa Mạch Chi Tích, có thể đánh đồng.

- Lấy năng lực hiện tại của ta, Ngay cả Chân tiên, Chân Ma bình thường, đều có thể chém giết. Mà Cửu u Ma Đế hiện tại tu vi vẫn chưa đạt tới mức Chân Tiên, không ngờ có thể chống cự với ta. Thân thể mới của lão. cũng quá cường đại, nếu như cho hắn luyện chế ra thân thể có thể so với Tiên Thiên Ma Thân, vậy thì thất giới này

Tiên Tàn Thủy Hoàng trong lòng âm thầm kêu khổ.

Tại một trình độ nhất định, Tiên Tàn Thủy Hoàng và lực lượng phía sau Cửu u Ma Đế đều mệnh mông như biển, dùng không hết. ít nhất đầu thêm một trăm năm, cũng không có vấn đề.

- Bọn họ tiếp tục đấu như vậy, không biết phải chờ đến khi nào. Nếu dẫn cường giả khác Ngoại hải vực đến đây

Đại Thiên Ma lộ ra vẻ ưu sầu.

- Nếu cứ kéo dài tiếp, Ngay cả có khí vận cửu long gia thân, bản thân tinh khí thần của Tiên Tàn Thủy Hoàng Không bằng đại nhân Ma Đế đại nhân. Thân thể do cửu đại ma khu tạo thành làm gì đơn giản như vậy. Hơn nữa, một khi Thiên cầm Nội Hải bị hủy diệt, Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, đến lúc đó Ma Đế đại nhân có thể một tay che trời, Ngay cả Chân Tiên Chân Ma tiến vào đại lục, cũng là chìm trong lòng, cũng làm lộ đỉnh máu huyết.

u Ảnh Ma Chủ nói với vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Thi ra là thế, Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận trong truyền thuyết không ngờ có uy lực như thế?

Đại Thiên Ma lộ ra vẻ kinh hãi.

- Hừ! Linh khí Đông Thắng Đại lục phần bổ không giống với trình tự tu tiên, mà do duyên cớ trận này. Ngay cả Đại Tân có Chí Bảo Long Khí tọa trấn, trình tự tu vi nhiều nhất cũng vượt qua đến Hợp Thể Kỳ. Mà khu vực ngoại cảnh khác, như Bắc Tần. to như Cực Bắc. Hoá Thân Kỳ chính là giới hạn lớn nhất.

- Nhưng vì sao giới hạn cao nhất tu vi của Nội Hải có thể đạt tới Hoá Thần trung Kỳ?

Đại Thiên Ma rất khách khí thỉnh giáo.

u Ảnh Ma Chủ này có lẽ là người hầu dưới ghế của Cửu u Ma Đế, công thần lớn nhất ở Nhân giới.

Một khi kế hoạch đoạt thiên thành công, Cửu u Ma Đế thậm chí đồng ý cho u Ảnh Ma Chủ trở thành người đứng đầu Ma giới, đây là loại hấp dẫn nào?

Chỉ cần muốn, Đại Thiên Ma liền tâm động vạn phần.

- Nội Hải có một vị trí rất đặc thù, kết nối cả ngoại hải vực. Người thân ở ngoại hải vực. hẳn là biết ngoại hải mệnh mông vô tận, vẫn kéo dài đến cuối giới này. diện tích gấp ngàn vạn lần đại lục, Ngay cả Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận, cũng không thể vượt qua ngoại hải vực. Điều này cũng làm cho Thiên Cam Nội Hải câu thông với ngoại hải, trở thành vị trí sơ hở duy nhất của Tể Thiên Trận ở đại lục.

Bí mật u Ảnh Ma Chủ biết được, quả thực không ít.

Đại Thiên Ma âm thầm giật mình, u Ảnh Ma Chủ này không hổ là nhân vật từ thượng cổ sống lại đến nay, nghĩ đến hơn phần nửa hẳn là nhân vật cấp Ma Vương từ Thượng Giới.

- Buồn cười lão già Vu Tôn có gan như con chuột, không liên thủ với bản Ma Chủ, cuối cùng có Ngày hẳn sẽ hối hận.

Thân ảnh u Ảnh Ma Chủ mơ hồ bất định, vạn vẹo tại chỗ.

- Đúng vậy. Một khi Thiên cấm Nội Hải huỷ diệt, thế giới này nằm trong tay Ma đế.

Đại Thiên Ma hơi phụ họa nói.

- Tuy nhiên ... Bản Ma Chủ có một chuyện lo lắng duy nhất.

u Ảnh Ma Chủ dường như nghĩ đến người nào. mặt lộ ra vẻ chán ghét nói:

- Người kia đã không phải lần đầu tiên phá vỡ kế hoạch của bản Ma Chủ

- Người kia?

Đại Thiên Ma nao nao, chợt nghĩ đến nhân vật trong thông đạo trước đó u Ảnh Ma Chủ kiệt lực muốn tiêu diệt.

- Trước im lặng xem hai tháng, theo ta phóng đoán, Thiên Lan Điện nhiều nhất có thể duy trì hai tháng

u Ảnh Ma Chủ trong lòng lơ mơ có chút bất an.

Tinh Tôn thần bí khó lường kia, lấy thần thông vô thượng Tinh Không Đại Nguyên Na Di, mang Dương Phàm vào Nội Hải.

Vạn nhất... Dương Phàm này có biện pháp cứu chữa Địa Mạch Chi Tích.

- Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng. Cho dù bán tiên thế giới này đích thân tới. nhiều nhất cũng chỉ có thể lùi lại huỷ diệt Nội Hải, mà không thể nghịch chuyển đại thế này.

u Ảnh Ma Chủ tự an ủi mình.

Ngay cả hẳn là ma đầu thượng giới có lai lịch không tầm thường, nhưng người kia liên tiếp phá hư kế hoạch của hẳn, lơ mơ lưu lại bóng ma trong lòng.

Hắn cũng không biết, Dương Phàm lúc này, tâm thần đã hoàn toàn chìm đắm trong việc khai thông Địa Mạch Chi Tích.

Thủy Hồn Căn kết hợp với Địa Hồn Căn, lực cảm quan của Dương Phàm ở dưới đáy biên sâu. đạt tới trình độ Thông Thiên.

Lấy Sinh Mệnh Lục Chủng làm trung tâm, Địa Hồn Căn làm chủ lực, Thủy Hồn Căn làm phụ. Dương Phàm mỗi thời mỗi khắc, đều có thể khai thông mấy khe.

Trong quá trình khai thông chữa trị địa mạch, tu vi của Dương Phàm, tăng trưởng với tốc độ có thể thấy được.

Vốn từ Hoán Nha Kỳ đại viên mãn, tấn công vẫn Hoa Kỳ Hợp Thiên bậc ba, muốn tích lũy chất biến pháp lực, theo lẽ thường tu luyện ít nhất cần ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm.

Mà giờ phút này, chuyện chữa trị địa mạch mang tới tu vi. đối với Dương Phàm mà nói. đúng là cảm thụ rõ ràng.

- May mắn ta thành công ngưng tụ Thủy Hồn Giới, có cơ sở ổn định, hơn nữa một trận chiến với Thiên Thu Vô Ngân, hấp thu tinh thần ý chí. về phương diện ý cảnh, đã chạm được trình tự rất cao.

Dương Phàm âm thầm may mắn.

Lúc này, hắn lơ mơ cảm nhận hàm nghĩa trong lời nói của Vũ Văn Hâm.

Lần này chữa trị Địa Mạch Chi Tích, đối với hắn mà nói. là kỳ ngộ rất lớn.

Tấn chức Hợp Thiên bậc ba, đó là tối thiểu, về phần có thể tăng tới trình tự nào, Dương Phàm không thể đánh giá được.

Nhưng ý tứ trong lời nói của Vũ Văn Hâm, một khi đại viên mãn thành công. Dương Phàm ngạo thị một giới, Ngày tung hoành vô địch sẽ không xa

Tu vi tăng lên là một phương diện, Dương Phàm ổn định tâm thần, vận chuyển càng nhiều pháp lực khắp toàn thân.

Từ Thủy Hồn Giới. Địa Hồn Căn, Sinh Mệnh Lục Chủng, Hoán Thiên Tam Thần ... Những thứ này đã trở thành cơ cấu vận Chuyển hoàn m. cũng như thực vật.

Nếu nhu bình thường, Dương Phàm không thể hấp thu pháp lực mệnh mông vô tận.

Nhưng mà nay, dưới cơ cấu vận chuyển tuần hoàn, Dương Phàm có thể nhanh chóng chuyển pháp lực có được thành của mình, cũng ngưng luyện trong cơ thể.

Thời gian trôi qua. chói mắt hai tháng trôi qua.

Trong lúc này, tốc độ Dương Phàm chữa trị địa mạch, nhanh hơn trước đây rất nhiều, lơ mơ vượt qua vết thương mới sinh ra.

- Thật tốt quá ... Thiên cầm Nội Hải được cứu rồi, người chính là cứu thế chủ sinh linh trên một giới này.

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm nói với vẻ vui sướng vô cùng, truyền vào trong đầu Dương Phàm.

- Cứu thế chủ?

Dương Phàm cười khổ nói:

- Cứu người đời. lại càng là cứu bản thân ta.

Cùng lúc đó. ở sâu trong một mảnh hải vực mệnh mông.

Sóng to nơi này. so với Thiên cầm Nội Hải. còn muốn lớn hơn nhiều.

- Không nghĩ tới nha ... Dương Phàm này không ngờ thành công ... May mắn ta không hợp tác với đám ngốc u Ảnh kia.

Một lão già khô gầy nắm trong tay Thiên Kỳ Lục Lăng, nói với vẻ may mắn.

872. Chương 824 : Nguyệt Vọng Thăng Cấp

Nháy mắt. hai tháng trôi qua.

Địa Mạch Chi Tích yên ôn vô sự.

Toàn bộ Thiên cấm Nội Hải, hàng tỉ sinh linh, trong lúc kéo dài hơi tàn, thấy được một đường hy vọng.

Tuy nhiên dưới Đại Hải Nan cường đại như thối tu sĩ Thiên cấm Nội Hải chết đi, chừng ngàn vạn đến hơn ức.

Vĩnh Hằng Đảo.

- Lẫn Đại Hải Nan này cường đại chưa từng có, dư uy liên tục hai tháng vẫn không giảm ... Kỳ quái chính là, Địa Mạch Chi Tích theo lý nên sụp đổ hủy diệt, không ngờ bình yên vô sự.

Đông Phương được sự đứng lặng trước phủ đệ màu xanh biếc, trong mắt thấy được hy vọng, tràn đầy may mắn.

- Một khi đã như vậy, ta liền đi xem Thiên Lan Điện, rốt cuộc có cao nhân nào tọa trấn.

Vị Bất Tử Tiên Sinh thần bí khó lường trong Nội Hải này. một lão nhân sắp bước vào mộ, không chút do dự bước lên con đường tiến về ngọn nguồn hủy diệt.

Mà ở hoàng cung Đại Tần, Cửu Long phong ấn đang chống lại thân thể Hắc Tinh Ma Thần, cũng chẳng phân biệt được thắng bại.

Hắc Tinh Ma Thần như kim cương bất hoại, lực khôi phục kéo dài rất mạnh, ma vực dưới chân cung cấp lực lượng vô cùng, thiên địa tinh huyết cung cấp nguyên khí tinh hồn to lớn cho hắn.

Tiên Tần Thụy Hoàng tập hợp toàn bộ sổ mệnh đại lục, ngoài ra, năm cây long kỳ trấn thủ Đại Tần, về mặt trình độ nhất định, cũng khai thông cho hắn lực lượng càng nhiều.

Đây là một hồi đại chiến kéo dài.

Thời gian hai tháng nhìn thì dài, đối với Tiên Tần Thụy Hoàng đối kháng với Cửu u Ma Đế, căn bản không đủ nhắc tới.

Lấy tình thế tiếp tục như thế. hai đại đầu sỏ Ngay cả đại chiến trăm năm, cũng không tổn thương nguyên khí.

- Thật sự là một tên khó chơi... Người rốt cuộc là ai?

Trên khuôn mặt tà dị của Cửu u Ma Đế cũng lộ ra một chút bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn tin mười phần, dường như mọi thứ như một trò chơi.

- Ta là Tần Tuấn, cũng là Tần Ngạo Thiên.

Trên khuôn mặt lạnh lùng bá đạo kia lộ ra càng nhiều hình dáng và thần vận thuộc về Tần Tuấn.

Hắn là người kiên định và quả quyết như thế, cho dù phải trả giá đắt, cũng phải mang tới cho ma đầu toàn bộ nguy cơ hủy diệt, còn trấn áp.

- A Tuấn! Nói như vậy ngươi vẫn chưa chết sao?

Mặt Hàn Kỳ lộ ra vẻ mừng như điên.

Vào thời khắc Tần Tuấn rơi vào Thiên Nhất Hồn Thủy, Ngay cả Dương Phàm cũng không thể phán đoán sống chết của hắn.

Người đàn ông trước mặt này là Tần Tuấn, và cũng là Tiên Tần Thụy Hoàng Tần Ngạo Thiên.

- Chậc chậc! Trái lại càng Ngày càng thú vị. Văn Tiếu Tiên Đế để lại cho người lực lượng tinh, thần ý chí và phản pháp lực. vẫn còn lưu lại đến nay.

Trong mắt Cửu u Ma Đế xẹt qua một chút vẻ trêu tức.

Mặc dù dưới hoàn cảnh xấu, gặp phải nguy hiểm cũng được trấn áp. Cửu u Ma Đế vẫn đang có dáng vẻ tỉnh trước kỹ càng.

- Cửu u Ma Đế! Tận thế của ngươi cũng đến rất nhanh. Hai tháng, Thiên cầm Nội Hải vẫn tồn tại như trước. Sơ hở của Tê Thiên Phệ Huyết Đại Trận vẫn còn tồn tại, âm mưu của ngươi cuối cùng thất bại.

Tiên Tàn Thụy Hoàng lạnh lùng ngạo nghễ nói.

- Không nghĩ tới tiểu tử kia thật sự thành công, có thể làm chậm lại sự hủy diệt của Thiên Cầm Nội Hải. Bán đề đột nhiên rất có hứng thú với hắn....

Khoé miệng Cửu u Ma Đế nhếch lên một chút cười tà.

- Như thế nào có thể. tiểu tử kia không ngờ lại phá hư kế hoạch của chúng ta. thành công làm chậm sự hủy diệt của Địa Mạch Chi Tích.

u Ảnh Ma Chủ không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

- Hắn đang làm chậm lại Nội Hải hủy diệt. Nếu chữa trị vết nứt của địa mạch, lấy thần thông Nhân giới, thì không có khả năng làm được. Huống chi tu vi người này, Ngay cả Thông Thiên tam giai cũng chưa đạt tới.

Đại Thiên Ma cười nói.

- Chỉ hy vọng như thế. nếu hắn vãn vẹn chỉ làm chậm lại sự bùng nổ của Nội Hải, nhiều nhất chỉ kéo dài hơi tàn, đang giãy dụa mà thôi.

u Ảnh Ma Chủ vặn vẹo khuôn mặt, trong đôi mắt lộ ra cừu hận lạnh lùng.

Lúc này, cả Tàn Hoàng lăng đã phong bế với bên ngoài, không thể ra được, cũng không thể vào.

Tuy nhiên nơi này chiến đấu kinh thiên, kéo dài.

Nhưng mà. chân chính chủ đạo mấu chốt thắng bại, cũng không ở trong này. mà là ở Thiên Cầm Nội Hải cách nơi này không biết xa xôi dường nào.

Thời gian bay nhanh trôi qua.

Hai tháng ... Năm năm... Một năm... Ba năm.

Ba năm trôi qua.

Địa Mạch Chi Tích, vẫn duy trì bên bờ hoàn toàn hủy diệt, Đại Hải Nan vẫn liên tục, ngoại trừ vô số sinh linh bậc thấp chết, tồn tại trên bậc cao. chết cũng không thấm trọng.

Trong ba năm đó, Tiên Tàn Thụy Hoàng đối kháng với Cửu u Ma Chủ, vẫn không phần thắng bại.

- Quá khiến bản đế kinh hi rồi.

Cửu u Ma Đế lộ vẻ kinh, dị trên mặt.

Mà u Ảnh Ma Chủ và Đại Thiên Ma. sắc mặt rất khó chịu.

- Thật không nghĩ tới. Dương Phàm lại trở thành hy vọng của một giới này. cứu thế chủ của đại lục.

Quạt lông trong tay Hàn Kỳ bị tàn phá không chịu nổi. ánh mắt hướng về phía Thiên Cầm Nội Hải:

- Dương tông sư! Ngươi nhất định phải kiên trì.

Giờ khắc này, trong đầu hắn phảng phất nhớ lại tông sư Thiên Thu Vô Ngân nói:

- Bồ cục và mưu kế cũng chính là một đạo. vì sư chưa bao giờ phải đổi đường đi của ngươi. Mà nay ngươi thất bại, không nên ghen ghét đối thù, cũng không nên có bất cứ cảm xúc gì phản đối. Trái lại, ngươi càng nên kính trọng đối thủ đánh bại ngươi, do đó tự vượt qua mình. Nếu không ngươi mãi mãi bị lòng dạ và tâm nhìn của mình làm hạn chế.

Bỗng nhiên hắn phát hiện, Dương Phàm là một tông sư đáng để kính nể giống như sư tôn. Trí tuệ và trình độ của bọn họ. đều làm người ta kính phục như vậy.

Tại Nội Hải cách nơi này không biết bao xa.

Thiên Cầm Nội Hải. Thất cầm Hải, Địa Mạch Chi Tích.

- Rốt cục tới rồi

Một lão già mũi đỏ vì rượu với quần áo có chút rách lam lũ, xuất hiện ở Thất cầm Hải.

Rốt cuộc là lực lượng nào. khiến thời kỳ huy diệt Thiên cầm Nội Hải ước chừng kéo dài được ba năm.

Đông Phương được sư tại hoàn cảnh Đại Hải Nan chấn động thiên địa, từ Vinh Hằng Đảo bay thẳng đến nơi này. không ngờ dùng hết ba năm.

Phi hành trong nghịch cảnh, đây là loại gian khổ cỡ nào.

Trong tầm mắt. thiên địa cuồng bạo sóng gió thổi quét, nuốt hết mọi thứ.

Mang theo kính ngưỡng và tò mò thật sâu, Đông Phương được sư lên vào đáy biển sau.

Rất nhanh, ông thấy được quang sáng bảy màu ảm đạm nơi Thiên Lan Điện, cùng với Thượng Giới Tiên Khí khí thế to lớn.

Đột nhiên, ánh mắt lão nan lên, dừng lại ở một nam tử khoanh chân trước Thượng Giới Tiên Khí.

Khuôn mặt tuấn nhã. bình thản vô cùng, quanh thân bỗng quanh quần làn nước óng ánh màu lam.

ở sau lưng hắn, có ba hư ảnh cao hơn trượng, lộ ra ba màu hư quang xanh hồng tím.

- Là người

Đông Phương được sư kinh hô một tiếng.

Khi ông đi vào nơi gần Thượng Giới Tiên Khí, phát hiện chung quanh chỗ Dương Phàm, một mảnh lực ý sinh cơ. cũng tràn ra mấy trăm dặm.

Dưới hoàn cảnh lực lượng huy diệt tràn ngập toàn bộ không gian, chung quanh của người đàn ông này, dĩ nhiên là cảnh tượng sinh cơ bừng bừng thế nào.

Lại nhìn vết rách của địa mạch hiện giờ. sớm khép lại, cũng bao trùm một mảnh lực ý phía trên, tràn đầy các loại thực vật kiên cường.

Thậm chí mỗi một khắc, hắn nhìn thấy một vết rách mới sinh ra, sau đó chỉ khoảng nửa khắc liền khép lại.

- Thì ra là Đông Phương được sư.

Dương Phàm chậm rãi mở to mắt. trong mắt hiện lên một chút lực ý trong suốt, khí tức tràn ngập, hoàn toàn tương phản với khí tức hủy diệt bùng phát của địa mạch.

Tâm thần Đông Phương được sư chấn động, giờ khắc này cảnh giới trên người Dương Phàm lộ ra. hắn căn bản không thể nào đoán được.

- Người thật sự làm được rồi.

Đông Phương được sư run giọng nói. đi tới trước mặt Dương Phàm, trong mắt tràn ngập vẻ kính nể, chờ mong, vui mừng.

- Điều này cũng ít nhiều do Đông Phương được sư đã từng nhắc nhở.

Dương Phàm lại cười nói.

Cùng thời điểm chữa trị địa mạch, còn có thể phần tâm nói chuyện.

Điều này chứng minh năng lực trị liệu của hắn, đã hoàn toàn vượt qua sự phá hư của địa mạch, tốc độ sinh ra khe nứt mới.

- Đúng vậy! Không nghĩ tới trước đây một hồi giả thiết kia của lão phu, không ngờ có thể được Dương Nguyên Tôn chân chính thực hiện.

Đông Phương được sư thở dài một tiếng, cảm khái không ngừng.

Dương Phàm cũng không ngăn hồi tưởng lại năm đó khi từ biệt Đông Phương được sư từng nói:

- Dương đạo hữu tự mình thôi diễn công pháp, cùng một nhịp thở với sinh mệnh tự nhiên. Trước đây tay cầm Thượng Giới Tiên Khí, trấn áp qua Địa Mạch Chi Tích, lão hủ có một ý tưởng và vấn đề. Địa Mạch Chi Tích này có thể có lực người khép lại hay không?

- Người khác không có khả năng. Dương đạo hữu người vị tất không thể.

Đông Phương được sư lộ ra vẻ hưng phấn trong mắt:

- Trước đây ở Vinh Hằng Đào, chúng ta từng tham thảo công pháp với nhau. Tiên Hồng Quỳ của Dương được sư. tương liên với thiên địa thiên nhiên thần bí, mà Diễn Căn Kỳ lại nắm đại địa trong tay, hiện tại không thể chinh sửa Địa Mạch Chi Tích, không có nghĩa sau này cũng không thể.

Nói đến chỗ này, hai người đều nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

- Xin hỏi Dương đạo hữu có thể hoàn toàn khép lại vết rách vực sâu Địa Mạch Chi Tích?

Đông Phương được sư không khỏi khấn trương hỏi.

- Phạm vi mở rộng quá to lớn Dương Phàm nhẹ thở dài:

- Hiện tại ta có thể bảo trụ Địa Mạch Chi Tích, đó là không tệ rồi. về phần muốn khép lại, sẽ cần thời gian rất lâu. ngắn thì bốn năm trăm năm, lâu thì hơn ngàn năm

Lâu như vậy.

Ánh mắt Đông Phương được sư ảm đạm.

Thọ nguyên của ông còn lại không nhiều lắm.

- Trừ phi ta có thể bước vào Hợp Thiên bậc ba. tu vi tăng nhiều, tốc độ chữa trị địa mạch, ít nhất có thể nhanh hơn mấy lần. đến lúc đó, thời gian một hai trăm năm cũng đủ rồi.

Dương Phàm nhắm mắt lại, nói với vẻ bình thản.

Đông Phương được sư vô lực ngồi dưới đất. nhìn bảy viên truyền thừa linh châu được khảm phía trên Thượng Giới Tiên Khí.

Một hạt châu phát ra ánh sáng xanh biếc trong đó. sinh, ra cảm ứng mỏng manh với ông.

Mộc Linh Châu có thể mạnh đến cho ông chuyện tăng trường thọ nguyên gấp mười lần.

- Đông Phương được sư không cần lo lắng cho thọ nguyên. Chỗ Dương mở có một viên Trường Thọ Đan, còn có thể kéo dài thọ nguyên cho người mấy trăm năm.

Dương Phàm nâng tay lên. một đoàn ánh sáng màu lam óng ánh, bao lấy viên đan hoàn phát ra ba màu sáng mờ trắng xanh hồng.

- Người làm sao có được Trường Thọ Đan trong truyền thuyết.

Đông Phương được sư kinh hi vô cùng, vội vàng ăn đan dược này.

- Ha ha! Ngoại trừ Thiên Lan Điện, làm sao còn có thể có được cực phẩm đan dược như vậy.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, sau đó không liếc mắt một cái. toàn lực chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

- Thiên Lan Điện?

Đông Phương được sư chấn động, ông đương nhiên không biết, phán thân của Dương Phàm cùng với đại quân độc hạt, nhân cơ hội này. thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, cướp đoạt từng lần từng lần tòa bảo điện truyền thừa vô cùng.

Linh bảo mật khẩu. được phòng mật thất, linh mạch mật điện.

Tụ Lô Đình trong truyền thuyết khiến cường giả Độ Kiếp đỏ mắt. Thông Thiên Đan, Độ Kiếp Đan, những linh Thạch chồng chất như núi, thậm chí từng rương từng rương cực phẩm linh Thạch.

Ngoài ra, thiên linh địa bảo to lớn khác, đều bị Dương Phàm cướp đoạt hết.

Lần này, hắn cũng yên tâm thoải mái.

Dù sao thực lực bản thân hắn, cứu vãn sự Hủy diệt của Thiên Lan Điện và toàn bộ Thiên Cẩm Nội Hải.

Đông Phương được sư khoanh chân ngồi xuống, hấp thu lực lượng của Trường Thọ Đan.

Có loại đan dược này trợ giúp, có thể có thọ nguyên mấy trăm năm.

Tuy nhiên, sau khi Đông Phương được sư hấp thu lực lượng của đan dược này, vẫn có chút ưu sầu.

Bởi vì nghe ý của Dương Phàm, lấy tốc độ hiện tại, nếu muốn chữa trị cả địa mạch, ngắn thì bốn năm trăm năm, lâu thì hơn ngàn năm.

Mà một viên Trường Thọ Đan, được lực tuy mạnh nhưng cũng không có khả năng tăng thọ nguyên năm trăm năm.

Trừ phi Dương Phàm bước vào Hợp Thiên bậc ba của riêng hắn.

- Chi mong hắn có thể sớm Ngày tấn chức

Đông Phương được sư chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

873. Chương 825 : Ba Giai Đoạn Văn Hoa

Tu luyện không năm tháng, thời gian từ từ mà qua.

Trong quá trình Dương Phàm chữa trị địa mạch, Ngày qua rất nhanh.

Nháy mắt. thời gian mười năm trôi qua.

Từng vết rạn địa mạch sinh ra lực lượng Hủy diệt, sinh ra lân cận Thiên Lan Điện.

Những vết rạn này. phần nhiều sâu không thấy đáy. dài đến mấy mươi vạn dặm hay vài trăm dặm, phát ra dung nham nóng bỏng và ma khí vực sâu.

Nhưng những vết nứt này, dưới lực lượng sinh mệnh hùng hậu mệnh mông sinh ra, lại lấy tốc độ có thể thấy được khép lại, cũng dần dần tràn ngập sinh cơ lực ý.

Chỗ Dương Phàm ngồi, phía dưới Thượng Giới Tiên Khí. trong phạm vi ngàn dặm, một mảnh sinh cơ thịnh vượng, lực ý dạt dào.

Hoán Thiên Tam Thần sau lưng hắn, hào quang càng thêm ngưng thật, hình thái càng Ngày càng rõ ràng.

Có thể nhìn thấy ba bóng người do Hoán Thiên Thần Lực biến thành, hình thái dung mạo giống Dương Phàm như đúc. chỉ có nhan sắc bất đồng.

Trải qua mười năm chữa trị Địa Mạch Chi Tích, trong cơ thể Dương Phàm hấp thu pháp lực khổng lồ kinh người.

Pháp lực tích lũy này. phần lớn bị kết cấu tuần hoàn hoàn mỹ của Thủy Hồn Giới-Địa Hồn Căn-Sinh Mệnh Lực Chung-Hoán Thiên Tam Thần, tiêu hóa tiêu thụ.

Trong lúc vô tình, cảnh giới Hoán Nha đại viên mãn của Dương Phàm, kéo đến cực hạn, pháp lực bành trướng đến điểm tới hạn.

Lúc này, Dương Phàm cuối cùng muốn phát ra khiêu chiến văn Hoa Kỳ của Hợp Thiên bậc ba.

Thôi diễn cảnh giới văn Hoa KỲ. càng Ngày càng rõ ràng trong đầu Dương Phàm, thậm chí hình thành công pháp khẩu quyết.

- Hiện tại tốc độ chữa trị của ta cũng đủ nhanh, hoàn toàn nhanh hơn vết nứt mới của địa mạch sinh ra, tuy nhiên nếu trong ba tháng không chữa trị, Địa Mạch Chi Tích sẽ một lần nữa tiến vào bên bờ hủy diệt.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một chút ưu sầu.

Nói cách khác, nếu muốn thăng cấp, trong ba tháng hẳn phải bước vào vãn Hoa Kỳ. nếu không trong quá trình tấn công Hợp Thiên bậc ba. Thiên cảm Nội Hải sẽ một lần nữa gặp phải tai ương hủy diệt.

Đồng Phương được sư ngồi tu luyện bên cạnh Dương Phàm, cảm nhận lực tự nhiên bao dung thiên địa.

Dưới loại hoàn cảnh này, ông dường như có linh ngộ, bắt đầu tấn công Hóa Thần hậu kỳ.

Bởi vì Cửu Luân Huyết Nhật tranh phong cùng với viễn cổ cửu ngũ khí vận thần long, giờ phút này toàn bộ đại lục bị vây trong thời kỳ vi diệu, hạn mức tu vi cao nhất các khu vực đều có thể tăng lên.

Tỷ như ở Bắc Tần, đã có thể chứa được tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, trung kỳ.

ở Đại Tần, thậm chí có thể chứa được cường giả Hợp Thể trung kỳ.

Thiên Cảm Nội Hải cũng chính như thế có thể chứa được cường giả Thần Hư.

Dương Phàm gặp phải cửa ải khó khăn, chỉ là có thể Tần chức vãn Hoa Kỳ trong ba tháng hay không.

- Trong ba tháng muốn thành công gần như không có khả năng, ba năm thì không khác lắm. ta phải suy tư một đối sách.

Dương Phàm lâm vào trầm tư ngắn ngủi.

Rất nhanh, trong đầu hẳn rồi cục hiện lên một ý nghĩ.

- Ta hoàn toàn có thể áp dụng biện pháp tích lũy dày rồi bộc phát. Trước làm ổn định cơ sở, sau đó phần ra một phần tâm thần tu luyện, hơn phân nữa tâm lực dùng để duy trì sự cân bằng vết nứt địa mạch sinh ra. Kể từ đó, đợi đến thời khắc quan trọng cuối cùng đánh chỗ xung yếu cuối cùng, toàn lực tấn công, ba tháng như vậy đã đủ rồi.

Trên mặt Dương Phàm hơi lộ ra vẻ vui mừng.

Nghĩ đến đây, hẳn phần ra một phần tâm thần, dùng để khai thông cảnh giới và tu luyện lúc đầu.

Nhất tâm nhị dụng đối với Dương Phàm mà nói, cũng không khó.

Trong đầu hẳn có ba Hoán Thiên Nha, kỳ thật do linh hồn lực biến thành.

Nói cách khác, hẳn hoàn toàn có thể nhất tâm tam dụng.

Khai thông cảnh giới, đối với Dương Phàm mà nói, cũng không khó.

Trong khẩu quyết công pháp của hắn, vãn Hoa Kỳ chia làm ba giai đoạn lớn:

Giai đoạn thứ nhất: Ba Hoán Thiên Nha hợp nhất, bước đầu tiên đạp lên Hợp Thiên, cảm quan lại tăng lên. chính là cảnh giới vãn Hoa Kỳ.

Giai đoạn thứ hai : Hoán Thiên Nha sau khi dung hợp trầm xuống, dung hợp với Sinh Mệnh Lục Chủng, đạt tới giai đoạn này, Dương Phàm ít nhất vẫn là vãn Hoa sơ kỳ.

Giai đoạn thứ ba: Lấy Địa Hồn Căn làm cơ sở, lấy Thủy Hồn Giới làm chịu lực, quán thông mấy bộ vị lớn. hình thành Hợp Thiên Thê Hệ chân chính, đạt tới giai đoạn này, ít nhất đại biểu vãn Hoa trung kỳ.

Một khi ba giai đoạn này hoàn thành, tu vi của Dương Phàm ít nhất có thể đạt tới vãn Hoa trung kỳ.

về phần vãn Hoa hậu kỳ, cũng là giai đoạn càng đặc thù, đại biểu sự héo tàn của sự vật sinh đẹp nhất, đó là một loại ý cảnh độc đáo mà Dương Phàm chỉ phán đoán.

Dương Phàm rất nhanh Bắt đầu thi triển phần khẩu quyết đầu tiên.

Nhắm đôi mắt lại. trong lòng một mảnh thanh tĩnh.

Mỗi một khắc, Sinh Mệnh Lục Chủng làm trung tâm của lực lượng nguồn suối, rộng mở phân hóa ra ngàn vạn đạo dòng chảy nhỏ xanh biếc, như suối nước chảy nhỏ giọt, chảy về Hoàn Thiên Tam Thần trong đầu.

Dưới sự thâm thấu làm dịu của sinh mệnh nước suối, ba Hoán Thiên Nha Bắt đầu sinh ra biến hóa. tuy rằng rất chậm rãi.

Dù sao Dương Phàm hơn phân nửa tâm lực đều dùng cho chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

Cho nên, diễn biến của ba Hoán Thiên Nha, rất chậm rãi.

Tuy nhiên trong thời gian tháng Ngày trôi qua, diễn biến Hoán Thiên Nha, dần dần rõ ràng hơn.

Trong đầu, ba Hoán Thiên Nha, tới gần một chút.

Lấy Hoán Thiên Nha màu đỏ ở trung tâm là Nha chính, hai Hoán Thiên Nha khác dần dần áp sát. hào quang màu tím thâm thấu vào nhau.

Trong lúc này, lực lượng Thủy Hồn Giới mạnh mẽ bao dung, Sinh Mệnh Lục Chủng cung cấp động lực vô hạn, cũng thâm thấu vào trong đó.

Nháy mắt. thời gian bốn năm năm lại trôi qua. ba Hoán Thiên Nha rốt cục tụ lại một chỗ.

Kế tiếp Dương Phàm cũng không gấp, chờ đến khi ba Hoán Thiên Nha chậm rãi dung hợp. sinh ra diễn biến cực kỳ phức tạp.

Trong lúc này, năng lực cảm quan của Dương Phàm tiếp tục kéo dài rộng lớn, lý giải càng thêm sâu sắc đối với bản chất thể giới.

Thời khắc quan trọng dung hợp. Dương Phàm toàn lực ứng phó, Ngay cả chữa trị Địa Mạch Chi Tích, đều không quan.

Rốt cục, trùng kích trong nửa tháng, ba Hoán Thiên Nha rốt cục hoàn mỹ dung hợp. Dương Phàm đột nhiên cảm giác một tiếng nổ lớn vang trong tinh thần.

Tam thần hợp nhất, cảm quan thần lực tăng lên với biên độ lớn.

Thần thức hiện tại của Dương Phàm hoàn toàn vượt qua tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ. so với Hợp Thể trung kỳ, cũng không kém bao nhiêu.

Sau khi đạt tới giai đoạn thứ nhất, trong đầu Dương Phàm hiện ra một đoàn hồn quang màu.

- Bước đầu tiên thành công rồi.

Dương Phàm mừng thầm trong lòng, đây ít nhất đại biểu hắn xem như tiến vào chuẩn văn Hoa Kỳ rồi.

Đánh vào giai đoạn mấu chốt, tâm thần toàn lực ứng phó, dùng thời gian nửa tháng.

Trong thời gian nửa tháng này, Địa Mạch Chi Tích lân cận Thiên Lan Điện, vết thương khắp nơi. lực lượng Hủy diệt khuếch trương.

Dương Phàm chấn động tâm thần, cũng không vội tu luyện, mà là toàn lực chữa trị một đoạn thời gian, khiến sự bùng phát của Địa Mạch Chi Tích lại trở về trạng thái lúc trước.

Kế tiếp, Dương Phàm V theo cách cũ, phân ra một phần tâm thần, tu luyện pháp quyết giai đoạn thứ hai.

Một khi bước vào giai đoạn thứ hai, Dương Phàm chính thức hoàn toàn bước vào Hợp Thể bậc ba.

Lúc này, dòng chảy màu xanh biếc Sinh Mệnh Lục Chủng hóa thành một sông dài, dũng mãnh tràn vào trong hồn quang màu. xúc tiến nó tiếp tục diễn biến.

Lờ mờ, hồn quang màu từ trạng thái hư vô. phảng phất như có sức nặng, tiếp tục trầm tu.

Quá trình này cũng rất chậm rãi.

Dương Phàm không vội. dù sao phần lớn tâm thần của hắn đều dùng cho việc chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

Sau hai mươi lăm năm Dương Phàm chữa trị Địa Mạch Chi Tích, một luồng khí tức cường hoành, vọt lên ở bên cạnh.

Dương Phàm cũng không mở to mắt, lại cười nói:

- Đông Phương đạo hữu! ông rất cực tẩn chúc Hóa Thần đại tu sĩ.

Đông Phương được sư tẩn chúc Hóa Thần hậu kỳ. lực lượng thần hồn biến chất, thực lực tăng mạnh.

Nhưng ông phát hiện mình căn bản không nhìn ra sâu cạn của Dương Phàm, càng không thể đánh giá trình độ của đối phương.

Giờ phút này. sau lưng Dương Phàm hiện lên một hư ảnh hình người do hồn quang ba màu hình thành. Mặc dù không cố ý phát ra khí tức, lại mang đến cho Đông Phương được sư áp lực hít thở không thông.

Đông Phương được sư trong lòng có một loại cảm giác, hư ảnh hình người do hồn quang ba màu hình thành, cho dù là một ý niệm trong đầu. có thể khiến mình chết.

Đây chính là một loại cảm ứng trực giác của linh hồn lực lượng kém nhau một trời một vực. Thật giống như tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. trung kỳ ở trước mặt cường giả Thân Hư, như con kiến, ý niệm có thể nắm giữ sinh tử.

- Đã hơn hai mươi năm, Dương Nguyên Tôn tiến triển như thế nào?

Đông Phương được sư hỏi với vẻ rất thân thiết.

Dù sao đây là vận mệnh liên quan đến hàng tỉ sinh linh trong Nội Hải.

- Cho Dương mỗi thêm năm năm, đến lúc đó ta có thể bước vào Hóa Thần Kỳ, tốc độ chữa trị nhất định có thể tăng lên vài phần.

Dương Phàm lại cười nói.

- Quá ... Quá tốt rồi

Đông Phương được sư gật gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng và mừng rỡ.

Hắn vội vàng phái phần thân rời đi. đi thông báo các nơi trong Nội Hải, cho các thế lớn trong Nội Hải an tâm.

Dương Phàm tu luyện chậm rãi. chờ đợi thời khắc tích lũy dày bực phát.

Rất cực đến một ngày.

Ba màu hồn quang do Hoán Thiên Tam Thần dung hợp sinh ra, trầm xuống, tiếp xúc với Sinh Mệnh Lục Chung cùng một chỗ.

Trong phút chốc, một thân pháp lực của Dương Phàm cứng lại. như dòng điện chấn động ở vị trí hai người chạm nhau.

Đông Phương được sư cách đó không xa cũng cố tu vi cảnh giới, cảm nhận được một luồng lực lượng cảm kị đáng sợ.

Trong trường hợp đó. loại cảm giác này chỉ liên tục một chút.

Dương Phàm phân ra một phần tâm thần, khiến hồn quang ba màu khuếch trương, bao bọc Sinh Mệnh Lục Chung, thúc đẩy dung hợp hai người.

Khi hồn quang ba màu hoàn toàn bao bọc Sinh Mệnh Lục Chung, hình thành một quang cầu hỗn loạn ba màu.

Sau đó, mặt ngoài của Sinh Mệnh Lục Chung, ba màu hồn quang sinh ra lưu động không ngừng, hào quang chung quanh, giống như cái gì dưỡng dục ra.

Lúc này. Dương Phàm vẫn chỉ phân ra một phần tâm thần.

Thẳng đến năm thứ ba mươi hắn chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

Đến một khắc, Dương Phàm bỗng mở đôi mắt ra, một sở hồn quang ba màu hiện lên, hít sâu một hơi:

- Một bước cuối cùng

Chợt, hần lại nhắm mắt lại, quang cầu ba màu hỗn loạn phát ra ánh sáng chung quanh, một trận rung động rất nhỏ.

Trong lúc này, toàn thân Dương Phàm lưu chuyển hồn quang ba màu. sinh ra một đám không gian gọn sóng rất nhỏ.

- Không gian gọn sóng.

Đồng Phương được sư bị dọa hồn phi phách tán, một hơi độn ra hơn ngàn dặm, mới thở dài một hơi.

- vẫn Hoa Kỳ của Dương Phàm này đến tột cùng là cảnh giới gì. vền vẹn chỉ trong quá trình tu luyện, có thể sinh ra không gian gọn sóng rất nhỏ.

Đồng Phương được sư còn sợ hãi trong lòng.

Lấy tu vi Hoán Thần hậu kỳ của ông, đối mặt với không gian gọn sóng, chỉ có một kết cục: Bị xoắn thành hạt nhỏ ban đầu.

Mà lúc này. Dương Phàm tấn chức Hợp Thiên bậc ba. đạt tới một bước cuối cùng.

Vù vù

Quang cầu ba màu hỗn loạn ở trung tâm thân thể Dương Phàm, run rẩy đến cực hạn, không gian gọn sóng cũng càng Ngày càng mạnh.

Bỗng nhiên, chỗ Dương Phàm dừng thân, trong phạm vi mấy trăm dặm, ngoại trừ Thượng Giới Tiên Khí, mọi sự vật khácđều bị xoắn thành hạt nhỏ.

- Người này rốt cuộc tu luyện là loại công pháp nào. không ngờ đáng sợ như thế

Thượng Giới Tiên Khí cùng với khí linh của bảy viên truyền thừa linh châu, đều cảm giác kinh hãi bất an sâu sắc.

Rồi đột nhiên.

Răng rắc.

Một tiếng nổ, kinh sợ thiên hư.

Quang cầu ba màu hỗn loạn ở trung tâm Dương Phàm vỡ tan, nổ rộ như hoa sen, một hạt châu màu lục óng ánh làm đẹp ở trung tâm.

Quang cầu ba màu hỗn loạn trong chớp mắt tràn ra. một luồng sáng mờ ba màu kinh hãi, phóng lên cao.

`m ầm

Sáng mờ ba màu kia hóa thành cột sáng kinh, thiên, mở ra đáy biển sâu mấy trăm dặm, trong nháy mắt bắn thẳng lên trời.

Tình huống đáng sợ đã xảy ra:

Cột sáng ba màu kia xông lên vô hạn tinh hà, va chạm với vòng huyết nhật kia

Thình thịch

Huyết Nhật mãnh liệt run lên. vị trí bị va chạm, nhưng lại sinh ra một vết nứt đen như mực. phát ra khí tức tử vong Hủy diệt.

vết nứt đó dĩ nhiên là chỉ khi có lực lượng cường đại để có thể dập nát chân không, mới có thể sinh ra không gian vết nứt đáng sợ.

Trong lúc Huyết Nhật kia chấn động, nhưng lại cũng xé rách vết nứt. dẫn tới toàn bộ bầu trời một giới chấn động.

Cảnh tượng đáng sợ này. lung động một giới.

874. Chương 826: Đột Nhiên Tăng Mạnh!

Cửu Luân Huyết Nhật thôn thiên phê địa. ở trời cao xa xưa, mở ra răng nanh hung dữ của nó. rút ra máu huyết hàng tỉ máu huyết sinh linh.

Ngay cả là Chân Tiên Chân Ma buông xuống, cũng ảm đạm thất sắc. vô lực xoay chuyển trời đất.

Duy nhất có thể miễn cưỡng chống cự, cũng vền vẹn chỉ có số mệnh lực khổng lồ của chín kiện Chí Bảo Long Khí.

Mà Ngay thời khắc Dương Phàm tấn chức văn Hoa Kỳ, thế cục này rốt cục bị đánh vỡ.

`m ầm

Toàn bộ tu sĩ Thiên cấm Nội Hải, đều bắt giữ đến một cột sáng ba màu phóng lên trời cao, trong phút chốc xuyên thủng tận trời, thông suốt vô hạn tinh hà, va chạm với một vòng Huyết Nhật trong đó.

Đây không thể lấy làm kỳ lạ.

Hồn quang cầu ba màu tràn ra, tấn chức văn Hoa Kỳ, trong nháy mắt sinh ra lực lượng cường đại, vượt qua thực lực bản thân Dương Phàm trăm nghìn lần. đó là lượng biến dẫn đến chất biến.

Ngay cả một vòng Huyết Nhật bổ cục thiên địa, cũng ở vị trí va chạm, sinh ra một luồng không gian vết nứt hẹp dài.

Không gian vết nứt đen như mực, phát ra Hủy diệt và tử vong xâm nhập linh hồn, có thể thôn phệ tất cả những vật chất nào trong một giới.

Đây có thể nói là phá vỡ lực lượng tuyệt cường chấn không, vượt qua cực hạn chống đỡ không gian một giới.

- Cái gì? vết nứt không gian ... Điều này sao có thể?

Đồng Phương được sự cách ngàn dặm, ánh mắt cùng với thể xác và tinh thần cùng lúc nung động, ngây ra như phồng, nói như nin run:

- Cho dù là Thông Thiên tam giai, cũng không có khả năng tạo thành vết nứt không gian. Đây có lẽ là phá nát chân không? Phá toái hư không?

- Đây là lực lượng có cấp bậc gì, không ngờ xé rách không gian một giới, chẳng lẽ là Chân tiên Chân Ma buông xuống?

Chỗ vực sâu của yêu tộc Nội Hải, một người đàn ông áo bào trắng tướng mạo ưu nhã, mắt nhìn trời xanh run lên, thần tình ngạc nhiên.

Quanh thân ông, từng đợt từng đợt không gian dao động di động rất nhỏ, nghiêm nhiên là khí tức của Thần Thú không gian Đẳng Linh Xà Vương.

Là một thần thú hệ không gian, có được Không Linh Châu, nên ông đối với không gian cảm ứng đạt tới trình độ không thể tưởng tượng, tự nhiên có thể cảm nhận được uy lực ẩn chứa trong cảnh tượng đáng sợ này.

Khi Huyết Nhật bị cột sáng ba màu tấn công, sinh ra vết nứt không gian, một khắc kịch liệt chấn động, Cửu Luân Huyết Nhật khác, cũng theo đó nhoáng lên một cái, khiến trời xanh thăm thẳm, đều hơi hơi lắc lư trong phút chốc.

Trong khoảnh khắc đó, bổ cục của Cửu Luân Huyết Nhật xuất hiện sơ hở bé nhỏ.

Nếu như Ngày thường, mặc dù gặp phải lực lượng đáng sợ phá nát hư không đánh vào, một chút sơ hở đó cũng hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Trong trường hợp đó, lúc này, chính là thời khắc Cửu Luân Huyết Nhật tranh phong với cửu ngũ số mệnh Thần Long. Một chút sơ hở bé nhỏ này, lập tức mang đến ưu thế cho người sau, điên cuồng vồ đến, âm thanh rỗng ngậm chân thiên nhiên địa.

Đồng thời, một hồi chiến đấu kéo dài khác.

- Tại sao có thể như vậy?

Cửu u Ma Đế chấn động tâm thần, khó thể tin được.

Tao ngộ Huyết Nhật trên bầu trời, hẳn trước tiên cảm ứng được, lấy trình độ và thân phận của hắn, đều cảm thấy khó tin.

- Đông Thắng Đại Lục như thế nào có lực lượng phá nát chân không?

Ánh mắt Đại Thiên Ma kinh hãi, nhìn chằm chằm vết nứt không gian bị Huyết Nhật kia khép lại một chút.

Lực lượng phá nát chân không, đã khiến hắn cảm thấy sợ hãi, cho dù là chỗ Ngoại Hải Vực, có thể có thực lực này, cũng vền vẹn chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

- Chẳng lẽ có Chân Ma Chân Tiên buông xuống, hay là tuyệt thế đại năng giả buông xuống, đám Tán Tiên xuất thủ? Hơn nữa khí thế kia đáng sợ như thế, trực tiếp nhắm vào Tế Thiên Huyết Đại Trận, cũng làm lay động hư không, nếu như không phải trùng hợp như vậy, cũng quá đáng sợ.

Sắc mặt u Ảnh Ma Chủ cực kỳ âm trầm, đồng thời cũng cảm giác kiêng kị và vô lực sâu sắc.

- Ha ha ha ... Thật sự là trời cũng giúp ta.

Tiên Tàn Thủy Hoàng ngẩng đầu lên, núi lớn Cửu Long phong ẩn phía trước, uy lực trong vô hình tăng thêm vài phần.

Khí thế Cửu u Ma Đế bị suy yếu, sắc mặt lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh, lộ ra một chút trầm tư và khó hiểu.

Khi Dương Phàm tấn chức văn Hoa Kỳ. hồn quang ba màu vỡ tan, như hoa sen nở rộ, cảnh tượng kinh thiên sinh ra, thậm chí khiến bán thân hắn lú lịch.

Đặt biệt khi cột sáng ba màu xông tới cửu thiên, khi va chạm với một vòng Huyết Nhật trong đó, sắc mặt của hắn lại phấn khích tới cực điểm, thất thần một lát.

Bởi vì mọi thứ đều không phải hắn làm hết sức. cũng không phải lực lượng nằm trong bàn tay hắn.

Phốc.

Ngay sau đó. sắc mặt hắn tái nhợt, phun ra một búng máu, cốt cách toàn thân gần như mất đi cảm giác.

- Không nghĩ tới từ Hoán Nha Kỳ đánh tới văn Hoa Kỳ, không ngờ cần tích lũy sức bật đáng sợ như thế.

Dương Phàm lơ mơ hiểu rõ một chút.

Lực lượng vừa mới thăng cấp bùng nổ, là một cái lượng kịch biến đến mức tận cùng, hơn nữa sức bật cần quá mạnh, mới có thể phá tan gong cùm xiềng xích này.

- Tuy nhiên, lực lượng Hợp Thiên bạch ba so với trong tưởng tượng còn cường đại hơn.

Dương Phàm vươn tay lau khô vết máu trên khóe miệng, sự kinh hãi đại ra trong mắt trong mắt được một chút kinh hi t hay thế.

Không hề nghi ngờ. trong chớp mắt thăng cấp, Ngay cả bản thân Dương Phàm đều bị trọng thương rất đáng sợ.

Điều này chứng minh hắn thông qua phương pháp tích lũy dày tấn công văn Hoa Kỳ, cũng có kHuyết điểm nhất định.

Nhưng cuối cùng kết quả cũng ra ngoại ý, trên trình độ nhất định xoay chuyển đại cục thiên địa : Uy lực Tê Thiên Phệ Huyết Đại Trận bị suy yếu, bị cử ngũ số mệnh Thân Long áp chế.

Giờ phút này. hẳn chẳng những phải chữa trị Địa Mạch Chi Tích, còn muốn chiếu cố cho thương thể của mình.

Đông Phương được sư nhìn tới từ phía xa xa. âm thầm kinh hãi, thậm chí lấy ánh mắt không phải người nhìn về phía Dương Phàm.

Ước chừng tiêu phí thời gian mấy tháng. Dương Phàm mới khó khăn chữa trị thương thể, có thể thấy được chỗ đáng sợ của vết thương kia.

Bờ vạy lấy tốc độ khôi phục của Dương Phàm, trọng thương với mức độ bình thường, khoảng thời gian nửa khắc có thể khôi phục.

Sau khi tấn chức vẫn Hoa Kỳ. tốc độ Dương Phàm chữa trị địa mạch, quả nhiên gia tăng mấy lần.

Lấy tốc độ mất thường có thể thấy được, một mảng lớn lực ý nhu hòa, lấy khu vực Dương Phàm làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng thôn phệ.

Thối khác Địa Mạch Chi Tích sinh ra vết nứt mới. lấy tốc độ kỳ quái khép lại.

Thân ở gần phiến đáy biển sâu, thậm chí có thể nhận thấy được sự sục vếu của lực lượng Hủy diệt. Đại Hải Nạn liên tục mấy chục năm, uy lực chậm rãi yếu bớt.

Giờ khắc này. Đông Phương được sư kinh hi vạn phần, lệ nóng doanh tròng:

- Đây là một kỳ tích!

ở Thiên Cẩm Nội Hải mấy vạn năm, ông đối với nơi này có một loại cảm tình đặc biệt và chiều cố.

Vào rất lâu trước đây. ông đối với thế gian này không có người nào có thể chữa trị Địa Mạch Chi Tích, gần như không ỏm bất cứ hy vọng gì.

Mà nay, có một người, liền ở trước mặt hắn, ý tưởng như mộng ảo bọt biển thực hiện, biến thành sự thật.

- Uy lực Đại Hải Nan đường như giảm vếu đi

Lão quái ngoài Nguyên Anh Kỳ ở Thiên cẩm Nội Hải cũng lơ mờ cảm thấy biến hóa này, cảm thấy kinh hi, hơi thở dài nhẹ nhõm.

- Xem ra có tuyệt thế cường giả tọa trấn ở Thiên Lan Điện, nếu không hiển nhiên không thể văn hồi trận Hủy diệt Đại Hải Nạn này.

Con người màu bạc của Đẳng Linh Vương, đầu hướng về phía Thất cảm Hải, lơ mờ có chút hưng phấn và chờ mong:

- Một khi đã như vậy, ta đây phải đi Thiên Lan Điện, kiến thức phong thái của tuyệt thế cường giả kia một chút.

Sau khi Tấn chức vẫn Hoa Kỳ, khi Dương Phàm chữa trị địa mạch, càng có vẻ thuận buồm xuôi gió, thành thөө.

Khi chữa trị rất lâu, hẳn cũng không quên củng cố tu vi cảnh giới.

Dù sao hắn mượn kỳ ngộ chữa trị địa mạch, lấy phương pháp tích lũy dày, phương thức tấn công bùng phát, bá đạo vạn phần.

Giờ phút này. trung tâm trong cơ thể hắn, một mảnh quang đoàn ba màu nhu cánh hoa sen nở. ở vị trí trung tâm, có một viên châu màu lục trong suốt thân kỳ khó lường, giống như đậu xanh, nhưng căn bản không thấy rõ sâu cạn.

Chợt vừa thấy, thấynày như một đóa hoa sen lóe ra hồn quangba màu, mông lung mơ hồ, mặc kệ ngưng khí định thần như thế nào. cũng thấy không được rõ ràng.

Loại cảm giác này giống như hoa trong kính trắng trong hồ. một loại mộng lung xinh đẹp. lực hấp dẫn mãnh liệt.

Dưới hoa sen hồng quang ba màu. phân biệt là Địa Hồn Căn quanh quần đàn xen, Thủy Hồn Giới nhu đài dương biển xanh mênh mông.

Nhìn lại từ phía xa xa, hoa sen ba màu. Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới, phẳng phất như một mảnh tiên cảnh nhân gian mộng ảo mờ mịt.

Dương Phàm Bắt đầu củng cố cảnh giới tấn công vệt vàng, muôn vàn huyền ảo trong thể nội. tất cả đài đạo.

Quá trình này rất chậm rãi.

Dù sao cần ngàn năm thậm chí thời gian mấy ngàn năm, giảm bớt đến hai ba mươi năm, ổn định cảnh giới, đến nỗi ý viên mãn, đều cần tích lũy thể ngộ tháng Ngày.

Vào lúc này, thời gian nhanh chóng bay nhanh.

Nháy mắt gần mười năm trôi qua.

Trong lúc này, Dương Phàm mặc dù củng cố cảnh giới, nhưng muốn cho nó viên mãn nhưv, còn phải đi một con đường dài.

Nhưng vào Ngày hôm nay, vết nứt của Địa Mạch Chi Tích ngoài vực sâu, gần như bị Dương Phàm chữa trị toàn bộ.

Cũng đã nói, toàn bộ Địa Mạch Chi Tích của Nội Hải, chỉ còn lại một vết nước sơ khởi cuối cùng, đây cũng là căn nguyên của khắp các nơi Nội Hải.

Khi Dương Phàm toàn lực chữa trị Địa Mạch Chi Tích, cũng là lúc củng cố cảnh giới.

Thiên Lan Điện cũng có rất nhiều người đến, từng có một số người quen cũ, như một đám Đẳng Linh Vương, Khổng Tước Vương, Thiên Dược Vương.

Khi những người này phát hiện, chính đốn chữa trị Địa Mạch Chi Tích, dĩ nhiên là là người đã từng là Dương Nguyên Tôn, Dương tông sư, Dương dược sư. cảm khái hàng vạn hàng nghìn, sục sục không thôi.

Dương Phàm cũng không quan tâm đến bọn họ. Tiếp theo, hắn chỉ muốn hoàn toàn chữa trị Địa Mạch Chi Tích, có thể xóa đi hậu họa.

Tuy nhiên, khi lực lượng Địa Hồn Căn, kéo dài đến vực sâu vết nứt nguyên thủy, Dương Phàm cảm nhận được lực lượng hủy diệt cường đại hơn trước trăm ngàn lần.

Hắn nửa mừng nửa lo.

Kinh hi chính là hắn có thể tăng lên pháp lực, làm sao không thể đo lường.

Bước đầu phỏng chừng, nếu có thể hoàn toàn chữa trị vết nứt vực sâu, hiệu quả pháp lực Chuyên hóa. như thế nào một vạn lần Dịch Quy Lâm.

Một vạn lần.

Đây là một trình độ Dương Phàm không dám tưởng tượng.

Sầu lo chính là chữa trị khó khăn quá lớn, hơn nữa khẳng định không có khả năng hoàn toàn hấp thu hiệu quả pháp lực vô tận.

Tẩu hòa nhập ma trước đây, khiến cơ sở cảnh giới của hắn cực kỳ coi trọng, cũng không cần gấp.

- Xem ra chỉ có phong ấn những lực lượng này. hơn nữa tăng phong ấn kia tuyệt đối không đủ.

Tâm thần Dương Phàm nghiêm nghị.

Hắn hiểu được, tiếp theo, làm sao một quá trình dài dòng như thế.

Bá bá!

Mỗi một khắc, bên cạnh Dương Phàm thoáng hiện một người đàn ông áo xanh, một thanh niên ma đạo.

Chính là hai đại phần thân Mộc Phong và Thạch Thiên Hàn.

Dương Phàm quyết định, trong lúc mình bế quan, cho hai đại phần thân đi nắm biến hóa đại lục, chính yếu là tiến vào Bắc Tần. thủ hộ người nhà mình.

Bởi vì Tần Hoàng chiến đấu kéo dài, toàn bộ hạn mức tu vi đại lục cao nhất đều tăng lên.

Hai bóng người chợt lóe, biến mất không thấy, khiến cường giả Nội Hải chung quanh nghi chân cứng bái, muốn nói nhưng ngưng.

875. Chương 827: Mười Tầng Phong Ấn!

Khổng Tước Vương hóa thân cao mỹ lệ, chung quy không kiềm nổi hỏi.

Cường giả Nội Hải chí cao khác, không dám lên tiếng, nhưng nàng bất đồng, trước kia quan hệ không tệ với Dương Phàm.

- Xin hỏi Dương Nguyên Tôn, Đại Hải Nan lần này không tầm thường, rốt cuộc trong thiên địa đã xảy ra đại sự gì?

Nghe được thanh âm quen thuộc của Khổng Tước Vương, Dương Phàm chậm rãi mở mắt ra. nhìn chằm chằm vào cổ nhân này.

Người này làm cho hắn nhớ tới tiểu Khổng Tước mãi không lớn được kia.

Ngay khi hắn mở mắt ra, những cường giả đứng đầu Nội Hải. gồm cả nhóm chí cường giả đều nhu nín thở.

Trong đôi mắt kia con người màu đen đã bị quang huy ba màu ánh sáng mông lung t hay thế. vô cùng trắng lẹ và mơ hồ.

Trong vô hình xuất hiện cảnh tượng như trắng trong hồ nước, sắc thái trắng lẹ không thể diễn tả nổi.

- Toàn bộ đại lục sắp biến đổi. Người cấp tốc trở về. tiềm ẩn tu luyện may ra mới có thể tránh khỏi kiếp nạn này tấn công...

Thanh âm của Dương Phàm tuy vô cùng bình tĩnh, mờ ảo không chừng nhưng lại ẩn chứa một cỗ uy nghiêm khó hiểu.

Những cường giả Nội Hải nơi này nghe được liền nổi lên một mảnh rối loạn.

Tiềm ẩn tu luyện?

Đối với những cường giả đứng đầu Nội Hải, những lão quái Nguyên Anh, thậm chí những chí cường giả ít ỏi này đều không thể lý giải nổi.

Đứng ở trên đỉnh cao, nhìn xuống thương sinh Nội Hải, hô phong hoán vũ. Đây là ở trình độ nào?

- Dương tông sư có thể nói rõ thêm một chút được không?

Đặng Linh Xà Vương hơi cung kính nói.

- Dương tổ chi nói tới đây thôi! Tiếp theo, chữa trị Địa Mạch Chi Tích mới là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Dương Phàm nhắm hai mắt lại. không để ý thêm những người này nữa.

Lời này vừa ra, chúng lão quái Nguyên Anh và chí cường giả đều len lén nghị luận.

Những cường giả đã từng chứng kiến Dương Phàm phát uy đều âm thầm nhất trí

Tuy nhiên, vẫn có một "người mới" muốn khiêu chiến quyền uy này!

- Nực cười, Nội Hải ta có vô số cường giả, lại phải vì một câu nói của người mà tiềm ẩn tu luyện sao?! Các hạ tự cho mình đã bề nghệ Nội Hải, thiên hạ vô địch sao?

Một tiếng cười điên cuồng vang lên. Một lão đạo sĩ sáu mắt nhìn chăm chăm Dương Phàm, hơi lộ ra một tia nghi ngờ.

- Lục Lai lão quái, Dương đạo hữu chính là đại tông sư cứu vớt Nội Hải. Người sao có thể nói như vậy! Mau hướng Dương Nguyên Tôn xin lỗi đi!

Về mặt Khổng Tước Vương tràn đầy trách cứ nói.

- Khổng Tước Vương, bản đạo, ngươi và hắn là đồng cấp Nguyên Tôn với ngươi, sao lại phải quy gối cung kính như vậy?

Lục Lai lão quái cười lạnh nói.

Hóa ra Lục Lai lão quái này chính là tân Nguyên Tôn mới quật khởi trong gần trăm năm qua của Nội Hải. Hắn ngẫu nhiên xông vào một động phủ thượng cô, lại được kỳ ngộ, pháp lực mạnh mẽ tiến thẳng lên Hóa Thần Kỳ, cũng liên tiếp thắng các chí cường giả khác của Nội Hải.

Cho dù là Đẳng Linh Vương, Đông Phương được sư cũng rất khách khí đối với hắn.

Hắn vừa tới nơi này không lâu. đối với công tích cứu vớt Nội Hải của Dương Phàm cũng chưa từng được biết.

- Chu vị đồng đạo chẳng lẽ cứ phải tiếp tục quấy rầy Dương mỗ tĩnh tu sao?

Thanh âm của Dương Phàm hơi lạnh lùng truyền ra.

Hắn giờ phút này lấy lực một người chữa trị Địa Mạch Chi Tích, chính là người cứu thế của hàng tỷ sinh linh Nội Hải.

Mạo hiểm như vậy để tọa trấn Thiên Lan Điện, giờ Ngay cả một chút yên tĩnh cũng không tìm được.

Chợt hắn lạnh lùng nhìn Lục Lai lão quái:

- Thiên hạ vô địch thì không dám nhận nhưng bề nghề Nội Hải thì Dương mỗ tự cho là đã vượt xa!

-Ha ha ha...

Lục Lai lão quái nạng người người:

- Một tên tiêu bối mới sống mấy trăm năm mà cũng dám xưng là đại tông sư, bề nghề Nội Hải, chẳng biết là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại...

`m!

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, mọi người nơi này đều cảm nhận được một cỗ uy áp vô thượng.

Lục Lai lão quái kêu thảm một tiếng, hồn phi phách tán, khí tuyệt thân vong.

Mà từ đầu tới cuối, Dương Phàm chỉ là mờ mắt ra, Ngay cả một ngón tay cũng chưa động.

Những lão quái Nguyên Anh còn lại và chúng chí cường giả thấy tình cảnh này đều hít sâu một hơi lãnh khí.

- Đây ít nhất đã là uy lực của cường giả Thần Hư trong truyền thuyết... Chi mới qua hai ba trăm năm mà Dương Phàm đã đạt tới trình độ này rồi!

Đám người Đẳng Linh Vương âm thầm kinh hãi.

Mọi người không ai nói thêm lời nào. dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Chém giết Lục Lai lão quái, Dương Phàm chính là để lập uy. ít nhất sẽ không có thêm người nào dám tới quấy rầy hắn tĩnh tu.

Sau đó, Dương Phàm vừa củng cố cảnh giới vừa dùng hơn phân nửa tâm thần để chữa trị đoạn liệt thâm uyên của Địa Mạch Chi Tích.

Đoạn liệt thâm uyên tối nguyên thủy này chính là nguyên nhân căn bản khiến toàn bộ Nội Hải bùng nổ Đại Hải Nan.

Bất kể là Thiên Lan Điện hay là Thượng giới tiên khí cũng đều có sứ mệnh trấn áp nơi này.

Khi Địa Hồn Căn của Dương Phàm bắt đầu tiếp xúc nơi này đã cảm nhận được một cỗ lực lượng Hủy diệt ăn mòn linh hồn.

Trong đó bao gồm ma vực vô tận, dung nham cường đại nhất trong địa mạch và sức bật hủy diệt của bản thân Địa Mạch Chi Tích.

Dương Phàm từ nông tới sâu, từ ngoài vào trong chứa trị đoạn liệt thâm uyên của Địa Mạch Chi Tích này.

Đây là một trình tự vô cùng khó khăn và lâu dài.

Dương Phàm từ trong việc chữa trị này đạt được pháp lực kinh thiên, không lâu sau đã vượt xa cực hạn pháp lực của hắn hiện tại.

Dương Phàm đành phải phong ấn pháp lực vô tận hùng hồn này ở trong Thủy Hồn Giới.

Vén vén Chỉ qua nửa năm, phong ấn của Dương Phàm đã bị đè nén tới mức tận cùng, không còn kẽ hở nào nữa.

Thấy vậy, hắn chỉ biết thiết lập thêm một phong ấn ở phía dưới nền tảng cơ sở của phong ấn ban đầu.

Phong ấn thứ hai này điên cuồng hấp thu pháp lực thuần khiết kia. vừa phong ấn tại chỗ vừa tiếp tục thẩm thấu vào phong ấn đầu tiên.

Nhưng rất nhanh, phong ấn thứ hai của Dương Phàm cũng bị nén ép tới mức tận cùng.

Bất đắc dĩ. Dương Phàm lại phải bố trí phong ấn thứ ba.

Cũng tương tự như vậy, pháp lực vô biên ở phong ấn thứ ba cũng thẩm thấu vào phong ấn thứ hai rồi vào phong ấn thứ nhất.

Trên thực tế, khi ba phong ấn này hình thành, pháp lực hắn đã vượt xa cực hạn của những cường giả Hợp Thể sơ Kỳ và trung kỳ bình thường.

Dù sao, cho dù là phong ấn cũng có mức độ, trừ phi nắm giữ phương pháp phong ấn của thượng giới càng cao minh hơn nữa.

May mắn Dương Phàm có Thủy Hồn Giới vừa khổng lồ vừa có đặc tính lấy nhu khắc cương. Nếu không cũng vô cùng khó khăn để phong ấn một lượng pháp lực kinh người như vậy.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu năm, phong ấn thứ tư của Dương Phàm cũng đã đạt tới cực hạn...

Đến cuối cùng, trong đầu Dương Phàm chỉ còn lại hai công việc: chữa trị Địa Mạch Chi Tích và phong ấn pháp lực.

Hắn cũng không chú ý tới tình huống ngoại giới, cứ tiến hành một cách kiên trì

Cho tới một ngày, một cỗ hàn ý khiến linh hồn lạnh lẽo thức tỉnh ở trong Tiên Hồng không gian.

Dương Phàm phân ra một缕 tâm thần đi vào. Chỉ thấy một băng mỹ nhân đang phiêu phù giữa không trung, giữa mi tâm có khắc ấn một tinh ấn màu lam.

Đây đúng là Hàn Lưu ly.

Giờ phút này. tu vi của Hàn Lưu Ly không ngờ đạt tới Hợp Thể Kỳ, đặc biệt là tinh ấn màu lam ở giữa mi tâm kia ẩn chứa một cỗ hàn tức kinh thế, đủ để băng phong thiên hạ.

Quanh thân Hàn Lưu Ly có một tầng sương mù màu lam, dĩ nhiên là lĩnh vực của tự thân nàng.

Lĩnh vực này hoàn toàn không cần sử dụng pháp lực, có thể đóng băng cường giả Hợp Thể sơ Kỳ bình thường.

Nói cách khác, Hàn Lưu ly đứng tại chỗ bất động cũng đủ để những cường giả Hợp Thể Kỳ bình thường chùn bước.

- Thật sự là không ngờ. sau khi dùng cô bảo nhất giới Bằng Phách Lưu ly Châu, người có thể dễ dàng bước vào Hợp Thể Kỳ. Lực lượng ẩn chứa trong viên châu này thật quá huyền bí. khiến người tăng thêm thiên phú bằng hệ rất lớn. Xem xu thế này, người lại bước vào Hợp Thể trung kỳ cũng không quá khó khăn! Cũng không uổng công ta lúc trước ở Cực Bắc mạo hiểm sinh tử một phen.

Dương Phàm tán thưởng.

Thần mình là biến dị thể, tư chất có thể sánh ngang Thần thú, lại sử dụng rất nhiều thiên linh địa bảo hàn tính, thêm một viên cô bảo nhất giới tối huyền bí Bằng Phách Lưu Ly Châu, tu vi của Hàn Lưu Ly đã đột nhiên bạo tăng.

- Nhưng ta còn chưa vượt qua chủ nhân!

Hàn Lưu Ly hé miệng nói. Thân là linh thú của Dương Phàm, nàng tự nhiên cảm thụ được thực lực của chủ nhân.

Phốc

Đột nhiên, một tiếng vang kỳ dị truyền vào trong óc Hàn Lưu Ly.

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, khó tin nói:

- Chủ nhân ngài không ngờ giải trừ linh hồn khế ước?

Ngay sau đó, Hàn Lưu Ly lại xuất hiện ở Tiên Đạo Tông nơi Đại Tàn, ở trong động phủ của Dương Phàm tại tầng núi thứ chín Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Tuy rằng giải trừ linh hồn khế ước nhưng giữa người và ta vẫn còn liên hệ linh hồn, cũng hoàn toàn không có gì trói buộc.

Dương Phàm đưa nàng tới Tiên Đạo Tông, để nàng tọa trấn nơi này, bảo vệ muội muội và Thi Dao.

Sau khi xử lý thích đáng việc này. Dương Phàm lại một lòng chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

Theo thời gian trôi qua, hiệu quả mấy chục năm cố gắng của Dương Phàm rốt cục lộ rõ ra. Uy lực của Đại Hải Nan đã giảm bớt rất nhiều, thậm chí còn không bằng những lần Đại Hải Nan mười năm, hai mươi năm bình thường.

Đồng thời với đó, Cửu Luân Huyết Nhật giữa hư không tranh đấu với Cửu ngũ khí vận thân long cũng đã rơi vào hạ phong tuyệt đối.

- Ha ha ha... Cửu u Ma Đế, tranh đấu bảy tám mươi năm, người đã không còn hi vọng gì nữa, sao chưa ngoan ngoãn thú thủ. khoan tay chịu trói!

Tiên Tàn Thủy Hoàng điên cuồng cười lớn.

Khóe miệng Cửu u Ma Đế hiện lên một nụ cười quy dị!

- Cuộc chơi này tuy rằng thất bại nhưng bản ma đế cũng đã tận hưởng rồi!

Trò chơi?!

Trận chiến này liên quan tới an nguy của hàng tỉ sinh linh, không ngờ chỉ là một hồi du hí mà thôi!

- Cửu U Quy Uyên...

Cửu u Ma Đế vùng tay lên, trước ngực hiện lên một ma vực sâu không thấy đáy, bên trong truyền ra âm thanh gào rít của vô số ma vật, kinh hồn động phách.

- Ahhh-

Đại Thiên Ma với danh xưng khoáng thế kỳ ma sắc mặt trắng bệch, linh hồn cứng đờ, ma khí trong cơ thể chợt hóa thành một chùm tia sáng, lóe lên, lúi vào trong vực sâu.

Hắn không ngờ bị hút vào trong.

Ở Nội Hải xa xôi cách nơi này không biết bao xa...

- Sao lại thế này!?

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một cổ mất mát tới tận linh hồn.

V

Đang trấn thủ ở Bắc Tàn, Thạch Thiên Hàn đột nhiên hóa thành một chùm tia sáng màu đen, lóe lên rồi chợt bật vô âm tín.

Đồng thời, ở các nơi trên Đông Thắng Đại Lục, thậm chí cả ở Ngoại Hải Vực xa xôi, phàm là những nhân vật tu luyện Cửu u Ma Công thì đều biến mất rất kỳ lạ dưới đại thần thông vô thượng Cửu u Quy Uyên, phảng phất như bị triệu tập tới một không gian thần bí nào đó.

Dương Phàm thậm chí phát hiện mình và phần thân Thạch Thiên Hàn mất đi liên hệ linh hồn.

Tại sao có thể như vậy?!

Ánh mắt Dương Phàm chợt nghiêm nghị, sắc mặt lạnh lùng, nhất thời không thể phân thân đi truy tung thiên cơ được!

Nhưng Ngay sau đó, Cửu Luân Huyết Nhật bao phủ thiên địa hóa thành một mảnh sương mù màu máu, dung nhập hu không.

Sau đó, Cửu ngũ khí vận thần long cũng tiêu tán vào thiên địa.

Thần sắc Dương Phàm biến đổi không chừng. Sự biến mất của Thạch Thiên Hàn khiến hắn đã kích rất lớn.

Tuy nhiên, chung quy chỉ là một khối phần thân, nhiệm vụ trọng yếu của Dương Phàm lúc này là chữa trị Địa Mạch Chi Tích.

Thoáng cái, lại hai mươi năm nữa trôi qua.

Đại Hải Nan ở Thiên cầm Nội Hải đã hoàn toàn được tiêu trừ.

Địa Mạch Chi Tích cũng đã trở nên quy]

Một trận đồ tinh quang hiện lên trước mặt Dương Phàm, hiện lên một tinh quang nữ thần.

- Cầu chúc Dương đại ca đại công cáo thành!

Vũ Văn Hâm tươi cười nhìn Dương Phàm, chợt nghĩ hoặc nói:

- Tu vi của Dương đại ca hẳn không thể giới hạn như thế này mới đúng!

- Đây chỉ là Bởi vì trong cơ thể bổ trí mười tầng phong ấn!

ệ

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Thủy Hồn Giới vốn bình tĩnh bỗng nổ âm một tiếng. Một tia khí tức cấm kỵ mờ mịt phát ra. không ngờ xuất hiện ngấn ngủ ở khắp hải vực này.

- Mười tầng phong ấn?

- Đúng thế! Mười tầng phong ấn này, tầng sau lại mạnh hơn tầng trước. Một khi cởi bỏ hoàn toàn cũng đủ để ngạo thị hoàn vũ!

Dương Phàm rốt cục đứng lên. Việc chữa trị Địa Mạch Chi Tích đã đại công cáo thành!

876. Chương 828: Chết Vắn Ngoại Hải Vực.

Khi Dương Phàm thoáng phóng thích lực lượng trong Thủy Hồn Giới là lúc hải vực trăm vạn dặm giống như bị giam cầm.

Gió ngừng thổi, sóng yên biển lặng, thiên địa ảm đạm.

Lặng ngắt như tờ.

Trong vô hình, cỗ lực lượng cấm kỵ này như khiến không gian đông lại.

Vũ Văn Hâm đạp chân trên tinh quang trận đồ. lúc này cũng nan rầy không ngừng, sắc mặt hơi trắng bệch, âm thầm thở dài:

- So với tướng tượng của ta còn mạnh hơn. Tiên Hồng Quyết không hô là bộ công pháp nghịch thiên thứ hai trong vũ trụ, lại có thể tự hành thôi diễn. Hâm nhi lúc này trước chúc đại ca một câu: Vô địch nhất giới!

Khi Dương Phàm đứng dậy. Đại Hải Nan đã tồn tại trăm vạn năm trên Thiên cấm Nội Hải cũng rất cực hoàn toàn kết thúc.

Bất kể là Nội Hải hay toàn bộ đại lục đều nghênh đón một thời đại mới.

Địa Mạch Chi Tích ngang ngược cuồng bạo cũng đã trở nên hoàn toàn ổn định.

Trong thiên địa chậm rãi sinh ra và mở rộng một cỗ lực lượng tự nhiên.

Lấy Thiên Lan Điện làm trung tâm, một mảnh lục ý sinh cơ sinh ra trong phạm vi trăm vạn dặm.

- Vô địch nhất giới? Còn kém quá xa. trừ khi cời bó tám tầng phong ấn!

Dương Phàm cười khế. Nếu để đại thần thông giả nào tới đây nghe được lời này chắc chắn vô cùng sợ hãi.

Nghe ý tứ của hắn, không cần mở ra mười tầng phong ấn cũng đủ ngạo nghễ nhất giới rồi.

- Tuy nhiên, Hâm nhi người nói Tiên Hồng Quyết là bộ công pháp nghịch thiên thứ hai của vũ trụ, vậy bộ công pháp đầu tiên là?

Dương Phàm hơi kinh ngạc.

Thế giới này chẳng lẽ còn có bộ công pháp nào có thể sánh được Tiên Hồng Quyết?!

Việc này hắn đã từng nghe con chó nhỏ trong Tiên Hồng không gian nói qua nhưng nó lại nhanh chóng ngậm mồm lại. rất ít khi lộ ra những bí mật!

- Nói cho đại ca cũng không ảnh hưởng tới đại cục! Bộ thứ nhất tên là Luyện Thiên Hóa Địa (tác phẩm Tiên Luyện Chi Lộ - DG nhóm Bagiatam đang sắp xếp đề đưa lên sóng vipvandan.vn). là một bộ công pháp thôn phệ. Nếu Dương đại ca có thể thôi diễn Tiên Hồng Quyết đến tận cùng, chung quy sẽ có cơ hội gặp "hắn"!

Vũ Văn Hâm tươi cười nói.

-Hắn?

Trong đầu Dương Phàm cảm thấy không hiểu được. Lúc trước ở Tinh Thần Tháp, ở nghi thức tiếp nhận của Vũ Văn Hâm từng trống rỗng xuất hiện một ánh mắt như thân linh kia.

Tinh Tôn Vũ Văn Hâm vừa định, nói chuyện tiếp thì chợt kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra một chút máu, chua xót cười:

- Ta không nên.

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ. Vũ Văn Hâm chỉ mới lộ ra danh xưng của bộ công pháp kia mà tâm thần đã lập tức bị thương.

Càng khó có thể tưởng tượng chính là thương tổn này trống rỗng sinh, ra trong thiên địa.

- Dương đại ca, lần này tới đây cũng chính là để nói lời từ biệt với huynh.

Đôi mắt Vũ Văn Hâm chợt hơi ảm đạm.

-Nói lời từ biệt?

Dương Phàm nao nao. Vũ Văn Hâm nắm giữ Tinh Không Đại Nguyên Anh Di, có thể truyền tống tới bất cứ nơi nào ở Bắc Tần. Nội Hải... Loại thân thông này, cho dù là cường giả Thông Thiên bậc ba cũng khó có thể với tới.

Vũ Văn Hâm đặc biệt tới nói lời từ biệt với mình, khẳng định là có dụng ý riêng.

Tinh thần Chiêm Bặc Đạo. không giới đối kháng về hệ thống lực lượng. Nhưng Hâm Nhi lúc này đã đạt tới đỉnh phong của giới này, cũng phải rời đi!

Vũ Văn Hâm chưa xốt cười.

- Chẳng lẽ người sắp phi thăng?

Dương Phàm chấn động!

Hắn đột nhiên nhớ tới thân thể của Vũ Văn Hâm rất có lai lịch, có thể còn càng thêm huyền bí so với Vô Song và Hồ Phi.

- Có thể coi là như vậy! Lần cáo biệt này. ngày sau có còn gặp lại hay không cũng khó có thể xác định. Bởi vì kiếp trước của Hâm nhi không ở trong hệ thống thất giới, phải trở lại cố hương của mình!

Vũ Văn Hâm âm thầm thở dài, sau đó tinh quang traten đồ dưới chân chớp động, lóe lên Tinh, quang kinh thiên, hóa thành hư vô.

- Khó trách Hâm nhi thay đổi nhiều như vậy! Hóa ra trí nhớ kiếp trước của nàng đã thức tỉnh!

Dương Phàm không khỏi giật mình, khó trách khi hắn đi Tinh thần Tháp để tìm Vũ Văn Hâm thì đã cảm thấy nàng ta thay đổi rất nhiều. Từ một quận chúa bình thường đã biến thành một tinh quang nữ thân không thể với tới.

Không ở trong hệ thống thất giới?!

Dương Phàm thì thảo lẩm bẩm, sắc mặt ngưng trọng, nghiền ngẫm ý nghĩa những lời này.

Sau khi Vũ Văn Hâm rời đi, Dương Phàm bước tới một bước.

Bá!

Hải vực rộng ngàn dặm trước mắt hắn đã bị ngắn lại vừa một bước.

Sức địa thành thốn, thuấn tức ngàn dặm.

Dương Phàm cảm giác thế giới dưới chân mình như nhỏ lại, mà thiên địa lại như càng thêm rộng lớn hơn. ở trong cơ thể hắn.

Ba Hoán Thiên Nha đã sớm hạ xuống, cùng Sinh Mệnh Lục Chứng dựng dục, hóa thành liên hoa ba màu. trung tâm ẩn chứa lục ý tinh châu, càng thêm thân bí khó lường.

ở dưới liên hoa ba màu này, Địa Hồn Cấn với nhan sắc như màu đất làm cơ sở. Thủy Hồn Giới như đại dương mênh mông bao bọc.

Dương Phàm hiện tại đang ở giai đoạn thứ nhất của Hợp Thiên tam giai.

Hắn sở dĩ khác với Thông Thiên bậc ba là ở ý nghĩa của một từ "hợp".

Khả năng thông thiên, khi Dương Phàm còn ở Hoán Nha Kỳ đã cơ bản có được cảm quan và năng lực ở phương diện này.

Mà Hợp thiên là có hàm nghĩa là bản thân dung hợp với thiên địa, đã dung hợp các đại cảnh giới trong cơ thể.

- Không biết tình hình Thiên Lan Điện giờ như thế nào?!

A

Dương Phàm nhắc chân lên, lại tiến nhập Thiên Lan Điện.

Hắn thật ra vẫn rất kinh ngạc nhìn Thượng giới tiên khí một cái:

- Địa Mạch Chi Tích đã được chữa trị, sứ mệnh của người cũng đã hoàn thành rồi!

Từ trong Thất Tinh Trấn Ma Kiếm truyền ra một thanh âm chính khí mà bất đắc dĩ:

- Sứ mệnh của ta là như thế! Cho dù Địa Mạch Chi Tích đã được chữa trị nhưng vẫn phải tran thủ nơi này lâu dài!

- Có hứng thú đi theo ta không?

Dương Phàm lại cười nói.

Nếu là trước kia, hắn chỉ sợ không đủ dũng khí và tự tin như vậy.

Dương Phàm đã hiểu rõ uy lực của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm. Lúc trước một kiếm kia đã hóa thành vực sâu vạn trượng, kiếm khí trùng thiên, thậm chí thiên địa trời buộc cũng bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, lần ấy căn bản không phải là lực lượng của Dương Phàm mà chỉ là uy lực bản thân Thất Tinh Trấn Ma Kiếm mà thôi.

- Người là người thích hợp làm chủ nhân của ta!

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm than khẽ:

- Tuy nhiên sứ mệnh của ta là ở nơi này là do Thiên Lan Tán nhân năm đó bố trí. Trừ khi có Ngày nào đó, người nắm giữ võ kiếm Thất Tinh thì có thể tới đây thu hồi ta. Bởi vì võ kiếm Thất Tinh chính là được tạo ra để hạn chế ta. Cũng may Không Linh Châu không ở võ kiếm kia, cho nên cường giả cao nhất Ngoại Hải Vực không thể trực tiếp cưỡng chế triệu tập ta!

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm có chút tiếc nuối.

Khi Dương Phàm chữa trị Địa Mạch Chi Tích, hắn luôn đứng bên cạnh chú ý, tự nhiên hiểu rõ thực lực và tiềm lực của hắn,

Nó cũng nhận thấy được mười tầng phong ấn trong cơ thể Dương Phàm.

- Được, có cơ hội đi Ngoại Hải Vực, xem có thể đạt được võ kiếm Thất Tinh hay không!?

Dương Phàm cười lớn, cũng không để ý nhiều.

Nếu muốn nói tới tiên khí, trong Tiên Hồng không gian của hắn còn có một kiện. Có con chó nhỏ kia chiếu khán, Xích Dương Kim ở Kiếm cũng rất dễ bảo.

Dương Phàm cũng chưa từng ném thử luyện hóa kiện tiên khí này' chỉ là đo cảm thấy lực lượng thần hồn không đủ.

Cho dù Xích Dương Kim ở Kiếm dưới sự "đe dọa" của con chó nhỏ cũng không dám phản kháng nhưng ấn ký của Dương Phàm đặt lên tiên khí này chỉ sợ khoảnh khắc đã bị viêm chí cương khí trên tiên khí này tiêu trừ.

Nhưng lại có một kiện kỳ vật khác đã bị Dương Phàm luyện hóa.

Ông

Một bảo đỉnh màu xanh đồng có phong cách cổ xưa lớn như bàn tay hiện lên trong lòng bàn tay Dương Phàm, trên mặt hiện lên điều văn màu tím, lóe ra đạo đạo lôi quang, truyền ra một cỗ khí tức cuồng bạo, hủy diệt.

Bảo đỉnh nhìn cổ xưa thô ráp này này phóng ra khí tức thần bí, thậm chí còn mạnh hơn những thông linh pháp bảo khác vài phần.

Ngay cả Chí Bảo Long Khí. bó đi khí vận lực, ở cấp bậc thì nhiều nhất cũng chỉ bằng bảo đỉnh này mà thôi.

Nghĩ tới Chí Bảo Long Khí, Dương Phàm lại nhớ tới chuyện ở Hoàng cung Đại Tần.

Đối với việc này, trước mắt hắn lại không quá quan tâm.

Việc Dương Phàm quan tâm nhất chính là phục sinh lại phụ thân.

Hắn cũng đã có đủ số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy.

Quan sát nhanh một lượt Thiên Lan Điện, những bảo vật bên trong cơ bản đã bị Dương Phàm cướp đoạt, coi như là thù lao hắn chữa trị Địa Mạch Chi Tích, cứu vớt thương sinh.

- Người sau khi rời đi, ta sẽ khiến toàn bộ trận pháp Thiên Lan Điện khôi phục. Bởi vì ta là đầu mối của toàn bộ trận pháp, kế thừa trí nhớ về trận pháp này.

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm nói với Dương Phàm.

- Được!

Dương Phàm không lưu lại lâu, rời khỏi Thiên Lan Điện, tốc tốc quay về Đại Tàn.

Không lâu sau khi hắn rời đi, ánh sáng nhàn nhạt bốn phía quanh Thiên Lan Điện cũng dần sáng bừng lên.

Dương Phàm đoán rằng sự tồn tại của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm và Thiên Lan Điện hẳn là có liên quan tới thân tượng chân tiên từng hạ phàm.

Với tốc độ lúc này của Dương Phàm, một hơi chạy về Đại Tàn, chỉ dùng tới hai ba năm mà thôi.

Đương nhiên, sự hồi phục sức khỏe của hắn cực mạnh, duy trì phi hành với tốc độ cao. Nếu đôi lại là cường giả Hợp Thể Kỳ khác có cùng tốc độ như hắn, từ Nội Hải tới Đại Tàn cũng phải mất ít nhất thời gian gấp hai lần chừng ấy.

Đối với Dương Phàm lúc này, hắn đã nắm giữ thần thông thuần gian ngàn dặm, cảm quan thần thức bao phủ mấy chục vạn dặm.

Không lâu sau, hắn đi vào Tiên Loan Cửu Phong, Lăng Đỉnh Tiên Phong đã ở trong tầm mắt của hắn.

Sau khi đi vào Tiên Đạo Tông, Dương Phàm cảm thụ được một loại khí tức không quá hài hòa.

-Ồ?

Dương Phàm triển mở cảm quan, phát hiện lại có một vị khách lạ.

Bởi vì ở Đại Tàn, cường giả đạt tới Thông Thiên bậc ba cũng không nhiều.

Phàm là tu sĩ cao nhất, lại là một gương mặt xa lạ cho nên hơn phần nửa là tới từ Ngoại Hải Vực.

Tiến vào tầng núi thứ chín Lăng Đỉnh Tiên Phong.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Dương Phàm hỏi Dương Tuệ Tâm.

Giờ phút này, Dương Phàm, Đặng Thi Dao, Dương Tuệ Tâm đang quây quần bên nhau.

Dương Tuệ Tâm đáp lại:

- Lần trước Vạn Diễn tiên sinh và Hình Cương từ Ngoại Hải Vực tới đều chết ở trong Tàn Hoàng Lăng. Liễu Nguyệt đạo hữu trở về cũng hồi báo chi tiết. Tiên Đạo Thiên Tông kia đối với tông ta cũng âm thầm phê bình, thậm chí có kẻ còn đòi giết chết đại ca. báo thù cho Hình Cương và Vạn Diễn tiên sinh. Nghe nói Vạn Diễn tiên sinh chính là Thái thượng tông chủ của Tiên Đạo Thiên Tông.

-Nực cười!

Dương Phàm cười lạnh nói:

- Bọn họ đều chết vì cấm chế của Tàn Hoàng Lăng, liên quan gì tới ta?!

Lúc ấy ở Tàn Hoàng Lăng, Dương Phàm kiệt lực trị liệu, cũng tính một lòng hợp tác.

Nhưng tên Vạn Diễn này cuối cùng mặc kệ Dương Phàm và Hồ Phi.

Do đó, Dương Phàm dứt khoát phần rõ ranh giới với bọn chúng, không quản nữa. Điều này khiến Vạn Diễm và Hình Cương nổi lên sát ý.

Kết quả, Hình Cương chết dưới kiếm Xích Dương Kim ở Kiếm. Vạn Diễm lại bị chết bởi Cửu u Ma Đế.

Nếu là chết vào cường giả cấp bậc này cũng thôi.

Càng uất ức chính là Vạn Diễm không phải trực tiếp chết dưới tay Cửu u Ma Đế mà bị du ba cuộc chiến Cửu u Ma Đế và Hồ Phi giết chết.

Bị du ba cuộc chiến giết chết.

<>

Cái này có liên quan gì tới Dương Phàm.

Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao nghe Dương Phàm giảng giải thì không khỏi che miệng cười.

- Uhm, lần này ta sẽ chuẩn bị phục sinh phụ thân!

Dương Phàm đột nhiên nói.

Dương Tuệ Tâm nghe vậy không khỏi chứa chan lệ.

Tuy nhiên, đúng lúc này từ trên Lăng Đỉnh Tiên Phong truyền tới một thanh âm lạnh như băng:

877. Chương 829: Nửa Bước Không Di.

Trong thanh âm kia có ẩn ẩn một sự chất vấn, còn có sắc thái từ trên cao nhìn xuống.

- Nghe nói Dương tông sư đã bình yên trở về, ta là đồng môn Ngoại Hải Vực, phải lãnh giáo một chút!

Thanh âm lạnh như băng kia không phải là từ bốn phía vọng lại mà như một thanh lợi kiếm, mạnh mẽ đâm tới. Trong đó ẩn chứa tinh thần uy lực cường đại.

Nếu chỉ là bậc cao bình thường, đối mặt với thanh âm này chi sợ lập tức hộc máu mà chết!

Người tới nhất định là cường giả cao nhất Thông Thiên bậc ba.

- Nực cười!

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên nổi lên một cỗ lửa giận.

Thanh âm này nếu chỉ vền vẹn nhắm vào hắn thì cũng thôi.

Nhưng âm thanh này lại bao trùm toàn bộ cường giả Hóa Thần Kỳ ở tầng núi thứ chín, hình thành thương tổn nhất định. Cường giả Thần Hư còn có thể miễn cưỡng kháng cự nhưng những người dưới Thần Hư dù không chết cũng trọng thương.

Trên người Dương Phàm nổi lên một mảnh hư quang ba màu, chỉ kịp bảo hộ muội muội và Thi Dao.

Phốc!

ở một động phủ khác, sắc mặt Nam Cung Hạm trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi.

Rõ ràng, với tu vi Hóa Thần hậu kỳ, nàng còn chưa thể đối kháng lại thanh âm này.

Hưu

Đúng lúc này, ba đạo độn quang từ phía chân trời xẹt tới. hạ xuống tầng núi thứ chín, gồm hai nam một nữ.

Người đứng giữa là một lão già trầm mặc, mặt nhiều nếp nhăn, bên hông có nhiều cái túi.

Ám thanh vừa rồi hiển nhiên không phải từ hắn.

Nhưng người này mơ hồ lại mang tới một cỗ uy hiếp đối với Dương Phàm.

Bên trái lão già này là một nữ nhân dáng người xinh đẹp, mặc một thân nguyệt bào, trên lưng cũng có một mảnh lụa sắc sỡ.

Đây chính là Liễu Nguyệt, người duy nhất còn sống sót khỏi Tần Hoàng Lăng trong ba người Vạn Diễn.

Mà bên phải lão già này lại là một thiếu niên mặc tử V, tướng mạo lãnh khốc, lạnh lùng nhìn xuống toàn bộ tầng núi thứ chín, thân tình kiêu ngạo và khinh thường.

Người vừa lên tiếng chính là thiếu niên mặc tử V này.

Ba người này đều là tu sĩ Thông Thiên bậc ba.

- Đây là phương pháp lãnh giáo của các hạ sao?

Dương Phàm hơi nhấc chân, nháy mắt đã lướt qua ba trăm dặm, xuất hiện trước mặt ba người.

Động tác này khiến ba người này sắc mặt lập tức ngưng trọng, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

- Hừ, thì ra là tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ! Ở nơi Đại Tần này mà không ngờ người có thể bước vào Hợp Thể Kỳ, khó trách dám xưng là nhất đại tông sư!

Thiếu niên kia cười giễu:

- Tuy nhiên, ở trước mặt cường giả Ngoại Hải Vực ta, Hợp Thể sơ kỳ chỉ là cường giả bình thường mà thôi, không đáng nhắc tới.

Dương Phàm không giận mà cười:

- Hợp Thể sơ kỳ không đáng nhắc tới nhưng tu vi Hợp Thể trung kỳ như người ở Ngoại Hải Vực cũng chỉ là một tiêu nhân vật! Hiện tại tới Đại Tân ta ức hiếp những tu sĩ bậc thấp, hoành hành không cố kỵ, tự xưng là thiên hạ vô địch, xưng hùng xưng bá nơi này, tự cao tự đại, coi trời bằng vung sao?

Lời này vừa ra, đồng tử của tên thiếu niên này co rút lại, hàn ý trên người cũng tăng lên.

Hiển nhiên, lời nói của Dương Phàm trực tiếp uy hiếp hấn, đã hoàn toàn động tới lòng tự tôn của hắn.

Lấy tu vi của thiếu niên này ở Ngoại Hải Vực cũng được coi là cường giả, nhưng còn kém những đại nhân vật quá xa.

Hắn tự động xin đi. vừa vào Đại Tần đã có loại V tướng xưng vương xưng bá, thiên hạ vô địch. Đó là một loại khoái cảm cao cao tại thượng, ở Ngoại Hải Vực tuyệt đối không thể chiếm được.

Nhưng lúc này, Dương Phàm lại trắng trợn vạch rõ tâm tính này của hắn, cũng không hề lưu tình, thật sự vô cùng châm chọc.

Thiếu niên này nhanh chóng động nộ. Tên tu sĩ bé nhỏ ở nội lục này không ngờ dám làm nhục mình như vậy!

- Nghe ý tứ của Dương tông sư dường như muốn đánh với ta một trận!?

Khuôn mặt thiếu niên này lạnh lùng, thậm chí không che dấu sát V lóe lên trong mắt.

- Binh đến tướng ngăn, nước tới đất chặn! Ba người các ngươi muốn lấy cao áp thấp, Dương mỗ tự nhiên phụng bồi!

Dương Phàm thần nhiên nói.

Muốn đánh nhau, hắn cũng không sợ. ngược lại còn cảm thấy vui mừng!

Một là có thể cảm thụ một chút thực lực văn Hoa sơ kỳ.

Hai là thông qua chiến đấu có thể gia tăng khả năng vận dụng lực lượng, cũng từng bước mở ra phong ấn trong cơ thể.

Nguyên nhân sau càng được Dương Phàm coi trọng.

Bởi vì ở cảnh giới, gần nh không có bình cảnh. Thông qua chiến đấu để mờ dần phong ấn, tăng lên tu vi là thích hợp nhất.

Trước đây. Hồ Phi là dùng tới phương pháp này để gia tăng tu vi. giờ phút này Dương Phàm cũng dùng đạo lý tương tự.

- La Tinh, người sao lại không nói đạo lý như vậy!?

Đôi mi thanh tú của Liễu Nguyệt hơi nhú lại:

- Dù sao chúng ta cũng là khách, hơn nữa lần trước Dương đạo hữu cũng làm đúng như vậy, đã rất hợp tình hợp lý.

- Câm miệng! Để Tiên Đạo Thiên Tông ta tổn hại một chấp sự cao cấp, thậm chí khiến Thái thượng tông chỉ đức cao vọng trọng bỏ mình, bất kể thế nào hẳn đều là tội nhân!

La Tinh quát lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm Dương Phàm nói.

- Xin khuyên người một câu cuối cùng, thức thời thì đi Ngoại Hải Vực một chuyến, xin lỗi Đại trưởng lão và Tông chủ. về sau Tiên Đạo Tông cũng nghe theo sự điều khiển của Tiên Đạo Thiên Tông một cách vô điều kiện.

- Ha ha ha... Dương mõ không lâu nữa cũng sẽ đi Ngoại Hải Vực, thật muốn nhìn nội tình của Tiên Đạo Thiên Tông ra làm sao?

Dương Phàm ngửa mặt cười dài một tiếng, xem tu thái như hoàn toàn không đặt ba người vào mắt.

Có lẽ, hắc địch xác có chút cuồng vọng nhưng mười tầng phong ấn cũng khiến hàn tràn đầy tự tin.

Tối quan trọng chính là hiện giờ đại lục đủ biến đổi. mà nơi dt này, tu vi hạn chế tối đa ở Hợp Thể trung Kỳ.

- Dương đạo hữu, người nên lùi một bước, làm thế sẽ khiến Tiên Đạo Tông gặp phải tai ương vô tận.

Trong lòng Liễu Nguyệt có chút lo lắng, vội vàng thần niệm truyền âm nói.

- Dương tông sư không ngờ còn có hùng tâm tráng chí đi vào Ngoại Hải Vực. Như vậy trước khi người đi hãy để tiểu nhân vật Ngoại Hải Vực như ta luận bàn với người một chút

ZIIH 4^

La Tinh hơi châm chọc nói, ra vẻ nghiên ngâm chút.

1 _L- H XV . .

Dương Phàm vừa định lên tiếng thì lão già vôn trâm ngâm này giờ rôt cục lên tiếng:

- Chờ một chút.

- Dư trưởng lão. ngài đây là...

La Tinh nao nao. vẻ mặt vô cùng cung kính.

• - A**

Liêu Nguyệt lộ ra thân sắc vui mừng:

- Dư trưởng lão, ngài muốn ngăn cản họ sao?! Tiên Đạo Tông và Tiên Đạo Thiên Tông vốn cùng nguồn gốc sâu xa, cần gì phải làm quá lên.

- Người nói đúng! Hai tông ta vốn là nhất thể!

Dư trưởng lão gật đầu. chột nói tiếp:

- Cho nên loại luận bàn hữu nghị này vẫn nên Chuyên tới nơi vắng vẻ khác, tránh gây thương vong cho người vô tội.

Nửa câu nói sau khiến vẻ mặt Liễu Nguyệt đang tươi cười trở nên cứng đờ.

Dư trưởng lão này không ngờ lại ủng hộ quyết định của La Tinh, trước hạ uy phong của Dương Phàm sau đó lại đàm phán, hoàn toàn thu Tiên Đạo Tông vào Tiên Đạo Thiên Tông, trở thành một cứ điểm của mình ở nội lục.

- Ha ha ha, vẫn là Dư trưởng lão suy nghĩ chu toàn.

Dương Phàm cười cười, đương nhiên hiểu rõ tâm tính của đối phương.

Tiếp theo Dương Phàm dẫn đường, mấy người đi tới một mảnh thâm sơn của Thiên Vũ Châu. Nơi này rất vắng vẻ, gần như không có người.

Vốn không định mang Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao đi cùng nhưng hai nàng có yêu cầu. Dương Phàm cũng không ngại. Dù sao Không phải là cuộc đấu sinh tử. chỉ là luận bàn bình thường mà thôi.

Trên một dãy núi. Dương Phàm và La Tinh đứng đối diện nhau xa xa.

- Dương tông sư, mời chi giáo.

Hàn quang lóe lên trong mắt La Tinh, một cỗ tinh thần uy lực cuộn cuộn, hóa thành những lưỡi dao sắc bén, công kích về phía Dương Phàm.

Trong phút chốc, phong vân nổi lên, thiên địa biến sắc.

Đây là tinh thần uy lực của cường giả Hợp Thể trung kỳ.

I xừ

Loại công kích này là đơn giản nhất. cũng hữu lực nhất Lấy ưu thế về cảnh giới để áp chế linh hồn.

Nếu là sự chênh lệch bình thường giữa Hợp Thể sơ kỳ và trung kỳ, một kích này đủ để khiến tinh thần của tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bị thương nặng.

Trong trường hợp này, một kích với tinh thần uy lực cường đại đánh trúng Dương Phàm nhưng lập tức vô ảnh vô tung.

Làm sao có thể?!

z\$!r*

Trong mắt La Tinh hiện lên vẻ kinh ngạc. Tinh thần uy lực cường đại như vậy. sau khi đánh trúng Dương Phàm lại như đá chìm đáy biển.

Đồng thời, Thủy Hồn Giới trong cơ thể Dương Phàm nổi lên một trận gợn sóng, hấp thu lấy tinh thần uy lực đủ để dời núi lấp sông này.

Điều này khiến La Tinh cảm giác đối tượng công kích của mình như hóa thân thành biển cả.

Chiêu thứ nhất.

Dương Phàm không chút thương tổn, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, bất động nhu sơn.

- Thực lực của hắc sao lại tăng nhanh như vậy!?

Trong mắt Liễu Nguyệt ánh lên một tia kinh hãi.

Trong mắt Dư trưởng lão lóe lên một đạo tinh quang, trầm mặc không nói.

Thấy công kích bằng tinh thần không có hiệu quả, La Tinh lại hét lớn một tiếng, toàn bộ

bầu trời chấn động. Một mảnh lôi vân với phạm vi mấy trăm dặm từ trên áp xuống, với khí thế phúc áp thiên địa.

Đây là pháp thuật gì?

Không ngờ trực tiếp sử dụng tầng mây. hình thành lôi vân hủy thiên diệt địa như vậy!?

Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao đều vô cùng lo lắng.

Thần thông cường đại như thế này gần như có thể khiến một tòa núi cao vạn thước bị ép thành đất phẳng.

Thông Thiên bậc ba!

Đây là thực lực của Thông Thiên bậc ba!?

Dương Phàm nhìn lôi vân liên tục lóe lên trong trời cao, hiện lên vẻ tươi cười!

Hô

Đoàn Liên Hoa ba màu trong cơ thể hần chợt nở rộ, hiện lên một bảo đỉnh màu xanh với điều văn màu tím.

Lôi xà kinh thiên từ trong miệng Dương Phàm bắn ra.

Chỉ một thoáng, một đạo hồ quang màu tím xẹt qua hư không, đánh trúng lôi vân liên tục lóe lên kia.

Ầm!

Lôi vân đột nhiên bị đâm thủng.

Quanh thân Dương Phàm nổi lên một mảng lôi quang rất lớn, rồi tự nhiên khôi phục bình thường.

Dưới sự trợ giúp của Tụ Lôi Đỉnh, trực tiếp hấp thu đại thần thông lời hệ của La Tinh.

- Đây là pháp thuật gì?

<>

Sắc mặt La Tinh xanh mét, không tưởng nổi tên tu sĩ nội lục Đại Tồn này có thể thoải mái ứng phó công kích của mình như vậy.

. _ „Ê1

- Chẳng lẽ là kiện bảo vật trong truyền thuyết kia...

Dư tướng lão híp mắt nhìn chằm chằm Dương Phàm, khó có thể che dấu sự kinh hãi và lòng tham của mình. Nv ...

- Thần thông lời hệ, La đạo hữu đừng tự dùng để bêu xấu mình. Trừ khi lôi điện lục của ngươi đạt tới trình độ có thể sánh ngang Độ Kiếp thiên lôi!

Dương Phàm không chút kiêng dè nói. đồng thời cũng là một lời nói thách.

Trước mặt người có được Tụ Lôi Đỉnh như Dương Phàm, gần như tất cả thần thông lôi điện đều chỉ là phù du.

Chiêu thứ hai.

Dương Phàm thoải mái nhẹ nhàng, chưa dời nửa bước, hấp thu thần thông lôi điện của đối phương.

- Lại tiếp một chương của ta!

La Tinh rốt cục không nhẫn nhịn được, lãnh quang lóe lên trong mắt. trên người bộc phát ra một cỗ pháp lực tuyệt cường, đủ để ngạo thị Đại Tồn.

Công kích linh hồn, pháp thuật thần thông cũng đều thất bại, như vậy chỉ có thể lấy ưu thế về pháp lực để công kích.

`m

Trong bầu trời chợt lóe lên một tàn ảnh, xẹt tới bên người Dương Phàm. Một bàn tay ẩn chứa pháp lực kinh thiên, với khí thế Thạch phá kinh thiên ầm ầm đánh tới.

Một chương này chưa chân chính đánh trúng mục tiêu nhưng ngọn núi nặng hàng triệu tấn sau lưng Dương Phàm đã trực tiếp bị đánh nát thành bột phấn.

Một mảnh bụi đất già thiên tế nhật bốc lên.

Đây tuyệt đối là một chưởng có tính hủy diệt.

Hợp Thể Kỳ chung quy vẫn là tu sĩ dinh phong.

- Ahhh

4

Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao đều lâm vào thất sắc, nhìn công kích kinh thể hải tặc này.

Ngay cả Dư trưởng lão luôn trầm mặc cũng khẽ gật đầu. lộ ra vẻ tán thưởng.

Nhưng lúc này. từ trong bụi bặm mờ mịt kia truyền ra một thanh âm bình thản:

- Đây là công kích của tu sĩ Hợp Thể trung kỳ người sao?!

Thanh âm này tiêu tan theo bụi bặm.

Ý cười trên mặt Dư trưởng lão lập tức động lại.

Hai người Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao lại há hốc mồm mắt.

Khi bụi bặm theo gió tiêu tan, một thân ảnh kiên cường với hai tay chấp sau lưng, quanh thân lưu chuyển một tầng thủy lưu màu ngọc hiện ra.

Một chưởng của La Tinh mạnh mẽ đánh lên người hắc nhưng hắc vẫn chưa dời đi nửa bước.

Chiêu thứ ba!

Dương Phàm không động thủ, không rời nửa bước, sắc mặt La Tinh trắng bệch, cánh tay run run.

Hắc giống như một ngọn núi lớn, tung thiên lập địa. không thể vượt qua.

Hắc giống như biển cả sâu không thấy đáy. thôn phệ hết thấy.

Hắc đứng ngạo nghễ trong thiên địa, nhìn xuống thương sinh, oai phong nhất giới.

878. Chương 830 : Phong Ấn Tầng Thứ Nhất .

Một chưởng phách sơn liệt địa của La Tinh mạnh mẽ đánh lên người Dương Phàm, sắc mặt La Tinh trắng bệch.

Cánh tay này còn cứng ngắc trên người Dương Phàm, nhẹ nhàng run rẩy.

Lấy tu vi Hợp Thể trung kỳ, một kích cực mạnh với pháp lực thông thiên không ngờ không thương tổn được chút da lông nào của người này.

Càng đáng sợ chính là đối thủ chưa hề di dịch.

Nửa bước không dời.

Liên tiếp ba chiêu, Dương Phàm đều không nhúc nhích, vững như thái sơn.

Dư trưởng lão vốn trầm tư cũng co rụt đồng tử. ý cười cứng ngắc.

Đặng Thi Dao và Dương Tuệ Tâm lại chuyển lo thành vui, trong mắt vẫn còn vương lệ. lộ ra vẻ kinh hỷ vô cùng.

Họ chưa từng dự đoán được lần trở lại này của Dương Phàm, thực lực của hắc lại mạnh mẽ tới trình độ này. Ngay cả cường giả Hợp Thể trung kỳ cũng không thể lay động mây may.

- Với trình độ công kích này của người ở Ngoại Hải Vực cũng chỉ như con kiến thôi! ở Đại Tồn này mà muốn xưng vương xưng bá, hoành hành vô kỵ sao?!

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, thanh thể như lôi đình, khí thể to lớn. vang khắp chín tầng mây.

Đồng thời đoàn liên hoa ba màu sâu trong cơ thể hần phát ra một cỗ quang hà ba màu. Bịch một tiếng, chấn bay La Tinh ra xa.

Cỗ pháp lực này quá cường đại, quan thông thiên địa. như một cơn lũ quét, không thể kháng cự.

Thân thể La Tinh như một trang giấy, bị đánh văng đi mấy chục dặm, khó khăn lắm mới ổn định Thân hình, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra một vết máu tươi.

- Pháp lực và lực lượng của hần sao lại có thể mạnh như vậy!?

La Tinh thờ hồn hển. sắc mặt xám như tro tàn, bị đả kích vô cùng trầm trọng.

Chỉ dựa vào phản lực, Dương Phàm đã có thể đánh bay La Tinh, hơn nữa khiến hần bị thương tổn nhất định.

Mặc dù thương tổn này không lớn nhưng cũng đủ để chứng minh về mặt pháp lực Dương Phàm còn mạnh hơn cường giả Hợp Thể trung kỳ La Tinh này tới vài phần. Nếu không không thể làm được điều này.

- Đến phiên Dương mỗ ra tay rồi!

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, lưu lại một đạo ảo ảnh. thủy lôi màu lam hiện lên đầy trời, đột ngột hiện ra trước mặt La Tinh.

La Tinh chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Ngay cả phát động thần thức cũng chỉ miễn cưỡng nắm giữ quy tích di Chuyển của Dương Phàm, đột nhiên tay chân luống cuống.

`m

Dương Phàm ập tới bên cạnh, một trận công kích chấn động thiên địa xuất hiện. Mỗi một chương của hần ân chứa thần thông và huyền ảo cường đại.

Mỗi khi tiếp một quyền, một chương của Dương Phàm, La Tinh chỉ cảm thấy khí huyết bốc lên, bị đánh cho tui bụi.

Không phải là hần không nghĩ tới việc trốn tránh nhưng thân pháp và tốc độ của Dương Phàm đều vô cùng cường đại.

Khi hần liên tục chịu đựng bảy tám quyền thì trước ngực đã tụ một búng máu. phốc một tiếng bị phun ra, Thân hình lung lay như muốn đổ.

Ba

Dương Phàm cách không chụp một chương. Một mảnh thủy lưu màu xanh lam tấn công tới, trực tiếp đánh hần văng đi.

`m một tiếng, thân thể La Tinh bị đánh sâu vào trong lòng núi, lập tức bị một mảnh đất đá nặng tới ngàn cân vùi lấp.

Mà thân ảnh bé nhỏ của La Tinh cũng bị bao phủ bên trong.

- La Tinh!

Liễu Nguyệt kinh hãi hô lên, ánh mắt nhìn về Dương Phàm vô cùng hoảng sợ. Nàng ta vội vàng chạy tới. lôi La Tinh từ trong đồng đất đá ra.

Khi La Tinh từ trong đồng đất đá kia đứng lên, trên người toàn là thương tích, mặt mũi bầm dập.

Cũng may chung quy hần vẫn là cường giả Hợp Thể trung kỳ, sự chênh lệch pháp lực với Dương Phàm cũng không lớn. Nếu không đã không chỉ bị thương tổn như thế này. Càng quan trọng hơn là Dương Phàm không chân chính hạ độc thù.

Liễu Nguyệt vội vàng thi triển pháp thuật, một mảnh thủy quang mỏng lung màu xanh lam rót vào trong người La Tinh. Vì hần chủ yếu là bị ngoại thương cho nên nhanh chóng đã khỏi.

- Nếu thực lực của La đạo hữu chỉ vẹn vẹn là thế thì nguyên vọng xung vương xung bá ở Đại Tuyền.lấycao áp thấp chi sợ cũng không thực tế lắm!

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra vẻ tươi cười, làm ra vẻ tiếu nuối.

- Người... người muốn chết!?

Lửa giận bốc lên, pháp lực trên người La Tinh đột nhiên biến ảo, mạnh mẽ hơn vài phần.

Vù

Tàn ảnh chợt lóe lên. La Tinh như một cơn cuồng phong, quất lên một mảnh phong bạo trong thiên địa. vọt tới trước mặt Dương Phàm.

Dương Phàm hơi giật mình. Đối mặt với La Tinh đột nhiên gia tăng pháp lực, hắn cũng không thể ứng phó nhẹ nhàng như trước.

Tuy nhiên, điều Dương Phàm muốn chính là cái này.

Sau nửa canh giờ. Tiềm lực trong cơ thể hắn bị kích phát. Trong hoàn cảnh này dần ổn định lại, bắt đầu phản kích.

Ánh mắt Dư trưởng lão chớp động, thì thào:

- Hắn dường như mới thăng cấp không lâu. nhiều cũng không quá năm mươi năm!

Hai người trên bầu trời đánh rất hưng phấn, chẳng phần được thắng bại.

Mà khí mạch Dương Phàm du trường, bí thuật kia của La Tinh chỉ đủ gia tăng pháp lực thêm một lúc, càng kéo dài thời gian càng lâm vào hạ phong.

Một lúc này.

Bá!

Thân mình Dương Phàm chợt nhoáng lên, rời khỏi vòng chiến, cười lạnh nói:

- Xem ra với thực lực mình người thì Không phải là đối thủ của Dương mỗ!

Dứt lời. Dương Phàm quét mắt nhìn về phía Dư trưởng lão và Liễu Nguyệt:

- Không bằng hai vị cùng lên đi!

Lời này vừa ra. sắc mặt hai người Dư trưởng lão lập tức cực kỳ khó coi.

- Buồn cười!

La Tinh quát lớn một tiếng, phát động công kích như gió như bão.

Nhưng Dương Phàm giờ lại có thể ung dung ứng phó.

Trong lòng hắn mừng thầm, thêm một chút nữa có thể đã đạt tới điều kiện mở ra tầng phong ấn đầu tiên.

- Người tới hỗ trợ đi!

Lãnh quang trong mắt Dư trưởng lão lóe lên, truyền âm cho Liễu Nguyệt!

- Nhưng...

Liễu Nguyệt có chút do dự.

- Hừm, người này không coi ai ra gì, không đặt chúng ta vào mắt. Phải giáo huấn một phen. Đương nhiên, phái người đi ra cũng chỉ để thăm dò chi tiết chân chính của hắn.

Dư trưởng lão nói.

- Vâng, Dư trưởng lão!

Liễu Nguyệt gật gật đầu, thân hình hóa thành một đạo lưu tinh, màu lam, từ phía sau lao tới Dương Phàm.

Đang giao chiến với La Tinh, Dương Phàm cảm giác được một cỗ áp lực đang bức tới.

”m—

Đạo lưu tinh màu lam kia hóa thành ngàn vạn tinh châu, oanh kích toàn bộ phạm vi quanh Dương Phàm. Dương Phàm lập tức luống cuống tay chân, mặc dù kiệt lực tránh né nhưng cũng bị công kích của Liễu Nguyệt đánh trúng.

Pháp lực của Liễu Nguyệt cũng tương đương La Tinh nhưng đối với lĩnh ngộ pháp tắc thông thiên thì mạnh hơn La Tinh không ít.

Gặp phải hai đại cường giả Hợp Thể trung kỳ công kích, Dương Phàm lập tức rơi vào hạ phong, bị đánh cho phải lui lại liên tục.

Tuy nhiên, khí mạch hắn du trường, hợp thiên thông địa, dù lấy một địch hai cũng chỉ vén vèn lâm vào hạ phong, không có chút thương tổn thực chất nào đáng kể.

Dưới tình cảnh khó khăn, pháp lực trong cơ thể Dương Phàm phải vận dụng với tốc độ lớn nhất, từng chút một bộc phát tiềm lực bản thân.

Ở sâu trong Thủy Hồn Giới.

Mười tầng phong ấn như một tòa lâu, đứng ngạo nghễ trong biển lớn màu xanh vô tận.

Ừc ừc—

Giờ phút này, tầng phong ấn thứ nhất hơi lay động, tràn ra một cỗ áp lực, thông qua Địa Hồn Căn rót vào trong đoàn liên hoa ba màu.

Dương Phàm biết vậy, nên lực lượng dùng mãi không hết. Chẳng những pháp lực không kiệt mà Ngày càng cường mãnh.

Lúc đầu, Liễu Nguyệt và Tần Lôi có thể áp chết mạnh mẽ Dương Phàm nhưng cuối cùng cả hai đều mơ hồ cảm thấy phải cố hết sức.

Chờng qua hai canh giờ, Dương Phàm vẫn bị vây hạ phong nhưng đã không chật vật như trước.

- Cái này... Tên này sao càng đánh càng mạnh?!

Trên trán La Tinh đổ mồ hôi lạnh.

Đặng Thi Dao và Dương Tuệ Tâm đang quan chiến ở ngoài cũng khẽ thờ phào một hơi. Bọn họ cũng nhìn ra Dương Phàm đang tiến bộ liên tục.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?! Chẳng lẽ người này từ đầu đã che giấu thực lực sao?!

Dư trưởng lão hít mắt đánh giá Dương Phàm, căn bản không nhìn ra sâu cạn.

Dưới cảm quan của hắn, Dương Phàm giống như một vùng biển rộng, thăm bất khả trắc.

Trên trời cao, ba phương giao chiến đã dẫn tới hồi gay cấn.

Cho tới tận đêm. Dương Phàm khí định, thần nhàn, dù lâm vào hạ phong nhưng cũng đã có thể triển khai vài lần phản kích.

Thân ảnh hắn sáng lên như ngọc, tràn đầy thủy lưu lôi văn, đánh với hai đại cường giả Hợp Thể trung kỳ, bất phân thắng bại.

Càng đánh càng mạnh!

Mà Liễu Nguyệt và La Tinh càng Ngày càng thấy kiệt sức. Hơn nữa, pháp lực cũng dần suy nhược, không thể bảo trì trạng thái đỉnh.

Lực lượng trong phong ấn tầng thứ nhất của Dương Phàm đã thẩm thấu một bộ phận nhỏ. Trong chiến đấu, thân thể Dương Phàm không ngừng hấp thu, chuyển hóa thành lực lượng của bản thân.

Lực lượng phong ấn từ trong Thủy Hồn Giới thẩm thấu ra, dọc theo Địa Hồn Căn, tiến vào đoàn liên hoa ba màu. cuối cùng tràn đầy khắp các nơi trong cơ thể. Dương Phàm vừa chiến đấu, lực lượng này vừa ngưng luyện toàn thân, thậm chí gột nia linh hồn...

Linh hồn Dương Phàm, chuyển tới Hoán Thiên Tam Thần, dung hợp vào đoàn liên hoa ba màu.

- Ha ha ha... Lấy lực lượng của hai người các người nếu muốn thắng Dương mỗ e rằng cũng chỉ là lời viễn vông!

Đang giao chiến, Dương Phàm ngửa mặt cười dài, hoàn toàn đảo ngược tình thế.

La Tinh và Liễu Nguyệt trong lòng vô cùng sợ hãi. Nam nhân trước mặt này rốt cuộc là người hay là Thần thú hình người đây?!

- Dư trưởng lão. không bằng người cũng lên đi! Nếu luận bàn thì cũng cần khiến cả hai bên thống khoái!

Dương Phàm như cười như không, nhìn về phía Dư trưởng lão đang trầm tư đứng dưới.

Tuy rằng từ mặt ngoài thì tu vi của Dư trưởng lão cũng chỉ là Hợp Thể trung kỳ.

Nhưng Dương Phàm biết rõ rằng đối phương nếu đã là trưởng lão của tông phái Ngoại Hải Vực thì tu vi ít nhất cũng phải đạt tới Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ là vì hạn chế của Đại Tân cho nên mới áp chế tu vi mà thôi.

- Tiểu tử. người chớ có càn rỡ. Đối phó với người, chi cần hai chúng ta đã đủ rồi!

La Tinh không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt xanh mét.

- Được, nếu Dương tông sư muốn đánh cho thống khoái vậy để lão phu liệu mình bởi quán tử!

Trong mắt Dư trưởng lão lóe lên lệ quang.

Bá!

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh cả người từ sau lưng truyền tới.

Ba—

Một khô chưởng đã đánh tới sau lưng mình.

Loại cảm giác này phẳng phát như một chưởng là từ Ngay trước mặt đánh tới.

Chỉ một tiếng, Dương Phàm bị một chưởng này đánh bay đi, thủy quang màu lam sau lưng bị đục thủng, truyền ra âm thanh răng rắc.

Dương Phàm văng đi mấy chục dặm, khó khăn lắm mới ổn định thân hình, lau khô vết máu trên miệng, trong mắt kinh hãi nhưng lòng nhưng lại hưng phấn:

- Không hổ là trưởng lão tông phái Ngoại Hải Vực...

Baba ba

Thán hình Dư trưởng lão biến mất trong hư không, sau đó lại thoáng hiện, gần như có thể sờ bằng thuần di.

Dương Phàm triển mở cảm quan thông thiên mới có thể miễn cưỡng nắm bắt được động tác của đối phương, nhưng lại liên tiếp bị công kích vài lần, kêu lên đau đớn, thương thế càng nhiều.

Nếu không phải là lực phòng ngự của hắn biến thái, sức hồi phục cũng nghịch thiên thì qua vài lần này. chi sợ đã mất đi nửa cái mạng.

- Bất diệt thể?

Dư trưởng lão hơi giật mình. Thương thế của Dương Phàm nháy mắt đã khôi phục trở lại.

Tuy nhiên, hắn lại cười lạnh một tiếng, công kích như phong bạo, hung hăng đánh mạnh vào thân thể Dương Phàm.

Dương Phàm vẫn bất khuất. Thương thế lần lượt khôi phục, pháp lực cảnh giới cũng tăng lên từng bước một.

Cho tới một khắc.

Lại ba một tiếng, pháp lực hộ thể trên thân Dương Phàm bị đục phá, thân thể bị đánh ngập sâu trong tầng đất.

Dư trưởng lão lại cười nói:

- Mặc dù lão phu không thể phát huy ra hai ba phần uy lực của Hợp Thể hậu kỳ nhưng cũng thoải mái đối phó với người.

- Thật không!?

Một thanh âm trầm thấp, lạnh như băng từ trong nền đất truyền ra.

Ầm . .J\$_ ,

Trong cơ thể Dương Phàm, toàn bộ Thủy Hồn Giới chấn động, trong mười tầng phong ấn, tầng thứ nhất được mở.

Ngay sau đó, một cỗ hồn quang ba màu kinh thiên chấn địa từ trong miệng Dương Phàm tràn ra.

* Xx

Cái gì?!

Dư trưởng lão kinh hãi. Hồn quang ba màu kia chấn động không gian, hình thành không gian gợn sóng, chấn tới trước người hắn.

Đặng—

Thần hình hắn liên tiếp bại lui, pháp quang hộ thể chợt ảm đạm, liên tục kêu rên. Hắn khó khăn lắm mới tránh né khỏi công kích của cỗ lực lượng cấm kỵ này.

Ánh mắt đám người Liễu Nguyệt vô cùng kinh hãi. Một nam nhân với hư ảnh ba màu sau lưng chậm rãi từ trong lòng đất bước ra, khoe miệng nở một nụ cười quy dị:

879. Chương 831: Nguyện Vọng Phục Sinh.

- Đa tạ các hạ đã khiến Dương mỗ đột phá tầng thứ nhất...

- Đa tạ các hạ. khiến Dương mỗ đột phá tầng thứ nhất...

Nam nhân với hư ảnh ma màu sau lưng di động bất định, phát ra khí tức cấm kỵ kinh thiên từ dưới lòng đất bước lên, khoe miệng nở lên một nụ cười quy dị.

Giờ khắc này. hồn quang ba màu mơ hồ từ trong miệng Dương Phàm phát ra, mang theo một mảnh không gian gợn sóng mãnh liệt, khiến cho Dư trưởng lão tới từ Ngoại Hải Vực liên tục phải thối lui về sau.

Đám người La Tinh và Liễu Nguyệt vô cùng kinh hãi, sắc mặt trắng bệch.

Một khắc trước, bọn họ căn bản không động thủ mà chỉ trơ mắt nhìn Dương Phàm bị Dư trưởng lão đánh cho chật vật vô cùng. Sau một khắc, tu vi Dương Phàm đột nhiên tăng vọt, há mồm phun một cái đã tạo ra không gian sóng gợn kinh thể hãi tục.

- Có chuyện gì xảy ra?

Về mặt Dư trưởng lão tràn đầy khiếp sợ. Vừa lui về phía sau vừa liên tục kêu rên. Vòng bảo hộ ngoài thân đã ảm đạm tới cùng cực, suýt nữa đã bị phá nát.

Hư ảnh ba màu sau lưng Dương Phàm có khuôn mặt và hình dáng V đúc bản tôn, cao chừng mười trượng, đáng vẻ vô cùng kinh nhân, khiến nhật nguyệt vô quang.

Trong phạm vi mấy chục vạn dặm, phàm là những tu sĩ đi ngang qua đều cảm nhận được một cỗ khí tức khiến lòng người nan rẩy.

Dương Phàm phát hiện pháp lực trong cơ thể như muốn bùng nổ, tràn đầy Thủy Hồn Giới. Địa Hồn Căn, đoàn liên hoa ba màu và các nơi khắp thân thể.

Vền vền chi tầng phong ấn thứ nhất đã cường hãn như vậy. Khó có thể đánh giá được trình độ khủng bố cuồng chín tầng phong ấn còn lại.

- Dư trưởng lão. nếu đã luận bàn thì phải làm cho Dương mỗ tận hứng ! Tiếp theo, hãy để chúng ta chiến đấu sáng khoái một trận đi.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên vẻ hưng phấn, tứ chi cũng hơi run rẩy. Đây là biểu hiện của việc pháp lực bành trướng trong cơ thể tới độ khó có thể khống chế nổi.

Hai người Liễu Nguyệt. Tinh La không khỏi hít sâu một hơi lương khí. Chi vền vền là linh áp do pháp lực mang tới cũng đủ khiến bọn họ run rẩy.

Hô!

Đột nhiên, cả khu vực bị hư ảnh ba màu tràn ngập, lôi điện, cuồng phong, liệt hỏa bừa bãi, không gian sóng gợn liên tục xuất hiện.

Ba người Dư trưởng lão đột nhiên bị cỗ pháp lực lan rộng điên cuồng này bao phủ.

Liễu Nguyệt và Tần Lôi như thuyền nhỏ trong biển lớn, vô cùng nguy hiểm.

Thực tế. đây chỉ là pháp lực trên người Dương Phàm tiết ra, hình thành cảnh tượng như đang thi triển pháp thuật mà không phải là do hấn cố ý.

Bởi vì pháp lực trong cơ thể hấn bành trướng rất khủng bố, nếu không giải phóng ra ngoài thì sẽ không tốt cho chính hấn.

- Đây là lực lượng phong ấn tầng thứ nhất sao?! Ta nếu có thể hấp thu một phần tư số pháp lực này thì có thể gia tăng tu vi lên vẫn Hoa sơ Kỳ đỉnh rồi...

Dương Phàm hưng phấn tới nan rẩy. Pháp lực không thể khống chế, cuồng bạo chấn ra khiến hai đại tu sĩ Hợp Thể trung kỳ là Liễu Nguyệt và Tần Lôi đều vô cùng vất vả mới có thể tự bảo.

Baba

Tại sóng pháp lực này, Dương Phàm và Dư trưởng lão triển khai một hồi giao phong kinh tâm động phách.

Dư trưởng lão bị đánh cho kinh hãi đảm chiến. Pháp lực của Dương Phàm giờ phút này đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ đỉnh, thậm chí gần đạt tới Hợp Thể hậu kỳ.

Hơn nữa cỗ pháp lực này cuồng bạo hơn so với đồng cấp không biết bao nhiêu lần, uy lực càng thêm kinh nhân.

Dưới tình huống giao phong chính diện, Dư trưởng lão căn bản không chiếm được chút tiện nghi nào.

Nếu không phải cảnh giới hấn cao hơn, nắm giữ pháp tắc thông thiên cực kỳ huyền ảo thì chi sợ đã sớm bị Dương Phàm đánh cho chật vật vô cùng rồi.

Dương Phàm trong chiến đấu cũng âm thầm kinh hãi. Không hổ là Hợp Thể đại tu sĩ, mặc dù bị hạn chế của thiên địa trói buộc ở Đại Tần nhưng về mặt lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa cũng vượt hơn hấn một bậc.

Tuy nhiên, thắng bại đối với Dương Phàm không quan trọng.

Nếu Dư trưởng lão quá yếu thì ngược lại càng khiến hấn khó hấp thu lực lượng phong ấn, cũng khó có thể dĩ chiến dưỡng chiến, gia tăng tu vi.

Đại chiến được chừng một canh giờ, cảnh tượng pháp lực từ người Dương Phàm toát ra cũng rất cực chấm dứt.

Mà lúc này, hấn đã có thể khống chế lực lượng phong ấn còn lại trong cơ thể. hơn nữa cùng lúc đối chiến ba người Dư trưởng lão cho nên tu vi gia tăng nhanh chóng.

Đến lúc sau. Liễu Nguyệt và La Tinh căn bản không thể nhúng tay vào cuộc chiến giữa hai người, đơn giản chỉ biết điều tức, đứng xa xa quan chiến.

- Tu vi của Dương đại ca gia tăng thật nhanh!

Đôi mắt đầy nhu tình của Đặng Thi Dao lóe lên những tia sáng kỳ dị, cồ vũ cho tình lang.

Dương Tuệ Tâm cũng nói:

- Xem ra lần rồi đi trăm năm này, kỳ ngộ của Dương đại ca quả không nhỏ.

Nàng mở lòng bàn tay ra. một con Lưu Ly Tinh Xà từ trong áo bào nhảy ra. hóa thành một băng mỹ nhân đứng phiêu phù giữa không trung, chính mi tâm có một tinh ấn màu lam, quanh thân có lam vụ bao phủ. thu liễm còn hai thước quanh thân mình.

- Quả nhiên là chủ nhân!

Hàn Lưu Ly kinh hỷ nhìn cuộc chiến giữa không trung.

Giờ phút này cuộc chiến giữa Dương Phàm và Dư trưởng lão đã vượt xa trình độ của Hợp Thể trung kỳ.

Phía chân trời, Huyết vụ chậm rãi mờ rộng, sáng tối không chừng.

Hai người chiến đấu vài canh giờ, Dư trưởng lão đã muốn dừng lại:

- Dương tông sư không hô là tông sư chấn cô thước kim của Đại Tồn, Dư mỗ bội phục. Có thể lấy kết cục hòa để chấm dứt trận luận bàn này được không?!

- Ha ha ha... Dư trưởng lão chẳng lẽ quên lời vừa nói rồi sao?! Nếu là luận bàn thì phải đánh một trận cho thống khoái, thắng bại quan trọng gì đâu?!

Dương Phàm ngửa mặt cười dài, cũng không nói gì thêm tiếp tục lao vào đánh đấm.

Dư trưởng lão kêu khổ một tiếng, đành phải thống khổ bồi tiếp Dương Phàm.

Nhưng Dương Phàm so với tướng tượng của hần khó chơi nhiều lắm.

Ba Ngày ba đêm trôi qua.

- Dương tông sư, có thể...

Dư trưởng lão chưa xót nói.

- Còn chưa đánh thống khoái, Dư trưởng lão làm sao có thể đi nữa chừng đã muốn bỏ!? Nhớ lại Ngày đó Tiên Tồn Thủy Hoàng và Cửu u Ma Đế đánh nhau gần trăm năm. Giờ mới chỉ vài Ngày thì đáng gì?!

Dương Phàm vẫn không giảm hưng phấn. Chủ yếu là do pháp lực trong cơ thể vẫn còn cảm giác bành trướng, lưu chuyển chưa hoàn toàn thông thuận.

Cứ như vậy, hai người luận bàn tới hai tháng.

Rốt cục một Ngày này, Dư trưởng lão mang theo vài phần kêu khổ nói:

- Dương tông sư. mục đích của người hần đã đạt được, có thể buông tha cho lão phu không?

Dương Phàm ngưng thần thu khí, cảm thụ pháp lực hùng hậu như biển trong cơ thể. vận chuyển cũng không có chút trở ngại gì nữa.

- Nếu thể xác và tinh thần của Dư trưởng lão có chút mệt mỏi thì Dương mỗ cũng không miễn cưỡng nữa.

Về mặt Dương Phàm tiêu sái. hào sảng nói. Trong lòng hần nổi lên một cỗ khoái cảm khó tả.

Loại khoái cảm này so với tiêu diệt địch nhân còn mạnh mẽ hơn.

Dư trưởng lão nghe vậy không khỏi thở phào một hơi. bộ dáng còn mang theo vẻ sợ hãi, như từ trong ác mộng được tỉnh lại.

- Tuy hiện giờ không đấu tiếp nhưng chờ khi có thời gian rồi, nhất định Dương mỗ sẽ tìm Dư trưởng lão luận bàn tiếp.

Dương Phàm cười túm tím nói.

Lời này vừa ra. sắc mặt Dư trưởng lão lập tức trắng bệch nhưng vẫn cố nặn ra vẻ tươi cười.

Bất kỳ là ai cũng không muốn chiến đấu với hạng người càng đánh càng mạnh, càng đáng sợ như thế này.

Người như vậy chỉ có là kẻ chiến cuồng, đánh chết cũng không chạy!

Lần giao thủ kéo dài mấy tháng này của Dư trưởng lão đã khiến trong lòng hắn lưu lại một bóng ma.

Trải qua lần luận bàn này, dáng vẻ kiêu căng của ba người này đã lập tức tiêu giảm, lời nói vô cùng khách khí.

La Tinh đơn giản chỉ nhắm mắt lại, không dám nói thêm một lời.

Sau khi quay lại Tiên Đạo Tông, Dư trưởng lão và La Tinh nhanh chóng biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng vẫn có Liễu Nguyệt lưu lại.

- Dư trưởng lão và La đạo hữu rời đi khi nào?

Biết được việc này. Dương Phàm hỏi.

- Là từ ba Ngày trước, bọn họ chạy về Ngoại Hải Vực. để tiểu nữ ở lại.

Liêu Nguyệt cười nói.

Trong ba người, ân tượng của nàng ta trong lòng Dương Phàm tốt hơn nên lưu lại nơi này.

Dương Phàm cũng không hỏi gì thêm.

Tiếp theo, hắn rốt cục phải tiến hành một việc vô cùng quan trọng.

- Đại ca, người rốt cục tính toán phục sinh cho phụ thân?

Dương Tuệ Tâm vô cùng kinh hỷ.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Đúng thế, đây là giấc mộng mấy trăm năm của ta. rốt cục có thể tiến hành rồi.

- Sao Dương đại ca còn không mau ra tay?!

Đặng Thi Dao có vài phần chờ mong nói.

- Không, nơi này không phải là nơi thích hợp nhất!

Dương Phàm đột nhiên lắc đầu.

- Không phải là nơi thích hợp nhất?!

Dương Tuệ Tâm lộ ra vẻ khó hiểu.

- Nguyên lý phục sinh chính là đoàn tụ tàn hồn, dẫn hồn nhập thể. lần nữa tiến nhập sinh cơ...

Dương Phàm nghiêm trọng nói:

- Địa phương thích hợp nhất hẳn phải là nơi mà năm đó phụ thân bỏ mạng.

- Lời này thật có lý. đại ca không hồ là Dư sư truyền kỳ.

Dương Tuệ Tâm đồng tình.

- Ta sẽ về Bắc Tần, sau khi hồi sinh phụ thân sẽ sớm trở lại.

Dương Phàm dặn dò hai người.

Tốc độ phi hành của hắn cực mau. từ Đại Tần về Bắc Tần cũng chỉ qua mấy năm mà thôi.

- Đại ca bảo trọng!

Khóe mặt Dương Tuệ Tâm hơi hồng lên.

Hiện giờ ở Đại Tần phong vân nổi lên, đám người Dương Tuệ Tâm, gồm cả Hàn Lưu Ly đều phải trấn thủ Tiên Đạo Tông.

Dương Phàm một đường phi hành, cũng nhân tiện đi qua Hoàng cung Tần Hoàng xem qua.

Khi hắn đi vào Tần đô thì nhìn thấy cảnh tượng vô cùng thê lương.

Kinh đô Đại Tần là một mảnh đổ nát thê lương, lầu các, cung điện gần như đổ sập hết.

Phạm vi kinh đô có vô số sinh linh tử vong, nhân sinh vô cùng thua thốt.

Dương Phàm thở dài một hơi. Đây hơn phần nửa là do cuộc chiến giữa Tiên Tần Thủy Hoàng và Cửu u Ma Đế gây ra.

Khi tới Hoàng cung Đại Tân, Hàn Kỳ đi ra tiếp đón Dương Phàm.

- Dương tông sư. ngài đã tới rồi!

Khóe mắt Hàn Kỳ cay cay, lệ nóng trào ra.

*Aj

- Có chuyện gì?! Mấy người Tân Tuân đâu?

\$

Dương Phàm kinh ngạc hỏi.

- A Tuấn khi lấy cửu long phong ấn trấn áp Ma Đế thì cũng oanh liệt hy sinh. Sau đó. không ít cường giả Ngoại Hải Vực đi vào Tần Hoàng Lăng, ý đồ cướp đoạt bảo vật Tuy nhiên, vô số côi bào đã cùng cửu long phong ấn trấn áp Cửu u Ma Đế rồi. Nhưng những cường giả Ngoại Hải Vực kia vô công mà phản, lại khiến kinh đô càng thêm đổ nát.

Hàn Kỳ đáp, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Ma nay, ngoại trừ Tần Vong sinh từ không rõ. ở nội lục gần như không có người nào là hậu duệ Tiên Tần hợp pháp. Chẳng lẽ Đại Tần này thật sự phải diệt vong sao?!

Dương Phàm trầm mặc không nói.

Tràng đại tai nạn kia, Tần Tuấn, Tần Lôi, Tần Minh đều đã bỏ mạng.

- Tuy nhiên, trước khi chết, A Tuấn đã đưa hai thứ này để giao lại cho người.

Hàn Kỳ đưa cho Dương Phàm tới một nơi vô cùng bí ẩn trong Tần Đồ.

Tiến vào một mật thất dưới cung điện.

Hàn Kỳ vung quạt lông lên, một pháp đàn màu nâu như thủy tinh hiện lên trước mặt Dương Phàm.

- Hoàn Hồn Pháp Đàn?

Dương Phàm chấn động.

Đây chính là Hoàn Hồn Pháp Đàn trong Tần Hoàng Lăng.

Theo sau, Hàn Kỳ lại huy tay. xuất hiện một túi nước cổ xưa, giao cho Dương Phàm.

Dương Phàm cảm giác túi nước này nhìn rất quen mắt, thần thức tiến vào trong, kinh hoàng,

Đây hóa ra là gần nửa hồ Thiên Nhất Hồn Thủy.

Nhiều Thiên Nhất Hồn Thủy như vậy, hoàn toàn có thể tạo thành một cái hồ.

- Cái này... là Tần Tuấn lưu lại cho ta?

Dương Phàm cảm thấy khó có thể tin.

- Đúng thế, trước khi A Tuấn chết chỉ có một nguyện vọng, chính là phục sinh Tiểu Hân và Yên Ninh Phi. Hoàn Hồn Pháp Đàn và Thiên Nhất Hồn Thủy này có thể đủ rồi.

Hàn Kỳ nói tới đây lại tràn ra hai dòng lệ.

Bùm một tiếng, Hàn Kỳ quy gối trước mặt Dương Phàm, khẩn thiết cầu xin nói:

- Dương tông sư. ngài nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của A Tuấn và ta.

-Người đứng lên!

Dương Phàm thở ra một hơi. vung tay nâng hấn dậy, cũng kinh ngạc nói:

- Lúc trước ngươi và Tần Tuấn căn bản không muốn hợp tác với ta. Sao giờ lại tin tưởng Dương mỗ như vậy?!

- Ngay cả Địa Mạch Chi Tích hủy thiên diệt địa ở Thiên cầm Nội Hải mà ngài cũng có thể chữa trị. trị liệu thì có thể thấy được Y đạo của ngài đã là đệ nhất đương thời rồi!

Hàn Kỳ vừa khóc vừa cười, lộ ra sự tin tưởng Dương Phàm tuyệt đối.

880. Chương 832: Hồi Hồn Thuật.

Lời nói Hàn Kỳ chân thành tha thiết, toát ra sùng kính cùng tin tưởng đối với Dương Phàm.

Ngay cả Địa Mạch Chi Tích hủy thiên diệt địa đều được Dương Phàm dùng V thuật vô thượng “Trị liệu” để chữa trị. huống chi là phục sinh thân thể dưới tình huống có Thiên Nhất Hồn Thủy cùng Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Dương Phàm không phủ nhận, trầm ngâm hồi lâu mới tỉnh linh hói:

- Trước khi mở ra Tiên Tần bảo tàng. Tần Tuấn có bao nhiêu phán lượng Thiên Nhất Hồn Thủy?

Hàn Kỳ ngần ra. sao Dương Phàm lại hỏi đến vấn đề này?

Hấn rất nhanh tinh. ngộ. lấy ra một cái bình nhỏ. bên trong chứa hơn nửa bình Thiên Nhất Hồn Thủy, nói với Dương Phàm:

- Chính là bằng này.

Sau khi Dương Phàm xem xong, thở dài thật dài:

- Hết thấy đều là gieo gió gặt bão.

- Cái gì? Ý của ngài là...

Hàn Kỳ phảng phất như hiểu ra cái gì, ánh mắt khê run lên.

- Lượng Thiên Nhất Hồn Thủy nhiều như vậy. nếu lúc trước hợp tác cùng Dương mỗ. đủ để sống lại mười người cùng dư dả.

Khóe miệng Dương Phàm hiện lên một tia trào phúng.

Nhớ Ngày đó, hấn mở miệng nói đến Thiên Nhất Hồn Thủy, Tần Hoàng kia bá đạo như vậy, căn bản không có bất kỳ đường thương lượng, hận không thể không lấy mạng của hấn.

Tuy nhiên. Tần Hoàng lúc trước đích xác vũ lực ngạo thị Đại Tần, Dương Phàm mặc dù không sợ nhưng nếu muốn bắt giết hấn chiếm lấy Thiên Nhất Hồn Thủy cũng không thể làm được.

- Mười người?

Hàn Kỳ thất thần một hồi. tâm thần hoảng hốt. thân hình lắc lư muốn ngã. mắt ứa lệ nói năng lộn xộn:

- Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...

Bởi vì động lực lớn nhất để Tần Hoàng mở ra Tiên Tần bảo tàng chính là vì sống lại Yên Ninh Phi cùng Tiêu Hân.

Lúc ấy phán lượng Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay hấn, Ngay cả liên hợp bốn vị Thánh dược sư của Đại Tần. xác xuất thành công hồi sinh một người cũng không vượt qua ba phần.

Vào thời điểm đó. bọn họ đều xem nhẹ y thuật của Dương Phàm, cho rằng nhiều nhất chẳng qua là cấp bậc Thánh Dược sư.

Thẳng đến khi Dương Phàm dùng thần thông vô thượng chữa trị Địa Mạch Chi Tích, cứu vớt hàng tỉ sinh linh. Tần Hoàng cùng Hàn Kỳ mới có cái nhìn khác.

Nhưng là, dù vậy bọn họ vẫn một lần nữa xem nhẹ y thuật của Dương Phàm.

Trên thực tế, với lượng Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay Tần Hoàng, nếu liên thủ Dương Phàm, hồi sinh mọi người đều dư dả.

- A...

Hai mắt Hàn Kỳ đỏ bừng, ngửa mặt lên trời thét dài. pháp lực chấn động thiên hư, khiến cửu thiên thất sắc.

Trong toàn bộ phạm vi kinh đô. cho dù cách xa mấy chục vạn dặm đều có thể cảm nhận được một mảnh cuồng phong.

Dương Phàm đứng bên cạnh hắn, hai tay sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh. Thân hình cao lớn trong cương phong tan vàng nát sắt kia. tay áo tự nhiên tung bay. trong lòng ngậm thở dài.

Đột nhiên...

“Phốc” một tiếng, Hàn Kỳ phun ra một búng máu. sắc mặt tái nhợt. thân hình lung lay muốn đổ.

Trong mắt hắn lộ ra hối hận cùng áy náy thật sâu.

- Việc này cùng không trách được ai. Tính cách của Tần Tuấn tạo nên kết cục hôm nay của hắn. Chẳng qua, cuối cùng hắn cũng có khí phách ngạo cốt, trước khi chết một lần nữa phong ấn Cửu u Ma Đế.

Dương Phàm nhẹ thở dài. một chương võ sau lưng Hàn Kỳ, trị liệu cho hắn. rồi hỏi:

- Lão sư người đi nơi nào rồi?

- Lão sư từ mấy chục năm trước Tam Linh Hóa Nhất thành công, tấn chức trình tự Hợp Thể Kỳ. đi Ngoại hải vực. Hắn nói có thể trong năm trăm năm sau sẽ phi thăng thượng giới.

Hàn Kỳ vẻ mặt cung kính đáp.

Dương Phàm nghe vậy, gật gật đầu. Thiên Thu Vô Ngân còn kém một hai bước là vượt qua Độ Kiếp, có thể phi thăng thượng giới.

Không bao lâu. Hàn Kỳ dẫn Dương Phàm tới hoàng cung Đại Tần.

Dương Phàm cũng không lập tức đi phục sinh, mà trước tiên đi Tần Hoàng lăng một chuyến.

ở quảng trường Tần Hoàng lăng, ngọn núi lớn chín màu Cửu Long uốn lượn kia cùng bão khi không lồ vô tận phía dưới gất gao áp chế ma vực tối đen ở phía dưới.

- Trước khi chết A Tuấn từng để lại di ngôn, hạng người tầm thường tuyệt đối không thể

dễ dàng tới gần khu vực Cửu Long phong ấn. Bởi vì lực lượng của Ma Đế, vẫn có thể thẩm thấu ra một chút.

Hàn Kỳ thấp giọng nói.

Dương Phàm quan sát ngọn núi Cửu Long này, gật gật đầu:

- Cửu Long Sơn này do chín kiện Chi Bảo Long Khí tổ hợp. bản thân đã siêu việt Tiên khí bình thường. Lại thêm vô tận khí vận đại lục thêm vào. cho dù Chân Tiên Chân Ma buông xuống cũng không dễ dàng lay động.

Đang khi hắn nói, một tràng tiếng cười điên cuồng từ sâu trong ma vực truyền đến:

- Người tới có phải là Dương Phàm?

Trong thanh âm kia mang theo một cỗ uy lực thần hồn không hiểu.

Dương Phàm biến sắc. sau lưng đột nhiên hiện lên một hư ảnh ba màu cao mười trượng, triệt tiêu uy lực thần hồn kia.

- Chính là Dương mỗ. chắc rằng các hạ chính là Cửu u Ma Đế.

Dương Phàm sắc mặt âm rằm.

Cứ nghĩ tới Ma đầu này “thu mất” phẫn thân Thạch Thiên Hàn. trong lòng hẩn mớ hồ phát lạnh.

Bối vi trí nhớ của Thạch Thiên Hàn có một bộ phận trí nhớ về bản tôn.

Đương nhiên, chuyện có liên quan tới Tiên Hồng Giới, trừ Dương Phàm vốn không có bất kỳ người nào biết. Số dĩ hẩn cân thận như vậy chính là vì phòng ngừa loại tình huống này.

- Không tệ, không tệ. Người chính là nhân loại khiến kế hoạch của bản đế thất bại. Trò chơi này, quả thật thú vị a.

Trong thanh âm Cửu u Ma Đế lộ ra hứng thú nồng đậm.

- Trò chơi? Ma Đế các hạ, người bị Cửu Long Sơn phong ấn. có phải là buồn muốn chết hay không?

Dương Phàm lộ vẻ quái dị nói.

- Ha ha ha... Các người thật là tự đắc. cho rằng kế hoạch bán đế thất bại. không còn lực xoay chuyển sao?

Tiếng cười của Cửu u Ma Đế chấn động cửu thiên.

- Vì sao người muốn nói cho ta điều này?

Dương Phàm thành linh nói.

- Người là một đối tượng trò chơi không tồi. cho nên bán đế có thể để lộ nhiều một chút bí mật với người. Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận chẳng qua là một bước của “Kế hoạch đoạt thiên”, đại trận như vậy tổng cộng có chín chín tám mươi một cái... Khắc khắc khắc...

Vé đắc ý trong thanh âm Cửu u Ma Đế tự nhiên lộ ra.

Chín chín tám mươi một cái?

Dương Phàm cùng Hàn Kỳ chấn động trong lòng, trên trán toát mồ hôi lạnh.

- Làm sao lại có đến tám mươi một cái?

Hàn Kỳ khó có thể tin nói.

- Con kiến nhỏ bé. Không gian phạm giới vô cùng vô tận. Đông Thắng Đại Lục này chẳng qua như một hạt cát trong sa mạc. Mà phạm giới cũng chỉ là một trong thất giới. Bán đế thiết lập Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận ở tám mươi một không gian phạm giới. Vén vẹn thất bại ở một giới, chỉ là một thất bại nhỏ trong trò chơi.

Tiếng cười quỷ dị của Cửu u Ma Đế khiến tâm thần Dương Phàm cùng Hàn Kỳ không yên.

-Mặc kệ hẩn đi.

Dương Phàm lạnh lùng cười, mang theo Hàn Kỳ rời đi, dứt khoát không để V đến Cửu u Ma Đế.

“Kế hoạch đoạt thiên” của Cửu u Ma Đế cùng Luân Huyết Đại Đế tự nhiên có Tiên nhân thượng giới đi tồn công đối phó, cùng đám người phạm giới mình có quan hệ gì chứ?

- Dương Phàm... cuối cùng để lộ cho người một cái tin tức. Thuế Thiên Nghịch Thản Huyết thật sự tồn tại, nó có được năng lực tạo nên chí cường giả thất giới. Đợi cho đến một ngày, Huyết Nhật Điện chân chính mở ra, nó sẽ chân chính xuất hiện thế gian...

Trong vực sâu lại truyền đến một thanh âm tràn ngập mê hoặc vô cùng.

Bước chân Dương Phàm khẽ ngừng, không để ý tới, cùng Hàn Kỳ rời đi.

Bước đi trong Tần Hoàng lăng như đồng đổ nát.

Đột nhiên, Dương Phàm sinh ra cảm ứng. nhìn về phía một vị trí đồng đổ nát.

Một tay hần vung lên. một cơn gió vô hình quét tới, đá vụn trên đồng đổ nát kia bay đi.

Lúc bụi bặm tan hết, lộ ra một hồ lô thủy tinh hơi hơi rung động.

Dương Phàm đưa tay ra, hút lấy hồ lô thủy tinh này vào tay, một tay mở ra.

Ồng!!!

Hồ lô thủy tinh rung lên. hào quang bốn phía, từ bên trong bay vụt ra một thiếu niên chất phác đang hấp hối.

- Là người!

Dương Phàm cùng Hàn Kỳ đều hơi giật mình.

Người này không phải Tần Vong thì là ai?

Dương Phàm không nghĩ tới, Tần Vong này lại dùng phương thức này giữ mạng trong Tần Hoàng lăng.

- Đa tạ Dương huynh cứu mạng. Thiên Tinh Thủy Hồ này là vật phụ trợ chứa nước ở thượng giới, ở hạ giới không gì phá nổi. Mặc dù ta có thể trốn vào giữ mạng, nhưng một khi đóng nắp, bản thân lại không thể đi ra. Dù sao cũng là vật thượng giới phụ thân truyền cho ta trước khi chết, người phạm giới không thể không chế nhạo.

Tần Vong lòng còn sợ hãi nói.

- Đại nạn không chết, tất sau này có phúc.

Dương Phàm khẽ cười nói.

Ba người cùng rời Tần Hoàng lăng, lúc Tần Vong biết được đại chiến phong ma, càng thêm cảm khái muôn phần.

Lúc biết Dương Phàm muốn hồi sinh Tiểu Hán cùng Yên Ninh Phi, Tần Vong cũng muốn đi xem.

Đêm khuya cùng ngày, ở mật địa hoàng cung Đại Tần, phía trên Hoàn Hồn Pháp Đàn đặt hai cỗ thủy tinh băng quan.

Trong hai cỗ thủy tinh băng quan phản biệt đều có một nữ tử. đều là sắc nước hương trời

Một nữ nhân trong đó đầu đội mũ phượng, khí chất cao quý, khuôn mặt tinh xảo như đồ sứ tuyết trắng. Đây là một giai nhân tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành.

Hàn Kỳ nhìn chằm chằm nàng này. trong mắt đầy vẻ phúc tạp. hai tay nắm chặt rung động không thôi.

Trong băng quan khác, một nữ tử mặc V phục tân nương hoa mỹ cao quý, trên mặt còn có dấu lệ, mày như hàng liễu, khí chất thanh lệ thoát tục. ẩn hàm vẻ con gái thiện lương hồn nhiên.

Dương Phàm cùng Tần Vong đứng gần chăm chú nhìn Công chúa Tần Hân.

Sau khi thứ ổn thỏa.

Dương Phàm nói:

- Hiện tại là đêm khuya, là thời cơ tốt để ra tay. Mà hai người chết này đều chết ở kinh đô. thi pháp ở trong này không gì thích hợp hơn.

- Mời Dương tổng sư ra tay.

Đám cao thủ hoàng cung Đại Tần Hàn Kỳ, Tần Vong đều lui ra tạo khoảng trống.

Trên Hoàn Hồn Pháp Đàn to lớn chỉ còn lại một mình Dương Phàm.

Hắn hít sâu một hơi. tay áo chậm chậm triển khai, hư ảnh ba màu sau lưng đột nhiên bành trướng trăm, ngàn lần. một cỗ hồn lực huyền bí rót vào trong pháp đàn.

Trong hư không sinh ra một loại kêu gọi cùng hấp dẫn vô hình.

Dương Phàm miệng niệm chú, một tay nhanh chóng biến ảo. thi triển Hồi Hồn Thuật trong Thánh Liệu Thiên.

Vô tận khí sinh cơ vờn quanh hai cỗ băng quan, đồng thời âm hồn lực kinh thiên lấy Hoàn Hồn Pháp Đàn làm trung tâm khuếch trương lan tràn toàn bộ kinh đô.

Giờ khắc này. phạm là cường giả đạt tới cấp Thông Huyền trở lên tại kinh đô đều sinh ra một loại cảm ứng kỳ quái.

- Hồn quy...

Dương Phàm khẽ quát một tiếng, tay áo vung lên, trên Hoàn Hồn Pháp Đàn ngưng tụ ra hai luồng hu quang màu trắng tàn phá không chịu nổi.

Phốc phốc!

Một tay khẽ điểm, hai đoàn Thiên Nhất Hồn Thủy bắn ra, phản biệt rót vào trong hai luồng hư quang màu trắng tàn phá âm đậm kia.

ồng!

Hai luồng hư quang màu trắng ở không trung rung động kêu lên. ánh sáng mờ lưu chuyển.

Trong quá trình này, cao thủ ở bên cạnh quan sát. mỗi người đều khấn trương đến cực điểm.

Trong lúc này. Dương Phàm há mồm phun, một vùng quang lưu xanh biếc lóng lánh cũng rót vào trong đó. phát huy công hiệu của Thiên Nhất Hồn Thủy đến lớn nhất.

- Nhập khiếu...

Tay áo Dương Phàm lại vung lên. hai luồng hư ảnh màu trắng sáng ngời phản biệt rót vào cơ thể Tiêu Hán cùng YênNinh Phi.

Bởi vì Dương Phàm quen thuộc khí tức của Tiểu Hân, cho nên lúc dẫn hồn nhập thể sẽ không sai được.

Còn không đợi Tiểu Hân cùng Yên Ninh Phi tỉnh lại...

Đúng vào lúc này...

881. Chương 833: Đặt Mình Trong Hiểm Cảnh.

Một thanh âm chói tai truyền đến.

Trong bóng đêm, phía trên hoàng cung Đại Tàn có một lão đạo áo bào trắng có hình đầu lâu lơ lửng, trong mắt tử quang chớp lóe. xẹt qua một tia tham lam cùng hận ý.

- Khắc khắc khắc... Các hạ thật sự là đại năng, dùng thần thuật vô thượng đồng thời phục sinh hai người. Bản đạo rất là bội phục.

Lão đạo sĩ khô lâu bạch bào lơ lửng phía trên Tàn Hoàng lăng tàn phá không chịu nổi này, thanh âm chói tai khiến mọi người ở hoàng cung Đại Tàn phía dưới nhướng mày.

Hồi Hồn Thuật của Dương Phàm vừa mới hoàn thành, vội vàng liếc mắt nhìn hắn, xác định là cường giả đến từ Ngoại hải vực, không thèm để V tới.

Bang!

Dương Phàm vung một tay, hai cỗ thủy tinh băng quan bị bỏ ra.

Theo sau hai tay hắc khê nắm, hai đoàn lực quang sáng chói phán biệt bao phủ Yên Ninh Phi cùng Tần Hân ở trong.

Tuy rằng đã “Hồi hồn” thành công, nhưng thân thể đã chết, phải một lần nữa rót sinh cơ vào, cùng hồn lực hòa hợp làm một.

Muốn làm nhục thân đã chết sống lại, đối là Được sư bình thường chi sợ rất khó khăn, cần phải tốn nhiều công phu, tiêu hao vô số thiên tài địa bảo.

Nhưng là Dương Phàm thì khác, ngay cả tử địa hắc đều có thể biến thành sinh địa. huống hồ là hai cỗ thi thể được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh.

Không bao lâu, đầu tiên là đôi mi như rặng liễu của Tần Hân nhẹ nhàng động, từ từ mở mắt.

- Tiểu Hân, người rốt cục tỉnh lại.

Tần Hân lộ vẻ kinh động nói.

- Nơi... Nơi này là đâu. ta Không phải đã chết rồi sao?

Tần Hân mở đôi mắt đẹp, trên mặt lộ vẻ mê mang, chờ khi nàng nhìn đến Dương Phàm bên cạnh, ngạc nhiên vô cùng nói:

- Dương đại ca. huynh rốt cục chịu gặp ta sao?

Khi Tần Hân mở miệng nói, Yên Ninh Phi ở bên kia cũng tỉnh lại.

- Yên Ninh... Yên Ninh.

Hàn Kỳ kích động vạn phần, khóe mắt còn dư lại chút dấu lệ. khó thể khống chế tình cảm trong lòng, ôm Yên Ninh Phi vào trong lòng.

- Rõ ràng ta đã tự sát mà chết, vì sao còn ở thế gian?

Yên Ninh Phi sâu kín thở dài. nhìn đến người âu yếm trước mắt. như còn trong mộng.

- Yên Ninh, Tiểu Hân, các người phải cảm tạ Dương tông sư. Là hắn ra tay cứu sống hai người.

Hàn Kỳ nhắc tay, hướng về phía nam nhân đứng chấp tay sau lưng ngạo nghễ trên Hoàn Hồn Pháp Đàn. ở trong gió đêm. trên người hắn có một loại sắc thái tráng lệ mờ lung không rõ.

- Đa tạ ân công.

Yên Ninh Phi cúi người thi lễ.

- Dương đại ca. thì ra là huynh phục sinh ta?

Trong mắt sáng của Tần Hân lộ nét do dự, chạy tới ôm cổ Dương Phàm.

Dương Phàm đứng trong gió đêm. nhẹ nhàng gỡ tay đẩy nàng ra, từ từ nói:

- Hắn là nên cảm tạ ca ca của muội.

- Ca ca?

Tần Hân ngẩn ra. chuyển sang nhìn hoàng cung Đại Tần như đồng đồ nát thê lương, run giọng nói:

- Đại ca... người đi rồi?

Trong cơ thể đồng dạng chảy xuôi huyết mạch hậu duệ Tiên Tần, lại là huynh muội thân sinh. Tần Hân có thể cảm giác được hết thảy.

Chính lúc này. một thanh âm lạnh băng âm trầm truyền xuống:

- Dương tông sư. Người đối với những cường giả Ngoại hải vực chúng ta dường như khinh thường không thèm để ý?

Trong giọng nói lão đạo sĩ khô lâu bạch bào lộ ra vài phần uy hiếp cùng áp bách.

Dương Phàm chuyển qua nhìn hướng người này, lạnh nhạt nói:

- Xin hỏi danh hiệu các hạ?

- Bản đạo chính là Mao Lâm. trưởng lão của Huyền Âm Bạch cốt Quy Tông tại Ngoại hải vực. Sớm nghe danh cách hạ tại Đại Tàn. hôm nay lại thấy thần thông phục sinh người chết, bội phục không thôi.

Giọng điệu lão đạo khô lâu bạch bào thoáng dịu đi.

- Thì ra là Mao Lâm đạo hữu, xin hỏi có gì dạy bảo?

Trước khi thăm dò rõ chi tiết, Dương Phàm giữ lễ tiết nên có.

- Có thể nói riêng được không?

Mao Lâm thần thức truyền âm nói.

- Được.

Dương Phàm hơi thám ý nhìn Mao Lâm một cái. thu hồi Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Vút vút!

Hai người hóa thành hai đạo độn quang, rời khỏi kinh đô.

- Dương đại ca...

Tần Hân hô nhỏ một tiếng, bàn tay ngọc nâng lên.

Mà Dương Phàm đã biến mất khỏi tầm mắt, như giấc mộng trôi qua.

Một canh giờ sau.

Phía trên một khu rừng rậm cách kinh đô vài trăm vạn dặm.

- Mao đạo hữu, có thể trực tiếp nói rõ ý đồ đến hay không?

Dương Phàm dừng lại phía trên khu rừng, ánh mắt vô tình cố ý thoáng nhìn vào rừng rậm.

- Ha ha. Dương tông sư hiện giờ đứng ở đỉnh Đại Tàn. còn cẩn cẩn thận thận thế sao?

Mao Lâm cười hơi mang vẻ nghiền ngẫm, giọng điệu đột nhiên chuyển:

- Vậy bản đạo không quanh co nữa. Chúng ta muốn đến giao dịch Hoàn Hồn Pháp Đàn của ngươi. Pháp đàn này đối với Quy Thi Đạo chúng ta mà nói có tác dụng cực Kỳ trọng yếu. Dương đạo hữu có thể bỏ thứ yêu thích, lấy vật ấy ra trao đổi?

- Pháp đàn này tuy là trân bảo một giới khó được, giá trị không thể đo lường. Nhưng là đối với Dương mỗ mà nói, tác dụng cũng không lớn. Chi không biết Mao đạo hữu dùng cái gì trao đổi.

Dương Phàm thán nhiên nói.

- Dương đạo hữu thật sáng khoái.

Mao Lâm vung tay áo, trong tay xuất hiện tám khối linh Thạch nở rộ bào khí trong suốt.

Linh Thạch cực phẩm?

Dương Phàm hơi nhượng mày.

Tám khối linh Thạch cực phẩm, cho dù đối với tu sĩ cao nhất mà nói đều có giá trị cực

- Tám khối linh Thạch cực phẩm, chỉ sợ còn xa xa không đủ.

Dương Phàm lắc đầu nói.

Hoàn Hồn Pháp Đàn truyền thừa từ thượng cổ, giá trị vô hạn, làm sao tám khối linh Thạch cực phẩm có thể so sánh?

Quan trọng nhất là... sau khi Dương Phàm vợ vét Thiên Lan Điện, linh Thạch có được chất chồng như núi, linh Thạch cực phẩm lại chứa vài chục rương, làm sao đề ý đến vền vẹn tám khối linh Thạch cực phẩm này.

- Cái gì? Người không đổi?

Sắc mặt Mao Lâm lạnh lẽo.

Vút vút!

Hai bóng trắng từ trong rừng rậm bay ra. tạo thành hình tam giác vây quanh Dương Phàm.

Hai bóng trắng này trang phục tương tự Mao Lâm. áo bào trắng, có hình đầu lâu.

- Mao trường lão, người vô nghĩa cùng hấn làm gì. Trực tiếp giết chết, nói không chừng có thể luyện thành Bạch cốt Khô Lâu Vương.

Một bóng trắng khác bật cười nói.

- Dương tông sư. Đây là người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Sắc mặt Mao Lâm âm lãnh tới cực điểm:

- Lại cho người một cơ hội nữa.

- Cơ hội? Không cần các người cho.

Dương Phàm trào phúng cười:

- Dương mõ sớm biết các người không có ý tốt, nhưng lại cố tình muốn tới đây. Hiện tại ta không sợ nhất chính là... phiền toái.

Cái gì?

Ba người Mao Lâm đều ngẩn ra, không nghĩ tới Dương Phàm còn có bộ dạng nắm chắc thắng lợi như vậy.

- Cứ việc xông tới đi. cho dù các người hiện tại không động thủ, Dương mõ cũng không bó qua.

Dương Phàm xoa xoa tay, vẽ mặt hưng phấn. Hấn đột nhiên có thể cảm nhận được tâm lý hiếu chiến của Hồ Phi.

Loại tâm lý này là không sợ phiền toái nhất, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

- Tiểu tử người muốn chết, ở Đại Tần người là tông sư, ở Ngoại hải vực người chỉ là con

rệp.

Một bóng trắng “Bá... roet” một tiếng, vọt tới trước người Dương Phàm. Một mảnh hòa diễm màu trắng ngà như rồng rắn quấn quanh ập tới.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sờn tóc gáy, tay áo vung lên. một dòng nước màu lam như lốc xoáy mang theo một vùng lôi quang cùng với hóa diễm màu trắng ngà va chạm vào nhau.

“Xuy... roet” một tiếng, hòa diễm màu trắng ngà kia lập tức đột phá tầng phòng ngự của Dương Phàm.

Dương Phàm hoảng sợ. tùy tiện một người nào trong ba người này, thực lực đều có thể so với Dư trường lão lúc trước.

Càng đáng sợ chính là loại hỏa diễm màu trắng ngà cực kỳ quý dị này ăn mòn vạn vật, còn ẩn chứa một loại thuộc tính thôn phệ.

Thấy vậy, trong lòng bàn tay Dương Phàm hiện lên một đoàn ngọn lửa đỏ rực ánh vàng, mang theo một luồng nhiệt độ cực nóng đốt cháy vạn vật; va chạm cùng một chỗ với hòa diễm màu trắng ngà kia.

Mới vừa va chạm, giữa hai người bốc lên một làn khói trắng dữ dội, Thái Hu Thiên Hòa lập tức chiếm ưu thế, liên tục bức lui hóa diễm màu trắng ngà kia.

Tên đạo sĩ áo bào trắng kia kêu một tiếng đau đớn, linh hồn một mảnh bóng rớt, liên tục lui về phía sau.

Một đầu một. Dương Phàm có được Thái Hư Thiên Hỏa hoàn toàn chiếm ưu thế.

Nhưng hấn đối mặt chính là ba người.

Mao Lâm cùng một đạo sĩ áo bào trắng từ hai phía khác giáp công tới.

Dương Phàm lập tức bị công kích từ ba phía, rất nhanh bị đánh từ trên không rơi xuống.

- Thực lực tiểu tử này không ngờ mạnh mẽ như vậy. nếu chỉ vẻn vẹn là một người, chi sợ không phải đối thủ của hắn.

Trong đó một lão đạo sĩ áo bào trắng hoảng sợ nói.

Ba người lập tức liên thủ, đều tự triệu tập ra một bộ xương trắng cao đến chục trượng.

Bộ xương trắng này toàn thân cứng rắn như kim cương, đao thương không vào. thực lực không ngờ đều đạt tới Hợp Thể trung kỳ.

Như vậy. Dương Phàm phải đối mặt với công kích từ sáu phía, bị đánh liên tiếp bại lui, thi thoảng bị thương tổn. dần dần bị ba người bao vây.

- Khắc khắc khắc... Xem tiểu tử ngươi còn chạy đi đâu?

Mao Lâm âm hiểm cười nói.

Ở trong loại tuyệt cảnh này, Dương Phàm liêm liêm môi. ngược lại càng trở nên hưng phấn.

Đột nhiên, toàn thân hắn hào quang màu đất rung động, thân thể nhanh chóng được tinh thể hóa.

Rất nhanh, Dương Phàm hóa thành một pho tượng tinh thể, khoan chán ngồi dưới đất.

Bang Bang Bang!!!

Ba cường giả Ngoại hải vực Mao Lâm bao gồm cả ba bộ xương khô công kích như bão táp lên người Dương Phàm.

Dưới công kích mãnh liệt như thế bên ngoài thân thể như tinh Thạch của Dương Phàm lập tức vỡ ra đầy vết rạn.

Dương Phàm toàn lực vận chuyển pháp lực toàn thân, khiến lớp tinh Thạch bên ngoài rất nhanh khôi phục.

Nhưng là pháp lực cung ứng xa xa không theo kịp tốc độ lớp tinh Thạch bị vỡ.

Một khi lớp tinh Thạch kiên cố này bị vỡ. Dương Phàm sẽ gặp phải đả kích cực kỳ thảm thiết.

Ở dưới loại áp lực lớn lao này.

“m” một tiếng, tầng phong ấn thứ hai Thủy Hồn Giới đột nhiên bị xúc động, tràn ra một cỗ pháp lực hùng hậu.

Thân thể như đói khát của Dương Phàm giờ phút này lập tức Bắt đầu hấp thu lực lượng tầng phong ấn thứ hai.

Giờ phút này. tầng phong ấn thứ hai chỉ vẻn vẹn là tràn ra một bộ phận lực lượng.

Dù vậy Dương Phàm tức thì cảm thấy pháp lực dùng không hết. hơn nữa pháp lực trong phong ấn đều là bị nén ép đến cực hạn, một tầng lợi hại hơn một tầng.

Dưới tình, huống như thế, Dương Phàm tìm đường sống trong hiểm cảnh, ngạnh kháng ba người Mao Lâm và ba bộ xương vậy công.

- Tiểu tử này có chút không thích hợp. làm sao càng đánh càng cố sức...

Một lão đạo sĩ áo bào trắng nhượng mày.

- Có thể là thi triển bí thuật gì. nhất định kiên trì không được bao lâu.

Mao Lâm cười nói.

- Chúng ta tăng lớn lực công kích.

Ba người đồng loại tể ra Pháp bảo, bao gồm cả Pháp bào hạng nặng.

Rất nhanh, trước mặt ba người hiện lên vài món Pháp bảo uy lực tuyệt luân: Một cây mộc trượng màu đen. một cây Thiết phủ ri sét. một quang câu tử diễm bùng cháy.

Ba Thông linh Pháp bảo đồng loạt xuất hiện, thần thông pháp thuật hung hăng đánh lên người Dương Phàm.

Rắc!

Tầng tinh thể bên ngoài thân Dương Phàm đột nhiên vỡ ra hơn nửa, kêu một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu nhỏ.

- Không tốt. chống đỡ không nổi...

Dương Phàm nhanh chóng chữa trị lớp da tinh thể.

Hắn vốn không nghĩ quá nhanh mớ phong ấn tầng hai.

Bởi vì mười tầng phong ấn tầng sau đáng sợ hơn tầng trước.

Có thể nói, lực lượng mỗi tầng phong ấn ít nhất chênh lệch mười lần.

`m`m`m!!!

Loạt công kích tiếp theo lại oanh kích lên người Dương Phàm.

Một tiếng “Rắc” thật lớn vang lên. tầng tinh thể bên ngoài thân Dương Phàm hóa thành mảnh nhỏ.

Đồng thời, công kích của ba bộ xương Hợp Thể Kỳ cũng đập tới trên người Dương Phàm.

Phốc!

Dương Phàm phun ra một búng máu. sắc mặt trắng bệch, lập tức bị nội thương.

Từ khi tấn chức văn Hoa Kỳ tới nay, lần đầu tiên gặp loại hiểm cảnh này. Hơn nữa còn chính là hắn cố ý đặt mình trong hiểm cảnh như thế.

Giờ phút này. đặt ra trước mặt hắn chỉ còn hai lựa chọn:

Một: chạy trốn. ít nhất nắm chắc bảy tám phần toàn thân trở ra.

Hai: phá vỡ tầng phong ấn thứ hai. Mà cỗ lực lượng này sẽ là gấp mười tầng thứ nhất, Ngay cả hắn cũng không nắm chắc khống chế.

882. Chương 834: Tiêu Diệt Toàn Bộ.

Đối mặt ba cường giả Ngoại hái vực Mao Lâm, cùng với ba bộ xương khô Hợp Thể Kỳ vây công. Dương Phàm liên tục bị thương hộc máu.

Hắn chung quy đặt bản thân vào hiểm cảnh, mà lại còn là loại tuyệt cảnh không thể xoay chuyển.

Mà lực lượng tầng phong ấn thứ hai chỉ vền vẹn thẳm thấu ra ngoài một bộ phận nhỏ. không thể chống cự sáu phía công kích.

- Khắc khắc khắc... Tiểu tử. chịu chết đi!

Thanh âm chói tai đặc ý của Mao Lâm truyền đến linh hồn, mộc trượng màu đen trong tay hắn đột nhiên bành trướng ngàn vạn lần. hóa thành ngàn vạn bóng côn từ trên trời giáng xuống, gây nên một tầng sóng gợn không gian hình quạt quét về phía Dương Phàm.

Ngoài ra. còn hai kiện Thông linh Pháp bào khác:

Một thanh Thiết phủ ri sét cũng hóa thành búa lớn như ngọn núi nhỏ. lấy khí thể kinh thiên địa quy thần khiếp hung hăng bỏ về phía đầu Dương Phàm.

Cuối cùng là quả quang cầu tử diễm thiêu đốt kia, bén trong phát ra tiếng kêu kinh hồn động phách, chỉ thấy một Quy Hoàng màu tím đen nuốt thiên địa, mở cái mồm lớn như chậu máu cắn tới đầu Dương Phàm.

Hồ Hồ Hồ...

Ba bộ xương khô cao tới mười trượng cắm trong tay kiếm lớn bằng xương, từ ba phía hung hăng bỏ tới Dương Phàm.

Đối mặt với nguy cơ như vậy, Dương Phàm giờ phút này đã bị thương gần như là cục diện hẳn phải chết.

Mặc dù hẳn có thần thể bất diệt, lực phòng ngự cường đại, nhưng chịu đựng công kích như thế cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

- Tự làm vậy không thể sống a...

Dương Phàm thở dài thật dài, hư ảnh ba màu sau lưng bỗng bành trướng gấp mấy CHỤC LẦN. hóa thành một Huyền Thần Tam sắc sừng sững Thái Hư.

Trong trời đêm có thể thấy được một luồng ánh sáng hồn độn xông lên tận trời.

Đồng thời, trên tinh không thái cổ, hàng tỉ tinh tú bỗng nhiên nở rộ hào quang rực rỡ, lại đột nhiên biến mất. khiến cho Huyền Thần Tam sắc kia giống như Thiên Thần đứng sừng sững bất diệt.

- Đây là thần thông gì?

Đám người Mao Lâm cực kỳ sợ hãi. công kích sáu phía như không một kẽ hở của bọn họ, mắt thấy sắp sửa đánh lên trên người Dương Phàm lại bị Huyền Thần Tam sắc này ngăn trở.

Bababa...`mắm!

Tất cả công kích đều bị Huyền Thần Tam sắc đội trời đạp đất này chịu đựng.

Dương Phàm khoan chán dưới đất. sắc mặt trắng bệch. Huyền Thần Tam sắc cao đến trăm trượng hiện lên trên đầu giờ phút này cũng có chút ảm đạm.

Đẳng Đẳng Đẳng!!!

Ba người Mao Lâm toàn bộ bị uy năng vô thượng của Huyền Thần Tam sắc này đẩy lui, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Thần thông này cũng thật sự quá kinh người.

Không ngờ lấy lực một người chống lại sáu Hợp Thể trung kỳ.

Dương Phàm vội nhân cơ hội này. hấp thu lực lượng tầng phong ấn thứ hai, duy trì Huyền Thần Tam sắc trong Thái Hư.

Trên thực tế. lực lượng của Huyền Thần này đã siêu việt Hợp Thể trung kỳ. đạt tới Hợp Thể hậu kỳ.

Mặc dù Dương Phàm đã áp chế thần thông này, nhưng tiêu hao về pháp lực cũng khủng bố vô cùng.

Tuy nhiên như vậy hẳn cũng đạt được mục đích của mình, lực lượng của tầng phong ấn thứ hai thấm thấu ra. điên cuồng chảy tới đoàn Liên Hoa Tam sắc.

Dương Phàm khoan chân ngồi, vẫn không nhúc nhích, vẫn do Huyền Thần Tam sắc phụ thân, hình thành tầng phòng ngự nhìn mà sợ.

Ba người Mao Lâm ngấm thần niệm truyền âm với nhau, vẻ khiếp sợ trong mắt dần biến mất.

- Thần thông này mặc dù kinh người vô cùng, cho dù lấy tu vi Hợp Thể đại tu sĩ cũng chỉ có thể chống lại mà thôi. Tuy nhiên, hiện tại hẳn chung quy ở trạng thái bị động, lực lượng dù có mạnh mấy đi nữa cũng không thể vượt qua sự hạn chế của Đại Tẫn.

Ba người rất nhanh làm ra quyết định.

- Chúng ta chiếm ưu thế lớn về nhân số, nhiều nhất công kích nửa canh giờ có thể khiến hắc hư nhược thoát lực.

Ba người Mao Lâm cùng với ba bộ xương khô lại hình thành đả kích vòng vây đối với Dương Phàm.

Bọn họ lại không thấy được, khoe miệng Dương Phàm nhếch lên nụ cười trào phúng.

“Hình thái dung hợp ba Thái Hư Huyền Thần vốn nên ngạo thị hoàn vũ, hiện tại lại dùng để phòng thủ!”

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thở dài.

Ở Đại Tần, hắc vốn không tính toán sử dụng thần thông này. nhưng hôm nay thật sự bất đắc dĩ.

‘m ầm... Rầm rầm!

Công kích đến từ sáu mặt khiến hào quang trên Huyền Thần Tam sắc bám vào trên người Dương Phàm sáng tối không chừng.

Dương Phàm nhắm mắt khoanh chân, đem càng nhiều lực lượng phong ấn tầng thứ hai rót vào trong cơ thể, sau đó duy trì Huyền Thần Tam sắc này.

Sau nửa canh giờ. HuyềnThần Tam sắc ảm đạm một chút.

- Chẳng lẽ pháp lực tiểu tử này so với chúng ta còn hùng hậu hơn, đánh tới bây giờ không ngờ không hư thoát.

Ba người Mao Lâm trao đổi với nhau, thẩm giạt mình.

Nguyên bản ý tưởng sau nửa canh giờ khiến Dương Phàm suy yếu cùng sự thật sinh ra chênh lệch thật lớn.

Nháy mắt trôi qua nửa ngày, Huyền Thần Tam sắc ảm đạm không ít. ở dưới công kích sáu phía hơi hơi nạng động.

Ba người Mao Lâm mặc dù khó giải quyết, nhưng tự cho rằng nắm chắc thắng lợi, tính trước kỹ càng, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian.

Dương Phàm từ lúc mới đầu trên mặt còn có vài phản gấp gáp, đến về sau lại có vẻ thông dong.

Lực lượng của tầng phong ấn thứ hai mới tiếp cận một phần ba, dần dần rót vào toàn thân, hoặc rót vào Thái Hư Huyền Thần, khiến tu vi hắc tăng lên không nhỏ.

Đen một lúc.

- Không đúng!

Mao Lâm biến sắc, chấn động nói:

- Tu vi tiểu tử này dường như đang tăng lên...

Trong khoảng thời gian ngắn, không thể nhận ra kỳ quái trong đó, nhưng là thời gian dài như vậy bọn họ cũng nhìn ra manh mối.

- Không quán người có âm mưu gì. bản đạo tuyệt đối không cho người thực hiện được!

Trong mắt Mao Lâm lóe lãnh quang, đột nhiên vỗ vào một cái túi cổ quái bên hông.

Hỗ...

Trong túi liền bay ra một đám khí đen che lấp thiên địa.

Từ trong đám khí đen truyền đến một tiếng rít gào trầm thấp, kinh hãi tâm hồn.

Hống... Ngô!!!

Một con đại hắc ngư chân đạp hào quang màu lục mang theo khi đen cuộn cuộn xông tới Dương Phàm.

‘m... phanh!

Đại Ngưu màu lục kia lực lớn vô cùng, lực mạnh va chạm khiến Huyền Thần Tam sắc bám vào Dương Phàm run rẩy mãnh liệt.

- Đây dĩ nhiên là Lục sắc Thần Ngưu nổi tiếng về lực lượng?

Sắc mặt Dương Phàm chợt biến đổi.

Lực tông của thần ngưu này đáng sợ tới cực điểm, có thể đem núi lớn trăm vạn cân đập thành đất bằng.

Cho dù người thần thông kinh người, tu luyện kim cương bất hoại cũng không thể chính diện chịu đựng thần ngưu này tông vào và giẫm đạp.

`m ầm... ầm ầm...

Theo Lục sắc Thần Ngưu không ngừng tông ỏi, tốc độ ầm ầm của Thái Hu Huyền Thần Tam Sắc nhanh thêm vài phần.

- Thần ngưu này tuy rằng cũng áp chế tu vi, nhưng chỉ riêng lực lượng cơ thể. chính diện va chạm có thể trực tiếp tiêu diệt cường giả Hợp Thể trung kỳ.

Mao Lâm vẻ mặt tự đắc nói.

- Nếu tiếp tục như vậy. nhiều nhất ta chỉ có thể kiên trì một canh giờ...

Sắc mặt Dương Phàm có chút khó coi.

- Không bằng chúng ta đánh cuộc một chút, tiểu tử này có thể kiên trì bao lâu?

Trong đó một lão đạo áo bào trắng cười âm hiểm nói.

- Ta thấy hẳn nhiều nhất kiên trì thời gian một nén nhang.

- Khắcchắc... Ta cá là hẳn chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ.

Một đạo sĩ khác trong tử diễm quang châu đột nhiên nở rộ quý khí kinh thiên, bay ra mấy chục vạn quỹ vật toàn thân bốc lửa màu lục, che phủ trời đất giống như châu châu đánh với Dương Phàm.

Ba người này chung quy là trường lão tông phái Ngoại hải vực.

Đạt tới cấp bậc trưởng lão. tu vi bọn họ ít nhất đều là Hợp Thể đại tu sĩ. địa vị cao cả. hơn nữa tư bản hùng hậu pháp lực thông thiên, thân thông vô số.

Chỉ là sau khi đến Đại Tồn. bởi vì trói buộc của Tế Thiên Phệ Huyết Đại Trận, tu vi bị áp chế ở Hợp Thể trung kỳ.

Dương Phàm nhẹ nhàng thở dài, chỉ có thể trở mắt nhìn hào quang của Huyền Thần Tam Sắc sau lưng càng ngày càng ầm ầm, nhìn như tùy thời đều có khả năng tắt đi.

- Các vị... đến đây chấm dứt!

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong mắt thoáng hiện sát ý lạnh băng.

Cái gì?

Ba người Mao Lâm nao nao. đột nhiên cảm nhận được một uy hiếp vô hình.

Chỉ thấy khí tức Dương Phàm ngưng tụ. lỗ chân lông cùng vô số huyết đạo toàn thân đột nhiên mở ra. tóc trên đầu dựng đứng như châm cứng.

`m... Ầm!

Tầng phong ấn thứ hai Thủy Hồn Giới như hải dương màu lam bộc phát giống như núi lửa, một cỗ uy áp tuyệt thể kinh thiên động địa che phủ trời đất.

Tâm thần ba người Mao Lâm nin run, không ngờ bị một cỗ pháp lực uy áp không thể hình dung kinh sợ.

Ngay sau đó. một tiếng nổ động trời lấy Dương Phàm làm trung tâm bùng nổ ra.

Cột sáng ba màu hỗn độn lấy hấn làm trung tâm xông thẳng lên chín tầng mây. khiến thiên địa biến sắc.

Mà bốn phương tám hướng, quang khí ba màu như mưa phùn hóa thành sóng lớn diệt thế tràn ngập khắp thiên địa.

`mẦm Ầm!!!

Sóng lớn ba màu hủy diệt cuồng bạo cùng không gian sóng gợn lập tức thổi quét ngàn dặm núi sông, nơi đi qua hết thảy đều hóa thành hư vô.

Lục Sắc Thần Ngưu hứng chịu đầu tiên, trong sợ hãi run rẩy bị sóng lớn ba màu mang theo không gian sóng gợn đánh tan nát. lại bị xoắn thành dạng hạt nguyên thủy.

Rồi sau đó ba bộ xương Hợp Thể Kỳ cũng như “tôi khô lập hủ”, không có bất kỳ lực trả đòn, hóa thành hư vô.

Có thể nói. tất cả lỗ chân lông cùng huyết đạo của Dương Phàm đều đang bùng nổ pháp lực. không có bất kỳ đường trốn tránh.

Phản ứng ba người Mao Lâm hơi nhanh một chút, nhanh chân bỏ chạy, thi triển Động Thuật mạnh nhất ý đồ chạy ra khỏi trung tâm phạm vi pháp lực bùng nổ.

Nhưng tốc độ pháp lực bùng nổ kia thật sự quá nhanh, trong nháy mắt thổi quét ngàn dặm núi sông, trong phạm vi mười vạn dặm đều bị san thành đất bằng.

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền ra, trong đó hai lão đạo áo bào trắng không kiên trì được nửa hô hấp. liền hóa thành bụi bặm.

Mao Lâm vào thời khắc nguy cơ. pháp lực phong ấn áp chế trong cơ thể đột nhiên bùng phát, toàn thân khí xám tận trời, không ngờ không kém lực lượng Dương Phàm phát ra giờ phút này do giải phong ấn.

`m...

ở trong sóng lớn. hấn bị đánh ra mấy ngàn dặm, gian nan giữ được mạng.

Nhưng là Ngay sau đó. một cỗ nguy cơ cường đại ngàn vạn lần từ trên cao phủ xuống.

Chỉ thấy trong hư không, sương mù màu máu mờ rộng, bên trong phảng phất như có thể thấy được vực sâu vô hạn, một cái Kinh Thiên Hắc Thủ từ trên trời giáng xuống, hung hăng chớp tới.

- Không tốt!

Sắc mặt Mao Lâm trắng bệch, ở trước mặt Kinh Thiên Hắc Thủ kia lại có vẻ nhỏ bé như thế, lập tức bị bắt giữ.

Ba!!!

Kinh Thiên Hắc Thủ bắt Mao Lâm đi. rồi sau đó lại quay về sương mù màu máu.

Kỳ quái chính là. Kinh Thiên Hắc Thủ này chỉ là bắt người, bình thường cũng không trực tiếp giết chết, tới đa cũng chỉ là bắt giết (khó hiu ghê

Vào lúc Dương Phàm bùng nổ lực lượng phong ấn tầng thứ hai. pháp lực cũng vượt qua giới hạn cao nhất của Đại Tân hiện giờ.

Một tầng sương máu lan tràn trên hư không đình đầu hấn.

Dương Phàm cảm thấy một luồng hàn ý trí mạng, thăm nghĩ không tốt.

Nhưng trong thiên địa đột nhiên sinh ra một cỗ khí vận lực cường đại, đối kháng sương máu rồi sau đó triệt tiêu nó.

Dương Phàm không khỏi thở nhẹ một hơi. có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của Hoàng Long Quan cùng Hắc Long Tiên, đặc biệt là Hoàng Long Quan dung hợp hoàn mỹ.

Như thế xem ra. tuy rằng Chí Bảo Long Khi không ở bên cạnh chủ nhân nhưng vẫn có khí vận gia thân.

Khi hết thấy qua đi, Dương Phàm lơ lửng ở trên một hố sâu thật lớn nhìn không thấy đáy.

Lấy hấn làm trung tâm. núi sông phạm vi mười vạn dặm đều bị san thành đất bằng, cách tuyệt thế gian.

- Đây là lực lượng Tầng phong ấn thứ hai...

Dương Phàm kinh hãi đảm chiến, giờ phút này thân thể hấn đã máu thịt mơ hồ. đang nhanh chóng khôi phục.

Thật lâu sau. hấn dứt khoát rơi vào trong vực sâu không đáy kia, Bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Mà giờ phút này. trong cơ thể tràn ngập pháp lực vô cùng vô tận khiến hấn cực kỳ khó chịu.

- Xem ra ở Đại Tồn nhiều nhất chỉ có thể phá vỡ hai tầng phong ấn... Tuy rằng chỉ hấp thu một phần tư lực lượng trong đó, cũng đủ để ta hiện tại đánh vào vãn Hoa trung kỳ.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một chút may mắn cùng vui mừng.

Lần này tuy rằng lấy thân mạo hiểm, nhưng kỳ ngộ cũng rất lớn, chỉ cần tại chỗ bế quan hai ba năm, có thể tấn chức cảnh giới trung Kỳ.

Đồng thời điều này cũng đại biểu, khoảng cách của hấn với hai cảnh giới Độ Kiếp Kỳ. Chứng Quả Kỳ lại rút ngắn thêm một bước.

883. Chương 835: Lại Về Bắc Tồn.

Ti ti...

Hấn chậm rãi phun ra một hơi. quang yên ba màu từ từ phun ra, bắn ra một vệt sáng mờ ba màu rực rỡ huyền lệ, ở phía trên trời xanh vạn dặm tạo thành một cầu vòng to lớn trắng lệ.

Trong hư không phạm vi mười vạn dặm đột nhiên sinh ra một cỗ áp lực to lớn chấn động khiến quy thân lui tránh.

Cũng may phạm vi mười vạn dặm này sớm tại lúc giải phong ấn hai năm trước đã bị san thành đất bằng.

Trong lúc Dương Phàm bế quan tu luyện ở nơi đây, nơi này mơ hồ trở thành một vùng cấm địa, không người dám đụng chạm.

Sau khi hấn phun ra một hơi xong, hào quang đầu trời nhộn nhạo phía chân trời, đồ sộ xinh đẹp giống như tiên cảnh.

Vô hình trung, một cỗ sinh cơ tinh khiết tự nhiên sinh ra trên mảnh đất khô cằn này.

Nhiều năm sau, nơi này một mảnh lục ý sinh cơ, trở thành một nơi non xanh nước biếc.

Sau khi giải phong ấn tầng thứ hai, mặc dù Dương Phàm có thể hấp thu rất ít pháp lực nhưng vẫn như cũ khiến hấn từ vãn Hoa sơ kỳ tấn chức đến vãn Hoa trung Kỳ.

Hai tầng phong ấn khiến Dương Phàm trong mấy năm ngắn ngủi vượt qua một giai vị nhỏ. Điều này thật sự khó tin, nhưng phiêu lưu cũng thật lớn.

Sau khi tấn chức vãn Hoa trung kỳ. trong cơ thể Dương Phàm đã xảy ra một ít biến hóa.

Thủy Hồn Giới như trước là một vùng hải dương màu lam mênh mông, chỉ là hơi nổi lên hào quang ba màu.

ở phía trên, hào quang màu đất của Địa Hồn Căn càng thêm dày. mơ hồ trở thành một vùng đại địa, lơ lửng trên Thủy Hồn Giới.

ở phía trên Địa Hồn Căn lại dựng dục một đoàn lục cầu trong suốt, phía trên hào quang ba màu nở rộ như hoa sen.

Đoàn lục cầu trong suốt kia một nửa khảm trong Địa Hồn Căn, kết nối cùng Thủy Hồn Giới, một nửa khác lại được hào quang ba màu trên đỉnh đầu làm dịu.

Chợt nhìn vào, giống như một bảo vật màu lục trong suốt được bao phủ bởi hào quang năm màu.

Đây là vãn Hoa trung kỳ. trắng quan huyền lệ như hoa nở, rung động lòng người.

Từ đoàn lục cầu trong suốt ở trung tâm lộ về mòng lung mơ hồ. hào quang ba màu phía trên, Địa Hồn Căn và Thủy Hồn Giới phía dưới đều có thể trông thấy rõ ràng.

Mà khác biệt với vãn Hoa sơ kỳ, đoàn Liên Hoa Tam sắc kiabay dựng lên cao, Địa Hồn căn vững như đại địa, Thủy Hồn Giới càng thêm mênh mông.

- vãn Hoa trung Kỳ là thời khắc đánh chắc cơ sở. sau khi ta về Bắc Tần phải lĩnh ngộ một đoạn thời gian dài. Tuy nhiên, vãn Hoa hậu kỳ lại là một cảnh giới vô cùng đặc thù mà huyền diệu.

Con mắt. thân thể Dương Phàm ở dưới ánh mặt trời mới mọc hiện ra đồ sộ xinh đẹp vô hạn, giống như sự vật tốt đẹp nhất thế gian, mị lực vô hạn.

vãn Hoa trung kỳ tuyệt đối là giai đoạn Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quyết có mị lực lớn nhất.

Bất kỳ nữ nhân nào, ánh mắt đầu tiên nhìn đến Dương Phàm đều có khả năng lập tức yêu hắn.

Bởi vì, xinh đẹp là thứ mà bất kỳ sinh linh gì đều theo đuổi.

Cho dù Dương Phàm thu liễm khí tức cũng không thể hoàn toàn che giấu vẻ huyền lệ trắng quan của cảnh giới này.

- Ta nên trở về Bắc Tần rồi.

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. biến mất.

Đối với hắn hiện nay mà nói. Ngay lập tức thuận di ngàn dặm căn bản không thành vấn đề. hơn nửa cực kỳ thoải mái.

Tuy nhiên, trước khi đi Dương Phàm đi hoàng cung Đại Tần một chuyến.

Đám người Hàn Kỳ. Tần Vong đang xây dựng lại hoàng cung Đại Tần.

- Người muốn giúp đỡ Tần Vong trở thành Tần Hoàng đế?

Dương Phàm khẽ chấn động.

Nên biết. Tần Vong là đối đầu của Tần Tuấn khi còn sống.

- Trước khi chết. A Tuấn đã hiểu ra hết thảy.

Ánh mắt Hàn Kỳ dần dần mờ mịt:

- Không biết Dương đạo hữu có hứng thú nghe một đoạn chuyện xưa hay không?

- Chuyện xưa? Tốt nhất không nên quá dài.

Dương Phàm khẽ cười nói.

Lúc Hàn Kỳ quan sát đánh giá Dương Phàm, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Dương Phàm giờ phút này trên người có một vẻ nho nhã tuấn mỹ không thể hình dung, hoàn cảnh quanh thân tựa như chìm trong ý cảnh ánh mây đó nơi chân trời trắng quan mỹ lệ.

“Chẳng lẽ Dương Phàm này tu luyện công pháp mị hoặc nào đó?”

Ý niệm này chợt lóe trong đầu Hàn Kỳ rồi biến mất.

Bởi vì loại đẹp này ở trên người Dương Phàm đến từ tự nhiên, ý cảnh to lớn hùng vĩ, tràn ngập một loại dương cương, cùng vẻ âm nhu của công pháp mị hoặc bình thường là hoàn toàn tương phản, về mặt trình tự không biết chênh lệch bao nhiêu.

- Tần Tuấn, Thượng Quan Phi, còn có ta đã từng được coi là “Kinh đô tam tú”. Mà lúc trước, Yên Ninh chính là mỹ nữ tuyệt sắc đệ nhất Tân đô. Ta cùng Tần Tuấn là bạn tốt, cũng là mưu thần dưới tay hần, lại đồng thời thích nàng này. Nhưng bởi vì giới hạn bởi thân phận, tình yêu của ta đối với Yên Ninh thủy chung chôn sâu dưới đáy lòng, ngược lại trợ giúp Tần Tuấn lấy được nàng. Thẳng đến cái ngày Yên Ninh cùng Tần Tuấn đính hôn, nàng mới âm thầm đưa khăn thi lộ với ta. Nguyên lai, người Yên Ninh chán chinh yêu thích lại là ta.

Ánh mắt Hàn Kỳ rang động, than thở.

- Ha ha, Dương mỗ từng nghe nói Hàn tiên sinh là kinh đô đệ nhất mỹ nam năm đó. Nho nhã tuấn tú, giành được vô số thiếu nữ thắm mền.

Dương Phàm tự nhiên cười nói.

- Kinh đô đệ nhất mỹ nam?

Hàn Kỳ chưa xót cười:

- So với Dương đạo hữu giờ phút này. lại thất sắc rất nhiều.

Dương Phàm nghe vậy bỗng nhiên ngẩn ra. hần không phát hiện ý cảnh hiện tượng trên người mình Bởi vì tu luyện Tiên Hồng Quyết. hết thấy tuân theo tự nhiên, cũng không cố ý để lộ ra.

- Bởi vì giới hạn của thân phận, lại thêm Tần Tuấn tri ngộ cùng tài bồi đối với ta, ta cùng hần là huynh đệ tốt nhất. Tần Tuấn khi đó. tính cách của hần vẫn rất hiền hòa.

- Hiền hòa?

Bất kể thế nào. Dương Phàm cũng không thể đem Tần Hoàng ngang ngược bá đạo cùng hai từ “Hiền hòa” liên hệ cùng nhau.

- Tuy nhiên sau khi tiến vào hoàng tộc. Yên Ninh lại tự sát mà chết. Tần Tuấn đối với nàng yêu chán thánh sâu sắc, đan xen cùng hối hận, chỉ trong một Ngày tính tình đại biến!

Hàn Kỳ hít sâu một hơi:

- Ngày đó. toàn bộ kinh đô, máu nhuộm trời xanh!

- A Tuấn bảo tồn thật tốt thi thể Yên Ninh, phát lời thể độc. nhất định phải hồi sinh Yên Ninh, cho dù mở ra Tiên Tân bảo tàng cũng sẽ không tiếc.

- Đây chính là nguyên nhân Tần Tuấn giết huynh trưởng, lên ngôi hoàng đế. không tiếc tất cả mọi giá cũng phải mở Tiên Tân bảo tàng?

Dương Phàm thở dài thật dài.

Hần tuyệt đối không nghĩ tới Tần Tuấn dĩ nhiên là một người tinh thâm như thế.

- Trong cuộc đời A Tuấn chỉ yêu một mình Yên Ninh, cho dù hậu cung ba ngàn phi tử cũng không đến một Ngày, Ngay cả con cháu đều không muốn.

- Phàm là có thần tử khuyên hần lập phi, đều giết không tha!

Dương Phàm nghe đến đó, cũng hơi động dung.

- Có thể nói. Tần Tuấn vốn là một người hoàn mỹ cực kỳ. vô luận xuất thân, thiên phú. ngộ tính, tướng mạo đều có thể nói là tuyệt đỉnh. Khuyết điểm lớn nhất của hần chính là dùng tình quá sâu, quá chuyên nhất!

Trong mắt Hàn Kỳ ứng đỏ. phảng phất như lại nhìn thấy Tần Tuấn thời kỳ “Tân đô tam tú”.

Dùng tình quá sâu. quá chuyên nhất!

Dương Phàm trầm mặc.

- Sau khi A Tuấn hiệp trợ Tiên Tần Thủy Hoàng phong ấn Cửu u Ma Đế, hết thấy đều hiểu ra.

Hàn Kỳ hơi ngưng một chút:

- Hẳn lưu lại cho ta ba điều di ngôn.

-Ồ?

Dương Phàm nổi lên một chút hứng thú.

- Thứ nhất, bảo ta đem Thiên Nhất Hồn Thủy cùng Hoàn Hồn Pháp Đan giao cho người, hồi sinh Yên Ninh cùng Tiểu Hân. Hẳn thậm chí nhờ ta hỗ trợ chuyển lời. xin lỗi Dương tông sư. hết thấy đều là hẳn tự làm tự chịu.

- Xin lỗi?

Dương Phàm khó có thể tin. Đây mới là Tần Hoàng chân chính, đã từng đệ nhất nhân vũ lực đệ nhất Đại Tần?

- Thứ hai, hẳn dặn ta chiếu cố Yên Ninh thật tốt. bất kể thế nào đều phải làm được, nếu không hẳn chết không nhắm mắt.

Hàn Kỳ nở nụ cười, nhưng lại biểu tình tự thẹn, lệ nóng doanh tròng.

Dương Phàm lại động dung.

- Thứ ba. giúp Tần Vong kế thừa ngôi vị hoàng đế. Ngôi vị hoàng đế này vốn nên thuộc về hẳn.

Hàn Kỳ vẻ mặt bình tĩnh nói.

Ba điều di ngôn khiến trong lòng Dương Phàm chấn động mạnh, nhấc lên sóng gió ngập trời.

Thật lâu sau, Dương Phàm rốt cục mở miệng, sống mũi cay cay, thanh âm trầm thấp nói:

- Ta có thể đi tế bái phần mộ hẳn một chút không?

- Dương nhiên có thể.

Trong thanh âm khàn khàn của Hàn Kỳ lộ ra vẻ vui sướng cùng cảm kích sâu sắc, khom người nói:

- Mời Dương tông sư.

Dường như Bởi vì có người tán thành sự tồn tại của Tần Tuấn khiến Hàn Kỳ vô cùng ngạc nhiên vui mừng.

Huống chi, người này còn là tông sư đình nhất Đại Tần hiện giờ.

Một khi Dương Phàm có thể tế bái Tần Tuấn, cũng tán thành sự tồn tại của hẳn.

Như vậy ngày sau Tần Tuấn lưu lại trong sử sách sẽ Không phải là danh tiếng xấu.

Hàn Kỳ nhìn thần hình cao lớn này, không khỏi khâm phục sâu sắc: Có lẽ, đây mới là tông sư chân chính.

Ba Ngày sau!

Bái tế phần mộ Tần Tuấn xong xuôi, Dương Phàm rốt cục bước trên đường trở về Bắc Tần.

Trước khi đi, Dương Phàm lệnh lực lượng bộ lạc tiềm tàng của Thiên Cơ Các hiệp trợ Tần Vong củng cố địa vị.

Đồng thời, Dương Phàm viết một phong thư đến Thiên Vũ Châu, khiến Vò Hầu cố bảo ủng hộ địa vị của Tần Vong.

Trên thực tế. chỉ cần một câu nói của Dương Phàm, hẳn đứng sau lưng Tần Vong. Mười tám lộ chư hầu Đại Tần sẽ đều phục tùng, không dám làm trái

Một năm sau.

ở Thanh Giang Hà dòng nước chảy xiết. Ngự Dương quốc.

Một nam nhân mặc cẩm bào thanh ngọc từ trên trời hạ xuống mảnh đất này.

Từ sau khi trận chiến phong ma, giới hạn cao nhất tu tiên của tất cả các khu vực trên Đông Thắng Đại Lục đều tăng lên một hai cảnh giới nhỏ.

Tỷ như Bắc Tồn. hiện nay tu vi cao nhất là Hóa Thần trung kỳ.

Dương Phàm có thêm khí vận gia thân, có thể áp chế tu vi ở trình tự Hóa Thần hậu kỳ.

- Ha ha ha... Người rốt cục trở lại Ngự Dương rồi!

Một giọng nói già nua ôn hòa từ trong Thanh Giang Hà truyền đến. cũng rất nhanh hiện ra một lão già tóc lam.

Dương Phàm vừa mới hạ xuống đã bị Hà Lạc phát hiện.

Không thể không thừa nhận, cảnh giới của Hà Lạc này thật là quỷ thần khó lường.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra hào quang năm màu. nhìn xuống Thanh Giang Hà, không khỏi ngạc nhiên thán phục nói:

- Nguyên lai Hà Lạc đạo hữu dĩ nhiên là hồn sông này, Thần sông của Thanh Giang Hà.

- Thần sông thì không dám nhận, ta chỉ là vì sông này mà sinh ra.

Hà Lạc ha ha cười.

Thần sông là chỉ Thần linh cai quản các con sông trong truyền thuyết.

Lấy cảm quan của Dương Phàm giờ phút này. có thể phát hiện Hà Lạc cùng Thanh Giang Hà to lớn này là một chỉnh thể.

Hoặc là nói, Hà Lạc là một bộ phận của Thanh Giang Hà, là linh hồn của sông này.

Thử nghĩ, lịch sử của một con sông có thể ngược dòng đến niên kỷ xa xôi dường nào?

Lịch sử của Thanh Giang Hà hoàn toàn có thể đổi ngược về đến thời kỳ thượng cổ.

Đồng thời, sông này thông đến Hoàng Thiên Hà tại Đại Tồn.

Cũng khó trách Hà Lạc bác học như thế. trên biết thiên văn dưới biết địa lý.

Hà Lạc cười ngoác tay. gọi Dương Phàm cùng nhau tiến vào Hà Uyên Đình.

- Dương đạo hữu tiềm lực không thể đo lường a, không ngờ nhanh như vậy liền tiến vào Thông Thiên tam giai. Nghĩ đến Ngày sau vô địch một giới cùng không phải là xa.

Hai người rất nhanh trò chuyện với nhau.

Lần này. Dương Phàm không nhìn thấy lão yêu.

- Vì sao không thấy Hồ đạo hữu trở về?

Hà Lạc ngạc nhiên nói.

- Hẳn lại giống như lần trước, linh hồn ngủ say.

Dương Phàm cũng biết việc này. thở dài thật dài:

- Chứng này rất khó cứu trị. trước tiên để hắc ngũ say trăm năm, ta lại ra tay cứu trị. Thời gian ngủ say càng dài. sau khi tỉnh dậy hắc ngũ sẽ có thực lực càng mạnh.

Nguyên lai vào lúc chữa trị Địa Mạch Chi Tích. Yêu Long Hoàng từng đưa Hồ Phi đến Tiên Đạo Tông, phân thân của Dương Phàm từng đến kiểm tra.

- Đúng rồi. lần này người trở về Bắc Tồn cùng là vừa lúc. Bởi vì nay mười ba nước Bắc Tồn lại sinh loạn.

Hà Lạc cười nói.

- Sinh loạn?

Dương Phàm khẽ giật mình, hần rồi Bắc Tần cũng đã được hai ba trăm năm rồi.

- Nghe nói vào một trăm năm trước, tiền bối của Man di cửu tộc tại Ngoại hải vực đi Thánh điện Không tước, khiến thực lực Tây Nhạc tăng mạnh. Một thời gian trước, bộ phận binh lực của Tây Nhạc man di đã tấn công mười ba nước Bắc Tần...

884. Chương 836: Chặt Đứt Tiên Duyên.

Dương Phàm hơi nhướng mày. một tay vung lên. trên tay xuất hiện một cuộn giấy che kín hoa văn màu máu, phía trên nhô nhạo một cổ dao động mịt mờ.

Đây chính là linh hồn huyết khế năm đó Dương Phàm thống lĩnh mười ba nước Bắc Tần. đánh tới Tây Nhạc man di. bức bách tất cả bậc cao man di ký kết trước Thánh điện Không tước.

Nguyên bản Dương Phàm cho rằng sau khi ký huyết khế này. man di cửu tộc ít nhất cần thời gian ngàn năm mới có thể hoàn toàn khôi phục nguyên khí.

Nói cách khác, mười ba nước Bắc Tần ít nhất có thể giữ được an bình ngàn năm.

Mà nay mới qua hơn ba trăm năm, man di lại đã khôi phục nguyên khí?

Dương Phàm cảm giác khó tin.

Hà Lạc vuốt râu cười nói:

- Linh hồn huyết khế này chỉ có thể ước thúc những cường giả bậc cao năm đó ở Thánh điện Không tước, bọn họ tuyệt đối không thể bước vào mười ba nước Bắc Tần nửa bước, nếu không sẽ gặp linh hồn huyết bạo. Tuy nhiên từ sau trận chiến ấy, những bậc cao man di này dốc lòng bồi dưỡng tân tú đời sau. thời gian ba trăm năm bồi dưỡng ra không ít cường giả bậc cao. Đặc biệt một trăm năm trước, tiền bối của Tây Nhạc man di Ngoại hải vực trở về khiến thực lực man di cửu tộc đột nhiên tăng lên.

Dương Phàm nghe vậy. trầm tư một lát. gật gật đầu nói:

- Cho dù là Tây Nhạc man di có được một tu sĩ cao nhất, mười ba nước cùng không có bất kỳ sức phản kháng.

Lực uy hiếp của cường giả cao nhất, Ngay cả ngàn ngàn vạn vạn Nguyên Anh Hóa Thần cũng đều là thùng rỗng kêu to.

Huống chi, cường giả đỉnh của Bắc Tần chẳng qua là Nguyên Anh đại tu sĩ.

về phần cường giả Hóa Thần Kỳ. bên phía Tiên Thành Ngự Dương quốc chỉ là độc hạt tọa trấn.

- Lần này ta trở về Bắc Tần. mục đích chủ yếu là hồi sinh phụ thân, về phần việc này nếu rảnh rỗi cũng thuận tiện giải quyết luôn.

Dương Phàm gật gật đầu. nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Sau khi từ biệt Hà Lạc, Dương Phàm bước ra một bước.

“Bá” một tiếng, sức địa thành thốn, ngay lập tức ngàn dặm.

Tuy nhiên, một bước này của Dương Phàm vượt qua rất nhỏ. chỉ là quãng đường mấy trăm dặm.

Nơi dừng chân là một phường thị tu tiên trên nước non xanh nước biếc, tu sĩ lui tới nhiều vô cùng.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không quên, nơi này chính là phường thị tu tiên Tú Ngọc Các.

ở nơi này, hần từng có lần đầu hẹn hò với Vân Vũ Tịch. Tình cảnh Ngày xưa phảng phất hiện lên rõ ràng.

Dương Phàm hạ xuống mảnh đất trung tâm Tú Ngọc Các. trên trời lui tới vô tận pháp bào động quang, thậm chí ngẫu nhiên có thể thấy được bậc cao xẹt qua ngang trời, khí thế to lớn khiến cho tu sĩ phụ cận đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ kính sợ nhìn lên.

Cảm quan triển khai, toàn bộ Tú Ngọc Các lại xa lạ như thấ nhìn không thấy một người quen cũ.

Cách biệt hơn ba trăm năm, cho dù là người tu tiên bình thường cũng sớm trở về với đất.

Sở dĩ tới nơi này là Bởi vì có một cỗ khí tức quen thuộc.

Dương Phàm theo cỗ khí tức mỏng manh này đi đến một tòa lầu các giao dịch lớn.

Cỗ khí tức quen thuộc kia bị chặn đứt ở trong này.

Tòa lầu các này hùng tráng nguy nga, trên bàn hiệu viết chữ cứng cáp có lực: Thiên Hành Các.

Thiên Hành Các.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên một tia cười khê, quả nhiên không sai.

Giữa hắc cùng huỳnh đệ Thiên Hành Chu có một đoạn quan hệ sâu xa. không biết đoạn tiên duyên này còn có thể tiếp tục kéo dài nữa hay không.

Dương Phàm trong lúc đi lại. tự nhiên vô cùng, toát ra một loại vẻ đẹp tới từ tự nhiên, giống như vầng mặt trời chói chang nơi chân trời, phát ra mị lực vô cùng.

Lúc đi vào lầu các, hắc tự nhiên khiến vô số tu sĩ chú ý. đặc biệt là những nữ tu trong nháy mắt thất thân, trong mắt sáng liên tục chớp sáng Kỳ dị. thật lâu sau mới hoàng hôn tĩnh lại. hai gò má đỏ bừng.

Dương Phàm đi vào phía bên trong lầu các.

Bởi vì dẫn dắt hắc chính là cỗ khí tức quen thuộc kia.

Nhưng là khi đi đến cửa. hai gã tu sĩ chấp pháp chặn hắc lại, lãnh đạm nói:

- Đây chính là trọng địa của Thiên Hành Thương Hội, người ngoài không được tiến vào.
- Dương mỗ chỉ muốn nhìn chốn cũ. xin nhị vị dàn xếp một chút.

Dương Phàm khê cười nói.

- Vâng, đại nhân.

Kỳ quái chính là. hai gã tu sĩ chấp pháp Ngưng Thần kỳ này lập tức lộ vẻ cung kính, như gặp thần minh, chấp tay đưa Dương Phàm đi vào.

Dương Phàm tự nhiên tiến vào bên trong lầu các.

- Đứng lại.

Một thanh niên mặc cẩm bào hoa lệ quát lạnh một tiếng.

Người này nhìn qua khoảng hai ba mươi tuổi, tu vi Ngưng Thần Hậu Kỳ, tư chất xem như không tệ.

- Hoàng Thiên, chậm đã! Người này cùng bức họa tổ mẫu để lại cực Kỳ tương tự...

Một giọng nữ nhân dịu dàng êm tai từ một góc khác truyền đến.

Đi tới là một cô gái cao quý thoát tục, mặc váy màu vàng nhạt, con mắt sáng như nước, da thịt như tuyết.

Nàng này nhìn chăm chăm Dương Phàm, đột nhiên bị vẻ đẹp huyền diệu tự nhiên tráng lệ của hắc hấp dẫn, tâm thần hoảng hốt. ngây ra như phỗng.

- Diễm Mạn!

Hoàng Thiên chấn động, vội vàng hét lớn một tiếng, khiến cô gái này thanh tỉnh.

Diễm Mạn tỉnh ngộ. khuôn mặt đỏ bừng như máu, thẳm hận chính mình bình thường luôn đoan trang rụt rè, vì sao lại thất thố?

Nàng tự nhận là định lực không tồi. mỹ nam cũng gặp không ít, nhưng là chưa từng bị như vậy. Ngay cả tâm thần đều bị đối phương hấp dẫn.

- Tiểu tử vô si. không ngờ thi triển loại pháp thuật hạ lưu này.

Hoàng Thiên vẻ mặt ghen tị, tức giận dâng lên, chuẩn bị động thủ.

- Hoàng Thiên, người dừng tay...

Diễn Mạn duyên dáng quát lên, ngăn đồng bọn lại.

Dương Phàm lững thững bước đi. đi tới trước một tấm bia đá màu đen bên trong lầu các. Bia đá này chìm dưới đất vài tấc. có khắc hai chữ cổ triện hàm ý vô cùng: Tiên Hồng.

- Quả nhiên là nơi này...

Dương Phàm nhẹ thở dài, hỏi:

- Các người có quan hệ gì cùng Hoàng Vũ, Lý Nguyệt Thương?

Lời nói vừa ra, hai người lập tức ngăn ra, Hoàng Thiên cũng tỉnh táo lại.

Bởi vì hai cái tên này họ rất quen thuộc, đồng thời cũng vào niên đại cực kỳ xa xôi.

- Tiểu nữ Điền Mạn. Ly Nguyệt Thương chính là tổ mẫu của ta.

Diễn Mạn nhìn chằm chằm quan sát Dương Phàm, càng ngày càng cảm thấy nhìn quen mắt.

- Hoàng Vũ chính là tổ phụ ta.

Ánh mắt Hoàng Thiên lóe ra:

- Các hạ tốt nhất không nên tới khoa trường đánh lừa.

- Bọn họ còn khỏe mạnh không?

Dương Phàm không chút để ý hỏi.

- Khỏe mạnh?

Diễn Mạn nghe xong, chấn động:

- Bọn họ từ một hai trăm năm trước đã về cõi tiên. Dám hỏi tôn tính đại danh đạo hữu, cùng đại tông sư Dương Phàm từng vô địch Bắc Tản có quan hệ gì?

Bởi vì nàng phát hiện Dương Phàm cùng người trong bức họa tổ mẫu lưu lại thật sự quá giống.

Bề ngoài cơ hồ giống đến chín phần, khác biệt duy nhất chính là khí chất.

- Cánh còn người mất. cổ nhân đã qua đời!

Dương Phàm thở dài thật dài, chỉ lẳng lặng nhìn tấm bia đá có khắc hai chữ Tiên Hồng, lộ ra dấu vết thời gian vài trăm năm.

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?

Diễn Mạn càng thêm kinh hãi. Xem tình hình, đối phương là nhân vật cùng thời đại với tổ mẫu mình.

- Dương Phàm.

Dương Phàm bình thản vô cùng nói.

Dương Phàm?

Toàn bộ nội viện chìm trong một mảnh tĩnh mịch.

Hai người Điền Mạn cùng Hoàng Thiên đều cả kinh thất sắc.

- Ngài chính là Dương tông sư danh chấn Bắc Tản?

Điển Mạn lập tức hạ thấp người thi lễ. mà Hoàng Thiên kia lại chạy như bay.

Không bao lâu. bên ngoài truyền đến tiếng xé gió.

Vút Vút Vút...

Ba đạo độn quang một trước hai sau hạ xuống nội viện.

Ba người tới, một người trong đó là một trung niên nho sinh, tu vi đạt tới Kim Đan Kỳ.

Hai người phía sau, một là lão già lưng còng, một nữ nhân áo vàng.

Trung niên nho sinh hiển nhiên là người đứng đầu Thiên Hành Các hiện tại. ánh mắt hắn sáng như đuốc, nhìn chăm chăm Dương Phàm chấp tay đứng thẳng, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấu tu vi.

Ba người đều bị khí tức huyền lệ tráng quan của Dương Phàm phát ra chấn nhiếp.

càng là người có tu vi cao càng có thể cảm ứng được cỗ khí tức trên người Dương Phàm.

Đem V đẹp thiên nhiên, dùng phương thức bán chất nhất để thuyết minh.

Ba người lập tức khom mình thi lễ.

Trung niên nho sinh kia dĩ nhiên là con của Lý Nguyệt Thương, tên là Điền Trí

Lão già lưng còng dĩ nhiên là đệ tử thân truyền của Viên lão đại.

Sau khi xác nhận thân phận Dương Phàm, cả cao tăng Thiên Hành Thương Hội hiện nay đều sôi trào, đưa Dương Phàm ngồi lên bảo tọa trong phòng nghị sự.

Dương Phàm biểu hiện thực bình thản, chỉ là tùy ý hỏi tham một chút việc cổ nhân năm xưa.

Sau nửa canh giờ, Dương Phàm nảy ý muốn đi.

Trước khi đi, Dương Phàm hỏi:

- Lúc đầu tiên sáng lập Thiên Hành Các này. Dương mỗ cùng là cổ đông nơi này. có quyền một nửa lợi nhuận. Mà nay hơn ba trăm năm trôi qua, số linh Thạch một nửa cô phân tích lũy hẳn là một con số không nhỏ hả? Không biết số linh Thạch này còn bảo tồn hoàn hảo hay không?

Đám người Điển Trí nghe vậy. sắc mặt khê biến, ánh mắt lóe lên.

Mà giờ phút này, một cỗ áp lực vô hình phủ xuống khiến mọi người căn bản không có dũng khí nói dối.

Trên trán Điền Trí đổ mồ hôi lạnh, đáp:

- Bối vi gần đây mở rộng thương hội, muốn cho nơi này thành thế lực lớn nhất Tú Ngọc Các. dùng đến một phần ba trong đó. ước chừng ba trăm vạn linh Thạch. Tuy nhiên tiền bối yên tâm. số linh Thạch này tùy thời sẽ hoàn trừ nguyên xi.

Dương Phàm nghe vậy, lạnh lùng cười. Đối với mấy trăm vạn linh Thạch này, thậm chí tổng số linh Thạch hơn ngàn vạn hắn cũng không thèm để V.

Hắn bỗng nhiên vung tay lên. trước mắt hiện lên một hình ảnh.

Ở trong lầu xác có vẽ nhỏ bẽ Ngày xưa.

- Cảm tạ ân tái tạo của Dương Dược sư. nếu không có ngài, không có ba huynh đệ Thiên Hành Chu chúng ta hôm nay. Dược sư chẳng lẽ đã quên, người cũng là một trong những cổ đông của Thiên Hành Các này, nơi này năm phần lợi nhuận, đều thuộc về người.

Một lão già lưng còng, lão lệ tung hoành nói.

- Đó là sư tôn (Viên lão bá).

Đám người Điển Trí kinh hô thất sắc. đồng thời cũng kinh hãi bối thần thông của Dương Phàm, không ngờ đem chuyện xảy ra Ngày xưa chiếu ở trước mắt.

Viên lão đại run rẩy, lấy ra một túi trữ vật, đưa tới Dương Phàm:

- Chỗ linh Thạch này đều thuộc về Dương Được sư.

Dương Phàm khẽ thở một hơi, hơi thám ý nói.

- Được, người có cái tâm này. Dương mõ vui mừng không nhỏ.

-về phần linh Thạch trong túi trữ vật này...

Dương Phàm trầm ngâm:

- Năm phần lợi nhuận thuộc về ta, vĩnh viễn để lại ở Thiên Hành Các.

- Ý của Dương Được sư là?

- Chi cần một nửa lợi nhuận vẫn còn. Dương mõ vĩnh viễn là cổ đông của Thiên Hành Các.

Dương Phàm thâm ý sâu sắc nói.

- Được. Năm phần lợi nhuận này. Thiên Hành Các trọn đời bào tồn cho Dương Được sư. nó sẽ truyền thừa đời đời.

Viên lão đại vẻ mặt chân thành tha thiết nói.

- Nếu có một ngày nào đó. khi đời sau Thiên Hành Các không chịu được dụ dỗ của sổ linh Thạch ketch xù này... Như vậy quan hệ cổ Đông của Dương mõ cùng Thiên Hành Các sẽ tự động giải trừ.

Thanh âm cùng hình ảnh của Dương Phàm bỗng nhiên biến mất.

Đám cao tầng Thiên Hành Các tại đây đều thấy tám thần nan lên.

Bởi vì sổ linh Thạch tồn đọng vài trăm năm này chính là đại biểu giao tình cùng tiên duyên giữa Dương Phàm cùng huynh đệ Thiên Hành Các.

Lấy độ cao của Dương Phàm, hấp dẫn của sổ linh Thạch này đối với hắn không lớn, quan trọng là... Thành ý!

Khi đời sau Thiên Hành Các không chịu nổi dụ dỗ của sổ linh Thạch ketch xù này, sẽ vận dụng sổ linh Thạch này.

Vậy cũng đại biểu chặt đứt đoạn tiên duyên này.

Dù sao có giao tình, cùng Dương Phàm chính là đám người Viên lão đại. Lý Nguyệt Sương đã mất của Thiên Hành Các.

Nếu đời sau của bọn họ có thể vượt qua hấp dẫn của sổ linh Thạch này, Dương Phàm sẽ tiếp tục kéo dài đoạn tiên duyên này, cũng hứa hẹn che chở nơi đây.

Mọi người của Thiên Hành Thương Hội đột nhiên sinh hồi hận, lập tức “Phịch” một tiếng quỳ xuống đất, hướng về Dương Phàm cầu xin.

- Tiên duyên đã tuyệt.

Dương Phàm thở dài thật dài, khẽ bước một bước, thuận di ngàn dặm, lập tức trở về Vụ Liễu trấn.

Trong nháy mắt. mọi người mất bóng dáng hắn.

Gần như cùng lúc. tám bia đá Tiên Hồng ở Thiên Hành Các cũng “m” một tiếng, hóa thành mảnh nhỏ.

Chúng cao tầng Thiên Hành Thương Hội hồi hận không thôi, sắc mặt trắng bệch.

885. Chương 837: Đại Điển Phục Sinh.

Khoảng cách ngàn dặm, chỉ một bước đã vượt qua.

Thần thông của Dương Phàm Ngày xưa so với hiện tại đúng là kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Hắn rút cuộc từ một tu sĩ bậc thấp vô danh, bước lên con đường của cường giả đỉnh phong nhất giới.

Trải qua ba trăm năm, Vụ Liễu Tran đã càng phồn vinh, xinh đẹp hơn trước cả trăm lần.

Trong phạm vi Tiên Thành khổng lồ như vậy, Vụ Liễu Trấn lại là một mảnh thanh minh, cũng coi như là cấm địa.

Không ai dám động thủ nơi này, nếu không cũng chỉ có một kết cục là diệt vong.

Cảm quan của Dương Phàm nhận ra được bốn lão quái Nguyên Anh đang tọa trấn bốn phía, còn có một gã Nguyên Anh đại tu sĩ đang ẩn nặc bí mật ở gần đó. là một lão già với khuôn mặt tiêu tụy.

Chính là Bồ Thiên Quân Vương.

Khi Dương Phàm bước lên đường phố Vụ Liễu Trấn, Âm Huyết Vương Triều với khả năng nắm giữ hết thảy động thái trong Ngự Dương Quốc đã lập tức đưa tin tức này truyền lên.

Dương Phàm thầm nghĩ khi một mình bước trên con đường quen thuộc này. gần như không nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào!

Ngày xưa. nơi từng là lò rèn của Thiết Ngưu gia đã bị một hiệu thuốc bắc t hay thế.

Điều duy nhất không t hay đổi chính là gia viên của Dương Phàm.

Hắn vừa mới đi vào Phổ Ái Y Quán, Bồ Thiên Quân Vương đã đi tới nơi này.

Ỡ

- Dương Quán Vương, ngài rốt cục đã trở về.

Thanh âm của Bồ Thiên Quán Vương khàn khàn, lộ ra vài phần chờ mong.

Dương Phàm và hắn bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười nói:

- Nhiều năm qua như vậy. chúng quán toàn bộ Âm Huyết Vương Triều và Tiên Thành, Mục Quán Vương cũng đã rất vất vả rồi.

Mà nay, tu vi của Bồ Thiên Quân Vương đã đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn.

Bồ Thiên Quán Vương và hắn cùng tiến vào Phổ Ái Y Quán, cũng giảng thuật loại biến hóa mây trăm năm nay của Bắc Tân.

Chương quán hiện tại của Phổ Ái Y Quán chính là một lão già tuổi tầm thất tuần, nhìn có chút quen mắt.

- Vì sao không thấy đệ tử Tiểu Mạn của ta?

Dương Phàm kinh ngạc nói.

- Bái kiến tôn sư!

Lão già thất tuần này chảy ra hai hàng lệ. quỳ gối dập đầu trước mặt Dương Phàm.

Tâm thần Dương Phàm chấn động:

- Người là La Tường?

La Tường chính là thiêu niên chống đối hắn khi Dương Phàm từ Nội Hải trở về, cũng chính là con của Trịnh Tiểu Mạn.

- Phụ thân từ trăm năm trước đã đi về cõi tiên, mà mẫu thân đã vân du ở ngoài, thu thập dược liệu!

La Tường cung kính đáp.

Có lẽ vì tư chất ngộ tính và tính cách, tu vi của La Tường chỉ dừng lại ở Kim Đan trung kỳ.

Dương Phàm khẽ buông lỏng một hơi. Chung quy đệ tử của mình vẫn chưa đi trước.

Lần tmv tìm Thiên Nhất Hồn Thủy này thật quá gian khổ và lâu dài.

Thời gian ba trăm năm đã khiến Dương Phàm chuẩn bị sẵn tâm lý.

Không lâu sau. muội muội Diệp Liên, Lâm Chung cũng đã chạy tới Phổ Ái Y Quán.

-Đại ca...

Diệp Liên nũng nịu. nhào vào lòng Dương Phàm, nước mắt tràn trề.

- Tu vi của ngươi tiến bộ thật khiến ta vui mừng nhất đó!

Dương Phàm tán thưởng đánh giá Diệp Liên. Nhìn qua, nàng chỉ mới là một cô gái chừng hai mươi nhưng tu vi đã đạt tới Hóa Thần trung kỳ.

Tuy nhiên, tiến bộ của Lâm Chung cũng không tồi. Tư chất của hắn không coi là tốt nhưng cũng tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Thân nhân bằng hữu đoàn viên.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói với Bồ Thiên Quân Vương:

- Đã kêu tên đệ đệ của ta tới đây chưa?

Bồ Thiên Quân Vương cười nói:

- Đã có người đi thông báo.

- Vậy là tốt rồi!

Dương Phàm tươi cười nói.

- Ta hy vọng chính là thân nhân, bằng hữu, đệ tử của ta ai cũng có thể phi thăng, hướng trường sinh bất tử.

Mặc kệ vô tình ác nghiệt với địch nhân như thế nào nhưng sau khi trở lại Vụ Liễu Trấn, đối với người thân một nhà, Dương Phàm vẫn không có gì t hay đổi.

Một người đắc đạo, chó gà phi thăng.

Đây chính là điều Dương Phàm đang cố gắng.

Chỉ một người thành tiên, dứt bỏ bao nhiêu thân nhân bằng hữu thì vô tình, cô độc làm sao?!

Nghe Dương Phàm nói vậy, đám người Bồ Thiên Quân Vương đều tròng mắt cứng lưỡi.

Phóng mắt nhìn khắp cò kim, chỉ ít ỏi mấy người có thể hóa vũ phi thăng, càng làm gì có chuyện khiến người bên cạnh cùng nhau thành tiên?!

Đây là một suy nghĩ không thực tế?!

- Mặc dù ý nghĩ này không thực tế. đúng là khó như lên trời nhưng ta cũng vì điều này mà cố gắng.

Dương Phàm cười cười đáp lại.

Diệp Liên đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vã nói:

- Đại cam lần này huynh trở về đã kiếm được Thiên Nhất Hồn Thủy chưa?

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Dương Phàm với vẻ chờ mong.

Phải biết rằng mấy trăm năm qua, Dương Phàm vượt qua mấy đại khu vực. mục tiêu chính là Thiên Nhất Hồn Thủy.

- Thiên Nhất Hồn Thủy sao?!

Dương Phàm hé miệng cười:

- Ta lần này tở về Bắc Tần, sẽ cử hành một lần Đại Diễn Phục Sinh!

Đại diễn phục sinh!

Mọi người vô cùng chấn động.

Trong lịch sử Bắc Tần từ xa xưa còn chưa từng bao giờ nghe nói qua một cái gì như đại diện phục sinh.

Ngay cả có người nắm được thuật hồi sinh thì tỷ lệ thành công cũng rất thấp, sao dám tổ chức đại điển?

Dương Phàm dám tổ chức đại điển phục sinh chứng tỏ hắn nắm chắc sẽ thành công.

Đây cũng là một loại biểu hiện rất cao ngạo.

*a)

Đối mặt với đại diện phục sinh vô tiền khoáng hậu này, toàn bộ Bắc Tần chỉ sợ sẽ lâm vào chấn động.

Đến lúc đó, mặc kệ là ba đại tu tiên quốc siêu cấp, hay là Man Di Cửu Tộc, chỉ sợ đều có vô số thân thông giả tới đây quan khán.

- Thật tốt quá, đại ca huynh đúng là đệ nhất nhân ở Bắc Tần, không ai có thể vượt qua được.

Điệp Liên kinh hỷ vô cùng, ôm chặt lấy Dương Phàm.

Về mặt Dương Phàm rất sủng ái nói:

- Ta nói muội này, tu tiên nhiều năm như vậy, còn chưa tìm được đạo lẽ song tu sao?!

Dương Phàm nghe vậy, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng lên. Đám người Lâm Chung lập tức cười lớn.

Với tu vi Hóa Thần trung kỳ của nàng, ở Bắc Tần có thể coi là nhân vật chí tôn. Bình thường ai dám trêu ghẹo nàng.

Tuy nhiên lúc này, bên ngoài cũng có chút động tĩnh, thì ra là người của Dương Gia Bảo chạy tới.

Người đi đầu là một trung niên hơi mập mạp, khuôn mặt và dáng dấp vài phần tương tự Dương Phàm, chỉ là tuổi thoát nhìn hơn tứ tuần.

- Đại ca...

Trung niên mập mạp này run rẩy, đi tới ôm chặt lấy Dương Phàm.

Trung niên mập mạp này chính là Dương Lỗi mà năm kia vốn khí phách, coi trời bằng vung.

Cũng là em ruột trai duy nhất của Dương Phàm.

Bên cạnh Dương Lỗi còn có một thanh niên oai hùng, mặc áo bào trắng, áo khoác màu đỏ, tướng mạo và hình dáng rất giống Dương Lỗi hồi trẻ.

- Đại ca, đây là đứa con bất hiếu của đệ, Dương Uy!

Dương Lỗi kéo người thanh niên uy vũ kia lại, từ

-Ra mắt bá bá!

Dương Uy cung kính và sùng bái nói, cũng hướng về Dương Phàm thi lễ.

- Ha ha ha... Tư chất được lắm! Không hổ là hậu duệ của Dương gia ta!

Dương Phàm đánh giá Dương Uy một chút, phát hiện tu chất của hắn còn hơn cả đệ đệ mình.

•

- Nếu là lần đầu gặp mặt, ta cũng phải tặng con một ít lễ ra mắt đi!

Đối với tiểu đệ đệ từ của mình, Dương Phàm đương nhiên không keo kiệt. Không chỉ cho hắn phục dụng những thiên linh vật như Tam Sinh Tuệ Thủy mà còn tặng cho không ít linh đan, pháp bảo.

Trong đó cũng không thiếu một kiện Truyền thừa linh bảo!

Đặc điểm của truyền thừa linh bảo là không có yêu cầu cao về mặt tu vi. Uy lực phát ra của nó có liên quan tới tu vi của chủ nhân.

Mặc kệ bình thường Dương Uy kiêu căng tự phụ hay hiền hòa khiêm tốn như thế nào, giờ phút này đều vô cùng kích động, liên mồm tạ bái.

- Đúng rồi, sao không thấy Dương Mạn sư muội?

Dương Phàm đột nhiên hỏi.

- Mẫu thân gần trăm năm trước đã đi về cõi tiên rồi!

Dương Uy vội vàng đáp lại.

Khi tới đây, trong mắt Dương Lỗi cũng ảm đạm đôi phần.

Cái chết của Dương Mạn cũng không khiến Dương Phàm quá khó hiểu.

Lấy tâm tính và bóng ma trong lòng nàng, Ngay cả có được rất nhiều thiên tài địa bảo, trên đường tu tiên cũng rất khó đạt tới thành tựu cao.

Thân bằng hảo hữu đã tề tụ. Phổ Ái Y Quán tự nhiên là một mảnh ảm áp, hòa ái.

Dương Phàm lại nhớ tới điều gì, nhân tiện nói:

- Đến lúc diễn ra đại diễn phục sinh, phải mời Dược Vương và Độc Vương lão nhân gia cùng tới.

Bổ Thiên Quán Vương lại vội vàng nói:

- Hai vị tiền bối giờ đều đã đi về cõi tiên rồi!

- Hai vị tiền bối đều đã mất sao...

Dương Phàm không khỏi thở dài, trong mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Dược Vương và Độc Vương tuy đều là cường giả Nguyên Anh nhưng năm đó, thọ nguyên cũng đã sắp hết.

Dù Dương Phàm tặng cho bọn họ Duyên Thọ Đan nhưng qua mấy trăm năm cũng đã hóa thành đất cát.

Sinh lão bệnh tử, đây chính là quy luật tự nhiên, người tu tiên cũng chỉ làm chậm quá trình này mà không thể may mắn tránh thoát.

Đối với những người chết một cách tự nhiên, Dương Phàm dù có Thiên Nhất Hồn Thủy cũng không thể cứu sống được.

Khi biết được hai vị tiền bối đi về cõi tiên, Dương Phàm trầm mặc hồi lâu, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Bỗng nhiên, hần đối với Tiên Hồng Quyết lại có thể ngộ mới.

Từ khi ngộ ra uẩn Chứng, Diễn Căn, Hoán Nha cho tới bây giờ, Dương Phàm cũng hiểu được một loại quy luật không thể kháng cự.

Sinh lão bệnh tử!

Một khi Tiên Hồng Quyết của mình diễn hóa tới Chứng Quả Kỳ, cũng đại biểu sinh mệnh một đời của hần đã tới cuối đường, chắc chắn sẽ phải tử vong.

“Chẳng lẽ tới một Ngày ta cũng phải tử vong sao?! Sau Chứng Quả Kỳ sẽ là cảnh giới gì?

Đoàn liên hoa ba màu trong cơ thể Dương Phàm đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Một điềm báo trước nói cho hần rằng sau Chứng Quả Kỳ, hần sẽ gặp phải tử vong...

Bởi vì Tiên Hồng Quyết cũng tuần hoàn thiên địa tự nhiên, quy luật tử vong này cũng không ngoại trừ hần.

Còn có lý giải của Thiên Thu Vô Ngân về trường sinh bất tử cũng vô cùng chính xác.

Trường sinh bất tử đại biểu chính là thời gian vô cùng dài, chứ không phải chân chính vĩnh hằng bất diệt!

Loại thể ngộ này khiến Dương Phàm lâm vào trạng thái giác ngộ.

Tất cả mọi người cũng không quấy rầy Dương Phàm, liền tự động rời đi.

Dương Phàm ngộ đạo ba Ngày. cuối cùng cũng minh ngộ.

- Nếu không thể may mắn thoát khỏi tử vong thì ta cần gì phải dịch chuyển, thuận theo tự nhiên là tốt nhất!

Trong mắt Dương Phàm là một mảnh minh châu, lóe ra quang mang kỳ dị, phẳng phất như đã nhìn thấu điều gì đó.

Hắn trở lại Vụ Liễu Trấn, gặp phải không chỉ là những cố nhân ra đi mà còn gặp rất nhiều người mới ra đời.

Khi Dương Phàm tỉnh tu hoặc là đi đây đi đó. Tin tức Dương Phàm trở về Tiên Thành, Ngự Dương Quốc, sắp tổ chức đại điển phục sinh đã truyền khắp toàn bộ Bắc Tàn.

Tin tức này không chỉ chấn động mười ba quốc gia mà còn kinh động cả Man Di Cửu Tộc ở phương tây xa xôi.

Bất kể là tin Dương Phàm trở về hay là đại điển phục sinh cũng là đại sự nhắc lên kinh đảo hải lãng.

Biết được tin tức này, mười ba quốc gia Bắc Tàn vô cùng mừng rỡ.

Trái lại, Man Di Cửu Tộc, năm đó từng hạ linh hồn huyết khế bậc cao. hoặc những tu sĩ từng chứng kiến thần uy của Dương Phàm đã vô cùng lo lắng.

Đại điển được chuẩn bị trong thời gian ba tháng.

Trong thời gian này, cường giả khắp nơi nghe thấy đều nhanh chóng tới đây.

Bất kể là để chứng kiến tông sư truyền kỳ năm nào hay là quan sát đại điển phục sinh có một không ai, chuyện nào cũng đầy lực hấp dẫn.

Một Ngày kia, Bồ Thiên Quán Vương truyền tới tin tức:

- Có rất nhiều cường giả Man Di đang đi về phía Ngự Dương Quốc, dẫn đầu chính là Hà Nguyệt Thánh nữ và một thế hệ vương giả mới của cửu tộc: Âm Dạ Ma Hoàng.

- Chỉ là một đại điển, bọn họ phái nhiều cường giả như vậy tới đây, gần như dốc hết lực lượng rõ ràng là mang ý xấu.

Trên mặt Bồ Thiên Quân Vương lộ ra chút lo lắng.

- Dốc toàn bộ lực lượng sao?!

Dương Phàm hơi mỉm cười:

- Như vậy cũng tốt, vô cùng tốt!

886. Chương 838: Ngày Biến Thành Đêm!

Lấy Tiên Thành Ngự Dương Quốc làm trung tâm, một cơn phong bạo vô hình quét khắp toàn bộ Bắc Tàn.

Các đại tu tiên quốc ở Bắc Tàn, gồm cả Man Di Cửu Tộc ở phương Tây xa xôi. vô số cường giả có tiếng chen chúc đi tới.

Nhất thời, Tiên Thành Ngự Dương Quốc rộng lớn như vậy lại có vẻ rất chật chội.

Trên bầu trời chói sáng với đủ loại ánh sáng huyền lệ của pháp bảo. Vô số thân ảnh của người ru tiên xẹt qua. khiến cảnh tu tiên thật cường thịnh.

Toàn bộ Ngự Dương Quốc nổi lên sóng gió mãnh liệt.

Một Ngày kia. bầu trời vạn dặm đột nhiên nổi lên một tầng sương mù nhàn nhạt, như ban đêm buông xuống. Nắng gắt giữa bầu trời lại biến thành ánh sáng như của mặt trăng ban đêm.

Toàn bộ phạm vi Tiên Thành, nhiệt độ cũng giảm còn mười mấy độ. không khí tràn đầy lạnh lẽo.

Đột nhiên như vậy khiến những người tu tiên trong Tiên Thành vô cùng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn sương mù nhàn nhạt tràn ngập hư không.

Người thông minh có thể nhận ra đây cũng không phải là hiện tượng tự nhiên, mà là một loại thần thông khó có thể lý giải.

- Đây là thần thông gì, không ngờ biến Ngày tối như đêm?

Những cường giả bậc cao ở Tiên Thành đều nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm, trong lòng nổi lên kinh đảo hãi lắng.

Với trình độ bọn họ, căn bản không thể đánh giá được một thần thông với phạm vi bao phủ lớn như vậy.

- Khiến ban Ngày biến thành màn đêm?! Đây chẳng lẽ là pháp thuật đảo lộn càn khôn trong truyền thuyết?!

Có một số tu sĩ Trúc Cơ bậc thấp, kinh hãi không thôi.

Khi sương mù bao phủ toàn bộ Tiên Thành, phía trước đột nhiên truyền tới một cỗ khí thể hoang dã hồng hoang, khiến tâm thần người ta hoảng hốt. như gặp phải hoang thú từ thượng cổ.

Vô số tu sĩ ghé mắt nhìn sang.

Trong màn sương mù. một chiếc Phi Xa được tám con Hắc Đồng Hùng Sư kéo xuất hiện trong màn sương mù.

Tám con Hắc Đồng Hùng Sư cao chừng mười trượng, phát ra khí tức dã man, kinh quy khiếp thần, gào rít không ngừng khiến khí huyết những ru sĩ bậc thấp bốc lên, lập tức phái ngồi xuống điều tức.

Bốn phía là một mảnh hỗn loạn, chúng tu sĩ bậc cao đều kinh hãi, thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

ở Bắc Tần, cũng rất ít khi thấy được loại phương tiện như Phi Xa.

Bản thân Phi Xa rất chắc chắn, bình thường cũng không có năng lực phi hành, phải dựa vào các loài linh thú phi cầm.

Bản thân nó là biểu hiện vô cùng xa hoa.

P phía trên Phi Xa này có một nam một nữ đang ngồi thẳng.

Nam nhân kia chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm u, tối đen như đêm. thân hình cao lớn khôi ngô như Ma Thân ngạo thị thương sinh. Hắn mặc một bộ trường bào màu đen. khảm bảo Thạch màu tối.

Cả người hắn u lãnh tịch mịch khiến Thần Ma lui tránh.

Bên cạnh nam nhân này có một nữ nhân tao nhã thánh khiết, đầu đội mũ phượng, mặc một thân nguyệt bào.

Trang phục của hai người hoàn toàn khác với cách ăn mặc của Bắc Tần, đặc biệt là nữ nhân mặc nguyệt bào kia có thể dễ dàng nhận ra chính là Thánh nữ của Không Tước Thánh Điện.

- Đây chính là kỳ tài tuyệt thế vạn năm hiếm gặp của Tây Nhạc Man Di Hà Nguyệt Thánh nữ!? Không ngờ lại là một vật giai nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy!?

Những tu sĩ bên dưới thấp giọng nói.

Hà Nguyệt Thánh nữ là nhân tài kinh diễm nhất vừa xuất hiện ở Không Tước Thánh Điện, sau đòi Dạ Hạm Thánh nữ.

Nghe nói. sau khi Tây Nhạc Man Di chiến bại, ký hạ linh hồn huyết khế thì gần như quá bảy thành bậc cao của Man Di cũng không thể rời đi nửa bước.

Dưới tình huống như vậy. Man Di bậc cao dốc lòng bồi dưỡng hậu bối.

Mà Hà Nguyệt Thánh nữ này chính là đệ tử được hai đình cường giả Hắc Phong Ma Hoàng và Dạ Hạm Thánh nữ bồi dưỡng.

Nghe nói, tu vi của nàng từ một trăm năm trước đã đạt tới trình, độ ngang với hai vị lão sư. sau lại được cường giả Ngoại Hải Vực chi điểm cho nên thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Khi đã xác định được thân phận của Hà Nguyệt Thánh nữ, nam nhân với đôi mắt âm u bên nàng tất nhiên cũng được nhận ra.

- Không nghĩ tới Ngay cả Âm Dạ Ma Hoàng thần bí nhất của Man Di cũng tới đây. Nghe nói người này đến từ Ngoại Hải Vực xa xôi, đánh cho thiên hạ vô địch thủ. Từ khi tới Bắc Tần đến nay, hẳn rất ít khi xuất thủ. Cũng chưa từng có ai có thể miễn cưỡng đón đỡ hẳn được một hiệp!

Những lão quái Nguyên Anh âm thầm ẩn nấp. ánh mắt nhìn về phía Âm Dạ Ma Hoàng đều hiện lên vẻ kính sợ.

Trong gần một trăm năm trở lại đây, Âm Dạ Ma Hoàng có thể coi là đương kim đệ nhất nhân ở Bắc Tân. Ngoại trừ Dương Phàm đã bật vô âm tín trong mấy trăm năm, không có ai có thể đối kháng được.

Bên cạnh Âm Dạ Ma Hoàng và Hà Nguyệt Thánh nữ. còn có tám tên cận vệ mặc áo choàng đen. thân hình cao lớn. huyền phù xung quanh hai người, như âm hồn bất tán.

Trên tầng lầu Tiên Thành.

- Tám gã vệ sĩ này chính là Âm Ma Vệ đại danh đình dưới trướng Âm Dạ Ma Hoàng.

Quan sát một lúc lâu, Bồ Thiên Quân Vương nói.

Khi Phi Xa kia tiến vào Tiên Thành, khắp bầu trời đã chuyển hóa thành một mảnh đen tối. Nắng gắt giữa ban Ngày đã chuyển hóa thành “ánh trắng” nhàn nhạt.

Trong thiên điện gần như lâm vào một mảnh hôn ám, thậm chí là hắc ám.

- Biến ban Ngày thành đêm tối, thần thông này thật khó có thể tưởng tượng. Cho dù là những cao nhân Hóa Thần Kỳ lánh đời cũng khó có thể làm được điều này. Chẳng lẽ đồn đại là thật. Âm Dạ Ma Hoàng này chính là tu sĩ cao nhất chưa từng xuất hiện ở Bắc Tần sao?!

Người lên tiếng là một thanh niên cụt tay bên cạnh Bồ Thiên Quân Vương, tướng mạo tuấn tú, che kín vết thương, khuôn mặt kiên nghị.

Thanh niên cụt tay này, tu vi đã đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, cũng chính là đệ tử Thương Vân năm đó của Dương Phàm.

Thương Vân trưởng quân Tiên Hồng Y Quán ở kinh đô cho nên khi Dương Phàm trở về cũng chưa xuất hiện liền.

Mà hôm nay. hẳn cũng chính là một trong sáu đại tu sĩ, nhân vật chí tôn ở mười ba quốc gia Bắc Tần.

Tu sĩ cao nhất!

Lời này vừa ra khiến mọi người trên lầu lập tức cảm như hén.

Nếu tu vi Âm Dạ Ma Hoàng thật sự đạt tới Thông Thiên tam giai thì toàn bộ lực lượng của Tiên Thành cũng không thể chống lại hẳn.

Mà lần này người khởi nguồn đại điển phục sinh chính là Dương Phàm, kế hoạch cũng từ hẳn mà ra.

Dương Phàm rời đi chỉ có ba trăm năm, trước khi rời đi cũng chưa từng đạt tới trình độ Hóa Thần Kỳ.

Hắn đã đạt tới trình độ Thông Thiên tam giai hay chưa?

Đối với điều này, Bồ Thiên Quân Vương và Thương Vân, gồm cả đám người Lâm Chung cũng không biết cụ thể, không nắm chắc.

Khi Âm Dạ Ma Hoàng và Hà Nguyệt Thánh nữ buông xuống, Tiên Thành lập tức có cường giả ra nghênh đón.

Người nghênh đón chính là Dương Lỗi.

- Đại diện phục sinh sẽ được tổ chức vào đêm nay, các vị khách quý đường xa tới có thể đi vào phòng khách chúng ta chờ đợi.

Về mặt Dương Phàm rất cung kính.

Giờ phút này, hai chân hấn dưới bộ trường bào thùng thình cũng hơi nan rẩy.

Không nói tới hai người Âm Dạ Ma Hoàng và Hà Nguyệt Thánh nữ trên Phi Xa, chỉ khí tức phát ra từ tám con Hắc Đông Hùng Sư cũng đủ khiến hấn linh hồn kinh hãi!

- Đêm nay tổ chức?

Âm Dạ Ma Hoàng lạnh lùng:

- B ôn hoàng đã biến Ngày thành đêm rồi. Giờ đã là ban tối. Ta chờ Ngay trên bầu trời này quan khán đại diện phục sinh vô tiền khoáng hậu của Bắc Tần này, đồng thời cũng muốn tận mắt chứng kiến anh tư của Dương tông sư, nhân vật truyền kỳ bậc nhất Bắc Tần.

- Cái này...

Ánh mắt Dương Lỗi run lên. Hấn biết đối phương là già mồm át lý lẽ nhưng không biết phản bác thế nào, càng không có dũng khí phản bác.

Đại diện phục sinh phải tổ chức vào ban đêm.

Bởi vì vào ban đêm là lúc thích hợp nhất thi triển Hồi Hồn Thuật, xác xuất thành công cũng cao hơn ban Ngày rất nhiều lần.

Mà Âm Dạ Thánh Hoàng không biết thi triển thần thông gì, không ngờ khiến Ngày biến thành đêm.

Ny ——

Nhóm dịch THL Người dịch Matrix612

- Người trở về thông báo Dương tông sư, để hấn xây dựng đại diện phục sinh sớm hơn đi...

Âm Dạ Ma Hoàng nói với giọng điệu như ra lệnh.

Dương Lỗi bị khí thế vô hình này chấn nhiếp, vội vàng cười cười nói:

- Ta đi nói cho đại ca!

Hấn cáo biệt đám người Âm Dạ Ma Hoàng, lập tức bay về Phổ Ái Y Quán.

Dương Lỗi đã sớm không còn là thiếu niên đầy nhuệ khí năm đó mà đã vô cùng sành sỏi, gặp chuyện không ổn đã biết tiến thoái.

Một lúc sau, ở Phổ Ái Y Quán.

Cao tăng Tiên Thành tề tụ nơi này. Ngay cả Trịnh Tiểu Mạn cũng đã trở về nơi này.

- Đại ca, nên làm thế nào mới phải!? Tên Âm Dạ Ma Hoàng này hùng hổ dọa người, đã biến Ngày thành đêm tối, muốn huynh tiến hành đại diện phục sinh sớm hơn.

Dương Lỗi hơi lo lắng nói.

Đám người Bồ Thiên Quán Vương, Lâm Chung, Điệp Liên đều nhìn về phía Dương Phàm, trong mắt là một mảnh lo lắng.

- Buồn cười! Lẫn đại diện phục sinh này là do ta tiến hành, cho dù chậm hơn vài Ngày thì sao?! Hấn có tu cách gì hồi tới thời gian bắt đầu?!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, chợt không còn ngại ngần nói:

- Nhưng đệ đệ ngươi, cần gì phải ăn nói khép nép như vậy?! Đây chính là địa bàn của chúng ta. đại diện phục sinh này là do chúng ta tổ chức, ai là chủ, ai là khách ngươi còn chưa biết hay sao?! Còn nữa. ta tổ chức lần đại diện phục sinh như thế này, mục đích chính là đám người này, một lưới bắt hết!

Một lưới bắt hết!

Đám người Dương Lôi nghe thê vô cùng kinh hãi, không ngờ Dương Phàm còn có âm mưu lớn như vậy!

» »

- Hiện tại, ta cần biết những cường giả nào tới tham dự đại diện phục sinh lần này!

Thần sắc Dương Phàm khôi phục lại bình thường.

Bồ Thiên Quán Vương vội vàng đáp:

- Sáu đại tu sĩ Bắc Tàn đều đã tề tụ, gồm Lăng Tiêu Kiếm Tiên, Lệ Hồng Phi, Huyết Nguyên lão ma, Thất Tinh lão đạo, còn có Lâm Chung và Thương Vân phe ta...

Hóa ra sau khi Dương Phàm rời đi, một thế hệ đại tu sĩ Bắc Tàn như Huyết Luyện lão tổ, Tam Thanh tán nhân đã tọa hóa.

Đám người như Lâm Chung và Thương Vân đều là những Nguyên Anh đại tu sĩ vừa vượt khởi. Bồ Thiên Quán Vương chỉ ân nặc phía sau Âm Huyết Vương Triều cho nên không xếp vào số này.

- Phe Man Di, ngoại trừ Âm Dạ Ma Hoàng và Hà Nguyệt Thánh nữ, tám tên Âm Ma Vệ cũng là cường giả tung hoành vô địch ở Bắc Tàn, đều là những nhân vật mới nổi. có thể là từ Ngoại Hải Vực tiến vào. Ngoài ra bốn đại Thiên Sư mới nổi cũng đã chạy tới từ mấy Ngày trước...

Bồ Thiên Quân Vương nói lại danh sách những cường giả định tham gia lần đại diện phục sinh cho Dương Phàm biết.

Ánh mắt Dương Phàm hơi chớp động, trong số này đa phần là những người quen.

Lệ Hồng Phi kia trở thành một trong những đại tu sĩ của Bắc Tàn cũng không phải là điều bất ngờ. cũng không có gì là kinh hỷ.

Ba đại tu sĩ Ngày đỏ cũng chỉ còn Lăng Tiêu Kiếm tiên còn sống, cũng đã là một lão nhân tóc bạc trắng.

- Ngoại trừ những cường giả định từng ký kết linh hồn Huyết khế, Man Di cửu tộc gần như đã bóc hết tất cả những cường giả mới nổi tới...

Bồ Thiên Quán Vương cuối cùng tổng kết.

- Ha ha ha. kế hoạch đã thành công một nửa!

Dương Phàm gật đầu cười, lại nói với Dương Lôi:

- Đệ đệ, ngươi đi ra thông báo cho tên Âm Dạ Ma Hoàng rằng vì công tác chuẩn bị chưa xong cho nên đại diện phục sinh sẽ không thể diễn ra sớm mà còn chậm lại một Ngày.

Chậm một Ngày.

Mọi người nơi này nghe vậy không khỏi khiếp sợ.

- Cái này...

Dương Lôi nói:

- Đại ca làm như vậy có chút không ôn, vạn nhất tên Âm Dạ Ma Hoàng kia nổi giận...

- Tiểu Lôi à, ngươi cũng bắt tài quá đi. để ta đi... Hi hi...

Điệp Liên cười cười, thân hình nhoáng lên. biến mất tại chỗ.

Thán mình hơi mập mạp của Dương Lôi ngồi nguyên tại chỗ. có chút không yên nói:

- Đại ca, có phải là có chút không ổn không!? Tên Âm Dạ Ma Hoàng có thần thông đáng sợ như vậy, biến ban Ngày thành đêm, hẳn thật có thể là tu sĩ cao nhất. Nếu đánh nhau, không biết đại ca có mấy thành nắm chắc?

- Ny

887. Chương 839: Hai Đặc Điểm Của Dương Phàm.

- ... Tên Âm Dạ Ma Hoàng có thần thông đáng sợ như vậy, biến ban Ngày thành đêm, hẳn thật có thể là tu sĩ cao nhất. Nếu đánh nhau, không biết đại ca có mấy thành nắm chắc?

Đối mặt với sự lo lắng không yên của Dương Lỗi, Dương Phàm vẫn bình tĩnh vô cùng.

- Thần thông này gần như có thể gọi là đảo lộn càn khôn!

Đám người Lâm Chung cũng kinh hãi.

- Diên đảo càn khôn?!

Dương Phàm lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen như đêm khuya, khóe miệng hơi trào phúng nói:

- Chỉ là một loại ảo thuật pha chút pháp tắc thông thiên mà thôi!

Ảo thuật?!

Mọi người nghe vậy thì cảm thấy chấn động.

Chẳng lẽ hết thảy trước mắt đều chỉ là giả dối thôi sao?!

- Cũng không phải hoàn toàn là giả tạo!

Dương Phàm nói.

- Hẳn dùng thần thông bản thân, hấp thu ánh sáng của một mảnh thiên địa, hòa vào một chút pháp tắc thông thiên đã có thể biến Ngày thành đêm rồi!

- Thì ra là vậy!

Mọi người lập tức tỉnh ngộ.

- Dù vậy, có thể hấp thu ánh sáng trong phạm vi hai ngàn dặm thì không phải là hạng người ở Bắc Tàn có thể làm được!

Bổ Thiên Quán Vương ngưng trọng nói.

- Hẳn chung quy là cường giả Hợp Thể Kỳ, có thể làm được điều này cũng không coi là kỳ lạ!

Dương Phàm nói.

, * , sSty

Hợp Thể Kỳ?

Mọi người nơi này đều cảm thấy khiếp sợ, phút chốc lặng ngắt như tờ.

Vốn tu sĩ Bắc Tàn cũng đoán Âm Dạ Ma Hoàng mà tu sĩ cao nhất, dù sao hẳn cũng từ Ngoại Hải Vực tới.

” „„.W4A>V X ả__

Mà lúc này, bọn họ lại được Dương Phàm xác nhận Âm Dạ Ma Hoàng chính là cường giả Hợp Thể Kỳ.

Thông Thiên tam giai Hợp Thể Kỳ.

Điều này đối với tu sĩ Bắc Tàn mà nói quả là một cảnh giới quá xa xôi!

Nếu có thể bước vào Thông Thiên tam giai, cũng đại biểu đã bước vào con đường trường sinh bất tử, hóa vũ thành tiên cũng không còn xa xôi nữa.

- Người này nếu ở Ngoại Hải Vực cũng sẽ không coi là đại nhân vật. Phần nữa là muốn thống trị một vùng nội lục, xưng vương xưng bá. Mà người này lại không dám mưu tính ở Đại Tần, chỉ dám làm càn ở Bắc Tần mà thôi.

Dương Phàm nói ra phán đoán của mình.

So với việc không thể làm càn ở Ngoại Hải Vực, làm Hoàng đế ở một mảnh nội lục, được hàng tỷ sinh linh ngưỡng mộ. được vô số thiên tài địa bảo đúng là hoàn toàn sung sướng hơn.

Tuy nhiên, Trịnh Tiểu Mạn cũng phản ứng đầu tiên, hé miệng cười nói:

- Sư phụ biết được tu vi và ý đồ của người này, hẳn là có thể nắm chắc đối phó hắn.

Mọi người tỉnh ngộ, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Chẳng lẽ Dương Phàm cũng là cường giả Thông Thiên tam giai?!

Xem bộ dáng khí định thần nhàn của Dương Phàm lúc này. mọi người càng xác định vài phần, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Lúc này, Điệp Liên đã bay lên giữa bầu trời, nói chuyện với Âm Dạ Ma Hoàng.

- Ồ? Tiểu nữ oa, tu chất thật không tồi. không ngờ ở loại địa phương Bắc Tần này lại tu luyện tới Hóa Thần Kỳ?

Âm Dạ Ma Hoàng kỳ lạ nói: "S

- Chắc rằng quan hệ giữa ngươi và tên Dương Phàm cũng không tầm thường đi!

- Tiểu nữ Điệp Liên, Dương Phàm chính là đại ca của ta &

Điệp Liên cười cười: ; v

- Ta t hay mặt đại ca Chuyên lời, bởi vì chuẩn bị chưa xong cho nên đại diện phục sinh lần này sẽ chậm lại một Ngày.

Chậm lại một Ngày.

Lời này vừa ra, vẻ tươi cười trên mặt Âm Dạ Ma Hoàng lập tức trở nên cứng nhắc.

Chậm lại!

Dương Phàm không nhưng không làm sớm mà còn trì hoãn.

Đây không phải là trắng trợn đối nghịch với hắn sao?!

Trong vô hình, một cỗ lửa giận bốc lên.

Mà lúc này, trong phạm vi Tiên Thành, vô số tu sĩ, có rất nhiều người nghe được đối đáp của hai người.

Nháy mắt về mặt Âm Dạ Ma Hoàng gần như tràn đầy phẫn nộ.

Với thân phận tu sĩ cao nhất, ở Bắc Tần hoàn toàn là độc nhất vô nhị, có thể coi là ông vua không ngai.

Hiện giờ, không ngờ hắn lại bị sỉ nhục như vậy ở một Ngư Dương Quốc bé nhỏ.

Khi lửa giận của hắn bùng nổ, một cỗ khí tức khủng bố vô hình tràn ngập toàn Tiên Thành.

Phạm vi mấy vạn dặm của Tiên Thành, vô số tu sĩ tâm thần run rẩy, bị cỗ áp lực này khiến phải nín thở.

Những tu sĩ bậc cao còn bị ảnh hưởng lớn hơn, cả đám sắc mặt trắng bệch.

Cỗ uy áp này cũng không phải là cỗ ý phóng thích. Ngay cả Điệp Liên là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ cũng khó có thể chịu đựng, khuôn mặt hơi trắng bệch.

- Chậm lại một Ngày?

Ám Dạ Ma Hoàng cười lạnh:

- Chẳng lẽ Dương Phàm cố ý đối nghịch với bốn hoàng?

-Hừ!

Điệp Liên cũng không nhượng bộ:

- Đại điển phục sinh là do Tiên Thành chúng ta tổ chức. Muốn sớm hay muộn là do chúng ta, chẳng lẽ phải nghe theo mệnh lệnh của các hạ sao?

-Người...

Ám Dạ Ma Hoàng không nghĩ tới cô gái nhìn rất hồn nhiên này lại dám nói ly cái lại mình.

- Tất cả các vị đồng đạo Bắc Tần. mọi người công bằng phần xử xem. Người này tự cao tự đại, coi trời bằng vung, cũng dám trắng trợn can thiệp vào đại điển của Tiên Thành ta?!

Điệp Liên chấp tay về bốn phía, thanh âm truyền khắp Tiên Thành.

Xôn xao—

Toàn bộ phạm vi Tiên Thành, cường giả các lộ ở Bắc Tần đều sôi nổi bàn luận.

Hầu hết mọi người đều chỉ trích Ám Dạ Ma Hoàng.

Ngay cả không ít tu sĩ của Man Di cửu tộc cũng cảm thấy Ám Dạ Ma Hoàng đuối lý. Đại điển phục sinh là do nhà Tiên Thành tiến hành, thời gian bắt đầu có quan hệ gì tới ngoại nhân cơ chứ?!

- Được được được! Tiểu cô nương quả nhanh mồm nhanh miệng!

Sắc mặt Ám Dạ Ma Hoàng xanh mét. cuối cùng không giận mà cười:

- Vậy bốn hoàng sẽ chờ một ngày, để xem Dương tông sư rốt cục có danh phù kỳ thực hay không?!

Một hồi giằng co giương cung bạt kiếm rốt cục kết thúc.

Khi Điệp Liên quay lại Phổ Ái Y Quán, Dương Phàm càng thêm khích lệ nàng, khiến nàng cười tít cả mắt.

Trái lại, Dương Lỗi lại có chút hổ thẹn cúi đầu.

So với Điệp Liên, hẳn quả có chút bất tài.

Từ đó về sau. đám người Ám Dạ Ma Hoàng vẫn chờ ở giữa bầu trời.

Thời gian dần trôi qua. Sau nửa canh giờ, màn đêm biến mất. khôi phục lại ánh sáng ban ngày.

Dù sao Ám Dạ Ma Hoàng cũng không thể tiêu hao pháp lực để duy trì tình cảnh này mãi được.

Mọi người ở trong Tiên Thành đều cảm thấy kỳ lạ, nhìn lên Ám Dạ Ma Hoàng trong truyền thuyết ở trên Phi Xa càng thêm kính sợ, ngưỡng mộ.

Già thiên tế nhật, đảo lộn càn khôn, phóng mắt khắp Bắc Tần, có lẽ không có người thứ hai làm được!

Giờ phút này, toàn bộ Bắc Tần, có tới hơn chín phần số cường giả đã chạy tới Tiên Thành.

Tuy nhiên, đại điển phục sinh lại phải trì hoãn thêm một Ngày. cũng khiến số ít người cảm thấy mất hứng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm buông xuống.

Phổ Ái Y Quán.

- Muội muội, người ra tuyên bố đi. Đại điển phục sinh sẽ theo kế hoạch, tổ chức vào đêm nay.

Dương Phàm lại cười nói.

Lại sửa đổi thời gian!?

Mọi người ngẩn ra, vô cùng kinh ngạc.

- Được, đại ca!

Điệp Liên cười hì hì, bay lên bầu trời, tuyên bố lời Dương Phàm:

- Bởi vì công tác chuẩn bị thuận lợi, đại điển phục sinh vẫn tiến hành đúng kế hoạch, đêm nay cử hành.

Lấy tu vi Hóa Thần Kỳ, Diệp Liên truyền thanh âm của mình ra khắp phạm vi mấy ngàn dặm.

Vô số tu sĩ ở Tiên Thành lại mở rộng tầm mắt. một mảnh xôn xao.

Mà Âm Dạ Ma Hoàng ở giữa bầu trời Tiên Thành thì khuôn mặt lập tức xanh mét. vô cùng khó coi.

Phản ứng của Tiên Thành vô hình đang thị uy hấn. Đại điển phục sinh muốn tổ chức khi nào là do chính mình định đoạt, không ai có thể can thiệp được.

Âm Dạ Ma Hoàng đang muốn phát tác thì Hà Nguyệt Thánh nữ ở bên cạnh đã ngăn cản, nhẹ giọng nói:

-Từ nơi hai vị sư phụ ta biết được, Dương Phàm là một người vô cùng khó chơi, giỏi về mưu kế. Sư phụ Hắc Phong đã từng nói cho ta rằng Dương Phàm không bao giờ làm chuyện không nắm chắc! Hắn có hai đặc điểm!

-Hai đặc điểm? ^

Âm Dạ Ma Hoàng không để ý nói:

- Người nói coi.

- Thứ nhất, chính là bản lĩnh lấy yếu thắng mạnh! Thứ hai... thích che giấu thực lực. giả trừ cật hổ.

Về mặt Hà Nguyệt Thánh nữ nghiêm túc, dường như kể lại một lượt về những điều tra. đánh giá của Hắc Phong Ma Hoàng năm đó đối với Dương Phàm.

- Lấy yếu thắng mạnh, giả trừ cật hổ?!

Âm Dạ Ma Hoàng cẩn thận cân nhắc, thì thào tự nhủ.

Cũng không biết lần này Dương Phàm sử dụng phương pháp nào. là lấy yếu thắng mạnh hay giả trừ cật hổ?!

- Cho nên, Ma Hoàng đại nhân, ngài nhất định, không được coi thường, đề phòng tên Dương Phàm này lấy yếu thắng mạnh.

Hà Nguyệt Thánh nữ cung kính nói.

- Uhm, lời này có lý!

Trong lòng Âm Dạ Ma Hoàng sinh ra vài phần cảnh giác.

Đêm khuya.

ở trận doanh Tiên Thành, chúng cường giả như sao sáng dâng lên, theo Dương Phàm bay lên bầu trời, sau đó bay về một vị trí

Dương Phàm vừa mới xuất hiện đã lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt chúng tu sĩ.

Vô số tu sĩ Tiên Thành nhiệt huyết sôi trào, xúc động vô cùng. Nhân vật truyền kỳ năm đó cuối cùng lại tái hiện.

Dương Phàm lựa chọn địa điểm diễn ra đại điển phục sinh là một khu đất trống ngoài Tiên Thànhbà ngàn dặm.

- Được, sẽ là nơi này đi!

Dương Phàm gật đầu, mọi người lập tức hạ xuống nơi này.

Thấy tình cảnh này. phe Man Di lập tức tức giận tới độ hai mắt nảy lửa.

Đây gọi là công tác chuẩn bị cho đại điển phục sinh sao?!

Dương Phàm hiển nhiên là tùy tiện lựa chọn một khu đất, căn bản chẳng phải chuẩn bị gì.

Trong mắt Âm Dạ Ma Hoàng lóe lên lãnh mang, cảm giác bọn người Dương Phàm tùy tiện tới đây, căn bản không có chuẩn bị gì.

Hoàn toàn là trắng trợn khinh thường.

Đây rốt cuộc là kẻ sách lấy vưu thắng mạnh hay giả trư cật hổ?!

Âm Dạ Ma Hoàng nhìn chằm chằm Dương Phàm, đánh giá một chút. Hắn chỉ có thể xác định Dương Phàm nhất định có tu vi ngoài Hóa Thần hậu kỳ, vô cùng mơ hồ, không nhìn ra được thực lực chân chính.

— —

Dưới sự điều khiển của đám người Lâm Chung, Chấp pháp tu sĩ của Tiên Thành lập tức bao vây lấy khu đất này, không cho người ngoài tiến vào.

Dương Phàm vung tay lên, một pháp đàn màu đen lớn như bàn tay xuất hiện, lập tức bành trướng gấp trăm lần, rơi ầm một cái xuống nền đất.

- Đây dĩ nhiên là Hoàn Hồn Pháp Đàn truyền thừa từ thời hoang dã.

Đồng tử Âm Dạ Ma Hoàng co rụt, trong mắt xẹt qua một tia tham lam.

Mặc dù tài liệu chế tác Hoàn Hồn Pháp Đàn nhìn rất thô sơ. nhưng ẩn chứa lịch sử xa xưa. tuyệt đối vượt xa một thông linh pháp bảo bình thường.

Theo sau, hai khối băng quan bằng thủy tay xuất hiện ở trên Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Bên trong hai khối băng quan này là một nam một nữ. Trong đó. nam nhân trung niên kia có dáng vẻ tương tự Dương Phàm vài phần, nho nhã tuấn tú. Người còn lại là một nữ nhân bình thường.

-Cha!

Dương Lỗi, Diệp Liên lệ nóng lưng tròn. Đám người Bồ Thiên Quân Vương cũng vô cùng xúc động và chờ mong.

- Tỷ tỷ!

Thương Vân kinh hô một tiếng, nhìn nữ nhân bên trong băng quan kia. hai mắt ươn ướt.

Tiếp theo. Dương Phàm lại như ở Đại Tồn Hoàng cung lần trước, bắt đầu thi triển Hồi Hồn Thuật.

Theo chú ngữ trong miệng và pháp quyết trên tay Dương Phàm, trong hư không hình thành một loại hấp dẫn và kêu gọi.

Đồng thời, sinh cơ vô tận vờn quanh hai khối băng quan. Linh hồn lục kinh thiên lấy lấy Hoàn Hồn Pháp Đàn làm trung tâm, khuếch trương ra toàn bộ Ngự Dương Quốc.

So với kinh đô Đại Tồn. toàn bộ Ngự Dương Quốc này chỉ rộng bằng chừng một phần mười mà thôi.

Cho nên. Dương Phàm thi triển pháp thuật này cũng thoải mái hơn một chút.

- Hồn quy...

Lệ quang lóe lên trong mắt Dương Phàm, tay áo vung lên. Trên Hoàn Hồn Pháp Đàn ngưng tụ ra hai luồng hư quang vô cùng hư ảo.

Rất nhanh. Hồi Hồn Thuật đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Chúng tu sĩ nơi này không ngừng nín thở.

- Không ngờ hắn thật sự có thể thi triển thần thuật chỉ biết tới trong truyền thuyết này!

, vO'

Thân tình Âm Dạ Ma Hoàng hoảng sợ.

Hà Nguyệt Thánh nữ vội vàng nhắc nhở:

- Ma Hoàng, theo kế hoạch, giờ là lúc ra tay tốt nhất!

- Nhập khiêu...

Tay áo Dương Phàm vung lên. Hai luồng ánh sáng mờ phán biệt nhập vào hai tòa băng quan.

Ov

Bá!

Nhưng vào lúc này, trên Hoàn Hồn Pháp Đàn lại hiện lên một bóng giáng mơ hồ, như một tàn phong, dung nhập vào màn đen u tối.

Mọi người nơi này đều kinh hãi, nhìn chăm chăm vào nam nhân như ma thần dung nhập màn đêm.

Ám Dạ Ma Hoàng.

Chúng cường giả phe Tiên Thành lâm vào thất sắc.

- Chắc chắc Dương Phàm! Nghe nói người có hai đặc điểm, một là bản lĩnh lấy vưu thắng mạnh, một là che giấu thực lực. giả tra cật hổ. Không biết lần này, người sử dụng bản lĩnh gì đây?!

Ám Dạ Ma Hoàng gần như hiện lên Ngay sau lưng Dương Phàm, trên mặt là một nụ cười giả tạo, bộ dáng như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Ha ha... Không ngờ người lại hiểu ta như vậy... Tuy nhiên, không phải người thử cái là biết sao?!

Bộ dáng của Dương Phàm vẫn nhàn nhã tự nhiên vô cùng.

888. Chương 840: Cha Con Gặp Lại.

Ám Dạ Ma Hoàng gần như dán Ngay sau lưng Dương Phàm, khoảng cách hai người gần tới nỗi đủ để nghe được tiếng tim đập và hô hấp của nhau.

Tình cảnh thế này khiến hàng ngàn cường giả Bắc Tần nang động, cũng càng thấy sợ hãi với thân pháp Huyền diệu của Ám Dạ Ma Hoàng.

Ngoại trừ hai người, gần như không ai có thể thấy rõ động tác của hắn. Ngay cả số ít cao nhân Hóa Thần Kỳ nơi này cũng không là ngoại lệ.

Nhưng dưới cực diện nhìn như cực kỳ bất lợi này. Dương Phàm vẫn thản nhiên cười nhạt như cũ.

Trong lòng Ám Dạ Ma Hoàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác không ổn.

Bởi vì từ đầu tới cuối, hắn cũng không chân chính nhìn thấu được Dương Phàm.

- Vốn còn muốn chơi đùa thêm một lúc nhưng tiếc rằng người lại chọn thời điểm máu chốt này để ra tay cho nên... trò chơi chấm dứt ở đây!

Về mặt Dương Phàm mang theo nét cười thản nhiên, cũng có thêm đôi chút tiếc nuối.

Trò chơi tới đây chấm dứt!

Mọi người nơi này đều ngẩn ra.

Ám Dạ Ma Hoàng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, một cỗ hàn lãnh thấu xương, tới tận linh hồn. Thân thể hắn đột nhiên không thể động đậy. bị một bàn tay vô hình chế trụ Ngay tại cổ họng.

Hắn rõ ràng là tập kích tới sau lưng Dương Phàm, nhìn như chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nhưng lúc này sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng nhắc.

Tay phải Dương Phàm sáng lên hai luồng ánh sáng, rót chúng vào trong băng quan.

Chỉ có một điều khác với lúc trước, đó chính là cánh tay trái.

Trong tay trái xuất hiện một chiếc nhẫn màu xám bạc.

Rất ít người nhìn thấy hình dáng của nó. nhận ra sự tồn tại của nó mà còn có thể tiếp tục sống sót.

Cho nên, cánh tay này cũng được gọi là “tử vong tả thủ”.

Ám Dạ Ma Hoàng cảm giác thân thể mình tiến vào một không gian kỳ dị, bị một bàn tay vô hình nắm Ngay cuống họng.

- Một tên tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ nho nhỏ, không ngoan ngoãn ở lại Ngoại Hải Vực mà dám vào nội lục đề mong xưng vương xưng bá! Đây chỉ là do người gieo gió thì gặt bão mà thôi!

Ánh mắt Dương Phàm lạnh lùng, tay trái mạnh mẽ siết lại. trong hư không vang lên một tiếng rắc.

Bùm một tiếng, thi thể Ám Dạ Ma Hoàng ngã xuống đất. mất mạng.

Trước mặt Dương Phàm, hắc Ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Còn xung quanh Hoàn Hồn Pháp Đàn, hàng vạn tu sĩ trở nên ngây ngốc. cảm như hén. dường như lâm vào mộng cảnh.

Ám Dạ Ma Hoàng một khắc trước còn đang chiếm cứ ưu thế mà không ngờ Ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, đột nhiên ngã xuống Ngay sau lưng Dương Phàm.

Từ đầu tới cuối, chỉ nhìn thấy Dương Phàm nâng tay trái lên, còn Ám Dạ Ma Hoàng ở sau lưng hắc cũng chẳng phản kháng gì. trực tiếp bỏ mạng.

Miếu sát!

Cường giả Hợp Thể sơ Kỳ đạt tới Thông Thiên tam giai không ngờ trực tiếp bị miếu sát!

Tì

Chúng cường giả Bắc Tần nơi này hít sâu một hơi khí lạnh, hàn khí lan tỏa toàn thân, máu huyết cũng như đông cứng lại.

Chúng cao tăng Tiên Thành không khỏi vô cùng kinh hãi, hò reo.

Vốn tưởng sẽ phải diễn ra một hồi long tranh hổ đấu, lại không ngờ được rằng Ám Dạ Ma Hoàng với tu vi đạt tới Hợp Thể Kỳ, hoành hành Bắc Tần vô địch thủ lại không có chút lực phản kháng Ngay trước mặt Dương Phàm.

Trái lại. phe Man Di cửu tộc, đám người Hà Nguyệt Thánh nữ lại sắc mặt trắng bệch, kinh hãi vô cùng, tâm thần chấn động.

- Biết... Làm sao có thể?! Tiến bộ của hắc... không ngờ so với dự đoán của hai vị lão sư còn nhanh hơn, mạnh hơn gấp mười, gấp trăm lần!!!

Hà Nguyệt Thánh nữ như lâm vào giấc mộng, nói năng lộn xộn, không thể bình tĩnh được.

Căn cứ vào Hắc Phong Ma Hoàng và Dạ Hạm Thánh nữ phỏng đoán thì sau ba trăm năm Dương Phàm quả thật có thể vừa tiến nhập Hóa Thần kỳ.

Nhưng mà nay. Dương Phàm lại lấy một tu thái hoàn toàn mới trở lại Bắc Tần. trực tiếp miếu sát Ám Dạ Ma Hoàng mà năng rất tôn thờ.

Đây giống như là một đạo sét đánh ngang trời, mạnh mẽ vang lên trong lòng đám người Man Di.

Khi tất cả mọi người còn đang hoảng hốt, Dương Phàm đã thi pháp xong.

Rắc rắc!

Dương Phàm phất tay, bỏ hai khối băng quan ra.

Hai người ở trong băng quan lần lượt tỉnh lại.

Người đầu tiên chính là Dương Thiên. Hắc chậm rãi mở hai mắt ra, lẩm bẫm:

- Chẳng lẽ... Ta không ngờ không chết!? Căn cứ tình huống lúc ấy, ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

-Cha!

Dương Phàm nửa quy trước mặt Dương Thiên, hai mắt ứa lệ.

- Phàm nhi?!

Dương Phàm nhìn quanh bốn phía, thấy được rất đông cường giả. không khỏi chấn động.

Dù sao hẳn chỉ là một gã Kim Đan đại tu sĩ, trong khi những người nơi này có tới ba bốn phần là lão quái Nguyên Anh, thậm chí có cả Nguyên Anh đại tu sĩ.

Điệp Liên lau khô nước mắt. vội vàng giải thích:

- Cha. là đại ca cứu người sống lại đó!

- Sống lại?

Dương Thiên thật sự khó có thể tin nổi, run giọng nắm lấy tay Dương Phàm nói:

- Phàm nhi, không ngờ ngươi có thể phục sinh vi phụ! Vậy Tam u lão ma đâu?

Tam u lão ma?

Mọi người nơi này đều ngẩn ra.

- Từ ba trăm năm trước, hẳn đã chết trong tay con rồi!

Dương Phàm mỉm cười, nâng phụ thân dậy.

Mà ở bên kia, Thương Vân cung ôm lấy tỷ tỷ. Sau khi biết rõ tình cảnh, hai người ôm lấy nhau khóc ròng.

Tình cảnh này khiến những tu sĩ khác của Bắc Tần nơi này rất cảm động.

Tuy nhiên, chúng cường giả càng thấy kinh thán đối với thần thông phục sinh của Dương Phàm.

Phục sinh cho người đã chết!

Loại thần thông này dường như chỉ xuất hiện trong truyền thuyết không ngờ thật sự tồn tại.

Trong số những người tới quan sát đại điển cũng không ít danh V của Bắc Tần, thấy tình cảnh này thì vô cùng kích động, chỉ sợ suốt đời không quên được, vô cùng kính ngưỡng Dương Phàm.

Ngay khi Dương Phàm và Dương Thiên gặp lại nhau, phe Man Di đột nhiên nổi lên hành động.

Hà Nguyệt Thánh nữ kia biết là tình huống không ổn, lập tức chuẩn bị khống chế Phi Xa chạy trốn.

Dù sao tốc độ phi hành của Phi Xa này cũng nhanh hơn tốc độ của nàng rất nhiều.

Nhưng Phi Xa này vốn thuộc về Âm Dạ Ma Hoàng, làm sao có thể nghe theo sự khống chế của nàng ta.

Đột nhiên, tám con Hắc Đồng Hùng Sư điên cuồng gào rít. phi loạn về các hướng.

Cấp bậc của Hắc Đồng Hùng Sư này cực cao. mặc dù sau khi vào Bắc Tần được chủ nhân phong ấn tu vi nhưng dù Nguyên Anh đại tu sĩ va chạm với chúng cũng chỉ có kết cục là tan xương nát thịt.

- Hừ, còn muốn chạy sao?!

Đám người Lâm Chung. Bồ Thiên Quân Vương lập tức có phản ứng, lao lên ngăn lại.

- Nguyên Anh Kỳ nho nhỏ cũng dám ngăn cản bản thân nữ.

Hà Nguyệt Thánh nữ quát lạnh một tiếng, bàn tay ngọc chọt vung lên. Một mảnh phong bạo liền quét tới. đánh văng toàn bộ chúng cường giả xung quanh.

Một kích này khiến nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nơi này bị thương, những tu sĩ thấp hơn cũng có mấy chục người tử vong.

- Tu vi của nàng ta đã đạt tới Hóa Thần Kỳ sao?! Bắc Tần từ khi nào lại xuất hiện cường giả Hóa Thần Kỳ?!

Dương Thiên vừa mới hồi sinh kinh hãi thất sắc.

Ngay sau đó, một thân ảnh quen thuộc nhoáng lên đã tới trước mặt Hà Nguyệt Thánh nữ.

Hà Nguyệt Thánh nữ chỉ cảm thấy một cỗ áp lực chưa từng có ập tới. Khi nàng nhìn thấy rõ gương mặt Dương Phàm thì một sợi xích sắt đã quấn lấy người nàng, pháp lực bị chế ngự.

-Người...

Sắc mặt Hà Nguyệt Thánh nữ trắng bệch, chột đôi mắt ảm đạm, tự biết không có sức phản kháng gì.

- Phàm nhi từ khi nào lại lợi hại như vậy!?

Dương Thiên vẫn đứng trên Hoàn Hồn Pháp Đàn, cảm thấy vô cùng khó tin, cảm giác như lâm vào mộng ảo.

Sau khi Dương Phàm bắt giữ Hà Nguyệt Thánh nữ, lại lướt tới cạnh tám con hùng sư kéo mạnh một cái, quát lạnh khiến đám Hắc Đồng Hùng Sư này trở nên thành thật.

Tiếp theo cũng không cần phải trình bày. lời đính chém giết tám tên Âm Ma Vệ với tu vi đã đạt tới Hợp Thể Kỳ.

về phần bốn đại Thiên Sư của Man Di, Dương Phàm chỉ cần một ý niệm đã đủ khiến chúng hôn phi phách tán.

Giới hạn cao nhất của Bắc Tần chỉ là tu vi Hóa Thần trung kỳ nhưng Dương Phàm có khí vận tăng phúc, có thể đạt tới hậu kỳ. Mà lực lượng linh hồn của hắn còn có thể cao hơn nữa giai.

Xung quanh Hoàn Hồn Pháp Đàn, đa số tu sĩ lâm vào hỗn loạn, đều vô cùng kinh hãi.

Có thể nói đây là một hồi trình diễn của riêng Dương Phàm.

Chỉ qua bốn năm lần hô hấp, Dương Phàm đã quay lại phía trước Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Còn phe Man Di, tất cả những kẻ đạt tới tu vi ngoài Nguyên Anh hậu kỳ đều bị chém giết sạch sẽ.

Đương nhiên, ngoại trừ Hà Nguyệt Thánh nữ đã bị trói lại.

Những cường giả đỉnh phong của Bắc Tần nơi này chứng kiến Dương Phàm lộ thực lực lập uy đều vô cùng kinh hãi.

Vốn từng ngang hàng với Dương Phàm, mái tóc già đã trắng phau. Lăng Tiêu Kiếm tiên không kim được nhìn sang Lệ Hồng Phi, ánh mắt ảm đạm. trên mặt chột hiện lên vài phần an ủi.

Dù sao bọn họ cũng có thời được cùng một tầng bậc với Dương Phàm.

Nhưng nay, hắn đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi, chúng sinh Bắc Tần đều thật sự quá mức bé nhỏ.

Cứ như vậy. đại diện phục sinh chưa từng có ở Bắc Tần đã chấm dứt với việc trấn sát lập uy của Dương Phàm.

Chúng cao tăng Tiên Thành liền trở lại Phổ Ái Y Quán ở Vụ Liễu Trấn.

Dương Thiên và Bồ Thiên Quân Vương vốn cùng thời với nhau, giờ gặp nhau không khỏi vô cùng cảm khái.

Nơi này còn có đám hậu bối như Dương Uy, La Tường.

- Ha ha ha... Không ngờ rằng Dương Thiên ta sau ba Trăm năm lại còn có thể được tân sinh!

Dương Thiên cất giọng cười lớn, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đề phòng ngừa hiện tượng thọ duyên đã cạn như Dược Vương và Độc Vương đã đi về cõi tiên, Dương Phàm lập tức lấy ra Trường Thọ Đan giao cho đám người trưởng bối và Dương Thiên, mỗi người ăn vào một viên.

Trường Thọ Đan có thể gia tăng ít nhất mấy trăm năm thọ nguyên, hiểu quả lớn hơn nhiều so với Duyên Thọ Đan.

Ngoài ra, trong tay Dương Phàm cũng có rất nhiều linh Thạch cực phẩm, đưa cho mỗi người thân một hai khối.

- Đại ca. xử lý Thánh nữ này như thế nào?

Dương Lỗi dẫn Hà Nguyệt Thánh nữ đi lên.

Chờ xem phản ứng của Tây Nhạc đi!

Dương Phàm cũng không quá quan tâm tới việc này.

Giờ khắc này, đại cục Bắc Tàn đã ổn định, những cường giả cao tầng của Man Di cứu tộc gần như đã bị diệt trong một đêm, đại thế đã mất.

Nửa năm sau.

Tây Nhạc Man Di phái tu sĩ tới, hơn nữa cũng mang theo thu tín của Hắc Phong Ma Hoàng.

Trong thư nói rõ, Man Di cứu tộc vẫn chưa vi pháp linh hồn huyết khế năm đó, mong Dương Phàm lưu lại một đường sinh cơ.

Bởi vì những tu sĩ bậc cao hạ linh hồn Huyết khế năm đó cũng chưa từng bước vào mười ba quốc gia Bắc Tàn nửa bước.

Lần chiến loạn này. nguyên nhân xét tới cùng cũng là do cường giả Ngoại Hải Vực duy trì.

Về phần xử lý Hà Nguyệt Thánh nữ như thế nào, trong thư cũng không đề cập tới.

- Ha ha ha, giao Thánh nữ này cho cha làm thị nữ đi!

Dương Phàm nhẹ nhàng cười nói.

- Quá... Đây dù sao cũng là cường giả tuyệt thế Hóa Thần Kỳ.

Ngay cả khi còn trẻ Dương Thiên rất phong lưu đa tình nhưng lúc này cũng cảm thấy hoảng sợ.

Dương Phàm tọa trấn Bắc Tàn mấy chục năm, hàng Ngày làm bạn với những người thán và dạy dỗ đám hậu bối.

Mấy chục năm sau, Dương Thiên cũng đã tấn chức Nguyên Anh trung kỳ.

Dương Phàm vẫn ở cảnh giới vẫn Hoa trung kỳ. đã củng cố cơ sở vững chắc nhưng còn một khoảng cách nữa mới tới hậu kỳ.

Trong thời gian này, đám người Dương Tuệ Tâm và Đặng Thi Dao cũng đã về đây mấy lần.

Một ngày kia.

Dương Phàm triệu tập tất cả thân hữu. thở dài nói:

- Ta giờ đã đạt tới tầng cuối cùng ở đại lục này rồi. Nếu muốn tiến thêm một bước thì phải đi tới Ngoại Hải Vực càng rộng lớn hơn...

Mười tầng phong ấn, hần đã cởi bỏ hai, Dương Phàm phải hướng tới đỉnh phong nhất giới, nhất định phải bước lên hành trình Ngoại Hải Vực.

889. Chương 841: Tiên Khí Mất Tích.

Trước cuộc đại chiến phong ma, tu vi hạn chế cao nhất của Đại Tồn là Hóa Thần đại viên mãn, cũng là cảnh giới Thần Hư.

Mà sau đó, Cửu u Ma Đế bị trấn áp. Cửu Luân Huyết Nhật rơi vào hạ phong, uy lực của tề thiên đại trận bị suy yếu, nên tu vi cao nhất hạn chế ở Đại Tồn là Hợp Thể trung kỳ.

Dương Phàm mặc dù có khí vận gia tân nhưng với tu vi vẫn Hoa trung kỳ vẫn đã vượt xa Hợp Thể trung kỳ rồi.

Lời này vừa ra, trong chúng nhân liền có đủ loại cảm xúc, có cảm thán, có vui mừng, có không nỡ...

- Con, con cứ yên tâm ra đi đi!

Dương Thiên cùng Phượng Hi đều quan ái nhìn hẩn:

- Mọi người chúng ta đều rất tự hào về con!

Ánh mắt của mọi người đều rất phúc tạp.

Lần tụ hội này. Ngay cả Đặng Thi Dao và Dương Tuệ Tâm ở Đại Tồn xa xôi cũng chạy về.

Ngoại trừ Dương Phàm, tu vi của Đặng Thi Dao và Dương Tuệ Tâm là cao nhất, đều đạt tới cảnh giới Thần Hư.

Mà Dương Tuệ Tâm thậm chí đã đặt một chân vào Thông Thiên tam giai.

- Trước khi rời đi, ta định tính toán an bài một phen cho mọi người...

Dương Phàm nói ra dụng ý của mình.

Trải qua thương nghị, Dương Phàm cuối cùng cũng nói ra quyết sách của mình.

- Chúng thân hữu. tu vi dưới Hóa Thần Kỳ thì sẽ ở lại Bắc Tồn. ở Ngự Dương Tiên Thành.

Bên Bắc Tồn này, sẽ do phần thân Mộc Phong của Dương Phàm và chúng độc hạt tọa trấn.

Trong thân hữu, nếu tu vi của ai đạt tới Hợp Thể Kỳ sẽ có thể chọn đi Tiên Đạo Tông ở Đại Tồn. Dù sao điều kiện tu tiên ở Đại Tồn cũng tốt hơn, không nên cưỡng chế.

ở Đại Tồn sẽ có đám người Hàn Lưu Ly, Dương Tuệ Tâm và lực lượng của Tiên Đạo Tông tọa trấn.

Dương Phàm sờ dĩ an bài như vậy là vì thế cục của đại lục giờ đã không giống với trước đây.

Bên phía Đại Tồn. tu sĩ cao nhất gần như không có. nhưng sau khi mở ra Tiên Tồn bảo tàng, đại chiến phong ma, cường giả Ngoại Hải Vực thỉnh thoảng vẫn tiến vào nội hải.

Nếu là những cường giả Ngoại Hải Vực ngẫu nhiên dạo chơi hoặc tìm kiếm được liệu thì tất nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chung quy cũng có những tu sĩ Ngoại Hải Vực vớ vẩn như Âm Dạ Ma Hoàng, vọng tướng xưng hùng xưng bá nơi này.

Đề phòng ngừa tình huống như vậy, Dương Phàm không tiếc để phần thân và Hàn Lưu lyở lại Đại Tồn.

Nên biết rằng thực lực của phần thân và Hàn Lưu Ly đều tương đương Hợp Thể trung kỳ. lưu thủ lại nội lực cũng coi như đủ sức tự vệ.

Chỉ có như vậy, Dương Phàm mới yên tâm với hậu phương, một đường bước vào Ngoại Hải Vực.

Đối với sự an bài của Dương Phàm, chúng nhân tự nhiên không có gì dị nghị.

Dương Thiên thở dài:

- Nếu cần thiết, ta càng nguyện ý lựa chọn một nơi tuyệt bí mật. mọi người ân cư, sẽ không khiến ảnh hưởng tới Phàm nhi chút nào!

Từng là n Thiên Quân Vương, mưu lược của Dương Thiên cũng vô cùng cường đại, tự nhiên biết được như vậy mới là tốt nhất.

Tuy nhiên, trong số thân hữu có không ít hậu bối, tự nhiên không thể đơn thuần an phận với cuộc sống ân cư được.

Còn nữa, ở Bắc Tần cũng chính là cổ hươu của mọi người, nhiều người không nỡ. Cuối cùng, đề nghị này đã bị phủ quyết.

Sau khi tụ hội, Dương Phàm trình trọng đưa mặt viên Thông Thiên Đan cho Đặng Thi Dao:

- Nếu nàng có thể tự mình Tần chức Thông Thiên tam giai thì thôi, nếu không hãy dùng viên đan dược này!

- Thi Dao sẽ hết sức tự mình tấn chức Thông Thiên tam giai. Một khi thành công, viên đan dược này sẽ lưu lại cho thân hữu khác.

Đặng Thi Dao cười nói.

Dương Phàm gật đầu, khả năng Đặng Thi Dao tấn chức Thông Thiên tam giai nếu ở Đại Tần cũng là năm trên năm.

So với đó, Dương Tuệ Tâm có pháp lực quán chú của Bạch Vũ lão tiên trước khi rời đi cùng với lực lượng của một trăm lẻ tám dạng hồn chủng cho nên việc bước vào Hợp Thể Kỳ chỉ là vấn đề thời gian đối với nàng.

Dương Phàm khi cướp đoạt Thiên Lan Điện, đã chiếm được rất nhiều linh đan thánh dược, gồm cả Thông Thiên Đan và thậm chí có Độ Kiếp Đan.

Đặc biệt là Độ Kiếp Đan, nếu để tuyệt thế cường giả Ngoại Hải Vực biết được khẳng định vô cùng đồ mắt.

Thông Thiên Đan và Độ Kiếp Đan, trước mắt Dương Phàm chưa thể tự mình luyện chế được.

Mà những đan dược thấp hơn như Thần Hư Đan, Hóa Anh Đan..chỉ cần đủ tài liệu, Dương Phàm thoải mái luyện chế. hơn nữa công hiệu còn tốt hơn so với những người khác luyện chế rất nhiều, gần như gấp đôi.

Sau khi an bài thỏa đáng ở nội lục, Dương Phàm rốt cuộc quyết định bước lên hành trình càng thêm xa xôi.

Tuy nhiên, trước khi rời đi nội lục, Dương Phàm tính đi Cực Bắc. Nội Hải và Đại Tần một chuyến.

Dương Phàm đi trước tới Cực Bắc.

hắn lưu lại Băng Phách Tông ở Băng Tuyết Tiên Vực mấy ngày, đám người Lâm Chung cũng đã trở thành trường lão của tông này.

Kinh hỷ chính là Thái thượng trường lão Khương Trường Phong cũng đã quay về Cực Bắc. tọa trấn Băng Phách Tông.

Cứ như vậy, có Đại trường lão này, Dương Phàm cũng không có gì phải lo lắng.

Lưu lại một ít linh đan và vài món thông linh pháp bảo, Dương Phàm rời khỏi Băng Tuyết Tiên Vực, đi tới trung tâm Cực Bắc.

Mấy Ngày sau. Dương Phàm lần nữa tới Tinh thần Tháp, gặp lại Nguyệt tế sư.

Mà nay, Nguyệt tế sư lần nữa tiếp nhận chức vị Tinh Tôn của Tinh thần Tháp

- Xin hỏi. Hâm nhi đã đi tới nơi nào?

Dương Phàm hỏi.

Nguyệt Tinh Tôn cười đáp:

- Từ hai mươi năm trước, nàng đã rời khỏi nhân giới rồi.

Rời khỏi nhân giới?

„ A; ă

Tâm thân Dương Phàm chân động! Chẳng lẽ Vũ Văn Hâm là đệ nhất kỳ tài của nhân giới, đã phi thăng lên thượng giới?!

Hắn bỗng nhớ tới những lời cuối cùng Vũ Văn Hâm nói với hắn:

“Tinh Thần Chiêm Bặc Đạo không giỏi về đối kháng hệ thống lực lượng. Nhưng Hâm nhi lúc này đã đạt tới đỉnh phong nhất giới, chung quy sẽ phải rời đi!

Vũ Văn Hâm chưa xót cười~

- Chẳng lẽ nàng phải phi thăng?

Dương Phàm chấn động.

- Có thể coi là như thế. Lần từ biệt này, sau còn có cơ hội gặp lại hay không cũng khó xác định. Bởi vì kiếp trước của Hâm nhi không ở trong hệ thống thất giới, chung quy phải về cổ hương của mình.”

Thân thể của Vũ Văn Hâm thậm chí còn thần bí hơn cả Vô Song và Hồ Phi, thậm chí ở trong thất giới cũng không thể tìm ra được lai lịch của nàng.

Trí nhớ kiếp trước đã thức tỉnh, tăng tiến tu vi của nàng chắc chắn không thể suy tính theo thông thường được.

Một khi đã ngộ đạo, một Ngày phi thăng.

Thoáng giật mình, Dương Phàm cũng không phải là không thể tra cứu truyền thuyết.

Mỗi đại nhân vật chuyển thế. sau khi trí nhớ thức tỉnh thì có thể phi thăng cũng không có gì là lạ.

So với đó, đám người Thiên Thu Vô Ngân, Tần Tuấn mới chân chính là người có thực lực.

Mang theo vài phần tiếc nuối, Dương Phàm rời khỏi Tinh Thần Tháp, quay lại Bắc Tần rồi đi Thiên cầm Nội Hải.

Nhưng vừa mới tiến vào Nội Hải, đoàn liên hoa ba màu trong cơ thể Dương Phàm lập tức có cảm ứng.

- Chẳng lẽ Thiên Lan Điện đã xảy ra chuyện?

Dương Phàm lập tức bay về phía Thiên Lan Điện.

Bởi vì phương hướng hắn cảm ứng chính là Thất cầm Hải.

Kết quả. khi Dương Phàm chạy tới Thiên Lan Điện thì ánh sáng màu vừng vốn chói sáng giờ đã ảm đạm.

Thiên Lan Điện gần như không t hay đổi. vẫn tồn tại ở sâu trong Nội Hải.

Biến hóa duy nhất chính là Thượng giới tiên khí đã biến mất!

Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đã không cánh mà bay.

- Tại sao có thể như vậy?!

Dương Phàm biến sắc. Thượng giới tiên khí trấn thủ nơi này không ngờ vô cớ biến mất!?

Sư

Là Thượng giới tiên khí, hơn nữa không phải là tiên khí bình thường, trừ khi nhận chủ nếu không ai có thể cưỡng ép mang Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đi?!

Rất nhanh, hắn nhớ lại lời nói của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm với mình năm đó:

Sứ mệnh của ta là như thế. cho dù Địa Mạch Chi Tích đã được chữa trị. vẫn phải canh giờ Thiên Lan Điện và Địa Mạch Chi Tích... Trừ khi có một Ngày nào đó, người nắm giữ võ kiếm Thất Tinh thì hãy tới đây. triệu hồi ta. Bởi vì võ kiếm Thất Tinh chính là sinh ra cho ta.

Cũng may không có Không Linh Châu ở trên võ kiếm, cường giả cao nhất Ngoại Hải Vực không thể trực tiếp cưỡng chế triệu hồi ta được!”

Võ kiếm Thất Tinh!

Dương Phàm đột nhiên minh bạch!

Trong nhất giới này, đích xác không ai có thể cưỡng chế mang Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đi được.

Nhưng võ kiếm Thất Tinh lại là khắc tinh của nó, đặc biệt khảm Không Linh Châu thì có thể triệu tập được tiên khí này.

Dương Phàm đứng trên Thiên Lan Điện, lẳng lặng trầm tư.

Hừ--

Đúng lúc này, một đạo lục quang từ một hướng khác của Nội Hải bay tới.

Người tới chính là Đông Phương Dược sư.

- Dương tông sư, là người...

Đông Phương Dược sư hơi giật mình.

- Nội Hải trong khoảng thời gian này có động tĩnh gì sao?

Dương Phàm ngưng trọng hỏi.

- Một thời gian trước đột nhiên nổi lên một lần Đại Hải Nan, uy lực chi bằng một phần ba hơn nữa thời gian cũng rất ngắn. Lão hủ nghĩ đến này hẳn có chuyện nên mới chạy tới đây.

Đông Phương Dược sư đáp. sau đó vẻ mặt cổ quái nói:

- Chẳng lẽ là Dương đạo hữu thu hồi Thất Tinh Trấn Ma Kiếm sao?!

Dương Phàm cười khổ nói:

- Ta cũng vừa mới biết được việc này.

.« m I’

Tiên khí hẳn đã có một kiện rồi.

Thanh Xích Dương Kim ô Kiếm trong Tần Hoàng Lăng lúc này còn nằm trong Tiên Hồng không gian.

Kiện tiên khí này, mấy chục năm theo Dương Phàm, hẳn cũng đã nhiều lần thử luyện hóa.

Đến lúc này, hẳn cũng chỉ vẹn vẹn luyện hóa được một phần mười, miễn cưỡng khống chế một phần, nhu cũng không thể kéo dài. coi như là một trong những đòn sát thủ của Dương Phàm.

- Xin hỏi Đông Phương Dược sư. có biết tung tích của Đẳng Linh Xà Vương không?

Dương Phàm lại hỏi, vội vì Không Linh Châu trên võ kiếm Thất Tinh chính là ở trên tay Đẳng Linh Vương.

Ngày đó. sau khi chữa trị Địa Mạch Chi Tích, Dương Phàm gỡ xuống bảy viên truyền thừa linh châu, trả lại cho mấy vị chí cường giả Đông Phương Dược sư.

Dương Phàm giữ lại ba viên Thổ Linh Châu, Hóa Linh Châu và Lôi Linh Châu.

Thổ Linh Châu vừa vận t hay thế chỗ trống cho Hoàng Long Quan, thuộc tính cũng rất phù hợp.

về phần Hóa Linh Châu và Lôi Linh Châu, Dương Phàm có Tụ Lôi Đình và Xích Dương Kim ô Kiếm còn mạnh hơn. Hẳn định sau khi gặp lại Hồ Phi thì đem hai viên châu này cho hắn, tác dụng sẽ lớn hơn.

- Đẳng Linh Vương từ mười năm trước đã hoàn toàn mất đi tin tức, nghe bảo đã rời đi Thiên Cầm Nội Hải!

Đông Phương Dực sư đáp, chợt tỉnh ngộ:

- hay là...

- Có hai khả năng!

Dương Phàm lạnh lùng nói:

- Một là Đẳng Linh Vương đã bị cường giả Ngoại Hải Vực giết chết, cướp đi Không Linh Châu. Tình huống thứ hai là Đẳng Linh Vương tự mình đi Ngoại Hải Vực, chủ động giao Không Linh Châu ra.

Đông Phương Dực sư gật đầu đồng ý.

- Rất cực là tình huống nào. chúng ta đi vào Thiên Lan Điện đánh giá là biết thôi!

Dương Phàm mang theo Đông Phương Dực sư tiến vào trong Thiên Lan Điện.

Mất đi Thượng giới tiên khí, đầu mỗi then chốt của Thiên Lan Điện, có thể coi là sơ hở lớn nhất!

Bảo vật trong Thiên Lan Điện đa phần đã bị Dương Phàm cướp đoạt, cũng không t hay đôi gì nhiều so với lúc trước.

T 1 ấ .

- Xem ra là tình huống thứ hai rồi! Đẳng Linh Vương đã tự động nghe lệnh của cường giả Ngoại Hải Vực.

Ánh mắt Dương Phàm lóe ra nói.

Nếu là cường giả Ngoại Hải Vực tới Nội Hải, thu đi tiên khí thì không thể mặc kệ Thiên Lan Điện được.

Đông Phương Dực sư nhìn chằm chằm vào Thiên Lan Điện, hỏi Dương Phàm:

- Địa Mạch Chi Tích đã hoàn toàn chữa trị, không biết Thiên Lan Điện này nên xử trí thế nào?!

890. Chương 842: Thu Tiên Phủ.

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không chùng.

Toàn bộ Thiên Lan Điện rộng tới hơn vạn dặm.

Thiên Lan Điện thật sự quá lớn. lại có trận pháp cùng tồn tại pháp tắc độc lập. muốn thu nó. trong một giới này chỉ sợ không ai có thể làm được.

Thấy tình hình đó. Dương Phàm ngược lại đưa ánh mắt về hướng sâu trong Thiên Lan Điện.

Chỉ vài bước, Dương Phàm đi tới Thiên Lan tiên phủ Ngày xưa.

Ảo trận tầng ngoài Thiên Lan tiên phủ vốn sơ hở rất nhiều, đối với Dương Phàm không khác gì thùng rỗng kêu to.

Đây là một tòa phủ đệ toàn thể do ngọc xanh tạo thành, bên trong linh khí lan tràn, cực kỳ nồng đậm. Ngay cả Thánh địa tu tiên Đại Tàn đều chỉ có thể xếp rất xa phía sau.

So với mấy trăm năm trước, Thiên Lan tiên phủ giờ phút này nhiều chỗ tàn phá, bên trong còn thừa lại dung nham khô cạn. tản ra vài tia âm áp.

Không bao lâu. Đông Phương dực sư cũng chạy tới.

- Đây là Thiên Lan tiên phủ trong truyền thuyết?

Đông Phương dực sư nhìn chằm chằm tài liệu của tiên phủ. không khỏi ngạc nhiên thán phục:

- Luyện chế tiên phủ này không ngờ dùng tài liệu trân bảo đếm trên đầu ngón tay trong một giới tạo thành. Chủ tài liệu hẳn là Tinh Khuê Huyền Thạch, độ cứng cỏi của nó trong một giới gần như không thể phá hư. Càng kỳ diệu chính là, tiên phủ này pha tạp Linh uẩn Thạch, có thể hấp thu thiên địa linh khí cũng trở

thành một bộ phận của trận pháp, khiến linh khí trong phủ như thực chất, mạnh hơn ngoại giới không chỉ gấp mười lần...

Dương Phàm nhắm mắt lại. lực lượng Địa Hồn Căn nắm trong tay toàn bộ Thiên Lan tiên phủ.

Tiên phủ cũng không nhỏ. phạm vi chừng trăm dặm, trong đó ẩn chứa pháp tắc vi diệu, có thể khiến không gian bên trong khuếch trương.

- Quá thật là Kỳ diệu a. Chỉ là nền móng tiên phủ này ăn sâu vào trong Thiên Lan Điện, nếu muốn thu nó. nhất định phải cắt đứt nền móng.

Dương Phàm thì thảo luận lắm.

Đông Phương được sự ở bên cạnh vừa nghe lời ấy, trên mặt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

Dương Phàm này không ngờ muốn thu Thiên Lan tiên phủ này đi!

Bởi vì Địa Mạch Chi Tích hoàn toàn được chữa trị. bất kể Thượng Giới Tiên Khí hay là Thiên Lan Điện đều không còn ý nghĩa tồn tại.

Thiên Lan Điện thật sự quá lớn, lại có trận pháp khổng lồ. thần thông nhân giới muốn thu nó căn bản không có khả năng.

Nhưng là thể tích của Thiên Lan tiên phủ lại chỉ bằng một phần trăm, có thể thử một lần.

Không bao lâu. Dương Phàm vận chuyển lực lượng Địa Hồn Căn. độn xuống dưới Thiên Lan tiên phủ.

Nếu là Thổ Độn Thuật bình thường tự nhiên không thể làm được điều này. nhưng là Dương Phàm nắm trong tay Địa Hồn Căn lại có thể làm được.

Chỉ là dưới tình huống như vậy, pháp lực tiêu hao thật lớn. Dương Phàm nhiều nhất kiên trì nửa canh giờ.

ở phía dưới Thiên Lan tiên phủ có bốn cơ sở. là cây cột màu vàng lợt. đường kính có đến mười trượng, phía trên phủ kín hoa văn phức tạp. hơn nữa bị cấm chế phong tỏa.

Dương Phàm cảm thấy khó giải quyết vô cùng, phát giác tài liệu cây cột màu vàng lợt kia chỉ sợ Không phải nhân giới có thể có được.

Trong tay hắn dâng lên một đoàn ngọn lửa ánh vàng, chính là Thái Hư Thiên Hỏa ẩn chứa viêm lực thái cổ tinh thần.

Phốc... phanh!

Thái Hư Thiên Hỏa đánh trúng cây cột kia, lập tức bị cấm chế bên trên phản kích.

`m...`m...`m...

Một vùng hào quang sắc sỡ huyễn lệ oanh kích tới Dương Phàm.

May mắn hắn sớm có phòng bị. bên ngoài thân hiện lên một cái tử văn long lân chiến giáp, đồng thời thân hình dung nhập vào một vùng thiên địa, hấp thu còng kích.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng liên tục kêu lên vài tiếng.

Tử văn long lân chiến giáp này là Thông linh Pháp bảo cường đại Dương Phàm lấy được trong linh bảo mật khố của Thiên Lan Điện, lực phòng ngự kinh người, đối với công kích bằng pháp thuật có được năng lực hấp thu nhất định.

Dương Phàm đặt tên chiến giáp này là Tử Long Chiến Giáp.

Sử dụng loại cường cường như Thái Hư Thiên Hỏa hiển nhiên không thích hợp.

Dương Phàm thu hồi ngọn lửa này. trong lòng bàn tay lại hiện lên một đoàn quang điểm lục nhạt trong suốt, hóa thành một mảnh đốm lửa màu trắng dạng như bông tuyết. dịu dàng vô cùng vờn quanh tại cây cột màu vàng lợt kia.

Lúc đầu trên cây cột màu vàng lợt kia lóe lên ánh sáng cảm chế huyền lệ. nuốt hết một mảnh đóm lửa màu trắng này.

Nhưng là sau một lát, hào quang cảm chế bỗng nhiên ảm đạm, héo rũ như đóa hoa tàn.

Dương Phàm cắn chặt răng, sau một hơi duy trì thời gian nửa chén trà nhỏ. cảm chế trên cây cột màu vàng lợt kia kêu “Phốc” một tiếng, rốt cục bị phá.

Mà lúc này. Dương Phàm nguyên khí tiêu hao mạnh, sắc mặt tái nhợt vội vàng trở lại phía trên tiên phủ, khoanh chân điều tức.

Chờ sau khi nguyên khí khôi phục, lại độn xuống phía trước cây cột màu vàng lợt này, như trước sử dụng Khai Quang Tịnh Thế Diễm, phát hiện tác dụng rất nhỏ.

Tài liệu cây cột này vô cùng đặc thù. mật độ cực lớn, cứng rắn đáng sợ.

Dương Phàm sử dụng Thái Hư Thiên Hỏa đốt cháy, qua nửa canh giờ chỉ có thể nhìn thấy một dấu hiệu tan chảy rất nhỏ, hơn nữa chỉ cần hơi tạm dừng lập tức khôi phục nguyên trạng.

- Tài liệu cây cột này quả thật không phải của nhân giới.

Dương Phàm ánh mắt lóe lên, vung tay. trước mặt hiện lên một thanh kim kiếm nở rộ hòa diễm xích quang.

Đột nhiên, một cỗ uy áp cường đại tản ra, Đông Phương được sư ở phía trên tiên phủ lập tức ràng mình một cái, tất cả Pháp bảo trên người đều nhất tề kêu vang lên.

Kiểm này đương nhiên là Thượng Giới Tiên Khí Xích Dương Kim Ồ Kiếm mà Dương Phàm lấy được từ Tần Hoàng lăng!

Thanh phi kiếm thượng giới này trước mắt Dương Phàm mới chỉ luyện hóa được 1 10. có thể miễn cưỡng khống chế nhưng pháp lực tiêu hao cực lớn.

Đang!!!

Trên Xích Dương Kim Ồ Kiếm lóe ra kim quang chói mắt. phía trên mơ hồ có thể thấy được quang diễm ánh vàng, bỗng nhiên bành trướng gấp mười, hung hăng chém lên cây cột màu vàng lợt thô to kia.

Đóm lửa văng khắp nơi. cây cột màu vàng lợt không còn cảm chế bảo hộ bị chém ra một vết mề sâu đến vài tấc.

Mà sắc mặt Dương Phàm cũng trở nên tái nhợt.

Chỉ một đòn vừa rồi đã tiêu hao gần một nửa pháp lực của hắn.

Bởi vì trong Thiên Lan Điện có pháp tắc riêng biệt, cho nên Dương Phàm phát huy lực lượng vượt qua hạn chế của Nội Hải. sương máu trong hư không cũng chỉ chột lóe rồi mất.

Đang...

Xích Dương Kim Ồ Kiếm lại tiếp tục chém, vết mề trên cây cột lại sâu thêm.

Nhưng là đường kính cây cột này tới mười trượng, Dương Phàm hao hết pháp lực chém ra vết mề chỉ như là một góc núi băng.

Hô

Dương Phàm trở lại trên tiên phủ. phun ra một hơi dài.

Việc này tuy rằng khó khăn, nhưng là có hy vọng Dương Phàm sẽ không từ bỏ.

Chờ sau khi khôi phục nguyên khí, Dương Phàm lại độn xuống dưới, khống chế Thượng Giới Tiên Khí chém hai lần.

Với pháp lực của hắn, chỉ có thể duy trì Tiên khí chém hai lần.

Hơn nữa, muốn khống chế Tiên khí này hiệu quả tốt nhất còn cần rót vào rất nhiều Thái Hư Thiên Hỏa.

Như thế lặp đi lặp lại, ước chừng tốn thời gian nửa tháng, Dương Phàm rốt cục chém đứt một cây cột màu vàng lợt trong sổ đỏ.

Dương Phàm nghỉ ngơi hai ngày, tiếp tục bắt đầu.

Hai tháng sau. Lại một tiếng “Leng keng” nổ lớn. cây cột thứ tư bị chặt đứt. toàn bộ Thiên Lan tiên phủ kêu “m” một tiếng.

Đông Phương được sư không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

- Thu...

Dương Phàm một tay vỗ Thiên Lan tiên phủ. thần thức dung nhập Tiên Hồng Giới, vận chuyển thần thông. Phủ đệ khổng lồ như thế. Dương Phàm đương nhiên là muốn thu nó vào Tiên Hồng Giới.

Bá!!!

Toàn bộ phủ đệ biến mất khỏi trước mắt hai người.

Thành công rồi!

Dương Phàm hơi lộ vẻ hưng phấn.

Tiên phủ này có thể nói là dùng tại liệu cứng rắn quý báu nhất nhân giới tạo thành, thậm chí pha một ít tài liệu thượng giới, giá trị căn bản không thể đo lường.

Thấy toàn bộ tiên phủ biến mất trước mắt. Đông Phương được sư bị dọa nhảy dựng, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối.

Vật thể khổng lồ như vậy, với thần thông của Đông Phương được sư cho dù không có hạn chế gì cũng không thể thu nó đi.

Điều này cùng thần thông pháp lực của cá nhân có liên quan.

Sau khi thu tiên phủ vào Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm quan sát một chút, phát hiện tiên phủ này có chút tàn phá, cần tốn thời gian tu bổ.

Đồng thời, bốn cây cột màu vàng lợt vô cùng thô to gắn liền phía dưới tiên phủ. đây tuyệt đối là tài liệu thượng giới.

Dương Phàm hạ quyết tâm, ngày sau có thời gian rồi, đem đại bộ phận tài liệu thượng giới này dung nhập vào trong tiên phủ, luyện lại một lần. tăng cường lực phòng ngự. Còn thừa một ít tài liệu, có thể cũng đủ dùng đề luyện khí.

Vào lúc Dương Phàm nghĩ cách thu Thiên Lan tiên phủ, Đông Phương được sư đã thăm dò chung quanh Thiên Lan Điện.

- Hmm, Thiên Lan Điện lớn như vậy. có lẽ còn có mật địa chưa thăm dò.

Dương Phàm nói rồi cùng Đông Phương được sư chia nhau đi tìm.

Tuy nhiên tại ngày này. đoàn Liên Hoa Tam sắc trong cơ thể Dương Phàm đột nhiên rang động.

Dương Phàm cảm nhận được một nguy cơ không hiểu.

- Không tốt...

Dương Phàm bước một bước tới trước mặt Đông Phương được sư. cầm tay hấn lập tức trốn xuống phía dưới tiên phủ.

Phía dưới tiên phủ, nối liền Địa Mạch Chi Tích trước kia.

“Bá!” một tiếng, bóng dáng hai người biến mất.

Tiến vào chỗ sâu trong Địa Mạch Chi Tích quen thuộc, Dương Phàm phát giác cổ nguy cơ kia chưa biến mất. ngược lại càng ngày càng gần.

- Xảy ra chuyện gì?

Đông Phương được sư khê hô.

Xuyt!

Dương Phàm ra hiệu Đông Phương được sư chó lên tiếng, cũng ẩn giấu khí tức đến mức tận cùng, dung hợp cùng toàn bộ địa mạch, tuy hai mà một.

Cũng may địa mạch này vốn là do hần chữa trị và gây dựng lại sinh cơ, mức độ hòa hợp cực cao.

Đông Phương được sư cảm giác mình chìm trong một loại cảnh giới kỳ diệu, dường như máu thịt toàn thân trở thành một bộ phận mỗi một tác đất chung quanh!

Vút!

Một dải sáng màu vàng lợt giống như cực quang từ cuối chân phóng đến. trong nháy mắt tới Thiên Lan Điện.

Đột nhiên một cổ khí tức kinh khủng làm người ta hít thở không thông khuếch tán toàn bộ Thiên Lan Điện.

Vạn dặm yên tĩnh, áp lực không tiếng động.

Người tới dĩ nhiên là hai người.

Trong đó một người năm nhân tạo nhả mặc ngân bào. trên thân phát ra khí tức Thần thú, hết sức quen mắt.

Đăng Linh Xà Vương!

Dương Phàm cùng Đông Phương được sư liếc nhau, trong mắt đều là kinh hãi.

Mà bên cạnh Đăng Linh Xà Vương này. thanh niên mặt áo bào màu vàng lợt cũng chính là nguồn gốc phát ra khí tức khiến Dương Phàm cảm nhận được uy hiếp.

Thanh niên này chấp tay ngạo nghễ, toàn bộ Thiên Lan Điện dường như run rẩy dưới chân hắn, trên người ngưng tụ một cổ kiếm khí giống như cực quang, hiện ra ánh sáng nhạt màu vàng lợt.

Dương Phàm không dám chủ động cảm giác cụ thể.

Thông qua cảm quan địa mạch, trong đầu hắn hiện lên một bóng người giống như thanh kiếm sắc bén tuyệt thế. dường như trong thiên địa chỉ còn lại một mình hắn ta.

- Kiếm Hoàng đại nhân, nơi này chính là Thiên Lan Điện. Tuy nhiên bảo vật trong đó phần lớn bị truyền kỳ Dương tông sư chữa trị địa mạch lấy đi.

Đăng Linh Vương đứng ở bên cạnh, vẻ mặt cung kính nói.

-Ồ?

Kiếm Hoàng khê kêu một tiếng, thân hình hư không biến mất, Ngay sau đó trực tiếp xuất hiện phía trên vị trí vốn có của Thiên Lan tiên phủ.

Đăng Linh Vương không khỏi động dung!

Đây dĩ nhiên là thần thông “Thuần di” trong truyền thuyết.

Dương Phàm ở sâu trong Địa Mạch Chi Tích. bóng người như kiếm sắc trong đầu kia hư không biến mất. sau đó lại xuất hiện.

- Thuần di?

Dương Phàm cũng chấn kinh

Thần thông này chỉ là lúc trước đối mặt với đầu lâu Quy Hoàng, đã từng xuất hiện.

Kiểm Hoàng rốt cục là nhân vật cấp bậc thế nào?

Chẳng lẽ đây mới là lực lượng đỉnh của Ngoại hải vực?

- Đã tới chậm!

Kiểm Hoàng lạnh nhạt nói:

- Phía dưới này hẳn là Thiên Lan tiên phủ trong truyền thuyết.

Lại liếc mắt một cái nhìn thấy bốn đoạn cây cột trụ lùi kia, trong mắt tinh quang chợt

lóe:

- Không ngờ là tài liệu thượng giới! Rốt cục là lực lượng như thế nào, mạnh mẽ chặt đứt chúng? Chẳng lẽ là Cửu Long Thiên Hoàng đã tới trước một bước?

Hắn đi tới trước một cây cột trong số đó. vươn một bàn tay đặt lên phía trên, hét lớn một tiếng như sấm rền:

- Lén cho ta...

`m... Ầm ầm!

Toàn bộ Thiên Lan Điện phạm vi vạn dặm chấn động dữ dội, đáy biển gây nên sóng lớn kinh thiên động địa.

“Phốc...`m!” một tiếng, non nửa đoạn cây cột vàng lợt kia không ngờ bị Kiểm Hoàng mạnh mẽ nhổ lên.

891. Chương 843: Chuẩn Bị Cuối Cùng.

Mắt thấy Kiểm Hoàng kia chỉ bằng lực lượng một tay. đem căn cơ nền móng của tiên phủ, mạnh mẽ nhổ lên.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ Thiên Lan Điện chấn động, sóng biển ngập trời, gió lốc vô hình chấn động mây chực vạn dặm hải vực. có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thân.

Lực lượng như thế đã vượt qua phạm trù hai người có thể tưởng tượng.

Vút Vút Vút... Ầm ầm ầm!!!

Trong Thiên Lan đại điện, hào quang cấm chế nhiều đếm không xuể như mưa tên đầy trời dựng lên bắn về phía Kiểm Hoàng.

Kiểm Hoàng hét lớn một tiếng, hào quang màu vàng lợt trên thán vạn vẹo một chút hình thành một cái khe màu vàng, trong phút chốc đem công kích cấm chế đầy trời nhanh chóng nuốt hết vào trong.

Cái khe màu vàng này tản mát ra khí tức đáng sợ, gần như tương đương với khe không gian, có thể thông phệ vạn vật. hơn nữa được Kiểm Hoàng khống chế tuyệt đối.

Thần thông như vậy khiến Thiên Lan Điện đã lộ vẻ ảm đạm này hoàn toàn bất lực.

Kế tiếp. Kiểm Hoàng này dùng cách cũ, nhổ lên mấy cây cột màu vàng lợt khác, khoe miệng mỉm cười:

- Tài liệu thượng giới này cùng công pháp ta tu luyện vô cùng phù hợp, hoàn toàn có thể luyện chế ra một kiện Bán Tiên khí. Thật sự là cơ duyên trời ban a!

- Kiểm Hoàng đại nhân. Liệt Thiên Kiếm Thuật của ngài ngạo thị Ngoại hải vực, hiện tại lại có được Thất Tinh Trần Ma Kiếm, Ngay cả là vô địch một giới cũng không có gì là quá. Bán Tiên khí nhỏ nhỏ. sao lọt vào pháp nhãn của ngài?

Đẳng Linh Vương hơi nịnh hót nói, trong mắt vài phần nghi hoặc.

- Thất Tinh Trần Ma Kiếm Không phải Tiên khí bình thường. Muốn luyện hóa nó. với lực lượng bên ngoài hiện tại vẫn còn chưa đủ.

Kiểm Hoàng nhú mày nói:

- Càng kỳ quái chính là, trong Tiên khí này có một cỗ lực chống cự.

Đặng Linh Vương nghe vậy, không khỏi lú lẫm. Ngay cả Kiểm Hoàng đều không thể luyện hóa Thất Tinh Trần Ma Kiếm này.

- Tuy nhiên, một khi bốn hoàng có thể bước vào cảnh giới Tán tiên lục kiếp, nếu luyện hóa kiếm này chắc chắn nắm chắc rất lớn. Đến lúc đó, cầm kiếm này trong tay, trong một giới ai có thể là địch thù của ta?

Trong thần vận giọng điệu của Kiểm Hoàng đều có một cỗ ngạo khí bề ngễ thiên hạ.

- Đúng vậy, đúng vậy. Mặc dù giờ phút này đôi mắt Ngoại hải vực. Kiểm Hoàng đại nhân cũng khó gặp địch thủ.

Đặng Linh Xà Vương đương nhiên hiểu được sự lợi hại của vị Kiểm Hoàng đại nhân trước mắt này. hắn tự nhiên có bản lĩnh nói ra lời này.

Hai người tại Thiên Lan Điện tìm tòi một hồi, không được việc gì. rốt cục tính toán rồi đi.

Trước khi đi. Kiểm Hoàng kia tiếc nuối nhìn vị trí Thiên Lan tiên phủ:

- Đáng tiếc hơn phân nửa tài liệu thượng giới cùng Thiên Lan tiên phủ càng thêm trân quý bị người nhanh chân đến trước.

Vút!

Một đạo kiếm quang giống như cực quang theo Thiên Lan Điện lướt ra ngoài, trong chớp mắt biến mất không còn hình dáng.

Dương Phàm cùng Đông Phương được sư thối ra một hơi dài.

Thật lâu sau, hai người mới từ trong Địa Mạch Chi Tích trời lên.

- Cường giả Ngoại hải vực vừa rồi, quá đáng sợ...

Đông Phương được sư lòng còn sợ hãi nói.

- Đây mới là cường giả đứng đầu chân chính, không ngờ còn là hàng ngũ Tán tiên.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trong ánh mắt rung động lộ ra chờ mong cùng hướng tới thật sâu.

So sánh với hắn, đám người Âm Dạ Ma Hoàng, Hình Cương căn bản không bằng con kiến.

Dương Phàm không ở lại Nội Hải thời gian dài, lập tức xuất phát trở về Đại Tồn.

Trước khi đi. Dương Phàm cũng nói Đông Phương được sư không nên lộ ra việc mình lấy được Thiên Lan tiên phủ.

Đông Phương được sư giọng chân thành nói:

- Điểm này, lão hủ tự nhiên hiểu được. Từ hôm nay trở đi, lão hủ sẽ rời Nội Hải vực, dạo chơi khắp nơi. Nếu có cơ hội bước vào Hợp Thế Kỳ. lại đi Ngoại hải vực cũng không muộn.

Một năm sau.

Một đạo độn quang màu xet qua trên không Yêu Hoàng Cảnh.

Đám thủ vệ phía trên Vạn yêu Thánh thành chỉ thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một cái tàn ảnh ba màu đã tiến vào Vạn yêu Thánh thành.

- Người tới phương nào?

Yếu Long Hoàng đang tĩnh tu trong Vạn Yêu Điện đột nhiên sinh ra cảm ứng.

- Ha ha. Yêu Hoàng không cần khẩn trương. Là Dương mỗ...

Một vùng hào quang ba màu nhện nhạo ở bên cạnh Yêu Long Hoàng, lộ ra một thanh niên nho nhã.

- Là người... Dương Phàm!

Yêu Long Hoàng giấu vẻ kinh ngạc trong mắt.

Dương Phàm này không ngờ dùng phương thức thần quy khó lường này tiến vào mật địa bế quan của mình, tầng tầng cấm chế trong này không khác gì thùng rỗng kêu to.

- Dương tông sư chẳng những chữa trị Địa Mạch Chi Tích, Ngay cả tu vi cũng tiến triển cực nhanh a.

Yêu Long Hoàng đánh giá Dương Phàm vài lần, ngạc nhiên thán phục nói.

Dương Phàm trước tiên hỏi hẩn một ít trạng huống Đại Tồn.

Yêu Hoàng Cảnh t hay đổi không nhiều, cho dù ngẫu nhiên có yếu tố Ngoại hải vực tiến đến. lấy tu vi Hợp Thể trung kỳ của Yêu Long Hoàng cũng đủ để ứng phó.

Mà Đại Tồn Vương Triều, Tồn Vong đăng ngôi hoàng đế dị thường thuận lợi. bát phương ủng hộ, lại được Thiên Cơ Các âm thầm hỗ trợ.

Bởi vì tính đặc thù của hậu duệ Tiên Tồn. những cường giả Ngoại hải vực đến Đại Tồn cũng không dám xung vương xung bá.

- Nói cho cùng. Cửu Thiên Long Hoàng của Đông Hải Vực có quan hệ họ hàng gần gũi với bốn hoàng, mặc dù chưa từng đi lại nhưng với tầng quan hệ này cũng có thể dọa lui cường giả Ngoại hải vực bình thường...

Yêu Long Hoàng lộ vẻ đắc ý nói.

Dương Phàm lại có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng. Yêu Long Hoàng này là Yêu Hoàng tồn tại lâu nhất của Tu Tiên giới Đại Tồn. cùng cường giả đỉnh cấp của Ngoại hải vực có chút liên hệ cũng không kỳ quái.

Sau khi hỏi thể cục Đại Tồn, Dương Phàm nói đến việc chính, nói tới Hồ Phi.

- Ha ha. Xem ra người tới Yêu Hoàng Cảnh ta cũng không phải vì quan tâm thể cục Đại Tồn gì cả?

Yêu Long Hoàng cười cười, đưa Dương Phàm tiến vào cấm địa Vạn Yêu Điện.

Qua lại trong cấm địa đề phòng sâm nghiêm, hai người không gặp chút trở ngại.

Không bao lâu. Yêu Long Hoàng đưa Dương Phàm tới một hảm băng.

Trong đó trên một chiếc giường trải đầy bông tuyết, có một tiểu hầu lông tím đang nằm, không biết sống chết.

- Lúc trước nếu không có đứa nhỏ Hồ Phi này ra tay, Tiên Tồn Thủy Hoàng muốn trấn áp Cửu u Ma Đế cũng không dễ dàng như vậy.

Khi ánh mắt Yêu Long Hoàng nhìn vào Hồ Phi, có vài phần quan ái.

Dương Phàm ngồi ở trước giường, đưa một bàn tay đặt lên cổ tay Hồ Phi, phát hiện nhiệt độ cơ thể hẩn rất thấp, thẩn thể gần như không có bất kỳ sức sống lưu chuyển.

Nếu Không phải còn có một tia sinh cơ. có lẽ lắm cho rằng đây là một cỗ thi thể.

Dương Phàm quan sát thật lâu. sắc mặt ngưng trọng.

- Trong mấy trăm năm nay. ta từng mời các vị danh V tại Yêu Hoàng Cảnh, đều phí công vô ích. Xem ra toàn bộ Đại Tồn này. có thể thức tỉnh hẩn chỉ có Dương tông sư thôi.

Yêu Long Hoàng thở dài.

- Tuy rằng người mời danh V điều dưỡng cho hẩn, nhưng trong cơ thể còn có chút bệnh ngấm, chưa được chữa trị.

Dương Phàm nhắm mắt lại, chữa trị thẩn thể cho Hồ Phi.

Quá trình này ước chừng tốn ba Ngày ba đêm. trên đỉnh đầu Dương Phàm bốc lên một làn khói trắng, trong thân thể Hồ Phi tiết ra một vũng chất lỏng màu đen sẫm thật lớn, độc lực ẩn chứa trong đó thậm chí có thể khiến tu sĩ bậc cao ngửi thấy mà mê muội.

Với tốc độ của Dương Phàm còn phải tốn ba Ngày ba đêm. có thể thấy được điểm đáng sợ của bệnh ngấm trong cơ thể Hồ Phi.

Yêu Long Hoàng ngấm tắc lưỡi tán thưởng. Dương Phàm này về mặt y đạo quả thật có chỗ độc đáo.

Sau khi chữa trị thân thể, sau đó đối mặt chính là tình huống linh hồn Hồ Phi ngủ say.

- Chờ sau khi hẩn thức tỉnh, tu vi rất có thể sẽ vượt qua giới hạn lực lượng cao nhất Đại Tồn.

Dương Phàm khẽ nhún mày.

- Nói như vậy. Dương tông sư hoàn toàn có biện pháp?

Yêu Long Hoàng vui vẻ nói.

- Hiện tại mặc dù ta có biện pháp giúp hẩn thức tỉnh, nhưng Không phải thời cơ tốt nhất.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Vậy ý của Dương tông sư là?

-Để ta mang hẩn đi.

Dương Phàm vẽ mặt trịnh trọng, lại bổ sung thêm:

- Dù sao vừa lúc ta muốn đi Ngoại hải vực, đến lúc đó cho dù sau khi hẩn tỉnh dậy tu vi cao bao nhiêu cũng không ảnh hưởng.

- Thôi được rồi!

Yêu Long Hoàng thở dài thật dài:

- Vốn tính toán bồi dưỡng một người kế nhiệm, không nghĩ tới tiềm lực hẩn lớn như thế.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Hẩn tiến triển nhanh như vậy cũng Không phải hoàn toàn bởi tư chất cùng tiềm lực bản thân. Mà là trong cơ thể hẩn vốn có một cỗ lực lượng phong ấn. thậm chí lúc hẩn chưa sinh ra đã tồn tại rồi.

- Không ngờ còn có việc kỳ dị như vậy.

Yêu Long Hoàng kinh ngạc không thôi.

Dương Phàm ở lại Vạn Yêu Điện mấy ngày, trong thời gian đó thỉnh giáo Yêu Long Hoàng tình huống có liên quan Ngoại hải vực.

Chỉ là ngay cả Yêu Long Hoàng đối với Ngoại hải vực cũng không chân chính hiểu biết, đi ba lượt trong đó hai lần là đột phá cảnh giới.

Sau khi rời Yêu Hoàng Cảnh, Dương Phàm trở về Tiên Đạo Tông Đại Tồn.

Trước khi đi Ngoại hải vực. hẩn còn muốn làm chuẩn bị cuối cùng.

Dương Phàm chuẩn bị đem ánh thân của Hồ Phi triệu tập vào Tiên Hồng Không Gian, nhưng sau khi tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, sắc mặt khẽ biến.

“Bá” một tiếng, cả người Hồ Phi liền tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

-Này... Tại sao lại như vậy?

Dương Phàm nghi hoặc khó hiểu.

Con chó nhỏ giải thích:

- Cấp bậc khai hoang của chủ nhân tại Tiên Hồng Không Gian trước mắt là cấp 7. đất đai gia tốc sinh trưởng là 25 lần. có thể vô hạn dẫn người vào không gian, chỉ cần có đủ lãnh thổ. Ngoài ra. chỉ cần sinh linh bên ngoài không phản kháng, Ngay cả bản thể bọn họ cũng có thể cùng kéo vào.

- Thì ra là thế. Lúc tấn chức văn Hoa Kỳ. ta toàn tâm chữa trị địa mạch, không có lưu V điểm này.

Dương Phàm mừng rỡ, ánh mắt đảo qua phát hiện lãnh địa của mình ở Tiên Hồng Không Gian có phạm vi chừng ba ngàn dặm.

Biến cố như thế khiến Dương Phàm hành động càng thêm tiện lợi, nhấn trữ vật trong tay hoàn toàn là bài trí. tùy tiện đề một chút linh bào cùng tài liệu bình thường là được.

Rồi sau đó. Dương Phàm ở lại Tiên Đạo Tông chinh đồn hai mươi năm.

Trong hai mươi năm này, Dương Phàm dùng một bộ phận thời gian luyện hóa Tiên khí Xích Dương Kim ở Kiếm, tiến triển rất chậm.

Thời gian còn lại, hắn luyện chế rất nhiều linh đan, Pháp bảo. cho thể thần đưa đến cho thân nhân bằng hữu ở Bắc Tàn.

Cuối cùng chính là hắn.

Đạt tới giai đoạn hiện tại, Dương Phàm trừ tăng tu vi bản thân còn phải có Pháp bào cường đại. Những thứ này đều là vật cần thiết sinh tồn Tu Tiên giới.

Dù sao nơi tiếp theo muốn đi sẽ là Ngoại hải vực không có bất kỳ trói buộc hạn chế nào.

Trừ Tiên Hồng Giới, Dương Phàm còn có một số Pháp bảo chủ lực.

Xích Dương Kim ỏ Kiếm: Thượng Giới Tiên Khí mới chỉ luyện hóa một. hai phần mười, lực công kích đáng sợ, không gì không phá.

Tụ Lôi Đình: Kỳ vật một giới. Thông linh Pháp bào cấp cao nhất, cấp độ thậm chí tiếp cận Bán Tiên khí. có thể hấp thu và phóng lôi điện.

Thổ Linh Châu: Truyền thừa linh bảo phụ trợ, gia tăng độ phù hợp với đại địa. khiến hiệu quả Thổ Độn Thuật càng lớn.

Thủy Linh Châu: Đem từ Thượng Giới Tiên Khí, phù hợp hoàn mỹ với thuộc tính Thủy Hồn Giới. Sau khi Dương Phàm gỡ xuống từ Thượng Giới Tiên Khí. cố ý để lại, hiện nay mới luyện hóa.

Tử Long Chiến Giáp: Thông linh Pháp bảo dạng phòng ngự, có được năng lực kháng pháp thuật cường đại. tài liệu lấy từ Thượng cổ Chân long.

Cổ Kính: Thần thông Pháp bảo, uy lực tuyệt luân, hình thành chùm sáng hủy diệt, có thể dùng xé mở cấm chế. ở một trình độ nhất định có thể phong tỏa một khu vực không gian, khắc chế Na di độn thuật.

Thanh Điều Phi Phong: Thông linh Pháp bảo phụ trợ, gia tăng tốc độ vô cùng, có thể triệu tập ra thông linh hóa thân.

Cấm Pháp Chi Hoàn: Thượng cổ kỳ bảo. có thể phong ấn pháp lực hoặc linh khí trong một khu vực, nhằm vào cường giả tu vi cao hơn bản thân thì tác dụng cực nhỏ.

- Lấy tư bản của ta hiện tại. cho dù tiến quân Ngoại hải vực. chỉ cần cẩn thận một chút, hắn là đủ để tự bảo vệ mình.

Dương Phàm sau khi chinh đồn xong, tin tưởng mười phần.

892. Chương 844: Hoàng Trưởng Lão Thần Bí.

Mười tầng phong ấn đã giải hai tầng, còn lại tám tầng, chỉ có tạm gác lại đi Ngoại hải vực đột phá.

Hắn mới xuất quan, Nam Cung Hạm liền truyền tới tin tức:

- Chủ nhân, trong lúc ngài bế quan không ít cường giả Ngoại hải vực đến thăm, phần lớn đều rời đi nhưng trước mắt còn có bốn người còn đang chờ đợi. Đại trưởng lão dẫn ta trước tiên thông báo cho ngài.

- Ha ha, vậy sao?

Dương Phàm không phải lần đầu giao tiếp cùng cường giả Ngoại hải vực. trong lòng cũng không nhiều kinh sợ, thăm nghĩ:

- Chẳng lẽ vì việc Hoàn Hồn Pháp Đàn?

Dương Phàm triển khai thần thức, phát hiện muội muội Tuệ Tâm cùng Thi Dao đều đang bế quan. Muội muội đã bước vào Hợp Thể Kỳ. Đặng Thi Dao cách Thông Thiên tam giai cũng chỉ nửa bước.

Trong lòng hơi chút ảm đạm, chi sợ lẫn này rời đi không thể gặp mặt cáo biệt họ.

- Được, người trước tiên phán phó xuống dưới, ta lập tức đi gặp những người đó.

Dương Phàm cười nói.

Nam Cung Hạm đồng V. lập tức đi xuống an bài.

Nhưng chính vào lúc này, đoàn Liên Hoa Tam sắc trong cơ thể Dương Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm ứng cực kỳ đặc biệt.

Trong cảm ứng. vừa có một chút nguy cơ lại ẩn chứa một chút điểm lành.

Chẳng lẽ người sắp gặp mặt, rất đặc biệt?

Dương Phàm chấn động tâm thần, dù sao đó là dấu hiệu nguy cơ trong cảm ứng?

Tại Đại Tồn này, giới hạn tu vi cao nhất là Hợp Thể trung kỳ. chẳng lẽ còn có người nào có thể tạo thành uy hiếp với hắn?

Tuy nhiên, bất kể là phúc hay họa, Dương Phàm đều phải ứng đối, không có khả năng né tránh.

Sau thời gian chừng nửa chén trà nhỏ, Nam Cung Hạm báo lại:

- Bẩm chủ nhân, bọn họ đã chờ ở đại điện nghị sự đệ bát trọng phong.

Dương Phàm mặt không chút thay đổi, theo nàng đi tới đệ bát trọng phong, cũng không sử dụng thân thông đặc biệt.

Lúc đi vào đại điện, loại cảm ứng đặc biệt này của Dương Phàm càng trở nên mãnh liệt.

Trong đại điện có bốn người, hai nam hai nữ.

Trong đó một nho sinh mặt trắng anh tuấn bất phàm, chấp tay ngạo nghễ đài cao, ánh mắt lạnh lùng vẻ mặt ảm đạm.

Bên cạnh hắn một nữ nhân ăn mặc giản dị, mắt sáng như sao, khí chất thanh tú. dung nhan nhu hoa. lưng đeo gùi thuốc, ở trong tiên khí lượn lờ lộ ra vài phán thanh lịch.

Một nam một nữ này ở cùng một chỗ giống như là một đôi. nhưng lại không giống song tu đạo侶.

Tuy nhiên Dương Phàm có thể xác định hai người này đều là Dược sư.

- Ngài... Ngài chính là Dương Dược sư truyền kỳ tổng sư Đại Tồn?

Một đại hán mặt đen tốc độ như chớp lóe lên, hiện thân Ngay mặt Dương Phàm, thần tình kích động cùng hưng phấn.

- B ắt tài chính là Dương mỗ. tuy nhiên danh hiệu Tổng sư lại không dám nhận.

Dương Phàm tự nhiên đánh giá đại hán mặt đen này, cao lớn thô kệch, bộ dạng vài phần chất phác.

Nhưng đại hán mặt đen này tu vi ít nhất ở Hợp Thể trung kỳ trở lên.

Khi Dương Phàm lên tiếng, nho sinh mặt trắng, nữ nhân giản dị đều đưa ánh mắt về phía hắn.

- Tiểu nữ Vũ Phúc ra mắt Dương Dược sư.

Nữ nhân ăn mặc giản dị kia mắt sáng dịu dàng, cúi người thi lễ. tự nhiên trang nhã. Khoảnh khắc ánh mắt nhìn thẳng Dương Phàm, xuất hiện thất thần trong giây lát. chợt mặt hoa ửng đỏ. khó có thể tin.

Dương Phàm ở vãn Hoa trung kỳ nằm trong một giai đoạn cực kỳ đặc thù. loại vẻ đẹp huyền lệ trắng quan tự nhiên từ trên người hắt, khiến mọi lực bản thân hắt được phóng đại vô số lần.

- Ha ha... Hai huynh muội chúng ta. còn có Hoàng trưởng lão tại đây chờ mấy năm, Dương tông sư mới khoan thai mà đến. Lấy thân phận của chúng ta, cho dù dẫu mất đại tông phái Ngoại hải vực cũng không đến mức bị đối xử như thế.

Nhỏ sinh mặt trắng trong tiếng cười khê có vài phần bất mãn cùng châm chọc.

- Dương Dược sư, đây là ca ca ta, Vũ Dương.

Nữ nhân giần dị tên Vũ Phúc kia vẻ xin lỗi nói với Dương Phàm.

- Nguyên lai hai vị là thân huynh muội.

Dương Phàm cười cười, đối với ý tứ châm chọc của Vũ Dương không thèm để ý đến. nhưng đối với cô nương Vũ Phúc này có vài phần hảo cảm. Tính cách nàng có chút giống Tần Hán cùng Lệnh Hồ Tiểu Tịch, lại là Dược sư thuần khiết.

Lúc này, đại hán mặt đen cũng tự giới thiệu một chút.

Vũ Dương mắt lạnh nhìn chằm chằm đại hán mặt đen. trong mắt có vài phần khinh thường, ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ nhà quê.

Bốn người trong đại điện đã có ba người đều giới thiệu.

Không đúng, rõ ràng có bốn người!

Dương Phàm chấn động, ánh mắt quét về phía một góc đại điện.

Nơi hẻo lánh kia có một nữ nhân áo vàng thanh nhã thoát trần, toàn thân quanh chìm trong một tầng sương mù mờ mờ, mơ hồ không rõ.

Nữ nhân áo vàng này dáng người như tiên, mặt đeo lụa trắng, nhìn không rõ chân dung.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn lại, chẳng những nhìn không thấu lớp lụa, thậm chí ngay cả dáng người nàng cũng nhìn không rõ.

Chỉ có một đôi mắt sáng như nước, yên lặng cơ trL ẩn chứa trí tuệ vô hạn. có thể thấy được mơ hồ trong sương mù.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, sau khi hắt tiến đại điện không ngờ lại xem bỏ qua nàng mà trước tiên chú V tới ba người khác.

- Tiểu nữ họ Hoàng, theo hai vị hậu bối cùng tới bái phòng Dương Dược sư.

Nữ nhân áo vàng mắt sáng mỉm cười:

- Từ lúc mới tiến Đại Tần. tên Dương tông sư như tẩm bên tai, hôm nay vừa gặp quả thật Không phải tẩm thường.

Đối mặt Dương Phàm vãn Hoa trung kỳ, trong cảnh giới kỳ lạ nhất này. trong mắt nữ nhân áo vàng không có một tia khác thường cùng dao động.

- Ra mắt Hoàng tiên bối.

Dương Phàm chấp tay thi lễ. hoàn toàn nhìn không thấu chi tiết nàng này. Ngay cả lụa trắng che lấp hơn phân nửa hình dáng trên mặt cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng là trong mắt huynh muội Vũ Dương Vũ Phúc, đối với nữ nhân áo vàng này có vài phần kính sợ. cùng với càng nhiều mê mang.

Sau đó. sau khi vào đại điện năm người cùng ngồi xuống.

- Không biết các vị đồng đạo đến từ Ngoại hải vực tìm Dương mỗ có gì chi giáo?

Dương Phàm hỏi thẳng vấn đề.

“Phịch” một tiếng, đại hán mặt đen quy gối trước mặt Dương Phàm, hốc mắt đầy nước:

- Dương tông sư. Từ mỗ nghe nói ngài có thần thuật hồi sinh, khẩn cầu Được sư đại nhân hồi sinh đạo lữ đã chết của ta.

- Hồi sinh đạo lữ của người?

Dương Phàm nao nao:

- Dám hỏi đạo lữ của người là chết như thế nào? Thi thể bảo tôn đây đủ không?

- Tử muội chết một ngàn năm trước, thi thể thiêu cháy trong lửa. chỉ còn lại vài sợi tóc này.

Đại hán mặt đen vội vàng trình lên một cái hộp gỗ. bên trong có vài sợi tóc cháy đen.

- Đây... Chết trong lửa. không có thi thể tương đối đầy đủ, chi sợ...

Dương Phàm cười khổ nói.

Đây là chuyện không thể hoàn thành, cho dù Dương Phàm có thần thông hồi sinh cùng tuyệt đối không làm được.

- Van cầu ngài... Đại nhân ngài nhất định làm được!

Trong mắt đại hán mặt đen lộ ra vài phần điên cuồng, liên tục dập đầu trên mặt đất.

- Chỉ còn vài sợi tóc, làm sao hồi sinh? Thật sự là buồn cười!

Vũ Dương cười nhạt.

Thấy đại hán mặt đen kia còn không chịu từ bỏ. Vũ Dương tròng mắt lạnh lẽo:

- Nếu không cút. đừng trách Vũ mỗ không khách khí với người!

Đại hán mặt đen này vẫn không nghe như trước.

Phốc!

Tàn quang nhoáng lên một cái. một luồng hào quang màu tím như tia chớp xuyên thủng đầu đại hán mặt đen.

- A!!!

Đại hán mặt đen kêu thảm một tiếng, lập tức hồn phi phách tán, thân thể Hóa Thành một vũng máu loãng.

- Đại ca. làm sao huynh có thể tùy tiện giết người...

Khuôn mặt Vũ Phúc trắng bệch, vẻ mặt trách cứ nhìn huynh trưởng, khó thể tưởng tượng.

Một cường giả Hợp Thể trung kỳ không ngờ bị Vũ Dương giết chết bằng độc trong một chiêu.

Giết bằng độc.

Hắn dùng chính là độc!

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, lại lạnh lùng nhìn phía Vũ Dương:

- Các hạ là khách, ở Tiên Đạo Tông ta tùy tiện động thủ giết người, có phải có chút không ổn?

Vừa rồi Vũ Dương này đột nhiên ra tay, một chiêu trí mạng, hoàn toàn ra ngoài dự đoán mọi người, Ngay cả Dương Phàm đều không kịp ngăn cản.

- Hừ. ta sớm nhìn hấn phát chán. Người chậm trễ kế hoạch của chúng ta đều phải chết!

Vũ Dương vung tay áo, vết máu trên mặt đất trống rỗng bốc hơi, biến mất không thấy.

Trong đại điện, không nhiễm một hạt bụi, rực rỡ hẳn lên. khó có thể tưởng tượng vừa rồi ở trong này từng xuất hiện một vụ án mạng.

- Dương tông sư. như vậy có phải thích hợp? Người này chưa bao giờ xuất hiện ở Tiên Đạo Tông, cũng sẽ không cùng các người có bất kỳ liên can gì.

Khóe miệng Vũ Dương nhếch lên một tia cười tà.

Dương Phàm đối với người này chán ghét cực kỳ. vì ý thích của bản thân giết một người không chút liên quan, hơn nữa trong mắt không có bất kỳ một tia dao động.

- Đủ rồi...

Thanh âm nữ nhân áo vàng càng lạnh đậm truyền đến. nhướng mày. đối với hành vi của Vũ Dương tựa hồ không vui

- Dạ, Hoàng tiền bối.

Vũ Dương đột nhiên nin lên. thời điểm bị ánh mắt nữ nhân áo vàng đảo qua, cảm giác mình đã đi dạo Quy môn quan một vòng.

- Nếu Không phải nhờ Được Thánh Tông cùng ta có chút sâu xa, bán trường lão sớm nên phế bỏ tu vi của người.

Trong đôi mắt sáng như nước của nữ nhân áo vàng toát ra một tia lạnh lẽo.

Vũ Dương nghe vậy, trên trán mồ hôi lạnh.

Đối với nữ nhân áo vàng tự xưng “Trưởng lão” này, lai lịch của nàng Ngay cả bán thân Vũ Dương cũng không biết, Ngay cả mẫu thân hắn được tôn là Đại trưởng lão của Được Thánh Tông cũng biết rất ít.

Sau đó. Vũ Phúc áy náy cười, thẳng thắn thành khẩn nói:

- Dương Được sư, Được Thánh Tông ta có một vị trưởng bối địa vị cao thượng tại trăm năm trước bất hạnh gặp nạn, thi thể bào tồn đầy đủ. Chúng ta không tiếc từ Ngoại hải vực chạy tới Đại Tân, chính là vì mời ngài đi hồi sinh vị trưởng bối này.

- Được Thánh Tông?

- Được Thánh Tông ở Bồng Sơn Đảo. Nam Hải Vực. Nơi đó là Thánh địa đạo nổi tiếng Ngoại hải.

Vũ Phúc mỉm cười giải thích.

Dương Phàm nghe vậy khuôn mặt lộ vẻ trầm tư.

Nếu muốn hắn theo những người này đi tông môn Ngoại hải vực. đích xác không quá yên tâm.

Dù sao đối với Ngoại hải vực. Dương Phàm hiểu biết có hạn.

- Dương nhiên, nếu Dương đạo hữu không yên tâm, có thể cho mượn Hoàn Hồn Pháp Đan dùng một chút, thuận tiện từ trên tay người giao dịch một ít Thiên Nhất Hồn Thủy.

Lúc này Vũ Dương cũng mở miệng.

Bởi vì vị Hoàng tiền bối kia không biết là không biết nói gì hay là khinh thường nói chuyện, vẫn giữ vẻ trầm mặc.

Dương Phàm chấn động tâm thần, hàm nghĩa trong lời nói Vũ Dương này có chút bất thiện, hùng hổ dọa người.

Hoặc là đi theo bọn họ, hoặc là giao Hoàn Hồn Pháp Đan cùng Thiên Nhất Hồn Thủy.

Đích thật là bá đạo.

- Nếu Dương mỗ không muốn thì sao?

Dương Phàm nói cười tự nhiên.

- Dương Dược sư, tin tưởng người sẽ nguyện ý, nếu không chúng ta chỉ có thể dùng sức mạnh mang người đi.

Trong mắt Vũ Dương lóe hàn quang:

- Đây là mệnh lệnh của Đại trưởng lão.

- Nào có lý đó!

Tiếng cười lạnh của Dương Phàm giống nhũsấm rền nổ vang trong đại điện.

- Động thủ!

Trong mắt Vũ Dương chợt lóe hàn quang, cong tay khẽ búng, một đạo hào quang màu tím như tia chớp bắn trúng Dương Phàm.

`m!

Dương Phàm vung một tay. đón lấy hào quang màu tím này, lập tức thấy một cỗ độc lực kinh thế hãi tục xâm nhập toàn thân.

Cho dù hắn là thần thể Thánh Nông cũng thiếu chút nữa ăn không tiêu.

Sau khi trúng độc thuật này, pháp lực trong cơ thể Dương Phàm lập tức hóa giải, đột nhiên há mồm, một mảnh xà yên màu đen phun ra bức lui hai người Vũ Dương. Vũ Phúc.

- Làm sao có thể? Không ngờ hắn một hơi luyện hóa tử trụ độc quang của ta!

Vũ Dương hoảng sợ đến cực điểm.

Vũ Phúc cũng lộ vẻ kinh dị. V thuật của Dương Phàm so với trong tưởng tượng của nàng cao minh không biết bao nhiêu lần.

- Với lực lượng hai người các hạ. muốn mạnh mẽ mang Dương mỗ đi. chỉ sợ sẽ rất khó.

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Dương Dược sư, lần này chỉ sợ đành khuất tất người!

Trong mắt nữ nhân áo vàng lộ ra một tia xin lỗi cùng bất đắc dĩ, thở dài một tiếng.

Bá!

Nữ nhân áo vàng biến mất không thấy.

- Không tốt! Là thuấn di...

Dương Phàm biến sắc, chỉ cảm thấy một mùi thơm nữ nhân kỳ dị quanh quẩn bên cạnh.

Ba

Bàn tay ngọc thon dài của nữ nhân áo vàng kia đánh lên lưng Dương Phàm.

Dương Phàm phản ứng cực nhanh, lập tức vận chuyển pháp lực hùng hậu toàn thân chống lại.

Nhưng Ngay sau đó. sắc mặt hắn đại biến, toàn thân pháp lực bị giam cầm. không thể động đậy!

893. Chương 845: Nam Hải Vực

Toàn bộ quá trình ra tay chỉ trong thời gian một hô hấp, không dính một tia khói lửa nhân gian.

Trong một chiêu khổng chế Dương Phàm, không có bất kỳ một tia giãy dụa phản kháng.

Thực lực như thế, quả thật chưa từng nghe qua.

Hai huynh muội Vũ Dương Vũ Phúc bị khói độc bức lui, trên mặt hiện vẻ kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Vị Hoàng trưởng lão thần bí này một đường đi cùng bọn họ. chi tiết chân chính ai cũng không biết.

Mà vừa rồi ra tay, trực tiếp thi triển thần thông “Thuần di”, một chiêu giam cầm pháp lực Dương Phàm.

Thủ đoạn như thế, nghiêm nhiên đạt tới độ cao cường giả đứng đầu Ngoại hải vực thậm chí là đứng đầu một giới.

Bởi vì theo bọn họ biết, có thể thi triển thần thông Thuần di. ở Ngoại hải vực trừ Tán tiên tam kiếp trở lên. chỉ có cường giả Độ Kiếp Kỳ trở lên mới có thể làm được.

Sắc mặt Dương Phàm đại biến, toàn thân pháp lực bị giam cầm. đứng tại chỗ cũng không hành động khinh suất.

Trong đầu hắn suy nghĩ bay vút. cân nhắc thực lực nàng này. vì sao bị một chiêu không chế.

Một là tu vi nàng này sau không lường được, đột nhiên thi triển Thuần di. hắn bất ngờ không kịp phòng bị.

Hai là lúc dùng pháp lực hùng hậu bản thân chống cự, vẫn gặp thất bại.

Cho dù ở Đại Tẫn, đám cường giả Ngoại hải vực này bị hạn chế tu vi. nhưng cũng không bị ảnh hưởng nếu vận dụng thiên địa pháp tắc.

Thần thông Thuần di này. là căn cứ linh ngộ nhất định đối với pháp tắc không gian, tu vi đạt tới Độ Kiếp Kỳ trở lên mới có thể sử dụng.

Mà sau đó lấy pháp lực bán thân phản kháng, nữ nhân áo vàng này có thể vận dụng pháp lực thậm chí còn ít hơn Dương Phàm.

Nhưng là một phần pháp lực của nàng này có thể sánh với mười phần của Dương Phàm.

Đây là một loại áp chế về cảnh giới, linh ngộ thiên địa pháp tắc càng sâu.

Cho nên. mặc dù tu vi nàng này bị áp chế ở Hợp Thể trung kỳ đỉnh, lại vẫn có thể khống chế Dương Phàm.

Đương nhiên, nàng giam cầm pháp lực của Dương Phàm chỉ là một biểu tượng.

Dù sao pháp lực của Dương Phàm không thể cân nhắc theo lẽ thường, ngoài ra tám tầng phong ấn trong Thủy Hồn Giới giấu ở trong hải dương màu lam mệnh mông.

- Hoàng tiền bối thật là pháp lực thông thiên địa. dĩ nhiên là thể ngoại cao nhân Độ Kiếp Kỳ.

Vũ Dương vẻ mặt cung kính, nịnh nọt nói. trong mắt lộ vẻ kính sợ.

Theo biểu hiện vừa rồi của Dương Phàm mà xem, nếu muốn khống chế. lấy lực lượng hai người bọn họ sẽ hết sức khó khăn.

- Xin Dương trưởng lão thứ lỗi. tiểu nữ tử hàng năm ẩn cư không ra. nếu không phải người muốn hồi sinh có sâu xa với tạ cũng không theo hai tiểu bối này cùng đến.

Nữ nhân áo vàng đứng bên cạnh phía sau lưng Dương Phàm, một làn hương thơm kỳ dị vờn quanh thân, giống như mùi u lan thấm cốt.

Nàng này trên mặt có lụa trắng che giấu, thanh nhã thoát trần, thân thể như đứng trong sương mù mông lung, chỉ có cặp mắt sáng trong như nước, yên lặng cơ trí ẩn chứa trí tuệ vô hạn.

Nếu luận khí chất, nàng này dường như hồn hợp khí chất của Vân Vũ Tịch. Vũ Văn Hâm. Dương Tuệ Tâm. lại càng lộ vẻ mông lung mơ hồ.

Đáng tiếc một tầng lụa trắng che mặt. che giấu tuyệt thế phương dung.

- Hoàng tiền bối. có thể cho ta soát người, chỉ cần mượn Hoàn Hồn Pháp Đàn cùng Thiên Nhất Hồn Thủy của hắn, với V thuật của mẫu thân ta cũng nắm chắc bảy tám phần hồi sinh Dược Thánh tiền bối.

Vũ Dương để nghị, cũng tới gần Dương Phàm.

- Đứng lại.

Đôi mày thanh tú của nữ nhân áo vàng khẽ nhíu, cách không cong tay diêm một cái. cũng không thấy bất kỳ pháp lực dao động, toàn thân Vũ Dương đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Định Thân Thuật.

Một chân Vũ Dương giơ lên giữa không trung, một tay đưa tới Dương Phàm, tư thế xấu xí buồn cười, cứng đờ tại chỗ.

- A!

CỔ nương Vũ Phúc kia mặt hoa thất sắc, không biết làm sao.

- Ha ha, xem ra Hoàng tiền bối thần phạt cao cả. cũng khinh thường ức hiếp tiểu bối như ta.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, bộ dạng nắm chắc đứng yên tại chỗ.

Hắn đã đoán ra. nữ nhân áo vàng này ở vào một độ cao bản thân khó thể thăm dò. việc vô cớ ức hiếp tiểu bối này bình thường khinh thường không thêm làm.

Còn nữa, giờ phút này pháp lực Dương Phàm bị giam cầm. chỉ là một biểu tượng.

Công pháp hắn tu luyện há có thể cân nhắc theo lẽ thường. Bất kể là Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới hay là đoàn Liên Hoa Tam sắc do ba Hoán Thiên Nha dung hợp, ẩn chứa pháp lực huyền ảo đều cực kỳ đáng sợ.

Pháp lực Dương Phàm bị phong bế. chỉ là một tầng ngoài cùng nhất, muốn xông phá tầng gông cùm xiềng xích này chỉ cần thời gian mấy hô hấp.

- Người thật ra là một người thông minh, có thể theo tiểu nữ đi Ngoại hải vực một chuyến hay không? Một khi xong việc, ta thiếu người một cái nhân tình, như thế nào?

Nữ nhân áo vàng mỉm cười tán thưởng nói.

- Dương mỗ đang định đi Ngoại hải vực. theo chư vị cùng đi cũng không ngại. Tuy nhiên. Ngoại hải vực cường giả vô số, người tu vi cao hơn ta chỗ nào cũng có. Đến lúc đó không biết Hoàng tiền bối có thể bảo toàn an nguy của Dương mỗ?

Dương Phàm sắc mặt bình thản nói.

- Điểm ấy Dương đạo hữu yên tâm. Chỉ cần có tiểu nữ. Ngay cả nhân vật cấp bậc Chí Tôn Nội Hải (Nguyên văn - Có lẽ là Ngoại hải mới đúng) đích thân tới. cũng sẽ không để Được sư bị thương tổn.

Trong lời nói nữ nhân áo vàng mơ hồ có một loại ngạo ý cùng tự tin.

- Vậy là tốt rồi. Xin Hoàng tiền bối giải phong pháp lực của ta, Dương mỗ theo các vị cùng đi cũng không có gì tổn thất.

Dương Phàm không chút để ý nói.

- Được, vậy làm phiền Dương đạo hữu!

Bàn tay ngọc của nữ nhân áo vàng khẽ điểm, giải phong pháp lực Dương Phàm bị giam cầm.

Pháp lực trong cơ thể Dương Phàm lại vận chuyển thông suốt, mà mùi thơm nữ nhân phía sau gần trong gang tấc.

“Nếu nhân cơ hội này. đột nhiên phản kích..

Ý niệm này chợt lóe trong đầu Dương Phàm rồi biến mất.

Tuy nhiên hắn chung quy không lựa chọn cách này, không nói cơ hội nhỏ bé, hơn nữa Dương Phàm cũng không muốn phiền toái lưu lại Tiên Đạo Tông.

Là địch là bạn. tới Ngoại hải vực rồi tính.

- Hiv vọng Dương Được sư không nên động tâm tư gì là hơn. Chỉ cần theo ta làm xong việc này. bảo đảm người bình yên vô sự, sau này cũng thiếu người một cái nhân tình.

Trong lời nói nữ nhân áo vàng có ý cảnh cáo.

Trong lòng Dương Phàm dường như có một loại ảo giác, chẳng lẽ nữ nhân áo vàng này cảm ứng được ý niệm trong đầu hắn?

Sau đó. nữ nhân áo vàng cách không giải Định Thân Thuật cho Vũ Dương, khoan thai

nói:

- Nếu Dương Được sư ở tông phái còn có chuyện gì chưa an bài ổn thỏa, có thể lưu lại thêm mấy ngày.

- Không cần. Dương mỗ đã chuẩn bị thóa đáng.

Thần thức Dương Phàm đảo qua Tiên Đạo Tông, muội muội cùng Thi Dao đều đang bế quan, vì thế truyền âm cho Nam Cung Hạm:

- Hôm nay ta theo mấy người này cùng đi Ngoại hải vực, hết thấy đều ổn, không cần lo lắng.

Có liên quan đến tình cảnh hiện tại của mình, Dương Phàm không nhiều lời vô ích. miễn cho thần hữu lo lắng.

Vút Vút Vút Vút!!!

Sau đó. bốn đạo độn quang từ trên không Tiên Đạo Tông bay vút qua, bay về phía nam bộ đại lục.

Sau khi rời Đại Tàn, bay qua một vùng hoang dã dài dằng dặc. tiến vào Tu Tiên giới Nam Tàn.

Trạng huống Tu Tiên giới Nam Tàn tương tự Bắc Tàn. Dương Phàm cũng là lần đầu trải qua, nhìn qua vài lần cũng không lưu lại.

Sau khi trải quangm Tàn, lại là một nơi hoang dã càng thêm rộng lớn.

Cái gọi là hoang dã. đa phần là thiếu dấu chân người, hoặc có yêu thú chiếm cứ. Trong

đó cũng CÓ quốc gia linh tinh, nhưng phần lớn không hình thành văn minh tu tiên, chỉ vven vẹn là quốc gia nhân loại bình thường.

Nơi hoang dã sau khi qua Nam Tàn dài đến đáng sợ.

Lấy tốc độ phi hành của mấy người Hợp Thể trung kỳ, ước chừng phi hành mấy năm, ở phía trước là một hải vực rộng lớn vô tận.

- Rốt cục đến Nam Hải.

Trên mặt Vũ Phúc lộ ra vài tia vui sướng.

- Khôngbiết Ngoại hải vực này rốt cục phần chia nhưthế nào?

Dương Phàm tò mò hỏi.

Trong mấy người chỉ có Vũ Phúc này tính cách thiện lương, dễ nói chuyện.

Vũ Phúc hơi kích động liếc mắt nhìn hắn, tim như hươu nhảy, vội vàng đáp:

- Toàn bộ Ngoại hải vực chia làm Đông Hải Vực, Tây Hải Vực. Nam Hải Vực. Xưng hô về phương vị này cơ bản phân chia theo tiêu chuẩn Đông Thắng Đại Lục. Tỷ như Đông Hải Vực là ở phía đông đại lục, cho nên xưng là Đông Hải Vực. nơi đó là địa bàn yêu tộc. từ nhân vật thần thoại Cửu Thiên Long Vương của Ngoại hải vực thống trị.

- Tây Hải Vực ở phía tây đại lục. do thế lực nhân vật thống trị, hai thế lực mạnh nhất là Vô u Cung cùng Đạo Thiên Môn. Vô u Ma Hoàng của Vô u Cung là đại tông sư ma đạo của Ngoại Hải, thông kim bác cổ.

đem Cửu u Ma Công năm đó Cửu u Ma Quân lưu lại t hay đôi thành một bộ ma công mới. xưng là Vô u Thán Công...

- Nam Hải Vực ở phía nam đại lục. nơi này là địa phương hỗn loạn nhất Ngoại Hải. yêu tộc cùng nhân loại cùng tồn tại. yêu ma quỷ đạo. mọi thứ đều có. Tuy nhiên trong đó. do hai liên minh lấy Vô Tuyệt Kiếm Hoàng cùng Thiên Mị Xà Hậu thống lĩnh, địa vị ngang nhau.

Vũ Phúc cũng giản lược nói một lần tình huống Ngoại Hải vực.

- Vô Tuyệt Kiếm Hoàng?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, khẽ gật đầu hỏi:

- Nói như vậy. nơi chúng ta hiện tại tiến vào chính là Nam Hải Vực hỗn loạn nhất?

Vũ Phúc cho rằng Dương Phàm lo lắng an nguy bản thân, cười xinh đẹp:

- Dương Dực sư đừng lo. Cho dù là Ngoại Hải vực, có thể bước vào Thông Thiên tam giai cũng là số ít. Chúng ta đi lại ở hải vực. bình thường sẽ không gặp chuyện gì, huống chỉ còn có Hoàng tiên bối cùng đi.

Tiến vào phạm vi Ngoại Hải vực, một cỗ khí tức thái cổ mệnh mong vọt vào tầm nhìn Dương Phàm.

Một vùng hải vực vô tận kia từ gần đến xa, từ màu xanh thẳm biến thành màu lam sẫm. cuối cùng chuyển thành một mảnh tối đen. cùng vòm trời hòa hợp làm một thể.

So ra. hà lưu lục địa thậm chí là Nội Hải đều là nhỏ bé không đáng kể.

Trong truyền thuyết, diện tích Ngoại Hải vực là ngàn vạn lần lục địa, hơn nữa còn kéo dài đến cuối một giới này.

Đây có lẽ không phải hư ngôn.

Dọc theo đường đi, cũng trải qua nhiều hòn đảo. gặp được một ít tu sĩ.

Chính như lời Vũ Phúc nói, tu sĩ Thông Thiên tam giai mặc dù dôi mắt khắp Ngoại Hải vực cũng coi như số ít.

Tu sĩ gặp được trên đường đều là hạng Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần.

Mỗi khi cường giả Thông Thiên tam giai vút qua trời cao. thường thường có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt hâm mộ và kinh sợ.

Dương Phàm cùng Vũ Phúc một đường trò chuyện nói cười, rất là vui vẻ.

Vũ Phúc dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, khí chất thanh lịch, đôi mắt sáng như sao. là một giai nhân khó được.

Nhưng là nàng cũng khó thoát khỏi mị lực trên thân Dương Phàm vẫn Hoa trung kỳ phát ra, ánh mắt ngẫu nhiên gặp nhau, có chút xấu hổ, cực kỳ động lòng người.

Vũ Dương thấy tình hình này càng sinh ra địch V mãnh liệt với Dương Phàm.

Nếu không phải Hoàng trưởng lão đi theo, bản ý của hắn là giết chết Dương Phàm, cướp đi Hoàn Hồn Pháp Đan cùng Thiên Nhất Hồn Thủy.

Hắn ở Tiên Đạo Tông đợi đến mấy năm, Dương Phàm mới xuất quan ra gặp. lúc trước động thủ giết người trong đại điện, động thủ với Dương Phàm lại xem nhẹ thực lực đối phương, không thành công.

“Hừ, Dương tiểu tử, đừng mơ có chủ ý với muội muội ta!”

Vũ Dương ngậm dùng thần niệm truyền âm, lãnh đạm nói:

- Nghĩa mẫu ta sớm quyết định gả muội muội cho con trai đại đảo chủ Bồng Sơn Đảo. Nếu ngươi có một tia ý tưởng xằng bậy, liền chờ đợi kết cục vạn kiếp bất phục.

- Còn nữa. Nếu lúc ngươi hồi sinh Dực Thánh tiền bối, xuất hiện sơ sẩy gì, cũng đừng mơ toàn thân trở ra Nam Hải Vực. Nếu thức thời, sau khi đến Bồng Sơn Đảo, giao Hoàn Hồn Pháp Đan cùng Thiên Nhất

Hồn Thủy ra, do Dược Thánh Tông chúng ta chủ đạo nghi thức hồi sinh, mẫu thân đại nhân sẽ cân nhắc tha người một mạng.

Vũ Dương lạnh lùng uy hiếp nói. đương nhiên có Hoàng trưởng lão ở đây. hần chỉ dám dùng thân niệm truyền âm.

894. Chương 846: Nguy Cơ Chân Chính.

Trong lòng hần có chút nghi hoặc, Dược Thánh Tông này xa ngàn vạn dặm, phái người tới tìm mình, biểu hiện mặt ngoài là vì hồi sinh một đại nhân vật trong tông.

Nhưng là từ thái độ hành vi của Vũ Dương, có thể thấy căn bản không có thành ý, ngược lại ngầm có sát khí, càng thêm nhóm ngó Hoàn Hôn Pháp Đàn cùng Thiên Nhất Hồn Thủy trong tay Dương Phàm.

“Chẳng lẽ Dược Thánh Tông này căn bản không tính hồi sinh đại nhân vật Dược Thánh Tông kia?”

Trong lòng Dương Phàm bỗng nhiên phát lạnh.

Đây là một kết quả phóng đoán xấu nhất.

Nếu quá thật như thế, Dương Phàm lại càng phải thêm cẩn thận.

Mặc dù nữ nhân áo vàng hứa hẹn bảo vệ hần toàn thân trở ra, nhưng chung quy là người ngoài.

Tại hải vực xa lạ này. muốn chân chính sinh tồn vẫn phải dựa vào bản thân, người khác dù mạnh thế nào cũng chỉ có thể chiếu cố nhất thời.

Thấy bộ dạng Dương Phàm không thêm để ý, trong mắt Vũ Dương thoáng hiện hàn quang.

Vũ Phúc có chút tức giận tròng mắt nhìn hần, thân niệm truyền âm:

- Đại ca. vì sao huynh không thể hòa hợp với Dương Dược sư? Hần ý thuật cao siêu, hơn xa trưởng lão bình thường tông ta, nhân vật như vậy hần là phái mời chào mới đúng.

Vũ Dương nghe vậy. không khỏi ngẩn ra, chợt lạnh lùng cười:

- Muội muội, người quá đơn thuần thiện lương, bị tiêu bạch kiêu này mê hoặc.

- Còn nữa, nói cho người. Hồi sinh Dược Thánh đại nhân, việc này cũng không đơn giản như tưởng tượng của người. Lần này dẫn người cùng đi. vốn định ma luyện tâm cảnh của người, nhưng là người quá khiên đại ca thất vọng rồi.

Ánh mắt Vũ Dương nhìn về phía Dương Phàm giống như nhìn một người chết.

Nữ nhân áo vàng, dáng người trác tuyệt quanh quẩn trong sương, ở phía trước dẫn đường không nhanh không chậm, cũng căn bản không chút ý đấu tranh tâm lý của mấy người phía sau.

Có lẽ nàng đã đạt tới một độ cao nào đó, hết thấy đều có vẻ vân đạm phong khinh.

Dương Phàm rốt cục không tìm nổi tò mò. dò hỏi:

- Dương mỗ vẫn ở Đại Tàn, nghe nói đến cảnh giới “Tán tiên”, nhưng chưa từng ra mắt. Đặc biệt thỉnh giáo tiền bối một chút.

Bởi vì ở Đại Tàn căn bản chưa từng thấy Tán tiên.

Mà lúc trước ở Thiên Lan Điện. Kiếm Hoàng thực lực khủng bố, nghe ý tứ của hần dĩ nhiên là hàng ngũ Tán tiên.

- Tán tiên, chỉ dưới một loại tình huống mới có thể sinh ra. Đó chính là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ sau khi độ Thiên Kiếp thất bại mà sinh ra.

Nữ nhân áo vàng chậm rãi nói, đối với Dương Phàm coi như khách sáo.

- Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ sẽ gặp phải ba lần Thiên kiếp mới có thể đạt tới đại viên mãn, cũng tiến vào bán tiên Đại Thừa Kỳ. Ba lần thiên kiếp này. uy lực lần sau đáng sợ hơn lần trước, đôi mắt cô kim, người có thể vượt qua ba lần thiên kiếp. ít ỏi không có mấy. Mà một khi độ kiếp thất bại, cường giả Độ Kiếp Kỳ sẽ gặp phải hai loại tình huống. Một là hồn phi phách tán, chết dưới thiên kiếp. Hai là nhục thân vẫn diệt dưới thiên kiếp, thân hồn may mắn bò chạy, có thể tránh qua thiên lôi tẩy lễ, rồi trọng tổ thân thể tán tiên linh anh.

- Chỉ có dưới tình huống thứ hai, thần hồn được thiên lôi tẩy lễ. nhục thân vẫn diệt cùng với đại năng độ kiếp thành công cùng hồn phi phách tán chỉ cách nửa bước, mới có thể chuyển hóa thành “Tán tiên”.

Trong quá trình nữ nhân áo vàng giải thích, chẳng những Dương Phàm lắng nghe, Ngay cả Vũ Dương Vũ Phúc đều nghe rất chăm chú.

Dù sao, cho dù ở Ngoại Hải vực. Tán tiên cũng đa phần là giới hạn trong truyền thuyết.

Sau khi Vũ Phúc nghe xong, không khỏi tình ngộ:

- Nguyên lai Tán tiên là hình thành như thế. điều kiện lại hà khắc như thế. Trước kia tiêu nữ cho rằng, chỉ cần Nguyên hồn chạy thoát dưới thiên kiếp, có thể trọng tổ thân thể Tán tiên.

- Cảnh giới Tán tiên cũng có đến cửu trọng cửu kiếp. Tán tiên nhất kiếp, tu vi tương đương Nguyên Anh Kỳ. Trước lục kiếp, mỗi ngàn năm sẽ gặp một lần thiên kiếp. Một khi đạt tới Tán tiên lục kiếp, tu vi có thể so với Chân Tiên, về phần Tán tiên lục kiếp trở đi, gần như là chưa từng nghe qua.

Nữ nhân áo vàng nói tới đây, trong mắt mơ hồ mỉm cười.

Tán tiên lục kiếp, có thể so với Chân Tiên.

Trong lòng Dương Phàm gợn nên sóng gió ngập trời. Cảnh giới Tán tiên cũng có cửu trọng.

Dọc theo đường đi. phần lớn Dương Phàm cùng Vũ Phúc trò chuyện, đối với Ngoại Hải vực đã có hiểu biết sơ bộ.

Tuy nhiên, phạm vi Ngoại Hải vực thật sự quá lớn.

Ba người lấy tốc độ Hợp Thể trung kỳ, phi hành ước chừng mấy năm, còn chưa thấy mục đích chân chính.

Dọc theo đường đi. trải qua vô số hòn đảo. gặp phải người tu tiên càng là đến vài ức.

Có thể nói, số lượng tu sĩ Ngoại Hải vực ít nhất là vạn lần đại lục.

Linh khí nơi này so với Thánh địa tu tiên Đại Tồn hơn đến vài lần, nhưng linh khí tương đối cuồng bạo hơn một chút.

- Ngoại Hải vực cơ bản bảo trì môi trường tu tiên thời kỳ thượng cổ, chỉ là tài nguyên tu tiên càng ngày càng ít.

Vũ Phúc trả lời Dương Phàm như vậy.

Dương Phàm lập tức tình ngộ. Đại lục từng gặp đại chiến thám thiết, lại thêm Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận, linh khí càng ngày càng loãng.

Điều kiện tu tiên Ngoại Hải vực tốt như thế, tu sĩ lục địa đều không phải không muốn đi.

Lấy tốc độ phi hành của Nguyên Anh, từ đất liền đến Ngoại Hải vực, cho dù bỏ qua nhân tố tiêu hao pháp lực. ít nhất phải hơn ngàn năm, căn bản không hiện thực.

Chỉ có tu vi đạt tới gần trình, độ Thông Thiên tam giai, mới có tư cách kiếm đường đi Ngoại Hải vực.

Phi hành thông thả như vậy, chung quy khiến nữ nhân áo vàng có chút không kiên nhẫn.

Đến một ngày, bàn tay ngọc của nàng khê điểm, một vùng vân cảm màu sắc rực rỡ lơ lửng trước mặt. kéo dài đến bốn năm trượng.

- Các người đều đi lên.

Nữ nhân áo vàng nói.

Sắc mặt Vũ Dương mừng rỡ:

- Làm phiền tiền bối!

Mấy người ngồi trên vân cẩm màu sắc rực rỡ, một đạo hào quang rực rỡ như tia chớp chợt lóe qua trên không hải vực rộng lớn. hoàn cảnh chung quanh đều trở thành một đường kẻ bay nhanh về sau.

Vù vù vù!

Trên vân cẩm màu sắc rực rỡ có một màn hào quang màu lam. trong khi phi hành tốc độ cao ma sát cùng không khí sinh ra đốm lửa đủ màu chói mắt.

Dương Phàm triển khai thần thức, đều không thể rõ ràng nhận biết cảnh vật phía dưới, Bởi vì tốc độ di động quá nhanh.

Mọi người trên vân cẩm màu sắc rực rỡ chỉ cảm thấy kinh hãi cực kỳ.

Tốc độ phi hành này quá thật không thể đánh giá.

Trong lòng Dương Phàm không khỏi càng thêm tò mò: “Nữ nhân áo vàng này rốt cục là cường giả cảnh giới thể nào?”

Với tốc độ như thế. sau một thoáng phi hành đột nhiên giảm tốc. hải vực phía trước xuất hiện một hòn đảo không lồ. phạm vi chừng hai mươi vạn dặm.

Trên đảo một vùng lục V xanh ngắt, từ rất xa gần như có thể ngửi đến một cỗ khí tức thảo dược.

Trên không hòn đảo tiếng phá không liên tục vang lên. mỗi thoi mỗi khắc đều có rất nhiều người tu tiên bay qua.

- Ha ha ha... rốt cục tới Bồng Sơn Đảo.

Vũ Dương ngửa đầu thét dài một tiếng, giống như chim sổ lồng, vụng trộm liếc nhìn nữ nhân áo vàng.

Dọc theo đường đi. nàng này mang đến cho hắn áp lực quá lớn, thu liễm tới tận cùng.

Nhưng đi tới Bồng Sơn Đảo. về tới địa bàn của mình, hết thấy liền khác. Nơi này là Thánh địa được đạo. hòn đảo dạng lớn.

Nữ nhân áo vàng không chút biểu tình, thu vân cẩm màu sắc rực rỡ, dùng tốc độ bình thường bay về phía sâu trong Bồng Sơn Đảo.

Vũ Phúc giải thích cho Dương Phàm:

- ở Ngoại Hải vực. hòn đảo quy mô như thế này đa phần có ngàn vạn tu sĩ chiếm cứ. cũng thống lĩnh hải vực phạm vi hơn trăm ức dặm, cùng các hòn đảo trong đó.

- Bồng Sơn Đảo thuộc về liên minh nhân loại Nam Hải Vực. thuộc về hòn đảo dạng lớn. Trên đảo loại này đa phần có một Đại đảo chủ tọa trấn, đều là đại năng pháp lực vô biên.

Nghe xong Vũ Phúc giải thích, trong lòng Dương Phàm càng rò àng, liên tục nói lời cảm tạ.

Nam Hải Vực có hai thế lực lớn: liên minh nhân loại cùng liên minh yêu tộc.

Thủ lĩnh liên minh nhân loại là vương giả kiếm tu vô thượng của Ngoại Hải - Vô Tuyệt Kiếm Hoàng.

Sau khi tiến vào Bồng Sơn Đảo. tu sĩ phi hành không trung có mật độ thật lớn. tốc độ mấy người cũng không thể không giảm.

Liên tục vượt qua nhiều phường thị tu tiên cùng dãy núi lớn. phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn màu vàng nhạt.

Trên ngọn núi gieo trồng một loại dược liệu kỳ quái, mang theo một tia màu vàng, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lấp lánh rực rỡ.

- Đây không ngờ là Kim Diệu Hoa gần như tuyệt tích ở lục địa.

Dương Phàm hơi lộ vẻ kỳ dị.

Kim Diệu Hoa này có thể thay thế nhiều loại dược liệu, có hiệu quả đề thần thanh tâm. hơn nữa có hiệu quả nhất định, hấp dẫn linh khí móng mạnh.

Trên ngọn núi này khắp nơi gieo trồng Kim Diệu Hoa. tương đương với một Tụ Linh Trận thuần thiên nhiên.

- Dương Dược sư. đây là chủ phong của Dược Thánh Tông chúng ta. Tông này do Dược Thánh tiên bối khai sáng, chỉ có lịch sử hai ba ngàn năm, mà lại còn là khai tông đời thứ nhất...

Vũ Phúc lộ vẻ tự hào nói.

Thời gian hai ba ngàn năm, đối với tông phái đất liền mà nói xem như tương đối dài dòng, nhưng là đặt ở Ngoại Hải vực cũng không tính là gì.

Bởi vì sau khi bước vào Thông Thiên tam giai, thọ nguyên tăng nhiều, chi cường giả Hợp Thể Kỳ đã có thọ nguyên đến vài vạn năm.

Một tông phái, ba ngàn năm ở Ngoại Hải vực mới xem như truyền thừa một đời.

Mấy người vừa bước vào Dược Thánh phong, lập tức có người đi thông báo.

Không bao lâu, một nữ nhân cao quý mặc đồ màu tím hoa lệ dẫn theo bốn năm vị trưởng lão tông phái từ trong ngọn núi màu vàng nhạt bay ra, bốn phía vây quanh mấy trăm tu sĩ chấp pháp, thanh thế rất lớn.

- Nghĩa mẫu. Chúng ta đã mang cái tên truyền kỳ Dương Dược sư kia trong đất liền đến đây.

Vũ Dương đi lên nghênh đón. lập tức thi lễ nói.

Vũ Phúc mỉm cười thi lễ với mẫu thân, về trước mặt nữ nhân mặc đồ tím kia.

Dương Phàm nhìn nữ nhân đồ tím này, khuôn mặt nhu hoa như ngọc, xinh đẹp quyến rũ, dùng “chim sa cá lặn” đều không đủ để hình dung.

Nhưng trên người nàng này còn có một cỗ khí chất thánh khiết xuất trần, khiến loại mị lực từ bán thân nàng càng thêm không thể ngăn cản, quả thực là kết hợp của thiên sứ cùng ma quỷ. Vũ Phúc tuy rằng xưng nàng này là nghĩa mẫu, nhưng là xem tuổi hai người chẳng phân cao thấp, đều không quá hai mươi.

- Tiểu nữ Vũ Nghiên, Đại trưởng lão Dược Thánh Tông. Tên tuổi Dương Dược sư Ngay cả những người ở xa Ngoại Hải vực như chúng ta đều có nghe thấy, có thể thấy được uy thuật của các hạ.

Nữ tử đồ tím này cười xinh đẹp. trong khoảnh khắc tuyệt mỹ hấp dẫn, thậm chí khiến tâm thần Dương Phàm lay động.

- Vũ tiên bối khách khí rồi.

Dương Phàm bảo trì cung kính nên có, trong lòng chấn động. Nàng này có thể trở thành Đại trưởng lão một tông phái, chỉ sợ Không phải nhân vật đơn giản.

Đại trưởng lão Dược Thánh Tông - Tử Nghiên!

Đoàn hào quang Liên Hoa Tam sắc hỗn hợp trong cơ thể Dương Phàm thậm chí sinh ra một loại cảm ứng nguy cơ.

“Chẳng lẽ nguy cơ chân chính... đến từ nàng này!”

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ.

Mà giờ phút này. Đại trưởng lão Tử Nghiên đầy hứng thú đánh giá hắn.

Trong lòng Dương Phàm rung mình một cái, có một loại ảo giác trở thành con mồi của thợ săn.

- Mời hai vị khách quý.

Tử Nghiên thần nhiên đảo qua nữ nhân áo vàng một cái, thái độ lộ vẻ lãnh đạm, an bài chỗ ở cho hai người Dương Phàm.

Hơn nữa vào lúc an bài chỗ ở, nàng ta còn đặc biệt tách Dương Phàm cùng nữ nhân áo vàng ra.

Trong lòng Dương Phàm càng không yên. cảm ứng của hắn sẽ không sai. Nguy cơ chân chính đến từ nghĩa mẫu của Vũ Phúc, cũng chính là Đại trưởng lão tông phái này - Tử Nghiên!!!

895. Chương 847: Mị Tiên Hồn Hương Thể.

Đại trưởng lão Vũ Nghiên hứng thú như đang đánh giá Dương Phàm, đối với nữ nhân áo vàng thì thái độ hơi lạnh nhạt.

Điều này càng khiến Dương Phàm kinh ngạc, thật sự không hiểu được quan hệ giữa nữ nhân áo vàng này và Dược Thánh Tông.

Nếu không phải vì có quan hệ với nàng, chỉ bằng thực lực hai huynh muội Vũ Dương. Vũ Phúc thì muốn buộc hắn đi Ngoại Hải Vực quả là chuyện không thể.

Tuy nhiên, nữ nhân áo vàng này từ đầu tới cuối, ngoại trừ sự thần bí mông lung ra đều có vẻ rất lạnh nhạt, cũng chỉ bằng quan mà thôi.

Mặc dù Vũ Nghiên có ý an bài với việc tách nàng và Dương Phàm ra, nàng ta cũng không có chút dị nghị nào.

Ánh mắt Vũ Dương híp lại, hiện lên một tia âm hiểm đặc ý, khóe miệng hơi cong lên:

- Không hô là nghĩa mẫu, an bài nàng ta cư ngụ tại một nhánh núi cách Dược Thánh Tông tới bảy tám trăm dặm. Điều này khiến ảnh hưởng đối với kế hoạch của chúng ta thật sự nhỏ lại rất nhiều. Ngay cả dù nàng ta vừa bước vào cũng chưa chắc dám ở nơi này công khai ra tay với đệ tử Dược Thánh Tông ta!

Dương Phàm thấy nữ nhân áo vàng này không có gì dị nghị, định, nói lại thôi, bảo trì trầm mặc.

Trong lòng hắn thậm chí còn có ý tưởng rằng nếu Dược Thánh Tông này không có cường giả Độ Kiếp Kỳ tọa trấn, nữ nhân áo vàng này lại không ở bên cạnh, chính hắn có thể hoàn toàn nhân cơ hội này bỏ trốn.

Dù sao hắn vừa phát hiện ra cường giả cấp trưởng lão của Dược Thánh Tông cũng đều là tu vi Hợp Thể hậu kỳ mà thôi.

Cường giả Hợp Thể hậu kỳ ở Ngoại Hải Vực cũng coi như là cường giả đỉnh phong, hơn nữa không như ở Đại Tản, hoàn toàn có thể buông tay phồng chân, thực lực không thể coi thường.

Dư nhất mang tới cho Dương Phàm cảm giác nguy hiểm chính là Đại trưởng lão Vũ Nghiên này.

Là Đại trưởng lão. tu vi của Vũ Nghiên ít nhất là Hợp Thể đại viên mãn, thực lực so với những trưởng lão khác phải cao hơn một bậc.

Khi mặt trời đã xuống núi, Vũ Phúc cô nương lại vụng trộm mò xuống chỗ Dương Phàm.

- Vũ cô nương?

Dương Phàm hơi kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu.

Một đường đi tới. Vũ Phúc cũng rất tốt với Dương Phàm, thậm chí mơ hồ sinh ra chút cảm tình.

Đối với điều này. Dương Phàm cũng có thể lý giải đôi chút.

- Dương Dược sư, Ngày vẫn là sớm chạy trốn đi! Ca ca và nghĩa mẫu đều có sát ý với ngươi. Nếu ngươi ở lại Bồng Sơn Đảo. sớm muộn cũng khó thoát khỏi độc thủ...

Khuôn mặt Vũ Phúc phỉếm hồng, vẻ mặt lo lắng nói.

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Đa tạ một mảnh hảo tâm của Vũ cô nương, nhưng Dương mỗ hiện tại chưa thể chạy trốn được.

- Chá đến nơi rồi sao ngài còn không gấp?!

Vũ Phúc dường như còn sốt ruột hơn cả hẳn.

Dương Phàm cười khổ nói:

- Nếu như quả có nắm chắc, Dương mỗ tuyệt đối không lưu lại nơi này thêm chút nào cả!

Từ sau khi tấn chức Hoán Nha Kỳ, Dương Phàm có một cảm giác mẫn tuệ với tương lai.

Đặc biệt là sau khi đạt tới văn Hoa Kỳ, cảm ứng lúc trước khá bị động thì giờ đã Ngày càng rõ ràng.

Hắn có một loại trực giác rằng bản thân mình dù có thể tránh né được cơ sở của Dược Thánh Tông, cũng không thể thoát khỏi một cửa của nữ nhân áo vàng kia.

- Tuy nhiên, Dương mỗ cũng thấy rất kỳ lạ, Vũ cô nương sao lại dường như có thành kiến với huyti h trưởng và nghĩa mẫu của mình...

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Dược Thánh Tông lấy dược đạo V thuật làm cơ sở. Sự phụ của tiêu nữ chính là đệ tử đã chết đi kia của Dược Thánh tiên bối. Mà nghĩa mẫu và đại ca đều tinh thông hai đạo V độc, hơn nữa nghiên cứu đối với độc đạo đã đạt tới trình độ cực đáng sợ. Việc này từng khiến Dược Thánh lão sư rất phản cảm. đối với việc kế thừa Tông chủ vị cũng rất hối hận...

Thanh âm Vũ Phúc như nước chảy, trình bày lại tình huống đại khái của Dược Thánh Tông cho Dương Phàm.

Hóa ra, địa vị tối cao ở Dược Thánh Tông chính là Tông chủ khai sơn, lấy tên là Dược Thánh.

Đúng lúc này, từ bên ngoài truyền tới âm thanh phá không.

- Ha ha ha... Vũ mỗ đang muốn đi tìm Dương đạo hữu, không ngờ muội muội đã sớm tới trước một bước.

X ' • ỵ

Nhóm dịch THL Người dịch Matrixl612

Người tới chính là huynh trưởng của Vũ Phúc - Vũ Dương.

Cũng không đợi chủ nhân là Dương Phàm đồng ý, Vũ Dương trực tiếp tiến vào trong phòng khách. Khi ánh mắt hai huynh muội giao nhau, trong mắt Vũ Dương xẹt qua một tia lạnh lùng.

- Muội tới nơi này làm gì?

Vũ Dương trừng mắt nhìn muội muội một cái.

- Đại ca...

Vũ Phúc có chút bối rối, vẻ mặt hơi hoảng loạn.

- Dương Dược sư, nghĩa mẫu ta muốn một mình gặp người, thương nghị tới đại sự phục sinh cho Dược Thánh tiên bối.

Vũ Dương chợt ôn hòa nhìn Dương Phàm, ý cười trên mặt rất giả dối.

- Gặp một mình ta?

Dương Phàm gật gật đầu, bình tĩnh đáp lại. Hắn cũng đang muốn thăm dò về Dược Thánh Tông, ngoài ra cũng không thể từ chối lời mời của Đại trưởng lão được.

Trên mặt Vũ Phúc mang theo vài phần bất an, nhìn theo Dương Phàm đang theo sau đại ca phá không bay đi.

Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được hai mẹ con Vũ Nghiên hơn phần nửa là không có hảo tâm.

Hắn lập tức triển khai thần niệm, nhanh chóng tìm được liên hệ với nữ nhân áo vàng đang cư ngụ ở một dãy núi nhánh ở ngoài bảy tám trăm dặm.

Nữ nhân áo vàng này biết được chuyện, giọng điệu bình tĩnh, như không để ý nói:

- Người đi đi!

Nàng này không ngờ không tò thái độ gì, bộ dáng thực không quan tâm, dường như đem Dương Phàm tới Bồng Sơn Đào là đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Trên trán Dương Phàm lại nổi lên gân xanh. Nữ nhân áo vàng này quả có chút lãnh khốc.

Khi còn ở Dược Thánh, nàng ta hứa hẹn sẽ đảm bảo an toàn cho mình và thân nhân, hiện tại lại có bộ dáng như chẳng thêm quan tâm.

Sự giận dữ trong lòng cũng nhanh chóng được Dương Phàm lau đi, âm thầm thở dài:

- Như vậy cũng tốt. không tính nàng ta vào kế hoạch, hết thấy phải dựa vào chính mình!

r z ần? Ì 2. r 71 1

Vũ Dương dân Dương Phàm tới đình Dược Thánh Tông, là một mảnh thiên địa băng tuyết, tuyết vụ vờn quanh.

Trong một phủ đệ bị băng tuyết bao phủ. Vũ Dương dừng lại, đưa tay ý mời Dương Phàm đi vào.

Cảnh tượng trong động phủ này giống như một lâm viên, trồng vô số dược liệu, cây cối.

Dương Phàm cũng phát hiện có rất nhiều độc vật đã gần như tuyệt tích ở nhân giới.

Trong đó, một số loại độc vật có độc tính thậm chí đủ uy hiếp cường giả Thông Thiên tam giai!

Trong lòng hắn chợt ngưng trọng, đột nhiên nghĩ tới lời nói của Vũ Phức. Nàng ta vừa nói nghĩa mẫu và đại ca mình có trình độ cực cao trên Y đạo. cũng từng không được Dược Thánh tán thành.

- Dương tông sư đích thân tới động phủ của tiểu nữ, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này!

Một thân trang phục suất trần, quyến rũ vô thượng, Đại trưởng lão Vũ Nghiên xuất hiện, vẻ mặt rất nhiệt tình tiếp đón Dương Phàm.

Vũ Dương biết điều lui ra. trước khi đi, ánh mắt như lãnh mang quét qua người Dương Phàm.

“Vũ Nghiên này xưng mình là Dương tông sư?”

- Khi đề cập tới ba chữ “Dương tông sư”, Vũ Nghiên cố ý gia tăng âm điệu, thâm ý nhìn thẳng Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm chợt ngưng trọng. Nàng rõ ràng đang báo cho mình biết nơi này không phải là nội lục mà chính là Ngoại Hải Vực.

Không quản ở nội lục người đạt tới cảnh giới cao như thế nào. khi ra Ngoại Hải Vực rồi. tới địa bàn của ta, tốt nhất vẫn phải ngoan ngoãn một chút.

Mị nhân của Vũ Nghiên từ khi gặp mặt luôn dừng trên mặt Dương Phàm, chưa từng dời đi, trong lòng âm thầm suy tính:

“Đúng là nam nhân cực phẩm!”

Dương Phàm bị nhìn như vậy tất nhiên không cảm thấy tự nhiên.

Bỗng nhiên một cỗ ám hương thấm nhập nhân tâm ập tới.

Bàn tay hắn chợt cảm thấy lạnh lẽo. đã bị một ngọc thủ mềm mại không xương nắm lấy.

Dương Phàm chân động, theo bản năng muốn tránh né nhưng lại gặp phải một cô lực lượng âm nhu, nửa cánh tay run lên. mơ hồ mất đi cảm giác.

“Mùi hương trên cơ thể nàng ta có một loại thần thông khiến tâm thần con người hoảng hốt... Trong pháp lực của nàng ta cũng ẩn chứa một độc lực trí mạng...”

Dương Phàm không phản kháng, cứ vậy để nàng nắm lấy tay, đi vào một khuê phòng của nữ nhân.

Hắn vừa mới kháng cự loại thần thông khiến tâm thần và pháp lực chứa đầy độc tính này thì từ trong khuê phòng truyền ra một thanh âm khiến người ta phiêu phiêu dục tiên.

Bá!

Toàn bộ cảnh tượng trong khuê phong biến ảo thành một đại điện rực rỡ, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới.

Thần thức Dương Phàm đã không thể kết nối với ngoại giới.

Đây dĩ nhiên là một không gian linh vực độc lập.

Trong lòng Dương Phàm hoảng hốt.

- Hoan nghênh tiến vào không gian linh bảo Bích Linh Khuê của Nghiên nhi!

Thần thể mềm mại không xương của Vũ Nghiên lập tức áp vào người Dương Phàm.

Tâm thần Dương Phàm hơn phần nửa đã không thể ngăn cản được âm thanh công kích ẩn chứa trong không gian linh bảo này.

Ngoài ra, khi Vũ Nghiên tựa người vào hắn, mùi hương ẩn chứa thần thông trên cơ thể và pháp lực chứa độc lực đã hoàn toàn chế Trụ hắn.

Dương Phàm hít sâu một hơi, đơn giản không phản kháng, trước bảo tồn thực lực để nàng ta thấy khinh địch.

Trong lòng hắn âm thầm suy tính. Nàng ta tuy chỉ là một Đại trưởng lão của một tông phái bình thường Ngoại Hải Vực nhưng không ngờ trên người lại có không gian linh bảo.

Không gian linh bảo thuộc loại vô cùng thua thốt ở nhân giới, dù là cao nhân Độ Kiếp Kỳ cũng không hẳn có được.

Dương Phàm cướp đoạt toàn bộ Thiên Lan Điện, cũng chiếm được linh bảo thuộc loại không gian, nhưng đa phần chỉ là những vật phẩm phụ trợ.

Mà không gian linh bảo có thể vây khốn người như thế này Ngay cả Dương Phàm cũng không có.

- Người muốn làm gì...

Hồ Phi hô khẽ một chút, lúc này, tay hắn không tự chủ được đưa lên chạm vào vào bộ ngực ngạo nhân của nàng ta. Bộ ngực nàng phá khỏi quần áo mỏng tang, lộ ra bộ ngực trắng muốt và thân thể ôn hồng, cũng trần ngập về mị hoặc.

- Khách khách khách... Cực phẩm như ngươi quả thật hiếm gặp ở nhất giới, Nghiên nhi đương nhiên muốn ăn tươi ngươi rồi.

Quần áo của Vũ Nghiên rơi ra, như thủy xà, quần lấy người Dương Phàm, thanh âm tràn đầy mị hoặc.

Tâm thần Dương Phàm bị âm thanh kì dị kia khắc chế, thân thể bị pháp lực đầy độc tính và dị hương thân thể Vũ Nghiên áp chế, dần rơi vào hạ phong.

Thân thể hắn là Thánh nông thể, tuy có lực tự bảo vệ mình nhưng dục vọng nguyên thủy của hắn đã bị kêu gọi, nhanh chóng trần trụi quần lấy Vũ Nghiên.

Thân thể Dương Phàm linh động, trong linh đài lại rất thanh minh, trong lòng cũng âm thầm tính toán.

Hắn đang đoán dụng ý của Vũ Nghiên.

Từ khi tiến vào động phủ, đối phương không động tới việc Hoàn Hồn Pháp Đàn và Thiên Nhất Hồn Thủy chút nào.

Chẳng lẽ nàng ta đơn giản là coi trọng mình, muốn thân mật xác thịt như thế này.

Nếu quả thật như vậy thì Dương Phàm cũng chưa thấy có gì đáng ngại.

Trên thực tế. Dương Phàm cũng đã đoán đúng vài phần.

Vũ Nghiên đích xác nhìn trung hần, nhưng không phải chỉ đơn giản là thân mật xác thịt, nam nữ giao hoan.

Khi hai người đang giao hòa vào nhau, cùng nhau “kéo cày qua núi” thì tám linh Dương Phàm sinh ra cảnh báo.

Vũ Nghiên cũng không biết có loại thể chất nào, da trắng thịt mịn, toàn thân sinh hương. Khi cùng thân cận, thân thể dần bị hấp dẫn. rồi Ngay cả linh hồn cũng khó có thể kiểm chế.

Nếu cứ tiếp tục thế này. thân thể và linh hồn Dương Phàm sẽ sinh ra một loại ý lại không thể kháng cự, trở thành quan hệ nhũn bột.

- Cưng à... Nhanh thôi, cưng sẽ trở thành mv nô đặc lực nhất dưới tay Nghiên nhi. Có thể thân thiết với Mị Tiên Hồn Hương Thể duy nhất còn tồn tại ở Ngoại Hải Vực, một tiểu tu sĩ nội lực như ngươi cũng coi như không uông một đời...

Hơi thờ Vũ Nghiên như hương lan, thân thể tuyệt nhu. tuyệt mỹ không xương hoàn toàn quấn lấy Dương Phàm.

896. Chương 848: Ý Cảnh Vãn Hoa Trung Kỳ.

Tâm thần Dương Phàm chấn động. Y đạo của hần có thể nói là thông kim bác cổ. tự nhiên biết được loại thể chất đặc biệt trong truyền thuyết này.

Loại thể chất này đúng là vạn năm khó gặp ở Tu Tiên Giới, lại chỉ xuất hiện ở nữ giới.

Hồn hương thể này có được huyền diệu vô thượng, ngoại trừ khiến nữ nhân vô cùng mê hoặc thì còn có một đặc điểm là khi cùng nam giới “kéo cày qua núi” thì liên viên không thể khắc chế được dục vọng và sự ý lại, do đó nhớ mãi không quên, bị áp chế và ngoan ngoãn phục tùng.

Vũ Nghiên này không những có được thể chất kỳ diệu mà còn tu luyện một loại độc thuật khó lường, khiến uy lực của Mị Tiên Hồn Hương Thể được gia tăng gấp trăm gấp ngàn lần.

Có thể nói. ở một trình độ nhất định, Vũ Nghiên có được năng lực mê hoặc thiên hạ. Trừ khi nam nhân có tu vi vượt xa nàng ta mới miễn cưỡng kháng cự được.

Tinh thần Dương Phàm gần như bị lạc vào trong đó. may mắn ở linh đài vẫn còn một tia thanh minh.

Hần lúc đầu nghĩ rằng nàng ta chủ động như vậy đã khiến mình lâm vào hoàn cảnh xấu, đơn giản không toàn lực phản kháng, bảo tồn dư lực.

Nhưng càng lâu. hần rốt cục lại bị thần thể tuyệt thế vô song này hấp dẫn.

Dương Phàm sớm không phải là lần đầu tiên “kéo cày qua núi”, nữ nhân từng quan hệ với hần có ai mà không phải là mỹ nhân tuyệt sắc?!

Nhưng đây là lần đầu tiên hần hưởng thụ thần thể tuyệt thế như thế này!

Vũ Nghiên thịt trắng da mịn, so với ta lựa còn mềm mại hơn. về phương diện này nàng có thể so với Vân Vũ Tịch, Lệnh Hồ Tiểu Tịch, thậm chí còn chưa bằng được.

Nhưng luận về nhu tính thì không một nữ nhân nào có thể sánh được với Vũ Nghiên.

Toàn thân nàng nhu nhược như hoàn toàn không xương, dường như chỉ được tạo thành từ nhục thịt, thân thể như nước.

Dương Phàm cùng nàng giao hoan thậm chí cảm giác vô cùng hòa hợp.

Mà chỗ chân chính kỳ diệu là với thể chất đặc biệt của Vũ Nghiên, khi vuốt ve ma sát lại sinh ra những thể nghiệm kỳ diệu, khiến người ta mê đắm, dần sinh ra suy nghĩ ý lại, dục vọng Ngày càng mạnh mẽ. thật khó khắc chế.

Ngoài ra, trong thể chất đặc biệt của Vũ Nghiên còn phát ra ám hương, làm cho tâm thần người ta thà lòng, định lực giảm xuống. Dù không phải là xuân dược như lại còn mạnh hơn gấp trăm gấp ngàn.

Cuối cùng là công pháp đặc biệt mà Vũ Nghiên tu luyện, một thân pháp lực đầy độc tính, khiến sự mị hoặc và thể chất thần kỳ của nàng được phát huy tới cực cao.

Nháy mắt Dương Phàm đã phân tích tình huống đại khái, không khỏi hít sâu một hơi lãnh khí.

Nhưng lúc này, đối diện với khối thân thể trên cả tuyệt vời này, sinh ra một loại mê luyện, ý lại, gần như chưa thể khắc chế.

Không phải là Dương Phàm không muốn chống cự mà thời gian lúc này đã là quá muộn.

Tu vi cảnh giới của Vũ Nghiên hơn xa Dương Phàm, lại có được thể chất kỳ diệu, càng quan trọng hơn là lúc này lại ở trong không gian linh bảo của nàng. Thanh âm kỳ dị kia không biết từ đâu truyền tới, khiến tinh thần lực của hắn đả bại khắc chế hơn phần nửa.

“Nếu cứ như thế này, ta sẽ chân chính bị nàng ăn tươi nuốt sống, hoàn toàn không muốn rời xa thân thể nàng ta, ngoan ngoãn phục tùng, gần như là nô bộc!”

Trong lòng Dương Phàm sinh ra cảnh báo.

Giờ phút này, sự thanh minh còn hiện ra trong linh đài hắn, hắn còn cơ hội kháng cự.

Nhưng Dương Phàm thậm chí không sinh ra nổi ý muốn kháng cự.

Nếu Ngay từ đầu kháng cự thì hắn ít nhất có năm thành cơ hội.

Nhưng Dương Phàm lúc đầu có ý nghĩ bảo tồn thực lực. đương nhiên cũng ôm tám lý giả vờ không kháng cự cho nên không phản kháng lại.

Một mỹ nữ như thế này tự dâng hiến, hắn bình thường sẽ không cự tuyệt.

Đủ loại nhân tố này khiến Dương Phàm lúc này lâm vào cục diện mà bản thân hắn cũng khó lòng đánh giá được.

Giờ phút này, hắn làm sao có thể xoay chuyển cục diện bị biến thành nô bộc.

Lúc này, trong linh đài vẫn kiên cường một tia thanh minh, lực lượng Thủy Hồn Giới được vận Chuyển toàn thân.

Dù vậy, suy nghĩ của Dương Phàm chỉ thanh tỉnh hơn một chút, vẫn chưa thể kháng cự lại sự mê hoặc của thân thể Vũ Nghiên, đang vô cùng dục vọng, hôn hít, vuốt ve mỗi tấc thịt mảnh da của nàng ta.

Càng phản kháng, loại dục vọng này càng thêm mãnh liệt.

Đột nhiên, linh quang trong đầu Dương Phàm chợt lóe lên:

- Ta tu luyện Tiên Hồng Quyết, mọi thứ đều tuần hoàn tự nhiên. Loại dục vọng này vốn thuộc về thể xác, ta nếu thông theo tự nhiên thì nước chảy thành sông không? Còn nữa, vẫn Hoa trung kỳ tương đương với thời khắc sinh mệnh huyền mỹ nhất. Loại ý cảnh tráng mỹ thông theo tự nhiên này so với bất kỳ sự hấp dẫn nào đều mạnh hơn!”

Dương Phàm lại thể ngộ ý cảnh vẫn Hoa trung kỳ.

Thân thể và đại bộ phận tâm thần của mình đã hoàn toàn mê đắm vào mùi hương và thân thể Vũ Nghiên, mà chỉ còn một tia thanh minh đang dần dần suy nghĩ.

Bỗng nhiên, pháp lực trong cơ thể Dương Phàm sinh ra biến hóa huyền diệu, thân thể và tinh thần không hề phản kháng, truy cầu theo dục vọng đối với mỹ nhân.

Trung tâm thân thể, quang cầu màu lục không chút quái niệm ở trên đoàn liên hoa ba màu càng trở nên huyền lệ.

Quang cầu màu lục này hạ xuống, tiến nhập Địa Hồn Căn, kết nối với Thủy Hồn Giới.

Lấy quang cầu màu lục này làm trung tâm, một mảnh quang đoàn ngũ sắc liền giống như đóa hoa nở ra.

Giờ khắc này, lục lượng sinh mệnh tự nhiên trong cơ thể Dương Phàm lại như đóa hoa huyền lệ nở rộ, khiến sự huyền mỹ tráng lệ này để thăng lên cực hạn.

Trong vô hình, thể ngũ cảnh giới vẫn Hoa Kỳ của Dương Phàm càng thêm sâu sắc, rõ ràng.

Ý cảnh gia tăng khiến Huyết nhục, cốt cách đang giao hoan với Vũ Nghiên nổi lên ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt.

Cũng chìm đắm trong những xúc cảm cao trào. Vũ Nghiên đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, cùng Dương Phàm huyết nhục tương liên, cảm nhận một cỗ mắt hồn không biết dùng từ ngữ nào để hình dung.

Nằm trong lòng ngực Dương Phàm như là một việc đẹp đẽ nhất trên thế gian này.

Lấy mị thuật vô thượng của nàng, giờ phút này cũng không thể kiềm chế được, vô cùng say đắm nam nhân mới chỉ gặp lần đầu này.

Dương Phàm không hạn chế, phóng thích hoàn toàn dục vọng bản thân, vẻ đẹp dương cương trên thân thể mình càng thêm mãnh liệt, không thể nào ngăn cản.

- vẫn Hoa trung kỳ, đây là thời khắc mà sinh mệnh quý giá tới huyền mỹ, nhưng tuyệt đối không thể duy trì lâu. Đây cũng là lý do ta gọi nó là vẫn Hoa...

Trong khi giao hoan, tâm thần Dương Phàm vẫn hiểu rõ thiên địa...

Hắn rốt cục bước vào trạng thái siêu việt Thiên Nhân Mô Thức bình thường.

Linh hồn Dương Phàm câu thông thái hư, ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt trên cơ thể lại huyền lệ như thực chất.

Cuối cùng, quang hoa ngũ sắc nhàn nhạt này tràn ngập không gian linh bảo Bích Linh Khuê, vô cùng xinh đẹp.

Trong mơ hồ, Ngay cả âm thanh kỳ dị quanh quần khắp không gian này cũng đã dừng lại.

Dương Phàm rốt cục hơn phân nửa thoát khỏi trạng thái tinh thần bị áp chế. Hơn nữa lấy ý cảnh vẫn Hoa trung kỳ hoàn toàn triệt tiêu mị hoặc của Vũ Nghiên đối với mình.

Ngược lại là Vũ Nghiên. Hơi thở nàng ta gấp gáp, mê đắm thân thể hắn, dùng đôi môi đỏ mọng hôn hít khắp thân thể hắn.

Dương Phàm thả nàng lên mặt đất. một lần nhướn người cuối cùng khiến nàng ta lâm vào cao trào trước nay chưa từng có.

Toàn thân Vũ Nghiên co giật không ngừng, liên tục nung nấu, hơi thở gấp gáp, trầm mê mộng đẹp.

Cứ như vậy, liên tiếp ba Ngày. Dương Phàm rời khỏi thân thể Vũ Nghiên, khoe miệng nói lên một vẻ tươi cười thắng cuộc.

Lúc này, trên người hắn tràn ngập huyền quang ngũ sắc cũng dần thu liễm.

Cảm quan của Dương Phàm trong không gian linh bảo Bích Linh Khuê phát hiện một con tiểu xà bạch vân, đang trên một mộc trụ, không ngừng vận vẹo. tâm thần cũng dục vọng đều mê thất.

Ngẩng lại, thanh âm kỳ dị vừa rồi, khắc chế và công kích tinh thần, linh hồn Dương Phàm hẳn là xuất phát từ con rắn này. Tu vi của nó dường như còn đáng sợ hơn cả Vũ Nghiên.

Khi quang hoa ngũ sắc bên ngoài Dương Phàm thu liễm, hoàn toàn biến mất thì con tiểu xà này tinh táo lại, bá một tiếng đã biến mất.

Mà lúc này Vũ Nghiên đã đứng dậy. nhìn Dương Phàm với ánh mắt còn vài phần mê đắm!

- Người là nam nhân cực phẩm nhất mà Vũ Nghiên gặp được trên đời này. Chỉ tiếc không thể lưu người bên cạnh!

Trong giọng nói của nàng mang vài phần tiếc nuối.

Tiếp theo, nàng chuyển mắt. mặc lại quần áo, nói như ra lệnh:

- Tiếp theo, người có giao Hoàn Hồn Pháp Đàn cho bản Đại trưởng lão không?

Dương Phàm hiểu rằng nàng ta đã thanh tỉnh nhưng vẫn vận dụng vẻ mặt đầy mê đắm nhìn Vũ Nghiên.

Vội vàng đáp lại:

- Nghiên nhi, Hoàn Hồn Pháp Đàn nếu ở trên tay ta thì chắc chắn sẽ giao cho nàng. Nhưng là từ khi còn ở Đại Tàn, thứ này đã bị tu sĩ của Huyềnm Bạch cốt Quy Tông Ngoại Hải Vực cướp mất

- Có việc này sao?! Người cũng không lừa gạt ta đó chứ?!

Ánh mắt Vũ Nghiên sáng quắc nhìn Dương Phàm.

Nàng đối với Mị Tiên Hồn Hương Thể của mình vô cùng tự tin, Ngay cả người có tu vi cao hơn mình cũng khó có thể cưỡng lại.

Nhưng những người mê đắm nàng bình thường đều ngoan ngoãn phục tùng nàng, nhưng không có nghĩa là nắm trong tay linh hồn và tư tưởng của đối phương.

- Không tin thì Nghiên nhi có thể lục soát người ta!

Dương Phàm giao ra trữ vật giới chi của mình.

Đặt tới cấp bậc này đã sớm không dùng tới túi trữ vật nữa!

O;-'

Không gian giới chi cao cấp hơn đôi với Dương Phàm cũng vô dụng. Làm sao có đạo cụ nào có thể sánh bằng Tiên Hồng Giới của mình?!

Vũ Nghiên tiếp lấy chiếc nhẫn, xem xét một lúc quả không thấy Hoàn Hồn Pháp Đàn. Những thứ bên trong tuy rằng giá trị không tồi nhưng đối với một Đại trưởng lão như nàng thì cũng không có hấp dẫn quá lớn.

- Thật không có!

Đôi mi của Vũ Nghiên nhú lại. lại vận chuyển thần thông, tra xét toàn thân Dương Phàm một lần, không phát hiện có vấn đề gì.

- Xem ra người thật không gạt ta!

Vũ Nghiên thở dài một hơi. lại khó hiểu nhìn về phía Dương Phàm:

- Nếu không có Thiên Nhất Hồn Thủy. sao người lại tới đùa giỡn Dược Thánh Tông?! Chẳng lẽ thứ đó đã bị nữ nhân thần bí họ Hoàng kia cướp đi?

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Cho dù không có Thiên Nhất Hồn Thủy, Dương mỗ cũng có tới năm thành năm chắc thi triển thần thông phục sinh.

- Năm thành? vẫn lớn như vậy sao?

Vũ Nghiên khó tin nói.

Sau đó nàng lại cười nói:

- Hiện giờ người đã là người của ta. ở khi thi triển thần thông phục sinh, Nghiên nhi yêu cầu người phải cố ý giả sai lầm gì đó, khiến linh hồn giảm dần. Cứ như vậy, lão bất tử Dược Thánh kia sẽ hoàn toàn mất đi cơ hội phục sinh!

Dương Phàm nghe vậy trong lòng vô cùng hàn lãnh.

Một khi chính mình làm như vậy, khiến linh hồn Dược Thánh bị tiêu tan, làm sao sống sót rồi đi Dược Thánh Tông?!

Cho dù có thể chạy khỏi Bồng Sơn Đảo. có thể đổi điện với nữ nhân thần bí kia mà toàn thân trở ra sao?!

Ngay cả Dương Phàm giao ra Hoàn Hồn Pháp Đan, mất đi giá trị lợi dụng, hắn cũng sẽ lâm vào kết cục giết người diệt khẩu.

- Dược rồi, hết thầy sẽ nghe theo lời Nghiên nhi!

Về mặt Dương Phàm mê đắm, lại giằng co Vũ Nghiên một lúc mới đi.

- Người không thể ở lại lâu, nếu không nữ nhân thần bí họ Hoàng kia lại nghi ngờ Vũ Nghiên và Dương Phàm người hoan ái quá độ!

Nàng ta vội thúc giục hắn rồi đi.

Rời khỏi không gian linh bảo. trong lòng Dương Phàm âm thầm thở phào. May mắn hắn có thể lừa được Đại trưởng lão Vũ Nghiên, rốt cục bước đầu thoát khỏi cục diện xấu này.

897. Chương 849: Tu Bồ Tiên Phủ.

- Mị Xà, ngươi cảm thấy hắn có chân chính lâm và Hồn Hương Thuật của ta không?

Sắc mặt Vũ Nghiên lãnh đạm, khí chất cao nhã. nhưng nói chuyện với không khí.

Bá!

Một nữ nhân thân người đuôi rắn mặc đồ trắng trống rỗng xuất hiện ở một góc Bích Linh Khuê.

Xà nữ áo trắng này mặt như hoa đào, cười dài nói:

- Sao Vũ trưởng lão lại nói ra lời ấy?! Người đối với Hồn Hương Thuật của mình luôn rất tự tin, chưa từng có nam nhân nào tránh được cơ mà!

- Bởi vì có một đoạn thời gian, Ngay cả ta đều bị nhảm mang, thậm chí sinh ra cảm xúc mê đắm không dứt với người này...

Trong mắt Vũ Nghiên vẫn là một mảnh bình tĩnh, lâm vào trầm tư.

Xà nữ áo trắng này khuôn mặt hơi đỏ lên, cũng ấp a ấp úng nói:

- Đoạn thời gian đó. Ngay cả ta cũng như mê man, tình huống cụ thể như thế nào cũng không rõ ràng...

Đại trưởng lão Vũ Nghiên nghe vậy thì thần sắc chợt biến đổi:

- Làm sao có thể, Ngay cả ngươi...

- Người này chung quy vẫn là tông sư của nội lực, không phải là kẻ tầm thường. Xem ra đối với Hồn Hương Thuật của ta, cũng chỉ có thể nắm chắc năm thành mà thôi.

Rồi sau đó. khuôn mặt nàng trở nên lạnh lẽo. ánh mắt lóe lên không chùng.

- Không bằng để ta ra tay, loại bỏ hắn để trừ hậu hoạn! Vạn nhất hắn thật sự có thể phục sinh Dược Thánh...

Xà nữ áo trắng này hạ giọng nói.

- Hiện tại không tiện xuống tay.

Vũ Nghiên phủ quỳ nói:

- Đây chung quy là Dược Thánh Tông ta. Hơn nữa còn có nữ nhân họ Hoàng có thân phận không rõ kia. Tu vi của nàng ta sâu không lường được, chỉ sợ rất có lợi hại!

- Chúng ta đã tra xét một đoạn thời gian. Nội Hải không có người nào họ Hoàng như vậy. Nàng tự xưng là trưởng lão nhưng phóng nhân tất cả tông phái Nội Hải. cũng không có người nào phù hợp với lai lịch này.

Khi đề cập tới nữ nhân thần bí họ Hoàng, Ngay cả xà nữ áo trắng cũng cảm thấy khó giải quyết.

- Xem ra, người chân chính phải đến phòng cũng là nàng ta. Không biết ả có quan hệ gì với Dược Thánh lão nhân?!

Trong mắt Vũ Nghiên lộ ra vài phần lo lắng.

Một Dương Phàm không thể chắc chắn là nằm trong tay. một nữ nhân thần bí vô danh.

Là Đại trưởng lão của Dược Thánh Tông, Vũ Nghiên đã lâu rồi chưa từng gặp chuyện gì khó giải quyết như vậy!

Sau khi Dương Phàm rời khỏi động phủ của Đại trưởng lão, đột nhiên cảm nhận được một cỗ hàn ý khó hiểu.

Trong cảm quan thông thiên triệt địa, hần lập tức nắm bắt được một tên nam nhân với bộ mặt âm lãnh, sát ý nhàn nhạt.

- Vũ Dương?

Trong lòng Dương Phàm không khỏi kinh ngạc.

Từ khi từ động phủ Vũ Nghiên đi ra, sát khí tới từ Vũ Dương rõ ràng đã mãnh liệt hơn vài phần.

Trên đường trở về. Dương Phàm lại giáp mặt với Vũ Phúc.

- Ah... Dược Dược sư, người tới gặp nghĩa mẫu không biết có xảy ra vấn đề gì không?

Về mặt Vũ Phúc đỏ lên, bộ dáng bên lên.

- Vũ Đại trưởng lão rất nhiệt tình. Vũ Phúc tiểu thu đa tâm rồi!

— ' X

Dương Phàm mỉm cười cáo biệt nàng ta.

Vũ Phúc nghe vậy không khỏi ngẩn ra. đôi mi thanh tú nhíu lại, trong lòng vẫn còn lo lắng.

Một thời gian sau đó. Dược Thánh Tông cũng không triệu kiến Dương Phàm, đối với việc phục sinh Dược Thánh cũng không đề cập tới.

Nữ nhân áo vàng cũng luôn tĩnh tu. bộ dáng không gấp không vội.

Đương sự không nóng nảy. Dương Phàm lại càng không cần phải lo lắng.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là sự tự do của Dương Phàm bị hạn chế nhất định.

Dương Phàm nhân cơ hội này tâm thần tiến nhập Tiên Hồng không gian, tiếp tục tu bổ Thiên Lan tiên phủ. Hơn phần nửa tài liệu được dùng là tới từ thượng giới.

Mặc dù trình độ hu hại của tiên phủ cũng không lớn nhưng quá trình tu bổ dung luyện đối với Dương Phàm mà nói cũng rất khó khăn.

Dù sao, tài liệu chế tạo tiên phủ này ít nhất đều là đứng đầu nhân giới, càng dung nhập những tài liệu từ thượng giới, Thái Hư Thiên Hỏa cũng rất khó có thể thành công tu luyện.

Nhoáng một cái, thời gian ba năm đã trôi qua.

ở Ngoại Hải Vực, chút thời gian ấy căn bản không đáng kể, đừng nói là đối với những tu sĩ cao nhất.

Nhưng thời gian ba năm qua, Dương Phàm rốt cục thành công trọng tu Thiên Lan tiên phủ.

Tiên phủ mới so với nguyên bản càng thêm chắc chắn. Cho dù tu sĩ cao nhất toàn lực công kích cũng không thể thương tổn chút nào.

Đối với điều này, Dương Phàm vô cùng hài lòng.

Rồi sau đó, trận pháp cấm chế ngoài tiên phủ có rất nhiều sơ hở, Dương Phàm liền giao công tác phức tạp này cho ái thể Thi Dao.

Ở trình độ về trận pháp Đặng Thi Dao đã có thể coi là tông sư, lại là thiên cổ kỳ tài cho nên dù việc này khó khăn cũng không quá gây khó dễ cho nàng.

Tầng núi thứ chín Lăng Đỉnh Tiên Phong, cấm địa.

Dương Phàm lấy thể thân xuất hiện, đưa Thiên Lan tiên phủ đã được thu nhỏ thành bàn tay, trình trọng giao cho Đặng Thi Dao.

Đặng Thi Dao vui vẻ nói:

- Động phủ Đại trường lão ở tầng thứ chín này cùng với đại trận hộ phái Tiên Đạo Tông đều có kỳ hiệu như cấm chế của Thiên Lan Điện. Thi Dao đã sớm lĩnh ngộ được sự huyền diệu trong đó, trên cơ sở đó còn hoàn thiện thêm được một bước.

- Thế thì tốt rồi. ta đã yên tâm!

Dương Phàm thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

- Tướng công sao lại đột nhiên coi trọng tiên phủ này như vậy?! Lại còn giao nó cho ta?

Đặng Thi Dao khó hiểu hỏi.

Dương Phàm liền thoáng nói lại một phần tình cảnh của mình ở Ngoại Hải Vực, thở dài nói:

- Tiên phủ này là vạn bất đắc dĩ, để thêm phòng bị thôi. Một khi ta kết thù oán Ngoại Hải Vực thì sợ rằng sẽ liên lụy tới thân nhân ở nội lục.

Đặng Thi Dao nghe vậy cũng vô cùng lo lắng, hiểu được dụng ý của Dương Phàm.

Có tiên phủ này. Dương Phàm dù ở Ngoại Hải Vực gây ra tai nạn rắc rối gì, có thể cho những thân hữu trốn vào đó. hoàn toàn đủ sức tự vệ.

- Hy vọng không phải tới bước đó. nếu không sẽ khiến thân hữu phải chịu thiệt!

Dương Phàm khẽ thở dài.

- Tướng công không cần chú ý. Linh khí trong tiên phủ này còn hơn xa ngoại giới, không gian cũng không nhỏ. Sau khi qua sửa sang sẽ là một mảnh Thánh địa đào nguyên. σ Đông Thắng Đại Lục này từ tiện tìm một nơi hẻo lánh, ẩn cư trong đó. vô tranh với đời không phải là bình an tự tại sao?!

Đặng Thi Dao mỉm cười an ủi.

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Dương Phàm cũng thoải mái vài phần!

Chỉ cần có Thiên Lan tiên phủ, đặt ở Đại Tần. không ai có thể công phá được nó.

Cứ như vậy. Dương Phàm ở Ngoại Hải Vực có thể thoải mái không lo lắng cho chuyện ở nhà.

Rồi sau đó, phần thân của Dương Phàm ở Bắc Tần cũng nói cho cha Dực Thánh của mình biết việc này.

Dực Thánh cười hiền nói:

- Cha đã sớm có ý nghĩ ẩn cư. việc này ta sẽ lập tức an bài, tranh thủ trong thời gian sẽ bố trí thỏa đáng. Nhưng Phàm nhi, con một mình hành tẩu ở Ngoại Hải Vực nhất định phải cẩn thận một chút.

Sau khi an bài chu toàn cho Đại Tần và Bắc Tần, trong lòng Dương Phàm lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Đối với địch nhân, hắn sẽ luôn dùng lời đình nhất kích, không chút lưu tình.

Rốt cục, một Ngày này. nữ nhân áo vàng xuất quan, đi tới ngọn núi cao nhất ở Dực Thánh Tông, mang Dương Phàm cùng đi gặp Đại trường lão. Trong lòng Dương Phàm rốt cục thấm nghĩ:

“Người rốt cục ngồi không yên được nữa rồi!”

Nàng chi cần không thúc dục, mẫu tử hai người Vũ Nghiên sẽ cứ kéo dài mãi việc phục sinh cho Dương Thánh.

- Thời gian hai năm hẳn là cũng đủ để quy tông chuẩn bị xong hết thủy, tiểu nữ hy vọng việc phục sinh đã có thể mau chóng cử hành.

Nữ nhân áo vàng khoan thai nói.

Mảnh lụa trắng trên đầu nàng luôn quanh quẩn trong màn sương mù mỏng manh, mông lung xinh đẹp. vô cùng thần bí.

Vũ Nghiên không dám kéo dài nữa, đứng ở trước mặt một cao nhân Độ Kiếp Kỳ tu vi tuyệt đỉnh, nếu trực diện giao kích, lấy toàn bộ lực lượng Dương Thánh Tông cũng không thể chống lại được.

- Hoàng trưởng lão không cần gấp gáp. Trên thực tế. nghi thức phục sinh đã xác định sẽ diễn ra sau nửa năm nữa, tổ chức tại Trúc Lâm Đảo. cách Bồng Sơn Đảo chừng tám triệu dặm.

Vũ Nghiên tươi cười như hoa, thông dong trấn định.

- Vì sao phái tổ chức ở Trúc Lâm Đảo?

Thanh âm của nữ nhân áo vàng du dương chất vấn vẫn như thanh tuyến.

- về điểm này. hoàn toàn có thể hỏi Dương Dương sư. người từng có kinh nghiệm phục sinh người chết!

Đôi mắt như câu hồn của Vũ Nghiên chứa đầy ý cười, nhìn sang Dương Phàm.

- Bởi vì nơi Dương Thánh tiên bối tử vong chính là Trúc Lâm Đảo. cho nên việc phục sinh nếu diễn ra tại đó thì xác suất thành công sẽ cao hơn.

Ánh mắt Dương Phàm bình thản nói.

- Vậy theo ý các người đi! Nếu trong quá trình phục sinh, có bất cứ kẻ nào dám động tay động chân, đừng trách bản trưởng lão hạ thủ bất lưu tình!

Thanh âm réo rắt của nữ nhân áo vàng lần đầu tiên hiện lên một tia sát khí.

Chúng trưởng lão nơi này, bao gồm cả Dương Phàm đều cảm thấy lạnh cả người, vô tình run lên.

Bá!

Nữ nhân áo vàng thi triển thần thông thuần đi, hư không tiêu thất, lưu lại đám người Dương Phàm và trưởng lão còn đầy hoảng sợ.

Trong mắt Vũ Nghiên ẩn ẩn lóe lên một tia âm lãnh rồi biến mất.

Đợi khi Dương Phàm cũng rời đi rồi.

- Đại trưởng lão. người này là cao nhân Độ Kiếp Kỳ, ngài vì sao lại muốn kéo dài thời gian?! Phóng nhân toàn Bồng Sơn Đảo, có thể chống lại được người này cũng chỉ có đại đảo chủ Bồng Sơn tán nhân. Ngài lại còn dịch địa điểm phục sinh tới Trúc Lâm Đảo xa tới tám triệu dặm nữa chứ?!

Một gã trưởng lão khó hiểu nói.

Bồng Sơn Đảo là một đại đảo. cai quản phạm vi hải vực gần mười triệu dặm. Người mạnh nhất cũng chính là Đại đảo chủ. pháp lực vô biên.

Tuy nhiên, Đại đảo chủ bình thường tọa trấn ở chính giữa Bồng Sơn Đảo.

Vũ Nghiên cười khà khà nói:

- Các vị trưởng lão đừng lo, đến lúc cử hành nghi thức phục sinh, ta sẽ mời đại năng khắp nơi tới. trong đó bao gồm cả đám người Đại đảo chủ của Bồng Sơn Đảo.

Nghe được lời này, tất cả các trưởng lão cũng không có gì dị nghị nữa.

Tất nhiên, từ khi Dược Thánh chết đi, Vũ Nghiên có được đại quyền chưởng quản toàn bộ Dược Thánh Tông, kẻ nào dám đối nghịch với nàng cũng không còn tồn tại trên thế gian nữa.

Sau đó mấy tháng, việc Dược Thánh Tông sắp cử hành nghi thức phục sinh cũng truyền khắp Bồng Sơn Đảo.

Văn minh tu tiên ở Ngoại Hải Vực có thể so với đại lục ở thời kỳ thượng cổ.

Những đạo cụ truyền tin đi xa như truyền tấn phù cũng vô cùng thông dụng ở nơi này.

Hơn nữa, giữa các hòn đảo lớn của Ngoại Hải Vực đều có các Truyền Tống Trận với cự ly xa, có thể truyền tống một khoảng cách rất lớn. Nhưng bình thường đều phong cấm, không sử dụng.

Dù sao, khoảng cách truyền tống càng xa thì càng tiêu hao nhiều linh Thạch.

Lần này, địa điểm tổ chức nghi thức phục sinh là ở Trúc Lâm Đảo, không phải là một đảo lớn cho nên không có Truyền Tống Trận.

Do đó, cao tăng của Dược Thánh Tông, Dương Phàm, nữ nhân áo vàng từ một tháng trước đã chạy tới Trúc Lâm Đảo.

Trúc Lâm Đảo thuộc phạm vi hải vực thống lĩnh mười triệu dặm của Bồng Sơn Đảo, thuộc loại đảo bình thường, phạm vi chỉ chừng vạn dặm, trên đảo cũng chỉ có mấy chục vạn tu sĩ.

Thống trị nơi này là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường mà thôi.

Mà hôm nay, Trúc Lâm Đảo so với trước đây náo nhiệt vô cùng, không ít tu sĩ đỉnh cấp đã từ xa xôi ngàn dặm chạy tới.

Cho dù là ở Ngoại Hải Vực, nghi thức phục sinh cũng rất hiếm thấy, hơn nữa xác suất thành công vẫn rất thấp.

Thành công phục sinh ở Ngoại Hải Vực có thể nói là lông phượng sừng lân.

- Nữ nhân độc ác Vũ Nghiên không ngờ lại công bố tiến hành nghi thức phục sinh. Rốt cục nàng ta đang tính toán điều gì?!

Trong lòng Dương Phàm âm thầm tính toán, thế cục đối với hắn vô cùng bất lợi.

Nếu thành công phục sinh, hắn muốn ẩn cư ở Ngoại Hải Vực quả là chuyện không thể, thậm chí còn gặp phải đại phiền toái hơn nữa.

Một khi thất bại, đặc biệt là cổ ý thì sợ rằng khó có thể thoát một cửa của nữ nhân áo vàng.

Ngoài ra, tham gia lần nghi thức phục sinh này cũng đủ loại cường giả Ngoại Hải Vực như hạng Đại đảo chủ Bồng Sơn Đảo.

Những người này không hẳn không mang ý xấu.

Dương Phàm phải làm sao có thể lọt qua kẻ hở, toàn thân trở ra?!

898. Chương 850: Thiên Uy.

Trúc Lâm Đảo ở một phạm vi hải vực mười triệu dặm của Bồng Sơn Đảo chỉ là một hòn đảo loại hai, có mấy chục vạn tu sĩ cư ngụ. Ngày thường rất ít khi thấy được tu sĩ cao nhất xuất hiện.

Mà đoạn thời gian này, đủ loại cường giả Thông Thiên tam giai xuất hiện nơi này.

Nghi thức phục sinh rất hiếm khi được tổ chức ở Ngoại Hải Vực, xác suất thành công cũng cực thấp.

Huống chi, nửa tháng trước, Đại đảo chủ của Bồng Sơn Đảo Bồng Sơn tán nhân đã đích thân tới đây.

Trúc Lâm Đảo chủ vô cùng lo lắng. Với tu sĩ Hợp Thể trung kỳ như hắn, có thể được tiếp đón vị Đại đảo chủ thống trị mười triệu dặm hải vực như thế này quả là chuyện vô cùng hiếm có.

Bồng Sơn tán nhân mặc một bộ thanh sam, chừng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt nho nhã, ánh mắt bình thản.

Năm tháng cũng không lưu lại chút dấu vết gì trên mặt hắn. Nhưng hắn thống lĩnh phiến hải vực này đã chừng một vạn năm, trải qua vô số sóng gió.

Phía sau Bồng Sơn tán nhân có hai gã Hợp Thể đại tu sĩ, một trung niên lùn mập và một nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng, tu vi đều cao hơn nhiều đảo chủ Trúc Lâm Đảo.

Sau khi nghênh đón ba vị khách quý này tới vị trí khách quý, Trúc Lâm Đảo chủ lúc này mới thở phào một hơi.

Vén vện chỉ đứng trước mặt Bồng Sơn tán nhân mà hắn đã có một loại cảm giác khó có thể hô hấp.

- Đại đảo chủ, nghi thức sống lại ở Ngoại Hải Vực hơn phần nửa sẽ chấm dứt trong thất bại. Ngài tĩnh tu ở động phủ sao lại nhàn rỗi tới vùng đất hoang Trúc Lâm Đảo này vậy?

Tang niên mập lùn kia cung kính nói.

- Được Thánh Tông là một tông môn coi như thực lực mạnh mẽ của Bồng Sơn Đảo vực, ta và Đại trưởng lão Vũ Nghiên cũng có chút giao tình.

Bồng Sơn tán nhân không chút biểu tình, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Nghi thức phục sinh lần này nếu Được Thánh Tông đã dám công khai cử hành, trong đó chắc chắn có chỗ kỳ lạ!

Xác suất thành công của nghi thức phục sinh là rất thấp, mọi người nơi này đều biết như vậy.

Nữ nhân lạnh lùng xinh đẹp kia nói:

- Huống chi, lần nghi thức phục sinh này, theo tin tình báo bí mật thì có thể sẽ xuất hiện Thiên Nhất Hồn Thủy và Hoàn Hồn Pháp Đàn.

Cho dù là hạng người Độ Kiếp Kỳ cũng không thể chống cự lại sức hấp dẫn của hai loại bảo vật này.

- Thiên Nhất Hồn Thủy là kỳ thủy có thể tu bổ linh hồn, vô cùng diệu dụng, đối với việc độ thiên kiếp cũng có trợ giúp rất lớn. Bản đảo chủ tán chức tán chức Độ Kiếp Kỳ đã mấy ngàn năm, vẫn không nắm chắc ứng phó được thiên kiếp lần đầu tiên. Nếu như có hồn thủy tương trợ, xác suất thành công sẽ tăng lên thêm mấy thành. về phần Hoàn Hồn Pháp Đàn, giá trị vô cùng cao. Tuy nhiên bản đảo chủ Không phải là tu sĩ Quy Thi Đạo. sức hấp dẫn cũng không lớn.

Bồng Sơn tán nhân lại cười nói.

Lời này vừa ra, trung niên mập mạp và nữ nhân lạnh lùng liếc nhìn nhau, lập tức hiểu ra mục đích chân chính.

Đúng lúc này. từ phương xa có bảy tám đạo độn quang phóng tới.

- Người của Được Thánh Tông đã tới.

Trung niên mập mạp nói.

- Hai gương mặt mới.

Ánh mắt của nữ nhân lạnh lùng rơi xuống người nữ nhân áo vàng và Dương Phàm.

Khi đánh giá nữ nhân áo vàng, nàng có một loại cảm giác sâu không lường được, có ảo giác như lạc vào sương mù. Còn khi nhìn về phía Dương Phàm, với tính cách lạnh lùng của nàng ta cũng hơi thất thần.

“Trên thế giannày không ngờ có nam nhân đạt tới độ “đẹp” như vậy!”

Dương Phàm theo nữ nhân áo vàng kia ngồi cùng một chỗ.

- Thu liễm khí tức trên người đi!

Nữ nhân áo vàng hơi tức giận nói.

-Ngài đây là...

Dương Phàm ngẩn ra, nhưng nhanh chóng phát hiện ra tình cảnh nữ nhân áo vàng.

Phụ cận đài cao, vô số nữ tu đều đảo ánh mắt qua hai người, sinh ra sự ghen tị vô cùng đối với nữ nhân áo vàng.

Dương Phàm với tu vi vẫn Hoa trung kỳ, trên người có loại khí tức tráng lệ rực rỡ của tự nhiên, đối với bất cứ nữ nhân nào đều có sức hấp dẫn trí mạng.

Ở giai đoạn này, mị lực của Dương Phàm là lớn nhất trong đời.

Nhưng dù mỹ lệ như thế nào cũng không thể kéo dài liên tục được lâu. Dương Phàm cũng hiểu rất rõ điều này.

- Mong tiền bối thứ lỗi, đây là ý cảnh độc đáo của Dương mỗ ở giai đoạn này. hiện tại rất khó để thu liễm.

Dương Phàm cố gắng thu liễm khí tức nhưng loại ý cảnh này cũng không chịu nghe theo điều khiển của hắn.

- Khó trách người được coi là đại tông sư của nội hải, công pháp cũng rất kỳ lạ. Nếu để nữ nhân tu luyện công pháp này thì càng thích hợp hơn.

Nữ nhân áo vàng hơi trào phúng nói.

Bởi vì giờ phút này mị lực trên người Dương Phàm so với các loại mị công đều mạnh hơn nhiều.

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, có thể khiến nữ nhân bình thường sinh ra tình ý với hắn.

- Ha ha. Dương mỗ thật vinh hạnh, có thể khiến tiền bối khen tặng như vậy!

Dương Phàm như không để ý cười.

Nữ nhân áo vàng bỗng dừng ngẩn ra, mơ hồ cảm giác được trong cuộc đối thoại này, mình đã bị Dương Phàm làm cho bị động.

Từ khi nàng hiện thế, luôn có thái độ siêu nhiên thế ngoại, bất cứ chi tiết nào cũng không khiến nàng để ý.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng đưa ra đánh giá khen chê đối với chuyện của người khác.

- Không ngại nói cho tiền bối biết... Cảnh giới tiếp theo của Dương mỗ còn kỳ lạ hơn!

Dương Phàm hướng về nữ nhân áo vàng này thần bí nói. Hắn đã cảm thấy trao đổi với nàng ta thoải mái hơn, cũng quen với phong cách hành sự của đối phương.

Nữ nhân áo vàng này hừ nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, không hề liếc mắt nhìn hắn thêm lần nữa.

Trên thực tế, Dương Phàm không phát hiện ra rằng tim nàng vừa rồi đã đập nhanh hơn bình thường nhưng cũng nháy mắt khôi phục lại.

Ngồi yên lặng ở đài cao này nửa Ngày, cuối cùng màn đêm cũng buông xuống.

Trời về khuya.

Trên Trúc Lâm Đảo hội tụ hàng vạn tu sĩ. có rất nhiều tu sĩ Thông Thiên tam giai.

Nghi thức phục sinh thích hợp diễn ra vào đêm khuya, cử hành khi âm khí nặng nề nhất, điều này cũng rất dễ hiểu.

- Dương Dược sư, nghi thức sống lại phải bắt đầu rồi, lập tức tới phiên người đi ra rồi đó...

Vũ Nghiên bat tới trên đài cao, một đôi mị nhãn câu hồn đoạt phách liếc nhìn Dương Phàm. Điều này hoàn toàn tương phản với khí tức cao thượng trên người nàng ta!

Nàng nói xong, lấy ra khối băng quan, bên trong có một lão già với chòm râu trắng như tuyết, trên mặt vẫn mang theo vài phần hồng nhuận.

Dương Phàm hít sâu một hơi. bước ra một bước đã đi tới đài cao khiến nơi này khẽ ồ lên một tiếng.

- Tiến hành theo kế hoạch đi! Có Đại đảo chủ tọa trấn, cho dù người thất bại, nữ nhân họ Hoàng kia cũng không dám làm gì người cả! Mà bản trưởng lão Ngày sau sẽ luôn yêu thương người...

Trong chớp mắt này, Vũ Nghiên đã truyền âm cho Dương Phàm.

Mà Ngay sau đó, thanh âm của nữ nhân áo vàng vang lên trong óc hắn:

- Cố gắng hết sức đi! Chỉ cần thành công, bản trưởng lão liền thiếu người một nhân tình, toàn lực bảo hộ sự an toàn cho người!

Trong lòng Dương Phàm âm thầm kinh ngạc, chợt nghiêm túc hẳn lên.

Giờ phút này. hắn chung quy rơi vào thế khó.

Tuy nhiên, Dương Phàm tin tưởng rằng chính hắn sẽ nắm giữ vận mệnh của mình!

Lệ quang chợt lóe lên trong mắt hắn, cũng không quản hai người này nói gì, bảo gì, đều làm theo kế hoạch của mình.

Lần này. hắn không xuất ra Hoàn Hồn Pháp Đan, Dương Phàm ở Ngay trên đài cao bắt đầu thi pháp.

Không có Hoàn Hồn Pháp Đan phụ trợ. Dương Phàm nhất định phải toàn lực ra tay.

Hắn chậm rãi mở ra song chưởng, sau lưng xuất hiện một hư ảnh ngũ sắc, nổ rộ quang hoa rực rỡ sáng chói, bành trướng gấp trăm lần.

Toàn bộ những tu sĩ dưới Hợp Thể đại tu sĩ ở Trúc Lâm Đảo đều cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao áp lên linh hồn.

Ngay cả Trúc Lâm Đảo chủ. tâm thần cũng run rẩy:”S

- Tông sư tới từ nội lục này không ngờ còn thâm hậu hơn so với suy nghĩ của ta!

(\$y.

Vũ Nghiên, nữ nhân áo vàng và Bồng Sơn tán nhân ánh mắt đều lóe lên.

Trong mắt Vũ Phúc là một mảnh kỳ dị:

- Không ngờ hắn lợi hại như vậy! Thực lực chỉ sợ có thể sánh bằng Hợp Thể đại tu sĩ, xem ra lúc trước ta lo lắng cũng đã bằng thừa rồi.

Từ khi gặp Dương Phàm, Vũ Phúc trong lòng nổi sóng, nảy sinh tình ý với hắn. Chỉ tiếc thái độ của Dương Phàm luôn bình đạm, không tỏ ý gì khác.

- Tiềm lực người này không thể hạn lượng, chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ siêu việt trình độ của ta!

Nữ nhân áo vàng thắm bấm đốt tay. thì thào tự nhủ.

Khi nữ tu toàn trường đang bị nam nhân này hấp dẫn tới mất hồn, nghi thức phục sinh cũng đã bắt đầu.

Chú ngữ trong miệng Dương Phàm nhanh chóng thốt ra. Dương Phàm cũng đã vô cùng quen thuộc với sự Huyền diệu vô cùng của Hồi Hồn Thuật trong Thánh Liệu Thiên.

Sinh cơ vô tận vờn quanh băng quan, một cỗ âm hồn lực kinh thiên chậm rãi khoách tán, cũng nhanh chóng bao phủ toàn bộ Trúc Lâm Đảo.

Những người quan sát nghi thức phục sinh hôm nay cũng có rất nhiều Được sư cao minh.

Bọn họ thấy tình cảnh này sắc mặt rất ngưng trọng, cũng cảm thấy hưng phấn không thôi.

Hồn quy!

Dương Phàm quát khẽ một tiếng. Một đoàn hư quang màu trắng vô cùng tàn phá ngưng tụ lại trên đài cao.

Tới thời khắc mấu chốt, Dương Phàm đột nhiên lấy ra một bình ngọc.

Giờ khắc này, hàng vạn tu sĩ ở Trúc Lâm Đảo đều nín thở. ngừng mắt nhìn chăm chăm vào bình ngọc trên tay Dương Phàm.

Một sở cường giả như Bồng Sơn tán nhân, Vũ Nghiên và một sở cường giả ẩn nặc đều sáng bừng mắt.

Chỉ có nữ nhân áo vàng là thần sắc vẫn như cũ.

- Tách!

Từ bình ngọc trên tay Dương Phàm, hai giọt Thiên Nhất Hồn Thủy hóa thành tinh, quang trong suốt, rót vào trong hư quang màu trắng kia.

Chính hấn cũng há mồm phun ra một mảnh quang lưu màu lục, rót vào trong đó...

- Lần trước khi tra xét người này sao lại không thấy bình ngọc này.

Lãnh quang trong mắt Vũ Nghiên chợt lóe lên.

- Nhập khiêu!

Dương Phàm dắt hồn phách tiến nhập vào thi thể trong băng quan.

Nhân cơ hội này, hấn cũng định thu bình ngọc lại.

`m!

— XV

Đột nhiên, lúc này lại có một tiếng nô lớn chân động cửu thiên vang lên trên toàn Trúc Lâm Đảo.

Một cô ý chí lực lượng đại biểu cho thiên uy, không thể hình dung nội xẹt qua bầu trời.

Hư quang màu trắng Dương Phàm vừa dắt nhập thể, thiếu chút nữa đã bị đánh cho tan tác. Hấn không khỏi hoảng hốt nhìn trời cao.

Hơn nữa, cồ uy áp như thiên uy này khiến linh hồn của mấy chục vạn tu sĩ trên đảo này run rẩy, bái lạy.

- Không ổn! Đây dĩ nhiên là thiên uy ý chí mà chỉ người đã vượt qua một lần thiên kiếp mới nắm giữ được!

Sắc mặt Bồng Sơn tán nhân trắng bệch.

Nháy mắt này, trong thiên địa trải đầy mây đen, lôi vân cuộn cuộn, thiên uy ý chí vô thượng khiến hàng tỷ sinh linh run sợ.

Hai đầu gối Dương Phàm như muốn khuỵu xuống, cắn chặt hai hàm, hư ảnh ngũ sắc sau lưng càng thêm chói sáng mới miễn cưỡng chống đỡ được.

- Con kiến nhân loại kia... Giao Thiên Nhất Hồn Thủy và Hoàn Hồn Pháp Đàn ra đây!

Một nam nhân với lưu quang màu xám cuộn cuộn bốc lên xuất hiện trên giữa bầu trời Trúc Lâm Đảo.

Xem tình hình này, hiển nhiên là cường giả yêu tộc.

- Người này không phải là Thiên Xà Tả hộ pháp dưới trướng của Mị Ảnh Xà Hậu sao?!

Bồng Sơn tán nhân hoảng sợ.

Giờ phút này, thiên uy ý chí vô hình khiến thiên địa thất sắc, hết thảy đều phủ phục, nan rẫy.

- Không ngờ lại gặp phải cường giả cấp Vực Chủ đã vượt qua một lần thiên kiếp, niệm người không hiểu biết, mau mau rút đi cho ta!

Một thanh âm nữ nhân từ trong mây mù truyền tới. xua tan đi cồ thiên uy ý chí của Thiên Xà Tả hộ pháp.

- Người là ai?! Dám ngăn cản bổ hộ pháp?!

Nam nhân xấu xí kia cười lạnh một tiếng, lưu quang màu xám liền xẹt qua một chiếc đuôi rắn, đột nhiên bành trướng gấp trăm lần. hung hăng đánh về phía nữ nhân áo vàng vừa hiện thân.

”m

Toàn bộ hư không chấn động! Thiên uy ý chí va chạm, uy lực vô hình quét khắp thiên địa.

. . - ể . _

Mây đen cuộn cuộn và sấm chớp âm âm lập tức bao phủ lấy hai đại cường giả ở giữa bầu trời

Lực lượng cường đại cũng dật tán tới Trúc Lâm Đảo.

Hòn đảo nhỏ với phạm vi vạn dặm này lập tức xuất hiện một cái động sâu không thấy đáy. khiến hòn đảo lắc lư. như từ thời có thể sụp đổ.

.

- Không ổn!

Toàn bộ đảo nhỏ trực tiếp sụp đổ, chỉ một lúc đã chìm vào đáy biển, tạo ra một cảnh vô cùng thê lương.

- Đây là thực lực chân chính của cường giả đứng đầu Ngoại Hải Vực sao?!

Dương Phàm hoảng sợ, chỉ một nháy mắt kia đã có hàng vạn tu sĩ mất mạng.

Tuy nhiên, Ngay sau đó hắn thối lui mừng rỡ. Đây chẳng phải là một cơ hội tốt nhất để chạy trốn sao?!

899. Chương 851: Cuộc Chiến Đầu Tiên Ở Ngoại Hải Vực.

Hòn đảo nhỏ rộng chừng vạn dặm này, dưới tiếng ầm ầm long trời lở đất. đã dần chìm vào trong lòng biển, nổi lên những cột sóng lớn cao tới mấy trăm trượng.

Bên cạnh Dương Phàm, mỗi khắc qua đi lại có vô số tu sĩ chết đi.

Tu vi dưới Hợp Thể Kỳ, sinh tử chỉ có thể tại thiên.

Cuộc chiến đấu của hai cường giả tuyệt thế, thiên uy vô hình giao nhau, pháp lực mệnh mông, khiến lôi điện mây đen và đủ các loại màu sắc ánh sáng bao phủ lấy bọn họ.

Không có bất cứ ai có thể thăm dò cuộc chiến giữa hai đại cường giả này.

Hồi Hồn Thuật của Dương Phàm tiến vào thời khắc mấu chốt thì bị ngăn cản, cũng không biết tình huống cụ thể như thế nào. thành công hay thất bại!? Chỉ biết lão già râu tóc bạc trắng trong băng quan cũng chưa tỉnh lại.

Trong một mảnh đại loạn này, Dương Phàm cũng không thể cố gắng phục sinh người này được.

Hắn như tia chớp bỏ trí một tầng cấm chế đặc biệt, thu băng quan này vào trong Tiên Hồng không gian.

Giờ phút này. đối với hắn mà nói là cơ hội chạy trốn tốt nhất.

Chính vào lúc này, cảm quan thông thiên triệt địa của Dương Phàm nhận ra mấy đạo sát khí.

- Không ổn!

Dương Phàm có thể đoán được hơn phần nửa số người này đang tham lam Thiên Nhất Hồn Thủy và Hoàn Hồn Pháp Đan trên người mình. Nếu đã có thể bảo mạng thì tu vi ít nhất cũng là Hợp Thể đại tu sĩ.

- Thiên Nhất Hồn Thủy!

Dương Phàm hét lớn một tiếng, bóp nát bình ngọc trong tay. Thiên Nhất Hồn Thủy lập tức bắn về bốn phía.

Hưu hưu—

Mắt trăm đạo hư quang lóe lên, như mưa bay về bốn phương tám hướng.

Thiên Nhất Hồn Thủy!

Đây chính là trân bảo nhất giới, dù là Ngoại Hải Vực cũng vô cùng quý báu.

Những tu sĩ còn thừa lực tự bảo vệ mình nơi này đều phần tán, lao đi các nơi để tranh đoạt. Ngay cả Bồng Sơn tán nhân. Vũ Nghiên cũng bị hấp dẫn vào.

Dương Phàm không dám bó chạy trên bầu trời, thân hình lập tức lặn vào biển sâu.

Tiến vào lòng biển, lực lượng Thủy Hồn Giới, nắm giữ biển rộng trong tay, cũng đã dung nhập Thủy Linh Châu, hình thành một đạo hào quang màu lam ngoài thân Dương Phàm, xẹt đi như tia chớp.

Dương Phàm cảm giác được khi mình vào lòng biển liền thuận lợi như cá gặp nước.

- Đừng để hấn chạy!

Lệ quang lóe lên trong mắt Vũ Nghiên. Sát khi hiện ra. nàng ta vội vàng dẫn theo hai dã tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ của Dược Thánh Tông và Vũ Dương đuổi theo.

- Trên tay người này không chừng còn có nhiều Thiên Nhất Hồn Thủy hơn nữa, thậm chí có cả Hoàn Hồn Pháp Đan. Ánh mắt Bồng Sơn tán nhân lóe lên, cũng dẫn theo hai gã dưới tay truy kích.

- Không ổn! Bị đuổi theo!

Dương Phàm trầm nghĩ không ổn. Hấn cũng không muốn trực tiếp đối kháng với nhiều cường giả như vậy. Nếu cứng đối cứng, hấn chỉ có một đường chết.

Tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường đuổi theo không kịp.

Nhưng Vũ Nghiên và Bồng Sơn tán nhân lại là ngoại lệ.

Đặc biệt là Bồng Sơn tán nhân, tu vi đã đạt tới Độ Kiếp Kỳ.

Đúng lúc này!

Bá!

Một đạo thiên uy ý chí với ánh sáng màu trắng quần quanh lập tức đánh xuống đáy biển.

Đoàn ánh sáng màu trắng này lại hóa thành một nữ nhân áo vàng. Một cỗ tinh thần uy lực đáng sợ lập tức áp bách tới Vũ Nghiên và Bồng Sơn tán nhân.

- Người rốt cuộc là ai?! Chiến đấu với Thiên Xà Tả hộ pháp không ngờ còn du lực phán hóa thân thông!?

Bồng Sơn tán nhân nan rầy. hiện lên ánh mắt khó tin.

Đều là cường giả Độ Kiếp Kỳ. hấn hiểu được thực lực chênh lệch giữa người vượt qua thiên kiếp và chưa vượt qua thiên kiếp!

Tu Sĩ Hợp Thể Kỳ, sau khi Tàn chức Độ Kiếp Kỳ thì là Độ Kiếp sơ kỳ, cảnh giới pháp lực đều cường đại hơn vô số lần.

Nhưng tu sĩ Độ Kiếp sơ Kỳ chưa từng độ qua một lần thiên kiếp nào so với người đã trải qua thiên lôi tây nia, được thiên địa pháp tắc tán thành thì kém hơn vô cùng lớn.

Bồng Sơn tán nhân tuy là cường giả Độ Kiếp Kỳ nhưng chưa trải qua một lần thiên kiếp bào. không có thiên uy ý chí. Nữ nhân áo vàng nói:

- Mục đích của ta chính là ngăn cản hai người các người!

Nữ nhân này mang một dải lụa trắng này hơi vắn vẹo trong lòng biển, hiện ra ý cảnh mông lung.

- Người đuổi tiếp! Người này giao cho ta và Bồng Sơn tán nhân tiền bối!

Vũ Nghiên cắn răng, một chưởng đánh lên người Vũ Dương, khiến hắn lao đi trước.

Thần thể Vũ Dương hơi cứng đờ, cảm giác có cái gì đó phụ thân, trong lòng mừng thầm, vô cùng tự tin tăng tốc truy đuổi.

Đúng lúc này, cuộc chiến trên trời cao dường như phân ra thắng bại. Mây đen đầy trời biến mất. tinh quang lại chiếu rọi.

- Coi như người lợi hại!

Nam nhân xấu xí kia sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một chút máu. Hắn hóa thành một đạo ánh sáng màu xám hình xà rôibay về phía hải vực xa xa.

- Còn muốn chạy sao?! Làm gì đơn giản như vậy!?

Nữ nhân áo vàng cười khê một tiếng, như hình với bóng, nháy mắt đã đuổi theo

Tốc độ phi hành của hai người này cực nhanh, khoảnh khắc đã xuyên qua mấy vạn dặm, chớp mắt đã biến mất. Nữ nhân áo vàng nhẹ nhàng truy đuổi, khiến Thiên Xà hộ pháp chạy trốn chết cả mấy chục vạn dặm.

- Người rốt cục là ai?! Không ngờ còn ẩn tàng tu vi?!

Nên nam nhân xấu xí kia tạm thời dừng lại, sắc mặt biến đổi không ngừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nữ nhân áo vàng này chẳng những có thể thắng hắn mà còn phần thân đi kiểm chế hai đại cường giả Bồng Sơn tán nhân và Vũ Nghiên.

ở Ngoại Hải Vực, tuy tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ tuy ít nhưng cũng không tới độ quá ít ỏi.

Mà có thể vượt qua một lần thiên kiếp thì càng ít ỏi hơn.

Thiên kiếp của Độ Kiếp Kỳ tổng cộng có ba lần. Vượt qua một lần là có thể tấn chức trung kỳ, hai lần là Độ Kiếp hậu kỳ. Qua ba lần chính là cảnh giới đại viên mãn... Đạt tới cảnh giới bán tiên Đại Thừa Kỳ. có thể vũ hóa thành tiên, phi thăng thượng giới, cùng cấp chân tiên.

Phóng nhãn khắp nhân giới, có thể vượt qua ba lần thiên kiếp cũng chỉ có trong truyền thuyết.

Cho dù thành công vượt qua một lần thiên kiếp đã vô cùng khó khăn. Sáu phần tu sĩ Độ Kiếp Kỳ đều chết ở một cửa này. Có thể chuyển thành tán tiên lại như lông phượng sừng lân mà thôi.

Cho nên, cường giả như nam nhân xấu xí và nữ nhân áo vàng này đều là cường giả tuyệt đỉnh ở Ngoại Hải Vực, cách cảnh giới chân tiên cũng chỉ hai bước nữa mà thôi.

- Ta là ai cũng không trọng yếu. Hôm nay bản trường lão sẽ đùa giỡn với con tiểu trùng người một phen cho bổ! Nếu không bản trường lão cũng có chút giao tình với Thiên Mị Xà Hậu thì ít nhất phải phế bỏ tu vi của người!

Nữ nhân áo vàng này lạnh lùng nói.

Lời này vừa ra, hàng triệu triệu quang điểm màu vàng hùng hậu vô tận xẹt qua bầu trời. Nữ nhân áo vàng vùng tay lên, một cổ phong quang màu vàng kinh thiên hình thành một bàn tay không lồ, hung hăng đánh về phía nam nhân xấu xí kia.

Thiên Xà hộ pháp đầy lòng hàn lạnh, khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt là một mảnh sợ hãi:

- Khoan! Dừng tay!!!

Tay áo của nữ nhân áo vàng vùng tay lên, như một tiên tử sừng sững giữa bầu trời. Một bàn tay không lồ mang theo thiên địa uy lực đã sắp bắt được Thiên Xà hộ pháp.

Chính vào lúc này. một âm thanh du dương, quy dị tràn đầy mê hoặc vang lên cả một mảnh hải vực. Phàm là những người nghe được thanh âm này đều lập tức cứng ngắc.

Ba!

Tay áo của nữ nhân áo vàng chấn động, đánh văng Thiên Xà hộ pháp bay xa mấy vạn dặm rồi thân ảnh lại nhoáng lên, thi triển thần thông thuấn di, biến mất tại chỗ.

Có lẽ nàng bị thanh âm quy dị kia hấp dẫn.

- Nàng ta rốt cục là ai?! ở Ngoại Hải Vực không ngờ còn chưa từng nghe tới nhân vật nào như nàng ta! May mà có chủ thượng ra tay, hấp dẫn nàng rồi đi!

Thiên Xà hộ pháp bị thương nặng, ánh sáng màu xám quanh thân liền Bắt đầu dẫn động, Thân hình cũng vội rời khỏi nơi này.

Dương Phàm bò chạy trong đáy biển, lúc nào cũng chịu đựng trọng áp ngàn vạn cân của nước biển.

May mắn hắn có lực lượng Thủy Hồn Giới, lại có Thủy Linh Châu cho nên mới thuận lợi vô cùng, tốc độ chạy trốn cực nhanh.

Nhưng mấy người phía sau lại có tu vi còn cao hơn hắn.

Trong đó tên trung niên mập mạp và nữ nhân lạnh lùng kia lại đang cùng khống chế một tiểu thủy toa màu vàng nho nhỏ. tốc độ nhanh như tia chớp.

Nếu muốn thoát khỏi hai người này thì vô cùng khó khăn.

Tiểu thủy toa màu vàng kia vốn là phụ trợ linh bảo dùng trong lòng nước, được hai người khống chế thì tốc độ mơ hồ vượt qua Dương Phàm vài phần.

Dương Phàm đành thi triển Thể Thân Thuật để quấy nhiễu địch nhân.

Nhưng thể thân của hắn, dưới áp lực ngàn vạn cân của nước biển, lại không có sự bảo hộ của Thủy Linh Châu cho nên không thể lừa gạt được hai đại cao thủ này. sơ hở rất nhiều, gần như chỉ liếc mắt cái đã nhận ra.

Nếu phi hành giữa bầu trời hoặc trên mặt nước, hắn có Lôi Linh Châu, có thể phát huy tốc độ tới mức cao nhất. Tuy nhiên hắn lo lắng là đây đang ở trong phạm vi của Bông Sơn Đảo. bay giữa không trung thì càng là mục tiêu khiến nhiều người truy đuổi.

“Nhất định phải tìm một nơi nào đó. chém giết hai người này mới có cơ hội chạy trốn!”

Dương Phàm trầm nghĩ.

Chạy trốn nữa này. cũng bị qua vài lần công kích. Cuối cùng sau lưng Dương Phàm rốt cục chỉ còn lại trung niên mập mạp và nữ nhân lạnh lùng kia.

Sau khi xác định đã bỏ xa đám người Vũ Dương, Thân hình Dương Phàm chợt lóe lên. xuyênra khỏi mặt nước, xuất hiện trên bầu trời.

- ồ? Tiểu tử này rốt cục không chạy nữa!?

Trung niên mập mạp kia cười lớn.

Hai người vắn lên thủy toa và kiếm lăng kinh thiên lao ra khỏi mặt nước, giáp công Dương Phàm.

Khi thể và thần hồn lực cường đại của hai cường giả Hợp Thể Kỳ đã gắt gao tập trung vào Dương Phàm.

Sóng biển phụ cận cũng nháy mắt bị đẩy ra, lặng yên không tiếng động.

Ngay cả có tu sĩ ngẫu nhiên đi ngang qua. thấy được cuộc chiến của những tu sĩ đỉnh phong này cũng sẽ phải chạy càng xa càng tốt.

- Hợp Thể đại tu sĩ. lại còn có tới hai gã!

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Đây quả là một cuộc chiến khó khăn.

Lúc trước, Tuy rằng ở Đại Tồn hấn từng chém giết Hợp Thể đại tu sĩ, nhưng nơi này lại là Ngoại Hải Vực, không bị ảnh hưởng của đại trận Tê Thiên Phệ Huyết. thực lực của Hợp Thể đại tu sĩ sẽ hoàn toàn được phát huy, so với khi ở Đại Tồn thì cường đại hơn cả mười lần.

Giờ phút này. Dương Phàm lại không chỉ phải chiến thắng hai đại tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, mà còn phải chém giết bọn chúng.

Phải nhanh chóng chém giết!

Bởi vì đây vẫn còn nằm trong hải vực của đối phương, thời gian càng kéo dài thì đối với Dương Phàm càng bất lợi!

- Động thủ, giết hấn!

Tên trung niên mập mạp vừa dứt lời, trong tay liền nhoáng lên một cây thủy kỳ màu lam. Vũ quang lập tức từ trên trời giáng xuống, hình thành một cơn lốc xoáy đường kính trăm dặm, bên trong có thể nhìn thấy một động khẩu tối đen.

Dương Phàm lập tức cảm nhận được một cỗ hấp lực đáng sợ, THÂN MÌNH cũng khó có thể ổn định.

Một khi không thể ổn định được, hấn sẽ bị đối phương hút đi.

Vù

Nước biển dưới chân Dương Phàm cũng hóa thành từng hàng dài, bị hút vào động khẩu sâu hoắm kia.

Cùng lúc, nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng kia ra tay. Một đôi ngọc thủ nhẹ nhàng hoa lên.

Tì

Nước biển dưới chân Dương Phàm hóa thành băng tuyết, nhu tường đồng vách sắt,

- Đi chết đi!

Trung niên mập mạp hét lớn một tiếng, lốc xoáy do thủy kỳ màu lam hình thành như có linh tính, mang theo một mảnh nước biển nặng tới mấy ngàn cân. ập về phía hấn.

Rắc—

Băng tuyết lập tức vỡ tạc ra. Ngàn vạn đạo băng toán sắc bén vô cùng bắn về phía Dương Phàm. Nhìn tình cảnh này. hai người không ngờ lại còn còn am hiểu hợp kích, khiến Dương Phàm biến sắc.

Cuộc chiến đầu tiên của hấn ở Ngoại Hải Vực thật đúng là vô cùng gian nan.

900. Chương 852: Diệt Sát Song Sứ.

Tì tí...

Nước biển bốn phía dưới chân hấn lại bị đóng băng.

“Keng keng keng” vang lên. ngàn vạn băng toán đánh tới trước người Dương Phàm tóe ra một vùng đốm lửa huyền lệ.

Quanh thân Dương Phàm có một màn hào quang màu đất. dày dặn chắc chắn giòn dẽ, vững chắc như núi.

Mặc dù ở dưới công kích liên miên mãnh liệt sắc bén như vậy. lồng phòng hộ này chẳng qua là khẽ lay động, hào quang sáng tối không chừng.

Con người nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng (băng diễm) co rút lại, hào quang lam u chợt lóe.

Một chiêu pháp thuật này của nàng lợi dụng thiên thời địa lợi. uy lực tuyệt thế. tu sĩ cùng cấp nếu muốn ngạnh kháng chỉ sợ sẽ chịu thiệt. Nếu là tu sĩ Hợp Thể bình thường cũng đủ để chết mười lần, trăm lần.

Nhưng nam nhân trước mắt này lại thoải mái dễ dàng làm được.

Dương Phàm có được truyền thừa Thổ Linh Châu, lại thêm lực lượng Địa Hồn Căn, đem lực phòng ngự tăng lên tới trình độ đáng sợ.

Nhưng hóa giải một đợt công kích này không có nghĩa là hắn đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Trung niên mập lùn kia vùng thủy kỳ màu lam trong tay. thủy quang bao phủ trời đất hình thành một miệng lỗ xoáy tối đen. đường kính lớn đến trăm dặm, đánh tới Dương Phàm. Lực hút to lớn gần như khó thể kháng cự.

Dương Phàm bị hai vị cường giả Hợp Thể liên thủ hợp kích, đã bị tập trung gắt gao.

Hắn vừa mới ứng phó một đợt công kích, đã không đường để tránh.

Hắn rốt cục hiểu được, công kích của nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng không chỉ sắc bén cuồng bạo. càng hạn chế hắn rất nhiều.

Giờ phút này, một luồng hàn khí theo hai chân cùng với vòng phòng ngự bảo hộ tới gần toàn thân, động tác cứng ngắc không ít.

- Ha ha ha... Tiểu tử, buông tay chịu trời đi.

Trung niên mập lùn khổng lồ chế thủy kỳ trong tay. vận chuyển thành thế chắn mọi đường lui của Dương Phàm.

Cho dù Dương Phàm có ý muốn lặn sâu xuống đáy biển cũng không thể thực hiện được, Bởi vì nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng đã đem nước biển dưới chân hắn hóa thành băng dày vài trăm tấc. căn bản là tường đồng vách sắt.

-Hãy!!!

Dương Phàm mở song chướng ngữ mặt lên trời thét dài. tiếng như sấm rền, trong cơ thể bốn phía quang cầu lục sắc có hào quang năm màu xoay tròn, nổ rộ như cánh hoa sen.

Giờ khắc này, mỗi một tấc da thịt của Dương Phàm đều mơ hồ lóe ra ánh sáng năm màu. giống như thần nhân.

Theo một tiếng thét dài của hắn, mặt biển bốn phía bị đóng băng, tầng băng dày mấy trăm tấc bị đứt gãy tầng tầng.

Một cỗ huyền quang năm màu từ trên người hắn nổ rộ mà ra, đánh ra tám hướng.

Hắn há mồm, phun ra một quang đoàn năm sắc. vọt vào miệng lỗ xoáy tối đen đáng sợ kia.

Một tiếng “m” vang lớn, cả hai thứ đều nổ tung. Hải vực phụ cận đột nhiên bùng phát một trận sóng thần khủng bố. lấy khí thế thôn phệ thiên địa nuốt trọn hết thảy mọi thứ trong hải vực phạm vi vài ngàn dặm.

Tu sĩ nguyên bản còn từ nơi bí ẩn xem cuộc chiến lập tức bị cuốn vào. người chết kè bị thương, đều bị dọa vỡ mật. chạy trốn chết.

Bên ngoài thân Dương Phàm có tám quang văn năm màu, sau lưng hiện lên một hư ảnh năm màu thật lớn, ẩn chứa tinh thần uy năng bề ngê thiên hạ.

- Thực lực người này không ngờ còn cường đại hơn trong tưởng tượng vài lần!

Trung niên mập lùn cùng nữ nhân lạnh lùng xinh đẹp trong gió lỗ đáng sợ kia lộ ra vẻ chật vật không chịu nổi. liên tục vận chuyển thuật phòng ngự. vẻ mặt kích động, hoảng sợ tới cực điểm.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, con mỗi đám người mình đuổi giết so với bọn họ Thân là thợ săn còn cường đại hơn rất nhiều.

Bên ngoài thân nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng vừa mới ngưng kết ra một tầng băng giáp, “Bá... xoẹt” một tiếng, một Thân ảnh xanh bóng như huyền cùng với ánh sáng nhạt năm màu và từng đợt lôi quang chợt xuất hiện tại phía sau nàng.

- Không tốt!

Nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng thẩm nghĩ không tốt. một nguy cơ trí mạng ập tới.

Một ngón tay cái Dương Phàm điểm tới. một vòng lôi ba màu lam trong khoảnh khắc nhện nhào tràn ra.

Quanh thân nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng dâng lên một cỗ hàn khí đông lạnh tản ra bốn phía, cổ găng muốn không chế Dương Phàm.

Ti ti...

Lôi ba như mặt nước kia lập tức ngưng kết ra một tầng băng, bị đông cứng.

Nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng còn chưa kịp vui mừng, quanh thân đột nhiên truyền đến một trận tiếng nô. một vùng lôi quang huyền lệ nô rung rã hung hăng oanh kích lên tầng phòng ngự của nàng.

Nàng “Hự” một tiếng trầm thấp, bị thương lại không chạy trốn, xoay người như chớp, trên bàn tay ngọc hiện ra một viên băng châu, bắn ra một vùng băng quang màu trắng huyền lệ, trong nháy mắt đóng băng khu vực của Dương Phàm.

Khoảnh khắc đó. yên lặng như tờ!

Nhưng rồi sau đó chỉ nghe “Rắc” một tiếng, tầng băng quanh thân Dương Phàm nổ tung, cũng đẩy lui trung niên mập lùn tập kích từ phía sau.

Hắn lại như bóng với hình, như tia chớp ập tới gần.

Luận tốc độ bùng nổ tức thời và thân pháp nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng kia căn bản không phải đối thủ.

Giờ khắc này bất kể pháp lực hay là lực lượng linh hồn, Dương Phàm đều dễ dàng thắng hai người một bậc.

Dương Phàm tới gần như tia chớp, trong bàn tay ngưng tụ ra một đoàn xích viêm ánh vàng, hóa thành một mũi nhọn màu vàng hung hăng đâm tới nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng.

Nàng ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, linh hồn khó chịu, cỗ khí tức nóng cháy ập thẳng vào mặt khiến nàng hô hấp khó khăn.

Trong lòng nàng phát lạnh, không chút do dự tế ra bản mạng chân hòa, một đoàn băng diễm màu trắng trong suốt hóa thành một con băng điều rời tay ra đỡ đòn.

“Phốc... Xuy” Mũi nhọn màu vàng nửa trong suốt do Thái Hu Thiên Hóa hình thành như tới khô lập hủ đám thủng băng điều, một làn nhiệt khí bốc hơi bao trùm bốn phía tâm mắt.

Nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng trong tiếng gào thê thảm, hóa thành băng quang màu trắng trốn vào biển rộng.

Lực lượng giao phong xâm nhập linh hồn nàng, một tia xích viêm trong suốt nhuốm ánh vàng đốt cháy ở trong cơ thể nàng.

Ngay cả trốn vào biển rộng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trong lúc nguyên khí đại hao, nàng vận chuyển hàn khí trong cơ thể cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ mạng mà thôi.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, như bóng với hình.

Mà lúc này. tiếng gào thét điên cuồng đâm tới sau lưng, trung niên mập lùn phá vỡ chương ngại, há mồm phun ra một dải sáng giống như cuồng long.

Dương Phàm chỉ có thể né, chỉ khoảnh khắc xuất hiện trời cao. trong tay thu hồi Thái Hư Thiên Hỏa, Thanh Điều Phi Phong sau lưng nín lên. một tiếng phượng hót vang vọng trời cao.

Một hư ảnh thanh điều toàn thân màu xanh chớp lóe xích viêm, nhảy vào biển rộng đuổi giết nữ nhân kia.

Trung niên mập lùn vừa định ngăn cản. trong tay Dương Phàm xuất hiện một cái cổ Kính, hào quang năm màu rót vào trong.

Cổ Kính nguyên bản âm đậm bộc phát ra hào quang chói mắt, hơi nang lên. một chùm tia sáng Hủy diệt màu trắng bắn tới trang niên mật lùn.

Trung niên mật lùn chỉ cảm thấy khu vực mình đứng bị một cỗ thần thông vô hình phong tỏa. nếu muốn dùng đòn thuật na di tránh né căn bản không có khả năng.

- Hẳn lại có loại thần thông linh bảo đáng sợ này...

Hắn ta trong khi hoảng hốt. thủy Kỳ trong tay lập tức nhoáng lên, một màn nước màu lam bao phủ trước người, lưu chuyển không ngừng.

Màn nước này ngưng tụ vài trăm vạn cân thủy lực. lại thêm tính chí nhu của nước, đủ để thoải mái ứng phó đại đa số công kích cùng cấp.

Làm xong việc này, trung niên mật lùn thoáng nhẹ nhõm, nhưng khi chùm tia sáng Hủy diệt màu trắng kia đánh trúng màn nước màu lam. hắn lập tức bị dọa hồn phi phách tán.

Tê... Roẹt!

Màn nước phòng ngự huyền diệu như thế trực tiếp bị chùm tia sáng hủy diệt màu trắng phá vỡ ra một lỗ hổng.

Phốc...`m!

Thân thể trung niên mật lùn bị xuyên thủng một lỗ nửa tắc, máu thịt nơi lỗ thủng chảy đen, thân thể trực tiếp bị đánh bay.

Mặc dù hắn mượn lực bay lui, chùm tia sáng hủy diệt của cổ Kính vẫn làm hắn bị thương không nhẹ.

- Người này đáng sợ. mau lui lại!

Trung niên mật lùn kinh hãi vỡ mật. vội vàng truyền âm cho nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng đang đấu pháp cùng hóa thân Thanh điều.

Nàng ta nguyên khí đại thương, bị thương rất nặng, bị thông linh hóa thân của Thanh Điều Phi Phong của Dương Phàm đánh cho liên tiếp bại lui.

- Lui lại!

Nàng cảm thấy run sợ. cùng không chút do dự chạy trốn.

- Một người cũng đừng nghĩ chạy!

Trong mắt Dương Phàm hiện hàn quang, lách mình tới gần trung niên mật lùn, không chờ hắn động thủ. trên ngón tay trái một chiếc nhẫn văn bầy màu phát ra một cỗ khí tức cấm kỵ.

- Pháp lực của ta...

Trung niên mật lùn hoảng sợ. phát hiện pháp lực bị giam cầm. linh lực bốn phía cũng ngừng lưu động.

Hắn vốn đã bị thương lại đột nhiên bị tập kích, lập tức sưng ra một lát.

Chờ khi hắn phản ứng lại, bên tai chỉ nghe một tiếng “Phốc...`m” vang lên.

Lại là một chùm tia sáng hủy diệt từ trong cổ Kính kia bắn ra, đem hết thấy sự vật trong phạm vi một trượng quanh hắn phản giải thành dạng nguyên thủy.

Tình cảnh như thế bị nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng nhìn thấy. kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, lệ rơi đầy mặt, thân thể mềm mại run rẩy.

Dương Phàm liên tục vận chuyển đại thần thông, pháp lực tiêu hao thật lớn. sắc mặt hơi hơi trắng bệch.

Đặc biệt lần công kích thứ hai của cổ Kính, uy lực trực tiếp đem Hợp Thể đại tu sĩ phản giải thành dạng hạt nguyên thủy, gần như một phát tiêu hao non nửa pháp lực của hắn.

- Họ Dương... Sẽ có một Ngày ta sẽ đem người “thiên đao vạn quả” báo thù cho phu quân!

Hai mắt nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng đỏ bừng nhu máu. hóa thành tinh quang màu trắng xông lên trời cao, bắn về phía thiên hư.

Trừ cò tận gốc!

Dương Phàm làm sao lưu lại hậu hoạn như thế, Thanh Điều Phi Phong sau lưng run lên, cùng thi triển bí thuật hóa thành một đạo hư ảnh màu xanh, chỉ khoảnh khắc đuôi kịp nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng bị thương kia.

Nàng ta lộ vẻ tuyệt vọng, vừa mới chuẩn bị không tiếc mọi giá liều mạng với Dương Phàm.

Đột nhiên, sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể cứng đờ.

Nàng phát hiện pháp lực của mình bị giam cầm.

“Phốc... xoẹt” một tiếng, trong lòng bàn tay Dương Phàm, một mảnh xích viêm ánh vàng bao phủ nuốt hết nàng.

Chờ khi nàng ta khôi phục, toàn thân đã xích viêm ánh vàng thiêu đốt. hóa thành tro tàn.

Hô!!!

Hô hấp của Dương Phàm dồn dập. sắc mặt có chút tái nhợt.

Liên tục thi triển đại thần thôn nạp bất kể là Thái Hư Thiên Hỏa hay là cổ Kính thần thông, thông linh hóa thân của Thanh Điều Phi Phong hoặc là Cẩm Pháp Chi Hoàn. Những thần thông này đều kinh thể hải tặc. tiêu hao rất lớn.

Tuy nhiên, Dương Phàm đã trong thời gian một chén trà nhỏ diệt sát hai cường giả Hợp Thể Kỳ.

Đổi mất Ngoại Hải vực, Hợp Thể đại tu sĩ ở tông phái bình thường cũng là cấp bậc trưởng lão.

Dương Phàm mới vừa tới Ngoại Hải vực, dùng thủ đoạn lôi đình chém giết hai cường giả Hợp Thể Kỳ. hơn nữa là Hợp Thể đại tu sĩ am hiểu hợp kích.

Có thể làm được điều này, hẳn vốn nên kiêu ngạo.

- Mau đi thôi!

Dương Phàm hóa thành thanh quang, hướng về phương xa hải vực chạy đi.

- Đừng mơ chạy trốn.

Đúng lúc này, hai gã Hợp Thể đại tu sĩ của Dược Thánh Tông đuổi tới.

ở phía sau một chút, là Vũ Dương sau lưng mọc hai cánh, cấp tốc phi hành.

Nhưng là tốc độ Dương Phàm nhanh hơn bọn họ. rất nhanh bỏ rơi mấy người này.

Nhìn theo bóng Dương Phàm rời đi, Vũ Dương hí hai mắt:

- Người có thể thoát được lòng bàn tay ta sao?

Hắn chỉ là một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ nhưng lại dám đồng dạng như thế.

- Đuổi theo phương hướng kia. Hẳn hiển nhiên là nguyên khí đại thương, chỉ không biết Băng Thủy nhị sứ dưới trướng của Bồng Sơn Đảo Chủ đi nơi nào?

Ba người không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đuổi theo.

Bọn họ cũng không nhìn đến tình cảnh Băng Thủy nhị sứ kia ngã xuống.

Còn nữa, Băng Thủy nhị sứ kia, một người bị chùm sáng Hủy diệt của cổ Kính phản giải, một người bị đốt thành tro tàn, căn bản không thấy được thi thể.

Phụ cận tuy có tu sĩ ngang qua nhìn thấy, nhưng sớm bị dọa chạy trốn chết rồi.

Nếu Vũ Dương biết. Dương Phàm trong thời gian một chén trà nhỏ. lời đình chém giết Bằng Thủy nhị sứ, không biết còn có dũng khí đuổi giết hay không.

Dương Phàm sau khi độn ra mấy ngàn vạn dặm, vội vàng vận chuyển Thủy Linh Châu chìm sâu vào đáy biển, ẩn giấu khí tức.

Hắn muốn tận dụng thời gian khôi phục pháp lực.

Không biết vì sao. trong lòng hắn có chút không được tự nhiên, cảm giác không ổn.

Quá nhiên, sau nửa canh giờ.

- Chính ở nơi này, nhất định Dương Phàm trốn ở phía dưới...

Thanh âm âm lãnh của Vũ Dương từ hải vực bên trên truyền đến.

901. Chương 853 : Uy Lực Của Tụ Lôi Đình

- Chính ở nơi này, nhất định Dương Phàm trốn ở phía dưới...

Dương Phàm đang khoan chân điều tức, cũng lập tức nghe ra đây là thanh âm của Vũ Dương.

Trong lòng hắn “lộp bộp” một tiếng, kinh ngạc không thôi.

Vũ Dương này chỉ là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, hắn dựa vào thủ đoạn gì mà nhanh như vậy tìm được chính mình, hơn nữa giọng điệu còn khẳng định như thế?

Đám người đối phương ở hải vực Bồng Sơn Đáo có thể nói là địa đầu xà, có thể tìm được Dương Phàm cũng không kỳ quái.

Nhưng là nhanh như vậy liền đuổi kịp, hơn nữa còn tự tin như thế. đích thật có chút kỳ quái.

Rốt cục là vấn đề ở nơi nào?

Dương Phàm lại sinh ra báo động, nguy cơ đến từ trên người Vũ Dương.

Rồi sau đó, hắn toàn lực điều tra toàn thân mình, mơ hồ cảm ứng được có tồn tại một tia không hài hòa.

Dường như có một tia dao động thần hồn rất nhỏ tiềm tàng trên thân, mà lại không thuộc về chính hắn.

- Chẳng lẽ là cao nhân Độ Kiếp Kỳ nào để lại ấn ký trên người ta?

Dương Phàm cũng không kịp tra xét tỉ mỉ, cho dù tra được cũng không thể tiêu trừ trong khoảng thời gian ngắn.

- Ha ha ha... Dương Phàm, cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay bốn thiếu gia.

Thanh âm đặc ý vô cùng của Vũ Dương từ hải vực phía trên truyền xuống.

Sau đó. hai trưởng lão của Dược Thánh Tông đều thi triển thần thông tiến hành công kích hải vực bên dưới.

Đầu tiên là một cỗ trọng lực từ hải vực phía trên buông xuống, hung hăng oanh kích xuống dưới.

ở dưới đáy biển sâu, sức ép của nước vốn khủng bố vô cùng, lại thêm thần thông trọng lực này, Dương Phàm nghẹn mặt đỏ bừng.

Rồi sau đó. một cỗ độc quang hư vô theo dòng nước bao phủ nơi này.

Đạt tới trình độ cao nhất, độc thuật bình thường đã sớm vượt xa phạm trù bình thường, nhắm vào linh hồn, pháp lực, sinh mệnh thậm chí là tinh thần, tạo thành thương tổn không thể tưởng tượng.

- Vừa mới giết chết hai tên, hiện tại lại tới ba tên càng khó chơi.

Trong mắt Dương Phàm lại hiện sát khí, hận không thể đem tám tầng phong ấn một hơi giải hết, một ngụm giết sạch những người này.

Cũng may pháp lực hấn cơ bản khôi phục, chỉ là tâm thần còn chưa khôi phục tới đỉnh, nhiều nhất trá một cái giá lớn cũng có thể diệt sát ba người này.

Thành thật!

Một con sóng lớn động trời từ trong đáy biển sâu bộc phát ra. cùng theo một mảnh huyền quang năm màu phóng lên tận trời. Khi thể kinh thiên đem ba người trên mặt biển dọa nhảy dựng, đều rút lui ra một đoạn xa.

- Các người đã chán sống, như vậy Dương mỗ sẽ đem các người xuống địa phủ cùng hai người kia.

Trong mắt Dương Phàm sát khí như thực chất mang đến áp lực lớn lao cho ba người.

Vũ Dương vẻ mặt hoảng sợ, không nghĩ tới Dương Phàm lại cường đại như vậy.

- Người... Băng Thủy nhị sứ là bị người giết chết?

Trong đó một vị trưởng lão Dược Thánh Tông khó có thể tin nói.

Ba người chấn động tâm thần, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh lan khắp toàn thân.

- Hừ! Cho dù người giết chết Băng Thủy nhị sứ. hôm nay cũng đừng mơ giữ mạng trước mặt Vũ mỗ.

Sắc mặt Vũ Dương hung ác nói, dường như thật sự có con bài chưa lật nào.

- Dược!

Dương Phàm cười lạnh nhìn phía hấn, khoe miệng có một tia cười trào phúng.

Đưa lưng về phía hai cường giả Hợp Thể. Dương Phàm nhìn chăm chăm Vũ Dương, chậm rãi vươn bàn tay trái ra.

Bởi vì hấn từ trên người Vũ Dương cảm ứng được uy hiếp không hiểu, hơn nữa cực kỳ mãnh liệt.

Một khi đã vậy. hấn tính toán dùng Tiên Hồng bí kỹ trước diệt sát người này rồi tính.

Vũ Dương chỉ có tu vi Hợp Thể trung kỳ, bất kể pháp lực hay là cảnh giới linh hồn đều kém Dương Phàm một giai vị.

Kéo người này vào Tiên Hồng Không Gian, ít nhất nắm chắc sáu bảy phần.

- A...

Sắc mặt Vũ Dương đột nhiên trắng bệch, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tử vong, toàn thân nan lên.

Giờ khác này, hấn đột nhiên cảm thấy được sinh mệnh không bị khống chế.

-Bá!

Ngay sau đó, hấn chỉ cảm thấy một không gian không biết, bị một bàn tay gắt gao nắm lấy.

Hấn không thể phân biệt đây là không gian chân thực hay là tinh thần lĩnh vực như cảnh trong mơ.

Cứu ta...

Vũ Dương hò hét trong đầu.

Dương Phàm lạnh lùng cười nhạo, đang chuẩn bị diệt sát hấn. s

Nhưng đúng lúc này. một cỗ hàn ý lan khắp toàn thân.

Trên mặt biển!

Bá!

Một đạo hàn mang màu trắng nhỏ bé từ trong tay áo Vũ Dương thoáng hiện, cũng chợt biến mất.

Phốc!

Một con bạch văn độc ác xà dài bốn năm tấc quần trên thân Dương Phàm, một ngụm cắn trúng cổ họng hắn.

- A! Không tốt...

Dương Phàm kêu rên một tiếng nhỏ. chỉ cảm thấy một cổ độc tính trí mạng gạt bó sinh cơ lan ra toàn thân, Ngay cả linh hồn đều bị tê dại.

Khoảnh khắc đó, hắn gần như đã chết, ý thức chìm trong hắc ám.

Bùm!

Thân thể Dương Phàm rơi vào trong hải vực, da toàn thân biến thành màu đen.

Lấy lực khôi phục khủng bố của hắn, trong khoảnh khắc chữa trị vết thương nơi cổ họng, nhưng là độc lực khủng bố khiến hắn rơi vào hiểm cảnh.

- May nhờ có tiên bối giúp đỡ...

Vũ Dương sắc mặt tái nhợt, ánh thân thoát khỏi Tiên Hồng Không Gian, bộ dạng lòng còn sợ hãi.

Tiền bối theo lời hắn, bạch văn độc ác xà kia sau khi cắn vỡ cổ họng Dương Phàm, sắc mặt bình tĩnh phẳng phất chỉ là một việc cực kỳ tầm thường.

- Hi hi... Bị tuyệt mệnh độc của ta đánh trúng vếu hại không ngờ còn chưa có chết, ồ, thì ra là thân thể bất diệt!

Bạch văn độc ác xà hóa thành một xà nữ áo trắng, tay người thân rắn, đầy hứng thú nhìn Dương Phàm.

- Đó là...

Hai trưởng lão khác của Dược Thánh Tông sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên nhận ra lai lịch xà nữ này.

Trong đó một gã trưởng lão thần niệm truyền âm nói:

- Dĩ nhiên là Thất Tuyệt Độc Ác Xà... mà lại còn tu luyện đến Độ Kiếp Kỳ!

Thất Tuyệt Độc Ác Xà Độ Kiếp Kỳ!

Xà này cho dù cắn trúng cao nhân Độ Kiếp Kỳ cùng cấp cũng là chín phần chết một phần sống, huống chỉ là một tu sĩ lục địa?

Bên ngoài thân Dương Phàm màu đen thẫm, rất nhanh lại nổi lên ánh sáng mờ năm màu, quang lưu màu lục vận chuyển, từng tia độc lực bị bức ra từ trong thân thể.

Trong khoảnh khắc, Dương Phàm đã áp chế độc lực, cũng có năng lực miễn dịch nhất định.

Điều này sao có thể?

Xà nữ áo trắng biểu tình kinh ngạc.

“Thế gian này không ngờ có nhân loại có thể chống cự Thất Tuyệt Độc Hồn Dịch của mình?”

Ba người Vũ Dương của Dược Thánh Tông cũng trợ mắt há hốc mồm.

- Hi hi! Tiểu mĩ nam, cho dù ngươi có năng lực kháng độc này thì lại thế nào?

Khóe miệng xà nữ áo trắng đùa cợt nói. Nàng là yêu tu Độ Kiếp Kỳ. cho dù không dựa vào Thất Tuyệt Độc Hồn Dịch, giết Dương Phàm cũng vô cùng thoải mái.

Trong cơ thể Dương Phàm ánh sáng nhạt năm màu phát ra, một màn hào quang màu lam lóng lánh thủ hộ chặt chẽ.

Bởi vì ở trong nước biển, lần này Dương Phàm sử dụng chính là Thủy Linh Châu.

Dùng Thủy Hồn Giới khống chế Thủy Linh Châu, chẳng những có được lực phòng ngự cường đại, mà lại còn có năng lực trị liệu nhất định.

- Hết thấy phản kháng đều là vô dụng...

Xà nữ áo trắng tiếc nuối than thờ. một đầu ngón tay ngọc thon dài điểm tới trước mặt Dương Phàm.

Chỉ dùng một đầu ngón tay.

Dương Phàm tức thì cảm thấy một áp lực cuộn cuộn mãnh liệt dường như toàn bộ lực lượng không gian đều hội tụ thành một điểm, áp bách lên người hắn.

Loại ý cảnh huyền diệu này. Hợp Thể Kỳ tuyệt đối không thể làm được.

Xà nữ áo trắng trước mắt này không ngờ là cao nhân Độ Kiếp Kỳ.

Phốc!

Một đầu ngón tay giống như không mang theo một tia linh khí dao động, lại như đâm vào đậu hũ, đâm phá vòng bảo hộ của truyền thừa Thủy Linh Châu.

`m!

Đầu ngón tay kia lại điểm lên trên một giáp trụ tử long lân. phát ra tiếng nổ nặng nề. hải vực phụ cận giống như sôi trào, nổ tung ra một dải chân không đường kính ngàn dặm.

Dương Phàm mặc Tử Long Chiến Giáp, ngạnh kháng hơn nửa uy lực còn thừa từ đầu ngón tay, lập tức kêu một tiếng đau đớn. khoe miệng trào máu.

`m!

Huyền quang năm màu trong cơ thể Dương Phàm bùng nổ. mượn cơ hội này lao ra hải vực.

Nhưng mà xà nữ áo trắng lại “vân đạm phong khinh” đứng bên cạnh hắn, cười dài nói:

- Tiểu mỹ nam, người quá làm người ta thích rồi, lại mang đến cho ta ngạc nhiên vui mừng như thế. Tử Long Chiến Giáp này cho dù ở Ngoại Hải vực cũng coi như phòng ngự linh bảo cấp bậc trân bảo a!

- Tử Long Chiến Giáp!

Đám người Vũ Dương nhìn chăm chăm long giáp uy phong mà Dương Phàm đang mặc. không khỏi lộ ra thân sắc tham lam.

Chiến giáp này là một kiện có lực phòng ngự cường đại nhất trong số linh bảo Dương Phàm vợ vét được tại Thiên Lan Điện.

Nếu không có một chút tư bản, Dương Phàm sao dám dễ dàng chinh chiến Ngoại Hải vực?

Tuy nhiên là vận khí hắn quá kém, dây vào một phiên toái lớn như vậy!

Bá!

Dương Phàm chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên. song chướng xà nữ áo trắng kia ôm chặt lấy hắn, độc lực trí mạng mơ hồ xuyên thấu qua Tử Long Chiến Giáp, xâm nhập vào cơ thể.

Hơn nữa, thân thể hắn bị thần răn của xà nữ quan chặt.

Một cỗ lực lớn khủng bố ý đồ đem thân thể Dương Phàm quan thành thịt nát.

- Không tốt!

Mặc kệ Dương Phàm giãy dụa đều không thể tránh thoát, thân thể càng ngày càng yếu.

Sau đó. đầu của xà nữ áo trắng kia đột nhiên hóa thành một đầu rắn lớn. thè lưỡi, mở ra miệng máu to lớn cùng răng độc. chậm rãi nhìn vào Dương Phàm, dường như tính toán làm thế nào đem món ngon Dương Phàm này nuốt vào.

Toàn thân Dương Phàm lạnh băng, kinh hãi, hoảng sợ.

Đột nhiên hắn cảm thấy được, xà nữ này có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Dường như vào lúc cùng lên đỉnh vu sơn với Vũ Nghiên, đã gặp xà này.

Bất kể hắn vận chuyển pháp lực như thế nào đều không thể làm gì được, ngược lại một thân pháp lực lại bị đối phương áp chế giam cầm từng chút một.

Ba người Vũ Dương thấy tình hình này đều lạnh lẽo run sợ. ngay cả thớ mạnh cùng không dám.

- Còn tiếp tục như vậy... Ta thật sự trở thành món ngon trong bụng xà nữ này.

Dương Phàm cắn răng một cái, vận chuyển Thái Hư Thiên Hỏa còn thừa không nhiều.

Phốc...`m!

Một mảnh xích viêm ánh vàng chói mắt từ trên người Dương Phàm bùng nổ. bốc lên cao mấy trượng, bao phủ cả xà nữ áo trắng bên trong.

Xà nữ áo trắng kêu một tiếng đau đớn, bị cỗ lực lượng thái cổ tinh thần chí viêm này bức lui. Nàng dù sao cũng là về thú loại rắn, bị hóa diễm khắc chế. huống chỉ là cấp bậc Thái Hư Thiên Hỏa này.

Dương Phàm vận chuyển Thái Hư Thiên Hỏa. không chút nghĩ ngợi, lập tức bó chạy.

-Ngăn hẳn lại!

Xà nữ áo trắng yêu kiều quát một tiếng. Dương Phàm có Thái Hư Thiên Hỏa phụ thân, nàng sinh lòng kiêng kị, không dám tới gần.

- Ha ha ha... Để mạng lại đi!

Hai trưởng lão của Dược Thánh Tông đều vận chuyển pháp lực ngăn chặn Dương Phàm.

Dương Phàm hít sâu một hơi. tại khoảnh khắc sinh tử này hắn cũng không thể ẩn giấu nữa.

Một tay hắn vung lên. lôi hồ chợt lóe. trong lòng bàn tay đột nhiên hiện ra một cái đỉnh, đồng xanh cỡ lớn bằng bàn tay.

Đỉnh này vừa ra. hai trưởng lão Hợp Thể Kỳ cảm thấy áp lực không hiểu.

"Ngô... Ông!" Một tiếng, đồng đỉnh cổ xưa lớn bằng bàn tay kia bỗng nhiên khuếch trương gấp trăm, ngàn lần.

Trong hư không truyền đến một tiếng "m" kinh hãi linh hồn.

Đồng đỉnh kia toàn thân điện xà vờn quanh, như một ngọn núi lớn sừng sững trên không hải vực. lôi vân cuộn cuộn chấn động vạn dặm.

Trên đỉnh này hội tụ lôi điện lực hủy diệt bằng bạc. dùng tư thái nhìn xuống thế gian, hiện lên trên đỉnh đầu mọi người.

Trong phạm vi mười vạn dặm, một cỗ khí tức kinh thiên hủy diệt áp lực hít thở không thông, khiến hai trưởng lão trước mặt Dương Phàm cảm thấy tâm kinh nhục khiêu:

- Đây... Đây dĩ nhiên là Tụ Lôi Đỉnh!

`m!

Trong lôi đỉnh ngạo thị hoàn vũ. giáng xuống lôi xà kinh thiên địa, khiến một vùng thiên địa chớp lóe lúc sáng lúc tối.

Khoảnh khắc đó, Ngay cả xà nữ áo trắng Độ Kiếp Kỳ đều nàng mình một cái.

Hai trưởng lão tại lôi điện hủy diệt kia oanh kích, cũng không kiên trì được nửa hô hấp, nhục thân tan thành mây khói, hồn phi phách tán.

Tiếng kêu thảm thiết kia thê thảm vô cùng, ở trong lôi điện sáng tối lóe lên đầy trời, lại kinh tâm động phách như thế.

902. Chương 854: Tầng Phong Ấn Thứ Ba.

Một vùng thiên địa dưới lôi quang hủy diệt làm người ta hít thở không thông này, sáng tối không chừng.

Dtroi cỗ lực lượng khiến thần ma lui tránh này, sinh linh trong hải vực cũng đỡ run rẩy.

Hai trưởng lão của Dược Thánh Tông không có lực trả đòn. dưới lôi quang kinh thiên địa tan thành mây khói, hôn phi phách tán.

Tình cảnh như thế khiến Vũ Dương kia bị dọa mặt xám như tro tàn.

Rung động trong mắt xà nữ áo trắng chuyển thành tham lam nồng đậm cùng ngạc nhiên vui mừng:

- Tiểu mỹ nam... yêu người chết mất. Một tu sĩ đất liền nhu người, trong tay không ngờ có Tụ Lôi Đỉnh thất truyền đã lâu!

Tụ Lôi Đỉnh, loại kỳ vật truyền thừa thượng cổ này. thất truyền vạn năm không ngờ lại xuất hiện tại Nội Hải.

Đỉnh này vẫn là chí bảo vô thượng có thể khiến tu sĩ sắp sửa độ kiếp cùng người tu luyện thần thông lời điện phải điên cuồng.

Nghe nói thời Kỳ thượng cổ. có đại năng già chuyển môn dùng đỉnh này thu thập Lôi lực trong “Thiên kiếp”.

Nói cách khác, chỉ cần pháp lực đủ mạnh, đỉnh này Ngay cả lực lượng thiên lôi đều có thể hấp thu và chứa đựng trong lôi đỉnh.

về phần lực lượng của lôi đỉnh, Dương Phàm vừa rồi trực tiếp diệt sát hai Hợp Thể đại tu sĩ đủ để chứng minh hết thấy.

Ngò... ổng!

Ngọn “Lôi sơn” thật lớn lơ lửng trên đỉnh đầu Dương Phàm, hào quang chợt ảm đạm.

Nguyên lai vừa rồi sử dụng lôi đỉnh này không hề giữ lại. khiến pháp lực Dương Phàm tiêu hao hơn phân nửa.

Lại thêm khắc chế độc lực trong cơ thể, thoát khỏi miệng xà nữ áo trắng, Dương Phàm có thể nói nguyên khí đại thương, ngay cả Thái Hư Thiên Hỏa đều gần như hao hết.

- Hi hi... Xem ra cấp độ lôi đỉnh này gần như đạt tới mức độ Bán Tiên khí, chỉ cần chiếm được nó. nắm chắc mười phần vượt qua hai lần thiên kiếp đầu.

Xà nữ áo trắng bộ mặt dữ tợn, nhưng thanh âm lại có vẻ nan rầy.

Mà Dương Phàm nguyên khí đại thương, đứng tại chỗ thở hồng hộc. gần như đứng cùng không xong.

Đột nhiên, hần lại sinh ra báo động nào đó.

Không tốt!

Hần vội vàng thu hồi Tụ Lôi Đỉnh.

Bởi vì thần thông của đỉnh này quá thật kinh thế hãi tục. đủ để khiến cho rất nhiều tu sĩ nhòm ngó.

- Vì sao người còn chưa động thủ?

Dương Phàm dứt khoát khoanh chân ngồi trên hải vực, lãnh đạm cười.

Giờ phút này đã rơi vào loại tuyệt cảnh như vậy, hần chuẩn bị suy tính phá vỡ tầng phong ấn thứ ba.

Mười tầng phong ấn. có thể ngạo thị hoàn vũ.

Lúc ở nội lục. Dương Phàm từng phá vỡ hai tầng phong ấn.

Mà nay đi vào Ngoại Hải vực, rốt cục không tránh được đến lúc phá vỡ tầng phong ấn thứ ba.

Chỉ có ở loại tuyệt cảnh này, phá vỡ phong ấn mới có thể hấp thu lớn nhất, nếu là bình huống bình thường hơn phân nửa là nổ tan xác mà chết.

Tuy nhiên, giờ phút này Ngay cả Dương Phàm cũng không nắm chắc lúc phá vỡ Tầng phong ấn thứ ba có thể cam đoan không lo lắng về tính mạng.

- Tiểu mỹ nam, người thật sự là trời cao ban thưởng cho ta. Cho nên. ta cho người một lựa chọn, giao ra Tụ Lôi Đình, hai chúng ta trở thành đạo侶 song tu. không biết ý người thế nào?

Đôi mắt sáng của xà nữ áo trắng này như nước, lộ vẻ mê luyến nhìn chằm chằm Dương Phàm.

Dương Phàm ngẩn ra, lập tức “Phì” một tiếng.

Chắc là xà nữ áo trắng này thật sự là coi trọng hắn.

Là người khác giới, trong giới này chi sợ không có bao nhiêu người có thể chân chính chồng cựa mị lực Dương Phàm có được trong giai đoạn văn Hoa trung kỳ.

... Hừ, một khi đã vậy, đừng trách ta xuống tay vô tình.

Xà nữ áo trắng sắc mặt lạnh lùng, bàn tay ngọc vừa nhấc, một mảnh sương mù màu trắng bắn tới đỉnh đầu Dương Phàm, ngưng tụ thành một cái tơ vông màu trắng, như tia chớp chụp xuống Dương Phàm.

Dương Phàm kiệt lực trốn tránh, mà tơ vông màu trắng kia càng ngày càng lớn, ước chừng bao phủ phạm vi vài trăm dặm.

Hơn nữa trong tơ vông này ẩn chứa pháp tắc thiên địa. đối với không gian trong khu vực hình thành một loại trói buộc qui' định.

Dương Phàm từng bước gian khổ, dưới chênh lệch thật lớn về tu vi, cảnh giới, khó có thể đào thoát.

Quan trọng nhất là Thái Hư Thiên Hỏa trong cơ thể hắn hao hết. nguyên khí đại thương, chỉ có thể phát huy được một hai phần lực lượng.

Thấy tình hình này, Dương Phàm nhắm mắt lại. vận chuyển Thổ Linh Châu, toàn thân tinh thể hóa, trong hào quang màu đất lóe ra sáng bóng kim loại nhàn nhạt.

Khi tơ vông màu trắng kia trói buộc hắn, Dương Phàm đã hóa thành một tượng đá kim loại, bị treo ở giữa không trung.

Ánh mắt xà nữ áo trắng thoáng ngưng, rồi sau đó cười lạnh một tiếng, há mồm phun, trên tơ vông màu trắng kia dấy lên một mảnh quang điểm màu lục, bao phủ tượng đá kim loại.

Dương Phàm tuy rằng toàn thân tinh thể hóa nhưng lại âm thầm vận chuyển Thổ Linh Châu cùng Thủy Linh Châu. Một thứ thủ hộ ngoài thân, một thứ thủ hộ trong cơ thể.

Nếu là tu sĩ cùng cấp tất nhiên không thể thương tổn hắn, nhưng Dương Phàm đối mặt là cao nhân Độ Kiếp Kỳ.

Mặc dù xà nữ này chưa trải qua thiên kiếp tẩy rửa, nhưng nếu chính diện chiến đấu. cho dù vài chục Hợp Thể đại tu sĩ liên thủ cũng không phải đối thủ của nàng.

Quá nhiên, lực lượng thần thông quang điểm màu lục của xà nữ áo trắng đem làn da tinh thể hóa của Dương Phàm đốt ra một mảnh vết rách, uy lực còn dư chậm rãi xâm nhập thân thể.

Dương Phàm lập tức xúc động tầng phong ấn thứ ba.

Một chút lực lượng của tầng phong ấn thứ ba dưới sự giám sát của Thủy Hồn Giới, theo Địa Hồn Căn trải khắp toàn thân.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận một cỗ lực lượng mệnh mông đáng sợ. giống như ngựa thoát cương.

Cũng may thân thể hắn đã hoàn toàn tinh thể hóa, đã làm tốt chuẩn bị đầy đủ, nếu không rất có khả năng khiến kinh mạch vỡ nát. thất khiếu đổ máu.

Rất nhanh, trong cơ thể Thủy Linh Châu cùng Thổ Linh Châu nổ rộ hào quang sáng ngời, ở trong và ngoài cơ thể hình thành tầng phòng ngự cường đại.

Bỗng nhiên, vết rạn sinh ra ở trên lớp tinh thể màu đất ngoài thân Dương Phàm rất nhanh bị khép lại.

Tác dụng chủ yếu của Thủy Linh Châu chuyển sang bảo vệ tạng phủ kinh mạch trong cơ thể Dương Phàm, cũng giám xóc lực lượng từ trong phong ấn.

Tám tầng phong ấn trong cơ thể Dương Phàm mỗi khi phá vỡ một tầng đều không thể nghịch chuyển.

Lúc đầu còn có thể khống chế phóng thích lực lượng trong phong ấn, nhưng đến về sau càng ngày càng không bị khống chế.

- Sao lại thế này? Pháp lực người này vì sao đột nhiên tăng vọt? Thi triển bí thuật gì?

Xà nữ áo trắng khẽ giật mình.

Uy năng chủ yếu của chân viêm nàng phát động Không phải là đốt cháy mà là độc tính cùng ăn mòn, cho dù là linh bảo đều có khả năng bị thương tổn.

Nhưng Dương Phàm sử dụng Thổ Linh Châu, lực lượng đại địa. dày dặn vững chắc, vừa hay đối với chân hòa của nàng có lực miễn dịch khá lớn.

Lại thêm thể chất Dương Phàm đặc thù, đối với độc tính của nàng sinh ra lực đề kháng lớn. trong cơ thể lại có Thủy Linh Châu bảo vệ.

Cho nên khi lực lượng tầng phong ấn thứ ba thẩm thấu ra, Dương Phàm cũng khó khăn có lực tự bảo vệ.

- Dương Phàm này thật sự không đơn giản...

Vũ Dương đứng cách đó không xa quan sát. trong mắt lộ vẻ kinh hãi. quá thật khó thể tin.

Nếu đổi lại là hắn sớm không biết chết bao nhiêu lần.

Nhưng Dương Phàm này lại lần lượt sáng tạo kỳ tích.

Tông sư chung quy là tông sư.

Dương Phàm có thể bước lên đỉnh của đại lục. độ cao của hắn kiên quyết không thể coi thường.

Chỉ cần cho hắn thời gian, có lẽ một Ngày hắn bước trên đỉnh Ngoại Hải vực thậm chí là vô địch nhân giới cũng không phải không có khả năng.

- Người thất thần làm gì? Còn không nhanh công kích?

Xà nữ áo trắng quát lạnh một tiếng.

- Dạ dạ.

Vũ Dương vội vàng vận chuyển pháp lực. từ thật xa oanh kích Dương Phàm.

Nhưng với pháp lực Hợp Thể trung kỳ của hắn, muốn thương tổn đến Dương Phàm căn bản không có khả năng.

Hắn thậm chí Ngay cả phòng ngự đều không phá được.

Trong mắt xà nữ áo trắng thoáng hiện tức giận cùng lo lắng.

Nhất định phải sớm giải quyết Dương Phàm, nếu để cường giả Bồng Sơn Đảo vực chạy tới. vậy phiền toái.

Đột nhiên, nàng thu hồi chân hòa, trong tay xuất hiện một phi kiếm vàng rực. hóa thành một tia chớp rực rỡ chém lên thán Dương Phàm đã được tinh thể hóa.

Đinh!

Phi kiếm chém vào, bắn lên đốm lửa cao mấy trượng, sóng biển bộc phát chấn động vạn dặm hải vực.

Công kích đáng sợ như thế cuối cùng đem lớp da tinh Thạch bên ngoài thán Dương Phàm chém ra một vết rạn.

Nhưng là pháp lực trong cơ thể Dương Phàm điên cuồng tuôn ra. rót vào trong Thổ Linh Châu, vết rạn kia nháy mắt liền khép lại.

Xà nữ áo trắng cắn răng một cái, đem quang điểm màu lục bám lên phi kiếm.

Đinh... Phốc!

Hai thứ gia tăng hỗ trợ, phi kiếm lóe ra hào quang lục u sáng bóng lập tức chém rách hộ giáp tinh thể.

Thân thể Dương Phàm hơi lung lay một cái. bên ngoài thân xuất hiện một miệng vết thương, huyết quang lóe ra.

Nếu là thương tổn bình thường, nhất định có thể khép lại trong khoảnh khắc. Nhưng là trên phi kiếm này ẩn chứa chân hòa độc tính, ăn mòn, đốt cháy của xà nữ.

Tốc độ khôi phục của Dương Phàm chỉ còn một phần tư bình thường, nhưng dù vậy vẫn khá nhanh.

Quang cầu màu lục trong cơ thể Dương Phàm trào ra một mảnh lục lưu. vận chuyển tới miệng vết thương, nơi bị độc tính, ăn mòn, đốt cháy rất nhanh được chữa trị.

- Người này có thân thể bất diệt, lại thi triển bí thuật như thế. Càng khó chơi chính là pháp lực hắn làm sao lại như là dùng không hết.

Sắc mặt xà nữ áo trắng âm u không chừng, vội vàng gia tăng Tần suất phi kiếm công kích.

Keng keng keng...

Một vùng bóng kiếm lay động trên thân Dương Phàm.

Hơn nữa. phi kiếm này nhắm chuẩn một vị trí hình thành đã kích liên tục.

- Không tốt.

vết thương của Dương Phàm xâm nhập xương tủy, chi đành phải đem càng nhiều lực lượng vận Chuyển tới vị trí này, khiến lớp da tinh thể nhanh chóng khép lại, miệng vết thương tăng tốc khôi phục.

Nhưng dù vậy vẫn không thể chịu được công kích liên tục như vậy.

Một khi lớp da tinh thể bị hoàn toàn đánh tan, Dương Phàm nhiều nhất chịu thêm hai kiếm thì nhục thán bị hủy diệt.

- Một khi đã vậy... chi đành phán kích thôi!

Dương Phàm cắn răng một cái. tầng phong ấn thứ ba trong Thủy Hồn Giới trào ra như nước lũ.

Cùng lúc đó. bên ngoài thân Dương Phàm nổ rộ hào quang năm màu huyền lệ chói mắt.

Rắc... Lớp da tinh thể bên ngoài thân Dương Phàm tại lực bộc phát đáng sợ hóa thành đá vụn đầy trời, đẩy lui phi kiếm của xà nữ.

“Ông” một tiếng, sau lưng Dương Phàm hiện lên một Huyền Thần Ngũ sắc chống đỡ thiên địa.

Huyền thần kia khoảnh khắc hấp thu vô số Thái cổ tinh thần viêm lực. cũng cùng lực lượng tự nhiên mệnh mệnh của cả vùng hải vực này dung quán cùng một chỗ.

Dương Phàm quán thông thiên địa, mang theo sóng lớn ngàn trượng bay lên trời cao.

-Cái gì!!!

Xà nữ áo trắng cùng Vũ Dương đều hoảng sợ cực kỳ.

Cùng lúc đó. trong phạm vi mười vạn dặm đều có thể cảm nhận được động tĩnh kinh thiên địa ở nơi này.

Huyền Thần Ngũ sắc kia giơ tay nhắc chân bộc phát ra lực lượng khiến thiên địa chấn động, sóng thần quét ngang thiên địa.

Hải vực phụ cận chấn động không yên. vô số sinh linh kinh hãi vỡ mật.

Ba

Hư ảnh Huyền thần thật lớn đáng sợ kia, một chưởng hung hăng bổ về phía hai người.

“m” một tiếng, sóng thần trong phạm vi vạn dặm dâng lên cao mấy trăm trượng.

Bàn tay thật lớn kia cho dù là hư ảnh cũng ẩn chứa uy năng lớn lao cùng uy lực tự nhiên mệnh mông, lập tức bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Xà nữ áo trắng cùng Vũ Dương lập tức bị một bóng đen thật lớn bao phủ.

Bá!

Xà nữ áo trắng bị dọa nhảy dựng thi triển thuật di bố chạy.

Mà Vũ Dương bị áp chế về cảnh giới, trực tiếp bị một chưởng đánh tan nát. nước biển trong khu vực đó cũng trống rỗng bốc hơi. hoặc là bay lên trời, bắn lên tới tận tầng mây.

- A!!!

Dương Phàm ngửa mặt lên trời hét dài, hai mắt màu đỏ. lực lượng cuồng bạo kinh thiên địa từ trong cơ thể cùng với Huyền thần giải phóng ra.

ẦmẦm Ầm!!!

Hai chưởng đánh xuống mặt biển gây nên sóng thần nhu tận thế. đem mấy hòn đảo nhỏ khu vực mấy vạn dặm phụ cận đều trực tiếp nhấn chìm.

Lực lượng tăng phong ấn thứ ba bị Dương Phàm dùng hết bảy phần trở lên.

Nhưng lực lượng còn thừa vẫn làm cho hắn điên cuồng dữ tợn, thân thể như muốn nổ tung.

Một tiếng nổ “m” thật lớn, cuối cùng Ngay cả Huyền Thần Ngũ sắc cũng đều bị bành trướng nổ tung, ở trong thiên hư sinh ra một cái khe không gian đáng sợ.

- Chẳng lẽ trời muốn quên ta!

Hai mắt Dương Phàm đỏ như máu, tràn ngập tuyệt vọng cùng điên cuồng, rồi sau đó thất khiếu đổ máu.

903. Chương 855 : Khoảnh Khắc Sinh Tử

- Chẳng lẽ trời muốn quên ta!!!

Dương Phàm sừng sững trên sóng thần thật lớn điên cuồng cuốn mấy vạn dặm, giống như thần ma nhìn xuống thế gian, giờ phút này thất khiếu đổ máu, mắt thấy thân thể sắp bị bành trướng nổ tung.

Vũ Dương chết, xà nữ áo trắng mặc dù là cao nhân Độ Kiếp Kỳ giờ phút này tâm thần chấn động, cũng không dám chính diện chống đỡ, sớm thuận di ra thật xa.

Mười tầng phong ấn.

Đây mới chỉ vẹn vẹn là tầng thứ ba đã khủng bố như vậy. gần như muốn đẩy Dương Phàm vào chỗ chết.

Trước khi hắn mở phong ấn đã biết thời cơ quá sớm, không nên mở ra.

Nhưng là dưới nguy cơ cùng tuyệt cảnh như thế lại không thể tự chủ.

Ông!

Dương Phàm kiệt lực vận chuyển pháp lực. giữa thái hư lại hình thành một Huyền Thần Ngũ Sắc. Biển rộng quay cuồng, kinh thiên động địa, đối với hải vực chung quanh tạo thành chấn động mang tính hủy diệt.

Cho dù là tu sĩ bậc cao ở hải vực phụ cận đều có nguy cơ ngã xuống.

Từng hòn đảo linh tinh nổi liền bị nhấn chìm đánh tan.

Cho dù lực lượng Dương Phàm chân chính hấp thu từ tầng phong ấn thứ ba nhiều nhất chỉ một hai phần, cũng đạt tới cực hạn, thân thể đã mất tri giác.

Chờ đợi hần đường như chỉ có tử vong.

Dương Phàm nhắm mắt lại. tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian, tranh thủ sinh cơ cuối cùng.

Con chó nhỏ trong Tiên Hồng Không Gian cũng lo lắng vạ phần:

- Chủ nhân... người phải cố chống đỡ.

Dòng suối sinh mệnh từ Sinh Tức Chi Địa cuộn cuộn không ngừng tràn vào cơ thể Dương Phàm, tu bổ thân thể tàn phá không chịu nổi của hắn.

Dương Phàm cuối cùng nắm lấy một đường sinh cơ này. có thể chống đỡ được một lát.

Đúng lúc này. một tia mùi thơm thanh nhã phiêu linh quanh quẩn quanh thán Dương Phàm.

Ba!!!

Một bàn tay ngọc thon thả vỗ lên trên người Dương Phàm.

Thần hình Dương Phàm chấn động, đột nhiên phát hiện pháp lực toàn thân ngoan ngoãn dễ bảo. ôn hòa hơn phần nửa.

- Cảm ơn!

Dương Phàm mừng rỡ. toàn bộ tâm thần đều dùng để dẫn đường cho lực lượng phong ấn tầng thứ ba mệnh mệnh trong cơ thể.

Hắn không kịp nhìn là ai ra tay giúp đỡ, nhưng mùi thơm cơ thể quanh quẩn bên người có chút quen thuộc.

- Hoàn hảo ta chạy tới đúng lúc.

Thanh âm nàng kia thanh nhã xuất trần, có chút ý siêu nhân thế ngoại.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, Dương Phàm cơ bản ổn định pháp lực trong cơ thể. mở mắt. nhìn thấy nữ nhân áo vàng che lụa trắng bên cạnh. Trong mắt sáng như nước của đối phương giờ phút này cũng lộ ra vài phần thần thiết.

- Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp.

Dương Phàm chán thành cảm kích nói.

- Đây là nên làm. Bốn trưởng lão sớm hứa hẹn bảo vệ an nguy tính mạng người. Tuy nhiên vừa rồi xảy ra chút ngoài ý muốn, hoàn hảo người gây ra động tĩnh lớn như vậy, làm ta chạy tới đúng lúc.

Nữ nhân áo vàng khẽ buông lòng một hơi. vui mừng nói.

Ngay khi hai người nói chuyện, hải vực phương xa truyền đến tiếng phá không.

Vút Vút Vút —

Chùng mấy trăm đạo độn quang hướng về bên này phi tới.

- Là tu sĩ chấp pháp của Bồng Sơn Đảo vực.

Nữ nhân áo vàng bắt lấy tay Dương Phàm.

Bá!

Hai người hư không biến mất. rồi hiện thân ngoài mây vạn dặm.

Rồi sau đó. nữ nhân áo vàng lại liên tiếp thi triển thần thông “Thuần di” vài lần. hoàn toàn rời khỏi hiện trường xảy ra sự việc.

Trong lòng Dương Phàm không khỏi ngưỡng mộ. Thủ đoạn trống rỗng thuần di như vậy. thật là thích ý tiêu sái.

Tuy nhiên, nữ nhân áo vàng mang theo hần tiến hành vài lần thuần di cự ly lớn. cũng hơi thó dốt.

Nghĩ đến thần thông như thế tiêu hao tâm thần cũng thật lớn.

- Trước tìm một nơi yên tĩnh, giải quyết vấn đề của người.

Nữ nhân áo vàng mang theo Dương Phàm lại phi hành mấy ức dặm, rốt cục dừng chân ở một hòn đảo hoang vu.

Dương Phàm lập tức ngồi xuống điều tức.

Nửa năm sau.

Dương Phàm rốt cục chữa trị thân thể. lực lượng tầng phong ấn thứ ba để lại được hấp thu, pháp lực lại tinh tiến, lại bước một bước lớn về cảnh giới văn Hoa hậu kỳ.

- Cảnh giới không đủ, lại muốn khống chế lực lượng siêu việt bán thân mấy chục lần.

Nữ nhân áo vàng lộ vẻ trào phúng nói.

Dương Phàm nghe vậy, tâm thần chấn động, vội vàng nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo.

- Nếu không đoán sai, lực lượng của người vốn được phong ấn, nếu không tuy dùng bí thuật cũng không có khả năng cường đại như thế. Đáng mừng chính là lực lượng phong ấn này phù hợp với công pháp của người. Tiếc nuối chính là cảnh giới của người không đủ. một khi phong ấn phá vỡ, lực bộc phát đột nhiên sẽ lấy mạng của người.

Nữ nhân áo vàng thông thả nói:

- Cho nên, trước khi mở phong ấn. người phải đảm bảo cảnh giới ở một tầng khá cao. như vậy năng lực khống chế lực lượng đủ lớn, cơ hội giữ mạng càng lớn.

Dương Phàm nghe vậy, cảm giác đồng ý sâu sắc.

- Sau đó, người phải cân nhắc chính là dùng trận pháp hoặc cấm chế để hạn chế tốc độ phong ấn bùng nổ. không đến mức phá hủy nhục thân của người.

Nữ nhân áo vàng lại nói tiếp.

- Đa tạ tiền bối!

Dương Phàm vội vàng nói tạ ơn. Hai loại phương pháp này nếu là đồng thời thi hành, hiệu quả nhất định càng lớn.

Nữ nhân áo vàng vẻ mặt lạnh nhạt, không quan tâm nói:

- Nghe những người đuôi giết người nói, trước đó dường như người từng dùng kỳ vật thượng cổ Tụ Lôi Đình?

Trong lòng Dương Phàm “Lộp bộp” một hồi. những cũng biết không giấu được, gật đầu

nói:

- Đình này là Dương mỗ ngẫu nhiên đoạt được.

- Xem ra người thật là cơ duyên đầy đủ.

Nữ nhân áo vàng mỉm cười.

Dương Phàm ngăn ra. Nữ nhân áo vàng này không mưu đồ Tụ Lôi Đình của mình?

hay là độ cao của đối phương hoàn toàn chống cự hấp dẫn của vật ấy.

Nữ nhân áo vàng phảng phất nhìn ra ý tưởng của hắn, lắc đầu nói:

- Tụ Lôi Đình cho dù đối với ta mà nói cũng là bảo vật hiếm có. Nhưng là muốn dựa vào nó ngăn cản lần thiên kiếp cuối cùng của Độ Kiếp Kỳ. cần bản không có khả năng.

“Lần thiên kiếp cuối cùng?”

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ. chẳng nè nữ nhân áo vàng này đã vượt qua hai lần thiên kiếp, cường giả Độ Kiếp hậu kỳ?

Nếu quá là như thế này cách Bán tiên Đại Thừa Kỳ, thậm chí vũ hóa phi thăng cũng chỉ cách một bước.

- Lần thiên kiếp cuối cùng, đáng sợ nhất chính là “Tâm Ma Kiếp”. Ngoại Hải vực vô số năm qua, đủ hạng tuyệt thế thiên tài. nhưng gần như không người có thể vượt qua kiếp nạn này. Tụ Lôi Đình đối với chống cự Tâm Ma Kiếp không có bất kỳ tác dụng gì.

Nữ nhân áo vàng lạnh nhạt cười.

Nàng không ham Tụ Lôi Đình của Dương Phàm không phải Bởi vì độ cao của bản thân, càng có liên quan tới phẩm tính của nàng.

Dương Phàm không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh. Đứng ở trước mặt hắn dĩ nhiên là nhân vật đỉnh cấp một giới?

Khó trách lúc trước ở Đại Tần, dưới tình huống tu vi bị hạn chế, Dương Phàm ở trước mặt đối phương cũng không có lực trả đòn.

- Được rồi, chuyện của ngươi đã giải quyết, kế tiếp ta muốn biết tình huống nghi thức hồi sinh Ngày đó.

Giọng điệu nữ nhân áo vàng lại chuyển.

Nghi thức hồi sinh?

Sắc mặt Dương Phàm khê biến, một tay vung lên, một băng quan vỡ tan được bố trí cấm chế xuất hiện ở trước mắt.

Lão già râu bạc trong băng quan sinh tử không rõ.

Dương Phàm lập tức kiểm tra. rồi sau đó hơi lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc hắn thi triển nghi thức hồi sinh, sau khi hoàn thành bước mấu chốt cuối cùng mới bị bắt bỏ dở.

Khi đó, hồn phách Dược Thánh đã dẫn vào trong cơ thể, chỉ là không thành công dung hợp thần thể.

Lúc Dương Phàm thu băng quan vào Tiên Hồng Không Gian cũng thiết lập cấm chế đặc thù, đem hồn phách đồng loạt phong bế bên trong.

- Tình huống thế nào?

- Vấn đề không lớn. ta có thể tiếp tục thi pháp, cho ông ta sống lại.

Dương Phàm lại cười nói.

“Ầm” một tiếng, một tay hắn đánh lên băng quan, một vùng sóng gợn nhu hòa màu lục tràn vào thân thể lão già trong băng quan.

Rất nhanh, lão già râu bạc dần dần khôi phục khi sắc, cũng sinh ra hô hấp. mạch đập tim đập.

Trong mắt nữ nhân áo vàng hiện ra ý cười, gật đầu nói:

- Y thuật của ngươi đích xác có thể nói là nhất ruyệt. điểm duy nhất khiến ta chân chính bội phục.

Dương Phàm nghe vậy, có chút suy sụp nho nhỏ, rồi sau đó mỉm cười:

- Như vậy xin tiên bối chống mắt mà nhìn, Ngay sau điểm Dương Phàm khiến người bội phục sẽ còn có rất nhiều.

Nữ nhân áo vàng mỉm cười không nói:

- Người chung quy là tổng sư đất liền, có thể từ hàng ti tu sĩ nổi bật mà ra, tuyệt không phải vật trong ao. Bản trường lão thật là chờ mong Ngày đó.

Trong khi trò chuyện, Dương Phàm đối với nàng này có vài phần hào cảm cùng kính nể.

Đối phương tuy có chút cao ngạo siêu nhiên thế ngoại, tính tình có vẻ lãnh đạm nhưng lại không mất tâm lòng rộng mở siêu nhiên cao thượng.

Trong khi hai người nói chuyện, lão già trong băng quan mới bừng mắt.

Khi lão già mở mắt. trong mắt có vài tia mẽ mang.

Dương Phàm từ trong ánh mắt đó thấy được thần vận thế sự xoay vần.

- Lão sư... Người tại sao lại ở đây?

Khi lão già râu bạc nhìn thấy nữ nhân áo vàng, tâm thần chấn động vội vàng quỳ xuống thi lễ. lại bị tay ngọc vung lên ngăn cản.

Hai người này dĩ nhiên là quan hệ thầy trò?

Dương Phàm chấn động.

Được Thánh khai sáng một tông phái chỉ là một đệ tử ký danh của nàng này?

Sau khi hiểu rõ tình huống, Được Thánh cúi đầu nói lời cảm tạ Dương Phàm, thở dài:

- Không nghĩ tới Hồi Hồn Thuật hồi sinh xác xuất thành công cực thấp ở trong tay các hạ không ngờ hoàn thành thuận lợi như thế. Có thể thấy được V thuật của Dương Được sư có thể cùng Được Tổ tiên bối Ngoại Hải vực so sánh.

Được Tổ?

Dương Phàm nao nao; rồi sau đó khiêm tốn:

- Đạo hữu khen sai rồi. Dương Phàm ở Ngoại Hải vực cùng là người mới tới, sao dám cùng đánh đồng với những nhân vật truyền thụy này.

Rồi sau đó Dương Phàm lại ngạc nhiên nói:

- Hoàng tiên bối, bản thân ngài không tu y đạo. lại có được đệ tử như Được Thánh.

Được Thánh nghe vậy, hoảng sợ, vội vàng giải thích:

- Lão hủ vốn là một được đồng dưới trướng Hoàng trướng lão. về mặt được lý đan học có nhiều nghiên cứu, sau đó được trưởng lão dẫn dắt. thu làm đệ tử ký danh, cai quản Được Viên. Tuy nhiên Bởi vì phạm phái sai lầm. bị trục xuất ra khỏi môn phái.

Được đồng?

Dương Phàm lại mở rộng tầm mắt. Được Thánh ở Ngoại Hải vực có danh vọng địa vị này không ngờ xuất thân chỉ là một được đồng dưới trướng nữ nhân áo vàng này.

- Tiểu được đồng, tại nơi này người cũng không ở lại được nữa, có nguyện ý theo ta trở về hay không?

Nữ nhân áo vàng lại cười nói.

Được Thánh như được đại xá, “Phịch” một tiếng, quỳ xuống đất:

- Đa tạ lão sư khai ân. Lão hủ nguyện ý theo ngài trở về, ân lãnh thế gian.

Dương Phàm kinh ngạc không thôi. Được Thánh này nói đi là đi, chẳng lẽ Ngay cả mình chết như thế nào cũng không quản, hoặc là biết kẻ thù cũng có thể không truy cứu?

Mà nữ nhân áo vàng kia tính tình siêu nhiên không màng danh lợi. đối với những ân oán này cũng chỉ hời qua.

Điều này không thể không khiến Dương Phàm bội phục.

Ý tướng ly niệm của hắn lại khác, đám người Vũ Nghiên. Bồng Sơn Đào chủ gần như đẩy hắn vào chỗ chết, ngày sau chỉ sợ không dễ dàng bỏ qua.

Thù này. hắn tuyệt đối không tránh né.

Có cừu phải báo. có ân nên trả.

Đây là lý niệm Dương Phàm tuân theo.

Không bao lâu, nữ nhân áo vàng cùng Được Thánh chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, nữ nhân áo vàng cười nói:

- Lần này may có người ra tay. mang đến cho người một ít phiền toái, ta thiếu người một cái nhân tình. Hai vật này, tặng cho người.

Dứt lời. tay ngọc khẽ bấm, dài sáng vàng rực lay động trước mặt.

Dương Phàm tim đập gia tốc. Vật xuất ra từ tay nàng này, nhất định là bất phàm. Hắn không khỏi nhìn chăm chú. thấy là hai quả ngọc phù một vàng một xanh.

904. Chương 856: Trấn Thiên Tháp

Dương Phàm tập trung cao độ, tâm thần đều bị hấp dẫn.

- Tiên Độn Phù... Có thể nháy mắt độn ra ngoài mười vạn dặm, tuy nhiên số lần sử dụng có hạn, còn lại không nhiều.

Bàn tay ngọc nữ nhân áo vàng run lên. ngọc phù màu xanh trôi nổi chợt lóe. rơi xuống trong tay Dương Phàm.

Tiên Độn Phù?

Dương Phàm há to miệng, đây giống như là đạo cụ Pháp bảo Không phải tu sĩ nhân giới có thể có được.

Đây quả thật là bảo bối chạy trốn báo mệnh tuyệt hảo. so với bất kỳ bí thuật nào đều mạnh hơn.

Quan trọng là. không cần bản thể phải trả giá gì. sử dụng chỉ là lực lượng bên trong ngọc phù.

Dương Phàm trịnh, trọng thu hồi, trong lòng hiểu được, nếu không phải ở vào tình huống vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dễ dàng sử dụng.

- Thần Tín Phù... Bóp nát phù này. có thể khiến ta trong nháy mắt chạy tới. hóa giải khó khăn cho người.

Nữ nhân áo vàng cười tủm tỉm nói, bàn tay ngọc khẽ điểm đưa quá phù vàng kia cho Dương Phàm.

Dương Phàm tiếp nhận ngọc phù. liên tục nói lời cảm tạ.

Nữ nhân áo vàng lại vung tay áo. một đạo ánh sáng màu vàng như mộng ảo vượt qua hải vực trời cao. trong nháy mắt biến mất không còn.

Dương Phàm cất kỹ Thần Tín Phù. Phù này cũng tương đương với một con át chủ bài giữ mạng.

Với tu vi nữ nhân áo vàng, tiếp cận Bán tiên Đại Thừa Kỳ, cơ hồ vô địch Ngoại Hải. có thể địch lại nàng chỉ sợ ít ỏi không có mấy.

Đội hai người này rời đi. Dương Phàm lập tức bế quan tĩnh tu trên hoang đảo này.

Sau khi giải ba tầng phong ấn, mặc dù lực lượng hắn có thể hấp thu không đến một hai phần mười trong đó, cũng đủ khiến tu vi của hắn tăng lên một bước lớn.

Dương Phàm phải làm chỉ là củng cố tu vi pháp lực cùng với V đồ tăng cảnh giới hiện tại.

Từ nơi nữ nhân áo vàng hiểu được, nếu cảnh giới khá cao. lần sau mở phong ấn khổng chế lực lượng càng mạnh.

Trước đó. Dương Phàm toàn lực triển khai cảm quan, điều tra toàn thân, cũng không thấy còn dị tượng gì.

Lúc trước sợ bị Vũ Dương dễ dàng tìm được, hơn phần nửa là bị xà nữ áo trắng Độ Kiếp Kỳ kia hạ ấn ký truy tung.

Bởi vì chênh lệch về cảnh giới, trong tình huống không cẩn thận lưu ý. Ngay cả Dương Phàm cũng không thể nhận ra ấn ký này.

- Có thể lúc ta phá vỡ tầng phong ấn thứ ba đã gạt bỏ ấn ký này.

Dương Phàm yên lòng, tĩnh tu ở trên hoang đảo này.

Sợ dĩ không lập tức rời đi là bởi vì hoang đảo này có ào trận nữ nhân áo vàng thiết lập, dôi mắt toàn bộ Bồng Sơn Đào vực cũng không ai có thể nhìn thấu.

Tương đối mà nói. ngoại giới chỉ sợ đang tìm tòi hắn thật kỹ lưỡng.

Dương Phàm tính toán ở nơi này tĩnh tu vài chục năm, để cao cảnh giới một chút, dẫu thời gian cũng hy vọng liên lạc với Đặng Thi Dao, hy vọng nàng cung cấp một trận pháp mini. có thể giám xóc lực lượng phong ấn bộc phát.

Đặng Thi Dao cũng lập tức đồng ý. đáp:

- Tốt nhất là có pháp bảo tài liệu chắc chắn, khảm cùng trận pháp ở một chỗ. rồi trói buộc ở trên phong ấn.

- Cách này rất tốt!

Dương Phàm vỗ tay khen ngợi, lại cười nói:

- Nếu cần Pháp bảo và tài liệu, ở chỗ ta chống chất như núi, đặc biệt còn có một ít tài liệu thượng giới.

Hai người cùng nghiên cứu. do Đặng Thi Dao bố trí trận pháp. Dương Phàm phụ trách luyện chế Pháp bảo.

Dựa theo ý nghĩ của Đặng Thi Dao. Dương Phàm luyện chế một tòa tháp nhỏ màu đen hình xoắn ốc, chất liệu bản thân lấy tài liệu thượng giới làm cơ sở, cũng bổ thêm vài loại tài liệu đặc thù của nhân giới, bao gồm tài liệu kháng pháp, không gian.

Dương Phàm đặt tháp nhỏ xoắn ốc này ở trên tay. dùng lực mạnh vỗ vào đấy. pháp lực môn trào tràn vào.

Một chuồng cường đại như thế có thể phá núi vỡ đất.

Nhưng mà lực bộc phát khi tiến vào tháp nhỏ xoắn ốc lại bị giám xóc thật lớn, lúc phun ra uy lực chỉ còn lại một hai phần mười.

Đây còn là tình huống tháp nhỏ chưa được khảm trận pháp.

Một khi đem trận pháp của Đặng Thi Dao đều khảm lên, hiệu quả ít nhất còn gia tăng vài lần.

Sau khi Đặng Thi Dao nhìn thấy tháp này, cũng rất vừa lòng, nhưng lại trêu ghẹo:

- Số tài liệu trân quý để luyện chế ra tháp nhỏ này. đều đủ luyện chế một kiện Bán Tiên khí rồi.

Cũng không khác gì nói thủ đoạn luyện khí của Dương Phàm kém cỏi.

Tuy nhiên, trình độ chắc chắn của tháp nhỏ này là không thể hoài nghi.

Hai người cùng cố gắng, tốn mất hai ba năm rốt cục luyện chế thành công tháp nhỏ xoắn ốc loại Pháp bảo phong ấn này.

- Tướng công, không biết nên lấy tên gì cho tháp này?

Đặng Thi Dao có chút chờ mong nói.

- ừm. không bằng gọi là Trấn Thiên Tháp.

Dương Phàm cười ha hả.

Ý niệm khẽ động, Trấn Thiên Tháp hóa thành một đạo ô quang tiến vào Thủy Hồn Giới, rơi xuống phía trên bảy tầng phong ấn còn lại.

Thủy Hồn Giới gợn nên một hồi gợn sóng, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Dương Phàm rất vừa lòng, gật đầu:

- Như vậy, cho dù hiện tại ta phá vỡ tầng phong ấn thứ tư, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Nhưng giờ phút này cảnh giới không đủ. không thể lợi dụng lực lượng phong ấn một cách lớn nhất.

Trấn Thiên Tháp có thể giảm xóc thật lớn lực lượng phong ấn. phóng thích tương đối ôn hòa. Đây quả thật là ý tưởng Kỳ diệu.

Cho dù nữ nhân áo vàng biết được việc này chi sợ cũng sẽ khen ngợi.

Sau khi giải quyết nạn đề phong ấn. trong lòng Dương Phàm cũng thoải mái. hỏi Đặng Thi Dao việc di chuyển của các thân hữu.

Đặng Thi Dao đáp:

- Đại bộ phận thân hữu đã bí mật di Chuyển tới trong phạm vi Đại Tân, ở một nơi hoang vu hẻo lánh, cư trú trong Thiên Lan tiên phủ. Chỉ có Tiên Đạo Tông, Tuệ Tâm muội muội cùng Hàn Lưu Ly còn chưa rút đi.

- Được. Vậy ta cũng yên tâm hơn phần nữa.

Dương Phàm khẽ buông lòng một hơi. trong lòng hơi chút hồ thẹn.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định khiến thực lực cường đại đến một trình độ khiến trong một giới bất kỳ người nào cũng không dám nhúng chàm mình cùng những người có liên quan.

Từ đó về sau. Dương Phàm ở trên hòn đảo hoang vu ở Bồng Sơn Đảo vực này bắt đầu bế quan tu luyện dài lâu.

Dương Phàm càng chú trọng lĩnh ngộ. lặp đi lặp lại tìm hiểu cảnh giới văn Hoa Kỳ, thậm chí kéo dài đến Chứng Quả Kỳ.

Lĩnh ngộ chiều sâu cùng với đào móc, khiến cảnh giới Dương Phàm ổn định tăng lên.

- Nghe nói Thiên Nhất Hồn Thủy đối với linh hồn có hiệu quả kỳ diệu...

Dương Phàm uống vài giọt Thiên Nhất Hồn Thủy, đột nhiên thấy toàn bộ linh hồn phảng phất như được ngâm trong suối nước nóng.

Rồi sau đó. linh đài hắn càng thêm thanh minh ngưng thật, cảnh giới tăng lên nhanh hơn vài lần.

Dương Phàm mừng rỡ:

- Không nghĩ tới Thiên Nhất Hồn Thủy còn có tác dụng kỳ diệu như vậy.

Nếu linh hồn bị thương, sử dụng Thiên Nhất Hồn Thủy này gần như có thể chữa trị trong giây lát.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ Độ Kiếp Kỳ đối với Thiên Nhất Hồn Thủy này cũng rất động tâm.

Nếu tu sĩ Độ Kiếp Kỳ có được Thiên Nhất Hồn Thủy, ở dưới thiên kiếp cho dù nhục thân bị hủy, linh hồn cũng không dễ dàng bị tiêu tan. Như vậy sau khi trải qua thiên lôi tẩy lể có thể lựa chọn trở thành Tán tiên.

Có thể nói Thiên Nhất Hồn Thủy này diệu dụng vô cùng. Dương Phàm biết được, chỉ là một bộ phận trong đó.

Chỉ là hôm nay, Thiên Nhất Hồn Thủy ở đại lục gần như hoàn toàn tuyệt tích.

về phần Ngoại Hải vực, Dương Phàm từng hỏi nữ nhân áo vàng, cùng là cực kỳ hiếm thấy, gần như tuyệt tích.

Năm tháng thoi đưa. nháy mắt đã trôi qua hai mươi năm.

Pháp lực trong cơ thể Dương Phàm ổn định, cảnh giới tăng lên cực cao thậm chí tới gần văn Hoa hậu kỳ.

Mà lúc này. cỗ khí tức huyền lệ trắng quan tự nhiên trên thân Dương Phàm cũng thu liễm vài phần.

- Giải khai một tầng phong ấn, cũng không đủ đánh vào văn Hoa hậu kỳ, nhất định phải mở tầng phong ấn thứ tư mới có thể thành công! Xem ra, văn Hoa hậu kỳ sẽ là giai đoạn thực lực tăng vọt trong cảnh giới này...

Chính tại một ngày này. hấn đột nhiên nghe được vài tiếng phá không.

Vài đạo độn quang xuyên qua, hạ xuống hoang đảo này.

Dương Phàm chấn động tâm thần, như thế nào có người có thể xông tới?

Nén biết rằng ảo trận này chính là nữ nhân áo vàng lưu lại.

Tuy nhiên khi hấn triển khai cảm quan, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Nguyên lai trải qua hai mươi năm, ảo trận bốn phía hoang đảo linh khí bị hao hết. đã biến mất.

Dù sao ảo trận đó cũng là nữ nhân áo vàng lâm thời bố trí. có thể duy trì thời gian dài như vậy cũng là khó tin.

- Đại nhân, chính là hòn đảo này. hai mươi năm trước đột nhiên biến mất. Chúng ta cho rằng địa hình đây biến biến hóa. đã bị chìm rồi. Mà hai năm gần đây nó lại xuất hiện.

Thanh âm này vang lên mang theo vài phần nịnh nọt.

“Không tốt!”

Dương Phàm chấn động tâm thần, cảm quan dung nhập thiên địa, nắm trong tay toàn bộ hòn đảo. thấy rõ khuôn mặt vài vị khách không mời mà tới.

Chủ nhân thanh âm nịnh nọt kia là một tu sĩ Hóa Thần Kỳ đại viên mãn, đặt ở Ngoại Hải vực cũng không tính hiếm thấy.

Đối tượng hấn cung kính tiếp đón có bốn năm người. Một nam nhân mặt ưng Hợp Thể đại tu sĩ, bốn người còn lại đều là Hợp Thể sơ kỳ. trung kỳ.

Những người này đều trang phục chấp pháp, trong vẻ nghiêm nghị lộ ra vài phần sát phạt.

- Truyền lệnh xuống, trong phạm vi thủy vực ngàn vạn dặm tính từ đảo này kiểm tra hết thấy người khả nghi.

Nam nhân mặt ưng ra lệnh một tiếng, hải vực phụ cận sôi trào một hồi.

Thông qua Truyền tấn phù, Truyền tấn lệnh, từng tin tức truyền đi các nơi.

Không bao lâu, hải vực phụ cận, tu sĩ chấp pháp tu vi cao thấp không giống nhau xuyên qua khắp nơi hải vực.

Dương Phàm kinh hãi. Văn minh tu tiên Ngoại Hải vực ở một trình, độ nhất định có thể sánh được với thời kỳ thượng cổ.

- Tu sĩ bản thổ đều có thần phận lệnh bài. phù hợp với linh hồn khí tức bản thân, không thể giả tạo. Nếu là tu sĩ liên minh nhân loại thủy vực khác của Nam Hải Vực, cùng có thể bài trừ. Bởi vì người kia tới từ đất liền.

Nam nhân mắt ửng cười lạnh, khoe miệng có một tia trào phúng, bộ dạng tự tin vô cùng.

Một bộ phận tu sĩ chấp pháp Bắt đầu ở trên đảo triển khai một hồi điều tra tỉ mỉ.

- Có khí tức tồn tại, khả năng vừa rời đi không lâu.

Rất nhanh có tu sĩ chấp pháp báo tin. trên tay hắt lơ lửng một con sâu xanh mượt.

Dương Phàm dung nhập trong lòng đất, chứng kiến năng lực tiểu đội truy tung của tu sĩ Ngoại Hải vực, không khỏi mở rộng tầm mắt.

Tuy nhiên Dương Phàm nằm trong tay thiên địa tự nhiên, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị lộ như vậy.

Rất nhanh, trên toàn bộ hòn đảo chỉ còn lại nam nhân mắt ửng cùng với hai tu sĩ Hợp Thể Kỳ.

- Đại nhân, theo lời đồn tiểu tử họ Dương kia có được Thiên Nhất Hồn Thủy thậm chí là Tụ Lôi Đình thất truyền nhất giới. Đại đảo chủ Bông Sơn Đào dùng số tiên lớn treo giải. Việc này thậm chí chấn động hai đại liên minh Nam Hải Vực.

Trong đó một nam nhân cười nói.

- Có tu sĩ tận mắt nhìn thấy Dương Phàm kia chém giết Băng Thủy nhị sứ, sử dụng Tụ Lôi Đình trực tiếp đánh chết hai trưởng lão Dược Thánh Tông.

Tên còn lại lộ vẻ hồi hộp nói.

Nam nhân mắt ửng nhắc tay. trong lòng bàn tay hiện lên con mắt nhuốm ánh bạc, nhanh chóng đảo qua toàn bộ hoang đảo.

Giờ khắc này Dương Phàm sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, ánh mắt kia dường như có thể nhìn xuyên hết thấy.

Nhưng Tu Tiên giới thần thông pháp thuật vô số, lại càng không thiếu một số bí thuật truyền thừa xa xưa. Dương Phàm cũng không kinh ngạc, xác nhận mình không bại lộ.

- Đúng rồi, bên trên có lệnh nếu chính diện gặp người này, tuyệt đối không thể đánh bừa.

Con mắt hiện lên trong lòng bàn tay nam nhân mắt ửng biến mất. sau đó cười cười:

- Đại đảo chủ sử dụng phương pháp hai bút cùng vẽ, cùng lúc phái vài vị cường giả đi đất liền. Nghe nói Dương Phàm kia đối với thần hủ rất là che chở...

Dương Phàm nghe nói lời ấy. lạnh lẽo không hiểu, âm thầm cảm rằng. Chuyện hắc sớm phòng bị không ngờ thật sự đã xảy ra.

Sát ý cùng lòng báo thù trong lòng hắt lại kiên định, gấp trăm lần.

905. Chương 857: Người Thủ Hộ Bắc Tàn.

- Đại đảo chủ dùng phương pháp hai bút cùng vẽ, phái mấy vị cường giả đi đất liền, nghe nói Dương Phàm kia rất bao che cho người thân

m thanh này khiến trong lòng Dương Phàm phát lạnh, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Đột nhiên, hắc phát hiện phụ thân có dự kiến từ trước, từ lúc mình rời khỏi đi đến Ngoại Hải vực. liền đề nghị cho đám người thân ẩn cư.

Khá tốt! Kế hoạch này từ mười mấy năm trước cũng đã thực hiện xong.

Chúng thân hữu, cơ bản ẩn cư ở Thiên Lan tiên phủ, nằm trong một vùng đất hoang vu hẻo lánh, tuyệt đối khó tìm.

Ngay cả có thể tìm được, lực lượng phòng ngự của Thiên Lan tiên phủ. dồi mắt khắp cả Nhân giới, đều hiếm có người nào có thể công phá tiên phủ, huống chi Đại Tân đang chịu ảnh hưởng của Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận.

- Vũ Nghiên ... Còn có Bồng Sơn tán nhân, địch nhân như vậy. ta trả lại gấp mười!

Lệ quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, trong lòng sát phạt, kiên định và mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng biết rõ, lấy tu vi hiện tại của mình, muốn đi ám sát hai người này, chỉ sợ không quá thực tế. ngoại trừ nguyên ý chịu phiêu lưu to lớn.

- Chỉ cần ta tu luyện đến văn Hoa hậu kỳ, thực lực chắc chắn tăng vọt, đến lúc đó ít nhất giết chết Vũ Nghiên cũng không có bất cứ khó khăn gì.

Dương Phàm dung nhập vào trong đảo nhỏ. chỉ đợi đám người đàn ông mất ứng ròi đi.

Không biết vì sao, Dương Phàm cảm giác khi người đàn ông mất ứng đang dùng bí thuật tra xét đảo nhỏ, cũng không sử dụng toàn lực.

Có lẽ hẳn cho rằng Dương Phàm đã sớm rời đi, có lẽ không muốn trực diện đối mặt với địch nhân đáng sợ như thế.

- Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Mình không có lệnh bài thân phận, hiện tại tùy tiện chạy ra. tỷ lệ bị phát hiện, ngược lại càng lớn hơn.

Dương Phàm quỳ định suy nghĩ, không lập tức rời đi.

Còn nữa, hẳn còn quan tâm đến tinh huyết thân hữu trong đất liền.

Rất nhanh, hẳn thông qua chiếu rọi của Tiên Hồng Không Gian, có được liên hệ với thân hữu trong Thiên Lan tiên phủ.

Tiên Hồng Không Gian, có thể trợ giúp Dương Phàm chiếu rọi vật thể hay sinh mệnh có dấu vết thần thức, hiện tại Ngay cả vật còn sống cũng có thể trực tiếp thu vào.

Duy nhất tiếc nuốt chính là, bản tôn của Dương Phàm không thể được hưởng loại năng lực chiếu rọi trong nháy mắt. bằng không thể gian này không có bất cứ người nào có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Bởi vì hắn là người khổng lồ Tiên Hồng Giới, thông đạo chiếu rọi này, là thông qua Tiên Hồng Giới thực hiện, cho nên tạm thời không thể cho bản thể của mình chiếu rọi đến các nơi.

Điều này giống như một người có lực lượng vô cùng lớn, có thể nâng vạm vật thể gian, nhưng chỉ duy nhất không thể nâng mình lên, điều này không liên quan đến khí lực, mà là cực hạn của bản thân.

Đất liền Đại Tồn.

Trong Thiên Lan tiên phủ.

- Phụ thân! Mọi người có di chuyển đến nơi này hay không?

Dương Phàm lấy thể thân xuất hiện.

- Chỉ còn đứa nhỏ Tuệ Tâm này thôi, nàng không bỏ được Tiên Đạo Tông, tính chính đồn mấy năm, rồi đến đây

Dương Thiên đi tới. chợt chuyển mắt. cười dài nói:

- Phàm nhi tại Ngoại Hải vực có kết với cừu địch nào không?

- Phụ thân thực sự có dự kiến trước.

Dương Phàm thở dài một tiếng, thần sắc nghiêm nghị nói:

- Từ hôm nay. tiên phủ này từ ngài và Thi Dao cùng nhau nắm giữ.

Dương Thiên giới về kế sách bố cục, mà Đặng Thi Dao là kỳ tài trận pháp, nhân vật cấp tông sư trận pháp, nắm giữ đại trận tiên phủ.

Rồi sau đó. phán thân thứ hai Mộc Phong của Dương Phàm ở Tiên Đạo Tông, tìm tới Dương Tuệ Tâm.

Sau khi nói rõ ý đồ, thần sắc của Dương Tuệ Tâm cũng chợt biến đổi, nói với vẻ ngưng trọng:

- Đại ca cho muội thời gian mấy ngày. Muội cần chỉnh đốn cuối cùng, sẽ nhanh chóng rời đi.

Mộc Phong gật gật đầu, thân hình hần giống như ánh sáng óng ánh xanh nhu hòa chập chờn không ngừng.

Không giống như phần thần thứ nhất Thạch Thiên Hàn, Mộc Phong là Hóa Thần của năng lượng tinh khiết.

Từ sau khi Cửu u Ma Đế thi triển bí thuật Cửu u Quy Uyên, tất cả người tu luyện Cửu u Ma Công trong một giới, đều bị kéo đi một cách khó hiểu, mà Ngay cả Thạch Thiên Hàn

cũng không ngoại lệ.

Bởi vì trong chớp mắt bị kéo đi, thần thức liền đoạn tuyệt liên hệ. sinh tử không rõ, Dương Phàm cũng không thể thông qua Tiên Hồng chiếu rọi. tìm được Thạch Thiên Hàn.

Mà bản thân Dương Phàm, cũng có chút may mắn, trước đây vì Chuyên tâm thôi diễn Tiên Hồng Quyết. toàn bộ truyền một thân ma công cho phần thân, đồng thời cũng căn cứ vào trong một loại trực giác mơ hồ.

Sau mấy Ngày đó, Dương Tuệ Tâm an bài Tiên Đạo Tông điều động to lớn, toàn lực chuyển giao tông phái.

- Từ hôm nay trở đi. bản trưởng lão sẽ rời khỏi Tiên Đạo Tông, sẽ do Tam Kiếm trưởng lão nắm giữ vị trí đại trưởng lão

Trong đại diện nghị sự, tạo ra một mảnh chấn động.

- về phần hướng ta đi, sẽ không tiết lộ cho bất cứ ai.

Cuối cùng Dương Tuệ Tâm lại cười nói.

Ngày đó, Dương Tuệ Tâm trông rỗng bốc hơi.

Hai tháng sau, một đội tu sĩ chấp pháp Ngoại Hải vực. hùng hổ đuổi tới Đại Tản. Người cầm đầu là một lão già tóc xanh, đôi mắt híp lại, bộ dáng rất khôn khéo.

Thần thức lão đảo qua Tiên Đạo Tông trước, không cần giải thích, chớp tới mấy vị trưởng lão mạnh nhất, tiến hành tra hỏi.

Những tu sĩ Tiên Đạo Tông này tự nhiên không có sức phản kháng.

- Không biết tung tích của thân hữu Dương Phàm, không ngờ đều đi trước rồi.

Lão già tóc xanh, sắc mặt ngưng trọng.

Lão là một khách liêu dưới trưởng Bồng Sơn tán nhân, tu vi Hợp Thể trung kỳ. lần này lĩnh nhiệm vụ chinh chiến đất liền, mà còn là tự động xin đi giết giặc.

- Chẳng lẽ Dương Phàm này có năng lực đoán trước?

Lão già tóc xanh thông qua tra hỏi, biết được cổ hươu Bắc Tản của Dương Phàm.

- Xuất phát! Đi tới Bắc Tản!

Lão già tóc xanh ra lệnh một tiếng, tổng cộng hai mươi tiểu đội chấp pháp xuất phát tới Bắc Tản.

- Lực ông tiền bối! Vì sao không trực tiếp tiêu diệt môn phái kia. làm như vậy có thể bức bách thân hữu Dương Phàm hiện thân.

Một lão già khô gầy trong đó hỏi.

- Tuyệt đối không thể.

Lão già lực phát lại nghiêm vẻ mặt:

- Không nói đến Tiên Đạo Tông này có tông đà Thiên Đạo Tiên Tông, thực lực cường đại Ngoại Hải vực. càng không thể xúc phạm chính là, lão tổ tông của Tiên Tản Hoàng tộc Ngoại Hải vực đã có lời. ai dám can thiệp trật tự của Đại Tản, sẽ là địch với lão. Vị lão tổ tông Tiên Tản kia mặc dù bề quan hàng năm, nhưng lại rất đáng sợ. tiêu diệt toàn bộ Bồng Sơn đại đảo vực chúng ta. không cần tốn nhiều sức.

Lão già khô gầy kia nghe vậy. đột nhiên tỉnh ngộ, không ngừng rung mình.

- Còn nữa, Yêu Long Hoàng của Yêu Hoàng Cảnh, cũng có chút quan hệ với Cửu Thiên Long Hoàng Đông Hải Vực. không ai dám tới đó giường oai.

Lão già tóc xanh trước khi xuất phát dường như đã có chuẩn bị đầy đủ, làm sao không thể raốt họa. đều hỏi thăm rất rõ ràng.

Con đường phi hành cực kỳ xa, một hàng đám tu sĩ chấp pháp, đi tới Bắc Tần, thông qua tìm hiểu. đi tới Ngự Dương quốc.

- Ha ha! Các người đến gây phiền toái với phần thân của Dương mỗ sao?

Một người đàn ông óng ánh xanh như nước, lơ lửng trên Thanh Giang Hà.

- Không tốt! Là Dương Phàm.

Đám tu sĩ chấp pháp hoảng hốt. lấy thực lực của bọn họ. nếu gặp bản thân của Dương Phàm, chỉ sợ không có bất cứ năng lực nào trả đòn.

- Đừng sợ! Chỉ là phần thân của Dương Phàm thôi.

Lão già lục phát nói với vẻ mặt lãnh tĩnh.

Lấy thực lực hai mươi tu sĩ Hợp thể bọn họ, hẳn là đủ để đối mặt với phần thân Dương Phàm.

Càng quan trọng là ... Đây là ở Bắc Tần, giới hạn tu vi cao nhất là Hóa Thần trung kỳ.

Rầm ào.

Rồi đột nhiên, Thanh Giang Hà dưới chân Dương Phàm, dâng lên sóng lớn cao trăm ngàn trượng, phía trên đứng lặng một lão già tóc lam hòa ái.

- Người là ai?

Đám người lão già tóc xanh chấn động, cảm nhận được một luồng lực lượng kinh khủng hít thở không thông.

- Hà Lạc tiền bối! Dương mỗ muốn kiến thức thần thông của ngài một chút.

Phần thân của Dương Phàm đứng một bên, cười dài nói, không có ý ra tay.

Hà Lạc cười ảm đạm:

- Lục kiếp Tán tiên đích thân tới, còn có thể đánh một trận, những người này chẳng qua chỉ là lính tôm tướng của Ngoại Hải vực.

Đám người lão già tóc xanh nghe vậy, lại sợ hãi vạn phần, khẩu khí người này cũng quá lớn.

Lục kiếp Tán tiên, chỉ là truyền thuyết tại Ngoại Hải vực. thậm chí căn bản không tồn tại.

- Nhanh bỏ chạy.

Lão già tóc xanh quyết đoán hạ lệnh, đám tu sĩ chấp pháp, nhanh chóng rời đi.

- Muốn chạy sao? Không bằng đến Hà Uyên Đình của ta, làm khách mấy vạn năm đi.

Hà Lạc cười ảm áp như gió, tay áo vung lên. một mảnh hào quang thủy lam, bao phủ một mảnh hư không.

- Ôi! Không tốt!

Đám người lão già tóc xanh hoảng sợ. một tiểu đội tu sĩ chấp pháp cao nhất, như tôm nhỏ cá nhỏ. bị hút vào trong lòng bàn tay Hà Lạc.

- Đây là thần thông gì?

Đám người lão già tóc xanh hồn phi phách tán.

- Thật là lính tôm tướng cua!

Phần thân Dương Phàm, thất thần một trận, nhìn hai mươi mấy người nhỏ bé, đang giằng dụa trong lòng bàn tay Hà Lạc.

Thình thịch!

Bàn tay Hà Lạc vung lên, những người được chuyển dời đến Hà Uyên Đình, phong ấn vào trong mật thất ngầm.

- Ta là người thủ hộ Bắc Tần, bất cứ tu sĩ nào ngoài đại lục, dám gây hỗn loạn thanh bình nơi này. ta liền bắt họ trấn áp đáy sông.

Hà Lạc lại cười nói.

Càng kỳ diệu hơn chính là âm thanh của ông, mơ hồ truyền tới Ngoại Hải vực.

Giờ khắc này, đại năng Độ Kiếp Kỳ trỗi lên ở Ngoại Hải vực, nắm giữ được âm thanh dường như đến từ thiên ngoại, một đám khiếp sợ không hiều.

- Đây không ngờ là thuật truyền âm thiên ngoại, đất liền không ngờ có cường giả cấp bán tiên.

Cao nhân lánh đời Ngoại Hải vực. bị âm thanh này chấn động, rất nhanh truyền lệnh xuống, không cho môn nhân đệ tử tới giương oai đại lục Bắc Tần.

Cảm quan Dương Phàm hiểu thiên địa. cũng nghe âm thanh này.

- Hà Lạc này hiển nhiên là thể ngoại cao nhân, trước đây cũng thật sự nhìn lầm.

Đầu tiên là Dương Phàm khiếp sợ vô cùng, rồi sau đó trong lòng mừng thầm.

Có duyên kết bạn với người đại năng như vậy. là may mắn cỡ nào.

Mà nay, khi Hà Lạc trở thành người thủ hộ Bắc Tần. cổ hươu của Dương Phàm sẽ không gặp sự xâm phạm của cường giả Ngoại Hải vực.

- Người không cần cảm tạ, từ khi Bắc Tần chưa hình thành, ta đã sinh ra tại đây. Nơi này càng là cổ hươu của ta.

Hà Lạc cười nói với Mộc Phong.

Thân hình ông hóa thành ánh sáng trong xanh, dung nhập Thanh Giang Hà.

Dương Phàm ở một hoang đảo vô danh ở Nam Hải Vực, Bồng Sơn Đảo, ánh mắt lảng lệ giống như kiếm :
“Tốt! Tốt! Tốt! Cứ như vậy, ta vốn không còn bất cứ lo lắng nào ở nhà rồi”.

Một hai năm gần đây. tốc độ tra xét vùng thủy vực này giảm nhỏ.

Dương Phàm tính sắp sửa rời đi Bồng Sơn Đảo Vực, đi đảo lớn khác để tĩnh tu, chuẩn bị thực hiện kế hoạch trả thù của mình.

Vèo vèo

Đúng lúc này, hai đạo độn quang, rơi xuống trên đảo nhỏ.

Một nam một nữ.

Con người Dương Phàm co rụt lại. một người đàn ông mắt ưng trong đó. gặp mặt lần trước.

Mà cô gái bên cạnh, dung nhan đoan trang tuyệt mỹ, tướng mạo yếu điệu, vòng eo như rắn nước, khí chất lộ ra mấy phần cao nhã. Mà trong đôi mắt kia có mấy phần quyến rũ, phảng phất như có thể kéo người đi.

Nàng này là thân thể đo thiên sứ và ma quỷ kết hợp, có được năng lực quyến rũ thiên hạ.

- Là nàng!

Tim Dương Phàm đập nhanh hơn.

Nàng không phải là Vũ Nghiên chứ là ai?

Càng tuyệt hảo hơn chính là hai người Vũ Nghiên đứng lúc rơi xuống chỗ đất Dương Phàm đang ở.

Điều này quả thật là cơ hội ra tay tuyệt hảo!

Trong lòng Dương Phàm hưng phấn run rẩy.

906. Chương 858: Độc Thuật Khô Tịch.

Hắn đã tỉnh rời khỏi nơi hoang đảo này, không nghĩ tới cô nàng Vũ Nghiên này, gần như lấy cách thức đơn lẻ, xuất hiện ở trên đỉnh đầu mình. Sợ dĩ là nói trên đỉnh đầu. bởi vì hai người Vũ Nghiên, cũng chỉ cách Dương Phàm một tầng đất nham Thạch.

Khứu giác kinh người của Dương Phàm, gần như có thể ngửi được mùi thơm quen thuộc trên cơ thể cô nàng này cùng với loại khí tức khiến người ta luyện ái vô cùng.

Tuy rằng Dương Phàm có quan hệ xác thịt với nàng nhưng lúc đó là dưới loại nghịch cảnh, không có bất cứ tình cảm gì.

Nếu có nắm chắc, Dương Phàm tuyệt đối sẽ sát phạt quyết đoán.

Đối với loại đàn bà độc ác có tâm kế đáng sợ này, thậm chí là bất cứ địch nhân nào, Dương Phàm đều nhất quyết lãnh huyết vô tình.

Dương Phàm thu liễm khí tức, dung hợp với mặt đất của cả đảo nhỏ này thành một thể, hóa thân thành một phần của chúng nó.

Ở trong cảm quan, mặt đất này giống như thân thể máu thịt của Dương Phàm, không khác gì nhiều so với phụ tá đắc lực.

Hắn cực lực cẩn thận suy xét, cố lấy một kích phải giết chết.

Bởi vì đã tiếp xúc qua với Vũ Nghiên. Dương Phàm biết sự lợi hại của nàng.

Đối phương là tu sĩ Hợp Thể đại viên mãn, nửa chân bước vào Độ Kiếp Kỳ, thực lực hơn Hợp Thể đại tu sĩ mấy lần.

Ngay cả chính diện tác chiến. Dương Phàm mặc dù tự nghĩ mình có nắm chắc thủ thắng, nhưng phải hao phí một hồi khổ tâm.

- Vũ trưởng lão! Dương Phàm đã từng xuất hiện qua trên đảo nhỏ này, chúng ta đều tra qua mấy lần, hắn hẳn là đã sớm rời đi. Vũ trưởng lão còn lo lắng, muốn điều tra lại sao?

Người đàn ông mắt ung nghi hoặc nói.

Vũ Nghiên vươn bàn tay ngọc tinh tể kia, trên đó lưu chuyển một con sâu xanh óng ánh, thoát nhìn có chút ghê tởm.

Khi con sâu này xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, Dương Phàm ưỡn núp bên dưới, sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

- Đây là Vạn Niên Lục Linh Trùng? Không nghĩ tới Vũ tiên bối không ngờ có kỳ vật khứu giác như thế. nghe nói phạm là khí tức nó từng ngửi qua thì sẽ không quên, mặc kệ người đó chạy rất xa, cũng có thể truy tìm bằng khí tức.

Người đàn ông mắt ung hơi nói với vẻ yêu thích và ngưỡng mộ ngạc nhiên thán phục một chút.

- Vạn Niên Lục Linh Trùng?

Dương Phàm chấn động, thậm chí không tốt.

Tên con sâu này, hắn cũng từng nghe nói qua.

Đúng lúc này. Vạn Niên Lục Linh Trì trong lòng bàn tay của Vũ Nghiên, trở nên sao động một trận khác thường, dường như phát hiện điều gì.

Vũ Nghiên đột nhiên biến sắc:

- Nơi này quả nhiên có khí tức của Dương Phàm, hẳn đã ở nơi này một thời gian rất lâu, hoặc là

Ra tay!

Lệ quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe, nếu không ra tay, sẽ không có cơ hội rồi. Phốc!`m! Một bàn tay to từ dưới tầng nham Thạch kia lên. phát ra một mảnh phong mang, hung hăng chọc về phía đôi con người tinh tế trong suốt của Vũ Nghiên.

Một kích này nếu như thực hiện được, còn muốn đáng sợ hơn tan xương nát thịt gấp mười lần.

Vũ Nghiên yêu kiều quát một tiếng, phẳng phất nhu cảm giác tiên đoán trước, một đôi giày thêu nhìn như thông thường phát ra một luồng quang mang đen sẫm, tiếp tục giậm một cái, đế giày kia nổi lên một mảnh độc đinh tràn ngập, mũi đinh bén nhọn kia, hàn quang chung quanh, dĩ nhiên là lợi bảo công kích hiểm thấy.

Phốc!

Dưới va chạm của hai người, Vũ Nghiên bị đánh văng ra, thân thể mềm mại nhanh lui, cười khúc khích:

- Khi ta đến nơi này, liền biết người đang ở trên hòn đảo này.

Dương Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt cũng âm trầm, loại phương thức đánh lên mọi chuyện đều thuận lợi không ngờ thật sự thất bại!

Chẳng những thất bại, lại còn ăn khổ, cánh tay giao kích với độc đinh kia dưới giày thêu của đối phương, cắt qua một vết máu.

Một chút vết thương đó không tính gì, nhưng độc lực đáng sợ này, khiến cánh tay Dương Phàm nan lên, thể chất đặc biệt của hắn lập tức bắt đầu sinh ra miễn dịch.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của Dương Phàm tổn hại đến bảy tám phần.

-Nàng không ngờ ác độc như thế!

Dương Phàm vẫn xem nhẹ tâm cơ cùng sự ác độc của đối phương như trước.

Vũ Nghiên nhìn thân thể mềm mại quyến rũ như thanh cao, kì thật không chỗ nào không giấu sát khí.

Đôi giày thêu nàng mang, hiển nhiên là một loại sát khí ẩn độc. một loại độc đinh dưới đế hài, rất sắc bén, đều là một loại hình lợi bảo công kích, trên đó có kịch độc. lại trí mạng.

Nếu như Dương Phàm không có thân thể bất diệt, thể chất khắc chế vạn độc, một chút như vậy liền có thể giết chết mấy lần đại tu sĩ Hợp Thể.

- Dương Phàm! Bản trưởng lão khuyên người nên thúc thủ chịu trời đi.

Vũ Nghiên nói với vẻ lạnh nhạt:

- Chỉ cần giao ra Hoàn Hồn Pháp Đàn và Tụ Lôi Đình, thì sẽ lưu cho người một con đường sống.

Vèo vèo vèo! Chính lúc này. vô số tu sĩ chấp pháp, từ chung quanh hải vực chạy tới.

Về mặt Dương Phàm lạnh xuống, tâm niệm thoáng động, là đang lo lắng, có lẽ nên chiến đấu một hồi. trước giết chết Vũ Nghiên này.

Tuy nhiên, xác suất thành công cũng rất thấp.

- Tiểu bảo bối! Độc thuật của ta như thế nào?

Thấy sắc mặt của Dương Phàm, ngược lại Vũ Nghiên cười quyến rũ.

Một khắc kia, Dương Phàm thấy được một khuôn mặt khuynh quốc tràn ngập mỉa mai, giống như lại dâng lên sự hoàn mĩ của nàng khiến người ta rất luyến ái.

Trong nháy mắt đó tâm thần hắn gần như thất thủ.

Ba!

Bàn tay ngọc tinh tể của Vũ Nghiên vung lên, một mảnh tinh quang lam bích hư vô, ẩn chứa pháp lực và độc thuật đáng sợ, như sóng gợn tập kích về trước mặt Dương Phàm.

Mưu kế độc thuật nơi nào cũng có!

Thừa dịp người bệnh, lấy mạng người!

Bất cứ sơ hở nào, đều khiến cho Vũ Nghiên công kích với thủ đoạn đáng sợ.

Mà bản thân nàng có thể chất và kĩ thuật đặc biệt, có thể tạo ra rất nhiều cơ hội.

Định lực của Dương Phàm rất mạnh, trong nháy mắt liền hiểu ra, há miệng phun ra. một vùng hào quang màu xanh tràn ngập lực ý. phun ra như thác nước.

Đừng m!

Vị trí hai người giao thủ. một vùng cơn lốc đáng sợ, thổi quét qua phạm vi ngàn dặm.

Người đàn ông kia dưới độc thuật và dư âm kia. bị trọng thương, kêu lên một tiếng đau đớn.

Hắn là Hợp Thể đại tu sĩ, quyết đoán rút khỏi trung tâm giao chiến của hai người.

Bởi vậy có thể thấy được, bất luận Dương Phàm, hay là Vũ Nghiên, thực lực đều vượt qua Hợp Thể đại tu sĩ không biết bao nhiêu lần.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái. liền ổn định lại.

Thân thể mềm mại của Vũ Nghiên run rẩy, lùi lại vài bước, vẻ mặt trắng bệch.

Xem ra tỷ đấu pháp lực, nàng không phải đối thủ của Dương Phàm.

- Người cho là chỉ có mình mới có thể dùng độc thuật sao?

Trên mặt Dương Phàm cũng hiện lên vẻ âm độc.

Dứt lời. loại khí tức đẹp huyền lệ tự nhiên trên người hắn. bỗng nhiên biến mất.

Lại biến thành một loại khí tức từ vong.

Bịch! Một mảnh mây đen sẫm hư vô không thể nắm bắt, lấy Dương Phàm làm trung tâm, thổi quét phạm vi mấy ngàn dặm.

Ồi...

Đám tu sĩ chấp pháp mới vừa chạy tới hoang đảo này, toàn thân thổi nát. sinh cơ nhanh chóng héo rũ tiêu vong.

Vén vén chỉ nửa hô hấp, mấy mươi tên tu sĩ, hóa thành một bộ xương khô, thậm chí Ngay cả xương cốt cũng đều khô nhu củi.

- Không tốt!

Người đàn ông mất ửng sắc mặt trắng bệch, Ngay cả vận chuyển toàn bộ pháp lực chống cự, đều cảm thấy cất bước khó khăn, sinh cơ héo rũ trong cơ thể, nhanh chóng trôi qua.

Trong vô hình, một loại độc thuật trí mạng, lấy Dương Phàm làm trung tâm, trực tiếp bao phủ cả khu vực.

Bản thân Dương Phàm, khoanh chân ngồi xuống, đôi mắt lãnh nhu băng: Tiên Hồng Quyển. vận hành nghịch chuyển!

Dưới công pháp đi ngược chiều, liền có thể hình thành một loại độc thuật trí mạng giết người vô hình.

Khô Tịch Thiên Lý!

Giờ khắc này. chẳng những một đám tu sĩ chung quanh đều chết, Ngay cả sinh cô cả đảo nhỏ. đều tiêu vong hết.

Một vùng tĩnh mịch héo rũ, từ khí hoang vu tràn ngập từng góc!

- Vạn Niên Lục Linh Thàng của ta!

Thân thể mềm mại của Vũ Nghiên nan lên, kinh hô một tiếng, Vạn Niên Lục Linh Trùng trong lòng bàn tay, đã hóa thành nước hu thối.

Đây chính là linh trùng trân phẩm nàng đào tạo mấy ngàn năm đấy!

Cừu hận và sát ý trong mắt Vũ Nghiên càng không thể che giấu.

Nhưng độc lực Khô tịch cuộn cuộn mãnh liệt chung quanh, khiến cho nàng phải vận chuyển toàn bộ pháp lực, mới có thể miễn cưỡng chống lại.

Dương Phàm khoanh chân ngồi đối diện, độc thuật Khô tịch đáng sợ, quét qua mấy ngàn dặm, chẳng những giết chết tu sĩ chấp pháp có ý đồ đến đảo nhỏ giết, càng muốn dí Vũ

Nghiên vào chỗ chết.

- Tiểu tử thật đáng ghét! Hắn không phải Được Sư sao? Như thế nào cũng có độc thuật đáng sợ như thế!

Vũ Nghiên bị ép ngồi xuống, vận chuyển thần thông, toàn lực chống cự độc thuật này.

Nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể trôi qua.

Khiến nàng mãi cảm nhất chính là làn da chậm rãi héo úa, mang tới loại cảm giác không tốt.

Làm người con gái. hơn nữa là cô gái tuyệt mỹ hại nước hại dân, đây là khó chấp nhận sao thể chịu được?

- Ta muốn cho người thối rửa đến khô héo. sinh cơ trong cơ thể hoàn toàn mất hết. chờ người cuối cùng tử vong trong tuyệt vọng.

Dương Phàm ngồi xếp bằng phía đối diện, âm thanh lạnh như băng truyền đến.

Chỉ khoảng thời gian nửa khắc, người đàn ông mất ưng kia ngã xuống đất, toàn thân thối rửa héo úa. rồi sau đó biến thành bộ xương khô.

Sắc mặt Vũ Nghiên bị dọa cho trắng bệch, một mảnh hàn ý trong lòng, cắn chặt hàm răng trắng tinh, nói với vẻ cố hết sức :

- Ta không cho người thực hiện được đâu, hôm nay người cũng nhất định chết ở nơi này!

Dương Phàm cười lạnh, nàng chết đến nơi còn muốn mạng của mình.

Hắn thẩm hận mình hiện tại chỉ có thể mở ra phong ấn tầng thứ ba. thực lực không đủ. nếu không cũng không cân giết nàng, mà là bắt giữ. hoàn trả cho địch nhân này gấp mười lần.

Dưới độc thuật đáng sợ của Dương Phàm, Vũ Nghiên hoàn toàn bị áp chế. bị thua bản thân chết chỉ là vấn đề thời gian.

về phương diện trình độ độc thuật. Vũ Nghiên tất nhiên là đẳng phong tạo cực, nhưng nàng phát hiện giải độc đan của mình, cùng với hóa độc thần công, đối với độc thuật Khô Tịch Thiên Lý của Dương Phàm có sức chống cự rất thấp.

Mắt thấy nàng kiên trì không được, thân thể mềm mại liên tục run lên.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh lôi đình chấn trời cao. khiến trên thần hồn Dương Phàm đau đớn.

- Buông tha nàng!

Khắp hải vực, trong phạm vi mấy mươi vạn dặm, dâng lên sóng lớn đáng sợ. một luồng uy lực tinh thần cường đại, dung hợp với thiên địa, giống như trở thành người phát ngôn cho thiên đạo.

- Thật tốt quá! Đại đảo chủ đến rồi!

Đám tu sĩ chấp pháp chung quanh hải vực không dám tới gần, kinh hi không hiểu.

Một người thanh niên nho nhã, không chế lời điện gió lốc đầy trời, trong nháy mắt xuyên qua mấy vạn dặm, giá lâm đến hòn đảo này.

Không tốt! Là đại đảo chủ Bồng Sơn Đào!

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ!

Dương Phàm hiểu rõ mình hiện tại không thể đối kháng với cường giả Độ Kiếp Kỳ, huống chi đây là địa bàn của đối phương.

Nhưng người này đã buông xuống, dưới tình huống này cũng khó trách Vũ Nghiên, đều tự tin xác nhận vô cùng. Dương Phàm hân phái chết không thể nghi ngờ.

- Bồng Sơn Đại đảo chủ thật sự thần dũng vô địch!

Dương Phàm ngược lại không lập tức chạy trốn, lạnh lùng quét nhìn một nam một nữ này. khoe miệng nhếch lên một chút trào phúng.

Trong lòng bàn tay hắn, âm thầm nắm chắc một tấm ngọc phù.

- Hắn không trốn?

Đại đảo chủ Bồng Sơn, trong lòng mừng thầm, trong mắt dường như thấy được một lượng lớn bảo bối một giới như Thiên Nhất Hồn Thủy. cùng với Hoàn Hồn Pháp Đàn, Tụ Lôi Đỉnh

- Ha ha ha! Tôn là Đại đảo chủ, nhưng lại bản thân người lại tham lam, phái người đi đất liền, uy hiếp thân hữu Dương mỗ sao?

Dương Phàm ngửa mặt lên trời cười dài, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt và lạnh lùng.

Hắn tận lực đem âm thanh truyền khắp hải vực, khiến cho tất cả tu sĩ khu vực chung quanh mấy mươi vạn dặm nghe được.

Bồng Sơn Đại đảo chủ bỗng biến sắc, Dương Phàm công nhiên tuyên bố như vậy, khiến mặt mũi hắn như thế nào?

- Người ngậm máu phun người - Muốn chết!

Đại đảo chủ Bồng Sơn giận tím mặt. cách xa hơn một hai ngàn dặm, phát tay áo đánh về phía Dương Phàm.

- Cừu hận này Dương mỗ khắc tận đáy lòng, trong vòng ngàn năm, nhất định lấy mạng chó của các ngươi.

Trong giọng nói của Dương Phàm ẩn chứa sát ý lạnh như băng xông thẳng cốt tủy.

Rồi sau đó, chỉ thấy một dải sáng xanh phá bầu trời, cũng nương theo một luồng không gian dao động bất định.

`m vang - Đại đảo chủ Bồng Sơn cách không phát tay áo. thất bại, đánh lên trên đạo nhỏ. toàn bộ đảo nhỏ hoang vu, lập tức tứ tán ngũ liệt, trên hải vực bùng phát sóng to gió lớn, bao trùm thiên địa.

Mà Dương Phàm cũng không thấy bóng dáng.

907. Chương 859: Hắc Tinh Hải Vực.

Cường giả Độ Kiếp Kỳ, được cho là nhân vật danh chấn một phương Ngoại Hải vực, đứng ở phía trên đỉnh kim tự tháp, thế nhưng một kích của lão. vẫn thất bại, quá sợ hãi.

Bóng dáng Dương Phàm biến mất không còn.

Lão nhanh chóng triển khai thần thức Thông Thiên, chỉ phát hiện một dải sáng xanh chói mắt trên hư không, ẩn chứa không gian dao động huyền diệu khôn lường, chia làm tám luồng bắn về phía tám hướng.

Mặc dù cường giả Độ Kiếp Kỳ, thần thức kéo dài rất xa nhưng không thể so với thiên địa càng rộng lớn hơn.

Dương Phàm trốn ở nơi nào căn bản không thể nắm bắt được.

Bồng Sơn Đại đảo chủ toàn lực triển khai thần thức có thể bao phủ phạm vi trăm vạn dặm.

Nhưng đây chính là bao phủ với phạm vi lớn. mà một khi Dương Phàm dung nhập vào trong hàng ti sinh linh ngoại hải vực, thần thức phạm vi lớn quét qua, tác dụng rất nhỏ.

Trừ phi rất quen thuộc khí tức của đối phương, còn truy tìm một hướng, căn bản không có thêm che dấu, mới có thể dùng loại phương pháp này tra xét.

Bồng Sơn Đại đảo chủ hít sâu một hơi, thần thức thu nhỏ đến phạm vi một vạn dặm.

Lấy quan sát của lão, trình độ độn thuật của Dương Phàm này cho dù lợi hại hơn, cũng không có khả năng vượt qua vạn dặm.

Trong phạm vi vạn dặm, thần thức của lão có thể rất cẩn thận tìm tòi và phán đoán.

Dưới cảnh giới chênh lệch, mặc kệ Dương Phàm ẩn nấp như thế nào. cũng không thể nào tránh được sự tra xét cẩn thận của thần thức đại đảo chủ Bồng Sơn.

Sau thời gian uốn nắn nửa chén trà nhỏ. sắc mặt đại đảo chủ Bồng Sơn ngưng trọng.

Trong một vạn dặm, không có bóng dáng Dương Phàm.

Lão mở rộng phạm vi lớn, đến hai vạn dặm, ba vạn dặm, năm vạn dặm ... Nhưng phạm vi càng lớn. độ chính xác càng Ngày càng thấp.

Đồng thời, ở loại tìm tòi rất cẩn thận với phạm vi lớn, tâm thần tiêu hao rất lớn.

Khi Bồng Sơn đại đảo chủ mở rộng thần thức tìm tòi đến phạm vi năm vạn dặm, lại vẫn không phát hiện sự tồn tại của Dương Phàm khi đó lão hiểu được, chỉ sợ đuổi không kịp đối phương rồi.

ôm may mắn trong lòng, phạm vi thần thức mở rộng đến mười vạn dặm, độ chính xác giảm lại, vẫn không phát hiện Dương Phàm.

- Tiểu tử này chẳng lẽ nắm giữ Tiên Độn Phù trong truyền thuyết? Ngoại trừ phù này ra. bí thuật pháp bảo khác rất khó làm được chuyện này.

Bồng Sơn Đại đảo chủ, nhướng mày.

Mà lúc này, sắc mặt Vũ Nghiên rất khó coi đi tới, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử đáng ghét! Bản trưởng lão đào tạo Vạn Niên Lục Linh Trùng mấy trăm năm, lại chết dưới độc thuật của hắc.

- Người này không phải là dược sư sao? Chẳng lẽ độc thuật của hắc lại có thể thắng được nàng?

Bồng Sơn Đại đảo chủ nói với vẻ khó thết tin.

Vũ Nghiên hít sâu một hơi. bộ ngực sữa không ngừng phập phồng, tràn ngập lạnh lùng nghi hoặc nói:

- Đúng vậy! Người này còn đáng sợ hơn so với sự tưởng tượng của chúng ta.

- Hắc đang ở Ngoại Hải vực. không ngờ biết ta phái người đi uy hiếp thân hữu hắc. Xem ra, người phái đi đã thất bại rồi.

Đại đảo chủ Bồng Sơn cũng cảm giác sự khó khăn của chuyện này.

- Chẳng lẽ người muốn bó qua cho?

Ánh mắt Vũ Nghiên lạnh lùng:

- Nếu là như vậy, ngài cũng đừng mong đoàn tụ với ta.

- Làm sao như thế?

Bồng Sơn Đại đảo chủ nói với vẻ hơi lấy lòng:

- Làm sao nói như vậy? Vũ Dương cũng là con trai do chúng ta sinh ra, cho dù trả giá lớn hơn nữa. cũng phải gạt bỏ người này. Tiềm lực trên người hắn. rất có thể sau ngàn năm, uy hiếp đến chúng ta.

Chỉ là đại đảo chủ không ngờ chịu cúi người trước một cô gái.

Giờ phút này, lão nhìn vào trong ánh mắt Vũ Nghiên, lơ mơ hiện lên mấy phần mê luyến và dựa vào.

Nếu Dương Phàm ở đây. tất nhiên sẽ hiểu được sao lại thế này.

Tuy nhiên lúc này, hắn đã ở cách xa mười mấy vạn dặm.

Thần thông của Tiên Độn Phù còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của mình. Không chỉ dựa vào phi hành đơn thuần, lại có cảm giác bước lên truyền tống trận, tiến hành truyền tống cự ly xa

Trong nháy mắt Dương Phàm độn ra mấy vạn dặm. Dưới mí mắt của đám người Bồng

Sơn đại đảo chủ, trực tiếp ngang trời biến mất. đây là loại thích ý tiêu sái nào chứ?

Sau khi bó chạy, Dương Phàm lập tức ẩn nấp khí tức, đây là sở trường của hắn.

Quá nhiên, không bao lâu có thần thức mạnh mẽ quét ngang qua khu vực này.

Hắn bắt động thanh sắc, phi hành chậm rãi, trong lòng âm thầm cười lạnh, biết rõ thần thức quét qua phạm vi lớn có độ chính xác rất kém, trong mấy ngàn vạn sinh linh phần biệt như thế nào, khó khăn ra sao chứ.

Chính như hắn dự đoán, ở hàng tỉ sinh linh, trên vô hạn hải vực. Bồng Sơn Đại đảo chủ không làm sao được, mất đi nơi ở của Dương Phàm.

- Ta cần nhanh chóng ly khai Bồng Sơn hải vực. Chỉ có như vậy, mới có thể chân chính thoát nguy hiểm.

Dương Phàm kiên quyết có quyết định, bay về phương Bắc.

Phạm vi của Bồng Sơn đảo rất lớn, bao quát trăm ức dặm thủy vực. Dương Phàm phi hành mấy tháng, rốt cục sắp thoát ly thủy vực này.

Trong lúc này. đi ngang qua phường thị và đảo nhỏ, Dương Phàm cũng nghe được không ít mệnh lệnh truy nã mình.

Trận chiến Trúc Lâm đảo, giết chết Băng Thủy nhị sứ, cùng với ung dung bỏ chạy trước mặt Bồng Sơn Đảo chủ và đại trưởng lão Dược Thánh Tông, điều này khiến thanh danh của Dương Phàm ở mấy khu vực đại đảo vực tăng lên.

Tên của hắn, thậm chí truyền khắp Nam Hải Vực mệnh mông vô tận.

Cho dù Dương Phàm biết, cũng cảm thấy khó tin.

Nam Hải Vực lớn bao nhiêu, hắn rất rõ.

Tv như vị trí Bồng Sơn Đảo vực hiện tại của Dương Phàm, do một gã đại đảo chủ thống trị, bao quát phạm vi trăm ức dặm, trong đó có vô số hòn đảo. tu sĩ hàng tỉ.

Nhưng Bồng Sơn đại đảo vực, tuy rằng là một trong số Hắc Tinh Hải Vực trong mấy mươi đại đảo vực.

Cường giả thống lĩnh này mở rộng Hắc Tinh Hải Vực. xưng là Vực Chủ.

Vực Chủ, ở Ngoại Hải vực. danh như nghĩa, chính là một chúa tể hải vực rộng lớn.

Cường giả cấp bậc này, mới chính là cường giả trên đỉnh cao cao tại thượng chân chính Ngoại Hải vực, nhìn xuống ức vạn sinh linh. Dương Phàm thoát khỏi Bồng Sơn đại đảo vực. tiến vào một đại đảo vực trong Hắc Tinh Hải Vực.

Tuy nhiên, đại đảo vực này nối liền Bồng Sơn đại đảo vực. Dương Phàm lo lắng, tiếp tục phi hành không nhanh không chậm, rốt cục tiến vào một khu vực đặc biệt gọi là Hắc Tinh Vực.

Tu sĩ nơi này tràn ngập, lớn hơn Bồng Sơn Đảo Tự gấp trăm nghìn lần, thậm chí có thể thường xuyên nhìn thấy tu sĩ cao nhất.

Sau khi Dương Phàm nghe ngóng, mới biết được. Hắc Tinh Vực này là trung tâm của toàn bộ Hắc Tinh Hải Vực.

Hắc Tinh Vực Chủ, thống trị mấy mươi đại đảo vực. tọa trấn nơi này.

Có thể nói, nơi này là trung tâm văn minh của toàn bộ Hắc Tinh Hải Vực.

Trên con đường, ba chữ “Hắc Tinh Đảo”, xuất hiện trong miệng tu sĩ lui tới với tần suất rất cao.

Vốn ý Dương Phàm muốn đi tìm một nơi tĩnh tu.

Nhưng lại suy nghĩ, mật độ tu sĩ nơi này dày đặc, hơn nữa phường thị tu tiên cũng nhiều, có lợi cho chuyện tiềm tu của mình.

Chính cái gọi là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn, nơi đông người nhất lại là nơi ẩn cư.

Dương Phàm tạm không muốn đi Hắc Tinh Đảo, cư trú một đảo nhỏ chung quanh.

Đảo nhỏ này tên là Tiềm Long Đảo, trên đó có mấy tông phái tu tiên có thực lực không tầm thường, có một gã đảo chủ thống lĩnh, thế cục rất phức tạp.

Dương Phàm mặc kệ đấu tranh trên đảo nhỏ này. lấy thân phận tán tu một giới, giao nộp linh Thạch nhất định, lúc này tiềm ẩn tĩnh tu trên đảo nhỏ này.

Năm tháng tu luyện, nhoáng lên một cái là mười năm.

về mặt pháp lực Dương Phàm tiến triển không lớn, hần chủ vế chú trọng gia tăng cảnh giới.

Theo đó tu luyện gần mười năm, cảnh giới Dương Phàm càng thêm thông thoáng, từ từ tới gần văn Hoa hậu kỳ.

Từ cảnh giới văn Hoa Kỳ đến Chứng Quả Kỳ. Dương Phàm căn bản đã hiểu ra.

Lúc này luồng khí tức xinh đẹp rực rỡ trên người Dương Phàm, giống như khói, dần dần mờ nhạt.

Dương Phàm biết, đây là vì cảnh giới của mình dần dần hướng tới cảnh giới văn Hoa hậu kỳ.

văn Hoa hậu kỳ mới chân chính là văn Hoa.

Khác với mười năm trước, Dương Phàm từ một người thanh niên, phát triển thành một người trung niên.

Theo lý thuyết. lấy tốc độ tu luyện của Dương Phàm, cùng với sinh mệnh chi đạo của Tiên Hồng Quyết. hẳn là có thể giữ mãi thanh xuân mới đúng.

Nhưng theo đó cảnh giới biến hóa đến cảnh giới văn Hoa quá độ. Khí chất của Dương Phàm bề ngoài tự nhiên cũng sinh ra biến hóa.

Tất cả mọi thứ Dương Phàm thuận theo tự nhiên, không có cố ý t hay đổi bất cứ điều gì.

Mười năm tĩnh tu, từ một thanh niên nho nhã, thân thể biến thành một trung niên, làn da cũng không trắng nõn mịn như trước đây. ánh mắt cũng không sáng người nhìn thấu nhu trước.

Nói tóm lại, Dương Phàm t hay đổi. trở thành một người khiến người ra rất khó nhận ra.

Từ xinh đẹp lộng lẫy, dần dần héo rũ.

Đây là con đường lĩnh ngộ cảnh giới mà hần tất nhiên trải qua.

Người cũng được, thực vật cũng được, đều thuộc về giai đoạn xinh đẹp và sinh cơ nhiều nhất.

Giờ phút này, Dương Phàm đang bước qua cảnh giới này, trên mặt có mấy phần ý tang thương.

- Nếu tiếp tục như vậy, ta sẽ biến thành một lão già, có thể đi tới từ vong hay không?

Dương Phàm cười cười.

Hắn đương nhiên hiểu được, ở giai đoạn văn Hoa Kỳ, sẽ không đối mặt với từ vong, nhưng không loại trừ sau Chứng Quả KỲ.

Chỉ cần còn có cảnh giới sau, từ vong mãi mãi không tới.

Giờ phút này, hắn còn nửa bước vào văn Hoa hậu kỳ, nhưng vẫn chỉ là cảnh giới.

về mặt pháp lực vẫn còn xa mới tới trình độ này.

- Chỉ cần cảnh giới đạt tới văn Hoa hậu kỳ, ta mở ra phong ấn tầng thứ tư, mọi thứ như nước chảy thành sông rồi.

Dương Phàm tràn ngập khao khát.

Sau khi cùng với Đặng Thi Dao hợp lực luyện chế Trấn Thiên Tháp, Dương Phàm cho dù hiện tại mở ra phong ấn tầng thứ tư, cũng sẽ không nguy hiểm sinh mệnh.

Nhưng hắn biết rõ, hiện tại vẫn chưa phải thời cơ tốt nhất.

Bể quan mười năm, Dương Phàm đi ra ngoài dạo quanh.

Bởi vì lĩnh ngộ trên loại cảnh giới này, bình cảnh trên trình tự tinh thần, rất khó vượt qua.

Trong vô tình, Dương Phàm di chuyển đến Hắc Tinh Đảo.

Kích thước Hắc Tinh Đảo cũng lớn hơn Bồng Sơn Đảo không nhiều lắm.

Nhưng đặc biệt chính là cả tòa đảo nhỏ này, phần lớn tài liệu trong tầng nham Thạch đều là một loại tinh thể màu đen.

Nghe nói những tinh thể này, có thể luyện ra mấy loại tài liệu quý hiếm.

Xa xa nhìn lại, Hắc Tinh Đảo kia, liền giống như một viên mã não màu đen, trong hải vực nhìn rất bắt mắt.

Dương Phàm đi loạn không có mục tiêu, đi phưởng thị tu tiên, giao dịch không ít tài liệu.

Bởi vì khi chất đại biến, Dương Phàm mặc dù không dấu dung mạo, cũng không có khả năng bị người phát hiện thân phận.

Di chuyển mấy Ngày ở Hắc Tinh Đảo, Dương Phàm không hy vọng xa vời có thể nhìn thấy ông vua không ngại Hắc Tinh Vực Chủ của vùng hải vực này.

Hắn khởi hành đi về phía trước.

Dọc theo đường đi, ngắm cảnh các nơi, Dương Phàm quên mất cừ hận và phiền não cảnh giới.

Vào một Ngày, Dương Phàm phát hiện tu sĩ hiển lộ trên đường, có rất nhiều người đều bay đi một chỗ nào đó.

- Đại thúc! Ngài cũng muốn đi thử vận khí sao?

Một giọng nói ngậy thơ truyền đến.

Đại thúc?

Dương Phàm thiếu chút nữa không khỏi té xỉu.

Tuy nhiên khi hắn phát hiện, cô gái nói chuyện với mình, ánh mắt sáng ngời không lo, thuần khiết như tinh thần bảo Thạch, mặc vậy công chúa, có vẻ mặt tỏ mò đánh giá mình, hơi hơi áp chế hơi thở.

Xem ra mình vẫn chưa thích ứng với cảnh giới và biến hóa thân thể.

- Thử vận khí?

Dương Phàm chỉ có thể chấp nhận sự thực xung thúc thúc, ngạc nhiên nói:

- Thử vận khí gì?

908. Chương 860: Vân Tiên Đảo.

Cô gái này chớp nhẹ đôi mắt vô tu ngây thơ, quan sát Dương Phàm mấy lần.

Khí chất của Dương Phàm không giống như lúc xưa, lúc này càng lộ ra mấy phần trưởng thành và tang thương.

Mặt dù biến thành trung niên nhưng mị lực cũng không giống như những kẻ đầu đường xó chợ. vẻ đẹp héo úa của vẫn Hoa trung kỳ có mấy phần như ánh trời chiều.

- Đúng vậy! Dương mỗ vừa tới Hắc Tinh Đảo không lâu.

Dương Phàm lại cười nói. ở trong lòng đối với chuyện xưng hô “ Đại thúc” thì miễn cưỡng tiếp nhận.

- Khi đại thúc còn trẻ, nhất định là đẹp vận người mê.

Cô gái mặc váy dài xinh đẹp, vòng quanh Dương Phàm một vòng, mới cười hi hi nói:

- Chẳng lẽ Dương đại thúc không biết, Vân Tiên Đảo trong truyền thuyết. buông xuống Hắc Tinh Vực chính là kỳ sự thiên đại sao.

- Vân Tiên Đảo?

Dương Phàm ngẩn ra, lắc lắc đầu, hẳn thật chưa từng nghe qua đảo này.

- Đại thúc Ngay cả Vân Tiên Đảo cũng không biết?

Cô gái cảm giác đến khó tin. chợt ánh mắt nhú thành ánh trắng lười liềm, vẻ mặt cười hiện ra má lúm đồng tiền:

- Thấy chúng ta rất có duyên, vậy ta sẽ nói cho đại thúc.

- Dương mỗ rửa tai lắng nghe.

Khóe miệng Dương Phàm mang theo một chút suy nghĩ, ánh mắt cũng cẩn thận đánh giá cô bé này, với vẻ có chút hứng thú.

Xem tuổi bên ngoài, cô bé này không khác với muội muội Diệp Liên, từng hành động đều lộ ra vẻ ngây thơ. trên mặt có mấy phần ngây ngô nhưng không mất phần kiêu mị mê người.

Càng quan trọng hơn là ... Dương Phàm phát hiện trang phục xinh đẹp trên người đối phương, xinh đẹp quý giá, tu sĩ bình thường có lẽ cả đời cũng mua không được một kiện trang sức trên người nàng.

Tỷ như trên ngón tay cô gái này mang một chiếc nhẫn, chính là một nhẫn không gian hiếm thấy trong một giới.

- Vân Tiên Đảo là thứ truyền kỳ nhất Ngoại Hải vực. tục truyền là do tiên nhân thượng giới lưu lại, trải qua năm tháng đều mơ hồ ở các nơi của hải vực, hành tung mờ ảo. Không ai xác định vị trí cụ thể của nó. Mỗi khi nó xuất hiện, đều ngăn cách một mảng thiên địa với tầng lớn tiên vụ. Khi nó trú ngụ. cả tu sĩ xông vào, có rất ít người có duyên, nhận được di sản tiên nhân lưu lại.

Khi nàng nói đến lưu lại, đôi mắt phát sáng.

- Tóm lại nó một bí ẩn Ngoại Hải vực.

Cuối cùng nàng nói kiểu tổng kết.

- Ngoại Hải vực không ngờ có hòn đảo thần bí như vậy?

Dương Phàm có chút ngạc nhiên không tia

Một tòa đảo nhỏ di động, bản thân động tĩnh không nhỏ. mà xuất hiện ở các nơi ở hải vực, chuyện “hành tung mờ ảo” thật sự có vẻ khó tin.

- Hừ! Ngài không ngờ không tin!

Cô bé kia dường như có chút mất hứng.

- Xin hỏi cô nương họ gì?

Dương Phàm cười dài nói, hẳn chẳng những cảm thấy hứng thú với Vân Tiên Đảo. lại có chút tò mò với thân phận lai lịch của cô bé này.

- ủa...

Con mắt sáng của cô gái vừa chuyển :

- Ngài có thể gọi ta là Tiểu Vi.

- Tốt! Xin mời Tiểu Vi cô nương dẫn đường.

Dương Phàm nhàn rỗi cũng không có gì làm, hẳn di chuyển quanh quần, vốn là muốn giải sầu. mong cho cảnh giới tinh thần, đột phá đến cấp vẫn Hoa hậu kỳ.

Vèo vèo!

Hai người hóa thành ánh sáng mờ nang lên, từ chân trời quét qua.

Dương Phàm phát hiện tu vi nàng không bình thường, từ trên tốc độ mà xem, ít nhất cũng đạt tới Hợp Thể hậu kỳ.

Phi hành mấy trăm vạn dặm, phía trước quả nhiên xuất hiện một mảnh sương mù.

Không giống như sương mù bình thường. Sương mù này quanh quần khí trời sáng mờ, ngăn cách một mảnh thiên địa.

ở ngoài tiên vụ, có mấy mươi vạn tu sĩ, với dáng vẻ do dự không chừng.

Dương Phàm bất kể là triển khai thần thức hay là cảm quan, đều không thể điều tra hư thật trong tiên vụ.

Hắn ước chừng quan sát một hồi. mảnh tiên vụ này ngăn cách phạm vi một vạn dặm.

Cho dù xông thẳng trời xanh cũng không thoát được bao phủ ngăn cách của tiên vụ.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng mấy phần, cảnh tượng này đại biểu cho thần thông, thật sự Không phải tu sĩ Nhân giới có thể so được.

Thật cũng không phải không có tu sĩ tiến vào khu vực tiên vụ kia.

Tuy nhiên, phạm tu sĩ tiến vào khu vực tiên vụ này, quá một lúc đều mặt xám mặt vàng chạy thấy như một bộ dáng gập quỵ.

- Đây chính là Tiên Vân Đảo trong truyền thuyết. không thể nghi ngờ.

Không ít tu sĩ bí mật chung quanh, đang nghị luận.

Khi mọi người mọi người ở nơi này đàm luận, một luồng thiên ô quang khiến người ta áp lực, bay từ Hắc Tinh Đảo tới.

- Ha ha ha Vân Tiên Đảo trong truyền thuyết không ngờ xuất hiện gần Hắc Tinh

Đảo.

Một đại hán khôi ngô có làn da đen sẫm cổ quái, buông xuống gần tiên vụ.

Sự đáng sợ của đại hán cường tráng này chính là làn da toàn thân hắn màu đen sẫm, giống như kim cương, đứng thẳng trên không trung, giống như một tòa núi sắt lớn màu đen, ép đến mọi người hít thở không thông.

Dương Phàm đột nhiên từ trên thân người này cảm nhận được một luồng khí tức áp bách, thậm chí còn cường đại hơn Bồng Sơn đại đảo chủ nửa phần.

Người này chính là cao nhân Độ Kiếp Kỳ tuyệt đỉnh trong Nội Hải!

Tâm thần Dương Phàm chấn động, tu sĩ chung quanh cũng không dám thở mạnh một hơi. chỉ có thể nói khẽ.

Người này là một trong tứ đại hộ pháp dưới trướng Hắc Tinh Vực Chủ, xưng là Hắc Cương hộ pháp.

Tu sĩ gần đó đều là bọn rần độc ở Hắc Tinh Đảo, lập tức nhận ra thân phận người này, lại càng kinh sợ hơn.

- Người tới. phong tỏa đảo này, người ngoài không được ra vào!

Hắc Cương hộ pháp ra lệnh một tiếng, mấy ngàn tu sĩ chấp pháp phía sau tới, đã vây quanh cả khu vực tiên vụ.

Hành động như thế, khiến phần đông tu sĩ vốn lưu lại nơi này, rất bất mãn, cực không hài lòng.

Kỳ quái chính là khi Tiểu Vi nhìn thấy Hắc Cương hộ pháp này, thề lưỡi, thân hình thu lại, vội dùng thân thể Dương Phàm ngăn cản tầm mắt.

- Hừ! Vân Tiên Đảo này cũng không phải thứ của Hắc Tinh Đảo. Mấy chục vạn tu sĩ ở nơi này hẳn là mỗi người có phần mới đúng.

Một gã ma đầu tóc tím có tu vi đạt tới Hợp Thể đại viên mãn, nói có chút bất mãn.

Con người của Hắc Cương hộ pháp co nít lại, cười lạnh nói:

- Đây là mệnh lệnh của Vực Chủ, người muốn vi phạm, bổn tọa lập tức gạt bỏ người.

- Là mệnh lệnh của Hắc Tinh Vực Chủ?

Ma đầu tóc tím kia run run lên một cái, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Mấy mươi vạn tu sĩ ở nơi này, giận mà không dám nói gì.

Hắc Tinh Vực Chủ là chủ nhân khắp hải vực này, thống trị mấy mươi đại đảo. là chúa tể chân chính.

Dưới tọa tran của Hắc Cương hộ pháp, Vân Tiên Đảo rất nhanh bị phong tỏa.

Ước chừng sau nửa canh giờ, không ít hạng người tân tú đến từ Hắc Tinh Đảo, sau khi chào hỏi với Hắc Cương hộ pháp, đều tiến vào Vân Tiên Đảo.

- Hắc Tinh Đảo cũng quá bá đạo, không phân rõ phải trái, chỉ cho người một nhà đi vào, ngăn chặn tu sĩ bên ngoài. Mỗi lần Vân Tiên Đảo buông xuống, người có duyên cũng có thể có được di sản của tiên nhân.

Không ít tu sĩ gần tiên vụ, bắt đầu kháng nghị lên.

- Mọi người trực tiếp đi vào!

Rất nhanh có mấy tu sĩ lớn mật cao nhất, ỷ vào tu vi không tầm thường thi triển bí thuật chạy vào trong tiên vụ.

- Muốn chết!

Hắc Cương hộ pháp cười lạnh một tiếng, bàn tay thô ráp vung lên phía bầu trời, một vùng điểm sáng đen. như tia chớp thối quét qua.

Dương Phàm tập trung nhìn vào chỗ đó hiển nhiên là mấy vạn hạt cát đen, lóe ra sáng bóng kim loại, rất đáng sợ.

A a

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mấy tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ, bị hạt cát đen quét qua, trong khoảnh khắc vòng bảo hộ phòng ngự hồng mất. thân thể bị đánh thành bụi phấn.

Trong hạt cát đen nhỏ bé kia. ẩn chứa lực lượng đáng sợ, chỉ một hạt có thể hình thành một kích trí mạng với cường giả Hợp Thể. huống chỉ là mấy vạn hạt.

Cho dù là thông linh pháp bảo, dưới oanh kích của mấy vạn hạt cát đen, cũng trong khoảnh khắc bốc hơi.

Chá đi lúc này. còn bao gồm ma đầu tóc tím có tu vi đạt tới Hợp Thể đại viên mãn.

Một vòng oanh kích, mấy tên tu sĩ cao nhất giống như vật hy sinh, bé nhỏ không đáng kể.

Hắc Cương hộ pháp thu hồi cát đen, sừng sững tại chỗ bất động, một luồng tinh thần uy lực vô hình, lại như búa tạ oanh kích khu vực chung quanh mấy vạn dặm.

Dương Phàm chỉ cảm thấy linh hồn hơi hơi đau đớn, trong lòng không khỏi hoảng sợ. thực lực của Hắc Cương hộ pháp, tuyệt đối còn đáng sợ hơn đại đảo chủ Bông Sơn.

Cho dù mấy mươi vạn tu sĩ ở nơi này đồng loại lên hết. trong nháy mắt cũng chỉ mai một trong tay đối phương.

Những tu sĩ có tu vi Nguyên Anh, Hóa Thần có ý tìm vận khí ở nơi này, tu sĩ cao nhất chỉ có gần một trăm người mà thôi.

- Ha ha! Xem ra chúng ra vô duyên với Vân Tiên Đảo rồi.

Dương Phàm không quan tâm hơn thua, lạnh nhạt cười.

Hắn trải qua sóng gió còn lớn hơn nhiều, lúc này mặc dù vô duyên tiến vào Vân Tiên Đảo nhưng cũng cười mây lướt gió bay đi.

Tiểu Vi có mấy phần tức giận, thấy vẻ mặt Dương Phàm, đôi mắt như bảo Thạch lộ ra một chút tia sáng kỳ dị:

- Đại thúc! Người nhất định không phải người bình thường.

Dương Phàm cười cười, đột nhiên nhắm con ngươi lại, dường như có chút linh ngộ.

Vô hình trung, vẻ đẹp trời chiếu còn sót trên thân hắn, tiến thêm một bước héo tàn, xuất hiện mấy phần thành thực và tang thương.

Tiểu Vi cảm giác không hiểu, Dương Phàm nhìn qua dường như già đi thêm nhiều năm.

- Đại thúc thật sự là thiên tài, dưới tình huống như vậy còn có thể ngộ đạo.

Tiểu Vi cảm ứng được biến hóa tinh thần ý cảnh trên người người Dương Phàm, kinh ngạc vô cùng, gương chiếu miệng nhỏ nhắn, sừng sốt một chút.

Khi Dương Phàm mở mắt ra, thở dài một hơi.

Ánh mắt của hắn không còn sáng ngời như trước đây, khí chất thành thực mà tang thương, làn da có xu thế thô ráp. lỗ mũi có thể thấy nếp nhăn.

Tiểu Vi lại sinh ra một loại ảo giác kỳ quái, Dương Phàm lúc này, giống như một đóa hoa héo rũ héo tàn.

Khi thanh xuân thì xinh đẹp có sức sống, đã cùng hắn trôi qua.

Dương Phàm hiểu được, dựa theo quy luật sinh mệnh tự nhiên, bản thân mình đi qua giai đoạn giàu sinh cơ nhất, thanh xuân xinh đẹp. không còn tồn tại nữa.

Hoa có héo tàn, người có già yếu.

Hắn thậm chí có một loại ảo giác, Ngay cả pháp lực trong cơ thể, cùng với lực lượng bản thân, đều có chút suy yếu.

Nhưng về mặt tinh thần, Dương Phàm bước vào một cảnh giới huyền bí.

Hắn cảm giác bản THÂN MÌNH lỗ mũi chạm đến quy luật nào đó.

- Tiểu Vi cô nương! Có duyên gặp lại!

Giọng nói của Dương Phàm ân hòa trầm thấp, cũng hoàn toàn không giống lúc xưa.

Giờ phút này, chung quanh quang cầu sáng rực trong cơ thể, hào quang ngũ sắc, cũng xuất hiện xu thế héo tàn, hào quang ảm đạm.

Trong từng bước đó, Dương Phàm bước ra hơn hai ba ngàn dặm, pháp lực lưu chuyển trên người ảm đạm vô lực.

- Người này cổ quái!

Hắc Cương hộ pháp từng từng đứng trên bầu trời, đột nhiên chú ý tới Dương Phàm nhắm mắt lại, bản thân lại nhìn không thấu người này.

Bởi vì sự tồn tại Dương Phàm, không hợp với mấy mươi vạn tu sĩ.

- Một khi đã như vậy, ta đây liền thử người một lần!

Một ngón tay thô ráp không có hoa văn đen của Hắc Cương hộ pháp, điểm về phía Dương Phàm.

Bỗng nhiên, khắp hư không, sinh ra một luồng áp lực đáng sợ, muột luồng cột khí màu đen, dùng lực lượng đáng sợ phá núi sông, tấn công tới Dương Phàm.

- Dừng tay!

Tiểu Vi kinh hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Một kích như thế, giết chết Hợp Thể đại tu sĩ, căn bản là dễ dàng.

Nghe tiếng âm thanh phá không phía sa, Dương Phàm vẫn đang chậm rãi bước đi, không có bất cứ t hay đôi gì.

Tiếng của cột khí đen kia như tử thần đoạt mệnh, đánh về phía sau lưng Dương Phàm.

Hắn nhắm mắt lại, không quan tâm tới mọi thứ bên ngoài, sau lưng lại hình thành một hồn quang ảm đạm vô lực khó hiểu.

Phốc

Cột khí đen đánh tới sau lưng hắn, tốc độ biến chậm một cách khó hiểu, sau đó giống như đóa hoa héo rũ, uy lực chợt giảm.

Rất nhiều tu sĩ ở nơi này, đều chú ý tới một màn kinh người này: Trơ mắt nhìn cột sáng đen kia, như gió thổi làm lạnh, dưới một loại quy luật hiển nhiên, lực lượng bị suy yếu đến cực hạn, như lão già chậm chạp vô lực.

909. Chương 861: Cảnh Giới Văn Hoa Chân Chính.

Hắn như một người cửa thế giới ngoài, một thân pháp lực ảm đạm vô lực, môi trường chung quanh hắn, cũng bị ảnh hưởng.

Cột sáng đen đủ để đập nát núi sông, khi tiếp cận trước người Dương Phàm, tốc độ, uy lực, suy yếu một cách quy dị, cũng có vẻ vô lực yếu dần.

Dương Phàm nhắm mắt lại, bay về phía trước với vẻ không coi ai ra gì, lẽ mờ có một loại quy luật tự nhiên quanh quần quanh thân hắn.

- Đây là thiên địa pháp tắc gì?

Hắc Cương hộ pháp chấn động, trong nháy mắt ngừng tại chỗ.

Sau khi tấn chức lên trình độ Độ Kiếp Kỳ, lực lượng linh hồn, phù hợp với thiên địa, cũng tìm hiểu được và sử dụng pháp tắc thiên địa.

Thiên địa pháp tắc, ảo nghĩa vô cùng, bao quát hết thủy quy luật thế gian.

Công pháp bất đồng, lực lượng linh ngộ pháp tắc có chút khác nhau.

Nhưng Hắc Cương hộ pháp vẫn lần đầu tiên nhìn thấy pháp tắc ý cảnh đặc thù như thế.

Lúc này, loại ý cảnh quanh quẩn trên người Dương Phàm cũng là một loại quy luật tự nhiên cường đại.

Đây là quy luật tự nhiên của thế gian mọi sự vật, đều không thể làm trái.

Bất cứ sự vật gì, đều trải qua sự hiển nhiên từ cường thịnh đến suy yếu.

Triều đại có hưng suy tồn vong, người có sinh lão bệnh tử, hoa vẫn có tàn héo đến tàn lụi.

Mà Ngay cả lực lượng cũng có cường thịnh đến khô kiệt.

“Đây mới là ý cảnh văn Hoa chân chính .

Dương Phàm mở con ngươi ra. ánh mắt âm đạm đục ngầu, toàn bộ pháp lực bản thân cũng khô cạn, Ngay cả sinh mệnh lực cũng suy yếu đến mức tận cùng.

Tuy nhiên, Dương Phàm không ngăn loại biến hóa ý cảnh ảnh hưởng đến thân thể.

Bởi vì đây mới là ảo nghĩa chân chính của văn Hoa Kỳ.

văn Hoa sơ kỳ, trung kỳ, chẳng qua là một bước đệm.

Cho dù sự vật xinh đẹp cũng chỉ ngắn ngủi, tránh không được kết cục héo rù tiêu điều.

Người bình thường chú trọng khoảnh khắc xinh đẹp rực rỡ, nhuộm đầy vẻ xinh đẹp kinh tâm động phách.

Mà Dương Phàm hiểu được, sau khi xinh đẹp rực rỡ thành không thể trái với quy luật.

Loại quy luật và lực lượng này, thông thường bị người ta bỏ qua. cũng rất cường đại.

Giờ phút này, Dương Phàm rốt cục xúc định, về mặt tinh thần ý cảnh mình đã bước vào văn Hoa hậu Kỳ. văn Hoa hậu kỳ. đại biểu chính là ý cảnh chân chính và đổi mới nhanh nhất của lực lượng.

Dương Phàm lại chậm rãi nhắm đôi mắt lại, bản thân càng lộ ra vẻ già nua. chỉ một bước, lại bước đến hai ba ngàn dặm, cũng vô lực chống lại Hắc Cương hộ pháp kia.

Dương Phàm trong giai đoạn này, lực lượng cũng không mạnh, cường đại chính là cảnh giới.

Cho nên, hẳn chọn cách bò chạy, không cứng rắn đối kháng với cao nhân Độ Kiếp Kỳ.

- Người này thực không đơn giản, chịu một kích năm thành công lực của ta. không ngờ lại bình yên vô sự. chẳng lẽ hẳn là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ mới tấn chức?

Trong mắt Hắc Cương hộ pháp có hứng thú càng đậm, đang muốn truy tìm qua khứ, cùng đám cao thủ này, ganh đua cao thấp.

- Tam thúc! Người nhanh dừng tay!

Một tiếng kêu khê truyền đến, chính là Tiểu Vi kia.

Ánh mắt Hắc Cương hộ pháp chợt lóe. rơi lên trên người nàng, lập tức hoảng sợ:

- Tiêu bảo bối của ta! Khi nào người chuẩnra Hắc Tinh Thành chứ?

Tiểu Vi nhếch môi nói:

- Hừ! Còn không phải Bởi vì lão cha không giảng đạo lý của con, không cho con đi vào Tiên Vân Đảo, cho nên con liền thẩm chuẩn ra đây.

- Vân Tiên Đảo là Kỳ vật tiên nhân lưu lại, trên đảo cũng có nguy hiểm nhất định. Trải qua bao năm, không biết có bao nhiêu người sau khi đi vào, vẫn không có đi ra. Cho dù những người kia từ trong đảo đó đi ra.

cũng không thấy ai có được bảo bối của tiên gia, chỉ tiếc hòn đảo này không thể cho cường giả ngoài Độ Kiếp Kỳ tiến vào.

Hắc Cương hộ pháp đầu tiên là bắt đắc dĩ, rồi sau đó lại như có chút tiếc nuối.

Vân Tiên Đảo không thể cho tu sĩ ngoài Độ Kiếp Kỳ đi vào. cho nên Hắc Tinh Vực Chủ mới phái hần đến phong tỏa đảo này, cho những tân tú còn trẻ của thế lực mình đi vào. thử thời vận.

Đúng lúc này.

‘m! Một tiếng nhoáng lên không hiểu khắp hải vực. Một luồng không gian dao động huyền bí, phát ra từ khu vực tiên vụ.

Ừm!

Ngay sau đó! Cả tiên vụ biến mất. lộ ra hải vực rộng lớn mênh mông.

Sao lại thế này?

Mấy chục vạn tu sĩ. trợn mắt há hốc mồm.

- Vân Tiên Đảo biến mất.

Một mảnh sôi trào nơi này. hoán loạn cực kỳ.

Khu vực tiên vụ khổng lồ gần vạn dặm, cùng với Vân Tiên Đảo chưa thấy hình dáng, dưới mí mắt của mấy mươi vạn tu sĩ. hư không biến mất!

Sự biến mất của Vân Tiên Đảo, không lưu lại một chút manh mối dấu vết.

Ngoài hải vực mờ mịt. ai lại có thể xác định vị trí của nó?

- Hòn đảo không lồ như thế, liền trống rỗng dịch chuyển như thế. không hổ là vật tiên nhân di lưu.

Hắc Cương hộ pháp ngạc nhiên thán phục không ngừng.

Về mặt Tiểu Vi kinh nghi.

- Chẳng lẽ Dương đại thúc kia mới là người có duyên chân chính, ông vừa mới rời khỏi, Vân Tiên Đảo này liền dịch Chuyển đi.

- Dương đại thúc?

Hắc Cương hộ pháp nhìn về phương hướng Dương Phàm biến mất, ánh mắt chợt lóe:

- Con nói. hần họ Dương?

- Đúng vậy! Hần là một người đến từ bên ngoài.

Tiểu Vi nói với vẻ vô tâm.

Cùng lúc đó, trong đám tu sĩ, cũng có một số tu sĩ, nhìn chăm chăm hướng Dương Phàm rời đi.

Bản thân Dương Phàm cũng không biết, những năm gần đây. tin tức miêu tả có liên quan đến hần, đã truyền khắp toàn bộ Hắc Tinh Hải Vực.

Tin tức một đám vật quý một giới như Tụ Lôi Đình, Thiên Nhất Hồn Thủy. Hoàn Hồn Pháp Đàn. chấn động toàn bộ cao tầng của Nam Hải Vực.

Một mình hần, giống như một lão nhân nghèo túng, nhắm mắt lại, bước từng bước, vượt qua hải vực.

Trên con đường, có tu sĩ phát hiện thân ảnh già nua vô lực của hần.

Lúc này, Dương Phàm đã từ một đại thúc trung niên, chuyển biến thành một lão già với độ tuổi năm mươi, ánh mắt đục ngầu. làn da biến chất, trên mặt có chút nếp nhăn, bước đi vô

về mặt cảnh giới bước vào hậu kỳ, trên người của hần không có bất cứ một chút sức sống thanh xuân gì.

Bất kể thấy thế nào. hắc đều là một lão già gân gà vô lực, không có cảm giác an toàn.

Dương Phàm trở lại hòn đảo mình dừng chân trước đây. tiến vào động phủ. nhắm mắt lĩnh ngộ, tâm thần lâm vào cảnh giới huyền diệu.

Trong đầu hắc, một đóa hoa xinh đẹp. khoảnh khắc xinh đẹp rực rỡ, rồi sau đó, cũng ngăn không được gông xiềng của quy luật tự nhiên, hoa héo rũ tàn tạ. xinh đẹp mà vô lực.

Trong cơ thể Dương Phàm, ngoại trừ viên cầu xanh trong suốt chính giữ ra, Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới, đều vẫn bình lặng như nước.

Ngay cả Liên Hoa Tam sắc phía trên, cũng có chút héo tàn.

Ngược lại viên cầu sáng xanh trong suốt ở chính giữa, dường như ngưng thật một chút, phẳng phất như một loại ảo giác.

Lúc này Dương Phàm tập trung một lượng lớn cảm quan lên trên viên cầu sáng xanh trong suốt, nhưng không cách nào thăm dò bản chất của nó.

Nhưng hắc rất rõ ràng, viên cầu sáng xanh trong suốt là mấu chốt của Chứng Quả.

Dương Phàm cách đặc thành chính quả, nhiều thì chỉ kém một hai bước.

Nhưng giai đoạn Chứng Quả Kỳ, có lẽ sẽ trải qua thiên kiếp tầy lẽ.

Lờ mờ, thôi diễn Tiên Hồng của Dương Phàm, sắp đạt tới cực hạn của Nhân giới.

Tuy nhiên, sự chú ý của hắc hiện tại là ý cảnh vẫn Hoa.

Nháy mắt. thời gian năm mươi năm, từ từ trôi qua.

Nhưng đối với Dương Phàm mà nói, giống như là thời gian trong chớp mắt.

Trong lúc này. pháp lực của hắc không tăng trưởng, mà là phù hợp hoàn mĩ với ý cảnh bản thân.

“Thời gian năm mươi năm lại qua nhanh như vậy.

Dương Phàm lại thở ra một hơi. lấy thể thân xuất hiện ở Thiên Lan Điện, có liên hệ với thân hữu.

- Tướng công! Lâu như vậy chàng không liên hệ rồi.

Đặng Thi Dao thở phào một hơi. trong mắt lộ ra vẻ quan tâm lo lắng.

Dương Phàm cười nói:

- Mọi người yên tâm. thôi diễn Tiên Hồng của ta, chỉ kém một hai bước, có thể đạt đến mức tận cùng, bề nghề một giới... sẽ không còn quá xa.

Nửa câu nói sau, Dương Phàm vẫn giả nua vô lực, lại lộ ra một loại tự tin rõ ràng.

- Thi Dao tin thực lực Dương đại ca.

Đặng Thi Dao nói chắc chắn.

Liên hệ cùng với bằng hữu trong Thiên Lan tiên phủ. tâm thần Dương Phàm phản hồi Hắc Tinh Hải Vực.

Dương Phàm chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị xuất quan.

Hiện tại là thời cơ ta có bỏ phong ấn tứ trọng, tuy nhiên ta càng hy vọng đi Bồng Sơn Đảo, cho bọn hắc một chút giáo huấn, tốt nhất có thể chém giết được một người trước.

Khi Dương Phàm đi ra động phủ, đã là lão già lớn tuổi, hình thể khô gầy, nếp nhăn đầy mặt. đôi mắt đục ngầu không ánh sáng, đi lại có chút tập tễnh.

Chợt vừa nhìn, phẳng phất như một trận gió liền có thể thổi hắc ngã.

Dương Phàm thở dài một hơi. lấy ra một cây quái trượng bằng gỗ mun.

Khi hần đi ra động phủ, mấy tông phái trên đảo này. đang nội đấu. pháp thuật va chạm đầy trời, rực rỡ rộng lớn.

Dương Phàm không quan tâm những điều này, hần muốn đi Bồng Sơn Đảo một chuyến, đi gặp hai người quen.

‘m vang ầm ầm—Dư âm oanh kích đến trước người Dương Phàm, cũng quy dị giảm tốc độ, như hoa héo tàn, rồi sau đó như khổ tiêu tán đi.

Dương Phàm dường như không đứng chung một không gian với những người này. Hàng vạn hàng nghìn tu sĩ đại chiến trên bầu trời, với hần mà nói. đều là mây bay.

- Đây là cao nhân phương nào?

Tu sĩ đỉnh cấp đại chiến trên trời cao, rất nhanh chú ý tới cảnh tượng này, kinh hãi vô cùng.

Dương Phàm liền không coi ai ra gì, đi ngang qua chiến trường.

- Lão bất tử này làm sao tới?

Một tiếng hừ lạnh truyền đến. một sự giận dữ của tu sĩ Hợp Thể Kỳ. đánh ra một quyền.

Dương Phàm đi đứng tập tễnh, không cách nào tránh né, lại không có sức. như thế nào đối kháng với người thanh niên có trạng thái cường thịnh chứ?

Phốc! Một chưởng lôi đình, đánh lên trên mặt Dương Phàm, lại phát ra tiếng vang quy dị.

Lực một chưởng, héo tàn tiêu tán.

Mà tu sĩ Hợp Thể Kỳ kia, kinh, khủng kêu lên một tiếng không hiểu:

- Ôi! Pháp lực của ta—Cơ thể của ta.

Chỉ thấy

Hần với một đầu tóc đen, trở nên trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn.

Một thân cường tráng, héo tàn khô quắt, một thân pháp lực khổng lồ, biến chất đến trình độ Trúc Cơ Kỳ.

Một tu sĩ đỉnh cao Hợp Thể. trong nháy mắt trở thành một tu sĩ bậc thấp tóc trắng xóa.

Từ thanh niên thành lão già.

Pháp lực từ cao nhất, héo tàn đến bậc thấp.

Dương Phàm không quan tâm tới hần, mỗi bước đi. đều rất chậm rãi. có vẻ đi tập tễnh.

Thế nhưng, trong từng bước của hần, đều có thể vượt qua mấy ngàn dặm.

Phát hiện tình hình này, toàn bộ chiến trường, lập tức một mảnh yên tĩnh.

Thủ lĩnh hai phương thế lực, đều là cường giả Hợp Thể hậu kỳ. lúc này hít ngược một hơi khí lạnh.

Nhìn lẫn nhau, trong mắt đều hoảng sợ kinh khủng.

- Người đó là cao nhân lánh đời phương nào, thực lực cũng quá khủng bố rồi!

- Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua loại thần thông này, căn bản không thấy lão ra tay, người công kích lão. trực tiếp già đi, pháp lực khô kiệt. Đây cũng thật đáng sợ.

Thủ lĩnh hai phương, chiến ý toàn bộ biến mất. cùng lúc ngưng chiến.

Dương Phàm không quan tâm những người này. thân ảnh già nua của hần, biến mất từ trên đảo đó.

Rồi sau đó, hần cũng từng bước như thế. đi về phía Bồng Sơn Đảo.

Dọc theo đường đi, không ai nhận ra thân phận Dương Phàm.

Ngẫu nhiên trên hải vực, thấy mấy tu sĩ hải tặc. ý đồ lấy vếu thắng mạnh, kết cục tự nhiên rất thê thảm.

Rốt cục, vào một Ngày này.

Một lão già đầu bạc bảy mươi tuổi, chống quai trượng, run rẩy, đi tới Bồng Sơn Đảo.

910. Chương 862: Ý Cảnh Vãn Hoa!

Loại cảm giác vô lực này không chỉ về mặt pháp lực mà còn già nua cả về tâm tính.

- Ta thật sự già cả rồi sao?!

Dương Phàm bất đắc dĩ.

Lần suy lão này thật sự là một thể nghiệm rất ác nghiệt, thậm chí còn ảnh hưởng tới tâm linh của hắn, Từ trên người hắn rốt cục không thể cảm nhận được chút nhẹ nhàng, thanh thoát như năm nào. Tuy nhiên, Dương Phàm kiên quyết sẽ không nghịch Chuyên xu thể tự nhiên này.

Bởi vì đây là một giai đoạn mà hắn phải trải qua khi thôi diễn Tiên Hồng Quyết. thể ngộ càng sâu thì cảnh giới càng cao thâm.

Đây chính là lần thứ hai Dương Phàm tới Bồng Sơn Đảo.

Tâm thái hai lần tới Bồng Sơn Đảo quả thật bất đồng.

Lần đầu tiên là bị bắt mà tới, hoàn toàn bị động.

Nhưng lần này. Dương Phàm hoàn toàn tự mình đi tới. về phần mục đích thật sự thì Ngay cả hắn cũng không rõ.

Báo thù? Không quá nắm chắc nhưng xác suất cũng không thấp.

Có thể coi chuyến đi lần này là một trong những nguyện vọng của hắn.

Giờ phút này. tâm thái của Dương Phàm vô cùng già nua, mệt mỏi, cũng không dậy nổi mấy từ như “báo thù”, “giết người”...

Đọc đường đi, Dương Phàm từng bước từng bước một rất thông thả. không nhanh không chậm.

Nhưng mỗi bước bước ra. Dương Phàm cũng vượt qua vài trăm dặm, đặt ở Ngoại Hải Vực cũng không tính là kinh thế hãi tục.

Không hề ít tu sĩ chú ý tới hắn, trong mắt cũng lộ ra vài tia thương hại.

- Tu tiên không thể trường sinh, năm tháng thật vô tình...

Một gã nho sinh áo xanh thấy Dương Phàm lướt qua trên bầu trời, thở dài một hơi.

À *

- Lão sư. vì sao ngài nói thế?

Một tiểu đồng tử bên cạnh hắn, vẻ mặt khó hiểu nói.

Người xem lão gia gia kia, tu vi dù đạt tới trình độ cao nhất nhưng thọ nguyên sắp hết, cuối cùng cũng đành bất lực.

Xem tình hình này, không tới trăm năm nữa. hắn sẽ xuống mồ, hóa thành đất vàng thôi.

Nho sinh áo xanh kia thở dài, cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ đối với tiên đồ long đong này.

Dương Phàm đi suốt nửa Ngày, đọc đường cũng gặp không ít ánh mắt thương hại, cảm thông.

Ánh mắt hắn ảm đạm, trong lòng càng lúc càng cảm thấy vô lực, dường như thực không thể tránh thoát khỏi quy luật tự nhiên.

Loại thể ngộ này khiến ý cảnh vãn Hoa của Dương Phàm càng lúc càng cường đại.

Ngược lại, pháp lực trong cơ thể hần lại như đóa hoa héo tàn, thân thể càng lúc càng gia nua.

Hưu

Trong hư không xẹt qua đầy các loại độn quang, pháp bảo. toàn là các tu sĩ trẻ tuổi cường tráng, vô cùng tiêu sái.

Nam nữ tu sĩ, tạo thành một đội nói cười vui vẻ khiến cho người ta thật rất ao ước.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến hết thấy những điều này, mình cũng đã từng trải qua.

Hần tới khu vực Bồng Sơn Đảo. công khai tiến vào hòn đảo nhưng không có bất cứ ai nhận ra thân phận của hần.

Lão gia gia, ngài muốn đi đâu?! Có muốn ta dẫn ngài đi một đoạn không?!

Ngược lại, có một tu sĩ hảo tâm thấy lão nhân đi tập tễnh này thì lại chủ động tới dẫn hần đi.

Dương Phàm nhẹ nhàng cự tuyệt, nói:

- Già cả rồi, xương cốt không được linh hoạt nữa. Vẫn là để lão hủ chậm rãi đi lại thôi.

Sau khi tiến vào Bồng Sơn Đảo, dọc đường đi của hần vô cùng thông suốt.

Tuy nhiên, khi hần đi vào địa phận Dược Thánh Tông thì bị tu sĩ chấp pháp gần đó ngăn

1,Ỉ

- Người nào? Đứng lại. • ’

Một đội tu sĩ chấp pháp chừng mười người vây lấy Dương Phàm.

Dương Phàm hữu khí vô lực nói:

- Ta muốn gặp Đại trưởng lão Vũ Nghiên!

- Người là ai?! Xưng tên đi! Đại trưởng lão đang bế quan, trừ khi có chuyện hoặc nhân vật cực kỳ trọng yếu mới xuất quan xử lý.

Một lão già Hợp Thể trung kỳ cầm đầu, trong mắt lóe ra tinh quang, nhìn chằm chằm Dương Phàm nói, cảm giác có chút quen mắt.

Đôi mắt đục ngàu của Dương Phàm hiện lên một tia hồ quang giả dối:

- Vũ trưởng lão là lão tình nhân thật lâu trước đây của lão hủ. Trước khi chết, lão hủ muốn gặp nàng một lần cuối, phiên vị đại nhân này đi thông báo một tiếng.

Lão tình nhân?

Nghe vậy, mấy tên tu sĩ này đều ngẩn ra. bộ dáng há hốc mồm mắt.

Nhưng người này quả thật đã bước vào tuổi xế chiều, sắp xuống lỗ thật rồi!

Người ta vẫn nói người sắp chết thường không nói dối.

Cho nên những người này đều nửa tin nửa ngờ.

- Đây là nguyện vọng của lão hủ.

Dương Phàm run rẩy nói. chòm râu bạc khẽ run nan, thân hình lắc lu muốn ngã, phải mượn dùng quái trượng mới ổn định Thân hình được.

- Lão nhân gia, ngài cần thận.

Một tên tu sĩ hảo tâm vội vàng đỡ lấy hần.

Lão già Hợp Thể trung kỳ kia trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi, ta chỉ có thể thử một lần. nhưng tin tức này có lọt được vào tay Đại trưởng lão hay không thì cũng không thể khẳng định được.

Đợi một lúc, lão già Hợp Thể trung kỳ kia trở lại, lắc đầu nói:

- Trưởng lão trong tông nói rằng chuyện này vớ vẩn cho nên người hãy mau rời đi đi!

- Buồn cười!

Dương Phàm giận tím mặt. nan nan nói:

- Các người dù không cho phép, lão hủ cũng sẽ liều mạng xông vào.

Dứt lời. hắn liền nâng quả trứng lên, hướng vào Dược Thánh Tông đi tới.

- Kẻ nào dám xông vào, giết không tha!

Chúng tu sĩ chấp pháp lập tức nổi lên sát khí.

Trong đó có một vài người té ra pháp bảo, chuẩn bị động thủ.

- Dừng tay!

Một thanh âm mềm mại để nghe truyền tới.

Chúng tu sĩ chấp pháp đều dừng lại, thi lễ:

- Tham kiến Vũ cô nương.

Người tới là một nữ Dược sư ăn mặc mộc mạc, khí chất thanh tú.

- Các người sao lại tùy tiện ra tay với một lão nhân trời gà không chặt như thế này?!

Đôi mi của Vũ Phúc nhíu lại, vội vàng đi tới. đỡ lấy Dương Phàm:

- Lão nhân gia, ngài không sao chứ?

- Vũ cô nương, không không nhận ra lão hủ sao?

Dương Phàm chuyển mắt, cười nhìn Vũ Phúc.

-Ngài là...

Vũ Phúc nhìn kỹ. đột nhiên cảm giác có chút quen mắt.

Đột nhiên, trong mắt nàng tràn đầy kinh hãi:

- Là người... Dương Dược sư?

- Cô nương vẫn còn nhớ rõ Dương mỗ, hài...

Dương Phàm vui mừng nói.

- Dương Dược sư, sao người lại biến thành thế này?! Chẳng lẽ bị bọn nghĩa mẫu hạ độc thủ sao?!

Vẻ mặt Vũ Phúc không đành lòng, trắng bệch ra.

- Dương Dược sư? Người là Dương Phàm?

Gã tu sĩ Hợp Thể trung kỳ kia đột nhiên hít sâu một hơi lạnh khí.

- Nhanh chóng thông báo cho chư vị trưởng lão. còn có Đại trưởng lão nữa...

Rất nhanh, toàn bộ Dược Thánh Tông chấn động.

- Dương Dược sư, người đi mau! Nếu mẫu thân họ lại đây. người sẽ mất mạng đó!

Vẻ mặt Vũ Phúc khẩn trương thúc dục.

- Ta chỉ còn là một lão già mà thôi, đi không nổi nữa!

Dương Phàm thở dài đau khổ, đặt mông ngồi xuống.

- Ta mang người đi!

Vũ Phúc nắm lấy Dương Phàm, định lao ra ngoài Dược Thánh Tông.

, A >

- Đừng cho hân chạy!

Chúng tu sĩ chấp pháp liền vây lấy hai người này. ,

Hưu

7 „ „ — „ — —

Rất nhanh, hàng ngàn đạo độn quang đã từ các nơi ở Dược Thánh Tông bay ra.

Người cầm đầu là hai gã trưởng lão có tu vi Hợp Thể hậu kỳ.

Bọn họ nhìn Dương Phàm chằm chằm một lúc rồi mới nhận ra:

- Dươn° Phàm, chính là hân!

,n. -Tv

- Bắt hân lại!

Một gã trưởng lão hét 1

Rất nhanh, mấy trăm tên tu sĩ lao lên, vây chặt lấy Dương Phàm, tách Vũ Phúc ra ngoài.

Dương Phàm vẫn ngồi dưới đất, cũng bất động.

Tuy nhiên khi những người này tới gần hân, động tác trở nên chậm rãi vô lực. vốn hùng hùng hổ hổ trở nên hữu khí vô lực.

Rồi sau đó, những thủ đoạn công kích đều chỉ như làn gió thoảng mà thôi.

Những tu sĩ kia động tác chậm rãi, như hãm vào bùn lầy. Đột nhiên, toàn bộ cánh tay của chúng trở nên khô gầy, không chút sinh cơ nào. Kẻ nào may mắn kịp phản ứng. kịp chặt đi một cánh tay thì may mắn bảo mạng.

Kẻ nào bất hạnh thì tu vi lập tức đại giảm, sinh mệnh lực héo rũ, hóa thành một khối thịt khô, cực kỳ đáng sợ.

- Ah...

lions lão hét lớn.

Toàn trường khiếp sợ. hít sâu một hơi lãnh khí.

Thần thái Dương Phàm bình tĩnh, vẫn ngồi tại chỗ.

Dao động pháp lực trên người hân vô cùng suy nhược, nhưng lại ẩn chứa một cỗ ý cảnh kỳ diệu.

Lấy hân làm trung tâm, đất đai. cây cỏ trong phạm vi ngàn dặm đều trở nên héo tàn.

Đây là thần thông gì?! Quả thật chưa từng nghe được thấy được!

Mọi người hoảng hốt. không ai dám tới gần Dương Phàm, Ngay cả Vũ Phúc đều kinh hãi thất sắc.

Nàng đột nhiên hiểu ra Dương Phàm quá không đơn giản là già cả như vậy! Hân dám một mình trở lại Bồng Sơn Đảo. một mảnh tiền vào Dược Thánh Tông, hơn phần nửa là có nắm chắc.

-Để ta tới!

Một gã trưởng lão quát lạnh.

Tay áo hần vung lên, một mảnh xích quang bắn ra, ở hư không hình thành một hư ảnh Chu Tước rất sống động. Một cỗ khí tức kinh khủng áp lên toàn trường.

Trong tiếng hét cao, hư ảnh Chu Tước kia hội tụ hòa diễm lực đầy trời, bổ nhào về tới trước người Dương Phàm.

Một kích này. Ngay cả một toàn núi lớn cũng có thể bị san phẳng.

Dương Phàm cười cười, không hề động thủ. Bởi vì ở giai đoạn này, hần không có năng lực đối kháng về mặt lực lượng, đặc biệt là những công kích.

Hần muốn dùng mọi cách để đối phương chủ động ra tay với hần.

Ông

Tình cảnh tương tự lại phát sinh. Hư ảnh Chu Tước và quang diễm đầy trời khi vừa tới gần Dương Phàm thì vẻ huyền lệ trở nên âm đạm, tan biến.

- Dù sự vật có cường đại tới mấy, đều có lúc vẫn hoa...

Dương Phàm thường thức quan khán sự héo rũ của huyền lệ diễn ra trước mặt mình.

- Đi chết đi!

Một trường lão khác lại đột nhiên đánh úp hần từ phía sau, một chưởng đánh tới.

Dương Phàm không phản kháng chút nào, tùy tiện để chưởng này bổ lên người mình.

- Ah, không được. w ,

-Ai

Tên trường lão kia phát hiện ra cánh tay của mình khô lão. vô lực, toàn bộ pháp lực như bị rút hết.

Tuy hần phản ứng nhanh, bay ngược ra sau liền nhưng tu vi từ Hợp Thể hậu kỳ đã bị rơi xuống thành Hợp Thể sơ Kỳ.

Biến cố như vậy khiến sắc mặt hần trắng bệch.

- Nếu các người muốn cũng giống như Dương mõ, già nua vô lực thì xin mời cứ động thủ.

Dương Phàm cười lạnh, chậm rãi đứng lên.

- Ah

Chúng tu sĩ bốn phía bị dọa cho hồn phi phách tán. vội vàng nhường ra một con đường.

Dương Phàm đi lại tập tễnh, đi về phía Dược Thánh Tông.

Lúc này. cũng có những tu sĩ đứng ở xa xa công kích hần.

Tuy nhiên, ánh sáng chói mắt của công kích chỉ dừng ở quanh thân Dương Phàm, trở nên héo rũ, tan biến.

Hơn nữa. Dương Phàm rất thích cảm giác này.

Nếu là pháp bảo công kích, chẳng những sẽ khiến chủ nhân bị thương tổn mà còn khiến linh tính của pháp bảo bị tôn hao...

Những tu sĩ nơi này chỉ đành trơ mắt nhìn lão nhân tuổi xế chiều Dương Phàm đi lên Dược Thánh Tông.

Chờng qua thời gian nửa chén trà nhỏ.

..

- Ha ha ha... ta tưởng là ai tới đây, thì ra là người!

Một thanh âm kinh hỷ từ một nơi sâu trong Dược Thánh Tông truyền tới.

Bá!

Một nữ nhân cung trang, dáng người uyển chuyển, khí chất cao quý hiện thân trước mặt Dương Phàm.

• V

Thuần di?

Dương Phàm nheo mắt!

Không tới trăm năm, Vũ Nghiên không ngờ đã bước vào Độ Kiếp Kỳ?!

Ánh mắt Vũ Nghiên đảo qua toàn trường, trong lòng buồn bực. Những môn đồ đệ tử này sao chỉ vây quanh, không ai động thù?!

Thật sự là tìm kiếm nát giày không thấy. rảnh rồi ngồi chơi cũng tự tìm tới!

Trong lòng Vũ Nghiên mừng thầm, kiểm chế sự hưng phấn trong lòng, bất động thanh sắc nói:

- Dương Được sư tới Được Thánh Tông ta là chủ động thúc thủ chịu trói sao?!

911. Chương 863: Phong Ấn Tầng Thứ Tư!

Dương Phàm ngăn ra, chợt gạt đầu nói:

- Đúng thế, ta là chủ động đầu hàng, còn mong Đại trường lão ra tay bắt Dương mỡ đi!

- Thúc thủ chịu trói?!

Dương Phàm ngăn ra, chợt gạt đầu nói:

- Đúng thế, ta là chủ động đầu hàng, còn mong Đại trường lão ra tay bắt Dương mỡ đi.

- Người tới đầu hàng sao?

Vũ Nghiên kinh ngạc. Dương Phàm mà nàng biết kiên quyết sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

- Đúng vậy, để xem quy tông có năng lực để bắt giữ Dương Phàm không đã!

Dương Phàm ngồi xuống đất. cười móm mém nói.

Nhìn thế nào cũng chỉ thấy hần là một lão nhân già cỗi, vô hại, đang ở tuổi heo may rồi!

Giờ phút này. Dương Phàm không giỏi về lực lượng, lại hoàn toàn thiếu tính công kích.

Hần muốn xúi dục địch nhân ra tay trước, cho nên mới giật dây để Vũ Nghiên bắt mình lại.

- Được lắm!

Hàn mang trong mắt Vũ Nghiên lóe lên:

- Người đâu, tới bắt hần lại.

Nếu là bình thường, chỉ cần nàng nói một câu, sẽ có người lập tức đi làm.

Nhưng khi nàng nói xong, toàn trường vẫn lặng ngắt như tờ.

Tất cả tu sĩ Được Thánh Tông đều câm như hến. cúi đầu không nói.

Bởi vì Vũ Nghiên vừa xuất quan, cũng không biết tình huống lúc trước.

- Sao thế? Sao không ai động thù?!

Đôi mi Vũ Nghiên nhú chặt, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nàng cực kỳ cẩn thận, không lập tức động thủ mà trao đổi bằng thần niệm với chúng trưởng lão nơi này.

Khi nàng phát hiện ra một vị trưởng lão tu vi từ Hợp Thể hậu kỳ rơi xuống Hóa Thần sơ Kỳ thì sắc mặt khẽ biến.

- Nàng này chẳng những âm độc, xảo quyệt, tu vi đạt tới Độ Kiếp Kỳ mà còn cẩn thận như vậy...

Về ngoài Dương Phàm bất động thanh sắc nhưng lại thực cảm thấy nàng ta Ngày càng khó chơi.

Cũng may, lần này tới Bồng Sơn Đảo, tìm ly báo thù cũng không quá mạnh mẽ.

Hắn chỉ cố V ở Bồng Sơn Đảo này mở ra phong ấn tầng thứ tư!

- Thì ra là vậy!

Sau khi Vũ Nghiên trao đổi với những người khác đã biết được thần thông đáng sợ của Dương Phàm.

- Khắc khắc... Dương Phàm, vậy bản trưởng lão sẽ như nguyện ý của ngươi.

Vũ Nghiên cười xinh đẹp, một mảnh tàn ảnh mơ hồ bất định đột nhiên nổi lên.

Ánh mắt của Dương Phàm chỉ có thể nhìn thấy một mảnh thân ảnh mơ hồ mà thôi.

Rồi đột nhiên linh hồn hắn truyền tới một tiếng kêu khẽ, mơ hồ làm tinh thần hắn đau đớn, cả người như bị kim châm.

Đây dĩ nhiên là công kích trực tiếp của linh hồn lực cường đại của cường giả Độ Kiếp Kỳ.

Vũ Nghiên ý đồ lấy ưu thế về mặt tinh, thần để gây thương tổn cho Dương Phàm.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, không chút động đậy.

Cảnh giới vẫn Hoa hậu kỳ khiến pháp lực hắn suy yếu nhưng cảnh giới linh hồn lại vô cùng huyền diệu.

Công kích linh hồn của Dương Phàm tiến vào cơ thể Dương Phàm thì suy yếu từng chút một cuối cùng tàn lụi, biến mất.

Ngược lại, vẻ mỉm cười của Vũ Nghiên đọng lại, khuôn mặt hơi trắng, trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng.

Một kích vừa rồi chẳng những không gây thương tổn chút nào cho Dương Phàm mà ngược lại còn khiến lực lượng linh hồn của nàng suy yếu hơn.

Cũng may từ mười năm trước nàng ta đã bước vào Độ Kiếp Kỳ. cảnh giới dù chưa hoàn toàn củng cố nhưng mức độ linh ngộ thiên địa quả thật vượt xa khi còn là tu sĩ Hợp Thể Kỳ.

Đối với lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong V cảnh vẫn Hoa của Dương Phàm, sức kháng cự của nàng đúng là cường đại hơn một chút.

- Dương Phàm... Ngươi không hổ là tông sư nội lực, chỉ ngần ngừ một trăm năm mà ngươi đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới. Ngay cả bản trưởng lão muốn giết ngươi cũng gặp phải không ít khó khăn!

Đòi mị nhân câu hồn của Vũ Nghiên lóe lên quang mang kỳ dị, sau đó lại nói:

- Tuy nhiên, hôm nay ngươi một mình một người tới Bồng Sơn Đảo ta đúng là một lựa chọn vô cùng không sáng suốt.

- Thật sao?!

Dương Phàm vuốt vuốt cằm râu bạc. không để ý nói:

- Dương mỗ không tiếc từ Hắc Tinh Đảo chạy tới Dược Thánh Tông này chính là vì đề độ... n, hướng Vũ trưởng lão chủ động đầu hàng! Tuy nhiên, Dược Thánh Tông to lớn thế này lại khiến Dương mỗ thất vọng rồi! Không ai có thể giết ta được cả!

Lời này vừa ra. sắc mặt gần vạn tu sĩ nơi này đều vô cùng khó coi.

- Tiểu tử. đừng vội cuồng vọng!

Một gã trường lão phần nộ quát, nhưng hấn lại không dám chủ động ra tay!

Sắc mặt VŨ Nghiên băng lãnh, thân thể mềm mại không xương tăn mát ra một cỗ khí tức khiến hư không cũng lâm vào áp lực.

Một cỗ tinh, thần uy lực dung nhập thiên địa. mãnh liệt áp bách về phía Dương Phàm.

Những tu sĩ phụ cận có tu vi thấp lập tức quy gối xuống.

Nét mặt già nua của Dương Phàm hơi đỏ lên. Nhưng hấn đang ngồi dưới đất cho nên cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Hấn hiểu được lúc này Vũ Nghiên đã triển khai thực lực chân chính của Độ Kiếp Kỳ.

Đột nhiên, thân ảnh mơ hồ kia ở trong tầm mắt Dương Phàm hóa thành ngàn, rồi thành ngàn vạn đạo nhân ảnh.

Vô hình trung, áp lực khắp không gian từ ngàn vạn đạo nhân ảnh kia ngưng tụ thành một. đánh về Dương Phàm.

Dương Phàm không biết đây là thần thông gì, vừa ẩn chứa cả công kích của tinh thần và uy lực pháp thuật!

Ở thật xa. có thể nhìn thấy ngàn vạn đạo lưu quang khiến Được Thánh Phong nang chuyển.

Một bàn tay nhỏ dài dung quán áp lực khắp hư không, cách không đánh tới trước người Dương Phàm.

Một đạo sóng gợn nổi lên trên người Dương Phàm. Thân hình hấn bị áp cho hãm vào nền đất vài thước, sau đó rồi đi mấy trượng, vẽ nên một đạo câu vòng.

Lâu!

Hấn phun ra một búng máu, đã bị thương.

Thực lực cường giả Độ Kiếp Kỳ không phải là thứ hấn có thể lấy cứng đối cứng.

Mà đáng người tuyệt mỹ cầu Vũ Nghiên lại lẳng không một cái, chậm rãi đáp xuống.

Một kích vừa rồi gần như dốc hết toàn lực, không ngờ không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Hấn nữa, sau một kích này. mơ hồ lực lượng gày héo ứa cũng thâm nhập vào trong cơ thể.

- Sao lại thế này?! Pháp lực và sinh mệnh lực của ta sao lại bị ảnh hưởng...

Vũ Nghiên vô cùng giật mình.

Nàng đã cách không công kích nhưng pháp lực đụng nhau, phản lực vô hình cũng nháy mắt gây ra tác dụng như vậy đối với nàng.

Cho nên, nàng chỉ bị vẩn Hoa lực của Dương Phàm ảnh hưởng một chút mà thôi.

Mà chúng tu sĩ Được Thánh Tông lại mừng rỡ, nghĩ rằng Vũ Nghiên đã thắng được Dương Phàm.

Bọn họ không biết rằng thương thế của Dương Phàm rất nhẹ. Chỉ qua nửa khắc đã khôi phục lại như cũ.

Mặc kệ là loại công kích thần thông cường đại như thế nào. chỉ cần tiếp cận ý cảnh vẩn Hoa ngoài thân Dương Phàm đều nhanh chóng bị tước nhược rồi hoàn toàn tiêu tan.

Sắc mặt Vũ Nghiên ngưng trọng, hít sâu một hơi. một cỗ dao động ẩn chứa pháp tắc huyền diệu quanh quân ngoài thân nàng, hình thành một tầng kết giới vô hình.

- Nàng tính toán dùng pháp tắc thiên địa minh lĩnh ngộ được để ngăn cản ý cảnh vẩn Hoa của ta sao?!

Dương Phàm rất nhanh nhìn ra chân diện mục.

Bá!

VũNghiên biến mất!

Thuần di?!

Dương Phàm chỉ cảm thấy từ sau lưng có một cỗ áp lực đáng sợ truyền tới.

Ba!

Bàn tay ngọc tinh tế kia phát ra một mảnh ánh sáng vặn vẹo. quần quanh người Dương Phàm.

Nhưng cỗ lực lượng này nhanh chóng héo rũ, tiêu tan.

Lần này, bản thân Vũ Nghiên gần như không bị ảnh hưởng gì, dao động vô hình quanh thân nàng quả nhiên có thể kháng cự ở một mức độ nhất định đối với ý cảnh văn Hoa của Dương Phàm.

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, một bàn tay khô héo xuất hiện, từ phía sau bổ vào đầu VũNghiên.

Vũ Nghiên không dám tiếp một đòn này, vận chuyển pháp lực phòng ngự, quanh thân nổi lên một vách tường lóe lên tầng tầng tinh quang...

`m!

Khô chuông ẩn chứa văn Hoa lực của Dương Phàm trực tiếp chọc xuyên qua vách tường này. giống như là cắt đậu hũ.

- Không ổn...

Thân hình Vũ Nghiên mau chóng lui lại, cảm giác tốc độ. lực lượng, Tinh, thần của mình đều bị cỗ lực lượng quỷ dị này khiến suy yếu tới mức tận cùng.

Ba!

Nàng liền đưa tay ra. nhanh như chớp giao kích với Dương Phàm, mượn lực này thoát ra.

Khi trực diện giao kích, thân hình Dương Phàm hơi chấn động, lại bật lùi một đoạn.

Ý cảnh văn Hoa hậu kỳ khiến thân thể hắn xuống dốc, trực diện giao phong làm hắn rơi vào hạ phong.

Mà khi Vũ Nghiên bay ngược ra sau, bàn tay vốn bóng loáng, sáng mịn giờ phút này cũng hiện lên vài phần khô héo và nhăn nheo.

Ngay cả cánh tay trắng như tuyết cũng vàng đi vài phần.

Chẳng những thế, nàng cảm giác pháp lực, hồn lực, nhất là sinh mệnh lực bản thân đã bị suy yếu đi không ít.

Đạt tới trình độ Độ Kiếp Kỳ, lực lượng vô cùng dữ dội, hùng hậu thể mà bị tiêu tan mất một hai thành, thực lực hạ xuống vô cùng khủng bố.

- Tiểu tử đáng chết...

Vũ Nghiên không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Một kích chớp nhoáng vừa rồi khiến nàng tổn hại gần hai trăm năm pháp lực. tu vi. Dương Phàm đang nhìn nàng cười dài.

- Xem ra. không thể trực tiếp giao thủ, đặc biệt là không thể cận chiến.

Vũ Nghiên nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sau đó, nàng Bắt đầu triệu tập tu sĩ đệ tử Dược Thánh Tông.

Dược Thánh Tông có chừng mấy vạn tu sĩ nhưng chấn chỉnh đạt tới trình độ cao nhất cũng chỉ được chừng một phần trăm mà thôi.

Vũ Nghiên triệu tập ba ngàn tu sĩ. đều là cường giả ngoài Hóa Thần Kỳ.

Ba ngàn tu sĩ khoảnh khắc đã vây chặt lấy Dương Phàm.

- Muốn dùng chiến thuật biến người sao?!

Dương Phàm cười cười.

Hắn khoanh chân ngồi, đã dung nhập thiên địa, hồn lực quán thông thiên không.

Rồi sau đó, hào quang pháp thuật huyền lệ bao phủ toàn bộ Dược Thánh Tông.

Ba ngàn tu sĩ chia làm ba, t hay phiên hình thành công kích Dương Phàm với chiến thuật biên người.

Phương thức công kích là không tới gần, không dùng linh hồn công kích, cũng không dùng pháp bảo công kích.

*Y,- „

Chỉ có thể sử dụng pháp thuật viên trình công kích, lúc này mới không ảnh hưởng tới bản thân.

Hưu

Ánh sáng đầy trời huyền lệ. hoa phá hư không, đánh xuống quanh thân Dương Phàm.

Cảnh tượng quy dị lại phát sinh, ánh sáng trắng lệ này khi tới gần Dương Phàm lại như đóa hoa héo úa.

Trên mặt Dương Phàm vẫn duy trì vẻ tươi cười điểm đậm.

Trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, hắn không lo lắng vấn đề lực lượng khô kiệt trong thời gian ngắn.

Ngược lại, vẫn Hoa lục quanh thân hắn dần ngưng thật, ẩn ẩn có thể thấy được một quang sáng ngũ sắc quanh quán ngoài thân.

Ánh sáng ngũ sắc này chính là biểu hiện bên ngoài của vẫn Hoa lục.

Dược Thánh Tông làm ra động tĩnh lớn thế này lập tức kinh động toàn bộ các tông phái trên Bồng Sơn Đảo.

Vũ Nghiên nhanh chóng liên hệ với các tông phái đồng minh, cùng với lực lượng ti sĩ chấp pháp của Bồng Sơn Đảo.

Theo thời gian, Ngày càng có nhiều cường giả gia nhập Dược Thánh Tông.

Áp lực của Dương Phàm càng lúc càng lớn.

Phóng nhãn nhìn quanh, một mảnh tu sĩ đông nghìn nghịt, đạt tới gần vạn người, tu vi ít nhất đều là Hóa Thần Kỳ.

Hơn nữa. số lượng đang Ngày càng nhiều hơn.

- Người này rất cuộc là thần thánh phương nào, sao lại đáng sợ như vậy?!

Càng lúc càng có nhiều người tới xem náo nhiệt.

Giờ khắc này. toàn bộ Bồng Sơn Đảo vô cùng náo loạn.

Trên trán Dương Phàm rốt cục toát mồ hôi lạnh, có chút chống đỡ không được.

Hưu

Đúng lúc này một cỗ tinh thần uy lực cường đại áp bách không gian từ một nơi trên Bồng Sơn Đảo bay tới.

Bá!

Bồng Sơn tán nhân với một thân áo xanh nho nhã bắt phàm hiện thân trên Dược Thánh Tông.

- Người tới thật đúng lúc, hắn đã không kiên trì thêm được nữa. chúng ta hợp lực là có thể giết được hắn.

Sắc mặt Vũ Nghiên vô cùng vui mừng.

Bồng Sơn tán nhân có chút kinh ngạc. Hắn vừa xuất quan, cũng chưa biết tình huống thế nào. thậm chí không nhận ra thân phận Dương Phàm.

Dương Phàm gặp phải áp lực lớn chưa từng có, mắt thấy đã không thể kéo dài được nữa.

Bồng Sơn tán nhân tới khiến hấn gặp phải uy hiếp nhất định.

Hấn hít sâu một hơi, tinh thần chìm xuống Thủy Hồn Giới.

Tầng phong ấn thứ tư đột nhiên bá một tiếng, bị phá vỡ. Pháp lực vô tận mệnh môn như lũ bất ngờ bùng nổ.

912. Chương 864 : Long Trời Lờ Đất .

Cổ lực lượng này mạnh mẽ tới độ đủ để khiến thân thể Dương Phàm tan nát.

Lực lượng phong ấn tầng thứ tư này nếu nháy mắt bùng nổ đủ khiến mấy vạn tu sĩ toàn Dược Thánh Tông đều hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên, ở trên tầng phong ấn thứ tư này có một bảo tháp hình tròn ốc màu đen, nặng như núi. khiến cổ lực lượng này bị đè ép. hơn nữa ngăn cản lực lượng phong ấn bùng nổ.

Trần Thiên Tháp là sản phẩm do Dương Phàm và Đặng Thi Dao cùng nhau luyện chế. tài liệu sử dụng hoặc là tới từ thượng giới hoặc là tài liệu cao nhất ở nhân giới, cứng rắn tới đáng sợ.

Khi lực phong ấn theo Thủy Hồn Giới thẩm thấu ra, nó giống như một con sông gào rít, hóa thành ngàn vạn dòng nước, dũng mãnh tiến nhập toàn thân Dương Phàm.

Cổ lực lượng này hoàn toàn được Dương Phàm khống chế. hơn nữa sau khi tiến vào cơ thể thì bị ý cảnh văn Hoa biến thành ánh sáng ngũ sắc.

Đột nhiên, Dương Phàm có được lực lượng vô cùng vô tận chống lưng.

Dưới công kích của gần vạn tu sĩ, Dương Phàm vốn đã không thể chống đỡ nhưng ánh sáng ngũ sắc quanh thân hấn đột nhiên bùng nổ, tăng lên gấp đôi.

Ánh sáng huyền lệ đầy trời sau khi tiếp cận văn Hoa lĩnh vực thì nhanh chóng héo úa. tiêu tan.

Dương Phàm tuy rằng nhìn qua vẫn già nua nhưng lại không vô lực như lúc trước.

Càng tinh tế là lực lượng phong ấn bùng nổ nhưng hoàn toàn bị Dương Phàm khống chế.

Việc hấn phải làm chỉ là tiêu xài lực phong ấn này.

Dù sao, mỗi tầng phong ấn giải khai thì lực lượng hấn có thể hấp thu được cũng rất nhỏ.

Ông

văn Hoa lĩnh vực của Dương Phàm được lực lượng mệnh môn chống đỡ lại khuếch trương thêm một bước.

Một tượng, hai tượng, ba tượng, năm tượng...

Khoảnh khắc, lĩnh vực nằm trong phạm vi bao phủ của ánh sáng ngũ sắc đã khuếch trương tới mười tượng.

7 11 -

Trong lĩnh vực mười tượng này. vạn vật đều như hoa tàn, héo úa.

Đây không phải đơn thuần là một loại lực lượng, mà càng giống như quy lật tất yếu của vạn vật.

, ...

- Chi mới không tới một trăm năm mà không ngờ hấn lại cường đại như vậy!?

Khuôn mặt Bồng Sơn tán nhân lộ ra vài tia khiếp sợ và nghi hoặc.

Giờ phút này, Dược Thánh Tông đã có tới mấy vạn người tụ tập, số người tới xem náo nhiệt cũng là mấy chục vạn!

Có tới gần một vạn tu sĩ đang phát động công kích Dương Phàm.

Những tu sĩ này tu vi thấp nhất đều là Hóa Thần Kỳ, trong đó có tới khoảng trăm tu sĩ là Hợp Thể Kỳ.

Cỗ lực lượng này đủ để phá hủy bất cứ thế lực nào ở nội lực.

Nhưng, đội hình khủng bố với chiến thuật biến người thế nạt cũng không thể động tới thân Dương Phàm.

- Hẳn chẳng những nắm giữ lực lượng pháp tắc độc đáo mà còn biến nó thành lĩnh vực! Điều này dù là hạng tu sĩ Độ Kiếp Kỳ cũng rất khó làm được!

Bồng Sơn tán nhân và Vũ Nghiên âm thầm trao đổi.

Mấy vạn tu sĩ tới xem náo nhiệt lúc này cũng há hốc mồm mắt.

- Tuy nhiên, đã giết Vũ Dương con ta thì nhất định nợ máu phải trả bằng máu!

Hàn quang lóe lên trong mắt Bồng Sơn tán nhân, sát khí lăm liệt.

Mặc dù Vũ Dương là con hoang của hắn và Vũ Nghiên, ngoại nhân không biết nhưng dù sao Vũ Dương cũng là cốt nhục thân sinh của hắn.

Hơn nữa, sức hấp dẫn của Tụ Lôi Đình cũng không thể kháng cự.

Bá!

Tiếng nói vừa dứt. Bồng Sơn tán nhân biến mất.

Đúng là thi triển thần thông thuần di.

z . <>

- Không được!

Sắc mặt Vũ Nghiên đại biến, vội vàng ngăn cản.

Mặc dù thời gian Bồng Sơn tán nhân tấn chức Độ Kiếp Kỳ còn lâu hơn nàng, thực lực cũng mạnh hơn nhiều lắm nhưng nếu cận chiến với Dương Phàm thì hơn phân nửa sẽ phải chịu thiệt.

Nhưng đã quá muộn!

Thuần di là sao?!

Nháy mắt đã có thể tới được mục đích!

Dương Phàm ngồi xếp bằng tại chỗ, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực. từ không gian bốn phía đang áp tới. vẫn Hoa lĩnh vực cũng bị uy lực mạnh mẽ này khiến vận vẹo.

Ngoại trừ cao nhân Độ Kiếp Kỳ. không ai có thể vận dụng lực lượng như thế này. trực tiếp đè ép không gian.

- Chịu chết đi!

Toàn thân Bồng Sơn tán nhân nổi lên thanh quang, cùng ánh sáng ngũ sắc của Dương Phàm giao nhau.

Nếu là người bình thường, nếu hãm vào nơi này chỉ sợ lập tức suy nhược mà chết.

Nhưng Bồng Sơn tán nhân vẫn ở mức độ nhất định triệt tiêu được vẫn Hoa lực.

Dù sao hắn cũng là cường giả Độ Kiếp Kỳ, đồng thời cũng lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, thậm chí còn mạnh hơn người vừa bước vào Độ Kiếp Kỳ như Vũ Nghiên nhiều lắm.

- Ổ?!

Nhưng như thế Bồng Sơn tán nhân cũng cảm thấy kinh hãi. Một chương của hắn khi đánh về phía Dương Phàm liên cảm thấy uy lực đã suy yếu tới độ không thể tưởng nổi.

Mặc dù không lập tức tiêu tan nhưng thần thông công kích của hắn đã suy vếu rất nhiều, kể cả tốc độ lẫn lực lượng.

Đồng thời, một cỗ lực lượng khiến người ta lạnh, cả sống lưng thấm thấu vào cơ thể hắn.

- Không ổn!

Bồng Sơn tán nhân cảm nhận được tinh khí thần của mình đều suy yếu đi nhiều.

Mặc dù loại suy yếu này đối với hắn cũng không lớn nhưng lại khiến toàn thân hắn phát lạnh.

Theo xu thế này, nếu ở trong vãn Hoa lĩnh vực chừng mười tức thì sinh mệnh lực, pháp lực, và linh hồn lực của hắn sẽ phải suy yếu một phần mười.

Một phần mười ít nhất tương đương với hắn khổ tu một ngàn năm.

Nói cách khác, mỗi một tức thời gian trôi qua, hắn sẽ tổn hại trăm năm thọ nguyên.

Điều này quả vô cùng đáng sợ!

- Còn không nhanh quay ra!

Thanh âm lo lắng của Vũ Nghiên rơi vào trong tai hắn.

Phốc!

Dương Phàm và Bồng Sơn tán nhân giao nhau một chớp mắt, lần này có lực phong ấn chống đỡ cho nên thân hình Dương Phàm chỉ nhoáng lên một cái, không bị đẩy lui.

Bồng Sơn tán nhân căn bản không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại còn bị cỗ lực lượng vãn Hoa tiến nhập cơ thể.

Chỉ là một tia dư ba nhưng nháy mắt khiến hắn cảm giác được sinh mệnh lực và tu vi nhanh chóng giảm xuống.

Chỉ nhất sát kia, pháp lực và thọ nguyên của hắn đều bị giảm mất năm trăm năm.

Điều này gần như tương đương với toàn bộ thọ nguyên của một gã tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Bồng Sơn tán nhân hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt.

Hắn lúc này mới hiểu được vì sao với lực lượng của toàn bộ Dược Thánh Tông mà cũng không dám tới gần Dương Phàm, chỉ có thể dùng pháp thuật công kích từ xa. Ngay cả pháp bảo cũng không dám sử dụng.

Có thể nói, cận chiến gần người Dương Phàm là điều cực kỳ ngu xuẩn.

Hắn vừa mới chuẩn bị thuận di rời đi thì phiền hư không này đột nhiên sinh ra một cỗ trọng lực huyền diệu.

`m!

Lực lượng này mạnh mẽ hút hắn xuống dưới, kế hoạch thuận di lập tức thất bại.

Sau khi Tần chức vãn Hoa hậu kỳ, cảnh giới của Dương Phàm vô cùng cao, thần thông trọng lực vốn pha thêm một chút pháp tắc đã có thể gọi là trọng lực không gian.

- Không ổn!

Bồng Sơn tán nhân ở trong lĩnh vực đối phương lại gặp phải trọng lực không gian, không thể thuận di rời đi.

Trong lòng hắn hoảng sợ. Nếu không thể bỏ chạy nhanh, tu vi của hắn sẽ bị tổn hao rất lớn, thậm chí có nguy cơ cảnh giới bị rơi xuống.

- Ha ha ha... còn muốn chạy sao?!

Dương Phàm biến mất tại chỗ. sau đó đôi tay vươn xuống bên dưới, nắm được hai chân của Bồng Sơn tán nhân.

vãn Hoa lực liền xâm nhập vào trong cơ thể Bồng Sơn tán nhân.

Bồng Sơn tán nhân hoảng hốt. thanh quang trên người liền hiện lên một mảnh chân hòa màu trắng, hóa thành sóng lửa ập tới Dương Phàm.

Dương Phàm há mồm phun một cái. một đạo quang điểm ngũ sắc gần như trong suốt liền xuất hiện.

Khai Quang Tịnh Thế Diễm!

Sau khi tấn chức vẫn Hoa hậu kỳ. Ngay cả Khai Quang Tịnh Thế Diễm cũng sinh ra biến hóa.

Ông một tiếng, Khai Quang Tịnh Thế Diễm hóa thành một mảnh ám lưu màu trắng, ẩn ẩn hiện lên ánh sáng ngũ sắc, lập tức giao phong với chân hỏa Độ Kiếp của Bồng Sơn tán nhân.

Sóng lửa hai màu trắng đỏ kia vừa mới tiếp xúc với Khai Quang Tịnh Thế Diễm liền nhanh chóng suy yếu, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Bồng Sơn tán nhân tâm thần tương liên, chỉ cảm thấy lực lượng linh hồn đang suy giảm nhanh chóng.

Nhưng Dương Phàm như đã sớm đoán trước, hai tay thuận thế ôm chặt lấy hắn.

Sau đó một mảnh lớn ánh sáng ngũ sắc lập tức bao phủ toàn thân Bồng Sơn tán nhân.

Tu sĩ đang công kích hắn ở xung quanh lập tức sợ tới ngây người.

Đám người Vũ Nghiên muốn ra tay cứu giúp nhưng căn bản không có khả năng.

Bởi vì Dương Phàm đã ôm chặt lấy người Bồng Sơn tán nhân, sợ ném chuột lại vỡ bình.

Càng quan trọng hơn là vẫn Hoa lĩnh vực quanh thân Dương Phàm chẳng những không suy vêu mà lại đang khuếch trương ra phạm vi hai mươi trượng.

Giờ phút này, lực lượng phong ẩn trong tầng thứ tu ở Thủy Hồn Giới đang mạnh mẽ phun trào.

Dương Phàm thông qua việc khống chế Trần Thiên Tháp có thể điều tiết tốc độ phóng thích lực phong ẩn.

Cho nên dù pháp lực của Bồng Sơn tán nhân mạnh hơn hắn rất nhiều cũng không thể giã ra được.

Lúc đầu, Bồng Sơn tán nhân hét lớn một tiếng, thanh quang trên người bành trướng, hai chân dẫm xuống, sơn băng địa liệt.

Một trận dư ba đã giết chết mấy ngàn tu sĩ xung quanh, toàn bộ Dược Thánh Phong lắc lư muốn đổ. Nếu không phải có đại trận thủ hộ thì chỉ sợ đã bị san thành đất bằng.

Nhưng lực lượng kinh, thể hải tục này nhanh chóng bị suy nhược, nhanh chóng tiêu tan.

Dương Phàm không làm gì cả, cứ thế quán lấy hắn.

Mười tức sau, sự giãy dụa của Vô Song đã có vẻ vô lực.

Hai mươi tức sau, cả người Bồng Sơn tán nhân tiêu tụy, tóc bạc trắng, căn bản không có sức mà phản kháng.

Bamươi tức sau, Bồng Sơn tán nhân đã từ Độ Kiếp Kỳ rơi xuống Hợp Thể Kỳ.

Năm mươi tức qua đi, Bồng Sơn tán nhân đã chỉ còn là da bọc xương, cả người khô quắt như cương thi.

Lúc này, Dương Phàm buông Bồng Sơn tán nhân với tu vi đã rơi xuống Nguyên Anh Kỳ, đang hấp hối.

Hắn không để ý, gỡ trừ vật giới chi của Bồng Sơn tán nhân ra.

Làm Đại đảo chủ, Bồng Sơn tán nhân thật sự có tu bản rất dày.

Thịch!

Một cước đá bay Bồng Sơn tán nhân đi mấy trăm dặm, Dương Phàm cười lạnh nói:

- Dương mỗ sẽ không giết ngươi, cho ngươi nếm trải một chút sự thống khổ khi từ đỉnh phong rơi xuống vực sâu!

Lúc này, tu vi của Bồng Sơn tán nhân đã rơi xuống kdk, sinh mệnh lực đã suy vêu tới tận cùng, thọ nguyên cũng không tới mấy trăm năm nữa.

Điều này khiến hắn còn thống khổ hơn cả chết.

Tình hình như vậy khiến mấy vạn tu sĩ nơi này hít sâu một hơi khí lạnh, cảm như hén.

Dương Phàm vẫn ngồi xuống đất như cũ, vẫn Hoa lĩnh vực lại tăng thêm một bước, bao phủ phạm vi trăm trượng.

Trong lúc này, Dương Phàm cũng nhanh chóng hấp thu pháp lực, chuyển hóa thành vẫn Hoa lực.

Rồi sau đó, Bồng Sơn Đảo lâm vào một mảnh đại loạn.

Vũ Nghiên để nhệ đảo chủ tiếp quản đại quyền triệu tập toàn bộ lực lượng chấp pháp, tiến hành chiến thuật biên người công kích Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm, khống chế Trấn Thiên Tháp để lực lượng phong ấn tăng thứ tư lại phóng thích thêm một bước.

Ông một tiếng, vẫn Hoa lĩnh vực của Dương Phàm đã khuếch trương tới phạm vi ngàn trượng.

Cổ lực lượng này được khống chế hiệu quả cho nên gần như dùng mãi không hết.

Dương Phàm không cổ kị, hoành hành Được Thánh Tông.

Giờ khắc này, toàn bộ Bồng Sơn Đảo đại loạn tới độ nghiêng trời lệch đất.

Gần mười vạn tu sĩ đang ở xa xa công kích Dương Phàm, toàn bộ đảo đều bị non lắc.

Cứ như thế cho tới nửa tháng, lực lượng phong ấn tầng thứ tư mới tiêu xài được một nửa.

Dương Phàm cũng không chủ động giết người. chỉ yếu là do thiếu đi năng lực này. Hắn xông vào mật khố Được Thánh Tông, cướp đoạt hết thấy bảo vật.

Chúng tu sĩ cao tầng Được Thánh Tông lại đau lòng tới độ rơi lệ.

Vũ Nghiên hận không thể ăn tươi nuốt sống Dương Phàm nhưng không dám vượt qua giới hạn.

Sau khi cướp đoạt Được Thánh Tông, Dương Phàm lại cướp đoạt phủ đệ của đảo chủ.

Gần mười vạn tu sĩ đuổi theo truy kích hắn mãnh liệt khiến toàn bộ Bồng Sơn Đảo đều náo loạn long trời lở đất.

Đương nhiên cũng không thiếu những tu sĩ từ bên ngoài tới xem náo nhiệt.

Có tới mấy trăm vạn tu sĩ tới xem náo nhiệt, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

Loại tình huống cướp đoạt giữa thanh thiên bạch nhật, dưới công kích của vô số cường giả mà vẫn thoải mái đi lại dù là ở Ngoại Hải Vực cũng chưa từng nghe thấy!

913. Chương 865: Con Trai Kiếm Hoàng!

tiết.

Lực lượng Dương Phàm dùng mãi không kiệt, triển khai vẫn Hoa lĩnh vực, lấy thân thể già cả vô lực hoành hành khắp Bồng Sơn Đảo.

Công kích từ xa của gần mười vạn tu sĩ không thể tiếp cận tới phạm vi ngàn trượng quanh thân hắn.

Còn mấy trăm vạn tu sĩ đang xem náo nhiệt thì há hốc mồm mắt, kinh ngạc không thôi.

Cũng không biết chiếm đoạt được bao nhiêu tài liệu, linh bảo và bảo vật, Dương Phàm gật gật đầu. Hắn cảm giác chuyến đi này đã thành công vượt mức.

Hắn vốn chỉ định tới nơi này nhiễu loạn một chút, coi như giáo huấn Vũ Nghiên và Bồng Sơn tán nhân một cái mà thôi.

Sờ dĩ hắn chọn quét khắp Bồng Sơn Đảo là vì lực lượng phong ấn tầng thứ tư thật quá mê mông, tiêu xài vừa phải như thế này gần như là dùng mãi không kiệt.

Khi đã kéo dài tới thời gian một tháng, lực lượng trong tầng phong ấn thứ tư mới tiêu hao

hết.

Lúc này, Vũ Nghiên đã liên hệ được với một Đại đảo chủ ở hải vực bên cạnh.

Nhưng vị Đại đảo chủ này cũng cảm giác rất bất lực, không dám trực diện đối kháng Dương Phàm.

Lúc này, Bồng Sơn tán nhân với tu vi giảm xuống còn Kim Đan Kỳ đã khô gầy như que củi, hấp hối nằm ở một góc. không ai để ý tới.

Từng là lão tình nhân, Vũ Nghiên chỉ lãnh đạm liếc nhìn hắn một cái, sai người mang hắn đi. còn xử lý như thế nào thì không ai biết được.

Ấ

Một lúc này, một nữ tỳ xinh đẹp bay tới trước người Vũ Nghiên, tu vi Hợp Thể trung kỳ.

- Đã liên lạc được chưa?

Ánh mắt Vũ Nghiên sáng ngời, truyền thần niệm hỏi.

Nữ tỳ này đáp:

- Đã liên hệ được với Mộ Dung thiếu chủ, hắn lập tức sử dụng Truyền Tống Trận tới nơi này cứu viện.

- Vậy là tốt rồi!

Vũ Nghiên khẽ thở lóng một hơi. đôi mắt lại nhìn Dương Phàm, thẩm nhủ:

“Đề xem ngươi còn đắc ý được tới khi nào?!”

- Ai, thân già rồi! xương cốt không linh hoạt được nữa.

Dương Phàm dựa vào quả trứng, bộ dáng hơi tập tễnh, vẫn Hoa lĩnh vực chậm rãi thu liễm, thân mình cũng bước dần ra khỏi Bồng Sơn Đảo.

Hắn muốn chạy?!

Chúng tu sĩ trên Bồng Sơn Đảo không khỏi thở phào một hơi.

- Dừng lại cả đi!

Bồng Sơn nhị đảo chủ lập tức hạ lệnh dừng công kích.

Hắn không dám đắc tội một nhân vật đáng sợ như thế này! Nếu đối phương đã muốn đi, tất nhiên là muốn còn chưa được nữa là!

Đôi mi Vũ Nghiên khẽ nhú lại, đôi mắt đột nhiên khẽ chuyển, âm thanh rơi xuống người Vũ Phúc:

- Phúc nhi, ngươi tiễn Dương đạo hữu một đoạn đường đi, tốt nhất khuyên giải hắn, bỏ qua một đoạn ân oán này đi!

- Vâng, nghĩa mẫu!

Về mặt Vũ Phúc hơi mừng rỡ, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, đuổi theo Dương Phàm.

- Vũ cô nương?!

Dương Phàm có chút không ngờ, hoàn toàn thu hồi vẫn Hoa lĩnh vực vào trong cơ thể.

- Dương Dược sư. để ta tiễn ngươi.

Vũ Phúc thấy bộ dáng tập tễnh của Dương Phàm thì vội vàng đi lên đỡ.

Mấy chục vạn tu sĩ nơi này không khỏi kinh ngạc.

Thật sự khó có thể tưởng tượng nổi người khiến cả Bồng Sơn Đảo đại loạn lại là một lão nhân tuổi đã xế chiều, đến đi còn không vững.

- Nữ nhân này là ai?! Không ngờ tới gần Dương Phàm mà không bị ảnh hưởng.

Tu sĩ bốn phía đều nhỏ to nghị luận!

Dương Phàm thông thả hành tẩu, cuối cùng hấp thu được không tới một thành lực lượng phong ấn.

Giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn bước vào vãn Hoa hậu kỳ.

- Dương Dược sư, ngài còn có thể biến lại bộ dáng trẻ tuổi Ngày trước không?!

Vũ Phúc nhìn lão già với đầy nếp nhăn bên cạnh, lo lắng nói.

Có thể trẻ lại hay không?!

Dương Phàm nghe vậy thì cười nói:

- Điều này đối với ta mà nói cũng không nhiều ý nghĩa. Dương mỗ đương nhiên phải khôi phục lại tuổi trẻ chứ. không làm sao có thể gặp lại thê tử của ta?!

Hắn không khỏi trầm nghĩ nếu để đám người Đặng Thi Dao nhìn thấy bộ dạng già nua của mình lúc này thì không biết sẽ có bi kịch như thế nào?!

Thê tử?!

Vũ Phúc đang đỡ tay Dương Phàm, đôi mắt chợt tối sầm lại một cái, thậm chí Ngay cả mục đích lần đua tiền này cũng quên mất.

Hai người dắt nhau đi, thẳng tới khi rời khỏi Bồng Sơn Đảo. Không ít tu sĩ cũng âm thầm đuổi theo.

Dương Phàm lại đang suy nghĩ xem Vũ Phúc đưa tiền mình là có mục đích gì?!

Vũ Phúc trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng nói:

- Phúc nhi biết giữa nghĩa mẫu và Dương Dược sư có chút hiểu lầm. ân oán. Nhưng lần này Dương Dược sư đã cướp đoạt sạch sẽ Dược Thánh Tông, khiến Bồng Sơn Đảo náo loạn vô cùng. Phúc nhi hy vọng Dương Dược sư có thể bỏ qua, tiêu trừ ân oán này.

- Hiểu lầm?!

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một tia trào phúng, tinh quang chợt lóe lên:

- Giữa ta và nàng ta không có chút hiểu lầm nào cả, chỉ có địch thù trực tiếp mà thôi!

Vũ Phúc cứng lại, không biết bác bỏ như thế nào!

Bởi vì sự thật là như vậy! Vũ Nghiên thêm muốn bảo vật trong tay Dương Phàm, xuất thủ chiếm đoạt, thậm chí còn uy hiếp người thân của hắn!

- Nếu là trước khi nàng ta uy hiếp thân hữu của Dương mỗ thì còn có một đường để hòa giải. Nhưng nếu nàng ta đã làm ra bước này. nhất định không còn đường sống nào nữa!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng.

Trong lòng Vũ Phúc lo lắng, lại không biết nên khuyên bảo như thế nào?!

- Được rồi! Vũ cô nương có thể trở về được rồi.

Dương Phàm tránh khỏi nàng ta, nắm lấy quả trượng, một mình rời đi!

- Dương Dược sư, chờ một chút...

Khuôn mặt Vũ Phúc trắng bệch, chỉ có thể nhìn bóng dáng Dương Phàm rời đi mà không biết phải làm sao?!

Đúng lúc này. từ phía chân trời đột nhiên nổi lên một cột sóng lớn.

Một cỗ khí tức lăng lệ thấu xương bao phủ toàn bộ hư không.

Thân thể mềm mại của Vũ Phúc cứng đờ, hoàn toàn không thể hít thở. Nàng không biết rốt cuộc là cường giả bậc nào đích thân tới đây.

Thân ảnh Dương Phàm đang chậm rãi cất bước đột nhiên ngừng lại, toàn thân lạnh lẽo như bị vạn tiễn xuyên tâm!

- Ha ha ha... Dương Phàm, ngươi chạy sao nổi?!

Một thanh âm lãnh, liệt từ trong hư không vang lên. khuấy động toàn bộ mặt biển.

Phốc!

Dưới chân Dương Phàm nổi lên một đạo kiếm lăng rất lớn, xông thẳng lên cao ngàn trượng. khiến cả hải vực nổi sóng cuộn cuộn.

Hắn chỉ đạp một chân lên kiếm lăng kia. khí thế mạnh mẽ của nó lập tức suy yếu. hóa thành bọt nước văng khắp nơi.

Ngay sau đó.

Bá!

Một thân ảnh lưng đeo trường kiếm xuất hiện sau lưng hắn.

Chưa ra tay, một cỗ kiếm ý đậm thẳng linh hồn khiến thân hình Dương Phàm dừng lại.

Trong vô hình, huyền diệu lực bao phủ khắp không gian, hóa thành một thanh cự kiếm như găm thẳng vào thân ảnh hắn ở giữa hư không.

Người tới hóa ra là một kiếm tu!

Trong lòng Dương Phàm chợt chùng xuống. Kiếm ý của đối phương ẩn chứa huyền diệu và lạnh lẽ. Ngoại trừ Vô Song, còn chưa có ai có thể sánh được.

Người tới là một kiếm tu mặc thanh bào với kim văn, ánh mắt như kiếm, mũi cao. vô cùng anh khí.

Vô kiếm sau lưng hắn cũng vô cùng bất phàm, lưu quang lóe ra bốn phía.

Khi hắn buông xuống hải vực này. sóng biển lập tức như đọng lại.

- Các hạ là người nào?

Dương Phàm không xoay người nói.

Giờ phút này, dù chỉ một tia dị động, Dương Phàm thật có thể bị một kiếm xuyên tim.

Hắn cảm giác được người tới vô cùng đáng sợ. Không phải là người mà Bồng Sơn tán nhân và Vũ Nghiên có thể sánh bằng.

- Mộ Dung Phong!

Thanh âm lãnh liệt vô tình ẩn chứa sát khí nhu thực chất hóa.

Mộ Dung Phong?

Dương Phàm cũng không biết lai lịch của người này.

- Mộ Dung Phong, chẳng lẽ là công tử của Vô Tuyệt Kiếm Hoàng, thủ lĩnh nhân loại Nam Hải Vực, Mộ Dung Phong thiếu chủ?!

Vũ Phúc ở cạnh đó sắc mặt lập tức đại biến, vô cùng lo lắng cho Dương Phàm.

Nam Hải Vực là một khu vực hỗn loạn nhất của Ngoại Hải Vực, tồn tại cả yêu tộc và nhân loại.

Nhưng phe nhân loại và yêu tộc hình thành hai đại liên minh, cũng có cường giả cấp chí tôn của Ngoại Hải Vực tọa trấn.

Trong đó, chí tôn vô địch của liên minh nhân loại chính là Vô Tuyệt Kiếm Hoàng, được xưng là đệ nhất kiếm tu Ngoại Hải Vực, xưng là Kiếm Hoàng.

- Con của Kiếm Hoàng?

Sắc mặt Dương Phàm biến đổi.

Hắn không biết Mộ Dung Phong nhưng Vô Tuyệt Kiếm Hoàng cha hắn là một cái tên nhứt đánh bên tai!

Dương Phàm hoài nghi vị Kiếm Hoàng hắn từng gặp ở Thiên Lan Điện quả thật có thể là Vô Tuyệt Kiếm Hoàng, thủ lĩnh liên minh nhân loại ở Nam Hải Vực.

Nếu quả thật như vậy thì người này không thể trêu chọc được.

Phải biết Kiếm Hoàng chính là một gã kiếm tu, lại là một Tán tiên trong kiếm tu, có được Thất Tinh Trần Ma Kiếm với thần thông hủy thiên diệt địa.

- Xin hỏi Mộ Dung đạo hữu tới chặn Dương Phàm lại là để báo thù cho Vũ Nghiên sao?!

Dương Phàm hữu khí vô lực nói.

- Đúng thế!

Thanh âm của Mộ Dung Phong rất hữu lực:

- Vũ đạo hữu và bản thiếu chủ là bạn cũ. Người cướp đoạt sạch sẽ sơn môn của nàng ta thì ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa nghe nói trong tay người có Tụ Lôi Đinh, là nhất giới côi bảo. Đợi sau khi chém giết người, bản thiếu chủ có thể nắm chắc vượt qua hai lần thiên kiếp tiếp theo.

- Khắc khắc, Mộ Dung đạo hữu thật thẳng thắn!

Dương Phàm dường như rất tán thưởng, sau đó đột nhiên nói:

- Xem ra... người cũng là lão tình nhân của nữ nhân độc ác Vũ Nghiên kia...

- Cái gì?

Đôi mi Mộ Dung Phong nhướn lên, trong mắt hiện lên một tia tức giận:

- Người dám làm nhục Nghiên nhi?!

Nghiên nhi?

Dương Phàm cười lạnh:

- Quá nhiên!

Vũ Nghiên này có thể chất kỳ diệu, tu luyện mị thuật vô thượng. Trên đời này, rất ít nam nhân có thể chống cự được mị lực của nàng ta. đặc biệt là những nam nhân từng thân mật với ả!

. . . J&E Ề, .. .

- Hãy bớt sàm ngôn đi! Hôm nay, bản thiếu chủ phải trong ba chiêu lấy thủ cấp của người!

Lời này vừa dứt, một đạo kiếm quang lạnh lẽo xẹt qua bầu trời.

Trong chốc lát, phạm vi trăm vạn dặm khắp hư không đều có thể thấy được một đạo kiếm quang hàn lãnh, nhu phá nát thiên không.

Thân thể Dương Phàm cứng đờ. thần tình hoảng sợ.

Hắn đã bị một kiếm xuyên qua người, máu tươi văng tung tóe.

Đều là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ nhưng lực công kích của Mộ Dung Phong phải mạnh hơn Vũ Nghiên gấp mười lần.

- Ah

Vũ Phúc bị dọa cho hoa dung thất sắc, thần tình hoảng sợ.

- Trình độ kiếm đạo của người thật sự không tồi, gần bằng một người mà ta từng gặp...

Dương Phàm cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ thanh bảo kiếm đã đâm xuyên qua người mình.

Nếu không có văn Hoa lực, khiến lực đạo và kiếm uy giảm tới độ không bằng một phần mười thì một kiếm này có lẽ đủ giết chết Dương Phàm.

Cái gì?!

Mộ Dung Phong hoảng sợ. Khi một kiếm của mình đâm thủng người đối phương thì như lâm vào bùn lầy, lực đạo hoàn toàn tiêu tan.

Ngay sau đó hắn có một cảm giác không thoải mái.

Không tốt!

Hắn nhanh chóng rút thanh kiếm ra, phát hiện linh tính trên thân kiếm đã tiêu tan vài phần, giống như lâu quá thành lão.

Dương Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, nhân cơ hội chữa trị thương thế trên người.

Lực công kích kiếm đạo của Mộ Dung Phong đã đạt tới trình độ đủ để thương tổn Dương Phàm.

- Xem ra. người so với người kia thật kém quá xa. XV

Thương thế Dương Phàm nháy mắt đã khôi phục, giờ phút này lại nhớ tới Vô Song.

Bất diệt thế?

Sắc mặt Mộ Dung Phong ngưng trọng. Xem ra hôm nay muốn chém giết người này nhất định phải sử dụng bí thuật áp đáy của mình!

Nghe lời nói của Dương Phàm, trong lòng Mộ Dung Phong không phục, cười lạnh nói:

- Phóng nhãn toàn Ngoại Hải Vực, có thể khiến bản thiếu chủ thần phục trên mặt kiếm đạo thì chỉ có phụ thân ta - Kiếm Hoàng.

- Đã như vậy! Hắn sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới phụ thân ngươi!

Dương Phàm cười quỷ dị rồi thở phào nói:

- Thật có lỗi, Mộ Dung công tử! Dương mỗ hiện tại không muốn giao đấu với ngươi. Ngươi nếu lại ra tay, trong ba mươi kiếm sẽ khiến linh tính pháp bảo ngươi tiêu hao thêm mà thôi.

- Ha ha ha... Buồn cười! Ngươi nếu có thể tiếp được Liệt Thiên Kiếm của ta rồi nói lời này cũng không muộn!

Mộ Dung Phong cười lạnh, trên bàn tay ngưng tụ một Kiếm ảnh màu bạc thuần túy được cấu thành từ không gian sáng gọn.

Dương Phàm chấn động, toàn bộ kiếm ảnh này không ngờ đều được cấu thành từ không gian sáng gọn, vô cùng khủng bố.

Không gian sáng gọn vốn là một tồn tại đủ để tiêu tan vạn vật, giờ phút này ngưng tụ thành kiếm khi lực công kích căn bản không thể tưởng tượng nổi.

914. Chương 866: Dự Đoán Chứng Quả Kỳ.

Kiếm ảnh màu bạc như sáng gọn trong tay Dương Phàm lưu chuyển, không gian bốn phía hơi vặn vẹo, Một cỗ cấm kỵ lực khiến không gian dao động truyền khắp hải vực.

Trong mắt Mộ Dung Phong tràn đầy quang hoa tuyệt lãnh tử tịch.

Giờ khắc này. trong mắt hắn không có chút cảm xúc nào, như một cỗ máy bình tĩnh, lạnh lùng khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ.

Dương Phàm lập tức cảm nhận được một cỗ kiếm ý như xuyên thủng hư không, toàn thân phát lạnh, xuyên thấu linh hồn.

Thuần túy là kiếm ảnh do không gian sóng gợn tạo thành, đây quả thực là chưa từng nhìn thấy ở vô số tông phái kiếm tu ở Tu Tiên Giới.

Đạt tới trình độ này, sự linh ngộ đối với thiên địa pháp tắc đã rất sâu sắc. Chi cần không phải là Hủy diệt phong bạo không gian sóng gợn thì Dương Phàm có thể ngăn cản, hóa giải, toàn thân trở ra.

Nhưng đem không gian sóng gợn đủ để tiêu tan vạn vật ngưng tụ thành “kiếm”, hòa cùng với kiếm ý độ dao của chính mình, loại công kích này cho dù là cao nhân đã qua một lần thiên kiếp cũng không dám cứng rắn đối kháng.

Dương Phàm bị kiếm ý phá nát hư không kia tập trung, cảm nhận được một cỗ nguy cơ rất mạnh.

Làm con của kiếm tu mạnh nhất Ngoại Hải Vực, Mộ Dung Phong là nhân tài quật khởi, có thể coi là tinh anh vương giả trong số cùng giai.

Đây cũng giống như Thần thú là vương giả trong sổ tinh anh cùng giai của yêu tộc.

Mộ Dung Phong nắm giữ bí thuật kiếm đạo đáng sợ, cho dù giao thủ với cường giả cấp Vực chủ cũng có thể chống cự vài phần.

Trên trán Dương Phàm đổ mồ hôi. trong khoảnh khắc bốc hơi, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có.

Đột nhiên, hắn cũng phát hiện ra mình đã coi thường đối phương rồi!

- Liệt Thiên Kiếm thuật của ta uy lực tuyệt luân. Luận về lực công kích có thể nói là đệ nhất trong cùng giai ở Ngoại Hải Vực này.

Mộ Dung Phong lạnh lùng, trong mắt bắn ra một tia quang hoa lạnh thấu xương.

- Càng quan trọng là. kiếm thuật này chính là vô hình kiếm khí ngưng tụ từ không gian sóng gợn, trong đó ẩn chứa thiên địa pháp tắc, phá diệt mọi thần thông.

Dương Phàm nghe vậy chấn động tâm thần, tự nhiên hiểu được không gian sóng gợn lợi hại, chính là hiện tượng khi lực lượng mạnh tới độ chấn động không gian sinh ra.

Dưới không gian sóng gợn, thậm chí tu sĩ Độ Kiếp Kỳ cũng không dám thi triển thuật di, nếu không sẽ bị không gian phong bạo tê toái.

Lời này vừa dứt. một tiếng kiếm minh kinh tâm động phách xông thẳng cửu thiên, khắp hải vực bị cắt thành mảnh nhỏ. sinh ra một khu vực chân không.

Bồng Sơn Đảo cách nơi này cực xa cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức khiến người ta kinh tâm táng đảm.

Trên không hải vực. một mảnh kiếm nhận với sóng gợn rất nhỏ như mưa xẹt qua.

Phốc

Kiểm nhận sóng gợn chính là dư ba do Liệt Thiên Kiếm thuật phát ra.

Tu sĩ trong phạm vi vạn dặm đều kinh hoảng.

Kiểm nhận sóng gợn vô kiên bất tồi, tiêu tan vạn vật, từng tiếng kêu thảm ở khắp nơi vang lên.

- Ahh--

Vũ Phúc ở cạnh đó hoa dung thất sắc, bất kể nàng vận chuyển pháp bảo phòng ngự nào đều không thể kháng cự.

Nhưng có hai đạo kiếm nhận sắc bén đã xé nát tầng phòng ngự của nàng, sau đó thân thể vêu ốt của nàng ta trực tiếp bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

- Là Liệt Thiên Kiếm thuật!

Hai đạo độn quang cường đại từ phía Bồng Sơn Đảo bay tới.

Trong đó một người là Vũ Nghiên, người còn lại chính là một Đại đảo chủ của hải vực phụ cận.

Đại đảo chủ kia kinh hãi vô cùng:

- Nếu là tu sĩ cùng giai gặp phải Liệt Thiên Kiếm thuật thì chỉ có một đường chết!

- Phức nhi!

Vũ Nghiên kinh hãi hô lên. Một khắc khi Vũ Phức tử vong, cảm ứng huyết mạch khiến thần thức Vũ Nghiên đảo qua, cũng vừa lúc phát hiện ra Vũ Phức đã chết.

Mà trên không mảnh hải vực bị cắt nát này. sắc mặt Mộ Dung Phong đang hơi trắng bệch, khoanh tay đứng ngạo nghễ.

Cách đó không xa, một lão già râu tóc bạc trắng như đang hấp hối. đạp chân lên sóng biển, toàn thân đều là máu huyết.

Trên người Dương Phàm có tới mấy chục vết kiếm nhỏ. Trong đó có một đạo kiếm nhân đã chém hẳn thành hai nửa.

Chỉ là vết thương này đang nhanh chóng khép lại.

vẫn Hoa lĩnh vực do ánh sáng ngũ sắc quanh thân cũng bị dập nát.

- Không giết được hẳn sao?!

Sắc mặt Mộ Dung Phong vô cùng khó coi.

Liệt Thiên Kiếm thuật hao tổn vô cùng lớn, mỗi Ngày nhiều nhất chỉ dùng được ba lần, lại không thể sử dụng liên tục.

Nếu không, chính hẳn cũng bị nổ tan xác mà chết.

- Liệt Thiên Kiếm thuật không ngờ không thể giết hẳn!

Về mặt Đại đảo chủ kia vô cùng khó tin.

Nếu để hẳn đối mặt với kiếm thuật vô thượng này thì chỉ có một đường chết mà thôi.

Mộ Dung Phong nhìn những vết thương trên người Dương Phàm đang nhanh chóng khép lại, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Ngoại trừ Liệt Thiên Kiếm thuật, những công kích khác căn bản không thể sinh ra uy hiếp đối với người này.

Hắn không khỏi nhớ tới tình cảnh một kiếm vừa rồi khi tới trước người Dương Phàm.

Liệt Thiên Kiếm sau khi tiến vào vẫn Hoa lĩnh vực thì vẫn vô kiên bất tồi nhưng tốc độ lại chậm xuống, lực đạo cũng giảm hơn phần nữa.

Tuy nhiên, Tầng phong hộ do vẫn Hoa lực cấu thành cũng nháy mắt tan vỡ.

Trong nguy cơ chớp nhoáng này. trong miệng Dương Phàm phun ra một mảnh hỏa diễm ngũ sắc, giao kích cùng một chỗ với kiếm ánh hùng hậu kia.

Liệt Thiên Kiếm khi đột nhiên nhanh chóng suy giảm, lực lượng lại giảm đi nhiều.

Tuy nhiên, tốc độ của kiếm này thật sự quá mau, nháy mắt đột phá tầng phòng ngự này, cũng phân ra những lưỡi kiếm nhận rất nhỏ.

Bất kể là tốc độ. công kích đều khiến người ta khó lòng phòng bị.

Trong cùng giai, nhất định phải chết.

Tuy nhiên, Dương Phàm bằng vào vẫn Hoa lực, Khai Quang Tịnh Thế Diễm đã khiến lực lượng Liệt Thiên Kiếm thuật suy giảm, còn không được một phần mười.

Dù chỉ còn một phần mười, lực lượng này cũng đủ để khiến Độ Kiếp sơ kỳ bình thường nháy mắt tan nát thân thể. không chết cũng mất đi nửa cái mạng.

Nhưng Dương Phàm có ThánhNông thể thuộc tính bất diệt, sức khôi phục kinh người.

Ngoài ra, mặc dù kiếm khí kia đâm vào thân thể mình nhưng vẫn Hoa lực vẫn có thể liên tục làm lực lượng này suy yếu.

Cho nên, nhìn một kiếm này rất kinh tâm động phách nhưng chân chính Dương Phàm phải gánh chịu cũng không nhiều nhận gì.

Trong đầu Mộ Dung Phong hồi tưởng lại một khắc kia. trong lòng chỉ còn một ý niệm:

“Người này quá đáng sợ!”

Liệt Thiên Kiếm thuật vô kiên bất tồi, nghiền nát vạn vật, phá vỡ pháp tắc không ngờ ẩn ẩn bị người này khắc chế. Uy lực mười thành thì chỉ có thể một thành động chạm được tới đối phương.

Theo thời gian, nếu người này tiến vào Độ Kiếp Kỳ thì quả thật hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

- Mộ Dung Phong!

Một thanh âm nữ nhân thê lương rơi vào trong tai hắn.

- Nghiên nhi?!

Mộ Dung Phong Chuyên mắt. nhìn thấy trong mắt Vũ Nghiên lộ ra cừ hận và lạnh như băng, hai mắt đỏ hoe.

Sao lại như vậy?!

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua toàn hải vực này. Trong phạm vi vạn dặm, không có một sinh vật nào còn sống.

Đột nhiên hân biến sắc:

- Vũ Phúc?

Trước khi hai người đại chiến, Vũ Phúc còn ở bên cạnh thúc dục hắn chạy trốn.

Nhưng cuộc giao chiến cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt mà thôi.

- Mộ Dung Phong, người đã giết chết con gái của chúng ta!

Trong mắt Vũ Nghiên lộ ra vẻ lạnh như băng, tràn đầy cừ hận.

-Cái gì?! Con gái chúng ta...

Thân hình Mộ Dung Phong nan lên. cảm giác khó có thể tin nổi.

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, VũNghiên này rốt cuộc có bao nhiêu tình nhân?!

Hơn nữa. người sau lại càng lợi hại hơn người trước.

Hai nghĩa tử của Vũ Nghiên kỳ thật đều là con ruột của nàng với tình nhân.

Vũ Dương là cùng với Bồng Sơn tán nhân sinh ra, chết trong tay Dương Phàm.

Vũ Phúc lại là con với Mộ Dung Phong, trực tiếp chết dưới tay Mộ Dung Phong.

- Ahh—

Mộ Dung Phong ngửa mặt hét dài, hai mắt đầy máu.

- Ta còn có cơ hội rời đi!

Trong tay Dương Phàm xuất hiện một quả ngọc phù, pháp lực được quán chú vào.

Trong phút chốc, tám đạo thanh quang ẩn chứa không gian dao động huyền diệu truyền ra bốn phía.

Chờ Mộ Dung Phong và Vũ Nghiên kịp phản ứng thì Dương Phàm đã chạy xa tới mười vạn dặm, cũng thì triển Huyền Thiên Hóa Hu thuật, biến thành một nhánh cây, biến mất theo gió trên mặt biển.

- Chạy?!

Vũ Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Rất nhanh, ba người Mộ Dung Phong đã triển khai thần thức nhưng nhanh chóng mất đi tung tích Dương Phàm.

- Mộ Dung Phong! Người cho ta một công đạo đi...

Trong mắt Vũ Nghiên tràn đầy cừu hận và lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào hắn.

- Nghiên nhi, là do ta nhất thời sai lầm. Bởi vì từ trước tới giờ ta chưa từng gặp Phúc nhi...

Về mặt Mộ Dung Phong tràn đầy hổ thẹn.

Bởi vì Mộ Dung Phong có song tu đạo lý của mình, hơn nữa lai lịch của thê tử hắn cũng không nhỏ cho nên việc kết giao với Vũ Nghiên cũng chỉ là lén lút. Đối với đứa con tư sinh này, hắn cũng không có cơ hội gặp mặt.

- Tuy nhiên, người yên tâm đi, cho dù Mộ Dung Phong ta trả giá lớn tới mấy cũng phải giết được người này...

Trong mắt Mộ Dung Phong tràn đầy hàn quang, phát ra sát khí như thực chất.

- Dương Phàm, chỉ cần người còn tại Nam Hải Vực thì đừng mơ tưởng tránh thoát được tầm mắt của hai đại liên minh...

Là con của Kiếm Hoàng, thủ lĩnh liên minh nhân loại, hắn quả thật có tư cách nói lời này.

Dương Phàm hóa thành một cành cây khô, trôi giạt ở trên mặt biển.

Sở dĩ hắn làm như vậy là vì với khi tức hiện tại, hắn thật sự không thể biến thành những thứ khác được.

Khô mộc. lúc này chính rất tương hợp với ý cảnh vãn Hoa của hắn.

Mặc dù là đại thụ ngàn năm, chung quy cũng sẽ có Ngày phải tàn héo.

Hắn vẫn không nhúc nhích, cứ như thế bồng bềnh trên mặt biển, tùy theo sóng gió đưa đẩy.

Sử dụng cơ hội này, hắn thể ngộ cảnh giới, tìm hiểu huyền diệu của vãn Hoa Kỳ.

Không thể không nói phương pháp này của Dương Phàm có thể củng cố cảnh giới, thể ngộ huyền diệu thiên địa.

Đồng thời, để tránh né bị điều tra, Dương Phàm cứ như vậy trôi nổi liên tục tới mấy chục năm.

__ ẩ .

Lây trạng thái khô mộc. trôi nổi mây chục năm trên mặt nước, quả thực rất khó tin.

Nhưng Dương Phàm từ trong lĩnh ngộ. cảnh giới vãn Hoa hậu kỳ đã hoàn toàn củng cố.

Hắn thậm chí còn thôi diễn công pháp khẩu quý của Chứng Quả Kỳ.

Chứng Quả Kỳ ứng với cảnh giới cuối cùng giai đoạn hiện tại của hắn.

Dương Phàm thôi diễn, trong Chứng Quả Kỳ hoặc trước khi thành công Chứng Quả. hơn phần nửa sẽ gặp phải thiên kiếp.

Chứng Quả Kỳ tuyệt đối có thể sánh bằng chân tiên.

- Bản thân Chứng Quả Kỳ hắn là không khó. Khó khăn chính là trước và sau Chứng Quả Kỳ.

Dương Phàm trầm nghĩ trong lòng.

Chứng Quả Kỳ tương đương với cảnh giới cuối cùng của Thông Thiên tam giai: Đại Thừa Kỳ.

Nhưng hơn phần nửa Chứng Quả Kỳ cũng sẽ gặp phải thiên kiếp.

Thiên kiếp rất khó khăn, đặc biệt là từ nữ nhân áo vàng biết được, lần thiên kiếp thứ ba có kèm theo tâm ma kiếp, cho dù là Tụ Lôi Đình cũng không dùng được.

Khó khăn nữa là sau Chứng Quả Kỳ.

Chứng Quả Kỳ có phải là cực hạn thôi diễn của Tiên Hồng Quyết hay không?!

Nếu đúng thì tu vi của Dương Phàm sẽ mãi dừng ở đây.

Nếu không thì dựa theo quy luật sinh mệnh tự nhiên, đâm chồi, nảy lộc. nở hoa. kết trái, thành thực rồi tất nhiên sẽ héo rũ và tử vong.

Khi tới cuối sinh mệnh sẽ gặp phải tử vong.

- Thiên Thu Vô Ngân giải thích thật có đạo lý. Nếu có kiếp sau thì cuối tử vong nhất định sẽ là tái sinh!

Dương Phàm thì chào.

Hắn cơ bản đã thôi diễn đầy đủ công pháp khẩu quyết của Chứng Quả Kỳ, chỉ đợi sửa chữa những tiểu tiết mà thôi.

Tuy nhiên, để thôi diễn cho hoàn mỹ, cũng cần phải tính toán tới cảnh giới tiếp theo.

Tái sinh...

Có rất nhiều phương pháp. Giống như những Tán tiên, sau khi thất bại độ kiếp, trọng tồ Tán tiên thể, lại nguyên thần đoạt xá, được một khối thân thể mới. lần nữa tu luyện. Thậm chí còn có thể thông qua phương thức luân hồi. có thể tái sinh như Vũ Văn Hâm, Vô Song...

Trong đầu Dương Phàm nảy lên các loại phương pháp tân sinh...

915. Chương 867: Tiên Đảo, Nhân Sâm Quả.

Cũng cổ cảnh giới hắn dùng mất mấy chục năm, rồi sau đó là diễn biến khẩu quyết Chứng Quả Kỳ, lại dùng mấy chục năm, cuối cùng là thôi diễn cảnh giới không biết phía sau Chứng Quả Kỳ, lại mất mấy chục năm.

Thoảng một cái. thời gian trăm năm vội vàng trôi qua.

Trong trăm năm này, pháp lực tu vi của Dương Phàm không có tăng trưởng về chất, có chỉ là lột xác thăng hoa về linh hồn. cùng với linh ngộ càng sâu đối với cảnh giới.

Giờ phút này. cho dù hắn đối mặt với Liệt Thiên Kiếm của Mộ Dung Phong kia thì cũng có thể ung dung toàn thân trở ra.

Giai đoạn văn Hoa hậu kỳ này đã định trước Dương Phàm không giỏi về mặt chiến đấu chính diện.

Bởi vì bất kể là sinh mệnh lực hay là tinh, khí thần hắn cùng không phải ở trạng thái đỉnh.

Cũng may ưu thế về cảnh giới bù lại khuyết điểm này khiến Dương Phàm có lực tự bảo vệ rất mạnh. Cho dù là tập trung lực lượng chấp pháp trên một hòn đảo dạng lớn cũng khó thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Hắn cứ như vậy phiêu bạt không mục đích.

Thẳng đến một ngày, Dương Phàm sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Hải vực phía trước xuất hiện một vùng sương mù mờ mịt. nhìn không thấu.

Sương mù này thậm chí ngăn cách cảm quan của Dương Phàm.

Tình hình như thế khiến Dương Phàm có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết. Chẳng lẽ là... Vân Tiên Đảo?

Lúc này, Dương Phàm phát hiện gần vùng tiên vụ này quanh quẩn không ít tu sĩ.

- Vân Tiên Đảo trong truyền thuyết không ngờ xuất hiện tại Bồng Sơn Đảo vực.

Một nam nhân ha ha cười, hóa thành một đạo độn quang nhảy vào trong tiên vụ.

Tu sĩ có can đảm xông vào trong tiên vụ.

Mà phần lớn tu sĩ vẫn quanh quẩn ngoài tiên vụ, do dự không quỵa định.

Bởi vì căn bản không thấy rõ hư thật trong sương mù.

- Vân Tiên Đảo mỗi lần xuất hiện cũng không dừng lại thời gian quá dài. rồi sau đó sẽ hư không biến mất. Có lẽ lần tiếp theo sẽ ở hải vực xa lạ nào đó, thậm chí từ đó về sau không bao giờ xuất hiện...

Một lão đạo sĩ lớn ruỗi than thối.

Đối với khu vực không biết. có gan tiến vào chung quy chỉ là số ít.

- Lại gặp được Vân Tiên Đảo? Chẳng lẽ ta cùng đảo này thật sự có duyên?

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

Vi thể hần liền dùng hình thái gỗ mục trôi nổi vào trong tiên vụ.

Hần trôi diễn trăm năm, đang cảm thấy có chút buồn tẻ, tính toán tiến vào Vân Tiên Đảo kiến thức một chút.

- Ồ? Khúc gỗ mục kia làm sao tự động?

Cũng có tu sĩ phát hiện trạng huống này.

Những vật như gỗ mục trên biển bình thường đều là phiêu bạt xuôi dòng.

Mà khúc gỗ mục này lại không theo hướng gió. mà lại trôi về phía tiên vụ.

Có tu sĩ tò mò triển khai thần thức xem xét lại không nhìn ra manh mối gì.

Nếu muốn nhìn ra sơ hở ít nhất phải có tu vi Độ Kiếp Kỳ. Nhưng là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ ở Ngoại Hải vực là thừa thớt cỡ nào. hải vực trăm ức dặm mới có thể sinh ra một người.

Dương Phàm âm thầm buồn cười, chậm rì rì trôi vào khu vực tiên vụ.

- Hi hi, khúc gỗ này không ngờ tự động, chẳng lẽ là kỳ vật gì?

Một thanh âm thiếu nữ như chuông bạc từ phía trên truyền đến.

Dương Phàm cảm giác có chút quen tai.

Còn không chờ hần phản ứng lại. đã bị một đấng người tinh tế đạp ở trên người.

Dương Phàm tức giận, nào có lý đó!

Không ngờ bị người coi thành vật trôi nổi. đạp ở trên thân.

Hần ở trên biển phiêu bạt một trăm năm, loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên.

Hải vực mệnh mòng, có ai đi quản một khúc gỗ mục nhỏ bé không đáng kể?

Tuy nhiên khi hần phát hiện chủ nhân thanh âm thiếu nữ kia, nao nao.

Đó là một thiếu nữ mặc váy công chúa trăm tầng, mắt sáng tinh thuần như bảo Thạch, đạp trên “gỗ mục” trôi vào khu vực tiên vụ.

Dương Phàm thầm nghĩ: “Đây không phải là Tiểu Vi gặp được ở phụ cận Hắc Tinh Đảo sao?”

Cách biệt trăm năm lại cùng nàng gặp lại. hơn nữa đều cùng tới Vân Tiên Đảo. Đây chẳng lẽ là một loại duyên phận?

Hoặc là nói, Vân Tiên Đảo thật sự có duyên với hai người?

Dương Phàm bất động thanh sắc. chậm rì rì tiến vào khu vực tiên vụ.

Sau khi tiến vào tiên vụ mờ mịt này. đoạn tuyệt liên hệ cùng ngoại giới.

Gỗ mục do Dương Phàm biến thành đột nhiên chìm vào trong nước biển. Tiểu Vi đứng ở phía trên không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà phía sau nàng, “Ào” một tiếng, hiện lên một lão già râu bạc trắng tuổi thất tuần, chống một cây quả trượng.

- ổng là ai?

Đôi mắt đẹp của Tiểu Vi thoáng ngưng, có chút khản trương.

- Tiểu Vi cô nương. Cô không ở Hắc Tinh Đảo. khi nào thì chạy tới Bồng Sơn Đảo vực?

Dương Phàm vuốt râu cười.

- Nghe nói Vân Tiên Đảo xuất hiện ở nơi này. ta liền hòa tặc lên Truyền tống trận đến Bồng Sơn Đảo. rồi sau đó chạy tới. ồ? Làm sao người biết ta đến từ Hắc Tinh Đảo. còn biết tên của ta?

Tiểu Vi nói nhanh, đôi mắt đẹp khẽ chớp, cả kinh một hồi.

Dương Phàm lại chỉ cười không nói. chỉ chậm rãi đi vào sâu trong tiên vụ.

ở trong khu vực tiên vụ căn bản không có cảm giác phương hướng, thần thức gần như mất hiệu lực.

Dương Phàm chỉ dựa vào một loại trực giác, đi vào nơi sâu trong tiên vụ.

Tiểu Vi nghĩ một lát. vội vàng đi tới, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền mê người, đỡ hấn:

- Lão nhân gia, ngài một mình tiến vào Vân Tiên Đảo này. chi sợ không an toàn. Để ta bảo hộ người.

- Cô bảo hộ ta?

Dương Phàm đột nhiên bật cười, gật đầu nói:

-Vậy được rồi.

ở trong khu vực tiên vụ, ngẫu nhiên cũng gặp được một số tu sĩ khác, đi loạn như ruồi bọ không đầu, nôn nóng như lửa đốt.

Bởi vì sau khi tiến vào khu vực tiên vụ. thần thức hoàn toàn mất hiệu lực. tầm nhìn không quá phạm vi mười trượng.

Hơn nữa trong tiên vụ càng có một số ảo cảnh, không ít tu sĩ đứng ở tại chỗ không ngừng đảo quanh, điên cuồng đánh loạn.

- Lão nhân gia. vì sao ngài một chút cũng không nóng nảy, giống như không bị ảnh hưởng ảo cảnh nơi đây?

Tiểu Vi chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

- Bằng cảm giác.

Dương Phàm không mặn không nhạt đáp.

Sau khi Tiểu Vi nghe xong, không khỏi kinh ngạc.

Nếu là một thiếu nữ đang tuổi xuân xanh nói lời nói này cũng coi như bình thường. Nhưng một lão nhân bảy tám mươi tuổi còn hành động theo cảm giác, quá thật kỳ quái.

Tiểu Vi cảm giác lão nhân này có chút quen thuộc thán thiết, làm cho người ta tín nhiệm, liền đi theo hấn.

Cứ như vậy đi chừng gần trăm vạn dặm còn không nhìn thấy cái gọi là “Vân Tiên Đảo”.

- Lão nhân gia. Chúng ta không phải cũng bị lạc trong ảo cảnh chứ. Phạm vi tiên vụ kia chỉ có khoảng vạn dặm mà thôi.

Tiểu Vi bĩu môi. đối với Dương Phàm chung quy sinh ra một tia nghi ngờ.

Tiên vụ một vạn dặm, hai người đi tới trăm vạn dặm, còn quanh quẩn tại bên trong.

- Không. Toàn khu vực tiên vụ này hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, thành một hệ thống pháp tắc độc lập, không gian bên trong không giống ngoại giới.

Dương Phàm lắc đầu. rồi sau đó thở dài:

- Loại thủ đoạn lợi dụng pháp tắc không gian này chỉ sợ không phải tu sĩ nhân giới có thể với tới.

Sau khi Tiểu Vi nghe xong, cảm thấy rất có đạo lý.

- Hẳn là sắp đến rồi.

Dương Phàm thì thảo luận bầm.

Thần thức của hắn ở trong này cũng mất tác dụng nhưng cảm quan còn có một chút tác dụng.

- Thật sự?

Tiểu Vi nửa tin nửa ngờ.

Không bao lâu. phía cuối tiên vụ phía trước mơ hồ hiện lên một vệt hào quang xanh biếc mờ mờ lung, cùng với dải sáng bảy màu giống như tiên cảnh nhân gian.

- Lão nhân gia, ngài quả thật quá thần rồi!

Khuôn mặt Tiểu Vi ửng hồng, ngạc nhiên vui mừng nhảy nhót nói.

Thần sắc Dương Phàm bình tĩnh. Hắn có một loại ảo giác, Vân Tiên Đảo này dường như đã định trước có duyên với hắn.

Lần trước gặp thoáng qua ở Hắc Tinh Đào. lần này trôi nổi trăm năm ở hải vực lại cùng gặp lại.

Hai người tăng tốc độ. hào quang xanh biếc nơi phương xa kia rốt cục lộ ra hình dáng một hòn đảo mờ mờ lung.

Mặc kệ tới gần như thế nào, hòn đảo này ở trong dải sáng bảy màu vẫn mờ mờ lung không rõ.

Theo hai người tiếp cận. cảm thụ đến một cỗ linh khí tinh thuần siêu nhiên không thuộc giới này.

Từng tia linh khí móng mạnh tiết ra kia, phẩm chất của chúng có thể so sánh với linh khí trong linh Thạch cực phẩm.

- Chẳng lẽ đây là Tiên Linh khí mà thượng giới mới có được?

Theo truyền thuyết. Vân Tiên Đảo là vật của tiên nhân thượng giới lưu lại.

Giờ phút này xem ra quả thật là không giả.

Khi hai người chạm tới dải sáng bảy màu bên ngoài hòn đảo. “ông” một tiếng, một dải sáng trắng lấp lánh bao phủ hai người, căn bản không thể nào chống cự.

Cùng lúc đó. toàn bộ khu vực tiên vụ truyền đến một tràng tiếng nổ vang.

Đúng lúc này.

Bá!

Một đại hán khôi ngô làn da đen thẫm, bao phủ kín hoa văn cổ quái thuần di mà đến.

Người tới chính là Hắc Cương hộ pháp của Hắc Tinh Đảo.

Nhưng mà hắn vừa mới phủ xuống nơi đây. toàn bộ Vân Tiên Đảo bao gồm cả khu vực tiên vụ liền ngang trời dịch chuyển đi.

- Đến vẫn chậm một bước. Vi nhi nàng...

Sắc mặt Hắc Cương hộ pháp biến đổi. thần thái ngưng trọng.

Hắn ôm tâm lý thử vận may. thần thức bao phủ phạm vi trăm vạn dặm, cũng không thấy bóng dáng Vân Tiên Đảo.

Hải vực mênh mông, một đảo vực lớn đã có tới trăm ức dặm hải vực, mà hai mươi đảo vực lớn mới có một Vực Chù, thống lĩnh hàng tỉ hải vực.

Dôi mắt khắp liên minh nhân loại Nam Hải Vực. Vực Chủ thống trị một vùng hải vực cũng không chỉ một hai người.

Ngoài ra còn có rất nhiều hoang hải. Ngoại Hải vực vốn rộng lớn vô hạn, không có đầu cuối.

Vân Tiên Đảo dịch chuyển tới nơi nào căn bản không thể biết được.

Có lẽ giờ khắc này còn tại Nam Hải Vực, mà Ngay sau đó đã đi Đông Hải Vực, Tây Hải Vực, thậm chí là hoang hải khôn cùng...

Vân Tiên Đảo biến mất. khu vực vốn có tiên vụ bao phủ để lại gần ngàn tu sĩ. Mỗi người chặt vật không chịu nổi, mặt mày xám xịt.

- Xem ra chúng ta vô duyên với Vân Tiên Đảo.

Một nho sinh trung niên thở dài nói.

- Mỗi lần Vân Tiên Đảo biến mất tất nhiên là người có duyên xúc động. Chẳng lẽ Vi nhi thật sự có cơ duyên như thế?

Thần sắc Hắc Cương hộ pháp biến ảo không ngừng.

ở một bên khác, Dương Phàm cùng Tiểu Vi hiện thân ở một vùng tiên cảnh chim hót hương hoa.

Bầu trời xanh ngắt như ngọc bích, bốn phía tiên vụ lượn lờ. phẩm chất linh khí vượt xa bất kỳ Thánh địa tu tiên nào của một giới.

Linh khí nơi này. dường như là Tiên Linh khí của không gian thượng giới.

ở môi trường như thế. cho dù là người tư chất bình thường cũng có thể dễ dàng bước vào bậc cao.

Nơi hai người dừng chân là một đỉnh đài. dưới chân có đồ án Truyền tống trận phúc tạp huyền diệu, đang biến mất trong dải sáng trắng mờ nhạt.

Đồng thời, phụ cận đỉnh nghi mạt này còn có bảy tám tu sĩ. đều là cấp bậc Hợp Thể Kỳ.

- Thật tốt quá, nơi này khẳng định chính là Vân Tiên Đảo!

Tiểu Vi vui sướng nhảy nhót, váy dài nhiều tầng nhẹ tung bay bên cạnh Dương Phàm.

- Quả nhiên là Vân Tiên Đảo.

Dương Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời tiên vụ mờ mịt. trên một khối đá thật lớn có khắc ba chữ mờ lung mờ mịt: Vân Tiên Đảo.

Ba chữ này nhìn như viết vội. lại tràn ngập một loại men say khiến Dương Phàm bị một trận hoa mắt chóng mặt.

Mà Tiểu Vi nhìn vài chữ này lại không có cảm giác.

Xem ra người cảnh giới cao mới có thể cảm thụ càng rõ ràng ý cảnh trong chữ viết.

Mười người tiến vào Vân Tiên Đảo đều đề phòng lẫn nhau, theo một đường mòn vào thăm dò khu vực tiên vụ không biết.

Đi được mấy trăm trượng, trước mặt là một vườn cây, bên trong gieo trồng các loại hoa nhiều màu sắc tỏa hương thơm say lòng người, có rất nhiều thứ chưa từng nghe qua.

Nhưng những cây hoa này chỉ vẻn vẹn là đẹp, mùi thơm rất đặc biệt, cũng không phải là thiên linh địa bảo gì.

Tuy nhiên, khi đi tới một nơi. một văn sĩ trung niên thân hình bông cứng đờ. hai tay run rẩy:

- Tiên... Tiên quả!

Tiên quả?

Dương Phàm tập trung nhìn vào, ở trong sương mù mờ lung mơ hồ nhìn thấy một gốc đại thụ cao chọc trời, phía trên có kết quả hình người màu trắng trong suốt lóng lánh, hình dáng giống như đứa bé. treo ngược ở trên nhánh cây.

Trái cây hình người?

Nhân Sâm Quả?

Trong lòng Dương Phàm chấn động.

916. Chương 868: Luận Đạo Trăm Năm.

Dương Phàm hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không, theo bản năng khẽ dụi mắt.

Nhưng đại thụ chọc trời cùng với trái cây bên trên ở trong tiên vụ mờ mịt lại là mờ lung không rõ.

Mười người vội vàng tới gần đại thụ chọc trời trong sương mù kia.

Thẳng đến khi tiên quả hình người lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người, bọn họ mới dừng chân, trong mắt lộ ra mừng như điên cùng tham lam nồng đậm.

Nhân Sâm tiên quả: truyền thuyết là trái cây của tiên đến từ không gian thượng giới, có thể tăng trưởng mấy vạn năm thọ nguyên, cũng có thể khiến thân thể phạm nhân được lột xác rất lớn. từ đó có được tiềm lực thật lớn. Người tu tiên dùng quả này có thể tăng trưởng ít nhất ngàn năm tu vi.

Bình thường loại trái cây có công hiệu kinh người như vậy. người tu vi không đủ cơ hồ không thể tiêu hóa.

Nhưng là Nhân Sâm tiên quả lại là một trong số những loại tiên quả đặc thù có diệu dụng vô cùng, được lực ôn hòa. cho dù phạm nhân ăn vào cũng có thể thông thả hấp thu còn không thương đến thần thể.

Giờ phút này. đối mặt với Nhân Sâm Quả chỉ chít trên cây, mọi người đều hưng phấn nín lên.

Tu sĩ tiến vào Vân Tiên Đảo tổng cộng có mười người, cho dù chia đều số Nhân Sâm tiên quả này, mỗi người ít nhất cũng có thể được đến mấy chục quả.

Nhưng là dục vọng thường thường có thể khiến con người ta bị mất lý trí

Mấy người trong số đột nhiên nhảy dựng lên. như chớp chụp vào Nhân Sâm tiên quả trên đỉnh đầu.

Dù sao mọi người ở gần đại thụ này vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của cấm chế trận pháp gì.

Phốc Phốc!

Trong đó tay của hai người đã bắt được hai quả Nhân Sâm tiên quả.

Tiểu Vi cũng đang chuẩn bị nhảy lên cướp tiên quả. lại bị Dương Phàm đưa tay ra chặn lại.

Đúng lúc này. dị biến đột nhiên sinh ra.

Xuy... vút vút!!!

Trên cành cây tiên quả kia dâng lên một mảnh lưu quang màu xanh biếc, hóa thành hai tia điện màu xanh biếc như tia chớp đánh trúng hai gã tu sĩ chạm vào Nhân Sâm tiên quả.

- A... A...

Hai người này kêu thảm một tiếng, lập tức thần hồn tan nát. nhục thân hóa thành một đồng bùn nhão màu đỏ nhạt chìm vào đất phía dưới.

Dương Phàm thấy tình cảnh này, thần sắc biến đổi.

Những người khác đều thấy trái tim lạnh giá, đại bộ phận cố gắng dừng lại. thu hồi cánh tay sắp đụng tới Nhân Sâm tiên quả.

Nhưng vẫn còn một người lại không kịp dừng lại, bị điện quang xanh biếc đánh trúng, kết cục đồng dạng.

Mọi người đều sắc mặt trắng bệch.

Dương Phàm lại nhìn chằm chằm ba cỗ thi thể hóa thành chất dinh dưỡng rót vào đất dưới cây Nhân Sâm tiên quả này.

- Rõ ràng không có trận pháp cấm chế. vì sao lại như vậy?

Tiêu Vi bị dọa khuôn mặt tái nhợt, may mắn vừa rồi Dương Phàm ngăn nàng lại, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Dương Phàm nhìn chằm chằm cây Nhân Sâm tiên quả này hồi lâu. trầm ngâm nói:

- Tuy rằng không có cấm chế. nhưng cây Nhân Sâm tiên quả này không biết sinh sống bao nhiêu năm, bản thân tự có linh trí, tu vi sâu không lường được, thậm chí có thể so sánh với Chân tiên. Nếu có bất kỳ người ngoài nào đến xâm phạm tiên quả, đều sẽ bị diệt sát. thi thể bọn họ sẽ thành chất dinh dưỡng của tiên thụ.

Lời nói vừa dứt, mấy người còn lại kinh hãi không hiểu.

Nhưng trong đó có một giai nhân mặc váy sắc sỡ nhận ra thân phận của Dương Phàm, kinh hô:

- Là người...

Hiên nhiên nàng từng nhìn thấy Dương Phàm ở Bồng Sơn Đảo.

- Ha ha ha... Lần này người có duyên vào tiên đảo thật đúng là không đơn giản, không ngờ nhanh như vậy liền nhìn ra chi tiết của bản tiên thụ.

Trên cây Nhân Sâm tiên quả truyền tới một tiếng cười già nua.

- Xin tiên bối chỉ điểm.

Dương Phàm hơi thi lễ. không chút kinh sợ nói.

- Người đoán không sai. Năm tháng lão hủ tồn tại không thể suy tính. Bản thể pháp lực có thể so với Chân Tiên, chỉ là không có thần thông của tiên nhân. Tuy nhiên. đối phó với những mao đầu tiêu tử chưa tới Độ Kiếp Kỳ các ngươi cũng là dư dả.

Thanh âm già nua lộ vẻ tự đắc nói, chợt lại lãnh đạm:

- Những Nhân Sâm tiên quả này đều từ bản thể của lão hủ sinh ra, có thể nói là xương thịt của ta dựa vào đầu mà cho các ngươi?

Trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh lùng, còn có một tia đùa cợt không thể nhận rõ.

Tu sĩ khác đều cảm như hến, không dám lên tiếng.

Đối với nhân vật pháp lực có thể sánh bằng Chân Tiên, bọn họ không có sức phản kháng.

- Lão tiên bối. Trên người ngài có nhiều trái cây như vậy, không thể cho chúng ta một hai quả sao?

Tiểu Vi vẻ mặt đáng thương, chớp chớp mắt, cười hì hì nói:

- Ta có thể đâm lung cho lão nhân gia ngài. Trước kia lúc đâm lung cho gia gia, người sẽ thưởng cho ta rất nhiều bảo bối.

- Cô nương ngoan, lão hủ thích!

Trên cây Nhân Sâm tiên quả kia đột nhiên bay vọt ra một quả Nhân Sâm, rơi xuống trên tay Tiêu Vi.

- Cảm ơn Tiên thụ tiền bối.

Khuôn mặt Tiểu Vi ứng đó, liên tục nói cảm ơn. vui mừng nhảy nhót.

Mấy người còn lại nhìn thấy Tiểu Vi có được tiên quả, trong mắt mơ hồ hiện lên sát khí cùng tham lam.

Trong đó có một thanh niên tử sam chậm rãi tới gần.

Dương Phàm nhắc nhở:

- Quá này sau khi rời cây, tốt nhất là lập tức dùng hoặc là dùng bí thuật bảo tồn cho tốt, nếu không linh khí trong đó sẽ dần dần mất đi.

- Thật sao? Vậy ta lập tức ăn.

Tiểu Vi cầm lấy tiên quả, Bắt đầu ăn.

- Giao Nhân Sâm tiên quả ra đây!

Thanh niên tử sam trong tay cầm một thanh thước sắt vung lên tới hai người. Một cỗ cương phong màu sắt mang theo một vùng không gian sóng gợn thổi quét tới.

Dương Phàm cười lạnh không nói. Cương phong màu sắt đáng sợ kia chưa tới gần người đã héo rũ tiêu tan một cách khó hiểu.

Nhân cơ hội này, Tiểu Vi đã ăn hết Nhân Sâm tiên quả, được lực vô hình lan tràn trong cơ thể. nhanh chóng cải thiện thể chất của nàng.

Chỉ trong giây lát, trên khuôn mặt Tiểu Vi tỏa sáng ánh đỏ, dung nhan càng thêm diễm lệ, trên người càng phát ra một loại khí chất tiên linh mơ hồ.

Thấy tình hình đó. tu sĩ phụ cận không khỏi lộ ra vẻ háms mộ đồ kị.

- Cũng tặng người một quà.

Nhân Sâm tiên quả nhoáng một cái, lại một quả Nhân Sâm rơi xuống trong tay Dương Phàm.

- Đa tạ lão tiền bối.

Dương Phàm tiếp nhận tiên quả, cũng lập tức ăn vào. Tu sĩ khác thấy tu vi hắn sâu không thể lường, không dám ra tay.

Tuy nhiên, sau khi Dương Phàm ăn tiên quả, cũng rất có ý giữ hột để lại.

- Lão tiền bối. van cầu ngài, cùng ban thưởng cho chúng ta một quả.

Mấy người còn lại cũng vội vàng lấy lòng Nhân Sâm tiên thụ.

- Tiên thụ tiền bối. Lão nhân gia ngài thọ Nam Sơn, phúc như Đông Hải. Ngài chính là tiên nhân thượng giới nhân thiện nhất...

Trong đó một người lên tiếng vuốt miệng ngựa.

- Hừ. một đám dối trá giả dối. Muốn có Nhân Sâm tiên quả của ta, không có cửa đâu!

Cây Nhân Sâm tiên quả hừ lạnh nói.

Mọi người quần quít hồi lâu cũng không được đến một quả Nhân Sâm.

Đến cuối cùng, tiên thụ kia đột nhiên nói:

- Vân Tiên Đảo có ba cây tiên quả, Nhân Sâm Quả chỉ là một trong đó. Còn có Bích Ngọc Thiên Hồn Quả cùng Bàn Đào Tiên Quả. Các ngươi có thể đi nơi đó thử vận khí.

Nghe nói lời ấy, năm người kia vội vàng rời đi. chỉ để lại hai người Dương Phàm.

- Hai người các ngươi nếu đã chiếm được tiên quả. vì sao còn không rời đi?

Cây Nhân Sâm tiên quả khó hiểu hỏi.

Dương Phàm nói:

- Văn bối có việc thỉnh giáo.

-Nói.

- Xin hỏi tiên thụ như ngài phải bao nhiêu năm mới có thể trưởng thành, lại cần bao nhiêu năm mới có thể kết quả?

- Nếu là tại không gian thượng giới ít nhất phải trăm vạn năm mới có thể hình thành tiên thụ. Rồi sau đó ba ngàn năm khai hoa ba ngàn năm kết quả. rồi thêm ba ngàn năm mới chín.

- Vậy nếu là tại hạ giới?

Dương Phàm vội vàng dò hỏi.

- Hừ hừ. Nếu là tại tiên đảo này. cần thời gian gấp đôi, cùng chính là hai trăm vạn năm mới sinh trưởng ra tiên thụ. Về phần nở hoa. kết quả cũng là độc nhất vô nhị.

Giọng điệu Nhân Sâm tiên thụ khẽ chuyển:

- Ta thấy ngươi để lại hột. là muốn bồi dưỡng ra một gốc tiên thụ sao? Lão hủ vẫn khuyên ngươi từ bỏ. ở ngoài Văn Tiên Đảo, ít nhất cần một ngàn vạn năm mới có thể dưỡng ra tiên thụ, còn cần vô số Tiên Lộ Quỳnh Tương nuôi dưỡng...

- Một ngàn vạn năm!

Dương Phàm hít một ngụm khí lạnh, giờ phút này thời gian gia tốc sinh trưởng của Tiên Hồng Không Gian là 500 lần.

Cho dù như thế, cũng phải hai vạn năm mới có thể thành công.

Nhưng nếu có thể tấn chức hai cảnh giới lớn. thời gian gia tốc tăng lên tới hai ngàn lần. lại thêm phương pháp thúc đẩy sinh trưởng, cũng có thể trong mấy trăm năm dưỡng ra tiên thụ.

- Xin hỏi tiên bối, có thể tặng thêm cho Dương mỗ một ít tiên quả?

Dương Phàm cả gan nói.

- Nhân loại lòng tham không đáy. Ngươi đã có được một quả. còn mơ tưởng chiếm được càng nhiều tiên quả.

Trong thanh âm Nhân Sâm tiên thụ lộ ra vài phản chấn ghét.

Dương Phàm cười nói:

- Dương mỗ muốn vì phụ thân và thân đệ đệ cầu thêm hai quả.

- Tuyệt đối không thể.

Nhân Sâm tiên quả nói như đinh đóng cột.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười:

- Bất kể là phạm quá hay tiên quá chung quy có thời khắc thành thực cường thịnh. Nếu qua giai đoạn này tiên quả cũng sẽ rơi xuống hư thối. Đây là phỉ phạm của trời tới mức nào chứ! Hơn nữa, hai quả tiên quả vừa rồi tiên bối đưa cho đều là chín tới cực điểm, cho dù không cho chúng ta cũng sẽ hư thối. Ta thấy tiên thụ này còn có mấy quả sắp hoàn toàn chín nẫu rồi.

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

Sau khi ăn tiên quả, thể chất hần cũng biến đổi lớn, chỉ khoảng giây lát từ một lão già chuyển thành một trung niên.

- Là người... Dương đại thúc.

Tiểu Vi kinh hô thất sắc, bộ dạng khó có thể tin.

- Ha ha. Tu sĩ nhân loại, người đích thật là một người đặc biệt nhất trong những người lão hủ chúng kiến mấy trăm vạn năm gần đây. Nếu không đoán sai, người hần là Tông sư đến từ đất liền, tự sáng tác thời diễn cảnh giới mới - Dương Phàm!

Nhân Sâm tiên thụ này không ngờ nói ra được lai lịch Dương Phàm.

Dương Phàm chấn động:

- Làm sao người biết?

- Hai trăm năm trước có một người tên Thiên Thu Vô Ngân tới nơi đây, không ngờ có thể cùng ta bàn luận đại đạo. lão hủ được lợi không nhỏ. cho hần ba quả tiên quả.

Nhân Sâm tiên thụ vui mừng hớn hớ nói.

Thiên Thu Vô Ngân?

Dương Phàm chấn động tâm thần, kỳ tài vang dội cổ kim như Thiên Thu Vô Ngân này, nếu được ba quả tiên quả. tu vi sẽ tăng lên tới trình độ đáng sợ nào?

- Xem ra người hần là nhân vật cùng cấp bậc với hần, như vậy mời luận đạo với lão phu trăm năm. Nếu có thể cho ta có được lợi ích. đưa tặng người thêm mấy tiên quả. cùng có làm sao?

Nhân Sâm tiên thụ nói.

- Luận đạo?

Trong mắt Dương Phàm tinh quang chợt lóe. gật đầu nói:

- Được, vậy Dương mỗ liền cùng người luận đạo. thăm dò sinh mệnh đại đạo.

- Sinh mệnh đại đạo?

Trong thanh âm Nhân Sâm tiên thụ lộ ra một tia ngạc nhiên vui mừng, lại có chứa một phần khinh thường.

Là tiên thụ sinh sống vô số năm, hiểu biết về sinh mệnh có người nào có thể so sánh.

Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân về mặt này cũng xa xa không bằng.

- Tiểu Vi cô nương, chúng ta cáo biệt tại đây. Dương Phàm ở nơi này cùng hần luận đạo trăm năm.

Sau khi Dương Phàm nói xong, lập tức khoanh chân ngồi.

Tiểu Vi gật gù đầu. đi thăm dò khu vực khác của Vân Tiên Đảo.

Kỳ quái là khi Dương Phàm khoanh chân mà ngồi, Bắt đầu không nói lời nào. chỉ cố gắng dùng hết toàn lực hấp thu lực lượng tiên quả.

Trên tiên thụ kia ánh huỳnh quang xanh biếc chấn động, hạ xuống một lão tiên ông tỏa ánh hào quang tinh khiết.

Nửa năm sau, Dương Phàm chuyển hóa thành một thiếu niên.

Lão tiên ông chỉ cười nhìn hần.

Nhưng sau đó. theo Dương Phàm vận chuyển công pháp khẩu quyết, ý cảnh văn Hoa tán ra, lại dần dần trưởng thành trở thành một thanh niên kiên nghị, rồi sau đó là trung niên trầm ổn. cuối cùng lại chuyển thành lão già trải qua năm tháng tang thương...

Lúc này, lão tiên ông kia rốt cục động dung.

917. Chương 869: Đại Luân Hồi.

- Lão tiên ông. Ngài tuy là sinh mệnh trải qua tu luyện hàng tỉ năm, chẳng qua là pháp lực thâm hậu, không thể trở thành một sinh mệnh chân chính nắm giữ mình.

Nghe vậy lão tiên ông hào quang sáng rọi chấn động tâm thần, rồi sau đó lại không cho là đúng nói:

- Lời nói này, Thiên Thu tông sư cũng nói qua, cũng vì lão hủ thiết tưởng phương pháp “Hóa Linh” dùng một nửa tâm hồn lực dựng dựng ra một quả Nhân Sâm Quả đặc thù, dùng hình thái phần thân đi lại thể gian. Đến lúc đó. ta cũng có thể tự thân đi lại thể gian.

- Không hổ là Thiên Thu Vô Ngân, có thể nghĩ ra biện pháp này.

Dương Phàm tán thưởng nói, đột nhiên lại chuyêti giọng:

- Tuy nhiên phán thân chung quy không thể thoát được hạn chế của bản thể. nhiều nhất chỉ có thể đi lại trong một phạm vi nhất định. Huống chi, sau khi Nhân Sâm Quả hình thành, đã là một cá thể có sinh mệnh. Chỉ có thể cho bản thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích mới là chân chính nắm giữ tự do.

- Xin hỏi Dương đạo hữu, có cao kiến gì?

- Biện pháp của Dương mỗ là, khiến lão tiên ông bỏ bản thể tiên mộc này, đem tinh hoa một đời cùng Nguyên Hồn gtri trong một quả Nhân Sâm Quả, cũng dùng nó đạt được “Tân sinh”, dùng thân thể tự do dạo chơi bốn bề. là loại tiêu sái thích ý cỡ nào.

Dương Phàm không nhanh không chậm nói.

- Bỏ qua bản thể tiên mộc?

Nhân Sâm tiên thụ hoảng hốt. liên tục lắc đầu.

Bất kể như thế nào. tiên thụ mới là bản thể của hần, có cảm tình cực kỳ thâm sâu.

Cũng giống như một nhân loại, khiến hần bỏ đi bản thân, trở thành một súc sinh, hơn phần nửa sẽ không làm được.

- Huống chi. phương pháp này chỉ là lý luận của Dương đạo hữu. Một khi thất bại. ta sẽ hoàn toàn tiêu vong trong thiên địa này.

Lão tiên ông nin giọng nói. có chút sợ hãi.

Dương Phàm mỉm cười mà không phán bác. rồi sau đó cùng hần tham thảo sinh mệnh đại đạo.

Là tiên thụ sống vô số năm, lão tiên ông hiểu biết đối với sinh mệnh cũng cực kỳ khắc sâu. khiến Dương Phàm có lợi rất lớn.

- Có một điểm. Dương đạo hữu nói cũng không chuẩn. Nhân Sâm Quả kết từ bản thể ta hoàn toàn không có hư thối phi phạm. Khi quả rơi xuống, hư thối vào đất. có thể chuyển hóa thành chất dinh dưỡng cực phẩm, để nuôi dưỡng bản thể...

Lão tiên ông lại cười nói.

- về điểm này, Dương mỗ tự nhiên biết. Đây kỳ thật cũng là một loại kéo dài của sinh mệnh luân hồi. Dương mỗ gọi nó là Tiêu Luân Hồi.

Dương Phàm tất nhiên là lẽ đúng không nhường ai.

Hần thôi diễn sinh mệnh đại đạo sắp sửa từ từ chuyển sang sinh, bất kỳ giai đoạn sinh mệnh nào hần đều có hiểu biết gần như là bản chất.

- Tiêu Luân Hồi? Nói như vậy, Dương tông sư còn có lý giải về Đại Luân Hồi?

Lão tiên ông cả kinh nói.

- Tiêu Luân Hồi, chỉ là cực hạn kéo dài sinh mệnh về bản thể. Như thực vật đông đi xuân đến bình thường lặp lại luân hồi. loại luân hồi này bình thường sẽ không sinh ra ảnh hưởng đối với nhân quả trong thiên địa.

Dương Phàm chậm rãi nói. nội dung càng Ngày càng thâm ào.

- Mà Đại Luân Hồi gần như bao dung thiên địa vạn vật. Lý giải về nghĩa hẹp. khi sinh mệnh tự nhiên chết đi. tiến vào thiên địa luân hồi gặt bó hết thấy trí nhớ, nhưng lại được đến tân sinh. Mà lý giải về nghĩa

rộng, bao gồm thiên địa nhân quả luân hồi. Tỷ như lão tiên ông, có thể tặng tiên quả cho người, ngài hơn phần nửa lựa chọn người phẩm tính thiện lương. Nếu người này Ngày sau tạo phúc sinh linh, từ một trình độ nhân quả luân hồi nhất định, khiến lão tiên ông tích lũy càng nhiều phúc vận. Nhưng nếu ngài tặng tiên quả cho người ác. Ngày sau làm hại thế gian, lão tiên ông sẽ lấy dính nghiệp lực. Đại Luân Hồi liên lụy thế gian vạn vật, cũng bao hàm luân hồi của bản thân sinh mệnh, không ai có thể tránh được.

Lý luận Dương Phàm nói ra đi sâu từng chút một. khiến lão tiên ông liên tục gật đầu.

Lão cho dù tặng tiên quả cũng phải nhìn phẩm tính, để tránh cho mình Ngày sau dính nghiệp lực.

- Như vậy xin hỏi Dương tông sư, ngài hiện tại đối mặt chính là...?

Lão tiên ông khách khí rất nhiều.

- Ta hiện tại ở giai đoạn Tiểu Luân Hồi, cũng như cây cối, xuân hạ thu đông. Giờ phút này tuổi già vô lực. tương đương cây cối khi trời Đông giá rét. Mà khi hết năm, đông đi xuân lại. mới đâm thành chính quả.

Dương Phàm nói tới đây. trong mắt lóe ra vẻ kỳ dị.

Lão tiên ông than thở không thôi:

- Khó có thể tin, công pháp của Dương đạo hữu đem ý cảnh sinh mệnh luân hồi áp súc đánh dấu ở trên người mình. Thậm chí ở giai đoạn này. người gần như có thể xưng là Trường Sinh Bất Tử.

- Ha ha. nếu là như vậy. không ngừng đông đi xuân đến. tu vi của ta mặc dù có thể thông thả gia tăng, nhưng cảnh giới lại vĩnh viễn dừng ở một trình tự.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Cho nên... Ta phải vượt qua Tiểu Luân Hồi, tiến vào Đại Luân Hồi huyền diệu vô cùng.

- Vậy cái gì vượt qua Tiểu Luân Hồi?

Lão tiên ông run lên.

- Phải tử vong! Cũng giống như tiên quả trên bản thể lão tiên ông. mà ta thì là bản thể tiến vào tử vong.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vài phần hưng phấn.

Giờ phút này, đối mặt với tử vong sau Chứng Quả Kỳ, hẳn ngược lại có vài phần chờ mong cùng hưng phấn.

Đó là Bởi vì, thôi diễn sau Chứng Quả Kỳ hẳn đã có một chút hình dáng ban đầu.

Mà lão tiên ông kia nghe xong, hít sâu một ngụm khí lạnh.

Thoát ly Tiểu Luân Hồi, tiến vào Đại Luân Hồi. Đây đúng là phương pháp tấn sinh mà Dương Phàm đề cập với lão, nhưng lão căn bản không dám làm.

Trên thực tế. phương pháp tấn sinh của Dương Phàm so với lão đáng sợ ngàn vạn lần.

Nhưng là... Hẳn dám làm!

Chính theo như lời Dương Phàm, nếu giống như xuân hạ thu đông, mặc dù có thể Trường Sinh Bất Tử, nhưng sẽ vĩnh viễn dừng lại ở trình tự này.

Làm như vậy cũng tương đương với Chứng Quả Kỳ chính là cảnh giới Tiên Hồng cuối cùng.

Mà Dương Phàm làm sao chỉ giới hạn ở đó?

Muốn thôi diễn, thì phải tới tận cùng, trở thành chí cường thất giới!

Độ cao của hẳn không cho phép tới đó là ngừng như vậy!

Lão tiên ông bội phục vạn phần:

- Phương pháp tấn sinh của Dương tông sư sau Chứng Quả Kỳ một khi thành công, sẽ thoát khỏi công cùm xiềng xích hiện tại, linh ngộ sinh tử luân hồi; tiến vào một trình tự hoàn toàn mới. Từ đó về sau có thể thọ cùng thiên địa. gần như có thể tính là Vĩnh hằng bất diệt chân chính.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi thẩn thẩn. Không hổ là nhân vật pháp lực sánh ngang Chân Tiên, có thể đoán ra sau Chứng Quả Kỳ có thể linh ngộ sinh tử luân hồi.

Sau đó, Dương Phàm bắt đầu cùng lão tiên ông luận đạo vong ngã.

Nháy mắt, thời gian trăm năm trôi qua.

Trong lúc này, Dương Phàm trừ luận đạo. rất nhiều thời gian cũng dùng để tu luyện.

Lão tiên ông rất rộng rãi lại tặng cho hắn bốn năm quả tiên quả.

Dương Phàm tổng cộng chỉ ăn một quả. không động đến số tiên quả này. hơn phân nửa thời gian dùng để tìm hiểu và thôi diễn.

Trước khi đi, lão tiên ông than thở:

- Phương pháp tân sinh cùng khẩu quyết Dương đạo hữu cung cấp, Ngày sau lão hủ sẽ suy tính thử một lần.

Dương Phàm gật đầu:

- Hết thấy điều quy định bởi bản thân tiên bối. Vượt khỏi Tiểu Luân Hồi mới là tân sinh cùng tự do chân chính.

Rồi sau đó, hắn một thân một mình thăm dò tiên đảo.

Trăm năm nay. tu vi hắn tất nhiên là đột nhiên tăng mạnh, cách vãn Hoa đại viên mãn cũng không còn xa. về phần đám người Tiểu Vi, nghe lão tiên ông nói sau ba Ngày tiến vào tiên đảo đã bị truyền tống đi.

Người bình thường chỉ có thể ở lại Vân Tiên Đảo ba Ngày.

Nhưng Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngán đều là trường hợp đặc biệt, nghe nói là có đại năng trên đảo chiếu cố.

Đi trên tiên đảo nửa ngày, trên đường gặp được không ít cảnh quan là người ta kinh diễm.

Lúc hoàng hôn, Dương Phàm rốt cục thấy được cây Bàn Đào tiên quả một trong ba tiên thụ trên Vân Tiên Đảo.

về mặt công hiệu, Bàn Đào cùng Nhân Sâm như nhau, hiệu quả tăng trưởng pháp lực khá thấp nhưng hiệu quả gia tăng thọ nguyên rất tốt.

Dương Phàm giống như cũ đối với Bàn Đào tiên thụ xin tiên quả, một giọng nữ lạnh băng truyền đến:

- Hừ, đừng tưởng lẳng từ Nhân Sâm Quả lão tiên được đến chỗ tốt. liền cho lẳng có thể chiếm được tiên nghi ở chỗ ta.

Nguyên lai, cùng sống trên Vân Tiên Đảo. Bàn Đào tiên tử cùng Nhân Sâm Quả lão tiên

Dương Phàm cùng tự biết việc này. nhưng là hắn có chút không bó được kỳ hiệu gia tăng thọ nguyên của Bàn Đào quả.

Tiên quả này, ăn một quả từ đó ở nhân giới gần như là thọ tựa Nam Sơn, cùng Trường Sinh Bất Tử cùng không kém nhiều.

Nhưng là Bàn Đào tiên thụ này cùng Nhân Sâm Quả tiên thụ có quan hệ ác liệt, tự nhiên sẽ không cho hắn tiên quả.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, nói:

- Vậy Dương mỗ cũng chỉ đành phải đắc tội.

Dứt lời, hắn trước tiên kéo giãn khoảng cách với Bàn Đào tiên thụ, sau đó ngồi xuống mặt đất.

Rồi sau đó. vãn Hoa lực dọc theo mảnh đất này lan tràn ra.

Dương Phàm lựa chọn địa phương cực kỳ xảo diệu, vừa khéo ở ngoài rễ cây Bàn Đào tiên thụ. thoát khỏi phạm vi công kích.

Sau khi vắn Hoa lực tràn ra, rễ cây trong đất ở phụ cận không ngờ có xu thế thông thả héo rũ.

- Tu sĩ nhân loại, người muốn làm gì?

Thanh âm Bàn Đào tiên tử kia tràn ngập tức giận vô cùng.

- Tuy rằng các hạ là tiên thụ, nhưng Dương mỗ chỉ cần ở nơi này tu luyện ngàn năm, có thể cho người héo rũ.

Dương Phàm cười nói.

Trong lòng hắn cũng thăm kinh hãi phẩm chất tiên thụ. Lấy tu vi cảnh giới tăng mạnh của hắn giờ phút này mới có thể trong vòng mười hơi thở khiến tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ biến thành tu sĩ bậc thấp.

Nhưng là muốn đối phó với tiên thụ này lại ít nhất cần thời gian ngàn năm.

Bất kể Bàn Đào tiên thụ rít gào kinh hô như thế nào, Dương Phàm đều không quan tâm, yên lặng không ngừng vận Chuyển vắn Hoa lực.

vắn Hoa lực muốn suy yếu bản thể Bàn Đào tiên thụ, khó khăn rất lớn rất lớn.

Nhưng là vắn Hoa lực của Dương Phàm không chỉ tác dụng vào rễ mà còn tác dụng đất đai bốn phía.

Khi đất đai bốn phía khô kiệt, không có bất kỳ chất dinh dưỡng nào. Bàn Đào tiên thụ phải dựa vào đại địa, bản thân sẽ từ từ héo rũ.

Như thế liên tục trôi qua ba ngày, sinh mệnh lực của Bàn Đào tiên thụ đã bị suy yếu một trình độ nhất định.

Nếu tiếp tục xu thế này, lại qua mấy trăm năm Bàn Đào tiên thụ sẽ héo rũ, thậm chí là chết đi.

- Nhân loại, dừng tay! Ta cho người Bàn Đào là được!

Bàn Đào tiên tử rốt cục chịu thua, bắn ra một quả Bàn Đào chín nẫu.

Dương Phàm không chút nghĩ ngợi, ăn xong đem hạt gieo trong Tiên Hồng Không Gian, rồi sau đó lại cười nói:

- Người còn có không ít quả chín, cùng đưa cho Dương mỗ đi thôi.

- Người... Người lại lòng tham không đáy!

Thanh âm Bàn Đào tiên tử khẽ run rẩy.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn làm ra thỏa hiệp, lại giao ra chín quả Bàn Đào.

Dương Phàm cất kỹ tiên quả, sau đó lại tìm tới cây Bích Ngọc Thiên Hồn Quả.

Bích Ngọc Thiên Hồn Quả chính là tiên quả càng thêm đặc thù. chỉ dùng cho linh hồn. có tác dụng tăng sự hiểu biết đối với thiên địa, cùng với chữa trị linh hồn.

Nghe nói quả này là một tài liệu tất yếu luyện chế Độ Kiếp Đan, ăn một viên có thể gia tăng sức chống cự đối với Tâm Ma Kiếp.

Vút vút vút!

Dương Phàm vừa tới, còn không lên tiếng, mười quả như Bích lam u linh liền bắn tới.

- Đa tạ.

Dương Phàm đón lấy Bích Ngọc Thiên Hồn Quả, vội vàng nói tạ ơn. Không nghĩ tiên thụ này lại phối hợp như thế.

Đương nhiên, hắn chỉ ăn một viên, gieo hạt trong Tiên Hồng Không Gian, lại cất kỹ chín quả.

Cùng lúc đó. ở một góc khác Vân Tiên Đảo.

Một tu sĩ nho bào cùng một nữ nhân áo vàng đứng trong mây mù nhìn về phía Dương Phàm.

- Đây còn là lần đầu tiên nhìn thấy tu sĩ bên ngoài tới có thể uy hiếp tiên thụ giao ra tiên quả. Không hồ là nhân vật Thiên Thu Vô Ngân tôn sùng...

Nữ nhân áo vàng cười nói.

918. Chương 870: Độ Kiếp Đan.

Nhân Sâm tiên quả có thể tăng trưởng tu vi cùng thọ nguyên, thúc đẩy sự lột xác của phàm thai nhục thân, có thể kháng bách bệnh, diệu dụng vô cùng.

Bàn Đào tiên quả có thể gia tăng thọ nguyên thật lớn. gần như tiếp cận Trường Sinh Bất Tử, xúc tiến pháp lực tinh tiến.

Bích Ngọc Thiên Hồn Quả tăng cường lực lượng linh hồn, tẩy rửa tâm hồn, tăng cường linh ngộ thiên địa. về một trình độ nhất định có thể gia tăng sức chống cự Tâm Ma Kiếp.

Ba loại tiên quả này người thường có thể ăn một quả đều là cơ duyên lớn lao. mà Dương Phàm lại là mỗi loại ăn một quả, tu vi cùng cảnh giới đều đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng lực lượng của tiên quả ẩn giấu trong cơ thể sau đó sẽ tiêu hóa từng chút một.

Giờ phút này cho dù Dương Phàm không cố ý tu luyện cũng có thể trong mấy trăm năm sau này thuận lợi bước vào đại viên mãn, trong ngàn năm tấn chức trình tự cao hơn.

Đồng thời Dương Phàm đem ba loại “hột” tiên quả gieo trồng trong Tiên Hồng Không Gian, cũng hơi vận chuyển thuật thúc giục sinh trưởng.

- Một trái cây chín sau khi hư thối tử vong, rơi xuống, hột sau đó vào đất lại có thể trưởng thành đại thụ chọc trời, mượn vào đó mà đạt được tân sinh...

Dương Phàm thì thảo luận lắm.

Loại phương pháp tân sinh này cùng loại với cảnh giới sau Chứng Quả Kỳ của hắn, có trợ giúp tìm hiểu sinh tử luân hồi.

Trong đầu hắn đột nhiên lại hiện lên lời nói lão đạo sĩ thần bí nhếch nhác:

- Ta có một nhân, gieo một hạt giống; Nhờ vào đó kết ra một quả. Nhân quả?

Dương Phàm nhướng mày.

Đạo Đại Luân Hồi cùng với nhân quả có chung nhịp thở, bao quát thiên địa vạn vật.

Mấy cảnh giới lớn đầu tiên của Tiên Hồng Quyết hắn là đạo sĩ thần bí này sáng tạo ra, về phần hắn muốn hiểu loại nhân quả nào. Không phải Dương Phàm có thể đánh giá.

Đang lúc hắn suy tư, muốn như thế nào rồi đi Vân Tiên Đảo.

Bá!

Một cô gái xinh đẹp trang phục nha hoàn hiện thân trước mặt.

Thuần di!

Dương Phàm đánh giá sơ qua nàng này không ngờ là tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ.

- Dương đạo hữu, Đại trưởng lão Vân Tiên Đảo mời ngài đi qua một chuyến.

Nữ nhân xinh đẹp cúi người nói, bộ dạng cung kính.

- Đại trưởng lão Vân Tiên Đào?

Dương Phàm thất kinh trong lòng. Trên tiên đảo này không ngờ còn có trưởng lão cai quản sao?

Hắn gật gật đầu, theo nàng đi trên một đường mòn, phá vỡ mấy áo trận, trước mặt rộng mở trong sáng, xuất hiện một thung lũng chim hót hương hoa.

Trong thung lũng có trấn nhỏ cùng vài chục thôn xóm, không ít người tu tiên qua lại trong này.

Ngoài ra, ở nơi cao trong thung lũng này có bốn động phủ phong cách khác nhau sừng sững.

Động phủ phía tây như ngôi nhà nhỏ bích ngọc, đều từ phi thúy bích ngọc gọt giũa mà thành, đẹp dễ tinh xảo mà không cổ xưa.

Dương Phàm đoán rằng đây là động phủ của nữ nhân.

Động phủ phía đông là phủ đệ tạo thành toàn bằng trúc, giản dị tươi mát, về mặt bố cục lộ ra trí tuệ.

Động phủ phía bắc giống như một tửu lâu, cheo leo giữa sườn núi, mơ hồ lộ ra một mùi rượu.

Động phủ phía nam gần với lối vào là một tòa cung điện huy hoàng tráng lệ. xa hoa ép người.

Người tu tiên trong thung lũng đều cực kỳ ôn hòa nhưng tu vi lại cực cao, đại đa số đều là tu sĩ cao nhất cấp bậc Thông Thiên tam giai.

Nghĩ tới hoàn cảnh Tiên linh khí trên Vân Tiên Đảo. những người tu tiên này tu vi không có khả năng thấp.

Nữ tu xinh đẹp dẫn Dương Phàm tới động phủ phía đông.

Động phủ này là từ trúc tạo thành, giản dị lịch sự tao nhã. nhìn không bắt mắt. hết sức khiêm tốn. Nhưng tập trung nhìn vào. Dương Phàm cảm thấy được bố cục phủ đệ này cực kỳ tinh diệu trí tuệ.

Trên cửa trúc phủ đệ có hai chữ: Tư Đồ.

Thấy ánh mắt Dương Phàm, nha hoàn giải thích:

- Đây là phủ đệ của Tư Đồ Đại trưởng lão, Ngay cả Hoàng trưởng lão, Bàng trưởng lão đều ở trong.

Đi dọc theo đường mòn nhỏ một lát, tiến vào một phòng khách bằng gỗ.

Trong phòng có ba người ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Người ở giữa là một vị thư sinh tao nhã tay cầm quạt lông, nhìn qua tuổi không lớn. Trong đôi mắt bình thường lại ẩn chứa tang thương cùng trí tuệ, nhìn qua càng giống một lão nha bác học tinh thâm.

Chỉ cái nhìn đầu tiên, tâm hồn Dương Phàm đã bị chấn động rất lớn.

Trong cuộc đời. trừ Thiên Thu Vô Ngân, Dương Phàm không nhớ tới người nào có thể so sánh với người trước mắt về mặt khí vận.

Ở hai bên trái phải thư sinh văn nhã phần biệt là một nữ nhân áo vàng mặt đeo lụa trắng, một lão già mặc cổ bào hai mắt như điện.

Khi Dương Phàm nhìn đến nữ nhân áo vàng, mặt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Hoàng trưởng lão...

Nàng này chính là Hoàng trưởng lão thần bí một chiêu không chế hắc lúc trước ở Đại Tồn.

Nữ nhân áo vàng cười nói:

- Dương đạo hữu, ta giới thiệu với ngươi một chút. Vị này chính là Tư Đồ Đại trưởng lão. cũng là đạo lữ của ta.

- Ra mắt Tư Đồ trưởng lão.

Dương Phàm thi lễ gặp mặt với thư sinh văn nhã kia.

- Vị này chính là Bàng trưởng lão.

Nữ nhân áo vàng lại đưa tay chỉ hướng lão già cổ bào.

- Ha ha. Sớm từ trong miệng Thiên Thu Vô Ngân cùng Hoàng trưởng lão biết tên Dương đạo hữu. hôm nay gặp mặt quả không tâm thường.

Bàng trưởng lão cười từ từ nhìn Dương Phàm.

Không biết vì sao. lúc bị Bàng trưởng lão này nhìn chăm chú, trong lòng Dương Phàm phát lạnh không hiểu.

Ba người trước mắt đều là trưởng lão của Vân Tiên Đảo, tu vi sâu không lường được.

Hoàng trưởng lão kia không cần phải nói. sớm kiến thức qua. Tu vi ít nhất là Độ Kiếp hậu kỳ trở lên. cách Đại Thừa Kỳ bán tiên thậm chí là cảnh giới Chân Tiên cũng chỉ một bước.

Sau khi Dương Phàm an vị. hỏi ba vị trưởng lão hướng đi có liên quan Thiên Thu Vô Ngân

- Không khéo, hắn ở Vân Tiên Đảo tu luyện hơn một trăm năm liền chủ động rời đi.

Tư Đồ trưởng lão lại cười nói.

Hoàng trưởng lão thở dài nói:

- Đúng vậy. Người tu tiên bình thường đều ước gì ở lại trên tiên đảo. dù sao điều kiện linh khí nơi này gần như tiếp cận Tiên linh khí thượng giới, tốc độ tu luyện so với ngoại giới ít nhất gấp mười.

- Tuy nhiên nghe nói thiên kiếp của Thiên Thu Vô Ngân là gấp ba thiên kiếp bình thường. Hắn cũng không muốn mang phiền toái cho Vân Tiên Đảo. đã sớm rời đi.

Bàng trưởng lão nói.

- Thi ra là thế.

Dương Phàm có thể hiểu được vì sao thiên kiếp của Thiên Thu Vô Ngân lại gấp ba bình thường.

Bởi vì ba hóa thân của hắn chẳng phần biệt chủ thứ, gần như có thể coi thành ba bản tôn.

Cho dù là thiên kiếp bình thường, xác suất thành công vượt qua đều rất thấp, huống chỉ là gấp ba?

- Lần này chúng ta tìm Dương đạo hữu tới là có việc thương lượng.

Tư Đồ trưởng lão trầm ngâm nói.

Dương Phàm hỏi xong mới biết nguyên lai Hoàng trưởng lão này phải độ lần thiên kiếp thứ ba. muốn mượn Tụ Lôi Đình của mình để dùng một chút.

Nữ nhân áo vàng cười nói:

- Độ thiên kiếp lần thứ ba Tụ Lôi Đình nhiều nhất chỉ có thể gia tăng một phần xác suất, mà tiêu nữ cần luyện chế một loại Thánh dược tên Độ Kiếp Đan. cần một số tài liệu quý hiếm một giới, trong đó cần đến Thiên Nhất Hồn Thủy cùng Bích Ngọc Thiên Hồn Quả. Mà vừa hay hai loại tài liệu này Dương đạo hữu đều có, chúng ta nguyện ý dùng tài liệu và Pháp bảo cùng giá trị giao dịch.

- Xin hỏi Hoàng trưởng lão cần bao nhiêu?

Dương Phàm bất động thanh sắc hỏi.

- Thiên Nhất Hồn Thủy, trên đảo nguyên bản có một chút, đáng tiếc khi vài vị trưởng lão độ kiếp đã tiêu hao hơn phân nửa. Luyện chế Độ Kiếp Đan, tiêu nữ cũng chỉ nắm chắc năm sáu thành, nếu Dương đạo hữu có thể giao dịch một bình nhỏ, chắc là đủ rồi. về phần Bích Ngọc Thiên Hồn Quả. trên đảo cũng có.

Nữ nhân áo vàng trầm ngâm nói.

- Một bình nhỏ?

Dương Phàm làm bộ trầm ngâm một lát, liền cắn răng một cái. lấy ra một lọ đưa cho nữ nhân áo vàng:

- Hoàng tiên bối đối với Dương mỗ có ân huệ, một bình Thiên Nhất Hồn Thủy này tặng cho người có làm sao?

Đám người Tư Đồ trưởng lão nghe vậy cũng nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác.

Nữ nhân áo vàng lấy ra một ít tài liệu trân quý, lại bị Dương Phàm từ chối.

Cuối cùng Tư Đồ trưởng lão kia cười nói:

- Ta có một cái Tư Đồ Lệnh, liền tặng cho ngươi.

- Tư Đồ Lệnh?

Dương Phàm tiếp nhận một cái lệnh bài bằng trúc, có chút nghi hoặc.

Trong mắt Bàng trưởng lão lóe tinh quang, nói:

- Có lệnh bài này trong tay, đại năng chân chính trong một giới này đều sẽ nể mặt Tư Đồ trưởng lão một phần.

Tư Đồ trưởng lão cười nói:

- Thời gian ta tồn tại vô cùng xa xưa, ngay cả Thiên Lan Tán tiên, Cửu u Ma Quân thời kỳ thượng cổ đều có quen biết. Mà này đại năng Ngoại Hải vực như Cửu Thiên Long Hoàng, Đạo Hư Thiên Tổ, Vô u Ma Hoàng cũng đều có chút giao tình...

Dương Phàm nghe vậy trong lòng khiếp sợ. Tư Đồ trưởng lão này dĩ nhiên là cao nhân lánh đời sống từ thời thượng cổ đến nay.

Thiên Lan Tán tiên, Cửu u Ma Quân trong truyền thuyết đều từng có qua lại với hắn.

Đột nhiên, Dương Phàm cảm giác lệnh bài của Tư Đồ trưởng lão nặng trĩu giống như một vật báu vô giá.

- Không biết Hoàng tiền bối khi nào phải độ kiếp? Tự Lôi Đình cho Hoàng tiền bối mượn dùng cho dù gia tăng một thành xác suất cũng là khó được.

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe, hỏi.

Đến lúc đó, hắn cũng muốn quan sát tình hình độ kiếp, tăng thêm kinh nghiệm.

- Nhanh thì bốn năm mươi năm, chậm thì một hai trăm năm.

Trong mắt nữ nhân áo vàng lộ ra vài phần chờ mong.

Mấy tháng sau đó, nữ nhân áo vàng bận rộn luyện đan.

Bởi vì đại bộ phận tài liệu vài vị trưởng lão trên đảo đều có, chờ sau khi số lượng Thiên Nhất Hồn Thủy đã đủ, nữ nhân áo vàng bắt đầu luyện chế Độ Kiếp Đan.

Độ Kiếp Đan có hai loại tác dụng.

Thứ nhất: Cải thiện khí tức người độ kiếp, từ đó làm giảm uy lực thiên kiếp ở một trình độ nhất định.

Đây là năng lực Độ Kiếp Đan bình thường đều có, có thể làm uy lực thiên kiếp suy yếu một phần, đã là cực tốt rồi.

Thứ hai: Chống cự Tâm Ma Kiếp.

Có loại tác dụng thứ hai là Độ Kiếp Đan cực phẩm, cần Thiên Nhất Hồn Thủy, Bích Ngọc Thiên Hồn Quả, trong một giới rất khó thực hiện.

Nghe nói loại Độ Kiếp Đan thứ hai dồi mắt khắp Vân Tiên Đảo từ thượng cổ tới nay cũng chỉ luyện chế thành công một viên.

Vào lúc nữ nhân áo vàng luyện đan, Dương Phàm đưa ra thỉnh, cầu quan sát.

Luyện đan chính là bí mật độc nhất vô nhị, bình thường sẽ không cho người ngoài quan sát, nhưng nữ nhân áo vàng mỉm cười đồng ý.

Nửa năm sau.

“Ti...m” một làn khói nhẹ bùng nổ trên không động phủ Hoàng trưởng lão.

- Thất bại rồi...

Sắc mặt nữ nhân áo vàng có chút khó coi.

Tài liệu nàng chuẩn bị nhiều nhất chỉ có thể cung cấp luyện chế hai lần.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Chân hóa của Dương mỗ về mặt luyện đan có hiệu quả kỳ diệu, có lẽ có thể giúp trưởng lão một phần.

Nữ nhân áo vàng nửa tin nửa ngờ.

Tuy nhiên sự thật cũng chứng minh, trong cơ thể Dương Phàm bất kể là Thái Hư Thiên Hỏa hay là Khai Quang Tịnh Thể Diễm đều là chân hóa tuyệt hảo để luyện đan.

Thời gian ba tháng nhoáng cái qua đi.

Nữ nhân áo vàng giãn mày, mang theo vài phần vui mừng:

- Không nghĩ tới Dương đạo hữu còn có thuật luyện đan cao minh như thế.

Dương Phàm cười mà không nói. hắn cũng học được không ít trong đó. càng hiểu biết quá trình luyện chế Độ Kiếp Đan, cùng với phối phương tài liệu.

Nói cách khác, Ngày sau Dương Phàm cũng có nắm chắc một mình luyện chế Độ Kiếp Đan.

Hắn hiện tại giúp nữ nhân áo vàng cũng là vì tích lũy kinh nghiệm vì ngày sau mình độ kiếp.

919. Chương 871: Phong Ấn Tầng Năm? Tiểu Luân Hồi? Bất Tử Bất Diệt.

Lần này chỉ dùng ba tháng, luyện chế Độ Kiếp Đan đã tới thời khắc mấu chốt cuối cùng, cách thành công chỉ có nửa bước.

Hoặc là nói. đan dược đã luyện thành.

Chỉ là loại đan dược cấp bậc này vào lúc luyện thành tất có thiên địa dị tượng.

`m ầm!

Một đạo thiên lôi mạnh mẽ từ vòm trời vô hạn hạ xuống, đánh lên lô đỉnh.

Lực lượng thiên lôi khiến Dương Phàm không thể thở nổi, thiếu chút nữa té ra Tụ Lôi Đỉnh để đối kháng.

Giờ khắc này. phần đông tu sĩ cao nhất trong thung lũng đều cảm thấy một cỗ áp bách lớn lao về mặt tinh thần.

Nữ nhân áo vàng cười thật tươi, tay áo vung lên khiến hơn phần nửa lực lượng thiên lôi hóa thành từng dòng chảy nhỏ rót vào trong lò đan.

Dương Phàm âm thầm bội phục, không hổ là cường giả vượt qua hai lần thiên kiếp.

Thiên kiếp Độ Kiếp Kỳ phái đối mặt mạnh hơn rất nhiều so với thiên lôi nho nhỏ này.

Lúc này. trên tay ngọc của nữ nhân áo vàng lơ lửng một viên đan dược trong màu trắng có ánh lam, giống như cái bóng hư vô lơ lửng trong không trung.

- Thành công!

Nữ nhân áo vàng vui sướng, nắm chắc Độ Kiếp Đan trong tay. có chút khó thê tin:

- Phẩm chất dường như tốt hơn rất nhiều so với Độ Kiếp Đan cùng cấp.

Không bao lâu, Tư Đồ trưởng lão cùng Bằng trưởng lão phản biệt chạy tới chúc mừng.

Trong mắt Tư Đồ trưởng lão lộ ra ý mừng, vì đạo lữ của mình luyện chế ra Độ Kiếp Đan mà cảm thấy vui mừng.

Mà Bằng trưởng lão kia, trong mắt nửa hâm mộ nửa ghen tị. lại thu liễm trong nháy mắt.

- Lần này có thể thành công luyện chế ra Độ Kiếp Đan, đều nhờ có Dương đạo hữu ra tay tương trợ. Hơn nữa Độ Kiếp Đan luyện chế ra phẩm chất tốt hơn so với bình thường.

Nữ nhân áo vàng tràn đầy cảm tạ Dương Phàm.

- Quả đúng như thế.

Tư Đồ trưởng lão tiếp nhận viên Độ Kiếp Đan, sau khi xem kỹ. thần sắc có chút khó tin:

- Phẩm chất viên này so với viên ta từng dùng quả thật còn tốt hơn. Hiệu quả ít nhất mạnh hơn một nửa.

Bàng trưởng lão kia nghe vậy tự nhiên là khiếp sợ. ánh mắt nhìn phía Dương Phàm cũng có thêm vài phần nóng bỏng.

Trên thực tế, trong tay Dương Phàm còn có Độ Kiếp Đan, chỉ là không muốn lộ ra gây nên họa sát thân, vì thế giúp đỡ Hoàng trưởng lão.

Tư Đồ trưởng lão cùng Hóa Thần Kỳ, đôi song tu đạo lữ này Dương Phàm nhìn ra được tâm tính tuyệt đối là chính thiện.

Nhưng là Bàng trưởng lão này, Dương Phàm liền không biết được.

- Ác... Độ Kiếp Đan! Chúc mừng Hoàng trưởng lão sớm ngày thành chính quả.

Một thanh âm say xin cùng với một mùi rượu nồng đậm từ đầu kia thung lũng truyền đến.

Dương Phàm đưa mắt nhìn thì thấy là một thanh niên say khướt đầu tóc rối bù. cầm trong tay một bầu rượu vừa đi vừa uống, bộ dạng lắc lư.

- Lý trưởng lão, trên đảo có khách quý tới. Người không ra đón khách thì cũng thôi, còn uống say đi quá rồi. Mặt mũi của Vân Tiên Đảo đều bị người ném sạch.

Bàng trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Dương Phàm đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó nhớ tới đây là Từ Kiếm Tiên Lý trưởng lão mà Hoàng trưởng lão nói tới, tính tình, tiêu sái không kiềm chế. lấy uống rượu làm vui. nghe nói là một Kiếm tu.

-... Bỏ một ý niệm, tất cả tự tại!

Lý trưởng lão phát ra một tràng cười quái dị, thân thể say khướt thiếu chút nữa đụng vào trên người Dương Phàm, cười hắc hắc:

- Chào khách quý.

Hô!

Dương Phàm chỉ cảm thấy một mùi rượu phun lên người, cổ men say kia thiếu chút nữa làm hấnbịsay.

Hắn không khỏi hoảng hốt. đây là rượu gì? Chỉ là ngửi một hơi. một cổ men say xông thẳng linh hồn.

Lần này là hấn, nếu đổi là tu sĩ đỉnh cấp bình thường, chi sợ sẽ trực tiếp nằm ngủ.

Tư Đồ trưởng lão nhướng mày, quạt lòng vung lên, một làn gió nhẹ thổi tới. Một thân men say cùng mùi rượu của Lý trưởng lão tan thành mây khói.

Lý trưởng lão hoàn toàn tỉnh táo lại, ngưng ngưng cười:

- Các vị trưởng lão đều ở đây a. còn có vị đạo hữu này... Ra mắt. ra mắt.

Dương Phàm đương nhiên sẽ không để bụng.

Nhưng là hấn khẳng định bốn vị trưởng lão trên Vân Tiên Đảo này đều là cao nhân đương thời, tu vi thông thiên một giới.

Hoàng trưởng lão sau khi cất kỹ Độ Kiếp Đan, lập tức bế quan tĩnh tu, điều chỉnh trạng thái chuẩn bị nghênh đón lần thiên kiếp thứ ba.

Dương Phàm thừa cơ hội này ở lại Vân Tiên Đảo tu luyện.

Nháy mắt, thời gian mười năm trôi qua.

Dương Phàm hấp thu hết lực lượng ba quả tiên quả, tu vi thăng tới vẫn Hoa đại viên mãn.

Đến một ngày, hắn rốt cục quyết tâm mở lực lượng tầng phong ấn thứ năm.

- Chỉ cần phá vỡ lực lượng tầng phong ấn thứ năm, ta có thể bước vào vẫn Hoa đại viên mãn.

Dương Phàm đã làm tốt chuẩn bị xông phá cảnh giới.

Thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng từ vẫn Hoa Kỳ đến Chứng Quả Kỳ. Dương Phàm cơ bản đã hoàn thiện, cho nên đánh vào vẫn Hoa đại viên mãn, hắn có nắm chắc rất lớn.

ở trong Thủy Hồn Giới ảm đạm không ánh sáng, Trấn Thiên Tháp đột nhiên khê động, phía dưới dao động mãnh liệt.

Một cỗ pháp lực to lớn mênh mông từ trong phong ấn lộ ra, thông qua Trấn Thiên Tháp hoãn xung, chảy khắp thân thể Dương Phàm.

Trấn Thiên Tháp được lực lượng phong ấn rèn luyện, phẩm chất cùng độ cứng cỏi đều được tăng lên.

Cỗ lực lượng cuồng bạo cấm kỵ kia dưới bảo tháp dạng xoắn ốc hoãn xung, hóa thành ngàn vạn dòng chảy nhỏ.

Dương Phàm nhân cơ hội này. đem càng nhiều lực lượng chuyển hóa thành vẫn Hoa lực.

Trong lúc này, hào quang của quang cầu xanh biếc lóng lánh trong cơ thể dần trở nên sáng ngời, ngưng thật.

Ngược lại, hào quang năm màu chung quanh quang cầu màu xanh biếc càng Ngày càng ảm đạm, héo tàn như hoa.

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên một hình ảnh: Một đóa hoa năm màu xinh đẹp héo rũ từng chút, rồi sau đó chìm vào trong đất. hoàn toàn tử vong.

Hình ảnh này ở trong thân thể Dương Phàm lại xuất hiện dưới một loại hình thức khác.

Hào quang năm màu huyền lệ vốn mờ nhạt, từng chút héo rũ ảm đạm, hóa thành từng tia từng điểm, rót vào trong Địa Hồn Căn. tiến vào Thủy Hồn Giới, lại tiến thêm một bước ăn mòn chuyển thành một loại lực lượng “Hoàn toàn mới”.

Chính đạo là “Lạc hồng Không phải vô tình vật, hóa thành xuân nê càng hộ hoa! (Dịch nghĩa: Hoa rơi chẳng phải vô tình. Hóa mền dành để thăm cảnh hoa sau - st)

Đây là cảnh giới Tiểu Luân Hồi của Dương Phàm giai đoạn hiện tại.

Ý cảnh vẫn Hoa vào lúc tiếp cận đại viên mãn, cái loại héo rũ héo tàn, đẹp thê lương tráng lệ. không thể ngăn cản.

Nhưng là lực lượng héo rũ này sau khi hoàn toàn tiêu tan, thông qua Tiểu Luân Hồi có thể chuyển hóa thành sinh cơ mới. làm chắc chắn nên móng Chứng Quả sau này.

- Đây là lực lượng của Tiểu Luân Hồi. ở một trình độ nhất định đã có thể cho ta Trường Sinh Bất Tử. Có lực lượng, tiêu vong và tái sinh được vô hạn luân hồi, trọn đời bất diệt!

Tâm thần Dương Phàm dung nhập trong Huyền diệu vô thượng của Tiêu Luân Hồi.

Trường Sinh Bất Tử. vô hạn luân hồi, trọn đời bất diệt.

Khó có thể tưởng tượng, cảnh giới của Dương Phàm không ngờ đạt tới độ cao như thế.

Cho dù là Thiên Thu Vô Ngân đích thân tới. đối mặt với cảnh giới Tiểu Luân Hồi giờ phút này chỉ sợ đều ngạc nhiên thán phục không thôi.

Nếu như kiên trì cảnh giới Tiểu Luân Hồi, Dương Phàm có thể giống như cây cối, xuân đi đông đến. như thế không ngừng lặp lại. Như vậy có thể cam đoan Trường Sinh Bất Tử, trọn đời bất diệt, lại tuân theo pháp tắc tự nhiên.

Nháy mắt lại trôi qua hai ba mươi năm.

Quang cầu xanh biếc lóng lánh sâu trong cơ thể Dương Phàm dần dần ngưng tụ, thoáng nhìn qua giống như một gốc “Cây Táo xanh” quanh quẩn hào quang sáng rực.

Giờ này khắc này, Dương Phàm bước nửa bước vào cảnh giới đại viên mãn.

Hắn vẫn như cũ vận chuyển công pháp khẩu quyết. trong đó còn tiến hành vài lần cải thiện.

Rồi sau đó. “Cây Táo xanh” tỏa ánh sáng rực trong không trung không rõ chậm rãi chìm xuống, dung hợp cùng lực lượng Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới.

Bởi vì Địa Hồn Căn cùng Thủy Hồn Giới, vẫn Hoa hậu kỳ sau khi héo rũ hấp thu “Chất dinh dưỡng”, giờ phút này như được mưa xuân thấm nhuần, lực lượng “Tán sinh” Bắt đầu dựng dục trong quang cầu màu lục không trung.

- Lực lượng của Tiểu Luân Hồi đã khởi động, chỉ đợi ngày Chứng Quả.

Dương Phàm đột nhiên mở mắt. ánh mắt hắn giờ phút này đã không hề đục ngầu, như con người trẻ con. sáng ngời trong suốt thuần khiết giống như bào Thạch.

Giờ phút này, thân thể hắn cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mấy chục năm trước, hắn vẫn là một lão già tuổi xế chiều khô gàu như củ.

Mà giờ phút này hắn dĩ nhiên là một đứa bé nhìn như chỉ bảy tám tuổi.

Từ lão nhân biến thành đứa bé?

Dương Phàm nhìn đến thân thể biến hóa, ánh mắt bình thản, gọn sóng không sợ.

Bởi vì biến hóa thân thể đầu tiên lột xác từ ý cảnh trình tự...

Lĩnh ngộ sinh lão bệnh tử, nắm giữ V cảnh Tiểu Luân Hồi, cảnh giới của Dương Phàm cao hơn so với pháp lực hiện tại.

Tiểu Luân Hồi sẽ duy trì đến sau khi Dương Phàm tấn chức Chứng Quả Kỳ.

Sau Chứng Quả Kỳ. hắn sẽ gặp hai lựa chọn. Một là tiếp tục Tiểu Luân Hồi. sau khi lực lượng héo rũ, lại trở về uẩn Chứng Kỳ. từ một hạt giống có được vô hạn khả năng rồi sau đó không ngừng lặp lại, đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt vô số người tu tiên tha thiết ước mơ.

Nhưng là cảnh giới Tiểu Luân Hồi tuy rằng có thể làm cho hắn Trường Sinh Bất Tử, lại không thể bước vào trình tự cao hơn.

Cho nên sau Chứng Quả Kỳ. còn có cảnh giới Đại Luân Hồi mà Dương Phàm tự sáng lập ra, Ngay bản thân đều không thể hiểu rõ.

Vô hình trung, Dương Phàm đạt tới một độ cao mà Ngay cả bản thân cũng không thể đánh giá.

- Lực lượng tăng phong ấn thứ năm đã được hấp thu gần hết, tuy nhiên ta hiện tại lại biến thành đứa trẻ.

Dương Phàm chậm rãi đứng dậy. áo quần thùng thình rơi xuống.

Hắn lắc đầu cười khỏi. dùng thể thần hiện thân Thiên Lan tiên phù. dẫn Đặng Thi Dao chuẩn bị một bộ quần áo đứa trẻ.

Sắc mặt Đặng Thi Dao biến đổi:

- Tướng công, chẳng lẽ người ở bên ngoài...

Nàng hiển nhiên hoài nghi Dương Phàm ở bên ngoài đa tình...

Dương Phàm đỏ khóc đỏ cười, chỉ đành đơn giản nói rõ tình huống.

Đặng Thi Dao sau khi biết rõ tình, huống trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới công pháp của Dương Phàm lại huyền diệu như thế.

Dương Phàm cùng muốn chính mình nhanh “trưởng thành”, nhưng là lực lượng tăng phong ấn thứ năm đã hấp thu xong.

về phần tăng phong ấn thứ sáu, Dương Phàm không muốn tốc độ tu luyện quá nhanh, tính toán cũng cố cảnh giới, sau khi hoàn thiện cảnh giới sau Chứng Quả Kỳ rồi tính cũng không muộn.

Dù sao bắt đầu từ tăng phong ấn thứ sáu. Dương Phàm sẽ tiến vào giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả.

Độ Kiếp Kỳ khá nặng ở trước Chứng Quả Kỳ. cũng có thể cùng một chỗ. tuy hai mà một.

Tóm lại, Dương Phàm còn lại một giai đoạn cuối cùng: Độ Kiếp Chứng Quả!

Nửa tháng sau, Đặng Thi Dao dùng tài liệu cực phẩm chế tạo mấy chục bộ quần áo cho Dương Phàm.

Số quần áo này từ đứa bé đến thiếu niên rồi thanh niên, có các loại kích thước.

Dương Phàm cảm thấy một hồi ấm áp, mặc một bộ áo vải hoa, nhìn quan giống một đứa bé tám tuổi, nhưng thần vận thành thực, có vẻ buồn cười.

Nhưng Dương Phàm sẽ không để ý đến. cuộc đời như vờ kịch, đoạn đường hắn đã đi qua, hiện tại lại trải nghiệm một lần. thì đã làm sao?

Khi hắn đi ra phòng khách, nha hoàn phụ trách hầu hạ hắn hoảng sợ. hi hi cười:

- Đứa bé ngoan ở đâu tới, không ngờ lân vào phòng khách quý này. Tiêu đệ đệ ngoan, không nên chơi ở trong này. Nhà người ở đâu. hay là tỷ tỷ đưa người về nhà.

Nói xong nàng còn thò tay捏捏 khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn của Dương Phàm.

Dương Phàm ngẩn ra. chuyển thành lạnh lùng nhìn nàng ta.

920. Chương 872: Thiên Kiếp, Cứu Tử Nhất Sinh!

lại.

Dù có tu vi Hợp Thể hậu kỳ. bị Dương Phàm nhìn thoáng qua một cái đã cảm giác không rét mà nan.

Khó có thể tưởng tượng được một hài đồng nhìn qua chỉ mới bảy tám tuổi không ngờ lại mang tới cho nàng áp lực mạnh mẽ như vậy!?

- Dương mỗ mới bé quan mấy chục năm mà người đã không nhận ra sao?!

Sắc mặt Dương Phàm nhẹ nhàng nói.

- Người... Ngài là Dương tông sư?!

Nha hoàn kia thất sắc, lập tức quỳ xuống đất xin lỗi.

- Đứng lên đi, Dương mỗ tự mình ra ngoài một chút!

Dương Phàm huy tay áo lên, thần thái khí chất hoàn toàn không khớp với khuôn mặt non nớt.

Trong lòng nha hoàn này cổ quái, nhìn Dương Phàm rời đi.

Dạo một vòng trong hạp cốc của Vân Tiên Đảo này, Dương Phàm thấy được không ít tài liệu đã tuyệt tích ngoại giới, liền ra tay giao dịch.

Một lão già giao dịch với hắn về mặt vô cùng kinh ngạc nhìn đồng từ chỉ nhu bảy tám tuổi này, không ngờ có được tài sản như vậy, giao dịch tài liệu vô cùng trân quý mà không thêm chớp mắt một cái.

Cũng có không ít người tu tiên muốn lừa gạt hài đồng này nhưng lại phát hiện ra học thức của đối phương uyên thâm như biển, trên phương diện đánh giá vật phẩm có thể coi như đại sư khiến người ta khuất phục!

- Người này hẳn là tu luyện công pháp đặc biệt gì đó. rồi tẩu hỏa nhập ma, biến thành bộ dáng như hài đồng!

Một lão già mặc bộ sam vuốt râu cười nói.

Mấy người bên cạnh cũng cho là như thế.

Công pháp phản lão hoàn đồng ở Tu Tiên Giới tuy rất thua thốt nhưng cũng không phải là không có.

Nhưng bọn hắn làm sao có thể đánh giá Tiểu Luân Hồi của Dương Phàm, ý cảnh đã siêu việt thiên cô, phản lão hoàn đồng đơn thuần căn bản không thể so sánh được.

Trong giai đoạn Tiểu Luân Hồi, Dương Phàm có thể trường sinh bất tử. vô hạn luân hồi. Vén vén chỉ là điểm này cũng có thể coi là nghịch thiên rồi.

Dù sao bất cứ công pháp gì đều phải sau khi độ kiếp, vũ hóa phi thăng mới có thể tương đối coi là trường sinh bất tử.

Đi dạo nửa Ngày ở phường thị, thu được không ít tài liệu quý hiếm và thiên linh địa bảo, Dương Phàm đi bái phỏng Hoàng trưởng lão. lại biết nàng ta đang bế quan, thiên kiếp có thể buông xuống trong mười, hai mươi năm sau.

- Hai mươi năm sao?!

Dương Phàm trở lại nơi tĩnh tu, bế quan mười năm, cảnh giới cơ bản cũng đã được củng cố.

Sau đó. hắn lại tốn thêm chút thời gian, luyện hóa Trấn Thiên Tháp thêm một bước, gia nhập càng nhiều tài liệu quý giá.

Giờ phút này. cấp độ, phẩm chất, sự lưu loát trong phong ấn lực của Tiên Thành đã tiếp cận bán tiên khí.

Mà những tầng sau. lực lượng phong ấn càng thêm đáng sợ, Ngay cả đạt tới cấp bậc bán tiên khí cũng chưa chắc có thể khống chế được cỗ lực lượng này.

Nếu là nói tài liệu, Dương Phàm từng cướp đoạt Thiên Lan Điện, lại liên tục đi tới khắp các nơi. hắn có vô số tài liệu quý báu. Hơn nữa, phần lớn tài liệu này đều có thể bồi dưỡng thêm ở trong Tiên Hồng không gian.

Trong quá trình rèn luyện, Dương Phàm thậm chí gia nhập thêm một ít Thiên Nhất Hồn Thủy đề đề cao linh tính của Trấn Thiên Tháp.

Không thể không nói Thiên Nhất Hồn Thủy vô cùng kỳ diệu. Phàm là liên quan tới tinh thần, linh hồn. có thứ này gia nhập đều thu được lợi ích rất lớn.

Quá nhiên, sau khi gia nhập Thiên Nhất Hồn Thủy, tốc độ trưởng thành của khí linh trong Trấn Thiên Tháp đã nhanh gấp mười, gấp trăm lần.

Dương Phàm cũng không ngừng dùng các loại tài liệu trân quý và Thiên Nhất Hồn Thủy chậm rãi dưỡng dục.

Luận về trình độ chắc chắn, Trấn Thiên Tháp tuyệt đối có thể sánh bằng bán tiên khí thậm chí còn mạnh hơn.

Mục tiêu của Dương Phàm là trước khi Hoàng trưởng lão độ kiếp thì chăm chút Trấn Thiên Tháp thành bán tiên khí.

Trường kỳ đặt trong Thủy Hồn Giới, thuộc tính của Trấn Thiên Tháp là ngoài cứng trong mềm. dưới sự tẩy rửa của Tiểu Luân Hồi lực thì càng có thêm hoạt tính và tiềm lực.

Dương Phàm tin tưởng sau khi mở thêm hai ba tầng phong ấn nữa, Trấn Thiên Tháp có thể chân chính đạt tới cấp độ phẩm chất của tiên khí.

Đến lúc đó. Trấn Thiên Tháp không đơn thuần chỉ dùng để trấn áp phong ấn mà còn là một pháp bảo với thân thông cường đại.

Nhoáng cái, tám năm đã trôi qua, phẩm chất Trấn Thiên Tháp đã tăng vọt lên một cấp độ hoàn toàn mới.

Lúc này, giữa hư không đột nhiên sinh ra dị tượng, một cỗ thiên uy lẫm lẫm buông xuống.

Người dịch Matrùl612

Đám người Tư Đồ trưởng lão trên Vân Tiên Đảo đều bị kinh động.

- Chẳng lẽ tới lúc Hoàng trường lão độ kiếp?!

Khi mấy người bay ra đã phát hiện có một hài đồng bảy tám tuổi đang huyền phù giữa không trung, trong tay nâng lên một bảo tháp đen thui.

`m!

Một đạo thiên lôi từ giữa bầu trời đánh xuống, mục tiêu chính là Trấn Thiên Tháp.

- Không ngờ có bán tiên khí mới ra đời.

Mấy trưởng lão trên Vân Tiên Đảo đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ nhanh chóng nhận ra hài đồng này chính là Dương Phàm.

Bán tiên khí, dù đối với những nhân vật cấp bậc như bọn họ cũng đều rất khó có được.

- Lại là bán tiên khí loại bảo tháp kỳ vật! Chất liệu không ngờ chắc chắn như vậy. lại còn rất có linh tính, tiềm lực vô hạn. Hoàn toàn có thể dựng dục để chân chính trở thành tiên khí!

Bàng trưởng lão nhìn chăm chăm Trấn Thiên Tháp trong tay Dương Phàm, vẻ tham lam chột lóe lên trong mắt.

Lôi điện lớn như ngón tay xẹt qua hư không, gây ra một mảnh không gian sóng gợn, mang theo khí tức cấm kị. bao phủ toàn bộ Vân Tiên Đảo.

Nếu là trước khi đạt tới văn Hoa đại viên mãn, Dương Phàm đối mặt với thiên lôi thể này chỉ sợ phải luống cuống chân tay, thậm chí phải tế ra Tụ Lôi Đình mới có thể chân chính hóa giải.

Tuy nhiên lần này. hắn chỉ cười nhạt, tay áo vung lên, một mảnh ánh sáng màu lục lóe lên. hóa thành một thứ như tiêu luân hoàn.

Thiên lôi đánh trúng tiêu luân hoàn thì tốc độ chậm lại rất nhiều, mức độ cường đại cũng suy vế đi vài phần.

Đến lúc đó, thiên lôi lực cường đại, dưới sự dẫn dắt của Dương Phàm hóa thành từng đạo điện lưu luân hoàn, vờn ngoài Trấn Thiên Tháp.

Khi vờn quanh, thiên lôi khia mạnh khi yếu, chậm rãi bị Trấn Thiên Tháp hấp thu.

Thần thông như vậy khiến ba vị trưởng lão hai mắt nhìn nhau.

Tinh quang lóe lên trong mắt Tư Đồ trưởng lão, lâm vào trầm tư.

Lý trưởng lão cùng Bàng trưởng lão cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Đợi sau khi Dương Phàm sử dụng thiên lôi lực rèn luyện Trấn Thiên Tháp, Tư Đồ trưởng lão thở dài nói:

- Dương trưởng lão không hổ là kỳ tài có một không hai, vô tiền khoáng hậu! Không nghĩ có thể ở hưng suy cường nhược tìm hiểu sự kỳ diệu của trường sinh, luân hồi.

Dương Phàm thu hồi Trấn Thiên Tháp, nghe được lời này không khỏi kinh hãi. Tư Đồ trưởng lão này cũng quá thâm sâu, chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra vài phần ý cảnh Tiểu Luân Hồi của hắn.

- Kỳ tài có một không hai thì không dám nhận, cái tên tông sư cũng là sự khen thưởng của Tư Đồ trưởng lão mà thôi! Tuy nhiên, sự kỳ diệu của trường sinh quả thật Dương mỗ đã tìm hiểu được hai ba phần!

Dương Phàm cười nói.

Sau khi được xác định, mấy người Tư Đồ trường lão lại càng kinh ngạc.

Tư Đồ trường lão chỉ là nói ra phỏng đoán của mình, không thể thấy rõ được chi tiết của Dương Phàm, không ngờ lời ấy lại là sự thật.

Lý trường lão và Bàng trường lão ở bên cạnh không khỏi lộ ra một tia hâm mộ.

Trường sinh bất tử. dù là hai người bọn họ cũng còn cách nửa bước nữa.

- Chúc mừng đạo hữu vừa lĩnh ngộ sự kỳ diệu của trường sinh lại vừa có được bán tiên khí!

Tư Đồ trường lão cười ha hả chúc mừng.

Dương Phàm vội vàng hoàn lễ, nói lời cảm tạ.

Tư Đồ trường lão và Hoàng trường lão là hai người có phẩm tính cao thượng, khiến người ta khâm phục. Bọn họ lại còn đạt được thành tựu cao như vậy khiến người ta yêu mến và ngưỡng mộ.

Lại qua hai ba năm, thiên kiếp của Hoàng trường lão cũng chậm rãi tới.

Một ngày kia.

Một cổ thiên địa uy lực vô cùng vô tận, cuộn cuộn mãnh liệt từ trong hư không truyền tới.

Cổ uy thế này so với áp lực khi Dương Phàm luyện chế bán tiên khí thì cường đại hơn gấp trăm lần!

Toàn bộ tu sĩ trong hạp cốc đều đã nín đi từ mấy ngày trước.

Bởi vì tu sĩ Độ Kiếp Kỳ trước khi thiên kiếp buông xuống sẽ có cảm ứng.

Bầu trời xanh thẳm trở nên vặn vẹo, không gian cũng sinh ra dao động vô hình.

Khu vực vặn vẹo đột nhiên sụp đổ. xuất hiện một điểm đen.

Điểm đen này dẫn khuếch trương, Chỉ qua mấy hô hấp đã hình thành một động khẩu tối đen như mực, phát ra thiên địa uy lực không thể kháng cự.

Theo sau, động khẩu đen thui này lại vặn vẹo, hóa thành một mảnh mây xám, trên đó quanh quẩn từng đạo thiên lôi màu tím.

Kiếp vân định hình!

Dương Phàm mặc dù không phải là đương sự nhưng vẫn cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Lôi quang quanh kiếp vân này dù đánh xuống một đạo cũng đủ dễ dàng diệt sát tu sĩ đỉnh cấp bình thường.

Mấy trường lão đều vô cùng ngưng trọng.

Hoàng trường lão khoe miệng mỉm cười, từ từ bay lên dưới kiếp vân, vẻ mặt rất nhẹ nhàng.

Thiên kiếp lần thứ ba. đối với tu sĩ Độ Kiếp Kỳ có thể nói là cứu từ nhất sinh.

Mặc dù Hoàng trường lão đã chuẩn bị chu toàn nhưng cũng không có mười thành nắm chắc có thể vượt qua. Tám tính của nàng lúc này thật khiến người ta khâm phục.

Bởi vì tâm tính khi độ kiếp cũng cực kỳ trọng yếu.

`m!

Một đạo lôi quang điện xà từ trong kiếp vân nổi lên. lớn như ngón tay cái, đánh xuống.

Hoàng trường lão vươn một ngón tay ra. đánh ra một đạo quang hoa xanh biếc, va chạm với đạo lôi điện kia.

Uy lực đạo thiên kiếp thứ nhất cũng không mạnh.

Hoàng trưởng lão thoải mái tiếp được.

Đạo thiên lôi thứ hai lớn chừng cánh tay, uy lực lớn gấp đôi.

Bàn tay ngọc của Hoàng trưởng lão huy lên, đánh tan hoàn toàn đạo lôi điện nhưng điện xà văng tung tóe, đánh lên trận pháp bốn phía hạp cốc, nổi lên từng trận sóng gợn.

Đạo thiên lôi thứ ba giống như một thanh lợi kiếm, đánh xuống với tốc độ cực nhanh. Hoàng trưởng lão gần như không kịp đề phòng.

`m!

á&L »

Thiên lôi đánh xuyên tầng phòng hộ, thân thể mềm mại của Hoàng trưởng lão nhoáng lên một cái. miễn cưỡng tiếp được.

Ba đạo lôi kiếp đầu tiên qua đi, kiếp vân trên bầu trời lại tiến thêm một bước.

Tư Đồ trưởng lão nói với Dương Phàm:

- Lần thiên kiếp thứ ba này sẽ gặp phải chín đạo thiên lôi, cứ ba đạo là một tầng.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Nói như vậy. đạo thiên lôi thứ tư sẽ buông xuống với uy lực cường hơn rất nhiều.

' . „1 . .,ĂsI

Thật lâu sau, đạo thiên kiếp thứ tư vẫn chưa buông xuống.

Đoàn kiếp vân giữa bầu trời càng Ngày càng khổng lồ, như thái sơn áp đỉnh, khiến người ta hít thở không thông.

Cho tới khi, uy áp mãnh liệt cuộn cuộn tăng lên gấp mười lần!

`m một tiếng, một đạo lôi điện xẹt qua hư không!

Hoàng trưởng lão kêu lên một tiếng đau đớn, tầng phòng ngự quanh thân thoát phá, một kiện vũ hai cánh màu xanh hình thành một tầng phòng ngự mới.

Tuy rằng như vậy nhưng khóe miệng Hoàng trưởng lão vẫn trào ra một vết máu.

`m!

Đạo thứ năm!

Uy lực lần này lại gia tăng vài lần.

Răng rắc!

Kiện pháp bảo phòng ngự kia không ngờ bị đánh tan, bốc lên từng làn khói nhẹ.

Phốc!

Hoàng trưởng lão trực tiếp học máu. thân thể mềm mại lắc lư, cái khăn che mặt cũng theo đó rơi xuống. Ngoài cặp mắt màu xanh như nước, khuôn mặt nàng hóa ra lại vô cùng xấu xí.

Dương Phàm chấn động, ngoài kinh hãi vì uy lực thiên lôi còn rất bất ngờ với dung mạo của Hoàng trưởng lão...

Vốn tướng dung mạo của nàng sẽ vô cùng tuyệt sắc nhưng không ngờ lại là một nữ nhân rất xấu xí.

Đạt tới trình độ của nàng, hoàn toàn có thể sửa đổi dung mạo, có được vẻ đẹp chim sa cá lặn.

Nhưng phẩm tính cao thượng, kinh thể siêu nhiên của Hoàng trưởng lão lại không làm như vậy.

’m!

Đạo thiên kiếp thứ sáu buông xuống. Uy lực kinh thiên ập tới, khiến toàn bộ Vân Tiên Đảo đều sáng tối không chừng, uy lực so với đạo thứ năm lại càng khủng bố hơn.

Đây đã không chỉ là một đạo mà là một vòng thiên lôi oanh kích.

Bùm!!!

Hoàng trưởng lão nửa quy, khuôn mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp.

Đạo thiên kiếp thứ sáu. chi mới là dư uy đã khiến nàng khó có thể chịu đựng.

Trong lòng Dương Phàm nhắc lên kinh đào hải lãng, thiên kiếp lần thứ ba không ngờ đáng sợ như vậy! Chi vên vên là sáu đạo đầu tiên đã vô cùng đáng sợ.

Huống chỉ còn có ba đạo cuối cùng, uy lực sẽ tiến vào trình độ cực cao, cùng với tám ma kiếp đáng sợ.

Độ Kiếp?! Đây hoàn toàn là đi tìm chết, cửu tử nhất sinh cũng không đủ để hình dung!

921. Chương 873 : Đại Thừa Kỳ

Hoàng trưởng lão nửa quy dưới mặt đất. hơi thở gấp gáp. sắc mặt tái nhợt, khóe miệng vẫn còn ứa máu.

- Hoàng trưởng lão. còn không mau sử dụng Tụ Lôi Đình.

Dương Phàm không khỏi hô lên nhắc nhở.

Từ nửa tháng trước, hắn đã đưa Tụ Lôi Đình cho Hoàng trưởng lão mượn.

- Giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Hoàng trưởng lão lau khô vết máu nơi khóe miệng, khuôn mặt bình tĩnh. Ánh sáng màu lục trên người biến mất. t hay vào đó là một mảnh tinh quang kinh thiên màu vàng, hóa thành ngàn vạn đạo xạ tuyến, xuyên thủng thiên không.

Phốc

Những đạo xạ tuyến này cuộn cuộn mãnh liệt, đánh cho lôi vồng đang buông xuống thủng vô số chỗ. Đáng người của Hoàng trưởng lão cao ngất, tóc bay loạn, bộc phát ra một cỗ thiên uy ý chí kinh thiên, khiến lôi xà đầy trời cũng như có vẻ ảm đạm.

Qua thời gian nửa chén trà nhỏ, đạo lôi kiếp thứ sáu mới chậm rãi tiêu tán.

Hoàng trưởng lão kêu lên một tiếng đau đớn, một tay chống dưới mặt đất. thân thể mềm mại không ổn định.

Lúc này. trong hư không đang nổi lên tầng thiên kiếp thứ ba.

Một khi tiến vào giai đoạn này, uy lực thiên kiếp sẽ tăng thêm một tầng, đạt tới trình độ cao hơn.

Giờ phút này. mấy trưởng lão khác đang quan khán cũng vô cùng lo lắng.

- Thiên kiếp tầng thứ ba này được xưng là Đại thiên kiếp. Lúc trước ta ở kiếp nạn này, nhục thân bị Hủy. suýt nữa hồn phi phách tán!

Trong lòng Tư Đồ trưởng lão còn sợ hãi nói.

Dương Phàm nghe vậy trầm nghĩ:

“Tư Đồ trưởng lão này từng độ kiếp thất bại, hiện tại hẳn là Tán tiên!”

Trong mắt nữ nhân áo vàng vẫn là một mảnh kiên định, mặc dù lúc này nguyên khí đại thương nhưng lòng tin cũng chưa từng bị dao động.

Khi vòng thiên kiếp thứ ba sắp nổi lên. Nàng nhanh chóng ăn vào vài loại tiên đan, gồm cả một trái Nhân Sâm tiên quả.

Dương Phạm trầm ngâm, dưới chân nổi lên một vòng ánh sáng xanh biếc, vọt tới người nữ nhân áo vàng.

Độ thiên kiếp, không được có người thứ hai trực tiếp can thiệp. Nhưng phương pháp trị liệu này không trực tiếp chống cự thiên kiếp cho nên không gây ảnh hưởng gì.

Nữ nhân áo vàng chỉ cảm thấy thương thể trên người mình đang nhanh chóng được chữa trị, một cỗ lực lượng tân sinh sinh ra trong cơ thể.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trạng thái tinh thần mình đạt tới độ cường thịnh chưa từng có.

Nữ nhân áo vàng lập tức nhìn về phía Dương Phạm, vẻ mặt rất cảm kích.

- Dương đạo hữu. phương thức trợ giúp của ngươi khi thiên kiếp tới gần tốt nhất nên dừng lại!

Tư Đồ trưởng lão trầm ngâm nói.

Dương Phạm vội vàng gật đầu. Nếu khi thiên lôi bùng xuống, thông qua phương pháp này hỗ trợ nữ nhân áo vàng thì tất nhiên khiến thiên kiếp cũng tập trung vào hắn.

Giai đoạn thiên kiếp thứ ba ước chừng súc tích thời gian nửa nén hương.

`m

Trong hư không truyền ra một tiếng nổ lớn, lôi quang cuộn cuộn từ kiếp vân đánh xuống như bão táp.

Giờ phút này, lôi quang có hai màu xanh đỏ, mỗi đạo to lớn, uy lực kinh người.

Mỗi một đạo thiên lôi này đều dễ dàng đánh cho tu sĩ Độ Kiếp sơ Kỳ hóa thành tro bụi.

Dương Phạm tự nghĩ, cho dù có Tụ Lôi Đình nơi tay, giá trị cực lớn cũng chỉ miễn cưỡng tiếp được một đạo mà thôi.

Mà nữ nhân áo vàng này lại gặp phải ngàn đạo thiên lôi cấp bậc này đánh trúng.

Trong mắt nữ nhân áo vàng này phát ra hoàng quang dài tới ba thước, toàn thân nổ rộ quang hoa màu vàng tươi.

Vừa rồi. khi kiếp vân đang vận động, dưới sự trợ giúp của Dương Phạm, nàng đã đạt tới đỉnh, thậm chí tới trạng thái toàn thịnh mà trước nay chưa từng có, bộc phát ra tiềm lực gấp hai bình thường.

Dương Phạm không thể không thừa nhận tố chất tâm lý của nàng ta khi độ kiếp thật sự kiên định như thiết.

Cho là ở thời khắc tuyệt vọng vô lực nhất.

Chỉ cần vậy, cho dù uy lực thiên kiếp có cường đại như thế nào đi nữa. nàng chung quy cũng sẽ có một đường sinh cơ.

Giờ khắc này, hoàng quang từ mắt nàng bắn ra khiến thần quy kinh hãi, phát ra thiên uy ý chí vô hạn, khiến đám người Dương Phạm không thể nhìn thẳng.

Trong quang hoa chói mắt quanh thân nàng ta còn ẩn ẩn nghe thấy tiếng phượng minh, đang phóng lên cao. chống đỡ lại đạo thiên lôi kiếp thứ bảy.

Uy lực đạo thiên lôi kiếp thứ bảy mãnh liệt cuộn cuộn đang bị nữ nhân áo vàng này mạnh mẽ tiếp được trong thời gian một tức.

Nhưng một tức cũng rất ngắn ngủi.

Sau đó, lôi điện đầy trời ầm ầm đánh xuống, nữ nhân áo vàng liên tiếp bị đánh lui ra sau.

Nhưng trong mắt nàng vẫn luôn rất kiên định, mắt thấy lôi quang đầy trời sắp đánh xuống nhưng cũng không có chút lưỡng lự nào.

Mấy người Dương Phạm đang quan sát cũng đều nhìn thờ.

- Lần thiên kiếp khủng bố này kéo dài mấy tức, chỉ sợ đủ giết ta tới mấy chục lần. Nàng không ngờ vẫn còn có thể kiên trì...

Dương Phàm không thể không bội phục.

Dù sao tu sĩ vượt qua hai lần thiên kiếp, thực lực cũng mạnh hơn so với tu sĩ Độ Kiếp Kỳ chưa vượt qua lần thiên kiếp này không chỉ trăm lần.

Có thể nói, những tu sĩ như Bồng Sơn tán nhân, Mộ Dung Phong đối diện những cường giả trình tự này thì Ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Giờ phút này, thân ảnh kiên định của nữ nhân áo vàng đã khắc ghi sâu sắc vào trong lòng Dương Phàm.

Kiên trì chừng thêm một tức, sắc mặt nàng ta đã tái nhợt vô cùng, thân thể mềm mại nhoáng lên một cái, gân như phải quy hãn xuống đất.

- Không ổn.

Sắc mặt đám người Tu Đồ trưởng lão đều đại biến.

’m

Lôi xà đầy trời với ánh sáng Hủy diệt gần như đã hoàn toàn bao phủ lấy nữ nhân áo vàng.

Trong lòng Dương Phàm rất kinh hoảng. Đây mới chỉ là đợt lôi kiếp thứ bảy. phía sau còn có hai đợt lôi kiếp càng thêm đáng sợ. bao gồm cả tâm ma kiếp không thể đánh giá.

Tại thời khắc mệnh chi treo chuông, trên đỉnh đầu nữ nhân này lại nổ vang một tiếng, một lôi đình cực lớn như núi nhỏ hoàn toàn ngăn cản ánh sáng lôi kiếp đầy trời kia.

Phạch

Một mảnh điện xà uốn lượn quanh thân Hoàng trưởng lão. quang hoa màu vàng vừa chống đỡ lôi đình vừa hấp thu hơn phân nửa thiên lôi lực còn lại.

Nhưng vẫn có một bộ phận thiên lôi bị nữ nhân áo vàng này đón đỡ. lôi quang vờn quanh thân nàng, từng chút một rót vào trong cơ thể.

Rốt cục, dưới sự trợ giúp của Thiên Lan Điện, nàng đã chống đỡ được lần lôi kiếp thứ bảy.

Nữ nhân áo vàng lập tức nguyên khí đại thương. Dương Phàm lại lợi dụng thời gian ngắn ngủi giữa hai lần lôi kiếp, ánh sáng màu lục dưới chân lóe lên, miên man tiến nhập vào trong cơ thể nàng.

Trong chốc lát, nữ nhân áo vàng cảm giác thương thể của mình đang nhanh chóng khôi phục. Nguyên khí lại từ trạng thái khô kiệt Chuyển thành cường thịnh, lại hướng về trạng thái đỉnh.

Thần sắc nàng lại lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu hướng Dương Phàm cảm kích.

Mấy người Tư Đồ trưởng lão đều kinh ngạc thán phục, thấy rất kỳ lạ.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, đây chính là ảo nghĩa tiểu luân hồi.

Tuy nhiên, khi nguyên khí nữ nhân áo vàng này khôi phục lại đỉnh, lần thiên kiếp thứ tám đã súc tụ thành công, Dương Phàm vội vàng dừng lại.

Lần thiên kiếp thứ tám lại có màu tím.

Uy lực của lần này lại gia tăng mấy chục lần.

Nữ nhân áo vàng lập tức lấy Tụ Lôi Đình để kháng cự, pháp lực cũng nhanh chóng tiêu hao.

Vễn vẹn chỉ trong thời gian bốn năm tức, Tụ Lôi Đình đã bị chấn xuống, một mảnh điện xà màu lam giương nanh múa vuốt đánh tới.

- Không duy trì thêm được...

Nữ nhân áo vàng này biến sắc, vội vàng ăn vào mấy viên tiên đan, bao gồm cả một viên Độ Kiếp Đan.

Nàng vốn định bằng thực lực bản thân kháng cự, tới đạo thiên kiếp cuối cùng mới dùng Độ Kiếp Đan.

Nhưng giờ phút này nàng đã không cố thêm được.

Sau khi ăn vào viên đan dược này, khí tức trên người này sinh ra biến hóa mờ mịt. Kiếp vân trên đỉnh đầu hơi dừng lại một chút, uy lực đột nhiên giảm đi hai thành.

Nhưng dù vậy, điện xà màu lam vẫn đánh xuống, bao phủ lấy Hoàng trưởng lão.

Rắc

Trong khoảnh khắc, mấy món linh bảo phòng ngự trước người nàng đã bị đánh cho tan nát. chỉ có một kiện nhuyễn giáp bán tiên khí là duy trì được, vền vẹn chỉ bị rách mấy chỗ.

Toàn thân nữ nhân áo vàng này bị cháy đen, da thịt gần như bị phá hủy. hấp hối nằm trên mặt đất.

- Nguyệt nhi!

Tư Đồ trưởng lão lo lắng vô cùng, thân hình run rẩy nhưng vẫn đứng yên bất động tại chỗ.

Đạo thiên lôi thứ tám, dù có Tụ Lôi Đình tương trợ, thậm chí dùng cả Độ Kiếp Đan khiến uy lực suy yếu đi hai phần nhưng cũng đã suýt nữa dồn nàng vào chỗ chết.

Mà đạo thiên kiếp thứ chín, đáng sợ nhất đã ngưng tụ giữa hư không.

Dương Phàm vội vàng hỗ trợ chữa trị thương thế cho nàng.

Thương thế trên người nữ nhân áo vàng này nhanh chóng khép lại, làn da láng mịn tinh mỹ, hoàn toàn khác hẳn với trạng thái lúc trước mà mấy người nhìn thấy.

Rồi sau đó. thân thể nàng ta lại chuyển hướng tới độ cường thịnh đỉnh.

- Làm phiền Dương tông sư rồi!

Tư Đồ trưởng lão cảm kích vô cùng, Lý trưởng lão và Bằng trưởng lão bên cạnh cũng ngạc nhiên vui mừng,

Đúng lúc này. lôi quang của kiếp vân trên đỉnh đầu chậm rãi ngưng tụ thành một đoàn.

Rồi sau đó, một đạo thiên lôi màu tím đỏ chi lớn như một ngón tay cái từ trên trời giáng xuống.

Trong tầm mắt Dương Phàm, đạo thiên lôi màu tím đỏ này phẳng phất giống như hư vô, ẩn chứa một cỗ khí tức khiến người ta hít thở không thông.

- Đạo thiên kiếp cuối cùng: Tâm ma kiếp!

Sắc mặt Tư Đồ trưởng lão không chút thay đổi nói.

Một đạo lôi kiếp này Ngay cả Tụ Lôi Đình cũng không có tác dụng, trực tiếp bị nó xuyên qua đánh xuống người nữ nhân áo vàng.

Nàng ta ngồi xếp bằng trên mặt đất. hai mắt kiên định, chậm rãi nhắm lại.

Trong lúc này, đạo thiên lôi màu tím đỏ rót vào trong cơ thể nàng ta.

Một đạo tâm ma kiếp cuối cùng là đáng sợ nhất, một khi thất bại sẽ hồn phi phách tán, không có bất cứ đường nào quay lại.

Loại tinh huỳnh này kéo dài nửa Ngày.

Lý trưởng lão lấy ra một bầu rượu, uống vào mấy hớp, không để ý nói:

- về mặt tâm tính, Hoàng trưởng lão hơn xa mấy người ta! Đây chính là sở trường của nàng!

Lại qua một lúc, nàng ta đột nhiên mở hai mắt, cười rất tươi.

Giờ phút này. dù khuôn mặt nàng rất xấu xí nhưng lại phá lệ xinh đẹp kinh tâm động phách.

Dương Phàm cảm giác trên người nàng đã xảy ra một loại biến hóa gì đó. chỉ là không thể chỉ rõ ra được.

Trong cảm giác của hắn, nữ nhân này giống như một đoàn ánh sáng hư vô, nhưng cũng không thuần túy. Vẫn có một bộ phận là phàm nhân.

- Chúc mừng Hoàng trưởng lão đã bước vào Đại Thừa Kỳ, đạt tới trường sinh bất tử. Từ nay về sau đã là bán tiên thể, chỉ chờ Ngày phi thăng mà thôi.

Mấy người Bằng trưởng lão đều quay đầu nhìn lại.

Nữ nhân áo vàng cảm giác thân thể mình nhẹ như lông hồng, tùy thời đều có thể bị gió thổi đi, vô cùng kinh hãi.

Nàng thân bất do kỷ trôi về sau mấy trường, mạnh mẽ vận pháp lực mới ổn định được thân hình.

Sau đó, ở giữa hư không, nàng hướng về Dương Phàm cúi đầu, chân thành nói:

- Lần này may mắn có thể độ thiên kiếp, ít nhiều do có Dương đạo hữu. Nếu không tiểu nữ đã sớm chết ở đạo thiên kiếp thứ tám rồi.

Uy lực của thiên kiếp so với tưởng tượng của mọi người còn đáng sợ hơn.

- Nhớ lại hồi đó, ta chỉ kiên trì được tới đạo thiên kiếp thứ bảy mà thôi!

Tư Đồ trưởng lão lại cười nói.

Lý trưởng lão cũng lơ mơ cười nói:

- Chỉ một người Dương tông sư đã ít nhất góp tới năm sáu thành vào thành công của Hoàng trưởng lão!

Lời này vừa ra, mấy vị trưởng lão đều biến sắc. Hoàng trưởng lão cũng nghiêm túc gật đầu:

- Đúng thế!

Dương Phàm hỗ trợ nàng luyện chế Độ Kiếp Đan, hiệu quả so với Độ Kiếp Đan bình thường phải gấp hai lần. Đây là một thành.

Rồi sau đó là tác dụng của Tụ Lôi Đình, chống lại đạo thiên kiếp thứ bảy và thứ tám, phát huy tác dụng rất lớn. Đây ít nhất là hai thành.

Dương Phàm lại nhiều lần trị liệu, khiến nàng ta lần lượt đạt tới trạng thái đỉnh, đây ít nhất là ba thành,

Tổng cộng. Dương Phàm đã khiến Hoàng trưởng lão có tới năm sáu thành.

Nếu không, thực lực của nàng dù có mạnh gấp đôi thì cũng không chắc có thể vượt qua lần thiên kiếp cửu tử nhất sinh này.

922. Chương 874: Uy Hiếp.

Từ xưa tới nay, đại năng có thể thành công vượt qua ba lần thiên kiếp vô cùng ít ỏi, thậm chí chỉ nghe mà chưa từng thấy.

Cho dù là sự tình này cũng chỉ xảy ra ở trong truyền thuyết mà thôi.

Thông Thiên tam giai: Hợp Thể, Độ Kiếp, Đại Thừa, Đại Thừa Kỳ đã là đỉnh cao nhất của nhân giới, chỉ cách nửa bước là thành chân tiên. Chỉ cần nguyện ý, trong vòng trăm năm có thể chuyển hóa thành tiên linh thần phi thăng thượng giới.

Mà Dương Phàm lần này không chỉ được chứng kiến Đại Thừa Kỳ bán tiên ra đời, mà còn thúc đẩy đối phương thành công.

Nếu không có Độ Kiếp Đan, không có Tụ Lôi Đình, không có Dương Phàm trị liệu, xác suất Hoàng trưởng lão thành công độ kiếp sẽ không vượt qua hai thành.

Đương nhiên, Dương Phàm từ trong quá trình độ kiếp này cũng tích góp được rất nhiều kinh nghiệm.

Hắn cũng rất bội phục tâm tính và tâm thái độ kiếp của Hoàng trưởng lão. Nếu không nài ta cũng không thể nào vượt qua tâm ma kiếp gian khổ nhất.

Hoàng trưởng lão dù không có dung mạo khuynh thành khuynh quốc như Vũ Nghiên, vô cùng xấu xí nhưng tâm cảnh lại hoàn mỹ không tỳ vết. gần như không có chút sơ hở nào. Tâm ma kiếp đáng sợ nhất đối với nài mà nói lại là dễ dàng nhất.

- Uy lực thiên kiếp của ta đã cường đại tuyệt luân, có thêm Độ Kiếp Đan, Tụ Lôi Đình và sự trợ giúp của Dương đạo hữu mới miễn cưỡng vượt qua. Mà uy lực thiên kiếp của Thiên Thu Vô Ngân nghe nói còn gấp ba lần bình thường, thật không tưởng tượng nổi!

Hoàng trưởng lão thở dài nói.

Về mặt Bàn trưởng lão lộ ra một tia ngưỡng mộ nói:

- Hoàng trưởng lão tấn chức Đại Thừa Kỳ rồi, giờ có cảm thụ gì không?!

- Cảm thụ?

Hoàng trưởng lão ngân ra, chợt nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

- Có một loại ảo giác kỳ diệu, mọi vật trong không gian này thật sự rất xinh đẹp, lại yếu ớt như thủy tinh. Mà ta dường như có thể rong mỗi nhất giới, không gì không làm được!

Lời này vừa ra, Dương Phàm chấn động.

Không gì là không làm được, đây cũng thật đáng sợ. dù vẻ vẻ chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Khi đã đứng trên tất cả thế giới này. mọi vật, không gian, sinh mệnh đều trở nên vô cùng bé nhỏ.

Còn có một loại cảm giác, khi tĩnh, thần của ta khế hợp với thiên địa, mơ hồ cảm nhận được một lũ kêu gọi từ không gian xa xôi!

Hoàng trưởng lão mở mắt ra, trong mắt là một mảnh trong vắt.

Kêu gọi từ không gian xa xôi?!

Có phải là thượng giới?!

Dương Phàm tò mò, âm thầm phán đoán.

- Có sáu cổ khí tức triệu tập. trong đó có hai đạo rất thân thiết...

Hoàng trưởng lão hiện lên chút chờ mong:

- Xem ra trong trăm năm tới. ta có thể phi thăng được.

Ánh mắt của Tư Đồ trưởng lão hơi ảm đạm, thanh âm trầm thấp, bình tĩnh:

- Đại Thừa Kỳ bán tiên, thông qua phương pháp đặc thù có thể trở lại phạm giới... Vài năm sau, Vân Tiên Đảo đã có thể tổ chức một lần Đại điển hóa tiên. Tuy nhiên, việc tổ chức đại điển này sẽ rất nhỏ thôi, không mời những đại năng giả ở những địa phương Ngoại Hải Vực khác.

Tư Đồ trưởng lão nói với Dương Phàm:

- Vân Tiên Đảo siêu thiên thể ngoại, không tham dự đấu tranh Tu Tiên Giới, cho nên chuyện Vân Tiên Đảo sinh ra Đại Thừa Kỳ bán tiên, mong Dương đạo hữu hỗ trợ che giấu.

- Dương hiểu rồi!

Dương Phàm gật đầu. Chuyện sinh ra Đại Thừa Kỳ này nếu để ngoại giới biết được, tất nhiên sẽ chấn động nhất giới.

Dừng lại Vân Tiên Đảo một thời gian, Dương Phàm rốt cục chuẩn bị cáo từ rời đi.

Bàn trưởng lão biết được việc này cho nên mời Dương Phàm tới động phủ của mình.

Trong lòng Dương Phàm có chút cảnh giác. Lấy thực lực của hắn, so sánh với những cao nhân siêu nhiên thể ngoại trên Vân Tiên Đảo quả không thể sánh bằng được.

Trong điện phủ huy hoàng.

Bàng trưởng lão và Dương Phàm ngồi đối diện nhau.

- Bàng trưởng lão lần này mời Dương tông sư tới là có chuyện thương lượng.

Bàng trưởng lão rất nhanh đi vào vấn đề chính.

- Mời nói!

Về mặt Dương Phàm bình thản. Hắn lưỡng lự ở Vân Tiên Đảo. Bàng trưởng lão không dám có âm mưu gì với hắn.

- Bàng mẫu là một Tán tiên, đã vượt qua năm lần kiếp nạn, là lần thứ sáu lại vô cùng trọng yếu. một khi thành công, có thể sánh ngang chân tiên...

- Thật đáng mừng, Bàng trưởng lão sắp bước vào cảnh giới Tán tiên lục kiếp.

Dương Phàm vô cùng kinh thán, trong lòng cũng sinh ra cảm ứng.

- lần kiếp nạn thứ sáu này vô cùng trọng yếu. uy lực tuyệt luân, thậm chí so với lần độ kiếp thứ ba còn mạnh hơn vài phần. Bàng mẫu hy vọng có thể sử dụng một kiện bán tiên khí và một số cực phẩm linh bảo và thiên linh địa bảo để giao dịch với Tụ Lôi Đình của Dương tông sư.

Tinh quang trong mắt Bàng trưởng lão lóe lên, có chút hưng phấn nói:

- Thiên kiếp của Tán tiên ngoại trừ lần đại kiếp nạn thứ chín thì không có tâm ma kiếp, chỉ cần có Tụ Lôi Đình, hoàn toàn có thể nắm chắc vượt qua kiếp nạn lần thứ sáu.

Dương Phàm nghe vậy, lại chần chừ bảo:

- Đến lúc Bàng trưởng lão độ kiếp ta có thể cho người mượn.

Bàng trưởng lão lại nói tiếp:

- Chỉ có luyện hóa Tụ Lôi Đình mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của nó. Chỉ cần người nguyện giao dịch, Ngày sau. khi ta bước vào Tán tiên lục kiếp, thậm chí thất kiếp, tung hoành vô địch một giới này. Mà lão hủ lại thiếu người một đại nhân tình, đến lúc đó người dù có nguyện vọng gì. lão hủ còn không làm được sao?!

Dương Phàm chấn động tâm thần! Không ngờ Bàng trưởng lão lấy điều này ra hù dọa.

Nếu là tu sĩ bình thường, đối mặt với điều này sẽ rất động tâm. Nhưng Dương Phàm lại không có chút hứng thú giao dịch nào.

Cho dù đối phương xuất ra tiên khí, hắn cũng không có chút nghĩ ngợi gì.

Dù sao chỉ cần hóa vũ phi thăng, thiên kiếp đại nạn tới ai cũng không thể trốn tránh được.

Dương Phàm đánh giá mình cũng không phải là ngoại lệ. có lẽ cũng giống như Thiên Thu VôNgân, uy lực thiên kiếp sẽ mạnh hơn nhiều so với bình thường.

Nếu có Tụ Lôi Đình, hắn mới miễn cưỡng nắm chắc độ kiếp thành công,

Cho nên. Dương Phàm căn bản không có hứng giao dịch.

. A ì

- Thật có lỗi. đình này cũng rất có tác dụng đối với bản thân Dương mô!

Dương Phàm cuối cùng cự tuyệt nói.

Sắc mặt Bàng trưởng lão hơi trầm xuống. Trong chốc lát. Dương Phàm cảm nhận không gian bốn phía phẳng phất như bị động lại bởi một cỗ thiên uy ý chí vô hình.

Dưới tình huống này, hẳn dù muốn có hành động gì cũng rất khó khăn, cảm giác hít thở không thông, khuôn mặt cũng hơi đỏ lên.

Tám tiên ngũ kiếp!

Đây đã là cường giả chí tôn ở nhân giới. Trừ bỏ tiên nhân ra thì có thể nói bọn họ là vô địch.

Sắc mặt Dương Phàm trấn định, Tiểu Luân Hồi lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, lấy phương thức vô cùng huyền diệu hóa giải áp lực trước mắt.

Vận vật thể gian đều không thể thoát khỏi quy luật tự nhiên của tiểu luân hồi.

Sắc mặt Bàn trường lão khẽ biến, đôi mắt hơi nhíu lại:

- Dương tông sư quả thật là thiên cô kỳ tài. Nhưng lực lượng của người hiện tại còn cách chí tôn của nhân giới vài phần! Trong động phủ của bản trưởng lão mà Dương đạo hữu còn cho rằng nếu Bàn mỗ ra tay thì người vẫn có sức phản kháng, không bị chế trụ sao?!

Cái gì?!

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh, cảm giác được một cỗ uy hiếp chưa từng có.

Nếu hẳn giống như ở Đại Tàn lúc trước, bị Hoàng trưởng lão một chiêu chế trụ, sau đó cường chế đánh hạ linh hồn lạc ấn. hoặc là dùng thần thông khác khổng chế sinh mệnh...

- Dương nhiên, đây chỉ là giả thiết của Bàn mỗ!

Bàn trưởng lão túm tim cười nói.

Trong lòng Dương Phàm thẩm mắng. Đây không phải là giả thiết, rõ ràng là đang uy hiếp một cách trắng trợn.

Hắn hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Bàn trưởng lão có muốn nghe một lời nói thật của Dương mỗ không?!

- Dương nhiên là muốn!

Bàn trưởng lão lạnh nhạt nói.

- Nếu ở Đại Tàn, Dương mỗ tự nhiên không phủ nhận điều này.

Dương Phàm nói tới đây, Tiểu Luân Hồi trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, một thân tinh khí thần kéo thẳng tới cực hạn, thậm chí mơ hồ còn cường thịnh tới độ chưa từng có.

Có thể nói, thông qua vận chuyển pháp quý ý cảnh, thực lực Dương Phàm đã tăng lên gấp hai, gấp ba lần!

Sắc mặt Bàn trưởng lão khẽ biến đổi.

Dương Phàm lại nói tiếp, vẻ mặt vô cùng kiên định, tự tin:

- Lời nói thật của ta là: Bàn trưởng lão không làm được! Tuyệt đối không làm được.

Tuyệt đối không làm được!

Tâm thần Bàn trưởng lão chấn động. Nhưng từ thần thái vô cùng tự tin của Dương Phàm, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ áp bách.

Đồng thời, cỗ khí tức cấm kỵ lực kinh khủng trong phong ấn ở Thủy Hồn Giới của Dương Phàm chậm rãi phóng thích.

Tầng phong ấn thứ sáu. tầng thứ bảy. Tầng thứ tám, Tầng thứ chín!

Vén vén chỉ là khí tức khủng bố của phong ấn đã khiến không gian bốn phía ngưng trệ! Dương Phàm đánh giá: Tầng phong ấn thứ tám, bề ngỗ nhân giới.

Tầng phong ấn thứ chín, vô địch nhân giới!

Tằngphongấn thứmười. ngạo thị hoàn vũ!

Trong phút chốc, sắc mặt Bàng trưởng lão trắng bệch. Lấy tu vi Tán tiên ngũ kiếp của hắn mà cũng bị dọa cho sợ hãi.

Dương Phàm chỉ phóng thích khi tức phong ấn lực trong một chớp mắt. sau đó lập tức ngừng lại.

Mà Bàng trưởng lão cũng bị dọa cho một thân đầy mồ hôi lạnh.

Dương Phàm rốt cuộc là người như thế nào?!

Lực lượng phong ấn trong cơ thể sao lại đáng sợ như vậy?!

hay là đối phương cũng là đại nhân vật thượng giới chuyển thế?!

`m

`m

Cả đại diện chỉ còn tiếng tim đập dồn dập của hai người.

Qua thời gian nửa chén trà.

- Nói chuyện với Dương tông sư một lúc, thật là có không ít ích lợi.

Bàng trưởng lão trở nên tươi cười, tiễn Dương Phàm rời khỏi động phủ.

Trạng thái giường cung bặt kiếm lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

t

Dương Phàm sau khi rời khỏi động phủ Bàng trưởng lão. trên người cũng đổ ra không ít mồ hôi lạnh.

><>

Nhưng hắn còn tốt hơn nhiều so với Bàng trưởng lão.

Dù sao Dương Phàm cũng không phải là đối thủ của lão, nhưng tuyệt đối không thể một chiêu đã bị chế trụ.

Thật sự không được, hắn có thể phá vỡ lực lượng phong ấn tầng thứ sáu, cũng đủ để hủy diệt động phủ Bàng trưởng lão. gây ra đại động tĩnh.

Chi cần cổ kị Tư Đồ trưởng lão và Hoàng trưởng lão, Bàng trưởng lão quyết không dám xuống tay đối với Dương Phàm.

Mấy Ngày sau, Dương Phàm rốt cuộc quyết định rời đi, chào tạm biệt mấy người Hoàng trưởng lão.

Cũng chỉ có Tư Đồ trưởng lão và Hoàng trưởng lão đưa tiễn hắn.

Bàng trưởng lão thì nghe bảo là bé sinh tử quan, không rảnh đi ra.

Còn Lý trưởng lão lại say khướt, cũng chẳng xuất hiện.

Trước khi đi, Hoàng trưởng lão lại cường nói:

- Dương đạo hữu, Ngày sau mặc kệ gặp phải khó khăn như thế nào. chỉ cần ngươi bóp nát Thần Tín Phù ta tặng, có thể truyền tắn ta. ta sẽ chạy tới nhanh nhất có thể!

Dương Phàm tự nhiên biết được phương pháp sử dụng. Nó trở thành một vương bài vô địch của Dương Phàm.

Khi hắn đang nghi hoặc làm sao có thể rời khỏi Vân Tiên Đảo, thì chỉ thấy tay áo của Tư Đồ trưởng lão vung lên, tiên trận bao phủ Vân Tiên Đảo đột nhiên dần xuống một đạo bạch quang, bao bọc lấy hắn.

Dương Phàm nhìn xuống quảng văn trận pháp dưới chân mình.

Loại thủ đoạn trống rỗng chế tạo truyền tống trận như thế này cũng chỉ có Vũ Văn Hâm đã rời khỏi thế giới này mới huyền ảo hơn một bậc.

Nhoáng lên một cái, Dương Phàm đã biến mất khỏi Vân Tiên Đảo.

Ngay sau đó, hắn rời khỏi mảnh hải vực này.

Triển khai thần thức. Dương Phàm phát hiện phụ cận có không ít tu sĩ.

- Đây là nơi nào?!

Trong lòng Dương Phàm nghi hoặc, liền tìm một gã tu sĩ bậc cao cạnh đó hỏi.

- Đương nhiên là Thiên Phong đảo vực!

Vị tu sĩ kia thấy hắn chỉ là một đồng tử, cũng tùy ý nói.

- Có thể nói rộng ra một chút được không?!

Dương Phàm đưa cho hắn hai khối linh Thạch thượng phẩm!

- Hắc hắc, không ngờ còn có chuyện tốt như vậy?!

Tên tu sĩ bậc cao này cười lớn:

- Chính xác là Tây Hải Vực. Tiên Vụ hải vực. Thiên Phong đảo vực.

Tây Hải Vực!

Trong lòng Dương Phàm kinh hãi. Một trăm năm mươi năm trước, hắn còn ở Ngoại Hải Vực, giờ lại đặt tới Tây Hải Vực, di chuyển cũng quá xa rồi!

923. Chương 875: Tung Tích Thạch Thiên Hàn.

Bởi vì phía bắc là Cực Bắc băng tuyết, không có hải vực.

Đông Hải Vực là hải vực thuộc về yêu tộc. do Cửu Thiên Long Hoàng thống trị. chân chính là một khu vực do hoàng quyền hoàn toàn thống trị.

Từ điểm này không thể không thừa nhận sự cường đại của Đông Hải Vực.

Tây Hải Vực vốn thuộc thế lực nhân loại, vô số tông phái, thế lực chia cắt, cát cứ.

Dương Phàm mơ hồ biết Tây Hải Vực do hai thế lực lớn là Vô u Cung và Đạo Thiên Môn thống trị.

Qua quan sát, Dương Phàm phát hiện hầu hết tu sĩ nơi này là chính phái, tu sĩ ma đạo có rất ít.

Hắn phán đoán đây hẳn là khu vực do Đạo Thiên Môn thống trị.

Đạo Thiên Môn có một vị tổ sư truyền kỳ tên là Đạo Hư Thiên Tổ, thực lực sâu không lường được, có địa vị ngang hàng với Vô u Ma Hoàng của Vô u Cung.

Hai thế lực lớn này thống lĩnh vài đại hải vực.

Đương nhiên, các hải vực cũng có các cường giả cấp Vực chủ thống trị, thường thường là các tông phái rất mạnh.

Dưới cấp Vực chủ còn có nhiều đại đảo chủ.

Dương Phàm hiện tại đang ở Thiên Phong đảo vực. phạm vi rộng gần mười triệu dặm, vô số đảo nhỏ và tông phái nhiều không đếm xuể.

So với hải vực mờ mịt, Dương Phàm phát hiện mình thật bé nhỏ, chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

- Với tu vi thực lực hiện tại, quay về Bồng Sơn Đảo báo thù hẳn không khó, dù tên Mộ Dung Phong kia đích thân tới cũng không ngăn cản được ta!

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Nhưng khoảng cách từ Tây Hải Vực tới Ngoại Hải Vực quả thật quá xa xôi, rất dễ có thể bị lạc vào một vùng hoang hải vô danh!

Xét thấy điều này. Dương Phàm tính toán sau khi phá vỡ phong ấn tầng thứ sáu sẽ trở về cũng không muộn, như vậy càng nắm chắc thêm.

Nghĩ vậy. Dương Phàm nhanh chóng tìm kiếm một hoang đảo để định, cự ở khu vực này.

Kết quả làm hắn không ngờ chính là bất kể là đảo lớn hay nhỏ nơi này đều có người ở, cơ bản đều do các tông phái cạnh đó chiếm lĩnh.

Trong Thiên Phong đảo vực có tới mấy ngàn hòn đảo lớn nhỏ.

Những thế lực nhỏ thì không chế những hòn đảo phạm vi vài trăm dặm, có thể nói là nhỏ hẹp.

Những tông phái bình thường cũng thường chiếm cứ hải vực rộng tới mấy chục vạn dặm.

Những thế lực lớn hơn lại thống trị hải vực lớn tới mấy trăm vạn dặm, có vô số đảo nhỏ.

Dương Phàm không khỏi kinh thán, mật độ tu sĩ nơi này dày tới đáng sợ!

Dương Phàm nhanh chóng tìm được một hòn đảo loại trung để lạc cư, tiêu phí một sổ linh Thạch nhất định cũng có được một động phủ nho nhỏ.

Rồi sau đó, hắn chìm vào trong tu luyện, chỉ đợi bước vào giai đoạn tiếp theo. Tuy nhiên, hắn vừa tu luyện tới năm thứ hai thì một cổ dao động linh hồn quen thuộc truyền tới.

- Đây là...

Dương Phàm mở mắt ra, trong mắt hiện lên thần sắc kinh hãi và vui mừng.

Cổ dao động linh hồn này chính là tới từ Thạch Thiên Hàn!

Thạch Thiên Hàn!

Hắn còn sống?!

Dương Phàm chỉ có thể cảm ứng được cổ linh hồn dao động này vô cùng mong manh.

Bởi vì cách nhau quá xa, Dương Phàm không thể biết được tình huống cụ thể. thậm chí căn bản không thể truyền tải tin tức.

Nếu là tu sĩ bình thường khẳng định không làm được.

Nhưng có Tiên Hồng không gian, Dương Phàm lại là ngoại lệ.

Hắn lập tức thông qua Tiên Hồng ánh xạ, liên hệ với Thạch Thiên Hàn.

Chợt, thông qua Thạch Thiên Hàn, một mảnh hình ảnh hiện lên trong đầu Dương Phàm: Một vực sâu tối đen. tanh hôi, tiếng gầm gừ kinh khủng truyền tới. bốn phía là hàn phong gào thét, và ma khí cuộn cuộn.

Ma khí nơi này vô cùng kinh người nhưng cũng cực kỳ thuần túy.

Một gã với nửa khuôn mặt che kín trong hắc lân, hai tròng mắt như điện, đứng ngạo nghễ trong môi trường đáng sợ này.

Phù phù-

Đột nhiên tay hắn huy ra phía sau. đánh tan nát một con hắc tinh xà dài tới bảy tám thước đánh lên hắn.

Lực lượng một trảo này vô cùng kinh người, tốc độ nhanh như chớp.

- Đây... Hắn là Thạch Thiên Hàn?!

Dương Phàm hoảng hốt. chỉ cảm thấy một cổ hàn khi thẩm thấu toàn thân.

Giờ phút này, Thạch Thiên Hàn đã hoàn toàn hóa thành ma vật, nửa khuôn mặt bị hắc lân bao phủ, trên trán có một hắc tinh ẩn kín, hai mắt nhu điện, có thể xuyên thấu trời đêm. Tứ chi, gồm hai bàn tay giống như hổ lang!

Cường tráng, hoang dã, dị tộc!

Là nhân loại hay là ma vật?!

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?!

Dương Phàm vừa mới định lên tiếng hỏi thì phía trước có một con giao long toàn thân hắc tinh, phát ra tiếng long ngâm kinh sợ thiên không, một trảo vỗ tới.

Long trảo này lớn như một căn phòng, hoàn toàn có thể đánh nát Thạch Thiên Hàn.

Nhưng Thạch Thiên Hàn lại không hề sợ hãi. Thân hình ảo hóa thành một đạo phong ảnh, chớp mắt đã lao tới giữa không trung, triển khai một hồi chiến đấu kinh thiên với con giao long hắc tinh khổng lồ.

Vô số ma vật bốn phía, dưới cuộc đấu ở cấp bậc này đều sợ hãi chạy về bốn phía.

Dương Phàm ngẩn ra. bắt đầu xem xét trí nhớ của Thạch Thiên Hàn.

Chờ hắc tiêu hóa hết thấy những ký ức này. bàn tay Thạch Thiên Hàn đã lóe lên một đoàn ma diễm với tám u diễm, hoàn toàn thôn phệ con giao long hắc tinh kia.

Đồng thời, Thạch Thiên Hàn cúi xuống, nhặt lên một khối hắc tinh ma châu, chuẩn bị nuốt vào trong miệng.

- Chờ một chút!

Dương Phàm ngăn cản hẳn!

Thông qua Tiên Hồng không gian, khối hắc tinh ma châu tới tay Dương Phàm.

- Ha ha ha, dĩ nhiên là một viên ma hạch tam tinh.

Dương Phàm cười cười, thu lấy nó.

Hóa ra thông qua trí nhớ của Thạch Thiên Hàn, hắn đã Bắt đầu hiểu được phiên không gian thần bí này.

Không gian quy dị này tràn ngập ma khí vô tận, còn có vô số ma vật!

Cái gọi là ma vật nơi này là do nhân loại, yêu thú và các loại sinh linh do ăn vào một loại dược vật nào đó mà biến thành.

Ngay cả Thạch Thiên Hàn giờ phút này cũng có thể xưng là ma vật!

Khi vừa bị hút vào trong không gian này, linh hồn của Thạch Thiên Hàn lâm vào ngủ say, ngăn cách với ngoại giới.

Chờ khi hắn thức tỉnh đã phát hiện ra bản thân đã sinh ra biến dị đáng sợ. trong cơ thể lại hình thành một loại lực lượng khó có thể hình dung.

Nơi này. mỗi ma vật chết đi đều lưu lại một loại ma hạch. Ma vật có cấp bậc càng cao thì ma hạch lưu lại càng cao cấp.

Sau khi ăn ma hạch này vào có thể tăng cường thực lực, mà thân thể cũng biến dị thêm một bước.

- Vì sinh tồn, vì lực lượng, không thể không giết chóc, cũng phải ăn vào ma hạch này!

Thạch Thiên Hàn nói với Dương Phàm.

Dương Phàm kinh hãi phát hiện Thạch Thiên Hàn giờ phút này, tu vi đã đạt tới Độ Kiếp sơ kỳ, u Minh Ma Diễm cũng đã tu luyện tới cảnh giới Bát u.

Thạch Thiên Hàn còn cảm ứng được thiên kiếp của hắn không lâu nữa sẽ bùng nổ.

- Ma vực này có bao nhiêu nhân vật tu luyện Cửu u Ma Công mà người không thể đựng tới?!

Dương Phàm hỏi.

- Không gian này không có điểm cuối, cứ mỗi mười năm mới có thể trở về thành, tiến hành một lần Huyết Chi Tẩy Lễ, tất cả thương thể trên người đều nháy mắt phục hồi hoàn hảo...

Thạch Thiên Hàn đáp.

- Trở về thành?

Dương Phàm không hỏi nhiều.

Tiếp theo, hắn hiệp trợ Thạch Thiên Hàn độ kiếp lần đầu tiên, cũng xưng là Tiểu thiên kiếp.

Độ Kiếp Kỳ có ba lượt thiên kiếp, trải qua lần thiên kiếp thứ nhất sẽ tiến vào Độ Kiếp trung kỳ.

Cường giả cấp bậc này nếu đặt ở Ngoại Hải Vực cũng có thể coi là cấp bậc Vực chủ.

Hai tháng sau, ở một nơi hẻo lánh trong không gian ma vực, một đoàn kiếp vân màu xám từ trên trời hạ xuống.

Đối với Dương Phàm, từng chứng kiến Đại thiên kiếp thì trợ giúp Thạch Thiên Hàn vượt qua Tiêu thiên kiếp quá vô cùng dễ dàng.

Tuy nhiên, trong khi Thạch Thiên Hàn độ kiếp, vô số ma vật phụ cận cũng lóe lên hàn quang.

Khi độ kiếp, chúng không dám tới gần nhưng sau khi độ kiếp xong, nguyên khí đại thương, chúng nó không chút do dự lao tới nơi này.

Chỉ là dưới sự trợ giúp của Dương Phàm, Thạch Thiên Hàn sau khi vượt qua ba tầng thiên kiếp vẫn không chút thương tổn nào.

’m !

Sau đó, Thạch Thiên Hàn thi triển các loại thần thông, đánh lui tất cả ma vật phụ cận, mở ra một con đường máu.

Dương Phàm không thể không thừa nhận Thạch Thiên Hàn Ngày càng giống một cái máy giết chóc.

Trong môi trường của không gian ma vực này. càng dễ dàng ma luyện thực lực của hắn!

- Người có nghĩ tới việc trở về không?!

Dương Phàm cười nói.

- Ta muốn ở trong này. không ngừng cường đại hơn!

Khí tức trên người Thạch Thiên Hàn càng lúc càng cường thịnh, thậm chí mang tới cho Dương Phàm áp lực lớn lao.

Nửa năm sau. một đạo huyết quang dụ dằng từ trên trời giáng xuống, dẫn dắt Thạch Thiên Hàn đi!

Sau đó, Thạch Thiên Hàn đi tới một cung điện rất lớn.

Chính giữa cung điện này có hai pho tượng ma thần rất lớn.

Hai tòa pho tượng này một có màu đen. một có màu máu, đều cao tới trăm trượng.

Ma thần màu đen, trên trán có một nguyệt nha ẩn ký, khoanh tay đứng ngạo nghễ giữa thiên địa. đầu đội trời chân đạp lên ma khí cuộn cuộn như hắc long.

- Cửu u Ma Đế... Dương Phàm chấn động.

Một pho tượng khác khắc một nam nhân mặc huyết bào. đồng tử. tóc. áo choàng của hắn đều có màu đỏ. nhìn vô cùng quý dị và ghê người.

Trên trán hắn có một vòng huyết nhật ẩn ký. Hai mắt của hắn đều có màu máu nhưng có chút khác biệt. Con mắt bên phải rất ôn hòa. bình tĩnh, thâm thúy xa xưa, ẩn chứa trí tuệ huyền ảo vô cùng. Con mắt bên trái lại tràn ngập dã tâm, giết chóc, vô cùng cuồng dã, bạo ngược khiến người ta nhìn vào cũng phải nan sợ.

Lâm Huyết Đại Đế!

Dương Phàm lập tức nhận ra người này, gần như giống như đúc hai pho tượng ở Cửu u quảng trường lúc trước.

Giờ phút này, phía trước hai pho tượng đá có hơn vạn con ma vật, cũng có số là do nhân loại biến thành, có một số là do yêu tộc biến thành, số khác lại là đủ loại chủng tộc thiên kỳ bách quái.

Khi Thạch Thiên Hàn đứng ở cạnh pho tượng Lâm Huyết Đại Đế, một đạo Huyết quang nhàn nhạt từ con mắt bên phải bắn ra. khiến tất cả thương thể trên thân thể hắn, cùng với những ám tật đều được chữa trị hoàn toàn.

Rồi sau đó. huyết quang từ con mắt bên trái bắn ra. bao phủ Thạch Thiên Hàn, khiến đã tám giết chóc và theo đuổi sự cường đại càng thêm mãnh liệt.

Theo sau, Thạch Thiên Hàn đi tới trước pho tượng Cửu u Ma Đế.

Trong đầu hắn hiện lên vô số công pháp với vô số tên gọi. Đương nhiên, chính giữa là Cửu u Ma Công.

- Chỉ cần có đủ ma hạch là có thể đổi lấy vô số công pháp và thần thông của cả thất giới.

Thạch Thiên Hàn dùng ma hạch đổi lấy một loại pháp thuật thần thông.

Rời khỏi đại điện này, trước mắt Thạch Thiên Hàn là một tòa thành thật lớn. cao tới vạn trượng).

Trong tòa thành này cũng có vô số ma vật, cùng chỗ điểm chung là đều là được hình thành do biến dị hoặc tiến hóa nào đó.

- Trong này có thể giao dịch với ma vật khác các loại pháp bảo. tài liệu, ma hạch, còn có thể gia nhập các thế lực lớn...

Thạch Thiên Hàn vô cùng quen thuộc với nơi này.

... , ,

Trong tòa thành này còn có rất nhiều hắc tinh vệ, thực lực cường đại, tuân hành khắp nơi.

- Cứ mỗi mười năm mới có thể ở lại tòa thành ba ngày. Trong tòa thành không cho phép chém giết, nếu không giết không tha! Thực lực của những hộ vệ này rất mạnh, gần như có thể giết sát bất cứ kẻ nào. Mặc kệ là đúng hay sai, chỉ cần động thủ. bị thủ tiêu như nhau!

Thạch Thiên Hàn nhìn đám hắc tinh vệ này, trong mắt rất kiêng kỵ và sợ hãi.

Trong tòa thành cũng có mấy cửa hàng lớn. được chủ nhân tòa thành mở ra. buôn bán các loại vũ khí, phòng cụ. linh đan, ma hạch...

Dương Phàm hiểu rõ nơi này tương đương với một căn cứ tiếp tế. cứu viện.

Sắc mặt của hắn ngày càng ngưng trọng. Không gian vô cùng quy dị này rốt cuộc nằm ở góc nào của thất giới?!

Sự tồn tại của nó khiến những sinh linh không ngừng chém giết, biến dị. tiến hóa, biến cường... rốt cuộc là có âm mưu như thế nào?!

924. Chương 876: Hồ Phi Thức Tỉnh!

Dương Phàm tinh thông V thuật, được lý, hiểu được nếu muốn tạo ra một một loại huyết mạch cường đại nhất trong thiên địa thì khó khăn như thế nào.

Cho dù luyện chế thành công cũng không đơn giản có thể dễ dàng tiêu hóa được.

Vô hình, trong đầu hắn lại nhớ lại thanh âm tràn đầy mê hoặc của Cửu u Ma Đế:

- Dương Phàm... Cuối cùng để lộ ra cho người một tin tức! Thuế Thiên Nghịch Thần Huyết đúng là chân chính tồn tại. Nó có năng lực sáng tạo ra chí cường giả của thất giới! Đợi tới một ngày. Huyết Nhật Điện chân chính mở ra. nó sẽ chính thức hiện thế!

Xem ra Tể Thiên Phệ Huyết Trần cũng chỉ là một chi tiết của “kế hoạch Đoạt Thiên” mà thôi! Mỗi một không gian phạm giới trong Tám mươi một không gian kia đều có nó.

Dương Phàm cảm giác bí mật chân chính nằm tại không gian ma vực quy dị này!

Dù sao Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trần tồn tại ở nhiều không gian phạm giới như vậy. đối với tiên nhân thượng giới cũng rất quang minh chính đại, không có gì là bí mật cả!

- Hiện tại ta muốn khẳng định, một việc!

Sắc mặt Dương Phàm bình, tĩnh, nói với Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn hiểu được ý tứ của hắn, gật gật đầu.

Trước để Thạch Thiên Hàn lưu lại vật có thần thức ẩn ký ở không gian ma vực.

Bá!

Ý niệm vừa động, Thạch Thiên Hàn biến mất khỏi không gian ma vực. hiện thân ở Tiên Hồng không gian, sau đó xuất hiện ở động phủ của Dương Phàm.

- Ha ha ha... Dù là không gian ma vực cũng không tránh khỏi sự ánh xạ của Tiên Hồng không gian.

Dương Phàm cười khẽ.

Hắn không dám để Thạch Thiên Hàn ở ngoài lâu, lập tức để hắn quay lại Tiên Hồng không gian, tiến nhập vào trong không gian ma vực.

- Người tiếp tục chém giết ở trong này đi! Tốt nhất hãy tra xét xung quanh xem có thể biết được ý nghĩa tồn tại của không gian này hay không?! Nếu gặp phải nguy hiểm không thể đối phó được thì quay về Tiên Hồng không gian.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Sự tồn tại của Tiên Hồng không gian đủ để khiến Thạch Thiên Hàn có thể càn quét khắp nơi này.

Nhưng không biết vì sao ở sát Nguyên Anh khi Thạch Thiên Hàn hiện thân, Dương Phàm sinh ra cảm ứng không ôn.

- Ta cảm ứng được có một nhân vật cùng tu luyện Cửu u Ma Công.

Thạch Thiên Hàn kinh nghi bất định nói:

- Hắn cũng cảm ứng được ta!

- Có việc này sao?! Có phải là Cửu u Ma Đế không?!

Dương Phàm chấn động!

- Hắn là không phải!

Thạch Thiên Hàn quả quyết nói:

- Nếu là Cửu u Ma Đế thì ta không thể cảm ứng được hắn, mà chỉ có hắn mới cảm ứng được ta mà thôi.

Dù sao Cửu u Ma Đế chính là thủy tổ của công pháp này.

Dương Phàm lâm vào trầm tư. Hắn hiểu được cảm ứng cũng bị hạn chế bởi khoảng cách. Như vậy, hắn là nhân vật kia cũng ở Ngoại Hải Vực, và càng có khả năng là ở Ngay Tây Hải Vực.

Nhưng theo hắn biết, từ đại chiến phong ma, tất cả nhân vật tu luyện Cửu u Ma Công đều đã bị Cửu u Ma Đế dùng bí thuật hút đi, tiến nhập vào không gian ma vực thần bí kia.

Đồng thời.

ở Hắc Hải ma vực thần bí nhất Tây Hải Vực.

Trong một tòa cung điện thật lớn. tối đen, rộng chừng ngàn dặm, lơ lửng trên hải vực mênh mông, được bao phủ bởi ma khí kinh thiên. Hải vực bốn phía cũng tĩnh mịch vô thanh.

Ngẫu nhiên có tu sĩ phụ cận đi ngang qua, tới ngoài trăm vạn dặm đã lập tức dừng lại, phải đi vòng.

Cung điện khổng lồ này chính là Vô u Cung tiếng tăm lừng lẫy Ở Ngoại Hải Vực.

Bên trong Vô u Cung, trong một cung điện màu đen lóe ra ánh sáng xanh sẫm.

- Chẳng lẽ là ảo giác?! Nhất giới này còn có nhân vật tu luyện Cửu u Ma Công sao?! Ngay cả Đại Thiên Ma còn không thể thoát khỏi Cửu u triệu hoán?!

Một nam nhân ngồi trên một đài sen màu đen thì thào tự nhủ.

Thân mình hần cao ngất, da thịt trắng nõn, mặc một bộ áo choàng màu tím, khuôn mặt rất anh tuấn, lộ ra vài phần tà dị!

Đài sen màu tím đen phía dưới lại lóe lên hắc quang, khiến hần như một tở sư ma đạo!

- Bầm báo Ma Hoàng, có hai người thần bí xin cầu kiến!

Một nữ tử băng lãnh mặc tuyết bào trống rỗng hiện thân trong đại điện, cúi người bầm báo.

Vô u Ma Hoàng gật đầu:

- Cho vào!

Lời này vừa hạ xuống, một trận đồ tam giác có khắc văn tự cổ xưa trống rỗng xuất hiện ở một nơi trong đại điện.

Trận đồ này dường như được cấu thành từ các đường máu, hoa văn phức tạp. khó hiểu, dường như xuất phát từ thời man hoang thượng cổ.

Trên trận đồ tam giác này dần hiện lên hai thân ảnh.

Trong đôi mắt hư vô của Vô u Ma Hoàng hiện lên một tia gợn sóng.

Có thể lấy thủ đoạn này tiến vào điện phủ của mình, hơn nữa tính toán chuẩn xác như vậy thì quá Không phải là tiêu nhân vật.

Khi trận đồ ảm đạm, hai thân ảnh kia cũng đã ngưng thật.

Trong đó có một lão già khô gầy, mặc áo bào màu tro, chống mộc trượng, khuôn mặt khô quắt xấu xí. tràn đầy nếp nhăn.

- Không ngờ là người... Vu Tôn!

Vô u Ma Hoàng lâm vào động dung.

- Chúng ta chưa từng gặp mặt mà không ngờ Ma Hoàng lại biết sự tồn tại của ta!

Trên khuôn mặt khô quắt của Vu Tôn lộ ra một tia quy tiếu.

- Vị này là...

Vô u Ma Hoàng nhìn sang một u ảnh sáng tối không chừng ở bên cạnh Vu Tôn.

- Khắc khắc... Người có thể xưng ta là u Ảnh Ma Chủ!

u ảnh biến thành một nam nhân, không ngừng vận vẹo ở trong không gian.

- u Ảnh Ma Chủ? Thi ra là người...

về mặt Vô u Ma Hoàng hồ hững nói. lấy thần thái từ trên cao nhìn xuống quan sát hai người.

Nhưng trong lòng hần luôn duy trì một tia cảnh giác. Hai người này tới đây cũng không phải đơn giản.

Nếu không có ma công ngoạn thị nhất giới, chi sợ hấn cũng phải kính nhi viễn chi hai người này.

- Nghe nói Vô u Ma Hoàng là đại tông sư của Ngoại Hải Vực, tổ sư ma đạo, đã sử Cửu u Ma Công thành Vô u Ma Công chấn nhiếp cô kim, thực khiến bản Ma Chủ kinh hỷ. đặc biệt tới bãi hội!

Thanh âm trầm thấp của u Ảnh Ma Chủ truyền khắp đại điện.

- Cửu u Ma Công tự nhậ là uy lực tuyệt luân, nhưng chưa chắc đã thích hợp với bất kỳ ai!

Vô u Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

- Hai vị, tốt nhất là hãy nói ra V đồ đi, nếu không bản hoàng cũng suy nghĩ việc lưu hai người các người lại.

Trong mắt hấn là một mảnh hư vô, lạnh lùng vô tình, khiến hai người trong đại điện cảm nhận được một cỗ ý chí thiên uy không thể trái nghịch,

- Y đồ tới đây?

Rất đơn giản, chính là một khoản lợi ích mà bất cứ ai cũng không thể cự tuyệt!

u Ảnh Ma Chủ tự tin nói:

- Đầu tiên, công pháp của các hạ chính là lấy cơ sở Cửu u Ma Công cải thiện mà thành, tuy có thể tránh thoát Cửu u triệu hoán nhưng chung quy không thể tách khỏi Cửu u Ma Công, đối với khẩu quyết công pháp của Cửu u Ma Công ngoài Đại Thừa Kỳ có thấy hứng thú không?

-Nói tiếp đi!

Khóe miệng Vô u Ma Hoàng hiện lên một tia mỉm cười, dường như đã có hứng thú.

Dù sao Vô u Ma Hoàng cũng có thể quy là Cửu u Ma Công. Không có Cửu u Ma Công sẽ không có Vô u Ma Công được!

- Tiếp theo, chúng ta tiến vào chủ đề chính đi! Mục đích chuyến này của chúng ta không ai có thể cự tuyệt được! Một cơ hội trở thành chí tôn của thất giới...

Trong điện phủ, thanh âm càng lúc càng trầm thấp, ánh sáng cũng ngày càng đen tối...

Hai đại ma đầu đàm phán giao dịch. Vu Tôn ở phía sau dẫn dắt. sẽ khiến Ngoại Hải Vực và toàn bộ nhân giới hình thành phong bạo như thế nào?!

.

Dương Phàm dừng chân ở Thiên Phong đảo vực. lẳng lặng tham ngộ, tu luyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Nháy mắt cái đã qua thêm vài năm.

Trong khi bế quan tu luyện, Dương Phàm lại sinh ra đủ loại cảm ứng, cảm giác được có một đại sự gì đó sẽ liên lụy tới hấn.

Loại cảm ứng này càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí khiến hấn cảm thấy bất an.

Thấy vậy. Dương Phàm lại nhắm mắt, không tiếc tiêu hao thọ nguyên, Bắt đầu truy tung thiên cơ.

Mà nay, khi Dương Phàm đã tiến vào cảnh giới Tiểu Luân Hồi thì thọ nguyên cũng không có quá nhiều ý nghĩa đối với hấn.

Chỉ cần không phải lập tức tiêu hao trên vạn năm thọ nguyên thì đối với Dương Phàm cũng không có ảnh hưởng lớn.

Một lũ dao động thần bí, mờ mịt lấy Dương Phàm làm trung tâm phát ra, tiến nhập hư không.

Rất nhanh, một lũ thần thức Dương Phàm dung nhập thời không hỗn loạn, đụng tới luân hồi nhân quả, chạm vào thiên cơ vận mệnh của vô số sinh linh.

Giờ khắc này, Dương Phàm ở một trình độ nhất định, có thể thăm dò được quá khứ và tương lai.

Nhưng thiên cơ chỉ mang tới cho hắn một loạt hình ảnh chợt lóe lên, có chút mơ hồ, có chút tàn phá, thậm chí thường xuyên chỉ còn lại dấu vết.

Dương Phàm cố gắng ghi nhớ những hình ảnh hoặc tàn phá, hoặc mơ hồ này.

Mỗi thối khác, thọ nguyên của Dương Phàm lại tiêu hao.

Lúc đầu chỉ là một chút hình ảnh không quan trọng, Dương Phàm nhất định, phải điều tra những gì liên quan tới hắn.

Hình ảnh trọng yếu đầu tiên chỉ xẹt qua trong đầu Dương Phàm.

Lúc này, một con thần hầu ba mắt đột nhiên thức tỉnh khiến thiên địa thất sắc, đất đai sụp đổ. sau đó là vân vụ chớp lên...

Hình ảnh không quá rõ ràng nhưng Dương Phàm lại khẳng định, được rằng Hồ Phi đã thức tỉnh.

Lại có liên tục những hình ảnh khác hiện lên, Dương Phàm nhìn thấy một hình dáng có chút quen thuộc, có chút Nguyên Anh Nguyên Anh nhưng bóng dáng đã giết chết Tiểu Hân.

- Là hắn... Ma đầu này lại nghĩ ra âm mưu gì?!

Dương Phàm chấn động!

Có lẽ số mệnh đã chú định, từ khi Dương Phàm vô tình thả ra u Ảnh Ma Chủ ở Thiên Lan Điện thì cứ hết lần này tới lần khác phá hư kế hoạch của ma đầu này!

Cái gọi là thành do Dương Phàm, bại cũng là Dương Phàm chính là một loại nhân quả!

Lại một hình ảnh khác, trong đầu Dương Phàm hiện lên một tòa cung điện ma khí kinh thiên, huyền phù trên một mảnh hải vực.

- Thế lực ma đạo cường đại nhất Ngoại Hải Vực chính là Vô u Cung. Nghe nói Vô u Ma Hoàng chính là một tông sư ma đạo, đã cải chính Cửu u Ma Công thành Vô u Ma Công của riêng mình. Ma công này cái thế, ngạo thị hải vực...

Dương Phàm chỉ có thể căn cứ vào biểu hiện hình ảnh để đưa ra phán đoán.

Hình ảnh trong thiên cơ rất mơ hồ, thường không nói rõ cụ thể sẽ phát sinh cái gì, đa phần phải cần suy đoán.

Rồi sau đó, Dương Phàm lại nhìn thấy một hình ảnh trọng yếu. Đó là một lão già khô quắt, khuôn mặt xấu xí, cầm trong tay Thiên Kỳ Lục Lăng Kính.

Vu Tôn!

Tinh quang chợt lóe trong mắt Dương Phàm, vô hình cảm nhận được một hồi bão táp.

Mấy hình ảnh cuối cùng càng thêm mơ hồ. tâm thần Dương Phàm mệt mỏi, có cảm giác rất tối nghĩa.

Nhưng vài hình ảnh cuối cùng, Dương Phàm ảm ảm có thể nhận ra là Tần Hoàng Lăng, Huyết Nhật Điện, và một thân ảnh mơ hồ từ trên trời hạ xuống...

Hô!

Cuối cùng, Dương Phàm phun ra một ngụm trọc khí, tâm thần mệt mỏi. linh hồn lực tiêu hao rất lớn. tôn hại tới mấy ngàn năm thọ nguyên.

An dưỡng mấy ngày, Dương Phàm nghĩ tới hình ảnh đầu tiên trong thiên cơ.

Tâm thần tiến nhập Tiên Hồng không gian.

Hồ Phi nằm ở trên mặt đất lục thổ đại. ngón tay như giết giết.

Dương Phàm đi vào, cảm nhận được nhịp tim đập của Hồ Phi đang Ngày càng tăng.

- Quá nhiên hấn đã sắp tỉnh lại. Thế này thì ở Ngoại Hải Vực ta cũng không còn phải chiến đấu một mình rồi!

Về mặt Dương Phàm rất vui mừng, đưa Hồ Phi ra khỏi Tiên Hồng không gian, ngón tay bấm quỳ. từng đạo lực mang đánh lên người Hồ Phi.

Cho tới một khắc, Hồ Phi đột nhiên mở to hai mắt. Đó là một đôi đồng tử màu tím.

Rồi sau đó, một cỗ khí tức cấm kỵ. cuồng bạo phóng lên cao.

925. Chương 877: Cố Nhân Ngoại Hải!

Tiếng gầm của hấn kinh sợ chín tầng trời, tám thân Thạch hầu kim cương cao mười trượng bộc phát ra khí rúc cấm kỵ cuồng bạo trực tiếp làm sập động phủ của Dương Phàm, trong phạm vi ngàn trượng, hết thảy mọi vật đều hóa thành bụi phấn.

Hai chân hơi chùng, giậm mạnh một cái, toàn bộ hòn đảo rung động, vạn dặm phụ cận núi sụp đất nứt. trong hư không chớp lóe sấm rền.

Vào lúc con mắt thứ ba mở ra. cột sáng màu vàng bắn thẳng lên hư không, hải vực xung quanh hòn đảo gây nên một trận gió lốc thật lớn.

- Dừng tay!

Dương Phàm muốn đem hấn thu vào Tiên Hồng Không Gian đã không còn khả năng.

Mà hai mắt Hồ Phi màu tím sẫm, lạnh băng vô tình liếc nhìn Dương Phàm một cái, quất lạnh:

- Tiểu thí hài ở đâu tới?

Dứt lời một cước đá tới.

Lực lượng một cước này đủ để phá nát núi sông, khí thế mãnh liệt. Một cỗ pháp lực tiết ra ngoài trước một bước san bằng bốn phía.

Dương Phàm nhấc một tay ngăn cản một cước đáng sợ này. phát ra một tiếng “Thình thịch”- nặng nề, chung quanh hai người lập tức xuất hiện một cái hố sâu thật lớn. lan tràn ngân dậm.

Lực lượng lúc này Hồ Phi bùng nổ gần như tiếp cận lực trước trấn áp Cửu u Ma Đế, cách lực lượng đỉnh của nhân giới cũng chỉ một hai bước.

Tuy nhiên, lực lượng một cước này đã đến gần Dương Phàm lại quỷ dị từ mạnh chuyển thành yếu, lúc giao kích với Dương Phàm chỉ còn lại uy lực ba bốn thành, sau khi tiến vào thân thể lại bị suy vếu thật lớn.

Đẳng Đẳng Đẳng!!!

Dương Phàm liên tục lui vài trượng, ổn định thân hình.

Luận riêng lực lượng nhục thể, ngay cả hấn cũng không phải đối thủ của siêu cấp Thần thú này.

Thấy không giết chết Dương Phàm, Hồ Phi cảm thấy bất ngờ. vừa chuẩn bị tiến thêm một bước xuất kích thì Dương Phàm đã trốn vào dưới lòng đất. biến mất không thấy.

- Rốt cục là sao nhỉ?

Dương Phàm độn xuống bên dưới, ngẫm thấy khó hiểu. Hấn không phát hiện Hồ Phi có gì dị thường, làm sao đột nhiên phát điên.

- Cửu U Ma Đế... Tam uổng giết người.

Lúc này trong đôi con ngươi màu tím của Hồ Phi tràn ngập sát khí lạnh băng, hiển nhiên còn đắm chìm trong cơn hận lúc trước.

Dương Phàm bình tĩnh hiểu ra. tuy rằng cách trận chiến phong ma lúc trước đã mấy trăm năm nhưng là lúc linh hồn Hồ Phi chìm vào ngủ say lại không có cảm giác về thời gian.

Nói cách khác, hắn vẫn còn dừng ở trong trạng thái lúc trước liên thủ Tiên Tần Thủy Hoàng chiến đấu với Cửu u Ma Đế.

Trong lúc nhất thời, Hồ Phi cũng không nhận ra Dương Phàm.

Bởi vì Dương Phàm hiện tại nhìn qua chỉ là đứa bé tám tuổi, mặc dù hai người rất quen thuộc nhưng chợt nhìn thấy cũng rất khó nhận ra.

Mà giờ phút này, cả hòn đảo bị Hồ Phi điên cuồng đập phá, một cơn chấn động rất nhỏ, trên mặt đất xuất hiện từng vết nứt cùng sụp đổ.

Tuy nhiên quy mô hòn đảo này trong phạm vi Thiên Phong đại đảo vực cũng không thấp, rất nhanh có tu sĩ chấp pháp phản ứng lại, tiến đến ngăn cản.

Hồ Phi bị mất lý trí ở một trình độ nhất định, gặp ai đánh nấy.

Baba!

Móng sắc cung lên, một vùng mây tia quét ngang hư không, toàn đội tu sĩ chấp pháp chưa tới gần đã bị đánh bay.

Đảo chủ đảo này là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, thấy thanh thế Hồ Phi không khỏi kinh hãi, lập tức truyền âm:

- Toàn bộ lui lại, xin cứu viện!

Chỉ trong giây lát, tu sĩ trên đảo đều bay ra, kẻ chết người thương chừng mấy ngàn.

Dương Phàm trốn dưới đất không hề động thủ.

Bởi vì lực lượng giờ phút này Hồ Phi bùng nổ ra thật sự quá mạnh mẽ, thậm chí vượt xa cấp bậc Độ Kiếp Kỳ. Dương Phàm cũng không muốn chính diện chống đỡ mũi nhọn, còn không bằng để mặc hắn giải phóng một lúc.

`m`m`m`m!!!

Sau thời gian nửa nén nhang, toàn bộ hòn đảo bị phá thành mảnh nhỏ, bị đánh thành bốn năm mảnh, đập vào mắt là khắp nơi thương tổn.

Đúng lúc này, bốn năm đạo khí tức cường đại từ phương xa tới gần.

- Yêu hầu phương nào, dám tập kích thế lực chúng ta.

Mấy người tới đều có tu vi Hóa Thần hậu kỳ trở lên, thậm chí có một lão già Hợp Thể đại viên mãn.

Dương Phàm tập trung nhìn qua, lão già này thoát nhìn có chút quen mắt, không phải Dư trưởng lão lúc trước đến Tiên Đạo Tông sao?

Dư trưởng lão, La Tinh cùng Liễu Nguyệt, ba người này là lần thứ hai đến Tiên Đạo Tông tại đất liền là vì chất vấn việc Vạn Diễn tiên sinh, Hình Cương chết trong Tiên Tân bảo tàng, muốn cho Dương Phàm đi Tiên Đạo Thiên Tông tạ tội.

Giờ phút này, Dư trưởng lão dẫn vài vị Hợp Thể đại tu sĩ cùng với mấy chục tên tu sĩ đỉnh cấp lục tục kéo tới bao vây quanh Hồ Phi.

- Yêu hầu này đáng sợ, chúng ta bày đại trận bắt hắn!

Dư trưởng lão rất nhanh thương nghị ra đối sách.

Xem thanh thế, cho dù bọn họ cùng tiến lên cũng không phải đối thủ.

Rất nhanh, đám người này lấy ra trận kỳ, một vùng sáng mờ bảy màu hình thành từng tia sáng từ tám hướng phóng tới, ngưng tụ thành một tấm lưới trời, hình thành oanh kích như bão táp tới Hồ Phi.

Hồ Phi ngửa mặt lên trời thét dài, chỉ dựa vào pháp lực trên người bùng nổ liền đẩy bắn công kích sắc bén kinh người này ra ngoài.

- Lực lượng vêu hầu này. với thực lực mấy người chúng ta chỉ sợ không phải đối thủ. Nhanh đi thông báo Đại đảo chủ cùng Tông chủ đại nhân.

Dư trường lão kinh hãi quát một tiếng, lập tức có người đi báo tin.

Lấy thủ đoạn tu tiên Ngoại Hải vực, sử dụng những vật như Truyền tấn phù. Truyền tấn lệnh, tin tức có thể nhảy mất truyền ra mấy chục vạn dặm, một khi bố trí tốt mạng lưới tint ỨC, Ngay cả hải vực trăm ỨC dặm chỉ khoảnh khắc là có thể truyền tin tới mục đích.

Ngao... Hồng!

Hồ Phi vung thiết quyển, dưới mấy đợt công kích mãnh liệt đánh nát đại trận do mấy chục tên tu sĩ đỉnh cấp bày ra.

`mẤm Ấm!!!

Hắn lại vung song chưởng, lời hóa lực quét ngang thiên địa, đẩy lui tất cả tu sĩ phụ cận. thậm chí còn lưu lại bảy tám cỗ thi thể.

Dương Phàm thảm than trong lòng: “Sức chiến đấu quả thật đáng sợ”.

- Học học!

Sau khi tất cả “địch nhâT đều biến mất. Hồ Phi ngồi dưới đất khẽ thở dốc. trong mắt cũng thoáng hiện vài tia mê mang, giống như đang suy tư làm sao mình lại xuất hiện ở nơi xa lạ này.

Đúng vào lúc này. một đứa bé trai bảy tám tuổi hiện lên trước mặt Hồ Phi.

Dương Phàm cười nói:

- Hồ Phi, người rốt cục khôi phục rồi.

- Người là ai!

Hồ Phi theo bản năng đánh ra một quyền, một vùng lôi hòa lực bay múa như bão táp.

Dương Phàm không dự đoán được Hồ Phi không chút nghĩ ngợi liền xuất thủ. hắn gần như không kịp né tránh.

Hắn đành phải vận chuyển lực lượng Tiểu Luân Hồi. Thổ Linh Châu trong cơ thể hình thành một màn hào quang ngoài cơ thể.

“Rắc” Lôi hỏa lực hủy thiên diệt địa kia lập tức đánh tan màn hào quang của Thổ Linh Châu.

Không hổ là lực lượng hủy diệt kết hợp hai loại thần thông lôi điện và hỏa diễm.

Tuy nhiên, Thổ Linh Châu thay Dương Phàm giảm bớt một nửa uy lực. rồi sau đó lực lượng lại bị Tiểu Luân Hồi hóa giải hơn phần nửa.

Dương Phàm kêu một tiếng trầm thấp, mượn lực bay ngược lên không trung.

Ngao!

Hồ Phi quát lớn một tiếng, thừa thắng xông lên.

Tu sĩ xem cuộc chiến ở quanh đảo tặc lưỡi kỳ quái. Đứa trẻ tám tuổi này không ngờ có thể chống lại siêu cấp Thần thú đáng sợ bậc này.

Trên mặt Dương Phàm xuất hiện một tia tức giận:

- Xuống dưới!

`m!

Một cỗ trọng lực huyền diệu từ trong hư không nghe gọi mà sinh ra, đánh rơi Hồ Phi xuống dưới.

Cỗ trọng lực này lại như hình thành Không Gian Lĩnh Vực khiến cho động tác của Hồ Phi bất kệ là từ hướng nào đều phải chịu lực cản lớn lao.

Thấy Hồ Phi còn muốn phản kháng, Trần Thiên Tháp trong Thủy Hồn Giới của Dương Phàm “bá” một tiếng, hiện lên trong lòng bàn tay.

Bảo tháp đen thui hình xoắn ốc chột lóe hào quang sắc sỡ hóa thành một ngọn tháp lớn cao mấy trăm trượng, “Ầm” một tiếng ép Hồ Phi xuống dưới.

Hồ Phi mặc dù lực lớn vô cùng nhưng cũng không thể đánh vỡ bảo tháp cấp bậc Bán Tiên khí này.

Trần Thiên Tháp Ngay cả lực lượng phong ấn đều có thể trấn áp và hoàn xung, có thể thấy được độ cứng cùng lực lượng.

Hồ Phi cảm giác lực lượng mình phát ra bị Trần Thiên Tháp giám bớt thật lớn.

- Không ngờ là Bán Tiên khí...

Đám người Dư trường lão đang xem cuộc chiến ở gần tự nhiên là giật mình không nhỏ.

Dương Phàm bấm pháp quyết. lực lượng Tiểu Luân Hồi tăng thêm vào trên Trần Thiên Tháp, công kích của Hồ Phi hoàn toàn bị bỏ qua.

Cùng lúc đó. trong Trần Thiên Tháp truyền đến một lực hút không hiểu, lập tức hút Hồ Phi biến mất.

Nguyên lai lúc luyện chế Trần Thiên Tháp, có thêm vào tài liệu hệ không gian.

Lúc ban đầu Đặng Thi Dao dung hợp trận pháp không gian dùng để chuyển dời cùng hấp thu lực lượng.

Tuy nhiên, theo hai người lần lượt rèn luyện cùng cải thiện, bên trong bảo tháp đã hình thành một Không gian Linh vực có thể dùng để trấn áp địch nhân.

Dương Phàm không nghĩ tới người đầu tiên tháp này trấn áp lại là Hồ Phi.

Hồ Phi vào lúc mất lý trí lại kiệt lực. bị Dương Phàm trực tiếp trấn áp thu vào.

- Các hạ thật sự là đại năng, không ngờ thu phục yêu vật lợi hại như vậy.

Đám người Dư trường lão vội vàng tới gần. nói lời cảm tạ.

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ, là vị đại năng nào Ngoại Hải vực?

Trong đám người một lão đạo râu tóc bạc trắng đi ra nhìn chăm chăm Dương Phàm, bộ dạng có chút kinh ngạc nghi ngờ không chắc chắn.

Dương Phàm vừa thấy lão đạo râu tóc bạc trắng này không khỏi chấn động:

- Đại trưởng lão.

Người có thể khiến Dương Phàm gọi là Đại trưởng lão tự nhiên là rất ít.

Mà ở Ngoại Hải vực, lại chỉ có người trước mắt: Bạch Vũ lão tiên.

- Thật là người... Dương trường lão!

Thần tình Bạch Vũ lão tiên ngạc nhiên vui mừng, khó có thể tin.

Dương Phàm cũng kinh ngạc vô cùng, không nghĩ tới lại gặp Bạch Vũ lão tiên ở Ngoại Hải vực dưới tình huống như vậy.

Ngoại Hải vực rộng lớn cỡ nào. có thể gặp lại cố nhân đích xác không dễ dàng, phần nhiều càng là một loại duyên phận.

Hai người vội vàng đi tới một chỗ nói chuyện với nhau.

Bạch Vũ lão tiên ngạc nhiên nói:

- Làm sao Dương Được sư lại biến thành bộ dáng này? Nếu không phải bản đạo rất quen thuộc với người, lại thêm suy tính từ Tiên Diễm Đại Đạo Pháp thì cũng không thể xác định là người.

- Chỉ là biến cố thôi diễn công pháp...

Dương Phàm đơn giản nói rõ một chút.

Sau khi hỏi han, Dương Phàm mới biết được Tiên Đạo Thiên Tông ở Thiên Phong đại đảo vực là đại tông phái số một số hai.

Ngay cả Đại đảo chủ vùng hải vực này đều xuất thân từ Tiên Đạo Thiên Tông.

- Thi ra là thế.

Dương Phàm đột nhiên hiểu ra, hiểu được vì sao Dư trưởng lão còn có Bạch Vũ lão tiên đều ở vùng hải vực này.

Bởi vì Thiên Phong đại đảo vực có thể nói chính là địa bàn của Tiên Đạo Thiên Tông.

Hai người cách biệt vài trăm năm không gặp, sau khi gặp lại đương nhiên có rất nhiều lời muốn nói.

- Dương đạo hữu, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện.

Bạch Vũ lão tiên mang Dương Phàm đi tới một tử lâu trên một hòn đảo ở hải vực gần đó, hai người uống rượu tâm tình.

Mà đám người Dư trưởng lão nhìn theo hai người Dương Phàm rời đi. trợn mắt há hốc mồm.

- Đại năng giả này không ngờ cùng nhận biết với Bạch Vũ lão đầu.

Một tràng tiếng ngạc nhiên vang lên.

- Hẳn dĩ nhiên là Dương Phàm kia, khi nào lại trở nên cường đại như thế?

Trong lòng Dư trưởng lão càng thêm khiếp sợ. vội vàng phái người đi bẩm báo việc này cho Tổng chủ.

Dương Phàm cùng Bạch Vũ lão tiên nói chuyện một hồi, nói lên những việc đã trải qua của mình.

Thật lâu sau. Dương Phàm mới nhớ tới Hồ Phi trong Trấn Thiên Tháp.

- Thả ta ra ngoài.

Hồ Phi ở trong Không gian Linh vực của Trấn Thiên Tháp, điên cuồng đập phá.

- Ha ha, tiểu ngoan hầu, ngươi đánh đủ chưa?

Thanh âm hơi mang theo vẻ trêu cợt của Dương Phàm rơi vào trong tai Hồ Phi.

Hồ Phi ngẩn ra:

- Dương lão đại... Là người?

Sau khi thần niệm giao lưu. hắn nhận ra Dương Phàm, ghen hờn trên trời:

- Nhưng, làm sao ngươi biến thành tiêu thí hải rồi?

Dương Phàm nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

926. Chương 878: Lực Ép Hai Độ Kiếp.

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Ngươi vẫn ở trong tháp một đoạn thời gian, học thu liễm khí tức đi. Dù sao nơi này là địa bàn nhân loại, thả ngươi đi ra không chừng lại gây náo loạn.

- Dương lão đại... Mau thả ta ra ngoài đi.

Hồ Phi muốn khóc không xong, chỉ có thể ở lại trong Trấn Thiên Tháp.

Dương Phàm cùng Bạch Vũ lão tiên tiếp tục trò chuyện, hiểu biết tình huống của nhau.

Bạch Vũ lão tiên sau khi tiến vào Ngoại Hải vực, trong mấy trăm năm liền tấn chức đến Hợp Thể trung kỳ, hiện nay là một Chấp sự cao cấp của Tiên Đạo Thiên Tông, Ngày sau còn có không gian thăng tiến một bước.

Dù sao cũng là cường giả đỉnh của đất liền, vị trí độ cao vượt xa người thường, cho dù đến Ngoại Hải vực, chỉ cần có thời gian cũng không phải kẻ yếu.

Trong lúc hai người tâm tình, Dương Phàm từ nơi Bạch Vũ lão tiên biết được không ít bí tân Ngoại Hải vực. khiến hắn được lợi không nhỏ.

Tuy nhiên sau một lát, tiếng xé gió liên miên không ngừng, một lão già ở bào mang theo mấy chục tên tu sĩ chấp pháp đỉnh cấp hạ xuống từ lâu này.

- Ngũ đảo chủ?

Bạch Vũ lão tiên nao nao, bước lên mấy bước thì lễ. hơi có một tia cung kính.

Lão già ở bào này có tu vi Hợp Thể hậu kỳ. chắc là đảo chủ hòn đảo này.

- Đại đảo chủ có lệnh muốn gặp vị Dương đạo hữu này. người khác nhanh chóng lui ra.

Trên người Ngũ đảo chủ phát ra một cỗ tinh thần uy áp không thể làm trái, khiến chúng tu sĩ trong từ lâu kinh hãi run sợ. vội vàng dọn ra tứ phía.

- Thiên Phong đại đảo chủ?

Ánh mắt Dương Phàm nhìn sang Bạch Vũ lão tiên, mang theo một tia dò hỏi.

- Đại đảo chủ kỳ thật chính là Đại trưởng lão của Tiên Đạo Thiên Tông, tu vi đạt tới Độ Kiếp Kỳ...

Bạch Vũ lão tiên hơi lo lắng nói:

- Tiên Đạo Thiên Tông đối với việc Vạn Diễn Thái thượng tông chủ ngã xuống ở đất liền vẫn canh cánh trong lòng, đối với Dương đạo hữu có địch ý không nhỏ. Đại đảo chủ này muốn tới gặp người, chỉ sợ không có ý tốt.

Điểm này Dương Phàm tự nhiên hiểu được. Chỉ là hiện tại hắn đối với cường giả cấp bậc Đại đảo chủ này cũng không có nhiều kính sợ đáng nói.

- Dương đạo hữu thực lực bất phàm, nếu có nắm chắc ứng phó cao nhân Độ Kiếp sơ kỳ, tự nhiên có thể lưu lại. Nếu không địch lại, không bằng nhân cơ hội này bỏ chạy.

Bạch Vũ lão tiên để nghị.

Lúc trước trên đảo kia lão cũng chứng kiến thực lực của Dương Phàm, đánh giá ít nhất có thể chống lại cường giả cấp bậc Đại đảo chủ.

- Độ Kiếp sơ kỳ? Hắn là có thể ứng phó một hai người!

Dương Phàm dường như không xác định nói.

Một hai người?

Bạch Vũ lão tiên ngăn ra: Toàn bộ Thiên Phong đại đảo vực này. đạt tới cấp bậc Độ Kiếp Kỳ cùng chỉ hai người mà thôi. Nói cách khác, Dương Phàm trong phạm vi hải vực trăm ức dặm này cơ bản có thể đi ngang, trừ khi gặp phải cường giả cấp bậc Vực Chủ.

Mà cường giả cấp bậc Vực Chủ cực ít, trong mấy chục đại đảo vực mới có thể sinh ra một người.

Vút Vút Vút!!!

Càng Ngày càng nhiều tu sĩ chấp pháp chạy tới. chừng hơn trăm người vây quanh từ lâu nho nhỏ này tăng tầng lớp lớp.

Sắc mặt Ngũ đảo chủ kia lãnh đạm, lúc nói chuyện với Bạch Vũ lão tiên cũng có vẻ không mặn không nhạt.

Hai mắt Dương Phàm khẽ híp. nhìn ra Tiên Đạo Thiên Tông này đối với hắn thật là đến với ý không tốt.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, hẳn cách giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quá còn có một khoảng cách, cần tôi luyện càng nhiều, khiến Tiêu Luân Hồi càng thêm tinh tiến.

Không bao lâu, trong hư không lại sáng lên mấy trăm đạo độn quang, khí tức sắc bén sát phạt cuộn cuộn mãnh liệt bao phủ tới, khiến cho hòn đảo cỡ trung này có một loại cảm giác mưa gió sắp tới hít thở không thông.

- Đó là Thiên Phong Vệ!

Tu sĩ trên đảo nhìn chằm chằm mấy trăm tên tu sĩ chấp pháp mặc ngân bào trên bầu trời! mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Rất nhiều Thiên Phong Vệ vây quanh một xe ngựa xa hoa, ở phía chân trời đặng vân giá vũ mà đến thanh thế to lớn, khí thế khiếp người.

Xe ngựa xa hoa không ngờ từ hai con giaolong thất cấp kéo, tiếng rống ngậm vang vọng bầu trời.

Sau khi xe ngựa xa hoa hạ xuống, từ trong đi ra một nữ tử hoa phục cùng một đạo sĩ áo bào tím tiên phong đạo cốt.

Nữ nhân hoa phục mơ hồ đi lên một bước, khí thế ung dung cao quý, có một loại trên cao nhìn xuống. Mà đạo sĩ áo bào tím kia thần thái nhàn nhã. Khóe miệng mỉm cười, ánh mắt không chút dao động đảo qua hai người Dương Phàm.

- Bái kiến Đại đảo chủ, tông chủ.

Bạch Vũ lão tiên vội vàng thi lễ. có vài phần lo lắng không yên.

Lão cũng không nghĩ tới Đại đảo chủ cùng tông chủ. hai vị cao nhân Độ Kiếp Kỳ của Thiên Phong đại đảo vực này không ngờ đồng loạt tới.

Bởi vậy có thể thấy được Tiên Đạo Thiên Tông này đối với Dương Phàm là thế nhất định phải bắt.

- Đuổi tất cả tu sĩ trên đảo!

Nữ nhân hoa phục cao quý lãnh diễm ra lệnh một tiếng, tu sĩ trên đảo tứ tán mà đi.

- Bạch Vũ, ngươi cũng lui xuống đi. Chúng ta cùng với Dương tông sư. lãnh giáo một chút.

Đạo sĩ áo bào tím cười ha ha nói.

Trước khi đi Bạch Vũ lão tiên liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

- Không nghĩ tới Dương tông sư chân động Ngoại Hải vực lại giống như một đồng tử luyện đan trong phủ đệ Bản đảo chủ.

Khóe miệng nữ nhân hoa phục mỉm cười, mặt ngoài có vài phần khinh thị cùng trào phúng Dương Phàm, nhưng bên trong thần thức gắt gao tập trung, cẩn thận vô cùng.

Tu sĩ chấp pháp tuy bao vây một vòng, nhưng tu sĩ đỉnh cấp bên ngoài đảo thông qua thần thức vẫn có thể xem xét trạng huống bên này.

Dương Phàm không chút để ý nói:

- Nhị vị vì sao mà tới? Nếu chỉ vì là cái chết của Vạn Diễn tiên sinh, chỉ sợ cũng không đến mức như thế. Dù sao Dương mỗ cũng Không phải hung thủ trực tiếp hại chết Vạn Diễn tiên sinh, nhiều nhất chỉ là thấy chết không cứu mà thôi.

Đạo sĩ áo bào tím tươi cười ảm áp, thần thức truyền âm nói:

- Dương tông sư là người hiểu chuyện. Giao ra Thiên Nhất Hồn Thủy, Hoàn Hồn Pháp Đan còn có càn trọng yếu là Tụ Lôi Đỉnh!

Trong con ngươi trong trẻo lạnh lùng của nữ nhân hoa phục cũng hiện lên một tia chờ mong hung phần.

Thiên Nhất Hồn Thủy, Hoàn Hồn Pháp Đàn. Tụ Lôi Đình!

Những bảo vật này có loại nào không làm cao nhân Độ Kiếp Kỳ kích động đó mắt?

- Cũng tốt. hôm nay liền dùng hai người các người lập uy. Nếu không ngày sau tùy tiện đụng tới hai tên tiêu lâu la đều dám ở trước mặt Dương mõ hoành hành không cổ kị.

Khỏe miệng Dương Phàm mỉm cười, giọng điệu đột nhiên thay đổi:

- Hai người các người cùng lên đi, hoặc là dùng chiến thuật biên người!

Dương Phàm bình thản thông dong nói.

Lời nói vừa ra. tất cả tu sĩ đều ngẩn ra.

Tu sĩ đình cấp xem cuộc chiến ngoài hòn đảo cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm đứa trẻ bảy tám tuổi này. ở trước mặt hai cao nhân Độ Kiếp Kỳ lại vui mừng không sợ hãi, giống như dạo chơi.

- Bắt giết một tiểu được đồng người, một mình bản đảo chủ là đủ rồi.

Nữ nhân hoa phục mặt như sương lạnh, cười lạnh một tiếng.

- Đại trưởng lão cẩn thận.

Đạo sĩ áo bào tím cũng chính là tông chủ Tiên Đạo Thiên Tông lập tức khiến tu sĩ khác rời khỏi ngoài vạn dặm.

Dương Phàm cùng nữ nhân hoa phục từ từ bay lên trời cao, lên đỉnh tầng mây.

Nữ nhân hoa phục vung một tay, một cây gậy trúc mảnh khảnh xanh bóng hiện lên trước mặt, cong tay khẽ búng, trên cây gậy trúc dâng lên một vùng sóng gợn màu xanh, cơn lốc cuồng bạo trong khoảnh khắc xé nát hết thủy trong thiên địa.

Dương Phàm chỉ cảm thấy trong gió lốc có vô số lưỡi đao sắc bén như châm nhỏ cùng không gian sóng gợn kết hợp lẫn nhau sinh ra uy lực hủy thiên diệt địa.

Thực lực nữ nhân hoa phục này so với Bồng Sơn đại đảo chủ còn hơn một bậc, khó trách có thể đồng thời đảm nhiệm hai chức vị thực quyền Đại trưởng lão Tiên Đạo Thiên Tông cùng với Thiên Phong đại đảo chủ.

Dương Phàm chỉ cười dài trong cơn lốc hủy diệt, bộ dạng nhàn nhã.

Không thấy hắn sử dụng bất kỳ Pháp bảo phòng ngự nào. lực lượng Tiểu Luân Hồi vận chuyển ngoài thân, mơ hồ có thể thấy được một tia hào quang xanh biếc lấp lánh chảy quanh, trong sáng tối luân chuyển lại tỏa ánh sáng nhạt bầy màu.

Xa xa nhìn lại. quanh thân Dương Phàm giống như có một bánh xe vô hình đang chậm rãi vận chuyển, hết thấy lực lượng sau khi tiếp cận đều trở nên thông thả, rồi sau đó như cây cối xuân đi đông đến. héo rũ như hoa tàn.

- Đây là công pháp gì, lại quy dị như thế...

Đạo sĩ áo bào tím đang xem chiến phía dưới kinh hãi không thôi.

Chẳng những hắn như thế. đám tu sĩ đình cấp đang xem chiến ở hải vực chung quanh cũng kinh dị không thôi.

Loại công pháp này gần như chưa từng nghe nói.

- Thần thông của Dương Phàm này khi nào trở nên đáng sợ như thế?

Sắc mặt Đại trưởng lão cùng La Tinh đều có chút trắng bệch.

Đối mặt với cơn lốc Hủy diệt của Thiên Phong đại đảo chủ này. cho dù là ngàn vạn tu sĩ đều chỉ có đường tan thành mây khói.

Đổi lại bất kỳ người nào trong bọn họ. chỉ sợ Ngay cả kiên trì một hiệp đều không được.

- Bằng vào lực lượng một mình đại đảo chủ. chỉ sợ không phải đối thủ của Dương mỗ.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, lòng bàn tay hiện lên một cổ Kinh, sau khi quán chú lực lượng Tiểu Luân Hồi, hào quang từ ảm đạm trở nên sáng ngời, sau đó phóng ra một luồng hào quang rực rỡ.

PHỐC!

Cột sáng hủy diệt màu trắng trực tiếp đánh tan cơn lốc, tập trung khu vực của nữ nhân hoa phục, muốn thuận di đều không có khả năng. Còn nữa, càn quét của Dương Phàm thậm chí còn cao hơn nàng.

Nữ nhân hoa phục chấn động, trên hoa phục trên thân hiện lên một bóng chim phượng trông rất sống động, không chỉ là tăng phòng hộ kiên cố càng khiến pháp lực thân thông tăng vọt. Cây gậy trúc xanh bóng trong tay chợt xoay tròn tốc độ cao. không ngờ hình thành một mặt kính màu xanh huyền lệ sáng ngời rung động.

Phốc...`m!

Thần thông chùm tia sáng của cổ Kinh đánh trúng mặt kính màu xanh này phát ra một tiếng vang.

Rất nhanh, nữ nhân hoa phục kêu một tiếng đau đớn. uy lực thần thông cổ Kinh kia vượt qua tường tượng, cây gậy trúc xanh bóng lay động mãnh liệt, ngừng xoay tròn. Một vùng tinh quang màu trắng va chạm cùng một chỗ với bóng phượng quanh thân nàng.

Phanh... Ầm!

Bóng phượng trên thân nữ nhân hoa phục chấn động mãnh liệt, thân hình lắc lư như muốn rơi.

Bá! Vút!!!

Dương Phàm lướt tới một bước, thừa thắng xông lên!

Baba!`m ầm!

Lực lượng Tiểu Luân Hồi liên miên không ngừng đánh ra, hai chưởng hai quyền dùng chiêu thức giàn dị tự nhiên đánh cho nữ nhân hoa phục liên tục lui về phía sau, mặt ngọc trắng bệch. “Oa” một tiếng, phun ra một búng máu.

- Không tốt!

Đạo sĩ áo bào tím phía dưới kinh hô một tiếng, không ngờ Dương Phàm ở một điểm cao về cảnh giới, dùng phương thức đơn giản như vậy đánh bị thương đại đảo chủ.

Bá!

Hắn thi triển thuật Thuận di, như tia chớp ập tới ý đồ nghĩ cách cứu viện nữ nhân hoa phục.

Ầm!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, không gian trọng lực cùng bao phủ hai người vào trong.

Không gian trọng lực hần lĩnh ngộ ẩn chứa pháp tắc không gian nhất định, tuy rằng không thể hoàn toàn ngăn cản Thuận di, nhưng là chợt tập kích có thể cắt ngang thần thông Thuận di.

Tuy rằng Thuận di chỉ là một chớp mắt. nhưng thuật này cũng không phải không cần thời gian chuẩn bị.

Nhân cơ hội này. lòng bàn tay Dương Phàm hiện lên một tòa bảo tháp đen thui, lực lượng Tiểu Luân Hồi bỗng nhiên rót vào trong, biến lớn hai ba trăm trượng, từ trên trời giáng xuống, hung hăng rơi xuống.

Thần thông của Bán Tiên khí lại thêm ý cảnh Tiểu Luân Hồi đồng loại tập trung khu vực hai người.

- A!

Hai cường giả Độ Kiếp Kỳ thăm nghĩ không tốt. một bóng đen từ trên trời giáng xuống, uy lực vô cùng vô tận áp bách không gian chung quanh, Ngay cả Thuận di đều không thể thi triển.

Hai người biết Dương Phàm có Bán Tiên khí nhưng không dự đoán được loại thần thông bảo tháp đáng sợ như vậy.

Ầm!

Hai người chỉ có thể dùng pháp lực khổng lồ ngành kháng Pháp bảo. lại bị Trần Thiên Tháp ép tới sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn ra vết máu.

927. Chương 879: Vu Tôn Đích Thân Tới.

Ngàn vạn tu sĩ phụ cận hòn đảo nhìn thấy tình cảnh này. khiếp sợ đến tuyệt đỉnh.

ở trong trời cao sóng biển quay cuồng, Tầng mây bị đánh tan, vạn dặm không mây.

Phía trên bảo tháp dạng xoắn ốc cao tới mấy trăm trượng kia có đứng một đứa trẻ tám tuổi. sắc mặt lãnh đạm, một chân đạp ở trên đỉnh bảo tháp, hồ hững nhìn xuống hai tu sĩ Độ Kiếp Kỳ gắt gao chống đỡ phía dưới.

Thật sự khó thể tin tưởng, lực ép hai cường giả Độ Kiếp Kỳ dĩ nhiên là một đứa trẻ như vậy.

Dương Phàm vận chuyển lực lượng Tiểu Luân Hồi tới cực hạn, thần thông tràn áp trên Trần Thiên Tháp từng đợt lại từng đợt đẩy lên tới đỉnh.

Hai tu sĩ Độ Kiếp Kỳ sắc mặt tái nhợt. trong mắt đều là kinh hãi.

Dương Phàm này chẳng những thực lực bản thân mạnh hơn bọn họ. Ngay cả Pháp bảo đều vượt xa bọn họ. Chẳng những có được kỳ vật thượng cổ Tụ Lôi Đình, còn có bảo tháp Bán Tiên khí không biết lai lịch.

Lấy lực lượng hai tu sĩ Độ Kiếp Kỳ liên thủ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ bảo tháp áp chế.

Dương Phàm cũng cảm nhận được một cỗ áp lực, muốn đánh chết hai người liên thủ hợp kích này chỉ sợ khó khăn không nhỏ, cũng phải trừ một cái giá nhất định.

- Hai người các hạ tôn là cao nhân Độ Kiếp Kỳ Ngoại Hải, không phải tự tin bắt giết Dương mỗ, cướp lấy Tụ Lôi Đình sao?

Dương Phàm đứng trên bảo tháp, lạnh lùng cười.

Hắn tính toán dựa theo tình huống mà quyết định, có nên trả một cái giá nhất định chém giết hai người này hay không.

Đạo sĩ áo bào tím cười khổ nói:

- Thần thông của Dương tông sư, dẫu mắt khắp Ngoại Hải vực này cũng là kỳ sĩ khó gặp. Hai người bản đạo tự thẹn Không bằng, vẫn xin gơ cao đánh khẽ.

Nữ nhân hoa phục sắc mặt khó coi, lại chỉ có thể nhún mày. trong lòng sợ hãi, không dám phát một lời.

Xem ra thực lực Dương Phàm đã xâm nhập tâm thần hai người, cho dù liên thủ cùng không có khả năng thủ thắng, mà chiến thuật biên người ở trước mặt cao thủ trình tự này căn bản không có ý nghĩa, chỉ là gia tăng hi sinh vô ích.

Dương Phàm trầm ngâm một lát. hai người phía dưới trong lòng không yên, trán đổ mồ hôi lạnh.

Dù sao giờ phút này chiếm cứ thượng phong tuyệt đối chính là Dương Phàm, bọn họ đã ở tình thế cá nằm trên thớt.

- Ta cùng Tiên Đạo Thiên Tông cũng không có đại cừu sinh từ, không đến mức không thể không dôn hai người các ngươi vào chỗ chết. Nhưng Dương mỗ yêu cầu các ngươi hiện tại lấy tâm ma thể. từ nay về sau không nên có bất kỳ mưu đồ gì với Dương mỗ cùng với người có liên quan.

Dương Phàm quỳ định cho bọn họ một cơ hội. nhưng nhất định phải hạ lời thề tâm ma.

Hai người nhìn nhau, âm thầm thở dài, chỉ đành thần niệm truyền âm, hạ lời thể tâm ma.

Bọn họ đã hiểu được thực lực Dương Phàm vượt xa bọn họ. nếu một người riêng lẻ sẽ có bảy tám phần chém giết, mà hai người liên thủ cũng chỉ có ba bốn phần cơ hội giữ mạng.

Dương Phàm khoát tay, thu hồi Trần Thiên Tháp, cũng không ngại thả Hồ Phi ra.

- Cạc cạc... Dương lão đại. vừa rồi đánh nhau không ngờ không cho ta ra.

Hồ Phi xoa xoa tay. lại hoạt động gân cốt một chút, không có ý tốt nhìn phía hai cao nhân Độ Kiếp Kỳ.

Nữ nhân hoa phục cùng đạo sĩ áo bào tím lòng còn sợ hãi, bị con người màu tím của Hồ Phi nhìn chăm chăm, toàn thân không được tự nhiên.

Bên cạnh Dương Phàm này không ngờ còn có một cường giả yêu tộc như vậy, trong lòng bọn họ lại phát lạnh.

Rồi sau đó đạo sĩ áo bào tím này mỉm cười yêu cầu hai người đi Tiên Đạo Thiên Tông làm khách.

- Dương mỗ đã sớm rời khỏi Tiên Đạo Tông, từ nay về sau cùng Tiên Đạo Thiên Tông cũng không có liên quan gì.

Dương Phàm cũng không chút hứng thú.

Bạch Vũ lão tiên cười nói:

- Không bằng Dương đạo hữu ở lại Thiên Phong đảo. đôi mắt Ngoại Hải vực, có thể uy hiếp với hai người các người, đã ít lại càng ít.

Dương Phàm vốn hành sự điệu thấp là chính, không muốn đáp ứng, nhưng đột nhiên linh quang chợt lóe. lại sinh ra một kế.

- Được, ta liền đi Thiên Phong đảo ở một đoạn thời gian.

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ: “Ta quang minh chính đại hiện thân Ngoại Hải vực, xem đến cùng có người nào mưu đồ không tốt với ta!”

Hắn tính toán đi trước một bước, dẫn tất cả người có địch ý với mình ra ngoài sáng.

Đi tới một nơi. Dương Phàm thu Hồ Phi vào Tiên Hồng Không Gian, cũng cho hắn ăn ba quả tiên quả.

- Tiên quả!

Hồ Phi vẻ mặt hưng phấn, một hơi ăn sạch ba quả. Bắt đầu bế quan tu luyện.

Dương Phàm thì Bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Mưu kế này tự nhiên có mạo hiểm, nhưng là bản tôn Dương Phàm chỉ ẩn nấp ở nơi bí mật.

Nháy mắt thời gian nửa năm trôi qua. Dương Phàm ở Thiên Phong đảo cũng được vài tháng.

Đến một ngày, hắn ngồi xếp bằng trong mật thất rồi sau đó vận chuyển thần thông Tiểu Luân Hồi. tâm hồn xám nhập thời không hỗn loạn, bày ra thiên cơ hư hư thật thật.

Rồi sau đó, Dương Phàm trốn vào trong lòng đất. biến mất khỏi Thiên Phong đảo.

Thay vào đó là một con rối thể thần không khác gì bản tôn Dương Phàm.

Khí tức con rối thể thân giống Dương Phàm như đúc. lại có giả tượng thiên cơ phụ trợ, gần như không một kẻ hớ, khó thể thăm dò.

Để con rối thể thần ở lại Thiên Phong đảo, bản tôn Dương Phàm đã trốn kỹ.

Ý nghĩa của con rối thể thân là vì hấp dẫn những người có mưu đồ với Dương Phàm.

Là bản tôn, hắn nấp ở trong chỗ tối. xác định mình ở Ngoại Hải vực rốt cục có địch nhân chân chính nào không thể thoát khỏi.

Thời gian từ từ trôi qua. nháy mắt đã qua hai năm.

Trong lúc này, Dương Phàm ẩn nấp tiềm tu ở một nơi bí mật gần đó, Hồ Phi ở trong Tiên Hồng Không Gian tiêu hóa hiệu lực ba quả tiên quả.

Quá nhiên, trong ba năm này, người báiphòng Dương Phàm cũng không ít.

Bao gồm cả Vực Chủ hải vực tiên vụ này đều phải sử giả tới đây giao thiệp với Dương Phàm.

Nhưng là người đến báiphòng không ai có thể nhìn ra hư thật của Dương Phàm.

Trước đây chuyện Dương Phàm lấy lực bán thân toàn thắng hai vị tu sĩ Độ Kiếp Kỳ khiến hấn nổi danh Tây Hải Vực.

Thực lực kinh thể hải tục như thế. tuy là Ngoại Hải vực cũng hiếm có người nào dám tới trêu chọc Dương Phàm.

Lại thêm Ngoại Hải vực tuy nhiều cường giả, nhưng có thể làm đến cướp đoạt trắng trợn cùng không có nhiều.

Cho nên. Dương Phàm gặp phải không ít cường giả ý đồ giao dịch Tụ Lôi Đình, Thiên Nhất Hôn Thủy. nhưng không có gặp người dám cướp đoạt trắng trợn.

Dương Phàm thực kiên nhẫn, vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Trời không phụ người có tâm.

Một Ngày này, một bóng người khô gầy đầu đội nón tre đi tới Thiên Phong đảo cầu kiến Dương Phàm.

Trong động phủ.

Dương Phàm nhìn kỹ người trước mắt, vừa nhìn khuôn mặt dưới nón tre, trong lòng khê kinh hãi.

- Chúng ta chưa từng gặp mặt... Nhưng là Dương tông sử hấn là nhận thức bốn vu.

Bóng người khô gầy gỡ nón tre xuống, lộ ra một khuôn mặt xấu xí khô quắt.

Thanh âm hấn trầm thấp, dường như từ thời không không phải nơi này truyền đến.

- Vu Tôn các hạ, người không giỏi đối kháng lực lượng cũng dám tới đây trực diện nói chuyện với ta.

Dương Phàm tắc lưỡi kỳ quái.

Khuôn mặt xấu xí khô quắt này lần đầu tiên chứng kiến trong hiện thật, nhưng lại quen thuộc như thế.

Nhớ Ngày đó ở Đại Tần, Dương Phàm bị đối phương tính kế tầng lớp, nếu không có Vũ Văn Hâm giúp đỡ, chi sợ cũng cứu tử nhất sinh.

- Bản tôn cũng không đặt tự thân vào chỗ chết.

Vu Tôn từ từ ngồi xuống, lạnh nhạt nói:

- Huống chi. ngồi ở chỗ này cũng không phải thể thán các hạ sao?

Dương Phàm không khỏi thảm than: Vu Tôn này từ thượng cổ tồn tại tới nay, cẩn thận cùng giả dối của hấn ai có thể bì.

Nghĩ đến hôm nay tới gặp mặt hấn cũng là thể thán của Vu Tôn.

Nói cách khác, giờ phút này gặp mặt trong động phủ đều là thể thán của hai người.

Đây là một cuộc cờ ngang tài ngang sức.

- Vu Tôn các hạ. Khi nào thì xác định ở lại nơi này chỉ là thể thân của Dương mỗ?

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe nói.

- Lúc trước chỉ là đoán, khi ta nhìn người cái nhìn đầu tiên lại càng thêm xác định.

Vu Tôn từ đầu đến cuối đều không nhanh không chậm, giọng điệu lại chuyển:

- Hôm nay. Không phải tới đối kháng cùng Hồng Tôn các hạ. mà là vì theo đuôi ích lợi chung của chúng ta.
- Ích lợi?

Dương Phàm ha ha cười, ý bảo hắn tiếp tục nói.

- Trung tâm của ích lợi này chính là Thần Huyết trong Huyết Nhật Điện!

Vu Tôn lẳng lặng nhìn Dương Phàm.

- Người nói tới Thuế Thiên Nghịch Thần Huyết?

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

- Đây là trạng thái cuối cùng của Thần Huyết, vì sáng tạo ra thân thể Tiên Thiên Ma Thần mạnh nhất siêu việt thế giới. Huyết này bèn vu không dám mưu đồ nhúng chàm. Mà là Nghịch Tiên Huyết cùng Nghịch Linh Huyết á thấp hơn một chút, cũng là kỳ vật thể gian, có thể cho sinh linh bình thường có được tu chất Thán thú thậm chí là siêu cấp Thán thú.

Trên khuôn mặt xấu xí của Vu Tôn lộ ra một tia hưng phấn không thể ức chế.

Nghĩ tới hắn tinh thông bói toán, bố cục tính toán, đoán trước tương lai nhưng là chung quy không có lực lượng thuộc về chính mình.

Lực lượng! Lực lượng tuyệt đối có thể khiến bất kỳ tính toán nào hóa thành hư ảo.

Một khi có thể khiến chính mình có được tư chất cùng tiềm lực Thần thú. hắn sẽ giống như Dương Phàm đồng thời vượt qua hai loại hệ thống, trở thành nhân vật Chí Tôn vô địch thật giới.

Nghịch Linh Huyết... Nghịch Tiên Huyết? Thuế Thiên Nghịch Thần Huyết?

Dương Phàm trầm tư. lúc trước hắn ở trong Cừu u Ma Công chiếm được Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết, có thể gia tăng thực lực thật lớn trong thời gian ngắn, hơn nữa ở một trình độ nhất định khiến thể chất thay đổi.

Bởi vậy có thể đoán được lời nói của Vu Tôn hẳn không phải giả dối.

Nhưng là vì sao Vu Tôn biết những tin tức cụ thể này?

- Xem ra các hạ đã hợp tác cùng u Ảnh Ma Chủ?

Dương Phàm vẻ mặt bình thản nói.

Vu Tôn cũng không phủ định, ánh mắt nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Dương Phàm, bản vụ xác định ngươi là nhân vật có được khả năng sáng tạo tương lai vô hạn, đồng thời là quái thai vượt qua hai loại hệ thống. Nếu ngươi có thể hợp tác, bản vụ phụ tá, liên minh của chúng ta sẽ là vô địch!

Nói tới đây, có thể nhìn thấy một chút kích động cùng thăng thán thành khẩn trên mặt Vu Tôn.

Đúng vậy, chỉ cần lôi kéo Dương Phàm gia nhập liên minh bọn họ. chẳng những ít đi một địch nhân đáng sợ nhất càng có thể khiến kế hoạch tiến hành thuận lợi, hơn nữa trong nhất giới cũng không còn người nào có thể chống lại bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân chuyển này Vu Tôn không tiếc tới đây gặp Dương Phàm.

Dương Phàm cười dài nhìn hắn:

- Đúng vậy. nếu như đều mời Vô Song, Hồ Phi, Thiên Thu Vô Ngân lại, liên minh của các ngươi có phải càng thêm hoàn mỹ không sứ mé hay không?

- Đúng đúng. Nếu đều mời những đại năng nghịch thiên này tới, trong nhất giới sẽ không có đối thủ chân chính!

Vu Tôn mừng rỡ như mở cờ trong bụng.

Tuy nhiên khi hắn nhìn đến nụ cười lạnh trên khóe miệng Dương Phàm, tươi cười trên mặt lập tức động lại.

- Đạo không đồng không thể hợp mưu. Kế hoạch đoạt thiên mưu hai sinh linh thất giới, Dương mỗ càng không có bất kỳ hứng thú nào...

Dương Phàm lãnh đạm nói.

- Dương Phàm, vì sao ngươi cố tình muốn là địch với chúng ta!

Vu Tôn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Đối mặt với nhân vật vượt qua hai loại hệ thống, hắn cảm giác vô lực sâu sắc.

- Không có nguyên nhân. Tuân hoàn tự nhiên, không gò bó chính là đạo của ta.

Trong mắt Dương Phàm nở rộ hào quang u lãnh, một chưởng đập tới đánh nát thân thể Vu Tôn.

Tiếng kêu thảm thiết của Vu Tôn vang vọng khu vực này:

- Dương Phàm... Ngươi sẽ hối hận!

928. Chương 880: Phong Ấn Tầng Sáu, Luân Hồi Quả!

Cũng như hắn chi dùng thể thần ở lại Thiên Phong đảo. Vu Tôn là nhân vật kéo dài từ thượng cổ đến nay, lão bất tử từng tính kế Chân Tiên Chân Ma, cẩn thận cùng giả dối không người sánh kịp.

Vu Tôn cũng sẽ không đặt bản thân vào hiểm cảnh cùng tử địa, Vu đạo bói toán của hắn khiến chính hắn có độ cao như vậy.

Chi riêng Vu Tôn, Dương Phàm cũng không sợ hãi. Dù sao hắn cũng vượt qua hai loại hệ thống, cảm quan thông thiên địa, cảm ứng thiên cơ rất mạnh.

Nhưng là sau khi Vu Tôn liên thủ u Ảnh Ma Chủ, sẽ có được năng lực điên đảo nhất giới.

- Hai tên Chuyên âm mưu này. một tên khó chơi hơn một tên. Hiện tại hai tiện hợp bích, Ngay cả ta đều sẽ bị nguy...

Dương Phàm chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Điểm khó chơi của u Ảnh Ma Chủ là có được thân thể gần như không hoàn toàn bị Hủy hoại trong nhất giới, bản thân nắm giữ nhiều bí tân, vẫn ẩn nấp ở chỗ kín. Hắn chính là một bóng ma âm hôn không tiêu tan.

Vu Tôn cũng không đặt bản thân vào hiểm cảnh, thông qua vô hình thiên cơ lại có thể đảo điên vương triều tu tiên, tính kế Chân Tiên Chân Ma.

Hai người này có đặc điểm chung, cẩn thận giả dối đều là nhân vật tồn tại từ thượng cổ tới nay.

Ở dưới vận mệnh vô hình an bài, Dương Phàm trở thành địch nhân hàng đầu hai kẻ âm mưu kia kiêng kỵ nhất.

- Trước phong ấn tầng thứ mười, nhất định phải nghĩ biện pháp hoàn toàn gạt bỏ hai kẻ này. Nếu không tuy ta phi thăng trong lòng cũng không yên.

Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm.

Mặc kệ hai kẻ âm mưu này khó chơi bao nhiêu. Dương Phàm đều tin tưởng vững chắc mình có thể đánh bại bọn họ. cuối cùng hoàn toàn gạt bỏ.

Có lẽ trong nhất giới, bất Kỳ người nào đều khó thể làm được điểm này.

Nhưng Dương Phàm vượt khỏi hai hệ thống, có được mười tầng phong ấn, nắm giữ Tiểu Luân Hồi, tìm hiểu đạo Đại Luân Hồi, đã định trước không có bất kỳ thiên địch nào.

Con rối thể thân ở lại Thiên Phong đảo như trước, Dương Phàm lại bày ra nhiều tầng thiên cơ giả dối. bán tôn cùng những thiên cơ giả dối cùng đặt ở thể gian.

Trong lúc này. Dương Phàm cảm ứng được thăm dò thiên cơ của Vu Tôn đối với mình lại cực kỳ cẩn thận, đều là dấu vết chợt lóe rồi mất khiến hắn không có khả năng phán kích.

Sau khi tiến vào Ngoại Hải vực. Vu đạo bói toán của Vu Tôn dường như cường đại hơn khi ở đất liền không chỉ mười lần.

- Đàm phán không thành, liền muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?

Dương Phàm cười lạnh trong lòng, bản tôn của hắn đã rời Thiên Phong đảo đi về địa vực khác của Tây Hải Vực rộng lớn.

Trong lòng hắn lại đang cân nhắc phải như thế nào mới có thể nắm chắc to lớn giết chết Vu Tôn.

Cuối cùng cho ra kết luận, nếu một mình hắn ra tay, xác suất thành công chỉ khoảng ba phần, hơn nữa phải trả một giá lớn.

Nếu thêm Vô Song, hắn là vượt qua năm phần.

Nếu như có thể liên thủ thêm Tinh Tôn, như vậy nắm chắc tám phần trở lên.

Chỉ là Vô Song không chút tin tức, không biết tĩnh tu nơi nào. Mà Tinh Tôn ở Tinh Thần Tháp Cực Bắc. quá mức xa xôi.

Một Ngày này. Dương Phàm cuối cùng lại tìm được một hải vực thiênnhiên có thể ngăn cản thiên cơ.

Vùng hải vực này vừa khéo ở trung tâm tám hòn đảo. hàng năm sương mù.

Dương Phàm chìm trong đáy biển sâu, Bắt đầu tĩnh tu tìm hiểu.

Hắn suy đoán, Vu Tôn muốn phá được nhiều tầng thiên cơ giả dối kia cùng với xác định vị trí của mình ít nhất phải thời gian hai mươi năm.

Đây cũng là điểm Dương Phàm cực kỳ kiêng kị ở Vu Tôn. Có thể dùng phương thức huyền bí khó lường xác định vị trí đối phương.

- Thời gian hai mươi năm, ta cũng thiết yếu cân nhắc mở phong ấn tầng sáu.

Dương Phàm đắm chìm trong lĩnh ngộ cùng hoàn thiện muôn vàn chi tiết thôi diễn đại đạo.

Vào lúc Dương Phàm tìm hiểu trong đáy biển. Hồ Phi trong Tiên Hồng Không Gian cơ bản đã tiêu hóa lực lượng ba quả tiên quả, thực lực vượt xa Độ Kiếp sơ kỳ bình thường, thậm chí có thể khiêu chiến cường giả cấp Vực Chủ.

Chỉ là cảnh giới của Hồ Phi không đủ cao cho nên không thể khiến lần thiên kiếp đầu tiên phủ xuống.

Hắn tự nhiên không có khả năng tĩnh tu như Dương Phàm mà thường xuyên ở Tiên Hồng Không Gian luận bàn cùng Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn ở trong không gian ma vực. thể chất biến dị thật lớn. giờ phút này đã có thể sánh ngang Thán thú bình thường, lại vượt qua một lần thiên kiếp, thực lực tăng mạnh.

Cho nên, lúc đầu chiến đấu. Hồ Phi căn bản không phải đối thủ của Thạch Thiên Hàn, bị đánh đập kêu gào thảm thiết.

Dương Phàm không khỏi ngạc nhiên thán phục thực lực của Thạch Thiên Hàn. ở trong không gian ma vực không ngừng chém giết chiến đấu. từng bước tiến hóa tăng cường.

- Thạch Thiên Hàn này, vài trăm năm không gặp, lại mạnh như vậy rồi!

Hồ Phi thật sự bị đá kích, không ngờ Ngay cả phần thân của Dương Phàm đều không đánh được.

- Thạch Thiên Hàn ở một không gian đặc thù chém giết ma luyện, tất nhiên thực lực rất cường đại.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Không gian đặc thù gì? Ta cũng muốn đi!

Hồ Phi hưng phấn xoa tay.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm ứng thiên cơ. thật lâu sau mới lắc đầu nói:

- Không gian này chỉ sợ người không thể đi vào.

Đây là một loại trực giác sau khi hấn cảm ứng thiên cơ. Một khi có “Người từ bên ngoài” Hồ Phi này vào không gian ma vực kia, rất có khả năng kinh động đến người nằm trong tay không gian kia.

Cứ như vậy, Hồ Phi ngoài thời gian tu luyện. cứ mỗi một tháng khiêu chiến Thạch Thiên Hàn một lần.

Thạch Thiên Hàn có thể nói là cấp bậc Độ Kiếp trung kỳ. sánh ngang cùng Vực Chú. Nhưng sau khi thân thể tiến hóa có thể so với Thần thú, trải qua vô số chém giết khiến sức chiến đấu hơn xa cùng cấp.

Cho nên. Thạch Thiên Hàn giờ phút này ngay cả Dương Phàm đối mặt cũng rất khó chiến thắng.

Tuy nhiên, Dương Phàm sắp chuẩn bị mở tầng phong ấn thứ sáu.

Rốt cục đến một ngày, đáy biển nơi Dương Phàm tĩnh tu sinh ra một cỗ khí tức kinh thiên, khiến sinh linh trong hải vực phạm vi vài vạn dặm cảm thấy áp lực không yên không hiểu.

Phốc!.. Ti!!! Một tiếng, lực lượng tầng phong ấn thứ sáu phóng thích ra, thông qua Trấn Thiên Tháp hoàn xung, suy yếu đến không được một phần mười, rồi sau đó phân tán thành từng dòng chảy dài chảy đi các nơi thần thể Dương Phàm.

Dương Phàm biết mình nhất định không thể tiêu hóa tất cả lực lượng trong phong ấn

Cho nên, đại bộ phận lực lượng bị hấn chậm rãi rót vào hải vực chung quanh.

Mở ra phong ấn tầng sáu. đây là năm thứ mười lăm Dương Phàm tìm hiểu lĩnh ngộ ở hải vực này.

Một khi vượt qua thời gian hai mươi năm, có khả năng bị thần thông của Vu Tôn xác định vị trí đại khái.

ở sâu trong cơ thể. viên quang cầu xanh biếc lóng lánh sinh ra sau khi vãn Hoa héo tàn, trong hào quang mù mịt. mờ lung không rõ. chợt nhìn qua giống như một cây táo xanh.

Quang cầu xanh lóng lánh này phù hợp với điểm giới hạn của Địa Hồn Căn cùng Thủy Hồn Giới, sáng tới không ngừng, giống như trái tim đang đập. dường như đang nuôi dưỡng cái gì.

ở vị trí đặc thù này. lực cầu trong suốt hấp thu lực phong ấn biên độ lớn.

Dưới lực lượng phong ấn tẩy rửa, càng ngày càng ngưng thật, cũng dần dần lớn mạnh.

Lúc đầu ngưng thật nén ép thành lớn như hạt đậu. rồi sau đó lớn như quả nho. màu xanh biếc dần chuyển thành màu xanh.

ở trong hào quang rực rỡ mờ nhạt, phảng phất có thể nhìn thấy một “quả non” màu xanh.

Dương Phàm hưng phấn trong lòng, loại dấu hiệu này chứng minh hấn cơ hồ bước vào giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả.

“Quả non” màu xanh lớn bằng quả nho này hẳn là hình thức ban đầu của Chứng Quả Kỳ.

Mấy tháng sau. Dương Phàm chung quy hấp thu lực lượng phong ấn giới hạn cao nhất, lực lượng còn lại rót vào hải vực, bầu trời chung quanh.

Điều này cũng tạo nên vùng hải vực này trở thành một vùng cấm địa. Ngay cả tu sĩ đỉnh cấp cũng không dám dễ dàng tiếp cận. lại càng không dám đi sâu thăm dò.

Bởi vì vùng hải vực này thi thoảng sinh ra không gian sóng gợn, đại năng giả phóng đoán có khe không gian không ổn định, nếu tùy tiện tới gần hơn phần nửa là cứu tử nhất sinh.

Lúc này quả non màu xanh được dựng dục trong cơ thể Dương Phàm quanh quẩn trong hào quang rực rỡ.

Quả non màu xanh này dựng dục hồn lực cùng pháp lực tinh nguyên một đời của Dương Phàm, áp súc lực lượng của ba cây Hoán Thiên Nha.

Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện, ngay cả Địa Hồn Căn cùng Thủy Hồn Giới hiện tại. hai cỗ lực lượng to lớn này đều đại lượng rót vào quả non màu xanh.

Theo thời gian, Ngay cả Địa Hồn Căn cùng Thủy Hồn Giới đều có khả năng bị hút sạch.

- Ta hiện tại đã bước vào giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả.

Dương Phàm lộ ra nụ cười.

Đối với hắn mà nói, Độ Kiếp Chứng Quả có thể coi như một giai đoạn.

Bởi vì trong lúc này. Chứng Quả đã hiện ra mô hình, đồng thời Dương Phàm cảm ứng được thiên uy lớn lao trong vũ trụ rộng lớn, lòng có kính sợ dấu hiệu đại biểu thiên kiếp.

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ. cho dù đối với thiên địa vũ trụ này cùng có kính sợ không hiểu. Đây không chỉ bởi vì linh hồn cùng thiên địa phù hợp cao độ. mà càng Bởi vì thiên kiếp sắp tới.

- Thiên kiếp, cho dù ta tu luyện không phải cảnh giới bình thường, cũng sẽ phải đối mặt thiên kiếp.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

về phần thiên kiếp khi nào sẽ tới, cùng với cảnh giới của Dương Phàm có liên quan. Một khi hắn bước vào cảnh giới cao hơn, chắc chắn trải qua thiên kiếp.

Rồi sau đó một đoạn thời gian, Dương Phàm Bắt đầu thăm dò năng lực mới của Độ Kiếp Chứng Quả.

Đặc điểm lớn nhất vẫn là phù hợp với thiên địa. Dương Phàm tự nhiên hiểu được rất nhiều pháp tắc trong thiên địa này, dường như thấy được chúng tồn tại trước mắt. thấy được, sờ được.

Còn nữa là cảnh giới Tiểu Luân Hồi vừa lên một tầng, dung hợp hoàn mỹ cùng quả non màu xanh này.

- Nếu đã như thế. ta liền gọi nó là Luân Hồi Quả.

Dương Phàm nhìn kỹ quả non màu xanh màu sắc mê ly trong cơ thể, lấy cho nó một cái tên hoàn toàn mới.

Luân Hồi Quả, vừa đại biểu cảnh giới Tiểu Luân Hồi, cũng đại biểu kéo dài Đại Luân Hồi.

Hô!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, hồn lực cùng tinh nguyên bên trong Luân Hồi Quả vận chuyển với phương thức huyền ảo khó lường. Dương Phàm cảm giác bản thân giống như bước vào một vùng thiên địa hoàn toàn mới. cảm quan mờ tối thời không hỗn loạn, cảm ứng đối với thiên địa càng thêm mãnh liệt.

Bá!

Dương Phàm trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó. hắn trống rỗng xuất hiện ở một hoang đảo ngoài vạn dặm.

Thuần di!

Điều này khiến Dương Phàm hơi ngạc nhiên vui mừng, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ. Đây chỉ là không gian huyền diệu tự nhiên linh ngộ ra sau khi tiến vào giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả.

Vào lúc Luân Hồi Quả chậm rãi vận chuyển. Dương Phàm cảm giác mình như có thể nhìn thấu không gian, trong tâm nhìn hiện lên một quang giới trong suốt.

Hơn nữa Ngay cả không gian cũng hình thành liên kết. có dao động.

Ánh mắt Dương Phàm chăm chú nhìn một con phi ưng ngoài mấy chục dặm, chậm rãi đưa tay ra.

Đột nhiên, con phi ưng kia như định thần giữa không trung.

Mà Dương Phàm chỉ là đưa một bàn tay. lại vận chuyển pháp tắc không gian khu vực kia. vậy khiến phi ưng.

Loại cảnh giới cùng thủ đoạn này so với tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ không biết cao minh hơn bao nhiêu lần.

Dương Phàm không khỏi so sánh mình với tu sĩ Độ Kiếp trung kỳ đã vượt qua một lần thiên kiếp. Luân thiên địa huyền ảo, tuyệt đối không kém.

Khác biệt duy nhất là Độ Kiếp trung kỳ trải qua thiên kiếp tẩy rửa, trong linh hồn ẩn chứa ý chí thiên uy, thần thông công kích đều cường đại đáng sợ, giờ tay nhắc chân hủy thiên diệt địa. như thiên uy phủ xuống.

Ngay khi Dương Phàm thăm dò nghiên cứu huyền diệu cùng lực lượng của Luân Hồi Quả. trong đáy biển phát ra tiếng nổ vang mãnh liệt.

“m” Hồ Phi lao ra mặt biển, hai mắt sáng quắc có thần, lại thở hồng hộc ngẩng đầu nhìn phía thiên hư. do dự không chắc nói:

- Dương lão đại... Đường như ta phải độ thiên kiếp!

Tiếng nói vừa dứt, trong không gian vũ trụ bất diệt kia một cỗ thiên uy che phủ trời đất buông xuống vùng hải vực này.

- Quả thật là thiên kiếp!

Dương Phàm biến sắc. Thiên kiếp của Hồ Phi này lại tới nhanh như vậy.

929. Chương 881: Tiểu Luân Hồi Chương!

Khi Dương Phàm tìm hiểu tu luyện cùng với hấp thu lực lượng tầng phong ấn thứ sáu. Hồ Phi ăn ba quả tiên quả, liên tiếp đại chiến cùng Thạch Thiên Hàn.

Lúc đầu Hồ Phi hoàn toàn không phải đối thủ của Thạch Thiên Hàn, nhưng Hồ Phi dù sao là Thần thú siêu cấp. lại thêm tiềm lực của tiên quả, mỗi thắng khiêu chiến một lần tuy là mình đây thương tích nhưng lại khiến thực lực hần Ngay một tiên bộ.

Một đoạn thời gian gần đây. Hồ Phi một mực tĩnh tu trong đáy biển, không ngờ một lần thành công đột phá tinh thần gông cùm xiềng xích.

Nhìn kiếp vận từ trên trời giáng xuống, Dương Phàm từ từ thở dài. Thiên kiếp của Hồ Phi khiến hần trở tay không kịp.

Sớm biết như thế, hần nhất định sẽ đưa Tụ Lôi Đình cho Hồ Phi mượn dùng từ trước đó.

Ba!

Dương Phàm vận chuyển lực lượng của Luân Hồi Quả, một chương vỡ vào lưng Hồ Phi.

Hồ Phi chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng huyền diệu, chảy khắp toàn thân, tinh khí thần trong khoảnh khắc xông lên tới đỉnh cực hạn, đạt tới độ cao trước nay chưa từng có.

ở dưới trạng thái này, hần tuy vượt cấp khiêu chiến nhưng đều có vài phần tin tưởng.

Lôi điện vờn quanh kiếp vận trên đỉnh đầu. thiên uy vô hình bao phủ vùng hải vực này, Ngay cả cách hàng trăm vạn dặm, tu sĩ đỉnh cấp đều có thể cảm ứng được dấu hiệu thiên kiếp bên này.

Đặc biệt là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ. cảm ứng thiên kiếp càng thêm mãnh cảm. khoảng cách rất xa xôi đều có thể cảm thấy được.

- Với thực lực của người, lại thêm bản thân nắm giữ thần thông lôi hệ. Độ lần thiên kiếp đầu tiên hần là không khó.

Dương Phàm vọt ra một bên cười.

- Cạc cạc cạc... Thiên kiếp. Hồ gia tới đây.

Hồ Phi dưới uy áp bao phủ thiên địa này không ngờ còn có vài phần hưng phấn, ở tại chỗ giương nanh múa vuốt.

Theo Dương Phàm biết, lần thiên kiếp đầu tiên tổng cộng giáng xuống ba lượt thiên lôi. Mỗi một lượt, uy lực đều hơn gấp đôi.

Ầm ầm!

Rất nhanh đạo thiên kiếp thứ nhất giáng xuống. Lôi quang màu tím to bằng nắm tay từ trên trời giáng xuống, uy lực tuyệt luân ép tới hai người dưới kiếp vận khó mà thở nổi.

Ngao... Hống!

Hồ Phi rít gào một tiếng, thân thể bỗng dựng cật cao biến thành Thạch hầu kim cương cao tới mười trượng, gờ song chướng, hung hăng giao kích cùng với lôi quang màu tím.

`m... Roẹt roẹt...

Lôi quang vờn quanh, gần như vùi lấp Hồ Phi.

Sau một hơi thở, thân thể hoàn hảo không tổn hao gì của Hồ Phi hiện ra.

Dương Phàm sờ mặt cười, Hồ Phi chẳng những chống cự đại bộ phận thiên lôi mà lại còn hấp thu một ít bộ phận tinh hoa thiên lôi.

- Ha ha ha... Trong phạm vi Thiên Cốc hải vực ta không ngờ có đại năng độ thiên kiếp.

Một giọng nói vang vọng tiêu sái từ một phía hải vực truyền tới.

Bá!

Dương Phàm vừa mới đưa mắt nhìn, một nam nhân huyền V cao lớn uy phong đứng ở bên cạnh, hai mắt như điện, một cổ thiên uy vô hình trống rỗng buông xuống.

Điều này làm cho Dương Phàm thẩm giật mình. Người này không ngờ là cường giả vượt qua một lần thiên kiếp, thực lực hẳn là tương đương với nam nhân mặt hoa lúc trước giao thủ với Hoàng trưởng lão ở Trúc Lâm Đảo.

Lúc trước, tình cảnh hai cao nhân Độ Kiếp Kỳ giao chiến, ý chí thiên uy phủ xuống, uy lực cường đại phá hủy toàn bộ Trúc Lâm Đảo hiện lên rõ ràng nhu mới trong đầu Dương Phàm.

Cường giả cấp bậc này chi vền vẹn đứng bên cạnh, Dương Phàm đều giống như bị thiên uy bao phủ, tinh khí thần suy yếu thật lớn.

Hoàn hảo hẳn nắm giữ lực lượng Tiểu Luân Hồi. lập tức khiến mình thay đổi đến đến đình.

-ồ?

Nam nhân huyền V này nhìn chằm chằm Dương Phàm một cái. một thiếu niên tuổi chừng mười một mười hai lại có thể chống cự ý chí thiên uy của hắn.

- Người là Dương Phàm!

Ánh mắt nam nhân huyền V đột nhiên sáng ngời, ngược lại mừng thầm nói: “Tin tức quả nhiên không sai”.

Dương Phàm lập tức sinh ra cảm ứng: Vu Tôn kia còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, nhanh như vậy liền xác định được vị trí của mình.

Người trước mắt hơn phần nửa là cường giả cấp Vực Chủ, hẳn hơn phần nửa không biết Vu Tôn, lại bị đối phương dùng thiên cơ vô hình làm quán cờ. mục đích là vì tra ra vị trí cụ thể của Dương Phàm, tốt nhất là có thể lợi dụng quân cờ này đánh thương nặng hoặc chém giết Dương Phàm.

- Xin hỏi các hạ là người phương nào?

Dương Phàm đã làm tốt đề phòng.

Bởi vì Hồ Phi đang độ thiên kiếp, hẳn tuyệt đối không thể bỏ chạy một mình.

Sau khi bị thiên kiếp tập trung là không thể tránh né. cho dù thực lực Hồ Phi mạnh tới đâu sau khi vượt qua thiên kiếp cũng sẽ nguyên khí đại thương.

- Ta chính là Vực Chủ của Thiên Cốc hải vực này.

Nam nhân huyền y này chỉ nói ra danh hiệu, một cỗ ý chí thiên uy to lớn vô tận giống như sóng lớn đánh vào thân thể Dương Phàm.

Nếu là trước khi bước vào Độ Kiếp Chứng Quả. Dương Phàm đối mặt với lực lượng cấp bậc này nhất định bị thiệt. ít nhất phải một phen khổ chiến. Còn nếu muốn chiến thắng, rất khó rất khó.

Nhưng mà nay trong thân thể Dương Phàm ngưng kết ra Luân Hồi Quả, đối mặt với trùng kích từ ý chí thiên uy to lớn kia, chỉ cần vận chuyển Luân Hồi một lần. liền suy yếu hơn phân nửa.

Luân Hồi Quả khiến linh hồn của Dương Phàm gần như hoàn thiện, gần như phù hợp hoàn toàn với thiên địa. lực phòng ngự cực kỳ cường đại.

Ưu thế về thiên uy ý chí của cường giả Độ Kiếp trung kỳ lập tức không còn chút nào.

Thiên Cốc Vực Chủ cảm giác người trước mắt giống như một vùng thiên địa luân hồi, ý chí thiên uy của hắn đánh vào bị từng đợt luân hồi giảm yếu, căn bản không thể sinh ra ảnh hưởng với Dương Phàm.

- Không hổ là nhân vật cấp bậc tông sư. tự mở ra con đường tu luyện công pháp.

Thiên Cốc Vực Chủ tán thưởng nói.

- Thiên Cốc Vực Chủ, muốn mượn cơ hội này đến giao dịch Tụ Lôi Đình của Dương mỗ sao?

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

- Giao dịch hay không, hoàn toàn quyết định bởi Dương tông sư. Nếu các hạ nguyện ý, bổn tọa nguyện ý lấy ra một thanh Bán Tiên khí đựng đựng hơn vạn năm để trao đổi.

Thiên Cốc Vực Chủ thu hồi ý chí thiên uy. trên mặt cười tươi.

Trong lòng hắn đã hiểu được chính mình mặc dù vô tình biết được Dương Phàm ở nơi đây. nhưng xem từ cảnh giới đối phương giờ phút này. nếu muốn giết người đoạt bảo. cơ hội rất nhỏ.

- Bán Tiên khí?

Ánh mắt Dương Phàm rung động, trong lời nói của Thiên Cốc Vực Chủ này vị tất không có ý uy hiếp.

Cho dù đại bộ phận cường giả Độ Kiếp Kỳ cũng rất khó có được một món Bán Tiên khí.

Thiên Cốc Vực Chủ này nói rõ Bán Tiên khí chính mình đựng đựng hơn vạn năm, nói rõ thực lực cường đại của mình..

Nếu Dương Phàm thức thời liền lấy Tụ Lôi Đình ra giao dịch., dù sao cho dù là Tụ Lôi Đình, cấp bậc nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Bán Tiên khí.

Bán Tiên khí đã là cực hạn luyện khí của nhân giới có thể đạt tới. thường thường pha một chút tài liệu thượng giới.

- Thật có lỗi. Bán Tiên khí Dương mỗ cũng có.

Dương Phàm khéo léo chối từ.

Ánh mắt Thiên Cốc Vực Chủ thoáng ngưng, sắc mặt hơi trầm xuống. Là cường giả cấp Vực Chủ còn phải đối mặt với hai lần thiên kiếp có thể nói cử tử nhất sinh.

Nếu có thể lấy được Tụ Lôi Đình, tương đương với một con át chủ bài giữ mạng, gia tăng thật lớn xác suất thành công.

Cho dù mạo hiểm cũng phải chiếm được.

Hắn hít sâu một hơi. trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bát sắt.

Bát!

Dương Phàm vẫn là lần đầu tiên nhìn đến loại Pháp bảo hình thái này.

Bát sắt kia ở trong tay Thiên Cốc Vực Chủ lớn dần rồi sau đó đảo ngược trong hư không, giống như một cái chảo sắt thật lớn. cũng không ngừng khuếch trương. Xem thanh thế, lại giống như muôn che phủ thiên địa.

Trong lòng Dương Phàm khẽ kinh hãi, một quang sáng mờ màu đen hoàn toàn ngăn cách khu vực hai người.
- ở trong Thiết La lĩnh vực của ta các hạ đã là chim trong lồng.

Thiên Cốc Vực Chủ nói như nắm chắc phần thắng trong tay.

Dương Phàm cảm nhận được ý chí thiên uy ngưng kết cả khu vực, dùng lực lượng tinh thần vô hình đánh lên thân thể mình.

Quang sáng mờ màu đen trên đỉnh đầu càng khiến cho hắn lợi dụng thiên địa pháp tắc bị trói buộc thật lớn.

“m” một tiếng. Thiên Cốc Vực Chủ nhanh như chớp một thủ chưởng lớn màu đen từ trên trời giáng xuống, gắt gao giam cầm hư không, chớp tới Dương Phàm.

Hơn nữa, quang sáng mờ màu đen dung nhập thiên hư kia. từng chút thu hẹp lại. mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng bát sắt.

Lực lượng Tiểu Luân Hồi trong cơ thể Dương Phàm vận chuyển để cao lực công kích lên tới đỉnh, một quyền đánh qua mang theo không gian sóng gợn hình nắm tay.

Đem quyền kinh cùng không gian dao động hoàn mỹ phù hợp, lại thêm sau khi cách không đánh đi, lực lượng vẫn còn không ngừng tăng lên.

`m!!!

Thủ chưởng lớn màu đen bị đánh tan, thân hình Dương Phàm vững vàng tại chỗ. mà thần sắc Thiên Cốc Vực Chủ kia đại biến. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới lực lượng của đối phương có thể đối kháng cùng cấp bậc Vực Chủ.

Tốc độ trưởng thành cũng quá kinh người!

Theo hắn biết, lúc Dương Phàm vừa tới Ngoại Hải còn là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ không chút danh tiếng, hiện tại lại có thể đối kháng với mình trong tay nắm giữ hải vực ngàn ức dặm.

Cấp bậc Vực Chủ!

Đây đã là cường giả danh chấn một phương Ngoại Hải vực. giậm chân một cái. cả hải vực đều phải rung động.

Sau đó. trong Thià La lĩnh vực Dương Phàm cùng Thiên Cốc Vực Chủ đều thi triển thần thông, người đến ta đi liên tiếp giao kích.

Thiên Cốc Vực Chủ ở trong Thià La lĩnh vực của chính mình nhưng lại không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Trong mắt hắn xẹt qua một tia lo lắng, toàn thân ánh đen vờn quanh, chào sắt màu xám trên đỉnh đầu hai người đột nhiên co rút lại.

`m!

Dương Phàm chỉ cảm thấy một bóng đen mang theo trọng lực khủng bố chợt rơi xuống, bên phía một mảnh hắc ám.

Hai người đứng trong một không gian nhỏ hẹp dài rộng vài trượng, quanh thân đều là giáp sắt vỏ ngoài hoa văn màu bạc áp lực mãnh liệt cuộn cuộn, thời khắc đè ép.

Mà Thiên Cốc Vực Chủ kia chẳng những không chịu ảnh hưởng, lực lượng dường như còn tăng cường rất nhiều.

Dương Phàm giậm chân một cái. phát ra tiếng “Đang”, vỏ giáp xác này không chút sụt

mẻ.

- Ha ha ha. Người không cần phí công vô ích. Bán Tiên khí dựng dục vạn năm này, ở nhân giới gần như không thể phá hủy.

Thiên Cốc Vực Chủ ha ha cười, vẻ mặt đắc V.

Dứt lời. hắn xòe bàn tay. vươn một ngón tay điểm tới Dương Phàm, toàn bộ không gian hắc ám này run lên tiếng gió.

Bỗng nhiên, Dương Phàm cảm giác toàn bộ lực lượng linh vực cùng pháp lực của Thiên Cốc Vực Chủ ngưng tụ thành một điểm. sinh ra lực công kích siêu việt bản thân mười lần.

Hắn hít sâu một hơi, Luân Hồi Quả trong cơ thể gia tốc vận chuyển, tốc độ nhanh hơn vài lần bình thường.

`m`m!

Ầm ầm! Ầm ầm!

Luân Hồi Quả giống như một quả tim, đập liên hồi.

Khoảnh khắc Thiên Cốc Vực Chủ đưa tay chỉ ra, cảm giác một chi của mình có thể đánh tan đối phương.

Mà khi hắn nghe được tiếng tim đập vô hình, lập tức cảm thấy bất an không hiểu.

Phốc... Ầm!

Một kích ngưng tụ toàn bộ linh vực của Bán Tiên khí cùng với mười thành pháp lực bản thân giao kích cùng lòng bàn tay của Dương Phàm.

Ô...Ô!

Toàn thân Dương Phàm chấn động. Luân Hồi Quả vận chuyển gia tốc gấp vài lần suy yếu cỗ lực lượng kinh thiên địa này và dẫn đi.

Phốc!

Tuy nhiên hắn vẫn phun ra một búng máu nhỏ, Bởi vì lực lượng một kích kia quả thật quá mức cường đại, gần như đạt tới mức độ đập nát hư không.

Thiên Cốc Vực Chủ một chi điểm trúng Dương Phàm, có một loại cảm giác không ổn.

Một kích cơ hồ có thể đập nát hư không kia giống như bị đánh vào lỗ xoáy luân hồi. sau khi xoay tròn, lực lượng bị hạ tới thấp nhất.

Chấn chỉnh khiến hắn run sợ chính là một kích kinh thiên địa này bị một cỗ lực lượng vô hình không thể đo lường dắt đi.

Mà lúc này Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm phát ra hào quang chói mắt.

Dương Phàm nâng tay lên. hiện ra một luân bàn nhiều màu, hét lớn một tiếng:

- Tiểu Luân Hồi Chương!

Luân bàn nhiều màu từ ảm đạm bộc phát ra hào quang rực rỡ.

`m`!

Toàn bộ Thiết La lĩnh vực chấn động bị hào quang nhiều màu che phủ, không gian sòng gợn đánh ra khắp nơi.

Thiên Cốc Vực Chủ chỉ cảm thấy lực lượng vốn thuộc về mình bị Dương Phàm dùng phương thức quy thần khó lường dắt quay trở về. từ suy yếu đến cường thịnh, từ dưới đáy lên tới đỉnh, cũng dung hợp lực lượng của hắn, uy lực tăng lên biên độ lớn.

`m`!

Nhiều tầng phòng ngự bị phá tan, giáp trụ màu đen bên ngoài thân Thiên Cốc Vực Chủ bị xuyên thủng, ngay cả bát sắt Bán Tiên khí cũng hiện ra từng vết nứt.

Thiên Cốc Vực Chủ trong tiếng kêu thảm thiết, toàn thân máu thịt mơ hồ. ngực bị xuyên thủng, xương cốt gãy vụn.

Nhìn mà ghê người!

Tiểu Luân Hồi Chương... Tuyệt sát!

930. Chương 882: Giảng Co Ma Ảnh.

Thần thông này chính là đại bí thuật hẩn tìm hiểu ra khi ngưng kết Luân Hồi Quả trong cơ thể.

Nòng cốt của ảo nghĩa này chính là sử dụng ý cảnh vô thượng của Tiểu Luân Hồi, đầu Tiên Đếm công kích cường đại của địch nhân vào sâu giảm tới cực yếu, lấy Luân Hồi Quả khu động, dẫn dắt. dùng phương thức quy dị khó lường hình thành một vòng “luân hồi” rồi từ cực yếu lại tăng trở lại đỉnh, uy lực cũng gia tăng hơn nhiều, cuối cùng tạo ra Luân Hồi Chương đáng sợ này, đưa lực lượng của đối phương “hoàn trả” cho đối phương.

Nhưng, khi Tiểu Luân Hồi Chương đưa lực lượng của địch nhân phản trở lại còn dung nhập lực lượng bản thân Dương Phàm, sau một vòng luân hồi. bộc phát ra uy lực càng thêm khó tia

Một kích của Thiên Cốc Vực chủ có thể nói là quy khốc thần sầu. đem toàn bộ linh vực và lực lượng bản thân ngưng tụ thành một điểm, sinh ra lực lượng gấp gần mười lần so với cùng giai, gần như có thể uy hiếp tới Hoàng trưởng lão khi còn chưa tấn chức Đại Thừa Kỳ.

Uy lực một chỉ này tuyệt đối có thể ngao thị cùng giai, có thể nói là vô địch.

Chỉ tiếc rằng hẩn lại gặp phải Dương Phàm, người đã tìm hiểu ra Tiểu Luân Hồi Chương, bị một chương này đánh nát tất cả các tầng phòng hộ.

Thân mình hẩn lập tức bị xuyên thủng, Huyết nhục mơ hồ. cốt cách gãy vỡ, nhục thân nháy mắt tiêu vong. Ngay cả linh hồn cũng bị đánh cho sắp tiêu tan.

Ti-

Thậm chí Ngay cả bán tiên khí Thiết La Oản cũng xuất hiện những vết rạn nứt.

Tuy nhiên, Thiết La Oản với hình thái phóng đại này dày chừng bốn năm thước, chút rạn nứt ấy cũng vô cùng không đáng kể. Bắn vào năng lực tự chữa trị của bán tiên khí, có thể khoanh khắc khép kín lại.

Dương Phàm vô cùng kinh ngạc. Thiên Cốc Vực chủ không ngờ bị một chương đánh nát mà kiện bán tiên khí này cũng không sao cả.

Hơn nữa, linh hồn hẩn cũng chưa hoàn toàn tiêu tan.

Chung quy vẫn là cường giả đã qua một lần thiên kiếp, trải qua thiên lôi tẩy nia. bất kể là nhục thân hay tinh thần đều có lực kháng cự pháp thuật rất mạnh.

Đặc biệt là trong linh hồn ẩn chứa thiên uy ý chí. cho nên cũng không bị đánh cho hồn phi phách tán.

Làm sao... có thể...

Thiên Cốc Vực chủ với linh hồn gần như tiêu tán, dưới lực lượng thiên uy ý chí miễn cưỡng ngưng tụ lại.

Trong đoàn bạch quang nhàn nhạt, có thể mơ hồ thấy được một một quang ảnh hình người.

Đây chính là thần hồn mà tu sĩ sau khi đạt tới Hợp Thể Kỳ ngưng luyện ra.

Thần hồn có thể ngao du thiên địa, có đủ loại thủ đoạn công kích linh hồn.

Giờ phút này. thần hồn của Thiên Cốc Vực chủ vô cùng không cam lòng, cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, sợ hãi.

Một kích áp đáy ngạo thị cùng giai của hắn chẳng những không giết được Dương Phàm mà còn bị lực lượng của chính mình gây ra tử vong, đây là chuyện đáng buồn cười bậc nào?!

Đồng thời ảo nghĩa và uy lực của Tiểu Luân Hồi Chứng của Dương Phàm cũng khiến hắn không thể tin nổi. Nhân giới không ngờ lại có thân thông đáng sợ như vậy. dùng lực lượng địch nhân diệt sát địch nhân!

Tiểu Luân Hồi Chứng có thể nói là chấn nhiếp thần thông kim cổ, trở thành một trong những bí kỹ mạnh nhất của Dương Phàm.

- Thiên Cốc Vực chủ, tham lam thường khiến người ta rơi vào vực sâu tử vong, vạn kiếp bất phục! Chẳng lẽ khi ngươi nhòm ngó Dương Phàm mà không lo lắng tới điều này sao?!

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Cứu ta một mạng, bất cứ thứ gì của ta ta đều cho ngươi, bao gồm cả kiện bán tiên khí này...

Linh hồn sắp tiêu tan của Thiên Cốc Vực chủ vội vàng cầu cứu Dương Phàm.

- Dù ta không cứu ngươi cũng có thể có được những thứ này! Nếu cứu ngươi, ngược lại sẽ lưu lại cho Dương mỗ họa ngầm sau này.

Dương Phàm phát tay lên, dứt khoát diệt sát linh hồn của Thiên Cốc Vực chủ:

- Coi như cho ngươi một cái thống khoái.

Ông!

Trên đỉnh đầu Dương Phàm, Thiết La Oản lóe lên ánh sáng trắng mờ. không ngừng run non, rồi biến nhỏ lại thành một chiếc bát bình thường.

Đây chính là bán tiên khí mà luyện khí thuật đỉnh phong của nhân giới mới có thể tạo ra.

. V

Dương Phàm lập tức thu lấy thiết oản này vào lòng bàn tay, đồng thời thu lấy không gian giới chỉ của Thiên Cốc Vực chủ. Tư bản của cấp Vực chủ nhiều như thế nào, chi nghĩ cũng biết. Dương Phàm thu được chiến lợi phẩm vô cùng phong phú.

Khi Thiết La lĩnh vực biến mất. Dương Phàm mơ hồ nghe được một tiếng lời mình nhưng chợt lóe lên rồi biến mất.

Chỉ thấy toàn thân Hồ Phi bị cháy đen, bộ dáng chật vật, đang đứng thở hổn hển. có chút vô lực.

Không chết?!

Dương Phàm thở phào một hơi. Hồ Phi chỉ bị một ít ngoại thương và hao tổn nguyên khí mà thôi.

Hắn vội vàng trị liệu cho Hồ Phi.

- Đây là bán tiên khí Thiết La Oản của Thiên Cốc Vực chủ! Người này không ngờ đã giết chết Thiên Cốc Vực chủ.

Hải vực phụ cận có không ít tu sĩ quan sát độ kiếp.

Thanh thế của việc độ kiếp rất lớn, đủ để hấp dẫn những tu sĩ cao nhất trong phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Vừa rồi Dương Phàm và Thiên Cốc Vực chủ giao chiến, thời gian mặc dù ngắn ngủi nhưng cũng có cường giả cấp Đại đảo chủ quan chiến, biết được rõ ràng.

- Thiên Cốc Vực chủ không ngờ đã chết!

Tin tức này lập tức chấn động hải vực phụ cận, lấy tốc độ nhanh tới đáng sợ truyền khắp Thiên Cốc hải vực.

Thiên Cốc hải vực có mấy chục đại đảo vực, rộng tới hơn triệu dặm.

Tin tức Vực chủ thống trị một hải vực lớn như vậy bỏ mạng vô cùng gây chấn động lòng người.

Có thể nói. việc này gây chấn động toàn bộ Tây Hải Vực.

Dù sao Tây Hải Vực lớn như vậy cũng chỉ có tám Vực chủ. thống lĩnh một phương hải vực. danh chấn nhất phương, đứng ở trên vân diên nhìn xuống thương sinh.

Có thể chém giết Vực chủ. điều này cũng chứng tỏ Dương Phàm đã được xếp vào hàng ngũ những cường giả đứng đầu Ngoại Hải Vực.

-Đi!

Dương Phàm vội vàng trị liệu cho Hồ Phi rồi lập tức bỏ chạy.

Chém giết Vực chủ ở mặt ngoài có vẻ rất đơn giản nhưng Dương Phàm cũng phải trả giá rất lớn.

Vết máu nơi khoe miệng hắn còn chưa khô. Một kích áp đáy của Thiên Cốc Vực chủ, lực lượng đã vượt qua cực hạn mà Tiểu Luân Hồi có thể khống chế.

Cho nên dù hắn thành công hóa giải nhưng cũng bị nội thương không nhẹ.

Lực lượng của đối thủ quá mạnh mẽ. Tiểu Luân Hồi Chuyển là bí thuật giết địch mười thì tự tổn hại ba.

Cũng may, bốn hao ba phần này. Dương Phàm cũng có thể chấp nhận được.

Đương nhiên, Tiểu Luân Hồi Chuyển khẳng định có hạn mức cao nhất của nó. Nếu gặp phải lực lượng hoàn toàn vượt qua sự vận Chuyển của Luân Hồi Quả thì căn bản không thể khống chế được lực lượng của đối phương.

Hai người Dương Phàm vừa chạy được mấy ngàn dặm thì phía hải vực này trống rỗng xuất hiện một đạo ma ảnh.

Ma ảnh nào như không có thực thể. nhẹ nhàng trôi nổi giữa hư không.

- Tên Dương Phàm này không ngờ có thể diệt sát cường giả cấp Vực chủ, xem ra muốn chém giết hắn, Ngay cả bản ma chủ cũng phải tổn hao không ít sức lực!

Ma ảnh nào thì thào nói.

Tu sĩ bốn phía lúc này mới nhận ra sự tồn tại của hắn thì đột nhiên bóng dáng này cũng hoàn toàn biến mất.

Dương Phàm vội vàng rời đi, tự nhiên tâm sinh cảm ứng.

- Xem ra vì là thiên kiếp nên tên Vu Tôn kia mới biết được vị trí của ta.

Dương Phàm và Hồ Phi một đường phi hành, sau đó hắn thu Hồ Phi vào trong Tiên Hồng không gian.

Một hơi bay ra khỏi Thiên Cốc hải vực, Dương Phàm mới thờ phào nhẹ nhõm nhưng cũng không lơ là thiếu cảnh giác.

Hắn để phần thân Mộc Phong đi tới Tinh thần Tháp., liên hệ Tinh Tôn.

Dương Phàm biết dưới trạng thái này hắn lâm vào bị động, nếu có thể liên thủ với Tinh Tôn thì cho dù không thể chém giết được Vu Tôn, ít nhất cũng có thể xoay chuyển cục diện, chiếm cứ thượng phong.

Nhoáng cái, thời gian vài năm đã trôi qua. Dương Phàm đi sâu vào trong Tây Hải Vực. Nơi này là cơ sở tu tiên, có vô số người tu tiên.

- Như vậy cũng tốt, tu sĩ càng nhiều, lực cản thăm dò thiên cơ càng khó.

Dương Phàm lựa chọn lạc cư ở một hòn đảo lớn, phong cảnh, cũng bắt đầu củng cố cảnh giới hiện tại.

Dù sao lực lượng phong ấn tầng thứ sáu vừa mới ra không lâu. cũng vừa bước vào Chứng Quả Kỳ. Dương Phàm cần nhiều thời gian để củng cố.

Đồng thời trong lòng hắn cũng suy nghĩ xem có nên dùng lệnh bài của Tư Đồ trưởng lão ở Vân Tiên Đảo đi Đạo Thiên Môn tìm kiếm sự che chở hay không!?

Tư Đồ trưởng lão đã trường tồn từ thời thượng cổ, tu vi sâu không lường được. Đại năng giả của nhất giới này, bao gồm cả những nhân vật truyền kỳ như Đạo Hư Thiên Tổ, Cửu Thiên Long Hoàng, hẳn cũng đều quen biết.

Nghe ý tứ của Bàng trưởng lão, những cường giả tuyệt thế ở Ngoại Hải Vực hơn phần nửa đều có quan hệ với Tư Đồ trưởng lão.

- Ngoại trừ Tư Đồ Lệnh, ta còn có Thần Tín Phù do Hoàng trưởng lão cấp, có thể lập tức tìm năng viện trợ. Sự tự tin của Dương Phàm tăng lên nhiều.

Nói cách khác, dù gặp phải địch nhân cường đại hơn nữa, hẳn cũng có hai vương bài bảo mệnh.

Đặc biệt là Thần Tín Phù lại cực kỳ quý giá, chỉ có thể sử dụng một lần, khiến bán tiên Đại Thừa Kỳ tới hỗ trợ.

- Một khi đã như thế, ta hoàn toàn có thể buông tay nhất bác!

Tinh quang lóe lên trong mắt Dương Phàm. Mặc kệ là Vu Tôn và u Ảnh Ma Chủ sử bao nhiêu kế sách, hẳn cũng có thể liều mạng nhất bác.

- Vu Tôn thì có thể nghĩ cách diệt sát! u Ảnh Ma Chủ ma chủ dù không giết chết được thì ít nhất cũng có thể phong ấn!

Dương Phàm rốt cuộc làm ra quyết định.

Sau đó, hẳn liên hệ với Hồ Phi ở trong Tiên Hồng không gian.

- Ha ha ha... Thật thích! Có thể đánh nhau rồi!

Hồ Phi hưng phấn vô cùng,

Sau khi vượt qua một lần thiên kiếp, hẳn ít nhất cũng tương đương với cường giả cấp Vực chủ. Huống chi bản thể của hắn lại là Thân thú siêu cấp.

Gần đây, trong những cuộc giao thủ với Thạch Thiên Hàn, hắn vẫn thường chiếm được thượng phong.

Dương Phàm đầu tiên là tìm kiếm một mảnh hoang đảo, sau đó nhắm mắt, vận chuyển Luân Hồi Quả, một lũ tâm thần trốn vào trong hỗn loạn thời không và nhân quả luân hồi.

Sau một lúc, Dương Phàm mở to mắt, lộ quang lộ:

- Hướng Tây Bắc!

Dứt lời, hắn mang theo Hồ Phi, trực tiếp lao về phương hướng đó.

Với một thân yêu khí hùng hãn, Hồ Phi xông thẳng lên phía trước, khiến cường giả cấp Vực chủ cũng không ai dám ra trêu chọc.

- Thật đáng sợ, yêu hân này chỉ sợ là cường giả cấp Điện chủ ở Dị Hải Vực...

Một vị Đại đạo chủ ở hải vực phụ cận sợ tới mức linh hồn run rẩy, vội vàng truyền tin về tổng đà Thiên Đạo Tông.

Cường giả cấp Điện chủ, lại là Thân thú!

Dương Phàm không chạy mà lại truy đuổi, nhanh chóng phi hành mấy ngàn vạn dặm rồi dừng lại.

- Phía dưới!

Dương Phàm đánh ra một chuồng xuống hải vực phía dưới.

”m—

Mặt biển phía dưới nổi lên sóng lớn cao tới ngàn trượng, một đạo u ảnh với ma khí lẫn nhiên, hai màu sáng tối lập lòe xuất hiện trước mặt hai người.

- Dương Phàm, người không chạy tới, còn tự động chạy tới trước cửa. Người cho rằng bản ma chủ vẫn chỉ có thực lực như ở nội lục sao?!

Thanh âm lạnh lẽo của u Ảnh Ma Chủ vang vọng khắp hải vực khiến hàng ngàn sinh linh phải rùng mình.

Thân hình ma ảnh dần ngưng thật trước mặt Dương Phàm, dĩ nhiên là một nam nhân tướng mạo lạnh lùng, hai mắt tối đen. thân hình như bán trong suốt, mặc một bộ cô giáp màu đen. sau lưng là một bộ áo choàng tung bay. trên ngón tay có một chiếc nhẫn màu đen tuyền.

Dương Phàm ngẩn ra, đột nhiên nhận ra hắn chưa từng chân chính giao thủ với u Ảnh Ma Chủ.

Đối phương ở trình độ nào. hắn căn bản không thể đánh giá. chỉ biết đối phương là tới từ thượng giới, là tâm phúc của Cửu u Ma Đế ở nhân giới.

Nhưng hắn biết rõ đây là một ma đầu bất tử khiến tất cả đại năng của nhân giới đều vô cùn? đau đầu.

931. Chương 883: Kinh Tâm Động Phách.

Hắn hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn của đối phương, trong thần thức cũng chỉ hiện lên một đạo u ảnh hư vô, phiêu nhiên.

- Tiếp một kích của Hồ gia ta!

Hồ Phi quát lớn một tiếng, Thân hình biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên cạnh u Ảnh Ma Chủ, lợi trảo xẹt qua hư không mang theo một mảnh lôi hỏa quang ngân, không gian gợn sóng tràn ra bốn phía.

Là Thần thú siêu cấp Độ Kiếp trung kỳ, thực lực của Hồ Phi đã vượt qua những Vực chủ bình thường, Ngay cả Thạch Thiên Hàn giờ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà lôi hỏa lại là thần thông công kích đáng sợ nhất trong thiên địa, dưới một kích này, hồng huyền lôi hỏa bao trùm cả một khu vực, hoàn toàn bao phủ u Ảnh Ma Chủ.

Ngay cả Dương Phàm cũng không thể không thừa nhận lực công kích của Hồ Phi mạnh hơn chính mình.

Dù sao vẫn là nhân vật đã qua một lần thiên kiếp, lại còn là Thần thú siêu cấp.

Mà Dương Phàm còn chưa từng được thiên kiếp tẩy lễ.

Nước biển trong phạm vi vạn dặm bị nổ thành chân không, hải vực này tràn đầy mây đen, giở lốc điên cuồng gào thét.

Khí tức khủng bố áp cả thiên địa.

Những tu sĩ phụ cận nhìn thấy tình cảnh này trong lòng hoảng hốt vô cùng.

- Khắc khắc... Lực công kích của Thần thú siêu cấp quả không tồi! Đáng tiếc muốn thương tổn tới bản ma chủ thì còn thiếu một bậc hòa hậu. Lực lượng có thừa nhưng thần thông không đủ!

u Ảnh Ma Chủ không ngờ lại cứng rắn đón đỡ một kích này của Hồ Phi.

Nắm đấm của Hồ Phi đánh lên người hắn, thậm chí cảm giác thân thể đối phương cũng bị lồm xồm, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ và khó hiểu.

Công kích cường đại như vậy mà khi đánh lên thân thể u Ảnh Ma Chủ giống như đánh vào hư không.

Đối phương dường như không có nhục thân chân chính vậy!

Đây rốt cuộc là người, là yêu hay là ma?!

Trong lòng Dương Phàm kinh hãi, khó trách nhiều đại năng giả như vậy trước đây cũng chỉ đành chọn cách phong ấn ma này, thậm chí phong ấn ở trong Thiên Lan Điện.

- Chắc chắn... Các người không tin sự thật này sao?!

u Ảnh Ma Chủ chắc lưỡi, tự đắc cười:

- Công pháp bản ma chủ tu luyện chính là u Ảnh Bất Diệt Ma Thể của thượng giới, thâm thể có thể chuyển hóa thành hư vô, huống chỉ còn có thể Bất Diệt Thần Ảnh của Ma Đế đại nhân gia tri

- Bất diệt thể đặc biệt! Còn có Bất Diệt Thần Ảnh của Ma Đế gia trì...

Dương Phàm không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

u Ảnh Ma Chủ này là tâm phúc của Cửu u Ma Đế ở hạ giới, hơn nữa tồn tại từ thời thượng cổ tới nay quả nhiên không thể đánh giá theo lẽ thường được!

- Hừ. hôm nay để ta tru sát các ngươi đi! Quét sạch tất cả các trờ ngại của “Kế hoạch đoạt thiên”!

Ánh mắt u Ảnh Ma Chủ lạnh lùng, ma khí trên người bộc phát ra. ma ảnh không ngờ tăng vọt vài phần, hắc điểm cuồng cuộn nổi lên quanh thân, khí thế mãnh liệt!

Hồ Phi gào lớn, lại giao kích với hắc hai quyền!

Lôi hòa lực cuồng bạo giao kích với u Ảnh ma khí nổ ra ánh sáng chói mắt!

Quyển thứ nhất. Hồ Phi kêu lên một tiếng đau đớn, lại chịu thiệt, linh hồn đau đớn.

Quyển thứ hai, u Ảnh makhíbay loạn, hư ảnh vô số. Hồ Phi bị một cước đảbay đi, giữa không trung học máu.

Cho dù là lực phòng ngự. tốc độ công kích, thần thông, u Ảnh Ma Chủ đều áp Hồ Phi nửa bậc.

THÂN MÌNH Dương Phàm nhoáng lên, vội vàng đánh một chương vào ngực Hồ Phi, để hắc nhanh chóng khôi phục thương thế.

Hồ Phi cảm giác tinh khi thần lập tức kéo lên đỉnh.

Mà u Ảnh Ma Chủ phía trước lại nhoáng lên một cái, thừa thắng truy kích, một chia thành hai, một mặt công kích Hồ Phi, một mặt công kích Dương Phàm.

Dương Phàm mặc kệ ma ảnh đánh lên sau lưng, lạng lẽ vận chuyển Luân Hồi Quả, một chương đánh lên lưng Hồ Phi, truyền âm nói:

- Theo sự dẫn dắt của ta!

Hồ Phi đột nhiên cảm giác có một cỗ lực lượng huyền diệu tiến nhập vào cơ thể. Pháp lực của hắc kéo lên tới độ cường thịnh mà trước nay chưa từng có.

T

Nhỏ dịch THL Người dịch Matrixi6i2

Rồi sau đó. lực lượng của hắc được Dương Phàm dẫn dắt. giao kích với ma ảnh phía Hồ

Phi.

Ma ảnh kia khẽ hô một tiếng, chỉ cảm thấy sau khi giao kích với Hồ Phi, lực lượng đầu tiên là chợt suy yếu, rồi như héo rũ, rơi tới cực đáy, bị Hồ Phi thuận lợi lôi kéo.

Chẳng những thế. Ngay cả ma ảnh tập kích sau lưng Dương Phàm, một chương của hắc sanh khi đản trúng Dương Phàm, lực lượng lại cũng bị giảm xuống cực hạn, bị dẫn dắt đi.

Kỳ quái chính là sau khi dinh một chương của ma ảnh sau lưng, hắc chỉ vờ vờ kêu lên một tiếng đau đớn mà không bị thương tổn gì cả.

Lực công kích của ma ảnh sau lưng không như ý muốn.

Ngay sau đó, Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm vận chuyển tới cực hạn, nổ rộ một mảnh ánh sáng huyền lệ. Hai cỗ lực lượng này, gồm cả lực lượng của Hồ Phi và chính hắc, chia làm bốn cỗ, vận chuyển trong Luân Hồi Quả.

Đồng qua thu đến, nắng hạ gặp mưa rào. khô kiệt lại tân sinh, cực thấp lại quay về cực đỉnh.

Bốn cổ lực lượng này được Luân Hồi Quả vận chuyển cực hạn, khoảnh khắc đã đạt tới đỉnh.

Hồ Phi không phản kháng, thuận theo Dương Phàm dẫn dắt.

Đột nhiên hắn phát hiện trên nắm đấm mình xuất hiện một hư ảnh luân bàn.

- Đây là cái gì?!

Hồ Phi cả kinh

- Tiểu Luân Hồi Chương!

Dương Phàm quát lớn một tiếng, âm thanh như lôi đình. Bốn cổ lực lượng sau khi trải qua một lần luân hồi đã kéo lên đỉnh, cũng theo lòng bàn tay Hồ Phi bùng nổ.

`m

Thiên địa chân động! Bốn cổ lực lượng này vận Chuyển tới cực hạn, cũng bùng nổ chồng lên nhau, thông qua quyền đầu của Hồ Phi đánh ra.

Sờ dĩ hắn chọn Hồ Phi bởi vì ma ảnh giao kích với hắn đã có tâm lý cảnh giác.

Còn nữa, hắn là Thần thú siêu cấp, lực lượng nhiễm thể là có một không hai!

Lấy nhục thể của Thần thú siêu cấp. Tiểu Luân Hồi Chương bùng nổ, uy lực có thể nói là tuyệt luân.

Xuy-

Trong hư không xẹt qua một đạo liệt phùng màu đen, lộ ra khí tức khủng bố, kết hợp với bốn cổ lực lượng qua Tiêu Luân Hồi Chương, trực diện đánh trúng ma ảnh.

- Ahhh...

Ma ảnh này kêu thảm một tiếng, THÂN MÌNH bị không gian cái khe cắt đứt một đường, máu tươi tuôn ra. Chương lực khủng bố gần như chấn vỡ thân thể hắn.

Thịch một tiếng, ma ảnh kia bị đánh bay đi. phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dôn dập. kinh hãi hô lên:

- Đây là vì sao?!

Hắn cảm giác lực lượng của mình trải qua một vòng luân hồi cuối cùng đánh ngược lại khiến mình bị thương.

Càng đáng sợ chính là có một cổ lực lượng huyền diệu, dẫn dắt bốn cổ lực lượng này vào luân hồi, đạt tới đỉnh điểm, sinh ra một cổ lực lượng phá toái hư không.

- Phá toái hư không!

Một chương này đủ khiến không gian tê toái, dĩ nhiên đã đạt tới trình độ ngạo thị nhân giới, Ngay cả bất diệt thể đặc biệt của ma ảnh cũng bị thương nặng.

- Tiểu tử đáng chết! Không ngờ hắn liếc mắt cái đã phán rõ bản tôn và ảnh thân của ta!

Thân thể ma ảnh bị đánh văng đi mấy trăm dặm mới miễn cưỡng ổn định.

- Ha ha ha... Một chiêu vừa rồi của lão đại thật quá lợi hại! Làm như thế nào vậy?!

Hồ Phi quả thực không thể tin nổi, một kích khiến không gian tê toái kia lại do chính mình tạo ra.

Từ đầu tới cuối, hắn luôn có cảm giác không hiểu gì cả.

Khi hai đại ma ảnh tập kích, Dương Phàm quyết đoán chịu đựng cộng kích của ma ảnh sau lưng, lấy Luân Hồi Quả dẫn dắt bốn cổ lực lượng nhảy mắt bùng nổ, khiến một ma ảnh bị thương nặng.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong thời gian hai tức mà thôi.

- Dương Phàm, bản ma chú đã coi thường ngươi rồi...

Ma ảnh hít sâu một hơi, hắc văn lóe lên toàn thânmô hồ có thể thấy được một đạo ấn ký nguyệt nha, và một đạo ấn ký tia chớp màu đen.

Dương Phàm nhìn chăm chú vào ấn ký lưỡi liềm kia, trong lòng giật mình, mơ hồ nhớ lại ấn ký nguyệt nha màu tím đen trên trán Cửu u Ma Đế.

Xem ra việc u Ảnh Ma Chủ có được Bất Diệt Thần Ấn của Ma Đế gia trì quả là không giả. .

Dùng mắt thường có thể nhìn thấy được thương thế trên người ma ảnh đang nhanh chóng khép lại.

Bản thân ma ảnh có được bất diệt thấ mà không biết Bất Diệt Thần Ấn gia tăng cho loại thần thông nào của hắn, một kích cường hãn vừa rồi không ngờ cũng không thể giết được hắn.

u Ảnh Ma Chủ hít sâu một hơi. ma ảnh đột nhiên bành trướng lên tới mười trượng, ma khí bốc lên đầy trời.

Hơn nữa sau lưng hắn, hắc khí lượn lờ, ngưng kết thành một đôi quang sí màu đen. Bên ngoài thân, bộ cô giáp màu đen, sớm khép lại, hóa thành ngàn vạn khóa lập màu đen, hình thành một kiện chiến giáp hắc tinh, bao phủ toàn thân hắn.

Dương Phàm quan sát kiện chiến giáp màu đen trên người hắn, võ cùng chấn động:

- Bộ chiến giáp này có cấp bậc thấp nhất là bán tiên khí...

Một quyển của Hồ Phi đánh lên hắc tinh chiến giáp, trực tiếp bị chấn bay đi, học máu giữa không trung.

Chi dựa vào phản lực của bộ chiến giáp đã đủ khiến Hồ Phi chấn thương.

Đây cũng khôngphải là bán tiên khí!

- Khắc khắc... Cho dù thực lực của các người có mạnh gấp hai lần. bản ma chủ cũng có thể đứng vào thế bất bại! Bộ chiến giáp trên người ta chính là Truyền thừa tiên bảo do Ma Đế ban tặng...

u Ảnh Ma Chủ cười đắc ý.

Truyền thừa tiên bảo?

Từ hai chữ “truyền thừa”, Dương Phàm đã có thể lý giải thứ này cùng loại với truyền thừa linh bảo, không có yêu cầu cao đối với tu vi, có thể phát huy bao nhiêu uy lực là do pháp lực, thân thông của tự mình.

Hồ Phi kêu lên một tiếng, té ra Lôi Linh Châu và Hòa Linh Châu, lôi hỏa lực trên người được kéo lên mấy lần.

Nhưng Hòa Linh Châu và Lôi Linh Châu trong tay hắn vang lên âm thanh run rẩy, hiển nhiên là tràn ngập sợ hãi đối với u Ảnh Ma Chủ.

u Ảnh Ma Chủ hét lên một tiếng, truyền khắp hải vực.

Hô!

Hắc sắc quang sí sau lưng hắn run lên. lao Ngay tới trước người Hồ Phi.

Dường như hắn tính toán giết chết Hồ Phi trước rồi mới giải quyết Dương Phàm.

Khi ma ảnh mười trượng kia ập tới gần, Hồ Phi cảm giác được một cỗ áp lực cực mạnh.

Áo choàng sau lưng ma ảnh kia run lên, không ngờ hóa thành kiếm quang hư ảo, đâm mạnh về phía Hồ Phi.

Dương Phàm sinh ra cảm ứng mạc danh, trong ngực cấp vội vàng lắc mình lao tới cứu viện.

Nhưng hắn vừa mới tới gần, hai cánh sau lưng ma ảnh vỗ một cái, một cỗ hắc phong với những đốm hồng sắc lập tức ngăn hắn lại.

Cỗ hắc phong này mang theo khí tử vong ma, khiến linh hồn Dương Phàm cũng hơi run rẩy.

Dương Phàm dùng Tiểu Luân Hồi lực. triệu tiêu, suy yếu cỗ hắc phong này.

Mà lúc này, hắn chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm vang lên. Lôi hỏa quang mạnh mẽ hơn lần trước vài lần của Hồ Phi đã bị hư ảnh kiếm quang từ áo choàng u Ảnh Ma Chủ đánh cho tê toái.

Phốc một tiếng, Hồ Phi bị hư ảnh kiếm quang kia xuyên thủng người, máu tươi phun ra bốn phía.

Trong lòng Dương Phàm khê giật mình, nhìn áo choàng sau lưng ma ảnh này. Chỉ sợ đây cũng là một kiện truyền thừa tiên bảo.

u Ảnh Ma Chủ này không hổ là tâm phúc của Ma Đế, có tới mấy con bài chưa lật, thậm chí có cả hai kiện truyền thừa tiên bảo.

Ngao

Hồ Phi gào lớn một tiếng, cả người đỏ như máu. hai mắt tràn đầy thống khổ, thán hình bành trướng thành kim cương Thạch hầu mới miễn cưỡng chấn văng hư ảnh kiếm quang kia.

- Khắc khắc khắc... Thần thú siêu cấp thì sao?! Có thể ngăn cản được tiên khí của bản ma chủ sao?!

u Ảnh Ma Chủ phát ra những tiếng cuồng tiếu, hư ảnh kiếm quang kia lại như tia chớp đâm tới. Hồ Phi dùng kim cương Thạch hầu ngăn cản. Một tiếng phụp vang lên. một cánh tay của hắn đã bị chặt đứt một nửa, Huyết nhục văng ra.

Hồ Phi kêu thảm một tiếng, nhấc lên sóng lớn ngàn trượng.

- Mau mau thối lui!

Dương Phàm kinh hãi hô lên, dưới tình huống này. trong tay hắn xuất hiện một thanh kim kiếm, toàn thân lóe ra ánh lửa màu đỏ. như một vòng kim ô. Hào quang cực nóng này có thể sánh ngang ánh mặt trời.

^

Nhóm dịch THL

932. Chương 884: Tam Túc Kim Ô.

Đây là lần đầu tiên Dương Phàm sử dụng Xích Dương Kim ô Kiếm ở Ngoại Hải Vực.

Bởi vì đây là pháp bảo cấp tiên khí cho nên lúc trước hắn vẫn không hoàn toàn nắm trong tay.

Tuy nhiên hắn đã tiến vào giới đoạn Độ Kiếp Chứng Quả. Khi cầm kiếm này trên tay, Thái Hư Thiên Hỏa trong cơ thể ông một tiếng, rót vào trong khiến kiếm tiên nở lộ ngàn vạn đạo quang hà màu đỏ với những vết lõm đậm màu vàng.

Khi u Ảnh Ma Chủ bức Hồ Phi tới hiểm cảnh, hắn cảm nhận được một cỗ nhiệt độ cực nóng khiến linh hồn cũng như nghẹt thở, như bị bỏng nóng, nguy cơ ập tới.

Quán chú Thái Hư Thiên Hỏa. Xích Dương Kim ô Kiếm chiến minh một tiếng, ngưng tụ ngàn vạn đạo quang hà thành một Tam Túc Kim ô lớn chừng một trượng.

Toàn thân Tam Túc Kim ô có màu đỏ thẫm với vô số lỗ đốm màu vàng, mang theo sóng nhiệt kinh thiên, như muốn chưng khô cả nước biển vạn dặm.

Cỗ nhiệt lực này quả thực kinh thiên động địa, thần quy thất sắc.

u Ảnh Ma Chủ hít sâu một hơi. trên mặt còn mang vẻ sợ hãi thì Tam Túc Kim ô đã đập tới trước mặt.

- Đáng giận... Xích Dương Kim Ô Kiếm!!!

u Ảnh Ma Chủ dường như biết rất rõ lai lịch của thanh kiếm này. vô cùng hoảng sợ, cũng không quản tới Hồ Phi, hư ảnh kiếm quang kia lập tức bắn ngược lại, tạo ra ngàn vạn đạo hu ảnh kiếm vũ, chống đỡ lấy quang hà kia.

Khi bị tiên khí tập trung, phiên không gian quanh hần đều trở nên đỏ thẫm, Ngay cả không gian sáng gọn cũng đỏ thẫm một màu.

Dưới tình huống này, hần dù muốn thuận di bò chạy cũng không thể.

Ngô—

Một tiếng huyt gió kinh dị truyền tới. Tam Túc Kim ô với khí thể bá đạo đã đánh tan ngàn vạn đạo hư ảnh kiếm vũ.

Tam Túc Kim ô bộc phát ra những đốm vàng, càng có đả kích mang tính Hủy diệt đối với u Ảnh Ma Chủ. Nếu không phải hần có truyền thừa tiên bảo hộ thể, chi sợ đã bị những đốm sáng màu vàng này đánh nát. hồn phi phách tán.

Công kích hủy diệt của những đốm vàng này dường như còn cường đại hơn lôi điện, có thể nói là cấm kỵ đại phá diệt!

Dương Phàm thừa dịp này, ý niệm khê động, để Hồ Phi tiến nhập Tiên Hồng không gian vì lo lắng Xích Dương Kim ô Kiếm có thể gây thương tổn cho Hồ Phi.

- Dương Phàm, ngươi không ngờ có phúc duyên như vậy, có thể khiến Kim ô Kiếm nhận chủ!

u Ảnh Ma Chủ âm tình bất định, nghiêng rặng nghiêng lợi, truyền thừa linh bảo trên người hần ngưng kết một cái lồng cương phong màu đen. Đồng thời áo choàng sau lưng hần cũng biến thành hư ảnh kiếm quang, huyền hóa ra hàng ngàn kiếm khí màu đen, cuối cùng mới hóa giải được hiểm cảnh.

Tuy nhiên, hai kiện tiên khí của hần cũng khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được công kích của Kim ô Kiếm!

Tam Túc Kim ô với khí thể hung mãnh, không ngừng phun ra quang diễm màu đỏ và những đốm vàng hủy diệt.

Trong lòng Dương Phàm thất kinh, không nghĩ rằng hần toàn lực thúc giục Thái Hư Thiên Hỏa, Xích Dương Kim ô Kiếm lại triệu tập ra tiên linh hóa thân Tam Túc Kim ô.

Tam Túc Kim ô vốn chính là một loại thần diệu, vốn là liệt nhật trên bầu trời xuất hiện trong truyền thuyết.

Nhưng u Ảnh Ma Chủ dường như còn biết rõ lai lịch của thanh kiếm này hơn cả Dương Phàm. Đây chính là một kiện tiên khí có thể nói là hủy thiên diệt địa. dùng một viên hăng tinh ở thượng giới làm cơ sở. dùng kim ô giữa trưa làm kiếm linh.

Trong sổ tiên khí, Kim ô Kiếm tuyệt đối có thể coi là sổ một sổ hai. Nhưng vì thuộc tính của nó quá bạo ngược, công pháp của tu sĩ phải phù hợp hoàn toàn với nó. Cũng không biết sao nó lại lưu lạc xuống hạ giới, còn bị dùng để trấn áp ma vực dưới Tiên Tần bảo tàng.

- Uy lực kiếm này tuyệt luân, nhưng cũng khiến nguyên khí và chân hỏa của ta tiêu hao quá nhiều!

Dương Phàm cũng âm thầm kêu khổ.

Liên tục như thế thời gian mười tức, u Ảnh Ma Chủ nghiêng rặng nghiêng lợi. trên trán Dương Phàm lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hồ!

Rồi đột nhiên, hần thu hồi chân hỏa. Tam Túc Kim ô âm đậm tiêu tan nhưng trên thân Xích Dương Kim ô Kiếm vẫn phát huy ra kiếm khí nóng bóng, hủy sơn diệt núi.

- Khắc khắc... Ngươi nếu có thể duy trì Kim ô nửa nén hương thì đủ để hoành hành nhất giới. Đáng tiếc, kiếm này không đơn giản, chân hòa của ngươi cũng hữu hạn...

u Ảnh Ma Chủ đắc ý cười, trong lòng cũng âm thầm kêu may mắn...

Trong lòng Dương Phàm âm thầm cân nhắc. Thực lực của u Ảnh Ma Chủ này không thể dùng lẽ thường để cân nhắc. Hắn có tới mấy kiện tiên khí. có vô số con bài chưa lật. từng khiến vô số đại năng nhất giới chỉ có thể phong ấn mà không thể hoàn toàn tiêu diệt.

Khi hai người giằng co, hải vực phụ cận có không ít tu sĩ đình cấp, từ xa xa yên lặng quan chiến.

Xa xa nhìn lại, khu vực này tràn đầy hơi nước bốc lên, mà khi âm ảnh già thiên tế nhạt.

Thần thức của cường giả Độ Kiếp Kỳ chỉ có thể nắm bắt được một ma ảnh âm u đang giao chiến với một thiếu niên mười một. mười hai tuổi với một thanh kim kiếm đồ thẫm trên

- Ma ảnh kia... chẳng lẽ là u Ảnh Ma Chủ từng được ghi lại trong cổ tịch sao?!

- Hoàn toàn phù hợp với những ghi chép trong cổ tịch, Ngay cả tiên khí trên người hắn cũng giống V đức miêu tả!

- Thiếu niên kia là ai?! Không ngờ lại cường đại như vậy, có thể giằng co được với ma đầu trong truyền thuyết này, còn chiếm được đôi chút thượng p hong nữa chứ?!

Trung tâm trận đại chiến này chỉ có phạm vi trăm dặm nhưng toàn bộ hải vực trăm vạn dặm đều nổi lên phong babão táp, kinh thế hãi tục!

- Dương Phàm! Chịu chết đi!

u Ảnh Ma Chủ quát lớn một tiếng, toàn bộ ma ảnh chia ra làm chín.

Chín đạo ma ảnh tầng tầng điệp điệp cùng một chỗ, khí tức chồng chất lên nhau, căn bản không thể phân biệt thật giả. Quang sí màu đen sau lưng nhất tề rung lên. nháy mắt bao phủ lấy Dương Phàm.

Đây là thân pháp gì?!

Trong lòng Dương Phàm thẩm giật mình. Thần thông ma đầu này sử dụng cũng không phải là của phàm giới.

Giờ phút này. thần thông chín đạo ma ảnh phù hợp với thiên địa. dung hợp pháp tắc không gian, tốc độ khủng bố vô song.

Nháy mắt. Dương Phàm đã bị bao vây. Đây không phải là thuận di mà là cấp tốc dịch chuyển.

ở trong một phạm vi nhỏ, khi tốc độ đạt tới cực hạn thì phải nhanh hơn thuận di rất nhiều.

Dù sao thuận di cũng chính là một loại thần thông, cần thời gian để khởi động. Nhưng di động cực nhanh lại không có hạn chế này, gần như trong phạm vi nhỏ là không thể trốn tránh.

Còn nữa. trong quá trình chiến đấu. không gian không ngừng bị khuấy động, còn chứa đủ loại thần thông không gian, cho nên nhiều khi thuận di cũng không có võ mà dùng!

Bị chín đạo ma ảnh vây quanh, trong lòng Dương Phàm phát lạnh, Xích Dương Kim ô Kiếm trong tay đành phải quét ngang một vòng, tạm thời đánh lui chín đạo ma ảnh.

Nhưng như vậy vô cùng hao tổn pháp lực, tương đương lấy một đánh chín, Ngay cả với khả năng khôi phục kinh thiên của Dương Phàm cũng chỉ kiên trì được một chút mà thôi. Đó là chưa kể ma đầu này không biết có còn thần thông nào khác nữa không.

Dương Phàm nhân cơ hội này nghĩ cách phần bị thiệt giả trong chín đạo ma ảnh.

Nhưng những ma ảnh này thủ vị tương liên, đều là những ánh tử khi thật khi giả, rất khó phân biệt.

Phán Thân Thuật như vậy thật vô cùng huyền diệu.

Dương Phàm lại phát hiện ra khi công kích của mình đánh lên một ma ảnh thì sẽ khiến tám ma ảnh khác cùng gánh vác thương tổn.

Điều này giống như hiệu quả tam đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân.

Tuy nhiên, ma ảnh có thể làm được điều này là vì thủ vị tương liên, liên hồn tương kết, lại có quan hệ bản tôn và phán thân.

Mà ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đều là bản tôn, không cần bí thuật đặc thù gì, có thể đều chia sử thương tổn. thậm chí Chuyên dời thương thể của người khác lên người mình.

- Ha ha ha... Dương Phàm! Hôm nay ngươi phải vẫn lạc nơi này!

Chúi u Ảnh Ma Chủ phát ra tiếng cười đáng sợ.

Tiếp theo, hai cánh sau lưng chín đại ma ảnh đều nhất tề nâng lên, đồng thời đánh về một điểm.

Chúi cồ lực lượng không ngờ hòa thành một. khiến không gian cũng vặn vẹo.

Dương Phàm cảm giác toàn bộ thân thể như lâm vào không gian tù cầm, như lạc vào bãi lầy. không thể tự thoát ra được.

Nếu không có Xích Dương Kim ở Kiếm hình thành những đốm vàng và xích viêm quanh thân, hóa giải đại bộ phận áp lực thì Dương Phàm chỉ sợ đã lâm vào nguy cơ sinh tử.

- Dương lão khuyến, mau để ta đi ra! u

Hồ Phi ở trong Tiên Hồng không gian không ngừng gào rít.

Hắn hiểu được thực lực ma đầu này vô cùng khủng bố, một người Dương Phàm chỉ sợ rất khó ứng phó nổi.

Trong thời điểm nguy cấp đối với sinh tử, Dương Phàm cảm giác tiềm lực trong cơ thể đang gia tăng vài phần, tốc độ của tâm thần đột nhiên nhanh hơn nhiều.

Những chuyện đang xảy ra ở ngoại giới trong cảm quan của hắn dường như biến thành chậm rãi.

Hắn vô cùng bình tĩnh, âm thầm suy nghĩ để chuyển bại thành thắng, hoặc là cầu xin giúp

đỡ, tìm phương pháp chạy trốn.

Cầu xin giúp đỡ, nếu là dưới tình huống bình thường thì hắn có thể bóp nát Thần Tín Phù. nhưng giờ phút này vô cùng nguy cấp. mỗi giây phút đều quấy định sinh tử. thậm chí Ngay cả tâm thần để gọi Hồ Phi ra khỏi Tiên Hồng không gian cũng không có.

Dương Phàm dường như không lo lắng việc chạy trốn.

Chuyển bại thành thắng mới là suy nghĩ của Dương Phàm lúc này.

Tiên Hồng bí kỹ lúc này cũng không có đất dụng, Ngay cả Dương Phàm chấp nhận kết cục cảnh giới bị rơi xuống, nhưng hắn cũng không thể phản ra được chính phụ trong chín đạo ma ảnh này.

- Chỉ có thể buông tay nhất bác vậy...

Lệ quang chợt lóe lên trong mắt Dương Phàm, đột nhiên khoanh chân ngồi giữa hư không.

`m!

Sau đó, một tòa bảo tháp hình tròn ốc từ trong cơ thể Dương Phàm biến ảo ra, hóa thành một cự tháp cao mấy trăm trượng, áp hắn bên dưới.

Đương nhiên, Trấn Thiên Tháp chính là pháp bảo của Dương Phàm, sẽ không trấn áp chủ nhân!

Dương Phàm trốn vào dưới bảo tháp, dựa vào bán tiên khí vô cùng kiên cố này, tối thiểu có thể lấy được một chút thời gian thở dốc!

- Khắc khắc... Ngươi cho rằng bằng vào một kiện bán tiên khí là có thể bảo mệnh sao?!

u Ảnh Ma Chủ cười giễu cợt, lại không phát hiện ra cục diện thủ vĩ tương liên của chín đạo ma ảnh của mình đã bị đánh vỡ.

Dương Phàm trước hết dừng ở bốn tôn của hắn, cũng bất động thanh sắc.

`m ầm ầm---

Chín đại phần thân vây quanh Trấn Thiên Tháp nhất tề phát động công kích, gây ra những âm thanh liên miên không dứt.

- Thành hay bại là ở Ngay thời khắc này!

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. chợt vận chuyển Luân Hồi Quả trong cơ thể. lực lượng Tiêu Luân Hồi quán nhập vào trong Trấn Thiên Tháp.

`m ầm ầm

Chín đạo phần thân nhất tề công kích. Lực lượng bọn chúng khi đánh lên Trấn Thiên Tháp thì nhu đá chìm đáy biển.

THẦN MÌNH Trấn Thiên Tháp có tác dụng hóa giải lực lượng. Trấn áp lực phong ấn chính là biểu hiện của năng lực này.

Nếu chín cổ lực lượng cùng bùng nổ thì Dương Phàm tất nhiên không thể chịu nổi.

Nhưng mượn dùng Trấn Thiên Tháp, hắn Bắt đầu dẫn dắt cổ lực lượng này.

Luân Hồi Quả vận chuyển rất nhanh.

Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm quanh quẩn những vầng ánh sáng, có một luân bàn rực rỡ vận chuyển bên ngoài với tốc độ cực nhanh.

Trong lòng bàn tay cũng có một luân bàn rực rỡ. Lúc đầu nó chỉ lớn bằng một bàn tay. sau đó lại lớn như một cái quạt, vẫn không ngừng bành trướng.

Lúc đầu, trên luân bàn này chỉ có chín điểm đen, sau đó là mười tám, rồi xuất hiện hai mươi bảy điểm...

Bởi vì chín cổ lực lượng phân tán đến các nơi trên luân bàn, trong khi vận chuyển có thể t hay đổi, duy trì một sự cân bằng tinh tế.

Mà khi luân bàn kia khuếch trương tới chừng mười trượng thì trên đó đã có tám mươi một quang đoàn màu đen.

Giờ phút này. tốc độ vận chuyển của luân bàn đã lên tới cực hạn.

Dương Phàm quát lớn một tiếng, Trấn Thiên Tháp bành trướng tới ngàn trượng, phát ra hàng tỉ đạo ánh sáng.

- Cái gì?!

u Anh Ma Chủ bị lực lượng khủng bố này gây kinh hãi, lực lượng vô hình áp tới đầu hắn.

Dương Phàm theo Trấn Thiên Tháp bay thẳng lên giữa không trung, luân bàn rực rỡ trong tay vận Chuyển tới cực hạn, phát ra âm hưởng lôi đình, đánh xuống phiến hải vực phía dưới.

Bởi vì lực lượng trên luân bàn đã đạt tới đỉnh, cổ lực lượng này kinh khủng vô cùng, hắn căn bản không thể nắm giữ trong tay.

Luân hồi với màu sắc rực rỡ này đánh xuống, hàng triệu không gian liệt phùng bùng nổ, gây ra sóng lớn vạn trượng, thôn thiên phế địa.

Khu vực nước biển rộng trăm vạn dặm bị đánh thành một mảnh chân không.

Sóng biển điên cuồng ập ra bốn phía, khiến ngàn vạn hòn đảo bị cuốn trôi, quả thật là Ngày tận thế!

- Ahh....

Chín đạo ma ảnh liên tục kêu thảm, một đám băng toái, tan rã.

Vô số tu sĩ phụ cận đang xem cuộc chiến bị sóng biển đẩy cao lên tận trời xanh, kinh hoàng hô lớn.

933. Chương 885: Tư Đồ Lệnh.

Luân bàn rực rỡ này vốn có tám mươi một quang đoàn màu đen, sinh sôi vận chuyển không ngừng. Từng quang đoàn đại biểu chỉ lực lượng một kích toàn lực của một đạo ma ảnh.

Mà tám mươi một quang đoàn này tương đương với chín lần công kích của chín ma ảnh.

Nếu phân tán tám mươi một lần công kích này ra, nhiều nhất cũng chỉ đủ đánh nát sông núi mà thôi.

Nhưng Luân Hồi Quả của Dương Phàm, thông qua sự giảm xóc của Trấn Thiên Tháp, lấy huyền ảo vô thượng vận chuyển dẫn dắt tám mươi một lần công kích này. cuối cùng lần nữa đẩy lên tới đỉnh.

Cổ lực lượng này hoàn toàn vượt xa khả năng Dương Phàm nắm trong tay, gần như tạo thành đả kích hủy diệt đối với phiến hải vực này, khiến vô số sinh linh từ vong.

Vô hình, Dương Phàm cũng tạo ra nghiệp lực cho chính mình.

Nhưng tất cả phần thân của u Ảnh Ma Chủ lập tức tiêu tán.

Ngay cả bản tôn cuối cùng, thân thể cũng bị đánh thành mảnh nhỏ, không ra nhân hình, hai cánh sau lưng tê toái, hấp hối lơ lửng trên mặt biển, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Nhờ có tu luyện u Ảnh Bất Diệt Ma Thể, thân thể gần như tiến vào trạng thái hư vô, lại có Bất Diệt Thần Ấn của Ma Đế gia trì, thần hồn bất diệt, ngoài ra còn có tiên giáp hộ thể và đủ các ưu thế khác, hẳn mới miễn cưỡng bảo trụ được một mạng.

- Tiểu tử đáng chết... Hẳn làm sao có thể làm được?!

Trên mặt u Ảnh Ma Chủ hiện lên vẻ khủng hoảng, giãy dụa không ngừng.

Giờ phút này, cả phiến hải vực biến thành trong không, lại bị nước biển ập ngược lại, sóng nước ngập trời.

. , . Ov-

Y niệm Dương Phàm khẽ động, dê Hô Phi hiện thân.

Thần thức Hô Phi quét khắp hải vực với sóng biển kinh thiên tràn ngập khi tức Hủy diệt này. thần tình kinh ngạc.

u Ảnh Ma Chủ lúc trước còn hùng hùng hổ hổ. bất khả chiến bại, giờ phút này đã trở thành một người như sắp chết.

Thần sắc Dương Phàm tái nhợt, tinh thần gần như có ảo giác mê muội, thân thể lắc lư. Vận Chuyển tám mươi một đạo lực lượng kia gần như đã tiêu hao hoàn toàn pháp lực và nguyên khí của hắn.

Hô Phi vội vàng đỡ lấy Dương Phàm.

Dương Phàm hít sâu một hơi. khổng chế Trấn Thiên Tháp cao tới ngàn trượng với ánh sáng chói lọi trên đầu.

Trần Thiên Tháp cũng hấp thu lực lượng do những quang đoàn kia đánh ra, nổ vang một tiếng, ầm ầm hạ xuống.

- Không được!

u Ảnh Ma Chủ gào khản cả giọng.

‘m một tiếng. Trấn Thiên Tháp đã gắt gao áp trụ lấy hắn, hút vào trong không gian lĩnh vực.

Ám mưu của Dương Phàm là muốn hút ma đầu này vào trong không gian lĩnh vực của Trấn Thiên Tháp, lại liên thủ với Đặng Thi Dao để bố trí trận pháp cường đại, ít nhất có thể phong ấn ma đầu này hơn ngàn năm.

u Ảnh Ma Chủ vốn nhiều lần bị phong ấn tự biết được kết cục sau đó, liều chết giãy dụa, lại phát ra quang khí tối đen, áo choàng sau lưng chấn động liên tục, muốn đánh vỡ Trấn Thiên Tháp ra.

Thấy tình hình này, con mắt thứ ba của Hồ Phi mở ra, một đạo cột sáng kim sắc cắt qua hư không, thậm chí mở ra một thông đạo cái khe tối đen, hung hăng đánh mạnh lên u Ảnh Ma Chủ.

u Ảnh Ma Chủ kêu thảm một tiếng, cả nhục thân và linh hồn gần như tán loạn, ở thời khắc mấu chốt, từng đạo tử điện lượn lơ ngoài thân khiến hắn có thể bảo mệnh.

Bất Diệt Thần ư?

Ánh mắt Dương Phàm ngưng trọng.

Nhưng lúc này, u Ảnh Ma Chủ đã không có bao nhiêu sức mà phản kháng, lập tức bị Trấn Thiên Tháp áp lên.

Dương Phàm khẽ buông lỏng một hơi.

Hồ Phi sau khi thi triển bí thuật này cũng vô cùng suy yếu.

Trải qua một phen đại chiến, hai người đều nguyên khí đại thương. Có thể thấy được ma đầu này vô cùng biến thái, có vô số con bài chưa lật!

Dương Phàm phát hiện ra chiếc giới chỉ mặc ngọc trên tay u Ảnh Ma Chủ chưa từng được sử dụng!

Trên người hắn, cổ giáp và áo choàng đều là cấp tiên khí.

Nhưng hắn xác định u Ảnh Ma Chủ lúc này đã không có lực mà sử dụng những pháp bảo cao cấp, cần gì phải nói tới tiên khí.

Trên thực tế, u Ảnh Ma Chủ cũng đã lâm vào tuyệt vọng!

Dĩ vãng, bằng vào thực lực của hắn, cũng phải mấy đại năng liên thủ mới có thể phong

Mà vốn tưởng rằng Dương Phàm sẽ bị hắn diệt sát nhưng dưới nghịch cảnh lại chuyển bại thành thắng, mới đánh cho hắn chỉ còn nửa cái mạng, không thể động đậy.

Mất thấy Trấn Thiên Tháp sắp áp tới, u Ảnh Ma Chủ không khỏi âm thầm cảm hận:

“Lão bất tử Vu Tôn còn tự xưng là đã bày ra thế cục hoàn mỹ?! Giờ tới lão tử cũng sắp bị phong ấn rồi!”

Trong lòng hắn hận Dương Phàm nhưng còn hận tên Vu Tôn bày ra thế cục này hơn, giờ phút này còn khiến hắn lâm vào tuyệt cảnh!

Chính vào lúc này.

Từ hải vực xa xa truyền tới một thanh âm vô tận:

- Dừng tay!

Thanh âm kia như lấy thiên địa đại ngôn phát ra, khiến linh hồn Dương Phàm và Hồ Phi cũng động lại.

Đây là lực lượng cấp bậc nào?!

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Chỉ vẻn vẹn là thanh âm nhưng lại khiến tinh thần hắn bị thương.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân là do hắn đang ở trong trạng thái suy yếu.

Hồ Phi cũng cảm nhận được một cỗ thiên uy không thể kháng cự.

- Thật tốt quá... Hắn đã tới, bổ cục của Vu Tôn quả nhiên có hậu thủ!

Đang ở trong tuyệt cảnh, u Ảnh Ma Chủ đã thấy được hy vọng, sắc mặt hiện lên vẻ kinh

hi.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ thiên uy ý chí mệnh mông, trời buộc cả hư không khiến đám người mình khó có thể nhúc nhích, hít thở.

Cồ thiên uy ý chí này, trong số những cường giả Dương Phàm từng biết thì chỉ có của Hoàng trường lão là có thể sánh được.

Những cường giả Độ Kiếp Kỳ vượt qua một lần thiên kiếp khác như Thiên Cốc Vực chủ, cũng căn bản không thể sánh bằng được.

Hắn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi người tới có thực lực như thế nào?!

Người chưa tới nhưng lôi vân cuối chân trời đã nổi lên cuộn cuộn, sóng biển gào thét. Cả hải vực trăm vạn dặm đều lâm vào một mảnh yên tĩnh và áp lực.

Rốt cục ở một khắc, cồ áp lực này chợt tăng lên gấp hai lần.

Hồ Phi và Dương Phàm cùng đều cố gắng nuốt xuống một ngụm máu ứ.

[Xôn xao]

Hải vực phía trước bốc lên một con sóng cao tới ngàn trượng, xuất hiện một dải sen màu tím đen.

Trên dải sen này có một nam nhân tà dị ngồi xếp bằng.

Nam nhân tà dị này khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, da thịt trắng nõn, một mái tóc dài tung bay.

Đài sen hắn ngồi lên có nhiều điểm từ điểm u quang, vô cùng thần bí khó lường.

Khi hắn hạ xuống phiến hải vực này, giống như Ma Hoàng buông xuống, hàng tỉ sinh linh cúng bái.

Những đại năng giả phụ cận nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều kinh hãi thất sắc:

- Đây không phải là Ma đạo tổ sư của Ngoại Hải Vực - Vô u Ma Hoàng thì còn là người nào!?

Vô u Ma Hoàng - Ma đạo tổ sư!

Trong lịch sử mười vạn năm của Ngoại Hải Vực. Vô u Ma Hoàng là một thần thoại, một kỳ tích.

Cường giả thần thoại đã hiện thân giữa nhân thế.

Trong phiến hải vực rộng mấy trăm vạn dặm này, có một lão già khuôn mặt khô quắt xấu xí lắm bả:

- Tưởng tên u Ảnh Ma Chủ có tới bảy tám thành nắm chắc giết chết Dương Phàm, cuối cùng vẫn thất bại! May mắn ta đã thông tri cho Vô u Ma Hoàng...

-Vô u Ma Hoàng...

Dương Phàm hít một khí khí lạnh! Xem cảnh giới và khí tức của người này thì xem ra còn mạnh hơn Hoàng trường lão đã độ ba lần thiên kiếp, thực lực chỉ sợ áp chế bán tiên Đại Thừa Kỳ một bậc.

Đối với trình tự thực lực của Độ Kiếp Kỳ, Dương Phàm cũng hiểu biết.

Vừa mới bước vào Độ Kiếp Kỳ, chưa vượt qua một lần thiên kiếp này. đây thuộc cấp Đại đảo chủ.

Mà tu sĩ trung kỳ. vượt qua một lần thiên kiếp thì được xưng là cấp Vực chủ. ở yêu tộc là Điện chủ.

Dương Phàm có thể ứng phó được với cấp bậc này, thậm chí có cơ hội sẽ giết được.

Nhưng là trên cấp Vực chủ và Điện chủ còn có những nhân vật đã vượt qua hai lần tiên kiếp, sắp chạm tới cảnh giới bán tiên.

Thiên kiếp đầu tiên chỉ có ba vòng.

Lần thiên kiếp thứ hai có sáu vòng.

Vượt qua lần thiên kiếp thứ hai, thiên uy ý chí cường đại hơn gấp mười lần.

Đối diện với cường giả cấp bậc này, cấp Vực chủ chỉ như là con kiến mà thôi.

Bởi vì nhân vật vượt qua hai lần thiên kiếp, chỉ kém một bước là tiến vào cảnh giới chân tiên, nửa bước là tiến vào cảnh giới bán tiên.

Huống chi. Vô u Ma Hoàng này là tổ sư ma đạo. cải sửa Cửu u Ma Công thành Vô u Ma Công. ngạo thị Ngoại Hải Vực.

- Thả hấn ra!

Nam nhân tà dị ngồi trên đài sen màu đen kia vung tay áo lên, một mảnh cuồng phong đen tối đánh về phía Trần Thiên Tháp cao tới ngàn trượng.

Rồi sau đó, tay hắn hút một cái. u Ảnh Ma Chủ đang hấp hối liền hiện thân bên cạnh hắn.

Thủ đoạn như vậy, nhìn rất đơn giản nhưng lại phải vô cùng am hiểu thiên địa pháp tắc. khiến những tu sĩ phụ cận cũng nghẹn họng trân trối.

Đây là thực lực nhân vật cấp thần thoại của Ngoại Hải Vực sao?!

Mọi người âm thầm hít sâu một hơi khí lạnh.

Dương Phàm và Hồ Phi lúc này đều vô cùng suy yếu, tự nhiên không có cách gì để phản kháng được. Nếu không cũng không hẳn là không có cách gì ngăn cản.

- Vô u Ma Hoàng, giết Dương Phàm đi! Trong tay hắn ngoại trừ Thiên Lan Điện còn có Xích Dương Kim ở Kiếm có danh khí không nhỏ ở thượng giới!

u Ảnh Ma Chủ nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm Dương Phàm, vội vàng nói với Vô u Ma Hoàng.

- Ha ha ha... không nghĩ tới hai con kiến này lạnh đánh cho người thành thế này!

Vô u Ma Hoàng không thêm để ý hai người Dương Phàm, lại như đang châm chọc u Ảnh Ma Chủ.

u Ảnh Ma Chủ không khỏi thẫn hện:

“Lão từ hao hết sức lực khiến bọn chúng mất đi chiến lực. người vừa mới tới đã nói mát sao?!”

Nhưng hắn không thể không thừa nhận thực lực của Vô u Ma Hoàng, tuyệt đối vô dụng hoài nghi. Mặc dù là hắn đối đầu với Vô u Ma Hoàng cũng chỉ có một con đường là chạy trốn chết mà thôi!

- Được rồi, hai con kiến này. các người cũng đi thôi...

Vô u Ma Hoàng chậm rãi nâng một cánh tay lên, như đang muốn bóp chết hai con kiến vậy!

Hắn không cảm giác được trong tay Dương Phàm đã nắm chặt một quả ngọc phù.

Chỉ cần bóp nát ngọc phù này. có thể triệu tới Hoàng trường lão.

Nhưng vào đúng lúc này. từ phương xa truyền tới một tiếng huyt gió! Một mảnh cực quang thanh hà như chớp mắt đã bay tới nơi này.

Một lão đạo sĩ mặc thanh bào, tiên phong đạo cốt. chân đạp thanh vân xuất hiện với tốc độ khó có thể tin nổi.

Trên thanh vân kia truyền tới một thanh âm già nua mờ mịt:

- Vô u Ma Hoàng, người chạy tới hải vực thuộc thế lực Đạo Thiên Môn ta, sao không để lão băng hữu này đón tiếp một chút...

- Là Đạo Hư Thiên Tổ!

Hải vực phụ cận lập tức nhốn nháo.

Hai đại cường giả chí tôn của Tây Hải Vực không ngờ nhất tề hiện thân.

Đạo Hư Thiên Tổ chính là tổ sư chính đạo ở Ngoại Hải Vực, thần thông quảng đại, pháp lực thông thiên, cũng chính là nhất đại tông sư!

- Đạo Hư Thiên Tổ, cho bọn hoàng một lần thể diện đi! Ta muốn lấy đi tính mạng của hai người này cũng không có quan hệ gì tới người cả!

Thần sắc Vô u Ma Hoàng lãnh đạm nói.

- Nhưng là, đây chính là hải vực do Đạo Thiên Môn ta cai quản. Nếu cho người tùy tiện sát sinh trước mặt bản tôn thì Đạo Thiên Môn ta còn gì mặt mũi!?

Đạo Hư Thiên Tổ bình thản nói.

- Đạo Hư Thiên Tổ, Dương Phàm này đã giết chế Thiên Cốc Vực chủ trong phạm vi thể lục của người, có thể nói là tội nhân!

u Ảnh Ma Chủ vội vàng nói.

- Thật có chuyện này ư?!

Ánh mắt Đạo Hư Thiên Tổ lướt qua hai người Dương Phàm.

Dương Phàm không có cách gì phủ nhận, bởi vì hắn giết chết Thiên Cốc Vực chủ cũng không có gì là bí mật. lúc đó cũng có không ít tu sĩ chứng kiến.

Hắn hơi trầm ngâm, liền lấy ra một lệnh bài bằng trúc.

Nhìn qua, đây quả thực là một lệnh bài vô cùng bình thường.

- Tư Đồ Lệnh!

Đạo Hư Thiên Tổ và Vô u Ma Hoàng đồng thời kinh hãi thất sắc!

- Tư Đồ Lệnh!

934. Chương 886: Thần Huyết Truyền Thuyết.

Trái lại, những đại năng giả phụ cận khác, nhìn vào lệnh bài bằng trúc này lại cảm giác không hiểu gì cả.

- Tư Đồ Lệnh... Chẳng lẽ là lão bất tử kia...

Ánh mắt u Ảnh Ma Chủ run lên.

Đồng thời với đó, Vu Tôn ẩn nấp sâu trong lòng biển của phiên hải vực này, sắc mặt âm tình bất định, thở dài nói:

- Không ngờ là “hắn”! Xem ra lần bày bố này thất bại rồi! Có sự tồn tại của người này, ta ở Ngoại Hải Vực cũng không dám làm loạn quá lên!

- Dương đạo hữu có Tư Đồ Lệnh trong tay, xem ra hắn đã từng đi qua Vân Tiên Đảo?

Sắc mặt Đạo Hư Thiên Tổ dịu đi rất nhiều, giọng điệu cũng khách khí, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên giật mình, Tư Đồ Lệnh này không ngờ còn có giá trị hơn cả tưởng tượng, vội gật đầu nói:

- Ta và chủ nhân lệnh bài này quả thật có quen biết! Hắn thiếu ta một nhân tình cho nên giao thứ này cho ta. Bảo rằng nếu Ngày sau gặp phải khó khăn gì, chỉ cần đưa thứ này ra, sẽ có những nhân vật đỉnh phong của Ngoại Hải Vực nể mặt hắn một chút!

Lời này vừa ra. Vô u Ma Hoàng và Đạo Hư Thiên Tổ liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói, cũng không dám có nghịch V gì.

Cuối cùng, Đạo Hư Thiên Tổ nói:

- Người giao cái này cho ta, theo ta đi Đạo Thiên Môn. ở Ngoại Hải Vực này không có bất cứ người nào có thể thường tôn người dù chỉ là một sợi lông.

Dương Phàm gật đầu. đưa Tư Đồ Lệnh cho Đạo Hư Thiên Tổ.

Lúc trước, hắn cũng đã từng được nghe Hoàng trưởng lão nói qua, Tư Đồ Lệnh đại biểu cho một nhân tình của Tư Đồ trưởng lão của Vân Tiên Đảo.

- Chúng ta đi!

Vô u Ma Hoàng chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Dương Phàm một cái, hiện lên một tia dị sắc, không nói hai lời lập tức dài sen dưới thân lướt đi, mang theo u Ảnh Ma Chủ biến mất.

Trước khi hắn rời đi, Vu Tôn ở sâu trong lòng biển gần đó cũng đã biến mất tăm mất tích.

Đạo Hư Thiên Tổ thu hồi Tư Đồ Lệnh, thần tình mang ý cười, dường như hết thảy đều là bình thường.

Dương Phàm có chút kinh hãi, Vô u Ma Hoàng kia nhìn thấy Đạo Hư Thiên Tổ thu lấy Tư Đồ Lệnh thì không nói hai lời, lập tức rời đi.

Hắn lúc này tự biết rằng có Đạo Hư Thiên Tổ nơi này. Hắn rất khó để có thể giết được Dương Phàm.

Ngoài ra, chú nhân sau lưng Tư Đồ Lệnh thật sự không thể xúc phạm, Ngay cả cường giả ngoại hải vực như hắn cũng không thể dễ dàng đắc tội.

- Tên tuổi của Dương tông sư, bản đạo cũng từng nghe nói qua, không nghĩ rằng vẫn là bằng hữu của Tư Đồ trưởng lão. Hiện tại đám người Vô u Ma Hoàng đã rời đi, người có thể lựa chọn theo bản đạo đi tới Đạo Thiên Môn, cũng có thể tự mình rời đi. Trong thời gian ngắn, đám người Vô u Ma Hoàng không dám tới hải vực thuộc thế lực Đạo Thiên Môn đâu!

Đạo Hư Thiên Tổ lại cười nói.

Đối với việc Dương Phàm giết chết một tên Vực chủ trong hải vực do Đạo Thiên Môn quản lý, hắn không hề đề cập tới một chữ.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm ứng một lát rồi cười nói:

- Vậy làm phiền Đạo Hư tiên bối vậy.

Thần sắc Đạo Hư Thiên Tổ lạnh nhạt, vô hi vô ưu, tay áo vung lên. Dương Phàm và Hồ Phi lập tức được na di lên thanh vân.

Thanh vân này hơi sáng lên, khoảnh khắc đã vượt qua phạm vi mấy vạn dặm, trên đó còn thừa chỗ cho thêm vài người.

Trong lòng Dương Phàm thất kinh, không ngờ rằng thực lực của cường giả chí tôn Ngoại Hải Vực lại đạt tới trình độ như vậy!

Phi hành nửa canh giờ, hải vực phía trước nổi lên một ngọn tiên phong với một mảnh quang thải rực rỡ bao phủ.

Ngọn tiên phong này không ngờ từ trong đáy biển chọc thẳng lên, cao tới mấy vạn trượng, bao phủ hải vực mấy vạn dặm.

Đây không phải là một hòn đảo nữa mà quả thực giống như một lục địa loại nhỏ.

Dương Phàm dựa theo bản đồ thì nhận ra đây chính là Bồng Lai Sơn - Thánh địa tu tiên ở Tây Hải Vực.

Trên Bồng Lai Sơn có không ít đạo độn quang, lưu hà bay vút qua. Trên núi linh khí nồng đậm.

Dương Phàm hỏi ra mới biết trên Bồng Lai Sơn này có mấy chục tông phái chính đạo, lấy Đạo Thiên Môn làm thủ lĩnh.

Trên đảo này có tới mấy vị cường giả cấp Vực chủ. Chính là lực lượng trung kiên của trận doanh Đạo Thiên Môn ở Tây Hải Vực.

Mà Đạo Hư Thiên Tổ nghiêm nhiên trở thành tổ sư vô thượng trên nửa bầu trời Tây Hải Vực, địa vị có thể sánh ngang thần linh.

Kỳ lạ chính là. Đạo Hư Thiên Tổ sau khi hồi tông, qua loa an bài cho hai người Dương Phàm rồi bế quan tĩnh tu. Bỏ mặc hai người.

Dương Phàm và Hồ Phi ở lại trung tâm của Đạo Thiên Môn, dù ở chân nơi này ít nhất cũng không có chút nguy hiểm nào.

- Dương lão đại, lỗ lã quá! Tên đạo sỹ mũi trâu kia căn bản là bỏ mặc chúng ta!

Hồ Phi thở hồng hộc nói.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh. Thực lực của Đạo Hư Thiên Tổ đã đạt tới cấp bậc chí tôn Ngoại Hải Vực, có thể sánh ngang với Kiếm Hoàng, Vô u Ma Hoàng.

Cường giả cấp bậc này từ trên cao nhìn xuống thương sinh thiên hạ, siêu thiên thể ngoại, đại bộ phận thời gian là tu luyện, làm gì có thời gian mà tiếp đón hai người.

- Chúng ta trước hãy tĩnh tâm tu luyện đã!

Dương Phàm ngồi xếp bằng trong động phủ, khép hai mắt lại, Bắt đầu tĩnh tu.

Từ sau khi đi vào Ngoại Hải Vực, thời gian dành cho tu luyện của Dương Phàm đã Ngày càng nhiều.

Giai đoạn trước, do có Vu Tôn tính kế cho nên không thể an tâm tu luyện được.

Nhưng hiện tại, đứng trên Đạo Thiên Môn, cơ bản không lo lắng an nguy.

Hồ Phi từ khi thức tỉnh, so với dĩ vãng cũng trầm ổn hơn không ít, cũng đã có thể tĩnh tâm tu luyện.

- Cừu u Ma Đế... Hắn cũng là kẻ thù giết cha ta! Một ngày nào đó ta phải băm thây hắn vạn đoạn.

Khi Dương Phàm hỏi về biến hóa phát sinh ở Tiên Tàn bảo tàng, Hồ Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng.

Hóa ra, một phần ký ức, lấy phương thức huyết mạch truyền thừa đã thức tỉnh trên người Hồ Phi.

Đồng thời, trong Huyết mạch cũng ẩn chứa một cỗ cấm kỵ lực thể hệ trước.

Lần này, sau khi Hồ Phi thức tỉnh, thực lực cũng thức tỉnh, đột nhiên tăng mạnh.

Dương Phàm vui mừng. Hồ Phi rốt cục đã có thể tĩnh tâm tu luyện rồi.

Đương nhiên, nếu rảnh hắn cũng có thể tìm Thạch Thiên Hàn luận bàn. Dương Phàm cũng thi thoảng giao thủ với hắn đôi chút.

Tuy nhiên, khi luận bàn với Dương Phàm, Hồ Phi cảm giác không thoải mái chút nào.

Bởi vì Luân Hồi Quả của Dương Phàm thật sự quá huyền diệu. Trong hoàn cảnh thực lực không chênh lệch nhau nhiều thì hết thấy công kích của mình đều trở lại đánh lên mình.

Có thể nói. Dương Phàm giờ đã là cường giả bậc nhất Ngoại Hải Vực, cũng chỉ kém những nhân vật thần thoại kia một bước nữa mà thôi.

- Chờ khi ta mở bốn tầng phong ấn còn lại, sẽ quét dọn hết thủy địch nhân... Vu Tôn, u Anh Ma Chủ, thậm chí Vô u Ma Hoàng...

Trong lòng Dương Phàm hạ quyết tâm.

Tu luyện không có năm tháng! Chối mắt cái đã vượt qua bốn năm mươi năm.

Không kể là Dương Phàm hay Hồ Phi, thực lực đều đột nhiên tăng mạnh.

Tiến bộ của Dương Phàm đa phần thể hiện ở tham ngộ và lĩnh hội cảnh giới.

- Kỳ lạ chính là hiện tại ta đã bước vào giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả. có thể cảm ứng được thiên uy vô tận, xác định có tồn tại thiên kiếp nhưng sao lại không thể cảm nhận được lúc nào nó bùng xuống?!

Dương Phàm cảm giác cảnh giới và tu vi hiện tại của mình đã vượt xa những cường giả Vực chủ đã vượt qua một lần thiên kiếp.

Nhưng hắn cố nhiên vẫn không nắm giữ được khi nào thiên kiếp đánh xuống.

Tu sĩ Độ Kiếp Kỳ bình thường chỉ cần tu vi và cảnh giới đạt tới yêu cầu thì sẽ nhanh chóng cảm ứng được thiên kiếp bùng xuống, thậm chí xác định được đại khái thời gian là bao nhiêu năm.

Nhưng trong cảm ứng. Dương Phàm không thể nắm được khi nào sẽ có thiên kiếp.

Một Ngày kia, hần không kim nổi lại truy tung thiên cơ, tâm thần tiến vào thời không hỗn loạn và nhân quả đại luân hồi.

Nhưng dù hần cố gắng đi thế nào đi nữa đều không thể nắm giữ được những dấu hiệu liên quan tới thiên kiếp của mình.

Dương Phàm trầm tư không thể lý giải nổi.

Hần thậm chí lãnh giáo cả những cao nhân Đạo Thiên Môn đã vượt qua thiên kiếp.

Nhưng Ngay cả những nhân sĩ vượt qua thiên kiếp kia cũng không rõ trạng thái của Dương Phàm.

Trong năm mươi năm tu luyện này. cái tên của Dương Phàm cũng đã gây chấn động Ngoại Hải Vực. có thể nói là đại danh鼎鼎, uy danh vượt xa Vực chủ. gần tiếp cận những nhân vật thần thoại kia.

Dương Phàm đối với việc này cũng không có hứng thú.

Nhưng, khi một tin tức truyền khắp Ngoại Hải Vực thì Dương Phàm cũng phải động dung.

Tin tức này có liên quan tới Huyết Nhật Điện.

Tin tức đồn đại này có mấy bản, nhưng nội dung đại khái có ba vấn đề:

Thứ nhất, trong Huyết Nhật Điện có lưu lại Y bát và rất nhiều bảo vật của Luân Huyết Đại Đế, cùng cất chứa bí mật của Cửu u Bí Cảnh.

Thứ hai, Huyết Nhật Điện chính là không gian Lâm Huyết Đại Đế nghiên cứu chế tạo Thần Huyết! Thần Huyết này có thể khiến người bình thường có được tư chất và tiềm lực của Thần thú. thậm chí có thể tạo ra tiềm lực của chí tôn thất giới.

Thứ ba, chỉ có mang theo Luân Huyết Châu - một ít tán lạc xuống nhất giới, đa số từ trong Cửu u Bí Cảnh đi ra mới có thể tiến vào Huyết Nhật Điện.

Từ sau phong ma đại chiến, tu sĩ nhân giới đã mất đi hứng thú và tò mò với Cửu u Bí Cảnh, đặc biệt là những tu sĩ đỉnh cấp.

Dù sao Cửu u Bí Cảnh cũng chỉ có một ít bảo vật, cũng đa số là cổ bảo. chỉ có những tu sĩ bậc thấp mới mạo hiểm đi vào, những tu sĩ bậc cao căn bản không thể tiến vào.

Nhưng, sau khi tin Huyết Nhật Điện biến mất truyền ra thì Ngoại Hải Vực lâm vào chấn động.

Dương Phàm hoàn toàn có thể kết luận tin tức này tất nhiên liên quan tới âm mưu của đám người u Anh Ma Chủ và Vu Tôn.

Có lẽ có rất nhiều tu sĩ cảm giác hoài nghi với Thần Huyết truyền thuyết!

Nhưng Dương Phàm từng đi qua Huyết Nhật Điện, lại từng dùng thử Thứ Phẩm Nghịch Linh Huyết cho nên biết rằng hơn phần nửa thứ đó có tồn tại.

Tin tức có liên quan Huyết Nhật Điện và Thần Huyết khiến Dương Phàm cảm nhận được nhất giới sẽ nổi lên một hồi phong bạo chưa từng có.

Mặc kệ ngoại giới phát sinh chuyện gì, Dương Phàm đều hiểu rõ một đạo lý, chỉ có gia tăng thực lực của mình mới là tốt nhất!

Đồng thời...

ở Tinh Thần Tháp tại Cực Bắc. phần thân Mộc Phong đã sớm gặp Tinh Tôn.

- Nay nhất giới hàng chí, ta không thể dễ dàng rời khỏi Tinh thần Tháp nhưng ta tọa trấn nơi này, cũng có thể kiềm chế được Vu Tôn vài phần cho Dương đạo hữu.

Tinh Tôn cười cười.

Từ sau khi Vũ Văn Hâm rời đi. Nguyệt tế sư lại tiếp quản Tinh Tôn vị.

Nàng và Vu Tôn có thể nói là lão đầu lão.

-Nếu có thể kiềm chế một phần Vu Tôn thì mục đích của ta cũng đã đạt được!

Mộc Phong cũng không rời khỏi Tinh thần Tháp, tính toán lưu lại để tiện liên hệ.

Dương Phàm đang ở Ngoại Hải Vực cũng yên tâm:

- Giờ đã có Tinh Tôn kiềm chế đôi chút Vu Tôn, ta liền thoải mái hơn. Thời gian tiếp theo phải đi Bồng Sơn Đảo một chuyến, báo thù và lấy mạng Vũ Nghiên.

Điều tiếc nuối duy nhất là Tinh Tôn không thể đích thân tới Ngoại Hải Vực, khoảng cách thật sự quá xa xôi.

Nếu không, Dương Phàm và nàng liên thủ. có ít nhất năm thành năm chắc diệt sát Vu Tôn.

Mục tiêu tiếp theo của Dương Phàm chính là đánh chết Vũ Nghiên. Nếu Mộc Dung Phong ngăn cản thì cũng giết luôn!

Đối với những địch nhân uy hiếp tới thân hữu của mình, Dương Phàm không bao giờ bỏ qua.

Dương Phàm đình chỉ tu luyện, lấy ra bán tiên khí Thiết La Oản thu được từ Thiên Cốc Vực chủ.

ở Tu Tiên Giới, pháp bảo là một nhân tố cực Kỳ quan trọng đối với thực lực tu sĩ. Dương Phàm vô cùng hiểu điều này.

- Nay ta có tài liệu chất như núi. lại có bán tiên khí Thiết La Oản, có thể luyện chế ra pháp bảo Luân Hồi Bàn trong suy nghĩ của ta rồi...

Dương Phàm trầm tư. *

935. Chương 887: Luân Hồi Bàn.

Nhưng là hần rốt cục không tìm được Pháp bảo chân chính thích hợp với ý cảnh công pháp, cho dù hần vợ vết sạch Thiên Lan Điện.

Luân Hồi Bàn là một kiện Pháp bảo Dương Phàm cấu tưng trong khi tinh tu tìm hiểu, phù hợp với thuộc tính của Luân Hồi Quả.

Vừa hay Thiên Cốc Vực Chủ lưu lại Bán Tiên khí Thiết La Oản là một cái phôi thai, Dương Phàm vợ vết Thiên Lan Điện. Bồng Sơn Đảo. lại chém giết cường giả cấp bậc Vực Chủ, tư bản trong tay hùng hậu vô cùng.

Tài liệu chồng chất như núi đủ cho Dương Phàm sử dụng.

Nhưng là muốn luyện chế một kiện Pháp bảo như vậy tất nhiên không phải là một chuyện đơn giản.

Dương Phàm liền dùng con rối thể thần tiến vào Thiên Lan Điện, cùng Đặng Thi Dao thảo luận luyện chế Pháp bảo này.

Vì luyện chế Pháp bảo chân chính vừa ý, Dương Phàm thậm chí còn thỉnh giáo mấy vị luyện khí tông sư của Bắc Tàn, Đại Tàn.

Cuối cùng, Dương Phàm rốt cục tuyển chọn hơn một ngàn loại tài liệu, dùng Bán Tiên khí Thiết La Oản làm cơ sở, bày tám loại tài liệu trân bảo. bao gồm một ít tài liệu thượng giới làm phụ. còn lại hơn một ngàn loại tài liệu cũng là đỉnh cấp nhân giới.

Nguồn tài nguyên hùng hậu như vậy khiến Dương Phàm luyện khí thành công hơn một nửa.

về phần chân hỏa luyện khí, Thái Hư Thiên Hỏa là thứ không gì tốt hơn.

- Luân Hồi Bàn này thiết yếu trải qua vô số lực lượng trong thiên địa Kim. Mộc. Thủy. Hỏa. Thổ. Lôi. Phong, Băng rèn luyện, tốt nhất là còn trải qua đặc thù lực lượng như Cực Bắc Từ Quang, không gian sống gạn tinh luyện.

Ý tưởng luyện khí của Dương Phàm có một phần là thảo luận cùng Đặng Thi Dao cùng với mấy vị luyện khí tông sư. một phần là cấu tưng căn cứ vào ảo nghĩa Luân Hồi Quả của chính mình.

Bước đầu tiên luyện chế ra phối thai khí thân của Luân Hồi Bàn.

Đây là một bước đơn giản nhất, chẳng qua là vẽ ngoài của Pháp bảo. thứ đầu tiên nhìn đến.

về điểm ấy. Dương Phàm hoàn toàn dựa vào công pháp của mình tự nhiên thiết kế tốt.

Giai đoạn này ước chừng Dương Phàm dùng thời gian ba năm, Thái Hư Thiên Hỏa một lần lại một lần tiêu hao không còn.

Tại giai đoạn đúc nóng cuối cùng, Dương Phàm thậm chí khởi động lực lượng của Xích Dương Kim ỏ Kiếm. triệu tập ra một con Tam Túc Kim ỏ nhỏ. dùng lực lượng kim ỏ từ từ rèn luyện phối thai.

Sau khi khí thân của Luân Hồi Quả được luyện chế thành công, Dương Phàm yên lặng nhìn kỹ.

Đây là một cái luân bàn màu bạc hào quang như gương, tinh mỹ vô cùng, giống như luân giống như bàn, không thô to như bánh xe, cũng không yếu ớt móng manh như cái đĩa.

Toàn bộ luân bàn bóng loáng có thể soi gương.

Vốn có luyện khí đại sư đề nghị ở trên luân bàn thiết kế bánh răng sắc bén sinh ra lực sát thương đáng sợ lại bị Dương Phàm gạt đi.

Tư tưởng ban đầu về Luân Hồi Bàn của hắn không muốn luyện chế thành một lợi khí giết người.

Lợi khí giết người Dương Phàm có rất nhiều, Xích Dương Kim ỏ Kiếm là tuyệt đỉnh trong đó.

Lực lượng Luân Hồi Bàn nguyên bản tới từ thần thông vô cùng, hấp thu dẫn dắt bất kỳ lực lượng gì, phối hợp với Luân Hồi Quả của Dương Phàm sinh ra năng lực dời núi lấp biển.

Đương nhiên có luyện khí đại sư đề nghị cho Luân Hồi Bàn này thu thập linh hồn. tăng cường năng lực bản thân, Dương Phàm tiếp thu.

Đem linh hồn chuyển hóa thành hồn lực thuần túy. có thể gia tăng thật lớn thần thông của Luân Hồi Bàn.

Nhưng Dương Phàm lo lắng lại là nhân quả luân hồi.

Bước thứ hai, dùng một số lực lượng trong thiên địa tẩy rửa rèn luyện.

Điểm này. Dương Phàm tự mình phối hợp Hồ Phi. Thạch Thiên Hàn. Hàn Lưu Ly là có thể gom đại bộ phận lực lượng trong thiên địa.

Thạch Thiên Hàn chủ yếu phụ trách lực lượng ma đạo.

Ngay cả một số lực lượng thuộc tính hiểm có Dương Phàm không có cách nào làm được nhưng lại có thể ở trên Bồng Lai Sơn mời một ít tu sĩ đỉnh cấp ra tay, cũng có thể thông qua một số Mật Quyên, trận pháp để thực hiện.

Bước thứ hai là gia tăng thật mạnh kháng tính của Luân Hồi Bàn đối với các loại thần thông pháp thuật

Vi cố gắng đạt tới hoàn mỹ, Dương Phàm thậm chí đi Cực Bắc một chuyến, tìm cao thủ lánh đời am hiểu Cực Bắc Từ Quang.

Cực Bắc Từ Quang được xưng là khắc chế hầu thiên địa ngũ hành, khắc chế hầu hết công pháp cùng thần thông, thậm chí ngay cả Pháp bảo đều khắc chế.

Dương Phàm đem Luân Hồi Bàn luyện tới đại thành dùng Cực Bắc Từ Quang rèn luyện lâu dài.

Vì thế. Dương Phàm trả một cái giá không nhỏ, tiêu phí không ít. Dù sao không thể để người khác làm không công.

Tuy nhiên cuối cùng Luân Hồi Bàn của Dương Phàm chung quy được rèn luyện tới trình độ hoàn mỹ, từ màu bạc hoa lệ sáng ngời ban đầu dần dần chuyển sang từng tia màu xám. có vài phần tương tự như màu bạc xám của Tiên Hồng Giới.

Tới giai đoạn này. luyện chế Luân Hồi Bàn xem như hoàn thành hơn phân nửa.

Bước thứ ba: Luyện trận. Luyện chế trận pháp thần thông đưa vào.

Bước này, Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao liên thủ. cũng mời mấy vị trận pháp tông sư của đất liền, Bồng Lai Sơn.

Quá trình luyện trận cực kỳ phức tạp. Dương Phàm cùng thiết vêu pháp đem thần thông Luân Hồi Quả thêm vào đó.

Đồng thời trong Luân Hồi Bàn có không gian đặc thù, dễ dàng trong khoảng thời gian ngắn tồn trữ lực lượng, tồn trữ linh hồn...

Sau khi hoàn thành ba bước này, chỉ còn lại một bước cuối cùng: Chú Linh, muốn Pháp bảo có được linh tính nhất định phải Chú Linh.

Dương Phàm vì tiết kiệm thời gian lại tiêu tốn rất nhiều, ở trên Bồng Lai Sơn mua sắm đại lượng Linh Vật tinh khiết, cuối cùng rót vào trong Luân Hồi Bàn.

Hắn cũng mời đại năng giả dùng bí thuật đặc thù thúc giục linh vật trong Luân Hồi Bàn tăng trưởng.

Dương Phàm sau khi quan sát. phát hiện lực lượng của mình cùng với môi trường của Tiên Hồng Không Gian đều có thể gia tăng tốc độ trưởng thành của khí linh.

Sau khi khí linh sinh ra. Luân Hồi Bàn này luyện chế đến giai đoạn cuối cùng.

`m!`m!

Thiên lôi đúng hẹn lại lên. hoàn toàn ở trong dự đoán trước của Dương Phàm. Dù sao Luân Hồi Bàn luyện chế xong đã vượt xa Bán Tiên khí bình thường rất nhiều, thậm chí tiếp cận Tiên khí.

Chỉ riêng thần thông, Luân Hồi Bàn so với Tiên khí bình thường còn huyền diệu hơn vài phần.

Uy lực thiên lôi cũng hết sức mãnh liệt khiến Dương Phàm trở tay không kịp.

Hắn tại chỗ vận chuyển Luân Hồi Bàn, đem lôi điện thô to như thùng nước dẫn vào mặt luân bàn.

Rồi sau đó luân bàn chuyển động xoay tròn, từng chút dẫn dắt hấp thu lực lượng thiên lôi, vô hình trung kéo dài hiệu quả thiên lôi rèn luyện lên gấp mười.

Sau khi Luân Hồi Bàn được rèn luyện xong, khắp thiên hư nổi lên rặng mây chín màu. Dị tượng này khiến toàn bộ Bồng Lai Sơn chú ý tới.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Luân Hồi Bàn tạo nên sóng gợn màu sắc rực rỡ, không khỏi mừng rỡ:

- Luân Hồi Bàn này sau khi trải qua thiên lôi tẩy nia, không ngờ tấn chức thành Tiên khí!

Tiên khí.

Hắn không ngờ tạo ra một kiện Tiên khí.

Điều này cho dù dẫu mắt khắp Ngoại Hải vực cũng là chưa từng nghe qua. Tiên khí bình thường đa phần là từ thượng giới lưu lạc mà tới.

về phần nhân giới luyện chế Tiên khí cũng chỉ vãn vãn có nghe trong truyền thuyết thời kỳ thượng cổ.

Quá trình Dương Phàm luyện chế Luân Hồi Bàn vốn là công trình to lớn, kinh động không ít đại năng.

Mà nay Tiên khí thành, càng chấn động toàn bộ Bồng Lai Sơn.

Môn phái đóng quân trên Bồng Lai Sơn có đến vài chục, tu sĩ mấy ngàn vạn, giờ phút này cũng là một mảnh sôi trào.

Dương Phàm cũng không quá để ý. Dù sao toàn bộ Bồng Lai Sơn, trừ Đạo Hư Thiên Tổ không có bất kỳ người nào có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Còn nữa. Luân Hồi Bàn này là tạo ra phù hợp với chính hắn, rơi vào trong tay những người khác còn Không bằng một kiện Bán Tiên khí bình thường.

Cùng lúc đó.

ở một mặt điện trong Đạo Thiên Môn.

Đạo Hư Thiên Tổ lạnh nhạt ngồi trên bồ đoàn, bên cạnh lão có hai nam một nữ: Một đạo

Sĩ hồng bào. một nho sinh trung niên, một tiên tử váy lụa.

Đạo sĩ hồng bào nói:

- Lão tổ. Nguyên bản tưởng rằng người này tốn nhiều công sức là vì luyện chế một kiện Bán Tiên khí, lại không ngờ luyện chế ra Tiên khí. Cho dù là Đạo Thiên Môn ta. Bán Tiên khí cũng không có mấy món, Tiên khí duy nhất lại là bảo vật trấn sơn. Không bằng chúng ta nghĩ cách chiếm Tiên khí này, tăng cường thực lực của Đạo Thiên Môn.

Nho sinh trung niên gật đầu nói:

- Người không vì mình trời tru đất diệt. Huống chỉ là vì cường thịnh của toàn bộ Đạo Thiên Môn ta. Thêm một kiện Tiên khí. ít nhất có thể gia tăng hai thành thực lực tông môn.

Tiên tử váy lụa kiakhẽnhải đôi mày liễu, mắt nhìn xuống nói:

- Tiên khí là người này luyện chế. mọi người đều biết. Nếu chúng ta cướp đoạt, khác gì với ma đạo hung đồ. Huống chi Tiên khí chung quy là vật ngoài thân, chúng ta tu luyện bản tâm cùng cảnh giới mới là trọng yếu nhất.

Đội ba người nói xong. Đạo Hư Thiên Tô từ từ mở con mắt. hơi tán thưởng nhìn tiên tử váy lụa, liếc mắt một cái:

- Nghê Thường người nói không sai. Tu tiên đại đạo tại bản tâm.

Rồi sau đó giọng điệu lão t hay đổi:

- Huống chi, Tiên khí người này luyện chế chính là phù hợp với công pháp bản thân. Chúng ta có chiếm được cũng chẳng qua là tương đương với một kiện Bán Tiên khí, hại nhiều hơn lợi.

Nho sinh trung niên cùng đạo sĩ hồng bào trầm mặc không nói.

Đạo Hư Thiên Tổ liếc bọn họ một cái, cảnh cáo:

- Người này Không phải bình thường, lai lịch bất phàm. Toàn thể tông môn không được trêu chọc, càng không nên mơ tưởng Pháp bào bảo vật.

Ba người vội vàng đồng ý.

Nghê Thường tiên tử cười nói:

- Ta thấy người này đến Ngoại Hải vực không quá vài trăm năm, nhưng lại có được thành tựu như thế. Ngày sau tiềm lực vô hạn. Hẳn là nên kết giao nhiều hơn mới đúng.

- Không tồi. Trong các đệ tử, duy có Nghê Thường có thể được chân truyền của ta.

Đạo Hư Thiên Tổ hơi mỉm cười, rồi sau đó nhắm mắt tĩnh tu.

Ngày thứ hai sau khi Dương Phàm luyện chế thành Tiên khí, không ít đại năng già của Bồng Lai Sơn đến chúc mừng.

Có tư cách tới gặp mặt cùng Dương Phàm ít nhất là cường giả Độ Kiếp Kỳ.

Dương Phàm nghiêm túc chiêu đãi những vị đại năng từng giúp mình luyện khí, bao gồm một số tông sư trận pháp, luyện khí.

Ngay cả ba vị hộ pháp của Đạo Thiên Môn đều tự thân tới tham gia.

Nghê Thường tiên tử cười nói:

- Dương tông sư sao không tổ chức một lần đại điển, chúc mừng việc luyện thành Tiên khí, hẳn là có thể chấn động Ngoại Hải vực.

Dương Phàm chỉ biết nàng này là một trong ba hộ pháp của Bồng Lai Sơn. là một trong số ít người nhìn thuận mắt trong Đạo Thiên Môn.

- Cho dù không tổ chức đại điển, việc này cũng có thể truyền khắp Ngoại Hải vực. Dương mỗ còn phải nắm chặt thời gian, gia tăng phù hợp cùng Tiên khí này.

Dương Phàm uyển chuyển chối từ.

Còn có một vị luyện khí tông sư hỏi đến thần thông cùng thuộc tính của Luân Hồi Bàn.

Ánh mắt những người khác đều lóe sáng, cực kỳ quan tâm tới việc này. Mỗi kiện Pháp bảo đều có đặc điểm và thân thông sở trường, huông chỉ là Tiên khí.

Đối với việc này Dương Phàm chỉ cười trừ không nói, đối với thần thông năng lực của Luân Hồi Bàn một chữ không đề cập tới. Ngược lại đối với một số tài liệu luyện khí lại đặc biệt chú trọng, chuyển dời tầm mắt.

Ba hộ pháp Nghê Thường tiên tử ngẫm than thở, Dương Phàm này rõ ràng có ý muốn giấu diếm năng lực của Luân Hồi Bàn.

Nhưng là những tông sư luyện khí từng hỗ trợ Dương Phàm luyện khí cũng chỉ có thể miễn cưỡng suy đoán được một phần.

Sau khi luyện thành Luân Hồi Bàn, Dương Phàm lại dùng mấy năm luyện hóa phù hợp. cùng với cải thiện.

Rốt cục vào một ngày. Dương Phàm cầu kiến Đạo Hư Thiên Tổ.

Đạo Hư Thiên Tổ siêu nhiên thế ngoại, cao cao tại thượng, giống như Chí tông nhưng cũng không xem thường sự tồn tại của Dương Phàm.

Dù sao lấy thực lực và uy vọng Dương Phàm hiện tại, cũng gần với những nhân vật thần thoại Ngoại Hải vực bọn họ.

Dương Phàm trực tiếp nói rõ ý đến:

- Lần này tới đây là muốn cáo từ Đạo Hư tiên bối. cảm ơn sự che chở của ngài. Còn nữa, còn muốn làm phiền tiênbối một việc...

- Ồ? Người muốn mượn dùng Truyền tống trận cự ly xa của Đạo Thiên Môn ta.

Khóe miệng Đạo Hư Thiên Tổ hơi mỉm cười, hỏi:

- Khôngbiết Dương đạo hữu muốn đi đâu.

936. Chương 888: Thiên Xà Hộ Pháp.

Dương Phàm không chút do dự nói.

- Nam Hải Vực. Hắc Tinh Hải Vực.

Trong mật điện, Dương Phàm với thân thể thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đối mặt với nhân vật thần thoại Ngoại Hải vực Đạo Hư Thiên Tổ.

- Được. Sau khi đưa người đi, bản đạo xem như mắt Tư Đồ Lệnh.

Ánh mắt Đạo Hư Thiên Tổ bình thản, cho người mang Dương Phàm đi mật điện truyền tống của Đạo Thiên Môn.

Thường thường mật điện truyền tống của thế lực lớn đều ở ngầm dưới đất. dùng cấm chế cường đại đặc thù bảo vệ, dùng để che chắn quấy nhiễu của không gian dao động khác.

Tiếp đón Dương Phàm vẫn là nữ nhân mặc váy lụa kia, tên gọi Nghê Thường.

Trong mật điện tổng cộng có gần trăm Truyền tống trận, đa phần là nối tiếp với các thế lực lớn. đương nhiên cũng có truyền tống một hướng.

Nghê Thường dùng ánh mắt tò mò đánh giá Dương Phàm (chỗ này hơi có sai lầm. chương trước đã gặp rồi! chương này lại như chưa từng gặp @_@).

Nàng khó có thể tưởng tượng thiếu niên ngây thơ non nớt này chính là một vị tông sư thế hệ mới của Ngoại Hải vực.

Dương Phàm sắc mặt hiền hòa, dưới sự dẫn dắt của Nghê Thường tiến vào trong một Truyền tông trận.

- Truyền tông trận này nối tiếp với Hắc Tinh Đảo...

Nghê Thường giải thích một chút, liền khởi động Truyền tông trận cho Dương Phàm.

Sau một đạo bạch quang sáng ngời rực rỡ, thân hình Dương Phàm trong Truyền tông trận dần dần hư vô, cuối cùng biến mất.

- Lần này hẳn đi Hắc Tinh Hải Vực, hơn phần nửa là muốn trá thù. Nhưng là Vũ Nghiên của Bồng Sơn Đảo kia sẽ không làm bất kỳ phòng bị gì sao?

Khóe miệng Nghê Thường hiện lên một nụ cười.

Nhưng nàng lại càng tin tưởng thực lực của Dương Phàm, lại có Tiên khí trong tay. đôi mắt Ngoại Hải vực người có thụy hiếp đến hẳn cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dương Phàm xuất hiện ở trong một mật điện truyền tông do hắc tinh tạo thành, bốn phía có mấy chục cái Truyền tông trận.

Rất nhanh có tu sĩ chấp pháp tới tiếp đãi và hỏi thăm phận.

Dương Phàm lạnh nhạt nói:

- Dương mỗ đến từ Đạo Thiên Môn.

- Đạo Thiên Môn?

Tu sĩ chấp pháp kinh hãi, vội vàng thông báo cho cao tăng Hắc Tinh Đảo.

Không bao lâu. một tráng hán khôi ngô làn da đen sẫm. phủ kín hoa văn cổ quái, thuận di tới.

Dương Phàm ngăn ra: “Hắc Cương hộ pháp!” Người này chính là Hắc Cương hộ pháp Ngày trước phái tu sĩ chấp pháp vây quanh Vân Tiên Đảo, còn ra tay thử tu vi Dương Phàm.

- Thi ra là Hắc Cương hộ pháp.

Dương Phàm cười chào hỏi.

Hắc Cương hộ pháp sững sốt, hoàn toàn nhìn không thấu người này. nhưng lại có một chút quen mắt:

- Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ, ở Đạo Thiên Môn đảm nhiệm chức gì?

- Ha ha. Tại hạ Dương Phàm, Hắc Cương hộ pháp đã quên ta rồi sao?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

Dương Phàm?

Hắc Cương hộ pháp hít sâu một hơi, rất nhanh hồi tưởng ra. kinh hô:

- Dĩ nhiên là người... Các hạ muốn trở về báo thù sao?

Dương Phàm không phủ nhận, chậm rãi đi ra ngoài.

Với thực lực hiện tại của hắn, khinh thường vùng trộm mò đi báo thù.

Cho dù lần trước, hắn trở về Bồng Sơn Đảo cũng là quang minh chính đại gây rối, náo loạn long trời lở đất.

Hắc Cương hộ pháp vội vàng thần niệm truyền âm thông báo Hắc Tinh Vực Chủ, thật cẩn thận chiêu đãi Dương Phàm.

Uy danh Dương Phàm hiện nay chấn động Ngoại Hải. ai không biết ai không hiểu?

Tông sư đến từ đất liền, có được Tụ Lô Đình, Thiên Nhất Hồn Thủy, phế bó tu vi Bồng Sơn Đảo chủ. chém giết Thiên Cốc Vực Chủ. lực áp u Anh Ma Chủ. luyện chế Tiên khí... Dương Phàm nghiễm nhiên được xếp vào hàng ngũ cường giả đứng đầu Ngoại Hải. gần với những nhân vật thần thoại.

Không bao lâu trước mắt bóng người nhoáng lên. một trung niên trầm ổn mặc hắc tinh chiến giáp hiện thân trước mặt Dương Phàm.

- Bái kiến Vực Chủ!

Đám người Hắc Cương hộ pháp vội vàng thi lễ.

Dương Phàm cũng là lần đầu gặp mặt Hắc Tinh Vực Chủ, hai bên đều hết sức khách khí.

Lần trước đến Hắc Tinh Đảo. Dương Phàm căn bản không có tư cách gặp mặt cùng cường giả cấp bậc này.

Mà lần này đối phương lại chủ động tới đón tiếp.

- Mời Dương tông sư đến phủ một chuyến.

Hắc Tinh Vực Chủ đưa ra lời mời.

Dương Phàm mỉm cười nói:

- Dương mỗ làm khách ở quy phủ. Vực Chủ đại nhân sẽ không đem tin tức của ta thông báo cho Bồng Sơn Đảo chứ?

- Dương tông sư nói đùa. Với thực lực ngài hiện tại. nếu muốn về Bồng Sơn Đảo báo thù, ai có thể ngăn cản.

Thần sắc của Hắc Tinh Vực Chủ nghiễm túc, hiển nhiên khinh thường đi làm loại chuyện này, cho dù Bồng Sơn Đảo kia là một trong số mấy chục đại đảo vực trong quản lý của hắn.

- Hì hì, lại có khách quy tới rồi...

Một cô gái xinh đẹp hoạt bát đi tới.

Khi nàng nhìn thấy Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, nhìn chằm chằm.

- Vi nhi, không được vô lễ. Vị này chính là Dương tông sư danh chấn Ngoại Hải hiện nay.

Hắc Tinh Vực Chủ hơi trách cứ nói.

- Gia gia, vị Dương tông sư này. ta nhận thức...

Vi nhi cười đến mức hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Dương Phàm kinh ngạc cười:

- Ta hiện tại không giống ngày trước, người còn có thể nhận ra...

-.. .Hừ, người lúc thì đại thúc, một vị lão gia gia, lúc thì lại biến thành thiếu niên. Bỏn cô nương nhớ kỹ con mắt của người, cho dù hóa thành tro cũng có thể nhận ra được.

Tiểu Vi tức giận nói.

Hắc Tinh Vực Chủ cười nói:

- May nhờ có Dương sư lần trước ra tay tương trợ. khiến Vi nhi ở Vân Tiên Đảo được kỳ ngộ.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua, phát hiện cách biệt một hai trăm năm Tiểu Vi cũng tán chức Độ Kiếp Kỳ nhưng là cách thiên kiếp còn rất xa.

Hắc Tinh Vực Chủ chẳng những không ngăn cản Dương Phàm báo thù. còn cảm tạ hắn trợ giúp Tiểu Vi ở Vân Tiên Đảo.

Dương Phàm ở Hắc Tinh Phủ làm khách quý. biết thân phận hần chẳng qua là ít ỏi mấy người, đều là tâm phúc của Hắc Tinh Vực Chủ.

Đêm đó. Hắc Tinh Vực Chủ tự nhiên là long trọng chiêu đãi Dương Phàm.

Ngày hôm sau. trời vừa tờ mờ sáng. Dương Phàm liền lưu lại một phong thư. cáo từ rồi đi.

Với tốc độ của hần hiện nay. từ Hắc Tinh Đảo đến Bồng Sơn Đảo, dùng tốc độ bình thường cũng chẳng qua là mấy ngày mà thôi.

Bồng Sơn Đảo một mảnh bình yên hài hòa, cũng không biết một “Ma đầu” từng gây náo loạn long trời lở đất lại lần nữa trở về.

Dương Phàm lần này thoát nhìn là một thiếu niên mười ba mười bốn. cùng hình tượng lão nhân sắp xuống lỗ lần trước là một trời một vực.

Cho nên, giống như lần trước, Dương Phàm quang minh chính đại đi vào Bồng Sơn Đảo mà không có tu sĩ nào nhận ra hần.

Thẳng đến khi tới gần Dược Thánh Tông mới bị tu sĩ chấp pháp ngăn lại.

- Dương mỗ cầu kiến Vu Nghiên Đại trưởng lão.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, không để ý tới đám tu sĩ này. chậm rãi bước vào Dược Thánh Tông.

Trực giác nói cho hần biết, sẽ không dễ dàng tìm được Vũ Nghiên, có lẽ sẽ có ngạc nhiên vui mừng xuất hiện.

Tu sĩ chấp pháp thấy hần đi thẳng vào lập tức phát động công kích.

Baba...`m!

Trong đó hai ba tu sĩ quyền chưởng bổ trúng Dương Phàm, lực lượng lại như đá chìm đáy biển.

Mà Ngay sau đó. một cỗ lực lượng cuồng bạo hơn lúc trước từ trên người Dương Phàm nghịch chuyển trở về.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ba gã tu sĩ công kích Dương Phàm bị đánh bay. nội tạng cơ thể cơ hồ bị đánh nát.

Cũng may Dương Phàm không hạ sát thủ, Bởi vì ngày hôm qua hần đáp ứng Hắc Tinh Vực Chủ cùng Tiêu Vi. tận lực không tạo thành tai nạn hủy diệt.

Dù sao đạt tới trình, tự như hần, nhất cử nhất động đều có thể bùng nổ hủy diệt núi sông.

Đương nhiên hần chỉ đáp ứng là “cố hết sức”. Nếu những người này thật sự muốn thiêu thân lao đầu vào lửa, Dương Phàm cùng tuyệt đối không lưu tình.

Chúng tu sĩ chấp pháp đều kinh hô. ở bốn phía thi triển thần thông pháp thuật công kích Dương Phàm.

Nhưng kết quả đều giống nhau, bất kể loại công kích nào sau khi tiếp xúc Dương Phàm đều với phương thức quy dị héo rũ ngã xuống, rồi sau đó nghịch Chuyển trở về.

Đám tu sĩ này công kích hồi lâu. kết quả đều là tự mình đánh mình, chết và trọng thương một đám, gào khóc thảm thiết.

Rồi sau đó. càng ngày càng nhiều tu sĩ chấp pháp bao gồm cả cường giả cao tầng trong Dược Thánh Tông cũng gia nhập hàng ngũ.

Nhưng những tu sĩ dưới Độ Kiếp Kỳ này Dương Phàm căn bản không thèm nhìn, không động thủ cũng có thể làm cho bọn họ không chết cũng tàn nửa cái mạng.

Lúc này rốt cục có một tên trưởng lão nhận ra thân phận Dương Phàm, nín giọng nói:

- Là hần... Dương Phàm!

Lời nói vừa ra, toàn tòng khiếp sợ.

Dương Phàm lại cười nói:

- Các người hiện tại mới nhận ra Dương mỗ. vì sao Vũ Nghiên Đại trưởng lão còn không mau hiện thân.

- Hi hí hí... Dương Phàm, người tốt cục tới rồi.

Một thanh âm tràn ngập yêu mị dụ hoặc từ một nơi nào đó Được Thánh Tông truyền tới.

Bá!

Một nữ nhân vòng eo như rắn nước xuất hiện trước mặt Dương Phàm.

So với trước kia, hiện tại Vũ Nghiên càng thêm quyến rũ yêu dị. khí tức thánh khiết vốn có không còn chút nào.

Dương Phàm nhướng mày không nói gì.

- Dương Phàm. n oán của chúng ta bốn tọa không hy vọng liên lụy đến người vô tội trên đảo. Chúng ta lên trên giải quyết.

Tiếng nói Vũ Nghiên vừa dứt. thuận di mà đi.

Dương Phàm cũng “Bá” một tiếng, biến mất không thấy.

Ngay sau đó. hai người xuất hiện trên trời cao vạn dặm, Ngay cả mây bay đều ở phía dưới, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Vũ Nghiên, sắc mặt bình thản nói:

- Người tốt cục là ai?

- Chắc chắn, nhanh như vậy đã bị các hạ nhìn thấu thần phận.

Sắc mặt Vũ Nghiên biến đổi, thần hình chấn động biến hóa thành một nam nhân mặt hoa, thân thể không ngờ từ khói xám cuộn cuộn ngưng kết mà thành.

- Không ngờ là người!

Dương Phàm nhướng mày.

Xà nam mặt hoa này chính là cường giả yêu tộc lúc trước trống rỗng xuất hiện ra cướp đoạt Thiên Nhất Hồn Thủy trong khi tiến hành nghi thức hồi sinh ở Trúc Lâm Đảo.

Dương Phàm mơ hồ nhớ rõ yêu này được gọi là Thiên Xà hộ pháp, chính là cường giả dưới trướng Thiên Xà Mị Hậu liên minh yêu tộc của Nam Hải Vực.

Lúc trước may có nữ nhân áo vàng ngăn trở. ngăn cản Thiên Xà hộ pháp nhưng chỉ một kích làm cho cả Trúc Lâm Đảo sụp đổ chìm xuống.

Từ lúc đó. Dương Phàm mới chính thức nhìn đến thực lực cường giả đứng đầu Ngoại Hải.

Nếu là dĩ vãng. Dương Phàm đụng phải xà nam mặt hoa này tự nhiên sẽ chuồn với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng mà hiện tại. khoe miệng hần hiện lên mỉm cười:

- Xem ra lúc trước hộ pháp các hạ đột nhiên buông xuống Trúc Lâm Đảo cũng không phải trùng hợp. Nguyên lai các người mới là chỗ dựa sau lưng Vũ Nghiên.

Xà nam mặt hoa cười lạnh nói:

- Vũ Nghiên chính là đệ tử đệ tộc mà Xà Hậu coi trọng, cũng được chân truyền. Hôm nay bốn tọa nhất định chém giết người tại đây, cướp lấy Tụ Lôi Đình.

Giết ta?

Dương Phàm ngẩn ra, tự tin của xà nam mặt hoa này từ đâu tới.

Hắn cùng không biết, xà nam mặt hoa này t hay Vũ Nghiên tọa trấn Dược Thánh Tông. vì giấu diếm thân phận nên hàng năm bề quan tu luyện, cũng không biết chuyện Dương Phàm luyện chế thành Tiên khí.

Mà Dương Phàm luyện chế Tiên khí chẳng qua là chuyện trong vài năm gần đây, vừa mới truyền tới cao tầng Nam Hải Vực. chỉ cấp Vực Chủ cùng số ít đại đảo chủ biết được việc này.

`m!

Trong mắt xà nam mặt hoa hào quang xanh đen rung động, thiên uy ý chí vô hình cuốn cuộn trong thiên hư, trong tay hắn hiện lên một cây gậy gỗ đen kịt. hung hăng vung lên. cơn lốc màu xanh đen cuốn lấy Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn chằm chằm cây gậy gỗ kia, hơi kinh hãi. Đây dĩ nhiên là Bán Tiên khí từ Hắc Cương Huyền Thiên Mộc chế thành, nó có thể rất mạnh khắc chế thần thông lôi hệ.

Xem ra xà nam mặt hoa tọa trấn nơi đây đã sớm tính đến Tụ Lôi Đình của Dương Phàm.

Nhưng Dương Phàm căn bản không tính toàn dùng Tụ Lôi Đình, Luân Hồi Quả trong cơ thể vận chuyển, cơn lốc màu xarút đen kia cho dù có lực ăn mòn cường đại sau khi tiếp cận hào quang nhiều màu quanh thân Dương Phàm lập tức héo rũ như hoa tàn.

Xà nam mặt hoa lộ vẻ kinh dị. sớm nghe nói Dương Phàm có loại thần thông này. Hắn liền vung mạnh gậy gỗ màu đen. cơn lốc xanh đen lại hóa thành sóng lớn, đối với Dương Phàm hình thành công kích liên miên.

Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm đã vận chuyển lực lượng cực kỳ cường đại. đột nhiên hai mắt bùng sáng, quát như sấm rền:

- Tiêu Luân Hồi Chương!

Ba... Ầm!

Trong hư không sinh ra một tiếng nổ như sấm rền, xà nam mặt hoa có tu vi độ qua một lân thiên kiếp không ngờ bị một chương đánh bay. trực tiếp học máu. Bán Tiên khí do Hắc Cương Huyền Thiên Mộc tạo thành cũng có vài vết nứt, thiên hư phạm vi mười vạn dặm tầng mây đều bị đánh nát tạo thành một vùng chân không, đem trời cao vô tận cùng mặt trời lộ rõ ở trước mặt người đời.

937. Chương 889: Quần Đảo Nam Ngột.

Nhưng không ngờ Dương Phàm không ra tay thì thôi, vừa ra tay là một chiêu Tiểu Luân Hồi Chương, đánh bay học máu, lập tức bị thương.

- Cái gì? Tiểu từ này...

Xà nam mặt hoa lau khô vết máu khóe miệng, khó có thể tin. Nếu không phải hắn thân thể yêu tộc, nhục thân mạnh mẽ. một kích vừa rồi thiếu chút nữa lấy mạng hắn.

Cho dù là Tiểu Luân Hồi Chương này là cách không đánh ra, xà nam mặt hoa có thời gian phòng ngự cũng thiếu chút nữa bị đánh nát tạt phũ.

- Các hạ thân là hộ pháp dưới trướng Thiên Xà Mị Hậu. thực lực cũng chỉ có thế. So với Vực Chủ bình thường cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, thân hình nhoáng lên một cái. như tia chớp ập tới. Luân Hồi Quả trong cơ thể vận chuyển, vài cỗ pháp lực đẩy lên tới cực đỉnh, trong bàn tay hiện ra chương kinh hình luân bàn, xẹt qua một vùng không gian sóng gợn trùng điệp, đánh tới trước mặt xà nam mặt hoa.

Xà nam mặt hoa nổi giận gầm lên một tiếng, trên người hơi lưu tuôn ra, sau lưng lộ ra một cái đuôi rắn đột nhiên biến lớn gấp trăm ngàn lần, dài đến mấy trăm trượng hung hăng quật tới Dương Phàm.

Dương Phàm nhảy dựng, chướng kinh luân bàn giao kích với đuôi rắn thật lớn này. phát ra tiếng nổ vang rung trời.

Xà nam mặt hoa này sau khi hiện ra bản tôn. lực lớn vô cùng, kinh thiên động địa. Dương Phàm bị đuôi rắn thật lớn đảo qua, đẩy lui vài bước.

Xà nam mặt hoa chịu đựng một chướng luân hồi, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, thương lại thêm thương, trong lòng kinh hãi. Mấy trăm năm ngắn ngủi không gặp, thực lực Dương Phàm này hoàn toàn ép mình một bậc. khó trách không thấy sợ hãi.

Nhưng hẳn là hộ pháp dưới trướng Thiên Xà Mị Hậu, làm sao chịu bại bởi hậu sinh này, nếu không còn mặt mũi nào sống sót?

Hắn gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra một cái lưỡi rắn, một vùng hơi lưu mang theo độc quang màu tím tràn ngập khu vực.

Là xà yêu Độ Kiếp Kỳ. bản thể hắn phun ra độc tính là cỡ mạng mức nào.

Trong độc quang kia lại bắn ra một tia sáng nhọn màu đen như tia chớp, trong chớp mắt bắn trúng thân thể Dương Phàm.

Dương Phàm cả kinh, chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý chạy khắp toàn thân. Một chiêu này thật sự quá âm độc.

Trên người hắn lập tức xuất hiện một kiện Tử Long Chiến Giáp, “Đinh” một tiếng tóe ra một vùng đốm lửa.

Tử Long Chiến Giáp mặc dù không phải Bán Tiên khi, nhưng lại là linh bảo lực phòng ngự cực mạnh của Dương Phàm. Mũi nhọn màu đen sau khi bị ngăn cản vẫn xoay tròn tốc độ cao phía trên Tử Long Chiến Giáp, đâm ra một vết rạn thật nhỏ.

Đại bộ phận lực lượng cùng độc tính đều bị Tử Long Chiến Giáp ngăn cản. Chiến giáp dùng tài liệu lân bì Chân long chế tạo. kháng tính độc lực cũng là cực kỳ cường đại.

Xà nam mặt hoa đánh lên gặp thất bại. trong lòng càng kinh sợ.

Mà Dương Phàm cũng sẽ không bỏ qua. lập tức đối với hắn triển khai đuổi đánh ráo riết, Luân hồi chướng một đợt lại một đợt vận Chuyên đánh cho xà nam mặt hoa gào gào thảm thiết, hộc máu liên tục.

Lực lượng của Dương Phàm tuy có thể thông qua Luân Hồi Quá vận chuyển mà tăng lên. lực ép cùng cấp bậc, mà lực lượng của đối thủ có thể dẫn dắt vào. sau khi gia tăng mới đánh trở về.

Trừ khi thực lực xà nam mặt hoa vượt xa tới mức độ Dương Phàm không thể với tới. nếu không chỉ có thể ăn đòn.

Chiến đấu thời gian nửa chén trà nhỏ. xà nam mặt hoa bị thương không nhẹ. nội thương càng nghiêm trọng, trông mất đó bình.

- Nói cho Dương mỗ. Vũ Nghiên kia trốn ở nơi nào. Nếu ngoan ngoãn phối hợp. có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng.

Dương Phàm mắt lạnh uy hiếp nói.

Giờ phút này xà nam mặt hoa đã bị hắn dùng tay không đánh cho không thể trả đòn.

- Mơ tưởng!

Xà nam mặt hoa hóa thành một đạo hơi lưu xông lên trời cao. hiển nhiên muốn bỏ chạy.

Dương Phàm làm sao cho hắn như ý. Thanh Điều Phi Phong sau lưng nin lên. chỉ nháy mắt liền đuổi kịp.

- Ngươi đã không phối hợp, đừng trách Dương mỗ xuống tay vô tình.

Dương Phàm lộ ra hào quang lạnh lùng ác liệt, hắn không nhất định cứ phải từ nơi xà nam mặt hoa này mới có được tung tích Vũ Nghiên.

Dứt lời, hần hít sâu một hơi. trong tay hiện lên một cái luân bàn màu bạc xám. tòa ánh bạc sáng ngời, bóng loáng có thể soi gương.

Dương Phàm dùng lực lượng Luân hồi thúc giục, “ông” một tiếng, luân bàn xoay tròn tốc độ cao. hóa thành một hình cung tròn màu bạc, như tia chớp đâm trúng xà nam mặt hoa.

Xà nam mặt hoa miễn cưỡng một chương đón đỡ. thân hình cứng đờ một cách khó hiểu, cảm giác lực lượng trên chương bị dắt đi không hiểu. thậm chí Ngay cả pháp lực trong cơ thể đều theo đó mà trôi đi.

Hần cả kinh quát một tiếng, gậy gỗ màu đen trong tay “Đang” một tiếng, đẩy lui Luân Hồi Bàn, nhưng lại cảm giác linh tính trong Pháp bảo và pháp lực khô kiệt đến mức tận cùng, thậm chí ảnh hưởng đến tâm hồn hần.

Xuy... Vút!

Hào quang của Luân Hồi Bàn càng ngày càng sáng ngời, trong khi xoay tròn dùng tốc độ nhanh gấp đôi lúc trước lại nghịch chuyển quay về.

Đinh đinh đinh!

Xà nam mặt hoa kinh sợ đan xen, gậy gỗ màu đen trong tay múa thành một vùng bóng cơn. giao kích cùng một chỗ với Luân Hồi Bàn.

Mà Luân Hồi Bàn kia lúc đầu ảm đạm không ánh sáng, sau khi liên tục đả kích đột nhiên lại phát ra hào quang nhiều màu rực rỡ.

Trên luân bàn đã ngưng tụ ra chín đạo quang đoàn nhiều màu, trong khi xoay chuyển cấp tốc phát ra khí tức cấm kỵ kinh khủng.

Xuy!

Một ngán luân ở trong hư không hóa thành vạn ngàn hư ảnh, rồi sau đó một đạo hồ quang trong trẻo lạnh lùng dùng lực lượng tuyệt đối như tời khô lập hồ, cắt xà nam mặt hoa thành hai nửa.

“Phốc... Rắc!” Một tiếng, xà hoa mặt nam bị cắt thành hai nửa, Ngay cả hộ thân linh giáp đều vỡ nát từng mảnh.

Nhưng là hần còn chưa chết hẳn, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi nghi ngờ.

Luân bàn kia giao kích với hần càng ngày càng mạnh, cuối cùng đem lực lượng tích tụ bùng nổ trong nháy mắt. lực công kích tăng lên gấp mười.

Luân Hồi Bàn lại “Ngô... ông” một tiếng, còn thừa gần một nửa lực lượng ở trong hư không tạo thành một dải sáng nhiều màu. một hư ảnh luân bàn cách không bắn ra. cắt đầu. thân thể của xà nam mặt hoa thành mảnh nhỏ.

Linh hồn xà nam mặt hoa vừa chuẩn bị chạy trốn lại bị một cỗ lực lượng không hiểu dắt đi.

Hần muốn giãy dụa nhưng là linh hồn lực lượng bị kéo xuống hố sâu không biết, rồi sau đó tiến vào một không gian tối đen.

- Chúc mừng người trở thành linh hồn thứ nhất trong không gian Luân Hồi.

Tiếng cười của Dương Phàm truyền vào trong tai xà nam mặt hoa.

- Thả ta ra ngoài.

Xà nam mặt hoa giận dữ hét. rồi sau đó lại cầu xin tha thứ, cuối cùng nghi ngờ nói:

- Tiêu từ đáng giận, đây là tà khí gì...

Hần cảm giác mình bị bại thật oan, chết ở một kiện tà khí quỷ dị. hơn nữa còn chết không rõ nguyên nhân.

Luân bàn kia càng đánh càng mạnh, chợt bộc phát ra lực lượng siêu việt hẳn mười lần. quả thật là quá tà môn.

- Hừ! Tà khí cái gì. có thể chết tại Tiên khí Luân Hồi Bàn mới sinh ra này. người chết cũng không tiếc.

Dương Phàm trào phúng cười.

Tà khí?

Hạng người tầm thường làm sao có thể đánh giá được sự ào diệu của Luân Hồi Bàn.

Luân Hồi Bàn chẳng những có thể vận chuyển lực lượng của chính mình bộc phát ra lực lượng siêu việt bản thể, càng có thể hấp thu công kích của địch nhân sinh ra lực nghịch phản kinh người.

Vừa rồi giết chết xà nam mặt hoa. Dương Phàm cơ bản không tiêu hao bao nhiêu pháp lực. Có thể nói là xà nam mặt hoa. tự mình giết mình.

Mà buồn cười chính là xà nam mặt hoa còn không hiểu ra, coi Pháp bảo Luân Hồi Bàn không thể lý giải này thành Tà khí

Dương Phàm thu hồi Luân Hồi Bàn, trong lòng hết sức tin tưởng. Hắn có Pháp bảo này trong tay. cho dù đối chiến với u Anh Ma Chủ kia cũng có thể thông dong ứng phó. thậm chí là trấn áp lần nữa.

Rồi sau đó, hắn bắt đầu tìm kiếm tung tích Vũ Nghiên ở trên Bồng Sơn Đảo.

Lúc mới bắt đầu. thần thức thô sơ giản lược đảo qua. Dương Phàm không phát hiện Vũ Nghiên, đầu mày khô nhú.

Rồi sau đó hắn thăm vấn linh hồn của Thiên Xà hộ pháp này.

Thiên Xà hộ pháp giờ phút này là tù nhân trong tay người, không muốn bị Dương Phàm tra tấn linh hồn liền ngoan ngoãn khai ra.

- Tính người thức thời, khiến Dương mỗ bớt tổn khí lực.

Dương Phàm liền bay ra khỏi Bồng Sơn Đảo.

Từ nơi Thiên Xà hộ pháp biết được. Vũ Nghiên kianguyên lai đã không còn ở Bồng Sơn Đảo nữa.

Trên thực tế, cho dù Thiên Xà hộ pháp thà chết không khai. Dương Phàm cũng có thể truy tung thiên cơ dò xét. xác định hướng đi đại khái của Vũ Nghiên.

Chờ sau khi Dương Phàm rời đi. chúng cường giả trên Bồng Sơn Đảo thở ra một hơi. Đại sát tinh này cuối cùng cũng đi rồi.

Lần trước Dương Phàm đến Bồng Sơn Đảo. náo loạn long trời lở đất. còn cướp sạch toàn bộ hòn đảo.

Tuy nhiên lần này mục tiêu của Dương Phàm là giết người mà không phải cố ý gây rối.

Như thế phi hành ở Nam Hải Vực mấy tháng, Dương Phàm cũng không biết vượt qua bao nhiêu ức dặm, tính sơ cũng khoảng vài ngàn ức dặm.

Rốt cục vào một Ngày. hải vực phía trước hiện ra một vùng quần đảo quy mô lớn.

Hòn đảo lẻ loi có đến chừng mấy ngàn cái. rải rác trong phạm vi trăm vạn dặm.

Tại Ngoại Hải vực có thể xưng là đảo ít nhất phải lớn đến vài trăm dặm, đa phần là vài ngàn hơn vạn dặm.

Mà vùng quần đảo nơi này xưng là quần đảo Nam Ngột, chính là Thánh địa tu tiên của trận doanh tu sĩ nhân loại Nam Hải Vực.

Nhân vật chí tôn Ngoại Hải Vô Tuyệt Kiếm Hoàng danh tiếng lừng lẫy chính là đầu sỏ thống trị liên minh nhân loại Nam Hải Vực.

Dương Phàm thần sắc lạnh nhạt. Mặc kệ địch nhân cường đại bao nhiêu đều không thể ngăn cản quyết tâm báo thù của hắn.

Giết chết Vũ Nghiên sớm một Ngày. hắn cũng có thể sớm một ngày an tâm tu luyện, toàn lực đắm chìm trong đại đạo Chứng Quả.

- Trong tay ta còn có một con át chủ bài. cho dù Vô Tuyệt Kiếm Hoàng kia đích thân tới cũng không thể ngăn cản.

Trong lòng Dương Phàm trầm tính.

Nhưng là hắn hiểu được mình chỉ là đi giết Vũ Nghiên kia, khả năng xung đột với Kiếm Hoàng là rất thấp.

Dựa theo lời kể lại của xà nam mặt hoa, Dương Phàm tìm được hòn đảo trung tám quần đảo Nam Ngột này, Kiếm Hoàng trực tiếp lấy tên hòn đảo này là Kiếm Hoàng.

Kiếm Hoàng ở Ngoại Hải vực là kiếm tu đệ nhất, tự nghĩ ra Liệt Thiên Kiếm Thuật, lực công kích tuyệt luân, không gì không thể phá, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. có thể nói là đại tông sư kiếm đạo.

Dương Phàm quang minh chính đại tiến vào Kiếm Hoàng đảo. cũng không ai chú ý tới hắn.

Trên Kiếm Hoàng đảo cường giả như mây, không thiếu tu sĩ Độ Kiếp Kỳ. Dương Phàm hơi cảm thấy một chút áp lực.

Nhưng là quyết tâm báo thù của hắn không ai có thể ngăn cản.

Ở trong ngàn vạn đạo độn quang nhiều màu. Dương Phàm hạ xuống một tòa phủ đệ xa hoa khi phái.

Trên phủ đệ có một tấm bia đá. có khắc mấy chữ: Phong Kiếm Phủ.

- Nơi này chính là phủ đệ của Mộ Dung Phong kia, Vũ Nghiên kia sợ chết, không ngờ trốn vào phủ đệ của con trai Kiếm Hoàng.

Dương Phàm sắc mặt ngưng trọng.

Hắn đối với Kiếm Hoàng vẫn cực kỳ kiêng kỵ. dù sao cũng là nhân vật thần thoại Ngoại Hải nổi danh cùng Đạo Hư Thiên Tô, Vô u Ma Hoàng.

- Người là người phương nào?

Trước phủ đệ có tu sĩ chấp pháp, chắc là thị vệ trong Phong Kiếm Phủ.

- Tại hạ Phiền Dương, trong tay có một kiện Bán Tiên khụ muốn giao dịch cùng Mộ Dung thiếu chủ.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, hơi phóng ra một chút khí tức, kinh sợ đám tu sĩ chấp pháp này.

Bán Tiên khí? Xem khi tức còn là cao nhân Độ Kiếp Kỳ!

Đám tu sĩ này khách khí vạn phần, đón Dương Phàm vào thiên điện động phủ.

- Ha ha ha. Cao nhân phương nào. không ngờ nguyện ý giao dịch Bán Tiên khí bảo vật tuyệt đỉnh nhân gian này.

Một kiếm tu mặc kim văn thanh bào đi vào. ánh mắt như kiếm, sống mũi cao. mặt trắng môi móng, anh khí kinh người.

Chính là Mộ Dung Phong lúc trước giao thủ cùng Dương Phàm.

Dương Phàm như cười như không nói:

- Mộ Dung công tử, chẳng lẽ không nhận ra Dương mỗ sao?

Mộ Dung Phong ngẩn ra, con ngươi co rụt lại kinh hô:

- Người...

Bồng!

- Không nghĩ tới người lại đưa tới tận cửa.

Ánh mắt hần lạnh lùng, ngón tay khê vạch, một tia không gian sóng gợn tụ thành mũi kiếm, đánh nát thân thể Dương Phàm.

938. Chương 890: Báo Thù Không Thể Ngăn Cản.

Hắn cũng không cho rằng đối thủ đã từng cực kỳ khó chơi này lại dễ dàng chết đi như vậy.

- Đây khẳng định là thủ đoạn thể thân thuật, như vậy bản tôn Dương Phàm ở nơi nào?

Mộ Dung Phong khê cau mày trầm tư.

Đột nhiên, hắn nhảy dựng lên:

- Không tốt... Nghiên nhi!

Dương Phàm đi vào Kiếm Hoàng đảo. cũng trừ trộn vào động phủ của hắn, mục đích chỉ có một chính là tới báo thù.

Thán hình Mộ Dung Phong nhoáng lên một cái. biến mất tại chỗ. rất nhanh hiện thân ở một cung điện ngầm tinh xảo hoa lệ.

Là con của Kiếm Hoàng, phủ đệ của Mộ Dung Phong rất lớn. bên trong cấm chế tầng tầng, muốn tìm một người là khó khăn cỡ nào.

- Phong nhi, làm sao ngươi lại tới nữa.

Một nữ nhân tuyệt sắc vẻ cao thượng nằm trên giường mềm. thán hình mềm mại như rắn, hai vú căng tròn, mị nhân như tơ.

Đây là một kỳ nữ nhân có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành lại có thể mê hoặc thiên hạ, cũng là mục tiêu chuyển này Dương Phàm đi báo thù.

- Bảo bối. ngươi không có việc gì. Ta yên tâm rồi...

Mộ Dung Phong thấy Vũ Nghiên bình yên vô sự, thở phào một hơi.

- Lời này của Phong nhi là sao? Ta nấp ở mật địa này cho dù là cường giả cấp Vực Chủ đích thân tới cũng đừng mơ tra tìm ra vị trí của ta, làm sao đột nhiên sẽ gặp chuyện không may?

Đôi mày thanh tú của Vũ Nghiên khê nhíu, khó hiểu nói.

Trong ánh mắt Mộ Dung Phong nhìn về phía nàng lộ ra vẻ mê luyến, thò tay sờ khắp thân thể mềm người của nàng, thấp giọng nói:

- Vừa rồi Dương Phàm kia không ngờ lấy danh nghĩa giao dịch Bán Tiên khí, tiến vào phủ đệ cùng bán thiếu chủ giao dịch. Tuy nhiên người này gan bé như chuột, cùng ngoại giới đồn đại một trời một vực...

- Gan bé như chuột?

Vũ Nghiên cảm giác không đúng.

Theo nàng biết. Dương Phàm là hạng to gan lớn mật. có chuyện gì không dám làm?

- Hắn tiến vào phủ đệ. chỉ là một khối thể thân, bị ta một chiêu tiêu diệt.

Mộ Dung Phong hơi tự đắc nói.

- Thể thân?

Đôi mắt đẹp của Vũ Nghiên chợt lóe, kinh hô:

- Không ổn, chỉ sợ ngươi đã bị lừa rồi. Ngươi lo lắng an nguy của ta. tới đây gặp ta. chính là trúng kế của Dương Phàm kia...

Cái gì?

Con người Mộ Dung Phong co rút lại, trong lòng khẽ run.

- Ha ha. Không hổ là Vũ Nghiên Đại trưởng lão. nhìn thấu mưu kế của Dương mỗ.

Một thiếu niên áo xanh dùng phương thức quỷ thần khó lường tiến vào mật điện này.

Khỏe miệng Dương Phàm tươi cười rất sáng lạn. Mộ Dung Phong này quả nhiên chỉ là thắng ngốc, khiến hắn bớt đi không ít phiền toái, nhanh như vậy tìm được Vũ Nghiên.

- Dương Phàm!

Vũ Nghiên và Mộ Dung Phong nhìn chăm chăm Dương Phàm, vẻ mặt kinh sợ.

Đặc biệt là Vũ Nghiên kia. trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Dù sao mấy năm nay. thanh danh Dương Phàm nổi trội, địa vị gần với nhân vật thần thoại Ngoại Hải vực.

- Hôm nay. ta chính là tới lấy mạng chó của người!

Ánh mắt Dương Phàm lãnh liệt khiếp người, âm thầm vận chuyển lực lượng Luân Hồi Quả, đầy tinh khí thân lên tới đỉnh, chỉ cần một chiêu diệt sát Vũ Nghiên, không cho nàng bất kỳ cơ hội gì.

Hắn biết rõ. nơi này là trọng địa của Kiếm Hoàng đảo. cao thủ nhiều như mây. nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

- Đừng mơ tưởng!

Mộ Dung Phong nhảy dựng lên. thanh âm xông thẳng chín tầng trời, muốn kinh động đại năng khác trên đảo.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Chỉ cần kinh động phụ thân đang bế quan, vậy Dương Phàm kia cũng chỉ có con đường chết.

- Người chần đường báo thù của ta - Giết không tha!

Dương Phàm một khi xác định quan hệ đối địch, sẽ không quản người là con ai.

Một tay hắn vung lên. trong lòng bàn tay hiện lên một hu ảnh hình tròn nhiều màu. bộc phát ra hào quang rực rỡ, hình thành một vùng phiến ảnh, đồng thời quét về phía Mộ Dung Phong cùng Vũ Nghiên.

Trong lòng bàn tay Mộ Dung Phong ngưng tụ ra một đoàn bóng kiếm màu bạc như sóng gợn, không gian bốn phía hơi vặn vẹo. một cỗ lực lượng cấm kỵ tạo thành không gian sóng gợn hình thành kiếm khí không gì không phá đánh tới Dương Phàm.

Hai cỗ lực lượng chạm vào nhau, vòng tròn nhiều màu bộc phát ra hào quang rực rỡ dễ dàng triệt tiêu Liệt Không Kiếm của Mộ Dung Phong, bao phủ hai người.

Liệt Không Kiếm thuật tuy rằng khủng bố. thuần túy là không gian sóng gợn ngưng tụ thành kiếm, uy lực tuyệt luân.

Nhưng là Tiểu Luân Hồi của Dương Phàm áo nghĩa vô cùng, lại thêm chiếm ưu thế tuyệt đối về lực lượng, nháy mắt nuốt hết Liệt Không Kiếm.

Phốc phốc!

Mộ Dung Phong cùng Vũ Nghiên đồng loạt học máu. Pháp bảo phòng ngự miễn cưỡng bảo vệ tính mạng.

Hai người chẳng qualà tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ. ở trước mặt Dương Phàm căn bản không đủ nhắc tới.

- Nghiên nhi, nàng mau chạy. Để ta giữ chân hắn!

Hai mắt Mộ Dung Phong đỏ bừng, đẩy Vũ Nghiên ra. còn mình ngăn cản Dương Phàm.

Ong ong!

Hai tay hắn đồng thời vung lên. không gian sóng gợn khủng bố ở trước người ngưng tụ thành vạn ngàn kiếm khí, mật điện ngăm kiên cố trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn.

- Không tốt. có thích khách...

Tu sĩ chấp pháp khác trong Phong Kiếm Phủ bị kinh động, không ít cường giả chạy tới bên này.

Đồng thời, tiếng hét dài của Mộ Dung Phong lúc trước cũng kinh động không ít cao nhân trên đảo.

Thời gian cấp bách!

Dương Phàm chấn động tâm thần, đối mặt với Liệt Thiên Kiếm khí cuộn cuộn mãnh liệt hẳn cũng không dám coi thường. Uy lực kiếm này đã có thể uy hiếp đến Vực Chủ.

Trong tay hắn liền lên một cái luân bàn màu bạc xám, tinh mỹ tuyệt luân, bóng loáng có thể phản chiếu.

Xuy... Vút!

Luân Hồi Bàn lấy độ cong huyền diệu tạo thành một dải sáng màu bạc xám. va chạm cùng Liệt Thiên Kiếm khí đây trời.

Bỗng nhiên, khu vực Liệt Thiên Kiếm khí tràn ngập khí tức cấm kỵ vô cùng, lực lượng không gian cuồng bạo lập tức suy yếu héo rũ. rồi sau đó bị Luân Hồi Bàn dẫn đi.

Luân Hồi Bàn đầu tiên là ảm đạm, hấp thu sạch lực lượng không gian trong toàn khu vực rồi sau đó cấp tốc xoay tròn, bộc phát ra hào quang sáng ngời rực rỡ.

`m!

Luân Hồi Bàn biến lớn gấp mấy trăm lần, hóa thành một bánh xe khổng lồ không thể ngăn cản. trong khi vận Chuyển tốc độ cao sinh ra mũi nhọn đáng sợ.

Hết thấy mọi thứ ngăn cản trước mắt đều bị cắn thành hạt nhỏ. lóe ra huyền quang sáng ngời chói mắt.

Vút... PHỐC... Xuy!

Bánh xe khổng lồ xẹt qua hồ quang lạnh lẽo. lập tức cắt thán thể Mộ Dung Phong thành hai nửa, rồi sau đó một vùng không gian sóng gợn như bão táp đánh nát thán thể hẳn.

Mộ Dung Phong thấy trước mắt tối sầm. ý thức bị hút đi, linh hồn đã tiến vào không gian Luân Hồi.

Mà bánh xe khổng lồ xoay tròn với tốc độ cao còn không ngừng lại, trong nháy mắt cắt toàn bộ phủ đệ thành hai nửa.

Vũ Nghiên chẳng qua là miễn cưỡng tránh qua một kích của bánh xe khổng lồ. toàn thân quân áo đã bị xé nát.

Ngò... ổng!

Luân Hồi Bàn sau khi sử dụng hết lực lượng thuộc về Liệt Không Kiếm, trống rỗng biến mất. tiến vào trong cơ thể Dương Phàm.

Dương Phàm phát hiện Vũ Nghiên đã bay lên trời cao. trong phủ vài trăm tu sĩ đình cấp xông về phía hắn.

Ngoài ra ngoài phủ còn có không ít đại năng lực tục chạy tới.

- Nhất định phải một lần diệt sát!

Dương Phàm hít sâu một hơi. hét lớn:

- Xuống cho ta!

Ầm!

Một cỗ trọng lực huyền bí buông xuống trên người Vũ Nghiên, trực tiếp từ không trung rơi xuống, liên tục học máu. khuôn mặt đỏ bừng, sau đó tái nhợt không màu sắc.

- Tha ta một mạng... Phàm... Phàm nhi!

Cung trang toàn thân Vũ Nghiên rách nát từng mảnh, chỉ còn một hơi, nhìn phía Dương Phàm.

Giờ khắc này, nàng lộ ra da trắng cùng đôi mắt mê hoặc, nở rộ mị lực vô hạn, thần thánh cùng yêu mị cùng tồn tại.

Hô!

Toàn bộ phủ đệ yên lặng như tờ.

Tất cả tu sĩ giống như trái tim ngừng đập, đều bị mị lực vô thượng của Vũ Nghiên mê hoặc, nhìn chăm chăm thân thể tuyệt diệu hoàn mỹ của nàng.

Dương Phàm cũng thất thần khoảnh khắc.

Hắn từng cùng nàng này có quan hệ xác thịt, từng ném qua mị hoặc, theo lý thuyết tuyệt đối không thể phản kháng.

Giờ phút này tất cả nam tu phụ cận đều ngây ngốc, trong mắt tràn ngập mê luyến chính là chứng CỐ rõ ràng nhất.

Xuy!

Một đạo hàn mang chợt lóe, đâm tới mắt Dương Phàm.

Đình!

Một cây ngân châm lóe ra ánh sáng màu lam bị Dương Phàm dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Vũ Nghiên đánh lén thất bại!

Dương Phàm lộ ra vẻ chán ghét, ý niệm khẽ động, một cỗ trọng lực khổng lồ phủ xuống, ép Vũ Nghiên hộc máu, gân như hồn phi phách tán.

- Tất cả các người, đều cùng nhau xuống địa ngục đi...

Trong tay Dương Phàm hiện lên một lôi đình bằng bàn tay. đột nhiên bay vút giữa không trung, hóa thành một lôi sơn không lồ, che phủ thiên địa. dẫn động lôi điện mệnh mông vô tận trong thiên địa.

Cách ở thật xa đều có thể nhìn thấy trên Kiếm Hoàng đảo lôi vân cuộn cuộn, cùng với một điểm đen rung động.

`m!

Lôi sơn phủ xuống mang theo ngàn vạn lôi xà không ngừng rít gào, đem toàn bộ phủ đệ san thành đất bằng.

Toàn bộ phủ đệ tan thành mây khói, không còn bất kỳ một chút nào.

Mà Vũ Nghiên kia lại càng là khu vực trung tâm Tụ Lôi Đình oanh kích, thân thể tuyệt mỹ hóa thành bột phấn cháy đen, thê thảm vô cùng.

Bá!

Dương Phàm tại trước đó một khắc đã thuấn di đi. Tụ Lôi Đình hư không biến mất.

Bốn phía một vùng tình mạch, vô số cường giả trợn mắt há mồm, khiếp sợ vị đại năng hủy thiên diệt địa này.

Thật lâu sau. mới có người phản ứng lại:

- Bất hung thủ...

Toàn bộ Kiếm Hoàng đảo đại loạn.

Bốn vị hộ pháp của Kiếm Hoàng đảo đã tới đủ. nhìn đến phủ đệ đổ nát cháy đen không khỏi hít một ngụm khí lạnh, trong mắt đầy hoảng sợ.

- Người ra tay. đã điều tra rõ. Chính là Dương Phàm có kết thù với Vũ Nghiên của Bồng Sơn Đảo.

Một hộ pháp nói.

- Trước kia thiếu chủ cùng nàng này có qua lại, có một số ít người biết, cũng Không phải bí mật gì. Nhưng không nghĩ tới Vũ Nghiên này không ngờ đưa tới tai họa cho Kiếm Hoàng đảo ta, khiến thiếu chủ cũng ngã xuống.

Trong đó một lão già hắc sam mặt không biểu tình nói.

- Chúng ta vẫn là nghĩ cách tìm tung tích hung thủ kia. Hải vực phụ cận đều là thế lực Kiếm Hoàng minh ta, cơ sở ngầm trải rộng khắp nơi. người kia thanh thế kinh người, sau khi độn đi, phương hướng đại khái nhất định không thể nào che giấu.

- Chỉ là... Cơn giận của Kiếm Hoàng ai có thể chịu nổi.

Một gã hộ pháp cuối cùng thở dài nói.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ.

- Hung thủ... Truy nã hung thủ cho bốn hoàng!

ở dưới mặt điện trung tám Kiếm Hoàng đảo truyền ra một thanh âm lạnh băng chấn nhiếp hồn người.

Thanh âm đó lạnh băng vô tình, bá đạo uy nghiêm, làm cho cả Kiếm Hoàng đảo chìm trong bóng ma sợ hãi.

Một vùng quang điểm màu vàng che trời che lấp mặt trời, bao phủ toàn bộ Kiếm Hoàng đảo khiến ngàn vạn tu sĩ cảm thấy khó thở.

Ngẩng đầu nhìn chăm chú. vô số quang điểm màu vàng kia chính là từng đạo kiếm khí dài hai ba tấc.

Chỉ một ý niệm ngưng tụ hàng tỉ kiếm khí bao phủ hòn đảo khổng lồ phạm vi mấy chục vạn, uy năng vô tận cùng ý chí thiên uy lại kéo lên tới mức tận cùng, so với đám người Vô u Ma Hoàng càng thêm cường thịnh lăng lẹ.

Cơn giận của Kiếm Hoàng có thể làm cho mấy ngàn vạn tu sĩ trên đảo trong khoảnh khắc bị Hủy diệt.

Sau một lát.

Vút!

Một dải sáng màu vàng lướt giống như cực quang lướt ngang hư không, trong nháy mắt vượt qua mấy vạn dặm, biến mất không thấy.

Từ giờ khắc này trở đi, vô số tin tức truyền tới toàn bộ Liên minh Kiếm Hoàng Ngoại Hải vực.

Lấy bốn vị hộ pháp làm thủ lĩnh, hàng ngàn hàng vạn tu sĩ liên minh Kiếm Hoàng tạo nên một cơn gió lốc chỉ vì tìm kiếm hung thủ đã chạy thoát.

ở trung tâm Kiếm Hoàng đảo. trong một phủ đệ thượng đẳng.

Một nam nhân tao nhã mặc ngân bào lẳng lặng nhìn vào Kiếm Hoàng đảo hỗn loạn chưa từng có. khẽ phun một hơi. thì thào lẩm bẩm:

- Dương Phàm a, người cũng thật không phải nhân vật bình thường. Từ Nội Hải, Bắc Tần, Đại Tần. một lần lại một lần làm ra việc kinh thiên động địa. Hiện tại lại giết chết con trai Kiếm Hoàng, chẳng lẽ người muốn mang phong ba bão táp và tai họa tới cho toàn bộ Ngoại Hải sao?

939. Chương 891: Cơn Giận Của Kiếm Hoàng.

- ...Hiện tại lại giết chết con trai Kiếm Hoàng, chẳng lẽ người muốn mang phong ba bão táp và tai họa tới cho toàn bộ Ngoại Hải sao?

Nam nhân ngân bào lên tiếng nói chuyện, hiểu biết đối với Dương Phàm hơn xa tu sĩ khác Ngoại Hải vực.

Nếu Dương Phàm ở đây nhất định có thể nhìn một cái nhận ra người này Không phải là Đăng Linh Xà Vương mang theo Kiếm Hoàng tiến vào Thiên Lan Điện thì là ai?

Theo lý thuyết, Đăng Linh Xà Vương là traten doanh yêu tộc, cùng cường giả nhân loại không có quan hệ, mà hai người này lại đi cùng với nhau.

Đăng Linh Vương chẳng những hợp tác với Kiếm Hoàng, hắn nắm giữ Không Linh Châu lại càng làm cho Kiếm Hoàng chiếm lấy Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trấn thủ Thiên Lan Điện. Địa Mạch Chi Tích.

Điều này càng nghiệm chứng dự đoán lúc trước của Dương Phàm.

Tuy nhiên đây cũng không phải chuyện hiện tại hắn quan tâm.

Sau khi tiêu diệt Vũ Nghiên, đánh chết con trai Kiếm Hoàng, Dương Phàm cảm ứng thiên cơ, bắt giữ một cỗ nguy cơ không hiểu, cỗ nguy cơ này đến từ nơi sâu trong Kiếm Hoàng đảo.

Cho nên sau khi hắn dùng Tụ Lôi Đình đem toàn bộ hòn đảo đánh thành bột phấn liền lập tức thuận di rời đi.

Sau khi bay ra Kiếm Hoàng đảo không lâu, Dương Phàm mơ hồ nghe thấy thanh âm lạnh băng phần nộ của Kiếm Hoàng.

Cỗ sát khí kia không ngờ từ Kiếm Hoàng đảo ngoài trăm vạn dặm truyền đến khiến linh hồn Dương Phàm đông cứng.

Bởi vì hắn là hung thủ, tất nhiên sẽ có nỗi lòng, cỗ sát ý kia ngưng tụ thành kiếm ý, phảng phất như có thể truy tìm theo dấu hiệu nào đó. trực tiếp tập trung lên người hắn, quả thật không thể tưởng tượng.

ở trong số những người hắn nhận biết, trừ Vô Song có thể thăm dò ý cảnh nhu giờ khắc này, không còn người thứ hai có thể so sánh.

Không hổ là Kiếm Hoàng đệ nhất Kiếm tu Ngoại Hải.

Vô Tuyệt Kiếm Hoàng ở Ngoại Hải được xưng là đại tông sư. Liệt Thiên Kiếm Thuật tự nghĩ ra uy lực tuyệt luân, ngạo thị nhân giới.

Chỉ riêng lực công kích, nhân vật cấp bậc thần thoại khác đều phải tránh xa ba bước.

Dương Phàm cảm giác hô hấp áp lực, trong lòng kinh hãi:

- Kiếm Hoàng này rốt cục làm như thế nào? Không ngờ có thể căn cứ kiếm V, mơ hồ tập trung thậm chí cảm giác ra sự tồn tại của ta.

Hắn nhắm mắt lại cảm ứng thiên cơ. chỉ là miễn cưỡng suy tính ra. Vô Tuyệt Kiếm Hoàng này chính là kiếm giả tán tiên, cùng Mộ Dung Phong đã chết có huyết mạch tương liên.

Dựa vào loại liên hệ về huyết mạch này cùng với linh ngộ tuyệt cao về kiếm đạo. Kiếm Hoàng đã đuổi sát phía sau.

Mặc dù hắn còn không thể xác định vị trí cụ thể. nhưng là dựa vào kiếm ý chi đường, Huyết mạch tương liên, khoảng cách giữa Kiếm Hoàng cùng Dương Phàm càng Ngày càng gần.

- Không xong!

Dương Phàm còn phát hiện một chuyện, bất kể hắn bay đến đâu đều có cảm giác bị người nhìn trộm.

Tin tức truy nã hung thủ thông qua Kiếm Hoàng đảo trong khoảnh khắc truyền khắp liên minh Kiếm Hoàng.

Dương Phàm bất kể bay đến đâu gầnnhư không thể tránh thoát tầm mắt của Kiếm Hoàng minh.

Thấy vậy. hắn nhiều lần biến ảo khí tức cùng bộ dạng, thi thoảng lại tiến vào đáy biển sâu.

Nhưng là như có một tấm lưới lớn trong vô hình bao phủ hắn.

Dương Phàm cảm ứng thiên cơ. đột nhiên nhảy dựng, kinh hô thất sắc:

- Vu tôn!

Vu Tôn không cần trực tiếp ra tay, thậm chí không cần can thiệp Dương Phàm, chỉ dựa vào dẫn dắt vô hình thay đổi một số chi tiết trong thiên cơ vận mệnh là có thể khiến cục diện vốn bất lợi của Dương Phàm càng thêm không ổn.

Cùng lúc đó.

Ở Cực Bắc Tinh thần Tháp.

Tinh quang rực rỡ vờn quanh chiếu rọi bốn mươi chín tầng, hình thành đồ văn tối nghĩa thâm ảo, Tinh Tôn nâng Tinh Giới trên bàn tay ngọc, hào quang kỳ dị bắn vào tinh không.

Trên đỉnh đầu Tinh Tôn vô số đường tinh quang lần lượt đan xen, chợt xoay tròn đâm vào hư không rồi sau đó biến mất.

Cùng lúc tại một góc nào đó Ngoại Hải vực, lão già khô héo tay cầm Thiên Kỳ Lục Lăng Kính kêu lên ong ong, hàm răng khê cắn, khoe miệng tràn ra một tia máu, hơi lộ đắc ý nói:

- Đây thật sự là cơ hội trời ban, bản vụ tuy là trả một cái giá cũng phải đẩy Dương Phàm vào chỗ chết. Huống chi. người ở Cực Bắc. phản ứng chậm một hai hô hấp, Dương Phàm đã

dữ nhiều lần ít.

Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm vượt qua hai loại hệ thống, cũng cảm thấy được tranh đấu về mặt này.

Loại thủ đoạn thông qua âm thầm khống chế vô hình thiên cơ, vượt qua sự tưởng tượng của người thường.

Thông qua thay đổi một số chi tiết trong vận mệnh thiên cơ. có thể tạo thành ảnh hưởng khác nhau.

Nguyên bản Kiếm Hoàng tra ra Dương Phàm xác suất thành công chỉ có năm sáu phần, nhưng là được Vu Tôn âm thầm dẫn đường lại có thể tăng lên sáu bảy phần.

Đồng dạng mặc dù cơ sở ngầm của Kiếm Hoàng không chỗ nào không có, tin tức truyền khắp Ngoại Hải vực, nhưng chỉ dựa vào đó muốn tập trung vị trí của Dương Phàm xác suất thành công chỉ có hai ba phần. Nhưng là dưới một bàn tay vô hình, xác suất thành công đạt tới ba bốn phần.

Dương Phàm mặc dù ở phương diện này có thực lực cực Kỳ cường đại. nhưng trình độ của Vu Tôn ở mặt này lại là đẳng phong tạo cực.

Càng quan trọng là... thuật nghiệp có Chuyên công.

Vu Tôn tinh thông đạo này ít nhất đã trăm vạn năm, lại càng là Vu tộc thượng cổ.

Dương Phàm thì càng chú trọng hệ thống lực lượng thần thông, về mặt này có sức chống cự cường đại nhưng kỹ xảo cùng kinh nghiệm đều rất có hạn.

- Xem tình hình, hôm nay ta muốn thoát khỏi Kiếm Hoàng đuổi giết dường như không có khả năng.

Dương Phàm nhíu mày.

Hắn theo bản năng khởi động Tiên Độn Phù. trong nháy mắt độn ra ngoài mười vạn dặm. đồng thời dưới che giấu của không gian dao động, tông cộng tám dải sáng màu xanh bắn về phương hướng khác nhau.

Sau khi sử dụng Tiên Độn Phù. Dương Phàm cảm giác áp lực mình phải chịu đã giảm không ít.

Nhưng là không bao lâu. một thanh âm kinh thiên động địa từ bầu trời trăm vạn dặm hạ xuống:

- Dương Phàm, bản hoàng biết ngươi tại khu vực đó, nhanh chóng đi ra nhận cái chết, cho ngươi chết một cách thống khoái.

Thanh âm kia lạnh băng bá đạo. cao cao tại thượng, bề ngỗ chúng sinh.

Đồng thời, một cỗ ý chí thiên uy vô hình vô chất từ trên trời giáng xuống, tiến thêm một bước tập trung phạm vi mười vạn dặm.

Phạm vi càng Ngày càng nhỏ.

Không tốt!

Dương Phàm tim đập nhanh hơn. hẳn biết rõ mình không thể so sánh được với đại năng vượt qua hai lần thiên kiếp.

Huống chi nghe đồn Kiếm Hoàng kia là ngũ kiếp Tán tiên, cách lực kiếp Tán tiên có thể so với cảnh giới Chân Tiên cũng chỉ một bước.

Hô!

Đột nhiên, trên không hải vực sinh ra một cỗ áp lực không hiểu, tiếng rít đâm thẳng tâm hồn.

Dương Phàm vừa phản ứng lại liền thấy được trên không hải vực mười vạn dặm này bị hàng tỉ quang diễm màu vàng bao phủ.

Vô số quang diễm màu vàng kia không ngờ là kiếm khí ba tấc màu vàng tràn ngập ý chí thiên uy và kiếm ý vô thượng.

Hô... Xuy... Vút Vút Vút...

Hàng tỉ đạo kiếm khí giống như dựa theo ý chí thiên uy. bao phủ phạm vi mười vạn dặm.

- A... A...

Tiếng kêu thảm thiết vang không ngừng, mấy vạn tu sĩ trong phạm vi hải vực mười vạn dặm này. bắt kê nhân loại hay là yêu thú đều bị tàn sát.

Muốn chạy trốn trong kiếm khí cấm kỵ Hủy diệt này, tu vi ít nhất phải đạt tới Độ Kiếp Kỳ trở lên.

Dương Phàm không khỏi hít một ngụm khí lạnh, loại lực lượng thật không dám tưởng tượng này là tu sĩ nhân giới có thể khổng chế?

Trong khoảnh khắc hội tụ vô tận thiên hư lực, như thiên uy triển khi kiếm khí công kích, buông xuống hàng tỉ đạo kiếm khí Kiếm Hoàng, tạo nên thần thông đại hủy diệt.

Nhưng nghĩ lại, Kiếm Hoàng này đã là cấp bậc chí tôn một giới, nhân vật thần thoại Ngoại Hái, lại là kiếm tu sở trường lực công kích. Lực phá hoại này. gần bằng Chân Tiên.

Lực lượng gần bằng Chân tiên, thậm chí ở một trình độ nhất định có thể sánh ngang.

Dương Phàm mắt thấy tất cả linh linh trong phạm vi hải vực mười vạn dặm bị tiêu diệt, loại ác quả này mang tới nghiệp lực quả thực không thể tưởng tượng.

Mà Kiếm Hoàng đã vượt qua năm lần thiên kiếp, công kích văng chịu ý chí thiên địa có thể làm loại nghiệp lực này giảm đi rất lớn.

Nhưng nếu không có tất yếu. hẳn cũng tuyệt đối không muốn sử dụng loại kiếm kỹ đại Hủy diệt thảm tuyệt nhân hoàn này. Bởi vì nghiệp lực càng lớn. có khả năng gia tăng uy lực thiên kiếp ngày sau.

Loại báo thù không để ý hậu quả này không tiếc khiến ngàn vạn người chôn cùng càng đem Dương Phàm bức tới hiểm cảnh.

Bởi vì trong phạm vi mười vạn dặm này. đạt tới trình tự Độ Kiếp Kỳ chỉ có một mình hắn.

Phạm vi mười vạn dặm chỉ có một mình Dương Phàm không chết, hơn nữa không tổn hao gì.

Dù sao loại kiếm kỹ này tuy rằng có thể nói là đại hủy diệt, nhưng là phạm vi bao phủ quá lớn. uy lực tất nhiên phản tán, không có khả năng xúc phạm tới Dương Phàm thực lực đã áp đảo cấp Vực Chủ.

- Ha ha ha... Dương Phàm. Người rốt cục bị bọn hoàng bất lấy. Ta nhất định phải đem người lột da rút gân. bầm thây vạn đoạn...

Thanh âm của Kiếm Hoàng từ ngoài mấy ngàn vạn dặm truyền đến.

Cường độ thần thức đạt tới cường độ như thế, quả thật khó tin.

Dương Phàm cũng không cảm thấy kỳ quái. Hắn còn biết thần hồn lực của ngũ kiếp Tán tiên không chỉ có thể.

Trong lòng hắn âm thầm kêu khổ, hiện tại còn không đến thời cơ có thể mở ra tầng phong ấn thứ bảy.

Còn lại bốn tầng phong ấn. tầng sau đáng sợ hơn tầng trước, đặc biệt là ba tầng cuối cùng.

Bởi vì lực lượng phong ấn là từng tầng lắng đọng xuống, càng là tầng về sau càng đáng

sợ.

Đột nhiên!

Một cỗ kiếm khí ẩn chứa lửa giận vô tận mang theo ý chí thiên uy của ngũ kiếp Tán tiên hình thành một thanh kiếm khổng lồ màu vàng nhạt hung hăng đâm tới Dương Phàm.

Khoảng cách xa xôi như thế không ngờ còn có thể phát động công kích tinh thần với dương phàm.

Vút...m!

Trong cảm quan của Dương Phàm, thanh kiếm khổng lồ màu vàng nhạt kia hội tụ lực lượng thiên địa vô tận cùng với thiên uy vô tình, mang đến cho hắn một loại kết quả bất kể thế nào cũng không thể ngăn cản. cũng không thể trốn tránh, chỉ có bị giết chết!

Hắn chấn động tâm thần... Đây là kiếm ý công kích!

Kiểm ý công kích của Kiếm Hoàng ngưng tụ thần hồn lực khổng lồ của ngũ kiếp Tán tiên, kinh thiên địa quỷ thần khiếp lại càng tăng thêm uy năng của ý chí thiên uy.

Khi thanh kiếm khổng lồ màu vàng nhạt kia đâm tới, trong linh hồn của Dương Phàm lóe vùn cuộn cuộn, ước vạn kiếm khí dữ tợn sắc bén chỉ cần một nháy mắt là có thể đâm hẳn trăm ngàn lỗ thủng, hóa thành từng hạt nhỏ.

Trong linh hồn, hắn gần như không thể hô hấp.

Khi tâm thần bị áp chế, gần như không thể khống chế nhục thân.

Hắn thần trong tuyệt cảnh tử vong, tâm như nước hồ thu. vận chuyển Luân Hồi Quả. Thanh kiếm khổng lồ màu vàng nhạt sau khi đâm vào linh hồn. tốc độ cùng uy năng bị suy yếu một chút, rồi sau đó lại có một bộ phận bị dẫn đi.

Nhưng là cỗ lực lượng này đã vượt rất xa cực hạn Luân Hồi Quả của Dương Phàm có thể tiêu hóa cùng dẫn dắt. vẫn còn một nửa uy lực đánh lên linh hồn Dương Phàm.

Khoảnh khắc đó Dương Phàm cảm thấy linh hồn như muốn hỏng mất, một trận mê muội.

Có thể nói hắn đã kề cận cái chết.

Thần hồn lực lượng cùng ý chí thiên uy của ngũ kiếp Tán tiên toàn lực ra tay, cho dù là bốn năm Vực Chủ đích thân tới cũng không đủ chống đỡ.

Tuy nhiên xảo diệu chính là linh hồn của Dương Phàm dựng dục trong Luân Hồi Quả.

Bởi vì Luân Hồi Quả bao hàm nguyên lai hồn lực của ba Hoán Thiên Nha.

Luân Hồi Quả của Dương Phàm ở dưới áp lực chưa từng có này, phát huy ra tiềm lực không thể tưởng tượng, đây Dương Phàm lên tới đỉnh, đẹp lực lượng của đối phương luân hồi tới thấp nhất. Giờ phút này bên bờ tử vong, chuyện càng vi diệu đã xảy ra: Linh hồn đã bị thương tổn, sau khi Luân Hồi Quả vận Chuyển đột nhiên giám bớt vài phần.

Bởi vì linh hồn cùng Luân Hồi Quả vốn cùng một thể. sau khi suy yếu lực công kích của đối phương cuối cùng tạo thành thương tổn bị Luân Hồi Quả vận chuyển lại một lần giảm xuống.

Nếu nói Thiên Thu Vô Ngán có thể dùng ba Hóa Thần cùng gánh chịu thương tổn.

Như vậy Dương Phàm sử dụng Luân Hồi Quả cũng đem thương tổn. thống khổ, ánh hưởng... ở bản thể cùng linh hồn giảm tới mức thấp nhất.

Hắn chỉ có một bán tôn lại có thể đạt được cùng một hiệu quả mặc dù khác cách làm.

Hô!

Tiềm lực của Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm bị kích phát thật lớn. nguyên bản ấu quả màu xanh càng thêm ngưng thật, mơ hồ có thể thấy được hoa văn màu đỏ rất nhỏ hiện lên rồi chợt lóe biến mất.

940. Chương 892: Sơ Chiến Kiếm Hoàng.

Luân Hồi Quả dưỡng dục ra linh hồn và tinh nguyên lực, tăng cường lên trên linh hồn khiến một phần thương tổn suy yếu thêm, giảm thấp, cũng vận chuyển đi một ít.

Loại thần thông có thể suy yếu hay dời đi vết thương, ở Tu Tiên Giới vốn đã ít lại càng ít hơn, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

Dương Phàm như thấy được một ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Trong một cái chớp mắt. Dương Phàm phát hiện quả non màu xanh trong cơ thể, chẳng những càng ngưng thật hơn trước kia, mặt ngoài lơ mơ hiện lên hoa văn màu đỏ rất nhỏ. có chút xinh đẹp. khiến cho quả non này giống như đang có dấu hiệu muốn trường thành lên. Trong một cái chớp mắt. nó giống như mộng ảo bọt biển.

Gần như cùng lúc đó, thân thể Dương Phàm cũng phát sinh một chút biến hóa. nhìn qua giống như một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Nguyên lai cảnh giới Luân Hồi Quả. trực tiếp ảnh hưởng đến tình trạng thân thể Dương Phàm.

Hắn phát hiện lực lượng bản thân tăng nhiều, pháp lực tinh tiến, tiến triển cực nhanh, mọi phương diện liền đi tới cường thịnh.

Sau khi qua hai lần vận chuyển, trên Luân Hồi Quả đã dẫn theo một luồng lực lượng kinh khủng mệnh mông.

Luồng lực lượng này là thuộc về giai đoạn thấp nhất, thuộc một phần uy lực của kiếm ý công kích thần hồn của Kiếm Hoàng.

Thật sự khó thể tưởng tượng, thực lực chân chính của Kiếm Hoàng kia, thần thông và bí kỹ chân chính sẽ mạnh đến mức độ nào.

Lão tự nghĩ ra Liệt Thiên Kiếm Thuật chưa từng có, đã đặt chân trên đỉnh Ngoại Hải Vực, liệt vào nhân vật thần thoại.

Dương Phàm vội nhân cơ hội này, chữa trị thương thối cũng chủ đạo Luân Hồi Quả vận chuyển luồng lực lượng mệnh mông kia.

Chẳng những như thế. hắn còn muốn Luân Hồi lực của mình cũng rót vào trong đó, do đó sinh ra lực lượng càng cường đại.

Thở khắc này, Dương Phàm cũng không dám rời Hồ Phi ra hỗ trợ.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, lực công kích của Kiếm Hoàng này, tại Ngoại hải Vực gần như có một không hai, lấy tu vi cảnh giới lúc này của mình, muốn chiến thắng, tính khả thi thực sự quá ít.

Thấy vậy, trên bàn tay Dương Phàm, đã nắm một quả phù ngọc màu vàng óng ánh.

ở Nam Hải Vực này. hắn tuy là lấy cái giá cảnh giới rơi xuống, dùng Tiên Hồng vượt cấp giết chết Kiếm Hoàng, bản thân mình cũng khó thoát chết.

Cho nên, lúc này loại bí kỹ bá đạo cường chế triệu tập, Dương Phàm vịn vịn chỉ dùng qua một lần, rồi sau đó loại cảm giác suy yếu này, căn bản không thể chịu được.

- Ha ha ha Không nghĩ tới người có thể tiếp được một kích của bốn hoàng, như vậy rất tốt, quá tốt!

Kiểm Hoàng ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, đối với phạm vi khu vực mười vạn dặm, hình thành áp bách về mặt tinh thần.

Dương Phàm cảm giác vùng thiên địa này, bị luồng ý chí thiên uy mệnh mông vô tận chiếm cứ, cũng vặn vẹo phong tỏa vùng không gian này.

Từng lời nói từng hành động, cũng khiến Dương Phàm không có bao nhiêu lực trả đòn.

Loại chênh lệch trình độ lớn như thế. khiến Dương Phàm khó thờ.

Nhưng là, Dương Phàm hẳn không lập tức dùng ngọc phù bảo mệnh do nữ nhân áo vàng tặng cho.

Bởi vì Dương Phàm hiểu rằng, bản thân mình mặc dù không có bất cứ phần thắng nào, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không hề có lực chống cự.

Cho dù là có thể kiên trì một chút, đối với chuyện kích phát tiềm lực và cảnh giới của mình, cũng có chỗ tốt rất lớn.

Sau một lát.

Dưới áp bách của ý chí thiên uy vô tận, phương xa phóng tới một dải ánh sáng màu vàng nhạt giống như cực quang.

Sự buông xuống của nó. khiến nước biển trong phạm vi trăm vạn dặm đọng lại, áp lực yên tĩnh như chết.

Áp lực trên người Dương Phàm đột nhiên tăng lên mấy lần, cảm giác thực lực của đối phương gần như không có giới hạn cao nhất.

Bịch!

Dải ánh sáng màu vàng nhạt, dừng lại ở trên không cách Dương Phàm hơn vạn dặm, lộ ra một người thanh niên mặc V bào màu vàng nhạt. Trên thân người này ngưng tụ một luồng kiếm khí giống như cực quang, lộ ra ánh sáng vàng nhạt.

Lúc này. khắp cả thiên địa dường như chỉ còn lại một thân ảnh giống như tuyết thể lợi kiếm.

Dáng người Kiếm Hoàng cao lớn, khuôn mặt rất anh tuấn, nhưng một luồng lạnh giá và hờ hững khiến người muốn cách ngàn dặm. Ánh mắt kia bá đạo bề ngỗ, từng hành động đều giống như đang đứng trên đám mây. nhìn xuống con kiến phía dưới.

Đạt tới trình độ như thế, người trong Nhân giới có thể khiến lão nhìn thẳng, quá ít không còn bao nhiêu.

Loại cô độc cùng với độ độ. khiến lão đã lâu rồi thích ứng với việc dùng ánh mắt nhìn xuống, nhìn xem bản chất vạn vật, cả nhân giới thiếu chút nữa bị lão đậm nát dưới chân.

- Giết chết con trai duy nhất của bốn hoàng, ta muốn tra tấn người đến chết!

Trên khuôn mặt vốn lạnh lùng vô tình của Kiếm Hoàng, hiện lên một chút phẫn nộ và sát ý khiến lòng người nan sợ.

Có thể khiến cảm xúc của Kiếm Hoàng dao động đến mức như thế. trong mấy ngàn năm nay, cũng chưa từng thấy qua.

Bởi vì đối với lão mà nói. dưới trời cao. tất cả sinh linh đều cùng giống như con kiến.

Lực lượng con kiến có thể khiến người ta tức giận sao?

Nhưng là, người ở trước mặt này. lại làm ra chuyện hoàn toàn khiến cho Kiếm Hoàng giận dữ và sát ý.

Dương Phàm nan lên trong lòng, trong nháy mắt lại tĩnh như mặt nước, trong mắt ngưng tụ thần quang và chiến ý khiếp người.

Trong mắt Kiếm Hoàng lộ ra vẻ trào phúng, vươn bàn tay ra. một vết kiếm quang màu vàng nhạt, ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Chiu chiu

Chung quanh kiếm quang kia, lơ mờ hiện lên từng luồng vết nứt không gian yếu ớt, biến mất và sinh ra không ngừng.

Kiếm quang màu vàng nhạt xoay tròn dưới khí tức cấm kỵ Hủy diệt vạn vật, khiến người ta kinh sợ.

Dương Phàm hoảng sợ, giơ tay nhắc chân hình thành kiếm khí phá nát chân không, đây quả thực không dám tưởng tượng!

Chỉ riêng lực công kích, Kiếm Hoàng chi sợ cũng phải lợi hại hơn đám người Vô u Ma Hoàng, Đạo Hư Thiên Tồ.

Nhưng là. Dương Phàm không nhượng bộ, một thân khi Huyết và pháp lực, tăng lên tới cường thịnh đỉnh, thậm chí dưới áp bách của đối phương, đột phá giới hạn rất cao.

Một thân chiến ý cũng được đẩy tới đỉnh.

Kiếm Hoàng lộ ra vẻ dị sắc, dưới áp bách thật mạnh và tâm lý chiến của mình, chiến ý của đối phương, ngược lại càng thêm cường thịnh hơn nữa.

Nhưng hắn chỉ lộ ra vẻ cười, dưới đả kích thật sự tàn khốc, bất cứ tự tin và chiến ý gì, cũng suy giảm lớn.

Chiu chiu! Kiếm quang màu vàng nhạt, giống như cực quang, quét qua phía chân trời, hư không vạn dặm rất ngắn, giống như một bước xa.

Loại công kích kiếm đạo này gần như bỏ qua khoảng cách không gian, Dương Phàm vịn vịn chỉ có thể thấy trên người Vô Song, hay là khi dung hợp với đoạn kiếm, có thể chạm tới.

Bất luận là kiếm đạo, hay là đại đạo khác, tu luyện đến mức tận cùng, cũng đã lĩnh ngộ đến bản chất của vạn đmvern thiên địa pháp tắc.

Trong đó, không gian không chỗ nào không có, pháp tắc không gian có thể tiếp xúc trước nhất.

Hư không vạn dặm ngắn ngủi, dưới một kiếm tùy tiện của đối phương, nhu thùng rỗng kêu to.

Vào thời khắc nguy cơ Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm bộc phát ra một mảnh hào quang, lực lượng trước đây vạn Chuyên tích tụ, tăng lên tới đỉnh điểm.

Đồng thời trong tay hắn xuất hiện một vòng tròn màu xám bạc. trở nên rộng lớn mấy trượng, hóa thành lưới tròn to lớn, dưới dải sáng bạc lóe sáng, giao kích cùng một chỗ với một luồng kiếm quang vàng nhạt tạo thành vết nứt không gian.

Đỉnh.

Đóm lửa bắn tung tóe, trong hư không sinh ra một luồng vết nứt không gian dài mấy thước, bên trong một vùng tối đen như mực, thôn phệ vạn vật.

Luồng lực lượng hủy diệt hư không này, chấn động khiến khí huyết Dương Phàm bốc lên.

Nếu không phải hắn dùng là tiên khí mà là linh bảo bình thường, chi sợ cũng bị trực tiếp thôn phệ đến chết.

Dù sao Tiên khí đã vượt qua giới hạn một giới, có thể chống cự vết nứt không gian nhỏ một chút.

Nhưng nếu thể tích của vết nứt không gian to lớn thì không nói tới rồi.

- Tại sao có thể như vậy

Sắc mặt Dương Phàm trắng bệch, phun ra một búng máu.

Trong luồng kiếm khí xé rách hư không kia. một luồng tà ý xuyên thấu qua Luân Hồi Bàn, oanh kích trên bản thể Dương Phàm.

Luân Hồi Bàn tuy rằng trải qua tẩy lễ dài hạn của không gian dao động, Ngay cả là lực lượng của không gian dao động, cũng có thể dời đi và suy yếu.

Nhưng đối mặt với vết nứt không gian sau khi phá nát chân không, luồng lực lượng kinh thể siêu cường tuyệt luân, Ngay cả là Luân Hồi Bàn, cũng chỉ có thể dời đi một phần mười.

Sau khi lực lượng cường đại đến một trình độ nào đó. bất kể là Luân Hồi Bàn, hay là khi Luân Hồi Quả dời đi suy yếu, cũng tổn nhiều công sức.

Luân Hồi Bàn của Dương Phàm, thành công ngăn một kích của Kiếm Hoàng, nhưng kiếm ý công kích với đại đạo to lớn, lại xuyên thấu không gian, khiến tâm thần Dương Phàm đã bị tổn thương rất lớn. đây vẫn là kết quả sau khi Luân Hồi Quả làm lực lượng suy yếu tạo ra tổn thương nhất định.

- Đây là tiên khí gì?

Kiếm Hoàng nao nao. nhưng lão có thể thấy được, vòng tròn này vừa mới được nhập vào cấp Tiên Khí, nhưng là thần thông huyền diệu, khiến lão ngạc nhiên.

Trong lúc tâm thần Dương Phàm bị thương, thu hồi Luân Hồi Bàn, nắm chặt thời gian chữa trị thương thế.

Nhưng trong bàn tay hần nắm chặt tám ngọc phù kia.

Trong lòng Kiếm Hoàng thấy kỳ quái, dưới loại tuyệt cảnh này Dương Phàm cũng không có vẻ sợ hãi, chẳng lẽ hần thật sự có chiếu cuối?

Ánh mắt lão lạnh, lòng, nói ra từng chữ:

- Trước phế bỏ hai chân hần.

Tiếng nói vừa dứt. sau lưng Dương Phàm hiện lên một thân ảnh màu vàng nhạt như tuyết thể lợi kiếm.

Hô!`m! Không ngờ Kiếm Hoàng dùng tốc độ đáng sợ. hiện thân sau lưng hần, một cước mang theo kinh phong màu vàng nhạt, quét về phía hai chân của hần.

Dương Phàm chỉ cảm thấy hai chân hơi lạnh, luồng hàn ý kia khiến linh hồn của hần run rẩy.

Nhưng dưới sự vận chuyển của Luân Hồi Bàn, con người của hần bộc phát ra lệ quang khiếp người, trong tay xuất hiện tiên kiếm phát ra kim quang xích viêm, mạnh mẽ bổ từ trên xuống dưới.

Bịch! Một cước của Kiếm Hoàng đá lên Kim ô Kiếm, phát ra tiếng động nặng nề, không khỏi kinh hô.

Hào quang màu vàng đáng sợ kia tan nát, không gian gợn sóng hiện lên liên tục, sóng nhiệt khi đáng sợ kia đủ có thể trong nháy mắt đốt cháy linh hồn thành khói bụi.

Xích Dương Kim ô Kiếm của Dương Phàm hiển nhiên không phải tiên khí bình thường, dưới quán chú của Thái Hu Thiên Hóa, bộc phát ra lực lượng kinh người.

Kiếm Hoàng lấy nhục thể tiếp công kích tiên khí cường đại này, vô hình trung bị thiệt ngấm, một chân phốc một tiếng, bị rạch phá ra một vết máu.

Mà hồ khẩu Dương Phàm run lên, phun ra một búng máu. bắn ra ngoài.

- Bốn Hoàng không ngờ bị thương?

Kiếm Hoàng nói với vẻ kinh nghi bất định.

Từ sau khi lão yên vị Kiếm Hoàng, phóng nhãn Ngoại hải Vực, có thể tổn thương lão, phóng nhãn một giới, gần như không có.

Giờ phút này. lão không ngờ bị kẻ tử địch gây thương tích, mặc dù chỉ là vết thương ngoài da.

Khi lão phát hiện tiên khí thứ hai trong tay Dương Phàm, hơn nữa là loại kiếm công kích, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Kiểm Hoàng quát lớn một tiếng, trên người dâng lên một luồng chiến ý kinh người bề ngỗ vụn vụn, ý chí thiên uy vô tận, hình dáng kiếm ý vô hình, cuộn cuộn mãnh liệt hướng tới Dương Phàm.

Cùng lúc đó trong tay Kiểm Hoàng, ngưng tụ ra bảy tám luồng kiếm quang màu vàng nhạt như vừa rồi.

Kiếm quang màu vàng nhạt như vậy, hai luồng là có thể đưa Dương Phàm vào tử cảnh. Lúc này lại cùng lúc xuất hiện bảy tám luồng.

Răng rắc.

Dương Phàm rút cục bóp nát ngọc phù trong tay. rút vào Thái Hư Thiên Hỏa còn lại cuối cùng, tay cầm Xích Dương Kim ở Kiểm, dưới dự t hay đổi lần lượt của ngàn vụn vết lõm đốm màu vàng và dải đỏ. hình thành một con TamTúcKimđốt cháy vụn vụn.

Dưới sự quét qua của Tam Túc Kim ô, chặn sáu luồng kiếm quang màu vàng nhạt đến trước mặt.

Hai luồng kiếm quang đến từ phía bên, mang theo vết hở màu đen rất nhỏ. trong nháy mắt đánh úp lại.

Hai luồng kiếm quang, đến từ bên trái bên phải. Luân Hồi Bàn của Dương Phàm bắn ra một tiếng Đinh, chỉ kịp ngăn một luồng.

Một kiếm quang màu vàng nhạt từ phương khác đến. vô tình phá vỡ Tử Long Chiến Giáp.

Phù phù một tiếng, một cách tay của Dương Phàm bị chặt đứt. hấn thậm chí không quan tâm, chỉ sót ruột: Không biết cô gái áo vàng kia có tới kịp lúc không?

Kiểm Hoàng cười lạnh, trong không gian lại cuộn cuộn dâng lên một lưỡi kiếm màu vàng nhạt, thành hơn trăm ngàn, đánh úp bao phủ lại.

Keng keng keng.

Tiếng kim loại vang liên tục, tất cả công kích, đều bị một thân ảnh đùng đưa ngăn cản.

- Đó là

941. Chương 893: Tửu Kiếm Tiên.

Dương Phàm thở dài một hơi. lại không ngờ phát hiện, người sau lưng cũng không phải cô gái áo vàng, mà là một người thanh niên say khướt, bước đi yếu ớt. lắc la lắc lư.

Người này hấn cũng biết, là Lý trưởng lão một trong tứ đại trưởng lão của Vân Tiên Đảo. gọi là Tửu Kiếm Tiên.

Thực lực của tứ đại trưởng lão Vân Tiên Đảo. Dương Phàm hiển nhiên rất tin tưởng mà không nghi ngờ.

Tư Đồ trưởng lão trong số đó là một người sâu không lường được nhất, một miếng Tư Đồ Lệnh, liền có thể khiến nhân vật cấp Chí Tôn trong Nội Hải nể một phần thể diện.

Tu vi nữ nhân áo vàng lại đạt tới Đại Thừa Kỳ bán tiên. Bàng trưởng lão thì ít nhất cũng cùng cấp với Kiểm Hoàng, Đạo Hư Thiên Tổ.

Chỉ duy nhất Lý trưởng lão này. khiến trong lòng Dương Phàm không có đánh giá.

Trông người này cảm bầu rượu, nhắm mắt lại, với dáng vẻ say xin mơ màng, nào có vẻ khí chất của cao nhân.

Dương Phàm thậm chí hoài nghi một vòng kiếm kỹ lúc trước có thể diệt sát mình mấy lần của Kiểm Hoàng, người này thật sự ngàn được hay?

Nhưng từ trong ánh mắt kinh ngạc của Kiểm Hoàng, Dương Phàm biết sự hoài nghi của mình rõ ràng là dư thừa.

- Ôi! ... Rượu ngon!

Thân thể Lý trưởng lão nửa điên nửa ngã. vươn hai đầu ngón tay, nói với Kiểm Hoàng với vẻ say khướt:

- Muốn.... Muốn giết hần, trước hết... phải qua cửa của bốn trưởng lão.

Kiểm Hoàng nhíu mày, khuôn mặt có chút tức giận:

- Các hạ là người nơi nào. chẳng lẽ vì kẻ này, đắc tội với bốn hoàng, cùng đối nghịch với toàn bộ Kiểm Hoàng Minh của Nam Hải Vực?

- Kiểm Hoàng Minh?

Lý trưởng lão hít mũi hừ lạnh nói:

- Cho dù ngươi là Cửu Thiên Long Hoàng, cũng đừng mơ ngăn bước đi của bốn trưởng lão.

- Ngươi đây muốn chết!

Dưới cơn thịnh nộ của Kiểm Hoàng, trong ý niệm, thiên uy ý chí vô cùng vô tận, áp bách tới như sóng to.

Thân là Kiểm tu, bởi vì bản thân tìm hiểu vô thượng kiếm đạo. trong thiên uy ý chí của Kiểm Hoàng, ẩn chứa kiếm ý công kích cường đại.

Dưới một kích trước đây. Dương Phàm đều cực kỳ may mắn thoát được một mạng.

Mà lần giận dữ cực kỳ này, dưới một lần bộc phát, uy lực bùng phát lại kinh thể hải tục!

`m ù ù...

Dương Phàm chỉ cảm thấy chân trời truyền tới âm thanh như tiếng sấm, oanh kích lên linh hồn, nước biển phía dưới bị phát ra một vùng chân không đất trống.

Hoàn hảo là hần chỉ chịu một chút dư âm, linh hồn hơi đau.

Nhân cơ hội này, Dương Phàm dùng pháp lực thu cánh tay về, đưa lên miệng vết thương.

Có thân thể Thánh Nông, cánh tay Dương Phàm vừa đưa vào, trong hô hấp, liền khép lại, thành một chỉnh thể, nhìn qua hoàn mỹ căn bản không tổn hao gì.

Thân thể bất diệt của Dương Phàm, đặc điểm lớn nhất là khôi phục sức khỏe, bao gồm khôi phục thương thể và pháp lực.

Nhưng muốn được như vậy. tình huống bị địch nhân chém rụng cánh tay. trước đây Dương Phàm gần như chưa hề gặp qua.

Đúng lúc này. hần ngẩn đầu nhìn về phía trên thân hai người, phát hiện Lý trưởng lão chịu công kích một kiếm tận lực với vô thượng thiên uy, mà không có nửa điểm phản ứng.

Thậm chí, Lý trưởng lão còn ngửa mặt uống một ngụm rượu, sau đó “khà” một cái.

- Cái gì?

Kiểm Hoàng lâm vào động dung, người trước mặt. hơn phân nửa là cường giả cùng cấp bậc với mình.

Nhưng phóng nhân đương kim Ngoại Hải Vực, không nghe nói qua Kiểm tu trình độ này.

- Dương Phàm! Ta bám lấy lão, ngươi đi nhanh...

Âm thanh Lý trưởng lão truyền vào trong đầu Dương Phàm.

- Lý trưởng lão cẩn thận.

Dương Phàm khởi động Tiên Độn Phù, trong nháy mắt thoát đi hơn mười vạn dặm, rồi sau đó lại khởi động một lần, gia tốc phi hành.

Keng keng ...

Hần không quên quan sát cuộc chiến phía sau, phát hiện Kiểm Hoàng kinh ngạc rống giận, trong tay nắm một thanh bảo kiếm màu vàng nhạt, vũ động ra một vùng khí rất nhỏ dung hợp với vết nứt không gian.

Mà Lý trưởng lão, tay cầm một thanh mộc kiếm, dưới kiếm khí nhỏ bé phá nát chân không, đi động túy bộ. mộc kiếm trong tay vô lực vũ động mà không hề có quy luật.

Dùng thân thể say rượu, đi về phía Kiếm Hoàng, ngẫu nhiên còn có thời gian rảnh phản kích.

Túy Kiếm?

Dương Phàm đã chạy ra ngoài trăm vạn dặm, cũng hơi ngẩn ra.

Lý trưởng lão nhìn như bị áp chế. rất nguy hiểm, nhưng túy bộ thi triển, mỗi lúc nguy cơ. đều đúng lúc tránh né công kích ập tới. thậm chí thi thoát đánh ra một kiếm hỗn loạn, khiến Kiếm Hoàng chảy ra mồ hôi.

Keng keng keng

Chiến đấu kịch liệt một hồi Kiếm Hoàng cũng nhìn Lý trưởng lão không có biện pháp. Mặc dù lực công kích của lão cường đại nhưng ý cảnh của Lý trưởng lão huyền diệu linh hoạt, năng lực tránh, né rất mạnh, mỗi lần xuất kích, đều là một kiếm hóa mục nát thành thần kỳ.

Rồi đột nhiên, Kiếm Hoàng lui ra mấy dặm, đập trên sóng biển, hít sâu một hơi. ánh mắt lẳng lẹ như kiếm :

- Nguyên lai các hạ là Tửu Kiếm Tiên tiên bối lánh đời đã lâu rồi.

Lịch sử Đông Thắng Đại Lục bắt nguồn từ xa xưa, Ngoại Hải Vực cũng như thế, từng trải qua mấy thời đại.

Mà Tửu Kiếm Tiên xuất đạo thành danh, còn muốn sớm hơn Kiếm Hoàng, có thể nói là đại năng thời đại trước.

Lý trưởng lão con người lơ đãng nói:

- Không còn dùng được, người là người thời đại sau, tự nghĩ ra Liệt Không Kiếm Thuật có một không hai, uy lực tuyệt luân, bề ngỗ một giới, chỉ một điểm này, khiến cho Lý mỗ cảm thấy không bằng. Tuy nhiên, bản trưởng lão từ mười vạn năm trước, liền bỏ qua cho việc truy đuổi lực lượng.

- Một lòng bỏ qua. tất cả tự tại! Ha ha ha

Lý trưởng lão cất tiếng cười to. tiêu sái không kiếm chế được, bản thân lắc lắc trên không trung.

Dương Phàm nghe nói lời ấy, tâm thần hơi chấn động, một lòng bỏ qua. tất cả tự tại.

Chẳng lẽ Tửu Kiếm Tiên này thật sự bỏ qua cho việc theo đuổi lực lượng.

Dương Phàm có chút không thể tin, dù sao đây là thế giới thực lực được tôn kính, không có thực lực, sẽ không có địa vị.

Không đúng!

Trong lúc lơ đãng, con người Dương Phàm sáng lên: Bỏ qua việc theo đuổi lực lượng, không có nghĩ là bỏ qua cho việc thăm dò truy đuổi đại đạo.

Mức độ đại đạo của Lý trưởng lão, tới gần từng bước, chính là có thể so với cảnh giới Chân Tiên.

Giai đoạn này. cái gì quan trọng nhất?

Không có thực lực, lại càng không có pháp lực và linh hồn, mà là một loại lột xác về mặt tâm tình.

Đợt cuối cùng của lần thiên kiếp thứ ba, chính là tâm ma kiếp.

Phóng nhãn cả Ngoại Hải Vực. cường giả có thể vượt qua hơn hai lần thiên kiếp, đã ít lại càng ít hơn, mà Vân Tiên Đảo lại có ít nhất bốn người trở lên.

Có lẽ trong một giới này, có không hề ít cao nhân lánh đời cùng cấp. Tâm tính bọn họ siêu nhiên, giảm bớt truy đuổi lợi ích của lực lượng.

Hàng vạn hàng nghìn đại đạo, chỉ ở bản tâm.

Vô hình trung, Dương Phàm cảm giác, bản THÂN MÌNH có chút biến hóa về mặt tâm tình.

Trước sau cân nhắc thôi diễn cảnh giới, hắn phát hiện mình vô hình trung may mắn. Trên con đường này, cũng không chấp nhất theo đuổi con đường lực lượng.

- Ha ha ha Thì ra là một thể hệ tửu tiên về kiếm, bốn hoàng dùng Liệt Thiên Kiếm

Thuật chân chính luận bàn với người một hồi.

Kiểm Hoàng ngửa mặt lên trời cười dài, chiến ý mãnh liệt, trên người ngưng tụ ra một luồng kiếm khí xông thẳng cửu thiên, khiến Dương Phàm chạy cách xa hải vực rất xa, thâm kinh sợ.

Dưới kiếm ý ngập trời kia, Kiếm Hoàng thu hồi bảo kiếm trong tay, hào quang màu vàng nhạt trên người, vụn vụn kịch liệt một trận.

Dưới sự thúc dục kiếm ý và ý chí cường đại nào đó trong hư không, không ngờ vụn vụn mất thường có thể thấy được.

Rồi sau đó, một luồng lực cấm kỵ bị hào quang màu vàng nhạt phóng thích đến

không gian vụn vụn.

Xèo...

Song chương Kiếm Hoàng, xuất hiện một vết nứt màu vàng không ngừng run lên.

Ngoại trừ nhan sắc không giống, ẩn chứa lực lượng kiếm đạo. vết nứt không gian trông thấy giống như vết nứt màu vàng.

vết nứt màu vàng phát tán ra khí tức đáng sợ chôn vùi vạn vật, tương đương với vết nứt không gian, tuyệt đối nằm trong tầm khống chế của Kiếm Hoàng.

Khống chế vết nứt không gian, đây là chuyện kinh thể hãi tục ra sao?

Huống chi. Kiếm Hoàng nắm trong tay vết nứt màu vàng, gia tăng lực lượng kiếm đạo của mình, uy lực tuyệt luân, có một không hai trong thiên hạ.

Thấy tình hình như thế, Tửu Kiếm Tiên cũng hơi động dung, tinh quang xẹt qua trong mắt.

Một kiếm trong tay ông đảo qua. kiếm khí như gió mát đầy trời, chùng ngàn vạn luồng, bao phủ về phía Kiếm Hoàng.

Nhưng mà, thể công cuộn cuộn mãnh liệt này. sau khi tới trước người Kiếm Hoàng, đã bị vết nứt không gian thôn phệ, chôn vùi mất.

Tửu Kiếm Tiên kinh hãi không thôi, Dương Phàm ở cách nơi xa, không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Kịch.

vết nứt không gian ở trong tay Kiếm Hoàng bỗng nhiên run rẩy như kiếm gào, sau đó lại hình thành một đám vết nứt màu vàng do Liệt Thiên Kiếm tạo thành.

Liệt Thiên Kiếm màu vàng này không ngờ do vết nứt không gian này cấu thành, không biết mạnh hơn Mộ Dung Phong dùng không gian gọn sóng ngưng tụ thành Liệt Thiên Kiếm bao nhiêu lần.

vết nứt không gian chôn vùi hết thấy vật chất tồn tại, ngưng tụ thành kiếm. Loại thần thông này quá thực thiết tưởng không chịu được.

Nhưng có thể tưởng tượng, lực lượng Kiếm Hoàng này theo đuổi, đi trên con đường cực đoan.

So ra. Kiếm Hoàng cùng Tửu Tiên Kiếm, đều là Kiếm tu, cũng là hai người cực đoan.

Vèo ...

Cuối cùng vào lúc này, Dương Phàm đột ra khoảng cách rất xa xôi. tranh đấu giữa hai người Kiếm Hoàng và Tửu Kiếm Tiên, biến mất trong tầm nhìn của hắn.

về phần ai bại ai thắng. Dương Phàm vô duyên quan sát cuộc chiến này.

Tửu Kiếm Tiên t hay hấn bám lấy Kiếm Hoàng, liên phiêu lưu không nhỏ, hấn tự nhiên phải cố gắng chạy trốn.

Mà một loại cảm ứng trong vô hình nói cho Dương Phàm, cho dù Tửu Kiếm Tiên không thể chiến thắng Kiếm Hoàng, thậm chí rơi vào hạ phong, nhưng có lực bảo vệ mình, xác thực dướ.

Cứ như vậy, sự áy náy trong lòng Dương Phàm liên ít đi rất nhiều.

Đồng thời trong lòng hấn nghi ngờ. sau khi bóp nát thần tín ngọc phù, người đến đây vì sao không phải nữ nhân áo vàng mà là Tửu Kiếm Tiên.

Nguyên nhân chỉ có hai, một là Tửu Kiếm Tiên biết được đối thủ là đệ nhất kiếm tu Ngoại Hải Vực Kiếm Hoàng, có ý luận bàn.

Một nguyên nhân khác, nữ nhân áo vàng có thể phi thăng Thượng Giới rồi.

Nếu vô duyên quan sát cuộc chiến này, Dương Phàm cũng không cưỡng cầu.

Hấn cảm giác hành động Vu Tôn tham dự thiên cơ đã biến mất.

Dương Phàm vội vận chuyển Thông Thiên cảm quan, rất nhanh kiếm được một hướng tương đối an toàn, có thể thoát khỏi.

Mà phương hướng kia, không ngờ hướng liên minh yêu tộc phía Đông Nam Hải Vực, phía đông chính là Đông Hải Vực.

Thế lực yêu tộc!

Dương Phàm trong lòng sáng lên.

Yêu tộc Nam Hải Vực cùng tồn tại với nhân loại, thế lực phía Đông chính là nhân vật thân thoại Thiên Mị Xà Hậu. thống trị. quan hệ đối nghịch với Kiếm Hoàng.

Nếu đã tới nơi này, Dương Phàm kéo Hồ Phi ra, bản thân mình cũng bắt chước khí tức thành yêu tộc.

Hồ Phi nghe nói sự tính toán của Dương Phàm, hưng phấn không thôi, đi vào Ngoại Hải Vực. Yêu tu cũng Không phải chưa thấy qua, nhưng là địa bàn chân chính của Yêu tộc lại chưa từng đi tới.

Dương Phàm thăm nghĩ tìm một nơi tương đối an toàn, chậm rãi tìm hiểu.

Bởi vì một trận chiến với Kiếm Hoàng, tiềm lực của Luân Hồi Quả bị kích phát to lớn, tâm tình lại được Tửu Kiếm Tiên dẫn dắt. Nếu bế quan mấy chục năm. có lẽ có thể mở ra hấp thu lực lượng phong ấn tầng bảy.

Cũng không biết phi hành bao lâu, hai người Dương Phàm rốt cục tiến vào liên minh yêu tộc ở Nam Hải Vực.

Nơi này là thiên hạ của yêu tộc. yêu khí kinh thiên tràn ngập đất trời, rất ít khi gặp bóng dáng tu sĩ nhân loại, Ngay cả nhìn thấy, đều là đại năng Độ Kiếp Kỳ.

Dương Phàm cũng không biết.

Khi hấn bước vào thế lực yêu tộc ở Nam Hải Vực. trên Kiếm Hoàng đảo cách xa hàng tỉ dặm, nghênh tiếp một vị khách không mời mà đến.

- Nghe nói cường giả trên Kiếm Hoàng đảo như mây trên trời, Vô Tuyệt Kiếm Hoàng còn được xưng là đệ nhất kiếm tu Ngoại Hải Vực. Nếu Liệt Thiên Kiếm Thuật đúng như trong truyền thuyết. muốn khiêu chiến lão chi sợ

Một người đàn ông mặc áo trắng như tuyết, lưng đeo đoản kiếm, dùng bước đi thông thả, bước vào Kiếm Hoàng đảo.

942. Chương 894: Chứng Quả Sơ Thành.

- Chẳng lẽ là ...

Mặt Dương Phàm lộ ra vẻ trầm ngâm, lúc này hắn đã rời xa phạm vi thể lực của Kiếm Hoàng Minh, tiến vào yêu tộc hải vực do Thiên Mị Xà Hậu thống trị.

Ở cùng một chỗ với Hồ Phi, cộng thêm thuật bắt chước khí tức cao minh, Ngay cả dưới trạng thái phi hành bình thường, yêu tu khác cũng cảm thấy khác lạ đến từ Dương Phàm.

Trái lại khí tức trên người Hồ Phi khiến yêu tu lân cận cảm thấy bất an.

Trong quá trình phi hành, hơn phần nửa thời gian Dương Phàm nhắm mắt lại, chìm vào trong thôi diễn và tìm hiểu.

Trong đầu, cảnh giới Chứng Quả Kỳ càng Ngày càng cụ thể hoá rõ ràng, trải qua lặp lại cân nhắc liên tục và tính toán theo công thức, khẩu quý công pháp có xu thế tiến tới hoàn mỹ.

Một trận chiến với Kiếm Hoàng, tiềm lực của Luân Hồi Quả được kích phát to lớn. Sau đó, lời nói của Tửu Kiếm Tiên, khiến Dương Phàm sinh ra cảm xúc về mặt tâm tình.

Lúc này, hắn đắm chìm trong cảnh giới kỳ diệu, cảm quan chạm vào thiên địa Đại Luân Hồi kia và thời không hỗn loạn, không ngờ dung nhập thiên cơ của mình vào trong Luân Hồi Quả.

Vô hình trung, thiên cơ vận mệnh của hắn, dung hợp với Tiểu Luân Hồi của hắn, nhưng lại bị vây trong hệ thống Đại Luân Hồi.

Những đại năng khác có bói toán và tính toán theo công thức như Vu Tôn, Tinh Tôn, từ lúc này bắt đầu, cũng không thể từ trong thời không Luân Hồi, tìm ra thiên cơ vận mệnh liên quan đến Dương Phàm.

Hồ Phi có thể hiểu được, loại trạng thái ngộ đạo như Dương Phàm, vừa phi hành, vừa tu luyện, tránh bị cắt đứt.

Hai người trong vùng hải vực này, phi hành không nhanh không chậm, thời gian mấy chục năm nháy mắt trôi qua.

Vô tình, hai người rời khỏi Nam Hải Vực. tiến vào một vùng hải vực yêu tộc thống trị hoàn toàn.

Vùng hải vực này. không quá nhiều hòn đảo, nhưng dưới đáy biển sâu. tiềm tàng hàng tỉ yêu tộc.

Mỗi trăm ức dặm ở hải vực, có một cường giả yêu tộc Độ Kiếp sơ kỳ, gọi là Động chủ, tương đương với đại đảo chủ trong phạm vi thể lực nhân loại.

Phía trên mấy mươi động chủ, có một điện chủ thống trị một vùng hải vực. cơ bản là tu sĩ trung kỳ vượt qua một lần thiên kiếp.

Nguyên lai, hai người Dương Phàm tiến vào yêu tộc bảo vệ Đông Hải Vực.

Đông Hải Vực là khu vực thống nhất rất cao. ở nơi này, Cửu Thiên Long Hoàng chính là hoàng giả Chí Tôn, nhận sự cúng bái của hàng tỉ yêu tu, cai quản Đông Hải Vực lớn nhất bề nghề ngạo thị Ngoại Hải Vực.

So ra, cường giả khác như là đám cường giả Kiếm Hoàng Đạo Hư Thiên Tổ, muốn kém hơn một phần.

Trong thời gian mấy chục năm, Hồ Phi tiến thêm một bước tiêu hoá lực lượng của ba quả tiên quả, lực lượng cảmKỳ trong cơ thể. khai phá biên độ lớn, tu vi tiến triển cực nhanh.

Tiến bộ của Dương Phàm càng không thể dự đoán.

Quả non màu xanh trong cơ thể hắn, loé lên hào quang mộng ảo mê ly, Địa Hồn Căn và Thụ Hồn Giới tiến thêm bước thu liễm, càng có nhiều lực lượng rót vào Luân Hồi Quả.

Trong lúc vận chuyển Luân Hồi Quả, thúc đẩy lực lượng khô kiệt đến trạng thái cường Thịnh, đỉnh.

Thanh xuân toả sáng trên mặt hắn, quả non màu xanh kia lộ ra vẻ lờ mờ. nhìn không ra, lại phát ra loại biến hoá nào đó.

Hồ

Đột nhiên, Dương Phàm mở đôi mắt ra, trong con ngươi sáng ngời, hào quang rực rỡ quét qua. lại biến thành một lốc xoáy thân bí không ngừng t hay đôi liên tục.

Lốc xoáy thân bí này không biết bắt đầu từ đâu, lại vận chuyển tới nơi nào. lơ mờ hiện ra hình dạng bánh xe tròn.

Dương Phàm biết, Tiểu Luân Hồi của mình tấn chức đến đại viên mãn, dần dần thăm dò Đại Luân Hồi càng thêm mệnh mông vô cùng.

Tiểu Luân Hồi có thể khiến hắc không sinh không chết, không đứng trong Luân Hồi mạnh yếu, như cây cối xuân đi đông đến, không ngừng lặp lại.

- Dương lão đại! Ngươi rốt cục tỉnh, chúng ta cứ bay trên biển không ngừng thế này, cũng không phải là biện pháp.

Về mặt Hồ Phi lộ ra vẻ vội vàng nói, sợ Dương Phàm nhắm mắt lại.

- Trước mua một hòn đảo nhỏ. ta liền mở ra phong ấn Tầngbảy, bước tới Chứng Quả Kỳ chân chính.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một vẻ kỳ dị.

- Chứng Quả Kỳ? Tốt! Tốt! Tốt! Vậy ta đi đây!

Hồ Phi cũng có chút hưng phấn, Vèo một tiếng, thuần di mà đi.

Sau nửa ngày, hai người ở hải vực gần đó, mua một hòn đảo nhỏ có phạm vi mấy trăm dặm.

Dương Phàm lập tức bế quan, tiến một bước tĩnh tu tìm hiểu, chỉ chờ Ngày mở ra phong ấn tầng bảy.

Trên thực tế. trong cơ thể hắc, lực lượng của ba quả tiên quả giữ lại, nhưng còn chưa được tiêu hoá hoàn toàn, trừ khi có thể đạt tới trình độ có thể so với Đại Thừa Kỳ.

Lực lượng ẩn tàng do ba quả tiên quả chuyển hoá. về trình độ nhất định, cùng với tăng thêm tốc độ tu luyện của Dương Phàm và Hồ Phi, đồng thời lại làm vững chắc cơ sở.

Tu tiên không có năm tháng, thời gian mười năm trôi qua.

Dương Phàm nhìn qua vẫn không t hay đổi, thực lực Hồ Phi thì tăng vọt, thường xuyên đi chung quanh hải vực, ngoại trừ luận bàn với Hồ Phi, còn thường xuyên đi khiêu chiến cường giả cấp điện chủ.

Yêu tu chung quanh hải vực đều biết, trên đảo nhỏ này, có cường giả lãnh đời. không dám phạm tới.

Vào hôm nay. Hồ Phi bĩu môi:

- Dương lão đại tiến vào Chứng Quả Kỳ liền khó như vậy sao? Vì sao hắc cũng chưa vượt qua một lần thiên kiếp, thực lực lại mạnh như vậy.

Thực lực của Dương Phàm tuyệt đối trên Điện chủ, Vực chủ, vì sao vẫn chưa độ một lần thiên kiếp?

Có thể tưởng tượng, nếu Dương Phàm chân chính bước vào Chứng Quả Kỳ, thực lực lại càng tăng vọt.

Lúc này, Dương Phàm ngưng kết ra Luân Hồi Quả. chỉ có thể nói bị vây trong giai đoạn Độ Kiếp Chứng Quả, nhiều nhất tính là chuân Chứng Quả Kỳ.

Rốt cục tại một Ngày, Dương Phàm thở dài một hơi. trong cơ thể truyền đến một trận nổ vang, trên cả hòn đảo, đều có thể cảm nhận một luồng khí tức khiến người ta hít thở không thông.

`m phức.

Lực đáng sợ của phong ấn tầng bảy, xuyên thấu sự giảm thiểu của Trần Thiên Tháp, dùng mãnh tràn vào các nơi trong thân thể Dương Phàm.

Hắc nhắm mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh.

Bởi vì cảnh giới cao, công thêm sự giảm thiểu của Trấn Thiên Tháp, mặc dù phong ấn đệ nhất trọng đáng sợ như thế. lực lượng tiết ra ngoài, nhiều nhất Dương Phàm chỉ có thể hấp thu một chút lực lượng trong đó.

Vì không muốn quá mức lãng phí, Dương Phàm vận chuyển Luân Hồi Bàn, lực lượng dẫn đường càng nhiều, dùng để tẩy luyện cho Trấn Thiên Tháp và Luân Hồi Bàn.

Dưới tẩy luyện vào như nước lũ, phẩm chất Trấn Thiên Tháp càng Ngày càng cao. rất nhiều mặt. thậm chí đã đạt tới hàng ngũ Tiên khí, đặc biệt độ kiên cố. có khi còn hơn tiên khí thông thường nửa bậc.

Dưới tác dụng của Luân Hồi Bàn, những lực phong ấn dư thừa này. có thể thu về lợi dụng với biên độ lớn.

Lực lượng phong ấn tầng bảy, nếu trong nháy mắt bùng nổ, Ngay cả đám cường giả như Kiếm Hoàng đích thân tới. cũng chỉ có kết cục hóa thành tro bụi.

Luồng lực phong ấn này, ước chừng tiêu phí một hai năm, mới tiêu hết. Mà Dương Phàm chân chính hấp thu, chỉ có không đến một phần mười, còn lại phần lớn nếu không dùng cho tẩy luyện Trấn Thiên Tháp thì chậm rãi tán đi.

Mặc dù như thế tu vi của Dương Phàm, cũng bước vào một Trình, độ hoàn toàn mới.

Trong cơ thể của hắn cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

vốn Địa Hồn Căn hậu trọng vô biên, gần như biến mất. chỉ còn lại khối đất màu vàng nhỏ bẻ hạn hẹp. đây là lực lượng tinh hoa của Địa Hồn Căn.

Nhưng nếu lại quan sát nội tạng trong cơ thể Dương Phàm, một tầng ánh sáng màu vàng đất rực rỡ.

Lực lượng của Địa Hồn Căn, ngoại trừ một phần ngưng tụ làm một khối tinh hoa này. một phần lớn khác dung nhập vào trong cơ thể Dương Phàm.

Trong cơ thể Dương Phàm bị một tầng tinh quang óng ánh phủ bọc. lực phòng ngự không biết tăng lên đến loại trình độ biến thái nào.

về mặt trình độ nào đó mà nói. nội tạng của hắn ngoại trừ xương cốt trong cơ thể. là phần cứng rắn nhất.

Phía dưới khối đất màu vàng kia, một dòng thanh lưu màu lam óng ánh, như trân châu chậm rãi lưu động—Đây là tinh hoa của Thủy Hồn Giới.

Lúc này, Thủy Hồn Giới đã không thể hoàn toàn che lấp phong ấn ba tầng cuối cùng.

Ba tầng phong ấn cuối cùng bị dòng thanh lưu màu lam óng ánh chảy xuống, được Trấn Thiên Tháp áp bách.

về phần quả non màu xanh vốn có kia, lúc này càng kiên cố hơn, giống như một trái hạnh đào màu xanh, bên ngoài lóe lên từng nhánh hào quang mờ mịn hoa văn màu xanh quấn quanh, màu sắc mê ly.

Luân Hồi Quả hình dạng trái hạch đào. trong ánh sáng nhiều màu càng giống như một trái tiên quả chưa thành thực.

Luân Hồi Quả bị thanh lưu màu lam óng ánh quấn quanh, phía trên khối đất màu vàng, cũng gần như từng bước hấp thu lực lượng tinh hoa của hai vật này.

Cuối cùng có một ngày, Luân Hồi Quả sẽ hút khô tinh hoa của hai vật này.

Đồng thời, khi tâm thần Dương Phàm dung nhập vào trong Luân Hồi Quả. chạm vào một vòng sáng nhiều màu, giống như bánh xe, chậm rãi vận Chuyển.

Dưới vòng sáng phát sáng kia, có một vùng ánh sáng vàng cùng với một vùng quang trạch thủy lam.

ở đây có ba dải màu đỏ, tím, xanh.

Bất kể là một vùng ánh sáng vàng đất, một vùng sáng bóng màu lam, hay là ba dải màu đỏ, tím, xanh, lực lượng của chúng đều làm dịu vòng sáng rực rỡ như bánh xe ở giữa.

Ba dải màu đỏ, tím, xanh, tới từ ba Hoán Thiên Nha vốn có, là hình thể một thân hồn lực của Dương Phàm ngưng tụ thành.

Một phương ánh sáng vàng và đầm nước màu lam kia, giống như đại lục và đại dương, vốn là Thủy Hồn Giới và Địa Hồn Căn của bản thân.

Những lực lượng tự nhiên này vốn ở Tiên Hồng Quyê. lúc này dường dục ở bên trong Luân Hồi Quả. giống như một tiểu thế giới.

Luân Hồi Quả hấp thu nguyên khí và tinh hồn suốt một đời bốn năm trăm năm của Dương Phàm, lại hấp thu lực phong ấn tầng bảy. Lúc này rốt cục bước vào trình tự Chứng Quả, phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong lòng Dương Phàm ngược lại là một mảnh bình thản, khối đất màu vàng trong cơ thể, cùng với dòng thanh lưu màu lam óng ánh, gia tốc rút lực tinh hoa vào trong Luân Hồi Quả.

- Chứng Quả sơ thành, nếu chọn Tiểu Luân Hồi, sau khi Chứng Quả đại thành, tất cả lực lượng héo tàn hết, quay lại uân Chung Kỳ, có thể thành tựu Trường Sinh bất tử

Trong mắt Dương Phàm thanh minh nhu nước.

Tuy nhiên, hần quả quýa con đường đi này. phải ổn định Đại Luân Hồi vô hạn.

Mà nay. khi tâm thần hần dung nhập Luân Hồi Quả. mơ hồ chạm đến Đại Luân Hồi, thậm chí cảm ứng sự tồn tại của sinh tử Luân Hồi.

Thiên địa này cũng có một Đại Luân Hồi, mọi sự vạn vật, sinh sôi diệt tuyệt trong đó.

Đại Luân Hồi vô hạn và thời không hỗn loạn đan chéo vào nhau. Dương Phàm cảm giác mình đã chạm đến bản chất của thế giới, nếu tiến thêm một bước, có thể chân chính khám phá sinh tử Luân Hồi, đến lúc đó hần là vượt qua Chứng Quả Kỳ.

Rồi đột nhiên, thanh quang lóe lên trong mắt hần, cười ha ha. nói:

- Người đã trở lại, đối thủ khiêu chiến lần này là ai, bại rồi sao?

Hần vừa dứt lời.

Bá!

Thần thể Hồ Phi với vết thương chẳng chịt mới thuận di tới, thở hồng hộc. cũng ngăn ra:

- Dương lão đại. làm sao ngươi biết?

Dương Phàm cười mà không đáp, vốn ánh mắt bén của hần kéo dài đến Đại Luân Hồi, trực tiếp cảm giác đến chuyện phát sinh quá khứ và tương lai.

- Ta mới vừa luận bàn cùng thủ hạ của Cửu Thiên Long Hoàng, chính là đại hộ pháp, tên đó rất biến thái Về mặt Hồ Phi không cam lòng và sợ hãi nói.

- Không tệ! Người đã có thể khiêu chiến cường giả vượt qua hai lần thiên kiếp. Thực lực Đại hộ pháp kia mặc dù kém Kiếm Hoàng nửa bước, nhưng người có thể đại chiến trăm hiệp với hần, mặc dù bại mà vinh.

Dương Phàm lại cười nói.

- Kỳ quái! Lão đại đang bề quan, làm sao cái gì cũng biết.

Hồ Phi ngây ra như phỗng.

Rồi sau đó. hần kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ Dương lão đại đã tiến vào Chứng Quả Kỳ.

- Ta lúc này mới vừa bước vào cánh cửa Chứng Quả. Ta gần như cảm ứng sự tồn tại của thiên kiếp, nhưng chậm chạp không đến, xem ra chỉ có thể đợi đến khi Chứng Quả đại thành, mới có thể gặp thiên kiếp, cũng tấn chức đại viên mãn, vũ hóa phi thăng.

Dương Phàm đột nhiên hiểu ra, mình trước đây phỏng đoán đúng, Độ Kiếp và Chứng Quả, là một giai đoạn, hai cảnh giới hợp cùng một chỗ. chẳng phân biệt được trước sau. lại tương đương với tu sĩ Độ Kiếp và Đại Thừa.

943. Chương 895: Kiếm Hoàng Chết.

Nhưng đối với Tiên Hồng Không Gian rộng lớn vô hạn thì giống như muối bỏ biển.

Trên thực tế. ở địa bàn của Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm đã sớm cho đồn trú không ít tu sĩ. linh thú, là nhóm cư dân sơ khai đầu tiên di Chuyển vào giới không gian này.

Tiên Hồng Cư thuộc về địa bàn của Dương Phàm, chiếm cứ một phần mười khu vực. Khu vực này tự nhiên chim hót hương hoa, giống như tiên cảnh nhân gian.

Tiên Lai Cư, chiếm cứ một phần trăm địa bàn, dùng cho tu sĩ khác.

Liên Thú Viên và Linh Chu Viên, chiếm cứ hơn phần nửa khu vực, đặt biệt là Linh Chu Viên.

Đương nhiên, trung tâm vùng đất sống, còn có một khu vực độc lập ngăn cách với bên ngoài, cấm chế rất mạnh, chỉ có Dương Phàm dùng bí kỹ Tiên Hồng, khi dời ánh thân của địch nhân vào nơi này, mới dùng đến nó.

Trên năm khu vực vốn có, Dương Phàm lại mở ra một khu vực. cho người hầu xây dựng thành bảo. sau này trở thành trung tâm giao hội của bát phương.

Trải qua mấy trăm năm sinh sôi nảy nở. vùng đất sống đã có hơn vạn dân cư.

Bất cứ linh bảo sinh ra trong vùng đất sống, đều có thể cải thiện thể chất, tẩy linh thể, cũng tăng thọ nguyên nhiều. Cho nên ở nơi này, lão hóa và tử vong giảm bớt. nên dân cư lại gia tăng nhanh.

Nhân loại và yêu thú, cùng tồn tại trong này, không câu thúc, sống tự tại.

Nhìn vùng đất sống dần dần phồn hoa, Dương Phàm tính đem thân hữu cùng nhau tiến vào đây.

Muốn làm thì làm, Dương Phàm lấy liên hệ với phụ thân và đám người Thi Dao ở Thiên Lan Điện.

Biết được một khu vực tiên cảnh ngăn cách như thế, đám Dương Thiên tự nhiên không phản đối.

Ý niệm Dương Phàm vừa động, liền cho cả Thiên Lan tiên phủ, tiến vào chiếm giữ vùng đất sống.

Trong Thiên Lan Phú, vốn còn có hơn trăm nhân khẩu, khiến cho vùng đất sống tăng thêm sinh cơ và sức sống.

Con chó nhỏ ngồi trước kho hàng Tiên Hồng, nhìn biến hóa của vùng đất sống phía trước, ngáp một cái, thì thào lầm bầm : “Nếu không có chí bảo như Tiên Hồng Giới, thứ nhỏ bé như thế làm sao có duyên tiến vào không gian này”.

Sau khi ôn hòa thích đáng thân hữu vào Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm thở phào một hơi. Cuối cùng hắn có được một tiểu thiên địa thuộc về mình. Bất cứ địch nhân nào cũng tìm không ra thể ngoại đào viên này.

Hắn lại nhìn ba cây tiên quả trong Chu Linh Viên, đã sinh cây non.

Mà nay tốc độ tăng sinh trưởng của Tiên Hồng Không Gian, cao tới hơn bảy tám trăm lần. Mỗi thời mỗi khắc, đều có linh quả linh châu thành thực.

Hắn hơi chút vận dụng thúc đẩy sinh trưởng, tốc độ sinh trưởng của ba cây tiên quả, nhanh hơn mấy chục vạn lần.

Liên tiếp nửa tháng, nguyên khí Dương Phàm hao phí lớn, nhưng ba cây tiên quả này rõ ràng trưởng thành hơn rất nhiều.

Hắn trầm nghĩ: “Nếu có thể thành công bồi dưỡng ba cây tiên quả này, sau này đám thân hữu của mình chỉ cần không có tư chất ngu đốt. hơn phân nửa cũng có cơ hội phi thăng”.

Công hiệu của tiên quả, Dương Phàm biết rõ, cho đến hiện tại, luồng được hiệu giữ lại kia, vẫn chưa hấp thu hoàn toàn.

Sau khi chinh đồn xong Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm tiếp tục bế quan, chỉ là tĩnh tu. củng cố công pháp.

Hồ Phi nghe nói hần Tần chức Chứng Quả Kỳ, muốn cùng hần luận bàn một hồi.

Dương Phàm dùng ánh thân tiến vào khu vực chiến đấu của Tiên Hồng Không Gian, luận bàn với Hồ Phi.

Dương Phàm cười nói:

- Chứng Quả Kỳ không phải theo đuôi lực lượng, chiến đấu không phải sờ trường của ta.

Hồ Phi nghe vậy, con ngươi sáng lên. hần biết công pháp của Dương Phàm có thiên hướng sinh mệnh tự nhiên.

Nhưng, kết quả chiến đấu khiến Hồ Phi buồn bực vô cùng.

Dương Phàm ngồi tại chỗ, căn bản không nhúc nhích, Hồ Phi vung tay, cuối cùng kiệt lực ngã xuống đất.

Khi Hồ Phi tiếp cận Dương Phàm, phát hiện một thân chiến lực của mình chỉ có thể phát huy năm thành, tinh khí thần đều giảm xuống quá lớn, chiến ý tiêu hết, buồn bã u u.

về phần công kích của hần, tự nhiên không thương tổn được Dương Phàm.

Đến cuối cùng, chiến lực của Hồ Phi liên tục hạ xuống, đặt mông ngồi dưới đất. thở hổn hển nói:

- Dương lão đại! Người làm sao không ra tay.

- Nếu ta ra tay, sẽ gây cho người vết thương không thể chịu được, huống chi loại này không xuất một đầu ngón tay, mà khiến đối phương kiệt lực mà bại, chẳng phải càng sướng hay sao?

Hồ Phi hoàn toàn bị đá kích.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Ta thấy người hiện tại cách thiên kiếp thứ hai cũng không xa, muốn trợ giúp người một tay.

Dứt lời. thân hình hần trống rỗng xuất hiện bên cạnh Hồ Phi, một tay vỗ vào sau lưng.

Một vòng hào quang nhiều màu hình bán nguyệt, bao quanh Hồ Phi lại.

Nháy mắt. Hồ Phi cảm giác tinh khí thần, thần vận của mình chuyển tới đỉnh, bất kể thân thể, pháp lực. hay là linh hồn lực lượng, đều dùng phương thức khó tin tăng trưởng.

Khi ba thứ tăng lên tới điểm giới hạn, Hồ Phi biết mình bước vào một trình độ mới.

Trực tiếp tăng lên thực lực đối thủ, loại thủ đoạn này, quả thực khó tin

Hồ Phi mừng rỡ như điên :

- Lão đại đây làm sao làm được, quả thực là thần.

- Người cẩn thận thể ngộ cảnh giới hiện có, tĩnh tu nửa năm, liền có thể ổn định, cảnh giới bây giờ

Dương Phàm nói với vẻ quả quyết nghiêm nghị.

- Được.

Hồ Phi lập tức bế quan tĩnh tu.

Dương Phàm nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt hơi trắng bệch.

Hiện tại hần thật sự có được loại năng lực này, vận chuyển Chứng Quả Kỳ và ý cảnh đại viên mãn của Tiêu Luân Hồi, khiến người khác trong khoảng thời gian ngắn trưởng thành, cũng có được lực lượng vượt qua trạng thái đỉnh vốn có.

Hồ Phi cách Độ Kiếp hậu kỳ chỉ có một bước, Dương Phàm tiêu hao một chút thọ nguyên bản mạng tinh khi khiến hắn nhanh hơn một bước đạt đến cảnh giới đó.

Khi Hồ Phi tĩnh tu, Dương Phàm đã củng cố tu vi, nhoáng một cái thời gian trôi qua mấy năm..

Vào hôm nay, Dương Phàm cho Hồ Phi thoát ly Tiên Hồng Không Gian, vừa mới hiện thân, kiếp vận ngưng tụ cuộn cuộn trong thiên địa, thiên uy mệnh mông, khắp trăm vạn dặm hải vực.

Độ Kiếp! Thiên địa phong vân cùng chuyển động!

Thanh thế lần thiên kiếp thứ hai, phải lớn hơn lần đầu tiên nhiều.

Cũng may trước đây. Dương Phàm cho Hồ Phi chuẩn bị trước, bản thân hắn lại nắm giữ thần thông lõi hệ. có được Lôi Linh Châu, cơ hội độ thiên kiếp lần thứ hai. phải lớn hơn tu sĩ bình thường mấy lần.

`m ầm.

Thiên lôi buông xuống, uy lực thiên địa vô cùng tận, hình thành áp lực lớn lao đối với chung quanh hải vực này.

- Có người độ kiếp

Đám yêu tu chung quanh hải vực. đi đến chung quanh hòn đảo, không dám tiếp cận.

Thiên kiếp lần thứ hai, tổng cộng có tất cả sáu lần thiên lôi.

Khi đến lần thiên lôi thứ năm, Hồ Phi đầy vết thương, thở hồng hộc.

Hoàn hảo còn có Dương Phàm âm thầm tương trợ, nhanh chóng chữa trị thương thế, cũng kéo lên tới đỉnh, bằng vào thực lực hùng hậu của bản thân, Hồ Phi độ qua đợt thiên lôi thứ sáu.

Lần thiên kiếp thứ hai đáng sợ, nhưng lại dễ dàng vượt qua như vậy, khiến đám cường giả quan sát chung quanh, trợn mắt há hốc miệng.

Rồi không lâu sau. Hồ Phi tiếp tục củng cố cảnh giới.

Vượt qua lần thiên kiếp thứ hai, thực lực của hắn tăng lên gần như mười lần, bản thân là siêu cấp thân thú. Cho dù là Dương Phàm, cũng không có bao nhiêu nắm chắc chiến thắng.

Ba năm sau.

- Xem ra chúng ta cũng không cần ở Đông Hải Vực nữa.

Dương Phàm mở to mắt, phảng phất như đoán được điều gì.

Quả nhiên, sau một lát một luồng độn quang quét qua vùng hải vực này.

Bá!

Một quái nhân có vài tím đầu mọc Kim Giác, hiện thân trên hòn đảo mà đám đầu đường xó chợ không dám đặt chân.

- Là người... Kim đại hộ pháp!

Hồ Phi chấn động, rồi sau đó xoa tay nói:

- Hắc hắc! Hiện tại Hồ gia tấn chức Độ Kiếp hậu kỳ, chúng ta đến đây luận bàn một chút.

Quái nhân lân tím đầu Kim giác cười khở. vội nâng tay lên nói:

- Người là Siêu cấp Thần Thú duy nhất trong giới này, mà nay cùng cấp với bốn tọa, ta làm sao có thể là đối thủ của ngươi chứ?

Nguyên lai, Quái nhân Kim giác này chính là một trong hai vị đại hộ pháp dưới trướng Cửu Thiên Long Hoàng, tu vi đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ, cách Đại Thừa Kỳ bán tiên chỉ có một bước.

Khi Hồ Phi có Độ Kiếp trung kỳ trước đây. luận bàn với hắn, mỗi lần mặc dù thủ thắng,

Mà nay Hồ Phi tấn chức đến cảnh giới hậu kỳ, thực lực tăng lên tới gần mười lần, hẳn tự nhiên không dám đánh nữa.

- Không đến đây đánh nhau, vậy ngươi tính đến đây làm gì?

Hồ Phi có chút thất vọng, nói với vẻ cổ quái.

- Bỏ tọa nhận mệnh Long Hoàng, mời Hồ đạo hữu đến Long Hoàng cung, đảm nhiệm chức vụ đại hộ pháp. Nếu có các hạ gia nhập, ba vị đại hộ pháp chúng ta liên thủ. nhất định phụ trợ Long Hoàng đại nhân nhất thống Ngoại Hải Vực.

Sau khi Quái nhân Kim giác nói xong, cũng hưng phấn không thôi.

Dương Phàm không khỏi ngạc nhiên thán phục thực lực của Đông Hải Vực. Cửu Thiên Long Hoàng nghe đồn là cường giả Long tộc Chí Tôn vô địch ở Ngoại hải Vực, Ngay cả cường giả Độ Kiếp hậu kỳ, đã có hai ba vị dưới trướng.

Tu vi vị đại hộ pháp này, có thể so với đám người Kiếm Hoàng.

Đương nhiên, đám Kiếm Hoàng, Vô u Ma Hoàng, chính là tông sư khai sáng tuyệt học. Ngay cả cùng cấp. thực lực cũng mạnh hơn Độ Kiếp hậu Kỳ bình thường một bậc.

- Điều này

Hồ Phi liếc mắt nhìn Dương Phàm, rất nhanh lắc đầu nói:

- Ta thích cả Ngày không câu thúc, bơi lão đại tung hoành thiên hạ.

- Lão đại?

Quái nhân Kim giác nhìn về phía Dương Phàm, lại phát hiện mình căn bản nhìn không ra.

Mà đối phương tùy ý quét mắt nhìn hắn một cái, khiến cả người hắn phát lạnh, cảm giác bị đối phương nhìn xuyên thấu.

Loại cảm giác như vậy, chỉ từ trên người Long Hoàng vô địch Ngoại Hải Vực mà cảm thụ được.

- Chúng ta như vậy cáo từ.

Dương Phàm mỉm cười mang theo Hồ Phi rời khỏi hòn đảo này.

-Nhân loại!

Khi Dương Phàm dùng pháp lực, quái nhân Kim giác đột nhiên nhận ra thân phận của hắn, kinh nghi bất định nói:

- Trong Nhân loại tu sĩ, chưa từng xuất hiện cường giả như thế nhưng lại khiến Siêu cấp Thần Thú đi theo, xem ra ta phải đi gặp Long Hoàng hồi báo.

- Lão đại! Chúng ta phải đi Nam Hải Vực sao?

Hồ Phi xoa tay nói:

- Không cần lão đại ngài ra tay, ta giúp ngươi đánh bại Kiếm Hoàng.

- Kiếm Hoàng! Liệt Thiên Kiếm Thuật chính là tuyệt học có một không hai, Ngay cả khi ngươi đối chiến với hắn, phần thắng cũng không lớn, Ngay cả thành công, cũng sẽ trả giá lớn lao.

Dương Phàm hơi hơi cười nói.

- Đương nhiên, lần xuất quan này, ta tính giải quyết tất cả ân oán Ngoại hải Vực, tốt nhất có thể giết chết Vu Tôn, p hong ấn u Ảnh Ma Chủ.

Lệ quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe. lộ ra quẻ tâm lớn lao.

Vèo vèo! Hai người lúc này đặt chân cấp Chí Tôn Ngoại Hải Vực, tốc độ phi hành cực nhanh, không lâu liền tiến vào phạm vi thế lực của Nam Hải Vực.

Đầu tiên là thế lực Thiên Mị Xà Hậu, trong lúc có người phát hiện bóng dáng hai người, bao gồm khí tức nhân loại của Dương Phàm, nhưng không ai dám trêu chọc.

Không bao lâu, hai người rốt cục đuổi tới quần đảo Nam Ngột, buông xuống Kiếm Hoàng đảo.

- Xem ra chúng ta dường như đã tới chậm một bước

Dương Phàm thở dài một tiếng.

Thần thức bao phủ toàn bộ Kiếm Hoàng đảo, cũng không phát hiện bóng dáng Kiếm Hoàng.

Người hiểu rõ, Kiếm Hoàng đảo này rơi vào một vùng thế cục hỗn loạn.

- Lão đại! Rốt cục làm sao vậy?

Hồ Phi khó hiểu vạn phần.

Dương Phàm nhắm mắt lại, vòng ánh sáng giống như bánh xe trong Luân Hồi Quả, trong quá trình vận Chuyển, trong đầu lập tức hiện lên một hình ảnh:

- Kiếm Hoàng! Liệt Thiên Kiếm Thuật của là kiếm kỹ mạnh nhất ta từng gặp ở giới này, Ngay cả ta thiếu chút nữa bị người giết

Một người đàn ông bình thường mặc áo trắng như tuyết, cầm trong tay đoạn kiếm, đâm xuyên qua lưng Kiếm Hoàng.

Thân thể Kiếm Hoàng cứng đờ, thần tinh không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Ta rõ ràng mạnh hơn ngươi

- Đúng vậy! Mà đó là trước khi ta giao thủ với ngươi.

Thân thể Vô Song suy yếu, khe lặc lự tại chỗ, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười:

- Giới này còn có hai đối thủ sắp khiêu chiến nữa. bọn họ Càng cường đại hơn xa ngươi.

Hô

944. Chương 896: Thiên Mị Xà Hậu.

- Không nghĩ tới Kiếm Hoàng không ngờ chết trong tay hắn, nhưng là chuyện của mười năm trước.

- Vô Song a. người lại đặt mình vào trong từ địa. lại có thể vượt qua nữa.

Dương Phàm với giai đoạn Chứng Quả Kỳ, Tiểu Luân Hồi đạt tới đại viên mãn, cảnh giới kéo dài đến Đại Luân Hồi vô hạn, trong ý niệm có thể nắm giữ được đoạn ngắn thiên cơ thời không.

Hắn hiểu rõ Vô Song khiêu chiến Kiếm Hoàng lần này, nguy cơ lớn bao nhiêu. Tuy nhiên hắn chung quy cũng thành công: Ba phần may mắn, ba phần đặt thân vào tử địa, còn có bốn phần thực lực.

Một khi thành công, kiếm đạo của Vô Song lại tăng lên đến một trình độ hoàn toàn mới.

- Cái gì! Kiếm Hoàng không ngờ bị giết chết rồi!

Hồ Phi nói với vẻ không cam lòng.

Dù sao hắn cũng muốn tìm kiếm Hoàng luận bàn một chút, đặt biệt Dương Phàm nói hắn mà đối mặt với Kiếm Hoàng, theo tình hình thì phần thắng không quá lớn.

- Sau khi giết chết Kiếm Hoàng,...

Dương Phàm lại rơi vào trầm tư.

Sau khi chiến thắng Kiếm Hoàng, kiếm đạo của Vô Song chân chính đứng ở đỉnh một giới, không người nào tranh phong với hắn về mặt kiếm đạo. nhưng là

Đứng trên đỉnh của kiếm đạo, không có nghĩa là Vô Song sẽ thỏa mãn điều đó.

- Xem ra, người rất nhanh sẽ tìm tới ta rồi

Tinh quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, gần như có thể khẳng định chắc chắn.

Sau khi Vô Song củng cố thành quả kiếm đạo lần này, nhất định sẽ phát ra khiêu chiến với Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân.

về phần tìm Thiên Thu Vô Ngân, hay là tìm Dương Phàm trước, điều này sẽ rất khó xác định.

Đối với khiêu chiến của Vô Song, tâm Dương Phàm phẳng lặng như mặt nước, không có một chút sợ hãi.

Mà nay hắn mới bước vào Chứng Quả Kỳ. cách vô địch Nhân giới, cũng chỉ một bước, ai có thể chân chính uy hiếp hắn chứ?

Huống chi giao chiến với loại cường giả trình độ như Vô Song, cũng có thể kích phát tiềm lực bản thân Dương Phàm.

Lúc này, Kiếm Hoàng đảo mất đi Kiếm Hoàng, tự nhiên là một đám cục diện hỗn loạn.

- Chúng ta đi nhìn người quen xưa đi.

Dương Phàm lại cười nói với Hồ Phi.

- Người quen xưa?

Hồ Phi ngẩn ra.

ở khu vực Nam Hải Vực, hắn vẫn không thể tưởng được có người quen nào.

Trong một toàn phủ đệ cấp cao ở trung tâm Kiếm Hoàng đảo.

Đặng Linh Xà Vương mặc ngân bào. khoanh tay đứng lặng, trong mắt lộ ra mấy phần lo lắng, đi qua đi lại trong phòng.

- Ha ha! Đặng Linh Vương các hạ! sống Ngoại Hải Vực rất thoải mái a!

Tiếng cười khê của một người đàn ông, truyền đến từ bên cạnh, cùng với một tia không gian dao động dung nhập thiên địa tự nhiên.

Là ai?

Đặng Linh Vương hoảng hốt. Nam Hải Vực này không ngờ có cường giả như vậy. không nhìn cấm chế cường đại trong động phủ, trực tiếp thuận di đến sau lưng mình.

Người tới là người phương nào?

Chờ hắn ngoái đầu nhìn lại, vừa thấy liền chấn động, sắc mặt tái nhợt:

- Là người... Dương Phàm!

Dương Phàm và Hồ Phi, đứng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt lạnh lùng.

Mà trong đôi mắt Hồ Phi tràn ngập mấy phần địch ý và giận dữ.

- Nói sao vậy!

Đặng Linh Vương miễn cưỡng cười:

- Làm sao so được với Dương tông sư, làm cho Ngoại Hải Vực hỗn loạn đến nghiêng trời lệch đất.

Dương Phàm chỉ thần nhiên nhìn hắn, không nói gì.

- Xin hỏi Dương tông sư lần này đến Kiếm Hoàng đảo là vì

Đặng Linh Vương thấp giọng nói với vẻ lo âu.

- Hừ! Vốn là muốn tìm Kiếm Hoàng tính sổ, không nghĩ tới bị Vô Song nhanh chân đến trước.

Hồ Phi hừ lạnh nói.

Đặng Linh Vương nghe vậy, lại hít một hơi. trong lòng kinh ngạc:

- Đây là đám biến thái gì đây. Kiếm Hoàng chính là nhân vật cấp Chí Tôn của Ngoại Hải Vực, làm sao từng người từng người muốn đến đây tìm hắn.

Trong lòng hắn bỗng nhiên tối sầm. Trong lúc vô tình, đám người Dương Phàm đã tấn chức đến trình độ khiến hắn chỉ có thể nhìn lên.

- Nếu Kiếm Hoàng đã chết, mọi ân oán đều biến mất. Tuy nhiên Dương mỗ có một chuyện muốn hỏi, đó là Thất Tinh Trấn Ma Kiếm tran thủ Thiên Lan Điện.

Dương Phàm nói với vẻ bình thản.

- Thất Tinh Trấn Ma Kiếm?

Đặng Linh Vương chấn động tâm thần, nói:

- Sau khi Kiếm Hoàng có được kiếm này. vẫn không thể luyện hóa, lại vô duyên đột phá đến cảnh giới kiếp tán tiên. Khi hắn quyết chiến với người đàn ông áo trắng, dường như cũng chưa mang thanh kiếm này, trước mắt hắn là phong ấn ở Tàng Kiếm Thất, lại được ba đại hộ pháp của Kiếm Hoàng đảo trông coi.

- Tàng Kiếm Thất?

Dương Phàm vừa mới chuẩn bị hỏi. tâm thần không hiểu vừa động, ngẩng đầu nhìn về phía Đông của Hải Vực.

Phía Tây của nam hải Vực, thuộc hết về Kiếm Hoàng Minh, mà phía Đông hải vực thuộc về trận doanh yêu tộc Thiên Mị Xả Hậu.

Điều này cũng làm cho tình trạng hải vực hết sức hỗn loạn.

- Lão đại! Có chuyện gì?

Hồ Phi cũng rõ, lúc này cảnh giới Dương Phàm huyền diệu, ngẫu nhiên một hành động Không phải không có ý. đều đại biểu ý nghĩ không đơn giản.

- Ha ha! Xem ra Kiếm Hoàng đảo này sắp gặp phải một lần nguy cơ rồi.

Dương Phàm cười nói.

- Nguy cơ?

Đặng Linh Vương cả kinh trong lòng. Hắn cũng biết Dương Phàm sẽ không bắn tên không mục đích.

Quả nhiên, sau một lát, phía trên tầng mây rất cao, truyền đến một luồng uy áp kinh khủng, ý chí thiên uy vô cùng vô tận, khiến tất cả sinh linh phát run, thân thể không tự chủ được muốn quy bái.

Đồng thời, một luồng khí Thiên Yêu kinh thiên, cuộn cuộn mãnh liệt từ trên đó, áp bách đến.

- Không tốt! Yêu tộc đột kích! Yêu tộc đột kích!

Một vùng hỗn loạn trên Kiếm Hoàng đảo.

Chỉ thấy trên tầng mây kia, một vùng sương mù tím chàm rải tán đi, lộ ra một tòa cung điện mộng mị, diện tích lớn mười dặm.

Vèo vèo vèo! Từ trong cung điện đó, bay ra hơn một ngàn chiến sĩ yêu tộc. một thân kim chiến giáp, tu vi ít nhất đều là đại tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ.

Ngoài ra. lại lác đác bay ra gần trăm cường giả Độ Kiếp Kỳ, phần lớn là cao nhân Độ Kiếp sơ Kỳ.

Thậm chí Ngay cả cường giả cấp Điện chủ yêu tộc. cũng có năm sáu vị. trong đó thấy được hai gã xà yêu một nam một nữ, mặc nhuyễn giáp tím, thân người đuôi rắn, trong mắt như điện, rét lạnh kinh người.

- Là Thiên Mị Cung!

Cao nhân Độ Kiếp Kỳ có kiến thức trên đảo hô lên. dọa tới sắc mặt trắng bệch.

Trước khi sương mù tím tán đi, không ai có thể dự đoán, trong thiên địa này còn có một tòa thành lũy đang đẳng sát khí.

Nếu như trước đây Kiếm Hoàng không chết, mọi người tự nhiên không sợ.

Dù sao Kiếm Hoàng từng tranh phong với Thiên Mị Xà Hậu, Kiếm Hoàng không thể nghi ngờ chiếm cứ thế thượng phong. Mà Thiên Mị Xà Hậu kia có thân thông thiên phú kỳ lạ, mới có thể có địa vị ngang hàng.

- Kiếm Hoàng đại nhân vừa chết. liên minh nhân loại của Nam Hải Vực chỉ sợ cũng là thiên hạ của bộ tộc yêu xà của Thiên Mị Xà hậu.

Tu sĩ cao tăng trên Kiếm Hoàng đảo. lấy ba đại hộ pháp làm chính, một đám sức đầu mẻ trán.

- Từ hôm nay trở đi, Kiếm Hoàng Đảo xóa tên ở Ngoại hải Vực. Thiên Mị Cung thống lĩnh toàn bộ Nam Hải Vực, theo ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Hai gã hộ pháp dưới trướng Thiên Mị Xà Hậu, nam nữ mặc nhuyễn giáp tím, lạnh lùng nhìn toàn bộ Kiếm Hoàng đảo phía dưới.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Kiếm Hoàng đảo lại rơi vào từ vong. loại người ba đại hộ pháp, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Kiếm Hoàng vừa chết, toàn bộ sĩ khí Kiếm Hoàng Đảo rơi xuống, ai có thể chống lại nhân vật cấp Chí Tôn Ngoại Hải Vực như Thiên Mị Xà Hậu.

ở Ngoại Hải Vực, phạm là cường giả lấy tên Hoàng, Hậu, Tổ, đều là nhân vật thần thoại đứng trên đỉnh.

Trong chúng cường giả vây quanh, một cô gái thân choàng sa tím, đầu đội kim quan, thân thể thanh thoát xinh đẹp tuyệt trần, bước lên thảm đỏ. chậm rãi đi ra Thiên Mị Cung.

Lúc này, cả Kiếm Hoàng đảo rơi vào một vùng tĩnh mịch, ý chí thiên uy giáng xuống từ trên trời, khiến cho trăm vạn tu sĩ sợ non, Ngay cả một chút ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có.

Trên thực tế, muốn giết chết toàn bộ Kiếm Hoàng đảo, chỉ cần một mình Thiên Mị Xà

Hậu thì đủ rồi.

Dương Phàm cũng lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Thiên Mị Xà Hậu.

Vẻ đẹp đáng người của nàng uyển chuyển mảnh mai giống như rắn nước, từng hành động đều phát ra mị lực vô cùng.

Ánh mắt kia. giống bảo Thạch tím trong suốt, có thể nhìn thấu thế giới này. cũng có thể nhìn thấy chân tướng.

Nháy mắt. Dương Phàm nhớ tới Vũ Nghiên.

Nghe như lời hộ pháp Thiên Xà, Vũ Nghiên có lẽ là nữ đệ tử nhân loại do Thiên Mị Xà hậu bồi dưỡng ra.

Lại ngẫm lại Vũ Nghiên và con trai Kiếm Hoàng thông đồng với nhau, rất nhiều chuyện liền một lần hiểu rõ.

- Bái kiến Xà Hậu bệ hạ.

Ba đại hộ pháp của Kiếm Hoàng đảo, nói với vẻ cung kính, làm cho đám cường giả cao tăng, bay đến trước Thiên Mị Cung. cũng không dám thở lớn.

- Đám các người rất thức thời.

Dung nhan quyến rũ của Thiên Mị Xà Hậu, ẩn chứa một chút vẻ cười như mùa xuân đến.

Chỉ một thoáng, mọi người đứng đờn diện nàng, tâm thần hoảng hốt, ngây ngô khó thể tự động điều khiển, tinh quang trong mắt Dương Phàm chợt lóe. hắn ở rất xa, lại dám nhìn thẳng đôi mắt Thiên Mị Xà hậu.

Lúc này, trong đôi mắt giống như tử tinh bảo Thạch, mê ly như mộng, trong đó lại che dấu một tinh thần không gian mờ ảo.

Tinh thần lĩnh vực!

Dương Phàm chấn động tâm thần, sờ trường của Thiên Mị Xà Hậu là thần thông về linh hồn, tinh thông ảo thuật.

Loại thần thông này. hiếm có người tu luyện, phương thức công kích, khó lòng phòng bị.

Khó trách nàng này có thể chống lại lực công kích không gì không phá của Kiếm Hoàng nhiều năm như vậy.

Dù sao, tuy là lúc này. Dương Phàm đối với Liệt Thiên Kiếm Thuật của Kiếm Hoàng, cũng rất kiêng kỵ, không muốn chống lại chính diện.

Mà nay, chỉ dựa vào một đôi mắt. Thiên Mị Xà Hậu đồng loạt khống chế ba đại hộ pháp của Kiếm Hoàng đảo.

Xem ra, Thiên Mị Xà Hậu tính chiếm toàn bộ Kiếm Hoàng đảo, cũng mượn điều này khống chế thế lực nhân loại, nhất thống Nam Hải Vực.

- Người nào?

Thiên Mị Xà Hậu đột nhiên lên tiếng, tiếng vang kỳ dị kia, chấn động hư không.

Cả khoảng không của Kiếm Hoàng đảo. tựa như vang tiếng sấm nổ, ngoại trừ Dương Phàm cùng Hồ Phi, linh hồn mọi người lâm vào chấn động.

Gần như cùng lúc đó. Thiên Mị Xà Hậu dời mắt phượng câu hồn đoạt phách, dừng trên mặt Dương Phàm.

Nàng không ngờ thông qua ánh mắt nhìn chăm chú. cảm ứng được sự tồn tại cường đại của Dương Phàm.

Không hổ là nhân vật Chí Tôn có tinh thần bí thuật đạt tới trình độ đỉnh.

- Không hổ là Xà Hậu.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, cùng với Hồ Phi thuận di đến trước Thiên Mị Cung.

- Xà Hậu! Hắn chính là Dương Phàm, hung thủ giết chết Vũ Nghiên sư muội và hộ pháp đại nhân

Một cô gái áo xanh, chỉ vào Dương Phàm nói với vẻ hận ý.

Dương Phàm nhìn lướt qua nàng, thì ra là một tiểu xà Độ Kiếp Kỳ ẩn giấu bên người Vũ Nghiên, từng bức mình đến tuyệt cảnh, do đó mình bị ép buộc mở ra phong ấn tầng ba.

- Dương Phàm! Người chính là Dương Phàm!

Trong mắt Thiên Mị Xà Hậu lóe lên tia sáng kỳ dị, dường như có vẻ cảm thấy rất hứng thú.

Dương Phàm nhìn thẳng nàng với vẻ bình tĩnh tự nhiên.

- Dương Phàm! Người rất giỏi, nhiều đại năng như vậy cũng không giết được người. Trước đây, người tránh được sự đuổi giết của Kiếm Hoàng, hiện tại trở về hòn đảo này, chắc là muốn tới báo thù.

- Nhưng Kiếm Hoàng này đã chết, người không tu luyện cho tốt. chẳng lẽ muốn ngăn cản con đường của bốn hậu.

Thiên Mị Xà Hậu nói với Dương Phàm cực kỳ khách khí, hình như có chút kiêng kỵ. đối với chuyện Dương Phàm giết chết Vũ Nghiên và Thiên Xà hộ pháp, cũng không đề cập một chữ.

Dương Phàm nói với thần sắc bình tĩnh:

- Kiếm Hoàng đã chết, ân oán biến mất hết. mà ta sẽ lấy đi một vật, xem như thiếu kiếm đạo tông sư này một nhân tình; Hơn nữa, Dương mỗ chung quy cũng là một thành viên trong nhân loại tu sĩ

Câu chuyện của hắn đột nhiên chuyển biến:

- Cho nên Dương mỗ muốn dùng lực mòng của bản thân, ngăn cản bước tiến của Thiên Mị Cung.

945. Chương 897: Vô Gian Luân Hồi.

Lấy thực lực cá nhân yếu ớt của một người chẳng lẽ ngăn cản cả phe cường giả của Thiên Mị Cung?!

Vì phe nhân loại, dừng cảm đi ra. Dừng khí như vậy, khí phách như vậy, ai có thể sánh bằng?

Tuy là lao đầu vào chết nhưng lại khiến vô số tu sĩ kinh trọng, trong lòng nảy sinh sự xấu hổ.

Dương Phàm khoanh tay đứng giữa hư không, mỉm cười đối diện nhân vật thần thoại Ngoại Hải Vực Thiên Mị Xà Hậu!

- Dương Phàm, ngươi không nên cản đường bốn hậu!

Trong mắt Thiên Mị Xà Hậu lóe ra hàn quang lạnh lẽo. nhiệt độ bốn phía lập tức hạ xuống khiến người ta phải run mình.

- Dương lão đại. không bằng để ta lên đi!

Hồ Phi hưng phấn lao lên cạnh hắn. Hồ Phi và Thiên Mị Xà Hậu đều là Độ Kiếp hậu kỳ. mặc dù thiên tư của đối phương có thể sánh ngang Thần thú nhưng Hồ Phi tin tưởng có thể thắng lợi.

- Để ta lên đi, ngươi lùi lại...

Dương Phàm nhắm hai mắt lại. chấp tay sau lưng, lấy lực một người chặn trước phe Thiên Mị Cung.

Hắn đã hạ quỳ tâm, trợ giúp Kiếm Hoàng Đảo góa giải kiếp nạn này, danh chính ngôn thuận lấy đi Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Mặc dù hiện tại Dương Phàm không quá chấp nhất theo đuôi lực lượng nhưng tiên khí Hủy thiên diệt địa như Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, nếu có thể nắm trong tay là tốt nhất.

- Người này cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng muốn ngăn cản yêu tộc xâm phạm, thật khiến ta hổ thẹn...

Không ít tu sĩ phía dưới vô cùng cảm động.

Không ít tu sĩ có lương tri âm thầm đổ lệ, hai tay siết chặt.

ở Ngoại Hải Vực, đặc biệt là Ngoại Hải Vực, cuộc chiến giữa nhân loại và yêu tộc chưa bao giờ đình chỉ.

Mà bộ dáng Dương Phàm lại khiến không hề ít tu sĩ cho rằng hắn dường như đang chờ chết.

Nhưng những nhân vật ngoài Độ Kiếp Kỳ nơi này đều mang theo sắc mặt chờ mong.

- Người này tuyệt không đơn giản. Nếu không đã không dùng thực lực một người, ngăn cản toàn bộ trận doanh cường giả cả Thiên Mị Cung, ngăn cản Thiên Mị Xà Hậu.

Một gã Vực chủ vừa chạy tới. ánh mắt lóe lên nói.

- Hóa ra là hắn...

Trong đó, Hắc Tinh Vực chủ nhìn chằm chằm Dương Phàm, sắc mặt kinh hãi.

- Đảo chủ. tên Dương Phàm này muốn chết, hãy để ta lên diệt sát...

Nữ nhân áo xanh kia thần tình đầy sát khí. Bỗng một tiếng đã thuận di tới sau lưng Dương Phàm, một thanh chủy thủ với tinh quang bắn ra bốn phía đâm thẳng về phía ngực hắn.

Thuần di, thuần sát!

Hầu hết tu sĩ nơi này đều ngây người nhìn thần thông bậc này.

Mà về mặt Dương Phàm vẫn bình thản, thân hình cao ngất như cao sơn, làm cho người ta có cảm giác như lâm vào ảo giác.

Xuy—

Thanh chủ thủ kia khi tới gần sát Dương Phàm thì không hiểu sao lại dừng lại.

Thần tình nữ nhân áo xanh này kinh hãi, lực lượng và sinh cơ trên người từng chút suy giảm.

Nháy mắt, nữ nhân áo xanh này đã bạc hết tóc trên đầu.

Mà Ngay sau đó, nàng ta lại hóa thành một con tiểu xà đang hấp hối. từ sau lưng Dương Phàm rơi xuống.

Không động một đầu ngón tay cũng đã khiến đôi phương hiện nguyên hình!

.

[Xôn xao]

Toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo lâm vào chấn động.

Vô số tu sĩ hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, không ngờ rằng người trước mặt này lại càn đại như vậy!

- Đây là thần thông gì?! Căn bản không thấy hấn ra tay, một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ đã mất đi chiến lực, bị đánh lộ nguyên hình...

Kiếm Hoàng Đảo lâm vào chấn động, vô số tu sĩ hoan hô hò hét. ánh mắt nhìn Dương Phàm càng thêm chờ mong và kính ngưỡng.

Chúng cường giả Thiên Mị Cung kinh hãi không thôi! Từ nơi nào lại xuất hiện thần thông bậc này?!

Tu sĩ Độ Kiếp sơ kỳ căn bản không có sức phản kháng, không động tay chân, vừa đối mặt đã bị đánh thành nguyên hình, trở thành một phế nhân.

- Dương Phàm, đây là Tiên Hồng Quýá của ngươi... Xem ra ngươi lần này thật sự là tìm Kiếm Hoàng báo thù. khó trách dám can thiệp bản hậu...

Trong mắt Thiên Mị Xà Hậu lộ ra vẻ kinh ngạc và khó tin, sau đó sắc mặt càng thêm âm trầm.

Nàng nói như vậy, cũng đã thừa nhận thực lực của Dương Phàm, hơn nữa còn coi Dương Phàm đồng cấp với đám người Kiếm Hoàng.

- Không ngờ Ngay cả Xà hậu cũng biết Tiên Hồng Quyết của Dương mỗ...

Dương Phàm kinh ngạc nói.

Hắn ở Ngoại Hải Vực tới mấy trăm năm, tay cầm trọng bảo, những người có tâm hiển nhiên đã sớm điều tra chi tiết của hắn.

Tiên Hồng Quyết?

Không cần động thủ, trực tiếp khiến một cao nhân Độ Kiếp Kỳ biến thành phế nhân.

Đây là Tiên Hồng Quyết?

Trăm vạn tu sĩ trên Kiếm Hoàng Đảo đều sâu sắc nhớ kỹ cái tên này.

- Tuy nhiên, Dương mỗ vừa rồi chỉ là thi triển ý cảnh văn Hoa Kỳ của Tiên Hồng Quyết. tự tin có thể ngăn cản bước chân của các vị. Nếu Xà Hậu tự mình ra tay, Dương mỗ cũng không ngại thi triển lực lượng Chứng Quả Kỳ...

Dương Phàm từ từ khoanh chân ngồi giữa hư không, chặn Ngay trước đại quân Thiên Mị Cung.

Tư thái như vậy khiến chúng cường giả Thiên Mị Cung vô cùng phẫn nộ, cả đám như muốn lao lên.

Thiên Mị Xà Hậu cũng không ngăn cản, lạnh nhạt nói:

- Không nên tới gần người hần.

Hưu—

Rất nhanh vài tên cường giả cấp Điện chủ lao ra, từ xa xa thi triển pháp thuật hoặc pháp bảo. tiến hành viễn trình công kích.

Hưu—

Phốc

Lập tức, Dương Phàm bị đủ loại quang hoa rực rỡ bao phủ.

Hần vẫn khoanh chân ngồi tại chỗ. nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích.

Nhưng mà công kích kia khi tới gần người hần lập tức suy yếu, tiêu tan, không có chút lực đạo nào.

vẫn Hoa Kỳ, chính là ý cảnh tiêu vẫn. Đây là một pháp tắc tự nhiên không thể ngăn cản khi đối diện với năm tháng.

Theo một mức độ nào đó mà nói. vẫn Hoa là ý cảnh có liên quan tới pháp tắc thời gian, nhưng lại lệ thuộc vào sinh mệnh tự nhiên.

`m

về phần những pháp bảo kia. sau khi đánh trúng Dương Phàm thì nhanh chóng mất đi linh tính. Từ một kiện thông linh pháp bảo đã nhanh chóng biến thành pháp bảo bình thường, thậm chí còn ảnh hưởng lại cả chủ nhân.

Cho dù đạt tới cấp bán tiên khí cũng chỉ có sức kháng cự mạnh hơn nhưng không tránh khỏixu thế này!

- Tại sao lại có thể như vậy!

Nhất thời, mọi người đều bối rối, không biết phải làm thế nào?!

Sắc mặt của Thiên Mị Xà Hậu cũng ngưng trọng hơn nhiều.

- Mọi người ở xa xa công kích, chỉ cần qua nửa Ngày. có thể khiến pháp lực hần tiêu hao, đến lúc đó không cần Xà Hậu ra tay, ta cũng có thể bắt giữ hần.

Tên Hộ pháp mặc một bộ nhuyễn giáp màu tím hừ lạnh nói.

Lũ yêu nghe vậy càng công kích mãnh liệt.

Rất nhanh, gần như có một nửa tu sĩ Thiên Mị Cung công kích Dương Phàm.

Dương Phàm vẫn không nhúc nhích, tất cả công kích tới gần người đều tiêu tan một cách khó hiểu.

Những tu sĩ phía Kiếm Hoàng Đảo phía dưới vô cùng chấn động, trợn mắt há mồm quan khán.

Đồng thời, không ít người cung đồ mồ hôi lạnh.

Nhưng qua vài canh giờ. Dương Phàm không tổn hại gì, ngược lại cường giả phe Thiên Mị Xà Hậu lại có nhiều người phải thờ hồng hộc.

Cuối cùng, gần như toàn bộ cường giả yêu tộc Thiên Mị Cung đều công kích Dương Phàm, chỉ còn Thiên Mị Xà Hậu là chưa hề động thủ.

Nhưng toàn bộ lực lượng của Thiên Mị Cung cũng không thương tổn được Dương Phàm chút nào.

Chỉ có công kích của Điện chủ và Hộ pháp mới miễn cưỡng xuyên qua được ý cảnh vẫn Hoa của Dương Phàm, nhưng cũng mất đi chín thành uy lực, căn bản không tạo được chút uy hiếp nào đối với Dương Phàm.

Thân ở một góc trên Kiếm Hoàng Đảo, Đẳng Linh Vương nhìn thấy tình cảnh này không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh:

- Tên Dương Phàm này Ngày càng mạnh, phóng nhãn toàn bộ Ngoại Hải Vực, ngoại từ Cửu Thiên Long Hoàng được xưng vô địch kia thì còn ai có thể chế trụ được hắn đây.

Cửu Thiên Long Hoàng theo truyền thuyết là Thần thú thượng vị đạt tới Đại Thừa Kỳ, thống trị một phương hải vực. không ai có thể cùng tranh phong.

Ngoại trừ Cửu Thiên Long Hoàng, Đẳng Linh Vương còn nghĩ tới nam nhân áo trắng

Đúng lúc này...

[Loảng xoảng]

Một trận âm thanh cổ quái không tiêu tan vang lên. tiến vào trong đầu Dương Phàm, khiến toàn thân hắn chấn động, tâm thần lay động.

Thiên Mị Xà Hậu ra tay!

Một thân tay áo tung bay, một đôi con ngươi như từ tinh bảo Thạch phát ra dị quang không ngừng.

Một sát na này, Dương Phàm cảm giác tâm thần mình không tự chủ được tiến nhập vào một không gian toàn tử tinh Thạch bích.

Không gian này giống như lao tù, chỉ cần đi vào khó có thể đi ra.

- Người này không ngờ có thể đảo động linh hồn ta?!

Trong lòng Dương Phàm hoảng hốt. Lực lượng linh hồn của Thiên Mị Xà Hậu không ngờ còn mạnh hơn đám người cùng giai như Kiếm Hoàng.

Đây không chỉ là một loại thiên phú mà còn là do ưu thế tu luyện một bí thật tinh thần nào đó.

Khó trách nàng ta có thể đánh ngang tay với Kiếm Hoàng nhiều năm như vậy.

Bởi vì trong nhận thức của Dương Phàm, lực công kích của Kiếm Hoàng có thể coi là đáng sợ nhất trong tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ cùng giai, còn hơn cả Tử Kiếm Tiên và Hoàng trưởng lão khi chưa tiến vào Đại Thừa Kỳ.

Lấy không gian liệt phùng ngưng tụ thành Liệt Thiên Kiếm, dù gặp Đại Thừa Kỳ. hắn cũng có thể cứng rắn tranh phong.

, . S

Cho dù là Vô Song cũng chỉ ở trong hiểm cảnh, siêu việt rất nhiều mới may mắn chiến thắng được hắn.

Khi tâm thần Dương Phàm không thể khống chế được, không thể vận chuyển ý cảnh văn Hoa Kỳ thì làm sao có thể ngăn cản được hơn một ngàn cường giả đỉnh cấp công kích?!

Nhưng, hắn cũng không kinh hoảng, Luân Hồi Quá trong cơ thể bỗng nhiên xoay tròn.

Hô!

Thiên Mị Xà Hậu phát hiện tinh thần lĩnh vực của mình không hiểu sao nhu bị giải thể, bị một cỗ lực lượng huyền diệu làm suy yếu vô cùng.

7 AY . ..

Gần như Ngay sau đó. tâm thần Thiên Mị Xà Hậu chấn động. Một cỗ tinh thần công kích mãnh mẽ đánh vào tâm hải.

Phốc!

Nàng phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch. Hiển nhiên, chính lực lượng của nàng thương tổn chính nàng!

Mà đồng thời, công kích của vô số tu sĩ xung quanh cũng đánh tới người Dương Phàm.

Mất đi ý cảnh vãn Hoa Kỳ, những công kích này vô cùng hung mãnh, đánh nát hư không, dẫn tới một hồi phong bạo không gian dao động.

Nhưng, ngàn vạn đạo công kích này khi đánh trúng người Dương Phàm, đầu tiên là từ cực thịnh tới cực suy, gần như khô kiệt, rồi lại bị hút đi vô cùng khó hiểu. vô ảnh vô tung.

Dương Phàm lại kêu khẽ một tiếng đau đớn.

Hắn đã coi thường thực lực Thiên Mị Xà Hậu. bị công kích tinh thần đánh lén. tâm thần rút về cũng chậm nửa phần, bị không ít công kích đánh lên người.

Nhưng, hắn lại có bất diệt thể, tạng phủ được Địa Hồn Căn thủ hộ. lại thêm lực lượng Thủy Hồn Giới tư nhuận cho nên gần như chưa bị thương.

Còn nữa, thương tổn vừa hình thành đã bị Luân Hồi Quả vận chuyển đi.

Hắn tự nghĩ dù công kích không đủ nhưng phòng ngự và thần thông lại có thừa.

Sau khi hấp thu toàn bộ công kích của đối phương. Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm nhu bành trướng, sinh ra một cỗ khí tức cấm kỵ.

- Không ổn! Mau lui lại!

Thiên Mị Xà Hậu như đoán trước được cái gì, liền tiếp lui về sau.

- Nhân quả báo ứng, người nào có thể trốn tránh được!?

Một thanh âm như sấm nổ vang lên giữa hư không, như lời phát ngôn của thiên địa.

Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm chấn động, bỗng nhiên dừng vận hành.

`m

Mà ở sát na này, những cường giả yêu tộc phát động công kích hắn đều nổ tan xác mà chết hoặc thất khiếu đổ máu.

Bất kể là tu sĩ Hợp Thể Kỳ hay là Độ Kiếp sơ kỳ, thậm chí có cả cường giả cấp Vực chủ.

Nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì tan xác.

Vô hình, như một vòng luân hồi. tất cả thương thể Dương Phàm chịu đựng nháy mắt phản hồi, gia tăng lên vào người phát động công kích.

Một cái chớp mắt này. phe Thiên Mị Xà Hậu đã chết đi phần nửa.

Ngay cả bản thân Thiên Mị Xà Hậu. khuôn mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Dương Phàm vẫn khoanh chân nhắm mắt ngồi đó. từ từ thở ra một hơi:

- Vô... Gian... Luân... Hồi!

946. Chương 898: Đạo Tiêu Ma Trường.

Toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo tĩnh mịch vô thanh.

Chúng cường giả Thiên Mị Cung nháy mắt đã chết phần nửa. trong đó quá nửa là chết do nổ tan xác.

Ngay cả Thiên Mị Xà Hậu được liệt vào chí tôn của Ngoại Hải Vực cũng sắc mặt trắng bệch, khóe miệng tràn máu tươi, thần tình kinh hãi.

Chỉ trong một hai hô hấp, phàm là tu sĩ khiến Dương Phàm bị thương, tất cả thương thể đã bị một cỗ lực lượng huyền bí đánh bật trở lại.

Hơn nữa, thương thể khi quay lại còn mạnh hơn nhiều so với thương tổn gây ra.

Vô hình có một luân hồi đưa tất cả thương tổn của Dương Phàm khoảnh khắc phản hồi lại, còn gia tăng thêm.

Không nhìn không gian, khoảng cách, gần như không thể tránh né được.

Vô Gian Luân Hồi chính là một loại thần thông tuyệt thế. từ Tiểu Luân Hồi đạt tới đại viên mãn, kéo lên Đại Luân Hồi khi Dương Phàm tấn chức Chứng Quả Kỳ.

Thần thông này được cho là kinh sợ cổ kim, khiến thương tổn mình bị phản hồi lại địch nhân, thậm chí thương tổn còn nghiêm trọng hơn.

Điều này đủ để Dương Phàm hoàn toàn có thể ngạo thị cùng giai. Ngay cả những cường giả có tu vi cao hơn hẳn cũng phải nhượng bộ thối lui, không dám dễ dàng trêu chọc hắn.

Trong nháy mắt này, chiến lực của Thiên Mị Cung đã giảm đi phân nửa, nhục khí lại bị giảm thấp tới cực điểm.

Cho dù là công kích linh hồn, Dương Phàm cũng có thể nháy mắt phản hồi thương tổn lại.

- Dương Phàm... đây là do người bức ta...

Sắc mặt Thiên Mị Xà Hậu âm tình bất định, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi, lộ ra vẻ lạnh lùng, kiên quyết. Ngô—

Thiên Mị Xà Hậu phát ra một âm thanh bén nhọn kinh thiên. Một thân V xiêm bông nhiên tê toái, ô quang màu tím xông thiên, hóa thành một con Thôn Thiên Cự Xà dài tới mấy trăm trượng.

Toàn thân cự xà này có nhiều hoa văn, những đường công màu tím kéo dài tới tận đuôi, cùng với vô số những điểm đen, thanh thế kinh người, có xu hướng diệt sạch thương sinh.

- Đây là bản tôn của Thiên Mị Xà Hậu?!

Dương Phàm hơi giật mình.

Thiên Mị Xà Hậu tự biết công kích và thần thông bình thường quý giá không thể động tới Dương Phàm, chỉ có thể dùng cách ngọc Thạch câu phần.

Trong tiếng kêu bén nhọn kia, ô quang cương phong trên người cự xà phun ra, bao phủ thiên địa. vạn vật ẩm đậm.

Trong ô cương này ẩn chứa kịch độc đáng sợ. chỉ cần dính vào người lập tức từ vong.

Dương Phàm bị cương phong này bao phủ, cảm giác linh hồn lạnh lẽo như bị đông cứng lại.

Thiên Mị Xà Hậu biến thành cự xà, ở giữa không trung vạn vạo kịch liệt, ô quang màu tím mãnh liệt bùng nổ. giống như liệt nhật thiêu đốt.

- Xà Hậu không ngờ không tiếc thiêu đốt sinh mệnh, thi triển thần thông bốn mạng bậc này...

Số cường giả còn lại của Thiên Mị Cung hoảng sợ thất sắc.

Trong the thân rắn không ngừng vạn vạo, trên người Thiên Mị Xà Hậu bị phá ra hàng ngàn vạn động khổng.

Trong động khổng này bay ra vô số độc xà với đủ loại màu sắc, nhất tề thiêu đốt sinh mệnh linh hồn, hóa thành diễm lãng chói mắt nhắm về phía Dương Phàm.

Dương Phàm nhất thời bị thần thông bản mạng với không tiếc tiêu hao sinh mệnh của Thiên Mị Xà Hậu ngăn chặn.

Lực lượng linh hồn của Thiên Mị Xà Hậu vốn ngạo thị cùng giai, lại thi triển bí thuật kinh khủng như vậy, dù là cường giả Đại Thừa Kỳ tới đây cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Giờ phút này, bị hàng ngàn hàng vạn diêm lăng độc xà tấn công, Dương Phàm cũng gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Lệ quang trong mắt hắn chợt lóe lên, từ trong cơ thể bay ra một chiếc luân bàn màu xám, bỗng nhiên bành trướng gấp trăm lần, hình thành một tấm phiến thật lớn. bao bọc lấy Dương Phàm vào trong.

Ầnh thanh leng keng, đing đing vàng lên không ngừng, lực đạo do diêm lăng đánh lên Luân Hồi Bàn hoàn toàn biến mất.

Nhưng từ trong thân thể của Thiên Mị Xà Hậu vẫn có vô số độc xà không ngừng bay ra, đa phần là vừa dựng dục sinh ra. số lượng vô cùng vô tận.

Càng thêm đáng sợ chính là công kích của đám độc xà, độc lực của chúng đánh thẳng

Nhóm dịch THL Người dịch Matrtc1612

vào linh hồn.

Dương Phàm cảm giác độc lực tiến vào cơ thể, cũng khiến linh hồn bị thương.

Thể chất Dương Phàm đặc biệt, hoàn toàn miễn dịch với kịch độc này. Nhưng độc lực đánh tới linh hồn, từng chút một chong chất lên nhau, Ngày càng đáng sợ.

Thiên Mị Xà Hậu không muốn sống, thiêu đốt sinh mệnh, mỗi một lần hô hấp. nàng ta đang thiêu đốt năm trăm năm sinh mệnh lực, gắt gao bao vây Dương Phàm, áp bức linh hồn Dương Phàm, loại bỏ sinh cơ.

Nhưng lực lượng linh hồn của Dương Phàm cũng vô cùng cường đại, sinh mệnh lực hùng hồn vô tận.

Trong khi Luân Hồi Quả vận chuyển, sinh cơ và tinh khí thần của Dương Phàm lần lượt đạt tới đỉnh.

Thiên Mị Xà Hậu kinh sợ gào rít. xà khẩu thật lớn chấn động. Một cỗ lực lượng hùng hồn thẩm nhập vào ô phong.

Toàn thân do cương lãnh, lập tức bị cự xà này hút vào trong miệng.

Răng rắn cắn mạnh lên Luân Hồi Bàn phát ra âm thanh kim thiết vang xa.

Toàn thân Dương Phàm phát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt bỗng âm hàn:

- Người đã không thức thối như vậy cũng đừng trách Dương mỗ xuống tay vô tình!

Hắn liền ngồi xuống. Luân Hồi Bàn ở trong miệng rắn phát ra hàng ngàn vạn đạo quang diêm, hấp thu lực lượng công kích của ngàn vạn công kích của độc xà.

Ông một tiếng, Luân Hồi Bàn bộc phát ra quang hoa rực rỡ, nháy mắt bành trướng tới trăm ngàn trượng, lập tức khiến miệng của Thiên Mị Xà Hậu nô tung.

‘m một tiếng, Thiên Mị Xà Hậu gào lớn rồi rơi xuống mặt đất, phần đầu bị đánh nát. thương thế nghiêm trọng.

Luân Hồi Bàn lại hóa về kích thước ban đầu, xoay tròn trong tay Dương Phàm.

- Người thật không biết tốt xấu, Dương mỗ sẽ xuống tay vậy!

Dương Phàm vận chuyển Luân Hồi Quả. pháp lực hùng hồn được thôi động ra trong quang hoa rực rỡ, rót vào trong Luân Hồi Bàn. sinh ra một quang đoàn sáng chói.

Say đó, hắn lại tiếp tục rót pháp lực ra. Luân Hồi Bàn sinh ra quang đoàn thứ hai.

Tiếp theo, lần lượt quang đoàn thứ ba. thứ tư cho tới thứ sáu xuất hiện.

Lấy pháp lực tụ thân quán chú vào. Luân Hồi Bàn quán chú chín cỗ lực lượng cực hạn của Dương Phàm.

Khi cỗ lực lượng này nháy mắt bùng nổ, lực chồng chất lên nhau, đủ để giãy sát cường giả Độ Kiếp hậu kỳ.

Thiên Mị Xà Hậu ở trong kẻ hở thời gian giữa hai lần công kích của Dương Phàm, hóa thành một đạo ô quang, cũng không quán những người khác của Thiên Mị Cung, lập tức lao về phía hải vực xa xa.

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một tia trào phúng. Luân Hồi Bàn trong tay hắn bộc phát quang hoa kinh thiên. Bá một tiếng, biến mất. chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

Vừa mới chạy được mười vạn dặm, Thiên Mị Xà Hậu đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một trận dao động, một cự luân từ trên trời giáng xuống. Một âm thanh tê toái vang lên.

Nàng ta Ngay cả kêu thảm cũng không kịp. lập tức bỏ mạng.

Ông

Ngay sau đó. Luân Hồi Bàn lại biến nhỏ lại, về tới tay Dương Phàm.

[Xôn xao]

Toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo chấn động! Những cường giả phe Thiên Mị Cung lúc này như rắn không đầu. lập tức chạy trốn khắp hư không, cũng bị cường giả Kiếm Hoàng Đảo đuổi giết.

Chỉ qua thời gian nửa nén nhang.

Ba đại Hộ pháp của Kiếm Hoàng Đảo cung kính đón Dương Phàm tới Tàng Kiếm Thất!

Tàng Kiếm Thất là một mật thất ngấm của Kiếm Hoàng trên Kiếm Hoàng Đảo.

Trong mật thất này ẩn chứa vô số bảo kiếm mà Kiếm Hoàng bình sinh yêu thích.

Trên vách mật thất hôn ám có bày tới trên trăm thanh phi kiếm.

Những thanh phi kiếm này không phải đều có cấp bậc cực cao. Có bảo kiếm của phàm giới cho tới pháp khí, linh khí, pháp bảo. thông linh pháp bảo. truyền thừa linh bảo, thậm chí có cả bán tiên khí.

Ánh mắt Dương Phàm dừng lại ở một kiện bán tiên khí màu trắng bạc, vung tay lên hút lại.

Hắn tự nhiên muốn dùng tài liệu của bán tiên khí này để gia trì cho Trần Thiên Thập và Luân Hồi Bàn.

Mà nay, Trần Thiên Thập cũng đã đạt tới trình độ tiên khí.

Cứ như vậy, trong tay Dương Phàm tổng cộng có ba kiện tiên khí hình kiếm.

Đi sâu vào trong Tàng Kiếm Thất. Dương Phàm rốt cục nhìn thấy mục tiêu chuyển đi này của mình: Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Kiếm này đang ở trong trạng thái bị phong ấn, ước chừng dài ba thước, nhìn qua không có gì đặc biệt, chỉ là trên thân kiếm có bảy chỗ lõm.

Dương Phàm vừa chuẩn bị lấy thanh kiếm này thì đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền nói:

- Đẳng Linh Vương, hắn ở đâu?

Đẳng Linh Vương?

Hồ Phi và ba đại Hộ pháp của Kiếm Hoàng Đảo đều sửng sốt.

Sau một lúc, Hồ Phi đã mang Đẳng Linh Vương tới.

Đẳng Linh Vương dường như đã biết dụng ý của Dương Phàm, cười khỏ nói:

-Võ kiếm Thất Tinh và truyền thừa Không Linh Châu đều nằm trong tay Kiếm Hoàng. Chỉ khi đồng thời nắm được hai vật đó mới chân chính khống chế và khắc chế được Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Nếu không, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm chỉ biết trấn thủ Thiên Lan Điện, trừ khi tu vi đạt tới ngoài Đại Thừa Kỳ. Nếu không tuyệt không thể luyện hóa và khống chế được.

- Nhưng Kiếm Hoàng đã chết trong tay Vô Song, không biết hai thứ này đã hạ lạc nơi nào?!

Vẻ mặt Dương Phàm lộ vẻ trầm ngâm

Hắn gần như có thể khẳng định. Vô Song sau khi giết chết Kiếm Hoàng thì hiện ngang rồi đi, xem thường việc cướp đoạt đồ của một xác chết, thậm chí hai thứ kia cũng có thể đã rơi vào trong không gian cái khe.

Cho nên, hắn xác định hai thứ này hơn phần nửa không ở trong tay Vô Song.

Dù sao Vô Song lúc trước cũng chẳng động tâm chút nào với Thanh Long Kiếm, trả lại chủ nhân.

Bởi vậy có thể thấy được Vô Song bình thường không cần vũ khí khác, chu dù là lợi kiếm cấp tiên khí.

Dương Phàm lại liếc nhìn Thất Tinh Trấn Ma Kiếm đang bị phong ấn, có một cảm ứng không ổn.

- Lúc ấy, sau khi Kiếm Hoàng và Vô Song đại chiến, sinh ra một cái khe không gian. Ngay cả thi thể Kiếm Hoàng cũng không biết nơi nào. chỉ sợ...

Đặng Linh Vương than nhẹ.

- Ha ha ha... Khó trách không cảm ứng được sự tồn tại của Vô kiếm Thất Tinh, xem ra nó đã không còn trên thế gian nữa!

Từ trong Thất Tinh Trấn Ma Kiếm truyền ra một thanh âm nam nhân tà dị.

Trên thanh kiếm dài ba thước này hiện ra một con ma long màu đen, âm thanh long ngân kinh thiên xông thẳng cửu tiêu, khiến thiên địa biến sắc, ma khí tám phương gào thét.

- Không ổn!

Dương Phàm vội vàng vận chuyển Luân Hồi Quả suy tính. Trong thanh kiếm này có hai cỗ lực lượng, một là sự mệnh trấn áp Địa Mạch Chi Tích, còn lại là phong ấn một tà vật đáng sợ nào đó.

Đây cũng là lý do khiến những đại năng giả thượng cổ cố ý luyện chế vô kiếm thất tinh để kiểm chế Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Nếu còn có Vô kiếm Thất Tinh, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm chính là một thanh kiếm chính nghĩa.

Nhưng nếu không có Vô kiếm Thất Tinh, thanh kiếm này không bị ước thúc gì nữa, là một thanh chí tà!

Một khắc này, toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo đều lay động mãnh liệt.

Nguyên nhân chấn động là tới từ Tàng Kiếm Thất, cấm kỵ lực từ nơi này bùng nổ.

Ngay sau đó, một đạo kiếm khí kinh thiên màu xanh đen trực hướng cửu tiêu, mang theo Thất Tinh Trấn Ma Kiếm hoa phá trường không, chớp mắt bay đi.

Rồi sau đó. từ trong mật thất hoang tàn này có hai người bước ra.

Trên người Hồ Phi đầy vết máu. hữu khí vô lực đi ra.

Sắc mặt Dương Phàm vô cùng khó coi, thân mình cũng có chút suy yếu.

về phần ba đại Hộ pháp của Kiếm Hoàng Đảo đã toàn bộ vẫn lạc.

Đặng Linh Vương khi nguy cơ ập tới đã thi triển thần thông không gian nhưng Ngay sau đó không gian cái khe xuất hiện liên tiếp, chỉ sợ đã táng thân trong không gian loạn lưu, lành ít dữ nhiều.

Ngoài ra, trong phạm vi vạn dặm, có vô số sinh linh chết đi.

Dương Phàm nhắm hai mắt lại. cảm giác được trong phạm vi nhân giới này, ma khí nổi lên. đạo tiêu ma trường!

- Vô Song... Người lần nữa gây ra đại họa rồi!

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Việc này cũng có liên can tới hắn vài phần.

947. Chương 899: Luân Hồi Môn.

Hồ Phi khoanh chân ngồi xuống, Bắt đầu chữa thương.

Dương Phàm đánh lên lưng hắn một chưởng, nhanh chóng trị thương cho hắn.

Sau một lúc, Dương Phàm mới trầm ngâm nói:

- Uy lực của kiếm này chúng ta đã thử nghiệm rồi. Ngay cả chân tiên hạ phàm cũng không thể nắm chắc mười thành có thể tran áp được nó.

Rồi sau đó, hắn nhắm hai mắt hai, tâm thần dung nhập vào sâu trong Luân Hồi Quả. Ánh sáng nhiều màu lập tức nhu luân bàn, bỗng nhiên vận Chuyên.

Tám thần dung nhập vào trong thời không hỗn loạn, đại Luân Hồi. Dương Phàm lại suy tính, tìm ra lai lịch thanh kiếm này và hậu quả xấu sau này của nó.

Thật lâu sau. Dương Phàm khẽ hô lên một tiếng:

- Không ổn! Cẩnnguyênlại chính là ở Đại Tần, Tần Hoàng Lăng!

Dương Phàm nhớ rất rõ ràng khi thanh kiếm này phát ra tà ma tính, mặt ngoài hiện lên một ma long màu đen, đồng thời có Tà Lệ Long Khí sinh ra - hoàn toàn tương phái với Chí bảo Long Khí.

Cổ long khí tà lệ này so với bất cứ một kiện Chí Bảo Long Khí nào cũng mạnh hơn nhiều, hơn nữa còn không ngừng gia tăng.

Càng thêm đáng sợ chính là cấp bậc của kiện tiên khí này. đây không phải là một kiện tiên khí bình thường.

- Chúng ta giết về Đại Tần!

Hồ Phi hưng phấn nói.

- Giờ không phải là thời cơ tốt nhất!

Dương Phàm lắc đầu nói:

- Kiếm này dù tà hơn nữa cũng chỉ là một thanh kiếm. Hơn nữa không phải là hoàng giả trong kiếm, khôngbằng được Vô Song, không thể hiệu lệnh người khác.

Dương Phàm biết kiếm này tuy ở nhân giới là vô kiên bất tồi, có được lực lượng Hủy thiên diệt địa, gần như không ai khắc chế được.

Nhưng hắn lại biết Vô Song là khắc tinh duy nhất của kiếm này.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm lập tức liên hệ với Mộc Phong ở Cực Bắc.

Phần thân Mộc Phong lập tức tìm tới Tinh Tôn.

- Hv vọng Tinh Tôn và Dương mỗ liên thủ. có thể tìm ra tung tích của Vô Song.

Dương Phàm nói về ý đồ của mình.

- Vô Song vẫn ở Ngoại Hải Vực nhưng cụ thể hắn đang ở chỗ nào thì dù là Tinh Tôn đòi trước, Vũ Văn Hám đích thân tới cũng bất lực!

Nguyệt Tinh Tôn cười nói.

Bản tôn Dương Phàm không tin, liền ngồi xếp bằng, liên thủ với Tin Tôn ở Cực Bắc xa xôi.

Kết quả, nơi Vô Song đang dừng chân chính là ở Tây Hải Vực nhưng cụ thể nơi nào lại không thể xác định được.

Biến cả vô tận!

Chi riêng Tây Hải Vực đã rộng tới hàng triệu triệu dặm, nếu muốn tìm vị trí cụ thể một người thì vô cùng khó khăn.

- Tìm kiếm tung tích của Vu Tôn, Dươngmỗ nhất định phải diệt sát người này!

Dương Phàm lần nữa liên thủ với Tinh Tôn.

Hôm nay, Dương Phàm đã bước vào Chứng Quả Kỳ, Ngay cả thực lực một người cũng nhiều khả năng tìm được Vu Tôn, huống chỉ còn liên thủ với Tinh Tôn.

Không lâu sau, trong đầu Dương Phàm hiện lên một hình ảnh, chính là một cung điện hoa lệ. và một mộ hu vệt ho ang phế.

Kinh đô, Tàn Hoàng Lăng!

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Dương Phàm, lập tức nói với Tinh Tôn:

- Tinh Tôn hỗ trợ Dương mỗ kiềm chế hấn một phần, để ta diệt sát hấn, trừ hậu hoạn.

- Được!

Khóe miệng Tinh Tôn hiện lên vẻ tươi cười.

Không biết vì sao Dương Phàm cũng không lo lắng Thất Tinh Trấn Ma Kiếm bị tà tính khổng chế kia. mà lo lắng u Ảnh Ma Chủ và Vu Tôn hơn.

Đông Thắng Đại Lục. Đại Tàn Hoàng cung.

Một cung điện héo lánh.

Vô u Ma Hoàng ngồi xếp bằng trên một đài sen, khuôn mặt anh tuấn tà dị đang rất bình tĩnh, đang tĩnh tu.

*

Đài sen hấn ngồi có nhiều điểm hắc quang từ diễm.

Mà bên cạnh Ma Hoàng, Vu Tôn có vẻ lo lắng, bất an. về phần u Ảnh Ma Chủ lại không biết đang ở nơi nào.

- Vu Tôn các hạ, ngươi lo lắng cho an nguy của u Ảnh sao?!

Vô u Ma Hoàng không mở mắt ra, giọng điệu đậm mạc.

- Chúng ta không để ý tới Dương Phàm. Kế hoạch đi từng bước một. thuận lợi hoàn thành. Chỉ là, gần đây ta Ngày càng cảm ứng được người này cường đại, hoàn toàn vượt qua khả năng bói toán của ta. vượt xa trình độ bản Vu Tôn có thể tưởng tượng.

Trong mắt Vu Tôn lộ ra vẻ lo lắng, thân thể khô gầy giờ phút này hơi lộ vẻ già nua. vô

lực.

- Dương Phàm cũng chỉ là một con kiến mà thôi! Ngay cả thiên tư hấn siêu việt, Chỉ qua mấy trăm năm mà thôi, chẳng lẽ hấn có thể đạt tới trình tự có thể uy hiếp được chúng ta sao?! Chúng ta không trêu chọc hấn thì thôi, chẳng lẽ lo sợ hấn chủ động đối phó chúng ta?!

Vô u Ma Hoàng lạnh lùng nói.

- Bản vu đối với dự cảm nguy cơ đối với bản thân chưa từng sai! Từ khi chào đời tới nay, đây là lần thứ ba. Lần đầu tiên là ở thời kỳ thượng cổ, bị Thiên Lan Tán tiên đuổi giết, lần thứ hai là bị Vân Tiên Đảo Tư Đồ trưởng lão phát hiện. Mà đây là lần thứ ba... Loại nguy cơ nà đủ để uy hiếp tới tính mạng ta!

Giọng điệu Vu Tôn kinh hoảng, vang vọng bất định ở trong đại điện.

Một khắc này, một cổ tinh quang dịu dàng từ trên trời đêm rơi xuống, không ngờ quy dị hạ xuống trong đại điện.

Việc này quả thực kỳ quái.

Chẳng những như vậy, trong tinh quang còn ngưng tụ ra một đạo hư ảnh luân bàn có màu sắc rực rỡ!

- Không ổn! Tinh Tôn liên thủ với tiểu tử kia.

Sắc mặt Vu Tôn đỏ bừng lên, phốc một tiếng, phun ra một búng máu.

Vô u Ma Hoàng chấn động, quát lạnh, một tiếng, há mồm phun ra một viên cầu màu tím trong suốt, hình thành cương phong đập nát hư không.

Nhưng mà công kích này đánh trúng tinh quang và luân bàn rực rỡ kia thì như gặp phải thứ vô hình, trực tiếp xuyên qua.

Chỉ có một không gian cái khe hiện ra làm cho tinh quang và hư ảnh luân bàn kia lay động một chút.

:r 4^

Thần thể Vu Tôn bị đập nát, lưu lại một vết máu.

Vô u Ma Hoàng không khỏi hoảng sợ. Loại trình độ thương tổn này quả không thể đánh giá. đến từ thời không hỗn loạn và Luân Hồi.

Nếu đổi là hắn, một người am hiểu hệ thống lực lượng thì chút thương tổn đó coi như không,

Nhưng Vu Tôn lại không như vậy! Nhục thân vết ốt. chính diện giao thủ với những tu sĩ bậc cao thì không thể nào chống lại được.

Nhưng rồi sau đó, thân thể đập nát của Vu Tôn hóa thành một đồng gỗ vụn.

- Dương Phàm thật muốn trí bản vu vào chỗ chết...

Vu Tôn từ trên mặt đất đứng lên lần nữa. Vừa rồi chỉ là một thể thân của hắn mà thôi.

Vô u Ma Hoàng lộ ra dị sắc. Vu Tôn này quả nhiên có lực tự bảo vệ mình.

Nhưng Ngay sau đó, Tinh, quang và hư ảnh luân bàn rực rỡ kia lại lần nữa tiến hành công kích.

Răng rắc!

Lại là một thể thân vỡ vụn, Vu Tôn lại từ chỗ cũ đứng lên, khóe miệng cười lạnh:

- Dương Phàm, bản vu nói cho ngươi, thể thân như vậy bản vu có mười vạn tám ngàn cái, mỗi cái đều có thể t hay thể một mệnh!

Vô u Ma Hoàng nghe vậy cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Từ đó có thể thấy được muốn giết Vu Tôn là chuyện khó khăn như thế nào!

Bá!!!

Đúng lúc này. một đạo ma ảnh u ám từ hư không hiện thân, thấp giọng nói:

- Chi kém một bước cuối cùng nữa là kế hoạch của chúng ta thân công, có thể lần nữa thả Ma Đế đại nhân ra!

-Ồ? A

Hắn phát hiện trên đỉnh đầu Vu Tôn có một đạo hư ảnh luân bàn rực rỡ và tinh quang thì giât mình.

Giờ phút này, hư ảnh luân bàn và tinh quang đang tằm đình chỉ giữa hư không, không hề động đậy.

Mà Ngay sau đó, tinh quang bỗng nhiên nan lên, đánh ra một đạo tinh quang đồ vắn, bao bọc lấy Vu Tôn vào trong.

Bị đồ vắn này bao phủ, Vu Tôn cảm giác linh hồn của mình đã hoàn toàn bị tập trung.

- Khắc khắc... Tưởng rằng tập trung linh hồn bản vu là có thể giết chết được bản thể của ta sao?! Tất cả thể thân của bản vu đều được khắc chế tỉ mỉ, lấy máu huyết hun đúc, không hề khác gì bản thể, linh hồn tương liên, có thể khiến bất cứ một khối thể thân nào chết t hay ta một lần!

Khuôn mặt Vu Tôn lộ ra vài tia dữ tợn và đắc ý.

Thấy vậy, Vô u Ma Hoàng và u Ảnh Ma Chủ đều hiện lên vẻ mỉm cười, yên tâm không

Vu Tôn Sống sót từ thời thượng cổ đến nay, thủ đoạn tử bạo vệ mình quả không đơn giản. Bất cứ ai cũng khó có thể giết được hắn.

Huống chi. loại sử dụng vận mệnh thiên cơ, vượt qua không gian để công kích thì tâm thần và nguyên khí tiêu hao cực kỳ đáng sợ.

Đồng thời ở Tinh thần Tháp nơi Cực Bắc.

Về mặt Tinh Tôn hơi trạng bệch, nói với Mộc Phong bên cạnh:

- Không được, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được thời gian mười tức mà thôi.

Nàng phụ trách kiểm chế, tập trung Vu Tôn, tổn hao rất lớn.

Loại thủ đoạn công kích siêu việt không gian, hệ thống lực lượng này chẳng những tiêu hao nguyên khí. tâm thần mà còn tổn hại cả thọ nguyên.

Lúc này, ở Kiếm Hoàng Đào, mỗi thời khắc Dương Phàm đều tổn hại hơn ngàn năm thọ nguyên, nhưng hắn chẳng hề bận tâm.

Nhưng Vu Tôn lại có vô số thể thân, có lẽ mười vạn tám ngàn là phóng đại nhưng cho dù chỉ có mấy trăm cái đã khiến hai người lãnh đủ rồi.

Một khi đã như vậy. Dương mỗ sẽ đoạt đi tu vi của ngươi, cho ngươi chết tự nhiên...

Lệ mạng trong mắt Dương Phàm lóe lên.

Thể thân của Vu Tôn dù ẩn chứa Vu đạo huyền diệu, theo đuổi bản chất, tuy nhiên, cái này không thể gánh vác được thương tổn cho bản tôn.

Ông!

Luân bàn rực rỡ trên đỉnh đầu Vu Tôn ẩn ẩn hiện lên một lốc xoáy vô hình, khoách đại ra. bao lấy hắn vào bên trong.

- Không ôn!

Vu Tôn kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ cảm thấy mình như bước vào một cánh cửa. rồi sau đó không ngừng t hay đôi không gian liên tục, bốn phía khi thì u ám. khi thì sáng bừng.

Bồng nhiên, hắn cảm giác mình Ngày càng già nua, một thân vu lực, bao gồm cả linh hồn lực đang giảm đi một cách không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng thông qua thời không hỗn loạn và thiên cơ, thần thông công kích của Dương Phàm bị suy yếu, không bằng một phần mười, nhưng Vu Tôn vẫn cảm thấy được tinh khí thần đang giảm xuống, thể chất đang biến đổi.

Một khắc này, hắn vô cùng già nua, trực tiếp hôn mê, đi qua một vòng Luân Hồi, có thể tân sinh.

- Ngươi là?

u Ảnh Ma Chủ và Vô u Ma Hoàng phát hiện trước mắt mình xuất hiện một đứa trẻ.

Đứa trẻ này chính Vu Tôn, sau một vòng Luân Hồi tân sinh. Giờ phút này hắn mất đi đại đa số vu lực, lực lượng linh hồn cũng chỉ tương đương một tên tu sĩ bậc thấp mà thôi.

Đây là thần thông gì?!

Hai đại ma đầu hoảng sợ thất sắc, khó có thể tưởng tượng được trên thế gian này còn có thần thông như vậy!

Phốc!

Đứa trẻ kia bị một cỗ lực lượng vô hình đánh nát, linh hồn cũng theo đó biến mất.

- Ahhh...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền khắp kinh đô, khiến linh hồn sợ hãi.

Một khắc trước khi chết, linh hồn lực lượng của Vu Tôn chân chính theo đó bạo liệt, chấn nhiếp thế gian.

Trong đại diện trông trơn này chỉ còn lại hai người Vô u Ma Hoàng và u Ảnh Ma Chủ. Bọn họ hai mắt nhìn nhau, trong lòng còn âm thầm sợ hãi.

Cực Bắc Tinh thần Tháp.

- Không hổ là nhân vật còn kế thừa Huyết mạch của Vu tộc thượng cổ.

Tinh Tôn âm thầm thở dài. Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, ngồi xuống mặt đất, nguyên khí đại thương.

- Cuối cùng cũng giết được Vu Tôn... May mắn, may mắn!

Mộc Phong thở phào một hơi.

Hắn cũng cảm ứng được bản tôn ở Ngoại Hải Vực đang rất suy yếu.

- Một chiêu cuối cùng kia là gì?! Không ngờ khiến người ta sinh lão bệnh tử, lại còn tân sinh thành một đứa trẻ, khiến Vu Tôn suy vêu tới cực điểm, không thể sử dụng vu thuật thể thân!

Tinh Tôn kinh ngạc và thán phục.

Mộc Phong tự nhiên không trả lời được. Lúc này, thông qua Tiên Hồng ánh xạ, một đạo tâm thần chiếm cứ thân thể hắn, chậm rãi trả lời:

- Đây là Luân Hồi Môn. theo lý thuyết là thần thông mà chi cảnh giới sau Chứng Quá Kỳ mới có thể thi triển, thông qua thời không hỗn loạn và Luân Hồi để tiến hành.

- Mặc dù ta chỉ mới sờ soạng bên ngoài nhưng cũng chứng minh sự tồn tại của sinh tử Luân Hồi, như vậy, cảnh giới sau Chứng Quá Kỳ chính là...

948. Chương 900: Tiên Hồng Đạo Tổ.

Nhưng thần thông này chỉ khi liên thủ Tinh Tôn, phối hợp thời không hỗn loạn và Luân Hồi mới vô tình đánh ra được.

“May mắn” gặp Luân Hồi Môn, Vu Tôn dường như trải qua một lần Luân Hồi, không ngờ Chỉ qua mấy lần hô hấp. sinh mệnh đã tới cuối, rồi lại tân sinh, làm một đứa trẻ.

Thời kỳ trẻ nhỏ chính là lúc yếu ớt vô lực nhất, tự nhiên không thể vận dụng được bất cứ vu thuật nào, trực tiếp bị Dương Phàm diệt sát.

Sau khi Vu Tôn chết. Vô u Ma Hoàng và u Ảnh Ma Chủ đều vô cùng kinh hãi. Thần thông như thế quả thực chưa từng được nghe nói tới.

- Cũng may chúng ta dù không tinh thông pháp thuật này nhưng lại chặt chẽ nắm giữ lực lượng của chính mình. Dương Phàm và tên Tinh Tôn kia mơ tưởng dùng phương pháp này giết chết chúng ta.

Vô u Ma Hoàng khẽ thở dài một hơi, sau đó lệ mang lại lóe ra, thái độ như ngạo mạn nhìn vạn vật!

Vu Tôn giỏi về mưu kế, nắm giữ vu thuật thần bí nhưng thân thể lại yếu ớt, lực lượng nhỏ yếu.

Mà Vô u Ma Hoàng và u Ảnh Ma Chủ lại khác. Bản thân mình đứng trên đỉnh cao của hệ thống lực lượng, cho dù bị tính kế như thế nào cũng có lực phản kháng.

- Chỉ có thể chân chính nắm giữ lực lượng của mình mới có thể đứng trên cao nhìn xuống thế giới này.

Giọng điệu của u Ảnh Ma Chủ lãnh đạm, cũng có chút tiếc nuối:

- Đáng tiếc Vu Tôn đã chết, về mặt bố cục lại thiếu hẳn, khiến chúng ta mất đi vài phần thắng!

Dương Phàm giết chết Vu Tôn, mặc dù là kẻ có thực lực kém cỏi nhất nhưng cũng làm bọn chúng mất đi một nhân vật quán sư, mưu trí

Mặt khác, ở Kiếm Hoàng Đảo tại Ngoại Hải Vực. Dương Phàm đang vô cùng suy yếu, chọn một khu yên tĩnh để tĩnh dưỡng.

Lần chém giết Vu Tôn này vượt qua không gian, cũng vượt cấp thi triển Luân Hồi Môn khiến Dương Phàm nguyên khí đại thương, càng làm cho hắn mất đi trên vạn năm thọ nguyên, vô cùng suy yếu.

Cũng may có Hồ Phi bên cạnh, Dương Phàm cũng không lo lắng vấn đề an nguy bản thân.

Có một bằng hữu đáng tin này, hắn ở Ngoại Hải Vực cũng không phải chiến đấu một mình.

Thọ nguyên đối với một người nắm giữ bí quý sinh tử như Dương Phàm mà nói thì không có ý nghĩa thực tế.

Nguyên khí đại thương, tâm thần đại hao, Dương Phàm tĩnh dưỡng nửa năm chẳng những đã khôi phục cảnh giới đỉnh mà còn có thể ngộ mới.

Trong thời gian nửa năm, Kiếm Hoàng Đảo đã khôi phục lại sự yên bình.

Nhưng Ngoại Hải Vực vẫn nổi sóng không ngừng.

Những cường giả Vực chủ của Kiếm Hoàng Đảo đo Hắc Tinh Vực chủ cầm đầu liên danh tới cầu kiến Dương Phàm.

Nghe bọn họ ý tứ, không ngờ có ý thỉnh cầu Dương Phàm trở thành đại minh chủ của liên minh nhân loại Ngoại Hải Vực.

- Nếu mất đi chúa tể, Nam Hải Vực sẽ lâm vào hỗn loạn hoàn toàn, mong Dương tông sư cân nhắc!

Đám người Hắc Tinh Vực chủ liên tiếp thỉnh cầu.

Dương Phàm trầm ngâm một lúc, cuối cùng đáp ứng!

Trở thành đại minh chủ liên minh nhân loại, thực tế cũng chỉ là một cái danh xưng mà thôi!

Phiến hải vực rộng lớn này cũng không cần Dương Phàm quản lý, vẹn vẹn chỉ cần uy danh của một nhân vật đủ để kinh sợ bát phương.

Mà Dương Phàm lại hoàn toàn có đủ điều kiện này.

Không tới nửa tháng, tin tức Dương Phàm trở thành đại minh chủ của liên minh nhân loại ở Ngoại Hải Vực, truyền khắp Ngoại Hải Vực.

Việc này khiến thế lực yêu tộc ở Nam Hải Vực vô cùng kinh hoàng, vội vàng cử người đi Đông Hải Vực. tìm Cửu Thiên Long Hoàng xin trợ giúp.

Cửu Thiên Long Hoàng phái một gã Đại hộ pháp tới đây. ý đồ tiếp quản liên minh yêu tộc của Ngoại Hải Vực.

Tu vi của vị Đại hộ pháp này dĩ nhiên đã đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ nhưng so với Vô Tuyệt Kiếm Hoàng và Thiên Mị Xà Hậu thì còn chênh lệch không ít.

- Dương lão đại, không bằng để ta đi chiếm lấy cái chức minh chủ của liên minh yêu tộc!

—————Jvx°—————

Nhỏm dịch THL r' Người dịch Matrixi^o2

HỒ Phi nói.

Dương Phàm cười cười, cảm thấy được đây là một ý kiến không tồi.

Rất nhanh, mấy Ngày sau, Hồ Phi đã đại chiến với vị Đại hộ pháp của liên minh yêu tộc.

Vị Đại hộ pháp kia vừa thấy Hồ Phi là Thần thú siêu cấp thì lập tức thanh thế đã vêu đi vài phần, chiến đấu được trăm hiệp đã thất bại, liền quay về Đông Hải Vực.

Rất nhanh, Hồ Phi thuận lợi trở thành đại minh chủ của liên minh yêu tộc Nam Hải Vực, hiệu lệnh tứ phương, bát phương thần phục, uy phong vô cùng.

Trong thế lực yêu tộc, luôn luôn là cường giả vi tôn! Chi cần người đủ mạnh sẽ khiến mọi người kính phục!

Dương Phàm và Hồ Phi cộng đồng quản lý Nam Hải Vực, hai người lại là hảo huynh đệ, mọi người đều biết thế.

Cho nên, quan hệ giữa nhân loại và yêu tộc lại hòa hợp chưa từng có.

Hai đại minh chủ ra nghiêm lệnh sự tranh đấu giữa nhân loại và yêu tộc chỉ được diễn ra trong phạm vi thế lực nhỏ. cũng lập ra nơi đề hai tộc giao dịch với nhau.

Cửu Thiên Long Hoàng ở Đông Hải Vực phái ra Đại hộ pháp lại bị đánh trở về, tự nhiên không được đẹp mặt!

Nhưng Bởi vì nắm giữ liên minh yêu tộc Nam Hải Vực là thành viên yêu tộc. lại là Thần thú siêu cấp chưa từng có, Cửu Thiên Long Hoàng cũng không dám dễ dàng phạm vào.

Càng quan trọng là hai đại minh chủ của Nam Hải Vực lại là huynh đệ từng vào sinh ra tử với nhau, đặc tội một phương coi như đặc tội cả hai. Cho nên, bất kể là Tây Hải Vực hay Đông Hải Vực. đối với cả liên minh nhân loại và yêu tộc đều không dám có tà tâm gì.

Vô trình, Dương Phàm và Hồ Phi đã trở thành nhân vật phong vân thần thoại của Ngoại Hải Vực.

Dương Phàm khai sáng Tiên Hồng Quýá cũng nổi tiếng khắp Ngoại Hải Vực, được xưng là Tiên Hồng Đạo Tổ!

Thực lực của Hồ Phi có một không hai trong thiên hạ. tiểu ngạo Ngoại Hải Vực. được yêu tộc xưng là Tam Nhân Yêu Hoàng!

Tiên Hồng Đạo Tổ và Tam Nhân Yêu Hoàng tuy không cùng chủng tộc nhưng cũng là liên minh keo sơn, không ai dám trêu chọc.

Hai người liên thủ, ngạo du thiên hạ!

Dương Phàm và Hồ Phi ở lại Nam Hải Vực chừng mấy chục năm, khắp hải vực Ngày càng phồn vinh, hòa thuận, sự giao dịch giữa yêu tộc và nhân loại Ngày càng thường xuyên.

Ngày càng có nhiều cường giả nhân loại và yêu tộc từ Tây Hải Vực và Đông Hải Vực đi tới Nam Hải Vực.

Đương nhiên, Nam Hải Vực đã trở thành đầu mối giao dịch giữa yêu tộc và nhân loại.

Dương Phàm và Hồ Phi làm chứng khổng giả của một phiên hải vực. tự nhiên được hưởng thụ vô cùng nhiều ưu đãi, các loại thiên linh địa bảo, tài liệu, pháp bảo nhiều vô cùng.

Mà trong thời gian này. Dương Phàm cũng sử dụng thế lực của mình, tìm kiếm tung tích của Vô Song.

Tuy nhiên, kỳ lạ chính là Vô Song chỉ ở lại Tây Hải Vực mấy chục năm rồi liền biệt vô âm tích.

Dương Phàm đánh giá hần đã Tần chức vào một trình tự mới.

Muốn khiêu chiến hần và Thiên Thu Vô Ngân thì chỉ sợ phải tham ngộ được một kiếm đạo còn cao hơn.

Tuy nhiên, không tìm được Vô Song, Dương Phàm lại tìm được tung tích của Thiên Thu Vô Ngân.

Nghe nói. Thiên Thu Vô Ngân đã gặp Đạo Hư Thiên Tổ ở Đạo Thiên Môn, rồi ở lại nơi này mấy năm sau đó rời đi. Hần tiếp tục đi tìm kiếm những cao nhân lánh đời khác của Ngoại Hải Vực.

Từ trận chiến ở Bắc Dịch Thai thượng cổ, Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân đã thu được không ít lợi ích.

Thiên Thu Vô Ngân còn nói rõ, chậm thì năm trăm năm đã có thể phi thăng.

Mà Dương Phàm đánh giá, hẳn ít nhất cũng đạt tới cảnh giới Độ Kiếp hậu kỳ.

Cả nhân giới này, cũng chỉ có ít ỏi mấy người khiến hắn phải đặc biệt chú ý.

u Ảnh Ma Chủ và Vô u Ma Hoàng đều đi Đại Tồn, Dương Phàm coi việc tu luyện là quan trọng nhất, nếu đối phương không trêu chọc mình thì tạm thời cũng không tính toán tìm chúng gây phiền toái.

Nhưng trong lòng hắn có một cảm giác rằng u Ảnh Ma Chủ khẳng định sẽ gây ra một chuyện gì đó kinh thiên động địa.

Trong lúc này, những tin tức có liên quan tới Thần Huyết và Huyết Nhật Điện đã truyền khắp nội lực và Ngoại Hải Vực. Cao tầng khắp nơi đều đã bị cuốn vào.

Thậm chí Ngay cả những cao nhân lánh đời cũng biết việc này do đó xuất quan.

Dương Phàm tự biết là u Ảnh Ma Chủ đang có âm mưu gì đó.

Vì thế hắn để thể thân đi Đại Tồn, liên hệ với đương kim Tồn Hoàng Tồn Vong.

Cuối cùng, hắn biết được không ít thành viên hoàng tộc lánh đời đã từ Ngoại Hải Vực chạy về nội lực.

Trong đó, người có uy danh nhất chính là Tồn Hoàng Tổ. tọa trấn Đại Tồn, chấn nhiếp tất cả những kẻ có âm tâm.

Nhắc tới vị Tiên Tồn Hoàng tộc này, tương truyền là đại nhân vật cùng thời với Cửu Thiên Long Hoàng của Ngoại Hải Vực, thần thông chấn nhiếp bát phương, bình sinh chưa từng thất bại.

Nghe nói. năm đó có một cường giả dưới trướng Vô u Ma Hoàng, giết chết một thành viên của Tiên Tồn Hoàng tộc. hắn bị Tồn Hoàng Tô đuôi giết tới tận Vô u Cung, trực tiếp diệt sát.

Đối mặt với Tồn Hoàng Tô. dù là hạng người như Vô UMa Hoàng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Duy nhất có thể sánh cùng hắn cũng là Cửu Thiên Long Hoàng.

Nghe đồn vị Tồn Hoàng Tổ này có tu vi đã đạt tới Lục kiếp Tấn tiên, sánh ngang chân tiên vô địch, dường như tồn tại từ thời thượng cổ tới nay, có quan hệ như thế nào đó với Tiên Tân Thủy Hoàng.

Cho nên, giờ phút này Đại Tồn kỳ thật bị Tồn Hoàng Tổ nắm trong tay, đám người Hợp Thể Kỳ Tồn Vong căn bản quá bé nhỏ, không đáng nói tới.

Tuy nhiên, theo Tồn Vong, Dương Phàm biết được Tồn Hoàng Tổ này có liên hệ với Vô u Ma Hoàng, nhiều lần tiến vào Tồn Hoàng Lăng.

- Tồn Hoàng Lăng...

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên, lẩm bẩm:

- Với lực lượng nhân giới, Ngay cả là Lục kiếp Tấn tiên cũng không thể lay động được Cửu Ác Long Phong Ẩn.

Cửu Ác Long Phong' n chính là dùng chín kiện Chí Bảo Long Khí, tập hợp toàn bộ khí vận nội lực, dung thành một thể, thậm chí còn ẩn chứa toàn bộ lực lượng của Tiên Tân Thủy Hoàng.

Ngay cả chân tiên hạ phàm, nếu muốn lay động phong ấn này đều vô cùng khó khăn.

Dương Phàm và Hoàng Long Quan vẫn có được liên hệ, biết được Cửu Ác Long Phong' n vẫn hoàn hảo. không có vấn đề gì.

- u Ảnh Ma Chủ... Trước khi phi thăng lên Thiên giới tìm kiếm Vũ Tịch thì nhất định, phải loại bỏ hắn khỏi nhân giới!

Lệ mạng lóe lên trong mắt Dương Phàm, sát khí ẩn hiện.

Ngoài ra, Dương Phàm đã quan vọng Huyết Nhật Điện, xem u Ảnh Ma Chủ rốt cục muốn làm cái gì.

Từ Ngoại Hải Vực, phong vân đã dịch chuyển vào trong nội lực.

Công kích như vậy cũng tương tự với Vạn Kiếm Giai Không của Vô Song chiến với Liệt Không Kiếm Thuật của Kiếm Hoàng.

Hình bóng cao lớn của Thiên Thu Vô Ngân vẫn chấp hai tay sau lưng, quanh thân trống rỗng nổi lên một mảnh quang thái, khiến hắn nhìn giống như một tiên đạo thân nhân.

Hai người giao kích, ánh sáng bốn phía nổi lên hàng vạn hàng ngàn vết lõm đốm, vô cùng trắng lệt.

Bốn phía xung quanh nơi hai người giao kích, không gian sóng gợn và những cái khe màu đen không ngừng xuất hiện, hình thành một hồi tử vong phong bạo, chấn động khắp phạm vi hoang hải mấy chục vạn dặm.

Trong hoang hải vắng lặng, hàng vạn đạo sóng lớn khiến mặt biển không còn yên ả.

Hoang hải vô danh này chứng kiến một trận chiến chưa từng có.

Rắc!

Tử - 1 - A ^ A

Hình ảnh trong đầu Dương Phàm biến mất, hắn khởi động Truyền Tông Trận, sau đó đi tới Tây Hải Vực.

Hồ Phi và Dương Phàm gần như đồng thời xuất hiện ở Đạo Thiên Môn.

Đặc biệt là Hồ Phi. một thân yêu khí kinh thiên hùng hồn khiến cả Bồng Lai Sơn lam vào lo lắng, bất an.

Ngay cả Đạo Hư Thiên Tổ cũng bị kinh động.

Tuy nhiên, Dương Phàm phát hiện bộ dáng Đạo Hư Thiên Tổ dường như có chút suy yếu.

Đồng thời với đó. ở ngoài Vân Tiên Đảo triệu triệu dặm.

- Thiên Thu Vô Ngân, Tam Linh Hóa Nhất chỉ còn kém một bước cuối cùng là có thể đạt tới đỉnh. Mà đối thủ của hắn, trong linh hồn mang theo kiếm ý chí cường bất diệt, càng thâm bất khả trắc. Một trận chiến này cũng khiến người ta thật sự chờ mong.

Tư Đồ trưởng lão lại cười nói.

Một nữ nhân áo vàng với một thán tiên linh khí, phiêu nhiên đứng cạnh hắn, không hề dùng chút pháp lực nào cũng có thể lơ lửng giữa hư không.

Từ xa nhìn lại, tiên khí phiêu linh tuyệt trần này cũng không phải là thứ mà nữ nhân ở nhân gian có thể có được.

- Vô Song này đích xác đáng sợ! Kiếm Hoàng lúc trước, Ngay cả ta trực diện đối kháng cũng rơi vào hạ phong mà một trăm năm trước hắn không ngờ lấy yếu thắng mạnh, giết chết Kiếm Hoàng.

Một mùi rượu thơm truyền tới. Người nói chuyện chính là Tử Kiếm Tiên.

Bàng trưởng lão cũng đi ra nhưng không nói gì cả.

Ngọc thủ của Hoàng trưởng lão nhẹ nhàng điểm ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một quang sáng, phía trên hiện ra hai nam nhân đang đạp trên sóng biển.

Khi quang sáng kia ngưng kết, chỉ thấy đôi mắt lãnh liệt của nam nhân áo trắng kia ngẩng đầu nhìn tới.

Con người kia băng lãnh như trời đêm, thâm thúy vô ngần, hiện lên một thanh Đoạn Kiếm hư vô.

Bị hắn đảo qua. bốn vị đại trưởng lão của Vân Tiên Đảo cũng sắc mặt khê biến.

Bàng trưởng lão và Lý trưởng lão sắc mặt trắng bệch, tim đập nhanh hơn, cảm thấy một cỗ hàn ý thấm đẫm linh hồn. • '

Bàng trưởng lão và Hoàng trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hư không trên hoang hải chấn động, thiên uy ý chí vô tận và kiếm ý chí cường dung hợp. lôi điện đầy trời nổi khắp nơi, hình thành một cơn lốc xoáy không lồ.

Trong lúc xoay này tràn ngập kiếm đạo ý chí mệnh mông, vô kiên bất tồi, sinh sôi không thôi. Kiếm V bên trong cùng với những cái khe không gian đồng thời lóe lên.

Phốc!

Một thanh cự kiếm dài tời vạn trượng ngưng tụ thiên uy vô tận và kiếm ý chí cường không thôi, nổ ầm trên trời cao.

Một khắc này, một cái khe không gian hình vòng cung xuất hiện, gần như chia cắt thiên địa thành hai nửa.

- Đây là Huyền Thần Hư Thiên Kiếm mà Vô Song từng sử dụng để ám sát Tần Hoàng ở Bắc Dịch Thai.

Dương Phàm rời khỏi Bồng Sơn Đảo, trong đầu hiện lên một mảnh hình ảnh nhưng lại đột nhiên tan vỡ.

Trong lòng hần hẩn trương, cấp tốc bay về phía hoang hải kia.

- Hy vọng ta có thể tới kịp!

Dương Phàm và Hồ Phi đều bay về phương hướng kia, Đạo Hư Thiên Tổ thấy vậy, cảm giác bất an cũng đi theo.

Nhưng trực giác nói cho Dương Phàm biết cuộc chiến giữa Vô Song và Thiên Thu Vô Ngân sẽ không kéo dài lâu.

Bởi vì từ sau khi tới Đại Tần, chức nghiệp của Vô Song chính là làm sát thủ. phong cách tác chiến chính là theo hướng một kiếm phán thắng bại.

-... Kiếm thứ ba như vậy, hẳn là Phá Hư Đoạn Kiếm, một kiếm không thể ngăn cản.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Mà ở quảng sáng trên đỉnh đầu bốn đại trưởng lão Vân Tiên Đảo.

- Phá Hư Đoạn Kiếm!

Tiếng nói vừa dứt, Đoạn Kiếm trong tay Vô Song không nhìn khoảng cách không gian, phốc một tiếng xuyên qua ngực Thiên Thu Vô Ngân.

Một khắc này, thời gian như đọng lại.

Khắp hoang hải, nước biển yên lặng không sóng, ánh sáng hôn ám.

Trên miệng Thiên Thu Vô Ngân tràn ra một vết máu, nhìn thanh Đoạn Kiếm đã xuyên qua lồng ngực, chưa xót cười:

- Biết rõ kiếm nhưng không cách nào có thể trốn tránh. Kiếm đạo ý chí người linh ngộ vượt xa ta nghĩ tới.

Hai người đứng trên mặt biển, đối diện nhau, có thể cảm nhận được tiếng tim đập của đối phương.

- Thật sự quá đáng sợ...

Trong mắt Tử Kiếm Tiên và Bàng trưởng lão lộ ra vẻ sợ hãi.

- Với tu vi và trình độ của Thiên Thu Vô Ngân lúc này, cho dù ta ra tay cũng không nắm chắc mười thành chiến thắng!

Trong mắt Hoàng trưởng lão không ngừng lóe ra dị quang.

- Hẳn nếu khinh địch như vậy đã thất bại thì không phải là Thiên Thu Vô Ngân.

Tư Đồ trưởng lão lại cười nói.

Bá!

Thân thể Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên chia làm ba.

Ba thân hình này, trên ngực đều có một lỗ thủng.

Mặc dù là bất diệt thể nhưng không thể ngăn cản được việc máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Tuy nhiên, ba đại phần thân này có liên hệ độc đáo. không chỉ đồng thời gánh vác một kiếm này mà còn tăng khả năng phòng ngự cho nhau, tự dung hợp một mảnh thiên địa. hình thành nhất thể.

Ngay một kiếm vô kiên bất tồi. tịch diệt vạn vật. Thiên Thu Vô Ngân cũng có thể gánh vác, cũng hóa giải được.

Rầm-

Rồi sau đó, hư không sau lưng và dưới chân ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân chấn động, uy lực đáng sợ đạo nhập khắp thiên địa.

- Điều này rất giống với ý cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất của Tiên Hồng Quyết ta...

Hình ảnh trong đầu Dương Phàm lại thoát phá.

Hắn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía hoang hải kia.

Phi hành nửa nén hương, hắn còn cách phía hoang hải này chừng mấy chục triệu dặm, tương đương với bề rộng vài Nội Hải.

- Chi sợ còn không kịp rồi...

<>

Trong lòng Dương Phàm cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Mà đồng thời, trong đầu hắn lại hiện lên một hình ảnh: Ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đã vây chặt Vô Song vào giữa, hai người triển khai một hồi chiến đấu kinh tâm động phách.

Quá trình giao chiến cụ thể như thế nào thì Dương Phàm lại không biết được.

Bởi vì hắn có thể biết được chính là những hình ảnh hoặc một vài nét trong thiên cơ mà thôi.

Mà ở Vân Tiên Đào, với thực lực ngang với chân tiên, quang sáng trên đầu Hoàng trường lão hiện lên cụ thể chi tiết cuộc chiến của hai người.

Ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân cùng xuất thủ khiến thiên địa biến sắc, nhật nguyệt lu mờ, khắp thiên địa, hải vực cũng theo đó chấn động.

Vô Song bị kiềm chế gắt gao. chịu đựng sự oanh kích như bão táp, kinh thiên động địa.

Sắc mặt hắn lãnh đạm, trong mắt lộ ra một tia thống khổ và hưng phấn, thi thoảng kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn đầy máu tươi.

- Không ngờ ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân cùng ra tay đã có thể quán thông thiên địa. dung hợp nhiều loại pháp tắc.

Tư ĐỒ trưởng lão ngạc nhiên thán phục!

Đám người Bàn trưởng lão còn lại hoảng sợ. không thể tin nổi.

Dù sao những tu sĩ bình thường sau khi đạt tới trình độ cao nhất, dần dần tiến vào đỉnh phong, con đường tham ngộ cũng Ngày càng tinh tế.

Cuối cùng có thể lĩnh ngộ được da lông pháp tắc của riêng mình, dung hợp linh hồn cảnh giới, kế hợp thiên địa sẽ đạt tới trình tự Độ Kiếp Kỳ.

Mà Thiên Thu Vô Ngân có ba đại hóa thân, mỗi cái đều tương đương bản tôn, đều tự tìm hiểu nhưng con đường khác nhau.

Khi hợp kích, dung hợp mấy loại pháp tắc, quán trong thiên địa, ngạo thị cổ kim!

Cho tới một khắc, thân hình Dương Phàm dừng lại khiến bầu trời chấn động kịch liệt, một đạo ngân hà chói mắt xẹt ngang thiên địa.

Đã xong...

Hắn thở dài một hơi. trên mặt lộ ra vẻ vô cùng tiếc nuối và thất vọng.

Tuy nhiên, trong đầu hắn lập tức hiện lên hai hình ảnh.

Một cái chính là: Vô Song cứng rắn đón đỡ một vòng oanh kích, trong miệng hậu máu, thân thể gần như bị đánh tan tành thành mây khói.

Phốc!

Đoạn Kiếm trong tay văng về phía trước.

Thoáng chốc, ba Thiên Thu Vô Ngân đồng thời bị Đoạn Kiếm xuyên qua.

Nếu hình ảnh có thể phân thành ba chiều thì có thể nhìn thấy trong ngực ba Thiên Thu Vô Ngân đều có Đoạn Kiếm xuyên qua.

Chỉ một điểm khác nhau là một người bị Đoạn Kiếm đâm lút cán, một người bị đâm vào một nửa, một người còn lại chỉ bị đâm vào khá nông.

T r 7 7 „ .2 'L, 1.7 isSIE

Nếu đặt ba thân hình này xếp liên tiếp và sát vào nhau, tương đương bị thanh Đoạn Kiếm xuyên thành một xâu.

Nhưng sự thật không gian lại không như vậy! Ba Thiên Thu Vô Ngân vây ba phía Vô Song, hình thành thể tam giác.

Thân ở trên Vân Tiên Đảo, Thân hình Tư Đồ trưởng lão chấn động, lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hãi:

- Hắn vừa đột phá cực hạn kiếm đạo, đã hoàn toàn vượt qua pháp tắc không gian nhân giới rồi!

Vù

Cương phong nổi lên. Thiên Thu Vô Ngân vị Đoạn Kiếm xuyên qua, thân hình hơi lắc lư, lộ ra vẻ thống khổ. như đang hấp hối.

Chẳng lẽ một đại tông sư sẽ vẫn lạc như thế này?!

Nhìn tới hình ảnh đầu tiên là Dương Phàm, tâm thần chấn động, có vài phần tiếc nuối, cũng có chút hy vọng đối với Thiên Thu Vô Ngân.

Bốn đại trưởng lão của Vân Tiên Đảo đều lâm vào trầm mặc.

- Dương lão đại, sao thế?

Chi chốc lát, Hồ Phi đã đuổi tới.

- Đã xong...

Dương Phàm thở dài một hơi.

Giờ phút này, cuộc chiến đã chấm dứt. về phần thắng thua, không ai có thể khẳng định.

Hình ảnh thứ hai trong đầu Dương Phàm khiến ánh mắt Dương Phàm lại sáng ngời!

Tam Thanh Nghịch Diễn!

Ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân quát lớn như tiếng sấm. Ba cỗ lực lượng hoàn toàn bất đồng hình thành một hình tam giác với ba đỉnh là đỉnh đầu ba hóa thân.

Bỗng nhiên, ba đại hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân dung hợp nhất thể, hóa thành một cự nhân với ánh sáng ba màu.

Cự nhân này không chỉ tản mát ra ánh sáng ba màu mà còn quanh quẩn một tầng ánh sáng nhàn nhạt, mờ mờ. Một cỗ khí tức nguyên thủy phát tán ra, khiến linh khí của khắp hải vực run rẩy.

— ' ,

Linh khí vô tận từ bốn phương vọt tới. thân hình mười trượng của cự nhân nháy mắt đã tăng vọt gấp mười, giờ tay nhắc chân cũng đủ khiến sơn băng địa liệt.

Nơi người cự nhân này đứng, không gian bốn phía dường như bất ổn, liên tiếp hiện lên những cái khe không gian.

- Chẳng lẽ lực lượng của hắn đã đạt tới trình độ cao nhất mà nhân giới có thể tiếp nhận?! Không đúng!

Tư Đồ trường lão lâm vào trầm tư.

‘m một tiếng. Vô Song bị uy lực nguyên thủy vũ trụ kinh, thiên vĩ đại đánh bay mấy chục dặm, phun ra một búng máu. nửa quy trên mặt biên, bộ dáng như hấp hối.

Đồng thời với đó. hình ảnh trong đầu Dương Phàm vỡ vụn.

Trên thực tế, khi ngân hà chói mắt xẹt qua, cuộc chiến đã chấm dứt.

Hình ảnh trong đầu Dương Phàm chỉ là những hình ảnh phát sinh thêm.

Như vậy, kết quả cuối cùng của trận chiến có một không hai này là như thế nào?!

950. Chương 902: Phong Ấn Tầng Tám.

- Đã xong? Vậy lão đại có biết, ai là người thắng không?

Hồ Phi hưng phấn mà vội vàng nói.

Dương Phàm bảo trì trầm mặc. tạm dừng một lát, không nói hai lời. lại phi về hướng vùng biển hoang vu nơi hai vị khoáng thế kỳ tài quá chiến.

Vút!

Rất nhanh, Đạo Hư Thiên Tổ từ phía sau đuổi tới. sắc mặt có chút suy yếu. trong lòng kinh hãi: “Thực lực hai người Dương Phàm này không ngờ đã siêu việt mình!”

Lại phi hành một đoạn thời gian, phía trước là một vùng biển hoang vu.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng. Vùng biển hoang vu kia trong tầm nhìn đây nên từng con sóng, ở vị trí trung tâm phẳng phất như một lốc xoáy.

Mặc dù chiến đấu đã chấm dứt. mấy người vẫn cảm ứng được một cỗ kiếm ý vô tận tràn ngập thiên địa.

Bá!

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, biến mất tại chỗ.

Hồ Phi cùng Đạo Hư Thiên Tổ cùng đều thi triển thần thông Thuấn di.

Sau một lát. ở một vùng hải vực bị đánh nát thành chán không, một nam nhân suy yếu vô lực ngồi xếp bằng trên dải san hô.

Vị trí của hắn hẳn vốn là đáy biển sâu. nhưng hải vực xung quanh đã bị kiếm ý quét ngang thiên địa vạch ra. ở trung tâm tồn tại một khí tràng không tiêu tan, khiến cho khu vực quanh thần tạo thành một vùng chán không không có nước.

- Thiên Thu Vô Ngân!

Ba người Dương Phàm đồng loạt nhìn chăm chăm vào nam nhân đang ngồi xếp bằng kia.

Giờ phút này. sinh cơ trên người Thiên Thu Vô Ngân gần như tiêu vong khô kiệt, chỉ dựa vào một tia ý chí cuối cùng duy trì thần hồn không tiêu tan, nhục thể bất diệt.

Từ một trình độ nào đó mà nói, hắn đã đạp trên lần ranh sinh tử.

Nếu đổi lại là người khác, chịu đựng thương thế đáng sợ như vậy sớm đã mệnh tới tuổi vàng rồi.

Tuy nhiên Thiên Thu Vô Ngân chung quy là một đại tông sư tuyệt thế, đem sinh mệnh kéo dài giây lát.

- Vô Song đi nơi nào rồi, trận chiến này rốt cục ai thắng ai thua?

Hồ Phi không kìm nổi hỏi.

- Trước cứu người đã rồi nói.

Dương Phàm cũng bất chấp ai thắng ai thua, một chưởng vỗ vào sau lưng Thiên Thu Vô Ngân. Một cỗ sinh mệnh khí tức thuần túy cuộn cuộn rót vào trong cơ thể hắn.

Sau một lát, sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Thán thở cùng linh hồn của Thiên Thu Vô Ngân chịu đựng lực phá hoại quả thật là thiết tưởng không chịu nổi.

Trong mỗi một tác da, mỗi một miếng thịt thậm chí mỗi một sợi lông đều tràn ngập một loại kiếm khí tuyệt cường ngạo thị thiên địa. Thậm chí đến tận giờ này Dương Phàm dường như có thể cảm ứng được kiếm V kinh thiên địa khiêu quy thân.

Vô Song, chẳng biết đã đi đâu.

Chẳng lẽ Thiên Thu Vô Ngân thắng, hắn bại?

Đoạn hình ảnh cuối cùng quyết định thắng bại, Dương Phàm cũng không nhìn đến.

- Hoàn hảo. người tới sớm, nếu không mệnh ta nguy rồi.

Thiên Thu Vô Ngân mở mắt. hai mắt trong sáng như nước.

- Thiên Thu. rốt cục ai thắng?

Hồ Phi rốt cục không nhịn nổi.

Đạo Hu Thiên Tổ cũng nhận thức Thiên Thu Vô Ngân, trong mắt cũng mang theo vài phần dò hỏi.

Chỉ có Dương Phàm trầm mặc không nói. dường như đã đoán được đáp án.

- Thắng có vui gì. bại cũng có buồn gì!

Trên mặt Thiên Thu Vô Ngân giữ nguyên một loại cười nhạt muôn đời không đổi:

- Trận chiến này khiến ta được siêu việt, tìm hiểu trình tự càng cao. Tuy ta bại, nhưng lại phải cảm tạ Vô Song.

Vô Song thắng?

Hồ Phi cùng Đạo Hư Thiên Tổ đều lộ vẻ kinh hãi.

Dương Phàm chìm vào trầm tư, nháy mắt. trong mắt đột nhiên hiện lên một viên luân vô hình, nhìn chăm chăm Thiên Thu Vô Ngân.

Thân hình Thiên Thu Vô Ngân chấn động:

- Người...

Ngay sau đó, trong đầu Dương Phàm hiện lên một hình ảnh:

- Tam Linh Hóa Nhất... Thật sự rất mạnh!

Sắc mặt Vô Song tái nhợt, thân hình gần như bị đánh tan nát, không thành hình dạng.

`m...'m ầm!

Thái cổ cự nhân cao tới trăm trượng đứng ngạo nghễ trên không hải vực. nơi dừng chân Ngay cả không gian đều hiện ra trạng thái không ổn định.

Đứng trước thán thở như Thiên Thần viễn cổ này. Vô Song nhỏ bé giống như con kiến.

Vô Song nửa quỳ trên mặt biển, đã không thể động đậy. thậm chí gần tới tử vong.

Trong mắt thái cổ cự nhân do Tam Thanh Nghịch Diễn tạo thành đầy vẻ đậm mạc, nhìn xuống vùng thiên địa này, bao gồm cả Vô Song như con kiến.

Chi dựa vào một tiếng thét dài kia. một cỗ uy năng vũ trụ nguyên thủy bùng nổ trong khoảnh khắc khiến cho Vô Song hoàn toàn mất chiến lực.

Thua?

Trong mắt Vô Song không có sợ hãi, không có thất vọng, càng không có mất mát. Có chỉ là... Hưng phấn!

Giờ phút này Vô Song đã mất đi tất cả chiến lực, toàn thân tất cả lỗ chân lông, da thịt, máu... đều đang hung phấn, run rẩy.

Giờ khắc này, toàn thân hắn bao gồm cả máu thịt, nguyên khí sinh mệnh thậm chí là lực lượng tinh thần đều như đang thiêu đốt.

Thiên Thu Vô Ngân với thân thể Thái cổ cự nhân hờ hững nhìn hắn, không có lợi dụng lúc người nguy hại, cũng không có bất kỳ cười nhạo, chỉ có thể nhìn thấy một vẻ chờ mong cùng tôn trọng.

- Người cũng rất mạnh, rất mạnh. Bất kể thắng bại. người đáng giá Thiên Thu tôn trọng... Thắng lại vui gì. bại cũng có buồn gì. Chi mong sau trận chiến này, có cơ hội cùng Vô Song đạo hữu tham thảo luận bàn.

Không gian nơi Thiên Thu Vô Ngân đứng hiện ra vặn vẹo không ổn định, sụp đổ. không gian sóng gợn liên tục.

Không sử dụng bất kỳ lực lượng gì liền đạt tới mức độ khiến không gian khó thể chịu đựng, khó có thể tưởng tượng lực lượng hắn nắm trong tay.

- Tam Thanh Nghịch Diễn, hắn thật sự tham ngộ đến cảnh giới đó. Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh, đại biểu quá khứ, hiện tại, tương lai. Nếu hắn thật sự có thể nghịch diễn Tam Thanh, chẳng phải là có thể nghịch diễn hỗn độn!

Trong mắt Tu Đồ trưởng lão lóe tinh quang.

- Còn chưa đạt tới Đại Thừa Kỳ. lực lượng giờ phút này hắn có được dường như siêu việt Bán Tiên, Chân Tiên...

Nữ nhân áo vàng nói với vẻ khó tin.

Giờ phút này hoàn toàn không thể đánh giá trình tự lực lượng của Thiên Thu Vô Ngân.

- Được... Thiên Thu Vô Ngân, nếu người đã tôn kính đối thủ như ta. như vậy Vô Song tự nhiên phát ra một kích cuối cùng không hề giữ lại, nhất quyết thắng bại.

Thân thể đã tan nát của Vô Song vô cùng cố sức đứng lên.

Bỗng nhiên, tay hắn cầm nửa đoạn kiếm gãy. toàn thân bốc cháy lên một đoàn hóa diễm ngân quang.

Kỳ tích sinh ra, trong nháy mắt nhục thân, tinh huyết, linh hồn, đoạn kiếm của Vô Song đều thiêu đốt thành một đoàn quang cầu. “Ngô... ông” một tiếng, hóa thành một đoạn kiếm gãy màu bạc kinh thiên triệt địa.

Xuy...

Khắp vòm trời chấn động kịch liệt, chỉ thấy một dải sáng bạc chói mắt lướt ngang thiên địa. chợt lóe rồi mất.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ Ngoại Hải vực phạm là nhân vật tu vi đạt tới Độ Kiếp trở lên đều nhìn đến một bóng kiếm màu bạc giống như trong suốt xẹt qua thiên hư.

Phốc!

Thái cổ cự nhân do Thiên Thu Vô Ngân biến thành bị dải sáng bạc kia xẹt qua, ngực bị đâm một lỗ thủng lớn, huyết quang cùng kiếm quang màu bạc phun ra. rồi sau đó đứng thẳng bất động trên hư không một chớp mắt rồi ầm ầm đổ xuống.

Ầm ầm!

Thái cổ cự nhân có thể so với Chân tiên ầm ầm rơi vào đáy biển vô tận. kiếm khí cường đại bốn phía cùng lực tràng trực tiếp gạt bỏ nước biển trong phạm vi vạn dặm thành chân không.

Thẳng đến khi Dương Phàm tới. hải vực phạm vi vạn dặm này vẫn là một vùng chân không, nước biển bốn phía cuộn cuộn cũng không thể tràn tới.

Xa xa nhìn lại giống như trong hải vực vô tận có một lỗ xoáy thật lớn, một hố sâu không đáy.

Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt. đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ, dường như có thể cảm nhận được kiếm khí vĩnh viễn bất diệt kia cùng với uy lực nguyên thủy tới từ vũ trụ thái cổ.

Đột nhiên, hần ngồi xếp bằng trên một khối đá san hô, nhắm mắt lại. yên lặng thể ngộ.

Trong đầu Tư Đồ trưởng lão cùng Đạo Hư Thiên Tổ cũng hiện ra một số hình ảnh.

Mặc dù bọn họ không thể giống như Dương Phàm, mặc dù không tận mắt nhìn thấy nhưng lại có thể ngộ như đích thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Nhưng là giờ phút này linh hồn bọn họ rung động, trong lòng thật lâu không thể bình phục.

Ánh mắt Đạo Hư Thiên Tổ ảm đạm, lão hiểu được rất rõ, lúc trước Thiên Thu Vô Ngân cùng mình tham thảo đại đạo đã đạt tới một độ cao mà chính mình không thể thăm dò.

Hồ Phi cắn chặt răng, hai tay run rẩy.

Mặc dù thân là Thần thú siêu cấp. thiên phú lại kinh người, nhưng ở trước mặt kỳ tài cùng với đại tông sư tuyệt thế, hần vẫn hơi kém hơn một bậc.

Vô Song là Luân Hồi mà đến. thân thể không phải tầm thường.

Nhưng là Thiên Thu Vô Ngân, theo như nói chuyện với đệ tử Hàn Kỳ của hần, có thể phóng đoán được, thật lâu trước kia hần cũng là một người thật bình thường.

Hồ Phi đột nhiên nhớ tới một đoạn lời nói của Thiên Thu Vô Ngân trên Thượng cổ Bắc Dịch Thai:

- ở thật lâu trước kia, vì sư mới vừa bước vào tiên đạo không lâu. Vào một lần đấu pháp với người trước mặt nhiều người, Bởi vì tu vi không bằng đối phương mà bị thua, bị người đó làm nhục. Lúc ấy vì sư cúi người với hần thật sâu. kính trọng thực lực của hần, thua tâm phục khẩu phục.

- Nhưng là người đó làm nhục lão sư...

Đám người Hàn Kỳ, Tầm Hoàng khó có thể tin.

- Nhân phẩm, thân phận địa vị của đối thủ, quan hệ là bạn là địch, cùng ta có quan hệ gì đâu?

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt cười:

- Kỹ không bằng người, ta liền kính trọng thực lực của hần, chỉ vậy mà thôi. Không lâu sau. người kia bị ta chiến thắng, cũng bỏ lại thật xa. đến sau này ẩn tượng người kia ở trong đầu ta dần dần mờ hồ, mà nay ta thậm chí quên hần tên gọi là gì. ở trong cuộc đời của ta. có rất nhiều rất nhiều người như vậy. Bọn họ bị ta vượt qua, mà ta cũng từng thật sâu kính trọng tài nghệ bọn họ.

Tầm lòng của Thiên Thu Vô Ngân đối với tài nghệ thành kính, đối với theo đuổi đại đạo. không người có thể so bì.

Dương Phàm ở nơi đây tĩnh tu tìm hiểu, mà hố sâu chân không vùng biển hoang vu này duy trì không thay đổi. hình thành kỳ quan thiên cổ.

Ba năm sau. thương thế Thiên Thu Vô Ngân khỏi hần, nhìn hải vực chân không chung quanh, bình thản nói:

- Nơi này. có lẽ sẽ vĩnh viễn duy trì trạng thái này.

Đạo Hư Thiên Tổ cùng Hồ Phi cũng ở lại nơi này tìm hiểu.

Kiểm ý muôn đời bắt diệt cùng với lực lượng nguyên thủy của vũ trụ thái cổ vĩnh viễn quanh quẩn ở một chỗ như thế.

- Thiên Thu tông sư. tiếp theo muốn đi đâu?

Dương Phàm mở mắt. trong mắt thắm thúy vô ngần.

- Trong mười năm, phi thăng thượng giới.

Khóe miệng Thiên Thu Vô Ngân khẽ cười, ngẩng đầu nhìn vòm trời vô hạn, phẳng phất như thấy được thế giới càng rộng lớn.

Phi thăng?

Đạo Hư Thiên Tổ cùng Hồ Phi rung động.

Phi thăng, ở trong miệng Thiên Thu Vô Ngân lại hỏi hột băng quơ như vậy.

- Dương đạo hữu. Ngày sau, gặp lại ở thượng giới.

Ánh mắt Thiên Thu Vô Ngân nhìn phía Dương Phàm.

- Nhất định.

Dương Phàm hít sâu một hơi. giờ khắc này hắn cũng tự tin. phi thăng cách chính mình cũng không xa xôi.

- Đối tượng tiếp theo Vô Song khiêu chiến chính là Dương đạo hữu. Hy vọng hai vị có thể một lần nữa siêu việt.

Thần hình Thiên Thu Vô Ngân dần nhạt đi. biến mất không thấy.

- Dương lão đại. Tiếp theo Vô Song sẽ khiêu chiến người?

Hồ Phi khẩn trương vạy phần nói.

- Sớm tại lúc Kiếm Hoàng chết, ta đã biết rồi...

Ánh mắt Dương Phàm bình tĩnh như nước, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngay tại năm thứ ba Thiên Thu Vô Ngân rời đi.

Dương Phàm đột nhiên mở mắt. nhìn thấy cảnh tượng ba thân hình cao lớn. đứng ngạo nghễ dưới kiếp vãn, chịu đựng thiên lôi cuộn cuộn tẩy rửa.

Năm thứ tám, Dương Phàm hoàn toàn mất đi bất kỳ tin tức thiên cơ nào của Thiên Thu Vô Ngân.

- Hắn đi rồi...

Dương Phàm thở dài thật dài.

Phốc...`m!

Cùng lúc đó, tầng phong ấn thứ tám tràn áp trong cơ thể hắn, phá vỡ trong tiếng nổ lôi đình...

951. Chương 903: Chân Tiên Buông Xuống.

Trong mấy chục năm gần đây, nơi này xuất hiện một hải vực chân không như hố sâu tròn không đáy, nước biên bờn phía cuộn cuộn mênh mông, chỉ có nơi này không một giọt nước.

Quan sát cự ly gần. giống như vực sâu không đáy, đầm rộng cạn khô.

Nhìn từ xa lại như một lỗ xoáy to lớn trong hải vực vô tận.

Trong hố chân không cực lớn này tràn ngập kiểm ý muôn đời bắt diệt cùng lực lượng nguyên thủy của vũ trụ thái cổ.

Dưới hai cổ lực lượng đan xen, phạm vi hố chân không lớn này nghiêm nhiên trở thành một vùng cấm địa. Cánh giới không tới Độ Kiếp Kỳ tiến vào trong sẽ bị mẻ lác, lực lượng trong cơ thể tiêu tan khô cạn.

Cho dù cường giả cấp Vực Chủ vượt qua một lần thiên kiếp, sau khi tiến vào trong đó đều bị dọa sắc mặt trắng bệch, lập tức rời đi.

Nhưng là ở nơi sâu trong hố chân không cực lớn này, một nam nhân áo xanh xếp bằng trên đá san hô, nhắm mắt tĩnh tu, không để ý chuyện bên ngoài.

Rốt cục vào một ngày, nam nhân phun ra một ngụm trọc khí, ước chừng giằng co thời gian nửa nén hương.

Rồi sau đó, thân hình hắn trôi giạt không sức nặng, giống như lông vũ bay lên phía trên hố sâu, thì thào lẩm bẩm:

- Thiên Thu Vô Ngân đã phi thăng mà đi, nay ta cũng mở phong ấn tầng tám, cảm ứng được sự tôn tại của thiên kiếp, cũng dần dần tới gần. Xem ra thời gian ta có thể ở lại giới này cũng không còn nhiều.

Tâm thần Dương Phàm dung nhập Tiên Hồng Không Gian. Sau khi tấn chức cảnh giới Chứng Quả tiểu thành, lãnh địa vùng đất sống trong không gian lại được mở rộng đến phạm vi năm mươi vạn dặm.

So với lúc trước, trong địa bàn của Dương Phàm càng thêm sinh cơ. dân cư lại gia tăng rất nhiều.

Đám người hầu, linh thú Dương Phàm để lại trong này đã sinh sôi nảy nở vài đời.

Ngoài ra, trong Tiên Lan tiên phủ cũng tăng thêm sức sống.

Trừ bỏ những người thân trọng yếu của Dương Phàm còn ở lại trong tiên phủ, ngoài ra bằng hữu đệ tử ở một số địa phương trong vùng đất sống mở động phủ, trở thành động chủ một phương hoặc là chủ quản một vùng lãnh địa.

Dương nhiên, Tiên Lan tiên phủ là người thống trị cao nhất thống lĩnh vùng đất sống.

về phần Tiên Hồng Cư của Dương Phàm, thì trở thành một khối đất lành siêu nhiên nhất, một nơi chi giành cho hắn tĩnh tu.

Sau khi gặp mặt thần hữu. Dương Phàm hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nói:

- Trước khi phi thăng, vẫn còn một việc cuối cùng phải làm...

Trừ bỏ trận chiến với Vô Song không thể tránh khỏi. Dương Phàm còn muốn tiêu diệt hoặc là phong ấn u Ảnh Ma Chủ.

Ma Chủ này từ sau khi bị Dương Phàm vô tình thả ra khỏi phong ấn Thiên Lan Điện, trong một giới này dậy nên không biết bao nhiêu tai họa và rắc rối.

Cho nên căn cứ vào tầng nhân quả này Dương Phàm cũng không thể buông tha u Ảnh Ma Chủ.

Ngoài ra, Dương Phàm còn cảm thấy hứng thú với một sự kiện cuối cùng tại nhân giới, đó là Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết.

Mặc dù rời Cửu u Bí Cảnh đã nhiều năm như vậy, nhưng là từng có một thanh âm chưa bao giờ biến mất khỏi nơi sâu trong linh hồn Dương Phàm:

- Trong thiên địa thất giới này. phạm là bất kỳ sinh linh nào có được Luân Huyết Châu, đều có hy vọng có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết mà ta luyện chế. Người có được nó. hắn sẽ trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng thành tựu chí tôn thất giới...

Ngoài ra, trong phạm vi nhân giới này, đã không còn chuyện gì có thể khiến Dương Phàm sinh ra hứng thú.

Rời khỏi hố chân không cực lớn đã tĩnh tu mấy chục năm, Dương Phàm đi tới Đạo Thiên Môn, biết được Đạo Hư Thiên Tô đã tiến vào bế quan chiêu sâu.

Vài vị hộ pháp Đạo Thiên Môn tự nhiên không dám ngăn cản Dương Phàm sử dụng Truyền tống trận.

Ngoại Hải vực hiện nay. cái tên Tiên Hồng Đạo Tổ kinh sợ bát hoang tứ hải, ngay cả cường giả đất liền đều có nghe thấy.

Trừ bỏ Cửu Thiên Long Hoàng thống trị tỉ ti yêu tộc Đông Hải Vực, dường như không còn người nào có thể nói hơn hẳn một bậc.

Dương Phàm thông qua Truyền tống trận trở về Nam Hải Vực, phát hiện Hồ Phi cũng rất dụng tâm tu luyện.

Từ sau khi biết được Cửu u Ma Đế là cừu nhân giết cha, Hồ Phi tu luyện càng khắc khổ hơn lúc trước, tu vi tự nhiên là một Ngày ngàn dặm.

Dương Phàm cũng thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, ngẫu nhiên hiểu biết tình huống của Thạch Thiên Hàn, cùng đưa ra một ít trợ giúp.

Thạch Thiên Hàn những năm này ở trong không gian ma vực kia không ngừng chém giết, cắn nuốt vô số ma hạch do thi thể ma vật lưu lại, không ngừng biến hóa. trở nên mạnh

mẽ. Giờ phút này hắn cũng đạt tới tu vi Độ Kiếp hậu kỳ, nhưng thực lực gần như chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Hồ Phi cùng cấp bậc.

Đối với tình huống của Thạch Thiên Hàn, Dương Phàm chỉ ngẫu nhiên lưu ý một chút.

Hắn thật muốn xem thông qua chém giết trong ma vực không gian này, có thể khiến Thạch Thiên Hàn tiến hóa biến mạnh mẽ đến trình độ nào.

Hiện nay, toàn thân Thạch Thiên Hàn che kín hắc tinh lân giáp như long lân, độ cứng có thể so với Chân Long cùng cấp, hai tay như hô lang trảo, lưng mọc một đôi cánh, sau khi sải ra dài chừng hai trượng. Mỗi cách một đoạn thời gian. Thạch Thiên Hàn đều bị huyết quang trong không gian này bùng xuống hút đi, tiến vào trong “Thành trì” phụ cận.

Theo tu vi gia tăng, hiện nay Thạch Thiên Hàn phải cần mấy trăm năm mới có thể “Trở về thành” một lần.

Theo hắn nói, thành trì dạng này ở trong không gian ma vực có rất rất nhiều.

Theo không ngừng đi sâu. tiến vào bán đảo cùng thành trì mới. cấp bậc ma vật phụ cận càng ngày càng cao. sau khi chém giết, ma hạch lưu lại đối với thân thể biến dị càng Ngày càng cường đại.

Dương Phàm đối với ý nghĩa tồn tại của không gian ma vực vẫn luôn phỏng đoán.

Nếu Thạch Thiên Hàn tiến vào Đại Thừa Kỳ. sẽ tiếp tục ở lại chỗ này hay là phi thăng?

Nếu là tiếp tục kéo dài phương thức chém giết này, cuối cùng có thể tiến hóa đến loại trình độ nào. tu vi giới hạn cao nhất nơi này là bao nhiêu?

... Vấn đề này chỉ có thể chờ đợi Thạch Thiên Hàn từng chút thăm dò, ngày sau vạch trần bí ẩn.

Thông qua Tiên Hồng Không Gian, Dương Phàm có thể cung cấp cho Thạch Thiên Hàn một ít trợ giúp, tương đương với gian lận nho nhỏ.

Một ngày, ở Thiên cấm Nội Hải hơi chút bình lặng.

Trung tâm Thiên Lan Điện đồ nát thê lương, tám góc thủy tinh trì ở quảng trường đều có một pho thần tượng, cũng bao gồm thần tượng Bích Dao Vân Tiên năm đó đă đốnát.

Nơi này, liên tục vài trăm năm đều giữ vẻ yên lặng.

Nhưng đột nhiên chỉ nghe “ông” một tiếng, trong đó hai pho tượng đá bỗng nhiên sáng lên, lóe ra hào quang tiên vân vạn tượng.

Nước biển bốn phía Thiên Lan Điện bối vậy mà trở nên lay động mãnh liệt, thậm chí vì vậy mà chấn động Nội Hải này.

ở trong hào quang chói mắt. trong hai pho tượng đá hai “quang nhân” thân thể do dải màu xanh và đỏ tạo thành đi ra.

Hai quang nhân giống như không có thật thể chân chính, thân thể từ dải sáng nửa trong suốt dần dần ngưng tụ thành thân thể máu thịt, hiện ra một lão đạo hồng bào. một nho sinh áo xanh.

Lúc hai người này hiện thân, toàn thân tiên quang lưu chuyển.

- Hoàn hảo. tể đàn Ngày xưa lưu lại vẫn còn. Nếu không vài vị Tiên Đế đại nhân muốn đưa chúng ta xuống dưới cũng tuyệt đối khó thành công.

Hai người thu liễm tiên quang tiên khí trên người, khéo miệng mỉm cười, quan sát tình huống không gian nhất giới này.

Trong lúc nói cười, lại lộ ra thân phận kinh thiên của bọn họ. không ngờ là “Tiên nhân” đến từ không gian thượng giới.

-Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận vẫn tồn tại như trước, tuy nhiên Cửu u Ma Đe kia bị phong ấn, không người có thể chống lại chúng ta. Phá trận này. chỉ là thời gian.

Hai gã tiên nhân nhìn nhau, thân thể mờ nhạt rất nhanh biến mất không thấy.

Cùng lúc Thiên Lan Điện xuất hiện trạng thái dị thường, Dương Phàm ở Ngoại Hải vực đột nhiên sinh ra cảm ứng, hiện ra một tràng cảnh không trọn vẹn.

Hắn thấy được thủy tinh trì quen thuộc cùng với tám pho tượng, trong đó hai pho tượng bỗng nhiên lóe sáng một chút.

Hắn có thể “nhìn” đến. chỉ vờn vện như vậy.

Trong thời gian này, tin tức có liên quan đến Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết đã sớm truyền khắp nhân giới vài trăm năm.

Dương Phàm mơ hồ đoán ra, nhân giới này sẽ sinh ra sự cố gì.

Một ngày này, Dương Phàm làm ra quyết định cùng Hồ Phi đi đất liền.

Hắn ở lại Ngoại Hải vực vốn tính toán chờ Vô Song khiêu chiến, nhưng giờ phút này lòng có cảm ứng liền quyết định đi đất liền, chém giết u Ảnh Ma Chủ.

Khoảng cách đất liền với Ngoại Hải vực, vô cùng xa xôi.

Mặc dù đạt tới cảnh giới của Dương Phàm cùng Hồ Phi, muốn từ Nam Hải Vực bay về đất liền cũng phải cần thời gian một tháng.

Một tháng sau, hai người tiến vào một nơi hoang vu tại đất liền.

Dương Phàm phóng đoán muốn tới kinh đô hoặc Tiên Đạo Tông phải mất một hai ngày.

- Tiện đường đi Tiên Đạo Tông xem xem.

Tuy nhiên khi hai người chưa tới Thiên Vũ Châu, trong thiên địa đã sinh ra dị tượng.

`m ầm ầm!

Trên chín tầng trời dải sáng xanh và đỏ rung động cùng huyết vụ đẩy trời đan vào một chỗ. sinh ra lực lượng đáng sợ rung động một giới.

Rất nhanh, trong khu vực huyết vụ vô tận kia ngưng tụ ra hai vầng Huyết Nhật.

`m ầm... Rắc rắc!

Dải sáng xanh và đỏ liên thủ hợp kích, bộc phát ra lực lượng đáng sợ đánh nát thiên hư. mạnh mẽ xé mó hai vầng Huyết Nhật ra một vết rách.

Rất nhanh hai vầng Huyết Nhật vết thương đầy mình, lại biến mất trong huyết vụ.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Hồ Phi chấn động.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng vô cùng. Vừa rồi hắn cảm ứng được có hai cỗ lực lượng tuyệt cường siêu việt nhân giới, rõ ràng từ trong thiên địa bức ra hai vầng Huyết Nhật, rồi dùng thần thông cường đại đánh trọng thương.

`m... ổng!

Mơ hồ, Dương Phàm phát giác lực trời buộc trong thiên địa đột nhiên rút đi.

- Ha ha ha... Thật tốt quá, không cần ước thúc lực lượng!

Hồ Phi cười ha ha.

Dương Phàm chìm trong trầm tư ngẩn ngui, hít sâu một hơi:

- Xem ra hấp dẫn của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết này. Ngay cả Tiên nhân thượng giới cũng không chống cự được.

Hắn không cho rằng hai cỗ lực lượng có thể điên đảo càn khôn vừa rồi là cường giả nhân giới có thể có được. Lực trời buộc của Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận biến mất. khiến cường giả đại lục người vui mừng, kẻ lo lắng.

Nửa Ngày sau. hai người Dương Phàm tới trên không Tiên Đạo Tông.

Hắn vừa mới chuẩn bị liên hệ Tam Kiếm trưởng lão. lại phát hiện khí tức Tiên Đạo Tông này hoàn toàn khác ngày trước.

- Dương lão đại. Đám gia hòa của Tiên Đạo Thiên Tông Ngoại Hải vực không ngờ chiếm cứ nơi này.

Hồ Phi ồn ào nói.

Thần thức Dương Phàm khê đảo qua, quả thực phát hiện đám người tông chủ Tiên Đạo Thiên Tông lúc trước đối chiến với mình đều ở đệ cửu trọng phong Tiên Đạo Tông.

- Thôi kệ.

Dương Phàm than thở. không ở lại. rời khỏi Thiên Vũ Châu.

Tiên Đạo Tông cùng Tiên Đạo Thiên Tông vốn là một dòng, hắn sớm tuyên bố rời khỏi tông này, hiện tại cũng không muốn nhúng tay vào việc của hai tông.

Tuy nhiên, nửa canh giờ sau khi Dương Phàm rời đi.

Vài vị cao tăng Độ Kiếp Kỳ trở lên của Tiên Đạo Thiên Tông đồng loạt đi vào một nơi cấm địa đệ cửu trọng phong.

Đệ cửu trọng phong này có nhiều cấm địa, đây chỉ là một trong số đó.

Tổng cộng sáu người quy lạy trước một pho tượng kim loại.

Bỗng nhiên trên pho tượng kim loại kia phát ra tử quang vạn trượng, thanh thế to lớn trực tiếp đánh bay hộc máu mấy người.

- Cung nghênh thượng tiên.

Đám người tông chủ Tiên Đạo Thiên Tông quy lạy dưới đất, nhìn lên một gã “quang nhân” tinh quang màu tím hiện lên phía trên pho tượng, cũng dần ngưng tụ thành nhân hình.

Tinh quang màu tím kia ngưng tụ thành một thiếu niên oai phong mặc giáp tím, giống như Thiên Thần.

Hắn lạnh nhạt đảo qua người quỳ lạy bốn phía, một tay vung lên. vài khối ngọc Thạch phát ra tiên linh khí rơi vãi xuống đất:

- Các ngươi có công rất lớn. đây là tiên Thạch thượng giới, ban cho các ngươi.

- Đa tạ thượng tiên. Cung nghênh Thiên Lan tiên nhân.

- Sai. bốn tọa không phải Thiên Lan tiên nhân.

Khóe miệng thiếu niên giáp tím này hiện lên một tia cười nhạo:

- Tuy nhiên, đông đạo Thiên giới đều gọi ta là Tử Luân Ngọc Thiếu.

Tử Luân Ngọc Thiếu?

Mọi người nghe vậy, đều ngẩn ra, rồi sau đó liên tục bái lạy.

- Bản thiếu buông xuống, trừ việc tranh đoạt Thần Huyết, còn có một mục đích... Chính là giết một người!

Ý cười khóe miệng Tử Luân Ngọc Thiếu biến mất, trong mắt lãnh quang tràn ra, sát khí bức người.

Chương 904 : Tần Hoàng Tổ

952. Chương 904: Tần Hoàng Tổ.

Dương Phàm đã rời xa Thiên Vũ Châu bỗng nhiên sinh ra cảm ứng huyền diệu.

- Ta dường như cảm giác được nguy cơ cùng sát khí khi nào đó trống rỗng sinh ra trong nhất giới này.

Dương Phàm thấp giọng thì thào, nhắm mắt lại, tâm thần dung nhập Luân Hồi Quả trong cơ thể, không tiếc trả giá tiêu hao thọ nguyên muốn bắt giữ lấy dấu vết để lại trong thời không đại luân hồi.

Hiện nay hắc Chứng Quả tiểu thành, lại đã mở ra phong ấn tầng tám, đủ để ngạo thị nhân giới, tung hoành vô địch.

Ngay cả đối mặt với Tán tiên Đại Thừa Kỳ, thậm chí là lục kiếp Tán tiên trong truyền thuyết, Dương Phàm đều có tin tưởng thật lớn.

Chứng Quả tiểu thành, phong ấn tầng tám, vô địch nhân giới.

Mà giờ phút này, trong nhất giới trống rỗng sinh ra điểm báo nguy cơ. Điều này nói lên cái gì?

Thật lâu sau, Dương Phàm mở hai mắt, trước mặt xẹt qua một hư quang hình tròn, khiến nơi dừng chân lay động mơ hồ, giống như phát ra từ trong nước.

- Trong phạm vi nhân giới, không có khả năng có người tạo thành uy hiếp với ta. Nguy cơ quả nhiên đến từ thượng giới. Nhưng ta là phạm nhân nhất giới, cùng người thượng giới kia lại có xung đột gì?

Dương Phàm cau mày.

Sau khi hắc cảm ứng đã suy tính ra ngọn nguồn nguy cơ đến từ thượng giới, mà lại còn là từ Tiên Đạo Tông vừa rời đi không lâu.

- Tiên nhân thượng giới sao? Trừ Thần Huyết ra, không nghĩ tới Dương mỗ còn có thể khiến các người hứng thú.

Khóe miệng Dương Phàm hiện lên một tia cười nhạo.

Sau khi suy nghĩ đắn đo, có thể nảy sinh liên hệ với thượng giới chỉ có Vân Vũ Tịch đã sớm “Trở lại” thiên giới.

Ngày ấy lúc ấy, cảnh tượng hai người chia tay phảng phất rõ ràng trước mắt:

- Dương đại ca...

Vân Vũ Tịch nhìn chăm chú Dương Phàm, giây dựa hồi lâu, cảm tình yêu sâu sắc đến từ cách xa ức dậm, lại không thể tự chủ biếu đạt.

Trong đôi mắt đẹp nước mắt mờ lung, đau đớn giây dựa, lưu luyến không bỏ.

Thân thể của nàng càng Ngày càng nhẹ không ngừng bay lên.

- Người phải trở về rồi.

Một thanh âm uy nghiêm vô thượng từ trong hư không truyền đến.

Mơ hồ có thể thấy được không gian bốn phía dao động, thanh âm kia cũng không biết từ không gian xa xôi cỡ nào truyền đến.

Ván Vũ Tịch nước mắt nhu mưa. nhìn chăm chăm Dương Phàm, bàn tay ngọc đưa về phía hắn, chỉ kịp thốt ra vài chữ:

- Vũ Tịch phải đi, đại ca muốn tìm ta. mời tới thiên trù...

Vừa dứt lời, thân hình đẹp dễ như tiên của nàng biến thành trong suốt trong hư không, nhoáng một cái rồi biến mất.

- Hừ. tiểu tử phạm giới. Nếu người dám tới Thiên giới tìm Vũ Tịch, bản đế cho người chết không nhắm mắt.

Thanh âm uy nghiêm vô thượng kia uy hiếp nói.

- Chủ nhân của thanh âm kia tại thượng giới không phải tầm thường. Có lẽ là hắn muốn ngăn cản ta đi thượng giới, gặp gỡ Vũ Tịch.

Trong mắt Dương Phàm lóe thần quang.

- Dương lão đại. Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Người chỉ cần nói cho ta biết, đi đánh ai đập ai!

Hồ Phi vẽ mặt hung dữ nói.

- Trước đi Tần đô xem xem.

Thần sắc Dương Phàm khôi phục bình thường.

Lại phi hành một canh giờ, hai người tới Tần đô.

Hiện nay người cầm quyền chân chính của Tần đô Không phải Tần Vong, Hàn Kỳ. mà là Tần Hoàng Tổ đến từ Ngoại Hải vực.

Dương Phàm cùng Tần Hoàng Tổ kia không quen biết, liền tìm tới Tần Vong cùng Hàn Kỳ.

- Dương tông sư, ngài muốn đi xem xét Cửu Long phong ấn? Nhưng là hiện nay. Tần Hoàng Tổ đã hạ lệnh cả Tần Hoàng lắng thành cấm địa.

Hàn Kỳ có chút khó xử nói.

Tần Vong huátay:

- Các người đừng nhìn ta, hiện tại hoàng đế ta đây chỉ là trên danh nghĩa.

Dương Phàm mỉm cười:

- Gần đây Tần đô có sự cố gì?

- Đám Hoàng Tổ đang bí mật chuẩn bị mở một nghi thức gì đó.

Tần Vong chần chờ nói:

- Loại nghi thức này chưa từng nghe nói. chỉ thấy trong sách cổ. Dường như có thể liên hệ với không gian thượng giới.

Dương Phàm trầm ngâm giây lát. chậm rãi nói:

- Giúp ta thông báo Hoàng Tổ, Dương Phàm cầu kiến.

- Đám người Hoàng Tổ hiện tại ai cũng không gặp, ta chỉ có thể tận lực thử xem.

Tần Vong dứt lời liền đi thông báo giúp.

Nghĩ đến hắn là đế chủ một vương triều tu tiên, hiện tại muốn đi gặp một người đều vạn phần không yên.

Không bao lâu, Tần Vong trở về. cười khổ nói:

- Căn bản không thể truyền lời. không có cách nào nhìn thấy Hoàng Tổ đại nhân.

Hàn Kỳ giải thích:

- Chung quanh Hoàng Tổ đại nhân, Ngay cả thị vệ bình thường nhất đều là tu sĩ Hợp Thể Kỳ. người hơi có tiếng nói đều là cao nhân Độ Kiếp Kỳ...

- Ồ, thì ra là thế.

Dương Phàm gật gật đầu. vẽ mặt bình thản:

- Nếu bọn họ quá bận rộn, vậy để Dương mạo muội mình vào xem.

- Dương tông sư...

Sắc mặt Hàn Kỳ cùng Tần Vong đại biến, đang muốn ngăn cản thì Dương Phàm đã biến mất.

- Ồi, chỉ sợ Dương Phàm không biết tính tình Hoàng Tổ. Dối mặt nhân giới này. ai có thể địch lại lão nhân gia...

Trong mắt Tần Vong mang theo sầu lo.

Mặc kệ nói như thế nào. Dương Phàm cùng hắn đã từng là minh hữu, là bằng hữu không tỵ.

- Bệ hạ không cần quá lo lắng. Hiện nay Dương Phàm ở Ngoại Hải vực cùng là bá chủ một phương, sao lại không nghe nói qua danh hiệu Hoàng Tổ. Nếu hắn dám làm như thế. hơn phân nửa có lực tự bảo vệ mình.

Hàn Kỳ trầm ngâm nói.

Bá bá!

Hai người Dương Phàm Hồ Phi xuất hiện tại lối vào Tản Hoàng lăng đồ nát.

Hồ Phi mới vừa bước lên một bước, liền cảm ứng được một cỗ áp lực lớn lao. Lối vào Tản Hoàng lăng kia. từng đạo xạ tuyến rực rỡ kim quang, không ngừng lóe ra lúc sáng lúc tối ngăn cản đường đi.

- Người không nên rời ta quá một trượng.

Dương Phàm nghiêm túc dặn bảo một câu. liền Bắt đầu đi về phía lối vào cấm chế thật mạnh.

Hồ Phi vội vàng theo sát phía sau.

Hai người vừa mới đi vào cấm khu. xạ tuyến kim quang bốn phía huy hoàng chói mắt. giống như mặt trời phản giải hết thấy vật chất thành dạng nguyên thủy, không gian cũng hơi chấn động rất nhỏ.

Nhưng là xạ tuyến huy hoàng chôn vùi vạn vật kia sau khi tiếp cận hai người liền héo tàn trong một cỗ khí tràng vô hình, chỉ còn lại hào quang dịu dàng, chiếu lên hai người không tạo thành thương tổn gì.

Hai người xúc động cấm chế, làm sao không kinh động tới người trong hoàng cung?

- Không tốt. có địch nhân xâm lấn, mau bắt!

- Suyt... Câm miệng! Người chán sống rồi sao? cấm chế chung quanh Tản Hoàng lăng này, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ bình thường tiếp cận, cũng bị đánh tan thành mây khói trong náy mắt. Hai người này bình yên vô sự tiến vào trong, tuyệt đối là cường giả chí tôn nhân giới.

Một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ khác hô nhỏ một tiếng, ngăn cản đồng bọn đang muốn xông lên.

Rất nhanh, tin tức có người xâm lấn Tản Hoàng lăng truyền khắp hoàng cung.

Hàn Kỳ cùng Tần Vong coi như không có gì xảy ra. mặt mũi tĩnh lặng.

Rất nhanh vài trăm tu sĩ đỉnh cấp chạy tới hiện trường, lại đã sớm mất bóng dáng hai người Dương Phàm.

Những người này đứng ở gần lối vào, tuần tra không dám vượt qua giới hạn một bước.

- Trong đó một yêu tộc cường giả. dường như là Tam Nhân Yêu Hoàng của Nam Hải Vực.

Một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ kinh nghi không chắc nói.

- Tam Nhân Yêu Hoàng? Vậy người kia là Tiên Hồng Đạo Tổ? Biết rõ Hoàng Tổ phong tỏa nơi đây còn dám xông vào. khắp Ngoại Hải vực trừ bỏ Cửu Thiên Long Hoàng cũng chỉ có hai người này.

Một cường giả cấp Vực Chủ bình tĩnh phân tích.

-. .Khắc khắc, xem ra nhất định là Dương Phàm không sai...

Một bóng ma u ám lay động không ngừng xuất hiện ở một góc Tần Hoàng lăng, thân hình nhoáng một cái biến mất.

Trở lại chốn cũ, Tần Hoàng lăng mang đến cho Dương Phàm chỉ là hồi ức thoáng qua.

Nơi đi qua một đồng cỏ nát, không chỗ nào không sụp đổ gãy rời, cùng với cơ quan một huyết còn lại.

Tuy nhiên, với độ cao của hai người Dương Phàm hiện tại, thương tổn tiềm tàng của Tần Hoàng lăng đối với bọn họ mà nói nhỏ bé không đáng kể.

Rất cục đến một khắc, một ngọn núi lớn màu vàng Cửu Long uốn lượn, nở rộ hào quang chín màu vạn trượng, dung thông thiên địa, hội tụ khí vận đại lục, long khí tường thụ vô cùng quanh quẩn bốn phía.

Phía dưới ngọn núi Cửu Long, bảo khí tràn đầy tụ hội, bên dưới nữa là ma vực sâu không thấy đáy. có thể cảm nhận được ma khí kinh khủng mơ hồ lộ ra.

Dương Phàm đã không phải lần đầu tiên đến Cửu Long phong ấn. lần này sau khi tới lại càng cẩn thận kiểm tra.

- Dương Phàm, người lại tới nữa... Bản đế đã nhớ kỹ khí tức của người.

Thanh âm Cửu u Ma Đế trong sáng uy nghiêm lại có vài phần đùa cợt.

Dương Phàm lại cảm thấy áp lực không hiểu, thần hồn bất an, ngay cả vận chuyển Luân Hồi Quả đều có vẻ không thông.

- Dương mỗ thật may mắn, nhiều lần nói chuyện cùng Ma Đế.

Giọng điệu Dương Phàm dường như khen ngợi, trên mặt lại không có nửa điểm kính ý. mà là cẩn thận kiểm tra Cửu Long phong ấn cùng với chi tiết bốn phía.

- Dương Phàm. Người là chủ nhân Hoàng Long Quan, nếu Cửu Long phong ấn có bất kỳ một tia dị động, sao thoát khỏi cảm ứng của người?

Cửu u Ma Đế bật cười:

- Sự cẩn thận của người, cũng như vị bằng hữu kia của ta...

Dương Phàm không để ý đến hắn. Nếu phong ấn không có việc gì. trong lòng hắn cũng yên tâm không ít.

- Ma Đế đại nhân cam nguyện vĩnh viễn ở lại nơi này, là tù nhân trong tay người?

Ánh mắt Dương Phàm chợt lóe nói.

- Tù nhân trong tay người? Ha ha ha...

Tiếng cười của Cửu u Ma Đế khiến cho ngọn núi Cửu Long bên trên nổ vang không ngừng:

- Dương Phàm, người cũng quá coi thường bản đế rồi. Gối lại trong thân thể này chẳng qua là một tia tinh thần ý chí trong thân uy mệnh mỏng của bản đế. Nếu toàn bộ lực lượng tinh thần ý chí buông xuống, giới này cũng phải hóng mát.

Dương Phàm cười cười, bề ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại như dậy sóng to gió lớn.

Hắn vốn tưởng rằng bị phong ấn nơi đây có thể là phán thân của Cửu u Ma Đế. thậm chí bản tôn.

Hiện tại xem ra. chính mình quá sai lầm rồi.

Chi buông xuống một tia tinh thần V chỉ đã đạt tới trình độ đáng sợ như thế, như vậy thực lực chân chính của Cửu u Ma Đế sẽ khủng bố như thế nào?

Mấy vấn đề này. Dương Phàm cũng không truy cứu.

Trong nháy mắt áp lực qua đi, núi lớn Cửu Long lại khôi phục một vùng tĩnh mịch.

Gần như cùng lúc.

BáBáBá!!!

Ba bóng người trống rỗng hiện thân, vài cỗ ý chí thiên uy kinh thế hãi tục hình thành uy năng cơ hồ vạn vạn không gian.

Nếu là tu sĩ đỉnh cấp bình thường, dưới ý chí thiên uy này chỉ sợ trong nháy mắt hồn phi phách tán, thất khiếu đổ máu. nổ tan xác mà chết.

- Dương Phàm, không ngờ ngươi lại chui đầu vào lưới. Khắc khắc khắc...

Thanh âm u Ảnh Ma Chủ quanh quẩn trong quảng trường trống trải này.

Ngoài ra, Vô u Ma Hoàng cũng xuất hiện trong ba bóng người kia.

Nhưng là ở chính giữa lại là một lão già đầu đội long quan, trong tay cầm Hắc Kim Quyền Trượng.

Lão già này mặc long bào rộng thùng thình, hai mắt như ngọn lửa, tràn ngập uy nghiêm cùng áp lực.

Nhưng Dương Phàm lại từ trên người lão già long quan này cảm ứng được một cỗ áp lực không nhỏ. tập trung nhìn vào, chân động tâm thân. Người này dĩ nhiên là cường giả cấp bậc lục kiếp Tán tiên.

Lục kiếp Tán tiên gần như sánh ngang Chân Tiên. Quanh thân lưu chuyển tiên linh khi, không cần bất kỳ pháp lực gì có thể lơ lửng tại chỗ chân không chạm đất.

Không cần nghi ngờ, Dương Phàm liền biết người này nhất định là Tần Hoàng Tổ, cao nhân Ngoại Hải vực. thời gian tồn tại vô cùng xa xưa. bối phận cao hơn không biết bao nhiêu so với đám người Tần Tuấn. Thậm chí còn có thể ngược dòng đến thời đại Tiên Tần Thủy Hoàng.

- Tiểu nhân vô si, dám xông vào cấm địa hoàng tộc ta...

Thanh âm Tần Hoàng Tổ chấn động chín tầng trời, toàn bộ Tần Hoàng lăng rung động, khiến trong phạm vi vạn dặm tất cả linh linh đều thấy linh hồn phát run, cứng đờ không hiểu.

953. Chương 905: Vô Địch Nhân Giới.

- Hoàng Tò. Chúng ta liên thủ. tiêu diệt người này...

Trong số mấy người tại đây, u Ảnh Ma Chủ hận Dương Phàm thấu xương nhất.

Hai người nước lửa không dung hòa, không phải người chết thì là ta vong.

Tuy nhiên u Ảnh Ma Chủ cũng biết rõ hiện nay Dương Phàm không tầm thường, muốn đánh chết hẳn ít nhất phải Tần Hoàng Tò ra, tay, ba người liên thủ mới nắm chắc thật lớn.

- Cạc cạc cạc. Thằng nhãi ma đầu. Hồ gia gia đang lo không có đối tượng đánh nhau...

Hồ Phi xoa tay. hung phấn không thôi.

Thằng nhãi ma đầu?

Về mặt u Ảnh Ma Chủ cực kỳ trầm trọng, lửa giận toàn thân bị áp chế tới cực điểm.

Khóe miệng Dương Phàm hiện lên một tia cười nhạt, thản nhiên liếc mắt nhìn hẳn một cái. không thèm để ý.

- Dừng tay!

Tần Hoàng Tổ ngăn cản hành động của u Ảnh Ma Chủ, lạnh lùng đảo qua Dương Phàm cùng Hồ Phi:

- Hai người các ngươi còn không nhanh rời cấm địa hoàng tộc ta...

Lời nói vừa ra. u Ảnh Ma Chủ ngẩn ra. trên mặt Vô u Ma Hoàng cùng lộ vẻ khó hiểu. Đây không phù hợp với tác phong của Tần Hoàng Tổ.

Nếu đổi là ngày trước, Tần Hoàng Tổ không nói hai lời. trực tiếp đem hai người một lần bắt giết.

Chẳng lẽ Dương Phàm này đã cường đại đến mức khiến cường giả lục kiếp Tán tiên như Tần Hoàng Tô này đều phải bận tâm?

Vô u Ma Hoàng nhìn chằm chằm Dương Phàm, sắc mặt ngưng trọng, không ngờ hoàn toàn nhìn không thấu người này.

Trong thần thức tập trung của hắn, Dương Phàm giống như một đoàn lốc xoáy mơ hồ. hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn.

Mà đối phương tùy ý đảo qua một cái, khiến toàn thân hắn phát lạnh, giống như một nữ nhân bị lột sạch quần áo.

Hắn cảm thấy hoảng sợ. Mới chỉ vài trăm năm không gặp. tu vi của Dương Phàm rốt cục đạt tới độ cao nào?

Độ Kiếp hậu kỳ hay là Đại Thừa Kỳ?

Hắn lại không biết Dương Phàm còn chưa vượt qua một lần thiên kiếp.

Cường giả Độ Kiếp Kỳ bình thường sau khi trải qua thiên kiếp tẩy rửa, thực lực sẽ được tăng cường biên độ lớn.

- Hoàng Tổ đại nhân, ngài đây là...?

Vô u Ma Hoàng cùng u Ảnh Ma Chủ khó hiểu dùng thần niệm truyền âm hỏi.

- Thực lực hai người này ít nhất đều tiếp cận Bán tiên Đại Thừa KỲ, đặc biệt là Dương Phàm kia lại càng sâu không lường được. Giờ phút này là giai đoạn cuối cùng của nghi thức, nếu xung đột với bọn họ, bất lợi cho chúng ta!

Tần Hoàng Tổ lập tức truyền âm nói.

Da mặt hắn lộ ra ánh đỏ giống như trẻ con. giờ phút này nhú mày nhìn chằm chằm hai người Dương Phàm, chỉ là muốn đuôi bọn họ đi.

Hai người Dương Phàm xông vào Tần Hoàng lăng, vốn là đuổi lý.

Tần Hoàng Tổ không làm gì bọn họ, chỉ là đuổi đi, đây đã là lưu tình lớn lao.

Hồ Phi chống nạnh, không chút nể mặt. Hắn chỉ biết nói chuyện bằng nắm tay. cái gì Tần Hoàng Tô đều chưa từng nghe nói!

Dương Phàm cười rúm tim nhìn u Ảnh Ma Chủ, khiến hắn trong lòng phát lạnh, không có ý rời đi.

- Dương tông sư. nói rõ ý đồ đến của ngươi!

Sắc mặt Tần Hoàng Tổ ngưng trọng, nhìn thẳng nam nhân nhìn không thấu trước mắt lại quật khởi kỳ tích như sao chổi này.

Hiện tại nhân giới, từ Bắc Tần đến Nội Hải, thậm chí là Cực Bắc. Đại Tần. Ngoại Hải vực đều có dấu chân Dương Phàm từng lưu lại.

Uy danh hắn là từ tầng thấp nhất Tu Tiên giới, từng chút tạo nên. càng làm cho người ta ngạc nhiên thán phục cùng kính nể.

- Dương tổ không vì gì khác, chỉ muốn phong sát ma đầu này.

Dương Phàm đưa một ngón tay chỉ vào u Ảnh Ma Chủ.

Giờ phút này tu vi của u Ảnh Ma Chủ không ngờ đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ, mà mới được bao nhiêu năm?

Tuy nhiên ma đầu này đến từ thượng giới, cảnh giới cũ cực cao. nếu không thêm hạn chế. qua mấy trăm năm nữa có lẽ liên đạt tới cảnh giới Chân Tiên.

Trước khi phi thăng thượng giới, Dương Phàm có một mục tiêu bắt buộc là giết chết u Ảnh Ma Chủ. Nếu không hẳn đều không thể yên tâm rời khỏi giới này.

- Cái gì! Dương Phàm người quả thật khinh người quá đáng, muốn giết bằng hữu bên cạnh bổn hoàng.

Tần Hoàng Tổ nổi giận lôi đình, toàn bộ quảng trường dưới đất yên lặng như chết.

Lực lượng thiên uy tuyệt cường của lực kiếp Tán tiên khiến không gian hơi vặn vẹo. tạo nên từng tia gợn sóng.

Vô u Ma Hoàng đứng bên cạnh Tần Hoàng Tổ cảm thấy máu trong cơ thể đều như muốn động cứng.

Dương Phàm thản nhiên như không nói:

- Ma đầu này tại thế gian nhất định gây nên tai vạ kinh thiên. Hẳn là cừ địch của Dương mỗ. nếu không giết hẳn, chẳng lẽ để mặc Ngày sau đến làm hại Dương mỗ?

Mặc dù hẳn kiêng kỵ thực lực của Tần Hoàng Tổ. nhưng là phong sát u Ảnh Ma Chủ, lại là tình thế bắt buộc.

- Dương Phàm, nếu người đã cố ý muốn chết, đừng trách bổn hoàng vô tình!

Tần Hoàng Tổ tràn đầy lửa giận, Hắc Kim Quyển Trượng trong tay cắm xuống đất.

Hô... ư ầm!

Sóng lửa màu vàng đen cuộn cuộn mãnh liệt trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ quảng trường mộ huyết.

Hai người Dương Phàm cùng Hồ Phi bị vây giữa sóng lửa vàng đen. dường như bị một cồ lốc xoáy cường đại bao phủ.

Uy lực của sóng lửa vàng đen này trước đây Dương Phàm chưa từng gặp. ư chứa ăn mòn. cháy bỏng, cắn nuốt, cực nóng... lại càng có lực lượng long tức.

Uy lực cơn giận của Tần Hoàng Tổ có thể nói là kinh thiên địa, quy thần khiếp.

Một trường an thiên hạ!

Nếu không phải nơi này là Tần Hoàng lăng, một huyết ngảm chắc chắn dị thường. Chỉ một chiêu như vậy là có thể chôn vùi toàn bộ Tần đồ.

Tuy nhiên sóng lửa vàng đen này khi tới gần hai người Dương Phàm đều bị tiêu tan một cách không hiểu, trong đó một bộ phận bị trực tiếp dẫn đi.

Dương Phàm vận chuyển Luân Hồi Quả. có chút cổ sức, vận chuyển đi chín phần lực lượng, còn có một phần không thể hóa giải.

Nhưng là một phần uy lực. hai người có thể ngăn cản.

Ngô... ông!

Lòng bàn tay Dương Phàm xuất hiện một luân bàn màu xám bạc, bỗng nhiên biến lớn trăm ngàn lần. bao phủ hai người vào trong.

Sóng lửa vàng đen cắn nuốt vạn vật mới vừa tới gần hai người đã bị Luân Hồi Bàn xoay tròn mang đi, không biết tung tích.

Được Luân Hồi Bàn gia tăng lực lượng. Dương Phàm đem tất cả thần thông công kích của Tần Hoàng Tổ vận chuyển đi.

- Đây là loại thần thông nào?

Tần Hoàng Tổ cùng Vô u Ma Hoàng đều chấn động.

Trong tiếng “m ầm”, Luân Hồi Bàn kia càng Ngày càng sáng ngời, thể tích trong chớp mắt bành trướng đến lớn trăm ngàn trượng.

Từ xa nhìn lại. giồng như một bánh xe khổng lồ tồn tại muôn đời.

Tần Hoàng Tổ thấy không ổn.

Bỗng nhiên, Luân Hồi Bàn kia “băng... ầm” một tiếng, bùng nổ ra hào quang nhiều màu rực rỡ, hình tròn xẹt qua một đường cong kinh thiên, bốn phía mang theo cái khe màu đen.

Trong phút chốc, vòng tròn ngang trời bổ về phía ba người Tần Hoàng Tổ.

Vô u Ma Hoàng cùng u Ảnh Ma Chủ bị khí tức kinh khủng rung trời kia kinh sợ. mặt ghen đỏ bừng.

Trên người Vô u Ma Hoàng dâng lên sóng lửa màu tím đen, hóa thành một đạo vách tường hắc tinh phủ kín hoa văn phức tạp sáng tối không ngừng. Đương nhiên hắn chỉ cố bảo vệ chính mình.

u Ảnh Ma Chủ trong khi hoảng sợ. cổ chiến giáp cấp bậc truyền thừa tiên bảo trên người dâng lên một vùng ô quang đen kịt. hắc điểm cuộn cuộn.

Chủ lực chân chính vẫn là Tần Hoàng Tổ.

Dưới nguy cơ chưa từng có. hắn hét một tiếng như sấm động trời xuân, Hắc Kim Quyển Trượng trong tay hóa thành một cây cột lớn chông trời dài đến ngàn trượng.” Đang đang” một tiếng, giao kích cùng một chỗ với bánh xe tròn khổng lồ.

Trong phút chốc, một vùng không gian sónggợn như bão lốc cuốn lấy ba người.

Tần Hoàng Tổ kêu một tiếng đau đớn, gánh chịu sáu bày phản lực lượng, thân hình lui nhanh phía sau, khoe miệng tràn ra một tia máu.

Luân Hồi Bàn kia sau khi vận chuyển vi diệu, đẩy lui Vô u Ma Hoàng cùng u Ảnh Ma Chủ, cũng gây thương tổn không nhẹ.

- ...Đây rõ ràng là lực lượng của ta!

Tần Hoàng Tổ hoảng sợ. Dương Phàm đem thần thông oanh kích của hắn giữ lại giấy lát. thông qua Luân Hồi Bàn trong nháy mắt bùng nổ bắn trở về. Quả nhiên là kinh sợ cổ kim.

- Cạc cạc cạc... Chịu chết đi!

Hồ Phi hóa thành kim cương Thạch hầu cao mười trượng, như tia chớp vọt vào trong gió lốc kia, hướng về u Ảnh Ma Chủ điên cuồng chà đạp.

Dương Phàm thừa thắng xông lên. một chưởng từ từ vung lên bổ về phía Tần Hoàng Tổ.

Bà...Phốc!

Tần Hoàng Tổ một quyền giao kích, lại phát ra một tiếng nổ quỷ dị. không có thanh thể chấn động trời cao.

Dương Phàm thể công liên miên, trong bàn tay cánh tay mơ hồ có thể thấy được một lốc xoáy hình bánh xe. liên tục giao kích vài lần, lực lượng như nước lũ từng đợt quay ngược lại.

Bà...`m ầm!

Uy lực chưởng kinh của Dương Phàm đột nhiên tăng vài lần. đánh cho Tần Hoàng Tổ liên tục bại lui, kinh sợ rít gào. Mỗi lần quyền chưởng giao nhau, lực lượng của Tần Hoàng

Hai người giao chiến gần người sau mười nhịp thở. thân hình Tần Hoàng Tổ nhoáng lên một cái, bị bức ra khỏi quảng trường Cửu Long phong ấn này.

Phốc!

Tần Hoàng Tổ phun ra một búng máu.

Thấy tình cảnh đó, u Ảnh Ma Chủ cùng Vô u Ma Hoàng chính đang liên thủ đối kháng Hồ Phi cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Ngay cả Tần Hoàng Tổ tu vi đạt tới cảnh giới lục kiếp Tán tiên đều bị đánh cho học máu.

Lục kiếp Tán tiên, ở một trình độ nhất định có thể so sánh với Chân Tiên bình thường a!

Tần Hoàng Tổ lại càng là cao nhân ẩn thế tu vi cao nhất Ngoại Hải vực. có thể nói là một trong những người mạnh nhất nhân giới.

Mà giờ phút này, hắn lại bị nhân vật tổng sư quật khởi kỳ tích như sao chổi đánh bại.

- Người này không ngờ đã có được thực lực vô địch nhân giới!

Trong lòng Vô u Ma Hoàng dậy nên sóng gió ngập trời.

- Dương Phàm, khó trách ngươi dám động thủ trong này... Người... quả thật người rất mạnh, rất mạnh, có thể nói là nhân giới không đối thủ...

Tần Hoàng Tổ lau khô vết máu nơi khóe miệng, thanh âm có vài phần già nua cùng khàn khàn.

Nhân giới không đối thủ.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh. Nếu không tính tình huống Chân Tiên buông xuống, phong ấn tăng tám lần đích xác có thể vô địch nhân giới.

Tuy nhiên, trong đầu hắn không hiểu lại hiện lên một nam nhân áo trắng như tuyết.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn bắt giữ đến một hình ảnh: Một nam nhân áo trắng, gương mặt bình thường, tay cầm nửa đoạn kiếm gãy, đứng trên đỉnh mây, bốn phía mây bay cuộn cuộn.

Hắn ngồi trên một đám mây, dùng tay từ từ phủ lên đoạn kiếm trong tay, dịu dàng, bình tĩnh, sắc mặt lạnh băng nhìn xuống thế giới dưới biên mây:

... Trận chiến cuối cùng tại nhân giới!

Hình ảnh này ở trong đầu Dương Phàm trong nháy mắt vỡ tan.

Trong mắt hắn tràn ngập một cỗ tinh thần ý chí ngạo thị cổ kim. sắt đá phong vân.

Cồ V chí kia nguyên đến từ trận chiến đỉnh cao trên tượng đá thượng cổ Bắc Dịch Thai, giờ phút này nuôi dưỡng ra tinh thần ý chí kinh thiên địa.

Hư ảnh nhoáng lên một cái, Dương Phàm như tia chớp xông tới bên thân u Ảnh Ma Chủ, đánh văng Hồ Phi, Vô u Ma Hoàng ở bên cạnh ra.

Ba!

Một chương lôi đình đánh về phía u Ảnh Ma Chủ.

u Ảnh Ma Chủ chỉ cảm thấy linh hồn áp lực. Một chương kia ở trong cảm quan phẳng phất như Luân Hồi một lần lại một lần, lần lượt xuống khe sâu lại leo lên đến đỉnh rất cao.

Thẳng đến một lúc. một chương kia ẩn chứa một cỗ khí tức cấm kỵ đánh nát chân không, hung hăng đánh tới. giống như chớp lóe.

- Đùng mơ!

Tần Hoàng Tổ cả kinh quát một tiếng, hắn thừa nhận không phải đối thủ của Dương Phàm, nhưng không có nghĩa là không thể chống lại.

Trong khoảnh khắc chớp lóe. Tần Hoàng Tổ chỉ chậm một chớp mắt liền tới phía sau Dương Phàm, Hắc Kim Quyền Trượng trong tay hung hăng nện xuống lưng hắn.

Ba...

Một chương của Dương Phàm đánh trúng u Ảnh Ma Chủ. cho dù có tiên khí hộ thể. ma ảnh cũng kêu thảm một tiếng, toàn thân cốt cách tan nát. tạt phủ dập nát.

Một cỗ lực lượng huyền diệu ở trong cơ thể hấn một lần lại một lần Luân Hồi bùng nổ. uy lực lần sau mạnh hơn lần trước.

Luân Hồi kinh!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang, trong lòng hoảng sợ: Không ngờ không thể giết chết u Ảnh Ma Chủ.

Vào khoảnh khắc trước khi tử vong, “Bất diệt thần ấn” không ngừng lóe lên khiến cho linh hồn u Ảnh Ma Chủ bất tử bất diệt.

Khó trách ma đầu này được xưng bất diệt nhất giới.

`m!!!

Hắc Kim Quyền Trượng của Tần Hoàng Tổ hung hăng đánh lên lưng Dương Phàm.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, kêu một tiếng “Hừ” trầm thấp, quanh thân lóe xoáy như luân bàn sáng rọi khê nhoáng lên.

Rồi sau đó. trong tay hấn một cái tháp đen lớn bằng bàn tay thoáng chốc khuếch trương đến ngàn trượng, tản mát ra áp lực to lớn mệnh mông.

- Nếu giết không chết, vậy cho ngươi vĩnh viễn phong ấn trong tháp này.

Trong mắt Dương Phàm thoáng hiện vẻ hung dữ. Trấn Thiên Tháp đạt tới cấp bậc Tiên khi ầm ầm hạ xuống.

Phanh... Ầm!

Toàn bộ Tần Hoàng lăng chấn động, Ma Ảnh kia bị Trấn Thiên Tháp đè phía dưới, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngưng bật.

Phanh...`m!

954. Chương 906: Hai Trăm Năm.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. toàn bộ hoàng lăng ngấm rung chuyển, u Ảnh Ma Chủ bất tử bất diệt bị Trấn Thiên Tháp đạt tới cấp bậc Tiên khí trấn áp chôn vùi.

Quá trình trấn áp ma đầu chỉ trong nháy mắt.

Một kích toàn lực bán Tiên khí Hắc Kim Quyền Trượng của Tần Hoàng Tổ còn đè trên lưng Dương Phàm, một tia run rẩy rất nhỏ từ trong tay truyền đến.

Trong lòng hấn chấn động hiểu ra, hối hận không thôi.

Nguyên lai một kích toàn lực của hấn chẳng những không tạo thành thương tổn thực chất đối với Dương Phàm mà còn trở thành lực lượng trợ giúp Dương Phàm trấn áp u Ảnh Ma Chủ.

Luân Hồi Quả của Dương Phàm diệu dụng vô cùng, trong phạm vi nhân giới này cơ hồ không có lực lượng có thể thương tổn đến hấn.

Phàm là thương tổn vào thân đều như trải qua một lần Tiểu Luân Hồi, bị dẫn dắt chuyển

- Đa tạ Hoàng Tổ thành toàn, thay ta trấn áp ma đầu này.

Khóe miệng Dương Phàm hiện lên một tia cười cợt. thu hồi Trấn Thiên Tháp.

về phần u Ảnh Ma Chủ kia gần như bị đánh tan xương nát thịt, phong ấn trong Không gian Linh Vực của Trấn Thiên Tháp.

Lực lượng phong ấn của Trấn Thiên Tháp lần lượt được rèn luyện. lại thêm sau khi trải qua nhiều lần tinh luyện hiện nay đã nghiêm nhiên đứng trong hàng ngũ Tiên khí. Chỉ cần Dương Phàm vẫn còn, ma ảnh này muốn trốn thoát, khó hơn lên trời.

- hay cho Dương Phàm người...

Sắc mặt Tần Hoàng Tổ có chút khó coi, ánh mắt âm trầm, muốn bộc phát, thiếu chút nữa tức giận hộc máu.

Bởi vì hắn không có biện pháp làm gì Dương Phàm, xúc động không lý trí sẽ chỉ làm mình bị thương.

về trình tự tu vi, hắn cùng Dương Phàm ở trong một tầng thứ, nhưng là thực lực lại kém không nhỏ.

Công pháp ý cảnh Chứng Quả Kỳ của Dương Phàm hoàn toàn vô địch cùng cấp bậc. cho dù đồng thời đối mặt với hai Tần Hoàng Tô cũng ở vào thế bất bại.

- Hoàng Tổ bớt giận, mục đích của Dương mỗ đã đạt được, sẽ không làm phiền nữa.

Dương Phàm đánh mắt ra hiệu cho Hồ Phi. thấy đạt được mục đích thì thu tay.

Bá bá!

Hai người Thuấn di rời đi.

Tần Hoàng lăng hoang vắng trống trải càng lộ vẻ lạnh lẽo. cấm chế bốn phía đã tan nát trong đại chiến.

- Hoàng Tô!

Tu sĩ đỉnh cấp của Tần Hoàng cung sau khi chạy tới. nhìn thấy bộ dạng chật vật âm trầm của Tần Hoàng Tổ cùng Vô u Ma Hoàng, sợ tới mức không dám thối mạnh.

- Điều lui ra đi!

Tần Hoàng Tổ phát tay. tất cả mọi người rút đi, như được đại xá.

Tần Vong cùng Hàn Kỳ thán ở hoàng cung kinh hãi không thôi. Hai người Dương Phàm này to gan lớn mật như thế, mạnh mẽ xông vào Tần Hoàng lăng, còn làm cho Tần Hoàng Tô bị ăn thiệt thòi.

Tần Hoàng lăng rất nhanh chìm vào im lặng, chỉ còn lại Tần Hoàng Tổ cùng Vô u Ma Hoàng.

- Ma Hoàng có tính toán gì không?

Tần Hoàng Tổ khỏi phục bình tĩnh, nhìn vào Vô u Ma Hoàng bị thương không nhẹ ở bên cạnh.

- Dương Phàm này thần thông kinh thiên, đã vô địch nhân giới. Nếu ta về Ngoại Hải vực Nhất định, không có ngày yên ổn.

Vô u Ma Hoàng cau mày. không còn tà dị cùng bề ngỗ của ngày xưa.

- Vu Tôn đã chết, u Ảnh Ma Chủ bị phong ấn... Nhưng là kế hoạch của bọn họ còn phải thực thi.

Tần Hoàng Tổ hơi hột nói.

- Kế hoạch? Chẳng lẽ còn có an bài khác...

Vô u Ma Hoàng nghi hoặc, thanh âm đột nhiên ngưng bật. toàn thân phát lạnh.

- Không tốt!

Vô u Ma Hoàng hoảng sợ, kinh phong ập đến cơ thể.

Phanh... Ba!

Tần Hoàng Tổ ra tay như tia chớp, một chưởng đập vào vai hắn, pháp lực khổng lồ cùng thân thông huyền diệu của lực kiếp Tấn tiên, trong lúc không kịp phòng bị. một chiêu phong ấn pháp lực.

- Người... Người có ý gì?

Vô u Ma Hoàng vẻ mặt khủng hoảng, khó có thể tin nhìn chằm chằm Tần Hoàng Tổ.

Lục kiếp Tán tiên, cảnh giới có thể so với Chân Tiên, bất kể tu vi hay là vận chuyển thiên địa pháp tắc đều vượt xa hơn hẳn, hẳn tự thấy không thể chống lại.

Nhưng hẳn là một đời ma đạo tông sư. thực lực bức thẳng cảnh giới Chân Tiên, nếu không bị thương, bị đối phương tập kích bất ngờ cùng sẽ không rơi vào cảnh này.

- Ha ha ha...

Tần Hoàng Tổ ngửa mặt cười lớn:

- Nhân giới này cường giả đỉnh Không phải số ít, người cho là u Anh Ma Chủ cùng Vu Tôn vì sao lại cổ tình, tìm người hợp tác?

- Các người... Không ngờ hợp lại tính kế bốn hoàng!

Trong mắt Vô u Ma Hoàng lộ ra vẻ hung dữ.

Bababa!!!

Tần Hoàng Tổ lại liên tục vỗ ra vài chưởng, chưởng ảnh huyền diệu biến ảo nhảy múa lại phong ấn pháp lực âm thâm vận chuyển của Vô u Ma Hoàng.

- Không hổ là tông sư thay đổi Cửu u Ma Công, thiếu chút nữa để người thành công rồi.

Tần Hoàng Tổ cười híp mắt nắm lấy Vô u Ma Hoàng đã chìm trong tuyệt vọng sợ hãi. rồi sau đó chậm rãi đi tới núi lớn Cửu Long phong ấn.

- Người làm rất tốt. sau khi kế hoạch thành công, bán đề sẽ thưởng lớn.

Thanh âm sang sảng tà dị của Cửu u Ma Đế từ trong ma vực dưới chân núi lớn phong ấn truyền đến.

- Ma Đế đại nhân yên tâm, đây là một túi da thật tốt. thuộc tính công pháp lại đồng nguyên với Cửu u Ma Công.

Tần Hoàng Tổ giọng cung kính nói.

Sau một lát. trong đại điện trống trải này truyền ra một tiếng kêu thảm thê lương run sợ linh hồn, làm cho người ta sợ rợn tóc gáy.

Tuy nhiên thanh âm kia rất nhanh bị cấm chế ngăn cách, tan biến không còn.

Sau khi rời khỏi Tần đô, tâm thần Dương Phàm đột nhiên chấn động, một tia cảm ứng rất nhỏ đến từ Hoàng Long Quan cùng Hắc Long Tiên trong Tần Hoàng lăng.

Đặc biệt là Hoàng Long Quan phù hợp hoàn mĩ với hẳn, cảm ứng càng thêm mãnh liệt một chút.

Sắc mặt hẳn đại biến: Cửu Long phong ấn có biến hóa!

Tuy nhiên, cảm ứng kia chợt lóe rồi mất. rất nhanh trở về bình tĩnh.

- Chỉ mong Cửu Long phong ấn không nên ra sự cố lớn gì.

Trong lòng Dương Phàm thở dài. có một số việc cũng Không phải tự mình có thể khống chế.

Dù sao hẳn không thể vĩnh viễn canh giữ ở cạnh Cửu Long phong ấn.

- Thôi, thôi. Nhân giới còn lại hai chuyện cuối cùng. Cùng lắm thì ta phi thăng mà đi. những tai họa này cũng không ảnh hưởng đến ta.

Dương Phàm ngược lại nghĩ thông thoáng hơn một chút.

Dù sao hẳn cũng không phải là chúa cứu thế diệt sát Vu Tôn, phong ấn u Ảnh Ma Chủ, nên làm hẳn đã làm rồi.

Một đường bay nhanh, Dương Phàm trở về chốn cũ Bắc Tần.

Nơi này còn có một số người liên quan, nhưng là cũng không trọng vếu.

Lúc hạ xuống Ngự Dương quốc, hắn có thể bắt giữ đến một số khí tức quen thuộc như Lệ Hồng Phi. Vũ Văn Nhu, hoàng thúc, hậu bối những cổ nhân Thiên Hành Chu.

Được Tiên Cốc xuống dốc, Tiên Thành dẫn trở thành tổng đà liên minh Bắc Tần. được mấy thế lực lớn cùng không chế.

Nhưng là trong Tiên Thành có một bia đá màu vàng, phía trên điêu khắc chính là Dương Phàm.

Trên tấm bia đá có khắc chữ: Tiên Hồng Đạo Tổ. ngoài ra còn có những chốn cũ như Phô Ái Y Quán, Tiên Hồng Y Quán, Dương gia bảo. Lăng Tiêu Tiên Kiêm Môn, Cô Lương Thành, còn có một số gương mặt quen biết ngày xưa, càng nhiều là đời sau của bọn họ.

- Bắc Tần. Ngự Dương quốc.

Dương Phàm thì thảo nói nhỏ. hắn vĩnh viễn nhớ kỹ mảnh đất quê hương này.

Thân hữu quan trọng cùng với đời sau đều đã chuyển vào trong Tiên Hồng Không Gian, ngẫu nhiên để hậu bối bọn họ đến Bắc Tần lịch lãm, hoặc là bái tế phần mộ tổ tiên.

Trong Tiên Hồng Không Gian, những thân hữu đều sống hòa bình yên vui. mặc dù có một ít to tiếng cùng tranh chấp, chẳng qua là tăng thêm vài phần náo nhiệt sức sống, một vùng tiên cảnh âm áp ngăn cách thế gian.

Dương Phàm ngẫu nhiên đi Thiên Lan tiên phủ, an ủi thê tử Đặng Thi Dao.

Đặng Thi Dao cũng không phản đối Dương Phàm ở cùng một chỗ với đám thê thiếp như Lệnh Hồ Tiểu Tịch, Huyền Linh tiên tử, Nam Cung Hạm.

Dương Phàm nghĩ đến chính mình đặt chân đỉnh nhân giới, hưởng thụ hạnh phúc thế gian, dường như không có quá nhiều lo lắng sau lưng.

Mà ở nhân giới duy nhất còn chờ đợi chính là một trận chiến với Vô Song, còn có Huyết Nhật Điện không biết có xuất hiện hay không.

Khi tất cả mọi chuyện nhân giới đều xử lý. Dương Phàm sẽ phi thăng thượng giới.

Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi đại thế giới. Dương Phàm cũng không lo thân hữu ở vùng đất sống, sau khi mình phi thăng sẽ có ảnh hưởng gì với bọn họ hay không.

- Vũ Tịch a. Nàng chờ ta thêm một đoạn thời gian, chung quy ta sẽ phi thăng Thiên giới, cùng nàng gặp mặt.

Dương Phàm ở lại Ngự Dương quốc, trầm mặc thật lâu. nháy mắt mấy Ngày trôi qua.

Hồ Phi càng khắc khổ. kiên nhẫn so với trước kia. thời gian rèn luyện toàn bộ dùng để tu luyện. Xem ra lần thiên kiếp thứ ba cũng sẽ không quá xa.

- Đi Thanh Giang Hà đi.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, liền tiến vào Thanh Giang Hà gặp gỡ Hà Lạc.

Vừa lúc lão yêu cũng cổ mặt. tuy nhiên tu vi chỉ là Hợp Thể Kỳ, kém xa đám người Dương Phàm.

- Dương Phàm hiện nay trừ khi là Chân Tiên buông xuống, nhân giới này không còn người nào có thể uy hiếp đến ngươi. Nếu nguyện ý, không ngại ở nơi này tu luyện.

Hà Lạc cười nói.

Dương Phàm gật đầu đáp ứng. Có rất nhiều vấn đề hắn đều muốn tham thảo cùng Hà Lạc.

Từ sau khi Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận hóng mát. đại lục khôi phục bình thường, linh khí tăng vọt dần dần có xu thế cân bằng với Ngoại Hải vực.

Có thể nghĩ đến ngày sau Đông Thắng Đại Lục sẽ trở thành trung tâm của văn minh tu tiên một giới.

Dương Phàm ở lại Bắc Tần, lẳng lặng tu luyện cùng chờ đợi.

Hắn biết sẽ có một ngày Vô Song sẽ tìm tới mình.

Nháy mắt thời gian hai trăm năm trôi qua.

Trong lúc này. Đông Thắng Đại Lục đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. cường giả quật khởi như mây. thế lực khắp nơi nổi lên.

Thần thức Dương Phàm ngẫu nhiên đảo qua, phát hiện không ít cường giả đều phái tu sĩ bậc thấp tiến vào các nơi Cừu u Bí Cảnh, tranh đoạt Luân Huyết Châu.

Một viên Luân Huyết Châu có thể gây ra một tràng mưa máu gió tanh.

Hắn một lòng bế quan, cũng không biết ngoại giới đã xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng là thời gian hai trăm năm đủ để cho Dương Phàm từ Chứng Quả tiểu thành tu luyện đến Chứng Quả đại thành.

Hắn cảm giác, thiên kiếp... càng Ngày càng gần.

Một Ngày này. trên không Thanh Giang Hà kiếp vân cuộn cuộn, thiên kiếp phủ xuống.

Nhưng là thiên kiếp này cũng không phải Dương Phàm.

- Dương lão đại. ta muốn độ lần thiên kiếp thứ ba rồi.

Hồ Phi khẳng khắc cười to. đắc ý phi thường.

Một khi vượt qua lần thiên kiếp thứ ba, sẽ tấn chức Đại Thừa Kỳ bán tiên, phi thăng chỉ là thời gian.

Dương Phàm có chút hâm mộ. Thực lực của hắn hiện tại có thể dễ dàng áp chế hạng người Đại Thừa Kỳ bán tiên, lục kiếp Tấn tiên.

Dưới sự trợ giúp của Dương Phàm, Hồ Phi thuận lợi vượt qua tám loạt thiên kiếp đầu.

Nhưng là lúc loạt thứ chín Tâm ma kiếp bùng xuống, Hồ Phi bị một vùng thiên lôi màu đỏ tím vờn quanh, trên trán đổ mồ hôi lạnh, phát ra từng tràng gầm rống điên cuồng.

Dương Phàm lo lắng vô cùng. Nếu là hồn phi phách tán dưới tâm ma kiếp, vậy thất bại trong gang tấc.

Cũng may cuối cùng con mắt thứ ba trên trán Hồ Phi mở ra. bắn ra một đạo kim quang xông lên tận trời cao, đánh tan tâm ma kiếp, xé ra một lỗ thủng màu đen to lớn trên hư không vạn dặm, kinh động một giới.

Rồi sau đó. một cỗ khí tức Thần thú đã man nguyên thủy kinh sợ toàn bộ Bắc Tần.

Dưới khí cơ cảm ứng. rất nhiều người đều phát hiện siêu cấp Thần thú Đại Thừa Kỳ sinh ra, người vui mừng người lo âu.

- Chúc mừng Hồ đạo hữu.

Hà Lạc cùng lão yêu đồng loạt chúc mừng, Hồ Phi cùng Dương Phàm ôm nhau, trong mắt Hồ Phi đỏ ửng:

- Thiêu chút nữa không còn gặp lại Dương lão đại. Thời điểm quan trọng tâm ma tranh đấu, Dương lão đại xuất hiện trước mặt khiến ta thanh tỉnh vài phần, mới có thể phản kích...

- Thành công là tốt rồi.

Dương Phàm cùng hết sức kích động, cảm thấy thật sự vui mừng vì Hồ Phi thành công.

Không bao lâu. Vân Tiên Đảo không ngờ phủ xuống Thanh Giang Hà.

- Chúc mừng, chúc mừng...

Vài vị trưởng lão của Vân Tiên Đảo đều tới nâng cốc chúc mừng.

Trong buổi tiệc, Dương Phàm không phát hiện nữ nhân áo vàng. Tu Đồ trưởng lão chỉ cười thán nhiên:

- Phi thăng rồi.

Tư Đồ trưởng lão cùng Hà Lạc dường như nhận biết từ sớm. trò chuyện rất vui vẻ.
Ngược lại Bàng trưởng lão kia có chút không dám đối mặt Dương Phàm, trong lòng chột dạ.

Dương Phàm đối với hắn hết sức lạnh nhạt.

Cuối cùng, Bàng trưởng lão chủ động nói:

- Dương tông sư. Người bề quan ở Bắc Tần nhiều năm như vậy. không hỏi chuyện bên ngoài. Vậy có biết Huyết Nhật Điện kia sẽ mở ra sau trăm năm nữa hay không?
- Huyết Nhật Điện?

Dương Phàm ngẩn ra. Đối với Huyết Nhật Điện này, hắn có hứng thú nhưng cũng không bắt buộc.

955. Chương 907: Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận.

Hai trăm năm qua, hắn hoàn toàn lánh đời, ngay cả những thế sự ở Ngoại Hải Vực cũng không màng tới.

- Vu Tôn bị ta diệt sát. u Ảnh Ma Chủ đã bị ta phong ấn. chẳng lẽ Huyết Nhật Điện còn có thể mở ra sao?!
- Dương Phàm lâm vào trầm tư.

- Nghe nói chỉ có Luân Huyết Châu mới có tư cách tiến nhập Huyết Nhật Điện. Trong nhất giới này chỉ xuất hiện mấy viên Luân Huyết Châu, đều là từ trong Cửu u Bí Cảnh thất lạc ra.

Bàng trưởng lão đối với việc này dường như rất hứng thú, gần như quên mất xung đột từng có với Dương Phàm trước đây.

- Luân Huyết Châu? Dương mỗ quả thật có một viên.

Dương Phàm hươ tay lên, xuất hiện một viên tinh châu màu máu, phát ra khí tức bất khả trắc.

Luân Huyết Châu?

Mấy người nơi này nhìn thấy vật ấy đều sáng bừng mắt lên. Trong mắt Bàng trưởng lão càng lộ ra vài tia hưng phấn, lời nói càng thêm khách sáo và lấy lòng.

- Nếu có cơ hội dẫn theo một hai người, hy vọng Dương tông sư có thể dẫn ta đi! Huyết Nhật Điện là điều duy nhất ta cảm thấy hứng thú trong nhất giới này.

Lần tiệc mừng Hồ Phi tấn chức Đại Thừa Kỳ này cũng chỉ có mấy người ít ỏi tham gia. vô cùng đơn giản.

Sau khi tiệc mừng kết thúc, Dương Phàm và mấy vị trưởng lão Vân Tiên Đảo cáo biệt.

Tuy nhiên, tên Bàng trưởng lão kia lưu lại, nói ra hy vọng có cơ hội cùng Dương Phàm tiến vào Huyết Nhật Điện.

Dương Phàm cũng nể mặt Tư Đồ trưởng lão và Tử Kiếm Tiên Lý trưởng lão nên miễn cưỡng đáp ứng.

Tư Đồ trưởng lão khẽ thở dài:

- Người suy nghĩ cho kỹ!
- Ta hiểu được!

Bàng trưởng lão nhìn hai vị trưởng lão còn lại thật sâu!

- Pháp quy của Vân Tiên Đảo là siêu nhiên thế ngoại, không tham lam và tranh phần với bất cứ lợi ích gì, nếu không trực xuất Vân Tiên Đảo.

- Từ hôm nay. Bàng Ban ta rời khỏi Vân Tiên Đảo nhưng sẽ luôn ghi nhớ ân tình với vài vị trưởng lão.

Bàng trưởng lão chấp tay. vãi dài một cái.

- Nếu đã như vậy thì bản trưởng lão cũng không ngăn cản. Tư Đồ trưởng lão và Lý trưởng lão liếc nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra vài phần thất vọng rồi đặng vân giá vũ rời đi.

Thần hình hai người như không hề có sức nặng, phiêu nhiên rời đi.

Dương Phàm lúc này mới để ý, Lý trưởng lão không ngờ cũng đạt tới cảnh giới bán tiên.

- Phúc hễ họa sớ V, họa hễ phúc sớ phục... [Trong họa có phúc, trong phúc có họa]

Ầm thanh nhẹ nhàng của Tư Đồ trưởng lão mờ ảo, từ trên bầu trời truyền xuống.

- Nhất niệm buông, tất cả thanh thân...

Một thanh âm say khướt cũng vang bên tai mọi người rồi biến mất. đầy tiêu sái...

Tâm thần Bằng trưởng lão chấn động, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lẩm bẩm:

- Mỗi vị trưởng lão Vân Tiên Đảo khi còn sống hoặc trước khi phi thăng đều lưu lại một lý niệm tuần hoàn, có thể nói là những lời kinh điển...

Dương Phàm đối với điều này đột nhiên nhớ tới câu nói của Hoàng trưởng lão khi cùng nhau luyện đan. Người này đã nói:

- Trí giả thiện thực nhân quả. biết nhân quả biết tiến thoái, biết linh ngộ sẽ được thiện quả...

Nhắc tới, Hoàng trưởng lão đã phi thăng từ lâu.

Nhưng Dương Phàm lại không biết vị Bằng trưởng lão này có lời nói gì?!

- Hai trăm năm, cũng nên đi Nam Hải Vực một chuyến.

Dương Phàm cười ngĩ.

Mấy Ngày sau. ba người cùng lên đường khởi hành, Bằng trưởng lão cũng đi theo.

Không biết vì sau, khi tới gần Nam Hải Vực, Dương Phàm sinh ra cảm ứng kỳ lạ.

Điều thứ nhất chính là thiên kiếp, cảm giác đã Ngày càng gần.

Thứ hai chính là có liên quan tới mình ở Nam Hải Vực.

Quả nhiên, khi tới Nam Hải Vực, Dương Phàm đã không tìm thấy Kiếm Hoàng Đảo trước đây. Vy

Toàn bộ quần đảo này, với Kiếm Hoàng Đảo ở trung tâm đã hoàn toàn biến mất.

Dương Phàm phát hiện nơi này còn lưu lại một mảnh tàn phá cùng một khí tức thương sinh.

- Là ai làm?

Ánh mắt Dương Phàm nãy lên, hiện lên một tia kinh nộ!

Nhưng người ra tay này có thể nói là nghịch thiên, toàn bộ quần đảo rộng mấy chục vạn dặm không ngờ trống rỗng biến mất.

Trong lòng Dương Phàm giận dữ. đi tới Hắc Tinh Đảo, tìm được Hắc Tinh Vực chủ, hỏi về việc này.

- Đạo Tổ đại nhân, ngài rốt cục đã trở lại.

Hắc Tinh Vực chủ trên mặt hiện lên vẻ già nua vô lực, trần thuật lại những gì đã phát sinh những gì diễn ra ở Ngoại Hải Vực khi Dương Phàm bế quan.

- Toàn bộ quần đảo Kiếm Hoàng Đảo, bị một chương của tiên nhập đập nát!

Hắc Tinh Vực chủ nói tới đây, trên mặt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

Một chương đánh nát toàn bộ quần đảo khổng lồ?!

Bằng trưởng lão không khỏi hít sâu một hơi lạnh khí.

Trên đảo ít nhất có mấy trăm vạn tu sĩ!!!

Một chương này. tịch diệt hoàn vũ, coi nhân mạng như cò rác, lạnh lùng tới tận cùng.

- Cho dù là tiên nhân hạ phạm, chẳng lẽ không giảng đạo lý đã diệt sát ngàn vạn sinh linh!?

Lửa giận trong mắt Hồ Phi lóe ra, gào lên một tiếng.

- Cái này...

Hắc Tinh Vực chủ hơi trầm ngâm nói:

- Nghe vị tiên nhân kia tự xưng là Tử Lâm Ngọc Thiếu, tới để cầu kiến Đạo Tổ nhưng trên đảo không ai biết tung tích Đạo Tổ... Không ngờ người này đánh ra một chương, Hủy diệt toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo. không để ý trăm vạn sinh linh... Lúc ấy, toàn bộ Kiếm Hoàng Đảo không có bất cứ ai sống sót.

Về mặt Hắc Tinh Vực chủ vừa sợ hãi vừa phẫn nộ.

- Người này hoàn toàn coi rẻ thương sinh hạ giới. Vì giết ta nhưng lại làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ không sợ nghiệp lực!?

Lửa giận trong lòng Dương Phàm khó có thể áp chế, hạ quyết tâm phải tru sát hắn, cho dù là tiên nhân!

Tu vi cảnh giới càng cao, càng phải chịu đựng nghiệp lực.

Diệt sát phạm nhân vô tội. đối với tiên nhân mà nói tương đương nghiệp lực diệt sát mấy trăm vạn con kiến, có thể hoàn toàn coi thường.

- Đã tra xét xem Tử Lâm Nhục Thiếu kia đến từ đâu chưa?

Dương Phàm lại hỏi.

- Theo Tiên Đạo Thiên Tông xác thực thì nói là tới từ Tiên Đạo Tông ở nội lục...

Hắc Tinh Vực chủ không quá xác định nói.

- Tiên Đạo Tông?

Tinh quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, không nghĩ tới cảm ứng hai trăm năm trước khi rời khỏi Tiên Đạo Tông, cảm ứng và tiên đoán được thượng giới có người muốn đẩy mình vào chỗ chết giờ đã thành sự thật.

- Dương lão đại, chúng ta cùng nhau giết về Tiên Đạo Tông!

Chiến ý của Hồ Phi bùng nổ.

- Giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Dương Phàm chậm rãi nhắm hai mắt.

Trong thiên cơ cảm ứng, hắn càng ngày càng thuận lợi.

Dương Phàm biết việc này, cái cần làm đầu tiên không phải là diệt sát người này mà tìm hiểu chi tiết của đối phương.

Đối phương ở thượng giới có lai lịch như thế nào? Vì sao lại muốn giết mình? Sau lưng có phải có kẻ nào bố cục không?!

Dương Phàm từng hỏi qua Hà Lạc về vấn đề liên quan tới việc chân tiên hạ phạm.

Trên thực tế phải nghịch chuyển thông đạo hai giới. Từ thượng giới hạ phạm là chuyện vô cùng khó khăn.

Tu vi càng cường đại càng khó hạ giới.

Nhớ tới Ngày đó, Cửu u Ma Quán cũng chỉ là người đại diện cho Cửu u Ma Đế ở hạ giới. Bản thân Ma Đế cũng không thể hạ phạm.

Hà Lạc từng nói qua. để đưa chân tiên bình thường hạ phạm, phải trả giá rất lớn.

Thông đạo hai giới, từ dưới phi thăng lên có thể coi là thuật lợi, không hề có sức cản.

Mà từ trên xuống dưới sẽ chịu đựng lực cản của hàng rào ngăn hai giới.

Thường phải cần nhiều đại nhân vật thượng giới liên thủ mới có thể mở ra được một thông đạo ngược chiều, hơn nữa có chi có thể chịu đựng được những chân tiên nhất lưu bình thường.

- Ngoại Hải Vực này có động tĩnh gì?!

Dương Phàm lại hỏi.

- Tục truyền Cửu Thiên Long Hoàng đã đi nội lục, nắm trong tay Yêu Hoàng Cảnh, có địa vị ngang hàng với Tần Hoàng Tổ, nhiều cường giả tranh đoạt Luân Huyết Châu, nhiều chân tiên chân ma buông xuống...

Hắc Tinh Vực chủ lại nói tiếp về những biến hóa của Ngoại Hải Vực.

Nhưng vẫn để chính đều liên quan Luân Huyết Châu, Huyết Nhật Điện và việc chân tiên chân ma hạ phàm.

- Yêu Hoàng Cảnh?

Hồ Phi chợt nhớ tới cái gì. vội vàng nói:

- Dương lão đại, ta muốn quay về Yêu Hoàng Cảnh một chuyến.

Hồ Phi ở lại Yêu Hoàng Cảnh chừng hai trăm năm, có cảm tình nhất định.

- Ta cũng có ý này! Có lẽ từ Yêu Hoàng Cảnh có thể tìm kiếm được một ít tin tức.

Dương Phàm gật đầu nói.

Ba người lập tức phản hồi nội lục, chạy tới Yêu Hoàng Cảnh.

Bàng trưởng lão có chút lo lắng, tuy Dương Phàm lúc này đã có lực lượng vô địch nhân giới nhưng không hiểu sao lại trêu chọc nhân vật thượng giới. Chính mình theo hấn rốt cục là họa hay phúc?!

Nhưng cũng không có lựa chọn nào khác. Dương Phàm là người duy nhất hấn quen biết mà nắm giữ Luân Huyết Châu.

Mà những Luân Huyết Châu khác hơn phần nữa đã lọt vào tay của cường giả cấp chân tiên.

Phi hành một tháng, ba người đã tiến vào Yêu Hoàng Cảnh.

Chốn cũ trọng du, Dương Phàm lại nhớ lại những gì đã phát sinh nơi này trước đây.

Tuy nhiên khi tới Huyết Uyên Phủ, thân mình Dương Phàm dừng lại một chút.

Hắn nhìn xuống nơi này, trong mắt ẩn chứa một tia kỳ dị.

- Dương tông sư có phải cảm giác được nơi này không tầm thường?

Bàng trưởng lão hỏi.

- Đúng thế!

Trên bản đồ của toàn bộ đại lục, Huyết Uyên Phủ chính là trung tâm! Hơn nữa. trung tâm Huyết Uyên Phủ này chính Tử Vong Huyết Uyên, không thể xúc phạm!

Dương Phàm nói với giọng điệu rất kỳ lạ.

Ba người lại phi hành một lúc, quả thực nhìn thấy huyết uyên to lớn kia. từ trên nhìn xuống giống như một vòng huyết nhật.

- Một đời Huyết Linh Vương của Huyết Uyên Phủ đều phải trải qua tẩy lễ. thể chất sẽ t hay đổi...

-

Dương Phàm nghĩ tới một đời Huyết Linh Vương Hoa Yên Mị. chính là do hấn tương trợ để nàng lên ngôi.

Xung quanh Tử Vong Huyết Uyên, hết thảy mọi thứ, gồm cả đại địa, hư không... đều hiện lên một màu máu.

Loại màu máu này vô cùng dị dạng, như ánh chiều tà.

-Nơi này quả thực cổw

Bàg trưởng lão trầm ngâm nói.

- Vào xem!

Mấy người Dương Phàm bay tới phía trên Tử Vong Huyết Uyên, nhanh chóng tìm được Huyết Linh Điện Ngày trước.

Chi chốc lát, ở bên Huyết Linh Điện.

- B ái kiến Hồng Tôn!

Với nhan sắc tuyệt mỹ, Hoa Yên Mị hiện lên một vẻ nghi hoặc.

Thân thể nàng mềm mại, tinh tế tao nhã. như có thể vụn vụn như dòng nước.

Từ trình độ nào đó mà nói. nàng không có hình dáng cố định.

Bá!

Dương Phàm đánh ra một chưởng lên vai Hoa Yên Mị. không chế toàn thân nàng!

- Hồng Tôn ngàì...

Sắc mặt Hoa Yên Mị trắng bệch vô Huyết.

Dương Phàm từ mấy trăm năm trước đã từng kiểm tra thân thể Hoa Yên Mị.

Sau khi trải qua Tử Vong Huyết Uyên tẩy lễ. trở thành Huyết Linh Vương, thân thể nàng ta sinh ra biến hóa nào đó nhưng lúc ấy hẳn không thể tra xét được.

Trong lòng Hoa Yên Mị hoảng sợ. Tu vi hiện tại của mình đã là Độ Kiếp Kỳ, trước mặt vị Hồng Tôn này vẫn không có chút sức lực phản kháng.

Mấy trăm năm trước, Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận bị chân tiên thượng giới đánh tan, linh khí nội lực đã sánh bằng Ngoại Hải Vực. Nhiều cường giả nội lực đều có tu vi tăng vọt. Những người đứng ở đỉnh p hong Ngày nào cũng đều đã tiến nhập đỉnh cấp, thậm chí Độ Kiếp

Kỳ.

u-

Kiểm tra tình trạng Hoa Yên Mị. sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng.

Cũng như lần trước, trong linh hồn Hoa Yên Mị có một thân bí lạc ẩn.

Trong đầu nàng ta dường như còn có một bộ phận nào đó bị phong ấn.

Đủ loại biến hóa này đều sinh ra sau khi nàng ta trải qua Tử Vong Huyết Uyên tẩy lễ.

về phần trong Tử Vong Huyết Uyên đã trải qua điều gì, Hoa Yên Mị cũng không thể nhớ được.

- Lúc ấy ta cầm Huyết Uyên Lệnh, sau khi tiến vào Tử Vong Huyết Uyên thì có một lời kêu gọi thân bí kéo ta vào sâu bên trong. Sau đó. ta hoàn toàn quên hết mọi chuyện!

Hoa Yên Mị đã từng nói.

Dương Phàm nhắm hai mắt lại. theo lạc ấn này truy tung thiên cơ.

- Ta hiểu rồi!

Dương Phàm thở dài một hơi, tinh, quang trong mắt lóe lên!

- Giống như huyết uyên này. ở đại lục hẳn không chỉ có một cái. Mà Tử Vong Huyết á Uyên ở chính giữa đại lục, hẳn là Trận tâm của Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận.

956. Chương 908 : Chân Tiên?

Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận?

Lời này vừa ra khiến mọi người nơi này chấn kinh

làm đình lô, rút ra tỷ tỷ máu huyết sinh linh, đồng thời cũng hình thành trói buộc nhất định với thiên địa. Nếu không có Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí dẫn dắt toàn bộ khí vận đại lực chống đỡ. Tu Tiên Giới không có bất cứ lực hoàn thủ nào cả.

Về mặt Dương Phàm trầm tư ngưng trọng, từ từ nói ra phán đoán của bản thân.

Trên thực tế, linh khí của đại lực cũng không cân bằng, các khu vực có giới hạn tu vi khác nhau đều là do trận pháp này mà thành.

Ngay cả Kinh Thiên Độc Thủ lúc trước đều chỉ là một bộ phận của trận pháp này.

Lúc trước, khi Cửu Long tề tụ. Khí Vận Thần Long và Cửu Luân Huyết Nhật chống đỡ lại nhau còn rất mới mẻ.

- Cũng may Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận đã bị thần thông vô thượng của tiên nhân thượng giới phá hư. chúng ta tạm thời không cần lo lắng.

Bàng trưởng lão khẽ gật đầu thở dài.

Dương Phàm cũng không lạc quan như vậy. Theo quan sát và cảm ứng của hắn thì Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận chính là chi bị xúc phạm nhất định nên tạm thời biến mất.

Chi dựa vào lực lượng của vài chân tiên bình thường chi sợ khó có thể hoàn toàn phá hư được Phệ huyết trận khổng lồ này.

Theo phương diện nào đó, Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận như đã có thể đã đạt tới trình độ sánh ngang thiên địa nhân giới này.

XV.

Nếu không có Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí và thành quả cuộc đại chiến phong ma lúc trước, với lực lượng tiên nhân cũng khó có thể phá hư Tề Thiên Trận không có sơ hở.

- Nếu Dương tông sư nhìn ra Tử Vong Huyết Uyển này chính là Trận tâm của Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận, có biện pháp để phá hủy nó hay không?!

Bàng trưởng lão khẽ gật đầu.

- Không thể!

Dương Phàm lắc đầu!

Ngay sau đó, ba người tới phía trên Tử Vong Huyết Uyển.

Toàn bộ khu vực xung quanh Tử Vong Huyết Uyển, gồm thiên địa, nhật nguyệt... đều hiện lên huyết sắc, quy dị vô cùng.

- Lực lượng Huyền Ma Đạo thật cường đại. càng khó tin là huyết nguyên lực này đã đạt tới độ có thể sánh ngang với Thái cô tinh thần.

Bàng trưởng lão nhìn chằm chằm vực sâu như Huyết nhật dưới chân, sắc mặt rất rung động.

Phía trên Huyết uyển cũng có Huyết vụ rất đậm, có năng lực ngăn cản thần thức nhất định. Mặc dù là nhân vật bán tiên cũng bị ảnh hưởng.

Vực sâu không lường này lóe ra tinh trạch màu máu. tản mát khí tức tuyệt lạnh khiến linh hồn mấy người cũng cảm thấy ớn lạnh.

Cổ hàn ý này từ dưới chân tràn khắp toàn thân, cảnh giới càng cao càng cảm giác mãnh

liệt.

Dương Phàm nhớ rất rõ rằng lần trước khi hắn tới nơi này. lấy Luân Huyết Châu ra dẫn phát khí tức tử vong đáng sợ gấp mười lần, khiến hắn không dám dễ dàng thử lại lần nữa.

ở Tử Vong Huyết Uyên không lâu, mấy người Dương Phàm lại khởi hành rời đi.

Mà trong mắt Huyết Linh Vương Hoa Yên Mị lại lộ ra một tia dị sắc:

- Thực lực của Hồng Tôn Ngày càng đáng sợ, sâu không lường được. Hắn rốt cuộc đã nhìn ra một ít manh mối.

Sau khi rời khỏi Huyết Uyên Phủ, ba người lập tức chạy tới Vạn Yêu Điện.

Bàng trường lão có chút tò mò:

- Dương tông sư dường như rất có hứng thú với Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận, hình như đã phát hiện điều gì ở trong Huyết uyên.

- Trận này tồn tại từ sau thời thượng cổ tới nay, mà ta càng cảm thấy hứng thú hơn chính là Huyết Nhật Điện.

Trong mắt Dương Phàm lóe ra tinh mang.

Huyết Nhật Điện!

Bàng trường lão cũng tim đập nhanh lên.

Mấy vị trưởng lão của Vân Tiên Đảo đều đã vược vào tiên đạo vô thượng, cũng khác với tiên nhân. Chỉ còn duy nhất người này chưa tiến vào Lục kiếp Tán tiên.

Hắn tự biết lần thiên kiếp thứ sáu này cũng không nhiều hy vọng, cho nên đặt Kỳ vọng vào Huyết Nhật Điện.

Nếu có được Thần Huyết, khiến hắn có thiên phú, thể chất và tiềm lực sánh ngang Thần thú thì tỷ lệ thành công độ kiếp sẽ gia tăng gấp đôi.

Hồ Phi là một ví dụ. Làm Thần thú siêu cấp, thể chất và thiên phú siêu cường, tiềm lực vô hạn, độ thiên kiếp quả thực dễ dàng hơn nhiều so với những người bình thường.

Uy lực của thiên kiếp sẽ căn cứ vào tu vi, nghiệp lực. nhân quả của người độ kiếp mà quyết định.

Không lâu sau, từ phương xa đã hiện ra Thánh thành của yêu tộc.

Vạn Yêu Điện chính ở trung tâm Thánh thành.

Dương Phàm cũng không phải là lần đầu tiên tới nơi này.

Say khi vào thành, Hồ Phi dẫn đường, nhanh chóng tới được Vạn Yêu Điện.

Hồ hộ pháp?

Một binh sĩ yêu tộc vô cùng kính sợ đối với hắn.

Tuy nhiên, khi tiến vào trọng địa của Thánh thành, xuất hiện một số yêu tu cao nhất ngăn cản đường đi.

- Các người cũng dám ngăn bốn hoàng sao?

Hồ Phi hét lớn, con mắt thứ ba ửng ửng hiện ra. phát ra khí tức vô cùng cường đại.

Tam Nhân Yêu Hoàng!

Những yêu tu cao nhất ở Ngoại Hải Vực vô cùng hoảng sợ, liên tục thi lễ.

- Ha ha ha... Bốn hoàng còn tướng là ai, hóa ra là Tam Nhân Yêu Hoàng và Tiên Hồng Đạo Tổ đích thân tới.

Một cổ long uy vô thượng, phách tuyệt thiên hạ từ trong Vạn Yêu Điện truyền ra. cổ khí tức này đủ để kinh sợ thương sinh nhất giới.

- Ha ha ha... Cửu Thiên Long Hoàng, biệt lai vô dạng!

Dương Phàm lập tức nhận ra thân phận người này.

Phóng nhãn toàn bộ nhân giới, người có thể hình thành áp lực nhất định đối với hắn, ngoại trừ chân tiên cũng chỉ có mấy người ít ỏi như Cửu Thiên Long Hoàng và Tần Hoàng Tổ.

Cửu Thiên Long Hoàng tục truyền là Long tộc thượng vị. đã đạt tới Đại Thừa Kỳ, thực lực số một số hai ở nhân giới.

Không lâu sau, ở trong điện phủ rực rỡ.

Cửu Thiên Long Hoàng, Yêu Long Hoàng, Hồ Phi và Dương Phàm ngồi xuống nơi này.

Dương Phàm lẳng lặng đánh giá Cửu Thiên Long Hoàng. Người này nhìn qua giống một lão già râu tóc bạc trắng, trên đầu có long giác kim sắc, mắt to mày rậm, sắc mặt uy nghiêm.

Khó có thể tưởng tượng nhân vật truyền thuyết. rong ruổi qua mấy thời đại Cửu Thiên Long Hoàng lại thoát nhìn như một lão già.

Dương Phàm và Cửu Thiên Long Hoàng vốn không thù không bạn nhưng vì có Yêu Long Hoàng làm trung gian cho nên hiện tại coi như là nửa bằng hữu.

- Nghe nói Dương tông sư hai trăm năm trước đã lực áp lão thất phu Tần Hoàng Tổ. Việc này có thật không?

Cửu Thiên Long Hoàng hứng thú nói.

- Không dám nhận, chỉ là thắng được hắn nửa phần mà thôi.

Dương Phàm không đổi sắc nói.

Chỉ thắng nửa phần!?

Trong lòng Cửu Thiên Long Hoàng thêm ngưng trọng vài phần, thái độ đối với Dương Phàm cũng khác hẳn.

Đối với việc Dương Phàm còn mạnh hơn Tần Hoàng Tổ, hắn đã từng rất nghi ngờ.

Dù sao thực lực của Tần Hoàng Tổ cũng chỉ sần sần như hắn, không phần thắng bại.

Một người là Lục kiếp Tán tiên có Tiên Tần huyết mạch! Một người là Thần Thú thượng vị Đại Thừa Kỳ.

Hồ Phi cười hắc hắc:

- Long Hoàng lão nhân, đó là chuyện của hai trăm năm trước! Mà nay Dương lão đại đã tiến thêm một tầng, quét ngang p hong vân, nhân giới vô địch!

Nhân giới vô địch?!

Cửu Thiên Long Hoàng nghe thế trong lòng cũng càng giật mình, càng thêm hoảng sợ.

Hai trăm năm trước Dương Phàm còn mạnh hơn Tần Hoàng Tổ nửa phần, hôm nay thực lực lại tăng một tầng, đã đạt tới trình độ nào.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn vô cùng nghi hoặc. Một tu sĩ hạ giới làm sao có thể có được thực lực như vậy?!

- Thực lực của Dương tông sư thật sự là như vậy sao?! Bốn hoàng bất tài cũng muốn thao khảo một chút.

Cửu Thiên Long Hoàng cũng trực tiếp không tin phục, muôn thử một phen.

Dương Phàm tròng mắt nhìn Hồ Phi một cái, lại khiến hắn có thêm phiền toái. Nhưng hắn cũng không tiện cự tuyệt, cười nói:

- Vậy hãy luận bàn trong đại điện này đi!

Ngay trong đại điện?

Đám người Cửu Thiên Long Hoàng ngẩn ra.

Những người nơi này đều có cấp bậc chí tôn một giới, chỉ cần nhấc tay động chân đã đủ hủy thiên diệt địa.

Dương Phàm lại cường nói:

- Nếu trong quá trình luận bàn, Long Hoàng các hạ có thể khiến một viên gạch, viên ngói của đại điện này hư tổn thì coi như Dương mỗ thua.

- Hảo hảo hảo... Người thật đủ cuồng vọng!

Cửu Thiên Long Hoàng cười lớn.

Thần sắc Dương Phàm hiền hòa, khi hần hô hấp, toàn bộ đại điện truyền ra một trận vắn

véo huyền diệu, như bị một cơn lốc xoáy như luân bàn bao phủ.

Thân ở nơi này, tất cả mọi người phát hiện ra mình thân bất do kỷ, không do chính mình khống chế nữa.

Đây là lĩnh vực gì?

Cửu Thiên Long Hoàng giật mình, hít sâu một hơi. Long nguyên tu luyện mấy chục vạn năm được vận chuyển tới cực hạn, bộc phát ra lực lượng kinh thiên, đủ khiến chân tiên động dung.

`m!!!

Một mảnh quang khí hình rồng trong tiếng long khiếu chấn thiên lao về phía Dương Phàm.

Nếu là bình thường, một kích này quét qua phạm vi vạn dặm, không còn một ngọn cỏ, thương sinh tịch diệt.

Mà trong không gian với lốc xoáy xoay tròn không ngừng, một kích có một không hai trong thiên địa của Cửu Thiên Long Hoàng cũng nháy mắt tiêu thất.

Ngay sau đó, chi nghe âm một tiếng. Cửu Thiên Long Hoàng bị chấn bay đi, lập tức học máu ngã xuống, lân giáp toàn thân vỡ tan, Ngay cả tạng phủ, linh hồn cũng bị thương tổn.

- Hần rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào...

Cửu Thiên Long Hoàng nửa quy giữa mặt đất. khuôn mặt đỏ bừng, cả người run rẩy.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cường giả bậc này, khiến hắn một chiêu đã thua, không hề có sức phản kháng.

- Rõ ràng ta bị lực lượng của chính mình đánh cho bị thương!? Cũng may Dương Phàm hạ thủ lưu tình, lực lượng phản hồi đánh trúng long lân cứng rắn ngoài thân. Nếu toàn bộ tập trung, đánh trúng nơi yếu hại thì có thể đã mất đi nửa cái mạng...

4*cy

Cửu Thiên Long Hoàng nhanh chóng suy nghĩ, nhận ra được sự cường đại của Dương Phàm, biết rằng đối p hương có thể còn dư lực!

Hồ Phi và Bằng trưởng lão ở bên cạnh lại ngây ra như phỗng.

Hồ Phi quả thực hoài nghi hai mắt mình. Hắn chỉ biết sau hai trăm năm tu luyện, Dương Phàm đã tấn chức lên một tầng mới nhưng không ngờ thực lực lại cường hãn như vậy!

Trong lòng Bằng trưởng lão cũng nung động, bàn tay và trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhớ lại hồi đó ở Vân Tiên Đảo. hắn còn muốn uy hiếp Dương Phàm để trao đổi Tụ Lôi Đình trong tay đối phương.

Đột nhiên, hắn phát giác một chân mình đã đặt ngoài vách đá, lơ lửng giữa trời.

- Long Hoàng các hạ. có còn muốn tiếp tục luận bàn không?!

Dương Phàm lại cười nói.

Khi Chứng Quả Kỳ đại thành, thiên kiếp buông xuống, Dương Phàm cảm thán rằng chỉ sợ không còn đối thủ ở nhân giới này.

Điều hấn chờ đợi duy nhất chính là một trận chiến với Vô Song.

Ngoài ra, điều khiến hấn cảm thấy hứng thú duy nhất chính là Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết trong Huyết Nhật Điện.

- Bồn hoàng cam bái hạ phong. Xem ra ở nhân giới hôm nay. ngoại trừ chân tiên thi Tiên Hồng Đạo Tổ người đã thực sự bề nhể vô địch!

Cửu Thiên Long Hoàng sáng khoái nhận thua.

Dưới sự chênh lệch thực lực như vậy, dù là người mạnh tới mấy cũng không dám giằng

Sau khi Cửu Thiên Long Hoàng nhận thua, trong lòng Dương Phàm càng cảm thấy cô tịch. Hấn nghĩ tới Thiên Thu Vô Ngân và Hoàng trưởng lão đã phi thăng.

Thượng giới, rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?!

Hấn càng lúc càng cảm thấy tò mò và hứng thú với không gian thượng giới!

Thật lâu trước, nguyện vọng xa không thể với tới mà bây giờ chỉ gần trong gang tấc. kém nửa bước nữa mà thôi.

- Ha ha ha... Nhân giới lại có đại năng như vậy, thật khiến Hầu mỡ mở rộng nhân giới!

Một thanh âm kỳ dị thảng thấu linh hồn từ trong không gian trống rỗng xuất hiện.

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm lại. cảm giác được một cỗ áp lực cường đại chột buông xuống. VO

Bá!

Một nam nhân gầy gò lưng đeo một cây côn hiện thân bên cạnh Dương Phàm.

Trong phút chốc, phiến hư không này ran rẩy, linh khí tám phương sôi trào.

Linh vực Luân Hồi hấn vừa tạm thời dựng nên cũng lập tức sụp đổ.

Dương Phàm còn cảm nhận được từ trên người người này phát ra tiên linh khí, khiến pháp lực bản thân nhu không thể khống chế.

Khi đối diện với người này, hấn càng có một loại ngưỡng mộ đối với sinh linh cao đẳng hơn.

Bàng trưởng lão có tu vi thấp nhất thì Ngay cả hô hấp cũng bị đè nén, khuôn mặt đỏ bừng.

Chân tiên?!

Hai từ xa xôi trong thể xúc phạm hiện lên trong đầu mấy người.

957. Chương 909: Thất Giới.

Khi nam nhân này xuất hiện, không gian rất khế ô minh run sợ, linh khí tám phương nhộn nhạo không thôi.

Cửu Thiên Long Hoàng thấy người này tới lập tức cung kính vạn phần, khom người giới thiệu:

- Vị này chính là Hầu Đông đại nhân tới từ Yêu giới.

Yêu giới?

Mấy người Dương Phàm tâm thần chấn động, trở nên ngưng trọng. Người này quả thực tới từ thượng giới.

Như vậy cũng là nhân vật cấp tiên nhân, chân tiên!

- Ra mắt Hầu đại nhân!

Bàng trường lão vội vàng thi lễ. vô cùng cung kính.

Dương Phàm và Hồ Phi cũng hơi thi lễ. tỏ vẻ tôn kính.

Đối phương chung quy chính là tiên nhân thượng giới, bất kể là tu vi. thân phận đều cao hơn những tu sĩ nhân giới không biết bao nhiêu lần.

- Người chính là Dương Phàm - Tiên Hồng Đạo Tổ? So với đồn đại còn lợi hại hơn. Xem ra cho dù là chân tiên bình thường cũng không nhất định là đối thủ của người!

Hầu Đông lại cười nói. cũng rất ngạc nhiên với thực lực của Dương Phàm. Do đó thái độ nói chuyện của hắn cũng không phải là như từ trên cao nhìn xuống mà rất bình dị, gần gũi.

Chưa phi thăng đã có thể cứng rắn đánh thắng được những tu sĩ có thực lực chân tiên bình thường. Sau khi phi thăng, tiềm lực vô hạn, không chừng Ngày sau còn là một vị đại nhân vật!

— ă „ „

- Không dám nhận! Hầu đại nhân là Sứ giả thượng giới phái tới. chắc chắn cũng là cường giả tinh anh của Yêu giới!

Cường giả Yêu giới!?

Về ngoài Hầu Đông bất động thanh sắc nhưng trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Với danh xưng cường giả Yêu giới, hắn cũng có chút chột dạ. Nhưng nếu nói là tinh anh cùng giai thì hắn cũng rất tự tin.

Được vài vị nhân vật hợp lực để đưa xuống hạ phàm làm Sứ giả, một là vì tu vi hắn không cao. có thể giảm lực cản của thông đạo ngược chiều. Nhưng hắn cũng là người nổi bật trong số những nhân vật cùng giai.

Cho nên Dương Phàm gọi hắn là cường giả Yêu giới khiến hắn có chút lảng lảng.

-Ồ?

Khi hắn chú ý tới Hồ Phi thì ánh mắt sáng lên. lộ ra vài phần thân thiết.

Hồ Phi cũng nhìn về phía hắn.

- Hầu tộc yêu tu Đại Thừa Kỳ? Lại là Thần thú siêu cấp?!

Hầu Đông chấn động, trên mặt lộ ra vài phần thân thiết, cười sang sảng hỏi:

- Người tên là gì?

- Bẩm đại nhân, hắn gọi là Hồ Phi, cũng là Thần thú siêu cấp duy nhất của nhân giới.

Cửu Thiên Long Hoàng vội vàng giải thích.

- Khá lắm Hồ Phi, Hầu mõ cũng là thành viên của Viên Hầu Tộc. Ngày sau phi thăng, người cũng là người một nhà của chúng ta!

Hầu Đông vô cùng thân thiết và khách khí đối với Hồ Phi, bộ dạng có ý kết giao.

Hồ Phi cũng cảm thấy người này đồng tộc với mình, vô cùng thân thiết, không khí cũng rất ôn hòa.

Dương Phàm mỉm cười, Hầu Đông này hơn phần nửa là coi trọng tiềm lực và thiên phú của Hồ Phi, còn nữa chính là cùng tộc. tự nhiên đặc biệt thân thiết.

Thừa dịp Hồ Phi còn chưa đạt tới cảnh tượng cao kết giao trước. Với tu chất Thần thú siêu cấp, sau khi tiến vào Yêu giới khẳng định, sẽ được tài bồi mạnh mẽ; thành tựu sau này cũng không thể hạn định.

Kế tiếp, mọi người nói chuyện rất ôn hòa. Hầu Đông cũng rất bình dị. gần gũi.

Không lâu sau. Dương Phàm hỏi Hầu Đông về ý đồ hạ phàm.

- Tin tức Huyết Nhật Điện và Nghịch Thần Thuế Thiên Huy á đã truyền khắp cao tầng của thượng giới, Hầu mõ được mấy vị đại nhân ủy thác tới đây để xác thực tin tức này...

Quả nhiên chân tiên thượng giới hạ phàm chính là do bị Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết hấp dẫn!

Dương Phàm nhanh chóng tiến vào chính đề; hỏi về tung tích của Tử Lâm Ngọc Thiếu.

- Tử Lâm Ngọc Thiếu?

Sắc mặt Hầu Đông khẽ biến:

- Ta gặp người này từ một trăm năm trước khi tất cả Sứ giả thượng giới gặp mặt. Nghe ý *

Nhóm dịch THL . Người dịch Matrix1612

nói là tới từ chỗ sâu nhất trong Thiên giới, là Tinh Thiên thể giới, dường như có chút bối cảnh. Lâm trước, nghe người này nói tới hạ giới, ngoại trừ tranh đoạt Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết còn muốn thuận đường diệt sát một người ở Phàm giới, nghe thật nực cười!

Dương Phàm nghe thế, sắc mặt ngưng trọng vài phần.

Thấy sắc mặt Dương Phàm biến hóa. Hầu Đông ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ người Tử Lâm Ngọc Thiếu muốn giết lại chính là Dương đạo hữu?

- Đúng thế. Tử Lâm Ngọc Thiếu lúc trước đã đánh một chưởng, phá nát toàn bộ một quần đảo, giết chết mấy trăm vạn người vô tội.

Hồ Phi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Khóe miệng Hầu Đông lộ ra vài phần trào phúng:

- Chi tài năng sinh uy ở Phàm giới, có gì là anh hùng!?

về phần diệt sát mấy trăm vạn người vô tội, Hầu Đông cũng không quá để ý.

Đối với tiên nhân mà nói, những hạng người ở Phàm giới cũng không khác gì con kiến cả.

- Xin hỏi Hầu đại nhân, thực lực của Tử Lâm Ngọc Thiếu này như thế nào?!

Dương Phàm tiếp tục hỏi về chi tiết địch nhân.

- Dương Phàm, người phải để tâm! Tử Lâm Ngọc Thiếu này có thể nói là một trong những người có tu vi cao nhất lần hạ phàm này. đạt tới cảnh giới Chân tiên lục trọng.

Sắc mặt Hầu Đông ngưng trọng.

Chân tiên lục trọng?!

Trong lòng Dương Phàm hơi nghiêm lại, Tử Lâm Ngọc Thiếu cũng không phải là Chân tiên bình thường.

- Chân Tiên chia làm chín trọng, ba trọng đầu gọi là Chân tiên hạ vị, cùng cấp với Tấn tiên lục kiếp, nhưng thực lực cường đại hơn không ít. Đặc biệt là Chân tiên tam trọng thì mạnh hơn nhiều so với Tấn tiên lục kiếp. Mà trên đó là Chân Tiên trung vị, Chân Tiên thượng vị. Một khi đạt tới Chân Tiên thượng vị thì thực lực bạo tăng, địa vị cũng được gia tăng, được người người kính ngưỡng.

Ngữ khí Hầu Đông rất trịnh trọng, rõ ràng trong lòng tràn ngập sợ hãi với Chân Tiên thượng vị.

Chân tiên cửu trọng, tam vị.

Dương Phàm lập tức nhớ kỹ trình, tự Chân Tiên.

- Nói như vậy, Tử Lâm Ngọc Thiếu chỉ kém một bước đã đạt tới Chân Tiên thượng vị sao!?

Dương Phàm hít sâu một hơi lãnh khí.

- Đúng thế! Bình thường muốn đưa Chân Tiên hạ phàm phải trả giá rất lớn. Bình thường hạ giới cũng chỉ là Chân Tiên hai, ba trọng, có thể đưa Chân Tiên ngoài bốn trọng xuống thì càng khó khăn. Mà muốn đưa

Chân Tiên lục trọng như Tử Lân Ngọc Thiếu thì tuyệt đối phải có đại nhân vật đỉnh phong ở Thượng giới ra tay!

Hầu Đông rõ ràng vô cùng kiêng kỵ Tử Lân Nhọc Thiếu.

Trong lòng Dương Phàm cũng trầm nghĩ:

- Xem ra mình đã trêu chọc đại nhân vật ở Thượng giới rồi. cũng không đơn giản!
- Hầu đại nhân có biết sau lưng Tử Lân Ngọc Thiếu kia là a không?!

Dương Phàm hỏi ra vấn đề liên quan mật thiết tới mình.

- về điểm này. Hầu mõ cũng không rõ ràng lắm, chỉ từ trăm năm trước khi đi gặp tất cả Sứ giả thượng giới mới biết hẳn tới từ Thiên giới. Nội Vực Tinh Thiên. Nơi đó chính là căn nguyên sơ khai Thiên giới!

Hầu Đông trầm ngâm rồi nói.

- Tuy nhiên, có thể đưa người này hạ phạm, hơn phần nửa là có sự tham gia của một trong ba vị Tiên Đế chỉ tôn ở Tinh Thiên thế giới.

Sắc mặt của Hầu Đông càng thêm cẩn trọng.

Tinh Thiên thế giới? Ba đại Tiên Đế chỉ tôn?

Dương Phàm sinh ra hứng thú rất lớn với không gian Thượng giới.

Sau lưng Tử Lân Ngọc Thiếu có chỗ dựa vững chắc như thế nào, Dương Phàm tạm thời không thể xác định nhưng đã đại khái nắm được phương hướng.

Hồ Phi hưng phấn nói:

- Hầu đại ca, người có thể nói cho chúng ta biết Thượng giới là như thế nào?! Thất giới là sao?!

Hầu Đông mỉm cười:

- Cái này cũng là bình thường ở Thượng giới mà thôi, nói cho các người cũng không sao... Thiên địa sơ khai thì sinh ra Thiên giới và Minh giới, nắm trong tay sinh tử và lục đạo Luân Hồi. Đây là hai đại căn nguyên giới, địa năng giá vô số. Sau đó. Phàm giới sinh ra trong thiên địa, hình thành kết cục ba giới, trải qua vô số năm tháng. Nhưng theo sự trưởng thành của sinh linh ở Phàm giới, một đám đại năng giả phi thăng lên Thượng giới. Thiên giới và Minh giới chiến tranh không ngừng đề củng cố thực lực tự thân. Hai phe cũng lục tục có cường giả Nghịch Thiên xuất hiện, mở ra Tiên giới. Phật giới, Ma giới. Yêu giới. Từ đó về sau thất giới cùng tồn tại, hình thành đại cục cường thịnh như hôm nay...

Hầu Đông giảng thuật việc hình thành Thất giới khiến đám người Dương Phàm có thêm

ể

Nhóm dịch THL Người dịch Matrixl612

nhiều nhận thức mới.

Dù sao thì Thất giới chia làm hai đại trận doanh, mà Phàm giới bị vây vào thế trung lập. Nhân giới nơi Dương Phàm sống cũng chỉ là một hạt cát trong Phàm giới mà thôi.

ở trên Phàm giới đó là Lục giới do hai đại trận doanh Thiên, Minh cai quản.

- Hồ Phi, người Ngày nếu sau phi thăng hãy chọn được Yêu giới triệu dẫn! Khi phi thăng người có ba lựa chọn là Minh, Ma, Yêu giới.

Hầu Đông cười nói.

Hai nắm đấm Hồ Phi siết chặt, âm thầm hạ quỳ tâm sau khi phi thăng lên Thượng giới nhất định sẽ cố gắng tu luyện, báo thù cho phụ thân.

Sau khi nói giản lược về tình huống Thượng giới. Hầu Đông lại đề cập tới việc Huyết Nhật Điện.

- Hầu mỡ sau khi tới đây đã điều tra một phen, cũng cướp được một viên Luân Huyết Châu, đến lúc đó nếu được dẫn nhiều người vào, có thể cân nhắc để Hồ huynh đệ cùng vào Huyết Nhật Điện.

Hầu Đông vô cùng nhiệt tình nói với Hồ Phi.

- Ha ha ha... Dương lão đại cũng có một viên Luân Huyết Châu!

Hồ Phi cười nói.

- Cái này thật tốt! Thực lực Dương đạo hữu thật không tầm thường, đến lúc đó nếu cùng vào Huyết Nhật Điện thì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Hầu Đông hơi có chút không ngờ nhưng vẫn cường nói.

Sau khi kết bạn với nhân vật Thượng giới này, mấy người Dương Phàm đều dừng chân ở Vạn Yêu Điện, chờ đợi Ngày Huyết Nhật Điện mở ra.

Trong lòng Dương Phàm tò mò, không biết là tin tức từ nơi nào mà biết được Huyết Nhật Điện sẽ mở ra sau trăm năm nữa?!

Hắn cũng không phải là không đi kiểm tra u Ảnh Ma Chủ ở Trấn Thiên Tháp, nhưng ma đầu này có Bất Diệt Thần Ấn, lại có bất diệt thân, vô pháp trừu hồn luyện phách, Dương Phàm cũng không làm gì được hắn cả.

Ngoại trừ chờ đợi Huyết Nhật Điện mở ra, Dương Phàm còn chờ mong thiên kiếp và một trận chiến với Vô Song hơn nữa.

Mười năm sau.

Dương Phàm chỉ cảm nhận được một cỗ sát V và nguy cơ từ hướng Đại Tàn truyền tới.

Đại Tàn, Tiên Đạo Tông.

- Tin tức có thật không?! Đã tìm được tung tích Dương Phàm, không ngờ hắn lại tránh ở Vạn Yêu Điện?!

Tầng núi thứ chín Lăng Đỉnh Tiên Phong, một thiếu niên lạnh, lưng mặc tử khải uy vũ, trong mắt lóe ra lãnh mang, sau đó hóa thành một đạo tinh quang màu tím, bay về phía phương Bắc nội lục.

Không tới nửa ngày, một cỗ tiên linh khí cường đại từ cửu thiên buông xuống.

Toàn bộ Vạn Yêu Thánh thành, tiểmvạn lữ vêuợhãi, quy phục, linh hồn run rẩy.

Chỉ thấy ở trên Thánh thành có một đoàn lưu tinh cắt qua hư không bay tới, cũng bỗng ngưng kết thành một thiếu niên mặc tử khải nhu một thiên thần.

Thiếu niên mặc tử khải này đập lên tử diễm vân ba thước, trên đầu có có thái hà sáu tầng, uy lực tiên nhân mệnh mông khiến linh khí thiên địa run rẩy.

Dương Phàm chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, cả linh hồn và pháp lực đều chịu một cỗ áp lực cực lớn.

Xem ra bất kể là cảnh giới hay là tu vi pháp lực. Tử Lân Ngọc Thiếu kia đều vượt xa hắn.

Dù sao một bên là tiên nhân, một bên là phàm nhân.

Một người trong cơ thể vận chuyển tiên linh khí do pháp lực chuyển hóa thành, mà một người hấp thu linh khí hạ giới tu luyện ra pháp lực.

Linh Thạch cực phẩm tối cao ở nhân giới đặt ở Thượng giới chỉ bằng rác rưởi, còn không bằng tiên linh khí tràn ngập không gian Thượng giới.

Trong lòng Dương Phàm thẫn thán:

- Không nghĩ tới nhanh như vậy đã xung đột với tiên nhân, cũng chỉ có thể chống lại thôi!

Bá một tiếng, một nam nhân gầy gò với năm tầng điều quang trên đỉnh đầu xuất hiện, đứng đối diện với Tử Lân Nhộc Thiếu, sinh ra một cỗ vêu khí rất lớn đối kháng lại!

- Ha ha ha... Ta cứ nghĩ là ai, thím là Tử Lân Nhọc Thiếu!

Người tới chính là Hầu Đông.

- Hầu Đông, Chân tiên ngũ trọng, ngươi không phải là đối thủ của bản công tử! Thúc thời thtri giao một tên phàm nhân gọi là Dương Phàm ra đây.

Tử Lân Ngọc Thiếu lạnh lùng nhìn Hầu Đông, bộ dáng hùng hùng hổ hổ.

958. Chương 910: Đẩy Lui Ba Bước.

Tử Lân Ngọc Thiếu bề nghệ lạnh lùng nhìn chăm chăm Hầu Đông, trong mắt có vài phần khinh thường, ánh mắt quét khắp một lượt, cũng lập tức nhìn về hình ảnh Dương Phàm.

- Tên tiểu như hạ giới vô tri kia, dám vọng tưởng con cóc ăn thịt thiên nga sao?!

Cách xa nhau mấy ngàn dặm, cách mấy Tần mây. thành lâu. vách tường, cấm chế... nhưng ánh mắt của Tử Lân Ngọc Thiếu vẫn có thể xuyên thấu tất cả. Dương Phàm hiện lên trước mặt hắn như rất lỏa lồ.

Dương Phàm chỉ cảm thấy ớn lạnh toàn thân, máu như đông lại, muốn hô hấp cũng phải rất khó nhọc.

Một cỗ linh hồn lực hóa thành một đại sơn vạn cân, áp bức toàn thân hắn.

Uy áp tiên nhân đã vượt qua chịu đựng cực hạn của hắn.

Hướng chi, Tử Lân Ngọc Thiếu này cũng không phải Chân Tiên bình thường mà là Chân Tiên lục trọng.

Nơi hắn đứng, không gian trở nên không ổn định, vô hình vạn vạo, toàn bộ linh khí của Vạn Yêu Thánh thành cũng run rẩy, động lại.

- Hừ. khi dễ một phàm nhân, có gì là vinh quang và tự hào?! Thật nực cười!

Hầu Đông cười lạnh một tiếng, trên người tản mát một cỗ Chân Yêu thiên uy cường đại, đối kháng với Tử Lân Nhọc Thiếu.

Hai mắt hắn bắn ra hai đạo ô quang thâm thúy, hoa phá trường không, xuyên thủng hư không, khiến phong vân biến sắc.

Thiên địa đang vào ban Ngày nhưng lập tức bị bao phủ một mảnh tro tàn và hắc ám, yêu khí mệnh mông tràn ngập toàn bộ hư không.

Dương Phàm lập tức cảm giác áp lực trên người mình giảm xuống. Chỉ thấy khi hai đại Chân Tiên Chấn Yêu giằng co. toàn bộ linh khí đại lục đều gầm rú, hỗn loạn.

Tinh thần giao phong giữa tiên nhân không ngờ có thể lay động toàn bộ linh khí của đại lục, quả thật kinh thế hãi tục.

Dương Phàm, Hồ Phi, B àng trưởng lão và chúng yêu Tu đình cấp ở Thánh thành đều nhìn lên hai người ở không gian hôn ám phía trên.

Tại cỗ tiên lực mệnh một đủ để lay động thiên địa càn khôn này. lực lượng của cường giả nhân giới quả thực vô cùng bé nhỏ. chỉ như con kiến mà thôi.

Dương Phàm và Hồ Phi tim đập thình thịch, bọn họ vẫn đã coi thường lực lượng Chân Tiên rồi.

Có lẽ. Chân Tiên hạ phàm cũng không phải là những tiên nhân bình thường.

Tâm tình Dương Phàm giờ phút này lại vô cùng bình tĩnh, quan sát hai tiên nhân đang ở trên cao.

Vén vện chỉ là tinh thần giao phong, không gian bốn phía, nhật nguyệt tinh thần biến hóa, khiến Dương Phàm lại thể ngộ rất nhiều.

Những thứ Ngày xưa trong khi tham ngộ chưa hiểu thì lúc này đã lập tức hiểu ra.

Hắn phát hiện ra khi Hầu Đông toàn lực vận chuyển tiên nhân oai lực thì năm tầng ô quang trên đỉnh đầu trở nên trong suốt, thâm thúy vô cùng.

Mà sau tầng tử hà trên đỉnh đầu Tử Lân Ngọc Thiếu lại mờ lung mờ mịt vô cùng.

Tiên nhân uy lực bắt nguồn từ năm Tầng ô quang và sáu tầng tử hà nay phát ra cuồn cuộn, pháp lực vô biên.

Dương Phàm rõ ràng cảm ứng được, sáu tầng tử hà trên đỉnh đầu Tử Lân Ngọc Thiếu so với năm tầng ô quang của Hầu Đông quả thắng một bậc.

Tử Lân Ngọc Thiếu bởi vậy vẫn còn dư lực, tập trung tinh, thần vào Dương Phàm, khiến hắn không thể chạy trốn được.

“Cảnh tượng trên đỉnh đầu tiên nhân này có chút tương tự khi ta thôi diễn Hoán Thiên Nha, nhưng cao hơn rất nhiều, cấp độ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Dương Phàm nhắm hai mắt. câu thông thiên địa, cảm giác và thể ngộ.

Trên thực tế. hắn cũng căn bản không tính toán bỏ chạy.

Phạm vi thần niệm của tiên nhân ở không gian nhân giới quả thật quá rộng.

Tử Lân Ngọc Thiếu kia là Chân tiên lục trọng, khi triển khai thần thức, có thể quét nhìn mấy trăm triệu dặm, gần như tương đương nửa đại lục.

Hoàn hảo, đại bộ phận áp lực đều bị Hầu Đông chịu đựng. Dương Phàm giờ phút này còn có thời gian thể ngộ sự huyền diệu khi hai người giao phong.

Khi hai Chân tiên giao phong, như Chân tiên khác ở Đông Thắng Đại Lục hoặc là cao nhân Đại Thừa Kỳ nhất tễ sinh ra cảm ứng, hoặc triển khai thần niệm, hoặc bấm tay suy tính, biết được tình huống bên này.

- Là Tử Lân Nhục Thiếu, không ngờ hắn đang giằng co với Hầu Đông.

ở Nội Hải có hai đạo quang hà xanh đỏ cạnh Thiên Lan Điện, dần nhưng tụ thành một lão đạo mặc hồng bào mà một nho sinh áo xanh.

Vừa lên tiếng chính là nho sinh áo xanh, khoe miệng mang theo một chút vui mừng khi người gặp họa.

- Hai người này thực lực mạnh mẽ. sớm đã đối địch như vậy đối với chúng ta cũng có lợi. Tốt nhất là khiến chúng đánh nhau người sống ta chết đi!

Lão đạo sĩ hồng bào cũng cười lạnh.

Chú ý tới hai tiên nhân giằng co cũng không chỉ có hai người này. ở Đại Tàn Hoàng cung, xa ngàn dặm.

- Chắc chắn... thật là náo nhiệt. Huyết Nhật Điện còn chưa mở ra mà hai tên Chân Tiên trung vị đã khai chiến rồi!

Người lên tiếng là một trung niên mặc long văn cổ bào màu tím ngọc, ngồi ở ghế trên so với Tàn Hoàng Tổ.

- Tàn Cổ đại nhân, Tử Lân Ngọc Thiếu đến Phàm giới không ngờ còn là vị diệt sát Dương Phàm?!

Tàn Hoàng Tổ có chút khó tin nói.

- Một tên phạm nhân nho nhỏ mà có thể khiến hai đại tiên nhân chiến đấu. Tên Dương Phàm này xem ra cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Tàn Cổ vuốt râu cười nói, trên người nảy lên một cỗ tiên linh khí đặc thù. ần ần long uy khiến vạn người thần phục.

Tàn Hoàng Lăng!

Trao Cử Long Phong Ẩn, có một nam nhân tà dị ngồi xếp bằng, dĩ nhiên là Vô u Ma Hoàng đến từ Ngoại Hải Vực.

- Phàm giới này Ngày càng hỗn loạn thì kế hoạch của ta Ngày càng thuận lợi... Dương Phàm ơi Dương Phàm, hy vọng người đừng làm bản để thất vọng.

Nam nhân tà dị này lắm bẫy tự nhủ.

Hắn có được thân thể Vô u Ma Hoàng, giọng điệu thần vận lại hoàn toàn khác hẳn.

Mà Cửu Long Phong Ẩn tran áp ma vực lại tĩnh mịch, yên lặng, thân thể Ma Đế vẫn còn đó, như đang lâm vào ngủ say vĩnh hằng, không giống một khối tử thi.

Đồng thời, ở Đại Tàn Thiên Ma Môn. cùng với một số ít tông phái cũng có khi tức siêu việt nhất giới hiện lên, cùng nhất tề chú ý về phía Yêu Hoàng Cảnh.

- Tử Lâm Nhộc Thiếu, người muốn cùng Hầu mổ đối kháng sao. rồi sau đó để cho những kẻ khác ngư ông đắc lợi?!

Ánh mắt Hầu Đông lóe lóe nói.

Khóe miệng Tử LâmNgọc Thiếu hiện lên một tia trào phúng:

- Người có tư cách gì đối kháng với bán thiếu gia?! Muốn giết người có lẽ còn phải trả giá chút ít! Nhưng người cho rằng người có thể ngăn cản ta giết tên phàm nhân này thì người hoàn toàn sai rồi!

Lời vừa dứt. Hầu Đông biến sắc.

Ngay sau đó, thiên địa linh khí ở đại lục nổ ầm một tiếng. Tiên nhân oai lực chia làm hai cổ, một nhắm về phía Hầu Đông, một nhắm về phía Dương Phàm.

ỏ quang trên đỉnh đầu Hầu Đông run rẩy, hấp khí ngưng thần, trong hai mắt bắn ra hai đạo quang hà u ám mãnh liệt, hóa giải công kích vô hình kia.

Nhưng công kích thần thông lại nhanh như tia chớp.

Hắn cũng vô lực hóa giải công kích cho Dương Phàm. Dù sau thực lực của hắn cũng kém hơn Tử Lâm Ngọc Thiếu một bậc.

Con người vốn bình tĩnh của Dương Phàm đột nhiên nổi lên một lũ sóng gợn, sau đó bộc phát ra một đạo quang mang rực rỡ, với ánh sáng liên tục t hay đổi.

Kiên trì được nửa tức, trong đôi mắt Dương Phàm hiện ra một lỗ xoáy viên luân hư vô.

’m

Viên luân chấn động, lực lượng kinh thiên không quản khoảng cách không gian, đánh thẳng xuống người Tử Lâm Ngọc Thiếu.

- Tại sao lại có thể như vậy?!

Thán hình Tử Lâm Ngọc Thiếu hơi nhoáng lên. cảm giác khó có thể tin nổi.

Hắn phần ra một phần tư thần hồn oai lực kia hắn có thể chém giết bán tiên Đại Thừa Kỳ của nhân giới nhưng chẳng những bị Dương Phàm hóa giải còn đánh bật trở lại. phản kích.

Dương Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt hiện lên một tia huyết sắc.

Công kích của tiên nhân, dù chỉ có uy lực một phần tư, Dương Phàm cũng chỉ có thể hóa giải bảy thành, ba thành chỉ có thể làm suy yếu, hơn nữa nhờ Luân Hồi Quá Chuyên hóa thương tổn.

- Ha ha ha... Dương Phàm, làm không tồi!

Hầu Đông lộ ra vẻ kinh hỷ ngoài ý muốn.

Những tiên nhân khác đang quan khán cuộc chiến cũng âm thầm lú lờ, nhân giới không ngờ còn có kỳ nhân như vậy!

Thực lực Dương Phàm biểu hiện ra đã vượt qua Chân Tiên nhất trọng, thậm chí nhị trọng.

Nhưng biểu hiện tiếp theo của Dương Phàm lại khiến mọi người rung động!

- Hôm nay... Dương mở cả gan hướng về tiên nhân Thượng giới lãnh giáo một phen!

Tinh quang lóe lên trong mắt Dương Phàm, đỉnh đầu hiện lên một lốc xoáy rực rỡ trạng thái luân bàn, chậm rãi khuếch trương lên phạm vi một trượng.

Vù

Một đạo hư ảnh xẹt qua trời cao, bay thẳng lên trời, thậm chí bay tới đỉnh đầu Tử Lâm Ngọc Thiếu.

- Hửn... không ngờ còn phát ra khiêu chiến với tiên nhân?!

Không ít đại năng giả ở toàn bộ Vạn Yêu Thánh thành, Yêu Hoàng Cảnh đều nhiệt huyết sôi trào, vô cùng nung động.

Trong nhân giới, chưa từng có đại năng giả nào chấn cổ thức kim như vậy, dám can đảm khiêu chiến tiên nhân, hơn nữa còn không phải là tiên nhân bình thường.

Baba ba

Dương Phàm một chưởng đánh ra, luân bàn lốc xoáy trên đỉnh đầu xoay tròn quy dị, như có vô số chưởng ảnh đang huyền hóa.

Tử Lâm Ngọc Thiếu cảm giác Dương Phàm nhát mắt đã đánh ra bảy tám chưởng.

Mỗi một đạo chưởng kinh đều có thể sánh ngang với Chân tiên nhất, nhị trọng, lại thông qua một phương pháp vận chuyển huyền diệu nào đó tăng phúc mạnh lên, đạt tới Chân Tiên hạ vị đỉnh.

Bảy tám đạo chưởng kinh này dưới ý cảnh huyền bí nào đó tổ hợp với nhau, trở thành một chinh thể.

- Đom đóm mà cũng dám tranh sáng với ánh trăng!!!

Tử Lâm Ngọc Thiếu cười giễu cợt một tiếng. Hửn là Chân tiên lục trọng, thực lực so với Chân Tiên hạ vị không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Tay áo bào hửn vung lên, một cổ lưu tinh tử vũ rung động trời đêm, khiến nhật nguyệt thất sắc, đại địa chấn động.

Ngay một sát na này, tử vũ lưu tinh và Luân Hồi chưởng kinh của Dương Phàm đánh vào nhau, đột nhiên nổ tung một mảnh cái khe không gian dài tới mấy chục trượng, và vô số cái khe nhỏ hơn.

Phốc

Dương Phàm bị cổ lưu quang màu tím nhàn nhạt này đánh bay đi, ở giữa không trung học máu. sau đó lẳng không trở mình, từ từ ngưng lập giữa hư không.

Ông

Luân bàn lốc xoáy trên đỉnh đầu Dương Phàm cấp tốc vận chuyển, bộc phát ra quang hoa rực rỡ, lại có một cổ lực lượng gia nhập vào trong Luân Hồi chưởng kinh.

Tử Lâm Ngọc Thiếu chỉ cảm thấy một cổ lực lượng liên miên bất tuyệt, một vòng lại một vòng, hình thành bảy tám tầng, liên tiếp đánh tới, cuối cùng đạt tới đỉnh, đương trường đẩy lui hửn.

Đẩy lui hửn ra sau một bước.

Trong lòng Tử Lâm Ngọc Thiếu vô cùng nung động, trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng, vẻ mặt thất sắc.

Khi hửn thất thần, Luân Hồi chưởng kinh lại không hề có dấu hiệu báo trước, hình thành tầng thứ chín, uy lực tăng vọt.

Tầng chưởng kinh thứ chín này cũng có một phần lực lượng thuộc về chính hửn.

Còn có một cổ thương tổn huyền diệu trực tiếp xoay tròn Luân Hồi. trống rỗng gia tăng lên người hửn.

`m

Tử Lân Ngọc Thiếu bị đẩy lùi ba bước liên tục, khí huyết bốc lên. phải kêu lên một tiếng đau đớn.

Ba bước, đẩy lùi ba bước!

Tình cảnh này khiến những đại năng giả đang quan chiến, Ngay cả tiên nhân cũng kinh thán.

Phốc!

Dương Phàm phun ra một búng máu, thân hình cao ngất, ngạo nghễ, ánh mắt kiên nghị không có nửa điềm lùi bước. Hư ảnh lóe xoáy luân bên trên đỉnh đầu từ ảm đạm lại thành sáng bừng.

Al

Mặc dù bị thương không nhẹ nhưng Dương Phàm lại hiện lên vẻ tươi cười, một ý cười coi thường đối thủ.

Dưới sự chênh lệch thật lớn giữa tiên và phàm, lấy thân thể phàm nhân, với thần thông kinh, thiên động địa kiểm chế uy phong của Chân Tiên lục trọng.

Từng bước đẩy lui, đây đã đánh vỡ khoảng cách tiên phàm, hình thành một kỳ tích.

Đẩy lùi ba bước, có thể xưng là xoay chuyển càn khôn, nghịch loạn âm dương, chấn cổ thước kim.

959. Chương 911 : Đến Đây! Rốt Cuộc Đến Rồi . . .

Chỉ là ba bước, với bất cứ ai, đối với người tu chân đều cực Kỳ bé nhỏ.

Nhưng mà, một phàm nhân, cứng rắn đánh cho Chân tiên từ Thượng giới lùi ba bước, ý nghĩa của nó vô cùng lớn.

Bởi vì khoảng cách tiên - phàm cách nhau rất lớn, một như thần linh, còn một chi như con kiến bé nhỏ.

Khi Tử Lân Ngọc Thiếu bị Luân Hồi chưởng kinh và Vô Gian Luân Hồi lực mạnh mẽ đẩy lùi ba bước, chúng tu sĩ nơi này, đa phần là những cường giả thần thông không tầm thường, đều nhiệt Huyết sôi trào.

Những tiên nhân khác đang âm thầm quan khán cuộc chiến cũng vô cùng kinh hãi!

Trong ánh mắt của tiên nhân, cả không gian phàm giới chỉ toàn là những con kiến mà thôi.

Bọn họ tới nơi này chính là thần, thần linh vô địch.

Chưa từng nghĩ tới lực lượng của phàm nhân lại có thể khiêu chiến tiên nhân.

Mạnh mẽ chà đạp lên oai phong của tiên nhân. Dương Phàm cũng phải trả giá không nhỏ. bị thương không nhẹ.

Thương tổn do tiên nhân gây ra. tốc độ khôi phục chậm hơn rất nhiều, đặc biệt là những thương tổn về mặt thần hồn.

Sắc mặt hần hoi tái nhợt, cũng dần dần khôi phục màu máu, lấy tay lau khô vết máu trên khóe miệng.

Lúc này Dương Phàm đã chân chính nhân ra giữa mình và Tử Lân Ngọc Thiếu có một khoảng cách thật lớn.

Bất kể là pháp lực hay linh hồn, đối phương đều gấp mười lần hắn.

Sở dĩ hắn có thể lấy được chiến quả như vậy là do sự huyền diệu vô cùng của Chứng Quả Kỳ. khả năng sinh tồn tự bảo vô cùng cường đại.

Tiểu Luân Hồi đã đạt tới viên mãn, trở thành Đại Luân Hồi, Chứng Quả Kỳ đại thành khiến Dương Phàm có thể gia tăng công kích của mình hoặc Luân Hồi thương tổn. Chuyên dời đi.

Nhưng năng lực vận chuyển của Luân Hồi Quả cũng có hạn định.

Đạt tới cấp bậc như Tử Lân Ngọc Thiếu đã vượt xa khả năng chịu đựng của Dương Phàm.

Hắn hôm nay vẫn chưa nghĩ tới việc chiến thắng hay đánh chết Tử Lâm Ngọc Thiếu, chỉ cầu tự bảo vệ mình và thông qua cuộc chiến này nâng cao thể ngộ.

Dù sao sau khi Chứng Quả Kỳ đại thành, sẽ gặp phải thiên kiếp, đạt tới đại viên mãn, còn có thể tiến vào những cảnh giới còn cao hơn.

- Dương Phàm, không nghĩ tới người chỉ là một phàm nhân mà lại nắm giữ thần thông như vậy, khó trách Ngay cả Bích Dao Vân Tiên cũng ưu ái người như vậy!

Tử Lâm Ngọc Thiếu hít sâu một hơi. bình phục lại sự rung động và kinh đào hải lãng trong lòng.

Đột nhiên hắn chuyển giọng, phát ra hàn ý lạnh lạnh:

- Tuy nhiên, chút thực lực như vậy, ở trước mặt bản thiếu gia còn xa xa mới đủ! Chân Tiên lục trọng, đối phó người chỉ dùng tới bốn năm thành mà thôi.

Chân tiên lục trọng? Bốn năm thành?!

Dương Phàm nhướn mày, cũng không có gì giận dữ, ánh mắt kiên định bình tĩnh, tốc tốc chữa trị thương thế!

Hắn không phải chỉ có một người đối mắt với Tử Lâm Ngọc Thiếu mà còn có Hồ Phi và Hầu Đông.

Ngoài ra, hắn còn cảm nhận được khí tức của đám người Hà Lạc, Tu Đồ trưởng lão.

ở nhân giới, hắn cũng không đơn độc!

- Dương Phàm, người thực làm không tệ, vì nhân giới tranh đấu một phen!

Thanh âm thân thiết của Hà Lạc rơi vào tai Dương Phàm.

- Buông tay đánh một trận, dù người không chống được, bản trưởng lão cũng tuyệt không khoanh tay đứng nhìn!

Tu Đồ trưởng lão cười dài một tiếng, từ xa xa vọng lại.

Dương Phàm cũng kinh hãi. Tu vi hai người này thật sự sâu không lường được!

Tu vi của Hà Lạc tuyệt đối vượt qua Chân Tiên bình thường.

Mà Tu Đồ trưởng lão. thanh âm của hắn trực tiếp từ trong hư không rơi vào tai mình.

Dương Phàm đột nhiên vô cùng lo lắng. Thực lực của hắn đã vô địch nhân giới, khiêu chiến Chân Tiên thò sao?!

Đột nhiên một cỗ kiếm đạo ý chí kinh khiêu cứu thiên từ một phương hướng truyền tới!

- Tay sai của Thiên giới cũng dám tới nhân giới sinh uy sao?!

Một thanh âm lạnh như băng từ Vạn Yêu Thánh thành vang lên.

- Thanh âm này. L.

Dương Phàm cảm giác có chút quen tai.

Bỗng nhiên, hắn nhìn chéch về phía bên cạnh.

Trên một đám mây có một nam nhân áo trắng đang ngồi, một tay chống lên một thanh đoạn kiếm, lạnh lùng nhìn Tử Lâm Ngọc Thiếu.

Vô Song!

Đám người Dương Phàm. Hồ Phi kinh hô!

Tất cả mọi người hít sâu một hơi khí lạnh. Phàm giới còn có người càn rỡ như vậy sao?!

Lửa giận của Tử Lâm Ngọc Thiếu dâng lên trong ngực, nhìn chăm chăm nam nhân áo trắng kia.

Bốn mắt nhìn nhau!

Lửa giận trên người Tử Lâm Ngọc Thiếu đột nhiên như bị dội một gáo nước lạnh, trong mắt lập tức sợ hãi, phảng phất như gặp phải một nhân vật vô cùng đáng sợ!

- Vô... Vô Song!

Sắc mặt hần nan lên, dường như từ trong ánh mắt Vô Song đã nhìn ra một cái gì đó.

Đồng thời, Tử Lâm Ngọc Thiếu còn cảm nhận được ít nhất ba cỗ khí tức mờ mịt khiến hần cảm thấy áp lực.

Ba cỗ khí tức này đều là những đại năng giả lánh đời!

- Dương Phàm, thực lực của ngươi có thể lực áp những tiên nhân bình thường, thật khiến người ta kinh hỷ. Một trận chiến cuối cùng giữa ta và ngươi ở nhân giới, hẹn ngươi trăm năm nữa!

Vô Song đưa một ngón tay lên nhẹ nhàng vuốt dọc thanh Đoạn Kiếm, sau đó hóa thành một đạo kiếm khí kinh thiên, lóe lên rồi biến mất!

Một trận chiến cuối cùng ở nhân giới!?

Dương Phàm cẩn thận cân nhắc hàm ý trong lời này.

Trăm năm sau, vừa lúc sau mười năm khi Huyết Nhật Điện mở ra.

Nếu Dương Phàm có thể từ trong Huyết Nhật Điện toàn thân trở ra. như vậy thì đón tiếp hần chính là Vô Song, với một trận chiến cuối cùng ở Phàm giới.

- Một trận chiến này, ta tiếp!

Thanh âm Dương Phàm xuyên thẳng cửu tiêu, vang vọng khắp bầu trời.

Sắc mặt của Tử Lâm Ngọc Thiếu có chút khó coi. Nhưng hần vô cùng kiêng kỵ và sợ hãi Vô Song, cũng không dám phát tác.

Còn không chờ hần lên tiếng, một thán ảih gầy gò đã chắn trước mặt Dương Phàm:

- Ha ha ha... Tử Lâm Ngọc Thiếu, ngươi xem nhẹ thực lực Dương Phàm, cũng coi thường năng lực Hâu mỗ rồi! Nếu hôm nay ngươi tưởng có ta ở đây mà muốn diệt sát Dương đạo hữu thì chi sớ không thực tế rồi!

Sắc mặt Tử Lâm Ngọc Thiếu âm trầm.

Tu vi hần dù cao nhưng chung quy cũng chỉ là thể đơn lực bạc.

Nếu thực lực Dương Phàm cũng chỉ là Đại Thừa Kỳ bình thường, thậm chí là Chân Tiên nhất lưu, hần còn có cơ hội diệt sát.

Nhưng thần thông Dương Phàm kinh người, gần như có thể vượt cấp khiêu chiến Chân tiên trung vị. khí thể thăng thiên, nhuệ khí lăng nhân.

Hần không có chút nắm chắc nào có thể trước mặt Hâu Đông diệt sát Dương Phàm. Thậm chí tạo ra thương tổn cho đối phương cũng đã vô cùng khổ khăn.

Còn nữa, những Chân Tiên và đại năng giả khác đang âm thầm thăm dò, khiến trong lòng hần vẫn bất an, không muốn tiếp tục sống mái với nhau.

- Tử Lâm Ngọc Thiếu, Nguyên Anh oán của chúng ta tạm gác lại, giải quyết trong Huyết Nhật Điện đi!

Dương Phàm chậm rãi lên tiếng.

- Huyết Nhật Điện?

Phàm nhân như ngươi cũng có thể tiến vào Huyết Nhật Điện sao?!

Tử Lâm Ngọc Thiếu động tâm, ánh mắt khê chuyển.

Đến lúc đó. có nhiều nhân vật cấp Chân Tiên tiến vào Huyết Nhật Điện, thế cục vô cùng hỗn loạn.

Hần hoàn toàn có thể liên hợp với Chân tiên khác, hoặc nhân loạn thế mà đánh lén để diệt sát Dương Phàm.

- Được! Thực lực của người đã sánh bằng Chân Tiên, không lâu nữa đã có thể phi thăng, xem ra cũng không kiềm chế được sự hấp dẫn của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết.

Tử Lâm Ngọc Thiếu mỉm cười.

‘ỘY

Dứt lời, hần tỉnh rồi đi luôn.

9

- Chờ một chút!

Dương Phàm gọi lại.

- Các hạ còn có gì nghi vấn?

Tử Lâm Ngọc Thiếu nhún mào.

- Dương mỗ có một chuyện muốn hỏi. Chân Tiên các hạ và ta cách xa hai giới, có gì ân oán mà muốn diệt ta?

Dương Phàm nhìn Tử Lâm Ngọc Thiếu, chờ đợi câu trả lời của hần.

Một Chân Tiên, vượt giới tới đây giết một phạm nhân, đây là vì sao?!

^ _ _ _ _ _ a _ _ _ _ _ .

Những người khác nơi này cũng rất tò mò, gồm cả những nhân vật cấp Chân Tiên đang âm thầm quan khán cũng vô cùng tò mò.

- Vì sao muốn giết người?! Nhắc tới Bích Dao Vân Tiên, không phải đáy lòng người đã có đáp án rồi sao?!

Tử Lâm Ngọc Thiếu trào phúng cười!

- Vũ Tịch... Nàng có khỏe không?

Tâm thần Dương Phàm chấn động!

- Buồn cười! Bích Dao Vân Tiên cao quý như thế nào, thân phận thế nào?! Phóng nhãn thất giới, làm gì có kẻ nào có thể thương tổn được nàng!

Trong mắt Tử Lâm Ngọc Thiếu lộ ra vài phần ghen ghét và sát ý.

Hần vô cùng không cam lòng. Vì sao một ngôi sao rực rỡ nhất trong Tinh Thiên thế giới lại có tình cảm với một phạm nhân?!

Nếu người này thật sự là phạm phụ tục tử cũng thôi.

Nhưng người này lại là kỳ tài khoảng cổ thước kim, ở nhân giới đã đạt tới thành tựu như thế này, Ngày sau phi thăng thì còn đạt tới thành tựu không thể đo lường. Theo thời gian, hần nhất định có thể trở thành một đại nhân vật danh chấn nhất phương!

Nhưng hần tuyệt đối sẽ không đưa việc này chuyển đạt Thiên giới.

Nhất định, phải giết hần, bóp chết từ trong trứng nước.

“Bích Dao Vân Tiên tuyệt mỹ cao quý của Thông Thiên tam giai, nếu bản thiếu gia không chiếm được thì sẽ khiến nàng không thể có được tình yêu của mình!”

Hưu

Tử Lâm Ngọc Thiếu hóa thành một đạo lưu tinh, xẹt qua hư không, quay lại Tiên Đạo Tông.

Một trường phong ba đã chấm dứt!

Ngàn vạn yêu tu ở Vạn Yêu Thánh thành thờ phào một hơi.

Hầu Đông cũng nhu trút được gánh nặng.

Hắn hiểu rõ Tử Luân Ngọc Thiếu tuyệt đối là nhân vật khó chơi. Là Sứ giả thượng giới, hắn tuyệt đối có được vương bài và sát thủ của mình.

Dương Phàm nhắm mắt lại, lẳng lặng thể ngộ cảm ứng.

Đột nhiên, hắn thở ra một hơi, nhìn phương hướng Tử Luân Ngọc Thiếu rời đi, trong mắt có vài phần dị sắc.

Một sát na vừa rồi, hắn đã nắm được tâm tình và dao động tình tự của Tử Luân Ngọc Thiếu.

Hắn cảm nhận được Tử Luân Ngọc Thiếu vẫn tồn tại ý nghĩ khinh địch đối với Dương Phàm.

“Ế, AV... s

Nhưng thân phận Bích Dao Vân Tiên ở Thiên giới cao cao tại thượng, dường như Ngay cả Tử Luân Ngọc Thiếu cũng chỉ có thể từ xa nhìn mà không sao tiếp cận được.

- Vu Tôn, người yên tâm... Ta nhất định sẽ vượt qua hết thử thách. để được gặp lại nàng!

Dương Phàm mở hai mắt ra. ánh mắt càng thêm kiên định, vô cùng tin tưởng.

Hắn tin tưởng bản THÂN MÌNH có thể đặt chân lên nhân giới đỉnh, chỉ cần kiên trì bền bỉ thôi diễn Tiên Hồng Lộ tới mức tận cùng, chung quy có thể được ở bên người mình yêu thương.

- Dương Phàm, không ngờ thực lực của ngươi lại mạnh như vậy! Sau khi tiến vào Huyết Nhật Điện, người và Hồ Phi đều sẽ là đại trợ lực đối với Hầu mẫu!

Hầu Đông càng thêm khách khí đối với Dương Phàm.

Thực lực Dương Phàm còn một khoảng cách với bọn hắn nhưng cũng không kém quá nhiều.

- Đa tạ Hầu đại nhân coi trọng.

Dương Phàm mỉm cười, đối với Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết của Huyết Nhật Điện, trong lòng hắn đa phần là tò mò mà cũng không quá cường cầu.

Dù sao vì máu Huyết này, Thượng giới cũng phải ra nhiều Sứ giả tiên nhân, thực lực đều mạnh hơn hắn không ít.

Trở lại Vạn Yêu Thánh thành, Dương Phàm lại lẳng lặng tu luyện.

Cách ngày mở ra Huyết Nhật Điện còn có tám chín mươi năm.

Sau lần quan sát tiên nhân giao phong cũng như tự mình giao thủ với Chân Tiên, ở mặt tinh thần Dương Phàm đã có đột phá, lập tức bế quan.

Nháy mắt. đã hai mươi năm trôi qua.

Cảnh giới tinh thần của Dương Phàm đã có đột phá, pháp lực tinh tiến, thôi diễn cảnh giới đã hoàn toàn tiến tới đỉnh của Chứng Quả Kỳ.

Sau Chứng Quả Kỳ, Tiên Hồng Quỳá còn có một con đường thôi diễn hoàn toàn mới.

Con đường này, trong lòng Dương Phàm mơ hồ đã dần xác định rõ ràng.

Một Ngày kia. trong lòng Dương Phàm chấn động, sinh ra cảm ứng huyền diệu nhìn bầu trời vô tận.

Phiến vũ trụ này tạo ra một cỗ áp lực và nguy cơ khiến hắn cảm thấy khó thở.

Hắn không khỏi càng thêm kính sợ đối với “Thiên”, càng cảm thấy sự đáng sợ của nó.

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhìn bầu trời vô tận, thần sắc vô cùng phức tạp, có hưng phấn, có khâm trương, có vài phần sợ hãi.

Trong lòng bàn tay hắn đã đổ đầy mồ hôi.

Ngay sau đó, tinh khí thần hắn kéo lên, chiến ý dào dạt, sinh ra một cỗ tinh thần ý chí không thể đo lường.

- Đến đây! Rốt cục đến rồi...

Thần quang trong mắt Dương Phàm lóe ra. thấp giọng tự nhủ, hô hấp dường như cũng có chút dôn dập.
`m!

Trong đầu hần đường như có thể đoán được cảnh tượng đáng sợ của thiên lôi cuộn cuộn đánh xuống!

960. Chương 912 : Tam Trọng Di Thiên Kiếp!

- Dương lão đại. người rốt cục phải độ kiếp rồi?

Hồ Phi giật mình không nhỏ, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm, phát hiện trên người hắn đích thật có một cổ khí tức xung đột mâu thuẫn với thiên địa.

Thiên kiếp của Dương Phàm chậm chạp không đến. điểm này vốn rất kỳ quái.

Hồ Phi từ mấy chục năm trước đã vượt qua ba lần thiên kiếp, trở thành bán tiên, phi thăng chỉ là thời gian.

Trước đó. Thiên Thu Vô Ngân sớm đã độ kiếp phi thăng. Vô Song hơn phần nửa cũng vượt qua thiên kiếp.

Nhưng chỉ duy nhất thiên kiếp của Dương Phàm tới thông thả như thế.

Thực lực hiện giờ của hắn còn mạnh hơn Chân Tiên hạ vị bình thường, không ngờ còn không vượt qua một lần thiên kiếp.

- Ha ha ha... Với thực lực Dương lão đại, độ thiên kiếp còn không phải dễ như trở bàn tay!

Hồ Phi tự tin tràn đầy nói.

- Chi sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Dương Phàm lắc đầu. vẻ mặt ngưng trọng.

Thiên kiếp Thiên Thu Vô Ngân vượt qua đã không phải tầm thường, là gấp ba nhân số độ kiếp bình thường.

Thiên kiếp của Dương Phàm lại chậm chạp không đến.

Nếu thiên kiếp chỉ là bình thường, đối với Dương Phàm mà nói căn bản không hề ý nghĩa, cũng không thể tẩy rửa xung đột của hắn cùng thiên địa này.

Thử hỏi thiên đạo làm sao có sơ hở như vậy?

- Nhanh chóng tìm một chỗ độ kiếp.

Dương Phàm cùng đám người Hồ Phi, Bằng trưởng lão thương nghị một chút.

Cuối cùng, Dương Phàm quyết định về Bắc Tàn độ kiếp.

Bắc Tàn chính là cố hương của hắn, Dương Phàm có một phần cảm tình đặc thù.

Đồng thời hắn phải phòng bị Tử Lân Ngọc Thiếu một chút, để tránh người này thừa dịp người gặp khó khăn.

Cửu Thiên Long Hoàng cùng Hầu Đông nghe nói Dương Phàm phải độ thiên kiếp, cùng cảm thấy hết sức hứng thú.

- Dương đạo hữu không ngờ đến hiện tại mới độ thiên kiếp, tu vi hiện tại của người có thể so với Chân tiên, thiên kiếp chỉ sợ sẽ không đơn giản.

Hầu Đông trầm ngâm nói.

Năm người chạy về Bắc Tàn.

Khi Dương Phàm tới Thanh Giang Hà. đáy lòng thở phào một hơi.

Hà Lạc từ trong Thanh Giang Hà trời lên. sau khi hiểu rõ ý đồ đến. mặt đầy ý cười:

- Người ở lại đây yên tâm độ kiếp đi.

- Còn có nửa tháng, thiên kiếp sẽ buông xuống.

Dương Phàm nhắm mắt lại, đưa ra một kỳ hạn.

Phàm là người độ kiếp, trước khi thiên kiếp tới gần ít nhất sẽ có một dự cảm đại khái về thời gian, thậm chí có người có thể dự đoán trước thời gian hết sức chuẩn xác.

Theo thiên kiếp buông xuống, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ. đến từ uy áp to lớn trong thiên địa, càng Ngày càng cường đại.

Hắn cảm giác mình hoàn toàn không được chấp nhận trong thiên địa này, sắp sửa chịu đựng tràng phạt cực kỳ đáng sợ.

Trên thực tế, loại cảm giác này cùng người độ kiếp bình thường, tương đồng rất lớn nhưng hơi có khác biệt nhỏ nhỏ.

Chỉ là, loại cảm giác này của Dương Phàm mạnh hơn rất nhiều, rất nhiều.

Vào Ngày thứ ba trước khi thiên kiếp buông xuống, toàn bộ lưu vực Thanh Giang Hà, vạn ngàn sinh linh yên tĩnh, đều cảm thấy một cỗ thiên uy không thể trái ngược chống cự.

Cỗ thiên uy nguyên thủy kia mặc dù là nhắm vào Dương Phàm, nhưng sinh linh khu vực chung quanh đều bị ảnh hưởng, hô hấp khó khăn.

Thiên địa dị tượng lấy Dương Phàm làm trung tâm, truyền đi các nơi thiên địa.

Ngay tại Ngày thiên kiếp sắp sửa buông xuống trong dự đoán của Dương Phàm, một vùng tiên vụ bao phủ phạm vi vạn dặm nơi này.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

- Dương tông sư độ kiếp. Vân Tiên Đảo ta liền cung cấp cho người một cái phương tiện.

Tiếng cười sang sảng của Tư Đồ trường lão từ trong mây mù truyền đến.

- Như thế rất tốt.

Dương Phàm lộ vẻ cảm kích, theo cùng theo mọi người tiến vào Vân Tiên Đảo.

Ngay cả Hà Lạc cũng cười bước vào Vân Tiên Đảo.

Sau khi tiến vào Vân Tiên Đảo. đám người Dương Phàm hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới.

Mà trong một giới, đám người âm thầm thăm dò nhòm ngó, thần thức đều bị Vân Tiên Đảo ngăn cản, không thể quan sát tình cảnh Dương Phàm độ kiếp.

ở phía trên Tầng mây trên không Bắc Tần.

Tử Lân Ngọc Thiếu đứng trên đỉnh biển mây, nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng nhìn hướng Thanh Giang Hà.

Bên cạnh hắn có một nam một nữ. trên người đều phát ra tiên linh khí.

Nam nhân kia khí chất đáng khinh, đầu trọc mắt gian tà. mặc giáp xanh, dáng người gầy nhỏ. khó hiểu nói:

- Ngọc Thiếu. Vân Tiên Đảo này thật sự cổ quái, không ngờ có thể ngăn cản thần thức của Chân Tiên.

Nữ nhân ở phía bên kia mặc váy dài hoa sen, dáng người thướt tha. dung nhan cực Kỳ xinh đẹp hấp dẫn, khí chất như tiên.

- Xem tình hình, Vân Tiên Đảo này ít nhất là một kiện Tiên bào. hơn nữa là hệ không gian hiếm thấy...

Hà Hoa tiên tử nhúu đòi mảy liễu.

Sắc mặt Tử Luân Ngọc Thiếu có chút âm lãnh, hơi lộ vẻ không cam lòng nói:

- Như vậy. kế hoạch chúng ta muốn nhân cơ hội tiêu diệt Dương Phàm, hoàn toàn không thể thực hiện. Tường Vân tặc tiên, Hà Hoa tiên tử. các người có ý kiến gì không?

- Chắc chắn. Ngọc Thiếu cần gì phải lo lắng. Có ta cùng Hà Hoa tiên tử giúp đỡ, sau khi tiến vào Huyết Nhật Điện, muốn giết một bán tiên nhân giới, là đơn giản cỡ nào.

Tường Vân tặc tiên không cho là đúng cười nói.

Hà Hoa tiên tử lại xinh đẹp cười nói:

- Ngọc Thiếu yên tâm đi. Sau khi tiến Huyết Nhật Điện, giết tên Dương Phàm này, hai chúng ta nhất định dốc sức giúp đỡ. Tuy nhiên đối với phần phối Thần Huyết, cũng hy vọng Ngọc Thiếu có thể phán cho ta một chút lợi ích.

Ngay khi ba vị Chân Tiên âm thầm thương nghị, thiên địa trên Vân Tiên Đảo chợt sinh ra một cỗ thiên uy vũ trụ nguyên thủy cuộn cuộn mãnh liệt.

Một cỗ lực lượng thái cổ sinh ra khi thiên địa vận chuyển khiến không gian bốn phía dao động dữ dội. rồi sau đó trở nên vận vẹo.

Khi không gian kia vận vẹo đến mức tận cùng, đột nhiên sụp đổ và hiện ra một điểm nhỏ tối đen. rồi sau đó lại lần nữa bành trướng vận vẹo, xuất hiện một cửa động tối om như mực.

Cửa động như lỗ đen kia rốt cục diễn sinh ra một đoàn kiếp vân màu xám.

Nhưng là cửa động tối như mực vẫn chưa biến mất. lại diễn sinh ra đoàn kiếp vân thứ hai lớn hơn trước đó vài phần, chống chọi với đoàn kiếp vân thứ nhất.

`m ầm!

Một tiếng nổ vang trời truyền khắp chín tầng trời, chấn động tinh hà.

Hai luồng kiếp vân chất chồng cùng một chỗ.

Từ xa nhìn lại. kiếp vân kia không ngờ có hai tầng!

Cánh tượng này hiện ra ở Vân Tiên Đảo chấn động rất nhiều cao nhân giới này và Chân Tiên thượng giới.

Hai tầng kiếp vân chồng cùng một chỗ. quả thật là chưa từng nghe nói!

- Ta sớm biết thiên kiếp chậm chạp không đến. nhất định sẽ không đơn giản...

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng vài phần.

Đám người Hầu Đông, Hà Lạc, Tư Đồ trưởng lão, Cửu Thiên Long Hoàng đều lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Hồ Phi trợ mắt há mồm, cỗ thiên uy vũ trụ to lớn này, so với lần thiên kiếp thứ ba hẳn từng độ thì không biết mạnh hơn bao nhiêu.

`m ầm!

Lập tức tiếng nổ vang thứ hai chấn động chín tầng trời rung động một giới.

Cửa động màu đen tối om kia biến nhỏ vài phần, hoàn toàn hóa thành một đoàn kiếp vân thứ ba càng lớn hơn.

Roẹt roẹt!

Trong đoàn kiếp vân thứ ba mơ hồ lóe ra một tia sáng vàng, khiến Chân Tiên Chấn Ma đều sợ hãi lui tránh.

Trong tiếng nổ vang, đoàn kiếp vân thứ ba chồng lên trên cùng.

Từ xa nhìn lại, kiếp vân không ngờ có ba tầng, hiện ra một hình kim tự tháp ngược thể tích từ dưới lên trên, cái sau to hơn trước.

Ba tầng thiên kiếp, chậm rãi hạ xuống khiến vài vị tiên nhân trên Vân Tiên Đảo đều kinh sợ không thôi.

Hầu Đông Chân Tiên ngũ trọng hai mày nhíu chặt, hô hấp đều có vẻ khó khăn, bị cổ thiên uy khi kinh khủng cổ kim kia làm kinh sợ.

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Không ngờ lại có ba tầng kiếp vãn, phía trên còn có kim quang!

Bàng trường lão vẻ mặt khó hiểu nói.

Sắc mặt Tư Đồ trưởng lão trầm trọng, khe khẽ thở dài:

- Không nghĩ tới thế gian này lại thật sự tồn tại “Dị thiên kiếp”. Phàm là loại thiên kiếp này, uy lực không thể đánh giá theo lẽ thường.

Dị thiên kiếp?

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Ngay cả Dương Phàm đều yên lặng nghe.

- Cái gọi là dị thiên kiếp, đối tượng nhắm vào là một số dị số, dị loại trong thiên địa này.

Bàng trường lão giải thích nói.

Dị thiên kiếp nhắm vào dị loại cùng dị số?

Trong lòng Dương Phàm chấn động, đột nhiên hiểu ra vài phần.

- Cóng pháp Dương tông sư tu luyện là vượt khỏi hệ thống bình thường, thần thông lại càng cường đại kinh người, cho nên mới buông xuống loại thiên kiếp này.

Tư Đồ trưởng lão trầm ngâm nói, lão dường như lại nghĩ ra cái gì, nói tiếp:

- Lúc Thiên Thu tông sư độ kiếp cũng buông xuống ba đóa kiếp vãn, nhưng không chống chất như thế này.

Dương Phàm lập tức có thể hiểu rõ, Bởi vì ba bổn tôn của Thiên Thu Vô Ngân không phần chủ thứ, một người độ kiếp cũng là ba người độ kiếp, bị ba đóa kiếp vãn tập trung cũng là nằm trong tình lý.

Theo ba tầng dị thiên kiếp áp bách, toàn bộ Vân Tiên Đảo tĩnh mịch không tiếng động.

Tất cả mọi người trầm mặc. có thể nghe được tiếng tim đập cùng hô hấp dồn dập của nhau.

Đại đa số uy áp ba tầng dị thiên kiếp kia đều đặt lên trên người Dương Phàm.

Giờ khắc này Dương Phàm cảm giác như mình lâm vào tử vong tuyệt cảnh, bị ba tầng núi lớn ức vạn cân đè xuống, tầng tám linh Ngay cả thở dốc đều cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên trong mắt hắn một mảnh thanh minh bình tĩnh, cổ áp lực này càng kích phát tinh thần ý chí đến từ trong tượng đá thượng cổ.

Bỗng nhiên Luân Hồi Quá vận chuyển, trong mắt Dương Phàm thần quang khiếp người, trên người dâng lên một cỗ tinh thần ý chí ngạo thị cô kim. kinh thiên triệt địa.

Trước mặt cỗ ý chí này, cho dù thiên kiếp kia có đáng sợ vạn lần cũng không dao động được tâm trí hắn.

Thấy tình hình này, đám người Tư Đồ trưởng lão, Hà Lạc. Hầu Đông đều lộ vẻ khen ngợi, kinh nê.

Từ phế nhân một giới trở thành Tiên Hồng Đạo Tổ lấy lòng nhân giới, vô địch chí tôn; từ Bắc Tàn chuyển đến Nội Hải, Cực Bắc. Đại Tàn. Ngoại Hải vực... Hắn trải qua gian khổ cùng nguy cơ đâu chỉ một lần hai lần.

Tâm trí Dương Phàm cực kỳ kiên định, đã lột xác tới một mức độ khiến người khác than thở tự thấy Không bằng.

Ầm ầm!

Ba tầng kiếp vãn đồng loạt nan lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, một đạo lôi điện màu tím to bằng ngón cái từ trên trời giáng xuống.

Vòng thứ nhất thiên kiếp!

Mấy người tại tràng trong mắt đều lo lắng cùng kinh ngạc.

Đây chỉ là uy lực vòng thứ Nhất thiên kiếp đã mạnh hơn vòng thứ nhất thiên kiếp của người bình thường độ kiếp lần thứ ba.

Ba tầng kiếp vân chồng chất, đại biểu thiên kiếp của Dương Phàm rất có khả năng không chỉ chín loạt.

Dương Phàm lạnh lùng bình tĩnh, không hề động thủ. không nhích động dù chỉ một đầu ngón tay, để mặc vòng thứ nhất thiên kiếp đánh lên trên người.

Roẹt roẹt!

Trực tiếp dùng nhục thể chống đỡ uy lực thiên lôi.

Lôi điện to bằng ngón cái kia hóa thành vô số tia điện nhỏ bé rung động quanh thân Dương Phàm, lại ngoan ngoãn nhu cừ non.

Dương Phàm hô hấp vững vàng, chi bằng nhục thân hấp thu từng tia điện này.

Thực lực như thế khiến mọi người quan sát khen ngợi.

Ầm ầm!

Rồi sau đó, đợt thiên kiếp thứ hai buông xuống, uy lực tăng nhiều.

Dương Phàm hít sâu một hơi, như trước dẫn đường thiên lôi nhập thể. chậm rãi hóa giải và hấp thu.

Nhưng là lúc ngạnh kháng đợt thiên kiếp thứ hai này, Dương Phàm khẽ nháy mắt. dường như có chút cố sức.

Ầm ầm!

Loạt thiên kiếp thứ ba buông xuống, lớn bằng cánh tay trẻ em. uy lực kinh người khiến thiên địa biến sắc.

Dương Phàm cắn răng một cái. tiếp tục dùng nhục thể ngạnh kháng.

Lúc thiên lôi tiếp cận. tốc độ chậm dần, bị suy vếu một trình độ nhất định rồi sau đó bị Luân Hồi Quả dẫn đường chuyển đi.

“Nhục thể hần mạnh mẽ như thối thần thông bí hiểm, tâm trí kiên định như vậy, cơ hồ không có sơ hở đáng nói”.

Hầu Đông âm thầm kinh sợ.

Đồng thời uy lực của loạt thiên kiếp thứ ba kia cũng khiến hần Thân là Chân Tiên ngũ trọng phái động dung.

Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, trên thân xuất hiện một chút vết bóng, hóa giải và hấp thu loạt thiên kiếp thứ ba.

Lúc này hần có thể rõ ràng cảm nhận được sự lột xác của nhục thể cùng linh hồn, càng phù hợp và dung hợp thiên địa.

Ầm ầm!

Loạt thiên kiếp thứ tư. lôi xà nhảy múa điên cuồng, tiếng nổ đinh tai nhức óc, tốc độ kinh người.

Tâm thần Dương Phàm chấn động mạnh, lập tức bị thiên lôi to bằng cái chậu đánh ngã.

Phịch!

Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, nửa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ tái nhợt bị lôi xà bao phủ.

Roẹt roẹt... Uynh! Roẹt roẹt—

Khóe miệng Dương Phàm tràn ra một tia máu. toàn thân bị cháy đen. lôi xà vờn quanh thân tàn phá bừa bãi. gân như dòn hẫ vào tuyết cảnh.

961. Chương 913 : Thiên Kiếp Khủng Bố

Dương Phàm nửa quy trên đất. sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, một tay chống đất hô hấp dồn dập.

Tại loạt thiên kiếp thứ tư oanh kích, bên ngoài thân hẫ một mảnh cháy đen, thoát nhìn hoàn toàn t hay đôi.

Duy nhất không t hay đôi là ý chí kiên định trong mắt. thanh minh như nước, không có nửa điểm lùi bước cùng sợ hãi.

Người chung quanh quan sát. lấy Hồ Phi cảm đầu có chút lo lắng cùng không đành lòng.

- Chỉ là một chút thương nhẹ da thịt, không động đến gân cốt

Hà Lạc cười nói, trong mắt toát ra vài phần chờ mong.

- Đến hiện giờ, hẫ mới chỉ dùng nhục thể ngành kháng, cùng với vận chuyển pháp tắc ý cảnh.. Tuy nhiên đây đã là cực hạn của hẫ.

Hầu Đông vẻ mặt thận trọng nói.

Hộc hộc—

Dương Phàm thở dốc đứng lên, thương thể trên người khôi phục với tốc độ có thể thấy

rõ.

Ông—

Luân Hồi Quả vận chuyển. một đạo lực lưu ba màu sáng nhạt rực rỡ chảy khắp toàn thân Dương Phàm.

Trong khoảnh khắc, toàn thân tinh khí thần của Dương Phàm tăng lên tới đỉnh.

Sau khi trải qua vài lần thiên lôi tẩy rửa, thể chất hẫ được lột xác. cốt cách càng thêm cứng rắn, tạng phủ kiên cố như tinh Thạch, lóe ra lưu quang vàng óng ánh.

Làn da lại càng trắng nõn trong suốt, khiến Dương Phàm như được tái sinh, thần quang tỏa sáng, khí tức biến đổi mạnh mẽ.

Đương nhiên, giờ phút này t hay đôi lớn nhất là thể chất được tinh luyện, mà linh hồn và pháp lực cơ bản không có biến hóa.

- Lột xác tân sinh trong thiên kiếp, tăng lên thực lực, Tiểu Luân Hồi của Dương Phàm hoàn toàn đạt tới đại viên mãn. Hơn nữa trước đó hẫ rất sáng suốt củng cố tăng thể chất thân thể. đây mới là cơ sở của tu vi...

Trong mắt Tu Đồ trưởng lão lóe tinh quang, mặt lộ vẻ khen ngợi.

`m ầm!

Loạt thiên kiếp thứ năm buông xuống, uy lực tăng vọt. tiếng sét đánh nổ vang trong linh hồn.

Dương Phàm lại khóe miệng mím cười, lực lưu ôn nhuận vẫn đang chảy khắp ngoài thân, trong cơ thể Luân Hồi Quả gia tốc vận chuyển.

Vào lúc loạt thiên kiếp thứ năm tới gần, uy lực bị giảm mạnh, lúc hạ xuống người giao kích cùng lực lưu. Hào quang lực lưu chỉ hơi chút ảm đạm, đem lôi điện dẫn đi.

Nếu là tu sĩ bình thường độ kiếp, nhất định là pháp lực cùng thiên lôi đối kháng và tiêu hao.

Mà Dương Phàm lại đem càng nhiều lực lượng thiên lôi dẫn đường toàn thân.

Lần này lực lượng thiên lôi bị phân chia thành từng dòng nhỏ. tiến vào trong Luân Hồi quả. rồi sau đó tẩy nĩa toàn thân Dương Phàm, cùng pháp lực ma xát lẫn nhau.

Roẹt roẹt roẹt

Dương Phàm cảm giác Luân Hồi Quả của mình ở dưới thiên kiếp tẩy nia, nguyên bản ấu của xanh non hiện ra càng nhiều ánh đó.

Sau đó. loạt thiên kiếp thứ năm, sáu, bảy, tám Dương Phàm đều vượt qua, khí thể to lớn kinh người.

Trong quá trình độ kiếp, Dương Phàm tự nhiên là thương thể đầy mình nhưng lại được khôi phục rất nhanh.

Hắn tận lực đem càng nhiều thiên lôi dùng tẩy rửa thân thể. linh hồn, pháp lực.

Loạt thiên lôi thứ tám lại càng như mưa rền gió dữ. tồi tàn Dương Phàm không thành hình người.

Nhưng mà hắn lại tiếp tục tân sinh, toàn thân tỏa sáng hồng nhuận óng ánh nhàn nhạt.

Mọi người quan sát tại đây thậm chí có thể mơ hồ ngửi đến từng làn hương thơm mát kỳ dị. khiến linh hồn phấn chấn.

Người không biết còn tưởng rằng Dương Phàm dùng thánh đan tiên quả gì.

Mà kỳ thật, biến hóa này tới từ Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm.

- Hóa ra, chỉ có trải qua thiên kiếp tẩy nia, Luân Hồi Quả mới có thể chân chính thành thực, cũng là Chứng Quả Kỳ chân chính đại thành viên mãn.

Trong đầu Dương Phàm hiện lên một tia hiểu ra.

Lục lưu bên ngoài thân hắn sinh sôi không ngừng lưu chuyển, càng ẩn hiện từng tia hồng nhuận sáng bóng, mùi thơm mát dần dần tán ra.

`m!

Vòng thứ chín thiên kiếp lại càng cuộn cuộn mãnh liệt, như lôi quang diệt thế.

Mọi người tại đây đều bị ép tới mức khó thể thở dốc, cảm giác sâu sắc sự nhỏ bé của mình.

Dương Phàm cảm thấy một cỗ nguy cơ chưa từng có. cũng không thể tiếp tục giữ lại cái gì, quanh thân dâng lên một hư ánh luân bàn, hào quang nhiều màu tỏa sáng.

Trong phút chốc, lôi quang đầy trời đan xen bao phủ Dương Phàm, đám người quan sát.

Tuy nhiên, đột nhiên lôi quang đầy trời kinh thể hải tục kia phẳng phất như trải qua từng đợt Luân Hồi. lúc tới sát Dương Phàm lại bị suy yếu thật mạnh, đồng thời hư ánh luân bàn quanh thân Dương Phàm bỗng nhiên sáng ngời rực rỡ. cùng thiên lôi tiêu hao lẫn nhau.

Đột nhiên, Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, lôi quang khắp người dẫn vào Luân Hồi Quả. lại hóa thành dòng chảy nhỏ, chày khắp tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ.

Toàn thân Dương Phàm tê dại, lại có một cảm giác sáng khoái không hiểu, cảm giác thân thể lần lượt lột xác tân sinh.

Thẳng đến lúc cảm giác tê dại của lôi điện biến mất, Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm càng sáng bóng hồng nhuận, trong màu xanh lộ ánh đỏ. tiến gần tới thành thực, cũng phát ra từng làn hương thơm mát phấn chấn lòng người.

Mà trong mùi thơm mát này còn ẩn chứa một loại lực lượng huyền ảo hư vô, mọi người sau khi ngửi vào chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể vô cùng thông thuận, linh hồn dường như được thăng hoa.

Người bên cạnh quan sát đã có cảm thụ này. có thể tưởng tượng bản thân Dương Phàm đã trải qua loại lột xác nào.

Mà vài lượt thiên lôi này. trừ bỏ tẩy nia thân thể chủ yếu còn là tinh luyện linh khụ khiến cấp bậc pháp lực của Dương Phàm tăng vọt, xa xa vượt qua cực hạn linh khí phạm giới, dần dần tiếp cận cấp bậc tiên linh khí.

Dù sao thiên kiếp oai chinh là t hay mặt thiên đạo thì triển thiên phạt, cổ lực lượng tràng phạt nguyên thủy này đến từ vũ trụ khiến pháp lực của Dương Phàm càng thêm tinh thuần, phù hợp thiên địa.

Chênh lệch lớn nhất giữa Dương Phàm cùng tiên nhân chính là khống chế linh khí trong cơ thể.

Nếu là lượng pháp lực ngang nhau, nguyên bản mười phần của Dương Phàm mới có thể sánh được hai ba phần của Chân tiên.

Đây còn là dưới tình huống Chứng Quả Kỳ cực kỳ huyền diệu đặc thù của Dương Phàm.

Nếu là bình thường, một ngàn phần linh khí của phàm giới đều không thể so với một phần tiên linh khí của thượng giới.

Mà ở dưới thiên lôi cuộn cuộn tẩy rửa, trình tự pháp lực của Dương Phàm tăng nhiều, linh hồn phù hợp thiên địa, ẩn chứa thiên uy to lớn.

Sau khi đột thiên lôi thứ chín chấm dứt, thể tích ba tầng kiếp vân phía trên đầu giảm non nửa, sau đó tụ tập một đợt thiên lôi tiếp theo.

Dương Phàm nhân cơ hội này chữa trị thương thế. ăn mấy quả tiên quả. khoan chân điều dưỡng.

Lực lượng của tiên quả tiến vào thân thể sau khi được thiên lôi chăm sóc tẩy rửa, hấp thu với tốc độ cực nhanh.

- Đã trải qua chín loạt thiên kiếp, không ngờ thiên kiếp còn chưa chấm dứt.

Người quan sát tại tràng kinh hãi không thôi.

Rất nhanh, loạt thiên kiếp thứ mười buông xuống!

Oành!

Một đạo thiên lôi màu tím thẫm lớn chừng nắm tay hạ xuống, uy lực tăng lên một trình tự hoàn toàn mới.

Vòngthứmười!

Trong lòng Dương Phàm rung động, hư ảnh luân bàn quanh thân đột nhiên khuếch trương.

PHỐC...`m!

Hư ảnh luân bàn quanh thân lay động dữ dội. gằnnhưbị lôi điện màu tím sẫm kia đánh

nát.

Cũng may tốc độ vận chuyển của Luân Hồi Quả đột nhiên nhanh hơn gấp đôi. tốc độ của thiên lôi màu tím sẫm kia bị suy yếu thật lớn.

Sau đó. một dải sáng màu xám ám đạm vận chuyển quanh thân Dương Phàm khiến lôi điện màu tím sẫm kia bỗng nhiên héo rũ. cuối cùng bị dắt đi.

Loạt thiên lôi thứ mười này uy lực thật là kinh người, vượt qua giới hạn cao nhất vận chuyên của Luân Hồi Quả của Dương Phàm.

Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, hóa giải hơn phân nửa uy lực, cũng tẩy nia thân thể. bản thể phải chịu đựng một phần uy lực.

Kế tiếp, loạt thiên kiếp thứ mười một, mười hai. mười ba... đánh xuống, uy lực càng Ngày càng đáng sợ.

Đến loạt thứ mười ba, màu sắc thiên lôi kia chợt biến thành màu u lam. ẩn chứa linh hồn công kích.

Lúc thiên lôi ẩn chứa linh hồn công kích này hạ xuống, rất nhẹ nhàng nhưng lại có thể tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với linh hồn.

Người quan sát chung quanh, trong linh hồn truyền đến một loại cảm giác hít thở không thông.

Cũng may linh hồn của Dương Phàm được dựng dục trong Luân Hồi Quả, bản thân cực kỳ cường đại. trong mười mấy đợt thiên lôi trước đã được lột xác cùng tăng cường.

Đối mặt với loại thiên lôi nhằm vào linh hồn này. Dương Phàm đem chúng nó vận chuyển, suy yếu. phản hóa sau đó càng nhiều dùng để tẩy rửa, ngưng luyện linh hồn.

Từ loạt thiên lôi thứ mười ba đến mười lăm. chủ yếu thương tổn nhằm vào linh hồn.

Dương Phàm miễn cưỡng chống đỡ đến loạt thứ mười bốn, liên liên tục học máu. May mắn hắn có Thiên Nhất Hồn Thủy cùng với Bích Ngọc Thiên Hồn Quả. thương thế về linh hồn rất nhanh khép lại. hơn nữa lực lượng linh hồn càng thêm tinh luyện, hồn lực tăng vọt.

Hiệu quả của Bích Ngọc Thiên Hồn Quả dưới tình huống như vậy gần như trong nháy mắt phóng thích, kết hợp với thiên lôi tẩy rửa linh hồn. Bất kể là lực lượng hay là cảnh giới linh hồn của Dương Phàm đều được tăng lên biên độ lớn.

`m... roẹtroẹt!!!

Loạt thiên lôi thứ mười lăm màu u lam giống như mưa bão đầy trời, Dương Phàm lại một lần chìm trong nguy cơ.

Hắn rốt cục lấy Luân Hồi Bàn làm cơ sở. trong nháy mắt thiêu đốt linh hồn cường giả trong Không gian Linh Vực. bộc phát ra hào quang rực rỡ tận trời cùng đốm lửa trắng, đem đại đa số lực lượng liên tục t hay đôi, phản hóa.

Cho dù như thế. thần hồn dưng dục trong Luân Hồi Quả của Dương Phàm đều bị đánh thành vài mảnh nhỏ.

Linh hồn sụp đổ!

Đây quá thật là đá kích Hủy diệt, khó có thể tưởng tượng uy lực của loạt thiên lôi thứ mười lăm.

Cũng may thần hồn của Dương Phàm ngưng tụ trong Luân Hồi Quả, cả hai là một chỉnh thể, không dễ dàng bị tiêu tan, dưới thân thể bất diệt cùng Tiêu Luân Hồi. rất nhanh ngưng tụ thành hình, hơn nữa dưới thiên lôi tẩy nia càngNgày càng ngưng thật cường đại.

Khi Dương Phàm rốt cục chống đỡ xong loạt thiên kiếp thứ mười lăm. kiếp vận phía trên lại bắt đầu tích tụ.

Dương Phàm nhân cơ hội này. chữa trị thân thể vỡ nát. lôi điện hồ quang dư tán làm dịu linh hồn, cơ thể.

Sau khi trải qua loạt thiên kiếp thứ mười lăm. ánh mắt Dương Phàm càng thêm kiên định, trên người dâng lên một cỗ tinh thần ý chí ngút trời, thẳng hướng trời cao tinh hà, khiến thiên địa rung Chuyển.

Hắn chậm rãi đứng lên. Tín niệm kiên định cùng tự tin cường đại khiến linh hồn cùng cảnh giới của hắn lại được thăng hoa thêm một bước.

Giờ này khắc này. mọi người quan sát độ kiếp bị rung động thật sâu.

Mười lăm loạt thiên lôi. uy lực đã kinh sợ cô kim.

Roẹt Roẹt Roẹt!!!

Kiếp vận lay động, ánh vàng lóe lên. lôi điện kia không ngờ lộ ra ánh vàng nhàn nhạt.

Roẹt... Đùng!

Thiên lôi có màu vàng nhạt đánh xuống khiến không gian một giới chấn động, cái khe không gian rậm rạp một vùng.

- Lần đầu tiên nhìn thấy loại thiên kiếp này. dường như chỉ có tấn chức trình tự Kim Tiên mới có loại màu sắc này.

Tâm thần Hầu Đông run rẩy.

962. Chương 914: Loạt Thứ Mười Tám, Tâm Ma Kiếp!

Trong lúc kiếp lôi đánh xuống, thiên địa một giới biến sắc!

Áp lực Dương Phàm phải chịu bỗng nhiên gia tăng gấp mười, nếu Không phải tinh thần ý chí hắn xông lên trời cao tinh hà, nếu không phải thực lực hắn được gia tăng không biết bao nhiêu lần dưới mười lăm loạt thiên kiếp lúc trước tẩy rửa... Giờ phút này chỉ sợ ngay cả lực lượng đứng thẳng cũng không có.

Xuy... Hư...

Linh hồn của Dương Phàm đối mặt với núi lớn ức vạn cân. lại bộc phát ra ý chí kiên định bất khuất không chịu thua, Luân Hồi Quả sáng lên chín đạo quang đoàn, trong nháy mắt thiêu đốt. nhưng lại chủ động xông lên nghênh đón.

Phanh... Ầm!

Toàn bộ Vân Tiên Đảo lắc lư, bốn phía hòn đảo sinh ra từng cái khe không gian, đem khu vực phụ cận xé ra một mảnh lại một mảnh.

Phịch!

Thân thể Dương Phàm nửa quy trên đất, Luân Hồi Quả chỉ vờn vờn kiên trì được thời gian một hô hấp chợt nghe “Băng” một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

Mắt thấy lôi quang nổi lên ánh vàng nhạt sắp sửa trúng người.

Nếu bị đánh trúng chính diện, cho dù Dương Phàm bất tử bất diệt cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt.

Ngô... Ông!

Bên ngoài thân Dương Phàm hiện lên một kiện Tử Long Chiến Giáp, toàn lực thúc giục bắn ra Tử sắc Long Văn vài thước, trong tiếng rít gào vang trời va chạm cùng một chỗ với loạt thiên kiếp thứ mười sáu.

Roẹt roẹt... Xuy xuy

Dương Phàm nhân cơ hội thu Luân Hồi Bàn vào trong cơ thể. che phủ ở mặt ngoài Luân Hồi Quả, toàn lực vận chuyển. Loạt thiên lôi thứ mười sáu có ánh vàng này lực lượng cực kỳ bá đạo. hoàn hảo bị Luân Hồi Quả cùng Luân Hồi Bàn hai tầng dẫn đường, suy yếu đến mức tận cùng, từ trong cơ thể Dương Phàm chậm rãi phóng thích, tẩy rửa toàn thân cốt cách máu thịt linh hồn, cuối cùng lại rót vào trong thiên địa. tiêu tan cùng thiên lôi nhuộm vàng.

Rắc!

Nhưng duy trì thời gian hai ba nhịp thở khiến Tử Long Chiến Giáp bên ngoài thân Dương Phàm đầu tiên là ảm đạm tới mức tận cùng, rồi sau đó bị nổ tan nát trong nháy mắt.

Phốc!

Dương Phàm phun ra một búng máu, mặt xám như tro tàn, đột nhiên bị vùng lôi quang nhuộm ánh vàng kia bao phủ. lâm vào tử vong tuyệt cảnh.

Uy lực đợt kiếp lôi thứ mười sáu không ngờ mạnh mẽ như vậy, khiến sinh linh một giới biến sắc.

Toàn bộ Vân Tiên Đảo im lìm không tiếng động, linh hồn mọi người tại tràng bị áp lực không thể thở nổi. Ngay cả phát ra âm thanh đều có vẻ khó khăn.

Sắc mặt Hà Lạc cùng Tư Đồ trường lão ngưng trọng không thôi, trầm mặc không nói.

Ngay cả sứ giả thượng giới Hầu Đông cảnh giới Chân Tiên ngũ trọng, trong mắt đều lộ ra vài tia hoảng sợ cùng nghi hoặc, tâm thần kinh sợ run rẩy.

Giờ phút này. thiên lôi nhuộm ánh vàng kia đủ khiến cho tiên nhân thượng giới cảm thấy sợ hãi, có thể thấy được uy lực của nó.

Mắt thấy Dương Phàm ngã xuống đất hộc máu. linh bảo phòng ngự Tử Long Chiến Giáp mạnh nhất lấy được từ Thiên Lan Điện chỉ duy trì thời gian hai ba nhịp thở liền bị nổ tan.

Linh bảo này tan nát liên lụy đến thần hồn Dương Phàm, lại thêm phòng ngự linh bào dưới thiên lôi bùng nổ. hai tạng thương tổn khiến hắn bất ngờ không kịp phòng bị.

Hắn đột nhiên đổi mặt nguy cơ đáng sợ, cũng may lúc Tử Long Chiến Giáp bùng nổ cũng đem đạo thiên lôi nhuộm vàng xé thành mảnh nhỏ, phản tán uy lực.

Tuy nhiên bản thân Dương Phàm lập tức bị một vùng lôi quang màu vàng bao phủ.

Hai mắt hắn trong sáng như trước, tinh thần ý chí tới chết không chịu khuất phục xông thẳng chín tầng trời.

Vào lúc nguy cơ vạn phần, trong lòng hắn bình tĩnh, Luân Hồi Quả với Luân Hồi Bàn thủ hộ ở mặt ngoài đồng loạt bộc phát ra hào quang rực rỡ, bên ngoài thân bao phủ một tầng quang văn rực rỡ, từ xa nhìn lại giống như một lốc xoáy luân bàn lưu chuyển ngoài thân thể.

Roẹt roẹt!

Lôi quang nhuộm màu vàng lại là không gì không phá, chỉ có một phần mười bị quang văn rực rỡ tạo thành luân bàn lốc xoáy ngoài thân hút đi.

Sau đó tiến vào trong cơ thể. một phần năm bị Luân Hồi Bàn dẫn đi.

Mà bảy thành uy lực cuối cùng vẫn có thể tạo thành đả kích từ vong hủy diệt đối với Luân Hồi Quả của Dương Phàm.

Lôi quang ánh vàng này cho dù Chân Tiên bình thường gặp phải cũng chỉ có kết cục tan thành mây khói.

Giờ khắc này. trước nguy cơ chưa từng có. thời gian giống như chậm lại ngàn vạn lần trong đầu Dương Phàm.

- Nếu tể ra Tụ Lôi Đình, miễn cưỡng có thể hóa giải nguy nan này. nhưng là loạt thiên kiếp thứ mười sáu. hiển nhiên không phải là cuối cùng.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Luân Hồi Quả trong cơ thể tỏa ánh đỏ. tán mát ra từng làn hương thơm mát càng thêm thuần túy mờ mịt.

Tâm thần hắn không khỏi bị Luân Hồi Quả hấp dẫn, tiến vào thế giới bên trong.

Giờ phút này trong Luân Hồi Quả. một vùng đại địa màu đất. dày dặn kiên cố, bốn phương dòng nước màu lam kéo dài đến cuối không gian.

Phía trên vùng thổ địa, một luân bàn dạng lốc xoáy hư vô trong khi vận chuyển huyền diệu tự thành Tiểu Luân Hồi, lại thông tới Đại Luân Hồi vô hạn kia.

Quá trình vận Hoa Kỳ trải qua sinh mệnh rực rỡ cường thịnh, rồi sau đó tiến vào lão niên tuổi xế chiều, cuối cùng lại lần nữa được tái sinh, hiện lên trong óc Dương Phàm.

Tiếp đó, quá trình Ngày đó liên thủ Tinh Tôn đánh chết Vu Tôn, dưới cơ duyên xảo hợp thì triển ra Luân Hồi Môn lại rõ ràng hiện ra một cách không giải thích được.

Ngò... ổng!

Trong không gian Luân Hồi Quả, thiên địa một vùng dài sáng đỏ ôn hòa, chậm rãi lan tràn, nó kéo dài bao nhiêu, vùng không gian này liền có thể mở rộng ra bấy nhiêu.

Dương Phàm cảm giác thần hồn của mình đột nhiên tăng vọt không biết bao nhiêu, đồng thời trong không gian Luân Hồi Quả vang lên tiếng nô vang trời như khai sơn liệt địa.

Trong lòng hắn ngạc nhiên vui mừng, không ngờ lại có thể ngộ đạo trong loại cơ duyên này.

`m...

Một bảo tháp màu đen thui dạng xoắn ốc hiện lên phía ngoài thân Dương Phàm, ngăn cản một bộ phận lõi quang ánh vàng.

Trên thực tế, năng lực hóa giải của Trấn Thiên Tháp đối với thiên lôi nhuốm màu vàng cũng không mạnh hơn Tử Long Chiến Giáp bao nhiêu. Dù sao thân thông của nó là Chuyên về trấn áp.

Mà Dương Phàm là cố ý mượn cơ hội này, dùng thiên lôi nhuốm vàng để rèn luyện Trấn Thiên Tháp.

Roẹt roẹt!

Ngay tại lúc này. chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Chỉ thấy thán thể Dương Phàm trong khoảnh khắc lão hóa. trên mặt hiện nếp nhăn, thán thể già nua càng nhanh.

- Sao lại thế này!???

Đám người Hồ Phi, Hầu Đông, Cửu Thiên Long Hoàng không ai không cả kinh thất sắc.

Chẳng lẽ dưới thiên kiếp. Dương Phàm đã trút bỏ tất cả nguyên khí cùng sinh mệnh?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, trong vòng mười hơi thở, thán thể lão hóa thành tuổi già xé chiếu của Dương Phàm trong dải màu xám lại biến hóa thành một đứa trẻ.

Nhưng là Dương Phàm nắm giữ Luân Hồi của chính mình, tự nhiên bỏ qua những thứ này.

Chỉ thấy đứa bé trong dải màu xám mông lung lại trưởng thành thành một thanh niên.

Một quá trình này lại giằng co thời gian mười nhịp thở.

Mặc dù Dương Phàm đã trải qua một lần thương sinh, Luân Hồi. tân sinh nhưng là Bản thân hấn cùng không diệt vong, ngược lại sinh cơ sức sống càng thêm mãnh liệt.

Toàn bộ quá trình tổng cộng kéo dài thời gian hai mươi nhịp thở!

Trong lúc này. Trấn Thiên Tháp, Luân Hồi Bàn, Luân Hồi Quả. thần hồn. pháp lực đều được trải qua thiên lôi nhuốm màu tẩy rửa.

Rồi sau đó. uy lực của thiên lôi nhuốm màu tiêu hao bảy tám phần, còn thừa lại Dương Phàm chậm rãi vận chuyển hấp thu.

Thần thông như thế. rung động toàn trường, mọi người kinh dị không thôi.

- Xem ra hấn đã bước một chân vào Đại Luân Hồi... Dùng cái giá một lần diễn biến luân hồi đem uy lực của thiên lôi cùng thương tổn phần tán, chia đều. rồi mượn dùng cơ lực lượng này thông suốt Đại Luân Hồi.

Nhân Sâm tiên thụ trên Vân Tiên Đảo ngạc nhiên thán phục không thôi, đại thụ che trời khẽ nằng động:

- Không nghĩ tới hấn thật sự làm được rồi!

Nguyên lai Dương Phàm đúng là thông qua phương thức một lần sinh mệnh Luân Hồi để gánh chịu hấp thu thương tổn.

Dù sao một đời sinh mệnh Luân Hồi là cực kỳ dài dòng, cả quá trình sinh mệnh có thể gánh chịu thương tổn là không thể đo lường.

Mặc dù Dương Phàm chỉ vện vện thăm dò sơ sơ ảo nghĩa Luân Hồi Môn. nhưng lại thành công hóa giải nguy cơ loạt thiên kiếp thứ mười sáu.

Rồi sau đó vài hô hấp. Dương Phàm lại được tân sinh, toàn thân cốt cách ẩn chứa sinh cơ không lộ cùng lực lượng, tinh, khí thân tăng lên độ cao hoàn toàn mới. tinh thần ý chí quanh quần thiên địa càng thêm không thể phá vỡ, nhuệ khí tận trời.

- So với trước khi độ kiếp, thực lực Dương Phàm không biết tăng lên bao nhiêu lần?

Hầu Đông cảm thấy nan sợ. Giờ phút này khí thế Dương Phàm phát ra thậm chí khiến hấn cảm thấy đáng sợ.

Hắn có thể khẳng định, giờ phút này Dương Phàm vượt qua mười sáu loạt thiên kiếp, thực lực không hề kém hẳn Chân Tiên ngũ trọng, thậm chí về phương diện nào đó đã vượt qua rồi!

Ầm ầm!

Đoàn kiếp vân nhỏ cuối cùng trên đỉnh đầu, trong ánh vàng lóe lên phát ra một mảnh lôi quang khiến thiên địa nín rẫy.

Roẹt roẹt... Đùng!

Thể tích đoàn lôi quang nhuộm vàng này lớn hơn lúc trước vài lần. uy lực lại càng tăng thêm mấy lần.

Dương Phàm bị áp lực thiếu chút nữa ngạt thở mà chết, cỗ lực lượng này cho dù là một phần mười cũng có thể dễ dàng miêu sát hắn.

Toàn bộ Vân Tiên Đào lay động dữ dội. không gian bốn phía hoàn toàn không ổn định, cái khe không gian rậm rạp sinh ra.

Ba tiên thụ trên đảo đều chìm trong sợ hãi không hiểu.

- Nếu Dương Phàm không thể hóa giải uy lực loạt thiên kiếp thứ mười bảy này. như vậy toàn bộ Vân Tiên Đào chỉ sợ sẽ...

Tư Đồ trưởng lão thấp giọng lẩm bẩm.

Dương Phàm không chút do dự, nháy mắt tế ra Tụ Lôi Đỉnh.

Hô...`m!

Tụ Lôi Đỉnh trong khoảnh khắc hóa thành một tòa lôi sơn thật lớn. chắn phía trên đầu.

Trong cơ thể Dương Phàm, Luân Hồi Quả Luân Hồi Bàn bộc phát ra hào quang rực rỡ kinh thiên, rót vào trong Tụ Lôi Đỉnh.

Ong ong... Ầm ầm...

Toàn bộ phía trên đảo bị lôi quang nhuộm vàng bao phủ, hào quang chiếu rọi. Tụ Lôi Đỉnh “Ông ông” vang động, dùng khá nặng nề hấp thu suy yếu lực lượng thiên lôi.

Dương Phàm phát hiện Tụ Lôi Đỉnh trợ giúp mình ngăn được ba phần uy lực, nhưng là chỉ sợ duy trì không được bao lâu.

Còn thừa bảy phần uy lực tiêu diệt hắn mười lần cùng dư sức.

Dương Phàm thúc giục Trần Thiên Tháp, trở thành tầng phòng ngự thứ hai, Luân Hồi Bàn ở trong cơ thể hình thành tầng phòng ngự thứ ba.

Luân Hồi Quả thì là một tầng phòng ngự vững chắc cuối cùng, dự định thần hồn của Dương Phàm cùng với một thân tinh huyết sinh mệnh then chốt, một khi bị hủy diệt liền vạn kiếp bất phục.

Uỳnh... Roẹt...

Gần như trong chớp mắt. từng tia lôi quang nhuộm vàng xuyên qua Tụ Lôi Đỉnh đánh lên trên người Dương Phàm.

Roẹt Roẹt —

Bên ngoài thân Dương Phàm trong nháy mắt cháy đen, lực lưu nhiều màu sắc lưu chuyển điên cuồng chữa trị thương thể nhưng vẫn như muối bỏ biển.

Nếu không phải thể chất, sinh mệnh Dương Phàm mạnh mẽ như vậy chỉ sợ trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Lần nguy cơ này so với lần trước lại càng cường đại gấp trăm lần, gần như không thể ngăn cản.

Trên mặt Dương Phàm rất nhanh hiện ra nếp nhăn, đầu bạc héo rả.

Hắn lại vận dụng ý cảnh Luân Hồi Môn. dùng quá trình, sinh mệnh Luân Hồi để gánh chịu thương tổn.

Hơn nữa hắn dứt khoát ăn vào một viên Độ Kiếp Đan đã sớm luyện chế.

Nhưng ngay cả là ăn Độ Kiếp Đan, đối với uy lực loạt thiên lôi thứ mười bảy này cũng chỉ có thể suy vếu một phần.

Nhưng Dương Phàm sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội độ kiếp cầu sinh nào.

Mọi người tại đây nhìn bên ngoài thán Dương Phàm khi thì cháy đen. lúc thì tân sinh.

Từ đứa bé lớn thành thiếu nhi, thanh niên, trung niên, lão nhân... Chứng kiên sinh mệnh sinh ra chết đi. không ngừng Luân Hồi kéo dài.

- Lực lượng thiên lôi này cho dù là Chân Tiên thượng vị đích thân tới, cũng hơn phân nửa là kết cục ngã xuống.

Sắc mặt Hầu Đông tái nhợt, một thân khí tức tiên nhân ở dưới loạt thiên lôi thứ mười bảy kia bị áp chế không thể động dậy.

Mọi người tại đây ngừng thở. chứng kiến Dương Phàm gắt gao chống đỡ.

Một nhịp... Hai nhịp... Ba nhịp thờ...

Thời gian mỗi hô hấp đều là dài lâu như vậy.

Khi duy trì được thời gian mười hô hấp, ở mặt ngoài Tụ Lôi Đình được xưng là trận bảo độ kiếp xuất hiện từng vết rạn nhỏ, cùng với lay động mãnh liệt.

Luân Hồi Quả của Dương Phàm không ngừng vận chuyển lực lượng, dẫn đi rồi quay trở lại cùng thiên lôi tiêu hao.

Hắn thắng ở lực lượng sinh sôi không ngừng, dùng mãi không hết.

Trong lúc này, hắn lại ăn vào đại lượng Thiên Nhất Hồn Thủy, vài quả tiên quả.

`m... Rắc!

Tới lúc gần được hai mươi hô hấp. Tụ Lôi Đình nổ thành mảnh nhỏ.

Nguy cơ tử vong từ trên xuống dưới khiến linh hồn Dương Phàm hít thở không thông.

Hắn quát lớn một tiếng, Luân Hồi Quả vận chuyển tới cực hạn bắn ra một vùng ánh sáng đỏ ôn hòa. rót vào trong cánh tay.

Rồi sau đó. một thanh tiên kiếm màu vàng xích viêm lượn lờ từ trong tay Dương Phàm đâm ra, một mảnh hồng quang ánh vàng xông lên chín tầng trời, đem Văn Tiên Đào bốn phía cấm chế thật mạnh xuyên ra một lỗ thủng.

Phốc... Âm!

Bầu trời nhất giới lay động dữ dội, lỗ thủng đen thui bị chọc ra rung động khắp nhân giới.

Chợt đỉnh đầu Dương Phàm lộ ra một con Tam Túc Kim ò huyễn lệ va chạm cùng lôi quang nhuốm vàng.

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, sắc mặt tái nhợt. Luân Hồi Quả trong cơ thể lại có trạng thái héo rũ vài phần.

Hắn một hơi ăn vào chục quả tiên quả, từ trong Tiên Hồng Không Gian thu lấy đại lượng thiên tài địa bảo bị Luân Hồi Quả hấp thu đi.

Từng tia lôi quang nhuốm vàng hạ xuống, thân thể của Dương Phàm bị xẹt qua từng đạo vết cháy bỏng rồi sau đó lôi quang nhuốm vàng mang theo lực ý từ trong Luân Hồi Quả vận chuyển ra, phản hóa lưu chuyển toàn thân.

Dương Phàm cảm giác thân thể của mình trong từng lần tử vong tân sinh, năng lực kháng lôi được gia tăng thật lớn.

Duy trì giây lát, Xích Dương Kim ồ Kiềm phía trên ảm đạm, vô lực rơi xuống, tuy nhiên đợt lôi kiếp thứ mười bảy chỉ còn lại một phần mười, bị Dương Phàm chậm rãi dẫn đi, tẩy rửa Trần Thiên Tháp. Luân Hồi Bàn, sau đó thông qua Luân Hồi Quá tẩy rửa thần hồn cùng máu thịt cốt cách toàn thân.

Roẹt roẹt...

Đợt thiên lôi thứ mười bảy không thể ngăn cản rốt cục dừng lại, bên ngoài thân Dương Phàm vẫn lóe ra tia điện sáng tối không ngừng như trước.

- Đợt thứ mười bảy... Hẳn là còn lại đợt thứ mười tám cuối cùng rồi.

Dương Phàm nhìn lên đỉnh đầu.

Quá nhiên lực lượng cuối cùng trên kiếp vân ngưng tụ thành một đoàn lôi hòa màu đỏ tía như âm ồm. chậm rãi giáng xuống.

Tổng cộng mười tám loạt.

Dương Phàm hiểu ra, nguyên lai thiên kiếp của mình là tương đương với ba lần số loạt thiên kiếp của tu sĩ độ kiếp bình thường, chồng cùng một chỗ.

Một đợt cuối cùng... Tâm ma kiếp.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, trong mắt một mảnh thanh minh, để mặc lôi hóa màu đỏ tía kia bao phủ toàn thân mình.

963. Chương 915: Chứng Quả Đại Viên Mãn.

Lần đầu tiên, ba loạt lôi kiếp.

Lần thứ hai, sáu loạt lôi kiếp.

Lần thứ ba còn gọi là đại thiên kiếp, tổng cộng chín loạt lôi kiếp.

Thiên kiếp của Dương Phàm chậm chạp không đến. thẳng đến sau khi Chứng Quả đại thành mới đột nhiên bùng xuống, uy lực kinh sợ cô kim, rung động một giới.

Tổng cộng mười tám loạt thiên kiếp, tương đương với số lần ba đợt thiên kiếp của tu sĩ bình thường độ kiếp chồng cùng một chỗ.

Nhưng uy lực sinh ra lại không phải là từng chút chất chồng.

Chín đạo thiên kiếp đầu của Dương Phàm ở một trình độ nhất định đã vượt qua lần thứ ba đại thiên kiếp tu sĩ Độ Kiếp hậu kỳ gặp phải.

Huống chi chín loạt lôi kiếp sau cùng, ba loạt thiên kiếp cùng với thiên lôi nhuộm vàng ở phạm giới tuyệt đối có thể nói là vang dội cô kim.

Giờ phút này, cuối cùng loạt lôi kiếp thứ mười tám là Tâm ma kiếp mà tất cả người phi thăng đều không thể tránh khỏi.

Đồng dạng sinh ra trong thiên địa đại đạo, không chỉ là khảo nghiệm tu vi, pháp lực mà còn là kiếp nạn nhằm vào tám cảnh.

Dương Phàm bị lôi hóa đỏ tía bao phủ, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Mọi người tại tràng đều ngừng hô hấp, thẫn toát mồ hôi lạnh.

Dù sao lần này Dương Phàm độ thiên kiếp quá đáng sợ. Ngay cả trần báo một giới như Tụ Lôi Đình, khắc tinh của thiên lôi đều hóa thành mảnh nhỏ dưới lôi kiếp.

- Nghe nói Tâm ma kiếp là đáng sợ nhất.

Sắc mặt Bằng trưởng lão sáng tối không chừng, đối với hy vọng Dương Phàm có thể vượt qua Tâm ma kiếp cuối cùng hay không, tràn ngập mâu thuẫn.

- Tâm ma kiếp có thể nói là khó khăn nhất, cũng có thể nói là đơn giản nhất.

Tư Đồ trưởng lão lại cười nói.

- Xin Tư Đồ trưởng lão chỉ giáo, Dương tông sư có thể vượt qua kiếp nạn này hay không?

Cửu Thiên Long Hoàng rất khách khí nói. Đối với vị đại năng lánh đời tồn tại từ thượng cô đến nay tràn ngập kính ý.

Loại kính ý này thậm chí không thua gì kính sợ đối với Hầu Đông cánh giới Chân Tiên ngũ trọng.

- Kiếp nạn này khảo nghiệm là cảnh giới cùng tâm linh, đối với pháp lực cường đại hay không, khống chế lực lượng mạnh yếu không có gì quan hệ.

Tư Đồ trưởng lão trầm ngâm nói:

- Ta thấy Dương tông sư. ảo nghĩa Tiên Hống Quỳ rộng lớn vô cùng, có thể nói là kinh vĩ thiên địa. về cảnh giới hơn phần nửa không thành vấn đề.

Đám người Hà Lạc nghe vậy cũng mỉm cười gật đầu.

Dương Phàm thường vào giữa cảnh giới giai đoạn hiện tại cũng đa thôi diễn tìm hiểu cảnh giới tiếp theo.

Là tông sư khai sáng cảnh giới tu luyện mới. về mặt cảnh giới so với người thường tu luyện công pháp vốn có quả thực không phải một tầng lớp.

Cho nên, Dương Phàm về mặt cảnh giới đủ khả năng ứng phó tâm ma kiếp, mọi người không có dị nghị.

Sự thật chính là như thế. Vào lúc Dương Phàm nhắm mắt. toàn thân thương thế khôi phục, mặc dù trong tâm ma kiếp kia sinh ra đủ loại ảo giác, thậm chí cảnh tượng không khác gì sự thật cũng đều không thể quấy nhiễu cảnh giới của hắn một điểm nửa điểm.

Thời gian từng chút trôi qua. Dương Phàm vẫn không nhúc nhích, trên người tản ra một làn hương thơm mát mở một trần ngập sinh cơ sức sống, khiến thần hồn mọi người như được gội rửa, có chút hiểu được.

Thẳng đến một lúc, trên trán Dương Phàm đột nhiên xuất hiện một giọt mồ hôi.

Đám người Hồ Phi lập tức có chút khẩn trương.

Tư Đồ trưởng lão nhíu mày:

- Một thân tinh thần ý chí của Dương tông sư cường đại như vậy, xuyên qua chín tầng trời, hơn nửa tín niệm và ý chí độ kiếp đều cứng cỏi vô cùng, về mặt tâm linh hẳn là vấn đề không lớn mới đúng. Huống chi lúc trước hắn còn ăn Độ Kiếp Đan, Bích Ngọc Thiên Hồn Quả, Thiên Nhất Hồn Thụ.

Đột nhiên chỉ thấy nam nhân ngồi xếp bằng dưới Tâm ma kiếp kêu lên một tiếng đau đớn.

Phốc!

Một búng máu từ trong miệng Dương Phàm phun ra.

Mọi người đều kinh hãi.

Dương Phàm đã vượt qua mười bảy đạo lôi kiếp xưa nay chưa từng có chẳng lẽ không thể vượt qua một đạo Tâm ma kiếp cuối cùng?

Trái tim mọi người đều nhảy lên tới cổ họng.

Hồ... Roẹt!

Đột nhiên Dương Phàm từ dưới Tâm ma kiếp chậm rãi đứng lên, mở mắt. trong mắt tràn đầy một tia sáng ngũ sắc lưu ly trong suốt.

Sắc thái trong mắt giống như bảo Thạch mộng ảo trong suốt, trong vắt tự nhiên.

Trong khí tức của Dương Phàm mơ hồ phát ra một loại thanh minh tẩy rửa tám hồn cùng siêu nhiên.

Phốc... Vút!

Ánh sáng ngũ sắc lưu ly trong mắt hóa thành điểm sáng mộng ảo trực tiếp phán giải lời kiếp màu đỏ tía, hóa thành hư vô.

- Không ngờ còn có thể độ Tâm ma kiếp như vậy?

Tư Đồ trưởng lão kinh ngạc không thôi.

Bình thường độ Tâm ma kiếp đều là bị động.

Mà như Dương Phàm vào thời khắc mấu chốt không ngờ chủ động xuất kích với Tâm ma kiếp, xua tan nguyên thủy tâm ma.

Loại độ cao nhẹ nhàng băng qươ này khiến mọi người tại đây khảm phục cùng kính nể.

Nhìn lên bầu trời, kiếp vân đã sớm tiêu tan không còn.

Đổi mắt Dương Phàm trở về bình tĩnh, thân thể hần giống như không hề có sức nặng, trống rỗng lơ lửng, chán không chạm đất.

Đổi là tu sĩ Đại Thừa Kỳ bình thường, lúc này trong cơ thể hần là sẽ sinh ra một chút ít Tiên linh khí.

Nhưng trên người Dương Phàm lại tràn đầy một loại pháp lực không thể nhìn thấu.

ở trong cảm quan của mọi người. Dương Phàm rõ ràng đứng ở đó nhưng lại giống như không khí.

- Dương lão đạo, người là như thế nào độ qua Tâm ma kiếp?

Hồ Phi không kìm nổi nói.

Bởi vì thời điểm cuối cùng vừa rồi Dương Phàm độ Tâm ma kiếp, quả thực là cục diện cử tử nhất sinh.

- Tâm ma kiếp này còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Dương Phàm thờ nhẹ một hơi. vẻ mặt vẫn còn sợ hãi nói.

Nghĩ đến đủ loại cảnh tượng hư ảo trải qua trong Tâm ma kiếp, cuối cùng gần như khiến nội tâm hần bị ma niệm chiếm cứ.

Hần không khỏi may mắn, nhớ lại ngày trước.

May mắn bản thân đã từng trải qua một lần tẩu hóa nhập ma, gia tăng sức chống cự đối với Tâm ma kiếp.

Cũng may bản thân theo đuổi không thẹn với lòng, trải qua muôn vàn khó khăn cũng phải hồi sinh phụ thân, cuối cùng thành công.

Đương nhiên, cảnh giới của Dương Phàm cường đại. tâm trí kiên định là nhân tố căn bản nhất.

Ngoài ra dùng Độ Kiếp Đan, Thiên Nhất Hồn Thủy. Bích Ngọc Thiên Hồn Quả chẳng qua là nhân tố bên ngoài, gia tăng một chút xác suất thành công.

Tuy nhiên cuối cùng Dương Phàm thành công vượt qua mười tám loại lời kiếp xưa nay chưa từng có.

Dương Phàm nhắm mắt lại, cảm nhận thân thể biến hóa.

Giờ phút này. Luân Hồi Quả trong hào quang tràn đầy phát ra một luồng hồng quang ôn nhuận. Đây là sinh mệnh suy diễn tới mức tận cùng, biểu hiện ra sinh mệnh sức sống cường đại.

Hiện nay bất kể thể chất, sinh mệnh lực. tinh khí thần thậm chí pháp lực của Dương Phàm đều đạt tới một độ cao cường thịnh muôn đời.

ở trong Luân Hồi Quả đồng dạng sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nguyên bản luân bàn lốc xoáy lóe ra ánh sáng ngũ sắc lưu ly, đem năm nguồn lực lượng bốn nguyên tinh hoa bên trong không gian nguyên bản từ ba cây Hoán Thiên Nha, Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới, hội tụ trở thành một nơi khởi nguồn trong không gian Luân Hồi Quả.

Luân bàn lốc xoáy kia càng lộ vẻ thần bí khó lường.

Sau khi trải qua mười tám loạt thiên kiếp, toàn thân Dương Phàm đã được nhảy vọt về chất Vô hình trung thân thể, linh hồn hẳn đều phù hợp thiên địa, không hề xung đột. thủy hỏa giao dung.

Loại trạng thái phù hợp thiên địa này khiến Dương Phàm mơ hồ bắt giữ đến một trình tự không gian thần bí.

Không ngờ có sáu luồng khí tức đồng thời triệu tập Dương Phàm.

Dương nhiên sáu luồng khí tức này đều có khác biệt, trong đó hai luồng càng mãnh liệt.

Dương Phàm phát hiện hai luồng khí tức này nghiêng về lưu phái nhân giới chính đạo nho môn.

Sáu luồng khí tức triệu tập.

Dương Phàm không cần nghĩ cùng đoán được là triệu tập đến từ sáu không gian thượng giới: Thiên giới, Tiên giới. Phật giới. Minh giới. Ma giới. Yêu giới.

Trong đó hai luồng khí tức triệu tập Dương Phàm càng mãnh liệt hơn một chút, Dương Phàm đoán hẳn là đến từ Tiên giới cùng Thiên giới.

- Ta tiếp tục lĩnh ngộ vài chục năm, cảnh giới hoàn toàn củng cố là có thể phi thăng mà đi.

Trong lòng Dương Phàm kích động vạn phần.

Đã từng trước khi tán công, hẳn tại vườn hoa Dương gia bảo nhìn lên tinh không, tiên đạo trường sinh bất tử đối với hắn mà nói là xa xôi tới mức nào không thể với tới.

Thậm chí, đó chỉ là một giấc mộng không có thật.

Có thể thành tựu Trác Cơ là khó khăn cỡ nào?

Muốn tấn chức bậc cao. quả thật là một loại hy vọng xa vời!

về phần trình tự cao nhất, những cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết, Ngay cả nghĩ cùng không dám.

Sau khi kích động thật lâu. nỗi lòng Dương Phàm bình tĩnh lại, ngẩng nhìn vòm trời càng rộng lớn. đối với không gian thượng giới tràn ngập tò mò cùng chomng.

- Dương tông sư. Thiên kiếp người vượt qua khác với người thường, có cảm thụ đặc thù gì?

Đám người Cửu Thiên Long Hoàng. Bàng trưởng lão tò mò hỏi.

- Cảm thụ?

Dương Phàm ngần ra. trầm tư nói:

- Trừ cảm nhận được không gian thượng giới, ta còn cảm giác được sinh mệnh của mình đang ở thời Kỳ cường thịnh, nhất, mà suy bại cùng tử vong cách ta cũng không xa. Tuy nhiên ảo nghĩa sống hay chết, sẽ được vạch trần đáp án vào Ngày sau.

Đám người Bàng trưởng lão nghe nói. có chút thất vọng.

Tư Đồ trưởng lão thì lại là bộ dạng như có suy nghĩ.

Hầu Đông có chút phức tạp nhìn Dương Phàm, cảm giác sau khi vượt qua thiên kiếp khiến cho chính mình nhìn không thấu.

Hắn có thể khẳng định trình tự cùng cảnh giới của Dương Phàm ít nhất có thể sánh ngang với mình, có lẽ còn cao hơn mình cùng Tử Lân Ngọc Thiều.

Sau khi Dương Phàm độ kiếp. Vân Tiên Đảo không lưu lại lâu, phá không chợt lóe rồi biến mất. để lại một tia dao động không gian.

- Cả hòn đảo này dĩ nhiên là một kiện pháp bảo hệ không gian, hơn nữa còn là bảo bối tiên gia.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia ngưỡng mộ.

Tuy nhiên khi hắn nghĩ đến sự tồn tại của Tiên Hồng Không Gian, một tia hám mộ này cũng biến mất.

Sau khi Vân Tiên Đảo rời đi không lâu.

ở một nơi nào đó trên Tầngmây Bắc Tần.

- Thật không nghĩ tới, thiên kiếp kinh thế hãi tục như thế không ngờ không đẩy Dương Phàm vào chỗ chết.

Tường Vân tắc tiên đầu trục mắt gian tà khó tin nói.

- Không gian phạm giới này không ngờ lại có Kỳ nam nhân kinh vĩ thiên địa như vậy?

Trong mắt Hà Hoa tiên tử kia lóe sáng kỳ dị, chỉ có thể nghĩ thẳm trong lòng.

- Chẳng lẽ đây là sổ trời?

Sắc mặt Tử Lâm Ngọc Thiếu âm trầm cực kỳ, trong mắt lãnh quangnhưđao.

Mà vào lúc này, Dương Phàm thân ở Thanh Giang Hà đột nhiên quay đầu. hướng về phương hướng này. vô tình cổ ý nhìn một cái.

Tử Lâm Ngọc Thiếu chấn động tâm thần.

Mà hai vị Chân tiên hạ vị bên cạnh lại cảm nhận một dòng khí lạnh xông thẳng linh hồn.

- Hắn... Làm sao có thể?

Tử Lâm Ngọc Thiếu đầy mặt kinh hãi, không dám tin. Dương Phàm này sau khi vượt qua thiên kiếp, khí tức phát ra khiến hắn cảm thấy một cỗ áp lực thần nhiên.

Điều này chứng minh tu vi trình tự của đối phương ít nhất là cùng cấp bậc với hắn.

Cùng ngày. Dương Phàm lập tức bế quan tu luyện.

Củng cố cảnh giới!

Vượt qua mười tám loạt thiên kiếp, thực lực Dương Phàm tăng lên đầu chi gấp mười?

Mơ hồ hắn bước vào một cảnh giới huyền diệu.

về phần mình lợi hại bao nhiêu, có bao nhiêu thần thông, Dương Phàm không thể đánh giá. nhưng tự nghĩ ứng phó Tử Lâm Ngọc Thiếu tuyệt đối không có vấn đề.

Nháy mắt mấy chục năm trôi qua.

Dương Phàm khoanh chân bế quan vẫn không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế mấy chục năm trước.

Nhưng là ánh sáng xanh non của Luân Hồi Quả trong cơ thể hoàn toàn rút đi, lại biến thành một viên cầu lớn bằng quả đào. lóe ra ánh sáng ngũ sắc lưu ly.

Viên cầu này hồng quang như cầu vòng, phát ra mùi thơm mát kỳ dị. tùy tiện ngửi một chút có thể khiến phạm phu tục tử bách bệnh bất xâm, tăng thọ trăm năm.

Người tu tiên ngửi dựa vào ngộ tính cao thấp có thể khiến linh hồn gột rửa, có điều hiểu ra.

Rốt cục vào một ngày. Dương Phàm mở mắt, hắn cảm giác toàn thân cốt cách, da thịt mơ hồ lộ ra ánh đỏ có màu vàng nhạt.

Ngay cả trong máu cũng lộ ra màu hồng nhuận như ánh bình minh cùng với sáng bóng màu vàng nhạt.

Trong Luân Hồi Quả càng lưu chuyển ra một tia ngũ sắc lưu ly mờ mịt không chừng.

Linh hồn, thân thể, pháp lực toàn bộ được t hay da đổi thịt, đạt tới một trình tự hoàn toàn mới.

- Đây là... Chúng Quả đại viên mãn?

Tâm thần Dương Phàm nang động, cảm giác thân thể không có sức nặng, thậm chí chỉ một ý niệm có thể bạch nhật phi thăng.

Giờ này khắc này. đánh giá về lực lượng và thần thông đối với hắn đã mất đi tiêu chuẩn vốn có.

964. Chương 916: Cửu Nhật Tái Hiện.

Dù sao hắn đã hoàn toàn bước lên một con đường khác với cảnh giới bình thường.

Dưới mười tám loại thiên kiếp tẩy rửa, Dương Phàm hoàn toàn t hay da đổi thịt, toàn thân cốt cách, máu th.it. linh khí sinh ra một loại chất biến nào đó, ở không gian phạm giới phảng phất như không hề có sức nặng.

Ngay cả huyết mạch chảy trong cơ thể đều đã xảy ra biến hóa kỳ dị, trong máu ánh đỏ như cầu vồng, tỏa ra từng tia sáng vàng.

ở trong nhân tộc. có một số chủng tộc viễn cổ trời sinh cường đại vô cùng, có được thể chất cùng thiên phú vượt xa người thường, thậm chí sau khi sinh ra không lâu là có thể lĩnh ngộ ra một số thần thông nào đó trong thiên địa.

Dương Phàm hoài nghi huyết mạch của mình đã sinh ra dị biến, không còn là một nhân loại bình thường, ít nhất có thể sánh với một số chủng tộc xa xưa trên thế gian này.

Như vậy đời sau của hắn cũng có khả năng kế thừa loại huyết mạch này. tiềm lực thiên phú Ngày sau vượt qua Thần thú bình thường.

Chi bằng ý niệm có thể bạch nhật phi thăng.

Đây là cảm giác của Dương Phàm.

Trên thực tế, chẳng những hắn có thể phi thăng, Hồ Phi cũng có năng lực phi thăng.

Chỉ là hai người tạm thời không muốn phi thăng, có thể ở lại phạm giới một đoạn thời gian.

ở phạm giới, duy nhất còn khiến Dương Phàm cảm thấy hứng thú chính là Huyết Nhật Điện.

Còn có một trận chiến không thể tránh khỏi.

Giải quyết hai việc này. Dương Phàm sẽ phi thăng không hề kiêng kị. đi thượng giới tìm kiếm Vũ Tịch, diễn biến Tiên Hồng Quyết đến mức tận cùng.

Tìm kiếm Vũ Tịch, cùng với có năng lực xứng với nàng.

Đây là nguyện vọng bức thiết trước mắt.

Mà đại đạo diễn biến Tiên Hồng Quyết cũng là mục tiêu cuối cùng trong đời này của Dương Phàm.

Đây là một giấc mộng, cũng là một con đường không thể trở lại.

Khi Dương Phàm xuất quan, Hồ Phi khắp người thương thế trở về, nhưng vẻ mặt lại là hưng phấn.

Sau khi hỏi. Dương Phàm mới biết Hồ Phi vừa luận bàn với sứ giả thượng giới Hầu Đông.

Hồ Phi dù sao chỉ là Đại Thừa Kỳ, có thể chiến thắng Chân Tiên bình thường, nhưng là đối mặt với tinh anh cảnh giới Chân Tiên ngũ trọng Hầu Đông cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến Thạch Thiên Hân trong không gian ma vực. vội vàng thông qua Tiên Hồng Không Gian liên hệ.

Kết quả hắn phát hiện mấy trăm năm nay Thạch Thiên Hân thông qua không ngừng chém giết, cắn nuốt ma hạch cũng đã đạt tới Đại Thừa Kỳ.

- Người có cảm ứng được triệu tập của không gian thượng giới hay không?

Dương Phàm hỏi.

- Có, đó là thượng tầng không gian ma vực.

Thạch Thiên Hàn ánh mắt lạnh lùng, nói không chút do dự.

Thượng tầng ma vực?

Dương Phàm kinh hãi không thôi. Không gian như thế mơ hồ thoát khỏi quy tắc thất giới, quả thật không dám tưởng tượng.

Thạch Thiên Hàn ở hạ tầng ma vực, đã tung hoành vô địch, tin tức hiểu biết cũng đủ nhiều, bước tiếp theo liền quyết định, phi thăng thượng tầng ma vực.

Dương Phàm gật đầu. cho Thạch Thiên Hàn phi thăng qua.

Thạch Thiên Hàn hoàn toàn có đủ năng lực phi thăng, tuyệt trần mà đi. thân hình trở nên nhạt dần, biến mất trong không gian tối đen máu tanh.

Tuy nhiên sau khi Thạch Thiên Hàn biến mất. linh hồn liên hệ giữa hắn với Dương Phàm đột nhiên hạ tới thấp nhất, có thể nói mất đi liên hệ.

Không có liên hệ giữa thần hồn. Dương Phàm hoàn toàn mất tung tích Thạch Thiên Hàn, cùng không thể dùng Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi.

Bởi vì Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi là thành lập bởi thần hồn liên hệ của Dương Phàm.

Mà khi một bên khác khoảng cách với Dương Phàm quá xa XÔI hoặc là gặp được ngăn cách nào, loại liên hệ thần hồn này sẽ mỏng manh đến mức không thể cảm ứng.

- Xem ra thượng tầng ma vực này rất có khả năng nằm ở thượng giới, có vách tường không gian giữa hai giới cho dù tu vi ta có thể so với Chân Tiên cũng sẽ bị mất liên hệ.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Đối với Thạch Thiên Hàn có chút lo lắng. Dương Phàm cũng không thể làm gì được, chỉ có thể chờ sau khi mình phi thăng xem có thể lấy lại được liên hệ hay không.

- Dương lão đại. Còn có mười năm nữa, Huyết Nhật Điện sẽ mở ra.

Hồ Phi có chút không nhịn nổi.

- Mười năm?

Dương Phàm hít sâu một hơi. gật gật đầu.

Thời gian trôi qua, Huyết Nhật Điện tới gần, khiến Dương Phàm càng cảm ứng được gấp gáp phi thăng.

Đồng thời, một trận chiến cuối cùng với Vô Song ở phạm giới cũng càng Ngày càng tới gần.

Thừa dịp thời gian mười năm này, Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian đoàn tụ với các thân hữu.

Ngẫu nhiên thả lỏng tâm tư, ở chung cùng phụ thân, muội muội, đệ đệ và thê tử, Dương Phàm cũng cảm giác được ấm áp cùng an bình.

Một ngày, phụ thân Dương Thiên hết sức trịnh trọng tìm tới Dương Phàm.

- Phàm nhi, mắt thấy ngươi sắp sửa phi thăng thượng giới, trước khi rời đi chẳng lẽ không tính sinh con nối dõi?

Phụ thân nghiêm nghị nhìn hắn.

Dương Phàm ngẩn ra. Từ khi hắn tu tiên vẫn đạo tới nay. chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Đối với điều này, hắn có chút do dự.

Dương Thiên lại nghĩ đến cái gì. thần sắc dịu đi một chút:

- Đường nhiên việc này phụ thân cũng không bức người, dù sao Lỗi nhi đã bắt đầu ôm con cháu rồi.

Dương Phàm hơi chút xấu hổ.

Nghĩ đến đệ đệ đều ôm con cháu, mà mình Ngay cả một đứa con nãi dôi cũng không có.

Sau khi cân nhắc thật lâu. Dương Phàm gặt mạnh đầu, quyết định đi tìm Đặng Thi Dao thương nghị.

Không nghĩ tới. Đặng Thi Dao vui sướng không thôi, lệ rơi đầy mặt:

- Tướng công rốt cục nguyện ý rồi.

Dương Phàm ngẩn ngơ. Hắn là rất nhiều người chung quanh đều có ý tưởng này, duy có chính hắn một lòng tu luyện, chưa từng suy nghĩ đến.

Hắn đột nhiên nghĩ tới, mình hàng năm bế qua tu luyện, ở chung cùng thê tử không nhiều. Thi Dao trừ tu luyện, một mình phòng trống, lạnh lẽo cỡ nào.

Nếu lưu con nãi dôi ở nhân giới cũng không có chỗ xấu nào.

Dương Phàm càng suy tính đến minh giờ phút này huyết mạch cường đại. lưu lại con nãi dôi đó là chuyện không gì tốt hơn.

Dù sao sau khi Chứng Quả Kỳ, chắc chắn sẽ gặp phải tử vong, có thể kéo dài huyết mạch cường đại như thế hay không vẫn còn là một ẩn số không biết.

Hai tháng sau. Đặng Thi Dao thành công mang thai, cực kỳ vui sướng, bén trong Thiên Lan tiên phủ tràn đầy vui mừng.

Nhoáng cái sau mười tháng, Đặng Thi Dao rốt cục vì Dương Phàm sinh ra một đứa con trai.

Khi tiếng khóc trẻ con vang lên trong phòng, Dương Phàm kích động vạn phần.

- Chúc mừng Dương tồ. mừng được quy tử...

Một nữ Dục sư từ trong phòng đi ra, lau giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, cười nói.

- Tốt, rất tốt. Thường một quả tiên quả.

Dương Phàm rất rộng rãi ban thưởng.

Hiện nay ba gốc tiên thụ trồng trong Tiên Hồng Không Gian đã cách thành thực không xa, Dương Phàm cũng không để V ban thưởng một ít tiên quả.

- Tướng công, xin đặt cho con một cái tên.

Đặng Thi Dao nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, suy yếu nói.

Dương Phàm đang ôm con. mừng rỡ cười hoài không thể ngậm miệng.

Hắn ngạc nhiên vui mừng phát hiện, trong huyết mạch của đứa con có chảy một tia vàng đỏ nhạt.

Mặc dù chỉ là Địa linh căn, nhưng là Huyết mạch, thiên phú thậm chí là tiềm lực của nó tuyệt đối có thể so với Thần thú, thậm chí có thể so với siêu cấp Thần thú.

- Không bằng gọi hắn là Dương Thần.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, đặt tên cho con.

Thần, sáng sớm, thời khắc tràn đầy sức sống.

- Hi hi, để muội ôm một chút.

Điệp Liên cũng chạy tới, ôm lấy tiểu Dương Thần, kinh ngạc vô cùng nói:

- Đứa nhỏ này vừa mới sinh ra sinh mệnh lực thật mạnh, trong cơ thể dường như đã có linh khí cực kỳ tinh khiết.

- Ha ha. đó Không phải là linh khí phạm giới.

Dương Phàm về mặt tự hào nói.

Nơi trái tim của tiểu Dương Thần quanh quẩn một tia hào quang ngũ sắc lưu ly nhạt, ngũ tạng lục phủ lóe ra từng tia sáng bóng.

- Mới vừa sinh ra, sinh mệnh lực cùng với độ tinh khiết pháp lực của nó ít nhất có thể so với tu sĩ bậc cao rồi.

Dương Lỗi về mặt hám mộ nói.

Thời gian thấm thoát, Dương Phàm sống trong Tiên Hồng Không Gian với Thi Dao. tiểu Dương Thần.

Tiểu Dương Thần trời sinh trí tuệ. không quá nửa tháng liền học nói, học đi.

Lúc nửa tuổi Bắt đầu xem sách cổ, tìm hiểu công pháp.

Lúc một tuổi, tiểu Dương Thần bắt đầu tu luyện công pháp cơ sở.

Ba tuổi tấn chức Luyện Khí Kỳ.

Năm tuổi tấn chức Ngưng Thần Kỳ.

Bảy tuổi thành công Trúc Cơ.

Tu chất kinh diễm như vậy càng làm cho tiểu Dương Thần trở thành thiên chi kiêu tử trong vùng đất sống.

Dương Phàm cũng không nghĩ tới. Huyết mạch truyền thừa của mình cường đại như thế.

Dù sao Dương Thần chẳng qua là thiên phú Địa linh căn, đặt ở Tu Tiên giới chẳng qua là tầng lớp trung thượng.

Thời gian mười năm thấm thoát trôi qua, Ngày Huyết Nhật Điện mở ra dần dần tới gần.

Dương Phàm rốt cục rời Thiên Lan Điện, từ biệt Thi Dao. tiểu Dương Thần.

Sau đó. Dương Phàm cùng Hồ Phi đi Yêu Hoàng Cảnh hội hợp Hầu Đông.

Hứng thú của Hà Lạc đối với Huyết Nhật Điện cũng không lớn. lại thêm lão không thể rời Thanh Giang Hà. đây là cực hạn của bản thân.

Với tốc độ của hai người rất nhanh tới Vạn Yêu Điện.

Hầu Đông đánh giá Dương Phàm vài lần, càng ngày càng cảm thấy nhìn không thấu, ngạc nhiên thán phục nói:

- Sau khi vượt qua thiên kiếp, tu vi cảnh giới của Dương đạo hữu dường như lại lên một tầng, xem ra sau khi tiến vào Huyết Nhật Điện hoàn toàn không sợ Tử Lân Ngọc Thiểu kia.

Dương Phàm gật đầu cười:

- Nếu có khả năng, bắt lấy Tử Lân Ngọc Thiểu kia tra hỏi, cũng là tốt nhất. Nhưng lực lượng một mình Dương mỗ chỉ sợ có chút khó khăn. Nếu Hầu đạo hữu trợ giúp một phần, có thể gia tăng vài phần nắm chắc.

Hầu Đông nghe vậy. trong lòng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Trước khi độ kiếp, chênh lệch thực lực giữa Dương Phàm cùng Tử Lân Ngọc Thiểu ít nhất là mười lần.

Mà hiện nay Dương Phàm này chẳng những không sợ Tử Lân Ngọc Thiểu, còn có tính toán bắt giết.

- Ha ha. Nếu thực lực Dương đạo hữu thật sự có thể áp chế Tử Lân Ngọc Thiểu kia, Hầu mỗ không ngại hiệp trợ một phần. Dù sao Yêu giới ta cùng Thiên giới vốn là ở phía đối lập.

Hầu Đông vui tươi hơn hớn nói.

Dương Phàm chỉ cười khẽ:

- Có thể lực áp Tử Luân Ngọc Thiếu hay không, Dương mỗ cũng không dám xác định, nhưng tự bảo vệ mình hẳn là dư dả. Nếu có cơ hội này, tự nhiên không thể bỏ qua.

Hầu Đông nghe vậy trong lòng hơi chút nhẹ nhõm. Hắn cho rằng thực lực Dương Phàm thật sự cường đại tới mức nắm chắc áp chế Tử Luân Ngọc Thiếu.

Nếu là như thế, quả thật quá đáng sợ.

Dù sao Tử Luân Ngọc Thiếu là cảnh giới Chân Tiên lục trọng, chỉ kém một bước là có thể tấn chức Chân Tiên thượng vị.

Nhưng làm sao hắn biết. Dương Phàm sở dĩ cảm thấy không xác định là bởi vì hắn không thể đánh giá thực lực của chính mình rốt cục đạt tới trình độ nào.

Một đoạn thời gian từ đó về sau mọi người bắt đầu chờ đợi.

Dương Phàm rất có hứng thú chờ đợi.

Hắn đoán thầm trong lòng, Huyết Nhật Điện này rốt cục có xuất hiện hay không?

Dù sao Vu Tôn bị hắn tiêu diệt, u Ảnh Ma Chủ cũng bị phong ấn. còn có ai có thể lên kế hoạch cho Cửu u Ma Đế.

Hầu Đông nói với Dương Phàm:

- Một hai trăm năm gần đây, sứ giả thượng giới đến từ lục giới lại lục tục buông xuống hơn chục người, tổng cộng có khoảng hai mươi người.

Khoảng hai mươi sứ giả thượng giới?

Dương Phàm giật mình không nhỏ.

Tuy nhiên hắn nghĩ lại, những sứ giả thượng giới này đến từ sáu không gian rộng lớn, trong đó Thiên giới và Minh giới là cường đại hơn một chút.

-Tuy nhiên, xuống hạ giới đa phần là Chân Tiên hạ vị. Những người như Tử Luân Ngọc Thiếu, Chân Ma Hinh Già là người nổi bật trong số đó.

Hầu Đông giới thiệu lai lịch bối cảnh những sứ giả thượng giới này cho Dương Phàm.

Dù sao những sứ giả thượng giới này sau khi xuống hạ giới đều có liên hệ và gặp gỡ.

Chỉ vì số lượng Luân Huyết Châu có hạn, cùng với vấn đề ích lợi phần phối, cho nên vài lần đàm phán đều không thể đạt thành tiếng nói chung.

Rốt cục vào một ngày...

`m

Trên không Đông Thắng Đại Lục đột nhiên chấn động, một vùng huyết vụ từ vòm trời lan tràn, che bầu trời che mặt trời.

Trong phút chốc, toàn bộ thiên địa biến đổi trắng sao mặt trời vốn có đã biến mất. t hay vào đó là Cửu Luân Huyết Nhật.

965. Chương 917: Huyết Điện Mở Ra.

Dự đoán của Dương Phàm lúc trước quả thực không sai.

Một vòng Huyết Nhật ở trung ương đang lóe ra quang hoa chói mắt. chính là từ Huyết Uyên Phủ phóng lên.

Dương Phàm chú ý tới chi tiết này, thần thức bao phủ toàn bộ đại lục.

Quá nhiên, lấy Huyết Uyên Phủ làm trung tâm. toàn bộ đại lục có tới chín Tử Vong Huyết Uyên.

Lần này. khi Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận hiện lên, cũng không rút ra máu Huyết của hàng tỉ sinh linh trên đại lục.

Nếu không có Chí Bảo Long Khí và nhiều cường giả cảnh giới Chân Tiên liên thủ cũng khó có thể áp chế trận này.

Thán ở nơi này. những tiên nhân Thượng giới đều nhu nín thở. nhìn chăm chú biến hóa trong thiên địa.

Bởi vì biến hóa lúc này thực có thể liên quan đến Huyết Nhật Điện cho nên chúng tiên nhân đều án binh bất động.

- Không đúng! Sao Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí lại không có phản ứng?!

Dương Phàm chấn động, thần thức quét về phía Đại Tàn.

Bá!

Ngay sau đó, Dương Phàm chuyển qua Tàn Hoàng Lăng.

Một bước vượt qua mấy trăm triệu dặm, dường như có thể nhất định xem nhẹ pháp tắc không gian.

Trong quảng trường nơi ngọn núi có Cửu Long Phong Ẩn, giờ phút này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bên trên Cửu Long Phong Ẩn và tám phương vị phụ cận, đang phiêu lập chín quang đoàn đen nhanh, bên trong ầm ầm hiện lên lốc xoáy, u quang tán phát.

Cổ khí tức này khiến Dương Phàm nghĩ tới Cửu u Ma Diễm, nhưng thuần túy hơn, ít nhất là cùng cấp bậc với tiên linh khí của Thượng giới.

Chín quang đoàn đen nhánh này tạo ra một trận pháp huyền diệu, đối kháng lại Cửu Long Phong Ẩn.

Lực lượng của Cửu Long Phong Ẩn tự nhiên dư dả, nhưng cũng không có phản ứng gì với Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận trong thiên địa.

Dương Phàm lại thi triển thần thông quan sát phía dưới chân núi có Cửu Long Phong

Ẩn.

Trong ma vực kia, ma thân khổng lồ của Cửu u Ma Đế đang ngủ say trong ma khí cuộn cuộn.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

Dương Phàm nhìn chăm chăm Cửu u Ma Đế, đôi mắt bỗng nhiên hóa thành thái cổ kim ô. kim ban quang diễm không quản không gian, thời gian tiến nhập vào ma uyên.

Phốc

Ma khí trong ma vực gào thét, đan xen vào kim ban quang diễm.

Ma Đế đang ngủ say, cũng không có chút phản ứng nào.

Tuy nhiên, khi Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm chạm tới thân thể Ma Đế...

- Dương Phàm, ngươi khinh người quá đáng rồi đó!!! Dám nhiều lần xâm phạm Tàn Hoàng Lăng của ta?!

Thanh âm kinh hãi của Tàn Hoàng Tổ truyền tới.

Lả tả!!!

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện một trước một sau vây lấy Dương Phàm.

Đứng đối diện Dương Phàm chính là Tàn Hoàng Tổ, một mái đầu bạc, sắc mặt giận dữ.

Phía sau là một trung niên mặc long văn cổ bào màu tím ngọc.

Trung niên cổ bảo kia rõ ràng là tiên nhân Thượng giới, Dương Phàm ngưng mắt nhìn sang thì thấy trên đỉnh đầu hắn có năm tầng tiên quang, dĩ nhiên là Chân tiên ngũ trọng, cùng giới với Hầu Đồng.

Tu vi của Tần Hoàng Tổ so với lúc trước cao hơn một tầng, dường như đã đạt tới Tán tiên thất kiếp. Tán tiên thất kiếp đã siêu việt bán tiên Đại Thừa Kỳ, có thể sánh bằng Chân Tiên tam trọng.

®

- Người chính là Dương Phàm?!

Trung niên cổ bảo này thần sắc lãnh đạm, nhìn thẳng Dương Phàm, cũng không dám khinh thường.

- Nêu Dương mỗ đoán không nhầm thì các hạ hẳn là Sứ giả Thượng giới Tần cổ?

Khóe miệng Dương Phàm hơi mỉm cười, cũng không kinh hoảng chút nào!

Bá bá!

Rất nhanh, Hầu Đông và Hồ Phi cũng hiện thân ở Tần Hoàng Lăng, kinh ngạc quan sát chín quang đoàn đen nhánh trên Cửu Long Phong.

- Hầu Đông?

Tần Cổ nhìn chằm chằm Hầu Đông, vẻ mặt kiên nghị.

- Không biết mấy người các hạ lại xâm phạm Tần Hoàng Lăng là vì sao?!

Tần Hoàng Tổ áp chế lửa giận, hết sức hòa hoãn nói.

Dương Phàm cười nhẹ:

- Hẳn phải là Dương mỗ hỏi các người mới đúng. Vì sao lại bắt chúng ta ra một Tề Thiên Phệ Huyết Trận loại nhỏ này để kiểm chế và hấp dẫn Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí. Giờ phút này, Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận tái hiện, nếu lại rút ra máu huyết thiên địa thì ngoại trừ Chân Tiên có thể còn đường chạy. những người còn lại không có sức phản kháng. hay là Tiên Tần Hoàng tộc không để ý tới an nguy thương sinh nhân giới, muốn diệt tuyệt nhân giới sao?!

- Người miệng chó nói tiếng người... Trận này không phải là do Tiên Tần Hoàng tộc ta tạo ra...

Tần Hoàng Tổ tức giận tới phát nản, nói năng cũng có chút lộn xộn, sau đó ánh mắt tối sầm, như có điều gì khó nói.

- Chắc chắn... Dương Phàm, chất vấn của người cũng vào chỗ mấu chốt nhất!

Một thanh âm kỳ dị trống rỗng từ trong ma vực truyền ra.

Người lên tiếng đúng là Ma Đế, giờ phút này đột nhiên thức tỉnh.

- Còn mong Ma Đế chi giáo!

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm lại. Xem ra chân chính khổng chế Huyết Nhật Điện mở ra là Cửu u Ma Đế.

Nhưng hẳn vẫn tò mò. Thái Hư Thần Mâu hẳn vừa thi triển cũng không khiến Ma Đế bình tĩnh, giống như một thi thê nhưng giờ lại chợt mở miệng nói chuyện... Thật là cô quái!

- Chỉ có Cửu Luân Huyết Nhật và Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận cùng hiện thì Huyết Nhật Điện mới có thể mở ra được.

Thanh âm Ma Đế ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Khi Huyết Nhật Điện chân chính mở ra. Hiện giờ. Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận đã thành, cũng không ảnh hưởng gì tới thương sinh nhất giới. Người nếu không tin. với thực lực đám Chân Tiên các người, hoàn toàn có thể phá hủy Tề Thiên Trận loại nhỏ này đi! Tuy nhiên, như vậy thì Huyết Nhật Điện cũng sẽ không có duyên với các người rồi, chỉ sợ lại phải chờ mấy ngàn vạn năm nữa...

Nói xong lời này. thanh âm của Ma Đế như chém đinh chặt sắt.

Bá bá bá!

Rất nhanh, lục tục có mấy vị Sứ giả Thượng giới đuổi tới nơi này. cũng nghe được lời của Ma Đế.

— - ,VÀ—

Thanh âm Ma Đế dù rất nhỏ nhưng vang rất xa.

Toàn bộ Tần Hoàng Lăng lại lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

- Nghĩ rằng với thân phận Ma Đế hẳn sẽ khinh thường nói dối. Một khi đã như vậy, ta sẽ duy trì trạng thái cân bằng này. chờ đợi Huyết Nhật Điện xuất hiện. Nếu không, mấy người chúng ta phá bỏ trận này vậy!

Một gã nho sinh áo xanh cười nói.

Bên cạnh hắn có một lão đạo mặc hồng bào, hai người từ khi hạ giới liền nhu hình với bóng.

Hầu Đông lập tức nói với Dương Phàm:

- Hai người này đều là Chân Tiên tứ trọng, am hiểu hợp kích, có thể khiêu chiến Chân tiên lục trọng.

Dương Phàm nhìn chằm chằm về phía Tề Thiên Trận nho nhỏ ở trên Cửu Long Phong, chung quy vẫn bảo trì trầm mặc.

Hắn tự biết với thân phận Ma Đế, hơn phân nửa sẽ không nói lung tung trước mặt mọi người.

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm giác được đang có một âm mưu diễn ra.

Nếu hắn cố ý muốn hủy diệt trận này, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí chắc chắn chôn lại Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận, như vậy Huyết Nhật Điện không thể mở ra. Khi đó, hắn sẽ là địch nhân của toàn bộ Sứ giả Thượng giới.

Nhưng vào lúc này, ánh sáng của Cửu Luân Huyết Nhật chiếu khắp thiên địa.

`m

Huyết Nhật lớn nhất ở chính giữa đột nhiên chấn động, huyết quang chói mắt. kinh túng nhất giới.

Chúng Sứ giả Thượng giới và những đại năng giả của nhân giới nhất tề nhìn về phía Huyết Uyên Phủ.

- Yêu Hoàng Cảnh, Huyết Uyên Phủ!?

Tu vi cao nhất, chỉ qua một ý niệm đã có thể thuận di tới nơi đó.

Dương Phàm nhẹ nhàng bước ra một bước đã đi tới trên không Huyết Uyên Phủ.

Chỉ thấy Tử Vong Huyết Uyên có phạm vi vạn dặm phóng xuất ra huyết quang kinh, thiên.

9

Trong Tử Vong Huyết Uyên, một mảnh sôi trào kịch liệt, huyết tinh mênh mông tản mát ra Huyết khí tử vong lạnh như băng.

Cổ khí tức này thậm chí khiến cho Chân tiên nơi này sợ hãi.

Huyết vụ trên không Tử Vong Huyết Uyên bị xua tan. Trong Huyết tinh kia, ẩn ẩn có thể thấy được bóng dáng một điện phủ mông lung.

Cửu Luân Huyết Nhật trong thiên địa kịch liệt lay động, bóng dáng của điện phủ mông lung kia Ngày càng rõ ràng, tu vi đạt tới cấp Chân Tiên đều có thể nhìn rõ được hình dáng của nó.

Hưu

Lúc này, những nhân vật cấp Chân Tiên đã tới nơi này.

Toàn bộ đại lục, vô số sinh linh cảm ứng được một lực lượng hùng hồn, kinh thiên vĩ địa.

Dưới cỗ lực lượng này. dù là Chân Tiên cũng cảm thấy vô cùng bé nhỏ.

Phốc!

Trong huyết lãng cảm kỳ kia bỗng nhiên nổi lên một nữ nhân tao nhã với một thân huyết bào, cười dài đánh giá những đại năng giả và tiên nhân ở cạnh huyết uyên.

Thân thể nàng ta vận vẹo, không cố định, như được tạo nên từ lực lượng huyết sắc trong huyết uyên.

- Hoa Yên Mị...

Đám người Dương Phàm thất sắc!

- Huyết Nhật Điện mở ra là do tiểu nữ dẫn đường! Đây là sứ mệnh truyền thừa được phong ấn trong các đời Huyết Linh Vương.

Hoa Yên Mị cười cười nhìn qua đám người Dương Phàm.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Hoa Yên Mị, phát hiện khí tức của nàng ta tương thông tương liên với toàn bộ huyết uyên, bắt từ bắt diệt!

- Hồng Tôn đại nhân, chớ trách tiểu nữ! Đây chính là sứ mệnh bị phong ấn sau khi tiểu nữ kế thừa Huyết Linh Vương. Chỉ khi Huyết Nhật Điện mở ra, thần hồn lạc ấn mới chân chính thức tỉnh, cũng chủ đạo mở ra Huyết Nhật Điện.

Hoa Yên Mị truyền âm cho Dương Phàm nói.

Trong lòng Dương Phàm thầm giật mình. Tất cả những nghi vấn liên quan tới biến hóa trên người Hoa Yên Mị phút chốc tan tành mây khói.

- Người cần gì phải giải thích!? Giờ phút này người đồng khí tương liên với huyết uyên, với Cửu Luân Huyết Nhật, ai có thể thương tổn được người chứ!?

Dương Phàm cười nhạt, chỉ liếc mắt đã nhận rõ chi tiết Hoa Yên Mị.

Hai người trao đổi thần niệm, không ai có thể nghe được.

- Tiểu nữ xin giải thích quy tắc. Phải có Luân Huyết Châu, được Luân Huyết Quang hộ thể mới có thể đi vào Huyết Nhật Điện, nếu không ắt sẽ bị lực lượng huyết uyên thôn phệ, hồn phi phách tán! Về phần có thu được ba loại Thần Huyết trong Huyết Nhật Điện hay không phải xem cơ duyên của các vị.

Hoa Yên Mị dứt lời. mỉm cười, lấy ra một lệnh bài màu máu. ném vào trong Huyết uyên.

Phốc!

Huyết lăng chấn động khắp nơi. nổi lên một đại điện màu máu.

Đại điện này trong suốt, như do ngọc Thạch xây dựng nên, rộng chừng trăm dặm, lóe ra tinh quang màu máu ngàn trượng, giống như một khối châu báu được dựng dựng trong thiên địa đại trận.

Mọi người nơi này đều nín thở. Ngay cả Chân Tiên cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

- Huyết Nhật Điện... Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết!!! Ta nhất định phải có được!

Hô hấp của Tử Luân Ngọc Thiếu trở nên dồn dập, lấy ra một viên Luân Huyết Châu.

Ông!

Luân Huyết Châu mở ra một hình cầu màu máu, bao phủ năm thước quanh thân hắn, miễn cưỡng có thể mang theo hai người.

Tường Vân tặc tiên và Hà Hoa tiên từ đứng hai bên Tử Luân Ngọc Thiếu, ba đại Chân Tiên tạo thành một trận doanh cường đại, khiến những Chân Tiên, Chân Ma khác không dám xúc phạm.

Sau đó. Luân Huyết Châu phát ra một cỗ lực lượng huyền bí, mang ba người tới gần Huyết Nhật Điện.

Trong lúc này, ở trong Luân Huyết Châu, ba người mất đi năng lực phi hành, chỉ có thể đề viên châu này dẫn dắt đi tới Huyết Nhật Điện.

Chúng đại năng giả nơi này, gồm cả hạng người Chân tiên có Luân Huyết Châu đều đưa viên châu này ra.

Mà những người không có Luân Huyết Châu thì ánh mắt âm lãnh, quét nhìn bốn phía, không có hảo ý...

Dương Phàm đảo mắt qua, phát hiện có tám viên Luân Huyết Châu, hơn nữa trên tay hắn có một viên, tổng cộng là chín viên.

Nhưng chúng cường giả nơi này, số tiên nhân cũng có hơn hai mươi người, còn có mấy chục cao nhân lãnh đội cấp Đại Thừa Kỳ. Tán tiên!

Luân Huyết Châu có một bộ phận rơi vào tay tiên nhân, cũng có một số rơi vào tay của đại năng giả hạ giới.

Hầu Đông cười cười, lên tiếng gọi Dương Phàm, lấy ra Luân Huyết Châu, mang theo Cửu Thiên Long Hoàng và một gã Chân Yêu khác, được Luân Huyết Quang dẫn dắt. đi tới gần Huyết Nhật Điện.

Dương Phàm cũng lấy Luân Huyết Châu ra, mang Hồ Phi và Bàn trường lão đi!

- Ahhh...

Lúc này, mấy tên tiên nhân, Tán tiên ở cạnh Huyết Uyên Phủ bắt đầu chém giết.

Lập tức có một Bán tiên Đại Thừa Kỳ chết trong tay một tiên nhân.

- Tên phạm nhân kia. không muốn chết giao Luân Huyết Châu ra đây...

Trong đó hai gã tiên nhân, một tên Chân Ma mặc hắc bào và một Tên Chân Yêu ba mắt trước sao bao vây lấy ba người Dương Phàm.

Sắc mặt Bàn trường lão bị dọa cho trắng bệch!

Hai tên tiên nhân này rõ ràng thấy ba người Dương Phàm đều là phạm nhân, lập tức tập trung lao tới, ý đồ cướp đoạt Luân Huyết Châu trong tay Dương Phàm.

966. Chương 918: Chích Thủ Trảm Tiên.

Trong khu vực này, thiên địa chợt trở nên tối đen.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Chân Ma này có ba đoàn hắc quang. Uy lực tiên nhân ngăn cách thiên địa. tự thành một phương lĩnh vực.

Một cỗ Chân Ma khí đủ chấn kinh nhân giới xuyên qua thái hư. áp bức xuống khiến Bàn trường lão không thể hít thở. khuôn mặt nghẹn đỏ. thiếu chút nữa hộc máu.

Chân Ma cảnh giới tam trọng?!

Ánh mắt Dương Phàm nhướn lên, nhìn chăm chăm ba đoàn hắc quang ẩn hiện trên đỉnh đầu Chân Ma kia. lập tức nhận rõ tu vi của người này.

- Giao Luân Huyết Châu ra, bốn tọa có thể tha cho các ngươi một mạng!

Chân Yêu ba mắt sau lưng, trên người cũng lóe lên một mảnh ánh sáng màu tím kinh thiên, con mắt thứ ba phát ra một cỗ khí tức đáng sợ, tịch diệt hoàn vũ.

Trên đỉnh đầu Chân Yêu này mặc dù chỉ hiện lên hai luồng yêu quang nhưng thiên phú không yếu. ít nhất là Thần thú, thanh thể không thua kém gì Chân Ma mặc hắc bào.

Hai đại tiên nhân này một trước một sau chặn ba người Dương Phàm lại, sát khí lăm lăm, khí thế bức nhân.

- Mỗi người một tên!

Về mặt Dương Phàm bình tĩnh nói.

Được rồi. xem tốc độ ai nhanh hơn!

5 vT

Hồ Phi chà chà tay, Chuyên hướng về phía Chân Yêu ba mắt kia. hưng phấn vô cùng!

Hắn không hề sợ hãi Chân Tiên bình thường, thậm chí từng nhiều lần luận bàn với Hầu Đông, dù nhiều lần chịu thua.

- Tên phàm nhân ngu ngốc, để ta đưa các người đi địa ngục âm ti đi!

Chân Ma mặc hắc bào tức giận cười nhạo.

Trong không gian lĩnh vực tối đen, trên vòm trời đột nhiên một hắc toàn không đáy không ngừng khuếch trương, khí thể hung mãnh kinh nhân, như cự ma kinh thiên.

Đột nhiên một cổ hấp lực khủng bố ập tới. thân hình Bàn trưởng lão chấn động, thân thể không tự chủ được bị hút về phía hắc toàn kia.

Ngay cả hắn thi triển hết thấy thần thông cũng không thể kháng cự được lực hút này. linh hồn tê cứng, vô lực.

Trong chớp lát, hắn lâm vào tử vong sự hãi, tuyệt vọng vô lực giãy dụa.

- Hừ! Chút tài mọn!

Một thanh âm nam nhân nhẹ nhàng vang lên!

Chỉ thấy Dương Phàm bấm tay bắn ra. một đoàn ánh sáng lưu ly ngũ sắc bắn ra.

Toàn bộ hắc toàn này chấn động, theo ánh sáng lưu ly ngũ sắc kia đánh tới lập tức bị tan nát.

Chân Ma hắc bào kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chấn động, thần tinh khiếp sợ và tràn đầy khó tin. Bí Kỹ áp đáy Hắc Thiên Vực của mình ở Ma giới có thể ngạo thị cùng giai, tung hoành vô địch.

Thậm chí Ngay cả Chân Yêu ba mắt cũng bị bí kỹ nào hút lấy.

Mà nam nhân trước mặt này chỉ bấm tay bắn ra đã khiến thần thông ma đạo của Chân Tiên hạ vị đình tiêu tan.

- Hạ giới làm sao có thể có được cường giả thế này?!

Chân Ma này kinh hãi không thôi, đột nhiên hít sâu một hơi, hắc toàn trong tay đột nhiên bành trướng. Từ bên trong sinh ra một đoàn hòa diêm màu đen tịc diệt thiên hư. khi cháy bùng phục sinh ra một cổ chiến thanh khiến linh hồn kinh hãi.

`m!!!

Một con Ma Long hắc viêm dài chừng trăm trượng xé mở một cái khe không gian, đánh thẳng về phía ba người Dương Phàm.

Những Chân Tiên và đại năng giả khác phụ cận đều hoảng sợ, lập tức lui lại.

- Dĩ nhiên là Ma Vực Hắc Viêm Long, đây không phải là tuyệt kỹ của Hắc Thiêm Viêm Đế sao?!

Một tên Chân Ma kinh hãi hô lên.

Dương Phàm cũng biết Ma Long hắc viêm này đáng sợ, không gian bốn phía bị viêm lực đáng sợ đốt cháy. trở nên sôi trào.

Không ngờ khiến viêm lực xuyên thấu không gian, thiêu đốt cả một khu vực.

`m

Một mảnh quang diễm màu đen lại gần cách thiên địa, cái miệng khổng lồ trên hắc toàn lại mở ra.

Nhân Cơ hội này, Chân Yêu ba mắt sau lưng lại gào một tiếng, thiết côn trong tay vung lên. đánh ra một mảnh âm phong màu tím khiến không gian đông cứng.

Hồ Phi hét dài một tiếng, thân hình bành trướng thành kim cương Thạch hầu cao mười trượng, cầm thanh Hắc Thiết Bông, giao kích với tiên khí trong tay Chân Yêu ba mắt.

-`m!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Hắc Thiết Bổng trong tay Hồ Phi không ngờ cũng là một kiện tiên khí, vô cùng nặng, khi huy vũ tạo ra âm thanh trầm muộn, áp bách thiên địa, khiến không gian bốn phía cũng chấn động.

Đóm lửa văng tung tóe khắp nơi. tạo ra một mảnh cái khe không gian.

m một tiếng, Chấn Yêu ba mắt bị lực lượng có một không hai ở nhân giới đẩy lui vài trượng, kêu lên một tiếng đau đớn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Chỉ là một yêu tu nhân giới mà không ngờ có lực lượng đủ áp chế Chân Yêu nhị trọng!

- Xem chiêu!

Hồ Phi quát lớn, trên đỉnh đầu vang lên tiếng sấm nổ, như tia chớp đánh tới. Hắc Thiết Côn trong tay mang theo một mảnh kinh phong và cơn ảnh đầy trời.

Hắc Thiết Bổng trong tay Hồ Phi chính là do Hầu Đông tặng cho hắn.

Hầu Đông được vài vị đại nhân vật ở Thượng giới đưa xuống, tự nhiên ban cho nhiều tiên khí quý giá. Để tạo quan hệ tốt với Thần thú siêu cấp Hồ Phi này, hắn không tiếc tặng cho Hồ Phi một hai kiện tiên khí không tồi.

-`m ầm ầm—

Hồ Phi và Chấn Yêu ba mắt đánh nhau khi thế ngất trời, cũng nhanh chóng phân ra mạnh yếu. Chân Yêu ba mắt kêu lên một tiếng đau đớn, hô khẩu vỡ ra, khoe miệng tràn đầy máu tươi, liên tục bại lui.

Hắn tận lực chống đỡ. hy vọng Chân Ma hắc bào kia có thể giành được thắng lợi. t hay đổi chiến cuộc!

— *

Nhưng, số phận đã định, hy vọng của hắn nhanh chóng tiêu tan! Dương Phàm và Chân Ma kia chiến đấu cũng đã bắt đầu. Đối mặt với Ma Long khí thế kinh thiên, bề ngỗ thiên hạ, Dương Phàm hưng phấn, không chút sợ hãi. Trong tay hắn đột nhiên ngưng tụ một đoàn kim ban quang cầu. Một trận vận vẹo, kim quang xích viêm bắn ra bốn phía, xua tan hết thủy viêm lực màu đen xung quanh.

Hai người căn bản không cùng cấp bậc. lĩnh vực của Chân Ma kia nhanh chóng sụp đổ, hắc toàn trên đỉnh đầu bị kim quang xích viêm thôn phệ, đột nhiên nổ tung, khiến Chân Ma hộ máu.

- Làm sao có thể?!

ÍT A , *

Chân Ma này rốt cục ý thức được không ôn. Dù đôi phương không phải là tiên nhân nhưng thực lực lại hoàn toàn vượt xa chính mình.

Ông—

Đoàn kim ban quang cầu trong tay Dương Phàm đột nhiên bành trướng, một mảnh viêm lực khuếch trương, nhưng tự thành TamTúcKimổ.

Trong một tiếng kêu chấn nhiếp linh hồn, Tam Túc Kim ô bành trướng tới mười trượng, phun ra một mảnh kim ban Hủy diệt.

Phốc phốc!

Dưới công kích của kim ban tịch diệt thiên địa này, Ma Long hắc viêm mà Chấn Ma còn có thể duy trì khí thế nháy mắt bị đánh cho vỡ nát. đương trường bỏ mạng giữa không trung.

Cửu tử tường này khiến những tiên nhân vào đại năng giả phụ cận phải hít sâu một hơi khí lạnh.

- Đây chẳng lẽ là Xích Dương Kim Ban?!

Một gã Chân tiên kinh hãi thất sắc.

Trong kim ban hủy diệt kia tấn công, Chân Ma chỉ biết dựa vào tiên khí phòng ngự, miễn cưỡng bảo mệnh, còn bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Ông

Tam Túc Kim ở mười trượng mang theo kim ban và xích viêm đầy trời tập trung vào Chân Ma kia.

Phốc

Chân Ma lập tức bị bao bọc trong một mảnh diễm quang màu vàng, không thể dựa vào thuận di bỏ chạy. bị khí thể mạnh mẽ của Tam Túc Kim ở bao phủ.

- Ahhh...

Một tiếng kêu thảm chấn kinh toàn trường. Chân Ma hắc bào bị kim ban quang diễm xuyên qua, tiên hồn và thể phách đồng thời bị thiêu đốt.

Khoảnh khắc, Chân Ma này đã bị đốt cháy sạch sẽ.

Cửu Chân Ma hắc bào chết thảm khiến chúng Chân Tiên và đại năng giả nhân giới lâm vào chấn động.

- Phàm giới không ngờ có đại năng giả thể này, chích thủ trăm tiên!

Những Chân Tiên, Chân Ma vốn tâm cao khí ngạo khác cũng vô cùng kinh hãi.

Với thân thể phàm nhân, chích thủ trăm tiên!

Thực tế này thật sự kinh thể hãi tục!

Tiên nhân Thượng giới không ngờ bị Dương Phàm đương trường diệt sát. nói ra cũng không ai dám tin.

- Hắc chính là tên Dương Phàm kia...

Giữa các tiên nhân cũng nhanh chóng diễn ra trao đổi. Lập tức có người nhân ra đại năng nhân giới mấy chục năm trước độ dị thiên kiếp!

Mà tên Chân Yêu ba mắt kia thấy Chân Ma hắc bào không ngờ bị Dương Phàm nhanh chóng diệt sát thì sợ tới mức hồn phi phách tán, lập tức bỏ chạy!

`m!

Lại một lần giao nhau giữ côn bổng, tên Chân Yêu này cũng bị chấn học máu. tá lự chạy trốn.

- Hắc hắc... chạy sao được?!

Hồ Phi hóa thành một đạo kinh lôi, tốc độ nháy mắt tăng lên gấp mười lần, trong lòng bàn tay phát ra một mảnh lôi vồng, lập tức khiến Chân Yêu ba mắt đứng nguyên tại chỗ.

Lôi vồng kia lóe ra ánh lửa ti ti. như tơ tuyến dung nhập không gian, hình thành lao tù trói buộc Chân Yêuba mắt lại.

Chân Yêu ba mắt khủng hoảng, sợ rằng khi bị Hồ Phi vây khốn, tên nhân loại vừa chém giết Chân Ma hắc bào chạy tới thì hắn cũng căn bản không còn hy vọng giữ mạng nữa!

Chân Ma tam trọng không ngờ bị diệt sát. huống chi hắn chỉ là Chân Yêu nhị trọng?!

Dưới tình thế nguy cấp chưa từng có, con mắt thứ ba của Chân Yêu ba mắt đột nhiên lóe ra. bắn một đạo u quang màu tím về phía Hồ Phi.

Khi u quang màu tím này bắn ra, không gian như bị đông lại, bốn phía lặng ngắt như tờ. một cô tử vong hàn ý tràn khắp thiên địa.

- Đây chính là Thần thú hạ vị hiếm thấy Tam Nhân Thiên Lang!

Có một số tiên nhân nhanh chóng nhận ra thân phận Chân Yêuba mắt này!

- Nghe nói Thiên Lang Yêu Quang này có thể xuyên thủng hu không, là vô thượng bí thuật diệt sát linh hồn, cùng giai không thể ngăn cản! oS>’

Một Chân Tiên khác vẻ mặt lộ ra chút chờ mong!

Lúc này, Thiên Lang Yêu Quang này đánh tay Hồ Phi lại chợt sinh ra rung động khó hiểu.

Một đạo kim quang hủy diệt từ con mắt thứ ba trên trán Hồ Phi bắn ra. khí thể tịch diệt thiên địa, thân ma lui tránh, thôn phệ hết thầy Thiên Lang Yêu Quang.

- Ahh...

*

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Chân Yêu ba mắt bị kim quang Hủy diệt đánh trúng, nháy mắt tan xương nát thịt, hóa thành một mảnh khói nhẹ tiêu tan!

- Hừ hừ hừ. muốn chết?!

Hai tay Hồ Phi chống nạnh, hừ lạnh, con mắt thứ ba cũng dần biến mất.

Mà nhiều đại năng giả, gồm cả Tiên, Ma, Yêu, Phật nơi này đều lung động không thôi.

- Thần thú siêu cấp!

- Không ngờ là Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầm! ở nhân giới này không phải đã tuyệt diệt rồi sao?!

Chúng tiên nhân thượng giới biết được tin tức này lập tức xôn xao.

- Tin tức này nhất định phải truyền về...

Lão đạo sĩ mặc hồng bào và nho sinh mặc đồ xanh nhìn nhau.

Hai người gắn vào trong Luân Huyết Quang, tiến dần về Huyết Nhật Điện.

- Ngoại trừ Tử Lâm Ngọc Thiếu, ở Huyết Nhật Điện không ngờ còn có đối thủ cường đại như vậy!

Một Chân Ma khô ngô cao lớn, mặc một thân hắc giáp thì ào ào nói.

Người này chẳng những có hắc giáp hộ thân, bên ngoài còn có một tầng hắc lân, bên trên có một ấn ký hắc nhật!

- Hình Già đại nhân, có lẽ người này là Tán tiên nhân giới đã ngoài thất kiếp, dù lợi hại nhưng ngài lại có Ma Tôn đại nhân che chở. gặp thần sát thần, gặp phật sát phật!

Bên cạnh nam nhân có ấn ký hắc nhật được gọi là Hình Già này còn có một Chân Ma tứ trọng, hắc hơi nịnh hót nói.

- Người này không thể coi thường. Tuy nhiên, đám người Tử Lâm Ngọc Thiếu. Tần cồ, Hầu Đông, Nho Đạo nhị hiền mới chân chính là đối thủ cạnh tranh của ta. Chúng đều là Sứ giả của Đại La Chí Tôn Tiên ở Thượng giới, không thể không có đòn sát thủ...

u

Thần sắc của Hình Già thoáng dịu lại.

Hai người đồng dạng ở trong Luân Huyết Quang, không ai có thể xúc phạm.

Ông!!!

Đúng lúc này, huyết quang bên ngoài Huyết Nhật Điện nung động.

Ba đại Chân Tiên Tử Lâm Ngọc Thiếu được Luân Huyết Quang thủ hộ, đụng vào Huyết Nhật Điện, sau đó như thủy dịch, dung nhập vào trong, biến mất vô ảnh.

967. Chương 919: Tàng Tinh Điện.

- Đứng để hấn giành trước.

Đám người Hình Già, Hầu Đông, Tần cổ đều lập tức thi triển tất cả thần thông, ý đồ tăng tốc độ đi vào Huyết Nhật Điện.

Tuy nhiên, dù bọn họ dốc hết sức cũng chỉ khiến tốc độ hơi nhanh hơn một chút mà thôi.

Ba người Dương Phàm, bởi vài bị tên Chân Ma mặc hắc bào và Chân Yêu ba mắt kia cuốn lấy một lúc nên tạm thời rơi lại phía sau.

Còn có mấy tên có Luân Huyết Châu khác cũng đang ở trong xung đột. chiến đấu, chém giết.

Trong khi chém giết, cũng có người ý đồ đàm phán hòa giải.

Có một số đồng minh của người nắm giữ Luân Huyết Châu chết đi, lại có người mới gia nhập, lần nữa tạo thành một trận doanh tạm thời, chậm rãi bay về phía Huyết Nhật Điện.

Dương Phàm đứng giữ hư không, tay cầm Luân Huyết Châu, một đạo quang cầu màu máu bọc lấy ba người, cùng nhau đi về phía Huyết Nhật Điện.

Về mặt Bàn trường lão khôi phục lại, âm thầm kêu may mắn.

Cường giả tiến vào Huyết Nhật Điện, tu vi thấp nhất cũng thuộc bán tiên Đại Thừa Kỳ, Tán tiên ngũ kiếp gần như không có.

Tu vi như Bàn trường lão ở nơi này cũng coi như là kém nhất.

Cũng may Dương Phàm lúc trước hứa hẹn sẽ dẫn hấn vào Huyết Nhật Điện, cũng hết sức bảo vệ an toàn cho hấn. Đương nhiên đây cũng chỉ là nể mặt đám người Tư Đồ trưởng lão mà thôi.

Tiếp theo, cũng không có ai dám đi tới chặn giết ba người.

Vừa rồi Dương Phàm và Hồ Phi hiển uy, chém giết Chân Ma tam trọng và Chân Yêu nhị trọng, bộc lộ thực lực cường đại đã chấn nhiếp toàn trường.

Cho nên những tiên nhân bên cạnh dù ao ước Luân Huyết Châu trong tay Dương Phàm nhưng không dám xúc động.

Không lâu sau. ba người chậm rãi dung nhập vào trong Huyết Nhật Điện.

do chi cảm thấy không gian sinh ra gấp khúc, đột nhiên thấy không khỏe đôi chút rồi cảnh tượng trước mắt sinh ra đột biến.

Huyết quang tràn ngập thiên địa lúc này cũng biến mất hoàn toàn, trước mắt mọi người là một lâm viên u tĩnh, trong xanh.

Trong lâm viên này có rất nhiều linh hoa dị thảo mà Dương Phàm chưa từng thấy bao giờ.

Những linh hoa, dị thảo này tuyệt đối không có ở nhân giới.

Dương Phàm cảm ứng không có nguy hiểm gì, lập tức khiến vài thể thân đi thu thập.

Bàn trường lão cũng vui mừng đi thu thập.

- Ha ha ha... Những dị thảo này tại Thượng giới cũng chỉ là thứ bình thường mà thôi.

Một gã Chân Tiên cách đó không xa cười khẩy, có vẻ rất khinh thường.

Dương Phàm ngẩn ra, nhưng cũng không quan tâm.

Cho dù là vật bình thường ở Thượng giới nhưng đối với nhân giới mà nói cũng hoàn toàn không hề có.

Trước khi phi thăng, hấn cũng cần rất nhiều tài liệu để luyện chế một loạt tiên đan linh dược cho thân hữu.

Khuôn mặt B àng trường lão dò lên nhưng cũng không thể kiềm chế được sự hấp dẫn này, điên cuồng thu thập.

Dương Phàm cũng nhu cười ngửa xem hoa. phàm là cây cỏ nào chưa từng thấy qua đều thu thập một hai gốc.

Trong lâm viên này, tiên nhân và các đại năng giả khác tìm kiếm một lúc nhưng cũng không tìm được lối ra.

Hầu Đông phát hiện không gian nơi này cực Kỳ ổn định, dù là Chân Tiên trung vị toàn lực đánh ra cũng không thể phá nát được.

- Bỏ cục của Huyết Nhật Điện này rất giống một động phủ nào đó. Tất cả không gian nơi này được gia cố, tất cả tài liệu cấu tạo nên nó đều là những tài liệu cứng rắn ở sáu giới kia. thực lực chúng ta căn bản không thể khiến nó hao tổn chút nào.

Sắc mặt Tử Lâm Ngọc Thiếu ngưng trọng đánh giá bốn phía.

Chúng tiên vất hết óc suy nghĩ nhưng cũng đều không tìm được lối vào, lối ra.

Mà thừa dịp này, Dương Phàm lại thu thập mỗi loại kỳ hoa dị thảo nơi này một vài gốc, vô cùng nhàn nhã.

Những tu sĩ nhân giới khác cũng gia nhập vào đó.

Nhất thời, những kẻ tới từ Thượng giới lại có chút lo lắng.

Cho tới khi tất cả chủ nhân hlc đều tiến nhập Huyết Nhật Điện, cục diện mới dần sáng mớ.

Ông

Cuối lâm viên đột nhiên tản mát một mảnh tiên vụ, lộ ra một con đường mòn.

Ánh mắt mọi người trở nên sáng ngời.

Tuy nhiên cuối con đường lại ẩn hiện một bóng hình xinh đẹp mà cao quý.

Đó chính là Huyết Linh Vương - Hoa Yên Mị!

Mọi người đi tới cuối con đường, xuyên qua tiên vụ, đột nhiên tiến vào một đại điện màu xanh ngọc.

Hoa Yên Mị lơ lửng giữa hư không đại điện, lại cười nói:

- Nơi này, bản Sứ giả sẽ công bố quy tắc trong Huyết Nhật Điện.

Sứ giả? Quy tắc?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng, lập tức lâm vào yên tĩnh.

- Quy tắc thứ nhất, bản Sứ giả chính là người phát ngôn của Lâm Huyết Đại Đế ở phạm giới, bất kể kẻ nào dám ra tay với bản sứ, xúc động quy tắc, lập tức tử vong.

Lập tức tử vong!

Mọi người nơi này lập tức nghiêm trang. Đây chính là quy tắc của Huyết Nhật Điện.

Nhưng khiến người ta kinh hãi nhất chính là Hoa Yên Mị không ngờ lại là người phát ngôn của Lâm Huyết Đại Đế ở Phạm giới.

Lâm Huyết Đại Đế!

Đây là nhân bất bí ẩn huyền bí nhất thất giới.

Trong thất giới, không ai không tôn kính hắn.

Ngay cả những nhân vật đứng đầu Thượng giới cùng thời với hắn đều phải nhân nhượng hắn ba phần.

Từ khi hắn bỏ cục “Đoạt Thiên Kế Hoạch”, chủ đạo luyện chế Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. sau đó hoàn toàn mất đi bóng dáng.

Có người nói hắc đã chết vào trong diệt thể thiên kiếp, cũng có người nói hắc vẫn trốn ở một góc nào đó trong thất giới, cũng có lời đồn hắc đã phá giới mà đi...

Đối với nhân vật truyền kỳ thiết hạ bao nhiêu thiên cổ huyền mê, chúng tiên nơi này dù là thuộc phe nào cũng đều tràn ngập kính ý.

- Quy tắc thứ hai, trong Huyết Nhật Điện, tự thành quy tắc, không thể trái nghịch! Phàm là người có duyên có thể đạt được hết thấy bảo vật gồm cả Thân Huyết. không giới hạn bất cứ thủ đoạn và phương pháp gì.

- Quy tắc thứ ba. khi quy tắc xuất hiện sơ hở. bản sứ có quyền gia tăng và sửa chữa!

Sau khi Hoa Yên Mị tuyên bố xong ba quy tắc, ánh mắt lạnh lùng quét khắp toàn trường, chỉ khi nhìn về phía Dương Phàm mới hơi dịu lại một chút.

Rồi sau đó, nàng hóa thành một đoàn huyết quang, biến mất trong hư không.

- Người này chỉ sợ nắm giữ quyền hạn nhất định trong Huyết Nhật Điện, quấy không thể đối địch với nàng ta được, bắt kê là phát sinh xung đột gì!

Đám người Hình Già. Tử Lâm Ngọc Thiếu lập tức cản dặn những thủ hạ của mình.

Sau khi Hoa Yên Mị biến mất. cuối đại điện lại xuất hiện nhập khẩu, điện phủ phía trước xuất hiện rất nhiều ngã rẽ.

Ở trong Huyết Nhật Điện, không gian bị gia cố, quy tắc cũng khác với ngoại giới. Thần thông thuần di, thậm chí là thần thức cũng bị quản chế.

Nếu nói không gian bên ngoài, với thần thông súc địa thành thổ của Chân Tiên, có thể một bước vượt qua khoảng cách trăm vạn dặm thì ở trong này, cũng chỉ vượt qua khoảng cách trăm trượng mà thôi.

Những thủ đoạn công kích và thần thông khác cũng bị áp chế rất nhiều, tuyệt đối không xuất hiện hiện tượng một chiêu đánh nát mấy không gian mấy vạn dặm.

Khi chỗ rẽ xuất hiện, không ít người tiến vào Huyết Nhật Điện đều phân tán ra các nơi.

Ba người Dương Phàm dẫn mất đi liên hệ với đám người Hầu Đông.

Mơ hồ còn nghe được âm thanh chém giết và những tiếng kêu thảm thiết từ một con đường truyền tới.

Dương Phàm phán đoán có người đã phát hiện bảo vật. không khống chế được dục niệm cho nén sinh ra xung đột.

Trong quy tắc thứ hai Hoa Yên Mị tuyên bố có nói rõ người có duyên có thể thu được hết thấy bảo vật trong điện, hơn nữa cũng không hạn chế thủ đoạn.

- Dương lão đại, bên kia đang chém giết, mau lên xem sao?!

Hồ Phi chà chà hai tay. hưng phấn không thôi, ra vẻ không kiềm chế nổi.

Hắc vốn là một tên chiến đấu cuồng, loại chém giết mà còn được đoạt bảo này lại càng khiến hắc hưng phấn.

- Không cần cưỡng cầu, chúng ta đi trên con đường của mình!

Dương Phàm lại lắc đầu.

Một là hắc tin tưởng mình có cơ duyên. Huyết Nhật Điện to lớn như vậy không thể không gặp được bảo vật!

Dương Phàm vẫn cảm giác vận khí của mình không những không kém mà còn có thể coi là nghịch thiên.

Hai người nghe thấy âm thanh chém giết mới xuất phát thì khi tới nơi. cuộc chiến đã sớm chấm dứt rồi.

Cho nên Dương Phàm cũng không muốn đi xem náo nhiệt làm gì.

Quả nhiên, đi tới vài trăm dặm, phía trước truyền tới một cỗ tiên linh khí vô cùng tinh thuần, thậm chí khiến Dương Phàm sinh ra áp lực.

Trên bảng hiệu một tòa đại điện bên trái có ghi mấy chữ: Tàng Tinh Điện.

Tàng Tinh Điện?

Dương Phàm nao nao. khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hỷ, cảm giác điện này không tầm thường.

- Tàng Tinh Điện, sao lại không phải là Tàng Kinh Điện?!

Hồ Phi thăm nhủ một câu.

Du sao hần chi từng nghe nói qua Tàng Kinh Điện.

Hai người bước vào điện phủ, phát hiện vô cùng bình thường, nhưng có một cỗ tiên linh khí áp bách linh hồn từ dưới chân truyền đến.

- A Di Đà Phật... Dĩ nhiên là Tàng Tinh Điện hiếm thấy! Đại Thiện, xem ra lão nạp và đại điện này có duyên rồi.

Đúng lúc này, một tăng nhân mặc xuyên kim cà sa từ từ tiến vào.

Bên cạnh hần còn một nữ ni với một thân bạch sa, đôi mắt như thanh thủy, mái tóc đen nhánh.

Khí chất và cách ăn vận của nữ ni này khiến Dương Phàm nghĩ tới thần tượng Ngọc Quan Âm hần từng nhìn thấy trên Hàn Viễn Sơn.

Lúc ấy, hần có cảm giác khi phạm nhân quy lạy, hình như có một tia dao động tinh thần móng mạnh, theo hương khói lan ra, liên sai khiến một tên khát cái đi giận dữ mắng Ngọc Quan Âm.

Cuối cùng Ngọc Quan Âm sinh ra huyền tượng kinh thiên, giống như là thiên phạt hàng lâm, khiến cả tên khát cái và Dương Phàm đều rất sợ hãi.

Nhớ lại tình cảnh Ngày đó, Dương Phàm có thể hiểu ra huyền tượng kinh thiên kia hần là do tinh thần ý chí của Ngọc Quan Âm tạo ra.

Giờ phút này, Dương Phàm nghĩ lại còn hơi sợ. Tiên nhân Thượng giới thông qua phương pháp đặc biệt nào đó có thể liên hệ được với hạ giới, thậm chí có thể phái Sứ giả hạ phạm.

Cũng may, những nhiên nhân cấp cao cũng khó có thể đi xuống hạ giới.

Dương Phàm tuy có bị nghi là xúc phạm thần minh nhưng cũng không lo lắng Ngọc Quan Âm lại gây chiến với một tên tiểu nhân hạ giới nhu hần.

Còn nữa. Dương Phàm giờ phút này cũng nhận ra thần minh trong mắt phạm nhân thực ra cũng chỉ là những tiên nhân cao cấp mà thôi.

- Niệm Từ cao tăng, dường như còn có người tới trước chúng ta.

Đôi mắt thông minh của nữ ni lúc này đảo nhìn qua ba người Dương Phàm, âm thầm kinh hãi.

Một tăng một ni này nhanh chóng nhận ra Dương Phàm và Hồ Phi vô cùng kiêng kị.

Phút chốc, không khí trong Tàng Tinh Điện trở nên có chút áp lực.

- Niệm Từ cao tăng...

Còn vị nữ bồ tát này, nếu đã cho rằng có duyên với điện này thì cần gì cảnh giác như vậy?!

Dương Phàm như cười như không, đánh giá hai vị tiên nhân tới tụ Phật giới này.

Phật giới và Tiên giới đều có cơ sở ban đầu là Thiên giới, sau đó mờ mang ra hai bên.

Ba giới Thiên giới. Tiên giới. Phật giới là nhất thể. đối đầu với trận doanh gồm Minh giới, Ma giới và Yêu giới.

Đối với điều này, Dương Phàm đã sớm biết được từ Hưu Đông.

- A Di Đà Phật. Dương đạo hữu nói có lý! Nếu chúng ta cùng nhau phát hiện ra Tàng Tinh Điện này thì hãy bằng vào duyên phận vậy!

Niệm Từ cao tăng chấp tay thi lễ. trên người dâng lên một cỗ Phật quang tường thụ, giống như thân tiên trên đời.

Nĩ ni kia cũng cười nói:

- Hiv vọng Dương đạo hữu có thể buông sát niệm, tran tĩnh...

Đôi mắt sáng của nàng lưu động, không ngờ nắm giữ được một tia sát niệm trên người Dương Phàm.

Đối với những Sứ giả thượng giới mà nói thì thật nực cười, không ngờ gặp phải phạm nhân hạ giới với uy hiếp giết người diệt khẩu.

- Duyên phận và tran tĩnh gì?! Có thể đạt được bảo vật hay không hãy bằng bốn sự đi!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng, hai tròng mắt hóa thành thái cồ kim hô. kim ban quang diễm hừng hực. quét nhìn toàn bộ Tàng Tinh Điện.

Hồ Phi cười hắc hắc, mở con mắt thứ ba ra. tra xét bốn phía.

Thấy tình cảnh này, Niệm Từ cao tăng và nữ ni kia cũng nhất tề vận chuyển thần thông, tra tìm bảo vật trong Tàng Tinh Điện.

Khi Thái Hư Thần Mâu của Dương Phàm nhìn về một nơi kia. hần đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Gần như cùng lúc,

- Khắc khắc khắc... Phát hiện rồi!

>

Hồ Phi đắc ý cười to. trong con mắt thứ ba phát ra một đạo hủ diệt kim quang, đánh về phía đó.

`m!

Một tiếng nổ lớn nang chuyển đại điện, cấm chế tán loạn, phá ra một lỗ thủng.

968. Chương 920 : Chân Ma Hình Già

Tam Nhân Thần Thông của Hồ Phi quả thực vô kiên bất tời, Hủy diệt vạn vật!

Trong tiếng nổ vang, kim quang Hủy diệt phá vỡ một lỗ thủng, Ngay cả cấm chế bốn phía cũng bị phá bỏ.

Niệm Từ cao tăng cùng nữ ni này đều kinh hãi nhìn nhau, trong lòng âm thầm lo lắng.

Thần thông hồ Phi vừa thi triển rất đáng sợ, phá diệt kim quang có thể vượt giai khiêu chiến, chém giết Chân Tiên cũng rất bình thường.

Rất nhanh, bốn người trong đại điện đều bị cảnh tượng sau lỗ thủng hấp dẫn.

Chỉ thấy sau lỗ thủng kia hiện lên một bậc thang ngẫm, từ sâu trong tràn ra một mảnh ánh sáng diệu nhật như ánh trăng.

Đồng thời một cỗ uy áp tiên linh khí khiến mấy người cảm thấy khó có thể hít thở.

- Cỗ áp lực tiên linh khí này thật đáng sợ. thậm chí mạnh hơn của Chân Tiên lục cấp Tử Lân Ngọc Thiếu...

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng vài phần.

Trong mắt Niệm Từ cao tăng và nữ ni kia lại hiện ra hỷ sắc dày đặc, như muốn hành động nhưng lại cố kỵ hai người Dương Phàm nên không dám đi vào.

Rồi sao đó, ánh mắt hai người lại lộ ra vài phần lo lắng, như nửa mừng nửa sợ.

- Đi vào!

Dương Phàm và Hồ Phi liếc nhìn nhau, bá một tiếng, như tia chớp lao về phía bậc thang ngẫm.

Niệm Từ cao tăng và nữ ni kia gần như đi Ngay theo sau, nhanh chóng lao vào nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định đối với hai người Dương Phàm.

- Nhanh chóng hành động... Đã kinh động những người gần đây!

Dương Phàm truyền âm cho Hồ Phi, đồng thời cũng lộ ra chút tức giận với hành động của hắn.

Thần thông cường đại của Hồ Phi mới ra nhập khẩu, tạo thành tiếng nổ kinh thiên, cũng kinh động những tiên nhân phụ cận.

Cầu thang này cũng không dài, Chỉ qua nửa tức, mấy người đã tiến vào một tòa mật điện dưới lòng đất.

r * * * * A ,,

Ngay sau đó, ánh mắt mấy người Dương Phàm đều nhìn chăm chăm về phía trước, đông tử co rụt. khuôn mặt bị tinh quang dịu dàng chiếu rọi, thất hồn lạc phách.

Tiên linh khí ở mật điện áp bách càng thêm mạnh mẽ. nhưng hưng phấn trong mắt bốn người cũng khó có thể che dấu được.

Ngay trước mặt mấy người, một đồng tinh, ngọc lóe ra ánh sáng mờ mờ lung, lung linh dịu dàng.

Những khối tinh Thạch này đều như bảo ngọc trập quy bậc nhất ở nhân giới.

Quan trọng cũng không phải là bề ngoại hình điểm của tinh ngọc mà là tiên khí tinh thuần nó phóng thích ra.

Dương Phàm cảm giác tinh ngọc này còn cao cấp hơn vô số lần so với linh Thạch cực phẩm hắn đạt được ở trong Thiên Lan Điện.

Cho dù dùng hàng ngàn khối linh Thạch cực phẩm cũng thua kém một khối tinh ngọc phẩm chất kém cỏi nhất nơi này.

- A Di Đà Phật...

Niệm Từ cao tăng hô khẽ Phật hiệu, trong mắt vẫn không kiềm chế được vẻ tham lam và mừng như điên.

- Thật tốt quá... Nơi này lại có nhiều tiên Thạch, tiên Thạch cực phẩm như vậy!?

Nữ ni kia trong mắt cũng sáng bừng, khí tức vốn thánh khiết, đoan trang cũng biến mất, giống như một nữ nhân tham lam mà thôi.

Tiên Thạch? Tiên Thạch cực phẩm?

Dương Phàm và Hồ Phi chấn động, thần sắc càng thêm kinh hi.

Tiên Thạch, đó chính là tiền tệ ở không gian Thượng giới, là bảo bối để đẩy nhanh tiến độ tu luyện của tiên nhân.

ở nhân giới, Dương Phàm có số lượng linh Thạch nhiều không đếm xuể, gồm không ít linh Thạch cực phẩm.

Nhưng linh Thạch cực phẩm ở nhân giới đặt ở Thượng giới thì căn bản không có chút giá trị.

Nếu Dương Phàm mang theo linh Thạch nhân giới phi thăng, trong tay không có tiên Thạch thì cũng coi như vô cùng nghèo túng.

Giờ phút này. vừa thấy nhiều tiên Thạch như vậy. lại là tiên Thạch cực phẩm vô cùng hiếm có ở Thượng giới khiến tim Dương Phàm cũng đập nhanh hơn.

Tham lam!

Giờ phút này, Dương Phàm thừa nhận mình đã sinh ra tham niệm.

Nhưng trong lòng hắn vẫn duy trì một mảnh thanh minh, không vì thế mà mất đi lý trí.

Dù sao có được tiên Thạch, khiến Dương Phàm sau khi phi thăng cũng không quá mức nghèo túng, càng thuận lợi trên con đường sau này.

Tiên Thạch cực phẩm chất thành núi trước mặt hẳn chung quý giá như thế nào?!

Dương Phàm không biết!

Nhưng cao tăng và nữ bồ tát tới từ Phật giới ở cạnh hẳn lúc này lại không thể không chế được lòng tham.

Niệm Từ cao tăng và nữ ni kia không ngừng run rẩy. ánh mắt đều như dò lên. hoàn toàn mất đi lý trí.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được giá trị của tiên Thạch cực phẩm nơi này.

- Một khối tiên Thạch cực phẩm ít nhất có giá trị bằng trăm vạn khối tiên Thạch bình thường! Cho dù những Chân Tiên thượng vị cao cao tại thượng cũng khó có được một khối! Nếu ta có thể có được tất cả tiên Thạch cực phẩm nơi này...

Đôi mắt vốn trong vắt của nữ ni kia sinh ra một tia dị sắc, như lâm vào vực sâu, không thể tự kiểm chế.

- Động thủ.

Dương Phàm và Hồ Phi gần như đồng thời lao về phía đồng tiên Thạch chất thành núi phía trước.

Bá bá bá!

Ý niệm Dương Phàm vừa động, khiến cho phần thân và nhiều thể thân lao vào chiếm đoạt tiên Thạch.

Chi vền vền một cái nháy mắt đã lấy được mấy chục khối tiên Thạch!

Trong mật thất này. có cường đại áp chế, nhất định phải dùng tay mới có thể thu được tiên Thạch.

Nếu không dưới tình huống bình thường, tiên nhân chi cần vung tay, đồng tiên Thạch như núi này nháy mắt đã bị hút lấy.

Niệm Từ cao tăng và nữ ni kia cũng điên cuồng lao về phía núi tiên Thạch.

Có thể lấy được nhiều hay ít là nhờ vào thực lực và thủ đoạn của chính mình.

- Thật nhiều tiên Thạch... Không ngờ đều là tiên Thạch cực phẩm!

Đúng lúc này. tiên nhân phụ cận cũng đã gia nhập vào hàng ngũ cướp đoạt tiên Thạch.

Chi chốc lát, trong mật điện nhỏ hẹp này. đã chất đầy tám người, bao gồm bốn vị tiên nhân và bốn gã đại năng của nhân giới.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, tám người tranh cướp tiên Thạch, có Tranh, đấu tất nhiên là điều bình thường.

i “ * * -

Rất nhanh, một gã Chân Tiên và một gã Tán tiên giao thủ với nhau, Ngay cả mây người

khác cũng bị cuốn vào.

Tràng thượng nhanh chóng lâm vào hỗn loạn, mật điện nhỏ đã tràn ngập các loại huyền quang đủ màu.

Hai người Dương Phàm cũng bị cuốn đi vào, phiền toái rất nhiều.

- Đúng là không biết xấu hổ, cút hết cho Hồ gia...

Hồ Phi giận tím mặt, quát lớn một tiếng, thân thể bành trướng cao lên mười trượng, cánh tay như kim cương đánh ra, đầy văng hai người bên cạnh.

Dù sao những người nơi này đều chỉ có trình độ là Chân Tiên hạ vị mà thôi.

Dương Phàm nhướn mày. trong lòng không vội vã, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Có tiên Thạch cho các người thu mà còn chưa đủ sao?!

Hắn cười lạnh một tiếng, một tay huy từ từ lên giữa hư không.

Mấy người trong đại diện chỉ thấy không gian như hóa lỏng, ba động vận vẹo huyền diệu.

Một mảnh kỳ quang lưu ly ngũ sắc bỗng nhiên chấn động.

Sáu người khác nơi này nhất tề biến sắc.

`m

Sáu người kia. gồm vài vị tiên nhân bị một cỗ pháp lực hùng hậu, cứng rắn đánh văng ra.

Cỗ pháp lực này vô cùng huyền bí, siêu thoát trình, tụ bình thường, như theo Luân Hồi đánh ra, muốn cũng không thể phòng bị.

Hơn nữa. cỗ lực lượng quy dị này như sóng nước, từng vòng một chồng chất lên nhau, vòng sau càng đáng sợ hơn vòng trước. Cuối cùng thậm chí đạt tới trình độ có thể trực tiếp đánh chết Chân tiên bình thường.

Chỉ qua một cái hô hấp. sáu người này đã bị ánh sáng lưu ly ngũ sắc chấn bay ra khỏi cầu thang.

Rồi sau đó, Dương Phàm vỗ tay một cái, ánh sáng ngũ sắc lại vận vẹo giữa hư không, hình thành một vòng lốc xoáy, chấn Ngay ở nhập khẩu.

- Dương Phàm... Người dám mưu đồ độc chiếm tiên Thạch?!

- Tuyệt không để bọn họ đạt được!

Sáu người kia đều đỏ bừng hai mắt. tức giận mắng ẩm lên. lập tức thi triển các loại thần thông, công kích vào lốc xoáy này.

Khóe miệng Dương Phàm lộ ra một tia trào phúng, vội vàng cùng Hồ Phi nhanh tay thu thập tiên Thạch.

`m

Sáu cường giả cấp Chân Tiên nhất tề gia tăng, hào quang cơn lốc xoáy hơi ảm đạm nhưng vẫn ổn định như trước. Với lực lượng mấy người này, muốn nhanh chóng phá vỡ nó là điều không thể.

Nhưng mà Ngay sau đó. quang hoa của lốc xoáy đột nhiên nổ rộ, một cỗ lực lượng đáng

SỢ liên tục đánh bật lại.

Chúng cường giả nơi này kinh hãi hô lên, liên tục kêu thảm.

Một gã Tán tiên bị bất ngờ, không kịp phòng bị, trực tiếp bị lực lượng phản chấn này đánh cho hồn phi phách tán, thân thể nổ tung.

Mấy người còn lại nặng thì bị chấn hộc máu.

Kể phản ứng nhanh, dù kịp phòng bị cũng phải kêu rên, bị thương nhất định.

Những người còn lại đều kinh hãi, ánh mắt đỏ bừng cũng lóe lên vẻ kinh hoảng.

- Thần thông của Dương Phàm thật đáng sợ. với thực lực của chúng ta dù trả giá lớn có thể bài trừ cấm chế này nhưng tiên Thạch trong đó đã sớm bị thu đi hết rồi!

Nữ ni kinh hô, không cam lòng nói.

Nàng và Niệm Từ cao tăng cũng đã chiếm được một hai trăm khối tiên Thạch cực phẩm, điều này đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ, dù về Thượng giới cũng coi như đã thuộc dạng giàu có.

Nhưng đối mặt với đồng tiên Thạch cực phẩm cao như núi kia thì vẫn có chút không cam lòng.

- Khắc khắc khắc! Dương lão đại, chúng ta cướp đoạt hết chỗ này, sau khi lên Thượng giới, có thể mua sắm cả tinh cầu. tiên phủ. tiên bảo...

Hai mắt Hồ Phi bắn ra hào quang sáng chói, đối với tình hình ở Thượng giới cũng biết không ít qua lời kể của Hầu Đông, đã sớm muốn hướng tới.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười. Hắn đã lấy được vài ngàn khối tiên Thạch cực phẩm, trong lòng dù rất hưng phấn nhưng cũng rất tỉnh táo.

- Tiên Thạch cũng chỉ là ngoại vật mà thôi! Tuy nhiên, tuyệt đối không thể thiếu thứ này! Có nhiều thêm một chút, sau này phi thăng Thượng giới cũng không nghèo túng, có thể giao dịch tiên khi. tài liệu càng mạnh hơn, thậm chí có được lãnh địa của riêng mình!

Dương Phàm đối với không gian Thượng giới ở tương lai cũng tràn ngập chờ mong.

Lại nói, thân phận của Vân Vũ Tịch ở Thượng giới cũng không phải nhỏ, muốn xứng đôi cũng cần đủ của cải và thực lực!

Hai người nhanh chóng cướp đoạt trong mật điện. Những kẻ ở bên ngoài hận không sao kể xiết, nhưng trong khoảnh khắc căn bản không thể phá được cấm chế vô thượng của Dương Phàm.

Nhưng qua vài hô hấp, lực tục có tiên nhân tới nơi này.

Một khắc này. một cồ ma khí chấn kinh toàn trường, mang theo tiếng huyt gió chói tai khoảnh khắc đã vượt qua vài trăm dặm. lao tới lối vào.

Người tới là một Chân Ma mặc hắc giáp, trên thân có ấn ký màu đen.

Khi hắn tới nơi này, những người khác đều kinh hãi, tản hết ra.

- Chân Ma Hình Già!

- Nhân tài mới nổi của Ma Tôn Hình Thiên bộ tộc!

Mấy người Niệm Từ cao tăng kinh hoàng thất sắc. vội vàng trốn tránh.

- Là hắn... Hình Già?!

Khóe mắt Dương Phàm nổi lên dư quang, nhận ra thân phận người này. Hắn từng được Hâu Đông nhắc tới đây chính là một trong những đối thủ đáng sợ nhất trong Huyết Nhật Điện này.

Vừa mới tới. một gã Chân Ma chủ động a dua, thần thức truyền âm, nói cho Chân Ma Hình Già tình huống nơi này.

- Ta ghét nhất là môn đồ của Thích Thiên Phật tổ, nhất là nữ môn đồ của Niệm Ngọc Quan Âm...

Chân Ma Hình Già liếm liếm đầu lưỡi, rồi đôi mắt đột nhiên hóa thành hắc nhật đáng sợ!

- Ahh... Không ổn!

Niệm Từ cao tăng và nữ ni vừa mới chuẩn bị bỏ chạy thì thân thể không ngờ bị đóng đinh Ngay tại chỗ.

Trên đỉnh đầu hai người hiện lên một cái hắc nhật vặn vẹo, phát ra ma uy bề ngỗ, duy ngã độc tôn, độc phách thiên địa.

Hình Già duỗi một tay ra, nhiếp lấy Niệm Từ cao tăng vào tay, một đoàn quang diễm hắc sắc bao phủ lấy hắn, hóa thành một viên hắc cầu thật lớn, nhắm vào lỗ xoáy hình tròn chấn chấn cầu thang.

`m—

Hắc cầu lấy Chân tiên làm ngòi nổ nổ tung, sinh ra hắc quang hủy diệt cấm kỵ, vô số đóm lửa màu đen tản phá ngang ngược.

Lỗ xoáy luân bàn dữa Dương Phàm không ngờ bị bí thuật kinh thể của hắn phá vỡ.

Mà lúc này, sở tiên Thạch cực phẩm trong mật điện chỉ còn một phần ba.

- Hình Già này. bất kể là thực lực hay tâm trí đều khiến người ta khó giải quý...

Sắc mặt Dương Phàm nghiêm nghị.

Mà hành động tiếp theo của Hình Già càng khiến những người nơi này bị dọa cho ngây người...

Xuy một tiếng, Hình Già nắm lấy tóc của nữ ni kia, một tay xé tung quần áo trên người nàng ta, lộ ra thân thể băng thanh ngọc khiết...

969. Chương 921: Lời Khuyên

Luân bàn lốc xoáy vô cùng thần bí kia không chút phản kháng, lập tức bị phá bó.

Mà Ngay sau đó, một cảnh tượng càng thêm kinh hãi, khó tiên hiện lên.

Sau khi cấm chế chắn lối vào bị phá. Chân Ma Hình Già là người phản ứng đầu tiên, nhưng không phải là đi vào tranh đoạt tiên Thạch cực phẩm với hai người Dương Phàm.

Phù—

Hắn trắng trợn phá tan xiêm V của nữ ni kia. lộ ra thân thể băng thanh ngọc khiết trắng mịn.

Hành động này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Chẳng lẽ sự oán hận của Chân Ma Hình Già đối với Thích Thiên Phật Tổ và Niêm Ngọc Quan Âm lại mạnh tới độ xem thường số tiên Thạch cực phẩm chất như núi kia sao?!

Ngay cả Dương Phàm và Hồ Phi đang toàn lực cướp đoạt tiên Thạch, động tác cũng hơi chậm lại, cảm thấy khó có thể tin nổi!

- Dừng tay...

Nữ ni này lộ ra vẻ mặt sợ hãi, xấu hổ và giận dữ. bất kể giấy dựa thế nào cũng không thể thoát được, lực lượng pháp lực đả bại Hình Già phong ấn.

- Cứu ta...

Trên gương mặt nàng chảy xuống hai hàng lệ. chỉ biết dùng ánh mắt bắt lực nhìn về mọi người nơi này.

Theo đó. trong mắt nàng ta bị sự tuyệt vọng t hay thế.

• -<>

Mây người nơi này, ngoại trừ hai người Dương Phàm và Hồ Phi có quan hệ đôi địch, những Chân Tiên, Tán tiên nơi này căn bản không thể tạo ra chút uy hiếp gì đối với Chân Ma Hình Già.

Trong phe Thiên giới, chỉ có Tử Lâm Ngọc Thiếu là có thể chống là Chân Ma Hình Già mà thôi.

Nhưng Tử Lâm Ngọc Thiếu cũng không ở nơi này, hắn đang có kỳ ngộ khác ở một nơi nào đó trong Huyết Nhật Điện.

- Nếu là Ngày thường, bốn tọa chắc chắn lắng nhục, dạy dỗ người một phen, vạch trần bộ mặt thánh nữ dối trá.

Khóe miệng Hình Già lộ ra một nụ cười giả tạo, một tay không kiêng nể gì vuốt ve toàn thân nữ ni này. mân mê kiểu đòn.

Khi tất cả mọi người đều đang bị thân thể lơ lơ của nữ ni hấp dẫn, một tay kia của Hình Già lại mân mê nơi mông nàng ta. Chợt ma quang lóe lên, một đoàn hắc nhật mờ ảo hiện lên.

- Hôm nay ngươi được tiện nghi rồi...

Ma chưởng của Hình Già đánh vào mông của nữ ni, phát ra một tiếng vang động.

Thịch một tiếng, thân thể tuyệt đẹp tràn đầy dụ hoặc của nữ ni này hóa thành một đường vòng cung, bắn về phía hai người Dương Phàm.

- Mv nhân như vậy, để cho tục tử phạm giới các ngươi hưởng thụ, dùng làm giao dịch hết thấy tiên Thạch trong mật điện... Gồm cả tiên Thạch trên người các ngươi!

Ánh mắt Hình Già lóe lên ý cười giả tạo, bỗng nhiên trở nên dữ tợn, tà dị.

- Không ổn!

Dương Phàm bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, khẽ hô một tiếng, vỗ tay một cái, trước mặt ngưng tụ một quang hà lưu ly.

Hắn cũng sẽ không cho rằng Hình Già ném khối thân thể này tới là có hảo ý!

Đột nhiên một cỗ khí tức cảm kị bùng nổ từ trên người nữ ni.

Tình cảnh Niệm Từ bùng nổ lại tái hiện.

Toàn bộ nữ ni này bị hắc quang diễm bao phủ sau đó hình thành một hắc nhật đáng sợ, Hủy diệt kim ban bùng nổ ra lãng diễm kinh thiên, nhu muốn nuốt chửng toàn bộ mặt điện.

Hàng ngàn hàng vạn hủy diệt hắc ban như bão táp, bao phủ hoàn toàn Dương Phàm và Hồ Phi, không chút khe hở.

Mà lúc này, Hình Già lại hiện lên vẻ tươi cười.

Hắc nhật kim ban nổ tung chính là bị kỹ cường đại của Hình Thiên Ma tộc hắn, dùng thi thể để tạo ngòi nổ, khi bất ngờ không kịp đề phòng thì có thể dễ dàng vượt cấp giết người.

Phốc

Hắc ban hủy thiên diệt địa đan xen với quang hà lưu ly trước mặt Dương Phàm.

Một tình huống kỳ dị đã xảy ra. Vô số hắc ban có thể hủy diệt hết thảy này chợt giảm tốc độ. lực lượng suy yếu khó hiểu, lại như đóa hoa héo úa. nhanh chóng suy kiệt.

Hình Già nhìn chằm chằm quang hà hình chiếc ô che trước hai người Dương Phàm, đồng tử co rút lại, thoáng hiện lên một tia kinh dị.

Ny1 ———

Nhóm dịch THL Người dịch Matrixi6i2

Nhưng lực lượng hắc nhật kia bùng nổ thật đáng sợ, quang hà kiên trì được một tức thời gian đã bị phá ra một lỗ thủng.

Hưu

Một mảnh hắc ban suy yếu và lực Hủy diệt đánh vào, xuyên qua quang hà, đánh thẳng về phía trước mặt Dương Phàm và Hồ Phi.

Hai người nhất tề kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra một tia vết máu.

Hồ Phi là Thần thú siêu cấp, thể chất cường đại đáng sợ. bên ngoài thân bị đánh thành một đám lỗ máu thật nhỏ. đã bị thương tổn nhất định.

Dương Phàm khi bị thương, chớp mắt cái đã khôi phục như cũ. Hắn lạnh, lòng tiến lên một bước, cứng rắn đón đỡ đại đa số hắc ban.

Mọi người mơ hồ thấy được quanh thân hắn có một luân bàn hư vô, cũng bỗng nhiên bành trướng gấp mười lần, rực rỡ ánh sáng lưu ly, chiếu rọi toàn bộ Tầng Tinh Điện.

Phốc

Chân Ma Hình Già phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, thân thể bị bắn bay ra sau, vẻ mặt hoảng sợ khó tin.

Ngay một chớp mắt vừa rồi, tất cả thương tổn do hủy diệt hắc ban gây ra cho Dương Phàm không ngờ qua một phương thức quy dị khó lường, gia tăng mấy lần đánh lên người Hình Già.

Nếu không phải hắn cảm ứng được nguy cơ từ trước, với ma công tuyệt thế hộ thể, chi sợ đã bị thương nặng, gặp phải nguy cơ sinh tử.

- Vô Gian Luân Hồi...

Dương Phàm chậm rãi thở ra một hơi, sắc mặt cũng hơi trắng bệch, thương thể nhanh chóng khép lại.

Trong lòng hắn cũng âm thầm kinh hãi đối với thể chất của Chân Ma Hình Già, vô cùng cứng rắn, không biết trên người mang loại huyết mạch nào, tu luyện loại ma công luyện thể nào?!

Tóm lại, nhục thể Chân Ma Hình Già vượt xa yêu thú bình thường, thậm chí có một thân ma công tu vết thể. có thể sánh ngang với Cửu u Ma Công.

Dù Dương Phàm thành công thi triển Vô Gian Luân Hồi nhưng cũng không khiến Hình Già bị thương nặng.

Nhưng hai mưu sĩ tính kế. một người bị đạo, một người bị thân! (?)

Có qua có lại. Dương Phàm không tính chịu thiệt, Chân Ma Hình Già cũng không có chút ưu đãi gì.

- Thế gian không ngờ lại có được thần thông như vậy...

Chân Ma Hình Già âm tình bất định, đã nâng Dương Phàm lên cấp bậc tương đương với Tử Lân Ngọc Thiếu...

Dương Phàm biết rõ hẳn có thể bằng vào Vô Gian Luân Hồi, rong ruổi nhân giới, phản hồi thương tổn lại cho địch nhân.

Nhưng khi đối mặt với Chân Tiên Thượng giới, đối phương cũng tìm hiểu bản chất huyền ảo thiên địa, có thể chạm tới Luân Hồi, bằng vào thần thông này để diệt sát Chân Tiên lục trọng cũng không quá thực tế.

- Đây là kỹ xảo Hình Thiên Ma tộc sao?!

Dương Phàm khôi phục thương thể, lại trợ giúp Hồ Phi trị thương rồi nói.

Thương thể trên người Hồ Phi đang hồi phục với tốc độ kinh nhân.

Mọi người nơi này đều âm thầm giật mình. Không nghĩ rằng Dương Phàm chẳng những thần thông kinh thiên vĩ địa mà còn là một diệu thủ thần V.

- Hừ chẳng lẽ Dương đạo hữu quên đi quy tắc Huyết Nhật Điện, không hạn chế bất cứ thủ đoạn gì để đoạt bảo vật?!

Hình Già trào phúng cười, thân hình bá một tiếng, dắt theo một Chân Ma tứ trọng khác gia nhập hàng ngũ cướp đoạt tiên Thạch cực phẩm.

Hắn không dám dễ dàng ra tay với Dương Phàm, sợ đối phương lại chuyển dời thương tổn trở lại THÂN MÌNH.

Nếu không ra tay, hẳn sẽ mặc kệ hai người Dương Phàm, thẳng tay thu hoạch tiên Thạch cực phẩm.

Nhưng hẳn chung quy từ bỏ việc muốn độc chiếm tất cả tiên Thạch cực phẩm trong mật điện này.

Dương Phàm cũng không ngốc tới độ kết địch với tất cả tu sĩ nơi này. không ngăn cản mọi người cướp đoạt tiên Thạch.

Chỉ một lúc, toàn bộ tiên Thạch cực phẩm trong mật thất đã bị cướp đoạt sạch sẽ.

Dương Phàm và Hồ Phi cướp được tổng chừng sáu phần sổ tiên Thạch cực phẩm nơi này.

Chân Ma Hình Già chỉ chiếm được một phần mười, sổ còn lại đo các tiên nhân và cường giả khác chia nhau.

Khi tất cả tiên Thạch cực phẩm đã phân chia xong, Dương Phàm ần ần cảm nhận được một tia ao ước của những người khác.

Nếu không phải hai người bày ra thực lực kinh thế hãi tục, chi sợ đã sớm bị sổ tiên nhân và đại năng giả nơi này công kích rồi!

Dù sao, hai người Dương Phàm cũng cướp đi hơn sáu phần, dù tới Thượng giới cũng coi như là một bút tài phú không nhỏ. đủ để mua được mấy khối tinh cầu!

Hồ Phi vui vẻ, dù hẳn chỉ cướp được một một phần năm nhưng cũng là số lượng vô cùng khổng lồ, đủ để tiêu xài khi tới Thượng giới.

Dương Phàm là người thu lợi lớn nhất, chiếm được tới bốn thành.

Đương nhiên, những tiên nhân khác cũng thu hoạch không nhỏ, cũng không dám có chủ ý mạo hiểm sinh mệnh để gây chiến với Dương Phàm.

Hưu

Chúng tiên nhân Thượng giới và đại năng giả đều chạy đi.

Rất nhanh Tàng Tinh Điện trống trải đã chỉ còn lại Dương Phàm, Hồ Phi, Hình Già và một Chân Ma tứ trọng khác.

Hai phương giằng co nhau, thực lực nhìn qua cũng ngang nhau bên vẫn có kiêng dè nhau.

- Dương Phàm, không quản thân thông người huyền diệu hoàn mĩ vô khuyết nhưng chung quy cũng có hạn độ! Hình mỡ cho ngươi một lời khuyên: không nên làm địch nhân của ta... Nếu không ngươi sẽ chết rất thảm. Vỡ kịch với hai tên tới từ Phật giới kia có lẽ là kết cục của các ngươi!

Ánh mắt Hình Già lạnh liệt, tràn đầy nguy hiểm và sát ý, lướt nhìn hai người Dương Phàm.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, khi nghe tới hai chữ “hạn độ” thì ánh mắt hơi nhú lại.

Hình Già này không hổ là kỳ tài Ma tộc, đã hiểu vài phần ảo nghĩa của Vô Gian Luân Hồi, cũng đã nắm được phương hướng hóa giải!

Bỏ lại một câu cảnh cáo tràn đầy uy hiếp, Hình Già nhanh chóng bay đi, rút ngắn thời gian tìm kiếm những kỳ ngộ khác.

Dù sao bảo vật chấn chỉnh của Huyết Nhật Điện chính là Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết chấn động thất giới!

Đây mới chính là mục đích chung của Sứ giả Thượng giới.

- Ha ha ha... Dương mỡ cũng cho ngươi một lời khuyên: cứ là địch nhân của ta, chết không được siêu sinh, sống không nhập Luân Hồi!

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, ung dung nói, coi như thản nhiên.

Chết không được siêu sinh, sống không nhập Luân Hồi?!

Thân ảnh đang phi hành của Hình Già chợt cứng đờ. không thể tham ngộ nhưng ẩn ẩn nhưhiều ra điều gì. cũng không thể phần ra rõ ràng.

- Dương lão đại, Bằng trường lão kia sao đột nhiên mất tích rồi?!

Hồ Phi đột nhiên nhìn quanh nói.

Dương Phàm híp mắt:

- Bằng trường lão này thật kỳ quái từ khi bắt đầu đã lằng lằng tách chúng ta ra. không biết đang có chủ ý gì?!

Nhưng nghĩ lại, với tu vi của Bằng trường lão, tham gia tranh đoạt bảo vật thì xác suất sinh tồn cũng rất nhỏ.

Rồi sau đó, Dương Phàm đứng tại chỗ. nhìn xung quanh Tàng Tinh Điện.

- Dương lão đại, chúng ta nếu không nhanh lên thì bảo vật trong HuyếtNhật Điện này lại bị bọn họ cướp hết mất!

Hồ Phi với cảm quan thông thiên lập tức nghe được âm thanh chém giết phụ cận, tay chân ngứa ngáy!

- Chậm chút!

Về mặt Dương Phàm tràn ngập suy tư, cẩn thận nhìn Tàng Tinh Điện này. đột nhiên nhớ tới câu nói của Niệm Từ thánh tăng lúc vừa vào điện này!

“A Di Đà Phật... Dĩ nhiên là Tàng Tinh Điện hiểm thấy! Đại Thiện! Xem ra lão nạc và điện này hữu duyên!”

Tàng Tinh Điện?”S

Dương Phàm chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên người hiện lên một luân bàn hu ảnh. cuối cùng bao phủ hoàn toàn Tàng Tinh Điện.

- Đánh nát phía dưới!

Dương Phàm nói với Hồ Phi.

Hồ Phi ngẩn ra, siết nắm tay lại. chuẩn bị công kích.

-Hãy để ta tới đi...

Dương Phàm tức giận ngồi xuống. Hắn cũng không muốn dẫn tới thêm nhiều phiền toái.

Nín thở, trong lòng bàn tay hắn hiện lên một đoàn hồng nhật, kim ban lỏng lách, chậm rãi tiến nhập và sàn nhà màu đen tím dưới chân...

Ny ——

Phốc xèo...

970. Chương 922: Phạt Điều. Phù Không Kiêu.

Ngay sau đó. toàn bộ Tàng Tinh Các hơi nung động, cũng may động tĩnh không lớn. không kinh động đến đám tiên nhân cùng đại năng phạm giới đều mang ý xấu đang chém giết ở gần đó.

Nhưng là Thái Hư Thiên Hỏa có thể hòa tan vạn vật nhân giới này chạm vào sân nhà, trong khoảng thời gian ngắn lại không có dấu hiệu hòa tan.

Hồ Phi bĩu môi. lại nghĩ đến cái gì. lập tức ngậm miệng.

Tam Mục Phá Diệt Kim Quang của hắn không gì không phá, tự tin có thể đục ra một lỗ thủng, nhưng là thần thông như thể quả thật kinh thể hãi tục. thanh thể to lớn.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, chau mày. không nghĩ tới tài liệu đại điện này lại chắc chắn như thế.

Sau khi chờ đợi thật lâu. một vùng nhỏ kia mới dần hiện ra một chút dấu hiệu tan chảy.

Nhưng là trong đại điện này có loại trận pháp nào đó. gắn liền với quy tắc trong toàn bộ Huyết Nhật Điện, vừa mới nóng chảy một chút liền lập tức có xu thế khép lại khiến Dương Phàm càng thêm cố sức.

Dương Phàm không thể không thừa nhận Tam Mục Phá Diệt Kim Quang của Hồ Phi càng thích hợp làm công việc này, dù sao thần thông bản mạng của siêu cấp Thần thú này có được thuộc tính “Phá pháp”.

Thấy cách này không xong, ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, hít sâu một hơi. trong một bàn tay khác hiện lên một dải màu xám, quanh quần hào quang ngũ sắc lưu ly rơi xuống sàn nhà màu đỏ thẫm kia.

Ở dưới quy luật tự nhiên không thể trái ngược nào đó, sàn nhà màu đỏ thẫm này mơ hồ lỏng lẻo, thậm chí hiện ra một chút ít dấu hiệu lão hóa.

Tiếp theo, tốc độ nóng chảy hòa tan của Thái Hư Thiên Hỏa tăng lên không chỉ gấp mười.

Luân Hồi Quả quanh quần hồng quang trong cơ thể Dương Phàm phóng ra một cỗ lực lượng tràn ngập vô hạn sinh cơ bùng bùng rót vào trong lòng bàn tay.

Thái Hư Thiên Hỏa như mặt trời đỏ kia tỏa kim quang chói mắt. hóa thành một con Tam Túc Kim ò to bằng cái thớt. “Phốc...`m” một tiếng rột cục phá ra một lỗ thủng.

Khoảnh khắc phá ra một lỗ thủng, phía dưới một vùng tinh quang sáng bóng trong suốt cùng với tiên linh khí kinh thiên áp bách và tường thủy khí chột nộ rộ trút xuống.

May mắn Dương Phàm đã sớm bày ra cấm chế. toàn bộ Tàng Tinh Các đều bị hư ảnh luân bản bao phủ, dị tượng cùng thanh thể bị che giấu ở bên trong.

Rất nhanh, sau khi hai người thích ứng ánh sáng rột cục nhìn đến một pho phạt điều thủy tinh cao đến mười trượng.

Từ pho phật điêu thủy tinh này tán ra thái tiên linh khí tinh khiết, lại giống như thực chất, so với tiên Thạch cực phẩm lại còn cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Dương Phàm không biết đây là tinh Thạch tiên ngọc gì, nhưng có thể khẳng định vật này lai lịch tuyệt đối bất phàm, ít nhất là giá trị liên thành.

Phật điêu thủy tinh này lung linh trong sáng, ngoại trừ tán ra một cở tiên linh khí phẩm chất kinh người còn cần chứa một cở phật khí tường thụ.

Phật khí phong ấn ở bên trong. Dương Phàm chỉ có thể mơ hồ nhìn đến một đoàn kim quang bên trong, nhìn không rõ.

Đột nhiên ánh mắt Dương Phàm sáng lên, khi tất cả tâm thần tập trung nhìn vào mặt ngoài phật điêu thủy tinh, có thể nhìn thấy hàng ti phật văn phức tạp tối nghĩa.

Chỉ là một phật điêu thủy tinh không ngờ khắc hàng ti phật văn phật lý. Dương Phàm quả thực không dám tưởng tượng.

Dương nhiên phật văn đó đều cực kỳ nhỏ bé. không đạt tới cảnh giới nhất định đều không cảm ứng được.

Với cảnh giới của Dương Phàm giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy phật văn mơ hồ. bao gồm các loại đồ án cổ quái cùng ký hiệu phía trên, còn thâm ảo hơn so với văn tự thượng cổ.

về phần nhân vật mà phật điêu này miêu tả. cùng loại với “Phật tổ” trong chùa miếu của phàm giới, nhưng cũng có khác biệt to lớn.

Trực giác nói cho Dương Phàm, pho phật điêu có khắc hàng ti phật văn phức tạp tối nghĩa này cũng không phải là một vật phẩm trang sức hoặc là Pháp bảo đơn giản.

Hắn thử thi triển thuật thu nhỏ đối với phật điêu này lại cực kỳ thuận lợi.

Một tiếng “Ngô... ờng” vang lên, phật điêu thủy tinh này hóa thành một mặt dây chuyền bình thường, yên lặng nằm trong lòng bàn tay Dương Phàm.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ tường thụ khí chảy khắp toàn thân, khiến cả người mát lạnh, linh đài một mảnh trong suốt linh thông như nước.

Phật điêu này lại có kỳ hiệu thanh tâm trấn ma, khiến tất cả ma tâm tà niệm tan thành mây khói.

Dương Phàm tức thì cảm thấy tâm cảnh rộng mở. cảm giác yên bình.

- Đây là kỳ vật cỡ nào, lại có được thần hiệu như thế. Nếu là lúc độ kiếp đeo nó. gần như có thể ngăn hết tâm ma.

Dương Phàm vừa mừng vừa sợ.

Đây chỉ vẻn vẻ là một hiệu quả của phật điêu mà hắn phát hiện ra.

Cho dù là chỉ một hiệu quả này đã có thể nói là bảo vật vô giá trân bảo thất giới.

- Tàng Tinh Các... Tàng Kinh Các... Nguyên lai là thế.

Dương Phàm cười rạng rỡ, thu phật điêu thủy tinh này vào Tiên Hồng Không Gian.

Nguyên lai bảo vật chân chính của Tàng Tinh Các này lại là phật điêu thần bí này, còn những bảo vật tiên Thạch khác chẳng qua là làm nền hấp dẫn ánh mắt người ta.

Tàng Tinh Các cũng là Tàng Kinh Các!

Dù sao phật điêu này cũng là vật của phật môn, phía trên khắc hàng ti phật văn phật lý, Không phải nhân vật cấp Phật tổ không thể thông hiểu được phật pháp mệnh mệnh vô tận trên phật điêu, so với số lượng cất giữ trong bất kỳ Tàng Kinh Các nào đều uyển bác hơn.

- Chẳng qua là một cái phật điêu, chắc là giá trị không bao nhiêu tiền.

Hồ Phi bĩu môi. không thèm để ý.

- Ha ha... Vật này tuyệt không đơn giản, Chỉ tiếc chúng ta đều không tinh thông phật pháp.

Dương Phàm nhếch miệng cười, sau đó mang theo Hồ Phi rời Tầng Tinh Các này.

Hai người mất tung tích Bằng trưởng lão. cũng không cố ý tìm kiếm, lại đi sâu vào Huyết Nhật Điện.

Dọc theo đường đi, trải qua rất nhiều kiến trúc như cung điện, mật thất, cầu nhưng lại chỉ có một số ít nơi có ân chứa bảo vật.

Cũng có bộ phận cường giả Bởi vì một loại bảo vật nào đó mà đánh nhau không ngớt.

Lại đi mấy ngày, trải qua một phen xung đột nhỏ và vài lần kỳ ngộ. lấy được một ít tài liệu quý báu thượng giới.

- Trong Huyết Nhật Điện này kỳ ngộ không ít, trước mắt không có nguy cơ gì, như vậy mỗi người hẳn là đều chiếm được bảo vật.

Dương Phàm nghĩ đến đây. không khỏi trầm tư.

Thứ nhất: Trong Huyết Nhật Điện đến hiện giờ cũng không tồn tại bao nhiêu cấm chế nguy hiểm.

Thứ hai: Bảo vật cùng kỳ ngộ. mỗi người tiến vào ít nhất đều có thể gặp được vài thứ.

So với Cửu u Bí Cậtìh, Dương Phàm phát hiện trong Huyết Nhật Điện cũng không cố ý hãm hại người tiến vào trong điện, dường như rất coi trọng “Duyệti phận”.

- Tuy rằng nguy cơ từ chính Huyết Nhật Điện đối với người bên ngoài vào rất ít. nhưng đủ loại bố cục và quy tắc lại đều dẫn dụ người từ ngoài đến tàn sát lẫn nhau.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm thấy được rất nhiều tiên nhân cùng đại năng nhân giới tàn sát lẫn nhau.

Tổng thể mà nói, thực lực của tiên nhân hơn xa đại năng của nhân giới.

Tuy nhiên những vị đại năng của nhân giới này có thể đạt tới đỉnh của một giới đều không phải tầm thường. Dương Phàm thậm chí đã nhìn thấy thất kiếp Tán tiên trở nên lực áp Chân Tiên bình thường.

Theo như Hầu Đông nói. cửu kiếp Tán tiên sau khi phi thăng, tu vi vượt qua trình tự Chân Tiên, có thể sánh với Đại La Kim Tiên.

Cứ đi như thế đến một nơi phía trước là một dải tinh hà (Ngân hà) màu máu, vắt ngang thiên địa ngăn cản đường đi của mọi người.

Không ít người đứng lại quan sát ở bên cạnh tinh hà màu máu.

Trong tinh không màu máu kia phát ra khí tức âm lãnh tử vong, làm cho người ta không dám vượt qua một bước.

Đúng lúc này, Dương Phàm nhìn thấy Tử Lân Ngọc Thiếu ném một thanh chủy thủ cấp bậc tiên khí vào trong tinh hà.

Xuy vút...

Chủy thủ đâm vào trong tinh hà màu máu lại đột nhiên kêu lên, bị một cỗ huyết diễm quy dị ăn mòn.

Chùy thủ cấp bậc Tiên khí trong khoảnh khắc hư thối, rồi sau đó hóa thành cặn bã dung nhập vào trong tinh hà màu máu.

Thấy tình cảnh này. không ít Tiên nhân không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Ai cũng không dám tự tin có thể chống chọi được tinh hà màu máu có thể trong khoảnh khắc thối rữa Tiên khí bình thường.

Tuy nhiên trong tinh hà màu máu này có lơ lửng những khối đá màu đen tán loạn.

Khối đá màu đen từ lớn vài thước đến mấy trượng, mấy trăm trượng thậm chí khổng lồ mấy vạn trượng đều có.

Có một số cự Thạch màu đen là không có gì. mà có một số cự Thạch phía trên có bày rất nhiều khôi giáp binh khí tản phá. còn có một số vật linh tinh như thi thể. bảo vật.

Ngoài ra trong tinh hà màu máu trôi lơ lửng một ít mảnh vụn tạp vật, bảo vật, ngọc giản, nhẫn không gian...

Có thể tưởng tượng những thứ có thể bình yên trong tinh hà màu máu này cho dù là căn. mảnh nhỏ đều không phải vật bình thường.

Chăm chú nhìn vào tinh hà màu máu này. Dương Phàm thấp giọng lầm bầm:

- Nơi này có một cỗ khí thể sắc bén không hài hòa, mặc dù kéo dài tới ngày nay cũng chưa từng tiêu tán.
- Nếu không đoán sai... Nơi đây từng là một chiến trường.

Thanh âm Hầu Đông từ sau lưng hai người Dương Phàm truyền đến.

Dương Phàm quay đầu lại nhìn thấy trên người Hầu Đông có chút thương thế. Cửu Thiên Long Hoàng vốn đi cùng hắn đã không thấy tung tích, mặt khác một gã Chấn yêu mất một cánh tay. vết thương khắp mình.

Hồ Phi vội vàng hỏi thăm.

- ... ở trong một phòng luyện đan đánh với Tử Lân Ngọc Thiểu, kết quả ai cũng không chiếm được tiện nghi. Trong phòng luyện đan đó đại đa số tiên đan cùng dược liệu đều bị phá hủy trong khi chiến đấu. đáng tiếc Bát Long Thông Khư Lô kia bị Tường Vân tặc tiên thừa cơ đắc thủ. Đây chính là lò luyện đan cực phẩm thất truyền thượng giới a!

Hầu Đông có chút tiếc nuối không cam lòng nói.

Bát Long Thông Khư Lô?

Dương Phàm vừa nghe tên lò luyện đan này cảm thấy không phải tầm thường.

Vì thứ này Hầu Đông thậm chí không tiếc đánh với Tử Lân Ngọc Thiểu.

Dương Phàm quan sát phe Tử Lân Ngọc Thiểu, sắc mặt Hà Hoa tiên tử tái nhợt, hiển nhiên nguyên khí đại thương.

Còn Tường Vân tặc tiên kia bộ dạng đầu trọc mặt gian đáng khinh, đôi mắt nhỏ liên tục đảo quanh, nhìn bốn phía.

- Tường Vân tặc tiên này am hiểu tốc độ. thần thông cực kỳ đặc thù. ở Thiên giới được xưng là Đạo Thánh trong Chân tiên. Nếu như gặp phải, nên cẩn thận.

Hầu Đông dặn dò.

Dương Phàm gật đầu, lưu ý tặc tiên này. Trải qua một phen chiến đấu. hầu hết cường giả trên người ít nhiều có chút thương thế mà Tường Vân tặc tiên này thoát nhìn lại không tổn hao gì.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ chạy tới gần tinh hà màu máu này.

- Tinh hà màu máu này gọi là Tử vong tinh hà cũng không đủ. Với thần thông của chúng ta. tuyệt đối không thể vượt qua.

Lão đạo hồng bào cùng nho sinh áo xanh hạ giới đầu tiên đua mắt nhìn nhau, nhíu mày.

Mọi người chờ đợi ở gần tinh hà màu máu. thi thoảng nhìn bảo vật, nhẫn không gian trên cự Thạch trong huyệt hạ, hoặc là vật phẩm không bị huyết diễm ăn mòn trong tinh hà, trong mắt lộ ra vẻ tham lam nhưng lại không dám bước vào một bước.

Có tiền nhân đã phái linh thú đi qua dò đường, trên tinh hà căn bản không thể phi hành, duy nhất không bị huyết diễm ăn mòn chính là những khối cự Thạch màu đen kia.

Cho đến khi chủ nhân của chín viên Luân Huyết Châu đều tụ tập tới gần tinh hà màu máu, dị biến sinh ra.

Oanh... Ông!

Một tràng thanh âm như sóng vỗ bờ vang lên tiếp theo bị tiếng gầm rú nặng nề thay thế.

Chỉ thấy trong tinh hà màu máu kia chậm rãi hiện lên một cây cầu đá màu đen.

Đây là một cái Phù không kiều, bắc ngang hai bờ, thông sangbờbên kia tinh hà.

Cuối cầu đá có thể nhìn thấy sương mù thấp thoáng, mơ hồ không rõ.

- Có thể lên phù không kiều này sang bờbên kia...

Chúng tiên nhân tại tràng vui sướng.

Xem ra phải chín viên Luân Huyết Châu tụ tập đủ mới có thể đả thông bước tiếp theo.

Mặc dù có một bộ phận chủ nhân Luân Huyết Châu ngã xuống nhưng lại bị người giết cướp lấy.

Giờ phút này trải qua một phen chém giết, người từ ngoài tiến vào Huyết Nhật Điện giám xuống còn hai phần ba.

Ngô... ông!

Bỗng nhiên một đoàn huyết quang ngưng tụ ở phía trên tinh hà, hiện ra dáng người thon thả của người phát ngôn Hoa Yên Mị của Luân Huyết Đại Đế.

Hoa Yên Mị trên cao nhìn xuống, lúm đồng tiền như hoa:

- Đây chính là Phù không kiều, đầu bên kia thông với mặt địa trung tâm nhất của Huyết Nhật Điện, nơi đó có bảo tàng chân chính Đại Đế để lại cho người có duyên.

Bảo tàng chân chính?

971. Chương 923: Người Có Duyên. Người Thích Hợp!

-... Nơi đó có bảo tàng chân chính Đại Đế để lại cho người có duyên.

Thanh âm mơ hồ của Hoa Yên Mị từ trong tinh hà màu máu truyền đến. khiến mọi người trước phù không kiều thấy tim đập nhanh.

Bảo tàng chân chính Đại Đế lưu lại?

Bảo tàng chân chính là cái gì?

Mọi người bảo trì trầm mặc. nhưng lại tim đập thật nhanh hô hấp có vẻ dồn dập.

Đáp án ở Ngay trong lòng: Đó là hấp dẫn không người nào có thể chống lại.

Dương Phàm nhìn sang bờ bên kia Phù không kiều, Ngay cả hắn cũng nhìn không rõ bên kia tinh hà sẽ có cái gì.

Bá... Vút vút!

Rất nhanh một bóng tím nhoáng lên trên Phù không kiều, chính là Tử Lân Ngọc Thiểu. Khóe miệng hắn có một nụ cười thắng lợi. cố ý vô tình đảo qua mấy người Dương Phàm, Hầu Đông, có vài phần khiêu khích.

Trận doanh Tử Lân Ngọc Thiểu ba vị Chân Tiên khiến mọi người kiêng kị.

Vút Vút!

Lại có hai người bay lên Phù không kiều.

Trong đó một người chính là sứ giả thượng gi ới buông xuống Đại Tần - Tần cổ.

Kỳ quái chính là không thấy Tần Hoàng Tổ bên cạnh hắn, mà là một nam nhân cao gầy đeo mặt nạ xấu xí đứng khoanh tay. hắn có một mái tóc tím. lộ ra vài phần khí tức tà dị.

Con người Dương Phàm co rụt lại. chỉ nhìn bóng lưng hắn lập tức nhận ra là Vô u Ma Hoàng.

Nhưng tu vi Vô u Ma Hoàng Ngay cả Đại Thừa Kỳ còn không đến. có năng lực gì xông vào tới tận đây?

Giờ phút này nhìn qua hần thích ý có thừa, mà lại còn lông tóc vô thương.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Dương Phàm, nam nhân cao gầy kia hơi ghé mắt. trên mặt nạ xấu xí lộ ra một đôi mắt đen nhu vực sâu. còn có thể nhìn thấy nụ cười tà treo trên khóe miệng.

Không sai. hần là Vô u Ma Hoàng.

Nhưng là Dương Phàm lại cảm giác được một cỗ khí tức tương tự mà lại khác hần Vô u Ma Hoàng.

Nếu nói nam nhân này là Vô u Ma Hoàng, vậy biến hóa cũng quá lớn rồi hả?

Ngay sau đó Dương Phàm lại lập tức gạt đi: Hần tuyệt đối không phải Vô u Ma Hoàng.

Nếu Không phải Vô u Ma Hoàng, vậy là ai?

Dương Phàm không thể nhìn thấu thiên cơ trong này. chỉ có thể tạm đặt tên hần là Sứ Diện Tà Nam.

Người này sống vai đi cùng Tần cổ. nhìn không ra ai là cầm đầu.

Sứ Diện Tà Nam này vô tình cố ý nhìn Dương Phàm vài lần. tiếp đó đưa mắt nhìn sang đầu bên kia Phù không kiêu, dường như thấy được sự vật mà người thường không thể nhìn thấy.

Dương Phàm cảm giác rằng mình đã xem nhẹ nhân tố nào đó. nhất thời nghĩ không ra.

Đợi cho tất cả mọi người đều bước lên Phù không kiêu, tinh hà bốn phía rang động, huyết diễm cuộn cuộn chảy.

Phù không kiêu rộng chừng mười trượng, hai bên không có lan can, nếu như trượt chân ngã xuống tinh hà phía dưới cũng tương đương với tử vong.

Ngoài ra. lúc bước lên Phù không kiêu mọi người đều bị áp chế của quy tắc cường đại trong tinh hà này.

Cấm phi!

Đây là điểm thứ nhất có thể xác định và cũng là phát hiện đầu tiên.

Rồi sau đó còn áp chế rất nhiều thần thông không gian như Súc địa thành thốn, các loại độn pháp, bao gồm cả Thuấn di...

Mà nơi này không gian áp chế rất lợi hại, bước lên một bước đều cố sức gấp trăm, ngàn lần bình thường.

Cho nên muốn dựa vào lực lượng thân thể cường đại, một phát nhảy ra vài ngàn dặm cũng không thể thực hiện được.

Tóm lại, chỉ có thể dựa vào hai chân chậm rãi đi qua Phù không kiêu.

Trên phù không kiêu một tràng tiếng мэng мэng, hết sức bất mãn.

Cũng có số ít người chú ý tới những vật phẩm thi thoảng theo huyết diễm chảy qua trong tinh hà phía dưới.

Đột nhiên, một khối đá đen cực lớn chậm rãi trôi tới. phía trên có một cỗ thi thể, nhưng có thể thấy rõ khuôn mặt trẻ tuổi không thối rữa, bên cạnh có vài món bảo bối tiên gia hiếm có, áo giáp tàn phá, thậm chí trên ngón tay còn đeo một cái nhẫn không gian.

- Nhìn qua hần là tiên binh trận doanh Thiên giới. Thi thể hần tồn tại mấy chục vạn năm còn không có bao nhiêu dấu vết thối rữa. xem đường vân trên áo giáp hần là Chân Tiên thượng vị.

Hầu Đông khẽ lẩm bẩm.

Chân Tiên thượng vị?

Mọi người nghe vậy khiếp sợ không thôi.

Lại nhìn thi thể kia, Chân Tiên bình thường có thể cảm nhận được một cỗ áp bách nho nhỏ.

Một thi thể sớm ngã xuống vô số năm còn có thể tản mát ra áp lực khiến người ta sợ hãi, khó thể tưởng tượng một gã Chân Tiên thượng vị lúc còn sống có được lực lượng cường đại cỡ nào.

Nhìn vào Pháp bảo tiên gia bên cạnh thi thể Chân Tiên thượng vị kia, rốt cục có chút động tâm.

Đặc biệt là nhẫn không gian trên tay thi thể.

Nhẫn không gian cất chứa toàn bộ gia sản của một Chân Tiên thượng vị!

Mọi người cực kỳ tâm động!

Bá... Vút!

Một Chân Tiên tung một sợi dây thừng vàng, kéo dài mấy chục trượng, lập tức cuốn thi thể Chân Tiên thượng vị kia lên.

Thi thể kia vừa mới cuốn lên, bên cạnh lập tức có một gã Chân Ma cùng một Chân Yêu như tia chớp từ hai bên xông tới chém giết.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. trên Phù không kiều gây nên một vùng hỗn loạn, tranh đấu bắt đầu.

Rắc!

Đột nhiên nhẫn không gian kia hóa thành bụi trong tranh đấu.

Một cơn phong ba đột nhiên ngừng lại, nhưng lại để lại hai cỗ thi thể máu chảy đầm đìa.

Từ đó về sau, tinh hà lại trôi đến rất nhiều vật tàn phá. thậm chí có bảo bối tương đối trọn vẹn.

Mọi người trên Phù không kiều chỉ là nhìn chăm chăm, cũng không dám dễ dàng động thủ nữa.

- Bất kể bảo vật nơi này có bao nhiêu đều không thể sánh được với Thần Huyết. Mặc kệ những thứ này, tăng tốc đi tới...

Chân Ma Hình Già lãnh khốc kiên định dẫn dắt vị Chân Ma tứ trọng bên cạnh theo Phù không kiều đi thẳng sang bờ bên kia, khắc chế hấp dẫn đối với bảo vật ở trong tinh hà phía dưới.

Tiếp theo, đám người Tử Lâm Ngọc Thiếu. Tần cồ, Hầu Đông cũng đều kiên định tâm trí theo Phù không kiều đi sang bờ bên kia.

Đối với Thần Huyết, cường giả ở vào tình thế bắt buộc phải có tự nhiên có thể khắc chế hấp dẫn trong tinh hà màu máu.

Nhưng là còn có bộ phận thực lực khá nhỏ yếu bắt đầu giãn cách cự ly, nghĩ cách vớt bảo vật trong tinh hà.

Những thứ lơ lửng trong tinh hà rất khó thu lấy, dù sao chỉ cần tiếp xúc với huyết diễm chảy xuôi, Ngay cả Tiên khí đều bị ăn mòn.

Mục tiêu của mọi người là những bảo bối ở trên cự Thạch màu đen, hơn nữa đối với nhẫn không gian là chú ý nhất.

Dương Phàm nghĩ một chút, vẫn cảm thấy rằng lực hấp dẫn của Thần Huyết lớn hơn.

Bộ phận tiên nhân và đại năng nhân giới ở lại Phù không kiều rất nhanh lại Bắt đầu một trận chém giết.

Bởi vì bất kỳ thứ gì lấy được từ trong tinh hà, đa phần là vô giá. đối với Chân Tiên bình thường mà nói đều tràn ngập hấp dẫn trí mạng.

Người ý chí kiên định không ngừng đi về cuối Phù không kiều.

Nhưng đi một đoạn thời gian cũng không tới cuối Phù không kiều, thậm chí không có rút ngắn khoảng cách với bờ đối diện.

- Không đúng, chúng ta đã lộn trở lại!

Hầu Đông rùng mình một cái.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, phát hiện phía trước có vài nhân vật cấp Chân Tiên đang chém giết cùng với nghĩ cách thu hoạch bảo vật trên cự Thạch màu đen.

Những người này thoát nhìn quen mắt. Không phải đã trải qua hồi lâu sao?

Làm sao đã lộn trở lại?

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm chợt nghiêm mặt. nhìn Hoa Yên Mị lơ lửng bất động trên tinh hà.

Nàng là người phát ngôn của Luân Huyết Đại Đế, dẫn đường người từ bên ngoài tiến vào Luân Huyết Điện.

Chỉ có nàng mới có thể lơ lửng giữa trời trong lĩnh vực cấm phi phía trên tinh hà.

- Vốn muốn cho các người tự mình thăm dò... Tuy nhiên nếu Hồng Tôn đã hỏi. ta liền nói rõ nguyên nhân.

Hoa Yên Mị cười khê:

- Đầu bên kia Phù không kiêu có bảo tàng chân chính Đại Đế lưu lại. Nhưng là vật Đại Đế lưu lại. há là mỗi người đều có thể lấy?

Cái gì?

Mọi người kinh ngạc biến sắc.

- Người có duyên đương nhiên chỉ giới hạn những người có được Luân Huyết Châu...

Hoa Yên Mị cười rất quý dị.

Người có duyên chính là người có Luân Huyết Châu?

Mọi người có chút đoán không ra hoặc là không thể xác định.

- Ha ha... Dựa theo phong cách làm việc của Luân Huyết Đại Đế mà đoán, Phù không

kiểu này chỉ có người cầm Luân Huyết Châu mới có thể đi đến bờ bên kia, mọi người còn lại đều vô duyên với bảo tàng của Đại Đế.

Thanh âm của Sứ Diện Tà Nam ôn hòa tự nhiên truyền đến.

- Chính là như vậy...

Hoa Yên Mị có chút bất ngờ nhìn Sứ Diện Tà Nam một cái, không nghĩ tới hắn có thể đoán được đáp án. hơn nữa bộ dáng rất hiểu biết về Đại Đế.

- Hơn nữa...

Hoa Yên Mị lại chuyển giọng:

- Số người trên Phù không kiêu không thể nhiều hơn số lượng Luân Huyết Châu. Nếu không cho dù có Luân Huyết Châu cùng không thể đi đến bờ đối diện.

Lời nói vừa ra. mọi người ồ lên hoảng hốt.

Nhất định phải thỏa mãn hai điều kiện mới có thể đi tới bờ bên kia tinh hà.

Thứ nhất: cần phải có Luân Huyết Châu.

Thứ hai: số người trên Phù không kiêu còn không thể nhiều hơn số lượng Luân Huyết Châu.

Biết rõ hai điều kiện này hoàn toàn có thể thấy được, đặt ra quy tắc này hoàn toàn là vì để người bên ngoài tới tàn sát lẫn nhau, từ đó chọn ra cái gọi là “Người có duyên”.

- Thông qua loại phương pháp này chọn ra người có duyên còn ý nghĩa là người có duyên sao?

Dương Phàm thì thào nói nhỏ.

Đại Đế lưu lại bí ẩn thất giới chẳng lẽ là một người máu tanh hiếu sát như thế?

- Khi Đại Đế đặt ra quy tắc thường nói: quy luật cạnh tranh người thích hợp thì sinh tồn. đây là chân lý tiến hóa. Giữa sinh mệnh chỉ có tồn tại sinh tồn đấu tranh, xuất sắc nổi trội mới có thể sinh ra người thích hợp chân chính, cũng chính là người có duyên mà Huyết Nhật Điện cần.

Hoa Yên Mị không ngại giải thích cho Dương Phàm một chút, chỉ cần không làm trái quy tắc, nàng thậm chí có thể chiếu cố Dương Phàm nhiều một chút.

Dương Phàm nghe xong những lời lẽ ác luận này, cảm thấy quá tân kỳ. Trong thế giới tu tiên này, trước giờ chưa tồn tại.

Từ góc độ tự nhiên nào đó. nói lên quy luật tiến hóa của sinh mệnh.

Mà Huyết Nhật Điện cần không phải là người có duyên, mà là người thích hợp.

Luân Huyết Đại Đế rốt cục là một người như thế nào?

Dương Phàm đối với nhân vật huyền bí nhất thất giới sinh ra lòng hiếu kỳ thật mãnh liệt.

ông...

Nói xong lời này, ý cười trên mặt Hoa Yên Mị biến mất. thần hình hóa thành huyết quang vụn vụn không thôi, tan rã biến mất.

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch.

Luân Huyết Châu chỉ có chín viên.

Trên Phù không kiêu nhiều nhất chỉ có thể tồn tại chín người sống.

Trong phút chốc, toàn tràng chìm trong một bầu không khí tĩnh mịch áp lực. Ngay cả lực hấp dẫn của bảo vật trong tinh hà phía dưới cũng bị giảm mạnh.

- Ta rời khỏi!

- Ta cũng rời khỏi...

Rất nhanh có người lựa chọn rời khỏi trò chơi chém giết này.

Mặc dù trong Huyết Nhật Điện không có bố cục cấm chế cùng cơ quan nhắm vào người bên ngoài tới. nhưng hết thảy quy tắc khiến cho mọi người chém giết, từ trong đó sinh ra người thích hợp chân chính.

Không phải tất cả mọi người cam nguyện mạo hiểm, đặc biệt là cái giá hy sinh tính mệnh.

- Chắc chắc... Dựa theo phong cách làm việc của Luân Huyết Đại Đế. hơn phân nửa không có đường lui.

Tiếng cười của Cửu Diện Tà Nam làm cho người ta không thể nắm lấy.

Quả nhiên sau một lát, những người ý đồ nới lui đi một đoạn lại trở lại tại chỗ một cách khó khăn.

... Thật sự không đường lui.

Chỉ cần bước lên Phù không kiêu thì nhất định phải chém giết cạnh tranh tới cùng, không có bất kỳ đường lui.

Hô

Mọi người tại tràng hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Chắc chắc, càng Ngày càng thú vị... Nếu đã như vậy, trò chơi này. ta liền cùng các người chơi...

Sử Diện Tà Nam quy dị cười, vừa dứt lời trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ ra một đoàn u quang kỳ dị." Hô... m" một tiếng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh tới Tấn cô Chân tiên ngũ trọng ở bên cạnh.

Tần Cồ bất ngờ không kịp đề phòng, mà một chưởng của Sử Diện Tà Nam áp bách mà tới dường như ngưng đọng không gian nơi hắn đứng.

Khi u quang thần bí kia ép tới. không gian kêu lên rung động, nhưng lại dễ dàng xuyên thấu qua tầng phòng ngự của hắn.

- A...

Tần Cổ kêu thảm một tiếng, bị một chưởng của Sứ Diện Tà Nam đánh nát thân thể, tiên hồn tan nát.

972. Chương 924 : Chém Giết Vô Tình

Mọi người đều bị động tác của Sứ Diện Tà Nam làm kinh sợ.

Người này thực lực sâu không lường được, sát phạt quyết đoán lão luyện.

Một khắc trước còn nói thật đĩnh đạc. Ngay sau đó sét đánh không kịp bưng tai thì triển đánh lén đánh chết Tần cô Chân Tiên ngũ trọng.

- Nếu tiến vào Luân Huyết Điện, như vậy phải tuân theo quy tắc trò chơi nơi này...

Khóe miệng Sứ Diện Tà Nam nhếch lên. từ từ khom lưng lấy đi Luân Huyết Châu lưu lại trên thi thể Tần cổ. về phần Pháp bào. hẳn không gian hay gì khác cơ bản không để ý.

Quá trình, nhất Luân Huyết Châu cực kỳ thông thả. rất nhiều người trên Phù không kiêu trong lòng lại không hề phát lạnh.

Không chỉ vì thủ đoạn của Sứ Diện Tà Nam này mà phần nhiều càng vì “Trò chơi” không thể rời khỏi.

Sứ Diện Tà Nam là người đầu tiên dựa theo quy tắc trò chơi, dẫn đầu hành động giết chết đồng bạn, đoạt lấy Luân Huyết Châu!

Bởi vì tay cầm Luân Huyết Châu là điều kiện cơ bản nhất đi tới bờ đối diện tình hà.

Sau khi Sứ Diện Tà Nam dẫn đầu, những tổ hợp nguyên bản trên Phù không kiêu, giữa mình hữu đề phòng lẫn nhau, càng có người lòng mang ý xấu, âm thầm mưu kế.

Ngay cả Hầu Đông cũng lộ vẻ cảnh giới nhìn đồng bạn Chân Yêu bên cạnh.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên toàn bộ Phù không kiêu áp lực quỷ dị.

Phàm là cường giả có được Luân Huyết Châu đều căng thẳng thần kinh, phòng ngừa người khác đánh lén.

Không ai dám lơ là.

Phàm là người đi lên Phù không kiêu, bất kể tiên nhân hay là đại năng nhân giới đều Không phải hạng tầm thường.

Mỗi người đều có thể nắm giữ đòn sát thủ trí mạng đánh chết Chân Tiên lục trọng.

Nhất là đám sứ giả thượng giới.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, Luân Hồi Quả trong cơ thể bình tĩnh, cảm quan tăng tới cực hạn.

Khi Dương Phàm toàn lực vận chuyển cảm quan, địch nhân đừng nói là đánh lén hắn, cho dù vừa mới sinh ra ý niệm là có thể bị hắn phát hiện.

Sau vài hô hấp. Dương Phàm cảm nhận được vài cỗ sát ý mơ hồ xẹt qua trên người mình, nhưng cũng không dừng bao lâu.

Mọi người ở đây đa phần là kiêng kỵ tổ hợp hai người Dương Phàm và Hồ Phi.

Hoàn hảo Dương Phàm không cần lo lắng Hồ Phi sẽ ra tay với mình, đây là một điểm rất đáng đề vui mừng.

Toàn bộ Phù không kiêu, tổ hợp có thể hoàn toàn tín nhiệm lẫn nhau trừ Dương Phàm cùng Hồ Phi còn có Nho đạo song hiền: Nho sinh áo xanh cùng lão đạo hồng bào. Hai người này giỏi về liên thủ hợp kích, tâm ý tương thông.

- Dương lão đại...

Hồ Phi nhìn phía Dương Phàm, hai tay nắm chặt thành quyền, mơ hồ run rẩy. trong mắt chiến ý mãnh liệt.

ở trong trò chơi liên quan đến sinh tử này. Ngay cả Hồ Phi đầu óc đơn giản này đều có chút khẩn trương.

- Yên tâm. ta sẽ giúp người đoạt lấy một viên Luân Huyết Châu.

Dương Phàm dùng thần niệm truyền âm cho hắn.

Hồ Phi lập tức tin tưởng mười phần, gật đầu.

Thực lực của hắn vốn rất mạnh, nếu đồng tâm hợp lực với Dương Phàm, cướp thêm một viên Luân Huyết Châu, tiến sang bờ đối diện tinh hà cũng không phải việc khó gì.

Dưới bầu không khí áp lực tĩnh mịch, ánh mắt Dương Phàm từ từ đảo qua những người có Luân Huyết Châu tại tràng.

Trong số này, Tử Lâm Ngọc Thiếu cùng Chấn Ma Hình Già là Chân Tiên lực trọng tu vi cao nhất, muốn từ trong tay bọn họ đoạt lấy Luân Huyết Châu, khó khăn thật lớn. Dương Phàm cơ bản không tính đến.

Rồi sau đó là Cửu Diện Tà Nam, thần bí khó lường nhất.

Đối với đối thủ không biết lại nhìn không thấu, Dương Phàm cũng không tính kế đầu tiên.

Sau đó là Hầu Đông, Nho đạo song hiền, thực lực gần với Tử Lâm Ngọc Thiếu.

Dương Phàm đồng dạng không suy tính. Hầu Đông xem như bằng hữu, Nho đạo song hiền đồng tâm hiệp lực. rất khó đối phó.

Như vậy. tại đây sáu viên Luân Huyết Châu bao gồm cả Dương Phàm bên trong, đều không dễ xuống tay.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua chủ nhân ba viên Luân Huyết Châu còn lại. Có một viên rơi vào trong tay tiên nhân thượng giới, còn lại hai viên trong tay đại năng nhân giới.

Vị tiên nhân thượng giới kia đạt tới tam trọng, không yếu không mạnh nhưng bên cạnh có hai vị minh hữu Chân Tiên.

Mà trong đại năng nhân giới, trong đó một người là thất kiếp Tán tiên, thực lực có thể so với Chân Tiên trung vị. không thể coi thường.

Một người cuối cùng là một lục kiếp Tán tiên, bên cạnh còn có một lão già Đại Thừa Kỳ.

Đột nhiên, vị lục kiếp Tán tiên này trở thành mục tiêu không ít người muốn xuống tay.

Phàm là người có được Luân Huyết Châu ở trong Huyết Nhật Điện đều có một cỗ khí tức độc đáo, khó thể che giấu.

Cỗ khí tức này lúc mọi người mới tiến vào Huyết Nhật Điện, ký ức mọi người như vẫn còn mới mẻ. không thể nhận sai lầm.

Trong lúc nhất thời, lục kiếp Tán tiên này trở thành điểm chú V của mọi người.

Đột nhiên...

Phốc... Xuy!

Một đạo hàn quang sáng lóa như tia chớp lóe tới sau lưng khiến toàn thân hắn phát lạnh, gần như đông cứng tại chỗ.

Nguy cơ tới gần, một gã Chân Tiên từ bên cạnh đánh úp lại, mắt lộ sát khí lãnh lẽo mãnh liệt.

Lục kiếp Tán tiên hoảng hốt. liên tục vận chuyển Bán Tiên khí phòng ngự. một tấm chắn thổ quang phát tán ở trước người ngưng kết ra một tầng tinh tường màu đất dày dặn, hào quang lưu chuyển không thôi.

Phanh... Đỉnh đỉnh đỉnh!

Hàn quang sáng lóa kia hóa thành ngàn vạn hàn tinh, mãnh liệt oanh kích lên tinh tường màu đất. hào quang lưu chuyển đột nhiên âm đạm, trên tinh tường hiện đầy vết rạn.

Lục kiếp Tán tiên lập tức học máu. mắt thấy không chống đỡ được, hò hét với đồng bọn bên cạnh:

- Cứu ta...

Phốc...

Vị bán tiên Đại Thừa Kỳ bèn cạnh sắc mặt âm lãnh, lòng bàn tay một mảnh thanh diễm nồ tung như hoa sen, lập tức xé rách, sóng lửa lan khắp toàn thân.

- Vì sao...

Thân thể lục kiếp Tán tiên cứng đờ, thần tình không thể tin, nhìn đồng bọn.

Bằng hữu giao tình mấy ngàn năm không ngờ hạ sát thủ với hần.

- Thật xin lỗi... vì sống sót!

Bán tiên Đại Thừa Kỳ mặt mày tinh bơ. không đành lòng nhìn biểu tình của hần, nhanh chóng cướp lấy Luân Huyết Châu.

- Dừng hòng...

Tên Chân Tiên ra tay động thủ trước cùng với vài tên tiên nhân ở gần trước sau đánh tới.

Ánh mắt tuyệt vọng của lục kiếp Tán tiên kia bắn ra hào quang bức người:

- Toàn bộ đều chết đi...

`m!

Toàn bộ Phù không kiêu khê nang lên một cái, thân thể tán tiên nổ tung, hóa thành hào quang chói mắt trăm trượng, đầu Tiên Đếm đồng bọn bên cạnh phá hủy thành hạt nhỏ.

- A...

Mà Chân tiên gần người hoặc là kêu thảm, hoặc là kinh hãi kêu đau đớn.

`m ầm ầm...

Toàn bộ mọi người bị đẩy lui. nhẹ thì học máu. nặng thì thương đến tính mạng.

Sau khi dư âm vụ nổ biến mất. tại chỗ chỉ còn lại một viên Luân Huyết Châu.

- Động thủ.

Ngay sau đó. gần mười tên tiên nhân bao gồm Tử Lâm Ngọc Thiếu, Nho đạo song hiền, Chân Ma Hình Già đều gia nhập chiến đấu.

Thoải mái nhất lại là Sứ Diện Tà Nam kia, hần có được một viên Luân Huyết Châu là đủ rồi, không cần xen vào người khác, như cười như không thương thức chém giết.

Hồ Phi lo lắng trong lòng, muốn động thủ giết người lại bị Dương Phàm ngăn cản.

Không bao lâu, chiến đấu tiến vào hồi gay cấn. Quanh viên Luân Huyết Châu, rất nhiều cường giả triển khai chiến đấu kinh hôn bạt vía.

Chỉ là sau một hô hấp. tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Bắt đầu có thương vong... Một gã Chân Ma ngã xuống.

- Đây là một hồi trò chơi... cũng là quy luật cạnh tranh, tự nhiên pháp tắc người thích hợp thì sinh tồn.

Trong lòng Dương Phàm có chút rung động.

Quy tắc trò chơi đã đặt ra, trên Phù không kiêu nhiều nhất chỉ có thể có chín người. Người còn lại đều phải chết.

Hần lại đang suy tư, Bằng trường lão. Cửu Thiên Long Hoàng nhỏ yếu đều không có tiến vào Phù không kiêu, bọn họ hiện tại như thế nào?

Bên cạnh chiến đấu. tại đây còn có cường giả tay cầm Luân Huyết Châu vẫn chưa ra tay.

Trái qua một hồi chém giết kinh tâm động phách, cuối cùng viên Luân Huyết Châu kia bị lão đạo hồng bào cùng nho sinh áo xanh liên thủ cướp được.

Thực lực mạnh nhất là Tử Lân Ngọc Thiểu cùng Chấn Ma Hình Già đều có kiềm chế. mà lão đạo hồng bào cùng nho sinh áo xanh phối hợp không một kẽ hở, trả một cái giá cuối cùng lấy được Luân Huyết Châu.

Bá bá!

Sau khi đoạt được Luân Huyết Châu. Nho đạo song hiển lộ ra như tia chớp, độn tới một phía Phù không kiêu, không lộ ra bất kỳ sơ hở.

Hai người này mặc dù không phải thực lực mạnh nhất nhưng lại là phối hợp tốt nhất.

Tử Lân Ngọc Thiểu cùng Chấn Ma Hình Già tràng mắt lẫn nhau, như tia chớp đánh tới cường giả có được Luân Huyết Châu khác.

Chấn Ma Hình Già cùng Chân Ma tứ trọng bên cạnh đánh về phía tên thất kiếp Tán tiên có Luân Huyết Châu.

Thất kiếp Tán tiên, tu vi có thể so với Chân Tiên trung vị. người bình thường không dễ trêu chọc. Nhưng là Chân Ma Hình Già cùng minh hữu lại không chút sợ hãi đánh qua.

Trong mắt Tử Lân Ngọc Thiểu chợt lóe lãnh quang, xẹt qua trên người Dương Phàm, cuối cùng đánh về phía tên Chân Tiên tam trọng khác.

Xem ra. Dương Phàm cũng nằm trong mục tiêu hấn chém giết.

Chân Tiên kia kinh sợ không thôi, bị ba vị Chân Tiên Tử Lân Ngọc Thiểu tập trung, hấn gân như không có lực trả đòn.

Dương Phàm khê thà lổng một hơi. tạm thời không cần cuốn vào trong tranh đoạt.

Cùng lúc ba người Tử Lân Ngọc Thiểu đánh tới tên Chân tiên này. đám Chấn Yêu, Chân Ma Hầu Đông cũng từ sau lưng giáp công tới.

- A...

Tên Chân Tiên kia còn không kiên trì được bao lâu liền bị bảy tám gã Chân tiên đánh dập nát.

Tử Lân Ngọc Thiểu là người tu vi cao nhất, cũng là người có hy vọng nhất chiếm được Luân Huyết Châu.

Hắn còn có hai minh hữu. Tường Vân tặc tiên cùng Hà Hoa tiên tử. Nếu ba người đều có thể đoạt được Luân Huyết Châu, càng có lợi cho cuối cùng tranh đoạt Thần Huyết.

Àm ầm... ầm ầm!

Tử Lân Ngọc Thiểu với lực một người chặn đánh hai gã Chân Yêu Hầu Đông, mà ở bên cạnh Hà Hoa tiên tử cùng Tường Vân tặc tiên thừa cơ chớp nhoáng tranh đoạt Luân Huyết Châu.

- Ra tay!

Dương Phàm khê quát một tiếng, cùng Hồ Phi đánh qua.

- Chịu chết đi!

Hồ Phi quát lớn một tiếng, hắc bồng trong tay vung ra một vùng lôi hỏa đỏ tía, hình thành lực trùng kích cuồng bạo hủy diệt vạn vật.

`m... Đẳng đẳng đẳng...

Vài tên Chân Tiên Chân Yêu đều bị đẩy lui.

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, đưa tay chụp vào Luân Huyết Châu kia.

- Đùng mơ.

Chỉ có Hà Hoa tiên tử yêu kiều quát một tiếng, bên hông một dải lụa sắc sỡ nhu tia chớp quẩn tới hai tay Dương Phàm.

- Chấn ta thì chết!

Dương Phàm hừ lạnh một tiếng, chém ra một chưởng, hào quang ngũ sắc lưu ly lưu chuyển, “Ám” một tiếng, đánh trúng dải lụa sắc sỡ kia.

Trong hào quang ngũ sắc lưu ly kia, ánh sáng hồng nhuận mờ mờ ảo ảo của Chứng Quả đại viên mãn thoáng hiện.

- A...

Hà Hoa tiên tử kinh hô một tiếng, cả người và dải lụa đều bị đánh bay.

Phịch!

Hà Hoa tiên tử rơi vào trong tinh hà. bị huyết diễm bao phủ thôn phệ, trong phút chốc hóa thành một đồng xương trắng, chìm vào trong tinh hà.

Dương Phàm chỉ hơi sững sốt. Lực lượng sinh cơ bùng bùng của Chứng Quả đại viên mãn không ngờ cường đại như vậy, hẳn còn chưa dùng toàn lực.

Đám người Tường Vân tặc tiên bị tình, cảnh này rang động kinh sợ, tro mắt nhìn Dương Phàm đoạt được viên Luân Huyết Châu kia.

-Lui!

Dương Phàm thần niệm truyền âm cho Hồ Phi, nhanh chóng rút khỏi vòng chiến.

- Dương Phàm... Giết chết bằng hữu của ta. chịu chết đi!

Trong mắt Tử Lân Ngọc Thiếu lửa giận thiêu đốt. mơ hồ hiện ra màu máu, liều lĩnh xông tới.

Dương Phàm ngăn ra. Không phải chỉ chết đi một mình hữu, Tử Lân Ngọc Thiếu này có cần thiết phải mất lý trí như vậy không?

Trong mắt Tường Vân tặc tiên ở phía sau ẩn hiện vẻ vui mừng, hẳn lại biết Hà Hoa tiên tử này là tình nhân của Tử Lân Ngọc Thiếu ở nhân giới.

Nếu Tử Lân Ngọc Thiếu cướp được Luân Huyết Châu, hơn phần nửa ưu tiên đưa cho Hà Hoa tiên tử. mà hiện tại nàng đã chết. ..

Hai người Dương Phàm dọn ra mấy trăm trượng, Tử Lân Ngọc Thiếu kia cùng với Tường Vân tặc tiên và vài Chân Tiên đều xông tới đuôi giết.

Tử Lân Ngọc Thiếu dẫn đầu, trên đầu hiện lên dải màu sáu tầng rực rỡ, lực lượng Chân Tiên trung vị đỉnh phát ra, khiến rất nhiều tiên nhân toàn trường khó thể thở dốc.

- Phù không kiêu này không đi tới cuối, người tuyệt đối trốn không thoát!

Tử Lân Ngọc Thiếu hít sâu một hơi, thu liễm tức giận, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Dương Phàm.... Châm dứt thù oán giữa chúng ta thôi!

973. Chương 925 : Tái Hiện Luân Hồi Môn

- Dương Phàm.... Châm dứt thù oán giữa chúng ta thôi!

Tử Lân Ngọc Thiếu lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm, không chút che giấu sát khí trong mắt.

Sáu tầng hào quang mờ ảo trên đầu thúc giục tới cực hạn, một cỗ uy năng tiên nhân không thể trái nghịch áp bách toàn trường.

Dưới cổ tiên uy này, không ít Chân Tiên Chấn Ma trên Phù không kiêu này đều cảm thấy một cổ áp lực không yên. động tác hơi chậm lại.

Thậm chí ngay cả mấy người vốn chuẩn bị cùng cướp đoạt Luân Huyết Châu cũng đều dừng lại, bị tiên uy mệnh mông kinh thiên của Chân tiên lực trọng bức lùi.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, dừng lại xa xa giằng co với Tử Lân Ngọc Thiêu.

Đối mặt với tiên nhân uy áp. lần này pháp lực trong cơ thể hẳn không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Ngược lại hồng văn lưu chuyển bên ngoài Luân Hồi Quả. một cỗ quang khí hồng nhuận bùng bùng ở trong cơ thể rục rịch muốn động.

Từ sau khi Chứng Quả đại viên mãn, Luân Hồi Quả hoàn toàn mất đi màu xanh, mặt ngoài hoa văn màu đỏ thần bí rung động, sáng bóng trong suốt.

Chứng Quả viên mãn sinh ra cỗ lực lượng hoàn toàn mới, tràn ngập sinh mệnh sức sống mệnh mông cường thịnh.

về phần cổ uy năng lực lượng Chứng Quả này. vừa rồi một chớp đánh bay cả người lẫn pháp bảo của Hà Hoa tiên tử vào trong tinh hà là có thể thấy được một góc núi băng.

Trước khi độ kiếp, pháp lực trong cơ thể của Dương Phàm sẽ bị đối phương áp chế. hiện tại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

- Dương lão đại... Để cho ta lên đi!

Hồ Phi hung phấn xoa tay.

Bá!

Ánh bạc chấn động, phía sau hiện lên một thanh âm trống trải lạnh lùng:

- Đối thủ của ngươi là ta!

Tường Vân tắc tiên lạnh lùng nhìn hẳn.

Hồ Phi chỉ cảm thấy một cỗ ý lạnh từ sau lưng dọc theo sống lưng chạy khắp toàn thân.

Tốc độ Tường Vân tắc tiên này cùng với hàn ý lạnh lùng trong mắt khiến hẳn cảm thấy một cỗ nguy cơ.

Hắn cảnh giới Chân Tiên tứ trọng, lại thêm thiên phú đặc thù đủ để áp chế Hồ Phi.

- Ngươi lùi ra phía sau!

Dương Phàm liếc mắt nhìn Tường Vân tắc tiên một cái. nói với Hồ Phi.

Bá!

Tường Vân tắc tiên chợt lóe. cũng lùi ra một bên. ánh mắt trầm tĩnh đề phòng những người khác tới đây quấy rối.

Vò hình trung trên Phù không kiêu dư ra một khối đất trống.

Trên người Dương Phàm phát ra một cỗ khí thế cường thịnh như mặt trời ban trưa chống lại Tử Lân Ngọc Thiêu, không có nửa điểm sợ hãi, thậm chí có xu thế mơ hồ áp chế Tử Lân Ngọc Thiêu.

Tiên nhân chung quanh kinh hãi. Tu sĩ nhân loại này còn không phi thăng đã có được thực lực chống lại Chân Tiên lực trọng.

Trong lòng Tử Lân Ngọc Thiêu càng thêm khiếp sợ. từ trên người Dương Phàm cảm nhận được một cỗ sinh mệnh sức sống không lồ vô tận. cỗ lực lượng này liên miên không dứt, dồi dào cường thịnh, thậm chí khiến hẳn cảm thấy bị áp chế.

Dương Phàm cảm giác bên ngoài Luân Hồi Quả của mình hồng quang quanh quẩn không thôi, thiếu chút nữa bốc cháy, hẳn liền vội vàng ngăn chặn.

Sinh mệnh lực màu đỏ. chính là đại biểu cho sinh mệnh suy diễn tới cực hạn cường thịnh.

Một cỗ ánh sáng ngũ sắc lưu ly nhộn nhạo bên ngoài thân Dương Phàm, hắn tạm thời không muốn vận dụng bản mạng nguyên khí Chứng Quả.

- Tiềm lực người này đáng sợ, nếu không giết hắn, đợi đến phi thăng mà đi chi sợ không còn cơ hội...

Sát khí trên người Tử Lân Ngọc Thiếu càng mãnh liệt.

Ông!

Trong tay Tử Lân Ngọc Thiếu xuất hiện một thanh “Chiến đao” đáng vẻ cổ quái, hàn quang khiếp người, sau khi vận chuyển pháp lực bắn ra mũi nhọn do tử diễm tạo thành dài ba tấc.

- Tiên khí thượng phẩm!

Bên cạnh không ít tiên nhân kinh hô.

- Không ngờ hắn có thể khống chế Tiên khí thượng phẩm. Cho dù là Chân Tiên thượng vị cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng mà thôi. Hắn làm sao làm được?

Hầu Đông kinh dị vô cùng.

Cường giả cảnh giới Chân Tiên sử dụng Pháp bào đa phần là Bán Tiên khí Tiên khí hạ phẩm, trung phẩm. về phần Tiên khí thượng phẩm, bình thường đều trong tay những đại nhân vật.

Tuy nhiên thân phận Tử Lân Ngọc Thiếu này không tầm thường, lại là sứ giả Thiên giới, có thể có Tiên khí thượng phẩm cũng không kỳ quái.

Dương Phàm cảm thấy một cỗ hàn ý thấu xương từ trên chiến đao kia ập tới toàn thân mình, Ngay cả linh hồn đều cảm thấy lạnh băng.

Lần trước giao chiến cùng Tử Lân Ngọc Thiếu, đối phương cũng không sử dụng bất kỳ pháp bảo gì.

Dương Phàm phất tay một cái, trong tay hiện lên một luân bàn màu xám bạc.

Sau khi trải qua tam trọng dị thiên kiếp khủng bố kia, Trấn Thiên Tháp cùng Luân Hồi Bàn của Dương Phàm dường như đều sinh ra một loại nhạy vọt về chất nào đó.

Dương Phàm đoán, cho dù không đạt tới Tiên khí trung phẩm nhưng cũng cách không

xa.

- Ngọc Thiếu lại nóng vội như thế, Thần Huyết còn chưa hiện thế. lại không tiếc liều mạng cùng Dương mỗ.

Dương Phàm gợn sóng không sợ nói. Giai đoạn này liều mạng huyết chiến cùng cường địch thật là không khôn ngoan.

Nên biết rằng tại tràng còn có cường giả khác, nếu như Tử Lân Ngọc Thiếu giết chết Dương Phàm, chi sợ cũng phải trả một cái giá không nhỏ. sau đó tranh đoạt Thần Huyết chi sợ sẽ bất lợi rất lớn.

- Dương Phàm... Người phá tan giấc mộng mấy ngàn năm của ta, lúc này chẳng những cướp lấy Luân Huyết Cháu lại giết chết nữ nhân của ta.

Trong mắt Tử Lân Ngọc Thiếu lửa giận thiêu đốt, lạnh băng thấu xương, gằn từng tiếng:

- Bắt kê như thế nào. cho dù trả giá lớn bao nhiêu... Tử Trọng Ngọc ta cũng chính tay đâm người.

Lúc còn trẻ ma mắt nhìn thấy Bích Dao Vân Tiên của Tinh Thiên thế giới, coi như thiên nhân, sinh lòng ái mộ. rồi sau đó kiếp sống tu luyện cũng không thể vứt bỏ giấc mộng đó.

Nhưng là khi biết được Bích Dao Vân Tiên động tình với một tiểu tử phàm giới, trong lòng hắn mãnh liệt không cam, ghen tị tới cực điểm.

Tuy nhiên hắn biết được một sự thật tàn khốc là cho dù Bích Dao Vân Tiên không thích một phàm nhân, với thân phận địa vị của nàng, cũng Không phải hắn có thể xứng đôi... Mặc dù gia tộc sau lưng hắn tại thượng giới có thực lực không tầm thường.

ở nhân giới quen biết Hà Hoa tiên từ, rất nhanh yêu nhau và vui duyên cá nước.

Lúc này, hắn vứt bỏ giấc mộng nguyên bản xa không thể với, trân ái người trước mắt.

Nhưng Dương Phàm vô ý sử dụng lực lượng Chứng Quả viên mãn đánh bay Hà Hoa tiên tử rơi vào tình hà, lập tức tan biến.

Thù mới hận cũ. khiến lẫn đầu tiên trong đời Tử Lâm Ngọc Thiếu đối với một người sinh ra cừu hận đạt tới mức độ muốn nuốt sống.

- Nếu đã như thế... Vậy chiến đi!

Dương Phàm vẻ mặt bình tĩnh, không một tia tình cảm dao động.

Tử Lâm Ngọc Thiếu muốn giết hắn, cũng không sai.

Đương nhiên Dương Phàm cũng càng không có sai.

Hắn được Vũ Tịch yêu, có sai sao? Vì huynh đệ tranh đoạt Luân Huyết Châu, chẳng lẽ là sai?

Tự vệ giết chết Hà Hoa tiên tử; dù là lỡ tay, cũng là sai lắm sao?

Không tồn tại đúng cùng sai. chỉ có lập trường khác nhau.

- Chịu chết đi!

Thanh âm lạnh băng cừu hận của Tử Lâm Ngọc Thiếu áp bách toàn bộ Phù không kiêu, sáu tầng sáng mờ trên đầu dưới lực lượng lớn lao thúc giục, không ngờ nhảy lên một tầng.

Thất trọng!

Trong phút chốc, khí thế uy áp của hắn tăng lên một trình tự hoàn toàn mới.

Toàn bộ Phù không kiêu, tất cả chiến đấu đều không hẹn mà dừng, một mảnh tĩnh mịch không tiếng động.

Mọi người đều bị cỗ áp lực này tran nhiếp, khí huyết bốc lên. pháp lực chấn động.

- Chân Tiên thất trọng!

Thanh âm hoảng sợ run rẩy của Hầu Đông từ trong miệng phát ra.

- Cỗ khí tức này... Chân tiên thượng vị...

Chân Ma Hình Già vẻ mặt rung động, đôi tay run rẩy kịch liệt, ấn ký hắc nhật trên trán cũng nhẹ run lên.

Chân tiên thượng vị!

Tất cả tiên nhân sợ ngây người.

Tại không gian thượng giới, nếu đạt tới cảnh giới thượng vị Chân Tiên thất trọng sẽ không còn là tiên nhân bình thường, địa vị thực lực đều khiến người ta ngưỡng mộ.

Thình thịch!

Thình thịch! Thình thịch!

Đám tiên nhân đều ngừng hô hấp, tim đập nhanh hơn.

- Chắc chắc... Chân Tiên thượng vị. còn có hậu đại Ma tôn Hình Thiên... Trò chơi này, hắn là sẽ rất vui...

Khóe miệng Sừu Diện Tà Nam hiện lên tươi cười, hắn không ngờ đứng ở bên cạnh Phù không kiêu, chỉ lui một bước chính là tình hà huyết diễm sôi trào.

Dương Phàm cảm nhận được một cỗ tinh thần áp bách cuộn cuộn mãnh liệt, tất cả sức nặng trong thiên địa này phảng phất đều ngưng tụ trên người Tử Lâm Ngọc Thiếu.

Hào quang màu tím bầy tầng trên đỉnh đầu sáng ngời như sao, bề nhễ tất cả mọi người trên Phù không kiêu.

- Dương lão đại...

Hai tay Hồ Phi run lên. không biết là hưng phấn hay sợ hãi. Nhưng là hắn không lui ra sau, ngược lại còn đi lên trước một bước.

Chân Tiên thượng vị... chi sợ vượt qua cực hạn Dương Phàm có thể đối phó.

- Người lui ra...

Dương Phàm hít sâu một hơi, khẽ nhấc tay kêu Hồ Phi tận lực lui ra, thần niệm truyền âm:

- Chú ý giữ thực lực. đặc biệt bí thuật của người.

Bá!

Tường Vân tặc tiên đã sớm lui ra thật xa, Hồ Phi cũng lui ra.

Nửa cái Phù không kiêu đều trở thành vũ đài của hai người.

Tử Lâm Ngọc Thiếu hét lớn một tiếng, nhảy dựng lên. chiến đao Tiên khí thượng phẩm trong tay bắn ra mũi nhọn tử diễm một trượng.

Ở trong Huyết Nhật Điện quy tắc áp chế này có thể nói là kinh thế hãi tục.

Nếu như ở Tiên giới, một đao này tuyệt đối là hủy thiên diệt địa, hủy diệt trăm vạn dặm.

Phốc.

Trường đao này vung lên. một vùng tử quang chói mắt khiến mọi người đều không tự chủ nhắm mắt lại.

Hào quang ngũ sắc lưu ly rót vào trong Luân Hồi Bàn trong lòng bàn tay Dương Phàm càng tràn ngập một cỗ sinh mệnh hồng quang bừng bừng sinh cơ.

ồ... ồ... ồng!

Luân Hồi Bàn biến lớn mười trượng, phía trên chín đạo quang đoàn hồng quang rạng rỡ, đột nhiên thiêu đốt phóng ra một cỗ quang toàn rực rỡ xông tận trời.

Đang!!!

Một tiếng nổ chói tai vang lên. chấn động toàn trường. Những người đứng xem khí huyết sôi trào, thậm chí trực tiếp hộc máu.

Phốc!

Thân thể Dương Phàm chấn động, phun ra một búng máu. Luân Hồi Bàn trong tay chợt ảm đạm.

T rên ngực hắn xuất hiện một vết đao sâu vài tấc. máu chảy đầm đìa. nhìn mà kinh người.

Lực lượng Chân Tiên thượng vị kinh sợ toàn trường.

Tuy nhiên Ngay sau đó. Luân Hồi Bàn kia lại rung mạnh sáng ngời, một cỗ lực lượng sắc bén kinh người bắn ngược trở về.

Đang... Xuy xuy!!

Tử Lâm Ngọc Thiếu đã sớm có phòng bị, trường đao trong tay vung lên.

Tuy nhiên hắn vẫn kêu một tiếng đau đớn, một cỗ thương tổn trống rỗng bắn ngược, thêm vào trên thân, cho dù có phòng bị cũng chỉ hóa giải được một nửa.

Hắn bị đẩy lui vài bước!

Phịch!

Mà Dương Phàm thì ngã xuống đất. thuận thế khoanh chân mà ngồi.

Muốn chữa thương?

Tử Lâm Ngọc Thiếu cười lạnh.

- Chân Tiên thượng vị thật là đáng sợ... Tử Lâm Ngọc Thiếu này so với Chân Tiên lực trọng mạnh hơn vài lần. nếu đổi là ta. một đao vừa rồi đã chết đi. Dương Phàm này lại ngạnh kháng, bị thương không chết.

Biểu tình Hầu Đông kinh sợ.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, vết thương trên ngực nhanh chóng khép lại.

Trên thực tế tuy rằng hắn bị thương không nhẹ. nhưng không nguy đến tính mạng.

Một kích đáng sợ Tiên khí thượng phẩm của Tử Lâm Ngọc Thiếu. Luân Hồi Bàn của Dương Phàm chỉ có thể ngăn được ba phần, cũng vận chuyển được hai phần lực lượng.

Còn có bốn phần lực lượng trực tiếp tiến vào trong cơ thể Dương Phàm, bị pháp lực cùng thân thể ngăn cản hai phần, lập tức bị thương.

Hai phần lực lượng cuối cùng bị Luân Hồi Quá toàn lực hấp thu chuyển hóa. cũng đem bộ phận thương tổn quay ngược lại Tử Lâm Ngọc Thiếu.

Tử Lâm Ngọc Thiếu đánh thương Dương Phàm, cũng bị bốn phần lực lượng của mình làm bị thương nhẹ.

- Một chiêu kế tiếp... Đưa người tới cứu u địa ngục!

Tử Lâm Ngọc Thiếu người cùng đao hợp nhất, trên Tiên khí kia tràn ra đao khí phong nhận đầy trời như thác đổ. khiến tinh hà màu máu ảm đạm thất sắc.

Lực công kích tuyệt kỹ này so với lúc trước còn cường đại hơn vài lần.

Mọi người chỉ là ở gần đều cảm thấy làn da. máu thịt đau đớn, cảm giác đau này thậm chí ăn sâu vào xương tủy.

Khó thể tưởng tượng Dương Phàm ở trong trung tâm bão lốc sẽ gặp phải loại áp lực nào.

Dương Phàm ngồi xếp bằng trên Phù không kiêu, giống như pho tượng, trong mắt trong sáng đột nhiên sáng lên một cỗ tinh quang hồng nhuận.

Vù vù!

Trong cơ thể hoa văn đỏ ngoài Luân Hồi Quá lưu chuyển, một cỗ sinh mệnh ánh sáng màu đỏ lửa thông suốt toàn thân, bộc phát ra sinh cơ bừng bừng vô tận.

Trong phút chốc khí tức trên người hắn kéo lên một cảnh giới mới tinh, dường như vượt qua đến Chân Tiên thượng vị.

“Ngô... Ông” một tiếng, Luân Hồi Quá lơ lửng trên đỉnh đầu. hồng quang nhu hòa. lấy nó làm trung tâm tạo thành một hư ảnh luân bản to lớn ngũ sắc lưu ly dạng lốc xoáy vô hình.

Trong quang toàn màu sắc rực rỡ kia truyền đến một cỗ lực hút mạnh mẽ. trong khu rung động chậm chậm mở ra một “Quang môn” không ổn định.

Phong nhận đầy trời như mưa rền gió dữ kia vào lúc tới gần lốc xoáy trong phút chốc bị hút vào quang môn. tiêu tan biến mất.

- Luân... Hồi... Môn...

Lúc này, Dương Phàm đang khoanh chân ngồi từ từ phun ra ba chữ.

- Không tốt.

Tử Lâm Ngọc Thiếu cảm giác thân thể của mình đặc biệt là tiên hồn bị một cỗ lực lượng huyền bí trong quang môn lôi kéo...

974. Chương 926: Thi Thể Ma Đế.

- Luân... Hồi... Môn...

Từ sau khi chém giết Vu Tôn vô số thể thân thể mạng.

Đại thần thông tuyệt thế kinh sợ thiên cổ Luân Hồi Môn này lại một lần nữa xuất hiện thế gian.

Hai đầu Phù không kiêu, số tiên nhân và đại năng nhân giới còn lại không nhiều, đều ngừng hô hấp, bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Dùng sinh mệnh hồng quang điều khiển Luân Hồi Bàn, tạo thành một hư ảnh cự luân không lồ kinh người, bên trong quang toàn ngũ sắc lưu ly hiện ra một Quang môn không thể dùng màu sắc miêu tả.

Quang môn nho nhỏ này ở trong lúc xoáy mơ hồ không rõ. run lên rất khẽ.

Cỗ khí tức thần bí kia phảng phất như đến từ nguyên thủy thái cổ, ẩn chứa một cỗ số mệnh lực huyền bí không thể ngăn cản.

Tử Lâm Ngọc Thiếu đạt tới cảnh giới Chân Tiên thượng vị, có thể nói là vô địch Huyết Nhật Điện, một kích bí kỹ thượng giới cùng thần thông lực lượng toàn bộ bị quang môn này hấp thụ.

Rồi sau đó. một cỗ lực lượng kinh khủng từ trong quang môn truyền đến, mạnh mẽ lôi kéo Tử Lâm Ngọc Thiếu.

- Không tốt!

Tử Lâm Ngọc Thiếu cảm giác thân thể cùng tiên hồn của mình đồng loạt bị quang môn kia hút vào, gân như có chút không thể chống lại.

-A!!!

Hắn rít gào một tiếng, vận chuyển lực lượng đáng sợ kinh thiên địa của Chân tiên thượng vị.

Nhưng bất kể hắn giãy dụa như thế nào. lực hút của quang môn kia không thay đổi.

Cỗ lực lượng số mệnh huyền bí này siêu nhiên thế gian.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, thương thể trên ngực còn chưa lành, không khỏi kêu một tiếng đau đớn.

Tuy nhiên, cuối cùng hắn vẫn thi triển ra đại thần thông thiên cổ Luân Hồi Môn này.

Dương Phàm ở Chứng Quả đại viên mãn, thôi diễn cảnh giới tiếp theo cơ bản đã hoàn thành.

Mà Luân Hồi Môn cũng là mấu chốt của cảnh giới tiếp theo.

Khi Tiểu Luân Hồi dung nhập Đại Luân Hồi, tức là thời điểm hoàn toàn lĩnh ngộ sinh tử, chính mình nắm giữ sinh mệnh Luân Hồi.

Có thể tưởng tượng, cảnh giới sau Chứng Quả Kỳ là huyền diệu kinh người ra sao!

Giờ phút này, Dương Phàm nghiêng chặt răng, với sinh mệnh hồng quang của Luân Hồi Quả mượn sự hỗ trợ gia tăng của Luân Hồi Bàn thi triển thần thông vô thượng Luân Hồi Môn.

- Muốn cho ta đi vào... Không có khả năng!

Trên mặt Tử Lâm Ngọc Thiếu lộ ra vài phần sợ hãi, không tiếc mọi giá thi triển bí thuật, cố thủ tiên hồn.

Một khi thân thể hoặc linh hồn bị kéo vào trong Luân Hồi Môn. vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Dương Phàm vô cùng cố sức. Muốn duy trì Luân Hồi Môn là việc gian khổ cỡ nào?

Dù sao đây vốn là thần thông thuộc về cảnh giới sau Chứng Quả Kỳ.

Hai người lập tức lâm vào cục diện giằng co.

Dương Phàm dốc hết toàn lực muốn kéo Tử Luân Ngọc Thiếu vào Luân Hồi Môn.

Mà Tử Luân Ngọc Thiếu liều chết kiên trì cũng cố giữ vững.

Nếu không phải hấn bước vào cảnh giới Chân Tiên thất trọng, đứng trước Luân Hồi Môn này chỉ sợ căn bản không sức phản kháng.

Cho dù như vậy giờ phút này thân thể Tử Luân Ngọc Thiếu cũng không tự chủ được bị hút dần vào trong Luân Hồi Môn.

Cỗ lực lượng này Ngay cả hấn mới bước vào Chân Tiên thất trọng đều không thể chống cự, dốc hết toàn lực chỉ có thể giảm tốc độ tới gần quang môn.

Đám tiên nhân ở bên cạnh xem cuộc chiến bị cục diện giằng co kinh tâm động phách này làm rung động.

- Xem ra Tử Luân Ngọc Thiếu này vốn là bước nửa bước vào Chân tiên thất trọng, tại thượng giới cũng là áp chế tu vi thăng cấp, muốn vào thời khắc mấu chốt bước vào Chân Tiên thất trọng, từ đó ngăn cơn sóng dữ...

Ánh mắt Chấn Ma Hình Già lóe lên nhìn chăm chăm Luân Hồi Môn đáng sợ kia, trong lòng nghĩ lại còn sợ hãi.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc rời khỏi Tàng Tinh Điện, Dương Phàm cho hắn lời khuyên:

- Ha ha. Dương mỗ cũng cho người một lời khuyên: Phàm là người đối địch ta. chết không được siêu sinh, sống không vào Luân Hồi!

Chết không được siêu sinh, sống không vào luân hồi!

Chẳng lẽ là chi hậu quả tiến vào Luân Hồi Môn này?

Nghĩ đến đây. hắn lại đánh nàng mình một cái.

Nửa bước... Một bước... Hai bước... Ba bước...

Tử Luân Ngọc Thiếu cảnh giới Chân Tiên thượng vị bị lực hút không thể ngăn cản từng chút tới gần Luân Hồi Môn.

Luân Hồi Môn thần bí không biết kia giống như điểm cuối cơn ác mộng.

Sợ hãi... Sợ hãi thật sâu!

Tử Luân Ngọc Thiếu trước khi hạ giới bất kể như thế nào cũng đều không nghĩ tới mình sẽ bị một đại năng hạ giới bức đến tuyệt cảnh như thế.

Thậm chí đó còn là dưới tình huống hắn bước vào cảnh giới Chân Tiên thượng vị. tự xưng có thể tung hoành vô địch.

Giờ phút này Ngay cả Cửu Diện Tà Nam vốn thoải mái vô cùng, lúc nhìn chăm chăm vào Luân Hồi Môn trên mặt cũng lộ ra vài phần động dung.

Sau vài hô hấp. Tử Luân Ngọc Thiếu cách Luân Hồi Môn chỉ còn lại bảy tám bước.

- Nhất định có biện pháp...

Tử Luân Ngọc Thiếu đột nhiên nghĩ ra cái gì. một khối phật ngọc trước ngực đột nhiên dâng lên một cỗ lưu quang màu vàng bao phủ toàn thân, cố thủ tiên hồn.

Đây đúng là đạo cụ bảo vệ linh hồn hiếm thấy.

Kết quả... cỗ lực hút kia không ngừng giảm bớt một chút.

Cho dù là một chút xíu. Tử Luân Ngọc Thiếu đã có thể miễn cưỡng ổn định, bước chân.

- Chẳng lẽ thật sự không tiếc mọi giá, giải quyết người này...

Sắc mặt Dương Phàm hơi trắng bệch, trong lòng phản tích lợi hại.

Nếu quả thật làm vậy, trong khoảng thời gian ngắn chiến lực của Dương Phàm tổn hao nhiều, chỉ có thể dựa vào Hồ Phi làm sao tranh đoạt Thần Huyết cuối cùng.

Giờ phút này, Dương Phàm vượt cấp thi triển thần thông Luân Hồi Môn, tiêu hao lớn nhất là linh hồn lực, tiếp theo là bản mạng nguyên khí.

Vào lúc Dương Phàm do dự.

Tinh hà phụ cận bỗng nhiên chấn động.

Phía xa Phù không kiều, một “Điểm đen” đang tới gần bên này.

Tốc độ di động của điểm đen kia không nhanh, lại phát ra một cỗ cảm giác áp lực kinh thiên.

-Đó là cái gì...

Chúng tiên nhân đều ngừng hô hấp.

Điểm đen kia từng chút tới gần, linh khí trong không gian bốn phía dường như bị động lại.

Linh hồn cùng nhục thân mọi người đều chịu đựng một cỗ áp lực cuộn cuộn mãnh liệt.

Cỗ áp lực này dồi dào tuyệt cường, vô cùng vô tận, giống như thiên uy từ vũ trụ mệnh mông.

Phịch!

Một gã Chân Tiên nhị trọng mặt nghẹn đỏ bừng, “PHịch” một tiếng, nửa quy trên đất.

Những đại năng nhân giới trừ bỏ duy nhất một vị thất kiếp Tán tiên, ngoài ra đều “PHịch phịch” thần phục quy lạy.

Đây rốt cục là nhân vật ra sao? Chi vền vền khí tức phát ra liền áp bách tiên nhân quỳ xuống.

Phốc...`m!

Luân Hồi Môn của Dương Phàm dưới áp lực chưa từng có hóa thành lốc xoáy nguyên thủy.

Theo đó, cả hư ảnh cự luân cũng bỗng dừng hóng mát.

Phịch!

Tử Lân Ngọc Thiếu đặt mông ngồi dưới đất, vẻ mặt kinh sợ nhìn điểm đen đã lớn dần bằng tảng đá.

Áp lực... Càng ngày càng khủng bố.

Bốn phía Phù không kiều yên lặng như tờ.

Điểm đen kia dần biến lớn, trở nên rõ ràng.

Mọi người rốt cục thấy rõ, đó dĩ nhiên là một cỗ “Thi thể”.

Thi thể?

Dương Phàm khó thể tin nổi.

Nhưng là khi cỗ thi thể kia chậm rãi tới gần, càng rõ ràng có thể thấy được.

Thi thể đó là một nam nhân cao tới hai trượng, toàn thân làn da đỏ thẫm, giống như hắc thiết kim cương, đầu tóc dựng đứng.

Mặc dù đã chết, cỗ thi thể này cũng tản mát ra ma uy kinh thiên, còn có một cỗ ý chí muôn đời bất diệt.

Phịch! Phịch!

Lần lượt có tiên nhân nửa quy trên đất. hoặc là miễn cưỡng lấy tay chống đất.

Phốc!

Thậm chí có mấy người bị áp bách học máu.

Theo thi thể kia tới gần. cổ ma uy cùng tinh thần ý chí càng ngày càng mãnh liệt không thể chịu đựng.

Ánh mắt Sữu Diện Tà Nam chợt lóe, vội vàng khoanh chân ngồi, khẽ lẩm bẩm:

- Thì ra là thi thể Ma Đế.

Thanh âm hần mặc dù không lớn nhưng lại khiến mọi người nghe được.

Ma Đế!

Chỉ vắn vện hai chữ khiến mọi người rung động.

Phàm là nhân vật có thể xưng “Đế”, người nào không phải nhân vật bề thế thất giới? Tuy nhiên, giờ phút này trôi nổi trong tinh hà màu máu chẳng qua là thi thể của Ma Đế. Thi thể kia lơ lửng trong tinh hà huyết điểm cuộn cuộn, không chút xu thế bị ăn mòn thối

rữa.

Cho dù là thi thể ngã xuống đã lâu. nhưng vẫn như cũ phát ra ma uy dồi dào tuyệt cường, còn có tinh thần ý chí muôn đời bất diệt.

Nơi thi thể Ma Đế kia đi qua, huyết điểm trên tinh hà ngoan ngoãn ngưng đọng, không có một chút bắn lên.

Học học... Học học...

Hô hấp mọi người đều dồn dập, thậm chí không thể thở nổi.

Thi thể... Rốt cục đã tới gần!

Đột nhiên, thời không khu vực Phù không kiều phẳng phất như ngưng đọng, mỗi phút mỗi giây đều thông thả như vậy.

Tất cả mọi người không thể động đậy.

Không ai có thể đứng nổi.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

Khi ma uy tuyệt cường cùng ý chí bất diệt kia chân chính tới gần. một gã bán tiên Đại Thừa Kỳ rốt cục không chịu nổi áp lực. trực tiếp thất khiếu đổ máu. hồn phi phách tán.

Rồi sau đó lại lục tục truyền đến vài tiếng kêu thảm.

Phốc! Phốc!

Đại đa số mọi người liên tục học máu.

Khi thi thể Ma Đế kia chậm rãi trôi tới dưới Phù không kiều, cổ áp lực kia càng đạt tới đỉnh.

Phốc!

Hồ Phi cùng Dương Phàm trước sau học máu.

Sữu Diện Tà Nam nhìn chằm chằm thi thể Ma Đế kia, mắt lộ vẻ suy tư, đưa tay lau khô vết máu khóe miệng, lẩm bẩm:

- Khối thân thể này rất yếu ớt. sao có thể chịu đựng được áp lực của Ma Đế, dù chỉ là thi thể Ma Đế sau khi chết.

Vài hô hấp trôi qua cũng giống như thời gian trăm vạn năm.

Cổ áp lực kia rốt cục Bắt đầu giảm xuống.

Thi thể Ma Đế chậm rãi rời khỏi phía dưới Phù không kiêu.

Khỏe mắt Dương Phàm nhìn đến áo giáp trên người Ma Đế. trong tay nắm nửa thanh trường kích, còn có nhẫn không gian... Có thể tưởng tượng, Ma Đế kia khi còn sống nhất định là nhân vật cái thối mỗi một món đồ trên người đều là vật báu vô giá.

- Đây chính là Tịch Thiên Ma Kích có thể xếp trên Top 20 bảng Thần Binh trong Thất giới, lại bị một kiếm dễ dàng chặt đứt.

Sửu Diện Tà Nam nhìn chăm chăm nửa thanh trường kích trong tay thi thể Ma Đế. hít sâu một hơi. hô hấp có vẻ dồn dập.

- Tịch Thiên Ma Kích... Ma Thần Chân Giáp... Thiên Mệnh Chi Hảo...

Con người Chân Ma Hình Già co rụt lại. nhìn chăm chăm vũ khí cùng pháp bảo trên người Ma Đế, dường như đoán ra lai lịch Ma Đế này.

Tuy nhiên không ai dám có chủ ý với thi thể kia.

Cách xa một đoạn còn có áp lực đáng sợ như thế, nếu chân chính tới gần thi thể Ma Đế, ai có thể cam đoan thần hồn không chết.

Còn nữa, rơi vào trong tình huống, kết cục chỉ có chết.

Mọi người nhìn theo thi thể Ma Đế rời đi, áp lực giảm nhỏ.

Khi thi thể Ma Đế kia lại hóa thành điểm đen và biến mất. tất cả mọi người vô lực khoanh chân ngồi xuống.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, thương thế trên người đã khôi phục, tuy nhiên thi triển Luân Hồi Môn tiêu hao linh hồn lực lại không thể khôi phục nhanh như vậy.

Tử Lâm Ngọc Thiệu nhìn chăm chăm hắc, trên mặt mang theo vài phần sợ hãi.

Đối kháng với Luân Hồi Môn lại chịu đựng Ma Đế oai, hắc gần như hư thoát.

- n oán giữa chúng ta. nên chấm dứt...

Dương Phàm lạnh lùng nhìn chăm chăm Tử Lâm Ngọc Thiệu.

Bá!

Trước mặt Dương Phàm bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện một bóng người xanh óng ánh.

Chính là phân thân thứ hai - Mộc Phong!

Giờ phút này. mọi người toàn thân vô lực. chiến lực tổn hao nhiều, ngay cả Dương Phàm cũng không thể động thủ.

Nhưng là phân thân Mộc Phong lại khác, là từ trong Tiên Hồng Không Gian gọi ra.

Là phân thân, tu vi của Mộc Phong cùng Dương Phàm có một khoảng cách, nhưng không nhiều lắm.

Tuy nhiên dùng để đối phó với Tử Lâm Ngọc Thiệu nguyên khí đại thương, tương đối suy yếu thì hẳn là có phần thắng.

- Giết chết hắn!

Dương Phàm nói như đinh đóng cột.

-Dạ!

Áo ánh xanh óng ánh nhoáng lên một cái. Mộc Phong hiện thân trước mặt Tử Lâm Ngọc Thiệu, ngưng tụ ra một lưỡi đao xanh, hung hăng đâm tới trái tim hắn.

975. Chương 927: Bảo Tàng Đại Đế Nghịch Linh Điện.

Về mặt Tử Luân Ngọc Thiếu kinh sợ. không nghĩ tới Dương Phàm còn có một phản thần vẫn giữ chiến lực đỉnh.

Nếu như dưới tình huống bình thường, ngay cả là mười Mộc Phong, cũng không uy hiếp được hắn.

Nhưng lúc này. qua việc đối kháng với Luân Hồi Môn. chịu uy áp của thi thể Ma Đế, khiến nguyên khí của hắn tổn thương lớn, còn tương đối suy yếu, rõ ràng có thể thấy rõ hành động cùng thần pháp Mộc Phong, muốn tránh né hay phòng ngự. lại có vẻ như cổ hết sức.

Hắn miễn cưỡng tập trung tâm thần, nâng cánh tay run rẩy lên, hội tụ một mảnh tử tinh quang, hình thành một tầng phòng hộ.

Phốc!

Quang nhận xanh kia nháy mắt đâm phá tầng phòng hộ tử tinh quang, thậm chí rạch làm tổn thương cánh tay của Tử Luân Ngọc Thiếu, sau đó đâm thẳng vào ngực.

Đỉnh

Quang nhận xanh đánh trúng áo giáp tím trên người Tử Luân Ngọc Thiếu, tiếng kêu kim loại truyền đến chói tai. Ánh sáng tím quần quanh bên ngoài áo giáp tím.

Mộc Phong ngừng vận pháp lực, quang nhận xanh lại rất khó chém vào.

Tử Luân Ngọc Thiếu không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, bất cứ pháp bảo phòng ngự gì. nếu không có sự duy trì của pháp lực cường đại, đều tuyệt đối rất khó ngăn cản công kích.

Mặc dù là tiên khí có uy lực không tầm thường nhưng thực lực của Mộc Phong tương đương với Chân tiên nhị tam trọng, một phản thương tổn xuyên thấu qua. hình thành thương tổn nhất định, với Tử Luân Ngọc Thiếu.

Đỉnh bùng

Khi tiên giáp bắn tia lửa. Tử Luân Ngọc Thiếu mượn lực rút lui, khoe miệng tràn ra một vệt máu. bay về phía Tường Vân tặc tiên, thấp giọng hô:

- Cứu ta.

Chi cần cho hắn nghỉ ngơi một chút, thân thể và nguyên khí sẽ hòa hoàn lại, có thể thoải mái thu thập Mộc Phong.

- Muốn chạy?

Mộc Phong tuyệt đối am hiểu tốc độ. rất nhanh đuổi kịp.

Dương Phàm ở phía xa, nhắm mắt ngồi xuống, đồng thời cũng nắm toàn trường trong bàn tay.

Hắn nắm chặt thời gian khôi phục, Luân Hồi Quả trong cơ thể tràn ra một mảnh hồng quang sinh mệnh, bất kể là thân thể, nguyên khí, thậm chí ngay cả tâm thần đều khôi phục với tốc độ rất nhanh.

Những người khác, chịu sự uy áp thi thể và tinh thần ý chí của Ma Đế đánh vào. chủ yếu là sự mệt mỏi vô lực của tinh thần và thể xác. rất nhanh có thể hồi phục lại.

Về-

Mộc Phong như tia chớp bay vọt tới. lệ quang trong mắt. trong tay xuất hiện một thanh kim kiếm ánh sáng đỏ quần quanh, như sấm chớp chém tới.

Phần lớn công kích mới vừa rồi bị phòng ngự tiên khí của Tử Luân Ngọc Thiếu ngăn cản, lần này với tiên khí Xích Dương Kim ở Kiềm có uy lực không tầm thường, đối phương không chết cũng phải bị thương nặng.

Bóng kim kiếm mang theo tiếng rít chói tai của quang diễm, từ phía sau lưng ập tới.

Tử Luân Ngọc Thiếu cảm nhận được một luồng nguy cơ. cả người phát lạnh.

Trước lúc hạ giới, hần tuyệt đối không nghĩ đến. một nhân loại phạm phu tục tử, có thể bức mình đến tình cảnh này. nhiều lần tiến nhập và hiểm cảnh.

- Ngọc Thiếu! Ta đến cứu ngươi.

Tường Vân tặc tiên kinh hô một tiếng, trên người dâng lên một vùng sáng bạc. trong nháy mắt đánh úp về phía bên này.

Thân thể và tốc độ của Tường Vân tặc tiên này. đã đạt tới một trình độ đẳng phong tạo cực. Mặc dù tu vi không tính là quá cao trong đám tiên nhân, nhưng tốc độ tuyệt đối là đứng đầu.

Mộc Phong chỉ cảm thấy bóng người trước mặt lần lượt thay đổi lay động đan chéo nhau, dưới quy tắc áp chế của Huyết Nhật Điện. Tường Vân tặc tiên vẫn còn có thể thi triển không gian thần pháp với trình độ nhất định.

Phần lớn tiên nhân, thậm chí có thể thấy rõ động tác của Tường Vân tặc tiên.

- Dừng tay!

Lưng của Tường Vân tặc tiên thoáng va chạm với Tử Lâm Ngọc Thiếu, sát vai mà qua, một chưởng ngân quang bốn phía, hóa thành một luồng ẩn kị, từ từ đánh về phía Mộc Phong

Phốc!

Xích Dương Kim ồ Kiềm đâm vào gáy của Tử Lâm Ngọc Thiếu!

Lập tức, Mộc Phong ngăn ra: Chuyện gì đang xảy ra đây?

Mà lúc này, một chưởng của Tường Vân tặc tiên kia, mới ép đến. đẩy lui Mộc Phong.

Bùm!

Tử Lâm Ngọc Thiếu té trên mặt đất. chỉ viêm lực đáng sợ của Xích Dương Kim ồ Kiềm, lập tức ăn mòn toàn thân hần, ngay cả tiên hồn cũng bị đánh nát, thiêu đốt hừng hực.

Rất nhiều người ở nơi này cũng không biết rõ nguyên nhân do đâu.

Tường Vân tặc tiên kia không phải đi cứu người sao? Làm sao cảm giác thân thể Tử Lâm Ngọc Thiếu bỗng nhiên khựng lại. sau đó bị Xích Dương Kim ồ Kiềm đâm trúng đầu.

ở nơi này chỉ có một mình Dương Phàm và một số ít người, thấy rõ động tác của Tường Vân tặc tiên.

Khi người này đang nghĩ cách cứu viện cho Tử Lâm Ngọc Thiếu, sinh ra liên tiếp ảo ảnh không gian uốn cong, bà vai không cân thận đụng trúng Tử Lâm Ngọc Thiếu một chút.

Kết quả, khi Tử Lâm Ngọc Thiếu chạy trốn, lập tức bị cản, khựng lại một chút.

Mộc Phong lại cảm giác, không phải Xích Dương Kim ồ Kiềm của mình đâm trúng Tử Lâm Ngọc Thiếu, mà là đối phương chủ động xông tới lĩnh đòn.

Tuy nhiên, công kích mà Tường Vân tặc tiên ngưng tụ, cũng không thể coi thường, trong một đoàn ngân quang đó. ẩn chứa pháp tắc không gian huyền diệu, đẩy lui hần đi rất xa gần như bị thương.

- Ngọc Thiếu! Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Tường Vân tặc tiên đó bùng đôi mắt, nhìn chăm chăm Mộc Phong.

Mà thất khiếu của Tử Lâm Ngọc Thiếu chảy máu. vẻ mặt khó tin và khiếp sợ: Tường Vân tặc tiên không phải đến cứu viện mình, vì sao

Đột nhiên, hần nghĩ đến trong nháy mắt Xích Dương Kim ồ Kiềm chém tới. thân thể Tường Vân tặc tiên, cố ý vò tình đụng vào mình một chút.

Nhưng sau khi Tử Lâm Ngọc Thiếu hiểu được hết thảy thì ý thức dần dần mơ hồ, chìm vào bóng đen.

Tường Vân tặc tiên thu thi thể Tử Lâm Ngọc Thiếu vào trong nhãn không gian, liền hòa tốc lóe lên rồi biến mất. lưu lại một luồng hư ảnh.

Khi hần toàn lực triển khai tốc độ. trừ phi đạt tới trình độ Chân tiên thượng vị, những người khác đều không theo kịp.

Khỏe miệng Sứ Diện Tàngm hiện lên ý cười.

Chân Ma Hình Già lại có vẻ có chút suy nghĩ, nhưng bên trận doanh Thiên Giới tự giết nhau, có lợi cho phía mình, hần sẽ không vạch trần.

Mà rất nhiều người đều nhìn không quá rõ ràng. nghĩ rằng Tường Vân tặc tiên muốn cừu người, lại đến không kịp, cuối cùng khiến cho Tử Lân Ngọc Thiếu chết vào tay phần thân của Dương Phàm.

Tốc độ Tường Vân tặc tiên quá nhanh, thật sự không có bao nhiêu người tranh đoạt Luân Huyết Châu với hần.

Người thật sự có năng lực này rất ít, nhưng cơ bản đều có Luân Huyết Châu thuộc về mình.

Dương Phàm nhìn thấy bóng dáng Tường Vân tặc tiên lướt qua, khỏe miệng nhếch lên một chút trào phúng: Tử Lân Ngọc Thiếu à. người chết trên tay người một nhà. người có từng nghĩ đến kết cục này hay không?

Từ sau khi tiến vào Huyết Nhật Điện, mọi thứ đều là trò chơi do Đại Đế an bài.

Mà sau khi đến Phù không kiều, trò chơi mới chính thức bắt đầu.

Mọi người cần phải tuân thủ quy tắc trò chơi, cái gọi là minh hữu, chiến hữu. đều giống như mây bay.

Sau khi Tử Lân Ngọc Thiếu ngã xuống, tất cả mọi người lặng lẽ điều tức, cảnh giác lẫn nhau.

Dương Phàm giao một viên Luân Huyết Châu mới vừa cướp được cho Hồ Phi.

Hần lại thoáng quan sát. tình huống phân phối chín viên Luân Huyết Châu.

Chủ nhân nắm giữ chín viên Luân Huyết Châu, phần biệt là: Dương Phàm, Hồ Phi, Hầu Đông, Chân Ma Hình Già. Tường Vân tặc tiên. Sứ Diện Tà Nam, Hồng bào lão đạo, nho sinh áo xanh, cùng với vị thất kiếp Tán tiên cuối cùng.

Thực lực chín người này không phải nhỏ. đều rất khó chơi, muốn đánh chết bất cứ người nào trong số họ. cũng không dễ dàng.

Thời gian nửa Ngày trôi qua, mọi người trên cơ bản khôi phục.

Nhưng là trên Phù không kiều, yên lặng như chết.

Đặc biệt là những tiên nhân và đại năng Nhân giới không có được Luân Huyết Châu.

Khi Dương Phàm ngồi xếp bằng, một luồng thần niệm giao lưu đến.

Lại đến từ bảy người đám Chân Ma Hình Già, Sứ Diện Tà Nam có được Luân Huyết Châu.

Khi Dương Phàm, Hồ Phi gia nhập vào. hình thành chín luồng thần niệm.

Dương Phàm vẫn lần đầu tiên tiếp xúc với loại thần thông này. có thể khiến nhiều người cùng trao đổi với nhau, các mục đích tin tức bản thân trao đổi với nhau, giống như hợp lại.

- Chư vị! Hiện tại chín viên Luân Huyết Châu, đều phân phối đều đặn, tiếp theo, chúng ta phải thương nghị có nên chém giết những người còn lưu lại trên Phù Không Kiều hay không?

Chân Ma Hình Già nói với vẻ lạnh nhạt.

- Đồng v!

- Ý kiến hay!

Tường Vân tặc tiên cười nói.

Hồng bào lão đạo và nho sinh áo xanh có chút chần chờ, nhưng vẫn đáp ứng.

Hầu Đông cùng với một vị thất kiếp Tán tiên, duy trì vị trí trung lập.

- Chúng ta không phản đối. nhưng không tham dự.

Thất kiếp Tán tiên kia nói với vẻ lạnh nhạt. Tu vi của hần tương đương với Chân Tiên trung vị. thậm chí hướng đến Chân Tiên bậc sáu. không thể coi thường.

- Dương đạo hữu! Người có ý kiến gì không?

Hình Già rất quan tâm thái độ của Dương Phàm.

Dương Phàm biểu hiện ra thực lực, đủ có thể kinh sợ người ở nơi này. huống chỉ còn có trợ lực cường đại siêu cấp Thần Thú.

- Chúng ta cũng duy trì trung lập.

Dương Phàm nói với vẻ lạnh nhạt.

Hần cùng không muốn tham dự vào. đi tàn sát tiên nhân cùng với những đại năng của Nhân giới. Mặc dù như vậy có thể có được một ít chiến lợi phẩm.

-Tốt lắm! Các vị cần phải tuân thủ lời hứa. không tham gia thì thôi, cũng không nên giữa đường ra tay.

Chán Hình Ma Già trên cơ bản hài lòng nói.

Dương Phàm thoát ra thần niệm bản thân, nhắm mắt lại, nhẹ thở dài một hơi.

Mà kế tiếp, với sự chém giết của mấy người chủ đạo Chán Ma Hình Già, bắt đầu tiến hành.

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng.

Đám Tiên nhân và đại năng nhân giới còn lại trên Phù không kiều, tu vi cũng không cao lắm. không còn đến mười người, những cường giả này liên thủ đuôi giết, quả thực là giết chóc nghiêng về một phía.

Ước chừng sau nửa nén hương, trên Phù Không Kiều tràn ngập mùi máu tanh, gần mười người bị giết chết hết. tàn khốc thể thảm lạnh lòng.

Dương Phàm khoanh chân ngồi, không tham dự vào, nhưng cũng không ngăn cản, thậm chí có một Chân Tiên, bị đuôi giết tới gần hần, chết do tự bạo trong tuyệt vọng.

Đây là một hồi trò chơi tử vong, Ngay cả hần cũng không thể cam đoan vận mệnh tiếp theo của mình.

Tuy nhiên Dương Phàm hiểu được, thực lực cường đại hơn một chút, tranh đoạt Thần Huyết, thậm chí tỷ lệ sống sót cũng lớn hơn một chút.

Lúc này. trên Phù không kiều còn lại chín người, mỗi người đều có một viên Luân Huyết Châu.

Dương Phàm chăm chú nhìn bờ bên kia Tinh Hà màu máu, phát hiện con đường phía trước ngưng tụ hơn, thậm chí có thể nhìn thấy hình dáng cung điện trong sương mù.

Chín người nơi này mừng rỡ. nhanh chóng đi đến cuối Phù không kiều.

Phương hướng Dương Phàm ngoái đầu nhìn lại. một mảnh sương mù sâu thẳm nơi đó, giống như mãi mãi cũng nhìn không tới cuối.

Hần không biết, đám người Bàng trưởng lão cùng không có tiến vào Phù Không Kiều, sẽ đối mặt với vận mệnh như thế nào.

Nhưng là, Dương Phàm không còn đường lùi rồi.

Vốn có hứng thú với Huyết Nhật Điện và Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết, hần dứt khoát muốn tiến vào cung điện này. cũng tin chắc rằng, mình có thể đến cuối.

Trong con người kiên định của hần, lỡ mở phát ra một luồng tinh thần ý chí cường đại. Những người khác không chú ý tới nhưng chỉ có Cửu Điện Tà Nam có chút hứng thú, nhìn hần mấy lần.

Sương mù phía trước dần dần kéo lại gần, tìm mọi người đập nhanh hơn.

Bởi vì theo Hoa Yên Mị để lộ ra, bờ đôi điện của Tinh Hà màu máu có lưu bảo tạng chân chính của Đại Đế lúc xưa.

Rốt cục vào một khắc, mọi người đi qua Phù không kiều, bước lên đường mòn bằng đá phiến, hai bên đầy mùi bùn đất. trồng các loại thảo dược.

Khi đi vào trong sương mù. cuối đường mòn. sương mù biến mất. lại biến thành một tòa điện phủ tinh xảo.

Trên bảng hiệu điện phủ, có khắc mấy chữ cổ triện thanh tú mà không mất đi vẻ tao nhã: Nghịch Linh Điện.

- Nghịch Linh Điện?

Dương Phàm nhìn chằm chằm tòa điện phủ tinh xảo này. cảm giác năm tháng tạo ra cung điện này cũng không quá lâu.

976. Chương 928: Dễ Dàng Như Thế.

Thần hình Hoa Yên Mị. xuất hiện trên không Nghịch Linh Điện, trong âm thanh tràn ngập vẻ trang trọng trang nghiêm, giống như nhìn lên vị Đại Đế thân bí và cơ trí tồn tại trên thượng giới.

- Chín vị khách quý! Hoan nghênh tiến vào cửa thứ Nhất của bảo tàng Đại Đế - Nghịch Linh Điện.

Bóng dáng đoan trang tao nhã của Hoa Yên Mị, lơ lửng dừng trên không trung lĩnh vực cấm phi, Thân ảnh màu máu như trong suốt, phẳng phất như chồng chéo t hay đối đan xen với điện phủ tinh tế.

Nhưng mà, mặt nàng không cười, chỉ có một vẻ nghiêm trọng và trang nghiêm.

Mọi người không khỏi nhớ về thần bí Đại Đế sau lưng nàng lưu lại hiểm nghi lớn cho thất giới.

Theo tiếng nói của nàng vừa chấm dứt, bóng dáng màu máu trong suốt, từng chút phai nhạt, trống rỗng tan vào trong hư không.

Mê vụ chung quanh Nghịch Linh Điện, hoàn toàn tiêu tán, lại càng lộ ra chân thật rõ ràng hơn trước mặt thế nhân.

- Nghịch Linh Điện? Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết?

Mắt Dương Phàm chợt ngưng, đột nhiên nhớ tới thứ phẩm Nghịch Linh Huyết mà mình từng có được ở trong Cửu u Bí Cảnh.

Thứ phẩm Nghịch Linh Huyết là một loại có thể tăng sức chiến đấu trong một thời gian ngắn, lại là bí dược cường đại không có tác dụng phụ. có thể dùng linh huyết này lâu dài, vẫn có thể từng bước cải thiện thể chất.

Vào thời đó. thứ phẩm Nghịch Linh Huyết đối với Dương Phàm mà nói. đã là thứ rất nghịch thiên rồi, dù sao thứ có thể tăng sức chiến đấu như vậy. lại không có tác dụng phụ, thậm chí bí dược này còn có thể cải thiện thể chất, gần như không còn tồn tại trên thế gian.

- Nghịch Linh Huyết chân chính thì như thế nào chứ?

Dương Phàm không khỏi lòng có chờ mong.

Một hàng chín người, đều có được Luân Huyết Châu, cảnh giác lẫn nhau, chậm rãi đi vào trong Nghịch Linh Điện, bầu không khí rất áp lực.

Lúc này chín người có được Luân Huyết Châu ở nơi này đều không dễ chọc, Dương Phàm nhiều lần cân nhắc suy nghĩ, có kết luận.

Người sâu không lường được nhất là Sưu Diện Tà Nam, hắn rất tuân thủ nguyên tắc trò chơi, từ đầu đến cuối cũng có vẻ như thanh tao thoát tục, có mấy phần chơi đùa.

Đối thủ có thực lực mạnh nhất, đó là Chân Hình Ma Già. Người này bình tĩnh, vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn, thực lực cường đại, không biết tường tận con bài chưa lật của hắn.

Sau đó là Hồng Bào lão đạo và nho sinh áo xanh tổ hợp thành “Nho Đạo Nhị Hiền”. Dưới sự liên thủ của hai người này, có thể tranh cao thấp với Chân Tiên lục trọng.

Ngoài ra, tên Thất kiếp tán tiên bên phía đại năng Nhân giới, thực lực ít nhất cũng tới gần Chân Tiên lục trọng, chẳng phân biệt cao thấp với Hầu Đồng.

về phần Tường Vân tặc tiên kia, mặc dù hẳn không có thực lực quá mạnh nhưng thần pháp và tốc độ rất huyền diệu, lại giáo hoạt đa đoan. Nếu như vào thời khắc mấu chốt chốt tập kích thì không thể coi thường.

Ước chừng sau thời gian uống nửa chén trà nhỏ, một hàng chín người đi vào Nghịch Linh Điện.

Bố trí trong Nghịch Linh Điện, tinh xảo, xa hoa, trên vách được khảm hơn ngàn viên Dạ Minh Châu, hào quang rự rờ mà không chói mắt.

Trên bốn bức tường của cung điện, có rất nhiều bức tranh nước từ trên núi chảy xuống với ý cảnh thoát tục, nhưng với cây cò và phụ nữ chiến đa số.

Mọi người không đi quan sát những bức tranh có nước từ trên núi chảy xuống, mà là tìm bào tàng do Luân Huyết Đại Đế lưu lại trong cung điện.

Nói chính xác là Thần Huyết!

Dương Phàm vận chuyển thần thông, tăng cường cảm quan, nhưng thần thức và cảm quan của mọi người ở nơi này bị áp chế đến cực hạn.

Bước chân chín người nhanh hơn, đi sâu vào trong đại điện, trên không trung phía trước, lộ ra chín bình nhỏ, bị sợi tơ bạc buộc lại.

Trong chín bình nhỏ kia, có chất lỏng màu lam trong suốt mông ảo mỹ lệ.

Thần Huyết!

Tim mọi người đập nhanh hơn.

Thần Huyết! Không ngờ có chín bình!

Chín bình nhỏ này giống nhau như đúc, màu sắc chất lỏng bên trong đều giống nhau.

- Không ngờ có chín bình? Mà đi vào cung điện này cũng vừa vặn có chín người.

Lông mi Dương Phàm nhướng lên.

Luân Huyết Đại Đế kia có khi nào trở nên nhân từ như thế, có thể cho mỗi người đều có được Thần Huyết?

Vèo vèo vèo

Mọi người nhanh chóng bay đến vị trí Thần Huyết.

Ba người chạy đến trước nhất phần biệt là Tường Vân tặc tiên, Chân Ma Hình Già, Dương Phàm.

Sửu Điện Tà Nam, không nhanh không chậm ở đoạn giữa.

Một đám mây người Hồ Phi rơi ở phía sau.

Nhưng cung điện này cũng không rộng lớn, một chút lộ trình đó, cũng không đủ để kéo giãn khoảng cách.

Đình

Một thanh đoản nhận màu bạc trong tay Tường Vân tặc tiên, nhanh chóng chặt đứt một sợi chỉ bạc, tay lấy bình nhỏ, trong đầu hiện ba chữ: “Nghịch Linh Huyết”

Gần như cùng lúc đó, hai tiếng leng keng, Dương Phàm, Hình Già đều lấy xuống một lọ Nghịch Linh Huyết.

Vèo vèo vèo!

Ba người từ trên không trung rơi xuống đất.

Chịu giới hạn quy tắc, mọi người ở nơi này, đều không có năng lực phi hành.

Ba người Tường Vân tặc tiên còn chưa nhắc thân tranh đoạt thì trong đại điện truyền ra liên tiếp tiếng đình đình thanh thúy, sáu người còn lại, trước sau có được một lọ Nghịch Linh Huyết.

Bởi vì chín bình Nghịch Linh Huyết đặt ở vị trí khác nhau, lộ trình ngắn, lại không đủ để kéo ra khoảng cách lớn. cho nên mỗi người đều chiếm được một lọ Nghịch Linh Huyết.

Khi tay Dương Phàm chạm vào bình ngọc kia, trong đầu hiện lên một chút tin tức.

Nghịch Linh Huyết: Dùng rất nhiều máu Huyết truyền thừa và Thần Thú, cùng với linh huyết cường đại và tài liệu rất trân quý luyện chế. sau khi dùng ba giọt, có thể có được tư chất và tiềm lực bằng với Thần Thú bình thường, cũng có tỷ lệ nhất định có một số huyết mạch kế thừa bản mạng thần thông, khiến thể chất, pháp lực tăng nhiều.

Dương Phàm tìm đọc tin tức trên đó. tay cầm Nghịch Linh Huyết, hơi hơi run run.

Công hiệu cường đại của Nghịch Linh Huyết khiến hắn cảm thấy kinh hi.

ở Phàm giới, trong gia tộc cổ lâu đời nhân loại, cùng với Thần Thú trong yêu tộc, đều gặp may mắn có được thần thông và tu chất khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Cũng như Thần Thú bình thường, có thể chiến thắng mấy cường giả nhân loại và tu sĩ cùng cấp. bản mạng thần thông huyết mạch truyền thừa, càng không thể đo lường.

Thần Thú có đẳng cấp cao. thậm chí có được năng lực vượt cấp đối kháng, chém giết.

Tóm lại. Thần Thú được thiên địa chiếu cố. gặp may mắn.

Nhưng mà. trong thiên địa này lại xuất hiện một loại Thần Huyết có thể khiến cho sinh linh bình thường có được tư chất và tiềm lực của Thần Thú. thậm chí xác xuất nhất định có được bản mạng thần thông huyết mạch truyền thừa.

Chín người ở nơi này. hít sâu một hơi, ánh mắt run run.

Nhưng chỉ có Hồ Phi, khinh thường nhìn tới, cầm Nghịch Linh Huyết trong tay, bĩu môi.

Dương Phàm từ trong Nghịch Linh Huyết biết được, máu này có thể khiến cho sinh linh bình thường có được Thần Thú hạ vị, nhiều nhất có tư chất Thần Thú trung vị.

Khó trách Hồ Phi khinh thường.

Nghĩ đến. ngoại trừ Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết ra. Thần Huyết khác sẽ không khiến Hồ Phi nảy sinh hấp dẫn.

- Ha ha! Bình nhỏ Nghịch Linh Huyết này, cũng đủ cho nhiều người dùng, quan trọng Nhất là, có tỷ lệ nhất định có được bản mạng thần thông truyền thừa huyết mạch.

Dương Phàm mỉm cười nói với Hồ Phi.

Hồ Phi gật gật đầu. đối với bản mạng thần thông kế thừa này, hắn rất động tâm.

Mặc dù hắn là siêu cấp Thần Thú, phàm là loại bản mạng thần thông huyết mạch truyền thừa này. đều có thiên phú cực kỳ đáng sợ.

Có thể tự nhiên có được một loại thiên phú thần thông huyết mạch, ai không động tâm chứ?

- Không nghĩ tới có thể dễ dàng đắc thủ Thần Huyết, mặc dù không phải cấp cao nhất.

Tường Vân tặc tiên nói với vẻ có chút khó tía

- Chẳng lẽ sau khi vượt qua Phù không kiều, bố cục trong Huyết Nhật Điện, không còn khiến cho người ta cạnh tranh chém giết.

Dương Phàm có chút nghi hoặc.

Kẹt.

Đúng lúc này, bóng dáng Hoa Yên Mị lại hiện lên, thản nhiên cười nói:

- Cửa thứ nhất của Nghịch Linh Điện chấm dứt. Tuy nhiên, chỉ có sáu người có thể đi vào cửa thứ hai của Nghịch Linh Điện.

Chỉ có sáu người?

Chín người cả kinh, vậy không phải nói, cần giết chết ba người?

Nghĩ đến đây, lòng mọi người phát lạnh.

- Các người không nên lo lắng, phàm cầm Luân Huyết Châu trong tay. người thông qua Phù Không Kiểu, đều là người có duyên được Đại Đế chiêu cố. Nơi này có một truyền tống trận, ba người trong chư vị có thể chủ động rời khỏi, cũng có thể tử sát.

Sau khi Hoa Yên Mị nói xong, thân hình biến mất.

Chỉ thấy vị trí Nghịch Linh Huyết vốn trôi nổi. hiện ra một hào quang cánh cổng màu máu.

Không ngờ có thể chọn rời khỏi?

Vào

Ngân mang vừa chớp, thân hình Tướng Vân tặc tiên nhoáng lên. tiến vào trong cánh cổng màu máu, biến mất không thấy.

Tướng Vân tặc tiên hiển nhiên là người đầu tiên chọn rời khỏi, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy!

Tuy nhiên nghĩ đến cũng đúng, tốc độ thân pháp của hắn tuy rằng rất nhanh, nhưng tu vi chỉ dừng lại ở Chân Tiên tứ trọng, lại chỉ lẻ loi một mình.

Dương Phàm thấy tên trộm này nhanh chóng rời khỏi, thầm nghĩ trong lòng không ổn. hắn vốn có định diệt người này tại Nhân giới.

Nhưng hắn không ngờ, sau khi vượt qua Phù không kiêu, bỏ cục Huyết Nhật Điện đại biến.

- Ta cũng rời khỏi.

Hầu Đông trầm ngâm một lát. nói với Dương Phàm và Hồ Phi.

- Hồ Phi! Sau này ở Yêu giới, hy vọng chúng ta có thể gặp lại.

Hầu Đông cười nói, nhanh chóng bước vào cổng ánh sáng màu máu.

Hắn nhìn về phía Dương Phàm và Hồ Phi với thần sắc phúc tạp.

Đặc biệt là Dương Phàm, thực lực thần thông đáng sợ như thối sau khi Độ Kiếp, Ngay cả Chân Tiên thượng vị cũng có thể tranh phong, vượt qua mình.

Thấy Hầu Đông rời khỏi, Dương Phàm hơi thở ra một hơi.

Hắn biết được, Hầu Đông rời đi, một phần nguyên nhân là vì hai người mình, hơn nữa do tu sĩ khác cường đại.

- Dương tông sư! Sớm từ chỗ Tư Đồ trưởng lão. biết tình hình của ngươi, hy vọng ngươi cuối cùng có thể có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết, sau này gặp lại.

Tên thất kiếp Tán Tiên kia, một lão già đầu có bướu, ôm quyền cáo từ với Dương Phàm, trong mắt có mấy phần ý chờ mong và kỳ thác, đều là đại năng một giới, hắn càng hy vọng Dương Phàm có thể có được Thần Huyết.

Nháy mắt. đi ra ba người.

Dương Phàm ngăn ra.

Từ mức độ nào đó mà nói. ba người này rời đi, về mặt mức độ nhất định cũng có liên quan với Dương Phàm.

Tường Vân Tiên Tặc sợ Dương Phàm mượn cơ hội này giết hắn, vì thế nhân cơ hội này chạy trốn. còn có được Nghịch Linh Huyết, hơn nữa thu hoạch trước đây ở Huyết Nhật Điện, hắn đã thỏa mãn rồi.

Hầu Đông rời khỏi, chủ yếu là không muốn đối lập với Dương Phàm và Hồ Phi, như vậy sẽ rất khó xử.

Còn vị thất kiếp Tán tiên này. cân nhắc thực lực của mình, cùng đám người Dương Phàm, Hình Già có chênh lệch rất lớn, e rằng vô vọng tranh đoạt Thản Huyết cuối cùng, cộng thêm hắn biết Tư Đồ trưởng lão. sau này càng hy vọng kết giao với Dương Phàm.

Chỗ cường đại của thần thông của Dương Phàm, đã thuyết phục mọi người ở nơi này.

Đặc biệt là Luân Hồi Môn siêu việt thiên cổ, gần như có thể giết chết Chân Tiên thượng vị. hơn nữa bản thân hắn lại từng giết chết Tử Lâm Ngọc Thiếu có thực lực mạnh nhất.

Thấy vậy. sắc mặt Chân Ma Hình Già hiện lên một chút âm lãnh, sắc mặt nhị hiển ngưng trọng cực kỳ.

Thực lực của Dương Phàm, ăn sâu vào lòng người, một tu sĩ nhân giới, lại có được thần thông đáng sợ như thế.

Tiếp theo. Nghịch Linh Điện lạnh lẽo chỉ còn lại có sáu người: Dương Phàm, Hồ Phi, Chân Ma Hình Già, Sứ Điện Tà Nam, Hồng Bào đạo sĩ. Nho Sinh áo xanh.

Dương Phàm nhíu mày. có một loại cảm giác không thích ứng.

Dễ dàng như thế có được Nghịch Linh Huyết... Cảm giác khó tin, quá đơn giản rồi.

Keng.

Cổng sáng màu máu kia biến mất. cuối Nghịch Linh Điện lại mở ra một cánh cổng, thông tới mê vụ ở xa.

Mang theo vẻ mặt mấy phần suy tư. đám người Dương Phàm nhanh chóng thông qua cánh cổng này. lại bước lên một con đường mòn.

Không bao lâu. một tòa đại điện tao nhã mà không mất đi khi thế. hiện lên trong tầm nhìn mọi người.

Trên bảng hiệu đại điện, khắc chữ thể có mười phần khi phách: Nghịch Tiên Điện.

Nghịch Tiên Điện!

Nhìn chằm chằm ba chữ này. đám người Dương Phàm chấn động, cảm nhận một luồng khi phách và ma uy tràn vẹn. chỉ có ngưỡng mộ.

Áp lực từ chữ viết mang đến. thậm chí vượt qua thi thể Ma để trước đây.

Nhưng đây vẹn vẹn là chữ viết lưu lại, vậy uy áp phát tán kia, thuần túy là do cảnh giới sinh ra.

Mọi người bị áp bách không thể thở nổi, chỉ có Sứ Điện Tà Nam kia, nhìn chằm chằm chữ trên bảng hiệu, khóe miệng hiện lên một chút cười tà dị.

977. Chương 929: Thực Lực Của Sứ Điện Tà Nam.

Nghịch Tiên Điện!!!

Sáu người Dương Phàm cuối cùng, chịu sự áp bách tinh thần và ma uy cường đại ba chữ trên bảng hiệu.

Cảnh giới càng cao. áp lực càng khủng bố. mấy người Dương Phàm, hô hấp có chút khó khăn.

Phốc phốc!

Dương Phàm và Chân Ma Hình Già cùng nhau hộc máu.

Hồ Phi vì cảnh giới không cao. chỉ là Đại Thừa Kỳ bán tiên, tương đương với Chân Tiên nhất trọng, ảnh hưởng không lớn.

Hồng Bào lão đạo và nho sinh áo xanh, sắc mặt ngẹn đỏ bừng, bước đi gian khó.

Kỳ quái chính là. Sử Diện Tà Nam cũng không gặp chút ảnh hưởng nào. khoe miệng nhếch lên khiến người ta khó thể đoán- Trước đây khi hắn đối mặt với thi thể Ma đế, cũng không có nhẹ nhàng như vậy.

- Không nên nhìn bằng hiệu.

Hồng Bào lão đạo hô nhỏ một tiếng, hạ thấp đầu.

Bọn họ chịu uy áp, thuần túy là vì ý cảnh ẩn chứa trong chữ thể trên bằng hiệu

Đám người Dương Phàm tinh ngộ cúi đầu. không nhìn ba chữ Nghịch Tiên Điện.

Quá nhiên, áp lực chịu đựng giảm đi, cũng chậm rãi tiêu tán.

Khi mấy người này rút cục bước lên lối vào của Nghịch Tiên Điện, ánh mắt đồng loạt lóe lên, rồi sau đó vận chuyển pháp lực.

Vù! Vù! Vù!...

Sáu người gần như cùng nhau gia tốc. bay vọt vào sâu trong Nghịch Tiên Điện.

Dương Phàm và Chân Ma Hình Già duy trì ở trước tiên, Hồ Phi tuy rằng cảnh giới thấp nhất, nhưng lực lượng thần thể cường đại, trong lĩnh vực cấm bay. ngược lại có chút ưu thế. ngang hàng với Nho đạo nhị hiền.

Sử Diện Tà Nam kia, vẫn không nhanh không chậm, ở vào thể không dẫn đầu cũng không bị bỏ rơi.

Rất nhanh, ở sâu trong Nghịch Tiên Điện, Dương Phàm là người thứ nhất nhìn sáu bình thủy tinh trôi nổi trên hư không, phát ra tinh quang mờ lung, bên trong lộ ra chất lỏng màu vàng tím, giống như thủy ngân chảy.

Thần Huyết!

Sáu người hô to trong lòng, hô hấp dồn dập, cùng n hay bay về phía bình thủy tinh nhỏ.

Lại xuất hiện tình hình trước đây như đúc.

Sáu người lại trước sau có được một bình nhỏ. Bởi vì không gian trong đại điện cũng không đủ lớn để làm rơi lại một khoảng lớn. còn nữa vì quy tắc cấm bay và vị trí đặt sáu bình thủy tinh nhỏ, cho nên rất khó xuất hiện tình huống một người có hai bình nhỏ.

Trong nháy mắt chạm vào bình thủy tinh nhỏ. trong đầu Dương Phàm có được một tin tức.

Nghịch Tiên Huyết: Lấy mấy chục loại máu Thần Thú và huyết mạch truyền thừa ưu tú. cùng với rất nhiều thiên linh địa bào quy báu cao nhất trong thất giới luyện thành. Sau khi dùng ba giọt, có thể có được tư chất và tiềm lực của Thần Thú thượng vị. thậm chí siêu cấp Thần Thú, cũng có tỷ lệ nhất định, có được bản mạng thần thông tương ứng với cấp huyết mạch truyền thừa, khiến thể chất, pháp lực tăng nhiều.

Sau khi biết được tin tức của bình thủy tinh nhỏ này. tim Dương Phàm cũng đập nhanh hơn.

Công hiệu của Nghịch Tiên Huyết này càng thêm kinh người, có thể khiến một người bình thường, có được tư chất và tiềm lực bằng siêu cấp Thần Thú, cũng có tỷ lệ nhất định có được bản mạng thần thông cấp bậc tương ứng.

Vù vù

Trong Nghịch Tiên Điện. Chân Ma Hình Già. Hồng Bào lão đạo. Nho sinh áo xanh, nhìn chăm chăm bình thủy tinh nhỏ Nghịch Tiên Huyết trong tay. ánh mắt cực nóng, hô hấp đều rất dồn dập.

Ngay cả Hồ Phi cũng hơi động dung.

Bản thân hắn là siêu cấp Thần Thú. sau khi dùng máu này. có thể khiến mình càng trở nên mạnh hơn, thậm chí có được thiên phú thần thông của siêu cấp Thần Thú khác.

Tuy nhiên, người ở đây, không ai ngốc đến hiện tại lập tức dùng Thần Huyết.

Loại gia tăng tiềm lực thiên phú này. thậm chí cường được nghịch thiên có một chút huyết mạch thần thông, trong khoảng thời gian ngắn há có thể tiêu hóa hấp thu, ít nhất cũng phải bế quan mười năm hay trăm năm, thậm chí cần tốn thời gian hơn ngàn năm, mới có thể hoàn toàn hấp thu được hiệu này.

- Chúc mừng chư vị khách quý. chiếm được Nghịch Tiên Huyết, tiếp theo, chính tới cửa cuối cùng của bảo tàng Đại Đe- Nghịch Thần Điện.

Giọng nói trang nghiêm của Hoa Yên Mị truyền tới, trong một mảnh huyết quang như lốc xoáy ngưng lại, thán bí mà tao nhã.

Nghịch Thần Điện!

Sáu người ở nơi này, tiếng tim đập thình thịch, hô hấp ồ ồ. miệng khô khốc, vẻ mừng như điên và hưng phấn trong mắt...

- Tuy nhiên, dựa theo quy tắc, chỉ có ba người, có thể đi vào Nghịch Thần Điện, buông tha cửa cuối cùng có thể rời khỏi Huyết Nhật Điện.

Hoa Yên Mị từ từ đáp.

Ba người?

Sáu người cuối cùng nơi này. chấn động tâm thần, sắc mặt ngưng trọng hơn.

Sau khi Hoa Yên Mị nói xong, thân hình biến mất.

Một tiếng “Vù”, nguyên bản phía dưới Nghịch Tiên Huyết trôi nổi lúc trước, hiện ra một công sáng màu máu.

Sáu người nhìn nhau, duy trì vẻ trầm mặt. áp lực trong đại điện như chết.

Điều kiện mở ra cánh cửa cuối cùng là, trong đại điện này. chỉ có thể có ba người còn sống.

Nghịch Thần Điện, ba chữ này không khiến cho người ta hoài tưởng có thể là Nghịch Thần Thuê Thiên Huyết tạo ra cường giả chí cường của Thất giới.

Ngay cả Dương Phàm tim cũng đập nhanh hơn, khó thể ngăn dục vọng với Thần Huyết này, trong đầu lại hiện lên âm thanh tràn ngập hấp dẫn của Luân Huyết Đại Đe.

- Trong thiên địa Thất giới này. phàm sinh linh nào có được Luân Huyết Châu, đều có hy vọng có được Nghịch Thần Thuê Thiên Huyết do ta luyện chế. Người có được nó. có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng tạo ra Chí Tôn Thất giới...

Nghịch Thần Thuê Thiên Huyết. có thể tạo ra Chí Tôn thất giới!

Chí Tôn Thất Giới!

Thất Giới rốt cục lớn bao nhiêu?

Dương Phàm không rõ ràng lắm. nhưng hẳn biết, vị trí Nhân giới của mình, như hạt cát trong Phàm Giới.

Thế giới giống Đông Thắng Đại Lục, có ngàn ngàn vạn vạn, chúng nó cùng nhau tạo thành không gian Phàm Giới.

Mà Phàm Giới, chẳng qua là một giới trong Thất Giới.

Trong không gian Thất giới mênh mông, cường giả tiên nhân, ước chừng con số vạn triệu, trong đó đám nhân vật Cửu u Ma Đế, chính là tồn tại đứng trên đỉnh Kim tự tháp.

Nếu có thể trở thành Chí Tôn Thất giới, nhìn xuống Thất Giới mênh mông, ngạo thị chư thiên địa, không người nào có thể so. thọ nguyên vĩnh hằng vô hạn, đó là loại tiêu điều tự tại và bề ngạnh như thế nào?

Cùng với ý niệm trong đầu này, trong đầu mấy người khác cũng hiện lên như vậy.

Tuy nhiên, trong linh đài Dương Phàm, hiện lên một tia trong sáng.

Uẩn Chung Kỳ... Diễn Căn Kỳ... Hoán Nha Kỳ... vãn Hoa Kỳ... Chứng Quả Kỳ... Từng cảnh giới hình thành con đường hoàn toàn mới mà tràn ngập gian lao.

Đột nhiên, đôi mắt trong suốt của Dương Phàm càng thêm kiên định.

Thối diễn Tiên Hồng đại đạo đến cảnh giới cuối cùng, cũng là nguyện vọng mà suốt đời này Dương Phàm không thể từ bỏ.

Mặc kệ Thần Huyết cường đại như thế nào. Tiên Hồng đại đạo. mới là cơ sở chân chính của mình.

- Chỉ có thể có ba người đi vào...

Ánh mắt Hình Già thần nhiên nhìn lướt qua mấy người nơi này:

- Có ai nguyện rời đi hay không?

Một mảnh trầm mặt ở nơi này.

Thần Huyết, tạo ra Chí Tôn Thất giới.

Không ai bỏ qua cơ hội này, cho dù là dưới tình huống đã có Nghịch Tiên Huyết.

Chấn Ma Hình Già âm thầm vận chuyển ma công, Bắt đầu tập trung mục tiêu.

Nếu không ai đồng ý chủ động rời khỏi nơi này, như vậy tự nhiên phải dùng vũ lực. giết chết ba người đó.

Ánh mắt hần trong nháy mắt dừng trên mặt Dương Phàm, liền không chút do dự.

Trên thực tế, để giải khai tình huống, không ai đồng ý ra tay với Dương Phàm.

Đầu tiên là thần thông Tiểu Luân Hồi. công kích bình thường đều có thể bị phản hồi..

Tiếp theo là Vô Gian Luân Hồi. trực tiếp làm tăng thương tổn bản thân, rồi phản hồi gia tăng cho người khác. Mặc dù thần thông này không phải nhỏ, không thể dùng liên tục.

Cuối cùng là Luân Hồi Môn thần bí đáng sợ kia, ngay cả công kích của Chân Tiên thượng vị đều có thể thôn phệ toàn bộ. thậm chí uy hiếp đến cường giả Chân tiên thất trọng.

Đại thần thông như thế. không ai dám đi khiêu chiến.

Mà Ngay cả Sứ Diện Tà Nam với thần phạt thần bí, cũng cố gắng duy trì khoảng cách với Dương Phàm.

Từ mức độ nào mà nói. khi Dương Phàm đặt chân lên Huyết Nhật Điện, đối mặt với nhiều cường giả. đã ở vào thế bất bại.

Bá bá!

Rồi đột nhiên, hai bóng tàn ảnh một đỏ một xanh nhoáng lên.

Sứ Diện Tà Nam bị Nho đạo nhị hiền giáp công.

Ánh mắt Chân Ma Hình Già chớp sáng lên một cái, không nghĩ tới Nho đạo nhị hiền sẽ chủ động ra tay.

Tuy nhiên ngẫm lại. cũng đúng, với thực lực của bọn họ. không thể uy hiếp đến Dương Phàm và Hô Phi, cũng không thể chiến thắng Chân Hình Ma Già. mà chỉ có thể ra tay với Sứ Diện Tà Nam.

- Các người xác định... Muốn ra tay với ta?

Khóe miệng Sứ Diện Tàngm nhếch lên một chút vẻ cười cợt.

Baba!

Hồng Bào lão đạo và nho Sinh áo xanh, cùng lúc vận chuyển thần thông, dưới chân Sứ Diện Tà Nam xuất hiện một cái thái cực đồ hợp thành từ hai dải sáng đỏ xanh.

Bỗng nhiên, một luồng hấp lực huyền diệu, giữ Sứ Diện Tà Nam lại tại chỗ.

Ánh sáng đỏ xanh của Thái Cực Đồ kia vận vẹo. sinh ra thần thông đáng sợ. hoàn toàn có thể chống lại Chân Tiên lục trọng.

Sửu Diện Tà Nam bị hào quang đỏ xanh, trối buộc tại chỗ. mắt lộ ra vẻ kỳ dị:

- Thái Cực Thiên Cương Đại Pháp...

Hai người nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, trung tâm Thái Cực Đồ xuất hiện một điểm đen nhỏ. dưới vận vẹo, hình thành một lỗ xoáy, sinh ra hấp lực kiên cố tuyệt luân.

- Không nghĩ tới bọn họ lại luyện thành Thái Cực Thiên Cương Đại Pháp của Huyền Thiên Thần Môn. thần thông ít nhất cần Chân tiên thượng vị mới có thể Bắt đầu vận dụng, không nghĩ tới có thể thông qua phương pháp lấy hợp kích của hai người thi triển pháp thuật này...

Trên mặt Chân Ma Hình Già cũng mang theo một chút kinh dị và kiêng kỵ.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, tiên nhân mà hạ giới thì đều có được thực lực tung hoành vô địch cùng cấp. thậm chí có lực khiêu chiến vượt cấp.

Lúc này với thực lực hai người, nhưng lại phát huy thực lực tiếp cận Chân Tiên thượng vị. cho dù hấn đối mặt với chiêu này, cũng rất khó giải quyết.

Vù

Thần thể Sửu Diện Tà Nam Bắt đầu trầm xuống trong lỗ xoáy.

- Ha ha... Đáng tiếc tu vi các ngươi rất thấp, nếu đạt tới cảnh giới Chân Tiên thất trọng thì có lẽ còn có thể thành công.

Sửu Diện Tà Nam cười nhẹ. trên thực tế, từ đầu đến cuối, hấn cũng không có lộ ra vẻ kinh hoàng gì, giống như mọi thứ đều chính là một trò chơi.

Tiếng nói vừa dứt. song chưởng hai tay hấn ngưng tụ ra một đoàn vòng sáng màu đen, trong đó có thể thấy được chín luồng u quang lóe lên. hắc điện rang động.

Một tiếng thình thịch, ma khí kiên cố tuyệt luân bắn phá hai màu sáng đỏ xanh quanh thân, song chưởng hai bên tay mang theo u quang, hắc điện, cách không đánh về phía hai người.

Baba!

Hư không chấn động, Hồng Bào lão đạo và Nho Sinh áo xanh bất ngờ không kịp đề phòng, bị hai luồng vòng sáng màu đen đánh trúng. Chín luồng u quang và hắc điện kia Hóa Thành quang điểm khủng bố tuyệt luân giống như vực sâu. trong nháy mắt nuốt hết hai người.

Ồi ời...

Tiếng kêu thảm thiết im bặt rồi dừng, dường như tiến vào dị độ không gian.

Trong nháy mắt, giết chết hai đại tiên nhân, Sửu Diện Tà Nam vỗ vỗ tay, với dáng vẻ thích ý:

- Trò chơi mà thôi...

Thực lực như thế, khiến cho hai người Dương Phàm và Chân Hình Ma Già lâm vào lú lẫm.

Nên biết rằng Nho Đạo nhị tiên này, khi liên thủ. lại có thể sánh với Chân Tiên lục trọng, vừa rồi thi triển Thái Cực Thiên Cương Đại Pháp, thần thông huyền diệu này. thắng tới Chân Tiên thượng vị thất trọng.

Nhưng một thân ma công của Sửu Diện Tà Nam, lại kinh thể hãi tục. ngạo thị cổ Kim Nhân giới, trong nháy mắt diệt tiên.

-... Chưa nghe nói qua thượng giới sứ giả này, chẳng lẽ hấn cùng là người Phàm giới?

Chân Ma Hình Già không khỏi hoảng sợ, hít sâu một hơi.

978. Chương 930: Lây Thân Chứng Quả, Phong Ấn Tầng Chín.

Còn cần ít đi một người nữa!

Sau khi giết chết Nho đạo nhị hiền, Nghịch Tiên Điện còn lại bốn người, lại rơi vào áp lực như chết.

Ngoại trừ giết chết thêm một người, hay là một người chủ động rời khỏi nếu không thì không thể mở ra Nghịch Thần Điện ẩn chứa Thần Huyết kinh thiên và huyền bí của Thất giới.

Ánh mắt Chấn Ma Hình Già thu hồi khỏi trên người Sứ Điện Tà Nam, ma công của người này kinh sợ muôn đời Nhân giới, thậm chí vượt qua chính mình.

Hắn lại nhìn về phía Dương Phàm, rồi sau đó lại rơi trên người Hồ Phi.

Dương Phàm, hắn tự nhiên vô lực. nhưng Thần thú Đại Thừa Kỳ Hồ Phi này...

Mặc dù hắn là siêu cấp Thần Thú nhưng cảnh giới nhiều nhất chỉ tương đương với Chân Tiên nhất trọng.

Mà Chân Ma Hình Già chính là tinh anh trong Chân tiên lục trọng, vương giả cùng cấp. có thể nói là cùng cấp với Thần Thú của yêu tộc.

Hai người cách xa nhau bốn năm bậc nhỏ.

Siêu cấp Thần Thú, Ngay cả cho dù có mạnh hơn đi nữa, chi sợ cũng rất khó vượt qua bốn năm bậc?

Ưu thế lớn nhất của Thần Thú là được trời cho tiềm lực và thiên phú. có thể đi xa hơn— Mà cũng không phải trong thời gian ngắn có được thực lực.

Trong cơ thể Hình Già cũng có huyết mạch truyền thừa, tương đương thể chất Thần Thú cùng cấp. Hắn có nắm chắc giết chết Hồ Phi. Nếu Dương Phàm ngăn cản, khó khăn sẽ lớn hơn chút.

Nhưng là chớ quên, ở đây còn có Sứ Điện Tà Nam rất tuân thủ quy tắc trò chơi.

Nghĩ đến đây. biểu tình, trên mặt Hình Già càng ngày càng hung tợn hơn.

- Các hạ cũng là Ma đạo. có thể ra tay tương trợ ta giết chết con khi này, mở ra Nghịch Thần Điện.

Hình Già âm thầm truyền thần niệm cho Sứ Điện Tà Nam.

Khóe miệng Sứ Điện Tà Nam nhếch lên vẻ cười tà dị, giọng nói hờ hững:

- Nếu ngươi có thể tạo ra cục diện có lợi. cho con khi này lâm vào nguy cơ. ta không ngại ra tay.

Hắn lộ ra vẻ rất tùy ý, rất bình tĩnh.

- Tốt lắm.

Hình Già hít sâu một hơi. hắn biết dưới sự ngăn cản của Dương Phàm, muốn tạo thành nguy cơ với Hồ Phi, cũng không phải chuyện đơn giản.

Tuy nhiên đúng lúc này, Hồ Phi lên tiếng, nhìn chăm chăm Dương Phàm, hai tay nắm chặt:

- Dương lão đại! Ta chọn rời khỏi, ngươi nhất định phải chiếm được Thần Huyết.

- Rời khỏi?

Dương Phàm ngẩn ra. Hồ Phi trong mắt mình không sợ trời không sợ đất. cũng có lúc chọn tránh lui?

Nhưng hắn có thể hiểu được, Hồ Phi chọn rời đi, khẳng định có một phần vì mình.

Dù sao Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết, hơn phân nửa là duy nhất trong Thất giới, chỉ có một người có thể có được.

Thấy vậy. Hình Già kia cũng thở dài một hơi. nếu Hồ Phi chọn rời khỏi, vậy thì tốt lắm.

- Vì sao? Dương Phàm nhìn hắn.

- Tu vi ta không đủ, bằng không nhất định sẽ cùng Dương lão đại giết vào trong.

Hồ Phi hít sâu một ngụm, lệ quang trong mắt đột nhiên lóe lên một cái:

- Tuy nhiên, trước khi đi, ta muốn giúp Dương lão đại giải quyết một cường địch.

Con người hần đột nhiên co rút. dừng trên mặt Chấn Ma Hình Già.

`m

Hồ Phi với một thân lông vàng nổi lên từng trận hào quang, trên người phóng xuất ra một luồng khí tức đã man kinh thiên, cả người chợt bành trướng, hóa thành con khi lớn ba mét cao mười trượng, lông vàng toàn thân như kim thép, như kim cương nham Thạch bên ngoài thân.

Dưới áp chế của quy tắc Luân Huyết Điện, có thể hóa thành hình thái con khi to lớn mười trượng, luồng lực lượng này quả thực không dám tưởng tượng.

- Đi tìm chết.

Ầm ầm ầm

Ầm thanh đập đất trầm trọng đến chấn động cung điện, vang động đến cả Nghịch Tiên Điện.

Thời gian nháy mắt. con khi ba mét xông đến trước mặt Hình Già, không gian kêu gào, lực lượng thân thể đáng sợ kia, lực chừng vạn cân. Nếu ở Nhân giới, có thể dễ dàng phá nát không gian.

Trên mặt Hình Già lộ ra một tia bối rối, mắt thấy nắm đấm to như cối xay đến, cũng không có cảnh giới huyền ảo nào. vền vẹn chỉ là lực lượng thuần túy. cường đại đến có thể không nhìn lực lượng quy tắc nhất định..

Bàn tay hần ngưng tụ một đoàn quang sáng màu đen. ý muốn đánh bay Hồ Phi, nếu lúc bình thường, cho dù là một tòa núi lớn. cũng trong khoảnh khắc sụp đổ.

`m.

Quang sáng màu đen trong lòng bàn tay tan biến, lực lượng kiên cố tuyệt luân, gần như đạt tới mức độ không nhìn thấy.

Thân thể Hình Già, lập tức bay ra ngoài, chạm lên vách tường đại điện, kêu lên đau đớn một tiếng, khí huyết bốc lên.

Hần còn chưa phản ứng lại.

Ầm!

Một cước của Hồ Phi hung hăng đập đất. đại điện rung động, như đạn pháo truy kích đến, một cước đập hần trên mặt đất.

Hình Già rõ ràng có vô số thần thông và thủ đoạn, nhưng trước mặt lực lượng thiên địa có một không hai. quả thật bị đánh không có sức phản kháng.

`m!’m!’m!

Hồ Phi nâng tay lên, oanh kích xuống.

Hắc giáp bên ngoài thân Hình Già kêu “ông” một tiếng, hư ánh áo giáp to lớn, thủ hộ chặt chẽ.

Nhưng lực lượng mỗi một quyền của Hồ Phi, đều kinh triệt thiên địa. phá nát hư không bên ngoài.

Mới có ba quyền đánh xuống, Hình Già đã học máu, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. đây là lực lượng của siêu cấp Thần thú...

Vượt qua bốn năm bậc nhỏ, hần bị Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu đánh cho không có lực trừ đòn.

- Huyết mạch siêu cấp Thần Thú mới chân chính được kích phát.

Sửu Điện Tà Nam mắt nhìn bên này. trên mặt cũng mang mấy phần khen ngợi.

’m ầm ầm ầm.

Vang lên từng tiếng quyển đánh, chấn động toàn bộ Nghịch Tiên Điện.

Đòi mắt Hồ Phi đảo lên. cuồng bạo dã man, kinh khủng thiên địa khiếp quy thần, bộc phát ra lực lượng có một không hai thiên địa của Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu.

Hình Già gần như rơi vào tuyệt cảnh, hần hoàn toàn xem nhẹ lực lượng của siêu cấp Thần Thú.

Mặc dù tu vi Hồ Phi không cao. cảnh giới kém hần rất lớn, nhưng lực lượng đáng sợ này, có thể bỏ qua rất nhiều những thứ ràng buộc cổ hữu.

Sau mấy quyển liên tiếp, trên hộ giáp tiên khí của Hình Già. nhưng lại lộ ra một vết lõm nhỏ!

Lực lượng khủng bố tuyệt luân, mặc dù không thể phá hư tiên khí nhưng có một phần lực lượng xuyên vào.

Hình Già cảm giác tạng phủ của mình bị thương.

Thời khắc nguy cơ. hần cùng không cổ kị gì nữa, hét lớn một tiếng, ấn ký hắc nhật trên trán đột nhiên chớp động.

Cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra, hắc nhật trên trán hần, giống như sóng động, quang điểm cuộn cuộn trong đó. giống như một mặt trời đen.

Một luồng tinh thần ý chí thiên địa cái thể, từ trong mặt trời đen phát ra. giáp đen lan tràn bên ngoài thân Hình Già. cả người đầy đen đỏ. thân thể trống rỗng cao đến bảy tám trượng.

Hét lớn một tiếng như sấm đình, lực quy tắc trong toàn bộ Nghịch Tiên Điện, do vậy mà lâm vào hỗn loạn.

Trong đó có một luồng quang khí màu đen to lớn, thân thể Hình Già, không ngờ di động khoảng không tới!

Lúc này. hần không ngờ đánh vỡ quy tắc hạn chế. luồng tinh thần ý chí trên người tràn ra. phát ra ma uy cái thể.

- Hả? Không gian Hạ giới... không ngờ mở ra tinh thần ý chí của bản tôn

Thân thể hắc lân phụ thể bảy tám trượng của Hình Già đứng dậy, trên người phát ra lên trời xuống đất. khí thể duy ngã độc tôn. âm thanh lạnh như băng bá đạo.

Ba ầm!

Hình Già biến ra cự ma, một chưởng vung lên. quỳ tắc chung quanh chuyển động, thậm chí khiến cho không gian gấp khúc và kịch liệt dao động.

Hồ Phi bị một luồng tinh thần V chí không thể ngăn cản tập kích, kêu lên một tiếng đau đớn, bị một chưởng đánh bay, mạnh mẽ đụng vào đỉnh chop của đại điện.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Phàm cảm nhận được một luồng tinh thần ý chí bề ngỗ bát hoang, phách tuyệt thiên địa.

- Dĩ nhiên là tinh thần ý chí của Ma tôn Hình Thiên, vượt qua hàng rào hai giới, thật sự khó tin... Òa! Trong cơ thể tiểu tử này có truyền thừa huyết thống của Hắc Nhật Ma Tộc, thì ra là thế

Sửu Điện Tà Nam thấp giọng tự nói. ánh mắt lóe lên. dường như nhận ra thận phận sau lưng tinh thần ý chí

Sau khi Hồ Phi bị một chưởng kia đánh bay, không nhích nhích nửa ngày, hắc điểm đột chát trên người, có dáng vẻ vô cùng đau đớn.

Dương Phàm nhao lên thán chột lóe sáng, đi tới trước mặt. chưởng phát ra một mảnh quang điểm như ánh sáng vàng, liên thủ với lực lượng của Hồ Phi, xua tan Hắc điểm kia.

- Người là ai?

Dương Phàm nhìn chằm chằm Hình Già hóa thành Ma Thần tám trượng, kinh hãi vô cùng.

Lúc này. một luồng tinh thần ý chí đột nhiên sinh ra trên người đối phương, cường đại nghịch thiên, gần như vượt qua hạn chế giới này, mạnh mẽ tăng thực lực của Hình Già lên tới

Hơn nữa, lực lượng trên người Hình Thiên, vẫn đang kéo lên. thậm chí tăng lên tới cảnh giới rất cao.

- Đại Ma Tôn ta trong Ma giới không chết không già không diệt, đứng đầu Ma giới—Hình Thiên, phạm người ngăn cản ta giết không tha!

Ầm thanh từ trong miệng Hình Già thốt ra có mười phần khí phách, hắc nhật trên trán, một tia chớp màu đen. lúc sáng lúc tối không ngừng.

Linh hồn của Dương Phàm, bị luồng khí tức này ngăn chặn khó thể nhúc nhích.

Luồng tinh thần ý chí này, cường đại hơn thi thể Ma đế gấp mấy lần. gần như áp bách đến hần phải học máu.

Ma tôn... Hình Thiên... Đứng đầu Ma giới?

Dương Phàm hít ngược một hơi khí lạnh. Hình Già bị tinh thần V chí của Ma tôn Thượng giới đứng đầu một giới phụ thể, xa xa vượt qua phạm vi ứng phó của bản thân.

Hoàn hảo, ở thời điểm này, Cửu Diện Tà Nam thần bí khó lường hơi híp mắt, không thừa dịp cháy nhà hôi của.

`m

Một luồng tinh thần ý chí tấn công chôn vùi thiên địa.

Linh hồn của Dương Phàm run mạnh, trong nháy mắt thiếu chút nữa rơi vào tử vong hắc ám.

Tinh thần ý chí của Ma tôn, thiếu chút nữa một ý niệm trong đầu, giết chết hần.

Vào lúc tuyệt cảnh tử vong, trên Luân Hồi Quả thiêu đốt sinh mệnh hồng quang.

Dương Phàm dung hợp ý chí sinh ra trên thượng cổ thần tượng, tại khoảnh khắc nguy hiểm ập tới bị thúc giục đến tận cùng

Trên người Dương Phàm dâng lên một luồng tinh thần ý chí bất khuất không chịu từ bỏ. kéo thẳng tới chín tầng trời.

Nhưng mà, hần muốn chống lại tinh thần ý chí của Ma tôn, không khác người si nói mộng.

Ánh sáng màu đỏ trong Luân Hồi Quả, đối với phương pháp lực trên người Dương Phàm, đột nhiên kéo lên. không ngờ qua trình độ Chân Tiên thượng vị.

Hô

Dương Phàm chậm rãi đứng lên. lau khô vết máu. một luồng sinh mệnh hồng quang cường thịnh muôn đời. thiêu đốt từ trong cơ thể đến ngoài cơ thể.

- ủa? Tiểu tử này không ngờ cũng có tinh thần ý chí. Tuy nhiên thực lực của ngươi còn chưa đủ.

Ma tôn hừ lạnh một tiếng, một tay vung lên. một luồng cột sáng ma khí vọt tới.

Bàn tay hồng quang trong suốt Dương Phàm của nhẹ phát một cái. hiện ra một luân bản màu đỏ hào quang bao phủ.

`m.

Dương Phàm bị đánh bay ra ngoài, mặc dù Chứng Quả đại viên mãn với sinh mệnh hồng quang, tăng pháp lực đến trình độ Chân Tiên thượng vị.

Tuy nhiên. Ma tôn cũng kêu lên một tiếng đau đớn. rút lui từng bước, bị một luồng lực lượng gia tăng thân thể trống rỗng t hay đổi liên tục.

- Đi mau!

Dương Phàm hô nhỏ một tiếng, đẩy Hồ Phi một cái. muốn đi tới cổng sáng màu máu rời khỏi.

- Không!

Hồ Phi kinh hoàng quát một tiếng, trong con mắt thứ ba trên trán, phát ra một luồng kim quang Hủy diệt, bắn về phía Ma tôn.

- Chút tài mọn.

Hắc Nhật trên trán Ma tôn. dưới một trận vận vẹo, bắn ra một luồng cột sáng do quầng sáng màu đen cấu thành.

`m.

Hai luồng cột sáng vàng, đen va chạm nhau, đại diện lay động mãnh liệt, dưới chân hai người thậm chí sinh ra một chút vết nứt.

Dương Phàm thấy Hồ Phi không quan tâm sinh tử chống lại Ma tôn. cần rằng tấn công mãnh liệt, sinh mệnh hồng quang trong Luân Hồi Quả trong cơ thể, hóa thành hóa diễm to lớn.

Ầm

Dưới thiêu đốt của sinh mệnh hồng quang, cả người hấn chột bành trướng làm một người ánh sáng hồng quang quanh thân, thấp giọng lẩm bẩm: Lấy... Thân... Chứng... Quả...

Vèo vèo vèo vèo...`m

Người ánh sáng màu đỏ. hóa thành đoàn ánh sáng huyết lệ, bắn ra ngàn vạn luồng sinh mệnh hồng quang sáng chói, tràn ngập toàn bộ đại điện... Sinh mệnh hồng quang trải dài từng góc ngách.

Ma tôn và Sứ Điện Tà Nam bị sinh mệnh hồng quang chạm vào, cùng lúc dâng lên khói đen, kêu rên liên tục.

- Phong ấn tầng chín...

Một tiếng ầm vang trong cơ thể Dương Phàm, một luồng lực lượng khổng lồ kinh thiên, từ dưới Luân Hồi Quả phát ra. khiến sinh mệnh hồng quang ngàn năm cường thịnh, lại khuếch trương, không ngừng bắn ra Nghịch Tiên Điện.

979. Chương 931: Xoay Chuyển Thời Gian.

Nhìn từ phía rất xa, cả Nghịch Tiên Điện giống như phát hỏa, khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Chỉ với thực lực bên ngoài, gần như không thể tạo thành tổn thương thực sự với Nghịch Tiên Điện có tài liệu chắc chắn.

Xuy xuy xuy

Đại điện tràn ngập sinh mệnh hồng quang, thán thể ma tôn cao bảy tám trượng, nhưng lại bốc lên từng luồng khói đen. liên tục kêu gào. thán hình kinh hoàng, biến sắc mặt:

- Đây là...

Trên người Sứ Điện Tà Nam cùng bốc lên khói đen, lộ ra vẻ mặt thống khổ. dưới lực lượng quỷ dị này, bị mạnh mẽ áp chế, gần như không có lực trả đòn.

- Luồng lực lượng này cho dù c hân Tiên thượng vị thất trọng, cũng có thể thật sự bị thôn phệ đến chết!

Sứ Điện Tà Nam khó thể tưởng tượng.

Cũng không biết Dương Phàm thi triển loại bí thuật thần thông nào, khiến cho Luân Hồi Quả giống như đang thiêu đốt, toàn thân phóng ra chùm tia sinh mệnh hồng quang đáng sợ.

Loại sinh mệnh hồng quang này, ngoại trừ có được loại cực nóng đáng sợ. còn ẩn chứa lực lượng sinh mệnh quỷ dị cắn nuốt mọi thứ.

Ma tôn Hình Thiên bị sinh mệnh hồng quang này chạm đến. chỉ cảm thấy pháp lực quy dị héo tàn, sinh mệnh lực bị chùng hồng quang này cắn nuốt rồi hấp thu...

Nhưng mà. tình huống phát sinh trên người Hồ Phi lại hoàn toàn tương phản.

Hồ Phi chỉ cảm thấy sau khi hồng quang này bao phủ thân thể. toàn thân dào dạt ấm áp, vô hạn sinh cơ nguyên khí rót vào trong cơ thể. khiến thương thể của hắn trong nháy mắt khôi phục, thậm chí khiến cho thân thể này càng thêm cứng rắn.

Ngao—

Hắn quát lớn lên một tiếng, chiến ý tăng lên. đôi mắt thứ ba trên trán phát ra kim quang hủy diệt càng thêm cường đại. giăng co cùng một chỗ với cột sáng đen bắn ra từ Hắc Nhật trên trán Ma tôn.

- Đáng ghét... Tam Nhân Thông Thiên Thủ Hào...

Hình Già bị Ma tôn phụ thể. trên mặt lộ ra vẻ kiêng kỵ cùng ngưng trọng.

Một thân tinh thần ý chí bề ngỗ bất hoang, hơn phân nửa dùng cho chuyện tăng cường lực lượng thân thể này, chống lại sinh mệnh hồng quang của Dương Phàm, và còn đối kháng với kim quang con mắt thứ ba của Hồ Phi.

Mà phía bên kia. cả người Dương Phàm hòa thành quang nhân màu đỏ trong suốt, thi triển ruyết thể thần thông với phạm vi lớn “lấy thần Chứng Quả”.

Lúc này. thực lực của hắn hoàn toàn vượt qua trình độ Chân Tiên thất trọng, thẳng tiến tới Chân Tiên bát trọng, thậm chí Chân tiên cửu trọng...

Lực lượng Luân Hồi Quả toàn lực bùng nổ thiêu cháy. đây là một đòn sát thủ mạnh nhất mà hắn nắm giữ. cho dù cùng lúc đối kháng với hơn mười vị tiên nhân, cũng dư dả.

Thần thông như thất ở Tu Tiên giới Phàm giới, hoàn toàn không thể tưởng tượng, có thể nói là vang dội cô kim, ngạo thị thiên cô.

Tuy nhiên trong lòng hắn cũng kinh ngạc, dưới thần thông với lực sát thương đáng sợ như thế. hai người trước mặt không ngờ cũng không bị chết lập tức.

Nếu như đối lại là loại Chân Tiên lục trọng, dưới chùm sáng hồng quang này. nhiều nhất kiên trì nửa hô hấp, thân thể sẽ bị thiêu đốt héo tàn...

Hai người trước mặt. cũng không phải nhỏ bé!

Chân Ma Hình Già. do bị tinh thần ý chí của ma tôn phụ thể, thực lực tăng lên hơn mười lần. thậm chí có thể làm hỗn loạn quy tắc trong đại điện, nhay dựng lên không.

Luồng tinh thần ý chí này, một ý niệm trong đầu, có thể giết chết người dưới Chân Tiên thượng vị. thiếu chút nữa trực tiếp giết chết Dương Phàm, bức hắn phải thi triển đòn sát thủ lấy thần Chứng Quả.

- Nhân loại... Người thật sự không đơn giản, chỉ với thần thể phàm nhân, thi triển thần thông nghịch thiên như thế, đáng tiếc người gặp bản tôn quá sớm.

Thân thể dưới tinh thần ý chí của Ma tôn, không ngừng nin rẩy co giật, sinh mệnh lực không ngừng trôi đi, nhưng lại tràn ngập tự tin.

Dưới một thân tinh thần ý chí bề ngỗ thiên địa thúc dục, khiến cho thân thể Chân Ma lục trọng yếu ớt có thể chống lại được hai đại thần thông có thể khiến cho Thần Ma lui tránh.

Liên hợp lực của hai người Dương Phàm và Hồ Phi. mới khó khăn lắm ngăn được hắn.

- Xem các người có thể duy trì được bao lâu.

Tinh thần ý chí của Ma tôn. quy tắc xoay quanh thân, suy yếu rất lớn sinh mệnh hồng quang độ cắn nuốt đối với sinh mệnh lực của khối thân thể này.

- Duy trì được bao lâu?

Dương Phàm lộ ra vẻ cười lạnh:

- Giết chết người đủ rồi.

Dứt lời, cả người hần hóa thành một chùm ánh lửa, bay về phía Ma tôn Hình Thiên.

Hô

Sinh mệnh hồng quang trong đại diện co rút lại, cả bàn tay Dương Phàm như sắt thép dòn rục, phát ra khí tức khiến tất cả linh hồn và thân thể lâm vào run rẩy.

Ba

Bàn tay như thép cháy đỏ, từ chậm đến nhanh đến gần Ma tôn.

Con người Ma tôn co rút lại, mí mắt nhếch lên, lòng bàn tay hội tụ ra những chấm đen nhàn nhạt, giống như có khí nhưng vô lực.

Một chướng với chấm đen nhàn nhạt lưu chuyển, trong chớp mắt giao kích với Dương Phàm, không gian trước mắt sinh ra dao động Kỳ dị, giống như nước gợn, từng đoàn sóng đan xem một chỗ, lại sinh ra nếp gấp như quần áo.

Phốc.

Một chướng kinh thiên địa khiếp quỷ thần của Dương Phàm đủ có thể đốt cháy hết Chân tiên thượng vị thất trọng, lại giống như đánh trúng bông gòn, hầu hết lực lượng bị pháp tắc huyền diệu của không gian quanh thân ngăn cản.

Ầm ầm!

Liên tục huy động hai chương, Dương Phàm và Ma tôn đều thu lại, không ai muốn xúc phạm tới ai.

- Cảnh giới Ma tôn này rất cao... Mặc dù sau khi khóa không gian, tinh thần ý chí buông xuống khối thân thể này không nhiều lắm, nhưng lại gần như có thể nắm không gian trong tay, với ta lực lượng nắm giữ lúc này, không ngờ có thể đá thương hần!

Dương Phàm hít thở dồn dập, trong lòng có mấy phần khó giải quyết.

Ma tôn cũng không dễ chịu, mỗi khi đối kích với Dương Phàm, sinh mệnh lực của khối thân thể này đều bị hấp thu cắn nuốt một chút.

Luận trình độ lực lượng và uy lực thần thông, hần xa xa Không phải đối thủ của Dương Phàm giờ khắc này.

Nhưng dưới sự tăng cường của tinh thần ý chí, cảnh giới của hần rất cao, nếu không có sự hạn chế quy tắc trong Nghịch Tiên Điện, hần có thể hoàn toàn nắm không gian trong tay, khiến Dương Phàm không thể nhúc nhích.

Dương Phàm rốt cục thấy được, thực lực một phần nhỏ của cường giả đỉnh của Thất giới.

Vễn vịn chỉ một chiêu chưởng khổng không gian, liền khiến cho vô số thần thông và pháp lực, không còn đất dụng võ.

Hoàn hảo. Dương Phàm vào thở khắc máu chót, mở ra lực lượng phong ấn tầng chín, khiến cho hần có thể liên tục thi triển ra thần thông “lấy thân Chứng Quả” đáng sợ tiêu hao nguyên khí nhất này.

Rồi sau đó, Dương Phàm và Ma tôn tiến vào giai đoạn giằng co lẫn nhau, lại đều không chịu bó qua cho nhau.

Trong mắt ma tôn lộ ra vẻ không cam lòng thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi, hần không đoán được Nhân giới có kẻ khó chơi như vậy.

Hần ý vào bán tôn ở Ma giới, có thể từ không gian rất xa cung cấp tinh thần ý chí, từ đó cùng Dương Phàm giằng co tiêu hao.

Đột nhiên, Dương Phàm khẽ quát một tiếng, lại xông lên.

Bababa

Hồng quang xuyên thấu, phát ra thế công liên miên không ngừng với Ma tôn.

Tuy nhiên mỗi một đợt công kích, hần đều phải thở dốc một hồi.

Xuy xuy xuy.

Sinh mệnh hồng quang vẫn tràn ngập cả Nghịch Tiên Điện, trên người Ma tôn và Sứ Diện Tà Nam cùng lúc bốc khói đen, cùng đang ở trong cục diện áp chế như vậy.

Bá!

Sứ Diện Tà Nam miễn cưỡng vọt vào một góc, vận chuyển một tấm chắn đen như mực. gần hơn phần nửa sự tấn công của sinh mệnh hồng quang.

- Dương Phàm... Người cũng thật sự khiến cho người ta bất ngờ. Chỉ tiếc hồn lực của ta có hạn, khối thân thể này thua xa Chân Tiên lực trọng, bằng không trò chơi này sẽ càng thú vị...

Sứ Diện Tà Nam thì thảo luận bầm.

Ngay cả hần dễ dàng giết chết Nho đạo nhị hiền, lúc này cũng vô lực tham chiến, chỉ có thể khó khăn lắm mới tự bảo vệ mình.

- Cứ như vậy tiếp tục... Khi sinh mệnh lực của khối thân thể này bị suy yếu đến tận cùng thì không thể chịu được tinh thần ý chí của ta, đến lúc đó...

Hình Già nghiêng răng nghiêng lợi. dưới sinh mệnh hồng quang tràn ngập, thống khổ dị thường, thân thể không ngừng nan rây, sinh mệnh lực không ngừng xói mòn.

Hần càng ý thức được, những sinh mệnh lực trôi đi này. lưu chuyển về trên người Dương Phàm mà không ai biết.

Đương nhiên, sinh mệnh lực lưu chuyển, thua xa mỗi thối mỗi khắc Dương Phàm tiêu hao.

Nhưng hần không dám thu thần thông này. lo lắng một khi Sứ Diện Tà Nam thở dốc lại thì sẽ gia nhập chiến đấu.

Mục đích cuối cùng là tiêu diệt hoặc xua đi tinh thần ý chí của ma tôn trên người Hình Già.

Đột nhiên, quy tắc quanh thân Ma tôn lại xoay, thời không tán loạn.

Hồng quang sinh mệnh tràn ngập kia, khi tiếp cận hần, nhu rơi vào vũng lầy. tốc độ nhanh chóng giảm đi một phần mười.

Cái gì!

Mi tâm Dương Phàm nhảy dựng, hần cũng không cảm thấy tốc độ thần thông của mình chậm lại. Tốc độ sinh mệnh hồng quang này nếu phóng ra bên ngoài, gần như có thể trong

nháy mắt gần mấy mươi vạn dặm.

Cho dù trong đại điện này. tốc độ cũng rất nhanh.

- Thời gian... Tốc độ thời gian biến đổi...

Con người Dương Phàm co rút lại, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Thần thông công kích của hần, sau khi tiếp cận Ma tôn, tốc độ bị giám đến mức tận cùng.

Bởi vì thời gian lưu tốc khu vực quanh thân Ma tôn, bị chậm lại rất lớn.

- Ma tôn này không ngờ có được lực lượng t hay đổi thời gian...

Dương Phàm giật mình trong lòng

Ngay cả thời gian đều có thể t hay đổi. bản tôn Ma tôn Hình Thiên ở Thượng giới, chẳng phải không gì không làm được?

Thời gian có thể nói là thứ hư vô vô giá nhất, dùng vạn kim không thể mua lại được một phút một giây.

Nếu Ngay cả thời gian đều có thể hay đổi. còn gì không làm được?

- Pháp tắc thời gian...

Sửu Diện Tà Nam hơi hơi biến sắc, tiện đà lẩm bẩm:

- Ma tôn Hình Thiên này chung quy là đứng đầu một giới, tinh thần ý chí vượt giới mà đến, không ngờ còn có thể thay đổi thời gian...

Dưới t hay đổi thời gian pháp tắc. Dương Phàm và Hồ Phi công kích, muốn đánh trúng ma tôn. thời gian phải chậm mười lần.

Ma tôn do vậy có được thời gian thở dốc.

Bồng dung, toàn bộ quy tắc trong đại diện biến ảo một trận.

Tất cả hành động và công kích của Dương Phàm và Hồ Phi, đều trở nên thông thả, giống như pha quay chậm.

Trên thực tế, tốc độ hành động của bọn họ không đổi. chỉ là thời gian chậm lại mấy chục lần.

- Đáng ghét...

Hồ Phi rít gào phẫn nộ, cũng không thể làm gì được.

- Ha ha ha.

Ma tôn ngửa mặt lên trời cười dài, phi thường đắc ý. một thân tinh thần ý chí lưu chuyển toàn thân, nhẹ nhàng đối kháng hai người.

Công kích của hai người Dương Phàm, phải hao phí thời gian mấy CHỤC LẦN, mới có thể tiếp cận hắn.

Kéo dài thần thông công kích thời gian kéo dài mấy chục lần. uy lực tự nhiên yếu bớt rất nhiều.

Còn nữa, Ma tôn một lần hít thở, Dương Phàm và Hồ Phi lại tổn mấy chục lần. như vậy tiêu hao của hai người hơn mấy chục lần.

- Cứ như vậy tiếp tục, tình huống không ổn.

Trong lòng Dương Phàm suy nghĩ nhanh chóng.

Ma tôn thông qua t hay đổi quy tắc thời gian, làm cho bọn họ tiêu hao hơn mười lần. hơn nữa thời gian kéo dài lớn hơn.

- Dương lão đại... Ta dùng nguyên khí cuối cùng, giúp người phá tan quy tắc thời gian!

Ảm thanh Hồ Phi rơi vào trong đầu Dương Phàm.

Chỉ thấy đôi mắt hắn màu đỏ. con mắt màu vàng thứ ba trên trán, hào quang tăng vọt mười lần. quét qua một tia chớp trong suốt màu vàng.

Phốc ầm.

Lôi văn trong kim quang hủy diệt động, thời gian ràng buộc trong phạm vi khu vực truyền đến tiếng kêu răng rắc.

Rồi sau đó. lực bạo phát của kim quang hủy diệt kia áp đảo. bị cột sáng đen trên trán của Ma tôn hủy diệt, nhưng khi đánh trúng Ma tôn, uy lực chỉ còn một hai phần mười.

Một tiếng thỉnh thịch, Ma tôn bị lôi văn trong kim quang hủy diệt động, đánh bay ra ngoài, trước ngực có một vết lõm máu. vết thương đầy trên người, ma quang cả người đan vào kim quang, thống khổ dị thường.

Bùm!

Sắc mặt Hồ Phi tái nhợt, vô lực ngã xuống đất.

Mặc dù không giết chết Ma tôn nhưng thời gian trời buộc đã bị phát!

Đôi mắt Dương Phàm hóa đỏ. rít gào một tiếng, cả người hóa thành một đoàn sáng màu đỏ. bay tới trước mặt Ma tôn... Một chương chậm rãi đẩy ra!

- Luân... Hồi... Môn...

Sinh mệnh hồng quang tràn ngập Nghịch Tiên Điện, co rút trên cánh tay.

Hào quang màu đỏ sẫm trong lòng bàn tay Dương Phàm, mở ra một quang môn không rõ nhan sắc...

- Không được...

Tinh thần ý chí của Ma tôn và tiên hồn của Hình Già cùng nhau hét, mà Luân Hồi Môn kia chợt bành trướng mười mấy lần. truyền đến một luồng lực hút kinh khủng...

980. Chương 932: Gắn Trong Gang Tắc.

Mà lần này cơ hồ rút sạch tất cả lực lượng của “Lấy thân chứng quả” và phong ấn tầng chín.

- A...

Tiên hồn của Hình Già và tinh thần ý chí của Ma tôn buông xuống thân thể phát ra tiếng kêu kinh hồn, bao hàm tuyệt vọng vô hạn và không cam lòng.

Quang môn từ trong lòng bàn tay Dương Phàm phóng ra lực lượng huyền bí cường đại tuyệt luân, không giấy dựa bao lâu đã lôi kéo một nửa tiên hồn của Hình Già vào trong.

Tinh thần ý chí của Ma tôn cũng bị rút ra khỏi thân thể, kéo đến bên cạnh quang môn. khó có thể chống cự.

Ngô... ông!

Quang môn run lên, hút tiên hồn Hình Già vào trong, tiếng hò hét ngưng bật.

Cùng lúc, Dương Phàm chỉ cảm thấy trong không gian Luân Hồi Quả, luân bàn trạng thái lốc xoáy run lên. thông hiểu thiên địa, linh hồn Hình Già thoáng hiện bên trong, cực kỳ suy yếu, lơ lửng ở một vùng thiên địa trong Luân Hồi Quả.

- Quả nhiên là như vậy? Như vậy thôi diễn cảnh giới sau Luân Quả Kỳ được thành lập...

Dương Phàm vẻ mặt vui mừng, hết thấy đều trong dự đoán trước.

Linh hồn của Hình Già còn không tiến vào Luân Hồi lực đạo đã bị ước thúc ở trong “Luân Hồi” do bản thân Dương Phàm khống chế.

Điều này cũng nghiệm chứng Dương Phàm thôi diễn cảnh giới tiếp theo.

Ô

Thừa dịp Dương Phàm thất thần giây lát. tinh thần ý chí của Ma tôn sinh ra một cỗ chống cự không gian, không ngờ giây dựa trở về thể xác đã tàn phá.

Dương Phàm vừa định ngăn cản, cảm giác sau lưng truyền đến một cỗ nguy cơ.

- Chắc chắn... Ta cũng là thành viên của trò chơi này.

Thần hình Cửu Diện Tà Nam nhoáng lên một cái, lòng bàn tay ngưng tụ ra một đoàn ma diễm sáng tới không ngừng, bên trong không ngờ hiện ra mười đạo u quang, trong mỗi đạo u quang hắc điện rung động “Roẹt roẹt”.

Cửu u Ma Diễm, không... Thập u Ma Diễm!

Dương Phàm chấn động thật mạnh. Người trước mắt này không ngờ tu luyện u Minh Ma Diễm đến mức tận cùng, hoàn toàn siêu việt hạn chế của công pháp nhân giới.

Uy lực ma diễm này cùng với Cửu u Ma Công của nhân giới hoàn toàn không phải một tầng, từ phía sau đánh úp lại khiến Dương Phàm cảm nhận được nguy cơ.

Hắn hít sâu một hơi. chỉ dành vung một tay lên. Luân Hồi Môn thay đổi phương hướng, nhắm chuẩn Thập u Ma Diễm này.

- Không tốt!

Sử Diện Tà Nam thấy Luân Hồi Môn của Dương Phàm hướng về phía mình, sợ hãi nhảy dựng, muốn lượn lực thu hồi thì đã không còn kịp nữa.

Phốc... Ông

Luân Hồi Môn kia chấn động, một lực hút to lớn lôi kéo Thập u Ma Diễm vào trong.

Người tu luyện Cửu u Ma Công, ma diễm chính là chán hóa do bản mạng nguyên khí ngưng kết. Lần này bị hút đi khiến sắc mặt Sử Diện Tà Nam tái nhợt, nguyên khí tôn hao nhiều.

Vù

Nhân cơ hội này. tinh thần ý chí của Ma tôn khổng chế thán thể tàn phá của Hình Già bay về phía cửa truyền tống trong Nghịch Tiên Điện.

Muốn chạy?

Dương Phàm đang định chuẩn bị vận chuyển cấm Pháp Chi Hoàn.

Nhưng mà thân hình Hình Già kia đột nhiên bay lên tại chỗ. rồi nhạt dần từng chút, hư không biến mất khỏi Nghịch Tiên Điện.

Dương Phàm ngẩn ra, còn không hiểu là chuyện gì xảy ra.

- Trở về Ma giới?

Sử Diện Tà Nam hơi lộ dị sắc, thầm nghĩ trong lòng: “Dương Phàm này quá nhiên là không tâm thường, không ngờ đuôi tinh thần ý chí của Ma tôn Hình Thiên chạy về Ma giới. Tuy nhiên, khối thân thể này mang theo Nghịch Tiên Huyết...”

Vô hình trung, khóe miệng của hắn lại hiện lên một tia cười tà không thể nắm lấy.

Dương Phàm ngược lại trợn mắt giận dữ nhìn chăm chú Sử Diện Tà Nam này.

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng, nếu Không phải Sử Diện Tà Nam này quá nhiều, hắn nắm chắc hút được tinh thần ý chí của Ma tôn Hình Thiên này vào Luân Hồi Môn.

Giờ phút này Dương Phàm nguyên khí đại thương, Sử Diện Tà Nam cũng không tốt hơn bao nhiêu.

- Người rốt cục là ai? Vì sao chiếm cứ thân thể Vô u Ma Hoàng?

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhìn chăm chăm Sử Diện Tà Nam này. mặt không thay đổi chần chờ trước người Hồ Phi.

Sử Diện Tà Nam này mang đến cho hắn một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Thương thế của Hồ Phi không nặng, chỉ là nguyên khí hồn lực tổn hao hết. hoàn toàn hư thoát.

- Ta là ai cũng không trọng yếu.

Ánh mắt Sử Diện Tà Nam bình tĩnh nhìn hắn:

- Quan trọng là... trò chơi còn không chấm dứt. chân chính có năng lực tranh đoạt Nghịch Thân Huyết chỉ còn lại hai chúng ta.

Trò chơi... Nghịch Thân Huyết!

Dương Phàm tận lực làm chính mình bình tĩnh lại nhưng không thể gạt bỏ nghi hoặc trong lòng.

Hắn cảm giác được Sứ Điện Tà Nam cố ý tập kích mình khiến cho tinh thần ý chí của Ma tôn chiếm cứ thân thể Hình Già chạy trốn, hơn nữa mang đi Nghịch Tiên Huyết.

Nhưng vấn đề là làm như vậy đối với Sứ Điện Tà Nam có chỗ tốt gì?

Vì thế, Thập u Ma Diễm của Sứ Điện Tà Nam bị Luân Hồi Môn cắn nuốt, bản thân cũng nguyên khí đại thương.

Dương Phàm lẳng lặng nhìn hắn, ngẫm vận chuyển cảm quan thông thiên cảm ứng thiên cơ.

Nhưng chân tướng thiên cơ lại bị một cỗ lực lượng đáng sợ che chắn, hắn không thể nào suy tính ra lai lịch người này.

Trong Nghịch Tiên Điện trống trải, Dương Phàm cùng Sứ Điện Tà Nam xa xa giằng co.

Hai người đều nguyên khí đại thương, không dám dễ dàng ra tay.

Dương Phàm không có nắm chắc giết chết đối phương sâu không lường được.

Trong lòng hắn suy tính, người này hơn phần nửa có liên quan đến Cửu u Ma Đế. hoặc là bị Ma đầu đó phụ thể.

Đúng lúc này, ở sâu trong Nghịch Tiên Điện mở ra một lối vào.

Bá!

Tàn ảnh nhoáng lên một cái, Sứ Điện Tà Nam chạy về phía lối vào.

Sắc mặt Dương Phàm chợt nghiêm, một tay vỗ vào Hồ Phi cho hắn tiến vào Tiên Hồng Không Gian, rồi sau đó nhanh chóng đuôi theo.

Thông qua lối vào. hai người bước lên một đường mòn. trong mê vụ phương xa thấp thoáng một tòa huyết điện to lớn vô cùng.

Toàn bộ huyết điện dường như thông thiên triệt địa, căn bản không thể đánh giá lớn nhỏ.

Vút vút!

Hai người gia tăng tốc độ. rất nhanh bay vọt đến lối vào cuối đường mòn. Huyết điện to lớn gần ngay trước mắt.

Trước huyết điện, một tấm bia đá tang thương cao ngất chọc trời, có khắc ba chữ cổ triện bác đại vô cùng: Nghịch Thán Điện.

... Nghịch Thần Điện!

Hô hấp của Dương Phàm không khỏi dồn dập. Sứ Điện Tà Nam liếc mắt nhìn hắn một cái. sắc mặt ngưng trọng dường như ra quyết định gì.

Hai người vừa mới tới gần huyết điện kia, trên tấm bia đá huyết quang lưu chuyển, hiện ra một nam nhân huyết bào tạo nhả trí tuệ.

-Hà?

Dương Phàm kinh hô một tiếng, lần này xuất hiện lại không phải Hoa Yên Mị.

Nam nhân Huyết bào này trên mũi có đeo một cái gọng kỳ quái, hai bên trái phải được khảm kính lưu ly như thủy tinh, vừa vặn chắn ở hai mắt. dưới ánh mặt trời nổi lên lam quang kỳ dị. Mỗi bên mắt kính đều có một cái giá uốn cong khoát lên hai tai, rất là cổ quái Oh my god, tả cái kính mà thâm áo ghê. HixH! Chưa đeo kính bao giờ có gì không đúng xin “Pro” nào chỉ giúp)

Phía sau mắt kính lưu ly trong suốt là một đôi mắt trí tuệ mà lạnh lùng nhìn vào hai người ở trước Nghịch Thán Điện, dùng thanh âm công chính hờ hững nói:

- Do ta, Phân thân Đại Đế... vì hai người có duyên, dẫn đường mở ra Nghịch Thần Điện.

Theo tiếng nói hần vừa dứt. Huyết điện to lớn khôn cùng trước mắt truyền đến một tiếng nô “Uỳnh” như đến từ hồng hoang muôn đời.

Tâm thần Dương Phàm một trận hoảng hốt. huyết điện trước mặt mở ra một cánh cửa lớn cao vài ngàn trượng.

Uu

Gió tự nhiên ùa vào trong đó. Đối mặt với đại điện xưa nay chưa từng có này, Dương Phàm cảm giác mình nhỏ bé như con kiến.

Thần hình nam nhân huyê bào bay xuống, đưa tay đẩy gọng kính trên chóp mũi, đi trước dẫn đường.

Dương Phàm cùng Cửu Luân Huyết Nhật không dám vọng động, không nhanh không chậm đi theo.

Khoảnh khắc bước vào Nghịch Thần Điện này. tâm thần Dương Phàm lại tỉnh ngộ. Cảnh tượng hoành tráng trước mắt cho hắn một loại cảm giác lỗi như Ngày trước tiến vào Cửu u Ma Công, đối mặt với Huyết Nhật Điện.

Ba người bước trên sàn nhà dày dặn tang thương cổ xưa của đại điện.

Phía trên không gian đại điện, Tinh Hà màu máu vắt ngang thiên địa. hiện lên Cửu Luân Huyết Nhật xếp theo phương vị tám hướng một trung tâm, chậm rãi dịch chuyển với phương thức huyền ảo khó lường.

ở dưới Tinh Hà cùng Cửu Luân Huyết Nhật mới là bản thể của tòa đại điện muôn đời này, cao tới mấy vạn trượng.

Nghịch Thần Điện cùng Tinh Hà màu máu kia tương dung tuy hai mà một. tự thành một vùng thiên địa.

Hai người Dương Phàm theo phản thân Đại Đế từ từ đi vào nơi sâu trong Nghịch Thần Điện.

Đại điện thật sự quá lớn. ba người như đi theo bản năng, trầm mặc không nói. Cũng không biết đi bao lâu, cảnh tượng trước mắt còn chưa có biến hóa.

Cộc cộc! Cộc cộc!

Giày da màu đen dưới chân phản thân Đại Đế có hình dáng kỳ lạ, đi trên mặt đất phát ra tiếng vọng giòn tan mà có tiết tấu.

Dương Phàm không khỏi tò mò nhìn phía phản thân Đại Đế. thốt lên hỏi:

- Xin hỏi Đại Đế. Thần Huyết này chính từ bản tôn ngài luyện chế. vì sao không để cho mình cùng thân hữu dùng, lại để cho người có duyên?

Kính lưu ly trước mắt phản thân Đại Đế nổi lên lam quang huyền lệ. theo thói quen lấy tay đẩy lên một chút, lạnh nhạt nói:

- Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết chính là ẩn số nghịch thiên, lúc luyện chế thành công liền có dị thiên kiếp diệt thế bùng nổ, trong thất giới không người có thể đối mặt kiếp nạn này. Bản tôn của ta chỉ sợ sớm bị chôn vùi. may có cơ trí mưu tính, Thần Huyết này đành phải lưu cho người có duyên...

Thanh âm của phản thân Đại Đế có một loại cảm giác như máy móc. Dương Phàm không thể phân biệt thật giả.

Cộc cộc! Cộc cộc!

Phản thân Đại Đế đi ở tuốt đằng trước, chậm rãi dẫn đường.

Cũng không biết đi được bao lâu. phía trước xuất hiện tám cây cột lớn chống trời màu đen.

Tám cây cột lớn chống trời này, mỗi một cây đều cao tới đỉnh, ước chừng mấy vạn trượng.

Nhìn chất liệu độ dài. mỗi cây cột này ít nhất nặng mấy ức vạn cân!

ở giữa tám cây cột có một cái ao lớn, giờ phút này còn lưu lại một ít mùi tanh của máu.

Bố cục nơi này, đối với Dương Phàm mà nói là quen thuộc cỡ nào.

Chỉ là trên tám cây cột này không có trời tám loại Thần thú mạnh nhất trong thiên địa.

Phần thân Đại Đế dẫn hai người đi qua nơi này, rồi sau đó lại xuất hiện các loại khí giới kim loại, bàn bệ, dụng cụ kỳ quái.

Những sự vật và cảnh tượng Dương Phàm chưa từng chứng kiến này khiến hắn đầu vầng mắt hoa.

- Xin hỏi Đại Đế... Những thứ này là cái gì?

Dương Phàm không kìm nổi hỏi.

- Đây là dụng cụ thí nghiệm... À, người có thể coi thành lò luyện đan. Tuy nhiên quá trình luyện Thần Huyết phức tạp hơn luyện đan tới vạn lần...

Trong con mắt đẳng sau kính lưu ly của phân thân Đại Đế hiện lên một tia dị quang.

Dương Phàm theo bản năng gật gật đầu. Hắn có thể nghĩ đến tinh luyện huyết mạch các loại Thần thú, cùng với dung luyện các loại thiên tài địa bảo cùng một chỗ. Tính phức tạp của rất nhiều quá trình này, với phương pháp luyện đan của Tu Tiên giới căn bản không thể làm được.

Lại đi qua một đoạn đường rất dài, trên một chiếc bàn dài màu trắng có bày một cái dụng cụ hình trứng.

Trong cái dụng cụ kia có chứa một loại chất lỏng màu đen. Ở giữa không ngờ lơ lửng một quả cầu thủy tinh.

Trong quả cầu thủy tinh đó có đặt một cục máu nhỏ trong suốt như trân châu, tỏa ra hào quang bảy màu trong suốt, huyền lệ mộng ảo. phát ra hấp dẫn vô cùng tận...

Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết!

Giống như đúc với thứ Dương Phàm nhìn thấy trong ảo cảnh.

Thành thịch!

Thành thịch! Thành thịch!

Dương Phàm tim đập gia tốc, hô hấp trở nên dồn dập.

Trong cõi vô hình, một thanh âm vang vọng trong đầu hắn:

- Trong thiên địa Thất giới này, phàm là bất kỳ sinh linh nào có được Luân Huyết Châu, đều có hy vọng có được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết mà ta luyện chế. Người có được nó, hắn sẽ có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng sáng lập Thất giới chí tôn...

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới. có một ngày Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết này lại gần với mình chỉ trong gang tấc như vậy!!!

981. Chương 933: Nếu Thiên Địa Không Từ Bỏ.

Hô hấp của Dương Phàm cùng Sứ Diện Tà Nam dồn dập, có thể cảm nhận được tiếng tim đập của nhau, tâm thần hoảng hốt nhìn chằm chằm bàn dài màu trắng trước mắt.

Trong dụng cụ hình trứng chứa đầy chất lỏng màu đen, một quả cầu thủy tinh lơ lửng, cục máu trong suốt tỏa ra ánh hào quang bảy màu như trân châu, huyền lệ mộng ảo. tràn ngập hấp dẫn không thể chống cự.

Trong lòng Dương Phàm hưng phấn trước nay chưa từng có, thậm chí hoài nghi mình có phải đang trong mộng hay không.

... Còn lại một đối thủ cuối cùng...

Mặt mày tinh bơ, Dương Phàm dùng dư quang khóe mắt đảo qua Sứ Diện Tà Nam một cái, phát hiện đối phương lại bình tĩnh hơn mình rất nhiều, đang ngưng tụ ma khí một đời. còn có một cỗ tinh thần ý chí mơ hồ quanh quẩn.

Dương Phàm chấn động tâm thần. Cho dù trong mấy tiên nhân hần từng gặp. trừ đám Ma tôn. Ma đế thì chưa thấy ai có được tinh thần ý chí.

Đương nhiên, hần và Thiên Thu Vô Ngân có thể từ trong thần tượng thượng cổ tìm hiểu và hấp thu một tia tinh thần ý chí. chính là do cơ duyên, cũng là ý nghĩa của một trận chiến đỉnh tủy cầu sự siêu việt lúc đó.

Ngoài ra, Vô Song là một ngoại lệ...

Mà trên người Sứ Diện Tà Nam trước mắt này lại có một cỗ tinh thần ý chí khiến Dương Phàm kinh hãi: Đây chắc chắn là một kinh địch rất khó chơi.

Dương Phàm rất nhanh khôi phục bình tĩnh, linh đài một mảnh thanh minh.

“Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết này hấp dẫn đối với ta xa xa không bằng những người khác. Tiên Hồng đại đạo đa phần dựa vào linh ngộ cùng thôi diễn thiên địa tự nhiên, hơn nữa Chứng Quá Kỳ cuối cùng sẽ tiến vào già cả cùng tử vong, cho dù có được Thần Huyết này, trước mắt cũng không thể lập tức sử dụng”. Trong lòng Dương Phàm càng Ngày càng bình tĩnh, hai mắt cũng càng kiên định.

Uẩn Chứng Kỳ... Diễn Căn Kỳ... Hoán Nha Kỳ... vãn Hoa Kỳ... Chứng Quá Kỳ... Luân Quá Kỳ...

Thôi diễn Tiên Hồng đại đạo đến mức tận cùng là mục tiêu cuối cùng Dương Phàm theo đuổi trong cuộc đời này.

Mà Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết cho dù nghịch thiên đến đâu, đối với thôi diễn Tiên Hồng đại đạo cũng không có thúc đẩy trợ giúp về bản chất.

Nghĩ đến điểm này. tâm tình của Dương Phàm lại được lột xác thăng hoa. trong mắt đầy vẻ trong vắt, sau đó từ trong tang thương xét qua từng loại tình cảm cuối cùng hết thấy tan thành mây khói, hời hợt băng quơ...

Sứ Diện Tà Nam cũng chú ý tới biến hóa của dương phàm, trong mắt kinh dị và tán thưởng, trong lòng thầm than: ở trước Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết có thể sáng lập Thất giới chí tôn mà hần còn có thể chống đỡ hấp dẫn và khiến tâm cảnh thăng hoa, ngày sau trở thành Đại La Chí Tôn Tiên cũng không phải không có khả năng...

- Có được thực lực tuyệt đối cùng tâm cảnh hoàn mỹ không sợ hãi. xem ra ta muốn chiến thắng hần, cơ hội rất nhỏ...

Sứ Diện Tà Nam một mực bình tĩnh tự nhiên, giờ phút này trong lòng lại sinh ra vài phần vô lực. thẩm thấu dài.

Đây không chỉ vì Dương Phàm có thực lực và thần thông đáng sợ, càng vì đối phương có tâm cảnh không hề sợ hãi.

Ngay cả hấp dẫn của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết đều có thể ngăn cản. vậy còn có cái gì là người này không thể làm được?

- Trong Nghịch Thần Điện. Thần Huyết là duy nhất trong Huyết Nhật Điện.

Phản thần Đại Đế thần nhiên đảo qua hai người, dừng lại ở Sứ Diện Tà Nam nhiều hơn một chớp mắt, bóng người biến mất không còn.

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra. Phản thần Đại Đế không để lại quy tắc gì, chỉ nói Thần Huyết là duy nhất.

về phần ai có thể có được Thần Huyết, hần căn bản không can thiệp.

- Dương Phàm... Còn lại hai chúng ta. người thấy Thần Huyết nên phản phối như thế nào? Người có nắm chắc bao nhiêu?

Sứ Diện Tà Nam dò hỏi.

Dương Phàm chậm rãi cười:

- Dương nhiên là bằng bản lĩnh mỗi người. Nắm chắc bao nhiêu Dương mỗ không dám nói bừa, nhưng ta có tin tưởng tất thắng, Thần Huyết nhất định thuộc về ta. người không phải đối thủ của ta.

Người không phải đối thủ của ta!

Sửu Diện Tà Nam nghe vậy sắc mặt có chút khó coi. Đầu này làm hấn còn mặt mũi nào tồn tại.

Nhưng mà trong miệng Dương Phàm phun ra từng từ. trầm trọng có lực. tin tưởng mười phần. Cố ý niệm tự tin kia xâm nhập linh hồn, cốt cách, thân thể, khi phát ra thanh âm làm cho người ta không thể nghỉ ngơi.

Sửu Diện Tà Nam nắm chặt hai tay. cảm giác tín tâm và ý niệm của mình không ngờ vì vậy mà bị dao động.

Giờ phút này. trong đầu Dương Phàm hiện lên tình cảnh Hầu Đông bất đắc dĩ lựa chọn rồi khỏi.

- Dương tổng sư. sớm từ chỗ Tu Đồ trưởng lão biết được tình huống của người. Hy vọng người có thể giành được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết cuối cùng... Sau này gặp lại...

Đây là chờ mong trong mắt vị đại năng nhân giới thất kiếp Tán tiên trước khi rời đi.

Tình cảnh Hồ Phi liều mạng tranh đoạt cơ hội cho hấn:

- Tu vi của ta không đủ, bằng không nhất định sẽ cùng Dương lão đại giết vào trong...

Hồ Phi hít sâu một hơi. trong mắt vẻ sắc bén đột nhiên lóe lên:

- Tuy nhiên, trước khi rời đi. ta muốn giúp Dương lão đại giải quyết một cường địch.

- Dương lão đại. ta sử dụng nguyên khí cuối cùng, giúp người phá diệt quỵ tắc thời gian!

Từng tràng cảnh hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Mặc dù hấp dẫn của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết đối với hấn không phải là trí mạng, nhưng là hấn có đầy đủ lý do tranh đoạt Thần Huyết này. sẽ không khiến những người vì hấn mà rời đi bị thất vọng.

Trong thần điện to lớn muôn đời. Dương Phàm cùng Sửu Diện Tà Nam xa xa giằng co ở trước cái bàn dài màu trắng.

Một cỗ tinh thần ý chí huyền bí bác đại từ trên người Dương Phàm ứng vận mà sinh ra.

Khóe miệng hấn mỉm cười thần nhiên, trên người hiện ra một hư ảnh cự luân vô hình, cũng từ từ khuếch trương.

- Hấn hấp thu lực lượng tinh thần ý chí trong thần tượng thượng cổ. không ngờ thành công chuyển hóa thành tinh thần ý chí của chính mình. Xem ra không quá trăm vạn năm, trong Thất giới nhất định sinh ra một vị Cửu Thiên Đại La Chí Tôn Tiên...

Sửu Diện Tà Nam hơi động dung, không khỏi hít sâu một hơi.

Giờ phút này, hấn không còn liếc nhìn Thần Huyết một cái. tất cả tâm thần đều tập trung vào đối thủ trước mặt.

Sửu Diện Tà Nam nhìn chằm chằm Dương Phàm, vẻ mặt trịnh trọng:

- Takhôngtin. khôngphải đối thủ của người...

- Các hạ đối với theo đuổi thắng bại, dường như còn nặng hơn so với Thần Huyết trước mắt.

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, thanh âm gọn sóng không sợ hãi.

Giờ phút này Luân Hồi Quá trong cơ thể hấn, từng tia sinh mệnh hồng quang lại có vẻ ảm đạm, thậm chí có xu thế héo rũ.

Trong lúc nhất thời. Dương Phàm nhìn như già đi mười năm.

Chẳng lẽ trải qua chiến đấu vừa rồi, nguyên khí hấn tổn hao quá nhiều?

Sắc mặt Sứ Diện Tà Nam càng ngưng trọng. Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Dương Phàm bị tôn thương nguyên khí.

Vô hình trung, hắn cảm ứng được đối thủ càng cường đại, càng thêm sâu không thể lường!

- Đúng. Ta có thể không cần Thần Huyết. Nhưng điều kiện tiên quyết là người có thể chiến thắng ta, mà không phải chỉ biết mạnh miệng.

Trong mắt Sứ Diện Tà Nam thần quang ngưng tụ, trên người dâng lên một cỗ tinh thần ý chí kinh thiên địa.

Cỗ tinh thần ý chí này mặc dù không bằng Ma tôn Hình Thiên lúc trước, nhưng là khổng chế càng thêm thuận lợi. phù hợp hoàn mĩ với thiên địa chung quanh, không tổn hao bao nhiêu.

Trong lòng Dương Phàm chấn động. Tinh thần ý chí của đối phương lại hơn mình một bậc.

- ở không gian Thất giới, chỉ có Cửu Thiên Huyền Tiên mới có thể có được tinh thần ý chí. Dương Phàm người thật sự là đủ phúc duyên. Ta thật muốn nhìn, người làm như thế nào chiến thắng ta?

Tinh thần ý chí của Sứ Diện Tà Nam như hóa thành cự chùy, lay động không gian cùng thời gian bốn phía. Hô... Ba!

Một bàn tay lóe lên lôi điện hắc văn bỏ qua khoảng cách không gian, trực tiếp đánh trúng Dương Phàm.

Dương Phàm căn bản không thể né tránh.

Bởi vì cảnh giới của đối phương quá cao. không gian mấy trượng ngắn ngủi hoàn toàn có thể bỏ qua.

Sứ Diện Tà Nam rõ ràng đứng ở ngoài mấy trượng, tay của hắn lại có thể đánh lên người Dương Phàm.

Thời gian cần thiết bị rút ngắn lại gần CHỤC LẦN.

Thành thịch!

Dương Phàm không có lực chống cự. hắc văn lóe ra ma khí tuyệt cường cùng lôi điện đánh trúng thần thể.

`m... Rắc!

Thân thể cường đại như thế của Dương Phàm lọt vào đả kích mang tính hủy diệt, trước ngực bị đánh ra một lỗ thủng, đầu thiếu chút nữa bị đánh rơi.

Vô cùng thâm trầm.

Thực lực Sứ Diện Tà Nam này thật sự quá cường đại.

Bỏ qua không gian, rút ngắn thời gian giới hạn lớn nhất khiến cho Dương Phàm ngay cả cơ hội phòng ngự cũng không có.

Chỉ vẻn vẹn một chương liền lấy đi một nửa cái mạng của Dương Phàm.

Uy lực một chương này, bản thân có thể Trảm Tiên Diệt ma, huống chỉ là đối phó một phạm nhân.

Khóe miệng Sứ Diện Tà Nam cong lên: Bất kể thần thông huyền diệu như thế nào. dưới chênh lệch thật lớn về cảnh giới đều không thể bù lại.

Roẹt... Xuy!!!

Trong lôi điện hắc văn bao phủ, thân thể Dương Phàm bỗng nhiên héo rũ già nua rồi sau đó hóa thành một đứa bé. lại trưởng thành thành một thanh niên trạng thái cường thịnh muôn đời.

Một thân thương thể chí tử toàn bộ biến mất. giống như là tân sinh!

Không... Đây chính là tân sinh.

Dương Phàm rõ ràng đứng tại chỗ. nhưng một chân lại đạp lên Luân Hồi vô hình.

Thông qua một lần sinh mệnh Luân Hồi đem tất cả thương tổn tiêu hao và chia sẻ với mức độ lớn nhất.

-Cái gì!!!!???

Sử Diện Tà Nam kinh hô thất sắc.

- Ha ha... Bất kể cảnh giới của người cao như thế nào, nhưng lực lượng của người còn không đủ để giết chết ta... Tất cả tiên nhân tiến vào Huyết Nhật Điện đều không có năng lực chân chính tiêu diệt ta...

Dương Phàm nhẹ nhàng cười:

- Sinh tử luân hồi nắm giữ trong tay ta. nếu thiên địa không từ bỏ. ta sẽ vĩnh hằng bất diệt!

Nếu thiên địa không từ bỏ, ta sẽ vĩnh hằng bất diệt!

Sử Diện Tà Nam chấn động không thôi.

Trừ khi lực lượng hắn nắm giữ có thể trong nháy mắt tiêu diệt linh hồn cùng ý thức của Dương Phàm, khiến hắn không thể thông qua Luân Hồi để tiêu hao chia sẻ thương tổn.

- Tiên Hồng Quyết... Chứng Quả Kỳ... Đây là lực lượng của người?

Sử Diện Tà Nam cực kỳ hoảng sợ.

Địch nhân hắn phải đối mặt đã ở vào hoàn cảnh vĩnh hằng bất diệt.

Cho dù hắn ra tay ngàn vạn lần cũng không thể chân chính giết chết Dương Phàm.

- Chứng Quả Kỳ? Đúng, cũng không toàn bộ đúng. Bởi vì ta đã dẫm nửa chân vào cánh cửa Luân Quả Kỳ.

Dương Phàm hai tay sau lưng như cũ, nhìn qua không có ý ra tay.

Không phải bởi vì Dương Phàm không muốn ra tay. mà là bởi vì hắn cũng thật sự không thương tổn được Sử Diện Tà Nam có thể nắm giữ hai pháp tắc không gian cùng thời gian. Trừ khi là thi triển Luân Hồi Môn.

Giờ phút này thân phận của Sử Diện Tà Nam ở trong đáy lòng hắn cũng đã đoán được.

- Luân Quả Kỳ? Tiên Hồng Quyết của người, rốt cục từ đâu mà đến? Phía sau còn có bao nhiêu cảnh giới?

Sử Diện Tà Nam hít sâu một ngụm khí lạnh.

Hắn rốt cục ý thức được, người mình đối kháng giờ phút này đã xa xa vượt khỏi hệ thống bình thường.

- Sau Luân Quả Kỳ. còn có mấy cảnh giới... Nhưng là Dương mỗ không thể lộ ra với người...

Khóe miệng Dương Phàm nổi ý cười, càng thêm sâu không lường được.

Đúng vậy. Sau khi xác định Luân Quả Kỳ thành lập. vài cảnh giới sau đó dần hình thành hình dáng đại khái trong lòng hắn.

- Chỉ cần người có thể lộ ra ảo ảnh của cảnh giới Tiên Hồng Quyết, ta nguyện ý chủ động rời khỏi, nhường Thản Huyết này cho người. Coi như giao dịch, như thế nào?

Trong mắt Sử Diện Tà Nam lại lóe tinh quang.

- Ha ha... Người cho rằng Dương mỗ nguyện ý làm giao dịch này với người sao. Ma Đế các hạ!!!

Bốn chữ cuối cùng gần như gằn từng tiếng!

Ma Đế các hạ!

Trong mắt Sử Diện Tà Nam thần quang chấn động, nhắm mắt lại. trên trán hiện ra một dấu ấn trắng cong màu tím đen...

982. Chương 934: Bí Mật Đại Đế.

Bốn chữ này nặng như thái sơn!

Thân phận của người này đã bị tiếng hô này làm bại lộ, trên trán hắn lúc này xuất hiện một ấn kỹ nguyệt nha màu đen.

- Cữu u Ma Đế. quả nhiên là người! Ta đã sớm đoán được!

Dương Phàm hít sâu một hơi!

Nghĩ lại ở Tàn Hoàng Lăng, Tể Thiên Đại Trận loại nhỏ quanh Cữu Long phong ấu kiểm chế CữuNgũ Chí Bảo Long Khí. hấp dẫn sự chú ý.

Hắn vẫn ý vào cảm quan thông thiên, nắm giữ thiên cơ nhưng trình độ của Cữu u Ma Đế thật sự quá cao. tất cả thiên cơ về hắn đều bị che đậy, khiến hạng người như Tinh Tôn. Vu Tôn cũng không thể bói toán ra được.

Tình huống tương tự như vậy cũng từng xuất hiện đối với Vô Song. Dương Phàm không thể cảm ứng được cụ thể lai lịch và vị trí của hắn.

- Chắc chắn... Dương Phàm, người có nghĩ tới chuyện ở trong Nghịch Thần Điện này giờ chỉ còn lại bản thể và một mình người mà thôi!?

Thân thể Cữu u Ma Đế vận vẹo một cái, biến hóa trở lại thành bộ dáng và dung mạo vốn có của hắn.

- Ha ha ha... Như vậy thì sao?! Ma Đế các hạ tiến vào Huyết Nhật Điện cũng không phải là thân thể của chính mình. Bằng vào tinh thần ý chí chiếm cứ khối thân thể này, thực lực phát huy được xa xa không đủ uy hiếp Dương mỗ!

Ánh mắt Dương Phàm vẫn kiên định, minh bạch!

Nếu thân thể chân chính của Cữu u Ma Đế từ trong phong ấn đại sơn đi ra, không thể không kinh động chín kiện Chí Bảo Long Khí! Dương Phàm trước có thể thông qua Hoàng Long Quan và Hắc Long Tiên cảm ứng được!

- Mặc dù độ khế hợp của khối thân thể này rất cao nhưng trình độ lại quá thấp, không thi nhất định có thể tranh cao thấp với người một lúc...

Cữu u Ma Đế thở dài một hơi. tỏ vẻ bất đắc dĩ!

- Nói như vậy. Ma Đế các hạ tính toán rồi đi. đưa Thần Huyết ra chứ?!

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười.

- Thỏa hiệp?! Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?! Luân Huyết Đại Đế với bản đế chính là vừa thầy vừa bạn! Làm sao ta có thể khiến Thần Huyết mà hắn thiên tân vạn khổ luyện chế ra rơi vào tay một ngoại nhân!?

Khóe miệng Cữu u Ma Đế hiện lên một nụ cười tà dị.

Dương Phàm nhíu mày!

Bá!

Cữu u Ma Đế động...

Một bàn tay liên hướng về phía đưng chất lòng màu đen. Đó chính là Thân Huyết.

- Không ổn!

Dương Phàm kinh hô thất sắc!

Nhưng hắn muốn ngăn cản cũng không kịp rồi!

Cửu u Ma Đế nắm giữa pháp tắc không gian, tinh thông pháp tắc thời gian, duỗi tay một cái, Thần Huyết đã ở trong tay hắn.

- Dương Phàm... Người thật sự đứng ở thế bất bại, thần thông huyền ảo chấn thướt cổ kim, nhưng chênh lệch giữa chúng ta cũng không đơn giản có thể bù được!

Cửu u Ma Đế nâng dụng cụ kia lên, bộ dáng như đã nắm chắc thắng lợi!

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

Cảnh giới của Cửu u Ma Đế rất cao, hắn quả thực khó có thể thương tổn Dương Phàm.

Nhưng Dương Phàm cũng không làm gì được hắn cả!

Cảnh giới của Cửu u Ma Đế có thể xoay chuyển quy tắc nơi này, vận dụng lực lượng pháp tắc, dễ dàng đạt được những điều hắn muốn.

- Mục đích của người rốt cuộc là gì?

Dương Phàm bất động thanh sắc nói.

Ông

Đúng lúc này, từ nơi sâu nhất của Nghịch Thần Điện xuất hiện một nhập khẩu, lóe ra Huyết quang dịu dàng.

Dương Phàm vô cùng cấp bách,

- Cuộc chơi này, dù cuối cùng bán để không làm gì được người nhưng lại giành được chiến thắng cuối cùng...

Cửu u Ma Đế lại cười nói

Dương Phàm ngẩn ra! Không nghĩ tới Cửu u Ma Đế chân chính tự tiến vào trò chơi, dùng tinh thần ý chí chiếm lấy thân thể Vô u Ma Hoàng.

- Hắn thật rất mạnh!?

Dương Phàm cảm giác khó tin.

Nhưng ngẫm lại đối phương là một Ma Đế cự đầu ở Thượng giới, kinh sợ thất giới, làm sao có thể dè dặt mình thất bại trong tay một phàm nhân?! Như vậy thì còn gì là thê diện?!

- Ta hiểu được!

Dương Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhìn chăm chăm Cửu u Ma Đế. gật đầu:

- Ma Đế cho rằng Dương mỗ không thể thương tổn được người chút nào sao!?

- Chẳng lẽ không đúng?!

Trong nét cười của Cửu u Ma Đế thoáng theo vài phần thỏa mãn!

Chỉ cần hắn chú ý không để Dương Phàm thi triển Luân Hồi Môn đối phó với hắn là được.

Với khả năng nắm giữ lực lượng pháp tắc, nếu muốn làm điểm này đối với hắn cũng không khó.

- Nếu là Ma Đế các hạ động thủ trước với Dương mỗ...

Trên mặt Dương Phàm lộ ra ý cười rất thâm ý.

Chợt quanh thân hắn bao phủ một cụ luân vô hình thuật lớn, Bắt đầu xoay tròn. Một cỗ khí mệnh lực không thể nắm giữ, thông triệt thiên địa.

Ầm-

Từ hư vô trên đỉnh đầu Ma Đế trống rỗng xuất hiện một tia chớp hư vô!

- Ah...

Cửu u Ma Đế bị tia chớp hư vô này đánh trúng, kêu một tiếng đau đớn, cả người rơi bùm xuống đất. dụng cụ trong tay bị văng ra, thân thể tứ phần ngũ liệt, hồn phách yên diệt.

Bá!

Dương Phàm nhanh xuống bay tới, một tay tiếp lấy dụng cụ đựng chất lỏng màu đen kia, thu liền vào trong Tiên Hồng không gian.

- Làm sao có thể?!

TI

Thân thể mà Cửu u Ma Đế chiếm được hòng mật, chỉ còn một tia tinh thần ý thức mỏng manh tồn tại trong hư không.

Ông.

Đồng thời với đó, phần thân Đại Đế xuất hiện ở một nơi khác, lảo bầm:

- Thần Huyết không thể bị thu vào không gian giới chi và không gian lĩnh vực. Hẳn làm sao có thể?! Đây không phải là sơ hở của quy tắc trong Huyết Nhật Điện chứ?!

Khi tay Dương Phàm đựng vào dụng cụ kia, một ít tin tức lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết: Do Luân Huyết Đại Đế dùng máu của tám loại Thần thú cường đại làm lô đỉnh, phụ gia vô số tài liệu quý hiếm, thậm chí là tài liệu giới ngoại, tạo thành thứ nghịch thiên! Nếu có thể tiêu hóa được một phần mười năng lượng này, tư chất siêu phú, có thể vượt qua Thần thú siêu cấp. Nếu có thể tiêu hóa một phần tư năng lượng, có thể có được Ma Thần Thể, bề ngoài nhất giới! Nếu có thể hoàn toàn tiêu hóa được năng lượng của máu Huyết này, có xác suất nhất định đạt được Tiên Thiên Ma Thân chí cường thế! Tuy nhiên, máu huyết này rất khó dùng. Nếu miễn cưỡng, nhẹ thì Huyết mạch tan tác, nặng thì nổ tan xác mà chết, hôn phi phách tán!

Đây là tin tức có liên quan tới Thần Huyết.

Dương Phàm còn thu được tin tức có liên quan tới dụng cụ và chất lỏng màu đen này.

Dụng cụ này cực kỳ chắc chắn, có lực ăn mòn rất lớn.

MÀ chất lỏng màu đen kia dùng để bảo tồn Thần Huyết luôn tươi. không bị biến chất.

- Thua... Ta không ngờ lại thua...

Tinh thần Ý chí của Cửu u Ma Đế ngoan cố lưu lại trong không gian, phát ra một trận âm thanh khủng bố.

Dương Phàm nhìn đoàn hắc điểm hư vô kia, tính toán diệt sát. rồi rời khỏi Nghịch Thần Điện.

- Nói cho bản đế. là vì sao?!

Cổ tinh thần ý chí kia vô cùng câu nệ.

- Nhân Quả Luân Hồi!

Dương Phàm từ từ phun ra bốn chữ.

- Nhân quả...

Cửu u Ma Đế thì thào.

Với trình độ của hắn, nhân quả vượt qua pháp tắc không gian và thời gian, rất khó tiếp xúc tới.

Hết thấy sinh linh trên thế gian, khi nó sinh ra đã Bắt đầu sinh ra nhân quả!

Nhân quả Luân Hồi, thiên địa báo ứng!

Ả*

Cô lực lượng khí vận này thấm thấu tới luân hồi. thậm chí có thể từ một đời truyền tới một đời!

Lúc trước, một kích trí mệnh Cửu u Ma Đế phát ra đánh Dương Phàm chính là “Nhân”!

Mặc dù Dương Phàm thông qua Luân Hồi, giảm thiểu thương tổn cực hạn nhưng “Quả” còn chưa biểu lộ.

Giờ phút này, Dương Phàm mới truy cứu tới “Quả”, với Đại Luân Hồi và ảo nghĩa Luân Quả Kỳ đã lý giải hết “Quả”!

Vì thế, những thương tổn bị Cửu u Ma Đế gây ra lúc này thông qua phương thức Luân Hồi phản ngược lại, đánh xuống người hắn.

Ảo nghĩa của Luân Quả Kỳ còn cao hơn một tầng so với Vô Gian Luân Hồi.

Vô Gian Luân Hồi chính là trong khi vận chuyển thần thông, liên tục thay đổi, phản hồi thương tổn.

Mà huyền ảo của Luân Quả Kỳ là có nhân ắt có quả. Lúc này chưa truy cứu, Ngày sau có thể tái hiện.

Cho nên, Dương Phàm lúc ấy không kịp thông qua Vô Gian Luân Hồi để phản hồi thương tổn, có thể chờ một lúc mới tái hiện được “Quả” này!

Sau khi đã hiểu nhân biết quả, coi như công bình.

Đây cũng là một loại quy tắc vô hình tồn tại trên thế gian, khiến nhân quả vạn vật tuần hoàn, thiên địa mãi mãi cân bằng.

- Dương Phàm à... Người quả thực rất cao. có thể cùng đại năng của Phật giới so bì...

Tinh thần ý chí của Cửu u Ma Đế phát ra một tiếng thờ dài, sau đó ầm một tiếng giữa hư không, biến mất.

Dương Phàm ngẩn ra, triển khai cảm quan nhưng cũng không tìm ra chút manh mối nào!

Tuy rằng không thể xác định, lũ tinh thần ý chí này có chân chính tiêu tan hay không nhưng Dương Phàm có thể xác định rằng sau khi mất đi thân thể, Cửu u Ma Đế cũng không có lực xoay chuyển trời đất.

Bùm!

Mà lúc này. Dương Phàm mới vô lực té xuống mặt đất. Luân Hồi Quả trong cơ thể héo rũ tới tận cùng, sắc mặt thoáng chốc đã tái nhợt!

Trong chớp lát. hắn từ Chứng Quả đại viên mãn, nửa chân bước vào cảnh giới Luân Quả Kỳ đã bị rút lui xuống Chứng Quả tiêu thành.

Vượt cấp thi triển ảo nghĩa Luân Quả Kỳ, cái giá phải trả còn muốn lớn hơn so với tưởng tượng của Dương Phàm.

Hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay hợp ở đan điền, bế quan tĩnh tu.

Tâm thần tiến nhập Tiên Hồng không gian, Dương Phàm một lúc sấn vào mấy viên tiên quả, cắn nuốt nhiều loại thiên tài địa bảo.

Không lâu sau, Luân Hồi Quả vừa héo rũ đã có chuyển biến, dần trở nên no đủ.

Tĩnh tu chừng mấy năm, dùng rất nhiều thiên tài địa bảo. tiên đan linh dược, cả mấy viên tiên quả mới miễn cưỡng giúp hắn khôi phục lại cảnh giới Chứng Quả đại viên mãn.

Lúc này, thương thế của Hồ Phi trong Tiên Hồng không gian đã sớm khôi phục, tu vi đại trưởng.

Dương Phàm quét mắt nhìn khắp Nghịch Thần Điện một cái, cảm giác nơi này quy dị. cũng không lưu lại mà tiến sâu mà huyết quang nhập khẩu ở sâu trong đại điện.

Ông—

Huyết quang khẽ động, Dương Phàm biến mất khỏi Nghịch Thần Điện.

Bá!

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên. xuất hiện ở cạnh Tử Vong Huyết Uyên. Nơi này còn có không ít tiên nhân và đại năng giả nhân giới lưu lại, kẻ cả không đi.

Nhìn thấy Dương Phàm xuất hiện, những người này đều trở nên sôi trào.

Không ít người trực tiếp đi tới.

Mặc dù bọn chúng không dám ra tay với Dương Phàm nhưng số người tới cũng không ít.

Tâm thần Dương Phàm chấn động. Tuy rằng hắn chiếm được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. trong tay có một kiện bảo vật vô giá. nhưng cũng cân nhắc nên thoát đi như thế nào!

Hắn cũng không biết sau khi hắn rời khỏi Nghịch Thần Điện... ổng

Không gian chấn động, hiện lên một điểm đen, dần ngưng tụ thành hư ảnh một nam nhân trong suốt.

Đây chính là tinh, thần ý chí của Ma Đế đã tiêu vong.

Tinh thần ý chí là một loại tồn tại khó mai một nhất trên thế gian.

Ngay cả không gian sụp đổ cũng khó có thể khiến tinh thần ý chí tiêu tan hoàn toàn.

- Dương Phàm tiểu tử này... Bản đế không ngờ thua bói hắn...

Hư ảnh nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bá!

Phần thân Đại Đế hiện thân bên cạnh hắn, theo thói quen đưa tay lên chỉnh cặp kính trên mũi một cái, khuôn mặt không đổi nói:

- Không ngờ ngươi cũng trở thành một kẻ trong trò chơi, may mà không phá hỏng kế hoạch, khiến ta gặp được một kẻ có tiềm lực, càng có hứng thú. đáng giá bồi dưỡng.

- Tên Dương Phàm này đích xác không tầm thường! Hy vọng hắn có thể thành công...

Ánh mắt phần thân Đại Đế sau cặp kính hiện lên ánh sáng cơ trí.

- Su phụ. trong thất giới này. người duy nhất có thể uy hiếp tới ngài chính là Thượng Đế, Minh Đế. MÀ nguyên hồn chân thân bọn họ đã không ở thất giới, vì sao ngài kiên trì, không tiếc đại giới cũng muốn hoàn thành kế hoạch này...

Cửu u Ma Đế khó hiểu.

Nếu những đại năng giả khác ở thất giới có mặt tại đây chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc. Cửu u Ma Đế chấn nhiếp thất giới không ngờ gọi Luân Huyết Đại Đế là sư phụ!

Thật lâu sau, cho tới khi tinh thần ý chí của Ma Đế rời đi, một tiếng thở dài mới truyền tới:

- Bí mật này... Ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được...

983. Chương 935: Đại Diễn Phi Thăng.

Ông-

Toàn bộ Huyết uyên hơi chấn động, trong tiếng nổ vang, Huyết Nhật Điện dần chìm sâu vào trong Huyết lăng.

Trong thiên địa, Cửu Luân Huyết Nhật dần biến mất, thiên địa dần trở lại bình thường.

Nhưng Dương Phàm cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Ở cạnh Tử Vong Huyết Uyên, những tiên nhân và đại năng giả đã bao quanh lấy hắn, hỏi về tình huống cuối cùng trong Huyết Nhật Điện.

Nhiều người càng muốn truy vấn chuyện Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết.

- Dương tông sư. Tử Lân Ngọc Thiếu chết ở Phù Không Kiều, cuối cùng chỉ có người, Chân Ma Hình Già, còn có nam tử xấu xí kia đi vào Nghịch Thân Điện. Chúng ta đợi mấy năm, cuối cùng chỉ có người đi ra. không biết Nghịch Thân Thuế Thiên Huyết như thế nào rồi?

Một gã Chân Ma mang theo vẻ xu nịnh, cười hỏi.

- Tục truyền, Tử Lân Thiếu Ngọc là bị Dương tông sư tiêu diệt, có đúng hay không?

Lại một gã Chân Tiên hỏi.

- Chỉ có một mình Dương tông sư đi ra. tất nhiên là hắn đạt được Thần Huyết rồi! Có thể lấy ra để chúng ta mở rộng nhãn giới được không?!

- Đúng đúng... Cho dù chi liếc mắt nhìn Thần Huy á một cái. chúng ta đã thỏa mãn rồi.

- Bản Sứ giả chỉ muốn biết tung tích của Hình Già thiếu chủ, mong Dương tông sư chỉ giáo.

Dương Phàm bị nhiều tiên nhân như vậy vây quanh, vô cùng khó chịu nhưng cũng không tiện kết địch với nhiều Sứ giả Thượng giới như vậy.

Dù sao những người này đều có chỗ chống lưng vững chắc ở Thượng giới.

Hồ Phi và Hầu Đông đứng bên cạnh Dương Phàm, trong mắt cũng có chút tò mò. chỉ là vẫn duy trì sự trầm mặc.

Khiến Dương Phàm cảm thấy tò mò chính là Bàn trường lão, Cửu Thiên Long Hoàng đều không tiến vào Phù Không Kiều, đều sống sót đi ra.

- Nghịch Thân Thuế Thiên Huyết. bản thân nó chính là một huyền nghi ở thất giới, thứ cho Dương mỗ không có V kiến, về phần cái chết của Tử Lân Ngọc Thiếu...

Thần thức Dương Phàm đảo qua đại lục, kinh di một tiếng, không thấy bóng dáng của Tường Vân tặc tiên.

Tử Lân Ngọc Thiếu bề ngoài là chết vào tay Dương Phàm nhưng thực ra là do Tường Vân tặc tiên ra tay.

Những Sứ giả tiến vào Huyết Nhật Điện, chỉ có Tử Lân Ngọc Thiếu và Chân Ma Hình Già là tu vi cao nhất, thân phận cũng có chút đặc biệt.

Mà cái chết của Tử Lân Ngọc Thiếu nhất định là phải liên can tới Dương Phàm, trừ khi bắt được Tường Vân tiên tặc, nói ra chân tướng. Đáng tiếc kẻ này giảo hoạt đa đoan, chỉ sợ đã quay về Thượng giới.

Chân Ma Hình Già bị Dương Phàm diệt sát nhưng lại bị tinh thần ý chí của ma tôn chủ đạo. phản hồi Thượng giới.

Những Sứ giả Thượng giới này nếu muốn hạ phạm thì vô cùng khó khăn, nhưng để quay về Thượng giới lại rất dễ dàng.

Dương Phàm đường hoàng ứng phó một lúc. Những tiên nhân này không hài lòng, không muốn hắn dễ dàng rời đi.

Thậm chí còn một nhóm không ít Chân Tiên Chân Ma âm thầm mưu kế, muốn liên thủ diệt sát Dương Phàm.

- Các người nếu cứ cà kê không lùi lại, đừng trách Dương mỗ vô tình, tru sát toàn bộ các người!

Sắc mặt Dương Phàm trầm xuống.

Một cỗ tinh thần ý chí xông thiên, khí thế cường đại, áp bách bốn phía.

Tràng thượng tĩnh mịch một lúc, chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, âm thầm đạt thành hiệp nghị. Tiếp đó, chúng cười lạnh, nhất tề vận Chuyên thân thông, muốn liên thủ diệt sát Dương Phàm.

V

- Một đám ô hợp!

Ánh mắt Dương Phàm nhíu lại, Luân Hồi Quả trong cơ thể đột nhiên thiêu đốt. sinh ra một mảnh sinh mệnh hồng quang huyền lệ.

Song chưởng hần mở ra, hơn trăm đạo sinh mệnh hồng quang phụt ra, lập tức xuyên thủng thương khung mấy chục vạn dặm.

- Ahhh...

Những tiếng kêu thảm liên miên không dứt. Phàm là những tiên nhân bị hồng quang đánh trúng, thân thể nháy mắt khô héo, sinh mệnh lực như bị rút đi. sau đó hóa thành phần toái.

Vén vện Chỉ qua một cái hô hấp. có tới bốn năm tên tiên nhân ngã xuống. Những người khác may mắn bảo mệnh thì cũng thương cân động cốt. nguyên khí đại thương.

Chạy mau...

Những người còn lưu thủ vội vàng thuấn di mà đi.

Thậm chí có mấy tên tiên nhân sợ tới mức lập tức quay về Thượng giới.

Thần thông Dĩ Thán Chứng Quả của Dương Phàm kéo dài chừng hai tức liên tục mới dừng lại.

Bởi vì uy lực lần này không bằng lần trước ở Nghịch Tiên Điện cho nên hần vẫn chống đỡ được.

- Hừ. những tiên nhân này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hồ Phi hừ lạnh.

Mà Hầu Đông và Bàng trưởng lão bên cạnh của hần cùng với tên Tán tiên thất kiếp kia lại không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Thần thông Dương Phàm vừa thi triển thật sự quá đáng sợ.

Tuy nhiên, điều kỳ quái chính là khi hồng quang kia đánh trúng người bọn họ. chẳng những bọn họ không bị sao cả mà sinh mệnh sức sống lại được gia tăng, cơ năng thân thể có chút cải thiện.

- Chúng ta trước về Bắc Tần đã!

Dương Phàm nói với Hồ Phi.

Trải qua một chiêu kia, Dương Phàm giết đi vài tên tiên nhân, khiến vài kẻ bị thương nặng, dọa cho mấy tên bỏ chạy.

Sứ giả Thượng giới ở nhân giới cũng không còn nhiều, lục tục rời đi, trở về Thượng giới bẩm báo tình hình.

Dương Phàm và Hồ Phi trở lại Thanh Giang Hà ở Bắc Tần.

Không lâu sau, Hầu Đông, Tư Đồ trưởng lão và tên Tán tiên thất kiếp kia cũng lục tục tới chơi.

về việc Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. Dương Phàm cũng không giấu diếm.

Hơn nữa việc này cũng rất khó dấu diếm.

Trước khi Hầu Đông quay lại Thượng giới, dặn dò Dương Phàm:

- Sau khi phi thăng Thượng giới sẽ xuất hiện ở Phi Thăng Thai. Nhưng khi đó sẽ có nhiều Phi Thăng Thai, người phải cẩn thận tránh bị người ta nhìn ra thân phận.

Dương Phàm gật đầu. cảm thấy có chút thiện cảm với Hầu Đông.

Hầu Đông còn biểu lộ hy vọng Hồ Phi sớm phi thăng Yêu giới, lúc đó sẽ chiếu cố hần.

Hồ Phi từ khi biết được Cửu u Ma Đế là kẻ có thù giết cha thì liền khắc khổ tu luyện, giờ phút này cũng đủ năng lực phi thăng, chỉ là vẫn đang áp chế mà thôi.

Dương Phàm hiểu được Hồ Phi đang rất nóng lòng phi thăng, tiếp tục gia tăng thực lực.

Sau khi trở lại Thanh Giang Hà, Hồ Phi quyết định ba năm nữa sẽ phi thăng.

Trong lúc này, Hồ Phi ném thử dùng một giọt Nghịch Tiên Huyết.

Nghịch Tiên Huyết có thể khiến người thường có được thân thể của Thần thú thượng vị, thậm chí là Thần thú siêu cấp.

Hồ Phi sau khi dùng một giọt, cảm thấy thể chất bản thân mạnh hơn nhưng cũng không thấy có gì đặc biệt.

Chờ sau khi hần dùng tới ba giọt, rốt cục phát sinh biến hóa.

Hầu mao bên ngoài thán hần rút đi, ngưng kết một tầng lân bì màu tím móng manh.

Tầng lân bì màu tím này khiến lực phòng ngự của Hồ Phi tăng nhiều. Hần cảm giác thần thông và lực lượng bản thân đều tăng trưởng.

Thấy vậy, Hồ Phi liên tục dùng tới một nửa bình Nghịch Tiên Huyết.

Kết quả, lân bì màu tím chẳng những dày thêm mà thân thể còn sinh ra biến dị khác.

Hai năm sau, chỉ cần Hồ Phi vận chuyển thần thông, sau lưng hần còn xuất hiện một đôi cánh, dài chừng hai trượng, khiến tốc độ tăng nhiều.

Dương Phàm có thể xác định, Huyết mạch và thể chất Hồ Phi đã sinh ra biến dị, tu chất và tiềm lực đều gia tăng không ít.

Điều này không khỏi khiến Dương Phàm nhớ tới không gian ma vực. các loại ma vật thông qua chém giết, cắn nuốt ma hạch, thân thể sinh ra biến dị, cũng không ngừng mạnh mẽ hơn.

Hần ẩn ẩn cảm thấy được một “di thiên đại cục”, nhưng lại không thể nói rõ ràng.

Ngoại trừ Nghịch Tiên Huyết. trong tay Hồ Phi và Dương Phàm còn có Nghịch Linh Huyết

Hiệu quả Nghịch Linh Huyết kém hơn một chút Dương Phàm cần thần mang cho một ít thân hữu hậu bối có tư chất hơi kém hơn trong Tiên Hồng không gian.

Như Dương Thần con hần, sau khi kế thừa Huyết mạch thì thiên phú bản thân và tiềm lực kinh, nhân, Dương Phàm cũng không cho hần dùng Nghịch Linh Huyết!

Hần tổng cảm thấy được trong Thần Huyết có một nhân tố không ổn định, hoặc tiềm ẩn một âm mưu nào đó mà không ai biết được.

Tuy nhiên, Nghịch Linh Huyết không mang tới chút phiền toái nào cho Dương Phàm cả, nhưng lại có một loại cảm giác không thể hoàn toàn nắm giữ trong tay.

Mà Nghịch Tiên Huyết. Dương Phàm mơ hồ còn có thể cảm nhận được một tính nguy hiểm nhất định, lại càng không thể nắm được trong tay.

Cũng may Huyết mạch bản thân Hồ Phi vô cùng cường đại, tính nguy hiểm trong Nghịch Tiên Huyết lại nhỏ hơn rất nhiều so với thường nhân.

về phần Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết, mỗi khi Dương Phàm tiếp xúc với nó lại có một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm và áp bách.

Trên thực tế, tin tức liên quan tới Thần Huyết này cũng đã nói rõ:

- Máu huyết này rất khó tiêu hóa hấp thu, nếu cưỡng chế sử dụng, nhẹ thì huyết mạch tan nát. nặng thì nô tan xác mà chết, hôn phi phách tán!

Vị Đại Đế truyền kỳ luyện chế Thần Huyết kia đối với sự nguy hiểm của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết cũng không dấu hiếm.

Càng phiêu lưu thì càng có thu hoạch.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian tới, Dương Phàm cũng không định dùng Thần Huyết. gồm cả Nghịch Linh Huyết hay Nghịch Tiên Huyết.

Bởi vì cảnh giới tiếp theo Luân Quả Kỳ của Tiên Hồng Quyết sẽ trải qua tử vong, cũng đạt tới tân sinh.

Ngoại trừ cổ kỵ tính nguy hiểm và không thể khống chế được, hắn còn không muốn lãng phí

Rốt cục, năm thứ ba sau khi trở lại Bắc Tần. Hồ Phi quyết định phi thăng.

Thân hữu của Hồ Phi ở nhân giới vốn không có nhiều, những người tới tiền hắn ngoại trừ Dương Phàm cũng chỉ có Hà Lạc, lão yêu, Yêu Long Hoàng, Cửu Thiên Long Hoàng, Bàn trường lão mà thôi.

Ngoài ra, một số thân hữu của Dương Phàm ở trong Tiên Hồng không gian như Lâm Chung, Thương Văn cũng đi ra tiền Hồ Phi.

Thấy vậy. Dương Phàm chuẩn bị cho Hồ Phi một lần đại diễn phi thăng.

Tới gian dự đại diễn phi thăng có rất nhiều đại năng giá nhân giới, trong đó đại đa số là tới từ yêu tộc.

Vô số cường giả yêu tộc đến quan sát tu thế oai hùng của một yêu tộc tiền bối là Tam Nhân Yêu Hoàng phi thăng.

Nhưng người có cảm tình sâu sắc với Hồ Phi lại là Dương Phàm, một nhân loại.

Một Ngày kia, vào sáng sớm...

Y

Phụ cận đại diện phi thăng hội tụ tới ngàn vạn yêu tu.

Hồ Phi đứng trên đài cao. trên lưng triển khai một đôi lôi đực, trên người lóe lên tử lân với hàn quang nhàn nhạt! Con mắt thứ ba của Hồ Phi cũng mở ra, phát ra kim mang với một ít huyết trạch.

- Hắn đã không còn đơn thuần là Tam Nhân Thông Thiên Thánh Hầu nữa rồi... Đã cường đại hơn trước rất nhiều.

Lão yêu thấp giọng lầm bầm.

Hồ Phi đứng lặng thật lâu. ánh mắt đảo qua những bằng hữu và người quen, cuối cùng nhìn Dương Phàm thật lâu. ánh mắt cũng ươn ướt.

- Dương lão đại... Các vị... Ta đi trước một bước...

Hồ Phi nghẹn ngào nói xong một câu. đôi lôi đực sau lưng chấn động. Một tiếng nổ ầm vang lên, lôi quang chớp động thiên địa. Cả không gian lâm vào một mảnh áp lực.

Trong lôi quang chói mắt. thân thể hắn như không có sức nặng bay lên, nhạt dần, sau đó biến mất khỏi nhân giới.

Dương Phàm hít sâu một hơi. có kim nén nhiệt lệ. mím cười phát tay, đưa tiền huynh đệ.

Hồ Phi rời đi rồi khiến trong lòng hắn vô cùng cô đơn.

- Tiểu ngoan hầu này... rốt cục đắc đạo phi thăng rồi...

Về mặt Hà Lạc vui mừng, mỉm cười nói với lão yêu.

- Vũ Tịch... Hồ Phi... Các người chờ ta! Ta cũng sẽ nhanh lên Thượng giới thôi, chung quy sẽ có một Ngày hội hợp với các người!

Đáy lòng Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm!

Đại diện phi thăng chấm dứt. cường giả nhân giới rời đi.

Hai tay Dương Phàm chắp sau lưng, thần thức tản, ra có thể bao phủ toàn bộ Đông Thắng Đại Lục, thậm chí kéo dài tới Ngoại Hải Vực.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện ra không gian nhân giới thật sự nhỏ bé.

Vô số không gian cùng loại Đông Thắng Đại Lục gộp lại, hình thành Phàm giới, một trong thất giới.

^VY

Phạm giới mệnh mông, Đông Thăng Đại Lục chính là cô hương của hân.

Khi hoàng hôn dần buông xuống. Dương Phạm ở trên tầng mây, nhìn thấy một nam nhân với áo trắng như tuyết, trên tay nắm một thanh đoạn kiếm, thân hình cao ngạo, như hòa vào trời chiều...

Mặt trời lặn ở phía Tây.

Yên tĩnh, thê lương, trống trải...

Trong lòng hân đột nhiên sinh ra một cỗ cộng minh khe khẽ.

984. Chương 936: Nhân Giới Đỉnh.

Phụ cận đại điển phi thăng, có không ít kẻ nhìn tới cảnh tượng này, tâm thần không hiểu mê thất.

- Người kia... Hình như là Vô Song... Kiếm Tổ!

Một lão yêu tu Độ Kiếp Kỳ nhìn chăm chăm nam nhân áo trắng, bộ dáng nghi nghi bất định.

Cũng giống như Tiên Hồng Đạo Tổ, Vô Song Kiếm Tổ cũng là cường giả thần thoại vừa quật khởi trong gần ngàn năm nay, bề nghề nhân giới, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ.

Hai đại nhân vật truyền kỳ này uy danh kinh sợ thiên cổ, dấu chân bước khắp đại lục, từ nội lục đi ra ngoại hải.

Có thể nói nhân giới Tu Tiên Giới không ai không biết, không ai không hiểu.

So sánh ra. Vô Song Kiếm Tổ càng thêm thần bí, mỗi lần hiện thân đa phần đều là khiêu chiến cường giả tuyệt thế. từng bước tiến lên nhân giới đỉnh.

- Quả nhiên là hân...

Một vị Tán tiên lục kiếp ánh mắt nhìn chăm chăm Vô Song, khi ánh mắt giao nhau cả người run rẩy, như bị sét đánh, vẻ mặt sợ hãi.

- Nghe nói Vô Song Kiếm Tổ từng kề vai sát cánh với Tiên Hồng Đạo Tổ, hai người liên thủ, thiên hạ vô địch!

- Nhưng nghe nói giữa hai người vừa là địch vừa là bạn, còn từng ước định đánh một trận.

- Ha ha ha... Việc này không giả! Ngày ấy ở Yêu Hoàng Cảnh, Vô Song Kiếm Tổ và Tiên Hồng Đạo Tổ từng ước hẹn đánh một trận, đại khái là sau khi Huyết Nhật Điện mở ra...

XV

- Như vậy, giữa hai nhân vật đại chí tôn này sẽ không thể tránh khỏi một trận chiến sao?!

x _ ỉđ VT

- Hiện giờ có phải là thời khắc quyết chiến không?!

Phụ cận Thanh Giang Hà. những đại năng giả chưa rời đi không khỏi nhiệt Huyết sôi trào.

Hà Lạc đạp chân trên sóng, ánh mắt nhìn nam nhân với một thân trang phục trắng như tuyết. sắc mặt ngưng trọng.

Lão yêu đứng bên cạnh hân, căn bản không dám nhìn vào ánh mắt Vô Song.

Giờ phút này, ánh mắt Vô Song như một tinh không tối đen, thâm thúy mà bao la. thần bí vô hạn, nhìn không ra một tia tình cảm.

Hân chỉ chậm rãi vuốt nhẹ nửa thanh đoạn kiếm trong tay, động tác rất nhẹ nhàng, như là một cảnh tượng vốn có trong tự nhiên vậy!

Dương Phạm khoanh tay, ngẩng đầu, từ xa xa nhìn hân.

Lúc này, trời chiều buông xuống, một tia tà dương cuối cùng chiếu nghiêng trên người Dương Phàm, lại rơi xuống người Vô Song.

Trong thiên địa là một mảnh hôn ám, có thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu tà chiếu rọi Dương Phàm và Vô Song vào một chỗ.

Hai người phảng phất giống như trở thành trung tâm thiên địa, tụ hội hết thủy quang huy. những sự vật và sinh linh khác đều ảm đạm thất sắc.

Loại cảnh tượng này không phải cố ý tạo ra một là một loại tâm lý phản ứng đối với ý cảnh!

Tâm thần mọi người đều bị hai người hấp dẫn.

- Thiên địa dị tượng như vậy... hay là Ngay cả thiên địa nhất giới đều giám chứng trận chiến này?!

Không ít người lúc này bị thiên địa dị tượng gây kinh hãi, đại năng giả đều bấm đốt tay suy tính.

Ở một hải vực dữ dội cách rất xa nơi này.

Vân Tiên Đảo.

- Đứng ở nhân giới đỉnh, một trận chiến này chỉ sợ là một loại số mệnh.

Tư Đồ trưởng lão bấm đốt ngón tay, trên bàn tay kia là một chiếc quạt lông khê vẫy, trong mắt tràn đầy trí tuệ mà tang thương.

Bên cạnh hắn, Tử Kiếm Tiên Lý trưởng lão không ngờ còn đứng đó.

Hô

Hắn há miệng, một mảnh mùi rượu thơm phức đủ khiến tu sĩ cao nhất say túy lúy, ánh mắt lộ vẻ chờ mong:

- Trăm năm qua, ta vẫn bế quan tham ngộ, chưa từng phi thăng, hơn phần nửa nguyên nhân chính là để chờ đợi chứng kiến trận chiến này!

Sau khi diệt sát Kiếm Hoàng, Vô Song nghiễm nhiên trở thành vương giả kiếm đạo đệ nhất nhân giới, không lâu sau được tôn là Vô Song Kiếm Tổ.

Cực Bắc Tinh Thần Tháp.

- Một trận chiến số mệnh...

Đôi mắt mờ mịt bất định của Tinh Tôn nhìn về phía Nam đại lục, cuối cùng âm thầm thờ dài:

- Rốt cục là chung kết hay là Bắt đầu?!

Rốt cục là chung kết hay là Bắt đầu?

Khi lời này thốt ra, Dương Phàm ở Thanh Giang Hà dường như nghe được, trong lòng chấn động, đưa mắt nhìn về Cực Bắc một cái.

Trong lòng hắn như đã minh ngộ, lại không thể nói rõ được.

Luận về bói toán chi đạo, Tinh Tôn chung quy đứng ở đỉnh phong nhân giới.

- Chiến!

Hai con người tối đen của Vô Song bắn ra hai đạo kiếm quang hư vô, như cực quang lạnh như băng.

Nhìn Dương Phàm một cái, thân ảnh Vô Song nhoáng lên, biến mất.

Hắn không nói gì nhưng Dương Phàm lại có thể ngộ ra ý tứ của hắn:

“Chiến!”

Đồng thời, khắp thiên địa đều tràn ngập một cỗ kiếm đạo ý chí vĩnh hằng bất diệt, lãng lẹ vô song.

Cỗ chiến ý này xuyên thấu thương khung, như cùng thiên địa phóng xuất, sánh ngang thiên uy.

Trong vô hình, Dương Phàm cảm nhận được một loại kiếm ý vô cùng tới từ toàn bộ thiên địa. vũ trụ, tiến vào trong thân thể của mình, qua tứ chi trăm骸 lại tiến vào trong linh hồn hần.

Cuối cùng, cỗ kiếm ý này gần như áp bách khiến sắc mặt hần hoi nhợt nhạt.

Chẳng những hần bị kiếm ý áp bách, trong phạm vi toàn bộ nhân giới, những đại năng giả có tu vi ngoài Độ Kiếp trung kỳ đều cảm thấy kinh hãi đảm chiến.

- Đây là loại kiếm đạo nào?! Có thể khiến kiếm ý bản thân thông suốt khắp thiên địa nhân giới?!

Trên mặt Tử Kiếm Tiên Lý trường lão lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Không! Cỗ kiếm ý này tràn ngập thiên địa, xuyên khắp nhất giới, thậm chí có xu thế phá nát không gian bích lũy, giết tới Thượng giới.

Thần sắc Tư Đồ trường lão ngưng trọng, rốt cục động dung.

- Giết tới Thượng giới?

Tử Kiếm Tiên Lý trường lão và những đại năng giả khác của Vân Tiên Đảo đều rang động.

- Tư Đồ trường lão, Vô Song này rốt cục có lai lịch như thế nào, kiếm ý trùng thiên, giết tới Thượng giới?! Đây chẳng phải là thiện khiêu chiến cường giả Thượng giới sao?!

Lý trường lão không khỏi hít sâu một ngụm lãnh khí.

ở Đông Thắng Đại Lục, một nơi mà ai cũng khó có thể tiến vào.

v 1 , -

Tinh không màu máu. trong Huyết Điện không lộ.

Một gã nam nhân hắc bào đeo mặt nạ nhìn về phía đại chiến, trong mắt mang theo vài phần chờ mong:

- Bắt đầu rồi... Trò hay bắt đầu rồi...

- Chắc chắn... Vô Song, nhanh như vậy đã muốn về Thượng giới rồi sao?!

- Thượng thiên hạ địa. vũ nội đệ nhất, thiên hạ Vô Song... Ta cũng từng nghe qua truyền thuyết về nó.

Ánh mắt phần thân Đại Đế trầm tĩnh nói:

- Nếu có thể gia nhập liên minh Vô Song, “Đoạt thiên kế hoạch” có thắng chắc thắng thêm mấy thành! Chỉ là Huyết Nhật Điện không đủ hấp dẫn nó vào!

- Chúng ta ngồi chờ trò hay thôi!

Nam tử này vô cùng hưng phấn.

Kiếm ý và chiến ý của Vô Song xuyên qua bầu trời nhất giới, làm cho tất cả đại năng giả của nhân giới đều cảm nhận được.

Thậm chí có một số tiên nhân còn ở lại hạ giới, cảm nhận được cỗ kiếm ý này thì kinh hãi vô cùng:

- Vô Song... Là Vô Song trong truyền thuyết...

- Vô Song a, một trăm năm qua người lại đột phá như thế nào, không ngờ kiếm ý lại thôi phát tới nông nỗi này!/? Không gian nhân giới này đã không thể cất chứa người được nữa rồi!

Dương Phàm cảm nhận được một cỗ chiến ý như hòa cùng khắp nhân giới.

Thật lâu sau, cỗ kiếm ý này mới chậm rãi thu liễm, khiến mọi người không khỏi thở dài một hơi.

Nhưng cỗ kiếm ý bề ngỗ nhân giới vẫn ngưng kết giữa hư không, khiến người ta không thể thở dốc.

- Dương đạo hữu, khi nào thì người sẽ đánh một trận với hần?!

Hà Lạc hỏi.

- Bất cứ lúc nào có thể!

¶¶> ®

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Vô Song có thể cảm giác được trạng thái của ta chưa đạt tới đỉnh cho nên không lập tức Bắt đầu cuộc chiến!

Mà nay, hắn và Vô Song không hoài nghi đều đã bước vào đỉnh phong nhân giới.

Trận chiến cuối cùng ở nhân giới, ai cũng không muốn lưu lại tiếc nuối, ai cũng đều phải đạt tới trạng thái đỉnh.

- Để ta bế quan một đoạn thời gian đi!

Thân ảnh Dương Phàm nhoáng lên, tiến vào Hà Uyên Đình dưới Thanh Giang Hà.

Hà Lạc gật đầu nói:

- Người yên tâm bế quan, ta sẽ hộ pháp cho người!

Khi ở Huyết Nhật Điện, Dương Phàm từng nhiều lần vượt cấp thi triển Luân Hồi Môn, đặc biệt cuối cùng thi triển đại thân thông Nhân Quả Thiên Lô của Luân Quả Kỳ, từng khiến

tu vi hắn rơi xuống Chứng Quá tiểu thành.

Mặc dù ở trong Nghịch Thần Điện, Dương Phàm tỉnh dưỡng mấy năm, tu vi lần nữa đạt tới Chứng Quá đại viên mãn nhưng tinh khí thân của hắn lúc này vẫn chưa đạt tới đỉnh!

Vô Song vốn có ý giờ phút này sẽ tiến hành một cuộc thư hùng cuối cùng ở nhân giới nhưng thấy Dương Phàm không đang ở trạng thái đỉnh cho nên chỉ phóng thích chiến ý mà hoãn cuộc chiến lại.

Cồ tự tin này đủ khiến mọi người phải khâm phục!

ở trong Hà Uyên Đình.

Dương Phàm nhanh chóng tiến vào bế quan.

Trung tâm trong cơ thể. Luân Hồi Quả giống như một quả thức đã chín, lóe ra hồng quang sáng chói.

Toàn thân Luân Hồi Quả đều màu hồng, nhưng ở phần đỉnh lại có vài phần ảm đạm và gây cảm giác điều linh.

Dương Phàm vận chuyển pháp quyết. Luân Hồi Quả chảy xuôi ánh sáng lưu ly ngũ sắc. quanh quẩn ngoài thân, khiến hắn như một thần linh.

Nhoáng cái. nửa năm đã trôi qua.

- Tại sao lại có thể như vậy?!

Dương Phàm đột nhiên mở to mắt. trên mặt lộ ra một tia ưu tư.

Giờ phút này. nhìn qua trạng thái của hắn còn không bằng nửa năm trước.

Luân Hồi Quả trong cơ thể hắn, hồng quang lại ảm đạm vài phần, từ cảnh giới đỉnh ngã xuống, hiện ra vài phần điều linh, héo rũ.

“ Ai ”

- Chẳng lẽ là...

1 ề

Trong lòng Dương Phàm lộp bộp.

Sau khi đạt tới Chứng Quá Kỳ, đại biểu một lần sinh mệnh đạt tới chứng quả, đi tới cuối Luân Hồi.

Sau đó, chắc chắn sẽ từ đỉnh cường thịnh, ngã tới điểm thấp nhất.

Vì nghiệm chứng việc này, Dương Phàm đột nhiên vận chuyển Luân Hồi Quả, viên cầu màu đỏ này thiêu đốt rào rạt, sinh mệnh hồng quang toát ra khỏi cơ thể, bao phủ lấy cơ thể hắn.

Với thần thông Chứng Quả Kỳ, uy lực không cần hoài nghi, nhưng Dương Phàm lại chỉ thu liễm ở ngoài thân.

Thật lâu sau. Dương Phàm đình chỉ, hồng quang cũng dần thu liễm.

Nhìn lại, Luân Hồi Quả trong cơ thể, hồng quang lại càng ảm đạm, mặc dù không héo rũ nhưng càng thêm điều linh.

Sinh mệnh hồng quang cũng không no đủ như lúc đầu.

- Sinh mệnh của ta... Rốt cục sắp đi tới điểm cuối cùng sao?!

Dương Phàm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, phát hiện tiếng cười của mình lại càng thêm già nua, trầm thấp.

Giờ phút này. hắn lại biến thành lão già tóc bạc trắng.

`m

Toàn bộ Thanh Giang Hà đột nhiên quay cuồng, một cỗ chiến ý rào rạt dọc theo Thanh Giang Hà. kéo dài vô cùng vô tận, cuối cùng bao phủ toàn bộ đại lục, kéo dài tới Ngoại Hải Vực khôn cùng...

Cỗ chiến ý này bao hàm thiên địa tự nhiên, dẫn động tự nhiên lực mệnh mông, hướng về kiếm ý bao phủ bầu trời phát ra khiêu chiến!

Chiến!

Chiến ý của Dương Phàm bùng nổ trong thiên địa, khiến sinh linh nhất giới khiếp sợ.

Mà Ngay sau đó, hai cỗ chiến ý hùng hồn như biển lớn. ở hai không gian ở nhất giới đan vào nhau, không ngừng giao phong ma sát.

Phốc!

Trận chiến ý giao phong này khiến vô số đại năng giả phát ra thần thức phải nhất tề hộc máu.

- Cuộc chiến sắp Bắt đầu sao?!

Tửu Kiếm Tiên theo bản năng nhấp một ngụm rượu, sau đó ánh mắt nhú lại, nắm lấy bầu hồ lô chưa từng rời khỏi thân mình ra tới mười vạn ngàn dặm.

Lả tả!

ơ một mảnh Thất cảm Hải hoang vu, hai đạo thân ảnh gân như đông thời xuất hiện.

Dương Phàm với một thân thể già nua. ngưng lập nhìn mặt biển, nhìn Vô Song ở ngàn dặm xa: một thân áo trắng, không nhiễm bụi trần, lưng đeo nửa thanh Đoan Kiếm.

- Sinh mệnh của ngươi dường như sắp tới điểm cuối, còn có thể chiến với ta một trận sao?!

Vô Song nhẹ nhàng nói, trong mắt cũng không có chút khinh thường nào?!

- Sinh lão bệnh tử. với ta mà nói đã mất đi ý nghĩa vốn có, mà chỉ có chân chính từ vong mới vượt qua được!

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, nhìn xa trông rộng, từ từ mỉm cười.

Về mặt Vô Song hồ hững và bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Hôm nay, ngươi ta chính là nhân giới đỉnh! Một trận chiến cuối cùng ở nhân giới này Không phải ngươi chết thì ta vong... Trước trận chiến này. mong có thể đạt thành một ước định cuối cùng với ngươi!

985. Chương 937 : Quyết Chiến Vực Ngoại

-... Trước trận chiến này. hy vọng có thể đạt thành một ước định cuối cùng với người.

Giọng nói lạnh băng của Vô Song dần dần thuthà ôn hòa, nhưng sắc mặt trang trọng, lúc ánh mắt chăm chú nhìn Dương Phàm có chút phức tạp.

Một ước định cuối cùng?

Dương Phàm ngần ra, khẽ gật đầu, chờ đợi câu tiếp theo của hắn.

- Trận chiến này ta tình thế bất buộc, cũng sẽ kéo dài số mệnh Luân Hồi muôn đời, dùng vô thượng kiếm V giết về Thượng giới, không ché “Bản thể” của ta... Đánh vỡ quy tắc tối cao không thể trái nghịch trong Thất giới.

Trong ánh mắt Vô Song thần quang như đuốc, nhìn chăm chăm Dương Phàm, hít sâu một hơi:

- Mà lần này trận chiến của ta với người, chẳng những phản thắng bại cùng vượt qua. càng là cơ hội ta có thể phá vỡ quy tắc tối cao trong Thất giới hay không!

Trong lòng Dương Phàm có chút hiểu ra. Vì sao Vô Song chờ đợi nhiều năm như vậy chưa từng rời đi. chỉ vì một trận chiến cuối cùng với hắn.

Thậm chí Ngay cả Huyết Nhật Điện đều không thể tạo thành hấp dẫn với Vô Song.

Nhưng vì sao một trận chiến với mình mới có thể khiến hắn có được cơ hội phá vỡ quy tắc tối cao Thất giới chứ?

... Đây là một điểm đáng ngờ.

Nhưng mà khoảnh khắc đối diện với Vô Song, ý niệm trao đổi, trong đầu hiện ra một đoạn hình ảnh.

Trong đó có một hình ảnh xa lạ:

- Là ai đánh thức ta...

Nam nhân áo trắng nằm trong băng quan, chậm rãi mở mắt. giống như chết mà sống lại, thì trào lảo bầm.

Tay hắn cầm đoạn kiếm, hơi nhể lên. ánh mắt lạnh lùng nhìn về phương hướng Thiên Cầm Nội Hải:

- Thì ra là khí tức Thượng Giới Tiên Khí, người thật sự là tội nhân... Lại khiến ta tỉnh lại trước thời hạn!

- Số mệnh Luân Hồi muôn đời. thất bại trong gang tấc.

Vô Song tay cầm đoạn kiếm, chậm rãi đứng dậy. băng quan trên đỉnh đầu hóa thành mảnh nhỏ dưới một cỗ lực lượng không thể kháng cự.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt xuyên thấu mặt đất. phòng ốc. tầng mây, thậm chí là giới hạn không gian, nhìn đến địa phương xa xôi vô hạn.

Đứng thẳng giây lát. đoạn kiếm trong tay rơi xuống đất kêu “Đang” một tiếng.

Phịch!

Thân thể hắn ngã xuống đất vỡ thành một đồng mảnh nhỏ. cuối cùng hóa thành từng điểm tinh quang, biến mất không thấy.

Trong băng quan thủy tinh tàn phá kia chỉ còn lại một thanh đoạn kiếm màu bạc trắng như tuyết nhìn qua cực kỳ bình thường.

Một hình ảnh cực kỳ quen thuộc khác: Dương Phàm tay cầm nửa thanh kiếm gãy, một kiếm giết chết Tam u lão ma gần như không thể chiến thắng trong trạng thái Ma Thần Phụ Thể.

Dương Phàm phảng phất như lại cảm thụ đến cỗ kiếm ý chí tử vượt qua thiên cổ kia!

Không phải người chết, chính là ta mất mạng.

Nếu không thể một kiếm giết chết địch nhân, chết chính là bản thân mình.

Cho tới hôm nay. Dương Phàm đều không thể hoàn toàn lĩnh ngộ huyền ảo của một kiếm này.

Bởi vì hắn muốn phát ra một kiếm kia không chỉ có Tiên Hồng đại đạo của hắn, càng bao hàm ảo nghĩa kiếm đạo vô cùng trong đoạn kiếm kia. Đó là ý cảnh kiếm đạo ẩn chứa trải qua ức vạn năm ma luyện, chịu đựng muôn đời Luân Hồi.

Sau khi giết chết Tam u lão ma. Dương Phàm từ chết chuyển thành sống, Vô Song cùng hắn nhân kiếm hợp nhất cũng bởi vậy sống lại.

Khi hai đoạn hình ảnh này xẹt qua. Dương Phàm rốt cục xác định lời nói của Vô Song đều Không phải là giả.

- Như vậy. ước định của người là?

Dương Phàm nhìn phía hắn, đáy lòng đã có chút dự cảm.

- Trận chiến này ta tin tưởng mười phần, nếu có thể chiến thắng người, có thể ngưng tụ lực lượng cùng kiếm ý Luân Hồi muôn đời. có được khả năng phá vỡ quy tắc tối cao.

Vô Song đột nhiên ngừng một lát, gất gao nhìn chằm chằm vào Dương Phàm:

- Nếu người thua là ta... Hy vọng người có thể kế thừa vô thượng kiếm ý cùng tâm nguyện của ta - Giết về Thượng giới!!!

Giết về Thượng giới?

Dương Phàm rung động tâm thần, trừ Vô Song ra còn ai dám có ý nghĩa cuồng ngạo như vậy?

- Người không cần cố kỵ cái gì, chỉ cần có thể chiến thắng ta và kế thừa di sản này... Như vậy tuyệt đối có tư cách này!

Trong giọng nói Vô Song lộ ra một cỗ tự tin cùng bề ngỗ không thể hoài nghi.

- Được, ta có thể đáp ứng người!

Hắn đáp ứng Vô Song không chỉ là tín nhiệm đối với Vô Song, cũng là một loại tôn trọng đối với đối thủ.

- Đồng dạng, nếu người thua, ta cũng có thể đáp ứng giúp người làm một chuyện.

Vô Song nhìn phía hắn.

Một trận chiến này, sẽ là không chút lưu lại đường sống.

Thắng bại hơn phần nửa là người chết ta sống.

- T hay ta đi Thiên giới, gửi lời chào đến Vũ Tịch.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn tới cuối không gian, nhẹ thở dài.

- Không thành vấn đề.

Vô Song đáp ứng không chút do dự.

Một ước định không muốn người biết đã đặt thành trước chiến đấu.

Chỉ là... Không ai có thể nghe được nội dung ước định của bọn họ.

uu...

Một luồng gió vô hình thổi lên trên mặt biển hai người giăng co.

Đột nhiên toàn bộ mặt biển Thất cảm Hải dâng lên sóng lớn trăm ngàn trượng.

Thất Cảm Hải chính là một hải vực hoang vu trong Thiên cảm Nội Hải.

Địa Mạch Chi Tích đại danh lừng lẫy cùng với Thiên Lan Điện chính ở một góc vùng biển hoang vu này.

Dương Phàm lựa chọn vùng biển hoang vu này giao chiến với Vô Song.

Sóng lớn nổi lên ở Thất cảm Hải mơ hồ ảnh hưởng đến Nội Hải to lớn.

Toàn bộ sóng gió của Thiên cảm Nội Hải so với ngày trước đều lớn hơn vài phần.

Một số vị đại năng lại cảm nhận được hai cỗ chiến ý đến từ trong thiên địa.

Một cỗ chiến ý tuân theo vũ trụ tự nhiên, rộng lớn mênh mông, ảo nghĩa vô cùng. Một cỗ khác tới từ vòm trời thái cô, kinh sợ một giới, sắc bén tận xương.

Hai cỗ chiến ý này trong khoảnh khắc giao phong gây nên chấn động toàn bộ Nội Hải, khiến cho vô số tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên tâm thần không yên. không thể tĩnh tu.

Trong nhất giới có mấy cao nhân lánh đời cùng đại năng, thần thức quanh quẩn tại Nội Hải. ngâm quan sát. nhưng không dám tới gần đề tránh bị cuốn vào. hậu quả sẽ thiết tưởng không chịu nổi.

ở một góc Thất Cảm Hải. một lão già Độ Kiếp Kỳ đột nhiên kinh hô thất sắc. kêu một tiếng đau đớn.

Phốc!

Lão há miệng, phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt, kinh sợ không thôi:

- Đây là cường giả tuyệt thế bậc nào chiến đấu, chi vền vền là va chạm tinh thần chiến ý mà thiếu chút nữa khiến ý thức ta tan biến.

Hai đại cường giả đều đứng ở đỉnh nhân giới, có được năng lực Trảm Tiên Diệt Ma.

Tuy là hạng Chân tiên Chân Ma bình thường buông xuống đều không đủ xem, huống chi lão là một tu sĩ Độ Kiếp Kỳ nhân giới.

Trên thực tế, giờ phút này trong nhân giới cá biệt còn có tiên nhân lưu lại. âm thầm thăm dò trận chiến này. cũng thật là tâm kinh nhục khiêu (trạng thái cực kỳ kinh hoảng), thần niệm căn bản không dám tiếp cận.

Thực lực hai người này đã khiến tiên nhân bình thường cảm thấy sợ hãi.

Trong đó một cỗ chiến ý ẩn chứa kiếm ý ngập trời, xuyên qua bầu trời nhất giới, mơ hồ có xu thế xông giết lên không gian Thượng giới.

Hai cỗ chiến ý trong khi tinh thần giao phong tràn ngập nhất giới, khiến Thần Ma lui tránh, Tiên nhân kinh sợ.

Ngô... Ông

Hai cỗ lực lượng tinh thần trong khi va chạm, chiến ý liên tục kéo lên.

- Không tốt! Nơi này sẽ có đại chiến có một không hai, đi mau!

Đám cao nhân ẩn nấp bề quan ở vùng biển hoang vu Thất cảm Hải đều nhanh chóng trốn tránh.

ít nhất phải chạy ra một ức dặm mới có thể thoát khỏi chiến trường này.

Cũng may Dương Phàm cùng Vô Song trước mắt chỉ vền vền ngưng tụ chiến ý. đem một thần tinh khí thán đẩy lên đến mức tận cùng.

Luân Hồi Quá trong cơ thể Dương Phàm từ từ vận chuyển, trầm ổn có lực, thân thể già nua đầu bạc giờ phút này lại bộc phát ra lực lượng chấn kinh thiên địa.

Một loại cảnh giới huyền bí khiến hần vượt qua Tiểu Luân Hồi. bó qua hạn chế sinh lão bệnh tử.

Mặc dù thần thể già nua như thế, nhưng là đạt tới cảnh giới hiện nay, hần cũng có thể bàn tay thịt phá nát chân không, sinh mệnh lực mênh mông vô tận.

Một bộ áo dài xanh, đầu bạc mi trắng, nhưng vẻ mặt hồng hào, tỏa sáng sinh mệnh sức sống người thường không thể bì kịp.

Sắc mặt Vô Song thoảng ngưng, chịu đựng áp lực lớn lao, không nghĩ tới lực lượng, sinh mệnh lực. pháp lực của đối phương đều đã bó qua gông cùm xiềng xích của trạng thái thân thể.

Nhân gian sinh lão bệnh tử đối với hắn mà nói đã mất đi ý nghĩa.

Thật lâu sau.

`m ảm

Một tiếng nổ kinh thiên địa nổ tung trong linh hồn.

Toàn bộ phía trên Thất cảnh Hải vọt lên ức vạn sóng lớn ngập trời, hết lớp này tới lớp khác.

Chấn động của sóng gió ba đào kia thậm chí ảnh hưởng đến tận Ngoại Hải.

Cũng có một con sóng lớn xông lên đất liền, chôn vùi núi rừng sông hồ, hình thành hồ nước thủy vực mới.

Trên trời cao. từng đám mây bị đánh nát. lôi điện vang lên.

Hai cỗ lực lượng tinh thần lần đầu tiên cứng chọi cứng, va chạm cùng một chỗ.

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, sắc mặt càng hồng nhuận hơn một chút.

Thân thể Vô Song hơi chấn động, sắc mặt trắng bệch, nháy mắt khôi phục.

Giữa hai người, một con sóng lớn đường kính vài trăm dặm mang theo lực lượng tinh thần tuyệt cường xông lên chín tầng mây. gắnnhưxé rách hư không.

Từ trên trời cao đại lực nhìn xuống, có thể nhìn đến một cột nước màu lam xông thẳng lên trời cao. thậm chí vượt qua đến Tinh Hà.

Bá bá!

Dương Phàm cùng Vô Song gần như ra tay cùng lúc.

Ba!

Một tay Dương Phàm vỗ ra, một đạo nguyên quang ngũ sắc lưu ly rực rỡ phạm vi lớn chừng trăm dặm mang theo lực lượng khổng lồ ức vạn cân hình thành gió lốc hủy diệt, sinh ra cái khe không gian liên miên không dứt. với lực lượng coi rẻ hết thảy, cuộn cuộn đẩy tới.

Vô Song mười ngón tay khẽ điểm, trong không gian đột nhiên hội tụ muôn vàn bóng kiếm, hư thật không chừng.

Những bóng kiếm này ẩn chứa một cỗ lực lượng cấm kỵ khiến không gian sụp đổ. mơ hồ có thể thấy được vô số khe không gian, lại biến ảo thành nhiều màu sắc khác nhau, lúc sáng lúc tối, cũng có một số dùng mắt thường không thể chứng kiến.

Mỗi một đạo kiếm khí đều dung hợp cùng khe không gian, sinh ra kiếm kỹ diệt tuyệt thế gian, ngạo thị cổ kim.

Nếu để Kiếm Hoàng tự nghĩ ra Liệt Không Kiếm sống lại. thân lâm vào cảnh này chi sợ xấu hổ mà chết.

Những kiếm khí này xé rách khe không gian nhưng lại cố định trong thiên địa tạo thành một vùng mua kiếm cắn nuốt thiên địa.

Hai cường giả tuyệt thế. giờ chân nhắc tay liền bộc phát ra uy lực hủy thiên diệt địa.

Hải vực phía dưới khi thì ngưng đọng, lúc lại bùng nổ sóng lớn ngập trời.

Nhưng vào lúc hai đại thần thông này va chạm một chỗ. toàn bộ thiên địa một giới đều chân động dữ dội.

Lực va chạm này đã không đơn giản sinh ra khe không gian như vậy, rất có thể bởi vậy gây ra gió lốc hủy diệt cuốn khắp một giới.

- Không tốt! Lực lượng của bọn họ đã vượt qua phạm vi giới này có thể chịu đựng...

Tư Đồ trưởng lão đang ở Vân Tiên Đảo. thần sắc bỗng dưng biến đổi.

- Không ổn...

- Mau ngăn cản bọn họ...

- Không còn kịp rồi!

Đại năng nhân giới kinh hoàng không thôi.

Khoảnh khắc phát ra công kích, Dương Phàm cũng ý thức được không ổn.

Lần đầu tiên hắn phát hiện không gian nhân giới yếu ớt như thế. cùng với không gian riêng được gia cố trong Huyết Nhật Điện khác biệt một trời một vực.

Hai cỗ lực lượng va chạm sinh ra một cỗ lực lượng cấm kỵ khiến Dương Phàm hít thở không thông.

`m...`m-

Một cỗ thiên địa oai từ trong không gian nhất giới bắn ngược lại.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực trường kỳ dị sinh ra lực bài xích tuyệt cường, thân thể lập tức nhẹ bẫng, bay vút lên chín tầng mây.

Bá bá!

Hai bóng người chỉ nhoáng một cái. rời khỏi khu vực mặt đất.

Đưa mắt nhìn, bốn phía là những tầng tinh tú vẫn Thạch vỡ nát. trống trải lạnh băng hắc ám.

Đây là một khu vực càng thêm rộng lớn, nhưng lại hoang vắng như thế.

Lại nhìn xuống dưới chân, một vùng biển mây mờ nhạt, ở phía dưới nữa là một vùng đại lục. mơ hồ có thể nhìn thấy địa hình núi sông.

Phía bắc đại lục. một vùng sông băng, bốn phía là đại dương mênh mông, kéo dài đến cuối thiên địa.

Cả đại lục trong tầm nhìn như một miếng “Bánh rán”.

Đây là nơi nào?

Dương Phàm khiếp sợ vô cùng, nhìn bốn phía, chính mình ở trong tình không.

- Nơi này là không gian Vực ngoại... Như vậy rất tốt, không cần bố tay bó chân.

Vô Song nhìn bốn phía chung quanh, thì thào lầm bầm.

986. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (thượng)

Lực lượng như thế vượt qua khỏi phạm vi nhân giới đại lục có thể chịu đựng.

Vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông, hai người dưới tác dụng của lực trường tuyệt cường, trong nháy mắt vượt qua đến Vực ngoại tinh không.

Không gian Vực ngoại lạnh băng trống trải, vô số tinh tú vẫn Thạch trôi nổi, hoang vắng không tiếng động, mênh mông khôn cùng.

Nơi này là biên giới hoang vu của không gian nhân giới, không thể hô hấp nhưng lại tồn tại linh khí không có trật tự. không thể khống chế.

Muốn từ mặt đất vượt qua đến Vực ngoại tinh không, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ đều không làm được.

Bởi vì trong quá trình từ mặt đất đến trời cao tồn tại một lực trường cực kỳ cường đại. càng lên rồi cao chịu đựng áp lực càng lớn. mà sau đó còn có cửu thiên cương phong, thiên hỏa, thiên lôi tập kích.

Ngay cả là Đại Thừa Kỳ bán tiên cũng rất khó đựng chạm đến Vực ngoại tinh không - mảnh đất cấm kỵ thần bí nhất này.

Giờ phút này, Tiên Hồng Đạo Tổ cùng Vô Song Kiếm Tổ trong một lần giao phong liền vượt qua đến Vực ngoại tinh không, đứng lặng trong tinh không rộng lớn hoang vu vô ngần.

Từ không gian Vực ngoại xa xa nhìn xuống, hình dáng đại lục phía dưới như ẩn như hiện, đại dương vô tận kéo dài đến cuối thiên địa.

Cả không gian nhân giới, trừ Đông Thắng Đại Lục, khu vực chung quanh rải rác một ít hòn đảo linh tinh, nơi cực kỳ xa xôi không ngờ còn có hai vùng đại lục. chỉ là quy mô không bằng Đông Thắng Đại Lục.

Hai người nhìn phía dưới một lát rồi ra tay không hề cố kỵ. Hào quang chói mắt cùng gió lốc Hủy diệt rang động ở Vực ngoại tinh không, do vũ trụ muôn đời này chịu đựng hấp thu. không sinh ra tai nạn đối với đại lục nhân giới.

Phần lớn tu sĩ ở khu vực mặt đất không thể thăm dò trận chiến đỉnh phong có một không hai trên Vực ngoại tinh không.

Chỉ có một bộ phận tu sĩ đỉnh cấp thần thức miễn cưỡng kéo dài đến trời cao; chịu đựng áp lực của lực trường, cảm thụ phong độ tư thái của hai vị cường giả tuyệt thế trong trận chiến thiên cồ.

Ầm ầm ầm!

Một tia dư âm chiến đấu rất nhỏ kia lan đến khu vực mặt đất. tầng mây trên bầu trời lẫn lộn vỡ nát. thì thoảng mây đen trải rộng, lúc thì ánh mặt trời tỏa sáng.

Bóng dáng hai vị cường giả tuyệt thế chiến đấu có vẻ mờ mịt không chừng.

Tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ trờ lên. thần thức kéo dài đến phía trên tầng mây. không thể nắm giữ được hình dáng hai người, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được tàn ảnh cùng ỨC VẠN LUỒNG hào quang chiếu rọi Vực ngoại tinh không sáng tối không chừng.

Khí tức chiến đấu khủng bố đó khiến hầu hết tu sĩ đỉnh cấp kinh hãi nín sợ. hô hấp dồn dập.

Chi vén vén cảm nhận được bầu không khí chiến đấu đến từ Vực ngoại tinh không liền khiến linh hồn áp lực, khí huyết nhộn nhạo.

Khó có thể tưởng tượng, chiến đấu của Tiên Hồng Đạo Tổ cùng Vô Song Kiếm Tổ nếu như ở tại mặt đất sẽ tạo thành loại cảnh tượng kinh thế hãi tục nào.

Vực ngoại không gian.

Dương Phàm cùng Vô Song trong khoảnh khắc giao phong trăm ngàn lần. vô số quang ảnh huyền quang lóe lên. gây nên từng đợt gió lốc dao động khủng bố.

Chung quanh khe không gian liên tiếp hiện lên. một vùng tối đen như mực.

Từng tia dư ba kia như sóng lớn đánh nát vãn Thạch trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm, chấn động Tinh Hà.

Chiến đấu lúc mới đầu lúc nhanh lúc chậm, mơ hồ không chừng, không gian xung quanh hai người lúc thì động lại lúc thì sụp đổ. lúc lại vãn vẹo...

Ở trong mắt người thường, không gian không thể lay động nhưng ở trước mặt hai người này lại có vẻ yếu ớt mỏng manh như thế.

Sự tồn tại của bọn họ đã bị thiên địa bài xích, không thể không chuyển di chiến đấu đến chiến trường Vực ngoại tinh không này.

Đột nhiên hai người đang từ di động tốc độ cao đột nhiên trở nên thông thả dị thường.

Khu vực nơi Dương Phàm bị một hư ảnh cự luân sắc sỡ chống đỡ thiên địa chiếm cứ. phóng ra một cỗ lực lượng huyền bí kinh sợ cổ kim.

Hết thấy lực lượng sau khi tới gần hẳn đều bị cuốn vào trong sông dài cuộn cuộn, bị vận mệnh cự luân dẫn dắt.

Không gian chung quanh Vô Song tràn ngập ỨC VẠN ĐẠO KIỂM KHÍ. phát ra hào quang huyền lệ đủ mọi màu sắc. cùng dung hợp với khe không gian không ngừng sinh ra biên mất. diệt tuyệt thiên địa, thôn phệ vạn vật.

Phàm là thần thông cùng công kích tới gần hẳn đều bị nghiền nát thành bụi phấn trong khoảnh khắc.

VỖ HÌNH TRUNG, hai người ở trên Vực ngoại tinh không đều tự chiếm cứ một vùng linh vực, cùng tạo thành một Vực ngoại chiến trường không lồ.

Đột nhiên!

Hai cỗ lực lượng như linh vực va chạm cùng một chỗ. phát ra tiếng nổ lay động thiên địa.

Sinh linh ở đại lục và hải vực chỉ cảm thấy từng trận sét đánh từ trong thiên địa bùng nổ, nhưng lại không thấy tia sét và mây đen.

Một cỗ phong lực thổi qua nhân giới, ỨC VẠN SINH LINH không tự chủ kinh hãi run rẩy.

Đại năng nhân giới quan sát trận chiến này, giờ phút này rốt cục thấy rõ phong thái tuyệt thế của hai vị cường giả ngang tài ngang sức.

Thậm chí Ngay cả số ít tu sĩ đỉnh cấp Ngoại đại lục đều bắt giữ đến trận chiến siêu cấp trong Vực ngoại tinh không, trong lòng không khỏi hoảng sợ:

- Thế gian lại có người thần thông đạt tới cảnh giới nghịch thiên như thế...

Văn minh tu tiên của Ngoại đại lục xa xa không bằng Đông Thắng Đại Lục, tu vi cao nhất chẳng qua là ngũ kiếp Tán tiên, đâu từng chứng kiến loại trường hợp này.

Không nói đến Tán tiên và cường giả Độ Kiếp của nhân giới, Ngay cả những tiên nhân cá biệt lưu lại ở nhân giới đều cảm thấy kinh hãi không thôi.

Trong Huyết Nhật Điện.

Trên một quảng sáng lập thể không ngờ hiện lên hình ảnh hai cường giả siêu cấp chiến đấu trên Vực ngoại tinh không, tất cả chi tiết đều cực kỳ rõ ràng.

Quảng sáng màu máu này lại từ một chiếc máy kim loại hình tròn phát ra. ngưng tụ trong không trung, chiếu ra là cảnh tượng động thái lập thể toàn bộ. vượt xa phạm trù thần thông Tu Tiên giới.

- Chắc chắn... Hai tên biến thái này không ngờ đánh tới Vực ngoại tinh không, nhân giới không chịu nổi bọn họ gây sức ép.

Sử Diện Tà Nam nhìn chằm chằm quảng sáng lập thể, khuôn mặt tươi cười không biết là khinh thường hay là biểu dương.

Ánh mắt Phân thân Đại Đế bình tĩnh mà cơ trụ trầm ngâm nói:

- Dương Phàm này tiềm lực gần như vô hạn, có lẽ rất có hy vọng hấp thu năng lượng của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. Nếu quả thật như vậy...

- Chẳng lẽ lão sư thật hy vọng Nghịch Thần Huyết trải qua muôn vàn gian khổ luyện chế ra để cho một người ngoài được lợi? Nếu để người này thành công, chẳng phải là nuôi hổ gây họa?

Sử Diện Tà Nam mặt mang ý cười nói.

Phán thần Đại Đế ánh mắt cơ trí. gợn sóng không sợ. nhìn không ra ý nghĩ của hắn.

Vân Tiên Đào.

- Hai người này rốt cục là quái thai gì, thực lực vượt xa cực hạn nhân giới, đủ để Tiên Ma sợ hãi.

Tửu Kiếm Tiên Lý trường lão đẩy về kinh nghi, khó thể tin nói.

Đều là người sắp phi thăng, vì sao chênh lệch to lớn như thế.

Đại Thừa Kỳ bán tiên hoặc là lục kiếp Tân tiên bình thường, có thể địch lại Chân tiên nhất trọng đã là không tồi.

Mà hai người này, trăm Tiên đồ Ma. đều không có khó khăn gì.

- Cho tới bây giờ. bọn họ mới chỉ giao thủ mang tính thăm dò. còn không vận dụng lực lượng chân chính.

Ánh mắt Tư Đồ trường lão xa xăm, nhìn chằm chằm Vực ngoại tinh không trên đỉnh đầu.

Đại năng quan sát trận chiến này, có rất nhiều người có liên quan với Dương Phàm.

Tại Ngoại Hải vực, vô số tu sĩ cao nhất như Đạo Hư Thiên Tồ, Cửu Thiên Long Hoàng, Bạch Vũ lão tiên... giờ phút này nhìn đại chiến có một không hai trên Vực ngoại tinh không xa xôi, rung động vô cùng.

Mà ở Đông Thắng Đại Lục. rất nhiều cường giả Chí tôn của Nội Hải như Đông Phương được sư, Không Tước Vương; Hà Lạc. lão yêu của Bắc Tân; Hàn Kỳ. Tân Hân. Tân Vong của Đại Tần; cho đến Yêu Long Hoàng. Thanh Vũ của Yêu Hoàng Cảnh...

Thậm chí Ngay cả nơi Cực Bắc. những người từng có qua lại với Dương Phàm như Tinh Tôn, Băng u Cung, Bắc Cực Thân Tông... đều nhìn lên Vực ngoại tinh không xa xôi, hướng về nam nhân truyền kỳ đã từng có duyên gặp mặt hoặc thậm chí đã từng giao thủ.

Hiện nay. nam nhân truyền kỳ này với cái tên Tiên Hồng Đạo Tổ đặt chân lên đỉnh nhân giới, ngạo thị thế gian, bề ngễ vô địch.

- Vô hình trung, khoảng cách giữa chúng ta đã càng Ngày càng xa xôi...

Đông Phương được sư đã tấn chức Hợp Thể hậu kỳ thở dài thật dài.

Nhớ ngày đó. Thiên Thu Vô Ngán, Dương Phàm nhiều nhất là cường giả cùng một tầng lớp với lão.

Nhưng hiện nay, Thiên Thu Vô Ngán đã sớm phi thăng mà đi. Dương Phàm mặc dù còn ở lại nhân giới, nhưng thần thông thực lực lại khiến tiên nhân sợ hãi.

Chính khi mọi người tâm thần mê mang, kinh sợ ngưỡng mộ thì chiến đấu trên Vực ngoại tinh không đã sinh ra biến hóa.

Vô Song quát lạnh một tiếng, tay áo tung bay. lĩnh vực quanh thân ỨC VẠN ĐẠO KIẾM KHÍ hào quang khác nhau xuất hiện khựng lại trong chớp mắt.

Rồi sau đó một cỗ kiếm ý trùng thiên cắt qua Tinh Hà cửu thiên, kiếm khí kinh thiên địa khiếp quy thần lại càng vọt tới nơi sâu nhất Vực ngoại, đánh nát vụn một tầng vầng Thạch đường kính mấy ngàn dặm.

Ngay sau đó. chiến trường Vực ngoại nơi hai người tràn ngập kiếm khí sắc bén mưa gió không lọt.

Ngàn vạn đạo kiếm khí sáng tối chiếu rọi mang theo từng vùng từng vùng khe không gian, ở phía trên hình thành một thanh thân kiếm không lồ chém ngang thiên địa.

Thần kiếm khổng lồ hào quang huyễn lệ. quanh quẩn từng tia ngân quang, hàn quang lạnh băng hội tụ kiếm khí tràn ngập ngàn vạn dặm tinh, không cùng ý chí vô cùng lại cùng một chỗ.

Chỉ một thoáng, Tinh Hà chấn động, bảo kiếm khí trùng kích vũ trụ thái cổ.

Trong một tiếng quát lạnh, kiếm khí trong hư không ngàn vạn dặm bị rút sạch, chỉ còn lại một thanh kiếm tựa như một kiếm khai thiên từ thái cổ chém tới.

Thanh thế uy lực của một kiếm đó dung hợp vũ trụ vô tận. có ý cảnh chém rách thiên địa. độc đáo duy nhất.

Một kiếm như thế, nếu ở trên Đông Thắng Đại Lục, ỨC VẠN SINH LINH có thể sẽ đi hướng Hủy diệt.

Hào quang chiếu sáng Tinh Hà. khiến cho Vực ngoại trống trải sáng ngời, trắng lệt vô cùng.

Đối mặt một kiếm này. Dương Phàm cảm giác mình nhỏ bé như con kiến.

Đồng dạng một kiếm, từng xuất hiện khi Vô Song chiến đấu với Thiên Thu Vô Ngân.

Nhưng là so sánh với ngày đó. một kiếm hiện nay đã đạt tới đại thành, khai thiên tích địa. khí thế rộng rãi, kinh sợ vũ trụ tinh không.

ổng ông...

Hư ảnh cự luân dẫn dắt hồng lưu nơi Dương Phàm phát ra một tiếng kêu chói tai khi một kiếm kinh thiên địa khiếp quy thần kia chém xuống.

Kiểm ý sắc bén xuyên qua thiên địa thẳng vào linh hồn kia khiến Dương Phàm muốn tránh cũng không được, thậm chí dùng Tiêu Luân Hồi vận Chuyên đều cố sức vô cùng.

Rắc!

Cự luân vô hình bảo vệ Dương Phàm trong khoảnh khắc vỡ vụn.

Mà một kiếm khai thiên vang dội cổ kim kia khiến thiên địa trắng sao mặt trời, vạn vật thất sắc, trong chớp mắt chém tới trước mặt Dương Phàm.

Thậm chí một kiếm kia còn chưa tới gần. một cái khe rộng đến mấy vạn dặm kéo dài qua thiên địa, không gian bị chém thành hai nửa.

’m ầm ầm!

Từng trận dư ba thổi quét tới không gian nhân giới, một số ít nơi bỗng dung sinh ra khe không gian, hình thành tuyệt địa tử vong.

Nội Hải. Ngoại Hải. nhiều chỗ sinh ra sóng gợn không gian, khiến nhất giới hỗn loạn vô cùng.

Đại năng nhất giới quan sát trận chiến này. trái tim đều nhảy lên tới cổ họng.

- Không ai có thể ngăn cản công kích của Vô Song...

Sử Diện Tà Nam cười nói.

- Công pháp cảnh giới trước mắt của Dương Phàm chung quy Không phải theo đuổi chiến đấu cực hạn và công kích.

Tư Đồ trưởng lão khẽ thở dài.

- Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân nghịch diện Tam Thanh đều khó khăn hiểm nguy bại bởi Vô Song. Dương Phàm có thể ngăn cản một kiếm cuối cùng kia không?

Tâm thần Tử Kiếm Tiên xuất hiện mê mang ngẩn ngui.

Kiểm đạo của Vô Song khiến lão tự thấy xấu hổ. chỉ có ngưỡng mộ cúng bái.

Kiểm đạo vô thượng theo đuổi lực công kích mạnh nhất, trong thất giới không gì không phá.

Phốc... Xuy

Thần kiếm khổng lồ chém rách tinh không chém qua trên người Dương Phàm nhỏ bé như con kiến, trên mặt mọi người lộ rõ một tia không đành lòng. Gần như có thể tưởng tượng đến kết cục hãn bị nghiền thành hạt nhỏ.

Dương Phàm khẽ thở dài, tự biết không thể chinh diện ngăn cản công kích của Vô Song. Hãn không thể. Thiên Thu Vô Ngân cũng không thể.

Một con đầu đon tràn khắp toàn thân Dương Phàm.

Tần Hán ở Đại Tần. sắc mặt trắng bệch, kinh hô một tiếng, gần như hôn mê.

Một kiếm qua đi, Tinh Hà trống rỗng.

987. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (trung)

Thần kiếm khổng lồ hội tụ ước vạn kiếm khí cùng ý chí sau khi xẹt qua ngang trời, vô số tinh tú vẫn Thạch trong phạm vi ước dặm đều hóa thành bột mịn.

Một cái rãnh màu đen rộng đến mấy vạn dặm kéo dài vài trăm vạn dặm khiến thiên địa Thần Ma run rẩy.

Khoảnh khắc đó, không gian nhân giới khẽ chấn động.

Khi một kiếm này qua đi, Tinh Hà trống rỗng. Đại năng nhân giới quan sát cuộc chiến đều trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vị trí nơi Dương Phàm, chuyện kế tiếp xảy ra mới làm cho bọn họ chân chính rung động, con người như muốn rút ra ngoài.

- Một kiếm này uy lực tuy mạnh, nhưng không cách nào tiêu diệt thần hồn cùng ý thức của ta...

Một thanh âm mờ mịt hư vô từ trong một đoàn lốc xoáy ngũ sắc lưu ly trong vực sâu tối đen truyền ra.

Đưa mắt nhìn qua, trong lốc xoáy kia có một quang môn màu sắc không rõ.

Ngô... ông--

Trong quang môn hồng quang run lên, một quang đoàn màu đỏ hiện lên, một đứa bé như phá kén mà ra, rồi sau đó trong chớp mắt trưởng thành thành một thanh niên, đồng thời mặc vào một bộ quần áo.

Sau đó. lốc xoáy trong quang môn kia thu vào trong cơ thể Dương Phàm.

Khỏe miệng Dương Phàm mỉm cười, giờ phút này không hề là thân thể già nua, tinh khí thần cùng sinh mệnh sức sống càng thêm tràn đầy. đạt tới cường thịnh muôn đời.

Cái gì!!!

Vô Song biến sắc. ánh mắt thoáng ngưng.

Woaaa

Đám đại năng nhân giới quan sát trận chiến này đều nằng động, chấn động từng hồi.

- Chẳng lẽ hần chết mà sống lại?

Một cường giả Độ Kiếp Kỳ khó tin nói:

- Thế gian lại có thần thông như thế?

Trong lòng hần rung động, đồng thời cũng ngưỡng mộ ghen tị. Nếu chính mình cũng có thể nắm giữ thần thông như thế, cho dù đối mặt thiên kiếp cũng ở vào thế bất bại.

Chết mà sống lại?

Thần thông tuyệt thế như thế hoàn toàn ra ngoài sự tưởng tượng.

Trong Huyết Nhật Điện.

Sửu Diện Tà Nam cùng phần thán Đại Đế chăm chú nhìn cảnh tượng rung động xảy ra trên quang sáng lập thể. liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt lộ vẻ kinh dị.

- Từ một trình độ nhất định mà nói, hần đã chết một lần. nhưng linh hồn cùng ý thức cũng không tan biến, tiến vào Không phải Luân Hồi thiên địa mà là... Luân Hồi của chính hần.

Phân thân Đại Đế lần đầu tiên động dung.

- Loại thần thông này ta cũng thấy hần từng thi triển. Thông qua cái giá một lần Luân Hồi. tiêu hao chia sẻ thương tổn. Nhưng là lần này giống như thật sự tử vong một lần. cũng từ trong Luân Hồi đạt được tái sinh, thật sự khó tin.

Sửu Diện Tà Nam cũng đầy vẻ kinh sợ.

Trong thiên địa này. chuyện có thể khiến hai người này động dung có thể nói đã ít lại càng ít.

Phán thần Đại Đế trầm mặc giây lát, thở dài thật dài:

- Như thế xem ra. trong thời gian ngắn khả năng hần sẽ không dùng Nghịch Thán Huyết...

Vân Tiên Đảo.

- Tiến bộ của Dương Phàm quá thật làm cho người ta ngạc nhiên vui mừng...

Thanh âm già nua của Nhân Sâm Tiên Thụ vang lên.

Hần từng luận đạo trăm năm với Dương Phàm, có hiểu biết nhất định đối với Tiên Hồng Quyển.

Tửu Kiếm Tiên Lý trường lão từ trong sững sờ tỉnh táo lại, khe thờ một hơi, ngạc nhiên

nói:

- Một kiếm vừa rồi, hần căn bản không né tránh, cũng không chống cự!

- Đúng, không né tránh, cũng không chống cự, trực tiếp chịu đựng một kiếm này. Lúc Thiên Thu Vô Ngân chiến đấu với Vô Song cũng không dám khinh suất như vậy.

Trên mặt Tư Đồ trưởng lão cũng mang theo vài phần ngạc nhiên vui mừng.

- Càng ra ngoài dự đoán là, Dương Phàm thông qua phương thức tử vong Luân Hồi này đạt được tân sinh, khiến chính mình đạt tới trạng thái đỉnh.

Nguyên lai Dương Phàm căn bản không sợ một kiếm này. Không né tránh, cũng không phòng ngự, trực tiếp ngạnh kháng.

Thậm chí, hần còn có thể dùng phương thức này đẩy chính mình lên tới đỉnh.

Bởi vì trong lòng hần có nắm chắc, một kiếm này của Vô Song... không giết chết được hần!

Tu sĩ cao nhất cùng đại năng nhân giới quan sát trận chiến này không phải số ít, nhưng là

Hoàng cung Đại Tần.

Đám người Hàn Kỳ. Tần Vong nhìn chăm chăm hướng Vực ngoại tinh không, thật lâu không thể bình tĩnh.

- Không chết... Hần không chết...

Tần Hân rơi lệ như mưa.

May mắn Dương Phàm không có cho thần hữu của hần ra xem cuộc chiến này. Nếu việc này xảy ra trước mặt đám thần hữu, có khi sẽ khiến bọn họ lo lắng không yên.

Tại Nội Hải.

- Ta sớm biết... Hần sẽ không chết dễ dàng, nhất định có thể sáng tạo kỳ tích.

Trái tim nhảy lên đến cổ họng của Đông Phương được sư rốt cục hạ xuống, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Lão không phải lần đầu tiên chứng kiến Dương Phàm sáng tạo kỳ tích.

Năm đó u Ảnh Ma Chủ mang theo Ma Vân Thành đụng vào Thiên Lan Điện cùng Thượng Giới Tiên Khí, thời khắc vạn sinh linh Nội Hải sắp bước vào hủy diệt, nam nhân đó một mình một kiếm xoay chuyển căn khôn. Một kiếm phá trời, cứu vạn vận mệnh vô số sinh linh.

Vào trận chiến phong ma, Địa Mạch Chi Tích tràn ngập nguy cơ. lại là hần đứng ra. tọa trấn địa mạch hơn trăm năm, chữa trị địa mạch khắp nơi thương tổn.

Dấu chân của Dương Phàm đi khắp thiên hạ, uy danh lại càng kinh sợ Nội Hải, Ngoại Hải.

Trận chiến giờ khắc này. những cường giả quen biết năm xưa bất kể là địch là bạn đều cảm thấy tự hào, vì hần mà thấm toát mồ hôi lạnh.

Thiên Vân Cháu Đại Tồn.

-... Dương Phàm, người lại làm được rồi!

Lục Vân hít sâu một hơi. nhìn lên Tinh Hà Vực ngoại, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Võ Hầu cổ bảo. Thiên Vũ Châu.

Đương kim Hoàng Vũ Hầu Hoàng Phù thân mặc kim bào. hai tay sau lưng, nhìn chăm chăm Tinh Hà phía trên tầng mây, cũng thở phào một hơi.

Cùng lúc đó.

Tại Băng Tuyết Tiên Vực nơi Cực Bắc.

Một nam nhân thân mặc ngân bào, trên người tỏa ra từ quang kỳ dị. nhìn vòm trời xa xôi, thấp giọng lầm bầm:

- Mặc dù lúc trước chúng ta là địch nhân, nhưng là hiện tại...

Người này chính là Bắc Cực tông chủ năm đó, hiện nay tu vi đã đạt tới Độ Kiếp Kỳ!

Từ sau khi Chân Tiên buông xuống, Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận bị phá. linh khí của Đông Thắng Đại Lục cân bằng với Ngoại Hải vực. có thể nói là gia tăng một hai chục lần. Những cường giả đất liền từng đứng ở đỉnh trong thời gian mấy trăm năm cũng lần lượt bước lên đỉnh.

Đương nhiên, tu sĩ sùng bái Vô Song cũng không phải số ít.

Vô Song mặc dù không thường xuất hiện thế gian, nhưng mỗi một lần xuất hiện đều là chấn động trời đất. khiêu chiến những cường giả không thể vượt qua, nhiều lần sáng tạo kỳ tích.

Có thể nói, hắn là “Thần linh” mà vô số kiếm tu nhân giới sùng bái hiện nay.

Tam Kiếm trưởng lão của Tiên Đạo Tông, Tửu Kiếm Tiên của Vân Tiên Đảo chính là hai đại biểu điển hình.

Còn có Tần Vong - Tần Hoàng hiện nay, hắn nhìn chăm chú vào nam nhân áo trắng như tuyết, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Nhớ ngày đó. Thanh Long Kiếm bị nam nhân này nhìn vào, không ngờ muốn theo hắn mà đi.

Vực ngoại tinh không, trống vắng không tiếng động.

Hai cường giả siêu cấp xa xa giằng co, trầm mặc hồi lâu.

Sắc mặt Vô Song càng ngày càng ngưng trọng, không còn vẻ nhẹ nhàng như lúc trước.

Đối mặt với Tiên Hồng Đạo Tổ thần thông ngạo thị cổ kim này. cho dù hắn có công kích thiên hạ vô song cũng cảm thấy thật vô lực.

Thần thông của Dương Phàm cơ hồ khiến hắn gánh chịu thương tổn trong Luân Hồi, rồi tái sinh sau Luân Hồi!

Pháp lực vô hạn, sinh mệnh vô hạn!

Vô Song thậm chí cảm thấy áp lực cường đại chưa từng có.

Bất kể là Thiên Thu Vô Ngân trạng thái Tam Linh Hóa Nhất, hay là Dương Phàm tự thôi diễn Tiên Hồng đại đạo. đều là tông sư nhân giới mà hắn bội phục.

Thiên Thu Vô Ngân, nghịch diễn Tam Thanh, rung động cổ kim. Vô Song cũng là thắng hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Thậm chí từ một trình độ nào đó mà nói, hắn cũng không hoàn toàn chiến thắng Thiên Thu Vô Ngân.

Bởi vì một kiếm ngày đó, hắn không giết chết được Thiên Thu Vô Ngân tại chỗ. còn mình thì lại mất chiến lực.

Chinh theo như lời Thiên Thu Vô Ngân:

- Thắng có vui gì. bại cũng có buồn gì!

Lòng cầu thắng của hần không mạnh như Vô Song, trong lòng chỉ có đại đạo. thậm chí

Mà giờ khắc này Dương Phàm chết rồi sống lại mang đến cho hần áp lực còn lớn hơn so với Thiên Thu Vô Ngân.

- Người còn khó đối phó hơn trong tưởng tượng của ta rất nhiều...

Vô Song nhìn Dương Phàm, trên mặt không có ý lui bước, không có nổi giận, càng không có sợ hãi. Có... chính là hưng phấn cùng nin rầy giấu ở sâu trong xương tủy...

Dương Phàm cảm nhận được sinh mệnh lực mệnh mòng vô tận trong cơ thể, Luân Hồi Quả lại trở về trạng thái hồng quang tràn đầy.

Hô—

Bỗng nhiên, Luân Hồi Quả thiêu đốt rừng rực. phóng ra một cỗ sinh cơ to lớn cường thịnh muôn đời.

Toàn thân Dương Phàm được hồng quang bao phủ, một cỗ tinh thần ý chí rộng rãi mệnh mòng kết nối thiên địa tự nhiên, tràn ngập nhất giới.

- Đến lượt ta ra tay...

Dương Phàm hét lớn một tiếng, trên người phóng ra ngàn vạn luồng hồng quang sinh mệnh, chiếu rọi thiên địa một màu đỏ như lửa.

Vút Vút Vút —

Trong Tinh Hà vũ trụ. hồng quang khuếch tán như tia chớp.

Trong mắt Vô Song lộ ra kinh hãi. Lúc ngàn vạn luồng hồng quang kia phóng tới gần như khiến sinh mệnh trong cơ thể hần ngưng động.

Nếu bị hồng quang như bão táp này xuyên thấu, chờ đợi hần chỉ có khô héo tử vong sau khi sinh mệnh lực trôi đi.

Xuy

Trên người Vô Song bốc lên một làn khói đen. Mặc dù hần vận chuyển vô thượng kiếm đạo. bộc phát ra kiếm khí hủy diệt thể gian cũng không thể hoàn toàn ngăn cản hồng quang sinh mệnh không chỗ không vào.

Cỗ lực lượng kia cho dù không có lực lượng hủy diệt trực tiếp nhưng lại cực kỳ ngoan cường, cứng cỏi. sinh sôi không ngừng...

Trong phút chốc. hần cảm thấy sinh mệnh trong cơ thể nhanh chóng trôi đi.

Chỉ vùn vùn thời gian một hô hấp. Vô Song nhìn như già nua rất nhiều năm.

Vút Vút Vút Vút

Một vùng dư quang đỏ nhạt bị cương phong cuốn đến hải dương và lục địa nhân giới.

- Không tốt!!!

Đám đại năng nhân giới kinh hô không ổn.

Nếu hồng quang sinh mệnh này cuốn khắp đại lục, vậy chẳng phải là diệt sạch sinh linh?

Tuy nhiên, chuyện ngoài ý liệu đã xảy ra.

Khi những hồng quang sinh mệnh này rơi xuống mặt đất. hoa cỏ cây cối nhanh chóng sinh trưởng.

Rơi xuống ruộng đồng, các loại cây nông nghiệp đều chín tới. hạt ngũ cốc cực kỳ tràn đầy no đủ.

Rơi xuống sa mạc hoang vu, rất nhanh sinh ra những ốc đảo.

Người sắp chết, bệnh nặng quán thân sau khi bị dư ba hồng quang đảo qua lập tức sức sống bùng bùng, còn khỏe mạnh hơn người bình thường.

Không ít người tu tiên sau khi bị hồng quang sinh mệnh đào qua, cơ năng thân thể sinh ra một số lột xác không người biết rõ.

Nhưng là Vô Song đổi mặt với Dương Phàm, trong quá trình chống lại hồng quang này lại cảm thấy sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi.

Xuy Xuy —

Trên người Vô Song bốc khói đen, sinh mệnh lực trôi đi. tinh khí thần nhanh chóng trôi đi.

Hắn nghiêng chặt răng, vẻ mặt đau đớn thống khổ.

Nếu tiếp tục như vậy, chỉ cần hắn rơi xuống đến một trình độ nào đó. không cần chiến tiếp cũng sẽ bại bởi Dương Phàm.

- Vô Song không có khả năng thua dễ dàng... Kiếm kỹ cường đại lần trước đại chiến với Thiên Thu Vô Ngân còn chưa sử dụng.

Từu Kiếm Tiên Lý trưởng lão có chút khẩn trương.

Đều là kiếm tu. hắn càng thiên về Vô Song.

Trên thực tế. hiện tại Vô Song gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Sau mấy hô hấp, hắn đã già đi một hai chục năm, ánh mắt không còn sắc bén bức người như trước.

Chẳng lẽ trận đại chiến nhân giới có một không hai thiên cổ này sẽ kết thúc như vậy?

Người đang xem cuộc chiến ít nhiều có chút thất vọng.

- Ta sẽ không thua...

Răng của Vô Song đã cắn rách môi, trong hồng quang đầy trời, hắn đưa một bàn tay già nua. run rẩy đưa ra sau lưng.

Rốt cục dường như qua một vạn năm, tay của hắn mới nắm lấy kiếm sau lưng... Một thanh kiếm gãy!

Choeng

988. Chương 938: Trận Chiến Cuối Cùng Tại Nhân Giới. (hạ)

ở trung tâm bạch quang huyền lệ chói mắt kia, một đạo kiếm khí quang hồ kinh thiên địa khiếp quỷ thần tràn ngập một cỗ tinh thần ý chí bất khuất không từ bỏ. chém tan hết thủy.

Xuy... Phốc

Kiểm khí quang hồ từ đoạn kiếm trong tay Vô Song, từ sau lưng xẹt qua vòm trời, từ xa nhìn lại gần như hiện ra một nửa hình tròn.

Nơi đi qua, hồng quang sinh mệnh chiếu rọi thiên địa bị mạnh mẽ đánh tan.

Thậm chí kiếm khí quang hồ như tia chớp màu trắng kia xẹt qua hơn nửa hình tròn, còn đâm về phía Dương Phàm đang mở rộng hai tay. như thiêu đốt trong ngọn lửa đỏ.

Lúc Dương Phàm thi triển thần thông “Lấy thán Chứng Quả”. Luân Hồi Quả rào rạt thiêu đốt và quanh quán toàn thân, từ xa nhìn lại giống như một mặt trời đỏ trong tinh không.

Kiểm khí quang hồ kia vừa mới tới gần Dương Phàm, liền bị bám vào một tầng hồng quang, thế tiến giảm đi.

Hãy

Dương Phàm hét lớn một tiếng, hai mắt hóa thành thái cổ kim ô. trong một bàn tay bắn ra một cột sáng màu đỏ kinh thiên, dập nát chân không, xé mở ra một vực sâu màu đen.

Bồng... Đỉnh!

Bàn tay hồng quang trong suốt của Dương Phàm cùng nửa thanh kiếm gãy giao kích cùng một chỗ. bắn ra một chùm đốm lửa.

Cách xa nhau ngàn dặm, đoạn kiếm trong tay Vô Song lại chém tới trước mặt hắn.

Không gian nhân giới chẳng những móng manh yếu ớt, đối với Vô Song mà nói kiếm ý này càng có thể bỏ qua cự ly không gian nhất định.

Đằng đằng đằng!!!

Hai người đồng loạt lui ra sau vài trượng, sừng sững trên tinh không.

Vô Song nhìn qua già nua rất nhiều, hai bên mai có vài sợi tóc trắng, sinh mệnh sức sống xa không bằng lúc trước.

Nhưng là cỗ tinh thần ý chí trên người hắn lại không chút suy yếu. cỗ lực lượng tinh thần này gần như siêu thoát khỏi cực hạn của cơ thể.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thán phục. Vô Song cường đại Không phải Bởi vì thân thể hắn mà là kiếm đạo vô thượng cùng tinh thần ý chí hắn có được.

Lúc trước ngăn chặn Tam u lão ma, Vô Song lại bỏ đi thân thể túi da, phát ra một kiếm chí tử siêu việt thiên cô.

Ngay cả thân thể tan biến, sinh mệnh tiêu vong, tinh thần ý chí muôn đời bất diệt!

Sinh mệnh hồng quang chiếu rọi thiên địa trên thân Dương Phàm thông thà thu vào trong cơ thể.

Khi Vô Song cầm trong tay đoạn kiếm, sẽ không phòng ngự. Phòng ngự tốt nhất chính là công kích - Công kích không gì không thể phá!

Hít vào một hơi thật sâu, đoạn kiếm trong tay Vô Song nin nhẹ nhẹ.

Dương Phàm biết, chiêu tiếp theo của hắn là gì.

- Phá Hư Đoạn Kiếm!

Trong mắt Vô Song lộ quanglóe lên.

Phốc!

Một thanh đoạn kiếm bó qua không gian cách trở. trực tiếp xuyên vào lồng ngực Dương Phàm.

Dương Phàm chỉ nhìn thấy động tác xuất kiếm, căn bản không có cơ hội né tránh.

Thân thể hắn cứng đờ, cảm nhận được kiếm ý huyễn diệt ẩn chứa trong một kiếm này.

Tí tách!

Máu tươi từ trên ngực nhỏ xuống.

Giờ khắc này, thời gian phẳng phất như đọng lại.

Rất nhiều đại năng nhất giới quan sát trận chiến này đều ngừng hô hấp.

Thần hồn Dương Phàm đau nhức dữ dội. không khỏi kêu một tiếng đau đớn. lộ ra vẻ mặt thống khổ vô cùng.

Trong đoạn kiếm kia ẩn chứa một cỗ kiếm ý công kích kinh người, càng đâm vào linh hồn hắn.

Chẳng những thân thể hắn bị đâm thủng, Ngay cả linh hồn cũng bị xé ra một vết rách trí mạng.

- Chính là một kiếm này... Ngay cả Thiên Thu Vô Ngân cũng không thể né tránh.

Ánh mắt Tửu Kiếm Tiên Lý trường lão sáng lên.

Lúc trước. Thiên Thu Vô Ngân đối mặt với một kiếm này. đồng dạng không có cơ hội phản kháng, thậm chí ba phán thân đồng thời bị một kiếm này. cuối cùng bị bức bách phái thi triển Nghịch Diễn Tam Thanh.

Như vậy Dương Phàm, hẳn sẽ như thế nào đối mặt một kiếm này?

Vào lúc mọi người chờ mong, phát hiện thân thể Dương Phàm bị đoạn kiếm đâm xuyên nhanh chóng già nua, sau đó lại tân sinh, trưởng thành.

Nhưng là dù vậy, khuôn mặt hắn vẫn tái nhợt.

Ông—

Thân thể hắn lại già nua tân sinh. Như thế lặp lại thật nhiều lần, khí sắc trên mặt mới khôi phục đến đỉnh.

Ước chừng trải qua tám lần Luân Hồi. mới hoàn toàn gánh chịu phán tán cò thương tổn này.

Dương Phàm không giống như ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân, có thể cùng chung gánh chịu thương tổn, nhưng là có thể lặp lại Luân Hồi.

Choeng--

Đoạn kiếm trong tay Vô Song rút về, tâm thần chấn động.

Không ngờ Dương Phàm có thể lặp lại Luân Hồi như vậy. Ngay cả công kích của hắn cường hãn như thế. nhưng là thân thể của đối phương kinh thiên vĩ địa, ngạo thị cô kim.

- Với trình tự giờ phút này của người, chỉ sợ rất khó chân chính thương đến ta...

Dương Phàm cực kỳ thần nhiên đứng trong tình không, nhìn Vô Song đã lộ vé già nua ở đối diện.

- Thông qua Luân Hồi, pháp lực và sinh mệnh lực của Dương Phàm gần như vô hạn... Cứ tiếp tục như vậy. Vô Song chỉ sợ không chiến mà bại.

Tư Đồ trường lão trầm ngâm nói.

Trong Huyết Nhật Điện.

- Hai người này. thuộc về hai cực đoạn khác nhau...

Cặp mắt đằng sau kính lưu ly của phán thân Đại Đế trầm ổn, bình tĩnh, cơ trí

Một người là thần thông không cực hạn, một người là công kích vô cực hạn.

Hộc hộc—

Sắc mặt Vô Song tái nhợt, hô hấp hơi dồn dập. thân hình sừng sững Vực ngoại tinh không nhưng đã có chút không xong.

Công kích kiếm đạo ảo nghĩa vô thượng như vậy tiêu hao lực lượng bản thân là hết sức khủng bố.

Lực công kích của hắn tuy mạnh nhưng lực lượng có hạn, không có khả năng sử dụng vĩnh viễn.

Từ thế cực trước mắt mà xem, Vô Song đã rơi vào thế hạ phong.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, không có bất kỳ một tia khinh địch.

Hắn hiểu được rất rõ; cho dù tới một khắc cuối cùng, Vô Song đều có năng lực chuyển bại thành thắng.

Huống chi bây giờ còn xa xa không đến thời điểm cuối cùng.

Vực ngoại tinh không một vùng tĩnh mịch.

Vô Song đột nhiên hít sâu một hơi. đoạn kiếm trong tay chậm rãi gợn lên.

Đột nhiên, trong cặp mắt tối như màn đêm của hắn hiện lên một thanh đoạn kiếm hư vô mờ mịt. giống như cách một tầng thời không luân hồi.

Dương Phàm đột nhiên sinh ra một cảm ứng nguy hiểm.

Hắn bị một cỗ kiếm ý huyền diệu vô cùng, sắc bén tận xương tủy trung.

Cỗ kiếm ý kia càng giống như có thể xuyên qua thời không và Luân Hồi.

Phốc!

Một kiếm đâm thủng Dương Phàm, hắn kêu một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu. trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Thân thể nhanh chóng già nua, rồi sau đó tân sinh.

Nhưng mà cùng lúc Luân Hồi Dương Phàm còn cảm nhận được thương tổn liên miên không dứt gia tăng lên trên thân mình.

Mặc dù thương tổn này sau khi trải qua Luân Hồi đã bị giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn có thể thương tổn đến Dương Phàm đang trong Luân Hồi.

Đột nhiên, khi Dương Phàm lại biến hóa thành đứa bé. “Phốc” một tiếng, một cỗ kiếm ý chấn động cửu thiên áp bách tới.

Tâm thần Dương Phàm run lên. mặc dù hắn gần như có thể bỏ qua sinh lão bệnh tử, nhưng là thân thể thời kỳ trẻ con vẫn rất yếu ớt.

Trong phút chốc, linh hồn hắn bị thương rất nặng, ý thức chấn động, thiếu chút nữa hoàn toàn bị đánh tan.

Cũng may ở trong Luân Hồi hắn vận chuyển dẫn dắt thương tổn.

- Không thể tiếp tục bị động như vậy. nếu không...

Trong lòng Dương Phàm dậy nên sóng gió ngập trời, không nghĩ tới công kích của Vô Song có thể thẩm thấu vào trong Luân Hồi.

Nhưng hắn tưởng tượng bản thân Vô Song đã trải qua rất nhiều luân hồi kiếm ý có thể có đột phá như thế cũng hợp tình hợp lý.

- Không tốt! Dương tông sư sắp không chống đỡ được...

Đám người Hà Lạc, lão yêu. Tu Đồ trưởng lão liên tục kinh hô thất sắc.

TrongHuyết Nhật Điện.

- Đây cũng không phải kết quả mà ta muốn...

Sửu Điện Tà Nam khẽ hò một tiếng.

Ánh mắt Phân thânĐại Đế lóe lên một cái:

- Dương Phàm làm sao có thể dễ dàng chết đi?

Đúng lúc này.

Mọi người kinh hô một tiếng.

Phốc... Rắc

Dương Phàm trạng thái trẻ con bị một cỗ kiếm khí kinh thiên đánh nát. thậm chí Ngay cả linh hồn dao động đều trống rỗng tiêu tan.

Vô Song thu hồi đoạn kiếm, sắc mặt trầm trọng.

Ngay sau đó. dị biến lại sinh ra.

`m... UỶnh-

Một tia chớp hư vô từ trong lỗ xoáy luân bàn trên đỉnh đầu Vô Song buông xuống.

Tốc độ của tia chớp hư vô kia cực nhanh, Vô Song căn bản không có cơ hội né tránh, chỉ miễn cưỡng giơ đoạn kiếm lên ngăn cản.

’m

Trên thân đoạn kiếm trong tay Vô Song hiện ra từng vết rạn, thân thể lập tức chia năm xẻ

Chuyển biến này khiến mọi người kinh hô thất sắc, ồ lên.

Vô Song không có thân thể bất diệt, cũng không thể sống lại.

Rồi sau đó trong lốc xoáy luân bàn trên đỉnh đầu kia, Dương Phàm từ trong Luân Hồi tân sinh, nguyên khí đại thương.

Loại tổn thương này ảnh hưởng đến ý chí cùng linh hồn, cho dù thông qua Luân Hồi cũng không thể hoàn toàn khôi phục.

Hô hô—

Trong miệng Dương Phàm phun ra một ngụm trọc khí, thân thể lại nhanh chóng già cả. rồi luân hồi tân sinh.

Đại năng nhất giới đang xem cuộc chiến, thần thức đều tập trung trên thân thể máu thịt mơ hồ của Vô Song.

Sinh cơ gần như tan biến, thậm chí Ngay cả linh hồn dao động cũng không cảm ứng được.

Đã chết?

Chẳng lẽ Vô Song Kiểm Tổ vô địch nhân giới như vậy ngã xuống hay sao?

Không ít cao thủ kiếm đạo tiếc hận trong lòng.

Dương Phàm cũng chăm chú nhìn thân thể máu thịt mơ hồ của Vô Song, trong mắt có vài phần không đành lòng.

Cảm giác Vô Song mang đến cho hắn giống như đã chết, nhưng tinh thần cũng không tiêu tan.

Thi thể tàn phá kia vẫn đang nắm chặt đoạn kiếm.

ông... ông--

Trong đoạn kiếm tản ra một cỗ tinh thần ý chí ngạo thị thiên cổ. tràn ngập Vực ngoại tinh không, áp bách Nội Hải, Ngoại Hải. cả đại lục nhân giới.

Thân thể đã chết, sinh mệnh tiêu tan, nhưng là cỗ ý chí kia bất khuất vĩnh hằng bất diệt!

Dưới cỗ tinh thần ý chí bao hàm kiếm đạo vô cùng kia, thân thể tàn phá dần lấy lại một tia sinh cơ...

Mặc dù không thể như Dương Phàm Luân Hồi tân sinh, nhưng hồi quang phản chiếu như trước khi chết cũng không ngạc nhiên.

Bồng nhiên, kỳ tích sinh ra.

Toàn bộ thân thể Vô Song, bao gồm tinh khí thần, hết thấy lực lượng sinh cơ. thậm chí Ngay cả đoạn kiếm... Tất cả. tất cả đều bốc cháy rừng rực...

Trong phút chốc, tất cả mọi thứ của Vô Song thiêu đốt. hóa thành một quang cầu màu bạc tràn ngập ực vạn kiếm đạo ý chí.

Quang cầu màu bạc lơ lửng ở Vực ngoại tinh không, cỗ kiếm đạo ý chí kia trong nháy mắt tăng cường mấy chục lần. Kiếm khí kinh hãi thiên địa tràn ngập từng góc ngách một giới, khiến thần ma cũng bái run rẩy.

PHỐC PHỐC PHỐC

Đám đại năng thần thức thẩm thấu kéo dài đến Vực ngoại tinh không đều đồng loạt học máu.

Trong Vân Tiên Đào.

Tư Đồ trưởng lão kêu một tiếng đau đớn, mặt hơi trắng nhợt.

Tửu Kiếm Tiên Lý trưởng lão phun một búng máu. thân thể té trên mặt đất, lập tức khoanh chân ngồi.

Rất nhiều đại năng khác, tâm thần bị thương nhiều không đếm được.

Cổ kiếm ý kia chỉ vẹn vẹn là Bởi vì thần thức tới gần Vực ngoại tinh không mà bị thương để linh hồn.

- Chính là một kiếm này...

Linh hồn Dương Phàm run rẩy, một đời pháp lực và tinh hồn trong khoảnh khắc bị kinh sợ, không thể thối nổi.

Đây chính là một chiêu cuối cùng của Vô Song lúc trước chiến thắng Thiên Thu Vô Ngân.

Thiên, nhân, kiếm hợp nhất, dung hợp kiếm đạo ý chí chí tử, phát ra một kiếm siêu việt thiên cổ. không gì không phá nổi!

`m...'m

Không gian nhất giới nin rầy dữ dội, dường như có xu thế sụp đổ.

Xuy

Quang cầu màu bạc trong khi thiêu đốt rừng rực hóa thành một thanh đoạn kiếm sáng bạc kinh thiên triệt địa.

Không tốt!

Dương Phàm khiếp sợ bởi uy lực một kiếm này, chi sợ sẽ nháy mắt chôn vùi linh hồn ý thức của mình.

Cho dù thực lực hần mạnh hơn vài lần, đều không thể may mắn thoát khỏi.

Trong khoảnh khắc sinh tử một đường. Luân Hồi Quả trong cơ thể Dương Phàm hoàn toàn bùng nổ thiêu đốt. hồng quang chiếu rọi cửu tiêu Tinh Hà. toàn thân hóa thành một “quả tròn” hồng diễm thiêu đốt.

Phốc... Xuy

Thiên địa nhân giới chấn động kịch liệt, ngân hà chói mắt vỡ ngang thiên địa.

Chợt lóe mà qua!

Tinh không yên tĩnh, thiên địa ảm đạm không ánh sáng.

Trong Vực ngoại tinh không.

Không thấy bóng Vô Song, cũng không nhìn thấy Dương Phàm.

Chỉ còn lại có một quả tròn hồng diễm thiêu đốt mặt ngoài hiện ra nhiều vết rạn, ở giữa có một lỗ thủng đỏ máu. hạt nhỏ tỏa ánh bạc một vùng... Kiếm ý muôn đời bất diệt tràn ngập từng góc ngách.

989. Chương 939: Thân Thể Của Vô Song.

Ngân hà chợt lóe rồi biến mất.

Hai quãng sáng đỏ bạc đầu tiên là chiếu rọi một giới, rồi sau đó nhanh chóng thu liễm.

Vực ngoại tinh không hồi phục về yên lặng.

Thái cổ vũ trụ tối đen không ánh sáng.

Đại năng một giới quan sát chiến đấu, tâm thần đều bị thương nặng, thật lâu sau mới hoảng hốt tỉnh lại.

Yên lặng một lát, rốt cục có người gan lớn thăm dò khu vực cấm kỵ kia.

Trong Vực ngoại không gian tối đen, chỉ còn lại một quả tròn toàn thân quanh quẩn hồng diễm ảm đạm, phát ra tiếng “Xèo xèo” rất nhỏ.

Mặt ngoài quả tròn hồng quang ảm đạm, đầy vết rạn. ở giữa lại có một lỗ thủng đỏ máu, hạt nhỏ phát ra từng chùm sáng bạc.

Bất kể là ngân quang hay là viên cầu màu đỏ đều ảm đạm vô cùng.

Khu vực này tràn ngập một cỗ kiếm V bất diệt.

Còn có thể nghe thấy tiếng đập mơ hồ từ trong viên cầu màu đỏ kia phát ra.

Rất nhiều đại năng quan sát trận chiến này đều không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Hai vị cường giả của trận chiến đỉnh nhân giới không ngờ đồng thời biến mất.

Tình hình như thế khiến người ta khó hiểu, không thể tin nổi.

Trong Huyết Nhật Điện.

SửDiệnTàngm chắc chắn cười:

- Không giống như đồng quy vu tận. càng giống như lưỡng bại câu thương. Đây chính là kết quả tốt nhất trong dự đoán...

Phần thân Đại De nhìn chằm chằm viên cầu màu đỏ trên quảng sáng lập thể, gật đầu nói:

- Nếu Dương Phàm đã chết. Nghịch Thần Huyết sẽ thất bại trong gang tấc. Mà nếu Vô Song hoàn toàn biến mất. cũng rất là đáng tiếc...

Giờ phút này rất nhiều đại năng quan sát trận chiến đỉnh nhân giới, tâm tình đều có sự khác biệt: Có người tiếc hận. có người kinh hãi, có người lo lắng, có người may mắn, cùng có người mừng thầm.

Rốt cục sau khi chờ hồi lâu.

Viên cầu màu đỏ kia nở rộ một vùng hào quang ngũ sắc lưu ly. hình thành một lỗ xoáy.

Trong lỗ xoáy lại xuất hiện một quang môn không rõ màu sắc.

Bá bá!

Trong quang môn. hồng quang ngân quang lóe lên. đi ra một nam tử suy yếu. một thanh đoạn kiếm ngân quang ảm đạm.

Trên người Dương Phàm lộ vẻ vô lực. nhớ lại chuyện vừa xảy ra. vẻ mặt lòng còn sợ hãi.

Một kiếm vừa rồi của Vô Song, Thiên nhân kiếm hợp nhất, dung hợp ý cảnh chí từ, nếu không giết chính mình, thì chết chính là hắn.

Một kiếm đó lại càng xuyên thấu Luân Hồi, thương tổn mang đến khiến Dương Phàm hiện tại đều không thể khôi phục.

- Không nghĩ tới trận chiến này lại là kết quả như vậy...

Trên đoạn kiếm còn tản ra một tia ngân quang móng vuốt, tinh thần ý chí của Vô Song cũng chưa biến mất. nhưng cũng cực kỳ suy yếu.

Khoảnh khắc vừa rồi, kết quả vốn là Dương Phàm cùng Vô Song, chỉ có thể có một người sống.

Nhưng là Dương Phàm vì bảo mệnh, khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, dùng phương thức luân hồi gánh chịu dùng chuyển di thương tổn, càng đem một bộ phận thương tổn cho Vô Song gánh chịu.

Hai người cùng lâm vào Luân Hồi. sau khi trải qua một lần tử vong đạt được tân sinh.

Kết quả cuối cùng lại là. mặc dù hai người đều có thể tân sinh, nhưng là thương tổn của một kiếm cuối cùng kia xuyên qua thời không Luân Hồi. cho dù trong Luân Hồi cũng không thể chia sẻ tất cả thương tổn.

Vô Song hoàn toàn mất thân thể, chỉ còn lại tinh thần ý chí gửi lại trong đoạn kiếm.

Dương Phàm Bởi vì nắm giữ Tiểu Luân Hồi, may mắn giữ được thân thể, nhưng là nơi sâu nhất linh hồn chịu đựng thương tổn, không thể thông qua Luân Hồi trước mắt để chữa trị.

Chi trong khoảnh khắc, tu vi Dương Phàm từ Chứng Quả đại viên mãn hạ xuống cảnh giới Chứng Quả tiểu thành, nguyên khí tiêu hao nhiều.

Giờ phút này. một người, một thanh kiếm gây lo lắng ở Vực ngoại tinh không vô cùng tận. xaxagiăng co.

Nhưng là hai người đều suy yếu vô cùng.

Vô Song mất thân thể, không có thân thể trên cơ bản mất chiến đấu lực.

Trận chiến này. rốt cục ai thắng ai thua?

Trong lòng Dương Phàm bỗng sinh ra một cảm giác nguy cơ, không phải đến từ Vô Song mà là từ nhân giới đại lục ở phía dưới.

Ầm

Dưới Tần Hoàng lăng, ma vực bị Cửu Long phong ấn trấn áp đột nhiên chấn động dữ dội.

Trong thiên địa, Cửu Luân Huyết Nhật lại hiện ra.

Bá

Một nam tử mặt mũi xấu xí mặc hắc bào xuất hiện trên ngọn núi Cửu Long phong ầm cười sáng sủa. quanh thân quanh quần mười đạo u quang, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một con hắc u điện long.

`m`m`m —

Toàn bộ ngọn núi phong ấn chấn động, tất cả chủ nhân của Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí đều sinh ra cảm ứng.

Nhưng là Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí hội tụ toàn bộ khí vận đại lục, uy năng có thể thắng được Tiên khí bình thường, làm sao có thể dễ dàng đảo điên.

Ngô... Hống

Chín con khí vận Thần Long bay múa thiên hư, cùng với Cửu Luân Huyết Nhật đối chọi nhau.

Sửu Diện Tà Nam cười tà. trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm vân rồng màu đen.

Kiểm này vừa ra, ma khí nhất giới rung động rít gào, khiến thiên địa thất sắc, đạo tiêu ma trường.

- Thất Tinh Trấn Ma Kiếm...

Dương Phàm nhìn thấy cảnh này. chấn động vô cùng.

Mà thân phận Sửu Diện Tà Nam kia cũng được lộ ra.

Trên Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, hắc văn Ma Long vận vẹo. cả thanh Tiên khí đột nhiên bành trướng ngàn vạn trượng, giống như một lưới đao khổng lồ hung hăng chém lên ngọn núi Cửu Long phong ấn.

Đang... Ầm

Hào quang Cửu Long phong ấn chợt ảm đạm.

Mặc dù ngọn núi phong ấn này hội tụ khí vận toàn đại lục, nhưng là Thất Tinh Trấn Ma Kiếm lại có thể chấn động ma khí một giới, ảnh hưởng cân bằng của chính ma, trong tay Cửu u Ma Đế uy lực lại càng cường đại tuyệt luân.

`m`

Trong ma vực hắc khí cuộn cuộn cùng ma diễm bắn ra.

- Ha ha ha... Bán để rốt cục lại có thể thấy được ánh mặt trời!

Thân thể Ma Đế cao tới trăm ngàn trượng từ trong ma vực đi ra.

Sửu Diện Tà Nam hóa thành một đoàn sáng màu đen, dung nhập vào thân thể Ma Đế.

Bá—

Thân thể Ma Đế tay cầm Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, na di một cái liền tới Vực ngoại tinh không, đứng ở giữa Dương Phàm cùng Vô Song.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh. Trình tự của đối phương rất cao. Ngay cả thiên cơ cảm ứng của hắn đều bất lực. chỉ có thể ở trước khi nguy cơ phủ xuống mới có thể sinh ra dự báo.

Đứng giữa hai người là một nam nhân tà dị toàn thân trong suốt như hắc tinh ngọc Thạch, trên trán có dấu ấn trắng cong màu tím đen.

Cửu u Ma Đế!

Hoặc gọi là thần thể Ma Đế.

Theo Dương Phàm biết, Cửu u Ma Đế hẳn là chết ở dị thiên kiếp diệt thể, nhiều nhất là tinh thần ý chí chạy thoát. Mà lưu lại ở giới này chẳng qua là thân thể ngày sau mới chế tạo ra.

Dị biến như thế khiến cho đại năng nhân giới kinh hô không hiểu.

Đặc biệt là trên không Đông Thắng Đại Lục, Cửu Luân Huyết Nhật lại hình thành Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận, cắn nuốt tinh huyết của ức vạn sinh linh.

Lực lượng liên miên không ngừng này hóa thành nước lũ cuộn cuộn rót vào trong đại trận.

Tể Thiên Phệ Huyết Đại Trận giờ phút này trừ khi là cấp bậc Chân Tiên, nếu không không thể chống cự tinh huyết trong cơ thể trôi đi.

Trong thiên địa ức vạn cổ tinh huyết hội tụ. khiến cho thực lực của Cửu u Ma Đế đột nhiên tăng lên.

Tại sao lại như vậy?

Trong lòng Dương Phàm hoảng sợ, vniệm khê động, hai kiện Chí Bảo Long Khí Hoàng Long Quan cùng Hắc Long Tiên trở về trên người.

- Nguy cơ hiện nay chỉ có dung hợp Cửu Ngũ Chi Bào Long Khi mới có thể chống lại ma đầu này...

Thanh âm Tần Vong truyền vào trong đầu Dương Phàm.

Dương Phàm thông qua hai kiện Chí Bảo Long Khi này có thể cảm ứng được bảy kiện Chí Bảo Long Khí khác kêu gọi nin rầy.

Những Chí Bảo Long Khí này đều có linh tính, có cảm ứng lẫn nhau, truyền tới Dương Phàm tin tức cầu sinh.

- Cửu ngũ tề tụ, khí vận hợp nhất!

Dương Phàm khê quát một tiếng, thanh âm như sấm rền vang động cả nhân giới.

Trong phút chốc, bảy kiện Chí bảo Long Khí khác thuần di xuất hiện quanh thân Dương Phàm.

Khí vận VÔ cùng của toàn bộ Đông Thắng Đại Lục hóa thành lực lượng khổng lồ huyền bí. gia tăng lên thân.

Sự huyền diệu của khí vận lực có thể sánh bằng nhân quả, Dương Phàm chỉ cảm thấy nguyên khí trên thân nhanh chóng khôi phục, tinh khí thần vô hạn kéo lên.

Mặc dù tu vi đã hạ xuống Chứng Quá tiểu thành, nhưng giờ phút này lực lượng nắm trong tay gần như còn mạnh hơn thời kỳ đỉnh.

Giờ khắc này.

Hắn đầu đội Hoàng Long Quan; miệng ngậm Xích Long Châu; mình mặc cổn Long Bào; thất lưng quan Hắc Long Tiên; tay cầm Thanh Long Kiếm; ngón tay đeo Bàn Long Giới; lưng mang Thiên Long Cung; chân đi Ngự Long Lý; trên đỉnh đầu Cửu Long Tỳ lư lừng phát ra thân quang chín màu.

Toàn thân như Cửu Ngũ Chi Tôn, phá ra khí hoàng giả vô thượng.

Lực lượng của chín kiện Chí bảo Long Khí hợp nhất tuyệt đối không kém hơn Thất Tinh Trấn Ma Kiếm.

Vút

Thanh Long Kiếm trong tay Dương Phàm vung lên. kiếm quang chín màu hóa thành rồng dài rung trời, đâm vào Huyết Nhật ở giữa trong vòm trời tạo thành một lỗ thủng to lớn.

’m

Cả nhân giới đại lục khê chấn động, uy lực của Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận đột nhiên giảm mạnh.

- Dương Phàm! Người đây là ý gì?

Cửu u Ma Đế cả kinh quát một tiếng, Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tay cuốn theo ma khí một giới, chém ngang tới.

Keng

Thanh Long Kiếm lóe thần quang chín màu trong tay Dương Phàm giao kích cùng một chỗ với Thất Tinh Trấn Ma Kiếm trong tiếng rồng ngâm rung trời.

- Hừ. Đông Thắng Đại Lục là quê hương của ta. Dương mỗ há có thể cho người diệt tuyệt sinh linh?

Dương Phàm nghiêng chặt răng.

Uy lực của Thất Tinh Trấn Ma Kiếm kia lại mơ hồ áp chế hẳn một bậc.

- Ha ha ha... Dương Phàm! Bản đế cũng không muốn cùng người là địch, cũng không muốn diệt sạch sinh linh nhất giới.

Cửu u Ma Đế thu hồi Thất Tinh Trấn Ma Kiếm, có vẻ vân đạm phong khinh.

Dương Phàm quả nhiên phát giác tốc độ của Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận hút tinh huyết của ức vạn sinh linh giảm đi rất nhiều.

Mà lúc này. tinh khí thần của Cửu u Ma Đế gần như tràn đầy.

- Vậy người là vì sao?

Dương Phàm bảo trì cảnh giác.

- Bản đế chỉ có một yêu cầu.

Ánh mắt Cửu u Ma Đế hướng về phía nửa thanh kiếm gãy. thanh âm trầm thấp chậm rãi

nói:

- Tamuốn nó!

Ta muốn nó!

Dương Phàm chấn động trong lòng, gần như lắc đầu theo bản năng:

- Không được!

- Mặc dù tinh thần ý chí gửi lại trong thân thể này còn không bằng một phần vạn của bản đế. nhưng là đối phó với người vẫn là dư dả.

Cửu u Ma Đế lạnh lùng cười, trên người bộc phát ra một cỗ khí thể ngạo thị thế gian, một cỗ tinh thần ý chí bề ngỗ thiên địa phá tan thiên địa nhất giới, khiến cho vách ngăn không gian chân động.

Toàn thân Dương Phàm như lọt vào hầm băng, phảng phất như lâm vào tử cảnh giống lúc trước đối mặt tinh thần ý thức của Ma tôn, thiếu chút nữa bị gạt bỏ trong nháy mắt.

- Chỉ cần người không ngăn trở bản đế. sau khi có nó. Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận trong nhất giới này sẽ trở thành lịch sử...

Khí thể Cửu u Ma Đế dịu đi một chút.

Dương Phàm nhìn chăm chăm thanh kiếm gãy quanh quần ngắn quang móng manh kia.

Đột nhiên!

Cửu u Ma Đế thò một tay ra, hướng về hư không hút một cái.

Ông-

Đoạn kiếm nin rầy kêu lên. phát ra một cỗ ý chí kinh thiên, giãy dụa gắt gao.

Nhưng mà với lực lượng của nó căn bản không địch lại Ma Đế.

ồ ô ô—

Đoạn kiếm trong khi rên ri. bị hút về phía Ma Đế.

- Thượng thiên nhập địa, thiên hạ vô song... Ngưỡng mộ đại danh của ngươi đã lâu. xếp thứ nhất bảng thần binh Thất giới Chí tôn, truyền kỳ ức ức năm không thể khiêu chiến - Vô... Song... Thần... Kiếm!

Trong mắt Cửu u Ma Đế lộ ra tham lam cùng chờ mong không khó thể che giấu, toàn thân đều run rẩy vì hưng phấn.

990. Chương 940: Tầng Phong Ấn Thứ Mười.

Thanh âm này khiến cho vô số đại năng giả nhất giới kinh động.

Trong lòng Dương Phàm dâng lên kinh đào hải lãng, đối với thân phận, lai lịch của Vô Song đã sớm có dự đoán. Mà nay nó được khẳng định, dù đoán được vài phần nhưng Dương Phàm vẫn rung động vô cùng.

Bá!

Trong đầu hần hiện lên cuộc đối thoại với Lôi Linh Châu trong Thiên Lan Điện.

Ngươi không muốn ta cũng không thể miễn cưỡng...

Thanh âm Lôi Linh Châu lộ ra vẻ thất vọng.

Dương Phàm khẽ thở dài:

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ trợ giúp ta hoàn thành việc này.

- Là pháp bảo, dưới tình huống không có chủ nhân, ta không thể chủ động công kích, trừ khi có kẻ xúc phạm ta trước mới phản kích được. Đây là thiết tắc khí linh, không thể trái nghịch!

Lôi Linh Châu thở dài.

Có lẽ đại chính là điều đau buồn của pháp bảo.

Pháp bảo được xếp vào loại đồ vật, sứ mệnh của chúng là để con người sử dụng.

Cho dù sinh ra linh trí, pháp bảo cũng chỉ là pháp bảo. là một loại đồ vật, không có quyền tự do.

Dương Phàm nghe lời ấy, lâm vào trầm tư, lại lẩm bẩm:

- Từ trên người ngươi ta cảm nhận được một cỗ dao động sinh mệnh cực kỳ mòng manh, điều này chứng tỏ dù các ngươi là pháp bảo nhưng cũng có một đường hy vọng vượt qua trói buộc của số mệnh. Nhưng, ta cảm giác được hy vọng thành công rất rất nhỏ...

- Thật vậy sao? Ta cũng nghe nói loại chuyện này nhưng từ trước tới nay chưa từng có pháp bảo nào có thể phá vỡ thiết tắc tối cao nhất này! Ngay cả Thượng giới tiên khí cũng không ngoại lệ.

Lôi Linh Châu khó tin nói:

Thiết tắc tối cao!

1 , ,

Trong lòng Dương Phàm như có một tiếng nô lớn vang lên.

Bá

Trong Cửu u Bí Cắt tủy Vô Song và Hắc Tinh Ma Linh Thần đối kháng, bỗng nhiên lùi lại.

Hắc Tinh Ma Linh Thần nhìn chăm chăm Vô Song, vẻ mặt kinh hãi nói:

- Người là... Vô Song? Ta có thể cảm giác được cỗ khí tức độc đáo trên người người!

- Người sao lại biết tên ta? Chẳng lẽ chúng ta từng quen biết?

Vô Song cũng như nhớ tới điều gì đó.

- Không không! Không chỉ riêng ta, còn có rất nhiều người biết người. Người cũng biết trong thất giới, có biết bao người nhớ tới người không? Ha ha ha... Thế giới này thật điên cuồng... Không ngờ người lại lưu lạc tới nông nổi này!

- Là do ta tự nguyện!

Vô Song nói:

- Vì để thoát khỏi số mệnh vô hình! Đây chính là thanh âm vang lên từ sâu trong linh hồn ta!

- Ha ha ha... Không thể! Thiết tắc tối cao. không thể trái nghịch!

Hắc Tinh Ma Linh Thần cười lớn, trào phúng không thôi.

- Ta rốt cục là một tồn tại như thế nào?!

Vô Song quên đi sự sợ hãi và kiêng kỵ trong lòng, đôi con mắt thâm thúy ẩn ẩn lộ ra một thanh kiếm mờ lung mơ hồ. dường như cách trở một đời thời không Luân Hồi.

- Người chính là Vô Song, thượng thiên hạ địa, chân chính độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song...

Trong mắt Ma Linh Thần hiện lên quang mang Kỳ dị. vẻ mặt lại nhút nhát nói:

- Chỉ tiếc trí nhớ của ta hữu hạn, quên đi rất nhiều chuyện...

Thật lâu trước đây, Dương Phàm đã đoán được Vô Song có thể là một kiện Thượng giới tiên khí. Dù sao hẳn có thể hóa thân làm kiếm, gửi gắm ý thức linh hồn vào trong kiếm.

Lúc trước, khi ở Bắc Tàn, Dương Phàm cầm Đoạn Kiếm trong tay, từ đáy lòng sinh ra một lòng tin:

, 4\$

- Kiếm này trong tay. Bắc Tàn Tu Tiên Giới, thiên hạ vô địch!

Thiên hạ vô địch.

Có thể tưởng tượng được uy lực và ảo nghĩa trong Đoạn Kiếm đáng sợ như thế nào?!

Cuối cùng. Dương Phàm cầm Đoạn Kiếm trong tay khiến vạn kiếm triều bá, Ngay cả Thất Tinh Trần Ma Kiếm cũng phải cúi đầu. một kiếm diệt sát Tam u lão ma vốn không thể diệt sát.

- Thì ra là thế...

Tiền căn hậu quả, sâu chuỗi làm một đường thì bí ẩn thân thế của Vô Song đã được cời

Phỏng đoán của Dương Phàm lúc trước cũng không sai.

Hắn chỉ không ngờ tới, Vô Song lại là Vô Song Thần Kiếm, bài danh thứ nhất trong Chí Tôn Thân Bình Bảng của thất giới.

Còn Chí Tôn Thần Binh Bảng là gì, Dương Phàm cũng không biết rõ. nhưng xem ánh mắt không thể che dấu hưng phấn và sự tham lam của Cửu u Ma Đế thì cũng biết nó cũng như danh - trong thất giới, độc nhất vô nhị, thiên hạ vô song.

Loại suy nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu Dương Phàm.

- Dừng tay!

Dương Phàm quát lớn một tiếng, tay cầm Thanh Long Kiếm, trên người tản mát một cỗ tinh thần ý chí mệnh mông, thẳng hướng cửu tiêu.

Đang-

Kiếm quang cửu sắc chém ngang ra, bị Thất Tinh Trấn Ma Kiếm của Cửu u Ma Đế ngăn cản.

Một tay của Cửu u Ma Đế vận chuyển thần thông, ý đồ thu lấy Vô Song Đoạn Kiếm, một tay khác nắm Thất Tinh Trấn Ma Kiếm để ngăn cản Dương Phàm.

Mặc dù như thế nhưng Cửu u Ma Đế vẫn không rơi vào hạ phong.

Đoạn Kiếm với ngân huy nhàn nhạt lưu chuyển đang ô minh kháng cự.

Nhưng vừa trải qua một trận chiến đỉnh phong đã khiến Vô Song nguyên khí tổn hao rất nhiều, ý thức miễn cưỡng để lại trong Đoạn Kiếm.

Trong tiếng kiếm minh ô ô. Dương Phàm cảm nhận được một cỗ ngoan cường bất khuất của Vô Song, thậm chí có một loại khí thể ngọc Thạch câu phần!

Dương Phàm hiểu được tính cách của Vô Song, tuyệt đối không phục tùng Cửu u Ma Đế.

Vô Song Đoạn Kiếm không ngừng chiến minh, giãy dụa về phía Dương Phàm.

Dương Phàm bình tĩnh đại ngộ. Thanh Long Kiếm trong tay chấn động, tách khỏi Cửu u Ma Đế.

Rồi sau đó hần hít sâu một hơi. hội tụ khí vận lực vô tận, từ Luân Huyết Quang phát ra một cỗ hồng quang sinh mệnh, lực lượng huyền bí hóa thành một đạo hồng thủ hư vô với thần quang cửu sắc nhàn nhạt, hướng về phía Vô Song Đoạn Kiếm.

Thoáng chốc, xu thế đang tiến về phía Cửu u Ma Đế của Vô Song Đoạn Kiếm đã ngừng lại.

- Cái gì?!

Sắc mặt của Cửu u Ma Đế chợt nghiêm lại. Nếu chỉ xét về tinh thần ý chí và lực lượng thì Dương Phàm không bằng được hắn.

Mặc dù thần thông Dương Phàm cái thế nhưng cảnh giới của Cửu u Ma Đế cực cao, có thể khắc chế được. Nhưng giờ phút này lại khác.

Hai người đều đang tìm cách hút lấy Vô Song Đoạn Kiếm nhưng Đoạn Kiếm lại hướng về phía Dương Phàm.

Lúc này, có thể nói Cửu u Ma Đế chỉ có một mình chống lại hai người Dương Phàm và Vô Song liên thủ.

Do đó. Vô Song Đoạn Kiếm ở giữa hai người lâm vào một thế cân bằng khéo léo.

Cửu u Ma Đế khó có thể hút được Đoạn Kiếm về phía mình nữa, Dương Phàm cũng không thể kéo Đoạn Kiếm về bên mình.

Hai người thì triển hết bản lĩnh, V đồ thu lấy Đoạn Kiếm.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm lo lắng. Hắn hiểu được chỉ cần Đoạn Kiếm có thể trở lại trên tay mình thì khi một người một kiếm liên thủ, đánh bại thậm chí chém giết Ma Đế là vấn đề không phải viễn vông.

Cửu u Ma Đế nóng ruột vô cùng:

- Vô Song Đoạn Kiếm này tuyệt đối không thể để rơi vào tay Dương Phàm, nếu không ta cũng không thể chống lại...

Vô Song Đoạn Kiếm lợi hại như thế nào, Cửu u Ma Đế thân ở thượng giới cũng từng nghe tới.

Nhưng mà dù ma uy của hắn kinh sợ nhất giới nhưng cũng cô dựen với kiếm này.

Thần kiếm này sau khi vững vàng ngôi ngôi vương trong Chí Tôn Thần Binh Bảng thì cao cao tại thượng. Nếu người nào có thể được Vô Song Thần Kiếm tán thành thì đủ bề nghề nhất giới, gặp thần giết thần, gặp phật sát phật, đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi. Có Vô Song Thần Kiếm sẽ có lực phòng ngự và công kích mạnh nhất, không thèm quan tâm hết thủy quy tắc.

Xem xu thế này, Dương Phàm e rằng là người có cơ hội nhất trở thành chủ nhân mới của Vô Song Thần Kiếm.

Nếu như vậy, Cửu u Ma Đế cũng không dám cứng rắn đối kháng, chỉ có thể chạy trốn.

- Đáng chết...

Cửu u Ma Đế không còn vẻ mặt ung dung như cũ được nữa, sắc mặt ngưng trọng, đáy lòng vô cùng lo lắng.

Dương Phàm nếu không thể đoạt được kiếm này thì cùng lắm cũng chỉ có thể chạy mà

Mà Cửu u Ma Đế nếu thất bại, sẽ phải đối mặt với đội hình thiên hạ vô địch của Dương Phàm và Vô Song.

Khi hai người một kiếm đang triển khai một cuộc tranh phong kinh tâm động phách còan vực ngoại tinh không, đại lục nhân giới cũng lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Hưu

Tám đạo quang ảnh hắc huyền lao tới bên ngoài vực ngoại, hình thành một tầng phòng ngự cường đại, ngăn cản công kích của đại năng giả nhân giới.

Tám đạo hắc ảnh này không ngờ đều tương tự Hắc Tinh Ma Linh Thần trong Cửu u Bí Cảnh, mỗi cái đều có thực lực tiếp cận Chân Tiên thượng vị.

Với đám người Tư Đồ trường lão cầm đầu, rất nhiều cường giả nhất giới ý đồ cộng đồng tiến ra ngoại vực tinh không, ngăn cản kế hoạch của Ma Đế.

Nếu thần kiếm chí cường Vô Song rơi vào trong tay Ma Đế, thương sinh nhất giới sẽ lâm vào đại tai nạn.

Nhưng với lực lượng vô số cường giả nhân giới cũng không thể công phá tầng phòng ngự của tám đạo Hắc Tinh Ma Linh Thần.

Những đại năng giả nhất giới ở Đại Tồn Vương triều, Yêu Hoàng Cảnh, Thiên cấm Nội Hải, Cực Bắc, Ngoại Hải Vực... chỉ huy những cường giả đã đạt tới tu vi Độ Kiếp hậu kỳ, kết thành đại trận, chống lại tám đạo Hắc Tinh Ma Linh Thần.

Khi Dương Phàm đang tranh phong với Cửu u Ma Đế, nhìn thấy cảnh này cũng âm thầm cảm khái.

Hắn hiểu được những Hắc Tinh Ma Linh Thần đều là phán thán của Ma Đế.

Đang có rất nhiều đại năng giả của nhân giới vì hắn mà chế trụ tám đạo phản thân Ma Đế này.

Ý niệm khê động, phản thân Mộc Phong hiện ra bên người hắn. Một cỗ dao động thanh quang rót vào cơ thể hắn.

Chỉ một lúc, cực diện cân bằng sinh rabieng hóa nhỏ nhỏ.

Vô Song Đoạn Kiếm ẩn ẩn dịch chuyển về phía Dương Phàm.

Ánh mắt Cửu u Ma Đế ngưng trọng, ẩn Kỳ nguyệt nha tím đen lấp lóe. khê hô:

- Vì kiếm này... bán để có thể không cần tới khối ma khu này...

Bỗng nhiên, hắc tinh quang mang trên người Ma Đế chợt lóe lên, đoàn hắc điện giao với u quang, từ trên người trào ra, bộc phát một cỗ ma kính tuyệt cường.

Không gian quanh thân Ma Đế đã sớm bị sụp đổ, không gian dao động kinh tủng thiên địa thậm chí ảnh hưởng tới cả Thượng giới.

Không gian nhất giới kịch liệt nang động, hàng tỷ vạn thương sinh không khỏi run rẩy.

Tận thế đất trời!

Ồng

Ngân huy trên thân Đoạn Kiếm chợt ảm đạm thêm vài phần, lại chuyển hướng di chuyển về phía Cửu u Ma Đế.

- Không tốt!

Dương Phàm kinh hãi vô lực. Vì tranh đoạt Vô Song Đoạn Kiếm, Ma Đế thậm chí chấp nhận trả đại giới, thậm chí hủy diệt ma khu siêu việt cấp Thân thú này.

Lúc này đây. Dương Phàm đã không thể tìm được nữa.

- Phong... 'n... Tầng... Thứ... Mười!

Phốc một tiếng, một cỗ lực lượng như nước lũ bị dồn nén tới cực hạn trong cơ thể Dương Phàm nổ tung, cũng theo Luân Huyết Quang vận chuyển, đạt tới trạng thái đỉnh phong!

Trong chốc lát, sức bật của Dương Phàm gia tăng trên diện rộng, ngăn cản xu thế Đoạn Kiếm bị hút về phía Ma Đế.

Bất kể thế nào, ta cũng không thể để Vô Song Đoạn Kiếm rơi vào tay Cửu u Ma Đế.

Về mặt Dương Phàm kiên định, lực lượng phong ấn tầng thứ mười từ trên người phát ra, ngạo thị hoàn vũ, bề ngạnh hết thảy. Thậm chí Ngay cả Ma Đế đang thiêu đốt ma khu cũng Không bằng được!

- Cái gì?!

Sắc mặt của Cửu u Ma Đế vô cùng khó coi.

<>

Sau khi cời bỏ phong ấn tầng thứ mười, pháp lực của Dương Phàm tăng lên rất nhiều lần, lại có Luân Huyết Quang vận chuyển, Cửu Long khí vận gia tăng, lực lượng tuyệt đối áp hấn nửa phần.

Ồng.

Vô Song Đoạn Kiếm từ từ di chuyển về phía Dương Phàm, mỗi một phần một. dù khó khăn nhưng vẫn không đành chí.

Qua vài lần hô hấp, Vô Song Đoạn Kiếm đã chỉ còn cách Dương Phàm vài thước mà thôi.

- Gần hơn.. .Gần hơn đi.

Trong lòng Dương Phàm cũng như đang hò hét.

991. Chương 941 : Với Nguyện Ý Của Ta , Giết Tới Thượng Giới!

Gần... Càng lúc càng gần.

Vực ngoại tinh không.

Nửa thanh đoạn kiếm với ngân huy nhàn nhạt vô cùng khó khăn càng lúc càng tới gần Dương Phàm.

Dương Phàm âm thầm gào lên, tim cũng nhu đập nhanh lên.

Vô Song Đoạn Kiếm đã gần trong gang tấc...

Gần như đã chạm tới...

Chỉ cần có kiếm này, Dương Phàm có thể có được năng lực “Nhất kiếm định Càn Khôn”!

Phía bên kia Đoạn Kiếm, sắc mặt Cửu u Ma Đế âm trầm cực độ. cánh tay đang nâng lên giữa không trung không ngừng run rẩy, chung quy không thể vãn hồi đại thế.

Mặc dù hắn đã liều lĩnh thiêu đốt lực lượng ma khu. chung quy cũng không thể kháng cự lại sự hiệp lực của Dương Phàm và Đoạn Kiếm.

Đặc biệt là sau khi Dương Phàm cỡi bò tăng phong ấn thứ mười, thực lực đại tăng, lực lượng mệnh môn kinh người, dùng mãi không hết.

Thậm chí hắn phải thông qua việc này. tiên cùng tiêu hao lực lượng cuồng bạo như núi lở, nếu không hẳn có thể bị nổ tung xác mà chết.

Muôn vạn mưu tính chẳng lẽ thất bại trong gang tấc sao?!

Khuôn mặt Cửu u Ma Đế nhu méo mó. trong mắt lộ ra vẻ vô cùng không cam lòng.

Lập tức. đầu ngón tay Dương Phàm đã sắp chạm được vào thân kiếm.

Trong khoảnh khắc quyết định sinh tử này, Cửu u Ma Đế hét lớn một tiếng.

Ngô—

Tám đạo Hắc Tinh Ma Linh Thần cổ thủ vực ngoại tinh không nhất tề hóa thành một đoàn u quang bốc cháy phùng phùng, hình thành tám đạo u quang tiến nhập trong cơ thể Ma Đế.

Đột nhiên, trên người Ma Đế tản mát ra ma quang vạn trượng, thực lực tăng lên gần mười lần.

Tám đạo Hắc Tinh Ma Linh Thần đều có thực lực tiếp cận Chân Tiên thượng vị, thân thể ít nhất có thể sánh ngang Thần thú siêu cấp, lực lượng sinh ra khi nháy mắt thiêu đốt quả vô cùng đáng sợ.

Ồ

Hao quang Vô Song Đoạn Kiếm mà đầu ngón tay của Dương Phàm đang sắp đụng được vào càng thêm ảm đạm, bị một cỗ lực lượng không thể kháng cự bay về phía Cửu u Ma Đế.

Trong lòng Dương Phàm nguội lạnh, một khắc trước sắp bước vào thiên đường Ngay sau đó lại một chân đã bước vào vực sâu không đáy.

Lập tức, Vô Song Đoạn Kiếm sắp rơi vào trong tay Cửu u Ma Đế.

Bỗng nhiên.

Dương Phàm hét lớn một tiếng, đột nhiên đánh ra một chưởng về phía Vô Song Đoạn Kiếm, gia tăng thêm Cửu Long khí vận. vận chuyển lực lượng phong ấn tầng thứ mười vào trong đó.

Hừ

Vô Song Đoạn Kiếm xẹt ngang bầu trời như một tia chớp màu bạc, kiếm khi kinh hồng xẹt qua hư không, thiên địa thất sắc.

Phốc!

Thân thể Cửu u Ma Đế cứng đờ, bị nửa thanh đoạn kiếm đâm trúng, thần tình kinh hãi.

Tuy nhiên, Vô Song Đoạn Kiếm và Dương Phàm chung quy chưa có linh hồn hợp nhất, một kiếm này sau khi đâm sâu vào thân thể Ma Đế một thước thì đã dừng lại.

Dù vậy, Cửu u Ma Đế cũng bị thương rất nặng. Kiếm khí vô kiên bất tồi và kiếm ý vô thượng tràn ngập thân thể và linh hồn hắn.

Nếu không phải sau khi hấn thiêu đốt tám đạo Hắc Tinh Ma Linh Thần, thực lực tăng gần mười lần, một kích này của hấn thực có thể khiến hấn mất mạng.

Thấy tinh thể không như ý, không giết được Cửu u Ma Đế, Dương Phàm trầm nghĩ không ổn.

- Ha ha ha... Vô Song Thần Kiếm... Người rốt cục rơi vào tay bản đế!

Một cánh tay của Cửu u Ma Đế lóe ra tinh quang hắc lân, cầm lấy Đoạn Kiếm, chậm rãi rút ra. Bản thân hấn cũng hét lên một tiếng kêu đau đớn, nhưng một chút đau khô này đáng kể gì khi hấn đang vui mừng như điên?!

Vô Song Đoạn Kiếm ở trong tay hấn run rẩy. giãy dụa, ô minh từng trận.

Dương Phàm cho dù cũng muốn từ bỏ nhưng cực kỳ không cam lòng.

Ở sâu trong nội tâm Dương Phàm, Vô Song không phải là một thanh kiếm mà là bằng hữu sống chết có nhau.

Trong đầu hấn xẹt qua một đám hình ảnh, chính là thời khắc hấn bị Tam u lão ma đuổi giết, sinh cơ ảm đạm.

Người chạy đi. ta tới ngăn cản!

-Nhưng người...

Dương Phàm hiểu được cho dù ngộ tính và ý cảnh của Vô Song cao tới đâu cũng không thể vượt cấp khiêu chiến lão quái Nguyên Anh Kỳ.

- Không cần hỏi!

Vô Song lạnh như băng, vẻ mặt ngạo nghễ, không đưa ra bất cứ lời giải thích nào.

- Được, ta đi! người phải bảo trọng!

Dương Phàm hít sâu một hơi. tiếp tục chạy trốn!

- Phải nhớ kỹ, báo thù cho ta...

Vô Song đứng giữa tầng mây, bình thản nói.

- Lại một tên tới chịu chết sao?!

Trên mặt Tam u lão ma hiện lên vẻ trào phúng lẫn có chút khó hiểu, nghi hoặc:

- Người vài sao cam nguyện chịu chết?! Sao không cùng lên với người vừa rồi?!

- Không vì hứa hẹn! Chỉ vì hấn là đối thủ. là bằng hữu. là ân nhân cứu mạng của ta...

Vô Song nhắm hai mắt lại, trên người đồng thời nổi lên một cỗ ý cảnh siêu nhiên, kiếm khí rền vang, nhu mưa phùn uốn lượn quanh thân.

- Ta là Vô Song, cũng không lấy nhiều thắng ít. Dù gặp phải đối thủ mạnh hơn ta rất nhiều...

Vô Song trước sau chấp nhất như một. cao ngạo! Mặc dù đối thủ của hấn là Chí tôn ma đạo. Tam u lão ma!

- Hơn nữa, ta không thừa nhận rằng trên thế gian này còn có địch nhân nào mà ta không thể chiến thắng...

- Không, ta lập tức sẽ chết!

Giọng điệu của Vô Song vô cùng bình tĩnh:

- Ta sờ dĩ còn có thể tá thi hoàn hôn là vì trong lòng ta có một cỗ ý chí chấp nhất! Giờ ta có lời nhờ người chuyển lại cho hấn!

- Người nói đi!

Hồ Phi hít sâu một hơi, khóe mắt cũng hơi lóng lánh.

- Nói cho hắn biết là ai đã giết ta, hắn nhất định sẽ báo thù cho... Còn nữa. nói cho hắn biết, nhân tình mà Vô Song ta khiếm hắn, đã trả rồi!

Vô Song cười vui sướng, dường như tuyệt đối tự tin rằng Dương Phàm nhất định sẽ báo thù cho hắn.

- Được! Ta nhất định, sẽ chuyển lời cho hắn, nhưng người đừng chết, nhất thiết đừng chết!

Hồ Phi cố gắng hô lên!

- Nói cho hắn... Nhất định phải nói cho hắn...

Sinh cơ trên người Vô Song đột nhiên biến mất!”

Những hình ảnh này khiến trong lòng Dương Phàm càng thêm kiên định, tuyệt đối không thể buông tha. nếu không cả đời khó thanh thản, càng sẽ lưu lại sơ hở suốt đời về mặt tâm tình của hắn.

Mặc kệ có làm được hay không, chỉ cần bản thân mình tận lực hết sức, chân chính sẽ không hổ thẹn với lương tâm!

Cũng như lúc trước, chỉ vì một tia bút rứt trong lòng, hắn đạp chân lên khắp thiên sơn vạn thủy. thế phải cứu sống lại phụ thân.

Sống lại phụ thân, đối với hắn lúc ấy mà nói là một nguyện vọng vô cùng mờ mịt.

Nhưng vì trong lòng có một niềm tin. Dương Phàm đã làm được.

Giờ phút này, ánh mắt Dương Phàm vẫn kiên định như trước, Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí gia tăng lên thân, lực lượng phong ấn tầng thứ mười nổ tung, Luân Huyết Quang lại thiêu đốt phùng phùng.

Trong phút chốc, hàng triệu triệu đạo sinh mệnh hồng quang và cửu sắc thần quang đan xen vào nhau. Một đạo cột sáng có đường kính mấy vạn dặm ầm ầm đánh về phía Cửu u Ma

Đế.

Ầm’

Cửu u Ma Đế đã bị thương bị cỗ lực lượng này mạnh mẽ đánh văng mấy vạn dặm, trên người nổi lên khói đen cuộn cuộn, sinh mệnh lực của khối thân thể hắn lại trôi đi mạnh mẽ.

Thân thể Cửu u Ma Đế có thể nói là bị xé mở từng đạo vết nứt. cả người cháy đen.

Một kích này chôn vùi thiên địa, kinh sợ nhân giới.

Tại một sát na này. cả nhân giới đều nhoáng lên.

Từ đó có thể tưởng tượng được lực lượng một kích này mạnh mẽ như thế nào?!

Những đại năng giả nhân giới vốn cho rằng Dương Phàm chỉ có thần thông mạnh mẽ mà thiếu đi thủ đoạn và lực lượng công kích lúc này đều đổ mồ hôi lạnh.

Phốc!

Cửu u Ma Đế phun ra một búng máu, thân thể thiết chút nữa bị phá tung, khói đen cuộn cuộn nổi lên quanh thân, sinh mệnh lực liên tiếp mất đi.

Hắn cũng không cảm giác được, sau khi bị thần quang cửu sắc và sinh mệnh hồng quang đánh trúng, Đoạn Kiếm vốn ầm ầm, tàn phá quá chừng đã nhanh chóng khép lại, ánh sáng như gương, ngân huy rực rỡ.

Phù—

Vô Song Đoạn Kiếm phát ra ngân quang huyền lệ, thiêu đốt phùng phùng, không ngừng gãy dựa, mạnh mẽ đâm vào ngực Ma Đế.

Phốc phốc phốc!

Sau khi xuyên thấu thân thể Ma Đế, nó lại quay lại. liên tục đâm thêm mấy phát vào Ma

Đế.

Thân thể ma thần vốn cứng rắn ngang tiên khí nhưng cũng không thể ngăn cản công kích của Vô Song. Sức khôi phục kinh thiên dù nhanh tới mấy nhưng trước kiếm đạo vô thượng cũng bị kiểm chế sâu sắc. Sau một lần hô hấp, thương thể của Ma Đế lại tăng thêm vài phần, gần như đã rơi vào tử vong.

Mà Vô Song Đoạn Kiếm, quang huy âm đậm, một cỗ tinh thần ý chí bất khuất bất tử cũng chấn động thiên địa.

- Không có kiếm chí, nề hà khí đạo?! Hận trời bất công, bách thể giai không!

Thanh âm mệnh môn thê lãnh, ẩn chứa hận ý vô tận.

Thân là kiếm khí, dưới thiết tắc tối cao, cho dù cấp bậc cao tới đâu, chung quy cũng không thể vượt qua công cùm xiềng xích, được như một sinh linh tự do bình thường, tự làm chủ vận mệnh chính mình.

Một đạo kiếm khí phát ra nhưng khiêu chiến thiên địa!

`m!

Đoạn Kiếm bùng nổ trong cơ thể Cửu u Ma Đế, triệu triệu đạo kiếm khí kiểm ý cắt nát thân thể Ma Đế thành từng điểm nhỏ.

Thiên địa chấn động, vạn kiếm triều bá.

Cả nhân giới, triệu triệu kiếm khí, thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân, đều cúi đầu về phía Vực ngoại tinh không.

Ông

Thanh Long Kiếm trong tay Dương Phàm rời tay mà ra, cúi đầu về thanh Đoạn Kiếm vừa bùng nổ.

Thậm chí Ngay cả Xích Dương Kim ô Kiếm được dựng dục trong cơ thể hắn cũng lao ra, run sợ quy bá.

[Chấn động]

Đại năng giả nhất giới đều hoảng sợ.

Hừ—

Một ấn ký đoạn kiếm màu bạc hu vô từ trung bùng nổ bay ra, chớp mắt đã tới trước người Dương Phàm.

- Với nguyện ý của ta, giết tới Thượng giới... Huyết nhiễm thương thiên, phá vỡ thiết tắc!

Thanh âm cuối cùng của Vô Song vang động nhân giới.

Thân thể Dương Phàm cứng đờ, phát hiện ấn ký đoạn kiếm màu bạc này đã tiến vào trong cơ thể mình.

Hắn cũng không ngăn cản. vì cảm nhận được khí tức kiếm đạo Vô Song trong đó.

Giờ phút này. Vô Song đã mai một nhưng kiếm đạo vô thượng của hắn ẩn chứa tinh thần ý chí. tiến vào trong cơ thể Dương Phàm.

Dương Phàm cảm giác được trong linh hồn mình có thêm một kiếm đạo ý chí, tạm thời lâm vào ngủ say.

- Với nguyện ý của ta, giết tới Thượng giới... Huyết nhiễm thương thiên, phá vỡ thiết tắc!

Dương Phàm thi thảo tự nhủ.

Đây hiển nhiên là nguyện vọng của Vô Song khi sắp chết đi.

Bỗng nhiên hắn nhớ lại ước định với Vô Song trước trận chiến.

Hôm nay ta và ngươi sẽ cùng nhân giới đỉnh phong, một trận chiến cuối cùng, Không phải ngươi chết thì ta vong... Trước trận chiến nay, hy vọng có thể đạt được một ước định cuối cùng với ngươi!

Nếu người thua là ta... Hy vọng người có thể kế thừa kiếm ý vô thượng và tâm nguyện của ta... Giết tới Thượng giới!!!

Người không cần băn khoăn gì cả! Chỉ cần có thể chiến thắng ta. kế thừa di sản này... Người tuyệt đối có tu cách đó!

Giọng nói của Vô Song lộ ra một cổ tự tin và bề ngạnh không thể hoài nghi.

- Được, ta có thể đáp ứng người!

Dương Phàm hít sâu một hơi. gật đầu nói.”

Đột nhiên, Dương Phàm hiểu ra được ý tứ trong những lời này.

- Với nguyện ý của ta. giết tới Thượng giới... Huyết nhiễm thương thiên, phá vỡ thiết tắc!

Một câu cuối cùng Vô Song lưu lại đương nhiên chỉ là ước định trước trận chiến.

Nếu thắng, hắn sẽ kế thừa ý nguyện Vô Song, hoàn thành ước nguyện.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hắn hiểu được đây là một nhiệm vụ không thể từ chối.

Lúc trước, khi hắn gặp phải Tam u lão ma đuổi giết. Vô Song không chút do dự đứng ra.

Còn nữa, nguyện vọng trước khi Vô Song tử vong, Dương Phàm căn bản không thể cự tuyệt.

- Vô Song... Nếu có thể phá vỡ cái gọi là thiết tắc tối cao kia, chúng ta còn có thể gặp mặt chứ?!

Dương Phàm không khỏi ngẩng đầu lên, đôi mắt ươn ướt, nhìn bầu trời vô tận, ánh mắt như nhìn xuyên qua không gian, thấy được thế giới càng rộng lớn. bao la hơn nữa.

992. Chương 942 : Luân Hồi Trọng Diển .

- Vô Song... Nếu có thể phá vỡ cái gọi là thiết tắc tối cao kia, chúng ta có thể gặp mặt sao?!

Cảm thụ cổ kiếm đạo ý chí lâm vào ngủ sau trong linh hồn. ánh mắt Dương Phàm ươn ướt.

Ông!

Đúng lúc này, nơi Ma Đế nổ tung, một mảnh quang cầu màu đen bay lên, nhanh chóng trọng tô, hình thành một thân thể Ma Đế hoàn hảo như lúc đầu, chỉ là vô cùng suy yếu.

- Cái gì?!

Dương Phàm sợ hãi, đôi mắt hơi ươn ướt lập tức khô rang, khó tin nhìn Ma Đế vừa trọng tổ thân thể.

- Khắc khắc... Người cho là Ma thần thân thể này dễ dàng bị phá hủy như vậy sao...

Trong thanh âm của Cửu u Ma Đế mang theo vài tia tự đắc và trào phúng.

Trong lòng Dương Phàm cả kinh, đạt tới trình độ như Cửu u Ma Đế quả thật không thể bằng lực lượng hiện tại của Dương Phàm có thể tiêu diệt.

- Một khi đã như vậy... Dương mỗ mời Ma Đế các hạ trở lại sào huyệt của mình đi!

Trên bàn tay Dương Phàm xuất hiện một bảo tháp dạng xoắn ốc, đột nhiên hóa thành kinh thiên cự tháp cao vạn trượng, xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Đế.

- Chi bằng tiên khí nho nhỏ này cũng vọng tưởng trấn áp bản đế sao?!

Cửu u Ma Đế dù không làm gì được Dương Phàm nhưng cũng không thừa nhận Dương Phàm có năng lực phong ấn mình.

Nhưng mà khi Trần Thiên Tháp hạ xuống, một cỗ trọng lực kinh thể hùng hồn áp thân, hắc khó tin kinh hãi.

ẽ_ xy

`m!

Dương Phàm đưa tất cả lực lượng còn thừa của tầng phong ấn thứ mười, qua Luân Huyết Quang vận chuyển, rót hết vào Trần Thiên Tháp.

- Không ổn!

Cửu u Ma Đế kinh hãi hô lên.

Nếu ở thời Kỳ đình phong, hắc tự nhiên có thể cứng rắn đối kháng pháp bảo này nhưng vừa bị Vô Song giết chết một lần. Ngay cả linh hồn ẩn ký cũng bị thương tổn, lúc này vô cùng suy yếu.

`m

Trần Thiên Tháp với lực áp nhân, đã bao phủ Cửu u Ma Đế, thân thể bị hút vào bên trong.

Đi!

Dương Phàm điểm một cái, bảo tháp thật lớn này đã xuất hiện trên ma vực, nơi vốn trấn áp Cửu u Ma Đế ở trong Tần Hoàng Lăng.

Ầm-

Cửu u Ma Đế điên cuồng giãy dụa ở trong ma vực.

Sắc mặt Dương Phàm chợt nghiêm lại, chín kiện Chí Bảo Long Khí trên người Dương Phàm nhất tề lao ra, hình thành Cửu Long đại trận ở trên Trần Thiên Tháp.

Toàn bộ Tần Hoàng Lăng chấn động, âm thanh gầm gừ của Cửu u Ma Đế quanh quẩn không thôi.

Trần Thiên Tháp và Cửu Long đại trận áp chế mạnh mẽ Ma Đế, khiến hắc không thể kháng cự.

Dương Phàm lại thi triển thần thông, hội tụ vô số côi bảo trong Tần Hoàng Lăng, trọng tồ Bảo Quang đại trận, hợp nhất với thiên địa khí vận, hợp lực trấn áp ma vực.

Dưới đủ loại nhân tú này, Cửu Long phong ấn lại chắc chắn tới độ không thể lay động. Ngay cả Chân Tiên thượng vị đích thân tới đây cũng không thể lay động được.

Với thủ đoạn lôi đình, sau khi làm xong những việc này. Dương Phàm chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, suy yếu vô cùng.

- Dương tông sư với lực một người, phong ấn Ma Đế, cứu vớt sinh linh vận mệnh nhất giới, danh truyền thiên cổ, lại được ghi vào sử sách Tu Tiên Giới.

Đám người Hàn Kỳ, Tần Vong đều đi vào Tiểu Luân Hồi, cúi đầu cảm tạ.

Dương Phàm ngồi xếp bằng trên phong ấn đại sơn, nhìn Trần Thiên Tháp trong ma vực. có chút tiếc nuối một kiện tiên khí.

Phong ấn trong Trần Thiên Tháp cũng còn có u Ảnh Ma Chủ.

Hưu

Những đại năng giả khác cũng lục tục đi tới Tiểu Luân Hồi, nhìn Trần Thiên Tháp và phong ấn đại sơn phòng thủ kiên cố, không khỏi hít sâu một ngụm lạnh khí.

Chi ngắn ngủi nửa khắc, thân thể Ma Đế đã bị Dương Phàm hoàn toàn trấn áp, hơn nữa áp lực lân trấn áp này còn cường đại hơn so với lúc trước.

Những đại năng giả này tất nhiên hết lời khen tặng và nịnh bợ Dương Phàm.

Ánh mắt Dương Phàm thần nhiên nhìn lướt qua những người này:

- Chỉ cần phong ấn không bị phá, nhân giới có thể tiếp tục bình an một đoạn thời gian rồi...

“Bình an” trong lời của hắn chỉ là tương đối. Chỉ cần nhân giới không gặp phải nguy cơ Hủy diệt, những cuộc chiến tránh Tu Tiên Giới hay những trận chiến nho nhỏ cũng chẳng có

gì khác nhau.

Mọi người nơi này đều gật đầu, trong mắt tràn ngập kính sợ và ngưỡng mộ.

Mà trận chiến đỉnh phong này, gần như chỉ còn Dương Phàm là sống sót. lại trọng tâm phong ấn Ma Đế. có thể nói là đệ nhất nhân của nhân giới.

Bá!

Dương Phàm không có gì lưu luyến, thân ảnh nhoáng lên đã biến mất khỏi Tần Hoàng Lăng, khí tức cũng không còn hiện thế.

Với thực lực của hắn, nếu cố ý ẩn nặc khí tức thì không ai có thể tìm được hắn.

Tần Vong và Hàn Kỳ liếc mắt nhìn nhau, thở dài thật sâu. cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bên cạnh hai người, hai mắt Tần Hân Công chứa cũng ảm đạm, lệ quang xuất hiện. Cho tới khi Dương Phàm rời đi, nàng đều cố gắng kìm nén không thốt ra một chữ.

Nàng chỉ cảm giác được, nam nhân kia đang Ngày càng trở nên xa xôi...

Gần Ngay trước mắt nhưng không thể thán thiết...

Dương Phàm về tới Thanh Giang Hà, cùng đám người Hà Lạc, Tư Đồ trưởng lão tụ tập một chút rồi vội vàng bế quan dưỡng thương. Một trận chiến với Ma Đế này, Dương Phàm có thể nói là đại thương nguyên khí.

Có một bộ phận thương thế lưu lại ấn ký sâu trong linh hồn, khó có thể chữa trị trong thời gian ngắn.

Liên tục tĩnh dưỡng trăm năm, Dương Phàm mới hoàn toàn khôi phục.

Những cuộc chiến cấp độ này, bình thường cần phải hết sức tránh đi, nếu không phải dưỡng thương trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm là điều bình thường.

Trăm năm sau, Dương Phàm vẫn ảm đạm phong khinh, chỉ cảm nhận được một cỗ cô tịch thật sâu. Mặc dù có vô số cường giả tới gặp hắn.

- Vũ Tịch... Hồ Phi... còn có Vô Song... Ta sẽ đi tìm các người

Một Ngày này, ánh mắt Dương Phàm kiên định, rốt cục quyết định sẽ phi thăng Thượng giới.

Đối với việc phi thăng, Dương Phàm cố V thỉnh giáo Tư Đồ trưởng lão và Hà Lạc.

Trong phạm vi nhân giới, rất ít việc mà Hà Lạc không biết, nhưng đối với Thượng giới lại biết rất ít.

Nhưng Tư Đồ trưởng lão lại có vẻ như biết không ít về Thượng giới.

- Phàm là thất giới đều có cơ sở cao thấp hình kim tự tháp! Không gian như nhân giới chúng ta có rất rất nhiều, có thể nói là vô cùng vô tận! Có một số không gian Phàm giới thậm chí còn rộng hơn nhân giới chúng ta tới mấy vạn lần, văn minh tu tiên càng thêm phồn thịnh.

Tu Đồ trưởng lão cười nói.

Dương Phàm nghe xong, cảm thấy thật khó tin.

Hắn cảm giác văn minh tu tiên ở Đông Thắng Đại Lục đã vô cùng phồn thịnh, đặc biệt là thời Kỳ Tiên Tần thượng cổ.

- Ví dụ như không gian Phàm giới giống như chúng ta, tu vi đạt tới ngoài Tán tiên lục kiếp rất ít nhưng ở một số không gian Phàm giới khác, thậm chí có không ít cường giả Tán tiên thất kiếp, bát kiếp, thậm chí là cửu kiếp...

Tư Đồ trưởng lão thở dài nói.

Tán tiên cứu kiếp?!

Trong lòng Dương Phàm chấn động. Hắn biết được Tán tiên cứu kiếp còn mạnh hơn Chân Tiên thượng vị, sau khi phi thăng trực tiếp trở thành Đại La Kim Tiên!

Đối diện cường giả bậc này. Chân Tiên thượng vị cũng chỉ như con kiến mà thôi.

- Cho nên, tương đối mà nói thì không gian nơi chúng ta cũng không tính là cường đại. Trong không gian Thượng giới, mỗi khắc đều có người tu chân phi thăng. Bọn họ tới từ vô số không gian phạm giới khác.

Tư Đồ trưởng lão giải thích.

Dương Phàm sau khi nghe xong lại hỏi tình hình liên quan tới Phi Thăng Thai.

- Tại không gian Thượng giới có rất nhiều Phi Thăng Thai, là nơi tiếp dẫn tân tiên. Có nhiều không gian Phạm giới tương ứng với một số Phi Thăng Thai ở một mức độ nhất định. Ví dụ như người từ Đông Thắng Đại Lục phi thăng, có khả năng sẽ xuất hiện ở một số Phi Thăng Thai mà thôi. Cho nên, sau khi người phi thăng, phải thật sự cẩn thận! Không chừng có đại nhân vật nào đó ở Thượng giới đã theo dõi người rồi.

Cuối cùng, Tư Đồ trưởng lão nói một câu với hàm ý cảnh báo Dương Phàm.

Dương Phàm vội vàng gật đầu. Tin tức hắn chiếm được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyền, có cả kiếm đạo ý chí của Vô Song Thân Kiếm, đặc biệt là cái đầu tiên, có thể thông qua những Sứ giả Thượng giới truyền lên trên.

- Xin hỏi Tư Đồ trưởng lão, người vì sao hiểu biết Thượng giới nhiều như vậy?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Bởi vì...

Tư Đồ trưởng lão cười thần bí:

- Ta chính là từ Thượng giới tới, theo một kiện không gian tiên bảo hạ xuống nơi này. về phần bí mật trong đó. vô cùng phức tạp. không cần nói tới.

Dương Phàm bình tĩnh! Xem ra Tư Đồ trưởng lão này cũng không đơn giản là một gã Tán tiên bình thường. về phần khi nào phi thăng, Dương Phàm cũng chưa quyết định, cũng không tính toán tổ chức đại điển phi thăng.

Một Ngày kia, tâm thần hắn tiến nhập Tiên Hồng không gian, đoàn tụ với đám người phụ thân, muội muội, và thê tử Thi Dao.

Mà nay. Đặng Thi Dao toàn tâm toàn ý bồi dưỡng đứa con Dương Thần.

Chỉ mới qua trăm năm, Dương Thần đã tu luyện tới Nguyên Anh đại viên mãn, cách Hóa Thần Kỳ cũng không xa nữa, chỉ cần lột xác về tâm tính, linh hồn là có thể thuận lợi tấn chức.

Dương Phàm nói tới nguyện vọng phi thăng của mình với đám người phụ thân.

Biết được việc này, đám người Dương Thiên cũng không khỏi cảm khái.

Ngoại trừ Dương Phàm, mấy vị thân hữu trọng yếu cũng chưa có ai đạt tới Đại Thừa Kỳ.

Người có tu vi cao nhất là Đặng Thi Dao cũng chỉ mới là Độ Kiếp trung kỳ.

Trước khi đi, Dương Phàm lại lục tục luyện chế rất nhiều linh đan tiên dược.

Trong sinh tức chi địa, ba gốc tiên quả đã lục tục khai hoa kết quả. Dương Phàm còn có thể tiếp tục bồi dưỡng càng nhiều loại tiên quả nữa.

Đáy lòng Dương Phàm có một nghi vấn, rằng sau khi mình lên Thượng giới, có thể thông qua Tiên Hồng không gian để liên hệ với người thân hay không, thậm chí trực tiếp đưa bọn họ lên Thượng giới?!

Theo lý luận thì Tiên Hồng không gian có thể ánh xạ đại thiên vũ trụ, hẳn có thể làm được điều này.

Chỉ là Dương Phàm cũng không quá tin tưởng và nắm chắc.

Vì thế, hẳn đi hỏi Tiểu cầu, khí linh của Tiên Hồng Giới.

- Yên tâm đi!

Con chó nhỏ này rất giống người, lộ ra vẻ khinh thường.

Thấy vậy, tảng đá trong lòng Dương Phàm đã được gỡ xuống.

Dù sao, trong ân tượng của hắn, Tiêu cầu cũng chưa từng lừa dối hắn.

Lại nói, hẳn là chủ nhân Tiên Hồng Giới, khi linh không thể vi phạm thiết tắc. lừa gạt chú nhân.

Từ đó, Dương Phàm hao phí một ít thời gian, đi lại nhân giới, để ý một ít chuyện.

Hắn trước đi một chuyến tới Cực Bắc, lưu lại Băng Phách Tông mấy Ngày. Dù sao hẳn cũng là Đại trưởng lão của tông này.

Đương nhiên, hẳn cũng đi tới Trấn Thiên Tháp một chuyến.

Đối với tiến triển của Dương Phàm ở Thượng giới. Tinh Tôn cũng bắt lực. Thần thông của nàng cũng chỉ giới hạn ở nhân giới mà thôi.

Theo sau, hẳn lại đi một chuyến tới Nội Hải.

Trước tiên, hẳn đi gặp Đông Phương Dược sư, sau đó tới Thiên Nhạc Viên, gặp lại cố nhân, cuối cùng cũng gặp mặt mấy tên đệ tử của mình là Phó Bình, Phó Tuyết. La Tu.

Phó Bình, Phó Tuyết đã trở thành một thể hệ Dược Thánh, Độc Thánh của Thiên cấm Nội Hải, đại danh鼎鼎, tu vi cũng đạt tới Hợp Thể Kỳ.

La Tu cũng đã trở thành một cự phách ma đạo của Nội Hải.

Đối với những cố nhân và đệ tử. Dương Phàm lưu lại một ít tặng vật, gồm cả những thứ như tiên quả, Nghịch Linh Huyết.

Một chút tặng vật nho nhỏ này đối với tu sĩ nhân giới mà nói thì đủ để nghịch chuyển vận mệnh một người, gia tăng vài phần hy vọng vũ hóa phi thăng.

Mười năm sau, Dương Phàm rốt cục giải quyết tất cả tục sự ở nhân giới.

Ngay sau đó, hẳn lập tức bế sinh tử quan.

Ba năm sau, thân thể Dương Phàm hoàn toàn héo rũ, Luân Huyết Quang trong cơ thể ảm đạm vô sắc, như đóa hoa héo tàn.

Pháp lực và sinh mệnh của hắn gần như hoàn toàn biến mất!

Năm năm sau, một viên đại biểu Sinh Mệnh Lục Chứng sinh ra trong cơ thể hắn.

Lúc này, hẳn trở lại uẩn Chứng Kỳ!

Mười năm sau, dưới Sinh Mệnh Lục Chứng xuất hiện Địa Hồn Căn, Thủy Hồn Giới.

Diễn Căn Kỳ!

Hai mươi năm sau, thức hải của hắn diễn biến ra ba Hoán Thiên Nha.

Hoán Nha Kỳ!

Ba mươi năm sau, Hoán Thiên Nha trầm xuống. Địa Hồn Căn và Thủy Hồn Giới bay lên, hình thành một đài sen ngũ sắc.

vãn Hoa Kỳ!

Năm mươi năm sau, đài sen ngũ sắc ảm đạm héo tàn, dựng dục một quả trám.

Chúng Quả Độ Kiếp! *’

Tám mươi năm sau, trong cơ thể hần rớt cực hiện ra một hồng quả với sinh mệnh vô hạn.

Chúng Quả đại viên mãn!

Lại qua trăm năm. Dương Phàm từ Chúng Quả Kỳ, trở lại uẩn Chúng Kỳ, lại trọng diễn một lần cảnh giới Tiên Hồng Quýá.

Một trăm năm sau...

Trên một hòn đảo vô danh, Dương Phàm từ từ bay lên, bóng người nhạt dần, trôi vào cuối không gian.

Không ai biết Tiên Hồng chấn động thiên cổ đã lặng lẽ phi thăng mà đi.

993. Chương 943: Phi Thăng Thai.

Đông Thăng Đại Lục chỉ giống như một hạt bụi trong vũ trụ mênh mông, lặng lẽ vận Chuyển, vô cùng nhỏ bé.

Ở một không gian thần bí xa xôi. tinh hà rực rỡ chiếu rọi cả đại tinh vực chín phương, mênh mông trắng lệt, vô cùng vô tận.

Trong một vòng tròn màu vàng thật lớn, rộng chừng vạn dặm, như một hòn đảo hình tròn, toàn thân lưu chuyển thanh khí cô xưa. tang thương...

Phía trên là tinh hà, ánh sáng chói lọi, vô cùng vô tận...

Phía dưới là một mảnh vân hải, mơ hồ có thể thấy được hình dáng của núi sông, đại dương...

Chính giữa vòng tròn màu vàng này có một bãi đá ngũ sắc, khắc rất nhiều trận đồ phức tạp màu xám, tám phương có tám cột trụ kinh thiên sừng sững, lóe ra tinh quang màu trắng.

Đây rõ ràng là một đại trận khổng lồ, thâm bất khả trắc, sử dụng cụ thể như thế nào cũng khó có thể đánh giá!

Bốn phía xung quanh bãi đá ngũ sắc này có một đám kiến trúc cao lớn hùng tráng, hình thành một khối hình tròn, vây quanh lấy đại trận do tám cột đá khổng lồ tạo thành.

Thậm chí ở ngoài hình tròn này còn có thể nhìn thấy tường thành cao ngàn trượng. Toàn bộ khu vực này bị một cỗ thanh khí tang thương, cô xưa bao phủ, vô cùng huyền bí.

Hưu

Thi thoảng lại có một vài khối vắn Thạch rơi xuống cạnh vòng tròn này. Nhưng khi chúng vừa tiếp xúc với cỗ thanh khí, lập tức hóa thành tro bụi, mà vòng tròn màu vàng cũng không suy suyển chút nào.

Ông

Đột nhiên, trên trung tâm bãi đá ngũ sắc nổi lên một mảnh tinh quang, tám cây cột trụ khổng lồ nhất tề lóe lên tinh quang chói mắt. khiến cho cả một khu vực vạn dặm sáng chói, vô cùng bắt mắt.

- Tiên linh khí thật tinh thuần...

Một lão già râu tóc bạc trắng hiện thân ở trung tâm bãi đá ngũ sắc, không khỏi kinh thán một tiếng:

- Đây chính là thượng giới sao?!

Phiến không gian này nơi nơi đều là tiên linh khí, khi thì cuồng bạo, khi thì bình tĩnh, gần như vô cùng vô tận.

Bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi nào đều có tiên linh khí lưu chuyển. Môi trường tu luyện như thế so với sử dụng linh Thạch cực phẩm ở nhân giới còn hiệu quả hơn mười lần.

Vị tiên nhân vừa phi thăng này hiển nhiên bị chấn động bởi tình trạng linh khí ở Thượng giới.

Hắn khó có thể tưởng tượng nổi với hoàn cảnh tu luyện nơi này. Văn minh tu chân đã phát triển tới trình độ nào?!

Hừ

Một đội thị vệ mặc tiên bào màu tím từ xung quanh kiến trúc hình tròn này bay ra.

Nam nhân cầm đầu đội một chiếc mũ bạc, mặc một thân giáp bạc, tay cầm một cây trường kích, anh dừng thân võ, trên người phát ra tiên linh uy áp cường đại.

- Ha ha ha... Một tháng này, số lượng phi thăng giả quả không ít.

Nam nhân oai hùng này cười khê, dẫn dắt chúng thị vệ, vây quanh lão già râu tóc bạc trắng này.

- Tại hạ là Phàn Dương, đến từ nhân giới, xin ra mắt chư vị thượng tiên...

Trên mặt lão già râu bạc lộ ra vẻ kinh hoảng, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, bất động thanh sắc nói.

Có thể từ trong trăm vạn tu sĩ ở nhân giới bộc lộ tài năng, phi thăng Thượng giới thì không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

- Chúng ta chính là Chấp pháp tiên sĩ Phi Thăng Thai, phụ trách tiếp dẫn phi thăng giả nơi này.

Nam nhân oai hùng này cười nhạt, đánh giá lão già râu bạc trắng này, lạnh nhạt nói:

- Lý Thanh, Trương Nguyên, người này do hai người các ngươi phụ trách đi!

- Vâng!

Từ trong đám người có hai gã thị vệ đi ra, lần lượt là một nam nhân bưu hãn và một thanh niên lạnh lùng.

- Hừ. những phi thăng giả các ngươi ở phạm giới là cường giả cái thế, tuyệt thế cao nhân nhưng ở nơi này. so với chúng ta cũng không khác gì người đi đường mà thôi! Tốt nhất ngoan ngoãn chút, bớt gây chuyện cho chúng ta! Trước kia cũng không ít phi thăng giả không biết tốt xấu, bị chúng ta chỉnh sửa nhiều lần!

Tên nam nhân bưu hãn kia hừ lạnh nói.

Nam nhân mặt lạnh đánh giá lão già kêu là Phàn Dương vài cái, trầm mặc không nói gì.

Lão già râu bạc không dám chậm trễ, vội vàng xưng vâng, tùy theo hai người này rời đi.

Chỉ là trong mắt hắn vẫn lộ một tia cổ quái.

Lão già gọi là Phàn Dương này chính là Dương Phàm vừa phi thăng từ nhân giới.

Với nhãn lực của Dương Phàm, tất nhiên thoải mái nhìn ra được tu vi của đám Chấp pháp tiên sĩ này.

Lý Thanh và Trương Nguyên đều có cảnh giới Chân Tiên tam trọng.

Với tu vi Chân Tiên tam trọng, cho dù đối phó với mười tên phi thăng giả từ nhân giới cũng quá thoải mái.

Bị hai gã Chấp pháp tiên sĩ này dẫn dắt. những phi thăng giả bình thường tuyệt đối cũng không thể gây ra được chuyện gì.

Không lâu sau, hai gã Chấp pháp tiên sĩ này đã đưa Dương Phàm tới một tiểu điện.

Thanh niên mặt lạnh kia lấy ra một chiếc ngọc bài, cùng nam nhân bưu hãn kia ngồi ở phía trên. Dương Phàm ngồi ở phía dưới, trong lòng bình tĩnh nhưng trên mặt làm ra vẻ hơi bàng hoàng, rất hợp với hoàn cảnh.

Nam nhân bưu hãn kia thấy phi thăng giả rất hiểu chuyện, tương đối khiên tốn, không khỏi hài lòng.

- Ngươi tới từ không gian nào?

Nam nhân mặt lạnh mở miệng hỏi. chuẩn bị ghi chép lại tin tức về Dương Phàm.

Dương Phàm biết đây là trình tự phải làm ở Phi Thăng Thai. Mỗi phi thăng giả sau khi tới thượng giới đều phải có một hồ sơ ghi chép.

Khi nam nhân mặt lạnh này đặt câu hỏi, hai mắt lạnh lùng băng hàn của hắn bắn ra một tia hàn ý đủ để đóng băng linh hồn.

Một cỗ hàn ý vô hình tràn ngập toàn thân Dương Phàm, linh hồn cũng nổi lên một chút không dễ chịu.

Đây là một loại thần thông để thẩm vấn phạm nhân, một cỗ tinh thần hồn lực huyền diệu tập trung linh hồn Dương Phàm.

“ ”, Aiy. . — — —

Nên là phi thăng giả bình thường, dưới cỗ tinh thần hồn lực này theo dõi, khó có thể nói sai điều gì.

- Lão hủ tới từ Hoàn Huyết Đại Lục. 4^

Dương Phàm sớm có chuẩn bị, liền đáp.

Trước khi phi thăng, hắn từng trao đổi với Tu Đồ trưởng lão. cũng đã chuẩn bị cho hắn một thân phận và lai lịch khác.

- Hoàn Huyết Đại Lục?

Nam nhân mặt lạnh tim trong lệnh bài, khẽ gật đầu, hiển nhiên có tồn tại không gian Phàm giới này.

Bỗng nhiên, trên khuôn mặt lạnh lẽo của hắn nhanh chóng lộ ra một tia kinh hỷ:

- Điều này thật trùng hợp! Tại hạ có một vị bằng hữu cũng tới từ Hoàn Huyết Đại Lục, hơn nữa đại danh của hắn ở đó cũng vô cùng lừng lẫy, với cái tên Bắc Thần Tinh Quân, kinh sợ thiên cổ! Người hắn có nghe tới danh hiệu này đi?!

- Bắc Thần Tinh Quân?

Trong lòng Dương Phàm thất kinh, chẳng lẽ xảo diệu như vậy?! Tên nam nhân mặt lạnh này không ngờ cũng biết Hoàn Huyết Đại Lục.

Theo hắn biết, một Phi Thăng Thai ứng với rất nhiều không gian Phàm giới.

Trong đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ lại phản ứng của tên nam nhân này khi vừa nghe tới Hoàn Huyết Đại Lục.

- Cái này...

Dương Phàm nhíu mày. vẻ mặt như trầm tư:

- Dương mỗ ở Hoàn Huyết Đại Lục tu luyện mười mấy vạn năm, thật là chưa từng nghe nói tới cái tên Bắc Thần Tinh Quân...

Nam nhân mặt lạnh hơi sững sốt, trên mặt lại làm ra vẻ tươi cười:

- Có thể là do ta nhớ nhầm! Dù sao có không ít không gian như Hoàn Huyết Đại Lục. tương ứng với Phi Thăng Thai nơi chúng ta còn có vài cái.

-Ha ha ha...

Nam nhân bưng hân bên cạnh cười gập cả người, thấp giọng nói:

- Tên Lý Thanh này cũng chỉ lừa dối người thôi! Bắc Thần Tinh Quân chính là thống trị giả tối cao nắm trong tay toàn bộ Bắc Thần Tinh. Tinh Quân chính là chúa tể một tinh cầu. thậm chí là một hệ hằng tinh!!!

Nếu một tên phi thăng giả như Dương Phàm biết được Bắc Thần Tinh Quân là ai thì đúng là quỷ!

Một tên tu sĩ hạ giới làm sao có thể biết được một nhân vật Thượng giới nắm giữ cả một tinh cầu?!

Dương Phàm thậm chí mồ hôi lạnh! Xem ra tên mặt lạnh này cũng không quá ỷ lại vào thần thông theo dõi tinh thần, còn sử dụng cả tâm kế.

Cũng may hắn không phải là tay mơ, chút tiểu xảo đó khó có thể lừa được Dương Phàm, cũng không phải là lần đầu tiên gặp được.

- A | V

- Người tên gì?

- Phàn Dương

- Tổng thời gian bao nhiêu năm mới phi thăng?

- Mười lăm vạn năm!

Về mặt Dương Phàm bình thường, tìm đập cũng không nhanh.

về phần tu vi thần thông của hắn, muốn lừa dối hai tên Chân Tiên trước mặt thì quả vô cùng đơn giản,

Nam nhân mặt lạnh thần niệm đảo qua Dương Phàm, có thể xác định đại khái thọ nguyên của đối phương, âm thầm gật đầu.

Trên thực tế, Dương Phàm từ Luyện Khí Kỳ đến khi phi thăng cũng chỉ tiêu tốn không tới một ngàn năm.

Sau khi ghi chép lại những tin tức này. nam nhân mặt lạnh thu hồi ngọc bài, gật gật đầu:

- Giờ người có thể chờ sự sắp xếp của Phi Thăng Thai.

- Sắp xếp?

Dương Phàm vội vàng hỏi:

- Không biết Phàn mỗi khi nào thì được tự do?

- Ha ha ha... Tiểu tử, vận mệnh chờ đợi người cũng chỉ có ba mà thôi!

Nam nhân bưng hân nói.

- Thịnh giáo thượng tiên!

Thực tế trước khi phi thăng, đối với tình hình Phi Thăng Thai, hắn đã biết đại khái.

Nhưngbổ cục của các nơi Phi Thăng Thai khác nhau thường cũng có những khác biệt.

- Thínhất, trả một ngàn tiên Thạch, phí sử dụng Phi Thăng Thai, có thể tự do rời đi!

Nam nhân bưng hân cười hắc hắc!

- Một ngàn... Tiên Thạch?

Dương Phàm làm bộ trợn mắt há hốc mồm, thẩm nhủ!

“Cái này không được!”

- Hắc hắc...

Nam nhân bưng hân cười lạnh:

- Người có biết muốn kiến tạo một Phi Thăng Thai tiêu hao bao nhiêu thiên địa linh bảo. nhân lực vật lực không?! Hơn nữa, để kiến tạo được một Phi Thăng Thai, ít nhất phải có trận pháp đại sư Thiên giới ra tay, càng phải được Tinh chủ đại nhân đồng ý!

Dương Phàm sau khi nghe xong đã hiểu rõ.

Tác dụng của Phi Thăng Thai chính là thuận lợi tiếp dẫn phi thăng giả từ nhân giới lên.

Dù sao quá trình phi thăng cũng phải xuyên qua hàng rào không gian, nếu gặp phải không gian phongbạo thì vô cùng nguy hiểm!

Phi Thăng Thai có thể đảm bảo mỗi phi thăng giả đều thuận lợi phi thăng, hơn nữa phán phối đều tới các nơi ở Thượng giới.

Thấy Dương Phàm trầm mặc không nói, nam nhân bưng hửng âm thầm khoái trá, cảm khái nói:

- Phương pháp thứ nhất gần như không có phi thăng giả nào có thể làm được! Một ngàn tiên Thạch cũng không phải là con số nhỏ...

Một tu sĩ hạ giới làm sao có thể thu được tiên Thạch?!

Ngay cả cơ duyên cực lớn. đạt được một hai khối nhưng con số một ngàn khối không phải là nhỏ.

- Thứ hai, có một số gia tộc và môn phái tới chiêu nạp phi thăng giả có tiềm lực! Tuy nhiên, phi thăng giả có tiềm lực đều phải phi thăng trong thời gian năm vạn năm, còn người thì thôi...

Nam nhân bưng hửng lần nữa lại thở dài, lộ ra vẻ mặt thương tiếc...

Đúng vậy. độ tuổi Dương Phàm biểu hiện ra là mười lăm vạn năm, hoàn toàn không tính là phi thăng giả có tiềm lực.

Dương Phàm cũng lộ ra vẻ uể oải rất phù hợp.

- Chẳng lẽ Phàn mỗ phải ở lại Phi Thăng Thai cả đời sao?!

- ở lại Phi Thăng Thai?! Làm gì có tiện nghi như vậy!?

Nam nhân bưng hửng hừ lạnh:

- Điều chờ đợi người chính là vận mệnh thứ ba! Do Phi Thăng Thai sai phái một ngàn năm! Vận khí tốt, được Tinh Quân đại nhân điều đi, được cho làm Chấp pháp tiên sĩ! Vận khí bình thường thì làm một lao động cực khô. chủ yếu là khai thác tinh quặng mờ... Hắc hắc, nếu vận khí kém cỏi thì tham gia Vực ngoại đại chiến! Với tu vi của người, chỉ sợ là làm vật hy sinh mà thôi! Hoặc không, thăm dò những di tích tinh không nguy hiểm và những khu vực không gian chưa biết...

Nam nhân bưng hửng này nói rất rõ ràng.

Dương Phàm sau khi nghe xong, tảng đá trong lòng cũng được gỡ xuống.

Tổng thể mà nói, hoạt động của Phi Thăng Thai này cũng không khác gì nhiều so với lời nói của Tư Đồ trưởng lão.

Rất nhanh, nam nhân bưng hửng và thanh niên mặt lạnh đã mang Dương Phàm tới một đại điện.

Nơi này cũng có mấy chục phi thăng giả đang chờ. trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ lo lắng cho tương lai vận mệnh của mình.

994. Chương 944: Thiên Giới.

ở nhân giới, bọn họ là chí tôn nhất giới, bề ngưỡn thiên hạ, ngạo thị vô địch.

Nhưng sau khi phi thăng lại là không gian hoàn toàn xa lạ, so với nhân giới ban đầu phải lớn hơn vô số lần!

ở nơi này, vận mệnh của bọn họ tầm thoỉ do người khác nắm trong tay.

Tâm tình Dương Phàm vừa trầm xuống vừa cũng tràn ngập chờ mong.

ở Thiên giới càng rộng lớn, hẳn có thể thôi diễn Tiên Hồng Quyết tới mức tận cùng, lại bước lên đỉnh diêm!

- Vũ Tịch... Ta đã lên Thiên giới rồi... Không biết khi nào mới có thể gặp lại nàng?!

Nội tâm Dương Phàm kích động, kiệt lực khống chế tâm tình bình tĩnh trở lại.

Hắn sâu sắc hiểu rằng chính mình đã bước lên một con đường mới. không gian Thiên giới mệnh mỏng vô tận đang mở ra trước mắt mình.

Ngoài ra. sau khi phi thăng, hẳn còn phải hoàn thành ý nguyện của Vô Song, đi Yêu giới tìm Ho Phi!

Trước khi phi thăng, Tư Đồ trưởng lão đã trình trọng nói với hắn:

- Nếu có cơ hội, phải tận lực tìm kiếm bản thể của Vô Song Thân Kiếm! Nhưng điều kiện tiên quyết là người phải có thực lực nhất định...

Dương Phàm hiểu được, phải khiến thực lực mình cường đại hơn mới có thể làm được điều này!

Trong không gian mà cường giả như mây này, điều đầu tiên Dương Phàm cần làm là có đủ thực lực để tự bảo vệ mình.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu hiện rõ con đường thôi diễn Tiên Hồng Quỳ.

Từ Uẩn Chung Kỳ đi tới Chứng Quả Kỳ đại biểu cho một sinh linh ra đời, dựng dục trưởng thành rồi đạt tới cường thịnh.

Cảnh giới Chứng Quả Kỳ tiếp theo, khi ở nhân giới Dương Phàm đã thôi diễn ra.

Luân Quả Kỳ!

Một cảnh giới mà sắp sửa sẽ héo tàn, khô lão cùng với vượt qua tử vong chân chính.

Loại định nghĩa tử vong này nhất thiết phải tiến hành trong Đại Luân Hồi, mà không phải là Tiểu Luân Hồi của Dương Phàm nắm trong tay.

- Thôi diễn Luân Quả Kỳ cơ bản đã hoàn thành nhưng cần phải chú ý khâu quyết công pháp, còn trong thôi diễn...

Trong lòng Dương Phàm hơi khựng lại.

Luân Quả Kỳ chính là một giai đoạn vô cùng đặc biệt. Mặc dù thực lực không gia tăng tới độ kinh thế hãi tục nhưng có thể khiến hắn lần nữa bước lên trình tự càng cao hơn, một trình độ mới tinh, đồng thời có được lực tự bảo nhất định.

Dương Phàm không lập tức tu luyện mà để tâm thần tiến vào Tiên Hồng không gian.

Sát na khi hắn tiến vào Tiên Hồng không gian, lập tức chấn động.

Môi trường linh khí và sinh cơ khí tức nơi này ước chừng vượt qua một bậc. sự chênh lệch như của linh khí của Phàm giới so với Thượng giới.

Nói cách khác, linh khí và sinh mệnh khí tức nơi này đúng là tương ứng với nơi mà Dương Phàm đang cư trú ở ngoài không gian vật chất.

Tiên Hồng Giới nắm giữ thông đạo giữa Tiên Hồng không gian và không gian vật chất. Dương Phàm là tọa độ tham chiếu, ánh xạ khu vực sở tại của hắn.

Trong Thiên Lan Tiên Phủ, thân hữu của hắn đều lâm vào kinh hi.

Cấp bậc linh khí tăng vọt khiến Dương Phàm cảm thấy rất bất ngờ, tu vi của thân hữu có thể tăng nhanh trong thời gian ngắn tới.

Dương Phàm tiến vào trong Thiên Lan Tiên Phủ, gặp mặt phụ thân, thê tử, cũng nói qua về hiện trạng của mình khi vừa phi thăng Thiên giới.

Cấp bậc linh khí gia tăng khiến vùng sinh tức chi địa của Dương Phàm nổi lên một phong trào tu luyện mới.

Trong lòng Dương Phàm rất vui mừng.

Tuy rằng hắn có năng lực đưa toàn bộ thân hữu ra không gian Thiên giới nhưng chung quy hiện tại vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Hướng chi môi trường của sinh tức chi địa của hắn hiện tại còn tốt hơn so với không gian Thiên giới.

Trong Linh Chu Viên tài bồi rất nhiều thiên linh địa bảo, gồm cả tiên quả tiên thụ, tốc độ trưởng thành đều được tăng phúc ở một trình độ nhất định.

Tiên Hồng không gian bình yên và phát triển khiến Dương Phàm không còn lo lắng việc nhà nữa.

Tâm thần rời khỏi Tiên Hồng không gian, Dương Phàm bắt đầu nhắm mắt tu luyện. tham ngộ.

Trên thực tế, những phi thăng giả trong đại điện đều đang rất lo lắng, mặc dù nhìn bề ngoài họ đang ngồi xuống tĩnh tu!

Bởi vì có một số phi thăng giả sau khi tới Thượng giới cũng không có được công pháp tu luyện tiếp theo.

ở Phàm giới CỐ thể tu luyện tới Đại Thừa Kỳ đã có đại cơ duyên, đại khí vận.

Sau khi phi thăng, bọn họ có thể coi như là Chân Tiên nhất trọng, nhưng không có công pháp Thượng giới.

Muốn có được công pháp Thượng giới, khó như thế nào?!

Linh Thạch, pháp bảo của nhân giới ở Thượng giới căn bản không có chút giá trị.

Huống chi hiện tại, Ngay cả tự do thân thể bọn họ còn chưa có.

Dương Phàm lại không có gì phải lo lắng.

Hắn ở Tàng Tinh Điện trong Huyết Nhật Điện chiếm được vô số cực phẩm tiên Thạch, dư dả mua tới vài tinh cầu.

Với tài phú hắn nắm giữ, phóng nhân Thượng giới cũng coi như thuộc loại giàu có.

Ngoài ra, sau khi chém giết những Chân Tiên, Chân Ma kia. hắn cũng thu được không ít chiến lợi phẩm như tiên khL pháp bảo. tài liệu...

về phần công pháp, toàn bộ là do hắn tự thôi diễn, tự cung tự cấp.

Tiên khí, tiên Thạch, công pháp. Dương Phàm chẳng phải lo lắng gì cả.

Giờ phút này. điều lo lắng dưng nhất của hắn chính là tự do thân thể.

Dựa theo quy tắc ở Phi Thăng Thai, hắn phải phục tùng vô điều kiện một ngàn năm.

Một ngàn năm, đối với Dương Phàm thì cũng coi như rất lâu.

Phải biết rằng hắn từ một phàm nhân tu luyện tới lúc hóa vũ phi thăng cũng không tới một ngàn năm.

Hắn cũng từng tính toán sẽ nộp tiên Thạch đòi lấy tự do nhưng làm như vậy. hắn sợ rằng sẽ khiến người khác sinh nghi ngờ và đổ kị, thậm chí dẫn tới họa sát thân.

Một tiên nhân vừa phi thăng có thể xuất ra tới ngàn khối tiên Thạch làm sao không khiến người khác nghi ngờ được?!

Xuất phát từ suy nghĩ cẩn thận, Dương Phàm tạm thời buông tha cho phương thức nhìn như đơn giản này.

Toàn bộ đại điện, ngoại trừ Dương Phàm, tất cả những người khác đều âm thầm lo lắng. Dương nhiên cũng không thiếu một số ít người xoa xoa tay, hùng tâm tráng chí, chờ mong đánh giết một mảnh thiên địa Thượng giới.

Người an bình nhất chính là Dương Phàm. Nửa tháng trôi qua. hắn vẫn khoanh chân ngồi một góc, không nhúc nhích, chỉ như một bức Thạch điêu.

Loại trấn tĩnh này từ trong tâm phát ra, khiến mỗi chi tiết thần thái và động tác của hắn đều rất bình thản.

- Tiểu nữ là Hoa Nguyệt, có việc thỉnh giáo đạo hữu, có chỗ nào quấy rầy mong được thứ lỗi...

Một nữ nhân hoa lệ đi tới trước người Dương Phàm, cúi thấp người thi lễ. vô cùng tao nhã cao quý, thanh âm như tiếng gió thoảng...

Dương Phàm từ từ mở mắt ra, dung mạo và khí độ tuyệt lệ của nữ nhân trước mắt khiến phía trước hắn sáng ngời.

Khi ở nhân giới, ngoại trừ Vân Vũ Tịch, không nữ nhân nào có được khí độ và tư sắc vượt được người này.

- Tạ hạ Phàn Dương, Hoa đạo hữu có gì chỉ giáo?

Dương Phàm đánh giá Hoa Nguyệt một cái. trong mắt hơi lộ ra một chút dị sắc.

Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc với tư chất thiên phú nàng này.

Phóng nhãn toàn bộ đại điện, tuổi tác của tất cả phi thăng giả gần như đã ngoài vạn năm, hầu hết đều đã mấy vạn tuổi.

Mà tuổi của nàng này thực tế lại không tới vạn năm, chỉ là mấy ngàn năm mà thôi.

Đây là một loại tư chất kinh diễm như thế nào?!

Phàm có thể phi thăng giả, ai mà không phải là hạng người tuyệt thế thiên tài?!

- Ta thấy toàn bộ đại điện này, chỉ có mình đạo hữu là tĩnh tâm tu luyện, không quan tâm được mất, không bị ngoại vật tác động. Chẳng lẽ Phàn đạo hữu không lo lắng cho vận mệnh sắp tới của mình, hay là có lòng tin?

Hoa Nguyệt cười tươi, đôi mắt phượng như làn thu thủy, lẳng lặng chăm chú nhìn Dương Phàm, mị lực kinh tâm động phách dưới một cỗ lực tràng kỳ dị lại trải rộng ra.

Trên thực tế, nhất cử nhất động của nàng ta đều trở thành tiêu điểm ở trong đại điện.

Chỉ là những phi thăng giả khác lại không rõ vì sao một nữ nhân tao nhã hoa kỳ như nàng ta lại chủ động bắt chuyện với một phi thăng giả có tư chất kém cỏi nhất!

Dương Phàm cười nhìn nàng nói:

- Công pháp tu luyện của Hoa Nguyệt đạo hữu có phải là một loại thuộc Bắc Cực Từ Quang không?

Từ trên người nữ nhân này hắn cảm giác được một cỗ lực tràng kỳ dị, có chút cùng loại với Bắc Cực Từ Quang, nhưng cũng khác nhau khá nhiều.

- Bắc Cực Từ Quang?

Hoa Nguyệt ngân ra, một tia khinh thường lóe lên trong mắt nhưng nhanh chóng được che dấu. hé miệng cười:

- Tu luyện Bắc Cực Từ Quang bị hạn chế bởi địa vực. Mà Nguyên Từ Thần Quang tiểu nữ tu luyện không có hạn chế này, uy lực lại mạnh hơn, nhưng độ khó cũng lớn hơn...

- Thì ra là vậy!

Dương Phàm không khỏi ngẩn ra, Bắc Cực Từ Quang quả thực rất lợi hại, khắc chế tất cả công pháp và pháp bảo trong thiên hạ.

Mà nàng ta tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, uy lực càng thêm đáng sợ.

- Phàn đạo hữu còn chưa trả lời vấn đề của tiểu nữ!

Đôi mắt Hoa Nguyệt vừa chuyển, cảm giác người trước mặt không đơn giản nhưng vì sao hao phí mười mấy vạn năm mới phi thăng Thượng giới, tư chất lại coi như thuộc hàng kém cỏi trong những người ở đại điện.

- Ha ha ha... Một ngàn năm cũng không lâu, chỉ cần vận khí không quá kém, kể cả bị phái đi tham dự tiên nhân đại chiến. Phàn mỗ cũng không để ý.

Dương Phàm vẫn bảo trì thái độ.

Hoa Nguyệt nghe thấ trên mặt nàng không khỏi lộ ra một tia thất vọng nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

Bởi vì lão già trước mặt nàng vô cùng bình tĩnh, khi định thần nhân, không bất cứ ai ở nơi này có thể bằng được.

`m

Đúng lúc này, hai gã phi thăng giả không biết nổi lên tranh chấp gì đang va chạm với nhau.

Tuy nhiên, không gian Thượng giới, quy tắc cũng sinh ra biến hóa. pháp lực và thần thức bị áp chế cực độ.

Ví như ở Phàm giới, cường giả Đại Thừa Kỳ, thần thức có thể thoải mái quét qua phạm vi trăm triệu dặm, nhưng ở Thượng giới thì chỉ kéo ra được một trăm dặm.

Một chướng ở Phàm giới đủ để dời sông lấp biển, đập nát chân không thì ở Thượng giới chỉ là đánh nát một khối gạch cũng không quá dễ dàng.

Một hạt cát ở Thượng giới có thể sánh bằng một tòa núi lớn ở Phàm giới.

Thiên giới là không gian đẳng cấp cao trong thất giới, vật chất, linh khí, không gian cũng không thể là thứ mà Phàm giới sánh bằng được.

Hây!

Keng

Hai gã phi thăng giả, một là một Ma đầu tóc tím, một là một Kiếm tu áo xanh, triển khai một hồi giao chiến không nhỏ.

Chấp pháp tiên sĩ trấn thủ ngoài đại điện không ngờ hứng thú đứng nhìn, cũng không ngăn cản.

Một khắc này. một mảnh ma quang tối đen như mực và kiếm khí màu trắng va chạm trong chiến đấu. sinh ra một mảnh ô quang chói mắt. truyền khắp bốn phía.

Những phi thăng giả cạnh đó đều lướt ra ngoài, vô cùng lộn xộn.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua hai người, âm thầm giật mình. Thực lực hai người này không ngờ có thể sánh ngang Chân Tiên nhị trọng, cao hơn phi thăng giả bình thường một bậc.

Vừa rồi cỗ ô quang kia cũng quét tới chỗ Hoa Nguyệt và Dương Phàm.

Trên người Hoa Nguyệt tự nhiên sinh ra một mảnh từ quang năm màu huyền lệ. ô quang kia vừa tiếp cận đã lập tức tan rã.

Dương Phàm định, lui lại. phát hiện ra vị trí của Hoa Nguyệt vô tình mà cố ý chặn đường lui của hắn.

- Thịch

ô quang đánh trúng người Dương Phàm, cả người hắn bị đánh văng ra ngoài, đánh lên một cây cột, phun ra một búng máu.

Hoa Nguyệt thấy tình cảnh này thì vẻ mặt lộ ra nét kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ cảm giác của ta đã sai rồi?

Nàng cũng không biết thương thế của Dương Phàm phải qua Luân Hồi Quá tạng phúc mới miễn cưỡng bức ra một búng máu.

Vừa mới tới Thượng giới, hắn hiểu rõ rằng ẩn nặc thực lực mới là vương đạo.

Nếu muốn bàn về thực lực, chỉ cần mình hắn cũng đủ sắc chém giết tất cả phi thăng giả nơi này.

Đồng thời với đó. ở một tòa cung điện đẹp đẽ hoa lệ ở trong Phi Thăng Thai.

Một quang sáng màu trắng lơ lửng giữa không trung.

Trong quang sáng này biểu thị hết thủy động thái phát sinh, ở trong đại điện.

- Nguyên Anh, hai tên kia cậy mạnh hiếu thắng, có thể tính toán cho vào đội dự bị của Chấp pháp tiên sĩ Thiên Thân Tinh. Còn nữ nhân kia, tu chất siêu tuyệt, chắc rằng Nguyệt Từ Cung sẽ không tiếc một ngàn linh Thạch đâu...

Một lão nhân râu bạc vuốt râu cười nói.

- Đại nhân cao minh!

Một nam nhân mặc giáp bạc đứng thẳng bên cạnh nói.

995. Chương 945: Thiên Thần Tinh.

Lão nhân râu bạc ngược lại nhìn về phía thanh niên giáp bạc, bộ dáng tươi cười, có vài phần chờ đợi ý kiến đối phương.

- Ha ha. Vậy người nói xem, người vừa rồi bị đánh bay học máu, nên phản phối như thế nào?

Đối với câu hỏi của lão già râu bạc, nam nhân giáp bạc cảm thấy nghiêm nghị, âm thầm kích động. Đây là một cơ hội biểu hiện khó được a.

- Bẩm đại nhân. Thực lực người phi thăng này yếu kém vô cùng, lại không chút tiềm lực. nên đưa hắn đến Vực ngoại chiến trường. Gần đây ở Linh Tinh đang toàn lực tấn công Nguyệt Lạc Tinh, đang cần một lượng vật hi sinh lớn...

Nam nhân mặc giáp bạc vẽ xun xoe khôi hài nói.

Lão già râu bạc nghe vậy. lắc lắc đầu. trên mặt lộ rõ một tia thất vọng.

Nam nhân mặc giáp bạc có chút không biết làm sao. Chẳng lẽ người này, không nên phản phối như vậy hay sao?

- Vậy ý của đại nhân ngài là...

- Người này thực lực hơn phân nửa Không phải kém cỏi như biểu hiện mặt ngoài như vậy, hơn nữa rất có thể ân nhân. Lúc trước lão hủ từng lưu ý hắn, ở trong loại hoàn cảnh này, cái loại thích ứng cùng trấn định tự nhiên trong mọi hoàn cảnh cũng không phải người phi thăng khác có thể so sánh.

Trong mắt lão nhân râu bạc lóe tinh quang, ánh mắt sáng ngời, không ngờ từ trong chi tiết nhỏ bé thấy được một mặt không muốn người biết của Dương Phàm.

- Vậy ý của đại nhân ngài là... Muốn trọng dụng người này?

Trong lòng nam nhân giáp bạc kinh ngạc, không thể hiểu nổi. nhưng mặt ngoài vẫn giữ vẻ cung kính như trước.

Nhưng mà hắn hiểu rõ, lão nhân râu bạc nhìn như bình thường này không phải là nhân vật bình thường, thần phận cực kỳ đặc thù.

- Vậy cũng không đến mức. Một người phi thăng, tâm trí cao đến như thế nào cũng chỉ là một gã Chân Tiên hạ vị.

Lão nhân râu bạc trầm ngâm nói:

- Không bằng đưa hắn đến Thiên La Ngục làm ngục tốt. nơi đó gần đây thiếu một ít nhân thủ.

- Thiên La Ngục?

Tâm thần nam nhân giáp bạc run lên. Nơi đó chính là La Sát cấm địa giam giữ những tù tội hung ác nhất Thiên Thần Tinh.

Trong một ngàn năm gần đây. Thiên La Ngục liên tục có mấy chục ngục tốt chết đi.

Tiên nhân bình thường ở nơi đó. chỉ là ở một hồi đều sẽ cảm thấy cơ thể băng hàn, linh hồn run rẩy.

- Coi như người không may...

Nam nhân giáp bạc nhìn chằm chằm vào Dương Phàm khoanh chân tình tọa hiện trên quảng sáng.

- Đúng rồi, người này tên gọi là gì?

Lão già râu bạc chỉ tùy ý hỏi một câu.

- Phiên Dương, đến từ Hoàn Xuyên Đại Lục.

Nam nhân giáp bạc đáp.

Lão già râu bạc gật gật đầu. nói với hắn:

- Nếu là gặp người phi thăng của Đông Thắng Đại Lục, hết thấy giam lại, trông coi chặt chẽ.

-Dạ.

Nam nhân giáp bạc gật đầu. Tin tức này. hắn đã sớm biết.

Trong một hai trăm năm gần đây, toàn bộ Vân Phương tinh vực với số lượng ngàn vạn Phi Thăng Thai đều đang toàn lực đốc thúc tra xét người phi thăng của Đông Thắng Đại Lục.

Thiên giới Tinh Hà thế giới tổng cộng có chín đại tinh vực, vừa lúc đối ứng với chín khu vực của không gian phạm giới.

Đông Thắng Đại Lục vừa lúc ở khu vực đối ứng của Vân Phương tinh vực. người phi thăng ở đó sau khi hóa vũ thành tiên, nhất định sẽ ở đại tinh vực này.

về phần xuất hiện ở Phi Thăng Thai nào. vậy không thể xác định rõ.

Vì phân chia đều số lượng người phi thăng của hạ giới, sau khi người phi thăng xác định một khu vực đều sẽ tùy cơ đến Phi Thăng Thai nào đó.

Trong đại điện người phi thăng hội tụ.

Dương Phàm ngồi xếp bằng tĩnh tu mơ hồ cảm ứng được vận mệnh của mình đã ở dưới tác động của người nào đó. bị đẩy về trước một bước.

Trong lòng hắn bình tĩnh, tin tưởng bất kể có an bài gì. bằng vào thần thông của mình ít nhất hắn là có năng lực hóa hiểm nguy thành bình yên.

Một tháng sau.

Nam nhân giáp bạc dẫn dắt một trăm tu sĩ chấp pháp tiến vào trong điện, tuyển bố hướng đi của đám người phi thăng tại tràng.

- Hoa Nguyệt, Linh Uyên, Huyền Giáp... tổng cộng tám người đưa tới Tiên Anh Điện, sẽ có hy vọng được thể lực các nơi của Thiên Thần Tinh chuộc thân, có được tự do...

Đám người phi thăng tư chất khá tốt Hoa Nguyệt được tu sĩ chấp pháp gọi tên.

Những người phi thăng khác không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ.

Người tu chán chân chính có tiềm lực và thiên phú. cho dù phi thăng thượng giới cũng sẽ rất nhanh bị thể lực lớn hấp thu, đi lên con đường tu luyện ưu việt.

Đối với những người phi thăng điểm danh đi Tiên Anh Điện này, cho dù là tu sĩ chấp pháp hộ tống cũng cực kỳ khách khí với bọn họ.

Trước khi đi, đôi mắt đẹp của Hoa Nguyệt phong hoa tuyết đại, tuyệt sắc khuynh thành kia khẽ chuyển. nhìn phía Dương Phàm vẫn khoan chân tĩnh tu ở một góc đại điện.

Dương Phàm có cảm ứng. mở mắt. như cười như không thần niệm truyền âm nói:

- Chúc mừng Hoa đạo hữu. Lần sau gặp lại, có lẽ ngươi đã là đệ tử chán truyền đại phái nào đó. tấn chức Đại La Kim Tiên.

Hoa Nguyệt thấy bộ dạng thông dong thản nhiên của hắn, trong mắt không khỏi lộ vẻ phức tạp. liếc hắn một cái thật sâu sau đó rời khỏi đại điện.

Không quá mấy Ngày.

Lại có tu sĩ chấp pháp tuyên bố danh sách tiếp theo.

- Ly Tử, Khương Vũ, Hồng Kiến... tổng cộng mười hai người đưa tới chiến trường bổ sung làm tiên binh vệ cảm tử. chỉ cần có thể sống sót trong ba lần chiến tranh, là có thể đạt được tự do.

Người phi thăng bị gọi tên. từng người thân thể phát lạnh.

Dương Phàm cũng âm thầm may mắn, kết quả xấu nhất chính là làm đội cảm tử.

Tuy nói chỉ cần có thể sống sót trong ba lần chiến tranh, có thể đạt được tự do.

Nhưng là bọn họ không phải tiên binh chính quy, mà là vật hi sinh trên chiến trường.

Vật hi sinh trên chiến trường bình thường đều là chịu chết. Có thể sống sót trong ba lần chiến tranh, tỷ lệ đó sẽ không vượt qua một phần mười.

Chín phần chết một phần sống.

- Chi cần không đi làm vật hi sinh, phần phối khác hẳn là không có tính nguy hiểm.

Trong lòng Dương Phàm trầm ngâm nói.

Nửa tháng sau.

- Tử Cực Ma. Mộ Dung Kim... Tổng cộng bốn người đưa tới dự bị đội Tiên vệ của Thiên Thần Tinh. Ngàn năm sau có thể đạt được tự do, nếu biểu hiện tốt. có cơ hội chuyển chính thức, trở thành thành viên chính thức của đội Tiên vệ...

Vài người phi thăng thực lực cường đại được đưa tới làm dự bị đội tiên vệ Thiên Thần Tinh, cũng làm cho người ta ao ước.

Tám ngày sau.

Tiếp theo một đám người phi thăng, mấy chục người gần như đều bị đưa đi cưỡng bức lao động ở mỏ khoáng Thạch.

Cưỡng bức lao động ngàn năm!

Đây là một phần phối không cần mạo hiểm.

Nhưng là Dương Phàm sớm từ Hầu Đông, Tu Đồ trưởng lão biết được: Người phi thăng bị cưỡng bức lao động, hơn phần nửa là đào quặng, mỗi ngày đều có khối lượng công việc rất lớn. Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, sẽ phải chịu hình phạt.

Từ trước đến giờ đã có không ít tiên nhân không chịu nổi nặng nhọc, sống sờ sờ bị mệt chết.

Dù sao vật chất của thượng giới là khác với Phàm giới.

Một hạt cát nơi này tương đương với một ngọn núi nhân giới. Huống chi những tinh Thạch trải qua vô số ức năm diễn biến thành khoáng Thạch?

Đương nhiên, chịu khổ mệt vất vả là khẳng định. Người phi thăng bị cưỡng bức lao động ít nhất có hơn phần nửa có thể vượt qua.

Sau khi trải qua ba lượt tuyển chọn, trong đại điện trống trải chỉ còn lại ba người Dương Phàm.

- Thượng tiên. Chúng ta được phần phối như thế nào?

Một nam nhân gầy gò bước lên trước, vẻ nịnh bợ hỏi.

- Ba người các người sao...

Nam nhân giáp bạc thoáng nhìn mấy người Dương Phàm, cười thán bí:

-... Sẽ có an bài càn đặc thù.

An bài càn đặc thù?

Nam nhân gầy gò cùng một nam nhân lạnh băng liếc nhau.

Lúc này Dương Phàm cũng đứng dậy, rời khỏi trạng thái tu luyện.

Rồi sau đó là chờ đợi dài dòng.

Trong đại diện trống trải, ba người Dương Phàm đánh giá lẫn nhau, cũng nhận biết một chút.

- Ta gọi là Lý Kinh, xin chào hai vị đồng đạo phi thăng.

Con mắt nam nhân gầy gò đảo quanh, đảo qua hai người Dương Phàm.

- Trương Bằng.

Nam nhân lạnh băng chỉ nói hai chữ.

- Tại hạ Phiền Dương.

Dương Phàm hồ hững nói.

Rất cục nửa năm sau.

Nam nhân giáp bạc lại xuất hiện, phía sau chỉ đi theo ba gã tu sĩ chấp pháp, tuyên bố:

- Ba người các ngươi sẽ bị an bài đến Thiên La Ngục Thiên Thần Tinh, làm ngục tốt (lính coi ngục) ngàn năm, có thể đạt được tự do. Nếu biểu hiện tốt. Có cơ hội trở thành ngục tốt chính thức, thậm chí là Trưởng ngục.

Ngục tốt?

Ba người Dương Phàm nghe xong, phần phối này cũng không tính quá tệ a.

Làm ngục tốt. ít nhất cũng tốt hơn so với làm vật hi sinh hoặc là cưỡng bức lao động.

Nhưng là nụ cười trên mặt nam nhân giáp bạc lại khiến ba người Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được, phản phối của đám người mình cũng không đơn giản như mặt ngoài.

- Đi theo chúng ta.

Nụ cười trên mặt nam nhân giáp bạc biến mất.

Rất nhanh, mỗi hai tên tu sĩ chấp pháp mang theo ba người Dương Phàm ra ngoài.

Rời khỏi đại diện. Dương Phàm triển khai cảm quan, quan sát toàn cảnh Phi Thăng Thai.

Toàn bộ vòng tròn khổng lồ như hòn đảo lơ lửng trên chín tầng trời, trên đỉnh đầu là vũ trụ Tinh Hà rộng lớn vô ngần, so với Vực ngoại không gian của Đông Thắng Đại Lục phải hơn ức vạn lần!

Thiên giới rất cục lớn bao nhiêu?

Trong lòng Dương Phàm rung động.

Sau khi quan sát, Dương Phàm xác định hoàn cảnh của Phi Thăng Thai, với thực lực của mình tuyệt đối không có khả năng chạy trốn.

Toàn bộ Phi Thăng Thai đều trong sự bảo vệ của trận pháp tuyệt cường.

Tiên vệ chấp pháp nơi này ít nhất có mấy ngàn, tu vi không đồng đều từ Chân Tiên tam trọng đến ngũ trọng.

Nam nhân giáp bạc trước mặt, trong khi bước đi mơ hồ mang đến cho Dương Phàm một cỗ áp bách cường đại. hiển nhiên là Chân Tiên thượng vị, thực lực cường đại hơn Tử Lân Ngọc Thiếu đột phá Chân Tiên thất trọng trong lúc cấp bách hơn rất nhiều.

- Xuất phát!

Nam nhân giáp bạc và sáu tiên vệ mang theo ba người Dương Phàm đi tới cổng Phi Thăng Thai.

Rất nhanh mọi người bay khỏi Phi Thăng Thai, phía dưới mơ hồ có thể thấy được một vùng biên mây vô biên vô hạn.

Mấy người đều là cấp bậc tiên nhân, cho dù tại không gian thượng giới cũng có năng lực phi hành nhất định.

- Xin hỏi thượng tiên. Đại khái phải bao lâu mới có thể đến Thiên La Ngục?

Nam nhân gầy gò Lý Kinh hỏi.

- Với tốc độ của các người, đại khái phải ba mươi năm.

Nam nhân giáp bạc cười giễu cợt.

Ba mươi năm?

Lý Kinh cùng Trương Băng hai mặt nhìn nhau.

Dương Phàm cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc.

- Thiên La Ngục là một ngục giam đặc thù. vì phòng ngừa phạm nhân chạy trốn, trên đó không có Truyền tông trận.

Nam nhân giáp bạc giải thích!

Bá

Hắn vung một tay lên. thân hình mấy người nhoáng lên, đã bước lên một cái phi toa.

Phi toa này dài chừng ba trượng, toàn thân màu bạc, trong quá trình phi hành sau lưng tỏa ra một dải màu sắc sỡ.

Dương Phàm đứng ở phía trên, cảm giác rất vững vàng, tốc độ hơn gấp mười lúc trước.

- Ba năm sau, chúng ta có thể tới Thiên La Ngục.

Khóe miệng nam nhân giáp bạc nhếch lên nụ cười.

Vù

Phi toa càng bay càng cao. gió bên tai càng lúc càng nhanh.

Lý Kinh cùng Trương Băng âm thầm bội phục. Nam nhân giáp bạc này dùng phi toa mang theo mười người, so với tốc độ mỗi người phi hành còn nhanh hơn gấp mười.

Dương Phàm mặt ngoài rất bình tĩnh, trong lòng lại đang tính toán.

Nếu như hắn chạy trốn, sẽ có mấy phần thành công?

Sau khi chạy trốn, lại có bao nhiêu cơ hội thoát khỏi Thiên Thần Tinh đuổi giết? Có thể bới vấy mà lộ thân phận chân thật hay không?

Đột nhiên, Dương Phàm nghe thấy Lý Kinh cùng Trương Băng kinh hô một tiếng, đồng loạt nhìn phía dưới chân.

Dương Phàm đảo qua phía dưới, tâm thần rung động.

Trong vũ trụ tối đen tình mịch, dưới tinh quang chiếu rọi, một viên cầu màu xanh da trời phía dưới giống như trân bảo xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Bốn phía viên cầu kia có một tầng mây mù mỏng manh, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng lục địa. núi cao. hải dương.

- Đó là cái gì?

Mấy người khiếp sợ không hiểu.

- Ha ha. Nơi đó là cổ hương của chúng ta - Thiên Thần Tinh.

Nam nhân giáp bạc nói với một tia tự hào.

Tâm thần Dương Phàm hoảng hốt giây lát, rất nhanh khôi phục lại. Đối với thiên địa, tình cảnh nơi thượng giới, hẳn cũng có nghe qua.

- Xin hỏi thượng tiên, chúng ta ở nơi nào của Thiên giới?

Trong lòng Dương Phàm không kìm nổi tò mò hỏi.

Nam nhân giáp bạc đánh giá hắn vài lần, lạnh nhạt nói:

- Nơi này là Vực ngoại của Tinh Hà thế giới, Thiên Phương đại tinh vực, Lưu Sa Tinh Hệ.

- Vị trí cụ thể của chúng ta chính là Thiên Thần Tinh. Nó là một trong số mười vạn ức tinh cầu của Lưu Sa Tinh Hệ.

996. Chương 946: Thiên La Ngục.

Không gian Thiên giới to lớn vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Hắn chứng kiến trước mắt chẳng qua là một góc núi băng, như giọt nước trong biển rộng.

Phi toa màu bạc dưới chân ổn định mà nhanh chóng xuyên qua trong thiên địa vũ trụ.

Thiên địa của không gian thượng giới hoàn toàn bất đồng, cho dù với tu vi cảnh giới Chân Tiên cũng hoàn toàn không làm được một chớp mắt đi ngàn dặm.

Cho nên, Thiên La Ngục đích cuối của chuyến đi này cần phải trải qua quãng đường ba năm dài lâu.

Lúc đầu Dương Phàm còn có lòng tinh kế chạy trốn, sau đó lại quyết đoán buông bỏ.

Muốn chạy trốn đối với Dương Phàm mà nói ít nhất có tám phần cơ hội.

Nhưng là muốn chạy trốn thần không hay quy không biết, không kinh động người khác thì gần như không có khả năng.

Thứ nhất: Hẳn có thể chiến thắng đám tiên vệ chấp pháp này cũng khó mà chém giết bọn họ một cách im hơi lặng tiếng.

Thứ hai: Thiếu hiểu biết nhiều về hoàn cảnh bốn phía. Cho dù nhất thời có thể chạy trốn, dưới tình, huống thiêu hiểu biết và kiến thức địa lý cùng không đảm bảo không bị tiếp tục đuổi giết.

Thứ ba: Trọng yếu nhất là Dương Phàm lo lắng lộ thân phận thật sự.

Tin tức hắn chiếm được Nghịch Thần Thuê Thiên Huyết trong Huyết Nhật Điện e là đã sớm truyền đến thượng giới.

Một khi bại lộ thân phận, đám đầu sỏ thượng giới, người nào không phải thần thông cái thể. ngạo thị thể gian. Một V niệm có thể Hủy diệt Tinh Hà.

Đối phó Dương Phàm, chẳng phải đơn giản như bóp chết một con kiến sao!

- Không bằng ta cứ ở lại Thiên La Ngục kia một đoạn thời gian, thuận tiện hiểu biết tình huống tinh cầu này!

Dương Phàm đã quyết định chủ ý.

Dọc theo đường đi, hắn mơ hồ nhận thấy được nam nhân giáp bạc kia có chú ý quan sát mình, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

Nam nhân giáp bạc âm thầm trầm tư. Hắn dẫn dắt ba người phi thăng, một người khôn khéo lanh lợi, một người bình tĩnh vô tình, mà chỉ có Dương Phàm hết sức điệu thấp. cho hắn một loại cảm giác lỗi không hoàn toàn nhìn thấu.

Nhưng là hấn cẩn thận đào qua, đối phương là người phi thăng bình thường đến không thể bừa bãi thường hơn, thực lực chi sựcònkhôngbằngLy Kinh cùng Trương Băng bên cạnh.

Phi toa màu bạc xuyên qua trong thiên hư ba năm, rốt cục hạ xuống một tinh cầu phía dưới.

Trong tầm nhìn của đám người Dương Phàm, Thiên Thần Tinh lớn dần từng chút.

Từ hình cầu lớn bằng đầu người từng chút phóng đại thành một hành tinh sừng sững thiên hư, Dương Phàm càng gần từng bước cảm nhận được sự thần bí không biết của vũ trụ này.

Trong mơ hồ, hấn cảm ứng được tinh thể khổng lồ phía dưới chậm rãi vận chuyển.

Trong không gian vũ trụ này tồn tại vô số kể lực trảng thiên nhiên, cùng duy trì sự cân bằng của thiên địa.

Trong lòng Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng. Vũ trụ bao la hùng vĩ này cũng có lợi cho hấn cảm ngộ thiên địa tự nhiên, có lợi cho thôi diễn Tiên Hồng Quyết.

Hấn đột nhiên nghĩ đến, nếu như ngày trước không phải ở nhân giới mà là ở Thiên giới, như vậy thôi diễn đại đạo Tiên Hồng còn có thể giống nhau không?

Đáp án này tự có trong đáy lòng Dương Phàm.

Rất nhanh, đại lục dưới chân phóng đại trong tầm nhìn, núi sông rộng lớn từng chút kéo dài.

Bá lạp!

Nam nhân mặc giáp bạc thu hồi phi toa màu bạc. mấy người tự nhiên tungbay hạ xuống.

Còn không chờ Dương Phàm phản ứng lại.

Bá bá

Hai gã tiên vệ nhanh chóng kèm ở hai bên, vẽ mặt cảnh giác và sát phạt.

Lý Kinh cùng Trương Băng gặp phải tình hình tương tự.

Mỗi người phi thăng đều được hai gã tiên vệ trông coi, dưới tình huống bình thường tuyệt đối dư dả.

Dù sao tu vi tiên vệ này đều đạt tới Chân tiên tam trọng, đối phó với người phi thăng bình thường, một đánh mười đều không thành vấn đề.

Khóe miệng nam nhân giáp bạc hiện lên ý cười, đảo qua ba người hải lòng gật gật đầu.

Dĩ vãng đua đón người phi thăng thường ở thời điểm mấu chốt này sẽ có người muốn chạy trốn.

Dù sao sau khi tới lục địa, địa thế càng thêm phức tạp, cơ hội chạy trốn tăng lên.

Trong lòng Dương Phàm cũng chấn động. Cùng may ba người cũng không nghĩ tới chạy trốn. Dù sao cùng là đi làm ngục tốt. mà không phải làm vật hi sinh.

- Xin hỏi thượng tiên, Thiên La Ngục kia rốt cục ở nơi nào?

Ánh mắt Lý Kinh đảo quanh bốn phía, phát hiện nơi đây là một vùng sa mạc.

Dương Phàm triển khai cảm quan, ánh mắt không khỏi nhìn xuống dưới chân.

- Ngay ở dưới chân chúng ta...

Nam nhân giáp bạc chú ý tới động tác ti mi của Dương Phàm, không khỏi cả kinh

Bởi vì cho dù với tu vi của hấn. lần đầu tiên đích thân tới nơi này cũng không cảm thấy được vị trí của Thiên La Ngục.

- Dối mắt vạn dặm nơi đây, đều là sa mạc. Trên bầu trời lại không một vật. Thiên La Ngục đương nhiên là ở dưới sa mạc.

Dương Phàm bật cười.

Thi ra là thế.

Nam nhân giáp bạc thu hồi về nghi hoặc.

Trên thực tế, sau khi người phi thăng tới thượng giới, một lần nữa ở tầng chót, đối với không gian xa lạ không biết, tâm cảnh mờ mịt hoang mang, rất khó có được sức phán đoán bình tĩnh sâu sắc.

Lý Kinh cùng Trương Bằng nhìn nhau, không khỏi nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác.

Sau khi tới thượng giới, người này biểu hiện ra bình tĩnh cùng trấn định hơn so với hai người bọn họ.

Lúc này, nam nhân giáp bạc lấy ra một lệnh bài bằng ngọc, rút pháp lực vào. Một cỗ dao động tiên khí to lớn dồi dào xẹt qua ngàn dặm sa mạc.

Ngô... Hô

Ngọc bài phát ra tiếng kêu trầm thấp, một cột sáng hình quạt từ nhỏ biến lớn từ trên hạ xuống.

Rất nhanh, sa mạc rộng lớn này bị mở ra một con đường.

Mấy người theo cột sáng hạ xuống, bốn phía cát bụi không dính thân.

Cũng không biết đi bao lâu. mấy người rơi xuống một đài cao bằng sắt.

Nam nhân giáp bạc đưa tay gõ lên mái che hình tròn ở trung ương đài cao.

Đông đông đông.

Gõ liên tiếp ba cái.

Rất nhanh một tràng tiếng vang trầm truyền đến. mái che hình tròn kia mở ra.

Nhưng là cũng không có người đáp lại.

Sau một lát. “Bá” một tiếng, một lão già mặc áo đen thấp bé bay tới.

- Ngô lão. Đây là người phi thăng mới tới Thiên giới, đưa tới chỗ ngài rèn luyện.

Nam nhân giáp bạc cười nói.

- Tốt, rất tốt!

Lão già thấp bé híp mắt đánh giá ba người Dương Phàm vài lần. bộ dạng hết sức vừa lòng.

- Nhiệm vụ của ta hoàn thành, ba người này liền giao cho người.

Nam nhân giáp bạc vừa dứt lời, men theo cột sáng bay ra, trong chớp mắt mất dạng.

- Các người trước tiên xuống đi.

Ánh mắt lão già thấp bé đảo qua ba người.

Đột nhiên, một luồng áp lực nặng như Thái Sơn trực tiếp đánh vào linh hồn, khiến ba người nín sợ.

Lý Kinh cùng Trương Bằng bị chấn động khí huyết nhộn nhạo.

Dương Phàm cố ý kêu một tiếng đau đớn, mặt đỏ bừng.

Dưới ánh mắt lão già thấp bé, ba người nhảy vào trong thế giới tối đen dưới mái che hình tròn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Từ trăm trượng rơi xuống, Lý Kinh cùng Trương Bằng thấy lòng bàn chân mơ hồ phát đau.

Thế giới khác nhau, quy tắc khác nhau.

Tại không gian thượng giới, thân thể vốn kim cương bất hoại của bọn họ lại giống như gạch ngói.

Dương Phàm bình yên vô sự. phát hiện đây là một không gian hoàn toàn tương khảm trong kim loại khoáng Thạch.

Nói cách khác, toàn bộ ngục giam chẳng những ở sâu dưới đất. lại càng là khám trong kim loại khoáng Thạch, có thể nói là thành đông vách sắt.

Lão già thấp bé đưa bọn họ vào trong Thiên La Ngục, tiến hành an bài một phen.

Điều khiến Dương Phàm hơi cảm thấy vui mừng chính là mỗi người đều được phân một căn phòng đơn sơ.

Vách tường bốn phía đều là quặng sắt.

Dương Phàm vận chuyển pháp lực. nhấc tay từ từ điểm lên vách tường quặng sắt.

Nếu là ở nhân giới, một chi tùy tiện này có thể chọc một lỗ thủng không gian, khiến núi sụp đổ vỡ nát.

Nhưng là một chi này điểm lên trên vách tường chỉ để lại một dấu tay nhỏ.

Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Mặc dù một chi này xa xa không sử dụng toàn lực. nhưng là đủ để chứng minh sự chắc chắn của không gian cùng vật chất thượng giới.

Lúc này hắn mơ hồ hiểu được vì sao nhân vật có thực lực cường đại, bản thể không thể buông xuống hạ giới.

Cường giả ở Phàm giới có thể một chưởng đánh nát không gian, nhưng đến thượng giới ngay cả một khối sắt đá đều không làm gì được.

Có thể tưởng tượng, nếu cường giả ở thượng giới có thể đánh nát Tinh Hà buông xuống Phàm giới, vậy không gian hạ giới yếu ớt kia làm sao có thể chịu đựng được?

Tư Đồ trưởng lão từng nói với Dương Phàm:

- Thân thể Ma Đế ở Tần Hoàng lăng cũng Không phải chân thân của hắn. Nếu chỉ cường giả Thát giới buông xuống Phàm giới, cho dù chỉ là một cỗ thi thể. cũng có thể khiến không gian hạ giới sụp đổ hủy diệt.

Trong Huyết Nhật Điện, Dương Phàm cũng từng nhìn thấy thi thể Ma Đế, cỗ áp bách kia quả thực không thể tưởng tượng, có thể trực tiếp khiến tiên nhân chết đi.

Tuy nhiên không gian trong Huyết Nhật Điện là đã được gia cố, tiếp cận mức độ không gian thượng giới.

- Thần thông của cường giả thượng giới này quá thật không thể phán đoán, không thể tưởng tượng...

Dương Phàm hít sâu một hơi. thăm rõ con đường mình đi còn rất xa.

Tuy nhiên cũng may một người phi thăng gà mờ còn không đủ khiến cường giả cùng đại nhân vật của thượng giới chú ý.

ở Thiên La Ngục mấy Ngày, lão già thấp bé kia lại xuất hiện, tận tâm “Huấn luyện” ba người một phen, cuối cùng lưu lại cho mỗi người một ngọc giản.

Trong ngọc giản này có rất nhiều tin tức, trong đó còn có một phần bản đồ.

Bản đồ?

Ánh mắt Dương Phàm sáng ngời, sau khi đọc qua phát hiện là địa đồ bên trong Thiên La Ngục.

Phần bản đồ này chỉ lưu thông trong ngục tốt. vì ứng phó sự cố khẩn cấp.

Trong ngọc giản có tin tức tự thuật, sau khi nhớ kỹ phần bản đồ này phải hủy đi.

Dương Phàm không muốn chọc phiền toái, làm theo hết thấy, cũng xem xong tin tức trong ngọc giản.

Cuối cùng hắn biết toàn bộ Thiên La Ngục này chia làm ba tầng.

Tầng thứ nhất xưng là tầng Cực Hung.

Tầng thứ hai xưng là tầng Tu La.

Tầng thứ ba xưng là tầng Luyện Ngục.

Tầng thứ ba ở dưới cùng, phạm nhân bị giam giữ càng đáng sợ.

về phần vì sao phải thiết lập lao ngục, Dương Phàm theo tin tức biết được trong ngục giản phán tích.

Toàn bộ Thiên Thần Tinh này có một người thống trị cao nhất, đó chính là Tinh Quân.

Mỗi Tinh Quân đều có thể định ra pháp quy tiên điều trong địa bàn mình cai quản.

Đương nhiên pháp quy tiên điều này phải thuận theo ý chí của Tinh Chủ cấp trên.

Thiên Thần Tinh này cũng có pháp quy tiên điều, một số người bình thường hoặc là tiên nhân có bối cảnh sau khi vi phạm tiên điều tự nhiên sẽ không bị giam giữ ở đây.

Mà Thiên La Ngục giam giữ đa phần là hung đồ tiếng tăm lừng lẫy hoặc là một số người vi phạm tiên điều nhưng có bối cảnh đặc thù.

Mặc dù Thiên La Ngục phòng bị sâm nghiêm cũng thường có người cướp ngục, Bởi vì nơi này giam giữ đều là phạm nhân đặc thù.

Một số người bối cảnh đặc thù sau khi vượt ngục thành công, Tinh Quân thống trị đa phần là nhắm mắt làm ngơ.

Dù sao toàn bộ Thiên Thần Tinh khổng lồ rất nhiều thế lực, ăn sâu đan xen.

Điều này cũng làm cho Thiên La Ngục trở thành một lao ngục cực kỳ đặc thù.

Mấy Ngày sau, lão già thấp bé tìm gặp ba người, rất nhanh an bài bọn họ đến tầng Luyện Ngục.

Tầng Luyện Ngục?

Lý Kinh cùng Trương Băng kinh hãi sợ sệt.

Nơi này giam giữ phạm nhân càng thêm đặc thù đáng sợ.

- Ba người các người phụ trách trông coi phạm nhân trong phòng giam số chín.

Ánh mắt lão già thấp bé đảo qua một chút, cuối cùng chỉ vào Dương Phàm:

- Người đảm nhiệm Tiểu đội trưởng ngục tốt, hai người này do người quản chế.

-Dạ.

Ba người gật đầu.

Trong mắt Lý Kinh lộ dị sắc. trong mắt Trương Băng lộ rõ một tia âm trầm cùng không phục.

Đám người phi thăng bọn họ, người nào không từng trải qua sóng to gió lớn. không một người nào đơn giản.

Dương Phàm thần nhiên đảo qua hai người, căn cứ vào bản đồ trong đầu. đi thẳng về phía trước:

- Đi xem phạm nhân chúng ta trông coi. Nghe nói nếu như có người thất chức để tội phạm chạy thoát, ngục tốt sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

- Điều 139 Thiên La Ngục có quy định rõ ràng - “Năng giả cư chi” : hạ cấp có thể khiêu chiến thượng cấp. Người khiêu chiến thành công có thể thay thế vị trí Chỉ huy thực lực mạnh, ngay cả địa vị Thiên La ngục trưởng đều có thể đảo điên...

Lý Kinh cùng Trương Băng liếc nhau, âm thầm trao đổi. lộ vẻ âm lãnh, chậm rãi theo sau.

997. Chương 947: Tù Phạm, Khiêu Chiến.

Đối với điều này, Lý Kinh cùng Trương Băng đều là người phi thăng trong lòng đều có chút không phục.

Dương Phàm đưa lưng về phía bọn họ, mơ hồ cảm ứng được một cỗ địch ý.

Không nghĩ tới điều động một chức vị nho nhỏ sẽ làm quan hệ giữa nhau sinh ra biến hóa tinh tế như thế.

Dương Phàm tự nhiên cùng biết pháp tắc “Năng giả cư chi” của Thiên La Ngục. Hai người này bất cứ lúc nào cũng có thể khiêu chiến mình, hơn nữa là hợp pháp hợp lý.

Trờ thành Tiểu đội trưởng ngục tốt có mấy ưu đãi.

Thứ nhất: Nằm giữ chìa khóa nhà tù và lệnh bài cấm chế, trong đó có lợi ích rất lớn.

Tù phạm bị giam ở Thiên La Ngục, thân phận đều không phải tầm thường, không thiếu người tới thăm rù.

Như vậy. Tiểu đội trưởng ngục tốt quản lý chìa khóa có thể được hối lộ không ít món hời. mặc dù về nguyên tắc là không cho phép.

Chi cần trước thời hạn kiếm được một ngân linh Thạch sẽ tùy thời lấy được tự do. tiêu dao tự tại.

Thứ hai: Quyền lực, thân phận có thể điều khiển, ra lệnh cho cấp dưới, không chỉ là ngục tốt trực tiếp mà còn bao gồm cả tạp dịch khác.

Đây là sự khác biệt giữa ngục tốt bình thường và Tiểu đội trưởng.

Dương Phàm cất Kỳ chìa khóa cùng lệnh bài cấm chế. cũng không quản hai người phía sau lòng mang ý xấu, rất nhanh đi đến nhà giam số chín.

Nơi này là một quảng trường lớn hình tròn, phạm vi hơn ngàn trượng. Trừ bỏ lối vào, bốn phía đều là vách sắt.

ở chính giữa quảng trường có một lầu các màu vàng.

Lầu các này chính là nhà giam!

Dương Phàm vốn cũng không quá tin tưởng, nhưng ký hiệu trên bản đồ ngọc giản chính là như thế.

Lầu các màu vàng có một cửa lớn. hai cửa sổ.

Trên cửa có khóa, chìa khóa trong tay Dương Phàm.

Cửa sổ là lưu ly trong suốt, cứng rắn không thể phá.

Lý Kinh cùng Trương Băng cũng lộ vẻ ngạc nhiên, đi tới trước cửa sổ nhìn vào.

Dương Phàm đi tới một cửa sổ khác.

Xuyên qua cửa sổ hẳn thấy được đại sảnh xa hoa. thư phòng, giường bên trong.

Trong đại sảnh có hai người.

Phán biệt là một gã công tử mặt như ngọc, phong độ phi phàm, mặc áo tím tay cầm quạt gấp.

Người kia là thanh niên áo trắng, tuấn nhã không tầm thường, trên người phát ra một cỗ kiếm ý lãng lệ.

Người này hẳn là một gã Kiếm tu.

ở Thiên giới xem như là Kiếm tiên!

Mặc dù hai người đều mang xích sắt cấm chế, nhưng là không thể cấm cố linh hồn. Một cỗ tinh thần uy áp cường đại xuyên qua lầu các màu vàng còn sản sinh áp bách đối với ba người Dương Phàm.

Ly Kinh cùng Trương Băng cảm thấy linh hồn không khỏi run rẩy, gần như khó thể thờ nổi.

Dương Phàm cũng kinh hãi thực lực hai người này, vượt xa Tử Lân Ngọc Thiếu lúc trước gặp phải ở hạ giới.

Thậm chí cường đại hơn Tử Lân Ngọc Thiếu lúc trước đột phá đến Chân Tiên thất trọng rất nhiều.

Ngay cả nam nhân giáp bạc lúc trước so với hai người này cũng có chỗ Không bằng.

Dương Phàm vội vàng tra duyệt tư liệu tội phạm.

Công tử áo tím này tên là Tể Lâm, chính là thiên chi kiêu tử hiện này của Ngọc Lâm Tổng một trong Tam tông tứ tộc của Thiên Thần Tinh. Tu vi đạt tới Chân Tiên cửu trọng kinh thể hải tặc.

Cảnh giới Chân tiên phạm là đạt tới thất trọng trở lên. địa vị thân phận tăng lên rất lớn. thực lực lại càng không thể so sánh.

Huống chi Tể Lâm này đạt tới Chân Tiên cửu trọng đáng sợ!

Tu vi như thế. dồi mắt Thiên Thần Tinh đều là cao thủ hiếm có.

Mà Kiểm tiên áo trắng kia tên là Lãnh Kiếm Phong, là đệ tử chân truyền của Cửu Kiếm Môn. cùng là một trong Tam tông tứ tộc của Thiên Thần Tinh. Thực lực cũng đạt tới Chân Tiên cửu trọng ngạo thị cùng cấp.

Cửu Kiếm Môn càng là tông phái Kiếm tu truyền thừa xa xưa nhất trên Thiên Thần Tinh.

Vào thời điểm cường thịnh nhất vài ức năm trước, thậm chí từng xuất hiện một nhân vật cấp Tiên đế.

Bất kể là Tể Lâm hay là Lãnh Kiếm Phong, đều là người nổi bật trong số thiên chi kiêu tử thế hệ mới trên Thiên Thần Tinh.

Giờ phút này, cảm nhận được tinh thần áp bách của hai người, Ngay cả Dương Phàm đều cảm thấy một cảm giác không yên. càng không nói đến Lý Kinh cùng Trương B ăng.

Hai phạm nhân này tuyệt đối không thể trêu chọc!

Trong lòng Trương B ăng cùng Lý Kinh đánh nàng mình một cái.

Chân tiên cửu trọng, nếu là dưới tình huống bình thường, trong nháy mắt có thể giết chết bọn họ mười mấy lần, thực lực chênh lệch không chỉ gấp trăm lần.

Cũng may hai phạm nhân này đều mang xích sắt cấm pháp, pháp lực bị giam cầm.

Dương Phàm nhìn chằm chằm xích sắt cấm pháp kia một cái, cảm giác chất liệu có chút quen thuộc, đột nhiên nhớ ra vật này cùng với Cầm Pháp Chi Hoàn của mình hoàn toàn là một loại.

- Chẳng lẽ Cầm Pháp Chi Hoàn bị hư hao của ta vẫn là thứ từ thượng giới thất lạc mà đến?

Dương Phàm cảm thấy khó tin.

Đương nhiên, vào thời kỳ thượng cổ. văn minh của Tu Tiên giới đạt tới cường thịnh muôn đời. vị tất không thể chế tạo ra kỳ vật cùng loại.

Cộc... Cộc...

Công tử Tể Lâm kia đi tới trước cửa sổ. lấy tay gõ vào cửa sổ lưu ly trong suốt trước mặt Dương Phàm.

Động tác này khiến cho Trương B ăng cùng Lý Kinh chú V.

- Xin hỏi công tử có gì dặn bảo?

Lý Kinh vẻ mặt nịnh bợ nói.

Mặc dù thân trong lao tù chỉ là một phạm nhân, nhưng là thân phận địa vị đều không phải bình thường, tự nhiên không dám thất lễ.

- Các người hẳn là ngục tốt mới tới. trên người còn có tạp khí của Phàm giới, là người phi thăng của hạ giới tới?

Tể Lâm thán nhiên đảo qua ba người ngoài cửa sổ. trong giọng điệu thần thái đều có một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống.

- Đúng vậy. Công tử mắt sáng như đuốc.

Lý Kinh cười nói.

- Mang đến cho bản công tử một bầu rượu.

Tề Lâm mắt lóe hàn quang, phản phó.

Ba người nghe vậy, không khỏi ngẩn ra: Đây rốt cục ai mới là phạm nhân?

Nghe giọng điệu, Tề Lâm này hoàn toàn là sai khiến ba người.

- Chỉ cần hầu hạ đúng chỗ, bán công tử không thiếu ban thưởng. Nếu có cơ hội đi ra ngoài, có lẽ có thể dẫn các người một đoạn đường.

Tề Lâm cười nhàn nhạt.

-Rượu?

Trương Băng cùng Lý Kinh liếc nhau, tìm trong nhẫn không gian của mình, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Dù sao cũng là người tu hành, có thể đạt tới cảnh giới phi thăng, người nào không phải hạng nghị lực lớn. Trừ khi có ham mê. nếu không bên cạnh phần nhiều sẽ không mang rượu.

Lý Kinh tìm tòi hồi lâu, mới từ trong nhẫn không gian lấy ra một bình rượu thuốc.

Loại rượu thuốc này tự nhiên là trị ngoại thương, từ trong tay người phi thăng Lý Kinh này lấy ra, đặt ở Phàm giới có thể xưng là Tiên dược.

Tề Lâm liếc mắt một cái. khe thở dài một hơi:

- Cũng được. Ai là Đội trưởng ngục tốt. mở cửa sổ ra đi.

Nguyên lai cửa sổ này còn có một lớp khóa, bình thường đều bị khóa.

Chìa khóa ở trong tay Đội trưởng ngục tốt.

- Phiên đạo hữu...

Lý Kinh nhìn phía Dương Phàm. Ý tứ đã rất rõ ràng, cho hắn cửa sổ ra.

Dương Phàm hồ hững lấy chìa khóa ra. mở khóa cửa sổ.

Chi...

Sau khi cửa sổ mở ra, thân hình Dương Phàm nhoáng lên. tránh ra một bên.

Tề Lâm thấy vậy, hơi lộ dị sắc. sau đó khe cười tay đón lấy bầu rượu.

Trong quá trình này. Lý Kinh cùng lộ vẻ đề phòng.

Tề Lâm đón lấy bầu rượu, uống một ngụm nhúu mảy, bắt đầu dĩ thở dài:

- Dù sao cũng tốt hơn không có rượu.

- Đây là mười khối tiên Thạch cùng một ngọc giản, bên trong ghi lại một ít công pháp nhập môn của Thiên giới, hẳn là có tác dụng với người.

Tề Lâm xòe bàn tay. mười khối tiên Thạch bằng hòn sỏi cùng với một ngọc giản đưa cho Lý Kinh.

Lý Kinh thấy tim đập nhanh, cảnh giác nhìn Dương Phàm cùng Trương Băng một cái. nhận lấy tiên Thạch cùng ngọc giản, vội vàng nói tạ ơn:

- Đa tạ công tử.

Thấy cảnh này, trong mắt Trương Băng lộ vẻ lạnh lùng, trong lòng thăm ghen tị.

Mới tới thượng giới, người phi thăng bình thường đều không có tiền của thượng giới. Tiên Thạch này có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện, còn có thể làm chuyện khác nữa.

Mà quá ngọc giản kia lại càng quý báu.

Sau khi tới thượng giới, người phi thăng đều thiếu công pháp tăng thêm một bước.

Mặc dù là một quả ngọc giản công pháp nhập môn, lực hấp dẫn đều là trí mạng.

- Phiên đạo hữu... Đây là năm khối tiên Thạch, xin biểu người.

Lý Kinh cũng thông minh, lấy ra năm khối đưa Dương Phàm.

Dù sao cầm chìa khóa là Dương Phàm, được đến ích lợi làm sao không thể chia cho hắn một ít.

Dương Phàm cười nhận lấy tiên Thạch, trong lòng có một loại cảm giác rất đặc biệt.

Đây là chỗ tốt của năm quyển lực.

Cũng may hắn hiểu được, tu vi thực lực mới là căn bản, sẽ không trầm mê vào.

- Đây là một khối tiên Thạch, coi như tấm lòng.

Lý Kinh chỉ cho Trương Băng một khối tiên Thạch.

T rên thực tế, đối với bọn họ mà nói. giá trị lớn nhất chính là quả ngọc giản kia.

Trương Băng tiếp nhận một khối tiên Thạch, trong lòng ghen tị cùng không cam lòng vẫn không thể bình ổn.

Dương Phàm vừa chuẩn bị rời nhà giam số chín, đi nơi khác xem một chút.

Bá

Thần hình Trương Băng nhoáng lên một cái. lóe tới trước mặt hắn, một cỗ hàn ý tận xương cốt tới.

Dương Phàm cười nói:

- Trương đạo hữu có gì chi bảo?

- Trương mỗ chính thức phát ra khiêu chiến với người.

Về mặt Trương Băng lạnh như băng.

“Xoạt” một tiếng, ngực tốt mấy nhà giam gần đó nghe tin, đều chạy tới.

Khiêu chiến Đội trưởng ngực tốt, loại chuyện này cũng không gặp nhiều.

- Nói như vậy. người không phục địa vị của Phiên mỗ sao?

Về trêu tức trong mắt Dương Phàm chợt lóe rồi biến mất.

- Đúng, không phục. Trừ khi người có thể đánh bại ta.

Trương Băng lãnh đạm nói.

- Vậy được.

Dương Phàm gật gật đầu.

Rất nhanh, quảng trường nhà giam số chín đã tụ tập mười mấy ngực tốt, ngay cả Tề Lâm cùng Lãnh Kiếm Phong của Cửu Kiếm Môn cũng ở sau cửa sổ. nhìn với vẻ hứng thú.

- Bắt đầu.

Tiểu đội trưởng ngực tốt nhà giam số tám làm người chứng kiến.

Bồng

Trương Băng nhanh chóng đánh tới Dương Phàm, trong lòng bản tay hiện lên một bóng lam long, hung hăng vỗ về phía Dương Phàm.

Một chương này nếu ở nhân gian, lam long kia lóe ra có thể đóng băng vạn dặm.

Nhưng tại thượng giới, chỉ hiện lên một cái bóng trong tay, còn không thể rời tay cách không công kích.

Cho dù như thế. một kích này cũng không thể coi thường. Hàn khí tràn ra khiến nhiệt độ bốn phía giảm xuống.

Nếu bị đánh trúng, cho dù là Chân Tiên nhất trọng cũng có thể sẽ bị trọng thương.
Sắc mặt Dương Phàm trầm tĩnh, khẽ quát một tiếng, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.
Một chưởng này nhìn qua giống như không sử dụng pháp lực gì.

Ba...`m

Chỉ trong khoảnh khắc giao kích, trong lòng bàn tay Dương Phàm lóe hồng quang.

Đằng Đằng Đằng —

Dương Phàm bị đẩy lui, khẽ kêu một tiếng, bàn tay đã ngưng kết một tầng băng sương. Phốc
Trương Bằng lại bị một chưởng đánh bay. phun ra một búng máu, đầy vẻ kinh nghi:

- Làm sao có thể?

Sau một chiêu, lưỡng bại câu thương.

Nhưng là Trương Bằng bị thương quá nặng, trực tiếp bị mất chiến lực.

Dương Phàm khá hơn một chút, nhắm mắt điều tức, làm bộ chữa thương.

- Ôi, không có ý nghĩa!

- Quá kém...

Ngục tốt khác xem náo nhiệt đều tản đi.

Lý Kinh bên cạnh thấm giật mình. Hắn nguyên bản trong số ba người, thực lực Trương Bằng mạnh nhất.

Nhưng không ngờ chỉ sau một chiêu, chiến đấu liền chấm dứt.

Tuy nhiên, Dương Phàm cũng bị thương không nhẹ. nói rõ thực lực hai người chỉ chênh lệch, một chút.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, Dương Phàm bị thương nặng không thể tiếp tục nhận khiêu chiến.

Đồng dạng quan sát trận chiến này còn có công tử tao nhã cùng Kiếm tu áo trắng, trong mắt đều lộ vẻ kinh dị.

998. Chương 948: Ngục Tốt Không Đơn Giản.

Trương Bằng nằm trên mặt đất. hồi lâu cũng không đứng lên, sắc mặt cực kỳ âm lãnh, ánh mắt nhìn phía Dương Phàm vẫn không phục cùng nghi ngờ.

Mình bại như thế nào?

Đến giờ Trương Bằng còn không nghĩ ra.

Hắn rõ ràng cảm giác, trong khoảnh khắc đối chưởng với Dương Phàm, pháp lực của đối phương cũng không hơn mình.

Nhưng lý kỳ là chưởng kinh của mình bị suy yếu giảm bớt một cách khó hiểu, mà lực lượng của đối phương đột nhiên tăng vọt, nháy mắt thương nặng đánh bay hắn.

Hắn ngàn suy vạn đoán lại không biết được, Tiểu Luân Hồi Chưởng của Dương Phàm đã tới viên mãn như V, không chế lực đạo cực kỳ xảo diệu.

ít một phần lực tuy có thể chiếm thượng phong nhưng không thể khiến hắn bị mất chiến lực.

Nếu nặng một phần, lại có thể thương đến tính mạng.

Cho dù trong khiêu chiến, bất kể sinh tử. nhưng Dương Phàm còn không muốn gây ra động tĩnh quá lớn. khiến người chú ý.

Ngục tốt chung quanh xem cuộc chiến vốn hung phấn bừng bừng, chuẩn bị xem một hồi long tranh hổ đấu. cuối cùng về mặt thất vọng, đều tản đi.

Điều này cũng đạt tới mục đích của Dương Phàm, mặc dù thủ thắng nhưng không khiến người chú ý.

- Chúng ta đi nơi khác nhìn xem.

Dương Phàm cùng Lý Kinh rời đi, đi quanh tầng Luyện Ngục đáng sợ nhất của Thiên La Ngục, quen thuộc môi trường.

Là ngục tốt, bọn họ chẳng những phải phụ trách trông coi nhà giam của mình, còn phải chấp hành nhiệm vụ tuần tra.

Trừ ngục tốt ra. của mỗi một tầng đều đóng rất nhiều tiên binh, thi thoảng sẽ có tu sĩ chấp pháp tới tuần tra giám sát.

Đối tượng chủ yếu giám sát không phải là tù phạm mà là đốc tra đám ngục tốt này có làm hết chức trách hay không.

Mà ngục tốt chủ yếu phụ trách trông coi tù phạm, hai bên đều làm hết chức trách.

Ngay khi Dương Phàm cùng Lý Kinh rời đi không lâu.

- Người phi thăng... Người tên là gì? Nếu nguyện ý. bán công tử có thể giúp người cướp lấy vị trí Đội trưởng. Sau cửa sổ truyền ra thanh âm công tử áo tím Tề Lâm.

- Vì sao ta phải tin tưởng người?

Trương Băng lộ vẻ đề phòng.

Dựa theo lệ cũ, rất nhiều tù phạm sờ dẫm có thể chạy trốn, đa phần đều là liên quan đến việc lợi dụng ngục tốt.

Phương pháp lợi dụng ngục tốt, đơn giản là dụ dỗ về lợi ích.

- Ha ha. Bản công tử ở nơi này đã vài trăm năm, nhàm chán buồn tẻ. càng thích xem một chút việc vui. Nếu tin tưởng, công pháp trong ngục giản này. còn có một lọ uẩn Tiên Đan có thể khiến người trong mười năm tu vi tăng mạnh, đủ có thể chiến thắng người kia. trở thành Đội trưởng mới.

Tề Lâm lại cười nói.

- Nhưng, trong tay ta cũng không có chìa khóa.

Trương Băng nghiêng rằng, thăm hận lúc trước lão già thấp bé kia vì sao đem vị trí Tiểu đội trưởng ngục tốt cho Dương Phàm.

- Đơn giản, bản công tử còn cần một âm mưu.

Tề Lâm tươi cười sáng lạn.

Mà Lãnh Kiếm Phong đệ tử chân truyền của Cửu Kiếm Môn trong cùng nhà giam số chín hờ hững nhìn hết thấy, không nói một lời.

Nửa tháng sau.

Trương Băng thương thế mới khỏi tới tìm Dương Phàm, nói với hắn: Tề công tử phái hắn đi chuẩn bị một âm mưu.

Dương Phàm tự nhiên không dám chậm trễ, ba người về mặt đề phòng đi tới trước cửa sổ.

Sau khi Trương Băng đưa trừ vào, Tề Lâm thưởng cho hắn một lọ tiên đan cùng một quả ngọc giản.

Sau khi nhận được hai vật này. ánh mắt Trương Bằng lạnh lùng ác liệt, đào qua trên người Dương Phàm.

- Hai người các ngươi đi trước tuần tra.

Sau khi Dương Phàm đuổi Trương Bằng và Lý Kinh đi.

- Xin hỏi Tể công tử muốn lưu lại mình ta nói chuyện. có chuyện gì chi giá?

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- Ta đã ban cho người kia tiên đan cùng một bộ công pháp, đủ làm cho tu vi tăng mạnh trong thời gian ngắn. Người không sợ mất chức Đội trưởng ngục tốt?

Khóe miệng Tể Lâm hơi lộ vẻ cười đùa nói.

- Vậy xin hỏi Tể công tử. có cách hay nào trợ giúp Phiền mỗ giữ được vị trí Đội trưởng?

Dương Phàm cười nói.

Tể Lâm nao nao. Biểu hiện của Dương Phàm cũng không lo lắng, hơn nữa thật thán nhiên.

Dựa theo tình lý, hẳn hẳn là hết sức lo lắng, cầu xin mình giúp đỡ mới đúng.

- Ha ha. ở đây bản công tử cùng có một bộ công pháp cùng một lọ tiên đan. Hiện tại ngấm cho người, có thể khiến cho tu vi người tiến triển không thua người kia, đến lúc đó lại có trò hay để xem.

Tể Lâm cười nói.

- Xin lỗi. Phiền mỗ đối với vị trí Đội trưởng, cũng không ham thích.

Dương Phàm lắc đầu rồi đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Tể Lâm hết sức bất ngờ. rồi sau đó ý vị thâm trường nói:

- Người này chỉ sợ không đơn giản a...

Làm ngục tốt, hết thấy bình thường, trong thời gian này Thiên La Ngục cũng không xảy ra chuyện lớn gì.

Dù sao loại chuyện vượt ngục cùng cướp ngục, cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nháy mắt. gần mười năm trôi qua.

Thông qua giao lưu cùng ngục tốt khác và tu sĩ chấp pháp của Thiên La Ngục, Dương Phàm có hiểu biết nhất định về Thiên giới.

Thiên giới là thế giới bản nguyên sinh ra sau khi hỗn độn sơ khai.

Địa vị tương đương với Thiên giới, còn có Minh giới.

Phật giới cùng Tiên giới gắn liền với Thiên giới đều là thế giới sinh ra sau này, địa vị hơi thấp. Nhưng đồng dạng cường giả như mây. gần với không gian thượng giới cao đẳng.

Thiên giới chia làm hai khu vực lớn: Nội Vực cùng Ngoại Vực.

Ngoại Vực chính là Tinh Hà thế giới nơi Dương Phàm giờ phút này.

Nội Vực cũng là nơi căn nguyên trung tâm nhất của Thiên Giới - Tinh Thiên thế giới.

Ngục tốt cùng tu sĩ chấp pháp của Thiên La Ngục vị trí cũng bình thường, chỉ nghe nói qua truyền thuyết của Tinh Thiên thế giới, tình huống cụ thể cũng không biết nhiều.

Mà Ngoại Vực Tinh Hà. tổng cộng chia làm tám đại tinh vực.

Mỗi một tinh vực đều có hàng vạn tinh hệ.

Mỗi một tinh hệ đều tồn tại hàng vạn ức tinh cầu.

Lấy ngay Lưu Sa Tinh Hệ nơi Thiên Thần Tinh này làm ví dụ. là một trong mười tám vạn tinh hệ của Thiên Phương đại tinh vực.

Trong Lưu Sa Tinh Hệ, tinh cầu như Thiên Thần Tinh ít nhất có mười vạn ức viên.

Thiên giới Tinh Hà thế giới rộng lớn vô cùng, thậm chí còn có rất nhiều khu vực không biết chưa thăm dò đến.

Đối với tình huống trên Thiên Thần Tinh, Dương Phàm biết đến Tam tông tứ tộc danh tiếng lừng lẫy.

Ý nghĩa như tên, đây là ba tông phái đứng đầu. bốn gia tộc siêu cấp.

Bọn họ đều là bá chủ trên Thiên Thần Tinh.

Dương nhiên phía trên Tam tông tứ tộc còn có Tinh Quán chí cao vô thượng.

ở trên mỗi tinh cầu, Tinh Quân chính là người thống trị cao nhất trên danh nghĩa.

Tinh Phủ nơi ở của Tinh Quán, thế lực trải khắp toàn bộ tinh cầu. có quan hệ ràng buộc với Tam tông tứ tộc, kiềm chế lẫn nhau.

- Thiên Thần Tinh ở Tinh Hà thế giới nhỏ bé như thế: mà ta giờ phút này ở Thiên Thần Tinh, cũng đồng dạng nhỏ bé. Thực lực Chân Tiên thượng vị, Kim Tiên vượt qua ta đếm không xuể...

Trong lòng Dương Phàm thăm than.

Nhưng là trong lòng hắn vẫn tràn ngập ý chí chiến đấu.

Trong mười năm gần đây, trừ chấp hành nhiệm vụ. đại đa số thời gian Dương Phàm đều dùng thời gian khẩu quyết Luân Quả Kỳ.

Nhưng đây cũng không phải là một nhiệm vụ đơn giản.

- Luân Quả Kỳ... cần chân chính tiến vào tử vong và Đại Luân Hồi, hiểu rõ sinh tử; vượt qua sinh tử; nắm giữ sinh tử...

Dương Phàm chờ mong đối với cảnh giới tiếp theo mảnh liệt trước nay chưa từng có.

Sau Luân Quả Kỳ còn có mấy cảnh giới, có một phương hướng đại khái, lộ vẻ mơ hồ.

Điều này mang đến cho hắn lòng tin càng lớn. một ngày nào đó, hắn có thể bước lên đỉnh của thượng giới, bề ngưỡn Tinh Hà vô ngân, ngạo thị vô tận thế gian.

Mười năm này. Trương Băng cùng Lý Kinh ở cùng một chỗ. ngẫu nhiên làm chân chạy việc cho tội phạm trong nhà giam. Mỗi một lần. hai người đều phải mượn chìa khóa của Dương Phàm.

Sau khi được đến ưu đãi, cũng phân chia cho Dương Phàm một phần ích lợi.

Dương Phàm cái gì cũng không làm. lại vẫn có được ích lợi. Trương Băng cùng Lý Kinh tự nhiên có chút không cam lòng.

Trên thực tế. Dương Phàm căn bản không thèm để ý đến tiền Thạch hạ phẩm này.

Nên nhớ hắn từng chiếm được rất nhiều tiền Thạch cực phẩm trong Huyết Nhật Điện.

Tiền Thạch của thượng giới là một loại tiền thông dụng.

Càng là tiền Thạch hiếm có, giá trị càng cao.

Một trăm khối tiền Thạch hạ phẩm, mới có thể đổi được một khối tiền Thạch trung phẩm.

Một ngàn khối tiền Thạch trung phẩm mới có thể đổi được một khối tiền Thạch thượng phẩm.

Một vạn khối tiền Thạch thượng phẩm mới có thể đổi được một khối tiền Thạch cực phẩm.

Nói cách khác, một khối tiền Thạch cực phẩm có thể đổi được mười ức tiền Thạch bình thường.

Sau khi hiểu được giá cả của một khối tiền Thạch cực phẩm, Dương Phàm mới bình tĩnh đại ngộ Vĩ sao lúc trước ở trong Tầng Tinh Điện, Ngay cả cao tăng Niệm Từ, nữ ni Tiểu tiên tử đều không thể khắc chế được hấp dẫn, cuối cùng bói vậy mà mất mạng.

Nên biết trong Tàng Tinh Điện kia, chứa tiên Thạch cực phẩm chồng chất như núi.

ở Thiên Thần Tinh, tiền thông dụng vẫn là tiên Thạch hạ phẩm.

Dù sao nơi cao tầng đến đâu, tiền lưu thông bình thường cũng chẳng qua là trung phẩm, thượng phẩm.

Tính toán một chút, Dương Phàm phát hiện số tiên Thạch mình có cho dù là mua mười, một trăm Thiên Thần Tinh đều là dư dả.

Nếu là không có thực lực tương ứng. cho dù mua một viên tinh cầu cũng là uống công, không thể chân chinh thống trị.

- Bảo vật chân chính trong Tàng Tinh Điện kia cũng không phải là tiên Thạch, mà là pho phật điều thủy tinh kia.

Dương Phàm nghĩ đến pho phật điều thủy tinh trong Tàng Tinh Điện.

Trên phật điều thủy tinh kia có khắc ức vạn phật văn phật lý, có kỳ hiệu thanh tâm trấn ma.

Tuy nhiên với tu vi cùng trình tự của Dương Phàm, còn xa không thể tìm hiểu bí mật của phật điều này.

Nhoáng một cái. lại hơn mười năm trôi qua.

Dương Phàm thôi diễn Luân Quả Kỳ có tiến triển mới.

Cảnh giới của hắn chẳng những bước nửa bước vào Luân Quả Kỳ. ngay cả công pháp khẩu quyết đều hoàn thành bày tám phần mười.

- Cho ta thêm một trăm năm, nhiều nhất năm trăm năm là có thể hoàn thành công pháp khẩu quyết, trong ngàn năm bước vào Luân Quả Kỳ.

Trong lòng Dương Phàm chờ mong.

Hơn nữa tính ra, sau ngàn năm chính là lúc hắn khôi phục tự do.

Một Ngày này. vào lúc tuần tra lao tù theo lẽ thường.

Bá

Thần hình Trương Băng nhoáng lên một cái. chắn trước mặt Dương Phàm:

- Phiên đạo hữu. Cách lần trước khiêu chiến ngươi, đã qua hai mươi năm.

Hai mươi năm?

Dương Phàm bình tĩnh, đại ngộ.

Khiêu chiến cấp trên là có hạn chế. tối thiểu là hai mươi năm mới có thể khiêu chiến một

- Nói như vậy. trong lòng ngươi vẫn không phục, còn muốn khiêu chiến Phiên mã?

Dương Phàm hơi nghiêng ngẫm nói.

- Đúng vậy.

Trương Băng quát lạnh một tiếng.

Rất nhanh hắn lại tìm người công chứng, mười mấy ngục tốt ở trước nhà giam số chín quan sát.

Trên người Trương Băng tản ra một cỗ khí lạnh đáng sợ. khiến ngục tốt bình thường cảm thấy bất an sâu sắc.

- Ha ha. Trương Băng này chẳng những hoàn toàn chuyển hóa thân thể tiên linh, tu vi còn đạt tới Chân tiên nhất trọng đỉnh, cách Chân Tiên nhị trọng chỉ một bước.

Tiểu đội trưởng ngục tốt nhà giam số tám cười ha ha nói. trong mắt tràn ngập chờ mong.

Những người khác đều xoa tay, hưng phấn không thôi.

Bồng

Hai bóng người nhoáng lên một cái, giao kích cùng một chỗ.

Tình hình giống hệt hai mươi năm trước lại xảy ra.

Đằng Đằng Đằng—

Dương Phàm bị đẩy lui, kêu một tiếng đau đớn, bàn tay bị ngưng kết một tầng băng sương, sắc mặt trắng bệch hiển nhiên bị thương không nhẹ.

`m... Phốc

Trương Bằng lại bị một chưởng đánh bay, văng vào lầu các màu vàng, kêu thảm một tiếng, phun ra một búng máu.

- Điều này sao có thể...

Trương Bằng bị thương nặng, mất chiến lực, còn nói năng lộn xộn:

- Không... Không có khả năng...

Đám ngục tốt quan sát trận chiến đều sửng sốt, sau đó lập tức giải tán.

- Quá không ý nghĩa.

- vẫn kém cỏi như vậy.

- Thật thất vọng...

Hai tù phạm trong nhà giam số chín: Tề Lâm cùng Lãnh Kiếm Phong, trong mắt đồng loạt lóe tinh quang.

Đặc biệt là Tề Lâm kia, vẻ mặt khiếp sợ cùng khó hiểu.

Sau khi tràng phong ba kết thúc.

- Các hạ cũng không phải một ngục tốt đơn giản, vì sao không hợp tác cùng Tề mỗ. Chẳng lẽ thật sự muốn tiếp tục ở lại lâu dài trong địa phương quỷ quái này?

Ánh mắt Tề Lâm lóe ra nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Ha ha. ở lại địa phương này. có gì không tốt? Phiền mỗ thật đúng là thích nơi này.

999. Chương 949 : Vượt Ngục (thượng)

- Ha ha. ở lại địa phương này, có gì không tốt? Phiền mỗ thật đúng là thích nơi này.

Tiếng cười của Dương Phàm có vẻ hồ hững.

ở tại tầng Luyện Ngục gần cách thế gian này. hắn ngược lại không bị quấy rầy, càng tĩnh tâm tu luyện và thôi diễn công pháp khâu quyết Luân Quá Kỳ.

Tề Lâm nghe vậy. không khỏi ghen lời.

Hắn bị giam ở địa phương quỷ quái này đã vài trăm năm, hận không thể sớm rời đi một chút.

Mà người này lại tình nguyện ở trong này.

Dựa theo pháp quy tiên điều của Thiên Thần Tinh, hắn còn phải ở lại đây hơn chín vạn chín ngàn năm mới có thể tự do rời đi.

- đương nhiên, Phiền mỗ cũng chỉ là một Chân Tiên bình thường thực lực tầm thường. Nếu không cũng không cảm thấy vừa lòng làm ngục tốt ở đây.

Dương Phàm thu vẻ tươi cười, vẻ mặt trịnh, trọng nói.

Sau khi tới Thiên giới, hắn đã xác lập địa vị của mình. Một Chân Tiên bình thường, một tiên nhân tầng chót của Thiên giới.

Thiên Thần Tinh to lớn như vậy chẳng qua chỉ là một chấm nhỏ của Tinh Hà thế giới, huống chỉ là con kiến trên tinh cầu như hắn.

Cho nên. Dương Phàm mới có thể tâm không vội khí không nóng ở lại trong này chậm rãi tu luyện thôi diễn.

- Chân Tiên bình thường?

Tề Lâm trào phúng cười. Lãnh Kiếm Phong tù phạm khác trong nhà giam số chín, trong mắt cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Theo Lãnh Kiếm Phong biết, hai mươi năm này. vì tăng thực lực của Trương Bằng, Tề Lâm rót vào không ít tài sản, bao gồm công pháp ngọc giản, tiên đan thần dược, thần thông pháp quyết...

Trong hai mươi năm gần gũi, khiến một tu sĩ vừa mới phi tahimg hoàn toàn chuyển hóa thân thể tiên linh cùng với có thực lực gần tới Chân Tiên nhị trọng.

Nhưng cuối cùng, kết quả không có gì biến hóa.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu, thắng bại đã phân.

Tuy nhiên nhìn qua là lưỡng bại câu thương, Dương Phàm thắng hiểm một bậc.

Đám ngục tốt tiên vệ khác không nhìn ra. nhưng Tề Lâm cùng Lãnh Kiếm Phong là hai vị Chân Tiên cửu trọng, làm sao không nhìn ra kỳ quái.

- Phiên mỗi phái đi về chữa thương...

Hai người nhìn chăm chú Dương Phàm rời đi.

- Nếu thương thể trên thân người này cũng là làm bộ. vậy hắn cũng quá có thể ẩn nhẫn...

Lãnh Kiếm Phong lẩm bẩm.

Tề Lâm gật đầu:

- Khả năng này không lớn.

- Kế tiếp, kế hoạch của người nên thực thi như thế nào?

Khóe miệng Lãnh Kiếm Phong xẹt qua một tia cười khê.

- Sớm biết như thế, lúc trước hai ta đại chiến nên đổi một nơi hoang vu tĩnh mịch, nếu không cũng sẽ không thương đến mấy vạn sinh linh, ngộ thương mấy chục tiên nhân...

Tề Lâm nhẹ thở dài.

Lúc trước hai người một lời không hợp. đại chiến trên địa bàn của Phương tộc một trong bốn gia tộc của Thiên Thần Tinh, thương đến mấy vạn sinh linh vô tội, trong chiến đấu còn giết chết mấy chục tên tu sĩ chấp pháp của Phương gia.

Nếu không với thân phận của bọn họ cũng sẽ không bị đưa tới Thiên La Ngục.

Đổi là tiên nhân bình thường, hành vi phạm tội này nên bị róc ngàn vạn đao.

- Như thế xem ra, người còn có lòng sám hối, cam tâm tình nguyện ở lại nơi này mười vạn năm hay sao?

Lãnh Kiếm Phong trêu đùa nói.

- Chờ xem đi.

Trong mắt Tề Lâm chợt lóe lệ quang.

Lần khiêu chiến thứ hai, Trương Băng lại một chiêu bị thua, trong lòng chẳng những không nghĩ lại, ngược lại càng thêm không cam lòng cùng không phục.

Đối với điều này. Tề Lâm lại dốc sức tài bồi. bỏ vốn lớn.

Chẳng những tài bồi Trương Băng, Ngay cả Lý Kinh cũng không ngoại lệ.

- Các người cần trong vòng một trăm năm, đột phá đến cảnh giới Chân Tiên nhị trọng.

Tề Lâm vẻ mặt nghiêm khắc nói.

- Cảnh giới Chân Tiên nhị trọng...

Trương Băng cùng Lý Kinh lộ vẻ hướng tới. đồng thời trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn.

Người phi thăng bình thường, sau khi đến thượng giới không có chỗ dựa, muốn từ Chân Tiên nhất trọng tăng lên nhị trọng, không biết phải chờ đến năm nào tháng nào.

Chân Tiên cửu trọng, trọng sau mạnh hơn trọng trước. Thực lực gia tăng, càng về sau càng lớn.

Tỷ như nhất trọng đến tam trọng, pháp lực mỗi trọng chỉ chênh lệch một lần.

Nhưng là tứ trọng đến lục trọng, chênh lệch biến hóa đến hai ba lần.

Sau khi đến thất trọng trở lên, chênh lệch thực lực càng thêm to lớn.

Cho dù ngàn vạn Chân Tiên hạ vị. đối mặt với một vị Chân Tiên cửu trọng cũng căn bản Không phải đối thủ.

Sau trận chiến này, Trương Băng cùng Lý Kinh tu luyện càng khắc khổ.

Dương Phàm sau khi đến Thiên La Ngục, nếu không chấp hành nhiệm vụ thì là thôi diễn tu luyện, gần như không quan hệ với người khác bao nhiêu.

Mà Trương Băng cùng Lý Kinh này quan hệ rất tốt, ở cùng một nơi. bài xích hẳn.

Nhoáng một cái. lại trôi qua trăm năm.

Thời gian trăm năm, cơ bản gió êm sóng lặng.

Sở dĩ nói là “Cơ bản”, bởi vì trong thời gian này Thiên La Ngục xuất hiện một lần sự kiện vượt ngục nhỏ. thất bại chấm dứt.

Dương Phàm nhớ rất kỹ ngày đó. mấy ngàn tiên vệ Thiên La Ngục phong tỏa tất cả lối vào thông đạo. cuối cùng tù phạm Chân Tiên thất trọng kia bị vài tên Đại đội trưởng tiên vệ của Thiên La Ngục liên thủ bắt lại.

Với tu vi Chân Tiên thất trọng lại bị bắt sống, khó có thể tưởng tượng sự phòng bị sâm nghiêm của Thiên La Ngục này.

Dương Phàm đánh giá, với thực lực của mình, bắt sống cường giả Chân tiên thất trọng, hết sức miễn cưỡng.

Như vậy, hẳn muốn chạy trốn, cũng cực kỳ khó khăn.

Nghe nói, Thiên La Ngục này còn có một vị Trưởng ngục, tu vi càng thêm sâu không thể lường. Truyền thuyết mấy vạn năm trước từng có ghi lại bắt sống một vị Chân Tiên cửu trọng thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Cũng may Dương Phàm không có tám tư chạy trốn.

Trong trăm năm này, thôi diễn Luân Quá Kỳ đã hoàn thành tám chín phần mười, chỉ kém một bước là có thể đạt tới đại viên mãn.

Lúc này. Dương Phàm lại lo lắng: Nếu một Ngày nào đó hoàn thành thôi diễn khẩu quyết. phải bẻ quan đánh vào Luân Quá Kỳ, thì làm thế nào?

Thôi diễn công pháp hoặc là tu luyện bình thường có thể hoàn thành ở Thiên La Ngục.

Nhưng là bề quan xông tâng, đối với cường giả khai sáng cảnh giới mới như Dương Phàm mà nói, ít nhất cần mấy chục năm, thậm chí hơn trăm năm.

- Nếu có cơ hội. có thể thoát khỏi Thiên La Ngục, hẳn là cũng không tồi.

Ý tưởng của Dương Phàm đã xảy ra chuyển biến.

Ngay tại một Ngày này.

Trương B ăng chinh thức phát ra khiêu chiến lần thứ ba với Dương Phàm.

Đối với chuyện này, rất nhiều ngục tốt cùng tiên vệ vốn khinh thường không thèm để V.

- Nghe nói Trương Băng kia, ba năm trước tấn chức Chân Tiên nhị trọng.

Tin tức ngấm truyền ra.

- Chân Tiên nhị trọng? Vậy khẳng định có trò hay để xem.

Không ít người âm thầm chờ mong.

Lần khiêu chiến thứ ba này cũng ở quảng trường nhà giam số chín, người quan sát nhiều hơn so với lần trước.

Dương Phàm cùng Trương Băng cách xa mười trượng, xa xa giằng co.

- Trương B ăng, không nghĩ tới người thực sự tấn chức cảnh giới Chân Tiên nhị trọng.

Dương Phàm vẻ mặt ngưng trọng, trên người chậm rãi tán mát ra một cỗ khí tức không ngờ vượt qua cảnh giới Chân Tiên nhất trọng.

Cái gì?!!!

Trong lòng Trương Băng chấn động, vẻ mặt khiếp sợ: Điều này sao có thể?

- Nguyên lai tu vi chân thực của Phiên đạo hữu là Chân Tiên nhị trọng?

Ly Kinh thất thanh nói.

Dương Phàm cười ngạo nghễ:

- Từ trước khi phi thăng, Phiên mỗ đã bước vào Chân Tiên nhị trọng, chỉ là lúc trước vẫn giấu kín tu vi chân thật.

Lời nói vừa dứt. mọi người giật mình.

Nhưng là bước vào Chân Tiên nhị trọng trước khi phi thăng, dĩ khắp vô số người phi thăng cũng không hề ít, cũng không tính kinh thế hãi tục.

Tỷ như lúc tấn chức Đại Thừa Kỳ. dưới tình huống có cơ duyên cùng bảo vật. ở lại hạ giới vài vạn năm hoặc lâu hơn đích xác có cơ hội tấn chức Chân Tiên nhị trọng.

Sau khi biết được tu vi chân thật của Dương Phàm trong lòng Trương Băng không yên.

Mà Tể Lâm trong phòng giam ngược lại khẽ buông lỏng một hơi.

Chiến đấu rất nhanh Bắt đầu.

Bồng

Hai bóng người gần như cùng nhoáng lên, giao kích giữa không trung.

Đằng Đằng Đằng —

Dương Phàm liên tục thối lui vài trượng, phun ra một búng máu. ào ào một lát mới miễn cưỡng dừng thân hình.

Còn Trương Băng kia kêu thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài nhu hai lần trước.

Thích

Trương Bằng té trên mặt đất. nội phủ chấn thương, chỉ còn một hơi. mất chiến lực bất tỉnh nhân sự.
Kết quả chiến đấu... vẫn là Phiền Dương hơi thắng nửa bậc.

Woaaa...

Toàn trường ồ lên, chúng ngục tốt tặc lưỡi kỳ quái.

Một lần như vậy thì cũng thôi, liên tục ba lần đều là như thế, Phiền Dương này đích thật có hiểm nghị giả heo ăn cạp.

Tuy nhiên bán thân Phiền Dương cũng đã thừa nhận, trước khi phi thăng hắn đã đạt tới Chân Tiên nhị trọng.

Sau khi Trương Bằng kia tỉnh dậy, vẻ ghen ghét cùng không cam lòng. Nhưng là hắn rốt cục cũng hiểu rõ, người phi thăng Phiền Dương này tuyệt đối không đơn giản.

Có lẽ, tu vi chân thật của hắn cùng không chỉ Chân tiên nhị trọng.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn càng phát lạnh.

Sau khi lần ba khiêu chiến bị thua, Trương Bằng rốt cục bỏ ý niệm này trong đầu.

Từ đó về sau. Dương Phàm ngược lại yên tĩnh.

Lại qua mấy chục năm.

Một ngày, nhà giam số chín rốt cục đón một lần “Thăm tù” đầu tiên.

- Phiền Ngục trưởng, đây là lễ vật biểu ngải.

Một tiên tử áo tím hơi khom người với Dương Phàm, cũng đưa cho hắn một cái nhãn không gian.

Thần niệm Dương Phàm đưa vào xem, trong nhãn không gian này có không nhiều không ít một ngàn khối tiên Thạch.

Ngoài ra còn có mười bình tiên đan, ba viên ngọc giản, hai kiện Tiên khí.

Ra tay thật hào phóng.

Dương Phàm thu lấy đồ vật.

So với hắn, Lý Kinh cùng Trương Bằng mỗi người chỉ được mấy khối tiên Thạch, mấy quả tiên quả mà thôi, trong lòng tự nhiên không thoải mái.

Tiên tử áo tím này đến từ Ngọc Lâm Tông, sư muội đồng môn của Tể Lâm.

Dương Phàm đánh giá ít nhất cũng là cảnh giới Chân Tiên thất trọng.

Ngoài ra, tiên tử áo tím này còn dẫn theo hai nữ nhân ăn mặc kiểu nha hoàn.

Dương Phàm tập trung nhìn vào, đây nào phải nha hoàn gì, tu vi đều đạt tới Chân Tiên tứ, ngũ trọng.

Thăm tù, cần mang nhiều cường giả như vậy?

Dương Phàm thẩm sinh lòng nghi ngờ. nhưng nếu thu hồi lộ, cũng khó mà nói gì.

Bên ngoài lúc nào cũng có tiên sĩ tuần tra, toàn bộ Thiên La Ngục có đóng hơn vạn tiên binh, Dương Phàm cũng không quá lo lắng.

- Được, dựa theo quy định, tối đa là một canh giờ.

Dương Phàm lấy chìa khóa ra. mở cửa cho tiên tử áo tím đi vào.

Còn hai nha hoàn giữ ở cửa. thiết lập cấm chế không cho ba người Dương Phàm đi vào.

Dương Phàm cũng không biết sau khi tiên tử áo tím đi vào, nói gì với hai người bên trong.

Nhưng là trong lòng hấn lại mơ hồ không yên.

Rất nhanh, một canh giờ trôi qua.

Dương Phàm lãnh đạm nói:

- Thời gian đã hết.

- Đội trưởng, có thể chiêu cố thêm một chút?

Tiên tử áo tím lúm đồng tiền như hoa. lại cho Dương Phàm một khối tiên Thạch trung phẩm.

Trương Băng cùng Lý Kinh ở bên cạnh tự nhiên đó mắt vô cùng.

Rất nhanh lại qua hai canh giờ. kỳ quái chính là tiên sĩ chấp pháp đi lại ở bên ngoài cùng chẳng quan tâm. hiên nhiên là cũng bị mua chuộc.

Đột nhiên!

Đinh-

Một tiếng gãy giòn tan truyền đến.

Không tốt! Có người vượt ngục!

Dương Phàm thẩm thấy không ổn, theo bản năng lấy lệnh bài cấm chế ra.

Lệnh bài cấm chế có thể khống chế trận pháp cấm chế nhà giam.

Vù vù!

Lúc này Trương Băng cùng Lý Kinh bèn cạnh đồng loạt đánh về phía hấn, ra tay như chớp.

Dương Phàm nhận thấy dấu hiệu trước một bước, trong lòng suy nghĩ thoáng qua.

PHốc phốc!

Lòng ngực hấn đã bị hai tharúi tiên kiếm đâm thủng, máu bắn khắp nơi. lực lượng cường đại trong nháy mắt đánh nát thân thể linh hồn hấn.

- Người... Các người...

Hai mắt Dương Phàm đỏ như máu, khó tin nhìn chằm chằm hai người, rồi sau đó “PHịch” một tiếng, vô lực té trên mặt đất.

Khí tuyệt bó mình!

1000. Chương 949: Vượt Ngục. (hạ)

- Hừ. chết cũng đáng!

Ba lần khiêu chiến, tiên tiếp nhất chiêu thất bại, sự chán ghét của hấn đối với Dương Phàm đã đạt tới độ khắc cốt ghi tâm.

- Ồ? Sao trên người hấn không thấy không gian giới chỉ?

Lý Kinh ngồi xổm xuống, lật thi thể Dương Phàm lên. không nhìn thấy không gian giới chỉ.

Trương Băng cũng thấy kỳ quái, đi lại xem xét.

- Chỉ là một không gian giới chỉ, không cần quan tâm. Nhanh lấy lệnh bài cấm chế lại đây.

Tiên tử áo tím hừ lạnh một tiếng nói.

- Vâng, tiên tử!

Lý Kinh vội vàng lấy lệnh bài cấm chế của Dương Phàm cho tiên tử áo tím.

- Ha ha ha... Rốt cục có thể phá vỡ cấm pháp thiết liên rồi, may nhờ có sư muội người!

Tề Lâm ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng!

Tiên tử áo tím đưa lệnh bài cấm chế cho hấn, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, ngồi Ngay tại chỗ điều tức.

Lúc trước, nàng vận chuyển Thiên Uyên chân hòa, đốt cháy cấm pháp thiết liên, qua tới hai canh giờ cuối cùng mới có thể dùng kiếm tiên chặt đứt được nó.

Giờ phút này, Chân Tiên thượng vị cửu trọng Tề Lâm này khi lấy lại được pháp lực, vận Chuyển cấm chế. Toàn bộ các hạn hế ở lâu cách màu vàng này đều bị giải trừ.

- Su huynh mau theo ta giết ra ngoài. Tuy rằng tiểu đội Chấn pháp đã bị mua chuộc như thời gian có hạn.

Tiên tử áo tím có chút lo lắng nói.

- Chờ một chút.

Ánh mắt Tề Lâm chuyển sang nhìn Lãnh Kiếm Phong:

- Thả hấn luôn đi!

E>inh--

Trong tay hấn ngưng tụ ra một đạo quang nhận thanh diễm, lập tức chặt đứt cấm pháp thiết liên.

Thực lực của Chân Tiên thượng vị cửu trọng thật đáng sợ!

- Đa tạ Tề huynh!

Lãnh Kiếm Phong mỉm cười nói.

- Các hạ không cần ngại nhiều. Thả người ra cũng là để cục diện càng thêm hỗn loạn, để cơ hội vượt ngục của ta gia tăng xác suất thành công!

Tề Lâm cười lạnh một tiếng.

-Đi!

Mấy người giết ra phòng giam số chín.

Ánh mắt Lãnh Kiếm Phong đảo qua thi thể Dương Phàm trước đại môn, lộ ra một tia dị sắc.

Không ngờ ngục tốt không đơn giản kia lại chết ở nơi này.

- Giá trị lợi dụng hai quân cờ các vị... tới đây chấm dứt!

Tề Lâm cười nhạo nhìn chằm chằm Lý Kinh và Trương Băng.

Một cỗ áp lực khiến huyết mạch, linh hồn đông cứng khiến hai người như lâm vào hầm băng.

- Ah...

Sắc mặt hai người tái nhợt.

Phốc Phốc!

Ngón tay Tề Lâm bắn ra. hai đạo quang kinh màu xanh bắn đi, xuyên qua cổ họng hai người.

- Ah....

Lý Kinh và Trương Băng kêu thảm một tiếng, thi thể ngã bùm xuống đất.

Trước khi chết, trong mắt hai người là một mảnh tuyệt vọng và hối hận.

Đồng thời bọn họ cũng hiểu được nội dung giáo huấn kinh nghiệm đối với ngục tốt lúc trước: Thường thì những vụ vượt ngục thành công, đa phần là do ngục tốt bị lợi ích hấp dẫn!

- Có người vượt ngục!

Rất nhanh, toàn bộ Thiên La Ngục lâm vào đại loạn!

Tề Lâm, Lãnh Kiếm Phong, tiên từ áo tím đều là Chân Tiên thượng vị. dẫn theo hai nha hoàn cũng là Chân tiên trung vị.

Đặc biệt có hai vị Chân Tiên cửu trọng, quả thực là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không có một Chấp pháp tiên sĩ nào có thể ngăn cản.

Bá!

Đúng lúc này. Dương Phàm vừa mới chết đi đột nhiên cải tử hoàn sinh, thân thể như âm hồn, bay đi.

Càng ly kì chính là hắn từ một lão già đã biến thành một thanh niên nho nhã. cũng nhanh chóng thay đổi một bộ trang phục của Chấp pháp tiên sĩ.

Từ lâu trước, Dương Phàm đã nhiều lần tính toán với thân phận như thế nào để chạy đi thì thích hợp nhất.

Trải qua cân nhắc, thân phận phù hợp nhất chính là Chấp pháp tiên sĩ.

Nếu là ngục tốt. không thể rời khỏi khu vực nhà tù. Nhưng tiên sĩ lại khác, đặc biệt là trong tình cảnh hỗn loạn này.

Cho nên, lúc trước hắn đã để Thi Dao ở Thiên Lan Tiên Phủ chế tạo cho hắn một bộ trang phục hoàn toàn giống với của tiên sĩ.

- Hai người các người... Mới là chết cũng đáng!

Bàn tay Dương Phàm bắn ra một mảnh quang diễm kim ban, bao phủ lấy thi thể của Lý Kinh và Trương B ăng, đốt cháy thành tro bụi.

Vì sao phải đốt cháy thi thể hai người này?

Không sai!

Dương Phàm cũng nhân cơ hội này, vượt ngục!

Nếu vượt ngục thành công thì nhà lao số chín này chỉ có mình hắn biến mất. tất nhiên sẽ khiến có kẻ nghi ngờ, cuối cùng mở cuộc điều tra.

Đốt cháy thi thể hai người cũng có hiệu quả che dấu nhất định, cũng khiến cuộc điều tra thêm khó khăn.

Bá!

Dương Phàm mặc quần áo của Chấp pháp tiên sĩ vào, nhanh chóng chạy vào hành lang đang vô cùng hỗn loạn.

- Bắt lấy tù trốn trại

Lúc này, toàn bộ nhà ngục đều lâm vào đại loạn, nơi nơi là Chấp pháp tiên sĩ.

về phần ngục tốt thì cẩn thận canh giữ trước nhà tù của mình, về mặt đề phòng cảnh giác.

Mấy người Tề Lâm vừa mới giết tới Tầng Tu La, tầng thứ hai thì bị mấy tên Đại đội trưởng tiên vệ ngăn cản.

Tu vi của những Đại đội trưởng đều là Chân Tiên thất, bát trọng, hình thành trở ngại nhất định đối với đám người Tề Lâm.

- Toàn bộ đi chết đi!!!!

Trong tay Lãnh Kiếm Phong xuất hiện một thanh kiếm tiên, một đạo kiếm khí trong suốt màu trắng bạc lạnh lẽo kéo dài phạm vi mấy trượng.

sStr

- Ahhhh

Hai gã Đại đội trưởng bị một kiếm xuyên tảo qua ngực, những tiên binh xung quanh đều ngã xuống mà chết.

Dương Phàm thấy kiếm đạo của người này, không khỏi bội phục. Uy lực một kiếm vừa rồi gân băng được một kiếm trong trận chiến giữa hắc Vô Song, không ngờ đồng thời một kiếm chém chết hai gã Chân tiên thượng vị.

- Ha ha ha... không bằng ta hỗ trợ tạo thêm chút hỗn loạn!

Dương Phàm nhao lên một cái, như quy mị chui vào nhà giam số tám. Mặc dù tốc độ của không phải cực nhanh nhưng lại dung hợp với môi trường xung quanh cho nên rất khó bị phát hiện.

Khi tiến vào phòng giam số tám, Dương Phàm đã đeo vào một mặt nạ thành hề.

- Là ai?

Ba gã ngực tốt hô khẽ, gồm cả một gã Tiểu đội trưởng.

Bababa!

Dương Phàm liên tiếp đánh ba chuông, ba đoàn hồng quang hư vô xuyên qua ba tên ngực tốt.

Ngay cả tiếng kêu đau đớn cũng không có. thân thể ba gã Chân tiên nhất trọng nhanh chóng hóa thành thây khô rồi biến mất trong gió.

Dương Phàm vội vàng nhặt chìa khóa và lệnh bài cấm chế lên, mở đại môn phòng giam số tám. thả một gã trọng phạm ra.

- Ha ha ha... Lỗ Lão Ma ta rốt cục lại tái xuất...

Một tiếng cuồng tiếu vang lên!

Trong thanh âm kia ẩn chứa một cỗ khí phách trùng thiên, khiến Dương Phàm cũng cảm nhận một chút áp lực.

Không nghi ngờ đây cũng là một gã Chân Tiên thượng vị, ít nhất đạt tới cảnh giới bát trọng, hơn nữa sát khí còn mạnh hơn đám người Tê Lâm vài phần.

“!

Dương Phàm nhanh chóng lao đi!

- Đa tạ tương trợ!

Lỗ Lão Ma này cũng cảm ơn một tiếng, hướng về phía Dương Phàm ôm quyền cảm tạ, rồi lao về phía trước.

— ” ” * . ,

Dương Phàm lại dùng thân phận tiên binh tiên nhập vào Chập pháp tiên sĩ. chạy về phía trước.

Nhưng vào lúc này, hắc cảm thấy được bên tai có gió lạnh lướt qua. một gã tiên binh bên cạnh lập tức ngã xuống.

Da thịt hắc cảm giác có chút đau xót. đã bị một cỗ hàn nhận đâm thủng cuống họng.

Chờ hắc kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo bóng xám trong suốt nhàn nhạt đang từ trong hỗn loạn lao về phía trước.

Da thịt Dương Phàm phát lạnh, lúc này mới nhớ tới trong phòng giam thường giam giữ hai người.

Nói cách khác, ngoại trừ Lỗ Lão Ma ở trong phòng giam số tám còn có một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Nhưng người kia thuộc hạng thích khách, giết người vô hình, hành tung như gió. khó có thể bắt giữ.

Đương nhiên, đó chỉ là thoải mái ám sát Chân tiên hạ vị mà thôi, chưa đủ để giết chết Dương Phàm.

Sử dụng một lần Luân Hồi. Dương Phàm đã đưa thương tổn giảm tới mức thấp nhất. Keng

Chờ Dương Phàm tới được Tầng Cực Hung, tầng thứ nhất thì đã phát hiện mấy trọng phạm vượt ngục đang cố gắng tấn công nhập khẩu phía trên.

Bởi vì toàn bộ Thiên La Ngục đều được xây dựng ở sâu trong lòng đất, nhập khẩu cũng chỉ có một mà thôi.

Giờ phút này, ở lối vào kia có tới tám gã Chân Tiên thượng vị dẫn đầu trăm tiên binh trấn thủ.

Tể Lâm và Lãnh Kiếm Phong không thể phá vỡ tầng phòng ngự cường đại này trong thời gian ngắn.

Một khi kéo dài, hàng trăm hàng ngàn tiên binh khác sẽ kéo tới. cơ hội vượt ngục của mọi người càng thêm nhỏ.

Phốc!

Đúng lúc này, một đạo hư ảnh như quy mị xuyên qua. đoạt đi tính mạng của hai gã Chân Tiên thượng vị.

- Không ổn... Đoạt Mệnh Phong và Lỗ Lão Ma của nhà giam số tám cũng bị thả ra.

Một gã Đại đội trưởng tiên binh kinh hô thất sắc.

- Ha ha ha... Để mạng lại!

Lỗ Lão Ma mang theo một cỗ ma quang màu tím xông tới phía này.

Lập tức, tuyến phòng ngự vốn kiên cố cũng bị xé mở một đường máu.

- Lãnh Kiếm Phong, công kích của người cường đại. phá xuyên nhập khẩu cấm chế đi.

Tể Lâm vui mừng nói.

Nhập khẩu cấm chế của Thiên La Ngục vô cùng cường đại. công kích bình thường đều bị hấp thu mất.

Lãnh Kiếm Phong ngưng thần, liên tiếp đánh ba kiếm, cấm chế kia không ngừng chấn động, ảm đạm vài phần.

Thấy xu thế này, qua chừng hai mươi tức là có thể phá vỡ cấm chế.

- Quá chậm!

Cây đoàn nhận trong tay Đoạt Mệnh Phong vung lên, chớp mắt đâm ra trăm ngàn lần, quang ảnh huyễn động.

Như vậy khiến tốc độ ảm đạm của cấm chế tăng gấp đôi.

* ㄝ

- Bày trận!

Một gã Chân Tiên thượng vị mặc giáp trụ ra lệnh một tiếng, hơn trăm tiên binh lập tức bày ra một đại trận ở nhập khẩu.

ㄝ - ẽ ^ , w

Ngô ông—

V

Một mảnh hào quang màu sắc từ trên trời đánh xuống, bao phủ lấy mấy người ở nhập khẩu.

Thoáng cái, một cổ trọng lực hùng hậu buông xuống, động tác của những người ở trong màn hào quang màu sắt này lập tức vô cùng khó khăn!

- Ta phải trợ giúp bọn họ một tay!

Dương Phàm bóp nát một độc bảo đặc chế trong tay.

Phốc

Một cổ độc lực trí mạng vô hình tản ra dọc theo màn hào quang màu sắt.

Nhanh chóng...

Bùm bùm

Những tiên binh tạo thành đại trận lập tức có mấy chục người ngã xuống.

Đại trận này liền bị sơ hở rất lớn, Lỗ Lão Ma tung một quyền phá nát.

- Thật tốt rồi...

Tiên tử áo tím kinh hỷ vô cùng.

’m—

Rốt cục nhập khẩu cấm chế cũng bị đánh thủng, mấy trọng phạm đều bay vọt ra.

- Phạm nhân chạy thoát... Mau đuổi theo!

Dương Phàm theo chúng binh lao ra, đuổi giết.

Nhưng mấy trọng phạm vượt ngục này đều là cao thủ, muốn đuổi giết bọn họ quả nói dễ hơn làm.

Một Ngày này, toàn bộ cao thấp của Thiên La Ngục kinh hãi.

Không ngờ trong một Ngày mà có tới bốn gã trọng phạm ở p hòng giam đặc biệt bỏ trốn! Đây là điều xảy ra lần đầu tiên trong trăm vạn năm qua ở Thiên Thần Tinh.

BaNgày sau, trongmộtcái hồ sâu trong một phiến hoang mạc.

Tể Lâm, Lãnh Kiếm Phong, tiên tử áo tím, hai gã nha hoàn đều hoàn hảo vô khuyết.

>¥

- Lần vượt ngục này so với trong tưởng tượng còn thuận lợi hơn nhiều, không có thương vong nào cả!

Tiên tử áo tím thở dài nói.

- Dường như có người âm thầm tương trợ. Lô Lão Ma và Đoạt Mệnh Phong cũng là hung phạm lừng lẫy đại danh ở Thiên Thần Tinh, truyền thừa Y bát của Đại La Kim Tiên... Rốt cục là ai phóng xuất bọn họ?!

Tể Lâm cũng cảm thấy khó hiểu.

- Không ngoại trừ khả năng có Đại La Kim Tiên đang âm thầm tương trợ!

Lãnh Kiếm Phong trầm ngâm nói.

Đại La Kim Tiên?

Bốn chữ này khiến tám thần mấy người chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Mà ở một góc trong hoang mạc.

Một tiên binh “thất lạc” với đại đội nhân mã từ trong lòng đất chui lên.

- Rốt cục trốn khỏi được cái nơi khốn nạn đó...

Dương Phàm thở phào một hơi.

Toàn bộ kế hoạch vượt ngục dưới sự trợ giúp âm thầm của Dương Phàm đã vô cùng thuận lợi.

Tại nhà giam số chín và số tám, tổng cộng có sáu gã ngục tốt biến mất. bất cứ ai cũng không đoán được sau màn độc thủ chính là một gã phi thăng giả vừa mới tới Thiên giới.

1001. Chương 950: Đại La Kim Tiên.

Một gã nam nhân mặc huyền giáp ngồi xếp bằng ở ngai vàng cao nhất trong điện phủ, nhìn một lão già thấp bé ở phía dưới:

- Tên Tể Lâm của Ngọc Lâm Tông đã vượt ngục thành công sao?
- Đúng thế, Trưởng cai ngục đại nhân, đã vượt ngục thành công... Tuy nhiên, chạy thoát với hắn còn có... Thần sắc của lão già thấp bé hoang mang, thốt ra từng chữ một nói.

- Còn gồm cả Lãnh Kiếm Phong của Cửu Kiếm Môn ở phòng giam số chín?

Nam nhân mặc huyền giáp này có thái độ siêu nhiên, nhìn kỹ lão già thấp bé bên dưới, mỉm cười nói:

- Tên Tể Lâm kia cũng thật thông minh. Chỉ dựa vào một mình hắn nếu muốn thành công vượt ngục thì cơ hội không nhiều.

Lão già thấp bé nghe vậy, thần sắc kinh hoảng, trên trán đổ mồ hôi lạnh, thấp thòm lo âu:

- Bẩm đại nhân, còn có Lỗ Lão Ma và Đoạt Mệnh Phong ở nhà giam số tám...

- Cái gì?! Hai phạm nhân này không ngờ vượt ngục trước thời hạn sao?!

Nam nhân mặc huyền giáp đằng một tiếng đứng bật dậy.

Đột nhiên toàn bộ đại điện như bị một ngọn núi trăm vạn cân đè lên. âm ảnh vô hình khiến không gian ảm ảm chấn động.

Với thực lực Chân Tiên cửu trọng, lão già thấp bé cảm giác không thể hoạt động nửa bước, khí huyết bốc lên. cổ nhin một búng máu đang trào lên tận cuống họng.

- Hai lão bắt tử Thiên Càn Lão Ma và Thiên Thốn Sát từ mấy trăm năm trước âm thầm can thiệp với bốn tọa nhưng không có kết quả, chẳng lẽ bọn chúng âm thầm động tay chân?

Trong mắt nam nhân mặc huyền giáp lộ ra một tia âm lãnh.

- Hiện trường đích xác có một gã cường giả thần bí ra tay. nhưng lại sử dụng độc thuật, nghi là người ở trong Thiên La Ngục...

Lão già thấp bé cẩn thận nói.

- Dừng độc?

Nam nhân mặc huyền giáp lâm vào trầm tư.

Lão già thấp bé này hiểu được lần này số dĩ Tể Lâm có thể thoát được là do có sự can thiệp của cao tăng Ngọc Lâm Tông và Thiên La Ngục.

Mặc dù vị Trưởng cai ngục này thân là Đại La Kim Tiên, phóng nhãn khắp Thiên Thần Tinh cũng là cường giả đứng đầu nhưng đối mặt với hai thể lực như Ngọc Lâm Tông và Cửu Kiếm Môn cũng không thể không có chút cổ kị.

Cho nên. vị Trưởng cai ngục này mới mắt mở mắt nhắm, không để ý tới vụ vượt ngục Ngày ấy.

Trong lịch sử. mỗi lần vượt ngục thành công ở Thiên La Ngục, có tới hơn chín thành là được Trưởng cai ngục âm thầm đồng ý.

Đương nhiên, mỗi lần âm thầm đồng ý này sẽ thu được báo bở rất lớn!

Mấy trăm năm trước, trưởng bối sau lưng Đoạt Mệnh Phong và Lỗ Lão MA đã can thiệp với Trưởng cai ngục nhưng thất bại là do trả giá quá thấp!

Trưởng cai ngục muốn bắt chẹt bọn chúng một bút tài phú nhưng cuối cùng chấm dứt thất bại.

Bởi vậy, việc Lỗ Lão Ma và Đoạt Mệnh Phong ở phòng giam số tám vượt ngục. Trưởng cai ngục rất không cam lòng.

- Điều tra cho ta... Xem rốt cục là ai làm?!

m thanh của Trưởng cai ngục trở nên gằn gừ. như tiếng sấm vang khắp toàn bộ Thiên La Ngục.

Một cỗ tinh thần uy lực lấy Thiên La Ngục làm trung tâm tràn khắp phạm vi mấy trăm dặm.

Giờ khắc này, ở sâu trong hoang mạc, mặc kệ là đám trọng phạm Tề Lâm, Lãnh Kiếm Phong hay kẻ âm thầm ra tay Dương Phàm thì đều cảm nhận được một cỗ khí tức khiến người ta kinh hãi胆战心惊.

Một loại nguy cơ vô hình từ Thiên La Ngục truyền ra.

Tâm thần Dương Phàm chấn động, cảm giác nguy hiểm càng thêm mãnh liệt, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn vội vàng ăn nặc khí tức. vận chuyển Luân Hồi Thuật, bản thân lâm vào ý cảnh như khô mội.

Không lâu sau...

Hư

Một đạo ngân quang từ hư không xẹt qua, một thân ảnh như thiên thần đứng sừng sững ở trên không hoang mạc.

Một cỗ khí thế từ trên cao nhìn xuống chúng sinh thiên địa, khiến hàng triệu sinh linh trên hoang mạc run rẩy.

Hoang mạc hoang vu yên lặng như lâm vào tử vong.

Ngay cả âm thanh bão cát cũng như bị đọng lại.

Ngay cả không khí lưu động cũng không cảm thụ được, ánh nắng mặt trời cũng như vụn vụn, có vẻ hôn ám vô cùng.

Cả người Dương Phàm biến ảo thành một hạt cát. Nắm giữ sinh mệnh tự nhiên trong tay cho nên hắn khiến khí tức minh hòa làm một thể với hoang mạc bốn phía.

Bá—

Lúc này. một cỗ thần thức tuyệt cường quét ngang qua hoang mạc vô biên này.

Đám người Tề Lâm, Lãnh Kiếm Phong, tiên từ áo tím thân hình lạnh lẽo. tránh ở trong hố sâu. không chút nhúc nhích.

- Không phải chứ?! Sao hắn lại ra tay?!

Tiên tử áo tím thấp giọng nói. không dám tưởng tượng.

Nếu có cường giả trình độ này ra tay, cho dù bọn họ đông hơn mười người cũng khó có thể thoát khỏi Thiên La Ngục nửa bước, thậm chí không ra nổi nhà giam số chín.

Rất nhanh, bóng dáng như thiên thần kia đã tìm được mục tiêu.

Bá!

Hắn trực tiếp thi triển thần thông thuần di, di chuyển mấy vạn dặm, hiện thân trên một khối ốc đảo.

- Tha mạng... Đại nhân tha mạng!

Lỗ Lão Ma quy phục xuống đất. căn bản không có sức lực mà nhúc nhích.

`m—

Uy áp mãnh liệt cuộn cuộn từ trong thiên địa vọt lên chấn hắn học máu. linh hồn gần như tiêu tan.

- Quỷ tắc của Thiên La Ngục, kẻ nào vượt ngục, đánh gãy một chân.

Thanh âm lạnh như băng từ giữa hư không truyền tới.

Rắc!

Một chân của Lô Lão Ma bị một lực lượng vô hình sinh ra từ hư không trực tiếp vụn gãy. máu tươi tràn ra.

- Ahh...

Lô Lão Ma kêu thảm một tiếng, âm thanh chấn động linh hồn này rõ ràng rơi vào tai của những kẻ vượt ngục ở cạnh đó.

Dương Phàm chỉ cảm thấy linh hồn lạnh lẽo.

Hắn không thể đánh giá thực lực người ra tay nhưng Chân Tiên thượng vị ở trước mặt hắn cũng chỉ như con kiến, bóp tay cái phải chết!

Rồi sau đó. cổ thần thức kia lại truyền khắp hoang mạc, tìm kiếm một lúc đã tìm ra Đoạt Mệnh Phong.

- Ờn nắp thật khá bí mật!

Thanh âm lạnh như băng kia lộ ra vài phần trêu chọc!

Bá!

Bóng đánh như âm hồn bất nhảy ra khỏi sa mạc nhưng không chạy trốn.

Rắc!

Bóng dáng màu xám này trực tiếp đánh gãy chân minh, vẻ mặt trầm tĩnh nói:

- Trường cai ngục đại nhân đã vừa lòng chưa?

Tự biết ở trước mặt Đại La Kim Tiên không thể còn lực hoàn thủ, hắn cũng tự mình động thủ, tránh bị lực lượng đánh vào linh hồn gây đau đớn.

- Người rất thông minh, cũng rất thức thời.

Bóng dáng nhu thiên thần kia vừa lòng gật đầu.

Hừ

Sau một lúc, Chấp pháp tiên vệ đã chạy tới đây, bắt lấy hai gã trọng phạm, đội cấm pháp thiết liên lên.

Mà Trường cai ngục cao cao tại thượng kia vẫn như cũ, quanh quần trên phiến hoang mạc này.

Dương Phàm cảm nhận được một cổ thần thức tìm tòi cẩn thận, quét khắp phiến hoang mạc này.

Giờ khắc này. hắn cảm giác được tử vong đã rất gần mình.

Đám người Tể Lâm, Lãnh Kiếm Phong và tiên tử áo tím đều cuộn mình trong hố sâu, không dám nhúc nhích.

- Áp tải đi, thăm vấn!

Trường cai ngục hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo lưu tinh, quay về Thiên La Ngục.

Chờ hắn rời đi rồi, đám người Tể Lâm mới trút được gánh nặng!

- Hoàn hảo... Hắn tuân thủ lời hứa!

Tiên tử áo tím lau khô mồ hôi lạnh.

Bọn họ không tin rằng đám người mình có thể tránh, thoát Đại La Kim Tiên điều tra được.

Ngay cả Đoạt Mệnh Phong có sở trường ẩn nặc ám sát cũng không có may mắn đó, huống hồ là bọn hắn.

- Chúng ta mỗi người tản ra một ngã đi!

Một thân áo trắng của Lãnh Kiếm Phong tung bay, khổng chế một thanh kiếm tiên, phá không bay đi.

Tề Lâm, tiên từ áo tím và mây đệ từ Ngọc Lâm Tông lại bay về một phía khác.

Dương Phàm ẩn nặc trong sa mạc. không dám nhúc nhích.

Hắn cảm ứng được nguy hiểm vẫn chưa qua đi.

Nửa tháng sau, một đạo thần thức không thể tra được từ Thiên La Ngục tản ra, lặng yên quét khắp Thiên La Ngục.

Thời gian dần trôi qua.

Nửa năm sau...

Dương Phàm ở sâu mấy trượng dưới hoang mạc, không nhúc nhích chút nào.

Một năm... Hai năm... Ba năm... Tám năm...

Mười năm sau, rốt cục một đạo bóng hình nhẹ nhàng rời đi, vô thanh vô tức. không dùng chút pháp lực nào. bay đi trong hoang mạc.

Một tháng sau, bay xa tới mười vạn dặm, người này mới lặng lẽ vận chuyển pháp lực, hóa thành một con chim nhạn, bay về một hướng ngoài hoang mạc.

Qua chừng hai tháng, Dương Phàm mới thoát khỏi phiền hoang mạc này.

Lúc này, hắn vẫn đang phi hành với thân hình chim nhạn, dọc đường đi gặp được không ít tiên nhân Thượng giới.

Vô hình trong, hắn tiến vào thế giới nhân loại trong Thiên Thần Tinh.

Dương Phàm phát hiện dù là ở Thượng giới, không phải tất cả mọi người đều là tiên nhân.

Nơi này cũng có rất nhiều phàm nhân, chiếm một bộ phận dân số rất lớn.

Nhưng phàm nhân của Thiên Thần Tinh, tu vi thấp nhất cũng đã ngoài Nguyên Anh Kỳ.

Tuy nhiên, rất nhiều phàm nhân đều tu luyện một loại Luyện Thể Thuật nào đó.

Loại Luyện Thể Thuật này có thể tu luyện đơn giản cũng đạt tới cấp Nguyên Anh Kỳ.

Tu luyện tới mức tận cùng, thậm chí thân thể có thể kháng cự thiên lôi, vượt qua đại thiên kiếp.

Dương Phàm tâm sinh tò mò, cuối cùng hóa thành một thanh niên nho nhã, tiến vào thế giới Thiên Thần Tinh rộng lớn.

Tùy tiện đi vào một võ quán thể tục, dùng một khối tiên Thạch, đổi được một loại luyện

Tùy tiện đi vào một võ quán thể thuật trong tay một võ sư.

Tên võ sư kia sau khi thu được tiên Thạch thì vô cùng vui vẻ, nói cho Dương Phàm biết rằng luyện thể thuật này truyền lưu khắp thế gian nhưng ít ai tu luyện được tới tận cùng, trừ khi có rất nhiều thiên linh địa bảo phụ trợ.

- Nghe nói trong tay tiên nhân nắm giữ luyện tiên thuật, có thể khiến người thường tu luyện tới Đại Thừa Kỳ chỉ trong thời gian vạn năm.

Tên võ sư kia lại nói cho Dương Phàm một tin tức.

Dương Phàm trước nghiên cứu một chút Luyện Thể Thuật này. Trình độ của hắn cao, tự nhiên có thể nhanh chóng hiểu rõ, rất nhanh phát hiện ra thuật này rất đơn giản.

Tiêu phí một đoạn thời gian, hắn tối ưu hóa bộ Luyện Thể Thuật này, truyền cho thân hữu trong Thiên Lan Tiên Phủ.

Trên thực tế, Luyện Thể Thuật này chỉ thích hợp với địa phương tràn ngập tiên linh khí như Thượng giới, rơi vào hạ giới cũng khó có thể tu luyện.

Nhưng Sinh, tức chi địa trong Tiên Hồng không gian lại ánh xạ nơi cư trú của Dương Phàm ngoài không gian vật chất cho nên linh khí tương đương ngoại giới, cũng có Sinh tức khí khí tinh thuần nhưng còn cực kỳ thưa thớt. Có thể nói. môi trường tu luyện trong này còn tốt hơn bên ngoài rất nhiều.

về phần Luyện Tiên Thuật trong miệng võ sư kia, Dương Phàm đoán chính là pháp quyết tu luyện trong tiên nhân, hiệu quả tu luyện tốt hơn Luyện Thể Thuật nhiều.

- Kết hợp Luyện Thể Thuật và Tu Tiên Thuật, xác xuất thành công độ kiếp chắc chắn sẽ lớn hơn.

Dương Phàm yêu cầu Dương Thần con mình ở trong Thiên Lan Tiên Phủ nhất thiết phải tu luyện bộ Luyện Thể Thuật này.

Đi lại trong Thiên Thần Tinh một đoạn thời gian, Dương Phàm đã có hiểu biết nhất định về hiện trạng trong tinh cầu này.

Nửa năm trước, hắn tiến vào một tòa thành giao dịch trong thế giới tiên nhân.

Cả tòa thành này lơ lửng trong tầng mây thứ chín, dành cho tiên nhân giao dịch.

Trong tay Dương Phàm có rất nhiều tiên Thạch nhưng không dám không cổ ký tiêu xài, chi cân thận mua một ít tài liệu và đạo cụ. tiên khí rồi vội vàng rời đi.

Một Ngày kia, hắn bay tới bên cạnh một hồ nước có điều kiện linh khí rất tốt:

- Linh khí nơi này không tồi, môi trường lại thanh nhàn u tĩnh, rất thích hợp cho ta tu luyện, tham ngộ.

Hắn tìm một mật địa. bày ra ảo trận, dùng những tài liệu vừa có ngưng luyện thêm Luân Hồi Bàn một lần nữa.

Trong vô hình. Luân Hồi Bàn đã trở thành kiện pháp bảo bản mạng duy nhất lúc này của hắn, hy vọng có thể ngưng luyện tới mức tận cùng.

Một năm sau.

Phẩm chất của Luân Hồi Bàn lại tăng lên một tầng mới.

Dương Phàm rốt cục bắt đầu toàn lực thôi diễn.

Thôi diễn Luân Quả Kỳ đã hoàn thành tới tám chín phần, chỉ kém một bước là có thể hoàn toàn bước vào cảnh ái mới.

1002. Chương 951: Tu Luyện Luân Quả Kỳ.

Từ Phàm giới tới Thiên giới, cảnh giới này đã khiến hắn tham ngộ mấy trăm năm.

Mà nay, công pháp khẩu quyết rốt cục hoàn thành được tám chín phần.

Tuy nhiên, bước đột phá cuối cùng so với tưởng tượng của Dương Phàm còn khó khăn gấp trăm lần.

- Lấy từ vong làm giá phải trả khiến ta đạt được Tiểu Luân Hồi, dung nhập vào Đại Luân Hồi vô tận... Bước cuối cùng trong thông đạo Luân Hồi thực sự có thể khiến ý thức trí nhớ tiêu tan...

Dương Phàm cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Sự nguy hiểm của cảnh giới này khó chưa từng có.

Với tân sinh Đại Luân Hồi. nếu mất đi trí nhớ. đánh mất mình thì tân sinh đối với hắn cũng còn ý nghĩa gì nữa?!

Ý nghĩa của Luân Quả Kỳ là ở chỗ khiến Tiểu Luân Hồi với hạn chế uẩn Chứng - Chứng Quả đạt được một trình độ hoàn toàn mới. vượt bậc.

Dù sao Uẩn Chứng - Chứng Quả cũng đã suy diễn xong một đường sinh mệnh từ lúc sinh ra tới khi tử vong.

Nếu tiếp tục dừng lại tại giai đoạn này thì không thể có đột phá mới.

Nhoáng cái, thời gian năm mươi năm đã trôi qua.

Dương Phàm bị binh cảnh này ngăn cản chúng năm mươi năm.

Nhưng trong lòng hắn cũng không lo lắng, ngược lại tâm tĩnh như nước.

Bởi vì loại binh cảnh này, trước đây hắn cũng không phải là chưa từng gặp.

Hắn có tự tin có thể vượt qua cửa ải rất khó này. hoàn thành giấc mộng chung thân.

Năm mươi năm sau. một Ngày này Dương Phàm rốt cục tính toán Bắt đầu tu luyện Luân Quả Kỳ khi mà chưa thôi diễn xong.

Dù sao khẩu quyết công pháp Luân Quả Kỳ chỉ thiếu chỗ khó khăn nhất ở phía sau, không ảnh hưởng tới việc tu luyện phía trước.

- Có lẽ sau khi tu luyện tới một mức độ nào đó, binh cảnh kia cũng sẽ biến mất...

Dương Phàm không vội không hoảng, không quan tâm tới hơn thua.

Độ khó thôi diễn càng lớn thì cảnh giới sau khi hoàn thành càng có thành tựu.

Cứ như vậy, Dương Phàm bắt đầu chinh thức tu luyện Luân Quả Kỳ.

Mười năm sau.

Khí sắc của Dương Phàm không hồng nhuận như trước.

Hồng quang của Luân Hồi Quả trong cơ thể co nát lại một chút, sinh mệnh lực cả đời đang chảy xuôi vào Luân Hồi Quả đang lộ vẻ héo rũ kia dưới một cỗ lực lượng huyền bí.

Dương Phàm cảm giác sinh mệnh và thọ nguyên của mình đang nhanh chóng trôi đi.

Một khi Bắt đầu tu luyện Luân Quả Kỳ, không thể nghịch chuyển.

Mỗi thời khắc, sinh mệnh của Dương Phàm đều đang trôi đi.

Lại qua hai mươi năm, Luân Hồi Quả với hồng quang bao quanh đã hiện ra vài phần khô vàng.

Toàn bộ trái quả màu hồng nhuận đã biến thành một quả trái quả màu khô vàng, thể tích cũng đang co nít lại.

Từ ngoài nhìn vào, dường như tu vi và pháp lực Dương Phàm đang giảm đi.

Nhưng tiểu thiên địa bên trong Luân Hồi Quả lại khuếch trương ra. sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một mảnh ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt chiếu rọi tiểu thiên địa ở trong Luân Hồi Quả.

Dương Phàm vốn tưởng rằng bên trong Luân Hồi Quả là một dạng tồn tại như Không gian linh vực.

tức sinh mệnh.

Ngoại trừ pháp bảo bản mạng, những thứ khác đều không thể thu vào trong không gian này.

Dương Phàm còn xa mới đạt tới trình độ có thể sáng tạo cho nên chỉ có thể chờ đợi không gian trong Luân Hồi Quả nảy sinh một chút sinh cơ.

ở chính giữa Luân Hồi Quả có một lỗ xoáy màu đỏ, không ngừng xoay tròn, rút lấy một thân sinh cơ mệnh môn hùng hồn của Dương Phàm.

Được hay mất. một ăn một thua đều nằm ở nơi này.

Khi tâm thần Dương Phàm tiến nhập vào trong lỗ xoáy màu đỏ này có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Đại Luân Hồi.

Tiểu Luân Hồi đang dần lớn mạnh, cũng đã sinh ra một cầu nối với Đại Luân Hồi.

Một khi CÓ thể cầu thông với Đại Luân Hồi, linh ngộ ảo nghĩa Đại Luân Hồi có thể thông hiểu sinh tử. vượt qua sinh tử. nắm giữ sinh tử!

Từ khi tu luyện Luân Quả Kỳ, cảm ứng của Dương Phàm với Đại Luân Hồi vô hình kia Ngày càng mãnh liệt.

Hắn thậm chí một một loại ảo giác chỉ cần hắn nguyện ý, hoàn toàn có thể thoát khỏi khối thân thể này, trốn vào trong sinh tử Luân Hồi!

Loại lực lượng huyền diệu này hoàn toàn khác hẳn với việc tử vong rồi tiến vào sinh tử Luân Hồi. Một bên là chủ động, một bên chính là do tác dụng của thiên địa pháp tắc sau khi tử vong.

Theo một trình độ nào mà nói, Dương Phàm đã lĩnh ngộ ra một loại pháp tắc mới.

Thần thông như vậy tuyệt đối cường giả cảnh giới Chân Tiên không thể làm được!

Rốt cục một Ngày kia, cả Luân Hồi Quả là một mảnh khô vàng, pháp lực trong cơ thể Dương Phàm cũng chuyển hóa thành những tế lưu màu vàng.

Dương Phàm thở ra một hơi. Hắn bây giờ đã chính thức bước vào Luân Quả Kỳ.

Nói chính xác hẳn là Luân Quả sơ Kỳ!

Sau khi tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới, sắc mặt của hắn lại có vẻ tái nhợt, một thân khí tức nho nhỏ với bộ áo xanh càng giống với một thư sinh ốm yếu.

Dương Phàm cũng không thấy kỳ quái bởi vì Luân Quả Kỳ là giai đoạn tiến vào tử vong.

Giờ phút này, hắn không cần phải làm gì cả, chỉ cần chờ đợi sinh mệnh chậm rãi mất đi.

- Chỉ cần một ngàn năm, sinh mệnh của ta sẽ đi tới điểm cuối...

Dương Phàm chậm rãi đứng lên, từ từ thở ra.

Hắn không ngờ đã có thể xác định được thời gian mà mình phải tử vong.

Tới giờ phút này, Dương Phàm đã không cần tu luyện. Luân Hồi Quả trong cơ thể tự hành vận Chuyển.

Mỗi thời khắc qua đi, Luân Hồi Quả đều nít đi sinh mệnh Dương Phàm, gồm cả sinh cơ thiên địa.

Nếu trong một ngàn năm, Dương Phàm không thể đột phá bình cảnh cuối cùng, hắn rất có thể sẽ chân chính tử vong, vạn kiếp bất phục!

Lúc này hắn càng giống với một Chân Tiên sắp hết thọ nguyên.

- Ta sẽ chết sao... Không, ta nhất định sẽ chết!

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một ý cười không thể lý giải.

Đối mặt với cửa ải khó khăn nhất này, Dương Phàm không tiếp tục bế quan, quyết định ra ngoài. Dù sao sau khi đạt tới Luân Quả Kỳ, thân thể hắn đã tự hành tu luyện, không cần hắn khống chế. cũng không thể đảo ngược được.

Bá!

Vừa mới nhấc chân, Dương Phàm phát hiện mình đã vượt xa khoảng cách trăm dặm, cảm thấy nao nao.

Dưới áp chế cường đại trong không gian Thượng giới, hắn không ngờ có thể tự nhiên thi triển Súc Địa Thành Thốn.

Thực lực của hắn giờ phút này ít nhất có thể bằng được Chân tiên cửu trọng.

Đây chỉ vẻn vẹn là Luân Quả sơ kỳ mà thôi.

Dương Phàm hơi chút kinh hi. Trên thực tế. Luân Quả Kỳ là một giai đoạn quá độ, hắn cũng không hy vọng có thể khiến bản thân mình mạnh hơn bao nhiêu.

Tâm thần dung nhập thiên địa, hiểu được vận mệnh cự luân không thể ngăn cản, cùng với thời gian, không gian, Luân Hồi nhân quả...

Luân Quả Kỳ đã đưa hắn tới một độ cao mới.

Hơn nữa. đây vãn vẹn chi mới là Bắt đầu.

Dương Phàm không khỏi tâm sinh chờ mong. Khi bản thân mình tiến vào Luân Quả hậu kỳ. đối mặt với tử vong, bản thân mình sẽ như thế nào?!

- Nếu không thể đột phá bình cảnh, không bằng như trước đây, thôi diễn cảnh giới tiếp theo của Luân Quả Kỳ.

Dương Phàm lững thững, đạp chân xuống hồ nước, bước đi trên sóng, chậm rãi đi về phía trước.

Cảnh giới tiếp theo của Luân Quả Kỳ?!

Nếu điều này khiến người khác biết được chắc chắn sẽ nghĩ Dương Phàm quá mức xa vời.

Trên thực tế. chỉ có Dương Phàm mới hiểu được, việc thôi diễn Luân Quả Kỳ cũng chỉ kém một ải cuối cùng nhưng không ảnh hưởng tới việc thôi diễn cảnh giới tiếp theo.

- Sau khi tử vong, chính là tân sinh. Như vậy, gọi là uẩn Sinh Kỳ, đến lúc đó ta đã đứng trên một độ cao mới, tiềm lực còn lớn hơn nữa.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn xa xăm, phẳng phất như thấy được tương lai xa rộng hơn!

Uẩn Chứng - Chứng Quả thuộc giai đoạn Tiểu Luân Hồi, đã tới tận cùng.

Luân Quả Kỳ là giai đoạn quá độ.

Uẩn Sinh Kỳ sẽ trở bắt đầu một trình tự hoàn toàn mới.

Dương Phàm bước trên sóng nước, nhắm mắt chậm rãi thôi diễn uẩn Sinh Kỳ.

Cũng không biết qua bao lâu. Dương Phàm đã đi ra khỏi hồ nước này. thân hình mờ mịt phiêu hốt, đi trên bình nguyên, núi đồi. vách đá...

Hết thấy ngoại giới đều không có ảnh hưởng gì tới việc tu luyện của Dương Phàm.

Cho tới một ngày, khi đi tới một vùng núi hoang vu, Dương Phàm đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết.

- Ahh....

Một thiếu niên bị hai hắc y nhân mang mặt nạ áp xuống mặt đất.

Trong đó, bàn tay của một hắc V nhân vận chuyển một cỗ lực lượng bá đạo hung hăng đánh vào mấy bộ vị trên người thiếu niên.

Baba ba

Chi mấy chương đơn giản đã khiến pháp lực thiếu niên này lập tức tiêu tan.

Hai mắt thiếu niên này dò bưng, thần tình tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn pháp lực nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này. tâm thần Dương Phàm chấn động.

Bỗng nhiên hắn nhớ lại tình cảnh thống khổ khi một thân pháp lực của mình bị tán đi, rồi phải chịu đựng đủ loại nhục nhã và lạnh nhạt.

Hừ. còn là đệ nhất thiên tài của Phương gia Lạc Thành nữa không?! Ta nhỏ!

Một gã hắc V nhân trong đó hừ lạnh:

- Hôm nay ta phế đi một thân tu vi của ngươi, xem ngươi vinh quang, tòa sáng như thế nào?!

A”

Bùm!

Hai gã hắc V nhân này Chỉ qua vài lần hô hấp đã phê bỏ hoàn toàn pháp lực thiếu niên, lại cổ tình không giết chết hẳn.

Nào ngờ, phế bỏ tu vi một người còn đáng sợ hơn tử vong.

-- IÁ*"

Thiếu niên này chỉ có tu vi Chân Tiên nhất trọng, mà hai gã hắc V nhân đều có thực lực Chân Tiên tam trọng, thực lực gấp nhiều lần.

Khi Dương Phàm dần dần đi tới. một thân pháp lực của thiếu niên kia gần như đã mất sạch, thân tình thống khô và tuyệt vọng, đôi mắt dường như cũng mất đi dũng khí và ý nghĩa tồn tại.

- Một thân pháp lực của ta đã tiêu tán, trở thành một phế nhân, còn mặt mũi nào mà trở về nữa!? Gia tộc có dung ta hay không?! Tên Phương Cường tiêu nhân vô sỉ kia không định sẽ nhạo báng ta... Không chừng hẳn chính là kẻ chủ mưu sau một màn này?!

Thiếu niên tuyệt vọng này rùng mình một cái.

Mất đi pháp lực, trở thành phế nhân, trong gia tộc hẳn làm sao có thể tranh đấu với Phương Cường?!

Tên Phương Cường kia lại là con cháu trực hệ của tộc trưởng, sau khi trở về đã có thể ngấm ra được vận mệnh của mình rồi.

- Ta sống trở về thì còn ý nghĩa gì nữa?!

Thiếu niên này nin rẩy, lâm vào tuyệt vọng vô tận và bất đắc dĩ.

- Chỉ ngần ngừ mấy trăm năm đã bước vào Chân Tiên nhất trọng, thiên phú của người quả thật không tồi!

Một thanh âm hơi khàn khàn từ một gã thư sinh ốm yếu trước người hẳn vang lên.

Thiếu niên hoảng sợ! BỊ người ta tới gần nhưng bản thân mình lại không cảm giác được chút nào. Có lẽ là do pháp lực đã tiêu tan.

Hắn không biết khi Dương Phàm tới gần hẳn, Ngay cả hai gã hắc V nhân kia cũng không nhận ra được.

- Thì đã sao?!

Thiếu niên cười lạnh nói:

- Giờ pháp lực đã mất hết. làm một phế nhân thì sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?!

Dương Phàm có thể hiểu được tâm tình của thiếu niên này.

Từ thiên tài đệ nhất trong gia tộc biến thành một phế nhân, điều này chính Dương Phàm cũng từng trải qua!

- Người... có phải là người Phương Cường phái tới?! Cứ thỏa thích cười nhạo, thỏa thích châm chọc đi!

Hai mắt thiếu niên này đỏ ngầu, ánh mắt tuyệt vọng lạnh như băng, nhìn chằm chằm Dương Phàm.

Dương Phàm mỉm cười:

- Rất lâu trước đây, ta cũng từ là thiên tài của gia tộc biến thành phế nhân nhưng không lâu sau, ta đã đâm nát bọn chúng dưới chân mình.

vA 1X. ...

- Mà nay... Ta biết một ngàn năm nữa, thọ nguyên của mình sẽ hết. sắp đôi mắt từ vong.

Nhưng người, ý nghĩa sinh mệnh vẫn còn.

Thanh âm này dù có chút khàn khàn nhưng lại vô cùng thân thiết, không quan tâm tới hơn thua.

1003. Chương 952 : Thiếu Niên Phương Chân

Hắn không ngờ tới thư sinh ốm yếu trước mặt lại từng trải qua cảnh ngộ như mình.

Mà nay, khi đối diện người này, nhận ra sinh mệnh lưu của đối phương đang trôi đi, xem khí sắc cũng biết là thọ nguyên không còn nhiều... sống cũng không được ngàn năm quả thực không giả.

- Tiểu tử, ngươi tên gì, chúng ta nói chuyện một lúc. Nếu ngươi muốn chết thì cũng để lại sau khi chúng ta nói chuyện đi.

Dương Phàm ngồi xuống đất. cười hiền nói.

Hành vi của hắn giống như nhàn rỗi không có việc gì làm vậy!

Nhưng kỳ thật, sau khi tiến vào Luân Quả Kỳ, mỗi thời khắc sinh mệnh đều mất đi, hắn căn bản đã không cần tu luyện.

Thán thê tự hành tu luyện.

Cho nên, gặp được một thiếu niên có điểm tương tự như mình, Dương Phàm có vài phần đồng cảm, không loại trừ khả năng ra tay tương trợ. Dù sao hắn cũng đang rất nhàn rỗi.

- Được!

Thiếu niên gật đầu! Hắn cũng không biết rằng lúc này vận mệnh của hắn đã lặng lẽ sinh ra biến chuyển.

Dương Phàm và thiếu niên này có cùng cảm ngộ, nói chuyện với nhau lại rất hòa hợp.

Sau khi nói xong, vẻ lạnh băng tu vệt vọng trong mắt cũng dần tiêu tan.

Người nhìn như thư sinh trước mắt này mang tới cho hắn một cảm giác bao dung vạn vật! Khí chất này chỉ có người đã trải qua ngàn vạn tang thương mới có được.

Từ trong ánh mắt đối phương, thiếu niên này cảm nhận được một tình cảm rất thần thiết.

Hắn cũng chỉ cảm nhận được tình cảm này từ cha mẹ đẻ mình mà thôi.

Qua nửa nén hương. Dương Phàm cơ bản đã hiểu được cảnh ngộ thiếu niên này.

Thiếu niên này gọi là Phương Chân, là con cháu của Phương gia ở Lạc Thành, cách nơi này mấy vạn dặm.

Sau khi Phương Chân sinh ra không lâu đã bộc lộ thiên phú tu luyện vô cùng ưu việt, trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Phương gia.

Mặc dù xuất thân bình thường nhưng thành tựu của Phương Chân lại khiến bất cứ kẻ nào cũng phải đổ kị.

Chỉ vẻn vẹn mấy trăm năm, Phương Chân đã tấn chức cảnh giới Chân Tiên. Phóng nhãn toàn bộ Thiên Thần Tinh cũng rất hiếm có.

Loại thiên phú và thành tựu này khiến Phương Cường, con cháu cùng thế hệ của Phương gia lão tổ vô cùng ghen ghét.

Nhưng tiếc rằng tu vi thiên phú để bị Phương Chấn áp chế cho nên Phương Cường không thể làm gì được.

Mấy năm trước, Phương Cường cũng tấn chức cảnh giới Chân Tiên nhưng chậm hơn Phương Chân năm mươi năm.

Mà Phương Cường lại hơn Phương Chân tầm trăm tuổi, được dùng vô số thiên linh địa bảo bồi dưỡng, mạnh mẽ gia tăng tu vi.

Sự chênh lệch giữa hai người vô cùng lớn!

Nửa năm trước, Phương Cường lần đầu tiên phát ra khiêu chiến Phương Chân.

Bởi vì tu vi của hắn rốt cục đã đuổi kịp đệ nhất thiên tài Phương Chân.

Nhưng trong quyết đấu, dù dùng cả đòn sát thủ do gia gia ban cho, Phương Cường vẫn thất bại trước Phương Chân.

Thực lực của Phương Chân dù vẫn là Chân Tiên nhất trọng nhưng đã nửa bước đặt vào nhị trọng. Phương Cường dùng vô số thiên địa linh bảo mới mạnh mẽ tăng lên tu vi nên cuối cùng chẳng những bị đánh bại mà thực sự không hề có sức kháng cự!

Mà hôm nay, Phương Chân sau nửa năm bế quan tu luyện ở nơi hoang dã, không biết kẻ nào tiết lộ tin này, bị hai gã Chân tiên tam trọng không rõ lai lịch chế trụ, hù đi tu vi.

- Bọn họ chi Hủy bỏ tu vi của ta lại không giết chết... Hiển nhiên chúng muốn ta sống không bằng chết!

Hai mắt Phương Chân đỏ bừng:

- Chuyện như thế này, chỉ có kẻ ghen ghét với thiên phú của ta mới làm! Mà có tư bản này, cũng chỉ có Phương Cường, con cháu trực hệ của Phương gia lão tổ.

Dương Phàm sau khi nghe xong cơ bản tán thành với phán đoán của Phương Chân.

Nhưng Phương Chân lúc này đã mất hết pháp lực, làm gì còn quyền lên tiếng?!

Cho dù chân tướng rõ ràng cũng không có ý nghĩa gì nữa cả!

Phương gia tuyệt đối không vì một phế nhân mà đòi công đạo!

- Để ta xem thân thể của ngươi!

Dương Phàm đưa tay ra bắt mạch của Phương Chân.

- Chẳng lẽ ngài là một Được sư?

Ánh mắt Phương Chân lộ ra vẻ kinh hi nhưng ánh mắt lại chợt ảm đảm xuống. Nếu Dương Phàm là một gã thần ý, làm sao không thể chữa trị bệnh cho chính mình được?!

Giờ phút này, Dương Phàm nhìn qua giống như một thư sinh mang bệnh!

- Mặc dù tu vi của ngươi đã bị phế nhưng cũng chưa hoàn toàn!

Dương Phàm cười với hắn:

- Còn cứu được!

Phương Chân thật sự khó có thể tin nổi!

- Chẳng lẽ ngươi đã quên ta cũng từng là người mất hết pháp lực!? Nếu ngươi nguyện ý, Dương mỗ không ngại ra tay tương trợ!

Dương Phàm cười khê.

- Xin hỏi tôn tín đại danh của tiên sinh!

Phương Chân bùm một tiếng, quỳ xuống mặt đất, hai mắt ướt át!

- Ngươi chỉ cần biết ta họ Dương là được rồi!

Dương Phàm chỉ lộ ra họ thật của mình mà thôi.

Toàn bộ Thiên Thần Tinh, có mấy chục triệu cư dân, tất nhiên họ Dương có vô số. Dù là người trùng tên trùng họ với hắn cũng không ít.

Nhưng vì đề phòng, hắn cũng chỉ nói ra họ của mình mà thôi!

- Dương tiên sinh, nếu có thể khôi phục pháp lực cho tại hạ, Phương Chân nguyện ý vì ngài lên núi đao, xuống biển lửa...

Phương Chân mặc dù vẫn có thái độ hoài nghi đối với năng lực của Dương Phàm nhưng lúc này đang trong cơn tuyệt vọng, cũng chỉ đành biết nhờ cậy mà thôi!

- Không cần lên núi đao xuống biển lửa... Chỉ cần người nghe ta. V theo lời ta nói mà làm là được!

Dương Phàm mỉm cười.

- Vâng. Dương tiên sinh!

Phương Chân đứng lên, trong mắt khôi phục vài tia hy vọng và ý chí chiến đấu.

Rồi sau đó, Dương Phàm mang theo hắn chậm rãi bay về phía Lạc Thành.

Lạc Thành ở trên Thiên Thần Tinh cũng xem như một tòa thành trì bậc trung.

Trong đó Phương gia ở nơi này chính là một chi của Phương gia, là một trong Tam Tông Tứ Tộc ở Thiên Thần Tinh.

Giờ phút này, nơi này chỉ cách Lạc Thành mấy vạn dặm mà thôi.

Dương Phàm dẫn dắt lực lượng sinh cơ trong Tiên Hồng không gian, vận chuyển chữa trị cho những huyết vị và kinh mạch bị phá hư trên thân thể Phương Chân, thậm chí Ngay cả lực lượng tiên hồn tiêu tan cũng khôi phục được không ít trong thời gian ngắn.

Chỉ sau một lúc, cơ thể Phương Chân đã giống V đúc ban đầu, thậm chí còn có lột xác về chất.

Phương Chân vui mừng, cứ như vậy. trong hai trăm năm hắn nhất định có thể trở lại cảnh giới Chân Tiên.

Kỳ hiệu như thế khiến hắn vô cùng bội phục thần thông của Dương tiên sinh trước mặt.

- Ta đã hội tụ vài phần tiên hồn lực bị tán đi của ngươi, tạm thời để dành đó đã. Sau khi về nhà. ngươi có thể lập tức bước vào Nguyên Anh Kỳ, thậm chí là Hóa Thần kỳ...

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười.

- Đa tạ Dương tiên sinh!

Phương Chân vô cùng cảm kích, thân thể cũng khẽ run rẩy.

Đạt tới cảnh giới tiên nhân, pháp lực mất đi, không chỉ hư hao kinh mạch, huyết vị. đan điền mà Ngay cả tiên hồn thoát phá, tiên lực tiêu tan.

Dương Phàm sử dụng thủ đoạn cùng loại Hồi Hồn Thuật, trợ giúp Phương Chân vận hồi vài thành tiên hồn lực, đợi khi trở về thì lại ngưng kết Nguyên Anh, lần nữa trở lại tiên đạo!

Khi đi vào Lạc Thành rồi, Dương Phàm mới phát hiện ra văn minh tu chân nơi này còn phồn hoa hơn cả trong tưởng tượng của mình.

Ở phía chân trời, phàm là những người có thể xuyên toa phi hành đều có cảnh giới Chân Tiên.

Trên thực tế cũng đúng như vậy. ở Thiên giới, ít nhất phải đạt tới cảnh giới tiên nhân mới có thể bay lượn cửu thiên.

Đạt tới Chân Tiên thượng vị còn có thể thoải mái bay ra khỏi tinh cầu, ngao du vũ trụ.

Tuy nhiên, muốn vượt qua một hệ hắc tinh, thân thể độ tinh hà thì phải có tu vi Đại La Kim Tiên.

Nếu có thể tấn chức Đại La Kim Tiên, có thể ngao du khắp vũ trụ, chính là cảnh giới vạn vạn tiên nhân hướng tới.

Sau khi tiến vào Lạc Thành, chuyện Phương Chân mất đi pháp lực và tu vi không ngờ đã truyền khắp mọi ngõ ngách.

Cảnh tượng Dương Phàm tán công lúc trước lại đồng dạng phát sinh trên người Phương Chân.

Không ít tu luyện giả chỉ chi trò trò. trong đó không ít đồng tộc với Phương Chân.

Đương nhiên, cũng không ít gã thông cảm, thương hại. Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể thông cảm mà thôi.

Phương Chân từ khi đi vào Lạc Thành liền cúi đầu.

- Ngẩng đầu lên đi, đừng cảm đối mặt với hết thấy, vượt qua tối tăm thì tương lai người chắc chắn là một mảnh quang minh, rộng rãi!

Thanh âm không thể hoài nghi của Dương Phàm rơi vào trong óc Phương Chân.

Trong đầu Phương Chân đột nhiên hiện lên một đoạn hình ảnh.

Hình bóng đó chính là của Dương Phàm lúc trước một đêm tán công, mái đầu bạc trắng, đối mặt với đủ loại châm chọc, châm chích.

Mà trong hình ảnh này. Dương Phàm vẫn bình tĩnh, khóe miệng thậm chí hiện lên vẻ tươi cười.

Thế ngộ cảnh tượng như vậy, tâm thần Phương Chân chấn động! Trong tình cảnh như vậy mà còn có thể bình tĩnh thông dong. Nam nhân như vậy, sự cứng cỏi và tâm tính ẩn nhẫn như vậy, người thường không thể đạt tới.

Nam nhân này rốt cuộc là ai?

Hắn vì sao chỉ còn có thọ nguyên ngàn năm, tinh thần sa sút?!

Trong lòng Phương Chân có thể khẳng định, thư sinh thần bí bên cạnh mình này tuyệt đối là một nhân vật không tầm thường!

- Ha ha ha... Đây không phải là thiên tài đệ nhất của Phương gia sao?!

Một nam nhân dáng người khôi ngô, một thân trang phục hoa lệ mang theo con cháu gia tộc chấn trên đường lớn. trong tay còn ôm một tiểu mỹ nhân thanh lệ như tiên.

- Không, ta hiện tại là đệ nhất phế nhân của gia tộc!

Về mặt Phương Chân không t hay đối nói.

Hắn đã hạ quỳ tâm nhất định phải học tập hình ảnh của Dương Phàm ở trong đầu mình.

Đứng ở đối diện chính là Phương Cường.

Phương Chân hiểu rõ rằng nam nhân nhìn uy mãnh khôi ngô này thật ra là một tiểu nhân vô si.

Đối với biểu hiện của Phương Chân, Phương Cường không khỏi ngẩn ra. tiện đà cười nhạo:

- Phế vật? Đệ nhất phế vật? Được được được!

Hắn vốn muốn thỏa thê làm nhục Phương Chân, nổi lên tranh chấp rồi ra tay giáo huấn đối phương.

Nhưng không ngờ rằng Phương Chân lại trực tiếp thừa nhận mình là đệ nhất phế vật khiến hắn cũng không thể nói gì hơn!

Phương Cường cảnh giác nhìn Dương Phàm ở bên cạnh Phương Chân, rất nhanh yên lòng:

“Chỉ là một thư sinh ôm yếu mà thôi! Đồng bệnh tương liên sao?!”

Hắn lại có thể không ngờ được hắn đã đoán đúng rồi. Dương Phàm và Phương Chân gặp cùng một cảnh ngộ, quá thực có thể xưng là đồng bệnh tương liên!

Nhìn Phương Chân rời đi. trong đám người có nhiều ánh mắt rất phức tạp!

Cũng có không ít người phán đoán việc Phương Chân mất hết pháp lực nhiều khả năng liên quan tới Phương Cường.

Nhưng toàn bộ Lạc Thành và Phương gia đều không có ai đứng ra đòi lại công đạo cho Phương Chân khi đã thành một phế nhân.

Bởi vì đây là một thế với với thực lực quá định quy tắc.

Sau khi rời khỏi đám người, Dương Phàm phát hiện ra khóe mắt Phương Chân lóe lên hai giọt lệ, cảm khái.

- Sao vậy?

Dương Phàm hỏi.

- Nữ nhân ta yêu thương không ngờ ôm ấp Phương Cười...

Phương Chân thống khổ nói.

Dương Phàm lúc này mới nhớ lại mv nhân thanh lệ trong lòng ngực Phương Cường kia.

Lúc ấy, Phương Chân cố gắng trấn định, cũng coi như không.

- Loại nữ nhân như vậy, không đáng!

Ý niệm Dương Phàm vừa động, trong đầu cũng hiện lên một hình ảnh, cũng là một nữ nhân. Đó chính là Dương Mạn.

Dương Mạn cuối cùng gả cho Dương Lỗi. Nhưng sau khi Dương Phàm đi Đại Tàn, thọ nguyên đã hết mà chết!

- Đa tạ Dương tiên sinh!

Phương Chân lau khô nước mắt, ánh mắt càng thêm kiên định, thoáng hiện lên một tia ngoan lệ.

Trở lại nơi ở của Phương Chân, Dương Phàm phát hiện rất là xa hoa. Chỉ là không biết còn được ở bao lâu nữa!?

Đêm đó, Dương Phàm vận chuyển thần thông luân hồi trợ giúp Phương Chân ngưng tụ thêm vài phần tiên hồn lực.

Thậm chí đêm đó, Phương Chân với tiên hồn lực còn lại, ngưng kết ra một Nguyên Anh.

Nhưng Nguyên Anh của hắn do tiên hồn lực ngưng tụ cho nên so với của cường giả Nguyên Anh Kỳ bình thường thì mạnh gấp trăm lần.

- Được! Tốt lắm!

Dương Phàm gật gật đầu nói:

- Chỉ cần mười năm, ngươi có thể khôi phục pháp lực, thậm chí vượt qua trước đây!

- Mười năm?

Tám thần Phương Chân run lên:

- Thực sự có thể sao?

1004. Chương 953: Nghịch Tiên Huyết.

Mười năm?!

Trong lòng Phương Chân rung động, trong mắt tràn đầy phức tạp. vô cùng nghi hoặc nhìn thu sinh ốm yếu thân bí trước mắt. Thật sự có thần thông nghịch thiên như vậy sao?!

Nếu là như vậy, hắn sao lại không vấn hồi việc thọ nguyên của mình đang trôi đi?!

Trong mắt hắn, đây là một điều vô cùng khó hiểu.

- Hắn thật sự có thể sáng tạo kỳ tích này sao?!

Mặc dù trực giác nói cho hắn biết rằng đối phương cũng không lừa dối mình.

Nhưng với phán đoán thông thường thì đây căn bản là điều không thể!

Cho dù Đại La Kim Tiên hạ xuống cũng không thể nắm chắc, trừ khi có Cửu Thiên Huyền Tiên trong truyền thuyết...

- Mười năm, chỉ là phóng chừng bảo thủ nhất mà thôi. Bởi vì tiên hồn của ngươi bị ta mạnh mẽ ngưng tụ vài phần. Hơn nữa được thần thông của ta tăng cường vài phần. Với cảnh giới và tiên hồn lực vốn có của ngươi, sự trợ giúp của ta, khôi phục lại pháp lực vốn có cũng không khó!

- Cái khó là ở chỗ có thể khiến tiềm lực của ngươi mở rộng được bao nhiêu?!

Dương Phàm bình thản, như đang tự nhủ nói.

- Cái gì?!

Thời gian mười năm cũng chỉ là phóng chừng bảo thủ nhất?!

Phương Chân rung động tới cực điểm.

Nếu nam nhân thần bí trước mặt này không lừa gạt mình thì hẳn chính là một nhân vật cường đại như thế nào?!

Nghĩ tới đây, trong mắt hắn không tìm được lộ ra vài phần kính sợ và sùng bái.

Từ đêm khuya tới sáng sớm hôm sau, Dương Phàm hỗ trợ Phương Chân củng cố Tiên Anh vừa mới dựng dục.

Sử dĩ gọi là Tiên Anh vì đây chính là Nguyên Anh do tiên hồn lực ngưng tụ mà thành.

- Cùng một cảnh giới nhưng trình độ khác nhau! Với cơ sở tu luyện như vậy, Ngày sau khi đạt tới Chân tiên nhất trọng, hoàn toàn có thể chiến thắng Chân Tiên nhị trọng!

Dương Phàm nhìn chằm chằm vào Phương Chân đã củng cố Nguyên Anh, trong mắt lộ ra vẻ kì dị.

Loại phương thức từ tiên hồn pháp lực cao cấp trở lại cảnh giới thấp, ngưng tụ lại Nguyên Anh khiến hắn có một linh cảm.

Linh cảm này có trợ giúp đối với thời diễn Luân Quả Kỳ, uẩn Sinh Kỳ của Dương Phàm.

Vừa mới sáng sớm, bên ngoài đã vang lên âm thanh tranh cãi ầm ĩ.

- Sao lại như thế này!? Đây là trang viên của ta mà các ngươi lại dám tự tiện xông vào sao?!

Phương Chân hô lớn.

Từ bên ngoài đi vào một đám con cháu Phương gia, đang lục tung, khuôn vác đồ đạc.

- Hừ, tên phế vật như ngươi còn muốn ở lại một trang viên xa hoa như thế này sao?! Trong tộc có quy định loại trang viên này chỉ có con cháu đạt tới cảnh giới Chân Tiên mới có tu cách sử dụng!

Một tên đầu lĩnh cười nhạo nói.

Mặc dù hắn là một tên lao động bình thường nhưng cũng có tu vi Hợp Thể Kỳ, căn bản không coi Phương Chân vào mắt.

- Ồ, Phương gia đại thiên tài của ta...

Phương Cường không biết từ lúc nào đã tới, nghiền ngẫm diễn kịch:

- Như thế nào, ngươi còn muốn ở lại đại trang viên này sao?!

- Ồ? Ngươi không ngờ đã có tui Nguyên Anh Kỳ?!

Phương Cường có chút kinh ngạc, cảm nhận một cỗ áp lực vô hình.

- Hừ, hai tên ngu ngốc, cũng không hoàn toàn Hủy bỏ tu vi của ta. Nhờ có thần V lánh đời là vị Dương tiên sinh này trợ giúp, ta còn sót lại một chút tiên hồn pháp lực. một đêm đã ngưng tụ ra Nguyên Anh!

Phương Chân cười lạnh.

Tối hôm qua khi ngưng tụ Nguyên Anh, Dương Phàm đã cho hắn một ly do để thoái thác.

Tu vi Hủy bỏ không hoàn toàn?

Phương Cường nghe vậy, tin bảy tám phần, nhưng trong lòng thầm mắng hai tên kia thật bất lực. Cho nhiều tiên Thạch như vậy cũng không làm được việc!

Tuy nhiên, Nguyên Anh Kỳ thì hẳn cũng không đặt vào mắt. cười nhạo nói:

- Nơi cư ngụ thật ra cũng có. Hình như ở nơi dành cho tạp dịch trong tộc. Nơi đó bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Phương gia đại thiên tài...

Phương Chân lặng lẽ không nói gì, cùng Dương Phàm rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, Phương Cường tự nhủ:

- Tên thushinh ốm yếu này thật không đơn giản! Chẳng lẽ là thân V lính đòi thật sao?!

Nhìn chằm chằm thân ảnh ốm yếu của Dương Phàm, lệ quang trong mắt Phương Cường lóe lên, thì thào:

- Ta không cho phép bất cứ điều bất ngờ nào phát sinh, đặc biệt là hy vọng khôi phục tu vi của tên Phương Chấn này...

Dương Phàm và Phương Chân rời khỏi trang viên Phương gia. đi vào một nhà trọ nhỏ ở Lạc Thành.

Nhà trọ của Thiên giới hoàn toàn khác với Phàm giới, mỗi phòng đều có một động phủ loại nhỏ, bên trong bố trí các Tụ Linh Trận cấp bậc khác nhau, bố trí tinh xảo, thanh nhã thoát tục.

Nhưng là tiền thuê cũng không nhỏ. Mỗi đêm mất từ một tới mười khối tiên Thạch. Thậm chí có những căn phòng xa hoa thượng đẳng, tương đương với một tiểu tiên phủ, mỗi đêm mất cả trăm tiên Thạch,

Dương Phàm trực tiếp thuê một phòng khách bình thường mười năm nhưng cũng tốn hơn ba ngàn tiên Thạch!

Phương Chân sờ sờ không gian giới chỉ, âm thầm hổ thẹn. Bản thân hẳn không thể lấy ra nhiều tiên Thạch như vậy!

Hắn xuất thân bình thường, tiên Thạch và bổng lộc gia tộc ban cho cũng không ít nhưng tu luyện trường kỳ, tiêu hao cũng rất nhiều. Bất hẩn một lúc lấy ra ba ngàn tiên Thạch đúng là điều khó khăn.

Nhưng Dương Phàm vừa ra tay đã xuất ra hơn ba mươi khối tiên Thạch trung phẩm, khiến Phương Chân và chúng quây đều lú lờ. Tiên Thạch trung phẩm tuy chưa phải là cấp cao nhất nhưng ở Thiên Thán Tinh, đặc biệt là Lạc Thành thì cũng vô cùng hiếm thấy.

Mà Dương Phàm xuất mấy chục khối tiên Thạch trung phẩm, ánh mắt cũng chẳng biến hóa. rất nhẹ nhàng hỏi hột.

Bọn họ làm sao có thể biết được bên người Dương Phàm có một đồng tiên Thạch kích xù, mua đứt cả trăm hành tinh như Thiên Thán Tinh cũng dư dả.

Tiên Thạch có phẩm chất càng cao thì giá trị cũng càng cao.

Một khối tiên Thạch cực phẩm có thể đổi được mười triệu tiên Thạch bình thường. Mà số tiên Thạch cực phẩm Dương Phàm thu được lúc trước đúng là chất thành núi.

Đương nhiên, Dương Phàm cũng biết mức độ, không lấy ra một viên tiên Thạch cực phẩm đi đổi, nếu không chắc chắn sẽ gây ra chấn động rất lớn.

Hai người ở lại phòng trọ này cũng rất thoải mái. Dương Phàm để Phương Chấn tiếp tục củng cố tu vi, trùng kích Hóa Thân Kỳ.

Đã mang thể ngũ cảnh giới trong người, lại có Tiên Anh cường đại làm cơ sở, không tới hai tháng, Phương Chân đã thành công tấn chức Hóa Thân Kỳ.

Trên thực tế. Phương Chân có thể đẩy nhanh tốc độ. tiến thêm vài tiểu cảnh giới nhưng Dương Phàm ngăn lại.

- Cơ sở là trọng yếu, không nên quá nhanh!

Dương Phàm xuất ra Nhân Sâm Tiên Quả, Bích Ngọc Thiên Hồn Quả, Bàn Đào Tiên Quả, mỗi loại mười trái để hắc trong mười năm này, mỗi năm dùng một loại một trái.

Ba loại tiên quả này dù ở Thượng giới cũng là thiên tài địa bảo không tồi. đối với cường giả Chân Tiên càng có tác dụng cao.

Phương Chân ăn vào một loại một trái, cảnh giới tu vi tăng mạnh, trong một năm liền tấn chức Hợp Thể Kỳ.

Đây vẫn là dưới tình huống Dương Phàm kiệt lực áp chế hắc.

Đại đa số thời gian của hai người vẫn ở lại trong phòng trọ. Dương Phàm thi thoảng đi ra nhưng lại không cho Phương Chân bước ra ngoài nửa bước.

Một đêm. Dương Phàm đang thôi diễn Tiên Hồng Quýá thì bỗng nhiên sinh ra cảm ứng.

Vù

Hai đạo bóng đen như âm hồn rơi xuống trước phòng trọ. Một người trông chừng, một người lấy ra đạo cụ ngọc phù đặc biệt, nghĩ cách bài trừ cấm chế quanh phòng.

ở một góc, cấm chế nhanh chóng bị phá ra một lỗ thủng lớn như cánh cửa.

Hai đạo bóng đen này lập tức lù vào trong phòng, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Phương Chân đang bế quan nơi này chưa kịp phản ứng đã bị một bóng đen chế trụ.

- Chắc chắn... Thật khiến người ta kinh thán! Người nhanh vậy đã tu luyện tới Hợp Thể Kỳ! Chẳng lẽ lần trước thật sự chưa hoàn toàn phế bỏ tu vi của ngươi sao?!

Bóng đen kia cười lạnh.

Một bóng đen khác nhanh chóng lướt tới trước người Dương Phàm, một chưởng đánh ra. Tiên linh khí trong động phủ lập tức đông cứng, phát ra âm thanh khe khẽ.

Ba!

Một chưởng đánh trúng Dương Phàm tuyệt đối là một kích trí mạng, đủ để diệt sát Chân Tiên hạ vị bình thường.

Nhưng mà kinh lực một chưởng này sau khi đánh trúng Dương Phàm lại như đá chìm đáy biển, biến mất sạch sẽ.

Mà kẻ ra tay kia lại toàn thân cứng ngắc!

- Sao lại như vậy?!

Mà Ngay sau đó. một màn kinh người đã hiện ra. Bóng đen trước người Dương Phàm chỉ qua một lần hô hấp. Huyết nhục đã héo rũ, hóa thành một bộ xương khô.

Sinh mệnh lực của hắc nhanh chóng thoát đi như lũ.

Dương Phàm căn bản không động thủ. cũng không thấy hắc sử dụng pháp lực.

Bóng đen kia chỉ vừa tiếp xúc với Dương Phàm, sinh mệnh lực đã bị một cỗ lực lượng huyền bí rút đi.

Cỗ lực lượng này chẳng những rút đi sinh mệnh lực của bóng đen này mà còn rút đi sinh mệnh lực của Dương Phàm.

Bộ xương khô kia nháy mắt cũng đã hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất.

Cảnh tượng này khiến cho người ta kinh hãi vô cùng. Phương Chân và bóng đen cảnh giới Chân Tiên tam trọng kia sợ tới mức cả thê xác và tinh thần băng hàn.

Căn bản không cần động thủ, một cường giả Chân Tiên tam trọng đã không hề có sức phản kháng, khoảnh khắc bị tiêu vong.

Đây rốt cuộc là cường giả cấp bậc nào?!

Bóng đen kia. cả thể xác và tinh thần run rẩy, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, kinh hô một tiếng, lập tức muốn chạy trốn.

- Chạy đi đâu?!

Lúc này. Dương Phàm bước ra một bước, đã chặn Ngay trước mặt hắn.

Thịch!

Bóng đen này bất ngờ không kịp phòng bị. lập tức đụng vào người Dương Phàm.

Tình cảnh như lúc này lại xảy ra, Chỉ qua hai lần hô hấp, vị Chân Tiên tam trọng này cũng đánh mất sinh mệnh lực, khoảnh khắc bị hóa thành vô hình.

Làm xong hết thấy, ánh mắt Dương Phàm thản nhiên đảo qua Phương Chân, lại cười nói:

- Tiếp tục tu luyện đi!

Phương Chấn rung mình một cái. trong lòng không kìm nổi sự sợ hãi. Khi đối diện với Dương Phàm lại nói lên một lòng kính sợ và sùng bái.

- Thực lực Dương tiên sinh cũng quá cường đại! Nhìn khắp Phương gia Lạc Thành, ngoại trừ lão tổ chi sợ không ai là đối thủ của hắn!

Sau khi được tận mắt thấy thực lực Dương Phàm, Phương Chân vô cùng tin tưởng, dựa theo phương pháp của Dương Phàm không nóng nảy, cố gắng tu luyện.

Chớp mắt cái, đã lại qua hai năm, Phương Chân đã vững chãi bước vào Độ Kiếp Kỳ.

Lúc này. Dương Phàm cười nói với hắn:

- Không có vấn đề gì nữa, nên cho người dùng thử này...

- Chẳng lẽ Dương tiên sinh còn có con bài chưa lật sao?!

Trong lòng Phương Chân thất kinh, vô cùng chờ mong.

Chỉ thấy hai tay Dương Phàm nhanh chóng bấm quyết. hạ một cấm chế thật mạnh nơi này.

Rồi sau đó. về mặt hắn trịnh, trọng, trong tay xuất hiện một viên chất lỏng màu tím vàng.

Ánh mắt và tâm thần của Phương Chân lập tức bị thứ này hấp dẫn. Dịch châu này trong suốt mang theo tử mang kim trạch, như là côi bảo tuyệt thế!

- Trước khi dùng giọt máu này, người phải hạ độc thệ, không tiết lộ với bất cứ ai về việc này, bất cứ chi tiết gì!

Thần sắc Dương Phàm trịnh, trọng chưa từng có.

Trên thực tế. số lượng Nghịch TiênHuyếtthầncó không ít. còn không chỉ một lọ.

Chỉ là một giọt Nghịch Tiên Huyết. còn chưa bằng một phần trăm tổng số hắn có.

Hắn đã hạ quyết định, hoặc không ra tay, hoặc đã ra tay nhất định phải sáng lập một cường giả tuyệt thế!

Với trình độ của Phương Chân còn chưa thể đánh giá sự tồn tại của Nghịch Tiên Huyết nhưng thấy về mặt của Dương Phàm thì biết thứ này không tầm thường, lập tức phát ra tâm ma độc thệ!

Rồi sau đó, Dương Phàm để hắn ngồi khoanh chân, ăn vào một giọt Nghịch Tiên Huyết mà vô số cường giả trong thất giới đều có thể lâm vào điên cuồng tranh cướp này!

Dương Phàm ở một bên hộ pháp, giúp hắn hấp thu Thần Huyết này.

Cuối cùng qua hai tháng, Phương Chấn chậm rãi mở mắt ra. Từ trên người hắn phóng xuất một cỗ khí tức cấm kỵ, kim quang lóe lên trong mắt. khiến tiên linh khí bốn phía cũng run rẩy.

- Cỗ lực lượng này... Thật mạnh mẽ...

Phương Chân mừng như điên, khó có thể tin nổi. Hắn còn cảm nhận được trên người mình trống rỗng sinh ra một thần thông nào đó!

- Ha ha ha... Chúc mừng người đã thành công hấp thu máu Huyết này! Từ nay trở đi, người đã bước lên con đường trở thành cường giả đứng đầu thất giới!

Dương Phàm cười cười, trong giọng nói mang theo vài phần cảm giác tự hào và thành công.

1005. Chương 954: Thực Lực Của Phương Chân.

Dương Phàm cười dài nhìn Phương Chân hưng phấn cùng khó tin đang khoan chân mà ngồi.

Nếu nói Dương Phàm cùng Phương Chân lần đầu gặp nhau. Vận mệnh của Phương Chân đã xảy ra biến hóa to lớn.

Như vậy sau khi dùng Nghịch Tiên Huyết, bánh xe vận mệnh đã hoàn toàn rời khỏi quỹ tích vốn có. đi hướng hoàn toàn bất đồng.

Phương Chân cảm giác thân thể huyết mạch của mình sinh ra lột xác nghiêng trời lệch đất. Thể chất có thể so với Thần thú cùng cấp, càng có thêm một loại thần thông phảng phất sinh ra đã có.

- Để ta xem thần thông thức tỉnh của người.

Trong mắt Dương Phàm mang theo vài phần chờ mong.

Bababa!

Ba chương liên tục đánh lên vài yếu huyết khác nhau trên người Phương Chân.

Ngô-

Phương Chân phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, cổ khí tức cấm kỵ trên người dưới huyết mạch vận chuyển động nhiên phát tán ra.

Bồng dung trong hai con ngươi hắn nổi lên một tia sáng vàng, hào quang càng thêm chói mắt. sinh ra một cỗ linh hồn uy áp kinh thiên.

Trong phút chốc, vùng không gian này sinh ra dao động không rõ, hết thấy hết thấy không thể che giấu trước mặt Phương Chân.

Hắn có thể nhìn thấy hình dạng của thiên địa linh khí. có thể nhìn thấy sơ hở của cấm chế bốn phía phòng khách, thậm chí xuyên qua nhiều tầng ngăn cách nhìn thấy ngoài chín tầng trời.

Thời gian trôi qua ở trong hai mắt hắn phảng phất như chậm lại ngàn vạn lần. có thể bắt giữ được động tác rất chi tiết của vật thể di động tốc độ cao.

Ngoài ra. trong đôi con ngươi đó càng có một cỗ uy áp. ngạo thị cùng cấp. tan biến hết thấy hư ảo.

- Dĩ nhiên là thần thông “Thiên Nhãn” hiếm thấy, có lực lượng linh hồn uy hiếp cường đại. có được thiên phú nhìn thấy linh khí. quy tắc thiên địa.

Dương Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Ngoài ra, Dương Phàm phát hiện trên làn da của Phương Chân cũng mơ hồ hiện lên ánh vàng.

Thể chất kim cương?

Dương Phàm khó có thể tin. Đây cũng là thiên phú cực kỳ hiếm thấy.

Tuy nhiên, thiên phú thể chất kim cương của Phương Chân cũng không hoàn chỉnh.

Nhưng là có thể đồng thời có được hai loại thiên phú thần thông cường đại, đã là phi thường không tồi rồi.

Dương Phàm tỉnh sơ một chút. Giờ phút này Huyết mạch thiên phú của Phương Chân có thể so với Thần thú thượng vị, tổng hợp mà nói, gần như tiếp cận siêu cấp Thần thú.

- Rất tốt. Người thậm chí không cần tấn chức cảnh giới Chân Tiên, có thể đánh bại Phương Cường.

Dương Phàm liên tục gật đầu.

- Dương tiên sinh... Đây là sự thật sao?

Phương Chân cảm giác như đang nằm mơ.

- Có gì không thể! Giờ phút này huyết mạch thiên phú của người đã vượt qua Thần thú thượng vị bình thường.

Trong mắt Dương Phàm mỉm cười, lại trầm ngâm nói:

- Chờ sau khi vượt qua thiên kiếp, có lẽ còn có thể tiến thêm một bước kích phát thể chất kim cương của người. Lại thêm thiên phú thần thông Thiên Nhân, cho dù người kém siêu cấp Thân thú, cũng không kém bao nhiêu.

- Đa tạ tiên sinh. Đại ân như thế, Phương Chân không biết lấy gì báo đáp...

Trong mắt Phương Chân lóe ra ánh lệ. “PHịch” một tiếng quỳ xuống đất, bái tạ Dương Phàm.

Những Ngày kế tiếp, Phương Chân dốc lòng tu luyện và thăm dò lực lượng huyết mạch trong cơ thể.

Không đến một năm, Phương Chân bắt đầu độ thiên kiếp.

Lúc này Dương Phàm mới đưa hắc đến một nơi hoang dã không người độ kiếp.

Vào năm thứ chín mất đi pháp lực. Phương Chân rốt cục vượt qua ba lần thiên kiếp, tấn chức Đại Thừa Kỳ. cách cảnh giới Chân tiên chỉ có nửa bước.

Lúc độ thiên kiếp. Dương Phàm âm thầm vận chuyển thần thông Tiểu Luân Hồi, thêm vào trên người Phương Chân, khiến cho thiên kiếp tẩy luyện thân thể ở mức độ lớn nhất.

Loại phương pháp này của hắn cùng không trực tiếp chống cự thiên kiếp, thậm chí có xu thế thuận theo cho nên sẽ không bị kiếp vận lan đến.

Đợi sau ba lần thiên kiếp, thể chất Kim Cương Bất Diệt của Phương Chân rốt cục được kích phát hoàn toàn.

Khi hắc toàn lực vận chuyển thần thông, toàn bộ thân thể có thể hóa thành bất diệt kim thân, có thể dùng nhục thân ngành kháng thiên lôi, có thể bó qua công kích của cùng cấp.

Sau đó. Dương Phàm lại cho hắc dùng một giọt Nghịch Tiên Huyết. tăng cường thiên phú huyết mạch.

Nghịch Tiên Huyết có thể cho sinh linh bình thường có được thiên phú có thể so với Thân thú thượng vị, thậm chí là Thân thú siêu cấp.

Dưới sự trợ giúp của Dương Phàm, Phương Chân có được hai thiên phú bản mạng, có thể sánh với Thần thú siêu cấp.

Giờ này khắc này, Dương Phàm cảm nhận được điểm đáng sợ của Nghịch Tiên Huyết này.

Như tư chất của Thần thú siêu cấp, trong ức ức vạn sinh linh trong thất giới cũng không nhất định sinh ra một người, có thể nói xác suất cực thấp cực kỳ thấp.

Nhưng là Nghịch Tiên Huyết này lại có thần hiệu như thế.

Dương Phàm không thể không bội phục Luân Huyết Đại Đế đã luyện chế ra ba loại Thần Huyết này.

Luân Huyết Đại Đế ở trong thất giới cũng là nhân vật truyền kỳ bí ẩn, được coi là Đại Đế có trí tuệ nhất, được cường giả thất giới tôn kính.

Trái qua thời gian nửa năm, Phương Chân hoàn toàn chuyển hóa thành thân thể tiên linh, tấn chức Chân Tiên nhất trọng.

Dương Phàm mỉm cười chúc mừng, rồi bình thản nói:

- Phương Chân, người có bằng lòng làm đệ tử của người hay không?

Đệ tử?

Phương Chân ngần ra. Ngay sau đó lộ vẻ mừng như điên, vội vàng quy bái:

- Đệ tử Phương Chân ra mắt sư tôn.

Dương Phàm hết sức vừa lòng. Phương Chân là người kiên định, nhưng lại Không phải trí tuệ linh hoạt.

Hắn muốn thu Phương Chân làm đệ tử, một phần là vì hai người từng trải giống nhau, hết sức hợp ý.

Mặt khác, Dương Phàm nhận hạ không có chuyện gì. muốn tạo ra một cao thủ siêu cấp.

Lúc ở nhân giới. Dương Phàm thu đệ tử Không phải số ít. Hiện nay mỗi một người ít nhất đều trở thành bá chủ danh chân một phương.

Tới thượng giới, trong lòng Dương Phàm cũng ngứa ngáy.

Giai đoạn Luân Quả Kỳ hiện tại đã không cần hắn tu luyện, thân thể tự hành vận chuyển công pháp, không thể nghịch chuyển.

Trên thực tế ngày ấy giết chết hai gã cường giả Chân Tiên tam trọng, Dương Phàm căn bản không động thủ. đều là thân thủ tự chú phản ứng.

- Tốt. tốt. Hiện nay người trở về Chân Tiên nhất trọng, có thể bình yên trở về gia tộc, thậm chí khiêu chiến Phương Cường kia.

Dương Phàm cổ vũ nói.

- Vâng, sư tôn.

Phương Chân vừa nghĩ đến Phương Cường, hai tay nắm chặt, trong cơ thể huyết mạch sôi trào.

Ngay ngày hôm sau. đã từng là đệ nhất thiên tài của Phương gia Lạc Thành trở về trụ sở của Phương gia.

Đám con cháu gia tộc đang định làm nhục Phương Chân, miệng vừa mới há ra được một nửa liền ngậm như tượng đá, buồn cười vô cùng.

- Chúc mừng Phương sư đệ. trở về cảnh giới Chân Tiên.

Không ít con cháu gia tộc vốn đồng tình với Phương Chân đều tới chúc mừng, trong mắt rất là vui mừng.

Dương Phàm trầm mặc không nói, cùng Phương Chân đi vào trọng địa gia tộc.

- Phương sư đệ. vị này là?

Có một vị sư huynh nhìn Dương Phàm, tò mò hỏi.

- Người là sư tôn của ta... Dương tiên sinh.

Phương Chân vẻ mặt cung kính, nhắc tay giới thiệu.

Dọc theo đường đi. Dương Phàm không nói một lời, ngẫu nhiên gật gật đầu.

Hắn giống như một người đứng xem, nhìn thế giới trong tranh.

Rốt cục, Phương Chân đi tới nơi ở của Phương Cường.

Phương Cường đầu tiên nhìn thấy Phương Chân, lập tức lộ ra vẻ nghiến ngấm, nhưng Ngay sau đó, biểu tình trên mặt hắn động lại...

Cánh giới Chân Tiên!

- Đây... Làm sao có thể?

Hắn thất thần một hồi, thân hình hơi lắc lư. có chút nói năng lộn xộn.

Phương Chân đứng sừng sững, hai tay chấp sau lưng, ngạo nghễ nhìn thẳng Phương Cường này.

Lúc này, trong gia tộc rất nhiều con cháu xem náo nhiệt vây quanh.

- Chuyện gì xảy ra. Phương Chân nhanh như vậy liền khôi phục pháp lực. Lúc này mới mười năm trôi qua...

Một đám con cháu gia tộc nhu muốn rút con mắt.

Càng nhiều người òm tâm lý xem náo nhiệt.

Kỳ thật người thông minh đều hiểu được, mười năm trước Phương Chân mất pháp lực hơn phần nửa là có liên quan tới Phương Cường.

Chỉ là, không ai sẽ vì một người bị Hủy tu vi mà đi đắc tội thân tôn tử (cháu ruột) của lão tổ gia tộc.

- Tại hạ Phương Chân, bắt tài “đệ nhất phế vật Phương gia”, đặc biệt phát ra khiêu chiến với đệ nhất gia tộc thiên tài Phương Cường. Ba ngày sau, gặp ở gia tộc đấu pháp đài.

Thanh âm sang sảng đánh thép của Phương Chân truyền khắp toàn bộ trọng địa Phương gia.

Woaaaaa

Con cháu Phương gia bao gồm bộ phận cao tầng ồ lên một vùng.

Cũng không quản Phương Cường có đáp ứng hay không, Phương Chân xoay người bước đi.

- Sư tôn.

Phương Chân hơi nhấc tay, mời Dương Phàm đi trước.

Sư tôn?

Ánh mắt mọi người đều nhìn hướng thư sinh ốm yếu kia.

- Xem ra Phương Chân này thật đúng là gặp được kỳ nhân...

Sắc mặt Phương Cường âm tình bất định, hai tay nắm chặt không ngừng run lên.

Ba Ngày sau.

Đấu pháp đài của Phương gia, bốn phía đã chật ních mấy ngàn người. Có con cháu trong gia tộc, cũng có người của thế lực tu tiên khác trong Lạc Thành.

- Các người xem, Ngay cả gia chủ Phương Uy đều tới...

Không ít con cháu trong tộc đều nhìn lên vị trung niên mặt chữ điền khí tức trầm ổn ở khán đài trên trời cao.

Đến giữa trưa.

Hai con cháu trong tộc Phương Chân cùng Phương Cường trước sau xuất hiện trên đấu pháp đài.

- Tiểu tử... Lần này, ta nhất định cho ngươi chết không chỗ chôn.

Trong mắt Phương Cường thoáng hiện vẻ lạnh lùng âm độc.

Hắn tự nhiên không thể cự tuyệt lần khiêu chiến này. nếu không mất hết mặt mũi.

Dù sao sau khi Phương Chân trở thành phế nhân, hắn miễn cưỡng kế thừa danh hiệu “Đệ nhất thiên tài” trong tộc.

Trước khi chiến đấu, hai người đều ký giấy sinh tử.

- Đấu pháp bắt đầu. phán ra thắng bại, bắt kẻ sinh tử.

Một trường bối trong tộc Chân Tiên tam trọng tuyên bố.

Tiếng nói vừa dứt, Phương Cường cùng Phương Chân liền đồng loạt ra tay.

Baba

Hai người như chớp giao kích một chương. Phương Cường kêu một tiếng đau đớn, bị đẩy lui mười mấy trượng, khí huyết nhộn nhạo, đã bị nội thương.

- Làm sao có thể...

Cảm nhận được chương lực bá đạo tuyệt luân của Phương Chân, Phương Cường mặt xám như tro tàn.

Bản thân hắn mặc một bộ tiên giáp, còn có vài tấm phù hộ mệnh, cơ hồ có thể bó qua công kích của cường giả Chân Tiên nhất trọng.

Nhưng là vừa giao thủ. một chương của Phương Chân đã đánh hắn chấn thương.

Này... còn đánh cái gì?

Nếu không có tiên giáp cùng vài tấm phù hộ mệnh, một chiêu vừa rồi kia có khả năng lấy mạng hắn.

Cao tầng gia tộc trên khán đài, bao gồm gia chủ Phương Uy, sắc mặt đồng loạt biến đổi.

Phương Chân này rốt cục có kỳ ngộ gì, trong khoảng thời gian ngắn lấy được đột phá như thế thực lực mạnh mẽ như vậy.

Xem xu thế vừa rồi, Phương Chân ít nhất có thể địch lại cường giả Chân Tiên tam trọng.

- Chịu chết đi...

Khuôn mặt Phương Cường dữ tợn, gầm lên một tiếng, ăn vào một viên thuốc màu đen, pháp lực trên thân tăng vọt. trong tay lại có thêm một thanh thiết chủy lôi quang tán ra bốn phía.

- Trời ạ! Đây không ngờ là Tiên khí tam phẩm.

Có người kinh hô.

Tiên khí chia làm cửu phẩm: 1-3 là Tiên khí hạ phẩm. 4- 6 là Tiên khí trung phẩm. 7-9 là Tiên khí thượng phẩm.

Tiên khí tam phẩm, đối với tiên nhân mà nói, đã là xa xỉ phẩm rồi.

Hô... Roẹt roẹt!

Thiết chủy kia vung lên. hóa thành to như cái thớt, từ trên trời giáng xuống. Lôi quang khủng bố chiếu rọi hơn phân nửa đấu pháp đài.

- Không ngờ dùng bí dược gia tăng thực lực, do đó có được lực lượng sử dụng Tiên khí tam phẩm trong thời gian ngắn... Phương Chân này chỉ sợ sẽ thua!

Người đang xem cuộc chiến phía dưới đồng loạt kinh hô.

Cùng lúc đó. gia chủ Phương Uy trên khán đài. trong mắt mơ hồ lộ ra một tia đắc ý.

Hây—

Một tiếng hét lớn như sấm rền vang lên, dưới uy hiếp của Tiên khí tam phẩm, trên người Phương Chân tán ra một cỗ khí tức kinh người, làn da toàn thân nổi lên một tầng ánh vàng.

`m ầm

Một chương đẩy ra, ánh vàng lóe lên. Khí tức cường đại đã man xông lên tận trời.

Toàn thân Phương Chân như hóa thành kim cương Phật tôn, trực tiếp phá tan lời điện bao phủ, một chương đánh bay Phương Cường.

- A...

Phương Cường kêu thảm một tiếng, bị đánh ra khỏi đấu pháp đài. lập tức hộc máu, bất tỉnh nhân sự.

Biến hóa trong khoảnh khắc này khiếp sợ toàn trường, một mảnh tĩnh mịch.

- Không ngờ bộc phát ra lực lượng có thể so với Chân tiên trung vị...

Đám người Phương Uy trên khán đài kinh hãi nghi ngờ.

Là kỳ ngộ như thế nào khiến Phương Chân xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế?

Ánh mắt của đám trưởng bối gia tộc Phương Uy, không ít con cháu gia tộc không khỏi nhìn về phía thư sinh ốm yếu trong đám người.

Đó là một thư sinh yếu ớt gió thổi bay.

1006. Chương 955: Lão Tổ Phương Gia.

Một kích cuối cùng kia khiếp sợ toàn trường, khiến cao tăng Phương gia động dung biến sắc.

Ở trong Tiên Thành vùng ven như Lạc Thành này, tu vi có thể đạt tới Chân Tiên trung vị là có thể có được địa vị không tầm thường, lọt vào cao tăng thể lực lớn một phương.

Phương Chân với tu vi chỉ vẻn vẹn Chân Tiên nhất trọng, đánh ra công kích có thể sánh với Chân tiên trung vị. coi như là kinh thế hãi tục.

Mấy ngàn tu sĩ bốn phía đấu pháp đài ồ lên chấn động.

- Phương Chân! Phương Chân! Phương Chân!...

Không ít con cháu gia tộc hô tên Phương Chân, sinh lòng kinh sợ cùng sùng bái.

Một kích cuối cùng của Phương Chân giống như thiên thần buông xuống, Thạch phá kinh thiên, thế không thể đỡ. khiến phần đông thế hệ trẻ ở Lạc Thành khâm phục.

Ngay cả là cường giả thế hệ trước cũng vì một kích kinh thiên kia mà cảm thấy nung động.

Cao tăng Phương gia. tiêu điểm ánh mắt của rất nhiều người thế hệ trước từ trên người Phương Chân chuyển đến trên người Dương Phàm.

Từ khi gặp thư sinh ốm yếu này. vận mệnh của Phương Chân đã xảy ra biến chuyển thật lớn.

Đây rốt cục là một kỳ nhân như thế nào?

Chẳng lẽ là cao thủ lánh đời? Đại La Kim Tiên?

Cao tăng Phương gia bao gồm gia chủ Phương Uy. sắc mặt ngưng trọng.

- Sư tôn, vừa rồi phát huy không tốt, nhưng cuối cùng không phụ ngài tài bồi.

Phương Chân đi tới trước mặt Dương Phàm, cúi đầu nhu thuận nói.

Trên mặt hắn còn có vài phần hổ thẹn, dường như làm mất mặt sư tôn.

- Nay còn phát huy không tốt?

Da mặt mọi người bốn phía co giật mạnh một hồi.

Phương Chân vừa rồi còn uy mãnh tuyệt trần, giờ phút này ở trước mặt thư sinh ốm yếu lại ngoan ngoãn như thế. làm cho người ta tặc lưỡi kỳ quái. Đối với thân phận lai lịch của Dương Phàm càng thêm tò mò.

- Đây tuyệt đối là cao nhân lánh đời. nếu không không có khả năng khiến Phương Chân trong thời gian ngắn khôi phục tu vi cùng với có được chiến lực như thế.

Vài vị trưởng bối cao tăng Phương tộc hai mắt nhìn nhau.

Cao nhân lãnh đời.

Vài vị trưởng bối Phương tộc cơ bản đều đồng ý quan điểm này.

Sau khi chiến đấu kết thúc, người thắng Phương Chấn như ngôi sao rực rỡ, trở thành vương giả trong đám tân tú Lạc Thành!

Tuy nhiên có nhiều người lại càng thêm chú ý vị sư tôn thần bí sau lưng Phương Chân.

- Nếu ta cũng có thể báỉ người này làm sư phụ, không cần có thể thần dũng vô địch như Phương Chân, ít nhất cũng có thể có được một nửa bán lĩnh của hắn.

Không ít tân tú Lạc Thành, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Dương Phàm.

Khi Dương Phàm cùng Phương Chân rời đấu pháp đài, lục tục có người lại chúc mừng, thậm chí có người trực tiếp biểu đạt ý báỉ sư với Dương Phàm.

- Dương tiên sinh. Chi cần ngài nguyện ý thu ta làm đồ đệ, cho dù làm trâu làm ngựa cũng nguyện V.

Một thiếu niên sắc mặt ngăm đen vẻ mặt thiết tha nói.

- Ha ha. Dương mỗ thu đồ đệ là chú ý duyên phận cùng thiên phú.

Dương Phàm lắc đầu cự tuyệt:

- Phương Chân cùng ta có duyên, trong cơ thể cũng ẩn tàng huyết mạch Thần ma thượng cổ, Dương mỗ mới ngoại lệ thu hắn làm đồ đệ.

Nghe thấy lời ấy, những thiếu niên khác có ý báỉ sư thất vọng vô cùng.

Luận tư chất, bọn họ xa xa không thể đánh đồng cùng Phương Chân.

Trên thực tế, Ngay cả là một người tư chất bình thường cũng có thể được Dương Phàm tạo thành một vị cao thủ tuyệt thế tương lai.

- Huyết mạch Thần ma thượng cổ? Lúc trước chúng ta kiểm tra tư chất của Phương Chân, cũng không có phát hiện thiên phú huyết mạch ân tàng này...

Một gã trưởng bối Chân tiên tứ trọng của Phương gia lộ vẻ kinh ngạc, hồi hạn không kịp.

Trong thế giới nhân loại khổng lồ, có một số người được trời cao ưu ái, khi sinh ra sẽ có được một loại huyết mạch nào đó người thường không thể sánh bằng.

Nhưng là loại xác suất này rất thấp, trong ức ức vạn nhân loại, vị tất có thể xuất hiện một người.

Loại huyết mạch truyền thừa này cũng như Thần thú trong thế giới yêu tộc.

Gia chủ Phương Uy thở dài:

- Không nghĩ tới trong tộc của ta, có thể xuất hiện kỳ tài như thấ chi sợ toàn bộ Thiên Thần Tinh đều không tìm được một người. Nếu như tận lực bồi dưỡng, tương lai đưa tới Phương gia chủ mạch, nhất định có thể khiến nhánh Phương tộc chúng ta quật khởi.

YYY

Ban đêm, Dương Phàm cùng Phương Chấn như cũ trở về nhà trọ.

Nhưng là các vị cao tăng Phương gia bao gồm gia chủ Phương Uy tự mình lại đây nghênh đón.

- Chân nhi. Phương gia có thể có được thiên tài như ngươi, thật sự là vinh quang vô thượng. Người theo chúng ta trở về, gia tộc nhất định sẽ tận lực bồi dưỡng ngươi.

Về mặt gia chủ Phương Uy trình trọng nói.

Sắc mặt Phương Chấn lãnh đạm, cự tuyệt:

- Phương gia chỉ sợ không cần dạng phé vật như ta.

Lời nói vừa ra, các vị trưởng bối của Phương gia đều hết sức xấu hổ.

Nếu người có được huyết mạch Thần ma thượng cổ như Phương Chân đều tự xưng là phé vật, vậy toàn bộ Lạc Thành, toàn bộ Thiên Thần Tinh còn ai dám xưng thiên tài?

Các vị trưởng bối Phương gia đau khổ khuyên giải, nói hết lời hay ý đẹp, cũng đồng ý vô số chỗ tốt cùng đặc quyền.

Với tính cách của Phương Chân, căn bản sẽ không đáp ứng.

Tuy nhiên vào lúc này. Dương Phàm vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng:

- Có sự duy trì của gia tộc. có thể gia tộc sự quật khởi của một cường giả tuyệt thế. Sư tôn sẽ không ở Thiên Thần Tinh cả đời. Nếu người không về Phương gia, cũng không có lựa chọn khác.

- Vâng, sư tôn.

Phương Chân lập tức đồng ý, đáp ứng về gia tộc.

Trên thực tế, bị các vị trưởng bối gia chủ khuyên bảo. Phương Chân đã động tâm, chỉ là lúc trước đã nói thế giờ không có mặt mũi nào đồng ý.

Mọi người Phương gia Lạc Thành như trút gánh nặng, không khỏi tỏ vẻ cảm kích nhìn Dương Phàm.

Hiện nay Phương Chân này chỉ sợ trừ sư tôn ra sẽ không dễ dàng nể mặt những người khác.

Đám trưởng bối gia tộc này. trong lời nói chỉ đối với Dương Phàm càng cung kính, không dám có một chút thất lễ.

Ngay sau đó, Phương Chân trở về trạch viện cũ của mình ở trong tộc.

Trạch viện dạng lớn trong Tiên Thành, mỗi một cái đều là động phủ lớn giá trị không nhỏ. bên trong có động thiên khác.

- về sau sư phụ ở lại nơi này. đồ nhi cũng rất cực không cần phí tiền Thạch của sư tôn ở nhà trọ nữa.

Phương Chân về mặt chân thành tha thiết nói.

Sau khi về tộc. gia chủ Phương Uy ban cho hắn năm ngàn tiên Thạch, hắn cũng cố ý muốn đưa số tiên Thạch đó cho Dương Phàm, lại bị cự tuyệt.

- Vì sư cũng không thiếu chút tiên Thạch ấy. Ngược lại là người, tu vi cảnh giới đều trong giai đoạn tăng tiến mạnh mẽ; cần đại lượng tài nguyên tu luyện.

Dương Phàm mỉm cười từ chối.

Từ ngày hôm đó trở đi. Dương Phàm ở lại Phương gia cùng với đồ nhi ở một chỗ. Đại bộ phận thời gian hắn vẫn cùng thôi diễn Tiên Hồng Quyết.

Bình cảnh của Luân Quả Kỳ vẫn không có đột phá thực chất, ngược lại là cảnh giới tiếp theo uân Sinh Kỳ. Dương Phàm đã thôi diễn ra bốn năm phần.

Hai mươi năm sau, Phương Chân vững bước tiến vào Chân tiên nhị trọng, gây nên một hồi chấn động.

Từ Chân Tiên nhất trọng đến nhị trọng, chỉ dùng hai mươi năm quả thật kinh thế hãi tục.

Trên thực tế. đây vẫn là dưới tình huống Dương Phàm kiệt lực yêu cầu Phương Chân vững chắc cơ sở.

Cửu trọng Chân Tiên càng đến mặt sau mỗi một lần đột phá càng ngày càng khó khăn, cùng như ngọn núi tầng sau cao hơn tầng trước.

Dưới tình huống bình thường, tiên nhân bình thường muốn từ nhất trọng đột phá đến nhị trọng, nhanh thì bốn năm trăm năm, chậm thì hai ba ngàn năm. Đây còn là dưới tình huống không thiếu công pháp cùng tài nguyên tu luyện.

Mà muốn từ nhị trọng đột phá đến tam trọng, thời gian cần đến bình thường là gấp mười lần đột phá nhị trọng.

Sau khi tới thượng vị thất trọng, bát trọng, phái cần đến mấy chục vạn năm, hơn trăm vạn năm.

Theo hiểu biết của Dương Phàm sau khi đến Thiên giới, cho dù là tiên nhân cũng không phải vĩnh hằng bất tử. thọ nguyên vô tận.

Một Chân Tiên thọ nguyên cao nhất là một ngàn vạn năm, Chân Tiên bình thường một trăm vạn. mấy trăm vạn không giống nhau.

Trường sinh bất tử chỉ là tương đối mà thôi.

Nhưng tương đối với người thường cùng người tu tiên bình thường, trăm vạn năm, ngàn vạn năm của bọn họ đích xác có thể xưng là trường sinh bất tử.

Cho nên trong thế giới của tiên nhân, mục tiêu cùng phương hướng bọn họ tu luyện là “Vĩnh hằng bất diệt”.

Nếu có thể tu luyện đến trình tự Đại La Kim Tiên, thọ nguyên sẽ tính bằng ức.

Nếu như may mắn thăm dò được trình tự “Cửu Thiên Huyền Tiên” chí cao vô thượng trong truyền thuyết, có thể thọ cùng thất giới, cơ hồ tương đương “Vĩnh hằng bất diệt”.

Dương Phàm hiện tại ở vào Luân Quả sơ kỳ. Hắn mơ hồ dự đoán nếu có thể bước vào cảnh giới hậu kỳ, hẳn là có thể tranh đua với cường giả trình, tự Đại La Kim Tiên.

Nhưng là Luân Quả Kỳ còn lại một bình cảnh cuối cùng khiến hắn không thể vượt qua.

Dương Phàm hiện tại không chủ động tu luyện thán thể lại có thể tự hành tu luyện.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Nháy mắt đã trôi qua hai trăm năm.

Dương Phàm vẫn ở tại Lạc Thành. Phương Chân cũng đã tấn chức đến Chân Tiên tứ trọng.

Từ Chân Tiên nhị trọng đến tứ trọng chỉ mất hai trăm năm. Dõi khắp lịch sử toàn bộ Lạc Thành đều là không tiên khoáng hậu.

Dõi mắt Thiên Thần Tinh, trừ bỏ vị Cửu Kiếm Tiên Đế lừng lẫy đại danh năm xưa ra, không người nào có thể sánh bằng.

Tốc độ tu luyện kinh người như thế của Phương Chấn tự nhiên được Phương gia Lạc Thành nâng lên thành “Thiên thần chi tinh”.

Hiện nay danh hiệu đệ nhất thiên tài, đệ nhất tân tú Lạc Thành không ai ngoài Phương Chân.

Dương Phàm, sư phụ của vị thiên tài này càng bị coi thành truyền kỳ.

Trong thời gian hai trăm năm, Dương Phàm trôi nổi uẩn Sinh Kỳ đã hoàn thành bảy tám phần mười, càng đến về sau càng khó khăn.

Mặc dù hắn không tu luyện, tu vi lại từ Luân Quả sơ kỳ vô hình trung bước vào Luân Quả trung kỳ.

Dương Phàm tại Luân Quả trung kỳ càng lộ vẻ suy yếu. trong mắt lộ ra vài phần tang thương già nua.

Phương Chân tấn chức Chân Tiên tứ trọng, đạt tới trình tự trung vị tiên, việc này gây chấn động Lạc Thành một hồi.

Trong khu vực phạm vi Lạc Thành, có mấy ngàn vạn người tu tiên, có thể đạt tới cảnh giới tiên nhân, không tới một phần mười.

Mà có thể đạt tới cảnh giới Chân Tiên trung vị. không tới một phần vạn.

Phương Chân dùng thời gian ngắn như thế tấn chức trung vị tiên, khiến vô số người tràn ngập chờ mong đối với tương lai của hắn.

Tới một ngày, lão tổ thần bí nhất của Phương gia đích thân gặp gỡ Dương Phàm cùng Phương Chân.

Nghe nói, Phương gia lão tổ là một vị thượng vị tiên pháp lực thông thiên.

Thượng vị tiên toàn bộ Lạc Thành cũng không có mấy người. Đều là cường giả tuyệt đỉnh nhất trong khu vực này.

ở trong mật thất Phương gia, Dương Phàm lần đầu tiên gặp gỡ vị lão tổ này.

Lúc gặp mặt. Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện, tu vi của Phương gia lão tổ này đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên cửu trọng.

Cửu trọng thượng vị tiên!

Đây dĩ nhiên đã là chí cường giả trong phạm vi Lạc Thành.

Phương gia lão tổ tóc bạc mặt hồng hào, khí độ trầm ổn, ánh mắt lúc thì đục ngầu, lúc thì như ngọn lửa bức người.

Khi gặp mặt. hầu hết tám thần của lão đều chú ý Dương Phàm, nhưng lại căn bản nhìn không thấu, vì thế lời nói cử chỉ càng thêm cẩn thận khách khí.

Sau một phen khách sáo. Phương gia lão tổ mới từ từ nói rõ ý đồ:

- Lần này tìm nhị vị tới, chủ yếu nói hai chuyện.

- Chuyện thứ nhất: hy vọng Dương tiên sinh có thể trở thành vinh dự trưởng lão của Phương gia Lạc Thành ta, hướng thụ bổng lộc gia tộc nhưng không cần có nghĩa vụ gì.

Trong mắt Phương gia lão tổ mang theo vài phần tha thiết.

Trong lòng lão cũng nghi hoặc. Thử sinh ốm yếu trước mặt này, nhìn qua như thọ nguyên sắp hết. vì sao có thể dạy dỗ ra kỳ tài có một không hai như Phương Chân?

Dương Phàm cười cười, cũng nhanh chóng đáp ứng. Cái gì Vinh dự trưởng lão. quyền lợi trưởng lão, Đại trưởng lão hắn đều đã từng làm. Hắn chỉ là không khai sáng một tông phái mà thôi.

- Chuyện thứ hai: lão hủ đã báo cáo tình huống của Phương Chân tới Phương gia chủ mạch một trong Tam tông tứ tộc Thiên Thần Tinh. Chủ mạch đáp ứng thu nạp bồi dưỡng Chấn nhi, ba năm sau. hy vọng Dương tiên sinh có thể cùng Phương Chân đi tới bản tộc Phương gia - Phương Thiên Thành!

Trong mắt Phương gia lão tổ gửi gắm hy vọng thật sâu:

1007. Chương 956: Phương Thiên Thành.

- Chỉ cần chi nhánh chúng ta có thể sinh ra một vị Đại La Kim Tiên, là có thể nổi danh bốn phương, uy chấn Thiên Thần Tinh.

Phương gia lão tổ khí độ trầm ổn, khi nói đến bốn chữ “Đại La Kim Tiên” trong mắt lộ ra vô hạn hướng tới cùng chờ mong.

ở trên Thiên Thần Tinh rộng lớn. Chân Tiên cửu trọng là bá chủ một phương, Ngay cả Phương gia lão tổ tu luyện vài trăm vạn năm cũng là cường giả cấp bậc này.

Dương Phàm đánh giá sơ qua Phương gia lão tổ. thọ nguyên còn lại khoảng trăm vạn năm, hy vọng đột phá Kim Tiên cũng không lớn.

Chân tiên cùng Kim Tiên có một khoảng cách không thể vượt qua.

Cách nhau một cảnh giới. Chân Tiên không thể dễ dàng rời khỏi tinh cầu cùng tinh hệ, nhưng Kim Tiên lại có thể vượt qua vũ trụ, xuyên qua tinh hà. Thiên giới tuy lớn, lại có thể tùy V ngao du.

Bồng nhiên. Dương Phàm nhớ tới vị Trưởng ngục của Thiên La Ngục, lúc trước đối phó với Lỗ Lão Ma và Đoạt Mệnh Phong tựa như bóp chết hai con kiến.

- Đại La Kim Tiên?

Dương Phàm suy nghĩ, với cảnh giới Luân Quả trung kỳ của mình hiện giờ, có thể chống lại Kim Tiên nhất trọng hay không?

Theo sách cổ hần từng đọc, Đại La Kim Tiên cũng chia làm cảnh giới cửu trọng. Thực lực mỗi trọng chênh lệch rất lớn.

Nhưng là Thiên Thần Tinh nho nhỏ có thể có Chân tiên nhất trọng, nhị trọng đã là không tồi. Tu vi cao cũng sẽ không ở lại trên tinh cầu nhỏ bé xa xôi này.

Trầm tư một lát, trong ánh mắt chờ mong của Phương gia lão tổ, Dương Phàm đáp ứng yêu cầu của lão.

Luân Quả Kỳ là một giai đoạn quá độ, đặc điểm lớn nhất chính là không cần tu luyện.

Dương Phàm ngoài thời gian thôi diễn tìm hiểu cảnh giới, đa phần là bồi dưỡng đệ tử Phương Chân.

Đồng thời, hần cũng muốn kiến thức thực lực của cường giả đỉnh của Thiên Thần Tinh một chút.

Mặc dù Dương Phàm không có thực lực bề ngễ Thiên Thần Tinh, nhưng tự tin tự bảo vệ hần là không khó.

- Như vậy Phương Chân liền giao cho Dương tiên sinh...

Phương gia lão tổ hít sâu một hơi, trong mắt có vài phần cảm kích.

Sau đó, lão lấy ra hai phần lễ vật, phần biệt tặng cho Dương Phàm cùng Phương Chân.

Phương Chân được một kiện tiên giáp tam phẩm cùng một kiện Tiên khí công kích tứ phẩm.

Tiên giáp dồi khắp cả Thiên Thần Tinh đều là Pháp bảo cực kỳ hiếm thấy, quý báu hơn Tiên khí cùng cấp bình thường gấp mười lần.

Tiên giáp này có thể gia tăng cơ hội bảo mệnh của Phương Chân, lại thêm thán thể Kim Cương Bất Diệt của hần, bề ngễ cùng cấp, vượt cấp khiêu chiến cũng không phải việc khó.

Mà Tiên khí tứ phẩm kia, bình thường chỉ Chân Tiên thượng vị mới có, lực công kích kinh người.

Dương Phàm thì nhận được một khối Huyền ỏ quặng trọng lượng không nhẹ, hơi giật mình.

Lúc hần ở Lạc Thành từng đi các nơi sưu tập rất nhiều tài liệu quý hiếm, vì tiến thêm một bước ngưng luyện Luân Hồi Bàn.

Nhưng là loại tài liệu quý báu như Huyền ỏ quặng này, ở địa phương nhỏ như Lạc Thành căn bản không tìm được.

Không nghĩ tới hiện tại Phương gia lão tổ lại trực tiếp tặng hần một phần.

Dương Phàm tỏ vẻ cảm ơn rồi cùng Phương Chân rời đi.

Cùng ngày, Dương Phàm vào ở động phủ của mình. Đây là phủ đệ Phương gia an bài cho vinh dự trưởng lão.

- Sư tôn, còn có ba năm, chúng ta phải rời đi...

Phương Chân tới bái kiến Dương Phàm, trong mắt có chờ mong, cũng có không bó được.

Mặc kệ nói như thế nào, Lạc Thành là nơi hần sinh ra, nơi này có rất nhiều thân hữu.

Dương Phàm hiểu được tâm tình của hần, bất kể đi xa cỡ nào. Ngự Dương quốc Bắc Tần đều là cố hương của Dương Phàm.

Thời gian ba năm, Dương Phàm đốc xúc đệ tử tu luyện. còn hần trừ việc tìm hiểu, bắt đầu không ngừng ngưng luyện Luân Hồi Bàn.

Rất cực rèn luyện nhiều lần với lượng lớn tài liệu quý báu. phẩm chất của Luân Hồi Bàn tiến vào một tầng mới. đạt tới cấp bậc Tiên khí tứ phẩm.

- Nếu tới phạm vi thể lực Phương tộc chủ mạch, văn minh tu chân càng thêm phồn vinh, hẳn là có thể cho bán mạng Tiên khí của ta được tăng thêm một bước.

Dương Phàm không cần lo lắng tu luyện giai đoạn hiện tại. chia ra một bộ phận thời gian để tăng uy lực Pháp bào.

Ngưng luyện nhiều lần Luân Hồi Bàn khiến hắn có thêm đủ loại tám đặc về đạo Luyện

khí

Thời gian ba năm nháo cái qua đi.

Hai thầy trò Dương Phàm rời khỏi Lạc Thành trong sự đưa tiễn của cao tăng Phương gia.

Trước khi đi, Dương Phàm lấy được một bán đồ ngọc giản, phía trên không ngờ có bán đồ vị trí của cả Thiên Thần Tinh.

Không chỉ như thế. trên bán đồ này trừ bán đồ ti mi của Thiên Thần Tinh, còn có Tinh Đồ của Lưu Sa Tinh Hệ.

Toàn bộ Lưu Sa Tinh Hệ ít nhất có mười vạn ức tinh cầu. lượng tin tức trong Tinh Đồ kia khổng lồ vô tận.

Đương nhiên, Lưu Sa Tinh Hệ cũng chỉ vền vẹn là một trong số hàng vạn tinh hệ của Thiên Phương đại tinh vực.

Dương Phàm có thể có được Tinh Đồ của Lưu Sa Tinh Hệ đã là quy báu khó được, không thể hy vọng xa vời Tinh Đồ của đại tinh vực, thậm chí là cả Thiên giới.

Dựa theo dấu hiệu trên bán đồ ngọc giản, Dương Phàm cùng đệ tử Phương Chân bay tới Trung Châu đại lục có nền văn minh tu chân phân hoa nhất của Thiên Thần Tinh. Trung Châu đại lục là lục địa bản khối lớn nhất của Thiên Thần Tinh, người tu luyện có hàng ức.

Như vậy, hai người Dương Phàm còn phải vượt qua một vùng đại dương mênh mông mới có thể đến được Trung Châu đại lục.

Đi Trung Châu đại lục, chỉ riêng hành trình đã mất vài năm.

Đương nhiên đây là Bởi vì Dương Phàm bận tâm tốc độ của Phương Chân, còn hắn thì lại không muốn bại lộ thực lực.

Một Ngày này, hai người rốt cục bước lên Trang Châu đại lục khổng lồ.

- Sư tôn, nghe nói bảy thể lực mạnh nhất Tam tông tứ tộc, có năm đều đóng quan ở Trung Châu, ở nơi này, ta còn là thiên tài sao?

Phương Chân chờ mong đồng thời còn có vài phần lo lắng.

- Thiên tài sao?

Dương Phàm mỉm cười:

- Người phải tin tưởng bản thân. Còn nữa. thiên phú chẳng qua là một loại tiền vốn cùng ưu thế đi thông tới đỉnh, cũng không phải là một loại điều kiện có tính quyết định. Nếu người quá ỷ vào nó. chung quy khó có thành tựu lớn.

Nói đến thiên tài, Dương Phàm không khỏi nhớ tới ở nhân giới, hắn từng giẫm nát dưới chân không biết bao nhiêu cái gọi là “Thiên tài”.

Sau khi tới Trang Châu. Dương Phàm phát hiện nơi này là một thế giới có rất nhiều gia tộc và tông phái.

Tam tông tứ tộc là bảy thể lực mạnh nhất hiện nay trên Thiên Thần Tinh. Tam tông: Cửu Kiếm Môn. Ngọc Lâm Tông. Thiên Từ Cung. Tứ tộc: Vân tộc, Dực tộc, Phương tộc, Lân tộc. Trừ Lân tộc cùng Thiên Từ Cung không ở Trang Châu đại lục, hai tông cùng ba tộc khác đều ở trên lục địa khổng lồ này. hoặc là phạm vi quanh đó.

Phương tộc ở phía tây Trung Châu đại lục, phi hành mất khoảng nửa năm mới tới.

Vượt qua hải dương, lại trải qua quãng đường lục địa lâu dài, hai người cũng không phải không bị trở ngại, bao gồm trở ngại của thiên tai và người.

Đặc biệt là bởi người khác, như hải tặc, cường đạo đều bị Phương Chân thoải mái giải quyết.

Với tu vi Chân Tiên tứ trọng của Phương Chân, có thể chiến thắng Chân Tiên ngũ trọng, lục trọng. Ngay cả là thất trọng thượng vị tiên cũng có thể chống lại một hồi.

Tiến vào thế lực Phương gia, hai người rất nhanh liên hệ với người tiếp đãi của Phương gia.

Dương Phàm giao ra một phong thư cùng một cái ngọc bội.

Người tiếp đãi kia lạnh nhạt đánh giá hai người một cái, rồi đưa bọn họ tới đại bán doanh của Phương gia - Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành dĩ nhiên là một tòa Sơn Thành lơ lửng giữa không trung.

Cái gọi là Sơn Thành, đó là thành trì từ một mò quặng lớn chất liệu cứng rắn cải tạo mà thành.

Tòa Sơn Thành trước mắt. chinh thể hình vuông, phạm vi mấy vạn dặm, bốn phía đều có tiên binh tiên vệ canh gác, như một cái thành lũy lớn lơ lửng trên không. Phía trên cư trú trăm vạn người tu luyện. trong đó có một bộ phận đạt tới cảnh giới tiên nhân.

So sánh với Phương Thiên Thành này, thành lũy trên biển của Thiên cảm Nội Hải nhân giới căn bản không đáng nhắc tới. giống như voi cùng kiến.

Người tiếp đãi kia nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Dương Phàm, không khỏi đặc ý nói:

- Thành này chính là căn cứ trung tâm của Phương gia ta. Mấy ngàn năm trước do mấy vị Đại La Kim Tiên liên thủ tạo thành, theo vô số năm cố gắng, nó có được tiềm lực trở thành Tinh Không Thành Lũy...

Tinh Không Thành Lũy?

Trong lòng Dương Phàm rung động. Chỉ nghe tên là có thể hiểu được hàm nghĩa của bốn chữ “Tinh Không Thành Lũy”.

Huống chi Dương Phàm ở Thiên Thần Tinh mấy trăm năm, cũng có vài phần hiểu biết về Thiên giới.

Cái gọi là Tinh Không Thành Lũy chính là căn cứ không lồ có thể đi lại trong Tinh Hà.

ở Tinh Hà thế giới, những thế lực khổng lồ, làm sao có thể cực hạn ở một viên tinh cầu nhỏ. một hệ hằng tinh nhỏ?

Thế lực của bọn họ đóng ở Tinh Không Thành Lũy khổng lồ. đi lại trong Tinh Hà vũ trụ, đem tu luyện truyền thừa cùng thế lực rải khắp bốn phương.

Đương nhiên, người tiếp đãi này nói Phương Thiên Thành có tiềm lực trở thành Tinh Không Thành Lũy. Dương Phàm không cho là đúng.

Theo hần biết, một cái Tinh Không Thành Lũy chính là do vô số tinh thể khoáng Thạch quý báu ngưng tụ áp súc mà thành. Phải hao phí vô số năm. vô số thế hệ cố gắng. Giá trị chân chính của nó không thể đo lường, cho dù lấy cả Thiên Thần Tinh so sánh đều không bằng.

Nếu có Tinh Không Thành Lũy tới tấn công. Tam tông tứ tộc trên Thiên Thần Tinh chỉ sợ không sức phản kháng.

- Các người ở đây chờ chút.

Người tiếp đãi kia bay vào thành lũy Phương gia.

Sau chừng nửa nén hương.

Vút!

Một đạo huyền quang màu lam từ trong Phương Thiên Thành lóe lên bay ra, vững vàng đứng trước mặt hai người Dương Phàm.

Xuất hiện ở trước mặt hai thầy trò là một con thuyền vuông màu lam. phía trên có hai người.

Một trung niên mặt ưng, một lão già tóc bạc ánh mắt đều như đuốc, phát ra một cỗ uy áp không thể ngăn cản.

- Hai người các người, ai là Phương Chân?

Ánh mắt nam nhân mặt ưng đảo qua hai người, tự nhiên dừng ở trên mặt Phương Chân.

- Chính là tại hạ. xin hỏi hai vị tiền bối là...

Phương Chân cung kính cẩn thận hỏi.

Hai người trước mắt mang đến cho hắn một cỗ áp lực không thể đối mặt chính diện.

Bá!

Lời vừa dứt, nam nhân mặt ưng cùng lão già tóc bạc như tia chớp xuất hiện ở hai bên Phương Chân, mỗi người vươn một bàn tay ra bắt lấy cánh tay hắn.

Phương Chân vừa mới có ý giãy dụa, lại rất nhanh từ bỏ. lộ ra vẻ như có suy nghĩ.

Chỉ thấy hai người này đang nhắm mắt kiểm tra thiên phú của Phương Chân, đưa tay sờ xương cốt hắn từ trên xuống dưới.

Sau chừng mười hô hấp. trong mắt hai người lóe tinh quang, đồng loạt lộ ra vẻ nóng bỏng.

- Ta chính là Phương Ứng trưởng lão Phương gia.

- Lão hủ là Phương Nguyên trưởng lão Phương gia.

Hai người lập tức giới thiệu thân phận.

Phương Chân hơi sửng sốt. Hai người này không ngờ là trưởng lão của Phương tộc chủ mạch.

Xem ra hai người này dường như đều coi trọng tư chất của Phương Chân.

- Tư chất không tồi... Lão hủ đã mấy chục vạn năm không thu đệ tử.

Phương Nguyên kia vuốt râu cười.

Phương Ứng biến sắc, ha ha cười:

- Từ khi Phương mỗ tấn chức cửu trọng thượng vị tiền đến nay, cũng chưa từng thu đệ tử. Nhìn người tư chất không tồi, có muốn cân nhắc làm đệ tử đóng cửa của bán trưởng lão hay không?

Trong lời nói, hai người đối mặt nhìn nhau, trong mắt có vài phản địch ý.

Hai người này vốn là bằng hữu quan hệ không tồi. giờ phút này vừa thấy tư chất của Phương Chân, không khỏi tâm động.

Huyết mạch thiên phú cùng tư chất của Phương Chân khiến hắn hoàn toàn có đủ tiềm chất tấn chức Đại La Kim Tiên.

Tư chất như thế sao không khiến người khác động tâm?

Nếu có thể bồi dưỡng ra một gã Đại La Kim Tiên, đó là vinh quang cỡ nào?

- Nhị vị tiền bối. Phương Chân đã có sư tôn. Người cũng cùng ta tới đây.

Khóe miệng Phương Chân mỉm cười, mang vẻ tự hào chấp tay giới thiệu Dương Phàm.

- Hắn... Là sư tôn của người?

Hai người Phương Ứng cùng Phương Nguyên ánh mắt lảng lệ, đồng loạt đảo qua Dương Phàm.

Giờ khắc này, Dương Phàm cảm thấy vài phần hân ý cùng sát khí trong mắt hai người này.

1008. Chương 957: Ngạo Tiên Phủ.

Hạng người thiên tư bình thường chỉ sợ phải cầu bái hai người làm sư phụ. Muốn chủ động thu đồ như thế này. tuyệt đối không có khả năng.

Mà giờ phút này, hai người không ngờ cạnh tranh thu đồ. đối tượng lại chỉ là một hậu bối đến từ chi nhánh Phương gia mà thôi.

- Thiên phú huyết mạch của người này dồi khắp Thiên Thần Tinh, tuyệt đối là ngạo thị cô kim. Ngày sau hơn phân nửa có thể trở thành Đại La Kim Tiên, thậm chí Đại La Kim Tiên thượng vị. Nhất định phải giành trước thu hần làm đồ đệ, nếu không bị nhân vật như Phương gia lão tổ nhìn thấy, nhất định không còn cơ hội...

Trong mắt Phương Nguyên chợt lóe lên vẻ hưng phấn rồi biến mất.

Phương Ung kia càng thêm vội vàng, trực tiếp đưa ra ý thu đồ đệ.

Chỉ là khiến hai người bất ngờ là Phương Chân này đã có sư tôn, hơn nữa cũng cùng đi theo.

Điều này làm bọn họ rất thất vọng, đồng thời tâm mang ý xấu.

Dương Phàm trước tiên cảm ứng được ác ý từ trên người hai vị trưởng lão Phương gia này, khoe miệng không khỏi hiện lên một tia cười cợt.

Dưới sự giới thiệu của Phương Chân, hai vị trưởng lão Phương gia đều nhận biết Dương Phàm.

- Dương tiên sinh thật là phúc duyên không nhỏ. không ngờ có thể thu được đệ tử như vậy.

Ánh mắt Phương Ung sắc bén. nhìn chằm chằm Dương Phàm, âm thầm thêm vài phần áp lực.

Một cỗ tinh thần uy áp vô hình chi gây ra trên người Dương Phàm, còn ẩn chứa một loại uy hiếp đáng sợ đối với linh hồn.

Nếu như là tu vi thấp hơn người thi thuật, rất có thể bởi vậy mà lưu lại bóng ma, sinh ra tâm lý sợ hãi.

Nhưng là, khiến Phương Ung ngạc nhiên là vị Dương tiên sinh già nua ốm yếu trước mắt này đối mặt với tinh thần uy hiếp của mình không ngờ không có phản ứng.

- Người Phương gia chủ mạch chúng ta muốn thu là Phương Chấn đệ nhất thiên tài Lạc Thành. Vị Dương tiên sinh này. nếu không có chuyện, có thể yên tâm giao Phương Chân cho chúng ta, Phương gia nhất định sẽ toàn lực tài bồi hần.

Phương Nguyên vuốt râu cười nói, cũng thi triển thần thông tinh thần uy hiếp lên người Dương Phàm.

Thủ đoạn của hai người không mưu mà hợp. lại sinh ra uy lực hai bút cùng vẽ.

Cho dù là Chân Tiên thượng vị bình thường, gặp phải trận thế như thế cũng sẽ kinh hãi nan sợ.

Dương Phàm thậm chí bối bối cảm nhận được áp lực thần nhiên, nhưng lại vẫn bộ dạng mặt không đổi sắc. ốm yếu vô lực.

Thấy tình hình này, hai vị trưởng lão Phương Ung cùng Phương Nguyên âm thầm kinh hãi: vị Dương tiên sinh này cũng Không phải hạng tâm thường, tu vi sâu không lường được.

- Ha ha. Trong thư của Phương gia lão tổ Lạc Thành đã có nói rõ, để Dương mỗ cùng đệ tử tiến vào Phương tộc chủ mạch, cùng tu luyện.

Đối mặt với lời nói của Phương Nguyên, Dương Phàm chỉ cười nhẹ.

- Cũng tốt.

Phương Nguyên gật gật đầu. trong lòng âm thầm thở dài.

Trải qua thăm dò, hai người phát hiện tu vi của Dương Phàm ít nhất không kém gì họ. Muốn trở thành sư tôn của Phương Chân, cũng không dễ dàng như vậy.

- Mời hai vị.

Phương Ứng ha ha cười, đưa tay mời Dương Phàm cùng Phương Chân bước lên con thuyền vuông màu lam.

Trên thực tế, hai người này tới là vì kiểm nghiệm tư chất thiên phú của Phương Chân, xem có tu cách đáng cho Phương tộc toàn lực tài bồi hay không.

Mà kết quả cuối cùng là. tư chất của Phương Chân làm người ta kinh hãi, có thể khiến cho bất kỳ một vị Đại La Kim Tiên nào trên Thiên Thần Tinh sinh ra ý muốn thu đồ đệ.

Có hai trưởng lão dẫn đường, hai người Dương Phàm tự nhiên dễ dàng tiến vào Phương Thiên Thành, cũng an bài nơi ở thích đáng.

Hai vị trưởng lão lập tức báo lại việc này với quyền leri trưởng lão cùng gia chủ.

Rất nhanh có người tới truyền tin, gia chủ cùng các vị trưởng lão triệu kiến Phương Chân.

- Gia chủ chỉ triệu kiến một mình Phương Chân.

Tên Chân Tiên trung vị tới truyền tin chấp tay cười nói với Dương Phàm.

Chán mày Phương Chán không khỏi nhú lại. Phương gia chủ mạch này lại dám khinh thị sư tôn của mình.

- Chân nhi, ngươi cứ đi đi. Vi sư càng thích an bình một chút.

Dương Phàm khoát tay áo. cũng không để bụng, một mình đi dạo Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành tuy là đại bán doanh của Phương gia, nhưng là trọng địa trong mười nơi giao dịch lớn của Thiên Thần Tinh, khắp nơi đều có người tu tiên giao lưu buôn bán.

Mục đích của Dương Phàm vẫn là thu thập tài liệu, bao gồm các loại thiên linh địa bảo, linh hoa dị thảo...

Phàm là thứ hắc không có, trên cơ bản đều mua một chút, gieo trồng trong Tiên Hồng Không Gian.

Chỉ cần không phải vật sống, bất kể thực vật; hay là khoáng vật... đều có thể bồi dưỡng lượng lớn ở trong Tiên Hồng Không Gian.

Hiện nay. Linh Chu Viên tại vùng đất sống của Dương Phàm rực rỡ muôn màu. thu nạp gần như tất cả thiên địa linh vật cùng tài liệu quý hiếm của hạ giới.

Nhưng dã tâm của Dương Phàm không chỉ như thế, hắn còn muốn đại lượng thu thập tài liệu thượng giới.

Trong đó. tài liệu luyện chế Luân Hồi Bàn được Dương Phàm ưu tiên hàng đầu.

Quy mô của Phương Thiên Thành quả nhiên không phải Lạc Thành nho nhỏ kia có thể bằng. Các loại tài liệu quý hiếm rực rỡ muôn màu.

Dương Phàm không phải người thiếu tiền, lúc thu thập các loại tài liệu, bất kể giá trị đắt đó bao nhiêu, chưa từng nhăn mày một lần.

Với tài phú của hắn, mua toàn bộ Thiên Thần Tinh cũng đều dư dả.

Dương Phàm cũng không biết, khi hắn thu thập tài liệu ở Phương Thiên Thành, giờ phút này Phương Chân tiến vào trọng địa Phương gia đối mặt với một lần khảo nghiệm trọng đại.

Trong mật điện hương thơm lan tỏa.

- Ngươi có bằng lòng trở thành đệ tử đóng cửa của bản trưởng lão hay không?

Một lão già áo bào đen (ô bào) tóc bạc mặt mũi hồng hào ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thanh âm già nua nhưng không mất vẻ uy nghiêm.

Khi lão lên tiếng, hai vị trưởng lão Phương Ứng và Phương Nguyên trong mật điện, Ngay cả thối mạnh cũng không dám.

Phương Chân cảm nhận được một cỗ uy áp cuộn cuộn mãnh liệt. Giờ khắc này, trong cảm quan của hắn thấy được một ồ bào tôn giả sừng sững thiên địa, bốn phía thiên lôi cuộn cuộn, dưới chân nhiều tinh thể xoay quanh không ngừng.

Ồ bào tôn giả trong cảm quan thần thông khắp thiên địa. pháp lực chấn bát phương, gần như không gì không làm được.

Ở trước mặt lão, hắn chỉ là một con kiến nin rầy phủ phục.

Lão già áo bào đen này chính là Đại trưởng lão Phương gia. từ ngàn vạn năm trước đã thành Đại La Kim Tiên, thần thông cái thế, bề nghề Thiên Thần Tinh.

Ngoài Đại trưởng lão Phương gia. bên cạnh lão còn có hai quyền lực trưởng lão cũng phát thân uy vô hạn, trong mắt thân quang phát ra khiến hàng ngũ Chân tiên kinh hãi run sợ.

Trong mật địa trung tâm của Phương gia này, Phương Chân lại đồng thời nhìn thấy nhiều vị cường giả đỉnh cấp như vậy.

Ngoài ra, còn có bảy tám vị trưởng lão bình thường khác.

Đại trưởng lão. quyền lực trưởng lão, trưởng lão bình thường.

Đây dường như là cao tầng của thế lực Phương gia chủ mạch tại Thiên Thần Tinh.

Ngay cả gia chủ cũng chỉ là một trong số trưởng lão bình thường. Không đạt tới thực lực tương ứng, không thể có được thần phận địa vị tương ứng.

- Phương Chân, còn không quỳ xuống. Đại trưởng lão thu người làm đồ đệ. đây là chuyện vinh hạnh cỡ nào?

Phương Ứng vội vàng nhắc nhở.

Có thể Đại La Kim Tiên làm sư phụ, đây không thể nghi ngờ là giấc mộng trong lòng của ngàn vạn nhân tài của Thiên Thần Tinh.

- Hồi trưởng lão. Phương Chân đã có sư tôn...

Phương Chân nghiêng chặt răng, chống cự cỗ áp lực thần uy vô hạn kia.

Cái gì!!!

Chúng trưởng lão trong mật điện đều biến đổi thần sắc.

Ồ bào Đại trưởng lão sắc mặt bình tĩnh lạnh lùng, nhìn không ra một tia gợn sóng. Không ai có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng lão.

Nhưng là toàn bộ mật điện lại thêm vài phần áp lực không hiểu.

Phương Chân chỉ cảm thấy linh hồn hít thối không thông, thiếu chút nữa hôn mê; nhưng lại cắn răng nhịn được.

Chẳng những hắn, ngay cả đám trưởng lão bình thường Phương Ứng, Phương Nguyên, trên trán đều mồ hôi lạnh, áp lực vạn phần.

Trầm mặc một lát, ồ bào Đại trưởng lão mới từ từ lên tiếng:

- Cho phép ngươi có một vị “Lão sư” trên danh nghĩa, dù sao hắn thu người làm đồ đệ trước. Tuy nhiên, bất làm mòn hạ của bản trưởng lão. không được có dị tâm gì. Lão hủ sẽ là sư tôn duy nhất của ngươi.

Là người đứng đầu chân chính của một trong bảy thế lực lớn trên Thiên Thần Tinh, ồ bào Đại trưởng lão có thể làm ra nhượng bộ như vậy, đã là khó được.

- Để các vị trưởng lão thất vọng... Phương Chân vô duyên làm mòn hạ của Đại trưởng lão. Bởi vì sự tôn duy nhất của ta chính là Dương tiên sinh. Người chẳng những là ân sư thụ nghiệp của tạ nhân sinh đạo sư, còn là ân nhân cứu mạng của ta...

Phương Chân hít sâu một hơi, ngưng tụ nguyên khí một đời. nói ra lời này dưới áp lực lớn lao.

`m

Một cỗ linh hồn trọng áp buông xuống, Phương Chân trực tiếp học máu ngã xuống đất ngất đi.

ở trước mặt Đại La Kim Tiên, cho dù tư chất hần có thể so với siêu cấp Thần thú, cũng không có sức phản kháng.

Loại chênh lệch này đã vượt qua giới hạn thiên phú và kỹ xảo có thể bù lại.

Hô

ở bào Đại trưởng lão nhẹ thở ra một hơi. khẽ thở dài:

- Đáng tiếc. Một người có tiềm lực trở thành Đại La Kim Tiên, thậm chí là Cửu Thiên Huyền Tiên...

- Như vậy cũng tốt, nếu là quá miễn cưỡng, ngược lại khéo quá hóa vụng. Biểu hiện vừa rồi có thể thấy được hần có ân tất báo, chỉ cần Phương tộc ta dốc lòng tài bồi cùng chiếu cố, Ngày sau nhất định hần sẽ không phụ chúng ta.

Một mv nhân xiêm V màu bạc ở bên cạnh cười khẽ. khiến khắp mặt điện ảm áp, mùi thơm ngào ngạt.

Là một trong hai vị quyền lợi trường lão. nàng có tư cách chất vấn Đại trưởng lão.

- Cũng tốt. Phương Yên nói rất đúng.

ở bào Đại trưởng lão gật gật đầu.

Rất nhanh, các trưởng lão khác đều gật đầu phụ họa.

- Chỉ là, ta thật tò mò vị sư tôn theo như lời hần nói.

Mỹ nhân xiêm V bạc hơi xoay người, trong đôi mắt đẹp lộ ra sự tò mò không thể che giấu, lẩm bẩm:

- n sư thụ nghiệp, nhân sinh đạo sư. ân nhân cứu mạng. Trước đây. Phương Chân tuy là thiên tài, nhưng cũng không có thiên phú huyết mạch làm cho người ta sợ hãi như thế. Vị Dương tiên sinh kia... không phải một người đơn giản.

Chờ lúc Phương Chân tỉnh lại đã rời khỏi mặt điện kia, được mỹ nhân xiêm V bạc bố trí tới một phủ đệ như hạc trong bầy gà: “Ngạo Tiên Phủ”.

Mv nhân xiêm V bạc cười nói:

- Ngạo Tiên Phủ là nơi ở của các đời thiên chi kiêu tử của Phương tộc. Vài ức năm qua. nơi này từng sinh ra vài vị Đại La Kim Tiên. Hôm nay chính thức lấy ra. làm nơi ở cho người.

- Đa tạ trưởng lão kỳ vọng cùng gia tộc tài bồi.

Phương Chân liên tục nói lời cảm tạ. Mỗi lời nói cử chỉ của mỹ nhân xiêm V bạc đều bao hàm thiên đạo. mị lực vô hạn. Thanh mv thoát tục, mà lại không yêu mị.

- Chỉ là. Phương Chân còn có một yêu cầu.

Phương Chân vẽ mặt thành khẩn nói.

Mỹ nhân xiêm V bạc cười xinh đẹp:

- Người không cần phải nói. ta đã biết. Người muốn cho vị sư tôn kia của người, cùng tiến vào Ngạo Tiên Phủ?

Đến lúc hoàng hôn, Dương Phàm thu thập rất nhiều tài liệu cùng đạo cụ. trong đó bao gồm rất nhiều sách có giảng thuật bí tân truyền kỳ của Thiên giới.

Lúc trở về. đã có tiên vệ của Phương gia nghênh đón.

- Dương tiên sinh, xin mời dời tới Ngạo Tiên Phủ.

Gã tiên vệ cầm đầu cung kính nói.

Thái độ này so với lúc mới vào Phương Thiên Thành, khác biệt một trời một vực.

Dương Phàm gật đầu, theo đội tiên vệ này tiến vào trọng địa Phương gia.

Trọng địa trung tâm của Phương gia, ở tại Phương Thiên Cánh trung tâm của Phương Thiên Thành, là nơi ở của người trong Phương tộc.

Phương Thiên Cánh nhìn như là một tòa thành nhỏ. kỳ thật bên trong có động thiên khác. Có núi sông rừng rậm, chim hót hương hoa, như tiên cảnh nhân gian.

Cách từ rất xa Dương Phàm liền nhìn thấy một tòa phủ đệ hình kiếm chọc thẳng lên trời, khí thế kinh người.

Cạnh phủ đệ. một tấm bia đá có vài chữ khí thế to lớn phóng túng: Ngạo Tiên Phủ.

1009. Chương 958: Vi Nhân Sư Biểu.

Giờ khắc này vành mắt Phương Chân ứng đỏ. nhưng ánh mắt chân thành kiên định, phẳng phất như trải qua một hồi khảo nghiệm sinh tử.

- Sư tôn. Từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể an tâm tu luyện ở nơi này.

Trong tay Phương Chấn một lệnh bài hình kiếm dâng lên một vầng hào quang màu vàng. Phủ đệ như ngọn núi hình kiếm mở ra một lối đi ánh sáng mờ lưu chuyển.

Dương Phàm lập tức đoán được, trong đoạn thời gian cùng minh tách ra. đệ tử Phương Chân đã trải qua cái gì.

Lối đi vừa mở ra. từ trong Ngạo Tiên Phủ một mỹ nhân xiêm y bạc đi ra. thân hình thon thả mềm mại ở trong ánh hào quang thần nhiên chiếu rọi, lộ ra vẻ quyến rũ mê người, xinh đẹp thoát tục, mỹ mà không yếu.

Từng hành động cử chỉ. từng lời nói việc làm đều phù hợp cùng thiên địa này, trong mỹ lệ tự nhiên nhìn không thấy một tia sơ hở.

Dương Phàm hơi động dung. Từng động tác chi tiết của nữ nhân trước mắt đều phù hợp cùng không gian dao động, đem nàng đặt vào vị trí hoàn mỹ không chút sơ hở.

Ngược lại, Dương Phàm rơi vào hoàn cảnh rất nhiều sơ hở.

Hắn bất động thanh sắc, không vì hiện trạng của mình mà vui hay buồn, duy trì tâm cảnh giềng cổ không gợn sóng.

- Khách khách...

Âm thanh dễ nghe như chuông bạc truyền đến, mỹ nhân xiêm y bạc đánh giá Dương Phàm, xinh đẹp cười nhàn nhạt:

- Sớm từ trong miệng đứa nhỏ Phương Chấn này biết được phong phạm của sư phụ. đặc biệt chờ ở nơi này. Hiện tại gặp mặt Dương tiên sinh, thật sự là vinh hạnh của Phương Yên.

Bị mỹ nhân xiêm y bạc nhìn chăm chăm, Dương Phàm cảm nhận được một cỗ tinh thần áp bách vô hình, dung hợp cùng không gian, đã có thể sánh ngang với Thiên La Trường ngục Ngày đó xuất hiện đuổi giết tù vượt ngục.

Không nghĩ tới lần đầu đi vào Phương gia có thể gặp gỡ cường giả cấp bậc này.

Đại La Kim Tiên.

Lực uy hiếp của bốn chữ này đủ để cho ước vạn người tu luyện trên Thiên Thần Tinh kính sợ mà sùng bái.

Phương Chân vội vàng giới thiệu cho Dương Phàm.

Nguyên lai mỹ nhân xiêm y bạc Phương Yên này là quyền lợi trường lão của Phương gia chủ tộc, bình thường vẫn đều không lộ diện, thần bí ưu nhã, cao cao tại thượng.

Nghe ý tứ trong miệng Phương Chân, vị quyền lợi trường lão này hết sức tò mò về hắn, đặc biệt đến Ngạo Tiên Phủ chờ.

- Sư tôn. trưởng lão. mời vào trong ngồi nói chuyện.

Phương Chân mời Phương Yên cùng Dương Phàm đi vào. bên trong đã có nha hoàn hầu hạ. hết sức lo sợ. dâng trà bánh lên.

Sau khi hai người ngồi xuống, Phương Chân mới ngồi ở dưới.

Sau một phen khách sáo.

Phương Yên đánh giá Dương Phàm, có vài phần khó hiểu hỏi:

- Nhìn khí sắc. Dương tiên sinh dường như có bệnh gì. có chút suy yếu so với người thường. Nếu không ngày khác tiểu nữ mang đến cho người một chút tiên đan bổ sung khi huyết.

- Không cần.

Dương Phàm ho khan một tiếng, khẽ vuốt râu. lắc đầu nói:

- Chứng bệnh này của ta. là bởi vì tu luyện một bộ thái cô kỳ công tạo thành: mấy trăm năm trước, trong quá trình luyện công, không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa bởi vậy mà chết. Mặc dù may mắn bảo mệnh, nhưng thọ nguyên giảm đi, sinh mệnh không ngừng trôi đi. đại nạn không còn xa...

Nói đến cuối cùng, ánh mắt Dương Phàm ảm đạm, trên mặt lộ vẻ tang thương bất đắc dĩ.

Phương Yên nghe vậy càng tin thêm vài phần, trong lòng thầm nghĩ: “Dương tiên sinh này tự biết đại nạn không xa. liền muốn dùng tinh lực quăng đời còn lại, kiệt lực bồi dưỡng một vị tuyệt thế cao thủ”.

Rồi sau đó, không nói chuyện bao lâu, nàng liền rời đi.

Trước khi đi. Dương Phàm có thể cảm nhận được hứng thú của nàng này đối với hắn đã không mãnh liệt như lúc trước.

Đây chính là hợp ý hắn.

- Sư tôn, bệnh của ngài thật sự là do tu luyện kỳ công mà thành? Thọ nguyên gần tới đại nạn?

Trên mặt Phương Chân lộ ra vài phần không đành lòng.

Dương Phàm gật gật đầu.

Từ một trình độ nào đó mà nói. hắn cùng không nói dối.

Kỳ công hắn tu luyện chính là Tiên Hồng Quyết.

Cái gọi là thọ nguyên đại nạn, đích xác không sai, hắn sẽ bước vào từ vong.

Dương Phàm mơ hồ dự đoán, năm sáu trăm năm sau, mình sẽ bước vào Luân Quả hậu kỳ.

Đến lúc đó. tử vong ngay tại trước mắt.

- Người cứ tu luyện thật tốt. Nếu trước khi chết, có thể chính mắt thấy người tấn chức Chân Tiên cừu trọng hoặc là Đại La Kim Tiên, vì sư sẽ rất vui mừng.

Khóe miệng Dương Phàm hơi mỉm cười.

Phương Chấn từ biểu tình của sư tôn, cảm nhận được một loại hồ hững lạnh nhạt, dường như không thêm đề V cái gọi là thọ nguyên đại nạn kia.

Sư tôn rốt cục là người như thế nào? Người từng có quá khứ như thế nào?

Phương Chân cố nén nghi hoặc ngổn ngang trong lòng.

Hắn hiểu được, có một số việc sư tôn không muốn nói. cho dù có hỏi cũng không tác dụng.

Tiếp đó. Phương Chân trừ việc ngẫu nhiên tham gia hội nghị trọng đại trong tộc, hơn phần nửa thời gian đều bế quan tu luyện ở Ngạo Tiên Phủ.

Hắn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc, chẳng những có sư tôn Dương Phàm chi diêm. đám người trưởng lão Phương Yên cũng thường hỏi trạng thái tu luyện của hắn, cũng đưa ra giải thích khó khăn nghi hoặc về trong tu luyện.

Dương Phàm từng nói với hắn:

- về phương hướng tổng thể, vi sư có thể chỉ điểm cho ngươi, nhưng là vấn đề tu luyện chi tiết, hai vị quyền lợi trưởng lão càng sở trường hơn một chút.

Hắn nói cũng là sự thật.

Con đường tu luyện của Dương Phàm chẳng qua mới hơn một ngàn năm. Mà quyền lợi trưởng lão của gia tộc, đạt tới Đại La Kim Tiên ít nhất sống mấy trăm hơn ngàn vạn năm. Đối với nạn đề tu luyện cụ thể, càng hiểu biết rõ ràng.

về mặt tài nguyên tu luyện, phàm là thứ Phương Chấn cần. Phương gia chủ tộc đều sẽ duy trì không tiếc rẻ.

Vì thế không ít thiên tài trong tộc có lời ra tiếng vào.

Một trăm năm sau khi Phương Chân tới Phương Thiên Thành, thành công đạt tới Chân Tiên ngũ trọng.

Từ Chân Tiên tứ trọng đến ngũ trọng chỉ dùng một trăm năm.

Dương Phàm càng biết rõ Phương Chân cách Chân Tiên lục trọng cũng không còn xa.

Thiên phú huyết mạch, nghị lực tâm tính, tài nguyên tu luyện, cơ duyên vận khí... Đủ loại điều kiện, mỗi thứ Phương Chân đều không thiếu, thậm chí đều khiến người khác ghen tị và ngưỡng mộ.

Từ sau khi gặp Dương Phàm, vận mệnh của hắn đã sinh ra biến chuyển kinh người.

Hắn sắp sửa đi hướng nào, lại sẽ đi được bao xa?

Không ai có thể đoán trước.

Một Ngày này. Phương Chấn gặp phải binh cảnh, đi ra Ngạo Tiên Phủ nhân nhả dạo chơi. Đi tới một nơi cảnh sắc đẹp đẽ, bỗng nhiên sinh lòng hiểu được, nhắm mắt lại.

Hắn anh tuấn khôi ngô, đứng ở rừng đào bên bờ suối, tự nhiên hấp dẫn đám nữ tu gần đó.

- Minh Ngọc tỷ. hắn chính là đệ nhất thiên tài hiện nay của gia tộc. chủ nhân của Ngạo Tiên Phủ - Phương Chân.

Một nữ nhân áo vàng kéo một nữ nhân áo xanh biếc tiên tư trác tuyệt, hì hì cười, không quên vụng trộm nhìn chằm chằm Phương Chấn đang đứng yên cảm ngộ.

Nữ nhân áo xanh biếc này chính là tân tú Phương gia đương thời, xuất thân cao quý, tướng mạo tuyệt đẹp. có danh hiệu đệ nhất minh châu trong tộc.

- Nghe nói, đời đời chủ nhân của Ngạo Tiên Phủ. tám chín phần mười tương lai đều có thể đạt thành Đại La Kim Tiên. Phương Chấn này chẳng những tư chất thiên phú siêu nhân, còn rất tuấn tú lịch sự.

Trong đôi mắt sáng của nữ nhân áo xanh liên tục lóe sáng kỳ dị.

ỖỖỖ

Nửa năm sau.

Dương Phàm phát hiện đồ nhi gần đây thường xuyên đi ra ngoài, tu luyện cũng không giành giật từnggiây như trước.

Sau khi hỏi thăm, Dương Phàm mới biết. Đệ tử Phương Chân thi thoảng hẹn hò cùng một chỗ với Phương Minh Ngọc, nữ nhân đẹp nhất trong đám tân tú gia tộc.

Biết được việc này, Dương Phàm lập tức hỏi đệ từ.

- Sư tôn. Đây là lỗi của hài nhi, không xứng với Kỳ vọng của sư tôn.

Phương Chân kinh hoảng không thôi. “Phịch” một tiếng, quỳ trên mặt đất.

- Nếu là thích, sớm Ngày kết thành song tu đạo lữ, chớ bối vậy mà tri hoãn tiền đồ tu luyện.

Dương Phàm thần nhiên hỏi.

Hắn không phản đối tình yêu giữa người tu tiên, nhưng không hy vọng đồ nhi có vướng mắc về phương diện này.

- Dạ. sư tôn!

Phương Chân mừng rỡ. không nghĩ tới tâm tính sư tôn siêu nhiên như thế.

Nên biết, hai vị quyền lợi trưởng lão dạy bảo hắn từng nghiêm khắc cảnh báo. trước khi đạt thành Đại La Kim Tiên, tốt nhất không cần vướng vẩn tình yêu nam nữ.

Hai tháng sau. Phương Chân đem vị tiểu thư Phương Minh Ngọc kia tới Ngạo Tiên Phù, đề sư tôn xem mặt.

Cha mẹ hắn chết sớm, Dương Phàm có thể tính là trưởng bối thân nhất của hắn.

Dương Phàm đánh giá vài lần. Vị tiểu thư Phương Minh Ngọc này bất kể xuất thân, tu chất, dung mạo, cư xử đều không tầm thường, âm thầm gặt đầu không nói gì thêm.

Phương Minh Ngọc cũng âm thầm đánh giá vị sư tôn trong truyền thuyết này của Phương Chân, không nghĩ tới là lão tiên sinh tuổi xé chiêu sắp bước vào thọ nguyên đại nạn.

- Ra mắt Dương tiên sinh.

Phương Minh Ngọc cúi người thi lễ. tự nhiên trang nhã.

Rất nhanh, Phương Chân cùng vị tiểu thư Phương Minh Ngọc này đơn giản kết thành song tu đạo lữ, cũng không tổ chức đại điển gì.

Nhưng vào năm thứ ba Phương Chân cùng Phương Minh Ngọc trở thành đạo lữ song tu. một vị “Sát tinh” trở lại Phương Thiên Thành.

- Phương Chân... Lăn ra đây cho ta!

Một thanh niên giáp bạc đầu đội từ kim quan, trên đầu bảy tầng mây rực rỡ đứng ngạo nghễ trời cao. lạnh lùng nhìn xuống Ngạo Tiên Phủ phía dưới.

- Không ngờ là hắn...

Phương Minh Ngọc hoa dung thất sắc.

- Chuyện gì xảy ra?

Phương Chán hỏi xong mới biết, thanh niên tử kim quan này tên là Phương Trường Vũ, chính là thiếu chủ Phương gia đương thời. Chi vận vận hai vạn năm đã tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên thất trọng, chính là thiên chi kiêu tử trong tộc.

Trước khi Phương Chán tiến vào Phương Thiên Thành, Phương Trường Vũ từng đau khổ theo đuổi Phương Minh Ngọc, hơi có tiến triển nhưng chưa từng thành công. Sau đó bởi vì tộc quy, đi ra ngoài rèn luyện trăm năm, giờ mới trở về.

Phương Trường Vũ quả thật là nổi trận lôi đình. Hắn đau khổ theo đuổi Phương Minh Ngọc nhiều năm như vậy, tiến triển mặc dù không lớn, nhưng tóm lại có hy vọng.

Nhưng hắn vừa mới trở về, lại phát hiện nữ nhân mình âu yếm đã gả cho người khác.

- Phương Chân, ta muốn quyết đấu với ngươi!

Phương Trường Vũ giận quát một tiếng, múa may một thanh trường kích cổ đồng trong tay, lôi quang cuộn cuộn cùng hóa diễm, khí thế hung hăng bao phủ phía trên Ngạo Tiên Phú.

- Buồn cười!

Phương Chân cũng tức giận không thôi, chẳng lẽ người này tới đây cướp thê tử mình?

- Tướng công, người chờ đi ra ngoài. Phương Trường Vũ là thượng vị tiên Chân Tiên thất trọng, người không phải đối thủ của hắn.

Phương Chân cũng không để ý thê tử ngăn cản, trong khi tức giận xông thẳng ra ngoài.

Dương Phàm nhìn những tình cảnh này trong mắt, cũng không ngăn trở.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ.

Trên đầu Tiên Đài trọng địa Phương tộc.

- Phương Chân, ngươi thật sự muốn quyết một trận thư hùng, sinh tử bất luận với Phương Trường Vũ ở trên Đầu Tiên Đài?

Quyển leri trưởng lão Phương Yên sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Nàng hiểu rất rõ; chênh lệch thực lực giữa Chân tiên trung vị cùng thượng vị lớn bao nhiêu.

Một người là ngũ trọng trung vị tiên, một người là thất trọng thượng vị tiên.

Mặc dù Phương Chân có được huyết mạch thiên phú không gì sánh kịp, nhưng nếu muốn khiêu chiến Chân Tiên thượng vị, chỉ sợ không quá sự thật.

- Đúng vậy.

Phương Chân gật đầu, vẻ mặt kiên quyết.

Con cháu Phương tộc quan sát trận chiến này Không phải số ít.

Hai thiên tài của gia tộc quyết đấu khiến người ta chờ mong.

Đáng tiếc, đây là một trận quyết đấu thực lực không cân bằng.

Phương Minh Ngọc tự nhủ lo lắng cho tướng công của mình. Mặc dù ở chung không lâu, nhưng một Ngày vợ chồng tình, nghĩa trăm năm.

- Dương tiên bối, xin ngài mau ngăn cản trận quyết đấu này!

Phương Minh Ngọc khóc lóc cầu xin Dương Phàm.

Dương Phàm gợn sóng không sợ hãi, khẽ lắc đầu, cũng không ngăn cản.

Phương Yên cũng hơi nao nao, ánh mắt chuyển hướng Dương Phàm, không nghĩ tới sự tôn của Phương Chân cùng tới rồi.

Chỉ là, vì sao hắn không ngăn cản trận quyết đấu không công bình giữa đệ tử cùng Phương Trường Vũ chứ?

1010. Chương 959: Ý Khí Chi Tranh!

Có thể xây dựng Đầu Tiên Đài như vậy hơn phân nửa là có nhân vật cấp Đại La Kim Tiên thậm chí là trận pháp đại sư ra tay. Vận dụng không gian pháp tắc vô cùng huyền ảo hoặc là trận pháp tạo ra không gian lĩnh vực kết nối với ngoại giới mà lại tồn tại độc lập.

Giờ phút này, bốn phía Đẩu Tiên Đài trọng địa Phương tộc lục tục hội tụ vài ngàn, hơn vạn con cháu trong tộc.

Đám con cháu này trong gia tộc hung phấn vạn phần, chờ đợi quyết đấu phần khích sắp xảy ra.

Hai người trên đầu Tiên Đài đều là hạng tuyệt thế thiên tài của Phương gia chủ tộc hiện nay. người nổi bật trong tân tú cùng thế hệ.

Phương Trường Vũ: Con của tộc trưởng Phương gia hiện nay. Trong vòng hai vạn năm tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên thất trọng thượng vị. Thiên phú cùng tiến độ như thế khiến vô số tu sĩ ghen tị cùng ngưỡng mộ. Ngoài ra. Phương Trường Vũ kế thừa chiến kỹ cường đại và bí thuật mấy đời của Phương tộc. trước đây lại trải qua trăm năm lịch lãm. ở trong tộc thực lực cường đại đứng vững trong Top 3.

Phương Chân: một nhân vật quật khởi như sao chổi, trong thời gian ngàn năm đạt tới cảnh giới Chân Tiên ngũ trọng đỉnh. Huyết mạch thiên phú của hắn đủ để ngạo thị cô kim Thiên Thần Tinh, càng là chủ nhân Ngạo Tiên Phủ hiện nay. Các thế hệ chủ nhân Ngạo Tiên Phủ. tám chín phần mười đều tấn chức Đại La Kim Tiên, trở thành trụ cột gia tộc ngày sau!

Trận chiến này là một trận quyết chiến thư hùng giữa hai thiên tài của Phương gia chủ tộc.

Người chú ý trận chiến này, bao gồm rất nhiều trưởng bối cao tầng trong tộc, như quyền lợi trưởng lão Phương Yên. trưởng lão Phương Ứng, Phương Nguyên.

Trường bối của hai bên quyết chiến thư hùng cùng đều tới hiện trường.

- Trường Vũ, nghiệp chướng người, không sợ làm mất hết thể diện Phương gia ta...

Một thanh âm hùng hậu trầm ổn từ trên không Đẩu Tiên Đài truyền đến.

Đó là một vị trung niên áo tím dáng người khôi ngô. mắt như mặt trời lửa. trên đỉnh đầu hào quang chín tầng rực rỡ phát ra khí thế cuộn cuộn mãnh liệt.

- Là gia chủ đại nhân!

Chúng con cháu gia tộc phía dưới đồng loạt kinh hô.

Người tới đứng là đứng đầu Phương gia Phương Tử Thiên, tu vi đạt tới Chân Tiên cửu trọng đỉnh. Trừ những Đại La Kim Tiên như long phượng sừng lân, hắn chính là vương giả trong tiên nhân.

Theo Dương Phạm biết, đứng đầu Phương gia là người phát ngôn quản lý quyền to trong tộc trong thời kỳ bình thường, cũng là trưởng lão trong trưởng lão đoàn, nhưng địa vị cao hơn trưởng lão bình thường.

Có thể nhậm chức gia chủ, chẳng những phải có thực lực, càng coi trọng thủ đoạn cầm quyền và quản lý người.

- Phụ thân. Trận chiến này, ta tình thế bất buộc...

Phương Trường Vũ hô hấp dồn dập. khuôn mặt lộ vẻ dữ tợn, gầm lên:

- Gia tộc trưởng lão đoàn đã nói rõ ràng, chờ sau trăm năm lịch lãm. cho ta trở thành chủ nhân của Ngạo Tiên Phủ. Nhưng sau khi ta trở về. chẳng những Ngạo Tiên Phủ bị người nhanh chân giành trước, Ngay cả nữ nhân ta yêu nhất đều bị người cướp lấy. Điều này làm cho ta còn mặt mũi nào ở lại gia tộc?

Nói đến cuối cùng, trong mắt hắn càng hiện ra vài phần điên cuồng và tia máu.

- Nguyên lai chủ nhân Ngạo Tiên Phủ sớm định trước là Phương Trường Vũ...

Dương Phạm không khỏi bừng tỉnh hiểu ra. khó trách sau khi Phương Trường Vũ trở về lại tức giận như vậy.

Nếu không xuất hiện biến số Phương Chân này, hắn sẽ ngồi vững vị trí chủ nhân Ngạo Tiên Phủ. Theo đuôi Phương Minh Ngọc chỉ cần có bền bỉ và quyết tâm, cũng có hy vọng to lớn.

- Súc sinh người!

Gia chủ Phương Tử Thiên tức giận phát run:

- Chủ nhân của Ngạo Tiên Phủ chỉ sợ bộ quyết định là người, vẫn còn chưa có quyết định cuối cùng. Hiện tại nhường cho người có thiên phú tiềm lực hơn, chính là ‘iăng giả cư chi’ (Người có tài thì giành được). Chẳng lẽ người dám chống lại quyết định của trưởng lão đoàn?

- Quyết định của trưởng lão đoàn, ta đương nhiên sẽ không phản kháng. Cho nên ta muốn cùng hắn chiến đấu một trận, chỉ vì giành lại thể diện... Điều này có gì không thể?

Phương Trường Vũ gần như gầm lên nói.

Có gì không thể?

Bốn chữ cuối cùng giải phóng ra oán khí tràn ngập.

- Người...

Phương Tử Thiên cũng tắc lời.

Dù sao Phương Trường Vũ có đầy đủ lý do chiến đấu.

Đây là tranh giành thể diện, trận chiến vinh dự.

Đối thủ Phương Chân tự nhiên cũng không thể từ chối. Dù bị người khác tới cửa mắng chửi, còn có thể nhẫn nhịn sao?

- Muốn chiến thì chiến!

Phương Chân cười lạnh một tiếng, không chút nhượng bộ.

- Dương tiên sinh. Nếu hiện tại người ngăn cản, có lẽ còn có hy vọng...

Phương Yên xuất hiện tại bên cạnh Dương Phàm không biết từ khi nào.

- Vì sao phải ngăn cản?

Dương Phàm ngược lại tâm bình khí hòa, chậm rãi nói:

- Ai không có tuổi trẻ ngông cuồng, không có tranh đua khí phách? n oán giữa bọn họ. dù ở góc độ nào đều không có ai đúng ai sai. Chỉ có giao thủ quá định bên nào đúng.

Phương Yên không nghĩ tới tâm cảnh của Dương Phàm lại đạm mạc như vậy.

Ai không có tuổi trẻ ngông cuồng, không có tranh đua khí phách?

Phương Yên mơ hồ cảm thấy Dương Phàm là một người có chuyện xưa từng trải qua.

Hắn rốt cục có lai lịch gì?

- Như vậy... Dương tiên sinh không lo đệ tử bị thua, thậm chí nguy đến tính mạng. Nên biết Phương Trường Vũ này là Chân Tiên thất trọng thượng vị. thực lực bề ngễ cùng cấp.

Phương Yên dò hỏi.

Dương Phàm không trả lời, ánh mắt nhìn lên Đẩu Tiên Đài.

Phốc... Xuy

Trường kích cổ đồng trong tay Phương Trường Vũ vung lên. ngàn vạn đạo lôi diễm hóa thành một dải cầu vồng dài khí thế hùng hổ vắt ngang trăm trượng trời cao. Bán tahan hắn nhảy dựng lên cao. từ tử quan phát ra uy áp lâm liệt, giống như chiến thần trên trời giáng xuống.

Mới ra tay. Phương Trường Vũ liền sử dụng Tiên khí không chút giữ lại, vạn chuyển thần thông lôi hóa hiểm thấy.

Phương Chân lập tức bị khí thế cùng uy áp cuộn cuộn mãnh liệt ép tới, nhưng lại gợn sóng không sợ hãi. Hắn hít sâu một hơi. kim văn lóe lên bên ngoài da thịt toàn thân, giống như một pho tượng kim cương, làm cho người ta có một loại cảm giác phòng thủ vững chắc kiên cố không thể vượt qua.

Hây

Phương Chấn hét lớn một tiếng, khí thế chấn động tầng mây chấn trời, khiến cho người đang xem cuộc chiến bốn phía khí huyết nhộn nhạo.

Cơ bắp trên người hắn bỗng dưng bành trướng thêm một vòng, phát ra một cỗ khí thế cường đại thái cổ bất diệt.

Trong tay hắn lóe kim quang, bao phủ trong một tầng sóng lửa xanh vàng, như người không lô dã man, dùng phương thức trực tiếp nhất nguyên thủy nhất phát ra công kích kinh thiên động địa.

Ầm ầm ầm ầm

Mỗi một quyền của Phương Chân đều giống như đánh lên trống trời, làm cho người ta thấy máu thiêu đốt sôi trào.

Với lực lượng thân thể cường đại không thể tưởng tượng cùng thể chất bất diệt, hắn mạnh mẽ phá tan trường kích công kích khí thế như cầu vồng của Phương Trường Vũ, cũng tập kích tới gân.

Phanh... ông-

Một bàn tay kim cương to như quạt hương bồ hung hăng đánh lên trường kích cổ đồng, bắn ra một chùm tia lửa chói tai.

Không ngờ dùng bàn tay trần đón đỡ một kích của Tiên khí.

Mọi người quan sát trận chiến này chỉ cảm thấy kinh tâm động phách.

Trong mắt chúng trưởng lão. bao gồm gia chủ Phương Tử Thiên, quyền lợi trưởng lão Phương Yên đều lộ vẻ khiếp sợ.

Mà Phương Trường Vũ đích thân đối kháng, trên mặt càng lộ ra một tia khó tin.

Đây còn là người sao?

Nhưng Ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra một tia trào phúng. Lực lượng của Chân Tiên thượng vị, há có thể dễ dàng khiêu chiến?

ông! Ầm

Trên trường kích cổ đồng nổ rộ hào quang trăm trượng, bộc phát ra lực lượng như nước lũ vỡ bờ. bốn phía thiên địa sấm gió nhất tề rung động, khí thế to lớn.

Một cỗ lực lượng Chân Tiên bình thường không thể vượt qua lập tức đánh văng Phương Chân.

Đảng đảng đảng-

Phương Chân liên tục thối lui vài bước mới đứng vững thân hình.

Cái gì?

Đám Chân Tiên thượng vị tại tràng như Phương Trường Vũ đều quá sợ hãi.

Với lực lượng của Chân Tiên thượng vị chỉ vền vền đánh văng Phương Chấn ra mà thôi.

Phương Chân căn bản không bị thương, khí tức trên thân càng thêm lẫm lẫm. trong mắt phát ra kim quang làm người ta không dám nhìn thẳng.

Phương Trường Vũ chỉ cảm thấy một đôi ngươi vàng bề bề nhìn xuống, phảng phất đứng ở trên đỉnh nhìn xuống hắn nhỏ bé như con kiến.

Cặp mắt đỏ ẩn chứa hồn lực kinh sợ Tiên Ma, nhìn xuyên hết thấy sơ hở cùng hư ảo.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy mỗi cử chi động tác của mình ở trước mặt đối thủ đều có vẻ ngây thơ như thế.

- Hôm nay, để ta kiến thức lực lượng của Chân Tiên thượng vị một chút.

Đôi ngươi vàng lạnh lùng vô tình của Phương Chấn không chút dao động cảm xúc, mà thanh âm hần lại có vài phần hung phần run rẩy. lại có vẻ mâu thuẫn như thế.

Vút!

Bóng vàng nhoáng lên, Phương Chân dùng tốc độ và lực lượng gấp đôi lúc trước xông tới.

Phanh...`m

Một chương dễ dàng bổ trủng vị trí yếu ớt nhất trên trường kích của Phương Trường Vũ, dùng lộ tuyến trực tiếp nhất, xảo diệu nhất đánh tới ngực của Phương Trường Vũ.

Phương Trường Vũ cơ hồ không đường né tránh, mặc dù có tiên giáp phòng ngự cùng tiên linh hộ tráo (vòng bảo hộ) vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Trên thực tế, Phương Chân trừ ưu thế về lực lượng nhục thể. lực phòng ngự thì cảnh giới pháp lực căn bản không bằng hần.

Nhưng là đôi con ngươi vàng của đối phương nhìn thấu hết thấy hư ảo, Ngay cả vận dụng pháp tắc cũng đều có thể tìm được khe hở ở một trình độ nhất định.

Mỗi một chiêu, mỗi một động tác đều vừa vặn đánh trúng vị trí yếu hại và móng manh yếu ớt của hần.

Kế tiếp. Phương Trường Vũ hoàn toàn ở vào hoàn cảnh xấu. bị Phương Chấn áp chế gắt gao, Ngay cả lực trả đòn cũng không có.

Chẳng những sơ hở của động tác. pháp thuật, thần thông của hần đều bị nhìn thấu, Ngay cả động tác tiếp theo của hần đều phẳng phất như bị Phương Chấn đoán trước một bước.

Giao chiến chỉ vùn vụt giây lát, Phương Trường Vũ thương thế đầy mình, tạng phủ bị chấn thương, chiến lực cùng ý chí từng bước suy kiệt.

Ngược lại Phương Chân càng đánh càng mạnh, vận dụng lực lượng bản thân càng thêm thoái mái như ý. uy lực càng Ngày càng cường đại.

Đệ tử trong tộc cùng trường bối cao tăng bốn phía Đấu Tiên Đài đều lộ vẻ khó tia

Gia chủ Phương Tử Thiên vẻ mặt rung động, ngây ra như phỗng.

Trong đôi mắt đẹp của Phương Yên ngạc nhiên vô hạn, cái miệng nhỏ khê hé mở, thấp giọng lầm bầm:

- Điều này sao có thể...

Trước khi chiến đấu diễn ra. tất cả mọi người cho rằng đây sẽ là một trận quyết chiến thực lực không cân bằng.

Nhưng sự thật cũng chính là như thế, chỉ là vị trí hai bên bị đảo ngược.

Đột nhiên, trên Đấu Tiên Đài rốt cục phán thắng bại.

Phương Chấn hít sâu một hơi, cánh tay đột nhiên hóa thành một chuỗi hư ảnh màu vàng. Một cỗ khí tức uy hiếp trí mạng truyền khắp toàn trường.

ẦmmmẦmmm!!! Phốc... Xuy

Trong nháy mắt năm bóng quyền chất chồng dung hợp cùng một chỗ. trực tiếp đánh xuyên qua ngực Phương Trường Vũ. Ngay cả tiên giáp đều bị xé ra một lỗ thủng.

- A...

Phương Trường Vũ kêu thảm một tiếng, cả người bay ra ngoài, máu chảy đầm đìa té trên mặt đất. sinh tử không rõ.

- Sư tôn tnivền thụ cho ta một quyền này... Uy lực cũng quá lớn rồi.

Phương Chân hơi lộ vẻ tái nhợt đứng tại chỗ, kinh ngạc khó tin.

- Trường Vũ...

Gia chủ Phương Trường Vũ bi thương gào lên một tiếng, bay đến trước thân thể cơ hồ không thành hình người của con trai.

- Người xuống tay quá nặng một chút.

Dương Phàm hơi trách cứ nói.

Chẳng qua là tranh giành thể diện, nếu gây tai nạn chết người vậy không dễ xử lý.

Dù sao Phương Trường Vũ là con trai gia chủ, hết sức đặc thù.

- Sư tôn. là lỗi của đồ nhi. Chỉ là không dự đoán được, Phiên Thiên Quyền ngài truyền thụ mới tu luyện đến cảnh giới ngũ trọng, uy lực đã lớn như vậy. Nếu tu luyện đến cửu trọng...

Phương Chân cúi đầu nhận sai, nhưng vẫn không thể che giấu hung phấn trong mắt.

Một bên khác, không ít trưởng bối gia tộc xem xét thương thế của Phương Trường Vũ.

- Một quyền vừa rồi chẳng những chấn vỡ tạng phủ còn khiến linh hồn tổn thương nhất định. Khả năng khôi phục không quá hai phần, cho dù cứu sống, Ngày sau chỉ sợ khó tiến thêm nửa bước...

Một Được sư lắc đầu than thở.

Gia chủ Phương Tử Thiên nghe vậy, hai mắt đỏ bừng như máu, gầm nhẹ một tiếng:

- Phương Chân... Để mạng lại!

Vù— Ba

Chín tầng tiên quang cuộn cuộn mãnh liệt trên đầu Phương Tử Thiên tỏa sáng rực rỡ. hóa thành một cầu vồng màu tím, trong khoảnh khắc bay đến trước mặt Phương Chân. Một chớp mắt tới khiến thiên địa biến sắc.

A!!!

Phương Chân kinh hô một tiếng. Một kích của Chân tiên cửu trọng thượng vị khiến không gian bốn phía sinh ra áp lực không hiểu. Hắn gần như không thể thở nổi, càng không nói đến né tránh và đón đỡ.

Một chớp mắt này nếu đánh trúng, hắn không chết cũng phải trọng thương.

1011. Chương 960: Xuất Thủ Khi Nào?

Phương Tử Thiên đột nhiên xuất kích. Một chớp mắt đánh ra. lôi đình nổ vang, trong khu vực không gian sinh ra áp lực bách ảo nghĩa vô cùng.

Lúc này đại đa số trưởng lão khác đều ngây ngẩn cả người. Phương Tử Thiên là đứng đầu gia tộc, địa vị tự nhiên hơn trưởng lão bình thường một bậc.

- Dừng tay!

Phương Yên yêu kiều quát một tiếng, nhưng là phản ứng của nàng hơi chậm, không kịp ra tay ngăn cản. Dù sao Phương Tử Thiên cũng là con cháu cùng thế hệ với nàng, cùng nhau trưởng thành. Khi Phương Tử Thiên xuất kích, nàng cũng sưng sốt giây lát.

Với cảnh giới Chân tiên ngũ trọng của Phương Chân, làm sao ứng phó được một kích toàn lực của cường giả Chân Tiên cửu trọng đỉnh?

Chân tiên cửu trọng, càng về sau. mỗi cách một tầng, thực lực chênh lệch cực kỳ đáng

sợ.

Huống chi Phương Tử Thiên này đạt tới cửu trọng đỉnh, gần như bước nửa bước vào Đại La Kim Tiên. Mà Phương Chấn đại chiến một trận, nguyên khí tiêu hao khá lớn.

Bốn phía Đẩu Tiên Đài. vô số con cháu gia tộc đồng loạt kinh hô thất sắc. Không nghĩ tới gia chủ Phương Tử Thiên đột nhiên phát điên, ra tay với đệ nhất tân tú gia tộc Phương Chấn.

Giờ khắc này, linh hồn và thân tâm của Phương Chân đều bị áp lực. Dưới áp lực thật lớn. gần như thổ huyết.

Bá!

Trong khoảnh khắc nguy cơ vạn phần, một bóng người quen thuộc ở bên cạnh khẽ nhoáng lên.

Trước mắt hần hoa lên.

Bồng

Một kích khí thể kinh thiên vô hạn huyền ảo kia giống như đánh lên bông gòn.

Tay của Phương Tử Thiên thậm chí không thể rút về.

Một dáng người già nua ốm yếu vô lực. mặt không chút thay đổi chần ở trước mặt Phương Chân, ngạnh kháng một kích này.

- Sư tôn...

Hai mắt Phương Chấn đỏ như máu, nhìn bóng dáng quen thuộc trước mặt. thanh âm tắc nghẽn, khóe mắt ướt át.

Giờ phút này. nam nhân ốm yếu kia dùng tấm thân vô lực tàn bại đỡ t hay hần một mạng.

Thời gian, dường như ngưng đọng.

Toàn trường yên lặng như tờ. Ngay cả Phương Yên đều hơi cảm động, bỗng nhiên nghĩ tới lời của Dương Phàm:

- Chứng bệnh này của ta là bởi vì tu luyện một bộ thái cô kỳ công tạo thành. Mấy trăm năm trước, trong quá trình luyện công không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa chết đi. Mặc dù may mắn giữ mạng, nhưng thọ nguyên giảm mạnh, sinh mệnh lực không ngừng trôi đi, đại nạn không xa...

- A... Không!!!

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Phương Tử Thiên phát ra, đánh vỡ bầu không khí tĩnh mịch như chết nơi đây.

Thân thể nhìn như suy yếu kia, chịu đựng một kích toàn lực của cường giả Chân tiên cửu trọng đỉnh lại không chút sụt mẻ, lông tóc vô thương. Khóe miệng có chút ý cười, vẻ hồ hững.

Ngược lại Phương Tử Thiên kia, bàn tay đánh lên trên người Dương Phàm bị khô héo một cách không hiểu, sinh mệnh lực điên cuồng biến mất.

Hần phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng bất đắc dĩ. bị một cỗ lực hút khổng lồ huyền bí dính vào trên người Dương Phàm. Sinh mệnh lực toàn thân đều chảy sang Dương Phàm.

Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Toàn trường náo động, tất cả mọi người đều là biểu tình nghi hoặc vạn phần.

Chỉ vẻn vẹn thời gian một hai hô hấp, sinh mệnh lực của Phương Tử Thiên mất đi hơn phân nửa. Tóc đen biến thành đầu bạc, da toàn thân khô quắt, ánh mắt đục ngầu, mũi hóp lại. một bàn tay dính ở trên người Dương Phàm. Thân thể như bị điện giật không ngừng co giật run rẩy.

Dương Phàm hai tay chấp sau lưng, thần sắc hồ hững, không mừng không lo.

Một làn gió nhẹ thổi đến. tay áo theo gió tự động, phiêu dật tự nhiên.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không nhích động nửa bước, biểu tình cũng không có nửa điểm gợn sóng.

Vô hình trung, hần như là một người đứng xem bên cạnh, thưởng thức thế giới trong tranh.

- Đây... Đây là thực lực chân chính của sư tôn? Ngay cả cường giả cấp bậc Chân tiên cửu trọng cũng không thể cho người nhích động nửa phần, ngay cả xuất thủ cùng khinh thường?

Phương Chân đứng sau lưng sư tôn. tâm thần kích động, rung động, sùng bái lại càng đạt

Quanh Đẩu Tiên Đài, ngàn vạn con cháu gia tộc biểu tình hoặc là đại ra, hoặc kinh sợ. hoặc rung động. Thanh âm tối nghê, một chữ cũng không thể thốt ra.

Tuy nhiên, trong thần sắc của bọn họ đều có một biểu hiện chung. Trong mắt nhìn về phía nam nhân ốm yếu kia đều tràn ngập kính nể cùng sợ hãi thật sâu.

- Dương tiên sinh... Hạ thủ lưu tình!

Phương Yên quát khẽ một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, trống rỗng dịch chuyển đến bên cạnh hai người. Ngón tay ngọc vung lên, một đạo quang nhận màu lam xẹt qua chặt đứt cánh tay Phương Tử Thiên, rớt xuống dưới chân Dương Phàm.

Woaaaa

Lúc này mọi người tại tràng mới gian nan phản ứng lại, ồ lên chấn động.

Phương Yên đảo qua xem xét trạng huống của Phương Tử Thiên, kết quả hít sâu một ngụm khí lạnh.

Thần niệm của các trưởng lão khác đảo qua, đều lộ vẻ kinh khủng.

- Dương tiên sinh, người xuống tay cũng đủ độc. gần như phế bỏ tu vi gia chủ. Khiến tu vi hần rơi xuống Chân Tiên thất trọng, mất đi mấy trăm vạn năm thọ nguyên...

Một trưởng lão nin giọng nói. đưa tay chỉ vào Dương Phàm.

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người hít sâu một ngụm khí lạnh, một mảnh chấn động.

Trưởng lão cùng trưởng bối trong tộc không chỉ đưa lời chỉ trích Dương Phàm, thậm chí có ý bắt đi tràng phạt.

- Xuống tay độc?

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên một tia trào phúng:

- Dương mỗ... Xuất thủ khi nào?

Xuất thủ khi nào?

Toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ. không ít người tinh ngộ.

- Đúng vậy. Dương tiên sinh chỉ là t hay đệ tử ngăn cản một kích, căn bản không thấy hần ra tay.

- Dương tiên sinh chẳng những không động thủ. Ngay cả chân cũng không nhúc nhích chút nào.

Xuất thủ khi nào?

Bốn chữ này giống như kiếm nhọn hung hăng đâm vào trong lòng những trưởng lão chỉ trích Dương Phàm.

Đám trưởng lão ý đồ duy trì gia chủ đều tắc tịt, rồi sau đó trong lòng run sợ: “Dương tiên sinh này thật sự sâu không lường được. Không xuất một ngón tay. liền tước đoạt của gia chủ mấy trăm vạn năm thọ nguyên, thậm chí khiến tu vi từ Chân Tiên cửu trọng rơi xuống Chân tiên thất trọng”.

Thực lực như thế. hoàn toàn Không phải cường giả Chân tiên có thể làm được.

Như vậy Dương trưởng lão này chẳng phải là chí cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên?

Đôi mắt khắp Thiên Thần Tinh này. Đại La Kim Tiên chính là chí cao vô thượng.

Sắc mặt của quyền lợi trưởng lão Phương Yên phúc tạp nhìn Dương Phàm một cái. Giờ khắc này nàng rốt cục hiểu được, vị Dương tiên sinh trước mắt này thật sự không đơn giản. Còn sâu không lường được với tự tướng tượng của mình.

Lúc trước đối phương nói cái gì tu luyện thái cổ kỳ công, tẩu hóa nhập ma. thuần túy là nói láo!

Phương Yên lại nhìn xuống Phương Tử Thiên chỉ còn một hơi ở dưới chân:

- Gia chủ Phương Tử Thiên vô cớ ra tay với con cháu gia tộc cùng khách quý. thiếu chút nữa thương đến người vô tội. Trước tiên bắt giam diện bích ở Ma Thiên Nhai.

Lời nói vừa dứt, rất nhanh có mấy hắc y nhân đeo mặt nạ bạc nhanh chóng nhoáng lên tới gần, áp tải gia chủ Phương Tử Thiên rời đi.

ở Phương gia chủ tộc, quyền lợi trưởng lão có địa vị cao thượng, có thể trừng phạt gia chủ, thậm chí là thăm vấn nghi ngờ Đại trưởng lão.

Sau khi Phương Yên nói xong, không ai dám phản đối.

Phương gia trưởng lão đoàn, trừ Đại trưởng lão thì địa vị cao nhất chính là hai vị quyền lợi trưởng lão. đều là cấp bậc Đại La Kim Tiên, cao cao tại thượng như thần linh.

Quyết định của quyền lợi trưởng lão, không ai dám nghi ngờ.

Trong quyết sách của trưởng lão đoàn, gia chủ chẳng là gì, bất cứ lúc nào đều có thể đổi người.

Tu vi của Phương Tử Thiên đã từ Chân Tiên cửu trọng rút xuống thất trọng, thọ nguyên giảm mạnh, đã không đủ tư cách làm gia chủ.

Như vậy. bọn họ có thể tuyển ra một gia chủ bất cứ lúc nào!

Cùng ngày, Dương Phàm cùng Phương Chân trở về Ngạo Tiên Phủ.

Dọc theo đường đi, không ít con cháu gia tộc mang ánh mắt kính sợ tò mò nhìn hai người. Càng nhiều là chú ý vị Dương tiên sinh thần bí khó lường.

- Sư tôn. Ngài thật là sắp đến thọ nguyên đại nạn?

Phương Chân rất cục nói lên nghi vấn bản thân, hoặc nói là nghi ngờ.

Biểu hiện hôm nay của sư tôn thật sự khiến tám tình của hắn không thể bình tĩnh.

Quá khứ. sư tôn giống như từ trong sương mù đi ra. ở trong mắt hắn không hề thần bí như vậy.

Mà giờ khắc này, sư tôn một lần nữa trở lại sương mù, khiến hắn tò mò không thể nhìn thấu.

Sư tôn rất cục có quá khứ như thế nào? Tu vi người cao bao nhiêu? Rất cục là người như thế nào?

Phương Minh Ngọc thê tử Phương Chân rơi chậm phía sau một chút, nhìn thần hình ốm yếu già nua kia. trong đôi mắt đẹp khó thê che giấu tò mò cùng kính sợ.

Nguyên bản bề ngoài nàng tôn kính đối với vị sư tôn này của Phương Chân, nhưng trong lòng cũng không tôn kính.

Nàng cho rằng vị Dương tiên sinh này là nhặt được một đồ đệ tiện nghi, do vậy mà thần phận cùng địa vị cũng theo đó nước lên thuyền lên.

Nhưng hết thấy xảy ra hôm nay khiến trong lòng nàng nung động hoảng sợ.

Sau khi trở lại Ngạo Tiên Phủ, Phương Minh Ngọc đối với Dương Phàm kính sợ vô cùng, lời nói cử chỉ đều rất cẩn thận.

- Đồ nhi. Vì sư hiểu được trong lòng ngươi suy nghĩ gì. Nhưng là có một số chuyện để cho ngươi biết chỉ có hại không có lợi. Từ hôm nay trở đi, ngươi phải Chuyên tâm tu luyện. Nếu có một Ngày ngươi có thể tấn chức Đại La Kim Tiên, vì sư có thể yên tâm ra đi...

Dương Phàm đưa mắt nhìn lên Tinh Hà, chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài thật dài.

Đến hiện tại, hắn vẫn không thể hiểu thấu đáo một cửa ải khó khăn cuối cùng của Luân Quả Kỳ.

- Vâng, sư tôn.

Phương Chấn thu hồi lòng hiếu kỳ, từ đó trở đi dốc lòng tu luyện. Mặc dù ngẫu nhiên ở một chỗ với Phương Minh Ngọc, cũng đa phần là đạo song tu, cùng hỗ trợ tu vi tăng tiến.

Vài năm sau, Dương Phàm biết được tin tức xử trí nguyên gia chủ Phương Tử Thiên.

Phương Tử Thiên bị biếm thành Phó tổng quán gia tộc.

Về phần Phương Trường Vũ kia, trong lòng hồ thẹn rời khỏi gia tộc, không biết tung tích.

Không bao lâu, Phương gia trưởng lão đoàn lại tuyển ra gia chủ mới.

Đối với điều này, Dương Phàm không khỏi cảm khái.

Bất kể là thượng giới hay là Phàm giới. Chân chính nắm giữ quyền lực chung quy là số ít những người nắm giữ lực lượng mạnh nhất.

Nếu không phải thực lực cùng thần thông hấn không tầm thường, chi sợ kết quả sẽ không phải như vậy.

Năm thứ tám sau trận chiến giữa hai thiên tài trên đầu Tiên Đài, Phương Chân từ cảnh giới Chân Tiên ngũ trọng đỉnh đạt tới Chân Tiên lục trọng.

Chân tiên lục trọng cách Chân Tiên thượng vị chỉ có một bước.

Bất kể là Dương Phàm hay là cao tăng gia tộc đều quan tâm đến tiến triển của Phương Chân.

Nhoáng lên một cái, lại trôi qua trăm năm.

Phương Chân không phụ sự mong đợi của mọi người, dưới sự hiệp trợ tận lực của Dương Phàm cùng Phương tộc, rốt cục bước lên Chân Tiên thất trọng.

Cánh giới Chân Tiên thượng vị.

Mỗi một vị Chân Tiên thượng vị sinh ra, đối với một thế lực trên Thiên Thần Tinh mà nói đều là một chuyện đáng giá chúc mừng.

Vì thế, gia tộc vì Phương Chân tổ chức một lần đại điển chúc mừng.

Địa điểm Ngay tại Ngạo Tiên Phủ.

Ngày đó, Ngay cả vị Đại trưởng lão luôn không lộ mặt cũng hiện thân một lần.

Đại trưởng lão mặc áo bào đen, tóc bạc mặt mũi hồng hào ngồi ở đó như một đại dương mệnh mòng. Lão cùng Dương Phàm nói chuyện sơ qua một lát, những trưởng lão bình thường khác ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Dương Phàm cũng cảm giác sâu sắc sự đáng sợ của Đại trưởng lão này. Lúc đối mặt với lão, hô hấp khó khăn hơn bình thường một chút.

Có thể mang đến cho hắn loại áp lực này, có thể thấy được thực lực đối phương ngạo thị Thiên Thần Tinh, cùng không phải là giả.

Đêm khuya cùng ngày, đại điển chúc mừng chấm dứt.

Quyền lợi trưởng lão Phương Yên lần đầu tiên hẹn Dương Phàm nói chuyện riêng.

Trong lòng Dương Phàm hơi tò mò, không khỏi có một ý nghĩ tự luyến. Chẳng lẽ vị quyền lợi trưởng lão này có tình ý gì với mình hay sao?

Phương Yên cười rúm tim nhìn hắn, thỉnh thoảng nói một câu:

- Tu vi sâu cạn của Dương trưởng lão, Ngay cả Đại trưởng lão đều không thể nhìn thấu. Phương Yên cả gan hỏi một câu: Tiên sinh cùng Phương Chân tới đây, có phải vì mưu đồ Cửu Kiếm truyền thuyết thần bí nhất Thiên Thần Tinh...

1012. Chương 961: Cửu Kiếm Di Chi.

Trong ý cười của Phương Yên có vài phần thâm ý, lẳng lặng nhìn Dương Phàm, dường như muốn nhìn thấu tâm linh hắn.

Cửu Kiếm truyền thuyết?

Dương Phàm cảm thấy không hiểu ra sao, khẽ lắc đầu:

- Dương mỗ vẫn lánh đời tu luyện. chưa từng nghe nói qua Cửu Kiếm truyền thuyết gì cả.

- Dương tiên sinh thật không biết việc này?

Phương Yên rõ ràng lộ vẻ không tin. trong đôi mắt sáng ngời mơ hồ lóe ra một tia sáng bạc sắc bén.

Dương Phàm đối diện với nàng, linh hồn không hiểu chấn động, tạo nên một vùng gợn sóng, cảm thấy kinh ngạc vạn phần đối với tu vi trình độ của nàng này đặc biệt là thần thông linh hồn.

Tuy nhiên nghĩ đến nàng ta là Đại La Kim Tiên như long phượng từng lên trên Thiên Thần Tinh, trong lòng Dương Phàm cũng hiểu ra hơn phân nửa.

- Chưa từng nghe nói qua.

Dương Phàm nhìn thẳng vào mắt nàng, trấn định tự nhiên nói.

Đối mặt với chí cường giả đứng ở đỉnh của Thiên Thần Tinh, cho dù Dương Phàm không nắm chắc chiến thắng mười phần, nhưng tự tin thừa sức tự bảo vệ mình.

Sau khi đắn đo suy nghĩ một hồi. Phương Yên cảm thấy Dương Phàm không giống như đang nói dối. trong lòng thầm nghĩ: “Nói như vậy, hẳn thật sự không phải vì Cửu Kiếm Di Chi mà đến?”

Ngược lại là Dương Phàm bị “Cửu Kiếm truyền thuyết” trong miệng nàng hấp dẫn, cười hỏi.

- Cửu Kiếm truyền thuyết ở cao tầng Thiên Thần Tinh cũng không phải bí mật lớn gì.

Phương Yên hơi dừng lại, rồi sau đó chậm rãi nói:

- Ngược dòng ngàn ức năm lịch sử Thiên Thần Tinh, cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, mỗi vài trăm hơn ngàn vạn năm đều sẽ xuất hiện một hai vị. Nhưng nếu là nói đến Cửu Thiên Huyền Tiên cường đại nhất, đỉnh của thất giới không ai sánh bằng thì lại chỉ vẹn vẹn có một người. Đó là Cửu Kiếm Tiên Đế. Kiếm tổ khai sơn của Cửu Kiếm Môn vài ức năm trước.

Giọng điệu Phương Yên trang trọng, nói đến bốn chữ “Cửu Kiếm Tiên Đế” không khỏi nghiêm nghị, tâm sinh kính ngưỡng.

Cửu Kiếm Tiên Đế!

Trong lòng Dương Phàm khẽ chấn động, mày nhướng lên. Nhân vật truyền thuyết nhất trên Thiên Thần Tinh này. lúc hắn làm ngục tốt ở Thiên La Ngục đã từng nghe qua.

Lãnh Kiếm Phong trong nhà giam số chín lúc trước chính là xuất thân từ Cửu Kiếm Môn. mà còn là thiên chi kiêu tử.

- Toàn bộ Thiên Thần Tinh, lịch sử hơn một ngàn ức năm, nhân vật cấp bậc Tiên Đế chỉ có một mình Cửu Kiếm Tiên Đế... Nhưng mà tại thời đại đó. người như một ngôi sao băng, xẹt qua một luồng hào quang ngắn ngủi mà rực rỡ ở Tinh Hà thế giới, rồi sau đó biến mất trong lịch sử dài dòng. Tinh Hà thế giới hiện giờ, người còn nhớ rõ đến ông ta. càng Ngày càng ít.

Phương Yên thở dài sâu kín, có vài phần tiếc hận.

Dương Phàm đối với nhân vật truyền kỳ Cửu Kiếm Tiên Đế này cũng thêm vài phần hiểu biết.

Trở thành nhân vật cấp Tiên Đế tự nhiên đã sớm rời Thiên Thần Tinh, vượt qua Tinh Hà thế giới thậm chí là rong ruổi thất giới.

- Xin hỏi Phương trưởng lão. Cửu Kiếm Tiên Đế này làm sao mà ngã xuống? Cửu Kiếm truyền thuyết rất cực là chuyện như thế nào?

Lòng hiếu kỳ của Dương Phàm rốt cục bị khơi dậy.

Dù sao nhân vật cấp Tiên Đế đã là đỉnh của thất giới.

Những nhân vật như Cửu u Ma Đế, Luân Huyết Đại Đế... cũng đều là cấp bậc Tiên Đế, càng là người nổi bật trong đó.

- Cái chết của Cửu Kiếm Tiên Đế vẫn là một điều bí ẩn. rất ít có người biết chân tướng. Nghe nói là tham gia tranh đoạt Tạo Hóa thân Kiếm trăm vạn năm trước, bất hạnh ngã xuống.

Phương Yên không quá xác định nói.

Tạo Hóa Thần Kiếm!

Bốn chữ này đột nhiên khiến kiếm đạo ý chí chí cao vô thượng ở sâu trong linh hồn Dương Phàm hơi lóe lên. dường như có xu thế thức tỉnh.

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, lập tức cho ra cảm ứng. Tạo Hóa Thần Kiếm này có liên quan với Vô Song.

Thậm chí Cửu Kiếm Tiên Đế ngã xuống cũng có liên quan với Vô Song.

Theo Dương Phàm biết được từ nơi Tư Đồ trưởng lão; bản thể của Vô Song Thần Kiếm còn ở một góc nào đó ở thượng giới, nếu có thực lực có thể đi thăm dò thử.

- Cái gọi là Cửu Kiếm truyền thuyết là chỉ một nơi di chỉ Cửu Kiếm Tiên Đế từng lưu lại ở trên Thiên Thần Tinh. Sau khi để lại di chỉ này. người liền rời khỏi Tinh Hà thế giới, tiến vào Nội Vực Tinh Thiên thế giới, từ đó về sau không thấy trở về.

Phương Yên từ từ nói:

- Di chỉ này chính là bảo tàng của Tiên Đế. cũng là Cửu Kiếm Di Chi mà tất cả các thế lực siêu cấp trên Thiên Thần Tinh đều nhất định muốn chiếm bằng được.

Cửu Kiếm Di Chi.

Dương Phàm biết được bí tân này. liền có một loại cảm ứng huyền bí. Đây có lẽ là manh mối truy tìm bản thể Vô Song Thần Kiếm.

“Nếu người thua là ta... Hy vọng người có thể kế thừa vô thượng kiếm ý cùng tâm nguyện của ta - Giết về thượng giới!”

Chỉ cần có thể lấy được bản thể Vô Song Thần Kiếm. Dương Phàm sẽ hoàn thành hứa hẹn với Vô Song:

- Không có kiếm chí, nói gì khí đạo? Hận trời bất công, muôn đời đều không.

Thanh âm cuối cùng của Vô Song thê lương trống trải, ẩn chứa hận ý vô cùng quanh quẩn trong thiên địa.

- Với ý nguyện của ta, giết về thượng giới... Máu nhuộm trời cao. phá vỡ thiết tắc (pháp tắc tối cao đã định)!

Đây là Kỳ vọng cuối cùng của Vô Song gửi gắm Dương Phàm trước khi đoạn kiếm bùng nổ ngã xuống.

Với ý nguyện của ta, giết về thượng giới!!!

Thanh âm này. mỗi khi đêm dài yên tĩnh đều vang vọng trong đầu Dương Phàm.

Cho dù hắn muốn bình thần tu luyện, nhưng ước định với chủ nhân của thanh âm này khiến trong lòng hắn bốc lên một luồng máu nóng.

- Vô Song, người yên tâm đi. Hiện tại đã tìm được manh mối có liên quan với người... Sẽ có một Ngày. ta sẽ lại gặp gỡ với người, máu nhuộm trời cao, phá bỏ thiết tắc thất giới kia.

Dương Phàm hít sâu một hơi. hạ quý tâm cùng với làm cho mình trấn tĩnh lại.

Biến hóa tâm lý của hắn chỉ trong một khoảnh khắc.

Mà Phương Yên đối diện với Dương Phàm lại sinh ra một ảo giác.

Trong khoảnh khắc trước đó, nam nhân trước mắt vẫn là một lão tiên sinh ốm yếu.

Nhưng ngay sau đó. đối phương phảng phất như cường giả tuyệt thế ngạo thị hoàn vũ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Hình tượng của Dương Phàm trong ấn tượng của nàng đột nhiên xuất hiện một cảm giác mâu thuẫn.

- Phương trưởng lão có thể nói cho ta biết, Cửu Kiếm truyền thuyết cùng đồ nhi Phương Chân của ta có quan hệ gì?

Dương Phàm vẻ mặt nghiêm túc nói.

Phương Yên hơi lộ vẻ ngạc nhiên, phát hiện Dương Phàm đột nhiên rất quan tâm đối với Cửu Kiếm Di Chi này.

Sự thật cũng là như thế. Đây là manh mối để truy tìm bản thể Vô Song Thần Kiếm.

- Trong vạn năm gần đây. Cửu Kiếm Di Chi được xác nhận là tồn tại, thậm chí dưới vài thế lực lớn liên thủ, đã tìm được phương pháp tiến vào di chi.

Khóe miệng Phương Yên nổi một tia cười thần bí, cố ý dừng một chút.

Dương Phàm mặc dù có chút nóng vội nhưng vẫn lẳng lặng chờ đợi.

- Cửu Kiếm Di Chi này ban đầu là vì vài tên đệ tử của Cửu Kiếm Môn lâm vào cấm địa, từ đó mà tiết lộ tin tức. Nguyên lai cao tăng Cửu Kiếm Môn này vẫn đều nghiên cứu phương pháp mở di chi này. Sau khi tin tức lộ ra, bị cao tăng Thiên Thân Tinh biết được, cũng rất nhanh phong tỏa. Dưới áp lực của sáu thế lực siêu cấp khác của Thiên Thân Tinh, Cửu Kiếm Môn không thể cho sáu thế lực khác cùng tham dự vào lợi ích to lớn này. Mà trong số này, Phương gia chủ tộc chúng ta cũng có một phần danh ngạch trong đó.

Phương Yên rốt cục nói ra bí mật to lớn này.

- Thì ra là thế. Nhưng là có liên quan gì với Phương Chân?

Dương Phàm cười nói.

- Đương nhiên là có!

Phương Yên thu vẻ tươi cười, nghiêm trang nói:

- Những đại nhân vật của thất giới mặc dù rong ruổi Tinh Hà cùng rất nhiều không gian, nhưng là ở đâu sẽ lưu lại động phủ truyền thừa ở những nơi đi qua. Đặc biệt là trước khi gặp phải hiểm cảnh, sẽ lưu lại di chi. Chẳng những hơn phân nửa bảo vật một đời. càng có y bát truyền thừa (Y bát: chi bát và áo cà sa trong truyền thụ pháp pháp, Ngày sau dùng để nói đến việc truyền thụ tư tưởng, học vấn. kỹ năng)

- Nhưng là Y bát truyền thừa của những đại nhân vật đó tự nhiên không muốn cho cường giả cùng trình tự phát hiện và cướp đi, mà là để lại cho người có duyên. Cho nên thường thượng loại động phủ truyền thừa di chi như vậy. muốn tiến vào trong đó đều sẽ có một chút hạn chế đặc thù, như vậy mới có thể tìm được người có duyên thích hợp.

Nghe xong Phương Yên giải thích, trong lòng Dương Phàm đột nhiên hiểu ra.

Truyền thừa động phủ cùng di chỉ là truyền lại cho người có duyên, kế thừa y bát là không muốn để cường giả đình khác chiếm được. Cho nên sẽ có hạn chế. ít nhất là hạn chế về tu vi

- Theo nghiên cứu. Cửu Kiếm Di Chỉ này mỗi ngàn năm mới có thể đi vào. đối với tu vi. thọ nguyên, công pháp thuộc tính đều có yêu cầu. Tu vi không thể vượt qua Chân Tiên cửu trọng, đạt tới Đại La Kim Tiên

thì không thể đi vào. Thọ nguyên không thể vượt qua một trăm vạn năm. Công pháp thuộc tính, trên người Nhất định phải có kiếm khí chi Kiếm tiên mới có.

Phương Yên tiếp tục nói.

Tu vi, thọ nguyên, công pháp thuộc tính... Ba điều kiện hạn chế.

Như vậy có thể thu lại phạm vi rất nhỏ, khiến cho người tiến vào di chỉ có tỷ lệ lớn có thể kế thừa Y bát của Cửu Kiếm Tiên Đế.

Hạn chế tu vi là không muốn cho những đại nhân vật khác chiếm được bảo vật và truyền thừa.

Thọ nguyên tự nhiên là có liên quan đến thiên phú. Trong khoảng tu vi nhất định, thọ nguyên càng ngắn chứng minh thiên phú càng cao.

Công pháp thuộc tính là xem có thích hợp với truyền thừa của Cửu Kiếm Tiên Đế hay không.

Dương Phàm không thể không bội phục dụng tâm của vị Cửu Kiếm Tiên Đế này lúc trước lưu lại Cửu Kiếm Di Chỉ.

Thậm chí hắn có thể đoán được, nếu cường giả cấp Tiên đế khác đi vào, hơn phần nửa sẽ khiến di chỉ bị chôn vùi

- Nhất định phải là người phù hợp điều kiện này mới có thể tiến vào Cửu Kiếm Di Chỉ. Mà Phương Chân chính là một lựa chọn thích hợp.

Phương Yên lại cười nói:

- Đáng tiếc Cửu Kiếm Di Chỉ không thể mạnh mẽ xông vào. Cho dù thực lực nghịch thiên, mạnh mẽ xông vào sẽ chỉ khiến cho toàn bộ di tích sụp đổ tan biến.

Ỗ*

Cùng ngày sau khi cáo biệt Phương Yên, Dương Phàm suy nghĩ muôn vàn.

- Hiện tại hiển nhiên ta đã siêu việt trình tự Chân Tiên, muốn tiến vào Cửu Kiếm Di Chỉ khả năng không lớn. Xem ra chỉ có thể hy vọng vào đệ tử thôi...

Dương Phàm trầm hạ quyết tâm.

Tu vi thượng hạn cao Nhất của Cửu Kiếm Di Chỉ là Chân Tiên cửu trọng.

- Chỉ cần Phương Chân có thể tu luyện đến Chân Tiên cửu trọng, không...Ể chỉ cần bát trọng, cơ bản là có thể vô địch dưới Kim Tiên. Khi đó, nếu hắn tiến vào Cửu Kiếm Di Chỉ, những thiên tài tân tú khác của Thiên Thần Tinh chi sở không phải đối thủ của hắn.

Dương Phàm tin tưởng mười phần.

Từ nơi Phương Yên biết được, ước chừng năm trăm năm sau là ngày Cửu Kiếm Di Chỉ mở ra.

- Thời gian năm trăm năm...

Dương Phàm hít sâu một hơi, tiếp theo dùng càng nhiều thời gian tăng tu vi và thực lực của đệ tử.

Một trăm bảy mươi năm sau.

Phương Chân thành công bước vào Chân Tiên bát trọng!

Chân Tiên bát trọng!!!

Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng. Tốc độ này còn nhanh hơn trong tưởng tượng.

Hắn và toàn bộ Phương tộc đều dốc hết sức lực làm hậu phương cho Phương Chân.

Trong một trăm bảy mươi năm này, Dương Phàm thu thập đại lượng tài liệu quý báu, luyện chế Luân Hồi Bàn tới ngũ phẩm.

Tiên khí ngũ phẩm! Tiên khí trung phẩm. Dối mắt khắp Thiên Thần Tinh đều tương đối quý báu.

Tuy nhiên, từ Chân Tiên bát trọng đột phá đến cửu trọng, một cửa ải này khó khăn vô cùng.

Dưới sự thúc đẩy to lớn của cả Phương gia chủ tộc và Dương Phàm lại dùng thời gian ba trăm năm. Phương Chân cũng chỉ tu luyện đến Chân Tiên bát trọng đỉnh, cách Chân Tiên cửu trọng chỉ kém nửa bước.

Đối với điều này. Dương Phàm hơi lộ vẻ thất vọng, nhưng đám người Đại trưởng lão Phương gia lại cảm thấy ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn.

Trên thực tế. tăng lên Chân Tiên cửu trọng, hạng người tầm thường, kẻ nào không mất hơn trăm vạn năm? Mà tư chất cực tốt đều phải mất vạn, hơn chục vạn năm.

Tuy nhiên, tu vi Chân Tiên bát trọng ở trên người Phương Chân cũng đủ để vô địch cảnh giới Chân Tiên.

Ngược lại là Dương Phàm, trong ba trăm năm cuối cùng này rốt cục hiểu ra một bình cảnh cuối cùng của Luân Quả Kỳ. Luân Hồi Bàn lại càng tinh luyện đến mức đáng sợ - Tiên khí bát phẩm!

1013. Chương 962: Ngụy Cơ Trong Tinh Hà.

Dương Phàm từ trong tinh tọa tỉnh lại. nhẹ nhàng búng tay. trên thân một lớp bụi bặm tan đi.

Ồ... Ông

Luân bàn màu bạc xám nửa trong suốt lớn bằng bàn tay. rất có linh tính xoay quanh thân hắn, tạo nên một vùng ảo ảnh màu vàng nhạt mòng lung. Giống như bong bóng trong không khí, lại như tiêu tinh linh linh hoạt đáng yêu.

Giờ phút này. so với lúc mới tới thượng giới. Luân Hồi Bàn bất kể phẩm chất hay là linh tính đều tăng lên tới một độ cao trước nay chưa từng có.

Tiên khí bát phẩm!

Đây là Tiên khí thượng vị ức vạn người tu tiên trên Thiên Thân Tinh tha thiết ước mơ.

Đến thượng giới không tới ngàn năm, Dương Phàm tự hành ngưng luyện ra bản mạng Tiên khí cường đại như vậy, thật khiến người ta lú lờ.

Tuy nhiên, ngưng luyện ra bản mạng Tiên khí này. Dương Phàm cũng trả giá không nhỏ. Chi riêng tài liệu trân quý sử dụng, đều đủ để tạo ra hơn mười kiện tiên khí cùng cấp.

Nếu để Luyện Khí Sư khác biết được, nhất định sẽ rất tiếc hận.

Một là: tài nghệ luyện khí của Dương Phàm đều rất bình thường, so với Luyện Khí đại sư tự nhiên có chênh lệch thật lớn.

Hai là: Luân Hồi Bàn không phải Tiên khí bình thường, thần thông thuộc tính phi phàm. Bất kể là tài liệu hay là phương pháp luyện chế đều vượt qua tướng tượng.

Nói ngắn gọn. đây Không phải là một kiện Tiên khí bát phẩm bình thường, uy lực gần bằng Tiên khí cửu phẩm!

về phần những tài liệu quý báu lãng phí đối với tài sản của Dương Phàm giờ phút này, căn bản không thèm để ý.

- Cho dù trong Thiên giới còn có Tiên bảo đẳng cấp cao hơn Tiên khí nhưng là trên Thiên Thân Tinh, gần như chưa từng nhìn thấy. Cho dù là những Đại La Kim Tiên như lông phượng sừng lân. sử dụng đa phần là Tiên khí bát. cửu phẩm!

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm, nhìn kỹ Luân Hồi Bàn linh hoạt xoay quanh thân thể. trong lòng đã tương đối vừa lòng.

Trong mấy trăm năm này, hẳn chẳng những hiểu ra một bình cảnh cuối cùng của Luân Quả Kỳ. Ngay cả công pháp khâu quây của cảnh giới tiếp theo Uân Sinh Kỳ cũng hoàn thành hơn phân nửa.

Hiện nay, nhìn qua Dương Phàm như một lão già tiều tụy, sinh mệnh khí tức mất hết, nửa bước chân bước vào mộ.

Thần sắc hẩn như giếng cò, bình tình không gợn sóng, chậm rãi xòe bàn tay. Một tia khí tức khô vàng quanh quẩn không ngừng, mơ hồ phát ra một cỗ khí tức tử vong khiến sinh linh lạnh lẽo.

- Nguyên lai Luân Quả Kỳ chẳng những là giai đoạn quá độ đặc thù, càng làm một cảnh giới nắm giữ “Lực lượng tử vong”.

Trong mắt Dương Phàm hiện lên một tia kỳ dị.

Bởi vì Dương Phàm đang từng bước tiến tới tử vong, cho nên cũng tự nhiên nắm giữ loại lực lượng này.

Tử vong cũng là một loại hiện tượng tự nhiên trong thiên địa tự nhiên, có thể coi là một loại lực lượng tự nhiên.

Đổi lập của Sinh... Chính là Tử!

Theo Dương Phàm tiến thêm một bước tới gần tử vong, hẳn lĩnh ngộ lực lượng tử vong lại càng cường đại.

Mặc dù nhìn bề ngoài, vẻ mặt hẩn tiều tụy, bộ dạng tử khí trầm trầm, nhưng là trong không gian Luân Hồi Quả lại là cảnh tượng hoàn toàn trái ngược.

Không gian Luân Hồi Quả.

Trên có trời xanh, dưới có đất vàng, bốn phía là hải dương màu lam.

Vùng tiểu thiên địa này dần dần sinh ra khí tức sinh mệnh, màu xanh lan tràn.

Sinh mệnh khí tức tăng lên so với Luân Quả sơ kỳ không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên Dương Phàm hiểu được, còn cách hình thành thiên địa chân chính, thậm chí sinh ra sinh mệnh còn hết sức xa xôi.

Trung tâm vùng tiểu thiên địa này sinh ra một đoàn lốc xoáy màu đỏ. mơ hồ có hình luân bàn.

Mặt ngoài của tiểu thiên địa Luân Hồi Quả chiếu rọi một vùng hào quang ngũ sắc nhàn nhạt, khiến cho tiểu không gian thần bí này không đến mức ảm đạm không ánh sáng, ngược lại tràn ngập màu sắc xinh đẹp.

- Nghe nói có một số cường giả thái cổ của thượng giới này có thể tự sáng lập không gian thế giới. Không biết là giả hay thật.

Dương Phàm tràn ngập chờ mong đối với phát triển diễn biến của thiên địa Luân Hồi Quả.

Sáng lập không gian thế giới hơn phân nửa là truyền thuyết. Nhưng có thể sáng tạo không gian lĩnh vực độc lập cùng tiêu thể giới, có ghi lại trong sách cô Thiên giới.

Dương Phàm nhớ tới Cửu u Bí Cảnh cùng Huyết Nhật Điện. Đó Không phải là không gian lĩnh vực độc lập sao?

Đặc biệt là Huyết Nhật Điện tự thành hệ thống quy tắc, không gian bên trong cực kỳ cứng cố. gần như tiếp cận thượng giới. Có thể sánh ngang tiêu thể giới.

- Không gian Luân Hồi Quả có hy vọng diễn biến thành “Tiểu thế giới”. Bởi vì nơi đây đã sinh ra sinh mệnh và linh khí.

Giờ phút này Dương Phàm còn biết rõ, không gian trong Luân Hồi Quả còn không tính là tiêu thể giới chân chính.

Bởi vì nơi này trừ Pháp bào bán mạng của hắn, tạm thời không thể trực tiếp thu vật phẩm khác vào, càng không nói đến vật còn sống.

Một không gian hoặc là một tiểu thế giới chân chính có thể chứa đựng vạn vật, cùng tồn tại với thiên địa.

Hô

Dương Phàm nhẹ thờ một hơi, đứng dậy xuất quan.

Đệ tử Phương Chân cùng thê tử Phương Minh Ngọc cùng tới bái kiến.

Trong khoảnh khắc này. Phương Chân ngược lại rất ít bế quan tu luyện, hơn phân nửa thời gian đều tu luyện thần thông pháp thuật cường đại.

Vì để hần có thể thể hiện bán lĩnh trong Cửu Kiếm Di Chi sắp mở ra. cao tăng trong tộc tận lực duy trì, truyền thụ nhiều thần thông cùng bí thuật cường đại.

Phương Chấn có thể chất kim cương bất diệt, năng lực chịu đựng cực mạnh, thi triển rất nhiều thần thông bí thuật đều hết sức thoải mái.

Ngoài ra. Đại trưởng lão Phương gia, hai vị quyền lợi trưởng lão ban cho hần ba kiện Tiên khí thượng phẩm, phần biệt là một thanh Tiên khí công kích Kim Chủy, một kiện Phi Dực Phi Phong phụ trợ gia tốc và phòng ngự. Một khối Phật Ngọc đạo cụ phòng ngự linh hồn.

Như vậy, cho dù Phương Chân không bước vào Chân Tiên cửu trọng, nhưng tu vi, thần thông, Pháp bảo đều không có kẻ hờ. có thể nói không hề sơ hở.

Vài vị trưởng lão hiểu rõ thực lực của Phương Chân, thậm chí cho rằng Phương Chấn đã có thể đánh đâu thắng đó. không gì cần nói trong di chi.

Lần này Phương Chấn nhìn thấy Dương Phàm, trong mắt lộ vẻ kinh dị và lo lắng:

- Sư tôn. Mỗi lần xuất quan, sinh mệnh cùng thọ nguyên của ngài đều càng ngày càng ít. Chẳng lẽ ngài sắp bước vào đại nạn?

Phương Minh Ngọc tuy rằng cúi đầu. nhưng cũng đang âm thầm đánh giá: Dương tiên sinh già nua hơn dĩ vãng, dáng vẻ nặng nề. Xem ra chi sợ không sống được mấy chục năm.

- Đúng vậy.

Dương Phàm gật đầu thừa nhận, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Đại khái còn hai ba mươi năm thọ nguyên. Sau đó vi sư sẽ đổi mặt tử vong.

Tử vong?

Phương Chân nghe vậy, thân thể run lên: Sư tôn thật sự sống không lâu nữa?

Thời gian hai ba mươi năm đối với tiên nhân thượng giới mà nói chỉ là nháy mắt qua đi, thậm chí ngẫu nhiên ngủ gật một cái đều đã trôi qua.

Phương Minh Ngọc tâm tư cẩn thận hơn phát hiện, lúc Dương Phàm nói đến hai chữ “Tử vong” hết sức bình tĩnh. Không có nửa điểm sợ hãi, thậm chí còn có vài phần chờ mong.

Chỉ có trong lòng Dương Phàm hiểu được: Trong hai ba mươi năm, hần sẽ tự nhiên bước vào Luân Quả hậu kỳ.

Luân Quả hậu kỳ sẽ bước vào tử vong, rồi sau đó từ Tiểu Luân Hồi tiến vào Đại Luân Hồi. Một khi thành công, có thể đạt thành Luân Quả đại viên mãn, tiến vào cảnh giới tiếp theo uân Sinh Kỳ.

Đây chính là một cảnh giới huyền bí xưa nay chưa từng có.

- Hai mươi năm sau, Cửu Kiếm Di Chi mở ra...

Ngược lại Phương Chân lộ ra vẻ kinh ngạc.

Điều này đại biểu, sau khi Cửu Kiếm Di Chi mở ra. Dương Phàm sẽ bước vào tử vong.

Khi hiểu được thọ nguyên đại nạn của Dương Phàm, những ngày tiếp theo Phương Chân dùng càng nhiều thời gian làm bạn với sư tôn.

Một ngày. Phương Chân vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Sư tôn. Trước khi ngài tọa hóa. còn có nguyện vọng gì chưa hoàn thành, đồ nhi sẽ hết sức thay ngài hoàn thành!

-Ha ha!

Dương Phàm bật cười:

- Tử vong vốn chính là một hiện tượng của sinh mệnh tự nhiên. Tử vong cũng không phải là cuối, điểm cuối của nó chính là tân sinh!

Tử vong cũng không phải là cuối, điểm cuối của nó chính là tân sinh?

Trong lòng Phương Chân khó hiểu, không thể hiểu được hàm nghĩa trong lời này.

Nhưng là hần mơ hồ hiểu một điểm, tử vong mà sư tôn đối mặt cũng không đơn giản ở mặt ngoài như vậy.

- Tóm lại người không cần lo lắng, vì sư cũng không sợ tử vong, càng muốn cảm thụ nó một chút.

Dương Phàm cười một tiếng, cũng không giải thích nữa.

Sau khi Phương Chân nghe xong, trong lòng thoải mái vài phần.

Hai mươi năm sau. Cửu Kiếm Di Chi mở ra.

Trong lúc này, bề ngoài Thiên Thần Tinh sóng êm gió lặng, Kỳ thật sóng ngầm mãnh liệt.

Tinh Quân Phủ, cùng với những thế lực siêu cấp Tam tông tứ tộc ngầm có liên hệ và đàm phán lẫn nhau.

Cuối cùng, rất nhiều thế lực lấy được cân bằng.

Trong Tam tông tứ tộc. Cửu Kiếm Môn có năm danh ngạch, các thế lực khác mỗi thế lực ba danh ngạch.

Tinh Quân Phủ, thế lực thống trị cao nhất trên danh nghĩa của Thiên Thần Tinh có bốn danh ngạch.

Cửu Kiếm Môn sở dĩ có năm danh ngạch, ở trên Tinh Quân Phủ là Bởi vì Cửu Kiếm Di Chi kia ở ngay tại mật địa môn phái, thuộc về di sản của tông này. Nếu chúng thế lực không làm thỏa hiệp. Cửu Kiếm Môn tình nguyện ngọc nát đá tan, khiến Cửu Kiếm Di Chi chôn vùi biến mất cũng sẽ không cho thế lực khác chiếm được.

Mất thấy còn hai mươi năm, ngày Cửu Kiếm Di Chi mở ra sẽ đến.

Trong thế hệ trẻ tuổi của Phương gia chủ tộc đã xác định ra ba danh ngạch.

Trong mật điện Phương tộc.

- Lần này Cửu Kiếm Di Chi mở ra, do ba người Phương Chân, Phương Mị. Phương Thanh trong thế hệ trẻ đi vào.

Đại trưởng lão. hai vị quyền lợi trưởng lão cùng nhiều trưởng lão cùng làm ra quyết định này.

Phương gia phái ra ba người đều là cường giả Chân Tiên bát trọng.

Sau khi hội nghị kết thúc, một gã trưởng lão bình thường thở dài:

- Chẳng lẽ Phương tộc xuống dốc. trong số trẻ tuổi không ngờ không có một vị Chân Tiên cửu trọng. Phải biết rằng những thế lực lớn Cửu Kiếm Môn. Ngọc Lâm Tông, Lãnh Tộc, Tinh Quân Phủ kia đều có cường giả Chân tiên cửu trọng.

- Suyt... Nói cho người biết, Phương Chân kia có huyết mạch truyền thừa, thực lực không thua cường giả Chân Tiên cửu trọng. Đây là con bài chưa lật mà Đại trưởng lão gửi gắm hy vọng rất nhiều!

Một trưởng lão khác thấp giọng nói.

Trong trưởng lão đoàn, trưởng lão bình thường cũng không biết thực lực chân chính của Phương Chân.

Có thể xác định thực lực chân chính của Phương Chân chỉ có Dương Phàm, Đại trưởng lão cùng với hai vị quyền lợi trưởng lão.

Trên thực tế. chỉ có Dương Phàm hiểu được mười phần bán lĩnh của Phương Chân. Cho dù là Đại trưởng lão, hai vị quyền lợi trưởng lão cũng đều bị giấu diếm.

Nhoáng một cái, gần hai mươi năm trôi qua.

Ngày hôm nay. vài tên tân tú Phương gia do Phương Yên cùng Dương Phàm với bốn vị trưởng lão khác cùng dẫn dắt. xuất phát đi Cửu Kiêm Môn.

Lần này có cường giả Đại La Kim Tiên dẫn đội phi hành, mọi người bị bao phủ trong một màn hào quang màu tím, hóa thành một ngôi sao băng trong khoảnh khắc bay vọt đến Vực ngoại tinh không.

Lại quan sát tinh cầu xanh thẳm dưới chân, Dương Phàm cảm giác sâu sắc sự nhỏ bé của mình.

Thiên Thần Tinh chẳng qua là một trong số ức vạn tinh cầu trong Tinh Hà.

Dương Phàm dõi mắt nhìn, âm thầm triển khai cảm quan. Có thể cảm nhận được bên trong hắc tinh Kim Dương ở phương xa phát ra viêm lực đáng sợ. Trong hệ hắc tinh hiện tại. có mười tinh cầu quy mô ngang với Thiên Thần Tinh.

Mấy tháng sau, đoàn người chạy tới Cửu Kiêm Môn.

Trừ trên trời hạ xuống, từ cách thật xa Dương Phàm đã nhìn thấy một tòa kiếm phong chọc lên tận trời.

Tổng cộng có chín tòa kiếm phong, tòa cao nhất ở chính giữa kia, ở trong Vực ngoại tinh không đều có thể nhìn thấy hình dáng.

Rất nhanh có tiên nhân của Cửu Kiêm Môn đón mọi người của Phương tộc tới vị trí tương ứng.

- Cửu Kiêm Di Chi sẽ mở ra sau ba tháng. Xin chư vị kiên nhẫn chờ đợi.

Nhân viên tiếp đãi là một vị tiên tử tươi cười như hoa. trong lúc bắt động thanh sắc dò xét ba người Phương Chân.

Rồi saud đó. trong hai tháng tiếp theo, rất nhiều cường giả của các thế lực siêu cấp trên Thiên Thần Tinh buông xuống Cửu Kiêm Môn!

Ngày Cửu Kiêm Di Chi mở ra đã như lửa xém lông mày.

Nhưng không biết vì sao. trong lòng Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được vài tia bất an. Nguy cơ trong cõi vô hình đến từ một phương hướng. Hắn không khỏi nhìn ra Vực ngoại tinh cầu. có thể nhìn thấy Tinh Hà thế giới rộng lớn vô ngần.

- Phương Chân a. Độ tử đầu tiên của ta tại thượng giới, chỉ mong người đừng cho ta thất vọng. Manh mới bản thể Vô Song ngay tại trong di chi này...

Trong lòng Dương Phàm thẳm nhủ, ánh mắt thủy chung không rời khỏi Tinh Hà thế giới vô biên kia.

1014. Chương 963: Thọ Nguyên Trăm Ngày.

Thiên giới Ngoại Vực, Tinh Hà thế giới, tám đại tinh vực, vô số tinh hệ. vô cùng vô tận tinh cầu. Ngọn nguồn nguy cơ thật sự quá lớn.

- Ta tới Thiên giới đã hơn một ngàn năm. Tin tức có liên quan đến Thần Huyết hẳn là đã truyền các nơi thất giới.

Dương Phàm chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Một số ít người hiểu nội tình đều biết Dương Phàm nhất định sẽ phi thăng Thiên giới. Chỉ có ở nơi đó mới có thể gặp lại Vân Vũ Tịch.

Sau Huyết Nhật Điện, trong thời gian một ngàn năm, những đại năng thượng giới, đám Tiên Đế. Đại Đa thần thông vô hạn kia có thể đã tìm ra hướng đi của Dương Phàm, cho dù Tinh Hà thế giới rộng lớn như thế.

HỒ

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, triển khai thần thông cùng cảm quan thông hiểu Đại Luân Hồi, toàn lực bắt giữ quỹ tích của bánh xe vận mệnh.

Ý thức chìm vào thời không hỗn loạn, lại chỉ có thể bắt giữ một số hình ảnh hắc ám mơ hồ.

Sau khi tới không gian cao đẳng Thiên giới này, Dương Phàm phát hiện năng lực cảm ứng nắm giữ tương lai của mình đã bị suy yếu rất nhiều.

Bởi vì ở nơi này, có rất rất nhiều người tu vi cường đại hơn hắn. Những nhân vật cấp Tiên Đế kia, trong nháy mắt có thể dập nát Tinh Hà. thần thông lực lượng không thể đánh giá.

Bá bá!

Hai hình ảnh mơ hồ lóe lên trong đầu Dương Phàm rồi biến mất.

Trong đó, một vật khổng lồ không thể đánh giá bị hắc vụ vô hình bao phủ, xuất hiện trong Tinh Hà.

Một hình ảnh khác: Một dáng người thon dài xa xa sừng sững trên Thiên Thần Tinh, lạnh lùng nhìn xuống, giống như đang nhìn xuống một con kiến. Hắn vừa chuẩn bị có động tác gì, hình ảnh lập tức biến mất.

Rồi sau đó thời không thiên cơ hỗn loạn, Dương Phàm không thể nào dự đoán và cảm ứng.

- Không tốt!

Dương Phàm vội vàng thu liễm khí tức. Khoảnh khắc vừa rồi khiến thọ nguyên của hắn bị giảm, vội vàng ăn mấy quả Nhân Sâm Tiên Quả mới chống lại được.

Chỉ trong phút chốc, Dương Phàm cách tử vong lại gần thêm một bước.

Sau khi Cửu Kiếm Di Chi mở ra, dưới tình huống bình thường, vốn hắn còn có thể sống khoảng mười năm.

Nhưng là sau khi thông qua thiên cơ cảm ứng, thọ nguyên của hắn lại bị suy giảm diện rộng, may mắn đúng lúc ăn tiên quả, nếu không rất có thể lập tức đối diện tử vong.

Giờ phút này, hắn tính sơ một chút, còn sống không quá trăm Ngày.

Trăm ngày. Thọ nguyên một trăm ngày.

Khóe miệng Dương Phàm xẹt qua một tia cười khổ.

Vô hình trung, hắn đã đi đến một bước như vậy.

Trên thực tế, hắn cũng không lo lắng cho mình, mà sợ thời gian không đủ.

Trong trăm ngày này, Phương Chân có thể tìm được manh mối có liên quan đến bản thể Vô Song Thán Kiêm ở trong Cửu Kiếm Di Chi hay không?

Một tháng cuối cùng trước khi Cửu Kiếm Di Chi mở ra, đám tân tú của các đại thế lực trên Thiên Thần Tinh tìm hiểu lẫn nhau.

Trong ba danh ngạch của Phương gia chù tộc, không có người nào tu vi đạt tới Chân Tiên cửu trọng, cũng không quá khiến người chú ý.

Nhưng vẫn có cao tăng một ít thế lực tìm hiểu được tin tức. trong ba người của Phương gia, Phương Chấn gân đây quật khởi như kỳ tích. Trên thân có huyết mạch truyền thừa của Thần Ma thượng cổ, cho dù là cảnh giới Chân Tiên bát trọng, nhưng thực lực có lẽ có thể khiêu chiến Chân Tiên cửu trọng.

Tiêu điểm chân chính vẫn là những nhân vật đạt tới Chân Tiên cửu trọng như Lãnh Kiếm Phong, Tể Lâm.

Rốt cục vào một Ngày, di chi sắp mở ra.

Cường giả các thế lực lớn tụ tập trước di chi.

Một vách núi trụi lụi, giống như hình kiếm, cao hơn chục trượng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Đây... Đây là Cửu Kiếm Di Chi?

Không ít cường giả ngậy ra như phong, có chút khó tin.

Dương Phàm không ngờ phát hiện, trừ Tinh Quân Phủ, Tam tông tứ tộc ra, còn rải rác một ít tân tú cũng có được tư cách tiến vào Cửu Kiếm Di Chi.

Đám tân tú này đa phần là đệ tử thân truyền của Đại La Kim Tiên, hoặc là hậu bối thân thiết nhất. Mặc dù không gia nhập thế lực nào cũng có thể giành được một danh ngạch.

- Các người phải cẩn thận tân tú Hoa Nguyệt mới quật khởi trong ngàn năm gần đây của Thiên Từ Cung. Nghe nói nàng này chính là người phi thăng của hạ giới, phi thăng Thiên giới mới chỉ dùng thời gian vài ngàn năm. Người mang “Nguyên từ mị thể”, trong thời gian hơn ngàn năm ngắn ngủi, tấn chức Chân Tiên bát trọng!

Trong trận doanh Phương gia, một trưởng lão gầy gò nói với ba người Phương Chân.

Hoa Nguyệt?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, không khỏi đưa mắt nhìn qua, chấn động hồi lâu.

Trong trận doanh Thiên Từ Cung, một nữ nhân ngân bào tuyệt đẹp, dáng người thon dài uyên Chuyên đứng yên trong gió. tay áo tung bay. Có một loại khí chất tao nhã tài hoa.

- Nàng này... Không phải là Hoa Nguyệt lúc trước từng gặp ở Phi Thăng Thai sao?

Dương Phàm giật mình không nhỏ.

Lúc trước ở Phi Thăng Thai Dương Phàm phát hiện thiên phú của nàng này tốt nhất, vẹn vẹn vài ngàn năm liền phi thăng Thiên giới. Mà Nguyên từ thân quang nàng tu luyện, khó hơn công pháp bình thường gấp mười lần.

Chỉ vẹn vẹn hơn ngàn năm, tấn chức Chân Tiên bát trọng?

Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh. Tốc độ như vậy không kém nhiều so với Phương Chân.

Khác nhau ở chỗ. Phương Chân đạt tới Chân tiên bát trọng đỉnh, hơn nữa dừng ở cảnh giới này đã hơn hai trăm năm.

Mà nàng này chỉ là mới bước vào Chân tiên bát trọng không lâu.

- Tốc độ tu luyện của nàng này. chỉ sợ không thể dùng thiên phú để đánh giá...

Dương Phàm khẽ híp hai mắt. Có lẽ trên người đối phương có bí mật không thể cho ai biết.

Nhưng mà đúng vào lúc hắn đánh giá Hoa Nguyệt. nàng này bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại. bốn mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên với tu vi của Hoa Nguyệt không thể nhìn thấu tu vi của Dương Phàm, cũng không biết địa vị của hắn trong Phương tộc.

Nàng có chút ngạc nhiên. Người phi thăng Phiền Dương tư chất bình thường này, không ngờ cũng có tư cách đi theo trong đội ngũ của Phương gia.

Ồ? Thọ nguyên của Phiền Dương này, giống như sắp tới cuối cùng.

Hoa Nguyệt càng ngạc nhiên hơn so với Dương Phàm.

Trong lòng nàng càng thêm khó hiểu. Thọ nguyên của Dương Phàm làm sao trong thời gian ngàn năm ngắn ngủi liền đi tới cuối cùng?

Người này rốt cục lai lịch thế nào. tu vi chân chính lại là thế nào?

Dương Phàm chẳng những phát hiện người quen Hoa Nguyệt. còn nhìn thấy đám người Lãnh Kiếm Phong, Tể Lâm. Chỉ là hai người này là đối tượng mọi người chú ý, cũng không nhìn thấy Dương Phàm.

Ngoài ra. Dương Phàm cảm nhận được một ánh mắt sắc bén như rắn độc nhìn chăm chăm vào hắn. Đèn từ một lão nhân râu bạc ở trong một góc.

Lão nhân râu bạc này trong trận doanh Tinh Quân Phủ.

Dương Phàm cảm thấy kỳ quái. Hắn chưa từng ra mắt người này!

Hắn cũng không biết, lúc trước tiến vào Phi Thăng Thai, mệnh lệnh cho hắn đi Thiên La Ngục chính là lão già râu bạc này quyết định.

Lão già râu bạc tuy chưởng quản Phi Thăng Thai, nhưng cùng lệ thuộc Tinh Quân Phủ.

- Người này rõ ràng là một người phi thăng chết trong Thiên La Ngục, vì sao xuất hiện ở nơi này? Xem ra, còn lọt vào cao tầng Phương tộc.

Trong mắt lão nhân râu bạc lộ tinh quang, rất nhanh lấy ra một quyển sách bìa sắt, từ từ mở ra.

- Trong hai ngàn năm gần đây, tiên nhân từ hạ giới phi thăng đến tinh cầu này đều ở một tờ này.

Lão nhân râu bạc lật quyển sách bìa sắt đến một tờ nào đó.

Sách cổ Thiên giới, dung lượng tin tức mỗi một trang tương đương với một trăm lần của ngọc giản bình thường của hạ giới.

Khó thể tưởng tượng, cả cuốn sách bìa sắt nặng nề này có lượng tin tức khổng lồ cỡ nào.

- Phiền Dương... Đến từ Hoàn Xuyên Đại Lục. ..Tu luyện mười ba vạn năm phi thăng... Phái tới Thiên La Ngục... Sau đó. sáu gã phạm nhân phòng giam số tám. số chín mất tích ly

kỳ...

Trong đầu lão già râu bạc suy nghĩ bay vút, mắt như ngọn đuốc, phát ra thần quang bức người nhìn chăm chăm Dương Phàm.

Nhưng tiếc rằng, với tu vi Luân Quả Kỳ đỉnh của Dương Phàm hiện nay, không e ngại Đại La Kim Tiên nhất trọng.

ở Thiên Thần Tinh, Đại La Kim Tiên đa phần là cảnh giới nhất trọng.

- Phiền Dương? Không đúng!!!

Trong đầu lão già râu bạc chợt lóe linh quang:

- Phiền Dương... Dương Phiền... Dương Phàm!

Cả Thiên Phương đại tinh vực của Thiên giới, tất cả Phi Thăng Thai đều truy nã một

về phần vì sao muốn truy nã Dương Phàm, vì một người phi thăng hạ giới mà tốn nhiều công sức. thì lão già râu bạc cũng không biết.

Nhưng là lão rất rõ. Giải thưởng truy nã của người này là tám ức tiên Thạch!

Tám ức tiên Thạch!

Đó là một số lượng khủng bố cỡ nào. Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ tâm động.

Huống chi lão già râu bạc Kim Tiên nhất trọng ở trên tinh cầu xa xôi này.

Dương Phàm bị lão già râu bạc nhìn chăm chăm như vậy. toàn thân không được tự nhiên, trong lòng chợt lạnh: Chẳng lẽ thân phận của mình bại lộ?

Bởi vì hắn từ trên người lão già râu bạc này cảm nhận được một cỗ khí tức tham lam tới tận cùng.

Tuy nhiên lão già râu bạc cũng không dám hành động tùy tiện.

Hành động của lão khiến cho Phương Yên bên cạnh Dương Phàm chú ý, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lạnh lùng, đánh văng tinh thần áp bách của lão.

- Dương tiên sinh. Người cùng Cao Tinh Quan này có thù hận gì sao?

Ánh mắt Phương Yên sáng ngời hỏi.

Đắc tội một Đại La Kim Tiên, đối với một gia tộc mà nói cũng Không phải chuyện tốt gì.

Huống chi đối phương còn là Đại La Kim Tiên của Tinh Quân Phủ.

- Phương trưởng lão yên tâm. n oán cá nhân, Dương mỗ sẽ tự giải quyết.

Dương Phàm bình thản nói.

Tự giải quyết?

Ánh mắt Phương Yên thoáng ngưng, cảm giác nghi ngờ sâu sắc. Dương tiên sinh trước mặt này, nhìn qua đã bước nửa bước chân vào mộ. nhiều nhất chỉ còn lại thọ nguyên trăm ngày, chẳng lẽ còn có thể đối phó một Đại La Kim Tiên trạng thái mạnh nhất?

- ...Cửu Kiếm Di Chi sắp mở ra, xin các vị tân tú hậu bối chuẩn bị sẵn sàng.

Trưởng lão của Cửu Kiếm Môn Bắt đầu chú trì mở di chi.

Toàn tràng yên lặng, rồi sau đó có người hành động.

Vút Vút Vút —

Không ít tân tú hăng hái trực tiếp phi tới trước vách đá hình kiếm trụ lủi.

- Xin sư tôn yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ dốc toàn lực...

Trước khi đi, Phương Chân cúi đầu thật sâu với Dương Phàm.

Động tác này. khiến cho Hoa Nguyệt cùng lão già râu bạc kinh ngạc.

- Hẳn quá nhiên không đơn giản... Không ngờ có thể thu đệ tử thiên tài Chân Tiên bát trọng!

Hoa Nguyệt khó có thể che giấu khiếp sợ trong mắt phương, rồi sau đó tia sáng kỳ dị liên tục lóe lên. có chút thăm ý nhìn Dương Phàm vài lần. Trên người nàng dâng lên một vùng ngũ sắc điện văn huyền lệ. “Roẹt... Xuy” một tiếng, dùng Từ Quang động thuật dịch chuyển đến trước vách đá hình kiếm, khiến chúng tân tú tại tràng kinh hãi nhìn vào.

- Được. Hết sức là được. Thôi khắc máu chốt, đừng quên đồ vật ta đưa cho người...

Dương Phàm gật gật đầu. đưa mắt nhìn theo đệ tử Phương Chân rời đi.

Trước khi xuất phát, Dương Phàm tự nhiên đã giao nhiệm vụ. còn đưa tặng át chủ bài

Nga... Ông ông!!!

Đúng lúc này, trước vách đá hình kiếm trụ lủi kia có chín tên Kiếm tiên đồng loạt khổng chế một cái ngọc bội hình kiếm, nở rộ hào quang chín màu. nhuộm khắp thiên địa.

Đồ án trên ngọc bội hình kiếm giống như đúc với vách đá hình kiếm trụ lủi trước mắt.

Dương Phàm giật mình, có thể hiểu được nghiên cứu ra phương pháp mở Cửu Kiếm Di Chi cùng với thu thập những ngọc bội này nhất định có muôn vàn gian khổ cùng một hồi mưa máu gió tanh.

ở nhân giới, Dương Phàm cũng có kinh nghiệm tiến vào Bi Cảnh.

Tuy nhiên lần này hẳn không phải nhân vật chính, gửi gắm hy vọng vào đệ tử.

Đình... ổng

Bồng nhiên, chín ngọc bội kia dung hợp cùng một chỗ. sinh ra một cỗ kiếm khí to lớn động trời.

Khoảnh khắc đó. đứng ở Vực ngoại tinh không có thể nhìn thấy trên Thiên Thần Tinh một đạo kiếm khí chín màu chói mắt xuyên lên tận trời, trực tiếp xuyên vào Tinh Hà.

`m!

Cả Thiên Thần Tinh khê rung một cái, tất cả mọi người đều bị lực lượng khủng bố này làm kinh sợ.

- Mau nhìn! Lối vào di chi!!!

Trên vách đá hình kiếm trụ lùi kia có thể nhìn thấy một quang môn tạo thành từ kiếm khí chín màu.

1015. Chương 964: Mệnh Hạch.

Muốn đi vào Cửu Kiếm Di Tích, một trong những điều kiện thiết yếu chính là đặc thù kiếm tu.

Những tân tú của Thiên Thần Tinh này từ trước khi đi Cửu Kiếm Môn đã tìm kiếm một ít kiếm đạo pháp quyết hoặc nắm giữ một loại lợi khí kiếm đạo với kiếm khí hộ thể.

Quang môn thông đạo kia thuần túy được cấu thành từ kiếm quang chín màu, nếu có kiếm khí hộ thể mới có thể thông qua. nếu không chắc chắn bị kiếm quang này nháy mắt cắt thành mảnh nhỏ, thì cốt vô tôn!

Hưu

Hai người, một là Chân tiên cửu trọng Lãnh Kiếm Phong, một người là Hoa Nguyệt tới từ Thiên Từ Cung. Quanh thân nàng ta có từ quang huyền lệ ngũ sắc điện văn, không ngờ ngưng tụ thành kiếm khí kỳ dị, tốc độ đạt tới đỉnh trong số cường giả nơi này.

Rồi sau đó, những cường giả như Tể Lâm, Phương Chấn đều tiến vào trong quang môn chín màu này.

Trong khoảnh khắc, tốc độ mọi người nơi này lập tức phân cao thấp.

Dương Phàm lộ vẻ trầm nhám. Luận về tốc độ Phương Chân so với tu sĩ cùng giai nhanh hơn một ít. Nhưng đây cũng không phải là sở trường huyết mạch của hắn.

Lãnh Kiếm Phong là tuyệt thế kỳ tài của Cửu Kiếm Môn, Kiếm tiên cảnh giới Chân Tiên cửu trọng, bất kể là tốc độ hay lực công kích đều rất đáng sợ. Lúc trước khi Tể Lâm của Ngọc Lâm Tông âm mưu vượt ngục, quyết đoán dẫn theo hắn cũng đã cho thấy điều đó.

Khiến hắn cảm thấy bất ngờ chính là Hoa Nguyệt. Một thân thiên từ thần quang không ngờ lại mạnh như vậy! Tốc độ này có thể dịch chuyển trong cự ly ngắn. Thần quang nàng ta nắm giữ lại khắc chế đa số thần thông trong thiên hạ.

Xem ra, lúc trước ở Phi Thăng Thai đã coi thường tiềm lực thiên phú của nàng ta!

Chỉ qua nửa khắc, chừng hai ba mươi tinh tú nơi này đã tiến vào trong quang môn kia.

Quang môn ổn định, lại rồi dần thu liễm thành kiếm quang chín màu. ngưng tụ ở trên bức Thạch bích.

Những tân tú thiên tài của Thiên Thần Tinh sau khi tiến vào Cửu Kiếm Di Chi đã hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới.

Những cường giả các thế lực đứng trước bức Thạch bích hình kiếm, Bất đầu lo lắng chờ đợi.

Dương Phàm có thể đoán trước rằng sau khi tiến vào Cửu Kiếm Di Chi, hơn phân nửa không tránh khỏi một hồi cạnh tranh chém giết, về phần ai có thể đạt được bảo vật và kế thừa Cửu Kiếm Tiên Đế thì chẳng những phải dựa vào thực lực, thủ đoạn mà còn bằng vào duyên phận và vận khí.

- Với thực lực của Phương Chân hắn có thể tung hoành vô địch trong số những tân tú của Thiên Thần Tinh. Duy nhất có thể tạo thành trở ngại đối với hắn có lẽ chỉ có Lãnh Kiếm Phong và Hoa Nguyệt...

Trong lòng Dương Phàm âm thầm cân nhắc.

Mặc dù thế trong mắt hắn vẫn lộ ra vài phần lo lắng.

Dù sao Phương Chấn là đệ tử của hắn, cũng là đệ tử có thời gian bên cạnh lâu nhất.

Hai người ở cùng nhau chừng gần ngàn năm, cảm tình thâm hậu.

- Dương tiên sinh biết rõ thực lực đệ tử mình mà còn lo lắng sao?! Phương Chân có được Thiên Nhân và Bất Diệt Kim Cương, hai đại huyết mạch thiên phú. Cho dù không thành công nhưng tự bảo vệ cũng dư dả mà!

Phương Yên mỉm cười nói.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy dao động cảm tinh trên người Dương Phàm.

Trước đây, sắc mặt Dương Phàm gần như không bao giờ biến đổi. đa số thời điểm đều nhắm hai mắt lại, dường như chờ đợi tử vong không thể tránh thoát kia.

Phương Yên từng cấp cho Dương Phàm một viên tiên đan gia tăng thọ nguyên nhưng lại bị hắn từ chối.

- Trên người hắn rốt cuộc ẩn tàng bí mật như thế nào?! Ngay cả Tinh Quân Phủ Cao lão nhân cũng dường như có mưu đồ gì đối với hắn...

Phương Yên chú ý tới động tác của Cao Tinh Quan. Sự chú ý của hắn ta từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt Dương Phàm một ly.

Dương Phàm cũng cảm nhận được vẻ tham lam và ánh mắt không có hảo ý của đối phương.

- Xin hỏi Phương trưởng lão. Cao Tinh Quan này có chức vị gì ở Tinh Quân Phủ?

Dương Phàm truyền âm hỏi Phương Yên.

- Cao Tinh Quan có thân phận rất đặc thù, địa vị gần ngang Tinh Quân. Mấy vạn năm gần đây dường như được phái đi theo dõi Phi Thăng Thai. Với thực lực của hắn mà nói thì đúng là đại tài tiểu dụng.

Phương Yên đáp.

Theo dõi Phi Thăng Thai? Đại tài tiểu dụng?

Trong lòng Dương Phàm nảy lên, hoàn toàn có thể xác định thân phận của mình đã bị bại lộ.

Đương nhiên Cao Tinh Quan này không lập tức vạch trần hắn, hơn phân nửa là muốn độc chiếm giải thưởng như theo truy nã kia.

Dương Phàm đại khái có thể dự đoán được tình hình lúc này.

- Bằng hữu tốt nhất của Cao Tinh Quan chính là Trưởng cai ngục Lô Nghiễm của Thiên La Ngục. Hai người này đều là Đại La Kim Tiên, thực lực ngạo thị Thiên Thần Tinh...

Phương Yên lại nói thêm một số vấn đề về Cao Tinh Quan cho Dương Phàm.

Trong lòng Dương Phàm dần bình tĩnh lại, trầm nghĩ rằng bản THÂN MÌNH còn trăm Ngày thọ nguyên, cho dù đối diện với nguy cơ trọng đại cũng không cần quá lo lắng...

Tử vong, Dương Phàm cũng không hề úy kỵ.

- Tuy nhiên, Cao Tinh Quan này đã biết thân phận của ta, chung quy là một hậu hoạn...

Trong lòng Dương Phàm âm thầm hạ quyết tâm, liền cáo biệt Phương Yên.

- Ta đi ra ngoài một chút.

- Người đi một mình?

Ánh mắt Phương Yên hơi nhíu lại.

- Dương mỗ còn lại trăm Ngày thọ nguyên nên muốn yên tĩnh một chút.

Dương Phàm cáo biệt Phương Yên, tạm thời rời khỏi nhập khẩu Cửu Kiếm Di Chi.

Chém giết cạnh tranh trong Cửu Kiếm Di Chi. Dương Phàm tạm thời không thể can thiệp nhưng hắn cũng cho đệ tử lưu lại con bài chưa lật, tin tưởng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Hiện tại, điều hấn lo lắng duy nhất chính là tên Cao Tinh Quan đã biết chi tiết của hấn này.

Quả nhiên, Dương Phàm vừa rời đi không lâu, tên Cao Tinh Quan cũng rời khỏi trận doanh của Tinh Quán Phủ.

- Các người chờ đây. lão hù ra ngoài giải sầu một lúc!

Cao Tinh Quan khẽ vuốt chòm râu bạc, mỉm cười nói.

Các trưởng lão khác của Tinh Quân Phủ kính cẩn tiễn hấn rời đi. Dù sao Cao Tinh Quan là thủ lĩnh lần này, cũng là Đại La Kim Tiên duy nhất.

Dương Phàm nhắm mắt lại. chậm rãi di chuyển ở trong phạm vi Cửu Kiếm Môn.

Hấn tin tưởng ở nơi này, Cao Tinh Quan sẽ không dễ dàng động thủ.

Mà nay chỉ còn lại một trăm Ngày thọ nguyên, một tầng bên ngoài Luân Hồi Quả sẽ hoàn toàn héo rũ, tầng tầng bong vỡ ra.

Luân Hồi Quả một mảnh khô vàng, tầng ngoài hư thối héo tàn, bong ra từng mảng, lộ cả một cái hạt trong suốt bên trong.

Hạt?

Về mặt Dương Phàm lạnh nhạt, hiển nhiên ở trong dự liệu của hấn. Dù sao hấn cũng đã sớm thôi diễn ra cảnh giới hậu kỳ.

Khi một hạt giống trải qua mọc sẽ, nảy mầm, nở hoa. kết quả. thành thực thì sẽ mất đi từng mảng sinh mệnh, tiến vào tử vong!

Nhưng sau khi tử vong, chính là hoàn thành một hành trình sinh mệnh, còn lại “hạt” thì sẽ có năng lực “tái sinh”.

Hạt này ẩn chứa một loại ý cảnh Luân Hồi tân sinh, sau tử vong.

Hạt chính là tương ứng với tân sinh?!

Tinh khí thần và sinh mệnh lực cả đời Dương Phàm khi héo tàn đã bị hạt này hấp thu!

Mà hạt này vốn chỉ là Bắt đầu tân sinh, có thể tưởng tượng được tiềm lực sau đó sẽ đáng sợ như thế nào, tiềm khởi đầu sẽ cao như thế nào?!

- Cho tới bây giờ, diễn hóa cảnh giới hết thấy đều thuận lợi, nửa chân đã bước vào Luân Quả hậu Kỳ.

Dương Phàm lẳng lặng xem kỹ Luân Hồi Quả sau khi hư thối, lộ ra “tinh Thạch”.

Bề ngoài tinh hạch này quanh quẩn một tinh quang màu vàng, tràn ngập khí tức tử vong, hấp thu hoàn toàn sinh mệnh nguyên khí hùng hồn của Dương Phàm.

Bên trong tinh hạch chính là không gian Luân Hồi Quả.

Tinh hạch này hấn là “Mệnh Hạch” để ta tân sinh, hội tụ tâm huyết, hồn lực, sinh, cơ và thân thông ảo nghĩa suốt đời của ta...

Dương Phàm cẩn thận thể ngộ ảo nghĩa ẩn chứa trong Mệnh Hạch.

Giờ phút này, Mệnh Hạch vẫn không ngừng hấp thu sinh mệnh lực trong thiên địa tự nhiên. Tiêu thiên địa bên trong cũng không ngừng khuếch trương, lực ý sinh cơ càng lúc càng nồng đậm.

Một chuyện Kỳ lạ đã phát sinh.

Bỗng nhiên, Dương Phàm cảm giác chính mình biến mất khỏi phiên thiên địa này.

Hấn rõ ràng còn đứng tại chỗ nhưng lại cảm giác mình đã biến mất.

Sự thật, thứ biến mất không phải là thân thể hấn mà là Mệnh Hạch.

`m!

Tâm thần Dương Phàm chấn động, cảm giác không gian trong Mệnh Hạch, lốc xoáy màu đỏ kia khuếch trương gấp trăm lần, hòa vào hệ thống Luân Hồi khổng lồ trong thiên địa.

Một khắc này, Mệnh Hạch của hắn biến mất. chỉ còn lại thân thể gần như sắp tàn héo này.

- Sao lại như vậy?!

Hắn thậm chí theo dõi chặt chẽ Dương Phàm, Cao Tinh Quan chấn động. Hắn chỉ cảm thấy đối tượng hắn đang tập trung như đột nhiên biến mất, dường như dung hợp vào với thiên địa.

Bá!

Ngay sau đó. tâm thần Dương Phàm chấn động, Mệnh Hạch từ trong hệ thống thiên địa lại xuất hiện, trở lại với thể gian.

- Nếu có thể làm được bước này. như vậy thì hiện tại, bất cứ lúc nào ta đều có thể tiến vào Luân Quả hậu kỳ, đi vào giai đoạn từ vong!

Trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ minh ngộ.

Mà lúc này, Cao Tinh Quan phát hiện ra Dương Phàm vốn tan biến vào thiên địa lại xuất hiện tiếp trong thân niệm của mình.

- Quá kỳ lạ! Người này thật quý dị! Chẳng trách gì bị những đại nhân vật ở Tinh Thiên thế giới trănã!

Cao Tinh Quan biết sự tình khó giải quyết rồi!

Hắn chú ý tới nhất cử nhất động của “con mối”!

Giờ phút này, hắn phát hiện ra vẻ mặt Dương Phàm rất ngưng trọng, nhìn chằm chằm thế giới tinh hà mệnh mỏng vô tận.

XV

- Xem ra không tránh được cuộc chiến này rồi...

Dương Phàm thở dài một hơi. dường như đã đoán trước được số mệnh.

Vừa rồi, Tiểu Luân Hồi trong Mệnh Hạch dung nhập Đại Luân Hồi, cảm quan của Dương Phàm tăng mạnh gấp trăm lần, cũng càng có khả năng cảm ứng nguy cơ rõ ràng.

Xem ra, chẳng những Cao Tinh Quan phát hiện thân phận Dương Phàm, đại nhân vật của Thượng giới cũng đã hành động.

Hô!

Dưới nguy cơ vô hình này, Dương Phàm cảm giác từ sâu trong linh hồn hít thở khó khăn.

Cuối cùng hắn thu hồi cảm quan, nhẹ nhàng rời khỏi Cửu Kiêm Môn.

Trong cảm quan của Cao Tinh Quan, Dương Phàm giống như một âm hồn không có sức nặng, nhẹ nhàng rời khỏi Cửu Kiêm Môn.

Trong lòng hắn phát lạnh, càng cảm giác được mục tiêu chuyển này quý dị khôn lường, không phải tầm thường.

Dương Phàm cứ thế bay đi vô mục đích, hướng về nơi ít người đi tới.

Thời gian trôi qua từng Ngày...

Trong lúc đó. Cao Tinh Quan vẫn còn cố kỵ nên không dám ra tay.

Một loại trực giác nói cho hắn biết rằng người này vô cùng nguy hiểm.

- Có nên thông báo cho Tinh Quân đại nhân hay không?!

Một tháng trước hắn đã có ý nghĩ này nhưng nhanh chóng bị xóa tan.

Bởi vì thực lực của Tinh Quân là vô địch ở Thiên Thần Tinh, nếu để hắn biết được việc này. giải thưởng kia làm sao đến phần Cao Tinh Quan.

Rất cực, hai tháng đã trôi qua...

Cao Tinh Quan quát lạnh một tiếng, mái đầu bạc tung bay trong gió, trông rỗng dịch chuyển mấy ngàn dặm. Từ trên đỉnh đầu Dương Phàm buông xuống một cỗ tinh thần uy áp cuộn cuộn, mãnh liệt, áp bách Dương Phàm từ bốn phía.

Ngay cả Chân Tiên thượng vị dưới áp lực dung hợp pháp tắc không gian như vậy cũng có thể trực tiếp hộ máu mà chết.

- Người rốt cuộc không tìm nổi rồi sao?!

Khóe miệng Dương Phàm nổi lên một tia trào phúng.

- Ồ? Không đúng!

Đột nhiên, hắn biến sắc! Không chỉ có một người! Hữu

Từ phía trước, một đạo ngân quang chói mắt như lưu tinh bắn tới, một thân ảnh như thiên thần xuất hiện.

Đó chính là một nam nhân mặc áo giáp màu bạc, đứng ngạo nghễ giữa hư không, thần uy kinh thiên chấn địa.

Dương Phàm nhướn mày lên.

Người tới cũng không xa lạ, chính là Trường cai ngục của Thiên La Ngục từng xuất hiện ở phiên hoang mạc Ngày đó!

Chương 965 : cầm sát nhị tiên!

1016. Chương 965: Cầm Sát Nhị Tiên!

Khấp ngọn núi hoang vu nơi này. vạn vật đều sinh ra biến đổi dưới áp lực đáng sợ này.

Cả ngọn núi như nứt nẻ, cây cối đổ gãy. một bộ phận sinh linh trực tiếp tiêu vong.

Dương Phàm không ngờ lần đầu tiên giao chiến với cao thủ Thượng giới lại phải đồng thời đối mặt hai vị Đại La Kim Tiên.

Giờ khắc này. thần sắc vốn luôn bình tĩnh của hắn cũng biến đổi.

về phần vì sao Trường cai ngục Thiên La Ngục xuất hiện nơi này, trong lòng Dương Phàm cũng đã minh bạch.

Trước đó, Phương Yên đã từng nói qua: “Bằng hữu tốt nhất của Cao Tinh Quan chính là Trường cai ngục Thiên La Ngục Lô Nghiễm! Hai người này đều là Đại La Kim Tiên, thực lực ngạo thị Thiên Thần Tinh!”

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm na di tới như một tia chớp, hình thành thế tiền hậu giáp kích đối với Dương Phàm.

Dương Phàm hiểu được, sau khi đạt tới trình độ Đại La Kim Tiên, khả năng lĩnh ngộ pháp tắc cực kỳ thâm ảo. Những người cao thâm thậm chí có thể sáng lập lĩnh vực không gian riêng của mình,

Giờ phút này, dưới áp lực của hai người hợp lực. không gian trong phạm vi vạn dặm sinh ra lực lượng huyền ảo đáng sợ. áp hết lên người Dương Phàm.

Tình huống này giống như đang ở trong nước, hai vị Đại La Kim Tiên có thể khống chế sức nước triệu vạn cân, đè nén lên người Dương Phàm.

Với thân hình già cả nhu chỉ còn da bọc xương như Dương Phàm tất nhiên không thể chống cự được công kích hợp lực của hai người.

Nhưng, thương tổn do uy áp kinh thể hải tặc này tạo thành đối với Dương Phàm đã bị hấn dùng Tiêu Luân Hồi hoàn mỹ vận Chuyên đi.

Rầm rầm!

Trong thiên địa đột nhiên hiện lên một hư ảnh của luân bàn. Một cỗ thương tổn vô hình áp lên trên người hai Đại La Kim Tiên.

Hai người nhất tề chấn động, biến sắc.

Thương tổn Dương Phàm vốn bị đã không ngờ di chuyển lên trên người bọn họ.

Mặc dù cũng không chân chính khiến hai người bị thương nhưng lại tạo ra một sự đả kích lớn lao đối với hai người.

Hây!

Lô Nghiễm quát lớn một tiếng, một mảnh ngân quang sắc bén mãnh liệt hóa thành một cây cự kiếm màu bạc dài tới mấy trăm trượng, quang diễm hùng hực. bao phủ lấy Dương Phàm.

Đinh

Một luân bàn màu xám lơ mờ xuất hiện trước người Dương Phàm, đột nhiên phát ra quang hà ngũ sắc rực rỡ, như tia chớp bắn về phía Lô Nghiễm.

- Không ổn!

Tâm thần Lô Nghiễm kinh hãi, trong tay xuất hiện một quả ngọc bội, nháy mắt hóa thành một tấm Thạch bi kinh thiên, ngân huy chói lóa. kinh hiểm ngăn cản một kích tuyệt luân của Luân Hồi Bàn.

Khi Luân Hồi Bàn đánh trúng tấm Thạch bi kia, những tia lửa bắn tung tóe, ngân quang nhộn nhạo cũng trở nên ảm đạm. Lô Nghiễm kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra máu tươi.

- Đây rõ ràng là lực lượng của ta!?

Hô hấp của Lô Nghiễm dồn dập, sắc mặt không ngừng biến đổi, nhìn chằm chằm Luân Hồi Bàn trước mặt Dương Phàm, đây chính là một kiện tiên khí bát phẩm!

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm liếc mắt nhìn nhau, sau đó cẩn thận di chuyển bốn phía, thi triển các loại pháp thuật thần thông, công kích thăm dò Dương Phàm.

Sau đó, mặc kệ là công kích thể nào đều bị Luân Hồi Bàn phản hồi nguyên trạng, thậm chí uy lực còn đáng sợ hơn.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, lẳng lặng phân tích thực lực của hai người.

Đều là cường giả Kim Tiên nhất trọng, lực lượng gấp mấy chục lần Chân Tiên thượng vị.

Trong nháy mắt. bọn họ có thể diệt sát nhân vật cấp Chân Tiên.

Nếu nguyện ý, bọn họ có thể rời đi tinh cầu. thậm chí hệ hằng tinh, bước vào vũ trụ tinh hà vô tận.

Không thể không nói thực lực của Đại La Kim Tiên đã vượt qua phán đoán của Dương Phàm.

Đây vẫn chỉ mới là Kim Tiên nhất trọng!

Kim Tiên có chín tầng, mỗi tầng cách biệt nhau cả trời cả vực. Nếu đạt tới cửu trọng cũng là cường giả tuyệt đỉnh, ngạo thị sinh linh vạn vật, cách biệt với Kim Tiên nhất trọng không chỉ một trời một vực.

Nhưng giờ phút này, hai đại Kim Tiên Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm trước sau giáp kích Dương Phàm đều có sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

- Thần thông của người này thật quá mức cổ quái, còn khó chơi gấp mười lần so với tướng tượng!

Cao Tinh Quan âm thầm kêu khổ.

Hắn vốn nhận ra Dương Phàm không tầm thường, quy dị khó lường, trong lòng không nắm chắc nên âm thầm thông tri cho Lô Nghiễm tới trợ trận, cùng lắm thì chia đôi phần thưởng.

- Chiến đấu như thế này sẽ khiến pháp lực và sinh cơ nhanh chóng trôi đi...

Chân mày Dương Phàm hơi nhíu lại, cũng không thoải mái như biểu hiện bên ngoài.

Giao chiến với hai đại Kim Tiên, hắn càng nhanh đi tới tử vong.

Chỉ khoảng nửa khắc, khiến thời gian tử vong của hắn đã giảm đi mấy Ngày.

- Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Dương Phàm chợt nghiêm mặt lại.

Hắn không hy vọng khi đệ tử mình ra khỏi Cửu Kiếm Di Chi thì mình đã vẫn lạc rồi.

Hít sâu một hơi. Dương Phàm bước ra một bước, xuất hiện Ngay trước mặt của Cao Tinh Quan, vươn một cánh tay như lão già ra, ấn về ngực hắn.

Một kích này nhìn như vô lực nhưng khiến toàn thân Cao Tinh Quan phát lạnh, một cỗ khí tức tử vong lập tức đánh ập tới.

Theo bản năng hắn liền lùi nhanh lại.

Hô—

Dương Phàm há mồm phun một cái, một dòng khí màu khô vàng hóa thành bạo phong đầy trời, bao phủ lấy hắn.

- Ahhhh....

Thân hãm trong dòng khí này. linh hồn và thân thể Cao Tinh Quan phút chốc lộ ra vẻ già cỗi, sinh mệnh lực nhanh chóng tiêu tan.

Trong lúc này, hắn như lâm vào vũng lầy, hành động rất chậm rãi.

Dương Phàm mặc dù chưa có cảnh giới Kim Tiên, không am hiểu pháp tắc nhưng tự mình lĩnh ngộ ra cảnh giới Luân Quả Kỳ. dung hợp Đại Luân Hồi, giao hòa với hết thảy quy tắc.

- Cứu ta!

Cao Tinh Quan giãy dựa gào lớn, phát ra tiếng kêu cứu với Lô Nghiễm.

Sắc mặt Lô Nghiễm phát lạnh, nâng một tay lên. tấm Thạch bi kia lại bành trướng, lóe ra ngân mang hùng hồn, mang theo khí tức nặng nề từ trên trời ầm ầm đánh xuống Dương Phàm.

Đối mặt với tấm Thạch bi không lồ này, trái tim Dương Phàm cũng như loạn nhịp. Nếu cứng rắn đối kháng, hắn sẽ càng nhanh đi tới tử vong.

Bá!

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên, thi triển Súc Địa Thành Thốn, rồi đi vài trăm dặm, tránh thoát một kích này.

Ầm Thạch bi kia ầm ầm nện xuống, thiên địa chấn động, sông núi tan vỡ, kinh thần khiếp quở.

Thực lực của Đại La Kim Tiên khiến Dương Phàm kiêng kỵ. Đối phó một người có thể thoải mái chiến thắng nhưng đối mặt với hai người thì không hề đơn giản.

- Người này thật khó đối phó, thần thông cổ quái vượt xa người thường. Mặc dù là với thực lực hai ta muốn chém giết cũng sợ...

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm liếc mắt nhìn nhau, ý niệm trao đổi. trong mắt nhau đều lộ vẻ kiêng kỵ.

Dương Phàm thấy hai người có ý tứ rút lui thì ngược lại cảm thấy rất nóng vội.

Trước mắt. biết được thân phận của hắn cũng chỉ có Cao Tinh Quan, nhiều lắm thì thêm Lô Nghiễm nữa.

Nhưng nếu hai người rời đi, thân phận lộ ra thì hấn ở Thiên Thần Tinh sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Hai người các hạ là Đại La Kim Tiên đại danh鼎鼎 của Thiên Thần Tinh, lấy hai địch một còn không dám đánh với Dương mỗ một trận sao?!

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ trào phúng:

- Các ngươi nếu không ra tay, Dương mỗ sẽ rời đi Thiên Thần Tinh, tiến vào thế giới tinh hà rộng lớn!

Ý tứ của hấn rất rõ ràng. Lúc này các ngươi không ra tay, Dương mỗ ta cùng lắm thì rời khỏi Thiên Thần Tinh, đến lúc đó có muốn cũng đã hết cơ hội.

Nghe vậy, sắc mặt của Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm đều biến đổi.

Dương Phàm lập tức suy đoán ra Lô Nghiễm cũng đã biết chi tiết của mình.

Dứt lời. Dương Phàm bá một tiếng, bay thẳng ra ngoài Thiên Thần Tinh.

Với tốc độ của hẩu dù dưới áp lực quy tắc nơi này cũng chỉ mất một lúc đã rời khỏi Thiên Thần Tinh.

- Đuổi theo!

Sắc mặt của Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm tràn ngập sát ý, nhất tề vận chuyển tiên giáp phòng ngự. té ra tiên khí công kích, đuổi giết Dương Phàm.

Thấy vậy, trong lòng Dương Phàm mừng thầm, kế sách “lạt mềm buộc chặt” rốt cục thành công.

Hấn vốn lo lắng hai người này sẽ bỏ chạy thì tình hình của hấn sẽ rất đáng ngại.

Hiện tại hấn cố ý chạy khiến hai người rất sốt ruột.

Dù sao Dương Phàm nếu rời khỏi Thiên Thần Tinh, cao chạy xa bay thì Ngày sau cũng không còn cơ hội nữa.

Hừ

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm nhanh chóng đuổi kịp Dương Phàm.

Lúc này, ba người đã bay khỏi Thiên Thần Tinh, đi vào tinh không vũ trụ, mất đi lực ràng buộc hạn chế. Chỉ nhoáng cái đã vượt xa mấy chục vạn dặm, thần thông pháp lực không bị hạn chế.

Lần đầu tác chiến trong hoàn cảnh này, Dương Phàm có chút chưa thích ứng, lập tức lâm vào nguy hiểm.

Trong vô hình, Dương Phàm cảm ứng được rất nhiều tinh thể gian trong thiên địa, tồn tại những quy tắc lực ràng buộc và chế hành huyền diệu.

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm đang chiếm cứ thượng phong thì lòng tin gia tăng nhiều, công kích Ngày càng mãnh liệt. Dương Phàm lâm vào bị động tránh né.

Cho tới khi thích ứng được với môi trường, thần quang trong mắt Dương Phàm lóe sáng.

Bá!

Thân ảnh Lô Nghiễm như thiên thần, nhoáng cái đã giết tới. Cây đại đao trong tay hấn chém ra đao lăng ngàn dặm. Nơi nó đi qua, vạn vật tiêu tan, hóa thành bụi phấn.

- Chính là lúc này...

Thân hình Dương Phàm bỗng ngừng lại, hiểm hiểm tránh thoát đao lăng đáng sợ kia, khi kinh cuộn cuộn lướt qua bên người, bị quang lưu khô vàng cắn nuốt hết.

Một đao Lô Nghiễm thất bại, đã bay tới sát Dương Phàm, lộ ra sơ hở.

- Để mạng lại!

Hàn quang hiện lên trong mắt Dương Phàm, chủ động lao tới đón đường. Một cánh tay khô gầy đánh ra, chụp tới thân thể Lô Nghiễm.

Lô Nghiễm muốn trốn tránh nhưng lại bị một cỗ khí tức tử vong đông lạnh linh hồn chấn nhiếp, không gian quanh thân như lâm vào bùn lầy, tốc độ giảm đi nhiều, không bằng được một phần mười cực hạn.

Phốc!

Bàn tay khô vàng lập tức nắm lấy hắc. Trong tiếng kêu gào thảm thiết, sinh mệnh lực Lô Nghiễm nhanh chóng tiêu tan, hết thấy lực lượng và vật chất cũng đều nhanh chóng héo rũ.

- Không ổn!

Cao Tinh Quan vội vàng nghĩ cách cứu viện, khổng chế một cây cự phủ. quét ngang tới.

Dương Phàm không ngờ không né tránh, Luân Hồi Bàn xuất hiện trên đỉnh đầu. ngăn cản một kích này.

Luân Hồi Bàn ngưng tụ chuyển hóa lực đạo một kích của Cao Tinh Quan, hóa thành hồ quang màu bạc. Phốc một tiếng đã cắt thân thể Lô Nghiễm đang rất thông thả thành hai nửa, thân thể tiêu tan, linh hồn bị hút vào trong Luân Hồi Bàn.

- Ah...

Về mặt Cao Tinh Quan tiều tụy, tâm thần lúng lúng. Hắc không ngờ lực lượng của chính mình lại bị Dương Phàm sử dụng, giết chết Lô Nghiễm.

Dù sao dưới tình huốngbirửi thường, bọn họ hiểu được thần thông Dương Phàm cho nên có thể đề phòng.

Sau khi giết chết Lô Nghiễm, trong lòng Dương Phàm rất bình tĩnh. Tiếp theo chỉ còn một Kim Tiên, thoải mái hơn rất nhiều.

Hắc cũng không nóng lòng, tại chỗ khoanh chân ngồi xuống, như đang điều tức.

Cao Tinh Quan cáo già xảo quyết, không chút nghĩ ngợi, lập tức cao chạy xa bay.

-Ai!!!

Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra. từ từ nâng chương lên. chậm rãi đẩy về phía Cao Tinh Quan.

Cao Tinh Quan vừa mới chạy mấy vạn dặm, thân hình bỗng đứng cứng đờ.

- Luân... Hồi... Môn...

Trong lỗ xoáy ngũ sắc trên đỉnh đầu Dương Phàm lộ ra một quang môn với nhan sắc không thể dùng ngôn từ bình thường để hình dung.

Một lực hút không thể ngăn cản truyền tới.

Mặc dù hắc vận chuyển nguyên khí một đời. thi triển bí thuật dựa dựa nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, nhanh chóng bị hút đi.

Ngô ông

Khi toàn thân hắc vừa tiến vào trong, Luân Hồi Môn nhoáng lên, lập tức đóng lại.

Sau một lúc.

Dương Phàm lại đánh ra một chương, Luân Hồi Môn lại mở ra, bên trong xuất hiện một đứa trẻ nhỏ.

1017. Chương 966: Dò Xét Luân Hồi!

- Cao Tinh Quan đâu?

Phương Yên lặng lẽ hỏi.

Nàng lúc trước cũng phát hiện Cao Tinh Quan đã biến mất khi Dương Phàm rời đi.

Dương Phàm không hề quan tâm nói:

- Tiến nhập thiên địa Luân Hồi rồi...

Thiên địa Luân Hồi?

Phương Yên sững sốt, sau đó bình tĩnh đại ngộ, hít sâu một hơi lãnh khí.

- Tuy nhiên, Dương mộ cũng không xa nữa sẽ có vận mệnh giống hần, chỉ hy vọng có thể gặp lại đồ nhi lần cuối...

Trên mặt Dương Phàm không vui không lo.

Hắn tự biết sinh mệnh đã tới điểm cuối cùng.

Từ khi Bắt đầu tu luyện Luân Quả Kỳ, hắn đã không có đường lui nữa.

- Không biết ba cao cháu của Phương tộc ở trong Cửu Kiếm Di Chi như thế nào?

Dương Phàm dò hỏi.

Phương Yên than thở:

- Một tháng trước, một người đã chết, hôm trước lại chết thêm một! Giờ chỉ còn mình Phương Chân mà thôi...

Dương Phàm nghe thế trong lòng không khỏi phát lạnh.

Ba tân tú trong Phương tộc không ngờ giờ chỉ còn một người!

Những tân tú này đều có bản mạng hồn bài lưu lại trong tộc. Chỉ cần bỏ mạng, hồn bài sẽ vỡ tan.

Mà hồn bài ba người này đều ở trong tay Phương Yên, bất cứ lúc nào cũng biết được sinh tử trong bí cảnh.

Dương Phàm nghĩ rằng Phương tộc đã như vậy, những thế lực khác cũng không có gì tốt đẹp hơn.

- Phương Chân hẳn không có nguy hiểm tính mạng, hoặc chưa tới thời khắc mấu chốt...

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Trước khi xuất phát. Dương Phàm từng cấp cho đệ tử một ngọc phù có thần thức ấn ký của mình.

Chỉ cần bóp nát ngọc phù này. Dương Phàm sẽ cảm ứng rõ ràng, có thể thông qua ánh xạ của Tiên Hồng không gian, phái phần thân đi vào hỗ trợ.

Thực lực của phần thân Mộc Phong ít nhất có thể đối kháng với Đại La Kim Tiên, hẳn có thể xử lý những bất trắc.

Cứ như thả đám người Dương Phàm bắt đầu chờ đợi!

Ngày thứ ba!

Linh hồn Dương Phàm hơi đau đớn, vội vàng thông qua ánh xạ của Tiên Hồng không gian, phái Mộc Phong đi vào.

Bá!

Ngay sau đó. Mộc Phong xuất hiện ở một đại điện tràn ngập kiêu quang, tổng cộng có chín tòa Thạch bi hình kiếm, phát ra kiếm khí lăng thiên.

Trên chín Thạch bi này, mỗi cái đều ẩn chứa kiếm khí có ý cảnh khác nhau, trên đó cũng khắc một đám ký hiệu cô quái.

Trong đại điện có vài cỗ thi thể. chính giữa chín tấm bia đá này chỉ còn lại bốn người là Phương Chân, Hoa Nguyệt, Lãnh Kiếm Phong và Tề Lâm.

Trên ngực Phương Chân bị một kiếm của Lãnh Kiếm Phong đâm xuyên qua, hình thành một lỗ thủng. Cũng may hắn có kim cương bất diệt thể nên có thể kháng cự được.

Tề Lâm hấp hối nằm trên mặt đất, gần như đã mất đi chiến lực.

Trên vai Hoa Nguyệt có vài vết máu, từ quang trên người miễn cưỡng ổn định, mất đi hơn phần nửa chiến lực.

Chỉ có Lãnh Kiếm Phong là quanh thân bao phủ một quang kiếm chín màu, sừng sững đứng giữa chín tấm Thạch bi, khí thể kinh nhân, thương thể nhỏ nhất.

Sau khi Mộc Phong hiện thân, mấy người Phương Chân lập tức chấn động.

- Không cần lo lắng, đây là phần thân của vi sư...

Mộc Phong lập tức truyền thần niệm cho Phương Chân.

Hoa Nguyệt chỉ cảm thấy người trước mắt có chút quen mắt nhưng không thể nhớ ra. Dù sao Mộc Phong là phần thân năng lượng, có bộ dáng của Dương Phạm khi trẻ.

Lãnh Kiếm Phong và Tề Lâm đều hít sâu một hơi lạnh khí. Khí tức trên người Mộc Phong đã vượt xa cảnh giới Chân Tiên.

1018. Chương 967: Phân Chia Bảo Vật.

Mặc dù Mộc Phong chỉ là năng lượng hóa thân nhưng cũng đủ đối kháng với Kim Tiên nhất trọng, dù không thể hoàn toàn chém giết.

Giờ phút này. khi hắn hiện thân, cỗ tiên uy mệnh mông cuồn cuộn không chút kìm nén, ép cho đáp người Lãnh Kiếm Phong. Tề Lâm cũng khó có thể hô hấp.

- Người này... Chính là phần thân... của sư phụ sao?!

Trong lòng Phương Chân vô cùng kinh hãi. Hắn không thể lý giải nổi phần thân của sư phụ sao có thể trống rỗng hiện ra nơi này?!

Đương nhiên, ba người Lãnh Kiếm Phong cũng không biết nam nhân trước mắt này chính là sư phụ của Phương Chân.

- Người là ai?! Đại La Kim Tiên sao có thể xuất hiện trong Cửu Kiếm Di Chi?!

Ánh mắt Lãnh Kiếm Phong lạnh liệt như băng, đặc biệt là khi hắn nắm bảo kiếm chín màu trong tay. Một cỗ ý chí và kiếm khí kinh thiên tán phát ra, cũng mang tới cho Mộc Phong không ít áp lực.

- Ha ha ha... Ai bảo Đại La Kim Tiên nhất định không thể tiến vào Cửu Kiếm Di Chi?! Bất cứ động phủ và không gian linh vực nào có thể hoàn mỹ vô kHuyết được.

Mộc Phong cười khẽ.

- Rốt cuộc sao lại như vậy?! Thực lực của Lãnh Kiếm Phong này sao lại mạnh mẽ như vậy?!

Thần niệm Mộc Phong truyền âm cho Phương Chân.

- Sư phụ, sau khi tiến vào Cửu Kiếm Di Chi, chúng ta đều có thu hoạch. Mà Lãnh Kiếm Phong là người có cơ duyên nhất, đạt được kiếm tiên mà Cửu Kiếm Tiên Đế từng sử dụng, kế thừa kiếm đạo ý chí và truyền thừa, lực công kích tăng lên nhiều, thực lực gần tiếp cận Đại La Kim Tiên! Mấy người chúng ta liên thủ cũng không thể chiến thắng được.

Phương Chân vội vàng nói rõ nguyên do. Dưới titih hướng này hắn vô cùng nguy hiểm, khó khăn lắm mới có thể tự bảo nhưng không thể trực diện đối kháng Lãnh Kiếm Phong được.

Chém giết lâu như vậy trong Cửu Kiếm Di Chi. với thực lực của Phương Chân có thể nói đánh đâu thắng đó. không ai cản nổi. thu hoạch rất lớn, đạt được vài kiện tiên khí mạnh mẽ, thậm chí là tiên bảo.

Tuy nhiên đáng tiếc, Lãnh Kiếm Phong lại là người có duyên, được truyền thừa Cửu Kiếm Tiên Đế!

- Như vậy xem ra

Mộc Phong lộ ra vẻ trầm ngâm, híp mắt lại đánh giá kiếm ý trùng thiên của Lãnh Kiếm Phong đang đối diện mình.

Thân ảnh này cũng từ từ khớp với một người trong ấn tượng của hắn.

Nhưng Mộc Phong hiểu được Lãnh Kiếm Phong chỉ là một kiếm tiên tư chất kinh diễm, có được khí chất và tính cách tương tự nhưng Không phải là “người kia”!

Lãnh Kiếm Phong lạnh lùng nhìn Mộc Phong, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ! Mặc dù kế thừa Cửu Kiếm Tiên Đế. thực lực tăng cả CHỤC LẦN nhưng vẫn chưa chân chính là Đại La Kim Tiên.

Giờ phút này. toàn trường lâm vào tĩnh mịch.

Mộc Phong khoanh tay, nhẹ nhàng quan sát chín tấm bia đá hình kiếm xung quanh.

Trên chín tấm Thạch bi này mơ hồ ẩn chứa ý cảnh kiếm đạo kinh sợ thất giới!

Giờ khắc này. tâm thần Dương Phàm chiếm cứ thân thể Mộc Phong, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, ở sâu trong linh hồn. Kiếm Đạo Ý Chí bí ẩn như Linh Hồn Tâm Ấn đột nhiên lung động, một cổ dao động kỳ dị phát tán.

Chín tấm Thạch bi nhất tề non rầy, như đang cũng bái điều gì vậy!

Thương

Toàn bộ Cửu Kiếm Di Chi, vô số kiếm khí đều thoát khỏi gông cùm xiềng xích, cúi đầu xưng thần.

Vạn kiếm triều bái!

Mấy người trong đại điện đều sợ nín lên.

Ngay cả lưu ly kiếm chín màu trong tay của Lãnh Kiếm Phong cũng rời tay mà ra. cắm xuống mặt đất. cúi đầu quy bái Mộc Phong.

- Tại sao lại có thể như vậy... Người này nhìn thật quen mắt!

Khuôn mặt Hoa Nguyệt biến sắc. Từ trong di tích này nàng cũng đạt được mấy thanh kiếm khí, cũng đều từ trong không gian đạo cụ bay ra. không thể khống chế được.

- Người này rốt cuộc là cao nhân phương nào, sao có thể khiến vạn kiếm triều bái?!

Ánh mắt Lãnh Kiếm Phong kinh hãi, thật sự không thể đánh giá!

MỘC Phong khoát tay, thanh kiếm chín màu kia đã xuất hiện trong tay hắn.

- Người không được ý chí của Cửu Kiếm Tiên Đế thừa nhận, không thể đoạt được truyền thừa này!

Lãnh Kiếm Phong biến sắc, cũng cười lạnh một tiếng.

Ý chi Tiên Đế sao?!

Mộc Phong thông qua Kiếm Đạo Ý Chí sau trong linh hồn, tâm thần liền quán nhập vào kiếm này.

Trong phút chốc, hắn tiến vào một đại điện với quang mang chín màu, bốn phía lơ lửng vô số kiếm khí có màu sắc khác nhau.

- Người... Làm sao có thể là người...

Trong đại điện này. một gã nam nhân mặc hoàng bào. trên trán có một kiếm ấn, nhìn chằm chằm Dương Phàm, vô cùng kinh hoảng.

- Ta? Người biết ta?!

Dương Phàm không đổi sắc nói.

Hắn biết đây là một lũ tinh thần ý chí do Cửu Kiếm Tiên Đế lưu lại, cũng chủ đạo bản mạng kiếm khí từng sử dụng, trở thành một tồn tại tương tự như khí linh!

- Khí tức của Vô Song Thần Kiếm...

Nam nhân hoàng bào này cắn chặt hai răng, thần tình phức tạp nhìn Dương Phàm.

- Vô Song Thần Kiếm?! Người từng thấy nó?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Ta sao lại phải nói cho người?

Nam nhân này Chuyên mắt nói.

- Đối diện với Kiếm Đạo Ý Chí cao nhất thất giới, chuỗi kiếm khí nhỏ nhỏ của người không có tư cách phản kháng!

Từ sâu trong linh hồn Dương Phàm, Kiếm Đạo Ý Chí kia hơi nhoáng lên, chợt lóe sáng khiến toàn thân nam nhân hoàng bào này nín rẫy!

- Được! Bản đế có thể nói cho người nhưng người phải tuân thủ một hứa hẹn, để Ý bát của ta truyền lại cho tiêu tử kia. Nếu không ta tình nguyện ngọc Thạch câu phần!

Nam nhân hoàng bào mặc dù hoảng sợ nhưng cũng rất kiên quyết.

- Được! Nói cho ta biết lai lịch và tung tích Vô Song Thần Kiếm.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hắn hiểu được kiếm này có duyên với Lãnh Kiếm Phong, đây đã là nhân quả của hệ thống Đại Luân Hồi rồi!

- Vô song Thần Kiếm chính là kiếm khí đệ nhất trên Thất Giới Chí Tôn Thần Bỉnh B ảng, lực công kích thiên hạ vô song, vô kiên bất tồi. Ngay cả bản đế cũng chỉ vén vện thấy nó một lần!

Nam nhân hoàng bào nói tới đây. thần sắc phức tạp, thở dài hồi hận.

Dương Phàm nghe vậy, nhãn tình sáng lên! Không hổ là Tiên Đế kiếm đạo. đã từng thấy qua Vô Song Thần Kiếm.

- Bởi vì bản tôn của ta chết dưới Vô Song Thần Kiếm, thần hồn câu diệt! Chỉ còn lại nhất lữ ý thức ta, tạm thời phân hóa thành kiếm đạo ý chí.

Trong mắt nam nhân hoàng bào này lộ ra vẻ cừu hận lạnh như băng, nhưng chỉ lóe lên cái rồi tiêu tan.

Dương Phàm nghe vậy, trong lòng nung động. Lịch sử của Thiên Thần Tinh quá dài, nhân vật chói sáng nhất nơi này không ngờ chết dưới Vô Song Thần Kiếm!

- Lai lịch của Vô Song Thần Kiếm, người thường khó có thể đánh giá! Truyền thuyết cũng có vài cái! Có người cho rằng bản thân nó là một thanh phàm binh, trải qua vô số cao thủ kiếm đạo tẩy lễ, hóa thành tiên khí, thậm chí là thần khí trong kiếm đạo! Cũng có truyền thuyết nói rằng bản thân nó là ý chí hóa thân của một cường giả kiếm đạo nghịch thiên. Cũng có truyền thuyết nói rằng tài liệu luyện chế ra nó vốn là hồn độn, pha lẫn với linh vật hồn độn...

Nam nhân hoàng bào nói tới đây. trong mắt lại lóe lên sự tôn kính và sùng bái hiếm có.

- Tóm lại. nó chính là kiếm đạo truyền thuyết, vương giả trong kiếm, thiên hạ vô song! Có thể khẳng định bản thân nó nhất định ẩn chứa hồn độn khí! Đây chính là thứ thiết yếu phải có để hóa thành thần khí.

Dương Phàm nghe tới đây đã cảm thấy có chút cổ quái. Không hiểu sao hắn lại cảm thấy nam nhân này tuy rất hận Vô Song nhưng cũng tràn ngập kính ý.

- Nó là kiếm khí nghịch thiên duy nhất ở thất giới muốn phá tan gong cùm xiềng xích! Dùng khí và quả cảm như vậy đủ khiến vạn kiếm khí triều bái. Năm đó. có vô số đại năng thất giới tranh, đoạt Vô Song Thần Kiếm! Nhưng Vô Song Thần Kiếm sinh ra cố ý chí bất khuất không cam lòng, thậm chí muốn thoát khỏi ước thúc của khí đạo, trở thành một tồn tại tự nắm giữ sinh mệnh vận mệnh của mình. Nếu không như vậy, nắm giữ được kiếm đạo ý chí mạnh mẽ nhất và lực công kích mạnh nhất, ai có thể chế trụ được nó?!

Trên mặt nam nhân hoàng bào này lộ ra vẻ hưng phấn và vô cùng kinh thán.

- Sau đó, Vô Song Thần Kiếm lọt vào sự chèn ép của nhiều cường giả nghịch thiên, nghe nói đã có một lữ ý chí mạnh nhất sinh ra Linh Hồn Tâm'n, trốn vào Luân Hồi. về phần bản thể của nó hiện tại bị phong ấn. Bởi vì một khi khiến lữ ý chí mạnh nhất kia trở về, kiếm khí mạnh nhất thất giới này sẽ mang tới một hồi gió tanh mưa máu cho thất giới. Lúc trước, những nhân vật phong ấn Vô Song Thần Kiếm sẽ lọt vào sự trả thù tàn khốc.

- Thì ra là thế!

Trong lòng Dương Phàm chấn động, nhớ tới câu nói cuối cùng Vô Song lưu lại:

“Với nguyện ý của ta, giết trở về Thượng giới... Huyết nhiễm thương thiên, phá vỡ thiết tắc!”

Huyết nhiễm thương thiên, phá vỡ thiết tắc!

Một khi Vô Song phi thăng lên, dung hợp với bản thể. vượt qua gông cùm xiềng xích của kiếm khí. Rất nhiều đại năng giả thất giới đều lâm vào khủng hoảng! Đặc biệt là những kẻ từng áp chế hắn.

- Như vậy xin hỏi các hạ... bản thể Vô Song Thần Kiếm bị phong ấn ở đâu?

Trong lòng Dương Phàm khần trương, nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt!

- Điều này Ngay cả ta cũng không biết. Bởi vì sau trận chiến đó, ý chí bản tôn của Cửu Kiếm Tiên Đế đã chết trong tay Vô Song Thần Kiếm, ta trở thành khí linh của kiếm này. biết được rất ít những gì phát sinh sau đó.

- Ta chỉ biết là, cuộc chiến Ngày đó phát sinh ở Nội Vực Tinh Thiên.

Nam nhân hoàng bào lộ ra vẻ hồi tưởng.

Nội Vực Tinh Thiên?

Trong lòng Dương Phàm mặc dù thất vọng nhưng cuối cùng cũng biết thêm được một số việc liên quan Vô Song, cũng tìm được một cái manh mối.

Nội Vực Tinh Thiên chính là Tinh Thiên thế giới trong Nội Vực Thiên giới.

Nghe nói, đó chính là căn nguyên Thiên giới sơ khai, thế giới Tinh Hà cũng sinh ra sau

đó.

Rời khỏi lưu ly kiếm chín màu. ánh mắt Dương Phàm quét qua mấy người trong đại điện.

Vừa rời gặp gỡ Cửu Kiếm Tiên Đế chỉ phát sinh trên mặt tinh thần, cũng chỉ diễn ra ở trong một chớp mắt mà thôi!

Hô

Dương Phàm nhẹ nhàng thở ra Mục đích cuối cùng của hành trình Cửu Kiếm Di Chi này đã đạt được.

Thu liễn khí tức Kiếm Đạo Ý Chí sâu trong linh hồn, Dương Phàm ném lưu ly kiếm trong tay trở lại cho Lãnh Kiếm Phong.

Lãnh Kiếm Phong ngân ra. Không ngờ đối phương không cướp đoạt vật truyền thừa của Cửu Kiếm Tiên Đế.

`m!

Dương Phàm đột nhiên nâng chướng lên, một mảnh quang hoa chói mắt đánh trúng tấm Thạch bi ở trung ương. Lực lượng cường đại còn đánh văng mấy người ra ngoài.

”m—

Chúi tấm Thạch bi đều nhất tề tan vỡ. lộ ra chín chiếc hộp rất lớn màu cổ đồng, tản mát khí tức thái cổ.

Mấy người nơi này lập tức cảm nhận được một cỗ bảo khí hùng hồn áp nhân.

- Người sao lại biết được...

Lãnh Kiếm Phong kinh hãi thất sắc!

-Bảo vật Tiên Đế!

Đám người Hoa Nguyệt. Tể Lâm đều sáng bừng mắt lên.

Dương Phàm đứng ở chính giữa, lạnh lùng cười nói:

- Vừa rồi Dương mỗ đã đạt thành hiệp nghị với Tiên Đế ý chí. Bảo vật trong này sẽ do Dương mỗ phân phối cho người hữu duyên. Mỗi người đều có phần!

Lãnh Kiếm Phong trầm mặc, dường như nhận được dẫn dò từ trong lưu ly kiếm.

Rất nhanh, Dương Phàm đã phân phối xong bảo vật trong chín chiếc hộp.

Bản thân hắn có ba hộp, đệ tử Phương Chân hai hộp, Lãnh Kiếm Phong hai hộp, còn hai người Hoa Nguyệt và Tể Lâm mỗi người một hộp.

Dương nhiên trong mỗi hộp này đều cất chứa một phần bảo vật của Cửu Kiếm Tiên Đế!

Dương Phàm vội vàng mở ra, cũng lâm vào lú lờ.

Trong hộp này. thứ thấp nhất cũng là tiên khí thập phẩm!

Tiên khí thập phẩm đã vượt qua tiên khí cửu phẩm. Đó chính là tiên khí cực phẩm. Trong đó còn có không ít tiên bảo đã tuyệt tích trên Thiên Thần Tinh, thậm chí có cả tiên bảo truyền thừa.

Ngoại trừ pháp bảo, còn có một ít tiên đan, thiên địa linh bảo, tài liệu cực phẩm...

Hoa Nguyệt và Tể Lâm tuy chỉ nhận được một hộp bảo vật nhưng cũng mừng như điên. Đây ít nhất cũng cho bọn họ có được tu bản vượt qua đại đa số Đại La Kim Tiên, tốc độ tu luyện Ngày sau chắc chắn tăng nhanh, thực lực tăng mạnh.

Dương Phàm sơ dĩ phân phối chín hộp bảo vật như vậy là do đã hình thành một hiệp nghị nào đó đối với ý chí của Cửu Kiếm Tiên Đế lưu lại trong thanh kiếm.

Khi linh cũng đã phát độc thệ. tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật trên người Dương Phàm.

Cuối cùng, khi bảo vật đã chia xong, chỉ còn Lãnh Kiếm Phong truyền thừa Cửu Kiếm Tiên Đế.

Nếu không có trường hợp đặc biệt của Dương Phàm, Lãnh Kiếm Phong hẳn là thiên chi kiêu tử nơi này, chẳng những truyền thừa Tiên Đế mà còn có được đại đa số bảo vật.

Phương Chân cũng đi nhờ có Dương Phàm mà thu hoạch được số bảo vật tương đương Lãnh Kiếm Phong, chỉ là hắn không có duyên truyền thừa Cửu Kiếm Tiên Đế.

Nghe ý tứ của khí linh kia, dựa theo ý chí của Tiên Đế, chỉ có đệ tử của Cửu Kiếm Môn mới có tư cách được truyền thừa V bát của Tiên Đế.

Dương Phàm cũng không miễn cưỡng. Đệ tử Phương Chân không thích hợp với kiếm đạo. Sâu trong linh hồn hắn còn lưu lại Kiếm Đạo Ý Chí của Vô Song, càng thêm trân quý.

- Bí mật của Cửu Kiếm Di Chi đã được cởi bỏ, cũng đã tìm được người kế thừa Y bát, chúng ta làm sao có thể rời đi?

Hoa Nguyệt tại chỗ điều tức, khí sắc đã chuyển biến vài phần.

- Xem trên đỉnh đầu!

Lãnh Kiếm Phong thần nhiên nói.

Trên không trung nơi vốn có chín tấm Thạch bi đột nhiên xuất hiện một lỗ xoáy rực rỡ nhiều màu. từ âm ảm dần trở nên huyền lệ. chậm rãi áp xuống.

Dương Phàm nhìn chằm chằm lỗ xoáy này, cũng liếc nhìn đệ tử Phương Chân một cái, chuẩn bị lên tiếng.

Ngay lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Không ồn!

Một cổ nguy hiểm áp tới linh hồn từ vị trí bản tôn truyền tới.

- Nhanh chóng rời đi, trong thời gian ngắn không được phản hồi Thiên Thần Tinh.

Dương Phàm lạnh lùng hờ hững. trong mắt lộ ra một tia lo lắng và cấp bách, nói với đệ tử Phương Chân, đồng thời nói với ba người Hoa Nguyệt.

- Vâng, sư phụ!

Phương Chân cũng không hoài nghi lời sư phụ, hóa thành một đạo kim quang, quyết đoán lao vào trong lỗ xoáy, biến mất.

Lãnh Kiếm Phong và Tể Lâm cũng lập tức rời đi!

Trên người Hoa Nguyệt nở rộ một mảnh từ quang huyền lệ, bay vọt về phía lỗ xoáy nhưng đột nhiên dừng lại. một đôi con ngươi mê mẩn lặng lẽ nhìn Dương Phàm, thở dài nói:

- Ta biết ngươi là ai!

Dương Phàm cười cười, trầm nghĩ:

“Ngươi biết ta là ai thì sao?!”

Lúc trước gặp nàng ta ở Phi Thăng Thai, thân phận Dương Phàm là Phiền Dương.

- Nếu không đoán sai, ngươi hẳn là Dương Phàm, nhân vật truyền kỳ tới từ Đông Thắng Đại Lục!

Khóe miệng Hoa Nguyệt nhấc lên một tia mỉm cười.

Sắc mặt Dương Phàm hơi đổi, nhưng vẫn không thêm bận tâm!

- Đúng là Dương mỗ! Hoa Nguyệt đạo hữu đã biết thân phận tại hạ. có muốn tố cáo thân phận ta để đổi lấy phần thưởng hay không?!

Sau khi giết chết Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm, Dương Phàm thông qua sư hồn đã biết hắn đã được treo thưởng rất lớn ở mỗi Phi Thăng Thai.

- Quen biết đã là duyên phận! Đây là phi thăng giả, tiểu nữ cũng vì Dương đạo hữu mà tự hào! Còn nữa, sau này Dương đạo hữu nhất định sẽ trở thành đại nhân vật ở thất giới, tiểu nữ không dám đắc tội!

Hoa Nguyệt chân thành thi lễ, giọng điệu rất tôn kính.

Dương Phàm sao lại nhìn không ra được! Nàng ta đang ở Ngay nhập khẩu truyền tống trận, chỉ cần Dương Phàm có sát ý, với công pháp Nguyên Từ Thán Quang của nàng ta, khắc chế hầu hết công pháp thiên hạ. hoàn toàn có thể toàn thân trở ra.

- Giờ phút này, ở Thiên Thần Tinh gặp phải nguy cơ chưa từng có. hết thấy đều do Dương mỗ mà có! Thời gian không còn nhiều, ngươi mau đi đi!

Dương Phàm khoanh tay đứng, hoàn toàn không lo lắng nhân tố Hoa Nguyệt không ổn định này.

- Nếu đã như vậy. Ngày sau gặp lại!

Hoa Nguyệt hạ thấp người thi lễ.

Cách!

Dương Phàm khoát tay. một viên chất lỏng vô cùng mỹ lệ bay về phía Hoa Nguyệt. cười dài một tiếng:

- Đã có duyên, tặng ngươi một viên Nghịch Linh Huyết!

Trong tay hắn vốn có không ít Nghịch Linh Huyết.

Hoa Nguyệt tiếp lấy Nghịch Linh Huyết, đột nhiên ngẩn ra. Bản THÂN MÌNH vạch trần thán phận đối phương, chẳng những không bị giết người diệt khẩu mà còn chủ động tặng một viên Nghịch Thiên Thần Huyết trong truyền thuyết là vì sao?!

Trong mắt nàng lộ vẻ phức tạp. nhìn chằm chằm nam nhân thần bí khó lường bên dưới!

- Từ vong... đã Bắt đầu rồi sao?!

Dương Phàm thì thảo lắm bẩm, từ từ nhắm mắt lại, thân thể lâm vào suy vêu vô hình.

- Tử vong?!

Trong mắt Hoa Nguyệt xẹt qua một tia kinh ngạc!

Nàng bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng thọ nguyên sắp kiệt của Dương Phàm trước khi tiến vào Cửu Kiếm Di Chi.

Trên thực tế, hiện tại nàng ta nhìn thấy là phần thân Mộc Phong mà không phải là Dương Phàm.

Bá!

Thân ảnh Mộc Phong biến mất tại chỗ!

Trống rỗng biến mất!

Sắc mặt Hoa Nguyệt xám như tro tàn, vô cùng kinh hãi.

Đúng lúc này, nàng cảm giác toàn bộ động phủ lay động, vô cùng luống cuống:

- Thiên Thần Tinh đã xảy ra chuyện gì?

Nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức tiến vào lối xoáy rục rở trên đầu.

Đến!

Tiếp theo, nàng phát hiện mình bị truyền tống tới một hơi rất hoang vu, nhìn vào tinh hà trên bầu trời, xác định ra đây đã không phải là Thiên Thần Tinh.

Khi mấy người Phương Chân truyền tống rời đi.

`m—

Thiên Thần Tinh lay động một cách khó hiểu. Một cột sáng với đường kính ngàn dặm màu trắng từ vực ngoại tinh không phóng tới. hung hăng đánh mạnh lên tinh cầu này.

- Trời ạ... Đó là gì?!

Triệu triệu tu luyện giả Thiên Thần Tinh kinh hãi thất sắc!

Một cỗ áp lực làm người ta hít thở không thông từ tinh không xa xôi truyền tới.

Phía trên tinh không, một tòa thành bằng kim thiết tạo thành, phát ra tử quang lạnh lạnh, như một dã thú tàn bạo, đứng sừng sững giữa hư không hắc ám!

- Không ổn! Đó chính là Tinh Không Thành Lũy!

Rất nhiều tu luyện giả của Thiên Thần Tinh nhìn thấy tòa thành bằng kim thiết này thì sắc mặt xám như tro tàn!

Tòa thành này rộng chừng vạn dặm, toàn thân màu bạc, bao phủ quang giới màu tím, sừng sững giữ hư không! Áp lực khủng bố khiến cường giả trên Thiên Thần Tinh cũng khó có thể hít thở.

- Tất cả tu luyện giả Thiên Thần Tinh ngoan ngoãn ở lại tinh cầu. phạm có kẻ dám rời đi, giết không tha!

Một thanh âm lạnh, như băng từ trên Tinh Không Thành Lũy truyền xuống.

Từ xa nhìn lại, phía trước tòa thành này có một chiếc long đầu màu tím đen rất lớn, há rộng miệng, phun ra hơi nóng nhân nhật.

Đây chính là một cự pháp viễn cổ với đầu rồng lưng rùa. khắc một trận đồ phức tạp. cùng loại với Diệt Nguyên Pháp Dương Phạm từng có. Nhưng thể tích của nó lớn hơn Diệt Nguyên Pháo ngàn vạn lần.

Trên Tinh Không Thành Lũn này có một đội tiên vệ áo tím bay ra. Mỗi người ít nhất đều là Chân Tiên thượng vị. có tới mấy ngàn người, hình thành một vòng vây, bao phủ lấy Thiên Thần Tinh.

- Mời Tinh Quân củ tinh cầu này đi ra gặp bốn tọa! Bốn tọa tới từ Tinh Thiên thế giới, nghe lệnh của Phù Lâm Tiên Đế, tới bắt một tên phi thăng giả!

Thanh âm chủ nhân lạnh như băng từ trên một chiếc sân của tòa thành vang lên.

- Có chuyện gì?

Chúng tu luyện giả Thiên Thần Tinh rung động không thôi.

Chiếc sân kia có chu vi rộng chừng ngàn trượng, lơ lửng giữa vũ trụ. trên đó có cảnh rượu ngon thịt thơm, ca múa mừng cảnh, vô vũ tấu nhạc. Cũng có mấy chục tiên nhân ngồi Ngay gần hai hàng. Trên cùng của chiếc sân có một ngai vàng tinh xảo. có một gã nam nhân cao gầy, mái tóc màu lam. tung bay theo gió.

Đưa mắt nhìn lên, trên chiếc sân này. ngoại trừ thị nữ ra thì tất cả đều là Đại La Kim Tiên.

Nhất là thanh niên tóc lam trên ngai vàng, trong khi cười nói cũng giống như đang đập cả Thiên Thần Tinh dưới chân mình.

Hưu!

Một đàng bạch quang nhàn nhạt từ trên Thiên Thần Tinh bay ra. đi tới trước chiếc sân màu vàng này.

- Tại hạ là Tinh Quân của Thiên Thần Tinh, bái kiến Tiên Quân đại nhân!

Người tới là một gã nho sĩ mặc bạch sam, trong tay cầm một khối lệnh bài hướng về phía thanh niên tóc lam kia thi lễ. vô cùng cung kính.

Đa số tu luyện giả trên Thiên Thần Tinh cũng đều nang động.

Thống trị giả tối cao của một tinh cầu không ngờ lại thi lễ với một kẻ vừa từ bên ngoài đi tới.

Thiên Thần Tinh Quân chính là một vị cường giả trong truyền thuyết của Thiên Thần Tinh, tu vi đã đạt tới Kim Tiên tam trọng, bề nghề toàn bộ tinh cầu!

- Xin hỏi Tiên Quân đại nhân có gì phần phó!?

Giờ phút này, Thiên Thần Tinh Quân hơi khom người, vẻ mặt kính sợ, không còn nửa điểm khí giả của kẻ nắm giữ cả tinh cầu trong tay.

- Lần này bản quân đích thân tới đây, một là để tray nã một kẻ tội phạm, hai là tray tìm Cửu Kiếm Di Chỉ...

Nam nhân tóc lam này nhấp một hớp rượu ngon, trong lòng ngực ôm một tiên tử tuyệt sắc đang lạnh lùng nhìn n tinh cầu xanh trong phía dưới.

- Tinh Quân Phủ chúng ta nhất định sẽ phối hợp với đại nhân!

Thiên Thần Tinh Quân lại cười nói.

Hưu--

Một đạo cột sáng chín màu phát ra từ phương hướng Cửu Kiếm Di Chỉ. biến mất trong thiên địa, khiến tiên linh khí toàn Thiên Thần Tinh cũng nhộn nhạo.

- Xem ra chúng ta đã tới chậm rồi! Động phủ Cửu Kiếm Tiên Đế đã tìm được người kế thừa!

Nam nhân tóc lam cười cười.

Thiên Thần Tinh Quân thấp thòm lo âu. vội vàng khom người nói:

- Có gì cần chúng ta ra tay, mong Tiên Quân đại nhân phán phó!

- Phong tòa Thiên Thần Tinh này, điều tra một người tên là Dương Phàm, phi thăng giả! Phàm là có thể tìm được người này, thưởng cho hai kiện tiên bảo. mười viên Diệu Thiên Đan, mười triệu tiên Thạch...

Thanh âm lạnh lùng của nam nhân tóc lam lan khắp Thiên Thần Tinh.

- Vâng, vâng!

Thiên Thần Tinh Quân vội vàng gật đầu, ra lệnh một tiếng, điều khiển mấy trăm vạn Chấn pháp tiên vệ.

Trong nháy mắt. toàn bộ Thiên Thần Tinh lâm vào phong ba. Tinh Không Thành Lũy tới, cứng rắn áp chế Tinh Quán, vô cùng nguy cấp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Chúng ta hãy quay lại thời điểm trước khi Cửu Kiếm Di Chi mở ra.

Khi chín ngọc bội hình kiếm tề tụ!

Kiểm hà chín màu chói mắt trùng thiên, trực tiếp xuyên qua tinh hà!

Giờ khắc này. tinh không vũ trụ xung quanh Thiên Thần Tinh sinh ra một lũ dao động rất nhỏ.

ở ngoài tinh không xa xôi. không biết cách xa bao nhiêu vạn năm ánh sáng.

Tòa thành kim thiết như một con cự thú trong vũ trụ, di chuyển trong tinh hà, vừa mới tới Lưu Sa Tinh Hệ.

Trong lúc này, Dương Phàm đang ở Cửu Kiếm Môn nơi Thiên Thần Tinh vừa lúc cảm nhận được một cỗ nguy cơ chưa từng có, không khỏi nhìn tinh không xa xôi.

- Đi vào đại tinh vực này lâu như vậy mà chưa tìm thấy tung tích Dương Phàm. Chúng ta sử dụng thứ thân khí Hạo Thiên Kính, mất hơn một ngàn năm mới tập trung ra vị trí ở gần Lưu Sa Tinh Hệ này.

ở một đại diện sâu trong Tinh Không Thành Lũy. một thanh âm nam nhân nhẹ nhàng thở dài.

Thanh âm này dĩ nhiên là của chủ nhân Hạo Thiên Kính trên tay nam nhân tóc lam, không biết vang lên từ nơi xa xôi nào.

- ồ?! Ta giống như cảm thụ được khí tức của Cửu Kiếm Tiên Đế... Nơi nào?! Nhanh đi tới!

Thanh âm trong Hạo Thiên Kính lại vang lên.

- Vâng, Tiên Đế đại nhân, chúng ta lập tức đi tới!

Nam nhân tóc lam vô cùng cung kính.

Rất nhanh, toàn bộ Tinh Không Thành Lũy hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy ngàn vạn dặm, cuối cùng biến mất trong hư không, dung nhập vào thời không!

Rồi sau đó, mỗi lần xuất hiện đã vượt qua một ngàn năm ánh sáng.

Chậm rãi đi về phía Thiên Thần Tinh.

Một Ngày kia.

- Hạo Thiên Kính giống như phản ứng mãnh liệt! Dương Phàm dường như ở Ngay trên tinh cầu này!

Nam nhân tóc lam vô cùng hưng phấn!

Rốt cuộc một Ngày kia!

Tinh Không Thành Lũy không hề mang theo ngàn vạn tiên binh tiên tướng như một bóng ma áp bách tới Thiên Thần Tinh.

Lúc này, phán thân Dương Phàm vừa lúc tiến vào Cửu Kiếm Di Chi.

- Không ổn!

Dương Phàm kinh hãi vô cùng. Một cỗ nguy cơ chưa từng có khiến linh hồn hắn cũng run rẩy!

Từng đợt thần thức mạnh mẽ bắt đầu quét khắp Thiên Thần Tinh, trải rộng toàn bộ hằng hệ.

Hai đại cường giả cấp Kim Tiên của Thiên Thần Tinh đồng thời phát ra tinh thần lực đánh, về phía Dương Phàm. Quy tắc không gian bốn phía run rẩy. tiên linh, khí mệnh mỏng gào thét như một cơn phong bạo quét ngang thiên, địa.

Khắp ngọn núi hoang vu nơi này. vạn vật đều sinh ra biến đổi dưới áp lực đáng sợ này.

Cả ngọn núi như nứt nẻ. cây cối đổ gãy. một bộ phận sinh. linh, trực tiếp tiêu vong.

Dương Phàm không ngờ lần đầu tiên giao chiến với cao thủ Thượng giới lại phải đồng thời đối mặt hai vị Đại La Kim Tiên.

Giờ khắc này. thần sắc vốn luôn bình tĩnh của hắn cũng biến đổi.

về phần vì sao Trường cai ngục Thiên. La Ngục xuất hiện nơi này. trong lòng Dương Phàm cũng đã minh bạch.

Trước đó. Phưcrag Yên đã từng nói qua: “Bằng hữu tốt nhất của Cao Tinh Quan chính, là Trường cai ngục Thiên. La Ngục Lô Nghiễm! Hai người này đều là Đại La Kim Tiên, thực lực ngạo thị Thiên. Thần Tinh.!”

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm na di tới như một tia chớp, hình thành thế tiền hậu giáp kích đối với Dương Phàm.

Dương Phàm hiểu được, sau khi đạt tới trình, độ Đại La Kim Tiên, khả năng linh, ngộ pháp tắc cực kỳ thâm ảo. Những người cao thâm thậm chí có thể sáng lập lĩnh vực không gian riêng của mình,

Giờ phút này, dưới áp lực của hai người hợp lực. không gian trong phạm vi vạn dặm sinh, ra lực lượng huyền ảo đáng sợ. áp hết lên người Dương Phàm.

Tinh, huống này giống như đang ở trong nước, hai vị Đại La Kim Tiên có thể khống chế sức nước triệu vạn cân, đè nén lên người Dương Phàm.

Với thân hình già cả như chỉ còn da bọc xương như Dương Phàm tất nhiên không thể chống cự được công kích hợp lực của hai người.

Nhưng, thưcrag tổn do uy áp kinh, thế hãi tục này tạo thành đối với Dương Phàm đã bị hắn dùng Tiểu Luân Hồi hoàn mỹ vận chuyển đi.

Rầm rầm!

Trong thiên, địa đột nhiên, hiện lên một hư ảnh của luân bàn. Một cỗ Thương tổn vô hình áp lên trên người hai Đại La Kim Tiên.

Hai người nhất tề chấn động, biến sắc.

Thương tổn Dương Phàm vốn bị đã không ngờ di chuyển lên trên người bọn họ.

Mặc dù cũng không chân chính khiến hai người bị thương nhưng lại tạo ra một sự đả kích lớn lao đối với hai người.

Hây!

Lô Nghiễm quát lớn một tiếng, một mảnh ngân quang sắc bén mãnh liệt hóa thành một cây cự kiếm màu bạc dài tới mấy trăm, trượng, quang diễm hừng hực. bao phủ lấy Dương Phàm.

Đình.

Một luân bàn màu xám lơ lửng xuất hiện trước người Dương Phàm, đột nhiên phát ra quang hà ngũ sắc rực rỡ. như tia chớp bắn về phía Lô Nghiễm.

- Không ổn!

Tâm thần Lô Nghiễm kinh hãi. trong tay xuất hiện một quả ngọc bội, nháy mắt hóa thành một tấm thạch, bi kinh thiên, ngân huy chói lóa, kinh hiểm ngăn cản một kích tuyệt luân của Luân Hồi Bàn.

Khi Luân Hồi Bàn đánh trúng tấm thạch bi kia, những tia lửa bắn tung tóe, ngân quang nhộn nhạo cũng trở nên âm đạm. Lô Nghiễm kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra máu tươi.

- Đây rõ ràng là lực lượng của ta!?

Hô hấp của Lô Nghiễm dồn dập. sắc mặt không ngừng biến đổi. nhìn chăm chăm Luân Hồi Bàn trước mặt Dương Phàm, đây chính là một kiện tiên khí bất phẩm!

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm liếc mắt nhìn nhau, sau đó cẩn thận di chuyển, bốn phía. thi triển các loại pháp thuật thần thông, công kích thăm dò Dương Phàm.

Sau đó. mặc kệ là công kích thể nào đều bị Luân Hồi Bàn phản hồi nguyên trạng, thậm chí uy lực còn đáng sợ hơn.

Sắc mặt Dương Phàm bình, từ từ lẳng lặng phân tích thực lực của hai người.

Đều là cường giả Kim Tiên nhất trọng, lực lượng gấp mấy chục lần Chân Tiên thượng vị.

Trong nháy mắt, bọn họ có thể diệt sát nhân vật cấp Chân Tiên.

Nếu nguyện, ý. bọn họ có thể rời đi tinh. cầu. thậm chí hệ hằng tinh, bước vào vũ trụ tinh, hà vô tận.

Không thể không nói thực lực của Đại La Kim Tiên đã vượt qua phán đoán của Dương Phàm.

Đây vẫn chỉ mới là Kim Tiên nhất trọng!

Kim Tiên có chín tầng, mỗi tầng cách biệt nhau cả trời cả vực. Nếu đạt tới cửu trọng cũng là cường giả tuyệt đỉnh, ngạo thị sinh linh vạn vật, cách biệt với Kim Tiên nhất trọng không chỉ một trời một vực.

Nhưng giờ phút này. hai đại Kim Tiên Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm trước sau giáp kích Dương Phàm đều có sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

- Thần thông của người này thật quá mức cồ quái, còn khó chơi gấp mười lần so với tưởng tượng!

Cao Tinh Quan âm thầm kêu khổ.

Hắn vốn nhận ra Dương Phàm không tầm thường, quỷ dị khó lường, trong lòng không nắm chắc nên âm thầm thông tri cho Lô Nghiễm tới trợ trận, cùng lắm thì chia đôi phần thưởng.

- Chiến đấu như thế này sẽ khiến pháp lực và sinh, cơ nhanh, chóng trôi đi...

Chân mày Dương Phàm hơi nhíu lại, cũng không thoải mái như biểu hiện bên ngoài.

Giao chiến với hai đại Kim Tiên, hắn càng nhanh, đi tới từ vong.

Chỉ khoảng nửa khắc, khiến thời gian từ vong của hắn đã giảm đi mấy ngày.

- Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Dương Phàm chợt nghiêm mặt lại.

Hắn không hy vọng khi đệ tử mình, ra khỏi Cửu Kiếm Di Chỉ thì mình, đã vẫn lạc rồi.

Hít sâu một hơi. Dương Phàm bước ra một bước, xuất hiện ngay trước mặt của Cao Tinh Quan, vươn một cánh, tay như lão già ra, ấn về ngực hắn.

Một kích này nhìn như vô lực nhưng khiến toàn thân Cao Tinh Quan phát lạnh, một cỗ khí tức từ vong lập tức đánh, ập tới.

Theo bản năng hắn liền lùi nhanh, lại.

Hô

Dương Phàm há mồm phun một cái, một dòng khí màu khô vàng hóa thành bạo phong đẩy trời, bao phủ lấy hắn.

-Ahhhh....

Thân hắn trong dòng khí này. linh, hồn và thân thể Cao Tinh Quan phút chốc lộ ra vẻ già cỗi. sinh mệnh lực nhanh, chóng tiêu tan.

Trong lúc này. hắn như lâm vào vùng lầy. hành động rất chậm rãi.

Dương Phàm mặc dù chưa có cảnh giới Kim Tiên, không am hiểu pháp tắc nhưng tự mình lĩnh, ngộ ra cảnh giới Luân Quả Kỳ, dung hợp Đại Luân Hồi. giao hòa với hết thảy quy tắc.

- Cứu ta!

Cao Tinh Quan giây dựa gào lớn. phát ra tiếng kêu cứu với Lô Nghiễm.

Sắc mặt Lô Nghiễm phát lạnh, nâng một tay lên, tấm thạch bi kia lại bành trướng, lóe ra ngân mang hùng hồn, mang theo khí tức nặng nề từ trên trời âm âm đánh xuống Dương Phàm.

Đối mặt với tần thạch bi không lồ này. trái tim Dương Phàm cũng như loạn nhịp. Nếu cứng rắn đối kháng, hắn sẽ càng nhanh đi tới từ vong.

Bá!

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên. thi triển Súc Địa Thành Thốn, rời đi vài trăm dặm. tránh, thoát một kích này.

Ấm thạch bi kia âm âm nện xuống, thiên địa chấn động, sông núi tan vỡ. kinh thần khiếp quỷ.

Thực lực của Đại La Kim Tiên khiến Dương Phàm kiêng kỵ. Đối phó một người có thể thoải mái chiến thắng nhưng đối mặt với hai người thì không hề đơn giản.

- Người này thật khó đối phó. thần thông cổ quái vượt xa người thường. Mặc dù là với thực lực hai ta muốn chém giết cũng sợ...

Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm liếc mắt nhìn nhau, ý niệm trao đổi trong mắt nhau đều lộ vẻ kiêng kỵ.

Dương Phàm thấy hai người có ý tứ rút lui thì ngược lại cảm thấy rất nóng vội.

Trước mắt, biết được thân phận của hắn cũng chỉ có Cao Tinh. Quan, nhiều lắm thì thêm Lô Nghiễm nữa.

Nhưng nếu hai người rời đi. thân phận lộ ra thì hắn ở Thiên. Thần Tinh sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Hai người các hạ là Đại La Kim Tiên đại danh鼎鼎 của Thiên Thần Tinh, lấy hai địch một còn không dám đánh, với Dương mỗ một trận sao?!

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ trào phúng:

- Các ngươi nếu không ra tay, Dương mỗ sẽ rời đi Thiên Thần Tinh, tiến vào thế giới tinh, hà rộng lớn!

Ý tứ của hắn rất rõ ràng. Lúc này các ngươi không ra tay. Dương mỗ ta cùng lắm thì rời khỏi Thiên Thần Tinh, đến lúc đó có muốn cũng đã hết cơ hội.

Nghe vậy, sắc mặt của Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm đều biến đổi.

Dương Phàm lập tức suy đoán ra Lô Nghiễm cũng đã biết chi tiết của mình.

Dứt lời, Dương Phàm bá một tiếng, bay thẳng ra ngoài Thiên Thần Tinh.

Với tốc độ của hắn. dù dưới áp lực quy tắc nơi này cũng chỉ mất một lúc đã rời khỏi Thiên. Thần Tinh.

- Đuổi theo!

Sắc mặt của Cao Tinh Quan và Lô Nghiễm tràn ngập sát ý, nhất tề vận chuyển tiên giáp phòng ngự. tể ra tiên khí công kích, đuổi giết Dương Phàm.

Từ khi Dương Phàm tu luyện Tiên Hồng Quỷ tới nay, cảnh giới tu vi của phân thân rất gần với bản tôn. Mặc dù Mộc Phong chỉ là năng lượng hóa thân nhưng cũng đủ đối kháng với Kim Tiên nhất trọng dù không thể hoàn toàn chém giết.

Giờ phút này. khi hấn hiện thân, cổ tiên uy mệnh, mông cuồn cuộn không chút kim nén. ép cho đáp người Lãnh. Kiếm Phong, Tề Lâm cũng khó có thể hô hấp.

- Người này... Chính, là phân thân... của sư phụ sao?!

Trong lòng Phương Chân vô cùng kinh hãi. Hấn không thể lý giải nổi phân thân của sư phụ sao có thể trống rỗng hiện ra nơi này?!

Đương nhiên, ba người Lãnh Kiếm Phong cũng không biết nam nhân trước mắt này chính là sư phụ của Phương Chân.

- Người là ai?! Đại La Kim Tiên sao có thể xuất hiện trong Cừu Kiếm Di Chỉ?!

Ánh mắt Lãnh. Kiếm Phong lãnh liệt như băng, đặc biệt là khi hấn nắm bảo kiếm chín màu trong tay. Một cỗ ý chí và kiếm khí kinh, thiên tán phát ra, cũng mang tới cho Mộc Phong không ít áp lực.

- Ha ha ha... Ai bảo Đại La Kim Tiên nhất định không thể tiến vào Cừu Kiếm Di Chỉ?! Bất cứ động phù và không gian lưu vực nào có thể hoàn mỹ vô khuyết được.

Mộc Phong cười khê.

- Rốt cuộc sao lại như vậy?! Thực lực của Lãnh. Kiếm Phong này sao lại mạnh, mẽ như vậy?!

Thần niệm Mộc Phong truyền âm cho Phương Chân.

- Sư phụ. sau khi tiến vào Cừu Kiếm Di Chỉ, chúng ta đều có thu hoạch. Mà Lãnh Kiếm Phong là người có cơ duyên nhất, đạt được kiếm tiên mà Cừu Kiếm Tiên Đế từng sử dụng, kế thừa kiếm đạo ý chí và truyền thừa, lực công kích tăng lên nhiều, thực lực gần tiếp cận Đại La Kim Tiên! Mấy người chúng ta liên thù cũng không thể chiến thắng được.

Phương Chân vội vàng nói rõ nguyên do. Dưới tình, huống này hấn vô cùng nguy hiểm, khó khăn lắm mới có thể tự bảo nhưng không thể trực diện đối kháng Lãnh. Kiếm Phong được.

Chém giết lâu như vậy trong Cừu Kiếm Di Chỉ, với thực lực của Phương Chân có thể nói đánh, đâu thắng đó, không ai cản nổi. thu hoạch, rất lớn. đạt được vài kiện tiên khí mạnh mẽ. thậm chí là tiên bảo.

Tuy nhiên, đáng tiếc. Lãnh. Kiếm Phong lại là người có duyên, được truyền thừa Cừu Kiếm Tiên Đế!

- Nliu vậy xem ra hấn mới là người chân chính, truyền thừa Cừu Kiếm Di Chỉ rồi!

Mộc Phong lộ ra vẻ trầm ngâm, híp mắt lại đánh, giá kiếm ý trùng thiên, của Lãnh. Kiếm Phong đang đối diện mình.

Thân ảnh. này cũng từ từ khập với một người trong ấn tượng của hấn.

Nhưng Mộc Phong hiểu được Lãnh Kiếm Phong chỉ là một kiếm tiên tư chất kinh diễm, có được khí chất và tính cách tương tự nhưng không phải là “người kia”!

Lãnh Kiếm Phong lạnh, lừng nhìn Mộc Phong, trong lòng cũng rất bất đắc dĩ! Mặc dù kế thừa Cừu Kiếm Tiên Đế. thực lực tăng cả chục lần nhưng vẫn chưa chân chính là Đại La Kim Tiên.

Giờ phút này, toàn trường lâm vào tĩnh mịch.

Mộc Phong khoanh, tay. nhẹ nhàng quan sát chín tấm bia đá hình kiếm xung quanh.

Trên chín tằm thạch bi này mơ hồ ẩn chứa ý cảnh kiếm đạo kinh, sợ thất giới!

Giờ khắc này. tâm thần Dương Phàm chiếm cứ thân thể Mộc Phong, cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, ở sâu trong linh, hồn, Kiếm Đạo Ý Chí bí ẩn như Linh Hồn Tâm Ấn đột nhiên rang động, một cỗ dao động kỳ dị phát tán.

Ông

Chín tấm thạch, bi nhất tề run rẩy. như đang cũng bái điều gì vậy!

Thương

Toàn bộ Cửu Kiếm Di Chỉ. vô số kiếm khí đều thoát khỏi gông cùm xiềng xích, cúi đầu xưng thần.

Vạn kiếm triều bái!

Mấy người trong đại điện đều sợ nín lên.

Ngay cả lưu ly kiếm chín màu trong tay của Lãnh Kiếm Phong cũng rời tay mà ra, cắm xuống mặt đất. cúi đầu quỳ bái Mộc Phong.

- Tại sao lại có thể như vậy... Người này nhìn thật quen mắt!

Khuôn mặt Hoa Nguyệt biến sắc. Từ trong di tích này nàng cũng đạt được mấy thanh kiếm khí cũng đều từ trong không gian đạo cụ bay ra, không thể khống chế được.

- Người này rốt cuộc là cao nhân phương nào. sao có thể khiến vạn kiếm triều bái?!

Ánh mắt Lãnh. Kiếm Phong kinh hãi. thật sự không thể đánh, giá!

Ông

Mộc Phong khoát tay. thanh kiếm chín màu kia đã xuất hiện trong tay hắn.

- Người không được ý chí của Cửu Kiếm Tiên Đế thừa nhận, không thể đoạt được truyền thừa này!

Lãnh Kiếm Phong biến sắc, cũng cười lạnh một tiếng.

Ý chí Tiên Đế sao?!

Mộc Phong thông qua Kiếm Đạo Ý Chí sau trong linh hồn tâm thần liền quán nhập vào kiếm này.

Trong phút chốc, hắn tiến vào một đại điện với quang mang chín màu. bốn phá lơ lửng vô số kiếm khí có màu sắc khác nhau.

- Người... Làm sao có thể là người...

Trong đại điện này. một gã nam nhân mặc hoàng bào. trên, trán có một kiếm ấn. nhìn chằm chằm Dương Phàm, vô cùng kinh, hoảng.

- Ta? Người biết ta?!

Dương Phàm không đổi sắc nói.

Hắn biết đây là một lũ tinh thần ý chí do Cửu Kiếm Tiên Đế lưu lại, cũng chủ đạo bản mạng kiếm khí từng sử dụng, trở thành một tồn tại tương tự như khí linh!

- Khí tức của Vô Song Thần Kiếm...

Nam nhân hoàng bào này cắn chặt hai răng, thần tình phức tạp nhìn Dương Phàm.

- Vô Song Thần Kiếm?! Người từng thấy nó?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

- Ta sao lại phải nói cho người?

Nam nhân này chuyển mắt nói.

- Đối diện với Kiếm Đạo Ý Chí cao nhất thất giới, chuỗi kiếm khí nhỏ nhỏ của người không có tư cách phản kháng!

Từ sâu trong linh, hồn Dương Phàm, Kiếm Đạo Ý Chí kia hơi nhoáng lên. chợt lóe sáng khiến, toàn thân nam. nhân hoàng bào này run rẩy!

- Được! Bản để có thể nói cho người nhưng người phải tuân thủ một hứa hẹn. để y bát của ta truyền lại cho tiểu tử kia. Nếu không ta tình nguyện, ngọc thạch câu phần!

Nam nhân hoàng bào mặc dù hoảng sợ nhưng cũng rất kiên quyết.

- Được! Nói cho ta biết lai lịch và tung tích Vô Song Thần Kiếm.

Dương Phàm thần nhiên, nói.

Hắn hiểu được kiếm này có duyên với Lãnh. Kiếm Phong, đây đã là nhân quả của hệ thống Đại Luân Hồi rồi!

- Vô Song Thần Kiếm chính là kiếm khí đệ nhất trên Thất Giới Chí Tôn Thần Binh Bảng, lực công kích thiên, hạ vô song, vô kiên bất tồi. Ngay cả bản để cũng chỉ vẹn vẹn thấy nó một lần!

Nam nhân hoàng bào nói tới đây, thần sắc phức tạp. thở dài hối hận.

Dương Phàm nghe vậy. nhãn tình sáng lên! Không hổ là Tiên Đế kiếm đạo. đã từng thấy qua Vô Song Thần Kiếm.

- Bởi vì bản tôn của ta chết dưới Vô Song Thần Kiếm, thần hồn câu diệt! Chỉ còn lại nhất lũ ý thức ta, tạm thời phân hóa thành kiếm đạo ý chí.

Trong mắt nam nhân hoàng bào này lộ ra vẻ cừu hận lạnh như băng, nhưng chỉ lóe lên cái rồi tiêu tan.

Dương Phàm nghe vậy. trong lòng rang động. Lịch sử của Thiên Thần Tinh quá dài nhân vật chói sáng nhất nơi này không ngờ chết dưới Vô Song Thần Kiếm!

- Lai lịch của Vô Song Thần Kiếm, người thường khó có thể đánh giá! Truyền thuyết cũng có vài cái! Có người cho rằng bản thân nó là một thanh, phạm binh, trái qua vô số cao thủ kiếm đạo tấy lễ. hóa thành tiên khí! thậm chí là thần khí trong kiếm đạo! Cũng có truyền thuyết nói rằng bản thân nó là ý chí hóa thân của một cường giả kiếm đạo nghịch thiên. Cũng có truyền, thuyết nói rằng tài liệu luyện chế ra nó vốn là hỗn độn, pha lẫn với linh, vật hỗn độn...

Nam nhân hoàng bào nói tới đây. trong mắt lại lóe lên sự tôn kính và sùng bái hiếm có.

- Tóm lại, nó chính là kiếm đạo truyền thuyết, vương giả trong kiếm, thiên hạ vô song! Có thể khẳng định, bản thân nó nhất định ẩn chứa hỗn độn khí! Đây chính là thứ thiểm yếu phải có để hóa thành, thần khí

Dương Phàm nghe tới đây đã cảm thấy có chút cổ quái. Không hiểu sao hắn lại cảm thấy nam nhân này tuy rất hận Vô Song nhưng cũng tràn ngập kính ý.

- Nó là kiếm khí nghịch thiên duy nhất ở thất giới muốn phá tan gông cùm xiềng xích! Dừng khí và quả cảm như vậy dù khiến vạn kiếm khí triều bái. Năm. đó, có vô số đại năng thất giới tranh đoạt Vô Song Thần Kiếm! Nhưng Vô Song Thần Kiếm sinh ra cố ý chí bất khuất không cam lòng, thậm chí muốn thoát khỏi ước thúc của khí đạo, trở thành, một tồn tại tự nắm. giữ sinh. mệnh, vận mệnh, của mình. Nếu không như vậy, nắm giữ được kiếm đạo ý chí mạnh mẽ nhất và lực công kích mạnh nhất, ai có thể chế trụ được nó?!

Trên. mặt nam nhân hoàng bào này lộ ra vẻ hưng phấn và vô cùng kinh thán.

- Sau đó, Vô Song Thần Kiếm lọt vào sự chèn ép của nhiều cường giả nghịch thiên, nghe nói đã có một lũ ý chí mạnh nhất sinh, ra Linh Hồn Tâm' n, trốn vào Luân Hồi. về phần bản

1019. Chương 968: Tinh Không Thành Lũy.

Khí linh cũng đã phát độc thậ tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật trên người Dương Phàm.

Cuối cùng, khi bảo vật đã chia xong, chỉ còn Lãnh. Kiếm Phong truyền thừa Cừu Kiếm Tiên Đế.

Nếu không có trường hợp đặc biệt của Dương Phàm, Lãnh Kiếm Phong hẳn là thiên chi kiêu từ nơi này, chẳng những truyền, thừa Tiên Đế mà còn có được đại đa số bảo vật.

Phượng Chân cũng đi nhờ có Dương Phàm mà thu hoạch được số bảo vật tương đương Lân. Kiếm Phong, chỉ là hân không có duyên, truyền thừa Cừu Kiếm Tiên Đế.

Nghe ý tứ của khí linh kia, dựa theo ý chỉ của Tiên Đế, chỉ có đệ tử của Cừu Kiếm Môn mới có tư cách được truyền thừa y bát của Tiên Đế.

Dương Phàm cũng không miễn cưỡng. Đệ tử Phượng Chân không thích hợp với kiếm đạo. Sâu trong linh, hồn hân còn lưu lại Kiếm Đạo Ý Chí của Vô Song, càng thêm, trân quý.

- Bí mật của Cừu Kiếm Di Chỉ đã được cởi bỏ. cũng đã tìm được người kế thừa y bát. chúng ta làm sao có thể rời đi?

Hoa Nguyệt tại chỗ điều tức, khí sắc đã chuyển biến vài phần.

- Xem trên. đỉnh, đầu!

Lân Kiếm Phong thần nhiên nói.

Trên không trung nơi vốn có chín tấm thạch bi đột nhiên xuất hiện một lỗ xoáy rực rỡ nhiều màu. từ âm đậm dần trở nên huyền lệ, chậm, rồi áp xuống.

Dương Phàm nhìn chằm chằm lỗ xoáy này. cũng liếc nhìn đệ tử Phượng Chân một cái. chuẩn bị lên tiếng. Ngay lúc này. sắc mặt hân đột nhiên, biến đổi.

Không ổn!

Một cổ nguy hiểm áp tới linh, hồn từ vị trí bản tôn truyền tới.

- Nhanh chóng rời đi, trong thời gian ngắn không được phân hồi Thiên Thần Tinh.

Dương Phàm lạnh, lưng hờ hững. trong mắt lộ ra một tia lo lắng và cấp bách, nói với đệ tử Phượng Chân, đồng thời nói với ba người Hoa Nguyệt.

- Vâng, sư phụ!

Phượng Chân cũng không hoài nghi lời sư phụ. hóa thành, một đạo kim quang, quảy đoán lao vào trong lỗ xoáy, biến mất.

Hưu

Lân Kiếm Phong và Tề Lâm cũng lập tức rời đi!

Trên, người Hoa Nguyệt nở rộ một mảnh từ quang huyền lệ. bay vọt về phía lỗ xoáy nhưng đột nhiên dừng lại, một đôi con ngươi mê hồn lảng lảng nhìn Dương Phàm, thờ dài nói:

- Ta biết ngươi là ai!

Dương Phàm cười cười, thâm nghĩ:

“Ngươi biết ta là ai thì sao?!”

Lúc trước gặp nàng ta ở Phi Thăng Thai, thân phận Dương Phàm là Phiến Dương.

- Nếu không đoán sai. ngươi hân là Dương Phàm, nhân vật truyền kỳ tới từ Đông Thăng Đại Lục!

Khóe miệng Hoa Nguyệt nhấc lên một tia mỉm cười.

Sắc mặt Dương Phàm hơi đỏ ửng nhưng vẫn không thềm bận tâm!

- Đúng là Dương mỗ! Hoa Nguyệt đạo hữu đã biết thân phận tại hạ, có muốn tố cáo thân phận ta để đổi lấy phần thưởng hay không?!

Sau khi giết chết Cao Tinh. Quan và Lô Nghiễm, Dương Phàm thông qua sư hồn đã biết hân đã được treo thưởng rất lớn ở mỗi Phi Thăng Thai.

- Quen biết đã là duyên, phận! Đều là phi thăng giả. tiểu nữ cũng vì Dương đạo hữu mà tự hào! Còn nữa, sau này Dương đạo hữu nhất định, sẽ trở thành đại nhân vật ở thất giới, tiêu nữ không dám đắc tội!

Hoa Nguyệt chân thành thi lễ. giọng điệu rất tôn kính.

Dương Phàm sao lại nhìn không ra được! Nàng ta đang ở ngay nhập khẩu truyền tống trận, chỉ cần Dương Phàm có sát ý, với công pháp Nguyên Từ Thần Quang của nàng ta, khắc chế hầu hết công pháp thiên hạ, hoàn toàn có thể toàn thân trở ra.

- Giờ phút này. ở Thiên. Thần Tinh, gặp phải nguy cơ chưa từng có. hết thảy đều do Dương mỗ mà có! Thời gian không còn nhiều, người mau đi đi!

Dương Phàm khoanh tay đứng, hoàn toàn không lo lắng nhân tố Hoa Nguyệt không ổn định. này.

- Nếu đã như vậy, ngày sau gặp lại!

Hoa Nguyệt hạ thấp người thi lễ.

Cách!

Dương Phàm khoát tay. một viên chất lỏng vô cùng mỹ lệ bay về phía Hoa Nguyệt, cười đài một tiếng:

- Đã có duyên, tặng người một viên Nghịch Linh Huyết!

Trong tay hắn vốn có không ít Nghịch Linh. Huyết.

Hoa Nguyệt tiếp lấy Nghịch Linh Huyết, đột nhiên ngẩn ra. Bản thân mình, vạch trần thân phận đối phương, chẳng những không bị giết người diệt khẩu mà còn chủ động tặng một viên Nghịch Linh. Thần Huyết trong truyền thuyết là vì sao?!

Trong mắt nàng lộ vẻ phúc tạp, nhìn chằm chằm nam nhân thần bí khó lường bên dưới!

- Từ vong... đã bắt đầu rồi sao?!

Dương Phàm thi thảo lắm bầm, từ từ nhắm mắt lại. thân thể lâm vào suy yếu vô hình.

- Từ vong?!

Trong mắt Hoa Nguyệt xẹt qua một tia kinh, ngạc!

Nàng bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng thọ nguyên sắp kiệt của Dương Phàm trước khi tiến vào Cửu Kiếm Di Chỉ.

Trên thực tế, hiện tại nàng ta nhìn thấy là phân thân Mộc Phong mà không phải là Dương Phàm.

Bá!

Thân ảnh. Mộc Phong biến mất tại chỗ!

Trống rỗng biến mất!

Sắc mặt Hoa Nguyệt xám như tro tàn. vô cùng kinh. hãi.

Đúng lúc này, nàng cảm giác toàn bộ động phủ lay động, vô cùng luống cuống:

- Thiên Thần Tinh, đã xảy ra chuyện, gì?

Nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức tiến vào lối xoáy rục rở trên. đầu.

Đến!

Tiếp theo, nàng phát hiện mình bị truyền tống tới một hơi rất hoang vu. nhìn vào tinh, hà trên bầu trời xác định ra đây đã không phải là Thiên Thần Tinh.

Khi mấy người Phương Chân truyền tống rồi đi.

`m

Thiên. Thần Tinh, lay động một cách khó hiểu. Một cột sáng với đường kính ngàn dặm màu trắng từ vực ngoại tinh không phóng tới, hung hăng đánh mạnh lên tinh, cầu này.

- Trời ạ... Đó là gì?!

Triệu triệu tu luyện giả Thiên Thần Tinh. kinh. Mi thất sắc!

Một cỗ áp lực làm người ta hít thở không thông từ tinh, không xa xôi truyền tới.

Phá trên tinh không, một tòa thành bằng kim thiết tạo thành, phát ra từ quang lạnh lạnh, như một dã thú tấn bạo, đứng sừng sững giữa hư không hắc ám!

- Không ổn! Đó chính là Tinh Không Thành Lũy!

Rất nhiều tu luyện giả của Thiên. Thần Tinh, nhìn thấy tòa thành bằng kim thiết này thì sắc mặt xám như tro tàn!

Tòa thành, này rộng chừng vạn dặm, toàn thân màu bạc, bao phủ quang giới màu tím, sừng sững giữ hư không! Áp lực khủng bố khiến cường giả trên. Thiên. Thần Tinh, cũng khó có thể hít thở.

- Tất cả tu luyện, giả Thiên. Thần Tinh, ngoan ngoãn ở lại tinh. cầu. phàm có kẻ dám rời đi. giết không tha!

Một thanh âm lạnh, như băng từ trên Tinh Không Thành Lũy truyền xuống.

Từ xa nhìn lại. phía trước tòa thành này có một chiếc long đầu màu tím đen rất lớn. há rộng miệng, phun ra hơi nóng nhàn nhạt.

Đây chính là một cự pháp viễn cổ với đầu rồng lưng rùa. khắc một trận đồ phức tạp. cùng loại với Diệt Nguyên Pháp Dương Phàm từng có. Nhưng thể tích của nó lớn hơn Diệt Nguyên. Pháo ngàn vạn lần.

Trên. Tinh Không Thành Lũy này có một đội tiên vệ áo tím bay ra. Mỗi người ít nhất đều là Chân Tiên thượng vị, có tới mấy ngàn người, hình thành một vòng vây, bao phủ lấy Thiên. Thần Tinh.

- Mời Tinh Quân cù tinh, cầu này đi ra gặp bốn tọa! Bốn tọa tới từ Tinh Thiên, thế giới, nghe lệnh của Phù Lâm Tiên Đế. tới bắt một tên phi thăng giả!

Thanh âm chủ nhân lạnh, như băng từ trên, một chiếc sân của tòa thành vang lên.

- Có chuyện gì?

Chúng tu luyện, giả Thiên Thần Tinh rang động không thôi.

Chiếc sân kia có chu vi rộng chừng ngàn trượng, lơ lửng giữa vũ trụ. trên đó có cảnh, rượu ngon thịt thơm, ca múa mừng cảnh, vũ võ tấu nhạc. Cũng có mấy chục tiên nhân ngồi ngay cạnh hai hàng. Trên cùng của chiếc sân có một ngai vàng tinh. xảo. có một gã nam nhân cao gầy, mái tóc màu lam, tung bay theo gió.

Đưa mắt nhìn lên. trên, chiếc sân này. ngoại trừ thị nữ ra thì tất cả đều là Đại La Kim Tiên.

Nhất là thanh niên tóc lam trên ngai vàng, trong khi cười nói cũng giống như đang đập cả Thiên Thần Tinh dưới chân mình.

Hưu!

Một đấng bạch quang nhàn nhạt từ trên Thiên Thần Tinh bay ra, đi tới trước chiếc sân màu vàng này.

- Tại hạ là Tinh Quân của Thiên Thần Tinh, bái kiến Tiên Quân đại nhân!

Người tới là một gã nho sĩ mặc bạch. sam. trong tay cầm một khối lệnh, bài hướng về phá thanh niên tóc lam kia thì lễ. vô cùng cung kính.

[Xôn xao]

Đa số tu luyện giả trên Thiên Thần Tinh cũng đều rang động.

Thống trị giả tối cao của một tinh, cầu không ngờ lại thi lễ với một kẻ vừa từ bên ngoài đi tới.

1020. Chương 969: Diệt Tinh Pháo.

Cảm quan Đại Luân Hồi thông hiểu thiên địa của Dương Phàm cảm ứng đến nguy cơ trước nay chưa từng có. khiến linh hồn hắn lâm vào hít thở không thông.

Giờ phút này. Tinh Không Thành Lũy ở ngoài khu vực rất xa Thiên Thần Tinh, đại bộ phận người tu luyện đều không phát hiện ra.

Khoảnh khắc này. Dương Phàm vừa vận đưa phân thân Mộc Phong vào trong Cửu Kiếm Di Chỉ.

Đối mặt với thần thức cuộn cuộn mãnh liệt nhìn quét. Dương Phàm lập tức hiểu được người tới nhằm về phía mình.

Hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại. Mệnh Hạch đung nhập hệ thống Đại Luân Hồi. trên người gần như không hề có một tia khí tức sinh mệnh và linh hồn dao động.

Cho dù là Đại La Kim Tiên cửu trọng cũng đừng mơ tra ra sự tồn tại của hắn.

Phương Yên ở bên cạnh hắn kinh hô một tiếng, vừa lúc cảm ứng được Tinh Không Thành Lũy dần dần áp bách mà đến kia.

- Tinh Không Thành Lũy...

Thân thể mềm mại của Phương Yên lạnh băng, cũng cảm nhận được một cổ nguy cơ đáng sợ. cho nên bỏ qua sự tồn tại của Dương Phàm ở bên cạnh.

Lúc đầu, chỉ có một số ít tiên nhân cấp bậc Đại La Kim Tiên cảm ứng được Tinh Không Thành Lũy buông xuống.

Mặc dù Tinh Không Thành Lũy rất lớn. ở trong Tinh Hà thế giới mệnh môn cũng không quá nổi bật. so với Thiên Thần Tinh khổng lồ thì chỉ như một hạt cát.

Sau một lát. Tinh Không Thành Lũy kia cũng không có động tĩnh, chỉ là có ngàn vạn tia thần thức bao phủ toàn bộ tinh cầu, thậm chí trải rộng cả hệ hằng tinh nơi này.

Đại La Kim Tiên trên Thiên Thần Tinh đa phần là cảnh giới nhất trọng, chưa từng ra mắt loại cảnh tượng này, từng người kinh tâm đảm hồn, im như thóc.

Trên Tinh Không Thành Lũy.

- Không ngờ không tra được linh hồn khí tức của Dương Phàm...

Trong mắt thanh niên tóc lam hiện lên một tia hàn quang, trong tay cầm thần khí Hạo Thiên Kính, lại nhắm mắt lại.

- Không. Dương Phàm kia nhất định trên tinh cầu này. Ta thậm chí có thể cảm ứng rõ ràng khí tức của Cửu Kiếm Tiên Đế.

Trong Hạo Thiên Kính truyền đến một thanh âm nam nhân đầy ma lực. như gió nhẹ thổi qua khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

- Tiên Đế đại nhân yên tâm. Chỉ cần Dương Phàm còn ở Thiên Thần Tinh, nhất định có thể tìm được hắn.

Thanh niên tóc lam vẻ mặt tự tin nói.

- Mồ Diệt Tiên Pháo...

Một lệnh hồ hững lạnh băng từ trong miệng hắn phát ra.

`m—

Một chùm sáng hủy diệt đường kính ngàn dặm từ trên Tinh Không Thành Lũy bắn ra. hung hăng bắn lên trên Thiên Thần Tinh sinh ra lực uy hiếp vô thượng, khiến cho càng nhiều người tu luyện chú ý tới sự tồn tại của tòa thành sắt thép này.

- Tất cả người tu luyện trên Thiên Thần Tinh đều thành thật ở lại trên tinh cầu. Phàm là người có V đồ thoát đi, giết không tha!

Thanh âm của thanh niên tóc lam từ trong thành lũy sắt thép phát ra

Đây cũng là chuyện xảy ra ở ngoại giới trước khi Mộc Phong tiến vào Cửu Kiếm Di Chi, đám người Phương Chân, Hoa Nguyệt truyền tống rời đi.

Bởi vì thần thức nhìn quét không tìm thấy linh hồn khí tức của Dương Phàm, thanh niên tóc lam này không thể không liên hợp với Tinh Quân Phù - chúa tể cao nhất trên Thiên Thần Tinh, phong tỏa toàn bộ Thiên Thần Tinh, triển khai điều tra cẩn thận toàn phương vị.

Thiên Thần Tinh lập tức lâm vào trung tâm bão táp. một trận đại loạn chưa từng có bùng nổ xuống.

Sau nửa canh giờ.

Thiên Thần Tinh đã bị tầng tầng phong tỏa, mấy ngàn Chân Tiên thượng vị trên Tinh Không Thành Lũy bùng nổ tinh cầu này.

Bá. ..Vút vút vút—

Trên đài cao màu vàng, không ít Đại La Kim Tiên nguyên bản đứng đó đều động mà đi, chỉ để lại thanh niên tóc lam cùng Thiên Thần Tinh Quân.

Thiên Thần Tinh Quân trong lòng sợ hãi. Chỉ riêng Đại La Kim Tiên trên đài cao màu vàng này. không ít người tu vi đều vượt qua hắn.

Càng khó tưởng tượng thanh niên tóc lam địa vị cao nhất thành lũy này là thần thánh phương nào.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của Tiên Quân đại nhân, có quan hệ thế nào với Phù Lâm Tiên Đế của Tinh Thiên thế giới?

Thiên Thần Tinh Quân hơi khom người hỏi.

- Bồn tọa Lam Ngân Quân, Phù Lâm Tiên Đế cao cao tại thượng của Tinh Thiên thế giới chính là biểu ca của bản quân.

Thanh niên tóc lam nói tới đây. khóe miệng hiện lên tia cười, trong mắt có ý bề nghệ trên cao nhìn xuống.

Thiên Thần Tinh Quân nghe vậy. trong lòng càng hoảng sợ. Lam Ngân Quân này không ngờ có bối cảnh cường đại như vậy.

Thiên giới to lớn như thế hắn lại chưa từng đi qua Tinh Thiên thế giới, tự nhiên không biết Lam Ngân Quân này. Nhưng hắn lại biết Phù Lâm Tiên Đế.

Phàm là đạt tới cấp bậc Tiên Đế. nhìn khắp thất giới đều là nhân vật ngạo thị thiên địa. Hắn tuy ở tại Tinh Thiên thế giới, nhưng cũng có nghe qua.

Đồng thời ở Thiên giới chân chính có tư cách xưng là Tiên Quân, hẳn đều là Đại La Kim Tiên thượng vị, Kim Tiên thất trọng trở lên.

Đương nhiên, ở một số địa phương nhỏ, chỉ cần tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên đều có thể được tôn là Tiên Quân.

Tỷ như Thiên Thần Tinh Quân - người chương khống (kiểm soát, nắm giữ) một viên tinh cầu, trong phạm vi nhỏ cũng có thể xưng là Tiên Quân cũng không có người nghi ngờ.

Thực lực hai người chênh lệch không chỉ vạn lần, Lam Ngân Quân này muốn giết hắn, cũng không khó hơn bóp chết một con kiến.

Tiếp đó, Thiên Thần Tinh Quân cũng không dám hỏi nhiều, điều khiển thế lực trên tinh cầu của mình, thậm chí kéo cả Tam tông tứ tộc cùng một chỗ điều tra cả tinh cầu.

- Đây là linh hồn khí tức của Dương Phàm kia.

Lam Ngân Quân lấy ra một quả ngọc giản, phục chế một phần, cho Thiên Thần Tinh Quân truyền đi các nơi.

Nếu Dương Phàm có mặt ở đây nhất định, sẽ ngạc nhiên vô cùng. Đại nhân vật thân tại Thiên giới này không ngờ lấy được linh hồn khí tức của hắn.

Một người tu luyện có được muôn vạn pháp thuật thần thông, trong khi tu luyện thay đổi đùng mạo. thậm chí chuyển tu công pháp đều rất khó thay đổi được khí tức trên linh hồn.

Dù sao linh hồn mới là thứ bản chất nhất của sinh mệnh.

Chắc là đám thượng giới sứ giả tiến vào Đông Thắng Đại Lục lúc trước, có một số người ghi nhớ khí tức của Dương Phàm.

Nhưng mà, một điều định trước làm cho bọn họ thất vọng chính là.

Dương Phàm đã tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới. ngay cả linh hồn khí tức đều có thay đổi to lớn, trừ khi là người từng đích thân gặp qua hắn, hoặc là người khá quen thuộc, nếu không muốn tìm được hắn. không dễ chút nào?

Càng khó tin chính là. sau khi Luân Hồi Quả của Dương Phàm hoàn toàn héo rũ, trong cơ thể dựng dục ra Mệnh Hạch đùng nạp linh hồn và tinh khí thần một đời.

Giờ phút này. Mệnh Hạch của Dương Phàm đùng nhập trong Đại Luân Hồi. trong thiên địa gần như không tồn tại linh hồn dao động của hắn.

Ba ngày sau.

- Báo Tiên Quân, không tìm được tung tích của Dương Phàm.

Một gã Đại La Kim Tiên bay lên trên đài cao màu vàng, báo cáo với Lam Ngân Quân.

- Không ngờ không có?

Lam Ngân Quân vẽ mặt kinh ngạc.

Làm sao có thể không tìm thấy?

- Tiếp tục gia tăng tìm tòi chặt chẽ. không nên bỏ qua bất kỳ ngõ ngách nào trên tinh cầu này.

Lam Ngân Quân lãnh đạm nói.

- Dạ.

Thân hình tên Đại La Kim Tiên kia nhoáng lên một cái. biến mất.

Trên trán Thiên Thần Tinh Quân đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó. cả Thiên Thần Tinh đều bị lật tung, ngay cả nơi sâu trong tinh cầu cũng không bỏ qua. Mỗi một tấc đất đều trải qua kiểm tra nghiêm mật.

Trên Tinh Không Thành Lũy phái ra chín tên Đại La Kim Tiên cùng 108 tên Chân Tiên thượng vị. bày ra Phá Áo Diệt Ảnh Thiên La Trận đối với cả Thiên Thần Tinh, khiến hết thảy tác dụng của thần thông ẩn nấp cùng trận pháp ảo thuật bị giảm đến chỉ còn một hai phần.

Nhưng sau khi trải qua một tháng, trừ những động phủ bí mật của những người lánh đời xuất hiện trong khi điều tra, căn bản không tìm được sự tồn tại của Dương Phàm.

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ Dương Phàm kia còn có thể ẩn nấp linh hồn khí tức hay sao? ít nhất đạt tới cấp Tiên Quân mới có thể làm được điều này. Cho dù hắn có thể may mắn làm được, trước mặt Phá Áo Diệt Ảnh Thiên La Trận này. cũng nên lộ hành tung mới đúng.

Lam Ngân Quân cúi đầu thấp giọng lầm bầm.

Tìm cả Thiên Thần Tinh hết lần này tới lần khác cũng không có kết quả

1021. Chương 970: Tử Vong? Đã Bắt Đầu!

Dáng người thon dài tuấn lãng của Lam Ngân Quân sừng sững trên tinh không phía trên Thiên Thần Tinh, nhìn xuống ức vạn sinh linh như con kiến phía dưới.

Khi hắn chậm rãi nhấc tay lên, trận pháp linh nguyên của Diệt Tinh Pháo đã tích tụ đến mức tận cùng.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, ức ức vạn sinh linh trên Thiên Thần Tinh sẽ gặp phải tử vong tận thế.

Đúng lúc này, trước Cừu Kiếm Di Chỉ Phương Yên lặng lẽ nhìn chăm chú vào Dương Phàm:

- Dương tiên sinh, Ngài là muốn một mình chết đi, hay là muốn cả Thiên Thần Tinh này chôn cùng với người?

Vào thời khắc nguy nan sinh tử, Phương Yên nhìn thấu thân phận thật của Dương tiên sinh trước mắt.

Bởi vì thời khắc này, nàng đã không cảm nhận được linh hồn đảo động của Dương Phàm.

Trong cảm quan, hắn như là một cỗ thi thể, không hề sinh khí

Cho nên khi thần thức đảo qua, chỉ cảm thấy trống rỗng không có gì, càng không nói đến linh hồn đảo động.

Người bị truy nã kêu Dương Phàm, cùng với Dương tiên sinh sâu không lường được lai lịch thần bí là cùng một họ.

Nếu Phương Yên còn không đoán được, vậy thật là trì độn.

Trên mặt Dương Phàm không có một tia huyết sắc, toàn thân da thịt khô héo, như một tử thi già nua

Nếu không phải thân thể hắn còn có động tác nhỏ bé, có lẽ thật sự bị coi là người chết.

Trên thực tế, thọ nguyên trăm ngàn năm sắp đến, Dương Phàm đã bước vào tử vong.

Bước đầu tiên của tử vong, thân thể mất mọi dấu hiệu sinh mệnh.

Nhưng bằng vào một tia ý chí cường đại, Dương Phàm còn có thể miễn cưỡng duy trì.

Tinh khí thần, pháp lực thần thông, sinh mệnh lực một đời đều được hút vào trong Mệnh Hạch.

Mệnh Hạch dung nhập hệ thống Đại Luân Hồi, lốc xoáy bên trong dĩ nhiên trở thành một phần tử trong vô số lốc xoáy luân hồi của Đại Luân Hồi.

Lúc này, Dương Phàm hoàn toàn tiến vào Luân Quả hậu kỳ.

Chi căn linh hồn cũng trôi đi và đạt được tân sinh là có thể tấn chức đại viên mãn, đó cũng là cuối cùng của tử vong.

- Tử vong...?

Trên khuôn mặt khô già đại ra của Dương Phàm không có bất kỳ biểu tình gì, trong thanh âm lại lộ ra ý cười nồng đậm:

- Nó... đã sớm bắt đầu rồi...

Bước vào cánh cửa tử vong, thế gian không còn chuyện gì khiến hắn động dung nữa.

Đã bắt đầu?

Phương Yên triển khai thần thức đảo qua toàn thân Dương Phàm, không khỏi hút sâu một ngụm khí lạnh.

Đây hoàn toàn là một cỗ tử thi, không có sinh mệnh, cũng không có pháp lực.

Vật chết chân chính.

Hơn nữa ở trong mắt nàng, cỗ tử thi này vẫn còn khô héo thêm một bước nữa, phẳng phất giống như muốn hóa thạch.

- Dương Phàm! Bản quân đếm đến mười. Nếu ngươi không hiện thân, bản quân sẽ khởi động Diệt Tinh Pháo...

Thanh âm băng lãnh kiêu ngạo của Lam Ngân Quân quanh quẩn khu vực tinh cầu.

- Mười... Chín... Tám...

Lam Ngân Quân đếm khá nhanh khiến vô số cường giả trên Thiên Thần Tinh. kinh. hãi run sợ.

Vút vút!!!

Có một bộ phận cường giả tự động độn ra khỏi tinh cầu, ý đồ chạy trốn.

Phác Phốc Phác... A a!!!

Mới vừa chạy ra mấy vạn dặm, liền bị Đại La Kim Tiên trên Tinh Không Thành Lũw chém giết, thê thảm vô cùng.

- Bảy... Sáu... Năm...

Phương Yên khẩn trương vạn phần, nhìn phía Dương Phàm, trong mắt lộ ra vài phần khẩn cầu.

Nếu hắn không nhích động, có thể nàng sẽ ra tay.

Đây đã không chỉ là tính mệnh của mình hắn. còn liên quan đến vận mệnh của cả Thiên Thần Tinh.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thở dài: “Minh chung quy phải chết, không bằng đi gặp cường địch Lam Ngân Quân này một lần”.

Hắn vừa mới chuẩn bị động, tiếng đếm của Lam Ngân Quân đột nhiên ngưng bật.

- Thiên hà này khá nhỏ. không nên sử dụng Diệt Tinh Pháo. Một khi hủy diệt tinh cầu này, sẽ có thể lan đến hủy diệt toàn bộ thiên hà và sinh ra Phệ Thiên hắc động...

Thanh âm nam nhân ôn hòa giàu từ tính từ trong Hạo Thiên Kính truyền ra.

- Phệ Thiên hắc động?

Lam Ngân Quân biến sắc. Đó là thứ cực kỳ đáng sợ trong vũ trụ, ngay cả Đại La Kim

Tiên đều phải nhượng bộ lui binh.

Hắn triển khai thần thức, quan sát toàn bộ thiên hà, khẽ thở dài:

- vẫn là biểu ca liệu sự như thần, thân ở Nội Vực Tinh Thiên đều có thể suy tính đến những điều này...

- Chẳng những như thế, nhiệm vụ lần này của các ngươi, cũng nhất định thất bại. Bởi vì Dương Phàm đã không còn trên thế gian...

Lời nói tiếp theo của thanh âm kia càng làm cho Lam Ngân Quân khiếp sợ.

Hạo Thiên Kính hoàn toàn trở về tĩnh mịch.

Đã chết?

Làm sao có thể?

Hắn không thể tiếp nhận sự thật này!

Ông... Hô

Một lốc xoáy hư vô mắt thường không thể nhìn thấy rung động phá trên đài cao màu vàng.

Bá!

Một từ thi già nua vô lực hiện ra trong tầm nhìn của mọi người, con mắt nhìn chằm chằm đám người Lam Ngân Quân.

- A!!!

Titih Không Thành Lũy cùng phụ cận dài màu vàng, rất nhiều tiên nhân kinh hô thất sắc.

Trong tình không, từ khi nào lại trống rỗng xuất hiện một khối cây khô?

Mà kể tiếp, cây khô trong mắt mọi người từ từ mở miệng:

- Dương mỗ tại đây.

Dương mỗ tại đây.

Bốn chữ không nặng không nhẹ. nhưng sấm rền mùa xuân vang vọng. Mọi người kinh ngạc đến ngất người chết lặng, toàn tràng một mảnh tửu mịch.

Ti ti!

Vô số người hút sâu một ngụm khí lạnh.

Trước đó một khắc, Phương Yên phát hiện Dương tiên sinh bên cạnh mình... không biết tung tích.

Trong nháy mắt nhưng lại hiện thân ở ngoài tình không?

Đây là thần thông cỡ nào? Chẳng lẽ là thuận đi?

Nhưng ở thế giới cao đẳng như Thiên giới, kết cấu không gian cực kỳ vững chắc, huyền ảo pháp tắc càng khó thể chạm đến.

- Người... Chính là Dương Phàm?

Trong mắt Lam Ngân Quân bắn ra thần quang chiếu rọi thiên hư. một cỗ thần uy kinh thiên địa ép lên trên người Dương Phàm.

Nhưng là một cỗ từ thi khô héo là không sợ tinh thần áp bách.

Xèo xèo...

Tử thi khô héo kia xuất hiện từng vết rách dưới áp lực thần uy của Lam Ngân Quân.

Sinh mệnh lực của Dương Phàm khi còn sống là cường đại cỡ nào. cho dù mất đi tất cả sinh mệnh lực. độ cứng của thi thể còn lại cũng có thể so với bán Tiên khi

Nhưng là giờ phút này, chỉ vụn vụn dưới thần uy áp bách, khối thân thể này sắp hòng mất đập nát.

Về vui sướng kích động trên mặt Lam Ngân Quân bỗng nhiên biến mất. vội vàng thu hồi tinh thần uy lực.

- Tại sao có thể như vậy???

Về mặt Lam Ngân Quân cổ quái. Chẳng lẽ Dương Phàm biết chạy trốn vô vọng, liền tự kết liễu?

- Dương mỗ đến Thiên giới chẳng qua chỉ là hạn một ngàn năm. Các vị khách đến từ Tinh Thiên thế giới liền tìm tới đây. thật khiến ta ngạc nhiên vui mừng.

Thấy khô không chút biểu tình, ánh mắt trống rỗng, sinh ý kia cũng là thông qua môi giới vô hình từ miệng của cây khô phát ra.

Lam Ngân Quân không có vô thượng thần thông, lại cố tình không thể trút giận lên một khối cây khô.

Hắn mơ hồ cảm ứng được, sau khi Dương Phàm từ vong, hồn phách đưa vào Luân hồi nhưng vì sao còn có thể lưu lại lời nói?

Chẳng lẽ đây là trước khi chết hắn đã chuẩn bị?

Vị đại nhân vật kia thông qua Hạo Thiên Kính liên hệ với hắn cũng từng nói rõ: Dương Phàm đã không còn trên thế gian...

- Chỉ tiếc, lúc các ngươi tìm được Dương mỗ. sinh mệnh của ta đã đi tới cuối. Ha ha ha...

Thanh âm phát ra từ trong miệng cây khô truyền khắp thiên địa, làm cho người ta dựng tóc gáy.

Trong mắt Lam Ngân Quân lộ vẻ trào phúng:

- Nếu người đã chết, có thể mang đi chẳng qua là nguyên hồn tàn phá. Đáng tiếc, bản quân nhìn thấy chỉ là một cỗ từ thi. vô duyên thấy phong thái chân chính của người. Nếu không ta liền biết rõ. ngôi Âm Dạ Chi Tinh rực rỡ trong Tinh Thiên thế giới kia vì sao lại ưu ái có thừa đối với người như vậy...

Âm Dạ Chi Tinh trong Tinh Thiên thế giới. Dương Phàm không cần nghĩ cũng rõ ràng.

Dương Phàm Mệnh Hạch dung nhập trong Đại Luân Hồi. từ trên người Lam Ngân Quân cảm nhận được một tia ghen tị cùng không cam lòng.

1022. Chương 971: Đoạn Cuối Của Tử Vong!

Tinh Không Thanh Lũy lay động trong sóng lớn. đài cao màu vàng bị thổi bay không thấy bóng dáng, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt.

Tiên nhân ở gần vụ nổ bị tử thương vô số. có đến hơn một ngàn Chân Tiên thượng vị ngã xuống.

Trong khu vực trung tâm, thậm chí có ba gã Đại La Kim Tiên bất ngờ không kịp đề phòng, bị hạt nhỏ màu vàng kim mạnh mẽ nghiền nát tan tành.

Khó thể tưởng tượng, một cỗ cây khô đã chết không ngờ ẩn chứa uy lực đáng sợ như vậy, gần như quét ngang tinh không!

Nhưng có duy nhất một bóng người đứng ở trung ương bão lốc. giống như một cao nhân thế ngoại, vẫn không nhúc nhích, tay áo tự nhiên tung bay.

- Thất bại...

Lam Ngân Quân vẻ không cam lòng cùng mất mát.

Hắn ngàn phương vạn kế bức Dương Phàm hiện thân, cuối cùng lại là kết quả như vậy.

- Lam Ngân Quân, lần này bỏ đi thôi. Dương Phàm đã chết, Tiên Đế đại nhân đã không còn tình địch. Nhiệm vụ của chúng ta. cơ bản hoàn thành.

Tiên sinh nho nhã bên cạnh đồng dạng không bị gió lốc ảnh hưởng, thần sắc trầm tĩnh nói:

- Việc cấp bách lúc này là phải diệt sạch viên tinh cầu này, tránh để việc này truyền đến Tinh Thiên thế giới.

Trong cơn bùng nổ, cả Thiên Thần Tinh đều hơi lay động, vô số người tu luyện phi độn ra đều lọt vào chém giết vô tình.

- Phong tỏa Thiên Thần Tinh. Người nào ý đồ chạy ra, giết không tha!

Lam Ngân Quân lạnh. lòng vô tình hạ lệnh.

Trong lòng hắn tiếc hận vạn phần. Theo lời đồn Nghịch Thần Huyết rơi vào trong tay Dương Phàm này, không biết là thật hay giả.

- Lam Ngân Quân. Nếu hai chúng ta không chế kịen thứ Thần khí kia, đánh thẳng vào địa hạch và địa mạch viên tinh cầu này, cũng có thể hủy diệt nó mà không lan đến địa vực khác ở gần.

Tiên sinh nho nhã kia lại cười nói.

Lúc này, hàng ngàn hàng vạn người tu luyện trốn chết tinh không, áp lực cực lớn.

Lam Ngân Quân gật gật đầu, xòe bản tay. hiện ra một thứ như cây châm nhỏ.

“ô” một tiếng, cây châm nhỏ kia đột nhiên hóa thành một cây Thanh Đồng thiết thương, sau đó vô hạn mở rộng biến lớn vạn trượng.

-Cấp!

Hai người đồng loạt vận chuyển thần thông, một dải sáng xanh chói mắt xẹt qua tinh không tối đen. khiến thiên địa vũ trụ rung động.

Vù!

Thanh Đồng thiết Thương như cây cột chống trời, hung hăng cắm vào trong tinh cầu. Một cỗ uy năng xuyên qua tinh không thiên hà. truyền đến nơi sâu nhất của tinh cầu.

`m ầm ầm!

Toàn bộ tinh cầu lay động mãnh liệt, thậm chí rời khỏi quỹ đạo vốn có, trong nháy mắt tan thành nhiều mảnh. Uy lực bùng nổ mạnh mẽ trong nháy mắt tiêu diệt ức vạn sinh linh.

- Chạy mau a!

Trong cơn bùng nổ và sóng khí kinh thiên triệt địa, phàm là những người đạt tới Chân Tiên thượng vị đều dốc hết sức lực chạy trốn ra Vực Ngoại.

Những người cấp bậc Đại La Kim Tiên. hy vọng chạy trốn lớn hơn một chút.

Sau đó. dưới sự quan sát của Lam Ngân Quân, những người có thể chạy trốn trong khi tinh cầu này bùng nổ. tỷ lệ rất nhỏ rất nhỏ.

Nửa tháng sau. Tinh Không Thành Lũy hóa thành một vệt sáng, ngang trời dịch chuyển, lưu lại một vùng bụi bặm như phế tích.

Cho dù Dương Phàm hiện thân và ngã xuống, vẫn không cứu được vận mệnh của Thiên Thần Tinh này.

Dường như khi hán phi thăng tới đây. vận mệnh nơi này đã được quyết định.

Tinh Hà mệnh mông, thiên địa vô hạn. Dương Phàm chết đi trong khoảng thời gian ngắn không mang đến ảnh hưởng gì cho thế giới này.

Nhiều nhất chỉ là ở trong biển rộng tạo thành một ngọn sóng, rồi sau đó không còn tăm tích.

Dựa theo tình huống bình thường, một đoạn truyền kỳ. một đoạn chuyện xưa có lẽ bởi vậy mà hạ màn trong bi kịch.

Nhưng... Từ vọng là kết thúc sao?

Đoạn cuối của từ vọng, lại là cái gì?

Có phải theo như lời Dương Phàm, đoạn cuối của từ vọng chính là bắt đầu của tân sinh hay không?

Trừ Dương Phàm, chỉ sợ không ai có thể đưa ra đáp án chính xác.

Nhưng... Hắn đã chết!

ở trong một thế giới rộng lớn siêu việt vật chất, không thể chạm đến.

Nơi này một mảnh hôn ám. trôi lơ lửng vô số điểm sáng trắng và lốc xoáy luân hồi đếm không hết.

Không thể dùng màu sắc để đánh giá không gian này.

Mỗi thời mỗi khắc đều có điểm sáng trắng hoặc âm đạm hoặc tàn phá tiến vào không gian khổng lồ này.

Trong ức vạn điểm sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy một tinh hạch màu vàng nhạt nửa trong suốt lơ lửng ở thế giới này. trôi nổi về phía càng sâu.

Trong tinh hạch thần bí này lại có một ý thức độc lập thanh minh hoàn chỉnh.

- Thiên Thần Tinh cuối cùng không thể tránh khỏi diệt vong.

Ý thức này thở dài thật dài.

Hắn thân thể tan biến, hồn phách mất chỗ dựa, sau khi tiến vào hệ thống Đại Luân Hồi. mặc dù có tầng ngoài Mệnh Hạch thủ hộ. hồn lực cũng thời khắc bị tẩy rửa.

Bất kỳ linh, hồn nào. vô luận là tàn phá hay là còn sáng bóng, sau khi tiến vào hệ thống Luân hồi đều sẽ bị tiêu ma đến trạng thái nguyên thủy nhất.

Luồng gió và lốc xoáy hỗn loạn là chủ đạo của thế giới này.

Linh hồn của Dương Phàm dung nhập trong Mệnh Hạch, được tẩy rửa càng trở nên thuần túy.

Nếu thực sự bị tẩy rửa thành công, ý thức cùng trí nhớ của Dương Phàm sẽ tan biến, như

1023. Chương 972: Tân Sinh. Tinh Thiên Thế Giới!

Sự hủy diệt của Thiên Thần Tinh trong Tinh Hà thế giới mệnh mông chỉ là tạo nên một cơn sóng nhỏ. rất nhanh bị bao phủ trong dòng lịch sử.

Nhoáng một cái. thời gian vạn năm từ từ trôi qua.

Trong thời gian này, trong thế giới Thiên giới một mảnh, an bình, gió êm sóng lặng.

chuyện năm đó xảy ra ở Thiên Thần Tinh đã bị hầu hết người quên đi, sự tồn tại của Dương Phàm ở Thiên giới càng như phù dung sớm nở tối tàn.

Mọi người đều biết Thiên giới chia làm hai khu lớn. phân biệt là Nội Vực Tinh Thiên cùng Ngoại Vực Tinh Hà. Tinh Hà thế giới tuy rằng mệnh mông vô ngần, người tu luyện vô số. nhưng không phải là trung tâm của Thiên giới.

Vị trí trung tâm nhất của Thiên giới chính, là Tinh. Thiên thế giới - vùng đất vô số người tu luyện hướng về.

Nơi này mới là khởi điểm của Thiên giới.

Tuy nhiên giữa Nội Vực Tinh Thiên cùng Ngoại Vực Tinh Hà có một vành đai gió lốc tử vong, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng rất khó qua lại giữa hai khu vực.

Vạn năm sau.

ở Tinh Thiên thế giới, một nơi xa xôi tên là Tra Châu, bánh xe vận mệnh lặng yên phát sinh biến hóa.

Tra Châu, dôi khắp Tinh Thiên thế giới nhìn như rất nhỏ bé. bên trong lại bao gồm ba vương triều, chín vương quốc, một trăm, linh tám thành trì.

Rất nhiều thế lực lớn nhỏ đều ở một châu nho nhỏ này.

Cho dù là một châu nho nhỏ. diện tích lại hơn Đông Thắng Đại Lục không chỉ mười lần.

Ngày hôm nay của vạn năm sau.

Lâm Viễn Thành. Tra Châu.

Trong phủ thành chủ. bầu không khí hân hoan vui mừng, nha hoàn người hầu đi qua đi lại. trên mặt đầy vẻ tươi cười.

- Tam công tử sắp ra đời rồi. Dựa theo quy cũ cũ. mỗi hạ nhân trong phủ đều có phần thưởng.

Một nha hoàn nhan sắc thanh tú mỹ lệ cười nói với một người hầu.

- Ban thường? Không biết sẽ phát bao nhiêu linh thạch.

Hai mắt tên thị vệ trẻ tuổi đáng người khôi ngô phát sáng, không khỏi có chút chờ mong.

- Căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng của lão phu. lúc đại công từ ra đời. dám hạ nhân chúng ta mỗi người ít nhất có thể được năm khối linh thạch, còn có một số tiên đan và tiên quả. Nếu là thị vệ trong phủ, còn có thể được thưởng tiên khí phẩm chất không tồi.

Một lão nhân lưng còng chăm sóc hoa kiểng híp đôi mắt. vẻ tươi cười hiện rõ.

- Vậy thật tốt quá. Làm việc ở phủ thành chủ. đãi ngộ thật không tồi.

Thị vệ trẻ tuổi hưng phấn nói.

- Đương nhiên. Nếu như tam công từ có thể thuận lợi ra đời...

Lão nhân chăm sóc hoa kia đột nhiên nói.

Giờ phút này, mấy chục người cả trai lẫn gái đều chờ trước cửa một căn phòng xa hoa trong phủ thành chủ.

Bốn phía căn phòng đều bố trí cấm chế trận pháp cường đại không thể đánh giá. để ngừa có ngoại ma và nguyên thân xâm nhập.

Đứa nhỏ người thường ra đời tự nhiên không có đãi ngộ như vậy.

Kết!!!

Cửa phòng mở ra.

Một nha hoàn trợ thủ bê nước nóng cùng khăn từ trong đi ra.

Còn không đợi nha hoàn nói chuyện...

- Tình huống như thế nào?

Thành chủ Dương Lâm không chờ được hỏi.

Dương Lâm mặc cổ bào. tướng mạo hiền hòa, bộ dạng nhìn qua ba bốn mươi tuổi.

Hắn là thành chủ Lâm Viễn Thành đức cao vọng trọng được vạn người tôn kính và ngưỡng mộ.

- Chúc mừng Thành chủ đại nhân. Tam công từ bình yên ra đời. hết sức thuận lợi.

Nha hoàn cười tươi nói.

- Vì sao không nghe tiếng trẻ con khóc, chẳng lẽ tam đệ bị câm...

Đại công từ Dương Cương khẽ cau mày.

Hắn mặc áo giáp từ văn. nhìn qua uy vũ bất phàm. Giờ phút này hơi có chút xấu hổ, cổ nuốt hai chữ “Câm điếc” vào bụng.

- Thật sự là kỳ quái. Trong quá trình tam đệ sinh ra, mẫu thân lại không có bất kỳ dấu hiệu thống khổ nào. Bốn phía căn phòng tuy có cấm chế cường đại, nhưng lại cũng không cách âm.

Nhị công từ Dương Đông mặc áo trắng nổi bật. tay cầm chiết phiến nhẹ gõ vào lòng bàn tay, bình tĩnh, phân tích.

Dáng người hắn thon dài, dung mạo anh tuấn tao nhã dị thường, mắt như sao sáng, làn da trắng bóc. giống như một công tử phong lưu tao nhã. Mỗi cử chỉ động tác trên ngáp mị lực nam tính, khiến cho nha hoàn tỷ nữ trong phủ. trái tim như hươu chạy.

Hai vị công tử phân tích khiến bầu không khí im lìm như chết.

Đặc biệt lời nói của đại công từ Dương Cương khiến vẻ vui mừng trên mặt mọi người bị thu lại.

Một đứa trẻ con sau khi sinh ra lại không khóc ré lên.

Điều này có ý nghĩa gì?

Bầu không khí có chút trầm trọng.

Đúng lúc này. một nữ nhân V phục xanh biếc xinh đẹp tuyệt trần, sắc mặt lãnh đạm từ trong phòng đi ra.

Lúc nàng này đi ra, thần sắc mọi người không tự chủ được lộ ra vẻ tôn kính.

-Nam Cung thần y...

Thành chủ Dương Lâm vừa mới mở miệng, lại bị cắt ngang.

- Đứa nhò hết thấy bình thường, xin thành chủ yên tâm.

Nữ nhân y phục màu xanh biếc nói.

Hết thấy bình thường.

Mọi người thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài.

ở Tra Châu rộng lớn này. không có bao nhiêu người dám nghi ngờ y thuật của Nam Cung Y Tiên.

Bởi vì. Nam Cung Y Tiên là một nữ thần y duy nhất, cũng là trẻ tuổi nhất trong bốn vị thần y của Tra Châu.

Giờ phút này khuôn mặt của Nam Cung Y Tiên lạnh băng, đứng ở tại chỗ. vẻ mặt trầm tư.

- Y Tiên còn có nghi vấn gì?

- Lần đầu tiên ta gặp tình, hướng này... Một đứa bé trong quá trình sinh ra có thể khiến mẫu thân hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Về mặt Nam Cung Y Tiên cổ quái nói.

- Ha ha ha... Dương mỗ thật muốn nhìn một chút, đứa bé không mang thống khổ gì cho mẫu thân.

Dương Lâm thoải mái cười to. vẻ mặt chờ mong bước vào phòng.

Mọi người cũng kéo nhau vào.

Trên giường, trên khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của mẫu thân lộ vẻ an tường cùng hạnh phúc, đã yên tĩnh đi vào giấc ngủ.

Đứa bé được bọc trong vải bông đỏ. im lặng nằm trên giường, hô hấp vững vàng.

Một bầu không khí ấm áp.

Ngược lại là bà mẹ cùng nha hoàn ở bên giường có chút không biết làm sao.

Mọi người tắc lưỡi kỳ quái.

Dương Lâm đi lên trước. ôm đứa trẻ vào trong ngực, vẻ mặt từ ái, hồng quang sáng rọi.

- Chúc mừng thành chủ. mừng được quy từ.

- Chúc mừng thành chủ. tam công từ thuận lợi sinh ra.

Bất kể nha hoàn người hầu hay là tổng quản thị vệ đều cúi đầu chúc mừng.

- Gấp đôi số lượng dĩ vãng, thưởng cho toàn bộ trong phủ.

Tiếng cười to sang sảng của Dương Lâm vang tận trời cao. vang khắp phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Lập tức toàn bộ phủ mừng rỡ. nhiệt liệt hoan hô chúc mừng.

Thành chủ Dương Lâm vẫn luôn trầm ổn, giờ khắc này hưng phấn chưa từng có.

Trên mặt đại công tử Dương Cương cũng tràn đầy ý cười.

Trên khuôn mặt tuấn tú của nhị công tử Dương Đông hiện ý cười nhợt nhạt, hai mắt lóe lên vẻ kỳ dị làm cho người ta không thể nắm bắt.

Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt. Dương Lâm ôm đứa bé đi ra khỏi phòng.

Đứa bé rất im lặng, mặc dù trong tiếng động não nhiệt cũng không phát ra tiếng động gì.

- Vì sao... Tam công từ không khóc?

Không biết người hầu nào. trong khi vui quên trời đất đột nhiên thốt ra nghi vấn.

Vì sao không khóc?

Trong phút chốc, bầu không khí phủ thành chù vốn não nhiệt lập tức chìm trong lạnh lẽo cực độ.

Lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt thành chủ Dương Lâm không khỏi trầm xuống, ánh mắt nhìn phía nữ nhân tuyệt sắc mặc y phục xanh biếc:

- Nam Cung thần y!

- Trạng huống thân thể đứa nhỏ này rất bình thường, cũng không phải cam điếc.

Nam Cung Y Tiên đi tới. đón lấy đứa trẻ. bàn tay ngọc thon dài ở giữa không trung nhẹ bấm pháp quyết, hai đạo bạch, quang lóe lên, phân biệt đánh trúng cái môn và huyết Thái dương của đứa bé.

-Nha...

Một tiếng khóc ré lên vang dội của đứa trẻ rơi vào trong tai mọi người.

1024. Chương 973: Hệ Thống Mới. Cảnh Giới Mới!

Dương Phàm khẽ cười.

- Xin hỏi chủ nhân, cảm giác của từ vong rốt cục là như thế nào?

Ngay cả con chó nhỏ đều thấy tò mò. nó gần như không gì không biết vẫn là lần đầu tiên “Xin hỏi” chủ nhân.

Cảm giác từ vong chân chính, ngay cả con chó nhỏ cũng chưa từng cảm nhận qua.

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhắm mắt lại, bộ dạng lòng còn sợ hãi nhớ lại nói:

- Khi ý thức tiến vào lốc xoáy luân hồi. khi đó hết thấy trong thiên địa biến mất. ngay cả thời gian, không gian cũng không tồn tại, cuối cùng ngay cả ý thức đều tiêu tan. Dường như hết thấy đều là hư ảo, như mây khói, hết thấy trống không.

- Có lẽ đây là ảo nghĩa của tử vong, cũng là bản chất của sinh mệnh. Không thể lĩnh ngộ bản chất của “Tử”, liền không thể tìm hiểu V nghĩa của “Sinh”.

Dương Phàm nói tới đây, thở dài thật dài.

Con chó nhỏ lộ ra biểu tình nghiêm túc rất ít gặp:

- Sau khi luân hồi tân sinh, chủ nhân đứng ở một độ cao hoàn toàn mới. về khởi điểm, đã vượt qua tất cả sinh linh thế gian, có thể nói tiềm lực vô hạn. Tuy nhiên, điều này cũng đại biểu. Tiên Hồng đại đạo tiến vào thể hệ khổng lồ không biết, hết thấy mới chỉ bắt đầu.

- ở trong hệ thống mới Đại Luân Hồi. độ cao của chủ nhân làm cho người ta không thể đuổi kịp. Nhưng cũng có nghĩa là. mỗi bước tiếp theo đều vô cùng gian khổ. Bước tiếp theo, chủ nhân muốn đi như thế nào?

Con chó nhỏ lộ vẻ trầm tư nhân tính hóa. dường như muốn chia sẻ lo lắng với chủ nhân.

- Đúng vậy. Mỗi một lần đột phá và tiến triển trong tương lai đều sẽ muôn vàn gian khổ, ta đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Dương Phàm nhẹ thở dài, nhưng thần sắc lại là không vội không nóng nảy. dường như quyết định sẽ trải qua một phen gian khổ phấn đấu kéo dài.

- Đích xác. Sinh. mệnh cùng thời gian đối với chủ nhân mà nói, đã không còn ý nghĩa.

Con chó nhò gật đầu, trong mắt giống như có vài phần hâm mộ. nhìn vào chủ nhân đã bỏ qua sinh tử.

Sau khi Luân Quả Kv đại thành, Dương Phàm tự mình nắm giữ luân hồi, dung nhập vào hệ thống lớn trong thiên địa

Sau khi trải qua một lần tử vong chân chính cùng tân sinh, Dương Phàm có được lực lượng nắm trong tay sinh mệnh.

Muốn sống thì sống, muốn chết là chết.

Sống hay chết, đều nằm ở trong tay mình.

Sau khi Luân Hồi Quả đại viên mãn, Dương Phàm tìm hiểu sinh tử. vượt qua sinh tử. có thể nói là “Bất sinh bất tử bất diệt”.

Thế gian này. gần như không có loại lực lượng nào có thể chân chính đưa hắn vào chỗ chết.

Chỉ cần thiên địa bất diệt, luân hồi còn tồn tại. hắn liền “Vũ trí hăng bất diệt”.

Cảnh giới như thế. ngay cả Đại La Kim Tiên đều không thể với tới. Cửu Thiên Huyền Tiên đều ghen tị.

- Thôi diễn giai đoạn hiện tại đã có hình dạng đại khái. Nếu có thể siêu việt Đại Luân Hồi. là có thể tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới. Đến lúc đó “Thiên địa diệt, ta bất diệt; thiên địa vong, ta bất vong”. Chỉ tiếc ta mới vừa bước vào Đại Luân Hồi. muốn vượt qua trình tự này. còn tương đối xa xôi.

Dương Phàm lại thấp giọng lẩm bẩm. giấc mộng cùng chờ mong trong lòng hóa thành màu sắc kỳ dị.

Nói chuyện với con chó nhỏ một hồi ý niệm Dương Phàm khẽ động, đi tới Thiên Lan tiên phù trong vùng đất sống.

Thời gian vạn năm từ từ trôi qua. đại bộ phận thân hữu đều không có gì biến hóa.

Dù sao môi trường tu luyện của Tiên Hồng Không Gian lúc này còn tốt hơn không gian thượng giới, lại có tiên thụ cùng các loại linh đan của Dương Phàm phụ trợ. Chỉ cần không thiếu nghị lực. phi thăng cũng không khó.

- Tướng công, chàng lại biến thành bộ dạng thế này từ khi nào?

Đặng Thi Dao đỏ khóc đỏ cười, ôm Dương Phàm hình thái trẻ con vào trong lòng.

Nhưng “nhất nhật phu thê bách dạ ân”. Bất kể là lão già tóc bạc hay là đứa bé trói gà không chặt, chung quy là tướng công của mình.

- Thi Dao không cần lo lắng. Sau khi trải qua đại kiếp này. ta không còn lo đến sinh tử nữa.

Dương Phàm mỉm cười.

Ý niệm hắn khẽ động, vận chuyển thần thông, từ hình thái trẻ con biến thành bộ dạng thanh niên.

Nhưng đây chỉ vẻn vẹn là “Biến ảo”, về bản chất hắn vẫn là một đứa bé vừa sinh ra.

Theo sau. gặp mặt phụ thân, huynh muội một lần.

Muội muội Diệp Liên cùng Tuệ Tâm về cảnh giới đều đã bước vào Đại Thừa Kỳ. Chỉ là ở trong Tiên Hồng Không Gian sẽ không đối mặt với thiên kiếp.

- Chờ sau khi ta ổn định ở Tinh Thiên thế giới, sẽ an bài các người tới độ kiếp.

Dương Phàm khẽ cười nói.

Hắn tiện đà quan sát biến hóa của Tiên Hồng Không Gian.

Giờ phút này hắn chứng không vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian đã có phạm vi vài ức. có thể nói vô cùng vô tận.

Lĩnh vực rộng lớn như thế đều do hắn nắm trong tay. có thể nói là lãnh. địa tư hữu.

Trên vùng đất sống đã sinh sống càng nhiều sinh linh, bao gồm nhân loại và yêu thú.

Ngoài vùng đất sống là từ địa hoang vu. hoàn toàn là từ địa cấm kỵ. Phàm là người đi vào, bất kể tu vi cao bao nhiêu đều tan biến.

Trong Thiên Lan tiên phủ, các thân hữu của Dương Phàm làm chủ lĩnh vực này, người cầm quyền cao nhất là phụ thân Dương Thiên.

Phạm vi to lớn như thế hoàn toàn là một thế giới riêng, dân số càng ngày càng nhiều, ở trong này an toàn hơn trong thất giới rất nhiều.

Khuyết điểm duy nhất chính là độ thiên kiếp.

- Nếu trong Tiên Hồng Không Gian cũng có thể độ kiếp, vậy thì hoàn mỹ.

Dương Phàm khẽ thở dài.

-Ai nói không thể!

Con chó nhỏ thành linh nói một câu.

- Ồ? Người có biện pháp?

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên.

1025. Chương 974: Thái Độ Hai Kiếp Làm Người.

Dù sao hắn cũng chỉ vẹn vẹn là một đứa trẻ mà thôi.

Hắn nhớ rõ rằng ý thức hắn sinh, ra lần đầu tiên là ở trong bụng mẹ.

Một khắc khi tiến vào Luân Hồi lốc xoáy, hết thảy không gian, thời gian, ý thức đều không tồn tại. có thể nói là vạn cổ giai không!

Vừa xuất hiện ở trong bụng mẹ, ý thức lâm vào một trạng thái hỗn độn mông lung rất kỳ diệu. Sát na đó, hắn tiến vào một cảnh giới huyền bí, đạt tới một trình, độ hoàn toàn mới đối với lý giải sinh. mệnh.

Dưới trạng thái ngây thơ vô tri này. trí nhớ kiếp trước của Dương Phàm mờ nhạt đi rất nhiều.

Trải qua sự tẩy luyện của Luân Hồi, trí nhớ này giống như một giấc mộng chân thật mà người ta bị lạc vào.

Khi ý thức vừa sinh. ra. Dương Phàm cũng từng hoài nghi trí nhớ kiếp trước trong đầu mình có phải là một giấc mộng hay không?!

Tuy nhiên, lúc ấy. ý thức mông lung nhưng vẫn có một tia liên hệ huyền, diệu với Mệnh Hạch, thậm chí cảm ứng được cả sự tồn tại của Tiên Hồng không gian.

Khi thân thể hắn tiêu tan, Thùy Hồn Giới cũng hóa thành, bụi khói. Dương Phàm cũng không lo lắng nó bị phá hủy.

Giai đoạn ở trong bụng mẹ, Dương Phàm chủ yếu dành, thời gian “tiêu hóa” trí nhớ của kiếp trước.

Dù sao, một sinh. linh, vừa hình thành, lúc đầu cũng chỉ giống như một tờ giấy trắng mà thôi!

Dùng một thời gian dài Dương Phàm đang ở trạng thái một thai nhi cũng dần có ý thức thanh, minh, hoàn toàn nắm giữ được trí nhớ và sử mệnh của kiếp trước.

Số mệnh của đời trước đã kéo dài tới tận kiếp này!

Đúng lúc này. hắn rốt cục sắp ra đời, cảm ứng được sự thống khổ của mẹ đẻ. Hắn sử dụng thần thông Luân Hồi, gánh, vác hết sự thống khổ cho mẹ đẻ mình.

Nói cách khác, cơn đau trong quá trình, đẻ ra Dương Phàm đã được Luân Hồi gánh. vác.

Loại thống khổ này quả thực tê tâm liệt phế. Dương Phàm cảm nhận rất sâu sắc.

Hắn hiểu được, một khắc khi hắn ra đời sẽ hình thành nhân quả đối với đám người cha mẹ và huynh trưởng. Đây là điều không thể tránh né. Dương Phàm cũng căn bản không muốn tránh né.

Hắn thậm chí từ góc độ lý tính để phân tích, cha mẹ kiếp này của hắn với cha mẹ kiếp trước có địa vị tương đương.

Điểm khác nhau là cha mẹ đời trước, tâm tình, thâm hậu hơn. Mà kiếp này cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

- Đây là một loại số mệnh, cũng là một loại duyên phận!

Sự lý giải của Dương Phàm đối với Luân Hồi nhân quả càng thêm sâu sắc. Hắn cũng đã gánh, vác tất cả Thương tổn của cơ thể mẹ đẻ mình, cũng dùng sinh, mệnh tinh, nguyên khí để bà cảm thấy dễ chịu hơn.

Điều này khiến khi Dương Phàm xuất thể, mẫu thân cũng không có chút thống khổ nào. bình yên lâm vào giấc ngủ.

Nhưng đây cũng chỉ vẻn vẹn là một dị tượng nho nhỏ khi Dương Phàm bước vào kiếp này.

Dị tượng chân chính, là nháy mắt khi hắn sinh, ra đã há miệng bi bô một tiếng!

Một khắc này. sứ mệnh đời trước đã thông qua hệ thống Đại Luân Hồi. trở lại thế gian:

-... Chung quy sẽ có một ngày ta sẽ trở lại thế gian, hoàn thành, hứa hẹn... Với nguyện ý của ta. sát về Thượng giới, huyết nhiệm Thương thiên, phá vỡ thiết tắc!

Đây chính, là một câu lưu lại cuối cùng của Dương Phàm ở kiếp trước, trước khi từ vong.

Khi sinh ra. hắn dù không thể nói thành lời nhưng thông qua tiếng bi bô kia. đã phóng xuất ra nguyện vọng và số mệnh, đời trước!

Cho nên, ngay lúc này. một đạo thiên lôi ngũ sắc hoành ngang Tinh Thiên thế giới, sinh, ra dị tượng chấn nhiếp kinh. giới.

Dị tượng này xuất hiện ngay khi Dương Phàm hở miệng bi bô.

Lúc này. Nam Cung Y Tiên ôm Dương Phàm cũng cảm thấy run rẩy và sợ hãi cả người như hăm vào hăm bằng, bị áp lực chưa từng có.

Nhưng trên, thực tế. cổ uy áp này hoàn toàn của thiên, địa nhằm vào “Dị loại” Dương Phàm này.

Chỉ là Mệnh. Hạch của Dương Phàm dung thông Đại Luân Hồi, trở thành một bộ phận hệ

thống thiên, địa. Ngay cả Thiên, đạo vô hình, kia cũng không làm gì được hắn.

Đại đa số áp lực đều bị Dương Phàm đạo nhập Đại Luân Hồi, áp bách thiên đạo cũng không có tác dụng gì!

Ngược lại, Nam Cung Y Tiên ôm lấy Dương Phàm lại bị ảnh hưởng, như phải chống lại toàn bộ thiên, đạo. Ngũ sắc thiên lôi như đang nhắm vào nàng vậy!

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên của Nam Cung Y Tiên nhưng cũng bị áp bách tới độ hít thở khó khăn, vô cùng sợ hãi.

Hết thấy những điều này đều có tiền căn hậu quả khi Dương Phàm tái sinh trên, thế gian này!

Tối hôm đó. Nam Cung Nguyệt thức tỉnh, khuôn mặt tú lệ đoan trang tràn ngập bình yên hạnh. phúc.

- Con ta ở đâu?

Sau khi tỉnh lại. sắc mặt Nam Cung Nguyệt tái nhợt. Nàng không ngờ được mình lại sinh, nở lúc đang ngủ.

- Phu nhân. Tam công tử đã ra đời thuận lợi. hiện cũng đã ngủ.

Nha hoàn này cười nói.

Nghĩ tới vị Tam công tử vừa xuất thể của phủ Thành chủ. nàng cảm giác thật kỳ quái. Vị Tam công tử này cũng không giống với những đứa nhỏ khác.

Từ khi ra đời tới nay cũng chưa từng khóc, vẫn im lặng chìm vào giấc ngủ.

Đi tới một căn phòng khác, Tam công tử Dương Kỳ lắng lặng ngủ, hô hấp đều đều, bảy tám nha hoàn chăm sóc hẳn cũng không cảm giác có vấn đề gì.

Mấy nha hoàn này. về cơ bản đều là Chân Tiên nhất trọng, đặt ở hạ giới cũng đều là tiên từ vang danh.!

Tuy nhiên, ở trong phủ Thành chủ của Lâm Viễn Thành, bảy tám nhân vật có thể gọi là tiên từ này lúc này cũng chỉ có việc hầu hạ một đứa trẻ vừa ra đời.

Phu thân Thành chủ Nam Cung Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của đứa trẻ, dịu dàng hiền lành, tràn ngập tình, Thương mẫu từ.

Nha hoàn bên cạnh lúu rú giảng thuật lại dị tượng khi Tam công tử xuất thế cho Nam Cung Nguyệt.

- Ta cũng không phải lần đầu tiên sinh, nờ nhưng lần này thật kỳ quái. Ta không ngờ vừa sinh vừa ngủ... Đường như không có chút đau khổ nào!

Ánh. mắt Nam Cung Nguyệt nhìn đứa bé hiện lên thần sắc kỳ quái nhưng nhanh chóng bị sự từ ái thay thế.

Không có chút thống khổ nào.

Nàng làm sao biết được sự thống khổ tê tâm phế liệt kia đã bị Luân Hồi của nhi tử gánh, vác.

- Khi Tam công tử xuất thế, có thần lôi ngũ sắc hoành ngang Tinh thần. Thành chủ lão gia nói. tiền đồ của Tam công tử ngày sau chắc chắn không nhỏ, gọi là Dương Kỳ!

Một nha hoàn cười nói.

- Dương Kỳ?

Nam Cung Nguyệt ôm lấy đứa nhò đang ngủ ngoan, âm thầm thở dài:

- Là mẫu thân, chỉ hy vọng con ta có thể bình an vui vẻ, càng mong hẳn bình thường thì tốt hơn. Trước khi sinh nó ra, vốn Thương lượng với lão gia đặt tên cho nó là Dương Phàm, chỉ tiếc không như mong muốn!

Kỳ quái chính là khi Nam Cung Nguyệt nói tới hai chữ “Dương Phàm” thì thân hình đứa nhò trong lòng mình hơi giật mình, mí mắt cũng giật giật, sau đó lại tiếp tục ngủ say.

Suốt một đêm. Nam Cung Nguyệt luôn chăm sóc đứa nhò.

Nhưng nàng không ngờ được đứa con thứ ba của mình này lại rất ngoan ngoãn.

Thứ nhất, nó chưa bao giờ khóc, vô cùng yên tĩnh. Đa số thời gian nó đều lâm vào giấc ngủ.

Thứ hai nó rất thông minh, có linh. tính. Khi nó bú và bài tiết thì đều vô cùng phối hợp.

Đa số thời gian của Dương Phàm đều chìm trong tham ngộ tu luyện.

Giờ phút này. hẳn vừa bước vào cánh, cửa của uẩn Sinh. Kỳ.

Mệnh. Hạch đã dung nhập vào hệ thống Luân Hồi đang điên cuồng hấp thu Sinh. Linh Chi Khí trong thế giới Tinh. Thiên.

Bởi vì phương thức tu luyện của Dương Phàm là thông qua tầng Luân Hồi, vượt qua sự tồn tại của vật chất và tinh thần cho nên khi tu luyện, dù hấp thu Sinh Linh. Chi Khí cả triệu dặm nhưng bốn phía cũng không tạo ra chút dị động nào.

Mệnh Hạch dung nhập vào Đại Luân Hồi giống như một cái động không đáy. thông qua Đại Luân Hồi hấp thu Sinh Linh. Chi Khí. tốc độ nhanh, gấp trăm ngàn lần so với khi đười phong của Dương Phàm ở kiếp trước.

Nhưng dù vậy, Mệnh Hạch vẫn chỉ nhỏ như một hạt đậu, trong suốt long lanh.

1026. Chương 975: Truyền Thụ Kiến Thức Võ Lòng Và Tu Luyện.

Tuy nhiên, gia đình mà hắn sinh ra không tầm thường, nhân giới vượt xa người bình thường.

Phụ thân Dương Lâm hắn chính, là Thành, chủ của Lâm Viễn Thành, một trong một trăm lẻ tám. thành, của Ngự Châu, thân phận cao quý, có thể coi là bá chủ nhất phương. sánh ngang với Tinh. Quân ở Tinh. Hà thế giới.

Còn nữa, Đại công tử Dương Cường và Nhị công tử Dương Đông đều là tuyệt thế thiên, tài. thiên kiêu chi tử. bề ngoài cùng thế hệ. như một ngôi sao rực sáng.

So với đó. Dương Phàm rất được kỳ vọng lại có thiên, phú tư chất khá ảm đạm.

Dù là thất vọng nhưng chung quy vẫn chính là cốt nhục thân sinh, của mình.

Lúc này. ánh. mắt Dương Lâm khi nhìn Dương Kỳ mặc dù vẫn vô cùng quan tâm nhưng cũng không quá chờ mong.

Mẹ đẻ Nam Cung Nguyệt lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì cả! Đối với Dương Phàm là con út nên càng cưng chiều và quan tâm. Loại tình cảm này thậm chí còn vượt qua cả Đại công tử và Nhị công tử.

Chỉ là Tam công tử Dương Kỳ so với bất cứ đứa nhỏ nào đều hiểu chuyển, hèn. đa số thời gian đều lâm vào ngủ say.

Ba tháng sau. Dương Phàm dưới sự cổ vũ của Nam Cung Nguyệt đã bắt đầu biết đi.

Khác với những đứa trẻ khác, Dương Phàm chỉ lay động mấy cái rồi sau đó chậm rãi đứng lên. bắt đầu đi lại.

- Tam công tử thật thông minh!

Nhà hoàn, gia đình trong Phủ Thành chủ hết lời khen ngợi.

- Chưa từng nhìn thấy đứa nhỏ nào thông minh như vậy!

Lão già chuyên chăm cây cảnh tươi cười nói.

- Mấy vị công tử của Thành chủ đại nhân đều là kỳ tài kinh diễm, người sau càng mạnh hơn người trước. Lúc trước khi Đại công tử còn nhỏ, Thành chủ đại nhân đã xưng hắn là kỳ tài trăm năm khó gặp! Chỉ mất bảy tám trăm năm đã Tần chức cảnh, giới Chân Tiên! Mà nay. qua mười vạn năm đã Tần chức Đại La Kim Tiên!

- Nhị công tử xuất thế không lâu. Thành chủ đại nhân đã vô cùng kinh, hỉ, xưng hắn là kỳ tài ngàn năm khó gặp. Kết quả dùng tới mấy vạn năm thời gian cũng đã tấn chức cảnh, giới Kim Tiên, tư chất còn mạnh, hơn cả Đại công tử!

Một gã văn sĩ nho nhã trong phủ cười nói.

Nhìn tình. cảnh. này. địa vị của hắn trong phủ cũng không thấp.

Mọi người khi nhìn về hắn, ánh mắt luôn tràn ngập kính sợ.

Hóa ra vị văn sĩ nho nhã này từng là lão sư của Nhị công tử.

Những gia đình, nhà hoàn còn lại không khỏi hô lên:

- Hai vị công tử trước đó đều kinh nhân như vậy, biểu hiện trước mắt của vị Tam công tử này vượt xa hai vị trước, vậy thiên, phú của ngài không phải là càng thêm, đáng sợ sao?!

Những gia đình, và hạ nhân này đều âm thầm phỏng đoán, tràn ngập mong chờ đối với đứa trẻ vừa biết đi này!

Mà trong mắt vị văn sĩ nho nhã lại hơi lộ ra một tia trào phúng.

Có ai biết rằng vị Tam công tử nhìn như có trí tuệ vô song này lại không có thiên phú đặc biệt ưu tú. đặt trong gia tộc Thành chủ cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Khi mới một tuổi, đa số con nít thường vừa mới tập chững, tập đi. đa phần là hiếu động, lè bò.

Trong khi Dương Phàm lại thường ở một mình, ngồi ở hậu viên Kính. Nguyệt Hồ của Phù Thành, chù!

Tại Thượng giới, trong những phù đệ bình thường đều có các động thiên, hướng chỉ là của Thành chù.

Bên trong Phù Thành, chù có một phiên thiên địa, được bố trí trận pháp, bên trong tràn ngập linh khí hậu viên có chu vi rộng tới vạn dặm.

Kính Nguyệt Hồ chính là một nơi có phong cảnh, yên tĩnh, tú lệ ở hậu viên của Phù Thành chù.

Toàn bộ mặt hồ trong xanh, yên lặng!

Dương Phàm nghe hạ nhân nói Kính. Nguyệt Hồ chính là do Dương Lâm dùng đại thần thông tạo ra khi Nam Cung Nguyệt bước vào Phủ Thành, chù.

Kiếp này, sau khi trải qua Luân Hồi sinh tử. hắn không thích sự náo động, âm ỉ, chỉ thích, dùng chân ở mảnh đất yên tĩnh tú lệ này!

Hắn khoanh, chân ngồi bên hồ, nhắm hai mắt lại. cảm thụ làn gió nhẹ bên cạnh, mặt nước nổi gợn sóng li ti, mùi hoa thơm thoang thoang truyền tới.

Cả người hắn như dung nhập vào cảnh, vật bốn phía, trở thành một bộ phận trong đó.

Nếu Dương Phàm không phải là một đứa trẻ. những người khác nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ cho rằng trước mắt mình là một cao nhân đang tham ngộ đại đạo.

Lúc này. Dương Phàm cảm nhận được một ánh mắt rất dịu dàng, quan tâm từ lương đình trong hoa uyển phía sau.

Không cần triển khai cảm quan, hắn cũng biết đó là mẫu thân Nam Cung Nguyệt.

- Mẹ. mẹ một mình, tới hậu viên này là để xem tam đệ sao?! Tam đệ hắn hiểu chuyện, lại có nha hoàn và hạ nhân chiếu cố, mẹ còn lo lắng điều gì?

Không biết từ khi nào. Nhị công tử Dương Đông đã tới bên cạnh. Nam Cung Nguyệt.

Hắn mặc một thân áo trắng, thân ảnh. cao gầy. khuôn mặt tuấn tú. ánh mắt như sao. Hắn có một vẻ đẹp khiến người khác phải rất bị thu hút, thậm chí khiến nhiều nữ nhân phải ảm đạm thất sắc.

- Đúng thế Kỳ nhi có thể nói là người ta ít lo lắng nhất trong ba huynh, đệ các con! Từ khi ra đời, nó chưa từng khiến ta vất vả lo lắng gì. thậm chí ngay cả khi sinh, nở cũng không chút thống khổ, đau đớn!

- Điều này không phải là tốt sao?! Một đứa con hiểu chuyện khiến mẹ bớt lo không phải là điều đáng mừng sao!? Mẹ nên lấy đó làm tự hào mới đúng!

Dương Đông lại cười nói. Dù thiên tư hắn thông minh tuyệt đỉnh như cũng không đoán ra được tâm tư của mẫu thân.

- Nó chưa bao giờ khóc, chưa bao giờ gây chuyện, không có gì vượt quá đòi hỏi. Điều này khiến trong lòng ta càng thêm, áy náy! Là một người mẹ. ta cũng không làm được gì cho nó!

Trên. khuôn mặt tú lệ của Nam Cung Nguyệt tràn đầy tình cảm phức tạp. tiếp tục nói:

- Cha ngươi nói thiên phú của nó cũng không tốt, ngày sau cũng không có nhiều thành tựu. Nhưng trong lòng mẹ lại có một cảm giác, đứa nhỏ này nhất định không đem. giản!

Trước mặt Dương Đông, Nam Cung Nguyệt nói hết tâm tư của mình.

- Đúng thế, Tam đệ quả không đơn giản. Nó chưa từng có yêu cầu gì. đa số thời gian đều tĩnh tọa, chẳng lẽ là đang tu luyện?

Trong ánh. mắt Dương Đông tràn ngập tò mò và nghi hoặc.

Nếu không phải khi sinh ra, trong động phù này có cấm chế cường đại cách trở, không có ngoại ma xâm lấn, hắn thậm chí đã hoài nghi Tam đệ của mình đã bị người ngoài nguyên thần đoạt xá.

Khả năng đoạt xá hoàn toàn có thể bài trừ! Sự thật cũng đúng như thế, Dương Phàm Luân Hồi chuyển thế tới đây. không có chút bài xích bào với thân thể này!

-Tu luyện?!

Ánh. mắt Nam Cung Nguyệt hơi sáng lên. dường như nghĩ tới điều gì!

Dương Đông nhanh chóng hiểu ý. cùng mẹ mình nhìn nhau, vỗ vỗ tay:

- Tam đệ hiểu chuyện như vậy, lại vừa biết tĩnh tu. Sao không truyền thụ phương pháp tu luyện cho nó!?

- Có phải là quá sớm hay không?! Mẹ cảm thấy hần là tìm một lão sư võ lòng, truyền thụ học thức cho nó! Qua vài năm. nữa để nó tu luyện, cũng chưa muộn!

Đôi mi thanh tú của Nam Cung Nguyệt khẽ nhú.

- Nếu nói tới lão sư võ lòng, ai còn thích hợp hơn mẹ chứ?!

Trong mắt Dương Đông tràn đầy hứng thú.

Không hiểu sao. đối với Tam đệ này. hần vô cùng hứng thú và hiếu kỳ.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía Dương Phàm.

“Mẹ muốn dạy võ lòng cho ta sao?!”

Thần sắc Dương Phàm vẫn như cũ, không biểu lộ sự thích thú hay không hài lòng!

- Đúng thế, Kỳ nhi con thông minh, hơn những đứa trẻ búi tóc thường nhiều lắm. đã có thể học võ lòng rồi! thậm chí được truyền thụ phương pháp tu luyện!

Nam Cung Nguyệt ôm lấy hần vào lòng, trong mắt tràn ngập sự quan tâm và yêu thương.

- Con nghe mẹ!

Dương Phàm suy nghĩ một chút, chung quy cũng không từ chối!

Đây không chỉ vì con đường diễn hóa uẩn Sinh Kỳ mà còn là vì ở đời trước, Dương Phàm thiếu mất điểm này.

Đời trước, khi hần từ Thiên cấm Nội Hải trở về. người mẹ Dương thị đã qua đời. Mặc dù đây không phải là người thân sinh, ra hần.

Bất kể là Thượng giới hay hạ giới, sau khi một con người ra đời phải nhận được sự giáo dục võ lòng, có được tri thức về thế giới, cuối cùng mới thích ứng với môi trường xung quanh.

Tinh Thiên, thế giới cũng như vậy. hướng chỉ là Phù Thành chủ.

Khi tiếp nhận võ lòng, Dương Phàm cũng biểu hiện ra trí tuệ siêu nhân!

Như lời nói của Nam Cung Nguyệt:

- Hoàn toàn không nhìn ra đứa nhỏ này lại có năng lực nhìn một lần là không bao giờ quên! Giờ cũng chỉ mới là một tuổi mà thôi!

Rất nhiều hạng người thiên tư tuyệt vời khi còn thiếu niên đã có năng lực gặp qua điều gì là không bao giờ quên, hơn nữa lại là dưới tình, huống chưa tu luyện, tới cảnh giới cao.

Ví dụ như Nhị công tử Dương Đông của Phù Thành, chủ. Khi hần mới là một hài đồng, cơ bản gặp qua điều gì là khó có thể quên được.

Chương 976: Thăm dò (1)

1027. Chương 976: Thăm Dò. (1)

Giọng điệu và thần thái của Dương Phàm vô cùng kiên quyết.

Trong phút chốc, toàn bộ thư phòng lặng ngắt như tờ.

Thành, chủ Dương Lâm sắc mặt đột nhiên, trở nên nghiêm trọng!

Phù Thành chủ rộng lớn như vậy nhưng như bị mây đen bao phủ! Một cỗ áp lực nặng nề vô hình buông xuống từng người một!

Bên trong Phù Thành chủ, mấy ngàn gia đình, nha hoàn, cả bọn thị vệ đều tâm hoảng ý loạn!

Cơn giận của Dương Phàm không ngờ biểu hiện cả qua môi trường thiên địa.

Cảnh giới như vậy khiến. Dương Phàm hơi giật mình.

Theo tình hình. này. tu vi Dương Lâm nhất định vượt xa những Đại La Kim Tiên nhất trọng trên Thiên. Thần Tinh kia...

Trong mắt Nhị ca Dương Đông lộ ra vẻ cồ quái, hai con ngươi nhìn chăm chăm Dương Phàm, tâm tư phức tạp!

Tam đệ vô cùng thông minh và lanh, lợi của mình chỉ qua một cái chớp mắt đã đứt khoát cự tuyệt việc tu luyện, bí kỹ gia truyền.

Phóng mắt toàn bộ Ngư Châu. Từ Thiên Vạn Phạm Quyết tuyệt học của Dương gia vô cùng lừng danh!

“Tam đệ ơi. người sao lại lựa chọn ngốc nghếch như vậy, lại khiến cha vô cùng tức giận?”

Trong lòng Dương Đông thầm than! Nhưng trực giác nói cho hắn biết bề ngoài việc này cũng không đơn giản như vậy!

Là một người bừa bộn thường, chắc chắn sẽ không cự tuyệt một chuyện tốt thế này!

Mà Dương Kỳ lại không phải là người bình, thường! Hắn là một người thông minh, tuyệt đỉnh.

Một khi đã như vậy. sao hắn lại từ chối?

Trong lòng Dương Phàm rốt cục ẩn tàng bí mật gì?!

Sự tò mò của Dương Đông đối với Tam đệ đã ngày càng lớn.

Một đứa bé ba tuổi khiến một kẻ thông minh, tài trụ vô cùng nổi danh như hắn cũng hoàn toàn nhìn không thấu.

- Cha. Kỳ nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ đừng làm nó sợ...

Nam Cung Nguyệt khẽ hô một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình quán thông thiên, địa. ngăn cản áp lực do Thành, chủ Dương Lâm tạo ra đối với Dương Phàm.

- Nguyệt nhi. nàng...

Sắc mặt Thành chủ Dương Lâm hơi trầm xuống!

- Thân là Thành chủ nhất phẩm, với khí độ của chàng mà lại ganh đua với một đứa bé ba tuổi sao?!

Sắc mặt Nam Cung Nguyệt cũng lạnh lùng, bộ dáng không nhượng bộ!

Thân thể của nàng chắn trước mặt Dương Phàm, ánh mắt kiên định.

Nếu phải làm ra một lựa chọn giữa chồng mình và đứa con. nàng tình nguyện che chở cho con mình

Thấy tình cảnh này. trong lòng Dương Đông cũng hơi đổ kị.

Mau thân không ngờ bệnh, vực Tam đệ như vậy!

Thân là con cháu Dương gia nhưng lại không muốn tu luyện, tuyệt học gia truyền! Nếu chuyện, này khiến ngoại nhân biết được thì thật sự rất mất mặt.

- Hải, xem ra nàng hết lòng che chở Tam từ này... Thôi vậy... Thôi vậy...

Cơn giận của Dương Lâm tiêu tan, chờ khóc chờ cười nói.

Lúc này, Nam Cung Nguyệt mới nhoẻn miệng cười, ôm lấy Dương Kỳ vào ngực, trong lòng cũng buồn lòng.

Từ khi đứa con thứ ba này xuất thế, nàng cũng có rất ít cơ hội để làm tròn chức trách một người mẹ.

Không phải nàng không muốn mà căn bản là đứa con này vô cùng thông minh, hiểu chuyện, giống như đã khôn lớn, không cần phải chiều cố.

Giờ phút này, nàng mới có cơ hội để “che chở” cho con mình một chút.

- Kỳ nh! làm con sợ rồi! Có mẹ ở đây, con không phải lo lắng!

Nam Cung Nguyệt vội vàng an ủi.

Nhưng nàng rất nhanh, nhận ra trong mắt đứa nhỏ không có tia sợ hãi nào.

Thành chủ Dương Lâm mặc dù không cố ý gây ra áp lực đối với con mình nhưng vên vẹn một tia cảm xúc dao động đã khiến thiên, địa biến đổi, cổ uy áp này tuyệt đối không thể coi thường.

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Nhị công tử Dương Đông, càng ngày càng cảm thấy Tam đệ không đơn giản.

- Cảm ơn mẹ!

Dương Phàm cảm động vô cùng, khi nhìn vào ánh mắt của mẹ mình kiếp này cảm nhận được một tình, Thương yêu ấm áp!

Hắn đã hạ quyết tâm nhất định, sẽ không để bị kịch đời trước tái hiện ở trong kiếp này.

- Không thích thì thôi! Đứa nhỏ này ngày sau cứ làm việc mình thích đi!

Nam Cung Nguyệt nhoẻn miệng cười.

Nàng sở dĩ liều lĩnh che chở đứa nhỏ là vì ánh mắt của Dương Phàm.

Từ khi ra đời, nó luôn hiểu chuyện, chưa từng nói “không” trước mặt mình!

Đây là lần đầu tiên nó làm trái, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

- Có chuyện gì vậy?

Đúng lúc này, Đại công tử Dương Cương đi vào thư phòng, phát hiện ra không khí không bình, thường!

Dương Đông đưa mắt ra hiệu, hai người liền đi ra ngoài!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện, gì?

Dương Cương nghi hoặc hỏi.

Dương Đông hé miệng cười:

- Nói ra chắc đại ca lại không tin! Cha quấy định, sẽ truyền tuyệt học Từ Thiên Vạn Phạm Quyã cho Tam đệ!

- Cái gì?! Không ngờ lại có chuyện, đó! Tam đệ mới mấy tuổi? Lúc trước, khi ta Bắt đầu tu luyện Từ Thiên Vạn Phạm Quyã cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi!

Dương Cương quả thực không thể tin nổi về mặt kinh, hãi.

Theo hắn biết thiên phú của Tam đệ không bằng mình và Nhị đệ, chỉ là khi vừa sinh, ra đã biểu hiện thông minh và hiểu chuyện hơn mà thôi.

- Nhưng mà... Tam đệ không muốn tu luyện!

Dương Đông nhẹ nhàng nói tiếp.

- Cái gì? Nó... không muốn tu luyện, sao?!

Ánh mắt Dương Cương nhíu lại. trông mắt như lồi ra ngoài, chết lặng đi một lúc mới trở nên hoảng hốt:

- Tam đệ nó... có phải là choáng váng không?!

Dương Cương thật sự không tiếp thu được, trên mặt thậm chí có vài tia tức giận.

Tuyệt học Từ Thiên Vạn Phạm Quyết chính là công pháp rất nổi danh ở Thiên giới. Tu luyện công pháp này thậm chí có thể vượt xa trình độ Đại La Kim Tiên, đạt tới Cửu Thiên Huyền Tiên.

Phóng mắt khắp thất giới, mỗi Cửu Thiên Huyền Tiên ít nhất đều danh chấn nhất phương, trong đó cũng có người danh chấn vũ nội. ngạo thị nhất giới!

- Không được, ta nhất định phải đi thuyết phục nó!

Dương Cương nói không để ý tới Dương Đông ngăn cản. đi tìm Tam đệ Dương Kỳ.

Lúc này. Dương Phàm mới từ trong thư phòng đi ra, Nam Cung Nguyệt vẫn ở lại bên trong.

Dương Phàm vốn không tính, nghe lén nhưng cảm quan hắn chỉ mới thăm thấu tới bề ngoài Luân Hồi, chỉ một ý niệm đã nghe được cuộc đối thoại.

- Nguyệt nhi. nàng luôn rất nghe lời ta. hôm nay dạy dỗ Tam từ sao lại che chở nó như thế?! Cái này cũng không giống nàng trước đây!

Dương Lâm khó hiểu hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, Nam Cung Nguyệt luôn dịu dàng, điềm đạm. rất am hiểu ý tứ chồng con.

- Bởi vì nó không phải là một đứa nhò bình thường, từ khi ra đời tới nay chưa từng làm cho bậc làm mẹ như thiếp chút thống khổ Phiền toái gì. Ba năm. qua, mỗi thời khắc thiếp đều chú ý nó, thiếp còn hiểu nó hơn chàng nhiều!

Giọng nói Nam Cung Nguyệt có vẻ dồn dập. sau đó bình tĩnh, lại nói tiếp:

- Chàng. Nguyệt nhi có một yêu cầu. chàng nhất định, phải đáp ứng!

- Yêu cầu gì? Xem ra lại có liên quan tới Kỳ nhi rồi!

Dương Lâm nhìn nàng rất thâm ý!

- Thiếp mong rằng sau này sẽ để Kỳ nhi làm chuyện nó thích. Nếu nó không muốn làm gì. hy vọng chàng đừng ép buộc!

Thanh âm của Nam Cung Nguyệt mang theo vài phần cầu khẩn.

Dương Lâm trầm tư thật lâu. sau đó gật đầu nói:

- Được, như nàng muốn đi!

- Cảm ơn chàng đã đồng ý!

Nam Cung Nguyệt có chút không ngờ. không từng nghĩ Dương Lâm lại nhanh, chóng đồng ý như vậy!

- Ta đã có hai người con trai cũng đủ ưu tú rồi. Cho dù Kỳ nhi sau này không có nhiều thành tựu. hai ca ca của nó, còn có chúng ta cũng đủ để che chở cho nó!

Dương Lâm cười buồn, nói ra nhận xét của bản thân.

Dù sao thiên phú của đứa con thứ ba này cũng không quá tốt, ngay cả tu luyện Từ Thiên Vạn Phạm Quyết cũng rất khó đạt được thành, tựu cao.

1028. Chương 976: Thăm Dò. (2)

- Sư phụ. Tam đệ hẳn từ khi ra đời tới nay đường như là đang tu luyện! Mấy năm gần đây thậm chí còn có xu thế bế quan nhập định.! Tuy vậy, nhìn qua, bộ dáng của hắn như không có chút tu vi nào!

Dương Đông nhíu mày. trên, mặt tràn đầy ngờ vực.

Ngồi xếp bằng đối diện hắn chính là văn sĩ nho nhã, cũng chính là sư phụ dạy bảo hắn từ bé.

- Tam đệ của ngươi, vi sư cũng có chút nhìn không thấu! Ngay cả bí tịch gia truyền Từ Thiên Vạn Phạm Quỷ cũng không tu luyện. Hơn phân nửa là có bí mật gì đó!

Văn sĩ nho nhã suy nghĩ một lúc rồi nói.

Một lúc sau. tinh, quang trong mắt hắn chợt lóe lên. khẽ hô:

- Có một khả năng!

- Khả năng? Có khả năng gì?

Trên. mặt Dương Đông hiện ra vài phần cấp bách và chờ mong!

Mấy năm qua, Tam đệ chính là bí ẩn trong lòng hắn! Nếu không thể cõi bờ, chỉ sợ cũng khó an tâm được.

- Theo truyền thuyết. thế gian có Đại Luân Hồi, bao quát thiên địa vạn vật! Người thường và cả tiên nhân, sau khi từ vong, trí nhớ bình thường tiêu vong, trở về bản chất. Nhưng có một số đại năng giả nghịch thiên, ngay cả vô ý từ vong, bọn họ vẫn có được tinh thần ý chí cường đại bất diệt thù hờ, trọng nhập Luân Hồi thông đạo. giữ lại một phần ký ức!

Văn sĩ nho nhã này từ từ nói.

- Sư phụ là nói Tam đệ có thể thuộc tình, hướng này?

Ánh. mắt Dương Đông chợt lóe sáng, có chút không tin:

- Nhưng trong không gian thất giới, người có được tinh thần ý chí ít nhất cũng là Cửu Thiên Huyền Tiên, đứng ở đỉnh phong cửu thiên, được xưng là Tiên Đe!

- Rốt cục có đúng hay không cũng không thể khẳng định.! Dù sao Đại Luân Hồi chính là một tồn tại vô cùng thâm ảo. Ngay cả Cửu Thiên Huyền. Tiên cũng vẹn vẹn chỉ có thể cảm ứng được mà thôi! Chỉ là thấy Tam đệ của ngươi đặc thù. có lẽ kế thừa một bộ phận trí nhớ kiếp trước. Loại tình huống này, hoàn toàn khác với đoạt xá mà thuộc về Luân Hồi chi đạo bình thường. Cho dù là vậy, hắn cũng đúng là em ruột của ngươi!

Văn sĩ nh.0 nhã cũng không dám khẳng định. Dù sao Đại Luân Hồi trong truyền thuyết kia hắn cũng chỉ mới nghe nói tới mà thôi.

- Rốt cuộc có đúng hay không, chúng ta thử một lần sẽ biết!

Khóe mắt Dương Đông lộ ra một tia suy nghĩ.

Một ngày kia. Dương Phàm vẫn ở bên cạnh. Kính Nguyệt Hồ. ngồi xếp bằng tĩnh tu. tìm hiểu Tiên Hồng Lộ!

Hắn vừa mới bước vào Đại Luân Hồi. cần cùng cố cảnh giới.

Lúc này. Dương Phàm cách uẩn Sinh, sơ kỳ còn một khoảng!

Mệnh. Hạch có hình viên châu vô sắc trong suốt, dung nhập vào hệ thống Đại Luân Hồi.

Dương Phàm thông qua Mệnh. Hạch, cảm quan có thể dung nhập Đại Luân Hồi. Mỗi một thời khắc, Sinh linh, chỉ khí hùng hồn vô tận lại bị Luân Hồi hấp thu. rót vào trong Mệnh. Hạch.

Sinh cơ trong không gian Mệnh. Hạch rất dồi dào nhưng đại đa số Sinh. linh, chỉ khí lại bị lốc xoáy như hư vô ở chính, giữa hấp thu!

Lốc xoáy vô sắc ở chính, giữa Mệnh. Hạch trở thành, một tồn tại thần bí nhất, dung nhập và câu thông Đại Luân Hồi.

Dương Phàm cảm giác được lốc xoáy vô sắc này đang phát sinh biến hóa gì đó. như đang dựng dục một cái gì?!

Bỗng nhiên, diễn biến uẩn Chùng Chứng Quả của Tiên Hồng Quyết lại hiện ra trước mắt Dương Phàm.

Một hạt giống có được tiềm lực sinh, mệnh, mọc rễ. nảy mầm. khai hoa. cuối cùng kết quả, đạt tới Chứng Quả, hoàn thành, tất cả quá trình một mạng này.

Kết quả là sau đó. quả này héo rũ. chỉ còn lại một chiếc hạt.

Lúc này sinh, mệnh lâm vào tuổi xế chiều, đang tiến nhập từ vong.

Nhưng chiếc hạt lưu lại sau từ vong lại bắt đầu một tân sinh.

Bước tiếp theo, Dương Phàm tiến nhập uẩn Sinh Kỳ cũng chỉ là bắt đầu một chu kỳ mà thôi.

Tâm thần Dương Phàm tiến nhập Tiên Hồng không gian, hái một viên linh. hòa. ăn đi. chỉ còn lại một chiếc hạt.

Hắn chôn chiếc hạt này vào trong phiến Lục thổ địa, vỗ tay một cái. một mảnh ánh sáng mông lung màu xanh, biếc lóe lên.

Trong phút chốc, gia tốc của phiến Lục thổ địa này tăng từ vài ngàn lần lên tới mấy triệu lần.

Với tốc độ mắt thường có thể thấy được, vị trí nơi chiếc hạt kia lại vươn lên một gốc cây non, cũng nhanh chóng phát triển, cuối cùng biến thành một cây đại thụ. che cả một khu vực. Cảnh tượng diễn biến tới đây thì dừng lại.

Rất rõ ràng, cảnh giới thôi diễn của Dương Phàm đã vượt qua giai đoạn uẩn Sinh. Kỳ.

Cảnh giới tiếp theo của uẩn Sinh. Kỳ sẽ là Đại Luân Hồi đạt tới giai đoạn đại thành.

Dương Phàm có thể đánh. giá. lúc ấy hắn không chỉ đạt tới trình, độ Đại La Kim Tiên mà việc ngạo thị thất giới cũng không quá khó khăn.

Ngay cả Uẩn Sinh Kỳ lúc này cũng đã ẩn chứa rất nhiều huyền ảo và thần thông, Đại La Kim Tiên cũng không bằng được.

Không nói tới cảnh, giới tiếp theo, chỉ cần tu luyện uẩn Sinh Kỳ tới đại viên mãn, Dương Phàm có thể tiếu ngạo thất giới rồi!

- Chỉ tiếc... uẩn Sinh. Kỳ đại biết một bắt đầu mới ở kiếp này! Mà những gì bắt đầu cũng vô cùng khó khăn.

Thân thể Dương Phàm lúc nào cũng trong trạng thái tu luyện, bao quát Luân Hồi. hấp thu Sinh linh, chỉ khí trong thiên địa.

Hắn đã gần hoàn thiên, khẩu quyết uẩn Sinh. Kỳ. cũng chỉ còn phải cân nhắc nữa mà thôi.

Tình, huống tốt tà trong ngàn năm, Dương Phàm có thể bước vào uẩn Sinh, sơ kỳ. khẩu quý của giai đoạn này cũng được hoàn thiện.

Khi hắn tūi tu cũng thường xuyên, cảm nhận được một ánh. mắt vô cùng ấm áp và yêu thương.

Không cần tìm hiểu cũng biết được đó là của Nam Cung Nguyệt.

Rất nhiều lần, nàng đứng ở xa xa, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Dương Phàm cũng không có gì không thoải mái. ngược lại cảm thấy rất ấm áp, lại có thêm những thể nghiệm sinh, mệnh hoàn toàn mới.

Trong ánh. mắt chăm chú của Nam Cung Nguyệt. ngoại trừ tình thương của mẹ còn ẩn chứa một tia chờ mong.

Không lâu sau khi Nam Cung Nguyệt rời đi, Dương Đông cũng đã đi tới Kính Nguyệt

Hồ.

- Tam đệ đường như rất thích nơi u tútL này! ở trong Lâm Viễn Thành, này, đệ có biết nơi đứng đầu Yên Ba Hồ của ba đại minh, hồ nơi này không?

Dương Đông cười hỏi.

- Yên Ba Hồ? Hình như từng nghe nói qua, có vẻ như thanh danh còn lớn hơn Kính Nguyệt Hồ trong phù chúng ta?!

Dương Phàm lập tức nổi lên hứng thú.

- Nếu Tam đệ muốn, huynh sẽ mang đệ ra ngoài du ngoạn một phen.

Dương Đông đề nghị.

Từ trong Luân Hồi, Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được điều gì đó. ánh. mắt hơi thâm ý nhìn Dương Đông một cái, gật đầu:

- Được!

Không hiểu sao. Dương Đông bị đệ đệ nhìn một cái như vậy. trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi.

Cảm giác này giống như một đứa nhò làm sai gì đó. bị người lớn nhìn một cái lập tức run sợ.

Rồi sau đó. hắn cũng âm thầm buồn bực.

“Mình, sao vậy?! Tam đệ chỉ là một đứa nhò mười tuổi, thậm chí là một người bình thường không có tu vi!”

Còn hắn là một gã Đại La Kim Tiên, làm sao có thể sinh, ra cảm giác như thế được?!

Rất nhanh, hai người rời khỏi Phù Thành, chù.

Nam Cung Nguyệt nhìn bóng dáng hai người rời đi. lẩm bẩm:

- Kỳ nhi từ khi nào lại đồng ý đi ra ngoài du ngoạn với anh. mình?!

Trên. đường. Dương Đông nói với Tam đệ:

- Lâm Viễn Thành, Yên Ba Hồ là một thắng cảnh vô cùng nổi danh, thật lâu trước đây từng sinh, ra một vị Tiên đế!

Sau nửa canh. giờ. Dương Đông mang Dương Phàm tới bên cạnh Lâm Viễn Thành.

Từ rất xa, Dương Phàm nhìn thấy mặt hồ nổi sóng, mây mù mờ mịt, cả trời nước một màu xanh huyền ảo. Trong lòng Dương Phàm nổi lên cảm giác kỳ dị, thâm, nhủ hồ này không đem. giản.

Hồ nước nà rõ ràng là vật chết nhưng lại câu thông thiên địa, quán thông thiên địa tự nhiên. Trước mặt Dương Phàm, nó giống như là một vật sống.

- Cảnh trí của Yên Ba Hồ này quả thực có chỗ độc đáo, viễn siêu thế ngoại, còn hơn Kính Nguyệt Hồ một bậc. Tuy nhiên, hình như có dấu vết mở rộng của con người.

Dương Phàm hồ hững nói.

Hắn chỉ bằng vào cảm giác mà tùy tiện nói mà thôi.

Dương Đông nghe vậy. trong lòng vô cùng kinh, ngạc!

Theo hần biết, rất lâu trước đây Yên Ba Hồ này là một hồ nước thiên nhiên, tự thành trận pháp.

Sau đó. bên cạnh hồ này có người đạt tới Cửu Thiên Huyền Tiên, trở thành Tiên Đế, tiến hành cải tạo lại, khiến cho trận pháp thiên nhiên này đạt tới viên mãn, càng thân huyền ảo.

Người có ngộ tính, tới cạnh. Yên Ba Hồ tu luyện, có thể được trợ giúp không ít.

Nhớ lại, hồi đó để đột phá Đại La Kim Tiên cũng từng tới nơi này.

Không nghĩ tới một câu tùy ý của Dương Phàm đã nói trúng điểm yếu hại này.

Dương Phàm đi vào bên cạnh. Yên Ba Hồ. một cổ trận pháp thiên, nhiên, huyền ảo một cảnh quan mông lung, mờ mịt và trắng lệt. Cảm quan của hần thông qua Đại Luân Hồi, nhìn thấu hư ảo và huyền, tượng thật cường đại. cảm nhận sâu sắc sự ảo diệu của hồ nước này.

Khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại. Dương Phàm tham ngộ. dần mất đi liên hệ với bên ngoài.

Mà lúc này. khoe miệng Dương Đông lại mỉm cười, lặng lẽ rời đi!

Trên thực tế, sau khi tiến vào trạng thái tu luyện, Dương Phàm đích xác không chú ý tới việc Dương Đông rời đi!

Sáng hôm sau.

Một cỗ sát khí từ trong Yên Ba Hồ truyền tới khiến toàn thân da thịt Dương Phàm không tự chủ được phát lạnh.

- Người nào?

Dương Phàm bị cỗ khí tức này khiến bừng tỉnh.

Rầm!

Từ trong hồ nước đột nhiên, nổi lên một cỗ ô quang trùng thiên, trong một mảnh sóng lớn chấn động, hình thành một con hung thú thôn thiên, phệ địa, không ngừng gào rít lao về phía Dương Phàm.

Thân thể Dương Phàm không khỏi lạnh run. Đây là một loại bản năng.

Mặc kệ tu vi cảnh giới cao tới đâu. hần cũng chỉ vền vẹn là một đứa nhò mười tuổi.

Dương Phàm cảm thấy hối hận vì từ khi sinh, ra tới nay, chưa từng có ý đồ tu luyện nhục thân.

Rống

Hần để mặc cho con cự thú này nuốt gọn thân thể bé nhò của mình.

Nhưng mà tiếng gầm gừ kia và thân ảnh. cự thú đột nhiên, hư không tiêu thất!

Thì ra là ảo giác!

Ánh mắt Dương Phàm từ đầu tới cuối cũng không chớp một cái.

Rầm một tiếng, từ trong hồ nước nhảy ra một đạo bóng đen. Là một đại hán có tướng mạo hung ác, cầm một Lang nha bổng trong tay. đập lên mây đen. đánh xuống đỉnh, đầu Dương Phàm.

- Ha ha ha! Năm đó Thành chủ Dương Lâm giết đi ba huynh, đệ của ta. lão từ đánh không lại hần đành phải chạy trốn. Hôm nay, đứa con bảo bối của Phù Thành chủ lại lưu lạc tới đây, thật sự là thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng!

Đại hán hung ác này với tư thái từ trên, cao nhìn xuống, nhìn đứa trẻ mười tuổi, không khỏi liếm liếm đầu lưỡi.

Trong lòng hần kỳ thật vô cùng buồn bực! Chỉ là một đứa nhò chưa đủ lông đủ cánh, chẳng lẽ đáng để một cao thủ Chân Tiên cừu trợn như mình ra tay sao?!

- Thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng?!

Dương Phàm thắp giọng trầm nhủ. khoe miệng tràn đầy trào phúng, nhẹ thở ra một hơi nói:

- Người không hiểu thiên lý, lại càng không biết nhân quả!

-Cái gì?!

Khuôn mặt đại hán hung ác này chợt nghiêm lại, sát khí kéo lên gấp mười lần khiến sương khói bốn phía cũng bị xua tan. nắng gắt phía chân trời cũng trở nên ảm đạm.

Thân thể hần lại bành, trướng lên tới tiếm trượng, Lang nha bỗng trong tay hóa thành kinh thiên, cự trụ. quán nhập thiên, địa thần uy vô tận. cuồng phong bốn phía gào thét!

Chỉ mỗi phong bạo thiếu chút nữa đã thổi bay thân thể yếu ớt của Dương Phàm.

- Chịu chết đi!

Một tiếng hét lớn vang lên như lôi đình.

Dương Phàm thầm than một tiếng, tâm thần đung nhập Luân Hồi, quát lạnh một tiếng:

- Quỷ xuống!

Bùm!

Cự nhân với khí thế ngập trời này bỗng nhiên không ngừng run rẩy. rơi xuống. Hần không tự chủ được, quỳ gối trước mặt Dương Phàm.

Hần cúi đầu phục trước mặt một đứa nhò mười tuổi!

Trong mắt hần lộ ra sự sợ hãi tới tận cùng, linh hồn không ngừng run rẩy. không thể động đậy!

Giờ khắc này, hần sâu sắc hiểu được sinh mệnh đã không thuộc về bản thân mình.

Trên, mặt Dương Phàm không hề bận tâm. Đây là lần đầu tiên từ khi tái sinh. Dương Phàm sử dụng lực lượng của uẩn Sinh. Kỳ.

Uẩn Sinh. Kỳ.

Sau khi tham ngộ sinh từ, nắm giữ vận mệnh, cảnh giới nắm giữ sinh từ trong tay!

1029. Chương 977: Cửu Tinh Tháp.

- Vì sao lại như vậy?

Nội tâm của đại hán hung ác sợ hãi đến cực điểm.

Hần không thể hiểu nổi vì sao mình lại thần phục một đứa trẻ mười tuổi.

Cho dù đám Đại La Kim Tiên kia muốn làm được điều này cũng cực kỳ khó khăn, nhất định phải thi triển toàn lực tạo áp lực.

Nhưng nam hài ngồi ở trước mặt từ đầu đến cuối không hề động đậy. ngay cả một tia linh khí dao động cũng không có.

Nhưng là giờ khắc này. hần thật sâu hiểu được một điểm: Sinh mệnh của mình đã không nắm trong tay mình.

Linh hồn bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế.

Ngoài ra, một thân sinh khí của hần bị một cỗ lực lượng nhìn không thấy sờ không được phong bế.

Sở dĩ quỳ xuống là bởi vì biểu hiện tự nhiên từ linh hồn đến thân thể.

- Nơi này là Lâm Viễn Thành, người dám tổn thương bản công tử một sợi tóc. đừng mơ còn đường sống sót.

Dương Phàm đứng dậy, tư thế trên cao nhìn xuống quát lớn với đại hán hung ác kia.

- Công tử tha mạng, cho ta một trăm lá gan cũng không dám. Vừa rồi chỉ là muốn trêu đùa ngài mà thôi.

Đại hán hung ác vẻ mặt sợ hãi, quỳ trên mặt đất không dám. động dậy.

Thẳng đến khi Dương Phàm rời đi một hồi. hần mới đứng lên. toàn thân toát mồ hôi, mê mang hồi hộp nói:

- Vừa rồi rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ta lại quỳ xuống trước một đứa bé.

Bị người quý rầy tu luyện một cách khó hiểu. Dương Phàm có chút mất hứng.

Cùng ngày, hần trở về phủ thành chủ.

Nam Cung Nguyệt rất nhanh nhìn thấy vẻ khác lạ trên mặt hần.

- Con à. rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Nam Cung Nguyệt vẻ mặt thân thiết nhìn con trai.

Dương Phàm kể lại kỹ càng một lần chuyện xảy ra hôm nay với Nam Cung Nguyệt.

- ...Sau đó Nhị ca lặng lẽ rời đi. con liền bị người kia uy hiếp. May mắn con nhanh trí dọa hần, không dám tấn thương đến con.

Sau khi Nam Cung Nguyệt nghe xong, lập tức mặt như băng sương:

- ở trong Lâm Viên Thành, không ngờ có người dám động đến con? Kỳ nhi hôm nay bị sợ hãi, về phòng nghỉ ngơi đi. Mau thân nhất định giúp con tra ra hung thủ.

Nam Cung Nguyệt an ủi.

Trong lòng Dương Phàm cười thầm trở về chỗ ở. tiếp tục bề quan tâm hiểu.

Với độ cao tìm hiểu Đại Luân Hồi của hần, tự nhiên sớm đoán được nguyên nhân hậu quả của chuyện này.

Tâm tư của nhị ca Dương Đông làm sao giấu qua được hần?

Tuy nhiên, trong khi bề quan tâm hiểu. Dương Phàm đột nhiên cảm thấy tâm thần không yên.

Hần thu liễm tâm thần, Mệnh Hạch, thông suốt hệ thống Đại Luân Hồi, cảm quan mở rộng vô hạn.

Thẳng đến một lúc. hần mở to mắt, tinh quang lóe lên. khẽ cười:

- Thật không ngờ. Thiên giới này còn có nhân vật có thể so với Vũ Văn Hâm về đạo bói toán, gần như thẩm thấu vào trong Đại Luân Hồi.

Chính vào lúc này.

Tinh Thiên thể giới, trên chín tầng trời. Một nơi an tường tiên khí mịt mù bao phủ có một tòa Tinh Tháp cổ xưa đứng sừng sững.

Tinh tháp cao tới 49 tầng, trên đỉnh một vùng Tinh Hà rực rỡ. tinh tú chi chít phân bố như bàn cờ.

Cửu Tinh Tháp, một nơi thần bí độc lập siêu nhiên thế ngoại của Tinh Thiên thể giới.

Bất kể ban ngày hay đêm tối, trên đỉnh Cửu Tinh tháp đều là một trời tinh tú. nhưng có sự khác biệt với những khu vực khác.

Nơi này gần như phản chiếu mỗi một vì tinh tú trong thiên địa.

Giờ phút này trong Cửu Tinh Tháp đã có nhân vật danh chấn không nhò của Thiên giới đang lặng lẽ chờ đợi.

Trong phòng khách đơn giản có bảy tám người ngồi tán loạn, đa phần là khoanh chân không nghe ngoại vật.

Tiền nhân bình thường thậm chí là Đại La Kim Tiên nếu dùng thần thức đảo qua nơi đây sẽ phát hiện nơi này trống rỗng không có gì.

Nhưng nơi này quả thực tồn tại tám người.

Bọn họ dường như là một bộ phận của thiên địa, hoàn toàn thoát khỏi bố cục không gian, đứng ở ngoài đại cục thiên địa.

Thời gian đối với bọn họ mà nói không hề có ý nghĩa.

Nhóm ạch Tepga

Người dịch v!!'go_kuyenao

Thăng đến một khắc, rốt cục có người lên tiếng.

- Đã mười năm... Hẳn là có kết quả rồi.

Một giọng nam nhân ôn hòa giàu từ tính vang lên trong phòng.

Hắn mở mắt. lộ ra một đôi mắt con người màu lam. nếu như đối mắt với hắn, sẽ trầm mê trong hào quang sáng bóng mộng ảo mê ly.

Nhưng mà nhìn chính diện, hắn chỉ có một khuôn mặt bình thường, nhưng lại có được khí chất cùng mị lực siêu phàm thoát tục.

Sau khi hắn nói ra, những người khác trong phòng khách đều mờ mắt.

- Phù Lâm Tiên Đế. nghe nói người tại đạo thôi diễn bói toán có trình độ rất cao. Mười năm nay. có tra ra manh mối gì không?

Một gã Đế vương mặc hoàng bào xa hoa quý giá ở bên cạnh cười lạnh nhạt.

- Đại Đế nói đùa rồi. Tu vi pháp lực của chúng ta đều tại thần thông và lực lượng. Nếu nói về đạo thôi diễn bói toán, làm sao có thể so được với Phạm Nguyệt Tinh Tôn chứ!

Đồng tử màu lam của Phù Lâm Tiên Đế hơi lóe lên. giữ một vẻ tôn kính nhất định. Nét cười trên mặt như gió nhẹ thổi qua.

- Phạm là người tới nơi này đều bởi vì Ngũ sắc Thần Lô xét qua Tinh Thiên thế giới mười năm trước. Chúng ta đều cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt nhưng lại không suy tính ra được một tia dấu vết gì.

Một đại hán vạm vỡ khác, thanh âm sang sảng quanh quẩn trong phòng.

Trên người hắn hơi tản ra một tia khí tức lọt ra bên ngoài khiến linh khí trong ức vạn dặm đông cứng.

- Nếu đã như vậy, sao chúng ta không yên lặng chờ tin lành, của Phạm Nguyệt Tinh Tôn?

Trong mắt của đại hán vạm vỡ tỏa ra ánh hào quang hung lệ. đặc biệt hung hăng trừng mắt nhìn Phù Lâm Tiên Đế một cái.

Nếu những người khác lọt vào cảnh này nhất định sẽ kinh hãi thất sắc. Tám đại nhân vật ở đỉnh của Tinh Thiên thế giới không ngờ bởi vì đạo Ngũ sắc Thần Lô mười năm trước mà cảm thấy uy hiếp cùng không yên.

Cho dù thần thông của bọn họ đã quán thông thiên địa vũ trụ cũng không tính toán thôi diễn ra được ý nghĩa của đạo Ngũ sắc Thần Lô kia đại biểu cái gì.

Lúc trước Ngũ sắc Thần Lô này xét qua Tinh Thiên thế giới, tiên nhân bình. thường ngược lại không cảm giác gì. mà đám đại nhân vật ngồi ở chỗ này lại cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Mười năm này. bọn họ không mưu mà hợp. lực tục đi tới Cửu Tinh Tháp, mời Phạm Nguyệt Tinh Tôn chỉ đạo vô thượng của Tinh. Thần Chiêm Bắc Đạo đưa ra một đáp án.

Mười năm, Phạm Nguyệt tinh tọa ở đỉnh của tòa Cửu Tinh Tháp 49 tầng, bế quan suy tứ tượng không để cho người ngoài quấy rầy.

Đối mặt với đại hán vạm vỡ hùng hổ dọa người. Phù Lâm Tiên Đế ánh mắt ảm áp, không chút để V. khề cười:

- Mặc dù bản đề không tính ra kết quả của Ngũ sắc Thần Lôi. nhưng lại có thể đoán được trong vòng vài ngày Phạm Nguyệt Tinh Tôn nhất định sẽ xuất quan.

Lời hấn vừa dứt...

- Phạm Nguyệt Tinh Tôn xuất quan...

Từ ngoài phòng khách, một nữ nhân mặt đầy nếp nhăn, mặc áo bào màu xanh lơ đi vào.

- Phạm Nguyệt Tinh Tôn.

Mọi người nơi đây đều đồng loạt đứng lên cất tiếng hỏi, thần sắc tương đối tôn kính.

Phạm Nguyệt Tinh Tôn giữ vẻ trầm mặc.

- Phạm Nguyệt, có kết quả không?

Đại Đế hỏi, trong thanh âm có một vẻ uy nghiêm vô thượng.

Khi hấn nói, những người khác đều im lặng không lên tiếng.

ở trong thất giới, mỗi một người được xưng là Đại Đế đều có địa vị cao cao tại thượng, được người kính sợ.

Sắc mặt Phạm Nguyệt Tinh Tôn hơi có chút tái nhợt:

- Chỉ lấy được hai manh mối.

- Hai manh mối?

Ánh mắt của các đại nhân vật đều rất nhanh dừng trên mặt Phạm Nguyệt Tinh Tôn.

- Manh mối thứ nhất: Vô Song Thần Kiếm!

Phạm Nguyệt ngừng một lát.

Vô Song Thần Kiếm!

Mọi người cả kinh thất sắc. hai mặt nhìn nhau.

Thậm chí có vài người trong đó hít sâu một ngụm khí lạnh.

Nói đến Vô Song Thần Kiếm đứng đầu bảng thần binh Chí tôn thất giới, mỗi người tại đây đều đột nhiên có phản ứng.

- Ta hiểu rồi... Lúc trước những người chúng ta, hoặc nhiều hoặc ít đều tham dự phong sát Vô Song Thần Kiếm.

Trong đó một nữ nhân kinh hô.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi.

Từ sau lần tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí. Vô Song Thần Kiếm liền trở thành một cấm kỵ-

- Năm đó ta cũng không tham dự.

1030. Chương 978: Thiếu Niên Dạ Thiên.

- Ta không hy vọng về sau dễ dàng bị người quấy rầy trong khi tu luyện tìm hiểu.

Ánh mắt Dương Phàm hơi lóe lên. nhìn lên bầu trời đầy sao sáng rực rỡ của Tinh Thiên thế giới mệnh mông vô tận.

Số lượng tinh tú nơi này cũng không phải không gian Đông Thắng Đại Lục có thể so sánh. Chúng có lực lượng cường đại, thậm chí có thể khiến Tinh Hà thế giới ảm đạm thất sắc.

Dương Phàm tân sinh đến Lâm Viễn thành đã được mười năm.

Trong thời gian này, hần đã hiểu biết về Tinh Thiên thể giới ở một trình độ nhất định.

Nơi này không chỉ là không gian các ngôi sao, cấu thành cũng tương tự như Đông Thắng Đại Lục.

Ba lục địa một hải dương tạo thành Tinh Thiên thể giới rộng lớn khôn cùng, lớn hơn Đông Thắng Đại Lục không chỉ vạn lần.

Cường độ vật chất, tính ổn định của không gian, hoàn cảnh, linh khí nơi này, ở một trình độ nhất định hơn Tinh Hà thể giới nửa bậc.

Dù sao Tinh Thiên thể giới mới là nơi căn nguyên đầu tiên của Thiên giới.

Đương nhiên, phía trên chín tầng trời của Tinh Thiên thể giới còn có một Vô thượng Thiên đùtụ chúa tể tối cao nhìn xuống chúng sinh thất giới.

Vô thượng Thiên đình: chúa tể cả Thiên giới, bao gồm cả hai giới thống trị trận doanh khác: Tiên giới cùng Phật giới.

Nghe đồn chúa tể tối cao của Vô thượng Thiên đình được gọi là “Thiên Đế”.

Thiên Đế: Chí tôn thống trị ba giới Thiên giới. Tiên giới. Phật giới, chính là một trong hai vị Chí tôn địa vị cao nhất trong thất giới.

Chỉ là Thiên Đế trong truyền thuyết không thường hiện thân. Có truyền thuyết là bế quan tim hiệu lực lượng phá giới, cũng có ghi lại thần hồn bản thể ngao du Man Hoang Tở Giới, không ở thất giới.

Cứ mỗi mười ức tám ngàn vạn năm, Lăng Tiêu Thiên đình thiết triều một lần.

Khi đó, Thiên Đế hiện thân hỏi những chuyện lớn của tam giới. Đến lúc đó, đại năng tam giới đều tụ họp Lăng Tiêu bảo điện.

Đương nhiên, truyền thuyết có liên quan đến Vô thượng Thiên đình cùng Thiên Đế, chỉ vẽ vẽ ghi lại trong sách cổ, có thể tra đọc.

Tầng lớp Lâm Viễn Thành còn xa xa không thể tiếp xúc Vô thượng Thiên đình.

Lâm Viễn Thành chẳng qua là một trong số 108 thành trì của ba vương triều, chín vương quốc của Tra Châu.

Tra Châu ở Thiên giới chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé trong ba đại lục.

- Vũ Tịch. Không biết lúc này, nàng ở góc nào của Tinh Thiên thể giới.

Dương Phàm thu hồi ánh mắt, thấp giọng lẩm bẩm.

Trong đầu hần lại hiện lên đủ loại hình ảnh yêu từ cái nhìn đầu tiên với Vân Vũ Tịch.

Chậm rãi nhắm mắt, hần chìm trong tu luyện, thời gian trôi nhanh.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Dương Phàm nghe thấy tiếng ồn ào của người hầu trong sân.

Vốn có khoảng cách nhất định, nhưng bởi vì cảm quan của Dương Phàm quá cường đại, cho nên trong luân hồi vô hình rơi vào trong óc.

Hần sẽ không cho rằng, một chút việc nhỏ lại thông qua Đại Luân Hồi phản ứng đến trong cảm quan của mình.

Đi ra cửa phòng, nhìn thấy ở đình nghỉ mát phía xa xa, bốn năm gia đình bao gồm hai thị vệ đang đánh một thiếu niên.

Ngoài ra, trong đình nghỉ mát còn có một công tử áo xanh đang ngồi.

Tu vi của bốn năm gã gia đình này cơ bản đều là Chân Tiên nhất trọng.

Tu vi của hai gã thị vệ càng đạt tới Chân Tiên tam trọng.

Thiếu niên kia chỉ có tu vi Chân Tiên nhất trọng, bị đè trên mặt đất. Dưới quyền đầm cước đá đã bị vết thương đầy mình.

Phanh phanh

Công tử áo xanh hung hăng đạp hấn một cước, mắt lộ vẻ độc ác:

- Một gia đình mới tới cũng dám chống đối bản thiếu gia, có phải muốn chết hay không? Người có tin rằng, cho dù ta giết chết người, trong phủ này cũng không có người đòi lại công bình cho người.

Thiếu niên bị đánh chịu đựng đau nhức, quật cường vô cùng. Khóe miệng chảy máu, trong mắt đầy lạnh lẽo... mơ hồ lộ sát khí!

Cho dù dưới tình huống như vậy, hấn không có nửa điểm lùi bước.

- Chuyện gì thế?

Dương Phàm đi tới hỏi.

- A. là Tam công tử...

Công tử áo xanh vội lộ vẻ cung kính.

Dương Phàm nhớ ra, công tử áo xanh này là một người bà con xa, bởi vì cha mẹ mất sớm, nương nhờ vào phủ thành chủ.

Thành chủ Dương Lâm nghĩ đến quan hệ huyết thống xa của hấn, cho hấn làm chức vụ quản sự ở trong phủ. địa vị gần với Tổng quản cùng Phó tổng quản.

- Là như thế này: Người này mới tới. không nghe dạy bảo. còn phạm thượng, làm trái phép quy trong phủ. Ta dẫn người dạy dỗ hấn một trận.

Công tử áo xanh cười nịnh nọt.

- Ta không có. là hấn cố ý làm khó!

Thiếu niên kia nghiêng chặt răng, trên mặt lạnh băng. BỊ nhiều người như vậy đánh, hấn nén không kêu ra một tiếng.

Công tử áo xanh biến sắc. cười xun xoe:

- Tam công tử không nên nghe hấn nói bậy. Người này chính là xương cốt cứng rắn. không nghe chỉ huy. Nếu không quản giáo cho tốt. làm sao thành một gia đình đủ tư cách.

- Đánh cho ta! Đánh mạnh vào!

Công tử áo xanh quát lạnh một tiếng.

- Khinh, người quá đáng!

Hai mắt thiếu niên đỏ bừng, một cò sát khí xông thẳng đến. không biết lấy đâu ra lực lượng, đánh văng mấy người bên cạnh.

Một cổ kiếm khí mạnh mẽ từ trong cơ thể bắn ra, khiến vài tên gia đình cùng thị vệ bốn phía bị thương không nhẹ.

Hấn quát lớn một tiếng, vẻ mặt hờ hững, như tia chớp bắn về phía nam nhân áo xanh, trong bàn tay ngưng tụ một đoàn kiếm khí sắc bén. khí thế thấy chết không sờn đâm tới nam nhân áo xanh.

- A!

Nam nhân áo xanh bị dọa sắc mặt tái nhợt.

Hấn chỉ có tu vi Chân Tiên nhị trọng bên cạnh vài tên thị vệ Chân Tiên tam trọng đều bị đánh văng ra hướng chỉ là hấn.

Mắt thấy kiếm khí sắc bén của thiếu niên sắp đâm vào ngực nam nhân áo xanh.

Trong mắt Dương Phàm lộ vẻ kỳ dị. Thiếu niên này ra tay thật độc, cũng không giống gia đình bình thường. Càng trọng yếu là hắn còn là một Kiếm tu, thậm chí có thể gọi là Kiếm tiên!

Phốc!

Nam nhân áo xanh mặc dù miễn cưỡng tránh né vẫn bị một chưởng của thiếu niên đâm vào vai, kêu thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

- Cho dù chết, cũng không thể cho loại tiểu nhân như ngươi chà đạp!

Thiếu niên vẻ mặt lạnh băng sát ý, như tia chớp đuổi theo, muốn đẩy nam nhân áo xanh vào chỗ chết.

Chính vào thời khắc nguy cơ này.

- Hừ! Gia đình nho nhỏ cũng dám phạm thượng.

Một cỗ uy áp mênh mông từ trên trời giáng xuống, không gian bốn phía chịu đè ép không hiểu.

Trong phút chốc, thiếu niên chỉ cảm thấy mình không thể động đậy.

Bá!

Một nam nhân mặc giáp vàng lướt ngang tới, từ trên trời rớt xuống.

Phịch!

Thiếu niên đối mặt với khí thế như thần uy thiên địa, rốt cục không chịu nổi, quỳ rạp xuống đất nhưng vẻ mặt bất khuất và lạnh lùng.

- Lý thống lĩnh, người tới vừa lúc. Người này dùng thân phận gia đình trà trộn vào Dương phủ ý đồ gây rối, chỉ sợ là thích khách!

Nam nhân áo xanh vội vàng tổ cáo.

Gia đình thị vệ còn lại đều im re, không dám nói lời nào.

Lý thống lĩnh hiển nhiên là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên.

- Thích khách? Mang về tra khảo!

Lý thống lĩnh ra lệnh một tiếng, thị vệ chung quanh liền xông tới thiếu niên đã không thể động đậy.

- Dừng tay!

Một thanh âm không lớn không nhỏ truyền đến.

- Tam công tử!

Mấy người nam nhân áo xanh lộ vẻ dị sắc.

- Tam công tử. Người này rất có khả năng là thích khách trong phủ, ta muốn bắt hắn tra hỏi. Không biết công tử có ý kiến gì?

Lý thống lĩnh không kiêu ngạo không khiêm nhường nói.

Với tư vị Đại La Kim Tiên của hắn cùng với địa vị trong phủ không cần phải hạ mình với một công tử.

Trong phủ này duy nhất có thể ra lệnh cho hắn, chỉ có thành chủ.

- Người này, ta muốn!

Dương Phàm giọng ra lệnh nói.

Dứt lời, hắn đi tới trước mặt thiếu niên:

-Đi theo ta!

Thiếu niên đứng lên, mang theo một tia kinh ngạc khó hiểu theo hắn rời đi.

Toàn bộ quá trình, Lý thống lĩnh cùng những thị vệ khác đều không dám lên tiếng.

Trong lúc này. trên trán Lý thống lĩnh đã mồ hôi lạnh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm giác linh hồn và sinh mệnh dường như không thuộc về mình, bị một cỗ lực lượng vô hình không thể đụng chạm trời buộc.

Nếu có một tia phản kháng, sinh mệnh sẽ đi tới cuối.

1031. Chương 979: Thong Thả Ngàn Năm!

Dấu chân của hắn dần đi khắp toàn bộ Lâm Viên Thành.

Khác với dĩ vãng chính là bên cạnh hắn có thêm một tùy tùng Dạ Thiên như bóng với hình.

Dạ Thiên giống như bảo tiêu, một tác không rời theo sát Dương Phàm.

Khi Dương Phàm khoanh chân nhắm mắt. ngồi xuống điều tức. Dạ Thiên cũng nhắm mắt lại tiến vào trạng thái tu luyện.

Dương Phàm ngạc nhiên phát hiện. Dạ Thiên có thiên phú kinh người, gần như không thua hai vị ca ca của mình.

Mỗi thời mỗi khắc đi theo Dương Phàm, Dạ Thiên cũng tạo thành thói quen đi đường đều nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện.

Ở sâu trong đáy lòng. Dạ Thiên có lòng phục cừu cường đại.

Hắn vốn là hậu duệ của đại quý tộc Thiên Vương vương triều, có được huyết thống tốt đẹp.

Nhưng bởi vì thế lực vương triều tan rã, toàn tộc của hắn đều chết vào tay kẻ thù trong đại chiến.

Mặc dù hắn dùng thân phận binh, sĩ lẫn lộn giữ mạng, nhưng vẫn bị làm tù binh, bị bán như nô lệ.

Bởi vì lòng báo thù, Dạ Thiên theo đuổi lực lượng vô cùng mãnh liệt.

Mỗi thời mỗi khắc, hắn đều tu luyện.

Đứng tu luyện, đi đường tu luyện, giống như một cận vệ.

Lúc mới đầu, đám gia đình người hầu khác trong phủ có vài tia khinh thường.

Dương Đông cũng có chút tò mò. tam đệ làm sao không tìm bảo tiêu có tu vi cường đại một chút.

Theo thời gian trôi qua, biến hóa của Dạ Thiên khiến mọi người kinh hãi.

Trong trăm năm ngắn ngủi, hắn từ Chân Tiên nhị trọng đạt tới Chân Tiên tứ trọng.

Rồi sau đó lại dùng thời gian năm trăm năm, hắn tấn chức Chân Tiên thượng vị.

Lúc này. những gia đình cùng tiên vệ lúc trước coi thường Dạ Thiên, đều mở rộng tầm mắt.

Chân Tiên thượng vị, ở trong hàng ngũ tiên nhân đã có địa vị không thấp, được vạn người sùng kính.

- Thật không nghĩ tới. Một người bình thường tu vi tầm thường, ở bên cạnh Tam đệ mấy trăm năm, lại có được tiến bộ như thế. Hắn làm như thế nào?

Ở sâu trong nội tâm Dương Đông, lòng hiếu kỳ đã nhạt vài phần lại trở dậy.

- Vi sư vẫn không nghĩ ra, tam đệ người vẫn luôn tu luyện, trên người lại không có phép lực dao động, nhìn qua gần như không có tu vi.

Nam nhân nho nhã trầm tư kinh ngạc nghi hoặc.

Ở trong mắt người có ý. tam công tử Dương Kỳ sâu không lường được, nhìn không thấu.

Nhoáng lên một cái. thời gian ngàn năm Dương Phàm tại kiếp này từ từ trôi qua.

Lúc này, tùy từng Dạ Thiên bên cạnh hắn đã tu luyện đến Chân Tiên cứu trọng đỉnh.

Đối với Dạ Thiên, Dương Phàm cho từng cho hắn dùng máu giọt Nghịch Linh Huyết, huyết mạch trong cơ thể đã sinh ra biến hóa, thực lực thiên phú đều hơn xa so ngày trước.

về phần chi điểm phương diện Kiếm tu. Dương Phàm chỉ là cho Dạ Thiên cảm thụ ý cảnh cái khoảnh khắc năm xưa mình cảm đoán kiếm chém giết Tam u lão ma.

Dạ Thiên trải qua đủ loại cảm nhận, bắt đầu gian khổ nghiên cứu và thăm dò kiếm đạo.

Một ngày này. Dương Phàm từ bế quan tỉnh. lại.

Hô

Hắn phun ra một ngụm trọc khí thật dài. ước chừng giằng co thời gian nửa nén hương.

Tâm thần dung nhập Đại Luân Hồi. thể tích của Mệnh Hạch trong suốt không thay đổi.

Nhưng là không gian bên trong Mệnh. Hạch này đã được mở rộng.

Vách tường Mệnh Hạch quanh quẩn hào quang ngũ sắc.

ở trung ương, nguyên bản là nơi lốc xoáy vô hình giờ phút này sinh ra một cây non nho nhỏ. lớn chừng ngón cái. mềm mại màu lục nhạt.

Lấy cây non mềm mại này làm trung tâm, một vùng sinh mệnh lực V thuần túy khổng lồ lan tràn toàn bộ không gian Mệnh Hạch.

Không gian Mệnh Hạch dần dần thành hình, khí tức sinh mệnh càng đậm đặc.

Bá

Ý niệm khẽ động. Dương Phàm thu một kiện Pháp bảo vào không gian Mệnh Hạch, cực kỳ thuận lợi.

- Tiến!

Tâm thần Dương Phàm khẽ động, bản thân biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn tiến vào không gian Mệnh Hạch.

- Thành công rồi...

Dương Phàm vui sướng vô cùng.

Điều này cũng nói rõ. bên trong Mệnh Hạch hình thành không gian chân chính, thậm chí có thể xưng là “Tiểu thể giới”.

Giờ này khắc này, Dương Phàm hoàn toàn bước vào uẩn Sinh sơ kỳ.

Nhìn cây non mềm mại lớn bằng ngón cái ở trung tâm Mệnh Hạch, trong mắt Dương Phàm tràn ngập chờ mong.

Uẩn Sinh Kỳ quả thật là một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đến một ngày, khi cây non nho nhỏ này có thể trưởng thành đại thụ che trời, như vậy cũng sẽ đại biểu giai đoạn Đại Luân Hồi đại thành.

Tâm thần Dương Phàm dung nhập cây non mềm mại này. có thể cảm nhận được đạo Luân hồi ở trong.

- Đây chi vẻn vẹn là hình thức ban đầu của tiểu thể giới. Nếu có thể khiến Luân hồi đại tái sinh ta có thể tự thành nhân quả và Luân hồi trong tiểu thể giới của chính mình.

Dương Phàm nhắm mắt. cảm thụ thần thông ảo nghĩa ẩn chứa trong cây non mềm mại màu lục nhạt.

Hắn hiểu được, cây non bằng ngón cái này ẩn chứa sinh mệnh lực khủng bố ra sao.

Thông qua Đại Luân Hồi. mỗi thời mỗi khắc hắn đều có thể hấp thu Sinh Linh Chi Khí trong phạm vi vài ức dặm. trải qua ngàn năm mới ngưng kết ra cây non này.

Có thể tưởng tượng, nếu muốn nó trường thành đại thụ che trời là khó khăn cỡ nào.

So với lúc mới vào uẩn Sinh Kỳ. giờ phút này Sinh Linh Chi Khí cất chứa trong Mệnh Hạch của Dương Phàm ước chừng tăng lên không chỉ ngàn lần.

- Không biết trong Tiên Hồng Không Gian có thể chiếu rọi tiểu thể giới của ta không?

Dương Phàm nảy ra một ý.

Trải qua một hồi thử. hắn phát hiện Tiên Hồng Không Gian đồng dạng có thể chiếu rọi vạn vật vạn sự trong tiểu thể giới của mình.

ở bên cạnh. lãnh địa vốn có của hắn, lại có thêm một vùng đất màu lục nhạt.

Nhưng mảnh đất màu lục này phân bố không đồng đều, trừ màu xanh còn có màu nâu, vàng, đen thẫm...

Có thể nói là đủ mọi màu sắc, nhưng tổng thể là màu xanh chiếm địa vị chủ đạo.

Dương Phàm hiểu được, vùng đất nho nhỏ này đại biểu tiểu thể giới của mình.

Bộ khung không gian của tiểu thể giới cũng dùng phương thức khác loại chiếu rọi ở Tiên Hồng Không Gian, hơn nữa màu sắc vùng đất ở Tiên Hồng Không Gian cũng không chỉ có một. Màu xanh hơi nhạt một chút, cũng có rất nhiều màu khác.

Điều này không khiến Dương Phàm hoài nghi, không gian thất giới có thể nào cũng có vùng đất tương ứng ở trong Tiên Hồng Không Gian hay không?

ở Tiên Hồng Không Gian.

Màu đen thẫm đại biểu tử vực không hề sinh cơ.

Màu xanh và xanh biếc đại biểu sinh cơ khí tức thuần túy.

Màu sắc khác như màu vàng, nâu.... chúng nó cũng có sinh cơ nhất định.

Con chó nhỏ từng nói:

- Vạn sự vạn vật trên thể gian này có thể chia làm hai loại. Một loại là có sinh mệnh, một loại là không có sinh mệnh.

Vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm là tồn tại cực kỳ đặc thù. khu vực sinh cơ thuần túy.

- Thể giới là lập thể. nhưng chúng ta dùng mắt thường nhìn thấy, dùng cảm giác cảm giác được cũng không nhất định là chân thực.

- Tiên Hồng Không Gian dùng hình thức mặt phẳng chiếu rọi bản chất của đại thể giới. Đây mới là hình thức tồn tại nguyên thủy nhất giản đơn nhất của vật chất.

Lời nói này của con chó nhỏ vô cùng thâm ảo, khiến Dương Phàm đều không thể nhất thời hiểu ra.

Mặt phẳng mới là nguyên thủy nhất? (Như kiểu là học hình học ấv nhĩ @_@)

Lắc lắc đầu, Dương Phàm nghi ngờ hỏi:

- Rốt cục đâu mới là thể giới chân thực?

- Người nhìn thấy, một cái là thể giới mặt ngoài, một cái là thể giới bản chất. Chúng đều là chân thực.

Con chó nhỏ nói tới đây. lắc đầu:

- Trừ khi người có thể đạt tới cảnh. giới Sáng Thế chân chính, nếu không muôn vàn khó khăn hiểu ra.

- Sáng Thế?

Dương Phàm thật không dám hy vọng xa vời.

Vạn vật thất giới đều sinh ra trong hỗn độn.

Ngay cả Tiên giới. Phật giới. Yêu giới. Ma giới lục tục sinh ra sau hai giới Thiên, Minh, cũng là dựa vào hai giới bản nguyên sáng lập ra.

Sáng Thế. loại cảnh giới này nghe cũng chưa từng nghe qua.

- Chủ nhân yên tâm. Ngài cách cảnh giới này cũng không phải xa xôi không thể với tới.

Con chó nhỏ ý vị thâm trường nói.

- Không gian thất giới đã tương đương ổn định, bản thể của người có thể hiện thân nơi này hay không?

Dương Phàm hỏi ra bí ẩn đáy lòng mình.

- Miễn cưỡng có thể. Nhưng tốt nhất không nên làm như vậy. bởi vì có thể phát sinh ra chuyện không ổn...

Con chó nhỏ thông qua Tiên Hồng Giới có thể cảm giác được không gian Thiên giới.

Dương Phàm cảm thấy hoảng sợ. Với cường độ của không gian thượng giới cũng chỉ miễn cưỡng có thể cho con chó nhỏ hiện thân mà thôi.

Nhưng là nghe ý của con chó nhỏ. tốt nhất không nên thử. nếu không sẽ gây ra chuyện không thể khống chế.

1032. Chương 980: Nguy Cơ Hiểm Nghèo!

Nhưng là có lẽ khoảng cách quá mức xa XÔI liên hệ tinh thần này rất yếu ớt.

Yếu đến mức Dương Phàm không đủ để dùng Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi tới.

Tuy nhiên trong lòng hắn cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, như vậy xem ra trước mắt hắn là Thạch Thiên Hàn bình an vô sự.

Lúc trước tại hạ giới. Thạch Thiên Hàn tu luyện trong không gian ma vực. sau Đại Thừa Kỳ không ngờ phi thăng mà đi. từ đó về sau cắt đứt liên hệ với Dương Phàm.

- Không gian ma vực kia, đa phần là nằm ở Hạ tam giới, khoảng cách Thiên giới quá mức xa xôi.

Dương Phàm nỉ non lẩm bẩm.

Trong thất giới. Phàm giới là tầng thấp cơ sở nhất, ức vạn vô số không gian, rộng lớn nhất.

Ngoài ra, lục giới còn lại đều là giới cao cấp.

Thượng tam giới với Thiên giới là căn nguyên giới, phân biệt có: Thiên giới. Tiên giới. Phật giới.

Hạ tam giới với Minh giới là căn nguyên giới, phân biệt là: Minh giới. Ma giới. Yêu giới.

Khi thất giới mới mở. Thiên giới ở trên, Minh giới ở dưới. Đây cũng là khởi nguyên của Thượng tam giới cùng Hạ tam giới.

Thạch Thiên Hàn đang ở Hạ tam giới, như vậy cách Thiên giới một đoạn rất xa xôi.

- Chỉ cần tu vi của ta có thể liên tục tăng lên, cảm quan tăng nhiều, cuối cùng có thể lấy được liên hệ với Thạch Thiên Hàn.

Trong lòng Dương Phàm bình tĩnh, cũng miễn cưỡng vận chuyển thần thông, nhấn gtri tới Thạch Thiên Hàn một tia ý niệm đan giản nhất cho thấy mình còn tồn tại.

Mà bên phía Thạch Thiên Hàn như đá chìm đáy biển, hơn phân nửa là không có thần thông có thể thông qua Đại Luân Hồi như Dương Phàm, không thể nhấn gửi ý niệm tới Dương Phàm cho dù là đan giản nhất.

Sau khi thành công tấn chức uẩn Sinh sơ kv. Dương Phàm rút cục rút ra một thời gian nhất định tu luyện thân thể này.

về thân thể. Dương Phàm chủ yếu tu luyện “Luyện Thể Thuật” đơn giản nhất, cũng sử dụng Nghịch Linh Huyết cùng Nghịch Tiên Huyết á phụ trợ.

Trong Mệnh Hạch, sinh mệnh lực dồi dào vô tận, mệnh mông như biển cũng dùng để rèn luyện thân thể.

Luyện Thể Thuật tu luyện đến mức tận cùng, cũng có thể so được với thân thể bất diệt.

Dương Phàm có Mệnh Hạch tương trợ. có đại lượng Nghịch Linh Huyết cùng Nghịch Tiên Huyết phụ trợ. trong thời gian mấy trăm năm ngắn ngủi, thân thể đã mạnh mẽ tới một cực hạn.

Sau khi dùng Nghịch Linh Huyết cùng Nghịch Tiên Huyết. thân thể này của Dương Phàm đương nhiên cũng có thể vài loại thần thông, nhưng là cũng không được hấn coi trọng.

Đương nhiên, đặc điểm của thân thể này của Dương Phàm là lực khôi phục siêu cường cùng với kim cương bất hoại.

Sau bốn năm trăm năm, hấn chỉ dựa vào thân thể lực lượng là có thể một mình đấu Chân Tiên cừu trọng.

Trong thời gian này, hấn cũng độ qua thiên kiếp.

Đáng giá để nói nhất chính là, từ từ Dạ Thiên bên cạnh Dương Phàm cũng thuận lợi tu luyện đến Đại La Kim Tiên, cũng độ qua Đại La Thiên kiếp.

Có Dương Phàm tương trợ. độ Đại La Thiên kiếp tự nhiên là đơn giản.

Dạ Thiên trở thành Đại La Kim Tiên, việc này khiếp sợ toàn bộ phù thành chủ.

Một nhà thành chủ. bao gồm Dương Lâm. Nam Cung Nguyệt đều cảm giác tò mò sâu sắc đối với đứa con thứ ba.

Bọn họ càng hiểu được ý nghĩa của một vị Đại La Kim Tiên.

Mặc dù đôi mắt khắp Lâm Viễn Thành, thậm chí là Tra Châu, Đại La Kim Tiên cũng là thân phận cao cao tại thượng.

Nếu có thể tu luyện đến Kim Tiên thượng vị. có thể được tôn là Tiên Quân.

Nhưng là Kim Tiên cừu trọng, tiến triển mỗi một trọng đều cực kỳ thông thả, thực lực chênh lệch rất lớn.

Sau khi Dạ Thiên tấn chức Đại La Kim Tiên. Dương Phàm âm thầm gật đầu. Cuối cùng bên cạnh hấn cũng có một thủ hạ hợp cách.

Rồi sau đó. hấn bắt đầu thu mua tài liệu, tiếp tục rèn luyện Luân Hồi Bàn.

Với thân phận Tam công tử của phù thành chủ của hấn, thu mua tài liệu tự nhiên rất đơn giản.

Kết quả trong bốn năm trăm năm kế tiếp. Luân Hồi Bàn của Dương Phàm vượt qua Tiên khí cừu phân, thậm chí cực phân, cuối cùng đạt tới cấp bậc Tiên bảo.

Lúc luyện hóa ra Tiên bảo. trong thiên địa sẽ có một chút dị tượng, lại bị Dương Phàm che chắn.

Một kiện Tiên bảo cho dù là Đại La Kim Tiên bình thường cũng rất khó có được.

Mà Dương Phàm - tam công tử của phù thành chủ này lại tự luyện chế ra được một kiện.

Trên thực tế. Tiên bảo hấn chiếm được trong Cửu Kiếm Di Chi cũng không chỉ một hai kiện.

Nhưng hấn tu luyện đại đạo Tiên Hồng, cần một kiện Pháp bảo bản mệnh thích hợp công pháp của mình.

- Đệ tử kia của ta, lấy được nhiều bảo vật linh đan trong Cửu Kiếm Di Chi. hiện tại hấn là tu vi không tầm thường rồi!

Dương Phàm nghĩ đến đệ tử Phương Chân.

ở tại phủ thành chủ. chờ đợi Dương Phàm là tu luyện dài lâu mà buồn tẻ.

Không phải hấn không nghĩ ra ngoài một chút.

Mà bởi vì ngân năm này. Lâm Viễn Thành cùng Chu Vũ Thành lân cận thường xuyên giao chiến.

Lâm Viễn Thành là đại thành một phương, bên dưới còn có rất nhiều thành nhỏ và thôn trấn.

Nghe mẫu thân Nam Cung Nguyệt nói, chiến sự bất lợi. lâm viễn thành đã mất đi hai thành nhỏ cùng không ít thôn trấn.

Dương Phàm gần như không nhìn thấy bóng dáng phụ thân cùng đại ca Dương Cường.

Ngay cả nhị ca cũng thường xuyên đi tiền tuyến, bày mưu tính kế.

- Hy vọng người nhà bình yên vô sự. chiến tranh sớm ngày chấm dứt.

Trong lòng Dương Phàm thâm nhủ.

Nhưng là chuyện lại không như Dương Phàm chờ mong.

ở Thiên giới, mỗi tiên nhân đều có tuổi thọ lâu dài.

Một trận chiến lớn đánh mấy vạn năm thậm chí mấy trăm vạn năm đều là chuyện rất bình thường.

Hầu hết thời gian của Dương Phàm đều dùng trong tu luyện.

Nháy mắt đã trôi qua bảy tám ngàn năm.

Một ngày này hần xuất quan, tuy tu vi có tiến triển nhưng còn không tu luyện đến uẩn Sinh trung kỳ.

Sau khi đạt tới uẩn Sinh Kỳ. cần chính là thời gian, hết sức dài lâu.

Trong không gian Mệnh Hạch, cây non mềm mại nguyên bản bằng ngón cái giờ phút này đã lớn bằng cánh tay trẻ em.

Trong Tiểu thế giới, không gian lại mở rộng một chút, sinh cơ lục ý càng đậm.

Dương Phàm phát hiện, vùng đất của Tiểu thế giới bị Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi. mặc dù còn có các loại màu pha tạp. nhưng màu xanh cũng càng nhiều hơn một chút.

Hô—

Sau khi xuất quan, Dương Phàm phun ra một hơi dài, không nghĩ tới thời gian qua nhanh như vậy.

Hần có thể dự đoán được, ngày sau bế quan tu luyện ít nhất hơn mấy trăm, hơn ngàn năm, cho dù là vạn năm cũng không kv quái.

Lần này Dương Phàm xuất quan, phát hiện tình hình chiến sự của Lâm Viễn Thành càng ngày càng trở nên không ổn.

- Một phần mười lãnh thổ của Lâm Viễn Thành đều bị Chu Vũ Thanh chiếm cứ.

Từ từ Dạ Thiên nói cho hần tin tức này.

Trong thời gian bảy tám ngàn năm, tu vi của Dạ Thiên mới gian nan đột phá đến Kim Tiên nhị trọng, tiến độ vô cùng thông thả.

- Nói vậy. Lâm Viễn Thành đã hoàn toàn rơi vào cục diện bất lợi?

Khóe mắt Dương Phàm có một tia lo lắng.

Trong phủ thành chủ một bầu không khí tĩnh mịch, đại ca nhị ca đều đi tiền tuyến, phụ thân hơn một vạn năm gần đây căn bản không nhìn thấy hai lần.

Thông qua Đại Luân Hồi, Dương Phàm có một loại tính toán ra tương lai. cục diện của Lâm Viễn Thành sẽ càng thêm không xong.

Thấy tình hình này. hần có chút ngồi không yên.

Một ngày này. tại Kính Nguyệt Hồ.

- Mẫu thân. Chiến sự tiền tuyến bất lợi. có thể cho con đi ra, đốc hết sức mọn?

Dương Phàm đưa ra yêu cầu của mình.

Sau khi Nam Cung Nguyệt nghe xong, hết sức cao hứng. Tiểu tử này rốt cục hiểu được quan tâm chuyện nhà

Tuy nhiên, nàng cự tuyệt Dương Phàm không chút chừa đường thương lượng.

- Lâm Viễn Thành còn chưa đến nỗi không xong đến bước đó. thế cho nên không cần đến tam công tử của phù thành chủ ra tay.

Nam Cung Nguyệt cười an ủi đứa con thứ ba.

Trong lòng Dương Phàm cười khổ. Mầu thân của kiếp này thật đúng là coi mình là một đứa nhỏ trời gà không chặt?

Sự thật như thế. Dương Phàm cũng chỉ đành thôi.

Dù sao gia tộc còn không gặp phải đả kích trí mạng gì.

Hắn tiếp tục dốc lòng tu luyện, hy vọng sớm ngày tăng tu vi; hoàn thành ý nguyện của Vô Song, gặp mặt cùng Vũ Tịch, đệ tử và Hồ Phi.

Năm tháng từ từ. lại là một vạn năm nhoáng cái trôi qua.

Tính ra, từ khi Dương Phàm tân sinh tới nay đã được hơn hai vạn năm.

Tính thêm một vạn năm trong không gian Luân hồi. đến thượng giới đã được ba vạn năm.

Mà Dương Phàm rốt cục cũng lấy được đột phá về tu vi. tu luyện đến uẩn Sinh trung kv.

Trong không gian Mệnh Hạch, gốc cây non kia rốt cục trường thành, cao bằng nửa người

1033. Chương 981: Lôi Đình Chém Giết!

Lời nói của Dương Phàm như chùy lớn vạn cân. đánh mạnh vào trong lòng Nam Cung Nguyệt, khiến nàng mặt xám như tro tàn.

Nàng nhìn con thật lâu, đôi mắt có vài phần thâm ý:

- Kỳ nhi nói cho ta biết những điều này. là muốn đi tiền tuyến trợ giúp phụ thân người? Dương Phàm gật đầu:

- Nếu con ra tay, sẽ nắm chắc 70% thay đổi vận mệnh này.

- Cấp bách lúc này là phải nghĩ biện pháp làm thế nào cứu đại ca người trở về.

Nam Cung Nguyệt chân tay luống cuống, lần đầu tiên lộ ra vẻ bất lực trước mặt đứa con.

- Nếu mẫu thân tin tưởng, con sẽ đi tiền tuyến. Nếu mẫu thân không tin, con vẫn sẽ đi.

Giọng điệu Dương Phàm dần trở nên kiên quyết. trên mặt có một loại kiên định không thể làm trái và tự tia Hiện tại đại ca Dương Cương bị địch nhân bắt giữ. Dương Phàm ắt hẳn đến đâu cũng sẽ ra tay.

Cho dù Nam Cung Nguyệt ngăn cản, hắn cũng sẽ ra tay.

Nam Cung Nguyệt nghe được giọng điệu kiên quyết của con. đột nhiên tức giận, nhưng nhớ tới mọi chuyện từ khi đứa con thứ ba sinh ra. tức giận lại tiêu tan vài phần.

Nàng hơi tức giận quát:

- Bắt đầu từ khi nào người đã dám trái ý mẫu thân?

- Nếu làm trái mẫu thân có thể cứu lại mạng của đại ca cùng phụ thân, con cam nguyện. Dương Phàm mỉm cười, không chút nhượng bộ.

Giờ này khắc này. trên người hắn có một loại thuyết phục.

Nam Cung Nguyệt ngán ra, cảm thụ lời nói của con. vẻ mặt thâm ý:

- Chuyện này người rót cục là thật sự nắm chắc, hay là tự đánh sưng mặt giả làm người mập (lừa dối). Mẫu thân sao nhẫn tâm đẩy người ra chiến trường?

- Ha ha...

Dương Phàm bật cười:

- Xin mẫu thân nhớ kỹ một câu: Thế gian này, không ai có thể dồn con vào chỗ chết!

Thật cuồng vọng!

Đây là phản ứng đầu tiên của Nam Cung Nguyệt.

Ngay cả Dạ Thiên ở ngoài phòng đều nghe thấy được lời nói của chủ nhân, nhưng tuyệt không cảm thấy cuồng vọng.

Thực lực của chủ nhân chỉ có hẵn rõ ràng, nhưng cũng chỉ như một góc núi băng.

Nam Cung Nguyệt vừa chuẩn bị nói chuyện...

Bá!

Con nàng đã hư không biến mất trước mặt.

Trong nháy mắt. Dương Phàm đã về phòng mình.

Nam Cung Nguyệt Kim Tiên tam trọng sưng sờ tại chỗ.

Với cảnh giới của nàng còn không hoàn toàn nhìn ra đứa con rời đi như thế nào.

- Thuần di? Chỉ có đạt tới cấp bậc Tiên Quân mới có thể chân chính nắm giữ thần thông như vậy!

Nam Cung Nguyệt không khỏi thấp giọng ni non.

Giờ khắc này nàng đột nhiên V thức được: Kv nhi đã không phải đứa con nhò trói gà không chặt trong ấn tượng của mình.

Chỉ dựa vào điểm này. đứa nhò tuyệt đối có tư cách tham gia chiến tranh.

Vào lúc ban đêm.

Tam công tử Dương Kỳ của phù thành chủ cùng với tùy tùng của hãn biến mất khỏi tầm mắt của gia đình.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn, bọn họ chỉ cho rằng, hai người này lại bắt đầu bế quan tu luyện.

Nam Cung Nguyệt vốn định phái thêm một chút nhân thủ, nhưng lại bị Dương Phàm từ chối.

- Hai người chúng con đủ rồi.

Dương Phàm trả lời như vậy.

Nam Cung Nguyệt đột nhiên phát hiện, tùy tùng bên cạnh Dương Phàm không biết từ lúc nào đã tu luyện đến Kim Tiên tam trọng.

- Các người đều trưởng thành rồi.

Nam Cung Nguyệt nhìn chăm chú đứa con cùng tùy tùng nương theo bóng đêm rời đi. tâm tình lúc này không biết là vui mừng hay mất mát.

Lâm Ngân thành là một tòa cổ thành truyền thừa xa xưa, phạm vi quản hạt mấy trăm vạn dặm. lệ thuộc sự quản hạt của Lâm Viễn Thành.

Nửa tháng sau!

Hai bóng người gầy gò từ từ hạ xuống.

- Giết!

Hai bên phía trước cửa thành đều có mấy vạn tiên binh tiến hành giết chóc máu tanh, cảnh, tượng hoành tráng đánh cho thiên địa biến sắc. mây đen dày đặc.

- Cuối cùng cũng tới rồi!

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi.

Trên người nam nhân lạnh băng nhắm mắt đứng bên cạnh hắn dâng lên một luồng sát khí

Dọc theo đường đi. bọn họ chạy tới tiền tuyến cũng không phải dễ dàng.

Trên đường vài lần gặp phải tiên binh hoặc tiên vệ tuần tra của Chu Vũ Thành ngăn cản.

Dương Phàm vẫn không ra tay. mỗi lần đều là Dạ Thiên ra tay, lời đình chém giết tất cả địch nhân.

Loại chém giết cùng tôi luyện này khiến thực lực của Dạ Thiên càng ngày càng đáng sợ.

Ý niệm phục thù mãnh liệt trong đầu hắn đối với kiếm đạo sát phạt có trợ giúp cực kỳ thâm ảo to lớn.

Đặc biệt là hình ảnh Dương Phàm truyền cho hắn xem.

Nam nhân trong hình ảnh. trong tay cầm nửa đoạn kiếm gãy. một kiếm chí từ siêu việt thiên cồ, trực tiếp miểu sát hết thủy địch nhân.

Loại ý cảnh này khiến hắn rung động thật sâu.

- Người nào?

Hai người vừa mới tới gần. đã bị tiên vệ tuần tra chung quanh Lâm Ngân Thanh ngăn lại.

- Ta là tam công tử Dương Kỳ của thành chủ Lâm Viễn Thành, tới viện trợ phụ thân, huynh trưởng.

Dương Phàm lạnh nhạt cười, lấy ra một cái lệnh bài, đứng chờ tại chỗ.

Lập tức có tiên vệ trở về bẩm báo.

Ngay khi đóng cửa.

Vút Vút Vút —

Trên vòm trời đột nhiên xẹt qua ba dải sáng rực rỡ. một cỗ thần uy kinh thể hải tặc từ trên trời giáng xuống.

Babóng người gần như t huấn di đánh về phía bên này.

- Không tốt! Là Đại La Kim Tiên!

Đội tiên vệ chấp phép này sắc mặt tái nhợt, chìm trong tuyệt cảnh từ vong.

Gặp phải Đại La Kim Tiên tập kích, bọn họ không có bất kỳ lực trả đòn.

Ba đạo hào quang bay tới. hai nam một nữ khí thế kinh thiên.

Dương Phàm đứng tại chỗ. vẻ mặt lạnh lẽo không có ý ra tay.

Choeng!

Một cầu vòng kiếm chói mắt vắt ngang hư không, làm cho trên không phụ cận Lâm Ngân Thành một vùng chói mắt.

Phác!

Tên cường giả Kim Tiên nhất trọng đánh lên trước tiên bị một kiếm xuyên qua cổ họng, máu tươi văng khắp nơi.

Phịch!

Khi thi thể hắt từ giữa không trung rơi xuống, một nam một nữ khác mới phản ứng lại. không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dạ Thiên.

Một gã Đại La Kim Tiên đã bị miểu sát như vậy.

Kiểm đạo của nam nhân này quá mức đáng sợ!

Đám tiên vệ tuần tra phía Lâm Ngân Thành đều cảm thấy trái tim như nhảy lên cổ họng. Bọn họ vốn tưởng hẳn phải chết không nghi ngờ, lại không đoán được là tình huống này. Người ra tay nhìn qua chỉ là một người hầu.

- Báo thù cho tứ đệ!

Một nam nhân Đại La Kim Tiên khác hai mắt đỏ như máu. hét lớn một tiếng, một cây cờ tím trong tay vung lên.

Hô!!!

Trên trời cao giáng xuống ngàn vạn đạo từ sắc quang ban, như thác nước oanh kích tới. Khí thế hào hùng, nuốt hết thiên địa lập tức bao phủ phạm vi trăm dặm.

- A...

Đội tiên vệ chấp phép kia sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Mặc dù phía bọn họ cũng có cường giả. nhưng chiến đấu của cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên. cho dù là một tia đờ ba cũng có thể làm cho bọn họ bị tan thành mây khói.

Choeng!

Dạ Thiên rút kiếm!

Kiểm quang lóe lên thẳng hướng tận trời, thiên địa đột nhiên sáng tối giây lát.

Phốc!

Nam nhân Đại La Kim Tiên động thù đồng dạng bị một kiếm đâm thủng cổ họng.

Phịch!

Thi thể rơi xuống đất. vị trí nguyên bản của hắn bị một nam nhân tuấn mỹ lãnh khốc thay thế.

- Mới Kim Tiên nhất nhị trọng cũng tới đây tìm chết!

Dạ Thiên đã sớm không phải là gia đình lúc trước bị người ức hiếp.

Còn lại một nữ nhân cuối cùng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hai đồng bọn Kim Tiên nhị trọng đều bị một kiếm miểu sát.

Vậy nàng Kim Tiên nhất trọng có thể chạy thoát hay không?

- Tiểu nữ nhận thua đầu hàng!

Phác!

Một thanh bảo kiếm tỏa ánh bạc đâm xuyên qua cổ họng nàng.

1034. Chương 982: Tử Thần Buông Xuống.

Bầu không khí trong đại điện im lặng, đa số người hoặc là thất thần hoặc là không dám lên tiếng.

Dù sao ngay trước đó. thành chủ Dương Lâm vừa mới hung hăng răn dạy tam công tử một trận.

Dương Lâm ngồi trên ngai cao cũng ngằn ra, ánh mắt khó tin nhìn kỹ đứa con mình không coi trọng nhất và cũng không hiểu nhất.

Dương Đông trong khi kinh ngạc, còn khó che giấu hưng phấn cùng chờ mong trong lòng: “Tam đệ... Cho dù ngươi che giấu sâu bao nhiêu, giờ phút này gia tộc nguy cơ hiểm nghèo cũng không thể không ra tay”.

- Hồ tướng quân. Ý ngươi là. khuyến tử này của ta vừa rồi lập công lớn. chém giết tam tiên?

Dương Lâm nghiêm trang nhìn thẳng ái tướng dưới tay. dường như muốn xác định thật chuẩn xác.

- Thiên chân vạn xác (thật 100%). Lúc ấy ty chức đang chiến đấu ở phía trước, bị Đại La Kim Tiên của Chu Vũ Thành kiềm chế. cảm thấy được phía sau bị đánh lén cũng không kịp làm gì. Chờ khi ty chức phản ứng lại. ba gã Đại La Kim Tiên kia đã nằm dưới đất!

Hồ tướng quân nói tới đây. trong mắt đầy vẻ nóng bỏng, càng nhiều là nhìn chăm chăm vào Dạ Thiên ở phía sau Dương Phàm.

Dù sao lúc ấy hẳn chỉ nhìn thấy Dạ Thiên ra tay.

Dương Lâm nghe vậy. không khỏi thở ra một hơi dài, hơi thâm ý nhìn phía con thứ ba Dương Kv.

Không nghĩ tới đứa con không được hẳn coi trọng nhất lại là đứa che giấu sâu nhất.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì thật kinh người.

- Báo đại thành chủ. Mấy ngày gần đây. mật thám lượn lờ ở nơi chúng ta đều bị hai nam nhân thân bí chém giết, trong đó bao gồm hai gã Đại La Kim Tiên, một hai chục tên Chân Tiên thượng vị. Đây có thể là tam công tử trợ giúp hay không?

Một tướng lĩnh đứng ra, khom người nói.

Thần sắc Dương Lâm dịu đi một chút, nhìn phía Dương Phàm:

- Có việc này không?

Dương Phàm mỉm cười:

- Trên đường đi tới Lâm Ngân Thanh đích xác gặp được mật thám cùng cường giả của quân địch, tuy nhiên đều bị tùy tùng của ta chém giết.

- Tùy tùng?

Chúng thần từ cùng tiên tướng trong đại diện chấn động, ánh mắt đồng loạt rơi xuống nam nhân tuấn mỹ phía sau lưng Dương Phàm.

Nam nhân tuấn mỹ này từ khi tiến vào đại diện vẫn bị bỏ qua.

Giờ phút này. hẳn vẫn nhắm mắt dường như đắm chìm trong tu luyện.

- Đúng đúng. Chính là vị tiểu anh hùng này. Chỉ xuất ba kiếm liền một hơi chém giết ba gã Đại La Kim Tiên. Chẳng những làm mất nhuệ khí của Chu Vũ Thành, còn làm cho kế hoạch đánh lén của bọn họ thất bại trong gang tấc.

Ánh mắt Hồ tướng quân sáng lên. nhìn chăm chăm Dạ Thiên, vẻ mặt hưng phấn.

Cao thủ như vậy nếu có thể lôi kéo vào dưới trướng của mình, chẳng phải như hồ thêm cánh.

Chỉ xuất tam kiếm, chém giết ba gã Đại La Kim Tiên?

Mọi người nghe vậy không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Thực lực như thế quả thật không dám tưởng tượng.

Không bao lâu, ánh mắt mọi người đều từ trên người tam công tử Dương Kỳ này chuyển dời đến tùy tùng Dạ Thiên của hắn.

Dưới cái nhìn của mọi người tập trung, Dạ Thiên mở mắt. một tia hàn ý băng lạnh bao phủ toàn trường.

Nhiệt độ trong đại điện đột nhiên giảm vài phần, không ít người đánh rùng mình theo bản năng.

Người này đáng sợ!

Nhưng trong mắt Dương Lâm cùng Hồ tướng quân lại lộ ra vẻ cực kỳ vui sướng.

- Người tên là gì?

Dương Lâm hỏi.

- Dạ Thiên.

Hai chữ. sang sảng có lực. lại lạnh băng vô tình.

Dạ Thiên?

Dương Lâm đột nhiên thấy quen tai, nhớ tới phu nhân Nam Cung Nguyệt từng nói qua với mình: Tên tùy tùng đứa con thứ ba thu. tu vi tiến triển thần tốc. hết sức kỳ quái.

- Dạ Thiên, rất tốt. Người lập công lớn. bản tọa phong người Phó thống lĩnh, phụ tá Hồ tướng quân tác chiến. Thưởng mười vạn tiên thạch, ba kiện Tiên khí cực phẩm...

Thanh âm Dương Lâm trên cao nhìn xuống, tràn ngập uy áp vô thượng, ban thưởng anh dũng kỳ tài này.

Trong lúc này. trong mắt Hồ tướng quân kia đầy hưng phấn.

Dương Phạm nhíu mày. Đây chính là tùy tùng mình bồi dưỡng, làm sao phụ thân nói điều đi là điều đi?

“Tuy nhiên, đây cũng là một cơ hội khảo nghiệm hần!”

Hần thầm nghĩ trong lòng, không lên tiếng hoặc phản đối. trên mặt không vui không buồn.

- Đa tạ Đại thành chủ ưu ái.

Thanh âm vững vàng đậm đặc từ trong miệng Dạ Thiên phát ra.

- Tuy nhiên. Dạ Thiên chỉ là tùy tùng của tam công tử. cũng là kiếm trong tay tam công tử. Ý tốt của Đại thành chủ. xin tâm lĩnh.

Chuyển biến tiếp theo khiến chúng thần từ cùng tiên tướng trong đại điện đều hết sức bất ngờ.

- Hay cho Dạ Thiên người, gan lớn hơn trời, dám làm trái Đại thành chủ.

Có người tại chỗ quát lớn.

- Dạ Thiên này có phải đầu óc có vấn đề hay không? Tiền đồ to lớn không cần. lại cam tâm làm một tùy tùng không có tương lai?

Không ít người trong lòng thầm kinh nghi.

Hồ tướng quân vẻ mặt thất vọng, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá vị tam công tử của phủ thành chủ vẫn một mực ẩn giấu.

Căn cứ nhiều năm kinh nghiệm mang binh đánh giặc của hần. đương nhiên hiểu rõ chỉ có nhân vật như thế nào mới có thể khiến một cường giả chân chính khăng khăng một mực đi theo.

- Người đã không muốn, bản thành chủ cũng không miễn cưỡng.

Dương Lâm cũng có chút thất vọng, ánh mắt mang theo thâm ý nhìn phía đứa con nhỏ nhất: “Rất cực người che giấu sâu bao nhiêu?”

Dương Đông cũng thất vọng nhưng không phải vì Dạ Thiên không phục vụ cho phụ thân mà là tam đệ giáo hoạt này, thẳng đến hiện tại cũng không có chân chính ra tay.

Đúng. Cho tới bây giờ chưa thấy hần ra tay.

Mặc dù lần này lập công lớn. bỗng nhiên nổi tiếng cũng chỉ là tùy tùng của hần ra tay.

“Có thể bồi dưỡng ra cao thủ như Dạ Thiên trong thời gian ngắn ngủi hai vạn năm. Tam đệ a. người rất cục ở vào trình tự nào?”

Tò mò trong lòng Dương Đông mãnh liệt trước nay chưa từng có. thậm chí lại muốn dùng kế thù.

Có tùy tùng Dạ Thiên này, dẫu khắp phạm vi Tra Châu, có thể tới gần Dương Phàm chỉ sợ không nhiều lắm. càng đừng nói buộc hắn ra tay.

Rồi sau đó. trong đại diện nghị sự Bất đầu thương nghị việc quân cơ quan trọng.

Dương Phàm ở bên cạnh nghe, phát hiện trạng huống của Lâm Viễn Thành còn tệ hơn trong tưởng tượng.

Chu Vũ Thanh chẳng những chiếm một phần ba lãnh thổ của Lâm Viễn Thành, còn có không ít cao thủ cường giả đánh thẳng xuyên thủng vào nơi sâu trong lãnh địa, đây đã không đơn giản là mật thám nữa.

Còn có một chuyện trọng yếu chính là đại công tử Dương Cương bị bắt giữ.

Bên phía Lâm Viễn Thành đương nhiên nhiều lần đưa ra đàm phán hiệp thương, hy vọng có thể chuộc lại Dương Cương.

Nhưng Chu Vũ Thành đưa ra cái giá thật quá lớn. nhưng lại muốn đưa ra yêu cầu muốn Lâm Viễn Thành trở thành phụ thuộc của Chu Vũ Thành hoặc là dâng ra năm mươi thành trì

Trong lúc nhất thời Lâm Viễn Thành không thể tiếp nhận.

Nếu đáp ứng yêu cầu. Lâm Viễn Thành hoặc trở thành phụ thuộc hoặc là đánh mất hơn phân nửa lãnh thổ.

Mà Chu Vũ Thành đưa ra kỳ hạn: Trong vòng trăm năm nếu Lâm Viễn Thành không có trả lời thuyết phục, sẽ đưa đại công tử ra chém đầu công khai.

- Một trăm năm?

Dương Phàm khẽ buông lòng một hơi.

Trước mắt xem ra, đại ca Dương Cương đối với Chu Vũ Thành mà nói là rất có giá trị. Không có lo lắng về sinh mạng, ngược lại còn an toàn hơn bao giờ hết.

- Phụ thân đại nhân. Nếu chúng ta có thể đại thắng mấy trận, thái độ của Chu Vũ Thanh mới dịu đi. hạ thấp giá xuống?

Nhị ca Dương Đông đề nghị.

Dương Lâm gật đầu nói:

- Nói có lý. Không biết Đông nhi có đề nghị gì?

Dương Phàm chính khí nói:

- Hiện nay địch phương hung tàn ác độc. hơn nữa mật thám và du kích xâm nhập vào lãnh địa. chẳng những nắm giữ trạng huống quân ta càng nhiều phen quấy rối viện quân, tập kích nơi yếu hại. cỗ thế lực này nếu là không trừ. làm sao có thể xoay chuyển toàn cục?

Mọi người nghe vậy. đều gật đầu.

Nhưng là phái người nào đi đảm đương việc này?

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

- Con cảm thấy được, tam đệ thích hợp đảm. đương việc này. Một là hắn mới đến tiền tuyến, không ai biết chi tiết của hắn. Hai là: tùy tùng Dạ Thiên chiến lực kinh người, có thể dễ dàng chém giết Đại La Kim Tiên bình thường.

Dương Đông cười tủm tỉm nhìn phía tam đệ Dương Kv.

- Kỳ nhi hắn thật thích hợp việc này?

Dương Lâm nửa tin nửa ngờ.

Người có ý đều có thể nhìn ra được, tam công từ Dương Kỳ sâu không lường được.

- Phụ thân, hài nhi nguyện ý nhận việc này.

Dương Phàm gật đầu.

1035. Chương 983: Chu Vũ Thành Chủ.

Chu Vũ Thành đã mất hiểu biết về tình hình binh lực điều khiển nội bộ của Lâm Viễn Thành.

Tất cả mật thám cùng trinh sát du kích binh đưa vào nội bộ quân địch đều chỉ có một kết quả: Có đi không có về.

Ngay cả những nội gian vốn tồn tại trong Lâm Viễn Thành đều bị thanh lý sạch sẽ.

Ngược lại, mật thám của Lâm Viễn Thành ở nội bộ Chu Vũ Thành vẫn tồn tại như trước.

Khi từng cái ung nhọt bị thanh trừ, nội bộ Lâm Viễn Thành thống nhất cao độ, tình hình chiến đấu lặng yên phát sinh chuyển biến.

Trong vài năm tiếp theo, Lâm Viễn Thành dần dần xoay chuyển tình thế bất lợi, thắng trận càng ngày càng nhiều, đoạt lại đại bộ phận lãnh địa thuộc về mình.

Chu Vũ Thành mặc dù có Thiên Tường vương triều âm thầm giúp đỡ, nhưng là đối mặt với Lâm Viễn Thành nội bộ đoàn kết thống nhất cao độ, vẫn bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Uy danh của Từ Thần Chi Kiếm đã kinh sợ Chu Vũ Thành, khiến tất cả mật thám nội gian đều không thể che giấu.

Dương Phàm đến tiền tuyến viện trợ đã xoay chuyển đại cục chiến tranh.

Thanh chủ Dương Lâm không khỏi cảm khái cùng tự hào, đồng thời đáy lòng có vài tia áy náy. Không nghĩ tới đứa con thứ ba của mình lại ưu tú như thế.

Trong lòng Dương Đông có chút nghiêng rằng nghiêng lợ, tam đệ này cũng quá có thể ẩn nhẫn.

Theo người hấn phái tới giám sát, mấy năm nay tam đệ chưa từng ra tay.

Chưa từng ra tay!

Tất cả địch nhân bất kể là Chân Tiên thượng vị hay là Kim Tiên nhất trọng, nhị trọng đều bị Dạ Thiên thoải mái thu gặt sinh mạng.

Một lần kinh người nhất, địch quân phái tới một vị Kim Tiên tam trọng, vẫn như trước bị Dạ Thiên chém đầu gọn gàng.

Lâm Viễn Thành không ngờ lại xuất hiện cường giả như thế.

Một kiếm miểu sát cùng cấp!

Dương Đông hiểu được, cho dù mình cùng là Kim Tiên tam trọng cũng không thể chống lại Dạ Thiên, thậm chí cũng có thể bị một kiếm miểu sát.

Thực lực của Dạ Thiên chỉ sợ vượt qua Kim Tiên hạ vị, có thể sánh với Kim Tiên tứ trọng.

Mà đạt tới cảnh giới tứ trọng, đó là trình tự Kim Tiên trung vị, thực lực tăng vọt, đôi mắt khắp toàn bộ Tra Châu cao thủ như vậy đều là rất ít, rất ít.

Theo chiến cuộc xoay chuyển, Chu Vũ Thành đã không thể can thiệp vào nội bộ Lâm Viễn Thành.

Chỉ vùn vùn mấy chục năm, Lâm Viễn Thành đã thu hồi một phần tư lãnh thổ, còn có một phần năm lãnh thổ còn ở bên Chu Vũ Thành.

- Một tiếng trống hăng hái tinh thần, thu hồi tất cả lãnh thổ, công tới Chu Vũ Thành!

Dưới cờ Dương Lâm, đám đại tướng Hồ tướng quân nhiệt huyết sôi trào, sĩ khí dâng cao.

Nhưng mà chính vào ngày này. bên phía Chu Vũ Thành bắn tới một mũi tên, có kèm theo một phong thư. Phong thư này rất nhanh bị đưa tới tay thành chủ Dương Lâm.

Xem xong nội dung thư, sắc mặt Dương Lâm rất là khó coi. trên không thành trì mây đen che phủ.

Trong đại điện im lặng như tờ, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

- Phụ thân đại nhân...

Trên mặt Dương Đông có vài phần lo lắng.

- Chu Vũ Thành này không ngờ dùng đại ca người Dương Cương để áp chế bắt buộc giá chuộc không thay đổi, thái độ cứng rắn vô cùng.

Thân hình cao lớn của Dương Lâm ngồi trên ghế cao mơ hồ run rẩy, đầy vẻ lo lắng.

Chi chốc lát. phong thư này truyền tới tay Dương Phàm.

- Kính Đại thành chủ Dương Lâm: Nếu trong ba ngày Lâm Viễn Thanh không ngừng chiến, lập tức chém đầu quý đại công tử Dương Cương. Nếu muốn chuộc lại đại công tử. trừ phi quý quốc trở thành phụ thuộc Chu Vũ Thành ta hoặc là cắt ra lãnh địa năm mươi tòa thành. Nếu không, ba năm sau chém một cánh tay. năm năm sau chém đứt tứ chi. mười năm sau móc hai mắt...

Dưới cùng chỗ ký tên, có mấy chữ: Chu Vũ Thiên. Dương Phàm xem xong thư; nhú mày.

Chu Vũ Thành dưới tình huống như vậy. thái độ lại cứng rắn như thế. Giá chuộc đại ca Dương Cương không chút thay đổi.

Trong đại điện, chúng thần từ cùng tiên tướng đều trầm mặc.

Thật lâu sau, Dương Lâm thở ra một hơi. thở dài:

- Đông nhi người có thượng sách gì?

Con thứ hai Dương Đông chẳng những tư chất siêu nhân lại thêm trí tuệ siêu phàm.

Đôi mắt Dương Đông như sao. trầm tĩnh nói:

- Chu Vũ Thành liên tục đại bại, giờ phút này lầy đại ca để áp chế. chi sợ có V kéo dài thời gian, thắng được giờ phút thở dốc. Theo ý hài nhi, trước mắt hẳn là phải sứ giả đi đàm

Tiên Hông Lộ Khoái Xan Điểm

phán cùng Chu Vũ Thành, tận lực hạ thấp giá. chuộc đại ca về. Hài nhi nghĩ rằng, với tình thế bất lợi giờ phút này của Chu Vũ Thành, có khả năng sẽ cần một bậc thang để hạ đài.

Chúng thần từ cùng tiên tướng trong đại điện nghe vậy đều gật đầu.

Phân tích phòng đoán của Dương Đông trật tự rõ ràng, nói rất có lý.

Nhưng là kế tiếp lại nảy ra một vấn đề: Rốt cục phải ai đi đàm phán?

Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Vừa muốn chuộc đại công tử về, vừa muốn tận hết khả năng giảm tiền chuộc.

Như vậy, sứ giả phải đi phải có đủ phân lượng, đồng thời phải có thủ đoạn và tài năng.

- Phụ thân, không bằng phải con đi.

Dương Đông đề nghị.

Với tài trí của hẳn, đích xác có tư cách đảm nhiệm việc này.

- Không được, điều này sao có thể!

Thần sắc Dương Lâm biến đổi. cự tuyệt theo bản năng.

Một đứa con của hắn đang ở miệng hồ. nếu có một chút sơ suất chỉ sợ lại đưa vào thêm một đứa.

Chúng thần tử cùng tiên tướng trong đại điện cũng đều không tán thành.

Một vị đại công tử bị bắt giữ khiến cho quân ta lâm vào cảnh oái oăm như thế, nếu lại thêm một vị nữa, vậy càng thêm bị động.

- Ha ha, vẫn là để ta đi thôi!

Một tiếng cười khẽ từ góc đại điện truyền đến.

Lên tiếng chính là tam công tử Dương Kỳ.

Dương Đông nghe vậy mắt hơi sáng lên. Trong mắt hắn. tam đệ Dương Kỳ hoàn toàn sâu không lường được, từ khi ra đời tới nay chưa từng chịu thiệt thòi.

- Người muốn đi?

Ánh mắt Dương Lâm thoáng ngưng.

Không biết vì sao. nhìn thấy đứa con nhỏ nhất bộ dạng vân đạm phong khinh, hắn đều có một loại tín nhiệm không hiểu.

- Xin phụ thân chấp thuận. Hải nhi nắm chắc mang đại ca bình yên vô sự trở về.

Dương Phàm nhìn thẳng phụ thân Dương Lâm. trong hai tròng mắt phát ra một loại dị quang huyền bí.

Trong phút chốc. Dương Lâm cảm thấy một cỗ áp bách không hiểu, cảm giác đứa con nhỏ đứng trong góc đại điện như một hải dương rộng lớn. vô cùng vô tận.

Một tiểu tử mới tu luyện mấy vạn năm. không ngờ có thể mang đến cho hắn Kim Tiên ngũ trọng cảm giác áp bách.

- Tốt tốt tốt!

Dương Lâm cao giọng cười to, miệng nói liên tục ba chữ “Tốt”, vẻ đầy thâm ý nhìn tam công tử Dương Kỳ.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới. đứa con nhỏ này không ngờ che giấu sâu như thế!

Mọi người trong đại điện đều ồ lên. bọn họ không thể hiểu nổi vì sao đại thành chủ lại đột nhiên đáp ứng.

Để cho con nhỏ nhất đi trận doanh quân địch đầm rồng hang hổ. thích hợp sao?

- Phụ thân yên tâm. hải nhi nhất định sẽ thành công!

Dương Phàm mỉm cười.

- Người đâu, dâng rượu. Phụ thân trước kính người một ly, trước chúc người mã đáo thành công (giành được thắng lợi).

Rất nhanh có thị nữ dâng tiên tửu lên.

Dương Phàm cũng không cự tuyệt, cầm chén rượu cạn một chén cùng phụ thân.

Sáng hôm sau.

Trong cái nhìn đưa tiễn của chúng thần tử tiên tướng. Dương Phàm cùng tùy tùng Dạ Thiên phá không bay đi về phạm vi thế lực Chu Vũ Thành.

- Hắn có thể thành công sao?

Hầu hết mọi người trong lòng không đáp án. cảm giác không thật.

Chỉ có Dương Lâm cùng Dương Đông, trong mắt gửi gắm chờ mong thật sâu.

- Không nghĩ tới phụ thân ngài lại chấp thuận hắn...

Dương Đông thấp giọng lẩm bẩm.

Vào thời điểm Dương Phàm cùng Dương Lâm hai mắt nhìn nhau, không ai nhận thấy manh mối gì.

Chỉ vùn vùn vài canh giờ, Dương Phàm cùng tùy tùng Dạ Thiên bay đến Vân Nguyệt Thanh mà Chu Vũ Thành chiếm cứ.

Vân Nguyệt Thanh vốn là một tòa thành quan trọng yếu hại thuộc về lãnh địa của Lâm Viễn Thành, hiện nay nằm trong tay Chu Vũ Thành.

- Người nào???

Hai người còn không tới gần. đã bị tiên sĩ chấp pháp tuần tra phụ cận cảnh cáo!

- Ta là tam công tử Dương Kỳ của Lâm Viễn Thành, với thân phận sứ giả tới đàm phán cùng quý thành chủ.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Đứng yên đừng động đậy.

1036. Chương 984-985: Tiên Quân?

Sắc mặt Chu Vũ Thành chủ trầm xuống:

- Chẳng lẽ các ngươi không hiểu ý của bản thành chủ? Hoặc là trở thành phụ thuộc của Chu Vũ Thành ta. hoặc là dâng ra năm mươi thành trì. Không cò kè mặc cả!

Một cỗ lực lượng uy hiếp hùng hồn vô thượng trải rộng thiên địa không gian, áp bách hai người Dương Phàm.

Bá đạo nh.ư thế! Cứng rắn như thế!

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh mịch, mọi người trong đại điện ngay cả thờ mệnh cũng không dám!

Dưới cỗ thần uy áp bách này, ngay cả tùy tùng Dạ Thiên phía sau Dương Phàm, hai tay cũng khẽ run rẩy. không biết là vì kinh sợ hay là bởi vì hưng phấn.

- Tu vi Chu Vũ Thành chủ này không ngờ đạt tới cảnh giới Kim Tiên ngũ trọng.

Ánh mắt Dương Phàm mờ mịt. bên trong ẩn hiện một lốc xoáy thần bí. nhìn thẳng Chu Vũ Thành chủ cao tại thượng này.

- Thành chủ đại nhân dường như còn không rõ đại chiến đến thời điểm này, ai mới là người thắng lợi.

Khoảnh khắc đó. Chu Vũ Thành chủ có một loại ảo giác, sinh mệnh cùng linh hồn dường như không thuộc về mình.

Nhưng là loại ảo giác này chỉ trong nháy mắt.

Lốc xoáy thần bí trong hai tròng mắt mờ mịt của Dương Phàm biến mất. khôi phục trạng thái thanh minh như nước.

- Người thắng?

Chu Vũ Thành chủ ngửa đầu cười to:

- Bản thành chủ chỉ biết là: lần này thổ của các ngươi bị chúng ta chiếm lĩnh; đại công từ của các ngươi ở trong tay chúng ta.

Nếu không phải vì hai quân giao chiến không chém sứ giả. nếu không phải Dương Phàm khiến hắn có chút nhìn không thấu, chỉ sợ Chu Vũ Thành chủ sẽ không khách khí như vậy.

Hắn một mực quan sát Dương Phàm, dựa vào cái gì mà hắn có thể gần như một thân một mình đi tới trận doanh địch quân còn bảo trì bình tĩnh như thế.

Dương Phàm trầm mặc giây lát. chiến cuộc giờ phút này, Lâm Viễn Thành mặc dù chiếm ưu thế nhất định, nhưng vẫn. nằm. ở thế bị động.

- Nếu là giao dịch, thành chủ đại nhân có thể cho Dương mỗ đi gặp đại ca ta một lần, xác định hẳn có bình yên vô sự hay không?

Giọng điệu thay đổi, hẳn đưa ra một yêu cầu.

- Người đâu, dẫn Dương Cương tới.

Chu Vũ Thành chủ cũng không chút do dự. yêu cầu này hoàn toàn hợp lý. hẳn thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Lâm Viễn Thành thật sự muốn đổi người?”

Dù sao hẳn cũng biết ra giá thật sự quá cao. bị mặc cả là không thể tránh được.

Không bao lâu. dưới sự áp giải của vài tên Đại La Kim Tiên, một nam nhân đeo xích sắt cấm pháp bị đưa đến đại điện.

- Tam đệ!

Nam nhân kinh hô một tiếng, đầy vẻ khiếp sợ:

- Người... Người cũng bị Chu Vũ Thành bắt sống?

Thần sắc hẳn tiêu tụy. trong mắt xen lẫn hối hận cùng ảo não.

- Đại ca. Tiểu đệ tới là mang huynh trở về.

Dương Phàm khẽ cười nói.

- Mang ta trở về?

Dương Cương ngẩn ra, đột nhiên hiểu được tam đệ có thể là sứ giả Lâm Viễn Thành phái tới. nghĩ phương pháp chuộc mình về.

Nhưng cường giả của Lâm Viễn Thành như mây. vì sao chỉ phái mình tam đệ đến?

- Được rồi. Người đã nhìn thấy người, hiện tại đã yên tâm chưa?

Chu Vũ Thành chủ có chút không kiên nhẫn nói.

- Cảm tạ thành chủ đại nhân chiếu cố đại ca ta.

Vẻ tươi cười bình tĩnh của Dương Phàm khiến Chu Vũ Thành chủ có chút bất an không hiểu.

Động thù!

Một ý niệm hiện lên trong đầu Dạ Thiên!

Choeng!

Bảo kiếm ra khỏi vỏ!

Một đạo kiếm khí sắc bén hóa thành cầu vồng chói mắt giết chết hai gã Đại La Kim Tiên bên cạnh Dương Cương.

- A a...

Hai tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trong đại điện khiến mọi người sợ ngây người.

Dương Cương ngây ra như phỗng vẫn không nhúc nhích.

Còn lại rất nhiều người cũng đều như thế.

-Bắt lấy bọn họ!

Tứ công tử Chu Lâm cả kinh quát một tiếng khiến rất nhiều người phản ứng lại.

Trên thực tế. Chu Vũ Thành chủ phản ứng nhanh nhất.

Trong khoảnh khắc Dạ Thiên động thủ, hắn đã ra tay.

Một cỗ thần uy mệnh mông trống rỗng buông xuống khiến không gian hơi vẩn vọ. nhằm về phía hai người Dương Phàm.

Nếu là Kim Tiên tam trọng bình thường, dưới cỗ uy lực này chỉ sợ không thể nhúc nhích được chút nào.

Sau khi đạt tới Kim Tiên tứ trọng bước vào một trình tự hoàn toàn mới. thực lực cường đại hơn Kim Tiên hạ vị không chỉ gấp mười, trong khoảnh khắc có thể giết chết Kim Tiên nhất, nhị trọng.

Nhưng mà ngay tại khoảnh khắc hắn nhích động, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Dương Phàm chấp hai tay sau lưng, hai tròng mắt mờ mịt không chừng, bên trong ẩn hiện một lốc xoáy vô hình.

Trong phút chốc. Chu Vũ Thanh chủ Kim Tiên ngũ trọng không thể động đậy.

Loại ảo giác lúc trước chân chính buông xuống trên người.

Giờ khắc này. thân thể hắn không thể động, linh hồn càng bị giam cầm.

Sắc mặt hắn trắng bệch, chìm vào sợ hãi không hiểu.

Sinh mệnh và linh hồn đã không nằm trong sự khống chế của bản thân.

Đây là thần thông loại nào. không ngờ chỉ một ý niệm giam cầm Kim Tiên ngũ trọng khó thể nhúc nhích.

ở trong cảm quan của Chu Vũ Thành chủ. toàn bộ đại diện hỗn loạn, tất cả thanh âm và ánh sáng đều như bị che chắn.

Trong thiên địa. chỉ còn lại mình hắn cùng Dương Phàm.

Thiếu niên thanh tú trong tầm nhìn, khóe miệng mỉm cười, bốn mắt nhìn nhau.

Nguyên lai trong khoảnh khắc Dạ Thiên ra tay. Dương Phàm đã kiềm chế Chu Vũ Thanh chủ có thực lực mạnh nhất trong đại diện.

Đỉnh đỉnh!!!

Tiếng kim loại giòn tan vang lên. bảo kiếm của Dạ Thiên chém lên trên xích sắt cấm pháp.

Dương Cương lấy lại được tự do.

- Thật tốt quá!

Dương Cương mừng rỡ, vội vàng gia nhập cùng kẻ vai chiến đấu với Dạ Thiên.

“m” một tiếng, toàn bộ đại diện vỡ tung ra.

- Ha ha ha... Kim Tiên hạ vị. không ngờ có thể đón đỡ một kích của ta.

Một đại hán trung niên ngửa mặt lên trời cười dài nói.

Nguyên lai. Dạ Thiên cứng đối cứng một kích với một gã Kim Tiên tứ trọng khác trong đại diện.

Kim Tiên tam trọng và Kim Tiên tứ trọng, giữa hai người có một khoảng cách thật lớn. Sắc mặt Dạ Thiên lạnh băng, lau khô vết máu khóe miệng.

Nếu không phải hắn đã dùng mấy giọt Nghịch Linh Huyết, lại tìm hiểu sát phạt kiếm đạo thì một kích vừa rồi có khả năng lấy mạng hắn.

Bá bá!

Dạ Thiên cùng đại hán trung niên kia đồng loạt bay lên trời cao.

Dương Cương bị tứ công tử Chu Lâm ngăn cản, không có đường trốn.

Tình thế nguy cơ hiểm nghèo.

Mấy người đều lâm vào tuyệt cảnh.

- Vì sao phụ thân không động thủ?

Chu Lâm lại đẩy về kinh ngạc chấn động.

Hắn phát hiện phụ thân giống như pho tượng, ngồi ở tại chỗ cùng với tam công tử của Lâm Viễn Thành, bốn mắt nhìn nhau.

- Giết chết hắn!

Có hai gã Kim Tiên nhìn ra manh mối. đồng loạt xông tới Dương Phàm.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên một tia trào phúng.

Kết quả, hai Đại La Kim Tiên này vừa mới tới gần Dương Phàm, thân thể héo rũ một cách không hiểu, trong giây lát sinh mệnh lực mất hết. hóa thành một đồng xương trắng.

Ti ti ti!!!

Mấy cường giả bên cạnh không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Ai cũng không thấy Dương Phàm động thủ, nhưng là địch nhân tới gần hắn, sinh mệnh lực trong khoảnh khắc mất hết, trở thành một tì thi.

Lại nhìn thần thái động tác của Dương Phàm, vẫn đang xa xa đối mặt với thành chủ đại nhân.

Chu Vũ Thành chủ mặt xám như tro tàn, không thể động đậy.

Hắn vận chuyển thần thông một đời. kiệt lực chống cự cỗ lực lượng vô hình vận chuyển kia.

Đáy lòng có một loại trực giác, một khi có sơ sẩy gì. linh hồn sẽ bị hút đi.

Lúc này. đối kháng giữa Dương Phàm cùng Chu Vũ Thành chủ. không ai dám tới gần. Đồng dạng, đối kháng giữa Dạ Thiên cùng đại hán trung niên cũng không ai có thể tham dự.

Dù sao thực lực hai người này cũng đạt tới trình tự Kim Tiên trung vị.

Nguy hiểm nhất chính là Dương Cương, bị vài Đại La Kim Tiên đám Chu Lâm làm cho cực kỳ nguy hiểm.

- Đại ca. đến bên cạnh ta!

Thanh âm của Dương Phàm truyền vào trong đầu Dương Cương.

Dương Cương theo bản năng chạy về phía Dương Phàm.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến. một gã Đại La Kim Tiên không cẩn thận xông quá đà. thân thể chợt héo rũ, hóa thành một đồng xương trắng.

Đám người Chu Lâm sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi, không dám tiến thêm một bước.

Bọn họ thừ dưng pháp thuật, pháp bảo tiến hành công kích từ xa, đều thất bại mà chấm dứt.

Tất cả pháp thuật sau khi tới gần thiếu niên kia đều sẽ héo rũ tiêu vong một cách khó hiểu.

1037. Chương 986: Âm Sát!

Sở dĩ Dương Đông giết mình, là bởi vì hắn đã nhìn ra trong lòng phụ thân đã có chủ trương nhất định.

Dưới loại tình huống này, hắn còn trung cầu cái nhìn của tam đệ đủ nói lên một số vấn đề.

- Tam đệ. người cho rằng thế nào? Nếu lúc này cứ thế bỏ qua, không đánh trả, vậy Lâm Viễn Thành chúng ta chẳng phải là mặt người khi dễ.

Ánh mắt chờ mong của Dương Cương nhìn phía tam đệ.

Giờ phút này tam đệ có phân lượng rất lớn trong lòng phụ thân.

- về chuyện chiến lược, vẫn là do phụ thân làm chủ đi. Bất kể phụ thân có quyết định gì. con đều sẽ duy trì Dương Phàm như giếng cổ không gợn sóng nói.

Dương Lâm nghe vậy. trong lòng khẽ vui mừng.

Không biết vì sao. trong lòng hắn có một loại trực giác. Chỉ cần chuyện mà con thứ ba không phản đối, cho dù không thành công thì ít nhất cũng sẽ không quá tệ.

- Rất tốt. Lần này người tới tiền tuyến, nhiều lần lập công lại không kiêu không gấp.

Dương Lâm gật đầu tán thưởng.

Không kiêu không gấp?

Trong lòng Dương Phàm có chút cổ quái.

Trên thực tế. tu luyện tới trình tự bây giờ. rất nhiều chuyện thế tục đối với hắn mà nói như là mây bay.

Trừ tâm tình hắn không thể vứt bỏ nếu không đang trong trạng thái bế quan cũng lo ngại việc này.

Ngày ngày hôm sau.

Đại quân Lâm Viễn Thành tấn công vào phạm vi thể lực Chu Vũ Thành.

Chu Vũ Thành phần khởi phản kháng nhưng lại liên tiếp bại lui.

Dương Phàm không trực tiếp tham dự chiến tranh, vẫn cùng từ từ thanh lý tất cả tiên binh mật thám và trinh sát.

Mặc dù chuyện hắn làm không nhiều lại mơ hồ cải biến cán cân thắng bại của chiến trường.

Không đến trăm năm Chu Vũ Thành đã có vài thành nhỏ bị Lâm Viễn Thành công chiếm.

Đại thắng như thế khiến cao tầng của Lâm Viễn Thành đều rất vui mừng.

Bọn họ cũng không biết, trong Chu Vũ Thành lúc này...

- Cũng may Dương Kỳ kia không trực tiếp tham dự chiến trường, nếu không bên phía Chu Vũ Thành ta chi sợ sẽ tử thương thảm trọng.

Chu Vũ Thành chủ thờ phào một hơi có vài phần may mắn.

Ngàn năm sau.

Một phần năm lãnh thổ của Chu Vũ Thành bị Lâm Viễn Thành công chiếm.

Rốt cục vào một ngày, Chu Vũ Thành phái sứ giả tới đàm phán cầu hòa.

- Đánh. đánh mạnh vào. Chiếm lấy Chu Vũ Thành, kinh sợ tám phương.

Dương Cương chiến ý sôi trào, rõ ràng là phái chủ chiến.

- Đại ca.

Dương Đông nhú mày:

- Liên tục tác chiến vài vạn năm, Lâm Viễn Thành ta cũng hao binh tổn tướng, nguyên khí đại thương. Nếu muốn chiếm Chu Vũ Thành, còn có thể giữ được bao nhiêu nguyên khí. làm sao quản lý được lãnh thổ gấp đôi lúc trước? Huống chi Thiên Tường vương triều kia sớm như hổ rình, mối với lãnh địa chúng ta. Một khi chiếm Chu Vũ Thành, bên ta chỉ sợ cũng nảy sinh, nguy cơ. Theo ý ta, trước chậm rãi tiêu hóa lãnh thổ đã chiếm, tu dưỡng nghỉ ngơi.

Phụ thân Dương Lâm nghe vậy liên tục đồng V. Trí tuệ của con thứ hai. người thường khó sánh bằng.

- Kỳ nhi, người có ý kiến gì không?

Phụ thân Dương Lâm cười hỏi Dương Phàm.

- Trong lòng phụ thân không phải đã có đáp án sao?

Dương Phàm mỉm cười:

- Con đồng ý với nhị ca.

Đại ca Dương Cương nghe vậy có chút ù rũ nhưng vẫn hiểu được nhị đệ phân tích có đạo lý.

Đàm phán rất thuận lợi.

Cuối cùng Lâm Viễn Thành ngưng chiến. Chu Vũ Thành là phía chiến bại tự nhiên phải bồi thường. Chấp tay dâng đại lượng tiên thạch tài liệu. Tiên khí tới.

Một tràng đại chiến mấy vạn năm, mắt thấy sắp chấm dứt.

- Tam đệ. Đánh, nhiều năm như vậy, người cũng nên về xem mẫu thân.

Nhị ca Dương Đông nói với Dương Phàm, lại cười nói với Dương Cương:

- Còn đại ca nữa, huynh cũng phải về đi. Lần này thật là lo lắng vạn phần a.

Dương Phàm cười cười, quả thật cần phải trở về.

Nhưng không biết vì sao. vô hình trung lại sinh ra một loại cảm ứng.

Việc này tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhắm mắt lại, thoáng suy tính một lát. Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Nhị ca. Ta cùng đại ca trước tiên về một chuyến, gặp mẫu thân. Huynh ở lại nơi đây phụ tá phụ thân, chờ nơi này hoàn toàn ổn định rồi trở về cũng không muộn.

Dương Đông mỉm cười:

- Nhị ca sao lại nhìn không ra chứ. Trận chiến này sẽ không chấm dứt ngay đâu. Một khi hai bên ngưng chiến, sẽ có người không an tâm.

Dương Phàm nao nao. hần thông qua suy tính biết được kết quả như vậy.

Mà với thân thông của nhị ca. rất khó làm được điểm này. Chứng tỏ trí tuệ cùng mưu lược của hần quả thật vượt xa người thường.

Dương Phàm cùng đại ca trở về phủ thành chủ.

Hần để lại tùy tùng Dạ Thiên ở bên cạnh phụ thân, nhị ca chấp hành nhiệm vụ vốn có.

Thông qua trận chiến ngày đó vượt cấp chém giết Kim Tiên tứ trọng, Dạ Thiên cũng thông hiểu cảnh giới tứ trọng, không đến mười năm liền thuận lợi tiến vào Kim Tiên tứ trọng khiến đám người Dương Lâm hâm mộ.

Cũng không phải Dương Phàm không muốn cho cha mẹ huynh đệ dùng Nghịch Linh Huyết cùng Nghịch Tiên Huyết.

Hắn càng lo lắng biến hóa đột nhiên này sẽ gây nên sự chú ý của đại nhân vật Thiên giới. Dạ Thiên dùng Nghịch Tiên Huy á. một khi có gì sơ suất hoặc phản bội, Dương Phàm có thể không chút lưu tình gạt bỏ nhân tố không thể khống chế.

Nhưng mà nếu là thân nhân thì lại khác.

Dương nhiên, sau khi dùng tiên huyết, Dạ Thiên cũng từng thể độc linh hồn.

Dương Phàm cùng đại ca mới về ở phủ thành chủ nghỉ ngơi được trăm năm thì tiền tuyến lại xuất hiện trạng huống.

Theo phụ thân truyền tin: Thiên Tường vương triều ngầm phái sứ giả tới muốn phái binh duy trì Lâm Viễn Thành công chiếm Chu Vũ Thành.

1038. Chương 987: Khống Chế Sinh Tử!

Dương Phàm cùng đại ca chạy tới biên cảnh.

Thành Hồ Dục.

Vốn là một thành quan trọng hiểm yếu của Chu Vũ Thành, sau lại bị Lâm Viễn Thành công chiếm.

Thành này là nơi ranh giới biên cảnh, giữa thế lực hai bên. nhưng lại nằm trong tay Lâm Viễn Thành.

- Tam đệ. rốt cục người cũng tới rồi.

Vừa mới vào thành. Dương Phàm liền nhìn thấy nhị ca Dương Đông mặt mày đăm chiêu.

- Tình huống cụ thể như thế nào?

Ba người vừa đi vừa nói, Dương Phàm cũng không thể không quan tâm đến tình huống chiến đấu.

Lần này rời nhà hắn đã quyết định phải hoàn toàn diệt trừ hết thủy nhân tố không ổn định, như vậy mới có lợi cho việc tu luyện của hắn.

Nghĩ đến đây sát ý trong lòng hắn tự nhiên thông qua Đại Luân Hồi phản ứng ra ngoài.

Khoảnh khắc này. tất cả những người có mưu đồ với Lâm Viễn Thành đều cảm thấy hàn ý không hiểu.

Đại Luân Hồi cùng Luân hồi nhân quả có liên quan chặt chẽ. gần như bỏ qua không gian và thời gian.

Nếu là tu luyện đến cảnh, giới đại thành viên mãn, chỉ bằng ý niệm có thể thông qua Đại Luân Hồi, “Trùng phạt” địch nhân ở khoảng cách xa xôi vô hạn.

Hiện nay Dương Phàm đã ở vào cảnh giới Đại Luân Hồi tiểu thành, một chút biến hóa tâm tình của hắn có thể thông qua hệ thống Đại Luân Hồi mà phản ứng ra.

Điều này so với Đại Luân Hồi. tâm cảnh dung thông thiên địa không gian thì cao hơn không chỉ một tầng.

- Thiên Tường vương triều đã hạ thông điệp cuối cùng, chỉ còn lại mấy tháng cuối cùng. Nếu Lâm Viễn Thành không chịu hợp tác. bọn họ sẽ liên hợp Chu Vũ Thành tấn công Lâm Viễn Thành ta.

Dương Đông nói sơ qua tình, hình một lần.

Lúc trước Thiên Tường vương triều phái cường giả tuyệt thế Kim Tiên lục trọng tới, mang đến áp lực cực lớn cho Lâm Viễn Thành.

Dương Đông thi triển hết bản lĩnh mưu kế cũng chỉ có thể kéo dài thêm nửa năm mà thôi.

Một khi thời hạn cuối cùng vừa tới. ngay cả Dương Đông cũng cảm thấy không biết làm sao.

Nhưng không biết vì sao. khi hắn nhìn thấy tam đệ tới. yên lòng một cách không rõ. thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Chẳng những như thả ngay cả phụ thân Dương Lâm cũng khẽ buông lòng một hơi.

Đêm đó.

Phụ thân, đại ca. nhị ca cùng với vài tên tướng lĩnh, tâm phúc tụ tập ở thư phòng.

- Kỳ nhi, cuối cùng ngươi cũng tới. Hiện nay, Thiên Tường vương triều kia hùng hổ bức người, ngươi thấy thế nào?

Đầu tiên, phụ thân Dương Lâm hỏi Dương Phàm.

Vài vị tướng lĩnh tâm phúc đám Hồ tướng quân cũng lộ ra vẻ kính sợ và chờ mong nhìn Dương Phàm.

Ngày đó, chuyện Dương Phàm chi với sức một người giằng co với mười mấy vạn đại quân của Chu Vũ Thành, gần như là thần thoại.

- Luận mưu lược đánh trận, ta xa xa không bằng nhị ca.

Dương Phàm rất bình tĩnh, mỉm cười với nhị ca Dương Đông.

Cũng có ý là. người phụ trách mưu lược cùng chi huy.

Trên thực tế cũng không phải Dương Phàm không am hiểu mưu kế. Lúc trước ở Bắc Tần, hắn cũng có một phen động, sáng lập Ngự Dương Tiên Thành. Đây không chỉ dựa vào thực lực.

Chỉ là hiện nay. khi tu luyện đạt tới một cảnh giới xuất thần nhập hóa. trong lòng chỉ có tu luyện. Những chuyện chơi đùa mưu kế thù đoạn này, hắn đã lười suy nghĩ.

Dương Đông cười khổ nói:

- Khi thực lực đạt tới trình độ nhất định, hết thấy mưu kế đều có vẻ vô lực. Cái gọi là “Nhất lực hàng thập hội” không phải không có đạo lý. (Nhất lực hàng thập hội: Một người khí lực lớn có thể đánh bại mười người biết võ nghệ. Ý chỉ trước vũ lực tuyệt đối, mọi mưu kế đều không ý nghĩa)

Hơi chút trầm ngâm, hắn tiếp tục nói:

- Theo ý nhị ca ta, lúc trước ý đồ phái sứ giả đi bí mật liên hệ Chu Vũ Thành, nhưng đều thất bại. Sứ giả được phái đi đều có đi mà không về.

Dương Phàm nghe vậy. âm thầm gật đầu.

Dưới tình huống như vậy. bó qua xung đột lúc trước liên hợp Chu Vũ Thành cùng đối kháng Thiên Tường vương triều đích thật là thượng sách.

Có thể đoán được. Chu Vũ Thành cũng đồng dạng bị uy hiếp.

Hồ tướng quân nói:

- Thiên Tường vương triều kia tất nhiên phái cường giả tuyệt thế giám sát chúng ta. Hết thấy động tác đều không tránh khỏi tầm mắt bọn họ.

- Ha ha. Nếu đã như vậy, không bằng để ta tiếp tục làm sứ giả một lần nữa, liên hợp Chu Vũ Thành cùng chống lại Thiên Tường vương triều. Nếu hai thế lực liên hợp lại. có cơ hội nhất định đối kháng Thiên Tường vương triều.

Dương Phàm đề nghị, giọng điệu hồ hững.

-Này...

Mọi người nghe xong, hai mặt nhìn nhau.

Trên mặt phụ thân cùng đại ca vẫn có chút lo lắng.

- Phụ thân yên tâm. Trên thế gian này. người có thể chân chính uy hiếp đến tính mạng con, đã ít lại càng ít hơn. Cho dù Tiên Quân ra tay. con cũng có thể tự bảo vệ mình.

Dương Phàm mỉm cười. Nếu không nói ra trạng huống, chỉ sợ đám người phụ thân không yên tâm cho hắn làm việc này.

Dù sao trước đó, sứ giả được phái đi đều có đi mà không về.

Dương Đông nghe vậy ánh mắt sáng ngời.

Từ trong giọng điệu của tam đệ mơ hồ có thể phỏng đoán được thực lực của hắn.

Có thể tự giữ mạng trước mặt Tiên Quân, điều này nếu nói ra đủ để rung động bốn phương.

Cho dù là cường giả tuyệt thế Kim Tiên lục trọng gặp phải Tiên Quân cũng không có lực tự bảo vệ.

Lúc trước Tinh Không Thanh Lũy buông xuống, cường giả Tiên Quân liên thủ trực tiếp hủy diệt một viên tinh cầu khổng lồ.

Loại lực lượng này đã đạt tới trình độ kinh thiên địa.

Khi Dương Phàm nói ra những lời này, phụ thân cùng đại ca cũng đều yên tâm không ít.

Dù sao cấp bậc Tiên Quân, đối mắt toàn bộ Tra Châu gần như không tồn tại. Cho dù chân chính có cũng đa phần chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

Dương Phàm ở lại thành Hồ Dục mấy ngày.

Trong thời gian này, hắn rõ ràng cảm ứng được một cỗ lực lượng thần thông vô hình giám sát nhất cử nhất động của toàn bộ thành Hồ Dục.

Trong lòng hắn khẽ chấn động. Nguyên lai tất cả động tác của đám người phụ thân đều trong sự giám sát của địch nhân.

Buổi tối hôm đó, nương theo bóng đêm.

Dương Phàm cùng tùy tùng Dạ Thiên lặng yên rời thành Hồ Dục, xuất phát đi tới phạm vi thế lực Chu Vũ Thảo.

- Đối thủ lần này không phải người có thể ứng phó.

Dương Phàm nói khẽ với Dạ Thiên.

Dạ Thiên nghe vậy trong lòng có chút không phục, trong mắt lại có vài tia hưng phấn.

Ở sâu trong đáy lòng hắn, sự tò mò đối với chủ nhân không thua gì Dương Đông.

Quả nhiên hai người mới bay ra mấy chục vạn dặm, một cỗ sát khí vô hình từ trong thiên địa phù xuống.

Cỗ sát ý này đánh, thẳng vào linh hồn.

Trong lòng bản tay Dạ Thiên toát mồ hôi lạnh.

Hắn đã đạt tới Kim Tiên tứ trọng nhưng lại cảm thấy không yên rất mãnh liệt.

Trong vô hình có một coi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người.

- Hai người các ngươi nhanh chóng trở về. Nếu không, chỗ này hôm nay sẽ trở thành nơi chôn thân của các ngươi.

Một thanh âm lạnh băng mờ mịt từ bốn phương thiên địa truyền vào trong đầu hai người.

Dạ Thiên chấn động tâm thần. Người tới chỉ sợ là Kim Tiên trung vị đỉnh, cơ hồ tiếp cận cấp bậc Tiên Quân.

Bằng không cho dù là Kim Tiên ngũ trọng, hắn cũng có thể đánh một trận, thậm chí có khả năng thủ thắng.

Càng khủng bố chính là. Dạ Thiên căn bản không thể xác định đối phương ở tại nơi nào.

Chỉ có thể cảm nhận được sát khí đến từ bốn phương tám hướng, đông cứng máu cùng linh hồn.

- Ha ha. Thiên Tường vương triều thật đúng là coi trọng chúng ta. không ngờ phái sát thủ tu vi tiếp cận cấp bậc Tiên Quân.

Dương Phàm khẽ cười, trên mặt không có khăn trương, ngược lại nhàn nhã vô cùng.

- Người... Không ngờ người biết... vị trí của ta...

Một thanh âm khàn khàn từ phía sau hai người truyền đến.

Đó là một nam nhân khô gầy đeo mặt nạ đen chỉ lộ ra hai mắt. trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

Dạ Thiên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh bao phủ toàn thân, lưng đầy mồ hôi lạnh.

Địch nhân... không ngờ đứng ở phía sau hai người mình, chỉ cách vài bước.

Đây là loại thần thông tiềm hành xuất thần nhập hóa cỡ nào!

Choeng!

Một cầu vòng kiếm kinh thiên vắt ngang vòm trời.

Dạ Thiên xuất kiếm, đâm xuyên qua cổ họng nam nhân mặt nạ đen.

Phịch!

Thi thể nam nhân khô gầy kia té trên mặt đất.

Trước khi chết, trên mặt tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Dạ Thiên yên lặng thu kiếm, trong lòng lại không bình tĩnh như vẻ ngoài, gợn lên sóng gió ngập trời.

Bởi vì hắn giết chết chỉ là một thân thể không có linh hồn!

Nói cách khác, trước khi hắn ra tay linh hồn của thích khách mặt nạ đen kia đã không còn tồn tại.

Linh hồn của thích khách, mặt nạ đen kia đã đi nơi nào?

Chương 988: Vân Tiêu cung

1039. Chương 988: Vân Tiêu Cung!

Lời nói vừa ra, mấy người trong mật thất chấn động tâm thần, một đám cảm như hén.

Mọi người chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh lan khắp toàn thân.

Trong lòng Dạ Thiên bị đả kích mạnh.

Với tu vi của hắn căn bản không có cảm giác gì.

Có lẽ giờ phút này đối phương ngay tại bên cạnh mà hắn không phát hiện ra.

Trong mật thất im lặng như tờ.

Chợt một mảnh quang lưu xanh biếc như thủy ngân chảy khắp mật thất.

Vách tường bốn phía mật thất rất nhanh ngưng tụ ra một quang sáng màu xanh, chẳng những phong tỏa lối vào mà còn hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

ở trong tầm nhìn, quang sáng màu xanh biếc kia có dạng trong suốt, bên ngoài là một hải dương màu xanh vô tận.

Vô số dây leo màu xanh biếc từ trong hải dương màu xanh kia trào ra. xuyên qua quang sáng, từng chút áp chế không gian nơi mấy người.

Một cỗ lực lượng to lớn mà không dụ dàng giữ chặt mấy người trong mật thất tại chỗ. không thể nhúc nhích.

- Lĩnh vực?

Dương Phàm khẽ nhướn mày.

Thần thông như thế gần như là lĩnh vực mới có. cách Đại La Kim Tiên thượng vị. cảnh giới Tiên Quân chỉ nửa bước.

Thần thông tự thành lĩnh vực. điều này đã vượt khỏi lực lượng của Đại La Kim Tiên bình thường.

Tu vi người ra tay kia đã bước nửa bước vào cảnh giới Tiên Quân.

- Người có thực lực như vậy ở Thiên Trường vương triều cũng là lông phượng và sừng lân... Dĩ nhiên là nàng!
1

Trong lòng Dạ Thiên kinh hô.

- Sao vậy? Người biết người này?

Không ngờ Dương Phàm có thể cảm nhận được thanh âm trong lòng hắc, thần niệm truyền âm nói.

Dạ Thiên vốn xuất xứ từ một gia tộc của Thiên Trường vương triều, sau đó Bởi vì tranh đấu nội bộ mà gia tộc diệt vong, còn hắc cũng may mắn thoát được một mạng.

Đúng lúc này. một thanh âm nữ nhân trong trẻo lạnh lùng truyền đến:

- Lâm Viễn Thành lại có nhân tài như thế. có thể cảm nhận được sự tồn tại của bản điện.

Tiếng nói vừa dứt. vô số quang lưu màu xanh trong mắt thất bắt đầu nhộn nhạo, một vị tiên từ thân mặc váy xanh hoa lệ. dung mạo tuyệt mỹ cao quý từ hải dương màu xanh bên ngoài quang sáng hiện lên.

Nàng đứng trên một lá sen màu xanh, nhẹ nhàng như tiên, cao cao tại thượng, siêu nhiên xuất trần.

Dương Phàm thầm giật mình. Nàng này là một trong những nữ nhân có tư sắc khí chất nhất từ khi hắc phi thăng thượng giới đến nay.

Một người khác chính là người phi thăng Hoa Nguyệt.

Nữ nhân thần bí váy lụa xanh phất phới trong gió, khuôn mặt như ngọc, có một vẻ đẹp như thiên nhiên đắp nặn mà thành.

Dung nhập tự nhiên, tối từ tự nhiên, nàng nắm giữ vô hạn lực lượng sinh cơ.

Ý cảnh của đối phương thậm chí khiến Dương Phàm hơi giật mình, có chút tương tự như ảo nghĩa Tiểu Luân Hồi của Tiên Hồng Quýá trước đó. nhưng độ cao và độ rộng khổng lồ không thể tưởng tượng.

- Sứ giả đại nhân hạ cố đến chơi, chúng ta được coi trọng mà sợ.

Chu Vũ Thành chùn hết sức lo sợ nói.

Ánh mắt Dạ Thiên lại gắt gao nhìn nữ nhân thần bí này, hít sâu một hơi:

- Ta nên xưng hô người là Công chúa điện hạ hay là Thánh nữ các hạ?

Công chúa điện hạ. Thánh, nữ các hạ?

Dương Phàm lộ ra vẻ cô quái. Nói đến Thánh nữ làm cho hắc nhớ tới hai vị Thánh nữ của Man di cừu tộc Bắc Tần đều từng bị hắc bắt sống.

Đặc biệt là Thánh nữ đời thứ hai bị mình trực tiếp bắt giữ. đưa cho phụ thân làm thị thiếp.

- Người là ai?

Ánh mắt nữ nhân thần bí lộ vẻ kinh dị nhìn phía Dạ Thiên.

Tuy rằng nàng xuất hiện với thân phận sứ giả nhưng thân phận chân chính càng thêm đặc thù.

- Chẳng lẽ Công chúa điện hạ hoàn toàn quên sự diệt vong của Dạ tộc chúng ta? Năm đó người từ Vân Tiêu cung trở về, giúp vị tam ca có quan hệ tốt nhất với người đăng cơ để vị. Chỉ trong đêm đó, bao nhiêu gia tộc của Thiên Tường vương triều bị hủy diệt... Sau đó, ta rời khỏi vương quốc, nghe nói đương kim hoàng đế phong người là Thiên Cơ Thanh nữ, chứ không Thiên Cơ Các...

Dạ Thiên đầy vẻ cừu hận và đau thương, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vị Thiên Cơ Thánh nữ đầy vẻ truyền kỳ mà vô cùng thần bí này.

Thiên Cơ Thánh nữ nguyên là một vị Công chúa trong số rất nhiều người con của Đế quân đời trước của Thiên Tường vương triều.

Nhưng là vị Công chúa này chẳng những nhan sắc tuyệt trần, thiên phú cũng kinh người, khiến vô số thiên tài âm thầm thất sắc.

Sinh ra không đến mấy trăm năm đã bị đưa tới Vân Tiêu cung trực thuộc Vô thượng Thiên đình của Tinh Thiên thế giới.

Vô thượng Thiên đình: Mười ức tám ngàn vạn năm mới mở một lần. Thiên đế thần bí nhất thất giới có khả năng hiện thân. Tới khi đó bá chủ các phương của Tam giới, thậm chí rất nhiều nhân vật cấp bậc Tiên Đế đĩnh đều tới triều bái.

Nhưng là thời gian Vô thượng Thiên đình mở ra thật sự quá dài lâu, không đủ để quản lý Tam giới.

Cho nên dưới Vô thượng Thiên đình còn có bốn thế lực cao nhất phân biệt chương không ba lục địa một đại dương trên mặt đất của Tinh Thiên thế giới.

Mà Vân Tiêu cung kia chính là một trong số bốn thế lực thống trị cao nhất dưới Vô thượng Thiên đình, vừa khéo quản lý đại lục nơi Tra Châu.

- Dạ tộc?

Đôi mày liễu của Thiên Tường Công chúa khẽ nhíu, dường như sớm quên chuyện quá khứ.

Mười vạn năm trước chính là thời điểm cuối cùng tranh đấu phe phái, nàng từ Vân Tiêu cung trở về ngăn cơn sóng dữ, khiến vị Tam ca có quan hệ thân mật nhất lên ngôi để vị.

Rồi sau đó, mấy trăm gia tộc lớn nhỏ đứng sai vị trí bị hủy diệt chỉ trong một đêm.

Dạ Thiên thấy phản ứng của Thiên Tường Công chúa, không khỏi tự giễu:

- Hóa ra người căn bản không nhớ đến Dạ tộc khi đó.

Dù sao gia tộc bọn họ năm đó chỉ là gia tộc hàng thứ hai, không sánh được với những đại

1040. Chương 989: Tung Tích Của Vũ Tịch!

Đặt ở Thiên giới là một chuyện kinh thế hãi tục.

Kết cấu của không gian thượng giới vô cùng ổn định, hệ thống quy tắc huyền diệu vô hạn. Cho nên muốn lĩnh ngộ thần thông Thuần di là khó khăn vô cùng.

Càng khiến Thiên Tường Công chúa kinh hãi chính là đối phương Thuần đi trong “Lĩnh vực” của mù tịt gần như là không đếm xỉa gì đến thần thông của mình

Điều này nói lên cái gì?

Sắc mặt nàng tái nhợt, vừa định phản kháng, muốn tránh khỏi cánh tay khoát lên vai mình thì bỗng nhiên phát hiện linh hồn của mình đã bị giam cầm, không thể nhúc nhích.

Trong lòng nàng không khỏi tuyệt vọng, hoảng sợ thật sâu bởi tu vi và trình tự của đối phương.

Sau khi Thiên Cơ Thanh nữ bị khống chế, những người khác tại mật thất mới gian nan phản ứng lại, ngay ra như phồng, trong mắt lộ ra rang động thật sâu, muốn há mồm nói chuyện lại phát hiện khó thể mở miệng.

Bởi vì biến hóa thật sự quá nhanh.

Một giây trước, Thiên Cơ Thánh nữ với thần thông gần với Tiên Quân kinh sợ toàn trường, mắt thấy sắp bắt giữ hai người.

Nhưng không nghĩ tới chỉ trong khoảnh khắc. Dương Phàm vẫn chưa từng ra tay lại chỉ một chiêu liên không chế Thiên Cơ Thánh nữ cao cao tại thượng này.

Ra tay. chủ nhân rốt cục đã ra tay.

Trên khuôn mặt lạnh băng đậm đặc của Dạ Thiên giờ khắc này không khỏi lộ ra kích động cùng hưng phấn.

Loại kích động này, loại nhẹ nhàng vui vẻ này khó thể diễn tả bằng lời.

Đi theo chủ nhân mấy vạn năm, vĩnh viễn không biết sâu cạn của hắn, ngay cả cơ hội ra tay chân chính, cũng đều không thấy.

Mà giờ phút này, chủ nhân vừa ra tay liền trực tiếp không chế Thiên Tường Công chúa với tu vi bước nửa bước chân vào trình tự Tiên Quân.

Chu Vũ Thành chủ rất nhanh phản ứng lại. thuận thực dùng xích sắt cấm phép trói Thiên Cơ Thánh nữ lại và bố trí nhiều tầng cấm chế.

Thiên Cơ Thánh nữ lộ vẻ khuất nhục, trong mắt lệ quang chớp lóe.

Nàng vừa là Công chúa vừa là Thánh nữ. thân phận cao thượng cỡ nào?

Từ khi ra đời tới nay. gia thế cao quý của nàng, thiên phú tuyệt hảo khiến cuộc sống của nàng vẫn đều bằng phẳng thuận lợi.

Hiện nay. chỉ trong nháy mắt nàng từ thiên đường rơi vào địa ngục, trở thành một tù nhân trong tay địch nhân.

- Rốt cục ngươi là ai?

Nước mắt rơi xuống từ trong đôi mắt đẹp của Thiên Cơ Thánh nữ. nhìn phía Dương Phàm, thần tình khùng hoảng.

Đối phương không chế mình chỉ bằng một chiêu, thực lực khẳng định đạt tới trình tự Tiên Quân.

Nhân vật cấp Tiên Quân làm sao có thể xuất hiện ở loại địa phương này?

Dõi khắp Tra Châu, cường giả như thế đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một khi đạt tới trình tự Tiên Quân, thực lực cùng địa vị đều là một ngày ngân dặm. có tư cách tiến vào tầng lớp Vô thượng Thiên đình phía trên chín tầng trời.

ở Tinh Thiên thế giới, mặt đất tuy rằng rộng lớn vô ngần, cường giả xuất hiện lộp lộp, nhưng chân chính chúa tể vận mệnh của Thiên giới lại ở phía trên chín tầng trời kia.

- Đây là chủ nhân của ta, tam công tử của Lâm Viễn Thành.

Dạ Thiên lạnh lùng nhìn Thiên Cơ Thánh nữ. trên người mơ hồ hiện sát ý.

Chu Vũ Thành chủ mừng rỡ nói:

- May có Dương công tử ra tay bắt giữ nàng này. như vậy. chúng ta sẽ có được tư cách đàm phán cùng Thiên Tường vương triều.

Chu Lâm cũng vui sướng vạn phần. Hai cha con này vô cùng cung kính đối với Dương Phàm.

- Tu vi nàng này gần như bước vào cảnh giới Tiên Quân, vẫn nên do Dương Kỳ phụ trách trông coi và thẩm vấn.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Dạ dạ.

Hai cha con Chu Vũ Thành chù liên tục phụ họa, nào dám phản kháng.

Người là do Dương Phàm bắt. nói ra yêu cầu này cũng không quá phận.

ở trong mật thất. Dương Phàm lại thương lượng một lát. nói về việc kết minh của Lâm Viễn Thành cùng Chu Vũ Thanh.

Đối với điều này Chu Vũ Thành chù đáp ứng không chút do dự.

Trên thực tế chính hấn cũng có ý này.

Đêm đó. Chu Vũ Thành chù an bài đám người Dương Phàm đến một phủ đệ thượng đẳng.

Thiên Tường Công chúa kia cũng rất phối hợp, đi theo không có làm ra phản kháng vô nghĩa.

Lúc đêm khuya.

Dương Phàm Bắt đầu thăm vấn Thiên Tường Công chúa.

- Thực lực tam công từ này khủng bố như thế... Có thể nào hấn sẽ làm gì ta không?

Trong lòng Công chúa không yên.

Nhìn tiên nữ tuyệt mỹ xuất trần trước mắt. trong mắt Dương Phàm không có nửa điểm gợn sóng.

- Nói về Vân Tiêu cung một chút.

Dương Phàm nhàn nhã ung dung nói.

Thiên Tường Công chúa sững sốt. không nghĩ tới Dương Phàm không hỏi chuyện về Thiên Tường vương triều mà lại hỏi chuyện này.

Nàng trầm ngâm một lát mới mở miệng nói:

- Vân Tiêu cung là một trong bốn thế lực lớn chúa tể phía trên chín tầng trời, chương quản đại lực này của chúng ta. Tổng cộng có năm địa vực. bao gồm mấy vạn châu ở dưới.

Dương Phàm lắng lắng nghe.

Hấn vốn có ý chém giết nàng này. thậm chí phá hủy thế lực thống trị là Thiên Tường vương triều, nhưng cảm ứng vô hình của hấn khiến hấn vứt bỏ ý niệm này.

Trải qua tính toán. Dương Phàm biết được có lẽ có thể tìm được manh mối Vũ Tịch từ nàng này.

Từ khi tới Tinh Thiên thế giới đến nay, Dương Phàm hiểu được Vũ Tịch ở một nơi nào

đó.

Theo đủ loại phản ứng của sứ giả thượng giới Từ Lâm Ngọc Thiếu có thể đoán ra thân phận Vũ Tịch rất cao. hơn phân nửa là ở phía trên chín tầng trời.

Thiên Tường Công chúa này hiểu biết về Vân Tiêu cung tự nhiên không ít, nhưng nói đến trình tự càng cao hơn đa phần đều tới từ truyền thuyết.

- Lúc trước ta cũng chỉ là một thị nữ của Vân Tiêu cung, sau đó tu luyện thành công, chù nhân thấy ta có tiềm lực tạo hóa, liền cho ta trở về tu luyện trăm vạn năm, nếu ngày sau có thể đạt tới trình tự Tiên Quân có thể trở lại Vân Tiêu Cung truy tìm tạo hóa.

Thiên Tường Công chúa ngược lại có hỏi thi đáp, rất là thích thời.

Đương nhiên trọng yếu nhất là thực lực của Dương Phàm đạt tới trình độ khiến nàng kính sợ không thôi.

“Với thân phận Công chúa một nước của nàng này lại chỉ là một thị nữ của Vân Tiêu cung”. Sau khi Thiên Tường Công chúa nói xong. Dương Phàm cũng thăm giạt mình.

Tuy nhiên nghĩ đến Vân Tiêu cung này chừng quản cả một đại lục. địa vực như Tra Châu này có đến hàng vạn.

Tính ra Công chúa của một Thiên Vương vương triều căn bản bé nhỏ không đáng kể. thậm chí còn phải cảm tạ trời cao ban ân.

Trong Tinh Thiên thế giới, thế lực ở mặt đất cùng trên trời cũng giống như sự khác biệt giữa thế giới phàm trần và tiên nhân.

Tuy nhiên Thiên Vương Công chúa này cũng thật có chút tạo hóa, có thể thoát ra khỏi thân phận nha hoàn và được chủ nhân ban thưởng.

- Chủ nhân người hầu hạ ở Vân Tiêu cung có thân phận thế nào?

Dương Phạm đầy hứng thú hỏi.

Thiên Vương Công chúa không tự chủ lộ ra vẻ tự hào:

- Chủ nhân của ta chính là một ngôi Âm Dạ Chi Tinh rực rỡ nhất trong Tinh Thiên thế giới: Công chúa của Vân Tiêu Cung - Bích Dao Vân Tiên.

Bích Dao Vân Tiên!!!

Thể xác và tinh thần Dương Phạm khẽ chấn động, trong mắt nở rộ thần quang khiếp người.

Trong đầu hần bỗng nhiên hiện lên một đoạn trí nhớ: Một vị tiên tử tuyệt trần trong Thủy tinh trì. chân ngọc để trần trắng như tuyết, đứng trên Thần điêu sắc sảo. tung tăng bay múa như Tinh linh tiên tử trong gió nhẹ. Dáng người nàng uyển chuyển, váy dài nhiều màu rực rỡ. khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, da thịt như tuyết, mắt như nước hồ thu, một cái nhú mày một nụ cười như vẻ đẹp của tự nhiên.

Mái tóc dài của nàng như cành liễu nhẹ nhàng phất phới, trên đỉnh đầu của nàng dường như có thể nhìn thấy nhiều tầng mây lành, ánh chiều tà rơi xuống quanh thân từng hạt mưa rơi xuống làm vạn vật bừng bừng sức sống. Sự tôn tại của nàng khiến vạn vật thể gian xảy ra biến hóa tinh tế, khiến hết thấy đều trở nên tốt đẹp.

Bích Dao Vân Tiên: Chuyển thế cô lịch ba ngàn năm trăm vạn năm.

Rắc! Pho tượng Bích Dao Vân Tiên trong Thủy tinh trì kia đột nhiên hóa thành mảnh nhỏ. biến mất khỏi thế gian.

Vân Vũ Tịch lơ lửng trong không trung, dáng người tuyệt lệ phiêu dật tự nhiên, tiên khí quanh quẩn. Váy dài Công chúa nhiều tầng càng tăng thêm vẻ thần thánh cao quý.

- Dương đại ca...

Vân Vũ Tịch nhìn chăm chú Dương Phạm hồi lâu. giây dựa một lát. tình yêu sâu sắc đến từ trong trí nhớ lộ ra không thể tự chủ.

Trong đôi mắt đẹp mịt mờ hơi nước, giây dựa lưu luyến thống khổ.

1041. Chương 990: Quốc Sư

Một tin tức chấn động vương triều truyền ra: Thiên Cơ Thánh nữ bị địch nhân bắt sống!

Trong lúc nhất thời toàn Thiên Vương vương triều rung động.

ở trong lòng vô số bình dân, Thiên Cơ Thánh nữ chính là tượng trưng của vương triều.

Mà hiện giờ thân phận của Thiên Cơ Thánh nữ này càng thêm, đặc thù, còn là Công chúa cao quý của vương triều.

Biết được việc này. không ít người ngưỡng mộ cùng theo đuổi Công chúa hận không thể phanh thây sứ giả do Chu Vũ Thành phái tới.

Nhưng hai nước chiến tranh, không chém sứ giả.

Công chúa còn làm con tin trong tay địch quân, Thiên Tường vương triều càng không dám hành động mù quáng.

Trong đại diện hoàng cung, vài vị đại thần được quốc quân triệu tập tới.

Thiên Tường quốc quân mặt mày ù dột đăm chiêu.

Mấy vị đại thần này đều lộ vẻ ngưng trọng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Lý thừa tướng, người có ý kiến gì không?

Thiên Tường quốc quân chỉ đích danh nói.

- Hồi bộ hạ. Dõi khắp Tra Châu, người có thể bắt giữ Công chúa điện hạ ít ỏi không có mấy người. Nhân vật như vậy, làm sao lại xuất hiện ở Lâm Viễn Thành nho nhỏ? Thần nghĩ rằng, hẳn là nên phái sứ giả, trước tiên tới đàm phán cùng liên minh hai thành này. kéo dài thời gian, chuộc Công chúa về. Mặt khác cùng lúc phái cao thủ bí mật điều tra, nếu có khả năng có thể nghĩ cách cứu Công chúa.

Về mặt Lý thừa tướng cung kính, nói năng cẩn thận.

- Nhưng là... Phái người nào đi thì thích hợp nhất?

Thiên Tường quốc quân trầm tư nói.

- Nếu liên minh hai thành kia có thể bắt giữ công chúa. ít nhất có cường giả Kim Tiên lục trọng trở lên. Thân cho rằng, có thể đảm nhiệm việc này. khắp vương triều ta cũng là cực ít. Mà nếu muốn tăng phần nắm chắc, sứ giả phái ra phải có tu vi vượt qua Công chúa điện hạ. Cho nên thần thấy, chỉ có một người thích hợp...

Lý thừa tướng nói tiếp.

- Ý người là... Quốc sư!?

Sắc mặt Thiên Tường quốc quân khê biến, nói đến hai chữ cuối giọng nói có một tia run run.

Vị Quốc sư thần bí kia của Thiên Tường vương triều đã tồn tại cực kỳ lâu đời.

Tục truyền tồn tại từ trước khi sáng lập vương triều.

Quốc quân nhớ rõ ràng, một điều tổ huấn của hoàng thất: Chỉ cần một ngày còn Quốc sư. vương triều bất diệt.

Nhưng vấn đề là. vị Quốc sư thần bí khó lường kia có thân phận cao thượng, còn hơn đứng đầu một quốc gia.

Từ khi lên ngôi hoàng đế tới nay. Thiên Tường quốc quân cũng chỉ ra mắt Quốc sư thần bí kia một hai lần.

Sau khi trải qua một phen Thương nghị.

- Xem ra chỉ có thể cầu Quốc sư ra tay.

Thiên Tường quốc quân thở dài thật dài.

Ba năm sau. Lâm Viễn Thành.

- Mộng Thanh. Chẳng lẽ vị hoàng huynh có quan hệ tốt nhất với người đã không để ý đến sống chết của người? Đã ba năm rồi...

Dương Phàm chấp tay sau lưng đứng ở phủ thành chủ. khẽ cười nói.

Từ hai năm trước. Dương Phàm mang theo Thiên Tường Công chúa về phủ thành chủ.

Mộng Thanh chính là nhũ danh của Thiên Tường Công chúa, tên đầu đủ là Dư Mộng Thanh.

Đối với thị nữ này của Vũ Tịch, Dương Phàm cũng rất khách khí, mặc dù trở lại địa bàn của Lâm Viễn Thành cũng không chút làm khó.

Thậm chí có điều kiện gì đều tận lực thỏa mãn.

Dư Mộng Thanh trở thành thân hữu của phù thành chủ, quan hệ rất hòa hợp.

Hai ba năm nay, nàng hoàn toàn không giống một con tin. ngược lại giống như một người thân đến làm khách.

Mẫu thân Nam Cung Nguyệt thường xuyên híp mắt tươi cười đánh giá Dư Mộng Thanh, về mặt đường như tuyển chọn con dâu.

Có đôi khi Nam Cung Nguyệt kéo con cả hoặc con thứ hai nói:

- Người xem đứa nhỏ Kỳ nhi này. quan hệ với Mộng Thanh cô nương hòa hợp như thế gần như là như hình với bóng. Bọn họ có phải là...

- Lời này của tam công tử sai rồi. Không phải là hoàng huynh không chịu cứu ta, mà là không chọn được người thích hợp. Cái người duy nhất thích hợp kia cũng không phải dễ dàng có thể mời đến.

Dư Mộng Thanh thở dài sâu kín.

- Người kia?

Dương Phàm ha ha cười.

Vương triều tồn tại vài ức năm, làm sao có khả năng không có cường giả cấp Tiên Quân tọa trấn chứ.

Nghĩ đến đây trong mắt hắn không khỏi lộ ra vài phần chờ mong.

Từ rất sớm tại Thiên Thần Tinh, hắn từng chứng kiến lực lượng của Tiên Quân.

Lam Ngân Quân kia khống chế một cái Tinh Không Thành Lũy. cả Thiên Thần Tinh trong mắt hắn đều nhỏ bé không đáng kể.

Đương nhiên, Tiên Quân đạt tới Kim Tiên cửu trọng đỉnh như Lam Ngân Quân đó. cho dù đôi mắt khắp Tinh Thiên thể giới cũng không nhiều.

Nhoáng một cái lại mười năm trôi qua.

Rất cục vào một ngày.

Sứ giả của Thiên Tường vương triều từ vương triều chạy tới Lâm Viễn Thành, có thể nói là khoan thai đến chậm.

Để cho Công chúa một vương triều ở trong tay địch nhân thời gian dài như vậy. sự nhẫn nại của Thiên Tường vương triều thật là khó tin.

Nhưng trên thực tế. những năm gần đây trừ việc không cho phép rời khỏi Lâm Viễn Thành, Dương Phàm căn bản không can thiệp tự do của Dư Mộng Thanh.

Thậm chí Dư Mộng Thanh có thể liên hệ với hoàng huynh ở Thiên Tường vương triều xa xôi, cũng nói rõ tình trạng của mình, hiện tại.

Rất nhanh, phụ thân Dương Lâm triệu tập không ít thần tử tâm phúc đi gặp mặt sứ giả của vương triều, không dám chậm trễ.

Dương Phàm tự nhiên cũng nằm trong số này.

Nhưng mà sứ giả của Thiên Tường vương triều chỉ có một người.

Một vị nho sĩ râu trắng mặc áo vải, cử chỉ lời nói hồ hững, trong tầm mắt hết thấy như mây khói.

Đám người Dương Lâm không khỏi hoảng hốt. căn bản nhìn không thấu lai lịch cùng sâu cạm của người này.

Đứng trong đại điện, đối mặt với ánh mắt của rất nhiều cường giả. nho sĩ râu bạc hành lễ theo quán tính, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Lão hủ Quốc sư vương triều ra mắt thành chủ.

Mặc dù là hành lễ nhưng Dương Lâm cao cao tại thượng lại có một loại ảo giác bị người từ trên cao nhìn xuống.

Khoảnh khắc đó, dường như hắn không phải ngồi trên đại điện, mà là một con kiến bị nhìn xuống từ trên đỉnh mây.

Loại cảm giác này khiến tâm thần Dương Lâm đại loạn, tâm lý hết sức không thật.

Đối phương chỉ hành lễ một cái lại khiến hắn tâm ý hoảng loạn, không thể chịu đựng.

- Mau mang ghế cho Quốc sư.

Dương Lâm vội vàng phân phó. sắc mặt Quốc sư bình thản. ngồi xuống rất tự nhiên. Dường như hết thảy đều vốn nên như thế.

Dương Phàm đứng ở một bên thầm giật mình.

Tu vi ý cảnh của nho sĩ râu bạc quả nhiên huyền diệu nhập hóa, nhất cử nhất động lại có một loại uy năng.

Loại uy năng này không phải tới từ pháp lực cũng không phải là tinh thần uy áp mà là một loại ý cảnh.

- Xin hỏi đại danh Quốc sư?

Dương Lâm rất khách khí nói.

Lúc này chúng thần từ trong toàn đại điện đều không dám thờ ơ, tâm thần của mọi người đều hội tụ tại vị Quốc sư vương triều này.

Vô hình trung dường như hắn trở thành trung tâm của thế giới, sự phát triển của mọi sự vật đều xoay quanh hắn.

“Loại ý cảnh vô hình này có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người khác. Nếu như tăng thêm một tầng, có thể ảnh hưởng đến vận mệnh thiên địa, V chỉ đại biểu thiên uy..” Dương Phàm chỉ quan sát Quốc sư vương triều.

Dù sao rất khó có cơ hội nghiên cứu sâu xa cảnh giới của một cường giả cấp bậc Tiên Quân.

Loại cơ hội này đối với hoàn cảnh của Dương Phàm trước mắt quả thật khó được.

- Lão hủ tu luyện nhiều năm, sớm đã quên mình họ gì, gọi là gì. Nếu các vị nguyện ý. có thể gọi là Quốc sư. Quốc sư thản nhiên nói.

Lúc nói chuyện với những con kiến này. trên mặt hắn gần như không có dao động cảm xúc.

Theo sau. Dương Lâm bắt đầu thương lượng vấn đề con tin với Quốc sư.

- Lần này lão hủ đến Lâm Viễn Thành, mục đích là đưa Công chúa về.

Quốc sư không nhanh không chậm nói.

Đưa về.

Hắn nói rất nhẹ nhàng.

Lời nói này khiến mọi người sinh lòng tức giận.

Nhưng không biết vì sao, trong lời nói của lão già này hình như có một uy lực không thể làm trái.

Khi nhìn thẳng vào mắt Quốc sư. tâm thần Dương Lâm run lên, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Dường như đối phương không có động tác gì, nhưng chỉ là ánh mắt nhìn vào khiến cho hắn hít thở không thông.

Vô hình trung, trong không gian đại diện sinh ra một cỗ lực lượng huyền bí. hóa thành bàn tay khổng lồ vô hình bóp lấy cổ họng hắn.

1042. Chương 991: Hoàn Toàn Sai Lầm

- Ha ha. Công chúa điện hạ. không cháo hỏi ta một câu. các vị đã muốn rời đi sao?

Tiếng cười khê của nam nhân kia rất tùy tiện, giống như là ôm giận bằng hữu không chào mà đi.

Bước chân hòa hợp với nhịp đập huyền diệu của Quốc sư bỗng nhiên dừng lại. đứng thẳng bất động tại chỗ không nhúc nhích.

Loại động tác ngừng đột ngột này cùng với hòa hợp tự nhiên, thoải mái thích ý vốn có không chút hợp nhau.

Động tác cùng thần thái của Quốc sư động lại trong chớp mắt đó, dường như trở thành một hình ảnh bị ngừng đọng thời gian.

Dưới sự dẫn dắt của Quốc sư, Công chúa Dư Mộng Thanh cũng ngừng tại chỗ.

Nàng cực kỳ khó hiểu nhìn phía Quốc sư. lúc này nhìn thấy biểu tình cùng động tác đọng lại của Quốc sư.

- Quốc sư!

Dư Mộng Thanh gọi khê.

Sau tiếng gọi của nàng, biểu tình cùng động tác của Quốc sư mới được hòa hoãn.

Mà ngay sau đó. thần sắc hắn từ đầu đến cuối vẫn một mực hồ hững rớt cục động dung.

Cùng lúc đó những người khác trong đại điện cũng khôi phục lại dưới lực cản không gian vốn có. đều lộ vẻ lòng còn sợ hãi.

Một câu tùy ý của Dương Phàm đánh vỡ lực cản trời buộc không gian kia, khiến mọi người khôi phục bình thường.

Sự thất thố của Quốc sư khiến Dư Mộng Thanh chấn động tâm thần, ánh mắt không khỏi nhìn phía nam nhân trong góc kia.

- Để Dương công tử chê cười rồi.

Dư Mộng Thanh cười gượng, rất mất tự nhiên.

Nguyên bản nàng tưởng rằng ở trước mặt cường giả cấp Tiên Quân, tam công tử thần bí như thế đã không có lực trả đòn.

Nhưng kết quả là nàng hoàn toàn sai lầm.

Quốc sư quay đầu lại. lần đầu tiên đánh giá thiếu niên đánh vỡ lực lượng pháp tắc cùng cảnh giới của mình, sắc mặt ngưng trọng.

Ngay cả với độ cao và địa vị của hắn cũng cảm thấy chuyện rất khó giải quyết.

- Từ khi nào Lâm Viễn Thành nho nhỏ này xuất hiện kỳ tài có một không hai như thế. Vén vén mấy vạn năm đạt tới trình tự Tiên Quân, thậm chí ngay cả ta đều nhìn không thấu.

Quốc sư khê thở ra một hơi. cổ nén khiếp sợ trong lòng, chậm rãi đi trở về chỗ ngồi.

Trước khi tới Lâm Viễn Thành, hắn từng nghe Thiên Tường quốc quân nói đến tam công tử của Lâm Viễn Thành, nhưng là cũng không đặt trong lòng.

- Không ngờ lão hủ lại quên đàm phán cùng quý thành. Hiện tại có thể nói kỹ một chút.

Quốc sư ngồi tại chỗ giống như đang nói với thành chủ Dương Lâm.

Nhưng trên thực tế toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung trên người Dương Phàm.

Dư Mộng Thanh cúi đầu, đi tới bên cạnh Dương Phàm, không dám hé răng.

Với trí tuệ của nàng tất nhiên hiểu được, với địa vị siêu nhiên kinh sợ Tra Châu mấy vạn năm của Quốc sư cũng không thể không trả giá gì mà đưa được nàng về.

Trong mắt Dương Phàm tràn đầy vẻ tươi cười. Lão nhân Quốc sư này thật ra có tiến có lui, rất thức thời.

Tiếp theo mới chân chính tiến vào việc đàm phán.

Dương Phàm chấp tay sau lưng đứng yên, trong lúc này không nói một lời, chỉ thần nhiên quan sát.

Chân chính phụ trách đàm phán là nhị ca Dương Đông.

- Quốc sư tiền bối. Ngài cho rằng một ngàn vạn tiên thạch đủ để bằng được ý nghĩa đại biểu của hai danh hiệu Công chúa điện hạ, Thánh nữ các hạ này sao?

Từ đầu đến cuối, trong giọng nói của Dương Đông đều giữ nguyên ý kính trọng nhất định.

- Vãn bối cho rằng, Thiên Tường vương triều còn phải ký hiệp ước không xâm phạm với liên minh hai thành chúng ta. Cùng với tám ngàn vạn tiên thạch, ba kiện Tiên bảo cùng với tám loại nguyên liệu tu luyện ta vừa nói qua...

Đại đa số đều là Dương Đông nói. tất nhiên là lời nói hùng hồn đầy lý lẽ.

- Thiên Tường vương triều chính là đại quốc mệnh mông, đứng vững trên mảnh đất này vài ức năm. Địa vị cùng tôn nghiêm không thể khinh nhờ làm nhục.

Thanh âm của Quốc sư chậm rãi nặng nề.

- Một ngàn vạn tiên thạch đã là giới hạn lớn nhất. Nếu là để Thiên triều thượng quốc chúng ta bị bắt ký kết hiệp ước không xâm phạm là khuất nhục cỡ nào? Để cho nhiều thế lực của Tra Châu đối đãi thế nào với Thiên Tường?

Trong đại diện, mọi người không dám thờ ơ mạnh.

“Giao tranh.” giữa Quốc sư cùng Dương Đông dần dần tiến vào hồi gay cấn.

Nếu là bình thường có cho Dương Đông một vạn cái mật cũng không dám đối đầu với một nhân vật truyền kỳ như thế.

Nhưng là vẻ mặt hơi mỉm cười của tam đệ đứng yên bên cạnh cổ vũ lớn lao cho hắn.

Thái độ của Quốc sư đã rất rõ ràng. Không muốn bị bức ký kết hiệp ước không xâm phạm, có thể dùng tiên thạch để chuộc Thanh nữ điện hạ.

Một ngàn vạn tiên thạch đã là một con số khổng lồ.

Nhưng là đối với con tin có hai thân phận Thánh, nữ và Công chúa của một đại quốc rộng lớn mệnh mông vẫn chỉ là một sợi lông trên chín trâu.

Thanh chủ Dương Lâm ngậm than thở. Là vương triều đứng vững vài ức năm trên Tra Châu này. nếu để một thế lực nhỏ bắt phải ký hiệp ước không xâm phạm, chỉ sợ sẽ làm rất nhiều thế lực của Tra Châu chế giễu.

Liên quan đến vấn đề tôn nghiêm. Quốc sư căn bản không nhượng bộ.

Đàm phán đến cuối cùng, trên mặt nhị ca Dương Đông đã lộ ra một tia mệt mỏi bất đắc dĩ. ném ánh mắt dò hỏi về phía phụ thân Dương Lâm.

Dương Lâm cũng thầm cảm thấy bất đắc dĩ. Thiên Tường vương triều có thể làm ra nhượng bộ như vậy đã là đáng quý khó được.

Nhưng là trước khi làm ra quyết định, Dương Lâm nhìn về phía con thứ ba Dương Kỳ.

- Kỵ nhi. Thiên Cơ Thánh nữ là người bắt giữ. không biết người có ý kiến gì không?

Dương Lâm chỉ hỏi tượng trưng một câu, không gửi gắm hy vọng quá lớn.

- Con cho rằng, muốn không ký hiệp ước không xâm phạm không phải là không thể. Tuy nhiên, một vị Công chúa kiêm Thánh nữ của một đại quốc mệnh mông, lại có giá bèo như vậy?

Dương Phàm dừng lại, cười cười, ánh mắt quét về phía Quốc sư cùng Công chúa.

- Một ngàn vạn tiên thạch, đối với đại quốc mệnh mông, đối với đường đường là Thánh nữ. Công chúa mà nói... Quá keo kiệt!

Quá keo kiệt!!!

Lời nói vừa ra, Quốc sư biến sắc. Thiên Cơ Thánh nữ cúi đầu, trong mắt lộ vẻ xấu hổ.

- Vậy xin hỏi tam công tử. bao nhiêu tiên thạch mới thích hợp?

Quốc sư mặt không đổi sắc hỏi.

- Theo ý Dương mỗ, một ngàn vạn tiên thạch thật sự xin lỗi đại quốc mệnh mông cùng đường đường Công chúa, Thánh nữ diện hạ.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên một độ cong quý dị.

Rốt cục phải bao nhiêu?

Mọi người cho rằng Dương Phàm nói rất có đạo lý. đều có chút không nhịn nổi.

- Công chúa và tôn nghiêm của Thiên triều thượng quốc. ít nhất phải gấp vạn lần...

Dương Phàm nói xong lời cuối cùng, chậm rãi phun ra ba chữ:

-Một ngàn ức!

Cái gì!!!

Toàn tràng ồ lên.

Một ngàn ức!

Từ một ngàn vạn trực tiếp gấp một vạn lần, đạt tới con số khủng bố - Một ngàn ức!

Sắc mặt của Quốc sư cùng Công chúa đều cực kỳ khó coi.

- Dương Kv! Người thật sự rất quá đáng. Một ngàn ức. nào có ai công phu sư từ ngoạm như người?

Dư Mộng Thanh phần nộ vạn phần, trong hai mắt gần như bốc lên hai ngọn lửa.

Sắc mặt Quốc sư càng âm trầm. Cái giá này thật sự rất quá đáng.

- Một ngàn ức. không cò kè mặc cả. Công chúa ở trong tay chúng ta, nếu Quốc sư không thể quyết định, có thể trở về thương nghị cùng Thiên Tường quốc quân.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Hai mắt đục ngầu của Quốc sư, hai con ngươi đột nhiên co rút lại. hóa thành màu bạc lạnh băng.

Trong phút chốc, toàn bộ không gian đại điện giống như bị động lại.

Hô hấp ngừng lại, máu ngừng chảy, tim đập bị áp chế.

- Lão hù cho rằng, tam công tử chỉ là đang nói giỡn.

Quốc sư nhìn thẳng Dương Phàm, con người đã hóa thành màu bạc mang đến cho hắn một tia áp lực thần nhiên.

Đôi mắt Dương Phàm không khỏi nheo lại. dù vẫn ung dung nói:

- Dương mỗ chưa từng nói giỡn.

Lúc này. phẳng phất toàn bộ không gian vật chất trong đại điện bị động lại.

Trong thiên địa chỉ còn lại hai người.

Không gian biến ảo một cách không rõ. khu vực xung quanh hai người mơ hồ vẩn vơ.

Không gian đại diện và người không ngờ dần dần nhạt đi. giống như bị che chắn.

Xkóm dịch "Lãng Khách "

Người dịch virgo_kuyenao

1043. Chương 992: Điều Kiện Kèm Theo

Quốc sư hiểu được: Minh đã bại!

Dương Phàm đứng sau lưng hắn, mặc dù còn không ra tay nhưng luồng khí lạnh truyền tới từ sau lưng có áp lực càng lớn hơn về mặt tâm lý.

Lau khô vết máu nơi khóe miệng, sắc mặt Quốc sư tái nhợt, trong thời khắc nguy cơ sinh tử lại bình tĩnh dị thường:

- Người làm như thế nào?

Dương Phàm ngược lại tán thưởng nhìn hắn.

Nhưng, hắn lấy được ưu thế tuyệt đối cũng không thoải mái.

Khi V cảnh của Đại Luân Hồi thăm thấy đến lĩnh vực không gian và phép tắc của đối phương đã bị suy yếu một mức độ nhất định.

Nếu hắn muốn nắm giữ sinh mệnh và linh hồn của cường giả cấp Tiên Quân cũng hết sức khó khăn, đối phương cũng không phải không có sức phản kháng.

Thu hồi ánh mắt. Dương Phàm chậm rãi nói:

- Bởi vì thế gian này còn có một loại quy tắc. Nó thăm thấu không gian, thông suốt thời gian, ảnh hưởng nhân quả!

- Thăm thấu không gian, thông suốt thời gian, ảnh hưởng nhân quả!!!

Trong lòng Quốc sư chấn động, bỗng nhiên hiểu được đối phương đứng ở một trình tự mình không thể lý giải.

Mặc dù tu vi của Dương Phàm cũng không cao hơn hắn, nhưng chênh lệch về cảnh giới cùng trình, tự đủ để ảnh hưởng hết thảy.

- Cho nên ảnh hưởng của lĩnh vực không gian của người đối với ta rất rất nhỏ. nếu ta nguyện ý...

Dương Phàm chậm rãi nhấc tay. một đầu ngón tay khẽ điểm vào hư không trước mặt.

Rắc!!!

Trong vô hình truyền đến một tiếng nứt.

Trên không gian bốn phía hiện ra vết rạn như mạng nhện.

Những vết rạn này giống như được khảm trên thủy tinh hoàn toàn trong suốt.

Rồi sau đó lĩnh vực không gian hoàn chỉnh này sụp đổ rất nhanh.

-Này... Làm sao có thể? Người cũng có thể cưỡng không không gian?

Quốc sư thật sự không thể hiểu được loại tình huống này. có chút nói năng lộn xộn.

Một ngón tay của đối phương vừa vịn điểm lên nơi máu chốt của lĩnh vực không gian do hắn tạo thành.

Dương Phàm không giải thích, bởi hắn thông qua Luân hồi ảnh hưởng đến không gian.

Sau khi lĩnh vực không gian tan nát giải thể, hai bóng người lại hiện lên trong đại diện.

Hô

Giờ phút này mọi người trong đại điện mới thở ra dưới loại áp lực chưa từng có này.

Hô hấp khôi phục bình thường.

Máu bắt đầu tiếp tục chảy.

Không gian động lại không còn bị trở ngại.

Giao phong giữa Dương Phàm cùng Quốc sư chỉ trong khoảnh khắc, nhưng là mọi người trong đại điện dường như đã trải qua một thế kỷ dài dòng.

- Quốc sư. Đàm phán của chúng ta còn phải tiếp tục.

Dương Phàm mỉm cười.

Mọi người trong đại điện cũng không nhìn thấy trận đấu giữa hai người.

Trong cảm quan của bọn họ, hai người này biến mất vài hô hấp rồi sau đó hư không hiện thân tại chỗ.

Nhưng là sắc mặt của Quốc sư dường như có chút khó coi.

Người sáng suốt có thể phán đoán Quốc sư có thể đã bị chút thiệt thòi.

- Được, đàm phán tiếp tục.

Quốc sư lại khôi phục bộ dạng ôn hòa nhã nhặn.

Dư Mộng Thanh liếc mắt nhìn Quốc sư có vẻ già nua hơn lúc trước một chút, trong lòng thầm kinh ngạc: “Chẳng lẽ Quốc sư thân phận cao thượng nhất, bồi phận lâu đời nhất của Thiên Tường vương triều đã chịu thiệt trong tay tam công tử thần bí này?”

Đàm phán tiếp theo do Dương Phàm cùng Quốc sư tiến hành.

- Một ngàn ức tiên thạch thật sự quá nhiều. Điều này sẽ tạo thành khủng hoảng tài chính trí mạng của Thiên Tường vương triều.

Quốc sư than thở, lần đầu tiên trong mắt toát ra một tia bất đắc dĩ.

Dương Phàm tính sơ qua.

100 tiên thạch hạ phẩm = 1 tiên thạch trung phẩm. 1000 tiên thạch trung phẩm = 1 tiên thạch thượng phẩm. 10000 tiên thạch thượng phẩm = 1 tiên thạch cực phẩm.

Tiền tệ tiên thạch của thượng giới, phẩm chất càng cao chênh lệch giá trị càng lớn.

Một ngàn ức tiên thạch, tính ra chính là một trăm khối tiên thạch cực phẩm, dường như không nhiều lắm.

Nhưng là đôi mắt toàn bộ Tra Châu, có khả năng đều không có mấy khối tiên thạch cực phẩm.

Cho nên, một ngàn ức tiên thạch đối với cả Thiên Tường vương triều mà nói đều là một con số khổng lồ không dễ dàng gánh nổi.

- Tiên thạch có thể bớt một chút.

Giọng điệu Dương Phàm điệu đi một chút:

- Nhưng nếu là như vậy. Thiên Tường vương triều nhất định phải ký hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau với liên minh hai thành Lâm Viễn Thành và Chu Vũ Thành.

- Làm vậy kỳ thật là thừa thãi. Chỉ cần một ngày Dương công tử còn tại Tra Châu, Thiên Tường vương triều tuyệt đối không đến xâm phạm.

Quốc sư cười khổ nói.

- Nếu đã như vậy, có thể hạ thêm chút nữa. Quốc sư có thể lấy danh nghĩa Thiên Tường vương triều hứa hẹn: Ngày sau không được có ý đồ gì với liên minh hai thành chúng ta.

Dương Phàm hiểu được một đại quốc to lớn bị bắt phải ký hiệp ước với một thế lực nhỏ quả thật tổn hại đến thanh danh đại quốc.

Quốc sư nghĩ một lát, đáp:

- Lão hủ có thể đáp ứng người.

Hắn chính là nhân vật cấp tổ sư của Thiên Tường vương triều, quyền uy và danh dự còn hơn đương kim Thiên Tường quốc quân.

Cho dù là hứa hẹn miệng của hắn cũng có hiệu quả ngang với hiệp ước bình thường.

Dù sao cái gọi là hiệp ước cũng có thể bị phá.

- Như vậy một ngàn ức tiên thạch sửa thành mười ức tiên thạch. Nhưng là Dương mỗ còn có một điều kiện kèm theo.

Dương Phàm cười rất sáng lạn, ánh mắt quét về phía Dư Mộng Thanh - Công chúa đương triều, Thiên Cơ Thánh, nữ.

- Mười ức tiên thạch?

Quốc sư ngẫm thờ một hơi nhẹ nhõm.

Mười ức tiên thạch, mặc dù cũng là một con số khá lớn nhưng cũng trong phạm vi Thiên Tường vương triều có thể gánh chịu.

- Tuy nhiên, điều kiện kèm theo này...

Quốc sư chú ý tới ánh mắt Dương Phàm đảo qua trên người Công chúa.

Chẳng lẽ tam công tử của phù thành chủ này vừa ý Công chúa cao quý nhất của Thiên Tường vương triều?

Bao gồm đám người Dương Lâm. Quốc sư. Dương Đông, ý niệm đầu tiên trong đầu là nghĩ như vậy.

Trên mặt Công chúa Dư Mộng Thanh có vài tia bất đắc dĩ. Nàng đương nhiên hiểu được điều kiện kèm theo của Dương Phàm là cái gì.

- Được, chúng ta có thể bản riêng.

Ánh mắt hơi phức tạp của Dư Mộng Thanh nhìn Dương Phàm vài lần.

Cứ như vậy. một hồi đàm phán chấm dứt tại đây.

Cùng ngày, một mình Quốc sư trở lại Thiên Tường vương triều.

Trước khi Thiên Tường vương triều mang tiên thạch tới, Công chúa Dư Mộng Thanh tự nhiên không thể lập tức rời đi.

Lúc ban đêm, Dương Phàm cùng Dư Mộng Thanh đối diện nhau.

Ánh mắt Dương Phàm trong vắt. như giếng cổ không gợn sóng:

- Hắn là người hiểu được yêu cầu của ta.

- Ta sẽ hết sức. đưa người tới Vân Tiêu cung. Nhưng loại cơ hội này không phải lúc nào cũng có. chỉ có thể xem kỳ ngộ.

Dư Mộng Thanh đáp, cảm giác sâu sắc độ khó của việc này.

Mặc dù nàng từng là thị nữ của Vân Tiêu cung và được chủ nhân ưu ái cùng coi trọng có quan hệ nhất định. Nhưng nếu muốn lập tức đưa Dương Phàm vào Vân Tiêu cung, gần như không có khả năng.

Trong lòng Dương Phàm có một kế hoạch mơ hồ.

Nếu như đi gặp Vũ Tịch, trước khi có thực lực tuyệt đối, tự nhiên không thể đường đường chính chính.

Nhưng là nếu dùng một thân phận náo đó thích hợp lên vào Vân Tiêu cung, tự nhiên là thần không hay quy không biết.

Nhưng mà kế hoạch này cần sự giúp đỡ của Dư Mộng Thanh.

Đối với điều kiện đi kèm này. Dư Mộng Thanh tự biết khó thể từ chối.

Chênh lệch giữa một ngàn ức tiên thạch cùng mười ức tiên thạch cũng không phải dễ dàng bù lại như vậy.

Hai tháng sau. Quốc sư của Thiên Tường vương triều lại xuất hiện, đón Dư Mộng Thanh về vương triều.

Trong bữa tiệc tối của gia đình.

Thanh chủ Dương Lâm tự nhiên là mặt mày hóa mờ:

- Kv nhi. lần này ngươi thật sự lập công lớn. Chẳng những giải quyết nguy cơ của Lâm Viễn Thành, lại còn kiếm cho thành chúng ta mười ức tiên thạch.

Mười ức tiên thạch đủ để mua được cả một phủ thành chủ, mà còn dư dả.

Chỉ là Nam Cung Nguyệt có chút thất vọng nói:

- Vốn cho rằng Kỳ nhi có cơ hội lấy được vị Công chúa vương triều kia...

Dương Lâm cũng biểu lộ sự tiếc nuối sâu sắc. Nếu Lâm Viễn Thành có thể lấy được Công chúa của vương triều, đó là loại vinh. hạnh cỡ nào?

Với tình huống hiện tại, cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.

Phụt—

Dương Phàm thiếu chút nữa không phun hết đồ ăn trong miệng ra ngoài.

Dương Đông trêu ghẹo nói:

- Theo con thấy, là Công chúa không lọt vào mắt tam đệ đó.

Hắn nhìn ra được tam đệ không có nửa điểm dục vọng đối với vị Công chúa Dư Mộng

1044. Chương 993: Mười Vạn Năm

Mười vạn năm dài dòng cũng không làm tu vi Dương Phàm được nhảy vọt về chất.

Sau Uẩn Sinh Kỳ, nâng cao tu vi cùng cảnh giới là thông thả như thế.

Thế cho nên mười vạn năm trôi qua. Dương Phàm vẫn như cũ dừng ở uẩn Sinh trung kỳ. chỉ vẩn vẩn đạt tới đỉnh của cảnh giới này, cách uẩn Sinh hậu kv còn có một bước.

Mệnh Hạch dung nhập Đại Luân Hồi mượt mà như châu, lưu ly trong suốt gần như vô sắc vô hình.

Trong không gian Mệnh Hạch, gốc cây non lấp lánh kia dĩ nhiên đã lớn đến cao nửa người, cũng mọc ra nhiều cành non, tủa màu xanh biếc, dường như đang nuôi dưỡng cái gì.

Cây non ngày trước đã vứt bỏ vẻ yếu ớt, có vài phần khỏe mạnh bùng bùng sinh cơ. làm cho người ta không chút nghi ngờ nó có tiềm lực trở thành đại thụ che trời.

Giờ phút này. cây non uẩn Sinh nhìn như nhò bé này lại ngưng tụ hồn lực, pháp lực cùng với sinh mệnh lực hai kiếp của Dương Phàm.

Chẳng những thế. tiền thân của nó lại là lốc xoáy Luân hồi, ngay cả giờ phút này cũng giữ lại ý cảnh Đại Luân Hồi.

Cây non uẩn Sinh này là cầu nối với Đại Luân Hồi của Dương Phàm, khiến cảm quan của hắn được kéo dài vô hạn và ngao du trong Đại Luân Hồi. cơ hồ đạt tới mức độ quán thông thời không.

Uẩn Sinh Kỳ chẳng những làm cho Dương Phàm có thể khống chế sinh tử. càng với cây non uẩn Sinh này thấm thấu thời gian và không gian, ảnh hưởng nhân quả cùng Luân hồi.

Mười vạn năm qua. Dương Phàm không chỉ tu luyện mà còn tìm hiểu thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng Quy á tiếp theo.

Từ sau Luân Quả Kỳ, uẩn Sinh Kv. Tiên Hồng Quyết sẽ đi theo con đường như thế nào?

Phưcmg hướng và ý nghĩ thôi diễn hiện ra hình dáng cùng con đường rõ ràng trong đầu Dương Phàm.

Một hình ảnh từng cân nhắc diễn biến ngàn vạn lần ở trong đầu hiện ra rõ ràng:

ở giữa không gian Mệnh Hạch, cây non uẩn Sinh nho nhỏ kia nhanh chóng trường thành với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Không bao lâu, cây non uẩn Sinh này trường thành, trong sinh cơ bùng bùng dần dần trở thành một gốc đại thụ có thể chắn gió che mưa.

Cành của đại thụ kia cũng mọc ra vô số lá xanh, mỗi một chiếc lá đều lưu chuyển hào quang lấp lánh, trên những đường gân lá nhỏ bé ẩn chứa loại huyền ảo nào đó.

Trong lúc này. sinh cơ lực ý trong không gian Mệnh Hạch cũng hiện ra vẻ vui sướng hân hoan, độ rộng của tiểu thế giới nhanh chóng mở rộng, thậm chí có xu thế kéo dài vô hạn.

Rồi sau đó. gốc đại thụ sinh cơ dạt dào này lại trở thành đại thụ che trời.

Trong từng lần Luân hồi. lá cây cùng đóa hoa héo tàn trong thê lương, dường như suy diễn lịch trình của một sinh mệnh.

Thẳng đến cuối cùng, trên đại thụ che trời kia ngưng kết ra quả.

Số quả này hàng ngàn vạn, mỗi một quả ẩn chứa lực lượng và huyền ảo đều vượt xa Luân Hồi Quả khi ở Chứng Quả Kỳ đến ngàn vạn lần.

Rồi sau đó. ngàn vạn quả kia sau khi thành thực rơi xuống mặt đất. rải khắp mọi góc ngách của Đại Thiên thể giới...

Diễn biến của cảnh giới càng ngày càng mơ hồ. cuối cùng ngay cả Dương Phàm đều không thể nắm trong tay và đánh giá.

Nhưng Dương Phàm lại có một loại cảm giác, diễn biến cảnh giới càng về sau càng kinh thiên vĩ địa Năng cao thực lực thần thông càng khủng bố kinh người.

Thậm chí hần hoài nghi cảnh giới phía sau có thể chân chính làm được hay không?

- Nếu thôi diễn cảnh giới không có sai lầm. trên sinh mệnh đại thụ kia, mỗi một chiếc lá ngưng kết sinh mệnh và phép lực thần thông đều vượt qua Tiên Quân. Càng không thể đánh giá vô số quả được kết (quả) trên đại thụ che trời sẽ có lực lượng kinh người mức nào.

Dương Phàm vẻ mặt hồi hộp. trong mắt lóe ra chờ mong vô cùng.

Sau khi cây non uẩn Sinh trở thành đại thụ che trời ngay cả Đại Luân Hồi dường như đều đi tới cuối.

về phần biến hóa sau đó của đại thụ che trời, Dương Phàm có một dự đoán nhưng căn bản không dám tưởng tượng.

- Ta thật sự có thể đạt tới trình tự đó sao?

Lúc Dương Phàm thôi diễn thái độ nghiêm cẩn vô cùng.

Chi tiết của mỗi một cảnh giới đều lặp lại thôi diễn ngàn vạn lần.

Một sai lầm nho nhỏ sẽ làm cho cảnh giới thôi diễn đi lên con đường hoàn toàn khác.

Trong thời gian mười vạn năm.

Dương Phàm từng thử dùng Nghịch Linh Huy á cùng Nghịch Tiên Huyết.

Nhưng Thần Huy á gia tăng chính là tư chất bản thể và năng lực huyết mạch.

Mà với trình, tự của Dương Phàm, đã vượt qua công cùm xiềng xích của tư chất bản thể.

Linh căn, tư chất, huyết mạch... của bản thể đối với sự trôi chảy của hần cơ hồ không có trợ giúp gì.

Từ khi Dương Phàm dùng Nghịch Thần Thuế Thiên Huy á cường đại nhất kia.

Nhưng lúc đối mặt với huyết này. Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được rất nhiều nhân tố không thể khổng chế.

Cho nên hần chưa từng dùng Nghịch Thần Huy á.

Còn một nguyên nhân nữa, nếu cho người khác dùng Nghịch Thần Huy á tốt hơn so với Dương Phàm dùng.

Dương Phàm đang suy tính chọn người.

Trong đó. Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn đều trong tầm suy xét của hần.

Hần càng chú trọng vào phân thân Thạch Thiên Hàn.

Phân thân Thạch Thiên Hàn trong không gian ma vực kia. từ bản chất mà nói là đi theo một con đường tiến hóa biến dị máu tanh.

Tuy nhiên với tu vi cảnh giới của Dương Phàm giờ phút này chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được sự tồn tại của Thạch Thiên Hàn, không thể tạo được liên hệ cụ thể và cũng không thể dùng Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi.

Một ngày này.

Dương Phàm đột nhiên sinh điểm báo. rời khỏi trạng thái bế quan.

- Chủ nhân, ngài xuất quan.

Dạ Thiên ngồi trong phòng cũng mở mắt.

Thời gian mười vạn năm, Dạ Thiên mới gian nan từ Kim Tiên tứ trọng tăng lên ngũ trọng đỉnh.

Bởi vậy có thể thấy được, trình tự Kim Tiên muốn tăng tu vi cảnh giới đồng dạng gian khổ vô cùng.

Nhưng Dương Phàm hiểu được. Dạ Thiên ở Kim Tiên ngũ trọng đỉnh gần như vô địch dưới Tiên Quân.

Hần đảo quanh phủ thành chũm một vòng.

Tu vi cảnh giới của phụ mẫu, đại ca. nhị ca đều có tăng trưởng.

Nguyên lai những năm này Dương Phàm lên pha loăng Nghịch Linh Huy á rồi dùng bí pháp dung nhập sinh mệnh tinh hoa trong không gian Mệnh Hạch, tinh luyện thành mây binh Tiên đan để người thân dùng.

Nghịch Linh Huy á sau khi pha loăng và tinh luyện, hiệu quả thậm chí vượt qua lúc trước.

Khác nhau ở chỗ loại được hiệu này sẽ chậm rãi phát huy hấp thu, không mãnh liệt như Nghịch Linh Huy á.

Loại hấp thu và cải thiện trình độ này khiến người thân lột xác và tiến hóa trở nên càng thêm ổn định, ít nhất sẽ không biến thành dị loại gì đó.

Còn nữa. sau khi dung nhập sinh mệnh tinh hoa thì Tiên đan này còn có thể gia tăng thọ nguyên trên diện rộng.

Tỷ như thọ nguyên của một nhân vật cấp Chân Tiên chỉ có hơn ngàn vạn năm. nhưng sau khi dùng đan này, thọ nguyên sẽ tăng mấy lần.

Thọ nguyên của Đại La Kim Tiên. ít thì một ức năm nhiều thì vài ức. sau khi dùng đan này. thọ nguyên tăng trưởng đồng dạng rất khả quan.

Trong mười vạn năm này.

Phụ thân từ Kim Tiên ngũ trọng tu luyện đến Kim Tiên lục trọng.

Mau thân, đại ca. nhị ca cũng phân biệt Tần chức Kim Tiên trung vị.

Dương Phàm thầm gật đầu. Nếu như có một ngày người trong gia tộc đều có thể bước vào trình tự Tiên Quân, như vậy trong thể lực mặt đất của Tinh Thiên thế giới, sẽ không có người nào có thể tạo thành uy hiếp đối với Lâm Viễn Thành.

Đúng như điểm báo.

Dương Phàm mới xuất quan vài năm, Công chúa Dư Mộng Thanh của Thiên Tường vương triều bí mật đi tới phủ thành chủ.

Đối với Thiên Tường vương triều có người đến. người của phủ thành chủ biết được bí mật này chỉ vài người ít ỏi.

- Vận khí của ngươi xem như không tồi. Nghe nói Vân Tiêu cung kia sẽ tuyển nhận tiên vệ cùng gia đình vào ba vạn năm sau.

Dư Mộng Thanh cười mồm nói.

- Nói chi tiết.

Dương Phàm cố nén ngạc nhiên vui mừng trong lòng, thông đồng nói.

- Yêu cầu của tiên vệ khá cao: Thọ nguyên không vượt qua trăm vạn năm, tu vi đạt tới Kim Tiên nhất trọng. Yêu cầu của gia đình không cao: cần Chân Tiên tam trọng trở lên. nhưng là số lượng có hạn.

- Tiểu nữ quen biết vị Phó tổng quản tuyển nhận gia đình trong nội cung Vân Tiêu cung.

Trong lời nói của Dư Mộng Thanh có chút tự hào.

Dương Phàm lại hỏi một ít chi tiết.

Dư Mộng Thanh nói:

- Địa vị của Phó tổng quản kia trong nội cung rất cao. cho dù trước kia ta quen biết hắn, muốn dựa vào tầng quan hệ này cũng rất khó khăn.

Dù sao nàng cũng chỉ từng làm một nha hoàn, ở trước mặt Phó tổng quản, thân phận thấp kém. tiếng nói trọng lượng không cao.

1045. Chương 994: Dân Bản Địa Tiên Hồng!

Ý niệm khẽ động, tâm thần dung nhập Tiên Hồng Không Gian.

Diện tích của vùng đất sống đã càng thêm rộng lớn. lớn hơn so với lúc mới vào uẩn Sinh Kỳ không chỉ gấp mười.

Giờ phút này. con chó nhỏ ngồi xổm trước kho hàng hóa thành lều các cổ, nhìn chăm chăm vào mảnh đất chết đen thẫm ở phương hướng xa xôi, phát ra từng tràng rít gào.

Dương Phàm ngưng mắt nhìn ra, trong từ vực đen thẫm kia. một điểm đen chậm rãi di động đến.

- Chẳng lẽ có nhân vật cường đại nào có thể đi lại trong từ vực?

Dương Phàm cũng bị điểm đen chậm rãi di động tới làm kinh sợ.

Theo như con chó nhỏ từng nói. Tiên Hồng Không Gian này rộng lớn vô cùng, bên trong cũng có dân bản xứ khác.

Chẳng lẽ điểm đen chậm rãi đi tới là sinh linh khác trong Tiên Hồng Không Gian?

Dương Phàm chấn động tâm thần, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Bá!

Hắn na đi xuất hiện ở biên giới vùng đất sống, bên ngoài là một vùng từ vực đen thẫm.

Điểm đen kia tới gần từng chút một. khí đen trong từ vực quay cuồng che phủ thiên địa. nhưng không cách nào tới gần điểm đen kia.

- Thực lực người kia khẳng định vượt rất xa ta.

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm. trong mắt có một tia lo lắng, nhìn con chó nhỏ ở bên cạnh.

- Chù nhân yên tâm. ta chính là Thần thú mạnh nhất Tiên Hồng Không Gian, không ai có thể xâm phạm lĩnh vực của Tiên Hồng Giới.

Thanh âm của con chó nhỏ khiến Dương Phàm yên tâm không ít.

Rốt cục. sau khi chờ hồi lâu điểm đen trong tầm nhìn dần trở nên rõ ràng.

Đó là một nam nhân thần bí toàn thân phát ra hơi quang hỗn độn thần nhiên, đứng mạo nhìn không rõ ràng.

Dáng người hần khô ngô. ước chừng trên dưới ba mươi, mặc hoàng bào rộng thùng thình phát ra ánh sáng vàng rực rỡ. đầu đội vương miện, trên không là một áng mây bảy màu. dưới chân xích điểm bùng bùng.

Hào quang vàng rực. áng mây bảy màu, xích điểm bùng bùng cùng với hơi quang hỗn độn quanh thân hần đan xen cùng một chỗ. hình thành khí tức trang trọng thần bí.

Chi vền vền nhìn từ xa linh hồn Dương Phàm rung động, trong Đại Luân Hồi sinh ra đủ loại điềm báo.

- Các hạ là người phương nào?

Dương Phàm đứng ở vùng đất sồng, ôm quyền thi lễ nói.

Hơi quang hỗn độn trên người nam nhân thần bí kia co rút vài lần, lộ ra một đôi mắt giản dị tự nhiên.

Đôi mắt này rõ ràng không có điểm dị thường gì. Dương Phàm lại cảm nhận được một cảm giác áp bách thật lớn.

Nam nhân thần bí rất ngạc nhiên khó hiểu nhìn vào vùng đất sồng, đánh giá Dương Phàm cùng con chó nhỏ.

Đặc biệt khi hần nhìn đến con chó nhỏ. sắc mặt rung động cẩn thận rất nhiều, thêm một bước thu liễm khí tức.

- Ta là Thiên cổ. sinh ra cùng Hỗn độn nguyên thủy, giao du Tiên Hồng Không Gian, đi tới đất này.

Thanh âm của nam nhân thần bí này sang sảng vang vọng, bay khắp không gian khôn cùng, giống như đến từ Thái cổ hồng hoang.

Sinh ra cùng Hỗn độn nguyên thủy?

Dương Phàm cẩn thận nghiền ngẫm những lời này.

Hỗn độn là một loại trạng thái nguyên thủy khi thiên địa thế giới chưa thành hình.

Mà người này không ngờ sinh, cùng Hỗn độn.

Vậy chẳng phải là hần còn sống lâu đời hơn thiên địa?

Bởi vì thiên địa thế giới là xuất hiện sau khi Hỗn độn sinh ra.

- Tại hạ Dương Phàm, ra mắt tiên bối.

Dương Phàm không dám chậm trễ. vội vàng thi lễ nói.

- Tiên Hồng Không Gian rộng lớn khôn cùng, chỉ có người sáng thế chân chính mới có thể từ không gian vật chất tấn thăng vào giới này.

Nam nhân thần bí ngừng một lát. nhìn phía Dương Phàm, thần sắc có chút cổ quái.

- Xin hỏi tiên bối. Ngài có từng gặp sinh linh khác trong Tiên Hồng Không Gian hay không?

Dương Phàm ngênh đón nam nhân thần bí đến Tiên Hồng Cư của mình.

Vùng đất sống là địa bàn Dương Phàm cai quản, đối phương tiến vào nơi này xem như tiến vào lĩnh vực của hắn. Cho dù phát sinh xung đột gì. Dương Phàm đã chiếm ưu thế về mặt địa lợi.

-Rất ít rất ít...

Trong mắt Thiên cổ lộ ra một tia cô đơn.

- Trong thời gian vài giới nguyên ên chỉ gặp được năm người, trong đó bao gồm người.

- Giới nguyên?

Lần đầu tiên Dương Phàm nghe tới danh từ này.

- Cái gọi là giới nguyên tức là tất cả thời gian của một thể giới trải qua từ sinh ra đến hủy diệt.

Thiên Cổ mặt không chút thay đổi giải thích.

- Cũng chính là nói... tuổi thọ của một thể giới.

Dương Phàm không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Tuổi thọ của một thể giới là bao nhiêu lâu. căn bản không thể đánh giá.

ước vạn năm? Hay là ước ước vạn năm?

Thời gian một giới nguyên chỉ càng dài lâu hơn so với tưởng tượng.

Thiên Cổ ít nhất là sống vài giới nguyên, ở trong Tiên Hồng Không Gian lại chỉ gặp được vài sinh linh.

Bởi vậy có thể thấy được. Tiên Hồng Không Gian rộng lớn cỡ nào. sinh linh bên trong ít ỏi cỡ nào.

Rồi sau đó. Dương Phàm bắt đầu trò chuyện cùng Thiên cổ.

Kỳ quái chính là Thiên cổ cũng không hỏi lai lịch cùng tên của Dương Phàm.

Dương Phàm hỏi rất nhiều vấn đề. Thiên cổ đều có thể trả lời.

Tỷ như, Dương Phàm hỏi Thiên cổ bản thể ở nơi nào.

Dù sao trừ lĩnh vực do Tiên Hồng Quyết sáng lập. những sinh linh khác trong địa vực đều chỉ là ánh thân đến từ Đại Thiên thể giới.

- Bản thể của ta đến từ Đại Thiên thể giới sau khi Hỗn độn mở ra. Xem tiềm lực trình, độ của các hạ, ngày sau chúng ta sẽ còn gặp mặt.

Nói một hồi lâu, Thiên cổ mới cáo từ.

Đại Thiên thể giới?

Dương Phàm phát hiện xưng hô này rất mơ hồ. Đại Thiên thể giới bao gồm tất cả không gian thể giới, thất giới cũng nằm trong đó.

Con chó nhỏ nhìn theo người này rồi đi. ánh mắt lóe ra không ngừng, thấp giọng nói:

- Xem ra người kia cũng không có địch ý với người. Tuy nhiên vận khí của chủ nhân cũng thật sự quá tốt. mới mười mấy vạn năm liên gặp được dân bản xứ của Tiên Hồng Không Gian. Xác suất này thật đúng là thấp a.

Dứt lời. nó lại nằm trước kho hàng, ngáy khô khô. Hình tượng giằng co rít gào cùng nam nhân thần bí lúc trước cũng không còn chút nào.

Dương Phàm hiểu thật sâu sắc. đối phương sinh cùng Hỗn độn. không biết mạnh hơn mình bao nhiêu trình tự.

Nếu người này thật sự có địch ý mà lại không có con chó nhỏ. hắn không có sức phản kháng.

- Nguyên lai thể giới là to lớn như thế.

Dương Phàm nhẹ thở dài.

Có lẽ không gian thất giới nơi hần ở hiện tại cũng chỉ là một góc núi bằng của Đại Thiên thể giới.

Đây là lần đầu tiên hần gặp dân bản địa của Tiên Hồng Không Gian, cũng may không có xung đột gì.

Gặp gỡ dân bản địa của Tiên Hồng Không Gian đối với Dương Phàm mà nói chỉ là một khúc nhạc đệm.

Hần thu hồi tâm thần, tiếp tục tìm hiểu thôi diễn.

Nghĩ đến con chó nhỏ này tự xưng là Thần thú mạnh nhất Tiên Hồng Không Gian, hần là không ai có thể xâm phạm vùng đất sống.

Sau khi từ biệt Dư Mộng Thanh, Dương Phàm lại tu luyện một hai vạn năm, rốt cục bước vào Uẩn Sinh hậu kỳ.

Sau khi bước vào cảnh giới hậu kỳ, cây non trong không gian Mệnh Hạch đã lớn thành một cây nhỏ, cũng bắt đầu mọc ra cành nhỏ.

Toàn bộ tiểu thể giới cũng bởi vậy mở rộng không chỉ ngàn lần.

Tiểu thể giới của Dương Phàm đồng dạng bị chiếu rọi đến Tiên Hồng Không Gian, vùng đất không thuần túy màu xanh kia cũng bởi vậy mở rộng lan tràn.

- Không biết phải đợi đến khi nào trong tiểu thể giới của ta mới có thể sinh ra sinh mệnh chân chính.

Tâm thần Dương Phàm dung nhập vào cây non uẩn Sinh, cảm nhận được một tia dao động sinh mệnh, đáy lòng không khỏi sinh ra chờ mong.

- Ta nắm giữ Luân hồi, có thể nào sáng tạo một sinh mệnh trong tiểu thể giới của mình hay không?

Ý niệm này càng trở nên mãnh liệt trong đầu Dương Phàm.

Hần tin tưởng nếu có thể sinh ra sinh linh có thể cho tiểu thể giới càng cường đại.

Dù sao lực lượng hai kiếp của Dương Phàm đều bắt nguồn từ đây.

Trong đáy lòng hần có một điểm báo điều này không phải không có một khả năng, ở một cảnh giới nào đó sau này, thật sự có thể thực hiện được cũng không nhất định.

Sáng tạo sinh mệnh có lẽ là một hiệu quả tất nhiên sẽ sinh ra trong quá trình thôi diễn Tiên Hồng.

1046. Chương 995: Tiên Thạch Cực Phẩm!

Lần này đi xa, muốn đi phương nào Dư Mộng Thanh cũng không nói rõ cụ thể, Dương Phàm cũng không hỏi.

Đường xá vô cùng xa xôi.

Thẳng đến mấy tháng sau, hai người thậm chí bay ra địa vực Tra Châu.

Cho dù với tu vi cảnh giới của hai người, bay khỏi Tra Châu cũng phải mất thời gian hai tháng.

- Không ở Tra Châu?

Dương Phàm mở đôi mắt đã lâu không tiếp xúc ánh mặt trời.

- Tương đối mà nói, Tra Châu là khu vực xa xôi của đại lục. làm sao Vân Tiêu cung lại tuyển người ở chỗ này!

Dư Mộng Thanh nói với vẻ đương nhiên (theo lý phải thế).

Nhớ ngày đó, nàng vì đi tham gia Vân Tiêu cung tuyển người, thế nhưng đã phi hành mấy trăm năm.

Vân Thiên đại lục có địa vực khổng lồ, thế lực rất hỗn loạn, các châu vực đếm không hết.

Từ trước tới nay rất ít có vương triều nào có thể thống nhất toàn bộ đại lục.

Cho dù thống nhất châu vực đều vô cùng khó khăn.

Trong vô số thế lực hỗn loạn đan xen. muốn thông qua Truyền tống trận đến châu vực vô cùng xa xôi hiển nhiên không có khả năng.

Cứ như thế. hai người lại phi hành chừng mấy chục năm mới gian nan đi tới mục đích: Đại Vân Châu.

Địa vực của Đại Vân Châu này không chỉ gấp mười Tra Châu, đồng thời do một vương triều thống nhất.

Dõi mắt toàn bộ đại lục. thế lực Đại Vân Châu đều là xếp hạng khá cao trên đầu.

- Thực lực của Đại Vân vương triều cường thịnh chưa từng có. trong một vạn năm gần đây thống nhất toàn bộ Đại Vân Châu. Nghe nói vương triều này có cường giả tuyệt thế Kim Tiên cừu trọng tọa trấn, đã đạt tới cực hạn của trình tự tại mặt đất.

Dư Mộng Thanh giảng giải cho Dương Phàm.

Kim Tiên cừu trọng?

Điều này không khỏi làm Dương Phàm nhớ tới vị Lam Ngân Quân năm đó khống chế Tinh Không Thành Lũn buông xuống Thiên Thần Tinh.

Kiếp trước, ở trước mặt Lam Ngân Quân, hắn không có sức phản kháng.

Vậy kiếp này thì sao?

Đương nhiên Dương Phàm hiểu được với thân phận cùng địa vị của Lam Ngân Quân, hơn phân nửa là ở phía trên La Thiên.

Phía trên La Thiên, địa vực của chúa tể Tinh Thiên và tam. giới, được xưng là La Thiên Tiên Cảnh.

Mà lần này mục đích của Dương Phàm tới Đại Vân Châu chính là tiến vào La Thiên Tiên Cảnh trong truyền thuyết kia.

Đi vào đế đô của Đại Vân vương triều, hai người vào ở trong một khách sạn tiên gia.

Cuộc sống thường ngày của Dương Phàm vẫn rất nhàn nhã như trước. Hắn phải làm chỉ là chờ đợi.

Nhưng mà Dư Mộng Thanh lại cực kỳ bận rộn.

Tiến vào Đại Vân vương triều, đầu tiên nàng phải lót tay cho quan lớn của nội bộ vương triều.

Dù sao lẫn tuyền người này trước tiên phải thông qua Đại Vân vương triều sau đó mới giao cho Vân Tiêu cung quyết định.

Nói cách khác, một cửa của Đại Vân vương triều này có thể chính là sơ tuyền.

Nếu vòng sơ tuyền không thể thông qua, cho dù Dư Mộng Thanh cùng nội bộ Vân Tiêu cung có chút quan hệ cũng là vô ích.

Cũng may Dư Mộng Thanh ở Đại Vân vương triều này cũng có chút quan hệ.

Một lần lót tay liền dùng mấy trăm vạn tiên thạch.

Đây chỉ vền vền là dùng ở Đại Vân vương triều.

Nếu là muốn lo lót cho qua cửa Vân Tiêu cung, cái giá phải trả chỉ sợ vượt qua mấy chục lần.

Vì thế Dư Mộng Thanh hỏi ý Dương Phàm một chút.

- Trong tay ta có một chút tiên thạch thượng phẩm, cô cầm trước đi.

Dương Phàm tùy tiện vung tay. một đồng tiên thạch rơi xuống bên cạnh Dư Mộng Thanh.

Chợt nhìn thấy nhiều tiên thạch thượng phẩm như vậy. Dư Mộng Thanh cũng có chút khiếp sợ.

Tiền thạch thượng phẩm, cho dù đối với Thiên Tuyền vương triều mà nói cũng đều vô cùng quý báu.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm thở dài: Đây đã là số tiên thạch cực hạn mà mình có thể lấy ra.

Nếu phải sử dụng đến đại lượng tiên thạch, nữa, sẽ phải động đến tiên thạch cực phẩm.

Tiên thạch cực phẩm, dồi mắt Thiên giới thậm chí toàn bộ thất giới đều không phải tầm thường.

Theo Dư Mộng Thanh nói, tài lực của cả Thiên Vương triều cũng chỉ có vền vẹn mấy khối tiên thạch, cực phẩm.

- Tiên thạch cũng sắp dùng hết rồi. xem ra phải nghĩ cách đổi một ít tiên thạch.

Dương Phàm trầm nĩ non.

Kiếp trước lúc ở Thiên Thần Tinh, Dương Phàm căn bản không dám lấy tiên thạch cực phẩm ra.

Kiếp này. lúc tại Tra Châu. Dương Phàm từng suy tư. cuối cùng cũng không lấy ra.

Giờ phút này. Dương Phàm sau khi trầm tư hồi lâu quyết định trước tiên đổi một khối tiên thạch cực phẩm.

Dù sao Đại Vân Châu này đã là mảnh đất phồn hoa nhất trên Vân Thiên đại lục.

Đại Vân vương triều mệnh mông, thu mua một khối tiên thạch cực phẩm hẳn là không khó.

Dương Phàm dự tính, việc này hơn phân nửa sẽ khơi dậy một hồi sóng gió.

Tuy nhiên với tu vi thần thông của hắn giờ phút này. chỉ cần không gặp phải nhân vật cấp Tiên Đế, căn bản không có gì phải lo.

Cho dù là Tiên Đế cũng khó giết chết hắn.

Ngày hôm sau. thừa dịp Dư Mộng Thanh ra ngoài làm việc. Dương Phàm biến mất khỏi phòng một cách thần bí.

Trong khách sạn không có ai nhìn thấy hắn rời đi.

Dương Phàm trực tiếp thuận di rời đi.

Không bao lâu, một lão già thần bí đầu đội nón tre tiến vào cửa hàng Đăng Long tiên thạch lớn nhất của Đại Vân vương triều.

Trải qua nghe ngóng. Dương Phàm biết cửa hàng tiên thạch này kỳ thật thuộc về hoàng gia. thực lực hùng hậu có uy tín. Hàng năm có sự tích giao dịch tiên thạch thượng phẩm.

Sau khi Dương Phàm ẩn giấu khí tức và thay hình đổi dạng, không lo có người nhận ra lai lịch của mình.

- Chưởng quầy. Nơi này có giao dịch tiên thạch thượng phẩm hay không?

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng lão già dưới nón tre phát ra

Dứt lời. một khối ngọc thạch sáng bóng mượt mà như cửa quý đặt ở trên quầy.

Chỉ một thoáng, một cỗ Tiên linh khí cực kỳ tinh thuần quanh quẩn giữa hai người.

Chưởng quầy làm một trung niên mập mạp. vừa nhìn thấy tiên thạch này ánh mắt sáng lên. lập tức che giấu ngạc nhiên vui mừng trong lòng, vội nói:

- Vị khách quý này. mời theo ta vào nhĩ các nói chuyện.

Nhĩ các là phòng khách quý được dựng lên chuyên để giao dịch số lượng lớn của cửa hàng Đăng Long tiên thạch.

Trong nhĩ các. vách tường bốn phía hào quang lưu chuyển, vách tường và bản ghế không ngờ đều dùng tiên thạch luyện chế mà thành, trong suốt như thủy tinh. Cảnh trí trong phòng lại càng như một nơi tiên cảnh.

Trong lòng chưởng quầy này vui sướng vô cùng. Mức giao dịch một khối tiên thạch thượng phẩm, toàn bộ cửa hàng mỗi trăm năm mới gặp được vài lần.

Dù sao tiên thạch của thượng giới càng là cấp bậc cao giá trị lại càng cao.

100 khối tiên thạch hạ phẩm = 1 khối tiên thạch trung phẩm. 1000 khối tiên thạch, trung phẩm = 1 khối tiên thạch thượng phẩm.

Nói cách khác, một khối tiên thạch thượng phẩm tương đương với mười vạn tiên thạch bình thường.

Mức giao dịch mười vạn tiên thạch này cũng không phải là một con số nhỏ.

- Thưa quý khách, dựa theo quy tắc của cửa hàng Đăng Long tiên thạch thì một khối tiên thạch thượng phẩm chúng ta có thể đổi cho ngài một ngàn khối tiên thạch trung phẩm, thêm vào đó là tám ngàn khối tiên thạch bình thường ngoài định mức.

Chường quấy tươi cười hóa hổ nói.

Dương Phàm không nghĩ tới tỷ lệ đổi gần như đạt tới một đổi mười một vạn.

Xem ra tiên thạch phẩm chất cao căn bản là cung không đủ cầu.

- Ha ha, tỉ lệ này. lão hủ vừa lòng.

Dương Phàm mỉm cười, đột nhiên chuyển giọng:

- Tuy nhiên, lão hủ giao dịch không phải là tiên thạch thượng phẩm.

Cái gì!!!

Sắc mặt Chường quấy lập tức thay đổi:

- Người giao dịch không phải tiên thạch thượng phẩm, người dám tới cửa hàng Đăng Long tiên thạch quấy rối?

- Ha ha. Lão hủ muốn giao dịch, là loại tiên thạch này.

Khẽ cười một tiếng, một viên ngọc thạch xinh đẹp lung linh trong suốt như thủy tinh trân châu lơ lửng trong tay Dương Phàm.

Khối tiên thạch này gần như không thể dùng ngọc thạch để so sánh, màu sắc nó trong suốt bóng loáng, trong nháy mắt hút hồn Chường quấy.

Biểu tình phẫn nộ của Chường quấy hoàn toàn đọng lại dưới hào quang của khối tiên thạch này.

Thình thịch!

Thình thịch! Thình thịch!

Tim hắn đập nhanh hơn, con ngươi co rút lại. gần như ngạt thở mà chết.

Tiên thạch cực phẩm!

Thẳng đến một khắc, hắn rớt cực kinh hô thành tiếng.

Dương Phàm khẽ lật tay. tiên thạch cực phẩm đã biến mất khỏi tay hắn.

Cũng may đang ở trong nhả các, thanh âm lớn đến đâu bên ngoài cũng không nghe được.

1047. Chương 996: Lực Lượng Của Tiểu Thế Giới!

Dương Phàm thông thả ung dung nói, cười tùm tùm nhìn hai người trước mắt.

- Không ngờ các hạ không tin uy tín của cửa hàng Đăng Long tiên thạch chúng ta.

Trên mặt trung niên hoa lệ hiện lên một tia tức giận.

- Đây là lần đầu tiên lão hủ đến quý tiệm giao dịch, sao biết được uy tín của các người?

Dương Phàm không chút nhượng bộ. cũng đưa ra yêu cầu kiểm tra số nhả không gian này.

- Được, vậy để người xem cho yên tâm.

Thần sắc trung niên hoa lệ dịu đi. để Dương Phàm kiểm tra những chiếc nhẫn không gian này.

Hiển nhiên hắn cũng biết nếu không cho đối phương kiểm tra là khó thể giao dịch thành công.

Sau một lát. Dương Phàm gật gật đầu:

- Không sai, có thể giao dịch rồi.

Nghe vậy. trong lòng trung niên hoa lệ cùng lão già mắt ưng mừng thầm.

- Để công binh, người ném tiên thạch cực phẩm qua đây, mười một chiếc nhẫn không gian này để ở trên bàn, người tự cầm lấy.

Trung niên hoa lệ nói.

- Được!

Trong bàn tay Dương Phàm lại xuất hiện viên tiên thạch cực phẩm kia.

Ý niệm khẽ động, tiên thạch bay về phía hai người.

Hắn vừa chuẩn bị lấy số nhẫn không gian trên bàn.

`m

Một chương cửa lão già mắt ưng thành đao. đánh lên trên bàn.

Cùng khoảnh khắc đó. không gian nơi ba người đột nhiên biến ảo.

Một hoàn cảnh tối đen bao phủ thiên địa, bốn phía đột nhiên bùng lên lửa xanh cuộn cuộn.

Toàn bộ không gian phát ra áp bách vô tận. giữ chặt Dương Phàm tại chỗ.

Hiển nhiên đây là lĩnh vực của lão già mắt ưng kia.

Thực lực của Kim Tiên bát trọng không biết cường đại hơn Quốc sư lúc trước bao nhiêu lần.

Kết cấu của lĩnh vực không gian cũng hết sức chắc chắn.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ viêm lực nóng bỏng từ trong lĩnh vực không gian này lan khắp toàn thân.

Chỉ cần hắn ở trong lĩnh vực của đối phương thì không thể tránh thoát công kích của lực lượng trong lĩnh vực.

So với Quốc sư cảnh giới Kim Tiên thất trọng, lĩnh vực của lão già mắt ưng này càng chắc chắn, cũng ẩn chứa lực lượng lĩnh vực có mặt khắp nơi.

Khoảnh khắc lão già mắt ưng ra tay. trung niên hoa lệ nhắc tay thu lấy tiên thạch cực phẩm.

Mà lão già mắt ưng cùng lúc sử dụng lĩnh vực cũng chuẩn bị thu lại số nhẫn không gian kia.

Có thể đoán được sau khi thu tiên thạch cực phẩm cùng số nhẫn không gian kia, bọn họ sẽ chém giết Dương Phàm không chút lưu tình.

- Ha ha, chút tài mọn.

Dương Phàm cười trào phúng, há mồm phun một cái. Một cỗ lực lượng sinh cơ dồi dào vô tận trong khoảnh khắc tràn đầy trong lĩnh vực không gian.

Trong không gian Mệnh Hạch, trên cây non mới trưởng thành khỏe mạnh kia nhộn nhạo màu xanh, trong toàn bộ Tiểu thể giới sinh cơ điên cuồng gào thét.

Chỉ bằng vào sinh mệnh lực vô tận hắn phun ra trong nháy mắt tràn đầy cả không gian, áp bách cả lĩnh vực rung động “Xèo xèo”.

ở một số vị trí từng vết rạn chậm rãi lan tràn.

Phốc!

Lão già mắt ưng lập tức hộc máu.

Toàn bộ lĩnh vực không gian đều bị áp bách vạn vẹo. hướng chỉ là hai người thân ở trong lĩnh vực.

Lập tức trên mặt hai người đỏ bừng, linh hồn cùng thân thể cùng với toàn bộ không gian đều bị áp bách không thể động đậy.

Sợ hãi vô tận lan tràn trên mặt hai người.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới không ngờ lực lượng của đối phương cường đại như vậy. mạnh mẽ áp chế toàn bộ lĩnh vực không gian.

Cuối cùng bọn họ trở mắt nhìn Dương Phàm lấy đi mười một cái nhẫn không gian, và lấy lại khối tiên thạch cực phẩm kia.

- Hừ. đã cho các ngươi cơ hội giao dịch công bình.

Dương Phàm lạnh lùng cười.

Một luồng sát ý từ trên người hắn phát ra.

- Tiền bối tha mạng! Chi cần tha chúng ta một mạng, chúng ta có thể dùng càng nhiều tiên thạch để chuộc mạng!

Trung niên hoa lệ run giọng nói.

Nhìn từ trang phục, địa vị của hắn ở Đại Vân vương triều không thấp, rất có khả năng là người trong hoàng tộc.

- Đã chậm rồi.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, Sinh Linh Chi Khí tràn ngập toàn bộ lĩnh vực không gian âm âm bùng nổ.

`m—

Lĩnh vực không gian sụp đổ.

Ngay sau đó. ba người liền đứng trong một không gian rộng lớn.

ở cuối bốn phía không gian quanh quẩn một vùng cầu vồng ngũ sắc, trên bầu trời vạn dặm không mây. mặt đất dưới chân màu xanh biêng biếc.

ở trung tâm không gian có một gốc cây non. giống như cội nguồn lực lượng của không gian. Sinh mệnh lực ý vô cùng vô tận chảy khắp toàn bộ không gian.

- Đây... Đây là Tiểu thế giới!

Sắc mặt lão già mắt ưng trắng bệch, run giọng nói.

Tiểu thế giới?

Trong không gian này lộ ra thiên địa linh khí mòng manh trong khí tức sinh mệnh thuần túy.

Càng trọng yếu là trong này tự thành quy tắc. kết cấu không gian càng cứng rắn và ổn định.

Loại không gian trình, tự này hơn xa phạm trù lĩnh vực không gian.

- Tiểu thế giới trong truyền thuyết.

Trung niên hoa lệ hoàn toàn đánh mất ý niệm phản kháng, “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Cầu Tiên Đế khoan thứ!

- Tiên Đế đại nhân, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng ta. Cho dù đi theo ngài làm trâu làm ngựa chúng ta cũng không một câu oán hận.

Lão già mắt ưng lại càng phù phục dưới đất.

(Thiếu một đoạn)

1048. Chương 997: Khảo Hạch!

Tu vi của những cường giả đi theo đa phần là Kim Tiên thất trọng trở lên.

Đều là Tiên Quân.

Mà Phó tổng quản này càng là tu luyện đến Kim Tiên cửu trọng.

Dương Phàm âm thầm kinh hãi. Tu vi của Phó tổng quản này đã có thể sánh ngang cùng Lam Ngân Quân năm đó. Cho dù có chút chênh lệch cũng chỉ là một chút ít mà thôi.

Dư Mộng Thanh cùng Dương Phàm đứng cùng một chỗ, đang vận chuyển thần thông âm thầm trao đổi cùng Phó tổng quản.

Khi trong mắt Phó tổng quản lóe lên ánh sáng sắc bén đơ qua trên người. Dương Phàm cảm giác thân thể lạnh lẽo.

- Rất tốt, người quả thực đạt tới cảnh giới Tiên Quân. Sau khi trở về Vân Tiêu cung, nhất định chủ nhân sẽ trọng dụng người.

Khi ánh mắt của Phó tổng quản dừng ở trên người Dư Mộng Thanh, âm áp hạn nhiều.

Ở trên người Dương Phàm, ánh mắt hẩn chỉ hơi dừng lại trong một chớp mắt.

Đối với cường giả Kim Tiên cửu trọng gần tới Tiên Đế mà nói. muốn nhìn thấu một người chỉ cần một chớp mắt.

Rồi sau đó. toàn bộ cuộc tuyển chọn bắt đầu gọn gàng ngăn nắp.

Tổng cộng mười tên giám khảo xét duyệt năm nghìn tín đồ.

Mỗi người đi lên. giám khảo đầu tiên là đảo mắt nhìn qua một cái.

Đảo qua một ánh mắt, quá trình, này đã khiến 80% số người bị đào thải.

Cửa thứ hai: vấn đáp.

Thường chỉ hỏi hai ba câu.

Trong quá trình này cũng sẽ đào thải không ít người có tâm lý tổ chất kém.

Cửa thứ ba: Xem xét thân phận lai lịch cùng với đối chất với người tham gia tuyển chọn.

Dương Phàm xếp hàng ở phía sau, tự nhiên là an bài qua của Phó tổng quản.

Chờ một canh giờ. rốt cục đến phiên Dương Phàm.

Lúc này, toàn trường năm nghìn người đã đào thải hai ba nghìn người.

- Dương Kỳ của Lâm Viễn Thành báii kiến Tiên Quân đại nhân.

Dương Phàm tiến lên thi lễ. bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Phó tổng quản liếc mắt. đảo qua hẩn một cái.

- Người kêu Dương Kỳ hả, là bằng hữu của Dư cô nương, bản tổng quản cũng không làm khó dễ người, chỉ hỏi một vấn đề.

Phó tổng quản nói tới đây. nhấp một ngụm trà.

Dương Phàm tự nhiên là liên tục nói lời cảm tạ.

Người tham gia tuyển chọn khác tự nhiên có chút không vui. nhưng lại không có quyền lên tiếng.

- Người thân là thiếu chủ một thành trì, vốn là người được hưởng thụ vinh hoa phú quý mà không phải lo lắng gì. vì sao muốn đến Vân Tiêu cung làm một hạ nhân. Người có mục đích gì?

Trong mắt Phó tổng quản chợt lóe lệ quang.

Trong phút chốc, một cỗ thần uy vô hình vô chất kinh khiếp quỷ thần buông xuống trên người Dương Phàm.

Người có mục đích gì?

- Vân bối không cam lòng cả đời ở khu vực mặt đất. mà La Thiên Tiên Cảnh là giấc mộng của vân bối. Chỉ có tiến vào Vân Tiêu cung mới có một cơ hội xa rời kiến thức đình chân chính của Tinh Thiên thế giới. Đương nhiên, vân bối rất tự biết mình, sẽ làm hết chức trách bồn phận, cho dù trở thành người chẵn ngựa tạp dịch cũng không một câu oán hận.

Dương Phàm thấp thòm lo âu nói xong lời này.

Lúc hần lên tiếng. Phó tổng quản gắt gao nhìn chăm chăm.

Chờ sủa khi Dương Phàm nói xong, hần mới lạnh nhạt cười:

- Người nói thật ra là bảy phần thật ba phần giả.

Bảy phần thật ba phần giả.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên có chút khấn trương. Chẳng lẽ vị Phó tổng quản khôn khéo này nhìn ra cái gì?

“Với cảnh giới của ta. cho dù nói dối thì đối phương cũng không có khả năng nhìn ra”.

Dương Phàm ngậm buồn bực.

- T ốt. người tạm thời thông qua tuyển chọn.

Phó tổng quản hơi thâm ý liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái.

Loại cảm giác này khiến trong lòng Dương Phàm hết sức khó chịu.

Chẳng lẽ Phó tổng quản này thật sự nhìn ra cái gì?

Sau khi trở lại bên cạnh Dư Mộng Thanh, Dương Phàm thẩm niệm truyền âm, ngậm nói đến điểm này.

Dư Mộng Thanh nghe xong, lại cười nói:

- Người không biết vị Phó tổng quản này. Về mặt quản lý hạ nhân, hần rất có bản lĩnh. Trong đó có một đặc điểm chính là thích làm ra vẻ huyền bí.

Làm ra vẻ huyền bí.

Dương Phàm có chút không nói gì.

Như vậy là Phó tổng quản kia căn bản không nhìn ra sơ hở gì. Cái gọi là “Bảy phần thật

1049. Chương 998: Vân Tiêu Cung!

Khi đó. trong ấn tượng của hần Tinh Không Thành Lũy là một thành lũy thuần túy dùng trong chiến tranh Tiên giới.

Mà lần này. chân chính tiến vào Tinh Không Thành Lũy. Dương Phàm mới chính thức nhận thức được ý nghĩa của nó.

ở Thiên giới rộng lớn. bất kể là Ngoại Vực Tinh Hà hay là Nội Vực Tinh Thiên đều có được không gian gần như vô hạn.

ở trong dải ngân hà mờ mịt. người tu luyện phiêu bạt chung quy cần một nơi đặt chân yên ổn thoải mái. thế cho nên trải qua mấy vạn năm thậm chí mấy chục năm ngao du đều không cảm thấy mệt mỏi.

Bởi vì Tinh Không Thành Lũy chính là một căn cứ địa có thể di động, có thể cung cấp vô số tài nguyên. Nó càng giống như một “Quê hương” phiêu bạt trong vũ trụ mênh mông, lúc nguy hiểm sẽ trở thành chỗ tránh nạn kiên cố.

Năng lực di động của Tinh Không Thành Lũy cũng là không thể tưởng tượng, có được năng lực không gian đại na di.

Sau khi hiểu được ý nghĩa cùng đủ loại chỗ tốt của Tinh Không Thành Lũy. Dương Phàm cảm thấy tim đập nhanh hơn. Hắn thấy cần phải có một Tinh Không Thành Lũy của riêng mình.

Hắn ở thế giới này cũng không phải không chút vướng bận.

Trừ người thân kiếp này còn có thân hữu của kiếp trước.

Chúng thân hữu hàng năm ở Tiên Hồng Không Gian, ngăn cách với thế giới, bị hạn chế nhất định về tự do.

Nếu Dương Phàm có thể có được một tòa Tinh Không Thành Lũy. sẽ có thể ngao du không gian thượng giới cùng với chúng thân hữu mà không bị kiềm chế.

Đồng thời ở không gian thượng giới này hắn sẽ không còn phải một mình chiến đấu gian khổ, thậm chí có lực lượng hậu bị cường đại.

Mỗi lần Tinh Không Thành Lũy tiến hành một lần không gian đại na di đều sẽ bay một đoạn thời gian sau đó mới tiến hành không gian đại na di. như vậy trận pháp không gian trên thành lũy mới có thể càng duy trì lâu dài.

Dương Phàm nhân cơ hội hỏi thăm Dư Mộng Thanh phương pháp chế luyện kiến tạo Tinh Không Thành Lũy.

- Chẳng lẽ Dương công tử còn muốn sở hữu một tòa Tinh Không Thành Lũy của riêng mình?

Đôi mắt Dư Mộng Thanh lóe lên. cười mỉm nói, hiển nhiên không thể tin.

- Tinh Không Thành Lũy thường thường là kết tinh tâm huyết của một thế lực trải qua ngàn vạn. hơn ức năm lắng đọng. Nó thường là trải qua vài thế hệ cố gắng mới hình thành Tinh Không Thành Lũy quy mô lớn chân chính, trong đó tiêu phí tài lực vật lực hoàn toàn không thể đo lường. Cho dù bán toàn bộ Thiên Tường vương triều của ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện tạo ra một Tinh Không Thành Lũy nhỏ. xa xa không thể bằng được Tinh Không Thành Lũy này của Văn Tiêu cung - có thể chứa được vài chục ức người tu luyện bình yên sinh tồn bên trong.

Dư Mộng Thanh dường như muốn đánh tan ảo tưởng không hiện thực của Dương Phàm.

Dương Phàm nghe xong âm thầm gật đầu. Quy mô của Tinh Không Thành Lũy trước mắt này xem như siêu lớn. có thể chứa đựng mấy chục ức người tu luyện cũng có thể làm cho bọn họ bình yên thoải mái tu luyện.

Văn Tiêu cung là một trong bốn thế lực chúa tể sau khi Thiên giới mới thành lập. thời gian tồn tại ít nhất là ức vạn năm. nội tình cùng thực lực là hùng hậu cỡ nào?

So với nó. lực lượng của cá nhân có vẻ rất nhỏ bé.

Không có một cường giả nào có thể hy vọng xa vời có được loại Tinh Không Thành Lũy siêu cấp khổng lồ này.

- Lúc trước ta chiếm được đại lượng tiên thạch cực phẩm, ở Tàng Tinh Điện, hẳn là có đủ tài lực để duy trì luyện tạo một cái Tinh Không Thành Lũy.

Trong lòng Dương Phàm thẩm tính toán.

Càng nghĩ hắn lại càng động lòng.

Nhưng là luyện tạo Tinh Không Thành Lũy cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Đây là một công trình khổng lồ.

Vì thế hẳn lại nghiêm túc thỉnh giáo Dư Mộng Thanh.

Dư Mộng Thanh dù sao cũng ở một thời gian rất lâu trên La Thiên Tiên Cảnh, ánh mắt không tầm thường.

- Ta biết về luyện tạo Tinh Không Thanh Lũy cũng rất có hạn. Nghe nói thành lũy có được năng lực đại na di như vậy. trong quá trình luyện tạo thường thường có tông sư trận pháp cùng với nhân vật cấp Tiên Đế tham dự.

Dư Mộng Thanh khẽ nhún mày liễu, có vẻ nhớ lại nói.

- Tông sư trận pháp? Nhân vật cấp Tiên Đế?

Nói đến tông sư trận pháp thì không thể không nói đến Đặng Thi Dao. Nàng tuyệt đối là thiên cò kỳ tài về đạo này. Từ lúc còn là Hóa Thần Kỳ tại nhân giới, trình độ về mặt trận pháp đã vượt qua những tông sư của Phạm giới.

Hiện giờ qua mười mấy vạn năm, Đặng Thi Dao ở trong Thiên Lan tiên phù có rất nhiều thời gian rảnh, trình độ về trận pháp lại càng đạt tới xuất thần nhập hóa.

Chậm rãi nhắm mắt lại. tâm thần Dương Phàm dung nhập Tiên Hồng Không Gian.

Rất nhanh hẳn liên hệ với Đặng Thi Dao.

Hiện giờ trải qua nhiều năm. như vậy. thân hữu dùng Nghịch Linh Hủyá hoặc là Nghịch Tiên Hủyá đều tán chức đến cảnh giới tiên nhân, ngay cả cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không ít.

Trong đó. muội muội Diệp Liên cùng Tuệ Tâm đều đã tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên thất trọng, gian nan bước vào trình tự Tiên Quân.

Ngoài ra. Dương Thần con ruột của Dương Phàm bản thân kế thừa huyá mạch cường đại của phụ thân tu luyện Tiên Hồng Quyết, đã tu luyện đến Kim Tiên ngũ trọng, mơ hồ có xu thế vượt qua Diệp Liên và Tuệ Tm.

Hoàn cảnh vùng đất sống chiếu rọi không gian nơi Dương Phàm ở một trình độ nhất định.

Dương Phàm tại thượng giới, linh khí của vùng đất sống cùng một tầng với thượng giới, lại thêm lực lượng sinh cơ cực kỳ tinIL thuận. Môi trường tu luyện còn tốt hơn thượng giới.

Nghe thấy Dương Phàm muốn luyện tạo Tinh Không Thanh Lũy. Đặng Thi Dao lập tức cảm thấy đầy hứng thú.

Năm đó tiến vào Huyết Nhật Điện. Dương Phàm thu hoạch rất lớn. trong đó bao gồm rất nhiều sách cổ trận pháp đã thất truyền ở thượng giới.

về mặt trận pháp Dương Phàm căn bản không am hiểu cũng khuya thiếu hứng thú cho nên loại sách cổ này tự nhiên đều đưa cho Đặng Thi Dao.

- về luyện tạo Tinh Không Thành Lũy. Thi Dao biết một chút, nhưng là cần đại lượng nhân lực vật lực. Còn nữa. ta không có kinh. nghiệm về mặt này.

Đặng Thi Dao vô cùng tinh thông về trận pháp, chưa từng có vấn đề nào có thể làm khó nàng lâu dài. Mà giờ phút này nàng cũng không nắm chắc bao nhiêu.

- Ha ha, vùng đất sống của ta có phạm vi vài chục ức dặm, trong đó nhân loại và yêu tộc sớm sinh sôi nảy nở không biết bao nhiêu đời, hiện giờ dân cư cũng không ít.

Dương Phàm rõ như lòng bàn tay đối với sự phát triển của vùng đất sống.

về mặt nhân lực căn bản không cần lo lắng.

về mặt vật lực. kho hàng Tiên Hồng Giới của Dương Phàm tuy chất đầy tài liệu quý báu, nhưng nếu muốn luyện tạo Tinh Không Thành Lũy thì xa xa không đủ.

Cũng may Dương Phàm căn bản không cần lo lắng về mặt tài lực. có được tài sản hùng hậu vô cùng.

Lúc trước số tiên thạch cực phẩm lấy được trong Tầng Tinh Điện là một con số có thể khiến Tiên Đế phải động dung.

Tinh Không Thành Lũy vẫn bay lên trên, thi thoảng na di. tới gần La Thiên Tiên Cảnh thần bí nhất cao nhất của Tinh Thiên thế giới.

- “Thiên” của Tinh Thiên thế giới này rốt cục cao bao nhiêu, rộng bao nhiêu?

Trong thời gian này. thi thoảng Dương Phàm khẽ thờ dài lẩm bẩm.

Với tốc độ na di của Tinh Không Thanh Lũy này, phi hành chừng mấy chục năm mới gian nan tiến vào vùng ven của La Thiên Tiên Cảnh.

Trong lúc này, Tinh Không Thanh Lũy từng trải qua tầng băng phong, thiên hòa. thiên lôi... có thể nói là xuyên qua nhiều tầng hiểm cảnh.

Sau khi tiến vào phạm vi La Thiên Tiên Cảnh, Dương Phàm cảm giác được rõ ràng Tiên linh khí chung quanh càng ngày càng tinh thuần và nồng đậm.

Dưới tình huống như vậy. vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm cũng “Nước lên thuyền lên”, môi trường tu luyện được nhảy vọt về chất.

Dương Phàm vốn tưởng rằng sau khi tiến vào La Thiên Tiên Cảnh sẽ rất nhanh tới được Vân Tiêu cung.

Nhưng trên thực tế cũng không phải như thế.

Sau khi tiến vào La Thiên Tiên Cảnh. Tinh Không Thanh Lũy phi hành chừng mấy tháng, phi hành trong một vùng tiên quang mờ mịt.

- Tại Tinh Thiên thế giới, mặt đất và La Thiên là hai địa vực khác nhau, cũng giống như sự khác biệt giữa phàm nhân và tiên nhân.

Dư Mộng Thanh giải thích.

La Thiên Tiên Cảnh, có bốn thế lực lớn như Vân Tiêu cung, bao trùm Tinh Thiên thế giới, phía trên ức vạn người tu luyện.

Mà phía trên bốn thế lực siêu phàm này còn có Vô thượng Thiên đình chúa tể tam giới, hiệu lệnh ba giới cao đẳng Thiên giới. Phật giới. Tiên giới.

1050. Chương 999: Ý Chí Của Tiên Đế!

Khi nam. nhân này hoàn toàn ngưng tụ ra thân hình, Dương Phàm mới phát giác sự tồn tại của hắn. Mà trước đó gần như không nắm bắt được dấu hiệu gì.

“Chẳng lẽ tu luyện đến cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên, thân thể đã có thể hoán đổi giữa thật thể và hư ảo?”

Dương Phàm chỉ dùng dư quang khóe mắt nhìn nam nhân này.

- Vị Du Vân Tiên Đế này chính là tổng thống lĩnh tiên vệ của Vân Tiêu cung, nắm giữ quyền to trăm vạn tiên binh tinh nhuệ.

Phó thống lĩnh cung kính giới thiệu, khom thấp nửa người, mơ hồ lộ ra vẻ nịnh nọt.

Du Vân Tiên Đế!

Dĩ nhiên là Tiên Đế trong truyền thuyết!

Mọi người đều ngừng hô hấp. mắt mờ thật lớn nhìn lên nam nhân lạnh lùng tuấn tú đáng người cũng không quá cao trước mắt.

Đối với những người tăng lợi như bọn họ. nhân vật cấp Tiên Quân đều là không thể với tới.

về phần Tiên Đế đỉnh nhất của thất giới, trước đó chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

Trong lòng Dương Phàm thấy kỳ lạ. Tu vi của Phó thống lĩnh này đã đạt tới Kim Tiên cừu trọng đỉnh, so với Lam Ngân Quân lúc trước cũng không kém bao nhiêu.

Nhân vật cấp Tiên Quân đỉnh lại khúm núm như thế.

Huống chi Phó thống lĩnh cùng Thống lĩnh chi kém một bậc.

- Nói ngắn gọn, bản đề thời gian có hạn, cho dù buông xuống nơi đây chỉ là một phân thân.

Du Vân Tiên Đế rõ ràng đứng cùng mọi người ở mặt đất, nhưng biểu tình và thanh âm hẳn lại giống như từ trên đỉnh cao truyền xuống. Đó là một loại từ trên cao nhìn xuống.

Phân thân?

Dương Phàm cảm thấy giật mình. Nhân vật cấp Tiên Quân làm sao lại vì một đám nhân vật nhỏ bé. từ trên đỉnh cao cao tại thượng tự buông xuống nơi đây?

Cho dù là một phân thân, lúc Dương Phàm âm thầm quan sát vẫn cảm thấy đối phương mênh mông như biển, sâu không lường được.

Đương nhiên nhìn không ra sâu cạn cũng có liên quan đến việc Dương Phàm không dám toàn lực triển khai cảm quan Đại Luân Hồi.

Toàn tràng lặng ngắt như tờ, bao gồm cả Phó thống lĩnh đều không phát ra một tiếng.

- Bản đề sẽ hiện thân ở một cây cầu cách đây hơn trăm dặm, các người phải nhanh chóng đi qua cầu. Người có thể thông qua mới có thể chân chính được Vân Tiêu cung chọn dùng.

Tiếng nói của Du Vân Tiên Đế vừa dứt. thân hình nhoáng lên một cái. biến mất không thấy.

Ngay sau đó, một hư ảnh nửa trong suốt hiện lên ở trên không cây cầu đá ngoài trăm dặm.

- Mọi người mau nghe theo Thống lĩnh đại nhân phân phó.

Phó thống lĩnh quát lớn một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy tiếng như sấm động, chấn động khí huyết nhộn nhạo.

Vù Vù Vù—

Mọi người nhanh chóng bay về phía cầu đá.

Dương Phàm cũng ở trong dòng người, lại âm thầm lú lờ.

Phải biết rằng những người tiến vào Vân Tiêu cung này đã trải qua nhiều phen sàng lọc, có thể nói là tinh anh trong tinh anh.

Hắn cũng từng quan sát. năng lực những người này đều vượt xa người tu luyện cùng cấp.

Sau khi bay đến trước cầu đá, mọi người đều hạ xuống.

Du Vân Tiên Đế đứng giữa không trung, bọn họ nào dám đi trên không trung, mỗi người đều đạp lên phiến đá màu xanh để sang bên kia cầu.

Đúng lúc này.

Dương Phàm thông qua cảm quan Đại Luân Hồi đột nhiên bắt được một tia cảm ứng. Ngay tại khoảnh khắc tiếp theo.

Không gian chung quanh cầu đá này sinh ra biến hóa lớn lao. Cảnh, vật bốn phía như lầu các. đình nghi mát. con sông, cây cối hoa cỏ dân dân mơ hồ rồi nhạt đi từng chút.

Trong vài hô hấp.

Cảnh vật trong thiên địa chỉ còn lại cây cầu đá này, các loại sự vật và cảnh tượng bốn phía đang nhạt dần giống như bức tranh sơn thủy mờ lung.

Nó mang đến cho người ta cảm giác dường như tiến vào một không gian khác.

Lĩnh vực không gian?

Dương Phàm vừa nảy sinh ý nghĩ này liền lập tức gạt bỏ.

Biến hóa của không gian trước mắt cũng không phải là mọi người tiến vào lĩnh vực không gian.

Mà là chường khổng không gian của Du Vân Tiên Đế này đạt tới đỉnh cảnh giới xuất thần nhập hóa.

“Phân thân của Tiên Đế này muốn tiến hành khảo cứu chúng ta như thế nào?”

Trong lòng Dương Phàm có chút khẩn trương nhưng càng nhiều lại là chờ mong.

Đột nhiên.

Trong không gian chỉ còn sót lại cây cầu đá trống rỗng dâng lên một cỗ ý chí cường đại bao trùm hết thảy, bề nghề vạn vật thế gian.

Cỗ ý chí cường đại kia trong khoảnh khắc bao trùm trên cầu đá.

Phịch!

Một mỹ nhân tuyệt sắc trong đám người bỗng té trên mặt đất một cách không rõ.

Mọi người đưa mắt nhìn, thân thể nàng vẫn còn giữ độ ấm mà linh hồn lại tiêu tan chết đi.

-Hừ!

Du Vân Tiên Đế lơ lửng trên không cầu đá hừ lạnh một tiếng.

- Nàng kia làm sao mà chết?

Trong đám người có không ít người âm thầm nghi hoặc nói.

Phải biết rằng tu vi của mỹ nhân tuyệt sắc vừa rồi đạt tới Đại La Kim Tiên.

Ai có thể gạt bỏ nàng một cách im hơi lặng tiếng?

Chá không hề giả dụ, linh hồn trống rỗng tiêu tan! Ở nơi này trừ Du Vân Tiên Đế còn có ai nắm giữ thần uy như vậy?

Trên thực tế còn có một người có được năng lực này.

Đó chính là Dương Phàm.

Người có linh hồn cảnh, giới thấp hơn hẳn, không hề có sức phản kháng. Nếu lực lượng linh hồn của Dương Phàm đạt tới một độ cao nào đó. cho dù là Tiên Đế cũng không ngoại lệ.

Nhưng hắn vốn không ra tay. cũng không biết vị mỹ nhân tuyệt sắc kia.

Như vậy xem ra người ra tay khẳng định là Du Vân Tiên Đế.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Du Vân Tiên Đế tràn ngập càng nhiều kinh hãi và kính sợ.

Mặc dù đứng ở trước mặt chi vân vân là phân thân của Tiên Đế.

- Đây là ý chí của Tiên Đế?

1051. Chương 1000: Phân Phối Chức Vụ!

“Không xong, chẳng lẽ nguy trang của ta bị nhìn thấu?”

Đáy lòng Dương Phàm chợt lạnh.

Phủ xuống nơi đây chẳng qua là phân thân của Tiên Đế.

Nếu như vậy còn có thể bị nhìn thấu, vậy thực lực chân chính của Tiên Đế sẽ vượt qua dự đoán của Dương Phàm không chỉ mười lần.

Dù sao trong dự đoán của hắn, cho dù bản tôn của Tiên Đế buông xuống muốn nhìn thấu nguy trang của hắn đều có khó khăn nhất định.

- Ha ha, không ngờ tu luyện Luyện thể thuật đến Kim Tiên nhị trọng. Càng khó được chính là còn có huyết mạch truyền thừa hiếm thấy như vậy.

Du Vân Tiên Đế tắc lưỡi kỳ quái đánh giá Dương Phàm.

Vừa nghe lời này. trong lòng Dương Phàm ngầm thở phào một hơi.

Nguyên lai Du Vân Tiên Đế này chú ý tới chỉ là một số bí mật biểu lộ trên thân thể của Dương Phàm.

Cái gọi là Luyện thể thuật chính là thứ mà Dương Phàm bắt đầu tu luyện sau khi Luân hồi tân sinh đến nay.

Dù sao công pháp chủ tu của hắn là Tiên Hồng Quyết. không có nhiều thời gian đi tu luyện công pháp cao thâm khác. Sau khi tân sinh, Dương Phàm toàn lực tìm hiểu cảnh giới mới. chỉ để cho thân thể tu luyện Luyện thể thuật đơn giản nhất.

Luyện thể thuật Kim Tiên nhị trọng, cũng chính là nói Dương Phàm không sử dụng phép lực. chỉ bằng một đôi tay trần có thể chống lại cường giả Kim Tiên nhị trọng.

Đương nhiên Luyện thể thuật rất khó tu luyện, có thể tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên trở lên đã ít lại càng ít.

về phần huyết mạch truyền thừa, Dương Phàm từng dùng Nghịch Linh Huyết và Nghịch Tiên Huyết á. trong cơ thể chảy xuôi lực lượng huyết mạch cường đại.

Khi hai thứ này kết hợp cùng một chỗ lại dẫn tới sự chú ý của Du Vân Tiên Đế.

Du Vân Tiên Đế chỉ là nhìn Dương Phàm nhiều hơn vài lần, tiếp tục tiến hành công việc khảo hạch của hắn.

Phịch!

Trong đám người lại có người ngã xuống mà chết, linh hồn tan biến trong nháy mắt.

Người đi qua cầu. ai cũng lộ vẻ lòng còn sợ hãi.

Bọn họ hoàn toàn không rõ quy tắc khảo hạch này là cái gì.

Những người còn chưa qua cầu đều kinh hãi run gan. sợ hãi “Thiên tai nhân họa” không thể tránh né sẽ phù xuống đầu mình.

Dương Phàm cũng thông qua cầu đá, ngầm dự đoán Du Vân Tiên Đế này không khảo vấn từng người lại làm như thế nào xác định trong vài người này. ai có V đồ gây bất lợi cho Vân Tiên cung.

Có lẽ ở trước mặt Tiên Đế. hết thảy những người lòng mang ý xấu đều không thể giấu diếm.

Dương Phàm cũng có năng lực tương tự như vậy. nhưng lại thông qua nhân quả của Đại Luân Hồi bao phủ thực hiện.

Lúc trước ở Vân Thiên đại lục. khi Lâm Viễn Thanh giao chiến với Chu Vũ Thành, Dương Phàm chính là thông qua loại phương pháp này một lưới bắt hết tất cả mật thám và

nội gian ẩn giấu trong lãnh địa, từ đó xoay chuyển cục diện cuộc chiến.

Hiển nhiên Tiên Đế thông qua tinh thần ý chí đạt tới hiệu quả tương tự.

Không mất nhiều thời gian, mấy nghìn người đều thông qua cầu đá, bỏ lại tám chín thì thể!

Bá!

Du Vân Tiên Đế thuận di biến mất.

Đến vô ảnh, đi vô hình.

- Kế tiếp sẽ do ta đến phân phối chức vụ của các người ở Vân Tiêu cung.

Phó thống lĩnh xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt nặn ra vẻ cười.

Sau khi trải qua Tiên Đế khảo hạch, hẳn tin tưởng không còn có người nào thân phận không rõ mang ý đồ xấu trong mấy nghìn người này.

Không bao lâu mọi người lại trở về quảng trường lúc đầu.

- Nhân thủ mà Vân Tiêu cung cần không gì ngoài hai loại. Một là tiên binh, một loại khác là người hầu. Mục đích của ta tới nơi này là tuyển chọn tiên vệ tiên binh bao gồm hậu cần. tiên binh dự bị. chính, quy tiên vệ thậm chí đội trưởng tiên vệ cùng chấp pháp tiên sĩ phụ trách trị an trong và ngoài cung. Dương nhiên chỉ có một bộ phận trong số những người các người có thể được ta lựa chọn. Bộ phận bị đào thải sẽ do Phó tổng quản mang đi. làm người hầu trong cung ví như như tạp dịch, khuân vác. khai thác mỏ. khá han một chút thì là người chẵn ngựa, đầu bếp. người làm vườn “chăm sóc cây cảnh”...

Phó thống lĩnh giới thiệu hồi lâu, trong lòng mọi người đều hiểu được.

Nếu làm tiên vệ tiên binh, thân phận địa vị khá cao, hàng năm có bổng lộc đều đặn, khả năng đi lên khá lớn. tiềm lực không nhỏ.

Nếu trở thành người hầu hoàn toàn là hạ nhân tầng thấp nhất.

Những người này trải qua muôn vàn khó khăn đi tới Vân Tiêu cung đương nhiên không phải vì làm hạ nhân.

Nhưng là không thiếu một số ít người cho rằng người hầu cũng không tệ. dù sao có càng nhiều cơ hội tiếp xúc với người có thân phận cao trong nội cung, có lẽ có thể dựa vào đó một bước lên trời.

- Hai tháng tiếp theo do bản thống lĩnh tới chọn lọc phân phối chức vụ của các người, trong thời gian này có thể cử hành tv võ. từ trong số các người tuyển chọn tiên vệ hoặc tiên vệ dự bị hợp tư cách.

Ánh mắt Phó thống lĩnh đảo qua đám người, không ngờ cũng nhìn Dương Phạm nhiều hơn vài lần.

Quá trình chọn lọc kỳ thật rất đơn giản.

Hoàn toàn dựa vào tu vi hoặc vũ lực.

Đầu tiên, vài trăm người phạm là tu vi đạt tới Kim Tiên nhị trọng trở lên không cần võ nghệ tv thụ ít nhất đã là cấp bậc tiên vệ chính quy trở lên. còn có cơ hội cạnh tranh đội trưởng tiên vệ và chấp pháp tiên sĩ.

Tu vi thấp hơn Chân Tiên thất trọng thì trực tiếp điều đi làm hạ nhân.

Còn lại mấy ngàn người tu vi từ Chân Tiên thất trọng đến Kim Tiên nhất trọng, bọn họ phải tham gia tỳ thí.

Thực lực cường đại trở thành tiên vệ chính quy hưởng thụ bổng lộc và đủ loại đãi ngộ của Vân Tiêu cung - Những người này đều là cường giả Kim Tiên nhất trọng

Thực lực bình thường trở thành tiên vệ tiên binh dự bị. đại bộ phận là cấp bậc Chân Tiên cửu trọng.

Thực lực kém hơn chút nữa trở thành hậu cần, cũng có khả năng bị điều đi làm người

1052. Chương 1001: Uẩn Sinh Đại Viên Mãn.

Dù sao đã thành công trà trộn vào Vân Tiêu cung, cho dù làm tiên vệ Dương Phàm cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Phó thống lĩnh cũng không nuốt lời. trực tiếp cất nhắc Dương Phàm làm đội trưởng.

- Người nguyên V làm chấp phép tiên sĩ hay là đội trưởng tiên vệ?

Phó thống lĩnh hỏi ý kiến hần.

Dù sao người này cũng là Phó tổng quản đề cử lại được Tiên Đế chỉ đích danh, hần không dám qua loa.

- Hai chức vị này có gì khác nhau?

Dương Phàm dò hỏi.

- Chấp phép tiên sĩ bình thường đều điều động quy mô nhỏ duy trì trị an trong ngoài cung, cũng sẽ được phái đi chấp hành một số nhiệm vụ. Lúc không có nhiệm vụ, bình thường đều nhàn rỗi, một khi có nhiệm vụ nhất định phải nghe điều khiển. Đội trưởng tiên vệ bình thường đều điều động quy mô lớn. ít nhất hơn ngàn người. Đội trưởng tiên vệ có thời gian trực ổn định, bình thường đều là trực một ngàn năm nghỉ ngơi một ngàn năm.

Phó thống lĩnh đáp.

Dương Phàm nghĩ một lúc vẫn quyết định làm đội trưởng tiên vệ.

Chủ yếu là nhìn trúng điểm có thời gian trực ổn định, có lợi cho an bài của hần.

Phó thống lĩnh phân phó một câu, Dương Phàm liền trở thành một gã đội trưởng tiên vệ, quản lý một tiêu đội hai chục tiên vệ.

Thành viên của tiểu đội tiên vệ đều là Kim Tiên nhất trọng.

Cấp bậc tiểu đội trưởng tu vi không cố định, nhất trọng nhị trọng nhưng thực lực phải xuất chúng.

Phía trên tiểu đội còn có trung đội.

Một trung đội hai trăm người, có một Trung đội trưởng và Phó trung đội.

Trung đội trưởng bình thường là cường giả Kim Tiên tam trọng.

Phía trên trung đội còn có đại đội quản lý hai ngàn người.

Phía trên đại đội còn có tiên vệ đoàn.

Một tiên vệ đoàn bình thường quản lý năm vạn tiên vệ.

Có thể nói tiên vệ đoàn là lực lượng trung kiên của đại quân thượng giới, là tinh nhuệ. Bởi vì mỗi một tiên vệ đều là cường giả Kim Tiên.

Thế lực có thể thành lập tiên vệ đoàn, dĩ nhiên thượng giới cũng là rất ít rất ít.

ở Thiên giới, ngoài bốn thế lực chúa tể gần như không có thế lực nào có thể thành lập tiên vệ đoàn.

Dù sao không có bao nhiêu cường giả Kim Tiên nguyện ý thần phục người khác.

Nửa năm sau, trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Dương Phàm thuộc về tiên vệ đoàn thứ chín.

Tiên vệ đoàn thứ chín chuyên môn phụ trách chấp phép trị an trong cung.

Tiểu đội của Dương Phàm tổng cộng hai mươi người, không ít người tới từ thế lực mặt đất.

- Chúng ta chủ yếu phụ trách trông coi cửa nam.

Trung đội trưởng là một thanh niên tóc bạc. ánh mắt sắc bén lạnh lẽo đảo qua chục tên đội trưởng.

Đối mặt với cường giả Kim Tiên tam trọng áp bách, chúng đội trưởng tiên vệ đều là tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe.

Dương Phàm bất ngờ phát hiện ánh mắt của thanh niên này chú ý tới mình, nhiều hơn vài lần.

- Người chính là Dương Kỳ?

Thanh niên tóc bạc lạnh lùng nói.

- Chính là ty chức!

Dương Phàm đứng dậy thi lễ.

- Được, người ngồi xuống. Nghe Phó thống lĩnh nói. tiềm lực của người không nhỏ.

Trên mặt thanh niên tóc bạc nặn ra nụ cười.

Dương Phàm vô hình cảm ứng được một cỗ cảm thù và ác ý.

Hắn không khỏi thầm nghĩ: “Đường như giữa ta và Trung đội trưởng này không có xung đột ích lợi!”

Sau khi phân phó một phen, mỗi người tự chấp hành nhiệm vụ.

Cái gọi là “Cửa nam” chỉ là một lối ra vào của Vân Tiêu cung.

Lối ra vào như cửa nam tổng cộng có tám cái.

Mỗi lối ra vào đều có nhiều binh lính canh gác.

Vân Tiêu cung không có tường thành, toàn bộ quần thể cung điện khổng lồ đều trong sự bao phủ của Vân Tiêu Hoàn Vũ Đại Trận. Cho dù là cường giả Kim Tiên cũng khó thể đột phá.

Toàn bộ đại đội thứ ba đều phụ trách trấn thủ cửa nam.

Nhiệm vụ của Dương Phàm chính, là dẫn dắt tiểu đội của mình đứng gác ở vị trí chỉ định.

Hai mươi người thân mặc giáp bạc tay cầm trường kích đứng trong tiên cảnh mây mù mờ ảo. không nhúc nhích giống như tượng.

Tiểu đội như vậy có rất nhiều ở gần cửa nam. Mỗi người đứng trong mây mù, canh gác ở vị trí khác nhau.

Cửa nam. là một lối ra vào khổng lồ. mỗi thời mỗi khắc đều có hàng trăm tiên nhân ra vào.

Nhìn quần thể cung điện sừng sững trong mây mù, vô số hào quang lóe lên qua lại ở cửa nam, hình thành ánh sáng huyền lệ đủ màu.

Dương Phàm không khỏi thầm than: “Nơi này mới là Tiên cảnh. chân chính”.

Vân Tiêu cung lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều, bao gồm hơn động thiên phúc địa hơn mười ức dặm phía trên La Thiên.

Ngoài ra, vài trăm vạn ức dặm quanh La Thiên chung quanh đều thuộc sự thống trị của Vân Tiêu cung.

Toàn bộ La Thiên Tiên Cảnh, đều ở trong hoàn cảnh thần kỳ tiên linh khí hóa sương.

Nơi này là trung tâm của Thiên giới, là Thánh địa tu tiên của thất giới.

Cũng khó trách đám Đại La Kim Tiên đều nguyện ý trở thành tiên vệ nơi này.

- Muốn sở hữu một động phủ của riêng mình ở trong Vân Tiêu cung. ít nhất cần mấy trăm vạn tiên thạch.

Một gã tiên vệ cảm thán.

Đối với một tiên vệ bình thường mà nói, tiên vệ được phát cơ bản dùng tiêu hao ngày thường.

Tới trình tự Kim Tiên, một khối tiên thạch bình thường nhiều nhất chỉ có thể duy trì tiêu hao của hai tháng tu luyện.

Còn nữa, dùng tiên đan cũng là một khoản chi rất lớn.

Nếu không có tiên đan cùng tiên thạch duy trì, tốc độ tu luyện sẽ tụt lùi rất xa so với người khác.

Ngoài ra, Vân Tiêu cung còn có đủ loại hưởng thụ.

Dương Phàm phát hiện bên cạnh không thiếu tiên vệ phiêu kỹ (chơi gái @_@) hoặc đánh bạc ở Thiên Nhạc Nhai trong Vân Tiêu cung.

Trên thực tế, phiêu kỹ ở Thiên giới cũng không phải là đơn thuần hưởng lạc xác thịt mà là hỗ trợ xúc tiến lẫn nhau về tinh thần, rất có ích lợi đối với cảnh giới.

Một lần song tu có thể khiến pháp lực tinh tiến, thậm chí có trợ giúp cho việc đột phá.

Căn cứ nhu cầu khác nhau lựa chọn tiên từ cấp bậc khác nhau tiến hành tu luyện.

Bình thường, tu luyện với tiên từ Kim Tiên nhất trọng một lần ít nhất phải cần hơn vạn tiên thạch.

Tu vi càng cao, số lượng tiên thạch cần thiết càng tăng lên vài lần.

- Nếu có thể song tu với tiên từ Kim Tiên nhị trọng vài lần, có lẽ ta có thể Tần chức nhị trọng. Đáng tiếc, một lần song tu như vậy cần hơn chục vạn tiên thạch.

Nói tới đề tài này, một gã tiên vệ nói với vẻ tiếc nuối không thôi.

Dương Phàm hiểu được bổng lộc một ngàn năm của một tiên vệ bình thường mới một ngàn tiên thạch, tiêu dùng còn không đủ đừng nói là đi “Phiêu kỹ”.

Bổng lộc một ngàn năm của cấp bậc đội trưởng là năm ngàn tiên thạch, đãi ngộ cao hơn chút đỉnh.

Trong phiên trực bình thường không cho phép động dấy, đứng ở vị trí cố định giám sát khu vực phụ cận.

Dương Phàm đứng tại chỗ, mở trừng mắt, tâm thần lại thông thả tiến vào trạng thái tu luyện.

Những tiên vệ khác tự nhiên không thể làm được như vậy, nếu tu luyện sẽ có dao động pháp lực kinh động đến người khác.

Nam nhân tóc bạc trung đội trưởng mỗi trăm năm một lần đều đến kiểm tra một phen.

Một khi phát hiện người phạm quy đều sẽ trừng phạt, thậm chí trừ bổng lộc ngàn năm một lần, mỗi lần ít nhất trừ năm trăm tiên thạch.

Cũng tương đương với một khi tiên vệ bình thường phạm quy hai lần, bổng lộc một ngàn năm sẽ hết sạch.

Cái gọi là phạm quy bao gồm hoạt động thân thể phạm vi nhỏ, há mồm nói chuyện, ngay cả một cái ngáp cũng tính.

Cho nên chúng tiên vệ đều như miếng băng mỏng, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Cho dù là tiên nhân đứng như vậy một ngàn năm cũng hết sức khó chịu.

Dương Phàm thì khác. Hắn tu luyện đến giai đoạn hiện tại đều ở trong không gian Mệnh Hạch, cho dù Tiên Đế đích thân tới cũng không dễ dàng phát hiện manh mối.

ở trong cảm giác của Dương Phàm, thời gian một ngàn năm nháy mắt trôi qua.

Mà đối với tiên vệ bên cạnh, mà nói lại là thất lưng mỗi lưng đau nhức.

Trong thời gian này, bình thường bọn họ không dám sử dụng phép lực.

1053. Chương 1002: Sinh Mệnh Lục Diệp.

Vị trí Vân Tiêu cung chiếm cứ lại càng là động thiên phúc địa tốt nhất trên La Thiên Tiên Cảnh.

Nơi này chẳng những là Thánh địa tu luyện của Thiên giới, đồng dạng cũng là Thánh địa tu luyện của thất giới.

ở trong loại hoàn cảnh này, tốc độ tu luyện của Dương Phàm ở uẩn Sinh Kv cũng nhanh hơn không chỉ gấp mười lần.

Đây còn là nguyên nhân khiến hắn không dám toàn lực triển khai Đại Luân Hồi.

Cũng chính là nói Dương Phàm tu luyện hơn vạn năm ở đây tương đương với hem chục vạn năm tu luyện dưới mặt đất.

Sau khi tấn chức uẩn Sinh đại viên mãn, không gian Mệnh Hạch lại mở rộng biên độ lớn.

Trên cây non uẩn Sinh lúc này lại ngưng kết ra một đám lá non mềm mại ướt át, ước chừng mười mấy lá. Mỗi một lá đều chỉ bé bằng đầu ngón cái.

Cho dù như vậy Dương Phàm cũng vừa lòng vô cùng.

Dù sao phép lực thần thông ẩn chứa trong mỗi lá non này ít nhất có thể so với nhân vật cấp Tiên Quân.

Trước mắt trên cả cây nonUẩn Sinh mới chỉ mọc ra mười mấy phiến lá như vậy.

- Với tốc độ tu luyện hiện tại, đại khái mỗi trăm năm ngưng kết ra một phiến lá. Mỗi lần thêm một phiến lá, phép lực thần thông của ta sẽ gia tăng một phần.

Dương Phàm chăm chú nhìn những phiến lá mềm mại trong suốt này, âm thầm đánh giá.

Trên cả cây non uẩn Sinh đại khái có hơn một ngàn phiến lá.

Khi lá cây mọc đầy đủ, giai đoạn uẩn Sinh Kỳ này cũng đã xong, có hy vọng bước vào cảnh giới tiếp theo.

- Không biết giờ phút này ta có năng lực chống lại Tiên Đế hay không...?

Dương Phàm lơ lửng giữa không trung quan sát toàn bộ không gian Mệnh Hạch. Sinh cơ nơi này, mỗi thời mỗi khắc đều trong tăng trưởng.

Lực lượng sinh cơ là nền tảng cấu thành Tiểu thể giới của Dương Phàm.

Đương nhiên ngoài lực lượng sinh cơ còn có một chút tiên linh khí loãng.

Cho dù loãng cũng là tiên linh khí, hoàn cảnh tu luyện vượt qua hạ giới rất nhiều.

Vào một ngày, phiến trúc ngàn năm vừa chấm dứt. Dương Phàm chuẩn bị đổi một ít tiên thạch cực phẩm, thậm chí chuẩn bị sẵn sàng rời Vân Tiêu cung một chuyến.

- Dương Kỳ, người đi qua một chuyến.

Nam nhân tóc bạc trung đội trưởng gọi Dương Phàm tới diễn võ trường.

Trên diễn võ trường còn có một đại hán vạm vỡ đang đứng, toàn thân phát ra một cỗ sát khí sắc bén.

- Phó thống lĩnhL từng phân phó cho đại đội trưởng cấp trên, để cho chúng ta trọng dụng người. Cho nên, ta tính toán đề bạt người làm phó trung đội trưởng. Nhưng là người biết đấy, trong tiên vệ quân hết thầy nói chuyện bằng thực lực. Nếu người không có đủ thực lực, rất khó làm người khác phục tùng. Cho nên, ta để cho người cùng phó trung đội trưởng Trần Bưu tỷ thí một phen.

Nam nhân tóc bạc nói rất uyển chuyển.

Bên trên nói phải đề bạt người, nhưng muốn tấn chức phải biểu hiện ra một chút thực

lực.

- Trần Bưư là bạn tốt của ta, thực lực không tầm thường, có thể nói là ngạo thị Kim Tiên nhị trọng. Người phải cẩn thận một chút.

Khóe miệng nam nhân tóc bạc nhếch lên nụ cười.

Trong lòng Dương Phàm tinh ngộ. Khó trách trước đây nam nhân tóc bạc này dường như có chút địch ý với mình.

- Được. Có thể tỷ thí với phó trung đội trưởng một phen là vinh hạnh của Dương mỗ.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hắn vốn không có hứng thú đối với cái gọi là chức vị.

Nhưng là giờ khắc này ý tưởng của hắn đột nhiên xảy ra biến chuyển.

- Địa vị càng cao. hưởng thụ đãi ngộ của Vân Tiêu cũng càng cao. cơ hội tiếp xúc với Vũ Tịch càng lớn. Nếu ta có thể trở thành nhân vật cấp Thống lĩnh, phỏng chừng muốn gặp Vũ Tịch sẽ cũng không quá khó khăn.

Dương Phàm hạ quỳ tâm. khí tức trên người đột nhiên biến hóa một chút.

Tới Vân Tiêu cũng nhiều năm như vậy Dương Phàm cũng không phải không hỏi thăm Vân Vũ Tịch. Nhưng với địa vị của hắn căn bản không có khả năng tiến vào khu vực kia.

Trên diễn võ trường.

Hai người đối diện xa xa

Trần Bưư từng trải qua một lần chiến tranh của Thiên giới, giờ phút này lại cảm thấy một luồng áp lực.

Đối phương chỉ là một tên lính mới không ngờ lại có thể gây áp lực cho ta?

Người mà Phó thống lĩnh đề cử quả thật không đơn giản!

Giằng co một lát. Trần Bưư đột nhiên ra tay. Thân hình hắn nhoáng lên. bắn tới như tên lửa, nhưng lại không mang một chút kinh phong.

Dương Phàm lập tức nhìn người này bằng cặp mắt khác. Mặc dù Trần Bưư này chỉ là cường giả Kim Tiên nhị trọng, nhưng lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa đã vượt qua cường giả Kim Tiên nhị trọng bình thường.

Hơn nữa hắn ra tay đơn giản ác liệt, không chút hoa lệ. Hoàn toàn dùng lực lượng nhỏ nhất phát huy uy lực lớn nhất.

`m

Dương Phàm một quyền cứng đối cứng, ngăn cản một chiêu của Trần Bưư đánh tới ngực mình.

Chỉ khoảnh khắc, tiên linh khí bốn chung quanh như nổ tung, một luồng sóng khí tản ra bốn phía, đánh lên cấm chế chung quanh diễn võ trường tạo nên hào quang huyền lệ.

Thịch thịch... Phốc

Một bóng người cao lớn khôi ngô bắn ra ngoài va chạm lên cấm chế.

-Làm sao có thể...

Trần Bưư phun ra một búng máu. ngã trên mặt đất. cũng không bò dậy nổi.

- Ha ha. Dương mỗ quên nói cho người. Sau khi tiến vào La Thiên Tiên Cảnh, tốc độ tu luyện của ta nhanh hơn hai chục lần. Luyện thể thuật đột phá bình cảnh nhị trọng, đạt tới cảnh giới Kim Tiên tam trọng.

Trên mặt Dương Phàm hiện lên một tia ý cười nắm chắc phần thắng.

Luyện thể thuật? Kim Tiên tam trọng!

Ngay cả nam nhân tóc bạc trung đội trưởng đều đại cả mặt.

Tuy rằng phương pháp tu luyện Luyện thể thuật đơn giản vô cùng nhưng tu luyện khó khăn rất lớn.

Cùng cảnh, giới, công pháp bình. thường cần một vạn năm mới có thể đột phá, nhưng nếu là Luyện thể thuật ít nhất phải dùng nhiều hơn năm đến mười lần.

Tiểu nhân vật không chút tiếng tăm này lại có thể tu luyện Luyện thể thuật đến cảnh giới tam trọng.

Trên trán nam nhân tóc bạc đỏ mồ hôi lạnh.

Hắn cảm giác địa vị của mình đã có chút nguy hiểm.

Bởi vì bình thường người tu luyện Luyện thể thuật sẽ có thân thể vô cùng mạnh mẽ. gần như có thể ngạnh kháng công kích của tu sĩ cùng cấp.

Nếu người tu luyện Luyện thể thuật còn luyện thêm thần thông pháp thuật khác, vậy càng đáng sợ, gần như vô địch cùng cấp.

Thân là trung đội trưởng, hắn cai quản hai ngàn tiên vệ. tu vi cũng chỉ cấp bậc Kim Tiên tam trọng.

Nói cách khác. Dương Phàm đã có đủ thực lực khiêu chiến hắn.

Bổ lại hai người như kẻ mất hồn, Dương Phàm rời diễn võ trường, thăm nghĩ:

- Nếu có cơ hội, ta có thể đi tặng quà Đại đội trưởng kia. Nói không chừng rất nhanh có thể trở thành trung đội trưởng.

Hắn được Phó thống lĩnh đề cử cùng với Tiên Đế chỉ đích danh, con đường tấn chức như có thần trợ giúp.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, hắn có thể dễ dàng trở thành cấp bậc Đại đội trưởng.

Cùng ngày, Dương Phàm ẩn giấu khí tức. biến hóa nhanh chóng trở thành một nhân vật cấp Tiên Quân, đi tới các trọng địa giao dịch của Vân Tiêu cung.

Thời gian một tháng Dương Phàm đổi năm khối tiên thạch cực phẩm. đương nhiên mỗi địa phương chỉ đổi một khối.

Bởi vì nơi này là La Thiên Tiên Cảnh, thánh địa Vân Tiêu cung, thánh địa của thất giới. Một lần đổi một khối tiên thạch cực phẩm chỉ khiến cho người ta kinh ngạc cũng không quá kinh thế hãi tục.

Năm khối tiên thạch cực phẩm, ít nhất có thể đổi được 50 ức tiên thạch.

Trên thực tế Dương Phàm đổi được 55 ức tiên thạch.

Dùng số tiên thạch này. Dương Phàm đi các nơi Vân Tiêu cung điên cuồng mua sắm tài liệu.

Hắn hành động đều rất cẩn thận, số tiên thạch này bị các phương thị giao dịch lớn tiêu hóa, không lộ tăm tích.

Trên thực tế tiên nhân ở lại Vân Tiêu cung nhiều vô số kể. nhân vật cấp Tiên Quân cũng có rất nhiều.

Duy nhất có Tiên Đế buông xuống mới có thể gây chấn động.

Lượng giao dịch nơi này mỗi ngày rất kinh người, một khối tiên thạch cực phẩm ném vào giống như đá chìm biển rộng.

Dương Phàm rất nhanh đoán trước điểm này. trong một trăm năm tiếp theo cùng thân phận khác nhau lần lượt đổi hai chục khối tiên thạch cực phẩm.

Lúc này. tài liệu khổng lồ như trời biển chồng chất vào kho hàng Tiên Hồng.

Dương Phàm giao số tài liệu này cho Đặng Thi Dao.

- Ta có thể thử luyện chế. hy vọng tương công có thể tìm được Tông sư trận pháp cùng luyện khí của Thiên giới. Đặc biệt là Tông sư luyện khí. rất nhiều nan đề về mặt luyện khí. Thi Dao không thể đột phá.

Đặng Thi Dao nói với hắn.

1054. Chương 1003: Thiên Tượng.

- Người cứ nói thẳng đi, muốn bao nhiêu tiên thạch để sắp xếp vị trí của ta đến thứ nhất.

Nghe được tiếng cười hời hợt của nam nhân trước mắt, thiếu niên không khỏi trợn trừng cặp mắt.

Hắn từng gặp người có ý hời hợt, nhưng chưa từng thấy người nào trợn trừng như vậy.

Chẳng những như thế, lời nói cử chỉ của người này tự nhiên lại không chút kiêng kỵ.

Trong lòng thiếu niên đấu tranh một hồi, lắc đầu:

- 506 vị trí trước đó quả thật tồn tại, ta không cần thiết phải lừa người. Còn nữa, nếu để lão sư biết việc này, chắc chắn sẽ trách phạt. Thậm chí có khả năng trục xuất ta khỏi sư môn...

Biểu tình cùng đấu tranh tâm lý của thiếu niên phản ánh rõ ràng vào trong đầu Dương Phàm thông qua Đại Luân Hồi.

Thái độ thiếu niên giờ phút này cũng không kiên cường như lúc trước.

Khóe miệng Dương Phàm cười nhếch lên, thần niệm truyền âm:

- 50 vạn tiên thạch, đủ không?

50 vạn!!

Trong lòng thiếu niên khẽ động, nhưng hắn là người có nhiều kinh nghiệm, ngẫu nhiên giúp lão sư thu mua tài liệu. Số lượng tiên thạch mấy chục hơn trăm vạn cũng không tính ngạc nhiên.

Dương Phàm lại nắm được tâm tính hắn.

- Ha ha, 50 vạn tiên thạch quả thật là hơi ít một chút.

Dương Phàm mỉm cười.

Thiếu niên nghiêm chỉnh nói:

- 50 vạn không ít, nhưng việc này ta không dám tự tiện làm chủ, nếu là lão sư trách tội...

- 50 vạn không được, như vậy 500 vạn thì sao?

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

500 vạn??

Trong lòng thiếu niên run lên. Đây cũng không phải là một con số nhỏ, đủ để hình thành hấp dẫn trí mạng đối với Đại La Kim Tiên dưới cấp bậc Tiên Quân.

Lúc này hô hấp hắn hơi dồn dập, nhìn chằm chằm Dương Phàm thầm nghĩ: “Đối phương dù sao cũng là nhân vật cấp Tiên Quân, hắn là không thèm nói dối!”

- Thế nào? 500 vạn tiên thạch, người có thể cân nhắc một chút.

Dương Phàm nhìn bộ dạng thiếu niên có chút co quắp, trong lòng thầm buồn cười.

- Năm trăm vạn... Đây chính là năm trăm vạn tiên thạch a...

Trong lòng thiếu niên đấu tranh dữ dội, hai tay nắm thành quyền.

Hắn không nhận ra biểu tình biến hóa cùng chuyển biến tâm lý của mình hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Dương Phàm.

Năm trăm vạn tiên thạch đủ để tạo thành hấp dẫn trí mạng đối với thiếu niên.

Vô hình trung, trong lòng thiếu niên càng nhiều là đang cân nhắc lợi hại.

Một bên là lão sư trách phạt, liên quan đến tương lai ngày sau của mình.

Một bên khác là hấp dẫn của năm trăm vạn tiên thạch, cho dù làm trợ thủ của lão sư một trăm vạn năm cũng khó có được nhiều tiên thạch như vậy.

- Kỳ thật, năm trăm vạn tiên thạch, con số này... cũng không tính là nhiều!

Giọng điệu Dương Phàm khê chuyển.

Cái gì! Năm trăm vạn tiên thạch còn không tính nhiều?

Ngay khi thiếu niên ngẩn ra, Dương Phàm lại báo ra một con số:

- Năm ngàn vạn tiên thạch!

Năm ngàn vạn?!!!

Thiếu niên chấn động tâm thần, trên khuôn mặt tuần tú lóe hồng quang, ánh mắt khẩn trương trốn tránh, đã không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Phàm.

Năm trăm vạn tiên thạch cũng đã đủ khiến hắn cân nhắc, ích lợi to lớn như vậy khiến hắn khó thể chống lại.

Mà hiện tại Dương Phàm lại trực tiếp tăng lên gấp mười lần số đó, đạt tới một con số khủng bố: năm ngàn vạn tiên thạch.

- Thế nào? Ta tin tưởng trên Thiên Tượng Sơn này, có thể hoàn thành chuyện này cũng không chỉ mình người.

Dương Phàm thần nhiên cười, hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay.

- Được, năm ngàn vạn tiên thạch, ta tận lực giúp người thu xếp. Việc này ta còn phải nghĩ cách liên hợp vài vị sư huynh đệ, vậy càng nắm chắc hơn một chút.

Thiếu niên gật mạnh đầu, đáp ứng.

Dương Phàm tại chỗ đưa cho hắn một cái nhẫn không gian, trong đó có một ngàn vạn tiên thạch.

- Sau khi chuyện thành công, bốn ngàn vạn tiên thạch khác cũng đưa nốt cho người.

Dương Phàm dứt lời, thân hình nhạt dần, hư không biến mất.

Sau khi thiếu niên thoáng kiểm tra nhẫn không gian, lập tức trở về sơn môn, bắt đầu thương lượng với vài vị sư huynh đệ.

Ngày thứ ba.

Dương Phàm vừa trở lại Thiên Tượng Sơn này.

- Ta đã mua được mấy vị sư huynh đệ, nháy mắt tiêu mất bảy tám vạn tiên thạch, nhưng cuối cùng chỉ nắm chắc 50%.

Thiếu niên vẻ mặt đau khổ và tiếc hận nói.

- Làm sao? Chỉ có 50%?

Dương Phàm nhíu mày.

Lần này hắn tới Thiên Tượng Sơn, đã ôm quyết tâm nhất định phải đạt thành mục đích.

- Bình thường ngoại lệ lâm thời chen ngang như này trước đây không phải không có. Đa phần là hai loại tình huống: Một là nhân vật cấp Tiên Đế ủy thác nhiệm vụ, sư tôn không tiện sơ suất.

Thiếu niên giải thích.

Dương Phàm nghe vậy, gật gù đầu. Là nhân vật đỉnh của thất giới, tự nhiên có thể hưởng thụ đặc quyền này, hắn không có dị nghị.

- Như vậy loại tình huống thứ hai...

- Nhiệm vụ ủy thác luyện khí phải có tính khiêu chiến nhất định hoặc là tính sáng tạo.

Thiếu niên nói tới nơi này, nhìn phía Dương Phàm.

Dương Phàm thần niệm truyền âm nói:

- Không biết nhiệm vụ ủy thác luyện chế Tinh Không Thành Lũy này có được coi là có tính khiêu chiến hay không?

Tinh Không Thành Lũy?

Ánh mắt thiếu niên sáng lên, vội vàng gật đầu:

- Có thể, hoàn toàn có thể!

Trong lòng hắn không khỏi ngạc nhiên thán phục. Người trước mắt rốt cục có lai lịch gì, không ngờ muốn ủy thác luyện chế Tinh Không Thành Lũy.

Nên biết rằng luyện chế Tinh Không Thành Lũy là một công trình khổng lồ, liên quan đến luyện khí, trận pháp phức tạp đa dạng.

Sau khi giải quyết vấn đề này Dương Phàm lại cho thiếu niên một ngàn vạn tiên thạch.

- Nếu nhiệm vụ ủy thác là luyện tạo Tinh Không Thành Lũy, như vậy việc này nắm chắc 80% trở lên. Chúng ta chen ngang cho người, lão sư cũng sẽ không nói gì.

Thiếu niên lại cười nói.

Nói xong, thiếu niên vội vàng đi vào.

Không bao lâu một lão già ngân bào tóc bạc mặt mũi hồng hào từ trong sơn môn đi ra, quanh thân cũng có vài đệ tử như sao vây quanh trăng cùng đi ra.

Dương Phàm bước lên mấy bước, chấp tay ôm quyền tự giới thiệu với vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Vị lão già ngân bào này chính là một trong mười Tông sư luyện khí của Thiên giới.

- Tiên Quân, mời vào.

Lão già ngân bào sắc mặt bình tĩnh, trong mắt toát ra một loại ánh sáng trí tuệ.

Khác với những luyện khí đại sư khác, hai tay của Thiên tượng lại nhẵn nhụi mềm mại, dáng người thon dài, trên mặt gần như không có một tia nếp nhăn.

Chợt nhìn, đây là một vị mỹ nam tử.

Nhưng Dương Phàm cảm nhận được một cỗ lực bộc phát cường đại tích tụ mà không phát trong thân thể nhìn như gãy yếu này.

Chỉ chớp lát, Dương Phàm cùng Thiên tượng trò chuyện trong đại sảnh.

- Hẳn là Dương Tiên Quân hiểu được, luyện tạo Tinh Không Thành Lũy không đơn giản là có luyện khí đại sư là đủ.

Thiên tượng gọn sóng không sợ nói, chỉ là ở sâu trong con người bình tĩnh kia có thể nhìn thấy vài tia chờ mong.

Vào lúc giới thiệu, Dương Phàm chỉ nói họ của mình, hắn cũng không hiện thân bằng diện mạo thực.

- Đương nhiên. Cơ bản tất cả tài liệu đều đã chuẩn bị tốt, Tông sư trận pháp cũng có, duy nhất chỉ còn thiếu một vị Tông sư luyện khí.

Dương Phàm lại cười nói.

- Không biết bản vẽ luyện tạo Tinh Không Thành Lũy có thiết kế ra chưa?

Thiên tượng chuyển giọng nói thẳng vào chủ đề, không chút dông dài.

Dương Phàm sớm có chuẩn bị, lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Thiên tượng.

Tiếp nhận bản vẽ, lão già ngân bào nhìn thoáng qua, nhướng mày.

Dương Phàm có chút không yên. Dù sao Đặng Thi Dao không có kinh nghiệm luyện tạo Tinh Không Thành Lũy, không biết có lọt vào mắt xanh của Thiên tượng đại sư này không.

Theo thời gian trôi qua, đầu mày của Thiên tượng càng ngày càng nhú chặt.

Dương Phàm âm thầm thở dài, chẳng lẽ còn phải nghĩ cách đi mời Tông sư trận pháp khác?

Nhưng là thời gian ra ngoài của hắn chỉ có một trăm năm, chỉ sợ không đủ.

- Thật sự có sáng tạo! Đây rốt cục là tác phẩm của vị Tông sư trận pháp nào, luyện tạo Tinh Không Thành Lũy lại có ý tưởng mới như vậy...

1055. Chương 1004: Con Chó Nhỏ Ra Trận.

- Lão sư. Người cũng từng tham gia luyện tạo Tinh Không Thành Lũy. không biết bản vẽ lần này có gì đặc biệt?

Một lão già râu hoa râm cung kính hỏi.

Được tôn là một trong mười Tông sư luyện khí của Thiên giới, đệ tử môn đồ của Thiên tượng không ít. già trẻ đều có.

- Trong bản vẽ này, thiết kế Tinh Không Thành Lũy có điểm nổi bật. có thể nói là ý nghĩa hoàn toàn mới. Thứ nhất: Trận pháp linh nguyên trong bản vẽ này tự thành một hệ thống, kết nối tiêu không gian cùng đại thể giới, có được năng lực tự chủ giữ gìn tu bổ, không ngừng tiến hóa. Lúc ban đầu quy mô của Tinh Không Thành Lũy này cũng không lớn, năng lực cũng không mạnh. Mà dựa theo chú thích trên bản vẽ này, chỉ cần không ngừng gia nhập tài liệu vào Tinh Nguyên Lô này, có thể khiến Tinh Không Thành Lũy tự chủ thăng cấp cùng tiến hóa.

Thiên tượng nói tới đây. không khỏi vuốt râu cười:

- Tuy nhiên, luyện chế Tinh Nguyên Lô này đối với ta mà nói cũng là một khiêu chiến lớn. độ khó không thua gì luyện chế Thứ Thần khí...

Lời nói vừa ra, chúng đệ tử môn đồ không ai không biến sắc.

- Chỉ cần gia nhập tài liệu là có thể tự chủ thăng cấp cùng tiến hóa, điều này vượt xa Tinh Không Thành Lũy bình thường. Mỗi lần Tinh Không Thành Lũy bình thường mở rộng cùng thăng cấp đều phải mất nhiều công sức. gần như tương đương với luyện chế lại một lần.

Thiên tượng nói đến Tinh Nguyên Lô tự chủ thăng cấp cùng biến hóa này. khen không dứt miệng.

- Ngoài điểm này ra, bản thiết kế Tinh Không Thành Lũy này không theo kiểu cũ, kết cục cùng sáng ý khiến người ta kinh ngạc. Đáng giá nhất chính là hình thái của Tinh Không Thành Lũy này cũng không cố định, nếu cần thiết có thể tùy thời biến đổi hình thái thích ứng với các tình huống phi hành, chiến đấu...

Thiên tượng vừa nói vừa nhìn chằm chằm bản vẽ, không chút nhúc nhích.

Nói đến cuối cùng, lão hoàn toàn đắm chìm, trong mắt lóe ra hung phấn vô cùng.

“Không nghĩ tới trình độ của Thi Dao về trận pháp còn mạnh hơn trong tưởng tượng của ta”.

Trong lòng Dương Phàm thả lỏng một hơi. tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian liên hệ với Đặng Thi Dao.

Đặng Thi Dao biết được việc này, vui mừng khôn xiết nói:

- Ta không có kinh nghiệm thiết kế Tinh Không Thành Lũy, ngược lại không có nhiều cổ kị, về mặt thiết kế còn đưa vào nhiều ý nghĩ riêng, không nghĩ tới lại được Thiên tượng khen ngợi như vậy.

Rất hiển nhiên loại kết quả này ra ngoài dự đoán của Đặng Thi Dao.

- Thiên tượng đại sư. Bản vẽ thiết kế này hẳn là ngài cơ bản vừa lòng, có thể cân nhắc ủy thác của ta hay không...

Tiếng nhắc nhở của Dương Phàm hoàn toàn bình tĩnh Thiên tượng.

Ánh mắt của lão mới lưu luyến không rời dứt ra khỏi bản vẽ, phun ra một hơi dài:

- Mặc dù bản vẽ này tại một số phương diện còn có chút tỳ vết, nhưng cơ bản cùng ý nghĩ làm người ta nhìn mà than thở. Lão hủ cung kính không bang tuân mệnh, tiếp nhận ủy thác của Dương Tiên Quân.

Kế tiếp, Thiên tượng nói về vấn đề tài liệu với Dương Phàm.

Số lượng tài liệu cần để luyện chế một cái Tinh Không Thành Lũy rất khổng lồ. tự nhiên không thể để Thiên tượng tự bó tiền tài liệu.

- về mặt tài liệu hình thái cơ bản của Tinh Không Thành Lũy cơ bản đã đủ. Thiên tượng đại sư không cần lo lắng.

Dương Phàm lại cười nói.

- Thiên Tượng Sơn này của ta có không gian đủ lớn. nếu người có thể tin tưởng danh dự của ta vậy luyện tạo ở đây.

Thiên tượng đề nghị nói.

- Điều này...

Dương Phàm do dự nói:

- Không phải Dương mỗ không tin danh dự của Thiên tượng đại sư. mà là quá trình luyện tạo Tinh Không Thành Lũy cần thiết phải giữ bí mật. Đại sư tốt nhất cũng có thể giữ bí mật của bản vẽ này.

- Ha ha, giữ bí mật là chuyện đương nhiên. Có thể tưởng tượng bản vẽ này tiêu phí bao tâm huyết của một Tông sư trận pháp. Lão phu dùng nhân cách đảm bảo tuyệt đối không tiết lộ bí mật của bản vẽ này...

Thiên tượng rất sáng khoái đáp ứng.

- Tuy nhiên, nếu không thể luyện chế ở nơi này vậy Dương Tiên Quân tính để lão hủ đi đâu?

Thiên tượng dò hỏi.

Dương Phàm trầm ngâm nói:

- Vậy tới lĩnh vực không gian của ta...

- Lĩnh vực không gian? Chẳng lẽ Dương Tiên Quân có lĩnh vực không gian ổn định gần bằng mức độ của tiêu thể giới? Nếu không chỉ sợ khó có thể tiến hành luyện chế.

Đầu mày Thiên tượng có một tia lo lắng.

Nhân vật cấp Tiên Quân bình thường rất khó có được lĩnh vực không gian ổn định.

Lĩnh vực không gian chính là lĩnh vực lâm thời tạo ra cũng không phải là không gian chân chính.

- Điểm ấy đại sư đừng lo. Lĩnh vực không gian của tại hạ có thể so sánh với tiểu thể giới sơ cấp. ở bên trong luyện chế Tinh Không Thành Lũy hẳn không thành vấn đề...

Dương Phàm đầy tự tin nói.

- Vậy được, lão phu đáp ứng đi cùng người một chuyến.

Thiên tượng đại sư sáng khoái đáp ứng.

Tuy nhiên trước đó lão phải chuẩn bị một phen.

Là một vị Tông sư luyện khí, lão có khí cụ chuyên dụng như lò luyện...

Chi chuẩn bị nửa tháng, hết thấy ổn thóa.

Thiên tượng đại sư cũng chuẩn bị theo Dương Phàm tiến vào lĩnh vực không gian của hắn.

- Chờ một chút...

Một thanh âm trống trải lạnh lùng trong hư không truyền đến.

Chi khoảnh khắc Dương Phàm cảm nhận được một cỗ áp bách cường đại.

Mắt nhìn lên hư không, một bóng người nửa trong suốt từ hư hóa thực ngưng tụ thành một thanh niên áo lam.

Một cỗ khí tức băng hàn khiến linh hồn đông cứng lan tràn trong không gian.

Cỗ hàn ý này chi dung hợp trong không gian cũng không thương tổn đến sinh linh cùng vật chất trong không gian. Nếu không một khi hàn ý này tràn ra, đủ để đóng băng ức dặm.

Thần phạt của người tới khiến mọi người đều cảm thấy hồi hộp không yên.

Tiên Đế.

Không nghĩ tới ở Thiên Tượng Sơn lại có Tiên Đế.

- Lam Băng Tiên Đế. ta chỉ là theo vị Dương Tiên Quân này đi lĩnh vực không gian của hắn. Chẳng lẽ người còn lo dưới Tiên Đế có ai có thể xúc phạm tới lão phu?

Thiên tượng đại sư mang theo một tia chất vấn.

Là Tông sư luyện khí tiếng tăm lừng lẫy thất giới, thần phạt của lão cao thượng siêu nhiên, thậm chí có thể ngang hàng với Tiên Đế bình thường.

- Nhiệm vụ của ta chính là phụ trách sự an toàn của Thiên tượng đại sư, cũng không can thiệp đến ngài luyện chế. Mà lĩnh vực không gian của người này có thể so sánh với tiểu thế giới, có khả năng tạo thành nguy hiểm đối với đại sư. Còn nữa, bản đế thật muốn nhìn xem một nhân vật cấp Tiên Quân có thể tạo ra tiêu thế giới như thế nào?

Lam Băng Tiên Đế đầy hứng thú đánh giá Dương Phàm.

Dương Phàm thấy được một tia lạnh băng từ trong ý cười của hắn.

Trên thực tế, trước đó Dương Phàm đã có cảm ứng. trong không gian dường như có một đôi mắt nhìn chăm chú nơi này.

Nhưng Bởi vì cặp mắt đó cũng không ẩn chứa địch ý gì cho nên hắn cũng không có cảm ứng mãnh liệt.

ở trong không gian thất giới, phạm là nhân vật cấp Tiên Đế đều là những người có thể chương khống không gian.

Khi bọn họ ẩn nấp trong không gian lại không sinh ra địch ý sát ý với Dương Phàm thì chính hắn cũng không thể dễ dàng cảm nhận được.

- Ha ha. Nếu Lam Băng Tiên Đế có hứng thú với lĩnh vực không gian của Dương mỗ. vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Dương Phàm cười rúm tim nói. giọng điệu đột nhiên chuyển:

- Nghe nói bình thường luyện chế Tinh Không Thanh Lũy tốt nhất có nhân vật cấp Tiên Đế hỗ trợ mới có thể tiến hành càng thuận lợi. ừm, đến lúc đó nhất định Tiên Đế đại nhân sẽ không ngại ra tay...

Lam Băng Tiên Đế nghe vậy sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Không nghĩ tới tên Tiên Quân trước mắt căn bản không tôn kính đối với thân phận Tiên Đế của hắn, thậm chí sai sử một người thân phận cao cao tại thượng như hắn làm “khô sai”.

Thiên tượng đại sư cũng gật đầu cười nói:

- Không sai. Bình thường luyện chế Tinh Không Thành Lũy nếu có Tiên Đế tọa trấn, sẽ không chế được hết thủy nhân tố không ổn định. Dù sao trình độ chứng không không gian của Cừu Thiên Huyền Tiên, không phải Tiên Quân có thể so sánh.
- Cũng được. Bản để chẳng những có thể kiến thức lĩnh vực không gian của Dương Tiên Quân, còn có thể đích thân quan sát quá trình luyện chế Tinh Không Thành Lũy hoàn toàn mới này.

1056. Chương 1005: Con Thứ Chín Của Long Hoàng.

Kế tiếp Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng liên thủ luyện tạo Tinh Không Thành Lũy hoàn toàn mới mẻ này. Trong quá trình luyện tạo. Lam Băng Tiên Đế phụ trách hỗ trợ

Đương nhiên hắn cũng để tâm giám sát và quan sát sự biến hóa của không gian này. Một khi có bất kỳ nhân tố bất lợi cho sự an toàn của Thiên tượng, hắn sẽ gạt bỏ không chút lưu tình.

Dương Phàm phân một bộ phận tâm thần lưu ý không gian sự thật, đưa ba ngàn vạn tiên thạch còn lại cho thiếu niên lúc trước hỗ trợ như đã giao hẹn.

Sau đó hắn lợi dụng thời gian rảnh tiến vào không gian Mệnh Hạch, thông qua Đại Luân Hồi bao phủ trong khoảnh khắc thuận đi ra ngoài vài ngàn ức dặm.

Trên Thiên Tượng sơn, vài tên đệ tử ở lại tại chỗ đầu tiên là phát hiện Thiên tượng đại sư cùng Lam Băng Tiên Đế biến mất.

Trong lúc này. Dương Phàm thân là chủ nhân của lĩnh vực không gian không ngờ còn đứng yên tại chỗ. sau một lúc lâu mới biến mất tiêu.

Tình hình như thế quả thật có chút quỷ dị làm người ta suy đoán không thôi.

Không mất bao lâu thời gian. Dương Phàm trở về Vân Tiêu cung. Lúc này cách phiên trực của hắn còn một đoạn thời gian.

Tâm thần lại dung nhập Tiển Hồng Không Gian.

- Người đi nơi nào?

Lam Băng Tiên Đế nháy mắt nhìn Dương Phàm, dường như có vài phần bất mãn.

Từ khi phát hiện Dương Phàm mất tích ly kỳ, trong lòng hắn mơ hồ không yên, nhiều phen nhìn qua không gian này, cũng không tìm được bất kỳ sơ hở cùng lối ra vào.

Cường độ không gian này không phải hắn có thể đột phá.

Nói cách khác, nếu Dương Phàm không muốn có thể giữ bọn họ ở lại nơi này vĩnh viễn.

Sau lưng Dương Phàm không có thể lực lớn gia tộc lớn gì. luyện chế Tinh Không Thành Lũy toàn bang lực lượng cá nhân. Vì tìm kiếm tài liệu thăng cấp về sau tự nhiên là phải đi khắp muôn núi ngàn sông tìm kiếm.

Dương Phàm lộ ra vẻ khổ não.

- Dương Tiên Quân bang lực lượng cá nhân tạo ra Tinh Không Thành Lũy. điều này đích xác khó được.

Thiên tượng lại cười nói.

Trong dĩ vãng, luyện tạo Tinh Không Thành Lũy nếu không phải nhân vật Tiên Đế thì là một thể lực lớn siêu cấp.

Dương Phàm từ trong vùng đất sống đua tới không thiếu cao thủ luyện khí hoặc yêu tộc lao động nặng nhọc, làm cho bọn họ hỗ trợ luyện tạo Tinh Không Thành Lũy.

Chi riêng trợ thủ và lao động nặng nhọc đã tới vài ngàn người.

Đối với điều này, Thiên tượng đại sư cảm thấy bất ngờ lại đặc biệt hưng phấn. Điều này có trợ giúp cho xác suất thành công luyện tạo Tinh Không Thành Lũy của lão.

Lam Bằng Tiên Đế cảm thấy không ổn. Nơi này nào phải là lĩnh vực không gian cùng tiểu thế giới gì?

Hắn không thể hiểu nổi. làm sao Dương Phàm trống rỗng mang tới nhiều trợ thủ và lao động như vậy.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào quang sáng màu xanh biếc bao phủ bên không gian. Lam Bằng Tiên Đế phóng đoán đây rất có thể là một mảnh vỡ thế giới bị thất lạc, bị Dương Phàm chiếm tiện nghi.

Nhân vật cấp Tiên Đế gần như đứng ở tầng cao nhất của thất giới, ánh mắt cũng càng rộng lớn.

Lam Bằng Tiên Đế biết đến đại chiến giữa các đại năng thời kỳ thái cổ từng đánh nát một không gian hoặc thế giới, từ đó mà tàn lưu lại một chút thế giới thất lạc.

Những thế giới thất lạc này trôi nổi trong không gian loạn lưu mờ mịt vô ngần, ai cũng không biết vị trí

Trong sách cổ ghi lại, từng có người gặp vận may siêu cấp, lấy được thế giới thất lạc này.

Nghĩ đến đây, lòng tham trong đầu Lam Bằng Tiên Đế càng thêm mãnh liệt: “Nếu ta có thể chiếm được thế giới thất lạc này và luyện chế thành của mình, thực lực nhất định tăng nhiều thậm chí có thể tìm hiểu Cửu Thiên Đại La Chí Tôn Tiên, có thể ngang hàng với những nhân vật “Đứng đầu thất giới” kia.

Tuy nhiên hiện tại hắn còn không tính ra tay.

“Phương pháp luyện chế Tinh Không Thành Lũy này không theo lối cũ. Chờ sau khi luyện chế thành công, rồi khỏi thế giới thất lạc này..”

Lam Bằng Tiên Đế thâm hạ quyết tâm, rất nhanh khôi phục thái độ bình thản.

Dương Phàm không ở lâu trong Tiên Hồng Không Gian, lại hỏi Thiên tượng và Đặng Thi Dao muốn loại tài liệu nào rồi trống rỗng bốc hơi.

Con chó nhỏ ngồi tại chỗ. ngáp dài một cái rồi ngủ đi, dường như quên lời phân phó của Dương Phàm.

Là khí linh của Tiên Hồng Giới, nó vượt qua cực hạn của khí linh bình thường, có đôi khi thậm chí ngâm khinh bị chủ nhân.

Trở lại Vân Tiêu cung. Dương Phàm vẫn tu luyện và tìm hiểu như trước.

Cảnh giới Uẩn Sinh đại viên mãn khá năng còn cần một thời gian ổn định và trưởng thành.

Trong không gian Mệnh Hạch, trên cây non uẩn Sinh lại lần lượt mọc ra một hai chục phiến lá.

Sinh mệnh lực diệt, mỗi trăm năm mọc ra một phiến.

Muốn phủ đầy cây non uẩn Sinh kia, ít nhất phải hơn ngàn phiến lá.

Đương nhiên, trong đó Dương Phàm cũng đã tính toán cả sự khỏe mạnh trưởng thành của cây non Uẩn Sinh.

Thần thông pháp lực của mỗi phiến lá đều vượt qua nhân vật cấp Tiên Quán.

Nếu ngưng kết đến hơn một ngàn phiến, có thể tương đương thực lực của Dương Phàm sẽ tăng lên đến mức độ nào.

- Thật không đoán được, giai đoạn thực lực tăng vọt chân chính của uẩn Sinh Kv lại là ở cảnh giới đại viên mãn.

Dương Phàm không khỏi cảm khái.

Giờ phút này, cho dù Tiên Đế bình thường hắn cũng không sợ chút nào. thậm chí có dục vọng muốn khiêu chiến Tiên Đế.

Thời gian vội vàng, vài trăm năm qua đi. lại đến phiên trực của Dương Phàm.

Trong phiên trực, ánh mắt của Trung đội trưởng tiên vệ kia khi nhìn phía Dương Phàm có vài phân kiêng kị.

Có trực hay không đều không có ảnh hưởng gì đối với việc tu luyện và tìm hiểu của Dương Phàm.

Bởi vì bất kể là tu luyện hay là tìm hiểu đều tiến hành trong không gian Mệnh Hạch, chỉ lưu lại một chút cảm quan ở bên ngoài.

Thời gian ngàn năm qua rất nhanh, gần như hoán lên một cái mà qua.

Trong lúc này, có một khúc nhạc đệm nho nhỏ khiến Dương Phàm “bình tĩnh” một lần.

- Mau nhìn, có Tiên Đế buông xuống. Long khí thật cường đại...

Tâm thần của chúng tiên vệ bị long khí trong tiên quang mờ mịt phương xa làm kinh sợ.

Một vùng long khí kia hình thành hào quang chín màu. nhuộm đắm bầu trời La Thiên Tiên Cảnh, kinh động mấy ngàn ức dặm.

Trong long khí chín màu vắt ngang bầu trời La Thiên Tiên Cảnh kia, hai người đầu có long giác phi tới Vân Tiêu cung.

Trong đó một lão già uy nghiêm mặc long bào. trên long giác phát ra hào quang chín màu nhuộm đắm thiên địa.

Đứng bên cạnh lão là một thiếu niên giáp nhẹ. trên đầu có một cái sừng tím, nhìn qua dường như còn chưa trưởng thành.

- Nếu không đoán sai, đây là Long Hoàng đến từ Cửu Long Cung, tổ tông của vạn long thất giới.

Phụ cận cửa nam không ít tiên vệ cấp đội trưởng ngẩng tháo luận với nhau.

Bên phía Vân Tiêu cung tự nhiên có Tiên Đế đi ra đón.

Dương Phàm lại thấy được Du Vân Tiên Đế làm kháo hạch cuối cùng của ngày trước.

Lần này Du Vân Tiên Đế xuất hiện là bản tôn, hần cung kính đón tiếp hai rồng một già một trẻ này vào trong.

- Long Hoàng lão nhi tới Vân Tiêu cung chúng ta làm gì? Tuy rằng Cửu Long Cung của hần cũng là một trong bốn thế lực chúa tể Tinh Thiên thế giới, nhưng là Long Hoàng Tổ chúng không thể lực bốn biển, không quan hệ gì với chúng ta.

Một gã Trung đội trưởng nói thẳm.

- Ha ha, ai nói không quan hệ? Người có nhìn thấy thiếu niên bên cạnh Long Hoàng Tổ hay không? Nhìn cách trang phục, hần là Ngao Thanh con thứ chín của Long Hoàng Tổ. Chẳng lẽ các người không nghe nói qua, con thứ chín của Long Hoàng Tổ này cũng là người theo đuổi Công chúa điện hạ hay sao?

- Đúng vậy. ta nhớ ra rồi. Dường như rất lâu trước đây, Ngao Thanh này còn đánh một trận với Phù Lâm Tiên Đế đệ nhất tuyệt thế thiên tài của Thiên giới.

Một gã Đại đội trưởng khác tình ngộ nói.

Thông qua Đại Luân Hồi. Dương Phàm nghe thấu hết bàn luận cùng thần niệm truyền âm của mọi người chung quanh.

- Cửu Long Cung... Long Hoàng Tổ... Con thứ chín của Long Hoàng... Ngao Thanh...

Sau khi Dương Phàm sửa sang lại những tin tức này, sắc mặt có vài phần ngưng trọng.

ở La Thiên Tiên Cảnh thời gian dài như vậy hần đã biết rất nhiều bí tân, trong đó bao gồm: ở Tinh Thiên thế giới có bốn nhân vật chí cao vô thượng thay mặt Vô thượng Thiên đình chúng quản Tam giới.

Bốn người này được xưng là: “Tam Đế Nhất Long”.

Tam Đe: Chương khổng ba vùng đại lục vô biên trên mặt đất của Tinh Thiên thế giới, trong đó Vân Thiên đại lục nơi có Tra Châu chỉ là một trong số đó.

1057. Chương 1006: Qua Lại Hai Giới.

Điều này đối với rất nhiều tiên nhân mà nói là chuyện không dễ dàng gì.

Dù sao tiên vệ trong tiên vệ đoàn đều là Đại La Kim Tiên, tương đương với có hai trăm thủ hạ Kim Tiên.

Dương Phàm lại không quan tâm. Sau khi trở thành Trung đội trưởng, bổng lộc mỗi ngàn năm của hắn cũng tăng lên tới hai vạn tiên thạch.

Nghe nói. nếu là đạt tới cấp bậc Đại đội trưởng, có thể hưởng quân đội tiên vệ hai ngàn người, bổng lộc mỗi ngàn năm là hai mươi vạn.

Càng lên cao, đãi ngộ được hưởng càng khác nhau.

Tỷ như Dương Phàm, sau khi trở thành Trung đội trưởng trong tiên vệ đoàn của Vân Tiêu cung, được chuyển vào phủ đệ mới. số lượng tiên đan linh mỗi trăm năm một lần lại gia tăng.

Trong thời gian này. càng không thiếu Tiểu đội trưởng đua lễ vật tới chúc mừng hắn.

Dương Phàm cự tuyệt tất cả. một khi phiên trực chấm dứt, hắn lập tức bắt đầu bế quan tu luyện. Chỉ khi Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng cần một số tài liệu nào đó hắn mới ngẫu nhiên ra ngoài một chuyến.

ở trong mắt những tiên vệ khác. Dương Phàm chính là một người tu luyện điên cuồng!

Sự thật cũng là như vậy!

Sau khi tới Vân Tiêu cung là giai đoạn Dương Phàm tu luyện khắc khổ nhất.

Bất kể là Bởi vì Vân Tiêu Đại Đe chúa tể tam giới hay là con thứ chín của Long Hoàng hoặc là Phù Lâm Tiên Đế đều mang áp lực lớn lao đến cho Dương Phàm.

Loại áp lực xưa nay chưa từng có này khiến cho Dương Phàm tu luyện điên cuồng.

Cũng may Vân Tiêu cung có thể coi là Thánh địa tu tiên của thất giới, khiến cho tốc độ tu luyện của Dương Phàm tăng lên mười mấy lần.

Nhoáng một cái. vạn năm thông thà trôi qua.

Thời gian một vạn năm, cây uẩn Sinh trong không gian Mệnh Hạch lại lớn mạnh trường thành vài phần, sinh mệnh lực điệp lại có thêm 150 phiên.

Thời gian vạn năm lại ngưng tụ được 150 phiên sinh mệnh lực điệp. Điều này khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng.

Mỗi lần mọc thêm một phiên sinh mệnh lực điệp, thần thông pháp lực của Dương Phàm lại tăng cường một phần.

Vào một ngày, Dương Phàm xuất quan tìm tới Phó đoàn trưởng tiên vệ đoàn.

- Người muốn khiêu chiến Đại đội trưởng?

Phó đoàn trưởng là một cường giả Kim Tiên lục trọng, dường như cũng nhận thức Dương Phàm.

Hắn một lòng bế quan cũng không biết mình có danh tiếng nhất định trong tiên vệ đoàn, được xưng là “Tu luyện quái thai”.

- Đúng. Tu luyện vạn năm, Luyện thể thuật của ta đã đạt tới Kim Tiên tứ trọng đỉnh, đủ để khiêu chiến Đại đội trưởng.

Dương Phàm đầy vẻ tự tin nói.

- Được, bản đoàn trưởng cho phép. Lúc trước Phó thống lĩnh đã từng phản phó, phải trọng dụng người.

Phó đoàn trưởng đáp ứng không chút do dự.

Bởi vì một câu nói tùy ý của Du Vân Tiên Đế lúc trước khiến Phó thống lĩnh phân phó xuống dưới, khiến cho con đường tấn chức của Dương Phàm không chút trở ngại.

Ngày hôm sau, trên diễn võ trường.

Dương Phàm nắm giữ huyết mạch thần thông, Luyện thể thuật tứ trọng đỉnh đánh bại Đại đội trưởng không chút bất ngờ.

Một quyền.

vẫn là một quyền.

Quyết định thắng bại!

Toàn bộ quá trình nhanh chóng dứt khoát khiến người xem cuộc chiến lú lờ.

Vì thế, Dương Phàm thuận lợi trở thành Đại đội trưởng đại đội thứ bảy của tiên vệ đoàn.

Đại đội trưởng tiên vệ chương quản hai ngàn tiên vệ, bổng lộc mỗi ngàn năm tăng lên đến hai mươi vạn tiên thạch.

Đây là một vị trí mà đại bộ phận tiên nhân ngưỡng mộ.

Dương Phàm căn bản không quan tâm những thứ này. dọn vào phủ đệ mới. đuổi sạch đám nha hoàn hầu hạ mình.

Nguyên lai sau khi đạt tới cấp bậc Đại đội trưởng sẽ được phân cho vài gia phó nhưng đều bị Dương Phàm đuổi về.

Hắn tu luyện điên cuồng, không cần những thứ đó. Không ăn uống, không hưởng thụ thậm chí là không cho mình có thời gian thả lỏng.

Dưới loại trạng thái này. hiệu quả tu luyện của Dương Phàm tốt một cách thần kỳ.

Mặt khác, việc luyện tạo Tinh Không Thành Lũy trên vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian cũng tiến hành đầu vào đầy.

Dương Phàm thậm chí đã thấu hình thức ban đầu của Tinh Không Thành Lũy.

Đây là một thứ như cái đĩa tròn, đường kính chừng ngàn trượng, ở giữa thì dày ngoài viền thì mỏng, có lợi cho việc đi lại trong tinh không.

Nghe Đặng Thi Dao nói. nếu cần thià Tinh Không Thành Lũy dạng đĩa tròn này có thể

biến thành viên cầu sắt thép, lực phòng ngự được tăng vài lần.

Luyện tạo Tinh Không Thành Lũy cũng là chuyện cực kỳ dài dòng. Dương Phàm chỉ ngẫu nhiên hỗ trợ đề ý xem còn cần tài liệu gì.

- Muốn luyện thành Tinh Không Thành Lũy này đại khái cần thời gian bao lâu?

Dương Phàm không khỏi hỏi.

Thiên tượng đại sư đưa ra vài con số:

- Đại khái còn cần tám vạn năm. ở đây chúng ta có Tông sư trận pháp, luyện khí; có Tiên Đế chưởng khống; có đại lượng nhân lực vật lực; lại là loại quỳ mô nhỏ có thể trường thành cho nên mới chỉ cần tám vạn năm.

Thiên tượng đại sư giải thích.

Tám vạn năm ở trong mắt Thiên tượng coi như rất ngắn.

Nhu Tinh Không Thành Lũy bình thường ít nhất cần mấy chục vạn năm mới có thể luyện tạo thành công. Đó luôn là một công trình không lồ.

- Được rồi tám vạn năm...

Trước khi rời đi. Dương Phàm liếc mắt nhìn Lam Băng Tiên Đe một cái.

Chỉ một cái liếc mắt tùy ý khiến Lam Băng Tiên Đế cảm thấy nàng mình.

Thời gian tám vạn năm, cho dù đối với Dương Phàm hàng năm chìm trong tu luyện cùng tương đối dài lâu.

Trừ việc ngẫu nhiên đi chuẩn bị một số tài liệu, đại bộ phận thời gian của Dương Phàm đều dùng để tu luyện.

Có một lần trong quá trình luyện chế, Thiên tượng đại sư yêu cầu một loại tài liệu chỉ Phàm giới mới có.

Loại tài liệu này rất bình thường, chỉ có tác dụng làm điều hòa nhưng lại rất quan trọng.

Vừa khéo Tiên Hồng Không Gian của Dương Phàm cùng không có loại tài liệu này.

Việc này không chỉ làm khó Thiên tượng cùng Đặng Thi Dao mà còn làm khó cả Lam Băng Tiên Đe.

- Với năng lực của ta còn không đủ để mở thông đạo hai giới.

Lam Băng Tiên Đế chỉ lắc đầu.

Nhưng là hắn cũng nói thêm một câu:

- Trừ khi có nhân vật cấp Đại Đế ra tay...

Nhân vật cấp Đại Đế? Vân Tiêu cung thật ra có một vị. nhưng Dương Phàm còn không ngóc đến mức đi tìm Vân Tiêu Đại Đế.

- Việc này có chút khó khăn, ta đi các nơi La Thiên Tiên Cảnh nhìn xem.

Sau khi Dương Phàm nhún nhủ xong liền hu khôngbiến mất.

Ngay sau đó.

Bá!

Tại Thiên cấm Nội Hải. Đông Thắng Đại Lục. Phàm giới.

ở đáy biển sâu. một nam nhân trống rỗng xuất hiện phía trên một con rỗi.

Hô

Dương Phàm hít sâu một hơi. thấp giọng ni non:

- Khí tức của Phàm giới...

Nếu để đại lão thượng giới biết có một người có thể thoải mái tùy ý qua lại hai giới thì nhất định sẽ khiếp sợ thất giới.

Sau khi tới Phàm giới, Dương Phàm theo bản năng thu liễm khí tức.

Cũng may tất cả pháp lực tu vi của hắn đều ở trong không gian Mệnh Hạch, thân thể thì lại tu luyện Luyện thể thuật

Sợ dĩ làm vậy là bởi vì một loại trực giác vô hình.

Khoảnh khắc đặt chân ở không gian Phàm giới. Dương Phàm phát hiện không gian nơi mình xuất hiện lại vêu ợt như thế.

Hắn chỉ sợ hơi chút không cẩn thận sẽ đánh nát không gian.

Loại “đánh nát” này cũng Không phải tạo thành khe không gian mà là phản ứng dây chuyền.

Lúc trước ở Phàm giới, đập nát chán không, Phá toái hư không đối với Dương Phàm mà nói chính là thân thoải.

Nhưng là giờ phút này. Dương Phàm thân ở vùng không gian này đều phải cẩn thận vô cùng, như dẫm trên băng mỏng.

Cái gọi là dập nát chân không đối với hắn mà nói hoàn toàn là trò cười, có thể nói dễ như trở bàn tay.

Thật cẩn thận triển khai thần niệm. Dương Phàm tìm được người có liên quan với mình.

ở Thiên Cầm Nội Hải. hắn phát hiện không ít cường giả lục kiếp Tán tiên trở lên.

Trong đó có vài người đạt tới thất kiếp Tán tiên khủng bố.

Thất kiếp Tán tiên, đó chính là nhân vật tu vi có thể so với Chân Tiên trung vị. ở nhân giới đã là cường giả Chí Tôn.

Càng khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng chính là một vị thất kiếp Tán tiên trong đó lại là đệ tử mình từng thu nhận - Phó Tuyết!

Bá!

Thi triển thần thông thuần di, rất nhanh Dương Phàm tìm tới Phó Tuyết.

- Sư... Sư tôn...

Phó Tuyết đang lánh đời tu luyện, mặt hoa trắng bệch, vẻ lo sợ không yên nhìn nam nhân trước mắt.

1058. Chương 1007: Tiên Vệ Đoàn Trưởng.

Ánh mắt Lam Băng Tiên Đế lóe lên. lòng mơ ước đối với thế giới thất lạc bí mật mà Dương Phàm nắm giữ này càng thêm mãnh liệt.

Hắn hoài nghi Dương Phàm có được năng lực qua lại hai giới thượng hạ.

Muốn mở thông đạo hai giới, cho dù tu vi Cửu Thiên Huyền Tiên nhất trọng như hắn đều cảm thấy không làm được.

Cho dù hắn có năng lực mở thông đạo hai giới, với trình tự lực lượng của Tiên Đế cũng không thể ở lại Phàm giới.

“Người này rốt cục còn có bao nhiêu bí mật?”

Trong lòng Lam Băng Tiên Đế ngẫm suy đoán, Bắt đầu âm thầm tính toán.

Từ mới đầu chỉ vì mục đích bảo vệ Thiên tượng đại sư. giờ phút này tất cả tâm tu của hắn đều chuyển dời đến việc tính kế Dương Phàm.

Dương Phàm đứng tại chỗ, tươi cười ấm áp. Hắn chỉ nói cho hai người, loại tài liệu này hắn vừa khéo lấy được từ trong tay một người phi thăng.

Thiên tượng nửa tin nửa ngờ. chưa từng tui cứu nhiều. Tất cả tâm thần của lão đều dùng cho việc luyện tạo Tinh Không Thành Lũy hoàn toàn mới này. Điều này đối với lão mà nói. rất có tính khiêu chiến.

Lam Băng Tiên Đế âm thầm cười lạnh, căn bản không tin lời nói của Dương Phàm.

Cảm quan Luân hồi của Dương Phàm cùng mơ hồ cảm ứng được biến hóa tâm lý của Lam Băng Tiên Đế, trong lòng hơi kinh ngạc.

Trong dĩ vãng, hắn cũng không hy vọng xa vời cảm ứng được biến hóa tâm lý của Tiên

Đế.

Tuy nhiên sau khi đến uẩn Sinh đại viên mãn, thực lực tăng vọt. Giờ phút này trên cây non Uẩn Sinh lại mọc ra hai trăm phiến sinh mệnh lục điệp. Tu vi thần thông tất nhiên hơn xa ngày trước.

Trong dự tính, muốn hoàn toàn luyện chế thành công Tinh Không Thành Lũy cần tám vạn năm.

Nhân cơ hội này. vào lúc rảnh rỗi Dương Phàm thỉnh giáo Thiên tượng đại sư về việc tinh luyện Luân Hồi Bàn của mình.

Thiên tượng mặc dù không thể tìm hiểu bí ẩn của Luân hồi. nhưng về đạo luyện khí cũng chỉ điểm một chút cho Dương Phàm.

Sổ tài liệu khổng lồ vô cùng trong Tiên Hồng Không Gian đủ cho Dương Phàm không ngừng tinh luyện Luân Hồi Bản.

Nhiệm vụ này hẳn cũng không bắt buộc phải tự làm. có thể giao cho phân thân Mộc Phong làm thay.

Cứ như vậy. thời gian tám vạn năm dài dòng của Dương Phàm chậm rãi trôi qua.

Vào năm thứ năm vạn, Luyện thể thuật của Dương Phàm đạt tới Kim Tiên thất trọng, trực tiếp khiêu chiến Đoàn trưởng tiên vệ đoàn.

Với thân phận Đại đội trưởng, vượt qua liền vài cấp khiêu chiến Đoàn trưởng tiên vệ đoàn.

Tin tức bom tấn này nổ tung trong các đoàn tiên vệ của Vân Tiêu cung.

Tu vi của Đại đội trưởng bình thường đều trong khoảng Kim Tiên tứ trọng đến ngũ trọng.

Mà tiên vệ đoàn trưởng ít nhất đều là nhân vật Kim Tiên thượng vị, cũng chính là cấp bậc Tiên Quân.

Từ Đại đội trưởng đến tiên vệ đoàn trưởng, còn có hai chức vị.

Dương Phàm vượt qua liền hai chức vị khiêu chiến. Dõi mắt khắp các tiên vệ đoàn của Vân Tiêu cung, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Theo lý thuyết, khiêu chiến như vậy rất có khả năng sẽ bị từ chối.

Nhưng làm sao Dương Phàm lại làm một chuyện không nắm chắc. Trước tiên hẳn tìm đến Phó thống lĩnh lúc đầu phân phó chức vị cho mình.

Chức vị của Phó thống lĩnh còn ở cấp bậc phía trên Đoàn trưởng, phụ trợ Tổng thống lĩnh quản lý các tiên vệ đoàn.

Mà Tổng thống lĩnh là nhân vật cấp Tiên Đế, bình thường có bao giờ hiện thân. Cho nên bình thường thật sự nắm quyền lại là Phó thống lĩnh.

Vì thế, Dương Phàm tự nhiên dứt lốt Phó thống lĩnh kia một phen, cũng hỏi hẳn tung tích của Dư Mộng Thanh.

- Nàng được điều vào nội cung, nơi đó là cấm địa của Vân Tiêu cung, bổn thống lĩnh cũng không có cơ hội đi vào. Dù sao tiên vệ đoàn chúng ta đa phần là bảo vệ sự an toàn của ngoại cung.

Phó thống lĩnh chỉ biết đại khái tung tích của Dư Mộng Thanh.

- Nội cung?

Trong lòng Dương Phàm thoáng động.

Hắn sớm hỏi thăm một phen, Bích Dao Vân Tiên hẳn là trong phạm vi nội cung của Vân Tiêu cung.

Vân Tiêu cung chia làm ngoại cung và nội cung.

Nội cung là nơi ở của gia tộc trực hệ của Đại Đế cùng với thân thuộc gia quyền, bình thường không tiếp người ngoài.

Ngoại cung cũng có nghĩa hẹp là bên ngoài của Vân Tiêu cung. Đây là một khu vực không lồ, rất nhiều người có liên quan mật thiết dây mơ rễ má với Vân Tiêu cung đều ở nơi đây. Người bên ngoài cũng có thể tiến vào nơi đây, hoặc tới chơi hoặc giao dịch.

Đối với việc khiêu chiến tiên vệ đoàn trưởng, Phó thống lĩnh cũng không lạc quan.

- Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín đạt tới Kim Tiên bát trọng, chỉ kém một bước là có thể bước vào Kim Tiên cửu trọng. Với tu vi Luyện thể thuật Kim Tiên thất trọng của ngươi cho dù thêm huyá mạch thần thông, muốn chiến thắng hẳn chỉ sợ cũng rất khó. Cho dù không phân thắng bại, ngươi cũng không thể lay động địa vị đoàn trưởng.

Phó thống lĩnh than thở nói. khuyên Dương Phàm tốt nhất là từ bỏ ý định.

- Phó thống lĩnh yên tâm. Kim Tiên bát trọng, hẳn là không làm khó được ta.

Dương Phàm cười thần bí.

- Người thật sự tự tin như vậy?

Lân này đến phiên Phó thông lĩnh kinh ngạc.

Khiêu chiến diễn ra cùng ngày. Chung quanh diễn võ trường, người đông nghìn nghịt.

Không chỉ Đoàn trưởng các tiên vệ đoàn đều tới, ngay cả một vị Phó thống lĩnh Kim Tiên đại viên mãn đình cũng tới.

Trận chiến này rất được chờ mong.

Rất nhiều người không coi trọng Dương Phàm.

Dù sao Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín là cường giả tu vi gần tới Kim Tiên cửu trọng, ở Tinh Thiên thế giới này trà Tiên Đế cao cao tại thượng, không có bao nhiêu người có thể uy hiếp đến hắn.

- Tiểu tử, dũng khí có thừa. Lão phu trải qua vài lần đại chiến của Thiên giới, đã vài ngàn vạn năm không ai dám khiêu chiến ta.

Thích Võ Quảng cười rúm tim nhìn thiếu niên đứng ở đối diện trên diễn võ trường.

Thiếu niên tên Dương Kỳ đến từ đại lục mặt đất này. những năm gần đây quật khởi như sao chổi ở Vân Tiêu cung.

Trong thời gian không đến mười vạn năm, tu luyện từ Kim Tiên nhị trọng đến Kim Tiên thất trọng.

Nếu là công pháp bình thường thì cũng thôi, có thể hình dung bang từ “Kỳ tài có một không hai”.

Nhưng mà công pháp thiếu niên này tu luyện lại là Luyện thể thuật hiếm thấy.

Ai cũng đều biết Luyện thể thuật là một môn công pháp đơn giản, nhưng độ khó tu luyện rất lớn. Càng về sau lại càng khó khăn.

Nhưng Luyện thể thuật lại là công pháp trở về bản nguyên. Nếu có số lượng khổng lồ linh dịch tiên đan phụ trợ quý hiếm, có thể gia tăng thật nhanh tốc độ tu luyện.

Dương Phàm có rất nhiều thiên tài địa bảo phụ trợ. sinh mệnh lực vô cùng vô tận trong không gian Mệnh Hạch luyện thể. Càng có những vật nghịch thiên như Nghịch Linh Huyết. Nghịch Tiên Huyết tẩy luyện thân thể.

Lại thêm cảnh giới Đại Luân Hồi cao vô cùng, con đường để cao Luyện thể thuật của Dương Phàm lại càng thông suốt không chút trở ngại.

Chính là sau khi đạt tới Kim Tiên thất trọng, Dương Phàm phát hiện tốc độ tu luyện Luyện thể thuật đột nhiên thông thả tới cực điểm, cho dù hắn có nhiều vật nghịch thiên như vậy phụ trợ.

“Nếu muốn tu luyện Luyện thể thật đạt tới Kim Tiên cửu trọng, chi sợ rất khó. Dựa theo xu thế trước mắt. không có mấy trăm vạn năm căn bản không có khả năng”. Dương Phàm từng cảm khái như vậy.

Kim Tiên cửu trọng đã khó khăn như vậy. càng không nói đến cảnh giới Tiên Đế.

- Xin tiên bối chỉ giáo.

Dương Phàm cũng không nói lời vô nghĩa, tất cả tâm thần đều tập trung trên người Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín: Thích Võ Quảng.

Thích Võ Quảng là một tiên tướng thần kinh bách chiến (dịch thân trải qua rất nhiều trận chiến đấu), kinh nghiệm phong phú khí thế trầm ổn. Hắn đứng ở đó giống như một ngọn núi lớn sừng sững không thể lay động.

Bàn tay thô ráp có lực cầm một cây thiết kích. Một cổ khí tức mạnh mẽ tràn ngập sát phạt và áp bách. Toàn bộ diễn võ trường bởi vậy mà chợt lạnh vài phần.

Tiên linh khí trong không gian rung động dồn dập theo trường kích chậm rãi nâng lên khiến cho pháp lực trong cơ thể những người quan sát trận chiến gần đó xao động.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Đối thủ lần này khác hẳn dĩ vãng.

Bất kể là tu vi, kinh nghiệm hay ý thức chiến đấu đều cường đại vô cùng.

Hai người giằng co hồi lâu. Khí thế trên người Thích Vô Quang vượt qua đến một độ cao, toàn bộ diễn võ trường đều chịu đựng một cỗ áp bách không gian không hiểu.

Theo một tiếng thét dài, lôi điện trong thiên hư cuộn cuộn mãnh liệt, hóa diễm ngũ sắc nhảy múa. Khí tức sát phạt sắc bén dung nhập trong thần thông pháp lực sinh ra lực lượng khủng bố kinh sợ vạn thần hồn.

Trong tay Dương Phàm xuất hiện một thanh Hoàng kim chiến đao Tiên bảo lực phẩm hiem có, vận chuyển lực lượng đáng sợ trong thân thể. “Vù” một tiếng, thanh đao kéo theo một đạo cuồng phong xông về phía Thích Vô Quang như thiên thần dưới lôi điện cùng hóa diễm ngũ sắc làm nền.

Choeng!!!

1059. Chương 1008: Cửu Công Chúa.

Là Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín, Thích Vô Quang không nghĩ tới mình sẽ thua hơn nữa lại thua uất ức như vậy. Bại bởi một kiện Pháp bảo quý dị “Tự động hộ chủ”.

Dương Phàm hòa tốc thu hồi Luân Hồi Bàn. Tại đây không ít người xem cuộc chiến thậm chí không thấy rõ hình dáng cùng đẳng cấp của Pháp bảo này.

Toàn bộ quá trình thắng lợi đối với Dương Phàm mà nói có vẻ nhẹ nhàng như thế. cũng không giống như trong tưởng tượng của mọi người: Phái tiên hành một phen long tranh hô đấu ngoạn mục.

- Đó... Rất cục là Tiên bảo gì, thần thông quý dị như thế.

Phó thống lĩnh thấp giọng thì thào, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Sau trận chiến này. Thích Vô Quang âm thầm đi xuống, thân hình già nua thêm vài phần.

- Dương Kỳ, người không hổ là người mà Đại thống lĩnh chỉ đích danh, lại có tiềm lực như thế. Từ hôm nay trở đi, người chính là Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín, chưởng quản năm vạn tiên vệ. Bổng lộc mỗi ngàn năm là hai trăm vạn tiên thạch...

Phó thống lĩnh đương tràng tuyên bố với mọi người.

Bởi vì nghĩ tới có một số người sẽ bất mãn, Phó thống lĩnh nói đến tên của Đại thống lĩnh.

Dù sao thời gian Dương Phàm tiến vào tiên vệ đoàn ngắn ngủi, nhậm chức tiên vệ đoàn trưởng sợ rằng có người không phục.

- Khó trách Dương Kỳ này lợi hại như thế, nguyên lai có Tiên Đế chỉ đích danh. Ngày sau chi sợ là long phượng trong đám người.

Phần đông người đang xem cuộc chiến trên diễn võ tràng đều bắt đầu nghị luận.

Trận chiến hôm nay đã định trước Dương Phàm trở thành một ngôi sao sáng mới quật khởi của Vân Tiêu cung.

Dương Kỳ.

Cái tên này sẽ không còn xa lạ trong phạm vi thế lực Vân Tiêu cung.

Không bao lâu, một danh hiệu “Ngôi sao kỳ tích” được gán thêm cho Dương Phàm.

Mặc dù nơi bắt nguồn danh hiệu này có một bộ phận nguyên nhân là rất nhiều thủ hạ của tiên vệ đoàn có phần lầy lòng thượng cấp.

Nhưng danh hiệu “Ngôi sao kỳ tích” này rất nhanh nổi tiếng các tiên vệ đoàn, cũng truyền khắp các tiên binh tiên vệ của Vân Tiêu cung cùng với trong chấp pháp đoàn.

Sau khi trở thành Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín. Dương Phàm phát hiện địa vị cao cũng không thoải mái như trong tưởng tượng của mình.

Thân ở địa vị cao có rất nhiều chuyện rườm rà cần phải xử lý.

Một điểm trọng yếu nhất là thời gian tu luyện của hắn bị giảm bớt.

Cũng may tu luyện trong bốn năm vạn năm gần đây sinh mệnh lực diệt trong không gian Mệnh Hạch đã ngưng kết ra số lượng tám chín trăm phiến.

Cây uẩn Sinh cùng trưởng thành lớn mạnh, cao đến hai trượng, trên nhánh cây mọc đầy những phiến lá lớn bằng bàn tay đứa trẻ.

Tám chín trăm phiến sinh mệnh lực diệt đã khiến cảnh giới uẩn Sinh đại viên mãn của Dương Phàm gần tới cực hạn đỉnh.

Một khi ngưng kết ra hơn ngàn phiến sinh mệnh lực diệt. Dương Phàm sẽ quá độ đến cảnh giới tiếp theo - Diễn Sinh Kỳ.

Diễn Sinh Kv - ý nghĩa như tên gọi, tức là sinh mệnh diễn sinh và truyền thừa vô hạn. Sinh mệnh lực sẽ bành trướng đạt đến một mức độ khó tin.

Thời gian năm vạn năm, chẳng những cảnh giới cùng Luyện thể thuật của Dương Phàm được bay vọt về chất, ngay cả Luân Hồi Bàn cũng dần dần được tinh luyện đến đỉnh của Tiên bảo - Tiên bảo cửu phẩm.

Trận chiến với Thích Vô Quàng, muốn thủ thắng chỉ dựa vào Luyện thể thuật chi sợ rất gian nan.

Mà Luân Hồi Bàn vừa l a. chi bang công năng “Tự động hộ chủ” của bản thân Pháp bảo đã đánh bại Thích Vô Quàng.

Dương Phàm rất vừa lòng đối với biểu hiện của Luân Hồi Bàn.

Vào thời khắc cảnh giới đạt tới uẩn Sinh Kv đỉnh cực hạn, Dương Phàm thoáng giảm chậm tốc độ tu luyện. từ cực độ áp lực thông thả xuống. Cùng lúc hắn xử lý sự vụ của tiên vệ đoàn, rất ra không ít thời gian để tìm hiểu căn nhắc từng chi tiết nhỏ của cảnh giới Diễn Sinh Kỳ tiếp theo.

Trong Tiên Hồng Không Gian, luyện chế Tinh Không Thành Lũy đã gần tới hậu kỳ.

Theo như lời của Thiên tượng đại sư thì:

- Nhanh thì một vạn năm, lâu thì hai vạn năm, một tác phẩm Tinh Không Thành Lũy hoàn toàn mới sẽ hoàn thành.

Dương Phàm chưa từng thả lỏng chú ý về phương diện này.

Bởi vì Tinh Không Thành Lũy chính là gia đình của hắn sau này.

Còn nữa. một nhân vật cấp Tiên Đe ở trong Tiên Hồng Không Gian, ít nhiều hắn có chút lo lắng.

Vùng đất sống, trong một không gian được hào quang xanh biếc ngăn cách.

Dương Phàm nhìn thấy ngoại hình đại khái của thành lũy dạng đĩa tròn, ở giữa dày viền ngoài mỏng. Có chút giống Luân Hồi Bàn của Dương Phàm nhưng càng lộ vẻ không lộ trầm trọng.

Cả phần giữa thành lũy là một cung điện hình trứng cao ba tầng, bề ngoài trơn nhẵn trắng như tuyết. bóng loáng như gương, ở một số vị trí có khắc đồ án thần bí.

Tầng một diện tích lớn nhất, là trung tâm của cả cung điện hình trứng, được coi là tầng trung tâm. Tinh Nguyên Lô - nguồn năng lượng của cả Tinh Không Thành Lũy cùng với nhiều trận pháp khổng lồ chế then chốt đều ở chỗ này.

Nơi này là trọng địa trung tâm của Tinh Không Thanh Lũy. Tài liệu dùng để luyện chế cũng kiên cố nhất.

Đặng Thi Dao lấy tên cho tầng trung tâm này là Tầng Tinh Hạch.

-Cho dù toàn bộ Tinh Không Thành Lũy sụp đổ, chỉ cần Tầng Tinh Hạch này tồn tại, có thể chữa trị lại trong thời gian ngắn.

Nhắc tới điểm này, Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng đại sư đều có chút đặc ý.

Hiển nhiên đây là một ý sáng tạo rất lớn.

Tầng Tinh Hạch-ý nghĩa như tên gọi, giống như tinh hạch của một tinh cầu, có thể thấu được địa vị của nó.

Bởi vì diện tích của Tầng Tinh Hạch quá lớn, trong việc thăng cấp ngày sau Đặng Thi Dao thiết kế chia làm hai tầng nội ngoại.

Tinh Hạch nội tầng sẽ hoàn toàn phong bế, chuyên làm nơi đặt Tinh Nguyên Lô và trận pháp then chốt để phòng ngừa có người phá hủy sự vận hành và tiến hóa của Tinh Không Thanh Lũy.

Chỉ có chủ nhân của Tinh Không Thành Lũy mới có thể đi vào nơi này. Quản lý quyền điều khiển trung tâm của cả Tinh Không Thành Lũy và đưa tài liệu vào tiến hành thăng cấp Tinh Không Thành Lũy.

Tinh Hạch ngoại tầng: Bởi vì chất liệu cũng cực kỳ kiên cố, có thể cho chủ nhân sử dụng mở động phủ và phủ đệ. Là trọng địa trung tâm, chỉ có người trọng yếu nhất mới có tư cách ở lại nơi này.

Lúc gặp phải nguy hiểm, Tinh Hạch ngoại tầng có thể được dùng làm nơi tránh nạn.

Ở trên dưới Tầng Tinh Hạch đều có một tầng, đều là không gian cư trú của Tinh Không Thanh Lũy.

Hai tầng này là chia làm tầng phụ thuộc hoặc tầng cư trú.

Đặng Thi Dao từng đề lộ: Theo Tinh Không Thành Lũy thăng cấp và mở rộng, số tầng phụ thuộc của cung điện hình trứng sẽ càng ngày càng nhiều. Đến lúc đó cho dù chứa ngàn vạn người tu luyện cũng không phải việc khó.

Cung điện hình trứng là nơi trung tâm kiên cố nhất của Tinh Không Thành Lũy, càng ra ngoài tài liệu càng mỏng, có lợi cho việc đi chuyên trong Tinh Hà.

- Thiên tượng đại sư lấy tên cho bộ phận chung quanh này là Thiên Dực Bàn, nó hết sức thần kỳ. Dùng cho Tinh Không Thành Lũy phi hành, chiến đấu và phòng ngự. Trước mắt, luyện chế Thiên Dực Bàn còn chưa hoàn thành.

Đặng Thi Dao giải thích.

Chỉ chớp lát, Dương Phàm đi vào Tầng Tinh Hạch của cung điện hình trứng trong Tinh Không Thành Lũy.

Ở trung tâm nhất của Tầng Tinh Hạch có một cái miệng rồng lớn màu đồng xanh.

Toàn thể miệng rồng này là một đỉnh lô trì (ao) khổng lồ được bao phủ bởi một màn hào quang màu trắng.

Xuyên qua màn hào quang màu trắng, Dương Phàm nhìn thấu chất lỏng nhiệt độ cực cao chảy trong đỉnh lô trì, lóe ra hào quang kim loại các màu.

- Đây chính là Tinh Nguyên Lô, tác phẩm tốt đỉnh trong đời của lão phu. Giờ phút này nó đã có thể so với Thứ Thần Khí. Ngày sau có thể không ngừng trường thành, dẫn theo việc thăng cấp của cả Tinh Không Thanh Lũy.

Thiên tượng nhìn chăm chăm vào đỉnh lô đồng xanh, trong mắt lóe ra màu sắc hưng phấn nóng bỏng.

Dương Phàm cũng nhìn kỹ Tinh Nguyên Lô này. Cả đỉnh lô trì rồng xanh lộ vẻ cổ xưa dày dặn và nặng nề, bên trên điêu khắc đường nét trận pháp phức tạp.

- Không ngờ đạt tới cấp bậc Thứ Thần khí.

Dương Phàm kinh hãi không thôi.

Độ cứng rắn và chịu nhiệt của Tinh Nguyên Lô kia đạt tới một mức độ khủng bố.

- Dối khắp thất giới cũng rất hiếm có lực lượng có thể phá Hủy Tinh Nguyên Lô này, càng trọng yếu là tính thăng cấp của nó. Chỉ cần hàng năm đưa tài liệu vào trong miệng rồng, sẽ có một ngày nó có thể trở thành Thần khí chân chính.

Thiên tượng không thể giấu được vẻ hung phấn trên mặt.

1060. Chương 1009: Dương Phàm Đã Chết.

- Một lời đã định.

Trong mắt Dương Phàm lộ ý cười, nửa thật nửa giả nói ra lời này.

-Tốt.

Du Vân Tiên Đe càng thêm nhìn Dương Phàm với cặp mắt khác xưa, hơi thám ý liếc hắt một cái:

- Bản đế sẽ chờ mong cái ngày ngươi tấn chức Tiên Đế.

Hai người đứng trên Đông Vân môn, trò chuyện câu được câu chăng.

Du Vân Tiên Đe phát hiện mình nói chuyện với thiếu niên trước mắt này rất hợp duyên.

Là nhân vật cấp Tiên Đe. hắt cò đơn không thể nghi ngờ. Địa vị càng cao càng khó tìm được bạn tri kỷ. Dối mắt khắp các tiên vệ đoàn của Vân Tiêu cung, người nào không cung cung kính kính với hắt.

Mà duy nhất có Dương Phàm có thể nói chuyện thẳng thắn thành khẩn tự nhiên với hắt như một bằng hữu.

Đương nhiên hắt cũng không biết, Dương Phàm có thể làm được điều này là Bởi vì tự tin vào thực lực của mình.

Dương Phàm tin chắc, gặp phải Tiên Đế trình, tự bình thường, vị tất mình không có lực đánh một trận.

Biểu hiện của Du Vân Tiên Đế cùng Dương Phàm lọt vào trong mắt của những tiên nhân và tiên vệ chấp pháp khác trong Vân Tiêu cung, lại nhắc lên sóng gió ngập trời.

- Xem ra đồn đại không giả. Dương Phàm này quả thật được Tiên Đế tán thưởng.

Một gã chấp pháp Kim Tiên tứ trọng nhìn tình hình này, kinh ngạc vô cùng.

- Đoàn trưởng thật tài ba. Không ngờ có thể ngang hàng cùng Tiên Đế, nhìn qua quan hệ bọn họ không tồi.

Rất nhiều tiên vệ trong tiên vệ đoàn thứ chín không khỏi sinh lòng tự hào.

Lúc này Dương Phàm thân là nhân vật cấp Tiên Quân đã có thể kết giao bằng hữu với nhân vật cấp Tiên Đế, ngày sau chỉ sợ có tiềm lực trở thành Tiên Đế.

Hai người đứng trên Đông Vân môn ước chừng một canh giờ.

Thẳng đến khi một cỗ kiệu Bích Ngọc Phù Vân tỏa ra hào quang nhiều màu dẹt từ trong cửa đông lơ lửng trôi qua, cũng có hai chục vệ sĩ Bích ý (y phục màu xanh biếc) hộ giá.

Khiến Dương Phàm ngạc nhiên chính là tu vi của hai mươi vệ sĩ ý phục xanh biếc này đều đạt tới trình tự Kim Tiên thượng vị.

Cỗ kiệu Bích Ngọc Phù Vân kia được một đám mây rực rỡ như chiếc lá xanh biếc phụ trợ. bốn phía chiếu rọi hào quang nhiều màu mù mịt. mòng lung huyền ảo.

- Trôi ạ. Không ngờ là Bích Diệp Phù Vân kiệu của Cửu Công chúa...

Toàn bộ gần cửa đông ồ lên chấn động, vô số kiếm quang bay múa. vô số thần niệm xẹt qua.

- Tránh đường!

Dương Phàm quát lớn một tiếng, Hoàng kim chiến kích trong tay vung lên. Trong huyết mạch thân thể phát ra một cỗ khí tức nguyên thủy đã man sinh ra lực lượng kinh sợ tâm hồn. khiến toàn trường yên tĩnh.

BáBáBá!!!

Hơn vạn tiên vệ canh giữ cửa đông giống như sớm có chuẩn bị. nhanh chóng dọn dẹp đám người, mở ra một con rộng lớn cho Cửu Công chúa.

Những tiên nhân ý đồ tới gần bị đề tại chỗ. người lớn tiếng hò hét trực tiếp bị và miệng.

Trong khoảnh khắc bầu không khí chung quanh cửa đông yên tĩnh, tiên vệ quan duy trì trật tự gọn gàng ngăn nắp.

Ngay cả những nhân vật tu vi đạt tới cấp bậc Tiên Quân cũng không dám lơ đãng.

Đối kháng với tiên vệ quân cũng tương đương chống lại Vân Tiêu cung.

Hướng chỉ trên Đổng Vân môn kia còn có Tiên Đe tọa trấn.

Toàn bộ quá trình duy trì trị an hết sức thuận lợi.

Du Vân Tiên Đế đứng trên Đổng Vân môn, ánh mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn cỗ kiệu Bích Diệp Phù Vân phát ra hào quang mờ lung, vẫn không nhúc nhích.

Bích Diệp Phù Vân kiệu vừa bay ra khỏi Đổng Vân môn.

Bá!

Một dáng người oai hùng chắn trước Phù Vân kiệu.

- Người nào? Dám chắn đường của Cửu Công chúa!

Một gã vệ sĩ bích ý quát to.

- Ta chính là tiên vệ đoàn trưởng Dương Kỳ trấn thủ Vân Tiêu cung. Công chúa du lịch, hộ giá không chu toàn, đặc biệt đến xin tạ tội.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh, thi lễ hướng Bích Diệp Phù Vân kiệu.

Một bức rèm che xanh biếc trong suốt chắn tầm nhìn của hắn.

Hắn vốn muốn thông qua cảm quan Đại Luân Hồi thăm dò tình huống bên trong, lại cảm giác trên Bích Diệp Phù Vân kiệu kia ẩn chứa một cỗ thần thông đáng sợ, vô hạn suy yếu cảm quan của hắn.

“Loại lực lượng này...”

Trong lòng Dương Phàm chấn động. Hắn có thể cảm giác được sự đáng sợ của cỗ lực lượng kia, đã chạm đến cấm kỵ của thế giới này.

Vào lúc Dương Phàm chặn đường xin tạ tội, toàn bộ phụ cận cửa đông một vùng tĩnh mịch.

Rất nhiều người đều đứng yên tại chỗ. ngừng hò hét.

Không ai nghĩ đến. “Ngôi sao kỳ tích” quát khỏi trong mười vạn năm gần đây của Vân Tiêu cung lại tò vò về sẵn đón Cửu Công chúa.

Ngay cả Du Vân Tiên Đế kia trong mắt cũng lộ vẻ khác thường.

Sau một lát.

Trong cảm quan của tất cả mọi người, dường như trải qua thời gian thật lâu.

- Dương đoàn trưởng làm hết chức trách, làm sao có tội? Ngược lại là bản điện du lịch, mang phiền toái đến cho các người...

Một thanh âm dịu dàng như tiếng trời, phảng phất truyền ra từ trong mây mù mờ mịt. có một loại âm luật tự nhiên như suối chảy róc rách.

Khoảnh khắc này, tất cả phiền não trên thế gian như mây khói biến mất theo gió.

Thanh âm tươi đẹp kia dung hợp giai điệu đẹp nhất trong tự nhiên, trước mắt như có thể rõ ràng nhìn thấy Tinh linh đang nhảy múa trong gió, như con cá tự do trong nước.

Thanh âm này khiến Dương Phàm vừa cảm thấy quen thuộc lại cảm thấy xa lạ.

Một loại cảm giác cực kỳ mâu thuẫn.

Thông qua nhận biết thanh âm hẳn có thể xác định người lên tiếng là Vân Vũ Tịch, nhưng lại có chút xa lạ.

Vào thời khắc tất cả ngừng ra, Bích Diệp Phù Vân kiêu đã bay hướng cuối thiên địa hào quang mịt mờ.

- Vũ Tịch... Lại không nhận ra ta?

Dương Phàm có chút thất thần, hoảng hốt trong nháy mắt. giống như đã qua một đời. Quá trình quen biết Vân Vũ Tịch, chung sống với nhau bình thản xẹt qua trong đầu.

Giờ khắc này. hẳn lại có thể ngộ kỳ diệu đối với ảo nghĩa của Đại Luân Hồi.

Thật lâu sau, hẳn âm thầm thở dài: “Dương Phàm của kiếp trước đã chết. Kiếp này ta là Dương Kỳ!”

Dương Kỳ cùng Dương Phàm, từ một trình độ nào đó mà nói đã không phải một người.

Bất kể là linh hồn hay là thân thể đều biến thành người khác.

Duy nhất không biến là linh hồn tâm ấn. còn có trí nhớ của kiếp trước vượt qua Luân hồi mà tới.

“Vũ Tịch không nhận ra ta cũng rất bình thường!”

Dương Phàm thở dài thật dài.

Ngay cả hẳn khi nghe đến thanh âm của Cửu Công chúa cũng có vài tia cảm giác xa lạ.

“Vũ Tịch mà ta đau khổ truy tìm rốt cục có còn là Vân Vũ Tịch ngày trước hay không?”

Dương Phàm đột nhiên có chút mê mang.

Trong Đại Luân Hồi vô hình, hẳn bắt giữ được một tia cảm ứng nghiệm chứng trực giác của hẳn.

Dương Phàm đã chết, như vậy Vũ Tịch còn chân chính tồn tại hay không?

- Ha ha. Tinh Thiên thế giới này lại có thêm một kẻ thần phục dưới váy Cửu Công chúa.

Một thanh âm nghiền ngẫm vang lên bên tai Dương Phàm.

Du Vân Tiên Đế xuất hiện tại bên cạnh, trên mặt dường như có vài phần đồng tình.

- Xem ra. Đại thống lĩnh cũng là một trong những người ngấm hãm mộ Cửu Công chúa.

Dương Phàm phản kích không chút nể nang.

Du Vân Tiên Đế ngăn ra, thần kỳ là không tức giận.

Hắn ngược lại có chút chột dạ. Dương Kỳ này làm sao biết trong lòng hẳn cũng thấm mền ngôi “Ám Dạ Chi Tinh” xinh đẹp rực rỡ nhất của Tinh Thiên thế giới?

Ám Dạ Chi Tinh khiến tất cả tinh tú trời đêm của Tinh Thiên thế giới ảm đạm thất sắc.

Có lẽ chỉ có danh hiệu này mới có thể hình dung vẻ đẹp tuyệt trần của Cửu Công chúa.

Không phủ nhận lời Dương Phàm, Du Vân Tiên Đế đưa tay vỗ vai hẳn:

- Ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đi. Cửu Công chúa chính là một giấc mộng hoàn mỹ của Tinh Thiên thế giới. Rất nhiều người ngưỡng mộ thậm chí còn chưa từng ra mắt dung mạo của nàng. Bối vi phạm là người từng nghe thanh âm của nàng, từ đó về sau sẽ không thể quên đi...

1061. Chương 1010: Luân Hồi Tinh Bảo.

đi...

Nghe đến cuối cùng, trong lòng Dương Phàm hơi chấn động, không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt Vũ Tịch.

Từ sau khi nghe thanh âm của nàng thì không thể quên đi.

Chỉ là hiện nay Luân hồi tân sinh, nghe được thanh âm của Cửu Công chúa cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cửu Công chúa của Vân Tiêu cung Thiên giới có còn là Vũ Tịch ngày trước tại Phàm giới hay không?

Dù sao Vũ Tịch năm đó ở Phàm giới cũng chỉ là một kiếp mà Cửu Công chúa trải qua. cùng không phải là bản tôn ban đầu của nàng.

Trong lòng hần mơ hồ lo lắng...

Du Vân Tiên Đế khuyên hần một câu, đơn giản là cho hần sớm ngày từ bỏ. rồi sau đó than nhẹ một tiếng, hừ khôngbiến mất.

Cửu Công chúa du lịch một hai tháng rồi trở về Vân Tiêu cung, từ đó về sau không còn tin tức.

Dương Phàm thi sử dụng thể lực cùng tài sản của mình, ý đồ liên hệ Dư Mộng Thanh trong nội cung.

Dư Mộng Thanh từng là nha hoàn của Cửu Công chúa. Nếu có thể liên hệ được nàng, sự tình liền đơn giản.

Nhưng là thử nghiệm của Dương Phàm, đều thất bại.

Nội cung tự thành hệ thống, tự cấp tự túc cùng ngoại cung gần như là hai thế giới. Liên hệ lẫn nhau rất ít càng không nói đến liên hệ với người của Bích Dao Cung.

Dương Phàm có chút mất mát. trong lòng thẩm tính toán: Xem ra chỉ có thể lên vào nội cung.

Lên vào nội cung. Dương Phàm cũng không nắm chắc không bị phát hiện.

Theo hần tìm hiểu, nội cung chính là tiểu thế giới do Đại Đế mở ra, nếu mạo muội tiến vào rất có thể sẽ kinh động đến Đại Đế.

- Chờ ta có đủ nắm chắc thành công, nhất định, phải lên vào nội cung.

Giờ phút này trong lòng Dương Phàm không chắc chắn.

Hần thiếu hiểu biết đối với thực lực của Đại Đế.

ở trong mắt tiên nhân bình thường, Đại Đế chính là thần không gì không làm được. Bọn họ có thể sáng lập thế giới, có thể chưởng khống không gian, thậm chí có lực lượng thay đổi thời gian.

Huyền Tiên tam trọng.

Mặc dù chỉ có tam trọng, nhưng chênh lệch giữa mỗi trọng chính là chênh lệch của một cấp bậc lớn, giống như khoảng cách thật lớn giữa Chân tiên cùng Kim Tiên.

Càng thậm chí, Đại Đế có còn tại trình, từ Huyền Tiên hay không còn là một bí ẩn.

Sợ dĩ cẩn thận như thế là Bởi vì Dương Phàm chỉ có một lần cơ hội.

Một khi thân phận của hần lộ ra, khẳng định không thể ở lại Thiên giới.

Hần chưởng khống Luân hồi, không lo lắng an nguy của mình nhưng lại lo lắng cho người thân kiếp này.

- Hv vọng có thể sớm ngày luyện tạo thành công Tinh Không Thành Lũy. Như vậy có thể đưa người thân tiến vào.

Tâm thần Dương Phàm thi thoảng dung nhập Tiên Hồng Không Gian, chú ý tình huống luyện tạo Tinh Không Thành Lũy.

Thần hữu kiếp trước đều ở Thiên Lan tiên phủ trong Tiên Hồng Không Gian. Trong đó có không ít người yêu cầu đi ra giải sầu đều bị phụ thần Dương Thiên từ chối.

Trong quá trình chờ đợi dài dòng, một người đau khổ truy tìm lại tự mình tìm tới.

Người này chính là Du Mộng Thanh.

Dư Mộng Thanh tự tìm tới Dương Phàm.

về phần làm sao biết Dương Phàm, với thân phận tiên vệ đoàn trưởng của hắn giờ phút này, bản thân chính là nhân vật nhiều người chú V.

- Rốt cục cô xuất hiện rồi, biết ta đã tìm cô bao lâu không?

Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

- Dương đoàn trưởng. Người là “Ngôi sao kỳ tích” trong mười vạn năm gần đây nhất của Vân Tiêu cung, trong nội cung cũng có thể nghe thấy người tỏ vẻ ân cần đối với Cửu Công chúa ở cửa đông. Ta thật vất vả đi ra ngoài một chuyến chính là cố ý tới tìm người.

Dư Mộng Thanh mang theo một tia ý cười nghiền ngẫm.

Tới Vân Tiêu cung nhiều năm như vậy. tu vi của nàng tăng lên một tầng, đạt tới Kim Tiên bát trọng thật khiến Dương Phàm bất ngờ.

- Đi tới La Thiên Tiên Cảnh, hiện tại người còn cho rằng theo đuổi Bích Dao Vân Tiên là sự thật hay không?

Không ngờ Dư Mộng Thanh lại tới an ủi khuyên nhủ Dương Phàm.

- Nói cho người tình hình thực tế. Trong thất giới này, không thiếu nhân vật cấp Tiên Đế đang theo đuổi Công chúa điện hạ. Còn có một bộ phận Tiên Đế dứt khoát từ bỏ ý định, từ sớm.

Dương Phàm trầm mặc một lát, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đối với đại đa số người, Cửu Công chúa chính là một giấc mộng hoàn mỹ.

- Thế nào, người cho rằng mình khác với bọn họ? Càng thêm đặc thù? Người ưu tú hơn người, dẫu khắp Thiên giới đêm không xuể. Đều không thể lọt vào mắt xanh của Cửu Công

chúa.

Dư Mộng Thanh đả kích không chút lưu tình.

Nàng muốn tốt cho Dương Phàm mới nói trực tiếp như vậy.

- Bởi vì...

Dương Phàm cười chua xót:

- Thật lâu trước kia, ta cùng Vũ Tịch quen biết, đồng thời còn có một đoạn tình cảm luyện ái.

Cái gì!!!

Dư Mộng Thanh trợn trừng mắt. trong mắt đầy vẻ rung động:

- Người đã sớm nhận thức Công chúa, hơn nữa đã có một đoạn tình cảm luyện ái? Điều này sao có thể?

- Vật này chính là tín vật đính ước giữa ta và Vũ Tịch.

Dương Phàm lấy Thất Hương Ngọc Hồn Dịch ra đưa cho Dư Mộng Thanh.

- Tin tưởng với năng lực của người, đưa vật này tới trước mặt Cửu Công chúa hẳn không phải việc khó.

Dương Phàm nhìn thẳng nàng.

Dư Mộng Thanh nhìn hắn hồi lâu. cuối cùng mới thốt lên:

- Dương Kv, nếu không nói sai, người quá thật được Cửu Công chúa ưu ái. đây quá thật là một chuyện rất giỏi. Người làm được chuyện mà vô số tài tuần trẻ tuổi trong thất giới không làm được.

- Vốn ta cho rang, nam nhân duy nhất trong thất giới có khả năng được Cửu Công chúa yêu thích là Phù Lâm Tiên Đế gần như hoàn mỹ kia. Hiện tại xem ra, rất nhiều người đều sai lầm.

Dư Mộng Thanh cất kỹ Thất Hương Ngọc Hồn Dịch, sau đó nói rõ tình trạng hiện tại của mình ở nội cung với Dương Phàm.

Nguyên lai, lần này Dư Mộng Thanh trở lại nội cung quả thật được trọng dụng.

Một vạn năm gần đây, nàng thậm chí được đề bạt làm Phó tổng quản nội cung.

Nội cung khác với ngoại cung, rất nhiều chức vụ đều do nữ nhân đảm nhiệm.

Dù sao nội cung từ một mức độ nào đó mà nói kỳ thật cũng tương đương với hậu cung của Đại Đế.

Không nán lại bao lâu, Dư Mộng Thanh vội vàng rời đi.

Mặc dù nàng là Phó tổng quản nội cung cũng không thể rời đi lâu.

Kế tiếp, Dương Phàm Bắt đầu chờ đợi dài đằng đẳng.

- Vũ Tịch nhìn thấy tín vật đính ước này, nhất định sẽ biết là ta.

Trong lòng Dương Phàm chờ mong như thế.

Mục tiêu truy tìm mười mấy vạn năm, mắt thấy sắp thực hiện được.

Đây là mục tiêu lớn nhất của Dương Phàm trong giai đoạn hiện tại ngoài việc thôi diễn đại đạo Tiên Hồng.

Còn có một việc đó là tìm được bản thể của Vô Song Thần Kiếm, hoàn thành ý nguyện của Vô Song. Đây cũng là việc Dương Phàm hết sức coi trọng.

Chờ đợi hai tháng.

Dư Mộng Thanh vẻ mặt lãnh đạm trở lại, tìm tới Dương Phàm:

- Cửu Công chúa trà lời, nàng căn bản không biết người.

Cái gì!!!

Trong lòng Dương Phàm chấn động:

- Tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ Cửu Công chúa của Vân Tiêu cung với Vũ Tịch của Phàm giới không phải là cùng một người.

Chuyện Dương Phàm lo lắng rốt cục đã xảy ra.

- Như vậy, nàng có nhìn thấy tín vật đính ước kia không?

Dương Phàm hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Dư Mộng Thanh.

Cảm quan Đại Luân Hồi đã tập trung nàng, một khi có biểu hiện nói dối sẽ bị Dương Phàm nhìn thấu.

Dưới loại tình huống này, Dương Phàm nắm giữ tâm tình dao động cùng biến hóa tâm lý của nàng.

- Cái gì mà tín vật đính ước? Người không nên mơ tưởng hão huyền.

Dư Mộng Thanh cười lạnh nói.

Dương Phàm nhìn vào mắt nàng thật lâu, xác định nàng không nói sai.

- Tuy nhiên...

Giọng điệu Dư Mộng Thanh hơi dịu đi:

- Cửu Công chúa nói, nàng rất thích cây sáo ngọc kia. Vừa nhìn thấy lần đầu liền yêu thích không buông tay.

- Nàng còn hỏi, cây sáo ngọc này tên là gì?

- Thất Hương Ngọc Hồn Dịch.

Trong lòng Dương Phàm bị dằn kích thật lớn. chau mày chìm trong trầm tư.

Nếu Cửu Công chúa không phải Vân Vũ Tịch. Vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Thất Hương Ngọc Hồn Dịch liền yêu thích không buông tay?

Dù sao sáo ngọc này ở nhân giới tuy là trân bảo nhưng ở thượng giới lại không tính là trân quý. Với thân phận địa vị của Cửu Công chúa, hẳn là sẽ không hiếm lạ.

Lần này, sau khi Dư Mộng Thanh rời đi, thật lâu không trở lại.

Thẳng đến hơn vạn năm sau.

Dư Mộng Thanh lại tìm tới Dương Phàm, hơi có một tia vui mừng:

- Cửu Công chúa hàng năm làm bạn với sáo ngọc, bộ dạng tâm sự nặng nề. Hơn nữa thường xuyên hỏi đến người.

- Chưa từng thấy Cửu Công chúa nhiều lần đề cập đến tên của một nam nhân như vậy. Xem ra nàng rất hiếu kỳ đối với người.

Rất khó được, lần này Dư Mộng Thanh lại tới chúc mừng.

Dương Phàm mặt mày rạng rỡ, cười nói:

- Làm phiền cô giúp đỡ. Nếu có cơ hội để ta cùng Cửu Công chúa lên gặp mặt, đó là tốt nhất.

- Người muốn hẹn hò cùng Công chúa?

Dư Mộng Thanh lộ vẻ cảnh giác.

- Ha ha. có gì không thể. Chuyện này còn nhờ cô tác hợp nhiều hơn.

Dương Phàm bộ dạng thoải mái. mặt mày tinh bơ lấy ra một khối tiên thạch cực phẩm đưa cho Dư Mộng Thanh.

- Khối tiên thạch cực phẩm này tặng cho cô. Xem như bồi dưỡng nho nhỏ.

Dư Mộng Thanh tiếp nhận khối tiên thạch cực phẩm này. tim đập thành thịch.

Đây chính là tiên thạch cực phẩm, có thể đổi được mười ức tiên thạch bình thường.

Sau khi thu lấy tiên thạch cực phẩm, Dư Mộng Thanh liếc nhìn Dương Phàm một cái thật sâu:

- Với thân phận tiên vệ đoàn trưởng của người, cho dù nhậm chức một trăm vạn năm cũng không lấy ra được một khối tiên thạch cực phẩm.

Tuy nhiên, nàng cũng hứa hẹn việc tác hợp.

- Cho dù không có khối tiên thạch cực phẩm này. Nể tình bằng hữu, ta cũng sẽ tận lực trợ giúp người. Tuy nhiên, tác dụng của khối tiên thạch cực phẩm này đối với việc tu luyện của ta thật sự quá lớn...

Cuối cùng, Dư Mộng Thanh cũng có chút ngưng ngừng.

Dương Phàm trầm buồn cười: “Nhận được khối tiên thạch cực phẩm này, chi sợ người sẽ càng ra sức”.

- Lên gặp Cửu Công chúa, điều này rất khó. Trong khoảng thời gian ngắn không thể thực hiện được. Hơn nữa việc này còn phải chờ thời cơ.

Đây là câu nói của Dư Mộng Thanh trước khi rời đi.

Kế tiếp, trong một đoạn thời gian rất dài chưa từng thấy Dư Mộng Thanh liên hệ.

Mà trong thời gian này. trong Tiên Hồng Không Gian.

Luyện tạo Tinh Không Thành Lũy rất cực đi vào giai đoạn cuối cùng.

Từ xa nhìn lại, đó là một cái đĩa tròn cực lớn màu bạc sáng rọi đường kính ngân trượng. Cung điện hình trứng ở giữa thành một khối với Tinh Không Thanh Lũy một cách tự nhiên. Thanh lịch tinh mỹ lại không mất nhuệ khí.

- Tướng công, Tinh Không Thanh Lũy cơ bản thành công. Giai đoạn hiện tại đại khái có thể chứa mấy trăm người. Nhưng là độ cứng rắn của thành lũy rất mạnh, lực lượng dưới Tiên Đề không thể phá hủy.

Đặng Thi Dao niềm vui tràn trề nói.

- Dương Tiên Quân. Người là chủ nhân của Tinh Không Thành Lũy này, có thể đặt cho Tinh Không Thành Lũy một cái tên hay không?

Thiên tượng đề nghị.

Dương Phàm không chút suy tư nói:

-Luân Hồi Tinh Bảo.

Đám người Thiên tượng bật cười:

- Cái tên này cùng với vẻ ngoài của thành lũy ngược lại rất chuẩn xác.

Bọn họ tự nhiên không rõ ý nghĩa đại biểu của hai chữ “Luân hồi” trong Luân Hồi Tinh Bào.

Vào lúc mọi người Bởi vì luyện chế Luân Hồi Tinh Bảo thành công mà vui mừng nhảy nhót.

- Dương Tiên Quân. Luân Hồi Tinh Bào đã luyện chế thành công. Hiện tại chúng ta cũng nên rời tiểu thế giới này.

Lam Băng Tiên Đế cười nhìn phía Dương Phàm.

Hắn muốn rời khỏi Tiên Hồng Không Gian...

Sắc mặt Dương Phàm lập tức lãnh đạm:

- Có thể. Nhưng là Tiên Đế đại nhân nhất định phải hạ lệnh thể độc linh hồn. không được để lộ bí mật của tiểu thế giới này cùng với Luân Hồi Tinh Bào. Cũng không được có mưu đồ cùng ác ý gì với Dương mô.

- Người uy hiếp ta?

Lam Băng Tiên Đề nhướng mày. hắn đã nhìn Dương Phàm thật lâu.

Một con kiến dám uy hiếp Tiên Đế.

Chẳng lẽ không biết. ý chí của Tiên Đế là không thể trái nghịch?

Trong phút chốc, toàn bộ không gian bao phủ quang xanh biếc dâng lên một cỗ tinh thần ý chí bề ngỗ thiên địa, giam cầm mỗi tấc không gian khiến linh hồn mọi người kinh hãi run sợ.

Lam Băng Tiên Đế... Hắn muốn động thủ!

Ngao!!!

Con chó nhỏ đang ngủ bỗng nhiên tỉnh giấc, rít gào một tiếng!!!

1062. Chương 1011: Tiên Đế. Mạnh Bao Nhiêu?

Sau tiếng rít gào của con chó nhỏ, toàn bộ không gian hào quang xanh biếc yên lặng như chết.

Thân thể của Lam Băng Tiên Đế cứng ngắc tại chỗ. cỗ tinh thần ý chí bề ngỗ thiên địa kia bị áp bách ở một tấc quanh thân.

Sắc mặt Dương Phàm lạnh băng, thái độ cứng rắn, làm sao có thể để người này rời Tiên Hồng Không Gian.

Thân ở Tiên Hồng Không Gian, cho dù Lam Băng Tiên Đế có thể chứng không không gian cũng không nắm chắc rời đi.

Trong không gian quỷ dị này, hắc mắt liên hệ với ngoại giới.

Tiên Hồng Không Gian cũng không phải hắc có thể lay động.

Một tiếng rít gào của con chó nhỏ khiến hắc hải hùng khiếp vía, thiếu chút nữa hồn bay phách lạc.

Đây là sinh linh gì, chỉ vền vền rít gào một tiếng thiếu chút nữa khiến cho hồn phách của nhân vật cảnh giới Cửu Thiên Huyền Tiên như hắc muốn tan biến?

Lúc này hắc đột nhiên có chút hồi hận.

Nơi này là địa bàn của Dương Phàm, làm sao có thể đối xử cứng rắn với hắc.

Có lẽ làm Tiên Đế Từ xưa tới nay sống an nhàn sung sướng khiến hắc quen thói nhìn xuống vạn vật. Trà bò nhân vật cùng cấp, hết thảy gì khác đều là con kiến.

Chân chính mang áp lực đến cho Lam Băng Tiên Đế vẫn là con chó nhỏ kia. Cảm giác thiếu chút nữa hồn phách tan nát vừa rồi khiến hắc cảm thấy sợ hãi.

Từ sau khi thành tựu Huyền Tiên, đây là lần đầu tiên hắc sinh ra tâm lý sợ hãi đối với một sự vật

- Dương Tiên Quân, ý ngươi là sao? Chẳng lẽ muốn cường bách bản đế lưu lại chỗ này?

Lam Băng Tiên Đế dầy vẻ tức giận.

Khi tức giận nảy sinh, quanh thân quanh quẩn một cỗ tinh thần ý chí dẫn động Tiên linh khí bốn phía run rẩy. Không gian dường như động lại. thời gian cũng có vẻ chậm chạp.

Bá!

Con chó nhỏ vùng thảo, giẫm hắc xuống mặt đất. vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Một tên Tiên Đế nho nhỏ cũng dám kiêu ngạo trước mặt bản Thần thú?

Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng đại sư đều sợ ngây người.

Bọn họ vừa phát hiện Dương Phàm xung đột với Lam Băng Tiên Đế. còn không kịp ngăn cản thì con chó nhỏ đã ra tay giẫm Lam Băng Tiên Đế năm bẹp trên mặt đất.

- Đây rốt cục là sinh linh gì, ta lại không thể động đây...

Lam Băng Tiên Đế bị một móng vuốt nho nhỏ của con chó nhỏ giẫm trên mặt đất. không thể nhúc nhích tí xít.

Một vị Tiên Đế lại bị một sinh linh như súc vật chó giẫm nát dưới chân?

Thế gian làm sao có thể có sinh linh cường đại như thế này?

Chẳng những đám người Thiên tượng đại sư kinh hãi, ngay cả Dương Phàm đều rung động không thôi

Sau khi tới La Thiên Tiên Cảnh, hiểu biết của hắc đối với nhân vật cấp Tiên Đế đã không còn giới hạn trong truyền thuyết.

Trước Uẩn Sinh hậu kỳ, đối mặt với Tiên Đế hắc không có lực trả đòn.

Nhưng là ở trước mặt con chó nhỏ, Lam Băng Tiên Đế căn bản không có lực trả đòn.

Đặng Thi Dao. Thiên tượng đại sư cùng với rất nhiều lao động, luyện khí sư đều ngây ra như phỗng.

Thật lâu sau, bọn họ mới phản ứng lại. Trong ánh mắt nhìn phía con chó nhỏ tràn ngập kính sợ cùng cổ quái.

Bất cứ người nào cũng không thể tưởng tượng được: Con chó nhỏ vẫn lưỡi biếng thích ngủ gật này lại có thực lực cường đại như thế.

Dương Phàm thậm chí hoài nghi: Con chó nhỏ này, rốt cục có phải Khí linh hay không?

Một cái khí linh làm sao có thể cường đại hơn chủ nhân đến trăm lần?

- Hắc hắc! Chủ nhân, thế nào? Thực lực của ta cũng không tệ chứ hả.

Con chó nhỏ giẫm Lam Băng Tiên Đế trên mặt đất, vẻ mặt xun xoe nói với Dương Phàm, có vài phản ý tứ lấy lòng.

Cử động này khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

Con chó nhỏ rõ ràng là đang lấy lòng Dương Phàm, biểu lộ bản lĩnh của mình.

- ừm. không tồi. không tồi.

Dương Phàm gật gật đầu. hết sức vừa lòng.

Con chó nhỏ mừng thầm: “Hiện tại nhất định phải lấy lòng chủ nhân, nếu không về sau...”

- Người trước buông hắc ra.

Dương Phàm đột nhiên nói với con chó nhỏ.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Con chó nhỏ dời móng vuốt của mình ra, thần hình nhoáng lên trở về bên cạnh Dương Phàm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Lam Băng Tiên Đế.

Lam Băng Tiên Đế miễn cưỡng bò dậy. toàn thân ướt đẫm, một mực thở dốc.

Vừa rồi lúc bị con chó nhỏ giẫm lên giống như bị ngọn núi ỨC VẠN CÂN đè xuống, không thể thở nổi.

- Chủ nhân, chẳng lẽ người muốn thả hắc đi sao?

Con chó nhỏ khó hiểu hỏi.

Dương Phàm chấp tay nói với Thiên tượng:

- Để đại sư chê cười rồi. Ta cũng không phải cố ý làm khó Lam Băng Tiên Đế. mà là hắc sau khi tiến vào nơi này vẫn luôn mang lòng ác V.

- Không dám, không dám.

Thiên tượng đại sư có chút được kính quá mà sợ.

- Từ sau khi Dương mô Luân hồi tân sinh, vẫn chưa từng chứng kiến lực lượng chân chính của Tiên Đế.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn phía Lam Băng Tiên Đế.

- Hôm nay, Dương mô cho người một cơ hội, đánh cùng ta một trận.

Hiển nhiên Dương Phàm muốn cảm thụ bản lĩnh chân chính của Tiên Đế một chút.

Sắc mặt Lam Băng Tiên Đế biến đổi không ngừng, trầm nghĩ: “Dương Tiên Quân này chỉ sợ là chủ nhân của thế giới thất lạc này. Chỉ cần giết chết hắc, chẳng những ta có thể chuyển nguy thành an, còn có thể trở thành chủ nhân mới của nơi này”.

- Được!

Lam Băng Tiên Đế hít sâu một hơi:

- Chỉ mong là một trận chiến công bình.

Dương Phàm không để ý cười cười.

Ông!

Quảng sáng xanh biếc bao phủ bốn phía biến mất. Tiên Hồng Không Gian mênh mông vô ngần thoáng hiện ra trong nháy mắt.

Tiếp đó, một vòng sáng xanh biếc lấy hai người làm trung tâm nhanh chóng mở rộng, cuối cùng đây con chó nhỏ, đám người Đặng Thi Dao, Thiên tượng đại sư ra ngoài.

Lam Băng Tiên Đế kinh sợ không thôi. Đối phương thật sự đã nắm giữ thế giới thất lạc này?

Có thể mơ hồ nhìn thấy một vùng đen thẫm ở cuối thế giới này.

Không gian quy dị như thế quả thật chưa từng nghe qua.

Vòng sáng xarúi biếc kia không ngừng mở rộng.

Trong khoảnh khắc, một vùng non xanh nước biếc phạm vi ức dặm xuất hiện trước mặt hai người.

“Chẳng lẽ đây là năng lực sáng thế... Làm sao hần có thể đạt tới loại cảnh giới này?”

Trong lòng Lam Băng Tiên Đế đại loạn.

Trên thực tế, còn xa Dương Phàm mới đạt tới cảnh giới sáng thế.

Nơi này là lĩnh vực của Tiên Hồng Không Gian trong Tiên Hồng Giới, tăng trưởng theo cảnh giới của hần.

Hoặc nói cách khác, năng lực khai thiên tích địa này thuộc về Tiên Hồng Giới.

Mà Dương Phàm chính là chủ nhân của Tiên Hồng Giới.

Vùng đất sống vừa khéo chiếu rọi hoàn cảnh của không gian hiện tại của Dương Phàm, vật chất được sáng tạo ra cùng cấp với không gian thượng giới.

Dương Phàm thông qua Tiên Hồng Giới nắm giữ loại bản lĩnh cùng thần thông này, gần như là một loại bản năng.

Hần khó thể tưởng tượng Tiên Hồng Giới này thuộc về đẳng cấp nào.

Đi tới thượng giới. Tiên bảo thuộc về loại Pháp bảo tương đối quý hiếm.

Mà Thứ Thần khí cang là tác phẩm đỉnh chỉ Tông sư luyện khí thất giới mới có thể tạo ra.

về phần Thần khí trong truyền thuyết, đã không phải thất giới hậu thiên có thể tạo ra. (Vừa sinh ra đã là Thần khí gọi là Tiên thiên, trải qua luyện chế mà thành Thần khí gọi là hậu thiên. Cùng áp dụng với một số loại khác như như cảnh giới tu luyện, thiên tài địa bảo...)

Nghe Thiên tượng giảng thuật, có vài món Thần khí được dựng dựng ra khi thất giới hỗn độn sơ khai.

Những Thần khí khác thì tới từ một nơi thần bí huyền bí của không gian thất giới.

Giờ phút này Dương Phàm sử dụng Tiên Hồng Giới thì triển thần thông sáng thế, tạo ra núi sông, đại địa rừng rậm. thành trì thậm chí là một số động vật cấp thấp.

Loại thần thông này hần không thể tìm hiểu ra lại có thể thi triển.

Bởi vậy có thể thấy cấp bậc của Tiên Hồng Giới ít nhất là Thần khí thậm chí là cao hơn.

Thần khí có năng lực khai thiên tích địa nhưng không nghe nói có kiện thần khí nào có thần thông sáng thế.

Sau khi vòng sáng xanh biếc mở rộng ra tám ức dặm, rốt cục ổn định củng cố.

Toàn bộ thế giới non xanh nước biếc này chỉ còn lại Dương Phàm và Lam Băng Tiên Đế.

Con chó nhỏ cùng với đám người Thiên tượng đại sư, Đặng Thi Dao đều ở bên ngoài vòng sáng quan sát.

Hai người đều tự giẫm trên một ngọn núi, ở giữa là vực sâu không đáy, mây mù lượn lờ.

- Dùng hết bản lĩnh của ngươi, để ta kiến thức một chút Tiên Đế cường đại bao nhiêu. Vì sao các ngươi có thể nhìn xuống vạn vật thất giới.

Dương Phàm chậm rãi nhắm mắt, thanh âm mờ mịt vang vọng trong Đại Luân Hồi.

Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi vạn vật thể gian, ngay cả Đại Luân Hồi cũng không ngoại lệ.

Chiến đấu ở nơi này không khác gì ngoại giới.

Nếu từ vong trong này, ngoại giới cũng sẽ chết.

Trong mắt Lam Băng Tiên Đế lóe lên vẻ sắc bén. lãnh đạm nói:

- Dưới Tiên Đế đều là mây bay!

Chi nháy mắt, một cỗ thần uy kinh thiên địa khiếp quy thần dưới tinh thần ý chí thúc giục ngang nhiên đánh lên người Dương Phàm.

Phốc!

Dương Phàm phun ra một búng máu, thân hình đứng trên đỉnh núi liên tục lắc lư, thiếu chút nữa ngã xuống.

Chỉ một ý niệm khiến thần thể hắn đã bị thương nặng.

Đại Luân Hồi có thể bào vệ linh hồn của Dương Phàm, nhưng không thể bào hộ thân thể. Chẳng lẽ ở trước mặt Tiên Đế. Dương Phàm vẫn không có sức phản kháng?

Một ý niệm liền khiến Dương Phàm bị thương nặng.

Nếu như cường đại thêm một chút, có thể trực tiếp phá hủy thân thể Dương Phàm, bức bách hắn lại Luân hồi tái sinh.

- Tiên Đế, còn cường đại hơn trong tưởng tượng.

Dương Phàm lau khô vết máu khóe miệng, thương thế trên người được khôi phục trong khoảnh khắc.

Thản ở vùng đất sống, lực khôi phục của hắn nhanh hơn ngoại giới gấp trăm lần.

Cho dù hắn không sử dụng lực lượng lĩnh vực của nơi này. nhưng loại lực khôi phục này là một hiệu quả bị động.

Sau khi Lam Băng Tiên Đế phát ra một kích kinh khiếp thần ma lại trầm mặc, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Hắn vốn cho rằng chỉ một ý niệm có thể khiến thần hồn Dương Phàm bị diệt, tan biến.

Nhưng sau khi tinh thần ý chí vọt vào cơ thể Dương Phàm lại như đá chìm đáy biển, không thương tổn đến linh hồn của Dương Phàm.

Thậm chí không tiếp xúc đến linh hồn của Dương Phàm.

Linh hồn của Dương Phàm dung hợp trong Mệnh Hạch Đại Luân Hồi. Với trình tự của Lam Băng Tiên Đế còn không thể xúc phạm tới linh hồn của hắn.

Dương Phàm đứng yên tại chỗ. khóe miệng mỉm cười:

- Tiên Đế thì thế nào? Người tổn thương được linh hồn ta sao?

Chi cần không thương tổn đến linh hồn của Dương Phàm, hết thấy đều là mây bay.

Còn nữa, trải qua hai kiếp Luân hồi cùng tích lũy, lực lượng linh hồn của Dương Phàm vị tất thua kém Tiên Đế.

-Nhò bé vô tri!

Lam Băng Tiên Đế cười lạnh, tinh thần ý chí mênh mông tràn ngập không gian này, áp bách núi sông đại địa tám ức dặm nơi này.

Gió ngừng lại.

Tiên linh khí đọng lại.

Toàn bộ vật chất trong không gian hoàn toàn ngưng lại.

Dương Phàm gần như mất năng lực hô hấp, chức năng của thân thể bao gồm cả máu trong khoảnh khắc đó gần như bị ngưng đọng.

- Tiên Đế chứng không gian tuyệt đối há là người có thể thăm dò?

Thanh âm cao cao tại thượng của Lam Băng Tiên Đế xuất hiện trên đỉnh mây.

Không biết từ khi nào, hắn xuất hiện ở trên tầng mây đỉnh đầu Dương Phàm.

Chứng không tuyệt đối không gian?

Tâm thần Dương Phàm run lên.

ở bên ngoài quan sát. trong mắt Đặng Thi Dao lộ vẻ lo lắng.

Con chó nhỏ bĩu môi như khinh thường, lại giữ vẻ trầm mặc.

Hô... ông

Toàn bộ không gian rung động, áp lực không gian vô cùng vô tận dưới một cố ý chí vô hình hội tụ cùng một chỗ ép lên người Dương Phàm.

Dương Phàm cảm giác thân thể của mình gần như muốn nổ tung, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng.

- Chứng không không gian thì sao? Có tránh được nhân quả Luân hồi hay không?

Một thanh âm mờ mịt từ trong Luân hồi truyền tới.

Đột nhiên, lực lượng không gian vô tận ép lên người Dương Phàm, dưới sự vận chuyển của bánh xe luân hồi khổng lồ vô hình, trống rỗng trở về trên thân Tiên Đế.

`m!

Lam Băng Tiên Đế từ đỉnh mây rơi xuống, miệng phun máu tươi, không ngờ đã thụ thương.

- Người... Điều này sao có thể...

Lam Băng Tiên Đế đầy vẻ khiếp sợ, máu chảy ròng ròng.

Máu ngàn vạn năm, lần đầu tiên hắn bị thương.

Tiên Đế cao cao tại thượng từ đỉnh mây ngã xuống, từ thiên đường xuống trần thế.

Dương Phàm cũng không biểu hiện bao nhiêu đặc V.

Bởi vì giao phong cùng Tiên Đế mới chỉ vừa bắt đầu.

Tiên Đế... Rốt cục mạnh bao nhiêu?

Trong mắt hắn mơ hồ lộ ra vài tia hưng phấn!

1063. Chương 1012: Chiến Tiên Đế.

Thần sắc ngưng trọng tỏ rõ biến hóa tâm lý hắn, chân chính đối đãi với vị “Dương Tiên Quân” trước mắt như cường địch.

Người đang quan sát bên ngoài không dưới mấy ngàn, mỗi người đều ngưng hô hấp, tâm thần đều tập trung vào trận chiến có một không hai này.

Giờ khắc này bọn họ lại phát giác Tiên Đế cao cao tại thượng ngã từ đỉnh mây xuống dưới, không hề là nhìn mà không thể với tới nữa.

Ý chí của Tiên Đế không thể trái nghịch!

Câu nói được vô số người tu luyện tôn thờ là thiết luật này dường như cũng bị phá vỡ.

- Luân hồi sao?

Lam Băng Tiên Đe hít sâu một hơi, dị thường bình tĩnh nhìn chằm chằm Dương Phàm:

- Con đường tu luyện của ngươi không giống với chúng ta, về cảnh giới trình, tự đã không thua Tiên Đế.
- Ha ha. Hiện tại ngươi mới phát hiện vấn đề này. không khỏi có chút quá chậm.

Dương Phàm đứng trên đỉnh núi cao. Thân hình phảng phất như biến thành hư vô; không nắm được bất kỳ một tia linh hồn khí tức.

Khí tức hoàn toàn dung nhập Đại Luân Hồi. linh hồn không ở trong trần thế.

Ai có thể thương tổn được ta?

Tiên Đế... Ngươi có thể sao?

Trong mắt Dương Phàm lộ ra một tia ý cười nghiền ngẫm.

Tinh thần ý chí của Lam Băng Tiên Đế tràn ngập mỗi một góc không gian, lại đã mất dấu khí tức của Dương Phàm.

Ở trong cảm quan, phảng phất như hắn không còn ở thế gian này.

Hắn đi nơi nào?

Dương Phàm lúc này mang đến cho hắn cảm giác dường như đã hóa thành thiên địa Luân hồi. trở thành một bộ phận của nó.

Muốn tổn thương đến hắn, trà khi còn kích cùng thần thông có thể thẩm thấu đến Luân hồi.

Nhưng với trình tự của Lam Băng Tiên Đế chỉ dừng lại ở việc chứng không không gian, hiểu biết về Luân hồi dừng ở trình tự bên ngoài.

Hắn chau mày. chưa từng có đối thủ nào có thể mang đến cho hắn cảm giác không biết tấn công vào đâu này.

Con đường đối phương đang đi đã vượt qua thường quy. cảnh giới quy bị huyền bí đủ khiến Tiên Đế đau đầu.

Hai người cứ xa xa giằng co như vậy.

Lam Băng Tiên Đế cũng không nóng náy. cho dù đến giờ phút này hắn vẫn nắm quyền chủ động.

Hắn rất nhanh phát hiện ra Đại Luân Hồi mang đến cho Dương Phàm phần nhiều là thần thông bị động.

Nếu hắn không chủ động ra tay, đối phương cũng khó làm gì được hắn.

Đại Luân Hồi chú trọng có nhân có quả.

Nếu Lam Băng Tiên Đế không nhòm ngó cùng tham niệm đối với Dương Phàm, không ra tay với hắn, nếu hắn muốn tạo thanh uy hiếp đối với Tiên Đế cũng rất khó khăn.

Trầm tư hồi lâu. trong mắt Lam Băng Tiên Đế phát ra ánh sáng mãnh liệt.

- Linh hồn thông suốt Luân hồi, không trong thiên địa. Nhưng thân thể vẫn là sơ hở lớn nhất của ngươi như trước. Nó là cầu nối liên hệ giữa thiên địa và Luân hồi của ngươi.

Ý cười trên mặt Lam Băng Tiên Đế càng ngày càng lạnh băng.

Lời nói vừa dứt.

Trong tay Lam Băng Tiên Đế xuất hiện một thanh băng tinh thần kiếm, một cỗ kiếm khí hàn ý tận xương tỏa ra khắp thiên địa.

Trong thế giới rộng lớn phạm vi tám ức dặm này. một cỗ khí lạnh đông kết thiên địa vạn vật. Cỗ kiếm khí cực lạnh tuyệt sát kia xuyên thấu thiên địa, gần như bỏ qua hạn chế về không gian.

Tiên Đế chường không không gian, công kích của bọn họ gần như có thể dùng phương thức thuần di trực tiếp công kích đến mục tiêu.

Khoảng cách một ức dặm không khác gì gần trong gang tấc.

Sức địa thành thốn của thể gian so với nó căn bản không đáng nhắc tới.

Đây mới chính là thần thông huyền ảo thâm thấu đến bản chất của thiên địa.

Dương Phàm gần như không có cơ hội né tránh, bị băng tinh thần kiếm đâm thủng thân thể, huyết mạch đóng băng.

Một cỗ kiếm khí cực lạnh gần như thông qua thân thể làm cầu nối truyền đến linh hồn dung nhập trong Đại Luân Hồi.

Nếu Không phải linh hồn của Dương Phàm không trong trần thế, cho dù cách xa ức vạn dặm cũng có thể bị thương tổn của công kích này ảnh hưởng đến.

Bởi vì công kích của Tiên Đế gần như có thể bó qua hạn chế về không gian.

Mất thấy Dương Phàm bị một kiếm đâm xuyên, thân thể tan biến trong nháy mắt.

Trong lòng Thiên tượng đại sư không khỏi thẩn than.

Chung quy hắn không có sức phản kháng.

Thân thể Dương Phàm chấn động, kêu một tiếng đau đớn sắc mặt trắng bệch.

Sau đó một cánh tượng đáng sợ xảy ra: Thân thể hắn nhanh chóng héo rũ già nua, trong khoảnh khắc hóa thành lão già đầu bạc sau đó hóa thành một đồng tro bụi.

Ông-

Một đạo Luân Hồi Môn mở ra. một sinh mệnh yếu ớt trong hào quang mê ly nhiều màu lại trưởng thành thành một nam nhân.

Dương Kv.

Hắn lại tân sinh.

Đương nhiên loại tái sinh này là thông qua Tiểu Luân Hồi thực hiện.

Tiểu Luân Hồi mà Dương Phàm nắm giữ đã trở thành một bộ phận của Đại Luân Hồi, cảnh giới tăng lên không biết bao nhiêu trình tự.

Nhìn nam nhân bình yên vô sự trước mắt.

Lam Băng Tiên Đế biến sắc, kinh hãi nói:

- Thông qua cái giá một lần luân hồi. vô hạn kéo dài và chia nhỏ thương tổn...
- Không hổ là Tiên Đế, liếc mắt một cái lại có thể hiểu ra nguyên lý thần thông của ta.

Dương Phàm một lần nữa đứng tại chỗ. phát ra lời cảm khái từ nội tâm.

Tiên Đế chung quy là Tiên Đế.

Vị trí trình tự của bọn họ thật sự rất cao. thể ngộ thiên địa đại đạo đã chạm đến bản chất của thể giới.

Trong lòng Lam Băng Tiên Đế chua xót. Cho dù hắn hiểu rõ nguyên lý thần thông của Dương Phàm, muốn phá giải lại rất khó.

Đối thủ trước mắt, một chân bước trên một hệ thống khác.

Chính theo như lời Vu Tôn ở Phàm giới lúc trước, trình tự của Dương Phàm không phải là hệ thống lực lượng thần thông đơn thuần, mà đồng thời vượt qua vài hệ thống.

Người như vậy mới là “thiên chi kiêu tử” chân chính, làm cho người ta hâm mộ.

Dù sao bất kỳ người nào. dùng cả đời muốn đi lên đỉnh của một hệ thống cũng đều vô cùng khó khăn.

- Tiên Đế. Người đã không bàn lĩnh gì sao?

Dương Phàm chấp tay sau lưng ngạo nghễ, tay áo theo gió tung bay. Thanh âm từ một tầng khác truyền đến trực tiếp vang lên trong linh hồn.

- Người rất mạnh.

Lam Băng Tiên Đế gian nan nói ra ba từ. lại tiếp:

- Hoàn toàn có được địa vị ngang hàng với Tiên Đế bình thường.

Có thể khiến hắn nói ra những lời này, có thể thấy được ở sâu trong nội tâm đã nhận đồng thực lực của Dương Phàm.

Chẳng những là tán thành, trong lòng hắn lại càng sinh ra sợ hãi.

Người như vậy thân ở thất giới đã là một biến số.

Giết không chết, diệt không xong, thậm chí ngay cả sống và chết đối với hắn đều đã mất ý nghĩa.

Từ sau khi Luân hồi tái sinh, Dương Phàm có thể bỏ qua sinh tử.

Bởi vì hắn đã hiểu ra sinh tử Luân hồi.

Nếu thiên địa không quên, ta vĩnh hằng bất diệt!

“Bất sinh, bất tử, bất diệt” trong truyền thuyết tái hiện trên người Dương Phàm.

Nếu muốn hắn bị diệt, trừ khi toàn bộ thiên địa thất giới đi tới cuối cùng.

Nhưng cái ngày đó lại rất rất xa xôi...

Mà nếu Dương Phàm có thể vượt qua trình tự Đại Luân Hồi, sẽ có thể làm được đến trình độ càng đáng sợ: Thiên địa mất. ta bất diệt!

Trong lòng Lam Băng Tiên Đế chưa xót. địch nhân hắn phải đối mặt đã không thể dùng từ “mạnh” để hình dung... Quả thật là một tên biến thái!

Nhưng là hắn không thể buông xuôi.

Nếu không thể giết chết Dương Phàm, hắn sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Lãnh quang lại hội tụ trong mắt, Lam Băng Tiên Đế gạt bỏ tất cả tạp niệm, tiên hồn dung nhập bản chất của quy tắc thiên địa, tiến vào cảnh giới cực kỳ huyền bí không vui không buồn.

Giờ khắc này. tất cả hành vi của hắn đều hóa thành thiên địa. thần uy vô hạn.

Vô hình trung, trong tay hắn nắm giữ một cái chìa khóa mở ra lực lượng và quy tắc trong thiên địa.

Dương Phàm thông qua Đại Luân Hồi. rõ ràng cảm ngộ được cảnh giới này, không khỏi ngạc nhiên thán phục: “Loại nắm giữ lực lượng mệnh mông trong thiên địa không gian này thật sự là cường đại kinh người”.

Cũng khó trách có câu: Ý chí của Tiên Đế không thể trái nghịch!

Bởi vì một ý niệm của Tiên Đế có thể dẫn động vô hạn lực lượng trong thiên địa vũ trụ.

Vô số kết cấu và trói buộc trong thiên địa đối với Tiên Đế mà nói gần như có thể bỏ qua, hoặc là giảm ảnh hưởng của những thứ đó đến mức thấp nhất.

Ngược lại. đối thủ của Tiên Đế sẽ bởi vậy mà bị cả thiên địa ảnh hưởng.

Bằng tinh thần kiểm trong tay Lam Băng Tiên Đế từ từ lơ lửng trên không trung, dòng khí cực lạnh hình thành gió lốc vô tận đóng băng cả thế giới, quá nhiên là hủy thiên diệt địa.

- Đó là một kiện... Thứ Thần khí!

Ánh mắt Thiên tượng đại sư nhìn chăm chăm thanh băng tinh thần kiểm kia.

Giờ phút này Lam Băng Tiên Đế toàn lực thúc giục Thứ Thần khí, khiến cho vô hạn thần uy trong thiên địa không gian được gia tăng, đạt tới mức độ hủy diệt thiên địa.

Công kích loại trình tự này nếu đặt ở Tinh Hà thế giới, nháy mắt có thể Hủy diệt một tinh hệ.

Thế giới do Dương Phàm tạo ra trong khoảnh khắc mất hết sinh cơ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn đã mất tri giác, linh hồn dung nhập Đại Luân Hồi cùng cảm thấy một cỗ mát lạnh.

- Tuyệt đối Băng Phong Bạo...

Thanh âm vô tình của Lam Băng Tiên Đế quanh quẩn trong thế giới vỡ nát.

Hắn lẳng lặng nhìn Dương Phàm đã hóa thành “Người băng” đứng thẳng bất động ở phương xa.

Dương Phàm cảm giác hết thấy sinh cơ trong cơ thể mình đã gần như ngừng lại. thời không phẳng phát bị giam cầm.

Loại ánh hưởng nhiệt độ thấp tuyệt đối này đủ khiến hết thấy vật chất trong không gian mất sức phản kháng.

Mơ hồ cỗ lực lượng này còn ảnh hưởng đến linh hồn của Dương Phàm.

Hắn phát hiện, tư duy của mình dường như biến chậm.

Mất thán thể làm cầu nối, ánh hưởng của hắn đối với thế giới hạ xuống thấp nhất.

Giờ phút này, thán thể hắn không khác gì đã chết.

Bởi vì hết thấy chức năng vận chuyển của cơ thể đều gần như đã ngừng lại.

Dưới nhiệt độ tuyệt đối, dấu hiệu của sinh mệnh sẽ bị ngăn chặn, sinh cơ cũng sẽ mất hết.

Nếu như dùng sức mạnh, thán thể của Dương Phàm sẽ hóa thành mảnh băng vụn trong khoảnh khắc.

- Nên chấm dứt rồi...

Trong mắt Lam Băng Tiên Đế lộ ra sát khí hung lệ. đột nhiên nắm chặt băng tinh thần kiếm trong tay, mắt thấy một kiếm sắp đánh nát thân thể của Dương Phàm.

Chỉ cần phá hủy thân thể của Dương Phàm, chỉ bang một linh hồn gửi trong Đại Luân Hồi làm cách nào đấu cùng hắn.

Đến lúc đó. ít nhất hắn ở vào thế bất bại.

- Ha ha, nào đơn giản như vậy!

Từ tầng Luân hồi truyền đến một tiếng cười quy dị.

Chỉ một thoáng, một hư ảnh cự luân khổng lồ bao phủ thân thể Dương Phàm.

Đình... Phốc!

Lực lượng cường đại vô cùng của Thứ Thần khí đâm xuyên qua hư ảnh cự luân.

Khuôn mặt Lam Băng Tiên Đế lộ ra nụ cười dữ tợn, chỉ là vẻ tươi cười của hắn không giữ được một chóp mắt.

Phốc!

Ngực của hắn xuất hiện một lỗ thủng đầy máu.

Thương tổn của một kiếm kia toàn vẹn tác dụng lên trên người hắn.

- Điều này sao có thể... Rõ ràng thân thể của người...

Thứ Thần khí của Lam Băng Tiên Đế miễn cưỡng cắm trên mặt đất. chống đỡ sức nặng của thân thể.

Hắn cho rằng thân thể Dương Phàm đã bị đóng băng tuyệt đối. sẽ không thể thi triển thần thông hoặc là bị hạn chế to lớn.

Thân thể rõ ràng là cầu nối của Dương Phàm giữa Luân hồi cùng thiên địa... Tại sao lại như vậy?

Sắc mặt hần trắng bệch.

- Người nhầm rồi... Đối với người sắp bước vào Diễn Sinh Kỳ như ta mà nói. ảnh hưởng của thân thể đối với linh hồn đã hạ xuống thấp nhất.

Thanh âm của Dương Phàm lộ ra trào phúng nồng đậm.

Rắc!

Thân thể của Dương Phàm trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Thân thể tiêu tan!

Cánh tượng như thế khiến sắc mặt Đặng Thi Dao trắng bệch.

Mất thần thể, chẳng phải là Dương Phàm phải Luân hồi tán sinh?

Trên mặt Lam Băng Tiên Đế lại không có một tia vui mừng.

Thân thể đã diệt!

Nhưng hắn vẫn cảm nhận được, trong cõi vô hình, linh hồn của mình bị một nhân vật chí cao vô thượng tập trung.

- Người... Chẳng lẽ người đã...

Ánh mắt Lam Băng Tiên Đế run lên. vô cùng gian nan phun ra vài từ:

-. .Hóa thân Luân Hồi?

1064. Chương 1013: Bản Tôn Chân Chính.

Lam Băng Tiên Đế dựa vào Thứ Thần khí miễn cưỡng đứng trên mặt đất. thanh âm vô cùng gian nan trầm trầm.

- Ha ha, hóa thân Luân hồi? Người không hiểu Đại Luân Hồi. cũng quá để cao ta.

Dương Phàm không cho là đúng cười cười.

- Ta hiện giờ đã thành một bộ phận của hệ thống Đại Luân Hồi. nhưng cũng không đạt tới độ cao hóa thân Luân hồi thành lập Luân hồi...

Ánh mắt Dương Phàm dần trở nên mờ mịt.

Mặc dù mục tiêu diễn hóa của Tiên Hồng Quyết không phải là hóa thân Luân hồi. nhưng lại có một trình, tự càng cao hơn đó là vượt qua Đại Luân Hồi.

Trên cây non uẩn Sinh trong không gian Mệnh Hạch, một phiến sinh mệnh lực diệt đột nhiên héo rũ, nhạt dần từng chút rồi trống rỗng tan rã.

Mỗi một phiến sinh mệnh lực diệt đều có được pháp lực thần thông vượt qua Tiên Quân, sinh mệnh lực có thể so với Tiên Đế.

Ông-

Luân Hồi Môn lại hiện ra, trong một vùng ánh sáng xanh biếc ngưng tụ. Dương Phàm lại Luân hồi tái sinh.

Bản tôn chán chường của hắn Không phải trong không gian Thiên giới mà là ở trong không gian Mệnh Hạch.

Mỗi lần cây non uẩn Sinh lớn mạnh trưởng thành một chút đều đại biểu cho thực lực của Dương Phàm tăng mạnh.

Mỗi một phiên sinh mệnh lực diệt đều làm một bộ phận thần thể của Dương Phàm.

- Cái gì... Trực tiếp sáng tạo thân thể...

Lam Bằng Tiên Đế thần bị thương nặng, tám thần chấn động, càng cảm thấy vô lực.

Trống rỗng sáng tạo ra một thân thể. chẳng lẽ hắn đạt tới trình độ sáng thế?

Nhưng là trước đó Dương Phàm đã phủ nhận loại khả năng này.

Hắn còn xa không đạt tới trình độ sáng thế.

Trên thực tế cũng không phải như Lam Bằng Tiên Đế suy nghĩ. Dương Phàm trống rỗng sáng tạo thân thể.

Thần thông pháp lực sinh mệnh tinh hoa hai kiếp của hắn đều ngưng tụ trong không gian Mệnh Hạch.

Cây non uẩn Sinh dung nhập Đại Luân Hồi trở thành căn bản của hắn.

Đây mới là bản nguyên chân chính của hắn.

Cho nên Dương Phàm có thể thông qua một phiên sinh mệnh lực diệt trên cây uẩn Sinh, mượn dùng cảnh giới Luân hồi tạo lại thân thể.

Loại phương pháp tạo lại thần thể này gần như là một lần Luân hồi tân sinh.

- Ta không giết chết được ngươi.

Lam Bằng Tiên Đế thở dốc một hồi, mượn lực lượng của Thứ Thần khí miễn cưỡng đứng lên. đầy vẻ chua xót cùng bất đắc dĩ.

Hắn rốt cục không thể không thừa nhận, mình hoàn toàn không làm gì được Dương Phàm.

Nhưng nếu không thể giết chết Dương Phàm, hắn sẽ VŨ1 viễn ở lại Tiên Hồng Không Gian.

- Nhưng là. với trình tự cùng ý cảnh Luân hồi, nếu bản đế không ra tay ngươi cũng không thể thương tổn được ta...

Hàn khí trên người Lam Bằng Tiên Đế thu lại. một tầng băng giáp trong suốt sáng ngời bao trùm toàn thân, ngay cả mắt đều được che kín.

Băng giáp bao trùm toàn thân.

Đây là thần thông mạnh nhất hắn tìm hiểu Thủy Chi Bán Nguyên linh ngộ ra: Tuyệt đối Băng Phong Giáp.

Tuyệt đối Băng Phong Giáp, dùng nhiệt độ thấp tuyệt đối khiến vạn vật gần như ngưng đọng, dùng băng giáp cực lạnh đề tạo cho mình phòng ngự tuyệt đối.

Nếu thi triển thần thông như thế, Tiên Đế cùng cấp trừ khi có Thần khí nếu không căn bản không thể thương tổn hắn mấy may.

Thử hỏi. Dương Phàm ở cảnh giới Đại Luân Hồi. không nắm giữ nhiều thần thông công kích chủ động, phải làm như thế nào để thương tổn Lam Bằng Tiên Đế trong trạng thái phòng ngự tuyệt đối.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng vài phần.

Lực phòng ngự của Tuyệt đối Băng Phong Giáp cho dù là Tiên Đế cùng cấp bậc cũng không thể phá tan.

Hắn cũng không nắm chắc dựa vào sức mạnh đột phá kỹ năng phòng ngự mạnh nhất do một vị Tiên Đế lĩnh ngộ ra.

Vào lúc Dương Phàm trầm ngâm.

- Dương Tiên Quân, xem ra ta gần như đoán được chính xác lai lịch của ngươi...

Trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp truyền ra một thanh âm lạnh băng.

-ồ?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Từ khi Luân hồi tái sinh tới nay, dường như chưa từng có người nhận ra thân phận của hắn.

- Tiên Hồng Quýá. công pháp hoàn toàn mới vượt qua hệ thống tu luyện thiên cổ. Xem ra Phạm Nguyệt Tinh Tôn không tính sai, người thật sự buông xuống Thiên giới!

Giọng điệu Lam Băng Tiên Đế dần trở nên dồn dập, hắn càng cảm thấy kinh ngạc hơn vì dự đoán của mình.

- Phạm Nguyệt Tinh Tôn?

Dương Phàm ha ha cười, có chút hứng thú:

- Lúc nào rảnh nên gặp mặt người này, nàng thông qua loại phương pháp nào biết được tung tích của ta? Chẳng lẽ nàng cũng hiểu được Luân hồi?

Thấy Dương Phàm không phủ nhận, trong lòng Lam Băng Tiên Đế lại càng lạnh lẽo.

Hắn đã biết thân phận chân chính của Dương Phàm, đối phương lại càng không thể để hắn sống sót rời đi.

Sắc mặt của Thiên tượng đại sư đang xem cuộc chiến ở bên ngoài cũng biến đổi, hiển nhiên cũng biết liên quan đến Dương Phàm.

Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. Vô Song Thần Kiếm. Tiên Hồng Quyết... Những thứ này đủ khiến cho cái tên Dương Phàm bị rất nhiều nhân vật cao tầng của thất giới ghi nhớ.

- Dương Phàm, bản đế đã biết được thân phận cùng bí mật của ngươi, chắc hẳn ngươi tuyệt đối sẽ không cho ta sống sót...

Lam Băng Tiên Đế trong Băng Phong Giáp vẫn giữ được trấn định cùng bình tĩnh như trước.

Hắn tin tưởng, chỉ cần không chủ động ra tay, Dương Phàm tuyệt đối khó thương tổn đến mình.

Ý cảnh Luân hồi coi trọng có nhân có quả. Tất cả thương tổn cùng công kích đến từ địch nhân đều có thể trả về nguyên vẹn.

Nhưng nếu là... Ta không ra tay thì sao?

Lam Băng Tiên Đế âm thầm cười lạnh.

Tinh thần ý chí của hắn tràn ngập tám ức dặm thiên địa, chưởng khống mỗi một tấc không gian, nhìn chăm chăm Dương Phàm.

Nếu Dương Phàm ra tay, hắn sẽ không trả đòn nhưng mượn cơ hội này để nhìn thấu Luân hồi của đối phương, tìm ra sơ hở đồng thời phát ra một đòn trí mạng.

Hắn cũng không phải không có khả năng lật ngược tình thế.

Dưới loại cục diện này, trong lòng Lam Băng Tiên Đế vẫn có một tia tín niệm, không chân chính nhận thua.

Cho dù là còn một đường hy vọng cuối cùng, Lam Băng Tiên Đế cũng sẽ không buông xuôi.

Có thể đắc thành tôn vị Tiên Đế, ai Không phải là người tâm tình kiên định, bất khuất không bỏ.

Chỉ có tín niệm và ý chí mới có thể đạt thành huy hoàng vô thượng của địa vị Tiên Đế hiện nay.

Nhưng mà hắn làm sao biết tâm lý biến hóa của mình đã bị cảm quan Luân hồi của Dương Phàm nắm bắt.

Dương Phàm không thể biết được suy nghĩ cụ thể trong lòng hắn nhưng lại hoàn toàn nắm bắt được dao động và biến hóa linh hồn của hắn.

Một bên là Tiên Đế chưởng khống không gian, tìm hiểu căn nguyên của thiên địa.

Một bên khác là Tiên Hồng Đại Tôn chưởng khống Luân hồi.

Ai mạnh ai yếu, không thể so sánh.

Thậm chí ngay cả thực lực mạnh yếu cũng không thể làm số liệu phán đoán. Bởi vì hai người căn bản không cùng một hệ thống.

- Tiên Đế cho rằng, nếu không ra tay Dương mộ sẽ không thể xúc phạm tới người sao?

Dương Phàm thông qua biến hóa tâm lý của Lam Băng Tiên Đế, đoán được ý tưởng của hắn.

- Không có nhân, làm sao có quả? Bản đế không ra tay. thần thông và công kích người nắm giữ không thể xúc phạm tới ta trong trạng thái phòng ngự tuyệt đối.

Thanh âm của Lam Băng Tiên Đế vô cùng tự tin.

Tuy rằng ta không giết chết được người, nhưng người đồng dạng cũng không làm gì được ta.

Trận tỷ thí này nhiều nhất là ngang tài ngang sức.

- Ha ha ha! Chẳng lẽ Tiên Đế đã quên, trước đây người từng nhiều phen ra tay với ta. Đây chính là nhân, nên cân kết quả há chẳng phải là đơn giản?

Tiếng cười nhạo của Dương Phàm từ tầng Luân hồi vang vọng, khiến trong lòng Lam Băng Tiên Đế run lên.

- Người vẫn không hiểu Luân hồi chân chính.

Sau khi cười xong, sắc mặt Dương Phàm dần trở nên lãnh đạm.

Ý niệm vừa động, một lốc xoáy luân bàn khổng lồ xuất hiện ở trên đỉnh đầu Lam Băng Tiên Đế.

Lam Băng Tiên Đế cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng.

Lốc xoáy luân bàn kia trong khi rung động phát ra một tiếng nổ “Ầm” cực lớn. Một tia chớp hư vô trắng rỗng đánh xuống Lam Băng Tiên Đế.

Huyền diệu ẩn chứa trong tia chớp hư vô kia cơ hồ vượt qua hạn chế của hệ thống lực lượng, sau khi tiếp xúc đến Tuyệt đối Băng Phong Giáp chi vền vền là chậm lại một chút.

Trong lòng Lam Băng Tiên Đế tuyệt vọng vạn phần, lực lượng trong tia chớp hư vô kia trực tiếp tập trung linh hồn hắn, tuyệt đối có thể khiến hắn tan thành mây khói.

Đây là lực lượng của nhân quả, Dương Phàm khống chế chúng và hội tụ đến một thời điểm sinh ra lực lượng khiến Tiên Đế sợ hãi.

Lúc trước trong Huyết Nhật Điện. Dương Phàm chính là dựa vào thần thông này thủ thắng Sứ Diện Tà Nam.

Mà Sứ Diện Tà Nam chính là nhân vật chủ đạo tinh thần ý chí của Cửu u Ma Đế.

Mắt thấy Lam Băng Tiên Đế sắp mất mạng.

Vào thời khắc sống chết này, kỳ tích xảy ra.

Tốc độ của tia chớp hư vô kia hạ xuống đột nhiên bị chậm lại hơn trăm lần, giống như ốc sên.

Đây không chỉ là lực lượng của nhiệt độ thấp tuyệt đối.

Mà là một loại lực lượng chạm đến cấm kỵ của thế giới.

Dương Phàm nhướng mày. sắc mặt ngưng trọng.

Không phải là tốc độ của tia chớp hư vô hạ xuống bị biến chậm.

Mà là bởi vì thời gian lưu tốc của khu vực đó đã bị thay đổi.

Lực lượng thay đổi thời gian!

Đây cũng không phải lần đầu tiên Dương Phàm nhìn thấy, giờ phút này gặp lại vẫn rung động như cũ.

Truyền thuyết cũng không giả. Ý chí của Tiên Đế không thể trái nghịch. Lực lượng bọn họ nắm giữ thậm chí có thể thay đổi thời gian.

Sau khi thời gian bị giảm chậm hơn trăm lần. trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp quanh thân Lam Băng Tiên Đế tán ra khí đông lạnh trí mạng. ý đồ tiêu hao tia chớp hư vô.

Hô... ổng-

Tinh thần ý chí bề nghề cường đại vận chuyển toàn bộ lực lượng không gian của thế giới chỉ vì cứu lại tính mạng chủ nhân.

Dương Phàm khẽ thở dài.

Tiên Đế chung quy cường đại hơn trong tưởng tượng gấp trăm, ngàn lần.

Ngay cả thời gian đều có thể thay đổi. còn có cái gì là bọn họ không làm được?

Đương nhiên, “mức độ” thay đổi thời gian lưu tốc của Lam Băng Tiên Đế rất có hạn.

Nếu hắn có thể làm cho thời gian lưu tốc chậm lại ức vạn lần, chỉ sợ Dương Phàm không làm gì được hắn.

Quả nhiên, sau khi thời gian bị kéo dài gấp trăm lần. Lam Băng Tiên Đế cũng có đủ thời gian để tiêu hao cỗ lực lượng nhân quả này.

Sau một lát. lốc xoáy luân bàn biến mất.

Phốc!

Lam Băng Tiên Đế trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp lại phun ra một búng máu. mặt tái nhợt như tờ giấy.

- Lực lượng của Luân hồi nhân quả lại có thể xem nhẹ không gian cùng thời gian ở một trình độ nhất định. Trên mặt hắn đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng sau đó, Lam Băng Tiên Đế cất tiếng cười to:

- Nhân quả đã hết, người sẽ không thể thương tổn ta mấy may.

Tiếng cười vang khắp toàn bộ thế giới bị vỡ nát.

Dương Phàm nhíu mày. Tiên Đế chẳng những mạnh hơn, nhanh hơn so với trong tưởng tượng mà còn khó giết chết.

Ở thất giới, thọ nguyên của bất kỳ một vị Tiên Đế nào đều là vĩnh hằng vô tận, trừ khi là không gian thất giới bị phá hủy.

Có thể chiến thắng Tiên Đế đã rất khó được.

Nếu muốn giết chết Tiên Đế. thật sự quá khó khăn.

- Vận chuyển của vạn vật thế gian, bao gồm nhân quả. hết thảy sinh linh đều không thể thoát khỏi sự bao phủ của Luân hồi.

Một thanh âm bình tĩnh cắt ngang vẻ tự đắc cùng tràng cười điên cuồng của Lam Băng Tiên Đế.

Hoi ngừng một chút, Dương Phàm nói tiếp:

- Hệ thống Đại Luân Hồi khiến thế giới càng thêm hoàn chỉnh gọn gàng. Nó xen kẽ trong không gian, thời gian, thấm thấu không gian, thông suốt thời gian, ảnh hưởng nhân quả.

- Có bản lĩnh người giết chết ta.

Lam Băng Tiên Đế mạnh miệng nói.

Giờ phút này trong lòng hắn đã không nắm chắc, hiểu biết đối với Luân hồi hiển nhiên không đủ.

Nếu đúng theo như lời Dương Phàm, thế gian vạn vật bao gồm hết thảy sinh linh đều không thể thoát khỏi Luân hồi bao phủ.

Như vậy cho dù hấn ở trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp cũng không thể ngăn cản ảnh hưởng của Dương Phàm đối với hấn.

- Giết chết người ta có vài loại phương pháp. Chẳng qua loại vừa rồi càng thêm đơn giản mà thôi.

Dương Phàm nói với vẻ vô cùng bình thản.

Lam Băng Tiên Đế nghe vậy trong lòng chấn động: “Chẳng lẽ mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng?”

Vốn hấn tưởng rằng Dương Phàm không thể làm gì được mình, nào biết đối phương lại có vài loại phương pháp dồn hấn vào chỗ chết.

Loại phương pháp vừa rồi chỉ là một loại đơn giản nhất, lại khiến hấn đi dạo một Quy Môn Quan một vòng.

- Ta thật muốn nhìn một chút, người muốn giết chết ta như thế nào...

Lam Băng Tiên Đế nghiêng răng nghiêng lợi.

Giờ khắc này hấn hoàn toàn ở vào thế bất lợi. Ở trong một tử cảnh chờ đợi người khác dùng loại phương pháp nào để giết mình.

- Dương Phàm này đã nắm giữ thần thông có thể uy hiếp tính mạng của Tiên Đế. hơn nữa không chỉ một loại.

Đám người Thiên tượng đại sư trợn mắt há hốc mồm, thất thần hồi lâu.

Đồng thời bọn họ không khỏi chờ mong, Dương Phàm sẽ dùng phương pháp gì giết chết Lam Băng Tiên Đế.

Ngay cả con chó nhỏ bên cạnh cùng lộ vẻ hứng thú!

Chương 1014: Nuốt giết Tiên Đế

1065. Chương 1014: Nuốt Giết Tiên Đế.

Nhưng vào lúc này, Lam Băng Tiên Đế lâm vào một tuyệt cảnh chờ đợi người khác dùng phương pháp nào để giết hấn.

Địch nhân hấn phải đổi mặt quỷ dị vượt qua trình, tự bình thường, nếu chủ động ra tay công kích sẽ chỉ làm chính mình chết càng nhanh hơn.

Trong lòng Dương Phàm tiếc nuối. Một kích hội tụ Luân hồi nhân quá, loại phương pháp hữu hiệu mà đơn giản nhất này lại chấm dứt bằng thất bại.

Tiên Đế chẳng những chướng không gian, càng có thể tìm hiểu lực lượng thời gian ở một trình độ nhất định.

Khó thể tưởng tượng Tiên Đế. Đại Đế trình tự cao hơn sẽ nắm giữ loại thần uy vô thượng kinh thiên vĩ địa nào?

Thử hỏi, thế gian này còn có chuyện gì bọn họ không làm được?

Dương Phàm hít sâu một hơi. nhìn chằm chằm vào Lam Băng Tiên Đế đang hoàn toàn bao trùm trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp, dường như thật sự đang suy nghĩ nên dùng loại phương pháp nào giết chết hấn.

Phương pháp đơn giản nhất là để con chó nhỏ ra tay. Nhưng đây là trận chiến công bình giữa Dương Phàm cùng Lam Băng Tiên Đế, hấn càng hy vọng dựa vào lực lượng của mình giết chết Lam Băng Tiên Đế.

Bí kỹ Tiên Hồng đối với Lam Băng Tiên Đế giờ phút này bị thương nặng hết sức suy yếu đồng dạng là một việc rất dễ dàng.

Nhưng loại phương pháp này tương đương với sử dụng lực lượng lĩnh vực của Tiên Hồng Giới trong vùng không gian này.

Huống chi, hai người đều thân ở Tiên Hồng Không Gian, cho nên điều này không khác gì để con chó nhò ra tay.

Như vậy, làm thế nào sử dụng lực lượng mình nắm giữ để giết chết Tiên Đế?

Dương Phàm sau khi Luân hồi tái sinh khuyết thiếu thực chiến, đặc biệt là chiến đấu cùng nhân vật đỉnh cấp.

Làm thế nào ứng dụng thần thông ảo nghĩa hiện có của Tiên Hồng Quyết vào thực tế chiến đấu. đây là vấn đề hắc phát đối mặt.

Loại thứ nhất là Luân Hồi Môn.

Tiên Đế dù cường đại như thế nào chăng nữa, khi biến thành trẻ con còn có thể không sợ tử vong hay không?

Có lẽ loại phương pháp này sẽ gặp phải một chút lực cản, nhưng đối với Lam Băng Tiên Đế suy yếu giờ phút này mà nói. có thể nói là nắm chắc.

Dương Phàm càng hy vọng dùng ảo nghĩa của giai đoạn hiện tại để cướp đoạt sinh mệnh của Lam Băng Tiên Đế.

Cướp đoạt thọ nguyên đối với Tiên Đế mà nói có tác dụng không lớn.

Đứng ở đỉnh của thất giới, sinh mệnh của bọn họ vốn là vĩnh hằng vô hạn.

Nếu đã như vậy... Ta liền cướp đoạt linh hồn của ngươi!

Trong mắt Dương Phàm bắn ra một chùm tia sáng lạnh lẽo.

Trong nháy mắt. hắc dung hợp Mệnh Hạch phù hợp linh hồn trong Đại Luân Hồi, toàn lực triển khai, phóng thích vào trần thế.

- Linh hồn thật cường đại...

Lam Băng Tiên Đế trong Tuyệt đối Băng Phong Giáp cảm thấy tâm thần run rẩy.

Lực lượng linh hồn của Dương Phàm đã không yếu hơn so với thời kỳ đỉnh của hắn.

Đây là tích lũy lực lượng linh hồn của hai kiếp.

Cho nên nói, Dương Phàm cùng Dương Kỳ về bản chất đã không là cùng một người.

Bởi vì sau khi chân chính trải qua một lần Luân hồi. linh hồn được tẩy luyện tinh thuần, trở về bản chất rồi được dựng dựng một lần nữa.

Sau khi hai thứ chứa đựng sinh mệnh là linh hồn cùng thần thể đều thay hình đổi dạng, cũng đã là một sinh linh hoàn toàn mới.

Duy nhất không biến chính là linh hồn tâm ấn. còn có trí nhớ kiếp trước vượt qua Luân hồi mà tới.

Linh hồn áp bách lớn lao khiến Lam Băng Tiên Đế sinh ra nguy cơ chưa từng có.

Nguy cơ chân chính không phải đến từ loại linh hồn áp bách này mà là đến từ lực hấp dẫn kỳ dị ẩn chứa trong lực lượng linh hồn.

Đột nhiên hắn cảm giác linh hồn lạnh băng, lời kêu gọi trong vô hình đang mạnh mẽ lôi kéo linh hồn của hắn.

- Tiên Đế. Linh hồn của ngươi làm sao có thể thoát được sự chương khống cùng ảnh hưởng của ta dưới Đại Luân Hồi bao phủ?

Thanh âm lạnh băng của Dương Phàm từ tầng Luân hồi truyền đến.

Linh hồn của Lam Băng Tiên Đế đang dần dần thoát ly thể xác trong tuyệt vọng.

Nếu là thời kỳ đỉnh có lẽ hắn còn có lực chống cự, nhưng giờ phút này lại đẩy về ốt vô lực....

- Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi thực hiện được ý đồ!

Tiên Đe rít gào một tiếng, trong linh hồn dấy lên một ngọn lửa cực lạnh, liều mạng thiêu đốt bán mạng nguyên khí thể chết muốn chống cự đến cùng.

Thể chết chống lại!

Dương Phàm cảm thấy áp lực không hiểu.

Nếu như linh hồn của Tiên Đe bùng nổ sẽ sinh ra hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Tâm thần chấn động, Dương Phàm tự nhiên vận chuyển lực lượng uẩn Sinh.

Trên cây uẩn Sinh trong không gian Mệnh Hạch, hơn ngàn phiến sinh mệnh lực điệp đồng loạt lưu chuyển hào quang xanh biếc trong suốt, lực lượng sinh cơ mạnh mẽ có thể áp bách mọi thứ từ tầng Luân hồi truyền đến.

Cho đến một khoảnh khắc, một cây cao vài trượng màu xanh ngắt, mơ hồ xuất hiện trong thiên địa.

Lam Băng Tiên Đế không nhìn thấy sự tồn tại của cây uẩn Sinh nhưng hẳn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng sinh cơ vô hình không lồ như trời biển.

Ở giữa cây uẩn Sinh kia đột nhiên hiện ra một lỗ xoáy ngũ sắc vô hình vô chất.

Đây chỉ vẻn vẻ là hiện tượng mà không gian Mệnh Hạch cùng tầng Luân hồi có thể nhìn thấy.

Mà ngay sau đó, một lỗ xoáy thật lớn xuất hiện ở phía trên thiên địa, bốn phía hiện lên những gợn sóng lẫn tăn trải khắp không gian, trực tiếp đẩy lui tinh thần ý chí của Tiên Đế.

Linh hồn của Lam Băng Tiên Đế dưới cỗ lực lượng tuyệt cường không thể chống cự này nháy mắt bị hút vào trong lỗ xoáy thật lớn kia, biến mất không còn tăm tích.

Trong không gian Mệnh Hạch.

- Thả ta ra...

Linh hồn của Lam Băng Tiên Đế gãy dựa trên cây uẩn Sinh, không ngừng rít gào rống to.

Hơn ngàn phiến sinh mệnh lực điệp trên cây uẩn Sinh đồng loạt nổ rộ hào quang xanh biếc.

Từng cái vòi màu xanh biếc trong suốt trói buộc linh hồn của Tiên Đe.

Linh hồn cùng ý thức của Lam Băng Tiên Đế bị lỗ xoáy Luân hồi bao phủ, đang không ngừng tiêu hao rồi trở thành nhọt dân, trong suốt cuối cùng hóa thành những hạt rất nhỏ.

Sau khi hấp thu linh hồn của Tiên Đế, cây uẩn Sinh càng thêm sinh cơ bừng bừng, lá cây biến lớn, màu sắc càng xanh biếc. Rễ cây mở rộng, thân cây to hơn, không gian Mệnh Hạch càng thêm củng cố và mở rộng vài phần.

- Thật không nghĩ tới linh hồn của Tiên Đế lại đại bổ như thế. Khiến cho tu vi của ta đạt tới cực hạn của uẩn Sinh Kỳ, thậm chí sắp bước vào Diễn Sinh Kỳ.

Dương Phàm ngạc nhiên cảm thán không thôi.

Trải qua muôn vàn gian khổ giết chết Lam Băng Tiên Đế, thu hoạch cũng không phải là nhỏ.

Trà biến hóa của cây uẩn Sinh, tất cả tài sản của Tiên Đe khi còn sống như nhẩn không gian, Thứ Thân khí... đều thuộc về sở hữu của Dương Phàm.

Sau khi hấp thu linh hồn của Tiên Đế, trên cây uẩn Sinh ẩn chứa những hạt nhỏ trí nhớ của Tiên Đế.

Những hạt trí nhớ này rất khó hấp thu. tối đa chỉ có thể nắm bắt một số mảnh nhỏ trí nhớ không thể gạt bỏ.

Mà theo thời gian trôi qua, những mảnh nhỏ trí nhớ này cũng sẽ hóa thành hạt nhỏ nguyên thủy.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy sau khi hấp thu những hạt nhỏ trí nhớ này. một số phương diện nào đó của cây uẩn Sinh sẽ có sự trưởng thành.

- Linh hồn, thần thông huyền ảo của Tiên Đế cùng với ký ức truyền thừa còn cần một đoạn thời gian mới có thể tiêu hóa. Điều này sẽ có trợ giúp cho sự trưởng thành của cây Uẩn Sinh.

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm.

Tâm thần hắn trở về Tiên Hồng Không Gian, thế giới vỡ nát kia lại một lần nữa Hóa Thành đất xanh hoặc là mảnh đất màu sắc hỗn tạp. trở về bản chất.

Đám người Thiên tượng đại sư đều kinh hãi nhìn vào thi thể không còn linh hồn của Tiên

Đế.

Mặc dù Tiên Đế đã chết, nhưng trên thi thể hắn vẫn tràn ngập thần uy không thể trái nghịch.

Nếu tiên nhân bình thường tới gần thi thể của Tiên Đế có khả năng bị áp bách mà chết, cũng như lúc trước đám người Dương Phàm đối mặt với thi thể của Ma Đế ở trên Phù không kiều.

- Chém giết Tiên Đế, xem ra tu vi thần thông của Dương đạo hữu có thể so với Huyền Tiên. Lần này người trở về Thiên giới, chẳng lẽ là muốn gây nên một tràng mưa máu gió tanh?

Thiên tượng đại sư nhìn Dương Phàm, thở dài thật dài.

Lúc này lão hoàn toàn đối xử với Dương Phàm như một nhân vật cấp bậc Tiên Đế.

Một tràng mưa máu gió tanh?

Dương Phàm nhớ tới ước định trước trận chiến với Vô Song.

Hắn tân sinh kiếp này có một số mệnh lớn nhất chính là hoàn thành nguyện vọng của kiếp trước với Vô Song.

- Sẽ. nhưng không phải hiện tại.

Dương Phàm xác định không mang theo một tia tâm tình gợn sóng, khiến tâm thần của Thiên tượng run lên.

- Dương nhiên, đại sư không cần lo lắng. Việc này sẽ không liên lụy đến người. Nếu người cùng đệ tử muốn rời đi, chỉ cần hạ linh hồn huyết thệ, không được để lộ việc nơi đây.

Dương Phàm ngừng một lát. nói tiếp:

- Dương nhiên, Dương mỗ cho các vị một lựa chọn càng tốt hơn.

- Lựa chọn gì?

Thiên tượng đại sư hỏi gấp.

- Thiên tượng đại sư cùng với các đệ tử của người có thể ở lại Luân Hồi Tinh Bào. Sau khi Tinh Nguyên Lô tăng lên cấp bậc Thần khí, các vị có thể tự do rời đi. Dương mỗ tuyệt không làm khó.

Dương Phàm hơi mỉm cười.

Sau khi Thiên tượng đại sư nghe đến hai từ “Thần khí”, ánh mắt không khỏi rung lên.

Thứ Thần khí đã là tác phẩm đỉnh mà Tông sư luyện khí của không gian thất giới có thể đạt tới.

- Được, lựa chọn thứ hai càng thêm hấp dẫn.

Thiên tượng đại sư hít sâu một hơi.

Nếu có thể luyện chế thành Thần khí đối với Tông sư luyện khí mà nói. cho dù chết cũng đáng!

Đồng thời lão cũng hiểu được, muốn cho Tinh Nguyên Lô này tăng lên cấp bậc Thần khí là một quá trình rất dài dòng.

- Lão sư. Nếu Thần khí luyện chế thành công, hẳn lại giết người diệt khẩu...

Một đệ tử không kìm nổi nhắc nhở.

Thiên tượng đại sư mỉm cười, hơi có thâm ý nhìn phía Dương Phàm:

- Lão phu tin tưởng, người có thể được Vô Song Thần Kiếm chiêu cố tuyệt đối sẽ không lừa gạt chúng ta.

- Vô Song Thần Kiếm?

Chúng đệ tử không khỏi kinh hô thất sắc.

Vô Song Thần Kiếm, đó chẳng phải là thần kiếm xếp thứ nhất bằng Thần binh Chí Tôn thất giới?

Kiếm này chính là Thần khí nổi tiếng thất giới, được tôn xưng là Thần khí công kích đệ nhất vũ nội.

Theo truyền thuyết, Khí linh trong Vô Song Thần Kiếm sinh ra dị biến nào đó. tự động ngưng tụ ý chí kiếm đạo, gần như đột phá thiết tắc của Khí vật. không người có thể khống chế.

Thần kiếm này đã không phải là một món đồ. nó thậm chí có thể khống chế kiếm thể tự chủ công kích.

Năm đó lúc tranh đoạt kiếm này, không biết bao nhiêu Tiên Đế bị ngã xuống trong trận chiến.

Là đệ tử của Tông sư luyện khí, bọn họ tự nhiên biết những bí ẩn này của Vô Song Thần Kiếm.

Mà lúc này nghe lão sư nói. người trước mắt lại có thể được Vô Song Thần Kiếm chiêu cố. thật sự là khó thể tin nổi.

Nên biết, sự cường đại và dị biến của Vô Song Thần Kiếm kia đã làm cho không người nào trong thất giới có thể khống chế.

Mà lực lượng của bản thể thần kiếm có thể chém giết Tiên Đế. Nếu ai có thể trở thành chủ nhân của thần kiếm, chẳng phải là vô địch thất giới?

Đột nhiên, bọn họ tràn đầy kính nể và sợ hãi đối với Dương Phàm.

Luân Hồi Tinh Bảo hoàn thành, chém giết Lam Băng Tiên Đế. Rốt cục Dương Phàm diệt trừ được nhân tố nguy cơ không thể khống chế.

Tiếp đó. Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng đại sư dẫn Dương Phàm đi quan sát Luân Hồi Tinh Bảo này.

Tiến vào Tầng Tinh Hạch cung điện hình trứng, Đặng Thi Dao nói cho Dương Phàm phương pháp khống chế Tinh bào.

ổng!

Toàn bộ Luân Hồi Tinh Bảo phạm vi ngàn trượng bỗng nhiên nín lên. chiếu rọi ánh hào quang mỹ lệ.

Thiên Dực Bàn bốn phía cung điện hình trứng đột nhiên biến hình, gấp lại với phương thức không thể tin tưởng rồi bao bọc cung điện hình trứng. Cả Luân Hồi Tinh Bảo biến thành một thiết cầu thật lớn đen thui.

- Đây là hình thái phòng ngự. Không có lực lượng nào dưới Tiên Đế có thể tạo thành tổn hại với nó.

Đặng Thi Dao cười nói.

Sau đó. Thiên Dực Bàn lại biến hóa, cương giáp màu đen vốn bao bọc cung điện hình trứng lại chia ra làm sáu chiếc cánh dài đến ngàn trượng.

Hô!

Sáu chiếc cánh cứng cỏi mà đầy dẻo dai, giống như cánh Côn Bằng, sau khi vung lên một cái xẹt qua mười mấy vạn dặm.

- Thật nhanh.

Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

Tiếp đó Luân Hồi Tinh Bảo lại triển lãm hình thái công kích. Thiên Dực Bàn chung quanh cung điện hình trưng lại tạo thành hình thái thành lũy, vươn ra một đám ống thép tối đen.

Những vũ khí cấm kỵ như Diệt Tinh Pháo đều được bố trí trên Thiên Dực Bàn này.

Phòng ngự, phi hành, công kích đều có đủ, đây là diệu dụng của Thiên Dực Bàn. Nó cũng chiếm cứ một tỷ lệ thể tích to lớn trên Luân Hồi Tinh Bảo.

Thiên tượng đại sư cũng cười đề nghị:

- Nếu có thể dẫn nhập kiện Thứ Thần khí của Lam Băng Tiên Đế vào Tinh Nguyên Lô, nhất định, có thể làm cho năng lực của cả Tinh bảo được tăng lên một tầng.

1066. Chương 1015: Nguyện Vọng Không Thể Xóa Nhòa.

Sau khi nghe đề nghị của Thiên tượng đại sư, Dương Phàm hết sức động tâm.

Hắn hơi trầm ngâm, rồi cười nói:

- Có gì không thể!

Giai đoạn hiện tại Luân Hồi Bàn mới chân chính là Pháp bảo bản mạng thích hợp nhất với hắn. Còn lại những Tiên khí Tiên bào khác thậm chí là Thứ Thần khí đều không thể chân chính phù hợp và phát huy ra thuộc tính năng lực của hắn.

Trừ những thứ cường đại như Vô Song Thần Kiếm mới có thể tạo thành hấp dẫn trí mạng với hắn.

- Dương Tiên Quán thật sự nguyện V?

Thiên tượng đại sư cảm thấy khó tin, ngoài ý muốn. Đề nghị này của lão cũng chỉ là tùy tiện nói chơi mà thôi.

Một kiện Thứ Thần khí hiếm có thể nào. không ai có quyền lên tiếng so với một Tông sư luyện khí như lão.

Sau lưng bất kỳ một kiện Thứ Thần khí nào ở không gian thất giới đều đại biểu vô số tâm huyết, trí tuệ kết tinh của một vị thậm chí là nhiều Tông sư luyện khí. Xác suất thành công luyện chế cũng không cao mà còn không tính quá trình thu thập tài liệu dài lâu.

Đối với Thứ Thần khí, cho dù là Tiên Đế bình thường nhiều nhất cũng chỉ có một hai kiện. Mà đa phần đều rất quý trọng, rất ít lấy ra sử dụng.

Thiên tượng đại sư không nghĩ tới Dương Phàm lại nguyện ý lấy một kiện Thứ Thần khí ra làm nguyên liệu quảng vào Tinh Nguyên Lô.

- Nếu có thể làm cho Luân Hồi Tinh Bảo càng thêm cường đại và chắc chắn, Dương mỗ vẫn nguyện ý đưa ra một kiện Thứ Thần khí. Dù sao ngày sau Tinh bảo này chính là ngôi nhà của chúng ta.

Dương Phàm lại cười nói, thái độ rất quả quyết.

Ý niệm khẽ động, một thanh băng tinh thần kiếm lóe lên hào quang huyền lệ, hàn khí tán ra bốn phía lơ lửng trước mặt hai người.

Lực lượng của Thứ Thần khí ẩn chứa một cỗ hàn ý tới cực hạn và uy áp đông cứng linh hồn. Sự xuất hiện của nó khiến mọi người như lọt vào hố băng, toàn thân lạnh lẽo gần như mất năng lực cử động.

- Ha ha, không hổ là Thứ Thần khí, không ngờ tự mang lực lượng linh vực. Thứ Thần khí công kích thuộc tính hàn này chi sợ Không phải nhân vật cấp Tiên Quân có thể chống đỡ.

Dương Phàm hơi tán thưởng nói.

Dứt lời, hắn giao kiện Thứ Thần khí vô chủ này cho Thiên tượng đại sư.

Thiên tượng đưa tay khẽ vuốt ve lên hoa văn tinh mỹ tuyết trắng trên băng tinh thần kiếm, tán thưởng không thôi:

- Đây là một kiện Thứ Thần khi truyền thừa xa xưa, không biết từng là kiệt tác của vị Tổng sư luyện khí nào.

- Đáng tiếc, đáng tiếc a...

- Đáng tiếc một tuyệt tác như này sắp phải làm nguyên liệu đưa vào Tinh Nguyên Lô.

Nếu thần kiếm này lọt vào tay Tiên Đế thích hợp, sẽ có thể phát huy ra uy lực cực kỳ đáng sợ.

Dương Phàm lại cười hờ hững, dường như bỏ đi một kiện Thứ Thần khí đối với hắn mà nói cũng chẳng đáng là gì cả.

Loại hành vi này khiến Thiên tượng đại sư nhíu mày: Đây chính là một kiện Thứ Thần khí, tác phẩm đỉnh của Luyện khí sư thất giới lại bị người này đối xử như thế.

Nhưng lão lại nghĩ đến người trước mặt mình được Vô Song Thần Kiếm ưu ái, đối phương thật ra có tư cách bỏ qua một kiện Thứ Thần khí.

Dù sao Vô Song Thần Kiếm kia chính là Thần khí chân chính. Thần khí xếp thứ nhất bằng thân binh thất giới.

Mà theo lão biết, Vô Song Thần Kiếm còn không chỉ là Thần khí bình thường...

Thiên tượng đại sư cất kỹ bằng tinh thần kiếm, sau đó tiếp tục thương nghị cùng Đặng Thi Dao xem nên dung luyện kiện Thứ Thần khí này như thế nào.

Bản thân Tinh Nguyên Lô cũng là một kiện Thứ Thần khí. Muốn cho nó dung luyện và hấp thu chất liệu cùng lực lượng của kiện Thứ Thần khí này không phải là việc có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Sau khi xử lý Lam Băng Tiên Đế. Dương Phàm rời Tiên Hồng Không Gian, Bắt đầu lưu ý chuyện Văn Tiêu cung.

Là Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín, hắn thường xuyên có sự vụ cần xử lý. Thậm chí một số chuyện trọng yếu còn phải đích thân ra mặt.

Hắn một mực chờ đợi tin tức của Dư Mộng Thanh.

Ngày thường ngoài việc thôi diễn cảnh giới, thu thập tài liệu. Dương Phàm thường nghĩ đến việc này.

Cửu Công chúa rốt cục có phải Vũ Tịch kia mà mình truy tìm hay không?

Hoặc là nói. Vũ Tịch từng buông xuống Phàm giới sau khi trở về thượng giới đã xảy ra biến hóa gì?

Trong chờ đợi dài đằng đẳng, nháy mắt một vạn năm trôi qua.

Bang hữu duy nhất của Dương Phàm ở Văn Tiêu cung không ngờ lại là vị Du Vân Tiên Đế kia.

Tiên Đế có được sinh mệnh và thời gian dài lâu vô hạn, đột phá cảnh giới không phải thời gian có thể làm được.

Thời gian rảnh quá nhiều. Tiên Đế cảm thấy buồn tẻ nhàm chán hơn bất kỳ người nào.

Ánh mắt sắc bén của Du Vân Tiên Đế nhận thấy được sự biến hóa trên thân Dương Phàm.

- Người không tiếp tục tu luyện Luyện thể thuật sao?

Du Vân Tiên Đế nói với vẻ thờ ơ.

Thay đổi một thân thể. thân thể mới của Dương Phàm chính là dùng một phiên sinh mệnh lực diệt ngưng kết. Mặc dù thể xác này giống Dương Kỳ như đúc nhưng khác biệt chính là dấu vết tu luyện Luyện thể thuật.

Một thân thể mới tự nhiên không có khả năng lập tức có được mười vạn năm tu vi Luyện thể thuật.

- Không cần tu luyện nữa. Luyện thể thuật đối với ta mà nói đã không có nhiều ý nghĩa.

Dương Phàm thản nhiên nói, dường như không coi người trước mắt là Tiên Đề chân chính, lãnh đạo trực tiếp của mình.

Trên thực tế, thần thông pháp lực ẩn chứa trong một phiên sinh mệnh lực diệt đã vượt qua trình, tự Tiên Quân, sinh mệnh lực càng thêm hùng hậu dồi dào so với thân thể trước.

Bởi vì thân thể này nguyên từ sinh mệnh lực diệt, vốn là một thể với cây uẩn Sinh trong không gian Mệnh Hạch. Hai bên đều có ràng buộc vô hình.

Chỉ cần cây uẩn Sinh không bị hủy diệt, thân thể của Dương Phàm có thể coi là thân thể bất diệt, lực khôi phục càng khủng bố so với lúc trước. Có thể làm được bất tử bất diệt.

Có sinh mệnh lực mệnh mệnh như biển làm hậu thuẫn, Dương Phàm rốt cục không cần lo lắng thân thể sẽ dễ dàng bị hủy diệt.

- Chi mong “biến số” như ngươi sẽ không sinh ra nguy hại đối với Vân Tiêu cung... Nếu không bản đế sẽ rất khó xử.

Du Vân Tiên Đề không tiếp tục hỏi việc này, chỉ hơi thâm ý nhắc nhở một câu.

Dương Phàm hiểu được, Du Vân Tiên Đề nói như vậy rõ ràng là hấn tương đối trân trọng giao tình với mình, đối xử với mình như bang hữu chân chính.

Tuy rang phát hiện điểm kỳ quái của Dương Phàm, Du Vân Tiên Đế cũng nhắm mắt làm ngơ.

Rốt cục vào một ngày, người mà Dương Phàm chờ đợi đã xuất hiện.

Cách biệt hơn vạn năm, Dư Mộng Thanh xuất hiện và bí mật gặp mặt Dương Phàm.

- Theo tin tức xác thực, một trăm năm sau Đại Đế sẽ rời Vân Tiêu cung, đi tới Yêu giới xa xôi. Nghe nói muốn luận bàn với đối thủ cũ.

Dư Mộng Thanh mang tới một tin tức đáng mừng.

- Đây thật là một cơ hội tốt.

Dương Phàm kim lòng không đậu nói.

Khó thể đánh giá được thần thông cùng lực lượng của Đại Đế.

Chi cần hấn còn ở trong nội cung Vân Tiêu cung. Dương Phàm sẽ khó gặp riêng Vũ Tịch.

- Hừ, ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm. Cửu Công chúa cũng không đáp ứng gặp mặt ngươi.

Dư Mộng Thanh thình lình nói một câu.

Dương Phàm ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới vị Cửu Công chúa này căn bản không biết mình.

Điểm đáng ngờ duy nhất là, lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Thất Hương Ngọc Hồn Dịch liền yêu thích không buông tay.

- Ha ha, việc này làm phiền ngươi, để ta đưa tặng Công chúa một quyển nhạc phổ. có lẽ nàng sẽ thích. Đến lúc đó. cô phối hợp nói vào một chút.

Dương Phàm lấy ra một bản nhạc phổ tinh xảo, thật cẩn thận giao cho Dư Mộng Thanh.

Lúc Vân Vũ Tịch tại hạ giới thường yêu thích âm nhạc, từng soạn nhạc khúc và cũng tặng cho Dương Phàm mấy bản.

- Được, ta chỉ có thể hết sức thử một lần. Nhưng là nắm chắc thành công chi sợ không lớn.

Dư Mộng Thanh không ở lại lâu. vội vàng rời đi.

Kết quả không quá nửa năm, Dư Mộng Thanh lại chạy tới, kinh dị vô cùng nói:

- Công chúa yêu thích dị thường bản nhạc phổ này. cũng coi như trân bảo.

- Điều này thật là kỳ quái. Ánh mắt của Cửu Công chúa cao cỡ nào, vì sao mỗi thứ người tặng đều CÓ thể khiến nàng yêu thích không buông tay?

Dư Mộng Thanh tắc lưỡi kỳ quái.

- Không biết việc ước hẹn đã an bài thỏa đáng chưa?

Dương Phàm dò hỏi.

- Mặc dù Công chúa hết sức cảm thấy tò mò và hứng thú đối với người, nhưng nàng còn không dễ dàng đi gặp riêng người. Đây là kết quả ta rút ra được sau vài lần nói bóng nói gió.

Dư Mộng Thanh đẩy vẻ vui mừng nói.

Dù sao Công chúa cũng không từ chối, việc này hoàn toàn có hy vọng khiến nàng ta cảm thấy ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn.

Dương Phàm nhú mày. có chút thất vọng.

Lần từ biệt này Dương Phàm lại đưa cho Dư Mộng Thanh một bản nhạc khúc, cũng là Vũ Tịch từng lưu lại.

Chỉ sau một tháng. Dư Mộng Thanh trở lại.

- Dương Kỳ. người sắp thành công. Công chúa có chút động tâm, muốn ra gặp người...

Dư Mộng Thanh cười tím tím nói lời chúc mừng. Giờ khắc này nàng hoàn toàn nhìn Dương Phàm bang cặp mắt khác.

Người theo đuổi Cửu Công chúa dôi mắt khắp Tinh Thiên thế giới nhiều biết bao nhiêu. Có thể khiến Công chúa ra mặt hẹn gặp, cả Thiên giới này dường như chỉ có vị Phù Lâm Tiên Đế có thể xung là hoàn mỹ kia làm được.

- Sắp thành công? Nói như vậy, Cửu Công chúa còn không tính gặp mặt một lần?

Dương Phàm cũng không hài lòng đối với tiến độ này.

- Trời ạ, người lại còn không cảm thấy đủ? Công chúa rất muốn gặp người nhưng nàng có chút rụt rè. Huống chi với thân phận và địa vị của nàng, nhất cử nhất động đều bị nhiều người nhìn vào, muốn gặp riêng người cũng hết sức khó khăn. Nếu việc này xử lý không tốt, thậm chí sẽ mang đến họa sát thân cho người.

Dư Mộng Thanh khó tin nói. hết sức bất mãn đối với lòng không biết đủ của Dương Phàm.

Dù sao chiến tích của hần giờ phút này đã có thể nói là huy hoàng. Những tài tuần tân tú của thiên giới tổn mấy chục vạn năm cũng không tiến triển bằng vài vạn năm như Dương Phàm.

- Cô chuyển lời cho Cửu Công chúa. Nếu như nàng không muốn gặp mặt. trăm năm sau Dương mỗ sẽ tự đi qua lấy lại những thứ thuộc về ta.

Dương Phàm nói với vẻ hùng hổ bức người.

- Dương Kỳ. điều này sao được? Hình tượng người thật vất vả thành lập trong lòng Công chúa, chẳng lẽ muốn hủy hoại chỉ trong chốc lát?

Dư Mộng Thanh thờ phì phì nói.

- Xin người nói thêm một câu nữa, nhạc khúc và sáo ngọc kia đều là nữ nhân Dương mỗ từng vèulưu lại.

Giọng điệu Dương Phàm lộ vẻ không thể hoài nghi.

Dư Mộng Thanh cảm thấy một cỗ áp bách không hiểu, tâm thần run lên.

Khoảnh khắc này. dường như nàng lọt vào tình trạng mất phương hướng đối với linh hồn và sinh mệnh ngày trước.

Thật lâu sau.

Dư Mộng Thanh hít sâu một hơi. oán hận nói:

- Đây là ý nguyện của ngươi, vậy ta chán thật chuyên lời...

Dương Phàm cười không nói.

Lần này Dư Mộng Thanh hết sức tức giận rồi đi, trong lòng âm thầm cười lạnh: “Dối mắt khắp thất giới này, còn không có nam nhân nào dám dùng thủ đoạn mạnh mẽ như vậy để theo đuổi Cửu Công chúa. Ngươi chờ khóc đi, hừ hừ!”

Nhìn theo nàng rồi đi. Dương Phàm nhắm mắt lại. hít một hơi dài:

- Thời gian cùng kiên nhẫn của ta đã không đủ nữa rồi. Nếu như không thể thành công, cũng chỉ đành lên vào nội cung.

Tu vi sắp bước vào Diễn Sinh Kỳ. đột nhiên trong đầu hần sinh ra một điểm báo.

Năm đó tại Phàm giới, ước định, cùng Vô Song ở sâu trong đáy lòng không thể phai nhòa.

ở sâu trong linh hồn gần đây liên tiếp hiện lên những thanh âm:

- Hôm nay chúng ta đứng ở đỉnh của nhân giới, trận chiến cuối cùng này không phải người chết thì là ta vong... Trước trận chiến này, hy vọng có thể đạt thành một ước định cuối cùng với ngươi.

- Nếu người thua là ta... Hy vọng ngươi có thể kế thừa vô thượng kiếm ý cùng tâm nguyện của ta... Giết về thượng giới!

- Theo ý nguyện của ta giết về thượng giới... Máu nhuộm trời cao. bài trừ thiết tặc!!!

Ý chí kiếm đạo ở linh hồn tám ẩn mơ hồ rung lên, hình như có dấu hiệu thức tỉnh!

1067. Chương 1016: Bí Tân Của Đại Đế.

Dương Phàm cảm nhận được sự rung động của ý chí kiếm đạo sâu trong linh hồn, thấp giọng lầm bầm.

Hắn có một loại trực giác tới từ trong linh hồn tâm ẩn: Ý chí kiếm đạo của Vô Song đã có xu thế thức tỉnh.

Còn khi nào thì thức tỉnh Dương Phàm không thể xác định. Nhưng là thời gian này sẽ không quá lâu.

Cũng vì căn cứ vào nguyên nhân này Dương Phàm mới không có thời gian và kiên nhẫn chờ đợi. suy tính dùng thủ đoạn mạnh mẽ gặp mặt Vũ Tịch.

Đây là điều mà Dư Mộng Thanh không thể nghĩ đến.

Khi ý chí kiếm đạo của Vô Song thức tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say mà hắn còn không có tiến triển gì. vậy còn mặt mũi nào mà đi gặp đối thủ trước kia?

Mới vài ngày qua đi.

Dư Mộng Thanh tìm tới dương phàm, nhìn hắn hồi lâu vẻ mặt phức tạp. khổ sắp cười:

- Ngươi thành công.

Trong nụ cười của nàng có vài tia tự giễu.

Vốn nàng còn cho rằng Dương Phàm sẽ làm hỏng chuyện này, nhưng kết quả cuối cùng hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.

Sau khi Cửu Công chúa biết được thái độ cứng rắn của Dương Phàm, hết sức lo lắng thậm chí có vài phen hoảng hốt. vội vàng cho nàng tới đây chuyển lời.

- Nàng đáp ứng?

Dương Phàm cũng không có tâm tình, đi thưởng thức biểu tình của Dư Mộng Thanh.

- Đúng vậy. Cửu Công chúa thỉnh cầu người hiện tại ngàn vạn lần không nên cố xông vào nội cung. Chờ sau khi Đại Đế rời đi, nàng sẽ đáp ứng.

Dư Mộng Thanh lộ vẻ cổ quái nói.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới Công chúa cao cao tại thượng, viên minh châu rực rỡ nhất Thiên giới lại khuất phục ý nguyện của một nam nhân.

- Được, một trăm năm. Nhưng ta không thể chờ lâu hơn.

Dương Phàm gật đầu, cũng nhắc nhớ Dư Mộng Thanh.

Mặc dù đối với Dương Phàm mà nói sinh mệnh là vĩnh hằng vô hạn.

Nhưng khi biết được ý chí kiếm đạo của Vô Song sắp thức tỉnh, hắn cảm thấy áp lực lớn lao.

Từ sau khi Luân hồi tái sinh, lần đầu tiên Dương Phàm cảm thấy được thời gian gấp gáp như thế.

Nhưng hắn rất kiên trì đối với thực lực của Đại Đế. cho dù còn chưa từng tận mắt thấy hình dáng cùng thực lực bọn họ.

Đây là điểm báo tới từ cảm quan Đại Luân Hồi.

Trong màn hình trí nhớ của Lam Băng Tiên Đế có tin tức liên quan đến Đại Đế, tràn ngập kính sợ và ngưỡng mộ vô cùng.

- Được, ta nhất định sẽ chuyển lời cho Công chúa.

Dư Mộng Thanh rời đi, cũng không dám có thêm một tia bất kính đối với Dương Phàm.

Ngay cả chủ nhân của nàng đều không thể không khuất phục ý nguyện của người này, huống chỉ là nàng?

Thời gian một trăm năm.

Dương Phàm nhân cơ hội này toàn lực thôi diễn cảnh giới và ý đồ đánh vào Diễn Sinh

Kỳ.

Trong không gian Mệnh Hạch, cây uẩn Sinh bùng bùng sinh cơ. gốc cây càng ngày càng to khỏe, đã trưởng thành cao bốn năm trượng.

Hơn ngàn phiến sinh mệnh lực điệp trên cây uẩn Sinh xanh tươi bóng lảnh, sinh mệnh lực ẩn chứa đã đạt tới một cực hạn.

Thần thông pháp lực của mỗi một phiến sinh mệnh lực điệp đều tiếp cận trình, tự Tiên Đế, ẩn chứa sinh mệnh lực vô tận thậm chí vượt qua Tiên Đế.

Thậm chí ngay cả thân thể của Dương Phàm đều là hóa thân Luân hồi của sinh mệnh lực điệp.

Bản tôn chân chính Không phải Dương Kỳ cũng không phải Dương Phàm trước kia mà là cây Uẩn Sinh khỏe mạnh trưởng thành, ẩn chứa lốc xoáy Luân hồi.

Về phần Dương Phàm giờ phút này, nói là phân thân thì có chút miễn cưỡng, có thể hình dung hắn là một bộ phận của bản tôn thì có chút thích hợp hơn.

Theo độ cao và trình tự của cảnh giới, linh hồn và thần thể lưu lại thiên địa đối với Dương Phàm mà nói càng ngày càng nhỏ bé không đáng kể.

Trí nhớ hai kiếp có khi khiến hắn không rõ mình rốt cục là Dương Phàm hay là Dương

Kỳ.

- Ta chính là ta, cho dù là Dương Phàm hay là Dương Kỳ.

Dương Phàm thoát khỏi ma niệm quấy nhiễu, rất nhanh kiên định một tín niệm.

Một tia tín niệm đó kéo dài hai kiếp, ngay cả Luân hồi đều không thể xóa nhòa.

Mặc dù hai kiếp làm người, nhưng bản chất trong linh hồn sẽ không biến hóa.

Linh hồn tâm ấn cũng là thứ sâu nhất trong linh hồn. chứa đựng tin tức nguyên thủy nhất cho dù là lực lượng của Tiên Đế cũng không thể chôn vùi.

Thời gian trăm năm nhoáng cái qua đi.

Cây Uẩn Sinh đã có chút biến hóa.

Tỷ như ngẫu nhiên có một phiên sinh mệnh lực diệt rơi xuống đất. sau khi thối rữa hóa thành phân bón dung nhập không gian Mệnh Hạch.

Trong không gian Mệnh Hạch, khi tức sinh mệnh ngày càng tăng lên. sinh sôi nảy nở một số sinh mệnh như cây cối, vài thứ linh tinh...

Tâm thần Dương Phàm dung nhập trong đó, cảm thụ từng biến hóa nhỏ bé nhất.

Khi hắn có thể lĩnh ngộ được bản chất của những biến hóa này, có lẽ có thể sáng tạo ra hàng ngàn hàng vạn.

- Sinh mệnh thật sự là thần kỳ. có lẽ không lâu nữa ta có thể sáng tạo sinh mệnh. Nhưng đáng tiếc thời gian quá gấp.

Dương Phàm tỉnh lại từ trong trạng thái tĩnh tu tìm hiểu.

Lúc này hắn đã bước nửa bước vào Diễn Sinh Kỳ.

Truyền thừa, gieo, luân hồi của sinh mệnh được kéo dài và sinh sôi nảy nở vô hạn...

Chỉ là thời gian trăm năm đã qua.

Dương Phàm thở dài một hơi. tuy rằng không thể tĩnh tu và tìm hiểu hoàn toàn mới nhưng cảnh giới Diễn Sinh Kỳ đã Bắt đầu khởi động và tự vận chuyển.

Hắn cần chi vãn vãn là thời gian.

Mà thời gian đối với hắn lại hết sức gấp gáp.

Sau trăm năm, Dương Phàm quá nhiên từ nơi Du Vân Tiên Đế biết được Vân Tiêu Đại Đế đã rời đi.

- Ta có một vấn đề hết sức tò mò: Đại Đế mạnh cỡ nào?

Bộ dạng Dương Phàm rất hứng thú, nhìn như chỉ là tùy tiện hỏi.

- Đại Đế mạnh cỡ nào?

Du Vân Tiên Đế đẩy về sừng kính, trong mắt lộ ra vài phản hướng tới.

Sau khi trầm tư thật lâu, hắn khẽ thở dài:

- Đại Đế mạnh cỡ nào, ngay cả ta cũng không biết!

“Ngay cả Đại Đế mạnh cỡ nào đều không biết. vậy sao ngươi kính sợ?”

Trong lòng Dương Phàm cảm thấy cổ quái.

- Nhưng là ta biết một điều: ở trước mặt Đại Đế, ta không có sức phản kháng cũng không có cơ hội ra tay.

Du Vân Tiên Đế trịnh trọng nói.

Không có sức phản kháng? Không có cơ hội ra tay?

Dương Phàm không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Ngay cả hắn cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu thực lực chân chính của Du Vân Tiên Đế.

Nhưng là hần có thể xác định một điều: Du Vân Tiên Đế cao hơn Lam Bằng Tiên Đế một tầng.

Huyền Tiên tam trọng, giữa mỗi trọng đều là chênh lệch của một cảnh giới lớn.

Nói cách khác. Du Vân Tiên Đế có khả năng mạnh hơn Lam Bằng Tiên Đế gấp mười, gấp trăm lần.

- Đại Đế. bọn họ đứng ở đỉnh cao nhất của thất giới, không gì bọn họ không làm được, cũng xưng là Cửu Thiên Đại La Chí Tồn Tiên. Trừ Thiên Đế và Minh Đế trong truyền thuyết, thế gian không có người nào có thể ngự trị phía trên bọn họ.

Trong mắt Du Vân Tiên Đế thậm chí có vài phần thành kính sùng bái.

Trong lòng Dương Phàm thăm than, nhưng vẫn không thể đánh giá được Đại Đế mạnh cỡ nào.

Nhưng có thể nói Đại Đế mạnh nhất thất giới.

về phần Thiên Đế và Minh Đế trong truyền thuyết, bọn họ là Tiên thiên sinh linh tồn tại từ khi thất giới sơ khai, căn bản không hỏi chuyện thế gian.

Tỷ như Thiên Đế cai quản tam giới, chính là chúa tể cao nhất của Vô thượng Thiên đình, mỗi mười ức tám ngàn vạn năm khi Vô thượng Thiên đình mở ra mới có thể xuất hiện.

Đây chi vển vển là có thể xuất hiện mà thôi.

Nghe nói thần hồn bản tôn của Thiên, Minh nhị đế hàng năm không ở tại thất giới, ngao du Man Hoang Tô Giới không biết có tồn tại hay không...

- Lần này Đại Đế đi Yêu giới giao chiến với đối thủ cũ.

Du Vân Tiên Đế cười nói. thường xuyên nói ra một ít bí tân của thất giới với Dương Phàm.

- Đối thủ cũ?

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Không ngờ Đại Đế này lại chạ tới Yêu giới của hạ tam giới.

“Yêu giới, không biết Hồ Phi hiện tại thế nào?”

Dương Phàm không khỏi nghĩ đến Hồ Phi.

- Đối thủ của hần chính là vị Man Hoàng danh tiếng lừng lẫy của Yêu giới. Hai vị Đại Đế này từ thật lâu trước kia đã bắt đầu luận bàn tỷ thí. Nghe nói. vì tỷ thí bọn họ không tiếc giá nào để tinh thần ý chí buông xuống hạ giới, tìm người phát ngôn tại Phàm giới tranh đấu lẫn nhau.

Du Vân Tiên Đế lại cười nói.

Tinh thần ý chí buông xuống hạ giới?

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên máy động, không khỏi nhớ tới hai nhân vật truyền kỳ thượng cổ ở Đông Thắng Đại Lục: Tiên Tàn Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương.

Trận chiến số mệnh giữa hần và Thiên Thu Vô Ngán lúc trước đã khởi động tinh thần ý chí tàn lưu lại trên tượng đá thượng cổ của Tiên Tàn Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương.

Hai cỗ tinh thần ý chí này kéo dài từ thượng cổ đến bây giờ, thành toàn cho Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngán.

Hai người xem như là nối tiếp trận chiến giữa hai nhân vật thần thoại thượng cổ, cùng bối vậy mà đạt được kỳ ngộ, thông qua trận chiến đỉnh vượt qua bản thân, dung hợp tinh thần ý chí lưu lại mà không bị hạn chế của chúng.

“Chẳng lẽ hai nhân vật thần thoại tại Phàm giới: Tiên Tàn Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương là người phát ngôn của hai vị Đại Đế này ở nhân gian?” Dương Phàm mơ hồ cảm thấy mình đã vạch trần bí ẩn của hai tượng đá thượng cổ ngày trước.

Thời gian trăm năm đã qua, Đại Đế đã rời khỏi Vân Tiêu cung. Dương Phàm cố đè nén ý niệm lên vào nội cung, chờ đợi tin tức của Dư Mộng Thanh.

Chờ khoảng trăm ngày. rốt cục Dư Mộng Thanh tới.

- Cửu Công chúa nói, ba ngày sau gặp ở Hàn Yên đàm bên ngoài Vân Tiêu cung. Như vậy người thóa mẫn rồi chứ hả?

Dư Mộng Thanh cười nói.

- Được, một lời đã định.

Tâm tình của Dương Phàm gấp gáp mà chờ mong.

Truy tìm nhiều năm như vậy. trải qua một lần Luân hồi. giọng nói và hình dáng của Vũ Tịch đã không khắc sâu rõ ràng trong lòng hắn như ngày trước nữa.

Thời gian có thể khiến rất nhiều cảm tình nhạt đi. huống chỉ là người trải qua Luân hồi.

Địa vị của Vũ Tịch trong lòng hắn đã dần bị Đặng Thi Dao thay thế.

Dù sao hai người trải qua tình yêu khắc cốt minh tâm, thậm chí đã sớm sinh ra tiểu Dương Thân từ khi ở Phàm giới.

Nhưng duy nhất có một loại “niềm tin” chưa bao giờ phai nhòa.

Đây cũng chính là nguyên nhân Dương Phàm không tiếc mọi giá tới Tinh Thiên thế giới.

“Bất kể kết quả cuối cùng là như thế nào... Chỉ cần tâm nguyện cùng hứa hẹn của ta được hoàn thành, chi cần ta chưa từng lui nửa bước, là có thể không oán không hối hận”.

Trong lòng Dương Phàm thầm nhủ.

Ba ngày sau.

Trời còn chưa sáng Dương Phàm đã rời Vân Tiêu cung.

Với thân phận tiên vệ đoàn trưởng của hắn có thể tùy tiện ra vào Vân Tiêu cung.

Địa điểm ước hẹn: Hàn Yên đàm.

Hàn Yên đàm ở nơi nào. Dương Phàm ở Vân Tiêu cung nhiều năm như vậy cũng khá rõ ràng địa hình xung quanh.

Tuy nhiên Hàn Yên đàm này cũng không phải nơi bình thường gì. có thể nói là một vùng đất nguy hiểm. Tu vi không đạt tới trình tự Tiên Quân căn bản không thể vào sâu.

Bá!

Thông qua Đại Luân Hồi bao phủ. Dương Phàm thi triển thần thông thuần di. lập tức na di đến Hàn Yên đàm.

Khoảng cách ngàn ức dặm chỉ trong một ý niệm của Dương Phàm.

Vô hình trung, hắn dần dần bước lên tầng lớp đỉnh của thất giới.

Hàn Yên đàm bị một tầng khí lạnh buốt xương như thực chất bao phủ.

ở trong này. thần thức kéo dài bị hạn chế rất lớn. tu vi không đủ nếu tự tiện triển khai thần thức thậm chí sẽ bị thương đến linh hồn.

Cảm quan Đại Luân Hồi của Dương Phàm ngược lại không bị ảnh hưởng.

Càng vào sâu khi lạnh lại càng khủng bố. cuối cùng gần như khiến thần thể mạnh mẽ của Dương Phàm cũng cảm thấy lạnh như băng.

Mặc dù hắn không sử dụng pháp lực hộ thể.

Đứng ở nơi sâu nhất Hàn Yên đàm, Dương Phàm nhắm mắt. lẳng lặng chờ đợi.

Quá trình quen biết Vũ Tịch và yêu nhau ở kiếp trước hiện lên trong đầu.

Nếu như nói yêu và đến với nhau của hắn và Đặng Thi Dao là nồng nhiệt, khắc cốt minh tâm thì tình yêu với Vân Vũ Tịch lại tự nhiên như nước chảy, bình thản như mây khói.

Thời gian chậm rãi trôi qua. có vẻ dài lâu như thế.

Không biết khi nào, một tiếng sáo linh hoạt kỳ ảo quanh quẩn trong Hàn Yên đàm mờ mịt.

Tiếng sáo mờ mịt lại như âm thanh của tự nhiên, toàn bộ hàn đàm lạnh thấu xương phẳng phất như lâm vào tiên cảnh tự nhiên chim hót hương hoa.

Tiếng sáo cũng bừng tỉnh Dương Phàm đang chìm trong hồi ức quá khứ. một loại kêu gọi thần thiết tự nhiên khiến tim hắn đập nhanh.

Nàng đến đây từ lúc nào?

Đây là ý niệm đầu tiên trong lòng Dương Phàm.

1068. Chương 1017: Mộng Ảo Cùng Chân Thật.

Tiếng sáo từ xa đến gần. hàn khí của cả Hàn Yên đàm thấu xương dường như bị giảm đi vài phân, nghênh đón cảnh xuân xanh biếc của thiên nhiên, mơ hồ có thể ngửi đến mùi hương cỏ tươi mát.

Tuyệt cảnh hùng hiểm Hàn Yên đàm này phẳng phất được giao cho cái gì, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó từ mảnh đất tử vong biến thành tiên cảnh đẹp đẽ.

Dương Phàm nhìn chăm chú phương xa, như người mất hồn thất thần bất động.

Vươn ra một bàn tay, trong tầng cảm quan của hắn phẳng phất như chạm đến lá cây cùng cánh hoa từ không trung hạ xuống.

Bốn phía của hắn dường như truyền đến tiếng chim hót gió thổi, lá cây xào xạc. Nơi này là trong rừng sâu sao?

Trong tầm nhìn, một đám mây xanh biếc hào quang bảy màu lượn lờ từ cuối chân trời chậm rãi bay tới.

Bóng hình xinh đẹp trên đám mây biếc mặc áo váy xanh biếc khẽ bay trong gió. mơ hồ có thể thấy được chân ngọc trắng ngần để trần giẫm trên mây biếc mờ mịt. Mắt sáng như nước lóe lên như ánh sao. khuôn mặt ngọc hoàn mỹ như thiên niên điệp nặn hơi mỉm cười. Chỉ một cái nhướn mày. mỉm cười khiến cây rừng bốn phía nhảy múa, phía dưới dường như còn có tiếng suối chảy róc rách.

Đây là một tiên tử tuyệt thế xinh đẹp xuất trần gần gũi với tự nhiên, có dung mạo giống Vân Vũ Tịch như đúc.

Ngoài vẻ mỹ lệ, tự nhiên như ngày trước càng có thêm một loại mờ mịt như trong sương mù và khí chất cao quý trong thần vận.

Vẻ đẹp như vậy có thể hút hồn bất kỳ nam nhân nào trong nháy mắt. chẳng sợ là một thanh âm cũng có thể làm cho người ta cả đời khó quên.

- Cảnh vật tự nhiên hoàn mỹ tự nhiên hòa nhập trong lòng, hòa nhập thiên địa.

Dương Phàm nhìn vị Cửu Công chúa có dung mạo giống hệt Vân Vũ Tịch ở trước mắt. trong lòng thở dài thật dài.

Khó trách đối phương có thể đến một cách im lìm như thế.

Cảnh vật tự nhiên hoàn mỹ hết thảy đều tự nhiên như vậy, không có gì đột ngột.

Huống chi Dương Phàm đang đắm chìm trong hồi ức về kiếp trước.

Cái loại cảnh giới đem tự nhiên hòa nhập vào trong lòng, hòa nhập vào thiên địa đã có thể sánh ngang cùng Tiên Đế.

Hai người đứng lơ lửng trong Hàn Yên đàm, bốn phía là khí lạnh thấu xương cũng là tiên cảnh khu rừng có lá và cánh hoa rơi xuống trong ánh xanh biếc lay động.

Từng phiến lá màu xanh cùng cánh hoa rơi xuống phát ra tiếng xào xạc rất nhỏ. cùng tiếng suối chảy róc rách dưới chân hình thành tiết tấu tuyệt vời nhất.

Cửu Công chúa thu hồi Thất Hương Ngọc Hồn Dịch, áy náy cười:

- Vũ Tịch đến chậm. Sáo ngọc và nhạc phò của người, ta rất thích.

Thanh âm như tiếng trời của nàng cùng với hoàn cảnh tự nhiên bốn phía như vẽ hình kêu gọi lẫn nhau.

Dương Phàm không lên tiếng, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn vào mắt nàng, phảng phất như muốn nhìn xuyên vào tâm hồn.

Kv thật hần muốn phân biệt xem Cửu Công chúa trước mắt rốt cục có phải là Vũ Tịch của ngày trước.

Khuôn mặt không chút tỳ vết của Cửu Công chúa không hiểu sao đỏ lên, đôi mắt sáng né tránh.

Cho tới bây giờ chưa từng có nam nhân nào dám nhìn chăm chăm nàng một cách không kiêng nê gì như vậy.

Bởi vì bất kỳ một nam nhân nào sẽ vì khí chất tuyệt mỹ của nàng mà cảm thấy tự xấu hổ.

Nàng hòa nhập tự nhiên vào tâm hồn cũng sẽ không đỏ mặt Bởi vì cái nhìn của bất kỳ nam nhân nào.

Nhưng không biết vì sao nam nhân trước mắt lại mang tới cho nàng một loại cảm giác hết sức thân thiết gần gũi.

- Vũ Tịch, chẳng lẽ muội không nhận ra Dương đại ca?

Dương Phàm chăm chú nhìn đôi mắt quen thuộc, thắm tình hời.

- Xin Dương Tiên Quân tự trọng, người ta chỉ là bèo nước gặp gỡ.

Trong lòng Cửu Công chúa không vui. tự nhiên mỉm cười nhắc nhở.

Chỉ là lần đầu gặp mặt.

Dương Phàm chường không Đại Luân Hồi có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình của Cửu Công chúa.

Đối phương hòa nhập tự nhiên vào tâm hồn, hòa nhập vào thiên địa. muốn thăm dò tâm tư và linh hồn dao động khó hơn so với Tiên Đế bình thường rất nhiều.

Dương Phàm hít sâu một hơi. đắn đo một chút mới từ từ nói:

- Vậy xin hỏi Công chúa điện hạ. vì sao thích sáo ngọc và nhạc phổ ta tặng cô?

Trên ngọc nhan tuyệt thế của Cửu Công chúa nổi lên một tia mê mang, hơi cúi đầu. đôi mắt đẹp có chút trốn tránh:

- Loại cảm giác kv quái này ngay cả ta đều không thể nói rõ. Từ khi nhìn thấy hai vật này liền thấy thân thiết phát ra từ nội tâm giống như bị cái gì đó kêu gọi.

Dương Phàm nghe vậy chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

- Đây cũng là nguyên nhân ta tò mò đi ra gặp người.

Cửu Công chúa khôi phục khí chất tự nhiên tuyệt trần, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Dương Phàm, dường như muốn làm rõ vấn đề gì.

- Thân thiết? Kêu gọi?

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm, đang trầm tư rất nhanh bưng tỉnh lại. trong lòng đã có phỏng đoán.

Thông qua Đại Luân Hồi bao phủ hần phát hiện khí tức linh hồn của Vũ Tịch cực kỳ tương tự với Cửu Công chúa này, nhưng khí tức của Cửu Công chúa càng tinh khiết tự nhiên mà lại bao dung cả Vũ Tịch.

- Có thể nói về cảm giác này hay không?

Dương Phàm phun ra một hơi dài, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt sắc bén mà bình tĩnh.

- Những thứ này dường như đã nhìn thấy ở trong mơ.

Cửu Công chúa vì làm rõ mê mang trong lòng cũng rất phối hợp.

Chỉ là nói tới đây, mặt ngọc hơi ửng đỏ.

- Trong mơ?

Dương Phàm chấn động.

Điều này khiến cho phỏng đoán của hắn lại có vẻ không chính xác.

- Cô thật không biết ta? Cũng không cảm thấy thần thiết?

Trong mắt Dương Phàm thần quang lóe sáng, giọng nói của hắn dần dần có vài phần hùng hô dọa người.

Cửu Công chúa khẽ nhún mày liễu, nhìn chăm chú hắn thật lâu. cuối cùng nói bằng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Người là Dương Kỳ tiên vệ đoàn trưởng của Vân Tiêu cung, trước đó ta chưa từng có qua lại gì với người.

Nghe vậy, trong lòng Dương Phàm run lên nhưng ánh mắt bình tĩnh như cũ.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào người đẹp tuyệt thế trước mắt. thần hình sinh ra biến ảo và vận vẹo một cách không rõ.

Chi khoảnh khắc, hình thể, bề ngoài, khí chất và thần vận của Dương Phàm đều sinh ra biến hóa. Ngay sau đó, một thanh niên nho nhã tuấn lãng mang theo nụ cười ấm áp hiện ra trước mặt Cửu Công chúa.

- Người... Là người...

Cửu Công chúa rốt cục thất sắc. nhìn chăm chăm vào nam nhân bất kể là tướng mạo hay khi chất đều có thể nói là hoàn mỹ trước mắt.

- Vũ Tịch, rốt cục muội nhận ra đại ca.

Dương Phàm tươi cười như làn gió nhẹ. chỉ một bước đi tới trước mặt Cửu Công chúa, vòng tay ôm nàng một cách rất tự nhiên.

- Người...

Hai gò má Cửu Công chúa đỏ ửng. mặt hiện vẻ lạnh lẽo. âm thanh lạnh lùng:

- Đẳng đồ tử! (Đồ phóng đăng)

Sau tiếng nói đầy tức giận, hào quang tự nhiên vô hình bỗng bùng nổ phía đột nhiên hóa thành bông tuyết và gió bão lạnh băng đầy trời.

Dương Phàm lập tức rung mình một cái. thần thể bị đông cứng.

Bá!

Dáng người tuyệt vời của Cửu Công chúa kết hợp làm một thể với đám mây biếc dưới chân, ngưng kết ra một đài hoa sen nhiều màu bảo vệ quanh thân.

Trong lúc nhất thời, bích quang đầy trời, hào quang bày sắc cùng gợn sóng xanh biếc bao phủ một vùng thiên địa. hoàn toàn ngăn cách với Dương Phàm.

- Vì sao dưới tình huống như vậy. muội cũng không nhận ra ta?

Vẻ đau khổ trên mặt Dương Phàm biểu lộ ra một cách tự nhiên.

Giờ này khắc này. hấn không muốn tiếp tục áp chế và giấu diếm tình cảm trong đáy lòng.

-Xin... Xin lỗi!

Về tức giận lạnh lùng trên mặt Cửu Công chúa tan thành mây khói, hết sức áy náy.

Một nam nhân xa lạ vô lễ với nàng mà trong lòng nàng lại không có chồng cự và phần nộ chân chính, ngược lại có chút áy náy và xin lỗi một cách không tự giác.

- Ta... Ta nhận ra người...

Trong mắt sáng như nước của Cửu Công chúa ẩn hiện ánh lệ và sương mù, kinh ngạc nhìn Dương Phàm.

- Nhận ra ta?

Trên mặt Dương Phàm lộ ra vài phần vui sướng.

- Ta là ai?

Dương Phàm nhìn thấy cơ hội chuyển biến.

- Người là Dương... Dương Phàm...

Trong mắt Cửu Công chúa lóe ra ánh sáng trong suốt, ánh mắt dừng trên mặt Dương Phàm rốt cục không thể dời đi.

Đột nhiên nàng phát hiện nam nhân trước mắt lại thán thiết như thế.

- Chỉ là... Chúng ta quen biết ở trong mơ.

Cửu Công chúa nhẹ nhàng nói.

- Trong mơ?

Thần hình Dương Phàm hơi lắc lư một cái.

Chẳng lẽ tình yêu kiếp trước chỉ là trải qua một giấc mơ? Trải qua một lần Luân hồi, trí nhớ kiếp trước ở trong lòng Dương Phàm tự nhiên không mãnh liệt bang kiếp trước, bình thường có chút mông lung, lúc suy nghĩ kỹ càng thì lại thấy rất thán thiết.

Nhưng là “Mơ” lại khác.

Hít sâu một hơi. Dương Phàm tiếp tục hỏi:

- Như vậy ở trong mơ, hai ta có quan hệ gì?

- Quan hệ?

Cửu Công chúa hơi cúi đầu, tay ngọc khê nắm chặt nếp váy. có vẻ bẽn lễn:

- Quan hệ của chúng ta là...

- Rốt cục là cái gì?

Dương Phàm nhìn thẳng nàng, đẩy về khăn trang.

Mà lúc này màu đỏ ứng khuôn mặt Cửu Công chúa đã lan tới bên tai, ngượng ngùng tới cực điểm.

Dương Phàm cũng bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp thuần khiết của nàng trong khoảnh khắc này.

Hấn còn chưa kịp đắc ý và cao hứng...

Đột nhiên Cửu Công chúa che mặt lướt đi. hóa thành một dải sáng màu xanh biếc biến mất khỏi Hàn Yên đàm.

Với tu vi Huyền Tiên, từ Hàn Yên đàm đến Vân Tiêu cung chỉ trong một ý niệm.

- Vũ Tịch!

Dương Phàm không kịp kêu gọi, bóng hình xinh đẹp truy tìm vô số năm đã biến mất.

Haizzz!!!

Hắn không khỏi thở dài, nhưng trong lòng lại có chút nhẹ nhõm.

Từ tình huống trước mắt. vị Cửu Công chúa của Vân Tiêu cung này chính là Vân Vũ Tịch, cũng còn nhớ rõ hắn.

Biến hóa duy nhất là ở chỗ trong cảm nhận của vị Cửu Công chúa này, quá trình từng yêu của hai người chỉ là một giấc mơ...

Có lẽ giấc mơ này tương đối rõ ràng, có thể nhớ lại.

Nhưng là trong cảm nhận của nàng, đây cuối cùng cũng là một giấc mơ.

- Rốt cục là sai lầm ở đâu?

Dương Phàm nhắm mắt lại, toàn lực triển khai cảm quan Đại Luân Hồi. ý đồ suy tính một phen.

Nhưng khi suy tính cảm ứng hắn gặp phải một lực cản cường đại.

- Xem ra nhất định là có cường giả nghịch thiên nhúng tay. nếu không không có khả năng ta hoàn toàn không tìm thấy manh mối.

Dương Phàm cho ra một kết luận.

Trở về Vân Tiêu cung. Dương Phàm không thể tĩnh tu.

Xem ra nếu không thể hiểu rõ việc này, hắn khó thể bình yên tu luyện.

Thấy vậy hắn dứt khoát ngừng tu luyện, chỉ cần xử lý hoàn mỹ việc này. trong lòng sẽ không còn vướng bận gì. Mà hắn đã bước một chân vào Diễn Sinh Kỵ, không lúc nào là không tu luyện, chỉ là không thể tĩnh tu tìm hiểu.

- Nếu có thời gian, ta có thể tiếp tục theo đuổi Vũ Tịch một lần, thể nghiệm cảm giác vui sướng nhân gian khó được này. Chỉ là hiện tại. thời gian của ta quá gấp gáp.

Lúc Dương Phàm chân chính tĩnh tâm lại. tâm thần tiến vào nơi sâu trong linh hồn. có thể cảm nhận được ý chí kiếm đạo của Vô Song rung động.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ý chí kiếm đạo giống như một quả tim yếu ớt đang khẽ đập.

Loại “đập” này mặc dù nhỏ bé không thể thấy rõ nhưng đã có xu thế dần dần tăng mạnh.

Không quá mấy năm. Dương Phàm chuẩn bị lên vào nội cung đi tìm Vũ Tịch.

Đúng vào một ngày, Dư Mộng Thanh lại tìm tới Dương Phàm, thấp giọng nói:

- Không biết vì sao. sau lần đó Cửu Công chúa trở về lại càng thêm mê mang, cả ngày cầm sáo ngọc buồn bực không vui.

- Nàng cho rằng tình yêu của chúng ta chỉ là một giấc mơ. Nhưng mà chúng ta lại có thể gặp mặt trong hiện thực.

Dương Phàm nói ngắn gọn.

- Lại có chuyện kỳ quái như thế?

Dư Mộng Thanh cùng ngạc nhiên vô cùng.

- Vì sao những chuyện trải qua chân thực lại chỉ là một giấc mơ trong cảm nhận của Vũ Tịch? Chẳng lẽ là Bởi vì Đại Đế...

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe sáng.

1069. Chương 1018: Âm Vệ Thần Bí.

Dương Phàm bình tâm lại, nhờ Dư Mộng Thanh chuyển lời.

- Hiện tại có thể xác định người mà Cửu Công chúa thích chính là người, chưa từng có một nam nhân nào khiến nàng mong nhớ ngày đêm, nhớ mãi không quên.

Dư Mộng Thanh nhìn hắn trịnh trọng nói:

- Nếu là như vậy. con đường người muốn đi sẽ rất gian nan...

Dương Phàm hiểu được ý tốt của Dư Mộng Thanh.

Trước không nói đến chênh lệch về thân phận giữa Dương Phàm và Cửu Công chúa, cũng không nói đến Đại Đế cao cao tại thượng chúa tể tam giới. Chỉ nói đến những người theo đuôi Cửu Công chúa, người nào Không phải hạng tuyệt thế thiên tài!

Theo đuổi Cửu Công chúa, kém nhất là nhân vật cấp Tiên Đế. mà phần nhiều là nhân vật phong vân danh chấn một phương.

Nhìn chằm chằm phương hướng Dư Mộng Thanh biến mất. trên mặt Dương Phàm đầy quyết tâm, chấp tay đứng ngạo nghễ, lạnh lùng nói:

- Không ai có thể ngăn cản bước chân của ta.

Ý chí kiếm đạo khê rung động ở nơi sâu trong linh hồn mang đến cho hắn niềm tin vô cùng.

Bước tiếp theo hắn chỉ cần bước vào Diễn Sinh Kỳ. dùng tư thế mạnh mẽ nhất quét ngang mọi đối thủ và hoàn thành nguyện vọng của Vô Song.

Dương nhiên đây cũng chỉ vẽ vện là ý tưởng của Dương Phàm.

Sau khi Dư Mộng Thanh trở về, Dương Phàm bắt đầu chờ đợi tin tức.

Trong lòng hắn thầm nhủ nếu trong vòng mười năm không có tin tức sẽ lên vào nội cung.

Nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân rốt cục trên người Vũ Tịch đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ gặp gỡ yêu nhau kiếp trước thật sự chỉ là một giấc mơ?

Ý niệm này vừa hiện lên. Dương Phàm liền cảm thấy buồn cười.

Tám năm sau.

Du Vân Tiên Đế tìm tới Dương Phàm, vẻ mặt cổ quái:

- Có khả năng chức vị của ngươi sẽ phát sinh một chút thay đổi.

- Chức vị thay đổi?

Dương Phàm thất kinh, không hiểu chút nào.

Những năm gần đây hắn vẫn một mực điệu thấp, cũng không có biểu hiện gì. Làm sao lại đột nhiên có thay đổi về chức vị?

- Đây là mệnh lệnh đến từ nội cung. Từ hôm nay trở đi ngươi sẽ bị điều vào nội cung, tạm thời đảm nhiệm Phó thống lĩnh Âm Vệ bộ của nội cung.

Sau khi Du Vân Tiên Đế tuyên bố mệnh lệnh xong, lộ ra vẻ mặt cô quái nhìn phía Dương Phàm.

- Vì sao lại đột nhiên bị điều vào nội cung?

Trong lòng Dương Phàm mừng thầm nhưng ngoài mặt không chút thay đổi.

Nội cung Không phải là nơi ở của thân thuộc gia quyến của Đại Đế. Cửu Công chúa hay sao?

về phần Âm Vệ. Dương Phàm cũng có nghe qua.

Ám Vệ bộ là một tổ chức cực kỳ thần bí của Vân Tiêu cung, vẫn ẩn giấu trong bóng tối.

Mỗi một Ám Vệ đều là cường giả cực kỳ đáng sợ.

Nhiệm vụ của bọn họ trừ việc giải quyết một số chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, còn bao gồm cả việc bảo vệ những người trọng yếu có quan hệ với Đại Đế.

Tóm lại, bọn họ thần bí, cường đại, giấu trong bóng tối.

Dương Phàm không nghĩ tới mình lại đột nhiên bị điều động vào Ám Vệ bộ.

- Ta cũng đang kỳ quái. Yêu cầu tiến vào Ám Vệ bộ cực kỳ hà khắc, thượng thường phải trải qua huấn luyện và khảo hạch vô cùng nghiêm khắc. Tình huống trực tiếp điều vào như ngươi hết sức hiếm thấy.

Du Vân Tiên Đế càng thêm nghi hoặc khó hiểu hơn Dương Phàm.

- Hơn nữa... ở Ám Vệ bộ cho dù là Phó thống lĩnh bình thường cũng là nhân vật cấp Tiên Đế đảm nhiệm.

Hắn càng nói càng hoang mang.

- Mệnh lệnh này là ai truyền xuống?

Dương Phàm thán nhiên hỏi.

- Thống lĩnh của Ám Vệ bộ. cái tên biến thái...

Du Vân Tiên Đế rung mình một cái, nhìn chăm chăm Dương Phàm:

- Chẳng lẽ ngươi biết hắn?

- Không biết!

Dương Phàm lắc đầu, ngược lại tò mò về “tên biến thái” theo lời Du Vân Tiên Đế.

- ở Vân Tiêu cung, chỉ có ba người có năng lực này. Một người là Tiên Đế. một là Thống lĩnh Ám Vệ bộ. còn có một người chính là vị Cửu Công chúa kia...

- Cửu Công chúa?

Trong lòng Dương Phàm khẽ động. Chẳng lẽ là...?

- Lúc Đại Đế không có mặt. quyền lớn của ngoại cung giao cho Phó cung chủ và một số ít người chúng ta. Mà nội cung chỉ có Thống lĩnh Ám Vệ và Cửu Công chúa.

Trong mắt Du Vân Tiên Đế lóe tinh quang, nhìn chăm chăm vào Dương Phàm giống như đang thẩm vấn phạm nhân.

Ngày hôm sau, Dương Phàm bí mật biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Đoàn trưởng tiên vệ đoàn thứ chín được đổi người rất nhanh.

về phần hắn đi nơi nào. tiên vệ đoàn căn bản không có tin tức.

Dương Phàm giống như là trống rỗng biến mất.

Người biết tình huống này đã ít lại càng ít.

Trên thực tế hắn đã công khai tiến vào nội cung gia nhập Ám Vệ bộ.

Đón tiếp hắn chính là Phó thống lĩnh Ám Quy.

Ám Quy là một cái bóng toàn thân tối đen gần như không có hình thái gì, có thể dung nhập trong thiên địa và biến mất trong bóng đêm.

Lần đầu tiên gặp mặt.

Khi hắn xuất hiện ở sau lưng, Dương Phàm đã sinh ra cảm ứng.

Ám Quy nhìn chăm chăm Dương Phàm.

“Người này cũng Không phải Tiên Đế bình thường, có thể tiện tay lấy ra Thứ Thần khí. Nếu ném vật này vào Tinh Nguyên Lô, nhất định có thể khiến Luân Hồi Tinh Bảo của ta tăng lên một tầng”.

Trong đầu Dương Phàm nảy ra ý nghĩ.

Nếu để Ám Quy biết ý tưởng của hắn là muốn coi Thứ Thần khí của hắn làm tài liệu để luyện hóa, phóng chừng sẽ tức giận học máu.

- Dù rồi!

Một thanh âm hư vô lạnh băng vang lên trong linh hồn của hai người, có một loại uy nghiêm cường đại không thể trái ngược.

Chỉ một thoáng, hết thấy sự vật quanh thân hai người đều ngừng vận chuyển.

Giờ khắc này tim Dương Phàm ngừng đập, hô hấp cũng ngừng.

Hắn không thể động, ngay cả ý niệm động đậy cũng không có.

Thời gian đã mất ý nghĩa vào khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc thanh âm kia vang lên, trên mặt Ám Quy lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể cứng đờ.

Dương Phàm cảm giác dao động linh hồn của mình thậm chí là ý thức đều thông thả tới cực điểm.

Chỉ khi hắn thu hồi tâm thần vào không gian Mệnh Hạch, linh hồn ý thức mới khôi phục bình thường.

Loại cảm giác mọi thứ mất khống chế này chỉ giằng co hai nhịp thở liền khôi phục bình thường.

Hô—

Gió, linh khí bốn phía bắt đầu lưu động.

Thình thịch!

Tim đập khôi phục bình thường.

Hô hấp của hai người đều khôi phục bình thường.

Trên trán Ám Quy đổ mồ hôi lạnh, quỳ xuống đất:

- Ám Thiên đại nhân, ta...

- Ta chỉ cho người truyền lệnh cho hắn.

Thanh âm hư vô lạnh băng kia vừa dứt.

Phốc!

Một bàn tay hư vô trống rỗng xuất hiện chọc thủng ngực Ám Quy.

Không ngờ cái bóng hình thái hư vô của Ám Quy bị chọc thủng dễ dàng, máu tươi đầm đìa sắc mặt tái nhợt, toàn thân nin rẩy.

Phịch!

Thi thể của Ám Quy té trên mặt đất, máu tươi lan tràn.

-Cút!

Thanh âm hư vô lạnh băng nói.

-Dạ.

Thi thể của Ám Quy tan rã vào đất, Dương Phàm cũng không thấy rõ hắn đi như thế nào.

- DươngKv...

- Xin Ám Thiên đại nhân phân phó.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh, cố giữ bình tĩnh.

- Không tệ. Có thể giữ bình tĩnh trước mặt ta cho dù là bề ngoài thì về mặt tâm lý người đủ để đảm nhiệm chức vị của Âm Vệ.

Thanh âm hư vô lạnh băng kia tán thưởng một cách hiềm thấy.

- Đại nhân quá khen. Bất kỳ thời điểm nào. bảo trì một trái tim bình tĩnh đều có hiệu quả hơn khủng hoảng vô vị.

Dương Phàm khôi phục bộ dạng bình thản.

Trong lòng hắn cười thầm, làm sao người biết cái gọi là “cố giữ bình tĩnh” đó chính là ta muốn người nhìn thấy.

- Từ hôm nay trở đi, người sẽ toàn quyền phụ trách sự an toàn của Bích Dao Cung, quán lý hai mươi Âm Vệ. Người phải hiểu được tu vi của hai mươi Âm Vệ này ít nhất là Kim Tiên cửu trọng.

Sau khi phân phó. thanh âm hư vô lạnh băng biến mất.

Dương Phàm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Thực lực của lão đại của Âm Vệ bộ này lại khủng bố như thế? ở trước mặt hắn, Tiên Đế bình thường căn bản không có lực phản kháng, cho dù đến mười người trăm người đều là trò đùa.

Tay cầm một cái Âm Vệ lệnh màu vàng, thân hình Dương Phàm dung nhập vào hư không.

Muốn nói ẩn nấp chi đạo. trình độ của Dương Phàm có thể nói là đẳng phong tạo cực.

Linh hồn khí tức đều dung nhập vào hệ thống Đại Luân Hồi, lại phối hợp với thần thông ẩn nấp thông triệt thiên địa, nếu Tiên Đế không chú ý sẽ không thể dễ dàng phát hiện hắn.

Tiến vào Âm Vệ bộ làm Phó thống lĩnh, Dương Phàm tự nhiên có bản đồ nội cung, đồng thời ghi nhớ trong đầu.

Trong nội cung có cấm chế đặc thù hạn chế, không thể thuận di. Ngay cả Tiên Đế cũng không làm được. Chỉ có thể thông qua phi hành, hơn nữa ngay cả phi hành cũng bị hạn chế nhất định.

Dương Phàm cảm giác dường như nơi đây không thể hạn chế được thần thông thuận di dựa vào Đại Luân Hồi của mình.

Nhưng hắn lại không muốn bại lộ thần thông thực lực của mình, đây hoàn toàn là một con bài chưa lật.

Yên lặng tiềm hành nửa ngày, rốt cục Dương Phàm sắp đi tới nơi cần đến.

Thông qua Âm Vệ lệnh, hắn lách được liên hệ với hai mươi Âm Vệ trong ngoài Bích Dao cung.

Thậm chí có thể thông qua Âm Vệ lệnh trong tay bọn họ. cảm giác được tình huống cụ thể bên kia.

- Vũ Tịch, hiện tại muội điều ta đến Bích Dao cung là vì có gì?

Nhìn chằm chằm vào một phương hướng. Dương Phàm ni non.

Đúng vào lúc này. trong cảm quan hiện lên một Bích Lạc Tiên Cảnh khiến hắn thất thần!

1070. Chương 1019: Bích Dao Cung.

Tiên quang mông lung, màu xanh biếc dịu dàng, phủ đệ như ngọc bích, lá xarúí đầy trời, ánh sáng bảy màu tự nhiên chiếu rọi. Hết thấy cảnh vật và chi tiết tạo thành một khung cảnh tự nhiên tuyệt vời nhất thế gian.

- Đó chính là Bích Dao cung?

Dương Phàm thất thần hồi lâu mới nói:

- Còn đẹp hơn trong lời đồn. Chủ nhân của nơi này thật là con cưng của trời.

Đây là một tòa cung điện phủ đệ lơ lửng trong Dao Trì Tiên Cảnh ở vùng Bích Lạc thiên địa này.

Có thể sở hữu động phủ hoàn mỹ nhất Thiên giới này có thể thấy được sự sùng ái của Đại Đế đối với Cửu Công chúa có dùng “Nâng niu như hòn ngọc trên tay” cùng không đủ để hình dung.

Đồng thời nữ nhân sống trong phủ đệ hoàn mỹ nhất này ở trong lòng của vô số nam nhân thất giới tự nhiên cũng là tiên tử mỹ lệ nhất Thiên giới.

Chăm chú nhìn phủ đệ này, lần đầu tiên Dương Phàm sinh ra cảm giác tự ti từ khi Luân hồi tái sinh. Nhưng là cảm giác này tan biến thành mây khói trong nháy mắt.

Sau khi Mệnh Hạch thông suốt Đại Luân Hồi thì thời gian sinh mệnh đã mất ý nghĩa đối với Dương Phàm.

Hai kiếp làm người, vượt qua sinh tử, nắm giữ Luân hồi, hắn đã đứng ở một trình tự huyền diệu, nhìn như tùy ý nhưng kỳ thật là dùng ánh mắt cao cao tại thượng “Nhìn xuống” cả thế giới này.

Loại ý nghĩ này theo lý thuyết khẳng định không thể tồn tại trong lòng hắn.

Nhưng là khi ngẩng nhìn Bích Dao cung tự nhiên hoàn mỹ nhất kia, trong nháy mắt Dương Phàm sinh ra ý nghĩ này. Mặc dù vô cùng ngắn ngủi cũng không thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn.

Loại ý nghĩ này không thể dao động tâm cảnh của hắn mà vô hình trung khiến áp lực trong lòng hắn tăng lên vài lần.

Hắn không khỏi tự giễu cười:

- Rõ ràng có được sinh mệnh vĩnh hằng vô tận, vì sao ta lại cảm nhận được gấp gáp cùng áp lực như thế?

Hắn chậm rãi tiến vào Bích Lạc thiên địa, khẽ giẫm lên lớp lá xanh biếc trong Dao Trì Tiên Cảnh, đột nhiên phát hiện mỗi một phiến lá xanh nơi này đều ẩn chứa một chút linh tính.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận được dao động sinh mệnh ẩn chứa trong mỗi phiến lá xanh này.

Nếu là dùng lá xanh nơi này luyện chế Pháp bào, đại đa số có thể luyện chế ra cấp Tiên bảo trở lên.

Trận pháp cấm chế trong Bích Dao cung như tự nhiên mà thành, hòa hợp với môi trường tự nhiên làm một căn bản không thể phát giác.

Mỗi chi tiết nhỏ trong cung, trang trí của mỗi cảnh vật đều mơ hồ được giao cho một loại phong cách nhưng lại không mang một tia bần động và bụi trần, chỉ sợ là tác phẩm của đại sư.

Dương Phàm hơi động dung. Giá trị của toàn phủ đệ này chỉ sợ còn trân quý hơn Luân Hồi Tinh Bảo của hắn gấp mười, gấp trăm lần.

Bước trên lá xanh, đạo tự nhiên Dương Phàm lĩnh ngộ kiếp trước lờ bay ra không chút gượng ép.

Một dòng chảy nhỏ màu xanh từ dưới chân tràn ra rót vào trong lá xanh thuận theo một đường lưu chuyển một vòng, sinh ra cảm giác giao hòa cộng hưởng thân bí rồi sau đó trở về cơ thể của Dương Phàm.

Không đến một lát, dòng sinh mệnh mênh mông tạo thành một cây cầu thần kỳ, không cần cố ý khống chế cũng khiến tất cả cử động của cả Bích Dao cung hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Loại thần nhiên thích ý này đã lâu Dương Phàm không cảm nhận được Bởi vì đã đứng trên trình tự Đại Luân Hồi.

Không bao lâu, Dương Phàm “nhìn” thấy Dư Mộng Thanh, “nhìn” thấy những cung nữ khác, gia đình, Âm Vệ...

Duy nhất có một người là Dương Phàm không nhìn thấy.

Đó chính là Cửu Công chúa chủ nhân của Bích Dao cung.

Dương Phàm ngẩn ra, đột nhiên hiểu ra không khỏi bật cười, có chút tự giễu.

Nguyên lai toàn bộ Bích Lạc Tiên Cảnh này bao gồm Dao Trì Tiên Cảnh, phủ đệ ngọc bích đều là kéo dài của lĩnh vực của chủ nhân.

Bích Dao cung không hề là một phủ đệ. một động phủ mà là một thứ có sinh mệnh.

- Vũ Tịch. Không nghĩ tới nàng thân ở Thiên giới đã tìm hiểu tự nhiên đến cảnh giới như thế.

Trong lòng Dương Phàm cảm khái vạn phần.

Ngay cả Dương Phàm đối với linh ngộ. hiểu biết đối với tự nhiên cũng kém hơn Vân Vũ

Tịch một bậc.

Đương nhiên, nếu là linh ngộ về sinh mệnh và Luân hồi thì khẳng định Dương Phàm vượt xa Vân Vũ Tịch.

- Phó thống lĩnh.

Đi tới một nơi. từ một phiến lá xanh trôi rỗng truyền đến một thanh âm.

Nơi này rõ ràng trống trải không có gì lại tồn tại một người.

Đó chính là Âm Vệ.

Âm Vệ này là một cường giả tu vi đạt tới Kim Tiên cửu trọng đỉnh, thực lực so với Lam Ngân Quán lúc trước chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Dương Phàm liếc mắt đào qua hắc một cái. gật gật đầu:

- Chú ý một chút, nếu có bất kỳ tình huống dị thường nào trước tiên liên hệ ta thông qua Âm Vệ lệnh.

- Vâng, đại nhân.

Thanh âm trống rỗng trôi đi, không còn xuất hiện nữa.

Cũng không vội vã đi tìm Vân Vũ Tịch, Dương Phàm ngồi xếp bằng trên một vùng lá xanh, nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tu tìm hiểu.

Sinh mệnh linh tính và bồ cục tự nhiên của Bích Lạc Tiên Cảnh này khiến Dương Phàm sinh ra linh cảm mới.

Lần nhắm mắt tĩnh tu này của hắn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi hắn mở mắt ra đã qua một ngàn năm.

Mà trong thời gian ngàn năm này, trên người Dương Phàm lại có thêm một chút biến hóa nhưng hoàn toàn không thể nói rõ.

Trong không gian Mệnh Hạch, mặt đất sinh cơ dạt dào. những thực vật nhỏ bé kia thậm chí là một đầm nước, một mảnh đất đều có thêm một loại thân vận linh tính.

Tiểu thế giới của Dương Phàm sinh ra biến hóa nhỏ bé diệu kỳ. tốc độ diễn hóa nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dưới loại biến hóa này Dương Phàm phát hiện tốc độ cây uẩn Sinh của mình trưởng thành cùng nhanh hơn. Mỗi một phiến sinh mệnh lục diệp đều Bởi vì biến hóa nhỏ bé diệu kỳ kia mà đi theo một quỹ tích nhanh hơn hoàn toàn mới.

Thời gian ngàn năm, cảnh giới của Dương Phàm không có nhảy vọt về chất nhưng lại được rót thêm sức sống mới. tốc độ tu luyện nhanh hơn vài lần.

Lần ngộ đạo này, lợi ích đối với hắn khó có thể tưởng tượng.

Trong đôi mắt mở ra của Dương Phàm lưu chuyển một tia linh vận cùng gợn sóng xanh.

Khi hắn đứng dậy có thể cảm nhận được tiếng động vui mừng của lá xanh bốn phía.

Những phiến lá được ban cho linh tính này đang chào hỏi hắn, cũng biểu lộ hảo cảm hoàn toàn khác với sự lạnh nhạt lúc trước.

- Ha ha, chào các người.

Dương Phàm không nói gì. thanh âm và thiện ý của hắn từ Luân hồi vô hình dung nhập vào trong tự nhiên. Sinh mệnh, tự nhiên, luân hồi. Sự vật khác nhau lại sản sinh liên hệ thần bí diệu kỳ.

Đúng vào lúc này.

Một người quen thuộc bay đến trên đám lá xanh nơi Dương Phàm, mê mang nhìn quanh.

Đây cũng là một vị tiên tử tuyệt mỹ xuất trần, không ngờ lại là Dư Mộng Thanh mà Dương Phàm đã sớm quen biết.

- Người đang tìm ta sao?

Biểu tình của Dương Phàm gợn sóng không sợ hãi.

Dư Mộng Thanh đột nhiên có thể nhìn thấu Dương Phàm, ngần ngại một cách không rõ mới giật mình nói:

- Công chúa mời người đi.

Dương Phàm có chút ngạc nhiên vui mừng bất ngờ. không nghĩ tới ngộ đạo ngàn năm lúc tỉnh lại liền gặp mặt Vũ Tịch.

Đây là một dấu hiệu không tồi.

Dương Phàm đi theo phía sau Dư Mộng Thanh.

Dọc theo đường đi, cung nữ và gia đình gặp phải đều không nhìn thấu Dương Phàm, đều cung kính chào hỏi Dư Mộng Thanh.

- Ra mắt Phó tổng quán.

- Phó tổng quán mạnh khỏe.

Địa vị của Dư Mộng Thanh ở nội cung không thấp, ở trong Bích Dao cung lại càng dưới một người mà trên vạn người.

Cũng may mà có nàng nên Dương Phàm mới có thể nhìn thấy Vũ Tịch nhanh như vậy.

Đồng thời cũng may mà có Dương Phàm cho nên Dư Mộng Thanh mới có thể có được địa vị cùng thành tựu hiện giờ.

Đi vào phủ đệ ngọc bích như mộng ảo. rốt cục Dương Phàm lại gặp Vân Vũ Tịch ở trong một lầu các tinh xảo thơm ngát như mùi sen.

Trước khi vào đây, hắn tuyệt đối không nghĩ tới khuê phòng của Vũ Tịch cũng không cao quý rộng rãi như trong tưởng tượng.

Nhìn cả Bích Dao cung này. đây chỉ là một lầu các thuần bang trúc tinh xảo nhìn rất bình thường lơ lửng trên mặt hồ, u tĩnh tự nhiên.

Lúc tiến vào lầu các, Cửu Công chúa đang vuốt ve Thất Hương Ngọc Hồn Địch, đôi mắt đẹp nhìn lên người Dương Phàm mặc dù có một chút ngượng ngùng nhưng cử chỉ lại rất tự nhiên.

Sau khi mời Dương Phàm ngồi xuống, Cửu Công chúa tự rót cho hắn một chén trà thơm, mùi hương thấm lòng người.

Dương Phàm khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt thi thoảng nhìn vào mắt Cửu Công chúa, không khí ngẫu nhiên khẩn trương rồi lại có chút thoải mái tự nhiên.

Ấm áp và vui mừng giờ khắc này dường như hóa thành vĩnh hằng.

- Người... Làm sao người có thể để Công chúa tự rót trà cho người, còn thân nhiên hường thụ.

Trong lòng Dư Mộng Thanh thấp thỏm không yên. lén trừng mắt nhìn Dương Phàm và

lần.

Dương Phàm cười nói tự nhiên, cuối cùng nói:

- Mộng Thanh, người trước tiên tạm tránh một chút, ta có lời muốn nói cùng Công chúa.

-Dạ.

Dư Mộng Thanh trả lời theo bản năng, sau khi tỉnh ra, sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt.

Dáng vẻ của Dương Phàm giống như là nam chủ nhân của động phủ vậy.

- Người đi xuống trước đi.

Cửu Công chúa nói.

Thởra một hơi dài, Dư Mộng Thanh l ời đi. âm thầm lú lười. Cửu Công chúa này rốt cục là làm sao vậy. không ngờ sẵn sọc ân cần với một nam nhân như thế.

Đợi cho Dư Mộng Thanh rời đi. Dương Phàm vung tay lên, một tầng lực lượng vô hình vô chất bao phủ cả lầu các.

Vô hình trung dường như có một cái bánh xe lớn trấn áp nơi này.

Cửu Công chúa cảm nhận được huyền bí biến hóa trong đó. nhìn Dương Phàm thật sâu:

- Luân hồi sao? Huynh rốt cục có còn là Dương đại ca trước kia hay không?

- Đúng, cũng không đúng!

Sau khi Dương Phàm trả lời. cười nói:

- Vấn đề này hẳn là ta hỏi muội mới đúng. Muội có còn là Vũ Tịch trước kia không?

Đôi mắt đẹp của Cửu Công chúa chớp chớp:

- Câu trả lời của ta cũng giống như thế: Đúng, cũng không đúng!

Dương Phàm ngậy người, không thể hiểu ra.

Mà Cửu Công chúa cũng không thể hiểu ra lời nói của Dương Phàm.

Trả lời giống nhau, bí ẩn như nhau.

Đúng, cũng không đúng!

Có thể đồng thời trả lời câu hỏi của nhau.

Thế gian lại có tình huống trùng hợp diệu kỳ như thế?

- Có liên quan đến Luân hồi, đây là một vấn đề rất khó nói rõ. Nói ngắn gọn, Dương Kỳ kiếp này cùng với Dương Phàm kiếp trước cùng là một nhưng lại có thân thể sinh mệnh khác nhau.

Cửu Công chúa suy nghĩ một hồi. đôi mày thanh tú nhíu lại, trong thời gian ngắn chỉ lĩnh ngộ bảy tám phần.

- Vậy ta muốn hỏi Dương đại ca một câu: Tình yêu của chúng ta ở trong mơ, rốt cục là người nào trong hai người?

Trong mắt Cửu Công chúa có vài phần quan tâm thân thiết.

Giờ phút này, Dương Phàm xuất hiện với dung mạo của Dương Kỳ.

- Trong mơ?

Dương Phàm nhướng mày. không dây dưa vấn đề này mà hỏi ngược lại:

- Điều này rất trọng yếu sao? Bất kể là Dương Kỳ hay là Dương Phàm, tình yêu giữa chúng ta mãi mãi không thay đổi.

- Vũ Tịch hiểu được, cũng yên tâm rồi.

Cửu Công chúa cười xinh đẹp, giờ khắc này nàng cũng chỉ là một thiếu nữ bình thường.

- Tiếp theo, đại ca có thể hỏi Vũ Tịch.

- Được.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Vũ Tịch thật sự cho rằng tình yêu của chúng ta ở thế gian chỉ là ở trong mơ?

- Còn nữa, Đại Đế có phong ấn hay thay đổi trí nhớ của muội không?

Hắn ngừng một lát. lại bổ sung thêm.

Cửu Công chúa lại cười nói:

- Phụ thân thương yêu Vũ Tịch nhất, làm sao đựng đến trí nhớ của muội? Bản thể của Vũ Tịch chưa từng chân chính xuống hạ giới, gặp mặt ở Hàn Yên đàm Thiên giới mới là lần đầu tiên ta chân chính gặp mặt Dương đại ca.

- Tình yêu giữa chúng ta trước kia đương nhiên là ở trong giấc mơ của Vũ Tịch!

1071. Chương 1020: Nháy Mắt Vạn Năm

Đại Đế không hề giở thủ đoạn gì?

Cầm quan Đại Luân Hồi của Dương Phàm phóng đại vô số lần. trong hay mắt ẩn hiện một lốc xoáy hình tròn hư vô lằng lằng quan sát vị Cửu Công chúa đẹp nhất Thiên giới có danh hiệu Bích Dao Vân Tiên này.

Đáp án nói cho hắn chẳng những Cửu Công chúa không nói sai. lời nói chân thành từ đáy lòng.

- Khi huynh xuất hiện, giấc mộng này càng ngày càng chân thực, rõ ràng giống như đã từng trải qua một đời.

Trong đôi mắt đẹp của Cửu Công chúa sương mù mờ lung, nhìn nam nhân trước mắt thật sâu.

Dương Phàm lại hóa thành bộ dạng kiếp trước, ôn nhu nho nhã, ấm áp như gió như nam nhân hoàn mỹ nhất thế gian.

- Vũ Tịch, cho dù là mơ thì đó cũng là một giấc mơ chân thật.

Dương Phàm đi tới trước người nàng, ngửi mùi hương thơm hoa cỏ ngào ngạt tỏa ra, khẽ ôm Cửu Công chúa vào lòng rất là tự nhiên.

Thân thể thần tiên hoàn mỹ mềm mại thom ngát được ôm chặt vào lòng, không có gì khác so với kiếp trước.

Cửu Công chúa không chống cự một cách thần kỳ ngoài ý muốn. Giờ này khắc này tâm thần nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong giấc mơ chân thật kia.

Khuôn mặt như hoa sen trắng, từng vệt ứng hồng như hồng đào chín dần lan tràn đến bên tai và chiếc cổ trắng ngần.

Là Công chúa cao quý nhất của Thiên giới, nàng chưa từng có động tác thân mật như thế với một nam nhân.

Hết thấy đều xác minh lời nói của Cửu Công chúa.

Sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, lúc này hắn cũng không quan tâm tình yêu đã từng có rốt cục là chân thật hay là mộng ảo.

Mặc kệ trải qua mấy kiếp, bất kể là Dương Phàm hay là Dương Kỳ đều không trọng yếu.

Chỉ vì tình yêu say đắm về mặt tinh thần này mãi mãi trường tồn.

òem nữ nhân âu yếm, khê hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước. Khoảnh khắc này hóa thành vĩnh hằng.

Dường như thời gian thật sự ngừng trôi trong khoảnh khắc này.

Bọn họ cũng không dự đoán được sự lật xác về tinh thần cảnh giới của nhau.

Loại tình, yêu tinh thần vượt qua Luân hồi. vượt qua sinh mệnh cá thể còn cao hơn cái gọi là tinh thần song tu một tầng.

Khi Dương Phàm tỉnh lại, từng phiến sinh mệnh lục diệp trong không gian Mệnh Hạch phấp phới, trên cành nhô nhú ra những chồi non nhó bé.

- Khoảnh khắc vừa rồi không ngờ trôi qua vạn năm?

Tâm thần Dương Phàm chấn động.

Mà ở thế giới hiện thực, một vạn năm lại chỉ trong nháy mắt. trong khoảnh khắc.

- Khoảnh khắc vĩnh hằng! Đây là cấm kỵ của thời gian, không nghĩ tới chúng ta lại làm được.

Dấu lệ trên khuôn mặt ngọc của Cửu Công chúa đã khô, biển mắt không còn dấu vết.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Khoảnh khắc vừa rồi hai người yêu nhau một vạn năm, hôn một vạn năm.

Loại tình yêu được thóa mãn về tinh thần được thăng hoa đến một độ cao hoàn toàn mới.

Khê giấy ra khỏi vòng tay Dương Phàm, Cửu Công chúa lại châm trà cho hắn, trên mặt có một vết ửng hồng, ẩn chứa tình cảm nồng ấm dường như là một thiếu nữ độ tuổi trăng tròn.

Họ đưa mắt nhìn nhau không nói gì suốt nửa ngày.

Dư Mộng Thanh ở ngoài khuê phòng cũng lo lắng vạn phần, đi đi lại lại.

- Bọn họ ở trong đó tâm tình lâu như vậy. có thể nào xảy ra chuyện gì không?

Dư Mộng Thanh lo lắng vô cùng.

Không biết vì sao nàng càng thêm lo lắng cho Cửu Công chúa đã đạt tới cảnh giới Huyền Tiên.

Gần giữa đêm, trong gian phòng trúc tĩnh xảo sáng ánh đèn ấm áp.

- Dương đại ca. thời gian không sớm nữa. Vũ Tịch phải đi ngủ.

Vân Vũ Tịch xấu hổ cười.

Dương Phàm ngần ra, sau đó bật cười:

- Vũ Tịch, muội muốn đuổi tướng công đi sao?

Thân thể như tiên của Vân Vũ Tịch quay đi không để ý tới hắn, đi tới bên giường ngồi xuống, trong đôi mắt đẹp lộ ra vài tia bình tĩnh:

- Dương đại ca. Nếu chúng ta muốn ở cùng một chỗ sẽ gặp phải cản trở rất lớn.

Dương Phàm gật gật đầu. đứng dậy. hỏi:

- Vũ Tịch hiện tại có thể nói cho ta biết. giấc mơ muội từng trải qua thật ra là chuyện gì?

- Dương đại ca hẳn là chú ý tới. mỗi một phiến lá xanh trong Bích Dao cung của muội đều ẩn chứa sinh mệnh linh tính.

Vân Vũ Tịch nhìn sang Dương Phàm.

- Đúng. Đường như mỗi một phiến lá đều là một sinh linh nhó bé.

Dương Phàm gật đầu.

- Những phiến lá này là kéo dài linh vực của đại đạo tự nhiên mà Vũ Tịch lĩnh ngộ. Mỗi một phiến lá tương đương với một bộ phận thân thể muối.

Vân Vũ Tịch ngừng một lát.

- Ta hiểu rồi.

Dương Phàm hơi chút suy tư rồi ý bảo nàng nói tiếp.

Hắn thật sự ngạc nhiên thán phục: Linh vực của Vũ Tịch chính là Bích Dao cung, khiến cho mỗi một phiến lá trong Bích Lạc Tiên Cánh này trở thành một bộ phận của mình.

- Mỗi một phiến lá đều được khắc linh hồn ẩn ký của muối, tương đương với một hóa thân.

Vân Vũ Tịch nhắm đôi mắt đẹp, thở dài thật dài, Bắt đầu thuật lại một đoạn chuyện xưa:

- Thật lâu trước kia, tỷ thí tranh đấu giữa phụ thân và Man Hoàng kéo dài đến Phàm giới. Mặc dù cường đại như Đại Đế, bọn họ cũng không dám đặt bản tôn ở hạ giới, vì thế đều tự phán ra một tia tinh thần ý chí gửi xuống Phàm giới, tự tìm người phát ngôn triển khai một trận chiến đấu hoàn toàn mới.

- Theo đối kháng tiến vào hồi gay cấn, thủ hạ và bằng hữu của hai vị Đại Đế đều thi triển đại thần thông giáng xuống phán thần hoặc tinh thần ý chí trợ giúp Đại Đế của mình.

- Đoạn thời gian đó, phụ thân muối ở vào thế hạ phong, Vũ Tịch không yên cùng tò mò không gian Phàm giới nên lợi dụng một phiến lá chứa đựng, gửi vào một tia tinh thần ý chí hóa thành một sinh mệnh tiến vào không gian Phàm giới trợ giúp phụ thân đối kháng Man Hoàng. Đáng tiếc lúc đó người đại thần thông quả thật rất nhiều, phiến lá xanh sinh mệnh chứa đựng tinh thần ý chí của Vũ Tịch ngã xuống ở Phàm giới, chỉ có tinh thần ý chí tản phá bị mất liên hệ.

- Tinh thần ý chí là hồn nguyên trung tâm nhất của mỗi vị Tiên Đế. đánh mất một bộ phận sẽ tổn thất tu vi rất lớn. Mà không gian Phàm giới vưu ột khiến những nhân vật từ Chân Tiên thượng vị trở lên cũng không dám hạ giới. Vũ Tịch không thể tự mình hạ giới tìm kiếm tia tinh thần ý chí kia, chỉ có thể lại nuôi dưỡng một phiến lá không chứa đựng tinh thần ý chí đánh xuống hạ giới dưới sự trợ giúp của Tiên Đế khác. Mục đích là vì tìm kiếm bộ phận tinh thần ý chí kia.

Vân Vũ Tịch nói tới đây, hơi mỉm cười nhìn Dương Phàm:

- Chuyện tiếp theo, đại ca chúng khổng sinh mệnh Luân hồi có lẽ có thể đoán được.

- Mặc dù phiến lá kia không chứa gửi tinh thần ý chí của muối, nhưng cách bức vách hai giới lại có thể giữ một tia liên hệ thần bí. Nó rơi xuống Phàm giới, bắt đầu thai nghén từ một đứa trẻ, đây cũng là lúc Được Vương tiền bối bắt đầu nhặt được muối.

Dương Phàm phỏng đoán.

Vân Vũ Tịch mỉm cười gật đầu:

- Sinh mệnh do phiến lá xanh biến thành vẫn giữ liên hệ thần bí với muối, nó chính là muối. Bởi vì bị ngăn cách bởi vách tường hai giới, những trải nghiệm của nó ở Phàm giới hiện ra trong đầu Vũ Tịch dưới hình thức một giấc mơ. Mỗi đầu giấc mơ này rất mong lung. Vũ Tịch vẫn một mực coi nó là giấc mơ. Đồng thời vẫn luôn trong giấc ngủ, thể nghiệm những trải qua ở trong mơ. Loại thể nghiệm như Luân hồi cách một kiếp này khiến sự hiểu biết linh ngộ của muối về sinh mệnh càng tăng tiến một tầng.

- Thì ra là thế.

Dương Phàm bừng tỉnh hiểu ra:

- Vũ Tịch chưa từng hạ giới, vẫn luôn trải nghiệm tình yêu với ta ở trong mơ.

Cửu Công chúa vẫn chưa từng chân chính yêu Dương Phàm, đối với nàng mà nói tình yêu chân chính là trên phương diện tinh thần, ở trong giấc mơ mong lung.

- Đoạn giấc mơ đó rất đẹp.

Vân Vũ Tịch cười tươi như hoa.

- Vậy sau đó?

Dương Phàm chờ đợi nàng nói tiếp.

- Sau đó Thiên Lan Tiên Đế một vị tán tiên bang hữu của phụ thân có ý chí còn sót lại ở Phàm giới sáng lập ra Thiên Lan Điện, dùng thần thông vô thượng tạo ra Quy Hồn tượng. Những cường giả thượng giới bị ngã xuống, phân thân hoặc tinh thần ý chí của bọn họ sẽ được ngưng tụ ở trong Thiên Lan Điện. Cũng chính ở nơi đó. “Muội” ở trong mơ hoàn thành sứ mệnh, cũng mượn đó thức tỉnh... Cùng tỉnh giấc mơ!

Sau khi tỉnh lại, đó chỉ là một đoạn nhớ lại và tình yêu say đắm ở trong mơ.

Cửu Công chúa lại nhìn Dương Phàm:

- Sau khi tỉnh lại. chuyện trong mơ trở nên mơ hồ. gần như đã quên hết!

Dương Phàm trầm ngâm một lát, trải nghiệm rõ ràng ở trong mơ sau khi tỉnh lại sẽ nhạt dần và quên đi. theo thời gian trôi qua sẽ quên hoàn toàn.

- Sau khi tỉnh giấc mà phụ thân nói cho muội biết đó chỉ là một giấc mơ, quên nó đi. Mà Vũ Tịch không thể làm trái ý chí của người, cho nên tin chắc không nghi ngờ.

Cửu Công chúa nói xong lời cuối, hai mắt đắm lệ mộng lung.

Dương Phàm ngậy ra hồi lâu.

Với hân mà nói, tình yêu với Vũ Tịch chính là Dương Phàm của kiếp trước.

Nhưng tình yêu về tinh thần lại vượt qua Luân hồi và sinh mệnh đạt tới mức độ “Hóa thân nhập huyền”.

Giờ phút này, nháy mắt vạn năm kia khiến Dương Phàm chân chính bước vào cánh cửa Diễn Sinh Kỳ.

Bất kỳ việc gì cũng đều là quan hệ giữa nhân và quả.

- Như vậy tranh đấu giữa Tiên Thần Thủy Hoàng và Bách Tộc Man Vương, cuối cùng hân là phụ thân muội trở thành người thắng hả?

Dương Phàm có chút hứng thú, muốn biết thắng bại giữa trận chiến đỉnh thời thượng cổ trên Đông Thắng Đại Lục.

- Không, vẫn còn không phản thắng bại. Bởi vì lúc trước có sự tồn tại của Cửu u Ma Đế, phụ thân bọn họ liên thủ. đánh vỡ kế hoạch của Ma đầu hai giới.

Cửu Công chúa lắc đầu nói.

- Ha ha ha. Nguyên lai thần thoại thời đại thượng cổ Tiên Tàn chẳng qua là một trận chiến giữa các vị đứng đầu thượng giới kéo dài đến nhân giới.

Sau khi biết được chán tướng, Dương Phàm không khỏi thoải mái cười to.

Nhớ ngày đó độ cao của bọn họ thật sự có hạn, tràn ngập kính sợ cùng hướng tới đối với những nhân vật thần thoại trong truyền thuyết.

Suốt đêm Dương Phàm ở lại trong khuê phòng của Cửu Công chúa.

Thăng đến sáng sớm hôm sau. Dương Phàm đi ra phòng trúc tinh xảo. Cửu Công chúa cũng không tiễn hân.

Dư Mộng Thanh trừng mắt thật to. đưa Dương Phàm rời đi, muốn nói lại thôi.

“Dương Kỳ này... Không ngờ ở suốt đêm trong khuê phòng của Cửu Công chúa!”

Cho dù nàng đơn thuần đến đâu cũng không cảm có chút suy nghĩ miên man.

- Mộng Thanh.

Thanh âm của Cửu Công chúa truyền đến.

- Công chúa.

Dư Mộng Thanh cẩn thận đi vào, phát hiện Cửu Công chúa cũng không có gì khác thường.

- Chuyện kia, người có nói cho hần hay không?

Cửu Công chúa thở dài sâu kín.

Rời khỏi khuê phòng của Cửu Công chúa. Dương Phàm phát ra một tràng thở dài trong linh hồn, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Hần lại có một cảm giác sai lầm như giấc mình như trong mơ.

- Đây có phải là một giấc mơ hay không?

Dương Phàm tự giễu cười, thân hình hơi nhoáng lên. hạ xuống trên đám lá.

Đồng thời một ý niệm chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất: “Từng yêu ta say đắm rốt cục là Vân Vũ Tịch ngày trước hay là Cửu Công chúa hiện nay?”

Hần lại cảm thấy buồn cười, Bởi vì Cửu Công chúa cũng có một nghi vấn tương tự: “Từng yêu mình rốt cục là Dương Phàm hay là Dương Kỳ?”

Nhưng chính theo như lời của Dương Phàm, hết thấy đều không trọng yếu. Luyện ái siêu phàm về tinh thần vượt qua hiện thật, mộng ảo, Luân hồi thậm chí là sinh mệnh.

Dương Phàm ngồi ngay trên lớp lá, nhắm mắt lại.

Diễn Sinh Kỳ tự động vận chuyển tu luyện, tốc độ nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Nụ hôn với Cửu Công chúa nháy mắt vạn năm. Đây là lực lượng cảm ký của thời gian.

Hần cũng bối vậy mà chân chính bước vào Diễn Sinh Kỳ.

Trong không gian Mệnh Hạch, sinh mệnh khí tức tăng trưởng và mở rộng thêm một bước.

Trên cây uẩn Sinh, từng phiến sinh mệnh lục diệp phát phối rơi xuống mặt đất và dần héo rũ...

- Sinh trưởng và tàn tạ héo rũ của mỗi một phiến lá đều là lịch trình của một sinh mệnh. Thần thông pháp lực ẩn chứa trong mỗi một phiến lá đều tiếp cận Tiên Đế. là hóa thân của ta...

- Sau khi chúng nó rơi xuống sẽ tiến vào Luân hồi. trải qua lịch trình mới.

Dương Phàm lẳng lặng cảm thụ tìm hiểu.

Cho dù mới bước vào Diễn Sinh Kỳ, thần thông của hần tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

1072. Chương 1021: Sáng Tạo Sinh Mệnh.

Hiện nay cây uẩn Sinh đã lớn thành cây đại thụ Diễn Dinh cao hơn chục trượng.

Đại thụ Diễn Sinh có vài phần trảng kiện hai ba người mới có thể ôm xuể, bên trong ẩn chứa sinh cơ khổng lồ mệnh mông và lực Luân hồi không thể chạm đến.

Sinh mệnh lục diệp vốn mọc ra trên cây Diễn Sinh đã héo tàn mầu trăm phiến, từ giữa không trung khẽ đong đưa theo gió rồi rơi xuống với tốc độ cực kỳ thông thả.

Sinh mệnh lục diệp rơi xuống đất chuyển sang màu vàng úa, héo rũ rồi cuối cùng hoàn toàn mục nát.

Trong cảm ngộ của Dương Phàm, số sinh mệnh lục diệp này đều giống như Hóa Thần của mình, sau khi chúng nó đi hết một quãng đường sinh mệnh sẽ tử vong rồi Luân hồi tái sinh.

Cùng lúc sinh mệnh lục diệp vàng úa héo tàn thì trên cây Diễn Sinh cũng sinh ra không ít chồi non.

Sinh cơ đổi dảo của sinh mệnh lực diệt sau khi héo tàn sẽ thấm vào mặt đất, nuôi dưỡng ra lực lượng mới. sức sống mới.

Loại phương thức Luân hồi này tồn tại trên đại thụ Diễn Sinh.

Hệ thống Luân hồi tự hình thành ở đây suy diễn một chuỗi biến hóa của sinh mệnh Sinh tử Luân hồi.

Trong lần lượt Luân hồi, trên cây Diễn Sinh dựng dựng ra một cỗ lực lượng huyền bí không thể nắm lấy.

Dương Phàm biết nó thuộc về nhân quả.

Lực lượng Luân hồi. lực lượng nhân quả.

Lần đầu tiên Dương Phàm cảm nhận được sự tồn tại của chúng một cách rõ ràng, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung lại càng không thể chạm đến.

Ngoài ra. Tiểu thể giới Mệnh Hạch tự nhiên diễn sinh ra vô cùng sinh cơ, trong không gian dựng dựng ra vô số huyền ảo.

Hiện tại Dương Phàm phải làm chính là thể ngộ đủ loại diễn biến và huyền ảo.

Khi hần tập trung tinh thần tới cực hạn, tinh thần ý chí rung động, tốc độ thời gian trong Tiểu thể giới Mệnh Hạch đột nhiên sinh ra biến hóa. nhanh hơn gấp mười, gấp trăm lần.

Vô hình trung hần đã chạm đến loại lực lượng cấm kỵ của thể gian này và vận dụng như nước chảy thành sông.

Nhưng sự tìm hiểu, thông suốt đối với thời gian của Dương Phàm thành lập trên cơ sở sinh mệnh, tự nhiên, Luân hồi và nhân quả.

Đại đạo ba nghìn trở về căn nguyên.

Tại trình tự và góc độ không giống nhau nhưng Dương Phàm cũng có thể vận chuyển cỗ lực lượng này.

Trong đầu, tinh thần ý chí rung động tốc độ cao, kéo dài ra từ trong linh hồn tâm ấn. Trước tiên là bám vào đại thụ Diễn Sinh, trái qua lốc xoáy Luân hồi không ngừng lớn mạnh.

Tới một lúc nào đó. cỗ ý chí này càng ngày càng mạnh mẽ, dần dần tràn ngập cả không gian Mệnh Hạch.

Dương Phàm tập trung lĩnh ngộ khiến loại biến hóa này nhanh hơn.

Cuối cùng cỗ tinh thần ý chí này dần dần dung hợp khắp không gian, tiếp xúc với nhân quả, thời không và Luân hồi trở thành chúa tể của Tiểu thể giới.

Ý chí của Dương Phàm tức là ý chí của toàn bộ Tiểu thể giới.

Trong lúc này, tinh thần ý chí của hần vốn nằm trong trạng thái chồi non. lực lượng cũng đã nhờ vậy mà bành trướng ngàn vạn lần. gần như có thể sánh ngang cùng Tiên Đế.

Tinh thần ý chí của Dương Phàm đã có thể so với Huyền Tiên nhất trọng, như vậy cho dù hần không sử dụng lực lượng Luân hồi nhân quả cũng có thể so với cấp bậc Tiên Đế.

Hơn nữa cỗ tinh thần ý chí này còn đang không ngừng lớn mạnh trướng thành dưới sự săn sóc của nhiều loại lực lượng cường đại của toàn bộ Tiểu thể giới.

Dương Phàm phóng đoán, khi mình từ cảnh giới mới vào Diễn Sinh đến Diễn Sinh sơ kỳ, lực lượng của tinh thần ý chí có thể được tăng trưởng gấp trăm lần.

về phần lực lượng của Diễn Sinh trung kỳ và hậu kỳ. Dương Phàm căn bản không thể đánh giá. Nhưng là càng về sau biên độ tăng trưởng thần thông sẽ càng đáng sợ.

Trong Tiểu thể giới Mệnh Hạch cũng không biết trải qua thời gian bao lâu. khí tức sinh mệnh ở nơi này cũng tiến dần bang thể giới chân chính.

Ý chí của Dương Phàm dường như không hết thấy. lại sinh ra vài phần buồn tẻ.

Trong một không gian to lớn sinh cơ bừng bừng như thế lại không có sinh mệnh trí tuệ chân chính.

- Nếu không có sinh mệnh, vì sao ta không tự sáng tạo?

Lúc ý nghĩ này của Dương Phàm được trôi dạt. nó lại có vẻ tự nhiên như thế.

Nếu là dĩ vãng trước khi uẩn Sinh, loại thần thông sáng tạo sinh mệnh này được coi là kinh thể hải tục. nghĩ cũng đều không dám nghĩ tới.

Nhưng là giờ phút này loại ý nghĩ này lại tự nhiên như vậy. chính hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Bá!

Thần hình Dương Phàm hoàn toàn biến mất khỏi Bích Dao cung, tiến vào Tiểu thể giới Mệnh Hạch, một tay vung lên gỡ xuống một phiến sinh mệnh lục diệp.

Trong lúc trầm ngâm, một vùng sóng gợn màu trắng mịn mờ nhòe nhạo trên tay.

Sau đó. ở giữa lòng bàn tay hắn hiện ra một lốc xoáy hình tròn, một tia sáng màu xanh mang theo sóng gợn màu trắng mịn mờ nhoáng lên một cái rồi biến mất.

Giờ phút này. Dương Phàm rút ra một phần mười tinh thần lực cùng với một phần trăm sinh mệnh tinh nguyên từ trên đại thụ Diễm Sinh, sắc mặt hơi trắng bệch.

u... Ông-

Không bao lâu, trên cây Diễm Sinh dâng lên từng đợt sóng gợn màu xanh, sinh mệnh lục diệp và chồi non còn nhỏ chiếu rọi hào quang mong lung. Lực lượng vô hình của Luân hồi và nhân quả từ toàn bộ Tiểu thể giới Mệnh Hạch khẽ rung động rồi trở về yên lặng.

Lòng bàn tay Dương Phàm khẽ run rẩy, lốc xoáy hình tròn kia kêu “Ba” một tiếng, hoàn toàn biến mất.

Ầm!

Cả cây Diễm Sinh run lên. lốc xoáy Luân hồi thật lớn mà vô hình phát ra một tràng rít gào.

Cỗ chấn động kia sinh ra từ cây Diễm Sinh, toàn bộ thể giới Đại Luân Hồi cũng nhấc lên từng đợt sóng gợn thật nhỏ.

Sau đó. trên một nhánh của cây Diễm Sinh mọc ra một cái kén nhỏ màu xanh. Lúc đầu chỉ bằng ngón tay cái. sau đó bành trướng với tốc độ thật nhanh.

Khi đường kính của chiếc kén màu xanh lớn đến năm xích (1 xích=33. 33 cm) thì ngừng lại, hình thái càng thêm ngưng thật, ẩn chứa một cỗ sinh mệnh linh vận và dao động hòn lực.

Tâm thần Dương Phàm rót vào trong, căn cứ vào đồ án trong đầu yên lặng suy nghĩ và quy hoạch.

Từ trước khi sinh mệnh sinh ra hắn đã Bắt đầu thôi diễn tính toán.

Cái loại thôi diễn tính toán phức tạp này cho dù với linh hồn và tinh thần ý chí cường đại như vậy của hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi lâu, nguyên khi khôi phục.

Dương Phàm bay tới trước chiếc kén màu xanh, nhắm mắt lại. Một cỗ ý chí chứa tể như thiên đạo khổng lồ chế toàn bộ thể giới.

Vô số dao động dâng lên trong thiên địa..

Khoảnh khắc tâm thần và ý chí tập trung tới cực điểm, thời gian lưu tốc trong phạm vi một trường quanh Dương Phàm đột nhiên nhanh hơn mấy vạn lần.

Hai phiến sinh mệnh lục diệp bên cạnh hắn héo vàng với tốc độ có thể thấy bang mắt thường, sau đó rời khỏi đại thụ rơi xuống mặt đất.

Chiếc kén xanh kia lớn dần từng chút, dựng dục một cỗ sinh mệnh dao động.

Sau đó sinh mệnh dao động càng ngày càng mạnh và sinh ra một chút dấu hiệu sinh mệnh.

- Sắp thành công rồi...

Trái tim Dương Phàm đập nhanh hơn.

Khi chiếc kén xanh sinh ra dấu hiệu sinh mệnh nói rõ sinh mệnh bên trong đã được dựng dựng thành công.

Kế tiếp, Dương Phàm ngồi xếp bang điều tức khôi phục nguyên khí chờ đợi kén xarúi tự động biến hóa.

ở trong không gian Mệnh Hạch, nguyên khí của hắn được khôi phục trong nháy mắt, nhưng linh hồn tinh nguyên bị tổn thất lại không thể khôi phục được trong thời gian ngắn.

Cũng không biết điều tức bao lâu. Dương Phàm chậm rãi mở mắt. ni non:

- Không biết sinh mệnh trí tuệ do ta sáng tạo sẽ có khác biệt như thế nào.

Chiếc kén màu xanh trước mắt đã nứt ra một đường, một mùi thơm kỳ dị truyền đến.

Dương Phàm vung tay áo. kén xanh mở ra thêm một bước, lộ ra một thân thể tuyệt mỹ trong suốt nhưng ngọc, như thiên nhiên điêu trác mà thành.

Nữ nhân trước mắt có vóc dáng tuyệt luân, thán thể trần như nhộng, da thịt trong suốt như ngọc gân như nửa trong suốt không một tỳ vết, ánh sáng mờ lưu chuyển. Hàng mi cong, đôi mắt như sao sáng, mái tóc dài như hàng liễu rũ...

Đây đã Không phải là người mà là một... Nữ thần!

Nữ thần hoàn mỹ!

Trên thực tế thân thể hoàn mỹ trước mắt này chính là sinh mệnh trí tuệ trong tưởng tượng của Dương Phàm.

Nói cách khác, hình dáng bên ngoài của “Nữ nhân” trước mắt là bộ dạng hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của Dương Phàm.

Khi Dương Phàm nhìn vào nàng, tâm thần bị hấp dẫn trong nháy mắt.

Chỉ là trong mắt hắn không có bao nhiêu dục vọng, ngược lại là cẩn thận “Thưởng thức”.

Dường như ở trước mắt hắn chỉ là một tác phẩm, đang quan sát cẩn thận như muốn tìm ra tỳ vết nào đó.

Mà sự thật chứng minh, Nữ thần được tạo ra này lại không có một tia tỳ vết

Không hổ là hình tượng Nữ thần trong cảm nhận của Dương Phàm.

Sau khi Nữ thần mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Dương Phàm, đầu tiên lộ ra một vẻ mê mang.

Sau đó nàng ý thức được cái gì, dùng cánh tay ngọc che những nơi miễn cảm.

Dương Phàm khẽ cười. Khi hắn sáng tạo sinh mệnh này đã rót vào một ít hạt trí nhớ nguyên thủy.

Loại hạt trí nhớ nguyên thủy này tựa như nguyên liệu của một bức tranh, có thể vẽ ra cảnh vật như thế nào... hết thấy đều không biết trước.

Dương Phàm đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể ngọc ngà như tơ lụa kia, phát hiện thân thể của Nữ thần không phải hoàn toàn là thật thê mà như thủy tinh nửa trong suốt.

Sinh mệnh này không cần ăn cũng không cần uống, nàng có thể hô hấp linh khí và sinh mệnh khí. Từ khoảnh khắc ra đời. nàng đã có sinh mệnh lực vượt qua Tiên Đế, pháp lực thần thông siêu việt Tiên Quân.

Chỉ là pháp lực cùng thần thông của nàng cần chậm rãi thức tỉnh.

Khoảnh khắc bị Dương Phàm vuốt ve thán thể. Nữ thần không có một chút ngưng ngừng, chỉ hơi mê mang nhìn Dương Phàm.

- Có chút khác biệt với sinh mệnh của không gian thất giới. Có lẽ sinh mệnh được sáng tạo ra này cũng không phải nhân loại.

Trong mắt Dương Phàm không có bất kỳ một tia tham dục, tinh thuần vô cùng, bình tĩnh phản tích.

Hắn đã khẳng định tuy rằng sáng tạo ra sinh mệnh trí tuệ, nhưng theo bản chất tạo thành sinh mệnh Không phải là nhân loại.

Nói cách khác, đây là dị tộc hơi có điểm khác nhân loại.

Không phải nhân loại, vậy là cái gì?

- Vừa sinh ra người đã có thực lực và thân thể hoàn mỹ tiếp cận Tiên Đế. tiềm lực càng hơn xa, không khác gì thần. Nếu đã như thế. tên của người sẽ là Nữ Thần.

Dương Phàm đặt tên cho sinh mệnh được sáng tạo ra đầu tiên này là Nữ Thần.

- Nữ Thần?

Nữ Thần gật đầu theo bản năng, vẻ mặt mang trong mắt bớt đi vài phần.

Giờ khắc này. nàng biết mình là ai.

- Từ hôm nay trở đi. người thay ta quản lý thế giới này.

Dương Phàm phản phó.

-Dạ.

Nữ Thần vâng lệnh, sau đó nghi hoặc nhìn Dương Phàm:

- Ta là Nữ Thần, vậy người...

Hiển nhiên là nàng hỏi thân phận của Dương Phàm.

- Ta là người sáng tạo ra người.

Dương Phàm hơi trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Người có thể gọi ta là phụ thần, tên của ta là Hồng Tồ.

Lời nói vừa dứt. Dương Phàm nhắm mắt lại tiếp tục khôi phục linh hồn.

Tiểu thế giới lúc này đang ở giai đoạn quá độ trở thành một không gian thế giới hoàn chỉnh.

Đây là thế giới thuộc sở hữu của Dương Phàm, muốn cho nó diễn sinh phát triển, cuối cùng thuận theo tự nhiên.

Dương Phàm sáng tạo ra sinh mệnh đầu tiên - một Nữ thần, đây là một loại xúc tiến tốt đẹp.

- Diễn sinh của sinh mệnh cùng không gian hẳn là một quá trình, lâu dài.

Trong lòng Dương Phàm tự có cảm thụ linh ngộ.

Cũng không biết ngồi xếp bang trong không gian Mệnh Hạch bao lâu. tinh thần ý chí của Dương Phàm lại tăng cường vài lần. nguyên khí hoàn toàn khôi phục.

Trở về Bích Dao cung, đứng trên một đám lá xanh, Dương Phàm thoáng tính toán thì đã qua hơn một ngàn năm.

Hắn lấy Âm Vệ lệnh ra liên hệ với Âm Vệ trong Bích Dao cung, hỏi:

- Trong thời gian một ngàn năm nay có gì dị thường không?

- Báo Phó thống lĩnh, hết thấy bình thường.

Đám Âm Vệ Tiên Quân đình đều truyền tin tức lại.

Dương Phàm yên lòng.

Mà lúc này. từ Tiên Hồng Không Gian truyền ra một tin tức tốt: Luân Hồi Tinh Bảo hoàn toàn hấp thu hòa tan Thứ Thần khL cấp bậc phẩm chất được tăng lên một tầng!

1073. Chương 1022: Dương Thần.

ở vùng đất sống, một tòa thành lũy hình bánh xe màu bạc sáng ngời đường kính hai ngàn trượng hiện ra ở trước mắt. Cung điện hình trứng ở trung tâm cải tạo thành hình tròn đẹp. càng thêm phù hợp với thành lũy không lồ.

Khác biệt chân chính không phải là biến hóa về ngoại hình và thể tích.

Dương Phàm đứng ở phía trước Luân Hồi Tinh Bảo. cảm nhận được một tia áp bách thần nhiên, từng luồng hàn khí lạnh băng từ chất liệu của Luân Hồi Tinh Bảo truyền ra.

Cổ khí tức này giống như Băng Tinh thần Kiếm của Lam Băng Tiên Đe.

Khí tức đến từ chính kiện Thứ Thần khí kia.

Dương Phàm hít mắt lại phát hiện chất liệu bề ngoài của Luân Hồi Tinh Bảo mơ hồ có một tia trong suốt, Bởi vì hào quang không lộ cho nên không dễ phát hiện.

Đặng Thi Dao khẽ vuốt tóc, mỉm cười giới thiệu:

- Những năm gần đây. hòa tan Thứ Thần khí và rất nhiều tài liệu đã thành công nâng cao Luân Hồi Tinh Bảo lên một tầng. Giờ phút này thể tích của nó mở rộng gấp đôi. có thể chứa hơn một ngàn người tu luyện sinh sống. Bản thân Tinh Bảo có thể hấp thụ thông băng phong, nhiệt độ thấp tuyệt đối. Dưới tình huống nguy ngập, có thể làm cho cả Tinh Bảo được bao phủ bởi Băng Phong Giáp, lực phòng ngự tăng lên rất lớn. Cho dù là Tiên Đế bình thường cũng rất khó công phá trong thời gian ngắn.

Thiên tượng đại sự mặt mày hớn hớn. thò tay khẽ vuốt lên chất liệu mát lạnh tỏa ánh hào quang ở mặt ngoài của Luân Hồi Tinh Bảo. trong mắt tràn ngập cảm tình đặc thù, khuôn mặt rạng ngời:

- Sau khi Tinh Nguyên Lô hòa tan Thứ Thần khí, chẳng những hòa tan tài liệu của nó mà còn hấp thu một số thân thông và thuộc tính của Thứ Thần khí. Đây là ngạc nhiên vui mừng ra ngoài dự đoán trước của chúng ta.

Dương Phàm trong khi cao hứng cùng dậy niềm hứng khởi, muốn kiểm tra một chút.

Tiến vào trong Tầng Tinh Hạch, đây là nơi trung tâm then chốt nhất của cả Tinh Bảo. Tinh Nguyên Lô ở chính giữa.

Sau khi trải qua thăng cấp mở rộng, bình thường cấm đi vào Tinh Hạch nội tầng.

Tinh Hạch ngoại tầng cũng là nơi trung tâm chắc chắn nhất. Nơi này cũng là nơi quan trọng của Tinh Bảo, hết sức an toàn.

Trên dưới Tầng Tinh Hạch đều có hai tầng, không gian lớn hơn nhiều so với trước kia.

Nói cách khác, cả “Tinh Điện” tổng cộng năm tầng bao gồm cả Tầng Tinh Hạch.

“Tinh Điện” là tên của cung điện trung tâm nhất của Tinh Bảo do Đặng Thi Dao đặt. được toàn thể mọi người đồng V.

Dưới sự chỉ dẫn của Đặng Thi Dao. Dương Phàm không chế cơ quan cấm chế của Tinh Hạch nội tầng.

ông... Ti ti ti...

Toàn bộ Luân Hồi Tinh Bảo khẽ rung lên một tiếng, bên ngoài sáng bóng như tuyết và có thể cảm thấy vài phần trong suốt như lưu ly. Từ xa nhìn lại giống như một khối thủy tinh.

Sau đó. ánh sáng lam băng lóe lên, khí đông lạnh phát ra đông cứng linh hồn. Mặt ngoài của toàn bộ Luân Hồi Tinh Bảo đột nhiên được bao phủ bởi một tầng băng giáp màu lam dày nửa xích.

- Không tệ. Lực phòng ngự tăng lên đến vài lần.

Dương Phàm có thể tính ra được sau khi phẩm chất cấp bậc của Luân Hồi Tinh Bảo được tăng lên. lại thêm Tuyệt đối Băng Phong Giáp, lực phòng ngự cường đại vượt qua tưởng tượng.

Sau đó hần lại thử thần thông khác của Luân Hồi Tinh Bào. như Lam Bằng Phong Bạo.

Đây là một thần thông phạm vi lớn. thông qua Thiên Dực Bàn xoay tròn sinh ra Lam Bằng Hàn Phong dạng lốc xoáy khắp trời, thổi quét phạm vi trăm vạn dặm, có thể đóng băng một vùng không gian.

Đương nhiên loại thần thông phạm vi lớn này sẽ tiêu hao cực lớn nguồn năng lượng trung tâm của Luân Hồi Tinh Bào.

Chứng kiến Luân Hồi Tinh Bào thăng cấp thành công. Dương Phàm hết sức vừa lòng.

Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng đại sư bắt đầu nghỉ ngơi và chuẩn bị thiết kế phương pháp thăng cấp bước tiếp theo.

Dương Phàm nhìn lúm đồng tiền trên khuôn mặt hạnh phúc của ái thê Đặng Thi Dao. đột nhiên cảm thấy nên nói chuyện của Vũ Tịch với nàng.

Lúc trước khi còn ở Phàm giới. Vân Vũ Tịch từng khích lệ Dương Phàm đi tìm Đặng Thi Dao quyết cường.

Nhưng sau khi tìm được Thi Dao. Vũ Tịch tiến vào Thiên Lan Điện rời khỏi Phàm giới.

Sau khi Đặng Thi Dao biết được việc này, sinh lòng khâm phục nàng và một mực duy trì Dương Phàm đi Thiên giới tìm Vũ Tịch.

Vừa chuẩn bị nói với Đặng Thi Dao, tâm thần Dương Phàm khẽ động, Thân hình biến mất khỏi Tiên Hồng Không Gian.

Dư Mộng Thanh đang đứng ở cạnh hần, cười tủm tỉm nói:

- Cửu Công chúa muốn gặp người.

Dương Phàm suy nghĩ một chút, Bởi vì mình tu luyện nên đã hơn một ngàn năm không gặp Vũ Tịch.

Hần vào phủ đệ ngọc bích, tới khuê phòng của Vân Vũ Tịch.

Trong lúc này, Dương Phàm vẫn ẩn giấu thân hình.

Tiến vào gian phòng trúc tĩnh xảo. Dương Phàm gặp lại Cửu Công chúa. Hai người nhìn nhau đắm đuối, ôm chặt cùng một chỗ.

Trong mắt Vân Vũ Tịch lộ vẻ mừng rỡ, khuôn mặt áp vào ngực hần, khẽ khóc:

- Dương đại ca, ngàn năm nay Vũ Tịch luôn nhớ đến đại ca.

Dương Phàm nghe xong thấy hơi hổ thẹn.

Thật lâu sau, Dương Phàm buông nàng ra. để nghị:

- Vũ Tịch, nàng có bằng lòng đi gặp thê tử và người nhà của ta không?

- Được, muội cũng muốn gặp Thi Dao muội.

Vân Vũ Tịch cũng không từ chối.

- Muội không nên chống cự, ta lập tức đưa muội đi gặp nàng.

Dương Phàm nắm tay Vân Vũ Tịch.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hai người hiện ra ở vùng đất sống.

Khác nhau chính là Vân Vũ Tịch dùng bán tôn tiến vào mà Dương Phàm chỉ là ánh thân.

Dung mạo tuyệt lệ cùng khí chất siêu phàm của Cửu Công chúa rất nhanh gây nên sự chú ý của đám người Thiên tượng.

Mấy vị đệ tử của Thiên tượng đều ngừng hô hấp. ngây ra như tượng gỗ.

Đặng Thi Dao ngẩn ra. rất nhanh nhận ra Vân Vũ Tịch, lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Người là Vũ... Vũ Tịch tỷ.

Lúc trước ở Nội Hải Phàm giới. Đặng Thi Dao tấn chức Hóa Thần Kỳ bị hai đại tông sư Dương Phàm và Thiên Thu Vô Ngân liên thủ áp chế. được Vân Vũ Tịch khuyên giải rốt cục từ bỏ chấp nhất và quật cường. Mà ảo nghĩa của Thái Thượng Vong Tình Quyết của nàng cùng bói vậy mà nghịch chuyển, lâm vào tuyệt cảnh.

Mặc dù Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch liên thủ giải cứu cũng không thể làm gì được, đành phải tạm thời đóng băng.

Đợi đến khi Dương Phàm giải quyết nguy cơ do u Ảnh Ma Chủ gây ra ở Nội Hải rồi trở về Bắc Tần. dùng phương pháp song tu tinh thần cứu được Thi Dao thì Vũ Tịch đã sớm đi mất ở trong Thiên Lan Điện.

Trí nhớ ngày trước hiện lên trong lòng mẫn người.

Dương Phàm có được trí nhớ đầy đủ nhất.

Sự non nớt và vô tri thời niên thiếu, tình yêu say đắm khắc cốt铭心 từng trái phảng phất như một giấc mơ.

Nhoáng một cái mười mấy vạn năm trôi qua, ba người rốt cục bình yên vô sự đứng chung một chỗ.

Dương Phàm, Vũ Tịch, Thi Dao.

Ba người đứng cùng một chỗ. trầm mặc hồi lâu sau mỉm cười hạnh phúc.

Giờ khắc này Dương Phàm cảm thấy đời người tuyệt vời như thế. chia ly và đoàn tụ, nhất là khoảnh khắc đoàn tụ cuối cùng.

- Thi Dao muội muội, hiện nay muội đã là thê tử chính thức trên danh nghĩa của Dương đại ca, có đề bụng Vũ Tịch chen vào hay không? Nếu không muốn, Vũ Tịch từ giờ chỉ là hồng nhan tri kỷ của Dương đại ca.

Trong mắt Vân Vũ Tịch lộ ra thẳng thắn thành khẩn.

Lời nói này nói ra từ miệng nàng lại như nước chảy mây trôi, tự nhiên như vậy.

Dương Phàm vừa nghe xong tức thì có chút khẩn trương. Hắn có thể cảm giác được Vũ Tịch nói rất nghiêm túc.

Chỉ cần Đặng Thi Dao nói một tiếng “Không”, cho dù Vũ Tịch vẫn yêu hắn như cũ. nhưng từ giờ trở đi sẽ không ở cùng một chỗ với mình.

- Vũ Tịch tỷ. sao nói lời ấy?

Đặng Thi Dao cười khổ nói:

- Trước khi muội thành thân cùng tướng công, tỷ đã là song tu đạo侶 với tướng công rồi.

Song tu đạo侶 thật ra không giả.

Lúc Dương Phàm cùng Vũ Tịch ở nhân giới có quan hệ phu thê trên danh nghĩa, chỉ là không thật sự thành vợ chồng và không tổ chức hôn lễ.

Không bao lâu. hai nàng nắm tay thân mật khăng khít.

Trong lúc này. Dương Phàm quan sát dao động tâm tình của Đặng Thi Dao. âm thầm thở dài:

- Thi Dao. muội khổ tâm rồi.

Nguyên lai trong cảm quan Đại Luân Hồi, Dương Phàm có thể cảm nhận được tuy rằng Đặng Thi Dao không cự tuyệt sự gia nhập của Vũ Tịch nhưng trong lòng vẫn có một phản khúc mắc.

Nàng cùng Dương Phàm kết làm vợ chồng nhiều năm như vậy, hiện tại lại có thêm một vị tiên tử tuyệt sắc chia sẻ cảm tình với người âu yếm của mình. Đói là bất kể nào cũng không hoàn toàn nguyện V.

Chỉ là tình yêu của Thi Dao đối với Dương Phàm đã vượt qua quan niệm tình yêu bình thường.

Nàng biết rất rõ nếu mình phản đối tướng công sẽ không vui, vị Cửu Công chúa gần như hoàn mỹ kia cũng đau lòng muốn chết.

Còn nữa, Vũ Tịch cùng Dương Phàm vốn đã yêu nhau từ rất sớm, mà lại còn tâm địa thiện lương cổ vũ Dương Phàm tìm kiếm giải cứu Thi Dao.

Lúc ở Nội Hải. Vũ Tịch lại đồng tâm hiệp lực với Dương Phàm cứu Thi Dao. Giữa hai người chỉ có hào cảm lẫn nhau mà không có địch ý.

Cũng Bởi vì đủ loại nguyên nhân này. hai nàng mới có thể hòa thuận ở chung.

Dương Phàm cảm động sâu sắc. tình yêu thế gian là vĩ đại như thế.

Hắn may mắn mình có thể có hai vị kỳ nữ quan tâm như vậy.

Không bao lâu. Dương Phàm đưa Vũ Tịch vào Thiên Lan tiên phủ.

Chúng thần hữu đều cùng gặp mặt Vân Vũ Tịch.

Bầu không khí trong Thiên Lan tiên phủ đầy vui mừng hân hoan.

Phụ thân Dương Thiên tự nhiên là mặt mày hớn hớ. tự hào vì con.

Thần hữu khác chưa từng gặp Vũ Tịch thì đều có một loại kinh diễm (kinh ngạc vì vẻ đẹp) như mất hồn mất vía.

Dương nhiên trong phần đông thần hữu cũng có cá biệt một số người trong lòng âm thầm không vui.

- Dương Thần. Đây là một vị nương thân khác mà con chưa từng gặp mặt.

Đặng Thi Dao nói với Dương Thần đang có vẻ mặt khác thường.

- Con...

Trước mắt bao người, khuôn mặt anh tuấn của Dương Thần đỏ lên có vài phần tức giận, cũng không dám nhìn Cửu Công chúa nhiều hơn một chút.

-Hừ!

Dương Thần phát tay áo rời đi.

- Đứa nhỏ này.

Đặng Thi Dao đuôi theo.

Dương Phàm cũng không để bụng, cười nói với Vũ Tịch:

- Làm muội chê cười rồi. Đứa nhỏ này của ta vẫn do Thi Dao chiếu cố, bị nuông chiều sinh hư mất rồi.

Đại đa số thời gian của hắn đều là tu luyện và tìm hiểu, thời gian giao lưu với con cũng không nhiều.

Vân Vũ Tịch có chút không yên. cười gượng:

- Tư chất đứa nhỏ này không tồi, đã tu luyện đến Kim Tiên cửu trọng đại viên mãn.

ở một con sông gần Thiên Lan tiên phủ.

Đặng Thi Dao tìm được con trai Dương Thần:

- Thân nhi, con không nén như vậy.

- Mẫu thân, người quá nhân từ. Làm sao có thể để phụ thân nạp thiếp bên ngoài?

Dương Thần nổi giận ùng ùng nói.

- Không phải nạp thiếp. Nàng vốn là thê tử của phụ thân người.

Đặng Thi Dao mỉm cười an ủi:

- Người không gọi nàng thì thôi, mẫu thân có thể hiểu được, mọi người cũng hiểu nhưng sau này không nên làm như vậy cho mọi người cười chê. Người làm như vậy sẽ làm hỏng sự hòa thuận trong gia đình.
- Gia đình hòa thuận? Phụ thân một vạn năm mới tới nhìn ta mấy lần? Cho tới bây giờ hắn chưa từng coi trọng đứa con này.

Dương Thần cười lạnh nói.

về phản nể mặt. hắn cũng không dám.

Lần đầu tiên nhìn thấy vị Cửu Công chúa do phụ thân mang về, hắn cũng kinh diễm khó có thể kiềm chế. Thế gian lại có nữ nhân hoàn mỹ như thế.

Lúc ấy trong lòng hắn có chút không vui, cũng không dám nhìn thẳng vị Cửu Công chúa kia. tức giận phất tay áo bỏ đi.

- Phụ thân ngươi có nỗi khổ. Số mệnh hắn phải gánh vác vượt qua sự tưởng tượng của ngươi.

Đặng Thi Dao cũng không biết trấn an con trai như thế nào, Bởi vì sự quan tâm của tướng công đối với hân quả thật không nhiều.

- Hiện nay con đã tu luyện đến Kim Tiên cửu trọng, chỉ cần có thể đạt tới Tiên Đe. có thể sánh ngang với phụ thân. Đến lúc đó. xem hân còn dám xem thường ta, còn dám ức hiếp mẫu thân nữa hay không?

Dương Thần xiết chặt nắm tay, cắn răng oán hận nói.

Đặng Thi Dao nghe vậy lệ đầm tràn mi, ôm con vào lòng.

Mặc dù nàng muốn nói: “Trình tự Tiên Đế gian nan cỡ nào, cho dù đạt tới cấp bậc Tiên Đế. muốn đuổi theo phụ thân cũng là cơ hội xa xôi vời vợi”.

Thiên phú của đứa con này là tốt nhất trong số tất cả thân hữu của Dương Phàm. Điều này khiến Đặng Thi Dao vui mừng.

- Con còn muốn rời khỏi nơi này. rời khỏi nơi quái quỷ này đi thế giới phần khích bên ngoài.

Dương Thần thấp giọng rít gào, trong lòng thầm nhủ: “Phụ thân có mẫu thân còn theo đuổi nữ nhân khác, ngày sau ta nhất định phải vượt qua hân. Chỉ cần có thực lực. ta cũng có thể có được nữ nhân tuyệt mỹ nhất!”

1074. Chương 1023: Bại Lộ.

- Cái gì? Người muốn rời khỏi nơi này?

Dương Phàm nhướng mày. mặc dù không biểu hiện cảm xúc gì nhưng lại khiến mọi người ở đây cảm thấy áp lực không hiểu.

- Con ở địa phương quy quái này đã mười mấy vạn năm, càng không muốn ở lại đây cả đời. Con muốn kiến thức thế giới phần khích bên ngoài một chút.

Dương Thần ngẩng đầu, dùng cảm nhìn thẳng vào mắt phụ thân.

- Diện tích vùng đất sống rộng lớn như vậy. càng ngày càng phồn hoa. nơi này sao không phải là một thế giới? Người chưa bao giờ đi ngoại giới, sao biết sự hưng thịnh của thế giới bên ngoài?

Dương Phàm nói lời thăm thà:

- ở nơi này. dù ngươi phạm lỗi lớn đến đâu cha mẹ cũng có thể che chở ngươi. Nếu như đi ngoại giới...
- Chính vì con chưa từng đi ngoại giới mới muốn đi ra mở mang tầm mắt. Nếu như ở vùng đất sống thêm một năm, con cũng không cam lòng.

Giọng điệu Dương Thần quá quyết mà kiên định.

Dương Phàm trầm mặc. chìm vào suy tư ngẩn ngui.

Hiện nay tuy hấn mới vào Diễn Sinh Kỳ, thực lực đủ tung hoành thất giới nhưng dù sao không phải chân chính bề nghề vô địch.

Có thể đoán trước, muốn ở cùng một chỗ với Vũ Tịch nhất định gặp phải lực càn lớn lao.

Càng có đầy tính khiêu chiến là hoàn thành di nguyện của Vô Song.

- Phụ thân cũng biết, người trẻ tuổi ở trong cái thế giới nhỏ nhỏ này muốn xông pha ngoại giới cũng không chỉ một mình con. Rất nhiều thúc bá thế hệ trước cũng muốn ra ngoài giải sầu.

Giọng điệu Dương Thần dịu đi một chút.

Hấn hiểu được việc này không thể cứng rắn với phụ thân.

Phụ thân chính là chúa tể vô thượng ở vùng đất sống này, không ai có thể làm trái ý chí.

Duy nhất có thể làm là dùng tình để thuyết phục.

Quá nhiên. Dương Phàm nghe vậy sắc mặt khẽ biến, dường như có vài phần áy náy.

Mặc dù ở bên ngoài hấn không có lo lắng sau lưng, nhưng chúng thần hữu bao gồm đời sau của bọn họ lại bị trói buộc trong thế giới nhỏ này.

Mặc dù thế giới nhỏ này cũng không nhỏ nhưng cũng đủ để áp chế sự hấp dẫn của ngoại giới cùng tồn tại phần khích hưng hiểm.

- Phàm nhi...

Phụ thân Dương Thiên cũng tới cạnh từ khi nào không biết.

- Phụ thân, người cũng muốn đứng ra thuyết phục con sao?

Dương Phàm nhìn phía Dương Thiên.

Dương Thiên ở Thiên Lan tiên phủ sống tiêu diêu tự tại, ông không chỉ mang theo Phượng Hi mà còn có Hà Nguyệt Thánh Nữ làm thị thiếp.

Tại vùng đất sống này, người duy nhất dám nghi ngờ chất vấn Dương Phàm chính là Dương Thiên.

- Hải từ. Người phái sớm giải quyết ân oán ngoại giới. Ngoài thời gian tu luyện người còn phải quan tâm đến sự trưởng thành của đời sau.

Dương Thiên nặng nề thở dài rồi rời đi.

Nhìn theo phụ thân rời đi, Dương Phàm khép hờ đôi mắt đánh giá con trai vài lần. Không nghĩ tới tiểu tử này lại có thể thuyết phục phụ thân ra mặt.

Xem ra quan hệ giữa hai ông cháu này không tầm thường.

Nên biết rằng ngày trước phụ thân hấn vẫn suy nghĩ ở góc độ của hấn.

Tuy nhiên tự hỏi lòng mình Dương Phàm cũng ý thức được không quan tâm yêu thương nhiều đối với sự trưởng thành của con trai.

Cho tới nay. đại đạo Tiên Hồng là mục tiêu cuối cùng hấn theo đuổi.

về phần đời sau, chỉ vén vẹn hai mươi năm là bọn họ trưởng thành. Mà sau khi chứng quả thành tiên có được tuổi thọ gần như vô hạn, dường như cũng không cần hấn chiếu cố thêm vào.

- Nếu phụ thân không cho phép, hải nhi cũng không miễn cưỡng. Nhưng hy vọng phụ thân đáp ứng một chuyện.

-Hả?

Dương Phàm có chút hứng thú. Hấn ý thức được đứa con này chẳng những tư chất huyá mạch siêu tuyệt mà trí tuệ cũng không tầm thường.

- Nếu phụ thần không cho phép chúng ta rời đi. như vậy người có thể làm được: Vĩnh viễn ở lại nơi này, sống cùng mẫu thân hiền kính trưởng bối. ngôi hường tuổi thọ?

Dương Thần dùng giọng điệu hỏi ngược lại.

Hắn nói rất uyển chuyển, kỳ thật dốc hết bất mãn trong lòng.

Người không cho phép chúng ta rời đi, vậy người có làm được không?

Người có thể an phận ở nơi này. vượt qua thời gian vô hạn mà bình thản hay không?

Nếu ngay cả người đều không làm được, có tư cách gì yêu cầu người khác?

- Ha ha ha...

Dương Phàm cười dài một tiếng, trên lòngbản tay hiện lên mười quả ngọc phù.

Đặng Thi Dao vẫn trầm mặc nhìn thấy ngọc phù trên tay tướng công không khỏi lộ vẻ vui mừng.

- Nhưngười mong muốn. Đây là mười danh ngạch, mỗi ngàn năm thay phiên một lần.

Dương Phàm vung tay, giao mười quả ngọc phù cho Đặng Thi Dao:

- Việc này do muội quản lý. ba ngày sau đưa Luân Hồi Tinh Bào ra ngoài.

- Tướng công sáng suốt.

Trong lòng Đặng Thi Dao thốt phào nhẹ nhõm đón lấy mười quả ngọc phù.

- Tuy nhiên ta có hai quy định. Thứ nhất: Mỗi người rời đi chuyến này nhất định, phải tùy thân mang theo ngọc phù này; gặp phải nguy cơ không thể hóa giải có thể bóp nát. Thứ hai: Ra ngoài du lịch không được rời xa Luân Hồi Tinh Bào quá trăm ức dặm; thời gian rời đi không vượt quá ba năm. Nếu như vi phạm hai quy định này. lập tức hủy bỏ tu cách danh ngạch.

-Hài nhi nguyện ý.

Trong lòng Dương Thần vui mừng như điên.

Có thể đi thế giới bên ngoài một chút hắn đã thỏa mãn vô cùng. Những quy định nhỏ ấy tự nhiên không tính là gì.

Đợi cho Dương Thần rời đi, trong mắt Đặng Thi Dao lộ vẻ nhu tình:

- Tướng công hao phí tâm tư.

Dương Phàm ôm nàng vào lòng, một tay khác ôm lấy Vũ Tịch.

Trong mắt hai nàng đầy ắp hạnh phúc.

Giờ khắc này Dương Phàm cảm giác mình may mắn như thế, giống như “con cung của trời”.

Ba ngày sau, Dương Phàm đưa Luân Hồi Tinh Bào ra ngoài, do Thiên tượng đại sư cùng Thi Dao chung tay quản lý.

Những người còn lại như Diệp Liên. Tuệ Tâm. Dương Lỗi. Dương Thần, Lâm Chung bước vào hành trình ở Thiên giới.

Trước khi đi. Dương Phàm nói với Đặng Thi Dao:

- Phương hướng du lịch đầu tiên là Tra Châu. Văn Thiên đại lục...

Đặng Thi Dao mỉm cười gật đầu hiểu được dụng ý của Dương Phàm.

Luân Hồi Tinh Bào hóa thành một đường cong màu bạc sáng ngời lóe lên rồi biến mất. trong chớp mắt vượt qua khoảng cách trăm vạn dặm.

Trong lòng Dương Phàm cũng khuấy khóa, trong mắt tràn ngập ý cười.

Văn Vũ Tịch rúc vào trong ngực hắn, sâu kín nói:

- Nhiều năm như vậy không gặp. đứa nhỏ của Dương đại ca đã trưởng thành như vậy rồi.

Dương Phàm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ không tỳ vết của nàng ở gần sát. cười xấu xa:

- Vũ Tịch, không bằng chúng ta cũng sinh một đứa?

- Huynh... Lưu manh!

Khuôn mặt Vũ Tịch ửng đỏ nhu muốn nhỏ máu. xoay người chạy như bay.

- Này! Điều này có gì không được, chờ một chút...

Dương Phàm chơi đùa với Vũ Tịch một hồi rồi rời Tiên Hồng Không Gian trở lại Bích Dao cung.

Trong lòng hân kỳ thật suy nghĩ xấu xa: “Nếu như thừa cơ sớm làm ra chuyện gạo nấu thành cơm. để Vũ Tịch mang thai vậy Đại Đế, Phù Lâm Tiên Đế, con thứ chính Long Hoàng lại làm sao chứ?”

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm vậy thật có lỗi với Vũ Tịch.

Nghĩ đến thân phận Cửu Công chúa cao quý ở Thiên giới lại làm ra chuyện như vậy. đến lúc đó truyền khắp thất giới. Trình tiết danh nghĩa mất hết. Vũ Tịch còn mặt mũi nào gặp người?

- Vũ Tịch. Ta nhất định phải lấy muội một cách quang minh chính đại. vinh quang rực rỡ. Càng muốn cho bá chủ các phương thất giới phải đến chúc mừng.

Dương Phàm thẩm quyết định một mục tiêu cho mình.

Độ khó của mục tiêu này không thua gì hoàn thành di nguyện của Vô Song.

Chỉ cần có thể làm được một mục tiêu, mục tiêu còn lại nhất định có thể hoàn thành.

Nói cách khác, Dương Phàm chỉ còn lại một mục tiêu cần nỗ lực gia tăng thực lực.

Trở về Bích Dao Cung, cuộc sống của Dương Phàm khoái hoạt mà nhàn nhã.

Lúc thì đi tuần tra chung quanh, lúc thì đi khuê phòng của Cửu Công chúa. Hai người yêu nhau triền miên, càng ngày càng ngọt ngào.

Dư Mộng Thanh chứng kiến tình hình này. trong mắt thi thoảng có vẻ lo âu.

Giấy không thể gói được lửa. Gặp gỡ bí mật giữa Dương Phàm và Cửu Công chúa cuối cùng không thể giấu được người.

Trong nội cung rất nhiều tai mắt, không chỉ có mỗi tổ chức Âm Vệ.

Cho dù Dương Phàm tương đối cẩn thận, gần như hầu hết thời gian đều ở trạng thái ẩn nấp nhưng vẫn không thể giấu diếm lâu dài.

Nháy mắt ngàn năm trôi qua, danh ngạch ra ngoài trên Luân Hồi Tinh Bảo lại thay đổi một lần.

Dương Thần ý đồ vị tấn (chơi chưa đã) trở về Tiên Hồng Không Gian chờ đợi lần sau ra ngoài, cũng đề nghị mẫu thân gia tăng danh ngạch ra ngoài. Dù sao không gian của Luân Hồi

Tinh Bào rất lớn. có thể chứa hơn một ngàn người.

Một ngày, Dương Phàm vừa mới ở cùng Vũ Tịch một hồi. từ khuê phòng đi ra.

Bá!

Một cái bóng màu đen nhạt như hư vô xuất hiện ở trước mặt Dương Phàm. Một cỗ hàn ý lạnh băng thấu xương xông thẳng linh hồn.

Người tới chính là Âm Quy Phó thống lĩnh Âm Vệ bộ.

- Âm Kỳ. Đại nhân triệu người qua.

Âm Quy lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Âm Kỳ chính là tên của Dương Phàm tại Âm Vệ bộ.

- Được, ta qua liền.

Dương Phàm gật gù đầu, theo Âm Quỷ cùng rời khỏi Bích Dao cung.

Dọc theo đường đi, Dương Phàm dò hỏi:

- Âm Thiên đại nhân tìm ta có chuyện gì?

- Chắc chắn, lá gan của Âm Kỳ người không nhỏ a, dám có ý đồ với chủ nhân. Nếu Đại Đế trở về, người còn giữ được mạng sao?

Âm Quy âm dương quái khí nói.

Dương Phàm nghe vậy, trong lòng hơi rung động. Hắn cũng sớm đoán được mình bí mật gặp Vũ Tịch không có khả năng vĩnh viễn che giấu được người ngoài.

Thấy sắc mặt Dương Phàm bình tĩnh, Âm Quy cười quỷ dị:

- Ngay cả Cửu Công chúa người đều có thể đến gần, thật là người ta ao ước. Nếu tin tức này được truyền ra ngoài, không biết người còn có thể sống trên đời bao lâu?

Nói tới đây, ngay cả Âm Quỷ đều lộ ra vài phần ghen tị.

- Trước mắt có bao nhiêu người biết bí mật này?

Dương Phàm hỏi.

- Dương nhiên là số ít. Chẳng qua có một người khẳng định sẽ biết, bởi vì quan hệ của hắn với Âm Thiên đại nhân không tầm thường.

Âm Quy nói tới đây đột nhiên ý thức được cái gì, lập tức ngậm miệng sắc mặt tái nhợt.

Sau hai canh giờ. Âm Quy đưa Dương Phàm vào trong một mật điện ngấm dung nhập trong giá sơn.

Mật điện hắc ám âm trầm, ở cửa có hai pho tượng bạch cốt làm cho người ta không khỏi sồn tóc gáy.

Dương Phàm nhàn nhã tự nhiên, không chút biểu tình chậm rãi bước vào mật điện.

Trên ngai vàng hắc kim ở vị trí cao nhất trong mật điện u ám có một người ngồi ngay ngắn, nhìn không rõ dung mạo chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét.

- Người lui xuống đi.

Thanh âm lạnh băng âm trầm phát ra từ nam nhân ngồi trong bóng tối.

- Dạ, đại nhân.

Thần hình Âm Quy nang động hóa thành hư vô biến mất.

- Âm Kỳ ra mắt Tổng thống lĩnh.

Dương Phàm bộ dạng tự nhiên hơi thi lễ.

- Âm Kỳ, người có biết bốn tọa tìm người có chuyện gì không?

Thanh âm lạnh băng hồ hững quanh quẩn hư không.

- Có liên quan với Cửu Công chúa?

Dương Phàm nói với giọng điệu dò hỏi.

- Người còn có thể giữ được thần nhiên và bình tĩnh, là không biết hay là không sợ?

Dường như Âm Thiên thần bí khó lường kia có vài phần trào phúng.

- Vừa là không biết vừa là không sợ.

Dương Phàm ôn hòa nhã nhặn nói:

- Xin đại nhân chi đêm.

- Ha ha ha. Người dám nói chuyện với bốn tọa bằng thái độ giọng điệu như vậy, nếu không nê mặt Du Vân Tiên Đế. người đã sớm bị phạt.

Trong đại điện u ám, thiên địa thời không dường như dừng lại trong khoảnh khắc, cỗ áp lực đó gần như có thể khiến người học máu mà chết.

Việc này có quan hệ gì với Du Vân Tiên Đế?

Dương Phàm có chút cổ quái.

- Bốn tọa báo cho người một câu. lúc Đại Đế trở về chinh là lúc ác mộng của người bắt đầu. Không phải mỗi người ở không gian thất giới này đều có tư cách theo đuôi Cửu Công chúa.

Thanh âm lạnh băng của Âm Thiên có vài phần ra lệnh.

Dương Phàm trầm mặc hồi lâu. dường như đang nghiền ngẫm lời hắc nói. sau đó tươi cười nói:

- Đây là việc tư của thuộc hạ. không quan hệ gì đến chức quyền. Âm Thiên đại nhân, việc này xuất xứ từ lòng tốt của bang hữu hay là dùng quyền mưu đồ việc riêng?

Lời nói còn chưa dứt. không gian trong đại điện u ám nháy mắt đóng băng, Dương Phàm cũng bị thời không ngưng kết:

- Người... muốn chết!

Chương 1024: Cửu Công chúa trừng phạt

1075. Chương 1024: Cửu Công Chúa Trừng Phạt.

Cỗ khí tức lạnh băng kia ngăn cách không gian, khiến thời không đọng lại.

Dương Phàm lại lâm vào trạng thái giống lần trước, tư duy chậm đến tận cùng, thần thể mất năng lực cử động.

Cũng không phải hắc bị mất năng lực này mà là thời gian đã mất ý nghĩa vào khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc vĩnh hằng.

Trước cỗ lực lượng cấm kỵ nắm giữ thời gian này. dường như hết thảy thần thông đại pháp lực đều trở thành mây bay.

Mặc kệ người thần thông cái thế, pháp lực kinh sợ vũ nội, khi thời gian mất ý nghĩa thì hết thảy mất hiệu lực.

Trong cả đại điện, kiếm khí băng lãnh tiêu điều hóa thành ức vạn đạo quang vũ sắc bén đâm tới Dương Phàm.

Nhưng thời không nơi Dương Phàm đã mất ý nghĩa, bị đòi phương khổng chế tuyệt đối.

Chẳng lẽ hắc mới vào Diễn Sinh Kỳ, ở trước mặt Âm Thiên lại không có chút sức lực phản kháng nào?

Hoặc là vị Âm Thiên đại nhân này đã đạt tới trình, tự của Đại Đế?

Ý cười nơi khóe miệng Dương Phàm ngưng đọng lại. tim đang đập đột nhiên ngừng, hô hấp cùng máu chảy đều như thế.

Tâm thần trở về không gian Mệnh Hạch, tư duy của Dương Phàm khôi phục bình thường.

Hắc không động đậy. không phản kháng, lòng như nước hồ yên tĩnh, mặc dù nụ cười trên mặt còn đọng lại không thay đổi.

Bá... Vút vút vút!

Khi ức vạn đạo quang vũ sắc bén tới gần Dương Phàm nửa tắc cũng đọng lại bất động.

Lại sau một lúc lâu Dương Phàm khôi phục bình thường, trong lòng lại gợn sóng không sợ hãi, dường như không quan tâm gì tới sinh tử của mình.

- Bốn tọa cảnh cáo ngươi, sau khi Đại Đế trở về sẽ bẩm báo việc này theo sự thật. Ngươi tự giải quyết cho tốt.

Thanh âm lạnh băng vô tình phát ra từ nam nhân trong bóng tối, từ trên cao nhìn xuống bềnh vụn vật.

So sánh với hắn, hạng người như Lam Băng Tiên Đế không khác gì con kiến.

- Ý tốt của đại nhân, Âm Kỳ xin tâm lĩnh.

Dương Phàm mặt không chút thay đổi đáp lời, trên mặt không mừng không lo. không kinh không sợ.

Nam nhân ẩn nấp trong bóng đêm thầm giật mình, giờ khắc này có cảm giác nhìn không thấu đối phương.

“Từ đầu đến cuối ngươi đều không có sát ý chân chính với ta...”

Trong lòng Dương Phàm nghĩ thầm.

Sau khi bước vào cảnh giới Diễn Sinh Kỳ, sự hiểu biết và chương khống sinh linh của Dương Phàm đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Dương Phàm không biết suy nghĩ cụ thể của nam nhân dung nhập trong bóng tối nhưng lại có thể rõ ràng trạng thái và chuyển biến tâm lý của hắn.

Đối phương không có một chút sát ý, chẳng qua là muốn kinh sợ mình một phen mà thôi.

Cho nên Dương Phàm căn bản không phản kháng, nhìn như cũng không có bất kỳ sức phản kháng.

Thần thông pháp lực của cảnh giới Diễn Sinh Kỳ cũng bởi vậy mà trở thành một bí ẩn. Một bí ẩn ngay cả Dương Phàm cũng muốn biết.

- Thuộc hạ cáo lui.

Chỉ một bước Dương Phàm rời khỏi khu vực không gian bị đối phương phong bế. vừa khéo ra tới ngoài già sơn.

Nam nhân dung nhập trong bóng tối thất thanh nói:

- Hắn có thể vượt qua không gian trói buộc của ta?

Mặc dù hắn đã ngừng giam cầm thời gian nhưng tuyệt đối trói buộc của không gian vẫn đang được duy trì

Đây là Dương Kỳ cố ý lộ ra hay là vô ý không biết?

- Dương Kỳ này... không đơn giản! Ta nhất định phải gia tăng nhân thủ, giám sát mọi động tĩnh của hắn.

Nam nhân trong bóng tối dần tan rã biến mất. dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Dương Phàm vừa mới rời khỏi giả sơn, một bóng người xẹt tới trước người.

Ám Quỷ thần không hay quý không biết hiện thân sau lưng hắn, đoán kiếm màu đen đâm vào ngực hắn.

Phốc!

Dương Phàm dường như không hề có sức phản kháng, trong cảm quan nhìn thấy đoán kiếm màu đen đâm vào ngực.

- Thực lực yếu ớt như vậy... Âm Thiên đại nhân còn muốn ta cẩn thận với người này, bớt thời giờ thử một chút.

Trên mặt Âm Quy lộ ra một tia khinh miệt.

Trình độ của Dương Phàm ở trong mắt hắn chẳng qua là một Tiên Đế bình thường, ở trước mặt hắn căn bản không đủ xem.

Nhưng ngay sau đó. biểu tình trên mặt hắn động lại.

Đoản kiếm màu đen đâm vào ngực Dương Phàm như đá chìm đáy biển, bị một cổ tử khí vô hạn thiên địa ngăn chặn.

Dương Phàm trong cảm quan của hắn phút chốc biến thành người chết.

Hắn “giết chết” Dương Phàm nhưng lực lượng trên người đối phương đột nhiên nghịch chuyển đến một cực đoan khác.

Tử khí khủng bố kia nháy mắt diệt hết sinh cơ và rót vào linh hồn hắn.

Toàn thân Âm Quy bao gồm cả linh hồn lạnh như băng run rẩy, gần như bị giam cầm.

Đoản kiếm màu đen cấp bậc Thứ Thần khi trong tay kêu run rẩy, mất liên hệ và biến mất.

Khí tức tử vong trên người Dương Phàm rót vào người Âm Quy sau đó lại khôi phục sinh cơ tiến vào thể giới Mệnh Hạch.

- Ha ha. Dùng cái giá là một lần xoay chuyển sinh tử đổi lấy một kiện Thứ Thần khí.

Dương Phàm nhìn Thứ Thần khí giấy dựa trong tay, miệng phun ra một vùng quang miêu ngũ sắc rơi vào đoản kiếm màu đen.

Đốm sáng màu xanh nhạt trên quang miêu ngũ sắc lóe lên tức thì hóa thành màu vàng úa rót vào đoản kiếm màu đen.

Chi giấy lát, hắn đã lau sạch dấu vết ý chí trên đoản kiếm màu đen này.

Sau đó thân hình Dương Phàm biến mất, thông qua Tiên Hồng chiếu rọi làm cầu nối đi tới một gian phòng xa hoa lịch sự tao nhã.

Nơi này là Luân Hồi Tinh Bảo.

- Tướng công.

Dương Phàm trống rỗng xuất hiện khiến Đặng Thi Dao cảm thấy ngạc nhiên vui mừng.

- Đây là một kiện Thứ Thần khí giao cho các ngươi, có thể làm nguyên liệu đưa vào Tinh Nguyên Lô.

Dương Phàm mỉm cười, giao đoản kiếm màu đen cho nàng.

Đặng Thi Dao kinh ngạc, đôi mắt đẹp trợn trừng. Thời gian ngắn ngủi như vậy mà tướng công đã kiếm được kiện Thứ Thần khí thứ hai.

Hơn nữa xem phẩm chất Thứ Thần khí này hơn xa Băng Tinh thần Kiếm lúc trước.

Dương Phàm ha ha cười cũng không giải thích nhiều, trực tiếp đi mất.

Cùng lúc đó, Âm Quy ngồi xếp bằng điều tức ở một góc nào đó trong nội cung, toàn thân run rẩy mồ hôi lạnh nhỏ ròng ròng.

Cổ lực lượng tử vong cực lạnh kia giam cầm mỗi một tắc máu thịt của hắn, ngay cả linh hồn đều bị nhiễm bẩn.

Nếu để cổ lực lượng tử vong quỳ dị này xâm nhập vào sâu trong linh hồn, như vậy hắn sẽ ngã xuống.

Giờ phút này cái mạng nhỏ khó giữ, làm sao hắn còn thời gian suy nghĩ tới Thứ Thần khí đã mất?

May có Âm Vệ khác phát hiện dị thường mang hắn rời đi.

Hai tháng sau, trong một tòa phủ đệ ngấm.

- Dương Kỳ... Ta muốn ngươi chết không được từ tể!

Âm Quy không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng mà cho đến giờ hắn vẫn không tìm tòi được hư thật của Dương Phàm.

Giao chiến ngày ấy, hắn lời đính xuất kích vốn muốn giúp Âm Thiên đại nhân thăm dò nội tình người này.

Nhưng sao nghĩ tới đối phương bị “Giết chết” không một chút phản kháng.

Càng quỷ dị chính là sau khi đối phương tử vong, một cỗ lực lượng vô hình xoay chuyển sinh cơ toàn thân chuyển hóa thành lực lượng tử vong vô cùng tận trong nháy mắt ngăn chặn toàn thân hắn.

Nếu như Dương Phàm thật sự có sát niệm, hẳn tuyệt đối không thể sống tới hôm nay.

- Đáng giận. Âm Thần kiếm của ta chính là Thứ Thần khí truyền thừa từ thời kỳ thái cổ, trải qua rất nhiều Tông sư luyện khí tinh luyện nâng cấp, gần như đạt tới cấp bậc Thứ Thần khí thượng phẩm lại bị người này cướp đi. Ta nhất định phải tìm Âm Thiên đại nhân đòi lại công bình.

Nguyên khí còn chưa khôi phục, hẳn tìm tới Âm Thiên.

Trong đại điện u ám.

- Lại có việc này? Thực lực của Dương Kỳ kia đạt tới mức độ như thế thiếu chút nữa dồn người vào chỗ chết?

Trong giọng nói của Âm Thiên mang theo vẻ kinh ngạc cùng khó tin.

- Bẩm đại nhân, thực lực của Dương Kỳ kia quả thật sâu không lường được, ít nhất có thể so với Huyền Tiên nhị trọng đỉnh.

Ám Quy không dám nói ngày đó Dương Phàm đã hạ thủ lưu tình, đành phải dùng vài từ “Sâu không lường được”.

- Huyền Tiên nhị trọng đỉnh? Điều này sao có thể? Huyền Tiên tam trọng đã là đỉnh của thất giới, nhân vật như vậy đã ít lại càng ít. Lúc Dương Kỳ trở thành tiên vệ đoàn trưởng chỉ là Tiên Quân mà thôi.

Âm Thiên chìm vào trầm tư.

- Đại nhân, hẳn còn đoạt Thứ Thần khí Âm Thần Kiếm của thuộc hạ, xin người làm chủ cho thuộc hạ!

Ám Quy tiếc đứt ruột nói.

- Chuyện này chỉ sợ có chút khó xử, dù sao là người ra tay trước, mà Dương Kỳ kia càng chiếm được sự ưu ái của Cửu Công chúa. Trong lúc Đại Đế rời đi. Cửu Công chúa chính là người cầm quyền cao nhất trên danh nghĩa của Vân Tiêu cung.

Âm Thiên khẽ thở dài.

- Tuy nhiên người yên tâm. chờ sau khi Đại Đế trở về; nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người. Trước mắt nhìn hắn một chút.

- Có những lời này của đại nhân, thuộc hạ yên tâm.

Ám Quy gật gắt đầu.

Đúng lúc này. một cái bóng nhoáng lên tiến vào đại điện, nửa quỳ trên đất:

- Báo đại nhân, Cửu Công chúa cho gọi Ám Quy.

Tám thần chấn động, trong lòng Ám Quy đột nhiên nảy dựng.

Âm Thiên cũng lộ vẻ ngưng trọng:

- Không xong! Ác nhân cáo trạng trước!

Không quá bao lâu.

Trong một tòa cung điện bích ngọc phi thúy cao lớn.

Cửu Công chúa tuyệt lệ khuynh thành ngồi trên Thất sắc Liên Hoa Thai, mặt như sương lạnh.

- Cửu Công chúa.

Ám Quy nửa quỳ trên đất. trong lòng thấp thỏm.

- Nghe Phó thống lĩnh Âm Vệ bộ Dương Kỳ bẩm báo người vô cớ tập kích hấn. Có việc này hay không?

Thanh âm êm tai như tiếng cửa trời mơ hồ ẩn chứa lạnh như băng.

Trong lòng Âm Quy run lên:

- Cửu Công chúa thứ tội. Tiểu nhân chi tò mò muốn thử thực lực của hấn.

Hấn biết hiện tại không thể suy sụp tinh thần, dù sao cũng là mình ra tay tập kích trước, còn “Giết chết” đối phương một lần.

Ám Thiên đứng ở bên cạnh, không nói một lời. trong lòng thầm nhủ: “Đại Đế a. ngài mau trở lại đi!”

Cho dù cường đại đến mức có thể giam cầm thời không như hấn cũng không dám trực tiếp làm trái Cửu Công chúa, nhiều nhất là ở một bên cầu xin giùm.

- Một ý niệm của người suy tởn gây thành đại họa. Bán điện phạt người đến Tuyệt Thiên Nhai diện bích vạn năm.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng trong đại điện ngọc bích.

- Dạ dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.

Ám Quy ngoan ngoãn thối lui.

Diện bích vạn năm nếu coi như là tu luyện. rất nhanh có thể trôi qua.

Ám Thiên cũng không rời đi, dáng người thon dài cao ngất hắc ám đứng nguyên tại chỗ. lẳng lặng chăm chú nhìn Cửu Công chúa.

- Thiên ca. còn có chuyện gì?

Cửu Công chúa giữ một tia kính trọng đối với Ám Thiên, không ngờ xưng hô là “Thiên ca”.

Ám Thiên cười chua xót. trong mắt thần sắc phúc tạp:

- Vũ Tịch, muội thật sự quyết định làm như vậy?

- Ý ta đã quyết. Thiên ca không cần khuyên ta.

Thần sắc Cửu Công chúa kiên định.

- Nếu không đoán sai, người kia hấn là “Dương Phàm” vượt qua Luân hồi mà tới. Hấn liệu lĩnh truy tìm tới đây, loại dũng khí này khiến người khâm phục.

Ám Thiên đề cập đến hai chữ “Dương Phàm”, trong mắt chợt lóe thần quang.

Về mặt Cửu Công chúa có chút mất tự nhiên.

- Tuy nhiên ta vẫn cho rằng Phù Lâm Tiên Đế mới là lựa chọn tốt nhất đối với muội.

- ...Mặc dù. ta cũng rất yêu muội.

Một câu cuối cùng văng vẳng trong đại điện, thân hình Ám Thiên hoàn toàn biến mất.

- Thiên ca...

Đôi mắt đẹp của Cửu Công chúa run lên. nàng không nghĩ tới Ám Thiên vẫn coi nàng như muội muội, đáy lòng lại cất giấu bí mật như vậy.

Khi Ám Thiên rời đi không lâu, một thiếu niên đi ra từ trong hu quang luân hình vừa xuất hiện, chính là Dương Phàm... Chính xác mà nói hấn là Dương Kv.

- Vũ Tịch.

Dương Phàm thò tay ra khoát lên vai người đẹp. giờ khắc này hấn cũng không biết an ủi như thế nào.

Trầm mặc hồi lâu, trong mắt Vân Vũ Tịch viết đầy vẻ lo lắng:

- Nếu phụ thân trở về...

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Khi nào thì Đại Đế trở về?

Nếu vị Đại Đế chúa tể tam giới kia trở về. mọi người trong Bích Dao cung sẽ phải đổi mặt với vận mệnh như thế nào?

1076. Chương 1025: Tiềm Lực Vượt Qua Thần Khí

Khi nào thì Đại Đế trở về?

Đây không chỉ là vấn đề Vũ Tịch lo lắng.

Có thể đoán được, khi Đại Đế chúa tể tam giới trở về Vân Tiêu cung, nhất định sẽ dấy lên một hồi gió lốc.

Thử hỏi Thiên giới này. có người nào có thể gánh chịu được cơn thịnh nộ của Đại Đế?

Vân Vũ Tịch lắc đầu:

- Thời gian mỗi lần phụ thân đại chiến với Man Hoàng đều không thể xác định. Ngắn thì mấy ngàn năm, dài thì mấy vạn năm, thậm chí lâu hơn...

Một trận đại chiến là mấy ngàn, hơn vạn năm.

Chắc là tới trình tự này. vô luận sinh mệnh hay là lực lượng đều đạt tới mức độ vĩnh hằng vô địch.

Dương Phàm nháy mắt. Đại Đế có thể trở về bất cứ lúc nào. giống như một quả bom không hẹn giờ.

Nhưng là hẳn có thể tránh né lùi bước sao?

Không thể. Tuyệt đối không thể!

Sau khi mới vào Diễn Sinh Kỳ, trong lòng Dương Phàm tự tin vô cùng, chỉ đợi thời cơ thành thực sẽ dùng tu thái mạnh mẽ. tung hoành bề ngễ hoàn thành di nguyện của Vô Song.

- Vũ Tịch. Nếu Đại Đế trở về, ta sẽ quang minh chính đại nói rõ tình huống với ông ấy.

Về mặt Dương Phàm trình trọng chăm chú nhìn Vũ Tịch, nói lời son sắt.

Hắn hiểu được nếu lùi bước trước chuyện này. mình sẽ bại hoàn toàn, ngày sau sẽ không có bất kỳ sức phản kháng trước mặt Đại Đế.

Chỉ có ngưng tụ tín niệm và ý chí trong lòng mới có khả năng chiến thắng.

- Dương đại ca... Tuyệt đối không nên!

Vân Vũ Tịch mặt hoa biến sắc. bật thốt.

Ông!

Một vung hư không luân hình hiện ra tại chỗ rồi biến mất.

Thân hình Dương Phàm biến mất hoàn toàn.

- Không tốt. Nếu như Dương đại ca đổi mặt phụ thân, có thể sẽ có nguy hiểm về sinh mệnh.

Trong lòng Cửu Công chúa rồi như tơ vò.

Nhưng mà nàng cũng thật sự xem nhẹ thực lực của Dương Phàm.

Có lẽ tạm thời hẳn không thể vô địch thất giới, nhưng trong vũ nội này gần như không có người nào có thể hoàn toàn dồn hẳn vào chỗ chết.

Đại Đế... Hẳn có thể làm được sao?

Có lẽ chỉ có thử một chút mới có thể biết được.

Biểu tình của Dương Phàm như giếng cổ không gợn sóng, đi vào thế giới Mệnh Hạch.

Chi vền vền ngàn năm, thế giới Mệnh Hạch đã xảy ra biến hóa rất lớn. Đôi mắt nhìn qua, đây là một vùng Tiên Cảnh chim hót hương hoa, Sinh Linh Chi Khí nồng đậm và thiên địa linh khí coi như không tồn tại.

Nữ Thần - Nữ nhân hoàn mỹ do Dương Phàm sáng tạo đầu tiên khoác một tầng lụa trắng nửa trong suốt, tiên quang mờ mờ quanh quẩn, đi tới trước mặt hắn.

- Phụ thần.

Nữ Thần cung kính thi lễ.

- Không tồi. Bởi vì sự tồn tại của người khiến thế giới này trở nên càng mỹ lệ.

Dương Phàm nhìn qua thế giới Mệnh Hạch, rừng rậm um tùm xanh ngắt, sông dài sóng lớn chạy chồm, núi xanh như trong tranh, vẽ.

Nữ Thần đứng lơ lửng giữa không trung, một vùng sinh mệnh bạch quang dịu dàng thánh khiết khiến nàng như đắm chìm trong sương mù.

- Người quản lý thế giới này cho tốt. khiến cho sự tồn tại của sinh mệnh càng có ý nghĩa.

Sau khi Dương Phàm phán phó xong xuôi, liền hiện thân trên đại thụ Diễn Sinh.

Trên đại thụ Diễn Sinh đã nhú đầy nụ hoa, thậm chí có thể nhìn thấy một ít. một làn hương thơm kỳ dị nhàn nhạt khó thể phát hiện lan tỏa trong không khí

- Nhân vật cấp Tiên Đế đa phần là có Thứ Thần khí. Luân Hồi Bàn của ta vẫn còn dừng ở cấp bậc Tiên bảo cứu phẩm.

Bởi vì cảm giác được sự áp bách của Đại Đế sắp trở về, Dương Phàm quyết định bằng hết mọi giá phải tăng Pháp bảo bản mạng Luân Hồi Bàn lên cấp bậc Thứ Thần khí.

Mặc dù Luân Hồi Bàn chỉ là một kiện Tiên bảo cứu phẩm nhưng tài liệu thần thông của nó đều vượt xa Tiên bảo cùng cấp.

Dương Phàm vung một tay, một cái đĩa tròn tràn đầy tinh quang mông lung màu xám bạc giống như trân bảo hiếm có thể gian ngăn lên rồi xoay quanh thân thể hắn sau đó lơ lửng trên đỉnh đầu.

Đây là một kiện Pháp bảo bản mạng đầy đủ linh tính, không cần Dương Phàm chi huy nó có thể tự động hộ chủ.

Lúc trước Thích Vô Quang Kim Tiên bát trọng bị Luân Hồi Bàn tự động hộ chủ đánh bại, kỳ thật hắn bại cũng không oan.

Bởi vì kiện Pháp bảo bản mạng này không cần chi huy. có thể giúp chủ nhân ngăn cản công kích của một vị Tiên Đế bình thường.

`m... ờng-

Một cỗ ý chí chúa tể thiên địa như uy năng của thiên địa bắt đầu khởi động trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

Toàn bộ không gian Mệnh Hạch mây đen cuộn cuộn, lôi điện nhảy múa điên cuồng, gió bão tàn phá khắp nơi.

Nữ Thần sợ tới mức phát run, tránh, ở một góc.

- Người không cần phải sợ.

Dương Phàm thấp giọng an ủi.

Biến hóa của thiên địa vừa rồi chỉ trong một ý niệm của hắn.

Ý chí của hắn chính là chúa tể trong Tiểu thế giới rộng lớn này. cũng đại biểu cho thiên đạo hư vô mờ mờ.

Dương Phàm có thể đặt ra quy tắc cho nơi này.

Tuy nhiên giờ phút này hắn chỉ muốn mượn lực lượng của thế giới Mệnh Hạch ngưng luyện Luân Hồi Bàn thêm một bước nữa.

ỒỒỒ!

Luân Hồi Bàn nổ rộ tia sáng kỳ dị và tinh quang mòng lung, trong vùng thiên địa này có một cỗ lực lượng vô hình không thể nắm lấy hóa thành ngàn vạn dòng chảy nhỏ rót vào trong đó.

Những lực lượng huyền bí này bao gồm Luân hồi nhân quả, số mệnh thần bí không thể nắm lấy.

Cứ như vậy. Luân Hồi Bàn xoay quanh trên đỉnh đầu không ngừng ngân lên, giằng co chừng ba ngày ba đêm.

Ba ngày ba đêm sau, hình thái cùng lực lượng của Luân bàn xám bạc mòng lung kia nhìn qua không có biến hóa gì.

Dường như... Không được nâng cao năng lực.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, chăm chú nhìn Luân Hồi Bàn thoát nhìn càng huyền bí mờ mịt này, có vài phân cảm giác thành tựu.

Mặc dù về mặt uy năng lực lượng dường như không được nâng cao gì cả nhưng Dương Phàm hiểu được Luân Hồi Bàn đã tăng lên nửa cấp bậc.

Loại biến hóa này giống như sự khác biệt giữa Chí Bảo Long Khí cùng Truyền thừa Linh bảo khác ở Phàm giới.

Nếu chất liệu ngang nhau. Chí Bảo Long Khí quý báu hơn Truyền thừa Linh bảo gấp mười, gấp trăm lần.

Luân Hồi Bàn lúc này cũng như thế. Tác dụng tiềm ẩn của nó nhìn không thấy sờ không được, lại mơ hồ sinh ra tác dụng.

Bước đầu tiên: uẩn khí - hoàn thành!

Dương Phàm hít sâu một hơi. đột nhiên lại giang rộng hai tay.

Ầm ầm ầm!

Tinh thần ý chí của chúa tể thiên địa lại tràn ngập toàn bộ không gian Mệnh Hạch và dẫn động lực lượng thế giới mệnh mông vô hạn.

Đột nhiên, Cửu Thiên Thần Lỗi lóe lên hào quang chín màu sinh ra trong thế giới.

Chi chi

Lôi quang chín màu từ khắp nơi vọt tới. từng tia lôi điện nhỏ bé từ trên trời giáng xuống, đánh lên Luân Hồi Bàn.

Lúc đầu trên Luân Hồi Bàn nổ rộ tinh quang rực rỡ, lần lượt thông qua Luân hồi hao mòn những lực lượng này.

Nhưng lực lượng của thế giới há chỉ đơn giản như thế?

Sau đó. Luân Hồi Bàn trải qua vô số lực lượng như lôi quang chín màu. điểm quang năm màu. cực băng hàn khí nguyên từ thần quang... rèn luyện.

Sau vài canh giờ. Luân Hồi Bàn bị đánh thủng lỗ chỗ. chỉ còn một hơi.

Ngay cả khí linh trong Luân Hồi Bàn cũng như chi mảnh treo chuông.

Hây!

Dương Phàm thét dài một tiếng như sấm rền, tất cả lực lượng mãnh liệt trong thiên địa tan thành mây khói.

Bước thứ hai: Tinh luyện - hoàn thành!

Thay vào đó là một cỗ khí tức sinh mệnh vô cùng vô tận lấy đại thụ Diễn Sinh làm trung tâm hóa thành nước sông chày cuộn cuộn rót vào trong Luân Hồi Bàn.

Không đến nửa ngày. Luân Hồi Bàn hồi phục nguyên khí tinh quang sáng ngời lấp lánh, giống như trân bảo hiếm có thể gian, khí linh cũng dư thừa thần lực.

Dương Phàm gật gật đầu.

Bước thứ ba: Viên quang- hoàn thành!

Tiếp theo, phải trải qua bước thứ tư mà Dương Phàm cũng không nắm chắc: Luân hồi.

“ô” một tiếng. Luân Hồi Bàn lóe lên một tia tinh quang rực rỡ. nó lộ lực lượng khổng lồ kinh khiếp quỷ thần trong Tiểu thể giới.

Khoảnh khắc tỏa sáng đó khiến toàn bộ Tiểu thể giới ảm đạm thất sắc.

Ngay sau đó. Luân Hồi Bàn xẹt qua một đường cong tròn, ngang nhiên oanh kích lên đại thụ Diễn Sinh.

Đại thụ Diễn Sinh khẽ nan lên. lốc xoáy Đại Luân Hồi vô hình bao phủ Luân Hồi Bàn.

Ba!

Trong mắt Dương Phàm xẹt tinh quang, đánh ra một chưởng. Lòng bàn tay hắn hiện lên một Luân Hồi Môn nhỏ. Luân Hồi Bàn mở ly lớn bằng bàn tay gào thét gay ra. vòng lung trong suốt như tiểu Tinh linh, xoay tròn quanh thân hắn.

- Ha ha ha. Ảo nghĩa của Luân hồi đồng dạng có thể dùng lên khí vật không phải sinh linh.

Dương Phàm cười dài một tiếng, trong lòng khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Cuối cùng Dương Phàm đặt Luân Hồi Bàn mở ly bang bàn tay lên trên một chạc cây Diễn Sinh.

Mỗi thời mỗi khắc đại thụ Diễn Sinh đều sinh trưởng, Luân Hồi Bàn được hưởng thành quả. dưới vận lực dẫn dắt cũng trưởng thành nhanh hơn.

Dương Phàm ngồi xếp bang trăm năm thậm chí thúc giục lực lượng cấm kỵ của thời gian khiến cho sự trưởng thành tự nhiên của Luân Hồi Bàn được tăng nhanh mấy vạn lần.

Trăm năm sau.

Luân Hồi Bàn khôi phục dáng vẻ vốn có. có thêm một cỗ sinh mệnh linh tính. Mặt ngoài phát ra tinh quang vòng lung huyền lệ, giống như trân bảo quý hiếm nhất thể gian.

Dương Phàm cảm giác cấp bậc của Luân Hồi Bàn ít nhất lại tăng lên một nửa cấp. đồng thời có tiềm lực vô hạn.

Có thành công này, Dương Phàm lập tức rời khỏi không gian Mệnh Hạch, thông qua Tiên Hồng chiếu rọi hiện thân ở Luân Hồi Tinh Bảo.

Đúng lúc Đặng Thi Dao cùng Thiên tượng đại sư đều có mặt.

- Đại sư. xin mời xem qua kiện Pháp bảo này của ta.

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, Luân Hồi Bàn như tiểu Tinh linh hoạt bát xoay một vòng quanh hắn, rơi vào trong tay Thiên tượng đại sư, còn hoạt bát nhảy lên trong lòng bàn tay lão vài lần.

Thiên tượng đại sư thất thần trong khoảnh khắc, nhìn chăm chăm Luân Hồi Bàn này, đưa tay khẽ chạm vào.

Hô!

Thật lâu sau. lão hít một hơi dài ánh mắt không thể dời đi:

- Đây là Pháp bào có linh tính nhất mà ta từng từng kiến. Cho dù là Thần khí ta từng gặp cũng không bằng. Mặc dù mới miễn cưỡng đạt tới cấp bậc Thứ Thân khí nhưng tiềm lực của nó vượt qua Thần khí.

- Tiềm lực vượt qua Thần khí!

Lời nói vừa ra. Đặng Thi Dao kinh hô thất sắc!

Mặc dù không ngoài dự đoán của Dương Phàm, nhưng hắn cũng có vài phần ngạc nhiên vui mừng, mỉm cười gật đầu:

- Nếu đạt tới Thứ Thân khí, vậy mục đích của ta cũng đã đạt tới.

- Cái gì! Người nói kiện Thứ Thân khí này là do người luyện chế thành?

Thiên tượng đại sư khiếp sợ vô cùng.

Là Tổng sư luyện khí nổi tiếng thất giới, cho dù lão muốn luyện chế ra một kiện Thứ Thân khí thì độ khó cũng rất lớn. Huống chỉ là kiện Thứ Thân khí có linh tính và tiềm lực vô hạn bậc này.

Dương Phàm Không phải Luyện khí sư nhưng lại làm được điểm ấy.

Khuôn mặt Thiên tượng đại sư không khỏi co giật một chút.

Lão kéo tay Dương Phàm, giọng dồn dập nói:

- Theo ta thấy. đây là một kiện Thứ Thân khí được thiên địa chiêu cố, tiềm lực không thể đo lường. Không phải đại năng kinh thiên vĩ địa căn bản không thể ban cho nó loại vận lực này.

- Ha ha. Ta không am hiểu luyện khí. Bởi vì đứng ở trình tự bất đồng, nên ta mới có thể ban cho nó thứ này.

Dương Phàm mỉm cười, một cái hư quang luân hình xuất hiện bao trùm lên hắn.

Nhìn hư quang luân hình biến mất. Thiên tượng đại sư muốn nói lại thôi.

Có một số việc không phải dựa vào ngôn ngữ có thể nói rõ.

Trong nháy mắt Dương Phàm trở lại Bích Dao cung.

Trăm năm nay đại triển thần uy trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch, hắn cảm thấy dường như mình không gì không làm được.

Đại Đế, các người cũng là không gì không làm được sao?

Dương Phàm sinh ra vài tia hứng thú. đột nhiên cảm thấy được mình vị tất không thể khiêu chiến Đại Đế.

- Đại Đế còn chưa trở về sao?

Dương Phàm mỉm cười hỏi Vân Vũ Tịch, lại phát hiện thần sắc Vân Vũ Tịch có chút không bình thường.

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Phàm vội vàng hỏi. Hắn trầm nghĩ: “Chẳng lẽ, Đại Đế thật sự đã trở lại rồi?”

1077. Chương 1026: Phù Lâm Tiên Đế.

Dương Phàm cảm thấy sự khác thường trong thần sắc của Vũ Tịch.

Ngay sau đó hắn đột nhiên thấy được sự khác lạ trong khuê phòng.

Trong phòng trúc, trừ hắn ra còn có một người!

Dương Phàm trống rỗng xuất hiện tại đây cho nên không cảm giác được trước tiên.

Cái “người” này dung nhập vào vùng thiên địa này cùng tự nhiên, nếu Không phải cảnh giới cảm quan của Dương Phàm siêu nhiên vô cùng chỉ sợ còn không dễ dàng phát hiện nhanh như vậy.

Chấn động tâm thần, ánh mắt Dương Phàm nhìn chăm chăm vào bên kia bàn trà.

Trên bàn trà có một ly trà.

Hắn đương nhiên không nhìn vào chén trà mà là nhìn vào nam nhân trước bàn trà.

Mặc dù dung nhập hư không tự nhiên cũng không trốn khỏi cảm quan của Dương Phàm.

- Ha ha, người chính là Dương Phàm hử. Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Thanh âm của nam nhân ôn hòa giàu từ tính vang lên trong phòng giống như tiếng trời.

Chi vện vện là một thanh âm được ban cho mị lực vô hạn.

Khó thể đoán được chủ nhân của thanh âm này có được dung mạo và khí chất tuấn mỹ cỡ nào.

Nhưng khi ánh mắt Dương Phàm nhìn thấu tướng mạo của nam nhân này, phát hiện hắn có một gương mặt bình thường, nhưng lại rất thu hút.

Điểm sáng duy nhất chính là đôi con ngươi màu lam nhạt nở rộ hào quang mộng huyền mê ly.

Đôi mắt này, chỉ sợ có thể khiến bất kỳ nữ nhân nào không thể tự kiểm chế.

Mà nam nhân này khí chất cao nhã, lịch sự, nói cười như gió nhẹ. Mỗi một động tác thần thái đều ngầm phù hợp với thiên địa tự nhiên, được giao cho một loại ôn hòa như nước.

“Suối nước nóng?”

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Dương Phàm.

Cái nhìn đầu tiên nhìn vào nam nhân này đồng thời ở trong khuê phòng của Vũ Tịch, Dương Phàm không tự chủ sinh ra địch V.

- Dương đại ca, muội giới thiệu với huynh...

- Không cần giới thiệu. Vị này chắc là Phù Lâm Tiên Đế có danh hiệu đệ nhất tân tú của Thiên giới hử?

Dương Phàm tùy ý ngồi, dường như nửa chủ nhân, nhìn thẳng Phù Lâm Tiên Đế, không ngừng đánh giá.

ở trong cảm quan của hắn. Phù Lâm Tiên Đế như một đại dương mênh mông, sâu không lường được đồng thời ẩn chứa bác đại vô hạn và bao dung.

Yên tĩnh, ôn nhu. ôn hòa. văn nhã.

Đây là đặc tính mà cảm quan của Dương Phàm bắt giữ được.

- Hai người biết nhau?

Vân Vũ Tịch có chút kv quái.

- Nghĩ đến vị Dương đạo hữu này hẳn là giỏi về suy tính, liếc mắt một cái nhìn ra thân phận của ta.

Phù Lâm Tiên Đế lại cười nói, cũng không bởi vì sự có mặt của Dương Phàm mà có gì mất tự nhiên.

Dương Phàm trầm mặc không nói. hết sức lãnh đạm đối với thái độ của Phù Lâm Tiên

Đế.

Bầu không khí trong phòng lập tức có chút tế nhị.

Vân Vũ Tịch có chút ngượng ngùng, vội vàng thần niệm truyền âm:

- Dương đại ca. Phù Lâm Tiên Đế là bạn tốt của muội trong đạo khí nhạc. Huynh như vậy là không tôn trọng người ta.

- Tồn trọng?

Dương Phàm cười lạnh, giọng chắc nịch không thể phủ nhận:

- Ta sẽ không tôn trọng một người từng hạ sát thủ với ta.

Kiếp trước. Lam Ngân Quán mang theo Tinh Không Thành Lũy buông xuống Thiên Thần Tinh, không tiếc làm cho ức vạn sinh linh của cả tinh cầu chôn cùng cũng phải giết chết hẳn.

Chỗ dựa sau lưng của Lam Ngân Quán kia chính là Phù Lâm Tiên Đế.

Căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, Dương Phàm từng nhiều phen suy tính, hoàn toàn xác định Phù Lâm Tiên Đế này chính là đại địch muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Thử nghĩ: Đối với một người như vậy, Dương Phàm làm sao nể mặt hẳn.

- Nãy giờ Dương đạo hữu không nói gì. dường như có chút ý kiến với Phù Lâm.

Phù Lâm Tiên Đế tươi cười, trên khuôn mặt bình thường kia lại mẻ người như thế.

Đối trá!

Dương Phàm ngược lại thẳng thắn nói:

- Chẳng những Dương mỗ có ý kiến với người, cũng có ý giết người.

Lời nói của hắn vô cùng thẳng thắn vô tư.

Đối với loại ngụy quân tử này. Dương Phàm cũng lười lá mặt lá trái với hắn.

- Dương đại ca...

Vân Vũ Tịch biên sắc, vội vàng nhắc nhở hắn.

Phù Lâm Tiên Đế là khách của nàng, Dương Phàm như vậy quả thật có chút không lễ phép.

- Dương đạo hữu có thể nói rõ ràng hay không? Chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, tại sao như hu vá hái thâm cừu?

Phù Lâm Tiên Đế tươi cười ảm áp như trước, thanh giáo không ngại phiền.

Người già bộ với ta?

Khinh bỉ trong lòng Dương Phàm đối với người này lại càng đạt tới mức tận cùng.

- Tốt. tốt tốt.

Dương Phàm không giận ngược lại cười nói:

- Lam Ngân Quán cùng người có quan hệ gì?

- Hắn là một người đường đệ (em họ) bà con xa của ta.

Phù Lâm Tiên Đế trấn định tự nhiên, mặt không đổi sắc.

- Năm đó. Lam Ngân Quân khống chế Tinh Không Thành Lũy. ở Vực ngoại Tinh Hà vì giết chết Dương mỗ không tiếc hủy diệt cả một tinh cầu. Việc này người có biết không?

Dương Phàm lạnh lùng cười.

- Lại có việc này?

Trên mặt Phù Lâm Tiên Đế hiện lên một tia tức giận, sau đó nửa tin nửa ngờ nói:

- Đường đệ kia của ta vì sao lại làm ra chuyện này. Xin hỏi Dương đạo hữu có chứng cứ gì?

- Chứng cứ?

Dương Phàm ngẩn ra.

Nếu nói chứng cứ, hắn thật sự không có.

- Vậy có nhân chứng gì hay không? Chi cần kiểm chứng việc này, ta nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Phù Lâm Tiên Đế nói rất nghiêm túc, trong lời nói có một loại thần thiện kỳ dị, khiến người vô hình trung bị cuốn hút.

Người không rõ chân tướng hơn phân nửa sẽ theo chủ quan mà đứng về phía Phù Lâm.

Nhưng Dương Phàm là ai. làm sao dễ dàng lừa dối.

- Nhân chứng?

Dương Phàm cười cười:

- Cả viên tinh cầu đều bị hủy diệt, nhân chứng vật chứng đều bị tiêu hủy. Kế hoạch của các người thật đúng là đủ chu đáo.

Đương nhiên trên Thiên Thần Tinh cũng có mấy người còn sống rời đi. Bao gồm đệ tử Phương Chân, cùng với Lãnh Kiếm Phong, Hoa Nguyệt...

Nhưng những người này lúc đó bị Cửu Kiếm Di Chi truyền tống đi, không thấy được cảnh tượng khi đó.

- Dương đại ca. Nơi này có thể nào có hiểu lầm gì chẳng?

Vân Vũ Tịch không kìm nổi hỏi.

Nàng thật sự không thể tin tưởng. Phù Lâm Tiên Đế ôn nhu văn nhã, một nam nhân gần như hoàn mỹ lại làm ra chuyện như vậy.

- Cũng thôi. Việc này không nói nữa. đối với Phù Lâm các hạ mà nói có lẽ thật sự là một sự “Hiểu lầm”.

Dương Phàm không nói tới đề tài này nữa.

Không nhân chứng cũng không có vật chứng. Cho dù nói như thế nào cũng đều uống công.

Dương Phàm ngược lại có thể đem trí nhớ năm đó chiếu lại bang thủ đoạn hình ảnh.

Nhưng vấn đề là. tới trình tự Tiên Đế. cho dù trống rỗng chế tạo một đoạn hình ảnh giả cùng hết sức dễ dàng.

Cho nên Dương Phàm dứt khoát không nói nữa.

Nói nhiều tới đâu cũng không bang sự thật như hành động thực tế.

Kế tiếp trong phòng liên tiếp tề nhậm. Vân Vũ Tịch cảm giác rất không tự nhiên.

Phù Lâm Tiên Đế ngược lại nói cười tự nhiên, lúc nói thỏa thuê thậm chí trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Dương Phàm.

Nhưng Vân Vũ Tịch rõ ràng lộ vẻ thiếu hứng thú.

Phù Lâm Tiên Đế rất nhanh nhìn ra. đứng dậy ôm quyền nói:

- Hôm nay có thể gặp tu thể oai hùng của Dương đạo hữu. chính là vinh hạnh của Phù Lâm.

Rõ ràng hẳn muốn cáo từ.

Trong lòng Vân Vũ Tịch có chút loạn, cũng không có tâm tình lưu hấn lại.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn thẳng.

Dưới loại tình huống này. Phù Lâm Tiên Đế lại cảm giác một chút xấu hổ. cuối cùng lại cười nói:

- Tin tưởng lời nói lúc trước theo lời Dương đạo hữu đều là hiểu lầm. Trong Thiên giới này, Phù Lâm đắc tội không ít tiểu nhân, bởi vậy chuyện vu oan hãm hại trước kia không phải không có.

Dứt lời hấn chuẩn bị rời đi.

- Đứng lại.

Một thanh âm lãnh đạm truyền đến.

- Dương đạo hữu có gì chi bảo?

- Muốn đi thì đi, người coi Vân Tiêu cung này là vườn rau?

Dương Phàm lạnh lùng cười, cảm quan Đại Luân Hồi bao phủ Phù Lâm Tiên Đế.

Sắc mặt Phù Lâm Tiên Đế biến đổi. hắn mơ hồ cảm giác linh hồn và sinh mệnh của mình bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn chặn.

Cho dù khí tức của hắn hoàn toàn dung nhập tự nhiên cùng thiên địa cũng không thể loại bỏ cảm giác mạng như chi mảnh treo chuông này.

- Quan hệ giữa Phù Lâm cùng Cửu Công chúa là hào hữu nhạc đạo không tồi. ở Thiên giới này cũng không phải bí mật gì. Cho dù lúc Đại Đế ở nhà, Phù Lâm tới làm khách cũng đã vài lần.

Phù Lâm Tiên Đế rất nhanh khôi phục bình tĩnh, cuối cùng nói lời khẩn thiết:

- Nếu Dương đạo hữu cho rang như vậy vi phạm quy tắc của Vân Tiêu cung, có thể trừng phạt ta.

- Trừng phạt?

Dương Phàm vừa chuẩn bị lên tiếng lại cảm nhận được ánh mắt cầu xin của Vân Vũ Tịch: “Dương đại ca, không cần làm khó Phù Lâm nữa”.

Làm khó?

Trong lòng Dương Phàm sinh ra lửa giận vô hình.

Nhưng hắn lại thay đổi ý nghĩ, Vân Vũ Tịch căn bản không biết bản chất nguy hiểm tử của Phù Lâm Tiên Đế này, hai người còn có quan hệ hào hữu không tồi. Hiện tại hắn làm khó người này. ngược lại sẽ mang đến cơ hội cho tình địch.

Cùng lúc đó. một cỗ khí tức kiếm đạo lạnh băng từ nơi nào đó của Vân Tiêu cung truyền đến. tập trung Dương Phàm.

Người ra tay chính là Âm Thiên.

Đối với Âm Thiên có thể khống chế giam cầm thời không, Dương Phàm cố kỵ rất sâu.

Cuối cùng hắn hiểu được, muốn lưu Phù Lâm Tiên Đế ở lại Vân Tiêu cung có chút không sự thật.

Hiển nhiên Phù Lâm Tiên Đế cùng Âm Thiên kia là hảo hữu quan hệ không tồi.

- Coi như xong. Nếu là hào hữu của Vũ Tịch, ta cũng không làm khó dễ người.

Dương Phàm cười cười, khôi phục bộ dạng lạnh nhạt, cùng Vũ Tịch tiễn Phù Lâm Tiên Đế rời đi.

Phù Lâm Tiên Đế thở dài một hơi. cảm giác bị Dương Phàm tập trung thật sự không dễ chịu.

Đợi cho Phù Lâm Tiên Đế rời đi, Vân Vũ Tịch kéo tay Dương Phàm, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm hắn:

- Dương đại ca. Mọi điều huynh nói đều là thật?

- Thiên chân vạn xác.

Dương Phàm vung tay. trước mặt hai người hiện lên một quang sáng xanh biếc, phía trên hiện lên từng hình ảnh. Chính là toàn bộ quá trình lúc trước Lam Ngân Quân Hủy diệt cả Thiên Thần Tinh.

Lúc ấy Dương Phàm cũng bị bức đến tuyệt cảnh nổ tan xác mà chết, tiến vào Đại Luân Hồi.

- Điều này... làm sao có thể... Phù Lâm là người như vậy...

Trong mắt Vân Vũ Tịch lộ ra thất vọng và thương tâm nhàn nhạt.

Một nam nhân từng có cảm tình, một bạn tốt từng được coi là tri kỷ không ngờ lại là một người như thế này.

Dương Phàm xem biến hóa tình cảm của Vân Vũ Tịch vào trong mắt. nhẹ giọng an ủi nàng một lát.

Đợi sau khi tâm tình Vân Vũ Tịch bình tĩnh, Dương Phàm lặng yên rời đi.

- Dương đại ca!

Vân Vũ Tịch ý thức được không ổn, chờ khi nàng phản ứng lại thì Dương Phàm đã sớm không biết tung tích.

Dương Phàm đi nơi nào?

Đây cũng không phải là một vấn đề thám ảo gì.

Ở ngoài Vân Tiêu cung mấy ngàn ức dặm, một nơi núi hoang sương mù.

Ông-

Một hư quang luân hình trống rỗng hiện ra. lộ ra thân hình Dương Phàm.

Hắn nhìn phía trước, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng chướng ngại trong không gian, thấy được một bóng người vội vàng rời đi.

Thân hình thon dài của Phù Lâm Tiên Đế xuyên qua trong tầng mây tiên vụ. thi thoảng thi triển Đại na di. Mỗi một lần na di đều có thể đi được quãng đường mấy trăm ức dặm.

Dương Phàm lạnh lùng cười, bị một Tầng hu quang luân hình bao phủ, hoàn toàn ngăn cách cùng thiên địa này.

Bá!

Hắn lặng yên biến mất. đi theo như âm hồn.

- Cường giả Huyền Tiên nhị trọng, tu vi thần thông thậm chí tâm kế cẩn thận đều vượt xa Âm Quy. Muốn giết hắn có khó khăn nhất định, trước tiên phải rời xa Vân Tiêu cung, tìm một nơi thích hợp. Nếu không một khi bị cường giả khác quấy nhiễu sẽ rất khó thành công.

Trong lòng Dương Phàm âm thầm tính toán. Hắn phải gạt bỏ tình địch này khỏi thế gian.

Người này chẳng những là tình địch của Dương Phàm mà còn là thủ phạm chính đứng sau màn giết chết hắn kiếp trước!

1078. Chương 1027: Cường Giả Nghịch Thiên.

Hắn được một tầng hư quang luân hình bao phủ, ngăn cách cùng thiên địa. dùng lực lượng Luân hồi thủ hộ và cắt đứt nhân quả, không lo lắng bị cảm ứng tới.

Phù Lâm Tiên Đế hành động vội vàng. thi thoảng thi triển Đại na di, dần dần rời xa Vân Tiêu cung đồng thời còn không có dấu hiệu giảm tốc.

Dương Phàm khó thể đoán phủ đệ của Phù Lâm Tiên Đế này cách Vân Tiêu cung bao xa.

Nghĩ tới đây. hắn lấy ra một viên ngọc giản, trong đó có bản đồ của La Thiên Tiên Cảnh.

Rất nhanh tìm được Phù Lâm Cảnh nơi ở của Phù Lâm Tiên Đế.

Ồ!

Dương Phàm đột nhiên phát hiện hướng đi của Phù Lâm Tiên Đế cũng không phải hoàn toàn hướng về Phù Lâm Cảnh.

Nói cách khác, có thể Phù Lâm Tiên Đế Không phải về địa bàn của mình.

Dương Phàm hơi chút trầm ngâm tiếp tục đi theo.

Khoảng nửa ngày sau, ước chừng phi hành địa vực một phần hai mươi của La Thiên Tiên Cảnh.

Lúc này tốc độ của Phù Lâm Tiên Đế mới từ từ chậm lại. dường như sắp đến nơi.

Thời gian nửa ngày nhìn thì ngắn nhưng với tốc độ phi hành của Tiên Đế, nháy mắt là mấy trăm vạn dặm thậm chí hơn ngàn vạn dặm. Thi thoảng một lần đại na di có thể vượt qua khoảng cách mấy trăm ức dặm.

Khó thể tưởng tượng, hai người này đã vượt qua quãng đường xa xôi cỡ nào.

Nếu đổi là tiên nhân bình thường, phi hành mấy ức năm cũng không bằng được một phần trăm.

Bởi vậy có thể thấy được, trình tự Tiên Đế đích xác đứng ở đỉnh thất giới.

Dương Phàm lại xem xét ngọc giản phát hiện gần đây dường như không có thể lực gì. Nơi này cách Phù Lâm Cảnh chẳng qua là vạn ức dặm.

Nhưng Phù Lâm Tiên Đế phi hành một lát tiến vào một vùng núi sông mây mù lượn lờ.

Trên vị trí biển cảnh có một tấm bia đá sừng sững thiên địa: Lam Ngân phủ!

Lam Ngân phủ!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động, khóe miệng nhếch lên một đường cong. Hắn đã đoán ra cái gì.

Bá!

Phù Lâm Tiên Đế thuấn di một cái, biến mất.

Cùng lúc đó ở một trọng địa của Lam Ngân phủ.

Trong điện phủ xa hoa tinh mỹ, một nam nhân tóc lam đang ngồi ngay ngắn trên trận đài. nhắm mắt tu luyện.

Đột nhiên một đạo lam quang dịu dàng ngưng thật ở phía sau hắn, hiện ra một thanh niên lam đồng (con người).

- Người nào???

Lam Ngân Quân hoàng sợ hô nhỏ một tiếng, sau đó thở ra một hơi dài:

- Thíra là biểu ca.

- Ha ha. Tu vi của ngươi trong mười mấy vạn năm gần đây đột nhiên tăng mạnh, không ngờ có thể phát hiện được sự tồn tại của ta.

Phù Lâm Tiên Đế tươi cười hơn hớn nói.

- Đây đều nhờ có sự tương trợ thật lớn của biểu ca. nếu không ta cũng không thể đắc chứng Huyền Tiên, tấn chức Tiên Đế.

Lam Ngân Quân nói giọng tăng bốc.

Mặc dù hiện giờ hai người đều là Tiên Đế nhưng Lam Ngân Quân hiểu được với tu vi mới vào cảnh giới Huyền Tiên của mình ở trước mặt biểu ca Huyền Tiên nhị trọng đỉnh căn bản không có sức phản kháng.

- Ta mới trở về từ Vân Tiêu cung, có một chuyện rất trọng yếu.

Giọng điệu Phù Lâm Tiên Đế hơi chuyển, sắc mặt ngưng trọng.

Nụ cười trên mặt Lam Ngân Quân thu lại, nghiêm túc nói:

- Không phải biểu ca đi Vân Tiêu cung gặp mặt giai nhân, thuận tiện xem xét Dương Kỳ kia có phải người phi thăng Dương Phàm hay không sao?

Hắn lại cười cười:

- Biểu ca chỉ cần đưa tướng mạo cùng linh hồn khí tức của hắn ra. tiểu đệ có thể nhận ra.

- Không cần.

Trong mắt Phù Lâm Tiên Đế lóe ra một đạo lệ quang:

- Người kia chính là Dương Phàm vượt qua Luân hồi mà đến. Thôi diễn của Phạm Nguyệt Tinh Tôn thiên chân vạn xác.

- Nếu nhìn thấu thân phận của hần, biểu ca có bắt giết hần hay không?

Lam Ngân Quân hỏi hột nói.

Với trình tự của bọn họ, nhìn xuống thiên địa vạn vật. Giết một tiên nhân bình thường còn đơn giản hơn so với bóp chết một con kiến.

- Giết hần?

Phù Lâm Tiên Đế nhướng mày, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Ta cố ý tới nhắc nhở ngươi, tốt nhất trở về Phù Lâm Cảnh của ta.

- Biểu ca. Đây... rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Lam Ngân Quân cảm thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Biểu ca ở trong mắt hần luôn là lâm nguy không sợ, nắm chắc thắng lợi, chưa từng thất bại thần thái này.

Đúng lúc này.

- Ha ha. Nhị vị tán gẫu vui vẻ không?

Trong đại diện xa hoa trống rỗng xuất hiện một thiếu niên từ hư quang luân hình đi ra, cười rúm tim nhìn hai người.

- Ngươi là ai. vì sao xuất hiện ở nơi này?

Lam Ngân Quân quát lạnh một tiếng, trong lòng kinh hãi.

Lam Ngân phủ của hần cấm chế tầng tầng, nơi này lại càng là cấm địa, muốn tìm được vị trí cũng không dễ dàng càng không nói đến tiến vào thoải mái như vậy.

Khoảnh khắc nhìn thấy Dương Phàm, sắc mặt Phù Lâm Tiên Đế đại biến:

- Hần theo tới như thế nào?

Với tâm trí của hần có thể đoán được khẳng định Dương Phàm theo sau hần mà hần lại không chút phát giác. Thần thông của ngươi này không khỏi quá đáng sợ.

- Ha ha. Ngay cả lão bang hữu ngươi cũng không nhận ra sao?

Thần hình Dương Phàm rung động, đột nhiên hóa thành bộ dạng kiêu trước, sinh khí trên người trong phút chốc xói mòn. trở thành một thân thể già khô.

Đây chính là bộ dạng năm đó đối mặt với Lam Ngân Quân.

- Là ngươi...

Con ngươi Lam Ngân Quân co rút lại. sau đó lộ ra vẻ mừng như điên.

- Ha ha ha! Không ngờ ngươi dám đưa tới tận cửa. Biểu ca. để tiểu đệ bắt hần.

Lam Ngân Quân cười điên cuồng một tiếng.

Giờ khắc này hần nghĩ tới Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết trong truyền thuyết kia.

Nghịch Thần Huyết xuất hiện tại hạ giới mà thông đạo hai giới cùng không gian Phàm giới đều khó thể chịu được nhân vật cấp bậc Chân Tiên thượng vị trở lên. Cho dù bọn họ biết cũng không thể hạ giới.

Mà giờ phút này đối phương lại chủ động dâng lên tận cửa.

Cũng không chờ Phù Lâm Tiên Đế phản ứng lại, Lam Ngân Quân nan một tay, một sợi xích sắt màu vàng quấn tới Dương Phàm như tia chớp.

- Không nên!

Phù Lâm Tiên Đế đã không kịp ngăn cản. Đương nhiên hắn hiểu được với trình tự mới vào Tiên Đế của đường đệ cần bán không phải đối thủ của người này.

Không kịp ngăn cản. hắn đành phải nghĩ cách cứu viện. Ý niệm khẽ động, một lốc xoáy màu lam phạm vi vạn trượng đột nhiên xuất hiện từ hư không, bành trướng phá vỡ cả đại điện.

Một tiếng “Ầm” vang lên, cả đại điện xa hoa hóa thành một đồng mảnh vỡ vụn vặt, sau đó lốc xoáy màu lam vốn đã khổng lồ lại điên cuồng khuếch trương. Bên trong dòng nước màu lam cuộn cuộn mãnh liệt, một cái cửa ra vào sâu không tháy đáy truyền ra lực hút khủng bố.

Dương Phàm cảm giác thân hình của mình bị một cỗ lực lượng chí nhu khó thể chống cự lôi kéo.

Hắn vận chuyển thần thông pháp lực. tinh thần ý chí cố định hư không, chống lại cỗ lực lôi kéo này.

Mà lúc này xích sắt màu vàng của Lam Ngân Quán cũng quấn quanh hắn.

Mặc dù Phù Lâm Tiên Đế không thể thương tổn Dương Phàm nhưng lại hình thành kiểm chế nhất định đủ để bảo vệ Lam Ngân Quán.

Lam Ngân Quán lại không ý thức được điều này. tâm thần hắn bị tham lam che phủ, nghĩ rằng biêu ca trợ giúp mình bắt người này.

- Ha ha ha! Giết gà sao phải dùng dao mổ trâu, một mình ta đủ rồi.

Tinh thần ý chí của Lam Ngân Quán dung nhập vào xích sắt màu vàng, muốn giam cầm pháp lực và linh hồn Dương Phàm.

Nhưng ngay sau đó, tươi cười trên mặt hắn động lại.

Dương Phàm chậm rãi nâng bàn tay trái của mình lên.

Đó là bàn tay trái từ vong từng bị quên lãng.

Chi khoảnh khắc, cả khuôn mặt Lam Ngân Quán nghẹn đỏ bừng, tất cả pháp lực thần thông đều bị giam cầm. tứ chi treo giữa không trung không ngừng giãy dụa.

Mặc dù bản thể còn ở Lam Ngân phủ nhưng “Ánh thân” của hắn đã bị kéo vào Tiên Hồng Không Gian.

Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi Đại Thiên thể giới. ở thế giới sự thật gọi là bản thể.

Mà bị chiếu rọi vào Tiên Hồng Không Gian thì là “Ánh thân”.

Ánh thân đồng bộ với trạng thái của bản thể.

Dương Phàm cũng chỉ dùng “Ánh thân” tiến vào Tiên Hồng Không Gian, “Bản thể” vẫn còn ở thế giới sự thật.

Mà chúng thần hữu thì dùng bản thể hoàn toàn tiến vào vùng đất sống. Bởi vì Dương Phàm chương không Tiên Hồng Giới mà bị giới hạn, bản thể khó thể tiến vào trong đó.

Đạt tới trình tự hiện nay. hắn có thể vô hạn cường chế kéo “Ánh thân” của địch nhân vào Tiên Hồng Không Gian, điều kiện tiên quý là đủ hồn lực.

Đây là thần thông nghịch thiên của Tiên Hồng Giới.

Đương nhiên, điều kiện là cảnh giới linh hồn của địch nhân tốt nhất là thấp hơn hắn. Thực lực đối thủ càng mạnh, xác suất thành công càng thấp trừ khi phái trà giá rơi xuống một cảnh giới tương ứng.

Giờ phút này. Lam Ngân Quán cũng không hề có sức phản kháng, “Ánh thân” bị kéo vào vùng đất sống.

“Ánh thân” của Dương Phàm ở trong Tiên Hồng Không Gian bóp chặt cổ họng Lam Ngân Quán, trong nháy mắt phong ấn pháp lực rồi sau đó gạt bỏ sinh cơ.

Cùng lúc đó. Lam Ngân Quán trong không gian hiện thật ngừng giãy dụa, đột nhiên chết đi.

Phù Lâm Tiên Đế hoảng hốt: Chi trong nháy mắt hần nhìn thấy Dương Phàm nâng tay trái lên. đường đệ Lam Ngân Quân đạt tới trình tự Tiên Đế đã bị giết hoàn toàn.

Đương nhiên linh hồn của Lam Ngân Quân hoặc chuẩn xác là Lam Ngân Tiên Đế tự nhiên sẽ không bị Dương Phàm lãng phí ném vào không gian Mệnh Hạch.

Sau khi tiến vào không gian Mệnh Hạch, không cần Dương Phàm phải xen vào nữa.

Ở trong này ý chí của hần tức là chúa tể. tức là thiên đạo mờ ảo.

Linh hồn của Lam Ngân Quân vừa mới tiến vào, toàn bộ lực lượng của Tiểu thể giới trối buộc lại sau đó bị đại thụ Diễn Sinh cắn nuốt.

Linh hồn Tiên Đế đối với Dương Phàm mới bước vào Diễn Sinh Kỳ mà nói tuy rằng không thể cho cảnh giới tăng nhiều nhưng cũng coi như thuốc bổ không tồi.

Đình... Xuy

Ở một mặt địa nào đó trong Lam Ngân phù, khối “Hồn linh” đại biểu Lam Ngân Tiên Đế phát ra tiếng vỡ nát chói tai, chấn động toàn bộ Lam Ngân phủ.

Chi giây lát. toàn thể Lam Ngân phủ đại loạn, một đám tiên nhân kinh khủng muôn dạng.

Lam Ngân Quân đã đạt tới cảnh giới Tiên Đế lại đột nhiên chết đi.

Về mặt Phù Lâm Tiên Đế hoảng sợ nhìn phía Dương Phàm, hần không biết đường đệ bị giết chết như thế càng đừng nói là giải cứu.

Thế gian này dù sao không có Thiên Thu Vô Ngân thứ hai.

- Ha ha. Hiện tại đến phiên ngươi...

Tay trái tử vong của Dương Phàm hướng về Phù Lâm Tiên Đế.

Lập tức. một cỗ hàn ý tử vong lan khắp toàn thân, Phù Lâm Tiên Đế cảm giác sinh mệnh nguy hiểm, trên người dâng lên một cỗ tinh thần ý chí mệnh mỏng bác đại tràn ngập thiên địa rộng lớn này, ngăn cản cỗ lực lượng trong vô hình kia.

Dương Phàm hơi tiếc nuối buông tay trái tử vong. Xem ra Phù Lâm Tiên Đế này cường đại hơn trong tưởng tượng khá nhiều.

Hần đạt tới Huyền Tiên nhị trọng, thực lực vượt qua Tiên Đế bình thường gấp mười, gấp trăm lần. Xác suất thành công của bí kỹ Tiên Hồng của Dương Phàm cũng không lớn.

Cho dù như thế. toàn thân Phù Lâm Tiên Đế ướt đẫm, phàng phất đi dạo Quy Môn Quan một vòng.

- Phù Lâm Tiên Đế. Dương mờ sớm nói qua. ta muốn giết ngươi!

Dương Phàm bình thần tự nhiên mà nói. khóe miệng nhếch lên một tia cười khê:

- Nghe nói ngươi giỏi về suy tính vận mệnh, có thể biết trước hôm nay ngươi có thể sống sót hay không?

- Phạm Nguyệt Tinh Tồn từng nói, ta sẽ gặp phái một lần đại kiếp nạn, cho dù có thể tránh được cũng không thể trốn tránh mãi.

Phù Lâm Tiên Đế hít sâu một hơi.

Nhưng sau đó. trong mắt hần bắn ra lệ quang:

- Sau khi đắc chứng Huyền Tiên hình thành tinh thần ý chí, mỗi một vị Tiên Đế đều có khả năng và cơ hội xoay chuyển vận mệnh. Nếu ta có thể tránh được đại kiếp nạn này. liền có cơ hội vấn đỉnh “Cường giả nghịch thiên” sánh ngang cùng thiên địa.

Trong truyền thuyết, danh hiệu Đại Đế trừ Cửu Thiên Đại La Chí Tôn Tiên ra còn có một đại danh từ - Cường giả nghịch thiên!

Cường giả nghịch thiên, danh như ý nghĩa chính là pháp lực thần thông có thể nghịch thiên.

Bọn họ có thể nghịch chuyển thiên địa, thời không thậm chí xoay chuyển vận mệnh, chống lại mệnh trời!

1079. Chương 1028: Bể Nghề Bát Phương.

Đây là một cố ý chí ngoan cường muốn phát ra khiêu chiến với mệnh trời.

Người này không hổ là đệ nhất tân tú Thiên giới, có thể nói là minh châu diệu thể, con cưng của trời.

- Ha ha ha... Ngay cả Huyền Tiên tam trọng cũng chưa đạt tới, còn vọng tưởng nghịch thiên sửa mệnh.

Dương Phàm cười điên cuồng một tiếng, kinh sợ chín tầng trời.

Tinh thần ý chí của hắn như cự luân vô hình mang theo sóng lớn như nước lũ lịch sử, bác đại mệnh mông, huyền bí tràn đầy, tràn ngập thiên hư vũ nội. tranh đấu với tinh thần ý chí của Phù Lâm Tiên Đế.

Sau khi bước vào Diễn Sinh Kỳ, tinh, thần ý chí của Dương Phàm từ trạng thái mới nảy sinh được tăng cường ngàn vạn lần. càng không ngừng trưởng thành lớn mạnh dưới sự săn sóc của đại thụ Diễn Sinh và lực lượng của Tiêu thể giới.

Giờ khắc này tinh thần ý chí của hắn đã vượt xa Huyền Tiên nhất trọng, có chênh lệch không lớn với Huyền Tiên nhị trọng.

Mà tinh thần ý chí huyền kỳ bác đại mệnh mông thần bí hiểu thấu lực lượng Luân hồi bù lại chênh lệch về tinh thần ý chí. trong thời gian ngắn có thể chống lại cùng Phù Lâm Tiên Đế cảnh giới Huyền Tiên nhị trọng đỉnh.

Trong lòng Phù Lâm Tiên Đế thất kinh. Dương Phàm này rốt cục nắm giữ lực lượng như thế nào, vượt qua Luân hồi mà đến. thực lực biến thái như vậy.

Tuy nhiên trong lòng hắn cũng thối ra một hơi nhẹ nhõm, trong một thời gian ngắn tinh thần ý chí của Dương Phàm nhiều nhất là ngang hàng với hắn.

Hắn lo lắng chính là Dương Phàm có thể đã bước vào cảnh giới Huyền Tiên tam trọng, nếu như vậy hắn không có khả năng chạy thoát giữ mạng.

Huyền Tiên tam trọng, cường đại như Âm Thiên nắm giữ lực lượng giam cầm thời không. Đó là nhân vật tối cao của trình tự này.

Hiện tại xác định Dương Phàm còn không bước vào cảnh giới này. trong lòng Phù Lâm Tiên Đế rất yên tâm nhưng không dám sơ suất.

Cảm quan Luân hồi của Dương Phàm bắt giữ được tâm lý biến hóa cùng trạng thái tâm tình của Phù Lâm Tiên Đế.

- Thực lực các hạ quá thật không tầm thường nhưng nếu muốn giết Phù Lâm. không tới cảnh giới Huyền Tiên tam trọng, chỉ sợ còn rất khó khăn.

Phù Lâm Tiên Đế nói cười như gió.

Tâm tình của hắn thật đặc biệt, đang chiến đấu mà hơi hợt giống như không coi Dương Phàm là địch nhân.

ở trong cảm quan của Dương Phàm, hắn như một dòng suối nước nóng, một vùng biển rộng sâu không lường được.

Bất kể là ở loại hoàn cảnh nào, đối phương đều không nóng không giận.

Đây chính là cảnh giới của người?

Hai người chỉ bang một bước vượt qua hư không trăm ức dặm, đi vào một vùng thể giới biên mây.

La Thiên Tiên Cảnh vốn ở phía trên chín tầng trời.

Mà nơi này chính là đỉnh mây của thể giới Tiên Cảnh, đỉnh của biển mây.

Chưa đối chiến, hai cỗ tinh thần ý chí giao phong trên không không, uy lực kinh thiên hải địa nổ vang trong thiên địa.

Từng tia dư uy buông xuống khắp nơi. Tầng mây tan nát. gió lốc tàn phá bờ bãi. cắn nuốt thiên địa.

Mỗi khi có một tia dư uy của tinh thần ý chí hạ xuống đều lưu lại một cái hố khổng lồ đường kính trăm vạn dặm ở núi sông đại địa phía dưới.

Ý chí tức là thiên uy. nhìn xuống chư thiên thế giới.

Dưới cỗ tinh thần uy năng đáng sợ kia. đám tiên nhân trong Lam Ngân phủ bị áp lực hết hồn hết vía. bó chạy tán loạn.

Không ít tiên nhân trực tiếp bị uy lực lan ra đánh nát. hóa thành bụi bặm.

Chi vụn vụn ý chí giao phong giây lát. Lam Ngân phủ tử thương mấy vạn tiên nhân.

Đây vẫn là hai nhân vật cấp Tiên Đế đã vượt lên trên biển mây chiến đấu.

Chiến đấu giữa hai người kinh thiên địa khiếp quỷ thần, từng đợt dao động nối liền nhau truyền khắp các nơi Tinh Thiên thế giới.

- Chiến đấu giữa Tiên Đế!

Không ít cường giả cảm nhận được, phần chia thần niệm hoặc tinh thần ý chí tới thăm dò.

- Dương Phàm. Tinh thần ý chí của ngươi không thắng ta, hôm nay chẳng những không giết chết ta, ngược lại có khi còn chôn thây nơi này.

Nụ cười của Phù Lâm Tiên Đế như gió êm dịu. mê người như thế.

Mà lọt vào trong mắt Dương Phàm quá thực ghê tởm tới cực điểm.

- Phù Lâm Tiên Đế. Ngươi có tiềm lực có khả năng thành tựu “cường giả nghịch thiên”. Nếu như là một đối thủ đơn thuần, có lẽ Dương mỗ sẽ chờ đợi đến cái ngày đó. Nhưng là... ngươi không xứng!

Hàn ý trong mắt Dương Phàm lóe lên. cười trào phúng.

Ngươi không xứng!

Hắn hoàn toàn xem thường Phù Lâm Tiên Đế. cái loại miệt thị này xâm nhập cốt tủy. linh hồn.

Đây là một địch nhân, một địch nhân vô si.

Cho nên, mặc dù Dương Phàm không sợ hắn trưởng thành nhưng vẫn sẽ bóp chết từ trong trứng nước.

Nghe vậy sắc mặt Phù Lâm Tiên Đế có chút khó coi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục tư thái nói cười tự nhiên.

Tâm tình của hắn luôn tự đặt vào trạng thái ôn hòa bình tĩnh, gặp phải bất kỳ nguy cơ nào đều có khả năng hóa nguy hiểm thành bình yên.

Dương Phàm cũng nhìn ra Phù Lâm Tiên Đế không sợ trường về mặt công kích nhưng tuyệt đối là cường giả giỏi về phòng ngự.

- Bắt đầu... Xem ngươi có thể nghịch mệnh được không? Hy vọng cho ta một chút ngạc nhiên vui mừng, đề trò chơi này kéo dài một chút.

Dương Phàm đứng trong một vùng hư quang luân hình.

Một cỗ “Cự lực” huyền bí vô hình sinh ra trên đỉnh đầu hai người.

Trong vô hình dường như có một cái cự luân dẫn dắt dòng lũ lịch sử vắt ngang trên khôngbiển mây.

Phù Lâm Tiên Đế đột nhiên cảm nhận được nguy cơ không hiểu, một loại lực lượng số mệnh không thể hình dung sinh ra trong thiên địa, khiến hắn mơ hồ không vịn.

`m!

Từ linh hồn truyền đến một tiếng nổ lớn. một tia chớp hư vô từ trong cự luân lốc xoáy trên trời thoáng hiện.

Phù Lâm Tiên Đe muốn tránh lại phát hiện mình hoàn toàn bị tập trung, cho dù chạy đi xa tới đây, chạy tới lĩnh vực không gian, tới Tiểu thế giới cũng không cách nào tránh né.

Phốc!

Thân hình Phù Lâm Tiên Đế lắc lư, sắc mặt hơi trắng, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Đã bị thương!

Mới chi đợt thứ nhất, hắn đã bị thương.

Mặc dù khi tia chớp hư vô kia đánh xuống, tốc độ bị lực lượng của thời gian làm chậm vài phần.

Rất nhiều đại năng của Thiên giới quan sát trận chiến này cũng âm thầm kinh hãi.

Phù Lâm Tiên Đe ở Tinh Thiên thế giới tự nhiên là danh tiếng lẫy lừng, có thể nói là nhân vật phong vân.

Mà đối thủ của hắn lại là một người chưa bao giờ ra mắt.

Đương nhiên, cũng có đại năng nhận ra lai lịch của Dương Phàm.

- Ha ha. Người có thể cảm nhận được nguồn gốc của cỗ lực lượng này không?

Một đợt ra tay của Dương Phàm tạo thành thương tổn cho Phù Lâm Tiên Đế. nhưng hắn không vội thừa thắng truy kích.

- Người...

Trong lòng Phù Lâm Tiên Đế hoảng sợ.

Hắn đương nhiên hiểu được nguồn gốc cỗ lực lượng số mệnh của Luân hồi này tới từ chính mình.

Nhiều năm trước hắn là thủ phạm chính giết chết Dương Phàm, càng bị lấy dính nghiệp lực hủy diệt một viên tinh cầu.

Dương Phàm đem cỗ lực lượng số mệnh này bắn ngược trở về, trực tiếp đánh vào Phù Lâm Tiên Đế.

Cho nên không thể tránh né được cỗ lực lượng này, ngay cả người là Đại Đế cũng không ngoại lệ. Bởi vì đây chính là “Nhân” mà người đã từng gieo.

Lau khô vết máu khóe miệng, tinh thần ý chí trên người Phù Lâm Tiên Đe lưu động, một cỗ ánh sáng dịu màu lam lóe ra. gia tốc khôi phục thương thế.

Dương Phàm âm thầm thở dài. cỗ nghiệp lực mình có thể dẫn đường kia và nháy mắt đánh lên thân người này nhưng không cách nào tạo thành thương tổn về căn bản.

Tiên Đe thật sự quá cường đại.

Hủy diệt một viên tinh cầu. lấy dính nghiệp lực của ức vạn sinh linh thậm chí là cộng thêm thương tổn gây ra cho Dương Phàm kiếp trước lại không thể dao động đến căn bản của hắn.

Bởi vì trình tự của Tiên Đế quá cao, những tiên nhân bình thường ở trước mặt hắn còn nhỏ bé hơn kiến.

Nói cách khác, số nghiệp lực này tương đương với giết chết ức vạn con kiến, còn không đủ tạo thành thương tổn vạn kiếp bất phục đối với Tiên Đế.

- Cho dù là vậy. người cũng còn lâu mới có thể giết chết ta!

Phù Lâm Tiên Đe sau khi kinh hãi, ánh mắt trầm tĩnh, bên ngoài thán lưu chuyển ánh sáng lưu ly màu lam mê ly, cũng rót vào linh hồn chữa trị thương tổn.

Chút thương tổn ấy đối với hắn mà nói. nghi ngại nửa ngày có thể khôi phục hoàn toàn.

Dương Phàm đột nhiên hiểu được, khó trách đạt tới trình tự này bọn họ dám nhìn xuống sinh linh coi như con kiến.

Nghiệp lực hủy diệt một viên tinh cầu đối với Tiên Đế mà nói còn không tính là gì. Trong Tinh Hà thế giới kia, số tinh cầu của mỗi một tinh hệ đều là vài ức vạn, coi như nhỏ bé không đáng kể.

- Phù Lâm Tiên Đế này hoàn toàn không động thủ. xem ra nếu ta muốn giết hắn phải trả một cái giá nhất định.

Khí tức sinh cơ trên thân Dương Phàm đột nhiên chuyển hóa thành khí tức tử vong thuần túy.

Thân thể của hắn lập tức chết đi!

Mà sinh tử đối với hắn mà nói đã sớm mất ý nghĩa.

“Từ thi” kia từ từ nâng một bàn tay. dòng khí màu vàng héo úa hóa thành sợi xích màu đen.

Thiên hư chấn động, một chiếc Kinh Thiên Cự Thủ từ trên trời giáng xuống mang theo khí thế như dòng sông tử vong, đập về phía Phù Lâm Tiên Đế kêu “m” một tiếng.

Trong phút chốc. Sinh Linh Chi Khi trong phạm vi ngàn ức dặm bị tử khí kinh khủng ngăn chặn.

Trong phạm vi trăm ức dặm, diệt sạch sinh linh!

Tiên nhân bèn trong Lam Ngân phủ còn không kịp chạy ra bị chết thảm vô số, thậm chí hóa thành một biển máu.

Vi giết Phù Lâm Tiên Đế. Dương Phàm nguyện gánh chịu nghiệp lực. không tiếc thi triển thuật cấm kỵ vi phạm thiên đạo như thế.

Thể tích của Kinh Thiên Cự Thủ kia lớn hơn so với Kinh Thiên Hắc Thủ xuất hiện ở Phàm giới ngàn vạn lần. Một vùng bóng ma tử vong bao phủ Phù Lâm Tiên Đế.

Sắc mặt Phù Lâm Tiên Đế đại biến, toàn thân lạnh lẽo. cỗ khí tức tử vong kia đóng băng sinh cơ toàn thân, lại càng thẩm thấu vào linh hồn.

- Không!!!

Phù Lâm Tiên Đế phát ra tiếng hò hét từ linh hồn, tinh, thần ý chí ôn hòa bác đại thi triển thần thông vô thượng giam cầm không gian.

Mà lực lượng giam cầm không gian kia chỉ có thể khiến tốc độ hạ xuống của Kinh Thiên Cự thủ kia chậm lại vài lần.

Tiên Đế có thể chống không không gian tuyệt đối, Tiểu thế giới của Dương Phàm đồng dạng không chịu thua kém.

Giờ khắc này, Kinh Thiên Cự Thủ kia mang theo tử khí ngập trời kinh sợ Tinh Thiên thế giới. Vô số đại năng kinh hãi đảm chiến, rung động vạn phần.

Dương Phàm lấy cái giá là thân thể tử vong nghịch chuyển sinh cơ sinh ra tử khí tuyệt đối. trong nháy mắt ngưng kết ra Kinh Thiên Cự Thủ.

Kinh Thiên Cự Thủ này thuần túy dùng lực lượng tử vong ngưng tụ ra, sinh ra uy năng vượt xa sự tưởng tượng của Dương Phàm.

Hắn càng không dự đoán được, đại thần thông cấm kỵ siêu việt thiên cổ này đã làm thế giới này phải rang động.

- Đó chỉ sợ là lực lượng cấm kỵ hoàn toàn vượt qua sinh tử có thể nắm giữ.

Ở một nơi xa xôi của La Thiên Tiên Cảnh, một thanh âm thờ dài nói.

Phù Lâm Tiên Đế lâm vào trạng thái giống Âm Quy lúc trước, hàn khí tử vong vô tận ngăn chặn sinh cơ toàn thân, bóp chết sinh cơ trong cơ thể từng chút một rồi xâm nhập vào nơi sâu trong linh hồn.

Đối mặt với lực lượng tử vong tuyệt đối kinh sợ thiên địa này, nó có sự khắc chế tuyệt đối đối với sinh mệnh.

Đây cũng là vì sao lúc trước Dương Phàm vận hành nghịch chuyển Tiên Hồng Quýá. chính là độc thuật trí mạng Khô Tịch Thiên Lý.

- Cứu ta...

Phù Lâm Tiên Đế tuyệt vọng, lâm vào tuyệt cảnh tử vong.

Hắn đột nhiên hiểu được lời của Phạm Nguyệt Tinh Tồn từng nói với hắn:

- Người Bối vì một ý niệm nhất thời mà sinh ra đại kiếp nạn gần như không thể vượt qua. Đại kiếp nạn này ít nhất có ba lần. Lần thứ nhất xem vận khí. cũng là dễ dàng nhất. Mà lần thứ hai rất khó vượt qua, một khi vượt qua người có thể nghịch thiên sửa mệnh ở một trình độ nhất định, về phần lần thứ ba...

- Phù Lâm, ta tới cứu ngươi...

Một tiếng thét lớn cùng với tinh thần ý chí sắc bén từ hướng Phù Lâm Cảnh truyền đến.

Người tới là một vị Tiên Đế.

Hai vị Tiên Đế đại chiến, một vị Tiên Đế khác đủ để ảnh hưởng chiến cuộc.

Nhưng...

- Ai cứu kẻ đó chết!

Thanh âm lạnh băng vang vọng thiên địa.

Tay trái tử vong nâng lên.

Rắc!

Đầu của Tiên Đế kia bị vặn gãy. ngã xuống!

Một vị Tiên Đế trực tiếp bị miểu sát, tử vong một cách khó hiểu.

Ai cứu kẻ đó chết!

Giờ khắc này. chúng đại năng. Tiên Đế một giới đều chìm trong sợ hãi.

1080. Chương 1029: Đại Đế Đã Trở Lại.

Tay trái tử vong, bí kỹ Tiên Hồng trong nháy mắt miểu sát Tiên Đế cảnh giới Huyền Tiên nhất trọng.

Lập tức. rất nhiều đại năng của Tinh Thiên thế giới quan sát trận chiến này đều kinh hãi run sợ, cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc toàn thân.

Trong lúc nhất thời, chúng đại năng cảm như hén.

Ai còn dám can thiệp trận chiến đấu này?

Dương Phàm giờ khắc này đứng ngạo nghễ hoàn vũ. bề ngễ bát phương!

Đạt tới trình tự hiện nay. sử dụng bí kỹ Tiên Hồng không có hạn chế gì.

Tới một người, giết một người.

Mặc kệ ngươi là Tiên Quân hay là Tiên Đế bình thường.

Phàm là người dám can đảm tới nhúng tay. giết không tha!

- Cứu ta...

Phù Lâm Tiên Đế chìm trong tuyệt vọng vô tận, tinh thần ý chí phát ra tiếng kêu cùng càng ngày càng có vẻ suy yếu.

Lực lượng giam cầm không gian đã không thể ngăn cản Kinh Thiên Cự Thủ buông xuống.

Lực lượng của thời gian cũng chỉ có thể làm chậm lại hàn khí tử vong thuần túy từ Kinh Thiên Cự Thủ bóp chết sinh cơ của hắn.

Sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi...

Linh hồn bị ăn mòn.

Phù Lâm Tiên Đế vận chuyển thần thông và tinh thần ý chí một đời, nhiều nhất chỉ có thể làm chậm lại hàn khí tử vong bóp chết mình.

Lực lượng tử vong thuần túy do cực đoan nghịch chuyển sinh cơ sinh ra có thể khắc chế hết thủy sinh linh.

Giờ này khắc này. Tinh Thiên thể giới yên tĩnh hơn dĩ vãng rất nhiều.

Nếu không có viện trợ bên ngoài nhúng tay, chờ đợi Phù Lâm Tiên Đế chỉ có một con đường chết.

- Phù Lâm. Người từng có ân với ta. giờ phút này ta giúp người một tay.

Một góc nào đó của Tinh Thiên thể giới, một cỗ tinh thần ý chí ập tới đâm về phía Dương Phàm, ý đồ cứu viện Phù Lâm Tiên Đế.

-Chết!!!

Trong mắt Dương Phàm lộ hung quang, tay trái tử vong nâng lên.

Rắc!

Một gã Tiên Đế ở xa hơn vạn ức dặm lập tức khí tuyệt bỏ mình, đầu rơi xuống đất.

Rất nhiều đại năng của Tinh Thiên thể giới không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Bí kỹ Tiên Hồng gần như qua hạn chế về khoảng cách không gian.

Bởi vì bản thân Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi thiên địa vạn vật.

Lại một linh hồn của Tiên Đế bị đại thụ Diễm Sinh trong không gian Mệnh Hạch cắn nuốt.

Linh hồn của Tiên Đế đối với đại thụ Diễm Sinh mà nói. đó chính là thuốc bổ.

Dương Phàm có thể cảm giác được sự lớn mạnh của cảnh giới linh hồn của mình, tu vi cảnh giới được tăng trưởng một trình độ nhất định.

Sau khi đạt tới Diễm Sinh Kỳ. tuy rằng linh hồn của Tiên Đế là thuốc bổ cực tốt nhưng còn không đủ để tu vi của Dương Phàm tăng mạnh trong khoảng thời gian ngắn.

Đại thụ Diễm Sinh đang nhanh chóng hấp thu lực lượng linh hồn của Tiên Đế.

Ba cái linh hồn mạnh mẽ bị ăn mòn từng chút một hóa thành dạng hạt nguyên thủy, bị đại thụ Diễm Sinh hấp thu như chất dinh dưỡng.

- Hừ. chớ có càn rỡ. Người cho là Tinh Thiên thể giới này không ai có thể ngăn cản được người sao?

Một thanh âm tràn ngập uy nghiêm từ phương xa truyền đến.

Một trung niên huyền ý nhanh chóng tới gần bên này.

Dương Phàm biến sắc. Lần này chạy tới là một cường giả Huyền Tiên nhị trọng, thực lực tương đương với Phù Lâm Tiên Đế.

Tu vi của đại bộ phận nhân vật Tiên Đế của không gian thất giới này đều là Huyền Tiên nhất trọng.

Huyền Tiên nhị trọng khá ít cho nên Dương Phàm mới có thể bề nghề bát phương như vậy.

về phần Huyền Tiên tam trọng lại càng là lông phượng và sừng lân.

Hiện tại lại có một vị Tiên Đế Huyền Tiên nhị trọng chạy tới.

Dương Phàm nhướng mày. không để ý đến hắn.

- Chịu chết đi.

Huyền ý Tiên Đế kia thấy Dương Phàm dám coi như không thấy mình thì nổi giận đùng đùng, cây chùy màu đen thật lớn trong tay hóa thành sao băng không màu hung hăng đập trúng Dương Phàm vang lên một tiếng nổ vang thiên địa.

Thình thịch!

Thân thể của Dương Phàm bị đập nát tan tành.

Uy năng của nhân vật cấp Tiên Đế sử dụng Thứ Thần khí trọng hình là đáng sợ cỡ nào?

Nhưng tiếp đó trong biển mây lại truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

- A!!!

Huyền Tiên Đế kêu thảm một tiếng, thân thể bị phá thành mảnh nhỏ.

Uy lực của một chùy kia với thương tổn càng thêm đáng sợ từ Luân hồi quay trở về trên người hắn.

Ông—

Trong hư không xuất hiện một cái Luân Hồi Môn, lục quang lóe sáng, lại xuất hiện một Dương Phàm mới.

- Dám ra tay với ta?

Hung quang trong mắt Dương Phàm càng dày đặc, một tay nhấc lên thi triển bí kỹ Tiên Hồng giam cầm linh hồn của cường giả Huyền Tiên nhị trọng kia. ném vào trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

về phần nhân không gian của huyền y Tiên Đế kia bao gồm cả cây chùy đen Thứ Thần khí cũng thành chiến lợi phẩm của Dương Phàm.

Một Huyền Tiên nhị trọng bị mất thân thể, tu vi không bang Phù Lâm Tiên Đế đã đạt tới nhị trọng đỉnh cho nên lần này bí kỹ Tiên Hồng thành công rất thuận lợi.

Trên thực tế, Dương Phàm có thể đưa thương tổn công kích của Huyền Tiên nhị trọng kia thay đổi lên người Phù Lâm Tiên Đế.

Nhưng là sát ý của hắn càng lớn đối với người dám nhúng tay vào.

Dám nhúng tay, ta cho ngươi chết trước!

Vút

Nhân cơ hội này, Phù Lâm Tiên Đế thoát khỏi sự khống chế của Kinh Thiên Cự Thủ, nhanh chóng chạy đi.

Chạy! Chạy nhanh!

Phù Lâm Tiên Đế không tiếc mọi giá thi triển bí thuật.

Phương hướng hắn chạy trốn lại là Vân Tiêu cung.

Nhưng khu vực hai người chiến đấu cách Vân Tiêu cung rất xa. ít nhất phải mất nửa ngày. Cho dù không tiếc mọi giá thi triển bí thuật. ít nhất cũng phải mất thời gian nửa nén hương.

- Cứu ta...

Phù Lâm Tiên Đế thi triển bí thuật, tinh thần ý chí hóa thành một tia sáng truyền vào Vân Tiêu cung kia.

Hắn vừa mới chạy được hơn ngàn ức dặm, bên tai truyền đến một tiếng cười khê:

- Ha ha. chạy được sao?

Lập tức sắc mặt hắn tái nhợt, quanh thân chợt ngưng kết ra một quả cầu nước màu lam thật lớn bảo vệ chính mình.

Ba...Ầm

Một chuỗi của Dương Phàm bổ trúng cầu nước màu lam. lực lượng bị giảm nhẹ tới cực hạn, lúc đánh lên người Phù Lâm Tiên Đế chỉ còn lại hai ba phân mười.

Lúc này Dương Phàm cùng không dùng bí thuật cường đại gì. chỉ nhìn về một hướng nào đó. khẽ thở dài:

- Cõi như người gặp may.

Lời nói vừa dứt. thân hình Dương Phàm chìm vào trong hư quang luân hình.

- Chuyện gì xảy ra?

Phù Lâm Tiên Đế ngăn ra.

Sau đó hắn phát hiện một lỗ xoáy tối đen xuất hiện ở bên cạnh.

Nam nhân hắc ám cao ngất xuất hiện trong lỗ xoáy tối đen.

Người tối chính là Âm Thiên, hắn hừ lạnh một tiếng.

Cường giả Huyền Tiên tam trọng nắm giữ giam cầm thời không, tuy rằng ở Thiên giới như lông phượng và sừng lân nhưng Âm Thiên lại là một trong số đó.

Hắn vừa mới phủ xuống, thời gian chung quanh ngừng trôi.

Phù Lâm Tiên Đế thờ phào một hơi, sắc mặt rất kém. chỉ hướng về Âm Thiên cười cười:

- Cảm ơn.

Một hồi kiếp nạn cứ vậy chấm dứt.

Phù Lâm Tiên Đế hiểu được coi như mình qua được một kiếp.

Phạm Nguyệt Tinh Tôn từng nói đại kiếp nạn lần này của hắn ít nhất có ba lượt, khó khăn muôn vàn.

Trong đó lần đầu tiên xem vận khí lại là dễ dàng nhất.

- Người tự bảo trọng!

Âm Thiên hơi thám ý liếc mắt nhìn hắn một cái sau đó thân hình biến mất trong lỗ xoáy tối đen.

Nửa ngày sau.

Dương Phàm trở về Vân Tiêu cung.

Hắn phát hiện Âm Thiên kia còn trở về sớm hơn cả mình.

- Xem ra Huyền Tiên tam trọng này đã là cảnh giới đại thành của Tiên Đế, thực lực mạnh hơn Tiên Đế bình thường gấp trăm ngàn lần.

Dương Phàm khẽ lắc đầu.

Đương nhiên lần này không giết chết Phù Lâm Tiên Đế. hắn cũng có chỗ nương tay.

- Ta muốn cho người chờ đợi tử vong tởm trong lo lắng hãi hùng.

Dương Phàm tin tưởng sẽ có một ngày Phù Lâm Tiên Đế này phải chết trong tay của mình.

Kỳ quái chính là sau khi Âm Thiên về cung cũng không tìm Dương Phàm, không biết có

Về gì.

Với thực lực Huyền Tiên tam trọng của hắn hắn là đủ tạo thành uy hiếp lớn lao đối với

Dương Phàm, nhưng Âm Thiên cứ như vậy ở trong đại điện hắc ám, một mực không ra.

- Âm Thiên đại nhân, vì sao người không ra tay. bắt giết người này?

Âm Quy cảm thấy tiếc nuối sâu sắc nói.

Âm Thiên thở dài một hơi. lắc đầu.

Thật lâu sau, thanh âm đậm mạc vang lên:

- Ta nắm chắc 90% chiến thắng hần nhưng nếu muốn giết hần cơ hội rất nhỏ. hơn nữa nếu thật sự giết chết hần, chẳng phải Cửu Công chúa sẽ hận ta cả đời?

- Thì ra là thế!

Âm Quỷ bình tĩnh hiểu ra, sau đó cười:

- Cho nên đại nhân ngài đang chờ đợi.

- Đúng, ta đang đợi!

Trong thanh âm của Âm Thiên lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Cục diện rối rắm này, hần không quản được.

Một khi đã vậy cũng chỉ đành chờ người kia trở về.

Củ khoai lang phóng tay này cũng giao cho người kia thôi.

Sau khi trở lại Bích Dao Cung.

Dương Phàm hơi chút trầm ngâm liền nghĩ ra số dĩ Âm Thiên kia không ra tay với mình, nguyên nhân rất lớn là Bởi vì Cửu Công chúa.

- Hần đang đợi sao?

Dương Phàm ha ha cười:

- Ta thật có chút chờ mong, Đại Đế có thể được xưng là “cường giả nghịch thiên”, rồi cục mạnh tới trình độ nào?

Dù sao sớm hay muộn hần cũng phải quang minh chính đại đến gặp Đại Đế để cầu hôn.

Lùi bước tuyệt đối không phải lựa chọn tốt nhất.

Bá!

Dương Phàm biến mất khỏi Bích Dao cung, tiến vào không gian Mệnh Hạch.

Giờ phút này, trong không gian Mệnh Hạch bốn linh hồn Tiên Đế bị giam cầm trên đại thụ Diễn Sinh.

Tu vi cảnh giới của Dương Phàm đang tăng trưởng rất nhanh, không gian Mệnh Hạch cũng sinh ra biến hóa thông thả.

Muốn tiêu hóa hoàn toàn linh hồn của bốn Tiên Đế cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc.

Ngoài ra, trước đại thụ Diễn Sinh nổi lơ lửng bốn kiện Thứ Thần khí.

Thân là Tiên Đế, chỉ cần mới bước vào cảnh giới Huyền Tiên trên cơ bản đều có một kiện Thứ Thần khí.

Bốn kiện Thứ Thần khí này phản biệt đến từ bốn vị Tiên Đế tàn sát hôm nay.

Ba kiện Thứ Thần khí hạ phẩm, một kiện trung phẩm.

Dương Phàm cảm thấy mỹ mãn. Trước tiên xóa bỏ dấu vết trên mấy kiện Thứ Thần khí này, sau đó giao ba kiện hạ phẩm cho Thiên tượng ở tại Luân Hồi Tinh Bảo.

Một hơi lấy ra ba kiện Thứ Thần khí, lúc này biểu tình của Thiên tượng càng thêm đặc sắc, ngây người chừng vài giây.

Đặng Thi Dao cũng kinh ngạc không thôi:

- Tướng công, số Thứ Thần khí này kiếm ở đâu ra thế?

- Giết người đoạt bảo.

Dương Phàm lưu lại bốn chữ. thân hình biến mất trong hư quang luân hồi.

- Giết người đoạt bảo?

Tâm thần Thiên tượng nin lên. không khỏi cảm thụ hàm nghĩa trong bốn chữ này của Dương Phàm.

về phần kiện Thứ Thần khí trung phẩm, Dương Phàm tính toán để lại trong không gian Mệnh Hạch, dùng các loại lực lượng của Tiểu thể giới luyện hóa vào trong Luân Hồi Bàn.

Qua chừng mười năm.

Tài liệu của kiện Thứ Thần khí trung phẩm này dung nhập vào trong Luân Hồi Bàn.

Dương Phàm tiến thêm tinh luyện Luân Hồi Bàn một lần nữa, bỏ thêm rất nhiều tài liệu trân quý khiến phẩm cấp của nó lại vượt qua một bậc. miễn cưỡng đạt tới Thứ Thần khí trung phẩm.

Thứ Thần khí trung phẩm, dồi khắp thất giới cũng là trân bảo hiếm có thế gian, đã ít lại càng ít.

Sau khi hoàn thành việc này. Dương Phàm lại Bắt đầu yên lặng tìm hiểu, ngồi xếp bang trên đại thụ Diễn Sinh, tốc độ thời gian đột nhiên nhanh hơn.

Đại thụ Diễn Sinh đang toàn lực cắn nuốt linh hồn của bốn Tiên Đế.

Thời gian trôi năm nhোáng cái qua đi.

Tu vi của Dương Phàm tự nhiên là tiến triển cực nhanh, tuy rằng còn không tiến vào Diễn Sinh trung kỳ nhưng tinh thần ý chí lại tăng cường không chỉ gấp mười.

Nếu để hấn gặp lại Phù Lâm Tiên Đế, muốn đánh chết ít nhất cũng thoải mái hơn vài phần.

Vừa trở về Bích Dao cung. Dương Phàm cảm nhận được một áp lực kỳ dị.

Trong nội cung phẳng phất tồn tại một cỗ ý chí vô hình chứa tể hết thảy, cao cao tại thượng bề ngễ thất thất giới, khiến chư thiên tiên ma nin sợ.

Đây là một cỗ uy nghiêm vô thượng không thể trái nghịch.

Trong lòng Dương Phàm run lên. đột nhiên hiểu được: Đại Đế đã trở lại.

Vừa tiến vào khuê phòng của Vũ Tịch.

- Dương đại ca. huynh đi mau. Phụ thân đã trở lại...

Vân Vũ Tịch nói với vẻ lo lắng vạn phần!

1081. Chương 1030: Đối Mặt Đại Đế.

- Dương đại ca. huynh đi mau. Phụ thân đã trở lại...

Vân Vũ Tịch lo lắng vạn phần thúc giục.

Vị Đại Đế chứa tể tam giới kia rốt cục đã trở lại.

Chờ đợi Dương Phàm sẽ là vận mệnh như thế nào?

Lùi bước?

Không, tuyệt đối không có khả năng!

Dương Phàm căn bản không cho mình lựa chọn này.

- Vũ Tịch, ta biết.

Dương Phàm nhẹ thở ra một hơi, nắm chặt tay Vân Vũ Tịch, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của nàng, trịnh trọng nói:

- Nhưng ta sẽ không đi.

Khoảnh khắc từ không gian Mệnh Hạch trở về, Dương Phàm đã phát hiện ra biến hóa của Vân Tiêu cung. Vân Tiêu cung có Đại Đế và Vân Tiêu cung không có Đại Đế tọa trấn có khí tức hoàn toàn khác nhau.

Cồ ý chí chúa tể vô thượng kia tràn ngập thiên địa. kinh sợ tiên ma thất giới.

Có nhân vật nhu vậy tọa trấn, thử hỏi chư thiên thần ma ai dám đến xâm phạm?

Dương Phàm thân ở nơi này, không tự chủ thu liễm tâm thần, không dám có hành vi gì khác thường.

Vân Tiêu cung có thể trở thành một trong bốn thế lực chúa tể Tinh Thiên thế giới, quả thật danh bất hư truyền.

- Máu người Thiên ca đã sớm tới nơi phụ thân tổ cáo. nếu huynh không đi, sẽ có nguy hiểm đến sinh mạng! Trong đôi mắt đẹp của Vân Vũ Tịch ẩn hiện sương mù. trên mặt có vài phần cầu xin, trông rất đáng thương. Nguy hiểm sinh mạng?

Dương Phàm âm thầm cười lạnh. Đại Đế không gì không làm được thật sự có thể lắt lẻo mạng mình?

Hắn đã vượt qua sinh tử, đã sớm quên cái gì gọi là nguy hiểm sinh mạng.

- Vũ Tịch, muội yên tâm. Ta ở lại chỗ này chính là muốn quang minh chính đại đi gặp mặt Đại Đế. Nếu ngay cả chút dũng khí cùng quyết tâm ấy cũng không có, có tư cách gì ở cùng một chỗ với muội?

- ở cùng với muội đường đường chính chính, vinh quang rực sáng cưới muội về nhà. Đây chính là hứa hẹn ta trong lòng ta!

Về mặt Dương Phàm nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Ván Vũ Tịch nhào vào lòng hắn, nước mắt dần dựa, khê khóc nức nở, mừng quá mà khóc.

Nhìn thấy biểu tình kiên định của Dương Phàm, Ván Vũ Tịch hiểu được mình không thể thay đổi được ý nghĩ của người âu yếm.

Thật lâu sau. nàng lau khô nước mắt. thắm tình, nhìn thẳng Dương Phàm:

- Dương đại ca cố ý muốn đi. Vũ Tịch không ngăn trở. Nhưng Vũ Tịch có một yêu cầu.

-Yêu cầu?

Dương Phàm ngần ra.

- Vũ Tịch muốn cùng đi với huynh.

Ván Vũ Tịch cố lấy dũng khí, khuôn mặt ứng đó.

- Được!

Dương Phàm thắm tình nhìn Vũ Tịch một lát. cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Hắn hiểu được Vũ Tịch làm ra quyết định như vậy là đáng quý cỡ nào.

Trong dĩ vãng, Cửu Công chúa cao cao tại thượng, cho tới bây giờ chưa từng trái với ý chí của Đại Đế.

Nàng là Cửu Công chúa nghe lời nhất, nhu thuận nhất trong cảm nhận của Đại Đế.

Đây không chỉ Bởi vì ý chí cường đại của Đại Đế mà còn đến từ tình cha con sâu đậm.

Hôm nay Cửu Công chúa làm ra quấy định này. muốn đi cùng với người âu yếm tới gặp mặt Đại Đế.

Dương Phàm kéo tay Vân Vũ Tịch, ở phía chân trời xẹt qua một cầu vồng màu xanh cùng với cầu vồng bảy sắc. trông như thần tiên quynh lữ.

Giờ khắc này, rất nhiều cung nữ gia đình, cao thủ ẩn núp của Bích Dao cung đều ngậy người.

Cửu Công chúa cao cao tại thượng lại quang minh chính đại yêu một nam nhân xa lạ.

- Tròi ạ... Chẳng lẽ mắt ta bị hoa...

Một cung nữ dụi mắt.

- Kia không phải là Phó thống lĩnh đại nhân sao?

Một tên Âm Vệ ẩn núp trốn mắt há hốc mồm.

Chúng Âm Vệ như quên hết chức trách của mình, đứng ngậy ra tại chỗ.

Cho dù muốn làm đúng chức trách bọn họ cũng không dám ra tay với Phó thống lĩnh, càng không dám đi phá hư chuyện tốt đẹp như vậy đề rước lấy con thịnh nộ của Công chúa.

- Công chúa...

Dư Mộng Thanh muốn nói lại thôi, nuốt lời nói đến bên cửa miệng vào trong.

Vẻ mặt nàng phức tạp. nhìn theo đôi thân tiên quyến lữ này rời đi. trong lòng yên lặng chúc phúc và cầu nguyện.

- Dương Kỳ đứng lại. Người muốn đưa Công chúa đi đâu?

Một tiếng quát âm lãnh từ trong hư không truyền đến.

Hư ảnh nhoáng lầy. Âm Quy chắn trước mặt hai người.

- Ha ha, chi bang người cũng muốn ngăn cản bước chân của ta?

Dương Phàm có chút hứng thú cười.

Âm Quỷ biến sắc. trông rất khó coi.

Đích xác. hắn không phải đối thủ của Dương Phàm.

Đồng thời khi nhìn thấy bộ dạng hai người thân mật tay trong tay, trong lòng Âm Quy âm thầm ghen ghét.

Cửu Công chúa cao cao tại thượng tuyệt mỹ khuynh thành nhất Thiên giới, giấc mộng của vô số tuấn kiệt thiên tài của thất giới cuối cùng bị một người thành công hóa thành hiện thật?

- Chúng ta đi Vân Tiêu điện gặp phụ hoàng, người muốn ngăn cản?

Vân Vũ Tịch lãnh đạm nói.

Đi Vân Tiêu điện? Gặp Đại Đế?

Âm Quỷ ngăn ra, trong lòng chấn động lộ vẻ khó tin: “Dương Phàm này còn dám đi gặp Đại Đế?”

Đây là chuyện hẳn tuyệt đối không dám tưởng tượng.

- Thuộc hạ không dám!

Thán hình Âm Quy nhoáng lên nhường đường.

Nhưng hắn đứng yên trong hư không, muốn nói lại thôi.

- Người còn có lời gì muốn nói?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

Âm Quy nhìn Dương Phàm, hít sâu một hơi:

- Dương Kỳ, không nghĩ tới người có dũng khí đi gặp mặt Đại Đế làm ta rất khâm phục. Ta... chúc phúc cho các người!

Dương Phàm có thể cảm nhận được biến hóa cảm xúc của hắn.

Từ ghen ghét lúc mới đầu đến giờ phút này là chúc phúc thành khẩn phát ra từ nội tâm.

Trong lòng hẩn cổ quái. Không phải chỉ là đi gặp mặt Đại Đế sao. vì sao nhiều người quái lạ như vậy?

Nhìn theo hai người rời đi, trong mắt Âm Quy lộ ra một tia thương hại: “Hẩn có còn sống rời khỏi Vân Tiêu điện hay không?”

Hai người dắt tay mà đi gây nên sự chú ý của vô số người tu luyện trong Vân Tiêu cung.

Trong ánh mắt nhìn vào có hám mộ. có ghen tị. có khám phục cũng có vui sướng khi người gặp họa.

Không bao lâu, trong đám mây mù mờ ảo phía trước hiện ra một tòa cung điện màu mây trắng khí thể kinh thiên hòa hợp làm một với vùng biên mây tiên vụ này, nhìn không thấy đỉnh cao nhất.

Đó chính là Vân Tiêu điện.

Còn chưa tới gần Dương Phàm cảm thấy một cổ áp bách không hiểu, trong dăudường như hiện lên một bóng người cao lớn kinh thiên vĩ địa, oai phong đứng trong thiên địa. Hẩn trở thành trung tâm của thế giới, vũ động thần lực đầy trời, nhìn xuống sinh linh thất giới...

Một tòa cung điện lại có thể mang đến cho người cảm quan như vậy.

- Dương Kv!

Một thanh âm đậm mạc vang lên ở trong biển mây phía trước.

Trên biển mây có một nam nhân mặc giáp trụ oai phong lẫm liệt đang đứng yên.

-Du Vân Tiên Đế.

Thần sắc Dương Phàm hơi biến.

Đồng thời trong lòng hẩn kinh ngạc. Vì sao ở nơi này chỉ là phản thần của Du Vân Tiên

Đế?

- Người cũng đến ngăn cản ta?

- Không, đã không còn kịp rồi.

Du Vân Tiên Đế lắc đầu, thần sắc lạnh lùng:

- Đại Đế đã lệnh cho ta điều động đại quân trăm vạn tiên vệ. phong tỏa Vân Tiêu cung chính là không để cho người chạy thoát, muốn bắt sống người.

- Thì ra là thế. Nói như vậy. người là tới bắt ta sao?

Dương Phàm cười trào phúng.

- Người nhất định phải sống sót trở ra, không nên quên ước định giữa chúng ta.

Du Vân Tiên Đế nhìn Dương Phàm một cái thật sâu, thần hình nhạt dần cuối cùng nửa trong suốt rồi biến mất khỏi tầm mắt.

“Người nhất định phải sống sót trở ra, không nên quên ước định giữa chúng ta”.

Dương Phàm nghe vậy, chấn động tâm thần.

Trong đầu hẩn nhớ lại đoạn đối thoại cùng Du Vân Tiên Đế lúc trước:

“Xem ra năm đó ta cũng không nhìn nhầm. Người mang huyết mạch thần thông lại có đại nghị lực tu luyện Luyện thể thuật, ngày sau tiềm lực vô hạn.

- Nếu có một ngày người có thể đắc chứng Cửu Thiên Huyền Tiên, chúng ta sẽ uống rượu chúc mừng một phen (tửu tấn ngôn hoan).

Du Vân Tiên Đế hơi tán thưởng nói.

- Một lời đã định.

Trong mắt Dương Phàm lộ ý cười, nửa thật nửa giả nói ra lời này.”

Lúc ấy Dương Phàm và Du Vân Tiên Đe nói chuyện rất hợp, quan hệ phi thường không tồi nhưng cũng không hoàn toàn coi là thật.

- Yên tâm. nhất định sẽ còn sống đi ra.

Dương Phàm trịnh trọng gật đầu. dường như nói chuyện với không khí sau đó kéo Vân Vũ Tịch bay tới Vân Tiêu điện phát ra uy áp vô thượngkia.

Vừa mới tới lối vào đại điện.

Một bóng người hắc ám cao ngất lung đeo bảo kiếm chắn trước mặt hai người.

Ám Thiên?

Còn không đợi Dương Phàm lên tiếng, Ám Thiên hơi nghiêng người:

- Đại Đế cho ta chờ ở đây, đón các người đi vào.

Dứt lời. Ám Thiên không liếc mắt một cái. đi trước dẫn đường.

Đối mặt với Ám Thiên nắm giữ lực lượng giam cầm thời không. Dương Phàm không dám lơ là. bàn tay nắm tay Vân Vũ Tịch hơi nắm chặt lại.

Trong Vân Tiêu điện to lớn hùng vĩ tràn ngập khí tức trang nghiêm.

Dương Phàm không có tâm tình thưởng thức, hắn chỉ biết có một nơi có thể so sánh với nơi này, chính là HuyếtNhật Điện từng trải qua ở Phàm giới.

Nghĩ đến Luân Huyết Đại Đế không biết sinh tử kia hẳn cũng là cường giả đệ vị ngang hàng với Vân Tiêu Đại Đế.

Cũng khôngbiết đi bao lâu. phía trước nghênh đón tầng tầng bậc thang cổ màu xanh.

Tổng cộng có 1001 bậc thang giản dị tự nhiên, lộ ra khí tức tang thương cổ xưa.

ở phía trên cùng bậc thang có một trận đài cao lớn.

Trận đài lớn chùng vạn trượng, nổi lên một tia màu xám, có khắc hoa văn nhìn như đơn giản mà lại nguyên thủy thâm ảo.

Với góc độ của Dương Phàm chỉ có thể nhìn thấy một góc trận đài.

Trong đại điện này tồn tại một cỗ ý chí chứa tể vạn vật vô hình, khiến hắn không dám tùy tiện sử dụng thân niệm và cảm quan.

- Đại Đế. Dương Phàm tới rồi.

Ám Thiên vừa dứt lời. thân hình hoàn toàn biến mất.

Dương Phàm lại biết hắn ẩn nấp ở một góc nào đó.

- Đi lên.

Một thanh âm uy nghiêm vô thượng vang lên.

Khoảnh khắc đó. thanh âm kia như quanh quẩn trong cả Vân Tiêu điện này, hùng hồn vang vọng, phảng phất giống như tới từ Man hoang thượng cổ.

Đi lên?

Đi lên như thế nào?

Nhìn những bậc thang này. Dương Phàm cảm giác nơi này có một cỗ ý chí chứa tể quy tắc nơi đây. Không thể phi hành?

Vì sao không thể phi hành? Bởi vì ý chia kia quyết định, thayđổi quy tắc nơi đây.

Nó quá định nơi này không thể phi hành cho nên không thể phi hành.

Trong lòng Dương Phàm ngưng trọng chưa từng có. Xem ra Đại Đế cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

Hắn kéo tay Vân Vũ Tịch, từng bước đi lên. Mỗi một bước đều gian khổ như thế. Mỗi lần vượt qua một bậc. đối mặt với áp lực của bậc tiếp theo sẽ gia tăng một phần.

Mà bậc thang như vậy tổng cộng có 1001 cái.

Khi đi tới bậc thứ năm, sáu trăm trên trán Dương Phàm xuất hiện một giọt mồ hôi.

Đến chín trăm tầng, mỗi một bước đều nặng như Thái Sơn.

Lúc sắp tới bậc thứ một ngàn, Dương Phàm gần như muốn hộc máu dưới áp lực.

Nếu là Đại Đế ra tay thì cũng thôi. Nhưng vấn đề là Đại Đế căn bản chưa ra tay.

Đó là một cố ý chí chứa tể tới từ quanh thân Đại Đế. sau khi hòa hợp với trận đài vào làm một thể tự nhiên mà sinh ra uy áp.

Trên bàn tay ngọc của Vân Vũ Tịch tràn ra từng dòng chảy xanh biếc rót vào thân thể Dương Phàm, hỗ trợ hắn giảm bớt áp lực.

Rốt cục, khi bước lên bậc thứ 1001.

Phốc!

Dương Phàm phun ra một búng máu, thân hình lắc lư.

Sắc mặt hắn không đổi, hơi hợt lau khô vết máu, ánh mắt kiên định ngang nhiên nhìn thẳng vào Đại Đế.

Đại Đế an vị ở chính giữa trận đài.

Hắn mặc một tầng vân vũ hoàng bào ngồi khoanh chân ngay ngắn, tuổi ước chừng trên dưới ba chục, tướng mạo tuấn lãng, sắc mặt bình thản. Hai mắt thâm thúy vô hạn, dường như bên trong có một thế giới thần bí.

Đây... chính là Đại Đế?

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một cảm giác trái ngược mãnh liệt.

1082. Chương 1031: Không Biết Tự Lượng Sức.

Mà càng là như vậy, tâm thần Dương Phàm càng thêm ngưng trọng.

Người trước mắt rõ ràng đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, hết thấy hành động đều giống người thường.

Nhưng mỗi một ý niệm của hắn đều ảnh hưởng đến vận mệnh của vạn vật thất giới.

- Dương Phàm...

Đại Đế rốt cục mở miệng, trên mặt bình thản vô cùng.

Cả thiên địa dường như chỉ còn lại vị chúa tể cao cao tại thượng, nhìn xuống chư thiên kia.

Trong tầm nhìn, hết thấy vật chất biến mất. chỉ còn lại Dương Phàm nhỏ bé như con kiến cùng với Đại Đế đã trở thành chúa tể thiên địa.

Theo Đại Đế lên tiếng, hết thấy tiếng vang bên tai biến mất.

Một loại cảm giác cô lập, nhỏ bé chưa từng có nổi lên trong lòng Dương Phàm.

Giờ khắc này trong đầu hắn không khỏi nổi lên một tia chua xót cùng tự giễu: “Lựa chọn đối mặt với Đại Đế có phải có chút không biết tự lượng sức hay không?”

Không hề nghi ngờ, thực lực của Đại Đế còn cường đại hơn trong tưởng tượng của Dương Phàm trăm ngàn lần. thậm chí đạt tới mức hắn không nhìn ra sâu cạn.

Cổ ý chí chứa tể kia về đẳng cấp cao hơn Tiên Đế bình thường vài trình tự, càng cường đại hơn không chỉ vạn lần.

Dương Phàm...

Chi vền vền là hai chữ này, ở trong đầu Dương Phàm như kéo dài trăm ngàn năm, lâu dài như thế.

Mà ở hiện thực. Đại Đế lên tiếng chỉ là một chớp mắt. đồng thời nói dứt câu:

- Dương Phàm... Chúng ta lại gặp mặt.

Trên khuôn mặt bình thần của Vân Tiêu Đại Đế nở nụ cười.

Không có uy hiếp cùng với ra oai phủ đầu như trong tưởng tượng của Dương Phàm.

Ngược lại, ánh mắt Đại Đế nhìn phía hắn hết sức nhu hòa, giống như đang đánh giá trên dưới, tuyển chọn con rể.

Đúng vậy. Đạt tới trình tự như Dương Phàm, giết chết Tiên Đế cũng không phải việc khó. Cho dù là Đại Đế cũng không thể không nhìn hắn bang cặp mắt khác.

Lại gặp mặt?

Dương Phàm ngần ra, sau đó giật mình, hơi ôm quyền thi lễ:

- Vãn bối Dương Phàm bất tài, bái kiến Đại Đế.

Giọng điệu hắn bảo trì một tia cung kính và tôn trọng nhưng không có loại kính sợ mù quáng.

Đối mặt với Đại Đế. Dương Phàm cũng có thể bảo trì sự trấn định ít nhất là bề ngoài.

Cổ uy áp vô thượng và ý chí chứa tể vạn vật phát ra từ trên người Đại Đế đã khiến cho Dương Phàm cảm thấy cô lập và nhỏ bé chưa từng có.

Cho dù hắn toàn lực triển khai cảm quan Đại Luân Hồi cũng không che chắn được loại nhỏ bé của chênh lệch thực lực to lớn này.

Cũng may cảnh giới trình tự của Dương Phàm huyền bí độc đáo. có thể không lộ vẻ kinh hoảng và bảo trì sự trấn định cơ bản trước mặt Đại Đế.

- Luân hồi sao? Không tồi...

Ánh mắt Vân Tiêu Đại Đế thâm thúy vô ngần, hàm chứa ý cười ám áp đánh giá Dương Phàm.

Dương Phàm ở trong cô lập nhỏ bé đột nhiên lại cảm thấy một tia lạnh băng: Toàn thân lạnh lẽo. hết thấy bí mật không thể che giấu.

Ngay cả Tiểu thế giới Mệnh Hạch dung nhập vào hệ thống Đại Luân Hồi dường như cũng bị Vân Tiêu Đại Đế nhìn thấy vài phần.

Dương Phàm không khỏi hoảng hốt. Điều này chứng minh cảnh giới và trình tự của Đại Đế đã có thể chạm đến Luân hồi. có được khả năng chân chính nguy hiểm đến sinh mạng của mình.

Trên thực tế, trình tự của Đại Đế chạm đến thiên địa vạn vật nhưng có khác biệt rất lớn về hệ thống với Dương Phàm.

- Dương Phàm. Thành tựu của ngươi khiến bản đế ngạc nhiên vui mừng, thậm chí nhìn bằng con mắt khác. Thời gian mười mấy vạn năm ngắn ngủi, ngươi đã lấy được thành tựu như vậy. tương lai vẫn định Đại Đế cũng không phải không có khả năng.

Đại Đế không nhanh không chậm nói.

- Đại Đế quá khen.

Dương Phàm có chút được yêu quá mà sợ.

Vân Vũ Tịch nắm tay hắn, trên mặt lộ ra một tia vui sướng.

Xem tình hình, Đại Đế đối với Dương Phàm thật sự là nhìn với cặp mắt khác xưa. rất tán thưởng.

- Nghĩ đến người tiềm lực tạo hóa vô hạn, hôm nay bán để đột nhiên thay đổi ý nghĩ, những tai họa người gây ra tại Tinh Thiên thế giới những ngày gần đây... xóa bỏ hoàn toàn.

Khóe miệng Đại Đế nhếch lên một tia ý cười không thể nắm lấy.

- Xóa bỏ hoàn toàn?

Dương Phàm đột nhiên ý thức được trong những ngày Đại Đế rời đi, mình tại trong cung quá thật có chút khác thường, mà lại còn giết nhiều Tiên Đế như vậy.

Khu vực chung quanh này dù sao dưới sự cai quản của Vân Tiêu cung. Đại Đế hoàn toàn có thể trị tội hắn.

Hiện tại xóa bỏ. coi như là đặc biệt khai ân.

- Dương Phàm, còn không cảm tạ Đại Đế?

Một thanh âm lạnh băng hờ hững từ một góc trận đài truyền tới.

Dáng người hắc ám cao ngất lưng đeo bào kiếm của Âm Thiên đứng lặng một góc.

Dương Phàm cảm giác Vân Vũ Tịch khẽ bám vào tay mình, vội vàng nói lời tạ ơn:

- Đa tạ Đại Đế khai ân.

- Nhưng... mặc dù bán để tha tội cho người nhưng chi sợ chúng tiên gia không phục, phải trục xuất người khỏi Tinh Thiên thế giới.

Giọng điệu Đại Đế thay đổi. cổ ý chí chứa tể ẩn chứa uy năng vô hạn nháy mắt tràn ngập toàn bộ Vân Tiêu điện.

Trong lòng Dương Phàm không khỏi nin lên:

- Trục xuất khỏi Tinh Thiên thế giới?

Đại Đế này, có đủ năng lực làm việc này!

Từ tình hình hiện tại mà xem, Dương Phàm ở trước mặt Đại Đế đồng dạng không có sức phản kháng.

- Phụ hoàng!

Vân Vũ Tịch hai mắt lệ đầm mông lung, cầu xin nhìn phía Đại Đế.

Sắc mặt Đại Đế lãnh đạm. thần nhiên liếc qua con gái một cái.

Cửu Công chúa, người con gái từng được hắn sủng ái có thừa, giờ khắc này lại bị Đại Đế vứt bỏ hay sao?

-Đại Đế chậm đã!

Dương Phàm bước lên phía trước một bước.

- Chớ có vô lễ!

Một thanh âm đông kết hư không vạn vật nổ vang trong linh hồn.

Âm Thiên cầm chuôi kiếm sau lưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm.

Một khi hắn có dị động gì, sẽ rút kiếm chém giết không chút lưu tình.

Một cỗ kiếm ý hắc ám tối thượng tập trung linh hồn Dương Phàm, cổ lực lượng sắc bén khôngthời đó đường như xuyên thấu Luân hồi.

Thời không nơi Dương Phàm bị giam cầm hoàn toàn.

Động tác hần cất bước cứng đờ ở tại chỗ. một chân nâng lên trên không còn chưa hạ xuống.
Sau khi giam cầm thời không, động tác của Dương Phàm cũng bởi vậy mà như hình ảnh bị dừng lại.
Một Tiên Đế Huyền Tiên tam trọng đã là nhân vật khiến Dương Phàm kiêng kỵ vạn phần.
Ngày ấy bởi vì Âm Thiên buông xuống cho nên Dương Phàm không giết chết Phù Lâm Tiên Đế.

- Trục xuất hẳn ra Tinh Thiên thế giới.

Đại Đế đăm mực nói.

-Dạ!

Thần hình Âm Thiên nhaoáng lên một cái xuất hiện bên cạnh Dương Phàm, hai tay vạch hờ, mở ra một cánh cửa tối đen như mực.

- Không...

Vân Vũ Tịch hoa dung thất sắc, nhìn chăm chăm vào cánh cửa tối như mực kia, kinh hoảng vô cùng:

- Đó là không gian hỗn loạn...

Không gian hỗn loạn tràn ngập gió lốc không gian vô cùng vô tận. Cho dù là cấp Tiên Đế rơi vào cũng cửu tử nhất sinh, dù có đại năng có thể giữ mạng nhưng sẽ vĩnh viễn bị lạc trong thế giới hỗn loạn không có cuối này.

Nhưng mà Dương Phàm đã bị giam cầm thời không, không có lực trà đòn.

-Vũ Tịch.

Đại Đế nhìn phía con gái. trong mắt có vài phần xin lỗi.

Nàng vừa chuẩn bị đi ngăn cản thì phát hiện một cỗ ý chí chứa tể thiên địa khiến mình không thể nhúc nhích.

Ý chí của Đại Đế ở một trình độ nào đó đại biểu quy tắc.

Hắn muốn người không thể động, cho nên người không thể động!

- Dương đại ca...

Vân Vũ Tịch nước mắt dần dựa. nàng đột nhiên hối hận vạn phần, không nên đồng ý để Dương Phàm đi gặp Đại Đế.

Nhưng mà, làm sao nàng hiểu được ý của Đại Đế.

- Nếu không phải Dương Phàm kia có dũng khí dám đến gặp mặt ta, như vậy cái mạng nhỏ của hắn mới chân chính không giữ được...

Đại Đế lăm lăm trong lòng, đó là bí mật ai cùng không rõ.

Vân Vũ Tịch chỉ có trơ mắt nhìn, Âm Thiên đưa tay ra bắt lấy Dương Phàm bị giam cầm thời không, muốn ném hắn vào không gian hỗn loạn.

Ngay tại thời khắc nguy cơ vạn phần này.

Chỉ chi

Trên một bàn tay của Dương Phàm hơi nang động rồi dâng lên một gợn sóng hư vô.

Có thể cử động...

Nếu có thể cử động như vậy nói rõ lực lượng giam cầm thời không đã bị đánh vỡ ở một trình độ nhất định.

Cái gọi là giam cầm thời không tức là khiến thời gian ngừng lại.

Thử nghĩ nếu thời gian ngừng lại vậy vạn vật sẽ ngừng vận chuyển, ở vào trạng thái tuyệt đối ngừng lại.

Mà một khi có thể cử động nhất định là đánh vỡ gông cùm xiềng xích này.

Ông-

Theo tay của Dương Phàm nang động, một hư quang luân hình khổng lồ bao phủ quanh thân hắn.

Ca...xuy

Trong vô hình truyền đến một tiếng giòn vang.

Hư quang cự luân bao phủ quanh thân Dương Phàm bộc phát ra màu xám bạc rực rỡ. làm hắn nổi bật như chúa tể thiên địa.

Cái gì!

Giờ khắc này. Âm Thiên hơi biến sắc.

Đại Đế ngồi chính giữa trận đài cũng động dung, trong mắt không khỏi lộ ra một tia hứng thú.

Vân Vũ Tịch ngạc nhiên vui mừng vạn phần, nước mắt trên khuôn mặt ngọc còn đang lăn xuống.

Một cỗ tinh thần ý chí kiên cường bất khuất dung nhập vào hư quang cự luân kia phát ra huyền ảo vạn phần, giống như bánh xe vận mệnh chuyển động trong dòng sông lịch sử cuộn cuộn, khó thể nắm lấy.

- Ha ha. Muốn ném ta vào không gian hỗn loạn? Âm Thiên thống lĩnh, chúng ta chung quy thuộc Âm Vệ bộ. người lại nhẫn tâm đối xử như vậy với người từng là thủ hạ của người?

Dương Phàm nửa trào phúng nửa đùa cợt cười nói.

Hắn được Luân hồi vận mệnh che phủ toàn thân, có được năng lực hóa giải giam cầm thời không.

- Dương Phàm. Bản đế tha người một mạng đã là đặc biệt khai ân. Người còn vọng tưởng được voi đòi tiên. Sắc mặt Vân Tiêu Đại Đế trầm xuống.

Khoảnh khắc Đại Đế tức giận, toàn bộ Tinh Thiên thế giới tầng mây quay cuồng, tất cả sinh linh trong thiên địa kinh hãi.

Cỗ lực ảnh hưởng này lấy Vân Tiêu cung làm trung tâm truyền hướng ra toàn bộ Tinh Thiên thế giới, từ mạnh đến yếu.

Anh hưởng lớn nhất đương nhiên là Vân Tiêu cung, ức vạn tiên nhân ở nơi này hãi hùng khiếp vía, thậm chí hoàn toàn nghệt thối.

Trong thiên địa một mảnh tĩnh mịch.

Là ai khơi mào lửa giận của Đại Đế?

Không ít Tiên Đế của Tinh Thiên thế giới âm thầm phân ra tinh thần ý chí xem xét tình huống này.

- Ha ha ha... Thì ra là cái tên kia. hắn dám làm trái ý chí của Đại Đế, không phải muốn chết sao?

Rất nhiều người vui sướng khi người gặp họa.

Đoạn thời gian trước. Dương Phàm liên tiếp chém giết Tiên Đế, áp đảo Phù Lâm Tiên Đế bề ngoài bất phương, uy hiếp chúng tiên của Tinh Thiên thế giới.

Hiện nay hắn gặp phải Đại Đế, rất nhiều người chờ xem trò hay.

- Dám vi phạm ý chí của Đại Đế. cho nên người chỉ có chết...

Trong mắt Âm Thiên đầy vẻ lạnh lùng ác liệt. Là tâm phúc của Đại Đế. trong nháy mắt hắn hiểu được ý tưởng của Vân Tiêu Đại Đế.

Người làm trái... Giết!

Một tay Âm Thiên như chớp nắm lấy chuỗi kiếm.

- Khôngnên...

Vũ Tịch cực kỳ hoảng sợ. nàng hiểu rõ hậu quả của việc Âm Thiên rút kiếm.

Âm Thiên cũng không phải là một cường giả Huyền Tiên tam trọng bình thường. Hắn là một vị Kiếm tu.

Cho eng!

Một đạo kiếm quang hắc ám u lãnh tự nhiên lóe lên trong hư không.

Cổ kiếm khí kia trước khi phát ra tiếng vang đã xuyên qua thiên hư.

Khi không gian và thời gian đều không thể trở thành trở ngại, khoảnh khắc xuất kiếm đối thủ không có khả năng né tránh.

Đình... Phốc!

Trên hư quang cự luân quanh thân Dương Phàm tóe ra vô số đốm lửa hư vô. không kiên trì được nửa hô hấp liền bị kiếm quang hắc ám u lãnh kia xuyên qua, nuốt hết.

- A...

Trong linh hồn một cơn đau đớn mãnh liệt, thân thể Dương Phàm lập tức hóa thành mảnh nhỏ trong hắc quang.

Cổ kiếm khí công kích kia thấm thấu đến tầng Luân hồi ở một trình độ nhất định, khiến căn nguyên của Dương Phàm bị một tia thương nhẹ.

Căn nguyên của Dương Phàm chính là đại thụ Diễn Sinh trong không gian Mệnh Hạch. Chút thương nhẹ này tuy là nhỏ bé không đáng kể nhưng lại khiến Dương Phàm cảm thấy ngưng trọng.

1083. Chương 1032: Thức Tỉnh!

Thanh kiếm đen thui thần bí trong tay Âm Thiên từ từ trở lại vỏ kiếm.

- Hừ, không biết tự lượng sức.

Sau khi Âm Thiên thay mặt Đại Đế giết chết Dương Phàm, trong Tinh Thiên thế giới không ít Tiên Đế đều thấu được, cảm thấy trái tim lạnh lẽo vô cùng.

- Âm Thiên không hổ là đệ nhất tâm phúc dưới trướng Vân Tiêu Đại Đế. Dối mặt tam giới, trà những nhân vật cấp bậc Đại Đế đếm trên đầu ngón tay. hiểm có người là đối thủ của hắn.

Rất nhiều đại năng của Tinh Thiên thế giới kinh sợ bởi thực lực của Âm Thiên.

Một kiếm vừa rồi nếu đối là bất kỳ người nào trong số họ chỉ sợ không có sức phản kháng.

Thần kiếm đen thui trong tay Âm Thiên từ từ vào vỏ, trong mắt có một tia nghi hoặc.

Chính là vì: Quá trình, giết chết Dương Phàm thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Trong dự đoán, hắn muốn giết chết Dương Phàm không phải là một chuyện dễ dàng, đặc biệt là dưới tình huống Đại Đế khoan tay đứng nhìn.

- Dương đại ca...

Vân Vũ Tịch bi thống mà khóc, mái tóc hỗn loạn, mặt đầy nước mắt. vành mắt đỏ hoe. lộ ra hận ý khắc cốt铭心 tâm lạnh lùng đào qua Đại Đế cùng Âm Thiên.

Trong lòng Âm Thiên hốt hoảng, không dám nhìn thẳng mắt Cửu Công chúa.

Đại Đế trầm mặc.

Hắn vẫn đang rất bình thản nhìn chằm chằm nơi Dương Phàm chết đi.

Vào lúc Vân Vũ Tịch đau buồn muốn chết, một tiếng nam nhân thở dài từ trong hư không truyền đến:

- Vũ Tịch. Không phải Dương đại ca từng nói cho muội, trong thất giới này. gần như không có người có thể chân chính dẫm ta vào chỗ chết...

Một cái Luân Hồi Môn xuất hiện ở vị trí Dương Phàm ngã xuống.

Sau đó một luồng sáng xanh mang theo vài tia sáng rực rỡ trống rỗng xẹt qua.

Một nam nhân hoàn toàn mới chậm rãi thành hình dưới cái nhìn chăm chú của mấy người.

Nếu thiên địa không quên, ta vĩnh hằng bất diệt!

Dưới cái nhìn của rất nhiều tiên nhân của Tinh Thiên thế giới, một Dương Phàm hoàn toàn mới đi ra từ trong Luân Hồi Môn.

Ti ti

Giờ khắc này. vô số người hít sâu một ngụm khí lạnh.

Với thực lực Huyền Tiên tam trọng muốn giết chết Dương Phàm dường như rất khó khăn.

Huyền Tiên tam trọng không thể. vậy Đại Đế... Người có thể sao?

- Dương đại ca!

Vân Vũ Tịch bật cười, răng ngọc cắn chặt, có vài phản giận dữ, xinh đẹp động lòng người.

Thân thể một lần nữa được ngưng kết cường đại hơn trước gấp mười.

Thân thể này ẩn chứa sinh mệnh lực diệt đại thành viên mãn, cùng với sinh mệnh nộ hoa đã hiện ra hình thực ban đầu.

Mặt ngoài thân thể được tạo mới của Dương Phàm quanh quẩn một tầng màu đỏ nhàn nhạt, tản ra một cỗ khí tức căn nguyên.

Đại Đế nhìn Dương Phàm xuất hiện một lần nữa, hơi kinh ngạc:

- Đây chẳng lẽ là thân thể Ma Thần?

Nhưng sau đó, hắn lại lắc đầu nhún mày, dường như cũng không chắc chắn.

Thân thể Ma Thần là thân thể huyết mạch siêu việt Thần thú siêu cấp.

Đạt tới trình tự Dương Phàm, tính cực hạn của thân thể càng ngày càng nhỏ. nhưng không phải căn nguyên của hắn.

Tỷ như thân thể hắn tạo ra giờ phút này. tại một trình độ nhất định đã vượt qua Thần thú siêu cấp.

Trong đó một cái thuộc tính càng khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng: Miễn dịch pháp thuật!

Nói cách khác đại đa số thần thông pháp thuật của thế gian đánh lên người Dương Phàm căn bản không có tác dụng. Bên ngoài thân, xương cốt. máu thịt của thân thể mới tạo ra này đều ẩn chứa hào quang đỏ nhạt.

- Nếu như tới Diễn Sinh sơ kỳ, trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ, vậy chẳng phải thân thể ta càng biến thái?

Dương Phàm vô cùng ngạc nhiên vui mừng.

Sở dĩ hắn vẫn không dùng Nghịch Thần Huyết kia là Bởi vì ý nghĩa của thân thể đối với Dương Phàm mà nói càng ngày càng nhỏ.

Đương nhiên cũng không phủ nhận Tiên Thiên Ma Thần Thể mạnh nhất trong truyền thuyết cũng có lực hấp dẫn không nhỏ đối với Dương Phàm.

Nhưng trà khi thân thể Dương Phàm hoàn toàn củng cố nếu không căn bản không thích hợp sử dụng.

- Chết đi!

Sắc mặt Âm Thiên lạnh lùng, thần kiếm đen thui lại lẩn nữa ra khỏi vỏ. Một tia chớp tối đen vô thanh vô tức đâm vào người Dương Phàm.

Lần này Dương Phàm lại có phản ứng. ý niệm khê động, cổ tinh thần ý chí bác đại huyền bí kia từ trong thân thể nở rộ hào quang chín màu và hình thành một hư ảnh cự luân khổng lồ.

Đinh—

Thần kiếm đen thui đâm tới trước thân Dương Phàm, hư ảnh cự luân kia nở rộ ỨC VẠN LUỒNG HÀO QUANG XÔNG LÊN CHÍN TẦNG TRỜI CẢ VÂN TIÊU ĐIỆN HƠI NIN LÊN. một bộ phận dư lực lọt ra khiến cho La Thiên Tiên Cảnh nin rầy.

Nhưng kiếm đạo công kích của Huyền Tiên tam trọng đạt tới một độ cao rất khó vượt qua trong thất giới.

Đinh... Phốc

Hư ảnh cự luân lại bị đâm phá, một đạo kiếm quang hư vô xuyên qua thân thể Dương Phàm.

Lần này thân thể của Dương Phàm trước khi hóng mấy liền nhanh chóng khép lại. trong nháy mắt phục hồi như cũ.

Sắc mặt hần tái nhợt phun ra một búng máu, lạnh lùng nói:

- Có nhân tất có quả!

- Không tốt!

Âm Thiên đột nhiên kinh hò một tiếng, như được báo hiệu từ trước, thời không khu vực quanh thân chợt động lại.

`m

Một tia chớp hư vô từ lốc xoáy luân hình trên đỉnh đầu giáng xuống.

Mặc dù Âm Thiên giam cầm thời không nhưng không thể trốn tránh được cỗ lực lượng nhân quả này.

Thân thể của hần lập tức hóa thành lốc xoáy tối đen như mực. có đủ thời gian để gánh chịu hấp thu tia chớp hư vô kia.

Đây là thần thông lực lượng như thế nào. lại có thể cho thân thể hần hóa thành như hắc động?

Sau khi giam cầm thời không biến mất. đoàn lốc xoáy tối như mực kia lại lẩn nữa hóa thành Thân hình hắc ám cao ngất.

Sắc mặt Âm Thiên có chút khó coi. vẻ mặt ngưng trọng nhìn phía Dương Phàm.

Thân thể bất diệt đặc thù của Dương Phàm trừ khi bị phá thành dạng hạt nguyên thù trong nháy mắt nếu không căn bản giết không chết.

Càng cho hần chấn động chính là thân thể mới của Dương Phàm gần nhu miễn dịch hơn phân nửa một số thần thông ẩn chứa trong kiếm đạo của hần.

Choeng... Đinh đinh...

Kiếm quang tối đen như tia chớp lại lóe lên biến ảo trong hư không. Dương Phàm đứng yên tại chỗ triển khai một trận chiến đấu tiến công phòng ngự với Âm Thiên.

Dương Phàm tạm thời không ra tay mặc cho công kích của Âm Thiên liên miên không dứt hạ xuống.

Đối mặt với kiếm đạo công kích như bão táp kia. Dương Phàm đột nhiên cảm thấy ý chí kiếm đạo ở sâu trong linh hồn bỗng rung động.

Xem xu thế, ý chí kiếm đạo của Vô Song sắp thức tỉnh!

Sắc mặt Dương Phàm chợt nghiêm, tức thì cảm thấy thời gian gấp gáp.

Mà lúc này.

Công kích của Âm Thiên đột sau mạnh hơn đột trước, lần lượt chém rách thân thể hắn.

Đến cuối cùng Dương Phàm không thể chịu đựng, thân thể lại hóa thành hạt nhỏ. bị một vùng hắc quang hủy diệt nuốt hết.

- Người thật là siêng năng.

Dương Phàm khẽ thở dài, một thân thể mới phát ra hào quang nhạt chín màu. lại thành hình lần nữa.

Thần sắc Âm Thiên lạnh lùng, sắc mặt càng khó coi.

Mà rất nhiều đại năng của Thiên giới quan sát trận chiến lại càng thán phục.

Bọn họ không hề ngạc nhiên thần phục thực lực cường đại của Âm Thiên mà là sợ hãi bởi sự biến thái của Dương Phàm.

Nếu thiên địa không quên, ta vĩnh hằng bất diệt!

Đây là một người hoàn toàn là giết không chết!!!

Trải qua một hồi điên cuồng công kích. Dương Phàm Luân hồi tái sinh, bình yên vô sự, thoát mái tự nhiên.

Dương Phàm hoàn toàn mới. rực rỡ hẳn lên.

Ngược lại sắc mặt Âm Thiên có chút tái nhợt. Mỗi một lần công kích Dương Phàm nhất định sẽ có một bộ phận thương tổn phần ngược lên người hắn.

Nếu không phải Âm Thiên có lực lượng giam cầm thời không, chỉ sợ sớm bị giết trăm ngàn lần.

Trong lòng Dương Phàm cũng có chút bất đắc dĩ. Lực công kích của Dương Phàm đạt tới cực hạn chịu đựng của Luân hồi. hắn chỉ có thể vận chuyển một bộ phận công kích, bản thể vẫn phải gánh chịu một bộ phận.

Mà một khi hắn không dùng Luân hồi để gánh vác chuyển dời thương tổn. thân thể này sẽ bị đánh nát trong khoảnh khắc. Mỗi khi tạo một thân thể mới. đại biểu căn nguyên của Dương Phàm ít đi một phần.

Mặc dù một thân thể chiếm cứ căn nguyên rất nhỏ. nhưng phải cần thời gian để khôi phục.

Cũng không thể tiếp tục như vậy.

Dương Phàm nhấc tay lên, một luân bản màu xám bạc mặt ngoài tỏa hào quang màu xám nó rõ ràng tinh quang rực rỡ. sống động quanh quẩn quanh thân Dương Phàm.

- Thứ Thần khí trung phẩm?

Âm Thiên không thể tin nổi.

Thần kiếm đen thui trong tay hắn chính là một kiện Thứ Thần khí thượng phẩm như long phượng và sừng lân trong thất giới.

Dương Phàm lấy ra một kiện Thứ Thần khí trung phẩm, có thể nghịch chuyển tình thế sao?

- Chấm dứt đi!

Hai tay Âm Thiên đan chéo trước ngực, thần kiếm đen thui kia hóa thành Kinh Thiên Cự

Kiểm mấu ngàn trượng, trong lúc nhất thời hắc khí cuộn cuộn ngưng tụ thành kiếm hà thôn phệ thiên địa. Khí thế hùng vĩ khiến cấm chế bốn phía Vân Tiêu điện run lên “ô ô”.

Cỗ kiếm khí kia cuộn cuộn mãnh liệt lấy Vân Tiêu điện làm trung tâm tràn ra bát phương thiên địa.

Tinh Thiên thế giới, rất nhiều đại năng đều kinh hãi.

Kinh Thiên Cự Kiếm mấu ngàn trượng, hư quang hắc tinh bên ngoài không ngừng rung động, chém ra từng vết rách trong hư không!

Cắt nát hư không!

Sắc mặt Dương Phàm đại biến.

Độ cứng cỏi của không gian thượng giới đạt tới trình độ nào? Dương Phàm tràn đầy cảm thụ.

Lúc hẳn mới tới Thiên giới, muốn phá hóng gạch ngói nơi này đều không dễ dàng.

Vật chất đã chắc chắn như vậy huống chỉ là không gian vô hình chứa đựng vật chất?

- Người muốn Hủy Vân Tiêu diệt của ta sao?

Đại Đế vẫn khoanh tay đứng nhìn nhướng mày. tay áo vung lên. Trận đài nơi bốn người biến mất khỏi Vân Tiêu cung.

Ngay sau đó trận đài phạm vi vạn trượng xuất hiện ở một nơi hoang dã ngoài ức vạn dặm.

Thần thông như thế khiến Dương Phàm cùng phần đông Tiên Đế của Tinh Thiên thế giới rung động.

- Trực tiếp Dịch chuyển không gian vượt qua ức vạn dặm dễ dàng như vậy! Đây chính là lực lượng của Đại Đế?

Dư quang khóe mắt Dương Phàm nhìn thấu bộ dạng hơi hợt của Đại Đế.

Mà đúng lúc này. một kiếm kinh thế không chút cố kỵ của Âm Thiên mang theo một vùng khe không gian nhỏ bé giống như gió lốc màu đen bao phủ cả người Dương Phàm.

về phần Vân Vũ Tịch đã sớm bị Đại Đế sử dụng dịch chuyển không gian dời đến bên cạnh mình.

Kiểm hà màu đen như gió lốc tràn ngập khí tức Hủy diệt cấm kỵ, có được uy năng có thể nháy mắt Hủy diệt thân thể Dương Phàm vài lần.

Trong lòng Dương Phàm thở dài thật dài. Đối mặt Đại Đế thật sự là không biết tự lượng sức sao?

Hắn không chỉ xem nhẹ uy năng của Đại Đế mà càng xem nhẹ thực lực của Huyền Tiên tam trọng.

Lúc trước thực lực Âm Thiên biểu lộ ra trong Vân Tiêu điện căn bản chỉ là một góc núi băng.

Vào thời khắc nguy cơ. không cần Dương Phàm phản phó Luân Hồi Bàn kia vang lên một tiếng, nổ rộ ngàn vạn tinh quang. Trong phút chốc nó hóa thành cự luân phạm vi vạn trượng rồi bỗng nhiên xoay tròn, hình thành một lốc xoáy luân hình thôn tính tiêu diệt hết thảy.

Kiểm hà màu đen mang theo ngàn vạn khe không gian sau khi đánh trúng lốc xoáy luân hình tạo nên đốm sáng đủ mọi màu sắc.

Bababa!!!

Nơi hai thứ giao nhau, một vùng đốm sáng đủ màu sắc kia lại tạo nên những gợn sóng không gian, tán ra khí tức Hủy diệt nguyên thủy trong sắc màu huyền lệ mông ảo.

- Một kiện Pháp bảo miễn cưỡng đạt tới Thứ Thần khí trung phẩm lại có thể chính diện ngăn cản lực lượng của ta.

Sắc mặt Âm Thiên ngưng trọng, sau đó hàn quang trong mắt lẳng lẽ. Một tay vung lên. toàn thân dâng lên quang diễm màu đen hoá thành pháp lực thần thông như sông dài, dung nhập tinh thần ý chí cường đại của Huyền Tiên tam trọng rót vào trong thân kiếm đen thui.

Ông-

Bầu trời phía trên La Thiên Tiên Cảnh run lên. liên tiếp kinh động rất nhiều đại năng của Tinh Thiên thế giới đang bề quan.

Dương Phàm cảm thấy áp lực chưa từng có. Một kích kiếm đạo chí cường không chút giữ lại của Âm Thiên, dư sức giết hắn trăm lần.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc tinh thần ý chí cùng kiếm khí tuyệt cường kéo lên tới đỉnh, Dương Phàm hít thở không thông.

Rung động của cổ ý chí kiếm đạo ở sâu trong linh hồn Dương Phàm đột nhiên nhanh hơn gấp mười, gấp trăm lần.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Rung động của cổ ý chí kiếm đạo này hòa hợp làm một với dao động linh hồn của Dương Phàm.

Thần kiếm đen thui trong tay Âm Thiên đột nhiên mất khống chế. hóa thành độ lớn vốn có nghiêng về phía Dương Phàm.

Trong sự run rẩy sợ hãi, thanh Thứ Thần khí thượng phẩm này hướng về Dương Phàm cúi đầu cúng bái.

Sau đó. một tiếng kiếm ngân chí cao vô thượng bề ngỗ hoàn vũ mang theo kiếm ý tử bất diệt kinh sợ khắp vũ nội.

- Cái gì?

Âm Thiên thất thần ngây ra như phỗng, cả người run rẩy. Ngay cả Đại Đế thần sắc không quan tâm hơn thua cũng biến sắc:

- Vô... Song... Thần... Kiếm...

Trái qua trăm kiếp Luân hồi. ý chí của Vô Song Thần Kiếm lại trở về thượng giới.

Choengchoeng...

Tất cả vũ khí hình kiếm của toàn Tinh Thiên thế giới đều thoát khỏi khống chế của chủ nhân, hướng về một phía... cúng bái!

Vạn kiếm triều bái!

Giờ khắc này. cả không gian Thiên giới sôi trào chấn động.

Một loại sợ hãi không hiểu dâng lên trong lòng cường giả thất giới!

1084. Chương 1033: Lực Lượng Của Đại Đế.

Một giây trước, nó có uy lực có thể giết chết Dương Phàm trăm lần. mà một giây sau nó lại ngoan ngoãn như vậy, đối với Dương Phàm kinh sợ có thừa.

Chẳng những thần kiếm đen thui trước mắt. giờ phút này ỨC ỨC vạn thanh kiếm của cả Thiên giới đều run rẩy cúng bái.

Vạn kiếm triều bái!

Khi cảnh tượng này xuất hiện ở không gian thượng giới, cảnh tượng tráng quan càng hơn ngàn vạn lần.

Lúc ở nhân giới nó là vương giả kiếm đạo. tổ tông của kiếm đạo, không người vượt qua.

Lên tới thượng giới, nó đồng dạng là... Thiên hạ vô song!

Hấn thức tỉnh...

Dương Phàm vừa thờ một hơi dài nhẹ nhàng lại có chút cáu giận.

Sự thức tỉnh của Vô Song nhất định có liên quan mật thiết với bí kỹ kiếm đạo tuyệt cường mà Âm Thiên thi triển.

- Vô Song?

Thanh âm Âm Thiên có chút chua xót. ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm có vài phản phúc tạp.

Cùng lúc đó. Dương Phàm cảm giác từ nơi sâu trong linh hồn mình có thêm một cỗ khí tức kiếm đạo quen thuộc.

Cái gọi là kiếm đạo ý chí chính là ý chí thuần túy kiếm đạo biến thành, càng thêm đặc thù. cực đoan so với tinh thần ý chí.

Loại ý chí này, ngoài kiếm ra không có gì khác.

- Hoàn hảo hẳn cũng không hoàn toàn thức tỉnh.

Dương Phàm tim đập nhanh hơn. cỗ ý chí thuần túy kiếm đạo biến thành phù hợp với linh hồn hẳn không chút trở ngại.

Sau đó tinh thần ý chí của hắn đột nhiên được tăng lên một trình tự hoàn toàn mới. gần như có thể sánh ngang với cảnh giới Huyền Tiên tam trọng.

Cỗ ý chí hoàn toàn mới này ẩn chứa một loại mạnh mẽ không gì không thể phá, bó qua hết thấy phòng ngự theo đuôi công kích chí cường.

Ông-

Bỗng nhiên. Luân Hồi Môn khổng lồ trên đỉnh đầu của Dương Phàm nở rộ một vùng kiếm hà màu bạc, hiện ra dạng hình cung tròn sau đó xoay tròn tốc độ cao.

Sau khi chịu đựng kiếm đạo công kích như cấm kỵ của Âm Thiên trước đó, Luân Hồi B àn đã chịu đựng thương tổn gần như cực hạn.

Có nhân mà không quả.

Mà giờ phút này, sau khi Dương Phàm dung hợp kiếm đạo ý chí của Vô Song, cỗ lực lượng nhân quả kia được đề cao tới mức tận cùng dưới tác động của Luân hồi.

Xuy

Luân bàn thật lớn xoay tròn tốc độ cao. một tầng kiếm khí màu bạc sắc bén chói mắt xoay tròn thành kiếm khí dạng bánh xe tròn thê lãnh.

Theo sự vận chuyển của Luân hồi. cỗ lực lượng kiếm đạo kia lần lượt bị đẩy lên đỉnh cao.

Công kích dung hợp kiếm đạo của Vô Song vốn đã đạt tới một mức độ khủng bố cực đoan.

Mà dưới sự vận chuyển của Luân hồi. cỗ công kích đó lại được tăng lên tới một trình độ càng đáng sợ.

- Không tốt!

Trong lòng Âm Thiên hô to không ổn. theo bản năng giam cầm thời không khu vực mình đứng.

Khi thời không bị giam cầm, hết thấy công kích cùng thần thông đều sẽ hiện ra trạng thái ngưng đọng.

Nhưng thời không vừa bị giam cầm...

Xuy-

Một kiếm mang hình cự luân đường kính chừng ngàn trượng sinh sôi không thôi, ánh bạc lóng lánh tỏa ra từng tia sáng rực rỡ huyền lệ, trong khi cấp tốc vận chuyển xuyên qua thân thể hắn như một tia chớp.

Thời không giam cầm bị phá tan trong khoảnh khắc giống như giã móng.

Xuy... Ti ti—

Trên mặt Âm Thiên vẫn giữ biểu tình chết không nhắm mắt, thân thể từ trên xuống dưới xuất hiện một vết máu chính tề vô cùng.

Sau đó. thân thể bị chia làm hai phần đều nhau từ trên xuống dưới.

Máu tươi văng khắp nơi.

Thi thể chia làm hai nửa, linh hồn cũng tan biến.

Giờ khắc này, thiên địa lặng ngắt như tờ.

Trống vắng không tiếng động.

Một cường giả Huyền Tiên tam trọng cứ như vậy ngã xuống.

Cường giả đỉnh như vậy. đôi mắt thất giới đều là cầu mà khó được.

Thực lực của Âm Thiên tuy cường đại hơn Dương Phàm gấp chục, trăm lần.

Nhưng hẳn rất khó giết chết Dương Phàm, cũng quá xem nhẹ lực lượng khủng bố được sinh ra sau khi “Vô Song kiếm đạo” dung hợp với Đại Luân Hồi.

Bất kể người nào trong hai người này đều có tư cách tiểu ngạo thất giới.

Sau khi bọn họ kết hợp. không chỉ đơn giản là chồng chất một cộng một bang hai mà là tăng lên gấp mấy lần.

Sau khi giết chết Âm Thiên, Dương Phàm không khỏi ngẩn ra.

Không xong!

Âm Thiên này là đệ nhất tâm phúc dưới trướng Đại Đế. giết chết hẳn Đại Đế còn bỏ qua cho mình sao?

- Ha ha. các người chơi đùa không tẻ.

Vân Tiêu Đại Đế mỉm cười một cách ngoài ý muốn.

Trên mặt hẳn không có tức giận chân chính cũng không có sát V. ngược lại rất tán thưởng đánh giá Dương Phàm.

- Đây... Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm cảm giác không thích hợp.

Vốn hẳn cho rằng sau khi giết chết Âm Thiên nhất định sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Đại Đế.

Nhưng kết quả cuối cùng hoàn toàn ra ngoài dự đoán.

Chẳng lẽ Đại Đế căn bản không quan tâm sự sống chết của Âm Thiên?

Rốt cục ánh mắt Đại Đế nhìn về phía thi thể bị chém thành hai mảnh máu chảy đầm đìa. hơi nhú mày.

-Hồi!

Đại Đế khoát tay.

Nháy mắt thi thể bị chém thành hai mảnh máu tươi đầm đìa bị giam cầm trong hư không.

Kế tiếp, chuyện khiến Dương Phàm rung động vạn phần đã xảy ra.

Hai mảnh thi thể máu chảy đầm đìa sau khi thời không giam cầm lại chậm rãi hướng lên trên.

Thi thể bay lên. lộ tuyến quỹ tích vận hành giống như đúc với rơi xuống lúc trước.

Máu văng khắp nơi chậm rãi thu vào trong thi thể.

Hết thấy hết thấy giống như hình ảnh đang quay ngược.

Khoảnh khắc này, đám đại năng của Thiên giới đang quan sát nơi đây đều ngừng hô hấp.

- Không đúng, không đúng!

Dương Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh.

Hết thấy xảy ra trước mắt không giống như hình ảnh quay ngược.

Hắn trở mắt nhìn hai mảnh thi thể dựa bay lên theo quỹ' tích trước đó, nhập lại. cuối cùng hình thành Âm Thiên nguyên bản.

Thậm chí đến cuối cùng còn có thể nhìn thấy vết máu trên thân Âm Thiên từ trên xuống dưới.

Xuy-

Kiểm quang dạng cự luân kia từ trên người Âm Thiên ngược trở về theo đường cũ, sau đó trở về Luân Hồi Bàn trên đỉnh đầu của Dương Phàm.

Ngô... ông--

Luân Hồi Bàn run rẩy kêu một tiếng, Dương Phàm ngã ra tại chỗ.

- Đa tạ Đại Đế thần thông hồi thiên.

Âm Thiên quỳ gối bên cạnh Đại Đế nói với vẻ cảm kích vô cùng, trong mắt mang theo kính ngưỡng vô hạn.

- Thời gian đảo lưu.

Dương Phàm phun ra bốn chữ vạn phần tối nghĩa.

Đây là thần thông cấm kỵ nghịch chuyển thời gian, cũng không phải là Hồi thiên chi thuật gì cả.

Tình cảnh vừa phát sinh vừa rồi chính là quay ngược lại hình ảnh Dương Phàm giết chết Âm Thiên.

Nói một cách đơn giản: Dương Phàm với Đại Luân Hồi kết hợp Vô Song kiếm đạo giết chết Âm Thiên vốn đã trở thành sự thật.

Nhưng là Đại Đế lại khiến thời gian quay ngược trở về, trở lại trước khi Âm Thiên chưa chết.

Thần thông này cao hơn Hồi thiên chi thuật không biết bao nhiêu trình tự.

Y thuật dù mạnh tới đâu cũng có bệnh nan y không thể trị hết. Nhưng nếu là quay ngược thời gian trở lại trước đó, hết thảy đều sẽ trở thành có thể.

Đồng thời, rất nhiều cường giả Thiên giới quan sát kỳ tích này khiếp sợ vạn phần.

- Đây là thần thông của Đại Đế? Ngay cả thời gian có thể quay ngược, còn có gì là bọn họ không làm được?

Đại Đế chung quy đứng ở đỉnh nhất của thất giới, chúa tể vận mệnh thiên địa, nhìn xuống chư thiên hoàn vũ.

Truyền thuyết bọn họ không gì không làm được, sự thật quả là như thế.

Trong lòng Dương Phàm nhắc lên sóng gió ngập trời, thật lâu sau khó thể bình phục.

Hắn càng thêm nghĩ đến một khả năng: Thọ nguyên của hắn chỉ mới mười mấy vạn năm. Nếu Đại Đế cho thời gian quay ngược khiến hắn trở lại mười mấy vạn năm trước...

Mười mấy vạn năm trước hắn còn là một tu sĩ Ngưng Thần K.V. thậm chí là một phạm nhân còn chưa bước lên con đường tu luyện.

Vừa nghĩ đến đây, hắn thấy trong lòng phát lạnh, linh hồn run rẩy.

Thời gian đảo lưu. thật sự là đáng sợ!

Thời gian đảo lưu có thể ảnh hưởng đến Dương Phàm vốn ở trong Đại Luân Hồi hayko còn là một ẩn số.

Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào. Dương Phàm cũng không dám thử.

Lần đầu tiên trong đời hắn đột nhiên cảm thấy được: Dưới tình huống thần thông pháp lực bằng nhau, thọ nguyên quá ít cũng có chỗ hỏng. Tỷ như thời gian đảo lưu này, hắn chỉ có mười mấy vạn năm mà Tiên Đế bình thường đều sống mấy ngàn vạn năm thậm chí là vài trăm ức năm. Năng lực chống cự thời gian đảo lưu khẳng định mạnh hơn một chút.

Tóm lại. ở trước mặt Đại Đế có khả năng Dương Phàm không có lực trả đòn.

Chính như lúc trước Du Vân Tiên Đế từng nói:

- Đại Đế mạnh bao nhiêu ngay cả ta cũng không biết. Nhưng là ta biết một điều, ở trước mặt Đại Đế ta không có sức phản kháng cũng không có cơ hội ra tay.

Bất luận là Du Vân Tiên Đế Huyền Tiên nhị trọng hay là Âm Thiên Huyền Tiên tam trọng có lẽ cũng không có gì khác nhau.

Dương Phàm phát hiện mình vẫn đánh giá Đại Đế quá thấp.

Bá!

Đại Đế vung tay, không gian nơi mấy người lại thay đổi, trở về trong Vân Tiêu điện.

Dịch chuyển không gian tức là đem một vùng khu vực không gian dịch chuyển đến một khu vực khác cũng bao gồm mọi sinh linh vật chất trong khu vực không gian đó.

Thủ đoạn như thế mạnh hơn thuận di. na di không biết bao nhiêu lần.

- Dương Phàm.

Đại Đế lại lên tiếng.

Dương Phàm thu hồi Luân Hồi Bàn. nhưng linh hồn vẫn dung hợp với kiếm đạo ý chí của Vô Song.

- Người không tiếc mọi thứ đổi lấy mặt bần đế thậm chí không sợ sống chết, có thể nói là dũng khí có thừa. Nhưng hết thấy rốt cục là vì cái gì?

Vân Tiêu Đại Đế thản nhiên hỏi.

Dương Phàm chậm rãi đi tới gần Đại Đế. cùng Vân Vũ Tịch bốn mắt nhìn nhau.

- Dương đại ca.

Vân Vũ Tịch lại được tự do. nước mắt như mưa bổ nhào vào lòng hắn.

Dương Phàm nắm chặt tay Vũ Tịch, nhìn thẳng Vân Tiêu Đại Đế, trịnh trọng nói:

- Vãn bối cả gan tới gặp Đại Đế cầu hôn, hy vọng có thể ở cùng một chỗ với Vũ Tịch.

- Cầu hôn?

Vân Tiêu Đại Đế hơi nhướng mày.

Cầu hôn... cầu hôn quang minh chính đại.

Dương Phàm nhìn chăm chú về mặt Đại Đế: Chẳng lẽ không đồng ý?

Trầm ngâm một lát, Vân Tiêu Đại Đế lắc đầu:

- Không được!

Không được!!!

Hai chữ, đơn giản như vậy nhưng như cự chùy ngàn cân đánh lên tâm thần Dương Phàm.

- Không được?

Kết quả cuối cùng này khiến Dương Phàm có chút chua xót:

- Vì sao?

Không được, ắt phải có một lý do.

- Là tu vi vẫn bối không đủ hay là tài lực không đủ? Đại Đế có thể nói rõ vẫn bối thiếu hụt ở đâu mà không có tư cách lấy Vũ Tịch hay không?

Ánh mắt Dương Phàm nhìn thẳng Đại Đế. không có một tia nhượng bộ.

- Tư cách? Ha ha, ai nói người không có tư cách?

Vân Tiêu Đại Đế cười to.

Dương Phàm ngăn ra.

- Bản đế cũng không dối lòng. Người chẳng những có tư cách mà còn là có tiềm lực nhất trong số sinh linh ta từng gặp. cùng có tu vi tiến triển nhanh nhất: Thời gian ngắn ngủi mười mấy vạn năm người đã có thực lực khiêu chiến Huyền Tiên tam trọng. Chỉ cần cho người đủ thời gian, trở thành Đại Đế cũng không phải không có khả năng.

Vân Tiêu Đại Đế dùng ánh mắt thưởng thức nhìn phía Dương Phàm.

Rất hiển nhiên, Đại Đế cho rằng Dương Phàm có tư cách này.

- Càng trọng yếu hơn là: Người chinh là nam nhân mà Vũ Tịch thật sự thích.

Ý cười khoe miệng Vân Tiêu Đại Đế càng thêm không thể nắm lấy.

Dương Phàm nghi hoặc vạn phần.

Với thành tựu hiện nay của hắn, hoàn toàn có tư cách lấy Cửu Công chúa, lại thêm là nam nhân mà Vân Vũ Tịch yêu sâu đậm.

Có thể nói là người được chọn tốt nhất!

Nếu đã như vậy, vì sao Đại Đế không đáp ứng?

- Dương Phàm, nể tấm lòng hết sức chân thành của người, bản đế hỏi người một vấn đề cuối cùng.

Ánh mắt của Đại Đế nghiêm túc nhìn thẳng Dương Phàm, mang đến cho hắn áp lực lớn lao.

Giờ khắc này. Dương Phàm có một loại cảm giác sai tất cả bí mật đều không thể che giấu.

- Xin mời Đại Đế.

- Nếu bản đế yêu cầu người dùng Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết làm sính lễ. người có nguyện ý hay không?

1085. Chương 1034: Đưa Tiễn.

Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết?

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng: Chẳng lẽ Vân Tiêu Đại Đế này ham muốn Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết của mình?

Dương Phàm cùng Vân Tiêu Đại Đế bốn mắt nhìn nhau, suy nghĩ bay vút, cảm quan Điện Liên cùng thẩm thấu thiên địa vạn vật.

Mơ hồ Dương Phàm bắt giữ đến đường nét tươi cười nơi khoe miệng của Đại Đế, lại phảng phất như hư ảo.

Vào lúc hai người nhìn nhau. Vũ Tịch không nghe được thanh âm của họ.

Sau khi trầm mặc hồi lâu.

- Nếu Đại Đế đáp ứng gả Vũ Tịch cho vạn bối. vạn bối nguyện ý dùng Thần Huyết làm sính lễ...

Dương Phàm vẻ mặt bình thản nói.

Cho dù Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết có lực hấp dẫn rất lớn đối với Dương Phàm nhưng mục tiêu cuối cùng hắn theo đuổi là đại đạo Tiên Hồng.

Càng về sau ý nghĩa của thần thể càng ngày càng nhỏ. Dương Phàm thậm chí có thể tùy ý Luân hồi tái sinh. Thần Huyết dùng trên người hắn khó thể phát huy công hiệu lớn nhất.

Còn nữa, Vân Vũ Tịch là một trong hai nữ nhân cuộc đời này Dương Phàm yêu nhất.

Neu có thể quang minh chính đại lấy nàng về, Dương Phàm được hưởng “Tề nhân chi phúc”, không ngừng cuộc đời này, cũng có thể toàn tâm thôi diễn đại đạo Tiên Hồng.

- Tốt, tốt, tốt!

Đại Đế nhìn hần thật sâu. nói liền ba từ “tốt”.

Dương Phàm cắn bản không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

- Như vậy là... Đại Đế đồng ý?

Trong lòng Dương Phàm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này Vân Vũ Tịch có thể nghe thấy thanh âm. trên khuôn mặt như hoa sen lộ ra thần sắc khẩn trương chờ mong.

Nàng không biết Dương Phàm cùng Đại Đế thương nghị cái gì.

Tuy nhiên nghe giọng điệu dường như sắp đạt thành.

- Không được.

Đại Đế vẫn lắc đầu.

vẫn còn không được!!!

Trong lòng Dương Phàm dâng lên lửa giận vô danh.

Quá thật là khinh người quá đáng!

Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết. đó chính là trân bảo thất giới!

Đại Đế này là lòng tham không đáy hay là hấp dẫn của Thần Huyết đối với hần không lớn như trong tưởng tượng?

- Vì sao?!

Dương Phàm hít sâu một hơi. chỉ nói ra hai chữ.

Giờ phút này, kính ý vốn có của hần đối với Đại Đế không còn lại chút nào.

- Bởi vì... bản đế đã gà Vũ Tịch cho Ngao Thanh, con thứ chín của Long Hoàng Tổ.

Đại Đế lộ vẻ tiếc nuối nói.

Cái gì!!!

Sắc mặt Dương Phàm đại biến.

Làm sao có thể như vậy?

Ngao Thanh, con thứ chín của Long Hoàng Tổ?

Dương Phàm đột nhiên nhớ tới, lúc trước hần mới đảm nhiệm Tiểu đội trưởng tiên vệ, từng thấy hai cha con Long Hoàng Tổ tới Vân Tiêu cung một chuyến.

Chẳng lẽ chính là lần đó...

- Nếu không tin. ngươi có thể hỏi Vũ Tịch!

Đại Đế lộ ra bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, phủi tay làm ngơ.

- Vũ Tịch, thật sự có chuyện này sao?

Ánh mắt Dương Phàm nin lên. khó tin nhìn phía Vân Vũ Tịch.

- Chuyện này...

Hai mắt Vân Vũ Tịch ươn ướt ứa lệ nhưng lại nói không nên lời.

- Rất cục là như thế nào?

Dương Phàm rốt cục nổi giận, nói gần như gầm lên.

Theo hần tức giận, kiếm đạo ý chí của Vô Song dung hợp với linh hồn phát ra kiếm ý kinh thiên.

- Trước khi gặp Dương đại ca. Vũ Tịch vẫn nghĩ rằng tình yêu giữa chúng ta chỉ là một giấc mơ. Hơn nữa giấc mơ đó thật mỏng lung, sau khi tỉnh lại dần dần nhạt đi. Thẳng đến lần đầu tiên gặp mặt đại ca trong hiện thực ở Hàn Yên đàm, trí nhớ trong mơ mới chính thức hóa thành sự thật, trở thành trí nhớ chân chính không thể xóa nhòa...

Vân Vũ Tịch nức nở không ngừng.

Xét cho cùng, tình yêu tại Phàm giới là tình yêu giữa kiếp trước của Dương Phàm và một hóa thân của Vũ Tịch.

Đối với Dương Phàm mà nói. đó là trí nhớ tình yêu của kiếp trước kéo dài tới hôm nay.

Đối với Vũ Tịch mà nói. đó là tình yêu trong mộng trí nhớ trong mơ. Sau khi tỉnh lại dần dần nhạt đi. mờ mịt mà hư vô.

Thẳng đến khi hai người chân chính gặp nhau mới đưa tình yêu mộng ảo vượt qua Luân hồi này vào hiện thực.

Khúc chiết nguyên do trong này, trà Dương Phàm, Vũ Tịch, Đại Đế. ai có thể hiểu được?

Ám Thiên đứng trầm mặc ở một bên. nghe đến đó cũng mơ hồ đoán ra một chút, trong lòng không khỏi hâm mộ: “Vận khí của Dương Phàm này thật sự là tốt đến nghịch thiên. Lúc ở Phàm giới cùng đã cùng Cửu Công chứa yêu sâu đậm trong mơ”.

Đương nhiên, vận khí chỉ là một phương diện.

Nếu Dương Phàm không có phần chấp nhất và kiên trì cũng sẽ không đuổi tới Thiên giới, do đó khiến tình yêu trong mơ này vượt qua Luân hồi. chân chính hóa thành sự thật.

- Cho nên. ngày đó phụ hoàng nói đến việc hôn ước Vũ Tịch cũng không phản đối. Chuyện này vẫn không dám nói với Dương đại ca. Muội sợ...

- Muội sợ cái gì?

Cơn tức của Dương Phàm vơi đi. đại khái đoán được nguyên nhân hậu quả.

Hôn ước đó trước khi Dương Phàm cùng Vũ Tịch gặp mặt trong hiện thực. Lúc ấy Vân Vũ Tịch là Cửu Công chúa nhu thuận Nhất trong cảm nhận của Đại Đế. Đoạn tình yêu trong mơ kia cho tới bây giờ chỉ coi là hư ảo. Là người con nhu thuận nhất. Vũ Tịch cũng không phản đối hôn ước do Đại Đế an bài.

Dù sao là con gái của Đại Đế. không phải tầm thường. Hôn ước vẫn do cha mẹ an bài.

- Muội sợ... mất huynh vĩnh viễn.

Vân Vũ Tịch nước mắt dàn dụa. nắm chặt tay Dương Phàm không chịu buông ra.

Dương Phàm thở ra một hơi. yên lặng sắp xếp lại mọi chuyện.

Trong lúc này, Đại Đế cùng yên lặng quan sát hẳn.

- Ta hiểu rồi.

Thẳng đến lúc. Dương Phàm gạt gạt đầu. lau khô nước mắt trên mặt Vũ Tịch, may mắn vạn phần nói:

- Nếu ta muện thêm vài vạn năm nữa. có thể sẽ chân chính mất muội...

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nồng nàn say đắm.

Cuối cùng. Dương Phàm lại nhìn thẳng Đại Đế. lời nói khẩn thiết:

- Tin tưởng Đại Đế cũng hiểu được tình yêu sâu đậm giữa vân bối cùng Vũ Tịch. Vân bối cũng nguyện ý đưa Nghịch Thần Huyết ra, có thể thấy được thành ý. Nếu đã như vậy. vì sao hôn ước này không thể giải trừ...

Đại Đế xoay người, chấp tay sau lưng chỉ nói hai chữ:

- Hứa hẹn.

Hứa hẹn.

Dương Phàm nghe hai từ đó. có chút không rõ.

Vân Vũ Tịch cười chua xót:

- Cả đời phụ hoàng nói một là một hai là hai. lời hứa ngàn vàng...

Ám Thiên trầm mặc không nói cũng lên tiếng:

- Dương Phàm, từ trước tới giờ Đại Đe đều là “nhất ngôn cửu đỉnh”, khắp thất giới ai cũng biết tiếng. Lời người nói còn hữu hiệu hơn so với lời thề tâm ma. Khai đình mỗi mười ức tám ngàn vạn năm một lần. nếu Thiên Đế không hiện thân chính là do Đại Đe quyết sách tam giới. Bởi vậy có thể thấy được phần nào...

Dương Phàm nghe vậy không khỏi ngỡ ngàng, không nghĩ tới Đại Đe không gì không làm được này lại có một việc như vậy không làm được.

- Cho nên. Đại Đe vì lời hứa ngàn vàng thậm chí có thể bỏ qua sự hấp dẫn của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết?

Dương Phàm chăm chú nhìn bóng lưng Đại Đe.

Giờ khắc này hần đột nhiên cảm thấy được, Đại Đe có thể được nhiều người tôn sùng như vậy tự nhiên là có đạo lý.

- Dương Phàm, ngươi có thể đi...

Đại Đe đưa lưng về phía hần. đột nhiên lên tiếng.

Đi?

Dương Phàm ngần ngừ. Đại Đe không đáp ứng hờn sự nhưng cũng không thương tổn hần. lại muốn hần đi.

Chỉ là hần cảm thấy dường như từ “Đi” này có thâm ý khác.

- Chẳng lẽ muốn bản đế đích thân ném ngươi vào không gian hỗn loạn?

Vân Tiêu Đại Đế quát lạnh một tiếng.

Một cỗ ý chí chứa tể thiên địa vạn vật ầm ầm phủ xuống.

Phốc!

Một cái ý niệm, Dương Phàm lập tức học máu bị thương.

Đối mặt Đại Đế. hần căn bản không có sức phản kháng.

Nếu nguyện ý, một ý niệm của Đại Đế có thể khiến hần tan thành mây khói.

- Được, ta đi!

Dương Phàm lau vết máu, chút thương thế này chỉ khoảnh khắc là thân thể hần có thể khôi phục.

Dứt lời, hần đột nhiên kéo tay Vân Vũ Tịch:

-Đi!

Vân Vũ Tịch kinh hô một tiếng, còn không hiểu được chuyện gì thì đã bị Dương Phàm mang ra Vân Tiêu điện.

- Dương Phàm, lá gan ngươi thật lớn dám mang Cửu Công chúa bỏ trốn!

Ám Thiên quát lớn một tiếng nhưng đuổi theo rất thông thả.

- Trong phạm vi Vân Tiêu cung cai quản, người có thể bắt giữ Dương Phàm, bản đế sẽ trọng thưởng.

Thanh âm của Đại Đế vang khắp địa vực vô cùng rộng lớn trong phạm vi thể lực Vân Tiêu cung.

Tức thi cả Tinh Thiên thế giới xôn xao.

Dương Phàm kéo tay Vân Vũ Tịch dùng tốc độ hanh Nhất thi triển Luân hồi na di.

Không tiếc mọi giá tiêu hao căn nguyên lực. mỗi một lần Đại Luân Hồi na di của Dương Phàm có thể vượt qua vạn ức dặm.

- Đại ca, huynh muốn mang ta đi đâu?

Vân Vũ Tịch lo lắng mà chờ mong hỏi.

- Tinh Thiên thế giới, chi sợ không còn nơi dừng chân. Chúng ta đi Tinh Hà thế giới.

Dương Phàm quyết đoán bay về phía lối ra vào Tinh Hà thế giới.

Tinh Hà thế giới mệnh mông khôn cùng, nếu có thể trốn tới đó có thể bình an vô sự.

Sở dĩ Dương Phàm không trốn vào Tiểu thế giới Mệnh Hạch là bởi vì một loại điềm báo.

Tinh Thiên thế giới này có thể coi là nơi căn nguyên của tam giới. Cường giả đại năng rất nhiều, trốn trong Tiểu thế giới cũng có khả năng bị phát hiện.

Mà bản thân Dương Phàm thì không thể dùng bản thể tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

Không tiếc mọi giá thi triển Đại Luân Hồi na di. ước chừng nửa nén hương rất cực Dương Phàm tới lối ra vào Tinh Hà thế giới.

Phía trước có một vành đai gió lốc tử vong, hoàn toàn do gió lốc không gian tạo thành. Tồn tại rất nhiều sóng gợn không gian cùng một số khe không gian.

Chỉ có đạt tới trình tự Tiên Đế mới có thể vượt qua vành đai gió lốc này.

Nhưng Dương Phàm vừa tới vành đai gió lốc tử vong, phát hiện hướng cửa vào có mười vạn tiên vệ đóng giữ. cũng có hai vị Tiên Đế tọa trấn.

- Sao lại thế này?

Dương Phàm chấn động.

- Vân Tiêu cung cùng nơi này có Truyền tống trận cố định quy mô lớn. Nơi này chẳng những là lối ra vào Tinh Thiên thế giới cùng Tinh Hà thế giới mà còn phong ấn thông đạo với hạ tam giới. Đây là nơi trọng yếu của chiến trường thượng cổ.

Vân Vũ Tịch giải thích.

Vút Vút Vút Vút —

Mười vạn tiên vệ vây kín lối vào vành đai gió lốc tử vong.

Một gã Tiên Đế trong đó là người quen cũ của Dương Phàm - Du Vân Tiên Đế!

Dương Phàm cười chua xót. không nghĩ tới sẽ gặp Du Vân Tiên Đế.

- Dương Phàm, bó tay chịu trời đi.

Một Tiên Đế khác quát lạnh. Dương Phàm nhận ra hắn. đó là Phó cung chủ Vân Tiêu cung.

- Nếu ta cố ý muốn thông qua thì sao?

Dương Phàm cười lạnh lùng.

- Mặc dù chúng ta không thể bắt người, nhưng muốn ngăn cản kéo dài một lát cũng không phải việc khó.

Phó cung chủ kia bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Hai vị Tiên Đế đều là Huyền Tiên nhị trọng, dưới tình huống liên thủ Không phải tầm thường. Huống chỉ còn có mấy trăm Tiên Quân, chục vạn tiên binh tiên tướng có thể tạo thành trận pháp cường đại.

Đội hình cường đại như thế đủ hình thành trở ngại đối với Dương Phàm.

Một khi kéo dài giây lát, tới lúc đó cường giả Thiên giới buông xuống, sẽ cực kỳ bất lợi đối với Dương Phàm.

- Dương Kỳ...

Du Vân Tiên Đe cười lên tiếng:

- Ta tới đưa tiễn ngươi, mau dẫn Cửu Công chúa rời đi đi.

Đưa tiễn?

Dương Phàm nhìn hắn với vẻ khó tin.

- Đi mau!

Du Vân Tiên Đe nói là làm ngay, bỗng nhiên vung tay.

Bá bá bá!

Trong phút chốc, mười vạn tiên binh tiên tướng nhường ra một con đường.

- Du Vân Tiên Đế. Ngươi dám trái lệnh Đại Đế.

Phó cung chủ kinh sợ thét lớn.

- Ha ha. Đây đều là tiên vệ thủ hạ của ta.

Du Vân Tiên Đe thản nhiên cười. Đám tiên vệ này đều nghe lệnh hắn.

- Du Vân, bảo trọng. Bằng hữu nhưng ngươi. Dương Phàm ta giao định rồi.

Dương Phàm cảm kích nhìn hắn một cái, kéo tay Vân Vũ Tịch bắn nhanh vào vành đai gió lốc từ vong kia.

- Đừng quên ước định giữa chúng ta!

Du Vân Tiên Đế cười lớn. thân hình nhoáng một cái ngăn cản Phó cung chủ đang muốn cản đường.

Ba... ầm ầm

Hai người giao kích máu chường. Du Vân Tiên Đế kêu một tiếng đau đớn. bị đẩy lui mấy chục trượng, khoe miệng rỉ máu.

Tu vi của hắn hơi kém hơn Phó cung chủ Huyền Tiên nhị trọng đỉnh một chút.

Mà giờ phút này bóng hai người Dương Phàm đã sớm biến mất trong vành đai gió lốc tử vong.

- Du Vân, ngươi làm vậy đáng giá sao?

Phó cung chủ cười giận nói.

- Ta sẽ tạ tội với Đại Đế...

Du Vân Tiên Đế lạnh nhạt đáp lời. sau đó cười khè:

- Đáng giá hay không là ở bản tâm của ta. Hắn là bằng hữu Du Vân ta tán thành. “Đưa tiễn” bằng hữu Không phải là chuyện đương nhiên sao?

- Ngươi... ngươi...

Phó cung chủ tức giận, Nhất thời tắc lời.

Vân Tiêu điện.

- Đại Đế. ngài thật là dụng tâm lương khổ, không ngờ để mặc Dương Phàm dẫn Cửu Công chúa chạy trốn.

Ám Thiên cung kính nói.

- Tuy bản đế “Nhất ngôn cửu đỉnh”, nhưng hờn ước này... vị tất không thể phế bỏ.

Đại Đế mỉm cười:

- Vậy phải xem ngộ tính cùng tạo hóa của Dương Phàm.

- Du Vân kia dám vi phạm ý chí của ngài, quang minh chính đại “Đưa tiễn” Dương Phàm.

Ám Thiên về ác liệt nói.

Vi phạm ý chí của Đại Đế cơ bản không có gì khác với việc nghịch thiên mà đi.

- Đưa tiễn?

Đại Đế cười lớn:

- Tiểu tử Du Vân này thật là đáng yêu. Bàn đế rất tán thưởng...

1086. Chương 1035: Cửu Long Cung.

Một nhân vật có gan trực diện khiêu chiến Đại Đế đã đủ thành một đoạn truyền kỳ trong thất giới.

Cái tên Dương Kỳ vốn yên lặng vô danh dần dần được cường giả thất giới biết đến.

Dù sao từ xưa đến nay cường giả khiêu chiến quyền uy của Đại Đế. không ai có thể toàn thân trở ra.

Mà tin tức chân chính chấn động Thiên giới lại là Cửu Công chúa Bích Dao Cung bó trốn.

Nhân tài mới xuất hiện với cái tên “Ngôi sao kỳ tích” cùng Cửu Công chúa trình diễn một câu chuyện ái tình thần thoại, khắc cốt铭 tâm, khiêu chiến quyền uy tối cao. ngày sau lại càng trở thành một đoạn giai thoại.

Tin tức chấn động Thiên giới này với Tinh Thiên thế giới làm trung tâm đầu tiên là truyền khắp thượng tam giới rồi sau đó chấn động toàn bộ thất giới.

Bích Dao Vân Tiên hoàn mỹ nhất Tinh Thiên thế giới, mộng ảo hoàn mỹ trong vô số cảm nhận của nam nhân thất giới không ngờ bó trốn cùng một người phi thăng mới xuất hiện.

Việc này khiến vô số người ngưỡng mộ. theo đuổi Cửu Công chúa thương tâm muốn chết.

Vô hình trung Dương Phàm dường như trở thành “Kẻ thù chung” trong cảm nhận của vô số nam nhân của Tinh Thiên thế giới.

Đương nhiên cũng không thiếu một số ít người biết lai lịch chân chính của Dương Kỳ này.

ở sâu trong bốn biển rộng lớn khôn cùng của Tinh Thiên thế giới.

Nơi đáy biển sâu ngàn vạn dặm có một tòa Long cung quanh quẩn hào quang chín màu mù mịt đứng sừng sững ở đáy biển sâu.

Sự tồn tại của nó khiến vô số yêu thú thủy tộc nơi biển sâu kính sợ có thừa không dám tới gần mấy may.

Gió lốc sóng biển rung chuyển trong hải vực sau khi tiếp cận Long cung chín màu này cũng trở thành gió êm sóng lặng.

Vô hình trung nó như trở thành cấm kỵ của thế giới Tinh Thiên hải vực.

Nó chính là chúa tể vô thượng của toàn bộ thế giới Tinh Thiên hải vực - Cửu Long cung.

Lịch sử của Cửu Long cung một trong bốn thế lực chúa tể có thể ngược dòng về lúc thất giới sơ khai, ở tam giới trà Vô thượng Thiên đình thì nó là cổ xưa lâu đời nhất.

Nghe đồn Cửu Long cung chưởng khống bốn biển, thế lực quản lý lớn nhất, nội tình thâm sâu nhất; có vô số bảo bối tiên gia thất truyền khiến phẫn đông tiền nhân của thất giới hướng về.

Theo sách cổ ghi lại, kho báu Cửu Long ở nơi đáy biển sâu ẩn chứa số lượng bảo vật kinh người, bất kỳ một kiện nào đều vô giá đủ khiến Tiên Đế đỏ mắt.

Tài phú tư bản của Cửu Long cung tự nhiên là đệ nhất có một không hai thất giới.

Nhưng người dám can đảm có ý đồ nhòm ngó thường không có kết cục tốt.

Trong thất giới này ai có thể gánh chịu cơn giận của Long Hoàng Tổ?

Pháp lực thần thông của long hoàng tổ chẳng những số một số hai Thiên giới mà dẫu khắp thất giới cũng là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Đêm khuya cùng ngày Dương Phàm cùng Cửu Công chúa bỏ chạy, tiến vào vành đai gió lốc tử vong.

Trong một tòa cung điện thủy tinh xa hoa lộng lẫy được tương khảm vô số Dạ minh châu của Cửu Long cung.

- Phụ hoàng, cầu ngài làm chủ cho hài nhi. Cửu Công chúa của Bích Dao cung không ngờ bị tên phi thăng kia đoạt đi rồi, điều này làm cho con không còn mặt mũi nào gặp người.

Ngao Thanh con thứ chín của Long Hoàng Tổ quy trên mặt đất. lòng đầy lửa giận tố cáo.

Ngao Thanh là con thứ chín của Long Hoàng Tổ, thân mặc giáp nhẹ đầu có sừng tím nhìn qua vài phần non nớt.

Mặc dù nhìn qua tuổi của Ngao Thanh không lớn nhưng là một người có thiên phú cao Nhất trong chín người con của Long Hoàng Tổ.

Trong thời gian mấy trăm vạn năm gần gũi hần tấn chức Huyền Tiên nhất trọng, lại thêm Long tộc có ưu thế thiên phú được trời ưu ái, thần thông pháp lực lại càng ngạo thị cùng cấp.

Sau một lúc lâu. Ngao Thanh thêm mắm dặm muối, nói rõ đầu đuôi một lần.

- Nào có lý đó! Con dâu tương lai của Cửu Long cung ta, hần cũng dám cướp!

Long Hoàng Tổ ngồi trên tử kim bào tọa giận tím mặt vỗ bàn đứng bật dậy:

- Đây không chỉ liên quan đến thể diện của người mà càng khiến danh dự của Cửu Long cung ta mất hết!

- Xin phụ hoàng ra tay làm chủ cho hài nhi. văn hồi uy danh của Cửu Long cung.

Ngao Thanh cảm thấy mừng thầm liên tục phụ họa.

- Hừ. thứ không có tiền đồ. Vợ tương lai của người bị cướp đi. không biết tự đi cướp về? Ta đường đường là Long Hoàng Đại Đế một phương, vì một hậu bối mà chuyện bé xé ra to tự mình ra tay. Chẳng phải khiến bá chủ các phương của thất giới cười đến rách răng?

Trong mắt Long Hoàng Tổ phát ra lãnh quang, một cỗ hàn ý bao phủ khiến toàn thân Ngao Thanh run lên.

Long Hoàng Đại Đế là nhân vật chúa tể một phương của tam giới lại đích thân ra tay vì một người phi thăng quá thật rất mất phong độ.

- Nhưng Dương Phàm này không phải tầm thường, nghe đồn số hữu Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết lại mang ý chí của Vô Song Thần Kiếm, pháp lực thần thông gần như có thể chém giết cường giả Huyền Tiên tam trọng. Hài nhi không phải địch thủ.

Ngao Thanh hổ thẹn cúi đầu.

Lúc này Dương Phàm đã nổi tiếng Tinh Thiên thế giới, thần thông áp đảo Phù Lâm Tiên Đế. lại bang vào ý chí của Vô Song Thần Kiếm một lần giết chết Âm Thiên Huyền Tiên tam trọng.

Ngao Thanh cũng tự biết lấy mình, thực lực của hần tới tranh đoạt Bích Dao Vân Tiên chi sợ mệnh nhỏ khó bảo toàn.

- Một người phi thăng ngay cả Huyền Tiên tam trọng cũng không tới, có gì phải sợ! Vì phụ trợ giúp người một tay, có thể “mã đáo thành công”.

Long Hoàng Tổ cười ngạo nghễ.

- Đa tạ phụ hoàng.

Ngao Thanh liên tục tạ ơn.

- Chỉ là Dương Phàm kia có thể cướp Cửu Công chúa đi dưới mắt Đại Đế, trong này tất có điểm kỳ quái.

Long Hoàng Tổ nhú mày, trong mắt lệ quang chớp lóe, thanh âm chợt lộ ra vài tia lạnh băng:

- Cửu Công chúa phối Cửu Long Thái tử chính là tuyệt phối tiên gia, chẳng lẽ Vân Tiên Đại Đế đã thay đổi ước định ban đầu?

- Ý của phụ hoàng là...?

Ngao Thanh bỗng nhiên cảm thấy một tia nguy cơ.

Dương Phàm cùng Vân Vũ Tịch cáo biệt Du Vân Tiên Đế tiến vào vành đai gió lốc tử vong.

Vành đai gió lốc tử vong chính là thông đạo giữa Tinh Thiên thế giới cùng Tinh Hà thế giới, càng là nơi hiểm yếu của chiến trường thất giới.

Ở nơi này gió lốc không gian liên tiếp xuất hiện, thanh thế mệnh mỏng cuộn cuộn kèm theo những cái khe không gian nhỏ bé.

Với pháp lực thần thông của hai người đủ để ngăn cản gió lốc không gian ở một trình độ nhất định, duy nhất phải cẩn thận chính là khe không gian thi thoảng xuất hiện.

Trong vành đai gió lốc tử vong trống vắng lạnh băng. Dương Phàm nắm tay Vũ Tịch lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Hai người thi thoảng nhìn nhau, tình ý sâu đậm.

Ở trung tâm vành đai gió lốc tử vong không một tiếng động.

- Vũ Tịch, muội có hối hận khi chạy trốn cùng ta không?

Dương Phàm lặng lẽ nhìn thẳng Vân Vũ Tịch.

- Quyết không hối hận.

Lời nói Vân Vũ Tịch quyết đoán, trên mặt tràn đầy thâm tình chân thành, trong mắt lộ ý cười:

- Chưa có khi nào kinh tám động phách giống như hôm nay. Dương đại ca vì muội đổi mặt phụ hoàng, chống lại toàn bộ Tinh Thiên thế giới. Vũ Tịch cam nguyện cùng đại ca chạy trốn chết.

-Tốt!

Trong lòng Dương Phàm hào hùng vạn trượng, hai người nắm tay càng chặt.

Vân Vũ Tịch rác vào trong lòng hắc. Thẩn ở trong vành đai gió lốc tử vong, trải qua đấu tranh kinh tâm động phách cùng trốn chết, nàng thấy hạnh phúc trước nay chưa từng có, lông mi dài nhẹ rung động lại điểm tĩnh bình yên như thế.

Giờ khắc này cho dù sắp phải chết đi nàng cũng không có gì sợ hãi.

Qua lại chừng vài ngày, rốt cục hai người tiến vào một vùng Tinh hà trống trải vô ngần.

Tinh Hà thế giới mệnh mỏng rộng lớn cũng hiện ra trong tầm mắt hai người.

Dương Phàm hít sâu một hơi: "Nơi này chính là nơi kiếp trước phi thăng!"

Thiên Thần Tinh ngày trước ở phương nào. Dương Phàm không biết.

Tương đối với Tinh hà vô tận, Thiên Thần Tinh nhỏ bé như bụi bặm.

- Ha ha. Thiên cao nhám điều phi, Hải khoáng bang ngư được (Trời cao mặc cho chim bay, biển rộng mặc cho cá nhảy). Vũ Tịch, chúng ta xuất phát thôi.

Dương Phàm kéo tay Vũ Tịch, hai người như thần tiên quyến lữ bay về phía Tinh hà mệnh mỏng.

- Đây là lần đầu tiên Vũ Tịch tới Tinh Hà thế giới.

Trên mặt Vân Vũ Tịch tràn đầy vui sướng, có cảm giác tự do tự tại như chim sổ lồng.

Hai người đại na di một lần. xuất hiện ở bên cạnh một quả cầu lửa khổng lồ tản ra nhiệt độ cực nóng đốt cháy vạn vật.

Nhiệt độ trung tâm cầu lửa này đạt tới mức độ khiến linh hồn không yên.

- Ha ha. Đây chính là trung tâm của mỗi Hằng tinh hệ. Hệ thống của Tinh Hà thế giới quá thật bất đồng, thuộc về không gian sáng lập về sau.

Dương Phàm kéo Vân Vũ Tịch rời khỏi “Quả cầu lửa” thật lớn này.

Với thần thông của Dương Phàm xuyên qua tinh hệ không chút tổn sức, trong chớp mắt vượt qua một đám tinh cầu tu chân.

Quy mô của mỗi viên tinh cầu kia đều không thua Thiên Thần Tinh.

Có một số tinh cầu lớn. quy mô lại càng gấp trăm vạn lần Thiên Thần Tinh.

Sổ lòng bay cao chẳng những khiến Vũ Tịch nhìn ra thế giới mới lạ mà kiến thức của Dương Phàm cũng được tăng trưởng.

Phiêu bạt như vậy mấy tháng liền rốt cục hai người cảm thấy mệt mỏi.

- Ta hy vọng có thể tìm được cố nhân cũ trên Thiên Thần Tinh trước kia, đặc biệt là đồ nhi không biết tung tích kia.

Dương Phàm cảm khái nói.

- Đại ca. có phải chúng ta nên cần một mái nhà hay không?

Đôi mắt đẹp của Vân Vũ Tịch chớp chớp.

-Nhà?

Dương Phàm ngăn ra sau đó bật cười:

- Vũ Tịch trước tiên tiến vào vùng đất sống.

Không lâu sau ở trong Tiên Hồng Không Gian, Luân Hồi Tinh Bảo từ bên ngoài trở về.

- Từ hôm nay trở đi. Luân Hồi Tinh Bảo tiến vào Tinh Hà thế giới.

Dương Phàm cho rất nhiều thân hữu tiến vào Luân Hồi Tinh Bảo, số lượng danh ngạch đạt tới hơn một ngàn người, chứa thân hữu của hai kiếp hoàn toàn dư dả.

Trong “Tinh Điện” hình trứng ở trung ương. Dương Phàm gặp thân nhân kiếp này.

Phụ thân Dương Lâm, mẫu thân Nam Cung Nguyệt. đại ca Dương Cương nhị ca, Dương Đông.

Dương Phàm chỉ giàn lược nói một chút về chuyện có liên quan hai kiếp Luân hồi.

Nhị ca Dương Đồng hưng phấn dị thường nói:

- Không ngờ là Tinh Không Thành Lũy. Rốt cục ta có cơ hội rời Vân Thiên đại lục ngao du Thiên giới rộng lớn.

Trong trăm năm gần đây Luân Hồi Tinh Bảo lại lần lượt dung luyện vài món Thứ Thần khí, phẩm cấp lại được tăng lên trên diện rộng.

Hiện nay Luân Hồi Tinh Bảo có phạm vi ba ngàn trượng, toàn thân màu bạc sáng ngời huyền lệ, nhìn từ rất xa lộ ra một tia ô quang thân bí.

- Tuy rằng quy mô của Luân Hồi Tinh Bảo này trong số rất nhiều Tinh Không Thanh Lũy thất giới coi như là nhỏ nhưng lực phòng ngự. thần thông công năng cùng tốc độ di động... của nó ít nhất có thể xếp Top 10 thất giới. Tỷ như phòng ngự, cho dù là Tiên Đê bình thường buông xuống cũng rất thương tổn phạm mảy may.

Thiên tượng đại sư nói với vẻ đầy tự hào.

Dương Phàm đương nhiên hết sức vừa lòng.

Luân Hồi Tinh Bảo có thể có thành tựu như vậy Bởi vì Dương Phàm không tiếc ném vài kiện Thứ Thần khí vào.

- Ta tin tưởng sẽ có một ngày TinhNguyênLô có thể trở thành Thần khí chân chính. Đến lúc đó Luân Hồi Tinh Bảo sẽ trở thành Tinh Không Thành Lũy cấp bậc Thân khí đầu tiên của thất giới. Tiên Đế đỉnh cấp buông xuống thậm chí phải nhượng bộ lui binh, có lẽ Đại Đế cũng khó thể làm gì được.

Trong mắt Thiên tượng đại sư tràn ngập hướng tới cùng chờ mong vô hạn.

Dương Phàm gật đầu không chút nghi ngờ:

- Ta tin tưởng sẽ có ngày đó.

Luân Hồi Tinh Bảo khổng lồ chờ giấc mộng của mọi người bay lượn trong Tinh hà khôn cùng.

Nếu không có uy hiếp tiềm tàng và ý nguyện còn chưa hoàn thành, có lẽ Dương Phàm sẽ cùng chúng thân hữu ngao du trong Tinh hà, hành tẩu thất giới.

Nhưng Dương Phàm biết nguyện vọng này chỉ sợ không thể thành hiện thực.

Cổ kiếm đạo ý chí của Vô Song ở nơi sâu trong linh hồn “Thịnh thịnh” nhảy lên. cùng với cổ khí tức kiếm đạo quen thuộc vẫn luôn nhắc nhở Dương Phàm.

1087. Chương 1036: Thầy Trò Gặp Lại

- Dương Phàm... Tìm lại bản thể của ta!

Nếu Không phải Dương Phàm hiểu thấu Đại Luân Hồi, có thể không nghe thấy tiếng gọi mờ mịt tới từ tầng linh hồn tâm ấn này.

Bản thể?

Bản thể của Vô Song Thần Kiếm.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên sáng ngời. Kiếp trước lúc tới Thiên Thần Tinh, hắn từ trong Cửu Kiếm Di Chi mơ hồ bắt được manh mối của Vô Song Thần Kiếm.

Lúc trước có một trận tranh đoạt Tạo Hóa Thần Kiếm, dường như phát sinh ở Tinh Thiên thế giới.

Chỉ là sau khi Dương Phàm tiến vào La Thiên Tiên Cảnh, đại bộ phận tâm lực đều dùng để tu luyện, cuối cùng bó chận cùng Văn Vũ Tịch, chưa kịp truy tìm, thăm dò manh mối này.

- Vô Song, người yên tâm. Chờ khi có đủ thực lực tự bảo vệ, ta nhất định sẽ trở về Tinh Thiên, tìm tới bản thể của người. Đến lúc đó chính là máu nhuộm thất giới cũng phải hoàn thành ước định giữa chúng ta.

ở sâu trong linh hồn. Dương Phàm trịnh trọng hứa hẹn.

ở tại sâu trong linh hồn của Dương Phàm chính là ý chí của Vô Song Thần Kiếm.

Hầu hết lực lượng của Vô Song Thần Kiếm đều ở tại bản thể.

Nếu có thể tìm lại bản thể của thần kiếm, nắm trong tay Vô Song Thần Kiếm xếp thứ nhất bành thần binh Chí Tôn. Đến lúc đó. bề ngỗ thất giới không hề là một giấc mơ.

- Chờ sau khi ta tấn chức Diễn Sinh sơ kỳ. có thể cân nhắc lên về Tinh Thiên, hỏi thăm tung tích bản thể của Vô Song Thần Kiếm.

Dương Phàm trầm hạ quyết tâm.

Tu vi hắn giờ phút này vẫn dừng lại ở trình độ mới vào Diễn Sinh Kỳ. cách cảnh giới Diễn Sinh sơ kỳ cũng không xa.

Trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch, bốn linh hồn của Tiên Đế đã bị cắn nuốt một bộ phận và tiêu hóa hấp thu hạt trí nhớ trong đó.

Từ trong những hạt trí nhớ nguyên thủy kia, Dương Phàm có thể chạm đến một phần linh ngộ của sinh linh khi còn sống, thậm chí là pháp tắc.

Đương nhiên biến hóa trọng yếu nhất chính là sau khi những hạt trí nhớ này bị đại thụ Diễm Sinh hấp thu, sẽ thúc đẩy sự trưởng thành của Tiểu thể giới.

Nữ Thần thay thế Dương Phàm quản lý Tiểu thể giới. Tu vi cùng cảnh giới của nàng đã đột phá đến trình tự Tiên Đẻ, có được sinh mệnh thể chất thuần túy, ngày sau tiềm lực vô hạn.

Tiểu thể giới cơ bản không cần Dương Phàm quan tâm, tâm thần hẳn trở lại không gian sự thật.

- Thật vất vả trở lại Tinh Hà thể giới, ta phải nghĩ cách tìm được đồ nhi Phương Chân.

Dương Phàm khoanh chân mà ngồi, cảm quan Đại Luân Hồi toàn lực triển khai không hề cổ ký.

Đại Luân Hồi bao phủ hết thấy những nơi có thiên địa sinh linh, thông qua loại phương pháp này, Dương Phàm dùng thần thông suy tính thông thiên triệt địa tìm được một vị trí đại khái.

- Đi Hắc Hà đại tinh vực.

Dương Phàm mở mắt, nói với Đặng Thi Dao.

Trong Luân Hồi Tinh Bảo đã sớm chuẩn bị bản đồ của Tinh Hà thể giới.

Hắc Hà đại tinh vực?

Đặng Thi Dao không hỏi nhiều. Luân Hồi Tinh Bảo nở rộ hào quang mỹ lệ, hóa thành một đường cong rung động lòng người, nháy mắt vượt qua hơn ngàn vạn dặm.

Mỗi lần Luân Hồi Tinh Bảo phi hành một thời gian nhất định là có thể thi triển một lần đại na di.

Khoảng cách của đại na di: Ngắn thì trăm ức dặm, dài thì hơn ngàn ức dặm.

Hai tháng sau, Luân Hồi Tinh Bảo tiến vào một tinh vực xa lạ.

- Đi về phương hướng kia...

Dương Phàm chỉ về một hướng.

Sau khi tiến vào Hắc Hà đại tinh vực, Dương Phàm bang vào cảm ứng là có thể phán đoán được vị trí số tại của đệ tử.

Mấy ngày sau, Luân Hồi Tinh Bảo tiến vào một tinh hệ tên là “ThiênLam”.

- Tới rồi.

Dương Phàm quỳ định tự khống chế Luân Hồi Tinh Bảo.

Vút-

Một đường cong màu bạc mông ảo mê ly vút tới trên một tinh cầu khổng lồ trong Tinh hà mệnh mông của Thiên Lam tinh hệ.

Quy mô của viên tinh cầu trước mắt khoảng gấp mười lần Thiên Thần Tinh, phía trên tông cộng bốn đại lục, hòn đảo rải rác linh tinh, diện tích hải vực càng rộng lớn.

Sự có mặt của Luân Hồi Tinh Bảo lập tức gây nên sự chú ý của các thế lực lớn trên tinh cầu này.

Một cái Tinh Không Thanh Lũy dôi khắp Tinh Hà thể giới tuyệt đối là vô cùng hiếm thấy.

Tinh Quân trên tinh cầu này là một vị cường giả Kim Tiên thất trọng, nghênh đón vô cùng cung kính.

- Tại hạ là Tinh Quân của Đại Nhạc Tinh, bái kiến khách quý phương xa tới.

Một lão nhân râu bạc đứng lơ lửng trước Luân Hồi Tinh Bảo, cúi đầu thi lễ.

Hắn âm thầm đánh giá tòa Tinh Không Thành Lũy này, cảm thấy một luồng ý lạnh không hiểu. Chỉ vẻn vẹn là đứng trước nó mà có chút kinh hãi run sợ.

- Đây chi sợ không phải Tinh Không Thành Lũy bình thường...

Đại Nhạc Tinh Quân cảm thấy chấn động, nửa vui nửa buồn nhưng tuyệt đối không dám có gì sơ suất.

Mỗi một cái Tinh Không Thành Lũy trên thế gian này cơ bản đều có lực lượng hủy diệt tinh cầu.

Đối với Đại Nhạc Tinh Quân, đương nhiên Dương Phàm không có để vào trong mắt

Tuy nhiên con trai Dương Thần lại cảm thấy rất hứng thú. chỉ chốc lát liền chuyện trò vui vẻ với Đại Nhạc Tinh Quân kia.

Nhoáng một cái đã không thấy bóng Dương Thần và Đại Nhạc Tinh Quân kia nữa.

- Đứa nhỏ này, quá ham chơi rồi.

Dương Phàm lắc lắc đầu. cũng không đi quản thúc.

Thần thức của hắn đã quét khắp Đại Nhạc Tinh, cũng không phát hiện nhân vật cấp bậc Tiên Đế trở lên.

- Ha ha, các ngươi đều tự do đi chơi đi.

Dương Phàm bỏ lại một câu. Thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất không còn hình dáng.

Ngay sau đó.

ở trong một vương triều tu chân ở đại lục nam bộ Đại Nhạc Tinh.

- Tiên Quân đại nhân. Đại La Kim Tiên của Lưu Nguyệt quốc nhiều lần ám sát trọng thần khống chế các nơi hiểm yếu của quốc gia ta. Trong trăm năm gần đây, ám sát chín lần thành công bốn lần, tình thế rất nguy ngập...

Một thanh niên mặc hắc bào ngồi xếp bằng trên trận đài thật cao, lẳng lặng nghe một trung niên hoàng bào phía dưới thuật lại.

Nếu nơi này có người khác chi sợ sẽ kinh ngạc vô cùng. Cửu Ngũ chí tôn. vua của một nước lại cầu sự giúp đỡ của thanh niên xa lạ này.

- Xin quốc quán yên tâm. Ta sẽ truyền Phương Thiên lệnh, triệu tập cường giả của Phương Thiên Các. ban lệnh phản kích, đánh chết Cống chúa, hoàng tử và hoàng tộc của Lưu Nguyệt quốc kia.

Tiên Quân hắc bào bình thản nói.

- Dạ. liên tin tưởng năng lực của Tiên Quân.

Hoàng bào trung niên vẻ mặt cung kính nói.

Sau đó hắc hơi nghi hoặc nói:

- Với thực lực của Phương Tiên Quân này, chém giết quốc sư của Lưu Nguyệt quốc, thậm chí là cường giả đỉnh cấp khác, ngày sau quét ngang vài nước chung quanh chi sợ cùng không phải việc khó gì.

Quốc quân hiểu rất sâu sắc về thực lực vị Phương Tiên Quân này.

Nhớ rõ vào tám vạn năm trước, vị Phương Tiên Quân này đi tới quốc gia của mình, lúc ấy không ai biết lai lịch hắn, cũng không chút nổi bật.

Nhưng trong thời gian mấy vạn năm gần gũi, vị Phương Tiên Quân này tiếp quản một tổ chức sát thủ (?). rất nhanh đưa nó lên tới đỉnh và hình thành Phương Thiên Các thần bí khó lường hiện nay.

Quốc quân từng may mắn ra mắt Phương Tiên Quân ra tay một lần: Khi đó đối mặt với Quốc sư tiền triều có thực lực cường đại nhất, Phương Tiên Quân đánh chết chỉ bằng một chiêu.

Tất cả các quốc gia chung quanh đều không có cường giả như thế.

Sau đó, dưới sự trợ giúp của Phương Thiên Các. hắn mới ngồi lên để vị.

Hắn tin tưởng nếu vị Phương Tiên Quân này nguyện ý ra tay. quét ngang các nước chung quanh, thậm chí là một vòng đại lục nam bộ cũng không phải việc khó gì.

- Khi nào thì đến phiên ngươi nghỉ ngơi quyết định của ta?

Sắc mặt Phương Tiên Quân trầm xuống.

Sắc mặt quốc quân trắng bệch, thân hình run lên:

- Không dám.

- Ha ha, cuộc sống của ngươi, cũng không tệ a!

Tiếng cười khê của một nam nhân từ một góc trận đài của Phương Tiên Quân truyền đến.

Quốc quân lập tức nhìn thấy một hư quang luân hình, sau đó một nam nhân mơ hồ không rõ dần dần hiện ra.

- Là ai?

Thần sắc Phương Tiên Quân đột nhiên biến đổi. Cường giả cỡ nào lại có thể vô thanh vô tức lên đến phía sau mình!

Chẳng lẽ là Tiên Đế?

- Ngay cả thanh âm của vị sư. ngươi đều quên sao?

Nam nhân mơ hồ trong hư quang luân hình dường như có chút không vui nói.

Phương Tiên Quân tập trung nhìn vào, rốt cục thấy rõ bộ dạng nam nhân kia, thân hình nan lên hai mắt ửng đỏ. gian nan thốt lên:

- Sư... Sư tôn!

Quốc quân kia lập tức đứng yên bất động, không khỏi trừng mắt cứng lưỡi: “Sư tôn?”

Người tới lại là sư tôn của Phương Tiên Quân, vậy thực lực của hắn sẽ đạt tới trình độ đáng sợ cỡ nào?

- Ngươi ra ngoài đi.

Phương Tiên Quân nói với hắn.

-Dạ!

Quốc quân không dám chậm trễ, lập tức rời đi.

Trước khi đi, hắn lén nhìn một cái, nhưng vẫn như trước không thấy rõ bộ dạng nam nhân trong hư quang luân hình.

Sau khi quốc quân rời đi.

Phịch!

Phương Tiên Quân quy gối trước mặt Dương Phàm:

- Đồ nhi Phương Chân, bái kiến sư tôn!

- Ha ha. đứng lên đi. Mười mấy vạn năm không gặp. ngươi cũng tu luyện đến Kim Tiên cửu trọng, thành tựu không tồi.

Dương Phàm từ trong hư quang luân hình đi ra, hiển lộ chân dung, tán thưởng nói.

Thầy trò hai người ngồi trên trận đài Bắt đầu ôn chuyện.

Phương Chân kể lại những gì mình từng trải.

-... Truyền tống trận của Cửu Kiếm Di Chi kia truyền tống đồ nhi đến một viên tinh cầu ác liệt ở đâu kia Tinh hà vô cùng xa xôi. Đồ nhi lợi dụng nhiều trân bảo. linh bảo. tiên thạch lấy được từ trong Di chi. dốc lòng tu luyện. Chỉ khi đột phá đến Kim Tiên nhất trọng mới đi tìm bảo địa tu tiên khác. Nhiều lần đi chuyên, các loại tài nguyên cũng tiêu hao hơn nửa, liên tới nơi này đứng sau màn cấm cự một quốc gia tu chân, con có thể được hưởng tài nguyên cuộn cuộn không ngừng.

Kể lễ đến nửa ngày, rốt cục Phương Chân nói xong kinh nghiệm của mình.

- Trong lúc này, con cũng từng trở lại Lưu Sa Tinh Hệ một lần. Sau nhiều phen điều tra mới biết Lam Ngân Quân kia đã hủy diệt cả Thiên Thần Tinh. Hẳn chẳng những hủy diệt Thiên Thần Tinh, vì giết người diệt khẩu hẳn còn làm cho mấy viên tinh cầu lân cận đều biến mất. Người chạy trốn ít ỏi không có mấy. đồng thời cùng bị đuổi giết.

Lúc nói đến Lam Ngân Quân, Phương Chân nghiêng răng nghiêng lợi:

- Hẳn chẳng những giết thê tử của con, còn hủy diệt gia tộc cùng cổ hương của con.

Sau khi biết được Lam Ngân Quân bị Dương Phàm giết chết, Phương Chân mới hơi nguôi hận trong lòng.

- Đồ nhi, lần này vì sư đến còn mang theo Tinh Không Thành Lũy. Nếu người nguyện ý, có thể cùng đi.

Dương Phàm lại cười nói.

- Tinh Không Thành Lũy ở vực ngoại kia, là của sư tôn sao...?

Phương Chân ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

Hắn ở trên Đại Nhạc Tinh cũng cảm ứng được một áp lực đáng sợ từ Tinh Không Thành Lũy kia. lại không dám tùy tiện xuất hiện.

Đối với đề nghị của Dương Phàm, Phương Chân đáp ứng không chút do dự.

- Người không chuẩn bị vài ngày sao?

Dương Phàm cười nói.

- Không cần.

Phương Chân hơi khinh thường nói:

- Vài quốc gia tu chân, xung đột nho nhỏ. không là gì cả.

Hắn không có chuẩn bị gì, lập tức theo Dương Phàm rời đại lục tiến vào Luân Hồi Tinh Bảo.

Tiến vào Tinh Điện, nhìn bố cục thanh lịch bên trong Luân Hồi Tinh Bảo. cảnh vật tự nhiên chim hót hương hoa khiến Phương Chân rung động vạn phần.

Sau đó, Phương Chân lại gặp mặt thân hữu, đệ tử khác của Dương Phàm.

Không bao lâu. Phương Chân hòa mình với đám Thương Vân, Trịnh Tiểu Mạn.

Dương Phàm âm thầm gật đầu. Phương Chân này, một khi mở rộng tầm lòng thì sống rất chân tình, tin tưởng rất nhanh có thể dung nhập đại gia đình này.

Luân Hồi Tinh Bảo ở lại vực ngoại Đại Nhạc Tinh mấy ngày. Dương Phàm triệu tập những người ra ngoài dạo chơi.

Những người chơi đùa trên tinh cầu lần lượt trở về Luân Hồi Tinh Bảo.

- Kiểm kê nhân số, chuẩn bị xuất phát.

Lâm Chung nói.

- Thiếu một người.

Dương Uy con trai Dương Lỗi nói.

- Thiếu ai?

- Dương Thần!

Dương Uy có chút thấp thòm nói.

- Nghiệt tử này đi nơi nào?

Dương Phàm tức giận, thần thức đảo qua khắp Đại Nhạc Tinh nhưng lại không phát hiện bóng dáng của Dương Thần.

1088. Chương 1037: Trương Đại Tiên Thần Bí

- Tướng công, có phải Thần nhi xảy ra chuyện gì?

Đặng Thi Dao có chút lo lắng nói.

Dương Phàm hơi trầm ngâm, lắc lắc đầu.

Với sự thông minh của Dương Thần không có khả năng không nghĩ đến muốn chạy trốn ra khỏi cảm quan của phụ thân chỉ sợ không có cơ hội thành công.

Sau đó cảm quan Luân hồi của hắn bao phủ toàn bộ Đại Nhạc Tinh, trong mắt lộ ra một tia kinh dị.

- Hắn vẫn còn trên Đại Nhạc Tinh.

Dương Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

Lời nói vừa dứt, thần hình hắn liền biến mất trong một tầng hư quang luân hồi.

Cùng lúc đó, trên một đường phố phồn hoa đại lục phía Đông của Đại Nhạc Tinh.

Dương Thần đứng trước mặt một vị “Tiên sinh xem bói”.

Tại đây có bày một cái bàn gỗ nhỏ. phía trên bày một miếng bát quái, bên cạnh có cắm hai lá cờ.

Mặt trái lá cờ là màu trắng có viết chữ cổ quái: Vận mệnh vô thường, mười què mà chín què không chính xác. Mặt phải lá cờ thuần màu đen, có chữ viết ngoáy: Thiếu nợ thì trả tiền, chính là chuyện đương nhiên.

- Vị Dương quý nhân này. người còn tính tiếp tục xem bói sao? Một ngày bán đại tiên chỉ tính ba què. tiền phí què tiếp theo có giá trị không nhỏ đâu.

Người nói chuyện là một cô gái chừng mười sáu mười bảy tuổi, quần áo lam lũ. khuôn mặt coi như tinh xảo. ánh mắt sáng ngời nhưng lại có vài phần thần thái ra vẻ già dặn.

- Một què vừa rồi đã dùng hết tiền thạch trên người ta, cô nương có thể bớt một chút hay không? Ta dùng hai kiện Tiên bào để gán nợ, như thế nào?

Dương Thần lại giống như mê muội, bị cô nương xem bói này hấp dẫn, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng không chút động đậy.

Dương Phàm im lìm xuất hiện ở đầu kia con phố phồn hoa này, nhíu mày:

- Là lực lượng như thế nào lại có thể che chắn thần thức cảm quan của ta?

Nhìn vẻ mặt của Dương Thần rõ ràng giống như bị cô nương xem bói này lừa gạt.

Nhan sắc cô nương xem bói này cũng không tính là rất xuất chúng, hơn nữa quần áo cũ nát càng lộ vẻ bình thường, hắn là không có mị lực khiến Dương Thần vừa gặp đã yêu.

Nhưng Dương Thần lại cầu xin cực kỳ đáng thương:

- Cô nương, cầu ngài tính thêm cho ta một què. Chỉ một què, một què cuối cùng. Van cầu ngài đó!

- Gọi ta là Trương đại tiên.

Bộ dạng cô nương này lời thôi léch thếch, vuốt cằm một cái, trong đôi mắt trong suốt kia lộ ra vẻ giảo hoạt.

- Dạ dạ, Trương đại tiên.

Dương Thần liên rục thi lễ. bộ dạng rất cung kính.

Bá!

Bàn tay nhỏ bé tinh tế của cô nương xem bói nin lên. cầm lấy lá cờ màu đen tuyền ở bên trái: Thiếu nợ thì trả tiền, chính là chuyện đương nhiên.

- Tính thêm một quẻ cũng Không phải không có khả năng. Tuy nhiên người phải nợ bán đại tiên tiền của một lần xem bói..

Cô nương xem bói mặt mày hớn hờ nói.

- Được rồi!

Dương Thần vội vàng gật đầu. trong lòng thầm nghĩ: “Sau khi ta xem bói xong lập tức rời khỏi Đại Nhạc Tinh, đến lúc đó người đi đâu tìm ta”.

Tuy nhiên nghĩ đến một quẻ lúc trước không ngờ bị nàng này lừa hết tiên thạch trên người, hấn lại đau lòng một hồi.

- Được, vậy người muốn tính cái gì?

Cô nương xem bói khẽ hừ một tiếng.

- Ngài có thể tính ra thành tựu ngày sau của ta có thể vượt qua phụ thân ta hay không?

Dương Thần vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Người...

Cô gái vươn bàn tay ngọc trắng muốt nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, trên tay có một chiếc lục lạc màu tím kêu “leng keng”, sau đó kim chi của miếng bát quái trên bàn cùng với hai lá cờ đen trắng hai bên không gió tự động.

Cô gái tự xưng “Trương đại tiên” kia khép hờ cặp mắt, sau một lát mở mắt ra khẽ cười.

- Kết quả như thế nào?

Dương Thần lộ vẻ khẩn trương hỏi.

- Người thật muốn biết?

Cô gái chớp chớp mắt:

- Vận mệnh vô thường mười quẻ chín không chuẩn. Người thật muốn biết vận mệnh của mình?

- Nói mau.

Dương Thần vội vàng nói.

- Nếu bốn đại tiên nói “không thể” nhất định người không phục. Cho nên... người có thể.

Cô gái lộ vẻ đầy thần bí.

Dương Thần nghe vậy, không khỏi ngần ra sau đó hít một hơi:

- Rất chuẩn.

Trong lòng hấn có tự tin cường đại. tin chắc ngày sau nhất định có thể vượt qua phụ thân.

Nếu Trương đại tiên nói “không thể” hơn phân nửa hấn sẽ không phục, sau đó cho rang nàng tính không chính xác.

- Vậy xin hỏi đại tiên, rốt cục ta có thể hay không...?

Dương Thần tim đập nhanh hơn, hết sức khẩn trương.

- Quẻ thứ hai đã tính xong, người thiếu bốn đại tiên tiền một quẻ.

Cô gái cố làm ra vẻ huyền bí.

- Người...

Dương Thân giận tím mặt, đưa tay chỉ vào cô gái, hơi run lên.

Cô nương xem bói này thật sự quá vô si, không ngờ cho hấn một cái đáp án nước đôi.

- Lần sau gặp lại. bản đại tiên sẽ đòi ngươi tiền thiếu một quẻ này.

Cô gái nói xong liền bắt đầu thu dọn sạp.

- Đứng lại. Ngươi là kẻ lừa đảo, mau trả tiền ta!

Dương Thần đưa tay bắt lấy tay cô nương xem bói.

- Công tử, đây là nơi đông người, nam nữ thụ thụ bất thân.

Cô nương xem bói cười duyên rũ. bộ dạng hết sức thẹn thùng.

- Ngươi!

Dương Thần đỏ mặt. buông tay nàng ra.

Tu luyện nhiều năm như vậy hấn vẫn còn là một chàng khờ, chưa từng cầm tay nữ nhân.

- Hì hì, đùa ngươi đó, rất đáng yêu...

Cô nương xem bói che mặt cười, rất nhanh dọn xong sạp.

Trên mặt Dương Thần như đen xạm.

Dương Phàm ở đầu khác con phố cũng có chút không dám nhìn, thậm chí không dám thừa nhận đây là con hấn.

Đường đường là con của Tiên Hồng Đạo Tổ mà lại bị một nữ nhân lừa gạt và đùa giỡn ở trên đường?

- Trước khi đi. tiểu nữ tặng ngươi một quẻ miễn phí coi như tròn số lượng ba quẻ hôm nay.

Cô nương xem bói cười túm tím nhìn hấn.

- Quẻ gì?

Dương Thần theo bản năng buột miệng hỏi.

- Ngươi sắp gặp xui xẻo!

Cô gái thu sạp ném vào trong nhẵn không gian, sau đó hòa vào dòng người trên đường, dần dần biến mất.

Dương Thần thì đứng ngây người tại chỗ.

Cô nương xem bói thần kỳ kia mang đến cho hấn một loại cảm thụ hoàn toàn mới.

- Ha ha. Cô nương nhanh như vậy đã muốn đi vậy sao?

Một nam nhân đi ra khỏi hư quang luân hình trống rỗng xuất hiện, chặn đường cô gái.

- Phụ thân!

Sắc mặt Dương Thần trắng bệch, có chút lo sợ không yên.

Người chặn đường cô gái xem bói chính là Dương Phàm đã chờ một hồi ở đây.

- Thế nào. vị quý nhân này cũng muốn xem bói?

Cô gái đánh giá Dương Phàm, vẻ mặt không còn làm ra vẻ ta đây như trước nữa.

- Đúng, tính một quẻ.

Dương Phàm cười cười.

Cô gái vung một tay lên, hai lá cờ đen trắng dựng ở hai bên. đáng vẻ đề phòng.

- Mười quẻ chín không chuẩn, hôm nay đã đủ ba quẻ. không tính nữa.

Cô gái lắc lắc đầu. lại tiếp tục nói:

- Độ khó của xem bói tùy vào người xem, đối với quý nhân, quẻ nhỏ còn có thể tính mà quẻ lớn thì không có năng lực. Mà quẻ nhỏ thì không cần tiêu nữ tính toán.

Mười quẻ chín không chuẩn?

Dương Phàm lộ vẻ ngưng trọng, những lời này nói rõ một loại chí lý đối với vận mệnh vô thường, tràn ngập kính sợ đối với thiên địa.

Chỉ có hiểu sâu về vận mệnh, hiểu biết trời cao kia mới có thể có cảm thụ sâu sắc “Mười quẻ chín không chuẩn kia”.

- Nếu không có chuyện gì. tiểu nữ phải đi. Nếu quý nhân nhất định muốn xem bói, xin chờ lần sau.

Cô gái nói lời lẽ chính đáng.

- Xin hỏi phương danh của cô nương?

Dương Phàm nảy sinh một chút hứng thú đối với cô gái này.

- Bổng đại tiên chinh là Trương Du Vũ được người giang hồ xưng là “Mười quẻ chín không chuẩn”.

Cô gái chớp mắt. lại nhìn lướt qua Dương Thần ở phía sau chân tay luống cuống, có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Bá bá!

Hai lá cờ đen trắng vung lên, thân hình của cô nương xem bói thần bí Trương Du Vũ đột nhiên trở nên trong suốt, sau đó hoàn toàn biến mất.

- Trương Du Vũ.

Dương Phàm khê niệm một lần.

Khi hần triển khai cảm quan Đại Luân Hồi, đã không tìm thấy tung tích của cô gái thần bí đó.

Dương Thần cũng yên lặng lắng bầm ba chữ này, trong đầu khó thể xua tan hình dáng cô gái lúc thì làm ra vẻ già dặn, lúc thì lại lạnh lợi hoạt bát.

- Theo ta trở về.

Dương Phàm bước một bước tới bên cạnh hần, vẻ nghiêm khắc nói.

Dưới ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân, Dương Thần không khỏi rùng mình, tức thì có chút chột dạ.

Hần đương nhiên có thể biết được, chuyện vừa nhờ Trương Du Vũ kia xem bói đã bị phụ thân biết.

- Còn thất thần làm gì.

Dương Phàm trừng mắt nhìn hần một cái.

- Dạ, phụ thân!

Dương Thần run lên một cái, vội vàng red Đại Nhạc Tinh, nhanh chóng tiến vào Luân Hồi Tinh Bảo đứng cạnh Đặng Thi Dao rất ngoan ngoãn không dám nói lời nào.

Trở lại Luân Hồi Tinh Bào. bất ngờ là Dương Phàm không trách con. chỉ thần nhiên nói:

- Xuất phát.

Tinh Hà thế giới vô hạn mặc ta bay lượn.

Dương Phàm âm thầm dặn bảo Thi Dao:

- Nhìn kỹ nó. đừng để nó lén chạy nữa.

- Tướng công yên tâm.

Đặng Thi Dao biết được tình cảnh của Dương Phàm giờ phút này, không cho phép thần hữu xảy ra ngoài ý muốn.

Vài ngày sau Dương Phàm bế quan chuẩn bị tu luyện mấy ngàn năm, đánh vào Diễn Sinh sơ kỳ.

Nhưng mặc dù chạy trốn chết tới Tinh Hà thế giới cũng không theo ý nghĩ của Dương Phàm, chân chính thoát khỏi uy hiếp đến từ Tinh Thiên thế giới.

Luân Hồi Tinh Bảo vừa mới đi được nửa tháng, một cỗ sát khí nồng đậm từ Tinh hà phía trước truyền đến.

Một tia cảm ứng mãnh liệt khiến Dương Phàm từ bế quan tỉnh lại. thở dài thật dài:

- Chi sợ ở Tinh Hà thế giới cũng khó sống yên ổn.
- Dương đại ca. Chẳng lẽ người của Tinh Thiên thế giới đã đuổi tới?

Thần sắc Vân Vũ Tịch hơi đổi.

Dương Phàm gật gật đầu.

- Cho dù chúng ta chạy đi bao xa cũng vô dụng. Thần thông của Đại Đế thật là đáng sợ.

Ánh mắt Dương Phàm không ngừng lóe lên, dường như đang tính toán cái gì.

- Chẳng lẽ là phụ thân?

Vân Vũ Tịch cúi đầu, rất mất tự nhiên.

- Không phải.

Dương Phàm lắc đầu:

- Đến từ một vị Đại Đế khác.

Rất nhanh toàn bộ Luân Hồi Tinh Bảo chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch, khởi động trận pháp.

Thiên Dực Bàn biến đổi. Luân Hồi Tinh Bảo hóa thành dạng viên cầu, một tầng bằng giáp lam tinh trong suốt bao phủ toàn bộ tinh bảo.

Dương Phàm trầm ngâm một lát, cũng không lập tức thu Luân Hồi Tinh Bảo vào Tiên Hồng Không Gian.

Vài canh giờ sau, một đạo tử điện chói mắt trong Tinh hà phía trước vắt ngang Tinh hà bay tới. như một đạo lợi mâu hung hăng đánh trúng Luân Hồi Tinh Bảo.

Keng... đinh-

Một tiếng nổ lớn chấn động tinh hệ chung quanh, vài viên tinh, cầu gần nhất lập tức hóa thành bột phấn.

Đây hiển nhiên là một kích dồn lực của cường giả cấp Tiên Đế.

Luân Hồi Tinh Bảo bị tử điện lợi mâu đánh trúng, bằng giáp ở mặt ngoài xuất hiện một vết rách, kim loại màu bạc sáng lóa ở phía trong bắn ra một vùng đốm lửa xinh đẹp, nhưng lại không tổn hao gì.

Ti ti ti...

Trọng địa trung tâm nơi Tinh Nguyên Lô của Luân Hồi Tinh Bảo dâng lên tinh quang rực rỡ mãnh liệt, nơi bằng giáp vị rách nhanh chóng khép lại.

- Ha ha. lực phòng ngự của Luân Hồi Tinh Bảo quá nhiên cường đại chịu được thử thách.

Dương Phàm vừa lòng gật đầu.

Những người khác trong Luân Hồi Tinh Bảo cũng đều thờ phào một hơi.

- Lực phòng ngự của tinh bảo còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng.

Thiên tượng đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Dưới tình huống khởi động thần thông phòng ngự, Huyền Tiên nhất trọng toàn lực công kích không thương tổn đến bản thể chút nào. Người trong tình bảo chỉ bị chân động rất nhỏ. tu vi chỉ cần đạt tới Chân Tiên trở lên cũng không bị thương tổn thực chất.

1089. Chương 1038: Cửu Long Thứ.

Dương Phàm âm thầm gật đầu. Luân Hồi Tinh Bảo không tiếc mọi giá luyện chế. quá nhiên là chịu được thử thách.

Đây cũng là nguyên nhân hẳn không lập tức thu Luân Hồi Tinh Bảo vào Tiên Hồng Không Gian.

Sau khi tinh bảo chịu đựng một kích kinh khiếp quy thần của tử điện lợi mâu kia. Dương Phàm mới nhàn nhã tự nhiên nhìn phía người tới, không khỏi bật cười:

- Chỉ là một Tiên Đế Huyền Tiên nhất trọng cũng dám tới đuổi giết chúng ta. Chẳng lẽ là vật hy sinh của Tinh Thiên thế giới?

Người tới là một thiếu niên mặc giáp nhẹ. đầu có sừng tím, tay cầm lợi mâu tử điện chớp lóe. tay áo tung bay. có một cỗ nhuệ khí của thiếu niên anh hùng.

- Ngao Thanh.

Vân Vũ Tịch lại liếc mắt một cái nhận ra thân phận của hắn.

Ngao Thanh, con thứ chín của Long Hoàng Tổ.

Dương Phàm tập trung nhìn vào, quả nhiên thấy rất quen mắt. Nguyên lai lúc trước làm tiên vệ ở Vân Tiêu cung đã từng gặp qua.

- Dương Phàm! Khinh người quá đáng. Nếu ngươi thức thời, ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, giao Cửu Công chúa ra đây. Nếu không, cho dù ngươi tiến vào Tinh Hà thế giới cũng đừng mở tránh được sự đuổi giết của Cửu Long Cung.

Một người một mâu sừng sững trước Luân Hồi Tinh Bảo. Ngao Thanh nói với vẻ đầy căm phẫn.

- Ngao Thanh, đây không phải là người có hôn ước với Vũ Tịch sao?

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên sinh ra sát khí

Nếu giết chết người này. như vậy hôn ước giữa hắn ta cùng Vũ Tịch chẳng phải sẽ không còn giá trị.

Đột nhiên, Dương Phàm hiểu được vài phần dụng ý của Vân Tiêu Đại Đế.

Đại Đế nhất ngôn cửu đỉnh, không thể thay đổi hôn ước từng hứa hẹn với Long Hoàng Tổ.

Như vậy muốn ra tay từ bên này. gần như không có cơ hội.

Hiện tại có một con đường mới bày ra trước mặt Dương Phàm.

Giết chết Ngao Thanh!

Khi hắn sinh ra ý niệm này. Ngao Thanh sừng sững oai phong lẫm liệt kia đột nhiên thối trong lòng phát lạnh.

Trong khoảnh khắc hắn sinh ra một loại cảm giác lẫm sinh mệnh cùng linh hồn không nằm trong tay mình.

Loại cảm giác này giống như một chân đứng trước vực sâu vạn trượng, bước tiếp theo chính là vạn kiếp bất phục.

- Dương đại ca. có thể tha hắn một cái mạng hay không? Ngao Thanh không có tội.

Vân Vũ Tịch kéo tay hắn, vẻ mặt áy náy.

Dù sao lúc trước Đại Đế đề cập hôn ước này nàng nghe theo phụ hoàng an bài không phản đối.

Dương Phàm nghĩ một lát. hiểu rõ lập trường của Vân Vũ Tịch.

Chỉ là trong đầu của hắn không hiểu sao sinh ra một loại không yên.

Ngao Thanh này là con thứ chín của Long Hoàng Tồ, phụ thân hắn là Long Hoàng Đại Đế chúa tể một phương, làm sao để mặc cho con mình đi tìm chết.

Trong lòng Dương Phàm sinh ra một điểm báo nguy cơ vô hình, cũng không dám sơ suất.

- Dương Phàm, có gan thì ra đây, buông tay đánh một trận. Trốn ở trong đó làm rùa đen rụt đầu. tính là cái gì?

Tử điện lợi mâu trong tay Ngao Thanh “bá” một tiếng, hóa thành một con lôi xà dài vạn trượng rít gào thiên địa, mang theo lôi quang đầy trời bao phủ Luân Hồi Tinh Bào.

Dưới sự oanh kích phạm vi lớn của Thần long tử lôi kia, Luân Hồi Tinh Bào hơi chấn động.

- Ha ha. Xem lực công kích của ngươi có thể giết chết chính mình hay không?

Một tiếng cười lớn từ trong Luân Hồi Tinh Bào truyền ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một hư ảnh cự luân bao phủ cả Luân Hồi Tinh Bào.

Thân hình Dương Phàm cũng đi tới cạnh người Ngao Thanh, Thần long tử lôi điên cuồng nổi lên nhau oanh kích tới, ẩn chứa thần uy hủy thiên diệt địa, khắc chế tất cả tà ma thiên địa hung hăng đánh lên hư ảnh cự luân.

Một tiếng “Ông” lớn vang lên, hư ảnh cự luân nổ rộ ánh sáng chói mắt Tinh hà.

Còn không đợi Ngao Thanh phản ứng lại, thân thể hắn liền bị đánh bay ra ngoài, toàn thân cháy đen phun ra một búng máu. hơi thở yếu ớt đứng trong tình không.

Tất cả công kích với hình thức Luân hồi quan ngược về trên người hắn.

Ngao Thanh lập tức bị thương nặng, mất hơn nửa sức chiến đấu.

Thần sắc hắn chán nản. trên mặt đầy vẻ không cam lòng, trong lòng rít gào: “Điều này sao có thể! Không có khả năng!”

Nghĩ đến hắn được tôn là Thần long, tư chất thiên phú được trời ưu ái. tu vi đạt tới Tiên

Đe. Cho dù không cầu có thể chiến thắng đối phương, hắn tự cho là có thể chống lại Dương Phàm một lúc.

Nhưng sự thật chênh lệch quá lớn.

Đối mặt Dương Phàm, hắn dường như không có sức phản kháng.

Bất kể thần thông công kích của hắn mạnh bao nhiêu đều sẽ chuyển về trên thân của mình.

Nếu muốn chiến thắng Dương Phàm, trừ khi có tu vi Huyền Tiên tam trọng, lực công kích phải vượt qua cực hạn chịu đựng của Luân hồi.

Đến trình tự hiện nay của Dương Phàm, trừ khi thực lực đối phương vượt xa hắn gấp mười, gấp trăm lần, nếu không công kích cùng thương tổn đối với hắn mà nói đều không có ý nghĩa.

Cho dù gặp nhân vật tu vi cao hơn hắn rất xa, hắn đã vượt qua sinh tử. cũng không sợ hãi.

Từ một trình độ nào đó mà nói, pháp lực thần thông của Dương Phàm đã tiến gần tới Đại

Đế.

Khuyết thiếu duy nhất của hắn chính là lực công kích, sự thật cũng Không phải lực công kích của hắn không mạnh chỉ là không thể uy hiếp đến cường giả có tu vi cao hơn hắn rất nhiều.

- Nếu Long Hoàng Tổ phái người đi tìm chết, vậy đừng trách Dương mỗ xuống tay vô tình.

Trong mắt Dương Phàm lóe lên sát khí mãnh liệt.

Giết chết hắn!

Chỉ cần giết chết Ngao Thanh, ràng buộc của hôn ước kia sẽ không còn tồn tại, hắn càng có thể đường đường chính chính ở cùng một chỗ với Vũ Tịch.

Lúc này Dương Phàm không chút mềm lòng, cũng bất chấp thỉnh cầu của Vân Vũ Tịch. Ý niệm vừa động, lực lượng Đại Luân Hồi khóa chặt Ngao Thanh.

Lập tức khuôn mặt Ngao Thanh xám như tro tàn.

Chỉ cần một ý niệm, linh hồn của hắn sẽ bị cướp đi.

Đây chính là nỗi buồn của linh hồn cảnh giới thấp hơn Dương Phàm.

- Không nên!

Ngao Thanh hò hét trong lòng, chìm vào trong tuyệt vọng.

Mắt thấy linh hồn hắn bị một cỗ lực lượng vô hình trói buộc, sắp bị hút vào trong Đại Luân Hồi.

- Dừng tay!

Một ý chí như chúa tể thiên địa từ trên người Ngao Thanh phát ra.

Chợt cỗ lực lượng trói buộc của Luân hồi bị khu trừ khỏi thân thể Ngao Thanh.

Ý chí của Đại Đế. Tâm thần Dương Phàm chấn động.

Trong cổ ý chí này có một cỗ khi thế bề ngễ bát hoang, mơ hồ mang theo tiếng rùng ngâm.

Sau đó, tiếng rùng ngâm khắp trời, vang khắp mọi góc ngách thiên địa.

Rất nhiều bộ tộc Thần long hoặc bán Thần thú, Thần thú có huyết mạch Long tộc ở trong đại tinh vực này liên tiếp sinh ra cảm ứng, phát ra từng tràng hét dài từ linh hồn.

Người trong Luân Hồi Tinh Bảo lập tức cảm thấy tâm hồn hoảng loạn, tu vi thấp hơn Kim Tiên gần như muốn hồn mất.

- Long Hoàng Tổ?

Dương Phàm hít sâu một hơi. sắc mặt ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào Ngao Thanh được hào quang của long khí chín màu bao vệ.

Mặc dù Long Hoàng Tổ không đích thân xuống nhưng lại có một tia ý chí Long tổ đặc thù hơn so với Đại Đế bình thường gửi ở trên người Ngao Thanh.

- Dương Phàm, giao Cửu Công chúa ra đây. bôn hoàng tha người một mạng.

“Ngao Thanh” đứng sừng sững trong lốc xoáy long khí đầy trời, lạnh lùng nhìn xuống Dương Phàm.

- Ha ha ha. Long Hoàng Tổ. nếu bản tôn của ngươi đích thân tới, Dương mỗ chắc chắn chạy trốn chết. Nhưng nếu ngươi cho rằng một tia tinh thần ý chí có thể khiến ta bó tay chịu trói thì hoàn toàn sai lầm rồi.

Dương Phàm ngửa mặt lên trời hét dài, trên mặt lộ vẻ trào phúng.

Muốn chết!

Long Hoàng Tổ gầm lên. rót vào trong đầu Dương Phàm.

`m!

Dương Phàm chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân hình lắc lư vài cái. khóe miệng tràn tia máu.

- Ha ha. Long Hoàng Tổ. ngươi cho là làm vậy có ý nghĩa sao?

Bên ngoài thân thể Dương Phàm lục quang lóng lánh nhon nhọ, trên da nổi lên ánh sáng nhạt chín màu.

Hắn sớm vượt qua sinh tử. sao còn phải lo đến chút thương tổn ấy.

- Thân thể Ma Thần? Luân hồi?

Sắc mặt “Ngao Thanh” đột nhiên có vài phần ngưng trọng, sau đó cười lạnh:

- Quá thật người đã dùng Nghịch Thần Huyết? Không sợ bị Luân Huyết Đại Đế lợi dụng?

Nghịch Thần Huyết... Bị Luân Huyết Đại Đế lợi dụng?

Trong đầu Dương Phàm đột nhiên hiện lên một cái danh từ gần như bị quên lãng: “Kế hoạch đoạt thiên”!

Nhìn biểu hiện của “Ngao Thanh” trước mắt. ngay cả hạng như Long Hoàng Tổ đều tràn đầy cấp kỳ đối với nhân vật là một bí ẩn của thất giới - Luân Huyết Đại Đế!

Có lẽ đưa Nghịch Thần Huyết ra bọn họ cũng không dám dùng.

- Dù sao Long Hoàng Tổ này không đích thân tới, không nhìn ra ta cũng Không phải thân thể Ma Thần chân chính, lại cho rằng ta đã dùng Nghịch Thần Huyết. Nghịch Thần Huyết kia chính là một bước của “Kế hoạch đoạt thiên” sao?

Dương Phàm đột nhiên có một loại trực giác.

Sự đáng sợ của vị Luân Huyết Đại Đế không rõ sinh tử kia có lẽ vượt xa Đại Đế bình thường rất nhiều.

- Ha ha. Sao nói là lợi dụng? Dương mỗ đã sớm bắt tay hợp tác với Luân Huyết Đại Đế rồi!

Dương Phàm cười điên cuồng, mặt mày tinh bơ lừa gạt.

- Vậy bốn hoàng càn không thể tha người!

Tinh thần ý chí tràn ngập vô tận long uy của Long Hoàng Tổ sinh ra vạn vạn cực đoan vô hình trong hư không.

Khuôn mặt Dương Phàm đỏ bừng, toàn thân bị áp bức đến mức không thể động đậy.

Trong lòng hắn rung động: “Thực lực của Đại Đế này rốt cục mạnh bao nhiêu? Một tia ý chí gửi lại phụ thể lại có thực lực như vậy?”

Thương!

Một cái Long thứ đen thui có khắc chín rồng dài chín xích lóe ra hào quang lạnh băng sắc bén hiện ra trên người Ngao Thanh.

Từ góc độ của Dương Phàm, Long thứ màu đen quy dị kia lại càng chồng chất lên trên người Ngao Thanh. Phụ thể?

Dương Phàm nhìn chăm chăm vào Long thứ đen thui có chín rồng kia, linh hồn rung động không hiểu. rất nhiều Pháp bào trong nhãn không gian kêu lên không ngừng.

Trong Tiên Hồng Không Gian.

- Hà. không ngờ có khí tức của Thần khí...

Con chó nhỏ khẽ kêu một tiếng, lại lưỡi biếng nói một câu:

- Chủ nhân, cẩn thận một chút. Thần khí đó!

Đồng thời, trong Luân Hồi Tinh Bảo, Thiên tượng biến sắc kinh hô:

- Nhanh rút lui, lui lại!

Thần khí Cửu Long Thứ!

Trong lòng Dương Phàm dâng lên nguy cơ không hiểu, cả người lạnh băng.

Dương Phàm từng nghe qua cái tên Cửu Long Thứ. chính là Thần khí cường đại xếp thứ ba bằng thần binh Chí tôn.

Giờ phút này trên Cửu Long Thứ kia ngưng tụ một cỗ ý chí không gì không thể phá phù hợp với long khí cường đại. Sự tôn tại của nó khiến không gian thượng giới sinh ra từng tia gợn sóng, có xu thế mất ổn định.

Dưới sự kích phát của cỗ khí tức này. kiếm đạo ý chí của Vô Song ở sâu trong linh hồn cũng xông lên trời cao.

Ông!

Dương Phàm vung một tay, Luân Hồi Bàn sáng ngời huyễn lệ nở rộ từng vòng kiếm khí luân hình, vạn tượng Tinh hà. xông thẳng Tinh hà.

Đối mặt với khí tức của Vô Song Thần Kiếm, Cửu Long Thứ khẽ run lên. sau đó chín rông uốn lượn ở mặt ngoài Long thứ đen thui kia đông loạt phát ra tiếng rít gào nang trời. Mặc dù có cỗ kỵ nhưng không chút nhượng bộ, cũng có dục vọng kiên cường bất khuất muốn khiêu chiến.

- Dương Phàm chạy mau, Thứ Thần khí trung phẩm không có khả năng chiến thắng Cửu Long Thứ!

Thanh âm khẩn cấp như lửa của Thiên tượng đại sư truyền đến.

Một nguy cơ chưa từng có bao phủ linh hồn Dương Phàm.

Bá!

Ý niệm vừa động, hần trước tiên thu Luân Hồi Tinh Bảo vào trong Tiên Hồng Không Gian.

Trong tình không rộng lớn chỉ còn lại có hần và Luân Hồi Bàn cùng với Cửu Long Thứ được kv gtri ý chí của Đại Đế.

- Cửu Long Thứ... Bại tướng dưới tay!

Kiểm đạo ý chí ở sâu trong linh hồn rất cực thức tỉnh, thanh âm thuộc về Vô Song từ tầng linh hồn vang ra.

Bại tướng dưới tay.

Giọng điệu khinh thường như thế.

- Để bốn hoàng cho các người chôn vùi cùng nhau.

Trong mắt “Ngao Thanh” đấu hung quang, Cửu Long Thứ kia hóa thành thần thứ khổng lồ vắt ngang Tinh hà, một đạo hắc quang lạnh băng cùng long khí chín màu tỏa sáng tạo nên một vùng sóng gợn không gian.

Đỉnh!

Một mũi nhọn tối đen u lãnh giao kích với Luân Hồi Bàn có dung nhập ý chí của Vô Song, tạo nên gió lốc không gian rực rỡ sáng ngời!

1090. Chương 1039: Xuyên Qua Giới Diện

Cửu Long Thứ xếp thứ ba bằng thần binh Chí tôn của thất giới giao kích với Luân Hồi Bàn dung nhập kiếm đạo ý chí của Vô Song. Tại khu vực trung tâm gây nên một trận gió lốc không gian khủng bố sáng ngời rực rỡ như mộng ảo.

Trong phút chốc, hàng trăm tinh cầu và hắc tinh trong tinh hệ phụ cận hóa thành bụi bặm dưới cỗ lực lượng tuyệt cường diệt thiên này.

Vô số sinh linh hủy diệt tiến vào hệ thống Đại Luân Hồi sinh ra nghiệp lực đáng sợ.

Trong lòng Dương Phàm phát lạnh không hiểu, không ngờ mắt chỗ đứng trong cơn gió lốc gợn sóng sáng ngời rực rỡ kia, ý chí của Long Hoàng chúa tể thiên địa dùng khí thể “tôi khô lập hủ” đánh bại hắn cùng Vô Song liên thủ.

Đây còn là dưới tình huống liên thủ với kiếm đạo ý chí của Vô Song, đều gặp phải tình huống liên tiếp bại lui.

Long Hoàng Tổ rốt cục mạnh như thế nào?

Ý chí của Long Hoàng Đại Đế ký gửi trong Cửu Long Thứ khiến tổ hợp vô địch của Dương Phàm và Vô Song đều không thể chống lại.

Loại chênh lệch thật lớn về thực lực, lực lượng này, lớn đến mức không thể dùng kỹ xảo, ảo nghĩa để bù lại.

Huống chi Long Hoàng Tổ kia là Thần long có sinh mệnh dài lâu nhất, ảo nghĩa, kỹ xảo thậm chí là kinh nghiệm của hắn cũng đứng ở đỉnh của thất giới.

Vài vị Tiên Đế nắm giữ Tinh hà của Tinh Hà thế giới phát hiện chiến đấu nơi này, trong lòng rung động căn bản không dám tới nhúng tay.

Xuy xuy... Phốc!

Trong gió lốc gợn sóng mộng ảo hoa mỹ kia, vài cái khe không gian trực tiếp cắn nuốt thân thể của Dương Phàm.

Trong khoảnh khắc Dương Phàm bị khe không gian nghiền nát. hóa thành dạng hạt nguyên thủy.

Sau đó lại là một tiếng vang giòn giã trầm thấp, trên Luân Hồi Bàn của hắn xuất hiện một vết nứt nhìn ghê người.

Thứ Thần khí trung phẩm Luân Hồi Bàn bị Cửu Long Thứ không gì không phá vạch ra một vết rách.

Là Pháp bảo bản mạng, trong không gian Mệnh Hạch đại thụ Diễm Sinh đại biểu cho căn nguyên của Dương Phàm cũng đột nhiên rung lên. một đám sinh mệnh lực diệt héo tàn.

- Ô ô...

Luân Hồi Bàn kêu lên không ngừng, cực kỳ thống khổ, hào quang ảm đạm.

Căn nguyên của Dương Phàm đã bị thương, Pháp bảo bản mạng cũng bị thương tổn thật lớn.

Từ khi Luân hồi tân sinh Thiên giới tới nay. đây là thảm bại lớn nhất hắn gặp phải.

Lúc trước bất kể gặp tình huống gì, đối thủ giết chết hắn bao nhiêu lần cũng chỉ có thể hơi lan đến căn nguyên.

Chưa từng có thương tổn của lần nào có thể chạm vào sâu như vậy.

- Dương Phàm, ngươi cho là dung nhập vào trong Luân hồi, bốn hoàng không thương tổn đến ngươi sao?

Một tiếng cười lạnh dường như rót vào trong Đại Luân Hồi.

Lập tức trong hệ thống Đại Luân Hồi nhấc lên một tia gợn sóng.

Tâm thần Dương Phàm chấn động: Trình tự của Đại Đế đã có thể chạm đến Đại Luân Hồi.

Xuy!

Cửu Long Thứ lóng lánh hào quang chín màu, mũi nhọn tối đen lạnh băng kinh sợ linh hồn trong thiên địa, bỗng nhiên xuyên qua hư không.

Phốc!

Không gian bị xuyên thủng một lỗ sâu không thấy đáy. một vùng vết rạn không gian như mạng nhện khảm trên không trung, lan tràn từng chút.

Trong không gian Mệnh Hạch, tâm thần Dương Phàm dung nhập đại thụ Diễn Sinh cảm thấy linh hồn đau đớn không hiểu.

Công kích của Đại Đế lại có thể truy tung đến tầng Luân hồi.

Ngay sau đó, toàn bộ Mệnh Hạch biến mất. một tràng tiếng nổ “m” vang lên. núi sông mặt đất vì một tầng gọn sóng nhỏ bé xệt qua, từng tầng lớn sinh cơ bị bóp chết.

Ngay cả trên đại thụ Diễn Sinh cũng xuất hiện một vết rách thật nhỏ.

Dương Phàm cảm thấy run sợ. Mặc dù thương tổn của đòn công kích này còn xa mới đạt tới trình độ phá hủy căn nguyên của hắn nhưng đã đủ khiến hắn kinh hoàng.

Giờ phút này buông xuống còn không phải chân thân của Đại Đế mà chỉ là một bộ phận tinh thần ý chí.

Nếu là đích thân Long Hoàng Tổ thực lực ngạo thị thất giới buông xuống, mình có thể sẽ gặp phải nguy hiểm sinh mệnh hay không?

- Dương Phàm, tìm lại bản thể của ta, ngươi có thể chiến thắng “Nó”...

Trong Luân Hồi Bàn, ý chí của Vô Song nhạt dần.

Cổ kiếm đạo ý chí ở sâu trong linh hồn lại ngủ say trong một mối tốt cùng.

- Không được! Tinh Hà thế giới cũng không thể ở lại nữa, ta phải rời khỏi Thiên giới mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Trong lòng Dương Phàm rung động.

Thông qua lần giao phong này, hắn chân chính hiểu được mình kém Đại Đế rất xa.

Nhưng là: Tinh Thiên thế giới không thể ở lại. Tinh Hà thế giới cũng không thể dừng chân, phải chạy đi nơi nào?

Đột nhiên, ánh mắt Dương Phàm sáng lên:

- Thất giới rộng lớn như thế. Thiên giới chỉ là một trong số đó. lo gì không có nơi dừng chân. Thiên giới này chính là địa bàn của Long Hoàng Tổ. nhưng là giới diện khác thì chưa chắc. Đặc biệt là hạ tam giới Minh. Ma, Yêu cơ bản là đối lập với Thiên giới.

Trời cao mặc chim bay. biển rộng mặc cá nhảy.

Dương Phàm thét dài một tiếng, vang vọng tầng Luân hồi:

- Long Hoàng Tổ, mỗi hạn hôm nay, ngày sau tất báo!

Lời nói vừa dứt, Dương Phàm một lần nữa ngưng tụ thân thể, thu liễm khí tức sau đó thông qua Tiên Hồng chiếu rọi biến mất khỏi giới này.

Theo sự biến mất của hắn, Mệnh Hạch dung nhập hệ thống Đại Luân Hồi cũng biến mất khỏi khu vực Luân hồi này.

Toàn bộ Thiên giới rốt cục không còn một tia khí tức của Dương Phàm.

Tinh thần ý chí của Long Hoàng Tổ hóa thành ức vạn cổ tìm khắp không gian Tinh Hà thế giới đều không thấy bóng dáng Dương Phàm.

Kể cả hắn thi triển rất nhiều đại thần thông cũng mất tung tích Dương Phàm.

Cửu Long Cung nơi đáy biển sâu của Tinh Thiên thế giới.

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ hắn có thể trống rỗng vượt qua giới diện khác rồi?

Long Hoàng Tổ ngồi xếp bang trong thủy tinh điện xa hoa lộng lẫy. mặt lộ đầy vẻ khó tin.

Dưới tình huống Đại Đế sinh ra sát V, chưa từng có người có thể còn sống.

Cùng lúc đó.

Trong Vân Tiêu điện ở La Thiên Tiên Cảnh.

Hô

Vân Tiêu Đại Đế thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, thấp giọng lầm bầm:

- Dương Phàm này quá nhiên Không phải đèn cạn dầu. không ngờ có thể tránh khỏi Long Hoàng Tổ đuổi giết. Như vậy trong thất giới này, có khả năng thật sự không tồn tại người có thể chân chính uy hiếp tới sinh mạng hắn...

- Đại Đế. lựa chọn của ngài không thể nghi ngờ là sáng suốt. Hôm nay Dương Phàm có thể tránh được Đại Đế đuổi giết, ngày sau rất có khả năng sánh vai cùng Đại Đế. Tới lúc đó. Vân Tiêu cung lại thêm một cường giả Đại Đế. nhất định có thể thống trị Thiên giới, địa vị không người ai có thể lay động.

Ám Thiên cung kính nói.

Giờ phút này hắn phát ra bội phục từ tận đáy lòng.

Nếu đổi là hắn, đối địch Đại Đế chỉ có một con đường chết.

- Trình tự của Đại Đế sao có thể dễ dàng thăm dò như vậy?

Vân Tiêu Đại Đế thản nhiên liếc hắn một cái. trên mặt lộ ra chán tình hiềm có:

- Bản đế không nghĩ nhiều như vậy. chỉ hy vọng Vũ Tịch có thể được sống vui vẻ. Nếu Dương Phàm đã có một tia hy vọng vậy ta ngầm đồng ý hắn mang Vũ Tịch đi.

- Dương Phàm! Chỉ mong người đừng làm ta thất vọng, càng không nên để Vũ Tịch phải đau lòng.

Lời nói của Đại Đế khiến Ám Thiên hổ thẹn trong lòng.

Cho dù là Đại Đế chúa tể tam giới, hắn cũng không phải là vô tình. Đối với Cửu Công chúa thương yêu nhất, hắn dụng tâm lương khổ, ai có thể hiểu được?

Từ sau cái ngày này.

Tin tức có liên quan đến Dương Phàm tránh được sự đuổi giết của Long Hoàng Tổ truyền khắp Tinh Thiên thể giới, không bao lâu truyền tới Tiên giới và Phật giới vốn cùng một thể.

Cuối cùng, tin tức kinh người này chấn động thất giới.

Hai lần chạy trốn từ trước mặt Đại Đế. cái tên Dương Phàm danh chấn thất giới.

Mà trong vô số thế hệ mới của thất giới, nam nhân vì nữ nhân mình yêu có gan đối mặt Đại Đế. khiêu chiến quyền uy đã mơ hồ trở thành thần tượng sùng bái trong cảm nhận của vô số nam nữ.

Khi thất giới vì Dương Phàm mà sôi trào chấn động, đương sự lại đi tới một tiểu giới điện.

Phàm giới. Thiên cấm Nội Hải.

ở gần một con rỗi chôn sâu dưới đáy biển bỗng nhiên sôi lên một đám bùn và bóng khí.

Một bóng người lộ vẻ chật vật trống rỗng hiện thân nơi đáy biển này.

- Ha ha, Phàm giới, ta lại trở về.

Dương Phàm nhẹ vuốt con rỗi trước người, phán ra một tia thần thức rất nhỏ tăng cường dấu vết bên trên.

Thẩn ở không gian Phàm giới vêu ốt, Dương Phàm phải cẩn thận vạn phần, tất cả lực lượng và khí tức đều thu vào trong Mệnh Hạch.

Theo hắn trở về Phàm giới, Tiểu thế giới Mệnh Hạch cũng theo đó mà chuyển tới tầng Luân hồi tương ứng.

Phàm là nơi có sinh linh là có sự lchiếu rọi của Luân hồi.

Dương Phàm na di một cái. biến mất khỏi Nội Hải, cẩn thận triển khai một tia thần thức tìm kiếm khí tức quen thuộc.

Kết quả tại nhân giới này, khí tức quen thuộc đã không còn mấy người.

Nhân vật quen biết ngày xưa như Hàn Kỳ. Tần Tuấn, Bạch Vũ lão tiên sớm không biết đi nơi nào, không biết phi thăng hay là ngã xuống dưới thiên kiếp.

Cũng may đệ tử Phó Tuyết còn tiềm tu tại Nội Hải. tu vi đạt tới bát kiếp Tấn tiên đình (?). thực lực có một không hai nhân giới.

Hà Lạc tại Bắc Tần là linh hồn của sông, cũng mãi mãi trường tồn. làm cho người ta thần cận.

Ngoài ra cũng không còn bao nhiêu khí tức quen thuộc ngoài bằng hữu lúc trước được Dương Phàm đưa vào Tiên Hồng Không Gian.

-Ồ?

Thần thức của Dương Phàm nắm được một tia khí tức mờ mịt không chừng.

- Vân Tiên đảo?

Dương Phàm hô nhỏ một tiếng.

Bá!

Chỉ một bước, Dương Phàm tới Vân Tiên đảo.

Trên Vân Tiên đảo. ba gốc tiên thụ vẫn còn tồn tại.

Trên đảo đồng dạng có bốn vị trưởng lão. Dương Phàm biết cũng chỉ có Tư Đồ trưởng lão.

So với mười mấy vạn năm trước, nhìn qua Tư Đồ trưởng lão không chút biến hóa nào.

Dương Phàm thậm chí phát hiện tu vi của Tư Đồ trưởng lão dường như còn cường đại hơn Phó Tuyết bát kiếp Tấn tiên đình.

Tư Đồ trưởng lão này không đơn giản.

- Dương Phàm.

Tư Đồ trưởng lão kinh ngạc biến sắc, không ngờ rất nhanh phát hiện ra hấn.

-Người sớm phi thăng lại có thể hạ xuống Phàm giới, đồng thời bình yên vô sự.

Tư Đồ trưởng lão đầy vẻ khó tin nói.

- Đây là vì sao?

Dương Phàm khó hiểu nói.

- Không gian Phàm giới đối với cường giả thượng giới mà nói là vô cùng yếu ớt. Nếu cường giả cấp Kim Tiên tới Phàm giới, có khả năng khiến cho giới diện sụp đổ. sinh ra lực lượng cấm kỵ ngay cả Tiên Đế cũng có thể cắn nuốt tiêu diệt. Cho dù là Đại Đế cũng không dám đối diện với trừng phạt đến từ thiên đạo này.

Tư Đồ trưởng lão giọng gấp gáp nói.

Giới diện sụp đổ?

Dương Phàm mới chỉ nghe không thôi đã cảm thấy sồn tóc gáy. trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Tuy nhiên hấn cũng tin tưởng lời của Tư Đồ trưởng lão. Dù sao mỗi lần hấn hạ giới đều như miếng băng mỏng, theo bản năng thu lực lượng khí tức vào trong Tiêu thể giới Mệnh Hạch.

Tiếp đó, Dương Phàm ngồi xuống nói chuyện giấy lát với Tư Đồ trưởng lão. nói ngắn gọn những chuyện từng trải ở Thiên giới.

Dương Phàm có chút buồn bực. Bởi vì tính đặc thù của bản thân hắc miễn cưỡng có thể yên ổn ở Phàm giới, nhưng là chúng thần hữu lại chỉ có thể ở trong Tiên Hồng Không Gian.

Hoàn cảnh linh khí của Tiên Hồng Không Gian chiếu rọi khu vực sở tại của hắn.

Nói cách khác, vùng đất sống giờ phút này trở về trạng thái Phàm giới.

Như vậy, chúng thần hữu sớm tu luyện đến trình tự Kim Tiên không có khả năng tu luyện tăng tiến.

- Ha ha, Dương Phàm. Người muốn đi giới diện khác?

- Đúng. Tỷ như những không gian như Tiên, Ma. Yêu giới.

Dương Phàm gật đầu nói.

Nếu Thiên giới không thể dừng chân, hắn hoàn toàn có thể đi không gian có cùng trình tự khác.

- Chu vận này có gì khó khăn?

Tư Đồ trưởng lão vuốt râu cười.

1091. Chương 1040: Luân Huyết Đại Đế

- Vách ngăn hai giới thượng hạ, từ hạ lên thượng thì là đường thuận, thông suốt không trở ngại. Nếu muốn từ thượng xuống hạ, người sẽ gặp lực cản vô cùng đáng sợ của giới diện. Phái có Đại Đế ra tay hoặc là chư vị Tiên Đế liên thủ mới có thể mở ra một con đường đi ngược. Hơn nữa thông đạo này ngay cả Chân Tiên thượng vị cũng khó thể chịu tải.

Tư Đồ trưởng lão cười giải thích.

Khái niệm có liên quan đến vách ngăn hai giới. Dương Phàm từng có nghe nói.

- Khó trách tu vi cao nhất của sứ giả hạ giới lúc trước đều là Chân Tiên lục trọng, ngay cả Tử Lân Ngọc Thiếu kia cũng áp chế cảnh giới, tới Phù không kiều trong Huyết Nhật Điện mới đột phá cảnh giới Chân Tiên thượng vị.

Dương Phàm liên tục gật đầu.

- Độ khó của việc hạ giới vô cùng khó khăn, mà người lại làm được. Muốn đi lên thật sự rất đơn giản.

Tư Đồ trưởng lão có vài phần hâm mộ rồi sau đó nói phương pháp cho Dương Phàm.

- Hóa ra lại đơn giản như vậy!

Dương Phàm thật cẩn thận chia ra một tia linh hồn phù hợp với không gian Phàm giới này.

Rất nhanh hắn cảm nhận được sáu cái thông đạo.

Chắc sáu thông đạo này phân biệt đối ứng với thượng tam giới: Thiên giới, Tiên giới, Phật giới cùng hạ tam giới: Minh giới, Yêu giới. Ma giới.

Trong đó khí tức của một thông đạo rất quen thuộc, Dương Phàm lập tức xác định đó là thông đạo của Thiên giới.

Không bao lâu, Dương Phàm bằng vào cảm ứng của khí tức, phân biệt ra giới diện đại biểu cho sáu thông đạo.

Tuy nhiên sự kêu gọi của Thiên giới cùng Tiên giới đối với hắn mãnh liệt hơn một chút, trong đó Thiên giới là mạnh nhất.

- Đa tạ Tư Đồ trưởng lão chỉ điểm. Sau khi ta tới hạ giới như miếng băng mỏng, nào dám tùy tiện phù hợp thiên địa.

Dương Phàm ha hả cười.

Sau khi hiểu rõ việc này, hắn liền cảm thấy nhẹ nhõm. Bất kể hắn tu luyện ở nơi nào đều có thể đưa Luân Hồi Tinh Bảo đến những giới diện cao cấp tương ứng khác.

Sau đó Dương Phàm bình tâm lại, nói chuyện với Tu Đồ trưởng lão và hiểu thêm về tình huống của Phàm giới.

Từ sau khi Dương Phàm đi, không gian Phàm giới vẫn gió êm sóng lặng.

Bất kể là u Ảnh Ma Chủ hay là Cửu u Ma Đế chế tạo thân thể Ma Thần đều bị lực lượng của mười tầng phong ấn lúc trước cộng thêm Cửu Ngũ Chí Bảo Long Khí và Trấn Thiên Tháp trấn áp.

Lấn trấn áp này cường đại trước nay chưa từng có. hai đại Ma đầu rốt cục đừng mơ lọt ra ngoài gây sóng gió.

- Đúng rồi, Dương Phàm, ngươi còn muốn ở lại Phàm giới bao lâu?

Tu Đồ trưởng lão dò hỏi.

- Chi sợ sẽ không lâu. Rất nhanh ta sẽ phải rời đi.

Dương Phàm trịnh trọng nói.

Lần này hắn từ thượng giới bại lui trở về. bại thật thảm hại.

ở trước mặt Đại Đế. hắn căn bản không có sức phản kháng.

Thậm chí Đại Đế còn không chân chính buông xuống, chỉ dựa vào một kiện Thần khí phá không mà tới đã khiến hắn không thể chống lại.

Trong lòng Dương Phàm hiểu được, muốn chống lại Đại Đế, ít nhất tu vi phải tăng lên tới Diễn Sinh sơ kỳ, trung kỳ.

Còn nữa, trong tay cũng phải có Thần khí.

Thần khí ngày đó chỉ là ký gửi tinh thần ý chí của Đại Đế. uy lực dưới sự khống chế của Ngạo Thanh đã có thể nói là tịch diệt Tinh. vũ.

Nếu tu vi thần thông không thua kém Đại Đế mà trong tay không có Thần khí. vậy thực lực hai người cùng có khả năng chênh lệch gấp mười, trăm lần.

Sau khi hiểu rõ điểm này. Dương Phàm biết trong thời gian ngắn tới tìm Long Hoàng Tổ báo thù là không thực tế.

ở lại Vân Tiên đảo không quá mấy ngày, Dương Phàm tính toán đứng dậy rời đi.

Nơi hắn chuẩn bị đi lại là Yêu giới trong hạ tam giới.

Dù sao ở Yêu giới có thể còn có trợ thủ Hồ Phi.

Bản thân Hồ Phi chính là Thần thú cường đại Nhất trong thiên địa. trong cơ thể có cấm Kỵ Chi Huyết, lại chiếm được Nghịch Tiên Huyết. Tiềm lực khó thể đánh giá.

Một ngày này.

Thần hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, đến trên không đại lục nhắm mắt lại chuẩn bị phi thăng mà đi.

Đúng vào lúc này.

- Dương Phàm...

Một thanh âm kỳ dị và tràn ngập mê hoặc vang lên trong linh hồn của Dương Phàm.

Người nào!

Dương Phàm chấn động. Không gian Phàm giới này. có ai có thể bắt giữ đến linh hồn hắn và vô thanh vô tức phát ra thanh âm?

Sau đó hắn cảm thấy thanh âm này hết sức quen tai.

Đã từng có một thanh âm như vậy vang vọng trong đầu hắn:

- Trong thiên địa thất giới này. phàm là bất kỳ sinh linh nào có được Luân Huyết Cháu đều có hy vọng đạt được Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết mà ta luyện chế. Người chiếm được nó, hắn sẽ có thể trở thành sinh linh hoàn mỹ nhất thế gian, có được vô hạn khả năng sáng lập Chí tôn thất giới.

Luân Huyết Đại Đế.

Dương Phàm nhướng mày. sắc mặt ngưng trọng.

- Ha ha. Dương Phàm, về Phàm giới một chuyến, không tính gặp mặt lão bang hữu một lần sao?

Thanh âm của Luân Huyết Đại Đế tới từ Huyết Uyên Phủ của Dòng Tháng Đại Lục.

Hô... Ầm

Trong tử vong huyết uyên. sóng lớn màu máu mênh mông, sôi trào kịch liệt, tản mát ra huyết khí băng lãnh tử vong.

Huyết vụ vẫn tràn ngập trên không huyết uyên dần dần bị xua tan, trong sóng lớn màu máu mơ hồ có thể thấy được bóng dáng của một điện phủ.

- Đó là...

Dương Phàm hơi biến sắc. Cảnh tượng này lại giống như đã từng quen biết như thế.

Giờ khắc này. đại năng của Phàm giới đều kinh động, cảm thấy rung mình sởn tóc gáy.

Năm đó tham gia tranh giành ở Huyết Nhật Điện đều là cấp bậc tiên nhân, trở thành thần thoại sử thi hiện giờ.

Bóng dáng của điện phủ càng ngày càng rõ ràng, tu vi đạt tới cấp bậc Chân Tiên đều có thể nhìn rõ hình dáng của nó.

- Yên Mị ra mắt Hồng Tôn.

Một thanh âm nữ nhân dịu dàng cao nhã truyền tới.

Phốc... Ầo

Trong sóng lớn màu máu đột nhiên trời lên một nữ nhân huyết bào tao nhã thon dài, cúi thấp người hành lễ với Dương Phàm.

Thân thể của nàng như trạng thái lỏng, vận vẹo không ổn định như là lực lượng màu máu trong huyết uyên.

- Hoa Yên Mị.

Dương Phàm đương nhiên nhớ rõ nàng này.

Lúc trước chính là hắn đỡ nàng trở thành Huyết Linh Vương thế hệ mới.

Nhưng không ngờ tới Huyết Linh Vương lại là người phát ngôn của Luân Huyết Đại Đế.

- Mời Hồng Tôn vào, Đại Đế chờ đã lâu.

Hoa Yên Mị cung kính nói.

Nàng đã đạt tới đỉnh của nhân giới nhưng trong lòng vẫn phức tạp vô cùng. Bất kể mình cố gắng như thế nào thì Hồng Tôn vĩnh viễn là Hồng Tôn, mình xa xa không thể với tới.

Cùng lúc Hoa Yên Mị lên tiếng, lấy ra một lệnh bài màu máu ném vào trong huyết uyên.

Phốc... Ầm ầm

Dưới sóng lớn màu máu sôi trào bắn khắp nơi. một tòa đại điện màu máu khí thể hùng vĩ trời lên.

Tòa điện này trong suốt nhìn xuyên qua, giống như tạo bằng ngọc thạch, ước chừng phạm vi trăm vạn dặm nở rộ tinh quang màu máu ngàn trượng, dường như là trần bảo được dựng dựng ra trong thiên địa đại trận.

Dương Phàm ngẩn ra. Luân Huyết Đại Đế này mời mình đi làm gì?

- Người có gan khiêu chiến Đại Đế, chẳng lẽ lách sợ Huyết Nhật Điện nhỏ nhỏ này của ta sao? Hay là các hạ cho rằng, bản đế không có tu cách giao dịch cùng người.

Trong thanh âm của Đại Đế có vài nghiền ngẫm.

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Dương Phàm nháy mắt bước vào huyết uyên, thân thể dung nhập vào đại điện màu máu kia.

Với tu vi thần thông hiện nay của hắn, không cần Luân Huyết Châu cũng có thể dễ dàng tiến vào. về phần sinh mệnh an toàn, Dương Phàm có tự tin cường đại.

Mới vừa dung nhập vào huyết điện, ánh sáng màu máu lóe lên. Dương Phàm bị truyền tống đến một đại điện cổ xưa.

Phía trên không gian đại điện. Tinh hà màu máu vắt ngang thiên địa. hiện lên Cửu Luân Huyết Nhật, được sắp xếp với phương vị “Bát phương nhất tâm” chậm rãi dịch chuyển với phương thức huyền ảo khó lường.

ở dưới Tinh hà cùng Cửu Luân Huyết Nhật mới là bản thể của tòa đại điện cổ xưa này, cao tới mấy vạn trượng.

Đại điện cùng Tinh hà màu máu dung hợp tuy hai mà một. tự thành một vùng thiên địa.

Nơi này chính là trọng địa trung tâm của Huyết Nhật Điện: Nghịch Thần Điện.

Sau đó. tám cây cột khổng lồ. huyết trì to lớn tản mát máu tanh, các loại khí giới kim loại kỳ quái, bàn đài. dụng cụ...

Dương Phàm ôn lại cảm giác năm xưa tiến vào nơi này.

- Dương Phàm, người tới rồi.

Thanh âm của Luân Huyết Đại Đế vang lên.

Huyết quang trống rỗng hiện ra, ngưng tụ thành một nam nhân mặc áo khoác cổ quái màu máu. Trên sóng mũi có một cái gọng kỳ quái, hai bên đều có gấn kính lưu ly như thủy tinh, vừa vặn che kín hai mắt. dưới ánh mặt trời tỏa ra lam quang kỳ dị. Hai bên đều có một cái gọng khoát lên hai tai. rất là cổ quái.

Phía sau kính lưu ly trong suốt là một đôi mắt lạnh lùng mà không mất vẻ cơ trí sau khi nhìn thấu Dương Phàm thần sắc đi vài phần.

Đây chính là phân thân của Đại Đế lúc trước Dương Phàm từng chứng kiến.

- Dương Phàm. Người từ thượng giới bại lui mà về. thua cũng không oan. Cho dù dưới tình huống như vậy người cũng không dùng Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết bán để luyện chế. quả thật làm người ta ngạc nhiên.

Phân thân Đại Đế đưa tay đẩy mắt kính, trong thanh âm phát ra sự thần nhiên từ nội tâm.

Luân Huyết Đại Đế đổi mặt hôm nay dường như khác với phân thân tuyệt đối bình tĩnh như mấy mớ từng gặp năm đó.

- Nguyên lai tư thế thảm bại của Dương mỗ tại thượng giới đã bị Đại Đế nhìn thấu. Còn về Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết sao. tạm thời Dương mỗ không nghĩ sử dụng. Tin chắc không dùng ngoại vật cuối cùng cũng có thể khiêu chiến Đại Đế. Luân Huyết Đại Đế các hạ, dường như rất cấp thiết muốn Dương mỗ dùng hu vá này.

Dương Phàm không mẫn không nhạt đáp lại, liếc mắt nhìn gọng kính lưu ly trên mũi Đại Đế. thâm nghĩ: “Đây là Pháp bảo gì. cho tới giờ chưa từng nhìn thấy?” (@_@)

- Bản đế chưa từng hoài nghi tiềm lực của người. Ngược lại là thành tựu của người vượt xa đánh giá cao của ta.

Luân Huyết Đại Đế hơi mỉm cười, lại không cho là đúng nói:

- Bại bởi Long Hoàng Tổ, người cho là dù bại mà quang vinh, tại sao thảm bại?

Dương Phàm cũng không biết, sau khi mình khiêu chiến Đại Đế và thông dong chạy trốn, việc này đích xác chấn động thất giới.

- Đại Đế có thể nói rõ. tìm Dương mỗ rốt cục có giao dịch gì muốn nói?

Dương Phàm nói thẳng vấn đề.

- Chính như đám đại lão thượng giới dự đoán. Nghịch Thần Huyết này quá thật tồn tại nhân tố không ổn định.

Luân Huyết Đại Đế cũng không trực tiếp tiến vào chính đề lại gây nên sự tò mò của Dương Phàm.

- Nghịch Thần Huyết đã vượt qua cực hạn sinh linh có thể hấp thu. Nếu là Tiên Đế dùng chỉ có 10% nắm chắc giữ mạng, 90% là nô tan xác mà chết.

Luân Huyết Đại Đế thán nhiên nói.

Dương Phàm nghe vậy không khỏi hoảng sợ trong lòng phát lạnh.

Lúc trước hấn bang vào một loại trực giác, không dùng Nghịch Thần Huyết cũng không phải không có nguyên nhân.

- Cho dù là Đại Đế dùng cũng chỉ có nắm chắc một nửa giữ được mạng sống. hơn nửa ngày sau có ổn định hay không cũng là một ẩn số.

Khóe miệng Luân Huyết Đại Đế - nhân vật như một bí ẩn của thất giới nhếch lên một tia cười quỷ dị.

Dương Phàm nghe xong, trong lòng lại bốc lửa. Nghịch Thần Huyết này quá thật là một âm mưu.

Luân Huyết Đại Đế lại thở dài thật dài:

- Sinh linh hậu thiên chung quy không thể đánh đồng với những Tiên Thiên Ma Thân thể sinh từ hỗn độn. Cho dù là Thần thú siêu cấp của thể gian này ở trước mặt Tiên Thiên Ma Thân thể cũng như con kiến. Chênh lệch giữa hai bên gần như là một vách ngăn cấm kỵ. Mà bản ý của ta cũng không phải tạo ra Chí tôn thất giới gì.

- Vậy Đại Đế vì cái gì?

- Ta... chỉ là muốn về nhà. trở về cố hương của ta.

Luân Huyết Đại Đế cười chua xót.

Giờ khắc này. từ trong mắt Đại Đế, Dương Phàm cảm nhận được sự cô độc phát ra từ linh hồn.

- về nhà?

Dương Phàm không hiểu, về nhà lại khó như vậy?

Cụ thể muốn ta làm gì?

- Phá giới!

Luân Huyết Đại Đế từ từ phun ra hai từ. sau đó hít sâu một hơi. trong mắt lóe ra thần quang kích động không hiểu:

- Phá vỡ vách ngăn của thất giới này. tiến vào Đại Thiên Tu Di Trụ rộng lớn kia!!!

1092. Chương 1041: Cường Cường Liên Thủ

Cuộc gặp hôm nay với Luân Hủy Đại Đế khiến Dương Phàm nhận ra vị nhân vật được coi là như bí ẩn của thất giới, cao không thể với tới này cũng có một mặt bất đắc dĩ như vậy.

Ta chỉ muốn về nhà, trở lại cố hương của ta!

Về cô độc tịch mịch trên mặt Luân Huyết Đại Đế phát ra từ nội tâm.

Dương Phàm nhìn thẳng hần, xác định không chút nói dối.

Trải qua giảng thuật. Dương Phàm rốt cục hiểu được cố hương của Luân Huyết Đại Đế không ở trong thất giới, có lẽ là ở một góc nào đó không muốn người biết của Đại Thiên thế giới.

- Bởi vì một cái ngoại ý muốn, ta tới thế giới này. ở thế giới kia, nghề nghiệp của ta chính là giải phẫu nghiên cứu về bản chất của sinh vật. Mặc dù cho tới nay, sau khi đi lên con đường tu luyện ta cũng chưa bao giờ từ bỏ đam mê của mình.

Luân Hủy á Đại Đế thù thủ nói.

Dương Phàm có thể nghe hiểu được tám chín phần, chỉ cảm giác Đại Đế này thật thần bí. có bí mật không muốn người biết.

Thất giới mệnh môn khôn cùng, vô số giới diện, vô hạn phần kích.

Một cố hương như thế nào khiến Đại Đế nhớ mãi không quên như thế? Vì về nhà. đẩy mình vào cục diện vạn kiếp bất phục.

- Như vậy “Kế hoạch đoạt thiên” mà thế gian đồn đại lại là chuyện gì?

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên. chất vấn.

- Mục đích cuối cùng của “Kế hoạch đoạt thiên” chính là vì để ta về nhà, đây là bắt nguồn của hết thảy.

Luân Huyết Đại Đế thở dài thật dài:

- ở thế giới này ta đã kết nghiệp lực lớn lao. vì thế thậm chí tạo thành chứng tính cách phân liệt... Nhưng bất kể như thế nào. ta cũng muốn về nhà.

Tính cách phân liệt?

Dương Phàm thi thoảng lại nghe thấy một số từ ngữ kỳ quái từ vị Đại Đế này.

- Cũng may ta đã thuần thực vận dụng kỹ thuật “Khắc long” đến thế giới này. nếu không để luyện chế ra Thần Huyết. nghiệp lực lấy đỉnh đủ để khiến ta chết trăm lần. (Khắc long: clone, nhân bản vô tính)

Luân Huyết Đại Đế dường như gặp được tn kv. dốc bầu tâm sự.

- Cái gì là khắc long?

Dương Phàm ngần ra.

- Điều này rất khó giải thích, nói đơn giản là nghiên cứu căn bản nhất đối với sinh mệnh. Nếu như người nguyện ý. ta có thể sáng tạo ra một cái “người” giống như đúc. Trên thế gian này có thể xuất hiện Dương Phàm thứ hai.

Luân Hủy Đại Đế nói tới đây. trên mặt có vài phần tự hào.

Dương Phàm lại hít sâu một ngụm khí lạnh. Điều này cũng thật đáng sợ.

- Dương nhiên chỉ có thể sáng tạo ra một người giống như người, cũng không thể đạt tới độ cao hiện tại của người. Bất kỳ một chi tiết nhỏ nào trong dòng sông vận mệnh đều khiến tương lai tràn ngập vô số khả năng. Tóm lại, đạt tới trình tự Tiên Đế. đã không thể phục chế nữa rồi.

Dường như Luân Huyết Đại Đế cũng không muốn giải thích nhiều, nói tới đây liền ngừng lại.

Dương Phàm gật gật đầu. Hắn cũng nắm giữ loại đại thần thông sáng tạo sinh mệnh này tuy nhiên là phải ở trong không gian Mệnh Hạch.

- Được rồi. Người có thể nói rõ giữa chúng ta cần hợp tác như thế nào? Người có thể mang đến cho ta cái gì. ta phải trợ giúp người “Phá giới” như thế nào?

Dương Phàm không muốn theo đuổi đến cùng lai lịch của đối phương.

Hắn chỉ muốn biết, mình có thể được lợi gì.

- Ta trợ giúp người hoàn thành ý nguyện của Vô Song, chiến thắng Long Hoàng Tồ, đường đường chính chính cưới Cửu Công chúa. Có lẽ người có tiềm lực như vậy nhưng chẳng lẽ người không muốn những nguyện vọng này tới nhanh hơn? Có thêm một minh hữu như ta, trong thất giới này trừ bỏ Thiên, Minh nhị đế không can thiệp chuyện thế gian, chúng ta không có địch thù!

Trong mắt Luân Huy á Đại Đế tràn ngập tự tin.

Cái loại tự tin này là cơ trí hết thảy nắm trong tay, khiến Dương Phàm tín nhiệm một cách không hiểu vì sao.

- Ta có thể tin tưởng lời người. Nhưng người tuy được tôn là Đại Đế, bản tôn lại tan thành mây khói trong Diệt Thế Dị Thiên Kiếp. Dưới loại tình huống này, người còn có thể cho ta trợ giúp gì?

Dương Phàm cũng không muốn quanh co lòng vòng.

Hắn đã đứng ở đỉnh của thất giới, thế gian này người còn có thể có trợ giúp lớn lao đối với hắn đã rất ít rồi.

- Điểm thứ nhất, tuy rằng bản tôn của ta đã tan thành mây khói nhưng V chí của Đại Đế há có thể hoàn toàn hủy diệt dễ dàng như vậy? Tinh thần ý chí của ta tránh ở một góc không muốn người biết của thất giới, một khi nó trở về. trong thời gian ngắn hình thành chiến lực tiếp cận Đại Đế.

Luân Huyết Đại Đế lạnh nhạt nói.

Tinh thần ý chí của Đại Đế quả thật lợi hại. Dưới sự đả kích của Diệt Thế Dị Thiên Kiếp còn có thể ngoan cố sinh tồn.

Nghĩ tới lúc trước. Long Hoàng Tồ căn bản không ra mặt, chỉ ký gtri một bộ phận tinh thần ý chí vào Cửu Long Thứ. đặt ở trong tay Ngao Thanh cũng khiến cho Dương Phàm thất bại thảm hại.

- Điểm thứ hai: Nếu như không có Thần khí cho dù người có đạt tới trình tự tương đương cũng không phải đối thủ của Long Hoàng Tồ. về Thần khụ ta có thể chỉ điểm cho người một con đường, tăng cường phần thắng đối kháng với Long Hoàng Tồ. Nên biết Long Hoàng Tồ kia là người tồn tại xa xưa nhất, tư bản cũng hùng hậu nhất trong số tất cả Đại Đế ở thất giới.

- Điểm thứ ba: ở Ma giới, Minh giới ta và Cửu u đều có cơ sở cùng thế lực nhất định. Thậm chí ta âm thầm sáng lập một đội quân “Thị huyá Thiên Ma quân” có thực lực xâm lấn hạ tam giới. Nếu người đạt tới trình tự ngang bằng Long Hoàng Tồ, sẽ có được năng lực hủy diệt Cửu Long Cung truyền thừa xa xưa nhất kia, thậm chí là độc bá một giới cũng không phải là việc khó.

- Điểm thứ tư...

- Không cần nói nữa. ta đồng ý hợp tác.

Dương Phàm cắt ngang lời Luân Huyá Đại Đế.

Chỉ vắn vắn ba điểm kia đã khiến Dương Phàm hoàn toàn không thể nén được hấp dẫn trong đó.

Đặc biệt là điểm thứ ba thật sự khủng bố. Không biết vị Luân Huy á Đại Đế - giải phẫu bản chất sinh mệnh, chương khống thần thông “Khắc long”, sáng lập ra “Thị huyết Thiên Ma quân” sẽ đáng sợ tới mức nào.

Nếu Luân Huyết Đại Đế toàn lực giúp đỡ Dương Phàm, như vậy ngày sau sẽ có thực lực uy hiếp Cửu Long Cung thậm chí là cả Thiên giới.

Đến lúc đó ai còn dám ngăn trở hôn lễ của hắn với Vân Vũ Tịch.

- Ta có thể giúp người bằng mọi giá.

Luân Huyá Đại Đế hít sâu một hơi, trong mắt bỗng nhiên thoáng hiện một tia ác độc:

- Phàm là người chần kè hoạch của ta đều phải gạt bỏ khỏi thế gian.

Dương Phàm biểu thị đồng ý sâu sắc:

- Ta cũng sẽ hết sức trợ giúp người “Phá giới”, không ai có thể ngăn cản bước chân của chúng ta.

Hai người ăn nhịp với nhau, đều vì giấc mộng cùng mục tiêu của mình mà đồng dạng tàn nhẫn cùng vô tình.

- Vì biểu lộ thành ý, ta đưa người vài món lễ vật.

Sau đó Luân Huyá Đại Đế vung tay, hai cái rương từ kim lớn xuất hiện trước mặt Dương Phàm.

Hắn mở một cái, từ trong truyền ra một cỗ áp lực chi Thứ Thần khí mới có.

Trong rương từ kim này lại có chứa bảy, tám kiện Thứ Thần khí

- Sáu kiện Thứ Thần khí thượng phẩm, còn có hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm tiếp cận cấp bậc Thần khí. Hy vọng có thể tăng cường thực lực hoặc thể lực của người ở một trình độ nhất định.

Luân Huyét Đại Đế trầm giọng nói.

Ánh mắt của Dương Phàm tức thì bị hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm trong đó hấp dẫn.

Hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm phân biệt là một cái Hoàng Kim Tiên và một cái Huyết Sắc Hoàng Quan.

Sáu kiện Thứ Thần khí thượng phẩm, hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm.

Nên biết rằng Thứ Thần khí cao nhất mà Dương Phàm có được mới là trung phẩm, càng không nói đến cực phẩm.

- Hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm này không phải tầm thường, sau khi liên thủ có thể chống lại Thần khí bình thường.

Luân Huyá Đại Đế lại nói.

Sau đó hắn mở cái rương từ kim còn lại, nơi đó có mười viên cầu đen thui nằm yên lặng, ước chừng lớn bằng cái đầu.

- Đây là “Đồ Thần Đạn” ta nghiên cứu ra, uy lực to lớn có thể lay động giới điện, dùng phải thận trọng.

Lúc Luân Huyét Đại Đế mở cái rương từ kim này biểu lộ vẻ thật cẩn thận, cũng nói cho

Dương Phàm biết phương pháp sử dụng “Đồ Thần Đạn”.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của Luân Huyá Đại Đế, Dương Phàm không khỏi nghĩ đến nếu ném vài viên Đồ Thần Đạn này tới Cửu Long Cung, không biết sẽ sinh ra kết quả gì.

- Nếu như đi Ma giới, phân thân khác của ta sẽ liên hệ người.

Luân Huyá Đại Đế lại giải thích phân bố thể lực của mình.

Dương Phàm ở lại Huyết Nhật Điện một đoạn thời gian, cùng Luân Huyét Đại Đế tham thảo một ít hiểu biết đối với bản chất của sinh mệnh.

Trong quá trình này Dương Phàm có cảm thụ sâu sắc. Một số giải thích của Luân Huyét Đại Đế đối với sinh mệnh hoàn toàn đánh vỡ thường quy của thế giới này.

Hắn đồng dạng đứng ở một tnhn tự khác tìm hiểu về sinh mệnh.

Dương Phàm cũng từng hỏi Luân Huyá Đại Đế manh mối có liên quan đến bản thể của Vô Song Thần Kiếm.

Đối với điều này ngay cả Đại Đế cũng không dám khẳng định bởi vì khi đó bản tôn của hắn đã chôn vùi dưới Diệt Thế Dị Thiên Kiếp.

- Lúc trước tranh đoạt Tào Hóa Thần Kiếm phát sinh tại Tinh Thiên thế giới, nếu muốn tìm lại bản thể của thần kiếm chỉ sợ người còn phải về Tinh Thiên. Tuy nhiên ta đoán rằng nếu như bản thể của thần kiếm không ở Thiên giới thì rất có khả năng ở Phật giới và Tiên giới, không có khả năng ở hạ tam giới.

Đại Đế nói ra phỏng đoán của mình.

Trước khi đi. Đại Đế lại nói một chuyện trọng yếu với Dương Phàm.

- Đây là một bí tân rất ít người biết. Tất cả Thần khí trong thất giới, thậm chí là một số thần thông cổ, tài liệu giới ngoại đều tới từ địa phương đó...

Luân Huyá Đại Đế theo bản năng dè dặt thanh âm.

- Đa tạ Đại Đế chỉ điểm. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đi thử vận khí.

Dương Phàm hết sức cảm tạ.

Trong thất giới này. Pháp bảo cao nhất có thể luyện chế chính là Thứ Thần khí

Trừ một số Thần khí có từ lúc thất giới sơ khai, Thần khí còn lại đều tới từ một nơi... Nếu như có thể nắm giữ cơ hội đó, nhất định có thể gia tăng thực lực cùng tư bản của Dương Phàm.

Nửa tháng sau.

Dương Phàm rời Huyá Nhật Điện, Hoa Yên Mị tiến hẳn ra ngoài.

Nhìn đại điện dần dần chùn xuống huyết uyên, Dương Phàm không khỏi thổn thức.

Nhớ ngày đó. Luân Huyá Đại Đế cao cao không thể với tới kia từng được coi là đại địch tiềm tàng, một trong Ma đầu của hai giới như nhà âm mưu lại trở thành minh hữu của mình.

“Kế hoạch đoạt thiên” được coi là âm mưu kinh thiên kia, hiện nay hẳn cũng trở thành một trong những người đứng sau màn.

Dương Phàm cũng rất tin tưởng sự hợp tác của mình cùng Luân Huyá Đại Đế sẽ là cường cường liên thủ, một sáng một tối đập nát mọi địch nhân.

Trở lại Vân Tiên đảo, Dương Phàm nói lời từ biệt với Tư Đồ trưởng lão.

- Dương Phàm, ta không biết người cùng Luân Huyá Đại Đế đạt thành hiệp nghị như thế nào. Nhưng có một điểm người phải chú ý: Luân Huyá Đại Đế này cũng không phải một người đơn giản.”Kế hoạch đoạt thiên” của hắn từng có âm mưu đảo điên thất giới.

Tư Đồ trưởng lão trịnh trọng nhắc nhở.

- Tư Đồ trưởng lão yên tâm. Ta cùng hắn là quan hệ minh hữu hợp tác ngang hàng. Còn nữa, mục đích của Luân Huyết Đại Đế kỳ thật rất đơn thuần...

Dương Phàm lại cười nói.

Đơn thuần?

Sắc mặt Tư Đồ trưởng lão cổ quái, lão không cho rằng một trong số những nhà âm mưu lớn nhất thất giới, mục đích của hắn bày ra lại rất “đơn thuần”.

Tư Đồ trưởng lão đứng tại chỗ nhìn theo bóng Dương Phàm dần trở thành nhạt, biến mất khỏi Phàm giới.

Từng là một tiểu nhân vật của Phàm giới, giờ phút này lại đạt tới độ cao ngang với Ma đầu hai giới, càng trở thành một trong những người phía sau màn của “Kế hoạch đoạt thiên”.

- Hy vọng sự hợp tác của bọn họ không nên mang đến đại kiếp nạn ngập trời cho thất giới này.

Cuối cùng Tư Đồ trưởng lão khẽ thờ ải.

Tuy rằng lão cho là Luân Huyá Đại Đế không đơn giản, mà chính lão cũng đâu phải nhân vật đem giản gì?

1093. Chương 1042: Tấn Chức

Bầu trời xanh thăm rộng lớn vô biên vô hạn làm nổi bật sự nhỏ bé của sinh linh.

Đám mây hình thù kỳ quái mà to lớn vô cùng trôi nổi trên bầu trời, giống như những con thú khổng lồ có thể cắn nuốt thiên địa.

Đây là một giới điện rộng lớn cách Thiên giới vô cùng xa XÔI trong không khí tràn ngập tiên linh khí vô tận nhưng lại phát ra khí tức đã man, nguyên thủy.

Đồng dạng là tiên linh khí nhưng lại có điểm khác biệt rất nhỏ so với linh khí của Thiên giới.

Trên mặt đất, một thảo nguyên rộng lớn vô ngần thi thoảng xuất hiện một số ngựa hoang và chim chóc.

Dưới cảnh vật nguyên thủy tự nhiên này, một hư ảnh lơ mơ xuất hiện và ngưng thật trên thảo nguyên.

- Nơi này chính là Yêu giới sao? Tiên linh khí tương đương với Tinh Hà thể giới nhưng hơi kém hơn Tinh Thiên thể giới một bậc.

Một nam nhân mặc áo khoác da thú hiện thân trên vùng thảo nguyên rộng lớn này.

Hắn khệch hờ đôi mắt, dường như cảm thụ cái gì.

Xem tình hình, hắn là người xa lạ mới tới hoặc là người phi thăng lên giới này.

Sự xuất hiện của nam nhân gây nên sự chú ý của một số chim chóc thú vật ở gần đó.

Rống!

Đầu tiên tới gần hắn là một con sài lang cao tới bốn năm thước, nhe hàm răng bén nhọn, hai mắt lộ huyá quang đi vòng quanh hắn như hổ rình mồi.

Khí tức nguy hiểm bức tới, không khí chung quanh ngưng kết không hiểu vì sao.

- Kỳ quái. Sài lang này rõ ràng đạt tới Chân Tiên tứ trọng, vì sao còn không hóa hình?

Nam nhân làm như không thấy sự tồn tại của sài lang, hơi lộ vẻ kinh nghi.

Nên biết lúc ở hạ giới, bình thường yêu tu đạt tới trình tự Nguyên Anh Kỳ chính là Hóa Hình Kỳ. cơ bản có thể hóa thành hình người.

Rất nhanh, hắn nhìn kỹ không gian bốn chung quanh, khẽ thở dài: Chung quy là không gian thượng giới, hết thấy quy tắc đều không thể dùng hạ giới để đánh giá.

Rống!

Sài lang phát ra tiếng rít gào như sấm rền, vô mạnh tới, trong mắt huyết quang lãnh liệt, hàn quang lóe lên. Răng nanh bén nhọn đã cắn lên người nam nhân kia.

Dưới cái mồm như chậu máu kia, nam nhân lại không có ý trốn tránh, dường như hoàn toàn bị kinh sợ.

Rắc!

Sài lang cắn trúng cổ họng nam nhân nhưng lại truyền ra tiếng răng bị vỡ, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ.

Với tu vi Chân Tiên tứ trọng của sài lang, chẳng những không cắn được cổ họng của nam nhân ngược lại còn vỡ cả hàm răng.

Ngoài miệng nó tràn đầy máu màu tím đen. mắt lộ vẻ sợ hãi.

Xem ra nam nhân này khẳng định không phải là người phi thăng vừa mới tới thượng giới.

Người phi thăng bình thường đều tới Phi Thăng Thai.

Không thể nghi ngờ, nam nhân thần bí trống rỗng xuất hiện này chính là Dương Phàm tới từ Phàm giới.

Khác với lần đầu tiên phi thăng thượng giới, mặc dù Dương Phàm cảm nhận được sự dẫn dắt của tiên quang tiếp dẫn nhưng không nghe theo ý chí của nó. mà dựa theo ý nguyện của mình đi tới một nơi khác của giới này.

Nơi này đúng là Yêu giới một trong thất giới.

- Hắc hắc. Nơi này là Yêu giới của hạ tam giới. Long Hoàng Tò. cho dù thần thông người lớn đến đâu cũng ngoài tầm tay với.

Khỏe miệng Dương Phàm nhếch nụ cười, tiện tay nâng lên giam cầm sai lang không thể động đậy.

- ừm. Lắm người làm bữa ăn đầu tiên của ta tới Yêu giới đi.

Dương Phàm ha ha cười, thông thả ung dung nhóm lửa trên mặt đất.

Chỉ chốc lát. thịt nướng vàng ươm đầy mỡ béo được quay trên giá nướng, mùi thịt thơm lừng.

Trong lúc này. Dương Phàm triển khai cảm quan phát hiện vị trí hiện tại của mình là một vùng núi đồi thảo nguyên lơ lửng.

Toàn bộ núi đồi thảo nguyên này lớn hơn Đông Thắng Đại Lục trăm lần, cứ như vậy lơ lửng ở trên vũ trụ tối đen.

Trong mấy vạn ức dặm phụ cận vùng núi đồi thảo nguyên này còn có đủ loại hoàn cảnh địa lý như rừng rậm, lục địa, thủy vực...

Có điều bất đồng chính là nơi này không có tinh cầu. những môi trường địa lý lại như tự nhiên mà thành.

Thế giới rộng lớn như thế, Dương Phàm vừa mới đến căn bản không có cảm giác về phương hướng.

Lúc tới giới này. Dương Phàm cũng bắt chước khí tức của yêu tộc. hiện tại nhìn qua sẽ bị coi là một Chân Yêu của Yêu giới.

Đối với điểm này, Dương Phàm cũng không quan tâm.

Quan trọng là... hắn cần một nơi yên tĩnh để tu luyện, còn muốn cho chúng thân hữu có môi trường tu luyện tương ứng.

Khi hắn tới Yêu giới, không ít người trong vùng đất sống lên tiếng hoan hô, đặc biệt là chúng Yêu tộc sinh sôi nảy nở.

Hoàn cảnh linh khí của vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian có liên quan với giới điện nơi Dương Phàm đặt chân.

Khi hắn tới thượng giới, chúng thân hữu trong vùng đất sống cũng được hưởng môi trường tu luyện tương ứng mà lại càng tốt hơn một bậc.

Khi ánh thân của Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian, chợt nghe thấy thanh âm của con trai Dương Thần:

- Phụ thân. Hiện tại người tới không gian nào? Nơi này dường như không giống Thiên giới.

Hắn không nhận được muốn ra ngoài đòi gió.

Dương Phàm cũng không phản đối, cho đám người Dương Thần. Điệp Liên. Tuệ Tâm đi ra ngoài cùng hưởng thịt nướng với mình.

Mọi người ngồi bên đồng lửa nhưng bị Dương Phàm thi triển thần thông Huyền Thiên Hóa Hư phát ra khí tức của yêu tộc.

Gần đây cũng không có nhân vật cấp Tiên Đế. Dương Phàm không ngại để bọn họ đi ra cho khuây khỏa.

- Phụ thân. Lúc nào thì cho Luân Hồi Tinh Bảo ra, chúng ta có thể cân nhắc đi ngao du Yêu giới.

Dương Thần đề nghị.

Trong khoảng thời gian gần đây nhất, hắn đã chấp nhận sự tồn tại của Vân Vũ Tịch, quan hệ cha con giữa hắn cùng Dương Phàm đã dịu đi không ít.

- Qua một đoạn thời gian đi. Trước tiên ta phải hiểu biết tình huống của Yêu giới này.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

Ngay cả hắn cũng có ý tưởng ngao du thất giới.

Hắn lại trở vào Tiên Hồng Không Gian, tìm tới Thiên tượng đại sư.

- Nơi này là bốn kiện Thứ Thần khí thượng phẩm.

Dương Phàm vung tay, ném ra bốn kiện Thứ Thần khí thượng phẩm.

Thiên tượng đại sư ngậy người, lại ghen hòng nhìn trân trối.

Lần này lại đều là Thứ Thần khí thượng phẩm.

- Ngoài ra còn có một việc, hy vọng đại sư hỗ trợ ta tinh luyện Luân Hồi Bàn.

Dương Phàm tính toán lấy ra hai kiện Thứ Thần khí thượng phẩm khác, ngừng luyện Luân Hồi Bàn đến Thứ Thần khí thượng phẩm.

- Điều này không khó.

Thiên tượng đại sư cười nói.

Dương Phàm khẽ lắc đầu, đưa Thiên tượng vào thế giới Mệnh Hạch.

- Đây là Tiểu thế giới ta sáng tạo ra.

Dương Phàm giải thích ngắn gọn một câu. nói tiếp:

- Toàn bộ quá trình luyện chế sẽ vận dụng lực lượng căn nguyên của Tiểu thế giới này...

Giải thích nửa ngày, Thiên tượng rốt cục hiểu được phương pháp luyện chế theo như lời của Dương Phàm.

- Trời ạ. Đây là phương pháp luyện chế Thần khí dùng thiên địa làm lò luyện trong truyền thuyết.

Thiên tượng đại sư đầy hưng phấn sau đó mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa không ôm Dương Phàm hôn mấy cái.

Dùng thiên địa làm lò luyện?

Dương Phàm ngắt ra. Từ khi tới Diễn Sinh Kỳ. hắn vẫn dùng loại phương pháp này để tinh luyện Luân Hồi Bàn. gần như là từ một loại bản năng. Không nghĩ tới ở trong mắt của Thiên tượng đại sư, phương pháp này lại trở thành phương pháp luyện chế Thần khí dùng thiên địa làm lò luyện.

- Nói như vậy, ngày sau chúng ta có cơ hội luyện chế Thần khí?

Dương Phàm vui vẻ nói.

- về lý luận thì có thể nhưng luyện chế Thần khí tuyệt đối là rất khó khăn. Nếu có tài liệu đặc thù giới ngoại hoặc là tài liệu Tiên Thiên, lão phu cũng nắm chắc được năm sáu phần.

Thiên tượng trầm ngâm.

- Tài liệu giới ngoại, tài liệu Tiên Thiên?

Dương Phàm có một phỏng đoán, hỏi Thiên tượng.

- Cái gọi là tài liệu giới ngoại tức là một số tài liệu đặc thù đến từ bên ngoài thất giới, có thể đề cao xác suất luyện chế Thần khí. Mà tài liệu Tiên Thiên thì sinh ra từ lúc thiên địa hỗn độn sơ khai, đã sớm tiêu hao hết từ thời kỳ thái cổ. Nghe nói khi đó thậm chí có truyền thuyết luyện chế thành Thần khí.

Trong mắt Thiên tượng lộ ra vẻ vô cùng chờ mong.

Dương Phàm gật đầu:

- Tài liệu Tiên Thiên tiêu hao hết. trong thất giới trừ Thiên, Minh nhị đế không hỏi thể sự cũng không có ai có thể phá giới mà đi. Xem ra tài liệu giới ngoại kia chỉ có thể từ “địa phương kia”.

- Đúng, chính là từ cái “địa phương kia”. Bí tân này cũng chỉ số ít nhân vật cao tăng thất giới biết đến.

Ánh mắt Thiên tượng hơi sáng lên.

“Địa phương kia” theo như lời của lão chính là một cái đại kỳ ngộ mà Luân Huyét Đại Đế dặn dò Dương Phàm.

Đôi mắt cả thất giới, chỉ có nơi đó mới có thể chiếm được tài liệu giới ngoại thậm chí là Thần khí

Tiếp đó Dương Phàm cùng Thiên tượng thương nghị phương pháp tinh luyện Luân Hồi Bàn.

Dương Phàm trước tiên dùng tài liệu quý báu khác làm mẫu một lần, trong quá trình quan sát. Thiên tượng cực kỳ hưng phấn.

- Loại phương pháp luyện chế này thật sự là đoạt tạo hóa thiên địa. Chỉ là phương pháp tinh luyện của người chỉ phát huy ra một phần ba uy lực của nó.

Thiên tượng không hổ là Tông sư luyện khí nổi tiếng thất giới, rất nhanh chỉ ra điểm thiếu hụt và thiết kế phương án hoàn mỹ.

Mấy năm tiếp theo. Dương Phàm cùng Thiên tượng đại sư ở trong Tiểu thế giới tinh luyện Luân Hồi Bàn.

Sau khi gia nhập hai kiện Thứ Thần khí thượng phẩm, cấp độ của Luân Hồi Bàn không ngờ vượt qua đến trình tự Thứ Thần khí cực phẩm, vượt qua dự đoán trước của Dương Phàm.

Luân Hồi Bàn Thứ Thần khí cực phẩm trơn bóng như trân bảo. tỏa ra tinh quang mộng ảo mê ly.

Sau khi cấp độ của Luân Hồi Bàn tăng lên tới Thứ Thần khí cực phẩm, thực lực của Dương Phàm có thể tăng vọt một hai chục lần.

- Như vậy. bản thân Luân Hồi Bàn có thể đối kháng vài vị Tiên Đế. Tiên Đế bình thường có thể còn không phải đối thủ của nó.

Dương Phàm ngẫm dự đoán.

Thậm chí Thiên tượng đại sư đề nghị muốn chuyển Luân Hồi Tinh Bảo vào để tinh luyện.

Dương Phàm cân nhắc một lát. lại cự tuyệt:

- Nếu một ngày nào đó Tinh Nguyên Lô có cơ hội tấn chức Thần khí, lúc đó đưa vào cũng không muộn.

Hắn cũng không muốn để nhiều người biết đến căn nguyên thế giới của mình.

- Được, ta tin tưởng sẽ có ngày đó.

Thiên tượng thâm ý nhìn Dương Phàm một cái.

Cấp bậc của Luân Hồi Bàn tăng lên khiến tin tưởng của Dương Phàm tăng mạnh, đồng thời bỏ thời gian luyện hóa hai kiện Thứ Thần khí cực phẩm khác.

Trong Tiên Hồng Không Gian, đám người Thiên tượng đại sư. Đặng Thi Dao lại bận rộn.

Tinh Nguyên Lô cũng không thể tiêu hóa bốn kiện Thứ Thần khí thượng phẩm trong khoảng thời gian ngắn. Thiên tượng cùng Đặng Thi Dao đang nghĩ cách để Luân Hồi Tinh Bảo tăng lên thêm một bước.

Dương Phàm trở lại trên thảo nguyên Yêu giới, phát hiện đám người Dương Thần chơi đùa thật vui vẻ ở nơi này, cũng không chạy loạn.

- Chờ sau khi Luân Hồi Tinh Bảo tấn chức thành công, các người tiếp tục ngao du Yêu giới cũng không muộn.

Dương Phàm không muốn xảy ra việc bất ngờ gì.

Đám người Dương Thần lưu luyến trở lại vùng đất sống.

Dương Phàm thì tiến vào Tiểu thể giới Mệnh Hạch Bắt đầu toàn tâm tu luyện.

Trong Tiểu thể giới Mệnh Hạch, đại thụ Diễm Sinh đã hoàn toàn ăn mùa tinh thuần bốn linh hồn Tiên Đế. bắt đầu hấp thu lực lượng.

Bốn linh hồn Tiên Đế này. có ba cái là Huyền Tiên nhất trọng, một cái là Huyền Tiên nhị trọng.

Dương Phàm phát hiện linh hồn lực của Huyền Tiên nhị trọng cường đại hơn Huyền Tiên nhất trọng không chỉ gấp mười.

Hắn khoanh chân ngồi trên đại thụ Diễm Sinh, thời gian lưu tốc đột nhiên nhanh hơn trăm ngàn lần.

Tiểu thể giới Mệnh Hạch cũng theo đó sinh ra diễn biến.

Nhoáng một cái, thời gian vài trăm năm trôi qua.

Linh hồn của Tiên Đế đối với Dương Phàm mà nói hoàn toàn là thuốc bổ. Hắn cũng rất cực bước vào Diễm Sinh sơ kỳ. Trên đại thụ Diễm Sinh nở đầy nụ hoa, cánh hoa nhỏ, từng làn hương thơm tỏa khắp Tiểu thể giới.

Tinh thần ý chí của Dương Phàm cường đại hơn mấy trăm năm trước không chỉ gấp mười.

- Hiện tại cho dù ta không dung hợp ý chí của Vô Song, tinh thần ý chí cũng có thể sánh ngang với Huyền Tiên tam trọng.

Dương Phàm nhắm mắt lại, sâu sắc cảm thụ cỗ ý chí giống như thiên đạo chúa tể toàn bộ Tiểu thể giới.

Cỗ ý chí này có thể dẫn phát lực lượng của cả Tiểu thể giới và dồn lên trên người Dương Phàm.

Như vậy, thực lực Dương Phàm được tăng lên một trời một vực so với lúc đại chiến Ngao Thanh

1094. Chương 1043: Cát Cánh

Sau khi Dương Phàm bế quan mấy trăm năm tấn chức Diễm Sinh sơ kỳ, việc nâng cấp Luân Hồi Tinh Bảo cũng tiến hành được một nửa.

Trước đó Luân Hồi Bản đã đạt tới Thứ Thần khí cực phẩm, thực lực tăng mạnh khiến tin tưởng Dương Phàm tăng cao. tâm tình đặc biệt thoải mái.

Tuy nhiên ngay khi hắn xuất quan, bên trong linh hồn đột nhiên sinh ra một tia cảm ứng rất nhỏ.

Tia cảm ứng đó tới từ không gian thần bí vô cùng xa xôi.

- Thạch Thiên Hàn!

Trong mắt Dương Phàm bắn ra một luồng thần quang.

Bá!

Thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, ngay sau đó cảm quan của Dương Phàm bao phủ tại một không gian thần bí tràn ngập máu tanh cùng giết chóc.

Không gian này cùng không gian ma vực lúc trước có thể nói là đại đồng tiểu dị.

Điểm khác duy nhất chính là cấp bậc linh khinh này sánh ngang với thượng giới.

- Bản tôn!

Thạch Thiên Hàn đang chiến đấu cùng một ma vật thật lớn, cảm ứng được sự tồn tại của Dương Phàm, tâm thần run lên.

So với năm xưa biến hóa của Thạch Thiên Hàn cũng không nhỏ. Đỉnh đầu có một đôi sừng cong màu đen, hai mắt biến thành màu tím thẫm, toàn thân bao phủ hoa văn màu hắc tinh, có chút giống long lân nhưng càng thêm tinh tế, hai tay biến thành một đôi vuốt sắc màu đỏ thẫm lạnh liệt.

Từ hình thể bên ngoài mà xem, hắn sớm thoát khỏi phạm trù nhân loại, trở thành một ma vật biến dị nắm giữ vô số thiên phú.

- Xem ra nơi này hẳn là “Ma vực giết chóc” do Luân Huyết Đại Đế liên thủ Cửu u Ma Đế sáng lập ra.

Dương Phàm trực tiếp tiến vào không gian này, đánh giá với vẻ đầy hứng thú.

Hiện tại hắn đã là một trong số những người sau màn của “Kế hoạch đoạt thiên”, tự nhiên có chút hiểu biết đối với kế hoạch của Luân Huy á Đại Đế.

Ma vực giết chóc là địa phương Luân Huyá Đại Đế dùng để nghiên cứu Thần Huyá cùng với thí nghiệm sinh mệnh tiến hóa, dung hợp huyá mạch.

“Thị Huyết Thiên Ma quân” theo như led của Luân Huyết Đại Đế chính là được sinh ra như vậy.

Mười mấy vạn năm không có liên hệ, Thạch Thiên Hàn trong quá trình không ngừng giết chóc cũng đạt tới cấp bậc Huyền Tiên nhị trọng.

Bởi vì trưởng thành tiến hóa trong giết chóc không ngừng, hắn ở Huyền Tiên nhị trọng có được đủ loại thiên phú cùng thân thể hoàn mỹ thích ứng chiến đấu, sẽ có được thực lực khiêu chiến Huyền Tiên tam trọng.

- Không tệ. Tiến vào không gian này cũng là nhân họa đắc phúc.

Dương Phàm cười cười, phát hiện thần sắc của Thạch Thiên Hàn có chút mất tự nhiên.

Bỗng nhiên Dương Phàm biến sắc, nhìn chăm chăm vào Thạch Thiên Hàn một hồi lâu, trong lòng phát lạnh.

Có lẽ là trong quá trình tiến hóa, thời gian rất dài không liên hệ với bản tôn khiến Thạch Thiên Hàn gần như sinh ra ý thức độc lập tự chủ.

Nói cách khác hắn đã thích ứng cuộc sống không có bản tôn, ý thức toàn bộ đều lấy mình làm trung tâm.

- Nếu chậm thêm một đoạn thời gian nữa chỉ sợ phải phiền toái rồi.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng.

Ngay khi hắn sừng sốt.

Xuy... Ba!

Vuốt sắc màu đỏ thẫm của Thạch Thiên Hàn xẹt qua một đạo hồ quang màu đen như tia chớp hung hăng đánh trúng thân thể Dương Phàm.

Thân thể tiếp cận thân thể Ma Thần của Dương Phàm, trong nháy mắt ngực bị xuyên thủng, máu văng khắp nơi.

Tốc độ ra tay quá nhanh.

Sau đó một móng vuốt kia của Thạch Thiên Hàn góp chặt cổ họng Dương Phàm, đôi mắt màu tím thẫm lóe lên màu đỏ lạnh băng.

Một cỗ ma khí băng hàn lập tức rót vào trong cơ thể Dương Phàm, giam cầm pháp lực của hắn.

- Đi chết đi!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Thạch Thiên Hàn hiện ra vài tia dữ tợn.

Chỉ cần giết chết Dương Phàm, hắn có thể chân chính độc lập trở thành một sinh linh hoàn toàn tự chủ.

Trên thực tế loại tình huống phân thân làm phần này được ghi lại trong sách cổ không phải là số ít.

Bình thường khi thực lực của phân thân tăng vọt vượt qua bản thể chính là nguyên nhân gây ra làm phần.

Còn một nguyên nhân trọng yếu thứ hai nữa, đó là bản tôn cùng phân thân không liên hệ trong thời gian quá dài.

Nguyên nhân khác như hoàn cảnh đặc thù, các loại nhân tố... cũng có thể là nguyên nhân khiến phân thân làm phản.

Giờ phút này Thạch Thiên Hàn dưới tình huống sinh ra ý thức độc lập tự chủ lại tự nhận là thực lực đã vượt qua bản tôn, cho nên ra tay không chút do dự.

- Ha ha, người muốn ta chết như vậy sao? Đáng tiếc không thể như người mong muốn.

Dương Phàm bị giam cầm pháp lực lại phát ra tiếng cười khê nasm chắc thắng lợi trong tay.

Thạch Thiên Hàn biến sắc thẫm nghĩ không ổn.

Hắn chính là một bộ phận của Dương Phàm, tự nhiên hiểu rất rõ tính cách của bản tôn.

Bản tôn luôn thích ẩn giấu thực lực chân chính, đồng thời đòn sát thủ, át chủ bài đều để phía sau không đến thời điểm cuối cùng tuyệt đối không sử dụng.

Ngay tại khoảnh khắc tiếp theo.

Thạch Thiên Hàn bị giam cầm ở tại chỗ.

Bởi vì linh hồn cùng sinh mệnh hắn đã không trong sự khống chế của mình.

Bởi vì có sự tương liên về linh hồn, Dương Phàm muốn khống chế hắn thật sự quá đơn giản.

Tiếp theo Dương Phàm khoanh chân ngồi, hồn lực cường đại trong bản tôn rót vào trong linh hồn của Thạch Thiên Hàn và khắc lên dấu vết thật sâu.

Ba ngày sau. Thạch Thiên Hàn như một cây cọc gỗ đứng cạnh Dương Phàm, lạnh băng như thép. Hắn lại khôi phục thành Thạch Thiên Hàn lúc đầu.

- Ta cho phép người có ý thức độc lập tự chủ nhưng duy nhất một điều là không được làm phản.

Dương Phàm truyền đạt ý chí của mình cho Thạch Thiên Hàn.

Xuất phát từ một ý tưởng nào đó. hắn để Thạch Thiên Hàn tiếp tục giữ ý thức độc lập tự chủ.

Bởi vì một sinh linh không có ý thức độc lập tự chủ hoàn chỉnh tuyệt đối khó đi tới đỉnh.

Tiếp theo. Dương Phàm để lại nửa bình Nghịch Tiên Huyết cho Thạch Thiên Hàn, dặn hắn mỗi trăm năm dùng một giọt.

Thạch Thiên Hàn mang theo nửa bình Nghịch Tiên Huyết, tiếp tục ở lại không gian máu tanh này tiến hành giết chóc tiến hóa không ngừng.

- Ma vực giết chóc này quán triệt thiết tắc “Chọn lựa tự nhiên, người thích hợp sinh tồn” của Luân Huyết Đại Đế. Hy vọng Thạch Thiên Hàn có thể đi đến cuối cùng, như vậy xác suất thành công khi dùng Nghịch Thần Huyết cũng sẽ lớn hơn vài phần.

Dương Phàm nghĩ như vậy.

Ngoài ra, trong Tiên Hồng Quỳ có một bộ pháp môn thần kỳ Hoán Huyết Nghịch Mệnh Đại Pháp: Đưa huyết mạch tốt đẹp hoặc huyết mạch Thần thú dung nhập hoặc là rót vào trong cơ thể sinh linh bậc thấp khác, có kỳ hiệu thoát thai hoán cốt. Có thể gia tăng thể chất người thụ thuật rất lớn.

Bản thân Dương Phàm từng đặt ra một phương pháp dùng Nghịch Thần Huyết, trong đó chính là sử dụng phép môn phức tạp vô cùng này.

Còn nữa, trong quá trình dùng Thần Huyết có thể tiến vào Tiểu thể giới Mệnh Hạch.

Ở trong Tiểu thể giới Mệnh Hạch, có thể khiến thân thể bất tử bất diệt, bất kỳ thống khổ cùng thương tổn đều có thể thông qua Luân hồi gánh vác.

Không thể nghi ngờ những điều kiện này đều có cơ hội đề cao xác suất tiêu hóa Nghịch Thần Hủy.

Sau đó Dương Phàm dạo quanh ma vực giết chóc này. không lâu sau tìm được đại bản doanh của nơi này cũng chính là “Chủ thành” trong trí nhớ của Thạch Thiên Hàn.

Trong ma vực giết chóc, tác dụng của chủ thành là để giao dịch, chữa thương.

Chủ thành dùng tu vi cảnh giới để đánh giá. mỗi quá một đoạn thời gian đều sẽ bị gọi về chủ thành, chịu đựng “Huyết chi thánh quang” tẩy lễ. Thương thế khỏi hẳn, tinh thần trạng thái càng có thể đạt tới đỉnh.

Cảm quan Luân hồi bao phủ toàn bộ chủ thành, Dương Phàm rất nhanh tìm được một cái phân thân của Luân Hủy Đại Đế ở trong mặt điện ngầm.

- Người tới bằng cách nào?

Sự có mặt của Dương Phàm khiến Luân Hủy Đại Đế giật mình không nhỏ:

- Chẳng lẽ ngươi đã tới Ma giới? Cho dù ngươi ở Ma giới cũng khó thể vô thanh vô tức tiến vào nơi đây.

- Phàm là nơi ta đi qua, giới diện không thể sinh ra trở ngại với ta.

Dương Phàm ha hả cười, ngồi xuống trao đổi với phân thân Luân Hủy Đại Đế.

Nói tới không gian giết chóc này. Luân Hủy Đại Đế cười nói:

- Ý tưởng về không gian này vốn từ một loại trò chơi nhiều người ở thế giới trước kia của ta. Khác nhau ở chỗ mỗi sinh linh nơi này chỉ có một cái mạng, chết là chấm dứt. Ý nghĩa tồn tại của nó là trợ giúp ta nghiên cứu sự tiến hóa của sinh linh và chọn lọc ra một ít hủy mạch biến dị mới. Đương nhiên, nó vẫn vì phục vụ cho Nghịch Thần Thuế Thiên Hủy, vì

“Kế hoạch đoạt thiên” như trước.

Dương Phàm nghe xong cái hiểu cái không, chỉ nói cho Luân Hủy Đại Đế biết phân thân của mình đang ma luyện trong không gian này. để hắn chú ý chăm sóc một chút.

- Ha ha ha. Người nói chính là thí nghiệm thể số chín. Nó là một trong những sinh linh tiến hóa nhanh nhất, có tiềm lực nhất của cả không gian này.

Không nghĩ tới Luân Huyết Đại Đế cũng đã chú ý tới Thạch Thiên Hàn từ lâu, thậm chí coi là đối tượng theo dõi trọng điểm.

Từ biệt Luân Hủy á Đại Đế, Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi trở về Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

Mặc dù hiện tại bản tôn không thể tiến vào Tiên Hồng Không Gian nhưng có thể thông qua ánh xạ vận dụng Tiểu thế giới của mình để đi tới mục đích trong thời gian nhanh nhất.

Trở lại Tiểu thế giới Mệnh Hạch, Dương Phàm bế quan mấy trăm năm, ý đồ thôi diễn cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng Quy á.

Dựa theo dự đoán của hắn, đạt tới Diễn Sinh trung kỳ. hậu kỳ trên cơ bản có thể bề nghề thất giới.

Mà cảnh giới tiếp theo của Tiên Hồng Quyết là trình tự như thế nào. có thể đột phá công cùm xiềng xích của thất giới hay không?

Điểm này, ngay cả bản thân Dương Phàm cũng tràn ngập chờ mong.

Tuy nhiên, việc thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo tuy rằng đã có hình dáng đại khái nhưng về chi tiết cụ thể lại gặp phải lực cản cực lớn.

Cảnh giới tiếp theo rất có thể phải vượt qua giai đoạn Đại Luân Hồi, tiến vào một trình tự hoàn toàn mới.

Thời gian mấy trăm năm thôi diễn không có tiến triển bao nhiêu.

Lúc Dương Phàm lại trở về vùng đất sống, Luân Hồi Tinh Bảo đã thành công thăng cấp. có phạm vi vận chuyển thực lực tổng thể tăng lên một hai cấp.

Theo như lời của Thiên tượng đại sư thì:

- Cấp bậc dưới Huyền Tiên tam trọng rất khó tạo thành uy hiệp chân chính đối với Luân Hồi Tinh Bảo.

Lúc ánh thân của Dương Phàm tiến vào Tiên Hồng Không Gian, đám người Dương Thần đều nôn nóng không nhịn được muốn đi ra ngoài ngao du, hiên nhiên đã chờ lâu ngày.

- Tướng công. Đang chờ chàng lên tiếng đây. Bọn nhò cũng mong mời ngao du thất giới.

Đặng Thi Dao cười nói.

Vân Vũ Tịch cũng lộ một tia chờ mong.

- Được.

Dương Phàm gật gật đầu, phất tay:

- Cát cánh.

Lần này hẳn cũng tọa trấn Luân Hồi Tinh Bảo. cùng ngao du Yêu giới.

Dù hẳn ở đâu cũng đều là tu luyện.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân trọng yếu đó chính là tìm kiếm tung tích của Hồ

Phi.

Nhiều năm như vậy không gặp, không biết “tiểu ngoan hầu” Hồ Phi kia hiện giờ ở Yêu giới vùng vẫy như thế nào?

- Hồ Phi, người cũng đừng để ta thất vọng nha.

Dương Phàm ngồi trong một động phủ yên tĩnh thanh nhã của Luân Hồi Tinh Bảo, Vân Vũ Tịch làm bạn với hắn.

Nghĩ đến Hồ Phi, khoe miệng Dương Phàm không tự chủ hiện lên vẻ tươi cười.

Hắn rất nhanh tiến vào trạng thái tu luyện.

về phần nhiệm vụ tìm kiếm tung tích của Hồ Phi, Dương Phàm đã sớm giao cho con trai Dương Thần.

Thiên phú của Dương Thần có thể nói là tuyệt đỉnh, so với những thiên tài trong thất giới thì mạnh hơn rất nhiều.

Duy nhất không đủ chính là thiếu lịch lãm và kinh nghiệm.

Dương Phàm cũng muốn nhân cơ hội này rèn luyện hắn một phen.

Công việc không khác gì chân chạy vật này rơi vào tay Dương Thần lại hưng phấn một hồi lâu.

Phụ thân vẫn chưa từng quan ái hắn rốt cục bắt đầu tỏ ra coi trọng.

Dương Thần hạ quý tâm, nhất định không để phụ thân coi thường.

Trong lúc Luân Hồi Tinh Bảo ngao du Yêu giới còn phải mua sắm đại lượng tài liệu, thi thoảng dừng lại ở các nơi.

Trong không gian Yêu giới bởi vì thiếu Tông sư luyện khí cho nên Tinh Không Thành Lũy càng thêm trầm vụn năm khó gặp. Mỗi khi Tinh bảo dừng lại nơi nào đều khiến cho vô số tiên nhân (Yêu tộc) nhìn vào.

Đối với bất chúc khí tức. Vân Vũ Tịch đã đặt mình vào thiên địa tự nhiên cũng có trình độ rất cao, liên thủ cùng Đặng Thi Dao để khí tức trên Luân Hồi Tinh Bảo không có sơ hở.

Đến một ngày. Dương Thần kích động tìm tới Dương Phàm:

- Phụ thân, có tin tức của Hồ thúc!

1095. Chương 1044: Hoa Thiên Đại Lục

Dương Thần cũng không để Dương Phàm thất vọng, rất nhanh đã tìm được tung tích của Hồ Phi.

- Phụ thân. Yêu giới này tổng cộng có hai vị Đại Đế, phân biệt là Man Hoàng và Hắc Diệu Yêu Hoàng. Bọn họ thần thông cái thể pháp lực vô biên ngạo thị hoàn vũ. cũng thay nhau chấp chưởng ngôi vị đứng đầu Yêu giới. Theo tìm hiểu, Hồ đại thúc hình như là phụ tá đắc lực của Man Hoàng, chính là kỳ tài có một không hai của tộc viên hầu quật khởi trong một, hai chục vạn năm gần đây nhất.

Dương Thần trước tiên giản lược tình huống một lần, sau đó nói đến một số chi tiết.

- Uy danh của Man Hoàng kia, ta cũng nghe nói qua, không nghĩ tới là một trong hai người cạnh tranh đứng đầu giới này.

Dương Phàm mỉm cười.

Man Hoàng chính là đối thủ cũ của Vân Tiêu Đại Đế. việc này hẳn đều có hiểu biết từ trong miệng Du Vân Tiên Đế cùng Vân Vũ Tịch.

- Tuy nhiên, nơi này còn cách Man Thiên Thần vực của Man Hoàng một đoạn không xa, nếu phụ thân yên tâm, để ta quản lý hàng tuyến (lộ tnhh bay) của Luân Hồi Tinh Bảo. tin chắc vài năm sau là có thể tới nơi.

Dương Thần lộ vẻ chờ mong nói.

Quản lý hàng tuyến của Luân Hồi Tinh Bảo. đây là loại quang vinh và quyền lực cỡ nào, làm sao không động tâm chứ?

- Vậy được, tiếp theo sẽ do người quản lý hàng tuyến, đi Man Thiên Thần vực.

Dương Phàm đang muốn cho hắn cơ hội ma luyện nên cũng không cự tuyệt.

Mang theo vạn phần sung sướng, Dương Thần tiến vào Tinh Hạch nội tầng, trở thành một trong những người cầm lái của Luân Hồi Tinh Bảo khổng lồ.

Đối với điều này. Đặng Thi Dao có chút bất ngờ và nội tâm cũng vì con mà kiêu ngạo.

Đại đa số thời gian Dương Phàm đều bé quan.

Sau khi Dương Thần quản lý Luân Hồi Tinh Bảo. làm việc không điều thấp như phụ thân hắn.

Dọc theo đường đi. Luân Hồi Tinh Bảo dừng lại ở những khu vực rất phồn hoa của Yêu giới, liên tục gây chấn động.

Đối với quái vật lớn như Tinh Không Thành Lũy này. cho dù là bá chủ một phương của Yêu giới cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Nhân vật có thể s ở hữu Tinh Không Thanh Lũy, đôi mắt thất giới tuyệt đối không có ai là hạng tầm thường.

Cho nên. mặc dù Dương Thần làm việc có hơi khoa trương nhưng một đường lại bình yên vô sự.

Trong thời gian này, Luân Hồi Tinh Bảo cập bến neo đậu ở các khu vực phồn hoa, giao dịch đủ loại tài liệu. Đây cũng là mục tiêu trong kế hoạch.

Dù sao tinh luyện nâng cấp tinh bảo ngày sau cùng với mục tiêu luyện chế thành Thần khí đều cần lượng tài liệu vô hạn.

Nhoáng một cái hai, ba năm trôi qua.

Bầu không khí trong Luân Hồi Tinh Bảo nói cười vui vẻ, thân hữu hai kiếp của Dương Phàm ở trong không gian của thành lũy hào hoa có thể đi động này ngao du thiên hạ, thật là lạc thú vô hạn.

Dương Thần là một trong những người cầm lái Luân Hồi Tinh Bảo vô hình trung trở thành ngôi sao mọi người nhìn vào, dần dần có chút tâm hồn phơi phơi.

Rốt cục vào một ngày. Luân Hồi Tinh Bảo tiến vào phạm vi Man Thiên Thần vực.

Tiến vào khu vực này, mọi người đột nhiên phát hiện số lượng cường giả nơi này rất nhiều, mức độ phồn hoa của văn minh tu luyện vượt qua khu vực khác mười lần.

Thậm chí ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy Tinh Không Thanh Lũy khác.

Những Tinh Không Thành Lũy đã gặp bình thường đều khổng lồ vô cùng, tuy nhiên về mặt cấp độ, uy lực kém khá xa Luân Hồi Tinh Bảo. Người có thể nhìn ra sự khác biệt của hai loại có thể nói là rất ít.

Cũng giống như dĩ vãng, Luân Hồi Tinh Bảo cập bến neo đậu ở cạnh một đại lục.

Địa vực của đại lục này rộng lớn, gấp trăm ngàn lần Đông Thắng Đại Lục, phía trên cũng có nhân vật cấp Yêu Đế quản lý.

- Xem giới thiệu trên bản đồ, Hoa Thiên đại lục này là một trọng địa giao dịch của Man Thiên Thần vực. văn minh, tu chân cũng cực kỳ phát đạt. Chúng ta có thể tiến hành giao dịch đại lượng ở nơi này.

Dương Thần có chút hưng phấn nói với Đặng Thi Dao.

Một đường đi tới, Luân Hồi Tinh Bảo ngao du các nơi mặt khác cũng đảm đương vai trò “Bào thương”. (Nhiệm vụ thương nhân như trong một số game online @__@)

Thanh viên trên tinh bảo cũng nhân cơ hội kiếm lời rất nhiều.

về mặt này. Dương Thần ít nhiều có chút buồn bực. Tiên thạch trong tay hắn đều bị cô nương xem bói Trương Du Vũ (*) lừa sạch, thậm chí còn nợ tiền một quẻ.

Cho dù là trọng địa thương mại như Hoa Thiên đại lục. khi Luân Hồi Tinh Bảo buông

xuống cũng gây nên một hồi chấn động.

Đám tiên nhân qua lại phụ cận đều nhìn vào, bắt đầu thảo luận.

- Hình dạng của Tinh Không Thành Lũy này thật là kỳ lạ. thần bí tao nhã. Đáng tiếc thể tích hơi nhỏ một chút, đáng lẽ là vì tiết kiệm tài liệu?

Một nhân vật cấp Tiên Quân hơi ghen tị nói.

- Vậy thì chưa chắc. Trực giác thiên phú của ta cảm thụ được một cỗ áp bách kỳ quái, lai lịch của Tinh Không Thành Lũy này chỉ sợ không nhỏ.

Một gã Yêu Quân tộc chuột về mặt thận trọng nói.

- Tài liệu rất kỳ lạ, căn bản nhìn không thấu. Lúc vừa phi tới và hạ xuống, từ cấp tốc đột nhiên ngưng hẳn nhưng lại ổn như Thái Sơn.

- Chưa từng nghe nói ở Yêu giới có Tinh Không Thanh Lũy này.

Bất kể như thế nào. đối với chủ nhân có được Tinh Không Thành Lũy. bọn họ tràn ngập hâm mộ cùng hướng tới và càng nhiều là kính sợ.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, từ trên Luân Hồi Tinh Bảo chiếu xuống một đạo yêu quang màu tím, ở trên hư không hình thành một trận đồ hình đĩa tròn, đám người Dương Thần xuất hiện ở phía trên.

Rời khỏi Luân Hồi Tinh Bảo hơn phân nửa là người trẻ tuổi.

Trước khi đi. Đặng Thi Dao đưa danh sách tài liệu cần mua sắm cho Dương Thần và dặn ỏ hắn phải thật cẩn thận.

- Thần đệ, Hoa Thiên đại lục này phồn hoa như thế, tốt nhất là chúng ta chơi nhiều hơn một chút.

Dương Uy con trai Dương Lỗi đề nghị.

Quan hệ của Dương Thần cùng Dương Uy là đường huynh đệ, nhìn qua có vẻ khá thân thiết.

Tuy nhiên trong lời nói cừu chỉ. Dương Uy có vài phần tăng bốc đường đệ.

- Được. Kéo dài thời gian mua sắm một chút cũng không phải việc khó. Dù sao hiện tại đã tiến vào Man Thiên Thần vực. thừa cơ hội này có thể hỏi thăm tung tích của Hồ thúc nhiều hơn một chút.

Trong lời nói của Dương Thần có một loại tư thế như ở địa vị cao.

Dương Uy nhìn vào trong mắt, trong lòng hơi xem thường và khinh bỉ. Nhưng đối với điều này hắn cũng thật bất đắc dĩ. ai bảo đối phương tốt số. vừa sinh ra đã được trời ưu ái. thiên phú siêu quần.

Đối với trọng địa phồn hoa như Hoa Thiên đại lục này. đám người Thiên tượng đại sư. Lâm Chung cũng đều rời thành lữ đi tìm một số thứ cảm thấy hứng thú.

Ước chừng hai tháng sau, việc mua sắm của Luân Hồi Tinh Bảo đã tiến hành được tương đối.

Nhưng hóng thú của đám người trẻ tuổi vẫn chưa từng giảm bớt.

Đến một ngày, đám người Dương Thần lưu luyến trở về.

- Xin hỏi chủ nhân của Tinh Không Thành Lũy này là của vị nào? Đại nhân nhà chúng ta có lời mời.

Một Yêu Quân kiều diễm xinh đẹp như hoa ở trước Luân Hồi Tinh Bảo. vẻ mặt cung kính nói.

- Ta chính là một trong những người điều khiển Luân Hồi Tinh Bảo, có chuyện gì có thể nói với ta.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Dương Thần vang lên. nhìn kỹ vị nữ Yêu Quân trước mắt.

- Đại nhân nhà chúng ta là Hoa Thiên Yêu Đế chúa tể Hoa Thiên đại lục, có việc thương lượng cùng ngài.

Nữ Yêu Quân khom người nhắc tay, ánh mắt lúng liếng khi đánh giá Dương Thần, trông có vẻ rất hứng thú.

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Bản công tử cũng đã ngưỡng mộ đại danh của Hoa Thiên Yêu Đế đã lâu.

Dương Thần lộ vẻ kiêu ngạo theo nữ Yêu Quân đi.

- Dương Thần đơn thân độc mã đi qua, sẽ không có nguy hiểm chứ?

Một hậu bối trẻ tuổi hơi bất an nói.

- Đừng lo. cho dù là nhân vật cấp Tiên Đế. dưới tình huống không biết rõ chi tiết cũng không dám làm gì Thần đệ.

Dương Uy đậm mặt nói.

Nhưng mọi người vẫn còn không yên. nắm bắt việc này với Đặng Thi Dao.

Sau khi Đặng Thi Dao biết được, lập tức có chút lo lắng. Dù sao con trai là đi gặp mặt nhân vật cấp Tiên Đế.

- Thi Dao muội không cần quá lo lắng. Tinh thần ý chí của ta sẽ âm thầm chú ý hắn.

Vân Vũ Tịch hơi lộ lúm đồng tiền nói.

- Có Vũ Tịch tỷ. Thi Dao yên tâm.

Đặng Thi Dao lúc này mới nhớ tới trên Luân Hồi Tinh Bảo trừ phu quân đang bế quan ra còn có vị Cửu Công chúa tu vi đạt tới Huyền Tiên nhị trọng này.

Quả nhiên, nửa ngày sau Dương Thần bình yên trở về. bị Thi Dao giáo huấn một hồi. Dương Thần có chút ủy khuất:

- Con cũng không làm gì sai, là Hoa Thiên Yêu Đế mời con qua thương lượng.

- Gặp mặt nhân vật cấp Tiên Đế rất tốt cho việc tôi luyện của Thần nhi.

Vân Vũ Tịch ở bên cạnh khuyên giải.

Đặng Thi Dao cảm thấy có đạo lý. bớt giận vài phần.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu quan tâm đến một chuyện: Hoa Thiên Yêu Đế kia tìm Dương Thần thương lượng chuyện gì?

- Hoa Thiên Yêu Đế kia nhìn trúng Luân Hồi Tinh Bảo của chúng ta, nhưng việc này ta làm sao dám làm chủ. đương nhiên là không giải quyết được gì.

Dương Thần bĩu môi, tỏ vẻ không quan trọng gì.

Mọi người nghe vậy cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Sau đó, Luân Hồi Tinh Bảo hóa thành đường cong màu bạc huyền lệ rời khỏi Hoa Thiên đại lục.

Vào lúc Luân Hồi Tinh Bảo rời đi không lâu.

Bá! Bá!

Hai bóng người trống rỗng xuất hiện trong hư không.

Một thanh niên từ đồng mặc hoa phục và một nữ nhân vũ y diễm đam xuất trần..

- Luân Hồi Tinh Bảo này từ đâu toát ra, tuy rằng thể tích không lớn nhưng cấp độ cùng uy lực vượt qua m Hồn Bảo gia tộc ta truyền thừa vài phần.

Trong mắt thanh niên từ đồng thoáng hiện hảo quang kỳ lạ.

- Hoa Thiên, người tính làm sao bây giờ?

Nữ nhân vũ y hơi mỉm cười nói.

Với sự hiểu biết của nàng ta đối với Hoa Thiên Yêu Đế. một khi coi trọng thứ gì nếu như không chiếm vào tay tuyệt đối sẽ không dừng tay.

- Luân Hồi Tinh Bảo này rất có khả năng là tới từ giới diện khác, bên trên nhiều nhất chỉ có một gã Tiên Đế. Hai ta liên thủ nhất định có thể chiếm được. Theo sau!

Sau khi Hoa Thiên Yêu Đế quyết định, hai người hóa thành hai cái bóng hư vô nửa trong suốt, rất nhanh rời khỏi đại lục.

Luân Hồi Tinh Bảo đi chuyển trong vũ trụ mệnh mông, như lưu tinh huyền lệ sáng ngời.

Bên trong tinh bảo đầy ắp áp hài hòa.

Đột nhiên, Dương Phàm đang bế quan tĩnh tu bỗng nhiên mở mắt:

- Gọi Dương Thần tới đây cho ta

Một thanh âm hơi tức giận từ trong phủ đệ trung tâm nhất của tinh bảo truyền ra.

Người lên tiếng chính là chủ nhân chân chính của Luân Hồi Tinh Bảo này.

- Phụ thân, ta làm sai điều gì?

Dương Thần đi vào phủ đệ của phụ thân hơi run giọng nói. không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Phàm.

Lúc này Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao đều có mặt.

Mặc dù Đặng Thi Dao không đành lòng nhưng lúc tướng công giáo huấn con trai, nàng không dễ từ tiện nhúng tay.

Dương Phàm nhìn chằm chằm Dương Thần một hồi. đột nhiên vung tay.

Hô!

Dương Thần bị hư không hút tới trước mặt hắn, không thể động đậy, sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Lúc này hắn càng thêm hiểu được, mình căn bản không thể thăm dò trình tự của phụ thân.

- Tướng công!

Đặng Thi Dao kinh hô. sợ Dương Phàm Thương tổn đến con.

Chỉ thấy trong mắt Dương Phàm hiện lên một cái luân bàn hư vô. nhìn chăm chăm vào thân thể Dương Thần.

Đột nhiên hắt quất lạnh một tiếng, bấm tay điểm trên trán Dương Thần.

Ngay sau đó, một điểm sáng màu tím nhạt như hư vô bị Dương Thần hút vào trong tay.

Thất vậy. sắc mặt của Đặng Thi Dao và Vân Vũ Tịch đều biến đổi.

- Hừ, bị người khác động tay chân còn dương dương tự đắc. Với trình tự của ngươi lại có dũng khí đi giao dịch cùng Tiên Đế. Nếu không phải đối phương không rõ chi tiết, ngươi còn có mạng mà đi ra?

Dương Phàm cười lạnh nói.

- Hài nhi biết sai.

Sắc mặt Dương Thần trắng bệch, nghĩ lại mà sợ, lập tức quỳ trên mặt đất tạ tội.

1096. Chương 1045: Chưởng Không Thời Không

Sắc mặt Dương Thần trắng bệch, nghĩ lại mà sợ, quỳ trên mặt đất tạ tội.

- Ngươi có biết, chỉ vì một V nghi sai lầm của mình mà đưa tới mầm tai vạ cho chúng thân hữu trên Luân Hồi Tinh Bảo? Nhất cử nhất động của người cầm lái tinh bảo đều sẽ liên lụy đến sự vinh nhục an nguy của mọi người, sao thể tùy tiện như vậy?

Dương Phàm thấy thái độ thành khẩn nhận sai của hắn cũng bớt giận vài phần.

Đặng Thi Dao ra hiệu cho con đứng lên. ở bên cạnh khuyên bảo:

- Đứa nhò này vẫn luôn bế quan tu luyện, quả thật thiếu kinh nghiệm đối nhân xử thế Tướng công cho hắn cơ hội không phải là vì rèn luyện hắn sao?

Bá bá!

Đúng lúc này, hai đạo lưu quang vụt qua phía trên Luân Hồi Tinh Bảo.

`m âm!

Toàn bộ tinh bảo chấn động, trong đó một gã nam nhân hoa phục trong quá trình phi hành một cước hưng hăng giẫm lên trên Thiên Dục Bàn của tinh bảo.

Lập tức Luân Hồi Tinh Bảo mất cân bằng, bắn mạnh đến một tầng văn thạch xa vài trăm vạn dặm, phát ra tiếng nổ vang liên tiếp.

- Xảy ra chuyện gì?

Trong tinh bảo đầy hỗn loạn, không ít người hoảng sợ kích động.

- Là Hoa Thiên Yêu Đế.

Dương Thần kinh hô một tiếng, càng hiểu rõ lỗi lầm đã phạm phải là nghiêm trọng cỡ nào.

Tuy nhiên một cước của nhân vật cấp Tiên Đế kia lại không tổn hao Luân Hồi Tinh Bảo mấy may. ngay cả người bên trong cũng đều không bị Thương tổn thực chất. Có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Ngược lại là Hoa Thiên Yêu Đế kia cảm thấy chân của mình ngấm phát đau. nói với nữ nhân vũ y ở bên cạnh:

- Tài liệu của tinh bảo này thật cứng rắn.

Ông!

Trong một luồng ngân quang sáng ngời Thiên Dực Bàn bên ngoài tinh bảo gấp lại. biến hình cuối cùng bao phủ Tinh Điện trung tâm của tinh bảo. hình thành một tinh bảo hình cầu.

Sau đó. một cỗ băng quang lạnh băng mang theo lực lượng của nhiệt độ thấp tuyệt đối hình thành một cái Tuyệt đối Băng Phong Giáp ở chung quanh tinh bảo hình cầu.

Hô!

Một luồng gió lạnh từ trong tinh bảo được Băng Phong Giáp bao phủ phát ra, trong phạm vi trăm vạn dặm hết thấy đều đông lạnh ngưng kết, dường như ngay cả thời gian cũng trở nên chậm lại một chút.

Đối mặt với Luân Hồi Tinh Bảo hình thái như thế. Hoa Thiên Yêu Đế cùng nữ nhân vũ y kia cũng không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Đây là một cái Luân Hồi Tinh Bảo hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

- Người có bao nhiêu phần nắm chắc công phá tinh, bảo này.

Nữ nhân vũ V thần niệm truyền âm nói.

Hoa Thiên Yêu Đế lắc đầu:

- Không chắc chắn.

- Không thử làm sao biết được.

Nữ nhân vũ y quát một tiếng yêu kiều, một ngón tay ngọc bỗng nhiên vung lên.

Đột nhiên một lưỡi đao mỏng màu bạc dài vạn trượng hội tụ ỨC VẠN LƯỠI ĐAO BẠC thật nhỏ khiến cho tiên linh khí trong trăm ức vạn dặm thiên địa rung động, thanh thế mệnh mông như tia chớp đánh mạnh lên Luân Hồi Tinh Bảo.

Một kích kinh thiên địa khiếp quỳ thần như vậy đã đạt tới đỉnh của Tiên Đế bình thường, Hoa Thiên Yêu Đế ở bên cạnh cũng thâm gật đầu.

Nhưng lưỡi đao bạc khổng lồ kia chưa tới gần Luân Hồi Tinh Bảo đã gặp một lực cản to lớn.

Chi chi...Két!!!

Luân Hồi Tinh Bảo được băng giáp trong suốt bao phủ tỏa ra hào quang mờ ảo rực rỡ. sinh ra một lực trảng vô danh.

Cỗ lực trảng này khiến hầu hết thần thông pháp thuật trong thiên địa bị suy giảm thật lớn.

Nguyên Từ Thần Quang!

Hoa Thiên Yêu Đế cùng nữ nhân vũ y đồng loạt biến sắc.

- Không ngờ tinh bảo này được khảm đại trận loại nguyên từ. trong số rất nhiều Tinh Không Thành Lũy của thất giới cũng là lòng phượng và sừng lân.

Hoa Thiên Yêu Đế rốt cục ý thức được không ổn.

ỨC VẠN LƯỠI ĐAO BẠC nhỏ bé đầy trời chưa đến gần. uy lực đã bị cắt giảm chín phần, như mưa phùn nhỏ bé. vô lực hạ xuống.

Khi lưỡi đao mỏng khổng lồ màu bạc trong suốt kia tiếp cận Luân Hồi Tinh Bảo. hào quang bị mờ đi hơn phân nửa

Cuối cùng, dưới tác dụng của một cỗ hàn khí lạnh băng ở chung quanh tinh bảo. trên lưỡi đao mỏng khổng lồ màu bạc kia ngưng kết một tầng băng sương, lúc chém lên bên ngoài băng giáp lập tức hóa thành mảnh nhỏ đầy trời.

Toàn bộ quá trình chỉ là trong nháy mắt.

Nhưng dưới sự chú ý của mọi người hai bên lại có vẻ kinh tâm động phách như thế.

Sau đó, mọi người trong Luân Hồi Tinh Bảo vui vẻ chúc mừng.

- Dương phu nhân thật sự là kỳ tài có một không hai của trận pháp chi đạo. có thể khảm đại trận nguyên từ vào hệ thống trận pháp của tinh bảo một cách hoàn mỹ như thế. Càng khó được lực lượng nguyên từ này lại không xung đột với bất kỳ trận phép nào khác của tinh bảo.

Thiên tượng đại sư khen ngợi không thôi.

Nếu nói lão là Tông sư luyện khí đỉnh cao của Thiên giới, như vậy Đặng Thi Dao ít nhất cũng có thể đảm đương danh hiệu Tông sư trận pháp.

Hai người liên thủ chế tạo ra Luân Hồi Tinh Bảo. coi như là một kỳ tích trong thất giới.

- Hoa Thiên, làm sao bây giờ? Lực phòng ngự của Luân Hồi Tinh Bảo này cường đại như vậy, chỉ sợ chúng ta không làm gì được.

Nữ nhân vũ y thấp thòm lo âu nói.

Có thể chế tạo ra Tinh Không Thành Lũy cường đại như thế, có thể thấy được chủ nhân chân chính tuyệt đối là đại nhân vật bề ngoài bất hoang trong thất giới.

Thần sắc trong con ngươi màu tím của Hoa Thiên Yêu Đế biến ảo không chừng, càng ngày càng trở nên lạnh như băng:

- Có thể nói Man Thiên Thần vực là địa bàn của chúng ta, trên tinh bảo này không có cường giả đỉnh chân chính tọa trấn, sợ cái gì chứ!

Nữ nhân vũ y duy trì sự trầm mặc. nàng hiểu rất rõ thân phận của Hoa Thiên Yêu Đế đặc thù, phụ thân hẳn lại càng là đại tướng đứng đầu dưới trướng Man Hoàng.

Dôi mắt Yêu giới này, không có mấy người là Hoa Thiên không thể trêu chọc.

- Ta không tin tinh bảo này có thể ngăn cản được ý chí của Tiên Đế!

Hoa Thiên Yêu Đế quát lạnh một tiếng, tiên linh khí đầy trời trong thiên địa rộng lớn run rẩy, thần ma lui tránh.

Một cỗ tinh thần ý chí ngạo thị vạn vật ứng với vận mệnh mà ra trong thanh thế to lớn này.

Mọi người trong tinh bảo chỉ cảm thấy một tiếng rít chói tai xuyên thấu vào.

Lập tức. người tu vi thấp tâm thần hỗn loạn, liên tục kêu rên.

Lúc cỗ tinh thần ý chí kia tiếp cận Luân Hồi Tinh Bảo bị đại trận nguyên từ cùng lực lượng của Băng Phong Giáp làm suy yếu hơn 99%, cuối cùng xuyên thấu qua tài liệu kiên cố của tinh bảo. tinh thần xung kích còn sót lại cũng chỉ có thể hình thành uy hiếp khá lớn đối với những nhân vật Đại La Kim Tiên trở xuống.

- Yêu Đế này tu luyện tinh thần bí thuật, tu vi không đạt tới Huyền Tiên tam trọng lại có thể tạo thành thương tổn nhất định đối với người trong tinh bảo.

Đặng Thi Dao biến sắc.

Thiên tượng đại sư thở dài:

- Lúc đầu thiết kế Luân Hồi Tinh Bảo. phòng ngự về mặt tinh thần cũng có chút yếu ớt.

Giờ phút này Dương Thần cúi đầu, đầy vẻ xấu hổ.

Bởi vì một ý nghĩ sai lầm của hắn mang đến tai họa cho Luân Hồi Tinh Bảo, dẫn tới hai nhân vật cấp Tiên Đế tới chặn giết, thậm chí thương tổn đến một bộ phận người trong Luân Hồi Tinh Bao.

- Ha ha, thi ra là Thần thú giỏi về tinh thần bí thuật.

Dương Phàm lại nhẹ nhàng cười, liếc mắt một cái nhìn thấu bản thể của Hoa Thiên Yêu Đế kia.

Tiếp theo, Hoa Thiê Yêu Đế cùng nữ nhân vũ y liên thủ, hai cổ tinh thần ý chí kinh thể hải tục áp bách cả bầu trời, thi hành công kích xuyên thấu đối với Luân Hồi Tinh Bảo.

Mắt thấy tình thế nguy cơ hiểm nghèo.

Hừ!

Đột nhiên một tiếng hừ lạnh từ trong Luân Hồi Tinh Bảo truyền ra.

Tinh thần ý chí của hai người còn chưa đến gần Luân Hồi Tinh Bảo liền biến mất một cách không hiểu.

Ngay sau đó, trong hư không truyền đến hai tiếng nổ “m”, hai Yêu Đế bị đánh bay ra ngoài mấv vạn dặm, đồng loạt hộc máu.

Chuyện gì xảy ra?!!!

Sắc mặt của Hoa Thiên Yêu Đế cùng nữ nhân vũ y như tro tạt trong mắt lộ ra sợ hãi không biết.

- Không tốt. Chi sợ rằng trong Luân Hồi Tinh Bảo này có cao nhân tuyệt thế Huyền Tiên tam trọng trở lên tọa trên.

Thân thể mềm mại của nữ nhân vũ y run rẩy, khuôn mặt tái nhợt.

- Chạy mau.

Hoa Thiên Yêu Đế hô nhỏ một tiếng, kéo nàng định chạy.

- Ha ha. Không lưu lại một chút gì đã muốn dễ dàng rời đi?

Một tiếng cười khê đùa cợt quanh quẩn bên tai hai người.

Thoáng chốc bước chân của hai người cứng ngắc tại chỗ.

Từ xa nhìn lại, động tác biểu tình của bọn họ đọng ở trong hư không, dường như dừng hình ảnh.

Ngay cả tư duy của bọn họ đều thông thả đến tận cùng, không cảm thụ đến ý nghĩa tồn tại của thời gian.

Tình cảnh như thế khiến mọi người trong Luân Hồi Tinh Bảo tấm tắc lấy làm kỳ quái.

Ngược lại Thiên tượng đại sư trợn mắt há mồm nói:

- Giam cầm thời gian?

- Chúc mừng Dương đại ca. lĩnh ngộ ảo nghĩa của thời gian tữtử chỉ (ngưng lại, đọng lại. đứng im).

Vân Vũ Tịch ngạc nhiên vui mừng nói.

Chúng thân hữu trong tinh bảo không khỏi rung động thất sắc.

Thời gian tĩnh chỉ!

Lại nhìn hai người trong hư không, khu vực nơi bọn họ bị một cỗ lực lượng cấm kỵ giam cầm.

Thời gian của khu vực đó đã hoàn toàn bị ngưng lại.

Thần thông như thế quả thực vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường.

Ngay cả thời gian đều có thể khống chế. thế gian này còn chuyện gì là không thể làm được?

Trên khuôn mặt tuấn tú hơi chút non nớt của Dương Thần lại lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Cảnh tượng hai Yêu Đế bị giam cầm thời gian trong hư không kia khiến hắn rung động đến tận cùng.

Tiên Đế cao cao tại thượng, không thể vượt qua trong mắt hắn ở trước mặt phụ thân lại không khác gì con kiến, căn bản không có sức phản kháng.

Hắn chưa từng nghĩ tới thần thông của phụ thân lại cường đại đến trình độ như vậy.

Buồn cười chính là, lúc trước hắn còn không phục, mơ mộng hão huyền muốn vượt qua phụ thân.

Giờ phút này quả thật Dương Phàm nắm giữ lực lượng giam cầm thời không.

Sau khi tấn chức Diễm Sinh, sơ kỳ, thể giới Mệnh Hạch sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. sự tìm hiểu của hắn đối với thể giới và quy tắc từ trong Luân hồi đi ra.

Lực lượng giam cầm thời không này tới từ Tiểu thể giới của hắn.

Giờ phút này. hắn tại cơ sở sinh linh, tự nhiên, sinh từ, Luân hồi đã bước đầu chương không lực lượng thời không.

Giam cầm thời gian đối với hắn mà nói cũng không phải việc khó.

Đạt tới cảnh giới như nhau, giữa Tiên Đế cũng có phân biệt về mạnh yếu.

Nếu là Tiên Đế bình thường có thể chống không thời không trong vạn dặm, như vậy Tiên Đế đỉnh có thể chống không thời không trong trăm vạn dặm.

Độ rộng dùng để đánh giá sự mạnh yếu đối với chống không không gian và thời gian.

Nếu là Đại Đế trong truyền thuyết, chương không lực lượng thời không căn bản không thể đánh giá.

- Dương Thần!

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng.

- Phụ thân có gì phân phó.

Dương Thần vội vàng lên tiếng, lúc này ánh mắt nhìn phía phụ thân đã có vài phần sùng bái.

- Hai người kia dám có mưu đồ với Luân Hồi Tinh Bảo, người thay vì phụ trừng trị một chút.

Dương Phàm phân phó.

-Dạ!

Dương Thần hưng phấn vô cùng, đi ra khỏi Luân Hồi Tinh Bảo tới trước mặt hai vị Yêu

Đế.

Baba!

Không cần nói nhiều, Dương Phàm tát Hoa Thiên Yêu Đế kia hai cái. để lại hai dấu bàn tay đỏ như máu.

Kỳ quái chính là hắn không bị ảnh hưởng của giam cầm thời không.

- Chắc chắn. Da thật là dày. ta sử dụng toàn bộ lực lượng thân thể cũng không thể chân chính thương tổn đến hắn.

Dương Thần tay đầm chân đá Hoa Thiên Yêu Đế một trận.

Tiếp theo, hắn đưa mắt nhìn nữ nhân vũ y ở bên cạnh. Nàng này khí chất điềm đạm, dung mạo như chim sa cá lặn. Dương Thần vừa mới nhắc tay đột nhiên có chút do dự.

Thấy tình hình này. Dương Phàm trầm thờ dài.

- Thế nào, người không đành lòng hạ thù?

Tiếng nói của phụ thân vang lên bên tai Dương Thần.

Ngay sau đó. thời không giam cầm nữ nhân vũ y kia đột nhiên xuất hiện một tia sơ hở.

Trong mắt nàng lóe hàn quang, tinh thần ý chí hóa thành uy năng vô cùng, giãy khỏi thời gian giam cầm. bàn tay ngọc như tia chớp bóp cổ Dương Thần.

- A!

Sắc mặt Dương Thần tái nhợt, đã bị nữ nhân vũ y kia khống chế.

1097. Chương 1046: Man Thiên Thành

Vào lúc Dương Thần ngậy người, nữ nhân vũ y kia bỗng nhiên gãy khỏi thời gian giam cầm. với thể sét đánh không kịp bưng tai không chế hấn, trong mắt lóe hàn quang, vẻ không sợ chết nói:

- Thả chúng ta đi. nếu không hấn sẽ chôn cùng chúng ta!

Cục diện đột nhiên phát sinh chuyển biến.

Hoa Thiên Yêu Đế cùng nữ nhân vũ y kia từ trong tình thế tuyệt đối bất lợi giành được đường sống cùng quyền chủ động.

Sắc mặt Dương Thần trắng bệch, hồi hận vạn phần. Chỉ một ý niệm nhân từ của mình lại đưa tới họa sát thân.

Vốn hấn thấy dung mạo nữ nhân vũ y này xinh đẹp như tiên, khí chất điềm đạm khiến người ta động lòng, không đành lòng ra tay. Nhưng lại không nghĩ tới đối phương nháy mắt liền muốn lấy mạng của hấn.

-Thần nhi...

Đặng Thi Dao mặt hoa bién sắc. thấy con trai Dương Thần gặp nguy hiểm sinh từ lập tức tâm thần hoảng loạn, bất lực nhìn về phía tướng công.

Dương Phàm ngồi yên tại chỗ. trên mặt không chút biểu tình, dường như sinh từ của con trai căn bản không quan hệ gì với mình.

Vân Vũ Tịch lại nhìn ra một chút manh mối. cười xinh đẹp:

- Thi Dao muội đừng lo. Thần nhi không có nguy hiểm.

- Tinh thần ý chí của ta đã bám vào linh hồn của hấn, chỉ nháy mắt là có thể khiến hấn hồn phi phách tán. Để ta xem thời gian giam cầm của người nhanh hay là ý niệm của ta nhanh.

Biểu tình điềm đạm thân thiện trên mặt nữ nhân vũ y không còn chút nào. lộ ra vài phần dữ tợn cùng lạnh băng.

Thời gian giam cầm có thể giam cầm vật chất, pháp lực. linh khí của không gian nhưng không thể hoàn toàn giam cầm tinh thần ý chí cùng tư tưởng của nhân vật cấp Tiên Đế. Dường nhiên điều này có liên quan đến độ mạnh yếu của chương không thời không. Dù sao đạt tới trình tự Đại Đế, chương không cùng lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc đã tiến vào một trình tự không gì không làm được.

- Phụ thân...

Vẻ mặt Dương Thần đột nhiên động lại, hấn thấy được khuôn mặt của phụ thân qua nhiều tầng ngăn cách.

Đối mặt với phụ thân không chút gợn sóng, hấn lộ vẻ hổ thẹn, cúi đầu:

- Thật xin lỗi. đều là lỗi của con.

- Trong vòng mười nhịp thở, nếu người không thả người ta liền móc của hấn một con mắt.

Trong mắt nữ nhân vũ y lóe lên vẻ ác độc.

Mỹ nữ rần rết!

Trong lòng Dương Thần phát lạnh, rốt cục hiểu được hàm nghĩa của bốn chữ này.

- Ha ha, cảm tạ một phen giáo huấn của người đối với khuyển tử!

Một thanh âm hồ hững từ trong Luân Hồi Tinh Bảo truyền ra.

Cái gì?

Sắc mặt nữ nhân vũ y đột nhiên biến đổi.

Bá!

Ngay sau đó, ánh thân của nàng đã bị cưỡng chế kéo vào vùng đất sống thuộc về Dương Phàm trong Tiên Hồng Không Gian.

Nàng chỉ tu vi Huyền Tiên nhất trọng căn bản không thể chống cự được thần thông bí kỹ Tiên Hồng.

Rắc!

Chiếc gậy ngọc tuyết trắng ưu nhã như thiên nga lập tức bị một bàn tay vô hình vụn gãy, bộ dạng chết vô cùng thê thảm.

Khoảnh khắc thân thể bị diệt, linh hồn bị hút vào Tiểu thể giới Mệnh Hạch.

Dương Thần được cứu, toàn thân ướt đầm mồ hôi bủn rủn vô lực, nghĩ lại mà sợ mặt lộ đầy vẻ khiếp đảm.

- Tiếp theo đến lượt người!

Dương Phàm cũng không chút lưu tình, một tay vung lên, một trường tiên ánh vàng rực rỡ xé gió bay ra hóa thành một con Kim Long khí thể kinh thiên phun ra nuốt vào. Kim Long há cái miệng lớn nuốt chửng Hoa Thiên Yêu Đế Huyền Tiên nhị trọng.

- Huyền Kim Trọng Long Thiên!

Thiên tượng đại sư nhìn chăm chăm vào Hoàng kim tiên hóa thân Kim Long thoáng hiện trong nháy mắt, không khỏi thốt lên.

Lão là Tông sư luyện khí tự nhiên biết lai lịch chính xác của kim tiên này, chính là Thứ Thần khí cao nhất trong thất giới, về phần uy lực thần thông của nó, phần nhiều là giới hạn trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, trọng lượng của kim tiên này vô cùng kinh người, có thể sánh ngang với Pháp bảo hạng nặng. Nếu toàn lực vung lên, lực lượng uy lực có thể đập nát thời không, vũ loạn Tinh hà Uy lực tự nhiên là kinh, thiên địa khiếp quỳ thần.

Giờ phút này nhìn thấy Huyền Kim Trọng Long Thiên trong truyền thuyết, Thiên tượng đại sư ngạc nhiên phát hiện nó còn có thần thông không gian.

Một roi kia cũng không giết chết Hoa Thiên Yêu Đế mà hút hắn vào không gian giam cầm trong Huyền Kim Trọng Long Tiên: Trọng Long Điện!

“Lúc trước dường như Dương Phàm ngay cả Thứ Thần khí bình thường cũng không có, hiện tại không ngờ có được vài món Thứ Thần khí cực phẩm”.

Trong lòng Thiên tượng đại sư rung động.

Lão khó thể lường được trong tay Dương Phàm còn nắm giữ bao nhiêu con bài chưa lật cùng đồn sát thủ.

Từ khi gặp Dương Phàm tới nay, lão chưa từng thăm dò được nội tình chân chính của hắn.

Cùng lúc đó tâm thần của Dương Phàm dung nhập vào một đại điện được tạo ra bằng kim loại đồng vàng không biết nào đó.

Trong đại điện này có một cỗ trọng lực khủng bố áp bách thân thể và linh hồn Tiên Đế bình thường ở nơi này chỉ sợ khó thể nhúc nhích.

Hoa Thiên Yêu Đế bị một sợi xích vàng kéo ra từ trên vách đồng vàng lạnh băng trói chặt hai tay và hai chân.

Tuy xích vàng kia chỉ lớn bằng ngón trỏ nhưng lại cứng rắn không thể phá. mặt ngoài hiện ra trận văn trang nghiêm cổ xưa. ở một trình độ nhất định cũng giam cầm hơn phân nửa phép lực thần thông của Hoa Thiên Yêu Đế.

- Huyền Kim Trọng Long Tiên...

Hoa Thiên Yêu Đế hít sâu một ngụm khí lạnh, lộ vẻ kinh hãi:

- Người cùng Luân Huyết Đại Đế có quan hệ gì?

Dương Phàm hơi bất ngờ, xem ra Hoa Thiên Yêu Đế này quả thật không phải Tiên Đế bình thường.

Sờ dĩ lưu hấn một mạng là vì một loại điềm báo.

Hơi suy tính thêm một chút Dương Phàm biết được lai lịch của Hoa Thiên Yêu Đế này không tầm thường, một khi gạt bỏ hấn chỉ sợ sẽ gây nên một tràng phong ba ở Yêu giới này.

Cho nên Dương Phàm cũng không thu linh hồn của hấn. tạm thời nhốt lại, nắm quyền chủ động ở trong tay mình.

- Phụ thân. Hài nhi vô tn mang đến nguy cơ và phiền toái cho Luân Hồi Tinh Bảo. xin phụ thân trừng phạt.

Sau khi Dương Thần trở lại Luân Hồi Tinh Bảo. đầy hồ thẹn chủ động xin tạ tội với Dương Phàm.

- Ghi nhớ thật sâu lần giáo huấn này.

Dương Phàm nghiêm nghị nói:

- Nếu không phải vì phụ tọa trấn Luân Hồi Tinh Bảo, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Người xuống đi. suy nghĩ lại một chút. Thế giới bên ngoài tuy phấn khích nhưng hung hiểm có mặt ở khắp nơi.

Dương Phàm thành khẩn nhận sai khiến Dương Phàm cơ bản vừa lòng.

Trên thực tế. thế gian này chỉ sợ không có ai có thể uy hiếp đến thân hữu của hấn.

Địch nhân có thực lực hơn xa hấn khinh thường dùng một chiêu này.

Mà người có thực lực không đủ sử dụng một chiêu này. đáp án chỉ có một... Chết!

Phàm là người có tu vi cảnh giới không bằng Dương Phàm, bí kỹ Tiên Hồng chính là ác mộng của bọn họ.

Cho nên cơ bản không có người có thể dùng loại phương pháp này để áp chế Dương Phàm.

- Dương đại ca. huynh thật là dụng tâm lương khổ. Vì để Thần nhi hiểu được hiểm ác của thế gian, để hấn lọt vào miệng hổ. Lần thể nghiệm này chỉ sợ có thể khiến hấn cả đời không quên.

Vân Vũ Tịch lại cười nói.

- Hết thấy đều là tướng công an bài?

Đặng Thi Dao thân là người trong cục lúc này mới phản ứng lại.

Không phải nàng không đủ thông tuệ mà là người trong cục thì u mê, khoảnh khắc con trai lâm vào hiểm cảnh, lòng nàng như bị sét đánh.

- Không sai. Muội cho là Yêu Đế vền vẹn Huyền Tiên nhất trọng kia có thể thoát khỏi thời gian giam cầm của ta?

Dương Phàm hơi mỉm cười nói.

- Tướng công, chàng rất quá đáng!

Đặng Thi Dao luôn hiền huệ rốt cục tức giận, phất tay áo bỏ đi.

- Muội...

Dương Phàm không khỏi ngăn rạ Vân Vũ Tịch cùng hấn hai mặt nhìn nhau.

Đám người Thiên tượng, Lâm Chung không khỏi lộ vẻ cổ quái.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy phụ thân nào thông qua loại phương pháp này để dạy con.

- Ta làm như vậy thật sự có chút quá đáng sao?

Dương Phàm ngạc nhiên nói.

- Nếu đứng ở lập trường của mẫu thân, là có chút quá đáng. Ngộ nhờ xuất hiện sơ suất...

Vân Vũ Tịch đột nhiên có chút nghĩ lại mà sợ.

- Ngộ nhớ?

Dương Phàm đầy vẻ bình tĩnh tự tin, lắc đầu nói:

- Không có ngộ nhớ!

Nghe qua có chút bá đạo.

Nhưng thế gian làm gì có chuyện tuyệt đối, Vân Vũ Tịch có chút không phục.

- Cho dù có ngộ nhớ, hắc bất hạnh chết đi ta cũng có biện pháp để hắc đạt được “Tân sinh”.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên V cười thần bí khó lường.

Vân Vũ Tịch không còn gì để nói.

Đám người Thiên tượng, Lâm Chung. Dương Lỗi lại rùng rùng động trong lòng.

Nguyên lai bất kể có ngộ nhớ hay không hết thảy đều trong sự khống chế của Dương Phàm.

Giờ khắc này bọn họ đột nhiên phát hiện thực lực thần thông của Dương Phàm gần như đạt tới tnh độ biến thái không gì không làm được.

Dối mắt thất giới, trừ mấy vị Đại Đế ít ỏi không có mấy người kia ra còn có ai có thể khiến hắc kiêng kị.

Sau một tràng phong ba kết thúc, Luân Hồi Tinh Bảo hóa thành vệt sáng mộng ảo huyền lệ bay về nơi càng sâu của Man Thiên Thần vực.

Tiếp theo một đường bình yên vô sự, Luân Hồi Tinh Bảo phi hành mấy ngày vượt qua khoảng cách ức vạn dặm rốt cục tiến vào trọng địa hạch tâm của Man Thiên Thần vực: Man Thiên thành.

Tốc độ của Luân Hồi Tinh Bảo chợt giảm chậm.

Trong tầm nhìn, một tòa thành thái cổ sừng sững trong vũ trụ tối đen vô hạn giống như một con cự thú hỗn độn.

Một luồng áp bách cùng trầm trọng không hiểu nảy sinh trong đáy lòng của mọi người.

Dương Phàm cũng hơi động dung: Từ khi tới Yêu giới tới nay, lần đầu tiên cảm nhận được một luồng áp lực đến từ tòa cổ thành nguyên thủy thái cổ thậm chí là có vẻ thô ráp này.

Toàn bộ Man Thiên thành còn to lớn hơn Hoa Thiên đại lục lúc trước, sừng sững trong vũ trụ quả thật là một con quái vật siêu khổng lồ.

Luân Hồi Tinh Bảo buông xuống chỉ vền vẹn khiến cho một bộ phận người nhìn vào. cũng không tạo thành chấn động và xôn xao.

Bốn phía Man Thiên thành cũng cập bến neo đậu vài cái Tinh Không Thành Lũy, thể tích lớn hơn Luân Hồi Tinh Bảo gấp mười, gấp trăm lần.

- Xuất phát đi. Ta dự đoán được rất nhanh sẽ gặp mặt Hồ Phi.

Trong mắt Dương Phàm lộ ra ý mừng cùng chờ mong.

Hắc cũng không lập tức triển khai cảm quan Đại Luân Hồi. không chỉ là kiêng kị nhân vật cấp Đại Đế trong thành mà tới từ một loại khát vọng đối với ngạc nhiên vui mừng.

- Thần nhi. Chuyện này giao cho ngươi, đi liên hệ với Hồ thúc của ngươi.

Ý cười trên mặt Dương Phàm có chút làm người ta suy đoán không ra.

- Vâng, phụ thân!

Dương Thần lộ vẻ nghiêm túc đáp lời, đi xuống làm công tác chuẩn bị. không dám có chút lơ là.

So với mấy ngày trước, hắc bớt vài phần non nớt. nhìn qua trầm ổn một chút.

Đối với điều này, Đặng Thi Dao có chút bất mãn.

- Đứa nhỏ Thần nhi này chung quy còn thiếu rèn luyện, như vậy tiến vào Man Thiên thành có thể chọc phải phiền toái gì không?

Đệ đệ Dương Lỗi nói.

- Ha ha. Chính vì thiếu rèn luyện cho nên mới cho hắn xông pha nhiều hơn. trêu chọc một chút phiền toái.

Dương Phàm hồn nhiên không sợ hãi nói.

Mấy người khác không khỏi ngẩn ra

Trên thế giới này nào có người không sợ phiền toái?

- Trước mắt để hắn xông pha, mặc kệ dây vào phiền toái gì ta đều có thể giải quyết tốt hậu quả.

Trong giọng nói của Dương Phàm ẩn chứa một loại tự tin khiến người ta bị thuyết phục.

Mặc kệ dây vào phiền toái gì đều nắm chắc giải quyết tốt hậu quả.

“Man Thiên thành này có thể có nhân vật cấp Đại Đế, Dương Phàm lại không hề kiêng kỵ. có tự tin như vậy?”

Trong lòng Thiên tượng đại sư phức tạp vô cùng nhưng lại bằng vào trực giác tin tưởng Dương Phàm, càng ngày lòng hiếu kỳ càng trở dậy.

Trên thực tế. từ sau lần thảm bại bởi Đại Đế, Dương Phàm rốt cục bước vào Diễn Sinh sơ kỳ, thực lực thần thông tăng lên một trình tự hoàn toàn mới.

Lúc này nếu hắn đối mặt Đại Đế có lẽ vẫn không địch lại nhưng tự tin sẽ không còn là không hề có sức phản kháng mà thậm chí có thể liều mạng đánh một trận.

Dương Thần giây đưa ở ngoài Man Thiên thành vài canh giờ. trải qua một chút trắc trở mới miễn cưỡng kiếm được một cái lệnh bài thân phận tiến vào Man Thiên thành.

Tất cả quá trình đều dưới sự quan sát của đám người Dương Phàm.

Sau khi tiến vào Man Thiên thành, Dương Thần bắt đầu hỏi thăm tung tích của Hồ Phi. Chuyện này không khó, rất nhanh hắn chiếm được tin tức xác thực: Hồ thúc ở Yêu giới chính là Tam Nhân Yêu Hoàng tiếng tăm lừng lẫy, ở tại Thần Hầu Phủ của Man Thiên thành!

- Nhiệm vụ sắp hoàn thành, chỉ là vào thành có chút phiền phức.

Trong lòng Dương Thần có chút kích động, cũng không dám sơ suất.

Hắn vừa chuẩn bị lên đường thì bị một cô gái lam lũ từ đối diện đi tới ngăn lại.

Cô gái này ăn mặc lam lũ nhưng mắt sáng rực trắng, dùng một lá cờ đen ngăn cản tầm mắt Dương Thần, phía trên có một dòng chữ lớn: Thiếu nợ trả tiền, đây chính là chuyện đương nhiên!

- Là cô...

Dương Thần kinh ngạc biến sắc, run rùng mình một cái!

1098. Chương 1047: Dương Thần Bị Thảm

Trên lá cờ thuần màu đen có vài chữ lớn viết ngoáy lại rất bắt mắt: Thiếu nợ trả tiền, đây chính là chuyện đương nhiên!

Trương Du Vũ khẽ chớp cặp mắt sáng, lóe ra vẻ giảo hoạt chặn đường Dương Thần.

Trời ạ!

Trong lòng Dương Phàm âm thầm kêu khổ. làm sao gặp phải vị “khắc tinh” này.

Lần trước hai người gặp nhau là ở trên Đại Nhạc Tinh của Tinh Hà thế giới tại Thiên giới.

Lần này lại gặp nhau ở Man Thiên thành của Yêu giới.

Nếu nói là trùng hợp đánh chết Dương Thần cũng không tin.

- Làm sao cô tìm được ta?

Dương Thần có gốc cũng hiểu được Trương Du Vũ này không phải là một cô gái xem bói đơn giản.

Nhưng hần nhìn qua đối phương cũng không giống như kinh nghiệm lão làng, trên mặt còn vẻ ngây thơ và thanh thuần. Bộ dạng cặp mắt khê chớp kia rất là đáng yêu.

- Tìm người? Nằm mơ! Bồn đại tiên dạo chơi Đại Thiên thế giới, bằng vào tuyệt kỹ “Mười quẻ chín không chuẩn” hãm hại lừa gạt không gì không làm được, tới đâu mà không kiếm được bữa cơm?

Trương Du Vũ tức giận cười, đầy vẻ đắc ý vênh váo.

Tuy nhiên thấy Dương Thần rõ ràng lộ vẻ không tin. nàng hừ nhẹ một tiếng:

- Bồn đại tiên đã sớm đến Man Thiên thành được mấy tháng, loại người coi tiên như rác giống người ở Yêu giới này cũng rất nhiều. Mấy hôm nay lại lừa được vài người, kiếm được một khoản lớn.

Coi tiên như rác?

Dương Thần run lên trong nháy mắt. trong lòng mơ hồ bốc lửa, hần là lần trước mình hoàn toàn bị nàng này lừa gạt.

- Tránh ra!

Sắc mặt Dương Thần rất khó coi.

Bá!

Trương Du Vũ phát phát lá cờ màu đen trên tay, đắc ý dạt dào nói:

- Thiếu nợ trả tiền, đây chính là chuyện đương nhiên. Lần trước ngươi đã nói rồi. nợ bồn đại tiên tiền xem một quẻ. Đường đường nam tử hán đại trượng phu chẳng lẽ muốn quit nợ một thiếu nữ yếu ớt như ta? Đương nhiên, nếu ngươi ở giữa đường phở này hô lên “T a là vô lại”, bồn đại tiên có thể xóa hết sổ tiền thạch ngươi nợ, thế nào? Khách khách...

Nói xong lời cuối. Trương Du Vũ cười đùa một hồi. đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, lộ ra vài phần thuần khiết ngây thơ.

- Được rồi, dừng! Bao nhiêu tiền thạch, ta trả cô là được.

Khuôn mặt tuần tú của Dương Thần ửng đỏ. lúc này hần phát hiện phụ cận có không ít yêu tiên đưa mắt nhìn vào. hần có chút không chịu đựng nổi.

Hần càng không thể đứng giữa đường hô lên “Ta là vô lại”.

- Một vạn tiền thạch đủ hay không?

Dương Thần không kiên nhẫn nói.

- Một vạn? Chút tiền thạch này còn không đủ lộ phí của bồn đại tiên. Ngươi hần là biết, bồn đại tiên xem bói, giá cả mỗi một quẻ không giống nhau. Lần trước quẻ đầu tiên thu tượng trưng của ngươi một trăm tiền thạch, quẻ thứ hai thu một vạn tiền thạch...

Vừa nghe tới đây, lửa giận của Dương Thần lại bùng lên. Chính là lần đó Trương Du Vũ lừa sạch số tiền thạch còn lại không nhiều trên người hần.

- Lần thứ ba sao... dựa theo giá đó ít nhất cần một trăm vạn tiền thạch.

Trương Du Vũ lộ vẻ giảo hoạt nói.

- Cái gì? Một trăm vạn tiền thạch!

Cặp mắt Dương Thần trừng lớn:

- Cô như vậy là xảo trá!

Trong lòng hắn thầm nhủ: Mặc dù đoạn thời gian trước mượn một khoản tiên thạch từ nơi mẫu thân, một đường “bào thương” kiếm lời không ít nhưng một trăm vạn tiên thạch hắn cũng vô lực.

- Chính là xảo trá! Lúc trước bốn đại tiên chi nói người thiếu tiền một quẻ. cũng chưa xác định số lượng cụ thể. Có trách thì trách người gốc, hì hì. bốn đại tiên thích người coi tiền như rác như người đó!

Trương Du Vũ không chút che giấu bản chất xảo trá của mình.

-Cô...

Dương Thần cũng không lời phản bác. thầm hận lúc trước làm sao bỏ qua chi tiết này, cho nên bị tiểu nha đầu này xảo trá.

- Trương đại tiên. Một trăm vạn tiên thạch quả thật quá nhiều, bản nhân không thể gánh chịu.

Dương Thần vẽ cầu xin, đành phải ăn nói khép nép.

Từ đó loại biểu hiện của vị “Trương đại tiên” trước mắt có thể thấy được thần thông của nàng tuyệt đối vượt xa hắn.

Từ đầu đến cuối, hắn đều bị nàng này trải qua

- ừm. một trăm vạn hình như hơi nhiều, bốn đại tiên có thể giảm cho người. Không bằng tám mươi tám vạn chín ngàn năm trăm khối tiên thạch nhé.

Trương Du Vũ giống như tùy ý nói ra một con số.

Tám mươi tám vạn chín ngàn năm trăm tiên thạch.

Trong lòng Dương Thần bỗng nhiên nhảy dựng. Lần trước lúc hắn kiểm kê tiên thạch, hình như chỉ có bằng ấy mặc dù số lẻ không chuẩn như vậy.

Thần thức rút vào nhấn không gian, đảo qua số tiên thạch kia.

Lập tức trong lòng Dương Thần toát khí lạnh.

Tất cả tiên thạch trên người hắn cộng lại vừa khéo bằng con số này.

Lại nhìn thẳng Trương Du Vũ kia, đôi mắt ngây thơ nhìn hắn, một đôi mắt trong suốt như thủy tinh đầy vẻ vô tội.

Sau một lát.

Dương Thần ừ rừ giao tiên thạch cho Trương Du Vũ, nhìn thần thái nàng này hai mắt toát ra ánh sao trong lòng hắn không khỏi nói thầm: Mỗi lần đều bị cô gái tham tiền này lừa hết, ta rốt cục đắc tội nàng ở điểm nào?

- Được rồi, thấy người đáng thương như vậy bản đại tiên tặng người thêm một quẻ.

Trương Du Vũ thu tiên thạch, ra vẻ đại nhân không chấp kể tiểu nhân.

Dương Thần lập tức lộ vẻ cảnh giác.

- Thế nào? Người không muốn, vậy thì thôi.

Trương Du Vũ hết sức bất mãn nói.

-Này, đừng...

Dương Thần vội vàng gạt đầu. thầm nghĩ: “Cớ gì không cần. dù sao là miễn phí”.

Trên thực tế. mặc dù tuyệt kỹ của Trương đại tiên này gọi là “Mười quẻ chín không chuẩn” kỳ thật tính rất chuẩn.

- ừm. người hãy nghe cho kỹ. bản tiểu thư không lặp lại lần thứ hai:

Trương Du Vũ lại lộ vẻ lão luyện:

- Hôm nay người hẳn là làm chân chạy việc vặt. nhưng hơn phân nửa không tránh được một phen khổ về đa thịt...

... Phải cẩn thận thận trọng nha!

Trương Du Vũ nói xong, cười thần bí thân hình hoàn toàn biến mất.

Dương Thần nhìn quanh bốn phía, rốt cục không tìm thấy bóng dáng của nàng ta, trong lòng không khỏi thờ phào một hơi.

Mặc dù bị lừa tất cả tiên thạch nhưng chuyện này đối với hắn mà nói chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Chuyện trọng yếu trước mắt là phải hoàn thành việc phụ thân giao, lấy được liên hệ với Hồ thúc.

Không hề nghĩ nhiều. Dương Thần phi thân về phía mục đích.

Sau nửa nén hương.

Dương Thần đưa mắt nhìn lên phù đề lớn hoàn toàn do từ lam nham tinh tạo thành trước mắt. không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh:

- Thật xa xỉ. Nhà của Hồ thúc này thật là có tiền.

Từ phù đề này tùy tiện gỡ xuống vài viên gạch đều có thể mua được toàn thân hắn.

Nghĩ đến đây. hắn kích động bay về phía trước Thần Hầu Phù.

Từ rất xa, Dương Thần ôm quyền nói:

- Tại hạ Dương Thần thay mặt thân phụ tới bái kiến Hồ thúc.

Hắn vận chuyển thần thông pháp lực đưa thanh âm xuyên vào trong Thần Hầu Phù.

Trong lòng hắn âm thầm đắc ý. chỉ cần như vậy là có thể kinh động Hồ thúc một cách nhanh nhất.

Nếu không với tấm thân không một xu dính túi của hắn giờ phút này. làm sao đã thông được cửa ải yêu vệ trước phù đề. gặp mặt Tam Nhân Yêu Hoàng thân uy chấn động Yêu giới kia.

- Người nào dám đến Thần Hầu Phủ giường oai?

Một tiếng hét lớn như sấm đánh từ trong Thần Hầu Phù truyền ra.

Sau đó một luồng yêu khí khổng lồ thẳng lên tận trời. rung động phạm vi mấy ức dặm.

Càng có một cỗ tinh thần ý chí rót vào trong đầu.

Ông-

Dương Thần suýt thì hôn mê. khoe miệng cùng lỗ mũi máu chảy ròng ròng, thân hình lão đảo tại chỗ.

- Người đâu! Bắt lấy hắn!

Một nam nhân lãnh ngạo lưng có cánh màu xanh đứng trên đỉnh một cung điện trong Thần Hầu Phủ.

Bá!... Vút vút vút...

Mấy trăm yêu vệ tinh nhuệ ủa ra, trối gô Dương Thần đưa vào Thần Hầu Phủ.

- Dừng tay! Các người dừng tay. ta đi...

Rất nhanh hắn bị một yêu vệ hạ cấm chế, có miệng không thể trả lời.

- Hừ. Nhân loại nhỏ bé dám đến Thần Hầu Phủ giả danh lừa bịp.

Nam nhân lãnh ngạo có cánh màu xanh sau lưng kia hờ hững nhìn chằm chằm Dương Thần, lập tức phân phó:

- Người này lên vào Man Thiên thành chắc chắn có âm mưu không rõ, đánh mạnh cho ta, tra hỏi ra kết quả Nam nhân cánh màu xanh này lại nhìn rõ thân phận nhân loại của Dương Thần.

Không bao lâu, Dương Thần bị kéo vào trong một gian hình phòng ngầm.

Phanh... Phanh...

Hai gã Yêu Quân cầm thiết côn đen thui có đầy gai thép đánh mạnh lên người Dương Thần.

- Ngao...

Dương Thần từ nhò sống trên vùng đất sống không tranh đấu với đời đã khi nào chịu khổ như vậy. tiếng kêu thảm thiết liên tục.

- Ồ? Da tiểu tử này thật cứng.

Hai Yêu Quân hành hình mất lộ ra vẻ kinh dị.

Thiết côn đen thui kia có thể so với Tiên bảo tam phẩm, đánh lên trên người Dương Thần lại chỉ để lại một ít vết máu nhợt nhạt.

Hơn nữa vết thương nhò bé đó lập tức liền lại.

Thấy vậy hai người vận chuyển pháp lực. tăng mạnh lực lượng.

- Ngao—

Tiếng kêu thảm thiết của Dương Thần càng lớn.

Nhưng chút Thương da thịt trên người hắn gần như khôi phục trong nháy mắt.

Lực khôi phục thật khủng khiếp.

Là đời sau trực hệ của Dương Phàm, Dương Thần vừa sinh ra đã có được thiên phú cùng huyết mạch cường đại. Đây là ưu thế được trời ưu ái của hắn.

So với chút thương da thịt này, lực sát thương của uy hiếp do đau đớn mang đến đối với Dương Thần càng lớn hơn.

Khi cánh tay cùng hồ khẩu của hai gã Yêu Quân này đều mơ hồ phát đau, Dương Thần vẫn bình yên vô sự như trước.

- Chỉ sợ tiểu tử này không phải nhân loại bình thường. Nhanh chóng thông báo đại nhân, chúng ta cần bản không gây thương tổn cho hắn.

Một gã Yêu Quân hơi kinh hoảng nói.

Lúc này Dương Thần mới được một hơi thở dốc.

Ánh mắt hắn lại nhìn đến một góc, một cô gái mặt tươi cười, mắt sáng rạng trắng quần áo lam lũ đang nhìn hắn với vẻ vui sướng khi người gặp họa.

- Người...

Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỳ quái chính là Yêu Quân trong hình phòng căn bản không nhìn thấy Trương Du Vũ.

Nữ nhân này rốt cục có lai lịch gì?

- Hì hì, đã sớm nhắc nhở ngươi rồi. cuối cùng vẫn ăn đòn. ôi, thật không nghe người lớn, chịu thiệt ở trước mắt.

Trong đôi mắt sáng của Trương Du Vũ ngập tràn ý cười, lại cong thành hình lưỡi liềm.

- Tuy nhiên, chơi rất vui. Bốn đại tiên chỉ cải biến một chi tiết nhỏ trong dòng sông vận mệnh liền cho ngươi bị một lần tra Tàn.

Sau đó nàng lại đắc ý dạt dào nói.

Chắc nàng này hoàn toàn tới tìm hấn để đùa bỡn.

Không bao lâu, nam nhân lãnh ngạo lưng có cánh xanh lúc trước đi vào hình phòng, cũng không hề phát hiện ra sự tồn tại của Trương Du Vũ.

Ba—

Vị Yêu Đế này nện xuống một cơn. Dương Thần lập tức da tróc thịt bong, ngay cả xương cốt đều bị đánh nứt mấy chỗ.

Nhưng những thương thế này cũng được lành hẳn trong nháy mắt.

Ồ!

Nam nhân lãnh ngạo tức thì biến sắc:

- Thân thể bất diệt thật đáng sợ!

- Đại nhân tha mạng. Ta thật là được phụ thân dặn bảo tới bái kiến Hồ thúc... Không, là Tam Nhân Yêu Hoàng đại nhân.

Dương Thần vạn phần ủy khuất nói.

- Phụ thân ngươi là ai? Bốn tọa chưa từng nghe nói Yêu Hoàng đại nhân có bằng hữu nhân loại nào. Bằng hữu tốt nhất của đại nhân tại Yêu giới, trừ Thiên Thu Yêu Hoàng thì chỉ có Hầu Đông Yêu Quân.

Nam nhân cánh xanh đầy vẻ không tin nói.

- Đây...

Dương Thần lập tức chần chờ.

Danh hiệu của phụ thân rốt cục có thể từ tiện báo ra hay không?

Đối với điểm này, trong lòng hấn không nắm chắc.

- Hì hì...

Trương Du Vũ tựa vào góc tường, nhìn xem rất vui vẻ.

Đột nhiên nàng biến sắc:

- Không tốt!

Đinh—

Lục lạc trên cổ tay nàng vang lên một hồi, sau đó thân hình hóa thành hư quang màu xanh óng cùng với khí xám lẫn lượt đan xen, chợt trở thành nhật đường như muốn bò chạy.

- Ha ha, còn muốn chạy? Nào dễ dàng như vậy!

Một cái Luân Hồi Môn hư vô mở ra bên cạnh nàng, nam nhân lên tiếng nháy mắt chộp vào cổ tay nàng.

1099. Chương 1048: Hồ Thúc

- Ha ha, muốn đi? Đâu có dễ như vậy!

Người tới chính là Dương Phàm, từ trong Luân Hồi Bàn hư vô bước ra. Hấn khẽ cười bắt lấy tay Trương Du Vũ nhưng lại không gây nên sự chú ý của những người khác trong phòng.

- Dương thúc thúc, cầu người tha ta đi, Tiểu Vũ chỉ là đùa giỡn với hấn.

Trương Du Vũ diễm đạm đáng yêu nói.

Trong lòng Dương Phàm cổ quái: “Dương thúc thúc? Ai là thúc thúc ngươi, còn gọi thân mật như thế”.

Ngay khi hấn ngằn ra, thân hình Trương Du Vũ trước mắt đột nhiên hóa thành một làn khói nhẹ biến mất.
Bị lừa!

Dương Phàm biến sắc. sau đó tởn khai cảm quan Đại Luân Hồi. ngạc nhiên nói:

- Độn thuật thật cao minh!

Trong nháy mắt Trương Du Vũ kia đã chạy trốn không còn tung tích.

Cảm quan Đại Luân Hồi của Dương Phàm chỉ bắt giữ đến khoảnh khắc nàng biến mất khỏi Yêu giới, xuyên qua giới diện khác.

- Trên người nàng này rốt cục có Pháp bảo gì. thần thông cảnh giới mặc dù không bằng Đại Đế nhưng ở những phương diện độn thuật, dịch dung, bói toán lại có trình độ như thế.

Dương Phàm giật mình không nhỏ.

- Phụ thân, mau cứu con!

Dương Thần cực kỳ đáng thương nhìn về phụ thương nơi góc tường, đầy vẻ cầu xin.

`m... Ba

Yêu Đế cánh xanh kia lại nện xuống một cơn. đánh cho hấn đa tróc thịt bong, hấn lại kêu gào thảm thiết.

Dương Phàm hơi trầm ngâm, tay đặt lên trán một lúc. khẽ phun ra một chữ:

-Định!

Ngay lập tức Yêu Đế cánh xanh kia bị khóa cứng tại chỗ. biểu tình lạnh lùng một tay vung cơn ngưng lại như hình ảnh.

Hô

Dương Thần thở ra một hơi dài, nhìn Yêu Đế cánh xanh bị thời gian giam cầm trước mắt, không khỏi sinh lòng hâm mộ: Lực lượng giam cầm thời gian này thật sự quá nghịch thiên, thật là làm người ta ao ước.

Dương Phàm thì vẻ mặt bình tĩnh, dường như làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Giam cầm thời không chẳng qua là thần thông tương đối nghịch thiên.

Nhưng với tnh tự của Dương Phàm giờ phút này. hấn hiểu được rất rõ chương khổng thời không chẳng qua chỉ là một môn.

Thể gian này có càng nhiều thần thông cùng lực lượng đáng sợ.

Tỷ như nhân quả vận mệnh khó thể nắm lấy, chỉ sợ càng thêm cấm kỵ. không thể đụng chạm so với thời gian.

Lại tv như Tiên Hồng Không Gian của hấn, Thiên cổ - Tiên Thiên hỗn độn sinh linh từng chứng kiến. Lực lượng của thời gian tại trước mặt nhân vật gần như nguyên thủy kia căn bản không có ý nghĩa gì.

Bởi vì vào thời hỗn độn thất giới chưa mở ngay cả thời gian cũng không tồn tại.

Công phép của Dương Phàm tới từ sinh mệnh tự nhiên mà nay vượt qua sinh từ, chương khổng Luân hồi.

Nếu có thể hoàn toàn chương khổng Luân hồi nhân quả thậm chí vượt qua Đại Luân Hồi, như vậy Đại Đế có thể khiến quay ngược thời gian ở trước mặt Dương Phàm chỉ sợ cũng không có sức phản kháng.

Cho nên Dương Phàm cũng không đắm chìm trong tự đắc khi bước đầu nắm giữ thời không, thậm chí không muốn nghiên cứu quá sâu trên đạo này.

- Yêu Đế đại nhân bị làm sao vậy, không thấy nhúc nhích?

Lúc này Yêu Quân khác trong hình phòng đều luống cuống tay chân.

- Không tốt, Yêu Đế đại nhân bị giam cầm thời gian.

Có một Yêu Quân nhìn ra manh mối. sợ tới mức sắc mặt trắng bệch ánh mắt đảo quanh bốn phía. vội vàng kêu lên:

- Nhanh đi thông báo cho Yêu Hoàng đại nhân.

Toàn bộ hình phòng hỗn loạn.

Vút!

Một ráng đỏ mờ mờ xẹt qua trên không Thần Hầu Phù hạ xuống một tòa đại điện lam kim lớn nhất trong phủ.

- Báo Yêu Hoàng, có chuyện không ổn. Thanh Lôi Yêu Đế bị người giam cầm.

Trong xích quang hiện ra một bóng hình xinh đẹp yếu điệu màu lửa đỏ. dĩ nhiên là tộc

Hòa Phượng hiếm thấy.

- Như thế nào? Ngay cả một nhân loại nhỏ nhoi hèn cũng không khống chế được!

Một thanh âm lạnh lùng rất là khinh thường từ sâu trong đại điện truyền ra.

Đó là một thanh niên toàn thân bao phủ bởi làn phiến màu đỏ tía, dáng người gầy gò. cơ bắp cuộn cuộn tràn ngập khí tức lực lượng dã man. Tóc hắc như chàm cứng dựng thẳng đứng, trên trán có con mắt thứ ba nhưng nhắm chặt.

Hai mắt dưới hàng mi, ở trong tối đen sâu thẳm hiện ra một tia tinh quang màu bạc sáng bóng, nếu cần thận quan sát sẽ phát hiện sau lưng hắn còn có một đôi từ sắc lôi dực.

Nữ nhân Yêu Quân tộc Hòa Phượng nửa quỳ trên đất. thân thể mềm mại run nhè nhẹ. Nàng chỉ vẽn vẹo là ở cùng một chỗ với Yêu Hoàng này đã cảm nhận được tâm thần run rẩy sợ hãi không dám nhìn thẳng.

Nàng hiểu rất rõ vị Tam Nhân Yêu Hoàng trước mặt chính là tuyệt đỉnh kỳ tài quật khởi trong hai chục vạn năm gần đây của Yêu giới, trở thành phụ tá đắc lực dưới trướng Man Hoàng Đại Đế.

- Bẩm Yêu Hoàng, nghi là có cường giả Huyền Tiên tam trọng ra tay, bởi vì Thanh Lôi Yêu Đế bị giam cầm bởi lực lượng của thời gian pháp tắc.

Bóng hình xinh đẹp yếu điệu trong xích quang đáp lời.

- Huyền Tiên tam trọng?

Tam Nhân Yêu Hoàng hừ lạnh một tiếng, hai tay chà xát theo bản năng, liếm môi:

- Tốt lắm. bản hoàng chính cần đối thủ như vậy để luận bàn.

Dứt lời. Tam Nhân Yêu Hoàng liền chuẩn bị đứng lên.

Ngay vào lúc nữ nhân tộc Hòa Phượng kia hơi thở ra nhẹ nhõm.

- Ha ha, không cần đi. Ta tới rồi!

Một thanh âm nam nhân hơi có vẻ vui mừng trống rỗng xuất hiện ở sau lưng Tam Nhân Yêu Hoàng.

Hắn đi ra từ trong một cái Luân Hồi Môn hư vô.

- Người nào!

Thậm chí khi hắn hoàn toàn bước ra Tam Nhân Yêu Hoàng khó khăn lắm mới cảm thấy được, hét lớn một tiếng. Một quyền sắc bén như lôi điện bùng nổ nhấc lên từng tầng lôi văn chồng chất trong hư không, một cổ khí tức hủy diệt cấm kỵ ập đến bao phủ người phía sau.

Đối mặt với một kích như thế. nam nhân phía sau cũng lộ vẻ ngưng trọng, thở ra một hơi. một đường khe vạch trên hư không.

Ba—

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hần hiện lên một cái lốc xoáy Luân hồi màu sắc rực rỡ. trực tiếp nuốt hết một chường ẩn chứa lực lượng cấm kỵ đồ thần diệt tiên này.

Khí tức cuồng bạo hủy diệt trong không trung tức thì hoàn toàn biến mất, như mặt hồ khôi phục bình tĩnh. Giờ phút này trong đại điện lại có vẻ yên tĩnh như thế.

Một chường của nam nhân kia lại như không dính một tia khói lửa nhân gian.

Tam Nhân Yêu Hoàng lại càng trợn trừng hai mắt, sững sờ tại chỗ.

Hắn khó thể tưởng được, trong không gian Yêu giới này trừ Yêu Hoàng ra còn có người có thể hóa giải một chường này không dính một tia khói lửa nhân gian như vậy.

Nữ nhân tộc Hỏa Phượng thấy cảnh này không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh. Người tới là cường giả cỡ nào?

Tim nàng chợt đập nhanh hơn gấp chục lần, một khi hai người này tnển khai chiến đấu, mình còn có thể may mắn sống sót khi dư ba lan đến sao?

- Hồ Phi, người vẫn khỏe chứ?

Nam nhân kia lại cười ngăn cản Hồ Phi đang muốn tiếp tục ra tay.

- Người là... Dương lão đại?

Hồ Phi há hốc miệng, khi con mắt thứ ba của hắn mở ra, hư không không hiểu run lên. một tia ba quang màu vàng thoáng hiện lên trong mắt.

- Không hổ là Tam Nhân Thông Thiên, lại nhìn thấu thân phận của ta. Nhiều năm không gặp, người cũng đã tu luyện đến cảnh giới Huyền Tiên nhị trọng, thậm chí đúc thành thân thể Ma Thần.

Thân hình Dương Phàm lập tức biến hóa thành bộ đáng kiếp trước, hơi khen ngợi nói.

- Dương lão đại...

Vành mắt Hồ Phi hơi đỏ lên, vẻ mặt lạnh lùng biến mất. giống như thấy được người thân nhất.

Bá!

Nữ nhân tộc Hỏa Phượng trong lòng run lên, lập tức hóa thành ráng đổ bay mất.

Tiếp theo hai người ngồi trong đại điện này bắt đầu ôn chuyện, trên mặt đều lộ ra vẻ nhớ lại chuyện cũ.

HỒ Phi trước tiên kể lại chuyện của mình ở Yêu giới.

Bởi vì có quan hệ với Hầu Đông, sau khi hần phi thăng thượng giới rất nhanh được Man Hoàng trọng dụng.

Đồng thời Man Hoàng cũng rất chiều cố hần, che chở vô cùng.

Nguyên do trong đó chính là vì Man Hoàng từng là bạn tốt vong niên với phụ thân của Hồ Phi.

Nói tới đây, Dương Phàm không khỏi trầm lo. Nếu như vậy, Hồ Phi cùng Cửu u Ma Đế là từ địch, mặc dù bản tôn của Cửu u Ma Đế cùng Luân Huyết Đại Đế đã sớm tan thành mây khói.

Lần trước Dương Phàm cũng quên hỏi Luân Huyết Đại Đế chuyện có liên quan đến phụ thân của Hồ Phi.

Nhưng hần biết một điều, tám Thần thú bị trói trong Huyết Nhật Điện năm đó bề ngoài là bị bắt giết nhưng thực tế chỉ là “Khắc long” được Luân Huyết Đại Đế tạo ra.

Dù sao luyện chế Thần Huyết, chi vền vền là cần đến những nhân tố thần bí trong huyết mạch.

Mà số phận của tám Thần thú bị trói kia như thế nào Dương Phàm cũng không biết, sau khi suy tính hơn phân nửa là có khả năng bị nhốt và liên tục cung cấp huyết mạch chất lượng cao.

Hồ Phi tại Yêu giới, dùng Nghịch Tiên Huyết á trong thời gian dài. có được tài nguyên hùng hậu từ trong Huyết Nhật Điện, lại được nhân vật cấp Đại Đế chiều cố, tu vi thần thông tất nhiên là tiến tnển cực nhanh.

Tu vi Huyền Tiên nhị trọng đỉnh, hơn nữa đã đúc thành thân thể Ma Thần, có thể nói Hồ Phi là đệ nhất nhân dưới Đại Đế.

Đối với việc Hồ Phi đúc thành thân thể Ma Thần, trong lòng Dương Phàm hơi bất ngờ.

Tuy nhiên vừa nghĩ bản thân hẳn là Thần thú siêu cấp. trong thân thể có cảm Kỵ Chi Huyết, dùng Nghịch Tiên Huyết thời gian dài đạt tới thân thể Ma Thần cũng không phải là quá bất ngờ.

Thân thể Ma Thần chỉ từng xuất hiện trên người Cửu u ma khu tại hạ giới.

Từ một trình độ nào đó mà nói, thân thể Ma Thần đã là thân thể mạnh nhất mà Hậu Thiên có thể sinh ra.

Mà Luân Huyết Đại Đế theo đuổi lại là một loại Tiên Thiên Ma Thần Thể không thể xác thực trong truyền thuyết. Loại thể chất này chính là sinh ra trong hỗn độn, Hậu Thiên tuyệt đối không thể sinh ra

Một cái là Hậu Thiên, một cái là Tiên Thiên, chỉ khác một chữ nhưng hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Tuy nhiên đạt tới Huyền Tiên nhị trọng đỉnh lại có được thân thể Ma Thần. Trong thất giới này có khả năng áp đảo được Hồ Phi xem ra chỉ có nhân vật cấp bậc Đại Đế.

- Dương lão đại. Sự tích của người ở Thiên giới ta cũng có nghe nói. Lúc nào ta cùng với người tới lật tung Cửu Long Cung kia lên. Ha ha ha...

Hồ Phi nhắc tới Cửu Long Cung cùng Long Hoàng Tổ tức thì mặt đầy lửa giận.

- Lật tung Cửu Long Cung? Ha ha, tin tưởng sẽ có cơ hội này.

Dương Phàm bật người, cảm thấy được chủ ý này của Hồ Phi cũng không tệ.

Chỉ là hiện tại hẳn vẫn không nắm chắc chiến thắng Đại Đế chẳng sợ là chính diện chống lại.

Đương nhiên, nếu như Dương Phàm có Thần khí chân chính, như vậy thì lại khác.

Hai người nói chuyện hơn nửa ngày, một vị Yêu Đế từ dưới chạy lên, giọng sợ hãi nói:

- Thanh Lôi Yêu Đế còn bị lực lượng thời gian giam cầm, chúng ta không thể giải trừ. Còn có nhân loại bị bắt giữ đang chờ Yêu Hoàng xử lý.

Hồ Phi ngăn ra:

- Dương lão đại. nhân loại kia là ai?

- Suýt nữa thì quên.

Dương Phàm ha ha cười, lúc này mới nhớ tới Dương Thần ở bên hình phòng cùng với Thanh Lôi Yêu Đế kia còn đang chịu khổ.

Không bao lâu. Dương Thần cùng Thanh Lôi Yêu Đế được mang lên.

Dương Phàm cong tay bắn một cái. giải trừ thời gian giam cầm trên người Thanh Lôi Yêu Đế.

Thanh Lôi Yêu Đế đầy vẻ sợ hãi. thầm nghĩ lại mà sợ: “Nhân loại này lại là Tiên Đế Huyền Tiên tam trọng, thân phận như thế cho dù đối khắp toàn bộ Yêu giới cũng chỉ có hai ba người”.

- Ha ha! Đứa nhỏ này thiên phú không tồi a.

Tam Nhân Thần Thông của Hồ Phi ngay cả thân thể Luân hồi tân sinh của Dương Phàm đều có thể nhìn ra hướng chỉ là thiên phú của Dương Thần.

- Kiện Thứ Thần khí này liền tặng cho người.

Hồ Phi hào phóng tiện tay ném cho Dương Thần một kiện Thứ Thần khí hạ phẩm.

- Đa tạ Hồ thúc.

Dương Thần vui mừng như điên. Hồ thúc này thật đúng là người có tiền!

1100. Chương 1049: Tử Sát Yêu Hoàng

Dương Thần không nghĩ tới vị Hồ thúc này không chỉ địa vị cao thượng, được tôn là hoàng giả một phương của Yêu giới mà lại còn ra tay hào phóng như thế. Vung tay chính là một kiện Thứ Thần khụ tài sản hùng hậu như thế.

So sánh với hắn, dường như phụ thân có điểm thua kém.

Hắn nào biết ngày trước Dương Phàm với Hồ Phi cùng trở nên giàu có ở Huyết Nhật Điện.

Tiên thạch cực phẩm chất chồng như núi ở trong Tầng Tinh Điện có đến hơn phân nửa là bị hai người này chiếm lấy, hơn nữa số lượng của Dương Phàm còn lớn nhất.

Bất kể là vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian hay là Tiểu thế giới Mệnh Hạch chưa từng lộ diện cùng với Luân Hồi Tinh Bảo có thể xưng là kỳ quan đều là tài sản hữu hình hoặc vô hình của Dương Phàm.

- Dương lão đại. Buổi tối hôm nay ta nhất định phải đón gió tẩy trần cho người, thuận tiện gọi cả Thiên Thu lão yêu kia tới.

Hồ Phi nói với về hưng phấn, ra lệnh một tiếng cho thủ hạ đi chuẩn bị.

- Thiên Thu Vô Ngân lại phi thăng Yêu giới?

Dương Phàm hơi kinh hãi nói.

- Đúng vậy. Yêu hóa thân của hắn một vạn năm trước Tần chức Huyền Tiên tam trọng.

Hồ Phi lẩm bẩm:

- Tiến triển của hắn tuy nhanh, tu vi cũng cao nhưng hơn phân nửa là không đánh lại thân thể Ma Thần của ta.

- Như thế xem ra. ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân phi thăng lên giới điện khác nhau.

Dương Phàm như có điều suy nghĩ nói.

Tinh túy của T am Linh Hóa Nhất của Thiên Thu Vô Ngân là ở chỗ đại thần thông nghịch diện tam thanh. Một cái Yêu hóa thân đánh không lại Hồ Phi, nhưng nếu là ba cái?

Trong lòng hắn không khỏi nói thầm, có thể nào nghĩ biện pháp nào dụ dỗ Thiên Thu Vô Ngân, như vậy phần thắng khi đối phó với Cửu Long Cung ít nhất tăng thêm ba thành.

Chỉ là Thiên Thu Vô Ngân này chính là một người tu luyện cuồng đã gạt bỏ mọi cảm tình, trừ tu luyện ra, không còn gì khác.

Nếu muốn dụ dỗ hắn có chút khó khăn.

- Đúng rồi. hai vị tẩu từ của ta ở nơi nào?

Hồ Phi đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Dương Phàm mỉm cười, rất nhanh liên lạc với Luân Hồi Tinh Bảo ở ngoài Man Thiên thành.

Không bao lâu, Luân Hồi Tinh Bảo hạ xuống Thần Hầu Phủ.

Bởi vì có Hồ Phi ra lệnh, không có ai trong Man Thiên thành dám lên tiếng, lại càng sinh lòng suy đoán đối với Tinh Không Thành Lũy lại lịch thần bí này.

Đám người Vân Vũ Tịch. Đặng Thi Dao mười mấy người đều tới Thần Hầu Phủ làm khách.

Lập tức Thần Hầu Phủ vốn trang nghiêm lạnh lùng trở nên náo nhiệt phi thường.

Đương nhiên Hồ Phi cũng mời không ít người có tên tuổi của Man Thiên thành tới vì Dương Phàm đón gió giúp vui.

- Thiên Thu cũng được thông báo rồi, tuy nhiên kể tu luyện cuồng như hắn chưa bao giờ tới trước thối hạn.

Hồ Phi nói với Dương Phàm.

Trong lúc này, Dương Phàm cũng gặp rất nhiều Yêu Đế của Yêu giới.

Đối với cái tên Dương Phàm, những người này tự nhiên từng nghe qua.

- Chắc chắc. Không nghĩ tới Tiên Hồng Đạo Tổ gần đây uy chấn thất giới lại đến Man Thiên thành chúng ta làm khác. Càng khó được còn là bạn thân của Tam Nhân Yêu Hoàng.

Người lên tiếng là một nam nhân yêu diễm, mặt ngọc lạnh lùng, thanh âm trầm thấp chói tai tràn ngập cảm giác mâu thuẫn vô hạn. Chỉ hơi thất thần có lẽ sẽ bị lạc lối không biết đường về.

Tâm thần Dương Phàm hơi máy động, từ trên người này cảm nhận được một tia áp lực nhàn nhạt.

Người tới là một vị Yêu Đế Huyền Tiên tam trọng, phát ra khí tức quy dị. Xem tình hình, thực lực hẳn tuyệt đối không dưới Âm Thiên của Vân Tiêu cùng.

- Tử Sát Yêu Hoàng. Bốn hoàng mở tiệc đường như không có mời người.

Trong mắt Hồ Phi lóe lên tia điện màu tím, sau đó đồng tử co rút lại. mơ hồ có thể thấy được một đạo ngân quang sáng bóng.

Một cỗ khí tức cường đại ép lên người Tử Sát Yêu Đế.

Uy lực của thân thể Ma Thần nếu là Tiên Đế. Yêu Đế bình thường đối mặt chỉ sợ sẽ lập tức nằm sấp.

Nhưng trên người Tử Sát Yêu Hoàng này có một cỗ hồn lực cường đại là cường giả Huyền Tiên tam trọng có thể đếm được trên đầu ngón tay của Yêu giới, hẳn cũng không sợ Tam Nhân Yêu Hoàng.

Hai người đều là phụ tá đắc lực của Man Hoàng.

Mà năm tháng Tử Sát Yêu Hoàng này đi theo Man Hoàng vô cùng dài lâu. tu luyện một loại tinh thần bí thuật, vận dụng linh hồn cùng với ảo thuật đạt tới độ cao khó tin.

Từ khi Tam Nhân Yêu Hoàng quật khởi Yêu giới và được Man Hoàng trọng dụng, địa vị cùng quyền lợi của Yêu Hoàng bị chèn ép rất lớn.

Đã một thời hần là đại tướng đứng đầu dưới trướng Man Hoàng.

Nhưng hiện nay lại có thêm một người địa vị ngang hàng, hơn nữa đối phương có tiềm lực lớn lao. sớm muộn sẽ vượt qua hần.

- Ha ha... Lối này của Hồ Yêu Hoàng sai rồi. Nhân vật phong vân kinh sợ thất giới như Tiên Hồng Đạo Tổ, bốn hoàng nghe như sấm bên tai. làm sao kiềm chế được? Nếu có chút đường đột. xin thứ lỗi cho.

Tử Sát Yêu Hoàng này không cho là đúng cười cười, tao nhã tự nhiên, không có chút giác ngộ của một vị khách không mời mà đến.

Dương Phàm chỉ thản nhiên đáp lời.

Hần dĩ nhiên cảm ứng được Tử Sát Yêu Hoàng này cùng với Hoa Thiên Yêu Đế lúc trước chặn cướp Luân Hồi Tinh Bảo có quan hệ không tầm thường.

Đối phương tự dừng tim tới chỉ sợ có ý bất thiện.

- Dương Tiên Đế. Luân Hồi Tinh Bảo của người thật đúng là kiệt tác làm người ta kinh diễm, không biết là kiệt tác của vị cao nhân nào?

Đôi đồng tử màu tím âm u của Tử Sát Yêu Hoàng hơi cười nhìn hần.

Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh băng thấu xương bao phủ tâm hồn của mình.

Trong lòng hần hơi kinh dị, người này vận dụng đối với linh hồn gần như chạm đến linh hồn tâm ấn. mơ hồ đạt tới trình độ có thể uy hiếp đến hần.

Dương Phàm vốn muốn giấu diếm nhưng nghĩ một lát lại thay đổi ý tưởng, lạnh nhạt cười:

- Là kiệt tác của Thiên tượng đại sư.

Thiên tượng đại sư vì giúp hần luyện tạo Luân Hồi Tinh Bảo, có thể nói là gửi gắm vô số tâm huyết.

Nếu tinh bảo này xuất thế. như vậy để cho mọi người chứng kiến huy hoàng của Thiên tượng.

Thiên tượng đại sư cũng vừa lúc ở tại yến hội chỉ là không tiết lộ thân phận, trong lòng có vài phần kích động.

- Nguyên lai là kiệt tác của Thiên tượng.

Từ Sát Yêu Hoàng thầm giật mình, giọng nói đột nhiên thay đổi:

- Trước đây mấy ngày, dường như Luân Hồi Tinh Bảo trải qua Hoa Thiên đại lục.

Lời này vừa ra. đám người Dương Thần đang trong yến hội đều biến sắc mặt.

- Đúng vậy. Chủ nhân của Hoa Thiên đại lục rất hiếu khách, từng mời khuyển từ gặp mặt.

Dương Phàm trấn định tự nhiên, không chút che giấu.

- Ha ha ha...

Từ Sát Yêu Hoàng lạnh lùng cười lớn:

- Hoa Thiên Yêu Đế kia chính là khuyển từ.

Hắn vừa nói ra, bầu không khí toàn bộ đại diện yến hội đột nhiên hạ xuống tới thấp nhất.

Nguyên lai Hoa Thiên Yêu Đế bị Dương Phàm bắt giữ lại là con của Từ Sát Yêu Hoàng.

Điều này cũng không ra ngoài dự đoán của Dương Phàm, hắn không nhanh không chậm, bình thản tự nhiên nói:

- Vậy thì sao?

- Thì sao? Người là một nhân loại, ở địa bàn Yêu giới chém giết một vị Yêu Đế. bắt giữ con của bọn hoàng. Các vị đang ngồi, các vị nói xem, chuyện này nên như thế nào?

Từ Sát Yêu Hoàng giận quá mà cười.

Lập tức. trong ánh mắt của không ít Yêu Đế nơi đây nhìn phía Dương Phàm có vài phần căm hận.

- Hừ. Dương lão đại giết hắn tự nhiên có lý do.

Hồ Phi hừ lạnh một tiếng, không giảng đạo lý.

- Hồ Phi! Người đừng quên thân phận mình là gì!

Trong mắt Từ Sát Yêu Hoàng lộ ra lệ quang, giận dữ quát lên. trên người phát ra hồn lực kinh thiên, tinh thần ý chí vắt ngang thiên hư.

- Nhân loại này chém giết một vị Yêu Đế ở địa bàn Yêu giới, vốn nên trở thành tội phạm truy nã khắp Yêu giới, cho dù bẩm báo với Man Hoàng cũng không thể hoài nghi. Người che chở nhân loại này. chẳng lẽ muốn phản bội Yêu giới?

Phản bội Yêu giới!

Bốn chữ cuối cùng như sấm rền. phía trên Man Thiên thành tia chớp hư ảo mênh mông như biển chấn động không thôi, phẳng phất như muốn nuốt hết tòa thành lớn như một vùng đại lục này.

Hồ Phi nhất thời không biết nói gì. toàn thân run lên, hung tợn trừng mắt nhìn Từ Sát Yêu Hoàng, ở vào thế khó xử.

- Việc này. Dương mô có thể giải quyết nêng với các hạ.

Dương Phàm cũng không muốn Hồ Phi khó xử.

- Hôm nay ta muốn bắt người này. các vị đại năng Yêu giới đều có thể trợ lực. Đây chính là cơ hội lập công lớn.

Từ Sát Yêu Hoàng lờ lẽ chính khí nói.

Dưới sự cổ động của hắn, không ít nhân vật cấp Yêu Đế đều có chút dị động.

- Không được.

Hồ Phi nói như đinh đóng cột. hai mắt phát ra ngân mang lạnh băng, cơ bắp toàn thân bành trướng hình thể tăng vọt tới mười trượng, cả người hiện lên tinh quang màu đỏ tía. lôi dực sau lưng đang rộng.” Roẹt” một tiếng, sau lưng hắn hiện ra một ảo ảnh Lôi thần cao lớn như Ma Thần phát ra từng tràng rít gào. khí phách rung trời.

Một cỗ khí tức khủng bố tới từ thân thể Ma Thần áp bách toàn trường.

Lập tức những Yêu Đế hơi chút dị động sợ tới mức linh hồn run rẩy.

- Thân thể Ma Thần!

Từ Sát Yêu Hoàng biến sắc. hắn tuyệt đối không nghĩ tới Hồ Phi sẽ vì một nhân loại mà dùng hết bản lĩnh.

Đối mặt với thân thể Ma Thần, Thần thú trên thế gian đều sẽ bị uy áp lớn lao, huyết mạch đều mơ hồ run rẩy.

- Không nghĩ tới truyền thuyết là thật. T am Nhân Yêu Hoàng đã đúc thành thân thể Ma Thần, xem ra toàn bộ Yêu giới, trừ hai vị Đại Đế không ai là đối thủ của hắn.

Chúng Yêu Đế. Yêu Quân đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ sợ hãi.

- Nếu người dám làm càn, ta liền giết chết con của người.

Một thanh âm mờ mịt không mang theo một tia cảm tình hiện lên trên linh hồn tâm ấn của Từ Sát Yêu Hoàng.

- Người...

Trong đầu của Từ Sát Yêu Hoàng đột nhiên hiện ra một hình ảnh: Một nam nhân thất hồn lạc phách bị trói ở trong đại điện đồng vàng nặng nề lạnh băng, sắc mặt tái nhợt không ngừng giấy dứa, thống khổ dị thường.

- Sinh từ của con người ở trong V niệm của chính mình!

Thanh âm lạnh băng của Dương Phàm lại quanh quẩn.

Sắc mặt Từ Sát Yêu Hoàng trắng bệch toàn thân run rẩy. trong mắt lộ ra lửa giận vô cùng.

Mà những người khác thì lại không biết vì sao.

- Người dám không kiêng kị gì như vậy ở Yêu giới, không sợ Đại Đế trị tội người?

Từ Sát Yêu Hoàng hần học nói.

- Cho dù người tố cáo Đại Đế thì sao chứ? Đại Đế tuy mạnh, nhưng... không giết chết được ta!

Thanh âm trầm ổn tự tin của Dương Phàm khiến Từ Sát Yêu Hoàng chấn động trong lòng.

Đối phương nắm giữ sinh mạng của con hắn.

Càng đáng sợ chính là người này không sợ cả Đại Đế, bởi vì Đại Đế không giết chết được hắn.

Trong lúc nhất thời hắn như lọt vào hố băng, bị ở vào bị động và thế yếu tuyệt đối, sắc mặt khó coi vô cùng.

Hắn cũng không dám nghi ngờ lời nói của Dương Phàm, bởi vì đối phương đã không phải một hai lần chạy trốn từ trong tay Đại Đế.

Ngay khi bầu không khí áp lực tới cực điểm.

- Dương Phàm.

Một thanh âm lạnh nhạt mà lại như gió nhẹ thổi qua từ bên ngoài đại điện truyền tới.

Thanh âm của người tới có thể nói là đậm mạc cực điểm, không có cảm tình gì mà lại ẩn chứa một loại siêu phàm nhập thánh “Thiên thu bất diệt, vạn cổ vô ngân”.

Tiếng nói vừa dứt. trước mắt xuất hiện một bóng người cao lớn đứng chấp tay sau lưng.

vẫn là hai mắt nhắm chặt như trước, trên mặt không mang theo một tia cảm tình.

Sự tồn tại của hắn rất dễ dàng bị người ta bỏ qua.

Càng là người cảnh giới cao lại càng khó thể áp chế được sự xung đột ý cảnh đến từ trên người hắn.

- Thiên Thu Vô Ngân. Yến hội này chỉ thiếu mình ngươi.

Giọng điệu Dương Phàm rất từ ý.

“Dương Phàm này không chỉ là hảo huynh đệ của Hồ Phệ ngay cả Thiên Thu Vô Ngân cũng là bằng hữu của hắn”.

Trong lòng Từ Sát Yêu Hoàng không hiểu phát lạnh, mặc dù Thiên Thu Yêu Đế này luôn luôn điệu thấp, thực lực không rõ chi tiết nhưng người này cũng từng nhiều lần được Man Hoàng tán thưởng, thậm chí bội phục!

1101. Chương 1050: Hai Bước

Sự có mặt của Thiên Thu Vô Ngân khiến cho sắc mặt của Từ Sát Yêu Hoàng càng ngày càng khó coi. trong lòng càng thêm kiên kị.

Một tên Tam Nhân Yêu Hoàng đã đúc thành thân thể Ma Thần, hắn muốn ứng phó đã vô cùng mệt mỏi.

Hiện tại lại thêm một vị Yêu giới đại tông sư khiến Đại Đế cũng phải tôn sùng kính nể.

Hắn rất cục hiểu được, cho dù Dương Phàm với thân phận nhân loại ở Yêu giới cũng không phải người mà mình có thể lay động.

Một nhân vật ngay cả Đại Đế cũng không làm gì được, hắn càng thêm bất lực.

Theo sự có mặt của Thiên Thu Vô Ngân, bầu không khí của buổi tiệc dần dần trở lại bình thường.

- Thiên Thu tông sư. Nhiều năm không gặp như vậy, ngươi vẫn không chút thay đổi. Bao giờ thì lấy một vị kiều thê, chúng ta cùng nhau vui vẻ một chút.

Dương Phàm giọng điệu trên gheo.

Lời nói vừa ra, sắc mặt mọi người lập tức có chút cổ quái.

Thân phận của Thiên Thu Yêu Đế này ở Yêu giới rất cao, cho tới bây giờ đều giữ một vẻ hờ hững như máy móc. không ai dám nói đùa với hắn.

- Kiều thê? Đó là chuyện rất lâu trước kia.

Thanh âm của Thiên Thu Vô Ngân đậm mạc như trước, đó là một loại công chính vô tình như trời cao.

- Cảm tình đã sớm không phải thứ trọng yếu trong sinh mệnh của ta.

Thanh âm của Thiên Thu Vô Ngân bình ổn không có một tia dao động cảm xúc.

Rất nhiều người trên yến hội đều giật mình bởi vẻ mặt và ngôn luận của hắn.

Nhìn bề ngoài, Thiên Thu bình thường vô cùng, rất đại chúng.

Nhưng trên thực tế, hình thể bề ngoài của Thiên Thu Vô Ngân là một nam nhân có thể nói là hoàn mỹ. Hắn có dáng người cao ngất, vĩ ngạn bất quần, lông mày như kiếm, mắt như sao sáng.

Đây vốn hẳn là một nam nhân khiến vạn người mê muội, đủ để khiến cho đại đa số nữ nhân trên thế gian phải mê muội điên đảo.

Nhưng là hẳn lại gần như vứt bỏ mọi cảm tình.

Nếu không phải hẳn cùng Dương Phàm có chỗ cùng chung chí hướng, chỉ sợ hai người rất khó có qua lại.

Rốt cục. Thiên Thu Vô Ngân tùy thời ở trong trạng thái tu luyện và lĩnh ngộ đã mờ mắt ra.

Đó là một đôi mắt như thế nào? Nhìn thi bình thường không có gì kỳ lạ nhưng lại ẩn chứa một loại thần vận xúc động tâm linh, dường như có thể liếc mắt là thấy rõ bản chất của vạn sự vạn vật.

Ánh mắt ron xuống trên người Dương Phàm, trong cặp mắt bình lặng như giếng cổ của Thiên Thu Vô Ngân đột nhiên nở rộ thần quang sắc thái khác thường.

Hắn khẽ phun ra một hơi, nhìn Dương Phàm:

- Tân sinh, Đại Luân Hồi. Người làm được rồi!

Dương Phàm không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp gỡ Thiên Thu Vô Ngân, hai người tham thảo sự ảo diệu trong công pháp của nhau, tình cảnh rung động lòng người cỡ nào.

- Đối với Tiên Hồng Quýá của các hạ. sự phát triển từ uẩn Chứng Kỳ đến Diễn Căn Kỳ dường như có thể nắm lấy tương lai của nó. Giai đoạn đó hẳn chia làm: Hạt giống, rễ. chồi, nụ. hoa cùng với giai đoạn chung kết Chứng Quả Kỳ hẳn là sau khi Độ Kiếp.

- ...Nhưng mà sau khi đạt tới giai đoạn chung kết Chứng Quả Kỳ. sinh mệnh một đời cũng dần thành thực cường thịnh, cũng tất nhiên sẽ đi hướng héo rũ cùng từ vong.

Cũng là ngày ấy, Dương Phàm được mở mang dẫn dắt rất nhiều, hình dáng của con đường thôi diễn Tiên Hồng Quý á ở Phàm giới càng thêm trong sáng.

- Đúng vậy. ta làm được rồi. Nhưng Thiên Thu tông sư cũng nào có lạc hậu. Ba hóa thân phân biệt phi thăng giới diện khác nhau. Nếu sau khi Tam Linh Hóa Nhất chẳng phải là có thể vượt qua Đại Đế.

Đánh giá của Dương Phàm đối với Thiên Thu Vô Ngân cũng cao một cách thần kv.

Trên yến hội không thiếu nhân vật cấp Yêu Đế. vừa nghe lời này đầu tiên là rung động sau đó là lộ vẻ nghi ngờ.

Vượt qua Đại Đế? Thật sự là buồn cười!

Có một số người hoài nghi hai người này có phải đang nằm mơ giữa ban ngày hay không.

Nhưng nghĩ đến thành tựu cùng địa vị của hai người, trong lòng một số người nửa tin nửa ngờ không thể nào bình tĩnh: Vượt qua Đại Đế. điều này sao có thể?

Từ Sát Yêu Hoàng không biết đã ỉu xìu rời đi từ khi nào, không nhìn thấy tình cảnh luận đạo ầm chóng phần khích của hai người.

Không biết sự ảo diệu của Tam Linh Hóa Nhất chung quy không thể đánh giá được lực lượng của nó.

LÚC trước Thiên Thu Vô Ngân Nguyên Anh Kỳ tại Nội Hải, đã từng kinh sợ cổ kim, sau khi Tam Linh Hóa Nhất trực tiếp vượt qua đến Hóa Thân hậu kỳ.

Nói cách khác, ba hóa thân mỗi lần đều hợp đều nhảy qua vài cấp nhỏ.

Mà nay ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân đều đạt tới Huyền Tiên tam trọng.

Cao hơn Huyền Tiên tam trọng tức là Đại Đế.

Mà một khi Tam Linh Hóa Nhất, thành tựu cũng không phải tăng lên một bậc mà vượt qua vài cấp nhỏ.

Dù sao theo hiểu biết của Dương Phàm từ nơi Luân Huyết Đại Đế.

Đại Đế ở một tnh độ nhất định cũng nằm trong tnh tự Tiên Đế.

Đại Đế tức là Huyền Tiên tam trọng đỉnh đại viên mãn, về bản chất không vượt qua trình tự Huyền Tiên. Sờdibonhọlợi hại bởi vì nắm giữ khả năng “Nghịch thiên”.

- Diễn biến của Tam Linh Hóa Nhất gần như tới cuối, chỉ còn lại một bước cuối cùng.

Trong thần sắc của Thiên Thu Vô Ngân lộ ra vẻ ngưng trọng vạn phần.

- Một bước cuối cùng?

Dương Phàm kinh hãi vô cùng.

Không ngờ Thiên Thu Vô Ngân này đi tới một bước cuối cùng.

Tuy nhiê. thôi diễn Tiên Hồng Quý của hắn dường như cũng sắp đến cuối.

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân hiện ra một vệt thần quang hưng phấn chưa từng có:

- Nếu bước thêm một bước, đó là chân chính nghịch diễn Tam thanh, tạo hóa hỗn độn.

Nghịch diễn Tam Thanh, tạo hóa hỗn độn!

Tâm thần Dương Phàm không hiểu chấn động.

Nghe nói, lúc hỗn độn sơ khai sinh, ra một loại thần thông “Nhất Khí Hóa Tam Thanh” trong truyền thuyết.

Thậm chí đây đã không phải thần thông mà là một loại diễn biến của mọi căn nguyên vật chất.

Khó thể tưởng tượng, nghịch diễn Tam Thanh là tnh độ cỡ nào.

- Chỉ là. một bước cuối cùng này... rất khó rất khó.

Thiên Thu Vô Ngân thở dài thật dài.

Rất khó rất khó.

“Rất khó rất khó” ở trong miệng người tu luyện điên cuồng như Thiên Thu Vô Ngân này nhất định là còn khó khăn hơn vạn lần so với phạm nhân lên trời.

“Ta hiểu rồi, cái gọi là nghịch diễn đó là một loại quá trình trở về bản chất, cũng là ảo nghĩa của Tam Linh Hóa Nhất. Mọi thứ mà Thiên Thu tông sư theo đuổi đều ý đồ khiến cho mình quay về bản chất. Loại bản chất này còn nguyên thừn hêm so với thiên địa, so với hết thảy sinh linh bao gồm cả hệ thống quy tắc”.

Dương Phàm rốt cục hiểu ra sự mạnh mẽ cùng bản chất chân chính của Tam Linh Hóa Nhất, trong lòng không khỏi sinh ra hâm mộ cùng hướng tới.

Nhưng hiểu được là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

- Dương Phàm. Tiên Hồng Quý của ngươi, còn lại mấy bước nữa?

Thiên Thu Vô Ngân trịnh trọng hỏi Dương Phàm.

- Mấy bước?

Vấn đề này đối với Dương Phàm mà nói kỳ thật rất không xác định.

Dù sao diễn biến của cảnh giới là không biết.

Nhưng đạt tới trình tự như Dương Phàm cùng Thiên Thu Vô Ngân, hết thảy đều vượt qua lẽ thường.

- Tanghĩ. hãnlà... haibước!

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong hai mắt mơ hồ hiện ra một cái cự luân hư vô. Khái quát thôi diễn mơ hồ chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất.

- Hai bước? ở trong suy tính của ta, nếu Dương tông sư còn có thể bước ra hai bước, vậy Tiên Hồng Quý chính là “Nghịch thiên công pháp” tồn tại trong lý luận cấu trúc của ta!

Thiên Thu Vô Ngân nhìn Dương Phàm một cái thật sâu. sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Nghịch thiên công pháp!

Trong lòng Dương Phàm khẽ động.

Thế gian này cũng không có công pháp trình tự có tên nghịch thiên gì, cao nhất chính là đỉnh cấp hoặc là đỉnh cấp nhất.

Cái tên Nghịch thiên công pháp này biết được từ miệng của con chó nhỏ trong Tiên Hồng Không Gian.

Còn có một người cũng biết đó là Vũ Văn Hâm. Nàng càng thêm biết được thế gian này còn có một bộ công pháp nghịch thiên khác.

Dương Phàm không thể không thừa nhận, Thiên Thu Vô Ngân này thật sự là tông sư vang dội cổ kim. tông sư chân chính danh phò kỳ thực.

Chỉ là lúc ban đầu Thiên Thu Vô Ngân tu luyện, tư chất cũng rất bình thường. Có thể đạt tới như hiện nay thật sự khiến người khó thể tưởng tượng.

Sau vài canh giờ.

Yến hội chấm dứt. rất nhiều cường giả thân phận cao thượng của Man Thiên thành đều tản đi.

Thiên Thu Vô Ngân cũng tiêu sái rời đi.

Dương Phàm chung quy không có đề cập chuyện đối kháng Cửu Long Cung với hắn. Tuy rằng Dương Phàm biết một khi thành công, phần thắng Cửu Long Cung sẽ nâng cao đến mười phần.

Một đoạn thời gian tiếp theo Dương Phàm ở lại Thần Hầu Phủ.

- Dương lão đại. Từ Sát Yêu Hoàng kia khẳng định sẽ đi tố cáo sau khi Đại Đế xuất quan. Trình độ của hắn về mặt linh hồn khá kinh người, lại được xưng là trong thất giới khó có ai sánh bằng, khó chơi hơn Tiên Đế Huyền Tiên tam trọng rất nhiều.

Hồ Phi nói những lời này là muốn nhắc nhở Dương Phàm.

- Trình độ linh hồn không người có thể so sánh?

Trên mặt Dương Phàm lộ đầy vẻ trào phúng.

Trên thế gian này còn có ai có thể càng hiểu biết về linh hồn so với hắn nắm trong tay sinh mệnh tự nhiên, chương khổng Luân hồi?

Trình độ của Dương Phàm về mặt linh hồn đã chạm đến linh hồn tâm ấn.

Nếu không phải lúc trước lực lượng linh hồn của hắn kém Đại Đế trăm ngàn lần, có lẽ ngay cả sinh mệnh cùng linh hồn của Đại Đế đều bị hắn nắm trong tay.

- Tuy nhiên, nói đến Man Hoàng ta hy vọng có thể gặp mặt hắn một lần.

Dương Phàm nghiêm túc nói.

- Người tìm Đại Đế có chuyện gì?

Hồ Phi khó hiểu hỏi.

- Hỏi thăm tung tích bản thể của Vô Song Thần Kiếm.

Dương Phàm giải thích:

- Hiện nay ta đạt tới Diễn Sinh sơ kỳ, chênh lệch với Đại Đế cũng không lớn như ngày trước. Sờ dĩ khó thể chống lại đó là bởi vì thiếu một kiện Thần khí. Nếu có một kiện Thần khí công kích, trong thất giới sẽ không còn phải sợ ai.

- Chờ Đại Đế xuất quan ta sẽ tiến cử giúp ngươi. Tuy nhiên có thể Từ Sát Yêu Hoàng kia sẽ cáo trạng trước.

Lúc Hồ Phi nói đến Từ Sát Yêu Hoàng có vài phần kiêng kỵ.

- Được rồi. tốt nhất là có thể giải quyết chuyện này trước khi Man Hoàng xuất quan.

Dương Phàm hơi trầm ngâm, rất nhanh khoe miệng nhếch lên một tia cười khê:

- Ngày mai đi liên hệ Từ Sát Yêu Hoàng kia, kêu hắn lại đây đàm phán.

- Đàm phán?

Hồ Phi ngẩn ra. sau đó giật mình cười to:

- Dương lão đại muốn vợ vết sẹo này một khoản.

- Đúng. Có thể hòa giải thì hòa giải, dù sao ta với hắn cũng không có thâm thù đại hận cùng xung đột ích lợi gì cả. Trên cơ sở hòa giải, lợi dụng đứa con bảo bối của hắn. vợ vết sẹo một khoản thật lớn chẳng phải là vẹn toàn đôi bên.

Nụ cười trên mặt Dương Phàm càng ngày càng sáng lạn.

- Cạc cạc cạc... Nhiệm vụ này. giao cho ta đi!

Hồ Phi xoa xoa tay. hưng phấn không thôi.

Quả nhiên ngay vào ngày hôm sau, Hồ Phi tới phủ Từ Sát Yêu Hoàng.

- Nào có lý đó!

Cùng ngày. Từ Sát Yêu Hoàng nổi giận. Lừa giận lan tràn ảnh hưởng đến chu thiên đại địa, Man Thiên thành to lớn như vậy tràn đầy áp lực.

- Năm kiện Thứ Thần khí một ngàn khối tiên thạch cực phẩm. Kéo dài mỗi một ngày tăng thêm một trăm khối tiên thạch cực phẩm. Nếu kéo dài một tháng, lấy một con mắt của con người. Nếu kéo dài nửa năm trở lên. đứa con người sẽ khó chịu hơn là chết.

Hồ Phi rầm rì một hồi, vẻ bất cần đi ra

Mà ngay tại ngày hôm sau nữa, Từ Sát Yêu Hoàng tìm tới cửa, lại cực kỳ giận dữ rời đi.

Lại quábà ngày, Từ Sát Yêu Hoàng đầy bất đắc dĩ lại tới bái phòng.

Không bao lâu. Từ Sát Yêu Hoàng đầy vẻ đau lòng rời đi Thần Hầu Phủ. còn dẫn theo một thanh niên sắc mặt tái nhợt.

- Ha ha ha...

Cùng lúc, trong Thần Hầu Phủ truyền ra tiếng cười lớn của Dương Phàm cùng Hồ Phi.

- Thật sự quá sung sướng. Rốt cục nhìn thấy lão gia hỏa này cam chịu còn làm thịt hắn một khoản thật lớn. Chúng ta chia ba bảy, ta ba người bảy!

1102. Chương 1051: Man Hoàng

Man Thiên thành giống như cự thú hỗn độn lơ lửng trong vũ trụ vô ngần, tản mát ra một cỗ khí tức nguyên thủy như từ thái cổ mà đến.

Yêu khí hùng hậu kinh thế hội tụ thành trường giang đại hải. lấy đó làm trung tâm tràn ngập và lan tràn khắp Yêu giới.

Từ xa nhìn lại. nó có thể so với một đại lục, đung nạp ứ ứ vạn yêu, tiên mà lại an bình như vậy.

Thẳng đến một ngày kia, một cỗ khí tức giống như chúa tể vô thượng khiến thiên địa run rẩy thức tỉnh từ trong Man Thiên thành.

Khoảnh khắc này. rất nhiều Yêu Quân Yêu Đế trong toàn bộ Man Thiên Thần vực chấn động tâm thần.

Trong đại điện hùng vĩ tráng lệ.

Một Yêu Đế đầu có hai sừng, cường tráng như man ngư từ từ mờ mắt.

Cổ ý chí như chúa tể thiên địa kia chính phát ra từ nơi đây.

Yêu Đế này lại có hai đầu bốn mắt sáu tay. Thân cao chừng mười trượng, lúc đứng lên như Thái cổ cự thần, ngạo nghễ thất giới.

Bá!

Hắn vừa mở mắt, trong đại điện xuất hiện một nam nhân yêu dị mặc áo bào tím, nửa quỳ dưới đất:

- Đại Đế. xin làm chủ cho thuộc hạ!

Từ Sát Yêu Hoàng đường đường Huyền Tiên tam trọng mà lại quỳ khóc lóc kể lể.

Mà thân phận của Yêu Đế sáu tay cũng tự nhiên được nói ra.

Hắn chính là người thống trị tối cao của Man Thiên Thần vực này: Man Hoàng.

Đồng thời hắn cũng là một trong những ứng cử viên nặng ký nhất cạnh tranh Yêu giới chi chủ.

- ...Dương Phàm kia không chỉ chém giết Yêu Đế của Yêu giới bắt sống con ta, lại liên thủ với Hồ Yêu Hoàng bắt chẹt của thuộc hạ một khoản tiên thạch lớn cùng với Thứ Thần khí Nhân loại kia ở Yêu giới không chút kiêng nể, to gan lớn mật khiến Man Thiên Thần vực ta mất hết mặt mũi. Mà Hồ Phi cấu kết nhân loại phản bội Yêu giới. Xin Đại Đế minh xét. làm chủ cho thuộc hạ.

Từ Sát Yêu Hoàng lòng đầy căm phẫn, khóe mắt thậm chí nhỏ lệ, thoạt nhìn rất là thâm trầm.

Sau khi Man Hoàng nghe xong, hơi cau mày:

- Dương Phàm này đích xác có chút quá phận. Đứa nhỏ Hồ Phi cũng đi theo làm bừa

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào một thanh âm:

- Tam Nhân Yêu Hoàng cầu kiến.

- Cho hắn vào.

Sắc mặt Man Hoàng bình thản vô cùng, nhìn không ra dao động cảm xúc.

- Bái kiến Đại Đế.

Sau khi Hồ Phi tiến vào, hơi thi lễ.

- Hồ Phi. Nghe nói bằng hữu nhân loại của người đến Man Thiên thành làm khách, dường như còn gây ra một số chuyện.

Man Hoàng trên cao nhìn xuống, thản nhiên hỏi.

Hồ Phi lại cảm thấy một cảm giác hồi hộp không hiểu, có thể nghe được vài phần trách cứ cùng không vui trong lời nói của Man Hoàng.

Mặc dù hắn có được thân thể Ma Thần nhưng dưới sự chênh lệch thật lớn về phép lực. thần thông, ý chí... hắn tự biết có khoảng cách rất lớn không thể vượt qua giữa thực lực của mình với Đại Đế.

- Hồi Đại Đế, ta đang muốn tiến cử hắn tới gặp người.

Hồ Phi vội vàng nói.

-Tiến cử?

Man Hoàng lạnh lùng cười:

- Chỉ sợ là không mời tự tới.

Bá!

Trong bốn con mắt của hắn lộ ra hào quang lãnh liệt, đảo qua một nơi bên cạnh.

- Ha ha, Đại Đế chung quy là Đại Đế.

Một tiếng cười ôn hòa như gió truyền đến.

Nam nhân lên tiếng từ trong Luân Hồi Môn hư vô đi ra đứng bên cạnh Man Hoàng.

-Là người...

Hai cặp mắt của Man Hoàng như lưỡi đao sắc bén nhìn chằm chằm Dương Phàm, dường như nhận ra hắn.

Dương Phàm ngẩn ra. sau đó tỉnh ngộ, cười nói:

- Năm đó ở nhân giới gặp đại kỳ ngộ tìm hiểu một tia tinh thần ý chí Đại Đế lưu lại.

- Tại hạ Dương Phàm còn chưa kịp cảm tạ Đại Đế.

Dương Phàm hơi thì lễ.

Man Hoàng nhìn hắn thật lâu, sắc mặt biến hóa không chừng, cuối cùng phun ra một hơi dài:

- Mặc dù ngươi cùng Đại Đế có chênh lệch nhất định, nhưng đã cùng một trình tự, cần gì khách sáo trước mặt ta?

Lời vừa nói ra khiến hai người khác trong đại điện - Hồ Phi cùng Từ Sát Yêu Hoàng không khỏi lộ ra vẻ rung động.

Sắc mặt Từ Sát Yêu Hoàng kia tức thì trắng bệch, khó có thể tin.

“Làm sao có thể... Dương Phàm này không ngờ có thể cùng một trình tự với Đại Đế”.

Hắn hoàn toàn không dám tiếp nhận sự thật này.

Nhưng rõ ràng những led này từ trong miệng Đại Đế nói ra.

Mặc dù Dương Phàm còn có chút chênh lệch với Đại Đế nhưng hai người đều là nhân vật cùng cấp bậc.

Chênh lệch chân chính trừ thực lực và thân thông ra còn có khác biệt về Thần khí nắm giữ trong tay.

- Đại Đế quá khen. Con đường tu luyện của Dương mộ khác hẳn bình thường, trình tự tự nhiên không thể nói như vậy.

Dương Phàm cũng có chút bất ngờ, hắn thật không nghĩ tới mình có thể sánh vai cùng Đại Đế.

- Tốt, tốt. Không hổ là nhân vật Thiên Thu Vô Ngân từng tán dương nhiều lần. Ngươi ở Phàm giới đạt được một tia tinh thần ý chí ta lưu lại nhưng không bị nó hạn chế. Có thể làm được điểm này, tức là khiến người nhìn với cặp mắt khác.

Man Hoàng đầy tán thưởng nói.

Dương Phàm hiểu được, nếu như tiêu hóa tinh thần ý chí của người nào đó. sẽ bị ràng buộc rất lớn, tu vi ngày sau khó có thể vượt qua chủ nhân của ý chí.

Nhưng rõ ràng hắn cùng Thiên Thu Vô Ngân là hai kẻ khác loại, vượt qua ràng buộc này. cơ hồ tương đương với đánh vỡ thiết tắc trong thất giới.

- Dương Phàm, ngươi tới tìm ta làm gì. Đại Đế trong thất giới này muốn giết ngươi cũng rất khó. khẳng định không phải ngươi đến tạ tội.

Man Hoàng đầy tươi cười, rõ ràng rất có cảm tình với Dương Phàm.

Nhìn qua, hắn không tính toán truy cứu việc Dương Phàm chém giết Yêu Đế ở Man Thiên Thần vực.

Dù sao từ một trình độ nào đó mà nói, Dương Phàm có thể được coi là người kế thừa của Man Hoàng.

Lúc trước trận chiến của Dương Phàm với Thiên Thu Vô Ngân kéo dài trận chiến số mệnh giữa Bách Tộc Man Vương và Tiên Tần Thùv Hoàng.

Theo sự phân tích của Dương Phàm từ những hiểu biết bí ẩn của Thiên giới sau khi phi thăng, Bách Tộc Man Vương cùng Tiên Tàn Thủy Hoàng kỳ thật là người phát ngôn của Man Hoàng cùng Vân Tiêu Đại Đế ở nhân giới.

Dương Phàm đạt tới trình độ như hiện nay cũng có một phần công lao của Man Hoàng, tối thiểu là nhanh hơn tiến trình tu luyện.

- Chuyện Phàm muốn nói hy vọng có thể nói nêng với Đại Đế.

Ánh mắt hắn vô tình cố ý liếc qua Từ Sát Yêu Hoàng một cái.

- Thuộc hạ cáo lui.

Từ Sát Yêu Hoàng còn thông minh hơn trong tưởng tượng, lập tức cáo lui.

Sau khi rời đại điện, sự run rẩy và rung động trong lòng hắn khó thể nói thành lời:

- Dương Phàm này gần như đạt tới trình độ sánh vai cùng Đại Đế.

Suy nghĩ lúc này của hắn đã không phải làm thế nào tính kế Dương Phàm cùng Hồ Phi mà là suy tư mình nên đối mặt với vận mệnh bi thảm sau đó như thế nào.

Man Thiên Thần điện chỉ còn lại hai người: Man Hoàng cùng Dương Phàm.

- Nếu bốn hoàng không đoán sai, người tới tìm ta là vì hỏi thăm tung tích của bản thể Vô Song Thần Kiếm. Nếu như lấy được kiếm này, người có thể bù lại chênh lệch với Đại Đế, thậm chí càn thắng một bậc cũng không phải không có khả năng.

Trong bốn con mắt của Man Hoàng chứa đầy ý cười.

Dương Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ, gật đầu nói:

- Đúng là việc này.

- Năm xưa tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí xảy ra ở Thiên giới, lúc bốn hoàng chạy tới thì đã chấm dứt, biết được không nhiều. Tuy nhiên bốn hoàng cũng chỉ có thể cấp cho người một manh mối: Bản thể của Vô Song Thần Kiếm hơn phân nửa không ở hạ tam giới. Nếu người muốn tìm bản thể thần kiếm, chỉ có thể đi thượng tam giới hỏi thăm. Người tìm đến những Tiên Đế lúc đó tham gia tranh đoạt thần kiếm, không phải là có thể tìm được manh mối?

Man Hoàng cũng không có ý giấu diếm, thậm chí là biết gì đáp nấy.

- vẫn là thượng tam giới?

Dương Phàm cũng không chiếm được tin tức càng chi tiết.

Tin tức biết được từ chỗ Man Hoàng cùng ở chỗ Luân Huy á Đại Đế về cơ bản là giống nhau.

“Xem ra thật sự phải đi thượng tam giới một chuyến nữa”.

Trong lòng Dương Phàm thầm nghĩ.

Tiếp theo Man Hoàng cũng hỏi một số chuyện cảm thấy hứng thú, phần nhiều là có liên quan đến Tiên Hồng Quyết của Dương Phàm.

- Nói như vậy, người thật sự có thể khiến người chết sống lại?

Man Hoàng đầy chờ mong hỏi.

- Hồi sinh chỉ là tương đối, nhưng có thể tìm được kiếp này của người chết. Chỉ là nếu làm như vậy, can thiệp Đại Luân Hồi, có phiêu lưu mạo hiểm rất lớn.

Trong lòng Dương Phàm lộ vẻ cổ quái.

- Hồi sinh một người đối với Đại Đế có thể quay ngược thời gian dường như không phải việc khó.

Dương Phàm kỳ quái hỏi.

- Nếu là người kia đã sớm hồn phi phách tán, ngay cả thi cốt lưu lại thể gian, khí tức cũng không còn tồn tại thì cho dù ta có quay ngược thời gian cũng không làm được chuyện gì. Lại nói, quay ngược thời gian cũng bị hạn chế rất nhiều, khoảng cách cũng có nhiều ràng buộc rào cản. Đại Đế có thể khiến một khu vực cục bộ hoặc là một số cá thể quay ngược thời gian nhưng nếu muốn quay ngược thời gian của cả thế giới thì căn bản không có khả năng. Cho dù là Minh Đế cũng vị tất có thể làm được.

Man Hoàng thở dài thật dài cuối cùng vẫn còn từ bỏ ý định. Dù sao làm như vậy là can thiệp Luân hồi, sẽ làm cho người được sống lại gặp phải nguy hiểm rất lớn.

Dương Phàm trầm ngâm một lát. lại nói:

- Nếu ta có thể vượt qua Đại Luân Hồi, ngày sau vị tất không có nhiều phần nắm chắc “Hồi sinh”.

“Hồi sinh” theo như lời hai người đã vượt qua hồi sinh theo ý nghĩa bình thường rất xa.

- Bốn hoàng tin tưởng sẽ có ngày đó.

Man Hoàng nhìn hẩn một cái thật sâu. thò tay lấy ra một kiện thần giáp màu vàng lợt. trình trọng giao cho Dương Phàm:

- Mặc kệ ngươi có thể làm được hay không, chỉ cần ngày sau có thể làm hết sức, kiện Thứ Thần khí cực phẩm “Phách Hoàng Thần Giáp” này trước hết tặng cho ngươi hộ thân. Uy lực của thần giáp này ở một trình độ nhất định gần bằng với Thần khí.

- Phách Hoàng Thần Giáp?

Dương Phàm vui sướng cũng không chối từ. đón lấy Phách Hoàng Thần Giáp nhẹ nhàng chạm vào những hoa văn phức tạp lạnh lẽo.

Hiện nay hẩn đã có bốn kiện Thứ Thần khí cực phẩm: phòng ngự, công kích, linh hồn, phụ trợ. Cái gì cần đều có. thực lực tăng mạnh.

- Thượng tam giới cùng hạ tam giới từ trước đến nay vẫn không hợp, ngày sau nếu ngươi có khó khăn cùng nhu cầu gì. bốn hoàng có thể giúp đỡ một phần.

Một câu cuối cùng của Man Hoàng dường như có điều ám chỉ.

Trong lòng Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng vạn phần. Chuyến này đến Yêu giới thật đúng là không sai lầm chút nào.

Rời khỏi Man Thiên Thần điện. Dương Phàm trở về Thần Hầu Phủ. nói sơ qua tình huống cho Hồ Phi.

- Ha ha... Lão cáo già Từ Sát Yêu Hoàng này, lần này hẩn nên tuyệt vọng, thất vọng tràn trề rồi hả?

Hồ Phi đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Dương Phàm cũng phát hiện, mười mấy vạn năm không gặp Hồ Phi cũng không chỉ biết cậy mạnh như dĩ vãng.

Vào ngày thứ hai khi Dương Phàm trở về.

Hai cha con Từ Sát Yêu Hoàng tới phủ báai phóng, vẻ mặt cung kính dị thường.

-... Chuyện lúc trước đều là khuyến từ không biết, ta cố ý cho hẩn tới tạ tội.

Từ Sát Yêu Hoàng hung tợn nhìn Hoa Thiên Yêu Đế.

Phịch!

Hoa Thiên Yêu Đế quỳ trên mặt đất. run lấy bầy, cung kính dập đầu tạ tội.

Đặc biệt khi dư quang nơi khóe mắt nhìn vào Dương Phàm, trong lòng sợ hãi lan tràn.

Hẩn như thế nào cũng không nghĩ tới chủ nhân của tinh bảo mình đánh cướp chính là nhân vật cùng trình tự với Đại Đế.

- Đồng thời vì hóa giải hiểu lầm này, xin nhận lễ mọn nho nhỏ.

Không chỉ là nhận sai, Từ Sát Yêu Hoàng lại hơi có vẻ lấy lòng dâng lên một số tài liệu, thiên tài địa bảo trân quý cùng với một ngân khối tiên thạch cực phẩm. Có thể nói là đại xuất huyết.

Kết quả như thế khiến Dương Phàm cùng Hồ Phi đều cảm thấy bất ngờ.

Từ Sát Yêu Hoàng này là Yêu Đế lâu đời của Yêu giới, cường giả Huyền Tiên tam trọng, gia tài tự nhiên hùng hậu, những thứ đưa ra đủ để khiến bất kỳ Tiên Đế nào cũng động lòng.

Dương Phàm đương nhiên là hàng miễn phí càng nhiều càng ít, thuận tiện chấm dứt đoạn nhân quả này.

Thấy Dương Phàm thần nhiên nhận những lễ vật này. Từ Sát Yêu Hoàng cùng Hoa Thiên Yêu Đế như trút gánh nặng, tảng đá lớn treo trong lòng cuối cùng coi như hạ xuống!

1103. Chương 1052: Phong Cẩm

La Thiên Tiên Cảnh, Tinh Thiên thế giới.

Nơi này là một tòa trọng trấn phồn hoa trong phạm vi Vân Tiêu cung, dòng người qua lại trên đường, các loại sạp và cửa hàng hoa cả mắt. cái gì cần đều có. Nhìn lên giữa không trung, các loại lầu các và phòng nhỏ rực rỡ muôn màu trời nổi như mộng ảo. Từ trên cao nhìn xuống, trong dòng người tấp nập. chúng tiên nhân hoặc là đăng vân giá vũ; hoặc là cưỡi tiên kiếm; hoặc là ngồi xe bay tiên thú... làm cho người ta không kịp nhìn.

Trong một gian nhà các cửa trọng trấn phồn hoa này, hai nam nhân đang nâng cốc chúc mừng.

- Dương Phàm, Du Vân cạn trước một ly. trước tiên chúc người về việc vui của người cùng Cửu Công chúa.

Du Vân Tiên Đế cầm một ly rượu đồng xanh điêu khắc rồng, uống một hơi cạn sạch ly đầy rượu tiên như thủy tinh màu tím.

- Cảm ơn về lời chúc, tin tưởng ngày đó sẽ không quá muộn.

Dương Phàm tươi cười sáng lạn, niềm vui phát ra từ nội tâm, cũng uống cạn ly rượu trong tay.

Hai người ăn uống linh đình, trên bàn sơn hào hải vị, rượu ngon cao lương mỹ vị chỉ thiếu mỗi không có ca múa mừng cảnh thái bình.

Hôm nay là ba ngàn năm sau ngày Dương Phàm gặp mặt Man Hoàng.

Hắn ở Yêu giới ba ngàn năm tự nhiên là toàn lực cùng cố tu vi cảnh giới, cũng ý đồ thôi diễn cảnh giới tiếp theo Diễn Sinh Kỳ.

Tuy nhiên thôi diễn cảnh giới tiếp theo cũng gặp phải lực cản rất lớn, thu hoạch không nhiều.

Ngược lại là tu vi của Dương Phàm tăng trưởng không ít. Trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch, trên đại thụ Diễn Sinh mọc đầy nụ hoa. không ít nụ đã nở thành đóa. có thể nói là rực rỡ muôn màu. Tiểu thế giới dưới sự quản lý của Nữ Thần gọn gàng ngăn nắp, diễn sinh ra càng nhiều sinh cơ và hình thức ban đầu của sinh mệnh. Sinh mệnh lực vô cùng vô tận như nước lũ không ngừng tăng trưởng.

Ngoài ra, tài liệu cùng Thứ Thần khí xảo trá được từ nơi Từ Sát Yêu Hoàng khiến cho Luân Hồi Tinh Bảo lại được mở rộng nâng cấp một lần nữa. cấp độ của Tinh Nguyên Lô thậm chí có thể so với Thứ Thần khí cực phẩm.

Thiên tượng đại sư lại càng chờ mong sự xuất hiện của tài liệu giới ngoại. Nếu là thuận lợi, có hy vọng trong mười vạn năm làm cho Tinh Nguyên Lô trở thành Thần khí chân chính. Đến lúc đó, Luân Hồi Tinh Bảo sẽ trở thành thần thoại không thể công phá trong thất giới.

Đương nhiên, Dương Phàm tự nhiên không thể sống lâu dài ở Yêu giới, sau ba ngàn năm bế quan liền khởi hành đi Thiên giới.

Hồ Phi vốn muốn đi theo. Dương Phàm thấy rất động tâm. Đây là một trợ lực cường đại, tuy nhiên hắn vẫn tính toán đến thăm dò trước rồi tính.

Nếu cần Hồ Phi, bất cứ lúc nào cũng có thể thông qua Tiên Hồng Không Gian ánh xạ tới.

Sau khi đến Thiên giới, người đầu tiên Dương Phàm nghĩ đến chính là Du Vân Tiên Đế vì thế hẹn hắn đến uống rượu hoàn thành ước định lúc trước.

Sau khi rượu qua ba tuần.

Trên khuôn mặt tuần tú của Dương Phàm nổi lên màu đỏ vì men rượu, Du Vân Tiên Đế vẫn luôn trầm mặc lãnh đạm cũng lộ ra lúm đồng tiền hiếm thấy.

Hai người cũng không cố ý bài trừ men say. Rượu của thượng giới nặng vô cùng, nếu phun ra một ngụm hơi rượu có thể làm say chết cao nhân Hóa Thần của hạ giới.

Huống chi với thân phận của hai người, uống rượu cũng là cực phẩm tại thượng giới, tiên nhân bình thường khó gặp. Nếu uống một ngụm nhất định có thể khiến pháp lực tăng mạnh.

- Dương Phàm. Người mạo hiểm trở về Thiên giới cũng không phải đơn thuần là tìm ta uống rượu nhi

Du Vân Tiên Đế mặc dù có phần say nhưng không mất bình tĩnh cùng lý trí

- Lần này ta đến Thiên giới quả thật là vì một việc...

Trên mặt Dương Phàm lộ ra một tia đo dự.

- Dương Phàm. Có chuyện gì cứ nói thẳng, đã là bằng hữu. có thể giúp người ta sẽ làm hết sức.

Trong giọng nói của Du Vân Tiên Đế như có chút không vui.

Dương Phàm hết sức vui mừng, gật gật đầu:

- Như vậy ta nói...

Vì thế. hắn nói một lần mục đích chuyến đi thượng tam giới lần này của mình.

- Nếu như là tung tích của Vô Song Thần Kiếm, chỉ sợ chỉ có những người từng tham gia tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí mới biết.

Sắc mặt Du Vân Tiên Đế dần trở nên ngưng trọng.

- Ta chính là muốn danh sách của những người này.

Lệ quang trong mắt Dương Phàm mơ hồ lóe lên.

- “Những người đó” dĩ nhiên Thiên giới cũng không một kẻ để chọc. Tỳ như Âm Thiên từng tham gia tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí.

Du Vân Tiên Đế cười nói.

- Âm Thiên? Người cố ý phải không! Hắn ở Vân Tiêu cung lại là cánh tay phải của Đại Đế. ta xuống tay thế nào được?

Dương Phàm thiếu chút nữa trợn trắng mắt nhìn hắn với vẻ xem thường.

- Được rồi. ta cố gắng nhớ lại một chút. Dù sao chuyện năm đó đã rất xa xôi.

Du Vân Tiên Đế chìm vào trầm tư.

Tiếp theo hắn báo ra vài người xác thực, cơ bản đều là bá chủ một phương nổi danh Thiên giới.

- Được, đủ rồi. Có vài người này là đủ rồi.

Dương Phàm vừa lòng gật đầu, tự nhiên cũng nói lời cảm tạ Du Vân Tiên Đế.

Vì tò lòng biết ơn, Dương Phàm còn tặng Du Vân Tiên Đế ba giọt Nghịch Tiên Huyết.

- Nghịch Tiên Huyết!

Du Vân Tiên Đế hơi động đùng, hít sâu một hơi. trịnh trọng nhận lấy, cũng không có làm ra vẻ gì.

Lại nói chuyện giấy lát.

- Dương Phàm. Người phải mau chóng hành động. Đại Đế không gì không làm được, nói không chừng rất nhanh có thể cảm ứng được sự tồn tại của người.

Lời nói của Du Vân Tiên Đế khiến Dương Phàm cảm giác đồng ý sâu sắc.

Hắn cũng biết thần thông của Đại Đế, nếu thời gian quá dài rất có thể sẽ bị phát hiện.

Sau khi hai người từ biệt, vì không khiến người chú ý nên đồng thời thuấn di biến mất.

Dương Phàm thi triển Luân hồi na di. rất nhanh rời khỏi phạm vi thể lực mà Vân Tiêu cung làm chúa tể.

Vô hình trung, hắn bay đến tây bộ La Thiên Tiên Cảnh.

Trong mây mù phương xa mơ hồ hiện lên một tòa kiếm tháp, cắm thẳng tận trời, khí thế bức người, rất có khí thế một kiếm phá trời.

Dương Phàm bao phủ trong một tầng hư quang luân hình, dôi mắt nhìn chăm chú.

Rất nhanh hắn nhìn thấy ba chữ trên kiếm tháp: Phong Kiếm Tháp.

- Không sai, chính là nơi này!

Dương Phàm tới tây vực của Tiên cảnh chính là vì Phong Kiếm Tiên Đế năm đó tham dự tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí.

Phong Kiếm Tiên Đế: Người này từ xưa đến nay vẫn bế quan tu luyện, cũng là cường giả kiếm đạo danh tiếng lẫy lừng Thiên giới. Tự lĩnh ngộ ra Phong Kiếm Quyết, từng tỏa sáng trong thất giới. Lúc giới diện đại chiến thời thượng cổ từng chém giết nhiều vị Yêu Đế. Ma Đế.

Nghe nói thần thông kiếm đạo của Phong Kiếm Tiên Đế đã đạt tới tnh độ uy hiếp Huyền Tiên tam trọng. Phong Kiếm Quyết nổi tiếng về tốc độ. lực công kích kinh người, thậm chí ở một trình độ nhất định có thể xuyên qua thời gian giam cầm.

Điểm lợi hại của Phong Kiếm Tiên Đế, Dương Phàm đã có hiểu biết từ nơi Du Vân Tiên

Đế.

Nhưng hắn vẫn tìm tới như cũ.

Bởi vì trong vài người Du Vân Tiên Đế nói ra, thực lực của Phong Kiếm Tiên Đế không tính cao nhất nhưng người này hàng năm một mình tu luyện, sau lưng không có thể lực lớn nào, dễ xuống tay.

Lặng yên không một tiếng động. Dương Phàm đi tới dưới Phong Kiếm Tháp, cảm nhận được một cỗ kiếm ý đâm thẳng vào tâm linh.

Cỗ kiếm V kia có mặt khắp nơi làm cho người ta có một loại cảm giác lắm khó thể che giấu, không thể trốn tránh.

- Người năm đó trực tiếp tham dự tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí, không có ai dễ chọc.

Dương Phàm hiểu sâu sắc cảm khái của Du Vân Tiên Đế.

Bá!

Dương Phàm từ dưới Phong Kiếm Tháp biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, ở trong một gian phòng rộng lớn nào đó trong Phong Kiếm Tháp.

Dương Phàm từ trong Luân Hồi Môn đi ra. giẫm trên cát bụi mệnh mông bát ngát.

Rõ ràng là một gian phòng nhưng sau khi bước vào lại là một biển cát vô tận.

Hơn nữa Dương Phàm tin tưởng đây không phải ảo cảnh gì.

Thần thông như thế thật khiến người sợ hãi nhưng đối với Dương Phàm hiện nay đặt chân ở đỉnh thất giới mà nói cũng không cảm thấy kỳ quái.

-Người đã đến rồi.

Một thanh âm thanh lãnh mờ mịt không chừng quanh quẩn trong biển cát vô tận.

Hô... Ông

Đột nhiên trong biển cát nhấc lên một cơn bão cát thanh thế mênh mông cuộn cuộn.

Hạt cát đầy trời dưới sức gió cuồng bạo lập tức quét ngang toàn bộ biển cát.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, đây cũng không phải là bão cát bình thường gì mà là thần thông sinh ra sau khi dung hợp kiếm V thuần túy.

Mỗi một hạt cát đều ẩn chứa kiếm ý kinh khiếp thần ma, trong mỗi một tác gió chung quanh đều là hóa thân của kiếm khí kinh sợ thiên địa.

Khi chúng nó tạo thành “bão cát” cường đại đủ để hầu hết Tiên Đế động dung.

- Không hổ là Tông sư kiếm đạo một phương của Thiên giới. Lúc ta đi tới dưới kiếm tháp, người đã cảm ứng được.

Dương Phàm hơi tán thưởng nói.

Vào lúc bão cát có lực lượng dập nát tinh hà kia tới gần hắn đột nhiên ngưng lại bất động.

Sau đó một cái cự luân vô hình hiện lên trên đỉnh đầu Dương Phàm.

Cự luân ở trong thiên hư, xoay quanh di động với phương thức quỷ dị thần bí khó lường.

Thoáng chốc, khắp sa mạc một màu tối đen.

Đêm tối biến thành ban ngày.

- Xoay chuyển cần khôn ở trong kiếm vực của ta! Điều này sao có thể?

Trong gió lốc biển cát, một lão già áo vải đẩy về khiếp sợ.

Không ngờ thần thông của người tới vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Nếu là cường giả Huyền Tiên tam trọng bình thường hắn còn có thể liều mạng thậm chí là không tiếc mọi giá chạy trốn giữ mạng.

Chăm chú nhìn vào cự luân khổng lồ trong đêm đen, lĩnh vực kiếm đạo của hắn bị một cỗ lực lượng vô hình không thể ngăn cản cưỡng ép thay đổi quy tắc.

Điểm huyền diệu của cỗ lực lượng này dường như còn hơn pháp tắc thời gian.

- Luân hồi... Là người!

Trong mắt Phong Kiếm Tiên Đế lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sau đó, cự luân kia đưa lực lượng lĩnh vực kiếm đạo vốn thuộc về hắn xoay chuyển thành uy lực cường đại kinh thiên của mình, từ trên trời giáng xuống.

Kiểm cương quanh thân Phong Kiếm Tiên Đế trực tiếp bị đánh nát.

Phốc!

Thân hình hắn run lên phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch.

Tiếp theo, thân hình hắn cứng đờ.

Một nam nhân ở sau lưng thò tay bóp cổ hắn, toàn thân bị giam cầm ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm.

- Người... Cho dù người giết ta cũng không chiếm được thứ mình muốn.

Khuôn mặt Phong Kiếm Tiên Đế ngẹn biến thành màu xanh, đỏ.

- Ồ? Người biết ta tới vì cái gì?

Dương Phàm hết sức bất ngờ.

- Người vì Vô Song Thần Kiếm mà đến, nhưng là người tuyệt đối không cách nào đạt được.

Phong Kiếm Tiên Đế lãnh ngạo bất khuất nói.

- Người cho là như vậy thì ta không thể chiếm được những gì muốn biết từ trong linh hồn của người?

Dương Phàm trào phúng nói.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn mơ hồ sinh ra điềm báo. Làm như vậy dường như có chút không ổn.

- Ha ha ha...

Phong Kiếm Tiên Đế cười dài không nói.

Dương Phàm càng ngày càng cảm thấy được chuyện không thích hợp.

Lực lượng Luân hồi khóa chặt linh hồn của Phong Kiếm Tiên Đế.

Rất nhanh, hắn phát hiện một khu vực bị phong ấn ở trong linh hồn.

Sắc mặt Dương Phàm biến đổi, mơ hồ đoán được cái gì.

- Đúng vậy. Ta biết tung tích của Vô Song Thần Kiếm nhưng đoạn trí nhớ đó đã bị Đại Đế phong ấn. Một khi người nghĩ cách chạm đến phong ấn này, sẽ kinh động đến vài vị Đại Đế của thượng tam giới. Đến lúc đó, người chuẩn bị hứng chịu vài vị Đại Đế đuổi giết.

Phong Kiếm Tiên Đế nắm chắc thắng lợi trong tay nói.

Bất kể là đụng chạm vào phong ấn hay là tiêu diệt linh hồn của Phong Kiếm Đại Đế đều sẽ kinh động đến vài vị Đại Đế đã giờ thù đoạn.

- Vài vị Đại Đế? Thật đúng là coi trọng ta.

Dương Phàm đầy vẻ trào phúng.

Vì phán đoán thật giả của chuyện này, hắn nhắm mắt lại toàn lực vận chuyển Đại Luân Hồi, thăm dò vận mệnh nhân quả.

Đến một giai đoạn.

Bá!

Một hình ảnh xuất hiện ở trong đầu Dương Phàm.

Bối cảnh của hình ảnh hình như là cung điện đáy biển nguy nga lộng lẫy.

Giờ phút này, trong cung điện thủy tinh có mấy chục người đang ngồi.

Nhưng bóng người trong hình ảnh hết sức mơ hồ.

Chỉ có Phong Kiếm Tiên Đế cùng Long Hoàng Tồ tương đối rõ ràng bởi vì đây là môi giới để Dương Phàm cảm ứng.

-... Nếu là để Dương Phàm thanh công lấy được bản thể của thần kiếm, tất cả mọi người chúng ta ở đây sẽ nguy, thất giới cũng gặp đại kiếp nạn. Cho nên, bản đề liên hợp các vị Đại Đế của thượng tam giới ở đây thì nên phong ấn cấm chế này... Dương Phàm kia sẽ vĩnh viễn không biết được tung tích chân chính của thần kiếm!!!

1104. Chương 1053: Lèn Vào Cửa Long Cung

Sau khi Dương Phàm nhìn thấy hình ảnh này, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Xem ra Phong Kiếm Tiên Đế này cũng không nói sai, Long Hoàng Tổ mấy vị Đại Đế đã sớm đoán trước Dương Phàm sẽ tìm kiếm tung tích của bản thể thần kiếm, đã thi triển đại thần thông tụ tập lại tất cả Tiên Đế biết vị trí thần kiếm bị phong ấn. thi triển phong ấn cấm chế đối với đoạn trí nhớ kia.

Phong cấm do bốn vị Đại Đế liên thủ cho dù là Dương Phàm đều cảm thấy khó giải quyết.

Linh hồn lực cùng tinh thần ý chí của Đại Đế đều mạnh hơn hẳn, huống chỉ là thần thông đo bốn vị Đại Đế liên thủ thi triển.

Nếu Dương Phàm mạnh mẽ cời bỏ cấm chế này tất nhiên sẽ kinh động đến mấy vị Đại Đế đó.

Một vị Đại Đế đã đủ mệt. nếu gặp phải vài vị Đại Đế đuổi giết, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng. Nếu làm không tốt còn có thể gặp phải nguy hiểm về sinh mạng.

Dương Phàm chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Một chiêu này của đám người Long Hoàng Tổ thật sự là quá hiểm. Rõ ràng là cắt đứt manh mối truy tìm bản thể thần kiếm của Dương Phàm.

Sau khi trầm tư thật lâu, trong mắt Dương Phàm lộ ra hào quang quyết đoán:

- Đại Đế. người cho là có thể làm khó được ta sao?

Dứt lời, một bàn tay hắc hóa thành khô vàng, sau đó lại hiện ra màu đỏ thẫm. Một cỗ từ lực thuần túy lạnh băng bao phủ thân thể Phong Kiếm Tiên Đế.

Trong khoảnh khắc, thân thể của Phong Kiếm Tiên Đế hóa thành một từ thi.

Sau đó. Dương Phàm ném linh hồn của hắn lên đại thụ Diễm Sinh.

Sóng gợn màu xanh nhộn nhạo trên đại thụ Diễm Sinh, trên nhánh cây nở rộ màu sắc rực rỡ. huyền lệ như mộng ảo.

Linh hồn của Phong Kiếm Tiên Đế thống khổ gào rống, lập tức kinh động đến phong cấm trên linh hồn.

Ngay tại khoảnh khắc đó.

Dương Phàm cảm ứng được một cỗ nguy cơ. Hai đạo ý chí chúa tể thiên địa từ trong Tinh Thiên thế giới truyền đến. trong đó một người chính là Long Hoàng Tổ.

Chỉ nhảy mắt kinh động hai vị Đại Đế.

Đồng thời Dương Phàm còn cảm nhận được áp lực đến từ hai giới điện khác, hẳn là hai giới khác của thượng tam giới: Tiên giới cùng Phật giới.

- Ha ha ha... Dương Phàm, người còn dám tới tìm chết!

Từ khoảng cách không biết xa xôi cỡ nào, tinh thần ý chí của Long Hoàng Tổ mang theo cuộn sóng màu vàng kinh thiên động địa đánh tới Dương Phàm.

Đối mặt với tinh thần ý chí của Đại Đế chính diện đánh tới. nếu là ngày xưa rất có thể Dương Phàm sẽ tan thành mây khói.

Nhưng hôm nay. Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, trên đỉnh đầu hiện lên một cái vương miện màu máu. Một đám nóng nọc màu máu tạo thành một cái lồng phòng hộ linh hồn bám ở mặt ngoài.

Từ trong vương miện màu máu kia lại càng phát ra lệ khí kinh người, từng đợt huyết ba (sóng máu) nhộn nhạo tràn ra, ăn mòn thần thức và tinh thần ý chí.

Trong huyệt ba truyền đến vô số tiếng gào thảm thiết rợn tóc gáy.

- Huyệt Hồn Hoàng Quan! (vương miện)

Thanh âm của Long Hoàng Tổ mang theo vài phần hung tợn. càng ngày càng lạnh như băng:

- Quả thật ngươi hợp tác với Luân Huyết Đại Đế rồi.

Thứ Thần khí phòng ngự cực phẩm, dồi mắt cả thất giới đều rất ít. thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cho dù là Thứ Thần khí phòng ngự linh hồn bình thường đã vô cùng thưa thớt, huống chi đạt tới cực phẩm?

Có thể nói. giá trị của Huyá Hồn Hoàng Quan này gần bằng Thần khí nhất ở trong số rất nhiều Thứ Thần khí.

Ầm

Đúng lúc này. một cỗ ý chí Đại Đế khác của Tinh Thiên thế giới cũng áp bách bùng xuống.

Phong Kiếm Tháp nơi Dương Phàm hóa thành bột mịn trong khoảnh khắc, uy lực vô cùng vô tận giống như lấy danh nghĩa của cả Thiên giới dồn vào.

Nếu là hai vị Đại Đế liên thủ, Dương Phàm căn bản không có phần thắng.

- Ha ha. Dương mỗ tài gì đức gì mà có thể khiến hai vị Đại Đế ra tay.

Dương Phàm chịu đựng một đợt oanh kích, cười lạnh lùng trào phúng, lau khô vết máu nơi khóe miệng, thân hình đã biến mất trước khi Đại Đế đuổi tới.

Bá bá!

Ngay khi hần biến mất không đến vài hô hấp, Long Hoàng Tổ cùng một nam nhân mặc hoàng bào hòa văn trước sau đuổi tới.

- Lại để hần chạy...

Long Hoàng Tổ không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

- Hừ, cho dù hần biết tung tích của thần kiếm thì sao chứ? Dưới sự liên thủ của mấy vị Đại Đế chúng ta. hần cũng khó phá vỡ phong ấn lấy được thần kiếm.

Nam nhân hoàng bào hòa văn ngạo nghễ nói.

- Nói thì như thế. nhưng nếu không tnệt để giết chết người này. bổn hoàng trong lòng không yên.

Long Hoàng Tổ khẽ gật đầu, đột nhiên thần sắc biến đổi:

- Từ Thiên Đại Đế. Ngươi có phát hiện dường như Dương Phàm này đạt tới tnh tự Đại Đế hay không?

Lời nói vừa dứt. Từ Thiên Đại Đế kia cũng động dung:

- Dưới tinh thần ý chí oanh kích của hai vị Đại Đế, hần bình tĩnh chạy trốn chỉ bị một chút Thương nhẹ. Điều này quả thật không phải Tiên Đế bình thường có thể làm được, cho dù là Huyền Tiên tam trọng đỉnh.

Ung dung chạy trốn dưới sự đuổi giết của hai vị Đại Đế. Điều này truyền ra chẳng phải là kinh động thất giới?

Mà trên thực tế, tin tức này cũng truyền ra rất nhanh.

Hai vị Đại Đế của Thiên giới liên thủ cũng để cho Tiên Hồng Đạo Tổ kia ung dung chạy trốn. Điều này làm cho vô số cao tăng của thất giới khiếp sợ.

Chẳng lẽ Dương Phàm kia đã đạt tới tnh tự Đại Đế?

Tin tức này khiến rất nhiều người không yên.

Quay lại với Dương Phàm.

Sau khi xúc động phong cấm hần nhanh chóng rời khỏi Thiên giới. Long Hoàng Tổ cùng Từ Thiên Đại Đế hiện thân cũng nghiệm chứng một sự thật: rất nhiều cao tăng của thượng tam giới ý đồ chèn ép Dương Phàm.

Đây không chỉ là chèn ép, mà càng tới từ một loại sợ hãi.

Năm đó phạm là nhân vật cấp Tiên Đế tham dự tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí. trong lòng đều tràn ngập sợ hãi.

Tạo Hóa Thần Khí gần như là độc nhất vô nhị trong thất giới.

Một khi thần kiếm cùng Dương Phàm liên thủ, những người lúc trước đều gặp tai họa. Trong thất giới càng khó tránh được một trận mưa máu gió tanh.

Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi về tới Man Thiên thành Yêu giới.

Hắn ngược lại rất vui mừng, nơi này sẽ trở thành một chỗ tạm thời lánh nạn của mình.

Sau đó hắn rất nhanh tiến vào Tiểu thế giới, thi triển hết mọi bản lãnh chỉ vì phá vỡ phong cấm trong linh hồn của Phong Kiếm Tiên Đế.

Hắn không dám để đại thụ Diễm Sinh ăn mòn hấp thu linh hồn này.

Dương Phàm cũng khó tra được gì từ trong những hạt nhỏ ký ức nguyên thủy.

Chỉ là phong cấm trong linh hồn Phong Kiếm Tiên Đế mạnh mẽ vô cùng, với linh hồn lực cùng ý chí chứa tế Tiểu thế giới của Dương Phàm cũng không thể phá vỡ trong thời gian ngắn.

Dương Phàm không thể không thừa nhận: Phong cấm do bốn vị Đại Đế liên thủ có thể nói là nghịch thiên. Tại trình tự Đại Đế. nếu muốn hóa giải phong cấm này mà không tổn hao gì chỉ sợ không hiện thực.

Thấy vậy. Dương Phàm đành phải để đại thụ Diễm Sinh dẫn đường cho lực lượng của Tiểu thế giới Mệnh Hạch thật cẩn thận ăn mòn hóa giải lực lượng phong cấm.

- Xem ra phải đợi hơn trăm năm rồi.

Một tháng sau, Dương Phàm từ trong Tiểu thế giới đi ra.

Hồ Phi cực kỳ kích động tìm đến:

- Dương lão đại. Chuyện tốt như vậy người cũng không mang ta đi cùng. Đối kháng với Đại Đế. đó là chuyện thật kích thích.

- Lần sau có chuyện như vậy. nhất định phải mang ta đi.

Hồ Phi mãnh liệt yêu cầu.

- Đây...

Dương Phàm có chút chần chờ.

- Người yên tâm. bí thuật tối cường của ta dưới sự kích phát của thân thể Ma Thần, có thể chống lại Đại Đế trong nửa canh giờ.

Hồ Phi cam đoan.

- Nửa canh giờ? Chống lại Đại Đế?

Dương Phàm nghe xong, ít nhiều có chút bất ngờ, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Nếu thật là như thế thật sự là không tệ. Ta đã sớm muốn đi náo loạn Cửu Long Cung.

Rất nhanh, Dương Phàm bày ra một kế.

Nhưng là thời gian này hắn phải đợi kết quả trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

Nửa năm sau, đại thụ Diễm Sinh dẫn đường lực lượng của cả Tiểu thế giới rốt cục hóa giải được phong cấm.

Dương Phàm không khỏi có chút chờ mong.

Nhưng chờ sau khi hắn tiến vào Tiểu thế giới lại là sắc mặt xanh mét. hai tay nắm chặt.

Vị trí bị phong cấm sau khi cởi bỏ dĩ nhiên là trống rỗng.

Trống rỗng, cái gì cũng không có!

Kết quả hần chờ đợi sau muôn vàn gian khổ dĩ nhiên là trống rỗng.

Hiển nhiên, bốn vị Đại Đế kia đã hoàn toàn xóa trí nhớ liên quan đến tung tích của thần kiếm.

Sờ dĩ còn muốn thi triển phong cầm ở nơi trí nhớ trống rỗng này chỉ sợ là muốn dẫn Dương Phàm mắc câu rồi liên thủ diệt trừ.

Nhưng ra ngoài ý muốn chính là thực lực của Dương Phàm gần như đạt đến tnh tự Đại Đế. hai vị Đại Đế liên thủ vẫn để hần ung dung chạy trốn.

Kết quả như thế khiến Dương Phàm hận đến ngứa răng.

Đám Đại Đế này không hổ là lão bất tử sinh mệnh vĩnh hằng sống vô số vạn năm, tinh quái hơn so với bất kỳ ai khác.

Sau khi Hồ Phi biết được tin tức này cũng cực kỳ giận dữ.

- Dương lão đại. Chúng ta không thể nuốt trôi cơn giận này, nhất định phải kiếm chỗ trút giận.

Hồ Phi dường như còn không kiềm chế được so với Dương Phàm.

- Được.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Chúng ta sử dụng kế hoạch kia

Lại ở Yêu giới tĩnh tu mấy ngàn năm, chờ sau khi chuyển lần trước hoàn toàn lắng xuống Dương Phàm cùng Hồ Phi quyết định khởi hành.

Trong thời gian mấy ngàn năm này, Dương Phàm cũng chuẩn bị một phen.

Bá bá!

Dương Phàm cùng Hồ Phi đồng thời biến mất khỏi Yêu giới.

Hồ Phi thông qua Tiên Hồng ánh xạ. trực tiếp tới Thiên giới.

Dương Phàm lại không lập tức xuất hiện.

Bởi vì thời gian hần ở Thiên giới càng dài càng dễ bị Đại Đế phát hiện.

Mà Hồ Phi thì khác, đây là lần đầu tiên hần tới Thiên giới.

Hai tháng sau, Hồ Phi đi tới trung tâm hải vực của Tinh Thiên thế giới, lên vào đáy biển sâu.

Dương Phàm mô phỏng khí tức cho hần, vàng thau lẫn lộn rất nhanh lên tới gần Cửu Long Cung.

Tính toán một hồi, Hồ Phi dùng thân phận một Yêu Quân tiến vào cửu long cung, không bị nhìn thấu.

Thấy cửa ải này đã qua, Dương Phàm khê thờ một hơi nhẹ nhõm.

- Hiện tại nhiệm vụ của người chính là hoàn toàn lẫn lộn vào Cửu Long Cung, hỏi thăm vị trí đại khái của bảo tàng Cửu Long Cung.

Dương Phàm dặn dò Hồ Phi.

Hồ Phi đã sớm không phải là ngoan hầu chỉ biết cậy mạnh ở PHàm giới, hành động có vài phần lão luyện cùng giả dối. ít nhất là ít phải lo hơn Dương Thần.

Mấy năm sau.

Không phụ kỳ vọng của Dương Phàm, Hồ Phi nghe được đại khái vị trí của bảo tàng Cửu Long Cung.

- Dương lão đại. Bảo tàng của Long cung ngay tại “Tàng Bảo Điện” trung tâm nhất của Cửu Long Điện. Chính là Cửu Long Điện mà Long Hoàng tiểu lão nhi kia hàng năm tọa trấn. Nếu tùy tiện tới gần...

Hồ Phi nói đến cuối cùng cũng cảm thấy khó giải quyết.

- Ha ha, tiếp theo đến lượt ta ra tay.

Dương Phàm thân còn ở Yêu giới, từ trong Tiểu thể giới Mệnh Hạch lấy ra một nắm cánh hoa. chỉ khoảnh khắc liền ngưng tụ ra một thiếu niên ở trong lòng bàn tay.

Chỉ cần chịu tiêu hao căn nguyên lực, Dương Phàm hoàn toàn có thể phân thân ngàn vạn.

Nhưng là tốc độ khôi phục của căn nguyên lực vốn khá chậm, lại càng sẽ ảnh hưởng đến tiến triển của tu vi. Bình thường Dương Phàm sẽ không sử dụng.

Thiếu niên kia chính là phân thân của Dương Phàm, thực lực ít nhất có thể sánh với Huyền Tiên tam trọng. Kỳ thật thực lực của hắn là ngang hàng với Dương Kỳ của kiếp này. khác nhau ở chỗ là hồn lực và ý chí phân phối tương đối ít.

Thiếu niên thông qua Tiên Hồng ánh xạ đi tới Cửu Long Cung. Dương Phàm thì khống chế Tiên Hồng Giới.

- Đây là cái gì?

Hồ Phi nhìn chăm chăm vào mấy viên cầu đen thui không ánh sáng bị một tầng hào quang màu xanh biếc phong bế ở trong tay phân thân của Dương Phàm.

- Ha ha, đến lúc đó người sẽ biết. Trước tiên chôn một viên ở hải vực thật xa

Dương Phàm cười thần bí. trên thực tế hắn cũng chưa từng dùng “Đồ Thần Đạn” này.

Lúc trước, khi Luân Hủy Đại Đế giao vật này cho hắn từng trình trọng nhắc nhở: Nhất định phải dùng thật cẩn thận!

1105. Chương 1054: Nỗ Tung Trời

Mấy viên Đồ Thần Đạn đen nhánh kia được phong bế trong một lớp tinh quang màu xanh biếc, hoàn toàn ngăn cách cùng khí tức bên ngoài.

Dương Phàm có thể khẳng định, một khi có chút khí tức gì để lộ ra đều có thể bị Đại Đế phát hiện.

Hắn không dám ở lại Cửu Long Cung thời gian lâu, trở về lại thể giới Mệnh Hạch, để Hồ Phi đi tới phụ cận Cửu Long Cung tìm kiếm địa điểm thích hợp.

Hồ Phi ở lại nơi này cũng được vài năm, rất nhanh tìm được một tòa thành khổng lồ cách Cửu Long Cung khoảng vạn ức dặm.

Quy mô của tòa thành dưới đáy biển này. có thể so với trọng trấn trên La Thiên Tiên Cảnh, bao phủ trong một tầng kết giới hào quang rực rỡ.

Tòa thành dưới đáy biển này tên là “Long Lâm Cung Thành”, là địa bàn của Ngao Hồng, con lớn nhất của Long Hoàng Tổ.

- Chắc chắn, Cửu Long Cung này thật đúng là giàu có. ngay cả cung điện của con Long Hoàng cũng xa hoa như vậy.

Hồ Phi xoa xoa tay, hơi hé mở con mắt thứ ba ở giữa trán xem kỹ ở sâu trong Long Lâm Cung.

Gần như cùng thời điểm đó. trong Long Lâm Điện, một Thần Long trung niên trên đầu mọc một cái sừng dò hồng, hắn cảm thấy lạnh trong lòng một cách khó hiểu, mí mắt cũng nhảy dựng lên.

“Chẳng lẽ. Long Lâm Cung ta sắp có đại kiếp nạn giáng xuống?”

Trong lòng Ngao Hồng có điềm bất an, nhưng mối nguy cơ đó chợt vừa hiện, rồi biến mất không còn tung tích, giống như là ảo giác.

Có được huyá thống Thần Long thuần khí nhất trong thiên địa, linh giác của chúng không thể nghi ngờ là một loại bản năng ưu việt.

Con mắt thứ ba của Hồ Phi rất nhanh khép lại. hần lặng lẽ lặn xuống dưới Long Lâm Điện chỗ Ngao Hồng.

Lúc này. hần cũng rất cẩn thận, mặc dù trên người có Di Thiên Huyền Pháp của Dương Phàm thì trên mình hần, nhưng nếu có một sơ suất nhỏ vẫn rất có thể bị nhìn thấu.

Dù sao Ngao Hồng kia chính là cường giả cấm kỵ Huyền Tiên tam trọng hiem có trong hải vực Hạp Phương này. nếu đơn đả độc đấu, Hồ Phi muốn thắng hần cũng không dễ dàng.

Chờ một lúc lâu sau, không thấy gì khác thường, phân thân Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi đến chỗ này, ở một chỗ bí mật dưới Long Lâm Điện chôn xuống một viên Đồ Thần Đan.

- Người nói tu vi của Ngao Hồng này đã đạt tới Huyền Tiên tam trọng?

Dương Phàm hơi lộ vẻ trầm ngâm: “Huyền Tiên tam trọng vốn đã khó đối phó. hèm nữa lại là huyết mạch Thần Long cường đại nhất trong thiên địa.”

- Đúng vậy. nếu không có thân thể Ma Thần, ta có thể còn không phải đối thủ của hần.

Hồ Phi cũng là biết sự lợi hại của Thần Long nhất tộc này. dù sao hần mới chỉ là Huyền

Tiên nhị trọng đỉnh phong.

Ngao Hồng có được huyết thống Thần Long thuần khiết, cấp độ. phẩm chất gần như tương đương với siêu cấp Thần thú.

- Được rồi! Thêm một viên nữa!

Dương Phàm ngồi xuống, tiếp tục chôn thêm một viên Đồ Thần Đan.

Khí tức của Đồ Thần Đan hoàn toàn bị phong bế, thậm chí bị Luân Hồi ngăn cách, trừ phi Đại Đế đích thân tới, nếu không rất khó phát hiện.

Chôn dấu hai viên Đồ Thần Đan xong, Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi trở về Yêu giới.

Mà gần như cùng lúc đó, Hồ Phi đang ở Long Lâm Điện liền giải trừ Di Thiên Huyền Pháp trên người, khí tức trên người hần rất nhanh để lộ ra.

- Người nào!

Long vệ của Long Lâm Điện ẩn nấp trong bóng tối, rất nhanh phát hiện ra hần.

Vèo... Long khí màu bạc nở rộ như đóa hoa tươi đẹp gần như là cùng với tiếng quát thổi quét đến trước người Hồ Phi. Nước biển chung quanh trực tiếp bị xé thành hạt nhỏ lốm đốm, hình thành một vùng chân không, không có một giọt nước biển.

“Keng keng keng” những long khí màu bạc kia tinh mảnh như châm nện trên người Hồ Phi, liên tiếp bắn tung tóe những đốm lửa. hào quang chói mắt. nhưng ngay cả phòng ngự của Hồ Phi cũng không phá được.

Long vệ Huyền Tiên nhất trọng ra tay kia, trong lòng hoảng hốt. nhìn chăm chăm vào thân thể Hồ Phi không bị thương tổn mấy may gì.

Chỉ thấy Hồ Phi lộ ra làn da. đó là một lớp lân tinh màu tím đen, lóe ra quang hoa lạnh như băng như huyền tinh.

Công kích vừa rồi ngay cả một dấu ấn cũng không có lưu lại, ngược lại là càng thêm bóng loáng sáng ngời.

Long vệ kia hít ngược một ngụm long khí:

-Ma... Ma Thần...

Hây!!!

Một tiếng quát to như Ma Thần lấy Hồ Phi làm trung tâm vang vọng khắp hải vực phạm vi vạn ức dặm, khắp thủy vực đều chấn động mãnh liệt.

Đặc biệt là khu vực trăm vạn dặm quanh cung điện tiên bảo khó thương tổn kia bị chấn động đến đổ nát tả tơi, một số lầu các cung điện còn đang âm ỉ sụp đổ. Tiên Đế tu vi thấp

kém nhẹ thì bị chấn học máu. nặng thì trực tiếp long khiếu đổ máu, ngã xuống mà chết.

Tên Long vệ đối mặt chính diện với tiếng rống Ma Thần này. một thân tiên giáp cùng long lân đều bị chấn nát. phun ra một búng máu, chết ngất đi.

Một tiếng rống to đó, thậm chí kinh động tới Cửu Long Cung ở ngoài ức vạn dặm.

Trong khu vực xung quanh, một đám đại năng từ trong bế quan bừng tỉnh, hải hùng khiếp vía.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cường giả trong Long Lân Điện không chết tức bị thương, về phần Long Lân Cung Thành rộng lớn như vậy. từng tòa từng tòa phù đệ. động phủ. bị chấn động nát bấy. rống chết vô số. không gian thật thảm thiết thê lương.

- Yêu nghiệt phàmng nào, dám xâm phạm Long Lân Cung ta!

Một tiếng rít gào phẫn nộ. từ chỗ sâu trong Long Lân Điện truyền ra.

Ngao Hồng thân là chủ nhân Long Lân Cung Thành, mặc bộ giáp trụ ánh vàng rực rỡ. cầm trong tay một thanh Xích Viêm Đại Dao tỏa hào quang màu đỏ sậm xuyên thẳng lên trời cao, mang theo lửa giận ngút trời đánh về phía người khởi xướng kia.

“Keng keng keng!”

Hồ Phi cầm trong tay một thanh trường côn màu vàng lợt. vung lên. một mảng lôi quang như sóng biển chặn đứng một kích kinh thiên của Xích Viêm Đại Dao.

Hai kiện thứ thần khí cực phẩm va chạm nhau phát ra tiếng vang trầm trọng trầm đục, theo sau đó một luồng gió lốc màu lam hồng lấy đây làm trung tâm cuốn ra bốn phía hải vực chung quanh.

Gió lốc sóng biển thật lớn. hình thành đư ba kinh thiên động địa, làm cho một đám kiến trúc đồ sộ trong Long Lân Cung Thành đều sụp đổ. trong lúc nhất thời tiếng rống kêu la thảm thiết liên tục.

Bên trong Long Lân Cung Thành hỗn loạn chưa từng có. vô số tiên nhân Hải tộc. đều rớt rít chạy trốn chết.

- Nha nha nha...

Khóe mắt Ngao Hồng như sắp nứt ra. toàn thân phát ra hòa quang xuyên qua hải vực. kèm theo ánh vàng rực rỡ giống như Thiên Thần, trong tay cầm thanh Xích Viêm Đại Dao nặng tới mấy ngàn vạn cân, hung hăng đè xuống.

Hồ Phi cảm thấy cổ hết sức. lôi hòa như đóa Hồng Liên trên trường côn màu vàng lợt trong tay hấn càng nổi lên mãnh liệt, cơ bắp trên người hấn bành trướng lên. lân tinh màu tím đen bên ngoài thân vạn vẹo một trận.

Hồ Phi rống to hai mắt phát ra ngân quang lạnh như băng, cơ bắp cả người bành trướng, hình thể tăng vọt tới mười trượng. Toàn thân hiện ra tinh quang màu tím hồng, một đôi lôi đực sau lưng “phạch” một tiếng đột nhiên mở ra, phía sau lại hiện lên một ảo ảnh Lôi Thần thân hình cao lớn như Ma Thần, phát ra tiếng rít gào thiên địa kinh sợ quỷ thần khiếp vía, khí phách rang trời động đất, khiến cho bốn biển rung chuyển.

- Thân thể Ma Thần...

Ngao Hồng lộ ra thần sắc sợ hãi. Xích Viêm Đại Dao trong tay kêu lên “Xèo xèo”, thân hình dần dần dựng lên. sắc mặt uất nghẹn đỏ bừng.

Theo thân hình Hồ Phi tăng vọt. khí tức của thân thể Ma Thần tản phát ra toàn điện, chấn nhiếp ức vạn tiên nhân các cung thành trong hải vực này.

Đến lúc này. Hồ Phi lập tức chiếm cứ thượng phong, trong tay trường côn màu vàng lợt phát huy ra uy lực kinh thiên của T am Nhân Thông Thiên Thần Hầu cùng thân thể Ma Thần.

Một cơn tiếp nổi một cơn, lúc khai lúc hợp. khí thể ùn ùn, kinh khiếp Thần Ma.

Ngao Hồng sau khi miễn cưỡng ngăn cản mấy chiêu, tức thì hổ khẩu nứt toát ra.

Nếu không phải hấn đạt tới cảnh giới Huyền Tiên tam trọng, tu vi còn cao hơn Hồ Phi nửa trù, chi sợ không kiên trì được mấy hiệp.

- Cầm!

Trong cặp mắt Ngao Hồng phát ra hàn quang âm độc, Xích Viêm Đại Dao trong tay bỗng nhiên run lên. tức thì động tác của Hồ Phi như phim ảnh bị dừng hình ảnh lại.

Giam cầm thời không.

Cường giả Huyền Tiên tam trọng nắm giữ thần thông cầm kỵ.

Nhưng mà, Ngao Hồng còn không kịp thờ phào một hơi.

Hày... Tiếng Ma Thần rít gào. kinh thiên động địa, làm vỡ nát thời gian giam cầm ở bốn phía, lân tinh màu tím hồng bên ngoài thân Hồ Phi lại đẩy lên một mảng lôi hòa nờ rộ như đóa Hồng Liên, con mắt thứ ba mở ra, một luồng hào quang ánh vàng rực rỡ, khiến cho quy tắc trong không gian xung quanh sinh ra vụn vẹo.

- Yêu giới. Tam Nhân Yêu Hoàng!

Ngao Hồng chấn động tâm thần, thất thanh la lên.

Tam Nhân Thông Thiên Thần Hẫu. bản thân là một trong những Thần thú cường đại nhất trong thiên địa. lấy lực lượng mà xưng danh, cộng thêm con mắt thứ ba hủy diệt hư ảo. cấp bậc thậm chí còn cao hơn Ngao Hồng hấn một bậc.

Nhưng mà, Hồ Phi trước mắt lại là một thân thể Ma Thần hậu thiên, thể phách mạnh nhất có thể luyện chế được sau này.

Thân thể Ma Thần không chỉ có giúp cho chiến lực, thần thông huyết mạch của Hồ Phi tăng lên trên diện rộng, mà còn biến thái chính là. thể phách này ở mức độ nhất định nào đó miễn dịch với tất cả thần thông, pháp thuật, quy tắc trong thiên địa.

Đây là chỗ mạnh nhất của thân thể Ma Thần!

về phần Tiên Thiên Ma Thần Thể trong truyền thuyết kia. nghe nói hoàn toàn coi thường

hết thầy quy tắc cùng thần thông trong thất giới.

Bởi vậy có thể thấy được chỗ nghịch thiên của Thuế Thiên Nghịch Thần Hủy kia. Chỉ tiếc loại máu huyết này sinh linh trong thiên địa gần như không thể chịu đựng, còn có tính kế của Luân Huyết Đại Đế lưu lại.

- Thân thể Ma Thần... Tam Nhân Yêu Hoàng...

Chúng tiên nhân trong Long Lâm Cung Thành đều bỏ chạy tứ tán, ảnh hưởng khủng hoảng lây lan.

Long Lâm Cung Thành rộng lớn như vậy. lúc này chỉ còn lại Hồ Phi chiến đấu cùng Ngao Hồng trong đó.

ở dưới khí lực của Ma Thần, mặc dù Ngao Hồng tu vi lấn hom một chút, lại bị đánh đập kể tiếp thối lui.

“Keng keng..” Trong từng đợt giao kích Ngao Hồng đều bị đánh cho mặt xám mày tro. sắc mặt trắng bệch, gập trệ trên người xuất hiện từng vết nứt rạn.

“m!”

Cuối cùng có một côn hung mãnh nện trúng trên người Ngao Hồng.

- Grào...

Trong một tiếng long ngâm rền n thê lương rung trời, Ngao Hồng hóa thành một con Xích Long dài vạn trượng, rung chuyển cả khu vực nước biển một trăm ức dặm này. khiến tiên ma đều kinh hãi run sợ.

Hồ Phi thì lại vui mừng không sợ. bay lên trên lưng rồng, hung hăng nắm lấy vẩy rồng, quyền đâm cước đá một trận.

`m ầm ầm liên tiếp từng quyền giáng xuống, Thần Long màu đỏ từ giữa không trung hạ xuống.

- Khả khả khả! Bồn hoàng phải lột da của ngươi, rút gân của ngươi!

Hồ Phi hung hăng ấn Thần Long trên mặt đất. Ngao Hồng liều mạng giãy giụa, toàn bộ Long Lân Cung theo đó rung chuyển từng hồi.

Đột nhiên, một cổ ý chí của chúa tể thiên địa từ phía khác hải vực truyền đến. nắm trong tay cả vùng hải vực.

- Con khi ngang ngược! Dám đến Cừu Long Cung ta hoành hành, bản đế không tha cho ngươi.

Thanh âm uy nghiêm vô thượng của Long Hoàng Tổ chấn động toàn bộ Tinh Thiên.

Phốc!

Hồ Phi lập tức học máu. sắc mặt trắng bệch.

- Grào grào...

Hai trảo của hắn múa loạn, nghe răng nhếch miệng rít gào như tiếng sấm động, chuẩn bị thi triển bí thuật cấm kỵ.

-Hồi!

Thanh âm của Dương Phàm đúng lúc vang lên.

“Vèo!”

Trước một kích tất sát của Long Hoàng Tổ. bóng dáng Hồ Phi toàn bộ biến mất.

- Cái gì!

Long Hoàng Tổ biến sắc, đột nhiên cảm ứng được điều gì, hắn ngẩng nhìn về hướng nơi nào đó trong Long Lân Điện.

- Không xong!

Hắn vừa mới chuyển thân, một tiếng nổ vang động khắp Long giới.

“m...”

Rầm rầm một mảng hắc quang cực nóng, mang theo ực ực vạn điểm đỏ đốm đen. trong khoảnh khắc bao phủ cả phạm vi một trăm ức dặm.

Tràng tràng tiếng nổ nổ vang, lấy tại chỗ làm trung tâm sinh ra một cỗ lực lượng chấn động cấm kỵ.

Trong nháy mắt. toàn bộ giới diện của Tinh Thiên thế giới rơi vào chấn động, khiến cho một đám cường giả đang bế quan bình tĩnh, bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Không gian mặt biên mệnh mông rung chuyển từng hồi.

Mà tại khu vực trung tâm bùng nổ kia, không gian nứt toát ra nuốt hết hết thảy, một luồng lửa nóng hùv diệt kv dị. giống như đang thiêu đốt không gian sôi trào, đồng thời truyền đi khắp Thiên giới.

Ngao Hồng và Long Hoàng Tổ đều bị cỗ lực cấm kỵ kia bao phủ.

ở chợ mắt ngắn ngủi đó, hết thảy quy tắc trong không gian đều rơi vào trạng thái số không. Cường đại như Long Hoàng Tổ cũng chỉ có thể khó khăn lắm mới tự bảo vệ được mình.

Ngao Hồng rống một tiếng thê thảm, bị bao phủ bên trong điểm đỏ đốm đen, tầng giáp ngoài thân thể Thần Long nổ thành lổm đổm nguyên thủy.

Giờ khắc này. giới diện chấn động, không gian giống như bị nổ tung lên trời. Long Lân Cung không còn mảnh giáp, một trăm ức dặm nước biên trống rỗng bốc hơi lên. chấn động bao trùm khắp thế giới Tinh Thiên hải vực.

000

1106. Chương 1055: Tàng Bảo Điện

Oai lực bùng nổ của Đồ Thần Đạn lay chuyển toàn bộ không gian giới điện. kinh, sợ chứ thiên tiên ma yêu.

Toàn bộ thế giới Tinh Thiên hải vực gặp phải một lần đại kiếp nạn chưa từng có, phụ cận Long Lân Cung Thành biến thành một cái hố thật lớn sâu không thấy đáy. lan rộng ra mấy ức dặm hải vực. Nơi nào uy lực cùng dư ba của Đồ Thần Đạn đi qua, không có gì lành lặn, cả khu vực hoàn toàn bị hủy diệt.

Nếu không phải tiên nhân Hải tộc bên trong Long Lân Cung Thành từ lúc Hồ Phi đại chiến cùng Ngao Hồng đã bỏ chạy tứ tán, như vậy con số bị chết sẽ càng thêm thảm trọng.

Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi đi vào Cừu Long Cung, cảm nhận được thần uy hủy diệt cấm kỵ kia lay chuyển giới điện, cũng bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nghiệp lực cuộn cuộn vọt tới không ngừng, phản ứng phụ do lực phá hoại của Đồ Thần Đạn tạo thành đáng sợ biết bao.

Rốt cục Dương Phàm cũng hiểu được vì sao Luân Huyết Đại Đế nhắc nhở mình, phải thận trọng khi dùng Đồ Thần Đạn này.

Uy lực cùng dư ba của Đồ Thần Đạn, thật lâu sau còn chưa ổn định lại. trống rỗng tạo thành bão tố thổi quét toàn bộ Tinh Thiên hải vực.

Nhân cơ hội này. Dương Phàm vô thanh vô tức lên vào cấm địa Cừu Long Điện ở chỗ sâu trong Cừu Long Cung.

Cừu Long Điện, tên như ý nghĩa là do chín tòa cung điện trọng địa hạch tâm tạo thành, là chỗ Long Hoàng Tổ tu luyện, tàng trữ các loại điển tịch, thậm chí bảo tàng trong truyền thuyết.

Tấn khai cấm quan Luân Hồi, Dương Phàm bắt đầu điều tra vị trí của “Tàng Bảo Điện”.

Tàng Bảo Điện của Cừu Long Cung chính là nơi cất giấu bảo vật mà vô số tu sĩ thất giới tha thiết ước mơ, thậm chí tồn tại trong truyền thuyết.

Không bao lâu, Dương Phàm xác định một vị trí cụ thể. nhưng sắc mặt lại vô cùng ngưng trọng.

Tàng Bảo Điện thì tìm được rồi, nhưng nơi đây có cấm chế cùng trận pháp mạnh mẽ của Đại Đế thiết trí.

Có lẽ Dương Phàm có đủ năng lực mạnh mẽ phá vỡ cấm chế. nhưng khẳng định sẽ kinh, động tới Long Hoàng Tổ.

ở bên kia, Long Hoàng Tổ đứng giữa không trung, long bào rách nát, bộ dáng chật vật, thần sắc biến đổi không ngừng, ánh mắt càng ngày càng lạnh như băng.

Long Lân Cung Thành ở dưới chân hắn là mảnh đất bằng phẳng, thân thể Thần Long của Ngao Hồng đứa con lớn nhất của hắn đã hóa thành tro bụi. ngay cả linh hồn đều bị cái khe không gian nuốt mất.

- Grào...

Long Hoàng Tổ phát ra một tiếng gầm động trời tinh thần ý chí của chúa tể thiên địa tập trung vào chỗ đứa con Ngao Hồng chết đi.

“Có lẽ cho quay ngược thời gian còn có cứu được!”

Long Hoàng Tổ cũng không xác định.

Bởi vì Đồ Thần Đạn kia bùng nổ chỉ trong chớp mắt, lay chuyển toàn bộ giới điện, vị trí ngọn nguồn, cùng hết thảy pháp tắc đều không còn trật tự.

Cho dù cho quay ngược thời gian hắn cũng không có nắm chắc, mà cho dù thành công cũng phải trả một cái giá rất lớn.

- Khả khả khả! Long Hoàng tiểu lão nhân! Thường thức uy lực của Đồ Thần Đạn này thế nào? Không bằng đi Cừu Long Cung của người kia ném thử mấy quả nữa xem sao!

Thân ảnh Hồ Phi lại từ hư không hiện ra

Thể phách Ma Thần cao mười trượng, đứng ngạo nghễ trên chân không dưới đáy biển sâu. hai tròng mắt tràn đầy ngân quang lãnh liệt, bên ngoài thân là một tầng lân tinh màu tím hồng, sau lưng một đôi lông được mở ra. ảo ảnh Lôi Thần cao lớn như Ma Thần, phát ra tiếng rít gào trầm thấp kinh hồn động phách, cỗ khí phách kia ngạo nghễ thiên địa, kinh sợ Thần Ma.

- Thân thể Ma Thần...

Sắc mặt Long Hoàng Tổ càng ngày càng lạnh giá. ý chí tinh thần của thiên địa vô cùng vô tận như chúa tể tối cao kia, hội tụ trên đỉnh đầu hai người.

Trong khu vực phạm vi một trăm ức dặm không còn một giọt nước biển.

Hai người chính là xa xa đứng đối diện nhau trong chân không dưới đáy biển sâu.

Uy lực của cỗ ý chí tinh thần kia chưa buông xuống Hồ Phi đã bị đè ép đến khó có thể thờ dốc, ảo ảnh Lôi Thần thật lớn sau lưng kia chấn động kêu ông ông.

“m!”

Ý chí của Đại Đế bàng bạc vô tận. lực lượng của chúa tể Tứ Hải cuộn cuộn mãnh liệt áp bách tới. phát ra một tiếng gào đầy áp lực nặng nề.

ức ức vạn sinh linh trong Tứ Hải. giờ khắc này đều không tự chủ được quỳ bái.

Long Hoàng Tổ chẳng những là tổ của Thần Long mà còn là chúa tể vô thượng của Tứ Hải.

“m vù!”

Thân thể Hồ Phi bị đánh bay ra ngoài xa, trên lồng ngực xuất hiện một cái lỗ máu, máu xối xả nằm trên mặt đất. rên rỉ đau đớn.

Đại Đế phản nộ thiên địa biến sắc.

Thân thể Ma Thần lại như thế nào, một ý niệm đủ để quỵ định thắng bại.

ở trước mặt Đại Đế. ngay cả Hồ Phi có được thân thể Ma Thần cũng chỉ có thể bảo đảm không bị miệt sát mà thôi.

Tu vi bản thân hẳn mới chỉ đạt tới Huyền Tiên nhị trọng đỉnh phong, cách biệt cùng Đại Đế tới hai cấp độ. Nếu như có thể tấn chức Huyền Tiên tam trọng, có lẽ còn có thể chống lại một chút thời gian.

- Grào...

Một cỗ dao động cảm kv ngăn chặn quy tắc thiên địa. từ trên thân thể Ma Thần truyền đến.

Lỗ máu tàn phá trên lồng ngực Hồ Phi đang liền da liền thịt với tốc độ mất thường có thể thấy được, chỉ chốc lát Thương thể khép lại, cuối cùng hoàn hảo nguyên vẹn không tổn hao gì-

“Hày” Ma Thần phản nộ rít gào. đầy trời cuồng lôi màu tím sậm nhảy múa trên đỉnh đầu. thân thể của Hồ Phi lại trực tiếp kéo cao lên tới ngàn trượng!

Tam Nhân Thông Thiên Thần Hào cao ngàn trượng, thân thể như kim cương nham thạch, còn hiện ra tầng tầng lớp lớp từ tinh, bóng loáng.

Lôi vực thật lớn sau lưng dung hợp cùng ảo ảnh Ma Thần, hóa thành một ảo ảnh Lôi Thần chống đỡ thiên địa, trong tay cầm trường kích tàn phá, trên đỉnh đầu lấp ló ngọn lửa hình gợn sóng màu tím đen cao mười trượng.

Lực hủy diệt vô cùng vô tận của Thần Ma, hội tụ trong ảo ảnh Lôi Thần, cỗ lực lượng này dung hợp cùng Tam Nhân Thông Thiên Thần Hào.

Ngắn ngủn trong chốc lát thực lực của Hồ Phi tăng mạnh không chỉ gấp trăm lần, phát huy đến cực hạn khí lực của Ma Thần cùng Tam Nhân Thông Thiên Thần Hào cùng rất nhiều lực lượng của thần thông huyá mạch.

Cho dù là Đại Đế cao cao tại thượng kia, lúc này cũng hơi lộ ra vẻ kinh dị.

Hai mắt của Thần hầu ngàn trượng, lóe ra hào quang lạnh như băng, lúc ẩn lúc hiện huyá quang. Lại là một tiếng rít gào rung trời, cánh tay từ tinh thật lớn chộp tới hướng Long Hoàng Tả.

Long Hoàng Tả cười chế giễu, thân ảnh hóa thành trong suốt bị một quyền của Hồ Phi đánh nát.

Mà ngay sau đó, Long Hoàng Tả hiện thân trên đỉnh đầu Hồ Phi, nhẹ nhàng đạp một cước, ý chí của chúa tể cuộn cuộn vô tận dẫn đường cho uy lực vô hạn của thiên địa. thêm vào phía trên một cước kia.

“m!”

Hồ Phi miễn cưỡng dùng cánh tay ngăn chống một cước này, thân hình lại bị chấn bay ra ngoài xa.

Hắn rít gào giận dữ, ngửa mặt lên trời thét dài. ảo ảnh Lôi Thần vũ động trường kích, lôi điện hủy diệt vô tận cùng Hồng Liên nộ hòa đan vào thành cái miệng cự thú cắn nuốt hủy diệt thiên địa, nuốt luôn Long Hoàng Tả vào trong đó.

- Grào...

Một tiếng long ngâm vang dội chấn động Tinh Thiên, phát ra từ trong cái miệng hủy diệt kia. hiện ra chín con Thần Long giương nanh múa vuốt, nổ rộ ra ỨC VẠN ĐẠO long khí chín màu, với khí thể thôn phệ vạn vật cắn nuốt hết thảy, kế tiếp hung hăng va chạm trên thân thể Hồ Phi.

“m!”

Hồ Phi lại một lần nữa bị đánh bay. vết thương lớp lớp trên thân thể Ma Thần cao ngút trời, ở trong ngọn lửa màu tím đen cuộn cuộn, khép lại thần tốc.

Hắn ngửa mặt lên trời thét dài. hai quyền nện ầm ầm trên ngực, tinh thần bất khuất không buôngbò!

Chiến tiếp!!!

Chỉ một thoáng, hai cường giả đỉnh phong đánh cho khí thể hừng hực. toàn bộ hải vực nghiêng trời lệch đất. nhật nguyệt biến sắc biến đổi lúc thì ban ngày lúc thì đêm tối.

Nhật nguyệt điên đảo. càn khôn dịch chuyển, chân không đập nát. trời sập đất nứt, thời không vạn vẹo. không gian biến đổi... từng món thần thông trong truyền thuyết hiện ra trong trận đại chiến có một không hai này.

Rất nhiều đại năng trong thế giới Tinh Thiên trông thấy tình hình này. một đám đều hai mắt nhìn nhau.

Đây là một trận chiến cấp bậc Đại Đế!

Thật không có ai dám nhúng tay chiến trận này, mà người có thực lực thì lại khinh thường sợ bị hạ thấp thân phận, lấy nhiều ỨC HIỆP ÍT.

Nửa canh giờ chống lại Đại Đế.

Đây đều không phải là hư ngôn.

Mặc dù Hồ Phi còn roi xuống hạ phong nhưng ở trước mặt Đại Đế hắn đã có đủ thực lực đối kháng.

Nếu đổi lại là Tiên Đế bình thường, sớm đã bị miểu sát trăm ngàn lần rồi.

“Thân thể Ma Thần không hổ là uống vào nhiều Nghịch Tiên Huyết như vậy. bí thuật này đối kháng với Đại Đế nửa canh giờ, thật không phải hư ngôn.” Dương Phàm ngược lại là

CÓ chút không ngờ. Cứ như vậy. hắn còn có dư dả thời gian.

Chỉ có điều là cấm chế cùng trận pháp trong Tàng Bảo Điện này quả thực rất nghịch thiên, trong khoảng thời gian ngắn Dương Phàm không thể công phá mà không kinh động tới Long Hoàng Tả.

Trầm ngâm một lát, trong mắt Dương Phàm lộ ra vẻ kiên quy á.

“Long Hoàng Tả cùng ta là địch tuyệt không có kết cục tốt.”

Dương Phàm xòe bàn tay. hiện lên vàng sáng trong suốt, bên trong bao bọc một viên cầu đen nhánh.

Đồ Thần Đan!

Trong mắt Dương Phàm hiện ra vẻ tàn nhẫn trước nay chưa có.

Đối với địch nhân quý giá không nhân từ nương tay. mặc kệ ai đúng ai sai. Mặc dù Dương Phàm hiểu rằng sau khi viên Đồ Thần Đan này bùng nổ. sẽ sinh ra nghiệp lực đáng sợ. đồng thời sẽ kết hạ mối thù không đời trời chung với Long Hoàng Tộc.

Hít sâu một hơi Dương Phàm đặt viên Đồ Thần Đan ở phụ cận Tầng Bảo Điện, nhưng cũng không để quá gần.

Sau đó hần biến mất khỏi Cừu Long Cung.

Chờ một lát. đại trận chiến giữa Hồ Phi cùng Long Hoàng Tộc. đã rời khỏi Tứ Hải, vượt tới La Thiên Tiên Cảnh. Cơ hội tốt!

Dương Phàm thông qua Tiên Hồng chiếu rọi, khởi động viên Đồ Thần Đan kia.

“m” một tiếng nổ vang, toàn bộ mặt biên thế giới Tinh Thiên lại rung lên.

Một mảng hắc quang cực nóng, mang theo ỨC ỨC VẠN ĐIỂM đỏ lỏm đốm, hóa thành biển rộng hủy diệt cắn nuốt hết thủy vạn vật trước mắt.

“m” Cừu Long Cung khổng lồ rung chuyển, lắc lư. từng cái từng cái nghiêng ngả sụp đổ.

Tầng tầng lộp lộp cắm chế trong Cừu Long Cung, cùng với Cừu Long đại trận, trong phút chốc hội tụ khí vạn của Tứ Hải vô tận.

Hào quang dù mọi màu sắc rực rỡ chiếu rọi các nơi Cừu Long Cung, cùng giao hòa với số mệnh của Tứ Hải kia sinh ra vòng phòng ngự kỳ diệu.

Nhìn thấy tình hình như thế. khiến Dương Phàm chấn động không thôi.

Toàn bộ Cừu Long Cung lại có số mệnh lực của Tứ Hải thủ hộ, nếu không cho dù tài liệu có cứng rắn đến cỡ nào cũng sẽ trong khoảnh khắc bị san thành đất bằng.

Dù vậy. từng mảng lớn cung điện trong Cừu Long Cung sụp đổ. vô số cấm chế bị phá hủy, tiên nhân dưới Tiên đế bị chết hơn chín thành. Cho dù là cấp Tiên đế, cũng khó toàn thân trở ra dưới trường hạ kiếp này.

Trong chớp mắt bùng nổ đó cấm chế cùng trận pháp của Tầng Bảo Điện cũng tổn hại không nhỏ. mở ra một lối vào thật lớn. nhưng cung điện này cũng không có sụp xuống.

“Vù!”

Thân hình Dương Phàm nhoáng lên một cái, bay nhanh vào Tầng Bảo Điện, đập vào mắt hần là trân bảo ngọc ngà châu báu vô cùng vô tận.

Toàn bộ Tầng Bảo Điện có tới chu vi vạn trượng, mỗi một kiện bảo vật trong này, giá trị ít nhất có thể so với tiên bảo. một số bộ phận trong đó giá trị đều vô giá.

Trong số trân bảo vô tận này, bao gồm các loại tiên thạch, châu báu, tài liệu đỉnh cao, tiên bảo, thứ thần khí. còn có rất nhiều ngọc giản sách cổ...

Bảo vật muôn màu rực rỡ kia đặt trên vị trí nòng cốt, lại không có cấm chế. Tuy nhiên ở dưới trường hạ kiếp vừa rồi kia, cấm chế trong Tầng Bảo Điện phần lớn đều bị phá hủy. hoặc uy lực đã mất hơn phân nửa.

Đối mặt với kho báu như thế. Dương Phàm tim đập nhanh hơn, trong nháy mắt thất thần.

- Dương Phàm!

Long Hoàng Tộc đang đại chiến ở La Thiên Tiên Cảnh xa xa, chợt phát ra một tiếng thét phản nộ.

Thanh âm kia nổi trận lôi đình, lửa giận xông lên trời cao vạn trượng.

- Đừng vội đi!

Hồ Phi mở ra con mắt thứ ba, ngay lập tức. một chùm tia sáng hủy diệt màu vàng lợt bắn ra thiên địa, nơi nào nó đi qua, vạn vật bị hủy diệt, hết thảy quy tắc theo đó vạn vẹo.

Long Hoàng Tổ cảm thấy một mối nguy cơ. trong lòng run lên, toàn lực ứng phó với sát chiêu mạnh nhất của Hồ Phi.

- Ha ha ha...

Dương Phàm cho phân thân cùng nhau tiến vào. rất nhanh vơ vét các loại bảo vật trong Tàng Bảo Điện.

Trong bảo điện xa hoa lộng lẫy rất nhanh biến thành trống trải.

Mà phương xa vẫn còn truyền đến tiếng rít gào phẫn nộ của Long Hoàng Tổ, làm cho cả Tinh Thiên thế giới mơ hồ run rẩy.

000

1107. Chương 1056: Luân Hồi Chú

“Huyền Cực Tinh, Thái Nhất Thạch, Nhật Nguyệt Thần Thủy, Âm Dương Hồ Lô...”

Dương Phàm điên cuồng cướp đoạt bảo vật muôn màu rực rỡ trong Tàng Bảo Điện của Cửu Long Cung. Tiếng rít gào giận dữ của Long Hoàng Tổ truyền đến từ La Thiên Tiên Cảnh, chỉ làm trong lòng hắn tăng thêm khoái cảm, càng ngày càng kích thích và khoan khoái.

Đây cũng không phải là hành vi ăn cắp bảo vật, mà là cướp đoạt trắng trợn!

Trước đây lần lượt bị thua lo lắng, cũng vì vậy lần này phải vét sạch.

Giờ phút này, Cửu Long Cung truyền thừa từ thời viễn cổ xa xưa, gần như trở thành một đồng đồ nát. Đương nhiên, so sánh với kết quả Long Luân Cung hoàn toàn bị san thành đất bằng, biến mất trên thế gian này, thì đây vẫn còn là vô cùng may mắn trong bất hạnh.

“Ồ?”

Dư quang khóe mắt của Dương Phàm, vô tình rơi xuống một cái khe nứt lộ ra dưới nền Tàng Bảo Điện.

“Chẳng lẽ phía dưới Tàng Bảo Điện này.

Dương Phàm tìm đập nhanh hcm. vận chuyển pháp lực cùng ý chí vào tâm chưởng, trong phút chốc, ý chí của thiên đạo ở Tiểu thế giới hội tụ ở trên người hắn.

“m!”

Đơn chưởng cách không đánh xuống, chỗ cái khe nứt kia bị mở ra một cái lỗ thủng lớn. Ngay lúc đó toàn bộ Cửu Long Cung rung chuyển mạnh, nước biển trong phạm vi vạn ức dặm chấn động.

Dương Phàm vẫn có chút không ngờ. độ cứng rắn của tài liệu xây dựng Tàng Bảo Điện này đúng là vượt qua tưởng tượng của hắn.

Thân hình nhẹ nhàng bay xuống theo lỗ thủng kia, tiến vào một mật điện dưới lòng đất tỏa ánh sáng diệu mắt.

Phía dưới Tàng Bảo Điện này. quả nhiên còn có mật thất!

Dương Phàm đảo mắt nhìn lướt qua, thấy được một đồng tiên thạch trong suốt sáng rực, không ngờ đều là tiên thạch cực phẩm. Quy mô này nhưng lại không thua kém chút nào so với ở Tàng Tinh Điện trong Huyết Nhật Điện lúc trước.

Nhìn tiên thạch cực phẩm này chồng chất như núi. Dương Phàm không khỏi thở dài, không hổ là Cửu Long Cung kế thừa từ thời xa xưa.

Có thể tưởng tượng, những bảo bối cùng tiên thạch cất chứa trong kho này. chỉ là một bộ phận của nội tình Cửu Long Cung, còn có nhiều tư sản hèm nữa ở trong tay bản thân Long Hoàng.

Trừ những tiên thạch này, Dương Phàm lại thấy được một cái rương kim đồng, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Trực giác nói cho hắn biết bảo vật cất trong rương kim đồng này. tất nhiên không phải là nhò.

Một tay cầm lấy, lại truyền đến một cảm giác nặng trĩu, và không ngờ vật này không thể thu vào nhãn không gian.

- Cái gì!

Dương Phàm ánh mắt chợt ngưng trọng, nhãn không gian trong tay hắn chính là cấp bậc Thứ Thần khí.

Có thứ gì mà ngay cả Thứ Thần khí đều không thể chịu tải?

Chẳng lẽ là Thần khí?

Dương Phàm vừa nghĩ lại cảm thấy rằng không đúng lắm. Nếu là Thần khí. thì Long Hoàng Tổ hoàn toàn có thể tự mình luyện hóa sau đó thu vào trong cơ thể.

“Bộp!”

Dương Phàm chụp trên rương kim đồng, thu nó vào trong kho hàng Tiên Hồng Giới.

Trên thế gian này còn có đồ vật gì mà ngay cả Tiên Hồng Giới đều không thể chịu tải?

Khi hắn vừa thu cất vật ấy. Long Hoàng Tổ ở La Thiên Tiên Cảnh xa xa. lửa giận toàn thân xông thẳng lên trời cao:

- Dương Phàm! Ta muốn băm thây ngươi vạn đoạn.

- Grào...

Một tiếng long ngâm chấn động trời cao, rung chuyển Tinh Thiên thế giới. Lửa giận của Long Hoàng Tổ lan tràn mỗi một tác không gian trong thiên địa

Trên người Long Hoàng Tổ nổ rộ long quang chín màu cao ức vạn trượng, Cửu Long Thứ trong người chấn động một tiếng, trong khoảnh khắc hóa thành một cây long thứ ngăm đen chống đỡ thiên địa. quấy động quy tắc khắp thiên địa. thậm chí ngay cả thời không đều rơi vào hỗn loạn.

Cửu Long Thứ giống như cây trụ chống trời đột nhiên đâm xuống, khắp không gian đều dường như sôi trào lên, nổi lên một tầng ngọn lửa rực rỡ. tỏa ra một màn hòa quang màu đen mờ nhạt, khiến cho không gian nhất giới bị lạnh giá.

“Xoạt...”

Cửu Long Thứ vừa đâm xuống, trong hư không hiện ra một cái hố tối đen sâu không thấy đáy.

“Phốc!”

Hồ Phi với thể phách Ma Thần bị ghim cứng trên hư không, trong khoảnh khắc thân thể hắn sinh cơ mai một. linh hồn như ngọn đèn phập phều trước gió.

Sinh mệnh treo trên sợi tóc. hơi thở thoi thóp yếu ớt.

Một mũi đâm đó thiên địa kinh sợ, quỷ thần khiếp vía, tru diệt vạn vật. lực công kích còn là đạt tới đỉnh phong ở thất giới.

- Thực lực chân chính của Long Hoàng Tổ này không ngờ kinh khủng như vậy. còn kém một bước là đâm xuyên qua thất giới rồi!

Tại một góc thế giới Tinh Thiên, một Đại Đế thất thanh nói.

-Hồ Phi!

Dương Phàm sợ ngây người, không nghĩ tới sự việc chuyển biến nhanh như vậy.

“Vèo!”

Ý niệm vừa động, Hồ Phi bị ghim trên hư không, biến mất trong Thiên giới.

Hư không biến mất.

Đồng tử Long Hoàng Tổ co rụt lại. sắc mặt kịch biến:

- Như thế nào có thể...

Các đại năng Thiên giới khác đang quan sát trận chiến này. cả một đám đều muôn phần khiếp sợ.

Bị thần khí Cừu Long Thứ cố định ở trên không trung, cộng thêm thần thông của Đại Đế. căn bản không có khả năng thi triển bất kỳ đòn thuật gì để chạy trốn.

Hướng chỉ sau một kích kinh thiên của Cừu Long Thứ kia. đã làm cho thời không của cả khu vực hỗn loạn, quy tắc mất cân bằng.

Dưới tình huống như vậy. ngay cả thành công thi triển đòn pháp chạy trốn, cũng sẽ vĩnh viễn bị lạc trong không gian hỗn loạn kia.

- Kế tiếp đến phiên người!

Lý trí trong ánh mắt Long Hoàng Tổ đã bị lừa gạt thay thế, Cừu Long Thứ trong tay run lên, biến mất tại La Thiên Tiên Cảnh, gần như xem thường hạn chế không gian, trong chớp mắt đâm tới trước mặt Dương Phàm.

Phốc!

Dương Phàm vừa mới bố trí Hồ Phi đến Tiểu thế giới Mệnh Hạch, hoàn toàn không kịp trốn tránh, bị một chiêu đâm thủng thân thể trong khoảnh khắc mai một, hồn phách tiêu tán.

Lực của nhất đâm đó thậm chí xuyên thấu qua liên hệ của linh hồn, xuyên thủng đến Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

“m...”

Tiểu thế giới Mệnh Hạch lay động kịch liệt, lẫn nữa gặp phải đại họa, một hư ảnh mũi thứ vạch một vết thương trên Đại thụ Diễn Sinh nhìn thấy mà ghê người.

Dương Phàm vừa phần nộ vừa kinh sợ. Luân Hồi Môn mở ra một lần nữa đi ra, vẻ âm độc trong mắt lên tới cực hạn.

“Phốc!”

Thân thể hấn lại bị mai một. Đại thụ Diễn Sinh có thêm một vết rách.

Tiện đà, Luân Hồi Môn lại một lần mở ra. Dương Phàm lại đi ra, ánh mắt càng thêm âm độc.

Phốc!

Cừu Long Thứ lại một lần làm Dương Phàm mai một. lại lưu lại trên Đại thụ Diễn Sinh một vết thương.

Liên tục ba lượt từ vong, Dương Phàm đều bền bỉ tái sinh lại.

Tình hình như thế chán nản rất nhiều bá chủ trên Thiên giới.

- Long Hoàng! Đừng ra tay nữa!

Truyền đến tiếng cảnh báo của Từ Thiên Đại Đế.

Kích thứ tư bị chặn lại Long Hoàng Tổ bình tĩnh lại vài phần, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Phàm chứa đựng vô tận cừu hận phần nộ. cũng lộ ra vẻ không cam lòng thật sâu.

Giết không chết.

Ngay cả là Đại Đế cũng giết không chết hẳn.

Dương Phàm chợt lộ thái độ khác thường, vẻ âm lãnh trên mặt khiến cho người ta thấy mà phát lạnh.

- Ha ha ha...

Lau khô vết máu nơi khóe miệng. Dương Phàm cất tiếng cười một tràng dài.

- Người còn cười?

Thân thể Long Hoàng Tồ mơ hồ đang run rẩy.

- Người là Đại Đế. ở trong thất giới vĩnh hằng bất diệt...

Trên mặt Dương Phàm hiện lên một nụ cười quỷ dị khiến người ta kinh sợ. với một ngữ điệu kỳ lạ nói:

- Nhưng là, Dương mỗ có thể dùng nhân quả người khiến ta tử vong ba lần, đồn lên trên người con cháu đời đời của người.

Ý cười trên mặt quỷ dị tới cực điểm, phàm là người nào nhìn chăm chú vào hắn, đều ớn lạnh rùng mình.

Vừa dứt lời. một cái hư ảnh luân hình vô hình từ theo trên người tnển khai, mở rộng vô hạn, cuối cùng trở nên trong suốt hòa tan vào thể giới.

- Người làm cái gì với con cháu của ta?

Long Hoàng Tổ biến sắc. sắc mặt trắng bệch, ý chí lướt ngang qua Tinh Thiên, phát hiện mấy con trai của hắn đều còn nguyên vẹn.

Nhưng tiếp theo, một thanh âm mờ mịt lạnh lùng, vang khắp trên mặt Luân Hồi.

- Thiên địa Đại Luân Hồi làm chứng, ta tại đây lập hạ Luân Hồi Chú:

Long Hoàng Tổ gây nhân với ta. do đó từ nay tất cả hậu bối tuyệt từ tuyệt sinh làm quã

Nếu muốn hóa giải chú này. trừ phi nước của tứ hải Tinh Thiên khô cạn, Long Hoàng Tổ phải hành lễ tạ tội đi tám bước bái chín bước lạy.

Nếu thiên địa không hủy diệt, Luân Hồi còn, lời chú này trọn đời bất diệt.”

“Lập chú!”

Sau khi hai chữ cuối cùng rơi xuống, chỉ thấy thân thể Dương Phàm hóa thành một bãi máu loãng tiêu tán trong một tầng hư ảnh luân hình.

Kế tiếp, một cái cự luân hư vô màu máu, như một lốc xoáy khí thể nuốt thiên phê địa, lan tràn khắp Thiên giới.

Thậm chí cỗ lực lượng này còn coi thường không gian ngăn cách, nhẹ nhàng bay đi khắp thất giới.

Sau khi nghe xong lời chú này. Long Hoàng Tồ sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Một đám đại năng Thiên giới cũng đều sờn tóc gáy.

Tuyệt từ tuyệt sinh!

Lời chú này thật sự rất ác độc!

Mà phương phép hóa giải chú này, gần như là không có khả năng thực hiện.

Nước của Tứ Hải vô cùng vô tận làm sao có thể khô cạn.

Mà để một vị Đại Đế hành lễ chịu tội đi tám bước bái chín bước lạy. điều này quả thực là một chuyện khôi hài lớn nhất.

Khi Long Hoàng Tổ quay về Cừu Long Cung, nhìn thấy một mảnh phế tích trước mắt. vẻ mặt hắn sa sầm xuống.

Cừu Long Cung truyền thừa lâu dài như thế, mà hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Áp chế lừa gạt vô tận trong lòng. Long Hoàng Tổ chỉ đành mời đến nhiều vị tông sư trận pháp, một lần nữa chữa trị đại trận Cửu Long.

Vén vén chi chữa trị đại trận, đã mất thời gian mấy năm.

Tiếp theo. Long Hoàng Tổ mời đến mấy người Từ Thiên Đại Đế, hiệp trợ gia tăng dùng số mệnh lực khôi phục Cửu Long Cung.

Tình hình kế tiếp nếu Dương Phàm ở đây, nhất định sẽ rung động vạn phần.

Cửu Long Cung đã hóa thành phế tích kia, ở dưới lực lượng huyền bí nào đó từng chút một được chữa trị, khép lại.

Mặc dù quá trình này khá chậm. Nhưng nếu thời gian một trăm năm kéo lui thành một cái chớp mắt. như vậy Cửu Long Cung hóa thành phế tích kia cũng chỉ trong nháy mắt khôi phục đầy đủ.

Mà trên thực tế sau một trăm năm, bốn vị Đại Đế đều rơi vào tình trạng kiệt sức, nguyên khí tổn hao lớn.

Long Hoàng Tổ tất nhiên là một phen xuất huyết nhiều.

- Thuật nghịch thiên như thế. nếu không có bốn vị Đại Đế liên thủ, lại có số mệnh Tứ Hải gia tăng, bản đế cũng sẽ không vì thế hao phí căn nguyên lực.

Phiêu Miêu Đại Đế đến từ Tiên giới, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Phiêu Miêu Đại Đế chính là chúa tể nhất phương của Tiên giới, pháp lực thần thông không thua kém Long Hoàng Tổ.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai! Đại kiếp nạn của Cửu Long Cung còn có thể xoay chuyển, mà Luân Hồi Chú kia, thì quả thực rất gay go.

Một Phật Đà toàn thân có màu vàng đồng cổ, ngồi xếp bằng một bên, khẽ thở dài.

- Thích Thiên Phật Tổ! Phật phép của ngài ngộ Nhân Quả, thông Luân Hồi. chẳng lẽ thực không có phương phép hóa giải Luân Hồi Chú sao?

Long Hoàng T ố đầy vẻ u sầu nói.

- Hóa giải chú này. cần phải dựa theo quy tắc của người hạ chú. hoặc là thiên địa Luân Hồi đều bị hủy diệt, chú này tự nhiên không còn nữa Ngoài ra. chỉ sợ...

Thích Thiên Phật Tổ đối với chú này tuy rằng có hiểu biết nhất định, nhưng cũng không có phương phép hóa giải.

Ngay cả là Phật tổ cũng chỉ dừng lại ở cảm ngộ về nhân quả cùng Luân Hồi, so với Dương Phàm vượt qua sinh tử. nắm trong tay Luân Hồi lực, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

- Điều đó cũng chưa chắc!

Từ Thiên Đại Đế hơi mỉm cười.

- Từ Thiên Đại Đế có thượng sách gì?

Trong mắt Long Hoàng Tổ lộ ra một tia hy vọng.

Mới đầu, hấn đối với lời chú của Dương Phàm lập hạ, tuy là lo lắng, nhưng không có chân chính để trong lòng.

Mà ở năm thứ ba sau khi Dương Phàm lập ra sinh tử chú.

Một hài đồng mới sinh ra không lâu của Tam hoàng tử Ngao Phương, không hiểu vì sao rơi vào Thiên Hòa Tn, hóa thành tro tàn.

Năm thứ mười.

Một long tôn khác ở bên ngoài đi tìm tình phụ. bị long thê yêu quá sinh hận giết chết.

Năm thứ tám mươi.

Lại một đứa cháu bốn đời thiên phú tuyệt hảo, trong lúc tu luyện công pháp xảy ra sơ suất, bị tẩu hỏa nhập ma, linh hồn mai một.

Những long từ long tôn từ vong này đều có đủ loại đủ kiểu chết, nhưng lại là hợp tình hợp lý.

Long Hoàng Tồ cũng không phải không thù dùng quay ngược thời gian, hòng làm sống lại con cháu chết đi, nhưng pháp thuật này lại không nghịch chuyển được nhân quả Luân Hồi.

Ngắn ngủn trong thời gian trăm năm. Long Hoàng Tồ đã chết đi ba long từ long tôn.

- Cũng không phải là thượng sách gì.

Từ Thiên Đại Đế lại cười nói:

- Long tổ chẳng lẽ quên rồi, Vô Thượng Thiên Đình còn có gần mười vạn năm sẽ mở phiên toà. Ớn theo lệ thường, Thiên Đế đại nhân mỗi ba lần mở phiên toà, ít nhất sẽ xuất hiện một lần.

- Thiên Đế!

Mấy vị Đại Đế ở đây. trong mắt đều lộ ra vô cùng thành kính và sùng bái.

000

1108. Chương 1057: Nhân Họa Đắc Phúc

Trong thế giới Mệnh Hạch.

Dương Phàm sắc mặt trắng bệch ngồi xếp bằng trên đại thụ Diễm Sinh. Đại thụ sau lưng hắn vốn sinh cơ bùng bùng giờ phút này nhìn qua có vài phần héo rũ.

Đặc biệt là ba vết đâm nhìn mà ghê người trên thân cây.

Dương Phàm lúc này cũng có vẻ hữu khí vô lực, căn nguyên lực Thương tổn ảnh hưởng rất lớn đến trạng thái của hắn.

Lực công kích của Long Hoàng Tổ đạt tới đỉnh thất giới tuy hủy diệt hoàn vũ, nhìn xuống thiên địa nhưng thương hại đến trình tự Luân hồi bị suy giảm rất nhiều, còn không đủ để lay động căn bản của Dương Phàm.

Nhưng sau khi vượt cấp thi tnen Luân Hồi Chú, căn nguyên lực của Dương Phàm bị tổn thất nặng nề khiến cho thương tổn gia tăng.

Tương đối mà nói, ảnh hưởng và thương tổn sau khi thi tnen Luân Hồi Chú càng lớn hơn. Dương Phàm tỉnh tự Diễm Sinh Kỳ, sự tìm hiểu đối với nhân quả lực còn xa không đạt tới mức độ hoàn toàn chường khổng.

Nếu là như vậy thì cũng thôi.

Dưới tình huống căn nguyên bị hao tổn, chịu đựng Thương tổn nhất định, Dương Phàm lại tổn trăm năm không tiếc hao phí lực căn nguyên cứu giúp Hồ Phi.

Lúc cứu Hồ Phi vào thế giới Mệnh Hạch, mạng của hắn đã như chỉ mảnh treo chuông, thoi thóp cơ hồ sinh cơ mất hết chỉ còn lại linh hồn có thể tiêu tan bất kỳ lúc nào.

Nếu không phải Hồ Phi có thân thể Ma Thần, như vậy hứng chịu một nhát đâm kinh tnet thiên địa kia đủ để hắn chết hoàn toàn.

Dương Phàm cũng bởi vậy mà ý thức được sự sơ suất của mình. Hồ Phi thi tnen bí thuật cấm kv, tuy rằng có được thực lực có thể sánh ngang Đại Đế nhưng chênh lệch cũng tương đối rõ ràng.

Càng trọng yếu hơn là Đại Đế sở hữu Thần khí chính là như hồ thêm cánh, Hồ Phi không thể chính diện chống lại. Dương Phàm cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Như thế xem ra, hai người vẫn xem nhẹ thực lực của Đại Đế. càng xem nhẹ tác dụng cực kỳ quan trọng mà Thần khí tạo nên.

Nhìn Hồ Phi như chỉ mảnh treo chuông, thần hồn sắp diệt trong lòng Dương Phàm hồ thẹn vô cùng, càng thêm không tiếc dùng lực căn nguyên cứu trị thậm chí vì thế vượt cấp thi thển Luân Hồi Chú.

Luân Hồi Chú là một loại lực lượng thần bí tới từ Luân hồi nhân quả.

Loại lực lượng này chú trọng có nhân có quả

về phần như thế nào không chế sự tuần hoàn của nhân quả, Dương Phàm nắm giữ Luân hồi tự nhiên có quyền chủ đạo.

Nhân là ở chỗ Dương Phàm dùng cái giá ba lần từ vong chịu đựng thương tổn ba lần công kích dưới trạng thái đỉnh của Long Hoàng Tổ.

Một kích đỉnh phong của Long Hoàng Tổ đạt tới đỉnh của thất giới tự nhiên có lực lượng phá nát tinh hà.

Thương tổn của ba lần công kích này thậm chí vượt qua cực hạn Dương Phàm dùng Luân hồi chuyển đổi, nếu hắn muốn dùng để quay ngược lại giết chết Long Hoàng Tổ là không sự thật.

Cho nên hắn lợi dụng “Nhân” này đem “Quả” đồn lên vận mệnh liên quan với Long Hoàng Tổ.

Con cháu của Long Hoàng Tổ chẳng qua không phải là bản thân hắn nhưng cũng là một khâu trọng yếu trong nhân quả

Tuy nhiên, Dương Phàm cho dù cưỡng không Luân hồi cũng không thể bỏ qua, tránh thoát được sự trừng phạt của nhân quả tuần hoàn.

Bởi vì Luân hồi cách trở, nghiệp lực hắn phải chịu cũng nhỏ rất nhiều.

Càng trọng yếu là hắn có thể kéo dài vô hạn nghiệp lực và trừng phạt của nhân quả tuần hoàn thậm chí chia sẻ gánh chịu trong từng đợt Luân hồi.

Nói cách khác. Dương Phàm cũng không thể hoàn toàn tránh được Luân hồi nhân quả chỉ là sức chịu đựng của hắn rất lớn. dùng ưu thế chi hắn mới có thể hóa giải.

Một ngày sau trăm năm.

Căn nguyên lực của đại thụ Diễn Sinh bị hao tổn Dương Phàm cũng không hối hận. bởi vì hắn hiểu được ác quả của Luân Hồi Chú mà Long Hoàng Tổ phải chịu càng đáng sợ hơn.

Trên chạc cây trên đầu ngưỡng kết một quang kiến (kén) rực rỡ, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng một người đang nằm.

Trăm năm nay Dương Phàm không ngừng dùng lực căn nguyên của đại thụ Diễn Sinh chăm sóc Hồ Phi rất cực bảo vệ được mạng của hắn.

Nhưng sau khi căn nguyên lực của đại thụ Diễn Sinh tiến vào thân thể Ma Thần đường như cũng đã xảy ra một số biến hóa không muốn người biết.

Trong thời gian này Dương Phàm trường kỳ tu dưỡng cùng thôi diễn.

Hắn cũng từng đi Yêu giới gặp mặt Man Hoàng.

Biết được Hồ Phi không có nguy hiểm sinh mạng. Man Hoàng cũng thở ra nhẹ nhõm.

Nhoáng một cái ngàn năm trôi qua.

Lực căn nguyên hao tổn của đại thụ Diễn Sinh dần dần khôi phục, càng ngày càng tươi tốt.

Dương Phàm cũng theo đó mặt mày rạng rỡ. Sau khi tiêu hóa ác quả của việc vượt cấp thi thển Luân Hồi Chú. dường như tu vi hắn còn mơ hồ tiến một phần.

Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú vào quang kiến trên chạc cây đã hoàn toàn kết tinh hóa, hào quang ngũ sắc bớt âm đậm, mơ hồ lộ ra vài tia màu đen sẫm.

Theo thời gian trôi qua, mặt ngoài quang kiến kết tinh hóa hiện ra những vết nứt như mạng nhện.

Trong lòng Dương Phàm vừa chờ mong vừa lo lắng. Mấy năm sau, khi quang kiến hoàn toàn nứt ra, lộ ra một con thạch hầu toàn thân tỏa ánh sáng rực rỡ mờ mờ, làn da đen sẫm như kim loại, chính là bộ dạng của Hồ Phi.

Không biết vì sao, khi đối mặt với Hồ Phi hiện tại Dương Phàm lại cảm nhận được một luồng áp lực không nhỏ.

Đặc biệt khi Hồ Phi mở mắt. trong đôi mắt màu tím thẫm một tia thần quang thoáng hiện như sét đánh, pháp lực và sinh cơ trong cơ thể Dương Phàm hơi ngưng đọng.

Càng khó thể tưởng tượng nếu như khi hắn mở con mắt thứ ba sẽ xuất hiện tình huống như thế nào.

- Ta không chết?

Khi đôi mắt màu tím thẫm của Hồ Phi tập trung lên người Dương Phàm, thần quang cùng áp lực tiêu tan. có vài phần mê mang.

- Chẳng những người không chết tu vi còn bước vào Huyền Tiên tam trọng, ngay cả thân thể Ma Thần đường như cũng xảy ra một chút dị biến, cao hơn một tầng...

Dương Phàm không ngừng đánh giá Hồ Phi có chút kỳ quái.

- Ổi! Hừ! Hừ! Hừ!...

Hồ Phi khẽ sờ lên da. mặt ngoài là hoa văn dày đặc màu vàng lợt.

Những hoa văn trên da hắn dày đặc hơn sinh linh bình thường đến vạn lần.

Vô số hoa văn nhỏ bé kia bền chắc hơn lân tinh màu tím thẫm lúc trước, càng không cần nói đến độ cứng.

Cảm thụ một lát, Hồ Phi mừng như điên cuồng, hận không thể giải phóng tại chỗ, bị Dương Phàm quỳá đoán ngăn lại.

- Thật sự quá mạnh mẽ.

Thân thể Hồ Phi mơ hồ run rẩy vì hưng phấn.

Dương Phàm hơi nhíu miệng cười:

- Mình tiêu hao nhiều lực căn nguyên như vậy, chẳng những cứu Hồ Phi mà còn khiến hắn sống sót sau tai nạn lại nhân họa đắc phúc.

Trong lòng hắn cảm thấy vui mừng, như vậy cũng không uổng phí căn nguyên lực.

- Chẳng những ta không chết còn mạnh hơn gấp trăm lần. Đây là chuyện gì xảy ra?

Hồ Phi rất nhanh cảm giác được không đúng, vội vàng hỏi Dương Phàm.

Dương Phàm nói lại một lần chuyện xảy ra sau khi Hồ Phi mạng như chỉ mảnh treo chuông.

- Cạc cạc cạc... Dương lão đại lại khiến cho Long Hoàng lão nhi kia tuyệt từ tuyệt sinh. Một chiêu này thật sự quá hiểm!

Hồ Phi hoa tay múa chân, một cổ chiến ý trong lồng ngực khó thể phát tiết, hận không thể lập tức tìm Long Hoàng Tồ đại chiến một hồi.

- Với tu vi hiện tại của ngươi và thân thể Ma Thần sau khi đại thành, nếu chỉ tính thực lực không dùng Thần khí hoàn toàn có thể sánh ngang Long Hoàng Tổ, thậm chí có thể lực ép hắn một bậc. Nhưng nếu hắn sử dụng Cửu Long Thứ...

Phân tích của Dương Phàm khiến Hồ Phi bình tĩnh lại.

Đúng vậy. luận thần thông thực lực hẳn hoàn toàn có thể chính diện chống lại Long Hoàng Tổ.

Nhưng trong tay hẳn không có Thần khí cho dù là Thần khí cấp bậc thấp một chút cũng không có.

Cửu Long Thứ là thần binh xếp thứ ba trên bảng thần binh Chí tôn thất giới, trong số những Thần khí còn lại của thất giới, xếp hạng cũng đứng trong top đầu.

Theo ghi chép trong sách cổ. dường như chỉ có Vô Song Thần Kiếm từng chiến thắng Cửu Long Thứ.

Long Hoàng Tổ có được Cửu Long Thứ. lực công kích tăng lên ít nhất là gấp mười, gấp trăm lần.

- Dương lão đại. hiện tại ngươi tính làm gì bây giờ?

- Trước khi có Thần khí tận lực không đối kháng với Long Hoàng Tổ, cũng tạm thời gác lại việc tìm kiếm Vô Song Thần Kiếm.

Sắc mặt Dương Phàm như giếng cổ không gợn sóng.

- Không tìm thần kiếm, như vậy Vô Song làm sao bây giờ?

Hồ Phi vẫn coi Vô Song như bằng hữu.

- Cho dù tìm được nơi Vô Song Thần Kiếm bị trấn áp. chúng ta cũng rất khó thành công dưới sự liên thủ ngăn cản của Đại Đế.

Về mặt Dương Phàm bình tĩnh như thế.

Trước mắt hẳn tạm thời ổn định tâm tình.

- Vậy rốt cục chúng ta tính toán thế nào?

Hồ Phi không kiếm chế được.

- Ba chữ... Chờ!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang.

Với sự tiến tu vi trước mắt, chỉ cần hẳn tu luyện đến Diễn Sinh trung kỳ thì cho dù đối mặt Long Hoàng Tổ không mượn Thần khí cũng có thể thoải mái ứng phó.

Nếu tu luyện đến Diễn Sinh hậu kỳ vậy Đại Đế trong thất giới này ở trước mặt Dương Phàm căn bản không là gì cả.

Nhưng đạt tới trình độ hiện giờ. tốc độ tu luyện của Dương Phàm cũng cực kỳ thông thả.

Dự tính ít nhất tu luyện đến Diễn Sinh trung kỳ còn phải cần một hai vạn năm.

về phạm Diễn Sinh hậu kỳ, nhanh thì mười vạn năm, lâu thì vài chục vạn năm.

Mà Dương Phàm cảm giác khí tức cổ kiếm đạo ý chí của Vô Song ở sâu trong linh hồn càng lúc càng mờ nhạt.

Mục tiêu của hẳn là hoàn thành ý nguyện của Vô Song, đánh vỡ thiết tắc tối cao của thất giới, thậm chí trợ giúp Luân Huyết Đại Đế “Phá giới”.

Ngoài ra Dương Phàm còn chờ một “Kỳ ngộ”.

Thần khí trong thất giới có một bộ phận là từ lúc thiên địa sơ khai, còn lại đều đến từ một “Địa phương”.

Hẳn nhớ rõ Luân Huyết Đại Đế từng nói:

- “Địa phương kia” mỗi cách một đoạn thời gian sẽ mở ra một lần, thậm chí có thể suy tính ra đại khái vị trí và thời gian mỗi lần nó xuất hiện.

“Địa phương kia” theo như lời Luân Huyết Đại Đế là một nơi thần bí nhất trong thất giới, trừ việc có thể đạt được Thần khí và tài liệu giới ngoại, còn có “Kv ngộ” khác không thể tưởng tượng.

“Chờ” theo như lời Dương Phàm cũng bao gồm một tầng hàm nghĩa này.

Hồ Phi lảnh lặn không tổn hao gì, tu vi cùng thân thể Ma Thần càng tăng tiến một tầng, hai người trở lại Yêu giới.

Trong Thần Hầu Phủ. Dương Phàm cảm thấy được một tia khí tức bất đồng.

-Ồ?

Sau khi thần thức đảo qua, rất nhanh phát hiện được biến hóa của tia khí tức này tới từ con trai Dương Thần.

Trong thời gian ngàn năm này không ngờ Dương Phàm đột phá đến trình tự Tiên Đế.

- Không tồi.

Dương Phàm hơi tán thưởng gật đầu.

Đối với biểu hiện của phụ thân, Dương Thần hơi có chút thất vọng rất nhỏ.

Theo hẳn biết, cường giả trong thất giới sau khi thành tựu Tiên Đế đều sẽ tổ chức buổi lễ long trọng, mời cường giả các nơi.

Nhưng là hẳn Tần chức Huyền Tiên, phụ thân chỉ nói hai chữ “Không tồi”.

Nhưng lại nghĩ đến chỗ khùng bố của đám người phụ thân. Dương Thần phát hiện thành tựu của mình căn bản không đáng nhắc tới.

Sau khi trở lại Yêu giới, Hồ Phi không nhịn được tìm tới khiêu chiến Man Hoàng.

Chiến đấu của hai người trong Tiểu thể giới, trọng tài và người quan sát duy nhất chính là Dương Phàm.

Trận chiến này cực kỳ thảm thiết. Tiểu thể giới của Man Hoàng phá thành mảnh nhỏ, thậm chí mơ hồ rung chuyển đến không gian thất giới.

Kết quả chiến đấu vừa khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng và cũng hợp tình hợp lý.

Lúc đầu, Hồ Phi chính diện chiến đấu chống lại Man Hoàng chỉ hơi chút hạ phong. Đây chi vãn vẹn là kinh nghiệm chiến đấu của Man Hoàng phong phú.

Mà theo chiến đấu tiến vào hồi gay cấn, Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu cùng thân thể Ma Thần đại thành khiến Hồ Phi dần dần ổn định, không chút thua kém.

Khi hai người cùng thi triển bí thuật, thậm chí Hồ Phi còn có thể chiếm thế thượng phong.

Tuy nhiên nếu là Man Hoàng sử dụng thần khí Tam Hoàng Kiếm của hắn, Hồ Phi sẽ bị đánh cho ôm đầu chạy như chuột, nhưng miễn cưỡng có lực tự bảo vệ.

Tình cảnh như thế lọt vào mắt Dương Phàm, lộ ra đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng.

1109. Chương 1058: Tài Liệu Giới Ngoại

Chênh lệch giữa Hồ Phi cùng Đại Đế chủ yếu thể hiện về phương diện Pháp bảo.

Đại Đế sở hữu Thần khí thực lực được tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần?

Dương Phàm cùng Hồ Phi chung quy là hậu bối phi thăng thượng giới mới quật khởi cho dù thực lực có thể tiểu ngạo thất giới, tài sản hùng hậu nhưng vẫn có sự chênh lệch với Đại Đế thọ nguyên vĩnh hằng, sống không biết bao nhiêu vạn năm.

Thần khí căn bản là Pháp bảo siêu việt hệ thống thất giới, không phải có chút thực lực cùng vận khí có thể có được.

Hồ Phi khiêu chiến Man Hoàng chấm dứt bằng thất bại nhưng cũng không ra ngoài dự đoán trước của Dương Phàm.

Mặc dù Hồ Phi thua cũng chỉ là thua kém một chút mà thôi, có thể nói là tuy bại mà quang vinh.

Ngược lại là Man Hoàng chiến thắng nhưng khuôn mặt hơi đỏ. không khỏi than thở:

- Chúng ta chung quy đã già rồi.

Ỗ vào Thần khí thù thắng, thắng mà không vinh.

Dưới tình huống ngang nhau, hấn cùng Hồ Phi chẳng qua là cục diện cân sức cân tài.

Lúc về Thần Hầu Phủ, Hồ Phi thương thế đầy mình, Dương Phàm vốn tính toán chưa thương cho hấn.

Nhưng sau khi trải qua lần nghịch chuyển sinh từ kia. thể chất của Hồ Phi sinh ra một số biến hóa không dễ phát hiện.

Tỷ như nói lực khôi phục, lực khôi phục về thương thế, pháp lực của Hồ Phi đạt tới một mức độ biến thái, cũng như thân thể Thánh Nông của Dương Phàm.

Thân thể Ma Thần, độ cứng cỏi của thân thể đạt tới cực hạn của thất giới. Tiên bảo, Thứ Thần khí bình thường khó thương tổn mấy may. Nhưng càng là loại thể chất như vậy sau khi tổn thương nghiêm trọng, muốn khôi phục khó khăn lại càng lớn.

Tuy nhiên sau khi Hồ Phi chuyển từ chết sang sống trong thế giới Mệnh Hạch khiến thân thể Ma Thần của hấn được lột xác, lực khôi phục đột phá giới hạn vốn có.

Dương Phàm vì hấn mà cao hứng phát ra từ nội tâm.

Tiếp theo, hấn chuẩn bị cùng Hồ Phi “chia cùa”.

Dương Phàm vợ vết Tàng Bảo Điện, chiếm được vô số trân bảo. Đó là một khoản “Chiến lợi phẩm” có thể khiến Đại Đế phải động lòng.

Bảo vật chồng chất như núi, tùy tiện lấy ra một món đủ khiến nhân vật cấp Tiên Đế phải đổ mắt.

Có thể lấy được chiến quả đáng để kiêu ngạo như vậy không thể bỏ qua công của Hồ Phi.

Dương Phàm chuẩn bị chia cho hấn một nửa chiến lợi phẩm.

- Dương lão đại không tiếc tiêu hao lực căn nguyên cứu lại một mạng của ta, còn khiến thân thể Ma Thần của ta tăng tiến một tầng. Những bảo vật này ta không thể cầm.

Hồ Phi nghiêm túc nói.

Nhưng nếu như Hồ Phi không lấy. trong lòng Dương Phàm ít nhiều có chút áy náy.

Năm đó Hồ Phi bị một kích kinh thiên của Cửu Long Thứ. cảnh tượng bị ghim trên hư không hiện ra trước mắt vẫn còn như mới.

Cuối cùng dưới ý chí kiên quyết của Dương Phàm, vẫn chia ba bảy, chia cho Hồ Phi ba phần bảo vật.

Trong rất nhiều bảo vật tài liệu, Dương Phàm lại chú ý tới cái rương kim đồng.

Rương kim đồng này đến từ mật điện bên dưới Tàng Bảo Điện, hẳn không gian đều không thể thu vào.

Nghiên cứu một hồi Dương Phàm phát hiện chất liệu của rương kim đồng này có thể so với Thứ Thần khí Hấn cũng không thể dễ dàng mở ra.

Nhưng việc này chung quy không thể làm khó được Dương Phàm, hấn gọi Hồ Phi tới hỗ trợ.

Bang-

Thần lực của Tam Nhân Thông Thiên Thần Hầu nổi danh thất giới cũng không phải là giả. Ba quyền hai cước liền đánh bung rương kim đồng ra. Nếu đối là Đại Đế bình thường, nếu không sử dụng Thần khí Pháp bảo thì khó mà làm được.

- Đây là thứ gì?

Hai người nhìn chăm chăm vào rương kim đồng bị bỏ ra. bên trong chỉ có hai khối đá đen bằng bàn tay nằm yên lặng.

Mặt ngoài đá đen đầy hoa văn màu đỏ nhạt thần kỳ khó thể thăm dò. phát ra một loại khí tức độc đáo.

- Tài liệu này...

Ánh mắt Dương Phàm thoáng ngưng, đột nhiên tim đập nhanh hơn.

Khí tức phát ra từ khối đá đen này hẳn chưa từng biết đến từ trước đến giờ, dường như có chút không hợp với không gian thất giới này.

HỒ Phi lộ vẻ kỳ quái. Chất liệu của rương kim đồng có thể so với Thứ Thần khí bên trong lại chỉ có hai khối tài liệu lớn bằng bàn tay.

Trong lòng Dương Phàm đã có phỏng đoán, lập tức đi Luân Hồi Tinh Bảo tìm Thiên tượng đại sư.

- Đúng vậy. đây chính là tài liệu giới ngoại trong truyền thuyết!

Trải qua xác định nhiều lần, Thiên tượng mới run giọng nói.

Tài liệu giới ngoại!

Trong lòng Dương Phàm cùng Thiên tượng đều sôi sục, hưng phấn vô cùng.

Tài liệu giới ngoại, đó chính là báu vật có cơ hội luyện chế ra Thần khí

- Tài liệu giới ngoại này người lấy được từ nơi nào?

Thiên tượng ngạc nhiên vui mừng vạn phần.

Dương Phàm cũng không giấu diếm, trả lời đúng sự thật:

- Lấy được từ trong bảo tàng Cửu Long Cung.

Thiên tượng không còn gì để nói.

Những năm gần đây Dương Phàm lần lượt cung cấp một kiện lại một kiện Thứ Thần khí. Nếu dựa vào thủ đoạn bình thường, vậy ít nhất phải tích lũy mấy ức năm.

Nhưng là trên thế giới này có cách nào có thể gia tăng tài sản nhanh hơn so với cướp đoạt chứ?

Có tài liệu giới ngoại, Dương Phàm không khỏi chờ mong có thể khiến cho Luân Hồi Bàn của mình nâng cấp thành Thần khí hay không.

- Đáng tiếc khối lượng hai khối tài liệu giới ngoại này thật sự quá ít, tạo ra một kiện Thần khí bình thường cũng hết sức khó khăn, lại càng không cần phải nói đến loại Pháp bảo đặc thù yêu cầu hà khắc như Luân Hồi Bàn.

Thiên tượng đại sư khẽ lắc đầu.

Dương Phàm biết Luân Hồi Bàn của mình thuộc loại Pháp bảo đặc thù. số lượng tài liệu tiêu hao gấp vài lần cùng cấp bậc. cho dù có Tiểu thể giới Mệnh Hạch trợ giúp cũng chỉ giảm bớt một ít tiêu hao.

- Tuy nhiên, hiệu suất tận dụng tài liệu của Tinh Nguyên Lô cực cao. nếu đưa tài liệu này vào có thể khiến cho đẳng cấp của Luân Hồi Tinh Bảo sinh ra nhảy vọt về chất. Nếu lại thêm càng nhiều tài liệu trân phẩm, có lẽ mấy vạn năm sau có cơ hội tấn chức thành Thần khí.

Thiên tượng đại sư đưa ra đề nghị của mình.

Dương Phàm trầm ngâm thật lâu, khẽ lắc đầu:

- Mục tiêu bức thiết nhất trước mắt chính là tạo ra một kiện Thần khí, nếu không không thể chống lại bốn vị Đại Đế kia.

Thần khí cũng là chênh lệch lớn nhất giữa Dương Phàm cùng Đại Đế.

- Ý của người là...

Thiên tượng đại sư hơi khó hiểu.

- Cho dù là có thể khiến cấp bậc Luân Hồi Bản tới gần Thần khí một chút, tổn hai khối tài liệu giới ngoại cũng coi như là có tác dụng. Mà Tinh Nguyên Lô của Luân Hồi Tinh Bảo cho dù đạt tới cấp bậc Thần khí cũng không thể gia tăng phần thắng của ta đối với Đại Đế.

Dương Phàm đầy lý trí nói.

Mỗi khi Luân Hồi Bản tới gần Thần khí một lần, phần thắng Dương Phàm đối kháng Đại Đế cũng sẽ tăng lên một phần.

Việc nào quan trọng, trong lòng Dương Phàm hiểu rõ.

- Ta hiểu rồi. Lão phu sẽ dốc toàn lực giúp ngươi tinh luyện Luân Hồi Bản, có lẽ có thể khiến nó trở thành một kiện Bán Thần khí

Thiên tượng đại sư nhìn Dương Phàm một cái thật sâu.

Trăm năm tiếp theo, Dương Phàm cùng Thiên tượng đại sư bắt đầu bận rộn.

Muốn tăng cấp bậc của Luân Hồi Bản cũng không chỉ dựa vào hai khối tài liệu giới ngoại là có thể làm được.

Số tài liệu trân bảo khổng lồ Dương Phàm cướp được trong Cừu Long Cung khiến Thiên tượng đại sư ngạc nhiên vui mừng vô cùng, cũng gia tăng tỷ lệ luyện chế thành Bán Thần khí

Quá trình tinh luyện Luân Hồi Bản đương nhiên là ở trong Tiểu thế giới Mệnh Hạch.

Với phương pháp thiên địa làm lò luyện có thể đề cao rất lớn hiệu suất luyện khí.

Trải qua cố gắng trăm năm, tinh luyện Luân Hồi Bản hoàn thành rất thuận lợi.

Thiên tượng đại sư đầy mệt mỏi nhưng khó thể che giấu vẻ hưng phấn cùng vui sướng.

- Đây chỉ sợ là một tác phẩm kiệt xuất nhất trong đời ta.

Thiên tượng đại sư lưu luyến nhìn chăm chăm luân bản màu xám bạc tỏa hào quang sáng ngời trên không trung, xẹt qua từng đường cong luân hình.

Từ xa nhìn lại. Luân Hồi Bản giống như thùy tinh mộng ảo trong suốt, hoạt bát vui vẻ đảo quanh chủ nhân.

Dùng vô số tài liệu của bảo tàng Cừu Long Cung làm cơ sở cùng tài liệu giới ngoại cuối cùng với phương pháp thiên địa làm lò luyện, Luân Hồi Bản thuận lợi thăng cấp Bán Thần khí, thậm chí ở một trình độ nhất định đạt tới cánh cửa Thần khí.

- Có lẽ còn cách Thần khí một khoảng nhưng Luân Hồi Bản là Pháp bảo đặc thù, uy lực có thể sánh ngang với Thần khí bình thường.

Thiên tượng đại sư tự tin tự hào nói.

Vì nghiệm chứng uy lực của Luân Hồi Bản, Dương Phàm cố ý tìm đến Hồ Phi đại chiến một hồi.

Trận chiến này ngay cả Man Hoàng cũng rất tò mò tới quan sát.

Kết quả khiến đám người Man Hoàng, Thiên tượng lú lẫm.

Toàn bộ quá trình chiến đấu Dương Phàm không chút động đậy, Luân Hồi Bản xoay tròn quanh thân, tự động hóa giải mọi công kích của Hồ Phi.

Dương Phàm gần như không cần sử dụng bao nhiêu pháp lực, Luân Hồi Bản có thể tự động mượn lực phản xạ trở lại. liên miên không dứt. sinh sôi không ngừng. Ngược lại Hồ Phi bị đánh không làm gì được.

- Uy lực của Pháp bảo này đã không thua Thần khí bình thường.

Man Hoàng cũng khen ngợi.

Tuy nhiên hắn chuyển giọng nói:

- Nhưng Cửu Long Thứ của Long Hoàng Tổ chính là thần binh xếp thứ ba thất giới, nếu Luân Hồi Bàn đối kháng chính diện vẫn có chút thua kém.

Dương Phàm khẽ gật đầu:

- Dù sao cũng không hoàn toàn đạt tới cấp bậc Thần khí, tuy nhiên ít nhất gia tăng cho ta mấy thành phần thắng.

Tiếp theo Dương Phàm lại khiêu chiến Man Hoàng.

Hắn phải phần từ hiếu chiến nhưng vì ném thù uy lực chân chính của Luân Hồi Bàn. Dương Phàm cũng không chối từ.

- Được, bốn hoàng cũng cảm thấy rất hứng thú đối với Tiên Hồng Quý của ngươi.

Man Hoàng trịnh trọng nói, tể ra Tam Hoàng Kiếm.

Trong bảng thần binh Chí tôn thất giới, Tam Hoàng Kiếm xếp thứ mười hai, lại thêm lực lượng Thần thú siêu cấp của Man Hoàng, đồng dạng uy chấn vũ nội, không kém Long Hoàng Tồ bao nhiêu.

Keng Keng Keng —

Ngay từ đầu Luân Hồi Bàn cùng Tam Hoàng Kiếm tiến hành cứng đối cứng liên tiếp, tiếng kim loại giao nhau khiến linh hồn mê muội.

Tam Hoàng Kiếm hoặc chém hoặc đâm. khí thể rộng rãi liên miên không dứt.

Mà Luân Hồi Bàn giống như viên luân, trong khi xoay tròn tốc độ cao gần như không có sơ hở. cho nên công kích đối với nó mà nói đều có thể dùng “Viên” để hóa giải, thậm chí là tiến hành phản kích.

Đại chiến nửa canh giờ không phân thắng bại Luân Hồi Bàn tinh quang chói mắt. Tam Hoàng Kiếm khí thể như cầu vồng.

Nửa ngày qua đi. Luân Hồi Bàn không chút yếu bớt. Tam Hoàng Kiếm khí thể như cũ.

Sau một ngày một đêm.

Luân Hồi Bàn rốt cục lộ ra vài phần bại lui nhưng vẫn có thể ngăn cản, tự động bảo hộ chủ nhân.

Thẳng đến lúc này, Luân Hồi Bàn mới lộ ra sự không đủ về mặt Tiên Thiên, thể hiện sự chênh lệch về đẳng cấp.

Tuy nhiên hai bên giao chiến biểu hiện ra sự khác nhau.

Dương Phàm khí định thần nhàn, sắc mặt hồng hào.

Mà hai khuôn mặt của Man Hoàng hơi có chút tái nhợt, đầy vẻ ngưng trọng.

Không có gì khác.

Luân Hồi Bàn cùng lúc chịu đựng từng đợt công kích, có thể đem năm phần thương tổn công kích trở lên quay ngược lại Man Hoàng hoặc là Tam Hoàng Kiếm.

Công kích của Đại Đế tất nhiên là khủng bố vô cùng, đặc biệt là sau khi có Thần khí lại càng đạt tới cực hạn của thất giới. Dưới tình huống như vậy có thể phản xạ năm phần thương tổn công kích đã ra ngoài dự đoán của Dương Phàm rất nhiều.

- Sự ảo diệu của Luân hồi quả nhiên không phải chúng ta có thể thăm dò. Luân Hồi Bàn lại có thể làm được như vậy.

Thiên tượng đại sự mừng rỡ, đầy lưu luyến nhìn chằm chằm luân bản màu xám bạc không ngừng xoay quay.

Đại chiến một ngày một đêm cũng không thấy Dương Phàm tiêu hao bao nhiêu pháp lực, thậm chí đứng ở tại chỗ chưa từng nhích động, chỉ dựa vào Luân Hồi Bàn tự động phòng ngự có thể chống lại Đại Đế thậm chí khiến hắn hơi chút chịu thiệt thòi.

1110. Chương 1059: Phạt Tổ

Dương Phàm đại chiến với Man Hoàng một ngày một đêm không rod vào thế hạ phong dù để chứng minh Bán Thần khí đặc thù Luân Hồi Bàn này ở một tnnh độ nhất định có thể chống lại một vị Đại Đế.

Tuy nhiên đây chỉ giới hạn trong một thời gian nhất định. Sau một ngày một đêm. Luân Hồi Bàn rõ ràng lộ rathế yếu.

Chiến tích đáng tự hào như thế khiến Dương Phàm ngạc nhiên vui mừng, cũng ra ngoài dự đoán trước của Thiên tượng, Man Hoàng rất nhiều.

Đương nhiên, trận chiến này tiến hành trong Tiểu thế giới. người ngoài không thể biết.

Sau trận chiến. Dương Phàm lại tiến hành ngưng luyện Luân Hồi Bàn một hồi mới bắt đầu tĩnh tu, yên lặng chờ đợi kv ngộ mà Luân Huy á Đại Đế cung cấp.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thấm thoát ngàn năm.

Trong thời gian này. Cừu Long Cung ở Tinh Thiên thế giới xa xôi đã hoàn toàn chữa trị xong và cũng dần khôi phục vài phần nguyên khí

Tứ hải tuy khôi phục bình tĩnh nhưng cuộc sống của Long Hoàng Tổ lại không dễ chịu chút nào.

Trong thời gian một ngàn năm gần đây, bốn năm con cháu của hắn lại chết đi.

Chín người con của Long Hoàng cũng chỉ còn lại có bảy.

Cứ tiếp tục xu thế như vậy. con cháu đời sau của hắn sớm muộn sẽ chết hết.

Uy lực của Luân Hồi Chú vượt qua dự đoán của hắn.

Tuyệt từ tuyệt sinh chẳng những nhằm vào con cháu trực hệ của hắn, ngay cả bàng hệ cũng bị liên lụy một chút.

Tuy nhiên, con cháu bàng hệ bị liên lụy nhân quả lại nhỏ hơn một chút, cá biệt có người may mắn tránh được một kiếp.

Mà con cháu trực hệ của Long Hoàng T ỏ từng người chết đi. không thể xoay chuyển.

Ngay cả quay ngược thời gian của Đại Đế cũng không thể挽 hồi được kiếp nạn này.

Bởi vì người chết đi, ngay cả linh hồn ẩn ký đều không biết tung tích, dường như bị một bàn tay vô hình hút đi.

Tình huống như thế khiến cho Long Hoàng Tổ hoảng hốt qua ngày, trong lòng quả thật không yên.

Người chết đi đều là con cháu trực hệ của hắn, đặc biệt là chín người con mỗi người đều là máu thịt thân sinh của hắn.

Một ngày kia, Long Hoàng Tổ tụ tập Từ Thiên Đại Đế, Phiêu Miểu Đại Đế cùng Thích Thiên Phạt Tổ đến Cừu Long Cung.

Bốn vị Đại Đế phân biệt đến từ Thiên giới, Tiên giới. Phạt giới.

Gần như một nửa Đại Đế của thượng tam giới có mặt.

Long Hoàng Tổ vẻ mặt bất đắc dĩ cùng bi thống, tự thuật hiện trạng thống khổ của mình:

- Nếu tiếp tục như vậy. con cháu của ta sớm muộn sẽ chết hết.

Giờ khắc này, thần uy của chúa tể thiên địa ngày trước không còn tồn tại, trong mắt lộ ra bi ai cùng tự trách thật sâu, giống như chỉ là một người cha.

- Long Hoàng Tổ, nếu người gọi ta tới đây cùng đối phó với Dương Phàm, vậy chi sợ...

Từ Thiên Đại Đế lộ vẻ khó xử.

Hắn ở thất giới đồng dạng có rất nhiều hậu thế. không dám bức Dương Phàm quá mức.

Cái giá của Luân Hồi Chú tuy lớn nhưng nếu quá bức bách Dương Phàm, không chừng hắn lại thi triển một lần.

Không đợi Long Hoàng Tổ lên tiếng. Từ Thiên Đại Đế liền “lâm trận bò chạy”.

Long Hoàng Tổ cũng không bắt ngờ, ánh mắt quét về phía Phiêu Miểu Đại Đế của Tiên giới cùng Thích Thiên Phật Tổ của Phật giới.

- Ta ở trên đời sớm không còn hậu thế gì.

Phiêu Miểu Đại Đế đẩy về lãnh mạc.

- A Di Đà Phật. Bần tăng sớm đã chấm dứt nhân quả.

Thích Thiên Phật Tổ niệm Phật hiệu một lần.

- Tốt lắm. Dương Phàm dám ra tay với con cháu đời sau của ta ta muốn cho hắn trả giá thật lớn. trong thất giới này sẽ không có chỗ cho hắn đựng thân.

Trong mắt Long Hoàng Tổ thần quang ác liệt, lộ ra âm lãnh vô cùng.

Thần Hầu Phù Yêu giới. Dương Phàm vẫn bế quan tĩnh tu như trước.

Theo thời gian trôi qua, tu vi của hắn tinh tiến thông thả mà vững bước.

Hắn cần đến cũng chỉ vẹn vẹn là thời gian.

Nhưng thời gian đối với hắn lại gấp gáp.

- Không thể vượt quá mười vạn năm. nếu không kiếm đạo ý chí của Vô Song sẽ tiêu tan.

Trong khi Dương Phàm tu luyện thôi diễn, phát hiện khí tức thuộc về Vô Song trong linh hồn càng ngày càng xa xôi.

Hắn không chỉ tu luyện thôi diễn, càng chờ đợi kỳ ngộ lớn nhất trong thất giới.

Tuy nhiên vào một ngày kia Dương Phàm đột nhiên sinh ra điềm báo. trong mắt lộ quang chột lóe.

- Tận tập tất cả thân hữu trở về Luân Hồi Tinh Bảo.

Hắn không chút do dự hạ lệnh.

Sau nửa canh giờ. chúng thân hữu đều tiến vào tinh bảo. về mặt khó hiểu.

Dương Phàm không giải thích gì. thu Luân Hồi Tinh Bảo vào Tiên Hồng Không Gian.

Không quá bao lâu. những nhân vật cấp Tiên Đế ở Man Thiên thành cảm nhận được một luồng sát khí kinh thiên.

Lúc sát khí ập tới. ba cổ tinh thần ý chí chúa tể thiên địa buông xuống trên không Man Thiên thành.

Ba cổ ý chí chúa tể này khiến vô số Yêu, Tiên hết hồn. cả Man Thiên thành lặng ngắt như tờ. Những nhân vật cấp Tiên Đế lại càng kinh hô thất thanh:

- Đại Đế của thượng tam giới. Một lần tới ba vị Đại Đế. chẳng lẽ thất giới sắp bùng nổ đại chiến giới diện?

Bầu không khí của Man Thiên thành khủng hoảng chưa từng có.

Đặc biệt là đám Yêu Đế âm thầm lo lắng.

Bởi vì Man Thiên thành chỉ có một nhân vật cấp Đại Đế. một lần tới ba vị Đại Đế, làm thế nào hóa giải kiếp nạn này?

Cho dù là Yêu giới mệnh môn rộng lớn cũng chỉ có hai vị Đại Đế. Một vị Đại Đế khác của Yêu giới còn ở một góc xa xôi. trong khoảng thời gian ngắn khó thể chạy tới.

- Chẳng lẽ trời muốn diệt Man Thiên thành ta?

Từ Sát Yêu Hoàng ngẩng đầu nhìn lên trời cao. ba bóng người kia giống như chúa tể nhìn xuống chúng sinh thấp giới, tâm thần không hiểu run lên.

Ba bóng người đứng trên cao Man Thiên thành đều là Đại Đế đến từ thượng tam giới.

Ở giữa là một lão già uy nghiêm mặc long bào, chính là Long Hoàng Tổ. Bên trái là một thanh niên tuấn mĩ. dẫn trên hà vân vạn trượng, sắc mặt lạnh lùng, hai mắt mê hoặc như huyền.

Trên Phật liên màu đỏ ở bên phải chờ một vị Phật đà toàn thân màu kim đồng.

Hai người hai bên phân biệt là Đại Đế đến từ Tiên giới, Phật giới: Phiêu Miểu Đại Đế cùng Thích Thiên Phật Tổ.

Càng vi diệu chính là ba vị Đại Đế phân biệt đến từ Thiên giới. Tiên giới. Phật giới, gần như có thể đại biểu lập trường của cả thượng tam giới.

Biến hóa đột ngột khiến ngay cả Man Hoàng trong Man Thiên thành đều giật mình không thôi.

Bá!

Man Hoàng hai đầu sáu tay cường tráng như man ngư hiện thân phía trên Man Thiên thành đối diện ba vị Đại Đế. lạnh lùng chất vấn:

- Long Hoàng Tổ. Ba người các ngươi tự tiện xông vào Yêu giới, tới Man Thiên thành ta chẳng lẽ muốn phát động đại chiến giới điện?

Đến lúc này các Yêu Đế của Man Thiên thành mới phản ứng lại. khởi động Man Thiên Vạn Yêu Đại Trận. Một tầng sương mù màu tím nồng đậm bao phủ Man Thiên thành to lớn như một đại lục. Trong tầm nhìn, trừ bỏ biến sương mù màu tím, ngay cả một cái bóng đều không thấy. Man Thiên thành phẳng phất như hư không biến mất.

- Man Hoàng. Chẳng lẽ ngươi còn không biết ý đồ đến của chúng ta?

Phiêu Miểu Đại Đế cười lạnh nói.

- Dương Phàm hủy Cừu Long Cung của bản đế, sát hại ức vạn hải tộc, càn lập Luân Hồi Chú tuyệt từ tuyệt sinh. Người này ác độc quả thật là họa trong thiên địa. Bản đế cùng hãn thù không đội trời chung, đặc biệt liên hợp ba vị Đại Đế của thượng tam giới tới diệt trừ.

Lừa gạt của Long Hoàng Tổ thiêu đốt thiên địa.

Man Hoàng vừa nghe lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

- Man Hoàng, nếu thức thời lập tức giao nhân loại kia ra Trừ khi ngươi muốn Man Thiên thành hóa thành phế tích, thậm chí gây ra đại chiến giới điện.

Ba vị Đại Đế cũng không lập tức động thủ mà áp dụng tiên lễ hậu binh.

Sắc mặt Man Hoàng lập tức có chút ngưng trọng.

Bá bá!

Đúng lúc này Dương Phàm cùng Hồ Phi đều hiện thân trong hư không, đứng ở hai bên của Man Hoàng.

- Cạc cạc cạc... Long Hoàng tiểu lão nhi, chúng ta tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp.

Hồ Phi xoa xoa tay, thái độ đầy hưng phấn.

Ánh mắt của ba vị Đại Đế đều bị khí tức đặc thù trên người Hồ Phi hấp dẫn.

- Thân thể Ma Thần của yêu hầu này giống như tăng tiến một bậc. tu vi cũng tăng lên đến Huyền Tiên tam trọng.

Thích Thiên Phật Tổ trên Phật liên, trong mắt lộ ra hào quang vàng rực mờ mờ. liếc mắt nhìn ra biến hóa của Hồ Phi.

Long Hoàng Tổ cùng Phiêu Miểu Đại Đế lại càng động dung.

Dương Phàm đứng nguyên tại chỗ, khoe miệng hơi mỉm cười nói với Man Hoàng:

- Dương mỗ mang phiền toái đến cho Đại Đế, tuy nhiên hôm nay trước tiên để ta đuổi đám khách không mời này ra khỏi Yêu giới, sau đó Dương mỗ sẽ cân nhắc việc đi chuyển.
- Dương Phàm, ngươi cần gì phải khách sáo như thế. Chỉ là ba tên Đại Đế. không đủ nhét kê răng. Chúng ta mỗi người một tên, không có gì phải sợ.

Man Hoàng hiểu biết thực lực của hắn ngược lại rất bình tĩnh.

Lời nói của Man Hoàng khiến ba người Long Hoàng Tổ hơi biến sắc, mơ hồ cảm giác có gì không đúng.

Hãy!!!

Tiếng hét Ma Thần vang trời chấn động thiên vũ. thân thể Hồ Phi trong khoảnh khắc cất ười trượng. Trên thân thể Ma Thần hiện ra hoa văn rậm rạp. mơ hồ lưu chuyển ánh vàng lợt. sau lưng hiện ra cự ảnh Ma Thần tằm tối vô cùng. Thiên địa biến sắc. lôi vân cuộn cuộn, uy thế kinh người.

Uy thế này lợt vào trong mắt ba vị Đại Đế của thượng tam giới, rung động trong lòng khó thể diễn tả.

Cách biệt mấy ngàn năm. thực lực của Hồ Phi lại đạt tới trình tự Đại Đế.

Cùng lúc Hồ Phi ra tay. Man Hoàng cũng động, chùy động xông đến Long Hoàng Tổ thực lực cường đại nhất.

Hai hoàng giao nhau một chưởng, trong không gian phát ra tiếng nổ lớn kinh hồn động phách, trong nháy mắt biến mất trong thiên vũ vô tận.

- Yêu hầu, ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.

Phiêu Miểu Đại Đế há mồm phun ra một dòng sông tam diễm dài trăm vạn dặm, vô số sóng lửa quay cuồng trong hư không. Nơi đi qua không gian sôi trào, lay động mãnh liệt.

Hồ Phi lại không chút sợ sệt. lao thẳng vào trong dòng sông tam diễm kia, một đôi quyền cước kinh sợ thiên địa. Mỗi một động tác của thân thể Ma Thần đều khiến một khu vực giới diện khẽ run rẩy.

- Thân thể Ma Thần của người này lại đạt tới cực hạn của thất giới...

Phiêu Miểu Đại Đế hoảng sợ. không chút do dự té ra một kiện Bán Thần khí thu hồi lòng khinh thị.

Vào lúc bốn người Man Hoàng Hồ Phi chiến đấu khí thế hùng hực. Dương Phàm cùng Thích Thiên Phật Tổ lại chia làm hai bờ thiên hư, yên lặng đến quỳ dị.

- Nghe nói, phật rất hiểu nhân quả.

Dương Phàm khoanh tay mà đứng, bộ dạng đầy hứng thú.

- A Di Đà Phật!

Phật thân kim đồng cao tới mười trượng của Thích Thiên Phật Tổ ngồi xếp bằng trên Hồng Nộ Phật Liên, niệm phật hiệu một tiếng, vững như Thái Sơn.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện ảo nghĩa của Phật môn giống như mình, thần thông am hiểu phòng thủ và huyền ảo đặc thù. Luận về lực công kích chính diện. Phật Tổ và Dương Phàm rất bình thường, kém so với Đại Đế bình thường. Nhưng điều này cũng không thể dùng để đánh giá thực lực của bọn họ.

Ngô... Ông ông—

Trên đầu Dương Phàm hiện lên một hư ảnh cự luân khổng lồ lóe lên hào quang mông lung đủ mọi màu sắc, mang theo một cỗ lực lượng vô hình huyền bí không thể ngăn cản đánh tới Phật Tổ. Hai tay Thích Thiên Phật Tổ tạo thành chữ thập, môi nhanh chóng niệm chú. trong hư không lượn lờ kinh văn tối nghĩa mà chính khí. Trong khoảnh khắc, trên phật thân kim đồng nở rộ phật quang vạn trượng màu vàng, phật văn bất tận quanh quẩn xoay tròn quanh thân.

Cự luân phẳng phất đung nhập dòng sông vận mệnh sau khi tới gần Phật Tổ phát ra một chuỗi tiếng vang “Xèo xèo” dồn dập. Nơi hai người giao kích, không gian vụn vụn từng hồi, thiên địa quy tắc hỗn loạn.

- Lực lượng của Phật môn thật sự là kỳ lạ. không ngờ có thể thâm thấu vào tầng Luân hồi, đối kháng với ta. Hơn nữa kim thân của Phật Tổ gần như không kém thân thể Ma Thần.

Dương Phàm âm thầm quan sát.

- Đây chính là Luân hồi?

Một thanh âm quảng đại khôn cùng nhộn nhạo trong thiên địa, thậm chí thâm thấu vào tầng Luân hồi.

Dương Phàm cảm thấy một nguy cơ không hiểu.

Hô... Ông

Hồng Nộ Phật Liên bên dưới Phật Tổ nở rộ quang diễm kim hồng cuộn cuộn, phật châu xá lợi trên người đồng thời phát ra phật lực vô cùng, ngay cả thiên địa đều hơi rung chuyển.

Rắc!

Hư ảnh cự luân tan nát.

- Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!

Một bàn tay che trời màu vàng, bóng đen của năm ngón tay khổng lồ bao phủ Dương Phàm.

1111. Chương 1060: Thiên Phật Thần Điều

- Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!

Phạm âm mệnh mông cuộn cuộn, phật pháp quảng đại vô biên chấn động tầng Luân hồi. Bàn tay Phật môn che trời nở rộ phật quang vàng rực. Một tiếng “m” hùng hậu vang lên, với phật lực vô biên kinh thiên địa mạnh mẽ phá nát hư ảnh cự luân của Dương Phàm dung nhập trong dòng sông vận mệnh.

Trong lúc nhất thời phật quang quanh Thích Thiên Phật Tổ xông lên tận trời, chiếu khắp thế gian. Dưới sự thêm vào của ba kiện Bán Thần khí: Hồng Nộ Phật Liên, xá lợi, phật châu, thần thông mơ hồ đạt tới cực hạn của thất giới, khiến ức vạn sinh linh cúng bái phát ra từ nội tâm, nảy sinh lòng thành kính.

Dương Phàm lập tức lâm vào nguy cơ lớn lao. bản tay phật che trời bóng đen của năm ngón tay khổng lồ ập tới bao phủ hắn.

Phật Tổ tuy không có thần khí nhưng dưới ba kiện Bán Thần khí thêm vào. phật lực ngạo thiên địa mà lại vô hình vô chất, sau khi bị tập trung khó mà trốn tránh.

Chỉ thấy bàn tay to che trời với khí thế tột đỉnh hủ diệt gần như nắm Dương Phàm trong lòng bản tay.

Nếu vào trong lòng bản tay của Phật Tổ. cho dù người có thần thông cái thế cũng không có cách nào xoay chuyển.

Ông-

Khoảnh khắc bàn tay của Phật Tổ chạm vào thân thể Dương Phàm, một đạo hư ảnh luân hình rung động từ trong cơ thể bắn ra, giống như dây cung vang lên rung động tâm linh, trong nháy mắt khuếch trương phạm vi vạn trượng.

Gần như đồng thời, Phật Tổ ngồi xếp bằng trên Hồng Nộ Phật Liên kêu một tiếng đau đớn, trên phật thân kim đồng dâng lên một luồng hào quang màu vàng trang nghiêm hùng hậu, giống như đắm chìm trong thánh quang.

Tập trung nhìn vào, một luân bản màu xám bạc huyền lệ trong suốt lơ lửng quanh thân Dương Phàm, phóng ra khí tức đao động thần bí không thể nắm lấy.

- Đây là Luân hồi...

Mặt phật trang nghiêm, vẻ kinh dị trong mắt như gợn sóng xẹt qua. không mừng không lo.

- #%! #&! #&%@! #A

Trong thiên địa lại quanh quẩn từng tròng phật văn, thần bí vĩnh hằng, khiến giới điện chung quanh trang nghiêm không hiểu, thiên địa quy tắc cũng biến ảo một cách không rõ.

Thương tổn trên người Phật Tổ trong khoảnh khắc lạnh lại, trạng thái và phật lực của bản thân lại đột nhiên tăng lên. Phật quang từ sâu đến nông, từ gần đến xa, kéo dài vô hạn giống như muốn bao phủ cả thất giới vào trong.

Trong vô hình, nguyện lực vô hạn từ các nơi không gian quảng đại vô biên vọt tới khiến cho thực lực của Phật Tổ gần như tăng lên không hề hạn chế.

Nguyện lực?

Thần sắc Dương Phàm khê biến, đột nhiên nhớ tới tình cảnh đối mặt với Niêm Ngọc Quan m ở Hàn Viễn Sơn.

Giờ này khắc này. các nơi của thất giới bao gồm cả không gian phạm giới mệnh mông vô số. nguyện lực vô cùng vô tận hội tụ lên người Phật Tổ.

Thất giới mệnh mông, phạm giới vô số. Người tin phật nhiều biết bao nhiêu?

Mỗi một tia nguyện lực kia đều vô cùng nhỏ bé nhưng khi ỨC ỨC VẠN VẠN nguyện lực nhỏ bé tụ lại có thể so với trường giang đại hải, sản sinh ra lực lượng cũng sẽ kinh thiên động địa.

Sắc mặt Dương Phàm càng ngày càng trở nên ngưng trọng. Hẳn vốn tưởng thực lực của Phật Tổ là yếu nhất trong ba người, nhưng nào ngờ đến phật pháp thông tuệ thiên địa, quảng đại vô biên, có lẽ còn là một người khó chơi nhất trong ba vị Đại Đế.

Luân Hồi Bàn cảm nhận được tâm tình của chủ nhân, kêu lên một tiếng. Luân bàn lớn như cái thớt bồng bành trường ngàn vạn lần chiếu rọi từng vùng tinh hà đủ mọi màu sắc. giống như nước lũ cuộn cuộn chảy trong dòng sông. Khí thế to lớn kinh thiên, ẩn chứa một cỗ lực Luân hồi không thể ngăn cản.

Phanh...`m ầm—

Hai cỗ lực lượng huyền bí siêu việt thường quy va chạm cùng một chỗ. Tầng linh hồn. Luân hồi đồng loạt phát ra tiếng vang rung trời.

Cự luân chiếu rọi màu sắc rực rỡ trong nước lũ cùng thánh quang cuộn cuộn mãnh liệt của Phật tổ đan vào cùng một chỗ. Trong thiên hư tuy chưa sinh, ra khe không gian nhưng giới điện trong một phạm vi khu vực đang run rẩy kịch liệt.

Phật Tổ phát hiện nguyện lực vốn bỏ qua hết thấy hạn chế bị cỗ lực lượng Luân hồi vô hình bao phủ thiên địa vạn vật tập trung, bị hạn chế rất lớn.

TÚI ngưỡng nguyện lực là lực lượng thần bí nhất ẩn chứa trong sinh linh, có thể bỏ qua hạ chế về khoảng cách không gian, gần như không có lực lượng gì có thể ngăn cản được.

Nhưng Dương Phàm nắm giữ Đại Luân Hồi hiển nhiên là một ngoại lệ.

Phật Tổ cùng Dương Phàm giằng co, huyền bí không thể nắm lấy, huyền lệ mà không thiếu hoành tráng.

Chiến đấu không thuộc loại thường quy. không có va chạm quyền cước cũng không có rung động nhiệt huyết sôi trào, chỉ có sinh mệnh Luân hồi cùng kim thân phật pháp so đấu vô hình.

Vô hình trung hai người được bao phủ trong vùng đất thần bí huyền quang cự luân và phật quang trang nghiêm lần lượt thay đổi, người bên ngoài không thể thăm dò hư thật của chiến đấu.

Mà ở một bên khác, chiến đấu của Long Hoàng Tổ cùng Man Hoàng kinh tâm động phách, kinh sợ thiên vũ. Hai kiện Thần khí va chạm vang lên từng tiếng nổ lớn như sấm rền. không gian thượng giới liên tiếp sụp đổ, gió lốc hủy diệt hoàn vũ lấy hai người làm trung tâm lan tràn ra Yêu giới rộng lớn khôn cùng.

Cũng may mấy người chiến đấu đều cách Man Thiên thành thật xa. trong chợ mắt đánh tới thiên vũ hoang vu.

Chiến đấu giữa Hồ Phi cùng Phiêu Miểu Đại Đế đồng dạng khí thế hùng hực.

Vừa bắt đầu hai người đều đồng loạt phát động công kích mãnh liệt.

Nhưng nếu luận đối kháng lực lượng chính diện. Hồ Phi với thân thể Ma Thần có được ưu thế to lớn được trời ưu ái. chỉ trong khoảnh khắc giao phong cứng đối cứng với Phiêu Miểu Đại Đế không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng hắn cũng không làm gì được Phiêu Miểu Đại Đế.

Vũ khí trong tay Phiêu Miểu Đại Đế tuy là Bán Thần khí nhưng trên người lại có một cái áo choàng cấp bậc Thần khụ không chỉ có năng lực phòng ngự cường đại mà còn có thể khiến thân hình phiêu hốt. có thể tiến có thể lui.

Bên phía Yêu giới, bất kể là Dương Phàm, Man Hoàng hay là Hồ Phi cũng chưa bị thiệt thòi, nhưng lại cũng không chiếm được tiện nghi.

Rất nhiều Yêu Đế của Man Thiên Thần vực quan sát trận đại chiến này đều không khỏi lú lẫm, hoặc là than thở không thôi.

Đây là một trận chiến đấu thuộc về cấp bậc Đại Đế.

- Không ngờ Dương Phàm cùng Hồ Phi đều so thế chống lại Đại Đế!

Trong Man Thiên thành, đám người cấp Yêu Đế Từ Sát Yêu Hoàng trong lòng rung động tới cực điểm.

Cuộc chiến rầm rộ có nhiều cường giả cấp Đại Đế giao chiến như vậy. trong gần trăm vạn năm qua cũng thật hiếm thấy.

Mà chân chính kinh hãi không ai ngoài ba người Long Hoàng Tổ.

Ba vị Đại Đế bọn họ buông xuống tự nhiên là thần chấn giết thần phạt căn giết phạt. Man Thiên thành nhỏ nhỏ sao che chở được Dương Phàm. Có thách giới Man Hoàng cũng không dám dùng lực một người chống lại ba vị Đại Đế.

Nhưng sao liệu được thực lực của Dương Phàm cùng Hồ Phi tăng mạnh, có thể đối kháng với Đại Đế.

Điều này khiến cho kế hoạch của bọn họ bị đảo lộn một cách tàn khốc.

Chiến đấu thật lâu sau.

- Ha ha ha. Đại Đế thượng tam giới dám đến xâm phạm Yêu giới ta...

Từ biên giới Man Thiên Thần vực truyền đến một thanh âm như chuông đồng.

Theo thanh âm của hắn, tiên linh khí của toàn bộ không gian Yêu giới kích động không hiểu, lực lượng giới diện mệnh mông vô cùng từ trên trời giáng xuống.

- Không tốt, Yêu giới chỉ chủ Hắc Tinh Đại Đế tới rồi.

Trong lòng ba người Long Hoàng Tổ trầm kêu không ổn.

Hai bên đại chiến ở vào trạng thái cân bằng, nếu có thêm một vị Đại Đế can thiệp tất nhiên sẽ thay đổi chiến cuộc.

Hướng chỉ người tới lại là đứng đầu một giới, có thể dẫn đường lực lượng giới diện, hoàn toàn có thể thoải mái xoay chuyển tình hình chiến đấu.

- Tình huống không ổn. Rút!

Phiêu Miểu Đại Đế có ý rút lui đầu tiên, thân hình nhoáng một cái biến mất không còn hình dáng.

Cho dù không có Hắc Tinh Đại Đế tham dự bọn họ cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Long Hoàng T ố cũng rút lui trong cực độ không cam lòng.

Duy chỉ còn lại Dương Phàm cùng Thích Thiên Phật Tổ bao phủ trong hào quang thần bí.

Hào quang thần bí kia đan xen một cái thánh huy Phật quang, cũng mơ hồ có thể thấy được một cự luân, bốn phía nhộn nhạo gợn sóng như nước.

Bọn họ ở trong một không gian ngay cả Đại Đế đều khó thể thăm dò.

Ánh mắt của Thích Thiên Phật Tổ ngưng trệ, bị hấp dẫn bởi một Phật điêu thủy tinh trong tay Dương Phàm.

Ngô... Ông

Phật điêu thủy tinh kia đột nhiên tăng vọt tới mười trượng, hiện ra một Phật đà có hình thái tương tự như Phật Tổ, mặt ngoài có ức vạn Phật văn. trang nghiêm thần bí.

Vật ấy trong nháy mắt cướp đi tâm thần của Phật Tổ.

- Phật Tổ, chúng ta có thể làm một giao dịch hay không? Nếu Dương mỗ không nhớ lầm, Thiên Phật Thần Điều này chính là Thánh vật bị mất của Phật giới.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười.

Năm đó lúc lấy được vật này trong Huyá Nhật Điện, chỉ sợ hấn tuyệt đối không nghĩ tới. vật này tuy không phải Thần khí nhưng lại là Thánh vật của Phật môn, giá trị bản thân có thể so với Bán Thần khí nhưng đối với Phật môn mà nói nó có ý nghĩa giá trị càng lớn.

Trong thiên vũ hoang vu.

`m

Vùng hào quang thần bí kia bị đánh đập nát hóa thành ức vạn mảnh vụn xung kích hư không phạm vi trăm ức dặm, ngay cả Đại Đế cũng không thể tới gần.

Trong mảnh vụn đầy trời.

Dương Phàm chấp tay đứng ngạo nghễ, khoe miệng nhếch lên một độ cong. Phật Tổ ngồi vững trên Hồng Nộ Phật Liên, không quan tâm hèm thua

- A Di Đà Phật. Dương thí chủ pháp lực thông suốt Luân hồi nhân quả. bản tăng lĩnh giáo.

Thích Thiên Phật Tổ niệm Phật hiệu, Phật thân kim đồng nhoáng một cái, hoàn toàn biến mất.

Đạt đến tnh tự Đại Đế, nếu cố ý muốn chạy trốn cho dù mấy vị Đại Đế cùng cấp bậc liên thủ cũng tuyệt đối khó chém giết.

Trong thiên vũ trống trải chỉ còn lại đám người Dương Phàm.

Giờ phút này lại có thêm một nam nhân cao lớn toàn thân như hắc tinh nham thạch, khí thế bức người, mơ hồ hòa cùng lực lượng nhất giới tuy hai mà một.

Dương Phàm không cần đoán cũng biết thân phận của người tới.

Yêu giới chỉ có hai vị Đại Đế phân biệt là Man Hoàng cùng Hắc Tinh Đại Đế.

Hai vị Đại Đế này thay nhau chương quản vị trí đứng đầu Yêu giới.

Chờ lần tiếp theo Cừ Minh Địa Ngục mở ra, cường giả hạ tam giới hội tụ, địa vị giới chủ sẽ phát sinh thay đổi.

- Không nghĩ tới Yêu giới ta cũng có nhân vật bậc này.

Ánh mắt của Hắc Tinh Đại Đế đảo qua Dương Phàm cùng Hồ Phi, đặc biệt dừng ở trên người Hồ Phi một lát. Nghĩ đến với thân phận của hắn cũng sẽ động dụng bởi thân thể Ma Thần.

Man Hoàng cũng thoáng biểu lộ lòng biết ơn.

- Đại Đế thượng tam giới dám xâm phạm Yêu giới, là người đứng đầu Yêu giới, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Nghĩ đến nếu đổi là Man Hoàng các hạ chúa tể Yêu giới, cũng sẽ cùng chung kẻ địch.

Hắc Tinh Đại Đế cũng không ở lại lâu. trong lòng hơi mang theo sầu lo rời khỏi Man Thiên Thần vực.

- Yêu giới còn đoàn kết hơn trong tưởng tượng.

Dương Phàm cười nói.

Man Hoàng không cho ý kiến, cười nói:

- Cùng ở trên một chiếc thuyền, bất kể ngày thường ma sát cỡ nào. lúc đối mặt nguy cơ từ bên ngoài đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực.

Một trận gió lốc gần như gây ra đại chiến giới diện cứ vậy mà chấm dứt.

Đám người Long Hoàng Tổ lại một lần xem nhẹ thực lực của Hồ Phi và Dương Phàm, thất vọng mà về.

Lúc Dương Phàm trở về Thần Hắc Phủ. trong lòng ni non lắm lắm:

- Dùng Thiên Phật Thần Điều trao đổi tin tức của Vô Song Thần Kiếm với Phật Tổ. thật cũng đáng giá.

Nếu dựa theo lẽ thường, một kiện Bán Thần khí chỉ trao đổi một tin tức đường như không đáng.

Nhưng Dương Phàm đạt được ngạc nhiên vui mừng, cũng không chỉ như thế.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Vô Song Thần Kiếm lại bị phong ấn tại Phật giới.

Năm đó Vô Song Thần Kiếm dường như siêu việt cực hạn kiếm đạo. trong thất giới không người có thể chính diện chống lại mũi nhọn.

Mà phương pháp duy nhất cường giả thượng tam giới nghĩ đến đó là dùng pháp độ hóa.

Nhiên Đăng cổ Phật đời trước của Phật giới xả thân vì nghĩa, dưới sự hiệp trợ của rất nhiều đại năng, với pháp độ vô biên phong ấn thần kiếm.

Năm đó cái gọi là tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí. cuối cùng về bản chất lại là liên thù chèn ép Vô Song Thần Kiếm.

1112. Chương 1061: Giới Ngoại Thần Thập

Tinh Thiên thế giới, ba vị Đại Đế chết vật trở về, nhục khí cùng cao ngạo vốn có không còn tồn tại chút nào.

Trong Cừu Long Cung.

Chẳng những Phiêu Miểu Đại Đế cùng Thích Thiên Phật Tổ ở đây, ngay cả Từ Thiên Đại Đế lúc trước rút lui cũng có mặt.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ba người các vị liên thủ còn đánh không lại một mình Man Hoàng?

Từ Thiên Đại Đế kinh ngạc nhìn bộ dạng đầy chán nản và vô lực của Long Hoàng Tổ cùng Phiêu Miểu Đại Đế.

- Vấn đề không phải là Man Hoàng.

Phiêu Miểu Đại Đế hít một hơi dài, thần sắc ngưng trọng vô cùng thuật lại tình hình một lần.

- Điều này sao có thể! Mới mấy ngàn năm mà thôi, Hồ Phi cùng Dương Phàm đều có thể ngang tài ngang sức với Đại Đế rồi.

Từ Thiên Đại Đế không tự thân cảm thụ, cảm thấy khó tin.

- A Di Đà Phật, lời ấy không giả.

Thích Thiên Phật Tổ niệm Phật hiệu.

Bốn vị Đại Đế thương nghị một hồi, lại cho ra một kết luận nhất trí kinh người: Dương Phàm đã không phải bọn họ có thể làm gì được.

Sau khi tấn chức tnh tự Đại Đế. chẳng những thọ nguyên vĩnh hằng, hơn nữa cực khó đánh chết. Cho dù vài vị Đại Đế liên thủ cũng rất khó chém giết một vị Đại Đế cố ý chạy trốn chết.

Mà Dương Phàm còn có thiết huỳnh đệ chiến lực kinh người như Hồ Phi nữa chứ.

Hơn nữa chỉ cần bọn họ còn ở tại Yêu giới, Đại Đế chiến lực kinh người như Man Hoàng cũng sẽ không chấp tay đứng nhìn.

- Long Hoàng. Kế hoạch hiện tại chỉ có thể chờ đợi Vô thượng Thiên đình mở ra. Đến lúc đó, nếu người khổ tâm cầu xin, Thiên Đế đại nhân niệm tình người lao khổ nhiều năm như vậy. hơn phân nửa sẽ ra tay làm chủ cho người. Nếu không, ít nhất cũng sẽ giải trừ Luân Hồi Chú.

Từ Thiên Đại Đế đề nghị.

- Vô thượng Thiên đình còn gần mười vạn năm mới mở ra lão phu lo lắng đến lúc đó tất cả con cháu còn có thể sống sót được mấy người.

Long Hoàng Tổ thần sắc ảm đạm.

- A Di Đà Phật! Bần tăng nghĩ đến một phương pháp, có thể ở một trình độ nhất định ngăn cách và trì hoãn lực lượng của Luân Hồi Chú, kiên trì mười vạn năm cũng không thành vấn đề.

Thích Thiên Phật Tổ mở miệng.

- Phật Tổ có biện pháp nào nhanh nói.

Long Hoàng Tổ vui sướng nói.

- Chuyển tất cả con cháu của Long Hoàng vào trong Tiểu thế giới. vì ngăn chặn hết thấy nhân tố bất ngờ. Mỗi một người ở trong một phòng nòng biệt dùng thần thông phong cấm. Mà bần tăng thì dùng nguyên lực cường đại thêm vào mỗi một phòng, ở một trình độ nhất định ngăn cách và trì hoãn lực lượng của Luân Hồi Chú.

- Cách này rất tuyệt!

Phiêu Miêu Đại Đế vỗ tay khen ngợi.

Long Hoàng Tổ cũng ngạc nhiên vui mừng, luôn miệng nói:

- Phật Tổ yên tâm, chỉ cần người hoàn thành việc này, lão phu nhất định sẽ không để người chịu thiệt.

Trong bốn vị Đại Đế, tài sản nội tình của Long Hoàng Tổ là hùng hậu nhất.

- Nhưng không biết cách này có thể chân chính ngăn cản uy lực của Luân Hồi Chú hay không?

Long Hoàng Tổ dò hỏi.

- Hẳn là hữu hiệu. Bần tăng đã giao thù cùng Dương Phàm kia. có hiểu biết nhất định đối với lực lượng của hắn.

Phật Tồ bình thần nói.

Sau khi việc này xong xuôi, bốn vị Đại Đế cũng không lập tức rời đi.

- Theo bần tăng suy tính, giới ngoại thần tháp sẽ xuất hiện trong vòng mấy vạn năm gần đây. Không biết các vị có từng biết tin tức này?

Phật Tổ thần nhiên nói.

- Giới ngoại thần tháp!

Thần sắc mầu người đều biến đổi, đầy ngưng trọng.

Giới ngoại thần tháp chính là thứ thần bí nhất trong thất giới này.

Từ sau khi thiên địa sơ khai, trong thất giới này Thần khí, tài liệu giới ngoại thậm chí là một bộ phận Thứ Thần khu Bán Thần khí đều tới từ “Giới ngoại thần tháp” này.

Giới ngoại thần tháp, danh như ý nghĩa là đến từ một tòa bảo tháp thần bí ngoài hệ thống thất giới.

Hành tung của tháp này mơ hồ không chừng, cứ cách một đoạn thời gian không xác định sẽ xuất hiện ở một nơi không xác định.

Thời gian không xác định, địa điểm không xác định. Điều này nghĩa là chỉ có số ít người có kỳ ngộ mới có cơ hội đi vào.

- Kết quả suy tính của Phật Tổ cùng Phạm Nguyệt Tinh Tôn đại đồng tiểu dị. trong ba vạn năm tháp này sẽ tái hiện thất giới.

Từ Thiên Đại Đế trình trọng nói.

- Đáng tiếc là “giới ngoại thần tháp” này chúng ta đã từng tiến vào một lần, không thể tiến vào lần thứ hai. Xem ra phải tính toán sàng chọn tân bối trước thời hạn đó.

Phiêu Miểu Đại Đế lộ vẻ tiếc nuối nói.

Mấy vị Đại Đế ở đây đều tồn tại thời gian vô cùng xa xôi, đều tiến vào “Giới ngoại thần tháp”.

Giới ngoại thần tháp chẳng những thời gian cùng địa điểm mơ hồ. hơn nữa bất kỳ sinh linh gì đều chỉ có thể vào một lần.

về phần trong tháp sẽ có kỳ ngộ gì thì không thể đoán trước.

Thường thường cường giả tiến vào tháp này chỉ có một phần mười số người có thể sống trở về. có thể được đến Thần khí ít lại càng ít. Trong thời gian vài ngàn ức năm, giới ngoại thần tháp xuất hiện vài lần. nhưng vị tất có thể tăng thêm một kiện Thần khí cho thất giới.

Cũng chính là như thế, Thần khí mới có vẻ khó được như thế trong thất giới, thậm chí không phải mỗi vị Đại Đế đều có Thần khí

- Chúng ta có thể nhận được tin tức về giới ngoại thần tháp này, Dương Phàm kia với Luân Huyết Đại Đế cùng một trận doanh, hơn phân nửa cũng biết việc này, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Đến lúc đó nếu bọn họ tiến vào tháp, chiếm được Thần khí mạnh mẽ hoặc là tài liệu giới ngoại cao cấp. đối với chúng ta chẳng phải là...

Trong mắt Long Hoàng Tổ chợt lóe tinh quang, lúc nói tới đây, mấy người trong đại diện đều thầm nghĩ không ổn.

Với thực lực cấp bậc Đại Đế của Dương Phàm cùng Hồ Phi, tiến vào giới ngoại thần tháp hém phân nửa có lực tự bảo vệ. đạt được một ít tài liệu giới ngoại hoặc là Bán Thần khí tuyệt đối không phải việc khó. Nếu vận khí tốt một chút, còn có thể đạt được Thần khí.

Nếu là như vậy, cục diện đối với bọn họ rất là không ổn.

Yêu giới. Man Thiên thành.

Sau một hồi gió lốc kết thúc, ba vị Đại Đế chạy trốn chết, giường cao uy phong của Man Thiên Thần vực.

Vì thế. Man Hoàng cố ý tổ chức một buổi tiệc mừng.

Dương Phàm không tiện chối từ, dù sao trận chiến này Man Hoàng cũng bỏ nhiều công sức, một mình ngăn cản Long Hoàng Tổ thực lực mạnh nhất.

Trên tiệc mừng, Yêu Đế các nơi Yêu giới liên tiếp xum xoe với hai người Dương Phàm.

Từ Sát Yêu Hoàng cảm thấy may mắn vì quá định lúc trước của mình.

Năm đó mặc dù hấn “đại xuất huyết” nhưng cũng may thành công hóa giải thù hận với bọn người Dương Phàm.

Hiện giờ hấn cùng Dương Phàm, Hồ Phi ngồi cùng bàn tiệc, ân oán ngày xưa đã sớm xóa bỏ. thậm chí nói cười vui vẻ.

Sau đại chiến lần này, nhất định Dương Phàm cùng Hồ Phi sẽ nổi danh Yêu giới, chấn động thất giới.

Đặc biệt là Dương Phàm lần lượt khiêu chiến cùng đột phá, lại càng trở thành một thần thoại trong thất giới.

Sau khi yến hội kết thúc, Dương Phàm lại khôi phục cuộc sống bình tĩnh.

Hiện tại hấn trừ việc thôi diễn tìm hiểu thì là “Chờ. ”

Trong lòng Dương Phàm nhớ kỹ đại kỳ ngộ mà Luân Huy á Đại Đế đã chuẩn bị tốt cho hấn.

Không quá bao lâu. trong đầu Dương Phàm nhận được một tia điểm báo, phát hiện Luân Hồi Chú từng lập đường như gặp phải một ít lực cản.

Toàn lực triển khai cảm quan Đại Luân Hồi, khoe miệng Dương Phàm nhếch lên:

- Thừa là thế.

- Long Hoàng Tổ. Phật Tồ. Các ngươi cho rằng như vậy có thể giải quyết vấn đề? Dùng Tiểu thế giới và nguyên lực để trì hoãn lực lượng của Luân Hồi Chú ở một tnh độ nhất định cũng chỉ vãn vãn là làm chậm tốc độ bùng nổ của nó mà thôi. Mà thời gian càng kéo dài, cũng giống như nước lũ chậm rãi tích lũy. một khi bùng nổ...

Ý cười khoe miệng Dương Phàm trông quỷ dị như thế.

Đối với động tác của Long Hoàng Tổ cùng Phật Tổ nhằm vào Luân Hồi Chú, hấn không chút phản ứng giống như căn bản không thấy.

Đại khái tu luyện mấy trăm năm sau, Man Hoàng đột nhiên ới khiến Dương Phàm rời khỏi trạng thái bế quan.

Hấn hiểu được, nếu Man Hoàng không có chuyện trọng yếu sẽ không tìm mình.

Trong đại diện đơn sơ hùng vĩ.

- Lần này tìm hai người các ngươi đến là vì chuyện của giới ngoại thần tháp.

Man Hoàng đi thẳng vào vấn đề.

Giới ngoại thần tháp!

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe thần quang.

- Giới ngoại thần tháp, đó là thứ gì?

Hồ Phi hiển nhiên không biết việc này.

Liên quan đến sự tồn tại của giới ngoại thần tháp, trong thất giới chỉ có một số ít người biết.

Như Thiên tượng đại sư cũng chỉ vãn vãn biết chuyện giới ngoại thần tháp, tình huống cụ thể lại không biết chút nào.

Mà hôm nay Man Hoàng gọi bọn họ tới chính là trao đổi việc giới ngoại thần tháp.

- Giới ngoại thần tháp là một tòa bảo tháp thần bí đến từ bên ngoài thất giới, thời gian cùng vị trí xuất hiện đều mơ hồ không rõ. Hiện giờ tài liệu giới ngoại cùng Thần khí. Bán Thần khí trong thất giới trên cơ bản đều xuất phát từ tháp này. Có thể nói, trong thất giới này không có bất luận kẻ nào có thể chống được hấp dẫn của nó.

Man Hoàng hơi ngừng một chút, cười nói:

- Thật lâu trước kia, bản hoàng tiến vào một lần, chiếm được Thần khí Tam Hoàng Kiếm cùng với một ít tài liệu trân bảo khác.

- Có thể đạt được Thần khí!

Hai mắt Hồ Phi tỏa sáng, lập tức xoa xoa tay.

- Chi đáng tiếc mỗi người chỉ có thể tiến vào giới ngoại thần tháp một lần.

Man Hoàng khẽ thở dài:

- Cho nên, lần này ta tìm các người đến chính là hy vọng các người không nên bỏ lỡ cơ hội này.

- Hơn nữa, trong thất giới này nhân vật cấp Đại Đế cơ bản đều đã vào, giới ngoại thần tháp chỉ có các người chưa đi vào. Đến lúc đó, nắm chắc lấy được Thần khí cũng càng lớn.

Ánh mắt Man Hoàng rơi xuống trên người Hồ Phi, tràn ngập chờ mong.

Có thể đoán được, nếu Dương Phàm cùng Hồ Phi liên thủ đi vào, trên cơ bản có thể đi ngang.

- Đại Đế từng tiến vào giới ngoại thần tháp, có thể nói một chút trong đó có gì hay không?

Hồ Phi hứng thú nồng đậm.

-Này...

Man Hoàng đẩy cổ quái nói:

- Cũng không biết vì cái gì. phàm là người từ giới ngoại thần tháp đi ra đều không nhớ rõ chuyện xảy ra bên trong thậm chí ngay cả Đại Đế cũng không ngoại lệ. Bất luận thiển thần thông gì đều không tra được trí nhớ ở trong thần tháp. Giống như trong thần tháp, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

- Lại có việc này?

Dương Phàm chấn động:

- Ngay cả trí nhớ của Đại Đế đều biến mất.

Thần tháp này không ngờ lại cường đại như vậy.

Lúc trước hắn từng nghe Luân Hủy Đại Đế nói qua thời gian, vị trí. quy tắc xuất hiện của giới ngoại thần tháp.

Nhưng lại không nghĩ tới phàm là người từ giới ngoại thần tháp đi ra đều không thể nhớ lại mọi việc trong tháp.

Thần sắc Dương Phàm biến ảo không ngừng, thầm nghĩ trong lòng: “Không biết mình nắm giữ Luân hồi có thể may mắn thoát khỏi hay không?”

- Ta sẽ gia tăng nhân thù chú ý động tĩnh các nơi thất giới. Một khi giới ngoại thần tháp xuất hiện sẽ trước tiên nhắc nhở các người.

Man Hoàng an ủi nói.

Dương Phàm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không nói mình biết càng chính xác thời gian cùng vị trí xuất hiện của giới ngoại thần tháp.

Thời gian và vị trí chính xác chính là đến từ Luân Huyết Đại Đế.

Dương Phàm không khỏi bội phục Luân Hủy Đại Đế. không biết thông qua phương pháp nào có thể phán đoán vị trí và thời gian giới ngoại thần tháp xuất hiện tương đối chính xác.

Theo tin tức nhận được từ nơi Man Hoàng, trong ba vạn năm giới ngoại thần tháp nhất định sẽ xuất hiện.

Mà thời gian Luân Hủy Đại Đế đưa ra càng xác định, trong hai vạn năm thậm chí còn xác định là vào ngàn năm nào đó.

về phần vị trí, Luân Huyết Đại Đế đưa ra là một nơi nào đó của Ma giới.

Đều là Đại Đế chẳng lẽ Luân Huyá Đại Đế cao hơn Đại Đế khác một bậc?

Dương Phàm nghĩ một hồi, lại cảm thấy cũng không phải như thế.

Bởi vì Đại Đế đã là cường giả nghịch thiên trong thất giới, dựa theo ý tứ của Luân Huyá Đại Đế. nếu có thể tiếp tục đột phá là có thể có được lực “Phá giới”, thoát khỏi hệ thống thất giới.

1113. Chương 1062: Ma Giới

Từ cái ngày ba vị Đại Đế liên thủ buông xuống Man Thiên thành, thất giới yên lặng dị thường.

Nhưng dưới bề mặt yên tĩnh như nước kỳ thật là sóng ngầm mãnh liệt.

Tầm mắt của rất nhiều cao tầng thất giới từ trên người Tiên Hồng Đạo Tổ quật khởi như kỳ tích bị dời đi. bị sự vật huyền bí nhất tới từ giới ngoại hấp dẫn.

Trong lúc nhất thời, những nhân vật cấp đại lão hoặc bá chủ một phương của thất giới đều phải đại lượng nhân lực. mạng lưới tin tức trải khắp các nơi thượng giới.

Yêu giới chỗ Dương Phàm, Man Hoàng và Hắc Tinh Đại Đế cũng đều âm thầm ra tay.

Bản thân hắn thì một lòng tĩnh tu thôi diễn, dường như không chút quan tâm đến “Giới ngoại thần tháp” có thể tác động đến tâm linh của vô số đại năng thất giới.

Sau khi đạt tới Diễn Sinh sơ kỳ, tốc độ tu luyện càng ngày càng thông thả.

Nếu muốn tu luyện đến cảnh giới trung kỳ. ít nhất cần thời gian hai vạn năm trở lên.

Trong thế giới Mệnh Hạch.

Dương Phàm ngồi xếp bằng trên đại thụ che trời đầy lá và nụ hoa.

Hiện nay đại thụ Diễn Sinh đã cao tới hai chục trượng, mỗi một phiến sinh mệnh lực điệp đã lớn chừng bàn tay. ẩn chứa pháp lực thậm chí vượt qua Tiên Đế bình thường.

Xen với sinh mệnh lực điệp, từng đóa hoa mềm mại nở rộ tỏa ánh sáng lưu ly mờ đủ mọi màu sắc.

Một cỗ lực lượng sinh cơ vô hạn lấy đại thụ Diễn Sinh làm trung tâm lan tràn khắp Tiểu thế giới đã khá quy mô.

Không gian của Tiểu thế giới Mệnh Hạch thậm chí đã vượt qua Phàm giới Đông Thắng Đại Lục nơi Dương Phàm đã từng ở.

Đại thụ Diễn Sinh chẳng những là nguồn gốc của sự sống, càng chừng không luân hồi, then chốt của hết thảy trật tự.

Thông qua đại thụ Diễn Sinh, ý chí của Dương Phàm giống như chúa tể thiên đạo.

Thế giới Diễn Sinh dưới sự quản lý của Nữ Thần hết thảy đều gọn gàng ngăn nắp, an tĩnh như thánh cảnh.

Nữ Thần được thai nghén từ đại thụ Diễn Sinh, hòa làm một với thế giới Diễn Sinh, thần thông tu vi có thể so với Huyền Tiên tam trọng thậm chí tiếp cận Đại Đế.

Mà trong cả thế giới, trừ Dương Phàm là tồn tại như thiên đạo thì chỉ có một mình Nữ Thần, cảm thấy rất tịch mịch.

Rốt cục vào một ngày, dưới sự cô tịch vô cùng, nàng lấy hết dũng khí dùng lá rụng từ đại thụ Diễn Sinh, bùn đất cùng với tinh huyết bản thân sáng tạo ra một số sinh mệnh trí tuệ

Những sinh mệnh trí tuệ đó tương tự hình người nhưng tuyệt đối không phải nhân loại, vừa sinh ra đã có được đại năng, thực lực ít nhất có thể so với Chân Tiên. Một số cá thể cường đại thậm chí có thể so với Đại La Kim Tiên.

Đối với những biến hóa này Dương Phàm cũng thấy nhưng không can thiệp. Hắn giống như một người đứng xem. yên lặng theo dõi sự phát triển của thế giới này.

Hắn bất ngờ phát hiện bất kể là Nữ Thần hay là sinh mệnh do nàng sáng tạo, lực lượng có được đều khác với hệ thống tu chân mà mình biết.

Những sinh mệnh trí tuệ này mới sinh ra tuy có pháp lực thần thông cường đại nhưng lại tương an vô sự. cuộc sống không sầu không lo. dài dòng nhàm chán.

Dương Phàm mơ hồ cảm giác, sự tồn tại của những sinh mệnh này hoàn thiện một mắt xích trọng yếu trong Tiểu thế giới.

Từ sau đó, tốc độ phát triển mở rộng của Tiểu thế giới Diễn Sinh tăng nhanh, tinh thần ý chí của Dương Phàm vững vàng tăng trưởng.

Một vạn năm sau.

Dương Phàm phát hiện tinh thần ý chí của mình đã đuổi kịp thậm chí vượt qua Đại Đế.

Dưới sự rèn luyện của sinh mệnh lực vô biên vô hạn của một phương thế giới, tinh thần ý chí của Dương Phàm giống như chúa tể thiên đạo.

Điều này ý nghĩa về mặt tu vi cảnh giới, Dương Phàm hơi thắng Đại Đế một bậc.

Đương nhiên tu vi cảnh giới là một phương diện, thực lực thần thông lại là phương diện khác.

Nếu gặp được Đại Đế không có Thần khí Dương Phàm tự nhiên có thể lực áp một bậc.

Nhưng nếu đối mặt với Đại Đế nắm giữ Thần khí tỷ như đám người Long Hoàng Tổ, hơn phân nửa là cân tài cân sức.

Mặc dù là như thế Dương Phàm cũng vui mừng vạn phần.

Từ khi hắn tu luyện tới giờ tổng cộng mới gần hai mươi vạn năm cũng đã đuổi kịp và vượt qua Đại Đế. Thành tựu này không thể nghi ngờ là kinh người.

Tiếp theo, ngoài thời gian tu luyện hắn cũng thường xuyên thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo, ngẫu nhiên chú ý biến hóa của thế giới Diễn Sinh.

Thời gian một vạn năm ngắn ngủi, trong thế giới Diễn Sinh đã có vài trăm sinh linh.

Mười mấy sinh linh lúc trước Nữ Thần sáng tạo ra đã trải qua sinh sôi nảy nở vạn năm. gia tăng gấp chục lần.

Đời sau của những sinh mệnh trí tuệ cường đại này vừa sinh ra ít nhất đã có thực lực Hợp Thể Kỳ. nhưng hệ thống lực lượng của bọn họ không thể dùng những cảnh giới này để tính toán.

Trong thời gian vạn năm, thế giới Diễn Sinh cũng mở rộng vài lần, địa vực vô cùng rộng lớn.

Vì không ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới. Dương Phàm sử dụng đại thần thông tách nêg địa vực trăm ức dặm nơi đại thụ Diễn Sinh ra thành một nơi cấm địa, đặt tên là Nguyên giới.

Nguyên giới chính là trung tâm của thế giới này. bao phủ trong một viên cầu ngũ sắc phát ra hào quang mờ ảo.

Dưới tình huống bình thường, trừ Nữ Thần thì những sinh mệnh trí tuệ khác đều không thể tiếp cận nơi đây.

Nhưng bọn họ biết nơi này là nơi ở của “Phụ thần” trong truyền thuyết.

Tu luyện không năm tháng.

Nhoáng một cái lại là tám ngàn năm trôi qua

Dương Phàm đột nhiên từ bế quan tỉnh lại. khê lăm bầm:

- Sắp đến lúc rồi.

Dựa theo kỳ hạn Luân Huyết Đại Đế đã nói, giới ngoại thần tháp sẽ xuất hiện trong mấy trăm năm gần đây.

- Chi đáng tiếc...

Dương Phàm nhìn lướt qua biến hóa của thế giới Diễn Sinh, tinh thần ý chí cùng pháp lực của hắn đều ổn áp Đại Đế một hai bậc.

Lúc này cho dù hắn không có Thần khí cũng có thể lực áp đám người Long Hoàng Tồ.

Càng đáng tiếc chính là còn thiếu vài ngàn năm hắn có thể chân chính bước vào Diễn Sinh trung kỳ.

Giờ phút này hắn cách cảnh giới Diễn Sinh trung kỳ chỉ thiếu có nửa bước.

Tuy nhiên Dương Phàm sẽ không bỏ lỡ đại kỳ ngộ của giới ngoại thần tháp.

Đến rồi

Dương Phàm hiện thân Thần Hồn Phủ Yêu giới, phát hiện trong một vạn tám ngàn năm này. Hồ Phi cũng dốc lòng tu luyện, tu vi tinh tiến rất lớn.

Tiếp theo, hắn phải an bài thân hữu ổn thỏa.

- Trong vài trăm năm tới ta sẽ cùng Hồ Phi đi một nơi...

Dương Phàm chỉ dặn dò vài câu đơn giản rồi thu Luân Hồi Tinh Bảo vào Tiên Hồng Không Gian, chúng thân hữu trước tiên về vùng đất sống.

Hắn cũng không muốn lúc mình tiến vào giới ngoại thần tháp mang đến cơ hội cho Long Hoàng Tổ.

Sau khi an bài xong, Dương Phàm lập tức tìm đến Hồ Phi:

- Theo ta đi.

- Đi nơi nào?

Hồ Phi hơi ngớ ra.

- Ma giới.

Dương Phàm khẽ phun hai từ, rồi hai người biến mất khỏi Yêu giới.

Ngay sau đó, Dương Phàm cùng Hồ Phi đi tới một không gian huyền bí hắc ám máu tanh.

- Nơi này là ma vực giết chóc, nơi từng được Cửu u Ma Đế và Luân Huyết Đại Đế mở ra.

Dương Phàm giải thích.

- CửuUMa Đế...

Hồ Phi xiết chặt nắm tay, trong mắt dâng lên một cỗ cừu hận lạnh băng.

Mặc dù từ khi hắn ra đời chưa từng gặp phụ thân nhưng một ít dấu hiệu trong huyết mạch truyền thừa nói cho hắn phụ thân bị Cửu u Ma Đế bắt giết.

- Vào lúc trăm vạn năm trước, khi Cửu u Ma Đế cùng Luân Huyết Đại Đế tạo ra Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết đã tan thành mây khói, hiện giờ tồn tại trong thất giới chỉ là một ít tinh thần ý chí.

Dương Phàm nói tới đây, khẽ cười:

- Lần này mang người đến không chỉ vì giới ngoại thần tháp, cũng muốn cho người gặp một người.

- Một người?

Con mắt thừa trên trán Hồ Phi không hiểu nhảy dựng, mơ hồ chiếm được một tia điềm báo.

Không bao lâu, ở trong một chủ thành của ma vực giết chóc.

Dương Phàm gặp lại phân thân của Luân Huyết Đại Đế. vẫn như trước đeo đôi kính lưu ly. lúc nhìn thấy Hồ Phi xuất hiện hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Trong mắt Hồ Phi mờ nhạt dịch chuyển mãnh liệt.

Nếu không bởi vì sự tồn tại của Dương Phàm, cho dù ở đây chỉ là phân thân của Luân Huyết Đại Đế. hắn cũng không chút do dự xé nát.

- Các người đi theo ta.

Luân Huyết Đại Đế thần thái thông dong, khoe miệng hơi mỉm cười đưa hai người tới một Truyền Tống Trận.

Một luồng quầng quang qua đi, ba người tiến vào một tòa đại điện màu máu.

Vừa bước vào đại điện này liền cảm giác được một cỗ âm lãnh thẳng đến linh hồn.

Trong đại điện này có rất nhiều huyệt trí có chứa đủ các loại máu. màu sắc khác nhau được giam cầm trong cấm chế đặc thù.

Ngoài ra, rất nhiều vị trí trong đại điện này đều có lồng sắt màu vàng lợt rất lớn giam cầm đủ loại Thần thú hoặc là chủng tộc không biết tên.

Thần tình hình này. hàn ý trên mặt Hồ Phi càng dày đặc.

Luân Huyết Đại Đế vẫn trấn định như trước, đi tới một nơi đại điện, mang theo hai người tiến vào một cầu thang.

Đi qua bậc thang âm u, ngay sau đó cảnh tượng trước mắt biến đổi. phía dưới lại là một nơi tiên cảnh chim hót hương hoa.

Đây rõ ràng là một Tiểu thế giới.

Rất nhanh Dương Phàm cùng Hồ Phi thấy được dãy núi, sông ngòi, bình nguyên cùng với rất nhiều sinh linh ở lại trong thành trấn.

Tu vi của những sinh linh này từ Chân Tiên đến Tiên Đế. rất nhiều đều là Thần thú hoặc là không thiếu những sinh linh có huyết mạch dị loại.

Không một ngoại lệ chính là những sinh linh này đều rất an thuận, mặc dù có thần thông cường đại cũng rất hiếm thấy sử dụng pháp lực.

- Nơi này là Vạn Linh Viên...

Luân Huyết Đại Đế hơi ngừng một chút, giải thích:

- Mỗi một sinh linh nơi này đều có được huyết mạch kiên cố cường đại, là nguyên thể để làm Khắc long. Nếu lúc nào cần đại lượng máu của sinh linh nào đó làm thí nghiệm, thường thường chỉ lấy một giọt máu để tạo ra một thân thể hoàn toàn mới. Cho nên ngoài việc mất tự do, bọn họ vẫn bình yên không sầu lo sinh tồn ở nơi này. Chúng ta sẽ không giết hại bọn họ bởi vì bọn họ là nguyên thể nguyên sơ nhất, có được huyết mạch nguyên thủy ổn định nhất.

Ánh mắt Dương Phàm thoáng đảo qua Vạn Linh Viên này, trong lòng cũng khiếp sợ. Nơi này gần như thu thập tất cả nguyên thể sinh linh cường đại.

- Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết ta luyện chế bao gồm cả Nghịch Thiên Huyết và Nghịch Linh Huyết đều từ gien của những sinh linh này.

Luân Huyết Đại Đế nói tới đây. vô tình cố ý liếc nhìn Hồ Phi một cái. sắc mặt Hồ Phi hơi trắng bệch, thân thể Ma Thần mà hắn có được hiện nay tới từ vô số sinh linh bị ràng buộc tự do trong Vạn Linh Viên này.

Mà trong số này thậm chí còn bao gồm cả phụ thân của hắn.

Dương Phàm mơ hồ phát hiện, mỗi sinh linh nơi này đều bị Luân Huyết Đại Đế đặt vài loại cấm chế. phân biệt tác dụng lên máu, linh hồn.

Nếu có bất kỳ ý phản kháng nào, một ý niệm của Luân Huyết Đại Đế có thể khiến bọn họ lập tức chết đi.

Luân Huyét Đại Đế nhìn về phía một phương hướng.

`m!

Mặt đất hơi chấn động, một con Thần hầu cao tới bốn năm trăm trượng giống như cự thần thiên địa, chi dựa vào lực lượng cơ thể tựa như tia chớp đi tới trước mặt ba người.

Hình thái của Thần hầu kia có chút tương tự Hồ Phi, đồng dạng có ba con mắt.

Hồ Phi đối diện với Tam Nhân Thần Hầu này. tâm thần chấn động, một số dấu hiệu tới từ trong huyệt mạch không hiểu nhận nhận.

- Đại Viên Vương, đây chính là đứa con ngày trước ngươi đưa vào Phàm giới. Máu của các ngươi tạo thành thân thể Ma Thần hôm nay của hắn. Từ giờ trở đi, ngươi được tự do. Nếu như “Kế hoạch đoạt thiên” thành công, ta sẽ thả các ngươi tự do.

Ý niệm của Luân Huyét Đại Đế khẽ động thân hình biến mất.

- Hải từ.

Tam Nhân Thần Hầu kia hóa thành một trung niên, thanh âm run rẩy mà nghẹn lời.

Dương Phàm âm thầm thở dài, bước vào một hư quang luân hình, biến mất.

Gặp mặt của đôi phụ tử này khiến phần đông sinh linh trong Vạn Linh Viên hâm mộ không thôi.

Đồng thời, trong chủ thành của ma vực giết chóc.

- Dương Phàm, ngươi phải chuẩn bị thật tốt. Giới ngoại thần tháp sẽ xuất hiện ở Ma giới trong vòng trăm năm. Điều này đối với ngươi mà nói là một lần đại kỳ ngộ lớn lao!

1114. Chương 1063: Vào Tháp (thượng)

- Luân Huyá Đại Đế, ngươi xác định giới ngoại thần tháp sẽ xuất hiện trong vòng trăm năm, hơn nữa ngay tại Ma giới này?

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên nhìn chằm chằm Luân Huyá Đại Đế.

Theo hắn biết trong thất giới này còn không có ai có thể tính ra vị trí cùng thời gian xuất hiện của thần tháp chính xác như thế.

Luân Huyá Đại Đế này có phải còn để lại chuẩn bị gì ở phía sau?

- Dương Phàm, ta thật vui mừng, thành tựu hiện nay của ngươi gần như vượt qua Đại Đế. Nhưng là giới ngoại thần tháp đến từ giới ngoại rộng lớn khôn cùng, đối với thất giới mà nói vốn là một ẩn số. Sở dĩ ta xuất hiện tại thế giới này, ở một trình độ nhất định có liên quan với tháp này, hiểu biết về nó nhiều hơn Đại Đế khác một chút.

Luân Huyá Đại Đế về nhớ lại và cô đơn.

- Như vậy Đại Đế có biết, tháp này có bí mật gì. bên trong có kỳ ngộ như thế nào hay không?

Dương Phàm đề cập đến vấn đề mình quan tâm.

- Nếu ta biết bí mật của tháp này. có thể tìm được phương pháp trở về.

Luân Huyá Đại Đế lắc lắc đầu. lại lộ ra vẻ suy tư:

- Ta đi tới thế giới này có liên quan đến một loại trò chơi, về phần tháp này, ta căn bản không thể tiến vào. Hơn nữa ta xác định, lúc ở trong hệ thống thất giới chưa từng tiến vào.

- Cái gì???

Con người Dương Phàm co rụt lại.

- Cho nên. ta sớm có phòng đoán, trước khi tới thất giới ta từng tiến vào tháp này. Bởi vậy, giới ngoại thần tháp này cũng có liên quan đến bí mật ta tới thể giới này.

Ánh mắt cơ trí của Luân Huy á Đại Đế dần dần bay xa.

Trong hệ thống thất giới, Luân Huy á Đại Đế chưa từng tiến vào giới ngoại thần tháp, nhưng là ngay cả một lần cơ hội đi vào hắn cũng không có.

Như vậy hắn phỏng đoán chuẩn xác đến tám chín phần mười là: Luân Huyết Đại Đế trước khi tới thất giới từng tiến vào giới ngoại thần tháp.

- Dương nhiên, người không cần hỏi mọi chuyện trong tháp. Phàm là người đi vào đều không nhớ nổi những gì ở trong.

Thần sắc Luân Huy á Đại Đế dần ngưng trọng.

Dương Phàm nghe vậy, cùng lúc thất vọng lại sinh ra tò mò mãnh liệt.

Trong giới ngoại thần tháp rốt cục có bí mật gì?

Tất cả người tiến vào trong đều sẽ quên trí nhớ bên trong, mình có may mắn thoát khỏi hay không?

Biểu tình của Dương Phàm lọt vào trong mắt Luân Huyết Đại Đế, hắn lộ vẻ chờ mong nói:

- Có lẽ người có thể thăm dò đến một ít dấu vết để lại trong tháp này. Vượt qua sinh tử. chường khổng lực lượng của Luân hồi, có lẽ có thể giữ được trí nhớ.

- Chỉ hy vọng như thế.

Dương Phàm không có gì nắm chắc về điều này.

Dù sao giới ngoại thần tháp kia là một thứ không biết, căn bản không phải sự vật trong hệ thống thất giới, khó đánh giá vạn phần.

Chờ đợi hồi lâu, Hồ Phi cùng Đại Viên Vương rời Vạn Linh Viên, cha con dắt tay nhau xuất hiện.

- Ta còn phải đi Tiên giới một chuyến.

Hồ Phi hơi sầu lo nói.

Đại Viên Vương mỉm cười đánh giá Dương Phàm:

- Mẫu thân của hắn ở tại Tiên giới.

- Hồ Phi, trong tay người có tín vật của ta, nếu giới ngoại thần tháp xuất hiện ta sẽ trước tiên kéo người lại đây.

Dương Phàm căn bản không hỏi nhiều.

Đây là chuyện liên quan đến người nhà Hồ Phi đoàn tụ, hắn tự nhiên sẽ không tham dự.

Mặc dù Dương Phàm cũng rất tò mò. mẫu thân của Hồ Phi là một nữ nhân như thế nào?

Một người có Cẩm Kỳ Chi Huyết, một người là Đại Viên Vương, một người khác là nữ nhân đến từ Tiên giới.

Thân thể của Hồ Phi sẽ được vạch trần sau khi cả nhà đoán viên.

Trong lòng Dương Phàm cảm thấy vui mừng.

Chờ sau khi Đại Viên Vương cùng Hồ Phi rời đi, Luân Huy á Đại Đế bình thần nói:

- Mẫu thân của Hồ Phi cũng có được lực lượng huyết mạch cường đại, cho nên hắn dùng Nghịch Tiên Huyết cũng rất thuận lợi thành tựu thân thể Ma Thần, càng đem thân thể Ma Thần này đạt tới cực hạn của một giới.

- Các hạ vẫn nên từ bỏ ý niệm này đi. Nghịch Thần Thuế Thiên Huyét há là sinh linh Hậu thiên có thể chịu đựng, ta sẽ không để Hồ Phi mạo hiểm như vậy.

Dương Phàm dứt khoát cự tuyệt ý tưởng của Luân Huyá Đại Đế.

- Vậy thì thôi, phân thân của ngươi cũng sắp thành tựu thân thể Ma Thần, chỉ cần cấp thêm ít trợ lực là đủ rồi. Thể chất của hắc dựa vào giết chóc dài lâu tiến hóa từng chút một. hết sức ngoan cường.

Luân Huyá Đại Đế hơi tiếc nuối rồi lại chuyển sang cười.

- Các hạ yên tâm. Nếu Thạch Thiên Hàn có thể thành tựu thân thể Ma Thần, ta có biện pháp cho hắc đạt tới độ cao như Hồ Phi.

Dương Phàm không ở lại lâu trong ma vực giết chóc, thân hình nhoáng lên tiến vào trong Ma giới.

Ma vực giết chóc là một không gian phụ thuộc Ma giới, hết sức bí mật.

Tiên linh khí trong Ma giới cùng Yêu giới sần sần như nhau, khí tức tràn ngập một cỗ bạo ngược.

Khí tức của tiên linh khí các không gian thượng giới đều có khác biệt.

Trăm năm tiếp theo. Dương Phàm bắt đầu chờ đợi dài dòng, một khắc cũng không dám thả lỏng.

Lúc cảm quan Luân hồi triển khai hắc phát hiện dị động của rất nhiều nhân vật cấp Ma Đế. tinh thần ý chí xẹt qua các nơi.

Theo hắc biết, giới chủ của Ma giới hiện nay là Ma Tôn Hình Thiên, chính là nhân vật cấp Đại Đế thực lực cường đại trong thất giới.

Nói đến Ma Tôn Hình Thiên thì không thể không nói đến xung đột của Dương Phàm với Chân Ma Hình Già trong Huyá Nhật Điện.

Ngày đó trong Nghịch Tiên Điện, tinh thần ý chí của Ma Tôn Hình Thiên buông xuống, cùng Dương Phàm triển khai một hồi chiến đấu kinh tâm động phách.

Cuối cùng dưới tình huống Hồ Phi liều mạng sử dụng bản mạng thần thông, Dương Phàm mới dùng thần thông chấn động cổ kim Luân Hồi Môn thắng hiểm, đánh lui Ma Tôn.

Dương Phàm phát hiện tinh thần ý chí của Ma Tôn Hình Thiên, cũng không để ý đến. miễn gây nhiều chuyện rắc rối.

Ma Tôn Hình Thiên cũng mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của Dương Phàm, lại sinh ra áp lực không hiểu.

Tuy nhiên giờ phút này tầm mắt của đại năng thất giới đều chuyển dời lên “Giới ngoại thần tháp”, Ma Tôn đồng dạng cũng không muốn trêu chọc cường địch vào thời điểm quan trọng này.

Mấy chục năm sau, Hồ Phi chạy về Ma giới hội họp cùng Dương Phàm.

Sự tồn tại của Hồ Phi thân thể Ma Thần này tự nhiên khiến đại lão Ma giới cùng bá chủ các phương chú ý.

Theo thời gian trôi qua, cường giả các giới hội tụ tại Ma giới càng ngày càng nhiều.

Xem ra trong thất giới này cũng có rất nhiều người giỏi suy tính, vào thời khắc giới ngoại thần tháp sắp xuất hiện lại có tiền tuyến mới.

Lại qua vài năm, Dương Phàm phát hiện đám nhân vật cường đại của thượng tam giới Long Hoàng Tổ. Từ Thiên Đại Đế. Vân Tiêu Đại Đế cũng đều bước vào Ma giới.

Cường giả đỉnh của giới điện khác như Minh giới, Yêu giới lần lượt chạy tới.

Lập tức. gió nổi mây phun tại Ma giới, cơ hồ gây nên một trận gió lốc.

Ánh mắt Long Hoàng Tổ thì thoáng xẹt qua trên người Dương Phàm, lóe lên một tia âm lãnh.

Dương Phàm có thể đoán được bốn vị Đại Đế này nhất định sẽ không ỉn dễ dàng tiến vào giới ngoại thần tháp.

Ngược lại Vân Tiêu Đại Đế âm thầm dùng thần niệm truyền âm trao đổi với Dương Phàm, chủ yếu là hỏi tình huống của Vân Vũ Tịch.

- Đại Đế yên tâm, Vũ Tịch ở trong Tiểu thế giới của ta.

Dương Phàm nghĩ một hồi lại vẻ mặt tự tin nói:

- Sau khi từ giới ngoại thần tháp đi ra, văn bối sẽ đường đường chính chính hỏi cưới Vũ Tịch.

- Dương Phàm, đừng nói sớm như vậy.

Trong thanh âm của Vân Tiêu Đại Đế có vài phần lo lắng:

- Còn không tới tám vạn năm, Vô thượng Thiên đình sẽ mở phiên tòa, đến lúc đó Thiên Đế sẽ hiện thân. Long Hoàng Tổ hoa phân nửa sẽ tố cáo ngươi. Ngươi tự giải quyết cho tốt!

- Vô thượng Thiên đình... Thiên Đế...

Trong lòng Dương Phàm không hiểu run lên, đột nhiên phát hiện mình vẫn xem nhẹ nhân tố này.

Trong hệ thống thất giới này còn có nhân vật chân chính vượt qua Đại Đế.

Bởi vì Thiên Đế luôn không hỏi thế sự. giao chuyện của thượng tam giới cho đám người Vân Tiêu Đại Đế quản lý cho nên Dương Phàm chưa từng suy nghĩ đến nhân tố này.

Đến lúc đó nếu Thiên Đế xuất hiện ở Vô thượng Thiên đình, đối mặt với sự khốc liệt kể lè của Long Hoàng Tổ, khó cam đoan sẽ không ngoại lệ nhúng tay vào ân oán cá nhân giữa Dương Phàm cùng Long Hoàng Tổ.

Dương Phàm chìm vào trầm tư ngẩn ngui.

Hiểu biết của hắn đối với Thiên Đế thật sự quá ít.

Theo Luân Hủy Đại Đế phân tích, mục tiêu cuối cùng hắn luyện chế Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết này chính là vì sáng tạo Tiên Thiên Ma Thân Thể. đạt tới trình độ sánh vai Thiên, Minh nhị đế. Khi đó đảo điên thất giới cũng không phải không có khả năng.

Cái gọi là “Kế hoạch đoạt thiên” cũng có một tầng hàm nghĩa này.

Nếu đạt tới trình tự đó, tự nhiên có được năng lực phá giới, cũng có thể thực hiện nguyện vọng trở về cố hương của Luân Hủy Đại Đế.

về phần Thiên Minh nhị đế là nhân vật như thế nào. Luân Huyết Đại Đế chỉ biết khi thất giới còn chưa xuất hiện bọn họ đã tồn tại. Càng thậm chí bọn họ sinh ra từ lúc hỗn độn sơ khai.

Thiên địa sơ khai, bọn họ đã tồn tại.

Cũng chỉ là dạng sinh linh Tiên Thiên như vậy mới có được Tiên Thiên Ma Thân Thể.

Mục đích cuối cùng của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết chính là vì để sinh linh Hậu Thiên đạt tới mức độ của Tiên Thiên Ma Thân Thể, có thể thấy được chỗ nghịch thiên lớn mật của “Kế hoạch đoạt thiên” của Luân Hủy Đại Đế.

Có lẽ đôi mắt cả thất giới cũng chỉ có hắn mới dám có ý tưởng về kế hoạch này.

Nghĩ tới đây, Dương Phàm không khỏi càng thêm kính nể Luân Hủy Đại Đế.

Lúc giới ngoại thần tháp chưa xuất hiện, rất nhiều đại năng đến từ thất giới đều bảo trì khắc chế nhất định, ngày thường mặc kệ có thù hận gì đều bỏ sang một bên.

Đại khái chờ đợi một đoạn thời gian.

Dương Phàm đột nhiên nắm được một tia dao động xa lạ mà thần bí.

Luồng dao động này hoàn toàn khác với bất kỳ khí tức nào của thất giới.

Rất nhanh, đại năng thượng giới phụ cận Dương Phàm cũng liên tiếp sinh ra cảm ứng.

- Bên kia.

Ánh mắt Dương Phàm dừng ở trên không một hải vực cách vài ngàn ức dặm.

Vùng hải vực này là một vùng tối đen.

- Ở bên Tử Hải.

Không biết ai kêu trước một tiếng.

Sau đó chỉ thấy trên không Tử Hải xuất hiện hình dáng một cổ tháp mông lung không rõ.

Bất kể mọi người cố gắng như thế nào cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của cổ tháp.

Hồ Phi thậm chí mở con mắt thứ ba gắn chặt vào khu vực đó cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng tháp mông lung.

Cảnh tượng đó giống như hải thị thận lâu. cái loại cảm giác như xa cuối chân trời lại gần ngay trước mắt. mờ mịt như mộng ảo.

Giờ khắc này tâm thần của rất nhiều cường giả đỉnh thất giới đều bị giới ngoại thần tháp mờ mịt huyền bí kia làm rung động.

Dùng thần niệm hoặc tinh thần ý chí đảo qua. vị trí nơi thần tháp chỉ là một vùng hư vô. dường như cái gì cũng không tồn tại.

Ngay cả cảm quan Đại Luân Hồi của Dương Phàm cũng không ngoại lệ.

Hắn chỉ cảm thấy vị trí nơi cảm quan của mình tập trung là một vùng hư không, cái gì cũng không có.

- Đúng vậy, chính là giới ngoại thần tháp.

Lời nói của đám người Man Hoàng xác định tính chân thực của lai lịch thần tháp.

Giới ngoại thần tháp!

Rất nhiều cường giả chạy tới gần tìm đập nhanh hơn, máu nóng sôi trào.

Chỉ tiếc mỗi người chỉ có thể vào giới ngoại thần tháp một lần, nhân vật cấp Đại Đế ở đây cơ bản đều đã vào.

Vút Vút Vút —

Chúng cường giả thất giới đều na đi về phía giới ngoại thần tháp.

- Thời gian giới ngoại thần tháp xuất hiện rất ngắn ngủi, các người mau tận dụng thời gian.

Thanh âm thúc giục của Man Hoàng vang lên trong đám hỗn loạn.

- Ha ha ha... Dương Phàm, người đừng mơ thực hiện được.

Tinh thần ý chí của bốn vị Đại Đế đám Long Hoàng Tổ đột nhiên phủ xuống bên cạnh hai người.

Dương Phàm biến sắc. tức thì phát hiện thời không chung quanh bị bốn vị Đại Đế liên thủ giam cầm.

- Dương Phàm, có bốn vị Đại Đế chúng ta ở đây. các người đã được quyết định vô duyên cùng giới ngoại thần tháp.

Khóe miệng Phiêu Miêu Đại Đế munden cười, bốn người đều có vẻ nắm chắc thắng lợi!

1115. Chương 1063: Vào Tháp (hạ)

Bốn vị Đại Đế Long Hoàng Tổ rõ ràng sớm có mưu đồ, vào khoảnh khắc hai người vừa chuẩn bị động thân liền thi triển giam cầm thời không.

Cho dù không làm gì được Dương Phàm cùng Hồ Phi cũng phải ngăn cản bọn họ tiến vào giới ngoại thần tháp.

Hôm nay Dương Phàm cùng Hồ Phi không có Thần khí mà thực lực đã cường đại như vậy. nếu tiến vào giới ngoại thần tháp đạt được đại kỳ ngộ. vậy còn có ngày lành cho bọn họ?

Dương Phàm cùng Hồ Phi lập tức bị giam cầm tại chỗ như hai pho tượng.

Liên hợp tinh thần ý chí của bốn vị Đại Đế thì miễn giam cầm thời không dĩ nhiên đã đạt tới mức độ nghịch thiên.

Ngô... Ông—

Hoa văn vàng lợt bên ngoài hân thể Ma Thần của Hồ Phi mơ hồ nhảy lên, tản mát ra một cỗ khí tức cấm kỵ kinh sợ sinh linh, ý đồ đột phá giam cầm thời không.

Nhưng bất kể hân dùng sức như thế nào. thân thể nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng động đậy.

Dưới loại trạng thái này, cho dù hân miễn cưỡng đột phá giam cầm thời không nhưng tốc độ cũng bị chậm lại tới mức không đến một phần vạn, chờ khi hân chạy tới mục đích, e là giới ngoại thần tháp đã sớm biến mất.

Phụ cận Tử Hải Ma giới, rất nhiều cường giả không khỏi lú lẫm, giật mình bởi thù đoạn chớp nhoáng của bốn vị Đại Đế, càng khiếp sợ bởi năng lực của thân thể Ma Thần.

- Hừ hừ. không nghĩ tới hai tiểu tử Phàm giới này có thể lấy được thành tựu hiện giờ.

Ánh mắt lãnh liệt của Ma giới chỉ chủ Hình Thiên đảo qua Hồ Phi cùng Dương Phàm, bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, sau đó nghĩ đến cái gì, trên mặt mơ hồ xuất hiện một tia sát khí.

Dương Phàm không có thân thể Ma Thần hư Hồ Phi nhục thể khó thể chống lại, đường như ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Tuy nhiên ngay tại thời khắc nguy cơ này. khoe miệng của hân dường như nhếch lên một tia cười nhạt.

- Phá cho ta!

Một tiếng hét lớn kinh hồn động phách chấn động từ tầng Luân hồi, những nhân vật tu vi thấp hơn Huyền Tiên tam trọng không khỏi khí huyết nhộn nhạo, tâm thần bị thương.

Chỉ khoảnh khắc, thiên địa âm dương rối loạn, một cỗ tinh thần ý chí chúa tể thiên đạo với khí thế thạch phá kinh thiên từ trên người Dương Phàm bắn ra, với tư thái cường ngạnh vô cùng phá vỡ giam cầm thời không do bốn vị Đại Đế liên thủ thì nên.

Rắc!

Khí thế tận trời của cỗ tinh thần ý chí kia giống như kiếm khí sắc bén nhất, bạch hồng quán nhật.

Đột nhiên, không gian Ma giới rộng lớn hơi rung lên. phàm là nhân vật đạt tới cấp Tiên Đế có thể bắt giữ đến cỗ ý chí lực kinh thiên địa đó.

Cái gì!

Đám người Long Hoàng Tổ biến sắc. bốn cỗ tinh thần ý chí bị mạnh mẽ đánh văng.

Phiêu Miểu Đại Đế cùng Từ Thiên Đại Đế càng kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình hơi lung lay.

Cỗ tinh thần ý chí này cường đại khiến cho rất nhiều Đại Đế, Tiên Đế tại đây biến sắc. trong lòng run sợ.

Bầu không khí bỗng nhiên tĩnh mịch đáng sợ.

Sắc mặt Ma Tôn Hình Thiên biến đổi không ngừng, trong mắt đầy nghi ngờ.

- Làm sao có thể. Tinh thần ý chí của Dương Phàm này đã vượt qua Đại Đế.

Bốn vị Đại Đế Long Hoàng Tổ giống như bị búa tạ oanh kích, đây vẻ kinh hãi.

Ngay cả Phật Tổ cho dù Thái Sơn sụp đổ mặt không đổi sắc, giờ phút này trong mắt cũng đầy vẻ kinh hãi vẻ mặt đại ra.

Thời gian hai vạn năm gần gũi, Dương Phàm lại có thể đột phá như thế, chỉ luận tu vi cảnh giới gần như vượt qua Đại Đế.

- Chỉ bằng các người cũng muốn ngăn cản bước tiến của ta?

Dương Phàm quát lạnh một tiếng, khí thế hùng hồn rộng rãi, cố ý chỉ chúa tể thiên đạo quanh quẩn quanh thân, kinh sợ Tiên Phật Ma thất giới.

Rất nhiều Đại Đế thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Cạc cạc cạc... Lão đại quả thật quá cường đại, để chúng ta xử lý rụng vài tên hề này.

Hồ Phi mừng rỡ. phát ra một tiếng cười điên cuồng rung trời, thân thể đột nhiên cất ười trượng, ảo ảnh Ma Thần sau lưng rít gào trầm thấp cùng đan xen hô ứng với tiếng vang của lôi điện cuộn cuộn.

Hai người hợp lực, uy danh khí thế dường như chấn nhiếp bốn vị Đại Đế Long Hoàng

Tổ.

Bốn vị Đại Đế trong kinh hồn tứ duy đều có vẻ trì độn.

Hồ Phi xoa xoa tay, hận không thể lập tức đánh một hồi, trút lửa giận trong lòng.

- Không được, lúc này không nên giằng co. Nhanh vào Giới ngoại thần tháp.

Dương Phàm quyết đoán quyết định, ý chí kinh thiên địa cùng khí thế của thân thể Ma Thần hòa hợp na đi về phía giới ngoại thần tháp.

- Không thể để bọn họ chạy!

Long Hoàng Tổ cả kinh quát vội một tiếng, vận chuyển long nguyên lực một đời, Cửu Long Thứ hóa thành long thứ khổng lồ trong thiên địa như mũi tên rời cung.” Bắ” một tiếng, trong nháy mắt xuyên qua không gian, đâm tới hai người Dương Phàm.

- Lúc này tinh thần ý chí của Dương Phàm vượt qua chúng ta, nếu có đại kỳ ngộ ở trong giới ngoại thần tháp, đến lúc đó tái hiện thất giới chỉ sợ sẽ có được thực lực chém giết Đại Đế.

Áo choàng cấp bậc Thần khí sau lưng Phiêu Miểu Đại Đế bỗng nhiên run lên. một tầng bóng ma màu đen thật lớn đứng nhập trong thời không khu vực.

Dương Phàm cùng Hồ Phi vừa mới na di một chớp mắt. thêm hai nhịp thở nữa là có thể tới giới ngoại thần tháp thì lại cảm thấy gian nan, thân thể giống như chìm vào bùn lầy, hành động bị hạn chế rất lớn.

Thời khắc mấu chốt. Thần khí phụ trợ của Phiêu Miểu Đại Đế hạn chế bước tiến của hai người.

Hồ Phi tràn đầy lửa giận. Thực lực bọn họ tuyệt đối không thua Đại Đế. lại ăn thiệt thòi bởi không có Thần khí

Dương Phàm ngấm sinh ra lửa giận không tên, với thực lực của hắn giờ phút này cho dù không có Thần khí cũng có thể lực áp Đại Đế bình thường, nhưng rành rành lại bị đám người này ỷ vào uy lực của Thần khí hạn chế.

Hắn hạ quyết định, chuyển này vào tháp nếu đạt được Thần khí nhất định phải giết bọn họ không còn manh giáp.

- A Di Đà Phật, nhị vị thí chủ xin dừng bước.

Thích Thiên Phật Tổ cao giọng niệm Phật hiệu, Phật pháp vô biên và nguyện lực ngưng kết thành thần lực mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, oanh kích lên trên thân hai người.

Thân hình của Hồ Phi cùng Dương Phàm đều chấn động.

- Tuyệt đối không thể để bọn họ tiến vào tháp.

Trong mắt Từ Thiên Đại Đế thoáng hiện lệ quang, trong miệng phun ra một vùng tử diễm đốt cháy thiên hư. Giống như một vùng biển rộng trong tiếng phun thật lớn dẫn động không gian sụp đổ, rất nhanh hình thành một con Từ Diễm Tinh Long dài vạn trượng.

Hai người Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ diễm lực đốt cháy linh hồn ngang trời ập tới.

Hai người lâm vào bốn vị Đại Đế toàn lực công kích, đột nhiên lộ ra áp lực cùng nguy cơ.

Uy hiếp lớn nhất chính là Cửu Long Thứ của Long Hoàng Tổ.

Long thứ khổng lồ kinh thiên địa kia xẹt qua ô quang lấp lánh, bốn phía cừu sắc long quang chấn động, sóng gợn kịch liệt khóa chặt đường đi của hai người.

Dương Phàm sắc mặt âm trầm, ý niệm khẽ động. Luân Hồi Bàn như thủy tinh trong suốt xoay quanh thân thể, vô cùng chính xác ngăn cản một kích dồn lực của Long Hoàng.

Phong... Ông

Long thứ bén nhọn đen thui lóe ra hào quang băng lãnh đánh lên Luân Hồi Bàn phát ra tiếng nổ rung thiên địa.

Luân Hồi Bàn kêu lên một tiếng, lại nờ rộ tinh quang rực rỡ bao phủ thiên địa, một cỗ lực lượng hùng hồn vô hạn phản ngược trở về.

Phốc!

Long Hoàng Tổ kêu một tiếng đau đớn, thân hình lắc lư một cái sắc mặt trắng bệch, cuối cùng phun ra một búng máu.

Bị thương

Cường đại như hạng người Long Hoàng Tổ lại bị Thương trong trận này.

Rất nhiều Đại Đế Tiên Đế phụ cận giới ngoại thần tháp cảm thấy run sợ.

Tu vi cảnh giới hiện giờ của Dương Phàm đã vượt qua Đại Đế. gần như trăm phần trăm bắn ngược Cửu Long Thứ một kích dồn lực của Long Hoàng Tổ.

Mà lúc này. thần thông công kích của ba vị Đại Đế khác cùng tới.

- Người đi trước, ta chặn đường!

Dương Phàm đột nhiên vỗ một chưởng về phía Hồ Phi, toàn thân hấn bay như đạn pháo bắn về phía giới ngoại thần tháp.

`m âm âm

Luân Hồi Bàn xoay quanh tốc độ iễn cường giúp Dương Phàm ngăn chặn công kích của ba vị Đại Đế, nhưng hấn cũng kêu một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra một vệt máu.

Trong lúc nhất thời đối kháng với bốn vị Đại Đế. hấn hoàn toàn ăn không tiêu.

- Đùng mơ chạy trốn.

Thân hình Hồ Phi còn chưa rời khỏi phạm vi giam cầm của ba vị Đại Đế liền cảm giác trong giới điện của cả không gian Ma giới sinh ra lực lượng vô cùng vô tận dồn lên người hấn.

Người tới lại là một Ma đầu toàn thân hắc khí quay cuồng, trên trán có một vàng Hắc Nhật.

Ma Tôn Hình Thiên.

Hồ Phi nghiêng răng, uy năng của thân thể Ma Thần bộc phát ra, đối kháng cùng cường giả chúa tể đứng đầu một giới.

Hây—

Hình Thiên quát lên một tiếng, trong giới điện chung quanh sinh ra đủ loại lực cản, trong

lòng bàn tay hiện lên một vàng hắc nhật sâu thẳm vô hạn, trong khi rung động dồn dập tản ra một cỗ khí tức cấm kỵ khủng bố.

Ma Tôn Hình Thiên một mặt ngăn cản Hồ Phi chạy trốn, một mặt khác tích tụ lực lượng, sát khí lộ ra.

- Nhất định không thể cho hai người này vào tháp, thậm chí không thể cho bọn họ rời khỏi Ma giới.

Hình Thiên âm thầm hạ quyết định.

Lúc hắn ở Phàm giới từng kết cừu hận với Dương Phàm cùng Hồ Phi, giờ phút này thấy thực lực khủng bố cùng tiềm lực của họ. tự nhiên tâm sinh sát ý.

- Hình Thiên, trước qua một cửa của bản đế.

Một thanh âm khí phách hùng hồn truyền đến.

Man Hoàng từ xa bay vụt đến, thân hình cao lớn hai đầu sáu tay phát ra Yêu khí chấn động thiên địa.

Theo sự gia nhập của Man Hoàng, Hắc Tinh Đại Đế ở một bên hơi chần chờ cũng gia nhập.

Nhưng là các Đại Đế khác bên phía Ma giới cũng không chịu yếu thế.

Đột nhiên, phụ cận giới ngoại thần tháp hỗn loạn chưa từng có.

Chiến đấu của rất nhiều Đại Đế khiến khu vực này nguy cơ thật mạnh, giống như lôi trì.

Nhưng đồng dạng có Tiên Đế khác hoặc là đời sau được Đại Đế che chở muốn tiến vào thần tháp.

Chỉ trong giây lát, chiến đấu tiến vào hồi gay cấn, tiếng kêu thảm thiết thi thoảng truyền ra.

Thảm thiết nhất không ngoài khu vực Dương Phàm.

Hắn bị bốn vị Đại Đế liên thủ kiềm chế. không gian quanh thân liên tiếp sụp đổ. Luân Hồi Bản hóa thành vạn ngàn ảo ảnh. nghênh đón bốn ngược từng đợt công kích.

Với lực một người đối kháng bốn vị Đại Đế. thương thế của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng đến đại thụ Diễm Sinh trong Tiểu thế giới.

Cũng may trong hỗn loạn Hồ Phi rất nhanh tới gần giới ngoại thần tháp.

Ngao—

Thời khắc mấu chốt. Long Hoàng Tổ hóa thành cự long màu vàng mười vạn trượng, nờ rộ cừu sắc long khí chói mắt. khí thế áp bách toàn trường, tu vi dường như tăng vọt không chỉ gấp đôi.

Một tầng sóng lửa màu vàng lóe lên ánh sáng cừu sắc lưu ly từ trong miệng phun ra bao phủ Dương Phàm.

Dương Phàm bị ba vị Đại Đế khác kiềm chế. cừu sắc lưu ly Kim Long Diễm này lại là thần thông kinh thiên trong thất giới, sau khi bị tập trung tuyệt khó trốn tránh.

Phốc!

Thân thể Dương Phàm hóa thành một nhúm cháy đen. bị ngọn lửa đốt trọn.

Trong thế giới Mệnh Hạch lại càng một vùng nóng rực. trên đại thụ Diễm Sinh có mấy vết thương, cùng với một vết cháy nhìn mà ghê người.

Với lực một người chống lại bốn vị Đại Đế chung quy không hiện thực.

Rất nhiều cường giả đỉnh âm thầm tiếc hận cũng sinh lòng thán phục.

- Dương lão đại!

Hồ Phi kinh hô một tiếng, mặc dù hần đã tới cạnh giới ngoại thần tháp nhưng thân hình lại dừng lại.
Vút!

Một vị Tiên Đế bên cạnh dưới sự hộ tống của một vị Đại Đế tiến vào giới ngoại thần tháp.

- Ha ha. Đại Đế còn xa không thể chân chính xúc phạm tới ta.

Một tiếng cười khê từ bên tai truyền đến.

Dương Phàm từ trong Luân Hồi Môn đi ra.

Thông qua Tiên Hồng chiếu rọi. trong nháy mắt hần đi tới bên cạnh Hồ Phi.

Tình hình như thế khiến bốn người Long Hoàng Tổ. đám người Ma Tôn Hình Thiên sắc mặt ngây dại, dờ ra tại chỗ.

Giờ phút này hai người ngay tại bên cạnh giới ngoại thần tháp.

Long Hoàng Tổ mặt xám như tro tạc Phật Tổ giật mình thất thanh:

- A Di Đà Phật, hần sớm vượt qua sinh tử. thiên địa không vong mà muôn đời bất diệt.

Thiên địa không vong mà trọn đời bất diệt.

Nói cách khác, trong thất giới không ai có thể giết chết. ít nhất Đại Đế tuyệt đối không thể làm được. Cho dù nhiều Đại Đế hơn vậy công cũng không làm nên chuyện gì.

- Các vị, ngày sau có thời gian lại đến lãnh giáo.

Khóe miệng Dương Phàm cong lên. ánh mắt lạnh lùng ác liệt đảo qua chúng Đại Đế Long Hoàng T ồ. Ma Tôn Hình Thiên.

Bá!

Hai người bước một bước tiến vào trong giới ngoại thần tháp, khí tức biến mất khỏi giới này.

1116. Chương 1064: Trò Chơi Sinh Tử

Dương Phàm cảm giác ý thức một đợt hoảng hốt, có lúc giống như hoàn toàn chìm vào bóng đêm tuyệt đối sau đó lại lảng lảng trôi lên cao.

Đây là một loại ảo giác như trải qua Luân hồi.

Cũng không biết trải qua thời gian bao lâu. có lẽ là một chớp mắt, có lẽ là tang thương vạn kiếp, ý thức của Dương Phàm rốt cục thanh minh.

Trên bầu trời vàng thái dương nóng rực tận lực thiêu đốt một tia ẩm ướt cuối cùng trên mặt đất.

Dương Phàm phát hiện mình đang ở trong một thôn trấn nhỏ phồn hoa, bốn phía đồng người qua lại cùng với đủ loại tiếng ồn.

Đây là một loại cảm giác lâu rồi mới có, dường như chỉ cảm thụ từ rất lâu trước đó.

- Đây là nơi nào? Dường như ta tiến vào giới ngoại thần tháp.

Dương Phàm quan sát bốn phía. kinh ngạc phát hiện chân mình lơ lửng cách mặt đất khoảng ba xích, bên cạnh là một thiếu niên tướng mạo cực kỳ xấu xí, hết sức thân thiết. Đây chẳng phải là bộ dạng của Hồ Phi lúc trước ở Phàm giới sao?

Trừ Dương Phàm cùng Hồ Phi, trên không thôn trấn còn lơ lửng mấy ngàn người, có lẽ càng nhiều hơn.

- Trời ạ! Pháp lực của ta...

- Làm sao cơ thể của ta lại biến thành như vậy?

“Ngoại lai giả” lơ lửng trên không trung bắt đầu kinh hô, sau đó chìm vào hỗn loạn.

Pháp lực?

Trong lòng Dương Phàm lộp bộp một tiếng, đột nhiên toàn thân pháp lực của mình hoàn toàn không có. Thân thể trống rỗng, vừa không có phép lực cũng không có lực lượng sinh mệnh vô cùng tận vốn có.

Không xong, tại sao lại như vậy?

Dương Phàm kinh hoàng không hiểu. Hồ Phi bên cạnh cũng vẻ mặt đại ra.

Hai người liếc nhau, tạm thời trấn định lại.

Dương Phàm tận lực khiến mình tỉnh táo lại.

Hắn từng trải qua mất phép lực. mà lần này hoàn toàn không giống, thân thể không có gì không ổn, tự nhiên vô cùng giống như vốn là như thế.

Rồi sau đó hắn phát hiện trang phục của mình thay đổi, mặc một bộ áo vải bình thường, vừa khít thân thể. Ngoài ra. người qua lại trong thôn trấn dường như không thấy sự tồn tại của bọn họ.

Thậm chí là như không khuy xuyên qua bọn họ.

Quy dị. không biết, sợ hãi, kinh hoàng...

Đủ loại cảm xúc hiện lên trên mặt mọi người.

Dưới tình huống pháp lực hoàn toàn biến mất đi tới một nơi hoàn toàn xa lạ. đối là bất kỳ người tu luyện nào đều cảm thấy kinh hoàng.

- Không đúng. Trong thất giới, người tiến vào giới ngoại thần tháp gần như ít ỏi không có mấy. nhưng là nơi này...

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua những người ở trong hoàn cảnh như mình, đều mặc áo vải, hiện ra hình thái nhân loại chỉ là ao hoặc lùn, béo hoặc gầy.

Hắn không phải chú ý bộ dạng bọn họ mà là số lượng.

Vừa mới bắt đầu còn có mấy ngàn người, mà chỉ trong giây lát lại gia tăng đến mấy vạn.

Điều này nói rõ tiến vào giới ngoại thần tháp không phải chỉ người trong thất giới.

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Mọi người tiến vào thần tháp đều tâm thần không yên. nhưng bọn họ nhiều nhất chỉ là hò hét, thân thể không thể động dậy.

Bất kể hò hét thế nào. người trong thôn trấn phần hoa này đều không cảm thấy sự tồn tại của bọn họ.

Lại một lát sau, số lượng người lơ lửng trên thôn trấn đạt tới một vạn liền ngừng tăng trưởng.

- Các vị thí luyện giả. đo ta đón tiếp những người mới các vị.

Một thanh âm nữ nhân ngọt lịm truyền đến.

Ở trung tâm tầm nhìn của mọi người xuất hiện một vị tiên tử cung trang, diện mạo có thể nói là hoàn mỹ. thướt tha đứng trên không trung, quả thật là mỹ lệ, đoan trang cao nhã.

- Xin hỏi tiên tử. chúng ta đang ở nơi nào?

- Đáng giận, mau trả pháp lực cho ta.

- Nơi này rốt cục là địa phương quỷ quái nào, mau thả chúng ta ra ngoài.

Mọi người cảm xúc dâng trào, lại là một mảnh hỗn loạn.

Nhưng có không ít người có thể giữ được bình tĩnh, chờ đợi lời nói của tiên tử cung trang.

- Chúc mừng các người trở thành người may mắn của Đại Thiên thần tháp.

Thanh âm của tiên từ cung trang vẫn ngọt như trước, cũng không để ý để tiếng ồn ào của mọi người.

Theo thanh âm của nàng, những thí luyện giả đều yên tĩnh lại.

- Tiếp theo các ngươi sẽ bắt đầu hành trình thí luyện của Đại Thiên thần tháp. Ta sẽ giảng thuật quy tắc trong quá trình thí luyện cùng với nội dung của thứ nhất.

Tiên từ cung trang ánh mắt điềm tĩnh, nếu luận hình dáng bên ngoài và khí chất có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng Dương Phàm mơ hồ cảm giác được trên người hàng có gì đó không thích hợp.

Chẳng những tiên từ cung trang không thích hợp. thậm chí hấn đối với “minh” hiện tại đều cảm thấy không thích hợp.

Dương Phàm hoài nghi nơi này là một đoạn ảo cảnh nhưng pháp lực của hấn hoàn toàn biến mất ngay cả Tiểu thể giới Mệnh Hạch cũng không cảm ứng được.

Chẳng những như thế, những vật trên người như nhẫn không gian lúc trước đều không còn, chỉ có một bộ áo vải.

Đột nhiên tâm thần hấn nhảy dựng, đưa tay nhìn sắc mặt biến đổi.

Tiên Hồng Giới trên tay cũng không thấy.

Điều này làm cho tâm tình của hấn rơi xuống hố sâu.

- Làm sao có thể. Ngay cả Tiên Hồng Giới cũng không thấy. Vật này dường như có thể bỏ qua hạn chế không gian, không có công kích gì có thể chân chính tiêu diệt.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Hấn thử cảm ứng Tiên Hồng Quy á nhưng lại không có cảm giác gì.

Ngay cả thần thức cũng không có.

Sau đó hấn cố gắng cảm ứng Tiên Hồng Không Gian.

Tiên Hồng Không Gian được xưng là chiếu rọi Đại Thiên thể giới, nếu Tiên Hồng Giới còn ở trong sự chướng khống của hấn thì nhất định có thể cảm thấy được.

Mà điều khiến Dương Phàm hơi ngạc nhiên vui mừng là hấn có thể mơ hồ cảm ứng sự tồn tại của Tiên Hồng Không Gian, nhưng tâm thần không thể rót vào trong.

Nhưng khí tức sinh mệnh của vùng đất sống trong Tiên Hồng Không Gian chậm rãi chảy khắp toàn thân, tẩy rửa thân thể phạm thai này.

Điều này nói rõ Tiên Hồng Giới còn trong sự chướng khống của hấn.

Vậy tình hình giờ khắc này rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Phàm tuyệt đối không nghĩ ra.

- Đại Thiên thần tháp mở ra với toàn bộ Đại Thiên Tu Di Trụ. chỉ có cực ít người may mắn mới có thể trở thành thí luyện giả tiến vào thần tháp...

- Mỗi thí luyện giả buông xuống thể giới thần tháp đều có khởi điểm giống nhau. Ngươi sẽ bắt đầu từ không, dưới sự dẫn đường của ta hoàn thành thí luyện.

- Tiếp theo, ta sẽ giảng thuật một số quy tắc thí luyện.

Tiên từ cung trang không phiền chán giảng thuật, mọi người không có quyền khống chế thân thể, chỉ có thể nghe.

Quy tắc cũng không nhiều, tất cả mọi người đều nhớ kỹ.

- Nội dung thí luyện cửa thứ nhất, các ngươi hòa vào Phạm Gia Trần phạm vi một vạn dặm trước mắt, mục tiêu nhiệm vụ là rời trần trong vòng ba năm.

- Nhiệm vụ thành công ban thưởng trăm khối linh thạch trung phẩm, ba kiện Linh khí cực phẩm, một chiếc nhẫn trữ vật. một trăm điểm công tích.

- Nhiệm vụ thất bại: Xóa bỏ!

Thanh âm tiên từ cung trang vẫn dịu ngọt êm tai cho dù là nói đến hai chữ “Xóa bỏ”.

Tâm thần mọi người rung lên.

- Trước khi tiến vào cửa thứ nhất, ban ổi người Thông Thiên Linh Nhân cùng với một thanh kiếm gỗ.

Lời nói vừa dứt, Dương Phàm cảm giác trên tay mình có thêm một thanh kiếm gỗ. hai mắt dường như xảy ra một ít biến hóa.

Hai mắt nhìn chăm chú người bên cạnh có thể nhìn ra thân phận.

Hắn nhắm vào Hồ Phi bên cạnh, lập tức hiện lên tin tức như sau:

Thí luyện giả: Hồ Phi.

Tu vi: Phàm nhân.

Dương Phàm mơ hồ cảm thấy được quỷ dị, sau đó rung mình rợn tóc gáy.

Trong Đại Thiên thần tháp này. mỗi người đều không nói tên họ của mình, làm sao bị Thông Thiên Linh Nhân nhìn thấy?

Hắn đưa ánh mắt hướng lên người tiên từ cung trang, có thể nhìn thấy bốn chữ “Tiếp dẫn tiên tử”, về phần tu vi thì hiện ra: Không biết.

- Tiếp theo còn có nửa canh giờ các ngươi sẽ đụng nhập Phạm Gia Trấn. Có nghi vấn gì có thể đưa ra với ta.

Tiên từ cung trang lần đầu ọi người cơ hội mở miệng hỏi.

- Tiếp dẫn tiên tử, nơi này rốt cục là thế giới gì. vì sao chúng ta bị mất tu vi?

Trong đám người có người giành trước đặt câu hỏi.

- Nơi này là thế giới thần tháp, về phần vì sao phạt lực các ngươi mất hết bởi vì tiến vào nơi này là một “người” khác.

Tiên từ cung trang lạnh nhạt nói.

- Xin hỏi tiên tử, trong thí luyện có thể đạt được Thần khí hoặc tài liệu giới ngoại hay không?

Một người tên là Thiên Linh Tử hơi hưng phấn nói.

Vấn đề này cũng khiến cho đám người Dương Phàm quan tâm.

- Có thể.

Tiên tử cung trang chỉ nói hai từ. mọi người đều tim đập thình thịch, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Lấy thần thông của Đại Thiên thần tháp này mà nói, hẳn không đến mức lừa gạt bọn họ.

- Xin hỏi tiên tử. như thế nào mới đạt được Thần khí?

Một người vạm vỡ hỏi.

- Điều này dựa vào chính các ngươi nỗ lực cùng may mắn. số cửa vượt qua càng nhiều, phần thưởng càng điểm công tích được thưởng cũng càng nhiều. Điểm công tích có thể tích lũy, khi red khỏi thần tháp có thể đổi bảo vật cần thiết bao gồm Thần khí thậm chí là bảo bối siêu việt Thần khí

Bảo bối siêu việt Thần khí

Dương Phàm nghe đến đó, trái tim đột nhiên nhảy dựng.

Hồ Phi bên cạnh cũng hưng phấn xoa tay, xem ra không tới nhầm chỗ.

- Xin hỏi tiên từ, bản thất của thí luyện là cái gì? Hoặc là ý nghĩa tồn tại của thế giới này là cái gì?

Lần này Dương Phàm lên tiếng.

Tiếp dẫn tiên từ liếc hẳn một cái, thần nhiên nói:

- Bản chất của thí luyện chính là tiến hành với hình thức trò chơi, đồng dạng cũng là ý nghĩa tồn tại của thế giới này.

Trò chơi!

Điều này sao có thể?

Mọi người đều trợn trừng hai mắt. khó có thể tin.

Dương Phàm nhướng mày. Nếu là trò chơi, như vậy ý nghĩa của thí luyện giả tham gia trò chơi này là cái gì?

Còn nữa, trò chơi này có phải còn có người xem hay không?

Hoặc là có nhân vật biến thái nghịch thiên nào đó bố cục một trò chơi sau đó dùng thái độ bốn cột xem xét những con kiến này biểu diễn?

Bỗng nhiên hẳn nhớ tới lời của Luân Huyá Đại Đế:

- Ta đi tới thế giới này có liên quan đến một loại trò chơi, về phần tháp này. ta căn bản không thể tiến vào. Hơn nữa ta xác định, lúc ở trong hệ thống thất giới chưa từng tiến vào.

Trò chơi, quả nhiên là trò chơi. Luân Huyá Đại Đế đi tới thất giới quả thật có liên quan với giới ngoại thần tháp.

- Bất đồng chính là: trong trò chơi này. nếu đã chết tức là chính thức từ vong.

Khóe miệng của tiên từ cung trang lần đầu hiện lên một tia lạnh băng.

Đây là một trò chơi từ vong!

Mọi người tại đây không rét mà run.

Tiếp theo tiên từ cung trang lần lượt trả lời một số câu hỏi.

- Thời gian đã đến. nhắc lại một lần cuối cùng.

- Cửa thứ nhất: Các người tiến vào thế giới thần tháp, phủ xuống Phạm Gia Trấn.

- Mục tiêu nhiệm vụ: Trong ba năm rời khỏi Phạm Gia Trấn.

- Nhiệm vụ thành công ban thưởng trăm khối linh thạch trung phẩm, ba kiện Linh khí cực phẩm, một chiếc nhẫn trữ vật. một trăm điểm công tích.

- Nhiệm vụ thất bại: Xóa bỏ!

Tiên từ cung trang hóa thành một dải sáng mờ mờ, xẹt qua bầu trời Phạm Gia Trấn.

Phạm Gia Trấn phạm vi vạn dặm đối với nàng mà nói chỉ chớp mắt lướt qua.

Dương Phàm thầm đoán, tu vi của tiên tử cung trang ít nhất là Độ Kiếp Kỳ trở lên.

Mà lúc này, mọi người đột nhiên có quyền tự do điều khiển thân thể, rơi xuống các nơi của Phạm Gia Trấn.

Dương Phàm nhìn chuẩn vị trí rơi xuống đại khái của Hồ Phi, cách mình khoảng một dặm.

Hai chân đạp trên mặt đất. Dương Phàm tu vi hoàn toàn mất hết có thể mơ hồ phán đoán tình độ linh khí nơi này bằng Đại Tần Vương Thế. tương đối với không gian Phàm giới mà nói thì xem như không tồi.

Hắn nhắm mắt. Thân thể được vùng đất sống tây rừ nửa canh giờ đã được cải thiện, tâm thần khẽ động trong khoảnh khắc có thể chạm rãi hấp thu thiên địa linh khí.

Điều này nói lên hắn đã đạt tới cảnh giới khí cảm. sắp bước vào Luyện Khí Kỳ, tốc độ vượt qua một bậc so với thí luyện giả khác tiến vào giới ngoại thần tháp. Quả thật là được trời ưu ái.

1117. Chương 1065: Nguy Cơ Sinh Tồn

Thật lâu sau, từ trong thân thể Dương Phàm bài tiết ra một ít tạp chất phát ra một mùi khó ngửi. khiến cho người lui tới trên Phạm Gia Trấn chú ý. không ít người khê cau mày. vẻ chán ghét hiện đầy trên mặt.

Trong dòng người lui tới còn có một tráng hán hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái.

Ánh mắt Dương Phàm liếc phía tráng hán. Thông Thiên Linh Nhân tự động kích hoạt, thực lực chiến lực của đại hán đại khái được biểu hiện ra

Đại hán này mặc dù không có phép lực nhưng là tnh độ Luyện thể thuật có thể so với Trúc Cơ Kỳ.

Trong lòng Dương Phàm nhảy dựng, hắn chân chính ý thức được, lúc mới vào thần tháp hắn là một phạm nhân không thể bình thường hơn.

Hắn lại đảo qua người lui tới trên đường, bình thường đều là Luyện thể thuật có thể so với Ngưng Thần Kỳ hoặc Trúc Cơ Kỵ. rõ ràng cao hơn mình một bậc.

Tình huống này khiến hắn không thể không cẩn thận, vội vàng đi về phía Hồ Phi.

- Dương lão đại, chúng ta nhanh xuất phát đi.

Hồ Phi về mặt mở mắt nhìn Dương Phàm, dường như nhìn đến người đáng tin cậy nhất, trong mắt nở rộ vài tia thần quang.

- Xuất phát? Nhiệm vụ là trong ba năm rời khỏi trấn nhỏ, nếu có thể dễ dàng đi ra ngoài làm sao cho thời hạn ba năm?

Dương Phàm có thể tưởng tượng, mục tiêu thí luyện này sẽ không dễ dàng thông qua như vậy.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Không thể luôn chờ ở chỗ này chứ!

Đột nhiên đi tới địa phương xa lạ hơn nữa phép lực hoàn toàn biến mất. đối là bất kỳ người tu luyện nào đều cảm thấy sợ hãi.

- Trước tìm hiểu tình huống.

Dương Phàm hít sâu một hơi. trên mặt khôi phục trấn định.

Hiện tại hắn có lực lượng sinh cơ của vùng đất xanh trong Tiên Hồng Không Gian trợ giúp, có thể khiến thể chất tăng trưởng rất lớn. Điều này so với thí luyện giả khác đã là ưu thế lớn lao.

Hai người đầy cẩn thận đi dạo quanh trấn nhỏ.

Trong lúc này, bọn họ gặp thí luyện giả khác, đều phòng bị lẫn nhau nhưng không hề động thủ.

Đi dạo chừng nửa canh giờ Dương Phàm phát hiện Phạm Gia Trấn rất lớn, phạm vi vạm vỡ. Trấn dân (dân trong trấn) sau khi trưởng thành cơ bản đều có cấp bậc luyện thể có thể so với Ngưng Thần Kỳ, một bộ phận cường đại thực lực có thể so với Trúc Cơ Kỳ.

Nói cách khác, thực lực đám thí luyện giả bọn họ tới Phạm Gia Trấn này, ngay cả một thiếu niên cũng không bằng.

Tình huống như thế khiến hai người Dương Phàm càng thêm thật cẩn thận, dưới tình huống tu vi không đạt tới Ngưng Thần Kỳ trở lên nhất định không thể gây chuyện thị phi.

Mới vừa không lâu hai người nhìn thấy một thí luyện giả bị một du côn trong trấn đánh đập sống dở chết dở. may mà có vệ binh trong trấn tới kịp thời ngăn lại. cứu một mạng của thí luyện giả kia.

Trên mặt thí luyện giả bị đánh đập mang theo khuất nhục cùng không cam lòng sâu sắc.

Dương Phàm trầm mặc. Hắn có thể nghĩ đến vị thí luyện giả này có thể đến từ một thế giới hệ thống giống như thất giới, thậm chí có thể là nhân vật có thể so với cấp bậc Tiên Đế.

Bất kể người ở thế giới cũ có thực lực mạnh bao nhiêu, vào trong thế giới thần tháp nhất định phải tuân theo quy tắc trò chơi của nơi này.

Đương nhiên trừ trần dân bình thường Dương Phàm cũng phát hiện một bộ phận người tu luyện nhưng chỉ thoáng hiện rồi biến mất. tu vi đa phần là Trúc Cơ Kỳ trở lên.

Đi một hồi bọn họ tiến vào một nhà được điểm.

Sở dĩ tiến vào cửa hàng này bởi vì Dương Phàm phát hiện được vật được bán ở nơi này đều là linh đan bậc thấp của Tu Tiên giới, tỷ như Kim Sang Dược...

Khi Dương Phàm nhìn thấy Trúc Cơ Đan được bày bán, trong mắt chợt lóe tinh quang.

Chưởng quầy của được điểm là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. nhìn thấy hai phạm nhân trước mắt. đầy vẻ khinh thường, lười không thèm phản ứng.

- Loại Bổ Khí Đan này bán thế nào?

Dương Phàm hỏi.

Bổ Khí Đan là loại đan được bổ sung pháp lực bậc thấp nhất.

- Bán lẻ. một viên hai khối linh thạch, một bình 36 viên 70 linh thạch.

Chưởng quầy không khách khí đáp.

Dương Phàm nhíu mày. Giá này đắt hơn Ngự Dương quốc không ít.

Hồ Phi bĩu môi. Chút linh thạch ấy căn bản không là gì cả.

Chỉ là hiện tại pháp lực hai người hoàn toàn biến mất. những vật trong nhãn không gian cũng không biết tung tích.

Cho dù là hai khối linh thạch quả thật cũng khó khăn.

Ngay cả Dương Phàm cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của mảnh đất xanh trong vùng đất sống, càng đừng nói đến sử dụng kho hàng Tiên Hồng.

Nói cách khác, hai người không một xu dính túi.

- Viên Trúc Cơ Đan này bán thế nào?

Hồ Phi hỏi.

- Ha ha, Trúc Cơ Đan, chỉ bằng hai người các người...

Chưởng quầy cười nhạo.

- Chúng ta cũng là tò mò, không biết chưởng quầy có thể thỏa mãn, cho chúng ta tăng trưởng kiến thức hay không?

Dương Phàm mím cười nói.

- Hai vạn linh thạch!

Chưởng quầy báo ra một con số. chuẩn bị thưởng thức vẻ mặt khiếp sợ của hai người.

Nhưng Dương Phàm cùng Hồ Phi chỉ hơi nhíu mày một chút, không có phản ứng quá lớn.

Rời khỏi được điểm Dương Phàm lại thấy cửa hàng khác có bán Pháp bảo, tài liệu. Từ pháp khí bậc thấp đến linh thạch cực phẩm, thậm chí Pháp bảo bình thường, cái gì cần đều có.

Nhìn thấy những thứ này. Dương Phàm âm thầm thở dài. Hắn hỏi một lão nhân trong trấn, biết được lối ra thôn trấn.

- Người mạo hiểm trẻ tuổi, lão hủ nhắc các người một câu. Ngoài trấn là một nơi rất không an toàn, nơi đó có yêu thú cùng ma vật cường đại cùng với cường đạo giết người không đèn mạng. Với thực lực của các người, ra thôn trấn chỉ sợ có đi không có về.

Lão nhân kia thiện ý nhắc nhở.

Dương Phàm vội vàng khiêm tốn thỉnh giáo:

- Chúng tôi vô tình đi vào Phạm Gia Trấn, thỉnh giáo lão nhân gia phải như thế nào duy trì cuộc sống?

Bọn họ hiện tại đều là phạm nhân, vài ngày không ăn cơm cũng sẽ chết đói.

Đầu tiên phải lo lắng đương nhiên là làm thế nào sinh tồn ở nơi này.

- Phía bắc trấn có một khu rừng hoang gọi là Bắc dã lâm. Nơi đó có một ít gà rừng, lợn rừng, nếu thân thù nhanh nhẹn có thể đi nơi đó. Tuy nhiên trong Bắc dã lâm cũng có một ít dã thú nguy hiểm phải cẩn thận một chút. Ngoài ra, các người có thể làm công việc vặt trong trấn.

Lão nhân đưa ra đề nghị của nông minh.

Dương Phàm tự nhiên là cảm tạ muôn phần.

Lão nhân lại đột nhiên nói:

- Đúng rồi. Trị an buổi tối của thôn không tốt lắm, nếu không ở nhà trọ chẳng những không chịu được đói lạnh mà còn không an toàn.

Dương Phàm vừa nghe lời ấy. trong lòng phát lạnh.

Hiện tại đừng nói ra trấn, cho dù là sinh tồn trong trấn này cũng cực khó không nghi ngờ.

Mục tiêu nhiệm vụ nếu đã đưa ra kỳ hạn ba năm tự nhiên có ý của nó.

- Lão nhân gia. chúng ta mới đến. không quen biết ai, người có thể...

Dương Phàm vẽ thành khẩn nói, hy vọng lão nhân có thể thu lưu mình.

Cuối cùng qua một phen hiệp thương, lão nhân đáp ứng thu lưu bọn họ ba ngày.

Đương nhiên, hai người phải cấp cho lão nhân ba trăm cân củi.

Đối với điều này tự nhiên Dương Phàm không phản đối.

Cùng ngày, lão nhân cấp cho bọn họ một thanh đao chặt củi. đi về phía Bắc dã lâm.

Dọc theo đường đi, thí luyện giả khác nhìn thấy đao chặt củi trong tay Dương Phàm hơi lộ vẻ khác thường, tuy là khinh thường nhưng cũng hết sức hâm mộ.

Khoảng chừng hai canh giờ sau rốt cục bọn họ tới Bắc dã lâm. lúc này đã là hoàng hôn.

- Xem ra phải ở lại qua đêm trong núi.

Dương Phàm khẽ than thở. hắn đánh giá cao tốc độ của mình.

Vội vàng kiếm một ít quả dại ở vòng ngoài dã lâm nhét đầy bụng, Dương Phàm cùng Hồ Phi bắt đầu thay nhau đồn củi.

Lúc một người đồn củi người khác tu luyện, cứ vậy thay phiên.

Đại khái sau nửa canh giờ, Hồ Phi tiến vào trạng hưởng khí cảm, cũng rất nhanh dẫn linh khí vào cơ thể.

Mà Dương Phàm thậm chí bước vào Luyện Khí Kỳ.

Lúc đồn củi, dòng chảy xanh mát lạnh của Tiên Hồng Không Gian tẩy rửa toàn thân khiến lực khôi phục của hắn cực nhanh.

- Người chuyên tâm tu luyện, ta đồn cùi là được.

Sau khi Dương Phàm tiến vào Luyện Khí Kỳ để cho Hồ Phi toàn tâm tu luyện.

Hắn hoàn toàn có thể vừa đồn cùi vừa tu luyện, nhục thể và pháp lực cùng tu.

Ảo nghĩa của Tiên Hồng Quy á dần dung nhập trong tâm thần.

Vào lúc sắp đến đêm khuya, Dương Phàm đã đem tâm thần hòa nhập vào tự nhiên.

Hắn lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Cứ tiếp tục theo xu thế này, trong nửa tháng có thể tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

Dĩ vãng ở Phàm giới, cho dù là hạng người thiên phú cực tốt muốn đạt tới cảnh giới này ít nhất cũng phải vài năm.

Đợi đến lúc đêm khuya, Dương Phàm phát hiện mình đã chặt đứt cùi. thậm chí vượt xa số lượng lão nhân kia quy định.

Thấy vậy hắn khẽ nhún người, nhảy lên trên nhánh cây. khoanh chân ngồi nhắm mắt lại cùng tu luyện với Hồ Phi.

Tuy nhiên hai người cũng không dám lơ là.

Đến một lúc, vài con dã thú đi qua nơi này. trong đó bao gồm một con măng xà to bằng cánh tay.

Xoẹt!

Dương Phàm đột nhiên dùng sức ném mạnh đao đồn cùi trong tay. đại măng kia hơi nghiêng người né khỏi nơi yếu hại, chỉ bị chém đứt một đoạn, máu văng khắp nơi.

Tê—

Trong mắt măng xà lộ vẻ hung lệ. nhanh chóng nhào tới.

Dương Phàm thuận tay vung thanh kiếm gỗ được tặng khi mới tới thế giới này đâm vào miệng măng xà. máu tươi văng khắp nơi.

Nhưng lực sát thương của kiếm gỗ quá nhỏ, “Rắc” một tiếng gãy thành hai đoạn.

Giờ phút này măng xà bị trọng thương gần như bổ nhào lên người Dương Phàm, may mắn Hồ Phi phản ứng đúng lúc, kiếm gỗ trong tay chém trúng đầu măng xà.

Dương Phàm thừa cơ một chân giẫm lên thân măng xà, hai tay đâm lên đầu nó.

Tiếp theo hai người phối hợp giết chết măng xà, một thờ hỗn hà hỗn hển.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc măng xà bị giết chết, hai người cảm thấy một dòng nước ấm xuất hiện trong cơ thể.

- Sao lại thế này, pháp lực của ta...

Hồ Phi phát hiện pháp lực của mình có chút tăng trưởng, chỉ thiếu một bước là có thể bước vào Luyện Khí Kỳ.

Dương Phàm hoàn toàn ổn định ở Luyện Khí sơ kỳ.

- Thật sự là kỳ quái.

Dương Phàm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Nếu pháp lực chỉ tăng trưởng chút ít còn có thể đổ cho ảo giác, nhưng tăng trưởng biên độ lớn như vậy không có khả năng là giả.

Tiếp theo hai người nướng ăn một nửa thịt măng xà. để lại một bộ phận thực vật cho ngày mai.

Ăn xong thịt măng xà, hai người tinh lực có thừa, tu luyện làm ít được nhiều.

Trong lúc tu luyện lại có dã thú khác tới gần bị hai người xử lý.

Ban ngày hôm sau, Dương Phàm cùng Hồ Phi khiêng thi thể một con dã thú trở về Phạm Gia Trấn, tặng một ít cho lão nhân thu lưu bọn họ. ngoài ra bán hết cho đồ tể trong trấn đổi lấy một ít bạc.

Thí luyện giả khác nhìn thấy tình huống này có chút thèm thuồng nhưng đang ban ngày bọn họ không dám động thủ.

Ban ngày có thị vệ duy trì trị an, một khi ra tay có thể sẽ bị thị vệ bắt giam, ngần thì vài tháng lâu thì vài năm. Nếu giết người trên trấn, thậm chí thị vệ có thể giết tại chỗ.

Thực lực của thị vệ có thể so với Trúc Cơ hậu kỳ. có nguyên một bộ vũ khí, đồ phòng ngự cấp bậc Linh khụ căn bản không phải bọn họ có thể đối phó.

Dương Phàm mơ hồ chú ý tới bộ phận thí luyện giả thèm thuồng đao chặt cùi trên tay mình.

Dù sao trong tay đại bộ phận thí luyện giả đều là kiếm gỗ, đi lên núi giết dã thú chỉ sợ rất nguy hiểm.

Ý thức được điểm này, Dương Phàm dùng tất cả bạc do bán thịt dã thú mua một thanh kiếm sắt, một cây côn sắt.

Kiếm sắt hẵn dùng, côn sắt cho Hồ Phi.

Tiếp theo hai người tiếp tục đi Bắc đã lâm săn thú.

Ban ngày săn thú. buổi tối về nhà lão nhân nghỉ ngơi.

Trong thời gian này, Dương Phàm nghe được tin tức có liên quan đến “Ngoại lai giả” trộm đồ bị thị vệ bắt giam giữ nửa năm.

Sau đó lại có rất nhiều ngoại lai giả lục tục bị bắt.

Vừa bắt đầu Dương Phàm còn cảm thấy buồn cười, sau lại cảm thấy có gì không đúng.

Sau khi suy nghĩ sâu xa hắn đột nhiên hiểu được: Sau khi bị bắt giam mặc dù mất tự do nhưng ít nhất không phải lo an toàn, sinh tồn, có thể toàn lực tu luyện.

Với cảnh giới của những ngoại lai giả có thể so với Tiên Quân Tiên Đế này, toàn lực tu luyện trong nửa năm đến Ngưng Thần Kỳ hoàn toàn không thành vấn đề. Đến lúc đó trở ra có thể tìm hướng khác phát triển.

Cũng có cá biệt một số ngoại lai giả vận khí không tốt hoặc là ban đêm bị giết hại hoặc là đói chết đầu đường; hoặc là có người ý đồ xông ra khỏi thôn trấn bị thị vệ trông coi ở lối ra của thôn trấn một đao miểu sát.

Đồng thời thí luyện giả vào trong núi săn thú bởi vì vũ khí lạc hậu chết dưới vuốt sắc của dã thú cũng có một số.

1118. Chương 1066: Chém Giết

Dương Phàm cảm thấy bị ai sâu sắc. Những nhân vật đỉnh từng sát trá phong vân ở các nơi của Đại Thiên Tu Di Trụ, hiện nay tiến vào giới ngoại thần thấp lại luân lạc tới nông nổi này.

Một vạn thí luyện giả tiến vào Phạm Gia Trấn gần như đều gặp phải nguy cơ sinh tồn.

Một cơ bản nhất cũng đều thành một đại nạn đề. càng không nói đến tình huống bị du côn trong trấn ức hiếp.

Chỉ vẻn vẻn trong hai ngày gần đây đã chết vài người.

Những thí luyện giả đã chết cũng không phải bọn họ không thông minh cơ trí mà là ở trong hoàn cảnh, không biết lại quá xui xẻo.

Tỷ như bị du côn đánh đập sống dở chết dở, chết đói đầu đường. Còn có thí luyện giả bị đạo tặc giết chết ở trong bóng tối.

Càng làm cho Dương Phàm kinh hãi chính là hắn còn thấy được một thí luyện giả trở thành thật cái.

So với bọn họ. những người cố ý phạm tội bị thị vệ của Phạm Gia Trấn bắt giam mặc dù bị mất tự do nhưng ít nhất có thể miễn cưỡng duy trì âm mưu. không cần lo lắng sự an toàn của sinh mệnh.

Dương Phàm cùng Hồ Phi ở trong phần đông thí luyện giả xem như sống không tòi, đều tự có một thanh kiếm sắt và côn sắt. không ít thí luyện giả đều ao ước.

Sau khi kiếm được kiếm sắt cùng côn sắt. hai người cố gắng tích lũy ngân lượng hy vọng có thể mua được vũ khí và đồ phòng hộ phẩm chất tốt hơn.

Hai ngày này, hai người cố gắng gấp bội.

Sau khi có được kiếm sắt cùng côn sắt. hiệu suất săn thú của hai người gia tăng rất lớn, lần lượt giết chết dã thú như dã lang, liệp báo, gấu chó.

Lúc săn giết những dã thú này hai người lại cảm nhận được tu vi phép lực tăng lên.

Trên thực tế đây không chỉ đơn thuần là nâng cao về pháp lực mà nâng cao tổng hợp năng lực các phương diện bao gồm cả thân thể.

Dương Phàm phát hiện một quy luật, sau khi giết chết dã thú có sức chiến đấu càng cao. biên độ thực lực tăng lên càng lớn.

Mới hai ngày, Dương Phàm tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ. Hồ Phi tiến vào Luyện Khí

Kỳ.

Lúc này. Dương Phàm phát hiện biên độ tăng trưởng tu vi khi giết chết dã thú bình thường đã bị giảm rất lớn. tuy rằng Hồ Phi đỡ hơn một chút nhưng cũng có cảm giác này.

Còn một vấn đề quan trọng.

Vào buổi tối, bọn họ cần phải ngủ.

Bởi vì hạn chế về cảnh giới, bọn họ không thể tích cốc. cần nghỉ ngơi, cần thực vật. cần ăn uống vệ sinh.

Hai ngày sau. hai người lại tích tụ được một ít ngân lượng.

Mà lúc này bọn họ lại gặp nguy cơ mới.

Lão nhân thu lưu bọn họ chỉ cho ở nhiều nhất là ba ngày.

Sau ba ngày, ban đêm bọn họ sẽ không có nơi để ngủ.

Nếu như ngủ trong rừng hoang, không chỉ gặp nguy cơ về dã thú mà còn phải lo lắng thí luyện giả khác ám toán.

Bởi vì thí luyện giả có được vũ khí không chỉ có hai người Dương Phàm cùng Hồ Phi càng ngày càng nhiều người tu luyện phát hiện săn giết dã thú có thể gia tăng pháp lực rất nhanh. Tốc độ này nhanh hơn so với đơn thuần tu luyện gấp vài lần, thậm chí chênh lệch chục lần.

Đương nhiên hiện tại vũ khí trong tay Dương Phàm cùng Hồ Phi là tương đối chất lượng.

Lại qua một ngày, lão nhân kia hạ lệnh đuổi khách, lý do là con lão sắp về hơn nửa không thể vũi viễn thu lưu bọn họ.

Cứ như vậy. hai người lập tức gặp phải áp lực của sinh tồn.

Dương Phàm đi nhá trọ một chuyến, phát hiện chi phí ở lại ở nơi này đồng dạng vượt qua Ngự Dương quốc rất nhiều.

Nếu muốn ở nhà trọ, một nửa thu nhập của bọn họ săn thú mỗi ngày đều phải chỉ ra.

- Không được. Nếu ở nhà trọ. giảm bớt thu nhập, sẽ giảm tốc độ tăng thực lực của chúng ta rất nhiều.

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên không ngừng, bỏ lựa chọn này.

Hắn hiểu được rất sâu sắc. nếu muốn thành công sống sót và cuối cùng đạt được Thần khí tài liệu giới ngoại cao cấp nhất định phải đi ở phía trên cùng một vạn thí luyện giả này.

Ngay tại hôm nay, Dương Phàm phát hiện rất nhiều thí luyện giả cũng có được một ít đồ bằng sắt như: xẻng, chùy sắt. cung tên...

Dương Phàm làm ra một quỳa định, bán kiếm và côn sắt trong tay mình và Hồ Phi đi. cộng thêm ngân lượng đạt được trong ba ngày săn thú gần đây mua một thanh kiếm sắt hoàn mỹ. một cây lang nha bổng, cung tên cùng với giáp da bình thường.

Sau khi mua số vũ khí. đồ phòng ngự này ngân lượng trong tay hai người tiêu hao sạch, nhưng đổi lấy chiến lực càng mạnh.

Dương Phàm phỏng đoán, lực công kích của kiếm sắt hoàn mỹ ít nhất phải mạnh hơn kiếm sắt bình thường 30%.

Mà sau khi có một bộ giáp da bình thường, mặc dù lực phòng ngự không tính cao nhưng ít ra có thể gia tăng một nửa lực sinh tồn. thời khắc mấu chốt có lẽ còn có thể cứu mạng.

Khi hai người cầm vũ khí hoàn mỹ, mặc giáp da đi ra thí luyện giả khác hâm mộ ghen tị, không thiếu người trong mắt lộ vẻ tham lam.

Không bao lâu, có thí luyện giả khác tới gần hy vọng có thể tạo thành minh hữu đều bị Dương Phàm cự tuyệt.

Mặc dù hắn phát hiện đã có số ít thí luyện giả tạo thành đoàn đội.

Dương Phàm thầm nghĩ trong lòng: “Trong cả thế giới Đại Thiên thần tháp này. duy nhất có thể tin chỉ có Hồ Phi”.

Trừ khi gia nhập liên minh quả thật có trợ giúp rất lớn đối với bọn họ, cần thiết phải hợp tác với nhau.

Cùng ngày Dương Phàm cùng Hồ Phi lại tiến vào Bắc dã lâm.

Ban ngày vẫn săn thú như cũ. buổi tối thay phiên nhau nghỉ ngơi, nhất định phải có một người canh gác.

Những ngày này sống trong giày vò.

Dương Phàm lại hưng phấn không hiểu. Từ sau khi tể chức uẩn Sinh Kỳ đã lâu không có loại nguy cơ lúc nào cũng phải căng thẳng thần kinh như vậy.

Vào lúc ban đêm, Hồ Phi tựa vào trên cây nghỉ ngơi, Dương Phàm canh gác.

Băng!

Một mũi tên rời dây từ bóng tối ngoài hai mươi trượng phóng tới.

Mục tiêu chính là Hồ Phi đang ngủ.

Mắt thấy mũi tên kia sắp đâm trúng đầu Hồ Phi.

Kiếm sắt hoàn mỹ trong tay Dương Phàm chém nhanh ra, “Đinh” một tiếng chém đứt mũi tên. Hồ Phi bị bình tĩnh, toát mồ hôi lạnh.

Mà lúc này Dương Phàm bỗng nhiên cảm thấy một luồng nguy cơ đến từ phía sau.

Băng!

Một mũi tên từ phía sau bắn tới, giờ phút này hắn vừa vung kiếm xong, chỉ miễn cưỡng tránh nơi yếu hại.

Phốc!

Mũi tên đâm trúng vai.

Thân thể Dương Phàm lắc lư một cái, đau nhức từ vai truyền đến. Nếu không có giáp da bảo vệ chỉ sợ hắn sẽ mất một nửa chiến lực.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, Sinh Mệnh Lục Lưu từ vùng đất sống truyền tới khiến thương thể hần nhanh chóng lành lặn.

Song chưởng vung lên đánh ron mũi tên sau lưng.

Dương Phàm thi triển Thông Thiên Linh Nhân, hai mắt thanh ba lưu động, lập tức phát hiện hai người đánh lén.

Hai thí luyện giả một nam một nữ, đều tu luyện đến Luyện Khí sơ kỳ.

- Mỗi người một người.

Dương Phàm cắn răng một cái, thân hình nhảy dựng lên đuổi theo nữ nhân đánh lén sau lưng.

Hồ Phi giận quát một tiếng, đuổi theo nam nhân kia.

Thông Thiên Linh Nhân của Dương Phàm đã ghi nhớ tên họ hai người.

Nam tên Phú Kinh, nữ tên Lý Dung.

Hần đuổi theo chính là Lý Dung.

Với tu vi Luyện Khí sơ kỳ của Lý Dung sao có thể thoát khỏi Dương Phàm tu vi gần tới Luyện Khí đại viên mãn. Huống chi thân thể của hắn được sinh mệnh lực của vùng đất sống tẩy rửa, vượt xa người thường.

Chỉ một hai chục nhịp thở, Dương Phàm đuổi tới gần Lý Dung.

Hai người đối diện, một người tiếp cận Luyện Khí đại viên mãn, một người mới vào Luyện Khí Kv, căn bản không có gì lo lắng.

Hô

Dương Phàm vung một tay, một viên đạn lửa gào thét mang theo sóng lửa nóng bỏng đánh trúng thân thể Lý Dung.

- A!

Lý Dung kêu thảm một tiếng, trên thân bốc cháy, mái tóc lập tức bị đốt trụi.

- Tha mạng!

Nàng lập tức quỳ xuống, khóc lóc van xin.

Phốc!

Kiểm sắt hoàn mỹ không chút do dự đâm vào ngực Lý Dung.

Khoảnh khắc Lý Dung chết đi. Dương Phàm rõ ràng cảm nhận được pháp lực tăng lên. gần như thoáng chốc bước vào Luyện Khí đại viên mãn.

Đồng thời trong đầu có thêm một tin tức: Giết chết thí luyện giả Lý Dung, được mười điểm công tích.” Đường như kết thúc thí luyện, điểm công tích có thể đổi bảo vật”. Trong lòng Dương Phàm cả kinh.

Hắn cũng không chần chờ. rút kiếm sắt hoàn mỹ ngồi xuống nhật cung tên của nàng này, cũng lấy ngân lượng trên người nàng.

Toàn bộ quá trình, sắc mặt Dương Phàm bình thản không gợn sóng.

Hắn hiểu rất rõ. nếu bị chết không phải là địch nhân như vậy lần sau bị chết có thể chính là mình.

Sửa sang lại chiến lợi phẩm, cung tên đeo sau lưng. Dương Phàm không khỏi khát vọng nhãn không gian, cho dù là một túi trữ vật bình thường nhất.

Trở lại nơi cũ, một lát sau Hồ Phi cũng trở lại. Trên lang nha bổng hắn dính máu, tu vi đạt tới Luyện Khí trung kỳ.

Màn đêm buông xuống, hai người lại thay đổi một nơi bí mật nghỉ ngơi, thay phiên canh

gác.

Lần này Dương Phàm bố trí cấm chế ở phụ cận.

Nhưng với tu vi Luyện Khí Kỳ của hắn khó có thể thi triển cấm chế diện tích lớn. hơn nữa thời gian tồn tại của cấm chế không lâu.

Hồ Phi nghỉ ngơi một lát đến phiên Dương Phàm nghỉ ngơi.

Đêm đó, Dương Phàm thành công tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn.

Ngày hôm sau. bán hết thịt sẵn được. Dương Phàm quyết định đi vào sâu trong Bắc dã lâm.

Nghe lão nhân lúc trước giảng thuật, ở sâu trong Bắc dã lâm có yêu vật.

Sau khi vào sâu trăm dặm Dương Phàm phát hiện càng vào sâu cấp bậc dã thú càng cao.

- Chúng ta ở trong này ba ngày, xâm nhập dã lâm. rồi trở về trấn.

Trong mắt Dương Phàm lộ tinh quang.

Bởi vì hắn phát hiện qua lại thôn trấn và Bắc dã lâm sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, đặc biệt sau khi đi sâu vào trong.

- Trong vòng ba ngày ít nhất ta có thể tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. cấp bậc dã thú nơi này cũng cao. thực lực chúng ta tăng lên cũng nhanh, về phần thịt dã thú, chúng ta có thể vứt bỏ.

Dương Phàm lạnh nhạt nói.

- Nếu không cần thịt vậy chúng ta cũng không kiếm đủ ngân lượng, không có tiền mua vũ khí, đồ phòng hộ càng cường đại. Càng không nói đến mua pháp khí, Linh khí.

Đối với nghi vấn của Hồ Phi. Dương Phàm cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện, những thứ vụn vặt trên người dã thú lớn như sừng, răng, móng vuốt càng đắt tiền? Lại thêm, ba ngày về một lần. đỡ tốn rất nhiều thời gian đi lại. Huống chi... thực lực tăng lên mới là căn bản của hết thảy.

Dương Phàm lạnh nhạt cười.

Ba ngày tiếp theo, hai người quả thật đi vào sâu trong dã lâm thăm dò. chiến đấu lực của dã thú gặp phải cũng càng ngày càng mạnh, biên độ thực lực tăng lên khi giết chết dã thú cũng càng lớn.

Trong chiến đấu hai người khó tránh khỏi bị thương, nhưng có Dược sư Dương Phàm này. thương thể căn bản không thành vấn đề.

Dương Phàm cũng phát hiện, mặc dù ở thế giới này, khi hắn dùng Tiên Hồng Quy á trị liệu Thương thể cũng có thể tăng tu vi ở một tnh độ nhất định.

Kết quả chỉ hai ngày rưỡi. Dương Phàm thành công tấn chức Ngưng Thần Kỳ. Hồ Phi mới bước vào Luyện Khí đại viên mãn.

Trong lúc này. hai người thu thập rất nhiều thứ vụn vặt của dã thú hung mãnh, có thể bán được một khoản tiền khả quan.

- Cạc cạc... Ngày mai trở về trấn có thể mua được vũ khí cao cấp hơn.

Hồ Phi cười thật thoải mái.

- Chỉ cần kiên trì như vậy. một mực đi trước, chúng ta sớm muộn sẽ có thể đạt được Thần khí.

Dương Phàm lộ vẻ kiên định, tự tin vô cùng.

- Nhưng... lần này trở về trấn ta có thể cân nhắc việc luyện chế pháp khí rồi.

Giọng của hắn bỗng thay đổi.

- Pháp khí!

Hồ Phi hưng phấn vô cùng:

- Sao ta lại quên nhi Đạt tới Ngưng Thần Kỳ có thể miễn cưỡng luyện chế phép khí.

Dương Phàm từng hỏi thăm trên trần, có một số quặng sắt, đồng chất lượng tốt có thể dùng bạc để mua. chỉ cần dùng chân hòa rèn luyện.

về phần chân hòa, với thần thông cảnh giới vốn có của hắn có thể dùng bí thuật tế ra một ít.

Tuy nhiên đây cũng là công việc rất có tính khiêu chiến.

Ngao

Ngay khi hai người nói cười, ở sâu trong dã lâm truyền đến một tiếng rống kinh hồn.

Sau đó một cổ linh áp bao trùm lên hai người.

- Chi sợ là yêu thú.

Dương Phàm kinh hô một tiếng, nửa mừng nửa lo.

1119. Chương 1067: Đột Nhiên Tăng Mạnh

Dương Phàm thi triển Thông Thiên Linh Nhãn, ở sâu trong Bắc dã lâm thấy được một con đại hùng toàn thân phủ đầy kim ban (loang lỗ), da dày thịt béo dưới ánh kim ban chiếu rọi giống như kim thiết.

Trong mắt đại hùng lóe ra lệ quang màu u lam, loại thần tình âm độc này vượt qua phạm trù dã thú.

Sắc mặt Dương Phàm ngưng trọng. Đây là một con yêu thú hơn nữa là cấp hai. thực lực ít nhất có thể so với Ngưng Thần Trung Kỳ.

Nếu có phép khí trong tay. Dương Phàm gần nắm chắc mười phần chém chết.

Nhưng là hắn cùng Hồ Phi cũng không có pháp khí. trong tay đều là vũ khí phàm trần, nhiều nhất là vũ khí bằng sắt phẩm chất tương đối tốt một chút.

Lại nhìn làn da kim ban chiếu rọi của đại hùng. Dương Phàm có thể đoán được vũ khí trong tay hắn cùng Hồ Phi chỉ sợ khó thể thương tổn yêu thú này.

Uỳnh uỳnh

Mặt đất khe rung lên. không ít lá cây rụng xuống. Đại hùng tuy lớn nhưng tốc độ không chậm vọt tới đại thụ trước mặt hai người.

Bồng

Kim ban đại hùng vùng hùng chương, hoàn toàn chặt đứt gốc đại thụ nửa người ôm trọn này.

Dương Phàm cùng Hồ Phi vội mượn lực nhảy sang đại thụ khác.

Bằng! Bằng! Bằng!

Dương Phàm bắn liên tiếp ba mũi tên vào những nơi yếu hại của kim ban đại hùng như mắt. cổ họng của nó.

Nhưng kim ban đại hùng này thật nhanh nhẹn vùng hùng trao chụp gây mũi tên bắn về phía mắt. một mũi tên khác bắn tới cổ họng phát ra tiếng “Bồng” một cái. ngay cả miệng vết thương cũng chưa từng lưu lại.

Dương Phàm kinh hãi. Lực phòng ngự của kim ban đại hùng này ở trong yêu thú cấp hai chỉ sợ cũng là nổi trội.

Hai người trong rừng cây nhảy nhót, kim ban đại hùng cũng không ngu ngốc, nó nhặt một thân cây dài hai ba trượng vùng sang hướng hai người Dương Phàm.

`m!

Nơi thân cây đi qua, đại thụ bị đánh gãy.

Đột nhiên, Dương Phàm lẳng không nhảy lên. giẫm lên thân cây vũ khí của kim ban đại hùng, trong nháy mắt tiến sát gần người, thiết kiếm trong tay chém mạnh ra.

`m... Phốc!

Pháp lực của Ngưng Thần Kỳ rót vào trong thiết kiếm hoàn mỹ, chém trúng đầu kim ban đại hùng để lại một vết thương sâu nửa tấc. máu tươi bắn ra

Grào—

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lớn, thân thể bay ra ngoài, lẳng không lật người tránh thoát khỏi một kích giận dữ của kim ban đại hùng.

Hắn hoảng sợ phát hiện mình chẳng những không tạo thành thương tổn có tính thực chất cho đại hùng mà ngược lại trên thiết kiếm hoàn mỹ có một vết mẻ nhỏ.

- Đi chết đi!

Hồ Phi từ phía sau tập kích, lang nha bổng nện mạnh lên gáy đại hùng. Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, hắn cũng bị đánh bay ra ngoài.

- Không nên tác chiến gần người.

Dương Phàm vội vàng điều chỉnh phương án tác chiến. Hắn bay vọt lên cây. một tay nhấc lên. vài viên đạn lửa rơi xuống trên người kim ban đại hùng.

Kim ban đại hùng liên tục kêu “ngao ngao”, trên người dăng lên ánh vàng nhàn nhạt, nhưng đạn lửa của Dương Phàm cuộn cuộn không ngừng bắn xuống, nổ như pháo hoa trên người nó.

Mặc dù làm vậy không đủ tạo thành thương tổn thực chất cho đại hùng những cũng làm cho Dương Phàm ở vào thể thượng phong.

Hai tay Hồ Phi phát ra, một đạo lôi quang nhỏ bé giáng lên người kim ban đại hùng, đồng dạng không thể thương tổn nhưng lại có thể khiến thân hình nó tê dại một chớp mắt.

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên. lấy cung tên ra thừa dịp khoảnh khắc kim ban đại hùng tê dại. buông dây cung.

Băng—

Mũi tên chuẩn xác đâm vào một mắt kim ban đại hùng. Lập tức khu đã lâm này truyền đến một tiếng rống rung trời khiến dã thú phụ cận phủ phục run rẩy.

Dựa theo cách cũ, Dương Phàm lại bắn mù con mắt kia của kim ban đại hùng.

Chuyện tiếp theo liền đơn giản. Hai người nhảy qua lại trong rừng, đuổi tạt đánh đau kim ban đại hùng.

Rốt cục vào một lúc lâu sau đó. khi pháp lực của Hồ Phi hao sạch, Dương Phàm cũng cảm thấy mệt mỏi thì đại hùng mới âm âm ngã xuống.

Gần như đồng thời, Dương Phàm cảm giác một dòng nước ấm chảy trên người, pháp lực đột nhiên tăng mạnh hướng về Ngưng Thần Trung Kỳ gần thêm một bước, Hồ Phi lại trực tiếp bước vào Ngưng Thần Kỳ.

- Chém giết linh thú cấp hai, đạt được 2 điểm công tích.

Trong đầu Dương Phàm truyền đến thanh âm này.

Mà Hồ Phi lại không đạt được điểm công tích, hiển nhiên chiến tích được tính lên người Dương Phàm. Dù sao giết chết con kim ban đại hùng này, hơn phân nửa là công lao của hắn.

- Đây chính là linh thú cấp hai. Những thứ trên người nó ít nhất có thể bán được một ít linh thạch.

Dương Phàm mừng rỡ. đi tới cạnh thi thể đại hùng lại bỗng dưng ngừng ra.

Lúc này, cạnh thi thể đại hùng trôi lơ lửng vài quang đoàn nhỏ. Dương Phàm theo bản năng đưa tay chạm vào cái lớn nhất sáng nhất.” Tạch” một tiếng, quang đoàn biến thành một thanh phi kiếm lưu chuyển ánh vàng mờ mờ.

Pháp khí!

Dương Phàm tim đập nhanh hơn, cầm thanh phi kiếm xem phẩm chất của nó. Không ngờ là một thanh phi kiếm thượng phẩm.

Thông Thiên Linh Nhân có thể nhìn thấy thuộc tính của phi kiếm: Kim Huy Kiếm, phi kiếm thượng phẩm, rất sắc bén.

- Nay...

Hắn khó mà tin nổi, chẳng lẽ giết chết yêu thú còn có cơ hội đạt được phép khí

Tuy nhiên khi hắn nghĩ đến lời nói của tiếp dẫn tiên từ:

- Bản chất của thí luyện tiến hành với hình thức trò chơi. Đồng dạng cũng là ý nghĩa tồn tại của thế giới này.

- Bất đồng chính là: Trong trò chơi này nếu chết đi chính là từ vong chân chính.

Trò chơi. Nếu đã là trò chơi, như vậy hết thảy đều phù hợp lẽ thường.

Nhìn pháp khí trong tay Dương Phàm, Hồ Phi không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Tiếp theo, mấy người lại sờ vào mấy quang đoàn khác, phân biệt là một kiện phép khí phòng ngự hạ phẩm, một thanh đại đao pháp khí trung phẩm.

Còn có một quang đoàn, sau khi vào tay dĩ nhiên là ba khối linh thạch hạ phẩm.

Linh thạch!

Dương Phàm cùng Hồ Phi mừng như điên.

Đi tới thế giới này. lần đầu tiên nhìn thấy linh thạch.

- Quá sung sướng!

Hồ Phi thiếu chút nữa hét ra tiếng.

Tiếp theo hai người thu thập đồ trên người yêu thú. Dương Phàm vận chuyển pháp lực lên Kim Huy Kiếm, có thể dễ dàng cắt thi thể kim ban đại hùng.

Sau khi cắt những thứ linh tinh trên cơ thể xong XUÔI hai người Dương Phàm ngồi trên cây nghỉ ngơi.

Đêm khuya cùng ngày, hai người hưng phấn không ngủ được, dứt khoát bắt đầu luyện hóa pháp khí.

Hai người đều sử dụng bí thuật miễn cưỡng tế ra một tia chân hỏa, mất cả đêm mỗi người đều luyện hóa pháp khí mới được một hai phần mười.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người chạy nhanh về Phạm Gia Trấn.

Trong lúc này, thí luyện giả khác nhìn thấy pháp khí trong tay hai người, tròn mắt đều như muốn lọt ra ngoài.

Chuyện đầu tiên khi trở về trấn là đổi những đồ vụn vặt của đã thú thành ngân lượng, tổng cộng được một khoản lớn.

Đồ trên người yêu thú cấp hai bán được bảy tám khối linh thạch.

Tổng cộng số linh thạch trên người hai người có hơn hai chục khối.

Sau đó không nói hai lời vào nhà trọ luyện hóa phép khí về phần ngân lượng ở lại nhà trọ trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Ba ngày sau. hai người rời nhà trọ.

Dương Phàm chẳng những luyện hóa xong pháp khí thượng phẩm Kim Huy Kiếm mà còn tu luyện đến Ngưng Thần Trung Kỳ, đưa kiện pháp khí hộ giáp cho Hồ Phi.

- Dương lão đại. Chúng ta còn một chút linh thạch, có phải cần mua một chút gì hay không?

Hồ Phi cảm thấy hẳn là mua cho Dương Phàm một kiện phép khí hộ giáp.

- Không. Tất cả linh thạch còn lại mới có thể miễn cưỡng mua được một kiện pháp khí phòng ngự thấp nhất, mà còn là một đôi giày. Không bằng dùng linh thạch mua một cái túi trữ vật.

- Túi trữ vật.

Ánh mắt Hồ Phi sáng lên. hiểu ra.

- Tài liệu đánh ra có thể bỏ vào túi trữ vật. giảm bớt thời gian lui tới. kiếm thêm càng nhiều linh thạch.

Dương Phàm cười nói.

Sau khi có quỳa định, Dương Phàm liền đi mua một cái túi trữ vật. tiêu hết tất cả linh thạch.

Túi trữ vật này cũng là một kiện phép khí không gian bên trong tương đương với một vại nước lớn.

Lúc vào trấn, Dương Phàm phát hiện cũng chỉ có một số rất ít thí luyện giả có phép khụ nhưng còn chưa thấy được một kiện pháp khí thượng phẩm nào.

Xem ra ba ngày qua đã có thí luyện giả khác giết chết yêu thú đạt được pháp khí.

Điều này làm cho Dương Phàm cảm thấy áp lực lớn lao.

- Hắc hắc. Lúc trước đám thí luyện giả vào tù cầu an nhân có thể sẽ hối hận chết mất. Mới hơn mười ngày chúng ta đã có được phép khí.

- Ha ha, đúng vậy. Hiện tại có số ít thí luyện giả đều tu luyện đến Ngưng Thần Kỳ. dựa theo tu luyện bình thường ngắn thì cũng phải hai ba tháng.

Dương Phàm nghe thấy tiếng trao đổi khe của mấy thí luyện giả.

Không để ý tới đám người này, Dương Phàm cùng Hồ Phi không chế phép khí xé gió bay về phía Bắc đã lắm.

Mà trên dân của Phạm Gia Trấn đối với người tu tiên đường như cũng không cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là khó thể hiểu nổi, biến hóa của đám ngoại lai giả này cũng quá nhanh, nhanh như vậy đã có thể ngự kiếm phi hành.

Lần này đi Bắc đã lắm. Dương Phàm cùng Hồ Phi trực tiếp đánh vào sâu bên trong đã lắm. chỉ có gặp số ít dã thú tương đối cường đại bọn họ mới ra tay.

Mục tiêu của bọn họ là yêu thú. Hai người đều đạt tới Ngưng Thần Kỳ. Dương Phàm lại càng đạt tới Ngưng Thần Trung Kỳ. Hai thanh phép khí một đường đánh tới, đánh đâu thắng đó.

Có một bộ phận đoàn đội nhỏ ba đến sáu người mới có một hai kiện pháp khí tu vi đạt tới Ngưng Thần Kỳ cũng chỉ là số ít.

Nhìn thấy hai vị sát tinh này, cũng không có mấy người dám trêu chọc.

Liên tục ba ngày trôi qua, Dương Phàm cùng Hồ Phi tiếp tục vào sâu, lục tục giết chết mười mấy con yêu thú. Trong đó bao gồm hai con yêu thú cấp hai, chiếm được hơn trăm khối linh thạch, sáu bảy kiện pháp khí

Yêu thú cấp một. sau khi giết chết nhiều khi còn không đạt được pháp khí

Nhưng thời gian ba ngày này, lúc Dương Phàm tu luyện đến Ngưng Thần Hậu Kỳ cảm giác giết yêu thú cấp hai, biên độ tăng thực lực lại nhỏ đi.

Hồ Phi đạt tới Ngưng Thần Trung Kỳ cũng có cảm giác này.

- Tiếp tục vào sâu.

Trong mắt Dương Phàm lóe ánh sao.

Diện tích của Bắc đẩu lâm này phi thường lớn. Bọn họ lại bỏ ra bốn năm ngày vào sâu gần ngàn dặm, giết chết mấy chục yêu thú. rốt cục đụng phải yêu thú cấp ba.

Con yêu thú cấp ba này là một con măng xà lớn hết sức khó chơi, có thể phun khói độc đáng sợ.

Cũng may mà có Dược sư Dương Phàm, mất cả nửa ngày rốt cục đánh chết măng xà.

Đánh chết yêu thú cấp ba, Dương Phàm thành công Tồn chức Ngưng Thần Kỳ đại viên mãn, Hồ Phi tấn chức Ngưng Thần Trung Kỳ.

về phần chiến lợi phẩm, trong đó lại càng có hai kiện Linh khí hạ phẩm, còn có năm sáu kiện pháp khí thượng phẩm, cực phẩm cùng với hơn trăm linh thạch, một số tài liệu.

Dương Phàm phát hiện, mỗi loại yêu thú có đẳng cấp tương ứng bị xử lý lần đầu tiên, chiến lợi phẩm đầu phong phú vô cùng.

Lúc này túi trữ vật đã đầy. Hồ Phi thậm chí còn vác một cái bao lớn.

Hai người hưng phấn trở về Phạm Gia Trấn, bán hết những thứ linh tinh, cộng thêm số linh thạch có được tổng cộng hơn bốn trăm khối.

Vốn cũng muốn bán những phép khí không dùng đến đi nhưng Dương Phàm phát hiện giá cả thu mua của cửa hàng khá thấp, dứt khoát bán cho đám thí luyện giả. giá cả cao hơn một chút.

Rất nhanh số phép khí chiến lợi phẩm được bán sạch, linh thạch trong tay hai người đã có bảy tám trăm khối, có thể nói là tài sản dồi dào.

Tiến vào nhà trọ. hai người luyện hóa Linh khụ phân biệt có một kiện Linh khí công kích cùng một kiện pháp khí phòng ngự thượng phẩm.

Ba ngày sau Linh khí đều luyện hóa xong, chiến lực tăng mạnh.

Chờ khi bọn họ đi ra cũng không thấy thí luyện giả có Linh khí Có lẽ thí luyện giả có Linh khí đang ở nhà trọ luyện hóa.

Lúc này Dương Phàm quyết định thử một chút, xem có thể red khỏi trần nhò hay không!

1120. Chương 1068: Song Sí Lôi Hồ

Trần nhò thần bí này Dương Phàm còn chưa đi tới rìa chân chính. Lối vào duy nhất được vệ binh trong trấn canh gác.

Khi Dương Phàm cùng Hồ Phi đi ra gây nên một hồi chấn động.

Hai người đều có túi trữ vật. không nhìn ra được phép bảo của bọn họ.

Mà chân chính gây chấn động là tu vi của Dương Phàm.

- Trời ạ. Mới hơn nửa tháng đã có người tu luyện tới Trúc Cơ Kỳ.

Không ít thí luyện giả như mất hồn mất vía, ngây ra tại chỗ.

Đúng vậy. Trúc Cơ Kỳ!

Cũng bởi nguyên nhân này khiến tin tưởng của Dương Phàm tăng nhiều, tính toán thử một phen xem có thể rời khỏi Phạm Gia Trấn hay không.

Đây là lần đầu tiên Dương Phàm tới lối ra của Phạm Gia Trấn.

Toàn bộ vòng ngoài trấn nhò được vây bởi tường gỗ rắn chắc cao hai chục trượng, mỗi cách mười trượng ít nhất có một vệ binh ở trên tường gỗ. còn có lính cung tên.

Dương Phàm chỉ nhìn lướt qua đội hình phụ cận lối ra Phạm Gia Trấn, hít sâu một ngụm khí lạnh.

Đám vệ binh này đều là Trúc Cơ Kỳ đại viên mãn. Vũ khí trong tay, khô giáp thậm chí gãy, hộ yển đều là Linh khí cực phẩm.

Chẳng những thế, đám vệ binh này bất kể pháp lực hay là luyện thể đều đạt tới Trúc Cơ Kỳ đại viên mãn.

Chỉ dựa vào điểm này, thực lực liền cường đại hơn gấp đôi người tu tiên Trúc Cơ Kỳ cùng cấp bậc, huống chỉ còn có trọn bộ Linh khí cực phẩm.

Dương Phàm vừa tới gần, một vệ binh trong đám cười lạnh:

- Người lữ hành, thực lực của ngươi không đủ. Vì sự an toàn của ngươi, không được rời Phạm Gia Trấn.

Ở lối vào trừ hai tên vệ binh còn có hai hàng tổng cộng tám gã cung tiễn thủ, đều là pháp thể song tu, toàn bộ Trúc Cơ đại viên mãn, trọn bộ Linh khí cực phẩm.

- Vậy xin hỏi, phải có thực lực mạnh cỡ nào mới có thể rời khỏi trấn?

Dương Phàm bình tĩnh hỏi.

Lúc trước cũng không phải không có thí luyện giả ý đồ mạnh mẽ xông ra Phạm Gia Trấn nhưng bọn họ vừa mới bước chân ra một bước đã bị miểu sát.

Dương Phàm không chút nghi ngờ. Tu vi không đạt tới Kim Đan Kỳ nếu mạnh mẽ xông qua chỉ sợ đều có kết quả bị miểu sát.

- Khi thực lực của ngươi có thể khiến chúng ta tin phục.

Giọng điệu vệ binh dịu đi một chút, tiếp tục nói:

- Bởi vì bên ngoài rất nguy hiểm. Không có đủ thực lực rời khỏi trấn chỉ có một con đường chết.

Dương Phàm nghe xong không nói hai lời xoay người bước đi.

Thực lực đạt tới trình độ khiến vệ binh tin phục, như vậy ít nhất phải đạt tới Kim Đan Kỳ.

Tuy nhiên trong đầu Dương Phàm cũng trôi lên một ý tưởng: Lối vào canh gác nghiêm nhất, trừ khi đạt tới Kim Đan Kỳ nếu không rất dễ dàng bị miểu sát. Nhưng muốn rời trấn không nhất định cứ phải là lối ra vào.

Vị trí canh phòng ở tường gỗ đều là cứ cách mười trượng một vệ binh cùng một cung tiễn thủ.

Nếu đột phá từ vị trí đó, có khả năng chỉ bị bốn Trúc Cơ đại viên mãn pháp thể song tu công kích, chỉ cần chạy ra khỏi tầm đuổi giết, vấn đề sẽ không lớn.

Tốc độ. Nhất định phải nâng cao tốc độ.

Trừ khi đột phá đến Kim Đan Kỳ, nếu không phải tăng tốc độ tới cực hạn.

- Xuất phát!

Trong mắt Dương Phàm lóe tinh quang, sau khi hiểu độ khó của việc rời trấn không nói hai lời trực tiếp hướng về Bắc dã lâm.

Lần này bọn họ trực tiếp bỏ mặc dã thú, mục tiêu chỉ có yêu thú cấp hai trở lên.

Vì mục tiêu lần này, Dương Phàm không tiếc mọi giá mua một số ích Cốc Đan cùng với vài túi trữ vật dạng lớn.

Hai người giống như sát thần, giết vào sâu trong Bắc dã lâm.

Chém giết chừng nửa tháng, gặp được nhiều nhất là yêu thú cấp hai, yêu thú cấp ba khá ít.

Nửa tháng thu hoạch phong phú nhưng trong quá trình chém giết yêu thú tu vi tăng trưởng lại rất thông thả.

Hồ Phi đạt tới Trúc Cơ trung kỳ. Dương Phàm đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Đặc biệt là Hồ Phi trong quá trình chém giết có thể đạt được điểm công tích, tu vi tăng trưởng nhanh hơn gấp đôi tu luyện bình thường.

Dương Phàm nhíu mày. Hắn hiểu được từ Trúc Cơ Kỳ đến Kim Đan Kỳ là một lần ranh.

không dễ dàng đột phá như vậy.

Trong thời gian nửa tháng này, đại bộ phận thí luyện giả đều tu luyện đến Ngưng Thần Hậu Kỳ trở lên. một bộ phận đạt tới Trúc Cơ Kỳ.

Mà thí luyện giả vừa đạt tới Trúc Cơ Kỳ lại có được Linh khí lại càng như lông phượng và sừng lân.

Dương Phàm cũng phát hiện, trừ chém giết yêu thú cấp ba đầu tiên, yêu thú cấp ba sau này rất khó đánh ra Linh khí. Hắn cùng Hồ Phi chém giết nửa tháng mới được bốn năm kiện Linh khí.

Một ngày kia, khi hai người đối phó với một yêu thú cấp ba thì xảy ra xung đột với một đoàn đội nhỏ.

Đoàn đội này có khoảng tám người, trong đó năm Ngưng Thần Kỳ, ba Trúc Cơ Kỳ.

Thù lĩnh tên gọi Vô Phong Nguyệt, một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Hắn lại có hai kiện Linh khí, một công kích một phòng ngự.

Nhìn thấy Hồ Phi cùng Dương Phàm đi ngang lẻ, thí luyện giả của đoàn đội này lập tức dò mắt.

- Giết chết bọn họ.

Vô Phong Nguyệt ra lệnh một tiếng, tám thí luyện giả cùng xông lên.

Dương Phàm cùng Hồ Phi giận dữ, lập tức xông vào chém giết.

Trận chiến này có thể nói là thê thảm, cuối cùng Dương Phàm cùng Hồ Phi trả giá thương nặng giết cho đoàn đội này chạy tán loạn.

Trận chiến này, đoàn đội Vô Phong Nguyệt có ba tu sĩ Ngưng Thần Kỳ chết, Trúc Cơ Kỳ chết một, tổn hại một nửa. Vô Phong Nguyệt sau khi trọng thương, sử dụng bí thuật chạy trốn.

Dương Phàm trong chiến đấu lực khôi phục kinh người, Hồ Phi thiên phú chiến đấu kinh người, chém giết hung mãnh không sợ chết, thi thoảng Dương Phàm chiếu ứng hắn.

Cuối cùng hai người giành được thắng lợi nhưng thương thế đầy mình, cũng may có Dương Phàm - Dược sư có thể nói là phụ trợ vô địch.

Sau chiến đấu, Dương Phàm đạt được không ít điểm công tích.

Hắn phát hiện đánh chết một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không ngờ được 20 điểm công tích.

Sau khi dưỡng thương, hai người thắng lợi trở về. Chiến lợi phẩm nửa tháng này không thể nói không kinh, người.

Sau khi về trấn, Dương Phàm thu mua đại lượng tài liệu, gần như dốc hơn phân nửa linh thạch luyện chế hai bộ Linh khí thượng phẩm.

Giai đoạn hiện tại, Linh khí đại bộ phận người sử dụng đều là hạ phẩm.

Hai bộ Linh khí thượng phẩm bao gồm vũ khí, hộ giáp, giày cùng với đây chuyên tác dụng phòng ngự linh hồn.

Vũ khí của Dương Phàm là phi kiếm. Hồ Phi là lang nha bổng, đại đồng tiểu dị.

Vốn hắn còn muốn luyện chế Linh khí cực phẩm nhưng giá trị của cực phẩm lại gấp mười thượng phẩm.

Uy lực của Linh khí cực phẩm cùng thượng phẩm ít nhất chênh lệch hai lần.

Sau khi sắm đủ hai bộ Linh khí thượng phẩm hai người lại hướng về Bắc dã lâm.

Đám thí luyện giả Vô Phong Nguyệt thấy hai người sợ tới mức hồn vía lên mây trực tiếp thì nên bí thuật bỏ chạy.

- Đi vào sâu, càng sâu.

Dương Phàm cùng Hồ Phi đi về nơi sâu hơn trong dã lâm.

Bay được mấy ngàn dặm, yêu thú cấp ba thường xuyên qua lại. thậm chí thành đàn kết đội.

Gặp yêu thú cấp ba thành đàn kết đội, Dương Phàm cùng Hồ Phi cũng phải chạy trốn chết.

Nhưng là tại nơi này bọn họ đủ để tự bảo vệ, có càng nhiều yêu thú cấp ba để chém giết.

Đáng tiếc tới Trúc Cơ hậu kỳ. cho dù đánh chết yêu thú cấp ba nhiều nhất cũng chỉ được một ít điểm công tích, biên độ tăng thực lực càng ngày càng nhỏ.

Liên tục chém giết một tháng, Dương Phàm rốt cục đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, Hồ Phi tấn chức Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà lúc này. không ít đoàn đội qua lại ở sâu trong Bắc dã lâm. Đại bộ phận thí luyện giả đều đạt tới Trúc Cơ Kỳ. có được Linh khí cũng không ít.

Đám thí luyện giả này đều là cường giả đỉnh đến từ các nơi của Đại Thiên Tu Di Trụ. nếu Dương Phàm muốn kéo giãn khoảng cách gần như không hiện thật. Có thể giữ vững ưu thế như này đã là khó được.

Đối mặt với đoàn đội hai ba mươi người trở lên. Dương Phàm cùng Hồ Phi cũng không dám chống lại chính diện, chỉ có thể đánh lén.

- Dương lão đại. chúng ta có cần tổ chức đoàn đội hay không, nếu không sẽ chịu thiệt.

Sau vài lần né tránh, Hồ Phi đề nghị.

- Trước không vội, cấp thiết trước mắt là phải dẫn đầu, tập trung tài lực tạo ra Linh khí cực phẩm, tranh thủ rời trần đầu tiên.

Dương Phàm bình thản nói.

Với thực lực tổng hợp của hai người, chỉ cần cẩn thận không bị đoàn đội lớn vây quanh là dư sức tự bảo vệ.

Trái qua một tháng chém giết, hai người trở về bán tất cả chiến lợi phẩm, mua đại lượng tài liệu nâng cấp vũ khí trong tay thành Linh khí cực phẩm.

Hai kiện Linh khí cực phẩm gần như hao hết tất cả linh thạch.

Chờ lúc hai người lại hướng về Bắc dã lâm. có chút trợn trừng mắt.

Vùng dã lâm rộng lớn này càng ngày càng ít yêu thú, gần như bị thí luyện giả giết hơn phân nửa.

Lúc tiến vào dã lâm, thường xuyên nhìn thấy vô số thí luyện giả chém giết nhau, thậm chí là đại chiến giữa đoàn đội nhỏ.

về phần nơi sâu nhất dã lâm. trừ yêu thú thành đàn kết đội yêu thú rải rác cũng bị giết hại hơn nửa.

Dương Phàm cùng Hồ Phi có chút bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngẫu nhiên chọc ngoáy một tí, chiếm chút tiện nghi khi phân đồng thí luyện giả đánh nhau.

Nhoáng một cái lại một tháng trôi qua. Hồ Phi cũng tấn chức Trúc Cơ đại viên mãn, mà Dương Phàm cách uẩn Chùng Kỳ (Kim Đan Kỳ) còn một đoạn.

Lúc này đại bộ phận thí luyện giả đều tấn chức Trúc Cơ Kỳ, hầu hết có Linh khí.

Nhưng là đến nay vẫn chưa có ai có thể rời trần.

Rốt cục có một ngày, một tiếng gầm rung trời kinh động một bộ phận tu sĩ ở sâu trong Bắc dã lâm.

Một cổ uy áp kinh người đánh tới, cách xa mười dặm cũng có thể cảm nhận được.

Đây nghiêm nhiên là khí tức cấp Kim Đan.

- Aaa...

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Chỉ thấy phía trước có một con Lôi Hồ thật lớn có hai cánh từ giữa không trung đuổi tới, một vùng lôi điện hiện lên. giết chết vài tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không có Linh khí phòng ngự.

Ba!

Song Sí Lôi Hồ đột nhiên na di xuất hiện ở phía trên một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. một trảo xuyên tim, ngay cả Linh giáp hạ phẩm đều bị xé nát.

Rất nhanh con Song Sí Lôi Hồ đánh về phía Dương Phàm.

- Đám ngoại lai giả các người đám đồ sát con dân của ta, bản vương phải tru sát toàn bộ các người!

- Chạy mau!

Dương Phàm biến sắc. cùng Hồ Phi chạy trốn.

Thực lực hai người trong số thí luyện giả coi như đỉnh cao. bị một đạo lôi hồ đảo qua bị chút vết thương nhẹ. gian nan chạy trốn.

Tiếp theo, thí luyện giả trong Bắc dã lâm đều gặp tai họa, tử thương thảm trọng.

Dương Phàm Hồ Phi trước tiên rút lui ra vòng ngoài.

Mấy ngày sau, vài đoàn đội ý đồ đối kháng Song Sí Lôi Hồ. chấm dứt bằng thất bại. Thực lực là một phần, mà đoàn kết lại là phần khác.

Phàm là thí luyện giả tiến vào giới ngoại thần tháp đều là hướng về Thần khí. ai không muốn giữ mạng?

Nếu muốn chân chính đồng tâm hiệp lực cơ bản không có khả năng.

- Trước tiên rút về.

Dương Phàm hạ quý tâm, trước tiên về trấn.

- Dương lão đại. Nếu không chờ tu luyện đến Kim Đan Kỵ lại đến xử lý con hồ kia.

Hồ Phi đề nghị.

- Không thể chờ lâu như vậy. Con Song Sí Lôi Hồ kia sẽ bị chậm rãi mài chết. Chúng ta còn phải giành trước rời khỏi trấn.

Dương Phàm phù quý.

- Chẳng lẽ phải bỏ qua con Lôi Hồ này?

Hồ Phi vẽ không cam lòng.

- Bỏ qua? Sao có thể chứ!

Khóe miệng Dương Phàm nở nụ cười:

- Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, thường thường lần đầu tiên đánh chết yêu thú đẳng cấp tương đương, chiến lợi phẩm là nhiều nhất.

- Nếu như muốn tiếp tục giữ vị trí dẫn đầu thậm chí giành được Thần khí, nhất định phải chém giết Song Sí Lôi Hồ này.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lệ quang, nói chắc như đinh đóng cột.

1121. Chương 1069: Sấm Quan (thượng)

Dương Phàm đã hạ quý tâm muốn giết chết con Song Sí Lôi Hồ có thể so với cấp bậc Kim Đan này.

Tiếp theo hắn cùng Hồ Phi bắt đầu làm chuẩn bị.

Bước đầu tiên tìm kiếm thí luyện giả am hiểu trận pháp, tốt nhất là Tông sư trận pháp.

Ở thế giới nguyên lai, thí luyện giả tiến vào giới ngoại thần tháp này phần nhiều là nhân vật đỉnh phong cấp bậc Tiên Đế, sinh mệnh vũ trụ hàng vô tận. Nếu gặp được người am hiểu trận pháp hơn phân nửa là Tông sư trận pháp.

Tuy nhiên ở trong Đại Thiên thần tháp, thí luyện giả am hiểu trận pháp rõ ràng không phải là rất được ưa chuộng.

Một là: thiếu thốn và hạn chế về tài liệu. Dù sao đa số thí luyện giả ngay cả tài liệu luyện chế Linh khí cũng không có, nào dư thừa tài liệu cung cấp cho Trận pháp sư.

Hai là: trong mỗi một đoàn đội lớn đều không tín nhiệm lẫn nhau, khuyết thiếu đoàn kết phối hợp chân chính. Đây là một hồi trò chơi từ vong, không ai không coi trọng tính mệnh của mình, phần nhiều là chú trọng thực lực cá nhân.

Dương Phàm thoáng tìm hiểu ở trên trần một hồi, rất nhanh tìm được một thí luyện giả trên là Thiên Chấn.

Tu vi của Thiên Chấn đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, nghe nói trình độ trận pháp kinh người, bằng vào tài liệu ít ỏi không có mấy chế tác một cái trận bàn, có được thực lực một mình đấu yêu thú cấp ba.

Khi Dương Phàm tìm đến, Thiên Chấn có chút “thụ sủng nhược kinh”.

- Thiên mỗ đã sớm nghe đại danh Thiên Địa Nhị Tuyệt, không nghĩ tới hôm nay có thể chính thức gặp mặt. Thiên Chấn ôm thái độ cẩn thận.

Thiên Địa Nhị Tuyệt là uy danh mà Dương Phàm và Hồ Phi hai người tạo dựng nên ở Phạm Gia Trấn.

Danh hiệu này không chỉ đại biểu thực lực đỉnh cao của hai người lại càng thuyết minh, sự cường đại đáng sợ của việc bọn họ liên thủ hợp kích.

- Nghe nói các hạ am hiểu trận pháp cho nên muốn mời người ra tay hợp tác.

Dương Phàm cười nói.

- Hợp tác?

Hai mắt Thiên Chấn hơi híp lại:

- Xin hỏi Dương đạo hữu, phương thức hợp tác như thế nào?

- Hai loại phương thức.

Dương Phàm không chút suy tư, rõ ràng sớm có chuẩn bị:

- Loại thứ nhất: Luyện chế trận bàn dựa theo yêu cầu của chúng ta, trả thù lao hậu hĩnh.

- Loại thứ hai: Gia nhập chúng ta, tạo thành một đoàn đội nhỏ.

Hai loại phương thức hợp tác của Dương Phàm khiến Thiên Chấn chìm vào trầm tư. rồi sau đó ánh mắt chớp lóe không chừa.

Hắn chăm chú nhìn Dương Phàm thật lâu sau rốt cục hít sâu một hơi:

- Ta nguyện ý gia nhập đoàn đội của các người.

Thực lực của Thiên Chấn ở trong phần đông thí luyện giả xếp ở hạng trung, có thể nói là thế đơn lực bạc.

Mà thực lực đỉnh cao của Thiên Địa Nhị Tuyệt không thể nghi ngờ là cấp bậc khiến người ta nhìn lên. ngay cả những đoàn đội lớn cũng không dám trải chọc.

Nếu có thể gia nhập một đoàn đội như vậy, trợ giúp đối với hắn là không thể tưởng tượng.

- Tuy nhiên, cần phải chứng minh tnh độ trận pháp của mình.

Dương Phàm mỉm cười nói.

- Trình độ trận pháp?

Thiên Chấn đầy ngạo nghễ nói:

- ơ Nam Vực cừu giới, trình độ trận pháp của ta tự xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Nam Vực cừu giới?

Dương Phàm nao nao, sau đó nghĩ đến đó khả năng là một hệ thống tương tự thất giới.

- Mấy trăm năm trước, ta thậm chí từng hiệp trợ một vị Tông sư luyện khí khác trợ giúp một vị cường giả nghịch thiên luyện chế một kiện Thần khí Mà tài liệu giới ngoại của hắn chính là đến từ thần tháp này.

Thiên Chấn đầy vẻ nhớ lại cùng tự hào.

Luyện chế Thần khí!

Dương Phàm tức thì đánh giá trình độ trận pháp của Thiên Chấn bằng cặp mắt khác xưa

Tnh độ của Tông sư trận pháp có thể tham dự cùng luyện chế Thần khí có thể còn ở phía trên Thi Dao.

Dù sao trận pháp cần phải khắc lên trên Thần khí điều này cũng không phải Tông sư trận pháp bình thường có thể làm được.

Có Thiên Chấn gia nhập, kế hoạch của Dương Phàm thuận lợi hơn nhiều.

Khi biết được Dương Phàm muốn luyện chế trận bàn đánh chết Song Sí Lôi Hồ. Thiên Chấn cũng động dung. Chuyện này đối với hắn có vài phần khiêu chiến lại càng thêm hưng phấn.

- Ý nghĩ của ta là luyện chế ba trận bàn, mỗi trận bàn có một trận pháp mạnh mẽ. có thể dễ dàng vây giết vài yêu thú cấp ba đỉnh. Khi ba trận pháp này gộp lại tạo thành một đại trận, uy lực ít nhất đề cao gấp bốn năm lần.

Thiên Chấn đưa ra ý tưởng của mình.

Dương Phàm cùng Hồ Phi dốc toàn lực thu mua tài liệu, ngẫu nhiên còn đi Bắc dã lâm

“kiếm thêm”.

Vào thời khắc mấu chốt cuối cùng. Dương Phàm tự nhiên là tâm ngoan thủ lạt, liên thù với Hồ Phi tiêu diệt vài đoàn đội nhỏ. thu hoạch rất phong phú.

Rất nhanh Dương Phàm kiếm cho Thiên Chấn đủ một bộ Linh khí thượng phẩm, bao gồm một thanh Linh khí cực phẩm.

Nếu muốn đả thương đến yêu thú cấp bốn, uy lực của Linh khí cấp bốn rõ ràng không đủ. Chỉ có toàn lực thúc giục Linh khí cực phẩm mới có thể chân chính tạo thành Thương tổn đối với yêu thú cấp bốn.

Bốn năm ngày sau, dưới sự giúp đỡ của Dương Phàm, Thiên Chấn dùng tốc độ nhanh hơn dự đoán một nửa luyện chế thành ba trận bàn.

Vì luyện chế ba trận bàn này. ba người Dương Phàm gần như hao hết tất cả linh thạch cùng tài liệu.

- Trận pháp này là Tam Sát Khốn Ma Trận do ta tự nghĩ ra, do ba trận pháp tạo thành đủ để vây khốn yêu thú cấp bốn. Nếu chỉ dựa vào nó muốn đánh chết Song Sí Lôi Hồ chỉ sợ không đủ.

Thiên Chấn rất bình tĩnh nói.

- Ha ha, ngoài trận pháp còn có thực lực của mỗi chúng ta. Hơn nữa ta nghe nói gần đây có mấy đoàn đội lớn liên thủ đối phó Song Sí Lôi Hồ. tử thương thảm trọng, mặc dù cũng chưa thành công nhưng Song Sí Lôi Hồ cũng bởi vậy mà đã bị thương nặng.

Dương Phàm lại cười nói.

- Nếu là bị Thương nặng, xác suất thành công có thể đề cao vài phần.

Thiên Chấn trầm ngâm nói.

Sau khi tiến hành một phen phối hợp phương phép tổ hợp ba trận bàn, ba người nhân lúc đêm khuya bay đi Bắc dã lâm.

Dọc theo đường đi. Dương Phàm cùng Hồ Phi không chút lưu tình, gặp được thí luyện giả đem lễ hoặc đoàn đội nhỏ đều tiêu diệt với thế bẻ gãy nghiền nát. lưu lại vài người sống cho Thiên Chấn ra tay. tăng thực lực của mình hữu.

Sau khi tiến vào sâu trong Bắc dã lâm Thiên Chấn đã tấn chức tới Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực đoàn đội cũng bởi vậy mà hùng hậu thêm vài phần.

Xuyên qua trong rừng hồi lâu, dựa theo ấn tượng đại khái Dương Phàm tìm đến động phủ của Song Sí Lôi Hồ.

Mà lúc này, hai người gần như tới cuối của Bắc dã lâm. Song Sí Lôi Hồ ở trong một hang hốc sâu thẳm.

Grào-

Tiếng gầm rung trời từ cách đó không xa truyền lại. chỉ thấy Song Sí Lôi Hồ đánh ột đoàn đội nhỏ hai chục người chạy tán loạn bốn phía.

Ba người Dương Phàm ngằm lên vào một góc gần hang hốc.

Dưới thân thông Huyền Thiên Hóa Hư, ba người đứng nhập vào hoàn cảnh, khó có thể phát hiện.

Lúc trước ở Phàm giới. Dương Phàm từng bằng vào thuật này tránh khỏi tu sĩ Kim Đan điều tra, đối phó với yêu thú này tự nhiên không thành vấn đề.

Không bao lâu, Song Sí Lôi Hồ vết thương đầy mình trở lại hang.

Chờ đợi một hồi, ba người Dương Phàm lên đến lối vào hang hốc.

Dương Phàm không nói hai lời, bố trí một cấm chế cách âm thật lớn ở phụ cận lối ra vào. toàn lực triển khai cảm quan đi vào trong hang hốc.

Grào

Hắn còn chưa vào được mấy trượng đã bị Song Sí Lôi Hồ phát hiện.

Uỳnh... xoẹt xoẹt...

Một chùm sóng gợn lôi quang đảo qua, Dương Phàm cùng Hồ Phi đồng loạt tế Linh khí phòng ngự, ngành kháng đợt công kích này.

Phốc!

Hai người đồng thời hộc máu. bị thương không nhẹ.

Dương Phàm đứng lúc phát huy tác dụng của Dược sư. thương thế của Hồ Phi nhanh chóng khép lại. Mà lúc này Song Sí Lôi Hồ đã về tới.

Vút Vút Vút —

Ba kiện Linh khí cực phẩm hóa thành lưu quang huyền lệ đánh mạnh lên người Song Sí Lôi Hồ. Thương thế của nó lập tức nặng thêm vài phần.

Nhưng lúc này, Song Sí Lôi Hồ kia na di một cái. không ngờ xuất hiện ở phía sau lưng ba người, lợi trào xẹt qua một luồng hồ quang lạnh như băng.

Đình đang!

Dương Phàm cùng Hồ Phi sớm có phòng bị. hai kiện Linh khí cực phẩm chính diện ngăn cản lợi trào vung lên. nhưng hai người lại bị kinh phong lôi điện cường đại đánh bật ra. liên tục kêu rên.

BaBaBa—

Nhân cơ hội này Thiên Chấn nhanh chóng ném ra ba cái trận bàn. vừa khéo tạo thành hình tam giác rơi ở ba phía Song Sí Lôi Hồ.

Ông Ông Ông—

Ba cột sáng xanh, đỏ. vàng phóng lên trời cao tạo thành một đại trận tam giác lập thể.

Trong tam giác đại trận kia, hào quang hai màu xanh đỏ hóa thành những tia sáng, phong mang màu xanh lóe lên ánh lửa màu đỏ trong suốt.

Hai tia sáng này cuốn chặt lấy Song Sí Lôi Hồ, thân thể nó bốc lên từng đợt khói nhẹ, xuất hiện những miệng vết thương thật nhỏ.

Song Sí Lôi Hồ phát ra tiếng rống kinh, hồn thê thảm, thân thể vừa định nhấc lên thì dưới chân dâng lên từng đợt quang ba màu vàng đất tạo thành một cỗ trọng lực không hiểu, càng có những tia sáng vàng cuốn lasso chi của nó.

Lập tức Song Sí Lôi Hồ vốn đã bị Thương nặng bị nhốt trong Tam Sát đại trận.

Ba người tọa trấn ba phía đại trận toàn lực rót phép lực khiến uy lực trận phép càng tăng.

Tia sáng màu xanh phong mang lóe ra không ngừng cắt lên thân thể Lôi Hồ khiến cho vết Thương trên người nó càng ngày càng nhiều.

Tia đỏ như ánh lửa trong suốt có lực lượng thiêu đốt cường đại không ngừng mở rộng thương tổn và cũng tiêu hao pháp lực Lôi Hồ.

Quang ba màu vàng đất có trọng lực cường đại trói buộc Lôi Hồ.

Vốn Tam Sát đại trận còn có một loại là tia sét nhưng là nghĩ đến Song Sí Lôi Hồ am hiểu thân thông lôi hệ liền đổi thành thuộc tính thổ. như vậy lực trói buộc lớn hơn, lực sát thương giảm.

- Trong nửa canh giờ hẳn là có thể giết chết Lôi Hồ. Thương thế nó nặng hơn trong tưởng tượng, sau nhiều phen đại chiến nguyên khí đại thương, chỉ có bốn phần thực lực thời kỳ đỉnh.

Thiên Chấn phân tích.

- Nửa canh giờ quá lâu. Nếu bị thí luyện giả bên ngoài phát hiện, sẽ có biến số thật lớn.

Trong mắt Dương Phàm lóe lệ mang, bỗng nhiên nhấc tay. một viên châu đen thui bắn vào trong đại trận.

Trí tuệ Lôi Hồ khá cao, hồ trào vung lên đánh vỡ viên châu.

Bụp!

Không có nổ tung trong tưởng tượng mà là một vùng khói độc màu đen lan tràn toàn bộ đại trận.

Đây hóa ra là một kiện độc bảo.

Nếu là thời kỳ đỉnh, với thực lực yêu thú cấp bốn tự nhiên có lực chống lại độc này. Nhưng nó hiện tại thương thế đầy mình độc lực nhanh chóng chạy vào sâu trong cơ thể.

Thiên Chấn hơi chút bất ngờ. không nghĩ tới Dương Phàm còn am hiểu luyện độc.

Dưới sự trợ giúp của độc lực. sinh mệnh của Song Sí Lôi Hồ nhanh chóng trôi đi, chỉ chốc lát thương thế nặng thêm, chỉ còn một hơi.

Dương Phàm cùng Hồ Phi vội vàng tế ra Linh khí cực phẩm, chém loạn một hồi.

Chỉ vài nhịp thở.

`m

Song Sí Lôi Hồ ngã xuống đất. chung quanh thi thể nổi lơ lửng mấy chục quang đoàn nhỏ.

Chiến lợi phẩm lại nhiều như vậy!

Ba người ngừng hô hấp!

Dương Phàm thu hồi chiến lợi phẩm, chờ trở về rồi phân phối.

Chém giết Song Sí Lôi Hồ. Dương Phàm đạt được hai trăm điểm công tích, nhiều hơn trong tưởng tượng vài lần.

Mà là yêu thú cùng cấp lần đầu tiên bị chém giết, Pháp bảo trong chiến lợi phẩm ít nhất cũng là Linh khí cực phẩm, còn có bốn năm kiện Pháp bảo. bao gồm một kiện Pháp bảo đỉnh cấp. một số tài liệu khác cùng với linh thạch trung phẩm lại có đến hơn trăm khối.

Đây quả thật là chiến tích vang dội.

Sau khi chém giết Lôi Hồ, tu vi tăng lên cũng thật đáng sợ. Thiên Chấn trực tiếp tiến vào Trúc Cơ đại viên mãn. Hồ Phi cùng Dương Phàm đều bước nửa bước vào cánh cửa Kim Đan.

Tiếp theo, ba người thu thập những thứ vụn vặt trên người yêu thú.

Nhưng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng xé gió, hiển nhiên có đoàn đội thí luyện giả tới gần.

-Rút!

Dương Phàm không chút nghĩ ngợi lập tức lui lại.

Vút Vút Vút —

Ba người nhảy ra từ bên cạnh hang hổ.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, dĩ nhiên là một đoàn đội lớn năm sáu chục người, có thể là tạo thành từ vài đoàn đội nhỏ.

Đám người này cơ bản đều là Trúc Cơ Kỳ. muốn chém giết Song Sí Lôi Hồ hẳn là cũng không khó.

Đối với sự xuất hiện của mấu người Dương Phàm, người trong đoàn đội kia sững sốt. Nhưng tốc độ ba người đều rất nhanh, cũng không ai đuổi theo.

Tuy nhiên khi năm sáu chục người này tiến vào hang hổ đều ngẩn ra. sau đó đồng tử co rút.

- Đuổi! Đuổi theo cho ta!

Một tràng thanh âm nổi giận lôi đình từ trong hang hổ truyền ra.

1122. Chương 1069: Sấm Quan (hạ)

Ba người Dương Phàm còn chưa bay quá xa chợt nghe phía sau truyền đến tiếng xé gió.

- Đứng để cho bọn họ chạy!

Tu vi của mười mấy người đuổi ở phía trước đều đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Trúc Cơ đại viên mãn mà ít nhất còn có Linh khí trung phẩm.

về phần những người phía sau bị bỏ lại khá xa

Dương Phàm cười lớn. tốc độ phi hành nhanh hơn vài phần, Thiên Chấn cũng dốc hết toàn lực.

Ba người bắt kể tu vi hay là Pháp bảo đều là đỉnh cao, cuối cùng có thể đuổi theo không quá bảy tám người hem nữa khoảng cách càng ngày càng kéo xa.

Tuy nhiên trong đoàn đội kia thùy chung có người thực lực cường đại.

Đuổi ở trước nhất là một thí luyện giả tên Liễu Cửu Thiên, cười một kiện phi kiếm màu lam lóng lánh, dĩ nhiên là một kiện Linh khí cực phẩm. Tu vi hắn cũng đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn. chi kém Dương Phàm cùng Hồ Phi nửa bậc.

Nếu chỉ luận tốc độ. Dương Phàm cùng Hồ Phi tự nhiên không sợ.

Tuy nhiên trong đoàn đội hiện nay còn có Thiên Chấn, hai người không thể vứt bỏ hắn.

- Đừng mơ toàn thân trở ra!

Mắt thấy Liễu Cửu Thiên sắp đuổi kịp.

- Các người đi trước, ta đoạn hậu!

Dương Phàm cười khê đứng ở tại chỗ, Liễu Cửu Thiên rất nhanh phi tới gần hai chục trượng.

Vút!

Linh khí cực phẩm dưới chân Dương Phàm bắn ra.

Keng keng!

Liễu Cửu Thiên phản ứng cực nhanh, phi kiếm màu lam lóng lánh dưới chân bắn ra như chớp ngăn cản công kích của Dương Phàm.

Hai kiện Linh khí cực phẩm quán vào một chỗ trong không trung.

Mà đúng lúc này. Dương Phàm trong tầm nhìn thân hình trống rỗng bỏ lại một bóng mờ, không biết thi triển loại bí thuật này vọt tới bên cạnh Liễu Cửu Thiên như tia chớp.

Phốc!

Một đoàn quang diễm màu lục nhạt mông lung từ trong lòng bàn tay bắn ra, bắn về phía Liễu Cửu Thiên.

- Ha ha ha. Đông Chu bát giới còn không có ai dám so tài với Cửu Cực Băng Hồn Diễm của ta.

Liễu Cửu Thiên cười dài một tiếng, há mồm phun ra một đoàn băng diễm ba màu huyền lệ va chạm cùng Khai Quang Tịnh Thể Diễm.

Dương Phàm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt độ thấp cực hạn theo Khai Quang Tịnh Thể Diễm lan khắp toàn thân.

Trong phút chốc, máu gần như đọng lại. Dương Phàm thiếu chút nữa bị đóng băng, sinh cơ lực khổng lồ toàn thân đột nhiên sôi trào, dâng lên một tầng hồng quang mờ nhạt mới khu trừ được cỗ nguy hiểm này.

Thí luyện giả tiến vào giới ngoại thần tháp quả nhiên không có ai là kẻ tầm thường càng không nói đến cường giả đỉnh cao.

Nháy mắt giao thủ, chân viêm giao phong, thiếu chút nữa Dương Phàm bị thua.

Nhưng là Liễu Cửu Thiên kia không đặc ý được mấy hô hấp. sắc mặt biến đổi. Đoàn băng diễm ba màu huyền lệ kia đột nhiên héo rũ.

Chẳng những thể đa mặt hắn đột nhiên khô héo. sinh mệnh lực đại lượng xói mòn cùng héo rũ.

- A...

Liễu Cửu Thiên kinh hãi thất sắc. liên tục thối lui.

Huych!

Dương Phàm đá ra một cước rất mạnh lại bị Liễu Cửu Thiên dùng Linh giáp phòng ngự thượng phẩm ngăn cản, cả người rơi xuống dưới.

Vút vút vút!

Lúc này bốn năm thí luyện giả Trúc Cơ Kỳ từ phía sau đuổi tới, Dương Phàm vội vàng rút lui thoát khỏi phạm vi phi kiếm của bọn họ công kích.

Sau khi đánh Thương nặng Liễu Cừu Thiên, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía sau rất khó đuổi giết. Dương Phàm cũng không giăng co, tăng tốc bay trở về tụ họp với Hồ Phi cùng Thiên Chấn.

- Đừng đuổi theo. Đuổi theo cũng vô dụng.

Sắc mặt Liễu Cừu Thiên trắng bệch, ngồi khoanh chân dưới đất ăn liền mấy viên linh đan, nhấc tay ngăn cản thí luyện giả khác muốn tiếp tục đuổi theo.

Nhìn thấy bộ dạng Liễu Cừu Thiên già nua mấy chục năm. thí luyện giả khác cảm thấy run sợ.

- Trong giới ngoại thần tháp này không hổ là hội tụ cường giả đỉnh cao của các nơi Đại Thiên Tu Di Trụ. Người kia rốt cục tu luyện loại chân viêm nào, ngay cả Cừu Cực Băng Hồn Diễm của ta cũng không phải đối thủ.

Liễu Cừu Thiên lòng còn sợ hãi nói.

ở một bên khác. Dương Phàm tụ họp với hai người Hồ Phi, sắc mặt trắng bệch, thân hình khẽ lắc lư trên không trung.

Lúc đối chiến vừa rồi, cỗ hàn lực tới cực điểm đông kết toàn thân hấn lại càng rót vào trong linh hồn. Nếu không phải thời khắc mấu chốt hấn dùng Sinh Mệnh Lục Lưu hóa giải

như vậy chi sợ giờ phút này hấn đã bị thương nặng.

Phi hành một lát hàn độc trên người Dương Phàm mới dần bị xua tan.

Trở lại trấn, ba người bắt đầu phân chia chiến lợi phẩm.

về mặt Pháp bảo. Dương Phàm cùng Hồ Phi mỗi người hai kiện. Thiên Chấn một kiện.

Trong khi phân phối, hai người Dương Phàm tự nhiên được quyền ưu tiên. Thiên Chấn cũng không có dị nghị. Dù sao tác dụng của hấn trong đoàn đội là phụ trợ, chủ lực chiến đấu vẫn là hai người Dương Phàm.

Ngoài ra, Linh khí khác, tài liệu, linh thạch đều phân phối hợp lý.

Rất nhanh ba người đều có đủ một bộ Linh khí cực phẩm.

- Có thể thờ rời khỏi trấn rồi.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

- Sao Dương đạo hữu không Tần chức Kim Đan Kỳ xong rồi thờ. như vậy nắm chắc cũng lớn hơn một chút.

Thiên Chấn khó hiểu nói.

- Từ khi tiến vào giới ngoại thần tháp tới nay. ta phát hiện chỉ cần luôn đi ở trước nhất mới có thể vĩnh viễn chiếm được ưu thế Tỷ như mỗi lần giết chết yêu thú cùng cấp lần đầu tiên, chiến lợi phẩm đạt được là phong phú nhất. Ta chỉ cần tiến vào cửa tiếp theo trước thời hạn mới có thể gia tăng ưu thế, kéo giãn khoảng cách.

Thần quang trong mắt Dương Phàm lóe lên, vẻ mặt nghiêm túc.

Trước khi rời trấn, Dương Phàm chuẩn bị một hồi luyện hóa kiện Pháp bảo phòng ngự duy nhất.

Pháp bảo bình thường là tu sĩ Kim Đan Kỳ trở lên sử dụng, Dương Phàm vì gia tăng xác suất thành công, luyện chế trước thời hạn.

Ngoài ra, Pháp ngoa cực phẩm dưới chân hấn có được năng lực gia tốc phi hành nhanh nhất, ngay cả phi kiếm cũng đổi thành phong hệ.

Ba ngày sau.

Dương Phàm khởi hành, bay đến phía trước tường gỗ vây ngoài trấn.

Trên tường gỗ, cách mười trượng đều có một vệ binh, một cung tiễn thủ, pháp thể song tu Trúc Cơ đại viên mãn, toàn thân là một bộ Linh khí cực phẩm.

Theo phỏng đoán sơ bộ của Dương Phàm, nếu muốn mạnh mẽ xông qua từ bên này tường gỗ, đầu tiên là kinh động ít nhất một vệ binh hoặc cung tiễn thủ. rồi sau đó sẽ đưa tới bảy tám vệ binh đuổi giết.

Thừa lúc đêm tối, Dương Phàm tới trước tường gỗ.

Bởi vì Pháp bảo phòng ngự chỉ có một kiện cho nên chỉ có một mình Dương Phàm xông quan.

Nhưng hắn vừa tới gần tường gỗ liền khiến cho bốn thù vệ phụ cận chú ý. trong đó hai cung tiễn thủ kéo Linh cung cực phẩm, làm tốt chuẩn bị.

Dương Phàm hít sâu một hơi. pháp lực trên người đột nhiên phóng lên cao, nhanh chóng vượt ra ngoài tường gỗ.

`m

Hắn vừa mới bay đến giữa không trung liền cảm nhận được một cỗ trọng lực khổng lồ khiến tốc độ hắn giảm mạnh.

- Cái gì! Trên tường gỗ này có trận phép trọng lực!

Dương Phàm quá sợ hãi.

Băng! Băng!

Hai mũi tên rời cung bay ra, như tia chớp đánh trúng Dương Phàm.

Hắn té ra Pháp bảo phòng ngự đúng lúc chặn hai lần công kích này, hộ giáp quanh thân nhận nhạo sóng gợn màu xanh.

Hắn gắng gượng chống lại trận pháp trọng lực vượt lên trên tường gỗ. suýt nữa thì hộc máu. Chỉ chốc lát như vậy tiêu hao gần nửa pháp lực của hắn.

Mà càng khủng bố còn ở phía sau.

Bá bá!

Hai đạo đao mang đánh úp lại. Hai vệ binh kia lại đều am hiểu Độn Thuật, như thuấn di xuất hiện ở cạnh người.

Bang! Bang!

Hai thanh đại đao nặng nề mang theo đao mang lạnh băng chém lên Pháp bảo phòng ngự của Dương Phàm.

Vệ binh đều là phép thể song tu Trúc Cơ đại viên mãn, thực lực mạnh gấp đôi Trúc Cơ đại viên mãn cùng cấp.

Dương Phàm kêu một tiếng đau đớn, phun ra một búng máu.

Đột nhiên bị bốn người công kích hắn đã bị thương nhẹ. Nếu không phải có Pháp bảo phòng ngự, như vậy không chết cũng phải bị Thương nặng.

Dương Phàm vừa lướt qua tường gỗ cũng kinh động đến sáu gã vệ binh ở phụ cận. bọn họ nhanh chóng tới gần bên này.

Nguy cơ áp bách thật lớn khiến Dương Phàm không kịp thờ.

Một khi bị tám gã vệ binh này quần lấy chỉ có một con đường chết.

Hắn vận chuyển phép lực toàn thân, Pháp ngoa dưới chân nở rộ rắng xanh chói mắt, cả người như lưu tinh nhảy lên mấy trăm trượng, kéo giãn khoảng cách với đám vệ binh,

- Đuổi!

Đám vệ binh này sát khí đằng đằng đuổi theo phía sau.

Dương Phàm chỉ có thể liều mạng bay đi. lòng nóng như lửa đốt:

- Đã bay qua tường vây của trấn, phải như thế nào mới có thể tính là rời trấn, xông qua cửa thứ nhất?

Tuy nhiên hắn rất nhanh hiểu được trần nhò là một phạm vi không rõ ràng, cũng không có giới hạn với thôn trần phồn hoa, cũng giống như Bắc đã lâm ở trong phạm vi Phạm Gia Trấn.

Nói cách khác Dương Phàm phải vượt qua phạm vi thể lực của Phạm Gia Trấn, như vậy phải vượt qua biên cảnh.

Rốt cục còn có bao xa. Dương Phàm không biết.

Hắn điên cuồng bay về phá trước, cho dù kéo giãn khoảng cách nhưng đám vệ binh đuổi theo không ngừng.

Thẳng đến khi kéo giãn khoảng cách mười mấy dặm rốt cục mới thoát khỏi đám vệ binh.

Dương Phàm không dám chậm trễ tiếp tục bay ra ngoài.

Rốt cục khi hắn sắp không chống đỡ nổi thì phía trước xuất hiện một dòng sông.

Lúc Thông Thiên Linh Nhân của Dương Phàm chăm chú nhìn con sông kia, phía trên hiện ra tin tức: Sông giáp ranh.

Trong lòng hắn mừng rỡ. lại dốc toàn lực bay đến trên sông giáp ranh.

Bá!

Tâm thần hắn nhoáng một cái, ý thức chỉ trong khoảnh khắc liền tiến vào một quảng trường nhò lịch sự tao nhã.

- Chúc mừng người xông qua cửa thứ nhất. Là người đầu tiên xông quan, ban thưởng hai ngàn linh thạch trung phẩm, ba kiện Pháp bảo trung phẩm, một chiếc nhẫn không gian, hai ngàn điểm công tích, tặng một phần bản đồ tinh xảo của giai đoạn thứ nhất.

Tiếp dẫn tiên từ cười tùm tùm nhìn Dương Phàm.

Lời nói vừa dứt. trong đầu hắn liền có một lời nhắc nhở: Đạt được hai ngàn điểm công tích.

Đồng thời, vài quang đoàn bay vào trong lòng bàn tay. phân biệt là linh thạch cùng nhẫn không gian được thưởng.

Trong lòng Dương Phàm mừng rỡ. Trực giác của hắn không sai. người đầu tiên xông quan khẳng định có ưu thế

Nếu như chỉ dựa vào yêu cầu xông quan trong ba năm, chỉ có thể đạt được hai trăm linh thạch trung phẩm, điểm công tích cũng chỉ có một trăm. Mà hiện tại hắn lại chiếm được gấp mười linh thạch, hai mươi lần điểm công tích.

Xông quan bình thường được thưởng ba kiện Linh khí cực phẩm, mà hắn lại được những ba kiện Pháp bảo trung phẩm.

Chênh lệch thật sự quá lớn càng không nói đến nhẫn không gian cùng một phần bản đồ tinh xảo của giai đoạn thứ nhất.

Dương Phàm hỏi sơ qua một hồi, Tiếp dẫn tiên từ nói cho hắn chỉ có hai mươi người xông quan đầu tiên mới có ban thưởng ngoài định mức, xếp hạng càng cao ban thưởng càng nhiều.

- Nơi này là quảng trường sau khi qua mỗi một cửa. đừng làm nơi nghỉ ngơi...

Tiếp dẫn tiên từ giới thiệu cho Dương Phàm quảng trường trước mắt.

- Ý người là, Pháp bảo tài liệu dùng điểm công tích để đổi phải chờ sau khi xông quan mới có thể mang về sự thật?

Nghe đến đó, Dương Phàm trợn trừng hai mắt.

- Chẳng những vật phẩm đổi bằng điểm công tích có thể mang về, tất cả vật phẩm đạt được trong Đại Thiên thần tháp đều có thể mang về sự thật. Nhưng điều kiện tiên quyết là người có thể sống trở về.

Tiếp dẫn tiên từ nói đầy thâm ý.

- Như vậy xin hỏi tiên từ. hiện tại ta có thể rời thần tháp hay không?

Dương Phàm dò hỏi.

- Có thể. Sau khi xông qua mỗi một cửa đều có thể lựa chọn tiếp tục hoặc từ bỏ. Nếu lựa chọn rời bỏ là có thể trở về thế giới nguyên lai.

Tiếp dẫn tiên từ cười nói.

Dương Phàm vội vàng đi tới quảng trường nghỉ ngơi, đi vào cửa hàng vũ khí, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh.

Cửa hàng vũ khí nho nhỏ này bày các loại vũ khí rực rỡ muôn màu. Thấp nhất chính là Pháp bảo, sau đó là Thông linh Pháp bảo. Truyền thừa Linh bảo... Tiên khí, Tiên bảo, Thứ Thần khí Thần khí.

Ánh mắt Dương Phàm rất nhanh bị một kiện Thần khí hấp dẫn. Tru Thần Kiếm: Thần khí đỉnh cấp. có lực lượng phá giới, cần 99 ức điểm công tích.

Thần khí đỉnh cấp.

Dương Phàm hoàn toàn có thể cảm nhận được cấp bậc của Thần khí này so với Cừu Long Thứ của Long Hoàng Tô ít nhất phải cao hơn một hai cấp bậc.

Nếu hắn có thể có được Thần khí này. trở lại thất giới tuyệt đối có thể đại sát tám phương, Long Hoàng Tổ kia ở trước mặt hắn có khả năng không có lực phản kháng.

Đồng thời, kiện Thần khí đỉnh cấp này cũng là một kiện thần khí cần điểm công tích cao nhất.

Thần khí còn lại ít nhất cũng là vài ức điểm công tích, nhiều thì mười mấy ức. mấy chục ức...

1123. Chương 1070: Cường Giả Như Mây

Dương Phàm phát hiện, Pháp bảo từ Thứ Thần khí trở lên đều không thể dùng linh thạch để mua.

Mà Pháp bảo bao gồm Tiên bảo trở xuống vừa có thể dùng điểm công tích để đổi cũng có thể giao dịch bằng linh thạch.

Càng trọng yếu là bất kỳ vật phẩm nào đạt được trong Đại Thiên thần tháp đều có thể mang về.

Điều kiện tiên quyết là có thể còn sống trở về.

Dương Phàm hít sâu một hơi. Hắn rất cục ý thức được giới ngoại thần tháp này tuyệt đối không phải là một trò chơi đơn giản.

Trong này rất cục có bí mật như thế nào?

Đối với điều này. Dương Phàm không thể thăm dò.

Nhưng là hắn hiểu được một điểm: Giới ngoại thần tháp này dựa trên những cường giả đỉnh cao của các nơi Đại Thiên Tu Di Trụ trong lòng bàn tay như con kiến.

- Thù nhân thần tháp này thật đáng sợ...

Dương Phàm nghĩ như vậy.

Dương nhiên thần tháp này có phải bị chứng khống bởi nhân lực hay không, hắn không thể đoán ra.

Bởi vậy hắn càng cho ra một kết luận: Đại Thiên Tu Di Trụ này. 90% Thần khí, tài liệu giới ngoại cao cấp trở lên đều có thể đến từ nơi này.

Dương Phàm lại dạo chơi trong quảng trường nhò khép kín này một hồi, có thể nhìn thấy cửa hàng bán các loại Pháp bảo, tài liệu, đạo cụ. công pháp ngọc giản.

Đặc biệt trong đó có một cửa hàng bán ngọc giản cao cấp nhất, công pháp, thần thông trong đó gần như có thể sánh ngang với Tam Linh Hóa Nhất của Thiên Thu Vô Ngân.

Điều này làm cho hấn rung động một hồi lâu.” Thù bút” của Đại Thiên thần tháp vượt qua sự tưởng tượng của hấn.

Dương nhiên những công pháp ngọc giản đỉnh cấp này, cũng cần rất cao: chín ức điểm công tích.

Dương Phàm xem xét một hồi, hấn chỉ có hơn ba nghìn điểm công tích.

Trước mắt chỉ có mình hấn tới quảng trường nghỉ ngơi, hấn phải tận dụng thời gian, dứt khoát ở nơi này tu luyện tranh thủ sớm ngày Tấn chức uẩn Chùng Kv. Khi đó uy lực chân chính của Tiên Hồng Quyết mới có thể thể hiện ra.

Ước chừng năm sáu ngày sau, một bóng đen chập vật xuất hiện ở quảng trường nghỉ ngơi.

Dương Phàm đưa mắt nhìn. Đây là một nam nhân tên Thần Ảnh, thân thể nhỏ gầy giấu dưới hắc bảo và nón tre.

- Chúc mừng người, người xông quan thứ hai. Ban thưởng 1500 linh thạch trung phẩm; một kiện Pháp bảo trung phẩm hai kiện Pháp bảo hạ phẩm; một chiếc nhẫn không gian. 1500 điểm công tích; tặng ột phần bản đồ tinh xảo giai đoạn thứ nhất.

Thanh âm như tiếng trời của tiếp dẫn tiên từ truyền đến.

- Người thứ hai?

Ánh mắt Thần Ảnh thoáng ngưng, dừng ở trên người Dương Phàm ngồi khoanh chân cách đó không xa, thần quang trong mắt như lưỡi dao sắc.

Lúc bị người này nhìn vào, Dương Phàm có một loại ảo giác bị mũi đao lạnh băng tới gần.

Trong lòng Dương Phàm chấn động. Người này không có Pháp bảo phòng ngự. bằng vào một thân Linh khí cực phẩm. tu vi Trúc Cơ đại viên mãn lại có thể xông qua cửa thứ nhất.

Bá!

Dưới cái nhìn chăm chú của Dương Phàm, Thần Ảnh bỏ lại một bóng mờ ở tại chỗ, tốc độ làm người ta kinh sợ.

Lại qua hai ngày, một trung niên cao lớn tên là Hoàng Không hiện thân ở quảng trường nghỉ ngơi.

Làn da người này như đồng cỏ. bề ngoài có vô số vân đen màu nhò phát ra một cỗ áp bách lớn lao.

Lại một thí luyện giả đáng sợ.

Dương Phàm cẩn thận nhìn vào, thí luyện giả kêu Hoàng Không này rõ ràng là cường giả luyện thể, lực phòng ngự đã đạt tới mức độ cùng cấp khó Thương tổn.

Là thí luyện giả xông quan thứ ba, Hoàng Không đồng dạng chiếm được phần thưởng phong phú.

Sau đó mấy ngày, không thấy có người xông quan.

Nghĩ đến rất nhiều người đều tính tấn chức Kim Đan Kỳ mới rời trấn, dù sao như vậy không cần mạo hiểm.

Dương Phàm thừa dịp này vào ở một nhà trọ. chi phí mỗi ngày mười linh thạch nhưng ở trong này tu luyện không bị quấy rầy. điều kiện linh khí cũng rất tốt.

Lúc này trong cơ thể Dương Phàm phong ấn mấy cỗ lực lượng, phép lực cũng ngưng luyện đến mức tận cùng, đánh vào uẩn Chủng Kỳ tựa như lũ từ núi cao chảy xuống.

Chỉ vài ngày. Dương Phàm tấn chức uẩn Chủng Kỳ.

Hấn trở lại đại sảnh điều tức cùng cố tu vi. phát hiện Liễu Cừ Thiên lúc trước từng giao thù với mình là người thứ tư xông quan, đã tấn chức Kim Đan sơ kỳ.

Người thứ năm tiến vào quảng trường nghỉ ngơi chính là Hồ Phi, đạt được 1000 linh thạch trung phẩm, một kiện Pháp bảo, 1000 điểm công tích, nhưng không được tặng bản đồ, nhẫn không gian cũng đổi thành nhẫn trữ vật.

Hồ Phi cũng Tần chức Kim Đan Kỳ mới rời tiểu trấn, được phần thưởng thế này đã vượt qua mong đợi.

Tuy nhiên khi hắn biết được phần thưởng của Dương Phàm - người đầu tiên xông quan thì không khỏi hâm mộ.

Là người đầu tiên xông quan. Dương Phàm lập tức có được một bộ Pháp bảo trung phẩm, những người khác phần nhiều là được một hai kiện Pháp bảo hạ phẩm.

Càng trọng yếu là điểm công tích Dương Phàm được thưởng cũng rất nhiều.

Lại đợi mấy ngày. Thiên Chấn cũng tiến vào quảng trường nghỉ ngơi. Hắn vừa khéo là người thứ 11 xông quan, được thưởng 500 linh thạch trung phẩm, ba kiện Linh khí cực phẩm. 5000 điểm công tích, một chiếc nhẫn trữ vật.

Xem ra thứ nhất, top 3. top 10 về mặt phần thưởng đều là một nấc ranh giới.

Từ đó về sau thí luyện giả từ thứ 10 đến 20 được thưởng không khác gì Thiên Chấn, không được Pháp bảo.

Thiên Chấn biết được phần thưởng của Dương Phàm cùng Hồ Phi, ít nhiều có chút buồn bực.

Cũng may đoàn đội Dương Phàm không thiếu Pháp bảo. chính hắn có được một bộ Pháp bảo trung phẩm, hém nữa giết chết Song Sí Lô Hổ cũng được một kiện Pháp bảo đỉnh cấp, về mặt thực lực đã kéo gần khoảng cách với đại đa số người ở quảng trường.

Hai mươi người xông quan đầu tiên, từ người thứ hai Thần Ảnh, thứ ba Hoàng Không, những người khác thậm chí ngay cả Pháp bảo trung phẩm cũng không có.

Dưới sự hợp lực của ba người. Hồ Phi cùng Thiên Chấn cũng rất nhanh sắm đủ một bộ Pháp bảo hạ phẩm.

Tiếp theo Dương Phàm thương nghị lấy đại bộ phận linh thạch của ba người ra để Thiên Chấn luyện chế trận bàn.

Thiên Chấn trừ việc biết luyện chế trận bàn còn có thể luyện chế Mật Quyển. Trong Mật Quyển ẩn chứa một số thần thông và pháp thuật, thời khắc mấu chốt có tác dụng không nhỏ.

- Ta hy vọng có thể luyện chế một bộ trận bản trước thời hạn có thể thoải mái vây giết Kim Đan đại tu sĩ. thậm chí có cơ hội đánh chết cường giả Nguyên Anh.

Dương Phàm nhìn xa trông rộng tính toán.

Yêu cầu này có phần khó khăn nhưng Thiên Chấn chung quy là cường giả trình độ trận phép đỉnh của Nam Vực cửu giới, lại thêm bangười hao hết gần chín phần linh thạch, tổn mất một tháng rốt cục hoàn thành.

Từ đó về sau ba người vào ở nhà trọ, toàn lực tu luyện. Bởi vì luyện chế trận bàn đã tổn mất một tháng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhaoáng một cái gần ba năm qua đi.

Tiếp dẫn tiên từ tuyên bố:

- Thành công xông quan: 6150 người. Tiếp theo sẽ tiến vào cửa thứ hai. Trước đó, có thể lựa chọn tiếp tục xông quan hoặc từ bỏ và rời khỏi.

Tiếp tục xông quan hay là từ bỏ rời khỏi?

Ba người Dương Phàm không chút do dự lựa chọn tiếp tục.

Chỉ có ít ỏi vài người lựa chọn rời khỏi. Tiếp dẫn tiên từ vung tay. mấy người này biến mất, có lẽ trở về thế giới nguyên lai.

Toàn tràng hơn 6000 người đều ôm tin tưởng tràn đầy.

- Kế tiếp tiến vào cửa thứ hai.

Tiếp dẫn tiên tử vừa dứt lời. mọi người lại thấy ý thức hoảng hốt một hồi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hơn 6000 người lơ lửng trên không sông giáp ranh nguyên lai. thân hình bị gắn chặt trên không trung giống như lúc vừa tới thế giới này. khó thể nhúc nhích.

- Cửa thứ hai cùng thứ ba do ta - Ngân Nhân, dẫn đường các người.

Một quân tử nho nhã ngân quang bốn phía nói với vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Ngân Nhân?

Mọi người ngẩn ra.

Dương Phàm mơ hồ cảm ứng được tu vi người này ít nhất là cấp Chân Tiên trở lên. trong nháy mắt có thêm sáu sát tất cả thí luyện giả tại đây.

- Cửa thứ hai: trong mười năm tiêu diệt một tổ chức cường đạo. Mà phụ cận Luyện Thiên chủ thành này có chừng một ngàn đoàn cường đại lớn nhỏ. Nếu trong mười năm không thể hoàn thành nhiệm vụ: xóa bỏ!

- Cửa thứ ba: Trong hai mươi năm tiến vào “Luyện Thiên chủ thành”.

Ngân Nhân trực tiếp tuyên bố hết nhiệm vụ của cửa thứ hai và thứ ba.

- Độ khó của hai nhiệm vụ này từ nhỏ đến lớn. Thành công xông qua cửa thứ hai thưởng 10 vạn điểm công tích. 100 khối linh thạch thượng phẩm, một kiện Linh bảo hạ phẩm. Thành

công xông qua cửa thứ ba thưởng 50 vạn điểm công tích. 500 khối linh thạch thượng phẩm, một kiện Linh bảo thượng phẩm.

Sau khi tuyên bố xong, thân hình Ngân Nhân biến mất. mọi người khôi phục tự do.

Vào khoảnh khắc thân thể lấy lại tự do. Dương Phàm nhanh chóng lấy tám bản đồ tinh, xảo được thưởng, bắt đầu xem xét.

Trên bản đồ tinh xảo này ghi lại thành trấn, thôn xóm, nơi giao dịch lớn nhỏ trong phạm vi một ức dặm phụ cận Luyện Thiên chủ thành, thậm chí bao gồm tình huống phân bố của đoàn cường đại quy mô khá lớn.

Rất nhanh Dương Phàm nhìn thấy một đoàn cường đại quy mô lớn biểu hiện trên bản đồ, nhưng phía trên miêu tả là: Rất nguy hiểm, tu vi thù lĩnh cường đạo khoảng Hóa Thần sơ kỳ trở lên, cường giả bậc cao hơn trăm người.

Nhìn thấy quy mô, Dương Phàm không chút nghĩ ngợi, lập tức bỏ qua.

Đoàn cường đạo quy mô lớn căn bản khó thể khiêu chiến.

Rồi sau đó hắn lại nhìn đến một trấn nhỏ gần đây nhất trên bản đồ.

-Đi.

Dương Phàm không nói hai lời, dẫn theo Hồ Phi cùng Thiên Chấn nhanh chóng bay về Phạm Gia Trấn.

- Dương lão đại. làm sao chạy trốn lại? Không sớm hành động sẽ bị người giành trước.

Hồ Phi khó hiểu hỏi.

Thiên Chấn thì bảo trì trầm mặc, dường như hiểu được dụng ý của Dương Phàm.

Chuyện đầu tiên Dương Phàm trở về trấn chính là tìm đến lão nhân lúc trước thu lưu bọn họ ba ngày.

- Các người thật là hối đúng người. Lão phu đích xác biết một ít tình huống có liên quan đến đoàn cường đạo cùng yêu thú phụ cận.

Lão nhân vẻ mặt ôn hòa. nói một ít tình huống mình biết cho Dương Phàm.

Quy mô của đoàn cường đạo ít nhất đều là mười người trở lên. ít nhất có một tu sĩ Nguyên Anh Kỵ tọa trấn.

về phần tình huống của yêu thú. phụ cận Phạm Gia Trấn này có vài rừng sâu. núi thẳm cũng có phân bố.

sau khi biết được tình huống, ba người Dương Phàm lập tức rời Phạm Gia Trấn.

Phi hành nửa canh giờ, bọn họ tiến vào một vùng núi lớn liên miên không dứt.

Dãy núi này kéo dài mười mấy vạn dặm, trong đó yêu thú vô cùng vô tận.

Ba người Dương Phàm thật cẩn thận tiến vào, không bao lâu liền gặp được yêu thú cấp bốn.

Với tu vi Kim Đan hậu kỳ trở lên của ba người, sau khi liên thủ có bốn năm yêu thú cấp bốn cũng có thể ứng phó ung dung.

Đặc biệt là Dương Phàm có được Pháp bảo đỉnh cấp, yêu thú cấp bốn bình thường đều khó ngăn được vài chiêu của hắn.

Chỉ vẻn vẹn nửa ngày, ba người tiêu diệt vài chục yêu thú cấp bốn, tu vi có chút tăng trưởng. Quan trọng nhất là điểm công tích, mỗi lần giết một yêu thú cấp bốn đều có thể giành được 20- 50 điểm công tích.

Mò mẫm ở phụ cận vài ngày, ba người phát hiện một đàn yêu thú cấp bốn một khi tới gần ít nhất sẽ đưa tới mười mấy con.

Đối với tình huống này ba người đều cảm thấy đau đầu. Thiên Chấn lợi dụng tài liệu đạt được nâng cấp trận bàn, mở rộng phạm vi trận pháp.

Ba người liên thủ chế tạo đại trận vây giết, một lần chém giết mười mấy con cũng không thành vấn đề.

Liên tục ba ngày, cả đàn yêu thú cấp bốn bị giết hơn nửa, ba người chiếm được đại lượng Pháp bảo hạ phẩm, tài liệu, linh thạch...

Đồng thời tu vi ba người cũng đều đạt tới trình tự Kim Đan đại viên mãn.

Tuy nhiên vào một ngày kia, một tiếng rống giận dữ cùng uy áp kinh người từ sâu trong thung lũng truyền đến.

- Đám ngoại lai giả vô tñ, tàn sát con dân của ta. Bốn vương phải bầm thây các ngươi vạn đoạn.

Một nam nhân tóc tím Hóa Hình Kỳ mang theo yêu khí kinh thiên vọt tới.

- Hóa Hình Kỳ! Mau chạy!

Thiên Chấn kinh hô một tiếng.

Nếu chỉ vẻn vẹn là một yêu tu Hóa Hình Kỳ, ba người tự nghĩ còn có cơ hội. Nhưng phía sau yêu thú Hóa Hình Kỳ này còn có vài chục con yêu thú có thể so với Kim Đan đỉnh đi theo.

Ba người đều thi triển bí thuật, trong vài hô hấp vượt qua gần trăm dặm, mắt thấy sắp thoát khỏi phạm vi đuổi giết của yêu thú Hóa Hình Kỳ.

- Duy trì khoảng cách, giết đơn lẻ trước.

Lệ quang lóe lên trong mắt, Dương Phàm cố ý giảm tốc độ vài phần.

1124. Chương 1071: Huyền Thần Chấn Thế

Dương Phàm cũng không sợ yêu thú Hóa Hình Kỳ, chỉ cần tu vi không tới cảnh giới hậu kỳ.

- Chính có ý này.

Thiên Chấn ha ha cười, tốc độ ba người đều giảm vài phần.

Lại bay ra mấy trăm dặm, ngm nhân tóc tím Hóa Hình Kỳ rốt cục đi lẻ. Dương Phàm trực tiếp quay ngược lại đón đầu.

Nam nhân tóc tím ngẩn ra, cảm giác không thích hợp. Nhưng hắn nghĩ với tu vi Hóa Hình Kỳ của mình, cho dù có mười tên cường giả Kim Đan cũng khó thê vây giết.

Ầm am-

Dương Phàm đón đầu, ngạnh kháng một kích với ngm nhân tóc tím, bị đẩy lui mấy trượng, chấn thương nhẹ.

Với tu vi Uẩn Chúng đại viên mãn của hắn khiêu chiến yêu thú Hóa Hình Kỳ bình thường dư sức tự bảo vệ.

Nam nhân tóc tím cảm thấy giết mình. Một Kim Đan nho nhỏ có thể chống lại một hai. khó trách dám ứng chiến.

Bá bá!

Hồ Phi cùng Thiên Chấn thi triển bí thuật xuất hiện bên cạnh ngm nhân tóc tím.

Yêu tu tóc tím Hóa Hình Kỳ ngấm cảm thấy không ổn, vừa chuẩn bị chạy trốn thì đã thấy một Mặt Quyên trong tay Thiên Chấn chợt lóe tinh quang màu vàng óng.

`m!

Một cỗ trọng lực giáng xuống làm thân hình hắn cứng đờ giữa không trung.

Thần thông trong Mặt Quyên dĩ nhiên là lĩnh vực trọng lực.

Sau đó, ba trận bàn nhanh chóng được ném ra hình thành đại trận vây giết. Một vùng lôi vân cùng hóa quang cuộn cuộn bao phủ phạm vi một dặm phụ cận.

Trong đại trận truyền đến từng tràng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Ước chừng nửa chén trà, quang vụ trận pháp tiêu tan, ba người mặt mày hớn hớ.

Đánh chết cường giả cấp Nguyên Anh tự nhiên chiến lợi phẩm phong phú vô cùng. Không ngờ đạt được một kiện Pháp bảo đỉnh cấp cùng một số Pháp bảo trung phẩm, vài khối linh thạch thượng phẩm, 1000 điểm công tích.

Đương nhiên, đây hơn phân nửa là chém giết yêu thú cùng cấp đầu tiên, chiến lợi phẩm phong phú.

Đánh chết yêu thú Hóa Hình Kỳ này Dương Phàm cảm thấy phép lực tăng vọt các Diễn Căn Kỳ cũng không xa.

Ba người thương nghị quấy định ưu tiên cho Dương Phàm tấn chức trước.

Dù sao sau khi tiến vào Đại Thiên thần tháp này. mỗi một sinh, linh đều là hình thái nhân loại, thiên phú tư chất đều giống nhau. Như vậy công phép ai mạnh thì ưu thế lớn.

Mấy ngày tiếp theo dưới sự cố gắng của ba người lại đánh chết hơn trăm yêu thú cấp bốn, liên thủ vây giết yêu tu Hóa Hình Ki' thứ hai.

Lúc này Dương Phàm cảm giác mình gần như bước vào Diễn Căn Kỳ lập tức tìm một phường thị phụ cận vào nhà trọ tu luyện.

Hồ Phi cùng Thiên Chấn đều sắm đủ một bộ Pháp bảo trung phẩm, mỗi người đều có một kiện Pháp bảo bảo đỉnh cấp.

Bể quan nửa tháng Dương Phàm thành công bước vào Diễn Căn Kv.

Đối với tốc độ này Thiên Chấn có chút ngạc nhiên.

Nhưng là công phép do chính mình thôi diễn. Dương Phàm mặc dù tu luyện nhanh mấy đi nữa cũng không cần lo lắng vấn đề cơ sở.

Sau khi tấn chức Diễn Căn Ki', thực lực Dương Phàm tăng mạnh.

Giai đoạn này. điểm đáng sợ nhất của hắn là phòng ngự. cho dù chống lại hai ba Nguyên Anh bình thường cũng không cảm thấy áp lực.

Sau khi có một người trong đoàn đội tấnchức Nguyên Anh, thực lực tổng hợp lại tăng mạnh. Cộng thêm trận bàn đại trận, một lần có thể đối kháng vài chục yêu thú.

Đặc biệt là khi Dương Phàm giẫm chân đại địa, vận chuyển thần thông trọng lực, từng đám từng đám yêu thú học máu rơi xuống.

Chỉ mấy ngày, bọn họ lại thoải mái đánh chết mấy con yêu thú Hóa Hình Ki'.

Dương Phàm đề nghị để Hồ Phi cùng Thiên Chấn bế quan xung kích Nguyên Anh Kv, còn hắn thì mang trận bàn một người đi thăm dò cường đạo.

- Ha ha. Các ngươi yên tâm, cho dù đối mặt vài cường giả Nguyên Anh ta cũng có thể toàn thân trở ra.

Dương Phàm tiêu hết tất cả linh thạch tài liệu, gian ngn sắm đủ một bộ Pháp bảo đỉnh cấp.

Tiếp theo, hắn khắp nơi hỏi thăm đoàn cường đạo nhỏ, liên tục chiến đấu chém giết.

Trong lúc này. Dương Phàm đã nghe nói có thí luyện giả thành công xông qua cửa thứ hai. tiêu diệt một đoàn cường đạo nhỏ.

Sau khi hỏi thăm, biết được người kia đúng là Liễu Cửu Thiên.

Đoàn đội của Liễu Cửu Thiên đã có quy mô hơn trăm người, có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy cũng không có gì kì' quái.

Dương Phàm cảm thấy áp lực không hiểu.

Rốt cục vào ban đêm cùng ngày, hắn đơn thương độc mã đánh vào một đoàn cường đạo nhỏ, chống lại mấy chục người.

Thủ lĩnh cường đạo là một cường giả Nguyên Anh trung kỳ.

Khi Dương Phàm giết chết hắn, trong đầu có nêu lên xông qua cửa thứ hai.

- Nguyên lai chỉ cần giết chết thủ lĩnh cường đạo là được.

Hắn không khỏi giật mình.

Nhưng sau đó Dương Phàm mới giết: Nhất định phải tiêu diệt phần tử của đoàn cường đạo 70% trở lên và chém giết thủ lĩnh mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Là người thông quan thứ hai. phần thưởng Dương Phàm đạt được phong phú không cần nghi ngờ.

- Chúc mừng xông qua cửa thứ hai. phần thưởng cơ bản: 50 vạn điểm công tích, 500 khối linh thạch thượng phẩm, một kiện Linh bào trung phẩm, hai kiện Linh bào hạ phẩm. Xét thấy một mình hoàn thành nhiệm vụ. độ khó thật lớn. thưởng ngoài danh mục: 100 vạn điểm công tích, 1000 khối linh thạch thượng phẩm, hai kiện Linh bào trung phẩm...

Sau khi Dương Phàm biết được phần thưởng ngoài định mức. ngạc nhiên vui mừng vô cùng.

Số lượng ban thưởng ngoài danh mục là gấp đôi phần thưởng cơ bản.

Nói cách khác, tuy rằng hắn Không phải đầu tiên xông quan nhưng phần thưởng đạt được có thể nói là nhiều nhất.

Tuy nhiên đồng thời Dương Phàm cũng kinh hãi. Động tác chi tiết của mỗi thí luyện giả đều không tránh khỏi sự giám sát của Đại Thiên thần tháp.

Tv như là hắn đơn thương độc mã xử lý đoàn cường đạo căn bản không có người đứng xem nhưng Đại Thiên thần tháp lại có đánh giá.

Sau khi xông qua cửa thứ hai Dương Phàm trở về phương thị, tận dụng thời gian luyện hóa Linh bảo.

Lần ban thưởng này khiến hắn đạt được 150 vạn điểm công tích, có thể nói là khủng bố.

Ba ngày sau. khi hắn luyện hóa xong ba kiện Linh bảo trung phẩm. Hồ Phi cùng Thiên Chấn cùng đều xuất quan.

Dương Phàm hỏa tốc mang theo hai người đi tiêu diệt đoàn cường đạo.

Ba Nguyên Anh liên thủ cộng thêm Dương Phàm Diễn Căn Kv. ba kiện Linh bảo trung phẩm cho dù là Nguyên Anh đại tu sĩ tọa trấn cũng không phải đối thủ.

Trong vòng nửa ngày Dương Phàm trợ giúp Hồ Phi cùng Thiên Chấn tiêu diệt đoàn cường đạo, đương nhiên thủ lĩnh cường đạo phải để hai người đánh chết.

Hồ Phi cùng Thiên Chấn phân biệt là thứ tư, thứ sáu xông qua cửa thứ hai. được ban thưởng không ít.

Sau khi thành công xông qua cửa thứ hai, Hồ Phi cùng Thiên Chấn cũng miễn cưỡng sắm đủ một bộ Linh bảo hạ phẩm.

Đội hình của ba người có thể nói là xa hoa, thực lực vượt qua Nguyên Anh bình thường vài lần, chi cần không gặp phải đoàn cường đạo quy mô lớn thì không có nguy hiểm.

Ba người thương nghị việc cửa thứ ba. Dương Phàm dựa theo tin tức trên bản đồ, một mình chém giết đến Luyện Thiên chủ thành, ước chừng mất thời gian một năm, tu vi cũng bước vào Diễn Căn trung kv.

Nhưng mà Luyện Thiên chủ thành lại cự tuyệt năng lượng tiến vào, trước đại môn hai hàng mười sáu ngàn giáp thị vệ, tu vi mỗi người đều là phép thê song tu Hóa Thân trung kỳ. Trên thành lâu. cứ một trượng đều có một cung tiễn thủ cùng cấp. Mạnh mẽ xông vào chỉ có chịu chết.

Thất vọng Dương Phàm biết mạnh mẽ xông vào là không có khả năng thành công.

Hắn lại hao phí thời gian gần một năm. giết ngược trở về hội họp cùng hai người Hồ Phi.

- Xem ra trong thời gian ngắn rất khó xông qua cửa thứ ba, cho dù những đoàn đội lớn cùng rất khó làm được.

Ba người Bắt đầu liên thủ chém giết đàn yêu thú, đoàn cường đạo.

Dưới tổ hợp cường đại của ba người cùng trợ giúp của tổ hợp trận bàn đại trận, chi cần không gặp phải Hóa Thân Kv. bình thường đối mặt hơn trăm bậc cao cùng không thành vấn đề.

Cứ như vậy. nháy mắt ba năm trôi qua.

Cũng không biết đã giết bao nhiêu yêu thú và cường đạo, Dương Phàm rốt cục tu luyện đến Diễn Căn đại viên mãn.

Lúc này. đại bộ phận yêu thú cùng cường đạo phụ cận Luyện Thiên chủ thành đều bị giết sạch, chỉ còn lại vài đoàn cường đạo cùng bộ lạc yêu thú quy mô lớn.

Những cường đạo cùng yêu thú này chết đi cũng không tái sinh, số lượng càng ngày càng ít. Sau đó chém giết giữa thí luyện giả cũng bắt đầu.

Bởi vì đánh chết thí luyện giả có thể đạt được phần thưởng càng phong phú.

Hấp dẫn càng thêm trí mạng là giết chết một thí luyện giả có thể chiếm được điểm công tích cùng hết thảy chiến lợi phẩm của đối phương.

Dương Phàm có thể lường trước, tới giai đoạn sau chém giết giữa thí luyện giả sẽ càng ngày càng thường xuyên hơn.

Như vậy. những đoàn đội thí luyện giả rất nhanh sẽ bị tan rã giải thể, chỉ còn lại một ít đoàn đội thí luyện nhỏ.

Dưới tình huống như vậy. không có ràng buộc gì. đoàn đội quy mô lớn rất khó duy trì

Cường đạo và yêu thú càng ngày càng ít mà thu hoạch khi đánh chết một thí luyện giả có thể sánh với đánh chết mấy chục, hơn trăm yêu thú.

Thời điểm này ba người Dương Phàm tìm địa phương toàn lực tu luyện.

Đột phá Hóa Thân Kỳ là mục tiêu trước mắt của ba người.

Dương Phàm lại dùng hơn phân nửa tổng số tài liệu mua linh đan. thiên tài địa bào để tăng tu vi. một bộ phận còn lại dùng nâng cấp uy lực của trận bàn.

Rốt cục vào một năm sau. ba người nối tiếp bước vào Hóa Thần Kv. mang theo trận bàn đã được cường hóa bắt đầu khiêu chiến đoàn cường đại cùng bộ lạc yêu thú quy mô lớn.

Dương Phàm ở Hoán Nha Kỳ công kích biến thái, như thần nhân đánh đầu thắng đó, nhay vào trong trăm ngàn cường đạo đánh chết thủ lĩnh.

Không có đoàn đội thí luyện giả quy mô lớn. ba người là tổ hợp có thể khiêu chiến đoàn cường đạo quy mô lớn.

Đương nhiên nếu đối là ba Hóa Thần bình thường căn bản khó làm được điều này.

Ba người tận dụng thời gian nhanh chóng tiêu diệt một số đoàn cường đạo và bộ lạc yêu thú quy mô lớn.

Chờ khi đoàn đội cùng tổ hợp khác có được thực lực khiêu chiến đoàn cường đạo quy mô lớn. ba người Dương Phàm đã tiêu diệt hơn nửa. tu vi sớm đột phá đến Hóa Thần trung kv.

Trong đó tiến bộ nhanh nhất không ngoài Dương Phàm, số lượng yêu thú cùng cường đạo bị hấn chém giết thậm chí còn nhiều hơn Hồ Phi cùng Thiên Chấn cộng lại.

Đến lúc này, Dương Phàm cũng sắp đột phá đến Hoán Nha hậu kv.

Nếu có thể tấn chức Hoán Nha hậu kỳ, Dương Phàm hoàn toàn có thể vô địch dưới Hợp Thể Kv. cho dù đối mặt với Hợp Thể sơ Kỳ cũng có thể toàn thân trở ra.

Lúc này. tổ hợp ba người Bắt đầu đánh chết thí luyện giả khác. Mỗi lần đánh chết một thí luyện giả ít nhất chiếm được mấy chục vạn điểm công tích.

Hiện tại điểm công tích của Dương Phàm đã bốn, năm trăm vạn.

Khi tu vi chân chính bước vào Hoán Nha hậu kv, Dương Phàm ngừng loại hành động này.

- Trước mắt đánh chết một thí luyện giả. bình thường chỉ có thể được mấy chục vạn điểm công tích, không bang tạm gác lại giai đoạn sau.

Dương Phàm đầy ý cười nói.

Có thể đoán được, càng về sau điểm công tích trong tay thí luyện giả càng nhiều.

Đối với ý này. Hồ Phi cùng Thiên Chấn đều thấu trước mắt sáng ngời.

Lại qua một đoạn thời gian. Dương Phàm dùng tất cả linh thạch. Pháp bảo, tài liệu sắm đủ một bộ Linh bảo thượng phẩm.

Lúc này, đại bộ phận thí luyện giả trong tay mới có được một hai kiện Linh bảo hạ phẩm.

Mục tiêu của Dương Phàm đương nhiên là người đầu tiên tiến vào Luyện Thiên chủ thành.

Vào một ngày kia.

Vô số thí luyện giả nhìn thấu một cảnh tượng kinh người.

Trong màn đêm xa xa, dưới ức vạn đạo hào quang lấp lánh, ba pho Thái Hư Huyền Thần đội trời đạp đất bề ngê tám phương.

Thái Hư Huyền Thần là một trong những thần thông khủng bố nhất trước Chứng Quả Kỳ của Dương Phàm ở nhân giới.

Khoảnh khắc đó, hào quang ba màu xanh đỏ tím đan xen khắp thiên hư.

Đặc biệt là ba pho Huyền Thần kinh thiên địa, uy lực càng khiến cường giả Hợp Thể Ki' nhìn mà sợ.

- Đây là thần thông gì? Chưa tấn chức hàng ngũ tu sĩ đỉnh cấp mà có được uy lực kinh thiên địa như thế?

Liễu Cửu Thiên - người thứ hai trong số thí luyện giả tu luyện đến Hóa Thần hậu kỳ' hoảng sợ vô cùng.

Đồng dạng là Hóa Thần hậu kv. hần tuyệt đối không dám đơn thương độc mã xông vào chủ thành. Trong dự đoán, hần ít nhất phải tiến vào Hóa Thần đại viên mãn mới có thể thử.

Ba pho Thái Hư Huyền Thần, trấn áp lối vào chủ thành. Dương Phàm độn vào thành như tia chớp.

Nhưng ba pho Huyền Thần chỉ duy trì được không đến ba nhịp thở đã bị hơn trăm thị vệ phụ cận tiêu diệt.

- Chúc mừng người, người đầu tiên thông qua cửa thứ ba. Ban thưởng 1000 vạn điểm công tích, một khối tiên thạch, một ngàn Linh thạch cực phẩm, một kiện bán Tiên khí. ba kiện Truyền thừa Linh bào...

Nghe được thanh âm giàu từ tính của Ngân Nhân, hô hấp Dương Phàm dồn dập.

1000 vạn điểm công tích!

Mục tiêu Thần khí của hần lại tiến gần một bước.

1125. Chương 1072: Thông Thiên Tháp

Sau khi Dương Phàm xông vào Luyện Thiên chủ thành đã là vết thương khắp mình, nguyên khí đại thương. Cũng may phần thưởng đạt được khiến trong lòng hần phần chấn vô cùng.

Điểm công tích khi thông qua cửa thứ ba lại đạt tới những 1000 vạn. cộng thân số trong tay Dương Phàm tới gần 2000 vạn, đủ để đổi một bộ Tiên bào.

Dương nhiên với tu vi hiện tại đừng nói là Tiên bào cho dù là Tiên khí cũng không thể khống chế.

Kiện bán Tiên khí được thưởng, Dương Phàm tại giai đoạn còn chưa tiến vào văn Hoa Kv, đồng dạng rất khó nắm giữ.

Dương Phàm có thể tiêu tốn linh thạch không tiếc mọi giá nhưng là điểm công tích nếu không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không dễ dàng sử dụng.

Mà ngược lại mấy kiện Truyền thừa Linh bào được thưởng đều là cực phẩm hiếm thấy. uy lực thậm chí có thể so với Chí Bảo Long Khí. tuyệt đối là Pháp bảo thích hợp nhất dưới Tiên khí, phối hợp với bán Tiên khí lại càng tuyệt diệu.

Mà thí luyện già bình thường hiện tại có được điểm công tích phổ biến đều chỉ mấy chục vạn, vượt qua một trăm vạn cũng không nhiều. Cho dù muốn đổi Tiên bào cũng là lực bất tòng tâm.

Ngoài phần thưởng điểm công tích. Dương Phàm đạt được một ngàn khối linh thạch cực phẩm, đây cũng là một khoản không nhỏ. tương đương với mười ức linh thạch bình thường.

về phần khối tiên thạch được thưởng, đối với Dương Phàm mà nói tác dụng lại càng lớn.

Một khối tiên thạch có thể khiến Dương Phàm tăng tốc gấp mười, tấn chức trình tự Thông Thiên tam giai.

Tuy nhiên Dương Phàm hiểu được mình còn có một đoàn đội tổ hợp. một người tăng lên nhanh đến đâu cũng là thể đơn lực bạc.

Hần sẽ không độc chiếm ưu đãi lớn lao của khối tiên thạch này.

Sau khi thanh lý chiến lợi phẩm, Dương Phàm Bắt đầu dạo quanh tòa chủ thành này.

Luyện Thiên chủ thành Kỳ thật là một tòa thành trì lớn ngàn dặm, bên trong có rất nhiều người tu luyện bán địa. tu vi từ Nguyên Anh Ki' đến Hợp Thể Kỳ không đông đều.

Hoàn cảnh linh khí trong thành là gần gấp mười Đại Tàn Vương Triều.

Dương Phàm thành công tiến vào chủ thành, đám thị vệ xác nhận thực lực của hần, cũng không tiếp tục đuổi giết, về sau có thể tùy ý ra vào.

Dương Phàm tìm đến một nhà trọ trong thành, ở vào trong một động phủ tốt đẹp, mỗi tháng ngáv ngàn linh thạch. Chẳng qua đối với Dương Phàm hiện ngv không tính là gì.

Đầu tiên là tận dụng thời gian luyện hóa vài món Truyền thừa Linh bảo và ý đồ luyện hóa bán Tiên khí.

Máv món Truyền thừa Linh bảo mà Dương Phàm đạt được đều là cực phẩm khó gặp, uy lực sánh ngang Chí Bảo Long Khí nhưng lại rất dễ dàng luyện hóa.

Luyện hóa kiện bán Tiên khí có chút khó khăn, nhưng hiện ngv Dương Phàm tấn chức Hoán Nha Kv. có được Thái Hư Thiên Hỏa cũng miễn cưỡng luyện hóa được.

Một tháng sau Dương Phàm rời nhà trọ động phủ, hỏi Ngân Nhân ngồi xếp bằng trên quảng trường trong thành, biết được hiện giờ còn chưa có người thứ hai tiến vào thành.

Dù sao với tình huống hiện tại mà nói, muốn vào thành nhất định cần phải đạt tới Hợp Thể Kỳ mới có nắm chắc thành công. Cho dù muốn mạo hiểm cùng phải tấn chức Hóa Thần đại viên mãn cảnh giới Thân Hư.

Hắn về nhà trọ sử dụng tiên thạch tu luyện, tu vi tiến triển cực nhanh, một ngày ngàn dặm.

Chỉ dùng nửa năm Dương Phàm tấn chức Hoán Nha đại viên mãn, bước tiếp theo là vẫn Hoa Kỳ.

Lúc này hắn lại ra ngoài một lần, phát hiện vẫn không có ai xông quan.

Một năm sau, hắn lại xuất quan, miễn cưỡng bước vào vẫn Hoa Kv.

Lúc này hắn phát hiện có hai người vào thành: Hoàng Không và Thần Ảnh phân biệt thứ hai và thứ ba.

Tuy nhiên bọn họ đều tấn chức cảnh giới Thân Hư. cũng chính là Hóa Thần đại viên mãn mới xông quan tiến vào. ít nhiều có chút chật vật.

Không quá bao lâu, Liễu Cửu Thiên xông quan tiến vào.

Rồi sau đó không có người xông quan.

Thẳng đến hai năm sau. một đám cường giả tấn chức Hợp Thể Kỳ Hồ Phi xông vào Luyện Thiên chủ thành.

Hồ Phi xếp thứ năm, Thiên Chấn xếp thứ chín.

Trong đoàn đội tổ hợp xông quan top 10, bên phía Dương Phàm chiếm ba người, có thể nói là rất may mắn.

Mà nhân cơ hội này Dương Phàm đang cất bước tiến về vẫn Hoa trung kv. Chỉ là sau khi đạt tới Thông Thiên tam giai, tốc độ tu luyện chậm lại.

Điểm công tích thưởng cho của Hồ Phi chỉ có ba trăm vạn, Thiên Chấn chỉ có hai trăm vạn.

Mà Dương Phàm người đầu tiên xông quan lại là một ngàn vạn, càng không nói đến chênh lệch với thí luyện già bình thường.

Rất nhanh, cửa thứ hai thứ ba tổng cộng ba mươi năm qua đi, trong đó mười máv năm ở chú thành.

Dương Phàm thành công tấn chức vẫn Hoa trung kv. tu vi lại tiến gần vẫn Hoa hậu kv.

Dưới sự trợ giúp của tiên thạch Hồ Phi cùng Thiên Chấn tu luyện đến Hợp Thể trung kv.

Người thành công vượt qua cửa thứ ba chỉ có một ngàn người.

Xióm dịch Lăng Khách Cảm cm các VIP ảả ling hộ vậpvandan.vn Xgỉrỏ; dịch '. r--go J:uye>ìao

<>

Từ một vạn đến một ngàn chỉ dùng ba cửa.

<>

Chỉ vén vén ba mươi năm, hơn 90% thí luyện già ngã xuống, hơn nữa phần lớn đều không phải vì không thể thông qua mà xóa bỏ. Có thể tưởng tượng chém giết giữa thí luyện giả là tàn khốc cỡ nào.

<>

- Cửa thứ ba chấm dứt. giai đoạn thứ nhất kết thúc. Kế tiếp tiến vào giai đoạn thứ hai. cửa thứ tư.

<>

Ngân Nhân triệu tập chúng thí luyện giả đến quảng trường của Luyện Thiên chủ thành.

<>

Giai đoạn thứ hai?

<>

Trong lòng Dương Phàm thẩm nhủ, không biết có bao nhiêu người có thể đi đến cuối cùng.

<>

Nhưng có thể xác định, người có thể kiên trì đến cuối tuyệt đối là ít ỏi không có mấy.

<>

Lời nói vừa dứt. Ngân Nhân biến mất.

<>

Sau đó. ý thức của mọi người lại hoảng hốt một hồi.

<>

- Cửa thứ bốn. do ta - Vân Dịch dẫn đường các người.

<>

Một thanh âm lạnh băng vang lên. tâm thần mọi người tại quảng trường cảm thấy một cỗ hàn ý không hiểu.

<>

Người lên tiếng là thiếu niên trống rỗng xuất hiện, huyết quang lưu chuyển quanh thân, quy dị mà lạnh lùng.

<>

Ánh mắt của Dương Phàm gắn chặt trên người dẫn đạo giả tên Vân Dịch này, tâm thần bỗng nhiên chấn động.

<>

Sau khi tiến vào Đại Thiên thần tháp, dẫn đạo giả sau mạnh hơn người trước.

<>

Tu vi của Đan đạo giả tên Vân Dịch trước mắt ít nhất đạt tới cấp bậc Tiên Đế. tu luyện Huyết Sát chi đạo.

<>

- Trước khi xông quan có thể lựa chọn tiếp tục hoặc rời khỏi.

<>

Ánh mắt của Vân Dịch đảo qua mọi người trên quảng trường.

<>

Lần này lại không có một ai rời khỏi.

<>

Từ một vạn còn một ngàn, thí luyện giả còn lại tuyệt đối là tinh anh.

<>

- Tốt. Nếu đã không có ai lựa chọn rời khỏi, như vậy bắt đầu cửa thứ tư.

<>

Vân Dịch vừa lòng gật đầu.

<>

- Cửa thứ tư: tiến vào Thông Thiên Tháp trong truyền thuyết, kỳ hạn một trăm năm. Gợi ý: Tập hợp đủ bản đồ Tứ Thánh thú trong truyền thuyết có thể tìm được vị trí của Thông Thiên Tháp.

<>

Theo Vân Dịch lên tiếng, mọi người đều ngừng hô hấp, không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

<>

Thông Thiên Tháp... Bản đồ Tứ Thánh thú...

<>

- Phần thưởng cửa thứ tư: 500 vạn điểm công tích, một ngàn linh thạch cực phẩm, ba kiện Truyền thừa Linh bảo. Thất bại: xóabỏ!

<>

Dẫn đạo già Vân Dịch vừa dứt lời. hóa thành huyết quang hư vô biến mất.

<>

Kế tiếp, chúng thí luyện giả đều có chút mất phương hướng.

<>

Tiến vào Thông Thiên Tháp. Đi nơi nào tìm Thông Thiên Tháp?

<>

Gợi ý nói: Tập hợp đủ bản đồ Tứ Thánh thú trong truyền thuyết có thể tìm được vị trí của Thông Thiên Tháp.

<>

Nhưng lại phải đi đâu tìm bản đồ Tứ Thánh thú?

<>

Một cửa này đã không phải dùng võ lực có thể giải quyết vấn đề.

<>

-Đi!

<>

Dương Phàm đánh mắt ra hiệu, ba người rời khỏi quảng trường Luyện Thiên chủ thành.

<>

- Dương lão đại, chẳng lẽ ngươi đã nghĩ ra biện pháp?

<>

Hồ Phi chờ mong hỏi.

<>

Từ khi tiến vào giới ngoại thần tháp tới giờ hắn vẫn luôn nghe theo Dương Phàm.

<>

- Chúng ta là ngoại lai già. làm sao biết tung tích của Thông Thiên Tháp cùng với bản đồ Tứ Thánh thú!

<>

Dương Phàm mỉm cười.

<>

- Cho nên. chỉ có thể hỏi thăm dân bản địa.

<>

Ý nghĩ của Dương Phàm rất đơn giản.

<>

Mấy tháng tiếp theo, rất nhiều thí luyện giả trong chủ thành đều bận rộn, khắp nơi hỏi thăm tin tức Thông Thiên Tháp cùng bản đồ Tứ Thánh thú.

<>

Mấy tháng sau. vẫn chưa ai biết tung tích của Thông Thiên Tháp.

<>

Về phần Tứ Thánh thú trong bản đồ của Tứ Thánh thú, đại biểu: Thanh Long. Bạch Hổ. Chu Tước, Huyền Vũ.

<>

Trong truyền thuyết, Tứ Thánh thú này ở bốn phía đại lục. vị trí vô cùng xa xôi.

<>

- Bốn phía đại lục?

<>

Dương Phàm cảm giác có điểm không đúng liền ra khỏi thành một chuyến.

<>

Mà kết quả khiến hắn hít sâu một ngụm khí lạnh.

<>

Sau khi tiến vào giai đoạn hai, thế giới thần tháp dường như mở rộng không chỉ vạn lần. Đây là cảm ứng của Dương Phàm đối với không gian.

<>

Tiên Hong Lộ Tham gia vipvandan.vn - Hội tụ ẩm mê Khoa: Xw: Đ;ẽ'::

<>

Bản đồ giai đoạn thứ nhất Dương Phàm vẫn còn. nhưng chỉ có phạm vi một ức dặm phụ cận Luyện Thiên chủ thành.

<>

- Thế giới này đang biến đổi.

<>

Dương Phàm khó thể đánh giá, tu vi của cường giả có thể bày ra đại cục như thế đạt tới loại trình độ nào!

<>

- Lập tức nghĩ biện pháp kiếm một cái bản đồ đại lục.

<>

Ánh mắt Dương Phàm lóe lên.

<>

Kiểm một tấm bản đồ nhìn như rất đơn giản nhưng là dân bản địa trong Luyện Thiên chủ thành này cũng chỉ có bản đồ khu vực, ước chừng phạm vi mấy trăm ức dặm. cũng không đủ dùng.

<>

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi tới vị trí quảng trường của Luyện Thiên chủ thành.

<>

Không biết vì sao tiến vào khu vực quảng trường chủ thành, dân bản địa khác căn bản không nhìn thấy thí luyện giả ngoại lai. hai người va chạm đều xuyên qua như không khí.

<>

Rốt cục Dương Phàm tìm được bản đồ đại lục ở trong một cửa hàng bán công pháp ngọc giản.

<>

Tấm bản đồ này có thể dùng 500 linh thạch cực phẩm để mua cũng có thể đổi bằng năm vạn diêm công tích.

<>

Dương Phàm không chút do dự mua bằng linh thạch.

<>

Sau khi được tấm bản đồ đại lục, hắn có hiểu biết sơ về địa thế đại lục.

<>

Đương nhiên tấm bản đồ này giới thiệu rất đơn giản, chỉ có khu vực hoặc tông phái khá lớn là có chú thích.

<>

Một thời gian sau đó Dương Phàm đều nghiên cứu tấm bản đồ này.

<>

Trên thực tế phần đông thí luyện giả đều không có ai gốc, rất nhanh cũng đều tìm tới nơi này.

<>

Một tấm bản đồ đại lục được tinh anh các nơi của Đại Thiên Tu Di Trụ chung sức tìm hiểu nghiên cứu.

<>

Vút Vút Vút

<>

Không quá mấy ngày. không ít thí luyện giả lần lượt bay đi các nơi đại lục.

<>

Dương Phàm lại một mực trầm tư.

<>

Hắn không nghĩ đến tìm kiếm. tìm kiếm mù quáng không mục đích.

<>

Cùng lúc tìm hiểu bản đồ. Dương Phàm kết nối cùng tu sĩ bản địa.

<>

- Trong thế giới thần tháp, ta hoàn toàn là ngoại lai giả. Suy tính sự vật thiếu vật tham chiếu.

<>

Sau khi trầm tư thật lâu Dương Phàm quyết định tìm một người hoặc một tông phái giỏi thôi diễn.

<>

Rất nhanh, một tu sĩ bản địa cười nói:

<>

- Phía Tây đại lục có một tông phái thần bí là “Tinh Nguyệt Môn”.

<>

- Tinh Nguyệt Môn?

<>

Dương Phàm vừa nghe ba chữ này. tâm thần máy động không hiểu.

<>

Hắn rất nhanh tìm được vị trí Tinh Nguyệt Môn trên bản đồ.

<>

- Xuất phát!

<>

Dương Phàm quyết định.

<>

Trong trăm năm tìm được Thông Thiên Tháp và tiến vào.

<>

Nếu như không xong, chờ đợi ba người chỉ có một kết cục - Xóa bỏ!

<>

- Người xác định manh mối này có thể đi tiếp?

<>

Thiên Chấn liếc mắt nhìn Dương Phàm một cái, phát hiện thần sắc hắn kiên định dị thường.

<>

- Không thể. Nhưng là ta có một loại cảm giác...

<>

Dương Phàm hít sâu một hơi.

<>

Nửa năm sau, ba người tới tây bộ đại lục.

<>

Tinh Nguyệt Môn là một môn phái đặc thù siêu nhiên trên đại lục. bọn họ tu luyện Tinh Thân ChiêmBắc Đạo.

<>

- Tinh thần Chiêm Bắc Đạo.

<>

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang.

<>

Sau khi hỏi thăm, ba người bay đến khu vực Tinh Nguyệt Môn đóng quân.

<>

Trước mắt là một vùng biển rộng mênh mông bao phủ trong sương mù, mông lung không rõ gần cách cùng bốn phía.

<>

- Hừ. Trong đại lục sao có thể có biển?

<>

Dương Phàm hừ nhẹ một tiếng, chuẩn bị bay vào.

<>

Ảo cảnh nơi đây không giấu được cảm quan thông thiên của hắn.

<>

Nhưng ba người vừa chuẩn bị hành động thì trong biển rộng mênh mông kia đột nhiên bay ra một cô gái xinh đẹp mặc nguyệt bào.

<>

- Môn chủ nói có khách quy đến. đặc biệt cho đệ tử đón tiếp.

<>

Cô gái nguyệt bào cúi người thi lễ. cũng tò mò đánh giá ba người.

<>

- Ý cô là... Quy môn chủ biết chúng ta muốn tới?

<>

Dương Phàm hít sâu một hơi.

<>

1126. Chương 1073: Bạch Hổ Thất Tầng

Từ lúc nghe đến ba từ Tinh Nguyệt Môn, Dương Phàm bỗng dừng nghĩ đến Vũ Văn Hâm.

Hắn nhớ rõ. từng ở kinh đô Ngự Dương quốc, ở hội đấu giá mua được bức họa thần bí - Tinh Nguyệt Đồ.

Từ đó. dưới sự dẫn dắt của Dương Phàm. Vũ Văn Hâm mượn dùng Tinh Nguyệt Đồ, một số trí nhớ dần thức tỉnh, đi lên trên con đường Tinh Thân Chiêm Bặc Đạo.

Lúc ở Phàm giới. Tinh Tôn Vũ Văn Hâm cũng có trợ giúp Dương Phàm.

Ngày ấy khi Dương Phàm còn ở Phàm giới, Vũ Văn Hâm đã sớm rời đi.

Đội khi Dương Phàm đi không gian thượng giới cũng từng hỏi thăm nhưng căn bản không có tin tức của nàng.

Vũ Văn Hâm đi nơi nào?

Dương Phàm không tìm ra manh mối, mà nghĩ đến trí giả ở trình tự này của nàng, tuyệt khó đặt mình trong hiểm cảnh.

Tâm thần hoảng hốt. nữ nhân Tinh Nguyệt Môn kia đáp:

- Môn chủ chỉ đề chúng ta đến đón khách quy, mà lúc này ngoài cửa không còn người khác.

- Ha ha, vậy chúng ta liền đám đương khách quy một lần đi.

Dương Phàm cười sang sảng, dẫn Hồ Phi cùng Thiên Chấn theo nữ đệ tử kia cùng tiến vào biên rộng mờ mịt.

Xuyên qua biển rộng sương mù bao phủ, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi.

Biển rộng khôn cùng hóa thành thế giới thần bí tinh tú rực rỡ tóe điểm.

Đây là một nơi huyền bí mà không mất vẻ mỵ lệ. dưới sự nổi bật của chùm sao rực rỡ trên đầu. một vách núi cao hiem trời khí thế hùng hồn. phía dưới cô lập thế giới, có một loại lạnh lẽo cao không thể với tới.

Trên ngọn núi hiem trở cao lớn vạn trượng có một môn phái nhỏ, đệ tử không nhiều, ngm nữ đều có.

Thiên Chấn lộ vẻ cổ quái, nhìn chằm chằm vào Dương Phàm một hồi.

Ba người vừa tới Tinh Nguyệt Môn đã được tôn làm khách quy. trí giả môn phái lại biết trước bọn họ sẽ đến.

Hắn cũng không cho rằng hết thấy đều Bởi vì duyên phận của mình.

Thiên Chấn càng ngày càng thấu được Dương Phàm không tầm thường. Người này lại có thể có một ít liên hệ với tu sĩ bản địa trong giới ngoại thần tháp, quả thật khó tin.

Cô gái đưa ba người vào một phòng khách cách điệu lịch sự tao nhã.

- Ba vị khách quy từ xa ngàn dặm tới chơi, chào hứ không tự ra nghênh đón, xin thứ lỗi cho.

Một lão già thất tuần ngồi trong phòng khách, trong hai mắt lại không có một tia sáng bóng, thân thể thoạt nhìn cũng suy yếu.

Nhưng thanh âm của lão lại rắn rỏi mạnh mẽ.

Dương Phàm ý thức được người này là một trí giả cấp bậc tương đương Tinh Tôn. Vu Tôn.

- Xin hỏi tiền bối, ngài là chưởng giáo chí tôn của Tinh Nguyệt Môn này?

Dương Phàm nghi hoặc hỏi.

Sau khi nhìn thấu bản thân của trí giả. hắn có chút thất vọng thần nhiên.

- Chính là lão hủ.

Lão già vuốt râu mỉm cười, chuyển giọng:

- Nhưng là. chân chính dự kiến các người đến không phải lão hủ mà là một người khác.

- Là ai?

Dương Phàm nghiêm sắc mặt.

- Nàng là Tinh Nguyệt Thánh nữ. thân phận siêu nhiên nhất của bản môn.

Lão già vừa dứt lời. ba người cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng.

Ngay sau đó, điện đường bốn phía biến mất, trong tầm nhìn là một vùng tinh không. Hồ Phi cùng Thiên Chấn đều lộ vẻ kinh, hoảng.

Dương Phàm bảo trì trấn định cơ bản, trong mắt lóe tinh quang.

Trong tinh không vô tận chỉ còn lại ba người Dương Phàm.

Sau đó Hồ Phi cùng Thiên Chấn cũng nhạt dần.

Một vùng tinh quang dịu dàng ngưng tụ trong tinh không hóa thành một nữ nhân cao quý thánh khiết. Nàng đắm chìm trong tinh quang, mắt đẹp cơ trí sáng ngời, ngón tay ngọc khê chi. trước mắt xuất hiện một bức họa cổ kính.

Dương Phàm nhìn chăm chăm nữ nhân, tướng mạo giống Vũ Văn Hâm bày phần, bức họa trong tay chính là Tinh Nguyệt Đô.

- Cô là ai?

Dương Phàm không dám xác định người trước mắt chính là Vũ Văn Hâm mình từng quen biết.

Bất kể là Tinh Nguyệt nữ thần hay là Tinh Nguyệt Thánh nữ Tú Ninh hay là Tinh Tôn Vũ Văn Hâm trong cảm nhận của người, hết thấy đều không trọng vưu.

Đôi mắt đẹp của Tinh Nguyệt Thánh nữ lẳng lẳng nhìn Dương Phàm, có một loại tâm tình phúc tạp nói không nên lời.

- Rốt cuộc cô là ai?

Dương Phàm nắm chặt hai tay, thân hình khẽ run rẩy, ánh mắt sắc bén lãnh liệt.

- Ta chỉ là một cái hình chiếu ở thế giới này, mặc dù giữa chúng ta có chút xa xa nhưng ta không thể làm ra chuyện trái nguyên tắc. Hiện tại, người có thể nói mục đích của chuyến đi này. Là trí giả, ta có thể chỉ dẫn một con đường cho người.

Nữ nhân đắm chìm trong tinh quang, thông dong nói.

Dương Phàm thu hồi cảm xúc trong lòng, nhìn nàng một cái thật sâu, chậm rãi mở miệng nói rõ ý đồ đến.

- Vị trí của Thông Thiên Tháp, ngay cả ta cũng không thể suy tính.

Tinh Nguyệt Thánh nữ hơi ngừng một chút, tiếp tục:

- Nhưng ta biết bốn tấm bản đồ đến từ bốn thần tháp: Thanh Long Tháp, Bạch Hổ Tháp, Chu Tước Tháp, Huyền Vũ Tháp. Trong mỗi tòa thần tháp đều có cơ hội đạt được bản đồ, hơn nữa số lượng bản đồ có hạn.

- Nếu có thể tập hợp đủ bốn tấm bản đồ, cho dù là người bình thường tới đâu cũng có thể tìm được Thông Thiên Tháp. Mà người thông minh hơn một chút chỉ cần ba tấm bản đồ là có thể đoán được vị trí của Thông Thiên Tháp, có lẽ sẽ mất nhiều thời gian một chút. Nhưng nếu có trí giả tham dự, chỉ cần hai tấm bản đồ có thể suy tính ra vị trí của Thông Thiên Tháp.

Tinh Nguyệt Thánh nữ cười nói.

- Ý của cô là: ta chỉ cần cung cấp hai trong bốn tấm bản đồ Tứ Thánh thú, cô có thể chỉ điểm cho ta vị trí của Thông Thiên Tháp?

Dương Phàm dò hỏi.

- Không. Trí giả bình thường cần hai tấm, mà ta chỉ cần một tấm là đủ rồi.

- Một tấm?

Dương Phàm tim đập thành thịch, điều này nghĩa rằng hắn có thể tìm được Thông Thiên Tháp trước người khác.

Dù sao Tứ Thánh thú tọa trấn bốn phía đại lục, qua lại làng phí rất nhiều thời gian.

- Hơn nữa, ta giúp người suy tính, vị trí của Thông Thiên Tháp, dựa theo nguyên tắc cần phải trả thù lao.

- Thù lao?

Dương Phàm ngần ra.

- Một khối linh thạch.

Tinh Nguyệt Thánh nữ mím môi cười hiem thắt.

Dương Phàm bật cười.

Trước khi rời đi, Dương Phàm hỏi một nghi hoặc cuối cùng:

- Thế giới này rốt cục là chân thực hay là hư ảo?

- về một mức độ nào đó mà nói. nó là hư ảo. Nhưng là nhìn ở một góc độ khác, nó chân thực còn hơn là chân thực. Ta chỉ có thể nói như vậy thôi.

Không ở lại Tinh Nguyệt Môn bao lâu. Tinh Nguyệt Thánh nữ cũng không có ý giữ khách, cùng ngày Dương Phàm ba người liền rời đi.

- Dương đạo hữu. Tinh Nguyệt Thánh nữ nói như thế nào?

Thiên Chấn không tìm được tò mò.

- Nàng đáp ứng trợ giúp chúng ta. Nhưng là ít nhất phải tìm được một tấm bản đồ Tứ Thánh thú.

Dương Phàm không nói nhiều.

về phần liên hệ giữa Dương Phàm với Tinh Nguyệt Thánh nữ, Thiên Chấn biết điều không hỏi nhiều. Hẳn hiểu được đây là bí mật của riêng Dương Phàm.

Tiếp theo, ba người tìm tháp Tứ Thánh thú ở phía Tây đại lục.

Theo truyền thuyết, tọa trấn phía Tây chính là Bạch Hổ Thánh thú.

ở tây bộ đại lục. Dương Phàm tìm đến một tấm lại một tấm bản đồ khu vực tỉ mỉ. chính là vì tìm kiếm vị trí của Bạch Hồ Tháp.

Trên đại lục có rất nhiều truyền thuyết về Thánh thú, thậm chí có người nói từng tận mắt nhìn thấy.

Trải qua nửa năm nghiên cứu cùng thâm dò. Dương Phàm xác định ba khu vực.

Ba khu vực này căn cứ vào việc phân tích sách cổ. truyền thuyết. địa lý... suy tính ra có khả năng nhất là nơi Bạch Hồ Thánh thú tọa trấn.

Trời không phụ người có lòng, sau mấy năm ba người Dương Phàm tìm được một tòa thần tháp màu trắng ở trong một rừng rậm nguyên thủy hoang vu.

Thần tháp màu trắng cũng không nổi bật, chỉ là cao đến trăm trượng, hơn nữa có ảo trận che lấp.

- Ảo trận thật inh.

Thiên Chấn ở phụ cận thần tháp màu trắng Bắt đầu nghiên cứu. dường như si mê đắm chìm.

Dương Phàm không quá nhiều hấn, thờ tới gần thần tháp.

Đột nhiên.

À uồm'-

Một tràng hổ gầm trầm thấp như sấm rền từ trong thần tháp truyền ra.

Trong tiếng gầm kia ẩn chứa một loại sát khí tuyệt mệnh khiến tâm thần Dương Phàm chấn động, khí huyết nhộn nhạo.

Có thể dự đoán, tu vi của Bạch Hồ Thánh thú tọa trấn nơi đây tuyệt đối vượt qua thí luyện giả không chỉ một hai bậc.

Tuy nhiên, sau khi tràng hổ gầm qua đi. không còn động tĩnh gì khác.

Ba người thương nghị một hồi. cuối cùng tiến vào Bạch Hồ Tháp.

Sau khi tiến vào trong tháp, bọn họ phát hiện không gian bên trong cực Kỳ rộng lớn mỗi một tầng giống như một không gian nhỏ.

ở tầng thứ nhất ba người gặp không ít yêu thú. con rối. thậm chí là cơ quan mai phục, cấm chế trận pháp...

Thi thoảng một vùng loạn tiễn phóng tới khiến ba người luống cuống tay chân. Ngẫu nhiên lại là một đám khối độc ập tới. không ngờ là kịch độc tuyệt mệnh.

Cũng may trong ba người, Dương Phàm là Dược sư. Thiên Chấn là Tông sư trận pháp. Hồ Phi phản ứng linh mẫn. Phối hợp vëm hợ lẫn nhau, cùng vượt qua tầng một.

Trong đó. giết chết nhiều yêu thú, con rối... tu vi có tăng trưởng, đạt được không ít điểm công tích.

Sau đó là tầng thứ hai. tầng thứ ba. Tầng sau khó hơn tầng trước.

Đến sau này. trở ngại xuất hiện không chỉ là yêu thú. con rối mà còn có ma vật cùng với nhiều sinh linh không biết tên.

Lúc đến tầng thứ ba, ba người nguyên khí đại thương, đành phải điều tức một hồi.

Đáng giá nhắc tới chính là: ba người đạt được một bào rương trong một gian phòng canh giữ nghiêm ngặt ở tầng ba, bên trong có một vài món Linh bảo uy lực không tồi, thậm chí còn có một kiện bán Tiên khí.

Sau khi nghỉ ngơi, ba người lại xông qua tầng thứ tư.

Tầng thứ tư. ba người càng cảm thấy cổ sức, cũng miễn cưỡng thông qua. thu hoạch khá phong phú.

Lúc xông đến tầng thứ năm, ba người lại càng cực Kỳ nguy hiểm. Nếu không có thần ý Dương Phàm, chỉ sợ cả bọn đã sớm thiếu tay mất chân.

Rất cực khi vượt qua tầng năm, ba người nghỉ lại mà sợ. nhưng thu hoạch lại càng phong phú. Trên cơ bản kiếm đủ hai bộ bán Tiên khí, còn chiếm được mấy khối tiên thạch, ngọc giản thân thông và công pháp đỉnh cấp.

Lúc này Dương Phàm rất cực quyết định nên ngừng một chút.

Tầng thứ năm còn như thế. vậy tầng cao hơn chẳng phải là càng khủng bố?

Ba người bày đại trận, tĩnh tu bên trong.

Nhoáng một cái vài năm trôi qua. khi mấy khối tiên thạch chiếm được đều hóa thành bột phấn, tu vi ba người đều có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Dương Phàm tấn chức vẫn Hoa đại viên mãn. Tu vi của Thiên Chấn cùng Hồ Phi cũng đều tiến gần tới Hợp Thể đại viên mãn, mỗi người một kiện bán Tiên khí. cùng với nhiều thủ đoạn giữ mạng.

Dù vậy. lúc xông qua tầng sáu cũng đều kinh hãi vạn phần.

Sau khi vượt qua tầng sáu, lại chiếm được hai kiện Tiên khí cùng với rất nhiều tài liệu quý hiếm. con rối...

Trong thời gian này. còn có một ít tài liệu giới ngoại Dương Phàm tha thiết ước mơ.

Ba người hưng phấn vô cùng.

- Tầng thứ bảy hẳn là một tầng cuối cùng.

Dương Phàm trầm ngâm nói.

- Một tầng cuối cùng?

Lúc này Thiên Chấn mới nhớ tới, lúc ở ngoài nhìn Bạch Hồ Tháp, thoát nhìn dường như chỉ có bảy tầng.

- Vậy chúng ta có cần tu luyện vài năm nữa hay không?

Hồ Phi đề nghị.

Dương Phàm trầm tư một hồi, lắc đầu:

- Độ Kiếp Kỳ là một ranh giới không nhỏ. tu luyện bình thường ít nhất cần một hai chục năm. Đến lúc đó thì luyện già hơn phân nửa cũng tìm tới đây.

- Nếu ta đoán không sai, Bạch Hồ Thánh thú hẳn là ở tầng thứ bảy. Bỗng vào tiếng hồ gâm vừa rồi. cho dù toàn bộ chúng ta tấn chức Độ Kiếp Kỳ cũng không phải đối thủ của nó.

Dương Phàm hít sâu một hơi bước vào Tầng bảy.

- Người đầu tiên bước vào tầng bảy Bạch Hồ Tháp, đạt được một ngàn vạn điểm công tích.

- Người thứ ba bước vào tầng bảy Bạch Hồ Tháp, đạt được tám trăm vạn điểm công tích.

- Người thứ hai bước vào tầng bảy Bạch Hổ Tháp, đạt được năm trăm vạn điểm công tích.

Trong đầu ba người đều tự vang lên thanh âm không giống nhau.

1127. Chương 1074: Phá Đồ.

Dương Phàm không ngờ bước vào tầng thứ bảy Bạch Hổ Tháp lại có được số điểm công tích nhiều như vậy.

Lúc này, tổng số điểm công tích trên người hắn đã hơn ba ngàn hai trăm vạn, thậm chí có thể miễn cưỡng đổi được một kiện Thứ Thần khí.

Tầng thứ bảy là một nơi thánh cảnh như thiên đường, trước mắt là cung điện phủ đệ bang bạch ngọc nhìn không thấy cuối.

Ba người dừng thân ở trong một mảnh lâm viên, bốn phía đều là chim kê hoa nở, như một bức tranh tuyệt đẹp.

- Những kẻ ngoại lai vô tri! Các ngươi xâm nhập vào động phủ của ta thì đừng hòng toàn thân trở ra.

Một thanh âm trầm thấp như tiếng sấm từ trong một cung điện phía trước truyền ra.

Đạo thanh âm kia ẩn chứa một cỗ uy áp và sát khí tuyệt mệnh. Linh hồn ba người chấn động, thân mình thậm chí không kịp nói muốn quỳ xuống bái lạy.

Sắc mặt của Hồ Phi và Thiên Chấn trắng bệch, thân thể Dương Phàm hơi cứng ngắc, hít sâu một hơi, trong mắt là một mảnh trầm tĩnh.

Vén vey chỉ bang thanh âm để ẩn chứa uy lực như vậy, từ đó có thể biết được thực lực chân chính của Thánh thú Bạch Hổ đã đạt tới cảnh giới như thế nào?!

- Thánh thú các hạ, chúng ta mang theo sứ mệnh, trải qua thiên sơn vạn thủy tới đây chính là vì bản đồ Tứ thánh thú!

Dương Phàm ôm quyền thi lễ, rất đúng mực nói.

- Mong Thánh thú tiên bối chỉ điểm bên mê! Đối với việc quấy rầy sự thanh tĩnh của ngài, chúng ta nguyện ý sẽ cố hết sức để bù đắp lại sai lầm!

Về mặt Thiên Chấn cũng rất cung kính nói.

- Hóa ra các ngươi là Thí luyện giả từ ngoại giới tới...

Thanh âm của Bạch Hổ dịu đi vài phần.

Trong lòng Dương Phàm hơi động. Bạch Hổ này không ngờ biết được lai lịch đám người mình.

Từ khi tiến vào Đại Thiên thần tháp tới ngv. ngoại trừ mấy vị Dẫn đạo giả, dường như không có nhân sĩ bản thổ nào biết chính xác chuyện Thí luyện giả.

Hơn nữa, khi vừa tiến vào Đại Thiên thần tháp, tiếp dẫn tiên từ kia đã tuyên bố một quy tắc là không được tiết lộ việc mình tới từ ngoại giới hoặc liên quan tới thân phận Thí luyện giả cho những nhân sĩ bản thổ, nếu không sẽ bị loại bỏ.

Dương Phàm không biết ý nghĩa của mỗi quy tắc được đặt ra này nhưng cũng không ngu ngốc làm lộ ra.

Mà giờ phút này. Bạch Hổ không ngờ biết được thân phận bọn họ.

- Đúng thế, còn mong Thánh thú các hạ thành toàn.

Dương Phàm chấp tay nói.

- Ta bị nhốt ở trong tháp này chừng hơn... trăm vạn năm. về phần bản đồ Bạch Hổ. ta nơi này có một ít. số lượng hữu hạn, ai tới trước có trước! Nhưng trong thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí. các ngươi phải hoàn thành cho ta một việc, đây nhanh tốc độ phá vỡ phong ấn mới có thể thu được tấm bản đồ này.

Giọng điệu của Bạch Hổ cương nghị, có một cô uy nghiêm không thể từ chối.

Dương Phàm hiểu được đám người mình căn bản không thể cò kè mặc cả được.

- Xin hỏi Thánh thú các hạ muốn chúng ta làm gì?

Dương Phàm hỏi.

- Tìm kiếm mấy thứ tài liệu này: Độc Long Nha. m Dương Tiên Thảo, Kim ô Hoa...

Bạch Hổ nói ra mấy loại tài liệu.

- Xuất phát!

Dương Phàm không chút rườm rà, lập tức rời đi.

Đội ba người rời đi rồi. cung điện kia mở ra một cánh cửa sổ nhỏ lớn bang bàn tay. lộ ra một trung niên bạch văn. Hắc cười cười:

- Những kẻ đầu tiên tiến vào bày tầng Bạch Hổ Tháp, thực lực cũng không kém. khiến bọn chúng tìm kiếm mấy loại tài liệu khó nhất vậy!

Mấy năm tiếp theo, ba người Dương Phàm vội vàng thăm dò. phát hiện ra thật khó để thu được mấy loại tài liệu này.

Ví dụ như Độc Long Nha. phải diệt sát một con Độc Long có huyết mạch Thần Long khá loãng mới thu được.

Thực lực của Độc Long đã đạt tới Độ Kiếp trung kv.

Ba người Dương Phàm liên thủ. trải qua một phen khổ chiến mới có thể diệt sát được nó. Nếu không phải Dương Phàm có một loại thần thông khắc chế con Độc Long kia thì thực lực dù có mạnh hơn chút cũng khó có thể giành được chiến thắng.

Tiên Hong Lộ Tham gia vipvandan.vn - Hội tụ ẩm mê Khoa: Xw: Điểm

về phần Âm Dương Tiên Thảo lại sinh trưởng trong một bí cảnh vô cùng nguy hiểm.

Bên trong bí cảnh này có đủ loại nguy hiểm, các loại cấm chế mạnh mẽ chi thoảng cái cũng đủ diệt sát những nhân vật dưới Đại Thừa Kv.

Cũng may có Tông sư trận pháp Thiên Chấn cho nên mới vượt qua được cửa ải khó khăn này. thu được m Dương Tiên Thảo.

Đương nhiên, xông qua bí cảnh này. mấy người Dương Phàm cũng có được thu hoạch không nhỏ. chiếm được mấy loại tài liệu hiếm có ở ngoại giới và một số kv bảo thượng cô.

Còn hai loại tài liệu là Kim ô Hoa. Hận Thiên Căn. bọn họ hao tổn một phen tâm tư không khó mới có thể thu được.

Sau khi thu thập đủ những loại tài liệu này. Dương Phàm lại chiếm được mấy trăm vạn điểm công tích, tư bản càng ngày càng dày.

Tổng cộng mất mười năm, ba người thu hết số tài liệu quay lại bảy tầng Bạch Hổ Tháp.

Lúc này; Dương Phàm cũng nhìn thấy có Thí luyện giả khác đứng lúc nhận xong ủy thác của Bạch Hổ. Người đó chính là độc hành hiệp Thần Anh.

Những người tiến vào Bạch Hổ Tháp lúc sau cơ bản không gặp nhiều nguy hiểm vì đám người Dương Phàm đi đầu tiên đã phá vỡ phần lớn những chương ngại khó khăn.

- Lão huynh, người đã thu được một tấm bản đồ?

Thiên Chấn đến gần hỏi.

- Sao nào?! Các người muốn cướp đoạt tấm bản đồ trong tay ta sao?!

Ánh mắt Thần Ảnh lạnh liệt như đao phong, đảo qua ba người.

- Tuy nhiên, dựa vào ba người các ngươi cũng không đủ. Bán Đế đã thu được Huyền Vũ Đồ. hiện tại vào Bạch Hồ Tháp, ta sẽ lại chiếm được tấm bản đồ thứ hai.

Mặc dù với thực lực một người như Thần Ảnh vẫn vô cùng tự tin trước mặt ba người.

Lời này vừa dứt. thân ảnh trước mắt hóa thành một đồng mảnh nhỏ màu đen rồi tiêu thất.

- Tốc độ thân pháp thật đáng sợ!

Thiên Chấn chấn động.

- Hóa ra khi hắn vừa gặp chúng ta thì cũng chỉ lưu lại một đạo hóa thân hư ảo mà thôi!

Dương Phàm có chút suy nghĩ nói.

Những tu sĩ tiến vào Đại Thiên thần tháp đều là cường giả một phương, dù có thần thông và dị thuật đáng sợ hơn nữa cũng có thể chấp nhận được.

Ba người giao những tài liệu thu được cho thánh thú Bạch Hồ.

- Hắc hắc. còn nhanh hơn cả trong tưởng tượng của ta!

Trung niên bạch văn cười cười, đưa cho Dương Phàm một tấm bản đồ.

- Người đầu tiên thu được Bạch Hồ Đồ. thưởng cho năm trăm vạn điểm công tích.

Trong đầu Dương Phàm vang lên một thanh âm.

Sau khi rời khỏi Bạch Hồ Tháp. Dương Phàm mơ hồ cảm nhận được nhiệm vụ mà Thánh thú Bạch Hồ giao cho đám người mình đứng là tương đối khó khăn.

Mất tròn mười năm bọn họ mới thu thập được tất cả các loại tài liệu.

Sau khi thu được Bạch Hồ Đồ, ba người lập tức trở lại Tinh Nguyệt Đồ.

Lần này. Tinh Nguyệt Thánh nữ đã chờ đợi sẵn. Hồ Phi và Thiên Chấn thấy được Thánh nữ này có bảy phần tương tự như Vũ Văn Hâm.

- Người... Người sao lại ở nơi này?

Hồ Phi trừng mắt cứng lưỡi, thiếu chút nữa đã không thốt nên lời.

Trước kia, khi còn ở Ngự Dương Quốc, hắn cũng đã từng gặp mặt Vũ Văn Hâm.

- Chờ năm. để ta phá giải tấm bản đồ này!

Tinh Nguyệt Thánh nữ cầm lấy Bạch Hồ Đồ. để mặc ba người rồi thân ảnh đột nhiên biến mất.

- Ba năm sao?

Dương Phàm thừa dịp này tận dụng thời gian tu luyện. không tiếc tiêu hao tiên thạch và các loại thiên địa linh bảo khác.

Mười năm qua. ba người chịu sự ủy thác của Bạch Hồ. mặc dù mất nhiều thời gian hơn những người khác nhưng thu hoạch cũng rất lớn. Ngoại trừ tiên khí. các loại tài liệu khác còn chiếm được rất nhiều thiên địa linh bảo. linh đan, tiên thạch.

Có những tài nguyên này. ba người tất nhiên tiêu hao không tiếc.

Khi Tinh Nguyệt Thánh nữ phá giải Bạch Hồ Đồ. tu vi ba người cũng đột nhiên tăng mạnh, đều bước vào Độ Kiếp Kv.

Dương Phàm cũng miễn cưỡng bước vào Độ Kiếp Chứng Quả.

Chờ sau khi bọn họ xuất quan, Tinh Nguyệt Thánh nữ cũng không xuất hiện mà khiến người khác mang tấm bản đồ tới.

Dương Phàm tiếp nhân tấm bản đồ. ban đầu chỉ có Bạch Hổ Đồ nhưng hiện tại không ngờ còn lớn gấp bốn lần.

- Không hổ là Tinh Tôn. thậm chí còn inh hơn cả Tinh Tôn! Chi bằng một tấm bản đồ mà có thể suy tính ra cả ba tấm bản đồ khác!

Dương Phàm kinh thán không thôi. Nếu chỉ suy tính ra vị trí của Thông Thiên Tháp thì cũng thôi, nhưng bằng vào Bạch Hổ Đồ, có thể suy tính ra ba tấm bản đồ còn lại. hình thành một tấm bản đồ đầy đủ thì đúng là quá mức khó tin!

Ba người nhìn Kỳ tấm bản đồ này. rất nhanh thấu được vị trí của Thông Thiên Tháp. Sau đó lại đối chiếu tấm bản đồ này với thực địa. nhanh chóng tìm ra vị trí đại khái của nó.

- Xuất phát!

Dương Phàm khẩn trương nói.

Ba người vừa chuẩn bị rời đi thì cô gái kia ngăn lại.

- Thánh nữ nói rằng dựa theo quy tắc. phải thu của các ngươi một khối linh thạch làm thù lao!

- Một khối linh thạch.

Dương Phàm ngần ra nhưng vẫn phối hợp lấy ra một khối linh thạch.

Hắn không hiểu vì sao Tinh Nguyệt Thánh nữ không tự mình đi ra, lại còn đòi thù lao một khối linh thạch.

Mang theo nghi vấn trong lòng. Dương Phàm cũng không dừng lại. lập tức xuất phát.

Trận Thí luyện này phải giành giật từng giây phút. Hắn ở vào tình thế bất buộc, tiếp tục phải duy trì ưu thế!

Không lâu sau khi ba người Dương Phàm rời đi. ở trong biển rộng với mây mù mờ mịt bao phủ, hình bóng xinh đẹp của Tinh Nguyệt Thánh nữ hiện ra.

- Sư phụ. ta sao lại phải làm như vậy?! Có tính là vi phạm quy tắc không?

Thân ảnh Vũ Văn Hâm hư hư thực thực, thánh khí cao quý xuất trần, hiện lên vẻ tươi cười, nhìn chăm chú về phía ba người Dương Phàm rời đi.

Ba người rời khỏi Tinh Nguyệt Môn, hướng về vị trí Thông Thiên Tháp trên bản đồ bay đi.

- Tiểu nữ oa Vũ Văn Hâm này sao lại xuất hiện ở Đại Thiên thần tháp. Sau khi nàng giúp chúng ta lại chỉ lấy một khối linh thạch, ta thấy không thích hợp!

Về mặt Hồ Phi mê mang và đầy nghi hoặc.

- Thứ nhất, nàng không phải là Vũ Văn Hâm, ít nhất không hoàn toàn là Vũ Văn Hâm. Thứ hai. theo như lời nàng ta thì xuất hiện trong thần tháp này chính là hình chiếu của thực tại. Thứ ba. trong thần tháp đều có quy tắc. nàng ta không thể trợ giúp chúng ta mà bỏ qua quy tắc được. Đây có lẽ là nguyên nhân khiến nàng phải thu của chúng ta một khối linh thạch.

Phi hành một lúc. Dương Phàm dường như tìm ra được một vài đáp án. Tuy nhiên, trước mắt hắn cũng không theo đuổi suy nghĩ sâu về vấn đề này.

Thiên Chấn vẫn trầm mặc. không có truy vấn.

Hắn mơ hồ đoán ra được Tinh Nguyệt Thánh nữ thần bí khó lường kia ở thế giới thực có quan hệ đặc biệt với Dương Phàm. Đây cũng là lý do khiến sau khi tiến vào thần tháp. Dương Phàm lại được chiếu cố nhất định.

Việc này đối với hắn chỉ có lợi không hại nên không nhất định phải tìm hiểu kỹ càng.

Mấy tháng sau, ba người rốt cục đi tới vị trí trên bản đồ.

- Thật sự là mệt chết mất! Địa thế nơi này phức tạp như vậy. còn có đủ loại mê cung. Nếu không có bản đồ thì thật không thể tìm thấy được!

Thiên Chấn thờ hồn hà hỏn hển. trong mắt là một mảnh sáng ngời.

Ba người chăm chú nhìn một mảnh biển cát ở xa xa. trong bão cát ngút trời có thể thấy được một tòa bào tháp thông thiên, khí thế hùng hồn. hơn gấp trăm ngàn lần so với Bạch Hổ Tháp, cũng phát ra khí tức tang thương cô xưa.

Mặc dù xác định được vị trí cụ thể của tháp này cùng khiến ba người hao phí một phen công sức không nhỏ.

Khi ba người bước vào biển cát khôn cùng này, thân hình liền bị tiến nhập vào trong bão cát ngập trời, không nhìn thấy được gì nữa.

Nửa ngày sau.

Hồ Phi và Thiên Chấn sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt Dương Phàm mệt mỏi đi tới phía trước Thông Thiên Tháp.

Hóa ra trong sa mạc này lại là một lộ trình trăm dặm chứa đầy mê hoặc, khiến bọn họ mất cả nửa ngày. thông thà nên từng bước một. tiêu hao thể lực. phép lực, tâm thần như phi hành cả vạn năm liên tục.

Bùm bùm!

Hồ Phi và Thiên Chấn mệt sắp chết, đặt móng ngồi xuống.

Dương Phàm là người có khả năng khôi phục sức khỏe nhanh nhất, thần quang lóe ra nhìn chằm chằm Thông Thiên Tháp trước mặt.

1128. Chương 1075: Đại Hư Mê Cung

Dương Phàm đứng trước Thông Thiên Tháp, trong mắt dần hiện ra vài phần tươi cười tự tin.

Ba người chậm rãi đi vào, tự tin rằng không ai có thể tìm được Thông Thiên Tháp nhanh hơn mình.

Chỉ bằng vào một tấm Thánh thú đồ đã thôi diễn ra vị trí của Thông Thiên Tháp, chắc rằng trong tất cả Thí luyện giả. chỉ có ba người Dương Phàm mới có được đãi ngộ như vậy!

Số Thí luyện giả còn lại ít nhất phải thu được hai ba tấm bản đồ mới có thể xác định được vị trí Thông Thiên Tháp.

Hồ Phi và Thiên Chấn ngồi huych xuống đất thở dốc, điều tức một lúc mới khá hơn chút.

- Dương lão đại, chúng ta tìm được Thông Thiên Tháp rồi, mau vào thôi.

- Chỉ cần vào được tháp này, chúng ta đã xông qua cửa thứ tư rồi!

Vẻ mặt của Thiên Chấn cũng tràn ngập chờ mong.

Tuy nhiên, hai người cũng chỉ như Thiên Lô, Dương Phàm bảo như thế nào thì cứ thế mà làm theo.

- Được, đi vào!

Dương Phàm cười cười, là người đầu tiên bước vào Thông Thiên Tháp.

- Người đầu tiên tiến vào Thông Thiên Tháp, vượt qua cửa thứ tư, thường cho năm ngàn vạn điểm công tích, một ngàn khối tiên thạch, ba kiện Tiên khí thượng phẩm!

Một thanh âm trong dự đoán lại vang lên.

Chỉ là phần thưởng này còn nhiều hơn so với tưởng tượng.

Năm ngàn vạn điểm công tích!

Thân thể Dương Phàm hơi ran rẩy.

Nên biết rằng người bình thường vượt qua cửa thứ tư này thì chỉ mới được thưởng năm trăm vạn điểm công tích, chênh lệch những mười lần!

Giờ phút này, điểm công tích của hắn đã có hơn chín ngàn vạn điểm, càng ngày càng tới gần mục tiêu Thần khí rồi!

- Người thứ hai tiến vào Thông Thiên Tháp, vượt qua cửa thứ tư, thưởng cho năm nghìn vạn điểm công tích, năm trăm khối tiên thạch, ba kiện Tiên khí hạ phẩm.

- Người thứ ba tiến vào Thông Thiên Tháp, vượt qua cửa thứ tư, thưởng cho ba nghìn vạn điểm công tích, ba trăm khối tiên thạch, ba kiện bán Tiên khí

Phần thưởng của Hồ Phi và Chấn Thiên cũng giảm đi rất nhiều nhưng cũng vô cùng khả quan.

Thiên Chấn tuy là người thứ ba tiến Thông Thiên Tháp nhưng trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Nếu không phải đi cùng Dương Phàm, đừng nói là thứ ba, cho dù là muốn lọt vào top 10, top 20 người cũng vô cùng khó khăn.

Hắn là người biết đủ, cho nên ôm lòng cảm ơn Dương Phàm.

Lúc này, ba người lại xuất hiện ở trên một quảng trường giống như lúc trước.

Dần đạo giả Vân Dịch quanh thân lưu chuyển một tầng huyết quang thần bí, thần sắc lạnh lùng.

Dương Phàm cảm thấy vị Dần đạo giả này thật đặc biệt, thoát nhìn lạnh như băng nhưng những vấn đề Thí luyện giả hỏi đều trả lời rõ ràng, không hề cảm thấy phiền.

- Xin hỏi Dần đạo giả các hạ, Đại Thiên thần tháp tổng cộng có mấy cửa?

Dương Phàm tò mò hỏi.

- Ba giai đoạn, tổng cộng chín cửa.

Vân Dịch đáp. cũng không phải điều gì bí mật và không công bằng nên không phải giấu diếm.

- Chín cửa?

Dương Phàm mỉm cười:

- Không biết Thí luyện giả trước đây có thể vượt qua mấy cửa?

Trước mắt. ba người vượt qua bốn cửa đầu tiên cũng khá thuận lợi.

Mà trên thực tế, một vạn Thí luyện giả. số người vượt qua cửa thứ ba cũng chỉ có một ngàn người. về phần cửa thứ tư, nhân số lại giảm đi một nửa.

- Có thể vượt qua bao nhiêu thì ngay cả ta cũng không biết!

Vân Dịch dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng theo ta được biết, có thể vượt qua giai đoạn thứ hai, cũng là cửa thứ sáu, đồng thời tiến vào cửa thứ bảy cũng không được mấy người!

- Vậy đại khái vượt qua được mấy cửa thì có thể đạt được Thần khí?

Hồ Phi hưng phấn xoa xoa tay.

- Kỳ ngộ mỗi người khác nhau, vượt qua cùng một cửa thì điểm công tích cũng cách xa nhau mấy CHỤC LẦN. Do đó không thể xác định được điểm này.

Vân Dịch cười lạnh nhạt.

Dương Phàm cũng hiện ra vẻ đồng V. Hiện tại, điểm công tích trong tay hắn đã có hơn chín ngàn điểm, cũng không quá lâu nữa có thể đổi được Thần khí. Mà đại đa số Thí luyện giả chỉ mới có được mấy trăm vạn điểm công tích mà thôi.

Kế tiếp, ba người lại tiếp tục tu luyện ở quảng trường này, cũng chú ý tới tình hình xông quan của những Thí luyện giả khác.

Thời hạn cửa thứ tư này là một trăm năm cho nên còn một khoảng thời gian khá dài.

Cho tới tận mười năm sau mới có người tiếp theo tiến vào cửa thứ tư.

Người này chính là Thần Ảnh. Khi nhìn thấy ba người Dương Phàm, hắn cũng không khỏi ngẩn ra.

Mười năm qua, ba người Dương Phàm cũng đều đã tu luyện tới Độ Kiếp trung kỳ trở lên. lại gia tăng khoảng cách với những tu sĩ khác.

Mấy năm sau, đám người Liễu Cửu Thiên cũng lục tục thông qua cửa thứ tư.

Lúc này, ba người Dương Phàm đều tiến vào tu luyện trong nhà trọ động phủ nơi này.

Cho tới khi Kỳ hạn trăm năm trôi qua, ba người mới trở lại quảng trường.

Lúc này, ba người đều đã tu luyện tới cảnh giới Đại Thừa Kỳ, đều tự luyện hóa một bộ Tiên khí.

Dương Phàm thành công bước vào Chưng Quả hậu kỳ. Trong cảnh giới Chân Tiên, chỉ sợ không ai có thể là địch thủ của hắn. Hắn cũng thành công luyện hóa một bộ Tiên khí thượng phẩm.

Hồi Dần đạo giả mới biết, chỉ có hơn ba trăm người thành công thông qua vào cửa thứ tư, mà thời hạn trăm năm đã tới.

Số Thí luyện giả còn lại tu vi nhiều nhất chỉ ở chừng Độ Kiếp hậu kỳ, số ít đạt tới Đại Thừa Kỳ, phép bảo luyện hóa cao nhất cũng chỉ là bán tiên khí.

Đội hình ba người không thể nghi ngờ đã đạt tới trình độ cao nhất, khiến người ta ao ước.

Dương Phàm không khỏi cảm khái. Từ lúc hắn chiếm được chút ưu thế nhờ lúc ban đầu khiến ình và những Thí luyện giả khác không ngừng gia tăng chênh lệch.

Khi hắn gặp Tinh Nguyệt Thánh nữ, sự chênh lệch này lại lớn thêm không ít.

Thời hạn trăm năm cũng đã nhanh chóng tới rồi.

Dân đạo giả Vân Dịch triệu tập tất cả mọi người tới quảng trường nơi này.

- Tiếp theo sẽ tiến vào cửa thứ năm, trước khi Bắt đầu vẫn có thể lựa chọn xông quan hoặc rời khỏi.

Vân Dịch hỏi mọi người.

Lần này vẫn như trước, không ai lựa chọn từ bỏ, dù trước đó đã có rất nhiều Thí luyện giả tử vong.

- Cửa thứ năm, ở Đại Hư Mê Cung tìm được một cái Truyền Tống Trận, dùng bất cứ thủ đoạn gì để tiến Truyền Tống Trận, tiến vào cửa thứ sáu - Tầng Bảo Điện dưới đất. Kỳ hạn một ngàn năm!

Vân Dịch đạm mạc nói:

- Tầng Bảo Điện dưới đất?!

Ánh mắt mọi người nơi này không khỏi sáng bừng lên.

- Phần thưởng cho cửa thứ năm là một ức điểm công tích, một ngàn khối tiên thạch, ba kiện tiên khí cực phẩm. Kè nào thất bại, xóa bỏ!

- Một ức điểm công tích?!

Mọi người nơi này đều nhiệt huyết sôi trào!

Phần thưởng cơ bản nhất là một ức điểm công tích. Nếu có thể là một trong những người xông quan đầu tiên thì chẳng phải là có thể đôi được Thân khí hay sao?!

Còn không đợi mọi người hưng phấn cảm khái thì...

Bá!

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt liền thay đổi.

Bốn phía quảng trường hiện ra những bức tường hình vòng cung, tổng cộng có tất cả tám thông đạo.

Mọi người liền đứng ở trong quảng trường, còn Dân đạo giả Văn Dịch đã sớm biến mất vô ảnh vô tung.

- Đại Hư Mê Cung? Quả nhiên là một mê cung thật lớn!

Dương Phàm miễn cưỡng thi triển cảm quan, phát hiện tám đường thông đạo này không có cùng quy tắc gì cả.

- Chỉ là một cái mê cung không ngờ cho Kỳ hạn cả ngàn năm!

Hồ Phi bấu môi.

- Không sai, ta cũng rất bức. Nghe ý tứ của Dân đạo giả kia thì chi cần tìm được Truyền Tổng Trận nào đều có thể tiến vào Tàng Bảo Điện dưới đất. Trong đại mê cung này cũng không phải chỉ có một mê cung mà thôi.

Thần tinh Thiên Chấn nghi hoặc nói.

- Trước thử xem sao.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Ba người này từ tiện chọn một đường, tiến về phía trước, nhưng cũng không dám đi xa.

Vừa mới rời khỏi quảng trường, Dương Phàm liền phát hiện quy tắc nơi này áp chế vô cùng, mỗi bước bước ra đều vô cùng tối nghĩa, thậm chí không thể phi hành.

Với tu vi Đại Thừa Kỳ nhưng nhiều nhất nơi này cũng chỉ có thể tiến lên từng bước một, hơn nữa lại vô cùng cố hết sức, thần thức cũng chỉ phát ra được khoảng cách hai trượng.

- Ahhhh...

Còn chưa đi được xa. từ phía trước đột nhiên truyền tới một tiếng hét thảm thiết, một Thí luyện giả đã bị giết.

Sau đó, thi thoảng lại có những tiếng hét vang lên.

- Rút về!

Lệ quang chợt lóe lên trong mắt Dương Phàm, liền hô lên rồi dẫn theo hai người Hồ Phi quay lại quảng trường.

Rất nhanh, hần phát hiện ra cũng có rất nhiều Thí luyện giả quay về quảng trường.

Cạch cạch—

Thông đạo phía trước truyền ra những âm thanh kinh tâm động phách.

Đó là một cự nhân mặc ngân giáp cao tới ba trượng, kéo lê một cây trường kích dính đầy máu thịt, bộ mặt rất dữ tợn.

Vừa rồi, có một cường giả Độ Kiếp hậu Kỳ đã bị miểu sát.

- Thật là đáng sợ. e rằng dù là Chân Tiên cũng không phải là đối thủ của nó.

Một gã Thí luyện giả nói.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn về phía cự nhân ngân giáp này, cũng cảm nhận được một cỗ áp bách.

Từ tám thông đạo cạnh đó cũng xuất hiện những cự nhân tương tự, lực công kích kinh người, bộ ngân giáp trên người thì tiên khí cũng khó thương tổn.

Cũng may. những cự nhân này Chỉ quanh quần xung quanh quảng trường mà không tiến vào, một lúc sau lại rời đi.

Chúng tu sĩ nơi này cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng.

Dương Phàm hít sâu một hơi:

- Kv hạn một ngàn năm quả nhiên không phải chỉ để cho vui.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?!

Hai nắm tay Hồ Phi siết chặt, thân hình khẽ lun nhè nhẹ, vẻ mặt không cam lòng.

- Tu luyện!

Dương Phàm nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, lại tiến vào động phủ nhà trọ hết lòng tu luyện.

Hồ Phi và Chấn Thiên đều giật mình nhưng cũng đều tiến vào động phủ, Bắt đầu tu luyện.

Với thực lực của đa số Thí luyện giả nơi này rất khó có thể tiến lên trong những mê cung này. đừng nói là những cự nhân có lực chiến đấu cực mạnh này.

Còn nữa, ai có thể khẳng định trong Đại Hư Mê Cung không có nhân vật nào cường đại đáng sợ hơn?!

Tu luyện, gia tăng thực lực!

Kv hạn một ngàn năm cũng không phải để không!

Ba người Dương Phàm bắt đầu điên cuồng tu luyện, những Thí luyện giả khác cũng đều tinh ngộ...

Năm mươi năm sau.

Dương Phàm bước vào Luân Quả Kv, những Thí luyện giả khác đều Tần chức Chân Tiên nhị, tam trọng.

Hai trăm năm sau.

Dương Phàm Tần chức Luân Quả hậu kv, tu vi sánh ngang Kim Tiên bình thường.

Mà những Thí luyện giả khác cũng tiến tới tu vi Chân Tiên tứ trọng tới cừu trọng.

Bể quan tu luyện bốn trăm năm.

Dương Phàm rốt cục bước vào uẩn Sinh. Kv, Mệnh Hạch dung nhập vào Đại Luân Hồi.

Mà lần này, hắn gặp phải một vấn đề, không thể đạt được mục tiêu Luân Hồi trọng sinh.

- Không ổn!

Dương Phàm bắt đầu có chút sốt ruột.

Nhưng hắn lập tức nghĩ tới không có thân thể thì có thể hấp nhận một năng lượng hóa thân trước.

Sau khi củng cố cảnh giới, Dương Phàm chế tạo một năng lượng hóa thân, Luân Hồi tân sinh trực tiếp gửi lại trên mặt.

Mà loại kết quả này mang tới diệu dụng thật lớn.

Tốc độ trưởng thành năng lượng hóa thân so với thân thể còn nhanh hơn trăm ngàn lần.

Nếu là thân thể thì phải tiến hành từng chút một nhưng với thân thể bằng năng lượng, chỉ cần đủ năng lượng thì thực lực có thể gia tăng vô hạn.

Rốt cục Dương Phàm khi bế quan được bảy trăm năm, hắn tấn chức uẩn Sinh đại viên mãn.

Lúc này. Hồ Phi và Thiên Chấn đã tới thúc dục:

- Dương lão đại, đại đa số Thí luyện giả đều đã rời khỏi quảng trường, có người trăm năm trước đã tiến nhập Đại Hư Mê Cung rồi.

- Đợi ta thêm một trăm năm mươi năm nữa đi!

Dương Phàm hít sâu một hơi.

Hắn chỉ cần bước vào Diễn Sinh Kỵ, trình độ tu vi đã tiếp cận Đại Đế, tiếp cận cường giả nghịch thiên, đến lúc đó không phải là quét ngang bốn phương sao?!

Lúc này Dương Phàm dường như cũng không để ý tới việc xông quan thứ tư.

Hồ Phi cùng Chấn Thiên lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, chúng ta chỉ sợ rất khó ở trong số mười người đầu tiên vượt qua cửa thứ năm!

Thiên Chấn thở dài một hơi.

Nhưng bọn hắn vẫn trực tiếp lựa chọn chờ đợi.

Cứ như vậy. Dương Phàm lại tu luyện thêm hơn một trăm năm, chỉ còn cách Kỳ hạn ngàn năm bốn năm mươi năm mà thôi.

- Nếu là tiếp tục trì hoãn thì nếu không xông quan được, chúng ta sẽ bị xóa bỏ!

Thiên Chấn âm thầm kêu khổ.

Chỉ còn lại năm mươi năm cuối cùng!

1129. Chương 1076: Thái Thượng Yêu Long Hoàng

Thời hạn ngàn năm chỉ còn lại năm mươi năm cuối cùng, nếu thật sự không thể tìm được Truyền Tổng Trận thì kết cục chờ đợi chính là cái chết!

Chẳng lẽ Dương Phàm không biết hậu quả này?!

Bởi vì Thiên Chấn và Hồ Phi biết Dương Phàm không phải là kẻ ngốc, ngược lại còn là hạng trí tuệ hơn người. Hắn làm như vậy hẳn là có dụng ý riêng.

- Chỉ còn năm mươi năm nữa, Dương lão đại sẽ không phải vì tu luyện mà quên mất thời gian chứ?!

Lúc này. ngay cả Hồ Phi cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Bọn họ không biết, trên quảng trường này, thậm chí cả toàn bộ Đại Hư Mê Cung đang có hai người lơ lửng nơi đó.

Một ngm một nữ.

Điều khó tin chính là tất cả Thí luyện giả nơi này đều không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ.

Dường như bọn họ và chúng Thí luyện giả không ở cùng một không gian, không có tiếp xúc gì với nhau.

- Tú Ninh sư muội, người tới nhìn hắn sao?

Dần đạo giả Vân Dịch đã thu liễm huyết quang quanh thân, vẻ mặt tràn đầy tươi cười ôn hòa.

Nữ nhân như nữ thần đứng bên cạnh hắn chợt cười khẽ:

- Người hắn là biết chỉ có hắn mới có thể xông qua tất cả các cửa phải không?!. Tuy là Man Hoang Tô Giới, Tô Thân, bọn họ cũng không dám tiếp nhận thử thách cửa thứ chín!

- Sư muội, đừng nói với ta rằng người đã yêu thương hắn nhé?!

Vân Dịch cười cười.

- Làm sao có thể?

Sắc mặt Tú Ninh khêbiến. thanh lãnh nói:

- Thích hẳn chính là Vũ Văn Hâm.

- Ha ha ha... Nếu không đoán sai thì khi ở cửa thứ tư, khẳng định, người đã âm thầm trợ giúp hẳn. Bằng không, với một tấm Thánh thú đồ. hẳn sao có thể tìm ra Thông Thiên Tháp nhanh như vậy?!

Vân Dịch chống hai tay bên hông, cười hắc hắc:

- Cân thận không ta tổ cao với Đại sư huynh đó!

- Các người đang nói gì đó?

Một thanh âm đầy chất ngm tính truyền tới.

- Quách sư huynh!

- Đại sư huynh!

Vân Dịch và Tú Ninh vội vàng thi lễ.

Đại sư huynh trong miệng hai người đang được bao phủ trong một tầng quang mang màu xám mờ mờ lung, thân thể như kim cương đứng đó, một cỗ khí tức hỗn độn nguyên thủy nhộn nhạo ra.

Nếu Dương Phàm đứng nơi này chắc chắn nhận ra vị Đại sư huynh này và dân bản xứ Thiên Cô ở Tiên Hồng không gian có khí tức cực Kỳ giống nhau.

- Tú Ninh, vừa rồi nghe được, hình như người chiếu cố thêm ột Thí luyện giả. Có chuyện này sao?

Quách sư huynh thần nhiên nói.

- Không!

TúNinh có chút khân trương, cắn chặt răng nói:

- Ta thu của hẳn một khối linh thạch làm thù lao. không vi phạm quy tắc!

- Một khối linh thạch?

Về mặt Quách sư huynh và Vân Dịch đều hiện ra chút cổ quái.

- Người kia là ai? Ta cũng muốn đổi đãi, chiếu cố hẳn thêm chút!

Quách sư huynh hừ lạnh một tiếng.

- ở ngay phía dưới, người có bản lĩnh thì đi mà động thủ!

TúNinh cười tươi, hiện ra vẻ quyến rũ động lòng người hiếm có.

- Là hẳn...

Quách sư huynh nhìn về phía Dương Phàm ở trong nhà trọ động phủ.

Cả người hẳn không kim được phải nàng mình một cái.

- Như thế nào? Sư huynh không dám ra tay sao?

Tú Ninh có vài phần đắcv!

Quách sư huynh lập tức xấu hổ ngượng ngừng cười:

- Không dám, đương nhiên không dám!

- Hải... Ta nói ba vị. các người yên tĩnh một chút đi!

Một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai ba người.

- Là ai?

Ba sư huynh muội này lập tức giật mình.

Chuyển mắt nhìn sang liền thấy được một con chó nhỏ rất có nhân tính, thần thái lười biếng đang nhìn về phía ba người.

- Người không phải là khí linh Tiên Hồng Giới sao?! Làm sao có thể chạy tới được thần tháp này?

Quách sư huynh quát lớn nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ kiên kị.

- Hắc hắc. nghe nói có người muốn chiếu cố chủ nhân của ta nhiều hơn một chút!

Móng vuốt của con chó nhỏ cào cào trong hư không mấy cái. bộ dáng như không thêm
đề ý tới.

- Úi úi, đừng xằng bậy nha... Nơi này cũng không phải là Tiên Hồng Không Gian, không chịu nổi sự phá
phách của người!

Xiôm àIch THL

Trên trán Quách sư huynh nổi cả gân xaritu về mặt vô cùng khấn trương.

- Hừ, muốn trách thì trách sư phụ các người đi...

Về mặt của con chó nhỏ oán hận nói:

- Còn có lão đạo đáng khinh kia nữa!

Trong quảng trường là một mảnh yên tĩnh. Trong trăm năm qua, gần như tất cả Thí luyện giả đều đã rút
đi.

Chỉ còn lại Hồ Phi, Thiên Chấn và Dương Phàm.

-Đều đã đi hết!

Thiên Chấn giờ phút này lại trấn tĩnh hơn một chút.

Bởi vì hắn phát hiện những người rời đi cuối cùng là Liễu Cừ Thiên, Hoàng Không. Thần Ảnh, những kẻ
tu vết cường nhất!

- Đáng tiếc quá... Không có thời gian củng cố cảnh giới!

Một tiếng thở dài truyền ra.

Dương Phàm vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hai người.

- Lão đại, người cuối cùng cũng đã xuất quan, chỉ còn lại năm mươi năm mà thôi!

Hồ Phi khấn trương nói.

-Tabiết!

Dương Phàm gật gật đầu, mỉm cười:

- Thứ tự của cửa thứ năm này đã không quan trọng... Trọng yếu chính là ta đã tu luyện tới Diễn Sinh Kv!

- Diễn SinhKv?!

Hồ Phi trợn mắt há hốc mồm:

- Nhanh như thế sao?!

Nên biết rằng hắn và Thiên Chấn tu luyện nhiều năm như vậy cũng chỉ mới bước vào trình độ Tiên Đế,
càng không nói tới nhưng Thí luyện giả khác.

Dương Phàm trong lòng vô cùng cảm khái, điều đáng tiếc nhất chính là vừa tiến vào Diễn Sinh Kì' mà
thôi.

Khi ở thất giới, tu vi Dương Phàm đã tiếp cận Diễn Sinh trung kì', thực lực gấp ngàn lần lúc này. chênh
lệch quả thật quá lớn.

Đương nhiên, có thể Tần chức Diễn Sinh Kỳ đã khiến Dương Phàm rất thỏa mãn rồi, thứ tự đối với hắn mà nói quả thật cũng không có nhiều ý nghĩa.

- Diễn Sinh Kỳ, đây là cảnh giới nào?

Thiên Chấn nhìn bộ dáng bình tĩnh tự tin của Dương Phàm, đáy lòng không khỏi tò mò.

- Xuất phát!

Dương Phàm làm người dẫn đầu, lựa chọn một thông đạo. đi vào chỗ sâu trong mê cung.

Trên đường đi. hắn có thể nhìn thấy không ít những mảnh nhỏ màu bạc và thi thể những Thí luyện giả.

Từ đó có thể thấy được trong này từng phát sinh những cuộc chiến như thế nào!

Một đường đi tới rất thông suốt.

Mãi sau, phía trước xuất hiện một cái Truyền Tống Trận thật lớn.

Nói là Truyền Tống Trận không bằng nói đây chính là một quảng trường.

Trên quảng trường Truyền Tống Trận có mấy thi thể máu me bê bết nằm đó.

Ba người đột nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực thật lớn, mỗi bước đều vô cùng gian nan.

Thân thể Dương Phàm hơi cứng ngắc, mà Hồ Phi và Thiên Chấn lại thật sự khó thở, sắc mặt tái nhợt.

- Ha ha ha... Lại thêm mấy kẻ tới tìm chết sao?!

Chính giữa Truyền Tống Trận có một hoàng giả với làn da vừa giống mai rùa vừa giống như lân phiến, hai mắt u lãnh, hai chưởng như thiết, đứng ở đó cũng đủ thân mà tránh lui.

Thông thiên linh nhãn tập trung lên người hoàng giả đầy khí phách này, hiện ra một tin tức: Thái thượng Thạch Lâm Hiên, cường giả nghịch thiên siêu cấp!

Thái thượng Yêu Long Hoàng!

Cái tên thật ngạo mạn!

Người trấn thủ Truyền Tống Trận trước mắt này bất kể là khí tức hay tên tuổi đều khí phách tới cực điểm!

-Người... rất mạnh!

Thanh âm Dương Phàm hơi tối nghĩa:

- Nếu là ở thời điểm đỉnh phong, ta có lẽ liều mạng được với người!

Trên tin tức có nói rõ Thái thượng Yêu Long Hoàng này không nghi ngờ là cường giả nghịch thiên, nhân vật sánh ngang cùng Đại Đế!

Thậm chí hắn còn mạnh hơn Đại Đế thất giới một bậc!

Sau mấy chữ “cường giả nghịch thiên” còn phải thêm vài hai chữ “siêu cấp”.

- Rất mạnh, rất mạnh!

Hồ Phi cũng khẽ gật đầu thật sâu.

-Đi!

Dương Phàm cũng không lưu lại. định rời khỏi quảng trường Truyền Tống Trận này.

Bởi vì người trấn thủ Truyền Tống Trận quả thật quá lợi hại!

- Chờ một chút!

Thái thượng Yêu Long Hoàng quát ba người.

- Các hạ không cho phép chúng ta sử dụng Truyền Tống Trận thì còn có gì để nói.

Dương Phàm thản nhiên nói.

- Khi người ở đỉnh phong có thể liều mạng với bốn hoàng, xem ra người có hy vọng vẫn đỉnh Phá Thiên Cảnh. Hơn nữa sự tôn tại của người khiến ta nghĩ tới một người.

Người nào?

Dương Phàm nổi lên đôi chút hứng thú. Hắn phát hiện khi Thái thượng Yêu Long Hoàng nhắc tới người kia, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi.

- Người kia tu luyện một bộ công pháp tên là Luyện Thiên Hóa Địa. vạn vật trên Đại Thiên thể giới không gì không hóa. đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ta cảm giác người rồi sẽ gặp hắn!

Thái thượng Yêu Long Hoàng nhìn Dương Phàm chằm chằm.

- Luyện Thiên Hóa Địa?

Trong lòng Dương Phàm khẽ lun lên, trong lòng như hồ hết:

“Đó không phải là một bộ công pháp nghịch thiên khác sao?!”

Lúc trước hắn từng nghe Vũ Văn Hâm nói qua chuyện này.

Wu Văn Hâm cũng từng nói rằng mình và người kia sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau.

- Ha ha ha. Đã nghe nói qua! Ta biết sớm muộn gì ta cũng sẽ gặp hắn!

Dương Phàm cười cười.

Thái thượng Yêu Long Hoàng nhìn hắn chăm chú, hít sâu một hơi:

- Chẳng lẽ người không muốn thử một chút, chỉ cần có thể làm ta bị thương thì có thể sử dụng Truyền Tống Trận này!

- Làm người bị thương?

Dương Phàm dõi mắt nhìn hắn thật lâu, lắc đầu cười cười, cũng khẽ lướt mắt nhìn qua máv cỏ thì thể trên quảng trường.

- Những Thí luyện giả này chỉ sợ sau khi công kích người mà bị đánh chết?

Lực phòng ngự của Thái thượng Yêu Long Hoàng so với Long Hoàng Tổ trong thất giới mạnh hơn không chỉ trăm ngàn lần!?

- Dù là thương tổn ta một sợi tóc gáy.

Thái thượng Yêu Long Hoàng hào sảng nói:

- Chỉ cần có thể làm được điều đó, người có thể vào được cửa tiếp theo!

- Có lẽ ta có thể làm được!

Dương Phàm dừng một chút.

- Nhưng bằng hữu của ta. bọn họ lại không làm được. Người có thể cho bọn họ thông qua hay không!?

- Không thể!

Thái thượng Yêu Long Hoàng lắc lắc đầu:

- Ta phải tuân thủ quy tắc, nếu không sẽ bị diệt sát!

- Tạm biệt!

Dương Phàm thở dài một hơi. dẫn theo Thiên Chấn và Hồ Phi rời đi.

Hắn không thể một mình một người xông quanh, mặc kệ hai người Hồ Phi và Thiên Chấn được!

Thiên Chấn đi theo sau Dương Phàm, trong lòng vô cùng cảm động.

Qua thêm một lúc, bọn họ cũng gặp được mấu quảng trường Truyền Tống Trận, đồng dạng có cường giả nghịch thiên tọa trấn, thực lực có lẽ không bằng Thái thượng Yêu Long Hoàng nhưng cũng đủ biến thái.

Những cường giả nghịch thiên này cũng đưa ra đủ loại yêu cầu.

Quy tắc của Thái thượng Yêu Long Hoàng là chỉ cần thương tổn hấn một sợi tóc gáy là đủ xông quan.

Còn có một cường giả nghịch thiên khác thì phải chịu hấn một kích vài phần công lực của hấn, nếu không chết sẽ được xông quan. Điều này cũng vô cùng khó khăn! Dương Phàm có thể chịu được nhưng Hồ Phi và Thiên Chấn lại không thể.

Còn có một cường giả nghịch thiên am hiểu về đánh cò. ai có thể thắng được hấn một ván là có thể xông quan. Nhưng vấn đề là ba người Dương Phàm lại không ai am hiểu Kỳ đạo.

Những cường giả nghịch thiên này đều dùng cái mình tinh thông hoặc am hiểu nhất để cho Thí luyện giả khiêu chiến, độ khó không cân nhắc cũng biết.

- Ta sao lại cảm giác như mình tiến vào sòng bạc!

Dương Phàm cười chua xót.

Những quảng trường Truyền Tống Trận này đa phần là so đấu hoặc thí với cường giả tọa trấn, hoặc sẽ nguy hiểm tính mạng nhưng có cái lại không.

Hành tẩu thật lâu, lại gặp được một Truyền Tống Trận, cường giả nghịch thiên nơi này lại đưa ra yêu cầu luận bàn về mặt trận pháp.

Yêu cầu của hấn là trong vòng mười năm phải phá giải được một trận phép mà hấn tự nghĩ ra.

- Để cho ta tới!

Thiên Chấn có chút hưng phấn nói.

Không lâu sau, Thiên Chấn liền chìm đắm vào trong việc phá giải trận pháp.

Dương Phàm cười nói:

- Người cố gắng hết sức đi. nếu có thể xông quan thì tiếp tục tổng đi. không phải lo cho chúng ta!

- Được!

Thiên Chấn nhìn Dương Phàm một cái thật sâu.

Hấn hiểu được bản thân Dương Phàm có thể nắm chắc xông quan, nếu mình có thể vượt qua được thì tổ hợp ba người sẽ ít đi một trời buộc.

-Đi!

Chỉ còn lại hai người Dương Phàm tiếp tục đi thăm dò những vị trí khác nơi này.

- Dương lão đại...

Hồ Phi muốn nói lại thôi.

- Ta biết người muốn nói gì rồi, là cục nợ sao?!

Dương Phàm vỗ vỗ vai hấn, thần sắc kiên định nói:

- Yên tâm đi. ta nhất định sẽ mang người xông qua một cửa này.

Vành mắt Hồ Phi ươn ướt. Hấn ý thức được một cửa này, hấn đã không có lực mà xoay chuyển!

1130. Chương 1077: Vận Khí

Thiên Chấn cuối cùng tìm được hy vọng của mình, nhiệm vụ tiếp theo của hấn chính là phá giải trận pháp do vị cường giả nghịch thiên kia sống tạo ra.

Chỉ cần hấn phá giải được trận pháp này trong mười năm là có thể vượt qua một cửa này.

HỒ PHI theo Dương Phàm rời đi, trong lòng rất buồn bực không YUL đầy tâm trạng.

Mặc dù Dương Phàm đã cam đoan Nhất định sẽ dẫn hấn vượt qua một cửa này.

Hai người xuyên qua quảng trường Truyền Tống Trận này. tìm kiếm Truyền Tống Trận khác có hy vọng hơn.

Nhưng theo thời gian, thất vọng vẫn hoài thất vọng.

Có một số quảng trường Tru vén Tống Trận. Dương Phàm có thể thông qua do hấn đã Tàn chức Diễn Sinh Kỳ thực lực đáng sợ. cùng không chênh lệch quá lớn so với những cường giả nghịch thiên khác.

Mà từ khi Hồ Phi tiến vào thế giới này. tư chất thiên phú của hấn cũng giống như mọi người, huyết mạch Thần thú cũng không phải quá nổi bật.

Ưu thế duy Nhất của hấn đó chính là tu vi đi trước đại đa số mọi người. nhưng cũng không hạn bao nhiêu.

Trong khi hành tẩu. nội tâm Dương Phàm cũng đang không ngừng đấu tranh. Hấn khó khăn lắm mới có thể xông quan nhưng tới lúc này cũng chưa thể nghĩ ra biện pháp gì để hỗ trợ HỒ Phi.

Tâm trạng của hấn không tốt, vô cùng không tốt!

Đúng lúc này. có bốn năm tu luyện giả gần đó dùng ánh mắt tham lam quét nhìn hai người.

Đây rõ ràng là một tiểu đoàn đội.

- Chết hết cho ta!

Dương Phàm nải giận gầm lên một tiếng. Lời này vừa dứt. Luẩn Hối lực tập trung lên những người này.

Bốn tên Thí luyện giả. có một tên đã đạt tới trình độ Tiên Đế. ba tên còn lại đều là Tiên Quán đại viên mãn.

Nhưng Giờ phút này. sắc mặt bọn họ tái nhợt, thân thể như đông lại, muốn động cũng không thể động.

Sau đó linh hồn bọn HỌ đều bị hút vào trong thế giới Mệnh Hạch.

Chỉ cần một ý niệm, Dương Phàm đã diệt sát hết bọn họ.

Những tu sĩ gần đó nhìn thấy cảnh tượng này đều không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh

Mặc dù giết chết đám Thí luyện giả này khiến Dương Phàm có được hai ngàn vạn điểm công tích nhưng Hấn vẫn không vui vẻ chút nào. ngồi xuống thu thập cHiến lợi phẩm, cùng phần của Hồ Phi một ít.

Mấy ngày sau. phía trước lại xuất hiện một quảng trường Truyền Tống Trận. quanh quẩn một mảnh ốnh sống màu vàng.

Dương Phàm vốn không tính toán làm gì nhưng đột nhiên phát hiện quanh quảng trường Truyền Tống Trận này có tụ tập mấy chục THÍ luyện giả. sắc mặt đều do dự không chừng.

Hoàn cảnh nơi này khác một trời một vực so với những quảng trường Truyền Tống Trận khác.

- Quảng trường Truyền Tống Trận này có gì khác, vì sao lại thu hút nhiều Thí luyện giả như vậy?

Trong lòng Dương Phàm như thấy được một tia HY vọng.

Đồng thời hấn cũng phát hiện ra có rất nhiều Thí luyện giả đang bay về phía nơi này. -Mau đi tới xem.

Ánh mắt Hồ Phi sáng lên. nhanh chóng chạy tới.

Cường giả nghịch thiên nơi quảng trường Truyền Tống Trận này là một ngm nhân, toàn thân như tạo thành từ chất lỏng màu máu.

Khóe miệng ngm nhân màu máu này hiện lên vẻ tươi cười đầy iảm ý.

Trước mặt hần có một pho tượng cồ quái với hai màu đen trắng.

Trên không, trước mặt PHO tượng này có lơ lửng hai viên xúc xắc màu máu.

Trong hai mắt pho tượng bắn ra hai đạo ánh sáng đen trắng, tiếp xúc với viên xúc xắc.

Giờ phút này. xung quanh Truyền Tống Trận này là một mảnh yên tĩnh.

- Ha ha ha. không ai có ý muốn thử xem sao sao?!

Nam nhân màu máu này vẫn hiện lên vẻ tươi cười quỷ dị.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Dương Phàm nhìn chăm chăm viên xúc xắc, không khỏi có chút cảm khái về tình cảnh của đám người mình. Đây thật đúng là đang ở trong một canh bạc!

Thông Thiên Linh Nhân tập trung nhìn ngư nhân màu máu này. rất nhanh hiện ra một tin tức: Huyết Sát Thần Đế. cường giả nghịch thiên bậc cao!

Huyết Sát Thần Đế!

Một cái tên chứa đầy sát khí!

Đây là cường giả gần với Yêu Long Hoàng nhất; so với Đại Đế của Thất giới còn mạnh hơn một chút; ở trong Đại Hư Mê Cung này.

- Ta tới...

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên.

Người lên tiếng chính là Hoàng Không, kẻ khá nổi danh trong số Thí luyện giả.

Dứt lời. hần kiên quyết đi tới phía trước hai viên xúc xắc, thấp giọng nói:

- Ta chọn lẻ.

Lẻ? Chẵn?

Dương Phàm đang quan sát đột nhiên sắc mặt khẽ biến.

-Bắt đầu!

Thân ảnh màu máu thốt lên.

Ổng

Hai viên xúc xắc trước mặt Hoàng Không bắt đầu xoay tròn.

Màu lúc này. Hoàng Không cũng khấn trương vô cùng, trán đổ đầy mồ hôi.

Rốt cục. thật lâu sau hai viên xúc xắc rơi xuống chiếc bàn đồ bên dưới, hiện ra bảy điểm.

- Bảy điểm, lẻ, đặt đúng!

Hoàng Không như trút được gánh nặng. Chỉ thấy từ PHO tượng hai màu đen trắng bắn ra một đạo cột sáng màu trắng, bao phủ lấy người hần.

Hần hít sâu một hơi, cột sáng màu trắng đã đưa hần tới cửa tiếp theo.

Vừa thấy tình cảnh này. không ít THÍ luyện giả nơi này đều vô cùng hâm mộ.

- Như vậy cũng được sao?!

Dương Phàm và Hồ Phi hai mặt nhìn nhau.

Chỉ cần đặt đúng là có thể truyền tống đi.

Nhưng nếu đặt sai?

- Tiếp theo, ai lên?

Về mặt Huyết Sát Thần Đế lại tươi cười, mang theo vài phần chờ mong.

Chờ đợi hồi lâu. lại có một lão già đi lên.

- Ta đặt chân!

Thần sắc lão già này khấn trương, ông——

Hai viên xúc xắc lại bắt đầu xoay nhanh.

Cho tới khi nó dừng lại. Rơi xuống mặt bàn. Chậm rãi hiện ra một con số: Năm!

Giờ khắc này. tất cả mọi người đều như nín thở.

Năm điểm, lẻ, đặt sai!

Sắc mặt lão già kia xám như tro tàn. thân HÌNH không thể động đậy.

- A....

Lão già kêu thảm một tiếng, một cột sáng màu đen từ trong pHO tượng bắn ra khiến thân hình lão nhảy mất tiêu tan

Chết!

Đặt sai sẽ chết!

Dương Phàm và Hồ Phi đều chột rùng mình.

Hóa ra đặt trúng sẽ có thể truyền tống đi.

Nhưng nếu đặt sai tHÌ sẽ bị xóa bỏ!

Lựa chọn chẵn và lẻ, đại khái tỷ lệ là một nửa.

Lúc này. Dương Phàm đại khái hiểu được vì sao quảng trường Truyền Tống Trận này lại có không ít tu sĩ tụ tập. thần sắc lại rất do dự.

Dù sao với những người này. nơi này có một nửa HY vọng, còn Hơn xa những nơi khác chỉ có hy vọng xa vời.

Lão già kia chết đi, những Thí luyện giả phụ cận đều tim đập nhanh hơn. mãi không có ai dám lên nếm thử.

- Kỳ thật, vận khí chính là một bộ phận của thực lực. Đôi khi, vận khí thậm chí còn quan trọng hơn cả thực lực. Vận khí có thể sáng tạo ra một cường giả tuyệt thế. cũng có thể chôn vùi một cường giả nghịch thiên!

Huyết Sát Thần Đế nói rất thâm sâu.

Dương Phàm cẩn thận thể hội những Lời thâm ảo này của đối phương.

Nếu không có vận khí không có Tiên Hồng Giới buông xuống, hẳn tuyệt đối khó có thể đạt tới cảnh giới hôm nay.

- Ta lên!

Lại có thêm một gã Thí luyện giả đi lên.

- Ta đặt chân!

Theo một tiếng của hắn. toàn bộ nơi này đều một mảnh yên tĩnh chỉ còn hai viên xúc xắc trong ánh sáng hai màu đang không ngừng xoay tròn.

Sau một lúc. hai viên xúc xắc màu máu mới chậm rãi hạ xuống, lộ ra một con số.

Chín điểm!

Tên THÍ luyện giả kia sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Kết cục giống nhau, hắn bị cột sáng màu đen đánh lên người, thân thể nhanh chóng tan ra, ngã xuống!

- Người tiếp theo!

Thanh âm đậm đặc lại từ trong miệng Huyét Sát Thần Đế vang lên.

Nơi này lâm vào tĩnh mịch.

Không ít THÍ luyện giả đang cảm thấy vô cùng bí ai.

KhÔNG biết từ lúc nào. bọn họ đã dùng vận khí để đánh cược với tính mạng mình!

- Ta... ta tới!

Một thanh âm sợ hãi của một cô gái vang lên.

Đây là một cô gái có diện mạo xinh đẹp tuyệt trần, phát ra KHÍ tức thanh thuần.

Dương Phàm lướt nhìn qua cô gái này, biết nàng ta tên là Tương Phân.

-Lê!

Cô gái đáng yêu này nói ra một chữ rồi nín lặng.

Hai viên xúc xắc lại bắt đầu xoay tròn, cuối cùng biểu hiện ra một con số: Tám!

Tám. sai. chết:

Dương Phàm nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt đầy tuyệt vọng của cô gái. khe thở dài một hơi.

Cột sáng màu đen bắn về phía cô gái.

Tiếng thở dài của mọi người biểu lộ sự thông cảm cho cô.

Ầm!

Trên người cô gái đột nhiên xuất hiện một dòng tiền bạc. không ngờ triệt tiêu công kích của cột sáng màu đen.

- Sao lại như vậy?!

Mọi người thấy khó hiểu. Sao cô gái lại không chết?!

- Ô Phạm Gia Trấn, người đã cứu một đứa bé trai tên là Phạm Tiểu Hắc phải không?

Ánh mắt Huyét Sát Thần Đế nói

-Đúng thế!

Sắc mặt Tương Phân hơi dồn dập nói:

- Lúc ấy ta thấy hắn bị người khác khi dễ. rất đáng thương nên cứu hắn một mạng!

- Ha ha ha... Cho nên người có thêm một cơ hội.

Huyét Sát Thần Đế ý bảo nàng lên thử thêm lần nữa.

- Cảm ơn!

Sắc mặt Tương Phân kiên định:

- Ta tiếp tục chọn lẻ!

Hai viên xúc xắc liên tục xoay tròn một lúc rồi hạ xuống, hiện ra bảy điểm.

Bảy! Đúng!

Cô gái vui mừng nhìn cột sáng màu trắng chiếu lên người mình, chẳng những tất cả thương thế đều lành lại mà còn được truyền tống đi.

- Vì sao lại như vậy?!

- Cái này không công bằng!

Những Thí luyện giả xung quanh có người bất mãn. phần nộ.

Dựa vào cái gì mà cô gái kia lại có thêm một cơ hội?!

- Câm miệng!

Huyết Sát Thần Đế hờ hững quát lạnh.

Toàn trường lập tức lại trở nên yên tĩnh. Với uy lực của cường giả nghịch thiên. chỉ một ý niệm cũng đủ nắm sinh tử bọn HQ trong tay.

- Có thể đưa ra một Lời giải thích được hay không?

Một thanh âm bình thản vang lên.

Người lên tiếng chính là Dương Phàm.

Giờ phút này. chỉ có Hắc dảm lên tiếng chất vấn.

Huyết Sát Thần Đế cũng đưa mắt sang nhìn hắc, trong mắt lộ ra dị sắc. thầm nghĩ:

“Người này không tầm thường!”

Không tầm thường!

Số Thí luyện giả còn lại đều đưa mắt nhìn sang Dương Phàm.

Rất nhiều Thí luyện giả đều biết hắc Trên mặt hiện ra vẻ kính sợ.

- Nể mặt người ta sẽ giải thích một lần!

Huyết Sát Thần Đế dừng lại một chút. Ánh mắt hắc nhìn Dương Phàm cũng rất giống với Thái thượng Yêu Long Hoàng, thậm chí còn minh duệ hơn.

Rốt cuộc là vì sao?! Mọi người đều đã có chút nóng lòng.

- Ha ha ha... Vận khí vẫn là dựa vào vận khí!

Huyết Sát Thần Đế cười lạnh nói

Mọi người ngán ra.

- Khi ở Phạm Gia Trấn, các người có gặp một người gặp bất hạnh không?

Mọi người trầm mặc.

- Ha ha... Có lẽ các người có thể gặp nhưng với sự lạnh lùng vô tình của tu luyện giả. các người có cứu một đứa trẻ đáng thương bị thảm không?

Huyết Sát Thần Đế nói tới đây lại cười lạnh, ánh mắt hiện lên vẻ trào phúng.

Lúc này. trong mắt Hắc cũng thoáng hiện lên một chút bi thống.

Dương Phàm mơ hồ cảm giác được đứa nhỏ Phạm Tiểu Hắc kia hắc có quan hệ như thế nào đó với vị cường giả nghịch thiên trước mắt này. (Có liên quan tới vận mệnh Phạm Tiểu Hắc. có thể tham khảo một quyển Kỳ thư khác của Khoái Xan Điểm là Tiên Luyện Chi Lộ)

Những THÍ luyện giả nơi này đều lâm vào trầm mặc. một số người thậm chí cúi đầu.

Đúng vậy, cho dù bọn họ gặp được một đứa nhỏ bị khi dễ, hơn phân nửa bọn họ sẽ không ra tay tương trợ.

Đây là một loại lạnh lùng. sự lạnh lùng ích kỷ của người tu tiên.

Dưới chất vấn của Huyết Sát Thần Đế, những Thí luyện giả này cũng không có gì mà biện hộ.

Thứ nhất; bọn họ không có vận khí! Thứ hai bọn họ không có lòng tốt như vậy.

Từ sau cô gái kêu là Tương Phân kia. không KHÍ toàn trường rất nặng nề, tạm thời không có ai cả gan dám ném thử.

Hai nắm đấm của Hồ Phi siết chặt; vẻ mặt giấy dứa. hiển nhiên đang đấu tranh tư tưởng rất mạnh.

Mà Dương Phàm cũng đang lâm vào suy nghĩ thật sâu về sự kiện kia. không chú ý tới những điểm này.

Nhưng, muốn làm ra quyết định này phải có được dũng khí lớn lao và một sự quyết đoán!

Cuối cùng. Hồ Phi rút cục chiến thắng chính mình.

- Dương lão đại. ta quyết định...

Hồ Phi hít sâu một hơi. bước vào quảng trường Truyền Tống Trận này.

- Không được!

Dương Phàm biến sắc, muốn ngăn cản đã không còn kịp.

Hồ Phi đột nhiên dẫm mạnh chân, thân mình bay vút vào trong Truyền Tống Trận

- Ta chọn... lẽ!

Hồ Phi đứng trước pHO tượng đen trắng, chậm rãi thốt ra một chữ!

1131. Chương 1078: Tử Vong

— Dương Phàm dù muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp. Hồ Phi phi thân lên, í. bước vào trong Truyền Tống Trận, đứng đối diện pho tượng hai màu đen trắng, “ nhìn thẳng về phía Huyết Sát Thần Đế.

- Ta chọn... lẽ!

. Hồ Phi lấy hết khí lực, chậm rãi phun ra mấy chữ.

Đặt đúng - quá quan!

Đặt sai - tử vong!

Lựa chọn sống chết, ranh giới giữa thành công và thất bại.

Trong chốc lát, huyết quang bao phủ quảng trường Truyền Tống Trận, toàn trường chìm vào hắc ám tuyệt đối.

Hai viên xúc xắc đang không ngừng xoay tròn.

Ba chữ vô cùng đơn giản lại quyết định vận mệnh của Hồ Phi.

Một bước này bước ra có thể là thâm uyên vô tận, cũng có thể là mộng ảo thiên đường.

Khóe miệng Huyết Sát Thần Đế hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Dương Phàm cũng phát hiện xúc xắc là chẵn hay lẻ không phải do hắn quyết định mà chính là pho tượng hai màu kỳ quái chủ đạo.

Cho nên, ngay cả Huyết Sát Thần Đế cũng không thể biết được kết quả cuối cùng.

- Hồ Phi, người nhất định phải xông quan thành công!

Dương Phàm cắn chặt hai hàm, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, sự khấn trương trước ngỵ chưa từng có.

Trong thế giới tối đen này, hai viên xúc xắc màu máu giống như tử thần đoạt mệnh, hầu hết Thí luyện giả đều phải chờ đợi quyết định của nó.

Rất cục, thời gian dài như một thế kỷ cũng đã trôi qua.

Hai viên xúc xắc màu máu từ giữa không trung hạ xuống, chậm rãi lặn vào vòng.

Lúc này, đồng tử trong mắt Dương Phàm co rút lại, điểm số không ngừng biến hóa.

Rất nhanh, hai viên xúc xắc cố định lại, hiện ra một con số khiến Dương Phàm như bị sét đánh trúng: Mười hai điểm.

Mười hai, chắn!

Hồ Phi đặt cửa chính là lẽ, sắc mặt hắn tái nhợt, hô hấp như đọng lại, muốn quay lại nhìn Dương Phàm lần nữa nhưng lại như mất hết cả khí lực.

Ông—

Từ trên pho tượng hai màu bắn ra một đạo hắc quang tử vong.

- Khôngggggg!

Dương Phàm hét lớn một tiếng, thân hình nhoáng lên, lao về phía quảng trường Truyền Tống Trận.

- Ha ha ha... Không ai có thể vi phạm quy tắc!

Huyết Sát Thần Đế vung tay ra, một mảnh tinh quang màu máu nhỏ như hạt đậu nhưng rậm rạp như mưa bao phủ lấy Dương Phàm.

Dương Phàm căn bản không tính tới việc trốn tránh và phòng ngự. Hắn chỉ nghĩ cách cứu Hồ Phi, dùng hết sức để cứu hắn, dù trả giá như thế nào cũng được.

`m---

Màn mưa tinh quang màu máu đánh nát thân thể Dương Phàm.

Đồng thời, thân thể Hồ Phi đã bị hắc quang tử vong bao phủ, trở nên tan rã.

- Không đượccccccc!

Đây là tiếng hét lớn của Dương Phàm trước khi chết!

Một lúc liền chết đi hai người.

Linh hồn mọi người nơi này run rẩy, tim đập thành thịch, vô cùng rung động.

- Chết đi một người cũng không sao, lại thêm một mạng nữa bỏ đi!

- Thật không ngờ tổ hợp ba người mạnh nhất “Thiên Địa Tam Tuyệt” lại hoàn toàn diệt vong trong cửa thí luyện thứ năm này!

Có người cảm khái nói.

IL Thiên Địa Tam Tuyệt là thần thoát không thể vượt qua trong Thí luyện giả, 3 vinh viên đi ở trước nhất so với những Thí luyện giả khác.

Nhưng đối mặt với cửa thứ năm khó khăn chưa từng có này, dù tổ hợp có mạnh “ đi mấy chặng nữa cũng không biết làm thế nào cả.

- HỒ Phi... Hồ Phi... Sao người có thể chết được!

Một Dương Phàm hoàn toàn mới hiện ra trong Truyền Tống Trận, vẻ mặt vô cùng bi ai, giống như mất hồn vậy.

- Cái gì? Hắn vẫn không chết?!

Mọi người nơi này đều hoảng hốt!

Đồng tử Huyết Sát Thần Đế co rút lại, cười lạnh một tiếng, trong tay ngưng tụ một thanh trường mâu như làm bằng thủy tinh, như tia chớp đâm vào ngăm nhàn đang vô cùng bị thống này.

`m!

Thân thể Dương Phàm bị phá thành mảnh nhỏ.

Mọi người nơi này thở phào một hơi, nhưng chưa đợi bọn họ kịp hiện ra vẻ cảm khái thì Luân Hồi Môn mở ra, lục mang nhoáng lên, lại có một ngm nhân bước ra.

- Hồ Phi, ta nói rồi, sẽ dẫn ngươi cùng nhau xông quan mà!

Cả người Dương Phàm vô lực, đứng yên bất động tại chỗ, trong lòng đau xót. Thông qua ánh xạ Luân Hồi vô hình, cả Đại Hư Mê Cung như lâm vào bi ai không hiểu.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều rất đau thương!

Không khí nơi này vô cùng trầm lắng và ngưng trọng, không khí như ngưng kết lại.

Huyết Sát Thần Đế không tự chủ được cũng cảm giác vô cùng bi ai, thần sắc rớt cục động dung:

- Công pháp thật đáng sợ!

Xuy—

Hắn vẩy tay ra, một đợt huyết lăng đập dềnh đánh về phía Dương Phàm, thân thể hắn lại tiêu tan.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, Dương Phàm lại hiện thân lần nữa, bộ dáng vẫn hồn phi phách lạc như cù.

Hắn như đang hồi tưởng lại sự gặp gỡ của mình với Hồ Phi ở Phàm giới.

Một thiếu niên nói lấp xấu xí, trở về với cát bụi!

Đã từng có một bằng hữu có thể liều mạng vì hắn, thậm chí vì bảo vệ hắn mà nguyện ý phản bội toàn bộ Yêu giới!

Cuối cùng, Dương Phàm lại lớn tiếng gào khóc!

Trong lòng hắn vô cùng bi ai, thông qua Luân Hồi lực phóng đại vô hạn.

Không ít Thí luyện giả nơi này không tự chủ được phải rơi lệ lã chã.

- Ngươi rất mạnh, Bất Tử Thân, so với Bất Tử Tà Đế còn mạnh hơn, làm ta cảm phục...

Huyết Sát Thần Đế lạnh lùng như vậy nhưng cũng ẩn ẩn bi ai. Ngay cả hắn cũng không thể ngăn cản được cảm xúc bi thống dâng lên do sự ảnh hưởng của Luân Hồi lực.

- Nhưng người chết cũng không thể sống lại được, mong ngươi nén bi thương rời đi!

Huyết Sát Thần Đế dùng hết sức bình sinh kiềm chế tâm tình của mình, thanh âm hơi khàn khàn:

- Từng có một bằng hữu vì ta thậm chí không tiếc đồng quy vu tận với địch nhân...

- Thật có lỗi, đây chính là quy tắc cuộc chơi. Sinh tử của hắn cũng không nằm trong tay ta!

Huyết Sát Thần Đế nói với hàm ý xin lỗi.

Chúng tu sĩ nơi này đều phải động dung. Thực lực của Dương Phàm quả thật quá biến thái. Nếu để hắn tu luyện thêm mấy ngàn năm, cửa thứ năm này chẳng phải là dễ dàng xông qua sao?!

Dương Phàm đứng thật lâu trong quảng trường màu máu rồi mới quay người.

Về mặt hắn cô đơn rời đi.

Mọi người chăm chú nhìn theo bóng dáng hắn, sắc mặt rất phức tạp.

Huyết Sát Thần Đế thở phào một hơi, thanh âm lạnh nhạt vang lên:

- Tiếp theo ai sẽ lên?

Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà tiếp theo cũng không có ai lập tức đi

vào quảng trường Truyền Tống Trận.

— Dương Phàm rời khỏi nơi này, đi tới quảng trường Truyền Tống Trận chỗ í Thiên Chấn.

Thiên Chấn đang chìm đắm trong việc phá giải trận pháp.

- Ha ha ha... người này đúng là kỳ tài trận pháp, nhanh như vậy đã tìm ra được 'J' chỗ mấu chốt nhất trong trận pháp của lão phu! Xem ra chỉ cần vài năm nữa là

hắn có thể phá giải trận pháp này rồi!

Lão già nghịch thiên trấn thủ Truyền Tống Trận nơi này mỉm cười nói.

%. Thiên Chấn có một sở trường đỉnh cấp, quả thật may mắn hơn Hồ Phi rất nhiều.

Dương Phàm lại mang theo vẻ cô đơn yên lặng rời đi.

Hắn ngồi lặng người ở một góc, cũng không nói ra lời nào.

Giờ phút này, tâm tình của Dương Phàm vô cùng không ổn. Nếu có Thí luyện giả nào tiếp cận phạm vi mười trượng quanh hắn thì chỉ có một đường chết mà thôi!

Khi bên cạnh hắn lưu lại mấy cỗ thi thể, những Thí luyện giả khác nhìn thấy đã sớm phát lạnh, căn bản không ai dám tới gần.

Lại qua mấy ngày, Dương Phàm hít sâu một hơi rồi đứng lên.

Mặc dù sự bi thống trong lòng còn chưa tiêu tan nhưng đời người vẫn phải tiếp tục.

- Hồ Phi, tuy rằng người đã chết nhưng tới một ngày nào đó, ta sẽ nghĩ cách cứu sống người!

Dương Phàm đã hạ quyết tâm!

Với thần thông của hắn, nếu là tử vong ở tình huống bình thường thì thoải mái có cơ hội cứu sống.

Nhưng Hồ Phi lại chết ở trong thần tháp, khí tức hoàn toàn bị diệt trừ, thậm chí ngay cả linh hồn tâm ấn cũng không tìm thấy, căn bản không thể xuống tay được!

Đây không phải là cái chết bình thường mà hoàn toàn bị diệt sát!

Đối với điều này, Dương Phàm cảm thấy trái tim mình cũng nguội lạnh.

Hắn đứng dậy, đi về phía quảng trường Truyền Tống Trận nơi Hồ Phi vừa chết đi.

- Người lại tới?

Huyết Sát Thần Đế khẽ cau mày.

- Ta đặt lễ.

Dương Phàm đi tới trước pho tượng hai màu.

- Cuộc chơi này không có ý nghĩa đối với người!

Huyết Sát Thần Đế bất đắc dĩ thở dài.

Hắn hiểu được bất kể là chán hay lễ đều không thể diệt sát được Dương Phàm, hắn có thể thoải mái vượt qua.

Sở Thí luyện giả còn lại đều nhìn hắn với ánh mắt hâm mộ.

Ông—

Trong thế giới tối đen, Dương Phàm lại lựa chọn vận mệnh với chán và lễ. Không lâu sau, hai viên xúc xắc màu máu rơi xuống, biểu hiện ra chín điểm. Chín. Lễ!

Đặt đúng!

Trên mặt Dương Phàm không có chút vui mừng nào, vẻ mặt tự giấu nói:

- Hồ Phi, vận khí của ngươi thật kém một chút!

Một đạo cột sáng màu trắng phóng tới, Dương Phàm bị truyền tống đi.

- Ta sớm nói qua, vận khí đôi khi còn quan trọng hơn cả thực lực!

Trước khi biến mất, hắn còn nghe được âm thanh cảm khái của Huyết Sát Thần Đế.

Những thí luyện giả khác ở nơi này cũng hiện ra vẻ mặt cổ quái.

Dương Phàm có thực lực tuyệt đối để xông quan nhưng hắn lại không dùng tới, chỉ bâng vào vận khí cũng đủ để vượt qua.

Thật sự đúng là núi cao còn có núi cao hơn!

Không ít thí luyện giả nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bọn chúng cũng không thể kháng cự lại được vận mệnh của mình!

Thông qua Truyền Tống Trận, Dương Phàm lại xuất hiện trên một quảng

— Chúc mừng đã xông qua cửa thứ năm, đạt được một ức điểm công tích, một í ngàn khối tiên thạch, ba kiện tiên khí cực phẩm!

Thanh âm mang theo tiếng cười hì hì của một cô gái vang lên.

Quả nhiên Dương Phàm thu được phần thưởng cơ bản nhất. Trước hắn, ít nhất “ đã có mấy chục người thành công xông quan.

— Dương Phàm đột nhiên phát hiện ra thanh âm này có chút quen tai.

Ngước mắt nhìn lên, đối diện hắn là một cô gái thật đặc biệt, đôi mắt sáng ngời, xinh đẹp thuần khiết.

- Trương Du Vũ!

Vẻ mặt Dương Phàm kinh ngạc nhìn chằm chằm cô gái này.

- Ta là Đan đạo giả Trương Du Vũ, sao ngươi lại biết tên ta?

Trương Du Vũ chớp chớp đôi mắt, ánh mắt có chút giảo hoạt.

Dương Phàm lập tức hiểu được Trương Du Vũ và Tinh Nguyệt Thánh nữ dùng hình thức nào đó tham gia vào trò chơi trong Đại Thiên thần tháp, cũng phải tuân thủ quy tắc.

Hắn hít sâu một hơi hỏi:

- Có thể nói cho ta biết, lúc trước có bao nhiêu người đã xông quan?

- Bốn mươi sáu người!

Trương Du Vũ thành thật đáp, ánh mắt nhìn Dương Phàm có chút đặc biệt.

- Lại hỏi một vấn đề, bằng hữu của ta đã chết còn có thể sống lại được không? Dương Phàm nhìn thẳng Trương Du Vũ nói.

- Cái này...

Trương Du Vũ muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết! Có lẽ xông qua tất cả các cửa thí luyện thì sẽ có hy vọng đi!

Vấn đề này rõ ràng vượt qua phạm vi quy tắc của nàng, Trương Du Vũ thích trả lời thế nào cũng được!

Dương Phàm lại cảm thấy được một tia hy vọng.

Nếu không thể thì Trương Du Vũ đã hoàn toàn có thể nói rằng: “Người đã bị chết, không thể sống lại! Đây là quy tắc!”

Nhưng nàng lại không nói như vậy, từ đó cho thấy đúng là vẫn còn hy vọng.

- Hồ Phi, ta nhất định sẽ cố hết sức để cứu sống người!

Dương Phàm nói xong liền tiến vào một nhà trọ động phủ, bề quan tu luyện!

Còn lại mấy chục năm, hẳn cũng muốn nhanh chóng củng cố cảnh giới hiện có.

Lần này, hẳn không đi tìm pháp bảo đẳng cấp cao hơn. Mặc dù Dương Phàm biết những người xông quan phía trước cô lẽ cũng đủ điểm công tích để đổi Thần khí.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhoáng cái đã qua mấy chục năm.

Dần đạo giả Trương Du Vũ triệu tập tất cả Thí luyện giả vào cùng một chỗ.

Khóe mắt Dương Phàm lóe lên, quả nhiên thấy được một số Thí luyện giả đã có được Thần khí.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thản, coi như chưa từng nhìn thấy.

Mặc dù mất đi tư cách người đầu tiên xông quan, thậm chí top mười người đầu tiên nhưng tu vi Dương Phàm lại hơn xa những Thí luyện giả khác nơi này.

Trương Du Vũ nhìn lướt qua hơn trăm người nơi này, lên tiếng nói:

- Tiếp theo sẽ tiến vào Tàng Bảo Điện dưới đất.

Tàng Bảo Điện dưới đất!?

Mọi người nghe được năm chữ này đều có chút tim đập nhanh hơn, nhiều Thí luyện giả có tư tưởng rút lui cũng thay đổi ý nghĩ.

- Trước đó, có thể lựa chọn tiếp tục xông quan hoặc từ bỏ!

Trương Du Vũ thực hiện quy tắc!

Nhưng Tàng Bảo Điện dưới đất như có hấp dẫn trí mạng, không ai chịu từ bỏ.

- Cửa thứ sáu, yêu cầu mở ra một bảo tàng ở Tàng Bảo Điện dưới đất, cũng phải thu được một kiện vật phẩm cấp Thần khí...

1132. Chương 1079: Tu Vi Đỉnh Cao

- Cửa thứ sáu, yêu cầu mở ra một bảo tàng ở trong Tàng Bảo Điện dưới đất, cùng thu được một kiện vật phẩm cấp bậc Thần khí. Sau khi đạt được yêu cầu, có thể bằng vào Truyền Tổng Lệnh trong tay để rời đi!

Thần sắc Dần đạo giả Trương Du Vũ nghiêm trang, tuyên bố quy tắc của cửa thứ sáu.

Sau khi chúng Thí luyện giả nghe được nội dung cửa thứ sáu thì không khỏi tim đập nhanh hơn, nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt hướng về phía trước.

Càng không tưởng được chính là một cửa này còn phải thu được vật phẩm có cấp bậc đạt tới Thần khí. Đây chính là mục tiêu của mỗi một Thí luyện giả khi tiến vào Đại Thiên thần tháp.

Ngay cả Dương Phàm với mặt mũi vô cảm cũng lóe ra một tia vui mừng khó kiềm chế.

Hừ—

Trương Du Vũ bắn ra mấy chục chiếc Truyền Tổng Lệnh, rơi vào tay mỗi Thí luyện giả.

Dương Phàm hơi trầm ngâm một chút lập tức hiểu được tác dụng của những Truyền Tổng Lệnh này.

Nhiệm vụ của cửa thứ sáu này không nghi ngờ là rất tự do. Hoàn thành nhiệm vụ có thể tiếp tục ở lại, thu được càng nhiều bảo tàng.

- Phần thưởng cho cửa thứ sáu này không tính hoàn thành xong quan trước hay sau nhưng lại liên quan tới số lượng bảo tàng được mở ra. Mở ra càng nhiều bảo tàng thì điểm công tích càng cao. Lần đầu tiên sẽ thưởng cho hai ức điểm công tích, mỗi khi mở ra thêm một bảo tàng sẽ lại tăng thêm hai ức điểm công tích.

Đối với quy tắc cửa thứ sáu này Trương Du Vũ lại giải thích rõ thêm một chút.

Mọi người nghe vậy cũng nửa vui nửa lo.

Điều này cũng đại biểu cho phần đông Thí luyện giả dù hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ không lập tức rời đi, hơn nữa sẽ không tránh khỏi một phen chém giết tàn khốc.

- Kỳ hạn cho cửa thứ sáu này là một trăm năm, người nào không hoàn thành, xóa bỏ!

Về mặt Trương Du Vũ càng lúc càng sáng lạn, ánh mắt đảo qua mọi người, khi tới Dương Phàm thì như cổ kỵ điều gì đó, thu liễm đi vài phần.

Lời này vừa dứt, mọi người lại xuất hiện một trận ảo giác.

Tiếp theo, cảnh tượng bốn phía quanh quảng trường đại biến.

Bốn phía quảng trường liền xuất hiện các loại địa hình phức tạp, có núi sông, có hồ biển, có đầm lầy, có vực sâu...

Những địa hình này kéo dài mãi, không biết kéo dài tới tận nơi nào.

Càng tinh tế hơn chính là trên đỉnh đầu của phiến thể giới này chính là một tầng nham thạch cứng rắn, thần thức cũng không thể thẩm thấu vào.

Tầng nham thạch này phát ra luồng hào quang rực rỡ, chiếu rọi cả Tầng Bảo Điện này.

- Xuất phát!

Chúng Thí luyện giả hùng tâm vạn trượng, bay về bốn phương tám hướng của thể giới rộng lớn này.

Dương Phàm đứng lặng tại chỗ, sắc mặt ảm đạm, tạm thời không động thân.

Thiên Chấn đứng bên cạnh hắn, cũng không động thân, trầm mặc không nói.

Hắn là một người thông minh, cũng không hỏi sao Hồ Phi lại không xuất hiện.

- Đi! Một cửa này ta muốn có đủ nhiều điểm công tích.

Dương Phàm nhìn về phương xa, ánh mắt ngày càng lãnh liệt, không chút che dấu sát khí trong lòng.

Hưu—

Hai người chuyển thân bay về phía xa xa.

Trên thực tế, đại đa số Thí luyện giả đều phi hành trên trời cao, tìm kiếm nơi che dấu bảo tàng.

- Thể này đúng là như mò kim đáy biển.

Thiên Chấn cẩn thận nói. Hắn biết rằng tâm tình của Dương Phàm lúc này

không tốt!

- Thời gian một trăm năm sẽ có thể tìm được bảo tàng!

Về mặt Dương Phàm không chút biểu tình, triển khai Luân Hồi cảm quan điều tra những khu vực có dị tượng xung quanh.

Nhưng đây là Tầng Bảo Điện dưới đất, chỉ dựa vào ánh sáng phát ra từ vách tường bên trên cho nên ánh sáng không được đầy đủ, thậm chí có chút hôn ám.

Quan trọng là thần thức cảm quan ở trong này rất bị hạn chế, cường giả cấp Tiên Đế nơi này, tinh thần ý chí chỉ kéo dài được chừng trăm trượng mà thôi.

Luân Hồi cảm quan của Dương Phàm có thể triển khai phạm vi mười dặm đã có được ưu thế không hề nhỏ.

Kỳ thật ở cửa này việc tìm kiếm bảo tàng cũng phải dựa vào vận khí.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hơn một trăm Thí luyện giả như mò kim đáy biển, tìm tòi lục lợi không ngừng ở Tầng Bảo Điện này.

Bảo tàng thật sự còn khó tìm thấy hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người.

So với phạm vi rộng lớn của Tầng Bảo Điện này, hơn trăm tên Thí luyện giả đúng là chỉ như hạt cát trên sa mạc mà thôi.

Dương Phàm rốt cục cũng hiểu được một thời gian một trăm năm đối với cửa này là hoàn toàn hợp lý.

Một ngày kia, trong quá trình sưu tầm, phía trước đột nhiên hiện lên một mảnh quang hoa rực rỡ, kinh động cả phạm vi mười vạn dặm.

Dương Phàm và Chấn Thiên liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện ra vẻ vui mừng. thầm nghĩ chẳng lẽ có bảo tàng xuất thế?

Hai người liền bay về vị trí lóe lên hào quang rực rỡ kia.

Đợi khi hai người tới được nơi này, trên hồ nước tràn đầy ánh sáng đã có bốn năm tên Thí luyện giả đang chiến đấu.

- Bảo tàng này là do Hoàng mỗ phát hiện đầu tiên, các người dám dòm ngó, cho dù đồng quy vu tận ta cũng khiến các người sống không được khá giả.

Một gã thanh niên sắc mặt tái nhợt khổng chế một kiện Thứ thần khí đang cùng một gã đồng bọn đối kháng lại ba tên Thí luyện giả khác, trên người đã có vài vết thương.

Dương Phàm bay tới trên hồ nước tràn ngập ánh sáng này, hai tay chắp sau lưng, khuôn mặt hiện ra vẻ trầm ngâm.

Hai người tới lập tức khiến những người này chú ý.

Đúng lúc này, từ phía xa xa lại truyền tới một cỗ khí tức cường đại.

Hưu—

Một đạo bóng đen như hư vô nhoáng cái đã như tia chớp xuất hiện nơi này.

Phốc!

Một thanh đoản đao xuyên qua người thanh niên với sắc mặt tái nhợt kia.

Cho tới khi thanh đoản đao xuyên qua thân thể mình, người thanh niên này mới nhận ra. Bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh.

- Thần... Thần Anh!

Thanh niên này lộ ra vẻ tuyệt vọng và không cam lòng!

Bùm, thi thể này rơi xuống đất.

Hắn chỉ kịp nhận ra thân phận người ra tay đã liền khí tuyệt thân vong.

Theo Thần Anh gia nhập, cuộc chém giết càng thêm hỗn loạn.

Thần Anh giết chết tên Thí luyện giả kia, được tới chiến lợi phẩm và điểm công tích, ánh mắt lại càng lạnh liệt, đánh về phía hai gã Thí luyện giả khác.

Lúc này, từ phía xa xa cũng lục tục có Thí luyện giả lao tới nơi này.

Nơi này là bảo tàng đầu tiên bị phát hiện.

Chỉ cần mở ra một bảo tàng, đạt được thần khí là có thể vượt qua cửa thứ sáu này.

- Thiên Chấn, người điều tra bảo tàng!

Dương Phàm nhẹ nhàng nói.

- Được!

Thiên Chấn bay tới cạnh hồ nước, bắt đầu tra xét địa thế xung quanh.

Những tàng bảo địa bình thường đều có trận pháp che dấu, một số cấm chế còn rất nguy hiểm, chỉ cần đại ý là sẽ mất mạng!

Có Tông sư trận pháp Thiên Chấn nơi này, Dương Phàm cũng đỡ tổn không ít khí lực.

Về mặt Dương Phàm lạnh lùng, đứng thủ hộ bên cạnh.

Thấy Thiên Chấn đang nghĩ cách mở ra bảo tàng, mấy người đang tranh đấu bên kia thần sắc biến đổi, vẻ mặt đầy sát khí.

- Đừng để bọn họ đạt được! Thiên địa tam tuyệt cũng chỉ còn hai, có gì phải sợ!

Một tên đại hán ngoài mạnh trong yếu nói.

Chỉ là đợi cho hắn nói xong cũng không có ai lên tiếng, vẫn bảo trì trầm lặng. cũng không ai dám tiến lên.

Dương Phàm khoanh tay, sắc mặt lãnh đạm, ánh mắt lạnh như băng, sát khí nồng đậm.

Ngay cả Thần Ảnh với tốc độ tuyệt luân, thực lực đáng sợ cũng đứng yên tại chỗ, không dám động thân.

Thần Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phàm, đồng tử co rụt lại.

Với thực lực bản thân, giằng co được với năm sáu gã Thí luyện giả trước mắt, hơn nữa nhân số đang gia tăng, vẻ mặt Dương Phàm vẫn bình tĩnh như nước.

Thiên Chấn đang nghĩ cách bài trừ cấm chế và các cơ quan của tàng bảo địa này cũng cảm nhận được một cỗ áp lực thật lớn, không khí nơi này như ngưng kết lại.

- Dương Phàm, ta thừa nhận ngươi là nhân vật số một, thực lực rất mạnh. Nhưng nếu ngươi cho rằng có thể độc chiếm tòa bảo tàng này thì hoàn toàn sai lầm rồi đó!

Một gã Thí luyện giả trong số này với một bộ chiến giáp Thứ thần khí trên người, trước người còn có một kiện phi nhận cấp Thứ thần khí vô cùng lo lắng nói.

- Bảo tàng này ta chiếm chắc rồi. Ai dám nhúng tay ta sẽ giết kẻ đó!

Dương Phàm tay trần, ngay cả một kiện pháp bảo cũng không tế ra.

Tình thế như vậy lại càng khiến những người nơi này lại càng kiêng kỵ.

Trên thực tế, pháp bảo cao cấp nhất trên người Dương Phàm chính là tiên khí thượng phẩm, có dùng hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Bởi vì cửa thứ năm, đại bộ phận thời gian hắn dành cho tu luyện, thứ tự xông quan cùng ở mãi sau cho nên điểm công tích và pháp bảo đạt được đều rất cơ bản.

Đúng lúc này, Thiên Chấn ở cạnh hồ nước chợt hô lên:

- Mở được rồi!

Lời này vừa dứt, khắp hồ nước lại sôi trào, phóng xuất ra một cỗ bảo khí kinh thiên.

Ngưng thần quan sát, từ sâu trong hồ nước lóe ra một quang môn màu xanh ngọc, hiện ra trước người Thiên Chấn.

Bảo tàng mở ra!

Chúng Thí luyện giả biến sắc hô lên, rốt cục có kẻ không kiềm chế được!

- Giết!

Ba người trong đó tể ra pháp bảo lao tới.

Người duy nhất duy trì sự bình tĩnh là Thần Ảnh, nhưng thân thể hắn cũng căng thẳng, sẽ xuất kích khi thời cơ tốt nhất.

Tuy nhiên, ngay sau đó sắc mặt hắn cứng đờ.

Bum bum bum!

Liên tục ba tiếng kêu thảm vang lên, linh hồn của ba tên Thí luyện giả ra tay đầu tiên liền biến mất khỏi thân thể, sinh cơ biến mất, thân thể rơi xuống dưới.

Dương Phàm không hề động. Luân Hồi lực tiến vào thân xác bọn họ, nháy mắt đoạt đi linh hồn và sinh mệnh của ba người.

Tu vi thấp hơn Dương Phàm đồng nghĩa với việc sinh mệnh và linh hồn sẽ bị Dương Phàm nắm trong tay.

Cũng không thấy Dương Phàm có động tác gì, ba tên Thí luyện giả gần như bò mạng cùng lúc!

- Giết chết Thí luyện giả Thanh Thiên, được một ức một ngàn hai trăm vạn lẻ năm mươi điểm công tích!
- Giết chết Thí luyện giả Triển Trung Phi, được một ức chín trăm vạn ba ngàn lẻ ba mươi điểm công tích!
- Giết chết Thí luyện giả Đặng Vân Không, được một ức một ngàn năm mươi lăm vạn điểm công tích!

Trong đầu hắn vang lên những thanh âm này.

Đánh chết ba gã Thí luyện giả này, Dương Phàm không ngờ lập tức thu được hơn ba ức điểm công tích.

Phàm là Thí luyện giả thành công vượt qua cửa thứ năm, ít nhất đều có hơn một ức điểm công tích.

Một hơi miếu sát ba gã Thí luyện giả, những Thí luyện giả còn lại đều sắc mặt trắng bệch.

Thực lực mạnh nhất là Thần Ảnh thân thể cũng trở nên cứng ngắc, cây đoản đao nắm chặt trong tay, dấu sau tay áo đang không ngừng run rẩy.

Về sợ hãi, hoảng loạn hiện rõ trong đồng tử của hắn.

Thiên Chấn vốn bị sát khí bao phủ, thân thể như hãm vào hầm băng lực này toàn bộ áp lực đều tiêu tan, cũng đang vô cùng chấn kinh.

Hắn còn chưa kịp thở ra một hơi thì ba gã Thí luyện giả cấp Tiên Đế đã liền chết đi.

Không ai nhìn thấy Dương Phàm ra tay như thế nào!

Từ một trình độ nào đó mà nói thì hắn căn bản không ra tay, chỉ bằng một ý niệm đã đủ nắm giữ sinh mệnh và linh hồn đối phương trong tay mình.

- Ahhhhh...

Một gã Thí luyện giả có một thanh pháp bảo đang lao về phía Dương Phàm nhìn thấy tình cảnh này thì đã không còn kịp thu tay.

- Chết!

Dương Phàm chỉ nói một từ!

Bùm!

Lại thêm một cỗ thi thể rơi vào trong hồ nước, làm nổi lên một mảnh sóng nước.

Mấy tên Thí luyện giả nơi này, gồm cả mới kẻ mới tới đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Mọi người, gồm cả Thiên Chấn đều không rét mà run.

- Đây là lực lượng Diễn Sinh Kỳ sao?!

Thiên Chấn vô cùng kinh hãi. Hắn rốt cục hiểu được Dương Phàm vì sao lại từ bỏ phần thưởng của cửa thứ năm.

Hắn coi đó là cái giá phải trả để đạt được đỉnh cao trong tu vi.

Đứng ở đỉnh cao tu vi, Dương Phàm là chúa tể nắm giữ sinh tử.

Lấy hồ nước làm trung tâm, lại có một đám Thí luyện giả lục tục lao tới nhưng cả đám đều đứng yên tại chỗ.

Tất cả số Thí luyện giả này đều câm như hến.

Dương Phàm hươ tay lên, một con khôi lồ thú bay ra, kiểm tra những chiến lợi phẩm lưu lại trong không gian giới chỉ mấy cỗ thi thể kia.

Mỗi Thí luyện giả đi tới được cửa này, không nghi ngờ thu hoạch đều rất phong phú.

Trong quá trình con khôi lồ thú kiểm tra chiến lợi phẩm, hơn mười tên Thí luyện giả nơi này ngay cả cử động nhỏ cũng không dám.

Hừ—

Đồng thời, những Thí luyện giả khác tới sau thấy không khí nơi này cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

1133. Chương 1080: Tàng Bảo Điện Dưới Đất

Trên hồ nước lóe ánh sáng rực rỡ, rất nhiều Thí luyện giả gồm không ít nhân vật cấp Tiên Đế, cả đám đều câm như hến, thân thể cứng ngắc, mặt lộ vẻ sợ hãi, thấp thòm lo âu. Bọn họ sợ rằng mình có gì dị động sẽ gặp phải kết cục như bốn người trước đó.

Người duy nhất có thể thả lỏng đó là Thiên Chấn. Hắn rất may mắn là ở cùng một phe với Dương Phàm.

Thiên Chấn đột nhiên cảm thấy được từng quyết định thật nhỏ trong cuộc đời đều có thể khiến vận mệnh một người rẽ vào những con đường hoàn toàn khác nhau.

Nếu hắn lúc trước không lựa chọn hợp tác với Dương Phàm thì hiện tại có phải cũng chết trên tay đối phương hay không?!

Điều này cũng rất có thể!

Với sự thông minh của Thiên Chấn, Dương Phàm cũng không nóng vội xuống tay với đám người này, thậm chí hiện tại còn hạ thủ lưu tình, kỹ thuật là muốn “nuôi béo” bọn họ.

Ở cửa thứ nhất thứ hai, giết chết một gã Thí luyện giả cũng chỉ có được mấy trăm ngàn điểm công tích nhưng hiện tại giết một người lại có được hơn một ức điểm công tích.

Hơn nữa, theo bảo tàng mở ra, Thí luyện giả lại chém giết lẫn nhau, những người còn sống sót thì điểm công tích và tư bản lại càng hùng hậu.

Chỉ một lúc, con khôi lồ thú đã giao không gian giới chỉ và chiến lợi phẩm nhặt được của bốn thi thể kia cho Dương Phàm.

- Dương đạo hữu, bảo tàng mở ra rồi, người có thể đi vào trước.

Thiên Chấn lại cười nói. Hắn cũng rất thông minh, lại biết tiến thoái, chấp tay nhường Dương Phàm đi vào trước.

Dương Phàm cũng không khách khí, thân hình dịch chuyển tới quang môn màu xanh ngọc giữa hồ.

Đứng trước quang môn này một lúc, hắn lập tức cảm nhận được một cỗ bảo khí hùng hồn kinh thiên.

Cỗ bảo khí này so với Cửu Long bảo tàng ở Phàm giới cùng hùng hồn hơn cả vạn lần.

Dương Phàm một chân đặt lên quang môn này, hơi gặp một cỗ lực cản.

Lúc này, trong đầu hắn lại vang lên một thanh âm:

- Người đầu tiên mở ra bảo tàng, thưởng cho năm vạn điểm công tích.

Đối với việc này, Dương Phàm cũng không thấy có gì bất ngờ.

Sau khi hần bước vào quang môn này, phí dưới là một bậc thang, bên trong có lẽ còn có một vài cấm chế trận pháp.

- Người trước tiến lên đi.

Dương Phàm hiểu được luận về trình độ trận pháp thì Thiên Chấn am hiểu hơn hần nhiều.

Đương nhiên, Luân Hồi cấm quan của hần cũng có ưu thế rất lớn, có thể phá giải những cấm chế trận pháp này nhanh hơn Thiên Chấn.

Hai người liên thủ, những cấm chế trong bảo tàng và các cơ quan mai phục cũng không phải là vấn đề lớn. Tuy nhiên, khi hai người vừa mới tiến nhập vào bảo tàng là lúc.

- Ha ha ha... Nơi này không ngờ có bảo tàng hiện thế!

Một tên đại hán bưu hãn và một gã đồng bọn phát ra khí thế cuồng bạo kinh thiên nhảy vào trong hồ nước.

Hai người này đều có một bộ đồ Thần khí. Tên đại hán vạm vỡ kia lại nắm giữ một kiện Thứ thần khí công kích cực phẩm.

Thể tới của hần mạnh mẽ, khi phát hiện không khí xung quanh có chút quái dị thì đã không dừng lại được, tiến nhập vào trong hồ nước rồi.

Cảm nhận được thần sắc vui sướng khi người gặp họa của những Thí luyện giả bốn phía cùng với bộ dáng như liếc nhìn một người chết của bọn họ, hai người này ẩn ẩn ý thức được có chuyện không ổn.

Nhưng hai người hiện tại lâm lao thì phải theo lao, không còn đường lui. Ngoài ra bọn họ tự phụ mình có thực lực hùng hậu, đối mặt với bất cứ địch nhân nào đều có năng lực tự bảo vệ.

- Chết!

Một thanh âm lạnh lùng vô tình từ trong bảo tàng truyền ra.

Tiếp theo, hồ nước liền khôi phục lại sự bình tĩnh, không hiện lên chút động tĩnh nào nữa.

Phiêu lập ở không trung trên hồ nước, những Thí luyện giả còn lại không khỏi thở dài.

- Đi thôi!

Những Thí luyện giả khá có lý trí cũng không ở lại lâu, liền bay đi các nơi.

Vĩ thể hồ nước này lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Nhưng còn có một số bộ phận Thí luyện giả không biết gì vẫn đang bay về phía nơi này.

Những Thí luyện giả rời đi cũng lười nhắc nhở. Bớt đi một Thí luyện giả cũng đồng nghĩa bớt đi một gà địch nhân.

Điều này cũng khiến cho vài tên Thí luyện giả khi có ý định tiến vào bảo tàng phải táng thân dưới đáy hồ.

Hồ nước này nghiêm nhiên trở thành khu vực cấm địa, không ai dám tiếp cận nữa.

- Rất cực cũng yên tĩnh!

Dương Phàm không đổi sắc nói.

Tiếp theo, hai người bắt đầu thăm dò bảo tàng dưới đáy hồ.

Quy mô bảo tàng này cũng không nhỏ, ngoài việc có rất nhiều châu báu trân quý thì còn có một số tài liệu quý hiếm.

Dương Phàm có chút thất vọng là trong bảo tàng này không có thần khí.

Cũng may những tài liệu quý hiếm nơi này cũng có thể miễn cưỡng khiến Luân Hồi Bàn luyện chế thành cấp Thần khí.

- Ô?! Nơi này có một kiện vật phẩm cấp Thần khí!

Khi xử lý bảo tàng này, Thiên Chấn đột nhiên đưa một bình ngọc cho Dương Phàm.

- Nghịch Thiên Đan!

Dương Phàm nhìn nhìn bình ngọc này, thông qua Thông Thiên Linh Nhãn rất nhanh nắm được tin tức.

Hóa ra đây là nghịch Thiên Đan, linh đan diệu dược gia tăng khả năng thành công tấn chức Đại Đế, được xưng là tuyệt phẩm.

- Khi người ở ngm Vực Cửu Giới, đã đạt tới trình độ cường giả nghịch thiên chưa?

Dương Phàm hỏi.

-Chưa!

Thiên Chấn đáp thật.

- Được rồi! Viên Nghịch Thiên Đan này cho người đi!

Dương Phàm hồ hững nói.

Nghịch Thiên Đan cũng không có tác dụng lớn đối với hắn.

Quan trọng hơn Thiên Chấn khi hợp tác với hắn vẫn rất chân thành thực tâm, không tham lam. Ví dụ như viên Nghịch Thiên Đan cấp tuyệt phẩm này hắn cũng không giấu diếm mà giao cho Dương Phàm.

- Cảm ơn!

Thiên Chấn cũng không khách sáo từ chối, bình thần nhân lấy, chân thành nói lời cảm ơn.

Bởi vì quả thực hắn cần viên Nghịch Thiên Đan này.

Không lâu sau, toàn bộ bảo tàng dưới đáy hồ đã bị dọn sạch!

Bởi vì Thiên Chấn nhận được viên nghịch Thiên Đan, ngoài ra hắn không lấy thêm thứ gì.

Trên thực tế, tổng giá trị của những thứ trong bảo tàng này còn hơn xa một vật phẩm cấp Thần khí.

Sau khi rời khỏi bảo tàng dưới đáy hồ, Dương Phàm và Thiên Chấn lại bay lên chông trung, tìm kiếm các bảo tàng khác.

So với Tàng Bảo Điện dưới đất khổng lồ này, hơn trăm Thí luyện giả thật sự lúá nhỏ bé.

Rất nhiều Thí luyện giả đều chạy tới những nơi xa xôi, có thể tìm được bảo :àng hay không cũng rất khó nói.

Hành tẩu nửa ngày, khi Luân Hồi cảm quan Dương Phàm quét qua một nơi đột ihiên phát hiện có điểm khác thường.

- Dừng lại!

- Sao vậy?

Tinh thần ý chí của Thiên Chấn cẩn thận tìm tòi phía dưới nhưng cũng không phát hiện điều lạ thường.

- Không trung!

Dương Phàm nói ra hai chữ, ánh mắt nhìn về hư không phía trên.

-Ô9

Thiên Chấn tra xét một chút, phát hiện dị tượng, sau đó cả người chìm đắm trong đó.

- Trận pháp thật huyền diệu, quả thực trước ngý ta chưa từng gặp được!

Hai mắt Thiên Chấn hiện ra vẻ hưng phấn vô cùng, đã bị trận pháp trong hư không này hấp dẫn.

Đấy 10112 Dương Phàm âm thầm bội phục trình độ trận pháp của Thiên Chấn.

về mặt nghiên cứu trận pháp, hắn rõ ràng còn hơn rất nhiều Tông sư trận pháp ở thất giới.

Cho dù kỳ tài về trận pháp như Đặng Thi Dao, về mặt trình độ vẫn còn kém hẳn khá xa.

Dù sao Thiên Chấn là một Tiên Đế nghiên cứu trận pháp, thời gian nghiên cứu đã vô cùng nhiều.

Dương Phàm cũng kiên nhẫn, lắng lắng chờ đợi, nhân cơ hội này hấp thu linh hồn của mấy Thí luyện giả trong Mệnh Hạch.

Hắn mơ hồ ý thức được bảo tàng tiếp theo có lẽ không tầm thường.

Mấy tháng sau, Thiên Chấn bắt đầu bố trí trận pháp, thỉnh thoảng cũng cần Dương Phàm hỗ trợ. Xem ra hắn đã tìm ra được phương pháp phá giải.

Mấy ngày sau, chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang lên, phiên không gian này nở rộ hào quang vạn trượng, lộ ra một tòa cung điện khổng lồ.

Dương Phàm âm thầm cảm thấy kỳ quá. Nơi bảo tàng này che giấu thật sự rất bí mật. Nếu không phải Luân Hồi cảm quan của hắn vượt trội, không có Thiên Chấn với trình độ trận pháp kinh người thì ai có thể mở ra được nó?!

- Trận pháp che đầy bảo tàng này gần như tự thành thiên địa, khiến trình độ trận pháp của ta lại tiến lên một tầng.

Về mặt Thiên Chấn tự nào, trong mắt trần ngập hưng phấn.

Chỉ là, động tĩnh xuất hiện của cung điện này quá lớn, gần như kinh động hơn nửa số Thí luyện giả tiến vào nơi này.

- Động tĩnh thật lớn! Đây là bảo tàng khổng lồ như thế nào hiện thế?

Những Thí luyện giả ở cạnh đó nhanh chóng lao về phía này.

Dương Phàm cười lạnh, để Thiên Chấn tiếp tục phá giải những trận pháp xung quanh bảo tàng này.

Thiên Chấn hơi lộ ra ý cười, không chút nghi ngờ rằng Dương Phàm có thể đuổi được đám “ruồi nhặng” này.

Tiếp theo, với ánh mắt si mê hưng phấn, hắn lại tiếp tục nghiên cứu phá giải trận pháp nơi này.

Hưu—

Không lâu sau có hai gã Thí luyện giả bay tới bên cạnh, khi nhìn thấy cung điện thật lớn ở giữa không trung thì ánh mắt không khỏi sáng bừng lên.

- Cung điện bảo tàng thật kinh người, không ngờ lại ở giữa hư không, quy mô tất nhiên vượt xa những bảo tàng bình thường.

Hai người này hưng phấn không thôi.

Nhưng khi bọn họ bay tới gần, nhìn thấy Dương Phàm với hai tay chấp sau lưng, sắc mặt lạnh lùng thì không khỏi giật mình run rẩy.

- Ah! Là hắn!

Hai gã Thí luyện giả này vừa nhìn thấy Dương Phàm, bộ dáng liền như thấy quỷ, sắc mặt tái nhợt, thân thể cứng ngắc.

- Chạy, chạy mau!

Hai người vừa xác định người kia là Dương Phàm liền sợ tới mức hồn phi phách tán, quay đầu bỏ chạy, không quan tâm tới hình tượng của mình nữa.

Tiếp theo, lại có thêm ba người tới, sau khi thấy Dương Phàm đang khoanh tay đứng đó thì liền rút lui rất ngoan ngoãn.

Đương nhiên, cũng không ít Thí luyện giả không biết chi tiết, nhìn thấy bảo tàng này thì lòng tham nổi lên, nảy sinh ý nghĩ thương lượng, cùng nhau chia chác bảo tàng.

Mà Dương Phàm chỉ ột hần một chữ: Tử!

Mỗi khi hần giết một tên Thí luyện giả đều có được thêm hơn ớc điểm công tích, đương nhiên Dương Phàm sẽ không hạ thủ lưu tình.

Lúc này, điểm công tích của hần đạt hơn mười ba ớc điểm, cũng đủ để đổi được Thần khí bình thường.

Tiêu hao thêm nửa ngày, trên tòa cung điện này khê két một tiếng, mở ra một cánh cửa.

- Người vào trước đi!

Dương Phàm lần này nhường Thiên Chấn đi vào trước, bởi vì nhiệm vụ của cửa này là nhất định phải mở ra một bảo tàng, đạt được một kiện vật phẩm cấp thần khí.

Thiên Chấn bước vào trong cung điện, rất nhanh nghe được âm thanh nhắc nhở. Hần đã hoàn thành nhiệm vụ của cửa này, có thể xông quan.

Tuy nhiên, ánh mắt hần cũng thâm giật mình.

Tòa cung điện trước mắt này hóa ra lại trống rỗng. ngoại trừ một ít bài trí phải có ra, trên nóc nhà được khảm Dạ Minh Châu, bốn vách tường cũng có rất nhiều bức họa thì không còn có thêm bảo vật nào khác.

Dương Phàm lúc này mới đi vào, cũng vô cùng kinh ngạc.

Hai người điều tra một lúc, phát hiện tất cả những thứ bài trí nơi này ít nhất có giá trị sánh ngang với Thứ Thần khí.

Ví dụ như những phù bút trên thư trác đã tiếp cận cấp thần khí. Những thư tịch trên đó không ngờ lại học thức kinh nhân, gồm cả trận pháp, thôi toán, luyện đan, luyện khí...

Lại ví dụ như một hồ lô đựng rượu hóa ra lại là một loại Thần khí phụ trợ hiếm có, có thể hấp thu vạn vật, cũng có thể luyện hóa, nhằm luyện ra được tửu.

Một kiện vật phẩm nhìn như bình thường lại là một kiện pháp bảo Thần khí.

Điều này khiến hai người vô cùng hưng phấn. Không lâu sau, hai người lại phát hiện một họa quyền trên vách tường chính là một kiện Thần khí, bên trong có một không gian được xưng là tiểu thế giới, có thể dùng tránh nạn hay vây khốn.

Nửa ngày sau, những thứ trong cung điện này đều bị hai người thu dọn sạch sẽ. Thiên Chấn và Dương Phàm chia nhau người ba người bảy.

Cho tới khi rời khỏi cung điện này, trong lòng Dương Phàm cũng có chút hưng phấn không thôi. Hần không ngờ trong cung điện này lại chiếm được mấy kiện Thần khí.

Tuy nhiên, khi hai người rời đi, chuẩn bị tìm kiếm vị trí bảo tàng khác thì Dương Phàm đột nhiên cảm thấy được có chỗ không đúng.

- Chờ chút!

Thiên Chấn nghi hoặc nhìn hần.

- Tòa cung điện này...

Ánh mắt Dương Phàm nhìn chăm chú tòa cung điện, cẩn thận quan sát thì phát hiện ra nó ẩn chứa những tài liệu ngoại giới vô cùng cứng rắn, độ chắc chắn có thể sánh ngang Thần khí!

Thiên Chấn không khỏi giật mình. Hai người chỉ lo tìm kiếm bảo vật trong bảo tàng mà quên mất đi bản thân tòa cung điện.

1134. Chương 1081: Tuyệt Mệnh Âm Sát.

Hai người Dương Phàm chăm chú nhìn tòa cung điện này, thần quang trong mắt sáng ngời.

Thật lâu sau, Dương Phàm cười cười nói:

- Cái gọi là Tàng Bảo Điện này, bảo vật chân chính không phải là những vật phẩm bên trong mà chính là bản thân Tàng Bảo Điện!

Bọn họ thu hoạch được tất cả những thứ có giá trị trong Tàng Bảo Điện này nhưng cũng không bằng một phần mười so với bản thân Tàng Bảo Điện.

Toàn bộ cung điện khổng lồ này đều được cấu tạo thành từ tài liệu giới ngoại có thể so được với Thần khí!

Hai tay Dương Phàm run run, một kiện cung điện ẩn chứa tài liệu ngoại giới, có thể luyện chế ra bao nhiêu kiện Thần khí?

Mười kiện? Hai mươi kiện? Hay là năm mươi kiện?

Tòa cung điện này, từ một trình độ nào đó mà nói thì giá trị vượt xa Thần khí.

Dương Phàm thậm chí đang cấu tưởng lấy hơn phân nửa số tài liệu của Tàng Bảo Điện dung nhập vào Luân Hồi Tinh Bảo, khi đó Thiên Tượng đại sư có thể tinh luyện Tinh Bảo này tới trình độ như thế nào?!

Tiếp theo, hai người thương nghị làm sao có thể lấy đi Tàng Bảo Điện này.

- Bản thân Tàng Bảo Điện này có mang một loại trận pháp vô cùng huyền bí, có thể cố định ở trong thiên địa. Nếu có thể tham ngộ trận pháp này...

Thiên Chấn nhìn chằm chằm Tàng Bảo Điện, trong mắt bắn ra hào quang si mê, thần thái như là một sắc lang thấy được một mỹ nhân tuyệt nữ trần trụi...

Tiếp theo, Thiên Chấn lại chìm vào trong nghiên cứu trận pháp đại đạo.

Nhưng mà trận pháp ẩn chứa trong Tàng Bảo Điện này thật quá thâm ảo, ngay cả Thiên Chấn cũng cảm thấy rất khó giải quyết.

- Ta chưa từng gặp trận pháp nào thần diệu thế này, gần như đã đạt tới trình độ thiên đạo rồi!

Thiên Chấn từng trong nghiên cứu tĩnh lại một lần, dù không thể phá giải trận pháp nhưng ánh mắt càng lúc càng nóng cháy.

- Dương đạo hữu, sự huyền ảo của trận pháp này không thể phá phá được trong nhất thời bán hội được!

Thiên Chấn dò hỏi ý kiến Dương Phàm.

Ý tứ của hắn là muốn phá giải trận pháp này cũng cần tốn rất nhiều thời gian, sẽ làm mất cơ hội tìm kiếm bảo tàng khác.

- Cửa thứ sáu này có một trăm năm, giữ lại hai mươi năm cuối cùng cũng là đủ rồi!

Dương Phàm ảm đạm cười.

Giá trị của tòa cung điện này ít nhất gấp mười lần những bảo tàng bình thường, tốt thêm chút thời gian cũng là điều bình thường.

Vì mau chóng tìm hiểu phá giải trận pháp, Dương Phàm thậm chí gia tăng Luân Hồi cảm quan của mình lên người Thiên Chấn.

Ba!

Một chưởng đánh lên sau lưng Thiên Chấn, Luân Hồi cảm quan của Dương Phàm tiến nhập vào trong tâm thần của hắn.

Trong phút chốc, Thiên Chấn cảm giác mình tiến vào một trạng thái không minh huyền bí, có thể “nhìn thấy” vạn vật, nhìn rõ bản chất mà trước nay hắn chưa từng biết.

Hắn không khỏi kinh thán về trình độ thần thông của Dương Phàm. Tính ra, trình độ về trận pháp của mình căn bản không đáng nhắc tới.

Có sự gia tăng của Luân Hồi cảm quan, Thiên Chấn cảm giác tốc độ phá giải trận pháp của mình đã tăng lên gấp mười lần.

Nhưng dù vậy, mấy chục năm nháo nháy cái đã qua, Thiên Chấn cũng chỉ mới tìm hiểu được tám chín phần về đại trận nơi này.

Dương Phàm liên tục gia tăng Luân Hồi cảm quan lên người hắn, mơ hồ cảm giác có chút không thể kiên trì thêm được.

Cũng may hai người chiếm được vô số thiên linh địa bảo trong Đại Thiên thần

tháp này. Khi thấy không thể kiên trì được nữa liền điên cuồng hấp thu những thiên tài địa bảo này.

Rất cực, tính từ lúc tiến vào Tàng Bảo Điện này đã được bảy mươi năm, Thiên Chấn rốt cục phá giải được trận pháp này, ánh sáng trí tuệ nở rộ trong mắt hắn.

Trong mơ hồ, một tiếng ông cổ quái vang lên. Tàng Bảo Điện không lồ vốn cố định ai ngờ không đột nhiên rơi xuống bên dưới.

Dương Phàm mừng rỡ, đưa tay ra, thể rơi của Tàng Bảo Điện liền dừng lại.

- Thật nặng!

Dương Phàm nhíu mày, vận chuyển thêm nhiều pháp lực, thu lấy bảo điện này vào trong thế giới Mệnh Hạch.

Không gian giới chỉ bình thường chỉ sợ khó có thể chịu được thứ này.

Đáy lòng Dương Phàm âm thầm tính toán, chờ sau khi thành công xông quanh, nhất định phải kiếm một không gian giới chỉ tuyệt phẩm, cùng mất gần mười vạn điểm công tích.

Nghĩ đến đây, Dương Phàm càng lúc càng cảm thấy điểm công tích của mình vẫn chỉ nhỏ bé như muối bỏ biển mà thôi.

Sau khi thu lấy Tàng Bảo Điện này, kỳ hạn một trăm năm của cửa thứ sáu cũng chỉ còn ba mươi năm nữa.

Hai người Dương Phàm phi thân bay về khu vực khác, tiếp tục tìm kiếm bảo tàng.

Kết quả, trong khi hành tẩu, hai người phát hiện ra số Thí luyện giả còn lại ở Tàng Bảo Điện dưới đất này đã ít hơn trước rất nhiều.

Một số Thí luyện giả thậm chí đã luyện hóa Thần khí.

Bởi vì không gian giới chỉ bình thường khó có thể cất chứa Thần khí cho nên cần phải luyện hóa để mang theo người cho tiện.

- Không thể kéo dài nữa!

Dương Phàm hít sâu một hơi, trong mắt thoáng hiện lên sát khí như thực chất.

Thiên Chấn đứng bên cạnh hắn, tâm thần mơ hồ run rẩy. Hắn hiểu được Dương Phàm muốn đại khai sát giới!

Thăm dò bảy mươi năm ở Tàng Bảo Điện, những Thí luyện giả còn sống khẳng định cũng có ít nhất mấy ức điểm công tích trong tay, thậm chí một số Thí luyện giả đã nắm giữ được Thần khí.

Kể tiếp, Thiên Chấn chứng kiến một hồi giết chóc vô hình, có thể nói là đồ sát!

Bay tới một phiến dãy núi, có hai gã Thí luyện giả đang chém giết nhau, trong tay không ngờ đều có Thần khí.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn bọn họ, không nhanh không chậm tới gần.

Hai gã Thí luyện giả này nhanh chóng phát hiện có người tiếp cận, khi nhận ra đó là Dương Phàm thì thân sắc đại biến, lập tức chạy trốn.

-Tử!

Dương Phàm toàn lực tri thiên Đại Luân Hồi, đứng ở điểm cao tu vi, sinh mệnh và linh hồn của bọn họ đều bị Dương Phàm nắm trong tay.

Bùm bùm!

Hai cỗ thi thể rơi xuống.

Không hề có sức phản kháng.

Mặc dù kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Thiên Chấn nhưng hấn vẫn cảm giác run sợ!

Thật đáng sợ, quả thật giống như tử thần!

Chỉ cần đổi mặt, địch nhân liền đi vào địa ngục!

Hấn căn bản không thấy Dương Phàm ra tay, chỉ mơ hồ cảm giác được một cỗ lực lượng huyền bí tới từ Luân Hồi.

Phàm là những Thí luyện giả bị giết, linh hồn đều bị thu lấy, sinh cơ tiêu tan.

Nắm sinh mệnh trong tay, nắm giữ Luân Hồi!

Từ sinh mệnh tự nhiên, diễn biến đến trình độ Đại Luân Hồi.

Vipxcmdecn.xn

Khả năng nghịch thiên của Tiên Hồng Quyết quả thật không cần hoài nghi.

Nếu như cảnh giới thấp hơn Dương Phàm một tầng thì căn bản không có lực phản kháng.

Thiên Chấn yên lặng không nói gì mà chỉ lẳng lặng đi theo Dương Phàm. Đáy lòng hấn cũng âm thầm bi ai cho những Thí luyện giả gặp phải Dương Phàm.

Trong lòng hấn bắt đầu nhớ lại những cường giả đỉnh cao tiến vào trong Đại Thiên thần tháp, gần như không thể nghĩ ra có người nào nắm chắc kháng cự được với Dương Phàm.

Sắc mặt Dương Phàm lạnh lùng như thiết, sát khí toàn thân phát ra đủ khiến những kẻ dưới Tiên Đế phải run rẩy cứng bái.

Phi hành mấy ngày, lại gặp thêm một tên Thí luyện giả đơn độc.

Người này cũng không biết nội tình, trong tay có một kiện Thần khí, thấy hai người Dương Phàm tay trần cho nên thậm chí trong đầu còn nảy sinh ý niệm xuống tay.

-Tử!

Dương Phàm cười lạnh một tiếng. sát khí như thực chất dung hợp với Đại Luân Hồi lực.

Sắc mặt gã Thí luyện giả kia trắng bệch, cả người liền lạnh như băng. Linh hồn và sinh mệnh hấn đông cứng lại, sau đó tiêu V0112.

Liên tục chém giết ba gã Thí luyện giả, điểm công tích trên người Dương Phàm đã đạt tới hai mươi lăm ức.

- Những kẻ này cũng chỉ là tiểu binh tiểu tướng mà thôi!

Dương Phàm cảm thấy không hài lòng.

Từ trong đáy lòng có một thanh âm nói cho hấn rằng đạt được càng nhiều điểm công tích thì sau khi xông quan càng nắm chắc cứu sống Hồ Phi!

Hồ Phi chết đối với Dương Phàm mà nói là nỗi đau xót không thể xóa nhòa.

Tình cảm của hai người xuất phát từ khi còn là tu sĩ bậc thấp, từ Phàm giới đi lên, sau đó phi thăng Thượng giới, tung hoành thất giới.

Dương Phàm phỏng đoán càng đạt được nhiều điểm công tích, càng có lợi cho việc cứu sống Hồ Phi.

Lại qua nửa năm, Dương Phàm một đường hoành hành, chém giết hơn hai mươi gã Thí luyện giả, điểm công tích trên người đã aân đạt tới trăm ức.

Hiện tại, số Thí luyện giả ở Tàng Bảo Điện càng lúc càng ít, thường phi hành cả nửa tháng cũng khó gặp phải một người.

Thiên Chấn gần như chết lặng nhưng sự rung động và kinh sợ trong lòng cũng không thể xóa bỏ được.

Nửa năm qua, một hơi chém giết hơn hai mươi gã Thí luyện giả, không ai có thể chạy thoát.

Hắn thậm chí hoài nghi những Thí luyện giả còn lại trong Tàng Bảo Điện dưới đất này có phải sẽ bị Dương Phàm giết chết hết hay không?

Trên thực tế, không chỉ có Dương Phàm giết chóc, những Thí luyện giả khác cũng triển khai những cuộc chém giết vô tình.

Trong bảy mươi năm qua, gần như tất cả bảo tàng trong Tàng Bảo Điện này đã bị khai phá hết, tiếp theo chỉ là một màn aiết chóc mà thôi.

Điểm khác nhau là các Thí luyện giả khác giết chóc lẫn nhau.

Mà Dương Phàm lại là đồ sát!

Cho tới bây giờ, không ai có sức phản kháng.

Mặc dù Dương Phàm không luyện hóa Thần khí, thậm chí Thứ thần khí.

Đứng ở điểm cao tu vi, hắn nhìn xuống thiên địa, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhoáng cái, lại trôi qua hai năm. Dương Phàm giết thêm ba gã Thí luyện giả, điểm công tích rốt cục tăng lên con số một trăm ức!

Một ngày kia, Dương Phàm đụng phải một đối thủ cũ, chính là Liễu Cửu Thiên.

Liễu Cửu Thiên vừa nhìn thấy Dương Phàm thì không hiểu run lên, vận chuyển pháp lực suốt đời.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm giác sinh cơ và linh hồn trong cơ thể bị một cỗ lực lượng tuyệt cường không thể nắm bắt áp chế.

Linh hồn thậm chí có xu hướng rời khỏi thân thể.

Sắc mặt Liễu Cửu Thiên tái nhợt, pháp lực toàn thân bộc phát, trực trùng cửu tiêu, kinh triệt thiên địa.

Nháy mắt, thực lực hắn mạnh mẽ tăng lên mười lần, miễn cưỡng khôi phục vài phần tự do. Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện Truyền Tống Lệnh, bạch quang bao phủ, thân thể biến mất.

Liễu Cửu Thiên là người đầu tiên chạy thoát dưới tay Dương Phàm.

Toàn bộ quá trình này chỉ diễn ra trong hai ba tức, Thiên Chấn lại kinh tâm động phách, trong lòng cuối cùng thở phào một hơi.

Liễu Cửu Thiên đúng là người đầu tiên có thể chống đỡ quá một tức, đồng thời có thể chạy thoát.

- Tàng Bảo Điện dưới đất có lẽ chỉ còn lại vài người!

Dương Phàm đột nhiên lên tiếng.

Thiên Chấn cũng hiểu được ý tứ của hắn. Những Thí luyện giả còn lại không thể nghi ngờ đều là vương giả trong tinh anh.

Liễu Cửu Thiên có thể chạy thoát khỏi bàn tay Dương Phàm thì tất nhiên sẽ có người thứ hai.

Quả nhiên, mấy tháng sau Dương Phàm lại gặp được Hoàng Không.

Người này tu luyện Kim Cương Bất Hoại Thân, cường đại chưa từng có, so với Phất Môn Bất Khôi Kim Cương còn mạnh hơn.

Quan trọng là người này còn luyện hóa một kiện Thần khí phòng ngự linh hồn, Dương Phàm khó có thể thu đi linh hồn đối phương.

Hoàng Không này dám kiên trì mười tức trước mặt Dương Phàm, cuối cùng xuất ra Truyền Tổng Lệnh, nói ra mấy câu rồi rời đi:

- Người rất mạnh!

Liên tiếp có hai người thoát khỏi tay Dương Phàm, bị ép phải xông quan trước thời hạn.

Trên mặt Dương Phàm cũng không bận tâm, tiếp tục điều tra, hơn nữa còn rất kiên nhẫn.

Ba năm sau, ở trên không một mảnh đầm lầy có sương khói lượn lờ, Đại Luân Hồi cảm quan của Dương Phàm sinh ra cảm ứng.

Hừ---

Một đạo hàn quang xông tận trời từ trong đầm lầy lao ra, tốc độ nhanh tới cùng cực.

Dương Phàm không kịp dùng Đại Luân Hồi cảm quan tập trung người này, một thanh đoàn đao đã xuyên qua cổ họng hắn.

Phốc!

Máu tươi trực tiếp từ cổ họng Dương Phàm bắn ra, bị một đao tuyệt sát.

Thiên Chấn sợ ngây người, sau khi Dương Phàm bị giết mới kịp hoảng hốt, cả người như tiến nhập hầm băng.

Hắn tuyệt đối không ngờ trong sổ Thí luyện giả còn có người có thể chém giết Dương Phàm.

Trong dữ liệu của hắn, có thể chạy thoát khỏi tay Dương Phàm đã là cực hạn rồi.

- Hừ, vì giết người, ta tự mình hóa thành khô mộc, ẩn nấp nơi này ba năm, bởi vì nơi này thuận lợi che dấu khí tức.

Người ra tay chính là Thần Ảnh, kẻ có tốc độ thân pháp quỷ dị và nhanh nhất trong tất cả Thí luyện giả.

Lúc này, trên người hắn dính đầy bùn đất, hai mắt như đao phong, khóe miệng hiện ra vẻ đắc thắng.

1135. Chương 1082: Thần Ma Luyện Tâm Lộ

Thiên Chấn ngã ra như phỗng. đột nhiên một cơn ớn lạnh lan tràn toàn thân, ngay cả linh hồn cũng như đông lại.

Thần Ảnh trước mắt mặt hắc bảo. đoản đao trong tay đang không ngừng nhò máu. tiếp đó mang theo một cỗ sát khí trí mạng tập trung trên người hắn.

Làm sao có thể?!

Trong mắt Thiên Chấn hiện ra vẻ sợ hãi và không thể tin nổi.

Ngay cả cường hãn như Dương Phàm cũng bị người này một đao tuyệt sát!

Có lẽ tu vi người này thực cùng không bằng Dương Phàm, giao phong trực diện cùng có thể không có lực hoàn thủ.

Nhưng hắn là một sát thủ. một sát thủ đạt tới đẳng phong tạo cực. khả năng ẩn nấp đã đạt tới cực điểm.

Để đối phó với Dương Phàm, hắn đã mai phục ở nơi đầm lầy này ba năm, cùng nháy mắt bộc phát ra tuyệt mệnh ám sát vượt qua thực lực bản thân mười lần.

Chỉ là sau khi chém giết Dương Phàm, sắc mặt Thần Ảnh đột nhiên như nhận ra điều gì không đúng, vẻ tươi cười đọng lại!

Điểm công tích!

Không có đạt được điểm công tích!

Thần Ánh là một sát thủ đỉnh phong, trong Đại Thiên thần tháp này tự nhiên chém giết không ít Thí luyện giả.

Mỗi khi chân chính diệt sát được một gã Thí luyện giả, tất nhiên sẽ đạt được điểm công tích của đối phương.

- Ha ha ha... Bản lĩnh ám sát của người quả không tầm thường!

Một tiếng cười khê vang lên, Dương Phàm từ trong Luân Hồi Môn bước ra, lông tóc vô tổn.

Thiên Chấn lộ ra vẻ mặt mừng như điên, trong lòng cùng thờ phào một hơi. Hắn không ngờ Dương Phàm còn có thể chết rồi phục sinh.

- Điều này quả thật quá biến thái!

Khi Dương Phàm đang tủm tỉm cười nhìn hắn, cả người Thần Ánh phát lạnh, đột nhiên phát hiện ra linh hồn và sinh mệnh bị một cỗ lực lượng không thể nắm bắt áp chế.

Với thực lực của hắn, ít nhất còn có sức phản kháng.

Nhưng là...

Phốc!

Đột nhiên một đạo hàn mang đâm xuyên qua cuống họng hắn.

Đồng tử hai mắt Thần Ánh ngưng trệ, sinh cơ toàn thân tiêu vong.

Trước khi chết, trên mặt vẫn biểu lộ vẻ không thể tin nổi.

Hiển nhiên hắn không thể lý giải được thương tổn vốn xảy ra cho Dương Phàm sao lại phản hồi lại với cũng phương thức trên người mình.

- Sai lầm lớn nhất của người chính là ra tay với ta!

Dương Phàm nhìn về phía thi thể vừa chết đi của Thần Ánh, thản nhiên nói.

Nếu Thần Ánh không ra tay đối với Dương Phàm thì hắn cũng có thể như Hoàng Không. Liều Cừu Thiên, có tài năng giãy dụa không tiếc mọi giá rồi chạy trốn, sử dụng truyền tống Lệnh Bài thông quan.

- Đánh chết Thí luyện giả Thần Ánh, đạt được tám mươi ức điểm công tích.

Một thanh âm vang lên trong óc Dương Phàm.

Tám mươi ức?

Dương Phàm cảm thấy kinh thán. Trong tay tên Thần Ánh này không ngờ có nhiều điểm công tích như vậy!

Nên biết rằng dù là hắn cũng chỉ có hơn một trăm ức điểm công tích mà thôi.

Tuy nhiên, ngẫm lại bản lĩnh ám sát của người này đạt tới đẳng phong tạo cực, dường như chỉ có vài người là tránh thoát khỏi sự ám sát của hắn. Ngay cả Dương Phàm cũng như vậy huống hồ là nhưmơ Thí luyện giả khác.

Giết chết Thần Ánh, Dương Phàm cũng thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Trên người người này có mấy kiện vật phẩm cấp Thần khí, gồm cả mấy kiện Thần khí chân chính.

- Ha ha ha... Thật sự là dê béo đưa tới cửa!

Dương Phàm không khỏi cảm khái nói.

Từ trong đồng chiến lợi phẩm, hắn lấy ra vài món có ích cho Thiên Chấn, trợ giúp hắn đôi chút.

Thiên Chấn tự nhiên vô cùng vui vẻ.

- Hiện tại, Tầng Bảo Điện này hắn không còn có Thí luyện giả nào nữa đâu!

Dương Phàm và Chấn Thiên đi quanh một lúc. rốt cục cùng không còn gặp thêm được Thí luyện giả nào nữa.

Trong lúc này. Luân Hồi cảm quan Dương Phàm lại phát hiện ra hai bảo tàng tương đối bí mật. đều thành công mở ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mắt thấy thời gian của cửa thứ sáu này cùng chỉ còn vài năm cuối cùng.

- Cần phải trở về rồi!

Dương Phàm và Thiên Chấn lấy Truyền Tống Lệnh Bài ra.

Bá bá!

Ngay sau đó, hai người liền xuất hiện trên quảng trường.

Lúc này, tổng số điểm công tích trên người Dương Phàm đã đạt tới hơn hai trăm hai mươi ức.

Ngay cả Thiên Chấn cũng có được ba mươi ức điểm công tích.

- Chỉ còn lại hai người các người.

Dẫn đạo giả Trương Du Vũ cười cười nói.

- Có bao nhiêu người xông quan cửa thứ sáu này?

Dương Phàm dò hỏi.

- Bảy!

Trương Du Vũ lại cười đáp.

Bảy!

Trong lòng Thiên Chấn phát lạnh. Nếu lúc trước hắn không lựa chọn hợp tác với Dương Phàm thì phải chăng cũng giống như chín trăm chín mươi ba người kia, đều bị loại bỏ lần lượt từng người một?!

- Lần thí luyện này so với bất cứ lần nào trước đây đều thảm thiết hơn một chút!

Đôi mắt Trương Du Vũ lộ ra ý cười, như vô tình liếc nhìn Dương Phàm một cái.

Thiên Chấn không khỏi giật mình. Trong sổ Thí luyện giả có kẻ yêu nghiệt như Dương Phàm và sát thủ biến thái như Thần Ảnh thì cơ hội sinh tồn đương nhiên sẽ rất thấp.

Trong những lần thí luyện trước đây. sự chênh lệch giữa các Thí luyện giả sẽ không lớn như vậy. cơ hội sống sót đương nhiên sẽ lớn hơn.

Xông quan cửa thứ sáu. Dương Phàm chiếm được rất nhiều điểm công tích. Giờ phút này. hắn cùng có không ít Thần khí. tài liệu ngoại giới, mục đích đã hoàn toàn đạt được, thậm chí vượt xa!

Dương Phàm trước luyện hóa một bộ Thần khí gồm Thần khí phòng ngự linh hồn. Thần khí chiến giáp và một thanh thần kiếm.

về số điểm công tích khổng lồ của mình, Dương Phàm cùng trích ra mười ức. mua được không ít tài liệu ngoại giới đỉnh cao hiếm có.

Nhớ lại mấy năm đã trôi qua. Thiên Chấn Cũng luyện hóa vài kiện Thần khí. tuy nhiên hắn lại không có Thần khí phòng ngự linh hồn. Loại Thần khí này cùng khá thưa thớt. cùng là bảo bối bảo mệnh rất tốt!

Rất nhanh, kỳ hạn trăm năm đã tới.

Dẫn đạo giả Trương Du Vũ triệu tập Bảy tên Thí luyện giả cuối cùng còn lại.

- Giai đoạn thí luyện thứ hai đã hoàn thành, chỉ còn lại một giai đoạn và ba cửa cuối cùng!

- Điều ta muốn nói chính là ở giai đoạn cuối cùng này, độ khó rất lớn. Cửa thứ Bảy, nhiều giới năm qua hiếm có người thành công. Mà cửa thứ tám gần như không ai thành công. Còn cửa thứ chín cơ bản không có hy vọng!

Trương Du Vũ cười dài đánh giá những người nơi này.

Khó như vậy sao?!

Bảy tên Thí luyện giả còn lại đều đưa mắt nhìn nhau.

Trên thực tế, bọn họ sẵn như không hy vọng xa vời sẽ Xứng quan được cửa thứ tám và thứ chín.

Nhưng cửa thứ Bảy không ngờ lại khó như vậy! Nhiều giới năm vẫn hiếm có người xông qua.

Một giới năm là bao nhiêu lâu?

Mọi người có thể đoán được đa phần là tuổi thọ của một thế giới!

Mà thế giới cùng loại như thất giới thử Đại Thiên thần tháp xuất hiện cũng đã hơn vạn lần.

Mà nhiều giới năm cùng hiếm có người xông qua, từ đó cho thấy độ khó của ử này!

- Kể tiếp là cửa thứ Bảy, có thể lựa chọn tiếp tục hoặc rời đi!

Thiên Chấn chờ đợi quyết định của Bảy gã Thí luyện giả cuối cùng này.

- Ta từ bỏ!

- Ta từ bỏ!

Rất nhanh, hai thanh âm vang lên.

- Các người có thể lựa chọn dùng điểm công tích đổi vật phẩm rồi rời đi!

Trương Du Vũ vùng tay lên, hai gã Thí luyện giả này lập tức được dịch chuyển tới khu vực khác.

ít đi hai người, nơi này chỉ còn lại năm.

Thiên Chấn đứng bên cạnh Dương Phàm, thần tình do dự.

Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía Dương Phàm.

Dương Phàm mỉm cười nói:

- Mục đích chuyến này của người đã đạt được chưa?

- Đã hoàn thành, vượt xa mong muốn!

Thiên Chấn hít sâu một hơi mới trả lời Dương Phàm, sau đó lập tức hiểu rõ ý tứ của đối phương.

- Bằng hữu, cảm ơn đề nghị của người! Ta nên lượng sức mà đi, hy vọng ngày sau sẽ còn cơ hội gặp lại!

Thiên Chấn nhìn hắn thật sâu.

Trước khi đi, hắn xuất ra một cái ngQC giản siao cho Dương Phàm:

- Đây là tất cả thể ngộ và tâm đắc một đời của ta trên con đường nghiên cứu trận pháp!

Dương Phàm thu lấy ngQC giản này, nhìn hắn biến mất khỏi quảng trường, trong lòng càng thêm cô độc.

Sau một lúc, trên quảng trường này chỉ còn lại ba Thí luyện giả.

Dương Phàm, Liễu Cửu Thiên, Hoàng Không.

Dương Phàm phát hiện ra Liễu Cửu Thiên hiện tại đã luyện hóa một kiện Thần khí phòng ngự linh hồn, còn có công pháp đặc biệt rèn luyện qua nhục thân.

Hai gã Thí luyện giả còn lại đều có Thần khí phòng Ngự linh hồn. Dương Phàm muốn thăm sát bọn họ trong thời gian ngắn gần như là không thể!

Hơn nữa, giờ phút này thấy hai người đứng chung một chỗ, dùng ánh mắt căm thù nhìn Dương Phàm thì hiển nhiên đã liên thủ hợp tác. cùng chống lại Dương Phàm.

- Cửa thứ Bảy “thế giới trầm luân”, thông qua Thần Ma Luyện Tâm Lộ, kỳ hạn ba ngày!

Trương Du Vũ dè dặt lại một chút.

Kỳ hạn ba ngày!

Ba gã Thí luyện giả cuối cùng cũng không khỏi ngẩn ra.

- Phần thưởng cho cửa này là một trăm ức điểm công tích, mười khối Tổ thần thạch, ba kiện Thần khí!

Khi Trương Du Vũ tuyên bố phần thưởng. ba gã Thí luyện giả cuối cùng đều vô cùng động tâm.

Một trăm ức điểm công tích!?

Phần thưởng này thật sự quá dày!

Mười khối Tổ thần thạch? Đây là thứ gì?

Nhưng nghĩ lại những lần xông quan phía trước đều có Linh thạch, Tiên thạch thể hiện tại xuất hiện Tổ thần thạch. Từ đó cho thấy giá trị thứ này vượt xa Tiên thạch!

- Thất bại. sẽ vĩnh viễn bị lạc trong thế giới trầm luân...

Thân ảnh Trương Du Vũ dần trở nên mờ nhạt. Quảng trường nơi này đột nhiên biến đổi. bốn phương tám hướng là hỏa diễm thiêu đốt phừng phừng.

Toàn bộ thế giới trước mắt đều bị hắc diễm bao phủ. không có cực nóng, không có áp bách, chỉ còn sự mê hoặc thần bí.

Trong tâm thần chỉ có một con đường nhỏ. đi tới điểm cuối không CŨNG.

Hai người Liễu Cửu Thiên và Hoàng Không đều nhìn chăm chăm Dương Phàm với vẻ cảnh giác.

Dương Phàm cười cười, bước đi lên trên con đường nhỏ này.

Vừa mới đặt chân lên, trong lòng hắn đột nhiên chấn động, trong đầu xuất hiện vô số ma âm. gọi lên tất cả nỗi lòng của hắn.

Cảm giác này giống như tâm ma kiếp nhưng so với tâm ma kiếp hắn gặp ở Phàm giới phải mạnh hơn vô số lần.

Dương Phàm đi về phía trước, mỗi bước tiến lên, ma âm bốn phía như càng lúc càng tăng lên.

Không lâu sau, hắn bị bao phủ trong hắc diễm cuộn cuộn.

Liễu Cửu Thiên và Hoàng Không sóng vai nhau bước đi, tâm thần đều run lên, vội vàng vận chuyển pháp lực. hội tụ tinh thần ý chí chống đỡ lại cỗ ma âm kia.

Ba tên Thí luyện giả cuối cùng chậm rãi bước trên Thần Ma Luyện Tâm Lộ.

Càng xâm nhập sâu. khuôn mặt ba người càng hiện lên vẻ giãy dụa, trong mắt hiện lên đủ loại cảm xúc.

Mà con đường trước mặt lại như không có điểm cuối.

Sau nửa canh giờ, trên trán Liễu Cửu Thiên và Hoàng Không đều đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt nhìn qua có chút suy yếu.

- Nếu không phải chúng ta đã luyện hóa Thần khí phòng ngự linh hồn thì chỉ sợ không có chút cơ hội nào!

Liễu Cửu Thiên sợ hãi nói.

Hắn không tiếc tiêu hao điểm công tích, đổi lấy một kiện Thần khí phòng ngự linh hồn là vì có thể đối kháng lại Dương Phàm ở một cửa này. không ngờ thật đúng là đánh bữa mà trúng!

Tuy nhiên, càng đi xa. hai người càng lúc càng cảm thấy cổ hết sức.

Nhưng làm cường giả đỉnh phong, ý chí của bọn họ quả thật vô cùng mạnh mẽ.

- Cảnh giới của tên Dương Phàm kia hiển nhiên cao hơn so với chúng ta! Đã không nhìn thấy bóng của hắn nữa.

Hoàng Không nhìn về phía trước, con đường nhò này bị hắc diễm vô tận bao phủ. đã không nhìn thấy Dương Phàm được nữa.

Dương Phàm đích xác cao hơn bọn họ một bậc. tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Hành tẩu thật lâu, hắc diễm tràn ngập trong thể giới trầm luân này đã dần dần chuyển sang màu tím. uy lực tăng lên nhiều.

Bước vào thể g1 ới tử diễm thiêu đốt. khuôn mặt Dương Phàm đột nhiên không hiểu sao trở nên dữ tợn. toàn thân đầy mồ hôi. thân thể không ngừng run rẩy.

Tử diễm này sợi lên vô số dục VỌng và cảm xúc tiêu cực trong người hắn.

Cuối CŨNG. ý chí của hắn thậm chí bị dao động.

Thời khắc mấu chốt, sợi dây chuyền trước ngực Dương Phàm phát ra lam quang dịu dàng. khiến vẻ mặt hắn dịu đi vài phần.

Tiếp theo. ý chí hắn lại trở nên kiên định. Hắn nghĩ tới Hồ Phi đã chết, nghĩ tới Vũ Tịch. Thi Dao...

Hành tẩu thật sâu. từ trong tử diễm cuộn cuộn phía sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm thiết.

- Đi chết đi!

Khuôn mặt dữ tợn của Liễu Cửu Thiên hiện lên trong Đại Luân Hồi cảm quan của Dương Phàm.

Phốc!

Trên ngực Hoàng Không bị một cây thần kiếm lóe ra quang hoa lưu ly xuyên thủng. máu tươi đổ ra như suối.

1136. Chương 1083: Trâm Luân

- Người... người lại dám xuống tay với ta!

Hoàng Không tức giận oán hận nhìn chằm chằm Liễu Cửu Thiên.

Hắn là cường giả luyện thể tới đẳng phong tạo cực, lại có Thần khí phòng ngự hộ thể cho nên thần kiếm của Liễu Cửu Thiên cũng chỉ đâm sâu vào ngực hắn được nửa tấc!

- Ta nếu không động thủ trước thì người cùng sẽ giết ta!

Khuôn mặt Liễu Cửu Thiên lộ ra vẻ sợ hãi. tham lam. độc ác...

- Đi chết đi!

Hoàng Không gào lên giận dữ, ngoài thân nở rộ quang hoa màu kim tinh, phát ra lực lượiig khủng bố tuyệt luân, đánh thănơ một chương vào ngực Liễu Cửu Thiên.

- Rắc!

Thân thể Liễu Cửu Thiên bị đánh bay đi. phun ra một búng máu. lại bám riết không tha đánh tới Hoàng Không.

`m ầm ầm---

Hai người dưới ảnh hưởng của tâm ma vô tận, cuối cùng mất đi lý trí. siao thủ với nhau, đánh cho kinh tâm động phách.

Trong mắt Dương Phàm thoáng hiện lên một tia thương hại, bước chân vẫn kiên định trầm ổn. tiếp tục đi về phía trước.

Trong vòng ba ngày. hần phải vượt qua Thần Ma Luyện Tâm Lộ. nếu không sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này.
Từ điểm bốn phía càng lúc càng đậm, càng lúc càng mạnh mẽ.

Hô!

Từ điểm đây trời cuộn cuộn mảnh liệt ập tới, gần như hoàn toàn nuốt chửng lấy Dương Phàm.

Thần tình hần hoảng sợ. chỉ thấy một con Tử Diễm Ma Long có thể thôn thiên phê địa hóa thành bộ dáng Long Hoàng Tổ. tay cầm Cửu Long Thử với khí thế đánh đầu thẳng đó xuyên qua thân thể mình.

- Ahhh...

Dương Phàm kêu thảm một tiếng, không ngờ bị Long Hoàng Tổ tiêu diệt.

Nhưng hần nhanh chóng Luân Hồi tái sinh.

- Ha ha ha... người cho rằng như vậy là có thể bảo mệnh sao?!

Long Hoàng Tổ cười dữ tợn điên cuồng, hóa thành Kim Long chín màu ười vạn trượng. Cửu Long Thử lại xuyên qua hư không, đánh thẳng về phía thế g1 ới Mệnh Hạch, phá Hủy Diễm Sinh đại thụ.

Dương Phàm ở trong tuyệt vọng chỉ còn lại một lù ý thức cuối cùng, trơ mắt nhìn Long Hoàng Tổ phá Hủy tất cả thân hữu trong Luân Hồi Tinh Bảo.

Không lâu sau. Đặng Thi Dao bị bắt tới Cửu Long Cung làm tiểu thiếp, tự sát mà chết. Vân Vũ Tịch trở thành vợ của Ngao Thanh, lệ tràn đầy mắt...

- Ahhhh! Không được....

Trên trán hần đổ đầy mồ hôi lạnh, phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Ở thời khắc mấu chốt, linh hồn hần như sắp hồng mất đột nhiên thanh tĩnh, cảm nhận được một mảnh thanh lương như mưa phùn do Sinh Mệnh Lục Lưu truyền tới từ phiến Lục thổ địa trong Tiên HỒNG Không Gian.

- Huyền tượngthật đáng sợ...

Dương Phàm nhớ mang máng tình cảnh tuyệt vọng tới cực điểm lúc trước.

Tuy nhiên lúc này. hần đã vượt qua sợ hãi. khuôn mặt càng thêm kiên định, cười lạnh nói:

- Chính là Long Hoàng Tổ, tuy nhiên là ý vào Thần khí khiến ta không làm được gì! Chờ sau khi ta thí luyện trở về thất giới, nhất định giết cho Cửu Long Cung của hần không còn CỌng cỏ!

Hần tiếp tục đi tới. mảnh hỏa diễm màu tím phía trước siờ lại biến thành màu xám.

Không ngừng đi sâu vào. khuôn mặt Dương Phàm trào ra hai hàng nước mắt.

- Hô Phi. người không thể chết được!

Trên mặt Dương Phàm không ngừng tràn nước mắt. cả người bi thống cực điểm, trong đầu hiện lên tình cảnh Hồ Phi bị giết chết.

Bất kể hần cố gắng thế nào cũng không thể quên được sự thật kia!

Dưới sự bi thống vô tận, bước chân của Dương Phàm càng lúc càng chậm, cuối cùng ngồi lại tại chỗ. vùi đầu khóc lớn!

- Dương lão đại, người quá khiến ta thất vọng rồi! Người nói cam đoan sẽ khiến ta xông quan nhưng ta giờ lại đã chết! Ta để người làm đầu lĩnh, người đà làm gì được cho ta?! Người có tư cách gì để ta gỌI là lão đại?!

Hồ Phi vô cùng thất vọng nhìn hần.

- Rất xin lỗi Hồ Phi, đều là do ta sai rồi! Nhưng người yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu sống người!

Thần tình Dương Phàm bi thống giữ chặt tay Hồ Phi.

Trong bí thống vô tận, Dương Phàm chưa gượng dậy được, gần như quên mất đi tới.

Mà Thần Ma Luyện Tâm Lộ chỉ có kỳ hạn ba ngày, hiện tại đã vượt qua một ngày.

Sinh Mệnh Lục Lưu từ Tiên Hồng Không Gian lại chảy ra. Thần khí phòng Ngự linh hồn trước ngực hắn lại nở rộ lam quang.

Nhưng hòa diễm màu xám vô tận quần lấy người hắn, xâm nhập cả vào trong não. thậm chí đột phá kiện Thần khí phòng ngự.

Dương Phàm chỉ cảm nhận được một tia thanh lương của Sinh Mệnh Lục Lưu từ phiến mảnh đất xanh truyền tới.

Nhưng lúc này, ngay cả một tia thanh lương cuối cùng kia cũng dần dần bỏ rơi hắn.

- Gâu gâu! Gâu gâu!

Đúng lúc này. Dương Phàm nghe được thanh âm của một C0n chó nhỏ.

Thanh âm này rất quen thuộc!

Dương Phàm phút chốc tỉnh ngộ. Thanh âm này dường như là của C0n chó nhỏ trong Tiên Hồng Không Gian.

Cả người hắn ứa đẫm. ngưng mắt nhìn lên thì thấy Thần Ma Luyện Tâm Lộ đã bị hôi diễm vô tận bao phủ.

- Ta không thể trầm luân như vậy. Nếu không làm sao có cơ hội cứu sống Hồ Phi!?

Thần sắc Dương Phàm càng ngày càng kiên định, kiên trì bước từng bước về phía trước.

Hai ngày tiếp theo, hắn lại đối mặt với đủ loại tâm ma và ảo cảnh nhưng với ý chí kiên định như sắt đá. hắn đã khắc chế được hết.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Dương Phàm đã đi qua ngày thứ hai trên Thần Ma Luyện Tâm Lộ. chỉ còn lại một ngày cuối cùng.

Về phần Hoàng Không và Liễu Cửu Thiên, hắn đã sớm mất đi tung tích hai người.

Đúng lúc này. hỏa diễm trong thế giới trầm luân này lại lưu chuyển ánh sáng lưu ly đủ màu sắc!

Đẹp! Rất đẹp!

Dương Phàm bị sự xinh đẹp tới tận bản chất này hấp dẫn.

Theo bản năng, hắn khắc chế cố hấp dẫn này, không thưởng thức thế giới xinh đẹp này.

Nhưng bất kể hắn nhắm hai mắt lại. cảnh tượng tuyệt mỹ kia vẫn hiện rõ trong óc hắn.

Một khắc này, một tiên tử váy xanh vô cùng tao nhã tự nhiên hiện ra, dĩ nhiên là Vân Vũ Tịch.

- Dương đại ca!

Hai gò má Vân Vũ Tịch xấu hổ, nhẹ nhàng thả bộ váy trên người xuống, lộ ra thân thể băng thanh ngọc khiết hoàn mỹ không tỳ vết!

-Vũ Tịch!9

Về mặt Dương Phàm hoảng hốt. không ngờ Vân Vũ Tịch luôn rụt rè lại có lúc thế này!

Mối quan hệ giữa hắn và Vân Vũ Tịch vẫn là tình yêu về mặt tinh thần, chưa từng chân chính có quan hệ xác thịt.

Giờ khắc này. trong lòng Dương Phàm mơ hồ bị kích động. vốn đang có chút do dự đã thấy Vân Vũ Tịch đưa đẩy. thở ra hương thơm như lan. nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta yêu nhau nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có một ngày thật sự là vợ chồng. Chẳng lẽ chàng không yêu thương Vũ Tịch sao?!

- Không!

Dương Phàm vô cùng cảm động, cảm nhận thân thể không tv vết của Vũ Tịch đang áp lại gần mình.

Đúng lúc này. từ trong Sinh tức chi địa truyền ra tiếng gầm gừ khe khẽ của con chó nhỏ.

- Không được, ta còn phải cứu sống Hồ Phi!

Dương Phàm đột nhiên như nghĩ tới điều gì!

- Phu quân, chờ hoan ái xong rồi chàng lại đi không được sao?!

Vân Vũ Tịch nước mắt ràn rụa, hai mắt mờ mịt.

Cánh tay Dương Phàm bị nàng kéo lên đôi gò bồng đảo khiến dục VỌng sâu trong nội tâm hoàn toàn bị phóng thích.

Lúc này, dù bên tai vẫn còn âm thanh gầm gừ của con chó nhỏ nhưng lại càng lúc càng xa vời.

Sau khi triền miên, Dương Phàm đột nhiên nhớ tới chính mình còn có rất nhiều việc phải làm!

- Hì hì. Dương đại ca chẳng lẽ quên chàng đã từ trong Đại Thiên thần tháp đi ra. giết chết Long Hoàng Tổ. chứ ta đã sớm thành thân. Chàng giỖ đã là phu quân của Vũ Tịch!

Vũ Tịch nhẹ nhàng ôm lấy hắn!

- Thật sao?

- Không tin chàng hỏi Thi Dao đi!

Dương Phàm rất nhanh thấy được Thi Dao. ngay cả Hồ Phi cũng ở nơi này.

- Dương lão đại!

Hồ Phi hướng hắn làm trò.

- Dương Phàm, đa tạ người cởi bỏ phong ấn khiến ta đạt được tự do!

Vô Song với bạch ý trắng như tuyết hiện lên vẻ tươi cười.

Phụ thân Dương Thiên đi tới, vẻ mặt nghiêm khắc nói:

- Phàm nhi. người giỖ đã đạt được hết thấy mục tiêu, không có địch thủ trong thất ai ới, có thể an ổn Sống qua ngày được rồi...

- Vâng, phụ thân!

Dương Phàm cảm nhận được lời này có lý. chính mình và Vũ Tịch đường đường đã thành thân, cứu Sống Hồ Phi. giải cứu Vô Song, thất giới vô địch thủ. gian khổ nhiều năm như vậy cùng đã tới lúc cần nghỉ ngơi rồi!

Từ đó về sau. Phong Duyên trải qua cuộc SỌng vô ưu vô lo!

Vân Vũ Tịch không lâu sau sinh cho hắn một đứa con gái xinh đẹp. toàn gia đoàn tụ.

Cuộc SỌng vô ưu vô lo. khoái hoạt hạnh phúc, như thể giới mộng ảo chốn thiên đường.

Nhưng trong đầu hắn vẫn không ngừng vang lên những tiếng gầm gừ của con chó nhỏ khiến Dương Phàm mơ hồ bất an. nhưng cảm giác khoái hoạt hạnh phúc lúc này khiến hắn không thể cự tuyệt.

Nhân loại có thể khắc chế các loại dục VỌng như sợ hãi. bị thương. phần nộ, tham lam...

Nhưng ai có thể khắc chế hạnh phúc khoái hoạt?!

Ai lại không muốn được hạnh phúc khoái hoạt?!

Mắt thấy âm thanh con chó nhò kia càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng xa...

Dương Phàm dứt!g yên trên Thần Ma Luyện Tâm Lộ. bốn phía là hắc diễm ngũ quang thập sắc. đang cười si ngốc.

Thời gian trôi qua từng chút một. ngày cuối cùng chỉ còn lại vài canh giờ.

Tiến vào thế giới ngũ quang thập sắc này khiến hần mê muội, quên mất tất cả. khiến hần trầm luân!

Có lẽ hần sẽ vĩnh viễn trầm luân trong thế ai ới này. không có ưu thương. không có bi thống. không có sợ hãi. chỉ có hạnh phúc, khoái hoạt, ấm áp. Cùng đúng là một việc không tồi!

Nhưng khi Dương Phàm sắp hoàn toàn trầm luân, bị lạc thì...

Một thanh âm từ một nơi vô cùng xa xôi truyền vào trong óc hần.

- Đại đạo uẩn nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn...

Thanh âm này khiến Dương Phàm chấn động. thanh tinh hơn một chút.

- Ngô hửu nhất nhân, bá hạ nhất chủng, tá nhữ chi thủ, kết xuất nhất quả...

Thanh âm già nua mờ mịt như từ thời tuyên cổ truyền tới.

Dương Phàm hoàn toàn tỉnh táo lại. hết thấy mộng ảo xinh đẹp trước mắt đều tiêu tan vô ảnh.

- Tiên Hồng Quyết, là mục tiêu suốt đời của ta! Cho dù hoàn thành cứu sống Hồ Phi. hoàn thành ý nguyện của Vô Song, ta vẫn tiếp tục theo đuổi giấc mộng của chính mình!

Dương Phàm hít một hơi thật sâu, trong mắt là một mảnh thanh minh.

Vượt qua kiếp nạn lần này. hần cảm giác tâm tình của mình đã siêu nhiên lột xác. tu vi cùng nhảy mắt tiến vào Diễn Sinh sơ kỳ.

Tiếp theo, hần lại nhanh chóng bước trên Thần Ma Luyện Tâm Lộ.

Đủ loại ảo cảnh và tâm ma bốn phía đã không còn ảnh hưởng gì tới hần nữa.

Bước chân hần càng lúc càng nhanh. Phía trước mắt hần rốt cục xuất hiện một quảng trường.

Khi Dương Phàm tiến vào quảng trường này. hần cũng không nhìn thấy Trương Tiểu Vũ lúc trước.

- Chúc mừng người đã thành công vượt qua cửa thứ Bảy Thần Ma Luyện Tâm Lộ. Người là người duy nhất vượt qua cửa này!

Một thanh niên thần sắc ôn hòa đang đứng trên quảng trường này.

Người này quanh thân lóe ra một tầng hơi mang nồng lung, làn da mờ mờ ảo ảo của hần ần ần thấy được một màu ánh sáng lưu ly ngũ sắc.

Dương Phàm nhìn người này. lập tức nghĩ tới Thiên cổ. sinh linh Tiên Thiên hỗn độn ở trong Tiên Hồng Không Gian.

Không hề nghi ngờ, thanh niên trước mắt này cùng có được thân thể Ma Thần, lại phát ra khí tức hỗn độn. hiển nhiên đã đạt tới cấp bậc như Thiên cổ.

Thông Thiên linh nhãn của Dương Phàm nhìn trên người thanh niên này, hiện ra tin tức: Dân đạo giả Quách Phong.

Xông qua cửa thứ Bảy. Dương Phàm chiếm được một trăm ức điểm công tích, mười khối Tổn thần thạch, ba kiện Thần khí.

Dương Phàm đưa tay ra chạm vào Tổn thần thạch này. cảm thấy chất lượng pháp chất, cấp độ của nó vượt gấp mười lần so với Tiên thạch cực phẩm, thậm chí còn sinh ra áp lực nhân nhạ đối với hần.

- Tiếp theo, người lựa chọn tiếp tục xông quan hay từ bỏ?

Quách Phong thần nhiên nói.

- Tiếp tục xông quan!

Dương Phàm không chút do dự nói.

- Cửa thứ tám là Thần Ma Luân Hồi Lộ. Cửa này không hạn chế thời gian. Yêu cầu XÔNG quan là tiến vào một cửa cuối cùng.

- Phần thưởng của cửa thứ tám là một ngàn ức điểm công tích, ba khối Hỗn độn nguyên thạch, một kiện Hỗn độn thiên khí!

- Nếu xông quan thất bại sẽ vĩnh viễn lạc trong Luân Hồi vô tận!

1137. Chương 1084: Cửa Cuối Cùng

Thanh âm Quách Phong vừa biến mất, quảng trường trống trải này chỉ còn lại một người.

Lần này không có phát sinh cảnh tượng không gian chuyển đổi.

Chỉ thấy trước mặt Dương: Phàm xuất hiện một cái Luân Hồi Môn mật mở.

- Luân hồi?

Dương: Phàm nở nụ cười, chẳng lẽ một cửa này làm riêng ỉn?

Hắn chửi không Luân hồi chẳng lẽ còn sợ hãi khảo nghiệm tôi luyện tới từ Luân hồi sao?

Hắn không chút do dự bước vào trong Luân Hồi Môn.

Khoảnh khắc bước vào Luân Hồi Môn này, thân thể Dương: Phàm nhanh chóng héo rù, sinh mệnh lực trong khoảnh khắc xói mòn hơn nửa.

Loại cảm giác này đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là rất quen thuộc, ngược lại rất thích ứng.

Chỉ chốc lát thân thể hoàn toàn tan biến chỉ còn lại một dòng linh hồn, dưới lực Luân hồi cường đại, trải qua không ngừng hao mòn tinh thuần từng chút một.

Dương: Phàm tuy hóa thành linh hồn, giờ phút này cùng vận chuyển lực Luân hồi, đem tinh thần ý chí cùng ý thức trong đây lồng niêm phong cất vào trong linh hồn tâm ấn.

Dưới loại tình huống này, hắn có thể cam đoan giữ nguyên ý thức cùng trí nhớ.

Nhưng: sau khi niêm phong trí nhớ cất vào linh hồn tâm ấn, trí nhớ kiếp trước sẽ trở nên rất mơ hồ.

Nhưng: Dương: Phàm cùng chí có thể làm như vậy bởi vì hắn sắp tiến vào không phải là Luân hồi của chính mình, chí có thể thông qua loại phương pháp này để bảo tồn trí nhớ.

Lúc này hắn mới chính thức hiểu được vì sao vài giới niên qua, gần như không: ai có thể thông: qua cửa thứ tám Thần Ma Luân Hồi Lộ.

Nếu không: thể kéo dài ý thức cùng trí nhớ của chính mình, sau khi Luân hồi chuyển thể sẽ trở thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, hoàn toàn quên đi chính mình nguyên bản, như vậy xác suất thành công xông quan sẽ gần như bằng không.

Cùng không: biết trải qua bao lâu, Dương: Phàm cùng chìm vào trạng: thái dần dần, cuối cùng lại một lần hắc ám, mất trí giác.

Khi hắn thức tỉnh, phát hiện mình đang nằm trong: một sơn động âm u.

- Đây là nơi nào?

Trí nhớ kiếp trước của Dương: Phàm đã rất xa xôi không: thể chạm đến, như bình tĩnh từ trong: mộng.

Bởi vì trí nhớ cùng ý chí của kiếp trước được cất vào trong: linh hồn tâm ấn, đến kiếp này lộ vẻ xa xôi cùng không: chân thật.

Mà kiếp này mới là chân thật.

Cố gắng mở mắt, Dương: Phàm phát hiện mình nằm trong: 1 Ông một con sói cái.

Tình cảnh như thế khiến hấn kinh hãi kêu lên, lại là một tiếng: sói tru.

Trời ạ. Mình lại biến thành một con sói con, Luân hồi hoàn toàn thành súc sinh.

Nhưng Dương Phàm phải tiếp nhận sự thật này.

Trí nhớ kiếp trước cách hấn càng ngày càng xa, hấn dần dần quen cuộc sống của sói.

Loại cuộc sống này gian khổ mà bình thản, Dương Phàm dần thích ứng chính mình.

Khác với sói hoang: bình thường: ở chỗ sau khi hấn thỏa mãn no ấm cơ bản sẽ suy nghĩ.

- Rốt cục ta là ai?

Dương Phàm nghĩ như vậy, rất nhanh trí nhớ tới từ trong: linh hồn tâm ấn bắt đầu thay đổi hấn.

Cuối cùng hấn hiểu được rốt cục mình là ai.

Nhưng là mấy năm sau vài thợ săn cường: tráng: tiến vào sơn động, dùng dao thương giết sạch toàn bộ sói hoang trong hang sói.

Dương Phàm cùng bị thợ săn giết hại trong: tuyệt vọng, cuối cùng ý thức trở về hắc ám.

Kiếp thứ hai.

Khi Dương Phàm tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một chuồng cò, dơ bẩn tanh tưởi.

Hấn phát hiện một sự thật tuyệt vọng. Kiếp này không: ngỜ hấn là một con heo nhò.

Là một con heo nhò, hấn hoàn toàn hiểu được vận mệnh của mình.

Nhưng là hấn còn phải song sát bởi vì trí nhớ kiếp trước đối với hấn mà nói giống như là cảnh trong mơ.

Theo thời gian trôi qua, hình thể hấn dần lớn lên.

Mấy năm sau, trong tiếng: kêu gào thê thảm tuyệt mệnh, hấn bị đồ tể chọc tiết, cắt thành những tảng thịt.

Rất nhanh hấn lại chìm vào hắc ám.

Sau đó mấy đời liền, hấn trở thành đủ loại sinh linh.

Thăng đến kiếp thứ chín.

Dương Phàm trở thành nhân loại, cảm thấy mừng thầm, trí nhớ vốn thật xa xôi đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nhưng rất nhanh hấn phát hiện ra một sự thật tàn khốc.

Kiếp này hấn là nhân loại không: sai, nhưng: là một nữ nhân.

Là một nữ nhân!

Trí nhớ và ý thức g10ng như trong mộng kia trở nên hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhưng cuộc song vẫn phải tiếp tục, ít nhất là cơ may không: phải lo.

Nhưng mười mấy năm sau, thành trì bị CỎng phá, binh sĩ quốc gia đối địch CỎng chiếm thành trì.

Giết chóc máu tanh, chiến hỏa lan tràn khắp nơi. Vô số sương mặt binh sĩ dừ tợn tiến vào tầm nhìn.

Cuối cùng, hấn thân là nữ nhân, hạ quyết tâm cắn lưỡi tự sát.

Lại chìm vào hắc ám.

Kiếp thứ một trăm, hấn lại trở thành nhân loại. Thật may mắn, là một nhân loại, thân phận còn là một Vương hầu.

Trí nhớ ở sâu trong linh hồn lại trôi dạt.

Kiếp này thân là Vương hầu, hai mươi năm đầu hưởng vinh hoa phú quý, hai mươi năm sau hấn bắt đầu chinh chiến bốn phương, mưu đoạt soán ngôi, dâng cơ hoàng: đế.

Nhưng: mà tuổi già của hoàng: để lại lạnh lẽo cô độc, nhìn một đám phi từ đấu đá lẫn nhau, các hoàng: từ huynh đệ tương: tàn.

Hấn rốt cục chết trong tuyệt vọng vô tận, chết dưới thuốc độc của chính con ruột mình.

Luân hồi, không: ngừng Luân hồi.

Trí nhớ ở sâu trong linh hồn dường: như càng ngày càng xa xôi không: thể chạm đến.

Trong Luân hồi lần lượt, ý chí trong linh hồn trầm mặc.

Trong Luân hồi vô hạn, hấn sắp sửa mất đi chính mình.

Bị lạc trong Luân hồi vô tận, quên chính mình là ai.

Ý chí trong linh hồn tâm ẩn sinh ra đủ loại hiểu ra trong Luân hồi liên tiếp.

- Ta là ai? Rất trọng: yếu sao?

Ý chí kia nghĩ như vậy.

Trong Luân hồi vô tận, hấn trải qua đủ loại quá trình sinh mệnh của các loại sinh linh.

Người cùng tốt, súc sinh cùng tốt. Những thứ này đối với hấn mà nói đều đã mất ý nghĩa.

Rốt cục tới một kiếp, hấn sinh ra trong nhà aiêu có, trải qua đủ loại biến đổi trong nhân thế, xuất gia trở thành một hòa thượng.

Lúc này, ý chí cất trong linh hồn tâm ẩn rốt cục sáng ngời vài phần.

Trăm năm sau, hòa thượng này viên tịch, lưu lại một viên xá lợi sáng ngời nhẵn nhụi như trân châu.

Sau đó, Luân hồi tiếp tục bắt đầu.

Mà ý chí trong linh hồn tâm ẩn càng ngày càng rõ ràng trong sáng.

Rốt cục có một ngày, hấn phá vỡ ngăn cách của tâm ẩn, dung hợp cùng linh hồn.

Mặc dù kiếp này hấn chỉ là một con rắn độc.

Trăm năm sau, rắn độc thành tinh.

Năm trăm năm sau hóa thành hình người.

Ngàn năm sau, xà tinh hóa tiên.

Vạn tái sau, hấn rốt cục siêu thoát Luân hồi vô tận này.

Ông-

Dương Phàm từ trong Luân Hồi Môn đi ra, hiện thân ở quảng: trường nguyên lai trước kia.

- Hóa ra, linh ngộ của ta đối với Luân hồi trước kia vẫn còn thiếu sót.

Dương Phàm thấp giọng lầm bầm.

Trong Luân hồi vô tận hấn có thể ngộ mới đối với ý nghĩa của Luân hồi.

Đặc biệt là kiếp xuất gia, hấn hiểu ra rất nhiều, rốt cục đột phá ngoạn cách của Luân hồi, tiến vào trình tự càng thêm rộng lớn.

Chẳng những thế, hấn còn thành công thôi diễn cảnh giới Tiên Hồng Quyết tiếp theo.

- Chúc mừng xông qua cửa thứ tám, đạt được 1000 ức điểm công tích, ba khối Hồn độn nguyên thạch, một kiện Hồn Độn Thiên Khí.

Thanh âm của Quách Phong đúng lúc vang lên.

Cửa thứ tám chỉ có một mình hắc thông: qua, phần thưởng phong phú chưa từng có.

Dương Phàm thò tay chạm vào kiện Hỗn Độn Thiên Khí, cảm nhận áp bách lớn lao.

Hắn hít sâu một hơi, thu vào trong thể giới Mệnh Hạch.

Hỗn Độn Thiên Khí không: thể ngIn ngỒ là một kiện Pháp bảo siêu việt Thần khí, nhưng: Dương: Phàm hiểu được cho dù là hắc ở thời kỳ đỉnh thất giới cũng không: thể luyện hóa cùng chương khổng: được.

Trừ khi là Tiên Hồng Quyết tiến vào cảnh giới tiếp theo.

- Kế tiếp là cửa thứ chín, có thể lựa chọn tiếp tục hoặc là từ bỏ.

Quách Phong: nói tới đây cười cười:

- Ta phải nhắc nhở một câu.

- Mời nói.

Dương Phàm không: mừng không: lo nói.

- Ta dựa theo quy tắc nhắc nhở: Tỷ lệ thông: qua cửa thứ chín gần như bang không. Toàn bộ Đại Thiên Tu Di Trụ đã định trước chỉ có một người có thể thông: qua.

-Ồ°

Dương Phàm hơi trầm ngâm một lát, đột nhiên cất tiếng: cười to:

- Ha ha ha.

- Người cười cái gì?

Quách Phong hỏi.

- Vậy người thông: qua đã được định trước kia hiển nhiên là ta.

Trong mắt Dương: Phàm lóe ra thần quang kỳ dị.

- Người xác định như thế?

Quách Phong cười thần bí.

- Cửa thứ tám khiến đại đạo Tiên Hồng của ta đột phá đến trình tự hoàn toàn mới, rõ ràng là vì ta mà đặt ra, cùng là lực lượng: của số mệnh.

Dương Phàm dừng một chút, hít sâu một hơi:

- Hy VỌng thông qua một cửa cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng của ta.

- Cửa thứ chín: Thần Ma Nghịch Thiên Lộ.

- Yêu cầu: không.

- Phần thưởng: không.

Sau khi tuyên bố xong, thân hình Quách Phong nhạt dần.

Dương: Phàm chỉ cảm thấy quang: trường dưới chân đột nhiên biến mất.

Sau đó toàn bộ thể giới chìm vào bóng tối.

Thể giới u ám, cái gì cũng không nhìn rõ. Hắn chậm rãi bước đi.

- Một cửa này không nêu lên gì cả, cùng kiông có phần thưởng.

Dương Phàm trầm tư.

Không bao lâu, hắn đi theo bản năng, đi theo một phương hướng.

Cứ như vậy. dựa vào trực giác trong lòng kiông ngừng bước đi trong thế giới u ám.

Cùng không biết đi bao lâu, có lẽ là một vạn năm, có lẽ càng: lâu, phía trước xuất hiện một vệt sáng màu trắng.

- Tới rồi.

Dương Phàm đột nhiên cảm nhận được một cổ triệ hoán thân thiết.

Giờ khắc này dường như có cái gì đó đang kiông ngừng triệ hoán hần.

- Lực lượng của số mệnh?

Dương: Phàm do dự một chút, dứt khoát đi về hướng vệt sáng màu trắng.

Đi một hồi rất lâu, hần mới nhìn rõ ánh sáng màu trắng kia là một đài đá thật lớn.

Trên đài có ba pho tượng cao lớn.

Đầu tiên bên trái là một đạo sĩ tiên phong đạo cốt, trong tay nâng một quả ngQC giản phong cách cổ xưa.

Tiếp theo là một ngm nhân gOC cạnh rờ ràng, trong tay nâng một tòa bảo tháp từ kim.

Pho tượng cuối cùng không giống với hai cái trước, lại là màu xám thẫm.

Hai pho tượng trước nở rộ hào quang sáng ngời, trông rất song động. Có mỗi pho tượng cuối cùng là màu xám thẫm.

Hần ngưng thần nhìn vào. đại khái là một vị CỞng từ phong nhã, trong đó một bàn tay hơi nâng lên, có đeo một chiếc nhẫn màu xám bạc.

Dương: Phàm đột nhiên thấy tim đập nhanh hơn: Tiên Hồng Giới.

Đúng vậy. chiếc nhẫn mà vị CỞng từ này đeo trong tay chính là Tiên Hồng Giới vốn thuộc về hần.

Cổ triệ hoán mãnh liệt kia tới từ pho tượng thứ ba này.

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ pho tượng này chính là ta?

Dương: Phàm hít sâu một hơi.

Nhưng: nếu pho tượng này là hần, vậy như thế nào xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ hết thủy đã được định trước? Chủ nhân của thần tháp căn bản biết mình sẽ tới?

Hần chậm rãi tới gần pho tượng CỞng từ phong nhã màu xám thẫm kia.

Càng tới gần cổ triệ hoán ở đây lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Khi tay của Dương: Phàm chạm đến pho tượng màu xám thẫm, trên thân vị CỞng từ phong nhã nở rộ hào quang sáng ngỒ1.

Trong phút chốc tâm thần của Dương Phàm bị hút đi, hần cảm giác mình dung nhập vào trong pho tượng.
'm'

Sau đó thiên địa hỗn loạn tối đen, khắp nơi đều là Hỗn Động Phong Bạo vô tận. Toàn bộ thế giới chìm vào bóng tối tuyệt đối, không có khí tức sinh linh.

Chỉ còn lại ba pho tượng sáng sủa ở gOC này. hoặc là nói bọn họ đã sống lại.

- Ba người!

Một thanh âm cương: nghị vang lên phá tan tĩnh mịch của thế giới tận thế này.

1138. Chương 1085: Ba Người

Hỗn Độn Phong Bạo vô tận lan tràn trong thế giới hắc ám.

Vũ trụ tĩnh mịch tuyệt đối, hủy diệt vô thanh vô tức.

Trong thế giới hắc ám tuyệt đối chỉ còn lại một gÓC bình an cuối cùng. Ba pho tượng sáng ngời đại biểu cho ba người phảng phất như sống lại.

- Ba người!

Một thanh âm cương nghị vang lên phá tan tĩnh mịch của thế giới tận thế này.

- Toàn bộ thế giới chỉ còn lại ba người chúng ta.

Một thanh âm ngm nhân ôn hòa lộ vẻ cô đơn, giống như bỏ SƯNG cho thanh âm trước đó.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên nảy dựng. Thanh âm này giống như phát ra từ trên pho tượng mình dung nhập vào.

- Vô số giới nằm trước mắt sự đoán đến cái ngày này.

Một thanh âm khác già nua nói:

- Mặc dù ta cố gắng như thế, từng với một hóa thân của Hồng quân, diễn giải đại đạo lại không có kết quả. Mà cuối cùng cùng chỉ có thêm hai đồng bạn.

- Cái gì chó mà Tạo Hóa Tam Thiên, Luyện Thiên Hóa Địa căn không bằng, còn có Tiên Hồng Thánh Quyết ờ lả. Kết quả là vẫn chỉ còn lại ba chúng ta.

Thanh âm cương nghị lúc trước chũm ầm lên, phá vỡ cô tịch của thế giới giờ phút này.

- Con bà nó...

Hai người khác cùng bất chấp hình tượng cất tiếng mang to, dường như chỉ vì giải phóng.

Thật lâu sau.

Thanh âm cương nghị thấp giọng lẩm bẩm:

- Tuyết Dung của ta... còn có Triệu Thụy... Quách Phong... Văn Dịch... Tú Ninh... Chẳng lẽ hết thấy đều trở về cát bụi?

- Thi Dao, Vũ Tịch, thật xin lỗi, chúng ta chung quy bất lực. Còn có Hồ Phi, các đệ tử của ta...

Trong giọng nói ôn hòa của ngm nhân lộ ra vô tận không bỏ được.

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy bị thống không bỏ được một cách khó hiểu, dường như hẳn chính là người này.

- Hiện nay còn có một biện pháp có thể bù lại.

Thanh âm già nua đột nhiên mở miệng.

- Biện pháp ai?

Hai người khác đồng thanh nói.

- Chỉ có Tiên Hồng Thánh Quyết có thể làm được. Chúng ta không thể thay đổi kết quả cuối cùng nhưng lại có thể thay đổi quỹ tích của dòng sông vận mệnh, từ đó bỏ khuyết một ít tiếc nuối này...

Trầm mặc hồi lâu, ngm nhân ôn hòa đột nhiên nói:

- Ta hiểu rồi.

Lời nói vừa dứt, trong lòng bàn tay hắn hiện lên một cái luân bàn lấp lóe hào quang ngời sắc hỗn độn, cùng hóa thành một tấm thiệp cổ xưa, phát ra khí tức thần bí.

Giờ khắc này tâm thần của Dương Phàm đều bị động tác của ngm nhân ôn hòa hấp dẫn, cùng shi nhớ tất cả động tác.

- Đây là cái gì?

Thanh âm của ngm nhân cương ngli.

Ngm nhân ôn hòa hít sâu một hơi, gần như là phun ra từng tiếng:

- Luân... Hồi... Thiếp.

Bá!

Tâm thần Dương Phàm đột nhiên thoát khỏi thế giới hắc ám, vẻ mặt hồi hộp.

Ba pho tượng trước mắt vốn hào quang sáng ngời dần ảm đạm.

`m-

Cuối cùng ba pho tượng này hóa thành bột phấn, biến mất hoàn toàn.

Dương: Phàm đứng lặng tại chỗ, không: chút động đậy, thần sắc biến ảo không: chừng.

Thật lâu sau, hần hít sâu một hơi:

- Ta hiểu rồi...

Nói xong. Dương: Phàm đột nhiên cúi người thật sâu hướng ba pho tượng.

Vừa rồi khoảnh khắc tâm thần dung nhập pho tượng: kia, hần dường: như hiểu rõ rất nhiều.

- Các người ở bên kia nhất định phải kiên trì, ta sẽ không: làm các người thất vọng.

Dương: Phàm lộ vẻ kiên định dùng giọng điệu trịnh trọng: mà kỳ dị nói.

Ngay sau đó, hần nhắc tay điểm lên thế giới âm u trước mắt, “Rắc” một tiếng, hóa thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, Dương: Phàm hiện thân ở quảng: trường: đứng ở vị trí nguyên lai, giống như cho tới giờ chưa từng động đậy.

Quách Phono đứng ở đối diện trầm mặc không: nói, lại bảo trì thái độ cung kính.

- Đưa ta ra ngoài đi. số mệnh của Đại Thiên thần tháp đã hoàn thành. Còn nữa, những điểm điểm công tích đều đổi hết...

Dương: Phàm thần nhiên nói.

Kỳ quái chính là hần cùng không: hỏi chuyện liên quan hồi sinh Hồ Phi.

- Vâng.

Quách Phono sật đầu cười nói:

- Đại Thiên thần tháp chỉ là một trò chơi chân thật, ngài hiểu là tốt rồi.

Cửu Long Cung, Tinh Thiên thế giới.

- Dựa theo lệ thưởng: trong: dĩ vãng, những người tiến vào giới ngoại thần tháp không: sai biệt lắm đều về rồi nhỉ?

Thanh âm của Long Hoàng: Tổ chúa tể Tứ hải vang lên.

- Lần này dường: như muộn hơn dĩ vãng một chút. Trước kia đều là khoảng: trăm ngày sau đó tùy cơ xuất hiện ở một góc nào đó của thất giới.

Tử Thiên Đại Đế vừa mới tới lên tiếng.

- Đáng tiếc lần trước vì oan căn Dương: Phàm, thế lực của chúng ta không: có ai tiến vào giới ngoại thần tháp.

Long Hoàng: Tổ hơi lộ vẻ tiếc nuối.

Ngay khi hai người nói chuyện với nhau.

Một tiếng: nổ lớn vang lên, một nơi nào đó của Cửu Long Cung truyền đến một tiếng: nổ lớn như núi lửa bùng nổ.

- Chuyện gì xảy ra?

Tử Thiên Đại Đế hoảng: sợ, tinh thần ý chí đảo qua, thấp giọng lầm bầm:

- Hình như là tiểu thế giới của ai bị sụp đổ...

- Con ta...

Long Hoàng Tổ bị phần rít gào một tiếng, cả người tái nhợt run rẩy, chìm vào bi thống vô tận.

Tử Thiên Đại Đế ngẩn ra. Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước Long Hoàng Tổ vì làm chậm và hoãn cản lực lượng của Luân Hồi Chú của Dương Phàm mà an bài tất cả con cháu vào tiểu thế giới.

Lúc ấy việc này còn trải qua Thích Thiên Phật Tổ chủ trì, mỗi một con cháu ở một phòng rồi dùng nguyện lực và pháp pháp cường đại thêm vào.

Phương: pháp này dường như có hiệu quả.

Trong một hai vạn năm gần đây, con cháu của Long Hoàng Tổ đều bình yên ở trong tiểu thế giới.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay toàn bộ tiểu thế giới lại đột nhiên sụp đổ.

- Tiểu thế giới của ta, sao lại đột nhiên sụp đổ?

Long Hoàng Tổ thiếu chút nữa nổi điên. Theo cơn giận của hắn dâng lên, Tinh Thiên thế giới Tứ hải dậy lên SỐNG lớn ục vạn năm khó gặp, thậm chí bao phủ một nửa một nơi đại lục của Tinh Thiên thế giới.

- Ta phải đi chặt vắn con lừa ngọc kia.

Long Hoàng Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, phi thân rời Tứ hải đi tới Phật giới.

- Ta cùng đi xem.

Tử Thiên Đại Đế cùng đi theo.

Hai người này cùng không: biết, vào lúc tiểu thế giỚI sụp đổ chính là thời khắc giỚI ngoại thần tháp lại xuất hiện ra.

Giới ngoại thần tháp hiện thân ở một gÓC của Tinh Thiên thế giỚI, sau đó thần tháp mông lung không: rõ đó đột nhiên sụp đổ, hóa thành hư vô.

Đúng vậy. Sứ mệnh của giỚI ngoại thần tháp đã hoàn thành.

Nhưng: dường: như số mệnh trong còi vô hình, cùng lúc giỚI ngoại thần tháp hóa thành hư vô sảy ra một tia aợn SỐNG thật nhỏ, giống như con bướm sảy nên giỚ lóc.

Long Hoàng: Tổ không: may mắn, tiểu thế giỚI của hắn đột nhiên sụp đổ dưới loại ảnh hưởng: này.

Tiểu thế giỚI dù sao cùng là thế giỚI do đại năng Hậu Thiên sáng tạo ra, bất kể là tính ổn định hay là tuổi thọ đều có hạn.

Cùng vừa khớp với Luân Hồi Chú tuyệt tử tuyệt sinh của Dương: Phàm.

- Ha ha, nơi này là Tinh Thiên thế giỚI.

Dương: Phàm phát hiện mình hiện thân ở ven Tứ hải.

Hồ Phi đứng bên cạnh hắn, cười hả hả:

- Dương: lão đại, không: nghĩ tới ta còn song.

- Chỉ là một trò chơi chân thật mà thôi.

Dương: Phàm thần nhiên nói.

- Dương: lão đại. Người có đạt được Thần khí hay không?

Hồ Phi đợi không: kịp hỏi.

Lúc này, gần đó vài cường: giả thất giỔi từ giỔi ngoại thần tháp đi ra, nghe thấy vậy đều đồng tai lên.

- Chỉ là Thần khí, có gì đáng nói.

Dương: Phàm thần nhiên nói.

Với tu vi của hần lực áp Đại Đế tại thất giỔi, đám cường: giả thất giỔi này nào dám tới trêu chọc.

- Trước về Yêu giỔi rồi nói.

Dương: Phàm mang theo Hồ Phi sử dụng Luân Hồi đại ng di, chỉ một lát liền biến mất khỏi Thiên giỔi.

Hai người vừa mới trở lại Yêu giỔi, Man Hoàng: nghe tin chạy tới.

- Ta không: chiếm được cái gì cả!

Hồ Phi buồn bực nói.

- Không: phải chỉ là Thần khí sao?

Dương: Phàm thuận tay ném ra ba kiện.

- Trời ạ!

Hồ Phi hưng phấn muốn chết, đón lấy ba kiện Thần khí, yêu thích không: buông: tay.

Nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của Man Hoàng: ở bên cạnh, Dương: Phàm cùng ném cho hần một kiện, cười nói:

- Làm phiền Đại Đế chiếu cố.

Man Hoàng: cùng vui mừng cười không: ngậm miệng: được.

Nên biết rằng, trong thất giỔi dường: như cùng không: có ai đồng thời có được hai kiện Thần khí.

- Dương: Phàm. Thu hoạch của người ở giỔi ngoại thần tháp không: nhò hả.

Man Hoàng: dò hỏi.

Hiện giỔi địa vị của Dương: Phàm ở thất giỔi mơ hồ hơn Đại Đế một bậc, cho dù là Man Hoàng: cùng phải khách khí.

Từ sau trận giao tranh khi giỔi ngoại thần tháp xuất hiện, Dương Phàm với lực bản thân đối kháng bốn vị Đại Đế, còn thành công tiến vào giỔi ngoại thần tháp khiến Đại Đế các phương: của thất giỔi chấn động.

Chẳng lẽ từ khi khai thiên tích địa, thất giỔi sẽ sinh ra một cường giả vượt qua

Đại Đế?

Rất nhiều Đại Đế đều cảm nhận được nguy cơ.

- Thu hoạch? Coi như cùng tạm tạm.

Dương Phàm đầu tiên là nghĩ đến cảnh tượng: chứng kiến ở cửa cuối cùng, sau đó là Luân Hồi Lộ và Luyện Tâm Lộ.

So sánh với chúng, Dương: Phàm ngược lại không: thêm để ý về mặt Thần khí.

Man Hoàng: cáo từ rồi đi.

Dương Phàm lập tức bế quan.

Sau khi trải qua Luyện Tâm Lộ, Luân Hồi Lộ, cảnh giới của hần tăng nhiều, thôi diễn ra cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo, thậm chí ngay cả cảnh giới sau nửa đều có hình dáng sơ bộ.

Khi hẩn lại mở mắt ra thì đã trải qua trăm năm.

Chỉ mất một trăm năm, Dương: Phàm bước vào Diễn Sinh trung: kỳ, chân chính vượt qua trình tự Đại Đế.

- Thực lực hiện tại của ta hẳn là có thể coi là cường giả nghịch thiên siêu cấp rồi.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ đến Thái Thượng Yêu Long Hoàng: trong giới ngoại thần tháp. Người đó chính là cường giả nghịch thiên siêu cấp, cường đại hơn Đại Đế rất nhiều.

Sau khi tấn chức Diễn Sinh trung: kỳ, trên đại thụ che trời trong Nguyên giới của thế giới Mệnh Hạch dựng dục ra những quả non hình thức ban đầu.

Đợi đến Diễn Sinh hậu kỳ, những quả non này sẽ có thể thành thực.

Khi đó tức là chứng quả ngàn ngàn vạn vạn, Dương: Phàm có thể hóa thân ngàn vạn, bước vào Hóa Vô Kỳ chưa từng có.

Cái gỒĩ là Hóa Vô Kỳ chính là hóa thân ngàn vạn, tức là không: có chân chính bản thể, siêu việt bản thân.

Cảnh giới này sẽ hoàn toàn vượt qua Đại Luân Hồi, vượt qua phạm trù sinh linh, tồn tại cùng thiên địa, cùng tồn tại với Hỗn độn nguyên thủy.

Chắc rằng sau khi đến trình tự đó, thất giới sẽ hoàn toàn không: đối thủ, đòi mất Đại Thiên Tu Di Trụ cùng gần như là vô địch.

Tuy nhiên từ Diễn Sinh trung: kỳ đến hậu kỳ không: phải mấy trăm năm ngắn ngủi có thể làm được, cho dù thậm chí hẩn hiểu ra cảnh giới tiếp theo.

Kế tiếp Dương Phàm tính toán luyện hóa vài kiện Thần khí.

Ở giỒĩ ngoại thần tháp hẩn chiếm được tài liệu giới ngoại nhiều vô cùng, còn có vài chục kiện Thần khí cùng với một kiện Hỗn Độn Thiên Khí.

Dương Phàm tuyển chọn hồi lâu, ánh mắt dừng ở trên Tru Thần Kiếm. Thứ này hẩn dùng 99 ức điểm công tích để đổi.

Tru Thần Kiếm: Thần khí đỉnh cấp, có được lực Phá giới.

Dương Phàm than thở:

- Vật này để vào trong tay Đại Đế chí sợ cùng khó có thể phát huy.

Cuối cùng hẩn vẫn luyện hóa thanh kiếm này, coi như một đòn sát thủ.

Sau đó Dương Phàm lại luyện hóa một kiện Thần khí: Nguyên Thiên Giáp, cũng là một kiện Thần khí đỉnh cấp.

Đương nhiên Dương: Phàm không: quên luyện hóa thêm một kiện Thần khí phòng ngự linh hồn.

Sau đó hẩn tìm đến Thiên tượng: đại sư, một đồng tài liệu giới ngoại rơi xuống đất, giới diện mơ hồ run rẩy.

- Trời ạ, nhiều tài liệu giới ngoại như vậy. Hành trình giới ngoại thần tháp lần này của Dương: Đại Đế, thu hoạch không: nhỏ nha!

Thiên tượng đại sư chợt nhìn thấy nhiều tài liệu giới ngoại như vậy, trước tiên ngăn ra như phồng, mắt hẩn mất vía sau đó mặt mày rạng rỡ, hưng phấn vạn phần.

- Số tài liệu này có thể tinh luyện Luân Hồi Bàn đến cấp bậc Thần khí hay không?

- Đủ, tuyệt đối đủ!

Thiên tượng đại sư sật đầu như àa mỡ thóc.

1139. Chương 1086: Chư Cường Khủng Hoảng

Có đủ tài liệu giới ngoại, Thiên tượng đại sư lời thề son sắt nắm chắc có thể tinh luyện Luân Hồi Bàn đến cấp bậc Thần khí, thậm chí là đẳng cấp càng cao.

Tuy rằng Dương: Phàm chiếm được không ít Thần khí từ trong giới ngoại thần tháp nhỉnh vẫn không có vũ khí chân chính thích hợp hấn sử dụng.

Luân Hồi Bàn linh động như ý cùng Dương: Phàm như là “tâm hừu linh tê”, không phải Pháp bảo Thần khí khác có thể sánh bang.

Một đoạn thời gian tiếp theo. Dương: Phàm cùng Thiên tượng đại sư tiến vào thế giới Mệnh Hạch, thi triển phương pháp dùng thiên địa làm lò luyện.

Thế giới Diễn Sinh hiện aìờ có thể Xim là rộng lớn vô hạn, Nguyên giới mà bình thường Dương: Phàm hay cư trú cùng chính là trung: tâm nhất của thế giới này.

Nữ Thần sáng tạo ra sinh linh cường: đại, sinh sôi nảy nở vạn ngàn khiến thế giới này càng tăng thêm sinh cơ sức sống.

Tuy nhiên... những sinh linh sáng tạo lúc đầu dường như phát sinh chiến tranh.

Dương: Phàm hơi quan sát một chút, những sinh linh này vừa sinh ra đã có thần thông: vô hạn, có được thần lực. tự xưng là Thần linh, triển khai Thần Chiến lớn chưa từng có.

Chiến đấu của những Thần linh này khiến thế giới chìm trong hỗn loạn, núi sông vỡ nát, biển rộng rít gào.

Thậm chí ngay cả Nữ Thần cùng vô lực không: chế chiến tranh. Sau khi sáng tạo những sinh linh cường: đại, trong: thời gian ngắn nàng bị đại thương nguyên khí, hưởng: chi bọn họ đều là “Con” của nàng.

Nữ Thần từng cầu xin sự giúp đỡ của Dương: Phàm.

Dương: Phàm lại lạnh nhạt quan sát.

Trong: mắt hấn, chiến đấu của những cái gỒ là Thần linh không: khác gì những con kiến đánh nhau.

Càng trọng: yếu hơn là Dương: Phàm cho rằng chiến tranh tồn tại là hợp lý.

Chiến tranh có thể thúc đẩy sự phát triển của thế giới.

Ta sáng lập thế giới này. như vậy cứ để cho nó tiếp tục phát triển.

Dương Phàm thờ ơ. lạnh lùng công chính như thiên đạo. không can thiệp sự phát triển của thế giới này.

Dưới sự hiệp trợ của Dương Phàm, tốn thời gian mười năm, Luân Hồi Bàn không nghỉ ngỒ được tinh luyện đến cấp bậc Thần phẩm.

Trong: đó rót vào số tài liệu giới ngoại thậm chí khiến Thiên tượng: đại sư đau lòng.

Bản thân Luân Hồi Bàn là một kiện Pháp bảo đặc thù, tăng lên đến Thần phẩm cần số tài liệu vài lần so với Pháp bảo bình thường.

Cùng may tài liệu của Dương Phàm rất nhiều.

- Không nghĩ tới Luân Hồi Bàn lại là kiện Thần khí đầu tiên ta tạo nên.

Thiên tượng: đại sư thờ dãi, nhìn chằm chằm Luân Hồi Bàn sống động xoay quanh thân hai người, trong: mắt tràn ngập vẻ yêu mến.

Luân Hồi Bàn hiện giỒ. về mặt chất liệu nhìn qua càng có cảm xúc. mặt bàn màu xám bạc nhìn qua rất cổ xưa, mơ hồ lóe ra ánh sáng lưu ly trong: suốt.

Luân Hồi Bàn tán chúc Thần phẩm càng có linh tính, lúc không có việc gì còn nghịch ngợm quấy rối bên cạnh hai người.

Phốc phốc -

Luân Hồi Bàn vọt tới bên cạnh Thiên tượng, sát qua móng lều.

- Thành nhóc con!

Thiên tượng: tức giận vùng mạnh tay lên, lại bị Luân Hồi Bàn nhẹ nhàng: tránh thoát.

Nhìn Luân Hồi Bàn trêu chọc Thiên tượng, Dương Phàm không khỏi bật cười.

Tuy nhiên, Luân Hồi Bàn cũng không dám trêu chọc chủ nhân nó.

- Được rồi, chuẩn bị nâng cấp Luân Hồi Bàn giai đoạn tiếp theo.

Dương: Phàm thản nhiên nói.

- Cái gì? Còn muốn tiếp tục nâng cấp?

Thiên tượng: đại sư trợn trừng: mắt, lại lắc đầu nói:

- Hiện tại không: quá thích hợp.

- Vì sao?

Dương: Phàm ngạc nhiên nói.

- Tài liệu!

Thiên tượng: đại sư hít sâu một hơi:

- Luân Hồi Bàn vừa mới tăng lên Thần khí, còn dùng nhiều tài liệu giới ngoại như vậy. Nếu muốn nâng cấp thêm một bước, chỉ sợ...

Ý của lều rất rõ ràng. cũng với tiếp tục nâng cấp không: bằng dùng số tài liệu này luyện chế thêm vào món Thần khí khác.

- Ngoài tiêu hao đại lượng: tài liệu, lều phụ không: có bao nhiêu kinh nghiệm luyện chế Thần khí.

Thiên tượng: đại sư nói hợp tình hợp lý.

- Ha ha, không: thành vấn đề.

Dương: Phàm nhẹ nhàng: cười.

Hắn VUNG tay lên, lại là một đồng tài liệu giới ngoại cao cấp rơi xuống: đất, xếp thành một cái gò nhỏ.

Rầm-

Nhìn đồng tài liệu giới ngoại xếp thành gò, sắc mặt Thiên tượng: đại sư động lại, ngẩng ra như phồng, miệng: há hốc có thể nhét một quả táo.

- Tài liệu không: thành vấn đề.

Dương: Phàm lại vẫy tay, một tòa CUNG điện tản mát áp bách lớn lao rơi xuống: trước mặt Thiên tượng: đại sư.

`m’

Chất liệu của cả tòa CUNG điện thật kinh người, không: ngờ đều là tài liệu giới ngoại độ cứng có thể so với Thần khí tạo thành.

Đồng tử của Thiên tượng: đại sư đại ra, “Phịch” một tiếng: đặt móng ngỒ1 XUỐNG, như bay mất hồn vía.

Đây không: chỉ là áp bách từ chính CUNG điện kia mà càng bởi vì rung động trong: 1Ồng.

Chất liệu của cả CUNG điện đều so thể so với tài liệu giới ngoại, Thần khí.

Thiên tượng: đại sư thấy tim đập nhanh hơn, ngỒ1 dưới đất thật lâu, tâm tình khó thể bình phục.

- Tài liệu của CUNG điện này dùng để ngưng luyện Luân Hồi Tmh Bảo. Ta còn chờ ngày sau đi ngao du Đại Thiên thể giới đây.

Khóe miệng: Dương Phàm Công lên.

- Nhưng:...

Còn không: chờ Thiên tượng đại sư nói Xong, Dương Phàm cười nói:

- Ngài đìxh nói là kinh nghiệm sao?

Nói rồi hấn VUng tay lên, mấy chục kiện Thần khí vãi ra.

- Số Thần khí này có đủ CƯng cấp cho đại sư tham khảo hay không?

Dương: Phàm cười dài.

- Thần khí... Đều là Thần khí...

Thiên tượng: đại sư chết lặng, mấp máy môi dường như muốn nói cái gì.

- Ta biết. Luyện chế Thần khí tốt nhất còn cần TÔNG sư trận pháp trợ giúp. Dương: Phàm mím cười, ý niệm khe động kéo Đặng Thi Dao vào Nguyên giới.

- Thi Dao, năng nghiên cứu quả ngQC giản kia thế nào rồi?

Dương: Phàm hỏi.

Đặng Thi Dao khe vuốt lọn tóc trên trán, dịu dàng mà đoan trang, hơi ngạc nhiên thán phục nói:

- Chủ nhân của ngQC giản nhất định là một kỳ tài đang phono tạo cực về trận pháp. Trong: ngQC giản không: chỉ có đề cập trận pháp còn có đại lượng: phương: pháp dung hợp luyện trận cùng luyện khí, thậm chí có ví dụ thực tế luyện chế Thần khí. Trăm năm nay mọi chí hiểu được tám chín phần.

- Ngọc giàn? Ngọc giàn sì?

Thiên tượng: đại sư ngạc nhiên hỏi.

- Đây là một vị bồng hừu trong: giỔi ngoại thần tháp tặng ta.

Dương: Phàm nói tới đây, trên mặt không: khô lộ ra vẻ nhớ lại.

Kinh nghiệm trong: giỔi ngoại thần tháp dường: như không: lâu, nhing lại như trải qua cả một đời.

Luyện Tâm Lộ... Luân Hồi Lộ... Nghịch Thiên Lộ...

Những trí nhớ đó khó thể xóa nhòa, thậm chí khiến Dương: Phàm có sứt mệnh mới.

- Giới ngoại thần tháp? Bồng hừu?

Sắc mặt Thiên tượng: đại sư đại biến:

- Người có thể nhớ rõ trí nhớ trong: thần tháp?

Dương: Phàm gật gật đầu không: phủ nhận.

Trên thực tế, ngoài hấn cùng Hồ Phi ra những thí luyện giả khác đều quên những gì từng trải trong: giỔi ngoại thần tháp.

Sau khi nghe Dương: Phàm khẳng định, thần sắc của Thiên tượng: đại sư nhìn về hấn càng thêm ngưng trọng: phức tạp, hít sâu một hơi gật gật đầu:

- Cùng đúng. Người chiếm được nhiều Thần khí cùng tài liệu giỔi ngoại ở trong: thần tháp như vậy, so với tổng của cả thất giỔi cộng lại cùng nhiều hơn không: chỉ sắp mười. Còn có chuyện gì đối với người mà nói là không: có khả năng chứ?

Sau đó, Thiên tượng: đại sư hỏi chuyên trong: giỔi ngoại thần tháp.

- Đó chỉ là một trò chơi tương: đối chân thật.

Dương: Phàm nói sơ qua.

Sau khi Thiên tượng: đại sư nghe Xông. không: khôi sinh 1 Ông hướng tới.

Dương: Phàm hiểu được ý của lão, lại thở dài thật khè:

- Chí là, ngày sau giỚI ngoại thần tháp sẽ không: bao giỜ xuất hiện nữa. Sứ mệnh của nó đã hoàn thành.

- Cái gì? Điều này sao có thể!

Thiên tượng: đại sư cảm thấy khó tin.

Nhưng: lão hiểu được Dương: Phàm không: cần phải gạt mình.

Trong: 1 Ông lão không: hiểu sinh ra một ý niệm: Giới ngoại thần tháp từ đây biến mất, nhất định có liên quan với Dương: Phàm.

Sứ mệnh của nó hoàn thành? Chẳng lẽ tìm được chủ nhân?

Dương: Phàm chiếm được nhiều giỚI ngoại tài liệu cùng Thần khí như vậy, chẳng lẽ hắn trở thành chủ nhân của thần tháp?

- Thiên tượng: đại sư giúp ta hoàn thành hai tác phẩm cuối cùng, ta sẽ tặng người một ít tài liệu giỚI ngoại, cam đoan thành công đánh vào Tiên Đế, ngoài ra còn có phương: pháp tấn chức Đại Đế.

Dương: Phàm lại khè cười nói.

- Được.

Thiên tượng: không: chút nghi ngờ lời Dương: Phàm, cùng thấy tim đập thành thịch.

Tiếp theo, Dương: Phàm, Đặng Thi Dao, Thiên tượng: liên thủ tăng cấp bậc của Luân Hồi Bàn.

về phần tài liệu, ba người căn bản không: lo.

Trước khi tinh luyện, Dương: Phàm còn ném vào Tinh Nguyên Lô một ít tài liệu giỚI ngoại, vài món Thứ Thần khí.

Trăm năm qua đi, không: phụ kỳ VỌng của Dương: Phàm, Luân Hồi Bàn tăng lên cấp bậc hoàn toàn mới. cấp bậc của nó chỉ sợ vượt qua hầu hết Thần khí trong:

thất giới, có lẽ chỉ có Vô Song Thần Kiếm có thể hơi thắng một chút.

Sau khi Luân Hồi Bàn được tinh luyện xong xuôi, Dương Phàm lại thu Luân Hồi Tinh Bảo vào.

- Ý nghĩ của ta là đem cả cung điện khổng lồ này dung nhập vào trong Luân Hồi Tinh Bảo, trong đó tài liệu tốt nhất thì dung nhập Tinh Nguyên Lô.

Dương Phàm trầm ngâm.

- Ý nghĩ này không sai, tin tưởng Luân Hồi Tinh Bảo có thể xếp vào hàng Thần khí cao cấp nhất, chỉ là quá xa xỉ.

Thiên tượng đại sư cười khổ nói.

Đương nhiên đối với phương án này lão không thể phủ quyết.

Dương Phàm căn bản không thiếu tài liệu và Thần khí.

Ngay khi đám người Dương Phàm bận rộn luyện Thần khí, trong thất giới cùng giỚ nổi mây phun.

Từ hai trăm năm trước, Dương Phàm trở lại Yêu giới không lâu, các vị Đại Đế cùng Tiên Đế của thất giới đều biết tin tức giới ngoại thần tháp trở về.

Những người tiến vào giới ngoại thần tháp đều đã trở lại.

Chính như Dẫn đạo giả Quách Phong đã nói, đây chỉ là một trò chơi chân thực.

Một ngày kia, ở Phật giới của thượng tam giới.

Linh Sơn Phật quang phổ chiếu, khí an lành trang nghiêm lấy nơi này làm trung tâm lan tràn toàn bộ giới diện.

Đồng thời, vô số nguyện lực của thất giới theo hương khói hòa vào đất này.

Mà lúc này trong Linh Sơn Vạn Phật Điện lại hội tụ cường giả đến từ các nơi thất giới.

Thiên giới Long Hoàng Tổ, Từ Thiên Đại Đế, Tiên giới Phiêu Miểu Đại Đế, Phật giới Thích Thiên Phật Tổ, Niêm Ngọc Quan m. Ma giới Hình Thiên, Minh giới Cửu m Đại Đế.

Tong cộng bảy vị Đại Đế!

Gần như một nửa Đại Đế của thất giới hội tụ nơi đây.

Ngoài ra trong đại điện này còn có bốn năm chục vị cấp bậc Tiên Đế.

Bảy vị Đại Đế, bốn năm chục Tiên Đế!

Đây là đội hình hoành tráng chưa từng có, đại chiến giới diện từng xảy ra cùng không hơn gì.

Nhiều cường giả như vậy hội tụ Phật giới là có chuyện gì?

- Chắc các vị có mặt, dù ít dù nhiều đều từng tham gia chèn ép Vô Song Thần Kiếm, hoặc là có địch ý không thể hóa giải với Dương Phàm, Luân Huyết Đại Đế.

Long Hoàng Tổ chậm rãi mở miệng.

Mọi người im lặng.

Trong phần đông nhân vật cấp Tiên Đế có một người chính là Phù Lâm Tiên Đế, giờ phút này tu vi của hắn đã là Huyền Tiên tam trọng.

Chỉ là thần sắc hắn ngưng trọng, trong lòng thì trào lăm lăm:

- Dương Phàm a Dương Phàm. Thật không nghĩ tới người có thể đạt tới trình tự như thế, khiến chư cường thất giới cảm thấy khủng hoảng, không thể không liên thủ đối phó người.

Tâm tình của Phù Lâm Tiên Đế giờ phút này không thể nghi ngờ là phức tạp cùng khó chịu.

- Tu vi của Tiên Hồng Đạo Tổ vốn vượt qua Đại Đế một bậc, hiện giờ từ giới ngoại thần tháp trở về, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ tới Phật giới, cướp lấy Vô Song Thần Kiếm. Nếu để hắn thành công, người từng là địch với hắn, từng chèn ép Vô Song Thần Kiếm, từng là địch của Luân Huyết Đại Đế, những người trong chúng ta đây đều sẽ gặp tai họa.

- Nếu như thế, sao chúng ta không hóa bị động thành chủ động. Chủ động liên thủ, tru sát hắn, diệt trừ hậu họa...

1140. Chương 1087: Thiên Thu Từ Biệt!

Dung nhập toàn bộ cung điện khổng lồ này vào trong Luân Hồi Tinh Bảo cùng với Tinh Nguyên Lô. đây chính là một công trình lớn.

“Nếu có thể luyện chế thành công, trong thất giới này không còn có người nào có thể làm thương tổn mấy may tới tinh bảo. bao gồm cả Đại Đế...” Trong lòng Thiên Tượng đại sư tràn ngập hy vọng.

Để hoàn thành tinh bảo này. Dương Phàm còn mời đến vài vị tông sư luyện khí và tông sư trận pháp khác trong thất giới, để gia tăng hiệu suất và tốc độ hoàn thành.

Man Hoàng nghe nói tới việc này. liền phái ra rất nhiều nhân thủ của Yêu giới tới trợ giúp.

Kể từ đó. tất cả điều kiện để luyện chế Luân Hồi Tinh Bảo. đều đạt tới trạng thái tốt nhất mĩ mãn nhất.

Dương Phàm ra lệnh một tiếng, Bắt đầu công tác luyện chế.

Bản thân hắn không có tham gia. bởi vì cũng không am hiểu về những thứ này. mặc dù hiểu được một ít luyện khí cùng trận pháp, nhưng so sánh với những nhân vật cấp tông sư này chắc chắn rang không bang.

Dương Phàm chuẩn bị bế quan tu luyện, Man Hoành lại tới tìm hắn với vẻ nghiêm trọng.

- Dương Phàm này. đại sự không ổn rồi! Long Hoàng Tổ đã liên hợp với bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín vị Tiên đế. hội tụ tại Phật giới. Việc này chỉ sợ sẽ gây bất lợi đối với người.

Man Hoành nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Là Đại Đế đã từng tham dự qua đại chiến giới diện, hắn hiểu rõ dưới tình huống bảy vị Đại Đế liên thủ, chính là đáng sợ đến cỡ nào.

- Ha ha! Chẳng lẽ Long Hoàng Tổ còn dám đánh giết tới Yêu giới hay sao? Nếu như thế, ta cũng tiết kiệm được chút khí lực.

Dương Phàm lạnh lùng cười nói, không ngờ là vui mừng không sợ.

- Đánh giết tới Yêu giới thì không có khả năng, dù sao trong thất giới này. cũng khó có người nào thể chân chính tru diệt được người.

Man Hoành hơi khựng lại một chút, lại tiếp tục nói:

- Mục đích của bọn họ là ngăn cản không cho người lấy được Vô Song Thần Kiếm.

- Chả bọn họ cũng không có lá gan này!

Dương Phàm thoán hoi trăm ngàn, lẩm bẩm:

- Bảy vị Đại Đế bọn họ liên thủ tọa trấn Phật giới, hiển nhiên là dự liệu được ta nhất định sẽ đi Phật giới lấy Vô Song Thần Kiếm.

- Người... chẳng lẽ còn muốn đi?

Trong giọng nói của Man Hoành không ngờ mang theo một chút run run.

Có thể tưởng tượng ra được, Bảy vị Đại Đế cùng bốn mươi chín vị Tiên Đế kia liên thủ. tất nhiên sẽ bày ra thiên la địa võng, Dương Phàm đi tới đó không phải chui đầu vào lưới sao? Đội hình cường đại như thế, còn bố trí đại trận thái cổ, cho dù bất cứ vị cường giả nào của thất giới đi vào trong đó, cũng chỉ có đi không có về.

- Đúng vậy, ta phải đi!

Dương Phàm hít sâu một hơi. nói với giọng ngưng trọng trước mặt chưa có.

Hắn đã cảm nhận được ý chí của Vô Song ở chỗ sâu trong linh hồn, càng ngày càng vếu ốt. mặc dù hắn dùng đại đạo sinh mệnh vô thượng của Diễm Sinh Kỳ thi triển Hồi Thiên Thuật, nhưng lúc này cũng không thể kéo dài thêm nữa.

- Nhiều nhất là một vạn năm, ý chí kiếm đạo của vô Song sẽ biến mất, ta phải mau chóng giải cứu hắn.

Dương Phàm nói lời nói kiên định.

Man Hoành muốn nói gì rồi thôi, trong lòng thầm thở dài.

Vì một kiện đồ vật mà mất mạng, điều này đáng giá sao?

Hắn cũng không biết quan hệ giữa Dương Phàm và Vô Song là từng cùng kẻ vai chiến đấu, cùng sống cùng chết.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ sẽ triển khai một trận đại chiến có một không hai, kinh thiên động địa.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ một người một kiếm, đối mặt với thiên quân vạn mã, ung dung trấn định, vô địch thiên hạ, chấn nhiếp hoàn vũ.

- Không ai có thể ngăn cản bước tiến của ta!

Thần quang trong mắt Dương Phàm cường đại trước ngv chưa có. không ngờ khiến cho Man Hoàn cảm thấy run sợ. khó thở.

“Dương Phàm này từ sau khi ở Giới Ngoại Thần Tháp đi ra, dường như có biến hóa gì mới. ngay cả ta mà cũng cảm thấy bị áp lực thật lớn.”

Man Hoàn thầm khiếp sợ trong lòng.

Dương Phàm đạt tới cánh giới nào rồi, chẳng lẽ hắn đã vượt qua Đại Đế?

Hắn rốt cục ý thức được, mặc dù bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín vị Tiên Đế liên thủ có thể nói là nghịch thiên, nhưng thực lực của Dương Phàm, cũng vượt ra ngoài dự liệu của mọi người.

Khi hai lực lượng này va chạm cùng một chỗ. sẽ sinh ra kết quả như thế nào? Man Hoàn khó có thể xác định, nhưng đứng ở lập trường của mình, hắn thay Dương Phàm mà toát mồ hôi lạnh.

Rất nhanh, Hồ Phi cũng biết được việc này.

- Dương lão đại! Chúng ta giết tới Phật giới đi. đánh cho bọn họ một mảnh giáp không còn.

Hồ Phi xoa hai tay chưởng, chiến ý dạt dào.

Sau khi luyện hóa ba kiện Thần khí cấp độ phẩm chất không tệ. lòng tin của hắn tăng nhiều, cho dù đối mặt với một hai vị Đại Đế hắn là không thành vấn đề.

- Không có đơn giản như vậy!

Dương Phàm lắc lắc đầu.

Bảy vị Đại Đế liên thủ. cùng Không phải bảy người đơn lẻ, bọn họ tất nhiên sẽ tạo thành đại trận, dưới liên thủ sinh ra uy lực vượt ra khỏi tưởng tượng.

Hắn đã hạ quyết định, phải đơn thương độc mã đánh giết tới.

Ngay cả không địch lại. Dương Phàm tự tin có đủ sức tự bảo vệ mình. Còn nữa, hắn rất tự tin có thể dùng thực lực tuyệt đối, quét ngang hết thảy mọi trở ngại.

- Ba ngàn năm sau. Luân Hồi Tinh Bảo cũng không sai biệt lắm đã hoàn thành, đến lúc đó ta sẽ giết tới Phật giới, hoàn thành ý nguyện của Vô Song.

Dương Phàm nói xong một câu cuối cùng, thần hình biến mất. tiến vào thế giới Mệnh Hạch.

Hồ Phi cùng Man Hoàn hai mặt nhìn nhau.

- Đáng giận! Dương lão đại không ngờ muốn đơn thương độc mã đánh giết tới Phật giới.

Hồ Phi nói về mặt không cam lòng, cuối cùng thậm chí nghiêng răng nghiêng lợi.

- Có lẽ hắn có tư cách này. bởi vì thực lực của hắn đã vượt qua tất cả Đại Đế trong thất giới. Người cùng đùng trách, có lẽ người đi sẽ trở thành gánh nặng cho hắn.

Man Hoàn thở dài.

Hồ Phi nghe vậy. cũng là trầm mặc. Hắn có được thân thể Ma Thần, có thể tranh đua cao thấp cùng Đại Đế, nhưng dù sao cũng không có chân chính đạt tới trình độ Đại Đế.

Dương Phàm, không thể nghi ngờ đã đi trước mọi người. Đặc biệt sau khi tiến vào Giới Ngoại Thần Tháp, hắn tiến triển đến một cấp độ rất cao. tầm nhìn càng ngày càng rộng lớn.

Sau khi Dương Phàm bế quan, không lâu sau Hồ Phi cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Thời gian qua rất nhanh, nháy mắt một cái đã trôi qua hơn hai ngàn năm.

Một ngày này, Hồ Phi xuất quan, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ.

Cấp bậc Đại Đế Không phải đơn giản như vậy liền có thể đột phá.

Dù sao thời gian hắn tự tu luyện tới ngv. cũng chỉ mới hai mươi vạn năm, thậm chí còn không đến.

“Khôno được, nhất định không thể để lão đại đi một mình.

Hồ Phi trầm tư suy nghĩ thật lâu sau, hần nghĩ đến một người.

Người kia, cũng là nhân vật duy nhất có thể sánh vai cùng Dương Phàm, Vô Song.

- Thiên... Thu... Vô...Ngân...

Hồ Phi gần như là phun ra từng chữ một.

Vị đại tông su này tự nghĩ ra thần thông Tam Linh Hóa Nhất, không thể nghĩ ngờ là một trợ giúp cường đại.

Một cái hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân ở ngay tại Yêu giới, Hồ Phi rất nhanh tìm được hần.

Khi Hồ Phi tìm được hần, Thiên Thu Vô Ngân không ngoại lệ chút nào đang nhắm mắt tu luyện. Hần có lẽ là tu luyện cuồng nhất trong thất giới này. không lúc nào là không tu luyện.

- Thiên Thu! Ta tìm người có chuyện!

Hồ Phi nói giọng điệu trịnh trọng.

Thiên Thu Vô Ngân vẫn nhắm mắt. lòng mi hơi giật một cái, dường như ra ý bảo hần nói tiếp.

- Long Hoàng Tổ cùng bảy vị Đại Đế, ba mươi sáu vị Tiên Đế. liên thủ tọa trấn Phật giới, ngăn cản Dương lão đại đến lấy Vô Song Thần Kiếm...

Hồ Phi mồm miệng liến thoắng kể lại hết sự việc xảy ra.

Thiên Thu Vô Ngân sau khi nghe xong, mắt vẫn không có mở ra.

- Thiên Thu! ở nhân giới, người từng có chút giao tình cùng Dương Phàm, Vô Song, chẳng lẽ không chịu ra tay. Tin rằng có người gia nhập, chúng ta có thể đánh tan vách tường liên thủ của bảy vị Đại Đế.

Hồ Phi cuối cùng phần nộ rồi. Hần nói một hồi lâu, Thiên Thu Vô Ngân dường như vẫn thờơ.

- Giỏi cho người tên Thiên Thu vô tình vô nghĩa...

Hồ Phi rít gào rống to.

- Trừu luyện ra, ta vốn không có gì khác!

Thiên Thu Vô Ngân rốt cục mở to mắt. trong mắt đún° là một mảnh hỗn ám hỗn loạn, không có một tia hào quang, cũng không có một tia cảm tình.

Khi nhìn vào ánh mắt này. trong lòng Hồ Phi không tự chủ được run lên.

Không biết từ khi nào. Thiên Thu Vô Ngân đã bước vào trình độ Đại Đế. mà đây vén vén chỉ là một cái hóa thân của hần.

Hơn nữa Hồ Phi cảm nhận được áp lực Thiên Thu Vô Ngân mang đến cho hần, so với cường giả nghịch thiên bình thường còn muốn lớn mạnh hơn.

Cuối cùng, Hồ Phi lẳng lặng xoay người rời đi.

- Chờ một chút!

Thiên Thu Vô Ngân rốt cục chủ động mở miệng.

Hồ Phi lộ sắc mặt vui mừng.

Lại nghe Thiên Thu Vô Ngân nói:

- Ta muốn đi gặp hần, nói lời từ biệt!

- Nói lời từ biệt?

Hồ Phi nghe mấy chữ như thế, trong lòng kinh ngạc khó hiểu: “Chẳng lẽ Thiên Thu Vô Ngân...”

Chờ khi Hồ Phi quay về Thần Hầu Phủ. Dương Phàm cũng vừa đúng lúc xuất quan, thậm chí chuẩn bị sẵn hai cái chén rượu.

Hai cái chén rượu. đặt ở trên bàn, rót đầy rượu.

Rượu này là xuất xứ ở Giới Ngoại Thần Thập, độc nhất vô nhị ở thất giới.

- Dương Phàm...

Giọng nói của Thiên Thu Vô Ngân có thêm một phân tối nghĩa.

Hắn không phải là người giỏi về biểu đạt tình cảm. mặc dù hắn rất lãnh đạm, trà tu luyện ra không làm gì khác. Nhưng khi biết được Dương Phàm sắp sửa đơn thương độc mã đánh giết tới Phật giới, trong nội tâm hắn cũng xuất hiện dao động. Nếu không có bởi vì sự kiện kia. hắn nguyện ý xung động một lần, theo Dương Phàm cùng nhau đánh giết tới Phật giới.

- Ha ha! Thiên Thu! Người không cần phải nói. ta hiểu được hiện trạng của người, lập tức phải Nghịch Diễm Tam Thai rồi sao?

Dương Phàm mỉm cười.

Nói xong, hắn giơ chén rượu lên.

Dương Phàm hiển nhiên đã dự đoán trước, Thiên Thu Vô Ngân tới để cáo từ.

- Đúng! Nghịch Diễm Tam Thanh, một khi tiến vào trong đó sẽ không thể nghịch chuyển.

Thiên Thu Vô Ngân bưng chén rượu lên, mở cặp mắt không có chút thần quang kia.

Nếu lúc này nhìn kỹ ánh mắt của Thiên Thu Vô Ngân, sẽ phát hiện bên trong là một mảnh hỗn độn.

- Chúc người thành công!

Dương Phàm uống một hơi cạn sạch.

Thiên Thu Vô Ngân yên lặng uống rượu xong, trong đôi mắt hỗn độn kia cuối cùng hiện lên một tia thần quang:

- Cũng chúc người đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Tiếng nói vừa dứt. tia thần quang trong mắt Thiên Thu Vô Ngân biến mất, trở lại là hỗn độn vô tận.

Hắn chậm rãi đạp bước, Thân hình trở nên mơ hồ không rõ.

Cùng lúc đó.

ở Tiên giới. Phật giới, mỗi nơi có một Thiên Thu Vô Ngân, bọn họ với một động tác đạp bước đi giống nhau như đúc. chậm rãi bước vào hư không, sau đó càng ngày càng xa.

Dương Phàm lộ vẻ mặt cô đơn, nhìn theo hướng hắn rời đi. thật lâu sau không hề nhích động chút nào.

- Còn có thời gian sáu trăm năm!

Theo thanh âm này vang lên. Dương Phàm biến mất tại chỗ.

Khi hắn quay về Diễm Sinh Nguyên giới, việc luyện chế Luân Hồi Tinh Bảo trên cơ bản đã hoàn thành.

Luân Hồi Tinh Bảo hiện nay có chu vi rộng lớn tới cả ngàn dặm, ở giữa tinh bảo trên có chín tầng, dưới chín tầng, toàn thân có màu vàng kim, phát ra áp bách thật lớn.

Đối mặt với một cái quái vật lớn như vậy, cho dù là Đại Đế đều phải động dung.

- Tinh Nguyên Lò sau khi luyện chế rất nhiều giới ngoại tài liệu cùng một khối Hỗn Độn Nguyên Thạch, đã đạt tới Thần khí đỉnh cấp. thậm chí mơ hồ vượt qua Thần khí. Lực lượng của khối Hỗn Độn Nguyên Thạch kia, còn không có tiêu hóa tới một phần ngàn...

Thiên Tượng đại sư tự hào và hưng phấn nói.

Hiện giờ Luân Hồi Tinh Bào. đã đạt đến mức Đại Đế cũng khó mà thương tồn được nó.

- Cho tất cả mọi người vào đi thôi!

Trên mặt Dương Phàm nhưng không có lộ ra thân sắc vui mừng gì.

Đặng Thi Dao rất nhanh triệu tập tất cả thân hữu, tiến vào trong Luân Hồi Tinh Bào.

- Phụ thân! Chúng ta sắp đi ngao du thất giới hay sao?

Dương Thần hung phấn hỏi.

- Không! về sau còn có thể ngao du đại thế giới, nhưng còn chưa đúng lúc!

- Vì sao?

- Bởi vì còn có một chuyện!

Đột nhiên Dương Phàm nhắm mắt lại. trong đầu vang lên một thanh âm vĩnh viễn không thể xóa nhòa:

- Với ý nguyện của ta, giết về thượng giới... máu nhuộm trời cao, bài trĩu pháp tắc...

“Vô Song, không thể để người đời thêm nữa.”

1141. Chương 1088: Đơn Thương Độc Mã!

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời chiều ngả về tây. trong thiên địa nhuộm một màu vàng đỏ như bức tranh tuyệt đẹp.

Phật giới trước sau như một, hoàn toàn an bình như thường ngày. có điều ít đi vài phần tường hòa, mà nhiều thêm vài phần tĩnh mịch.

“Coong Coong...”

Tiếng chuông cổ vang lên từ Linh Sơn chỗ Phật tổ tu hành, tiếng chuông du dương vang vọng gần xa, thanh tẩy hết thảy tiếng động huyền ảo tục lụy.

Phật sĩ cùng tín đồ các phương Phật giới, tâm linh giống như phiêu bạt vào thế giới cực lạc. yên ả và hài hòa như thế.

Đồng thời, vô số nguyện lực từ các nơi trên thất giới, lúc đầu như dòng suối nhỏ. rồi sau đó thành sông ngòi ao hồ, hàng ức hàng vạn tiếng lòng hòa tan cùng Phật lực vô cùng vô tận của thiên địa tạo hóa.

Các cường giả thất giới tất nhiên biết huyền bí của Phật, càng biết ở bản thổ Phật giới này lực lượng của Phật to lớn vô hạn, không thể tấn công bằng sức mạnh.

Trong lịch sử qua các trận đại chiến giới diện xưa nay. Phật giới chưa bao giờ bị công phá. Dưới nguyện lực của Phật quảng đại khôn cùng trong thiên địa đó. tiên nhân Phật sĩ có được lực lượng cùng tín niệm cuộn không cạn kiệt.

Loại tín niệm này ngoan cường, chấp nhất, bất khuất, thậm chí cuồng nhiệt, không thể chiến thắng.

Mỗi một lần đại chiến giới diện, ba giới phía dưới thà rằng tấn công Thiên giới trong đó có nhiều Đại Đế. cũng sẽ không đánh chú ý tới Phật giới.

Bởi vậy có thể thấy được sự đoàn kết và lực lượng kiên cố của Phật giới này.

Nhưng một ngàn năm gần đây chư cường Phật giới đều cảm nhận được một cỗ sát khí đến từ thiên địa xa xôi.

Cỗ sát ý đó không che dấu chút nào. từ ba giới phía dưới thông suốt mà đến. khiến cho người ta tâm thần bất an.

Trong thời gian này. chư cường Phật giới gió nổi mây bay. đều hội tụ ở Linh Sơn Thánh địa Phật môn.

Phật chủ. Bồ Tát hạ lệnh cho đệ tử môn đồ đều đóng giữ ở sơn môn chùa chiền, chủ trì Phật môn đại trận không được ra ngoài, kẻo trái lệnh sẽ bị nghiêm trị!

Chỗn cực lạc Phật giới nhất phương rơi vào bầu không khí tiêu điều và yên tĩnh như một hồ nước tĩnh lặng.

Cường giả các phương thất giới. Đại Đế. Tiên Đế cùng vô số nhân vật từng làm mưa làm gió đều hội tụ, tọa trấn ở Linh Sơn Thánh địa.

Từng cổ từng cổ khí tức cường đại hội tụ ở Thánh địa Phật môn, ở dưới Phật nguyên lực kiên tribao phủ thất giới.

Bày vị Đại Đế. bốn mươi chín vị Tiên Đế. tọa trấn cổ Phật Thâm Uyên cấm địa của Phật môn.

Đội hình như thế trở thành có một không hai ở thất giới.

Thế nhưng cổ sát ý xuyên tới từ ba giới phía dưới kia, không vể thế chút nào. ngưng tụ từng chút một sinh ra áp lực cực lớn.

Chúng sinh Phật giới thân ở trong áp lực lớn lao đều tâm thần bất an.

Một ngàn năm gần đây. cổ sát ý kia càng ngày càng gần. làm cho cả Phật giới đều có vẻ trầm lắng lo âu.

Linh Sơn Thánh địa, ngay cả có nhiều đại năng thất giới tọa trấn như vậy. cũng có vẻ đơn độc chưa từng có.

Thánh địa Phật môn, vô số Phật Đà đều cảm ứng được một trường hạo kiếp sắp giáng xuống.

Mà ngày hôm nay. cổ sát khí kia kéo lên cao hơn mọi ngày, địa phương Phật giới lại nổi lên sấm chớp mây đen cuộn cuộn, tiếng nổ vang điếc tai.

Áp lực bất an liên tục ngàn năm nay. giờ khắc này lại đạt tới đỉnh cao.

Chư sinh Phật giới đều hô hấp khó khăn, trong lòng khó ổn định.

- Đại kiếp nạn sắp tới. chư sinh Phật giới trên dưới cần phải chung lòng chung sức chống lại kiếp nạn này.

Một giọng nói trang nghiêm hùng hậu vang vọng khắp nơi trong thiên địa.

Lập tức, tất cả môn phái chùa chiền, đều sẵn sàng trận địa đón địch, các đại trận phòng hộ đồng loạt sáng lên.

Lúc này. cũng không hề ít cường giả các giới diện khác đưa ý chí tinh thần vào Phật giới thăm dò, quan sát cảnh rầm rộ chưa từng có này.

Ngay tại thời điểm tất cả cường giả đều nhu ngừng thờ. mặt trời chiếu rớt cực hạ xuống đường chân trời, trong thiên địa dần mờ tối giống như ào ánh, khắp không gian Phật giới rơi vào tĩnh mịch. Đúng lúc đó tận cuối phía chân trời ở chỗ mặt trời hạ xuống, đi tới một người.

Một người.

Đồng tử của cường giả các phương co rút lại.

- Một người, chỉ một người!

- Chu cường thất giới hoang mang trấn thủ Phật giới, chính là vì một người này sao?

Các cường giả giới diện khác, ai nấy đều kinh hãi khôn xiết.

Ngm nhân ở cuối chân trời kia đi tới. dường như thờ ơ không quan tâm tới ai. nhưng mỗi bước chân của hắn. trái tim trong ngực cường giả các phương ở Linh Sơn Thánh địa, đều như đập nhanh hơn một nhịp.

Áp lực vô hình từ trên mình một người siii ra. lại dường như là cả vũ trụ thiên địa.

- Thực lực của Dương Phàm này không ngờ cường đại như vậy. chẳng lẽ hoàn toàn vượt qua cấp bậc Đại Đế?

Đại Đế các giới diện khác đều khó có thể tin nổi.

Dương Phàm chậm rãi đi tới hướng Thánh địa Phật môn, trên mặt không vui không buồn, không quan tâm hơn thua. Thần quang trong mắt hần trống vắng rồi rạc, giống như căn bản không có dừng lại ở thế giới trước mắt.

“Ba người!”

“Toàn bộ thế giới. chỉ còn lại có ba người chúng ta.,,

Thanh âm vô cùng tịch mịch kia, dường như từ viễn cổ vô tận vang vọng mãi không thôi.

- Dương Phàm! Đây là cảnh địa Phật môn, không chấp nhận sát khí hung tàn, người tốt hơn là mau mau rút lui đi!

Một giọng nữ dịu dàng phổ độ thế nhân, nhu tiếng mưa rơi huyền ảo từ trong thiên địa buông xuống.

Chỉ một thoáng thiên địa vạn vật như được thấm nhuần mưa xuân, hết thấy sát phạt hung sát đều tan thành mây khói.

Bóng ma cùng áp lực bao phủ trong thiên địa cũng bỗng nhiên biến mất. chúng sinh các phương đều thở dốc.

- Niêm Ngọc Quan Âm! Thần thông Tịnh Thế Đạo của ngươi, lại thấy tăng trưởng.

Phiêu Miêu Đại Đế mỉm cười nói.

Lúc này. bảy vị Đại Đế tọa trấn các nơi trên Linh Sơn, trong đó với Thích Thiên Phật Tổ ở trung tâm, bên cạnh có Bảy vị Phật chủ bảo hộ.

Mặt khác sáu vị Đại Đế tọa trấn ở chung quanh, quanh thân mỗi người cũng có bảy vị Tiên Đế bảo hộ.

Mà trên thực tế, khi thần quang trong mắt Dương Phàm tiêu tan, sát khí dĩ nhiên không còn nữa.

- Khổ hải vô nhai, quay đầu là bờ. Vô Song Thần Kiếm siêu thoát khí đạo. muốn trở thành sát tinh của thiên địa nên không thể xuất thế. Chẳng lẽ Dương đạo hữu không chịu buông bỏ chấp niệm trong lòng kia!

Niêm Ngọc Quan Âm dung mạo đoan trang hiền lành, dài sen dưới chân nở rộ hào quang bảy màu rực rỡ. Nàng lơ lửng trên hư không, tay nâng bạch ngọc bình, miệng hé nụ cười xinh đẹp, làm cho người ta có một loại cảm giác xinh đẹp thần bí mờ ảo, mà lại thần thánh không thể xâm phạm.

Đại Từ Đại Bi Niêm Ngọc Quan Âm. đây là vị Bồ Tát từ thiện nhất trong Phật môn, có được nguyện lực rộng rãi khắp thế gian.

Giờ phút này. ở đại kiếp nạn rơi xuống nàng động thân mà ra, ý đồ thuyết phục Dương Phàm hóa giải kiếp nạn này.

Nhưng mà, Dương Phàm vẫn ánh mắt trống vắng rồi rạc. nhẹ nhàng nện bước, từng bước một đi tới. làm như không nghe thấy lời nói của Niêm Ngọc Quan Âm.

- Trên thế gian này có một dòng sông vận mệnh, mỗi khi xuất hiện bất cứ một chi tiết thay đổi nào. sẽ làm cho dòng sông xuất hiện một cái nhánh, do đó xuất hiện một hướng đi hoàn toàn bất đồng.

Dương Phàm rốt cục mở miệng, thản nhiên kia có thể sánh với phạm âm, kéo dài mãi mãi. Các cường giả thất ạo nghe câu nói ấy. trong lòng đều chấn động.

- Luận điệu hoang đường! Dòng sông vận mệnh rộng lớn như thế, không ai có thể xoay chuyển được. Người có cố gắng mấy đi nữa cũng chỉ là con tôm con cá giữa dòng sông, dù có giãy giụa thế nào cũng chỉ có thể nhấc lên gợn sóng bé nhỏ không đáng kể. không thể thay đổi kết quả cuối cùng được!

Phiêu Miêu Đại Đế trong bảy vị Đại Đế cười lạnh nói. Hần nghiên cứu về vận mệnh, thậm chí không thua kém so với Phật tổ.

- Nhưng bất kể những chi nhánh này chảy theo hướng nào. cuối cùng chúng cũng sẽ rót vào biển cả, vạn nguyên quy tông, về tới bến cuối cùng.

Ánh mắt trống vắng rồi rạc của Dương Phàm dần dần xuất hiện vài tia thần quang.

Nghe câu nói đó. Phiêu Miểu Đại Đế chấn động tâm thần. Dương Phàm hiểu biết về thời gian vận mệnh, về chiều sâu rõ ràng hơn xa hẳn.

Sau khi từ Giới Ngoại Thần Tháp đi ra. Dương Phàm thấy được kết quả cuối cùng của Đại Thiên Tu Di Trụ này:

Banạời.

Chỉ còn lại có ba người.

Đây là loại thể lương bi thương đến mức nào?

Mà kết quả này. bất kể hắn có cố gắng như thế nào đều không có khả năng thay đổi.

Ngay cả ở thời không này hắn có làm ra cố gắng gì. cũng chỉ là làm cho dòng sông vận mệnh xuất hiện một cái nhánh, nhưng rồi cuối cùng nó vẫn phải chảy vào biển rộng.

Đương nhiên, kết quả cuối cùng đó chỉ xảy ra thật lâu thật lâu sau này. khi thất giới đã bị Hủy diệt vô số lần.

- Chớ có nói càn!

Long Hoàng Tồ phần nộ mắng một câu:

- Người hỏm ngv đến Phật giới, không phải chính là để thu lấy Vô Song Thần Kiếm sao? Có chúng ta tọa trấn, người tuyệt đối không có khả năng thực hiện được!

Dương Phàm căn bản không để ý tới hắn, chậm rãi đi tới hướng Linh Sơn.

Giờ khắc này rất nhiều cường giả thất giới, đều đang âm thầm quan sát trận chiến này.

Kỳ quái là rất nhiều cường giả trấn thủ Linh Sơn lại để mặc cho Dương Phàm đi tới. không ngờ không có ý ra tay ngăn cản.

Đương nhiên cũng có cường giả cá biệt, như Cửu Âm Đại Đế của mình giới có chút kiêng chế không được, muốn ra tay.

- Chư vị hãy bình tĩnh! Thần thông của Dương Phàm vô cùng quái dị. trước khi mở ra Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Trận, tuyệt đối không được động thủ với hắn.

Tiếng cảnh báo của Thích Thiên Phật Tô vang lên trong đầu các phương Đại Đế, Tiên

Đế.

- Dương đạo hữu! Dừng cương trước bờ vực. vẫn còn kịp thời không muộn.

Niên Ngọc Quan Âm mặt ngọc đoan trang, thanh âm nhu hạt mưa rơi róc rách, ân chứa một cỗ phật lực kỳ lạ. dường như muốn làm giảm đi chấp niệm trong lòng Dương Phàm.

Nếu là nhân vật Tiên đế bình thường, theo phạm âm Phật mơn của nàng, hết thảy chấp niệm cùng tâm ma trong lòng sẽ trong chớp mắt tiêu tan. Người tu vi thấp kém. thân thể linh hồn sẽ trực tiếp hóa thành làn khói nhẹ. Có thể thấy được chỗ kỳ diệu của thân thông này.

- Ta nhận ra ngươi!

Dương Phàm tựa cười như không cười nhìn về phía Niệm Ngọc Quan Âm.

Phốc!

Thân thể thần tiên của Niệm Ngọc Quan Âm nin lên. khoe miệng tràn ra một vệt máu, sắc mặt tái nhợt.

- Thần thông của Tiên Hồng Đạo Tổ. Niệm Ngọc lĩnh giáo!

Niệm Ngọc Quan Âm thân thể mềm mại lung lay sắp đổ. vội vàng ngồi xếp bằng trên đài sen.

Cùng lúc đó, từ Thánh địa Phật mồn vang lên phạm âm phạt văn vô tận, vô số nguyên lực cùng phạt quang bao phủ trên người Niêm Ngọc Quan Âm, thương thể của nàng liên rất nhanh chuyển biến tốt đẹp.

Nhìn thấy tình hình này. Dương Phàm hơi biến sắc.

- Kết trận!

Mắt thấy Dương Phàm sắp sửa tới gần, Phật môn tịnh địa phạm âm rung chuyển chín tầng trời, thiên địa cộng minh, phạt quanghùng hân quang đại, bao phủ toàn bộ Linh Sơn.

Hàng ức vạn phạt văn mênh mông quanh quần trên hư không, hình thành một lực cản vô hình cường đại.

Dương Phàm đang bước tới. tốc độ bước chân đột nhiên chậm lại đến một phần ba.

- Giới lực?

Đồng tử Dương Phàm co rụt lại.

Liên hợp toàn bộ lực lượng của phạt sĩ Linh Sơn cùng với giới phạt vô thượng, rồi lại hội tụ lực lượng của giới diện, không ngờ lại hình thành trở ngại với Dương Phàm.

Lực lượng của một người dù có cường đại mấy đi nữa, cũng đâu thể nào chống đỡ được lực của cả một giới?

Đương nhiên, cổ lực lượng của giới diện này, chỉ dám dùng để ngăn cản Dương Phàm, tuyệt đối không dám dùng cho công kích hấn.

- Vô Song! Chuẩn bị tốt chưa?

Trong Mắt Dương Phàm lóe ra thần quang.

Lúc này. hấn cảm nhận được ở chỗ tâm ấn linh hồn. ý chí Vô Song dần dần thức tỉnh.

`m ầm!

`m ầm! Ầm ầm!

Nguyên lực tiêu hao cuối cùng ý chí Vô Song thức tỉnh.

Nếu lần này, bản thể không dung hợp cùng thần kiếm, chờ đợi vô Song chỉ có cái chết.

C.O hội chỉ có một lần.

Không được thi chết.

Vô Song lại một lần nữa tự đặt mình trong tử địa.

Mà Dương Phàm có thể để hấn thất vọng sao?

Dương Phàm mở ra song chưởng, trong Diễm Sinh Nguyên giới ý chí thiên đạo mênh mông như biên cầ cùng sinh mệnh lực cùng cực vô hạn thêm vào thân thể hấn.

Trong phút chốc, chỗ hấn dừng thân, hiện ra từng máng lớn không gian sụp đổ.

“Hày...”

Toàn bộ giới diện Phật giới trong một tiếng hét lớn lời đình đó. chấn động rung chuyển.

Khu vực ranli giới Linh Sơn dường như sắp sụp đổ xuống.

Đại Đế các phương, vô số cường giả, tâm thần đều run rẩy.

Lực lượng này rốt cuộc hùng mạnh đến mức nào?

Vô số cường giả trên Linh Sơn Phật mồn đều mặt nghẹn đó bưng.

Theo song chưởng chấn động, giới diện nổ vang, trời lay đất chuyển.

“Phốc! Hống! Phoc...”

Vô số cường giả Phật mồn dùng Phật dẫn đạo cô lực lượng của giới diện này, đều đồng loạt học máu.

1142. Chương 1089: Tồi Khô Lạp Hủ

Trên Linh Sơn, ngàn vạn cường giả Phật Chủ đồng loạt học máu, số ít người tu vi thấp kém trực tiếp bị chấn động mà chết.

Thích Thiên Phật Tổ cùng Niêm Ngọc Quan m - hai vị chủ trì Phật pháp mệnh mông, cường giả cấp Đại Đế dẫn động lực giới diện chấn động tâm thần, mặt xám như tro tàn.

Theo song chưởng Dương Phàm run lên, sinh mệnh nguyên lực khôn cùng vô hạn trong thế giới Diễn Sinh dồn vào thân, trong lúc nhất thời trời long đất lở, càn khôn xoay chuyển.

Giờ khắc này, lực lượng của hắn chính là nguyên lực của một đại thế giới vù trụ.

Lực giới diện khổng lồ kinh thiên bị hắn chấn vỡ trong lúc giở tay nhắc chân.

Đơn thương độc mã mà kinh sợ chư cường thất giới.

Chúng Tiên Đế, Đại Đế khác tọa trấn trên Linh Sơn đều rung động tâm thần, nhất về vận chuyển pháp lực, miễn cưỡng ngăn cản rung chuyển trong giới diện.

- Tu vi của Dương Phàm này rốt cục tới trình tự nào, đây tuyệt đối không phải Đại Đế bình thường: có thể ngăn cản.

Chúng cường giả thất giới quan sát trận chiến này như nổ tung.

Quá bất Ổi, thật sự là quá bất Ổi!

Thực lực Dương Phàm biểu hiện ra khiến chúng Tiên Ma Phật run sợ.

Đây còn là kết quả khi nhiều vị Đại Đế tọa trấn, do hai vị cấp chúa tể của Phật giới dẫn động Phật pháp vô biên và lực lượng của giới diện.

Nếu đổi là cường giả nghịch thiên bình thường chỉ sợ không đủ cho Dương Phàm nhét kê răng!

- Rốt cục có phần chờ mong. vốn còn tưởng rằng cho dù thực lực của Dương: Phàm này có mạnh mấy đi nữa cũng khó có lực chống: cự trước mặt bảy vị Đại Đế cùng bốn mươi chín vị Tiên Đế. Nhưng: không: nghi tới thực lực của hắn lại vượt qua Đại Đế, giở tay nhắc chân có thể khiến giới diện chấn động sụp đổ. Trận chiến này nhất định là rồng hổ tương: tranh.

- Vậy thì chưa chắc. Trong bảy vị Đại Đế, chân chính xuất thủ cùng chỉ có hai vị mà thôi. Hơn nữa, “Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận” còn chưa triển khai. Một khi bảy vị Đại Đế cùng bốn mươi chín vị Tiên Đế toàn lực vận chuyển, trừ khi Thiên Minh nhị đế buông: XUCMg, nếu không: hết thấy đều không: có lực chống: cự.

- Bất kể thế nào thì trận đại chiến này nhất định sẽ rất phấn khích. Với tình huống: của Dương: Phàm ài phút này, tuyệt đối sẽ không: xuất hiện tình huống: nghiêng về một phía.

- Haizzz. Không: biết sau trận đại chiến này sẽ có mấy vị Đại Đế ngã xuống?

Một thanh âm aia nua thở dài.

Lần đầu giao phong thăm dò khiến chúng: cao tăng của thất giới kinh hãi run sợ, tràn ngập chờ mong.

- Không: ai có thể ngăn cản bước chân của chúng: ta!

Dương Phàm bình tĩnh không gợn sóng, chậm rãi bước chân áp bách tới Linh Sơn. Giống: như giao phong vừa rồi chỉ như vận thất lực một cái.

- Mở đại trận hộ sơn.

Thanh âm trang nghiêm Sang sang của Phật tổ vang khắp thiên địa.

Chỉ một thoáng, trên Linh Sơn ngàn vạn Phật sì đều khoan chân ng01 XUCMg, Phật quang kinh hồng phóng: lên trời cao.

Trên Linh Sơn cùng có mười hai vị Kim Cương: La Hán tọa trấn các vị trí của đại trận, hình thành mười hai cột sáng màu vàng chọc trời.

Mười hai cột sáng màu vàng có đường: kính đến trăm trượng, trên mặt lượn lờ vô số phật vân như trai ngọc màu vàng, phật quang trong toàn đại trận ngưng kết ra một bộ khung màu vàng che phủ thiên địa.

Chỉ thấy phật quang đầy trời lấy mười hai cột sáng màu vàng làm trung tâm tạo thành một cái lồng lớn ánh vàng chói mắt.

Cái lồng màu vàng che trời che lấp mặt trời, bao phủ toàn bộ Linh Sơn vào trong.

Trông: giống như là giam cầm Linh Sơn nhưng: kỳ thật lại hình thành một tầng phòng ngự kiên cố như thành đồng vách sắt.

Loại thủ đoạn này đúng là tự phong: cấm mình đến cực hạn.

Có loại phòng: ngự nào có thể cực đoan hơn như vậy?

Lúc cái lồng màu vàng hình thành, hai vị chúa tể Phật giới hai tay hợp thành chử thập, môi không: ngừng mấp máy.

Đột nhiên, số mệnh khổng: lồ cùng lực lượng: phật pháp vô thượng: trong: một ạiới ngưng tụ thành Phật ạiới linh cảm, khiến cho cái lồng màu vàng càng thêm

«w vững chắc gấp mười.

- Đây chính là Kim Tráo Vạn Phật Trận hộ pháp của Linh Sơn. ngày xưa bốn vị Đại Đế của hạ tam giới đột nhiên tập kích lại bị trận này kéo dài hẳn một canh aìờ. Mà uy lực của nó ngày hôm nay cường đại hơn đi vàng không chỉ gấp mười.

v • «w 9Ỉ v «w • «w «w - Kim Tráo Vạn Phật Trận, trong: thất giới chí sợ không: phải năng lực cá nhân có thể đột phá.

Vào lúc chư cường: thất giới nghị luận. Dương: Phàm không chút để ý đi tới trước Kim Tráo Vạn Phật Trận.

Bá!

Cùng vào lúc này. một chiếc Tinh Không: Thành Lũy hình luân bàn màu vàng rực phá vỡ giới diện tiến vào Phật giới.

- Đó là Tinh Không: Thành Lũy của ai? Khí tức thật đáng sợ.

Không: ít người kinh hãi thốt lên.

Tinh Không: Thành Lũy hình luân bàn màu vàng rực tiến tới gần, khí tức phát tán ra không: ngờ có thể so với Thần khí. thậm chí là càng cường: đại hơn.

- Luân Hồi Tinh Bảo?

Bước tiến của Dương: Phàm không: khôì ngừng lại. hơi nhúu mày.

- Dương: lão đại. trận này giao cho chúng ta đi!

Hồ Phi ở trong: Tinh bảo hò hét.

Dương Phàm đưa mắt nhìn, phát hiện đám người Đặng Thi Dao. Vân Vũ Tịch. Thiên tượng: đại sư đều đứng ở trên đài cao kéo ra từ Luân Hồi Tinh Bảo. được bảo vệ bởi một màn hào quang màu bạc trong: suốt.

- Tướng công. xem chúng ta!

Đặng Thi Dao cười dài nói.

- Vũ Tịch...

Phù Lâm Tiên Đế một trong: bốn mươi chín vị Tiên Đế tọa trấn Linh Sơn nhìn thấy Vân Vũ Tịch trên Luân Hồi Tinh Bảo lộ ra lúm đồng tiền, tim đập nhanh hơn. sau đó mặt sa sầm xuống.

Dương Phàm cùng Cửu công chúa chân chính yêu nhau đồng thời bỏ trốn đã không còn là bí mật.

Đúng lúc này. Luân Hồi Tinh Bảo phát ra một tràng: tiếng: nổ trầm thấp.

Thiên Dực Bàn tổ hợp với phương: thức quỷ dị. hình thành một bức tường: vàng rực thật lớn, trên mặt lộ ra những nông chảo đen ngòm. số lượng chừng mấy trăm

• • • cái.

Ngoài ra trên mặt tường còn có ba cái đầu rồng há miệng. độ lớn có thể so với Thần long.

Dương Phàm nhìn thấy trận địa như vậy, hơi mỉm cười cùng không ngăn cản.

Trong lòng hấn thầm nhủ: “Vô Song. Trận chiến này. ta muốn cho kiếm của người uống máu cường giả thất giới”.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Vô số chùm tia sáng từ Luân Hồi Tinh Bảo bắn ra.

Chỉ mấy hô hấp, hào quang: của Kim Tráo Vạn Phật Trận thủ hộ Linh Sơn mờ đi vài phần.

Đặc biệt là nơi bị hòa diễm màu vàng rực phun ra từ miệng: rồng đánh trúng: lại càng rung động mãnh liệt, hòa diễm lực cường đại thiêu đốt trên hào quang: đại trận.

Chỉ aiây lát, Kim Tráo Vạn Phật Trận đã lắc la lắc lư, mất thấy chống đỡ không: được bao lâu.

Tình cảnh như thế khiến vô số cường giả thất giới mờ rộng tầm mắt, đều trừng mắt cứng lưỡi.

- Uy lực công kích của Tinh Không: Thành Lũy này không: ngỖ còn mạnh hơn Đại Đế.

Sự thật bày ra trước mắt khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Không: ngỖ cấp bậc của Tinh Không: Thành Lũy này đã đạt tới Thần phẩm, Linh Nguyên Lô trung: tâm ở trong: chỉ sợ có thể sánh ngang Thần khí đỉnh cấp.

Một Tong sư luyện khí kinh hô thất sắc, sau đó như bay mất hồn vía.

Tinh Không: Thành Lũy Thần phẩm?

Phần đông cao tăng của thất giới cảm thấy hoảng: sợ.

Có Tinh Không: Thành Lũy như vậy, còn loại phòng ngự nào là không: thể công phá?

- Tinh Không: Thành Lũy Thần phẩm! Cho dù là nhiều Đại Đế liên thủ công kích cùng khó thương: mấy may, huống: chi thành lũy này còn không: phải Thần phẩm bình thường.

- Dương: Phàm kia rốt cục đạt được những gì trong: giới ngoại thần tháp. Quả thật là không: thể tưởng: tượng.

Một đám Tong sư luyện khí của thất giới đều đỏ mắt thèm thuồng.

Tài liệu của cả Tinh Không: Thành Lũy này đều có thể so với Thần khí, như vậy giá trị của nó là bao nhiêu kiện Thần khí?

Mười kiện? Có thể không: chỉ vậy.

Một trăm? Một ngàn?

Mục tiêu cả đời bọn họ theo đuổi cùng không: đủ một phần ngàn.

Rất nhiều cường giả trong: thất giới bao gồm những Tông; sư luyện khí, trận pháp đều trợn tròn mắt.

- Phật tổ, không duy trì được. Một khi đại trận sụp đổ, toàn bộ Linh Sơn sẽ bị Tinh Không Thành Lũy này phá hủy.

Một à La Hán chủ trì trận pháp cả kinh kêu lên.

Vào thời khắc lửa xém lông mày này, bảy vị Đại Đế bốn mươi chín Tiên Đế đều có chút ngáy ngốc.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên nụ cười.

Tài liệu của Luân Hồi Tinh Bảo này chính là dung nhập toàn bộ Tàng Bảo Điện khổng lồ.

Tinh Nguyên Lô được hòa tan một viên Hồn Độn Nguyên Thạch, mơ hồ vượt qua phạm trù Thần khí.

Tinh Bảo này là hần tính dùng để du lịch Đại Thiên Tu Di Trụ, ít nhất phải chịu được gió lốc không gian, chịu đựng không gian sụp đổ, khe không gian...

Cho nên, hần chí cười túm tít đứng một bên, không hề động thủ.

Nếu luận lực phòng ngự của Luân Hồi Tinh Bảo, nếu Dương Phàm không sử dụng Thần khí phòng ngự đỉnh cấp có khi còn không thể so sánh với nó.

- Bày trận. Tất cả mọi người bày trận!

Long Hoàn; Tổ rống giận.

Tới lúc này, tất cả mọi người hiểu được Kim Trảo Vạn Phật Trận tường đồng vách sắt kia không có khả năng chịu đựng được.

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái luân bàn màu xám bạc, chất liệu cổ xưa lại mơ hồ lóe ra hào quang lưu ly trong suốt.

Khi Luân Hồi Bàn được tế ra, một cỗ áp bách kinh sợ linh hồn lấy Dương Phàm làm trung tâm lan tràn ra.

- Thần khí. Pháp bảo của Dương Phàm đã trở thành Thần khí nhanh như vậy.

Long Hoàng Tổ chú ý tới động tác của Dương Phàm, sắc mặt khó coi.

- Chí sợ Dương Phàm kia chiếm được lượng tài liệu giới ngoại khổng lồ trong giới ngoại thần tháp.

Sắc mặt các vị Đại Đế đều rất khó coi.

Giờ phút này bọn họ bấm pháp quyết thật nhanh, thi triển đòn sát thủ cuối cùng.

Cùng không thấy Dương Phàm có động tác gì, Luân Hồi Bàn trong tay ngân lên một tiếng bỗng nhiên hóa thành cự luân ngàn vạn trượng, nở rộ hào quang mờ ngù sắc. Dưới lực lượng Luân hồi cuộn cuộn như lù ngang nhiên đụng lên Kim Trảo Vạn Phật Trận vốn đã lắc la lắc lư.

‘m... Uỳnh-’

Tiếng nổ vang như thiên địa mạ nứt trong khoảnh khắc chấn động toàn bộ Phật giới, trong nháy mắt linh khí trong ức vạn dặm hóa thành gió lốc hủy diệt.

Uy lực do va chạm sinh ra mơ hồ thổi quét toàn Phật giới.

Giờ khắc này, rất nhiều môn phái chùa chiền của Phật giới đều vận chuyển đại trận hộ sơn, dưới gió lốc hủy diệt dâng lên hào quang ngù sắc huyền lệ.

Theo một tiếng nổ long trời, Linh Sơn phạm vi vài ức dặm nổ ‘m’ một tiếng, sụp đổ thành hai nửa.

Nhưng còn chưa hết, Luân Hồi Bàn như cự luân vận mệnh hung hăng tông lên Linh Sơn.

Lập tức Linh Sơn lưu truyền thiên cổ vỡ thành nhiều mảnh, những khối đá lớn ức cân bắn ra khiến Phật giới to lớn liên tiếp chấn động, phát ra từng tràng nổ vang.

Cảnh tượng như thế khiến phần đông cường giả quan sát trận đại chiến kinh thế này hít sâu một ngụm khí lạnh.

- Uy lực của Luân Hồi Bàn trong tay Dương Phàm cùng không kém bao nhiêu so với Vô Song Thần Kiếm. Nếu hoàn toàn buông tay thi triển hết bản lĩnh, toàn bộ Phật giới này chí sợ không chịu nổi hần gây sức ép.

Chúng Tiên Đế cùng nhiều Đại Đế còn lại của thất giới đều lộ ra vẻ kinh khủng.

Giờ phút này gần như tất cả Đại Đế đều đang âm thầm quan sát trận chiến, hơn 60% nhân vật cấp Tiên Đế đều gủi tinh thần ý chí ở Phật giới.

Trận chiến hôm nay đã trở thành tiêu điểm của thất giới.

- May mắn ta không nhận lời mời của Long Hoàng Tổ đi Phật giới tọa trấn.

Một vị Đại Đế lòng còn sợ hãi nói.

Sau khi phát ra một đòn kinh thiên này, Luân Hồi Tinh Bảo lại rất sống động bay tới trước mặt Dương Phàm, đóng đưa lên xuống như đang kể công.

- Thế gian lại có Pháp bảo linh tính như thế!!!

Không ít Tông sư luyện khí ngạc nhiên thán phục nói.

Mà lúc này trên Linh Sơn còn lại trọng địa trung tâm một ngàn vạn dặm cuối cùng, trận địa cuối cùng của bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế.

- Đại Đế, Phật tổ. Thực lực của Dương Phàm kia căn bản không phải chúng ta có thể ứng phó. vẫn là giao Vô Song Thần Kiếm ra đi...

Bốn mươi chín Tiên Đế kinh hãi run sợ, khủng hoảng vạn phần.

1143. Chương 1090: Cường Giả Nghịch Thiên Siêu Cấp

- Đại Đế, Phật tổ. Thực lực của Dương Phàm kia căn bản không phải chúng ta có thể ứng phó. vẫn là giao Vô Song Thần Kiếm ra đi...

Theo một kích phá trời chấn động thiên địa giới diện của Luân Hồi Bàn, bốn mươi chín Tiên Đế kinh sợ khủng hoảng, thần niệm truyền âm nói.

Lúc này, phạm vi vài ức dặm Linh Sơn tan rã chỉ còn lại Phật Môn Thánh địa cuối cùng cùng với bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế.

Trong tiếng nổ vang thật lớn, từng tảng đá lớn nặng triệu ức cân bắn ra bốn phương tám hướng Phật giới, làm cho thiên địa u ám như tận thế.

Sau khi tiếng chấn động nổ vang liên tiếp qua đi, Phật giới rộng lớn trở nên trống vắng, tất cả mọi người đều cảm như hén.

Rất nhiều cường giả thất giới quan sát trận chiến này ngoài rung động thì đều thất hồn lạc phách.

Không ít Đại Đế Tiên Đế âm thầm may mắn không tham dự trận chiến này, không là địch với Dương Phàm.

Dương Phàm chấp tay sau lưng đứng ngạo nghễ trên không Linh Sơn, Luân Hồi Bàn quanh quẩn quanh thân đóng đưa rất sống động, vô cùng thân thiết cọ cọ thân thể hắn dường như đang kể công với chủ nhân.

Hắn cùng không vội mà lập tức ra tay.

Trên thực tế, bàng vào Tiên Hồng bí kỳ cùng cảm quan Đại Luân Hồi, không có mấy người trên Linh Sơn có thể tránh được một kiếp.

Mà hôm nay Dương Phàm tới Phật giới là vì hoàn thành ý nguyện của Vô Song.

- Vô Song, người thấy được chứ? Ta sẽ rất nhanh hoàn thành hứa hẹn lúc trước.

Dương Phàm cảm nhận được kiếm đạo ý chí ở sâu trong linh hồn run rẩy kêu lên, thấp giọng lầm bầm.

Chư cường thất giới đều là người đại thần thông, làm sao không nghe được lời nói của hắn.

Vô Song

Hắn vì Vô Song mà đến!

Sau đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu, hào hùng vạn trượng, phảng phất giống như thề:

- Ta muốn cho kiếm của người uống máu thất giỔi, cho ý chí của người trở về đỉnh của thất giỔi... Dùng máu chư cường nhuộm đồ trời cao, dùng một kiếm mạnh nhất phá bỏ thiết tắc!

Thanh âm rỗng rảng chắc nịch vang VỌng thiên địa, khắc sâu vào sâu trong linh hồn mỗi người, không thể xóa nhòa.

Thanh âm này tức thì được thêm vào lực lượng của Luân hồi, quanh quẩn kéo dài không thôi.

`m’

Lôi vân cuộn cuộn trong thiên địa giống như đáp lại thanh âm này, làm nổi bật nó như thiên đạo.

Nhưng mà lời ấy vừa ra, chư cường thất giỔi đồng loạt biến sắc. Bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế trấn thủ thánh địa Linh Sơn cuối cùng đều thất kinh, chiến ý giảm mạnh.

Dùng máu chư cường nhuộm đồ trời cao!

Vô số người của thất giỔi xem cuộc chiến cảm thấy hết hồn: Dương Phàm này, hắn muốn làm gì?

Mà Dương Phàm thì hồi phục bình tĩnh, hắn phảng phất như không thèm để ý, đi tới cấm địa cuối cùng của Phật môn.

Hắn muốn hành động!

Linh Sơn chỉ còn lại vùng tịnh thổ phạm vi ngàn vạn dặm cuối cùng tường an vô sự dưới sự tọa trấn của bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế.

Vùng tịnh thổ trung tâm này có một ngọn Phật sơn cao ngất vạn trượng, vịnh hàng tang thương, lịch sử của nó thậm chí có thể ngược dòng về lúc Phật giỔi sơ khai.

Núi này tên là Vạn Phật Sơn, là nơi khởi nguyên của Phật giỔi.

Ở dưới Vạn Phật Sơn lại còn có một vực sâu mây mù lượn lờ, bị Phật văn ức ức vạn vạn trấn áp.

Càng thậm chí Vạn Phật Sơn này vốn là một kiện thánh vật của Phật môn có thể sánh với Thần khí, ẩn chứa lực lượng: Phật pháp kinh thiên vĩ địa.

Ánh mắt Dương: Phàm dừng ở vực sâu, cảm thấy kiếm đạo ý chí ở trong linh hồn tâm ẩn nhảy lên với tốc độ nhanh hơn.

Vực sâu này tên là “Vực sâu cổ Phật”, từng trấn áp độ hóa rất nhiều Ma đầu và dị loại của thiên địa.

Vực sâu Cổ Phật cùng Vạn Phật Sơn vốn là một thể. Vực sâu dùng để trấn áp độ hóa một ít Ma đầu cái thể hoặc sinh linh dị loại khác, mà Vạn Phật Sơn dùng lực lượng: Phật pháp quảng: đại vô biên trấn thủ vực sâu.

Hai nơi này chính là hồn của Linh Sơn, nơi trung: tâm khởi nguyên của Phật môn đạo thống.

Từ thái cổ tới nay cho dù phát sinh đại chiến giới diện cùng gần như không: có đại năng nào có thể đánh tới cấm địa cuối cùng này của Phật môn.

Ông-

Nhưng vào lúc này, trên không: vực sâu cổ Phật kia, ức ức vạn vạn Phật văn không: ngừng rung động, nở rộ quang văn màu vàng to lớn huy hoàng.

Ong-

Còn có một tràng: tiếng: kiếm ngân mơ hồ từ trong vực sâu cổ Phật truyền đến, kiên cường: bất khuất, kéo dài không: thôi.

Tiếng: kiếm ngân kia khiến rất nhiều Pháp bảo Thứ Thần khí phụ cận không: tự chủ run rẩy kêu khè.

Một luồng: kiếm khí nghịch thiên địa nhìn xuống: chư thiên từ trong vực sâu phát ra.

Mà vực sâu Cổ Phật do ức vạn Phật văn trấn áp lại càng có một tòa thánh vật Phật môn Vạn Phật Sơn có thể so với Thần khí trấn áp.

Vạn Phật Sơn ẩn chứa lực lượng: phật pháp tích lũy ức vạn năm, liên quan chặt chẽ với số mệnh khổng: lồ của giới này, không: ai có thể chống: lại.

- Dương: Phàm! Người vô tri ngu muội, hủy Linh Sơn Phật giới ta, phạm vào tội lớn ngập trời. Hôm nay đừng mơ toàn thân trở ra.

Thích Thiên Phật Tổ cả kinh quát một tiếng, một đôi pháp nhàn màu vàng run sợ vạn vật giỖ phút này lộ ra vài tia máu đỏ sậm làm người ta kinh hãi, có thể thấy hấn đà thật sự giận.

Phật Tổ vốn không: có thất tình lục dục, trong mắt lại hiện ra tức giận cùng sát khí vô cùng.

Linh Sơn chẳng những là gốc rễ của Phật Tổ, càng là thánh địa truyền thừa Phật giáo.

- !@#%&A@#!%A...

Hai tay Thích Thiên Phật Tổ hợp thập, pháp lực khổng: lồ kinh thiên địa khiếp quỷ thần từ Thánh địa cuối cùng của Phật môn trào ra.

Trên Vạn Phật Sơn hiện lên hư ảnh ức vạn Phật đà, hùng hồn chính đại khiến một giới thất sắc.

Bước tiến của Dương: Phàm đột nhiên bị cản trở.

Hấn cảm thấy ngàn ngàn vạn vạn kinh văn tiếng: Phạn kéo dài không: thôi, như bài sơn đảo hải tràn vào trong đầu.

Cổ lực lượng: đó đà vượt qua phạm trù của pháp lực bình thường:, không: sinh ra CỒng kích thương: tổn trực tiếp nhưng: lại mơ hồ thẩm thấu đến tầng Luân hồi, ý đồ sinh ra ảnh hưởng đối với căn nguyên của Dương: Phàm.

Giờ phút này lực lượng: mà Thích Thiên Phật Tổ nắm giữ đà không: đại biểu một người mà đại biểu cho Phật môn đạo thống: của một giới.

Sau lima hấn là Vạn Phật Sơn tích lũy ức vạn năm, cùng một nhịp thờ với số mệnh của một giới và Phật môn đạo thống.

Hai tay Niêm Ngọc Quan m cùng hợp thành chữ thập, hiệp trợ Thích Thiên Phật Tổ triệu tập số mệnh của Phật môn đạo thống.

Hai nhân vật cấp Phật Tổ tọa trấn nơi căn nguyên của Phật môn khiến cho phật pháp có thể độ hóa vạn vật kéo dài ra rộng lớn khôn cùng.

sắc mặt Dương Phàm không: khỏi ngưng trọng. Ở tại Phật giỖ chiến đấu với Thích Thiên Phật Tổ quả thật có vài phần bất lợi.

Nhưng: chuyển đi hôm nay của hấn chính là có ý nhất định phải đạt thành.

- Phật, không thể oán giận ta!

Thanh âm lạnh lùng trống: rỗng từ tầng Luân hồi vang ra, ẩn chứa một quyết tâm nghiền đạp hết thảy.

Trên người Dương: Phàm đột nhiên hiện lên một cái cự luân lóe ra hào quang mờ lung.

Hấn ở trung tâm của cự luân, giống như chủ đạo bánh xe vận mệnh trong cỏi vô hình.

Ông-

Khi Dương Phàm chậm rãi bước đi, trong thiên địa phát ra tiếng: gầm rú trầm thấp mơ hồ.

Xuy—

Cự luân bao phủ quanh thân hấn cùng phật lực bác đại mệnh mông vô tận và số mệnh vô cùng va chạm vào nhau, ban đầu phát ra tiếng: vang kỳ dị.

Sau đó là một tiếng: “Phốc”, sinh ra một vùng mây khói màu xám thật lớn lượn lơ dăng lên, lúc đầu chỉ có phạm vi mấy chục dặm sau đó mây khói màu xám này lan tràn như căn nuốt thiên địa, cuối cùng bao phủ một nửa bầu trời.

Thân hình của Thích Thiên Phật Tổ cùng Niêm Ngọc Quan m đều run lên, bong nhiên mờ mắt, ngừng niệm phật pháp và triệu tập khí vận.

Nhìn mây khói màu xám đầy trời, sắc mặt Phật Tổ cùng Quan Âm đều rất khó coi, trong mắt lộ ra bất đắc dĩ thật sâu.

- Thay đổi... số... mệnh...

Thích Thiên Phật Tổ gian ngn vô cùng thốt lên.

Bọn họ vận chuyển Phật môn đạo thống: và số mệnh của không: gian một giỔi để chong lại Dương: Phàm, lại không: nghi đến bị hấn dùng đại thần thông: có một không: hai thất giỔi, thiêu đốt số mệnh lực chuyển hóa thành nghiệp lực đáng sợ nhất.

Khi số mệnh bị thiêu đốt hầu như không: còn và chuyển thành nghiệp lực vô tận, đó là lúc Phật môn đạo thống: bị hủy diệt.

Nghiệp lực ác quả như vậy, Thích Thiên Phật Tổ và Niêm Ngọc Quan Âm sao dám tiếp tục hành động.

- Dương Phàm, không: nghi tới đại đạo Tiên Hồng của người lại bước ra một bước, đã có thể chường khổng: nhân quả. Nhân quả trong thất giỔi không: bao giỔ có thể sinh ra ảnh hưởng gi đối với người nữa.

Sắc mặt Thích Thiên Phật Tổ phức tạp, ngoài kinh nghi còn có vài phần hăm mộ bị che giấu.

chường khổng nhân quả.

Điều này nghĩa là Dương: Phàm đã tránh được ảnh hưởng của nhân quả nghiệp lực trong phạm vi thất giỔi.

Nói cách khác, bất kể hấn làm ra chuyên gi cùng sẽ không: bị ảnh hưởng: bởi nhân quả, ít nhất trong phạm vi thất giỔi là như thế.

- Giao Vô Song Thần Kiếm ra đây, tiếp nhận trừng phạt, có lẽ Dương: mỗ sẽ hạ thủ lưu tình một phần.

Cự luân kỳ dị lóe ra hào quang mông lung chờ Dương: Phàm áp bách tới gần Linh Sơn.

Từ gỐC độ này mà xem, hấn không: hề động đây mà là cự luân to lớn kinh động thế gian kia chờ hấn đi, đi hướng: một con đường: đã được quyết định bởi vận mệnh.

Từ khoảnh khắc này trở đi, hấn giống như trở thành chúa tể trong thiên địa.

Chúa tể vận mệnh!

Phàm là ánh mắt của người nào chạm đến hấn đều sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Cái loại cảm giác này giống như bất kể nỗ lực như thế nào đều không: có sức phản kháng ở trước mặt bánh xe vận mệnh.

Cho dù thần thông: của Dương: Phàm còn chưa đạt tới trình độ chường khổng: vận mệnh.

Từ bỏ...

Mau từ bỏ đi thôi...

Đại đa số chúng: cường: giả tọa trấn trên Linh Sơn đều bị thực lực của Dương: Phàm làm kinh sợ, có một số người sinh ra ý rút lui.

- Tuyệt đối không: thể buông: tay. Nếu để hấn được đến Vô Song Thần Kiếm xuất thế, vậy chẳng: phải như hổ thêm cánh? Dương: Phàm này tâm ngoan thủ lạt, sẽ không: bỏ qua cho bất luận kẻ nào ở đây!

Tinh thần ý chí của Phù Lâm Tiên Đế mang theo cừu hận sâu đậm truyền vào trong tai bốn mươi tám Tiên Đế.

- Đúng, đúng vậy. Dương: Phàm này chẳng: những sẽ chém giết địch nhân, lại càng ác độc tới tuyệt tử tuyệt sinh, bản hoàng: chính là cái gƯống trước mắt.

Thanh âm kinh sợ rít gào của Long Hoàng: Tổ vang lên.

Dưới sự kích động của hai người, chúng: cường: giả trấn thủ Thánh địa cuối cùng của Linh Sơn đều làm ra quyết định quyết tử chiến đến cùng.

Vào thời khắc cuối cùng Dương: Phàm tới gần Vạn Phật Sơn lại bị tinh thần ý chí mệnh mông như biển của cường: giả các nơi ngăn cản.

Ý chí của một vị Tiên Đế thậm chí là một Đại Đế, Dương: Phàm đều có thể không: thêm quan tâm.

Nhưng: đối mặt với bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế liên thủ, thiên địa biến sắc, vận mệnh cùng có thể nghịch chuyển.

Ý chí hòa vào làm một đả không: thể dùng hai từ “nghịch thiên” để hình dung!

Một vị Đại Đế là cường: giả nghịch thiên, huống: chỉ là nhiều cường: giả như vậy liên thủ.

Dưới tình huống: như vậy, cự luân chờ Dương: Phàm cùng phát ra tiếng: ngân khe khe.

- Rất mạnh, cuối cùng không: làm ta thất vọng.

Khóe miệng: Dương: Phàm C0ng lên, lại dường: như có vài phần tiếc nuối nói:

- Chí đáng tiếc, trong thất giỔi không: có cường: giả nghịch thiên siêu cấp!

Cường: giả nghịch thiên siêu cấp?

Lời vừa nói ra, chúng: Đại Đế của thất giỔi thấy trong 10ng run lên.

Đại Đế đích xác có thể được xưng là cường: giả nghịch thiên nhưng: chỉ là cường: giả nghịch thiên bình thường:.

Cường: giả nghịch thiên siêu cấp chân chính, trước mắt trong thất giỔi dường: như không: có.

- Tránh cho ta! ---

Trong mắt Dương: Phàm đột nhiên phóng: ra lệ quang kinh thiên hải địa.

Toàn bộ Phật giỔi giCMg như bị luồng: thần quang kinh sợ, hơi rung lên một cái.

Một ánh mắt lại có thể mang đến áp bách lớn lao như thế cho toàn bộ thương: thiên đại địa của Phật giỔi.

Sau đó một luồng: ý chí nghịch thiên giCMg như chúa tể thiên địa ngược dòng đi lên, dồn lên trên cự luân to lớn, bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh sợ cổ kim.

`m—

Ý chí mệnh mông do bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế liên thủ lại bị cỗ lực lượng kia đánh bật ra.

Vô số cường: giả thất giỔi hút một ngụm khí lạnh thật sâu.

Với lực một người chấn nhiếp thương: thiên đại địa của một giỔi.

Đây mới là cường giả nghịch thiên chân chính - Cường giả nghịch thiên siêu cấp!

1144. Chương 1091: Hoàn Vũ Phóng Trục

Bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín Tiên Đế liên thủ. tinh thần ý chí cực hạn thiên địa. đủ có thể xoay chuyển thiên địa càn khôn nhưng lại không thể ngăn cản bước chân của Dương Phàm.

Chúng cường giả thất giới nín thở ngưng thần, sắc mặt ngưng trọng. tinh thần khẩn trương.

Dưới sự hỗ trợ của cự luân to lớn tráng lệ giCMg như chúa tể dòng song vận mệnh, thân hình Dương Phàm từ từ đi tới cuối của Linh Sơn.

Giờ khắc này hần phảng phất như trở thành trung tâm của thế giới.

- Cường giả nghịch thiên siêu cấp?

Không biết ai thốt lên đầu tiên, chư cường thất giới rung động một hồi.

Thất giới hiện tại dường như thật sự không có cường giả nghịch thiên siêu cấp. trong dĩ vãng lại có truyền thuyết này.

Nếu như nói truyền thuyết Thiên Minh nhị đế bản thể ngao du Man Hoang Tổ Giới, bọn họ chính là cấp bậc Tiên Thiên hỗn độn. chí sợ vượt xa tầng lớp cường giả nghịch thiên.

- Dương Phàm này lại đạt tới tầng lớp cường giả siêu cấp?

Mấy chục Tiên Đế. Đại Đế cổ thủ trận địa cuối cùng trên Linh Sơn đều lộ vẻ kinh nghi không chừng. đám Đại Đế Long Hoàng Tổ đều có sắc mặt cực kỳ khó coi. không ngừng biến đổi.

Cường giả nghịch thiên siêu cấp!

Vài từ này khiến cho vô số cường giả cảm thấy vô lực sâu sắc.

- Cường giả nghịch thiên siêu cấp... Đó là chuyện rất xa xôi rồi.

Trên mặt Thích Thiên Phật Tổ lộ ra một vẻ nhớ lại trước đây chưa từng có.

Đại Đế khác đều có thần sắc không gì CMg nhau.

Nghĩ đến trong dòng sông lịch sử lâu dài cổ xưa của thất giới; cường giả nghịch thiên siêu cấp cùng từng xuất hiện.

- Nếu Dương Phàm này chỉ là cường giả nghịch thiên siêu cấp. như vậy hẳn là không vượt khỏi phạm trù chúng ta có thể ứng phó.

Một thanh âm ngm nhân âm nhu truyền đến.

Người lên tiếng chính là Cửu Âm Đại Đế đến từ Minh giới. Hắn là một ngm nhân tuấn mỵ thon thả dị thường, có một loại vẻ đẹp âm nhu mà người thường khó thể chịu nổi.

Trong thất giới; Minh giới cùng Thiên giới ngang hàng. chúa tể hạ tam giới.

Thiên Minh nhị giới đều là căn nguyên giới sinh ra khi thất giới sơ khai, những giới diện khác như Tiên. Phật. Ma. Yêu... đều sinh ra sau đó.

Cửu Âm Đại Đế vừa khéo là chúa tể Minh giới.

Sau khi Cửu u Ma Đế mất đi. hắn rõ ràng là người đứng đầu Minh giới.

- Cửu Âm Đại Đế có nhận xét gì?

Chúng cường giả thần niệm trao đổi. trong nháy mắt có thể truyền đạt vạn ngàn ý niệm.

- Lực lượng của cường giả nghịch thiên siêu cấp. ta từng chứng kiến!

Khóe miệng Cửu Âm Đại Đế nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Tuy nhiên ngay sau đó. hắn nói có chút thận trọng:

- Hệ thống của Dương Phàm khiến hắn càng khó chơi hơn so với cường giả nghịch thiên siêu cấp bình thường...

Mọi người nghe vậy. đột nhiên có chút tính ngỖ.

Nếu chỉ là cường giả nghịch thiên siêu cấp bình thường, với đội hình liên thủ cường đại vô cùng của bọn họ giỖ phút này hoàn toàn có cơ hội chiến thắng.

Nhưng là Dương Phàm này...

Chúng cường giả phụ cận Vạn Phật Sơn cảm thấy hựu tâm vô lực.

Bởi vì bọn họ căn bản không dám ra tay với Dương Phàm.

Hết thấy thần thông và thủ đoạn có tính công kích, thương tổn đều không dám dồn lên người đối phương.

Từ giao chiến tới bây giờ. chúng cường giả căn bản không; dám buông; tay buông; chân thoái mái công kích.

Địch nhân mà bọn họ phải đối mặt. ở trong; phạm vi thất giới đã chân chính vượt qua sinh tử. lại càng chường; không; Luân hồi và nhân quả.

Mọi thủ đoạn CỖng kích đối với hắn mà nói đều là mây bay.

Nếu là thi triển thần thông; CỖng kích với Dương; Phàm như vậy gặp tai họa tuyệt đối không; phải Dương; Phàm, khẳng định là đám người bọn họ thậm chí là hại đến con cháu bọn họ.

Chúng cường giả đang quan sát cuộc chiến cùng đưa mắt nhìn nhau.

- Trình tự của Dương; Phàm khiến hệ thống; lực lượng; trong; thất giới hoàn toàn mất ý nghĩa.

Vân Tiêu Đại Đế thở dài thật dài.

- Vân Tiêu Đại Đế. Rốt cục là người gặp vận may như thế nào. không; ngỜ có được một đứa con rể tốt như vậy.

Một vị Đại Đế khác đang xem cuộc chiến hăm mộ nói.

Vân Tiêu Đại Đế nghe vậy không; khôi cười khổ đồng thời trong; 1Ờng hắn mơ hồ lo lắng.

Lúc này trong; thất giới không; người có thể áp chế Dương; Phàm nhing là có một sự thật, nếu Thiên Minh nhị đế kia trở về thất giới...

- A Di Đà Phật. Nếu Dương; thí chủ muốn lấy được Vô Song Thần Kiếm, nhất định phải xông qua cửa ải cuối cùng do chúng ta liên thủ bố trí... Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận.

Hai tay Thích Thiên Phật Tổ hợp thành chử thập, khôi phục thần thái trang; trọng; chính đại.

- Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận?

Dương; Phàm nhìn hắn một cái đầy hứng thú.

Thích Thiên Phật Tổ cùng không; quanh co 1Ờng vòng. Hắn biết mọi âm mưu cùng thủ đoạn đối với Dương; Phàm mà nói không; có tác dụng thực chất.

Nếu đã như vậy. không; bằng đánh bài giữa.

Quả nhiên. Dương; Phàm dừng bước tiến.

- Mờ trận!

Thanh âm sang sảng trang; nghiêm cùng tiếng; Phạn mệnh mông khôn cùng hô ứng lẫn nhau.

Dương Phàm chỉ cảm thấy toàn bộ Linh Sơn trở thành một lỗ xoáy vô hình dẫn động phật lực mệnh mông và số mệnh vô cùng của một giới.

Cùng lúc đó. tinh thần ý chí mệnh mông và thần thông; lực lượng của bảy vị Đại Đế bốn mươi chín Tiên Đế đồng loạt dồn vào Vạn Phật Sơn ở trung tâm.

Chỉ nháy mắt. một luồng Phật quang khổng lồ kinh thiên địa. ánh sáng trang nghiêm từ Vạn Phật Sơn phóng lên trời cao.

Phật lực vô hạn trong khoảnh khắc hòa vào lực lượng vô biên mệnh mông của một giới.

Đồng tử Dương Phàm co rút lại. cự luân to lớn bao phủ quanh thân chấn động bắn ra vô số hạt nhỏ huyền lệ. hơi có xu thế ảm đạm.

Hắn rốt cục ý thức được chí bằng lực lượng của một người muốn đột phá hàng rào cuối cùng do cường giả các nơi liên thủ cùng không; phải dễ dàng như trong tưởng; tượng.

Ông Ông Ông ”

Lấy Vạn Phật Sơn làm trung tâm còn có bảy cột sáng như chống đỡ thiên địa. dưới sự thêm vào của Phật pháp mệnh mạng giao nhau cùng một chỗ hình thành một giao điểm ở trong hư không.

Gần như đồng thời, bốn mươi chín cột sáng màu sắc khác nhau rót vào trong Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận kia.

Đột nhiên cả đại trận phát ra hào quang tận trời bể ngễ hoàn vũ.

Toàn bộ Phật giới đều dưới sự chiếu rọi của hào quang phổ thể kia.

Phốc-

Dưới lực lượng: kinh thiên chiếu rọi. bước tiến của Dương: Phàm lập tức dừng lại.

Luân Hồi Bàn hóa thành vạn ngàn hư ảnh ý đồ phá vỡ thánh quang: phổ thể có mặt khắp nơi.

Nhưng mà lưuồng thánh quang: phổ thể này kết hợp không: gian. thời gian. số mệnh, nguyên lực sinh ra lực lượng: thần thông: huyền bí khổng: lồ.

Dương: Phàm chẳng những phát giác hành động của mình bị noãn cản. trong: vô hình tất cả quy tắc bốn phía đều xảy ra biến đổi.

Thân hình hấn đường: như còn lui về sau.

Không: phải hấn đang lùi mà là những nhân tố thời gian. không: gian mơ hồ phát huy tác dụng.

Trong: mặt Dương: Phàm chợt lóe lẹ quang. sinh mệnh lực vô cùng tận vận chuyển trong: 1 Ông bàn tay. “Ba” một tiếng: theo tiếng: kêu cắt qua hư không. không: gian bốn phía hiện ra từng òng sụp đổ.

Tinh thần ý chí của cường: giả nghịch thiên siêu cấp xung kích ra không: chút ai rù lại.

`m... Ông-

Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận với Vạn Phật Sơn làm trung: tâm kéo dài ra vô số lốc xoáy sáng rọi mê ly. hấp thu lực lượng: có thể được xưng là nghịch thiên của thất giới.

Những lốc xoáy này đều là lốc xoáy không: gian.

Nuốt mọi lực lượng. đảo loạn mọi quy tắc.

Dương: Phàm khó thể tiến thêm nữa bước, thậm chí bóng dáng bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín Tiên Đế đều có vẻ mơ hồ.

Dưới cái nhìn của vô số Đại Đế Tiên Đế. vùng Niết bàn cuối cùng của Linh sơn bị những Hoàn Vũ tiểu thể giới bao bọc.

Vô hình trung: có chư thiên thể giới. Hoàn Vũ không: gian thủ hộ Vạn Phật Sơn.

Lực lượng: cá nhân có mạnh mấy đi nữa thì lại như thế nào? Ở trước mặt chư thiên thể giới. Hoàn Vũ không: gian đều có vẻ nhỏ bé.

Sắc mặt Dương: Phàm lần đầu có chút khó coi. chỉ thấy khí tức của chúng: Đại Đế. Tiên Đế dần mơ hồ trong: cảm quan.

Ngay cả là cảm quan Đại Luân Hồi ở trước mặt chư thiên Hoàn Vũ thể giới đều bị hạn chế tới cực điểm.

- Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận cường: đại nhất thời kỳ thái cổ quả nhiên không: phải tầm thường:.

- Đúng vậy. Trận này sinh ra vào thời kỳ thái cổ Thiên Minh nhị giới sơ khai. Nghe nói từng có sinh linh giới ngoại mạnh mẽ xâm lấn thất giới. Đối mặt với những cường: giả nghịch thiên đáng sợ đó. trận này có thể hóa hiểm nguy thành bình yên. noãn cản hết thấy mọi thứ cường đại.

- Lúc trước dường như trận này do Thiên Minh nhị đế sáng tạo. đến từ Man Hoang đại lục trong truyền thuyết.

Chúng cường giả thất giới có phần may mắn nhìn Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận cường đại nhất thất giới. có chút hưng phấn.

Mà Dương Phàm thân là người trong cuộc, nên cảm thấy tự hào hay là bi ai?

Nhưng giờ phút này quả thật hắn cảm thấy khó giải quyết.

Đối mặt với đại trận mạnh nhất thất giới. hắn gặp phải lực cản lớn lao.

Vù-

Luân Hồi Bàn chủ động đón đánh, biến ảo ra cự luân quang hồ khí thể to lớn lần lượt oanh kích lên Hoàn Vũ Đại Trận.

Mà bốn phía Hoàn Vũ Đại Trận biến ảo vô số chư thiên thể giới cùng Hoàn Vũ không gian.

Những không gian cùng thể giới này không ngừng biến ảo. bốn phía cùng có vô số lỗ xoáy không gian.

Muốn công phá đại trận bậc này. cho dù lực lượng của cường giả nghịch thiên siêu cấp đều cảm thấy vô lực.

`m`m`m ---

Dưới Cống kích như bài sơn đảo hải của Luân Hồi Bàn. Hoàn Vũ Đại Trận khè

run rẩy.

- Ngìma-

Dương Phàm đột nhiên thu hồi Luân Hồi Bàn. trong lòng cười lạnh: “Mục đích của ta cũng không: phải là công phá trận này. Chỉ cần có thể tiến vào. đoạt được thần kiếm là được!”

Muốn tiến vào không: nhất định cứ phải phá trận.

Phá trận căn bản không: phải là phạm trù nhân lực có thể với tới. cho dù là Dương Phàm cách giai đoạn này chỉ kém một bước.

Ông-

Luân Hồi Bàn nở rộ ra tinh hà huyền lệ sáng ngời. biến ảo thành chí khoảng: một trượng:.

Dương Phàm cười quỷ dị. lực Luân hồi quanh thân lưu chuyển, cả người giống như trong suốt tiến vào Luân Hồi Bàn.

Nhân - luân hợp nhất!

Xuy... rút-

Sau đó. Luân Hồi Bàn giống như quang ảnh trong suốt, trực tiếp lủi vào trong lỗ xoáy không: gian bốn phía Hoàn Vũ Đại Trận.

Trong quá trình này Dương: Phàm cảm thấy pháp lực tiêu hao điên cuồng.

Nếu không: phải hắn có sự duy trì của lực lượng: cuộn cuộn vô tận đến từ thể giới Diễn Sinh, chỉ sợ căn bản không: kiên trì được bao lâu trong ngàn vạn Hoàn Vũ thể giới thác loạn kia.

Hắn càng cảm thấy lực lượng: biến mất của mình trở thành một bộ phận của Hoàn Vũ thể giới.

Toàn bộ đại trận giống như ẩn chứa ý cảnh Luân hồi đơn giản nhất mà lại khó Cống phá nhất.

Ở trong Hoàn Vũ không: gian và thể giới, Dương: Phàm tiến về phía mục tiêu, bất kể là thời gian. không: gian thác loạn hay là Luân hồi đều không: làm khó được hắn.

- Không: tốt. Dương: Phàm sắp đột phá trận.

Tử Thiên Đại Đế kinh hô.

- Trận cửu... Hoàn Vũ phóng trực (trực xuất khỏi thể giới).

Thanh âm sang sàng vô biên của Phật tổ tương: đương: với tầng tầng không: gian cùng thế giới.

Trận cửu. Hoàn Vũ phóng trực!

Trong lòng chúng Đại Đế. Tiên Đế run lên.

Đối phó với Dương Phàm, tám sát trận, vây trận, ảo trận... cường đại lúc trước đều không đủ. phải trực tiếp sử dụng “Hoàn Vũ phóng trực” bất đắc dĩ cuối cùng.

Bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín Tiên Đế đồng loạt vận chuyển lực lượng. số mệnh và lực giới diện mệnh mỏng vô cùng của Phật giới hội tụ vào một điểm.

- Không: tốt!

Dương Phàm đột nhiên giật mình một cái.

Còn không chờ hắn phản ứng lại. bốn phía vô số Hoàn Vũ thế giới lần lượt vỡ tan hóa thành một động khẩu tối đen như mực.

Một cỗ huyền lực to lớn cực mạnh không: thể nào cản lời kéo Dương: Phàm vào trong động khẩu tối như mực.

Trong lúc nhất thời, tất cả quy tắc quanh thân rối loạn. Dương: Phàm căn bản khó thể chống lại. chỉ có thể trở mắt tối gần động khẩu tối như mực.

- Nếu chúng ta giết không: chết được người. không: diệt được người. thất giới bất lực như vậy liền hoàn toàn trực xuất người vào Hoàn Vũ chi tâm của không: gian hỗn loạn kia.

Thanh âm lạnh băng thù hận của Long Hoàng: Tổ vang lên trong thời không: thác loạn.

Dương Phàm kêu một tiếng: trầm thấp, thân hình liền chôn vùi trong động khẩu tối đen. trong thất giới không: còn tìm được khí tức của hắn.

1145. Chương 1092: Để Hắn Vào Đi!

- Nếu chúng ta giết không: chết được người, không: diệt được người, thất giới bất lực như vậy liền hoàn toàn trực xuất người vào Hoàn Vũ chi tâm của không: gian hỗn loạn kia.

Thanh âm lạnh băng thù hận của Long Hoàng Tổ vang lên trong thời không: thác loạn.

Dưới cỗ huyền lực to lớn cực mạnh không thể ngăn cản của Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận, thân hình Dương: Phàm cùng Luân Hồi Bàn cùng bị hút vào trong động khẩu tối đen.

Phốc... Băng-

Động khẩu tối đen tức thì đóng lại sinh ra một vùng không gian sụp đổ và vỡ nát khiến thần ma kinh hãi.

Nếu không có Hoàn Vũ Đại Trận thủ hộ. cỗ lực lượng này có thể chôn vùi vùng Niết bàn cuối cùng của Linh Sơn.

Dưới sự liên thủ của bảy vị Đại Đế. bốn mươi chín Tiên Đế rốt cục trực xuất “Đại ma đầu” bất tử bất diệt Dương: Phàm vào trong Hoàn Vũ chi tâm đáng sợ nhất của không gian hỗn loạn.

Những người trấn thủ Linh Sơn còn lại không khỏi thở ra một hơi dài.

- Rốt cục chấm dứt sao?

Phù Lâm Tiên Đế thấp giọng lẩm bẩm, trong lòng thờ nhẹ một hơi.

Chỉ cần Dương: Phàm không thể trở lại thất giới, như vậy hắn sẽ không cần đối mặt đại kiếp không thể tránh né.

Càng trọng yếu hơn là... Phù Lâm Tiên Đế dời mắt nhìn lên Luân Hồi Tinh Bảo ở phương: xa, vị Cửu công chúa tuyệt mỹ xuất trần, vẻ xinh đẹp của nàng khiến hết thảy ảm đạm thất sắc.

Nếu Dương: Phàm bị trục xuất vĩnh viễn, như vậy ngỒ1 Âm Dạ Chi Tinh huyền lệ nhất của Tinh Thiên thể giỔÍ...

Trong lòng Phù Lâm Tiên Đế tự nhiên sinh ra một tia sáng khoái.

Lúc này trên gương mặt như hoa sen của Vân Vũ Tịch lộ ra một tia kinh hoàng: cùng lo lắng nhưng: không: có đau thương: muốn chết như trong tường: tượng.

- Vũ Tịch tỷ yên tâm, Dương: đại ca sẽ không: xảy ra chuyện.

Đặng Thi Dao cố gắng trấn định an ủi Vân Vũ Tịch.

- Cảm ơn Thi Dao muội, ta cùng tin tưởng: Dương: đại ca.

Trong đôi mắt sáng của Vân Vũ Tịch hơi nước mờ lung. nắm chặt tay Thi Dao. sắc mặt khôi phục vài phần trấn tĩnh.

Lúc này hai nàng dắt tay SỔng vai, ngoài vẻ lo lắng trong mắt còn lộ ra một loại kiên định khó thể tả bằng lời.

- Trời cao vì sao chiếu cố Dương: Phàm này như vậy. có được hai thê tử xuất sắc như thế. mỗi người đều là nữ nhân tuyệt sắc thể gian.

Nhìn hai nàng dắt tay về mặt kiên định cổ lẩn nhau, trên mặt Phù Lâm Tiên Đế xuất hiện một tia âm u, hai tay nắm chặt run lên nhẹ nhẹ.

- Thật sự đã xong sao?

Trong lòng Vân Tiêu Đại Đế có vài phần mát mẻ.

Chúng cường: giả trên Linh Sơn hoan hô âm trời.

Nhưng: vẫn có một bộ phận cảm thấy trong 1Ồng không: chân thực, như đám Long Hoàng Tổ. Thích Thiên Phật Tổ vẫn còn chủ trì trấn thủ đại trận.

Đúng như bọn họ đoán trước. Dương Phàm bị trục xuất đến không: gian hỗn loạn.

Trong thể giỔÍ u ám tĩnh mịch này. vô số giỔ lốc không gian có mặt khắp nơi, đủ loại lực lượng hỗn loạn với trạng thái bừa bãi khắp nơi.

Nơi Dương Phàm dừng chân đều là không: gian loạn lưu, với thần thông: của hắn cùng chí vèn vèn có thể tự bảo vệ.

Xuy... phốc-

Bốn phía quy tắc và năng lượng va chạm bừa bãi thi thoảng sinh ra hắc động và khe không: gian càng thêm đáng sợ.

Khe không: gian cùng sụp đổ thường: xuyên xuất hiện ở phụ cận.

Nhưng: Dương: Phàm dưới sự thủ hộ của Luân Hồi Bàn. đứng yên bất động ở thể giới hỗn loạn này.

Nếu là không: gian hỗn loạn bình thường. Dương: Phàm cũng không: để ý.

Nhưng: bốn phía nơi đây lại là các loại không: gian phân tầng trạng: thái bừa bãi. chồng chất tầng tầng lớp lớp.

Nơi này chính là Hoàn Vũ chi tâm của không: gian hỗn loạn với thần thông: sáng lập đáng sợ.

Bị trục xuất ra nơi này. trừ khi có lực “Phá giới”, nếu không: khó giằng dụa vạn phần.

- Xem ra không: qua thủ đoạn thường: quy là rất khó rời đi.

Dương: Phàm khẽ thở dài một hơi. không: qua Tiên HỒng chiếu rọi biến mất khỏi không: gian hỗn loạn.

Sự biến mất của hắn lại không: bị ảnh hưởng bởi lực lượng hỗn loạn bừa bãi và không gian loạn lưu.

Như quỷ mị. Dương: Phàm lại xuất hiện ở Phật giới.

Lần này hấn hiện thân ở trên Luân Hồi Tmh Bảo. ánh mắt nhìn Đặng Thi Dao. Vân Vũ Tịch.

Đặng Thi Dao thần nhiên mỉm cười, tự tin bình tĩnh.

Vân Vũ Tịch mừng quá mà khóc, thâm tình thấm thiết, nắm tay lẫn nhau, thân mật vô CÙNG.

- Hấn... Hấn đà trở lại!

Không: biết ai phát ra tiếng kinh hô. run rẩy không; thôi.

- Cái gì? Hấn đà trở lại?

Thất giới chấn động. vờ òa lên.

- Làm sao có thể! Bị trục xuất đến không; gian hỗn loạn, cho dù có cơ hội trở về cùng là tỷ lệ nhỏ tới cực điểm. Làm sao hấn có thể trở về nhanh như vậy?

Đám người Long Hoàng: Tổ trấn thủ Niết bàn cuối cùng của Linh Sơn mặt xám như tro tàn. một luồng khí lạnh tràn lan trong: 1Ồng.

Giờ phút này. sợ hãi cũng vô lực không; thể nói thành lời.

Ngay cả là trục xuất ra không; gian hỗn loạn đều không; đủ giải trừ hậu hoạn, vậy trong: thất giới còn ai có thể áp chế được hấn?

- Không: gian hỗn loạn, phono cảnh nơi đó không; tồi. Dương: mỗi cũng muốn ở nơi đó lâu một chút, chỉ tiếc trong: 1Ồng còn có chuyện muốn làm mới trở về nhanh như vậy. phiền các vị nhọc 1Ồng rồi.

Dương: Phàm ng đi tới trước Hoàn Vũ Đại Trận, như cười như không; nói.

Phono cảnh không; tồi?

Vô số cười giả thất giới quan sát cuộc chiến không; khô lộ vẻ kinh ngạc.

Không: gian hỗn loạn vô biên vô hạn. tràn ngập giổ lốc năng lượng hủy diệt vô tận. các loại lực lượng bừa bãi không; thể tưởng tượng. Từ xưa đến nay không; ít người đại thần không; bị trục xuất đến thế giới đó. vĩnh viễn bị lạc không; thể trở về.

Nơi đó là ác mộng của bao nhiêu người.

Mà từ khi thất giới sáng lập đến nay. lần đầu tiên có người hời hợt nói: Nơi đó phono cảnh không; tồi.

Chỉ là mấy nhịp thờ liền từ thế giới trục xuất trở về thất giới.

Hiển nhiên không; gian hỗn loạn ác mộng trong: 1Ồng vô số cười giả không; thể khiến Dương: Phàm bị lạc.

- Không: có khả năng! Bang vào thực lực của cười giả nghịch thiên siêu cấp không; đủ để vượt qua không; gian hỗn loạn.

Trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ của Cửu Âm Đại Đế đầy vẻ không; tin. gần như nói năng lộn xộn.

Hiển nhiên hấn tưởng đối hiểu biết thực lực của cười giả nghịch thiên siêu cấp. thậm chí còn biết trình tự bên trên đó.

- Ha ha. để chúng ta làm lại một lần!

Dương: Phàm dưới sự thủ hộ của Luân Hồi Bàn. thông dong tiến vào trong: vô tận không; gian Hoàn Vũ và chư thiên tiểu thế giới.

Hấn tin tưởng, trên thế giới này không có lực lượng: nào có thể ngăn cản bước chân của mình.

- Hấn lại vào rồi?

Bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế chủ trì Hoàn Vũ Đại Trận lập tức có chút kinh hoảng.

Lần này Dương: Phàm qua lại trong vô tận không: gian và tiểu thế giới, thân hình biến ảo không: chừng.

- Trần bát, Hoàn Vũ khốn thiên.

Một thanh âm rồn rảng chính đại từ tâm trận pháp truyền đến.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện quy tắc của toàn bộ không: gian Hoàn Vũ và tiểu thế giới bị giam cầm.

Không: gian bốn phía liên tục vỡ nát. Hắn đứng trong một vùng tĩnh không: thế giới, dò mắt bốn phía là một kết giới màu huyền kim, nở rộ hào quang huy hoàng: chói mắt.

Hoàn Vũ khốn thiên!

Lực lượng: của trận này không: phải chí vậy Dương: Phàm mà ngay cả vùng thiên địa chỗ hắn cùng bị giam cầm cùng nhau.

Thời kỳ thái cổ, vì đối phó một số ma đầu thực lực kinh thiên khó thể tiêu diệt, chúng đại thần thông: liền sáng tạo ra thuật cấm kỵ này.

Vì giam cầm ma đầu đáng sợ, ngay cả một vùng thiên địa nơi đó cùng bị nhốt luôn.

Ngay cả thiên địa còn bị giam cầm hướng: chỉ là người?

- Thành công rồi...

Chúng cường giả trên Linh Sơn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

`m`m`m ---

Luân Hồi Bàn biến ảo ngàn vạn quang nhận luân hình oanh kích lên cấm chế khốn thiên.

Chỉ một thoáng:, kết giới màu huyền kim run lên nhẹ nhẹ, tạo nên nhiều tầng gợn sóng.

Dưới lực lượng cùng cực vô hạn của Dương: Phàm, chí sự trận “Hoàn Vũ khốn thiên” này không: thể tạo nên hiệu quả lâu dài.

Nhưng vào lúc này, Thích Thiên Phật Tổ cùng Niêm Ngọc Quan Âm hai tay hợp thập, tiến Phạn cổ xưa tối nghĩa vang vọng thiên địa, phảng phất như đến từ xa xưa ngàn đời.

Úc úc vạn vạn tiến Phạn từ mỗi một góc Phật giới truyền đến.

Giờ khắc này, ức vạn phật sĩ của Phật giới đồng thời khoanh chân niệm phật hiệu.

Nguyên lực phật pháp vô cùng vô tận rót vào trong Hoàn Vũ Đại Trận.

Đỉnh đỉnh... Dang đang-

Lập tức lực phòng ngự của kết giới “Hoàn Vũ khốn thiên” được tăng cường đến không: chí gấp mười.

Dương Phàm khó thể thương tổn thêm mấy may.

Càng: thậm chí, còn có vô số nguyên lực tới từ các nơi của thất giới. Phàm là nơi có tín đồ của Phật môn đều truyền tới nguyên lực nhờ đều không: dứt.

Nguyên lực mỗi tín đồ cấp ra không: nhiều nhưng: sau khi ức ức vạn vạn nguyên lực dung hợp có thể tạo thành song ng01 hồ biển, đảo điên vận mệnh cùng không: phải là không thể.

Kết giới Hoàn Vũ khốn thiên g10ng như tường: đồng vách sắt, càng thêm chắc chắn.

Dương Phàm khè thở dài một tiếng, biến mất vô thanh vô tức.

Biến mất, không một dấu hiệu.

Tại “Hoàn Vũ khốn thiên” giam cầm hết thấy quy tắc, ngay cả thiên địa cùng bị giam cầm, hắn hư không: biến mất.

Chúng cường giả thất giới trợn trừng hai mắt.

Không. hắn cùng không: phải là rời đi cái gì cùng không: để lại.

Chỉ thấy nơi hắn rời đi có mấy chục viên cầu đen thui.

- Không: tốt. Đồ Thần Đạn của Luân Huyết Đại Đế!

Cừu m Đại Đế đầu tiên phản ứng.

Lúc trước chỉ vèn vèn một viên Đồ Thần Đạn đã lay động giới diện, nổ tung trời Cừu Long Cung.

Mà nay không: phải một viên cùng không: phải hai viên mà là mấy chục viên!

Lúc trước Dương: Phàm sử dụng hai ba viên Đồ Thần Đạn. cảm giác uy lực đáng sợ cho nên lại tìm Luân Huyết Đại Đế đòi thêm một ít.

Luân Huyết Đại Đế cũng rất hào phóng. đưa toàn bộ số Đồ Thần Đạn còn lại cho Dương: Phàm.

Đây là nguồn gốc của mấy chục viên Đồ Thần Đạn ở trước mắt.

- Không: tốt

Tinh thần ý chí của chúng cường giả trên Linh Sơn xẹt qua nơi đó. lập tức hết hồn.

`m’

Toàn bộ giới diện của Phật giới chấn động kịch liệt.

Giới diện lay động. tiếng: nổ chấn động khiến ức vạn sinh linh ù tai hoa mắt.

Nhưng: đó chỉ vèn vèn là uy lực của một viên Đồ Thần Đạn trong: số đó.

`m`m`m`m —

Mấy chục viên Đồ Thần Đạn bùng nổ dây chuyền, toàn bộ giới diện liên tục chấn động thậm chí liên lụy đến cả Thiên giới và Tiên giới của thượng: tam giới.

Phốc Phốc

Vài Tiên Đế trấn thủ Hoàn Vũ Đại Trận trên Linh Sơn trực tiếp hộc máu mà chết, rất nhiều Tiên Đế đồng loạt kêu rên. sắc mặt tái nhợt.

Từ trong: ra ngoài. một cỗ lực lượng: đáng sợ thổi quét toàn bộ Hoàn Vũ Đại Trận.

- Hây—

Dương: Phàm hét lớn một tiếng. ý chí kinh triệt thiên địa của cường giả nghịch thiên siêu cấp cùng sinh mệnh lực vô cùng tận rót vào trong: Luân Hồi Bàn. ngay cả kiếm đạo ý chí của Vô Song ở trong: linh hồn tâm ấn cũng xông thẳng trời cao.

Ông—

Một khe sâu rộng đến vài vạn dặm từ trước mắt kéo dài. Chỉ thấy cự luân to lớn vô hạn với khí thế tồi đổ sụp từ bên ngoài xuyên qua Hoàn Vũ Đại Trận.

`m... Rắc-

Luân Hồi cự luân như dòng nước lũ không: ngừng xuyên qua Hoàn Vũ Đại Trận đánh lên Vạn Phật Sơn. để lại một cái khe dài vạn trượng.

- Ha ha ha—

Dương Phàm ngửa mặt lên trời thét dài. thân hình nhoáng một cái từ cái khe bị phá của Hoàn Vũ Đại Trận tới trên không vực sâu cổ Phật.

Chúng cường giả trên Linh Sơn đều mặt cắt không còn chút máu. sợ hãi bất lực.

Dương Phàm đứng sừng sững trên không vực sâu cổ Phật, mơ hồ cảm ứng được tiếng: kiếm ngân từ trong vực sâu.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Ý chí của Vô Song ở linh hồn tâm ấn nhảy lên trước ngay chưa từng có.

- Nơi đây chính là cấm địa cuối cùng của Phật môn. ngàn vạn lần đừng cho hấn xông vào.

Thích Thiên Phật Tổ kinh hoảng chưa từng có.

Nhưng hấn vừa dứt lời. từ trong vực sâu cổ Phật truyền tới một thanh âm lạnh băng trống trải giống như tới từ ngàn xưa:

- Để hấn vào đi!

1146. Chương 1093 : Thiên Diệp Cổ Phật

Để hấn vào đi!

Thanh âm như tới từ ngàn xưa được truyền lên từ vực sâu không đáy dưới Vạn Phật Sơn, lạnh băng trống trải phẳng phất như trả lời Phật Tổ đang hoang mang lo sợ.

Thanh âm này ẩn chứa một loại khí thể kinh sợ thiên địa, khiến chúng cường giả trấn thủ vùng đất cuối cùng của Linh Sơn cảm như hén.

Ngay cả Dương Phàm giờ phút này không gì cản nổi cũng cảm thấy một luồng áp lực cường đại.

Thích Thiên Phật Tổ trong lòng run lên một cách không hiểu, liếc nhìn Niêm Ngọc Quan m, cố gắng trấn định chấp tay nói xuống dưới vực sâu:

Vâng, sư tổ!

Trong giọng điệu lộ ra vài phần cung kính cùng thấp thỏm lo âu.

Chúng cường giả thất giới không khỏi động dung. Trong vực sâu này rốt cục có nhân vật nào mà ngay cả người đứng đầu Phật giới cũng phải cung kính xưng là “Sư tổ”.

Sư tổ!

Nhân vật không biết ở trong vực sâu kia về mặt bối phận lại cao hơn Phật Tổ cổ xưa này đến hai đời.

Dương Phàm. Sư tổ lên tiếng, vực sâu cổ Phật này sẽ mở rộng cánh cửa với người. Nhưng có lấy được Vô Song Thần Kiểm hay không thì xem vận mệnh của người.

Trong ánh mắt của Thích Thiên Phật Tổ nhìn về phía Dương Phàm có vài phần phức tạp cùng với bất đắc dĩ thật sâu.

Hiện nay, sau khi xuyên qua Hoàn Vũ Đại Trận.

Với lực lượng liên thủ của chúng cường giả có thể tự bảo vệ mình ở trước mặt Dương Phàm đã là không tệ.

Công phá vực sâu cổ Phật chỉ sợ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Có lẽ ngay cả nhân vật chưa biết tên, chủ nhân của thanh âm từ dưới vực sâu kia cũng hiểu được điểm này.

Nếu đã như vậy sao không đem củ khoai lang phỏng tay này ném cho vị sư tổ thực lực sâu không lường được đó chứ.

A Di Đà Phật!

Hai tay Thích Thiên Phật Tổ tạo thành chữ thập, một quả Phật văn cổ xưa tang thương từ trên người lơ lửng bay ra. Nó kéo theo một đạo quang ngân màu xanh nửa trong suốt, khí tức xa xưa mà thần bí từ từ dung nhập vào Vạn Phật Sơn.

Ầm... Ông-

Vô hình trung một tràng tiếng nổ thấp vang lên từ Vạn Phật Sơn khổng lồ truyền khắp cả Phật giới.

Dưới không khí trang nghiêm cổ xưa này, mọi người đều im miệng không nói

gì-

Sau đó, ước vạn phật văn trong vực sâu cổ Phật trôi nổi xoay tròn hiện ra hào quang huyền lệ hoành tráng. Khi cổ khí tức cuộn cuộn bác đại toàn lực triển khai, một luồng kiếm khí bất khuất siêu việt thiên cổ lao ra vực sâu, chấn động khiến ước vạn phật văn dạt ra.

Trong vực sâu cổ Phật kia, mơ hồ có thể thấy được một thanh thần kiếm thật lớn chống đỡ thiên địa. Thân kiếm thần bí màu bạc lóng lánh, dài đến chín vạn trượng, khí thể sắc bén kinh thiên. Ở mặt ngoài thân kiếm bạc hiện ra đường vân hai màu xanh tím giống như kinh mạch trên cơ thể người, nhìn rất sống động.

Thanh thần kiếm này ngoài kiếm khí vô thượng lại càng lộ ra vài phần dữ tợn và khí phách.

Theo tiếng ngân vang của thanh kiếm khổng lồ này, vạn ngàn kiếm khí trong Phật giới rời khỏi sự khống chế của chủ nhân... Vạn kiếm triều bá!

Vô Song Thần Kiếm!

Vô số người kinh hô thất thanh.

- Vô Song Thần Kiếm đứng đầu bảng thần binh Chí tôn của thất giới trong truyền thuyết quả nhiên thật sự bị trấn áp dưới vực sâu Vạn Phật Sơn này.

Chúng cường giả thất giới ồ lên như chợ vỡ.

Không ít đại năng giả không khỏi âm thầm lo lắng.

Vô Song Thần Kiếm lại xuất thế sẽ mang đến gió lốc kinh thế cỡ nào đến cho thất giới đã rung chuyển này?

Ông-

Vào khoảnh khắc Vô Song Thần Kiếm run rẩy ngân lên, phật văn phức tạp cổ xưa bốn phía nó đồng loạt phát ra phật lực mệnh mông vô cùng.

Khi phật lực yên lặng kia sáng lên, lập tức những sợi xích to bằng cánh tay trẻ em buộc vòng quanh trói chặt giằng co thần kiếm vô thượng. Trong phật lực bác đại và tiếng Phật lại càng dấy lên vô số phật diễm màu xanh tím nở rộ giống như hoa sen không ngừng thiêu đốt Vô Song Thần Kiếm, rất nhanh phủ trùm lên nó.

Cùng lúc đó, Vạn Phật Sơn ở phía trên cũng rung động không thôi, phật lực vô cùng cũng rót vào trong.

Vô Song Thần Kiếm lập tức bị giam cầm phát ra từng tràng tiếng kêu không cam lòng.

Dương Phàm thấy cảnh tượng này tâm thần bị xúc động không hiểu, kiếm đạo ý chí của Vô Song ở sâu trong linh hồn giờ khắc này hoàn toàn thức tỉnh.

- Dương Phàm. Rốt cục ngươi tìm được bản thể của ta rồi!

Thanh âm của Vô Song lộ ra vui mừng vô tận.

- Ha ha ha! Bản phật muốn kiến thức một chút xem thất giới này mới có loại nhân vật nào mà ngay cả Hoàn Vũ Đại Trận đều không thể ngăn cản được bước chân của ngươi.

Ở nơi rất sâu dưới vực sâu cổ Phật truyền đến một thanh âm bá đạo bề ngỗ.

Sau đó một luồng ma khí kinh sợ thiên cổ từ trong vực sâu bộc phát ra.

Luồng ma khí này có thể xưng là kinh sợ cổ kim, kinh thiên vĩ địa, đủ để khiến tất cả chúng Ma Đế, Ma tôn hiện tại của thất giới phải thất sắc.

- Ma khí thật mạnh. Rõ ràng là Phật môn Niết bàn, làm sao có khả năng có ma khí đáng sợ như này?

Thần sắc Ma tôn Hình Thiên chợt biến đổi.

Luồng ma khí này đủ khiến đứng đầu Ma giới như hắn cảm thấy run sợ.

- Bất kể ngươi là Phật hay là Ma, không ai có thể ngăn cản ta!

Dương Phàm thần sắc kiên định như trước, trong giọng điệu lộ ra nhuệ khí vô cùng thần chấn giết thần, phật ngăn giết phật.

Bá!

Thân hình Dương Phàm như lông chim bay vào trong vực sâu cổ Phật.

-Hợp!

Thích Thiên Phật Tổ quát lạnh một tiếng, song chưởng giao nhau vỗ một cái, ỨC VẠN PHẬT VẦN LẠI MỘT LẦN NỮA PHONG BỂ VỰC SÂU CỔ PHẬT.

Có điểm khác chính là lần này xuyên qua vạn ngàn phật văn kia, tinh thần ý chí có thể điều tra được tình cảnh xảy ra trong vực sâu.

Dương Phàm căn bản không thêm để ý khi lồi vào bị đóng lại.

Thế gian này không có chỗ nào có thể chân chính vây khốn được hắn.

Không gian hỗn loạn không thể, nơi này đồng dạng như thế.

Thần sắc hắn không chút thay đổi, thân hình liên tục hạ xuống, vượt qua bản thể thần kiếm dài đến chín vạn trượng này.

Trong lúc này kỳ thật hắn cũng đều quan sát những cấm chế phong ấn Vô Song Thần Kiếm.

Kết quả khiến Dương Phàm rung động. Lực lượng của những cấm chế phong ấn này tới từ trận pháp khổng lồ của cả vực sâu cổ Phật, còn có Vạn Phật Sơn có thể sánh ngang với Thần khí, có thể được coi là cơ sở của Phật môn đạo thống

(đạo chính thống).

Từ khi có được lực lượng có thể nhảy mất phá nát cả đại trận vực sâu cùng với Vạn Phật Sơn khổng lồ che trời, nếu không tuyệt đối khó giải trừ gông cùm xiềng xích này.

Càng khó thăm dò chính là vị cường giả thần bí không biết tên trong vực sâu Cổ Phật.

Rơi xuống hồi lâu rốt cục đến đáy vực sâu. Hiện ra trước mắt là một dòng sông màu vàng phát ra khí tức quỷ dị không rõ.

Một lão Phật đà màu đồng đen ngồi trong con sông màu vàng tùy ý lực ăn mòn đáng sợ trong nước sông ngâm tẩm thân kim cương giống như rỉ sét.

Nhìn qua đây là một cao tăng nhục thân tu phật.

Nhưng là trên người lão Phật đà này lại phát ra một luồng ma khí cái thể khổng lồ như trời biển, trên khuôn mặt già nua mờ hồ còn sót lại vẻ dữ tợn, tướng mạo hung lệ.

Đây là một loại cảm giác như thế nào? Dương Phàm khó có thể hình dung được.

Hắn vừa cảm thụ được một luồng khí tức trang nghiêm chính đại, tâm sinh, kính ý thì lại bị ma uy bề ngẫ thất giới kia làm kinh sợ.

Người này dĩ nhiên là cường giả nghịch thiên nhục thân tu phật pháp lực tu ma, phật ma song tu.

Hơn nữa còn là cường giả nghịch thiên siêu cấp!

Dương Phàm không khỏi động dung, đáy lòng thậm chí mơ hồ phát lạnh.

Dưới vực sâu Vạn Phật Sơn này lại nhốt nhân vật cấm kỵ đáng sợ như thế.

Lão rốt cục là Phật đà hay là Ma đầu, ai có thể cho ra một kết luận?

Sở dĩ nói là nhốt là bởi vì tứ chi lão Phật đà này đều bị dây xích Huyền m Huyền Kim trói buộc, chỉ có thể ở lại trong con sông màu vàng.

- Với phật lực và ma công cái thể của các hạ, trong thiên địa này chẳng lẽ còn có lực lượng gì có thể trói buộc được người?

Dương Phàm đầy hứng thú đánh giá lão.

Cường giả nghịch thiên siêu cấp phạt ma song tu!

Trong thất giới này còn có nhân vật nào có thể ước thúc được lão?

Cho dù là Dương Phàm cũng hiểu rất rõ tu vi giữa mình cùng lão Phật đà này có chênh lệch không hề nhỏ. Đặc biệt là dưới tình huống người này phạt ma song tu mà đồng thời còn tu thành cường giả nghịch thiên siêu cấp.

- Bản phạt Thiên Diệp, từ khi Phật giới sơ khai không lâu liền tự mình trấn áp nhốt ở nơi đây. Không từng nghĩ tới có một ngày có người có thể xông tới trước mặt ta.

Trong mắt Thiên Diệp lộ ra hàn quang âm trầm lạnh lẽo.

Lão vừa không phải phạt sĩ thuần khiết cũng không phải ma tu. Mọi hành vi đều vượt ra khỏi lẽ thường.

Tự mình trấn áp tự nhốt ở đây.

Dương Phàm âm thầm lú lười.

Mà lúc này chúng cường giả thất giới quan sát tình huống dưới vực sâu cổ Phật đều nghị luận.

- Thiên Diệp? Chẳng lẽ là đại năng thời kỳ thái cổ - Thiên Diệp cổ Phật?

Một gã Đại Đế ngập ngừng không chắc chắn nói.

- Hẳn là chính hắn rồi.

Man Hoàng thở dài một tiếng, rất lâu trước đây hắn từng may mắn ra mắt một lần.

- Lời đồn thật là không giả. Nghe nói Phật giới từng có một vị Phật tổ, chỉ vì một ý nghĩ sai mà bỏ phạt tu ma sau đó bị trấn áp. Lúc này xem ra, vị Phật tổ đó lại là tự trấn áp mình.

Một Đại Đế khác kinh hự không chừng.

Một nhân vật cầm ky tự trấn áp mình, thực lực của hắn sẽ đạt tới loại trình độ nào?

Lúc này ở trong vực sâu Vạn Phật Sơn lại là sự giằng co của hai cường giả nghịch thiên siêu cấp.

- Vốn tưởng rằng thất giới không còn cường giả nghịch thiên siêu cấp nào, không nghĩ tới lại có cơ hội nhìn thấy một người.

Khóe miệng Dương Phàm mỉm cười, cũng không có ý rút lui, trong lời nói lộ ra tự tin cường đại.

- Vào thời kỳ thái cổ, cường giả nghịch thiên siêu cấp không chỉ có mình lão nạp.

Hai tay Thiên Diệp cổ Phật hai tay hợp thập, trên phạt thân đồng đen lưu chuyển phạt văn phức tạp cổ xưa.

- Như vậy những người đó, bọn họ đều đi đâu rồi?

Dương Phàm đầy hứng thú hỏi.

- Man Hoang Tổ Giới. Đó là trung tâm bắt nguồn của Đại Thiên Tu Di Trụ.

Thiên Diệp cổ Phật có hỏi thì đáp, có lẽ là nhốt quá lâu, quá mức buồn bực muốn trò chuyện cùng người khác.

- Vậy vì sao người không đi?

Dương Phàm dựa vào vách núi có khắc vô số phạt văn, không ngừng đánh giá lão ta, không hề có ý động thủ.

- Từ sau thái cổ, Thần khí đỉnh cấp có được lực Phá giới trong thất giới hầu như không còn tồn tại. Mà kiện Tạo Hóa Thần Khí duy nhất này lại nghiễm nhiên thoát ly khỏi ràng buộc của khí đạo.

Thiên Diệp cổ Phật thở ra một hơi dài.

- Hôm nay ta muốn lấy kiếm này, ngươi sẽ ngăn cản ta?

Dương Phàm cười tủm tỉm nói.

-Sẽ!

Thiên Diệp cổ Phật không chút suy tư nói:

- Mặc dù ta thông suốt hai đạo phật ma nhưng nơi đây chung quy từng là quê hương.

- Tồh

Dương Phàm gật gật đầu, đứng yên tại chỗ. Hắn hiểu được phần tình cảm quê hương đó.

Cũng giống như lúc trước ở Phàm giới hắn không cho phép tu sĩ bên ngoài tới nhúng chàm Bắc Tần.

Dứt lời, Luân Hồi Bàn quanh thân Dương Phàm trong khi chậm chậm xoay tròn hóa thành cự luân mãi mãi trường tồn, mang theo dòng sông dài như nước lũ phát ra ỨC VẠN SÓNG LỚN HUYỀN LỆ HUNG HĂNG ẬP TỚI BẢN THỂ THẬT LỚN CỦA VÔ SONG THẦN KIẾM.

Nhưng chỉ là ngay sau đó một bàn tay phật màu đồng đen khổng lồ che trời phủ đất “xoạt” một tiếng từ hư không chụp tới.

Bằng... Ông— Đang!!!

Bàn tay khổng lồ đồng đen kinh sợ thiên cổ phát ra ma khí cái thể cuộn cuộn chính diện đón đỡ Luân Hồi Bàn, ngăn cản một kích đó.

Luân Hồi Bàn hóa thành cự luân ngàn xưa lại bị bắt chặt lấy, rung động kêu lên.

Trong lòng Dương Phàm chấn động. Thực lực của Thiên Diệp cổ Phật này cường đại vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Cổ Phật rõ ràng bị nhốt trong dòng sông màu vàng lại có thể với thần thông cái thể thông suốt hai đạo phật ma chính diện đón đỡ Dương Phàm, ngăn cản một kích của hắn mà còn lộ vẻ thoải mái như vậy.

1147. Chương 1094: Người Không Dám, Ta Dám!

Thiên Diệp cổ Phật thông suốt phật pháp mệnh mông cùng ma công vô thượng. Đây là một cường giả nghịch thiên siêu cấp có thể nói là biến thái ở thời kỳ thượng cổ.

Ầm... băng băng—

Những đợt công kích nối liền của Luân Hồi Bàn đều bị phật thủ khổng lồ đồng đen che phủ trời đất ngăn cản vững vàng. Ma khí khổng lồ tối đen như thực chất mơ hồ chớp lóe những tia điện văn thần bí và phật văn màu vàng lợt.

Mỗi lần phật thủ khổng lồ đồng đen đón đỡ chính diện đều ẩn chứa lực lượng cái thể của hai đạo phật, ma. Thử hỏi thất giới ai dám tranh phong?

Luân Hồi Bàn biến thành cự luân thiên cổ, sau từng đợt công kích hoặc bị đẩy lùi hoặc bị bắt giữ, run rẩy kêu lên, rất không cam lòng.

Mà bản thân Thiên Diệp cổ Phật thì ngồi xếp bằng trong con sông màu vàng, trên mặt như giếng cổ không gợn sóng, chỉ có trong đôi mắt sâu và đen nổi ánh vàng kia ngẫu nhiên xẹt qua vẻ hung lệ.

Dương Phàm mặc cho Luân Hồi Bàn công kích, sau khi quan sát thật lâu cũng không có ý động thủ.

Mà phật thủ khổng lồ đồng đen cũng không công kích hắn, chỉ bị động ngăn cản Luân Hồi Bàn công kích.

Xem ra Thiên Diệp cổ Phật này cũng không phải không hiểu biết về đại đạo Tiên Hồng của Dương Phàm.

Cho đến tận bây giờ đều chỉ vền vẹn là va chạm giữa Luân Hồi Bàn cùng phật thủ khổng lồ đồng đen.

Hai người thân là đương sự sắc mặt không hề gợn sóng, tạm thời không có ý ra tay.

Khóe miệng Thiên Diệp cổ Phật nhếch lên nụ cười, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Sắc mặt Dương Phàm dần trở nên ngưng trọng.

Nếu chỉ tính riêng đối kháng tiêu hao, cho dù hai Thiên Diệp cổ Phật tới thì hắn cũng không sợ.

Nhưng vấn đề là bây giờ ý chí của Vô Song đã tiêu hao nguyên lực cuối cùng thối tinh.

Nếu lần này không thành công, kết cục chờ đón Vô Song chỉ có diệt vong chân chính.

Thời gian càng kéo dài cực kỳ bất lợi đối với Vô Song.

Dương Phàm tính toán nhiều nhất Vô Song chỉ còn có thể kiên trì được mấy ngày, nếu không sẽ lại một lần nữa chìm vào “ngủ say”, chờ đợi hắn chính là hắc ám cuối cùng.

Dương Phàm hít sâu một hơi, sinh mệnh lực cùng cực vô hạn từ thể giới Diễn Sinh tràn khắp toàn thân, tinh thần ý chí của cường giả nghịch thiên siêu cấp như thần binh tuyệt thể xông lên chín tầng trời.

Trong lúc nhất thời tinh thần uy năng kinh thiên địa từ trong vực sâu cổ Phật truyền đến khiến chúng cường giả tại Phật giới đều cảm thấy hô hấp áp lực.

Khí thể trên người Dương Phàm tăng lên tới đỉnh khiến tam giới biến sắc.

Đồng tử Thiên Diệp cổ Phật co rút, một cỗ tinh thần ý chí ma uy cái thể cùng to lớn khôn cùng như biển rộng mênh mông, trong sóng to gió lớn và gió lốc đầy trời, che phủ trời đất xông tới. Toàn bộ Phật giới hiện ra xu thế không ổn định.

Hai cỗ tinh thần ý chí của cường giả nghịch thiên siêu cấp vô hình trung va chạm phát ra thần uy kinh thiên động địa.

`m

Vạn Phật Sơn đều hơi run lên, khí thể dư ba tràn ra khiến chúng Tiên Đế, Đại Đế kinh hãi hoảng sợ.

Đây là một trận chiến kinh thể hãi tục đến cỡ nào?

Nếu Tiên Đế bình thường bất hạnh lọt vào trong đó, cho dù là một tia dư ba cũng có thể mang tới kết cục vạn kiếp bất phục.

Cho dù là rất nhiều Đại Đế của thất giới dưới hai cỗ lực lượng này cũng lộ vẻ thua kém.

- Người không chờ được nữa sao?

Ý cười trên mặt Thiên Diệp cổ Phật càng đậm mang theo vài phần tà dị.

Lão vừa không phải Phật cũng không phải là ma, khí chất trên người cũng khiến người ta khó thể nắm bắt.

- Đúng vậy, ta không chờ được nữa.

Dương Phàm lại thản nhiên như thế, không chút kiêng kỵ nói rõ điểm yếu của mình.

Thiên Diệp cổ Phật có thể tiếp tục tiêu hao nhưng Dương Phàm không thể.

Lời nói vừa dứt thân hình Dương Phàm nhoáng một cái cách không một chưởng bỏ về phía thần kiếm khổng lồ bị vô số Phật văn, xích sắt trói buộc.

`m

Toàn bộ vực sâu cổ Phật khê chấn động, tiếng nổ vang vô hình trực tiếp khiến chúng Tiên Đế ở phía trên khí huyết nhộn nhạo.

- Ha ha ha. Có bản Phật tọa trấn ở đây, người tuyệt đối không thể giành được thần kiếm.

Thiên Diệp cổ Phật ngửa mặt lên trời thét dài.

Chỉ thấy một chiếc Phật thủ khổng lồ đồng đen che phủ trời đất khác ngăn cản công kích của Dương Phàm vô cùng chuẩn xác.

Thiên Diệp cổ Phật vẫn bị động phòng ngự như trước nhưng lại hóa bị động thành chủ động.

Chỉ cần không thi triển công kích gì đối với Dương Phàm, lão không cần lo lắng gì cả.

Với thần thông suốt hai đạo Phật ma của lão thậm chí còn áp đảo một bậc, đùa bỡn trước thần thông Đại Luân Hồi của Dương Phàm.

Dưới tình huống cùng một trình tự, Dương Phàm cũng rất khó làm gì được lão.

- Xem ra người rất hiểu ta.

Ánh mắt Dương Phàm biến đổi không ngừng.

Trong vực sâu, hai Phật thủ khổng lồ đồng đen, một cái nhắm chuẩn Luân Hồi Bàn, một cái nhìn chăm chăm Dương Phàm.

Hai cây Phật thủ khổng lồ đồng đen đều có thể sánh ngang với Thần khí.

Dương Phàm thâm nghĩ, đây khả năng là cực hạn của Thiên Diệp cổ Phật.

Dù sao hắn cùng Luân Hồi Bàn cộng lại gần như tương đương hai cường giả nghịch thiên siêu cấp.

- Từ lúc người dung nhập Đại Luân Hồi thì cả Phật đã cảm ứng được sự tồn tại của người.

Thiên Diệp cổ Phật thần sắc lạnh nhạt, trong mắt chợt lóe hàn quang:

- Từ hôm nay trở đi, người liền làm bạn với ta, vĩnh viễn lưu lại nơi này đi!

Dương Phàm đột nhiên cảm thấy vài tia không ổn.

- Hợp trận!

Hai tay Thiên Diệp cổ Phật hợp thành chữ thập.

Gần như đồng thời, Phật quang vô biên chiếu sáng thể gian bộc phát trên Vạn Phật Sơn, lối vào vực sâu ực vạn Phật văn run run ngưng kết như tường đồng vách sắt.

- A Di Đà Phật...

Thích Thiên Phật Tổ trên Linh Sơn cao giọng niệm Phật hiệu, một pho Thủy Tinh Phật Điều từ trong thân thể bay ra trong khoảnh khắc cắt ười vạn trượng, âm âm che lấp lối vào vực sâu.

Thủy Tinh Phật Điều chính là thánh vật của Phật môn Thiên Phật Thần Điều lúc trước Dương Phàm dùng để giao dịch tung tích của Vô Song Thần Kiếm ở Phật giới.

Giờ phút này, Thiên Phật Thần Điều lại dùng để phong tỏa lối vào này.

- Trận thập, hoàn vũ phong ấn!

Một tiếng rỗng ngâm lay động thiên địa vang khắp Phật giới. Vào thời khắc máu chốt, Long Hoàng Tổ hóa thành Thần Long chín màu dài mười vạn trượng trấn thủ trung tâm Hoàn Vũ Đại Trận.

Chỉ một thoáng, hoàn vũ không gian cùng chư thiên thể giới được diễn biến ra hóa thành tầng tầng vòng tròn chồng chất hào quang mông lung không chừng, chìm sâu vào vực sâu cổ Phật.

Dương Phàm đột nhiên phát hiện mình cùng Thiên Diệp cổ Phật đều bị “Hoàn Vũ Đại Trận” được Thủy Tinh Phật Điều, Vạn Phật Sơn gia trì phong ấn trong không gian thay đổi không chừng.

- A Di Đà Phật!

Thiên Diệp cổ Phật ngồi xếp bằng trong con sông màu vàng, cao giọng niệm Phật hiệu:

- Thí chủ vẫn nên buông đao đồ tể, lập địa thành Phật, hoặc là thành ma cũng không phải không thể.

Dương Phàm nghe vậy thì đầy vẻ cổ quái.

Giờ phút này hoàn vũ không gian cùng thể giới thay đổi không chừng dung nhập lực lượng của Hoàn Vũ Đại Trận, Vạn Phật Sơn, Thủy Tinh Phật Điều. Hắn muốn đột phá tất nhiên khó khăn vạn phần.

Càng trọng yếu hơn là Thiên Diệp cổ Phật này sẽ không ngồi nhìn hắn phá phong ấn.

Tương đương với nội ứng ngoại hợp phong ấn Dương Phàm.

Kể từ đó, cơ hội giành lại thần kiếm sẽ càng ngày càng nhỏ.

Dương Phàm hít sâu một hơi, cố ý chỉ không thể ngăn cản ở trên người lại càng ngày càng kiên định và sắc bén.

- Hây

Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ thân thể vận vẹo thành một đoàn cự luân khổng lồ liên hợp với Luân Hồi Bàn hung hăng oanh kích “hoàn vũ phong ấn”.

Thiên Diệp cổ Phật hơi động dung nhưng lại không chút lùi bước, hai cây phật thủ khổng lồ đồng đen ngang nhiên đón đỡ chính diện.

`m âm âm—

Thân hình Thiên Diệp cổ Phật lắc lư một cái. Dương Phàm biến thành cự luân khổng lồ ẩn chứa lực Luân hồi thuần túy đáng sợ mơ hồ lan đến bản thể lão.

- Luân hồi chi đạo của Tiên Hồng Quyết lại cường đại như vậy.

Sắc mặt Thiên Diệp cổ Phật ngưng trọng, trong đợt giao kích vừa rồi gần như lão bị một chút thương nhẹ.

Nhưng với kim thân muôn đời bất diệt của lão, thương tổn bình thường trở nên nhỏ bé không đáng kể, dưới lực lượng phật pháp có thể khôi phục trong khoảnh khắc.

Trong từng đợt giao phong liên tiếp, Dương Phàm hóa thân cự luân thiên cổ càng đánh càng mạnh, cuối cùng dung hợp cùng Luân Hồi Bàn, hóa thành thần luân vạn cổ phá thiên. Mỗi một lần oanh kích đều sẽ khiến cho Hoàn Vũ Đại Trận thậm chí là Vạn Phật Sơn khẽ run lên.

Trên vực sâu cổ Phật, đám người Thích Thiên Phật Tổ, Long Hoàng Tổ, Cửu m Đại Đế liên hợp rất nhiều Tiên Đế toàn lực trấn áp “hoàn vũ phong ấn”.

Tất cả bọn họ đều không nghĩ tới dưới loại nghịch cảnh này Dương Phàm còn có thể mơ hồ phá vỡ phong ấn do hoàn vũ thể giới kết thành.

Theo thời gian trôi qua, tiếng nổ vang đến từ phía dưới càng ngày càng mãnh liệt.

Dương Phàm hoàn toàn dung hợp Luân Hồi Bàn hóa thành cự luân vạn cổ phá thiên, mỗi một kích đều ẩn chứa uy năng khiến cường giả nghịch thiên siêu cấp nhìn mà sợ hãi.

Thần sắc Thiên Diệp cổ Phật ngưng trọng, khí thể thông suốt hai đạo phật ma cũng bị mài mòn nhuệ khí, ngẫu nhiên có chút luống cuống tay chân.

Hai cây phật thủ khổng lồ đồng đen che phủ trời đất sau khi liên hợp đều khó thể hoàn toàn ngăn cản công kích của cự luân Luân hồi muôn đời kia.

Sau từng đợt va chạm, lực công kích của cự luân vạn cổ giống như sóng to gió lớn, sóng sau to hơn sóng trước, công kích càng ngày càng mãnh liệt.

Thiên Diệp cổ Phật chỉ có thể phòng ngự bị động, cuối cùng rơi xuống hạ phong.

Vào lúc luống cuống tay chân, một mối ứng phó, hắn không phát hiện ra ở một góc khác của hoàn vũ thể giới đang liên tiếp chấn động đã mở ra một cái Luân Hồi Môn.

Trong Luân Hồi Môn kia đi ra một Dương Phàm thứ hai.

Tiếp đó, người thứ ba, thứ tư... Mỗi một Dương Phàm đều không có ý chí của cường giả nghịch thiên siêu cấp nhưng thần thông pháp lực có thể sánh ngang với Đại Đế.

Khi Thiên Diệp cổ Phật phát hiện ra thì từ trong Luân Hồi Môn đã có tám Dương Phàm giống nhau như đúc đi ra. Mỗi một Dương Phàm đều là quả non trên đại thụ Diễn Sinh ngưng tụ mà thành, giờ phút này nhảy lên tám hướng của “hoàn vũ phong ấn”.

Công kích của cự luân Luân hồi muôn đời đột nhiên ngừng lại ở vị trí trung tâm hiện ra bộ dạng Dương Phàm.

Chín Dương Phàm với một trong số đó làm tâm đường tròn tạo thành một vòng tròn lớn.

Dương Phàm này định làm gì?

Tâm thần Thiên Diệp cổ Phật nhảy dựng. Pháp lực của mỗi một Dương Phàm ở đây đều có thể so với cường giả nghịch thiên siêu cấp, chênh lệch chỉ vền vẹn là tám người trong số đó không có tinh thần ý chí của cường giả nghịch thiên.

Dương Phàm thu hồi Luân Hồi Bàn, cười ha ha:

- Cổ Phật, ngươi không dám công kích ta?

Thiên Diệp cổ Phật ngẩn ra, cũng không phủ nhận:

- Vậy thì sao chứ?

Quả thật lão không dám công kích Dương Phàm, từ đầu chí cuối đều phòng ngự bị động. Nếu không hẳn sẽ chịu đựng công kích thương tổn vô cùng đáng sợ trả lại nguyên vẹn.

- Nếu không dám, như vậy ngươi có dám tự bạo thân thể hay không?

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên một tia cười quỷ dị.

- Tự bạo thân thể?

Thiên Diệp cổ Phật nhướng mày, lại ngẩn ra.

Kim thân Phật môn muôn đời bất diệt của lão chính là tu luyện vô số năm mới thành, làm sao có thể dễ dàng tự bạo.

Điều đó tương đương với tu vi vô số năm của lão hóa thành hư ảo.

Dương Phàm này nói giỡn sao?

Nhưng ngay sau đó lão đột nhiên cảm thấy một cỗ nguy cơ lớn lao, thậm kê không ổn.

- Ha ha. Ngươi không dám, ta dám!

Trong một tràng cười dài, chín cái Dương Phàm có thể sánh ngang cường giả nghịch thiên trong nháy mắt bùng nổ.

`m ầm

Tiếng nổ lớn liên miên lan tràn khắp thất giới, quang hà u ám hóa thành sóng lớn chạy chồm nuốt hết thiên địa trong tiếng kinh hô của Thiên Diệp cổ Phật... Nuốt hết mọi thứ trước mắt.

Toàn bộ “hoàn vũ phong ấn” bị xé nát tan rã giống như giấy.

Sau đó một cỗ kiếm khí chí cường siêu việt thiên cổ khí xung tinh hà từ trong vực sâu Cổ Phật phóng ra khiến thiên địa thất giới chấn động.

- Không tốt, thần kiếm xuất thế...

Trong lúc nhất thời, chúng cường giả thất giới đồng loạt biến sắc. Đám người Long Hoàng Tổ lại càng mặt xám như tro tàn.

1148. Chương 1095: Chỉ Xuất Một Kiếm.

Tiếng nổ lớn như thạch phá kinh thiên từ trong “hoàn vũ phong ấn” truyền ra. Trong nháy mắt lấy vực sâu cổ Phật làm trung tâm, giới diện cường đại chấn động truyền khắp toàn bộ Phật giới, trong khoảnh khắc ảnh hưởng toàn bộ thượng tam giới.

Thượng tam giới chấn động, thất giới sôi trào.

- Không tốt, thần kiếm xuất thể.

Mà càng làm cho vô số cường giả kinh hãi thất sắc lại là kiếm khí chí cường siêu việt thiên cổ thẳng lên Tinh hà.

Cổ kiếm khí chí cường này bề ngễ hoàn vũ, chí cao vô thượng. Trên trời dưới đất, duy ngã vô song!

Cách nhau trăm vạn năm, kiếm khí tuyệt cường của Vô Song Thần Kiếm xông phá ràng buộc không một chút giữ lại.

Thần kiếm khổng lồ dài đến chín vạn trượng chống đỡ thiên địa, khí thể như hồng. Mặt ngoài thân kiếm màu bạc thần bí vòng quanh hai đường vân giống như kinh mạch thân thể rất sống động. Giờ phút này như hai Kiếm Long ngạo thị thiên địa phát ra âm vang rung trời.

Cự kiếm từng từng thiên địa từ vực sâu không đáy, phật văn chung quanh phần lớn đã tan rã, những sợi xích bằng cánh tay trẻ em cũng bị chặt đứt rất nhiều.

Trong một tràng tiếng ngân kéo dài không thôi khiến thất giới biến sắc, Vô Song Thần Kiếm gãy dựa mảnh liệt, tản mát ra kiếm khí hủy diệt thiên địa.

Những tia kiếm khí đỏ không được chủ nhân nắm giữ, có thể miểu sát Tiên Đế bình thường, ngay cả Đại Đế cũng phải động dung.

- Bị phong ấn hơn một trăm vạn năm, Vô Song Thần Kiếm dường như đáng sợ hơn trước kia vài lần.

Đám người Long Hoàng Tổ, Phiêu Miểu Đại Đế sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ lan tràn tận đáy lòng.

- Ha ha, không hổ là cường giả nghịch thiên siêu cấp thông suốt hai đạo phật ma. Tự bạo như vậy cũng không làm người nhận lấy thương tổn trí mạng.

Một quang môn môn lung không màu sắc từ trong hư không mở ra, bóng dáng Dương Phàm đi ra.

Mà Thiên Diệp cổ Phật ngồi trong con sông màu vàng, áo cà sa cấp bậc Thứ Thần khí cực phẩm vỡ tan từng mảnh, khắp người là mấy chục vết thương lớn nhỏ, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ suy yếu. Nhưng vết thương trên mặt lão cùng thần sắc âm lạnh lại càng hiện ra vài phần dữ tợn.

Nhìn qua Thiên Diệp cổ Phật đã bị trọng thương, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tự bạo của chín cường giả nghịch thiên như Dương Phàm, ở trong không gian “hoàn vũ phong ấn” nho nhỏ sinh ra lực lượng hủy diệt đáng sợ. Ngay cả hạng cường đại như Thiên Diệp cổ Phật cũng khó toàn thân trở ra.

Lão yên lặng vận chuyển vô thượng Phật môn đại pháp tăng nhanh khôi phục thương thể.

- Phật không thể ngăn cản ta, ma cũng không thể!

Dương Phàm hít sâu một hơi, chậm rãi bay về phía Vô Song Thần Kiếm đang không ngừng gãy dựa.

Trong mắt Thiên Diệp cổ Phật chợt lóe lệ quang, trên phật thân màu đồng đen đột nhiên lóe ra một Ma đầu thân mặc cổ giáp tướng mạo dữ tợn, trên đầu có hai sừng, mặt lem đầu rối bù, tản mát ra ma uy cái thể của cường giả nghịch thiên siêu cấp. Lão hét lớn một tiếng xông tới Dương Phàm.

Dương Phàm thoáng động dung. Thiên Diệp cổ Phật này cả đời có nhị niệm. Nhất niệm thành phật, nhất niệm là ma.

Giờ phút này lão đem ma tâm phân liệt, tương đương với hai cường giả nghịch thiên siêu cấp.

Nhưng Ma đầu hai sừng này còn chưa tới gần liền bị Luân Hồi Bàn ngăn trở.

Luân Hồi Bàn hóa thành cự luân thiên cổ vận chuyển lực Luân hồi bằng bạc huyền bí phát ra thể công sắc bén đối với Ma đầu hai sừng.” Đang đang rầm rầm”, hai người đánh nhau khí thể hùng hực.

Khóe miệng Dương Phàm nhếch lên.

Luân Hồi Bàn không hổ là một kiện Pháp bảo đặc thù tiêu tổn thật lớn, chỉ bằng lực lượng cá nhân có thể tự chủ ngăn cản một vị cường giả nghịch thiên siêu cấp.

Thiên Diệp cổ Phật ngồi xếp bằng chữa thương thoáng hiện một tia âm lệ.

- Tự bạo giống lúc trước ta còn có thể tái diễn mười lần tám lần. Nếu muốn giết ngươi chỉ cần liều nguyên khí đại thương.

Dương Phàm lạnh lùng nhìn lão một cái.

- Thí chủ cho rằng trò cũ còn có thể sử dụng lại?

Phật thân đồng đen của Thiên Diệp cổ Phật lù lù bất động, sắc mặt gợn sóng không sợ hãi.

Vù vù

Hai cây Phật thủ khổng lồ màu đồng đen mang theo Phật lực mệnh mông lơ lửng ở giữa không trung.

Quả thật dưới tình huống có phòng bị Thiên Diệp cổ Phật hoàn toàn có thể chạy ra khỏi phạm vi trung tâm trước khi Dương Phàm tự bạo.

Nếu còn muốn dùng phương thức tương tự trọng thương Thiên Diệp cổ Phật thì không sự thật.

Cùng lúc đó, trên không vực sâu cổ Phật, chúng Tiên Đế, Đại Đế lại tổ hợp Hoàn Vũ Đại Trận, phong ấn lối vào.

Dương Phàm dùng đôi Phật thủ khổng lồ đồng đen giằng co, ánh mắt lóe lên biến đổi không ngừng.

Giờ phút này hẳn đang nghĩ có cần phải sử dụng đòn sát thủ cuối cùng - Tru Thần Kiếm hay không?

Uy lực của Tru Thần Kiếm so với rất nhiều Thần khí của thất giới thì cao hơn không biết bao nhiêu cấp bậc, có lẽ chỉ có Vô Song Thần Kiếm có thể sánh, vai cùng nó.

Vô Song Thần Kiếm vị tất đạt tới Thần khí đỉnh cấp nhưng là nó lại có được tiềm lực “Tạo Hóa”.

Tạo Hóa Thần Khí thuộc loại Thần khí đặc thù.

Sau khi từ Đại Thiên thần tháp đi ra, Dương Phàm thấy được chính mình của vô số giới năm sau, ánh mắt tự nhiên bất động.

Hắn biết rõ, Tạo Hóa Thần Khí có được tiềm lực diễn biến thành Hỗn Độn Thiên Khí.

Từ Thần khí bình, thường diễn biến thành Tạo Hóa Thần Khí, loại xác suất trong ức vạn không có một này, tỷ lệ cực cực nhỏ.

Luận giá trị tiềm lực Tạo Hóa Thần Khí còn cao hơn Thần khí đỉnh cấp nhưng về mặt uy lực có lẽ không bằng Thần khí đỉnh cấp, có lẽ sần sần như nhau không hơn kém hoặc có lẽ mạnh hơn. Điều này khó mà xác định.

Nhưng rất nhanh Dương Phàm xua tan ý niệm này.

Hắn nhớ rõ ràng mục đích chuyến đi này của mình.

Hắn không phải vì giết mà tới, là vì hoàn thành ý nguyện của Vô Song, hoàn thành hứa hẹn lúc trước.

Nếu Dương Phàm thực hiện thay, ước định cùng hứa hẹn đã từng có, có lẽ sẽ biến chất.

Thiên Diệp cổ Phật cũng không biết, chỉ một ý niệm sai lệch của Dương Phàm khiến hắn đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Tru Thần Kiếm - đó không phải là Thần khí đỉnh cấp bình, thường!

- Ha ha! Trò cũ vì sao không thể sử dụng lại?

Dương Phàm nhẹ nhàng cười, trước người trống rỗng xuất hiện ra hai Dương Phàm giống nhau như đúc, pháp lực thần thông đều vượt qua Đại Đế bình, thường.

Thiên Diệp cổ Phật nhướng mày, đã chuẩn bị thật tốt.

Vù vù vù

Ba Dương Phàm đồng thời bay về phía Vô Song Thần Kiếm.

Bá bá!!!

Hai cây phật thủ khổng lồ đồng đen mau chóng vung lên, ý đồ ngăn cản.

Râm râm-

Trong khoảnh khắc tiếp cận Vô Song Thần Kiếm, hai Dương Phàm trong sổ đỏ đồng thời ôm lấy một cây phật thủ đồng đen và nổ tung cùng một lúc.

Chỉ một thoáng, hai cây phật thủ khổng lồ đồng đen tan thành mây khói trong tiếng nổ thật lớn kia.

Lần tự bạo này tuy rằng uy lực xa không bằng lần trước nhưng lại lay động phật văn cấm chế trấn áp Vô Song Thần Kiếm.

Trong đó một Dương Phàm cường đại nhất bùng nổ trên thân kiếm của Vô Song Thần Kiếm.

Trong khoảnh khắc đó, một cỗ ý chí kiếm đạo hoàn toàn thiêu đốt nương theo lỗ hổng dung nhập vào trong Vô Song Thần Kiếm.

Trong phút chốc kiếm quang xung thiên trực tiếp xông thẳng lên chín tầng mây.

Trong thiên địa, ức vạn kiếm khí (khí cụ) bay lên không rậm rạp một mảnh, đồng loạt rung lên cúng bái.

Trong kiếm khí ẩn chứa một cỗ uy năng vượt qua Đại Đế bình thường, cường đại hơn trước đó gấp mười lần.

Băng... Rắc—

Tiếng vỡ liên tiếp vang lên, đột phá tầng tầng trói buộc.

- Rốt cục đã trở lại...

Thanh âm của Vô Song từ trong đầu truyền ra.

Sau đó thần kiếm khổng lồ siêu việt thiên cổ nổ rộ dải kiếm ức vạn trượng, hung hăng chém tới vực sâu cổ Phật. Phật văn cấm chế bốn phía bị chấn thành mảnh nhỏ.

Đang-

Tay của Dương Phàm theo bản năng cầm cuối kiếm, đó là khí tức xa lạ mà lại quen thuộc đã lâu.

- Chúng ta lại gặp mặt lần nữa, lão bằng hữu!

Ý chí của Vô Song dung hợp cùng Dương Phàm.

Cái loại cảm giác đã lâu này lan tràn trong đáy lòng Dương Phàm.

Hắn nghĩ tới thật lâu trước kia, đối mặt với Tam u lão ma không thể ngăn cản, cũng nghĩ tới một kiếm chí tử kinh sợ Đại Tồn ở trước Tiên Đạo Tông.

Lại cũng từng nhớ lại lần đầu tiên quyết chiến và trận chiến cuối cùng tại nhân giới.

Rốt cục là đối thủ hay là chiến hữu kẻ vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử?

Dương Phàm hít sâu một hơi, hai cỗ ý chí dung hợp cùng một chỗ, trí nhớ ngày xưa quanh quẩn trong lòng.

Không hiểu sao, Dương Phàm thấy sống mũi cay cay.

Giờ khắc này hắn chờ đã quá lâu.

- Vô Song. Hôm nay sẽ là lúc ta hoàn thành hứa hẹn lúc trước. Người muốn kết quả như thế nào?

Dương Phàm nắm chặt Vô Song Thần Kiếm, trên người tuôn ra tín niệm cường đại.

Kiểm ý chí cường trong Vô Song Thần Kiếm cùng ý chí cường giả nghịch thiên siêu cấp của hắn dung hợp.

Khi hai người dung hợp, khi lực công kích mạnh nhất bùng nổ, Tiên Hồng Thánh Quyết, Dương Phàm sinh ra ý niệm y hệt như trong dĩ vãng.

Trong thiên địa này không ai có thể ngăn cản tổ hợp mạnh nhất này.

Dùng bốn từ phổ thông nhất để nói, đó chính là “Thiên hạ vô địch”.

Thiên hạ vô địch!

Đơn giản như thế. Nhưng đây chỉ vẻn vẹn là một loại ảo giác, một loại tín niệm.

Dù sao trong thất giới này còn có sinh linh Tiên Thiên dựng dục trong hỗn độn: Thiên, Minh nhị đế.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Diệp cổ Phật không khỏi biến sắc, hai phân thân hợp làm một, nhoáng một cái chạy ra ngoài vực sâu!

Giờ khắc này, ngay cả lão cường đại như thế cũng biết tổ hợp Tạo Hóa Thần Kiếm cùng Dương Phàm liên thủ cho dù là lão cũng gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Mà Dương Phàm đắm chìm trong lâu ngày gặp lại với Vô Song, cũng không ngăn cản.

Sau khi Thiên Diệp cổ Phật bay lên trên Vạn Phật Sơn, trong mắt lóe ra ánh sáng lãnh liệt:

- Nhanh kết trận ngăn cản người này. Chỉ cần thực lực của hắn còn không thể đạt tới trình độ Phá giới thì có nắm chắc bảy phần phong ấn hắn vĩnh viễn ở trong vực sâu Cổ Phật.

Thích Thiên Phật Tổ mừng rỡ. Có Thiên Diệp cổ Phật trợ giúp, uy lực của Hoàn Vũ Đại Trận sẽ được tăng lên rất nhiều.

Ngay lập tức Hoàn Vũ Đại Trận lại mở ra với Vạn Phật Sơn, Thiên Diệp cổ Phật làm tâm trận, uy lực gấp mấy lần phía trước.

Trong vực sâu một mảnh trống vắng.

Chỉ còn lại một mình Dương Phàm, hắn cầm Vô Song Thần Kiếm, Luân Hồi Bàn quanh quẩn ở quanh thân.

Sau khi trầm mặc thật lâu, trong đầu mới truyền đến thanh âm của Vô Song.

- Nếu muốn hoàn thành nguyện vọng của ta cũng không cần gì nhiều. Thành cũng một kiếm, bại cũng một kiếm!

Trong thanh âm của Vô Song lộ ra một cỗ kiên định bất chấp sinh tử.

Thành cũng một kiếm, bại cũng một kiếm.

Nếu thành công có thể hoàn thành nguyện vọng của Vô Song.

Nếu thất bại, như vậy hắn... chỉ sợ sẽ lâm vào cục diệt vạn kiếp bất phục.

- Một kiếm, chỉ xuất một kiếm... Ta hiểu rồi!

Dương Phàm tay cầm Vô Song Thần Kiếm, thì thầm nắm bắt, trong mắt thoáng hiện một tia hiểu ra.

Mà thanh âm hắn cho dù rất nhỏ nhưng không thể giấu diếm, bị chúng cường giả thất giới nghe được.

- Một kiếm? Dương Phàm trở về thượng giới, cùng Vô Song Thần Kiếm liên thủ. Chẳng lẽ chỉ muốn bằng vào một kiếm xóa bỏ mọi ân oán?

Chúng cường giả thất giới khó thể tưởng tượng.

- Chỉ xuất một kiếm?

Trong mắt Thiên Diệp cổ Phật lóe hào quang, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng dị thường.

Có lẽ chỉ lão hiểu được ý nghĩa của một kiếm này là gì!

Ngay khi vô số người cười nhạo hoặc khó tin...

Dương Phàm động-

Một tay nắm Vô Song Thần Kiếm, chậm rãi nâng lên.

Động tác của hắn thông thả như thỏ, mỗi một chi tiết đều dùng hết tất cả khí lực và ý chí.

Khoảnh khắc đó, thiên địa một mảnh tĩnh mịch.

Một cỗ kiếm ý chí cường vô hình từ trong Luân hồi phóng đại vô hạn, xuyên thủng tâm linh mọi người.

Chúng cường giả thất giới ngừng hô hấp.

Một kiếm.

Chỉ xuất một kiếm!

Một kiếm này sẽ mạnh cỡ nào?

1149. Chương 1096: Kiếm Phá Hoàn Vũ.

Trong vô hình, một cỗ kiếm ý thiên cổ chí tử chí cường dung hợp cùng Đại Luân Hồi vô hạn liên tiếp tăng lên.

Dương Phàm từ từ nâng kiếm, nhìn trông rất thông thả.

Vô Song Thần Kiếm trong tay phẳng phát nặng tựa Thái Sơn, mỗi lần nâng lên một chút đều phải dùng hết khí lực toàn thân.

Thần kiếm mỗi lần nâng ột phần, cỗ kiếm ý vô thượng thấm nhuần tất cả tâm linh thiên địa lại tăng cường một phần, áp lực đè ép trong lòng chúng cường giả lại càng ngày càng ngưng trọng không yên.

Một kiếm.

Chỉ xuất một kiếm.

Chỉ vền vền là thức mở đầu đã khiến cho thiên địa yên lặng.

Xu thế chậm rãi dựng lên của thần kiếm mặc dù vô cùng dài lâu nhưng lại tràn ngập sức sống linh động khác thường, sinh sôi không thôi liên miên không dứt, được giao phó ảo nghĩa của sinh mệnh và Luân hồi.

Một kiếm siêu việt thiên cổ đó đã nghiêm nhiên được giao phó ảo nghĩa của Tiên Hồng Thánh Quyết.

Một kiếm như thể trên cơ sở sinh mệnh sinh sôi không ngừng lại thêm Đại Luân Hồi vô hạn, uy lực được nâng lên vô hạn.

Trong quãng đường sinh mệnh của Dương Phàm chưa bao giờ chuyên chú đắm chìm trong một kiếm như thế.

Khoảnh khắc này hắn trở thành trung tâm của thiên địa, tâm linh của hắn ngoài một kiếm này ra thì không còn gì khác.

Lại một lần nữa cảm thanh kiếm này, cảm thụ cùng lúc trước ở Ngư Dương quốc Phàm giới dường như cũng không có khác nhau nhiều.

Dương Phàm phẳng phát vẫn là Dương Phàm lúc trước, chỉ là tu vi thực lực đã vượt xa không chỉ ức vạn lần.

Vô Song vẫn là Vô Song lúc trước nhưng giờ phút này bày ra chính là diện mạo chân chính của hắn thời kỳ cường thịnh nhất.

Một người là Tiên Hồng Đạo Tổ kỳ tích quật khởi như sao chổi của thất giới hiện nay, nghiêm nhiên đứng trên tất cả Đại Đế, xưng là đệ nhất cũng không quá đáng.

Mà một người khác là Vô Song Thần Kiếm đứng đầu bảng thần binh Chí tôn của thất giới.

Dưới tổ hợp cường đại như thế, chúng cường giả thất giới cũng ảm đạm thất sắc.

- Lui. Lui ra khoảng cách ức vạn dặm.

Thanh âm hơi dồn dập của Hồ Phi vang khắp Luân Hồi Tinh Bảo.

- Một kiếm này... tuyệt đối không phải bất kỳ cường giả nào của thất giới có thể một mình gánh chịu.

Trên gương mặt tuyệt thế của Vân Vũ Tịch nở rộ một tia ngạc nhiên vui mừng cùng càng nhiều chờ mong.

- Thi Dao muội. Mau để Luân Hồi Tinh Bảo lùi ra một đoạn.

Nàng vội vàng thúc giục Đặng Thi Dao.

Cùng lúc đó chúng cường giả thất giới đều cảm nhận được cỗ áp bách lăng lệ xuyên thủng tâm linh, mỗi người đều khó thể thở nổi.

- Một kiếm này sẽ mạnh bao nhiêu? Chỉ sợ trong thất giới không ai có thể đón đỡ chính diện.

Trong thần sắc Man Hoàng lộ ra một vẻ hưng phấn và không thể chờ đợi được.

- Không ai có thể đỡ. Chúng ta không thể, Long Hoàng Tổ cũng đừng mơ. Cho dù là cường giả nghịch thiên siêu cấp thông suốt hai đạo Phật, Ma như Thiên Diệp Cổ Phật chỉ sợ cũng không nắm chắc.

Vân Tiêu Đại Đế thần sắc ngưng trọng mà phức tạp, trong lòng giống như có một ngọn núi vạn cân đè nặng.

Ở phụ cận Vạn Phật Sơn, khi đối mặt với một kiếm có thể nói là mạnh nhất từ trước tới nay trong thất giới, mỗi người kinh hãi run sợ như miếng băng mỏng.

Thiên Diệp cổ Phật, Long Hoàng Tổ, Thích Thiên Phật Tổ, Cửu m Đại Đế, Ma tôn Hình Thiên, Niêm Ngọc Quan Âm... Một đám cường giả nghịch thiên kinh sợ cổ kim, giờ phút này thần sắc trịnh trọng chưa từng có.

Chúng Tiên Đế khác ngay cả linh, hồn đều bị áp lực run rẩy không thôi.

Nếu không có nhiều cường giả như vậy tọa trấn, nếu không có Hoàn Vũ Đại Trận cùng ưu thế về địa lý của Vạn Phật Sơn cùng với cường giả nghịch thiên siêu cấp Thiên Diệp cổ Phật chủ trì thì e là bọn họ đã sớm bầy chim về rừng rồi.

- Các vị yên tâm. Bản tăng đã dùng Vạn Phật Sơn dung nhập Hoàn Vũ Đại Trận trấn áp vực sâu. Huống chỉ còn có Thiên Diệp sư tổ cùng là cường giả nghịch thiên siêu cấp tọa trấn, cho dù Dương Phàm kia có bản lĩnh lớn tới đâu cũng không thể chỉ bằng một kiếm mà làm gì được chúng ta!

Thanh âm sang sảng trấn định của Thích Thiên Phật Tổ khiến chúng cường giả yên tâm không ít.

- Dương Phàm tiểu nhi, kiêu ngạo như vậy. Cho rằng có được Vô Song Thần Kiếm có thể coi thường chúng ta?

Long Hoàng Tổ hừ lạnh nói.

Mọi người hoàn toàn tập trung tinh thần, mấy chục cỗ tinh thần ý chí cường đại bề ngễ dung nhập vào trong Hoàn Vũ Đại Trận.

Thiên Diệp cổ Phật một mình tọa trấn Vạn Phật Sơn, nắm giữ ức ức vạn vạn nguyên lực tới từ thất giới, dẫn động Phật lực mệnh mạng vô cùng của Phật giới cùng uy năng của giới diện.

Uy lực của Hoàn Vũ Chư Thiên Luân Hồi Đại Trận đạt tới một độ cao chưa từng có, cho dù vài cường giả nghịch thiên siêu cấp tới cũng đừng mơ công phá trong thời gian ngắn.

Mà khi bọn họ chuẩn bị vẹn toàn, Vô Song Thần Kiếm trong tay Dương Phàm cũng chậm rãi lơ lửng lên tới đỉnh điểm.

Trong khoảnh khắc, Luân hồi lực vận chuyển ngàn vạn lần, một kiếm vô thượng bề ngễ thiên cổ bị đẩy lên tới đỉnh.

Khoảnh khắc đó Vô Song Thần Kiếm kinh sợ cổ kim vạn vạo thời không, có thể mơ hồ thấy được một lốc xoáy luân hồi.

Kiểm ý vô cùng vô tận xuyên thủng Vạn Phật Sơn, xuyên thủng Hoàn Vũ Đại Trận, xuyên qua tâm linh, chúng cường giả, tràn ngập cả Phật giới.

Càng thậm chí cổ kiểm ý cuộn cuộn mãnh liệt đó như Thần Vương nhìn xuống chư thiên, xuyên qua hoàn vũ thất giới.

Thất giới là một phạm vi cực lớn, chẳng những bao gồm Thiên, Tiên, Phật, Minh, Ma, Yêu, Phàm mà còn có không gian hỗn loạn giữa bảy giới cùng với vô số giới diện hoang vu, tiểu thể giới, thể giới thất lạc.

Mà giờ khắc này kiểm ý mơ hồ xuyên qua thất giới, tràn ngập hoàn vũ khôn cùng.

Giờ này khắc này, vô số cường giả trong thất giới, bất kể là ở ngóc ngách xa xôi cỡ nào, cho dù là bị trục xuất ra không gian hỗn loạn đều cảm ứng được sự tồn tại của một kiểm chí cường này.

- Khi nào thì thất giới xuất hiện cường giả như vậy?

Ở trong một góc thể giới thất lạc hoang vu, một vị cường giả nghịch thiên siêu cấp lánh đời thấp giọng lầm bầm, ánh mắt nhìn về phía Phật giới.

Trên Vân Tiên Đảo, Ngoại Hải Vực Phàm giới.

- Dương Phàm. Người đã nắm giữ lực lượng chém giết Đại Đế sao?

Ánh mắt Tư Đồ trưởng lão khẽ run lên.

Cổ kiểm ý kia lại xuyên qua vách ngăn hai giới, phàm là nhân vật đạt tới trình tự Tiên Đế đều có thể dễ dàng cảm nhận được.

Một kiểm như thể có thể xưng là ngàn đời vạn kiếp, đoạt thiên địa tạo hóa.

Nó xoay chuyển âm dương, phá vỡ ngăn cách thời không, vượt qua sự trói buộc của giới diện. Giống như chim muông học bay, bay khỏi rừng rậm.

Tất cả quy tắc, tầng tầng cản trở của thất giới đều bị một kiểm này đảo ngược vạn vẹo.

- Như vậy đã đủ chưa?

Tâm thần Dương Phàm dung hợp cùng ý chí của Vô Song, khẽ lầm bầm.

Hiện nay hắn đã thông qua Đại Luân Hồi, ý chí của cường giả nghịch thiên siêu cấp đem sinh mệnh lực vô cùng vô tận cùng Luân hồi lực dồn lên trên Vô Song Thần Kiếm.

Một kiểm như thế cho dù là cường giả nghịch thiên siêu cấp cũng có thể kích tất sát.

- Không đủ. Còn chưa đủ vượt qua tầng thiết tắc tối cao kia.

Thanh âm lạnh băng mà quả quyết truyền đến.

- Chẳng lẽ ngươi muốn...

Thanh âm Dương Phàm khẽ run lên.

- Thành thì sống, bại thì chết!

Một cỗ khí tức chí tử quyết liệt từ trên Vô Song Thần Kiếm tràn ra.

Đinh Rắc!!!

Một tiếng gãy giòn tan chói tai từ trên Vô Song Thần Kiếm truyền tới.

Một phần ba về phía mũi kiếm gãy ra rơi xuống.

Tiếng gãy của thần kiếm khiến tất cả kiếm khí trong thất giới cảm thấy bị thương vô cớ, ngân lên khóc than.

Tất cả kiếm khí trong thất giới cúi đầu triều bái.

Bất kể là Phàm giới hay là thượng giới cao cao tại thượng hoặc là không gian hoàn vũ khác, vô số kiếm khí trôi nổi, vạn kiếm triều bái.

Đồng thời, vô cùng vô tận kiếm ý từ các nơi thất giới vọt tới.

Thành thì sống, bại thì chết!

Vì tín niệm phá vỡ thiết tắc tối à nguyện ý trả giá bằng cái chết.

Nếu không cuối cùng cũng chỉ là một thanh kiếm, là một công cụ, sống trên thế gian này có ý nghĩa gì?

Dương Phàm cũng bị cỗ tín niệm đó lây lan.

Hắn lại nghĩ đến cục diện không sống thì chết năm xưa đối mặt Tam u lão ma.

Tất cả vinh nhục hưng suy, tất cả giấc mộng cùng ý chí đều gửi gắm vào một kiếm này.

Thương... Xuy—

Đoạn kiếm Vô Song cắt qua hư không, một cầu vòng trắng kinh thiên vắt ngang thiên địa.

Chỉ trong chớp mắt, một kiếm đó hóa thành vĩnh hằng.

Một kiếm này khiến quy tắc thời không, vô số quy tắc mất ý nghĩa.

Có thể là một chớp mắt nhưng ở trong mắt mọi người khoảnh khắc này như vĩnh hằng!

Trong khoảnh khắc vĩnh hằng đó trong mắt Dương Phàm bùng lên ngọn lửa màu sắc mê ly, trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân.

Trong khoảnh khắc vĩnh hằng đó, hắn thiêu đốt tất cả sinh cơ, thiêu đốt tinh thần ý chí của cường giả siêu cấp, thậm chí đem cỗ lực lượng đó thiêu đốt toàn bộ đại thụ Diễn Sinh.

Bất kể là kiếm ý của Vô Song hay là bản thân thần kiếm, mọi lực lượng từ sống chuyển sang chết sau một lần thiêu đốt nghịch chuyển qua sinh tử Luân hồi sinh ra một kiếm rung động thiên thu vạn kiếp.

Kiếm ý vĩnh hằng cắt đứt hết mọi sinh cơ.

Bất kể là Vô Song hay là Dương Phàm, bọn họ đều cắt đứt sinh cơ và đường lui để tìm kiếm tín niệm một đòn tất thắng.

Thế giới Mệnh Hạch, Nguyên giới của đại thụ Diễn Sinh cũng từ sống chuyển sang chết, thiêu đốt lực lượng vô hạn kinh thiên vĩ địa.

Dưới ảo nghĩa vô cùng, chí cường chí tử của Vô Song Thần Kiếm, Dương

Phàm phát ra một kiếm mạnh nhất từ khi ra đời tới nay.

Một kiếm khoảnh khắc vĩnh hằng từ trong vực sâu cổ Phật phóng lên trời cao.

Trời buộc trùng trùng giống như hư vô bị xé xa với khí thể tồi khô lập hủ.

Vạn Phật Sơn dưới sự chủ trì tọa trấn của Thiên Diệp cổ Phật, chúng Đại Đế Tiên Đế các nơi vào khoảnh khắc vĩnh hằng đó “Băng... Rầm” một tiếng rồi chia năm xẻ bảy.

Lúc này có thể nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi trắng bệch trên mặt chúng cường giả.

Thánh sơn của Phật môn có thể sánh ngang Thần khí từ thời thái cổ bị một kiếm chém tan rã, sóng dư ba cường đại quét ngang Phật giới.

Phốc Phốc Phốc —

Bảy vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế đều hộc máu, trong khoảnh khắc chết một đồng.

Trong lúc nhất thời, máu của Đại Đế Tiên Đế nhuộm đỏ trời cao.

Một kiếm.

Chỉ cần một kiếm.

Tất cả cản trở ngăn cách đều như thùng rỗng kêu to.

Một đạo ánh sáng huyết kiếm nhuộm đẫm trời xanh.

Bốn mươi chín Tiên Đế chết sạch!

- Sao... Sao có thể như thế?

Biểu tình của Phù Lâm Tiên Đế trước khi chết mang theo không cam lòng và tuyệt vọng khắc cốt铭心 tâm.

Phốc-

Thiên Diệp cổ Phật đứng chần ở đầu bị một kiếm chém thành hai nửa. Ma thân ma niệm trong khoảnh khắc tan thành mây khói chỉ còn lại một khối phật thân sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra sợ hãi vô tận.

Máu của cường giả nghịch thiên siêu cấp cũng khiến cho trời cao tăng thêm một phần màu máu.

Đại Đế còn lại đều bị một kiếm xuyên tim, tử thương quá nửa.

- Với ý nguyện của ta giết về thượng giới... Máu nhuộm trời cao phá vỡ thiết tắc!

Trong Luân hồi vô hình vang lên một thanh âm như vậy truyền khắp thất giới, kéo dài không thôi.

Tất cả cường giả thất giới đều im lặng không một lời, linh hồn mơ hồ run rẩy.

Mà một kiếm vĩnh hằng chí cường chí tử sau khi máu nhuộm trời à uy lực vẫn không giảm ngược lại càng tăng lên một bước.

Một hình kiếm màu máu sau khi nhuộm đẫm trời cao, kiếm quang màu trắng chói mắt chuyển thành màu đen mơ hồ nở rộ ánh sáng ngũ sắc hỗn độn.

Cảnh tượng tiếp theo khiến vô số cường giả rung động, trái tim suýt rớt ra ngoài.

Phốc... Roẹt!

Toàn bộ không gian giới diện đột nhiên lay động một cái giống như giấy bị cắt thành hai nửa.

Mơ hồ nhìn thấy một đạo kiếm quang không thể dùng màu sắc gì để hình dung, mọi nơi nó đi qua đều bị chém thành hai nửa.

Toàn bộ Phật giới chấn động, bị mạnh mẽ cắt ra.

Chẳng những như thế, cỗ lực lượng ngạo thị hoàn vũ này còn tiến một bước thâm thấu, cắt vỡ Phật giới, Thiên giới cuối cùng cả hoàn vũ thất giới đều bị cắt ra.

- Phá... Phá giới!

Phật thân còn sót lại của Thiên Diệp cổ Phật thốt lên một cách vô cùng tối nghĩa trong rung động kinh hãi vô tận.

1150. Chương 1097: Nhân - Yêu - Kiếm!

- Phá... Phá giới!

Trong kinh hãi rung động vô tận, Thiên Diệp cổ Phật gian nan thốt lên.

Một kiếm muôn đời từ sống chuyển sang chết kia, khoảnh khắc hóa thành vĩnh hằng, thiêu đốt tất cả sinh cơ, thiêu đốt tinh thần ý chí của cường giả siêu cấp, thiêu đốt kiếm đạo ý chí vô thượng. Kiếm quang không thể dùng màu sắc gì để hình dung chém hết mọi thứ nơi nó đi qua.

Bắt đầu từ không gian Phật giới, không gian của giới diện bị cắt ra giống như đậu hũ rồi kéo dài vô hạn... Thiên giới... Tiên giới... Minh giới... Ma giới... Yêu giới... Phàm giới...

Sau đó cả không gian thất giới, vô hạn hoàn vũ bị mạnh mẽ cắt ra.

Một kiếm.

Chỉ cần một kiếm.

Vách ngăn liên hợp mạnh nhất thất giới tan rã sụp đổ.

Bảy vị Đại Đế chết hơn nửa, bốn mươi chín Tiên Đế chết sạch.

Máu của chúng Đại Đế Tiên Đế nhuộm đầm trời cao.

Vạn Phật Sơn - Niết bàn cuối cùng của Linh Sơn hóa thành hư vô dưới một kiếm này.

Chúng cường giả, vô số nhân sĩ đại năng thần thông của thất giới đều sợ ngây người.

Một kiếm khoảnh khắc vĩnh hằng đó xuyên thủng cả hệ thống thất giới, trong vô hình truyền đến tiếng “Thương... Xuy” như có cái gì đó bị phá vỡ.

Thiên Diệp cổ Phật nhìn cái khe kéo dài ra ngoài thất giới, trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

Một cỗ khí tức xa lạ tới từ giới ngoại tràn vào hệ thống thất giới.

Lúc này không đi còn đợi khi nào?

Bá!

Thân hình Thiên Diệp cổ Phật hóa thành chùm tia sáng rực rỡ sáng lạn như tia chớp xông qua cái khe sâu thẳm vô ngần, trong khoảnh khắc khí tức biến mất.

Không ít cường giả thấy vậy đều hơi ngẩn ra.

Thiên Diệp cổ Phật mặc dù bị mất một khối ma thân cường đại nhưng lại nắm chắc thời cơ thoát khỏi trói buộc của thất giới đi vào Đại Thiên vũ trụ mệnh mông.

Dương Phàm tay cầm đoạn kiếm Vô Song, nhắm mắt lại, cũng không xuất kiếm nữa.

Khoảnh khắc chém ra một kiếm đó hấn hoàn toàn từ sống chuyển thành chết.

Thân thể, tinh thần ý chí, đại thụ Diễm Sinh đều theo một kiếm khoảnh khắc vĩnh hằng đó hóa thành tử tịch chân chính.

Thân hình hấn như pho tượng sừng sững giữa thiên hà, bốn phía dòng cự thạch từng khối nặng triệu ức cân như sao băng xẹt qua các nơi Phật giới truyền đến từng tiếng vang động trời.

Chúng cường giả thất giới hoảng sợ vô cùng.

Khi tinh thần ý chí của bọn họ xẹt qua Dương Phàm phát hiện trên người hấn gần như không có một tí sinh cơ nào.

Chẳng lẽ một kiếm Phá giới khoảnh khắc hóa vĩnh hằng, nhân vật đủ để kinh sợ thiên cổ này theo gió mất đi?

Trên Luân Hồi Tinh Bảo, đám người Hồ Phi, Vân Vũ Tịch, Đặng Thi Dao, Dương Thần, Lâm Chung đều như tượng gỗ đứng ngây tại chỗ không nói một lời.

- Là thiên kiêu của một thời đại, dùng một kiếm kinh phá thiên địa thông suốt nhân quả, đáng tiếc, đáng kính...

Một gã Đại Đế khôi phục lại từ trong sợ hãi, trên mặt vẫn còn rung động vô cùng.

- Từ khi thất giới sơ khai tới nay đều rất hiếm thấy nhân vật tuyệt thế kinh thiên

vĩ địa, bề nghề hoàn vũ như thế.

Một cường giả nghịch thiên lánh đời khê lẫm bẫm.

Vô số đại năng của thất giới vào giờ khắc này đều khó thể thoát khỏi áp bách đè nặng trong lòng.

Mọi người đều nhìn chăm chú vào bóng người cao ngất ngạo thị hoàn vũ tay cầm đoạn kiếm sừng sững trong thiên hà.

Cương phong thật lớn, vô số cự thạch trong thiên địa trong rỗng giập điên cuồng cũng không dám tới gần người này.

Đây là một nam nhân khiến cho cả thiên địa cũng phải kính sợ.

Hắn dùng một kiếm kinh thiên phá thời không, chém cả thất giới hoàn vũ.

Phong thái của một người một kiếm đó khắc sâu trong tâm linh mọi người, cho dù vượt qua vạn kiếp cũng khó quên giờ khắc này.

Trên Luân Hồi Tinh Bảo, Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao nắm chặt tay nhau, khóe mắt đều có ánh lệ, bất kể là bi thống, tự hào hay là chờ mong đều như hoa sen nở rộ.

Dương Thần nghe tiếng khóc nức nở của mẫu thân, hai tay nắm chặt, thầm nói: “Phụ thân, người tuyệt đối không nên...”

Lúc này tiêu điểm của mọi người đều tập trung vào nam nhân trong thiên hà.

Thân thể không hề có sinh cơ giống như pho tượng, trên mặt còn giữ nguyên vẻ tự tin cường đại, có quyết tâm chí tử, đoạn kiếm trong tay lơ lửng gác xéo thiên không, tay áo tung bay.

Tự tin trên mặt hắn làm cho người ta không chút nghi ngờ hắn có lòng tất thắng đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Khoảnh khắc hắn sừng sững thiên địa, cái khe không đáy chém phá thất giới hoàn vũ duy trì chừng mười nhịp thở.

Lúc này, trật tự không gian của thất giới mới dần phát huy tác dụng. Lỗ thủng xuyên qua thất giới bắt đầu chữa trị nhưng lộ vẻ rất gian nan.

- Lực Phá giới không ngờ có thể duy trì lâu như vậy. Ngay cả vào thời kỳ thái cổ, gần như không có cường giả nghịch thiên nào có thể làm được đến như vậy.

Một Tiên Đế già nua ngạc nhiên thán phục, không khỏi thổn thức.

- Phá giới được ghi lại trong sách cổ thường thường đều chỉ duy trì trong khoảnh khắc sẽ nhanh chóng khép lại. Tiên Hồng Đạo Tổ không chỉ là thiên kiêu thời đại này, lại càng là kỳ tích ngạo thị thiên cổ, bề nghề hoàn vũ.

- Đúng vậy. Tất cả truyền kỳ của một thời đại cộng vào đều không thể so sánh với khoảnh khắc lóe sáng rực rỡ của hắn.

Bất kể là người có thành kiến gì đối với Dương Phàm trong dĩ vãng thì giờ phút này đều kính sợ thật sâu.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Long Hoàng Tổ bị trọng thương lộ ra vẻ phức tạp, trong đó bao gồm rung động khó tả thành lời và sợ hãi.

Nếu một kiếm đó không phải nhằm vào thiết tắc tối cao vận chuyển vô hình trong hệ thống thất giới mà là nhằm vào một người nào đó... Long Hoàng Tổ cảm thấy trái tim băng giá run rẩy.

Thiên địa còn bại bởi một kiếm như thế huống chỉ là sinh mệnh cá thể?

... Cho dù là cường đại như Đại Đế.

Trong quá trình cái khe không đáy dần dần khép lại, mọi người không khỏi nhìn lên dáng người cao ngất đứng ngạo nghễ thiên hư.

Không hẹn mà cùng, tất cả mọi người không hề động đậy.

Giờ khắc này tất cả quy tắc hệ thống của thất giới đều đang hồi phục.

Đột nhiên, một gã Đại Đế đồng tử co rụt, chợt ngừng hô hấp.

Đoạn kiếm trong tay nam nhân từng từng thiên địa giống như Chiến thần bất diệt kia dường như khẽ run lên một cái.

Một tia sinh cơ không thể phát hiện từ trong đoạn kiếm sinh ra sau đó chậm rãi lan ra toàn thân.

Sau đó, một tiếng kiếm run rẩy ngân khê vang lên trong thiên địa tĩnh mịch.

Mọi người trên Luân Hồi Tinh Bảo đều lộ ra ngạc nhiên vui mừng.

Giờ phút này ở trong thế giới Mệnh Hạch, đại thụ Diễn Sinh đã bị mất sinh cơ đột nhiên khôi phục sinh cơ, Luân hồi và sinh mệnh lực lan tràn ra khắp Nguyên giới.

Căn nguyên lực của Nguyên giới Diễn sinh càng thêm tinh luyện và mạnh mẽ.

Sau khi chém ra một kiếm siêu việt muôn đời vượt qua trời buộc, tu vi của Dương Phàm vô hình trung được tinh tiến thêm vài phần.

Khối thân thể hần ở trong thất giới rất nhanh khôi phục huyết sắc, trong mắt vô ý bắn ra thần quang khiến thiên địa vạn vật chấn động.

Trong lúc giờ tay nhấc chân, trên người Dương Phàm phát ra uy lực vô thượng ngạo thị hoàn vũ.

Hần chậm rãi nhắm mắt, thể ngộ một kiếm vừa rồi.

Một kiếm đó là lần đầu tiên hần hoàn toàn đẩy mình vào chỗ chết sau khi đạt tới Luân Quả Kỳ, cũng từ trong tử vong tuyệt đối lại trải qua một lần sinh tử vượt qua Đại Luân Hồi.

Loại thể nghiệm này khiến hần có thêm lý giải càng thêm khắc sâu đối với cảnh giới Tiên Hồng tiếp theo, vượt qua trình tự Đại Luân Hồi.

- Hần không chết?

Chúng cường giả thất giới òa lên, rồi rất nhanh khôi phục bình thường, thần kinh căng thẳng.

Một tên siêu cấp biến thái như thế tồn tại trong thất giới sẽ là phúc hay là họa?

Cũng may Dương Phàm đứng yên tại chỗ thần sắc bình tĩnh, hô hấp dần ổn định, không có ý xuất kiếm thứ hai.

- Vô Song. Từ hôm nay trở đi người đã vượt qua trời buộc của khí đạo, thiết tắc chí cao của thất giới sẽ khó thể ràng buộc được người.

Dương Phàm đột nhiên cười, mở mắt, đoạn kiếm Vô Song trong tay bay ra ngoài.

Vô Song Thần Kiếm đứng đầu bảng thần binh Chí tôn của thất giới lơ lửng giữa không trung, từ từ run rẩy ngân lên.

Ngay sau đó, trong một luồng tinh quang màu trắng lẳng lẽ, đoạn kiếm Vô Song khiến cho thất giới kinh sợ hóa thành một nam nhân áo trắng.

Vẫn là nam nhân áo trắng như tuyết, trên người không có kiếm nhưng toàn thân lại phát ra khí tức khiến tất cả kiếm khí phải cúi đầu thần phục.

Trên gương mặt lạnh băng vạn năm không đổi của Vô Song hiện ra tươi cười hòa nhã trước nay chưa từng có.

- Cảm ơn!

Hần hướng về Dương Phàm nói, cúi người thật sâu.

Dương Phàm đỡ lấy hần, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hai người nhìn nhau, càng nhiều là trầm mặc.

Mà hết thấy đều hiểu trong nháy mắt.

Loại kiếm - ý dung hợp đồng sinh cộng tử này đã vượt qua hữu nghị bình thường.

- Ha ha. Vô Song, chúng ta cuối cùng lại gặp mặt.

Hồ Phi từ trong Luân Hồi Tinh Bảo nhảy ra, tiến tới vỗ vai Vô Song.

Ba người đã quen nhau từ rất sớm khi xưa ở Phàm giới, giờ phút này cùng đứng sừng sững ở đỉnh của thất giới, thân thiết khuây khoả nói không nên lời.

Ba cái tay nắm cùng một chỗ, trong mắt lộ ra vui sướng, cảm động và lý giải.

Giờ khắc này, phẳng phất như trong thiên địa chỉ còn lại ba người.

Hữu nghị muôn đời thuộc về Nhân - Yêu - Kiếm!

Từ Phàm giới nhỏ bé kéo dài đến đỉnh của thất giới này.

Tinh thần ý chí của chúng cường giả thất giới quanh quẩn tại Phạt giới giờ khắc này đều trầm mặc một cách thần kỳ.

Nếu không nhớ lầm, ba người này đều tới từ một giới diện nhỏ trong vô số Phàm giới.

Nhưng mà, trong quá trình bọn họ ngược dòng đi lên, hoặc là tranh đấu, hoặc là địch là bạn, hoặc kẻ vai chiến đấu thẳng đến ngày hôm nay.

Loại hữu tình này có thể coi là một hứa hẹn, đơn thân đánh về thượng giới, có thể một kiếm chém phá hoàn vũ, phá vỡ thiết tắc tối cao.

Loại hữu tình này có thể vào thời khắc nguy nan nhất, dùng một kiếm chí tử ngăn cản cường địch đáng sợ nhất.

Loại hữu tình này đã vượt qua hạn chế của sinh mệnh, chủng tộc. Càng thậm chí có thể lên núi đao xuống biển lửa, thậm chí chống lại cả một chủng tộc.

Nhân - Yêu - Kiếm!

Chủng tộc bất đồng, sinh mệnh bất đồng, thậm chí là vượt ra khỏi cực hạn của phạm trù sinh mệnh.

Nhưng vào giờ phút này...

Trong thiên hà vũ trụ, ba cái tay nắm chặt cùng một chỗ.

Cái khe không gian cắt qua thất giới hoàn vũ còn chưa khép lại làm nổi bật phong thái của ba người.

Giờ khắc này, chúng cường giả thất giới cùng lúc trầm mặc thì trong lòng sinh ra xúc động không tên.

Tu Chân Giới lạnh lùng, thế giới tiên - người lạnh đạm, khi gặp được truyền kỳ của Nhân - Yêu - Kiếm, bọn họ lại đứng ở đỉnh thất giới, tình hữu nghị kéo dài mãi mãi.

Không cần phản bội bằng hữu, không cần đồng môn tương tàn, bọn họ đồng dạng sừng sững ở đỉnh thất giới.

Mặc dù trải qua vô số trắc trở nhưng bọn họ đi tới cuối cùng, cười tới cuối cùng.

Không ít Đại Đế, Tiên Đế trong lòng nảy sinh ra một loại hồ thẹn chưa từng có.

Rất nhiều cường giả đi tới đỉnh, đặc biệt là cấp Tiên Đế trở lên. Khi bọn họ đi tới đỉnh, trên thế giới này trừ chính bản thân bọn họ thì không còn bao nhiêu người thân quen.

Cái tâm cô tịch, băng lãnh dần dần lan tràn.

Thật lâu sau, cái khe cắt qua thất giới khép lại.

Ba cái tay mới chậm rãi lỏng ra.

- Chúng ta đã lâu không ở cùng một chỗ, tìm nơi tụ họp, nhất định phải không say không về.

Hồ Phi cười hề hề, vui sướng hoa chân múa tay nói.

Hắn thật giống như chú khỉ nhỏ bướng bỉnh ngày trước.

- Được!

Khuôn mặt lạnh băng của Vô Song cũng không đông cứng như dĩ vãng, trong thanh âm cũng lộ vẻ chân thành.

Dương Phàm vui mừng phát ra từ nội tâm.

Nơi ánh mắt có thể đạt tới, trên Luân Hồi Tinh Bảo, ánh mắt ẩn chứa thâm tình Vân Vũ Tịch, Đặng Thi Dao dịu dàng mà bình thản.

Đúng lúc này, ở sâu trong linh hồn lại truyền đến thanh âm kéo dài muôn đời:

- Ba người!

Một thanh âm cương nghị.

- Toàn bộ đại thế giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Tiếng của một nam nhân ôn hòa.

Hai tay Dương Phàm không khỏi nắm chặt, ánh mắt mơ hồ run lên.

1151. Chương 1098: Minh Đế.

- Toàn bộ đại thế giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Thanh âm tới từ thời không và hắc ám vô hạn khiến tâm thần Dương Phàm rung lên, hai tay nắm chặt run nhẹ nhẹ.

Dao động tâm tình trong mắt hần thoáng qua rồi khôi phục bình thường, đã sớm hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, hần xoay người, ánh mắt quét về hướng ba người may mắn sống sót cuối cùng trong bảy Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế.

Ba người còn lại là Long Hoàng Tổ, Cửu m Đại Đế, Niêm Ngọc Quan m.

Những Đại Đế, Tiên Đế khác đều ngã xuống dưới một kiếm máu nhuộm trời cao kia.

Cho dù là lúc này, đạo huyết quang nhìn ghê người trên trời cao còn không giảm chút nào.

Ba người may mắn sống sót cuối cùng bị thương nặng đến căn nguyên, cơ bản mất chiến lực, sắc mặt tái nhợt không chút động đậy.

Bọn họ tự nhiên biết, vào thời khắc tuyệt cảnh này, bọn họ không có sức phản kháng khi đối mặt với Dương Phàm nắm giữ lực Phá giới.

Niêm Ngọc Quan m khế niệm phật hiệu, khuôn mặt tái nhợt nhưng không mất vẻ đoan trang ngồi xếp bằng trên liên hoa đài bị vỡ nát không chịu nổi, nhắm mắt từ từ vận chuyển phật lực tường hòa.

Dương Phàm cũng mất bản ý tiếp tục giết chóc.

Một kiếm, chỉ xuất một kiếm. Đây dường như là một loại hứa hẹn.

Nhưng có một người Dương Phàm cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Ánh mắt hần dừng trên người Long Hoàng Tổ.

Người này có thể nói là từ sau khi hần cùng Vũ Tịch bỏ trốn đã từng ba lần bốn lượt hạ sát thủ, thậm chí nguy đến căn nguyên của hần.

Tuy nhiên Dương Phàm cũng lập Luân Hồi Chú đáng sợ, khiến lão tuyệt tử tuyệt sinh.

So sánh hai bên, Dương Phàm khiến Long Hoàng Tổ trả một cái giá thảm trọng gấp mười, coi như báo xong đại cừu.

về phần có cần tiến thêm một bước đuổi tận giết tuyệt hay không, vậy phải xem tâm tình của Dương Phàm.

- Dương Phàm. Người vì ý nguyện cá nhân mà giết hai chư cường thất giới, tổng cộng bốn vị Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế. Đợi đến lúc Thiên Đế trở lại thất giới nhất định sẽ trừng phạt người.

Long Hoàng Tổ miệng cộp gan sứa nói.

- Thiên Đế?

Dương Phàm nao nao. Cho dù là hấn ở trong Đại Thiên thần tháp thần thông vượt thời không thậm chí mơ hồ lên hệ với mình ở vào vô số giới năm sau nhưng cũng biết sinh linh Tiên Thiên sinh ra từ hỗn độn giống như Thiên Đế, dôi mất khắp Đại Thiên Tu Di Trụ đều không phải hạng tầm thường.

Nhân vật cấp bậc Thiên, Minh nhị đế, đặt ở Man Hoang Tổ Giới cũng là cao thủ đỉnh cấp.

Phía trên cường giả nghịch thiên siêu cấp còn có Phá Thiên cảnh.

Dương Phàm mượn dùng Vô Song Thần Kiếm đạt tới lực lượng Phá giới.

Nhưng cho dù là cường giả Phá Thiên cảnh chân chính ở trước mặt sinh mệnh Tiên Thiên hỗn độn chỉ sợ cũng không là gì.

- Dương Phàm. Người yên tâm, không cần quá để ý lời của Long Hoàng Tổ.

Tiếng cười khê của Vân Tiêu Đại Đế truyền vào trong đầu Dương Phàm.

- Dương Phàm. Vân Tiêu Đại Đế mới là người phát ngôn của Thiên Đế tại thượng tam giới. Với tu vi trình tự của người hiện nay cho dù là Thiên Đế trở về cũng sẽ không dễ dàng trừng phạt người.

Man Hoàng cười ha hả nói.

Dương Phàm hiện nay đã xác định chắc chắn trở thành con rể của Vân Tiêu Đại Đế.

Long Hoàng Tổ đã sớm tuyệt tử tuyệt sinh, hôn ước tự nhiên hủy bỏ.

Trên thực tế, từ lần đầu tiên Vân Tiêu Đại Đế gặp mặt Dương Phàm đã có ý hối hận đối với hôn ước trước kia. Dù sao nam nhân mà Vũ Tịch chân chính yêu thương đã có đủ thực lực tương ứng.

Nhưng tiếc rằng Đại Đế là một người lời nói ngàn vàng. Ông ngầm đồng ý Dương Phàm mang Vũ Tịch đi, hy vọng ngày nào đó hấn có thể trưởng thành đạt tới độ cao sánh ngang với Đại Đế, khi đó tự nhiên có năng lực phá bỏ hôn ước.

Mà cuối cùng, Đại Đế tức trí đa mưu đã mưu tính thành công.

Rõ ràng điểm này nhất không ai ngoài Âm Thiên, Dương Phàm cũng là về sau mới hiểu ra.

- Long Hoàng Tổ, nếu không phải vì người cùng Phật tổ ngăn cản bước chân của Dương mỗ, cũng sẽ không làm cho nhiều cường giả thất giới như vậy ngã xuống.

Dương Phàm trừng mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Long Hoàng Tổ.

- Những Đại Đế Tiên Đế ngã xuống này, xét cho đến cùng là bởi vì cừu hận của người!

Thanh âm của Dương Phàm âm vang đanh thép.

Trong thiên địa yên lặng như tờ, Long Hoàng Tổ không lời nào để nói.

Nếu bọn họ không liên thủ ngăn cản Dương Phàm cũng tuyệt không rơi vào tình cảnh như vậy.

- Cho dù là Thiên Đế đích thân tới, ta cũng không sợ.

Trong thanh âm của Dương Phàm lộ ra tín niệm tất thắng.

- Ba người!

- Toàn bộ thế giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Vào vô số giới năm sau, vô số sinh linh của Đại Thiên Tu Di Trụ, bất kể người là Tiên Đế, Đại Đế hay là sinh linh hỗn độn đều sẽ tiêu vong mất đi.

Đến lúc đó, thế giới hỗn độn hủy diệt chỉ có ba người có thể sống sót.

Đại Thiên hỗn độn diệt, mà ta không mất.

Có thể nghĩ tới, ba sinh linh cuối cùng của Đại Thiên thế giới sẽ cường đại tới bậc nào?

Bọn họ mới là chúa tể chân chính chí cao vô thượng.

Mà Dương Phàm không thể nghĩ ngờ là một trong ba người kia.

Trước mặt ba nhân vật chí cao vô thượng, hết thấy đều như con kiến.

Bởi vậy, Dương Phàm căn bản không sợ hãi Thiên Đế có khả năng phải đổi mặt.

Cho dù là Thiên Đế đích thân tới, ta cũng không sợ!

Cường ngạnh và tự tin trong lời nói của Dương Phàm khiến tâm thần chúng cường giả thất giới chấn động.

- Ha ha. Dương Phàm. Bản đế không thể không thừa nhận, ngươi rất mạnh, rất mạnh!

Gương mặt Cửu m Đại Đế âm nhu mặt mày như tranh vẽ hiện lên trong đầu Dương Phàm.

- Nhưng là, chênh lệch giữa ngươi cùng Thiên Minh nhị đế giống như chúng ta ở trước mặt ngươi không hề có lực trả đòn.

Khóe miệng tuần mỹ của Cửu m Đại Đế cong lên.

Mặc dù bị thương đến căn nguyên nhưng hắn vẫn còn có thể giữ được vẻ trấn định, nói cười tự nhiên.

- Dương Phàm, ngươi phải cẩn thận. Cửu m Đại Đế này chính là người phát ngôn của chúa tể Minh giới - Minh Đế.

Trong thanh âm Vân Tiêu Đại Đế lộ ra vài phần gấp gáp.

Khi thất giới sơ khai chỉ có hai giới căn nguyên Thiên, Minh.

Thiên Minh nhị đế dựng dục trong hỗn độn, chính là để tổ của thất giới.

Nhưng là Thiên Minh nhị đế sẽ không quan nhiều đến việc thất giới. Bản thể

của họ ở nơi căn nguyên của Đại Thiên vũ trụ - Man Hoang Tổ Giới.

Thất giới chỉ là cổ hươu, nơi sinh của bọn họ, một nơi thâm sơn cùng cốc.

Nghe được lời nói của Cửu m Đại Đế, Dương Phàm nhướng mắt, trên mặt lại không có chút sợ hãi nào.

Cho dù địch nhân mà có phải liên hợp Vô Song cũng không chiến thắng được, hắn còn có một con át chủ bài chưa từng sử dụng.

- Ha ha ha... Có lẽ Dương mỗ không phải đối thủ của mình Đế nhưng tự nghĩ có đủ sức tự bảo vệ.

Dương Phàm cười dài một tiếng, khí thế như hồng, cả thiên địa đều vọng lại tiếng vang của hắn.

Hiện tại nắm giữ lực Phá giới, Dương Phàm có thể hoàn toàn thoát ly thất giới mang theo thân hữu ngao du Đại Thiên vũ trụ.

Các phương Đại Đế, Tiên Đế trong lòng không khỏi hâm mộ độ cao và thích ý của hắn.

Dối mặt thất giới, bất kỳ kẻ nào khác cũng không có khả năng chống lại Thiên Minh nhị đế.

Nhưng duy có Dương Phàm là một ngoại lệ.

Nắm giữ lực Phá giới, tiến lùi tự nhiên.

Với thần thông vô thượng của đại đạo Tiên Hồng, sớm vượt qua sinh tử Luân hồi.

- Ha ha ha... Thật không, vậy có thể cho ta kiến thức một chút!

Cửu m Đại Đế khẽ cười, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú như hoa đào nở.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy trong mắt hắn chợt lóe lệ quang, lòng bàn tay hiện lên một tấm hắc bài dòng khí xám quanh quẩn.

- Minh Đế bài?

Vân Tiêu Đại Đế khẽ hô một tiếng sắc mặt biến đổi.

- Minh Đế chí cao vô thượng chưởng khống Luân hồi tử vong. Là người hầu của ngài cùng với Minh giới gặp phải nguy cơ không thể hóa giải, sẽ có thể dùng Minh Đế bài này kêu gọi ngài ở nơi xa xôi.

Theo tiếng nói của Cửu m Đại Đế vừa dứt, Minh Đế bài trong tay hắn nhện nhạo một vùng khí xám hỗn độn, toàn bộ giới diện theo đó run rẩy, bốn phía lộ ra xu thế không ổn định.

Dương Phàm cùng chúng cường giả thất giới đều cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ, linh hồn run rẩy không tự chủ.

Ông... Ông-

Dưới sự thiêu đốt của khí xám hỗn độn, Minh Đế bài hóa thành một hư ảnh hai mắt tím thẫm trên đầu có sừng cao lớn như Thần ma, rồi dần dần ngưng thật.

Khoảnh khắc này, sinh linh của chư thiên thất giới sinh lòng cứng bái.

- Minh... Minh Đế!

Vân Tiêu Đại Đế nói một cách gian nan.

Chúng cường giả thất giới đều ngừng hô hấp, cảm như hén.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nơi nguồn gốc của không gian run rẩy sụp đổ, hư ảnh Ma Thần càng ngày càng chân thực, một cỗ uy áp tới từ thái cổ hỗn độn kinh sợ thần, ma, tiên của thất giới.

Thân thể Ma Thần cường đại như Hồ Phi giờ phút này cũng không tự chủ run lên rất khẽ.

Dương Phàm cùng Vô Song đều lộ vẻ ngưng trọng.

Đối mặt với Minh Đế chí cao vô thượng chân chính, ai dám nắm chắc toàn thân trở ra.

Luồng áp lực kia gần như khiến Dương Phàm không thở nổi.

- Chắc chắn, dường như xuất hiện một nhân vật cường đại nào đó.

Thanh âm của con chó nhỏ truyền vào trong đầu Dương Phàm.

Là khí linh của Tiên Hồng Giới, con chó nhỏ dù thường xuyên ngủ gật nhàn hạ cũng không đại biểu nó mất liên hệ đối với thất giới.

- Sinh linh hỗn độn...

Thân thể con chó nhỏ đột nhiên căng thẳng, trong mắt bắn ra ánh mắt sắc bén bức người.

Xem ra Minh Đế hiện thân đủ khiến con chó nhỏ sinh lòng kiêng kỵ.

- Người có nắm chắc hay không?

Dương Phàm ngưng trọng hỏi.

Giờ phút này Minh Đế hiện thân quả thật là rất khủng bố, khí tức uy hiếp áp lực thậm chí thâm nhập vào thể giới Mệnh Hạch.

- Tôi chỉ là một phân thân, đại khái chỉ có một phần mười lực lượng của bản thể, để cho chủ nhân người chơi đùa đi.

Con chó nhỏ bấu môi rồi nằm úp xuống ngủ.

- Đây...

Dương Phàm đưa tay véo tai nó, hết sức bất mãn.

Con chó nhỏ lúc này mới nói:

- Chủ nhân không cần lo lắng. Người tới cũng không phải bản tôn của mình Để, nếu thật sự không ổn ta sẽ ra tay. Dù sao ta không thể vi phạm quy tắc của Tiên Hồng Giới.

Mà giờ phút này ở bên ngoài đang phát sinh đoạn đối thoại hoàn toàn trái ngược.

- Minh Để chủ nhân. Người trước mắt cùng Tào Hóa Thần Kiếm phá vỡ thiết tắc thất giới, lại tru sát bốn mươi chín Tiên Để, bốn vị Đại Để khiến sinh linh thất giới gặp phải nguy cơ to lớn. Người hầu của ngài cũng bị uy hiếp sinh mệnh mới bắt đầu kêu gọi ngài hiện thân.

Cửu m Đại Để quỳ trên mặt đất cúng bái như con dân đối với quốc vương.

Minh Để lại không thèm để ý đến hần, đồng tử màu tím thẫm co rụt một hồi, dừng trên người Dương Phàm sau đó đảo qua Hồ Phi cùng Vô Song.

- Rất tốt, rất tốt. Một người thông suốt Đại Luân Hồi vượt qua sinh tử, một người là thân thể Tiên Thiên Ma Thần, một người là tạo hóa thần kiếm có hy vọng tấn chức Hỗn Độn Thiên Khí. Cho dù là ở Man Hoang Tổ Giới cũng rất ít gặp phải cực phẩm như vậy.

Khí xám hỗn độn nhàn nhạt trên THÂN MÌNH ĐỂ tản mát ra uy lực càng thêm bức người, đầu lưỡi màu đen thẫm vươn ra liếm liếm môi.

Từ gương mặt và ánh mắt dữ tợn của hần không khó nhìn ra được hần nảy lòng tham đối với ba người Dương Phàm.

Khi bị ánh mắt của hần tập trung, Dương Phàm toàn thân phát lạnh, dường như cảm thấy sinh mệnh cùng linh hồn không nằm trong tầm tay.

Minh Để này lại là nhân vật nắm giữ Luân hồi cùng tử vong.

Dương Phàm thầm nghĩ không ổn. Thần thông của mình Để thật sự đáng sợ, chính mình đều bị uy hiếp càng không nói tới đám người Hồ Phi.

Ngay vào lúc chỉ mình treo chuông này.

- Dương Phàm. Người này, giao cho ta đi!

Một thanh âm đậm mạc muôn đời từ trong thiên địa khôn cùng truyền đến.

Bá!

Một nam nhân cao lớn chấp tay sau lưng trống rỗng xuất hiện trên thiên hà vô tận.

Trên người hần dải sáng ba màu lần lượt thay đổi, tản mát ra khí nguyên thủy hỗn độn cường đại còn cường đại hơn phân thân của mình Để.

Nam nhân này đứng yên trong gió nhẹ, gần ngay trước mặt lại xa không thể với tới.

Dáng người cao ngất giống như ở cuối thiên địa mông lung, một khuôn mặt nhìn như bình thường mà kỳ thật lại cực kỳ hoàn mỹ.

Khoảnh khắc hần mở mắt, gió chung quanh theo hần mà động, dường như trở thành trung tâm cả thế giới.

Đó giống như một cảnh giới siêu nhiên thiên thu bất diệt, vạn cổ vô ngân.

1152. Chương 1099: Hỗn Độn Thiên Giai.

Nơi hần đứng phẳng phất như cuối của thiên địa. Gần ngay trước mặt lại như xa tận chân trời.

Dương Phàm nhìn chăm chú nam nhân trước mắt, dường như thấy được Đại tông sư đã từng kinh sợ cổ kim tại Nội Hải.

Thiên thu bất diệt, vạn cổ vô ngân.

Từ đầu tới cuối hần đều không thay đổi.

Thần sắc Dương Phàm nhìn về phía hần có chút biến hóa.

Một bước cuối cùng của Tam Linh Hóa Nhất gần như là liên tục vượt qua hai giai vị.

Chỉ một bước hóa thân Hỗn độn thiên giai, khiến thiên địa thất sắc.

Nhưng đáng mừng chính là, trong giây phút chỉ mảnh treo chuông này, Thiên Thu Vô Ngân động thân đứng ra.

- Người là ai?

Đồng tử màu tím thẫm của mình Để hơi co rút lại, lộ ra vài phần kiêng kị và khiếp sợ.

Trong hệ thống thất giới khi nào thì sinh ra nhân vật đáng sợ như thế?

Giờ phút này sự chú ý của chúng cường giả thất giới đều bị Đại tông sư siêu việt muôn đời này hấp dẫn.

Tinh thần ý chí của mọi người sau khi tới gần hần đều trở nên mơ hồ, ngu ngơ giống như sinh mệnh vừa sinh ra.

- Thiên Thu Vô Ngân!

Thanh âm của nam nhân cao ngất không mang một tia cảm tình nào.

Khó thể tưởng tượng nam nhân gần như tuyệt đối lý trí này sẽ vì bằng hữu mà đứng ra.

- Thật mạnh, thật mạnh.

Vô Song nhìn chằm chằm Thiên Thu Vô Ngân, không khỏi phát ra lời nói từ nội tâm.

Thật mạnh, thật mạnh.

Vài từ này phát ra từ trong miệng của Vô Song tâm cao khí ngạo, khó thể tưởng tượng được trình tự của Thiên Thu Vô Ngân giờ phút này.

Nhớ trận chiến lưu danh thiên cổ ở Ngoại Hải vực Phàm giới ngày trước, Vô Song cùng Thiên Thu Vô Ngân giao chiến kinh hồn gần như không phân thắng bại.

Vô Song cũng chỉ vền vẹn vào thời điểm cuối cùng thắng hiểm một bậc.

Thiên Thu Vô Ngân dù bại nhưng trên mặt không có bất kỳ một tia thất lạc.

Thắng hay thua đối với Đại tông sư trong lòng chỉ có đại đạo này không có tác dụng thực chất.

- Thắng có gì vui, bại cũng buồn gì.

Trên mặt Thiên Thu Vô Ngân giữ nguyên một vẻ cười nhạt vạn cổ vô ngân:

- Trận chiến này khiến ta được siêu việt, tìm hiểu trình tự cao hơn. Tuy ta bại nhưng vẫn phải cảm tạ Vô Song.

Trên Bác Dịch Thai thượng cổ, lời dạy của Thiên Thu Vô Ngân đối với đệ tử Hàn Kỳ hiện ra trước mắt như còn mới nguyên:

Khi đó, Thiên Thu Vô Ngân từng nói:

- Thật lâu trước kia vì sư mới bước vào tiên đạo không lâu, trong một lần đấu pháp cùng người trước công chúng, bởi vì tu vi không bằng đối phương mà bại, bị người nhục nhă. Lúc ấy vì sư hướng về hần cúi người thật sâu, kính trọng thực lực của hần, thua tâm phục khẩu phục.

- Nhưng người đó làm nhục lão sư người...

Đám người Hàn Kỳ, Tần Hoàng khó có thể tin.

- Nhân phẩm, thân phận, địa vị của đối thủ, quan hệ địch hữu có quan hệ gì với ta?

Thiên Thu Vô Ngân lạnh nhạt cười:

- Tài nghệ không bằng người, ta kính trọng thực lực của hần, chỉ vậy mà thôi. Không lâu sau, người kia bị ta chiến thắng và bỏ lại rất xa. Đến sau này ẩn tượng

người kia trong đầu ta dần dần mơ hồ, hiện nay ta thậm chí quên mất hần tên gọi là gì. Ở trong đời ta, có rất nhiều rất nhiều người như vậy. Bọn họ lần lượt bị ta vượt qua, mà ta cũng từng rất kính trọng tài nghệ của bọn họ.

Tấm lòng của Thiên Thu Vô Ngân, thành kính đối với tài nghệ, theo đuổi đại đạo không ai có thể bì.

Khi người khác nói cười chơi đùa, hần đam mê vô tình nhắm mắt tu luyện.

Khi người khác chém giết vì lợi ích, hần cũng tìm hiểu như cũ.

Cho dù là trên đường đi gấp, mắt hần vẫn không mở.

Tu luyện, tìm hiểu, không ngừng tu luyện và tìm hiểu cùng đi khắp muôn núi ngàn sông.

99% thời gian trong cuộc đời hần đều nhắm mắt tu luyện và tìm hiểu, gần như vứt bỏ mọi cảm tình.

Cũng khó trách, hần ở một bước cuối cùng này có thể đi tới phía trước Dương Phàm và Vô Song.

Người có thể đồng thời khiến Dương Phàm cùng Vô Song khâm phục, thế gian này chỉ sợ ít ỏi không có mấy.

Nhưng Thiên Thu Vô Ngân tất nhiên là một người, hơn nữa còn có thể xếp thứ nhất.

- Người muốn ngăn cản ta?

Trong đồng tử màu tím thẫm của mình Để lóe ra hàn quang lạnh lùng.

Thiên Thu Vô Ngân im lặng không nói gì, nhắm mắt lại dường như lại bắt đầu tìm hiểu cái gì.

- Một cường giả mới bước vào Hỗn độn thiên giai như ngươi, trong tay lại không có Hỗn Độn Thiên Khí. Nếu bản tôn của ta đích thân tới ngươi cũng không phải đối thủ.

Trong lời nói của mình Để mơ hồ có vài phần uy hiếp.

Hỗn độn thiên giai?

Chúng cường giả âm thầm kinh hãi. Đây là cảnh giới trình tự gì, ngay cả nhân vật cấp bậc Minh Đế đều kiêng kị vài phần.

Dương Phàm lại biết Hỗn độn thiên giai chính là trình tự Phá Thiên cảnh phía trên cường giả siêu cấp nghịch thiên.

Thiên Thu Vô Ngân đứng yên tại chỗ, vẫn như cũ không nói một lời.

- Bản đế thật muốn kiến thức thực lực của ngươi một chút.

Minh Đế trong lòng giận dữ tới cùng. Trong thất giới này lại có người dám bắt kính đối với hần. Cho dù đôi mắt Man Hoang Tổ Giới, hần cũng là nhân vật đỉnh tâng.

Hô

Chỉ thấy đồng tử màu tím thẫm của hần lóe lên một cái, toàn bộ Phật giới chìm vào một mảnh tối đen giống như ngày tận thế.

Lực lượng tử vong vô tận đầy trời tràn ngập cả thiên địa.

Chỉ một thoáng, tất cả sinh linh trong Phật giới không khỏi kinh hãi run sợ.

Nhân vật cường đại như hạng Tiên Đế, Đại Đế đều thấy linh hồn lạnh băng, phảng phất như sinh mệnh hoàn toàn không nằm trong tầm tay.

Lực lượng như thế khiến Dương Phàm vô cố sinh ra một loại chán ghét.

Hiển nhiên lực lượng của mình Để có chút tương khắc với hần.

Nhưng là trước mặt đại thần thông tử vong bao phủ một giới này, Dương Phàm có chút khó thở.

Giờ phút này phủ xuống Phật giới dù chỉ là phân thân của mình Đế nhưng thực lực cũng không phải cường giả nghịch thiên siêu cấp có thể chống lại.

Muốn chém giết hắn, trừ khi Dương Phàm cùng Vô Song lại liên thủ thì triển ra một kiếm lúc trước.

Khi sinh linh một giới đều sợ hãi run rẩy, Thiên Thu Vô Ngân từng từng như cuối thiên địa đột nhiên mở mắt, dải sáng ba màu xẹt qua.

Bá!

Ba hư ảnh màu sắc khác nhau như quỷ mị chia ra đứng quanh THÂN MÌNH ĐẾ, đồng thời vỡ ra một chướng.

Động tác của mỗi hư ảnh đều không giống nhau, lúc đánh ra một chướng lại nhẹ nhàng không chút sức lực, không nghe được bất kỳ thanh âm gì.

Nhưng phân thân của mình Đế lại ngưng đọng ở tại chỗ, khó thể tin nổi nhìn chằm chằm Thiên Thu Vô Ngân.

Bá Bá Bá —

Ba hư ảnh màu sắc khác nhau đồng thời trở về thân thể hỗn độn của Thiên Thu Vô Ngân.

- Làm... Làm sao có thể!

Minh Đế cắn chặt hàm răng, hoàn bộ thân hình đứng tại chỗ run kịch liệt.

Chúng cường giả thất giới, gần như tất cả mọi người đều không nhìn rõ rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Nhưng Dương Phàm biết chiến đấu đã kết thúc.

Minh Đế chỉ là phân thân nhưng Thiên Thu Vô Ngân đồng dạng cũng vậy.

Khác nhau ở chỗ phân thân của Thiên Thu Vô Ngân có ba cái, trong nháy mắt thì triển thuật hợp kích đánh bại Minh Đế.

Khanh... Ông—

Một tiếng vang kỳ dị từ trong thân thể Minh Đế nổ tung, lực lượng tử vong bao phủ Phật giới tan thành mây khói.

Thiên Thu Vô Ngân đưa một bàn tay ra khe quẹt trong hư không tiêu trừ dư ba vụ nổ do lực lượng Pháp giới sinh ra.

Sau khi làm xong hết thấy, Thiên Thu Vô Ngân mới mỉm cười nhìn phía đám Dương Phàm.

- Thiên Thu Vô Ngân. Chúc mừng người thành công Nghịch Diễm Tam Thanh.

Dương Phàm lại cười nói chúc mừng.

- Đi, đi Luân Hồi Tinh Bảo của ta.

Dương Phàm thật sự vui mừng, đưa đám người Thiên Thu Vô Ngân, Vô Song vào Luân Hồi Tinh Bảo.

Bá bá!

Lúc này hai bóng người na di tới trước Luân Hồi Tinh Bảo, chính là Man Hoàng cùng Vân Tiêu Đại Đế.

Thất giới sinh ra cường giả như thế, bọn họ tự nhiên có tâm đến kết giao.

Đối với điều này Dương Phàm cũng không phản đối.

Hai người này, một người là trưởng bối của Hồ Phi, có ơn tri ngộ; người kia còn là nhạc phụ tương lai của Dương Phàm.

Sau khi mọi người tiến vào, Luân Hồi Tinh Bảo hóa thành một đường cong huyền lệ, nhoáng một cái rồi biến mất khỏi không gian Phật giới, để lại một đám cường giả thất hồn lạc phách ở phía sau.

Mấy vị Đại Đế còn lại cuối cùng sau trận chiến: Long Hoàng Tổ, Cửu m Đại Đế, Niêm Ngọc Quan m đều bị thương nặng đến căn nguyên.

- Dương Phàm này căn bản là khinh thường giết ta sao...

Long Hoàng Tổ không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, lòng tự trọng bị đả kích thật mạnh.

Trước khi đi Dương Phàm căn bản không nhìn ba người bọn họ, dường như đã sớm quên.

- Làm sao có thể... Ngay cả phân thân của mình Đế cũng không phải đối thủ. Dương Phàm này quả thật là thiên chi kiêu tử!

Khóe miệng Cửu m Đại Đế hơi run run.

Niêm Ngọc Quan m thở dài sâu kín, trầm mặc không nói. Nàng lại nghĩ đến “Con kiến” khi xưa ở Phàm giới nhìn lên thần linh.

Hiện nay, bọn họ ở trong mắt Dương Phàm có phải cũng là con kiến hay không?

Tâm tình tốt thì không giết, tâm tình không tốt có thể tiện tay xóa bỏ.

Luân Hồi Tinh Bảo rời không gian Phật giới, bay rất nhanh về Tinh Thiên thể giới của Thiên giới.

Mọi người trong Tinh bảo lấy đám người Dương Phàm, Vô Song, Hồ Phi, Thiên Thu Vô Ngân làm trung tâm, cùng nhau nói cười vui vẻ, ấm áp như một nhà.

Trong bữa tiệc có đề cập khi nào thì Dương Phàm chính thức cưới Cửu Công chúa.

Vân Vũ Tịch lập tức xấu hổ mặt đỏ như gấc chín, nhưng trong đôi mắt đẹp như nước lại lộ ra vui sướng từ đáy lòng.

Vân Tiêu Đại Đế ngược lại rất thản nhiên nói:

- Dương Phàm. Nếu người vẫn là một kẻ vô danh tiểu tốt ở Phàm giới xưa kia, ta sẽ không dễ dàng gả Vũ Tịch cho người. Hiện nay người bất kể là thực lực địa vị đều đủ để che chở Vũ Tịch, mang hạnh phúc cho nàng. Bản đế tự nhiên sẽ không phản đối.

Đại Đế rất hiện thực cũng rất rõ ràng.

Thử nghĩ nếu Dương Phàm chỉ là một tu sĩ Phàm giới, sao có thể che chở tiên tử tuyệt tể như Vũ Tịch?

Bất kỳ một người theo đuổi nào của Vân Vũ Tịch đều có thể tiêu diệt hần như di một con kiến. Dưới sự chênh lệch về địa vị hai người cuối cùng có được hạnh phúc hay không?

Dương Phàm hiểu được lập trường và dụng tâm lương khổ của Đại Đế.

Năm đó nếu không phải Vân Tiêu Đại Đế ngầm đồng ý, hần muốn toàn thân trở ra cũng không đơn giản như vậy.

Môn đẳng hộ đối. Loại tư tưởng giống như cổ xưa cổ hủ quá mức này kéo dài vô số thời đại, ảnh hưởng bất kỳ thế giới nào tự nhiên có nguyên nhân của nó.

- Ta tính toán một vạn năm sau cưới Vũ Tịch.

Dương Phàm cân nhắc một lát mới nói ra ý nghĩ của mình.

Lúc trước đối kháng với bảy Đại Đế, bốn mươi chín Tiên Đế cùng Thiên Diệp Cổ Phật khiến Dương Phàm có linh ngộ mới. Đặc biệt sau khi chém ra một kiếm phá giới, tu vi tinh tiến rất lớn, có hy vọng lại được đột phá trong mấy ngàn năm gần đây.

Loại linh ngộ này không thể để lâu, nhất định phải sớm đi nghiên cứu nếu không hiệu quả sẽ giảm mạnh.

- Được. Cứ quyết định như vậy.

Vân Tiêu Đại Đế gật gật đầu.

Dương nhiên, để đúng với lễ nghi, phụ thân Dương Thiên cũng ra mặt, quyết định hôn ước cùng với Đại Đế.

- Tuy nhiên, ta còn có một yêu cầu.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua hai nàng Vũ Tịch và Thi Dao.

Giữa ba người như tâm ý tương thông.

- Ta muốn làm một buổi hôn lễ long trọng. Chẳng những cưới Vũ Tịch, đồng thời còn có thể tử của ta Thi Dao.

Không ai phản đối quyết định của Dương Phàm.

Vân Tiêu Đại Đế tuy có chút không vui, bất bình vì con gái. Mà lúc này hai nàng Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao nắm chặt tay cùng một chỗ, đều ẩn chứa thâm tình nhìn Dương Phàm.

Khi xưa Phàm giới, Dương Phàm cùng Đặng Thi Dao trong lúc gấp gáp trở thành song tu đạo侶.

Sở dĩ cùng lúc làm hôn lễ cho hai nàng là vì cho thấy rõ địa vị của hai nàng trong lòng hắn là bình đẳng.

Chính vào lúc bầu không khí trong Luân Hồi Tinh Bảo vui mừng dào dạt, một đạo huyết quang quỷ dị từ phía sau đuổi tới.

- Là khí tức của Đại Đế.

Trong lòng Man Hoàng chấn động.

- Thì ra là hắn.

Dương Phàm như có suy tư nói.

1153. Chương 1100 : Phá Giới Mà Đi

Đạo huyết quang quỷ dị kia mơ hồ không rõ trong khoảnh khắc đuổi tới Luân Hồi Tinh Bảo khiến ọi người phòng bị.

- Để hắn vào đi.

Dương Phàm phân phó.

Dương Thần lập tức mở một lối vào của Luân Hồi Tinh Bảo.

Vút!

Đạo huyết quang mờ lung hóa thành một đường cong đẹp mắt hạ xuống trước mặt mọi người.

Người tới mặc một bộ huyết bào kỳ dị, giày da đen, trên mũi có gọng kính lưu ly hiếm thấy lóe lên lam quang thần bí.

- Luân Huyết Đại Đế.

Man Hoàng cùng Vân Tiêu Đại Đế nhanh chóng nhận ra thân phận người đó.

- Ý chí của ngươi quay về, đã chuẩn bị tốt muốn rời đi sao?

Ánh mắt Dương Phàm cùng Luân Huyết Đại Đế nhìn nhau.

- Ta đã chờ ở đây thật lâu, thật lâu.

Cặp mắt phía sau tròng kính lưu ly của Luân Huyết Đại Đế lộ ra một niềm hưng phấn không thể che giấu.

- Được. Ba ngày sau chúng ta xuất phát, người trước tiên chờ ở đây đi.

Dương Phàm tự nhiên sẽ không quên hứa hẹn của mình.

Trong ba ngày này mọi người tụ cùng một chỗ.

Nhưng chung quy có một ngày phải chia ly.

Ngày vào ngày thứ hai Thiên Thu Vô Ngân đứng dậy cáo từ.

- về cổ hương một hồi, tìm hiểu mấy vạn năm ta sẽ rời đi. Vào lúc tấn chức Hỗn độn thiên giai ta cảm nhận được Man Hoang Tổ Giới triệu tập. Ngoài ra còn cảm ứng được một không gian thần bí...

Sau khi Thiên Thu Vô Ngân nói ra hướng đi của mình rồi phát tay rời đi, vẫn nhắm chặt hai mắt như trước.

Đám người Dương Phàm nhìn theo tiễn đưa.

- Man Hoang Tổ Giới sao?

Dương Phàm mỉm cười:

- Bất kể sinh tử sinh diệt, ngày sau có thể gặp lại hay không, cuối cùng có một ngày chúng ta sẽ đoàn tụ.

Nghe được lời của hắn, Dương Thần hơi lộ vẻ hưng phấn:

- Man Hoang Tổ Giới là căn nguyên giới của Đại Thiên vũ trụ. Phụ thân quyết định ngày nào đó muốn đi nơi này du ngoạn sao?

- Có lẽ. Nhưng là bản tôn chân chính...

Ngay cả Dương Phàm cũng không quá khăng định bởi vì ở sâu tận đáy lòng hắn còn có một việc trọng yếu hơn.

- Man Hoang Tổ Giới, ta nhất định trở về. Không có gì có tính khiêu chiến hơn so với căn nguyên giới của Đại Thiên thể giới.

Trong mắt Vô Song lộ ra chiến ý dào dạt.

Hồ Phi cũng xoa tay rục rịch.

Chỉ có Dương Phàm giữ nguyên bình tĩnh, không biểu hiện ra nhiều hứng thú.

Ngày vào ngày hôm sau Thiên Thu Vô Ngân rời đi, Vô Song, Hồ Phi, Man Hoàng, Vân Tiêu Đại Đế đều lần lượt rời đi.

Ngày cả Vân Vũ Tịch cũng theo Đại Đế cùng về cung.

Luân Hồi Tinh Bảo thiếu vài phần ồn ào, hồi phục về bình tĩnh và ảm áp vốn có.

- Chúng ta xuất phát đi.

Dương Phàm nói với Luân Huyết Đại Đế.

Trong chớp mắt hai người na di biến mất.

Về phần Luân Hồi Tinh Bảo, Dương Phàm có phân thân thứ hai Mộc Phong tọa trấn, bản thân tinh bảo lại là Thần khí khó thể thương tổn, không cần hắn lo lắng.

Không bao lâu Dương Phàm cùng Luân Huyết Đại Đế trở về Huyết uyên giết chóc ở khu vực không biết tại Ma giới hoang vu.

Luân Huyết Đại Đế cũng không nuốt lời, phóng thích vô số nguyên thể Khắc long trong Vạn Linh Viên, để bọn chúng khôi phục tự do.

Những nguyên thể này đều là những thứ có huyết mạch cường đại trong thiên địa, khoảnh khắc đạt được tự do trong mắt còn mơ hồ lộ ra địch ý.

Nhưng bọn chúng cũng không dám làm càn. Ở trước mặt một vị cường giả nghịch thiên bậc cao lại thêm một cường giả nghịch thiên siêu cấp có được lực Phá giới, cho dù có nhân số khổng lồ nếu động thủ cũng chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Chờ sau khi sinh linh trong Vạn Linh Viên đều khôi phục tự do, Luân Huyết Đại Đế lộ ra vẻ mặt như trút gánh nặng.

Sau đó, ánh mắt hắn đảo qua mỗi một góc của tiểu thế giới, trong mắt có vài phần lưu luyến nhưng rất nhanh bị thay thế bởi một tia kiên quyết.

- Chỉ còn lại ma vực giết chóc liền giao cho người nắm giữ.

Trong lòng bàn tay Luân Huyết Đại Đế hiện lên một ấn ký màu đen bay tới Dương Phàm.

Tiếp nhận vật đó, một tia tâm thần của Dương Phàm rót vào trong, phát hiện mình có thể nắm giữ trong tay toàn bộ ma vực giết chóc.

Thông qua quả “Giới ấn” này, Dương Phàm còn nhìn đến vạn ngàn ma vật đang chém giết trong ma vực trong đó còn bao gồm cả Thạch Thiên Hàn.

- Nếu không còn gì lưu luyến, vậy chúng ta bắt đầu đi.

Dương Phàm cất kỹ Giới ấn, cười tủm tỉm nói.

- Hảo hữu của ta tại thất giới - Cửu u Đại Đế, tinh thần ý chí cũng trở về rồi mà còn có được thân thể Ma Thần. Hy vọng ân oán của dĩ vãng có thể xóa bỏ.

Luân Huyết Đại Đế nói với vẻ trịnh trọng.

- Không thành vấn đề.

Dương Phàm không chút suy tư đáp.

Hắn có thể bỏ qua sự tồn tại của đám người Long Hoàng Tổ đồng dạng không tất yếu làm khó Cửu u Ma Đế.

- Được. Có thể bắt đầu rồi. Chỉ mong ta có thể tìm được cổ hương của ta.

Luân Huyết Đại Đế hít sâu một hơi, đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Nhưng đúng vào lúc này, một làn khói nhẹ như mộng ảo từ cuối hư không bay tới hạ xuống trước mặt hai người.

Làn khói nhẹ kia ở trước mặt hai người biến ảo thành một cô gái mắt sáng răng trắng, mặc y phục tươi đẹp mà mới lạ.

Trương Du Vũ?

Dương Phàm nhìn chăm chăm vào nữ nhân tới không một chút dấu hiệu nào, bộ dạng như có suy nghĩ.

- Dương thúc.

Trương Du Vũ thè lưỡi với Dương Phàm dường như có chút ngượng ngùng, hình tượng tùy tiện dĩ vãng không còn lại chút nào.

- Người tới vừa lúc.

Dương Phàm đối với xưng hô “Dương thúc” cũng không ngạc nhiên chút nào.

Hắn càng thêm không hỏi đến chuyện thân phận Trương Du Vũ là Dẫn đạo giả trong giới ngoại thần tháp.

Bởi vì hắn biết Trương Du Vũ trong giới ngoại thần tháp cùng với trước mắt cũng không phải là cùng một người. Trương Du Vũ trước mắt cũng không biết chuyện trong giới ngoại thần tháp.

- Vị này là...

Luân Huyết Đại Đế nghi hoặc khó hiểu nhìn phía Trương Du Vũ.

- Con gái của một vị bằng hữu chưa từng gặp mặt. Người tới thế giới này có thể có liên quan với nàng.

Dương Phàm thần nhiên nói.

Trương Du Vũ hơi đỏ mặt:

- Lúc trước khi Đại Đế còn chưa tới thế giới này không phải muốn xuyên việt sao?

Luân Huyết Đại Đế ngẩn ra, nhớ lại hồi lâu, cặp mắt trừng lớn:

- Vì... Vì sao người biết?

- Cho nên, lão ba ta vung tay lên, cho người đi vào thế giới này. Hmm, lúc đó dường như người đang chơi một trò chơi vòng du giả thuyết thì phải...

Trương Du Vũ cười hì hì nói.

Sau khi Luân Huyết Đại Đế nghe xong, mặt tái dại:

- Các... các người...

Hắn nói năng lộn xộn, không biết là hưng phấn hay là tức giận.

- Lần này... ta tới đây giao cho người một viên ngọc giản, trong đó có tọa độ không gian của hệ ngân hà, tiện cho người trở về.

Tiểu Vũ nói xong, bàn tay nhỏ bé như biến ảo thuật, lấy ra một viên ngọc giản đưa cho Luân Huyết Đại Đế.

Luân Huyết Đại Đế cầm ngọc giản, vừa nhìn qua, thần sắc nhìn phía Trương Du Vũ có vài phần phức tạp.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn tối nghĩa nói:

- Cảm ơn, không biết địa cầu còn hay không?

- Còn, đương nhiên còn. Tỷ lệ thời gian lưu tốc giữa thế giới khác nhau là không đồng dạng. Dưới tình huống bình thường, một năm ở địa cầu thì thất giới không quá một trăm năm. Huống chỉ còn có lão ba ta ra tay, khiến cho tỷ lệ đạt tới 1: 100 vạn. Nói cách khác, người ở nơi này mấy trăm vạn năm thì ở địa cầu mới qua vài năm mà thôi.

Trương Du Vũ cười hì hì nói.

- Quá... Quá tốt rồi!

Luân Huyết Đại Đế kích động vạn phần.

- Người đừng cao hứng quá sớm. Sau khi trở về, lão ba ta sẽ hạn chế tu vi của người dưới Hợp Thể Kỳ để tránh phá hư sự cân bằng của thiên địa.

- Nguyên ý, ta nguyện ý. Cho dù phế tu vi ta cũng nguyện ý.

Luân Huyết Đại Đế nào còn hình tượng gì.

Dương Phàm đứng ở một bên, vẻ mặt cổ quái: “Không gian địa cầu nơi đám người Luân Huyết Đại Đế rốt cục có hấp dẫn gì mà cho dù hạn chế tu vi thậm chí không cần tu vi cũng muốn về nhà?”

- Dương thúc, hiện tại thúc có thể đưa hắn đi rồi.

Tiểu Vũ hơi cung kính nói.

- Nếu người có thể tùy ý qua lại hệ thống các đại thế giới vì sao không trực tiếp đưa hắn về nhà?

Dương Phàm không mặn không nhạt nói.

- Ta dựa vào một kiện kỳ bảo tên Hỗn Nguyên Châu mới có thể vượt qua các giới diện, nhưng cũng không thể mang người theo.

Trương Du Vũ vội vàng giải thích.

- Được rồi.

Dương Phàm hít sâu một hơi, tinh thần ý chí của cường giả nghịch thiên siêu cấp tràn vào trong lòng bàn tay.

Trương Du Vũ cùng Luân Huyết Đại Đế đồng thời cảm nhận được một cỗ áp bách.

Ông-

Một thanh thần kiếm cổ xưa màu trắng như tuyết lơ lửng trước mặt Dương Phàm.

Kiểm này chính là Tru Thần Kiếm đạt được từ trong giới ngoại thần tháp.

Trong lúc kiếm khí phát ra, toàn bộ thất giới đột nhiên tràn ngập một luồng kiếm khí sắc bén tột cùng.

Vô Song ở nơi vô cùng xa xôi đột nhiên quay đầu nhìn về hướng này.

Phốc... Xuy-

Dương Phàm vung tay lên, Tru Thần Kiếm như cự phủ nguyên thủy khai thiên tích địa mở ra một cái khe dài vạn trượng sâu không thấy đáy.

Ở cuối khe tản mát ra khí giới ngoại.

Vút!

Luân Huyết Đại Đế hóa thành một vệt sáng như tia chớp xông qua cái khe, thân hình biến mất hoàn toàn.

- Ta đi trước một bước, có rảnh đến quê quán của ta làm khách.

Thanh âm Luân Huyết Đại Đế vang lên rồi ngưng bặt.

Băng!

Thân hình hắn vừa biến mất, giới diện bị phá vỡ lập tức khép lại, kém rất xa với lần Phá giới kinh thiên động địa ngày trước ở Phật giới.

Tuy nhiên có thể đạt tới yêu cầu này là đủ rồi, đưa vài người rời thất giới không phải việc khó.

Trong Vạn Linh Viên chỉ còn lại Dương Phàm cùng Trương Du Vũ.

- Đến Luân Hồi Tinh Bảo làm khách đi, cũng nói chuyện của phụ thân người.

Dương Phàm cười nói.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh rời Ma giới trở về Luân Hồi Tinh Bảo.

Trong lúc này Dương Phàm hiểu biết phần nào về phụ thân của Trương Du Vũ.

Cũng không sai nhiều với suy tính của hắn. Phụ thân của Tiểu Vũ chính là người tu luyện công pháp nghịch thiên Luyện Thiên Hóa Địa đồng thời cũng là một trong ba người sống đến cuối của thể giới.

Lúc đầu Trương Du Vũ còn có chút ngại ngùng, cuối cùng cắn môi làm ra quyết định.

Dương Thần vốn nhàn nhã vô cùng ở trong Tinh bảo đột nhiên nhìn thấy Tiểu Vũ, bộ dạng như gặp quỷ.

Cặp mắt xinh đẹp của Tiểu Vũ híp thành trăng lưỡi liềm, lộ ra ánh mắt giảo hoạt.

Dương Phàm mặc kệ bọn họ, chuẩn bị bắt đầu bế quan.

- Cô gái này từ đâu tới, dường như rất quen thuộc với Thần nhi.

Đặng Thi Dao kinh ngạc vô cùng.

Dương Phàm mặt không chút thay đổi:

- Vận mệnh đã định trước đây chính là con dâu tương lai của chúng ta.

- Cái gì?

Bỏ lại Đặng Thi Dao ngây ra như phỗng, Dương Phàm bắt đầu bế quan tu luyện.

Đặng Thi Dao lại khó mà bình tĩnh như Dương Phàm, giống như ngồi đệm kim, mau chóng đi qua nhìn Trương Du Vũ.

- Đặng a di mạnh khỏe!

Trương Du Vũ lập tức thu hồi giao hoạt trong mắt, hơi ngượng ngùng nói.

Hai người nói chuyện một lát, Đặng Thi Dao phát hiện Tiểu Vũ ăn mặc đều rất mới lạ, tràn ngập nhân tố mà thế giới này không có.

Ở một bên khác, Dương Phàm trong thế giới Mệnh Hạch bắt đầu tu luyện dài đến mấy ngàn năm.

Trên cơ sở cảm ngộ khắc sâu và pháp lực tinh tiến, việc tu luyện của hắn có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Đại thế giới Diễn Sinh với Nguyên giới làm trung tâm khuếch trương vô hạn.

Dần dần thế giới hoàn toàn mới được sinh ra này như có xu thế thoát khỏi tầng Luân hồi dưng dục.

Trong Nguyên giới, đại thụ Diễn Sinh cao tới trăm ngàn trượng, nhánh cây vô số, những quả non xanh được ngưng kết ra càng ngày càng thành thực.

Chỉ dùng thời gian mấy ngàn năm, một bộ phận quả thoát nhìn đã có mấy phần hồng nhuận sáng bóng.

Dương Phàm cũng mượn vào đó bước vào Diễn Sinh hậu kỳ, hoàn toàn thoát khỏi trình tự cường giả nghịch thiên, đạt tới Phá Thiên cảnh trong truyền thuyết.

1154. Chương 1101: Hỗn Độn Nguyên Thạch.

Dương Phàm từ mấy ngàn năm trước đã bước vào Diễn Sinh hậu kỳ, đại thu che trời trong Nguyên giới Mệnh Hạch cao tới trăm ngàn trượng, trên nhánh cây kết ra những quả hồng nhuận căng mọng.

Mỗi một quả giống như Luân Hồi Quả mà Dương Phàm dưng dục ở Chứng Quả Kỳ tại Phàm giới, nhưng ẩn chứa thần thông Tạo hóa lại cường đại hơn vô số lần.

Dương Phàm cảm giác được thần thông pháp lực ẩn chứa trong mỗi một quả Diễn Sinh này đều vượt qua Đại Đế bình thường.

về phần tiềm lực, tạo hóa, sinh mệnh trong đó lại càng vượt qua cường giả nghịch thiên siêu cấp.

Mà trên toàn bộ đại thụ Diễn Sinh chọc trời kia có hàng ngàn hàng vạn Diễn Sinh Quả, khó thể đánh giá tạo hóa và uy năng của cả đại thụ căn nguyên này.

Ngay cả Dương Phàm cũng không đoán trước được tiến triển cùng biến hóa của Diễn Sinh hậu kỳ lại là lượng biến đáng sợ như vậy.

Đột nhiên hắn nhớ tới lời của lão đại sĩ lưu lại Tiên Hồng Quyết không trọn vẹn kia:

- Đại đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...

Loại quy luật chí lý như thiên địa này ở giai đoạn Diễn Sinh Kỳ có thể được chân chính biểu hiện ra.

Trong Diễn Sinh đại thế giới, Dương Phàm lúc đầu chỉ sáng tạo ra một sinh mệnh là Nữ Thần.

Mà hiện nay trong đại thế giới này đã dưng dục ra ức vạn sinh linh.

Những sinh mệnh cường đại ban đầu Nữ Thần sáng tạo ra sau khi trải qua đại chiến nguyên khí đại thương chỉ còn lại vài ngàn.

Nhưng những sinh mệnh chủng tộc tương đối nhỏ yếu mà về sau Nữ Thần sáng tạo ra lại nhanh chóng sinh sôi nảy nở.

Dương Phàm một mực yên lặng quan sát, trong những sinh mệnh chủng tộc này cũng có nhân loại, hình thái cùng với nhân loại trong hệ thống thất giới có thể nói là đại đồng tiểu dị.

Nhưng truy cứu bản chất vẫn có chút khác nhau, có lẽ có quan hệ với “Gien” mà Luân Huyết Đại Đế đề cập tới.

Trong Diễn Sinh thế giới rất nhiều chủng tộc nhỏ yếu sau này quật khởi, hệ thống tu luyện của bọn họ lại không phải là đạo Kim Đan, Nguyên Anh.

Dương Phàm thăm giật mình đồng thời cũng không nhúng tay can thiệp.

Đại thế giới này là do hắn sáng tạo, rất nhiều phương diện tự nhiên có nhân quả sâu xa với hắn.

Trong hai ngàn năm sau khi tấn chức Diễn Sinh hậu kỳ, Dương Phàm vẫn đều ý đồ luyện hóa kiện Hỗn Độn Thiên Khí kia.

Kiện Hỗn Độn Thiên Khí đó là một hạt châu nở rộ ánh sáng ngũ sắc tên là Ngũ Hành Nguyên Châu.

Hạt châu này không phải Pháp bảo công kích cũng không phải phòng ngự nhưng lại kiêm cả công thủ còn có thể dùng để phụ trợ.

Thoạt nhìn đây là một kiện Hỗn Độn Thiên Khí không có nhiều đặc điểm nhưng cái gì cũng có.

Dương Phàm đạt tới tu vi có thể so với Phá Thiên cảnh, dùng Khai Quang Tạo Hóa Bản Nguyên Mệnh Hỏa cũng có vẻ cổ sức.

Mất khoảng một hai ngàn năm hắn mới miễn cưỡng luyện hóa Ngũ Hành Nguyên Châu nhưng nếu muốn nó biến thành Pháp bảo bản mạng chỉ sợ phải cần thời gian hơn trăm vạn năm.

Nếu là trước đây hắn căn bản khó thể luyện hóa và sử dụng kiện Hỗn Độn

Thiên Khí này.

- Luyện hóa kiện Hỗn Độn Thiên Khí này, cho dù bản tôn của mình Đế tới cũng khó làm gì được ta.

Dương Phàm nghĩ như vậy.

Đợi khi hắn xuất quan, mọi người trong Luân Hồi Tinh Bảo đang chuẩn bị hôn lễ.

Dựa theo ý tưởng và kế hoạch của Dương Phàm, buổi hôn lễ long trọng này được cử hành ở trên Luân Hồi Tinh Bảo.

Như vậy, Đặng Thi Dao tiến hành một phen cải tạo Tinh bảo.

Tinh Điện ở trung tâm Luân Hồi Tinh Bảo, chín tầng trên và chín tầng dưới mỗi tầng đều hình bầu dục, trang trí lịch sự cao quý, rạng rỡ muôn màu.

Tinh bảo rộng rãi khổng lồ yên lặng lơ lửng trong tinh không bất diệt, từ xa nhìn lại như một viên minh châu huyền lệ.

- Tinh Nguyên Lô đang luyện hóa hấp thu vô số tài liệu giới ngoại đỉnh cấp, thậm chí là một bộ phận lực lượng của Hỗn độn nguyên thạch đã bước vào trình tự Tạo Hóa Thần Khí.

Thiên tượng đại sư cũng không rời đi, lão yên lặng thủ hộ trong Luân Hồi Tinh Bảo, giải thích cho Dương Phàm.

- Tạo Hóa Thần Khí!

Ánh mắt Dương Phàm sáng lên, cảm thấy rất ngạc nhiên vui mừng. Điều này nhanh hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

- Chất liệu của Luân Hồi Tinh Bảo đều đạt tới trình độ có thể sánh với Thần khí đỉnh cấp, mà Tinh Nguyên Lô là tinh túy trung tâm của cả Tinh bảo, có Tạo hóa như vậy cũng không ra ngoài dự đoán.

Thiên tượng đại sư nhìn về phía Tinh Nguyên Lô, trong mắt lộ ra tình cảm đặc thù:

- Hỗn độn nguyên thạch ẩn chứa lực lượng rất đặc thù, cho đến hiện giờ Tinh Nguyên Lô còn không hoàn toàn hấp thu lực lượng của nó.

- Ha ha. Hỗn độn nguyên thạch chính là vật chất căn nguyên nhất của Đại Thiên vũ trụ này, do lực lượng căn nguyên hỗn độn vô cùng thuần túy tạo thành, cho dù là ta cũng rất khó luyện hóa hấp thu lực lượng của nó. Tinh Nguyên Lô lại đi đến bước vạn vật bất luyện.

Dương Phàm vui vẻ nói đùa.

Hiện tại hắn cũng không sử dụng Hỗn độn nguyên thạch để tu luyện.

Bởi vì hắn đột nhiên có một loại ý nghĩ, nếu có sự trợ giúp của Hỗn độn nguyên thạch này có thể dùng để sáng tạo thân thể Tiên Thiên Ma thần.

Hắn từ Đại Thiên thần tháp đi ra, tổng cộng đạt được ba khối Hỗn độn nguyên thạch, trong đó một viên ném cho Tinh Nguyên Lô.

về phần hai viên khác trong lòng Dương Phàm đã có tính toán.

Tiếp đó hắn chậm rãi dạo trong Luân Hồi Tinh Bảo, nơi đi qua đều trang trí xa hoa quý phái, nhưng lại không mất lịch sự tao nhã.

- Phụ thân. Mười năm sau, ở đây sẽ tổ chức hôn lễ long trọng. Đến lúc đó chúng cường giả thất giới sẽ phong vân tê tụ. Đương nhiên, rất nhiều nguyên tố trong hôn lễ đều là Tiểu Vũ thiết kế...

Dương Phàm cười chỉ vào quảng trường nguy nga lộng lẫy vui mừng dào dạt nói.

Sàn nhà bằng ngọc xanh có ba tấm thảm đỏ mềm mại không ngờ dùng lông Hồng Phượng và Cửu Huyền Bằng Tầm quý báu bện mà thành.

Ba tấm thảm đỏ như cát quảng trường hình tròn rộng lớn vài trăm mẫu thành ba phần.

Đồng thời con đường do ba tấm thảm đỏ này gặp nhau ở lễ đài thủy tinh ở chính giữa quảng trường.

- Ba con đường này đại biểu phụ thân, mẫu thân cùng Vũ Tịch a di. Đúng như vận mệnh của ba người, cuối cùng đi cùng với nhau lên điện phủ hôn nhân.

Dương Thần nói tới đây trong mắt không khỏi lộ ra vài phần ngưỡng mộ.

- Ha ha. Những ý tưởng này chỉ sợ đều là từ Tiểu Vũ hả.

Dương Phàm cố ý nhấn mạnh hai chữ “Tiểu Vũ”.

Khuôn mặt tuấn tú của Dương Thần ửng đỏ, sau đó nhún vai.

Trương Du Vũ dù không có vẻ đẹp khuynh thành cùng khí chất thanh nhã xuất trần của đám người Vân Vũ Tịch nhưng là trên người nàng có sức sống thanh thuần cùng với mỹ lực nữ tính độc đáo mới lạ, đồng dạng cũng là nữ nhân thể giới này không có. Dung nhan của nàng cũng tuyệt đẹp, vẻ lam lũ gặp được ngày trước đều là kết quả cố ý dịch dung.

Rồi sau đó Dương Thần lại dẫn Dương Phàm đi tham quan các bước của hôn lễ.

- Những bước này bố trí rất phức tạp tuy nhiên lại rất có ý mới. Cô bé Tiểu Vũ này coi như rất dụng tâm.

Dương Phàm lại cười nói.

- Dương thúc! Có một việc ta muốn tìm người thương lượng.

Trương Du Vũ đúng lúc từ ngoài tiến vào, thanh âm ngọt lịm, phóng khoáng.

Nàng không quá câu nệ đối với rất nhiều lễ nghi của thế giới này.

- Nói thử xem.

Dương Phàm nở nụ cười nói.

- Ở thế giới chúng ta, nam nữ kết hôn là phải có nhẫn kết hôn.

Tiểu Vũ đầy hưng phấn giải thích, đưa ra rất nhiều điều mới lạ.

Dương Phàm nghe đầy hứng thú, cũng tiếp thu nhiều ý kiến của nàng.

Cuối cùng khi trở lại động phủ, Đặng Thi Dao và Tiểu Vũ lấy ra một bản danh sách.

- Tướng công có thể duyệt qua một chút, đây là những nhân vật muốn mời dự tiệc.

Đặng Thi Dao đưa danh sách cho Dương Phàm.

Dương Phàm tùy ý nhìn lướt qua:

- Cứ mời rộng rãi một chút, nguyện ý thì đến. Ngay cả người không có tên trên danh sách này nếu có thành ý tham gia cũng có thể rộng mở đón tiếp.

Vì hôn lễ của mười năm sau, Dương Phàm suốt một ngày không thể yên bình.

Rất nhiều chỗ đều cần trưng cầu ý kiến của hắn.

Mấy ngày sau, Dương Phàm đem những việc vụn vặt này giao toàn quyền cho Dương Thần cùng Trương Du Vũ.

Hắn trở lại động phủ riêng trên Tinh bảo.

Khẽ thở ra một hơi, hắn xòe bàn tay, bên trong bay lên một ấn ký màu máu đen.

Đây chính là Giới ấn của ma vực giết chóc, tiểu thể giới nơi Vạn Linh Viên.

Thông qua Giới ấn Dương Phàm có thể chứng khống tình huống của tiểu thể giới.

Hắn chú ý nhất đương nhiên là tình huống của Thạch Thiên Hàn.

Thạch Thiên Hàn vẫn luôn chém giết, tiến hóa.

Mỗi lần giết chết một ma vật cường đại, hắn đều có thể chiếm được một viên ma hạch rồi cắn nuốt thay đổi thể chất và huyết mạch.

Nếu nói hiện giờ thân thể Ma Thần của Hồ Phi hơn nửa là thiên phú của bản thân thì Thạch Thiên Hàn hoàn toàn thông qua chém giết tiến hóa mà có.

Có thể khẳng định là Thạch Thiên Hàn đã thoát ly phạm trù nhân loại, thậm chí không thể dùng ma vật, Thần thú bình thường để xưng hô.

- Không tồi. Thực lực của người đã đạt tới cường giả nghịch thiên, so với cường giả nghịch thiên siêu cấp cũng không kém bao nhiêu.

Dương Phàm hiện thân bên cạnh Thạch Thiên Hàn, hơi tán thưởng nói.

Tu luyện tiến triển của Thạch Thiên Hàn có thể nhanh như vậy ở một trình độ nhất định cũng có liên quan với cảnh giới của bản tôn.

Những năm gần đây Dương Phàm để mặc ý chí độc lập của Thạch Thiên Hàn cũng không can thiệp, chỉ là xóa sạch mọi ý niệm phản kháng.

Nói xong, trong tay Dương Phàm hiện lên một viên Hồn độn nguyên thạch, mặt ngoài hiện lên một số hoa văn thiên nhiên.

Những hoa văn thiên nhiên đó, nếu cẩn thận nhìn kỹ giống như có chí lý của đại đạo, có thể cho cường giả cấp bậc như Phật tổ bị lạc trong đó.

- Phải bắt đầu rồi?

Thạch Thiên Hàn hít sâu một hơi, hắn cùng với Dương Phàm vốn là một thể, hiểu được ý đồ của hắn.

- Thân thể Tiên Thiên Ma Thần thành công hay không thì xem tạo hóa của người. Mà khối Hồn độn nguyên thạch này có thể gia tăng cho người hai thành tỷ lệ-

Dương Phàm dứt lời, ý niệm khẽ động, hai người biến mất rồi hiện thân ở Nguyên giới Diễn Sinh.

Hai người ngồi xếp bằng trên đại thụ Diễn sinh, lực Luân hồi vô tận và sinh mệnh tinh nguyên khổng lồ như nguồn suối rót vào cơ thể Thạch Thiên Hàn.

- Dưới sự trợ giúp của đại thụ Diễm Sinh, ít nhất có thể tăng thêm hai thành tỷ lệ-

Dương Phàm lại cười nói.

Nếu để Luân Huyết Đại Đế nhìn đến cảnh tượng trước mắt nhất định cũng sẽ động dung vạn phần.

Nên biết rằng cho dù là Đại Đế bình thường cũng không nắm chắc hấp thu một phần lực lượng của Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết.

Mà Dương Phàm lại có thể gia tăng bốn thành năm chắc.

Thạch Thiên Hàn bị vây ở trung tâm của lực Luân hồi vô hình và sinh mệnh tinh nguyên mệnh mông của Nguyên giới.

Dương Phàm đem Hỗn độn nguyên thạch ấn vào lòng bàn tay hắc sau đó nhắm mắt dùng Hỗn Độn Nguyên Khí Ngũ Hành Nguyên Châu trong cơ thể làm vật dẫn thúc giục lực lượng trong Hỗn độn nguyên thạch.

Rất nhanh từng dòng khí xám hỗn độn thật nhỏ lưu chuyển bên ngoài thân Thạch Thiên Hàn, dần dần rót vào cơ thể.

Trong lúc này thân thể hắc không ngừng co giật, khuôn mặt méo mó, chịu đựng thống khổ lớn lao.

Nhưng là có cả đại thụ Diễm Sinh làm hậu thuẫn, tất cả thương thế đều có thể khép lại nhanh chóng.

Cứ như thế giằng co chừng 49 ngày Hỗn độn nguyên thạch trong tay Dương Phàm mờ đi một chút, bên ngoài thân Thạch Thiên Hàn tự nhiên quanh quẩn một tầng ánh sáng màu xám mông lung, nhưng lại đang chậm rãi biến mất.

- Chính là lúc này.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe lệ quang, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thủy tinh cầu.

Trong thủy tinh cầu chứa một cục máu trong suốt như trân châu, nở rộ ánh sáng mờ rực rỡ, mông ảo huyền lệ, phát ra hấp dẫn vô tận.

1155. Chương 1102: Hôn Lễ Long Trọng. (thượng)

Giọt máu trong suốt trong thủy tinh cầu giống như trân châu hiếm có thể gian nở rộ hào quang rực rỡ mông lung huyền lệ. Đặt ở bất kỳ nơi nào đều có thể tạo thành hấp dẫn trí mạng.

Nhưng lúc này Dương Phàm cũng không phải sử dụng giọt máu này ỉnh mà là cho Thạch Thiên Hàn.

-Đi!

Ý niệm Dương Phàm khẽ động, hơn phân nửa giọt máu bảy màu trong suốt như mông ảo trong thủy tinh cầu bắn ra tiến vào trong miệng Thạch Thiên Hàn.

Bên ngoài thân Thạch Thiên Hàn quanh quẩn ráng màu xám mờ nhạt, run lên không hiểu, dường như có một cỗ lực từ khiến cho tốc độ xói mòn của dòng xám hỗn độn này chậm lại.

Nhưng ngay sau đó thân thể Thạch Thiên Hàn vạn vẹo một hồi, trên mặt hiện ra thần sắc thống khổ vạn phần.

Nếu không phải hắc thông qua chém giết tiến hóa không ngừng, thân thể cùng huyết mạch đều cường đại đến mức độ sánh ngang thân thể Ma Thần thì đột nhiên chịu đựng máu này có thể có nguy hiểm nổ tan xác mà chết.

Thần sắc Dương Phàm gấp gáp, trong thời điểm này ngay cả hắc cũng không dám lơ là.

Chỉ thấy hắc đơn chỉ khẽ điểm, một vòng sáng Luân hồi khổng lồ huyền bí từ ngoài vào trong như tầng tầng quang ba bảo vệ Thạch Thiên Hàn.

Được Luân hồi lực thủ hộ, thương tổn Thạch Thiên Hàn phải gánh chịu bị trì hoãn và giảm bớt đến cực hạn, không đến một phần ba lúc đỉnh điểm.

Thống khổ cùng giày dụa trên mặt hắc cũng bớt đi vài phần.

Thạch Thiên Hàn thông qua vô tận chém giết và tiến hóa trưởng thành, ý chí có khả năng còn vượt bản tôn Dương Phàm.

Tuy nhiên, cho dù như thế nhưng thương tổn từ trong ra ngoài trên người Thạch Thiên Hàn vẫn còn không ngừng tích lũy khiến cho thân thể sụp đổ. Loại sụp đổ này từ trong huyết mạch bắt đầu.

Trong mắt Dương Phàm chợt lóe tinh quang, không cần hắc phân phó vạn bản hoa quả trên đại thụ Diễm Sinh nở rộ hào quang sáng lạn chưa từng có.

Mỗi một quả trên đại thụ Diễm Sinh ẩn chứa tạo hóa thần thông và tiềm lực sinh mệnh vô cùng.

Giờ phút này khí sinh mệnh tinh nguyên vô cùng tận dồn lên trên người Thạch Thiên Hàn, lại thêm lực Luân hồi thủ hộ, trên mặt Thạch Thiên Hàn chỉ ngẫu nhiên lộ ra thống khổ, kêu rên một chút rồi lại bị nghị lực lớn lao của hắc nén xuống.

Dương Phàm lộ vẻ khen ngợi.

Giờ phút này hắc không cần làm gì chỉ cần vận chuyển Hỗn Độn Thiên Khí Ngũ Hành Nguyên Châu để hộ pháp cho Thạch Thiên Hàn phòng ngừa vạn nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng ngày từng ngày trôi.

Trong nháy mắt đã qua hai tháng, trên người Thạch Thiên Hàn dĩ nhiên quanh quẩn một dòng xám bầy màu tinh khiết.

Trong Nguyên giới, Nữ Thần đã bước vào cấp bậc có thể so với Đại Đế, khi nhìn thấy Thạch Thiên Hàn rõ ràng đánh rùng mình một cái, lộ ra vẻ sợ hãi.

- Ha ha. Thân thể Tiên Thiên Ma Thần. Người thành công rồi.

Dương Phàm cười nhìn Thạch Thiên Hàn.

Cho dù là hắc giờ phút này khi đối mặt Thạch Thiên Hàn đều cảm thấy một cỗ áp bách cường đại.

Có thể nói, nếu luận chiến lực có lẽ Dương Phàm còn không bằng Thạch Thiên Hàn.

Bởi vì Thạch Thiên Hàn đã trở thành sinh linh Hỗn độn Tiên Thiên, thực lực chỉ sợ gần sánh bằng Thiên Minh nhị đế kia.

Nhưng trên mặt Dương Phàm không có một tia sợ hãi cùng lo lắng nào, vẻ bình tĩnh và tự tin đó khiến cho Thạch Thiên Hàn đều cảm thấy khó tin.

Thạch Thiên Hàn có được ý thức độc lập, lúc này lại không dám có ý phản kháng.

Khi hắc đứng trong Nguyên giới Diễm Sinh này mới có thể cảm nhận được sự cường đại của Dương Phàm.

Có lẽ Dương Phàm Phá Thiên cảnh ở trước mặt hắc có vẻ nhỏ yếu.

Nhưng là lực lượng ẩn chứa trên đại thụ Diễm Sinh trước mắt này lại khiến hắc mơ hồ run lên.

Sinh cơ cùng thần thông của đại thụ Diễm Sinh, ở khoảng cách gần trực tiếp kinh sợ hắc với thân thể Tiên Thiên Ma Thần.

Đây mới là căn nguyên của Dương Phàm.

Trong đại thụ Diễm Sinh ẩn chứa Tạo hóa thần lực, so với hắc thân là thân thể Tiên Thiên Ma Thần thì cường đại hơn không chỉ ngàn lần.

- Người trước tiên củng cố cảnh giới, mười năm sau có lẽ có việc cần làm.

Dương Phàm thần nhiên phân phó.

Rồi sau đó hắn nhìn chăm chú một nửa Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết còn lại trong bình, thủy tinh.

Lúc trước hắn từng nghe Luân Huyết Đại Đế nói, phân lượng Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết trong tay chỉ gần hai phần.

Trên thực tế, Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết nguyên bản luyện chế xa xa không chỉ một phần.

Có lẽ Luân Huyết Đại Đế còn có chuẩn bị phía sau nhưng Dương Phàm hoàn toàn không để ý.

Thực lực của hắn gần như đạt tới mức độ có thể bất chấp mọi âm mưu thủ đoạn.

- Hồ Phi đi nơi nào rồi?

Tinh thần ý chí của Dương Phàm từ Nguyên giới Diễn Sinh kéo dài ra, đảo qua toàn bộ không gian Tinh bảo.

- Phụ thân, Hồ thúc ở Yêu giới...

Dương Thần giải thích.

- Thì ra là thế. Người phái người đi mời phụ mẫu Hồ thúc tới Luân Hồi Tinh Bảo, về sau chính là người một nhà.

Dương Phàm lại cười nói.

-Dạ.

Dương Thần không chút nghi ngờ.

Nửa tháng sau, Hồ Phi quả nhiên dẫn theo cha mẹ tới Tinh bảo.

Đại Viên Vương phụ thân Hồ Phi thì Dương Phàm đã từng gặp.

Tuy nhiên làm hắn ngạc nhiên chính là mẫu thân của Hồ Phi không ngờ là một Đại Đế lánh đời trong Tiên giới.

về phần năm đó bọn họ từng phạm loại tội kỵ nào, cấm kỵ chi luyện gặp phải trở ngại gì, Dương Phàm có thể mơ hồ đoán ra nhưng không hỏi nhiều, rất khách khí ra đón bọn họ vào.

Đợi sau khi bố trí phụ mẫu Hồ Phi xong xuôi, Dương Phàm lập tức kéo hắn, thân hình nhoáng một cái biến mất.

- Thật là kỳ quái. Phụ thân cùng Hồ thúc thần thần bí bí, rốt cục có gì giấu chúng ta.

Dương Thần rất khó hiểu.

Hắn cùng Trương Du Vũ còn phải tiếp tục quản lý việc vặt của hôn lễ.

- Nào có phụ thân như vậy? Hôn lễ của mình mà lại để con đi chuẩn bị.

Dương Thần có chút bất mãn nói thầm.

Trương Du Vũ bên cạnh lúc này bỗng dưng đỏ mặt.

Trong đầu phảng phất vang lên thanh âm nghiêm khắc của phụ thân:

- Người kia chính là tượng phu tương lai của ngươi, trước đó ngươi không được lén đi gặp gặp hắn.

- Dạ, phụ thân.

Trương Du Vũ không dám nhìn thẳng vào cặp mắt màu bạc nhìn xuống thiên địa của phụ thân, khi hai đồng tử này biến thành màu vàng, không có một ai có thể gánh chịu được lửa giận của hắn.

Nhưng mà nàng vẫn còn lén tới nhìn, chẳng những như thế còn trộm Hồn Nguyên Châu có được thần thông qua lại giới diện của phụ thân.

Nếu để cho Dương Thần biết, không chỉ là chuẩn bị hôn lễ cho phụ thân mà còn có người vợ tương lai, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì.

Trên đời này, quả thật còn có phụ thân như vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Thất giới đột nhiên náo nhiệt hơn dĩ vãng một chút.

Cường giả đến từ các giới đều hướng về Tinh Thiên thế giới.

Luân Hồi Tinh Bảo đường kính tám vạn trượng như một tinh thể khổng lồ lơ lửng trong tinh không vô tận, quanh thân lượn lờ cầu vòng bảy màu, nhuộm đậm vạn dặm thiên địa.

Hàng ngũ Tiên Đế của Tinh Thiên thế giới khi tới gần Luân Hồi Tinh Bảo liền nhìn thấy một vùng thiên địa bố trí xa hoa, từng đạo cầu vòng màu sắc khác nhau làm nổi bật bầu không khí vui mừng trên Tinh bảo khổng lồ.

- Hôn lễ này quả thật rất long trọng.

Khi đám khách tới từ các nơi thất giới tiếp cận Tinh bảo, phát hiện một vùng thiên địa quanh thân tinh quang sáng lạn, cầu vòng vắt ngang, có một sở nới xanh ngắt, chim hót hương hoa.

Rốt cục là thánh cảnh hay là thiên đường?

Phàm là người tới gần Tinh bảo, tâm tình sẽ bị ảnh hưởng không hiểu, sắc mặt trang trọng vài phần, trong lòng có một niềm vui sướng vờn quanh.

Ở một nơi của Tinh bảo có một con đường tinh quang dài đến mười vạn tám ngàn trượng hào quang rực rỡ từ lối vào của Tinh Điện thông ra bên ngoài.

Khách tới từ các nơi thất giới hoặc là với danh nghĩa cá nhân hoặc là thế lực nào đó tới báỉ phỏng.

Trên thực tế, Dương Phàm phát thiệp mời cũng không nhiều, chẳng qua không đến trăm người.

Nhưng là những người không mời mà đến lại nhiều gấp vài trăm lần số được mời.

Đây còn là tình huống của một ngày đầu.

Mặc dù Dương Thần cùng Trương Du Vũ đã sớm có chuẩn bị, nhưng nhân số người đến vẫn nhiều hơn vài lần trong dự liệu.

Lúc này trong Luân Hồi Tinh Bảo bận rộn vô cùng.

Dương Thần bận luôn chân luôn tay.

Cũng may thân hữu hai kiếp của Dương Phàm không ít, như đám người Dương Lỗi, Dương Đông, Dương Cương, Lâm Chung, Trịnh Tiểu Mạn đều bận rộn.

Là con trai duy nhất của Dương Phàm kiêm người chuẩn bị hôn lễ, Dương Phàm còn phải phụ trách tiếp đãi.

Nếu là gặp nhân vật trọng yếu cấp bậc Đại Đế, hẳn còn phải đích thân đón tiếp.

- Dương Đạo Tổ không có đây sao?

- Dương tông sư không ở trong Tinh bảo?

- Xin hỏi vì sao người đương sự hôn lễ này chưa có mặt?

Một số đại nhân vật rốt cục không kìm nén được.

Không ít người báỉ phỏng tới tham gia hôn lễ có một nguyên nhân tọng yếu đó là muốn kết giao vị Tiên Hồng Đạo Tổ ngạo thị thiên cổ kia.

- Phụ thân người đi đâu rồi?

Vân Tiêu Đại Đế hơi bất mãn nói.

Vào ngày tổ chức hôn lễ, hoặc là nói song tu đại điển này đương sự Dương Phàm sao có thể không xuất hiện?

Huống chi Vân Tiêu Đại Đế còn là cha vợ Dương Phàm.

- Điều này... Phụ thân có chuyện trọng yếu ở trong Tiểu thế giới chưa ra.

Dương Thần khẽ rung mình một cái, cũng không dám đắc tội vị ngoại công tương lai chút nào.

- Với trình tự hiện tại của Dương thúc, nhất cử nhất động đều rất có thâm ý, người như chúng ta chỉ sợ khó thể đoán được.

Trương Du Vũ đứng ở bên cạnh, tự nhiên hào phóng, mỉm cười nói thêm một câu.

Vân Tiêu Đại Đế tuy có chút không vui nhưng nghĩ đến thực lực ngạo thị hoàn vũ của Dương Phàm quả thật đạt tới trình tự có thể coi đám người mình như con kiến.

Ngoài Vân Tiêu Đại Đế, Đại Viên Vương phụ thân Hồ Phi cũng hỏi nhiều lần.

Hồ Phi cùng Dương Phàm đi Tiểu thế giới thẳng đến hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

Ba ngày trước hôn lễ chủ yếu là đón khách tới từ các nơi.

Mất thấy người lên Luân Hồi Tinh Bảo càng ngày càng nhiều, bị vây trong các loại áp lực Dương Thần hết sức buồn bực, cũng may có Tiểu Vũ khuyên giải an ủi.

- Phụ thân a, sao ngài còn chưa xuất hiện? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi.

Trong lòng Dương Thần càng ngày càng buồn bực.

Trên thế giới này nào có phụ thân không chịu trách nhiệm như vậy?

Tuy nhiên cũng may vào tối hôm trước ngày hôn lễ Dương Phàm từ thế giới Mệnh Hạch trở về, trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi.

- Phụ thân, cuối cùng người cũng xuất hiện.

Dương Thần như trút gánh nặng, Tiểu Vũ cũng thở phào một hơi.

Vào lúc này, bất kể là Đặng Thi Dao hay Vân Vũ Tịch trên Tinh bảo đã sớm chuẩn bị tốt.

Dương Phàm đứng lúc xuất hiện trấn an chúng khách mời.

Hắn hiện thân khiến khách tới từ các nơi cung kính vô cùng, tiếng vỗ mông ngựa lại càng liên miên không dứt.

Dương Phàm cổ tiếp nửa canh giờ lập tức lánh đi.

- Đám đại lão thất giới này cũng quá buồn nôn rồi.

Dương Phàm cười khổ một tiếng.

Đột nhiên, vào một lúc trong Tinh bảo một mảnh tĩnh mịch.

- Dương Phàm. Nghe nói việc vui của người, ta đặc biệt đến chúc.

Vô Song áo trắng như tuyết tuyết trần mà đến, trên mặt lộ ra nụ cười.

Chỉ có chúc mừng đơn giản nhất giống như một câu rất tùy ý của bằng hữu.

- Người chúc mừng Vô Song, lễ mừng...

Lâm Chung ở lối vào Tinh bảo lộ ra vẻ mặt cứng đờ, dường như có chút xấu hổ.

- Ta thân không một đồng tiền, đến lúc đó tặng bù lễ vật.

Hiển nhiên Vô Song không tính đến lễ mừng.

- Không sao, không sao.

Dương Phàm cười cười đón hắn vào trong.

Hắn đương nhiên hiểu biết Vô Song. Người quái gở tột cùng như thế có thể tham gia hôn lễ náo nhiệt này đã rất đáng quý.

1156. Chương 1103: Hôn Lễ Long Trọng. (trung)

Đặc biệt lúc nghênh đón Vô Song vào, mọi người trong Tinh bảo ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Vô Song hiện nay đã phá bỏ thiết tắc thất giới, mơ hồ vượt qua cấp bậc Tạo Hóa Thần Khí.

Tạo Hóa Thần Khí đã là sánh ngang Phá Thiên cảnh, nếu lại vượt qua...

Vô Song đến không bao lâu, cảm khái trong lòng mọi người còn chưa lắng xuống thì trong Luân Hồi Tinh Bảo đột nhiên chấn động một hồi sau đó trong nháy mắt tĩnh mịch.

- Tông sư Thiên Thu Vô Ngân, tặng một quả ngọc giản, tiến tới chúc mừng.

Lâm Chung đứng ngoài thông đạo xuống lên, giọng hơi run rẩy.

Thanh âm này cũng truyền toàn bộ Luân Hồi Tinh Bảo.

Thiên Thu Vô Ngân!

Cái tên này đồng dạng kinh sợ chư thiên thất giới, tất cả cường giả kinh sợ.

Nếu nhớ không lầm, Thiên Thu Vô Ngân chính là cường giả lúc trước lấy lực một mình xử lý phân THÂN MINH ĐẾ.

Cấp bậc của người này chỉ sợ có thể sánh vai Thiên Minh nhị đế.

Quả nhiên, dáng người cao ngất chấp tay nhắm mắt kia chân không chạm đất tò từ trôi vào.

Trên người Thiên Thu Vô Ngân quanh quẩn một tầng dải sáng ba màu, khí tức hỗn độn nguyên thủy đậm hơn dĩ vãng vài phần.

- Dương Phàm, chúc mừng.

Thiên Thu Vô Ngân mở mắt, khóe miệng nhếch nụ cười, thoáng ôm quyền.

- về phần lễ vật, ta không có gì khác chỉ có thể đem cảm ngộ và tâm đắc tu luyện cả đời ghi vào trong ngọc giản. Chỉ là lễ mọn, mong Dương tông sư chớ trách.

Thiên Thu Vô Ngân nói xong, đưa tay hướng về phía Lâm Chung ở lối vào.

Trong nháy mắt, Lâm Chung tay nâng ngọc giản trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Chúng cường giả thất giới không nói Tiên Đế, cho dù là nhân vật cấp Đại Đế nhìn đến quả ngọc giản kia, trong mắt đều lộ thần quang nóng bỏng, tìm đập nhanh hơn.

Đây chính là ngọc giản của cường giả Tạo hóa hỗn độn a!

Hiện nay tu vi của Thiên Thu Vô Ngân không nói đến Đại Đế, cường giả nghịch thiên siêu cấp, cho dù là Phá Thiên cảnh trong truyền thuyết đều không để vào mắt.

Khó thể tưởng tượng, ngọc giản chứa đựng cảm ngộ và tâm đắc tu luyện một đời của Thiên Thu Vô Ngân sẽ có giá trị bậc nào?

Có thể nói cho dù là mười kiện trăm kiện Thần khí hoặc là vô số Thần khí đều không thể so sánh với giá trị của quả ngọc giản này.

Lâm Chung cũng rất nhanh trí, vội vàng chuyển quả ngọc giản này cho Dương Phàm.

Tay cầm ngọc giản, hắn chịu đựng áp lực quá lớn, cảm giác hơi chút sơ suất sẽ bị tinh thần ý chí của chúng Tiên Đế đè ép thành mảnh vụn.

Dương Phàm nhận lấy ngọc giản, cười nói:

- Thiên Thu tông sư khách khí rồi, giá trị vật này không thể đo lường.

Cả đời Thiên Thu Vô Ngân trừ tu luyện gần như không có vật gì khác. Mà hôm nay hắn đem thể ngọc và tâm đắc cả đời tặng cho Dương Phàm, có thể tưởng tượng chân thành và phân lượng của phần lễ vật này.

Khi quả ngọc giản này vào tay Dương Phàm thì chúng cường giả thất giới đều thở ra một ngụm trọc khí thật dài.

Cho dù cho bọn hắn một vạn lá gan cũng không dám có ý đồ gì.

Dương Phàm đón Thiên Thu Vô Ngân vào Luân Hồi Tinh Bảo, bổ trí vào một động phủ yên tĩnh.

Sự có mặt của Vô Song và Thiên Thu Vô Ngân khiến trong lòng chúng cường giả thất giới chấn động.

- Buổi hôn lễ này thật đúng là hoành tráng, cường giả của thất giới cơ bản đều tới.

Có người khê thở dài.

- Cho dù là Vô thượng Thiên đình mở phiên tòa và Cửu Minh địa ngục mở ra cũng bất quá là như thế.

Man Hoàng cảm khái nói.

- Đúng vậy. Lúc Vô thượng Thiên đình hoặc Cửu Minh địa ngục mở ra, cường giả có mặt cũng chỉ giới hạn thượng tam giới hoặc hạ tam giới, số lượng cùng quy mô còn xa không bằng giờ phút này.

Vân Tiêu Đại Đế cũng gật đầu khen ngợi.

Đại hôn của Dương Phàm có thể nói là bát phương thất giới tụ hội!

Trên cơ bản không có thể lực một phương nào dám không nể tình.

Những thế lực hoặc cường giả chưa tới hơn phân nửa là vì tự thấy thân phận địa vị không đủ, không có tư cách tham gia.

Sự thật cũng là như thế. Tới tham gia hôn lễ long trọng này phần lớn đều là cấp bậc Tiên Đế, kém nữa thì cũng là Tiên Quân đại viên mãn.

Cường đại như hạng Tiên Đế sau khi lên Tinh bảo đều phải cư xử cẩn thận.

Ngay cả Đại Đế cũng không dám làm càn hướng chi hạ Tiên Đế, Tiên Quân.

Lúc mọi người ở đây cùng nhau thảo luận, ở một hướng nào đó của Thiên giới truyền đến một cỗ tinh thần ý chí kinh thiên địa.

- Tinh thần ý chí thật cường đại!

Chúng Đại Đế có mặt cảm thấy kinh hãi run sợ.

- Chỉ sợ là cường giả nghịch thiên siêu cấp.

Một vị Đại Đế run giọng nói.

Cường giả nghịch thiên siêu cấp!

Trong lòng mọi người run lên.

Trong thất giới, trừ đám người Dương Phàm, Thiên Thu còn có cường giả nghịch thiên siêu cấp từ đâu tới nữa?

Vút...

Rất nhanh một nam nhân thân như tử đồng khí phách xung thiên đi tới Tinh bảo.

- Gần đây nghe tên Tiên Hồng Đạo Tổ, đặc biệt đến chúc vào ngày đại hôn.

Đây là một nam nhân cao tới hai trượng, trông như Thần ma.

- Dĩ nhiên là hắn...

- Đây không phải là tên biến thái xuất hiện thời kỳ thái cổ kia... Phách Cửu Thiên!

Có người trong chúng cường giả thất giới nhận ra thân phận Phách Cửu Thiên.

Phách Cửu Thiên, cường giả nghịch thiên siêu cấp thời kỳ thái cổ.

Hắn luôn ở trong khu vực bên bờ hệ thống thất giới, độc chiếm một thế giới di lạc, dốc lòng tu luyện, tiêu điều tự tại.

Cho đến một ngày kia, Dương Phàm cùng Vô Song liên thủ phát ra một kiếm rung động cổ kim, chém phá hoàn vũ thất giới thậm chí cắt ra một vực sâu tại thế giới di lạc của hắn.

Cái ngày đó, hắn rung động thật sâu và sinh lòng kiêng kỵ.

Trong thất giới này, khi nào thì xuất hiện cường giả đáng sợ như thế?

Sau đó hắn liền phái cường giả nghịch thiên đến thất giới hỏi thăm tình huống.

- Trong hệ thống thất giới lại xuất hiện cường giả như thế, nên tạo quan hệ tốt với hắn. Nếu ngày sau bị hắn phát hiện ra thế giới di lạc bị ta độc chiếm...

Phách Cửu Thiên ôm tâm lý tạo quan hệ tốt trở về thất giới.

- Ha ha, hoan nghênh sự có mặt của đạo hữu.

Tiếng cười của Dương Phàm từ trong Tinh bảo truyền ra.

Hắn đang thử mặc trang phục tân lang mà Trương Du Vũ chế ra, cũng không đi ra ngoài.

Dương Thần vội vàng đi ra nghênh đón:

- Phụ thân đang vội, chờ lát nữa sẽ đi ra.

Dương Thần cười xòa đón Phách Cửu Thiên vào trong.

- Phách Cửu Thiên, tặng một kiện Thần khí Cửu Kim Thái Huyền Giáp...

Lâm Chung cao giọng hô.

Lễ vật này cũng không nhẹ!

Chúng cường giả thất giới động dung.

Phách Cửu Thiên này ra tay hào phóng, không ngờ tặng một kiện Thần khí mà còn là Thần khí phòng ngự giá trị tương đối cao.

Chỉ là lúc này Dương Phàm không đi ra nghênh đón đúng lúc.

Sắc mặt Phách Cửu Thiên có chút khó coi, trong lòng mơ hồ bốc lên một tia lửa giận.

Ngẫm lại với thân phận cường giả nghịch thiên siêu cấp của hắn, địa vị ở trong hoàn vũ thất giới, bối phận đều gần với Thiên Minh nhị đế.

Hiện nay không mời mà tới, còn tặng một kiện Thần khí phòng ngự... Không ngờ tên Dương Phàm sinh sau đẻ muộn này lại không tự ra nghênh đón.

Tuy nhiên hắn lại cố nén cơn giận này.

Ai bảo thực lực đối phương cường đại hơn xa hắn chứ?

Cảnh tượng một kiếm chém rách hoàn vũ thất giới vạn năm trước vẫn còn như mới trong đầu hắn.

Nếu để hắn đối mặt một kiếm này chỉ sợ không sức phản kháng.

-Hừ!

Sau khi Phách Cửu Thiên ngồi xuống, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Chúng đại năng khác tự nhiên có thể nhìn ra lòng hắn không vui.

Không quá bao lâu, Dương Phàm mặc lễ phục tân lang xuất hiện trên quảng trường hôn lễ.

Lễ phục tân lang hoa lệ mà bất tục, cách điệu tao nhã trang trọng.

Bộ lễ phục này do Tiểu Vũ đặt ra, đương nhiên cũng dung nhập yếu tố của thất giới.

Mọi người trên quảng trường hôn lễ đều thấy trước mắt sáng ngời.

Dương Phàm mỉm cười nhìn Phách Cửu Thiên một cái:

- Thì ra là lão tiên bối thời kỳ thái cổ. Năm đó lúc ta một kiếm phá giới, mơ hồ nhìn thấy các hạ.

Phách Cửu Thiên nghe vậy không khỏi đánh rùng mình một cái.

Nguyên lai đối phương đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Phách Cửu Thiên vội vàng đứng dậy ôm quyền, thái độ cung kính hơn vài phần.

Lúc này hắn hoàn toàn nhìn không ra nông cạn của Dương Phàm.

“Dương Phàm này rốt cục đạt tới cảnh giới nào?” Phách Cửu Thiên thầm giật mình.

- Hôn lễ đại khái sẽ được tổ chức sau hai canh giờ nữa.

Ánh mắt Dương Phàm đảo qua toàn trường, mặt đầy tươi cười nói.

Lúc này niềm vui trong lòng hắn khó thể tả bằng lời.

Năm đó hắn từng hứa hẹn muốn đường đường chính chính cưới Vân Vũ Tịch, lại càng muốn hiệu triệu chúng cường giả thất giới.

Cái ngày này rốt cục đã tới!

Toàn trường vỗ tay nhiệt liệt.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, ánh mắt Dương Phàm lần lượt lướt qua trên mặt chúng thân hữu, trong lòng âm thầm cảm khái.

Nhổ dịch "LãngKhách" Người dịch: xirgoJmxencio

Đúng lúc này, lối vào truyền đến một thanh âm:

- Thiên Cổ tặng Tào Hóa Thần Khí Tinh Mệnh Thần Chủ, chúc mừng Tiên Hồng Đạo Tổ nhân sinh, viên mãn.

Thanh âm của Lâm Chung hơi run run nhưng lại rung động toàn trường.

Tào Hóa Thần Khí!

Là ai? Không ngờ tặng Tào Hóa Thần Khí.

Lâm Chung cũng chăm chú đánh giá người trước mắt một lần nữa.

Người tới là một nam nhân thần bí, dáng người cực kỳ cao ngất, toàn thân phát ra tầng xám mờ nhạt mông lung, dung mạo nhìn không quá rõ ràng. Đôi mắt thoát nhìn rất xa xưa.

- Thiên Cổ!

Vài vị Đại Đế cùng không ít Tiên Đế của thượng tam giới đều chấn động trong lòng, ánh mắt vội vàng nhìn về phía người đó.

- Thế nào mà Thiên Đế cũng tới?

Đám người Vân Tiêu Đại Đế trong lòng hoảng hốt.

Roạt—

Mọi người lập tức không ngồi yên, vội vàng đứng lên khom người, thậm chí nửa quỳ trên mặt đất.

- Bái kiến Thiên Đế.

- Không biết Thiên Đế trở về, không ngênh đón từ xa xin Thiên Đế giáng tội.

Chúng Thiên Đế các nơi đều quỳ xuống hành lễ, trong mắt tràn ngập ngưỡng mộ vô tận.

Ánh mắt Dương Phàm nhìn phía Thiên Đế, trong lòng cả kinh. Thiên Đế này không phải là dân bản địa lúc trước gặp trong Tiên Hồng Không Gian sao?

Thiên Đế... Thiên cổ.

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên trong sáng, hít sâu một hơi đi lên phía trước ôm quyền nói:

- Không nghĩ tới Thiên cổ đạo hữu chính là chúa tể thượng tam giới, còn tới tham gia hôn lễ của Dương mỗ.

- Ha ha. Dương Phàm, chẳng lẽ ngươi quên lời ta từng nói trước khi đi: Sau này chúng ta sẽ có ngày gặp mặt!

Thiên Đế khẽ cười nói.

Dương Phàm không kiêu ngạo không siểm nịnh, đón tiếp Thiên Đế tới quảng trường hôn lễ.

Chúng cường giả đều nhường ra một vị trí tốt nhất.

Chỉ có Thiên Thu Vô Ngân cùng Vô Song chỉ đứng dậy nhưng không nhường chỗ ngồi.

Ba người này ngồi cùng một chỗ, Thiên Đế cùng Thiên Thu Vô Ngân bỗng mắt nhìn nhau, không khí có chút ngưng trệ nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

- Thật sự là giang sơn người tài lớp lớp a!

Trong giọng nói của Thiên Đế lộ ra tán thưởng và phẩm phục.

Hắn cùng Thiên Thu Vô Ngân rất nhanh tán gẫu với nhau.

Dương Phàm lại có thể nhìn ra giờ phút này tới chỉ là phân thân của Thiên Đế.

Mà trong lòng của Phách Cửu Thiên tới trước đó không lâu lại dậy nên sóng to gió lớn.

Thiên Đế!

Ngay cả Thiên Đế đều tới tham dự buổi hôn lễ này. Điều này có ý nghĩa gì?

Chúng cường giả thất giới tham gia hôn lễ đều âm thầm ngờ vực phỏng đoán.

- Xem tình hình, trước đó Dương Phàm đã nhận thức Thiên Đế.

Trong lòng Vân Tiêu Đại Đế không biết là rung động hay là kích động.

1157. Chương 1104: Hôn Lễ Long Trọng. (hạ)

Ai cũng không nghĩ tới Thiên Đế chúa tể tối cao của thượng tam giới lại tới hôn lễ của một cá nhân mà lại còn tặng một kiện Tạo Hóa Thần Khí.

Thể diện của Dương Phàm này cũng không nhỏ quá lớn một chút, một lần hôn lễ lại có thể kinh động Thiên Đế.

Trong lúc nhất thời, các vị Đại Đế Tiên Đế của thượng tam giới quỳ bái hành lễ, khủng hoảng run sợ như ngồi thử kim.

Dương Phàm cũng không ngờ dân bản địa Thiên cổ gặp ở Tạo Hóa Thần Khí chính là Thiên Đế chí cao vô thượng của thượng tam giới.

Hắn cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh mời Thiên Đế vào chỗ ngồi.

- Ta chỉ với thân phận bằng hữu tới tham gia hôn lễ, không cần lễ nghi khách sáo gì. Các ngươi như thế nào thì cứ thế ấy.

Thiên Đế phát phát tay khiến chúng cường giả vào chỗ ngồi, không cần phải khúm núm.

Cũng may trong sổ khách nhân tại trường cũng có nhân vật có thể ngồi ngang hàng với Thiên Đế.

Khi Thiên Thu Vô Ngân nhìn thấy sinh linh Tiên Thiên chân chính sinh ra từ hỗn độn cũng sinh lòng hứng khởi, bắt đầu đàm luận cùng Thiên Đế.

Vô Song ngồi ở bên cạnh sắc mặt đậm mạc thậm chí không có biểu cảm gì với Thiên Đế.

Nhưng Thiên Đế rõ ràng rất hứng khởi đánh giá hẳn, vô tình cổ ý nói:

- Từ thiên dịch sáng lập tới nay sẽ sinh ra một ít dị sở, bất kể là sinh linh hay là trong khí đạo.

Thần sắc Vô Song khẽ động.

Thiên Đế cười xòa nó tiếp:

- Nghe nói Đại Thiên vũ trụ này có một loại khí đạo đặc thù, thoát khỏi vận mệnh của khí đạo trở thành sinh mệnh đặc thù. Loại khí đạo này thành người chính là dị sở thiên địa, xác suất sinh ra cực thấp, có quan hệ trực tiếp cùng đẳng cấp. Loại sinh mệnh khí đạo này tên là Thiên khí tộc!

- Thiên khí tộc!

Tâm thần Vô Song chấn động: Mình còn có tộc nhân?

- Vậy dám hỏi Thiên Đế, ngươi có còn gặp người của Thiên khí tộc?

Vô Song rốt cục động dung.

- Loại dị sở này cho dù đặt ở Man Hoang Tổ Giới cũng cực kỳ hiếm thấy. Mà ngươi vẫn là Thiên khí tộc đầu tiên mà ta từng gặp trong vài giới niên qua. Đặt ở thất giới ngươi có thể xưng là Thiên hạ vô song.

Thiên Đế cười nói, không chút ra vẻ ta đây.

Thiên khí tộc?

Ngay cả Dương Phàm nghe thấy lời của Thiên Đế trong lòng cũng khẽ động.

Trong Đại Thiên vũ trụ này thật đúng là không gì lạ mà không có.

Tuy nhiên Vô Song đích xác có thể xưng là một dị sở.

Khi Thiên Đế cùng Thiên Thu Vô Ngân, Vô Song nói chuyện với nhau, những khách nhân khác đều rất khựng hoảng, cho dù số ít người Vân Tiêu Đại Đế ngẫu nhiên đáp lời cũng thập phần cẩn thận.

- Dương Phàm, không nghĩ tới ngươi sớm nhận thức Thiên Đế?

Vân Tiêu Đại Đế hơi ngạc nhiên vui mừng thần niệm truyền âm với Dương Phàm.

- Có duyên gặp mặt một lần, nhưng không nghĩ tới hẳn chính là Thiên Đế.

Dương Phàm cười nhàn nhạt.

Hắn là một trong ba người có thể thần nhiên đối mặt với Thiên Đế trong sổ đông người có mặt.

Ngay cả Phách Cửu Thiên đạt tới cấp bậc cường giả nghịch thiên siêu cấp kia cũng đầy kính sợ đối với Thiên Đế, ngẫu nhiên chen vào một hai câu đều có ý tứ lấy lòng.

- Phụ thân. Còn khoảng một canh giờ nữa hôn lễ sẽ được bắt đầu.

Dương Thần đi tới khẽ nói.

- Tân nương đều đã chuẩn bị xong chưa?

Dương Phàm hỏi.

- Nương cùng Vân di đều đã chuẩn bị xong, có thể nói mọi sự đã sẵn sàng.

Dương Thần hơi có vẻ chờ mong.

Lúc này trên quảng trường hôn lễ cơ bản ngồi đầy người, con đường do ba tấm thảm đỏ tạo thành gặp nhau ở lễ đài thủy tinh chính giữa quảng trường.

- Phụ thân. Đến lúc đó người đứng ở đầu cuối tấm thảm đỏ này, nương và Vân di ở hai đầu khác cùng đi vào. Cuối cùng, vận mệnh của ba người sẽ gặp nhau cùng một chỗ, vĩnh viễn bên nhau, bạch đầu giai lão.

Dương Thần nói xong, trong mắt không khỏi lộ ra vài tia hâm mộ.

Loại “tề nhân chi phúc” này thật khiến người ta hâm mộ. Huống chi hai nữ nhân mà Dương Phàm cười đùa là cực phẩm thế gian khó gặp.

Tuy nhiên đúng lúc này Trương Du Vũ đưa tay véo mạnh vào tay hắn.

Dương Thần thầm nghĩ không ổn. Hắn bị ai nhớ đến thế giới nơi Tiểu Vũ dường như thực hành chế độ một vợ một chồng.

- Dương thúc...

Trương Du Vũ đột nhiên mở miệng, lại có vẻ ấp a ấp úng.

- Cô có lời gì có thể nói thẳng.

Dương Phàm cười nói.

- Phụ thân ta nói... Có khả năng người sẽ tham gia hôn lễ của thúc, chỉ là tới giờ này vẫn còn chưa tới.

Tiểu Vũ nói.

- Có khả năng hắn sẽ tới?

Trong lòng Dương Phàm đột nhiên khẽ động, nghĩ đến Luyện Thiên Hóa Địa mà Vũ Văn Hâm đề cập tới cùng với một nam nhân cương nghị tay nâng cổ tháp trong Đại Thiên thần tháp.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi sinh ra một tia chờ mong.

Luyện Thiên Hóa Địa chính là công pháp nghịch thiên sánh ngang Tiên Hồng Thánh Quyết mà lại còn là chủ chiến đấu phá hủy. Người kia sẽ có bộ dạng như thế nào?

Không bao lâu, quảng trường trở nên ồn ào.

Phần đông khách khứa nói cười, tất cả mọi người đang chờ đợi hôn lễ bắt đầu.

Giờ khắc này Dương Phàm phát hiện thời gian lại trôi thong thả như thế.

Hắn không chỉ chờ mong hôn lễ, ánh mắt thi thoảng nhìn phía lối vào.

Người kia, rốt cục có tới hay không?

Đây là vấn đề Dương Phàm chờ mong.

Tính ra, sự có mặt của Thiên Đế cũng không được coi trọng đến như vậy.

Đám người Thiên Đế cũng đều nhìn ra dường như Dương Phàm đang chờ người nào.

Chỉ là thời gian từng phút trôi qua, người hắn chờ mong cũng chưa tới.

- Phụ thân, giờ lành đã đến.

Dương Thần nhắc nhở.

- Được, bắt đầu đi.

Dương Phàm khôi phục thái độ bình thường, thầm nghĩ trong lòng: “Cuối cùng sẽ gặp mặt, cần gì phải nóng lòng nhất thời chứ?”

- Các vị quý khách thất giới. Buổi hôn lễ long trọng chưa từng có này sẽ được cử hành trong đại điện Tinh bảo. Hiện tại xin mọi người vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh tân lang và hai vị tân nương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Du Vũ đỏ bừng, đứng trên lễ đài thủy tinh ở trung ương.

Mọi người sững sốt, sau đó dưới sự dẫn đầu của chúng thân hữu trong Thân bảo, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Gần như đồng thời, trong bốn cái hộp màu đen ở bốn góc đại điện và trung ương vang lên tiếng âm nhạc vui vẻ.

Tất cả mọi người đều giật mình.

Dương Phàm đã đứng ở đầu một con đường.

- Xin mời hai vị tân nương.

Trương Du Vũ giơ cánh tay nhỏ nhắn, vui rạo rức nói.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình có cơ hội chủ trì một buổi hôn lễ mà lại còn là hôn lễ long trọng như thế.

Lời nói vừa dứt, ở mặt đất hai đầu hai tấm thảm khác chậm rãi dâng lên một bục nhỏ hình tròn.

Trên hai bục phân biệt đều có một vị tân nương tuyệt thế khuynh thành.

Lễ phục bọn họ mặc làm người ta kinh diễm, vượt qua nhận thức của thế giới này.

- Đây là dạng xiêm y gì? Hình thức mới mẻ độc đáo như thế, lộ mà không tục, trang trọng mà không mất tươi trẻ.

Trong mắt một số vị nữ khách đều lộ ra thần sắc yêu thích ngưỡng mộ, không khỏi bắt đầu dò hỏi lẫn nhau.

Vân Vũ Tịch mặc váy cưới trắng nõn, như hoa sen không nhiễm mùi bùn, cao quý thoát tục lại tự nhiên tươi mát, trên mặt trù sa mỏng lại không che mất vẻ đẹp.

Đặng Thi Dao mặc váy cưới màu vàng nhạt lộ ra vẻ đẹp cổ điển hàm súc, khí thất đoan trang ánh mắt thần vận, như thơ như họa, như tiểu thư nhà danh, giá trong tranh.

Khi hai nàng xuất hiện khiến cho vô số nam tử có mặt nhìn chăm chú, đều kinh diễm vận phần.

- Dương Phàm này tu mấy kiếp mà có thể được hưởng “Tề nhân chi phúc” như vậy.

Không ít người cảm khái ghen tị nói.

- Hiện tại, mời tân lang, tân nương lên đài.

Trong thanh âm Trương Du Vũ lộ ra vẻ hưng phấn không nhỏ.

Trong nhạc khúc du dương, ba người dọc theo con đường trải thảm đỏ của mình hướng về lễ đài ở trung ương.

Dương Phàm hít sâu một hơi, chậm rãi bước đi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Mỗi một bước hần đều đi chậm, lẳng lặng thể ngộ.

Trong khoảnh khắc hần thấy đây như một giấc mộng, hơi chút vô ý sẽ tử trong mộng tỉnh lại.

Hết thấy đều tốt đẹp như vậy, hần cùng hai nữ nhân âu yếm nhất cùng đi lên lễ đường hôn nhân.

Sở dĩ hần có loại cảm giác này là bởi vì hạnh phúc có được là không thể nghi ngờ.

Vì mục tiêu cố gắng này, hần từng bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở?

Chỉ có thứ có được không dễ mới có thể chân chính quý trọng.

Cho nên hiện tại mỗi bước của Dương Phàm đều cẩn thận và quý trọng như vậy.

Trong khi đi, ánh mắt của hần vừa khéo có thể đồng thời nhìn thấy Vũ Tịch và Thi Dao đi trên hai tấm thảm khác.

Ở trong thế giới của bọn họ, tất cả tiếng động âm ĩ trên quảng trường đều như không tồn tại.

Trong thiên địa giống như chỉ còn lại bọn họ ba người cuối cùng.

Dương Phàm nhìn chăm chú hai nàng, cảm nhận được ánh mắt nhu tình mật ý của họ.

Cuối cùng, ba người dọc theo vận mệnh không giống nhau lại gặp nhau ở một chỗ.

Trên quảng trường hôn lễ, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên đúng thời điểm.

Dương Phàm cùng hai nàng đồng thời đứng trên lễ đài.

Trương Du Vũ giả hoạt cười, hướng về Dương Phàm, vô cùng trịnh trọng nói:

- Dương Phàm tiên sinh. Người có nguyện ý lấy hai vị Vân Vũ Tịch, Đặng Thi Dao làm thê tử của người hay không? Người có nguyện ý bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay tật bệnh, vui vẻ hay ưu sầu, người đều yêu họ kết mình, trung thành đối với họ cho đến vĩnh viễn hay không?

Dương Phàm ngẩn ra, mọi người ở quảng trường cũng ngẩn ra.

- Ta nguyện ý.

Dương Phàm hít sâu một hơi.

- Hai vị tiểu thư mỹ lệ Vân Vũ Tịch, Đặng Thi Dao. Các vị có nguyện ý gả cho Dương Phàm tiên sinh, làm thê tử của hắn hay không? Các vị có nguyện ý bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay tật bệnh, vui vẻ hay ưu sầu, các vị đều yêu hắn kết mình, trung thành đối với hắn cho đến vĩnh viễn hay không?

- Nguyện ý.

Hai nàng gần như đồng thanh nói, ánh mắt đầy thâm tình nhìn Dương Phàm.

- Hì hì. Hiện tại tân lang, khê hôn hai vị tân nương.

Khuôn mặt đỏ bừng của Trương Du Vũ lộ ra vui mừng dào dạt.

Ba người Dương Phàm ngẩn ra, mà trên quảng trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, khóe miệng mọi người đều tươi cười.

Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao đỏ mặt đến tận mang tai, đều khê cúi đầu nhưng lại dùng dư quang khóe mắt ngằm liếc về phía Dương Phàm.

- Hôn một cái! Hôn một cái!

Đúng lúc bầu không khí hôn lễ dâng lên tới đỉnh điểm, dị biến đột nhiên sinh ra.

- Chắc chắc. Hôn lễ thật hạnh phúc!

Một thanh âm lạnh băng tới tận cực từ một đầu khác tình không truyền đến.

Cả không gian Thiên giới mơ hồ run lên, một cỗ khí tức tử vong đến từ hỗn độn nguyên thủy truyền đến cuộn cuộn mãnh liệt.

Trong phút chốc, trong phạm vi ức vạn dặm hoàn vũ tịch diệt.

Tất cả sinh linh đều hóa thành khí tử vong.

Khí tức tử vong âm lãnh ngập trời hóa thành sóng gợn màu đen cuốn tới Luân Hồi Tinh Bảo.

- Không tốt. Là Minh Đế!

Vân Tiêu Đại Đế kinh hô một tiếng.

- Là Minh Đế đại nhân.

Không ít nhân vật cấp Ma Đế của hạ tam giới đều kinh hãi run sợ.

Chỉ thấy một nam nhân cao lớn như Thần ma, hai mắt tím thẫm trên đầu có sừng đứng ở trung tâm sóng gợn tử vong không gian không ngừng sụp xuống, quanh thân hần quanh quẩn một dòng khí xám hỗn độn lần lượt thay đổi không ngừng với khí tử vong. Thiên địa quanh thân run lên dữ dội, dường như khó thể chịu nổi bản thể của hắn.

1158. Chương 1105: Con Chó Nhỏ Ra Tay.

Thanh âm trầm thấp âm lãnh như tử thần từ trong miệng Minh Đế từ từ phun ra.

- Dương Phàm. Bản đế sẽ không cho hôn lễ của người như ý. Ta chường khổng tử vong luân hồi, sẽ làm cho buổi hôn lễ này biến thành một buổi tang lễ!

Minh Đế tới khiến khách tới từ các nơi thất giới kinh hoàng sợ hãi.

Không gian sụp đổ không ngừng, ở nơi ngọn nguồn của sóng gợn tử văn dáng người cao ngất siêu việt Thần ma của mình. Đế sừng sững bầu trời, trong hai mắt màu tím thẫm lộ ra hàn ý âm lãnh tới cực hạn.

Toàn bộ không gian Thiên giới mơ hồ run lên, một cỗ khí tức tử vong tới từ hỗn độn nguyên thủy truyền đến cuộn cuộn mãnh liệt.

Trong quảng trường hôn lễ trên Tinh bảo, vô số cường giả ngừng thở, sắc mặt hoảng sợ, linh, hồn lạnh lẽo cứng đờ.

Gần như không có ai sẽ hoài nghi lời của chúa tể tử vong của hạ tam giới nói ra không thể thực hiện được.

Là một trong hai sinh. linh. Tiên Thiên hỗn độn của thất giới, ngoài vị Thiên Đế có thể bằng vai phải lứa, thể gian còn có ai có thể sánh, ngang với Minh. Đế?

Mà lúc này hiện thân làm khách ở Tinh bảo chỉ là phân thân của Thiên Đế.

Chúng cường giả thất giới trên Tinh bảo cảm thấy bất an sâu sắc, thậm chí không ít chúng Ma Đế, Ma tôn của hạ tam giới phủ phục phát run.

Khách quý vẫn còn có thể giữ được trấn định chỉ có phân thân Thiên Đế, Thiên Thu Vô Ngân, Vô Song.

- Ha ha ha...

Dương Phàm cười sang sảng:

- Đường đường Minh. Đế, chúa tể tối cao của hạ tam giới, sinh. linh. Tiên Thiên dựng dục trong hỗn độn lại đến gây sự tại hôn lễ của Dương mỗ.

Tiếng cười của Dương Phàm sang sảng mênh mông càn khôn, không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào.

- Dương đạo hữu. Minh, cổ là một người có thù tất báo, mà lại còn không thèm để ý đến thân phận báo thù bằng mọi thủ đoạn. Ở trên Man Hoang đại lục cũng là người gặp người sợ.

Thanh âm Thiên Đế vang lên trong đầu Dương Phàm.

Minh Cổ!

Nguyên lai tên của mình. Đế là Minh. cổ.

Sinh linh, cổ xưa nhất sinh, ra trong hỗn độn, trước khi thiên địa sơ khai.

Thiên Cổ, Minh. cổ.

Dương Phàm cũng bỗng nhiên hiểu ra, nhưng lại không cảm thấy có điểm cuồng vọng gì.

- Dương Phàm, Thiên Thu Vô Ngân. Các người đối nghịch cùng bản đế mà còn giết phân thân của ta, bản đế muốn các người trả cái giá thảm trọng nhất, tự nhiên là phải ra tay vào buổi hôn lễ.

Khuôn mặt lạnh băng của mình. Đế không thấy một tia dao động cảm tình.

- Ta muốn cho người trở mắt nhìn những thứ trân quý nhất mắt đi: thân tình, ái tình, người âu yếm nhất...
Khiến tất cả những thứ tốt đẹp nhất của người từng người tiêu tan tử vong trước mặt người. Điều này so với giết chết người càng thảm thiết gấp mười!

Minh Đế thè đầu lưỡi đỏ sẫm liếm môi, thần sắc đã hiện ra dữ tợn và khủng bố khiến chúng cường giả thất giới run sợ.

Lời vừa nói ra, chúng thân hữu của Dương Phàm đồng loạt biến sắc.

Có lẽ Minh. Đế muốn giết chết Dương Phàm sẽ rất khó khăn nhưng nếu chỉ cần giết chết bọn họ dường như không khó chút nào.

- Ha ha.

Dương Phàm khẽ cười, thần sắc rất bình, thản, trên mặt hẳn không chút sợ hãi, có vẻ đã tính trước kỹ càng:

- Minh Đế. Đạt tới trình tự như chúng ta há không có một tia cảm ứng đối với vận mệnh tương lai? Dương mỗ sớm biết có một kiếp này, cũng đã chuẩn bị vẹn toàn.

- Chuẩn bị? Người biết ta sẽ đến?

Minh Đế lần đầu tiên ngẩn ra.

- Hôm nay, chẳng những âm mưu của người không thể thực hiện được, ta còn muốn người táng mệnh tại đây.

Thanh âm Dương Phàm đột nhiên lộ ra hàn ý lạnh thấu xương, trong mắt lệ mang chột lóe.

Một luồng khí lạnh chột nảy sinh, trong lòng vô số cường giả.

Không ít người lại càng hút sâu một ngụm khí lạnh.

Dương Phàm này cũng thật đáng sợ, có thể dự đoán được Minh. Đế hiện thân mà còn đã chuẩn bị tốt, còn muốn hấn táng mệnh tại đây.

Làm cho Minh. Đế táng mệnh!

Điều này... có khả năng sao?

- Ha ha ha...

Minh Đế ngửa đầu cười điên cuồng:

- Ta chẳng sợ tử vong luân hồi, trừ tam đại thần tổ của Man Hoang Tổ Giới ra không ai có thể đẩy bản đế vào chỗ chết.

Vừa dứt lời hấn thét dài một tiếng, sóng gợn tử vong cuộn cuộn ngập trời đợt sau cao hơn đợt trước, che phủ trời đất nhằm phía Luân Hồi Tinh Bảo.

Sóng gợn tử vong vô hình kia cho dù là một tia cũng có thể miểu sát Tiên Đế, thậm chí là đẩy Đại Đế vào chỗ chết.

Mặt ngoài Luân Hồi Tinh Bảo dâng lên một tầng ngũ sắc, lời văn từng đợt, hào quang chói lọi ngăn lại vài đợt công kích đầu.

Nhưng rồi ngay sau đó Tinh bảo chợt ảm đạm, nguồn năng lượng trong Tinh Nguyên Lô giảm xuống dữ dội.

Thần sắc Dương Phàm ngưng trọng, một tay vung lên. Một hư ảnh Luân hồi chống đỡ thiên địa gia trì lên Tinh bảo.

Sau đó ý niệm hấn khẽ động, Ngũ Hành Nguyên Châu trong cơ thể ngân lên một tiếng, một tầng ráng màu ngũ sắc mờ mờ hình thành một màn hào quang và chạm cùng một chỗ với sóng gợn tử vong.

`m—

Toàn bộ không gian Thiên giới lay động dữ dội, giới diện như giấy mỏng bị xé rách ra từng mảng từng mảng.

- Hỗn Độn Thiên Khí!

Đồng tử màu tím thắm của mình. Để co rụt lại, thoáng hiện một tia tham lam, thần quang đột nhiên phụt ra:

- Còn là Đại Hỗn Độn Linh Bảo trong Hỗn Độn Thiên Khí!

- Đại Hỗn Độn Linh Bảo?

Ngay cả phân thân của Thiên Đế làm khách trên Tinh bảo, thần sắc cũng biến đổi.

Hỗn Độn Thiên Khí chia làm hai loại phân biệt là Tiểu Hỗn Độn Linh Bảo và Đại Hỗn Độn Linh Bảo.

Tiểu Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Thiên Minh, nhị đế cũng có nhiều. Đó là được dựng dựng khi thế giới tương tự thất giới sinh, ra hoặc là dùng tài liệu hỗn độn bản nguyên luyện chế mà thành.

Nhưng phía trên Tiểu Hỗn Độn Linh Bảo còn có Đại Hỗn Độn Linh Bảo uy lực vượt xa trăm ngàn lần.

Đại Hỗn Độn Linh Bảo cũng không phải hệ thống như thất giới dựng dựng ra mà là toàn bộ Đại Thiên thể giới!

Thứ cấp bậc như Đại Hỗn Độn Linh Bảo này dồi mắt khắp Vạn Hoang Tổ Giới đều cực kỳ hiếm thấy, tò khi Đại Thiên thể giới sinh, ra tới nay cũng không có bao nhiêu kiện.

Thần sắc Minh. Đế đột biến nhưng lại không chút chần chờ, trên đầu xuất hiện một vương miện màu vàng lợt, một cổ thần lực uy áp hùng hồn vô biên âm âm xông tới Dương Phàm.

Trong vô hình có một bàn tay tử vong áp chế trời buộc Luân Hồi Tinh Bảo, Luân hồi thủ hộ bốn phía kêu “rắc” một tiếng, hóa thành mảnh vụn.

Giờ khắc này Dương Phàm cũng cảm giác sâu sắc sự chênh lệch giữ Phá Thiên cảnh cùng cường giả Tiên Thiên hỗn độn.

Chỉ có quang sáng ngũ sắc mờ lung còn miễn cưỡng chống đỡ được sự áp chế của mình Đế cùng Tiểu Hỗn Độn Linh Bảo.

Hô... Phốc-

Minh Đế há mồm phun một cái, diễm lãng màu xám đỏ với danh nghĩa ngọn lửa tử vong mạnh nhất thiên địa bổ nhào lên vòng bảo hộ quang sáng ngũ sắc.

Dương Phàm tức thì cảm thấy một cơn đau bỏng rát truyền đến tò thần hồn.

Xem ra cho dù hắn có được Đại Hỗn Độn Linh Bảo cũng rất khó chiến thắng được sinh linh hỗn độn nhân hiệu lâu đời Minh Đế này.

- Để cho ta!

Lúc này Thiên Thu Vô Ngân đứng dậy.

- Thiên Thu đạo hữu, mời an tọa. Các vị đều là khách quý, con chó tới cửa cắn người này vẫn để cho chủ nhân ta đuổi đi.

Sắc mặt Dương Phàm chợt nghiêm, ý niệm khẽ động. Trong hai khu vực phụ cận Tinh bảo đột nhiên xuất hiện không gian sụp đổ, hai cổ khí tức hỗn độn nguyên thủy truyền ra.

- Đó là...

Trong lòng Thiên Đế nhảy dựng nhìn chăm chăm vào hai bóng người trống rỗng hiện ra.

Trung tâm của hai không gian sụp đổ phân biệt đứng sừng sững một ma nhân dữ tợn, răng nhọn vuốt sắc lưng có hai cánh cùng với một con Thần hầu toàn thân lông màu vàng lợt.

Bất kể là ma nhân hay là Thần hầu, trên người đều nhon nhạo một tầng khí xám hỗn độn, khí tức bức người.

-Cái gì???!!!

Minh Đế thất sắc, khó có thể tin.

Đây nghiêm nhiên là hai cường giả có được thân thể Tiên Thiên Ma Thần!

Mọi người trong Tinh bảo không khỏi hút sâu một ngụm khí lạnh.

- Đó là Hồ thúc!

Dương Thần ngạc nhiên vui mừng nói.

- Phi nhi!

Đại Viên Vương cả kinh kêu lên.

Toàn bộ Tinh bảo thậm chí thất giới đều lâm vào rung động.

- Dương Phàm lại có hậu thủ như thế, không ngờ chuẩn bị hai cường giả thân thể Tiên Thiên Ma Thần.

Đám người Vân Tiêu Đại Đế tim đập gấp rút không yên, lúc này lại càng đập dữ hơn.

- Trong thất giới này không có khả năng đột nhiên sinh ra hai Tiên Thiên Ma Thần thể, khẳng định là Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết!

Đám đại lão thất giới rất nhanh nghĩ ra tiền căn hậu quả trong này.

- Ha ha. Minh Đế, hôm nay ngươi lưu mạng tại đây đi!

Dương Phàm cười ha ha nói.

Bá bá!

Thạch Thiên Hàn cùng Hồ Phi đều dạt dào hiên ý, hưng phấn run rẩy xông tới Minh Đế.

Hai người này một kẻ là tàn sát máu tanh, một kẻ là chiến đấu cuồng

Lúc này đối mặt với Minh Đế chí cao vô thượng của thất giới nào còn khách khí gì, xông lên liền đánh.

- Hai tên hậu bối bằng vào ngoại vật mới vào Hỗn độn thiên giai cũng dám đối đầu với sinh linh Tiên Thiên chân chính?

Minh Đế không giận mà cười, trên người phát ra thần uy tử vong vô cùng vô tận, tầng hồi mang ngoài thân tăng vọt một tắc, hùng hậu tinh thuần hơn Hồ Phi, Thạch Thiên Hàn không chỉ gấp đôi.

Hây-

Minh Đế thét dài một tiếng, sóng gợn tử vong bốn phía hóa thành bàn tay tử vong khổng lồ che thiên địa đập mạnh về phía hai đại thân thể Tiên Thiên Ma Thần.

Ba ba...

Bốn chuông giao kích, toàn bộ không gian Thiên giới truyền đến tiếng nổ vang trời, như thiên địa sụp đổ.

Trong khoảnh khắc, giới diện phạm vi ức vạn dặm sụp đổ, ba người lọt vào không gian loạn lưu triển khai đại chiến siêu việt thái cổ.

Dương Phàm thần sắc ngưng trọng vận chuyển lực lượng của Ngũ Hành Nguyên Châu bảo vệ gia cố khu vực trăm vạn dặm bốn phía Tinh h bảo. Dư ba lan tới một khi tiếp cận khu vực này sẽ bị hấp tu hoàn toàn.

Chúng cường giả các nơi trên Tinh bảo đều tái mặt, thần sắc hoảng sợ.

Giờ phút này, giới diện ngoài trăm vạn dặm Luân Hồi Tinh Bảo hoàn toàn vỡ nát, toàn bộ đều là không gian loạn lưu thậm chí nổi thẳng ra giới ngoại.

Cho dù là cường giả cấp bậc Đại Đế cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở trên Tinh bảo, không dám vượt qua một bước.

Tuy nhiên chúng Tiên Đế Đại Đế cũng có thể miễn cưỡng nhìn được ba người đại chiến trong không gian loạn lưu.

Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn đều mới vào Hỗn độn thiên giai, bất kể là mức độ của thần lực hay là vận dụng lực lượng đều xa xa không bằng Minh Đế.

Cho dù hai người hung hãn không sợ chết, thân kinh bách chiến cũng bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Đột nhiên vương miện màu vàng lợt trên đầu Minh Đế nổ rộ ra thần lực nguyên thủy khổng lồ vô hạn, uy lực của hai bàn tay khổng lồ tăng vọt, “m ầm” một tiếng, đánh bay Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn ra ngoài mấy ức dặm.

Hai người đồng loạt hộc máu, bị thương tổn nhất định nhưng đối với thân thể Tiên Thiên Ma Thần cũng không ảnh hưởng nhiều, lại ngang nhiên xông lên.

- Chỉ sợ bọn họ không phải đối thủ.

Thiên Thu Vô Ngân nhìn phía Dương Phàm.

Thiên Đế cũng thở dài:

- Những sinh linh hỗn độn sinh ra tự nhiên thì thực lực bản thân sẽ mạnh hơn một chút. Huống chi trong tay Minh Đế còn có Hỗn Độn Thiên Khí.

Dương Phàm gật gật đầu, than thở:

- Quả thật ta đã xem nhẹ thực lực của mình Đế.

- Nhưng Dương đạo hữu cũng không cần lo lắng. Cho đám người chúng ta tọa trấn, Minh Đế cũng đừng mơ thương tổn Tinh bảo mấy may.

Thiên Đế lại cười nói.

Hắn vừa dứt lời, chúng khách quý thất giới trên Tinh bảo mới thở nhẹ nhõm một hơi.

- Mục tiêu của ta cũng không chỉ muốn tự bảo vệ.

Thần quang trong mắt Dương Phàm dần trở nên lạnh lẽo ác liệt.

- Ngươi thật muốn đem hắn...

Thiên Đế không hiểu đánh rùng mình một cái, chúng cường giả tại trường trong lòng cũng run lên.

Dương Phàm hít sâu một hơi, tâm thần tiến vào Tiên Hồng Không Gian.

- Chuẩn bị xong chưa?

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Yên tâm đi. Sinh linh hỗn độn như vậy bản cầu còn không để vào mắt. ít nhất nắm chắc bảy thành đem đánh chết.

Con chó nhỏ gân gân cốt một chút, tứ chi cùng thân thể vận vận, không thêm để ý chút nào.

Tâm thần Dương Phàm trở về Tinh bảo, thần nhiên nói:

- Đều rút về đây!

1159. Chương 1106: Hư Không Hỏa Diễm

Dương Phàm lạnh nhạt nói, trong mắt thoáng hiện sát khí cùng kiên quyết vô cùng.

Trở về?

Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn ngẩn ra, cũng không chần chờ nhiều.

Bá bá!

Thân ảnh hai người chật vật không chịu nổi trở về Tinh bảo như tia chớp.

- Ha ha ha... Dương Phàm, người cho là bằng vào hai mao đầu tiểu tử mới vào Hỗn độn thiên giai là có thể chống lại bản đế sao?

Tiếng cười âm lãnh cuồng ngạo của mình Đế vang khắp toàn bộ thất giới khiến chư thiên run rẩy thất sắc.

Là sinh linh Tiên Thiên hỗn độn tự nhiên sinh ra, Minh Đế sống mấy giới năm, thực lực cường đại hơn Thạch Thiên Hàn cùng Hồ Phi mượn vào ngoại vật tiến vào Hỗn độn thiên giai không biết bao nhiêu lần.

Huống chi trong tay Minh Đế còn nắm giữ một kiện Hỗn Độn Thiên Khí cấp bậc Tiểu Hỗn Độn Linh Bảo.

- Minh Cổ. Người nên mau chóng rút lui đi. Bằng vào thực lực của người muốn thương tổn người trong Tinh bảo đã không có khả năng. Người ta tuy đối lập nhiều năm nhưng bản đế cũng không muốn người ngã xuống tại đây.

Thanh âm sang sảng chính đại của Thiên Đế từ trong Luân Hồi Tinh Bảo truyền đến, than thở nói.

- Thiên Cổ. Người không cần ở đây giả làm người tốt.

Hàn mang trong mắt Minh Đế thoáng ngưng, hừ lạnh một tiếng:

- Trừ khi là ba đại Man Hoang Thần Tổ tới, nếu không thế gian này còn có ai có thể làm gì ta?

Thiên Đế nghe vậy thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Bản đế nói vậy là hết nhẽ rồi!

- Dương Phàm. Hôm nay bản đế muốn biến nơi này thành địa ngục tử vong.

Thanh âm Minh Đế càng thêm âm lãnh đáng sợ, đồng tử màu tím thẫm bắn ra tử vong ý chí vô thượng kinh sợ hoàn vũ.

Bá!

Ngay lập tức thiên địa phạm vi ức vạn dặm hóa thành tử vong biển rộng địa ngục khôn cùng.

Tử vong diễm lực vô biên vô tận cắn nuốt thiên địa, tự thành không gian thế giới nuốt hết mọi thứ.

Ngay cả Luân Hồi Tinh Bảo cũng bị tử vong địa ngục nuốt trọn.

Ừng ục, ừng ục...

Phía dưới tử vong địa ngục là vô số máu dính nhầy, vươn một bàn tay tử vong bốc lên từng đoàn hỏa diễm màu trắng ngà hư vô.

Trên bầu trời các loại tia chớp âm u xẹt qua, tử vong diễm lực không chỗ nào không có dưới sự vận chuyển của Luân hồi vô hình, không chết không ngừng nhuộm hết mọi sinh cơ và lực lượng.

Chi chi... Két!

Tinh bảo lọt vào tử vong địa ngục đột nhiên phát ra từng tràng tiếng ngân, tài liệu ở một số vị trí dưới lực lượng của tử vong ăn mòn bắt đầu mềm hóa.

Vô số cường giả trên Luân Hồi Tinh Bảo kinh hãi run sợ.

Nếu là thân ở trong tử vong địa ngục kia thì cho dù là cường giả cấp Đại Đế cũng không chống được mấy nhịp thở.

- Dương đại ca. Luân Hồi Tinh Bảo không chịu nổi.

Thanh âm kinh hãi cấp bách của Đặng Thi Dao truyền đến.

- Đây là tuyệt kỹ của mình Đế - Tử vong địa ngục. Có thể đem thiên địa vạn vật hóa thành thế giới tử vong.

Thiên Đế nói với Dương Phàm, khóe miệng lại có ý cười, không chút kinh hoảng. Dường như còn đang chờ mong cái gì.

- Ta biết rồi.

Dương Phàm gật gật đầu, trên mặt gọn sóng không sợ hãi, nói với Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn:

- Chúng ta cùng liên thủ củng cố không gian nơi này.

Củng cố không gian?

Thiên Thu Vô Ngân có chút khó hiểu.

- Tốt nhất là Thiên Thu tông sư cũng có thể hiệp trợ một phần.

Dương Phàm lại cười nói.

Trong lúc nói chuyện hần tể ra Hồn Độn Thiên Khí Ngũ Hành Nguyên Châu. Một tầng ngũ sắc ổn định dày đặc nổi lên từng vòng hồi mang lấy Luân Hồi Tinh Bảo làm trung tâm bắn ra và dung nhập cả vùng thiên địa.

Cùng lúc đó Hồ Phi cùng Thạch Thiên Hàn đều ra tay. Lực lượng nguyên thủy của Hồn độn thiên giai đồng loạt rót vào trong Ngũ Hành Nguyên Châu.

Chỉ một thoáng, giới diện phạm vi ức vạn dặm được ba cỗ lực lượng siêu việt hệ thống thất giới gia cố, lại gia cố.

Thấy tình hình này, chúng cường giả đều lấy làm kỳ.

Ngay cả Minh Đế giờ khắc này đang chưởng khống tử vong địa ngục cũng sửng sốt.

Dương Phàm này... Hần muốn làm cái gì?

Gia cố không gian?

Ba người Dương Phàm cũng không phải liên thủ đối phó hần mà là dựa vào ba cỗ lực lượng hùng hậu vô hạn mượn dùng lực lượng của Ngũ Hành Nguyên Châu củng cố không gian của vùng thiên địa thế giới này.

- Đến lượt người ra tay rồi!

Dương Phàm đột nhiên nói, giống như đang nói với không khí.

Lời hần vừa dứt...

Một tiếng rít gào chấn nhiếp thiên địa từ trong Tiên Hồng Không Gian phát ra.

Chỉ thấy thân thể con chó nhỏ đột nhiên căng thẳng, trong mắt phát ra ánh sáng hung lệ khiếp người, trong khoảnh khắc bành trướng tới hai trượng.

`m

Toàn bộ hệ thống thất giới lung lay một cách không rõ, giống như có vật nặng nào đó rơi vào trong.

Ngay lập tức không gian Thiên giới trời rung đất lắc, thiên hôn địa ám, vô số sinh linh cường giả váng đầu hoa mắt.

Không gian vô biên cuộn cuộn như sóng gợn.

Trong vô hình, một bóng ma thật lớn nhìn không thấy toàn cảnh phủ xuống không gian Thiên giới.

Vô số sinh linh trong thất giới đều cảm thấy sợ hãi xông thẳng vào linh hồn.

Cái gì!

Minh Đế biến sắc, không khỏi ngẩng đầu lên nhưng lại phát hiện khắp thiên địa đều bị hư ảnh của một quái vật khổng lồ bao phủ.

Thậm chí cả thiên địa đều không thể chứa đựng được nó.

Phốc... Xuy-

Đột nhiên một móng vuốt sắc kinh thiên địa từ trong thiên địa vô biên thò ra.

“Rắc” một tiếng, toàn bộ thất giới nhoáng một cái, sinh linh trong Luân Hồi Tinh Bảo lại thấy một hồi trời xoay đất chuyển. Minh Đế cũng bị vây trong khủng hoảng, tử vong địa ngục của hắn bị xé nát giống như giấy mỏng.

Băng...`m ầm

Sau đó hệ thống thất giới không ngừng chấn động giống như có nguy cơ sụp đổ.

- Không tốt!

Thiên Đế hô khẽ một tiếng, thân hình của hắn cùng Thiên Thu Vô Ngân nhoáng lên tới trước người Dương Phàm, đem lực lượng hỗn độn khổng lồ hùng hậu rót vào trong Ngũ Hành Nguyên Châu.

Trong khoảnh khắc dải sáng ngũ sắc xuyên suốt thiên địa càng thêm dày đặc kiên cố, tiếng thiên địa sụp đổ biến mất nhưng vẫn đang chấn động như trước.

Dương Phàm không khỏi nhẹ thở một hơi.

Chúng cường giả các nơi trên Luân Hồi Tinh Bảo cảm thấy kinh hồn động phách, linh hồn run rẩy.

Mà lúc này, một tiếng thét thê lương thảm thiết truyền đến.

Chỉ thấy một móng vuốt của con quái vật lớn ngay cả thiên địa cũng không thể chứa đựng cắt qua tử vong địa ngục đồng thời cũng xuyên qua thân thể Minh Đế.

Máu tươi trên người Minh Đế văng khắp nơi, khí lực vượt qua Ma Thần bị móng vuốt sắc ẩn chặt trong hư không, cổ chết gãy dựa.

Tê—

Vô số cường giả kinh hồn, hút sâu một ngụm khí lạnh.

Minh Đế chí cao vô thượng thất giới không ngờ bị một trảo chụp trên mặt đất căn bản không có sức phản kháng.

Mọi người không khỏi ngẩn đầu nhìn phía chủ nhân của bóng ma bao phủ cả thiên địa.

Đó là một con Cửu Đầu Thần Khuyển, trên người quanh quẩn dòng xám hỗn độn cùng dải sáng đỏ thẫm. Chín cái đầu kia, chỉ riêng cặp mắt to tới mức có thể sánh với hằng tinh, phát ra ánh sáng hung lệ kinh thiên triệt địa.

Minh Đế ở trước mặt Cửu Đầu Thần Khuyển đáng sợ này giống như trẻ con và người khổng lồ.

Vuốt sắc có thể đập nát thiên địa bỗng xoay tròn, thân thể Minh Đế bị xé tan nát.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền khắp thiên địa, thân thể Minh Đế bị diệt.

Nhưng chỉ ngay khoảnh khắc tiếp theo, mảnh vỡ thân thể, dải màu xám cùng tử vong diễm lực thiêu đốt hóa thành ngàn vạn điểm đen bắn về phương xa.

- Đây chỉ sợ là Tiên Hồng Nguyên Thú số một số hai trong Tiên Hồng Không Gian. Thật là quá đáng sợ. Bản tôn của mình. Để chỉ chưa được một chiêu đã bị mất thân thể, nguyên khí đại thương.

Thiên Đế thâm kinh hãi.

Từ lúc trước đến làm khách vùng đất sống của Dương Phàm trong Tiên Hồng Không Gian, hắn đã cảm thấy được sự đáng sợ của con chó nhỏ, dĩ nhiên có thể sinh, ra nguy hiểm đối với sinh, mệnh của mình.

- Chạy đi đâu?

Trong mắt Cửu Đầu Thần Khuyển xẹt qua một tia đùa cợt, lại chụp tới một trảo.

Minh Đế gần như muốn tránh cũng không thể.

Vút Vút Vút —

Vạn ngàn điểm đen do dải xám cùng tử vong điểm lực tách rời ra bắn khắp nơi thiên địa, tránh thoát một trảo này trong đường tơ kẽ tóc.

Băng—

Không gian thất giới lại rung động vài lần.

Nếu không có đám người Dương Phàm hợp lực gia cố không gian, cho dù để con chó nhỏ hiện thân thất giới cũng có thể khiến cho thiên địa sụp đổ.

Phốc!

Vạn ngàn điểm đen chợt tụ tập ở một chỗ, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt chật vật kinh sợ của mình. Đế. Đột nhiên hắn hóa thành hình dùi nhọn đâm mạnh xuyên thủng giới diện.

Vút-

Thuận theo thông đạo đó, vạn ngàn điểm đen như tia chớp biến mất tăm.

- Để hắn chạy ra ngoài thất giới rồi.

Hồ Phi khê hô.

- Mặc hắn. Con chó nhỏ hắn là có thể bắt hắn, cho dù không thể chém giết thì chỉ sợ hắn cũng không dám về thất giới.

Dương Phàm lại cười nói.

- Con chó... Nhỏ?

Tất cả mọi người trong Luân Hồi Tinh Bảo đều lộ vẻ cổ quái.

Cửu Đầu Thần Khuyển kia ngay cả thiên địa đều không thể dung nạp, dùng quái vật lớn cũng không đủ để hình dung.

Không ngờ Dương Phàm lại dùng từ “Nhỏ” để gọi nó?

Băng-

Không gian thất giới lại lắc lư một hồi, Cửu Đầu Thần Khuyển kinh thiên địa lại co rút thành bộ dạng con chó bình, thường, cũng theo thông đạo Phá giới đuổi theo.

Ngay sau đó chúng cường giả thất giới mất khí tức của con chó nhỏ cùng Minh. Đế.

Nhưng đạt tới cấp bậc đám người Dương Phàm lại có thể nhìn thấy tình huống truy đuổi tại giới ngoại.

Chỉ thấy Minh. Đế không tiếc mọi giá thiêu đốt lực căn nguyên, phát huy ra tốc độ vượt qua gấp mười toàn lực lượng.

Chạy! Chạy giữ mạng!

Trong đầu hắn chỉ còn lại ý niệm này.

Đối mặt với con chó nhỏ cho dù là năng lực miễn cưỡng chống đỡ cũng không có.

Con chó nhỏ lại na di không nhanh không chậm, tùy ý qua lại trong gió lốc không gian.

Cho dù Minh. Đế thiêu đốt lực căn nguyên phát huy ra tốc độ gấp mười cũng vẫn bị con chó nhỏ không nhanh không chậm đuổi kịp.

- Đại nhân tha mạng. Thực lực cường đại như ngài gần như có thể sánh, bằng tam đại Man Hoang Thần Tổ, làm sao lại nghe lời một nhân loại?

Trong quá trình Minh. Đế lẩn trốn còn không ngừng cầu xin tha thứ.

- Đại nhân. Ngài nói muốn điều kiện gì mới có thể tha cho ta?

Minh. Để nào còn phong độ cao thủ, khóc lóc van xin.

- Trình tự của chủ nhân ta há là người có thể thăm dò? Tam đại Man Hoang Thần Tổ ở trước mặt hắn cũng phải cung cung kính kính.

Con chó nhỏ hừ lạnh nói.

Thiên Đế ở trên Luân Hồi Tinh Bảo nghe lời này không khỏi hoảng sợ: Dương Phàm này rốt cục có lai lịch bối cảnh gì, con chó nhỏ cường đại như vậy đều xưng hắn là chủ nhân. Tam đại Thần Tổ chí cao vô thượng của Man Hoang cũng phải cung kính với hắn.

Minh. Để cảm thấy hoảng sợ, mắt thấy bị con chó nhỏ càng đuổi càng gần.

Nhưng đột nhiên động tác truy kích của con chó nhỏ đột nhiên ngừng lại, đồng tử co rút nhìn chằm chằm phía trước.

Bá!

Một bóng người hư vô xuất hiện trong gió lốc không gian, lộ ra một nam nhân cương nghị cao ngất.

Khoảnh khắc hắn xuất hiện, gió lốc không gian và không gian loạn lưu của giới ngoại đột nhiên ngừng lại.

Con chó nhỏ ngừng lại không đuổi theo nữa.

- Người trở về đi.

Nam nhân cương nghị giống như nhận thức con chó nhỏ, chớp chớp mắt cười nói.

- Người sớm không tới, muộn không tới còn cướp “quái” của ta. (từ trong game online: ks - killing steal A_A)

Con chó nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, thân hình nhoáng lên biến mất.

- Hắc hắc, cướp “quái” sao?

Nam nhân cương nghị đứng tại chỗ đánh giá Minh. Để đầy vẻ hứng thú.

- Người là ai?

Minh. Để run giọng nói, không gian bốn phía bị một cỗ lực lượng phá diệt bá đạo giam cầm.

Linh hồn của hắn không hiểu run lên, ngay cả ý niệm chạy trốn cũng không thể trôi dạt.

- Ta là ai?

Khóe miệng nam nhân cương nghị nhếch lên, trong lòng bàn tay hiện lên một đoàn quang điểm màu tử kim gần như hư vô.

- Là lão ba!

Trương Du Vũ trong Tinh bảo nhảy nhót nói.

- Thì ra là hắn.

Dương Phàm đột nhiên nghĩ tới một trong ba nam tử trong Đại Thiên thần tháp.

- Hư Không Hỏa Diễm. Người là Phệ Thiên Ma Thần... Trương Hằng!

Minh. Để sợ hãi tới cực điểm, cả người lập tức phủ phục xuống.

Phốc!

Chỉ thấy trong đoàn Hư Không Hỏa Diễm kia phân ra một điểm sáng lớn như con nòng nọc rơi xuống trên người Minh. Để.

- A

Thân thể Minh. Để lập tức bị hỏa diễm vô hình nuốt trọn, cho dù hắn hóa thân vạn ngàn cũng bị Hư Không Hỏa Diễm thiêu đốt.

Chỉ nháy mắt thân thể và khí tức Minh. Để hoàn toàn tiêu tan, giống như chưa từng xuất hiện.

1160. Chương 1107: Vạn Kiếm Chúc Mừng.

Tiếng kêu thê thảm của mình Để thậm chí từ giới ngoại truyền đến Luân Hồi Tinh Bảo ở Thiên giới.

Đám người Thiên Thu Vô Ngân, Vô Song, Thiên Đế, Hồ Phi đều hoảng sợ thất sắc.

- Dĩ nhiên là hắn... Nhân vật duy nhất vượt qua Tổ thần trong vô số giới này.

Hồ hấp của Thiên Đế bỗng nhiên dồn dập, trong mắt lộ ra kính sợ và ngưỡng mộ vô cùng.

- Dương thúc, tiểu Thần, lão ba ta tới!

Tiểu Vũ hưng phấn nhảy nhót nói.

Trên mặt Dương Phàm tuy có chút kinh ngạc nhưng bình thường hơn đám người Thiên Đế rất nhiều.

Có thể trở thành một trong ba người vĩnh hằng bất diệt cuối cùng của đại thế giới, thực lực há là người bình thường có thể thăm dò?

- Chủ nhân, Trương Hằng tới. Hắn là người tu luyện bộ công pháp nghịch thiên thứ nhất Luyện Thiên Hóa Địa, tu vi sớm vượt qua Tổ thần.

Con chó nhỏ dè dặt nói với Dương Phàm.

- Từ lúc hắn xuất hiện ta liền biết lai lịch của hắn. Trương Hằng sao?

Khóe miệng Dương Phàm gợi lên nụ cười.

Ngay khi hắn nhìn vào nam tử cương nghị kia, trong mắt đối phương cũng hiện ý cười nhìn về phía hắn.

Khoảnh khắc hai trông mắt đối diện, Dương Phàm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết.

- Ba người.

- Toàn bộ đại thế giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Thanh âm như tới tức bóng đêm vĩnh hằng lại một lần nữa quanh quẩn trong đầu Dương Phàm.

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau giống như bạn cũ gặp lại.

Bá!

Chỉ một bước Trương Hằng từ giới ngoại bước vào giới nội.

Một bước hồi hốt khiến cho hệ thống thất giới giống như hư vô.

... Không cần Phá giới.

Thiên Đế trên Luân Hồi Tinh Bảo kinh hãi trong lòng, không khỏi hút sâu một ngụm khí lạnh.

Sau đó lại một bước Trương Hằng tiến vào Luân Hồi Tinh Bảo, nhìn thoáng qua Lâm Chung.

Lâm Chung cao giọng nói:

- Bạn cũ Trương Hằng tới chúc mừng, chúc tân lang tân nương bạch đầu giai lão. Lễ vật... Bỏ gốc lấy ngọn. Bỏ gốc lấy ngọn?

Đây là lễ vật gì?

Mọi người trong Luân Hồi Tinh Bảo đều ngẩn ra.

- Dương huynh đệ, tại hạ Trương Hằng có lễ. Chúng ta từng quen biết, thân như huynh đệ máu mủ.

Trong mắt Trương Hằng lộ ra ý cười, một bước nhẹ nhàng tới trước mặt Dương Phàm.

Thân như huynh đệ máu mủ?

Dương Phàm thoáng ngần ra, nghĩ đến dẫn đạo giả Quách Phong trong Đại Thiên thần tháp cung kính xưng mình là Dương thúc. Ngay cả Trương Du Vũ lần đầu tiên gặp mặt cũng từng gọi mình là Dương thúc.

- Trương huynh. Sớm nghe đại danh của người, cũng đoán trước sẽ cùng người

gặp mặt. Lại không nghĩ rằng sẽ gặp ở hôn lễ.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra thần sắc vui mừng.

Một ngày trong vô số giới năm tương lai sau này, hẳn cùng Trương Hằng đều là một trong ba người còn sót lại của thế gian.

Tình hữu nghị trong cô tịch vô tận cuối cùng khó thể tả bằng lời.

Khoảnh khắc cùng Trương Hằng bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Dương Phàm giống như có thêm rất nhiều thứ đang dần dần hiểu thấu.

Sau khi đạt tới một trình tự nào đó, ràng buộc của thời không sẽ càng ngày càng nhỏ.

Chính như Thiên Thu Vô Ngân dung hợp ba hóa thân đại biểu quá khứ, hiện tại, tương lai trực tiếp vượt qua hai trình tự đạt tới Hỗn độn thiên giai.

- Ha ha! Hôm nay là ngày đại hôn của Dương huynh đệ, ta liền tặng lễ vật “Bỏ gốc lấy ngọn”.

Trương Hằng cười dài một tiếng, vừa dứt lời vỗ một chưởng về phía Dương Phàm.

Khoảnh khắc hần xuất trường, trong thiên địa ngưng đọng một cỗ khí tức phá hủy vạn vật.

Không gian, thời gian, Luân hồi, nhân quả, số mệnh... Mọi quy tắc lực lượng đều bị lực lượng cường đại tới mức nghịch thiên kia tan biến.

Mà đôi đồng tử của nam nhân kia đột nhiên hóa thành màu bạc, ngạo thị thiên địa nhìn xuống sinh linh.

Đôi đồng tử màu bạc bỗng nhiên khiến Dương Phàm nghĩ tới cặp mắt màu bạc giống như thần linh đột nhiên hiện ra khi Vũ Văn Hâm cử hành nghi thức Tinh Tôn tại Tinh Thần Tháp Cực Bắc.

Một chưởng Trương Hằng đánh ra thông thả như thế lại khiến mọi người trong Tinh bảo kinh hãi run rẩy.

Sau đó đôi đồng tử màu bạc đột nhiên biến thành màu vàng sau đó chuyển thành màu tử kim, cuối cùng là một vùng xám tím hư vô trống vắng.

Ba!

Lực lượng một chưởng không một tia tiết ra ngoài, lại không bị ràng buộc bởi không gian thất giới.

Theo lý thuyết một chưởng như thế ít nhất có thể phá giới, nhưng là không gian giới diện lại giống như hư vô không hề có chút ảnh hưởng gì.

Linh hồn Dương Phàm như lọt hổ bang, bị khí tức hủy diệt thôn phệ bao phủ.

Lực lượng một chưởng này của đối phương lại càng gây nên sự cộng minh đối với lực lượng Tiên Hồng trong cơ thể.

Nếu ngành kháng một chưởng này chỉ sợ bị thôn phệ tiêu diệt trong nháy mắt thậm chí sẽ lan đến căn nguyên Mệnh Hạch.

Dưới khí cơ dẫn dắt, Dương Phàm hít sâu một hơi trong mắt lóe sáng tinh quang. Một cỗ lực lượng bác đại tự nhiên từ cả thế giới Mệnh Hạch trào ra tụ vào bàn tay.

Lực lượng một chưởng này gần như ngưng tụ toàn bộ lực lượng của đại thụ Diễn sinh, tương đương với vạn lần lực lượng lúc đỉnh nhất của Dương Phàm.

Vạn lần!

Nói cách khác, một chưởng này miếu sát Hỗn độn thiên giai đều không thành vấn đề.

Thình thịch!

Hai chưởng giao nhau nhưng không có hủy diệt kinh thiên như trong tưởng tượng mà ngược lại yên lặng dính liền cùng một chỗ.

Trong phút chốc Dương Phàm cảm thấy dường như lực lượng của mình rót vào một cái động không đáy, như nước lũ tràn vào trong đó, cùng lực lượng hủy diệt thôn phệ của Trương Hằng giao hòa cùng một chỗ.

- Không tốt!

Hắn thâm kinh hô, lại thấy ý cười trên mặt Trương Hằng mang theo vài phần thiện ý.

Ngay tại khoảnh khắc sau đó Dương Phàm đột nhiên phát hiện lực lượng hủy diệt thôn phệ của Trương Hằng cùng lực lượng căn nguyên sinh cơ của Tiên Hồng Quyết giao hòa cùng một chỗ, hư không biến mất.

gặp mặt. Lại không nghĩ rằng sẽ gặp ở hôn lễ.

Trên mặt Dương Phàm lộ ra thần sắc vui mừng.

Một ngày trong vô số giới năm tương lai sau này, hắn cùng Trương Hằng đều là một trong ba người còn sót lại của thể gian.

Tình hữu nghị trong cô tịch vô tận cuối cùng khó thể tả bằng lời.

Khoảnh khắc cùng Trương Hằng bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Dương Phàm giống như có thêm rất nhiều thứ đang dần dần hiểu thấu.

Sau khi đạt tới một trình tự nào đó, ràng buộc của thời không sẽ càng ngày càng

Chính như Thiên Thu Vô Ngân dung hợp ba hóa thân đại biểu quá khứ, hiện tại, tương lai trực tiếp vượt qua hai trình tự đạt tới Hỗn độn thiên giai.

- Ha ha! Hôm nay là ngày đại hôn của Dương huynh đệ, ta liền tặng lễ vật “Bỏ gốc lấy ngọn”.

Trương Hằng cười dài một tiếng, vừa dứt lời vỗ một chưởng về phía Dương Phàm.

Khoảnh khắc hắn xuất trường, trong thiên địa ngưng đọng một cỗ khí tức phá hủy vạn vật.

Không gian, thời gian, Luân hồi, nhân quả, số mệnh... Mọi quy tắc lực lượng đều bị lực lượng cường đại tới mức nghịch thiên kia tan biến.

Mà đôi đồng tử của nam nhân kia đột nhiên hóa thành màu bạc, ngạo thị thiên địa nhìn xuống sinh linh.

Đôi đồng tử màu bạc bỗng nhiên khiến Dương Phàm nghĩ tới cặp mắt màu bạc giống như thần linh đột nhiên hiện ra khi Vũ Văn Hâm cử hành nghi thức Tinh Tôn tại Tinh Thần Tháp Cực Bắc.

Một chưởng Trương Hằng đánh ra thông thả như thế lại khiến mọi người trong Tinh bảo kinh hãi run rẩy.

Sau đó đôi đồng tử màu bạc đột nhiên biến thành màu vàng sau đó chuyển thành màu tử kim, cuối cùng là một vùng xám xịt hư vô trống vắng.

Ba!

Lực lượng một chưởng không một tia tiết ra ngoài, lại không bị ràng buộc bởi không gian thất giới.

Theo lý thuyết một chưởng như thế ít nhất có thể phá giới, nhưng là không gian giới diện lại giống như hư vô không hề có chút ảnh hưởng gì.

Linh hồn Dương Phàm như lọt hố bang, bị khí tức hủy diệt thôn phệ bao phủ.

Lực lượng một chưởng này của đối phương lại càng gây nên sự cộng minh đối với lực lượng Tiên Hồng trong cơ thể.

Nếu ngành kháng một chưởng này chỉ sợ bị thôn phệ tiêu diệt trong nháy mắt thậm chí sẽ lan đến căn nguyên Mệnh Hạch.

Dưới khí cơ dẫn dắt, Dương Phàm hít sâu một hơi trong mắt lóe sáng tinh quang. Một cỗ lực lượng bác đại tự nhiên từ cả thể giới Mệnh Hạch trào ra tụ vào bàn tay.

Lực lượng một chương này gần như ngưng tụ toàn bộ lực lượng của đại thụ Diễn sinh, tương đương với vạn lần lực lượng lúc đỉnh nhất của Dương Phàm.

Vạn lần!

Nói cách khác, một chương này miếu sát Hỗn độn thiên giai đều không thành vấn đề.

Thành thịch!

Hai chương giao nhau nhưng không có hủy diệt kinh thiên như trong tưởng tượng mà ngược lại yên lặng dính liền cùng một chỗ.

Trong phút chốc Dương Phàm cảm thấy dường như lực lượng của mình rót vào một cái động không đáy, như nước lũ tràn vào trong đó, cùng lực lượng hủy diệt thôn phệ của Trương Hằng giao hòa cùng một chỗ.

- Không tốt!

Hắn thâm kinh hô, lại thấy ý cười trên mặt Trương Hằng mang theo vài phần thiện ý.

Ngay tại khoảnh khắc sau đó Dương Phàm đột nhiên phát hiện lực lượng hủy diệt thôn phệ của Trương Hằng cùng lực lượng căn nguyên sinh cơ của Tiên Hồng Quyết giao hòa cùng một chỗ, hư không biến mất.

Trương Hằng thôn phệ lực lượng của hắn, tu vi tăng trưởng.

Dương Phàm không khỏi hoảng sợ. Trong thiên địa lại có loại công pháp bậc này, dựa vào thôn phệ để tăng trưởng tu vi.

Nhưng tương phản là sau khi Dương Phàm “Kính dâng” lực lượng của mình, tu vi lại đột nhiên tăng mạnh như tên lửa.

Chỉ trong khoảnh khắc, Dương Phàm liền thấy tu vi tăng lên vùn vụt không hề hạn chế.

Bình thường tu vi tiến triển cực nhanh, có thể dùng một ngày ngàn dặm để hình dung.

Nhưng giờ phút này tu vi Dương Phàm đột nhiên tăng lên như vậy, dùng một ngày ức vạn dặm cũng không đủ để hình dung.

Ba...`m

Hai chương giao nhau dường như trải qua vĩnh hằng nhưng lại giống như chỉ chớp mắt.

Rốt cục Trương Hằng lỏng tay ra.

Dương Phàm rũ tay xuống, nhắm chặt hai mắt dường như đắm chìm trong một loại ý cảnh nào đó.

Trong thế giới Mệnh Hạch đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đại thụ Diễn Sinh lớn lên tới mức độ đáng sợ mười vạn tám ngàn trượng mà chi nhánh vô số. nở đầy đóa hoa tiên diễm cùng với số lượng quả ngàn ngàn vạn vạn đếm không xuể.

Dương Phàm chỉ cảm thấy tu vi của mình tăng trưởng không chỉ ngàn lần, thể giới Mệnh Hạch vốn trở thành một thể giới riêng giờ phút này lại mở rộng vạn lần.

Sinh linh trong thế giới Diễn Sinh giống như được trải qua ngàn vạn năm phát triển, diễn sinh ra số lượng triệu ức vạn sinh linh chủng tộc, so với hệ thống thất giới cũng không thua kém chút nào.

Dương Phàm chú ý tới quả trên đại thụ Diễn Sinh đều đã chín, chín nẫu tới cực

Vô hình trung trong nháy mắt hắn từ Diễn Sinh hậu kỳ bước vào Diễn Sinh đại viên mãn.

Đạt tới Diễn Sinh đại viên mãn cũng liền ý nghĩa cách cảnh giới Hóa Vô Kỳ tiếp theo cũng chỉ nửa bước.

Thậm chí nếu Dương Phàm nguyện ý chỉ cần một lần bề quan có thể bước vào Hóa Vô Kỳ “tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả”.

Dương Phàm đạt tới Diễn Sinh đại viên mãn, tu vi thực lực có thể sánh với Hỗn độn thiên giai.

Nếu lại bước tiếp một bước vậy chẳng phải là vượt qua Hỗn độn thiên giai?

Thật lâu sau Dương Phàm mở mắt, trong mắt thoáng hiện ra một tia hoàn toàn hiểu ra, nói với Trương Hằng:

- Cảm ơn!

Lúc này hắn đột nhiên hiểu được vì sao lúc ban đầu Tiên Hồng Quyết đi theo con đường y đạo, chú trọng ảo nghĩa bác ái thiên hạ, kính dâng vô tư.

Trương Hằng tu luyện Luyện Thiên Hóa Địa có thể thông qua thôn phệ vô tận để lớn mạnh chính mình.

Hắn chỉ cần thôn phệ hủy diệt là có thể gia tăng thực lực của mình.

Mà Tiên Hồng Thánh Quyết của Dương Phàm lại hoàn toàn trái ngược, tương sinh tương khắc với hắn.

Một người thôn phệ hủy diệt, một người kính dâng sáng tạo.

Trương Hằng mỉm cười nhìn hắn:

- Độ khó tu luyện của ngươi lớn hơn so với ta, huống chỉ còn là chính mình thôi diễn ra công pháp tiếp theo.

Từ độ khó tu luyện mà nói, hủy diệt đơn giản hơn so với sáng tạo.

Con đường tu luyện của Dương Phàm quả thật khó khăn hơn Trương Hằng rất nhiều.

- Mời Trương huynh vào tiệc, đa tạ lễ vật của ngươi.

Dương Phàm khách khí nói.

Dương Thần rất nhanh nhẹn đi tới:

- Trương bá bá, mời bên này.

Trương Du Vũ thè lưỡi, rụt rè đứng ở phía sau.

- Ngươi ở bên ngoài cũng chơi đủ rồi, có rảnh về địa cầu, mụ mụ ngươi nhớ ngươi đó!

Trương Hằng phân phó.

- Dạ, lão ba. Con cũng nhớ mụ mụ.

Tiểu Vũ bộ dạng đứa con ngoan ngoãn.

Lúc Trương Hằng đi tới bàn khách quý, Thiên Đế lập tức đứng lên, khom mình thi lễ:

- Tại hạ Thiên cổ ra mắt Trương đại nhân.

Thái độ của Thiên Đế có thể nói là cực kỳ cung kính, lại còn chủ động nhường chỗ ngồi.

Đột nhiên chúng cường giả tại quảng trường hôn lễ đều tròn mắt.

Trong cảm nhận của bọn họ, Thiên Minh nhị đế chính là chí cao vô thượng của thất giới.

Nhưng hiện nay Thiên Đế cao cao tại thượng lại kính sợ người này như thế, xưng là đại nhân.

Trương Hằng gật gật đầu, cười nói:

- Tu vi ngươi không tầm thường. Hàng năm ở Man Hoang Tổ Giới hắn là nhận thức một bằng hữu của ta. Hắn tên Vũ Vô Cực.

- Vũ Vô Cực!

Thiên Đế rung mình một cái, thần sắc ngày càng sợ hãi:

- Hắn là một trong ba Thần Tổ Man Hoang, đánh khắp Tổ giới không địch thủ. Tiểu nhân cũng chỉ vãn vãn may mắn gặp mặt một lần, nào dám nói là nhận thức.

Sau đó hôn lễ còn phải tiếp tục tiến hành.

Tiểu Vũ mặt mũi đỏ bừng đi lên lễ đài thủy tinh chủ trì hôn lễ.

- Tiếp theo, tân lang cùng tân nương trao tín vật đính ước.

- Nhất bái thiên địa!

- Nhị bái cao đường!

- Phu thê giao bái!

Hôn lễ long trọng chưa từng có trong thất giới được đẩy tới cao trào, dường như cũng sắp kết thúc.

Nhưng chính vào thời điểm cuối cùng, Vô Song đột nhiên đứng dậy, trên người phát ra một cỗ kiếm khí vô thượng của Kiếm đạo chi tổ.

Kiểm khí chí cao vô thượng xuyên qua toàn bộ thất giới.

Choeng... Choeng...

Tất cả kiếm khí trong thất giới phàm là đạt tới cấp bậc Tiên khí trở lên đều bỏ qua ràng buộc cả không gian, ngay lập tức có mặt.

Chỉ thấy ực ực vạn vạn kiếm khí rậm rạp như châu châu, che phủ trời đất, lóe ra màu sắc huyền lệ vạn phần.

Dáng người áo trắng như tuyết đứng lặng giữa không trung, một tay chậm rãi nâng lên.

Theo động tác của hắn, ực ực vạn vạn kiếm khí huyền lệ đủ mọi màu sắc rất nhanh tạo thành một chữ “Hĩ” trong thiên địa.

Sau đó lại là một bộ phận kiếm khí xếp thành chữ “Hĩ” thứ hai.

Cuối cùng hai chữ “Hĩ” dính vào cùng một chỗ.

Trong không gian thất giới, ực vạn kiếm khí trong tiếng ngân vang phát ra khí tức vui mừng, hợp thành một chữ “Song Hĩ” to lớn che trời.

- Vô Song trừ kiếm ra không có gì khác, cuối cùng coi đây như lễ, đưa tặng chúc phúc. Khiến cho ực vạn kiếm khí con dân của thất giới chúc mừng cầu phúc cho các người.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí vui mừng lan khắp thất giới.

1161. Chương 1108: Xuyên Qua Thất Giới

ực vạn kiếm khí chúc mừng khiến cho bầu không khí vui mừng lan khắp thất giới và cũng đẩy cho buổi hôn lễ long trọng này tới cao trào.

Trên quảng trường hôn lễ vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, vô số người bị bầu không khí vui mừng dào dạt lây lan.

- Thật là lãng mạn a!

Trong cặp mắt xinh đẹp của Tiểu Vũ lóe ra ánh sao.

- Dương Phàm này thật là thiên chi kiêu tử. Một buổi hôn lễ chấn động thất giới, lại có nhiều cường giả không thể tưởng tượng đến cổ động.

Trong mắt Phách Cửu Thiên thần sắc phức tạp.

Tuy rằng hắn là cường giả nghịch thiên siêu cấp, đôi mắt thất giới bể ngẫm vô địch nhưng giờ phút này lại cảm thấy mình chỉ là một vị khách nhỏ bé không đáng kể ở nơi này.

Buồn cười chính là lúc trước hắn còn vọng tưởng bằng vai phải lứa với Dương Phàm.

- Hôn lễ hoành tráng như vậy, từ thái cổ tới nay cũng chỉ thấy lần đầu tiên. Cường giả tới làm khách thậm chí vượt qua bất kỳ thời khắc đỉnh nào trong lịch sử thất giới.

Đám người Vân Tiêu Đại Đế, Man Hoàng cảm khái nói.

Choeng choeng!

Trong tiếng ngân vang vui mừng của ức vạn kiếm khí, đám người Dương Phàm, Hồ Phi cũng có chút ngạc nhiên nhìn phía nam nhân áo trắng như tuyết.

Ai lại nghĩ tới Vô Song luôn cao ngạo lãnh khốc cũng có một chiêu này.

- Tân lang tân nương vào động phòng...

Trương Du Vũ cuối cùng tuyên bố khiến cho hôn lễ long trọng này đi vào bế mạc.

Chúng khách quý vẫn chưa đã nghiền, cũng không lập tức rời đi.

Vào lúc ban đêm, trong bầu không khí ấm áp của ánh nến hồng, Dương Phàm cùng hai nữ nhân âu yếm nhất trong cuộc đời này ngồi ở trên giường.

Dương Phàm ngồi ở giữa, Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao chia ra ngồi hai

Hắn cầm tay hai vị tân nương dùng chìm sa cá lặn đều không đủ để hình dung, trong lòng đầy ấm áp và thỏa mãn.

Khoảnh khắc động phòng cuối cùng, ba người lại trầm mặc không nói.

Ngửi mùi thơm nhạt bất đồng khiến tâm thần ngây ngất trên người hai vị thê tử, Dương Phàm thỏa mãn trước nay chưa từng có, đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của họ.

Trên mặt hai nàng lặng yên ửng đỏ, nhắm mắt lại dựa vào lòng Dương Phàm.

Dương Phàm không khỏi cảm khái. Cuộc đời tới lúc này còn cầu gì nữa?

- Vũ Tịch, Thi Dao. Các nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đi tới cuối cùng. Cho dù là thiên địa hủy diệt, chúng ta cũng sẽ gặp lại ở thế giới mới.

Trong mắt Dương Phàm thần quang sáng ngời mà kiên định, trong lòng thâm nhủ.

Vào vô số giới năm sau, Đại Thiên thế giới này tận thế, thiên địa hủy diệt chỉ còn ba sinh linh cuối cùng có thể tồn tại. Sinh linh khác cho dù cường đại như Hỗn độn thiên giai đều không thoát khỏi số kiếp này.

Ấm áp cùng khoái hoạt giờ phút này khiến Dương Phàm càng quý trọng.

Rất nhanh hắn ôm hai vị thê tử nằm xuống giường.

Hai thân thể mềm mại “ôn hương noãn ngọc” lẳng lặng nằm trên giường, mắt đẹp khẽ khép, lông mi run lên, như cánh hoa mặc chàng hái.

Dương Phàm đầu tiên là đưa tay khẽ nâng cầm Vân Vũ Tịch, một bàn tay khác dọc theo thân thể thần tiên cao quý chậm rãi trượt xuống, nhẹ thoát y phục, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại của ái thê hơi cứng đờ.

Nghĩ đến với thân phận Cửu Công chúa cao cao tại thượng của nàng ở Thiên giới, thân thể băng thanh ngọc khiết chưa từng bị nam nhân dùng phương thức thân mật xấu hổ như thế chạm vào.

Bàn tay Dương Phàm tiến vào trong áo, vuốt ve thân thể thần tiên thánh khiết như hoa sen không nhiễm mùi bùn, mỗi một tác da thịt đều tuyết trắng trơn bóng mềm mại như hòn ngọc tinh xảo đẹp đẽ nhất thế gian này.

Dương Phàm tận lực làm động tác của mình dịu dàng, không muốn lần đầu tiên của Vân Vũ Tịch sinh ra thống khổ.

Khi tay hắn tìm đến vùng cỏ non thần bí nơi thân dưới Vũ Tịch liền nghe thấy một tiếng ngâm yêu kiều, hắn liền ôm chặt Vũ Tịch khẽ hôn lên ngọn thánh phong no đủ phát ra dự hoặc vô cùng, một bàn tay khác

từ trên bờ vai tuyết trắng trơn bóng trượt xuống hai bờ hường đồn đầy đà co giãn. Ngay sau đó, vận mệnh cứng ngắc dừng đứng mang theo một tia ấm nóng chậm rãi tiến vào...

Chỉ thấy hàng mây liễu của Vũ Tịch khẽ nhú, cắn chặt răng lộ ra một tia thống khổ, cũng không kìm nổi phát ra một tiếng kiêu ngâm êm tai như tiếng trời.

Giờ khắc này trong phòng xuân quang dào dạt, mờ mịt mộng ảo, dục tiên dục tử, làm người ta ao ước.

Đêm động phòng, Dương Phàm thỏa mãn cùng khoái hoạt chưa từng có, cùng hai nàng thay nhau tiến vào cao trào.

về lực bộc phát Dương Phàm không am hiểu nhưng lực kéo dài của hắn đối khắp Đại Thiên thể giới không ai có thể sánh bằng.

Bận rộn hơn nửa đêm, trên mặt Dương Phàm sinh ra một tia thương tiếc, ôm hai thân thể hoàn mỹ lặng yên đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Dương Phàm tinh thần phấn chấn, đi ra khỏi phòng.

Khách khứa khắp nơi trên Luân Hồi Tinh Bảo đã về hơn nửa.

- Trương bá bá người ở đâu?

Dương Phàm hỏi.

- Trương bá cùng Tiểu Vũ tối hôm qua rời đi, nói là về địa cầu. Cũng dặn con chuyển lời ngày sau có cơ hội có thể tới đó làm khách.

- Làm khách?

Dương Phàm cười cười:

- Sẽ có cái ngày đó...

Ngày thứ hai sau hôn lễ kết thúc.

Thiên Thu Vô Ngân là người đầu tiên nói lời từ biệt, đơn thương độc mã Phá giới mà đi Man Hoang Tổ Giới.

Hắn cũng từng mời Dương Phàm cùng đi nhưng Dương Phàm cự tuyệt.

- Man Hoang Tổ Giới, ta cũng muốn đi cùng người nhưng hiện tại chưa đến

Dương Phàm thở dài thật dài.

Hắn đã đạt tới Diễn Sinh đại viên mãn, chỉ thiếu một bước là có thể tấn chức Hóa Vô Kỳ siêu việt thiên cổ.

Tuy nhiên trước đó trong lòng Dương Phàm còn lưu luyến cổ thổ của mình.

Thất giới là cổ hương của hắn, đặc biệt là Bắc Tàn Phàm giới.

Với trình tự hiện nay của Dương Phàm, hơi thi triển thủ đoạn khiến Luân Hồi Tinh Bảo phủ xuống Phàm giới.

Mặt ngoài Tinh bảo quanh quần một Tầng hư ảnh luân hình màu sắc huyền lệ.

Nhiều cường giả như vậy tiến vào Phàm giới lại không ảnh hưởng đến kết cấu của không gian nơi này.

Tinh bảo tới đại lục Phàm giới, đi Đại Tàn, Bắc Tàn một chuyến, cũng ngang qua Nội Hải.

Bạn cũ từng quen biết ít ỏi không mấy người.

Dương Phàm dẫn đệ tử Phó Tuyết lên Tinh bảo.

Nghĩ đến đệ tử Phó Bình, Dương Phàm chưởng khống lực lượng Luân hồi khiến cho trí nhớ kiếp trước của hắn thức tỉnh.

- Sư tôn, tỷ tỷ, mọi người đều ở đây a!

Phó Bình vừa tỉnh lại liền nhìn thấy hai người thân nhất của kiếp trước. Luân Hồi Tinh Bảo ở lại Bắc Tần mấy năm.

Dương Thần đoán được phụ thân khẳng định sắp rời thất giới.

- Chuẩn bị xuất phát đi!

Một ngày kia dưới sự phân phó của Dương Phàm, Luân Hồi Tinh Bảo đảo qua cổ thổ Bắc Tần.

Trong đầu Dương Phàm nhớ tới rất nhiều người từng gặp qua, hiện tại có lẽ bọn họ không còn tồn tại cũng có lẽ đi lên con đường vận mệnh không biết.

Những người đó chung quy là khách quý đường, sẽ không phát sinh qua lại gì.

Dương Phàm nhắm mắt, đưa Luân Hồi Tinh Bảo bay đến Ngoại Hải mới dừng lại.

Vị trí Tinh bảo hạ xuống là một hòn đảo nhỏ mây mù lượn lờ.

- Vận khí chúng ta thật sự quá tốt, không ngờ gặp phải Vân Tiên Đảo trong truyền thuyết của Ngoại Hải.

Gần hòn đảo có mấy chục tu sĩ Hóa Thần Kỳ, Hợp Thể Kỳ bộ dạng vô cùng hưng phấn. Nhưng giờ phút này một bóng đen thật lớn từ trời cao hạ xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, sợ tới mức hồn vía lên mây, bị Tinh Không Thành Lũy kinh thể hãi tục từ thượng giới dọa sợ, gây nên một bầu không khí khủng hoảng.

Trong Vân Tiên Đảo, một nam nhân ăn mặc kiêu ngo sinh bay ra, chính là Tư Đồ trưởng lão.

- Tư Đồ trưởng lão, chúng ta tới nói lời từ biệt.

Bên cạnh Dương Phàm xuất hiện bóng hình xinh đẹp của Vân Vũ Tịch cùng Đặng Thi Dao. Dáng người thanh nhã thoát tục như tiên khiến chúng tu sĩ Phàm giới phía dưới tâm thần điên đảo giống như trong mơ.

Tư Đồ trưởng lão thần sắc phức tạp nhìn đoàn người Dương Phàm, thật lâu sau mới chấp tay nói:

- Lão phu chúc các người bạch đầu giai lão. lên đường bình yên.

Lúc này Dương Phàm cũng đã nhìn ra Tư Đồ trưởng lão này dĩ nhiên là phân thân của một Tiên Đế thượng giới, bởi vì tinh, thần dấu vết với Vân Tiên Đảo mà không thể dễ dàng rời đi.

- Bản tôn của ta từ rất lâu trước kia đã ngã xuống trong trận tranh đoạt Tạo Hóa Thần Khí. Phân thân này là lưu lại sau khi đấu tranh với Ma đầu hai giới.

Tư Đồ trưởng lão cười khổ nói.

Dương Phàm gật đầu cười nói:

- Trước khi ta rời đi sẽ thu tất cả Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận.

Trên thực tế chỉ có hần hiểu được sự tồn tại của Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận này đều vì cung cấp nguồn huyết mạch và tinh, huyết cho Ma vực giết chóc.

Mà Tề Thiên Phệ Huyết Đại Trận ở Đông Thắng Đại Lục lại càng là trọng yếu nhất.

Mục đích của ma vực giết chóc là sàng lọc ra một cá thể mạnh nhất trong chém giết tiến hóa với ma vật, dùng Nghịch Thần Thuế Thiên Huyết đạt tới mức độ sánh ngang Thiên Minh nhị đế.

Nếu có thể đạt tới bước đó, nguyện vọng của Luân Huyết Đại Đế coi như hoàn thành.

Chỉ là Nghịch Thần Huyết cho dù là Đại Đế cũng khó thể chịu đựng.

Ai có thể tưởng tượng được Tư Đồ trưởng lão này chỉ là một phân thân còn sót lại, bản tôn đã diệt.

Nếu không phải căn nguyên thần hồn của lão đã dung hợp cùng Vân Tiên Đảo thì chỉ sợ cũng tan biến cùng bản tôn.

Nhưng điều này cũng đã định Tư Đồ trưởng lão không thể thoát khỏi ràng buộc của Vân Tiên Đảo.

Dương Phàm nghĩ một hồi, từ đại thụ Diễm Sinh nhặt một chiếc lá xanh, bấm tay bắn ra hóa thành một tầng sáng xanh dịu dàng dung nhập vào Vân Tiên Đảo.

Tư Đồ trưởng lão đột nhiên cảm giác trên Vân Tiên Đảo có thêm một cỗ sinh cơ và tạo hóa vô cùng tận, nhưng lại bác đại ôn hòa.

- Lá cây Diễm Sinh này ít nhất có thể cho người tu luyện đến trình tự Đại Đế trong vòng trăm vạn năm, hơn nữa hòn đảo này sẽ trở thành thân thể của người. Nếu người hiểu ra tạo hóa trong đó, ngày sau vượt qua Đại Đế đạt tới Phá Thiên cảnh cũng nằm trong tầm tay.

Dương Phàm lại cười nói.

Tư Đồ trưởng lão cảm kích không thôi, lập tức cúi đầu nói lời cảm tạ.

Đợi khi lão khom người, Luân Hồi Tinh Bảo đã biến mất không còn hình dạng.

Sau một lát, Luân Hồi Tinh Bảo xuất hiện ở Vân Thiên đại lục, Tinh Thiên thể giới.

Lần này Dương Phàm tới cổ thổ của kiếp thứ hai.

Phụ thân Dương Lâm, mẫu thân Nam Cung Nguyệt, ca ca Dương Cương, Dương Đông của kiếp thứ hai cũng đều yên lặng bước lên cổ thổ.

Đối với kiếp thứ hai cảm tình của Dương Phàm hơi nhạt một chút. Nhưng phần nhân quả này hẳn sẽ tiếp tục kéo dài. Mấy ngày sau Luân Hồi Tinh Bảo lại hóa thành một vệt sáng huyền lệ đi tới Phật giới.

Tinh bảo vừa mới tới, chúng cường giả Phật giới kinh hãi run sợ: Sát tinh này lại tới nữa?

Nếu Dương Phàm cố ý muốn gây rối, ai có thể cản trở.

- Trận chiến ngày đó khiến Phật giới tàn phá hỗn độn, phế tích khắp nơi. Ta tới chấm dứt nhân quả này.

Dương Phàm vung một tay lên, một chiếc lá xanh hóa thành ức vạn hạt mưa hạ xuống Phật giới với khu vực Linh Sơn làm trung tâm.

Thoáng chốc, trên Linh Sơn tàn phá có vô số đá vụn tổ hợp cùng một chỗ, một lần nữa khép lại rồi sau đó “tân sinh”. Linh Sơn phát ra Phật lực linh khí vô tận, so với dĩ vãng thì cường thịnh hơn vài phần.

Các vị đại năng Phật giới do Niêm Ngọc Quan m đứng đầu đồng loạt hai tay hợp thập, cúi đầu thật sâu hướng Tinh bảo.

Không ở lại Phật giới lâu, Luân Hồi Tinh Bảo lại đi Yêu giới một chuyến, gặp gỡ Man Hoàng.

Dương Phàm đồng dạng tặng một phiến lá. Hiện giờ đại thụ Diễm Sinh cao tới mười vạn tám ngàn trượng, chi nhánh vô số, hoa nở lá rụng. Một phiến lá đối với Tiên Đế Đại Đế mà nói có vô tận tạo hóa, nhưng đối với Dương Phàm mà nói lại nhỏ bé không đáng kể.

1162. Chương 1109-1110: Tân Minh Đế

Hành trình Phật giới khiến Dương Phàm chấm dứt một đoạn nhân quả.

Một kiếm Phá giới lúc trước khiến không gian Phật giới núi sông thoát phá, tàn phá khắp nơi, sổ mệnh giảm mạnh.

Tuy nhiên lúc này một phiến lá xanh Diễm Sinh khiến cho linh khí và sổ mệnh của Phật giới hồi phục cường thịnh đến đỉnh, thậm chí càng cường đại hơn dĩ vãng.

Luân Hồi Tinh Bảo đi qua Phật giới tiến vào Minh giới trong hạ tam giới.

- Phụ thân. Đường như Minh giới không có ai quen.

Dương Thần hơi khó hiểu nói.

- Ha ha, ai nói không có? Hơn nữa ta tới giới này còn có một việc cần làm.

Dương Phàm cho Luân Hồi Tinh Bảo hạ xuống một vùng biển hung hiểm ở Minh giới.

Nơi này là Hoàng tuyền tử hải danh tiếng lấy lòng của mình giới, chứa chấp tất cả hung linh, âm sát khí. Từ ngoài vào trong từng bước tăng mạnh.

Khu vực vành ngoài của Hoàng tuyền tử hải đã là Chân Tiên khó tới gần.

về phần khu vực trung tâm ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không dám tới gần.

Cường giả dưới Tiên Đế tiến vào đa phần là có đi không về.

Sự có mặt của Luân Hồi Tinh Bảo khiến vô số ác quỷ hung sát nơi Hoàng tuyền tử hải run rẩy không thôi.

Nên biết bản thân tài liệu của Luân Hồi Tinh Bảo có thể sánh ngang Thần khí đỉnh cấp, Tinh Nguyên Lô ở nơi trung tâm lại càng dung hợp Hỗn độn nguyên thạch đạt tới cấp bậc Tạo Hóa Thần Khí.

Uy áp của Thần khí đủ khiến cho ức vạn hung linh phủ phục run rẩy, cực âm tử khí trong Hoàng tuyền tử hải cũng khó thể tới gần mấy may.

Nơi Tinh bảo hạ xuống vừa khéo có một hòn đảo sương mù lượn lờ.

Khí âm sát bốn phía đảo vượt qua ngoại giới gấp trăm lần, lại bị trận pháp cực kỳ inh bao phủ, Tiên Đế bình thường đều khó thể nhận ra sự tồn tại của nó.

Khoảnh khắc Tinh bảo hạ xuống, một cỗ uy áp to lớn khôn cùng khiến sinh linh trên đảo run sợ không yên.

- Luân Hồi Tinh Bảo!

Trong đại diện trung tâm hòn đảo, một Ma Đế anh tuấn tà dị đột nhiên biến sắc mặt.

- Cửu u Ma Đế, chẳng lẽ ngươi không chào đón lão bằng hữu?

Tiếng cười dài của Dương Phàm truyền đến.

Lời nói này nếu để cho cường giả khác của mình giới biết nhất định kinh hãi vô cùng.

Cửu u Ma Đế ở Minh giới chính là nhân vật nổi tiếng, hơn nữa còn là Đại Đế mới tấn chức trăm vạn năm trước, một thân Cửu u Ma Công kinh sợ cổ kim.

Có lẽ xưng hán là Cửu u Đại Đế càng thích hợp hơn.

Cửu u Ma Đế đại danh鼎鼎 lấy không ngờ lại không có chết mà ẩn cư nơi Hoàng tuyền tử hải hung hiểm nhất Minh giới.

- Dương Phàm. Kế hoạch đoạt thiên đã chấm dứt, ngươi cũng là một trong những người tham gia. Hôm nay ngươi đến phủ đệ của ta, chẳng lẽ muốn báo cừu ngày trước?

Dáng người thon dài tà dị của Cửu u Ma Đế hiện thân trước Luân Hồi Tinh Bảo.

Lúc này, thần sắc của hán nhìn phía Dương Phàm khá phức tạp.

Nhớ ngày đó, đối phương chẳng qua là một quân cờ trong “Kế hoạch đoạt thiên”. Ai có thể đoán được người này có thể đạt tới mức độ ngạo thị hoàn vũ, thiên hạ vô địch như hiện giờ.

Vù!

Hồ Phi từ trong Tinh bảo bay ra, lạnh lùng nhìn Cửu u Ma Đế. Mặc dù giữa hai người không có huyết hải thâm cừu chân chính gì nhưng phản cảm của Hồ Phi đối với Cửu u Ma Đế không cần phải hoài nghi.

Lúc bị Hồ Phi nhìn chằm chằm, Cửu u Ma Đế cảm thấy một cỗ khí tức khiến linh hồn sợ hãi run rẩy, ngay cả ý niệm phản kháng cũng không thể trỗi dậy.

Nên biết thân thể mới được tạo ra giờ phút này của Cửu u Ma Đế chính là khí lực Ma Thân.

- Trước khi Luân Huyết Đại Đế rời đi từng dặn ta không nên làm khó ngươi, mà bản thân Dương mỗ cũng không có ý tưởng này.

Dương Phàm mỉm cười nói.

Cửu u Ma Đế nghe vậy thở ra một hơi nhẹ nhõm, dẫn hai người vào đảo.

- Chắc rằng Tiên Hồng Đạo Tổ tới hàn xá sẽ không chỉ muốn gặp bản tôn của ta chứ?

Cửu u Ma Đế đi thẳng vào vấn đề.

- Ha ha. Trên thực tế ta tới Minh giới quả thật muốn gặp bản tôn của ngươi. Đây chỉ là một trong những nguyên nhân.

Khóe miệng Dương Phàm hơi nhếch lên, đầy hứng thú đánh giá Cửu u Ma Đế.

Nhớ ngày đó khi ở đại lục Phàm giới, Cửu u Ma Đế là nhân vật thần thoại bậc nào khiến người ta nhìn lên mà sợ hãi.

Ngay cả ma công ban đầu Dương Phàm tu luyện cũng tới từ Cửu u Ma Đế.

Công kích và thần thông thời kỳ đầu của Tiên Hồng Quyết cũng không rõ rệt, mà Cửu u Ma Công lại hoàn toàn bù đắp được điểm yếu của Dương Phàm.

Cửu u Ma Đế nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nhưng Dương Phàm giờ phút này quả thật khiến hắn phải nhìn lên.

- Lần này tới còn có một chuyện muốn thương lượng cùng ngươi...

Dương Phàm thấp giọng nói.

- Ý ngươi là... ngôi vị Minh Đế?

Cửu u Ma Đế hoảng sợ tâm thần run lên.

Minh Đế, đó nhưng là chúa tể chí cao vô thượng của thất giới!

- Minh Đế đã bị bằng hữu của ta tiêu diệt. Hiện nay hạ tam giới như quần long vô chủ, thế tất khiến cho thất giới mất cân bằng. Ta cũng không muốn sau khi rời đi lại khiến cổ hươu của mình lâm vào hỗn loạn.

Dương Phàm thần nhiên nói.

- Vậy ý của ngươi là...?

Trong lòng Cửu u Ma Đế ngầm dự đoán: Dương Phàm hơn phân nửa là muốn đến đỡ một vị tân Minh Đế.

Ý tưởng này thật sự là đáng sợ. Đối là Tiên Đế, Đại Đế khác ngay cả nghĩ cũng không dám.

- Minh Đế chết có quan hệ nhân quả trực tiếp với ta, cho nên ta mới chuẩn bị thu thập cục diện rối rắm này.

Dương Phàm lại trầm ngâm nói:

- Nhưng muốn đảm đương ngôi vị Minh Đế ít nhất phải có thực lực Phá Thiên cảnh thậm chí là Hỗn độn thiên giai. Cho nên, ta tính để phân thân của ta - Thạch Thiên Hàn tọa trấn ngôi vị Minh Đế.

- Thạch Thiên Hàn?

Lời nói vừa dứt, một “Ma nhân” dữ tợn cao lớn siêu việt Ma thần đứng ở trước mặt hai người.

Giờ phút này khi Cửu u Ma Đế đối mặt Thạch Thiên Hàn, trong lòng khí lạnh lan tràn. Khí tức trên người này so với Minh Đế cũng không hơn kém nhiều.

“Dương Phàm này thật là khủng bố. Một phân thân nho nhỏ cũng đạt tới Hỗn độn thiên giai”.

Trong lòng Cửu u Ma Đế nổi lên sóng gió ngập trời.

- Chắc rằng với uy vọng của ngươi phụ trợ hắn trở thành Tân Minh Đế của hạ tam giới hẳn là không thành vấn đề hả?

Dương Phàm hỏi.

- Tuyệt đối không thành vấn đề.

Cửu u Ma Đế không cần nghĩ ngợi đáp.

Một cường giả thực lực Hỗn độn thiên giai cho dù toàn bộ cường giả của hạ tam giới cùng xuất hiện cũng không phải đối thủ.

- Để làm thù lao, vật này tặng cho ngươi!

Trong tay Dương Phàm hiện lên một phiến lá Diễn Sinh xanh biếc trong suốt giống như hư ảnh dung nhập thân thể Cửu u Ma Đế.

Cửu u Ma Đế chỉ cảm thấy trong cơ thể sinh ra tiềm lực cùng tạo hóa vô tận, trong lòng mừng rỡ.

- Nếu một ngày ngươi có thể đạt tới Phá Thiên cảnh, có thể để Thạch Thiên Hàn nhường ngôi vị Minh Đế này cho ngươi.

Dương Phàm lại cười nói, trong mắt có vài phần thâm ý.

Trong lòng Cửu u Ma Đế khẽ nhảy dựng: “Chẳng lẽ Dương Phàm biết trong tay mình còn có một giọt Nghịch Thần Huyết?”

Là bằng hữu tốt nhất của Luân Huyết Đại Đế ở thế giới này, trước khi rời thất giới tự nhiên sẽ tặng thứ quý báu nhất cho hắn.

Để phân thân Thạch Thiên Hàn ở lại, Dương Phàm trở về Luân Hồi Tinh Bảo, trong nháy mắt rời Minh giới.

Kết quả không đến mấy ngày, một tin tức chấn động thất giới truyền khắp hoàn

Từ sau khi mình cổ ngã xuống, Tân Minh Đế Thạch Thiên Hàn ngồi lên ngôi vị tối cao của hạ tam giới, ngang hàng cùng Thiên Đế.

Lúc đầu Thạch Thiên Hàn đăng cơ ngôi vị Minh Đế lọt vào chất vấn nghi ngờ, nhưng theo thủ đoạn thiết huyết của Cửu u Ma Đế cùng với Tân Minh Đế bày ra thực lực Hỗn độn thiên giai khiến chúng cường giả thất giới tâm phục khẩu phục.

Chính như Dương Phàm dự đoán trước, Thạch Thiên Hàn thuận lợi trở thành Tân Minh Đế.

- Chuyện trong thất giới cơ bản xử lý hòm hòm rồi, ta cũng nên xung kích cảnh giới tiếp theo Hóa Vô Kỳ. Còn có một chuyện cuối cùng kia nữa...

Dương Phàm thì thảo luận lắm bầm.

1163. Chương 1111: Lão Đạo Thần Bí

Sự biến mất của Dương Phàm không tạo nên nhiều gợn sóng đối với thất giới hoàn vũ. Biết chuyện này cũng chỉ vền vẹn số ít nhân vật cấp bậc Đại Đế trở lên.

Phân thân Thạch Thiên Hàn tọa trấn hạ tam giới, trở thành Minh Đế chí cao vô thượng của thất giới.

Đối với sự biến mất của bản tôn, Thạch Thiên Hàn không một chút gợn sóng, chỉ là trong lòng càng thêm ngưng trọng và kính sợ.

Vô thượng Thiên đình, Tinh Thiên thể giới.

Cảm quan của Thiên Đế thẩm thấu thất giới hoàn vũ, thần sắc phức tạp nói:

- Dương Phàm, không nghĩ tới ngươi lại có thể siêu việt Hỗn độn thiên giai, hóa thân ngàn vạn có mặt khắp nơi. Đại Thiên Tu Di Trụ này còn có gì là ngươi không làm được?

Trên Luân Hồi Tinh Bảo chỉ có Hồ Phi nhận thấy được khí tức của Dương Phàm biến mất nhưng trong lòng hắn cũng không lo lắng nhiều.

Hắn mơ hồ phát hiện, tuy Dương Phàm biến mất khỏi thể gian nhưng lại giống như ở ngay cạnh mình.

Chúng thân hữu khác bao gồm cả Đặng Thi Dao cùng Vân Vũ Tịch cũng không biết tin tức Dương Phàm hóa thân ngàn vạn.

Cứ như thế năm tháng từ từ trôi qua, nháong cái đã mấy vạn năm.

Mấy vạn năm tu luyện bề quan đối với đám đại năng thượng giới mà nói cũng không tính là gì.

Chỉ là đám thân hữu của Dương Phàm đã cảm giác thấy hơi kỳ quái.

- Dĩ vãng phụ thân bề quan nhiều nhất là mấy ngàn năm hơn vạn năm, vài vạn năm như thế này vẫn là phá lệ lần đầu tiên.

Một ngày kia, Dương Thần nhân nhĩ không có chuyện gì, tìm tới mẫu thân cùng Vân di, nói với vẻ hơi bất mãn.

Mấy vạn năm gần đây Luân Hồi Tinh Bảo ngao du thất giới hoàn vũ, qua lại thể giới rộng lớn, cuộc sống thật tiêu dao tự tại.

Tuy nhiên vài vạn năm du lịch, danh lam thắng cảnh trong thất giới hoàn vũ đã gần như xem hết.

Ví dụ như đám hậu bối Dương Thần, đã có đủ lịch duyệt, ánh mắt cao xa hơn, không còn giới hạn trong thất giới rộng lớn vô biên từng ở trong lòng nữa.

- Thật muốn đi thể giới ngoài thất giới một chút.

Dương Thần rầu rĩ không vui nói, trong lòng cũng rất nhớ cô gái ở nơi xa xôi

Từ tỷ lệ thời gian mà tính, thất giới qua một trăm vạn năm thì thể giới địa cầu mới qua một vạn năm.

Mặc dù hẩn ở bên này vượt qua mấy vạn năm, ở bên thể giới Trương Du Vũ lại chỉ mới qua không tới một tháng.

- Trước khi tướng công bề quan từng dận, nếu sau khi Vô thượng Thiên đình mở ra mà hẩn còn không xuất quan, chúng ta có thể tự rời thất giới hoàn vũ.

Đặng Thi Dao khẽ cười nói.

- Lần này Dương đại ca bề quan, thời gian quả thật dài hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều.

Vân Vũ Tịch khẽ nhún đôi mày thanh tú, cho dù nàng vận chuyển thần thông cũng không nắm được dấu hiệu cụ thể, nhưng cũng may có thể xác định Dương Phàm không xảy ra chuyện gì.

Không nói thất giới hoàn vũ, cho dù dôi mất cả Đại Thiên hoàn vũ cũng không có mấy người có thể uly hiếp đến sinh mệnh Dương Phàm.

Lại chờ đợi mấy ngàn năm, Vô thượng Thiên đình của thượng tam giới mở ra trước thời hạn.

Vô thượng Thiên đình tái hiện Tinh Thiên thể giới, cường giả thượng tam giới tập hợp, ngay cả một số người trên Luân Hồi Tinh Bảo đều được mời.

Chẳng những như thế, ngay cả Cửu Minh địa ngục nơi hạ tam giới cũng phải người đến mời người trên Tinh bảo tới làm khách.

Đối với điều này, Tinh bảo phái đại biểu đồng thời giám gia sự kiện Vô thượng

Thiên đình cùng Cửu Minh địa ngục.

Vô thượng Thiên đình cùng Cửu Minh địa ngục thuộc về hai trận doanh đối lập của thất giới.

Từ xưa đến nay không có thế lực nào dám đồng thời tham gia sự kiện của hai trận doanh.

Hoặc là thuộc về thượng tam giới hoặc là thuận theo hạ tam giới. Không có thế lực nào có tư cách bảo trì trung lập.

Nhưng hiện nay Luân Hồi Tinh Bảo lại phá vỡ lệ thường này.

Chẳng những như thế, bất kể là Vô thượng Thiên đình hay là Cửu Minh địa ngục đều tôn sùng đại biểu mà Luân Hồi Tinh Bảo phái đi như thượng khách, cung cung kính kính.

Trên Vô thượng Thiên đình, Long Hoàng Tổ giữ im lặng không nói gì, vẫn đang bị cường giả các nơi bài xích.

Mà chân chính ra ngoài dự đoán của vô số cường giả chính là chủ nhân của Luân Hồi Tinh Bảo - vị Tiên Hồng Đạo Tổ sáng lập thần thoại truyền kỳ kia lại không xuất hiện.

Vừa không xuất hiện ở Vô thượng Thiên đình cũng không hiện thân nơi Cửu Minh địa ngục.

Nghiêm nhiên hần giống như thành một nhân vật siêu nhiên trong thất giới.

Chỉ có số ít đại năng thất giới khẽ nói riêng với nhau, thảo luận chuyện có liên quan sự biến mất của Dương Phàm.

Sự kiện Vô thượng Thiên đình cùng Cửu Minh địa ngục chẳng qua kéo dài nửa năm rồi chấm dứt, so với hôn lễ long trọng trước đó thì khá ảm đạm.

Mà ngay sau thịnh hội mười ức tám ngàn vạn năm một lần của thất giới, Luân Hồi Tinh Bảo tồn tại siêu nhiên được chú ý lặng yên rời khỏi thất giới ở một góc hẻo lánh.

Luân Hồi Tinh Bảo hôm nay dưới sự cố gắng chung của Đặng Thi Dao, Thiên tượng cùng tượng sư gần như đạt tới cấp bậc Tạo Hóa Thần Khí, mà Tinh Nguyên Lô lại càng mơ hồ đạt tới phạm trù Hỗn Độn Thiên Khí.

Rời thất giới hoàn vũ đối với Luân Hồi Tinh Bảo mà nói không tổn nhiều hơi

Mặc dù Luân Hồi Tinh Bảo rời đi vô cùng yên lặng nhưng cũng kinh động Thiên, Minh nhị đế cùng với một số ít Đại Đế ở giới diện gần đó.

- Thất giới chung quy không giữ được chân Luân Hồi Tinh Bảo.

Vân Tiêu cung Tinh Thiên thể giới, Vân Tiêu Đại Đế âm thầm thở dài, trong lòng ông tuy có chút dao động nhưng chung quy không hạ được quyết tâm.

- Chúng thân hữu của Dương Phàm thật khiến người ta ao ước. Du lịch khắp thất giới, lại tính toán đi du lịch Đại Thiên thể giới sao?

Cửu u Ma Đế nhìn theo Tinh bảo rời đi, trên mặt có vài phần yêu thích ngưỡng mộ cùng phức tạp.

Không có bao nhiêu người chú ý tới, ở hai địa phương này của thất giới xuất hiện một ít dị tượng.

Bắc Tàn Nội Hải, một con giao long toàn thân xanh biếc đột nhiên hiện lên trên không hải vực, hóa thân thành một nam nhân vô cùng bình thường.

Sự xuất hiện của hắn khiến trong một giới này dâng lên một đợt dao động mật

Một tia khí tức riêng biệt hơi tràn ra, chỉ nháy mắt tất cả yêu thú của Nội Hải thần phục.

Một con giao long không biết lai lịch có thể khiến cho ức ức vạn vạn yêu thú thần phục, trong đó còn bao gồm hạng Thần thú có được huyết thống Chân long.

Đồng thời cỗ khí tức này còn không ngừng khuếch tán, lan tràn toàn bộ Phàm giới.

- Rốt cục ta là ai, vì sao trong đầu lại có trí nhớ như vậy...

Nam nhân toàn thân hoa văn xanh ngọc, trong mắt lúc đầu hiện ra một tia mê mang rồi sau đó ánh mắt như hồ nước bị ánh bình minh xua tan sương mù, thanh minh trong suốt.

- Thì ra là thế.

Thật lâu sau, nam nhân đột nhiên mở mắt, chỉ một bước từ Nội Hải tới Ngoại Hải vực.

Tu vi hắn rõ ràng vượt qua trình tự Chân Tiên lại có thể bình yên tồn tại ở thể giới này.

Không bao lâu, nam nhân hoa văn xanh ngọc đi tới Vân Tiên Đảo được coi là truyền kỳ của Ngoại Hải vực.

- Tư Đồ lão bằng hữu, đã lâu không gặp.

Nam nhân tiến vào một khu rừng trúc trên Vân Tiên Đảo, khoe miệng nhếch lên một tia cười khê.

- Người là...

Tư Đồ trưởng lão chấn động. Trong giới này không ngờ có người có thể vô thanh vô tức tiến vào nơi ở của mình.

Có thể khẳng định, đây là lần đầu tiên lão gặp mặt nam nhân này.

Sau đó không lâu, ở hải vực của Tinh Thiên thể giới, một ngọn sóng ngập trời khiến cho Tứ hải rung chuyển.

Ngọn nguồn chấn động này lại đến từ Cửu Long Cung.

Một thiếu niên trán có hình xăm xanh, đầu có sừng xanh dưới sóng biển kinh thiên làm nền, từ từ lơ lửng giữa không trung.

- Thanh nhi!

Trong Cửu Long Cung, Long Hoàng Tổ kinh hô một tiếng, trên mặt hiện đầy vẻ kinh ngạc không thể tin.

Tám vạn năm trước Long Hoàng Tổ đã tuyệt tử tuyệt sinh, nhưng sau đó lại cưới vợ mới, sau đó không lâu sinh ra ba nam hai nữ.

Mà Ngao Thanh Long trước mắt lại là tôn tử (cháu đích tôn) duy nhất của hắn.

- Thật không nghĩ tới, nhân quả Luân hồi lại sinh ra kết quả như thế.

Thiếu niên kia mỉm cười, lại có vẻ rất hồ hởi.

Đã từng có một nhân vật ngạo thị hoàn vũ nhìn xuống thiên địa, khiến cho Long Hoàng Tổ tuyệt tử tuyệt sinh.

Mà hiện nay, chính hắn lại đeo vận mệnh trở thành tôn tử duy nhất của Long Hoàng Tổ.

- Gia gia chớ sợ. Con chỉ là đột nhiên ngộ đạo, một lần từ Tiên Đế nhất trọng vượt qua đến cảnh giới cường giả nghịch thiên.

Ngao Thanh Long hơi thi lễ với Long Hoàng Tổ.

Long Hoàng Tổ lại cười đến không ngậm được miệng. Tên tôn tử này thật là kỳ tài có một không hai, thời gian mấy vạn năm liền đột phá đến cảnh giới cường giả nghịch thiên, dường như đạt tới trình độ cường giả nghịch thiên siêu cấp.

- Nếu là như thế, ngày sau tôn tử này của ta vị tất không thể...

Trong mắt Long Hoàng Tổ lóe thần quang.

Ngao Thanh Long rất hiểu chuyện, vẻ mặt tôn kính và tươi cười cùng Long Hoàng Tổ trở về Cửu Long Cung.

Hắn rốt cục là Dương Phàm trước kia hay là Ngao Thanh Long thân tôn tử của Long Hoàng Tổ hiện giờ? Hoặc chỉ là một hóa thân đơn thuần?

Dương Phàm chân chính, lại ở nơi nào?

Rốt cục Dương Phàm nào mới là hắn chân chính?

Sau đó một lát, ở một thể giới cách thất giới hoàn vũ không biết xa xôi bao nhiêu.

Đập vào mắt là đô thị mộng ảo ánh đèn mê ly.

Vù vù!

Ngẫu nhiên một hai cái xe bay xẹt qua không trung, dưới màn đêm từng tòa nhà cao tầng sắt thép nở rộ ánh đèn các màu sắc rực rỡ.

Ở trên đỉnh một tòa nhà cao tầng cấp chín sao lớn nhất Hoa Hạ, ba nam tử nhàn nhã thích ý ngồi ở trong “Vườn hoa trên trời” được xưng là xa hoa hưởng thụ nhất nhìn lên bầu trời sao rực rỡ vô ngần, nhìn xuống đô thị phồn hoa ánh đèn như mê như say dưới chân.

Trong đó một nam nhân đeo kính có vẽ hào hoa phong nhã bưng một chén thủy tinh, có chứa chất lỏng màu lam lỏng lánh, cười nói:

- Dương Phàm. Rất vui sau khi về địa cầu lại được gặp người.

- Xin gọi ta là Dương Phi.

Thanh niên nho nhã mặc âu phục nghiêm chỉnh nói.

Nam nhân nhã nhặn đeo kính nao nao, hình như có chút khó hiểu.

Ai có thể nghĩ tới nam nhân nhã nhặn đeo kính trước mắt này chính là Luân Huyết Đại Đế trước kia của thất giới.

- Ha ha! Hóa Vô Kỳ của Tiên Hồng Thánh Quyết thật sự là khó tin. Hắn là Dương Phàm nhưng không thể đại biểu Dương Phàm hoàn chỉnh.

Trương Hằng ở bên cạnh cười ha hả.

- Các vị tán gẫu thật là náo nhiệt a.

Trương Du Vũ thanh xuân tươi trẻ mặc quần soóc siêu ngắn cười hi hi đi tới, đưa tới vô số ánh mắt kinh diễm.

Phía sau Tiểu Vũ còn có một nữ nhân tuyệt mỹ xuất trần mặc váy ngắn, không hề có chút son phấn nào lại khiến người ta hít thở không thông.

Đây là một mỹ nữ tuyệt đối có thể sánh với Vân Vũ Tịch.

- Tuyết Dung, muội cũng tới rồi.

Trương Hằng ha ha cười, vội vàng đứng dậy nói với Dương Phi:

- Đây là thê tử của ta, Ninh Tuyết Dung.

Dương Phàm đứng lên, bắt tay với Ninh Tuyết Dung:

- Xin chào Ninh tiểu thư.

Ba nam hai nữ ngồi cùng một chỗ, nói cười vui vẻ.

Đợi đến lúc chia tay, Trương Hằng cười hắc hắc với Dương Phi:

- Ngàn vạn lần đừng có quên giữ một tấm Luân Hồi Thiếp cho thê tử cùng con gái của ta, còn có bọn Quách Phong nữa.

- Tất nhiên!

Dương Phàm gật đầu nói:

- Nhưng số lượng Luân Hồi Thiếp là có hạn.

- Hiểu rồi, tận tâm là được.

Dứt lời, mấy người liền chia tay.

Thế giới không giống nhau có Dương Phàm không giống nhau.

Bọn họ vừa thuộc về riêng mình lại thuộc về Dương Phàm, lại không phải là Dương Phàm hoàn chỉnh.

Mà ở nơi trung tâm của Đại Thiên vũ trụ: Man Hoang Tổ Giới.

Nơi này đồng dạng có biến hóa không tầm thường.

Thanh niên thần bí Diệp Phàm bề quan trăm ngày, thân hình đột nhiên hóa thành cầu vồng trắng xẹt qua bầu trời đại lục hoang dã rộng lớn như một ngôi sao băng sáng rực.

Nhưng mà, đây chỉ là một giây lóe sáng của sao băng.

Chỉ lóe sáng một chớp mắt, bóng Diệp Phàm liền biến mất khỏi thế giới này.

Ngay sau đó, hắn tiến vào một thế giới màu xanh vô hạn.

- Là người!

Diệp Phàm đứng yên ở thế giới xanh ngắt như hư vô này, nhìn về xa xa.

- Ta có một nhân gieo một hạt giống, mượn tay của người kết ra một quả.

Ở cuối tầm nhìn đi ra một lão đạo sĩ nhếch nhác, dường như có thể thấy được vẻ cười gian ở trên mặt.

1164. Chương 1112: Đại Thiên Ngày Tận Thế

- Ta có một nhân gieo một hạt giống, mượn tay của người kết ra một quả.

Thanh âm già nua mờ mịt quanh quẩn trong thế giới màu xanh vô hạn này.

Lão đạo sĩ nhếch nhác đổi diện đi tới chính là lão đạo sĩ từng thoáng hiện trong đầu khi Dương Phàm tấn chức uẩn Chứng Kỳ trước kia.

Chuẩn xác mà nói, lão chính là lão đạo thần bí để lại một bộ Tiên Hồng Quyết không trọn vẹn.

- Ta tên là Diệp Phàm.

Thanh niên nhấn mạnh.

- Diệp Phàm cũng được, Dương Phàm cũng thể, đều chỉ là một danh hiệu. Chính như ta, từng hóa thân Hồng Quân, Hồng Mông, Thái Nhất, Thái Sơ, Đại Thiên... không dưới ba ngàn cái tên. Đương nhiên còn không thể đánh đồng với hóa thân ngàn vạn chân chính của người.

Trong vẻ mặt của lão đạo sĩ nhếch nhác như có một vẻ tiêu sái.

- Mấy vạn năm rồi cục ta mới thức tỉnh., cách bước cuối cùng Quy Nguyên Kỳ cũng chỉ có một bước. Người tìm ta có chuyện gì?

Diệp Phàm đạm mạc nói.

- Một bước cuối cùng, không vội không vội. Trước mắt là chuyện trọng yếu nhất, người cũng đừng quên.

Lão đạo sĩ nhếch nhác vuốt râu cười.

- Làm sao có thể quên! Vì nó, ta bỏ việc chinh chiến Man hoang đại lục cùng bằng hữu, thậm chí mấy vạn năm qua còn xa rời người thân.

Nam nhân tên Diệp Phàm trước mắt so với đám người nam nhân hoa văn xanh ngọc, Ngao Thanh Long, Dương Phi hình như có chút bất đồng, nhưng không khác biệt về bản chất.

- Hắc hắc, vậy là tốt rồi.

Về tiên phong đạo cốt của lão đạo sĩ nhếch nhác biến mất không còn, thần tình, có thể thấy được vài phần đáng khinh.

Đối với điều này, Diệp Phàm đã nhìn mãi thành quen.

- Tuy nhiên, trước đó ta muốn chân chính hiểu biết chuyện kia.

Dương Phàm đột nhiên nói.

- Ba người.

- Toàn bộ đại thể giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Thanh âm như tới tở cuối của hắc ám vĩnh hằng hiện lên trong đầu Diệp Phàm.

- Không thành vấn đề.

Ý niệm lão đạo sĩ khẽ động, Diệp Phàm liền phát hiện hai người tiến vào một thể giới u ám hỗn loạn.

Toàn bộ thể giới u ám không ánh sáng, khắp nơi đều là triều tịch nguyên lực hỗn loạn vô cùng.

Thiên địa đang rung chuyển, không gian như muốn vỡ tan như bọt biển mòng

Lực lượng hủy thiên diệt địa có mặt khắp mọi nơi, bùng nổ ở bất kỳ chỗ nào đều có được lực lượng vượt qua lực Phá giới gấp trăm vạn lần.

Hơn nữa cổ lực lượng hủy thiên diệt địa này còn đang không ngừng mở rộng tăng lên không biết đến khi nào.

Trong hình ảnh hiện ra một giới diện hỗn độn vỡ nát, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy khá quen mắt.

- Nơi này là thất giới?

Hắn kinh hô một tiếng, mơ hồ thấy được hai bóng người đang chặt vật gãy

Một bóng người trong đó là một Ma nhân đội trời đạp đất, quanh thân quanh quần nguyên lực hỗn độn đáng sợ, dường như con thuyền nhỏ bất kỳ lúc nào cũng có thể hủy diệt trong gió lốc thổi quét toàn bộ thể giới kia.

Thạch Thiên Hàn!

Trong mắt Diệp Phàm chợt lóe tinh quang, tắc lưỡi kỳ quái:

- Không gian thất giới có thể kéo dài đến tận tận thể của thất giới!

- Có sự chiếu cố hết mực của người, nơi cổ hương sao có thể dễ dàng tiêu vong trong vài giới niên?

Lão đạo sĩ nhếch nhác cười nhạo nói.

Diệp Phàm gật gật đầu. Hắn chưởng khống căn nguyên sinh mệnh sẽ không để thất giới hoàn vũ dễ dàng bị diệt vong.

Một bóng người gãy dựa khác lại là chúa tể tối cao của thượng tam giới - Thiên Đế Thiên cổ.

Hai nhân vật cấp bậc Hỗn độn thiên giai chỉ gãy dựa một lát đã dần dần bị Hỗn Độn Phong Bạo xé thành bụi phấn, ngay cả linh hồn tâm ấn đều bị nghiền thành hạt nhỏ, khiến cho Diệp Phàm kinh hãi run sợ.

- Nếu là linh hồn tâm ấn tan biến, vậy sinh linh sẽ hoàn toàn tử vong, không có khả năng hồi sinh.

Diệp Phàm đầy vẻ hồi hộp nói.

Không gian lại nhanh chóng xuyên qua, trong hình ảnh chỉ còn lại một số ít nhân vật cấp bậc Hỗn độn đang gãy dựa trong Hỗn Độn Phong Bạo có mặt khắp mọi nơi.

- Hỗn độn là lực lượng căn nguyên nhất. Loại gió lốc này sẽ phá hủy mọi trật tự đã có, bao gồm không gian, thời gian, vật chất, sinh mệnh vạn vật...

Lão đạo sĩ nhếch nhác thở dài, trong thanh âm có vài phần bất đắc dĩ.

Diệp Phàm thì lại im lặng không nói gì.

Rất nhanh hắn thấy được ở trong vũ trụ nơi có địa cầu, một bóng người quen thuộc hóa thành hạt nguyên thủy trong Hỗn Độn Phong Bạo.

- Luân Huyết Đại Đế.

Diệp Phàm khẽ hô một tiếng.

Cho dù là văn minh khoa học kỹ thuật phát triển như thể giới địa cầu, đạt tới trình độ có thể thoải mái “Không gian khiêu vũ”, thậm chí hoàn toàn nắm giữ “Gien”, nhìn thấu bản chất vạn vật thậm chí là xuyên qua thời không thì cũng không có sức phản kháng dưới Hỗn Độn Phong Bạo.

Ức ứ vạn vạn sinh linh chủng tộc trong cảnh tượng không gian tan biến như bọt biển, rất nhanh chìm vào một màn tối đen.

Ngay sau đó hình ảnh lại xuyên qua đến Man Hoang đại lục, trung tâm khởi nguyên của Đại Thiên thể giới.

Trên Man Hoang đại lục, lúc đầu có mấy trăm sinh linh giãy dụa trong Hỗn Độn Phong Bạo, chỉ qua một lát chỉ còn lại sáu người.

Sáu người đó đều là cấp bậc Thần tổ.

Dương Phàm tập trung nhìn vào, nhận ra mấy người trong đó: Hồ Phi, Vô Song, Thiên Thu Vô Ngân, Vũ Vô Cực...

Mấy người còn lại sau cùng đều là Thần tổ trên Man Hoang đại lục, thực lực cao hơn Hỗn độn thiên giai không chỉ một bậc.

Nhưng mà cường đại như hạng Thần tổ cũng không kiên trì được bao lâu dưới Hỗn Độn Phong Bạo uy lực tăng lên vô cùng.

Chỉ trong giây lát đã chết ba bốn người.

- Hồ Phi, Vô Song!

Diệp Phàm xiết chặt nắm tay, nín thở, trơ mắt nhìn Hồ Phi cùng Vô Song tan thành mây khói, sau đó hóa thành dạng hạt nguyên thủy.

Mà trước đó chúng thân hữu trên Luân Hồi Tinh Bảo cũng tan biến như bọt biển, với thần thông của Diệp Phàm trong đầu lại càng hiện ra quá trình, chúng thân hữu chết đi không hề có sức phản kháng.

Hai Thần tổ còn giãy dụa đấu tranh cuối cùng là Thiên Thu Vô Ngân cùng Vũ Vô Cực.

Sự cường đại của hai người này vượt qua sự tưởng tượng của Diệp Phàm, kiên trì nhiều hơn những Thần tổ khác hẳn nửa canh giờ. Nhưng cuối cùng ba hóa thân của Thiên Thu Vô Ngân tan rã giải thể, ma khí hỗn độn kinh sợ bát hoang của Vũ Vô Cực cũng trở về nguyên bản, phát ra tiếng thét dài không cam lòng.

Diệp Phàm nhìn mà kinh hồn động phách.

Trơ mắt nhìn vô số không gian, vật chất, sinh linh bao gồm bằng hữu, người thân, chí ái lần lượt chết đi không còn một ai. Đó là loại thê lương đáng sợ cỡ nào?

- Chúng ta đi nơi nào, chẳng lẽ không thể ngăn cản?

Diệp Phàm hít sâu một hơi.

Lão đạo sĩ khẽ cười, ý niệm vừa động hai người tiến vào một không gian gió lốc đỏ thẫm cắn nuốt thiên địa.

- Nơi này là... Tiên Hồng Không Gian.

Dương Phàm có thể từ trong thể giới bị phá thành mảnh nhỏ này cảm nhận được khí tức còn sót lại của Tiên Hồng Không Gian. Chỉ thấy nơi căn nguyên của Tiên Hồng Không Gian có ba bóng người: Một đạo sĩ tiên phong đạo cốt, một nam nhân cương nghị tay nâng cổ tháp, một nam nhân nho nhã phong độ.

Ba người này chính là lão đạo sĩ, Trương Hằng, Dương Phàm.

Ở trung tâm ba người là nơi bắt nguồn của Hỗn Độn Phong Bạo, có thể thấy được một động khẩu màu xám không ngừng run rẩy vạn vạo cắn nuốt thiên địa.

Trên người lão đạo sĩ nhếch nhác nở rộ ánh sáng Tam Thiên hỗn độn, trực diện với trung tâm của Hỗn Độn Phong Bạo khổng lồ kia.

Hai mắt Trương Hằng hóa thành một mảnh hư vô trống vắng, một quang sáng trong suốt bao phủ nơi bắt nguồn của gió lốc, ngay cả lực hỗn độn bản nguyên cũng có thể cắn nuốt.

Hai tay Dương Phàm mở ra, căn nguyên sinh mệnh vô hạn lóe lên vạn ngàn dải sáng rực rỡ, sương mù tỏa ra màu sắc kỳ dị rót vào thân thể hai người.

Sinh linh cuối cùng của đại thể giới đúng là đang liên thủ trấn áp ngọn nguồn của Hỗn Độn Phong Bạo.

- Chung quy không được, xem nhẹ uy lực của ngày tận thế Đại Thiên. Cho dù chúng ta có thể trấn áp nhất thời cũng không thể kéo dài trọn đời. Cho dù ta hao tổn tâm cơ có được hai đồng bọn mạnh mẽ nhưng vẫn vô lực xoay chuyển trời đất như cũ. Thôi, thôi. Cuối cùng cũng có thêm hai đồng bọn...

Lão đạo sĩ nhếch nhếch thở dài, trong lời nói lộ ra bất đắc dĩ thật sâu.

Có thể mơ hồ thấy được lệ quang nơi khóe mắt Trương Hằng cùng Dương Phàm, đầy vẻ bi thống, cũng thở ra một hơi.

Ầm

Ngay khoảnh khắc bọn họ buông xuôi, Hỗn Độn Phong Bạo cuồng bạo vạn lần trong khoảnh khắc hầu như nuốt hết toàn bộ Đại Thiên Tu Di Trụ.

Trong thể giới hắc ám tuyệt đối chỉ còn lại một góc bình yên cuối cùng.

Cho dù Hỗn Độn Phong Bạo mạnh thêm vạn lần đảo qua trên người ba người lại không cách nào tạo thành thương tổn thực chất.

Đại Thiên vũ trụ, ba sinh linh cường đại cuối cùng, chân chính vĩnh hằng bất diệt, bế nghe ngàn đời.

- Ba người!

- Toàn bộ đại thể giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Thê lương, cô tịch, bất lực, hắc ám...

1165. Chương 1113: Luân Hồi Thiếp.

- Toàn bộ thể giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Diệp Phàm hoặc gọi là Dương Phàm đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, hắn chăm chú nhìn đạo sĩ nhếch nhếch:

- Tạo hóa đại đạo của người diễn hóa ba nghìn, bản thân cơ hồ cùng cấp Đại Thiên Tu Di Trụ, chẳng lẽ thật không có phương pháp gì có thể ngăn cản Đại Thiên thể giới hủy diệt?

- Người tu luyện chính là căn nguyên của sinh, thân là sáng tạo chi tổ, tại sao không rõ từ sáng tạo đến hủy diệt là một loại quy luật tất nhiên của sự vật. Khi thời khắc tận thế của Đại Thiên tới, ngay cả chúng ta đều sẽ hóa thành trạng thái hỗn độn, chìm vào ngủ say chờ đợi đại giới nguyên tiếp theo tới.

- Đại giới nguyên tiếp theo?

Dương Phàm đột nhiên hiểu ra, hít sâu một hơi:

- Từ không tới có, lại từ có thành không. Ngay cả thể giới đều là như thế.

- Với lực lượng của chúng ta chỉ có thể làm chậm lại tận thế phủ xuống. Nhưng người hắn là hiểu được loại chậm lại trình, độ nhất định này không hề có ý nghĩa gì, kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi. Chẳng sợ chúng ta thay đổi quá khứ, vận mệnh thậm chí sáng tạo thêm một bộ công pháp nghịch thiên cũng không thể thay đổi kết quả cuối cùng. Khác biệt duy nhất ở chỗ ta có thể có thêm hai đồng bọn.

Dương Phàm gật gật đầu, xem như tán thành lời của lão.

- Nên bắt đầu rồi.

Lão đạo sĩ nhếch nhếch nghiêm mặt nói.

- Luân Hồi Thiếp... Ta chỉ có thể cổ mọi khả năng của ta.

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân hình biến mất khỏi thể giới ảo cảnh tận thể, tiến vào Tiên Hồng Không Gian đã lâu.

Bá! Bá! Bá!

Gần như cùng lúc, ba bóng người tề tụ trong một ngôi đền hùng vĩ trong Tiên Hồng Không Gian.

Ba người trước mắt chính là ba người cường đại vĩnh hằng có thể từng từng bắt diệt vào ngày tận thế Đại Thiên.

- Bắt đầu đi.

Trương Hằng cùng lão đạo sĩ nhếch nhác khoanh chân ngồi, song chương cách không đánh lên vai Dương Phàm. Ánh sáng Tam thiên hỗn độn cùng Hư Không Hỏa Diễm nở trong suốt lơ lửng bốn phía hóa thành nguồn suối thần bí rót vào luân bàn thần bí hiện lên trên lòng bàn tay Dương Phàm.

- Với lực lượng của chúng ta nhiều nhất chỉ có thể thêm vào bốn mươi chín tấm.

Dương Phàm nói với vẻ hơi tiếc nuối.

- Bốn mươi chín tấm, không ít rồi. Đây cũng là cực hạn của thiên mệnh hôm

Thanh âm già nua của lão đạo sĩ nhếch nhác quanh quẩn trong Tiên Hồng Không Gian.

Thân hình của ba người dần trở nên mờ lung không rõ, cuối cùng ở trung tâm của ánh sáng Tam thiên hỗn độn và Hư Không Hỏa Diễm mơ hồ hiện lên một tấm thiệp phát ra khí tức thần bí. Không biết qua bao lâu, có lẽ là một năm hai năm, có lẽ là năm tháng vĩnh hằng.

Vút Vút Vút —

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiếp thần bí nở rộ hào quang mê ly mộng huyền, lấy Tiên Hồng Không Gian làm trung tâm bắn về các nơi của Đại Thiên thể giới.

Đông Thắng Đại Lục, Bắc Tần Ngự Dương quốc.

- Ta biết, người am hiểu tốc độ, lão phu cho người không thể tiếp tục bỏ chạy...

Tam u lão ma dứt lời, cong tay khẽ búng, hóa thành một bóng dùi màu đen

đâm thẳng cổ họng n Thiên Quân Vương.

n Thiên Quân Vương không thể trốn tránh, cũng khó thể thoát khỏi dưới tốc độ cao siêu của đối phương.

Hắn bỗng nhiên vùng tay lên, trước người xuất hiện một Mật Quyển màu đỏ tía, phía trên lưu chuyển lực lượng phù văn sinh sôi không thôi.

- Trung cấp Mật Quyển!

Tam u lão ma hơi ngạc nhiên vui mừng, thân hình như bóng ma bao trùm tới, vươn một trảo ma khí lạnh lẽo chộp về phía n Thiên Quân Vương.

Thân thể n Thiên Quân Vương cứng đờ, không ngờ lại không trốn tránh, cầm Mật Quyển trong tay toàn lực thúc giục Kim Đan trong cơ thể. Một cỗ lực lượng có thể xưng là cấm kỵ âm âm tuôn ra.

- Cái gì?

Tam u lão ma biến sắc, bàn tay vừa lúc chộp trúng Mật Quyển, khó thể thu về.

m âm

Mật Quyển vô cùng quý hiếm của Tu Tiên giới không ngờ với lực bùng nổ Kim Đan thúc giục sinh ra lực lượng nổ dây chuyền khủng bố, nổ tung trên tay Tam u lão ma.

- Người này thật là điên rồi. Mật Quyển quý giá như vậy lại tặng thêm ba phần thương thể cho lão phu.

Trong mắt Tam u lão ma hiện lên một tia lửa giận, nhưng lại khinh thường đi lên hành xác, hóa thành một bóng dùi màu đen tiếp tục đuổi theo hướng Dương Phàm.

- Người mau tỉnh, mau tỉnh lại.

Hồ Phi đi tới trước người n Thiên Quân Vương, lại phát hiện đối phương đã hoàn toàn tắt thở.

Đột nhiên mặt nạ của n Thiên Quân Vương vỡ ra làm đôi, lộ ra một khuôn mặt tuần lãng tái nhợt.

- A!

Hồ Phi nhìn thấy khuôn mặt này, không khỏi quá sợ hãi.

- Dương... Dương Phàm.

Hồ Phi không khỏi kinh hồn thất thối. Khuôn mặt này giống Dương Phàm ít nhất là chín phần, nhưng càng có vẻ trầm ổn, nhìn qua thì già hơn khoảng chục tuổi. Đúng lúc này, hai đạo hư quang luân hình không thể dùng màu sắc hình dung mang theo màu sắc sáng lạn mông lung nhất thể gian bay đến phía trước hai người.

Đó chính là hai tấm thiệp, mặt ngoài quanh quẩn luân bàn ngũ sắc hỗn độn quang, có viết ba chữ: Luân Hồi Thiếp.

Hai tấm Luân Hồi Tiếp không chút ngăn cản dung nhập vào cơ thể Dương Thiên cùng Hồ Phi.

Dương Thiên như trước không sống lại, nhưng trên mặt Hồ Phi dường như thoáng hiện một tia hiểu ra.

Ở một bên khác.

- Lại một kẻ tìm chết?

Tam u lão ma lộ ra vẻ trào phúng, lại có chút nghi hoặc khó hiểu:

- Vì sao người cũng cam nguyện chịu chết? Vì sao không cùng tiến lên với người vừa rồi?

- Không vì hứa hẹn, chỉ vì hấn là đối thủ, bằng hữu, ân nhân cứu mạng của ta.

Vô Song nhắm mắt lại, trên người nhộn nhạo một cỗ ý cảnh siêu nhiên. Kiếm khí rền vang như mưa phún uồn lượn quanh thân.

- Vô Song ta chưa từng lấy nhiều thắng ít, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn ta rất nhiều.

Vô Song chấp nhất cao ngạo trước sau như một, mặc dù đối thủ gặp phải là Ma đạo chí tôn - Tam u lão ma.

- Hơn nữa, ta không cho rằng trên thể gian này lại có địch nhân ta không thể chiến thắng.

Choeng-

Vứt bỏ thân thể, theo đuổi một kiếm chí tử, kiếm phá hư không.

- Thật không nghĩ tới trong thiên địa này lại còn có cái tâm điên cuồng chấp nhất như thể này.

Tam u lão ma nhìn thân thể cả Vô Song vùng vẫy hai nửa đoạn kiếm gãy nằm trên mặt đất.

- Kiếm gãy, hồn diệt.

Tam u lão ma khê phun hai chữ rồi bay về phương xa Ngự Dương quốc.

- Nói cho hấn... nhất định phải nói cho hấn.

Sinh cơ trên người Vô Song đột nhiên biến mất.

Mà đúng vào lúc này, một tấm thiệp có khắc luân bàn thần bí từ hư không mà tới dung nhập trong đoạn kiếm kia.

Cùng lúc đó, Ngự Dương quốc, Thanh Giang Hà.

Một tấm thiệp nổ rộ hào quang mê ly bỗng dưng xuất hiện và chậm rãi chìm vào trong Thanh Giang Hà. Dị tượng như thế khiến cho lão già tóc lam Hà Lạc ở trong phủ cảm thấy kinh hãi.

Đông Thắng Đại Lục, Đại Tàn Vương Triều.

Trong hôn phòng màu đỏ của Thượng Quan gia tộc.

Tần Hân mặc đồ tân nương ngồi trước cửa sổ, thấp giọng khóc nức nở, bộ dạng cực kỳ bi thương:

- Vì sao... Dương đại ca...

Tần Hân cắn môi, cầm trong tay một bình thuốc, do dự không thôi.

- Khắc khắc.

Đúng lúc này, trong phòng hiện lên một u Anh thần bí cười quái dị:

- Muội muội yêu thương nhất của Tần Hoàng, trong lòng lại thích Dương tiểu tử kia, thậm chí có thể vì hắn mà tự tử. Chắc chắn...

u Anh này chính là u Anh Ma Chủ chạy từ Nội Hải tới.

Tần Hân hoa dung thất sắc, mà u Anh Ma Chủ kia vươn tay khẽ điểm, trực tiếp khóa chặt nàng tại chỗ.

Nhưng đúng vào lúc này một tấm Luân Hồi Thiệp hư vô khó thể cảm giác từ thiên ngoại phóng tới, dung nhập vào cơ thể Tần Hân.

Ngay sau đó, Tần Hân chết ngay tại chỗ.

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiệp bắn về các nơi thiên địa.

Có cái đi về quá khứ, có cái tới tương lai.

Ở kinh đô của một quốc gia xa xôi tại đại lục Phàm giới.

Liễu Tâm Ngọc ngồi trong cung điện, trên dung nhan xinh đẹp điểm tĩnh giờ phút này lại đầy u sầu, tâm sự trùng trùng:

- Phụ thân của ta vì cấu kết Tể tướng đương triều lại gả ta cho Nhị công tử của Tể tướng ác danh ở kinh đô, hung bạo tàn nhẫn kinh người.

Nàng là con của Lại bộ thị lang đương triều, tuy xuất thân cao quý nhưng lại bất lực trước hôn nhân đại sự.

Bảy này sau, nàng sẽ được gả cho nhà Tể tướng.

Nghĩ tới vận mệnh đau khổ này, Liễu Tâm Ngọc gằn như khóc sưng cả mắt.

Vút—

Đột nhiên, một tấm thiệp mộng ảo mê ly từ thiên ngoại bay tới, tiến vào khuê phòng của nàng.

Kỳ quái chính là chỉ có nàng có thể nhìn thấy tấm thiệp này.

- Tấm thiệp này...

Liễu Tâm Ngọc bị vẻ xinh đẹp của nó làm choáng ngợp, xuất phát từ một loại trực giác nắm chặt tấm thiệp trong lòng bàn tay. Trong phút chốc tâm thần của nàng xoay chuyển muôn vàn, trong đầu hiện ra một số tin tức:

- Ngự Dương quốc... Vũ Văn gia tộc... Cửu u Bí Cảnh...

- Ta... ta là Vũ Văn Nhu.

Một đoạn trí nhớ cách xa Liễu Tâm Ngọc ngàn vạn lần luân hồi trước lại rõ ràng hiện ra trong đầu.

Cuối cùng, nàng lộ vẻ kiên định nói:

- Kiếp này tuy ta là Liễu Tâm Ngọc, nhưng không thể tuân theo vận mệnh này.

Tinh Thiên thể giới, Thiên giới.

Trong Tuệ Vũ Cảnh, một tòa phủ đệ bạch ngọc lơ lửng trên mặt nước xanh biếc. Lúc này ca múa thăng bình, cao lương mỹ tửu.

- Tuệ Liên tiên tử. Đám vũ nữ trong phủ đệ của người thật là tuyệt sắc, giỏi ca múa. Du Vân, người thấy có đúng không?

Một trung niên nho nhã mặc huyền bào vuốt râu cười nói.

- Thiên Lan Tiên Đế, lần này chúng ta tới phủ đệ của Tuệ Liên tiên tử cũng không phải vì nghe ca xem múa. Du Vân Tiên Đế mặt không chút thay đổi nói.

Ngồi ở trước mặt hai người, một nữ nhân mặc váy trắng tóc vấn hờ, đoan trang tú lệ, hai mắt mỉm cười, lộ ra cơ trí cùng trong vắt, có một loại vẻ đẹp trí tuệ.

- Nghe nói lần này Đại Đế cùng Man Hoàng tranh đấu kéo dài đến không gian Phàm giới. Các người tới đây chính là vì chuyện này hả.

Tuệ Liên tiên tử cười nói.

- Đúng vậy. Lần này cũng không chỉ là so về lực lượng thân thể mà là đối kháng giữa vương triều. Người phát ngôn của Đại Đế cùng Man Hoàng ở Phàm giới phân biệt là Tiên Tàn Thủy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương. Tinh thần ý chí đều phủ xuống, ngay cả Cửu Công chúa mà Đại Đế yêu nhất cũng góp sức. Đám thủ hạ chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Thiên Lan Tiên Đế mỉm cười nói, Du Vân Tiên Đế bổ sung:

- Nghe danh Tuệ Liên tiên tử trí tuệ siêu nhân, am hiểu kỳ đạo và bổ cục. Nếu có thể nghĩ cách hạ giới giúp Đại Đế...

Ba người thương lượng một lát, cuối cùng Tuệ Liên tiên tử đáp ứng:

- Đối với việc này, ta cũng có vài phần hứng thú.

Sau khi Thiên Lan Tiên Đế cùng Du Vân Tiên Đế rời đi, một tấm thiệp màu sắc huyền lệ trong hào quang luân hình quanh quẩn rơi xuống bàn tay nhỏ nhắn.

- Luân Hồi Thiếp...

Tuệ Liên tiên tử ngạc nhiên nhìn tấm thiệp, sau đó trong mắt hiện lên một tia hiểu ra:

- Ta là Dương Tuệ Tâm, tấm thiệp này là đại ca phát tới?

Ở trong một không gian không biết tên ở ngoài thất giới.

- Tiếp theo là một cửa cuối cùng...

Phân thân Huyết Sát đưa tay điểm hờ một cái.

Ba tu sĩ Trúc Cơ Kỳ quần áo rách bươm xuất hiện ở trước mặt đám người Trương Hằng.

Ánh mắt ba người này đều lạnh băng và chết lặng, trên người tản mát ra sát khí làm người ta kinh hãi run sợ.

Trong số này, Triệu Thụy đầu tóc đỏ như lửa hấp dẫn ánh mắt nhất. Ánh mắt lãnh liệt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Trương Hằng.

- Đại ca.

Thanh âm của Triệu Thụy thật khô khốc, hơi khàn khàn. Bên mép hắn để chòm râu không tính là ngắn khiến cho hắn thoát nhìn lớn hơn tuổi thực vài tuổi.

- Đây là Tạo Hóa Đan giữ lại cho đệ tử của đại ca sử dụng.

Mái tóc màu đỏ lửa của Triệu Thụy che một nửa khuôn mặt cháy xám của hắn. Hắn lấy ra một bình ngọc từ trong người, chính là bình ngọc có chứa Tạo Hóa Đan. Bàn tay xám đen run nhẹ đưa bình Tạo Hóa Đan tới trước mặt Trương Hằng. Nhìn Triệu Thụy thần sắc lạnh băng chết lạnh trước mắt, trong lòng Trương Hằng cảm khái vô cùng, đón lấy bình Tạo Hóa Đan nặng trĩu.

Thấy Trương Hằng nhận lấy bình Tạo Hóa Đan, con mắt Triệu Thụy sáng ngời, trong lòng dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó cặp mắt nhắm lại, tựa vào trên người Trương Hằng, ngay sau đó liền ngủ thiếp đi, khóa miệng còn treo nụ cười hạnh phúc.

Vút-

Đúng lúc này, một tấm thiệp kỳ dị từ cuối hư không phóng tới, dung nhập vào cơ thể Triệu Thụy.

Chỉ có Trương Hằng có thể nhìn thấy, khóa miệng hơi nhếch lên.

- Ba người!

- Toàn bộ thể giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Diệp Phàm hoặc gọi là Dương Phàm đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau, hắn chăm chú nhìn đạo sĩ nhếch nhác:

- Tạo hóa đại đạo của người diễn hóa ba nghìn, bản thân cơ hồ cùng cấp Đại Thiên Tu Di Trụ, chẳng lẽ thật không có phương pháp gì có thể ngăn cản Đại Thiên thể giới hủy diệt?

- Người tu luyện chính là căn nguyên của sinh, thân là sáng tạo chi tổ, tại sao không rõ từ sáng tạo đến hủy diệt là một loại quy luật tất nhiên của sự vật. Khi thời khắc tận thế của Đại Thiên tới, ngay cả chúng ta đều sẽ hóa thành trạng thái hỗn độn, chìm vào ngủ say chờ đợi đại giới nguyên tiếp theo tới.

- Đại giới nguyên tiếp theo?

Dương Phàm đột nhiên hiểu ra, hít sâu một hơi:

- Từ không tới có, lại từ có thành không. Ngay cả thể giới đều là như thế.

- Với lực lượng của chúng ta chỉ có thể làm chậm lại tận thế phủ xuống. Nhưng người hắn là hiểu được loại chậm lại trình, độ nhất định này không hề có ý nghĩa gì, kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi. Chẳng sợ chúng ta thay đổi quá khứ, vận mệnh thậm chí sáng tạo thêm một bộ công pháp nghịch thiên cũng không thể thay đổi kết quả cuối cùng. Khác biệt duy nhất ở chỗ ta có thể có thêm hai đồng bạn.

Dương Phàm gật gật đầu, xem như tán thành lời của lão.

- Nên bắt đầu rồi.

Lão đạo sĩ nhếch nhác nghiêm mặt nói.

- Luân Hồi Thiếp... Ta chỉ có thể cố mọi khả năng của ta.

Dương Phàm hít sâu một hơi, thân hình biến mất khỏi thể giới ảo cảnh tận thế, tiến vào Tiên Hồng Không Gian đã lâu.

Bá! Bá! Bá!

Gần như cùng lúc, ba bóng người tề tụ trong một ngôi đền hùng vĩ trong Tiên Hồng Không Gian.

Ba người trước mắt chính là ba người cường đại vĩnh hằng có thể từng sống bắt diệt vào ngày tận thế Đại Thiên.

- Bắt đầu đi.

Trương Hằng cùng lão đạo sĩ nhếch nhác khoanh chân ngồi, song chưởng cách không đánh lên vai Dương Phàm. Ánh sáng Tam thiên hỗn độn cùng Hư Không Hỏa Diễm nửa trong suốt lơ lửng bốn phía hóa thành nguồn suối thần bí rót vào luân bàn thần bí hiện lên trên lòng bàn tay Dương Phàm.

- Với lực lượng của chúng ta nhiều nhất chỉ có thể thêm vào bốn mươi chín tấm.

Dương Phàm nói với vẻ hơi tiếc nuối.

- Bốn mươi chín tấm, không ít rồi. Đây cũng là cực hạn của thiên mệnh hôm

Thanh âm già nua của lão đạo sĩ nhếch nhác quanh quẩn trong Tiên Hồng Không Gian.

Thân hình của ba người dần trở nên mờ lung không rõ, cuối cùng ở trung tâm của ánh sáng Tam thiên hỗn độn và Hư Không Hỏa Diễm mơ hồ hiện lên một tấm thiệp phát ra khí tức thần bí. Không biết qua bao lâu, có lẽ là một năm hai năm, có lẽ là năm tháng vĩnh hằng.

Vút Vút Vút —

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiếp thần bí nở rộ hào quang mê ly mộng huyền, lấy Tiên Hồng Không Gian làm trung tâm bắn về các nơi của Đại Thiên thể giới.

Đồng Thăng Đại Lục, Bắc Tàn Ngự Dương quốc.

- Ta biết, người am hiểu tốc độ, lão phu cho người không thể tiếp tục bỏ chạy...

Tam u lão ma dứt lời, cong tay khẽ búng, hóa thành một bóng dùi màu đen

đâm thẳng cổ họng n Thiên Quân Vương.

n Thiên Quân Vương không thể trốn tránh, cũng khó thể thoát khỏi dưới tốc độ cao siêu của đối phương.

Hắn bỗng nhiên vung tay lên, trước người xuất hiện một Mật Quyển màu đỏ tía, phía trên lưu chuyển lực lượng phù văn sinh sôi không thôi.

- Trung cấp Mật Quyển!

Tam u lão ma hơi ngạc nhiên vui mừng, thân hình như bóng ma bao trùm tới, vươn một trảo ma khí lạnh lẽo chụp về phía n Thiên Quân Vương.

Thân thể n Thiên Quân Vương cứng đờ, không ngờ lại không trốn tránh, cầm Mật Quyển trong tay toàn lực thúc giục Kim Đan trong cơ thể. Một cỗ lực lượng có thể xưng là cấm kỵ ầm ầm tuôn ra.

- Cái gì?

Tam u lão ma biến sắc, bàn tay vừa lúc chụp trúng Mật Quyển, khó thể thu về.

m ầm

Mật Quyển vô cùng quý hiếm của Tu Tiên giới không ngờ với lực bùng nổ Kim Đan thúc giục sinh ra lực lượng nổ dây chuyền khủng bố, nổ tung trên tay Tam u lão ma.

- Người này thật là điên rồi. Mật Quyển quý giá như vậy lại tặng thêm ba phần thương thể cho lão phu.

Trong mắt Tam u lão ma hiện lên một tia lửa giận, nhưng lại khinh thường đi lên hành xác, hóa thành một bóng dùi màu đen tiếp tục đuổi theo hướng Dương Phàm.

- Người mau tỉnh, mau tỉnh lại.

Hồ Phi đi tới trước người n Thiên Quân Vương, lại phát hiện đối phương đã hoàn toàn tắt thở.

Đột nhiên mặt nạ của n Thiên Quân Vương vỡ ra làm đôi, lộ ra một khuôn mặt tuần lã tái nhợt.

- A!

Hồ Phi nhìn thấy khuôn mặt này, không khỏi quá sợ hãi.

- Dương... Dương Phàm.

Hồ Phi không khỏi kinh hồn thất thổ. Khuôn mặt này giống Dương Phàm ít nhất là chín phần, nhưng càng có vẻ trầm ổn, nhìn qua thì già hơn khoảng chục tuổi. Đúng lúc này, hai đạo hư quang luân hồi không thể dùng màu sắc hình dung mang theo màu sắc sáng lạn mờ lung nhất thể gian bay đến phía trước hai người.

Đó chính là hai tấm thiệp, mặt ngoài quanh quần luân bàn ngũ sắc hỗn độn quang, có viết ba chữ: Luân Hồi Thiếp.

Hai tấm Luân Hồi Tiếp không chút ngăn cản dung nhập vào cơ thể Dương Thiên cùng Hồ Phi.

Dương Thiên như trước không sống lại, nhưng trên mặt Hồ Phi dường như thoáng hiện một tia hiểu ra.

Ở một bên khác.

- Lại một kẻ tìm chết?

Tam u lão ma lộ ra vẻ trào phúng, lại có chút nghi hoặc khó hiểu:

- Vì sao người cũng cam nguyện chịu chết? Vì sao không cùng tiến lên với người vừa rồi?

- Không vì hứa hẹn, chỉ vì hấn là đối thủ, bằng hữu, ân nhân cứu mạng của ta.

Vô Song nhắm mắt lại, trên người nhộn nhạo một cỗ ý cảnh siêu nhiên. Kiếm khí rền vang như mưa phùn uồn lượn quanh thân.

- Vô Song ta chưa từng lấy nhiều thắng ít, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn ta rất nhiều.

Vô Song chấp nhất cao ngạo trước sau như một, mặc dù đối thủ gặp phải là Ma đạo chí tôn - Tam u lão ma.

- Hơn nữa, ta không cho rằng trên thế gian này lại có địch nhân ta không thể chiến thắng.

Choeng-

Vứt bỏ thân thể, theo đuổi một kiếm chí tử, kiếm phá hư không.

- Thật không nghĩ tới trong thiên địa này lại còn có cái tâm điên cuồng chấp nhất như thể này.

Tam u lão ma nhìn thân thể cả Vô Song vùng vẫy hai nửa đoạn kiếm gãy nằm trên mặt đất.

- Kiếm gãy, hồn diệt.

Tam u lão ma khẽ phun hai chữ rồi bay về phương xa Ngự Dương quốc.

- Nói cho hấn... nhất định phải nói cho hấn.

Sinh cơ trên người Vô Song đột nhiên biến mất.

Mà đúng vào lúc này, một tấm thiệp có khắc luân bàn thần bí từ hư không mà tới dung nhập trong đoạn kiếm kia.

Cùng lúc đó, Ngự Dương quốc, Thanh Giang Hà.

Một tấm thiệp nở rộ hào quang mê ly bỗng dưng xuất hiện và chậm rãi chìm vào trong Thanh Giang Hà. Dị tượng như thể khiến cho lão già tóc lam Hà Lạc ở trong phủ cảm thấy kinh hãi.

Đông Thắng Đại Lục, Đại Tồn Vương Triều.

Trong hôn phòng màu đỏ của Thượng Quan gia tộc.

Tần Hân mặc đồ tân nương ngồi trước cửa sổ, thấp giọng khóc nức nở, bộ dạng cực kỳ bi thương:

- Vì sao... Dương đại ca...

Tần Hân cắn môi, cầm trong tay một bình thuốc, do dự không thôi.

- Khắc khắc.

Đúng lúc này, trong phòng hiện lên một u Anh thần bí cười quái dị:

- Muội muội yêu thương nhất của Tần Hoàng, trong lòng lại thích Dương tiểu tử kia, thậm chí có thể vì hấn mà tự tử. Chắc chắn...

u Anh này chính là u Anh Ma Chủ chạy từ Nội Hải tới.

Tần Hân hoa dung thất sắc, mà u Anh Ma Chủ kia vươn tay khẽ điểm, trực tiếp khóa chặt nàng tại chỗ.

Nhưng đúng vào lúc này một tấm Luân Hồi Thiệp hư vô khó thể cảm giác từ thiên ngoại phóng tới, dung nhập vào cơ thể Tần Hân.

Ngay sau đó, Tần Hân chết ngay tại chỗ.

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiệp bắn về các nơi thiên địa.

Có cái đi về quá khứ, có cái tới tương lai.

Ở kinh đô của một quốc gia xa xôi tại đại lục Phàm giới.

Liễu Tâm Ngọc ngồi trong cung điện, trên dung nhan xinh đẹp điềm tĩnh giờ phút này lại đầy u sầu, tâm sự trùng trùng:

- Phụ thân của ta vì cấu kết Tể tướng đương triều lại gả ta cho Nhị công tử của Tể tướng ác danh ở kinh đô, hung bạo tàn nhẫn kinh người.

Nàng là con của Lại bộ thị lang đương triều, tuy xuất thân cao quý nhưng lại bất lực trước hôn nhân đại sự.

Bấy giờ sau, nàng sẽ được gả cho nhà Tể tướng.

Nghĩ tới vận mệnh đau khổ này, Liễu Tâm Ngọc gần như khóc sưng cả mắt.

Vút—

Đột nhiên, một tấm thiệp mộng ảo mê ly từ thiên ngoại bay tới, tiến vào khuê phòng của nàng.

Kỳ quái chính là chỉ có nàng có thể nhìn thấy tấm thiệp này.

- Tấm thiệp này...

Liễu Tâm Ngọc bị vẻ xinh đẹp của nó làm choáng ngợp, xuất phát từ một loại trực giác nắm chặt tấm thiệp trong lòng bàn tay. Trong phút chốc tâm thần của nàng xoay chuyển muôn vàn, trong đầu hiện ra một số tin tức:

- Ngự Dương quốc... Vũ Văn gia tộc... Cửu u Bí Cảnh...

- Ta... ta là Vũ Văn Nhu.

Một đoạn trí nhớ cách xa Liễu Tâm Ngọc ngàn vạn lần luân hồi trước lại rõ ràng hiện ra trong đầu.

Cuối cùng, nàng lộ vẻ kiên định nói:

- Kiếp này tuy ta là Liễu Tâm Ngọc, nhưng không thể tuân theo vận mệnh này.

Tinh Thiên thể giới, Thiên giới.

Trong Tuệ Vũ Cảnh, một tòa phủ đệ bạch ngọc lơ lửng trên mặt nước xanh biếc. Lúc này ca múa thăng bình, cao lương mỹ tửu.

- Tuệ Liên tiên tử. Đám vũ nữ trong phủ đệ của ngươi thật là tuyệt sắc, giỏi ca múa. Du Vân, ngươi thấy có đúng không?

Một trung niên nho nhã mặc huyền bào vuốt râu cười nói.

- Thiên Lan Tiên Đế, lần này chúng ta tới phủ đệ của Tuệ Liên tiên tử cũng không phải vì nghe ca xem múa.

Du Vân Tiên Đế mặt không chút thay đổi nói.

Ngồi ở trước mặt hai người, một nữ nhân mặc váy trắng tóc vấn hờ, đoan trang tú lệ, hai mắt mỉm cười, lộ ra cơ trí cùng trong vắt, có một loại vẻ đẹp trí tuệ.

- Nghe nói lần này Đại Đế cùng Man Hoàng tranh đấu kéo dài đến không gian Phàm giới. Các ngươi tới đây chính là vì chuyện này hả.

Tuệ Liên tiên tử cười nói.

- Đúng vậy. Lần này cũng không chỉ là so về lực lượng thân thể mà là đối kháng giữa vương triều. Người phát ngôn của Đại Đế cùng Man Hoàng ở Phàm giới phân biệt là Tiên Tàn Thủy Hoàng cùng Bách Tộc Man Vương. Tinh thần ý chí đều phủ xuống, ngay cả Cửu Công chúa mà Đại Đế yêu nhất cũng góp sức. Đám thủ hạ chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Thiên Lan Tiên Đế mỉm cười nói, Du Vân Tiên Đế bổ sung:

- Nghe danh Tuệ Liên tiên tử trí tuệ siêu nhân, am hiểu kỳ đạo và bỗ cục. Nếu có thể nghĩ cách hạ giới giúp Đại Đế...

Ba người thương lượng một lát, cuối cùng Tuệ Liên tiên tử đáp ứng:

- Đối với việc này, ta cũng có vài phần hứng thú.

Sau khi Thiên Lan Tiên Đế cùng Du Vân Tiên Đế rời đi, một tấm thiệp màu sắc huyền lệ trong hào quang luân hình quanh quẩn rơi xuống bàn tay nhỏ nhắn.

- Luân Hồi Thiếp...

Tuệ Liên tiên tử ngạc nhiên nhìn tấm thiệp, sau đó trong mắt hiện lên một tia hiểu ra:

- Ta là Dương Tuệ Tâm, tấm thiệp này là đại ca phát tới?

Ở trong một không gian không biết tên ở ngoài thất giới.

- Tiếp theo là một cửa cuối cùng...

Phân thân Huyết Sát đưa tay điểm hờ một cái.

Ba tu sĩ Trúc Cơ Kỳ quần áo rách bươm xuất hiện ở trước mặt đám người Trương Hằng.

Ánh mắt ba người này đều lạnh băng và chết lặng, trên người tản mát ra sát khí làm người ta kinh hãi run sợ.

Trong số này, Triệu Thụy đầu tóc đỏ như lửa hấp dẫn ánh mắt nhất. Ánh mắt lãnh liệt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Trương Hằng.

- Đại ca.

Thanh âm của Triệu Thụy thật khô khốc, hơi khàn khàn. Bên mép hắn để chòm râu không tính là ngắn khiến cho hắn thoát nhìn lớn hơn tuổi thực vài tuổi.

- Đây là Tạo Hóa Đan giữ lại cho đệ tử của đại ca sử dụng.

Mái tóc màu đỏ lửa của Triệu Thụy che một nửa khuôn mặt cháy xám của hắn. Hắn lấy ra một bình ngọc từ trong người, chính là bình ngọc có chứa Tạo Hóa Đan. Bàn tay xám đen run nhè nhẹ đưa bình Tạo Hóa Đan tới trước mặt Trương Hằng. Nhìn Triệu Thụy thần sắc lạnh băng chết lạnh trước mắt, trong lòng Trương Hằng cảm khái vô cùng, đón lấy bình Tạo Hóa Đan nặng trĩu.

Thấy Trương Hằng nhận lấy bình Tạo Hóa Đan, con mắt Triệu Thụy sáng ngời, trong lòng dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó cặp mắt nhắm lại, tựa vào trên người Trương Hằng, ngay sau đó liền ngủ thiếp đi, khóe miệng còn treo nụ cười hạnh phúc.

Vút-

Đúng lúc này, một tấm thiệp kỳ dị từ cuối hư không phóng tới, dung nhập vào cơ thể Triệu Thụy.

Chỉ có Trương Hằng có thể nhìn thấy, khóe miệng hơi nhếch lên.

1166. Chương 1114: Đại Kết Cục!

Dưới bầu trời sao, một bóng hình xinh đẹp thánh khiết như nữ thần đắm chìm trong tinh quang. Một gương mặt khiến người ta hít thở không thông tỏa ra hào quang thần thánh vô hạn. Trên trán nàng có một vầng trăng cong tự nhiên, cả người siêu phàm thoát tục lộ ra khí tức thánh khiết trang nghiêm, làm cho người ta không thể sinh ra bất kỳ ý niệm xâm phạm. Phía dưới nữ thần múa cùng ánh sao này, ngàn vạn nam nữ mặc áo bào trắng đồng loạt quỳ xuống thi lễ:

- Bái kiến Tinh Nguyệt nữ thần điện hạ.

- Tham kiến Tinh Nguyệt nữ thần.

Vài tu sĩ Hợp Thể Kỳ cường đại cũng nửa quỳ thi lễ, trong mắt tràn ngập thành kính.

- Đều bình thân!

Đôi mắt linh hoạt của Tinh Nguyệt nữ thần đảo qua toàn trường:

- Huyền Long Đại Vương quật khởi nhất định sẽ dậy nên một hồi gió lốc ở hải vực, đến lúc đó sinh linh đồ thán, máu nhuộm ứ đọng khắp hải vực. Lần này Tinh Nguyệt Môn ta dõng vào duyên hải hoặc đất liền. Chưa vị trưởng lão hộ pháp có dị nghị gì không?

- Chúng ta vâng theo thánh dụ của Tinh Nguyệt nữ thần.

Chúng cao tăng không ai phản đối. Ngay tại giờ khắc này, một tấm thiệp thần bí không thể nắm lấy xuyên qua tinh quang hạ xuống trước mặt Tinh Nguyệt nữ thần.

Ồ

Tinh Nguyệt nữ thần lộ ra dị sắc, vội vàng đón lấy tấm thiệp này, sau đó trong mắt hiện ra đủ loại giấy dựa và dị sắc:

- Tinh Nguyệt nữ thần... Tú Ninh... Vũ Văn sư tôn... còn có Dương đại ca.

Hoàn vũ ba mươi sáu giới, Yêu Hoàng giới.

- Thái thượng Yêu Long Hoàng. Khởi động chấm dứt, chúng ta tiến hành một trận đánh cuộc chiến.

Thân hình cao lớn cô tịch đơn thương độc mã đánh vào Yêu Hoàng giới, trực diện Thái thượng Yêu Long Hoàng - Thân thể Long thần bất diệt đệ nhất của Ba mươi sáu giới.

Toàn bộ Yêu Hoàng giới không ai có thể ngăn cản một chiêu của Vũ Vô Cực.

- Ma tôn Vũ Vô Cực.

- Vũ Vô Cực được xưng là chí tôn vô địch thất giới.

Yêu Hoàng giới một mảnh khủng hoảng, chỉ có vị hoàng giả phát ra khí phách vô cùng đối diện Vũ Vô Cực, da toàn thân giống như mai rùa mà lại như long lân, hai mắt u lãnh, song chưởng như thép. Nơi hắn đứng, Thần Ma thiên địa lui tránh.

Thái thượng Yêu Long Hoàng!

Được xưng là phòng ngự đệ nhất hoàn vũ thế giới.

- Đánh cuộc chiến? Đánh cuộc gì?

Thanh âm khí phách tận trời, bề ngỗ bát hoang.

- Công kích, phòng ngự, tốc độ... mặc ngươi chọn. Người thua rút khỏi ba mươi sáu giới, vĩnh viễn không trở về.

Trong thanh âm của Vũ Vô Cực lộ ra một niềm tin cường đại.

- Vũ Vô Cực. Ngươi tự tìm đường chết. Nếu đã như vậy, bổn hoàng lựa chọn phòng ngự. Nếu một kích toàn lực của ngươi có thể đẩy ta vào chỗ chết, coi như ngươi thắng!

Trong thanh âm của Thái thượng Yêu Long Hoàng lộ ra một tia trào phúng cùng châm biếm.

- Ha ha ha... Quả nhiên không ngoài dự đoán. Luận công kích và tốc độ ngươi đều không bằng ta, bản tôn muốn khiêu chiến chính là sở trường của ngươi!

Vũ Vô Cực ngửa mặt lên trời hét dài, chậm rãi nhấc bàn tay lên.

Vút...

Đúng lúc này một tấm Luân Hồi Thiếp từ thiên ngoại bay tới dung nhập vào trong cơ thể Vũ Vô Cực. Chỉ có hân hoan nao nao, ngay cả Thái thượng Yêu Long Hoàng đều không nhìn thấy.

Cùng trong một khoảnh khắc, bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiếp xuyên qua thời không, địa vực khác nhau.

Nó dường như không thay đổi cái gì, nhưng lại tồn tại chân thật.

Trong số này, nơi Man Hoang đại lục trung tâm khởi nguyên của Đại Thiên vũ trụ tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

- Thiên Thu Thần tổ, cầu ngài thu ta làm đệ tử.

Một người trẻ tuổi song đồng tỏa lục quang quỳ rạp dưới đất, nói lời thành khẩn.

Nam nhân trước mắt có được huyết mạch cường đại này, tu vi đạt tới Phá Thiên cảnh đáng sợ mà lại quỳ gối trước mặt Thiên Thu Vô Ngân, trong mắt đầy vẻ sùng kính.

Hắn hiểu được nam nhân nhắm chặt hai mắt này chính là Đại tông sư truyền kỳ mới quật khởi gần đây của Man Hoang Tổ Giới, trong thời gian không đến trăm vạn năm từ Hỗn độn thiên giai sơ cấp đạt tới đỉnh, cuối cùng lại từng bước tiến vào cảnh giới Tổ Thần.

- Người không thích hợp tu luyện công pháp của ta.

Bóng dáng Thiên Thu Vô Ngân dần nhạt đi.

Nhưng đột nhiên hắn xoay người hướng về một phương hướng, trong mắt chợt lóe tinh quang.

Vút—

Một tấm thiệp phát ra khí tức thần bí muôn đời rơi xuống lòng bàn tay Thiên Thu Vô Ngân.

- Luân Hồi Thiếp?

Trong mắt Thiên Thu Vô Ngân lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa kỳ dị.

Địa cầu, quảng trường Phỉ Thúy.

Ngày 8 tháng 8, quảng trường được quốc gia Hoa Hạ cổ xưa coi là mộng ảo minh châu lúc này ngập tiếng hoan hô vui mừng. Bầu không khí hân hoan vui mừng, phụ cận đậu phương tiện giao thông: xe bay, vũ trụ phi thuyền...

Đây là một buổi hôn lễ long trọng, nhân sĩ cấp cao đến từ các văn minh cường đại của vũ trụ đều tới chúc mừng, một bầu không khí long trọng nhiệt liệt.

Trên quảng trường Phỉ Thúy, Luân Hồi Tinh Bảo được vô số xe bay và phi thuyền vây ở trung tâm như chúng tinh phủng nguyệt.

Hai nhân vật chính của buổi hôn lễ này phân biệt là thiếu chủ Dương Thần của thế lực thần bí mạnh nhất vũ trụ Hồng Vong và thiên kim tiểu thư tập đoàn Trương thị, tập đoàn tài phiệt lớn nhất vũ trụ Trương Du Vũ.

Lễ đường hôn lễ vẫn như trước được an bài trên phi thuyền siêu Thần cấp đầy tính truyền kỳ Luân Hồi Tinh Bảo.

Trên quảng trường hôn lễ quen thuộc với lễ đài thủy tinh ở chính giữa, chung quanh ngồi đầy mười mấy vạn khách khứa.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về hai nhân vật chính tràn ngập hy vọng vô hạn và tương lai.

- Dương Thần tiên sinh. Anh có nguyện ý cưới Trương Du Vũ tiểu thư làm thê tử của người? Anh có nguyện ý bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hoặc bần cùng, khỏe mạnh hay tật bệnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, anh đều yêu cô ấy thật lòng, trung thành với cô ấy cho đến vĩnh viễn?

Một thanh âm trang trọng vang lên.

- Ta nguyện ý.

Dương Thần ưu nhã nửa quỳ trên đất, khế hôn tay nữ nhân âu yếm.

Trên gương mặt thanh thuần của Trương Du Vũ ửng đỏ, lại tràn đầy vui sướng và hạnh phúc.

- Trương Du Vũ tiểu thư. Cô có nguyện ý cưới Dương Thần tiên sinh làm trượng phu của cô? Cô có nguyện ý bất kể là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hoặc bần cùng, khỏe mạnh hay tật bệnh, vui vẻ hoặc ưu sầu, cô đều yêu anh ấy thật lòng, trung thành với anh ấy cho đến vĩnh viễn?

Thanh âm trang trọng lại vang lên.

- Ta nguyện ý.

Trương Du Vũ lớn mật hôn môi Dương Thần.

Tức thì toàn bộ quảng trường hôn lễ ồ lên hoan hô vang dội, đưa bầu không khí lên cao trào.

Vút vút vút!

Đúng lúc này, vài tấm Luân Hồi Thiếp bắn vào quảng trường hôn lễ.

Trong đó hai tấm Luân Hồi Thiếp dung nhập vào trên người đôi trai tài gái sắc.

Trên bàn khách quý, hai người ngồi ở chính giữa: một nam nhân nho nhã, một nam nhân cương nghị.

Chỉ có bọn họ có thể thấy rõ Luân Hồi Thiếp từ thời không xa xôi bay tới nhưng không ngăn cản, ngược lại rất hiểu ý nhìn nhau cười cười.

- Dương Phàm. Hôn nhân giữa hai nhà chúng ta chính là thiên duyên trời định.

Trương Hằng nhìn con rể và con gái trên lễ đài, khoe miệng đầy tươi cười vui mừng.

Dương Phàm gật gật đầu, cười nói:

- Chỉ tiếc lão đạo chưa tới.

Vút vút-

Còn lại một số Luân Hồi Thiếp lục tục bắn vào trên người chúng thân hữu.

Ánh mắt của Dương Phàm cùng Trương Hằng lần lượt đảo qua chúng thân hữu được Luân Hồi Thiếp dung nhập vào người: Dương Lỗi, Thiên, Diệp Liên, Trịnh Tiểu Mạn, Lâm Chung, Quách Phong, Tú Ninh, Ninh Tuyết Dung...

Những người được Luân Hồi Thiếp chiếu cố đối với Trương Hằng cùng Dương Phàm mà nói, không hề nghi ngờ đều là người thập phần trọng yếu.

Cùng lúc đó, cũng có một tấm Luân Hồi Thiếp bắn vào Tiên Hồng Không Gian, dung nhập vào trên người con chó nhỏ.

Con chó nhỏ lẳng không trở mình, linh mẫn tiếp nhận Luân Hồi Thiếp, trong mắt dần hiện lên một tia hiểu ra.

- Con bà nó! Coi như các ngươi còn có chút lương tâm. Lão tử chơi game online không phải chỉ nói một câu làm người không bằng làm chó mới bị “bấm vào” trên người con chó này. Còn cái gì mà Nguyên thú Tiên Hồng mạnh nhất. Từ đó trở thành khí linh, còn không thể lộ ra bí mật thân thể.

Con chó nhỏ đầu tiên là vui sướng, rồi sau đó lại chửi ầm lên một trận.

Đến tận lúc này.

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiếp thông suốt cổ kim xuyên qua Đại Thiên thế giới tìm được chủ nhân, cuối cùng hoàn thành sứ mệnh.

£ £ £

Hỗn Độn Phong Bạo vô tận lan tràn trong thế giới hắc ám mang theo hủy diệt vô thanh vô tức. Toàn thế giới tĩnh mịch như chết.

Trong thế giới tuyệt đối hắc ám, chỉ còn lại một góc bình yên cuối cùng.

- Ba người.

Một thanh âm kiên quyết vang lên phá tan tĩnh mịch của thế giới ngày tận thế này.

- Toàn bộ thế giới chỉ còn lại ba chúng ta.

Một thanh âm ôn hòa là cô đơn như vậy, giống như bổ sung lời nói của nam nhân trước đó.

- Vô số giới năm trước đã dự đoán tới cái ngày này.

Một thanh âm già nua:

- Mặc dù ta cố gắng như thế, từng với rất nhiều cái hóa thân, diễn giải đại đạo lại không có kết quả. Cuối cùng cũng chỉ có thêm hai đồng bạn.

- Cái gì chó má Tạo Hóa Tam Thiên, Luyện Thiên Hóa Địa căn không bằng, còn có Tiên Hồng Thánh Quyết ảo lá. Kết quả là vẫn chỉ còn lại ba chúng ta.

Thanh âm cương nghị trước tiên chửi ầm lên, lại phá vỡ sự cô tịch của toàn thế giới giờ phút này.

- Con bà nó...

Hai người khác cũng đều vứt hết hình tượng cát tiếng mắng to, dường như chỉ vì giải phóng.

Thật lâu sau.

Thanh âm cương nghị khẽ lẩm bẩm:

- Tuyệt Dung của ta... Còn có Triệu Thụy, Quách Phong, Vân Dịch... Tú Ninh... Chẳng lẽ hết thấy đều thành tro bụi?

- Thi Dao, Vũ Tịch, thật xin lỗi. Chúng ta chung quy bất lực. Còn có Hồ Phi, các đệ tử của ta.

Trong giọng nói của nam nhân ôn hòa lộ ra vô tận không bỏ được.

- Hiện giờ chỉ còn một biện pháp có thể hơi bù lại.

Thanh âm già nua đột nhiên mở miệng.

- Biện pháp gì?

Hai người khác đồng thanh nói.

- Chỉ có Tiên Hồng Thánh Quyết có thể làm được. Chúng ta không thể thay đổi kết quả cuối cùng nhưng lại có thể thay đổi quỹ tích của dòng sông vận mệnh, từ đó bổ khuyết một ít tiếc nuối này...

Trầm mặc hồi lâu, nam nhân ôn hòa đột nhiên nói:

- Ta hiểu rồi.

Lời nói vừa dứt, trong lòng bàn tay hần hiện lên một cái luân bàn lấp lóe hào quang ngũ sắc hỗn độn, cũng hóa thành một tấm thiệp cổ xưa, phát ra khí tức thần bí.

- Đây là cái gì?

Thanh âm của nam nhân cương nghị.

Nam nhân ôn hòa hít sâu một hơi, gần như là phun ra từng tiếng:

- Luân... Hồi... Thiếp.

Dứt lời, Luân Hồi Thiếp trong tay hần ngân lên một hồi.

Tới một lúc, một tấm Luân Hồi Thiếp kia bỗng nhiên như hư ảnh chia ra thành bốn mươi chín tấm.

Bốn mươi chín tấm Luân Hồi Thiếp, trên mỗi một tấm đều có thêm vào phong ấn một cái linh hồn tâm ấn.

Khí tức của những linh hồn tâm ấn này Dương Phàm rất quen thuộc. Có Vũ Tịch, có Thi Dao, còn có Hồ Phi, Dương Thần cùng phần đông người trọng yếu trong đời.

- Ha ha ha... Thành công!

Trương Hằng cất tiếng cười to. Từ trong Luân Hồi Thiếp hẳn có thể cảm nhận được khí tức của đám người Ninh Tuyết Dung, Trương Du Vũ, Triệu Thụy cùng với các đệ tử.

Dương Phàm gần như mừng quá mà khóc, giọng hơi run run:

- Thành công... số Luân Hồi Thiếp này dung nạp căn nguyên Tạo hóa lực của ba chúng ta, chứa đựng bốn mươi chín cái linh hồn tâm ấn, nhất định có thể vượt qua tận thế hủy diệt này tiến vào đại giới nguyên mới tiếp theo.

Hai người coi như bảo bối, nắm chặt lấy tám Luân Hồi Thiếp phong cách cổ xưa.

Lão đạo sĩ lại cười nói:

- Vận mệnh tựa như một dòng sông, cho dù là trở lại quá khứ thay đổi một số vận mệnh cũng chỉ có thể khiến con sông này phân ra vô số chi nhánh, mà cuối cùng cũng sẽ hội tụ cùng một chỗ. Mặc kệ đại thế giới này diễn biến như thế nào, cuối cùng hòa thành biển rộng, d đó chính là Hỗn Độn Phong Bạo tan biến hết thấy kia.

- Nhưng là chúng ta thành công.

Trên mặt Dương Phàm nụ cười sáng lạn:

- Mặc dù thế giới vẫn hủy diệt như trước, nhưng chúng ta giữ được những gì cần trân ái và bảo vệ, chẳng lẽ không đúng sao?

Lời vừa dứt, ba người đồng thanh cười lớn.

Nhưng theo Hỗn Độn Phong Bạo như thực chất kia lan tràn, hết thấy trở về nguyên thủy. Thanh âm ba người càng ngày càng nhỏ.

Dần dần, ba người cuối cùng chân chính vĩnh hằng bất diệt cũng hóa thành trạng thái hỗn độn, rốt cục nhắm mắt lại.

Bọn họ sẽ tiến vào một giấc ngủ say dài lâu.

- Gặp lại ở giới nguyên tiếp theo.

Khi thế giới chân chính yên lặng chỉ có thể mơ hồ nghe được một thanh âm mơ hồ không rõ, không biết là từ miệng người nào.

(Hết Trọn bộ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-hong-lo>